



Con
THỎ
Này
Phải
CHẾT



Thật Đáng Thương Thật

Độc giả: 100%

Tiên Hiệp, Xuyên Không, Hải Hước

Từ sau khi một con tiện thỏ đến thiên đình, nơi ở của các đại thần tiên trên thiên đình đều giảng biểu ngữ: Phòng cháy phòng trộm phòng con thỏ.

Đồng thời, bách khoa toàn thư các cách chế biến thịt thỏ cũng bắt đầu bán chạy.

Thường xuyên có thể nhìn thấy một đám thần tiên tay khua các loại pháp bảo, đuổi theo một con thỏ chạy khắp núi, hồ hào: “Quần thần không quan trọng, da mặt có thể không cần nhưng con tiện thỏ này phải chết!”

Người đi đường: "Vì sao con thỏ kia trâu bò như vậy? Cơ hồ tất cả thần tiên đều biết nó, bởi vì đáng yêu sao?"

Người qua đường Ất: "Không! Bởi vì tiện! Cũng không đúng, phải là rất tiện!"

Chương 1: Cầm thú

-Con thỏ, không phải con thỏ... vẫn là con thỏ! Không phải con thỏ... chết tiệt, sao lại vẫn là con thỏ!

Ở một bụi cỏ bên cạnh một cái hồ nước lớn, một con thỏ tai to mắt lớn ngồi xỏm thò đầu vào đối diện với mặt nước, soi đến soi đi, một mặt không vui!

-Ai có thể nói cho ta biết cuối cùng là xảy ra chuyện gì đây không? Tuy ta không đẹp trai, tuy ta không có bạn gái, cũng không có bạn trai, tuy năng lực của ta cũng không mạnh lắm, nhưng dù sao ta cũng là người mà? Sao vừa rơi xuống đường cống ngầm ra tới đã thành con thỏ rồi? - Con thỏ ngửa đầu nhìn lên trời kêu to.

Kết quả là hô to một tiếng xong đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng lắm! Chỉ thấy bầu trời như gương, vô cùng sáng chói lọi, có thể thấy rõ ràng ngân hà đầy trời! Bầu trời hoàn mỹ như vậy, hắn chưa thấy bao giờ!

-Ai da, ta đây là biến thành con thỏ trong khu bảo tồn động vật sao? Thế này tuy không cần lo lắng về khói bụi dày như sương mù nhưng đào hang tránh né con sói như thế nào thì lại là vấn đề! Nếu không, dứt khoát nằm dài trên mặt đất cho chết đi, không chừng lần sau có thể đầu thai tốt một chút.

Con thỏ oán trách. Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện chỗ càn g không hợp lý! Vị trí các ngôi sao trên bầu trời này hoàn toàn không giống với tinh đồ hắn học khi đến trường!

Tỉ mỉ quan sát bầu trời này, hắn triệt để tròn tròn mắt!

Chỉ thấy trên trời lại có một đám mây sương mù, bên trên sương mù lại có mái cong màu vàng kim và vách tường màu đỏ dựng đứng! Trên mái, có đèn neon bay múa, ruy băng rợp trời, nhìn khí tư

ợng kia không giống như là ở nhân gian! Có điều đại bộ phận những kiến trúc này đều ẩn ở đằng sau những đám mây trắng vô tận, cũng không thấy rõ quá nhiều. Nhưng chỉ vờn vờn lộ ra một góc kia là hấn biết, sợ là quần thể cung điện kia còn to lớn hơn bất luận cái thành thị gì mà hấn đã gặp!

Bởi vì hấn nhìn thấy một ngôi sao băng bay qua bị một bàn tay lớn n duỗi ra từ trong đám mây trắng bắt lấy, tiện tay quăng ra, ném sang một bên khác.

-Khốn kiếp, rốt cuộc là ta đây đến đâu đây?

Hai mắt con thỏ đăm đăm, chỉ cảm giác hai mươi năm nay mình đã sống uổng phí, tất cả thế giới quan đều sụp đổ ở thời khắc này!

Đúng lúc này, tai con thỏ tê rần, hấn oa oa hét lớn:

-Ai vậy! Buông tay! Đừng có kéo tai!

Kết quả một lời của hấn thốt ra lại thành tiếng kêu chi chi của loài thỏ! Lúc này hấn mới phát hiện, hấn không chỉ biến thành con thỏ mà quyền lợi được nói chuyện cũng bị tước đoạt, nhất thời lệ rơi đầy mặt, mẹ nó chứ!

Hấn quyết định, mặc kệ đối diện là ai, trước tiên cứ tát cho nó một bàn tay! Đắc tội thì đắc tội! Cùng lắm là chết chứ gì! Chết cũng tốt hơn là làm một con thỏ!

Kết quả không đợi hấn kịp phản ứng, đầu đã bị đặt trên một chỗ mềm nhũn, đến hô hấp cũng khó khăn, trong lòng vô cùng bị phẫn n kêu lên:

-Đây là yêu nghiệt phương nào? Bây giết một con thỏ còn cần ngạt chết sao? Nổ đầu hiểu không? Biết chào đầu chứ? Nếu còn không được, bây dùng đá nện vào đầu ấy!

-Ngọc Nhi, tìm em nửa ngày trời, em chạy tới đây làm gì?

Một giọng nói ôn nhu bên trong còn mang theo dí dỏm vang lên, giọng nói kia cũng không mỉa mà vô cùng thanh thuần, nghe vào trong tai, rơi ở trong lòng, con thỏ chỉ cảm thấy cả người đều bị giọng nói này gột rửa một lần, toàn thân thoải mái!

Nghe giọng là nữ nhân? Nhưng mà nữ nhân thì thế nào? Nữ nhân là có thể tùy tiện ấn con thỏ vào cho ngạt chết à, mà đây là ấn vào chỗ nào?

Thỏ mãnh liệt ý thức được cái gì, dùng móng vuốt ấn ấn, mềm mềm, đột nhiên hẳn cảm thấy làm một con thỏ có vẻ như... cũng được.

Một ý niệm lập tức dâng lên trong đầu hẳn, thượng đế là công bằng, cho người một trái táo ngọt, quay người sẽ cho người một bàn tay. Nói cách khác, giọng nói êm tai, bình thường người đều không được đẹp lắm! Ngực lại lớn thế này, mặt chắc chắn là không đẹp.

Ngay tại lúc con thỏ suy nghĩ lung tung, nữ tử lại xách hẳn lên, trong nháy mắt đó, hẳn chỉ cảm thấy một cổ không khí mát mẻ xen lẫn một cổ mùi thơm nhàn nhạt của thân thể nữ nhân xông vào mũi, vô cùng thoải mái. Lại hơi ngửa đầu nhìn lại, nhất thời mắt con thỏ trừng như là chuông đồng, nháy cũng không nháy lấy một cái!

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một nàng thiếu nữ thanh xuân, một thân quần áo dài trắng, tóc búi cài trâm đơn giản, khuôn mặt kia, con thỏ không biết nên hình dung như thế nào, nếu như nhất định phải miêu tả, nhất tiểu khuynh nhân quốc có lẽ miễn cưỡng đủ!

Một đôi mắt kia, như là nước, sóng mắt hơi hơi dập dờn mang theo vài phần dí dỏm và cổ linh tinh quái, cái mũi hơi hơi héch lên, không phải loại sống mũi cao như người phương tây, mà chính là

mũi ngọc tinh xảo đặc sắc của người phương đông, miệng anh đà o nhỏ nhỏ vừa đúng tô điểm trên gương mặt hoàn mỹ kia. Đây là một nữ nhân mỹ lệ, hoàn hảo, đáng yêu không có tí vết!

Trong nháy mắt đó, con thỏ chỉ có một ý niệm trong đầu, mẹ nó, đây tuyệt đối là kiệt tác của Nữ Oa nung nung!

-Ngọc Nhi? Ngọc Nhi? Em làm sao thế? - Nữ nhân hơi lo lắng nhìn nhìn con thỏ.

Lúc này con thỏ mới hồi phục lại tinh thần, đối phương là đang gọi hần đây! Cùng với đó trong đầu hần hiện lên một đoạn trí nhớ, đồng thời đoạn ký ức này phi tốc tiến hành dung hợp với trí nhớ của hần.

Nơi này không phải Địa Cầu, đây là một tinh cầu hoang vu! Hần vốn chính là một con thỏ sinh trưởng ở chỗ này! Mà lại là một con thỏ duy nhất, mỗi ngày gặm vỏ cây, lên cây ăn quả hoa, miễn cư ờng sinh hoạt.

Nghĩ tới đây, con thỏ lại đàn ra, gặm vỏ cây? Lên cây? Hần vô ý thức giật nhẹ cái tai lớn của chính mình, không sai mà, đây là con thỏ mà, không phải chuột cũng không phải mèo mà!

Có vẻ như cái con thỏ hần không bình thường thì phải.

Dù sao, trí nhớ về sinh hoạt hàng ngày của con thỏ rất đơn giản, n gày nào cũng là không ngừng ăn, ăn, ăn, mà răng miệng lại vô cùng tốt, mặc kệ là thứ đồ gì, dù sao thì chỉ cần cắn nhẹ một ngụm, cái đồ chơi gì tiến vào bên trong miệng đều là giòn, nhai nhai vài cái thì vào bụng, vậy nhưng cũng không có cái gì làm hỏng bụng, duy nhất để con thỏ phiền muộn chính là, thân thể này của hần có vẻ như chưa từng có cảm giác no bụng!

Trí nhớ từ nhỏ đến lớn đều là đang ăn, vậy mà lại lúc nào cũng đói. Coi như có lúc nào đó không đói bụng thì cũng sẽ muốn cắn ch

út gì đó, nhai nhai vài cái, dù sao dạ dày của hấn cũng tựa như một cái động không đáy, vĩnh viễn ăn không đủ no! Càng đừng nói đến cảm giác ăn quá no! Cảm giác ấy quá xa xỉ!

Cứ như vậy một con thỏ trốn ở nơi hoang vu như thế này không biết bao nhiêu năm, bỗng nhiên có một ngày, một nữ tử từ đằng xa bay tới, một người, lẻ loi trơ trọi rơi xuống chỗ này, sau đó thì ngồi ở một chỗ khóc.

Tiền thân của con thỏ lén lút chạy tới, gặm gặm cái túi mà nữ tử kia mang đến, sau đó còn không biết chạy, còn ngồi ở một bên vừa ăn vừa xem người ta khóc.

Hậu quả không cần nói cũng biết, bị người ta bắt tại trận, từ đó bị giữ lại, trở thành sủng vật của người ta. Mặc dù là sủng vật, thế nhưng cũng không có mò được chỗ tốt gì, bởi vì nữ tử kia cũng chẳng tốt hơn gì con thỏ, nghèo rớt mòng tơi y như vậy.

Biến hóa duy nhất chính là, trước kia con thỏ leo cây một mình, hiện tại biến thành một người một thỏ cùng nhau leo cây.

Hấn không biết thời gian như thế trôi qua bao lâu, dù sao cũng không lâu lắm.

Đi ra tè một bãi, quẹo một vòng, kết quả nhìn thấy một con hàng cao lớn thô kệch ngồi xổm ở trong bụi cỏ nhìn em gái, con thỏ cũng đúng là đồ đàn, thừa dịp tên kia không chú ý, cắn cây rìu to trong tay tên kia một miếng! Thế là cắn cái rìu ra một cái lỗ thủng! Sắt thép vào miệng cũng là... giòn.

21/08/2020 @Ngọc_Trúc_Anh đăng lấy ngày ^^

Chương 2: Bệnh nguy kịch

Chương 2: Bệnh nguy kịch

Người kia cũng giật mình, vung tay đập cho con thỏ một phát!

Ba chít chít!

Trí nhớ của con thỏ dừng lại tại đây!

Ký ức còn lại là của linh hồn trên thân con thỏ ngay lúc này.

Hắn không phải là người của thế giới này, hắn đến từ Hạ quốc ở địa cầu vào thế kỷ 21. Từ nhỏ hắn đã là cô nhi, bị một lão nhân chưa từng đi học, một chữ cũng không biết mang về nuôi. Lão nhân họ Tần, cả một đời không có con cái, sau khi thu nuôi đứa bé này thì xem nó như bảo bối trời cao ban cho, dùng hết tất cả che chở cho nó, muốn cho nó đủ thứ tốt nhất. Vì muốn lấy cho nó cái tên hay nhất thế gian, lão nhân cố ý kiếm một quyển từ điển Tân Hoa, lão cũng là nghe người ta nói, trong từ điển này có tất cả chữ Hán trên thế giới.

Lão như nhặt được chí bảo, xé bảo bối thành từng tờ từng tờ, rải kín gian phòng, sau đó móc ra một đồng tiền tròn tròn, nhắm hai mắt lại, ném lên trời! Trong lòng tự nhủ: "Cầu trời phù hộ, ban thưởng cho một cái tên thật hay, đồng tiền này rơi vào chữ nào thì đó chính là tên của con ta!"

Chỉ nghe lạch cạch một tiếng, lão mở hai mắt ra, quả nhiên, đồng tiền rơi lên một chữ. Nhưng là lão không biết chữ nên chỉ có thể xem mèo vẽ hổ vẽ ra cái chữ kia, sau đó chữ này thật sự thành tên của đứa trẻ.

Bắt đầu từ ngày đó, chỉ cần có người gọi đến tên hắn là sắc mặt hắn bắt đầu không tốt.

Cho đến khi lão nhân qua đời, nhìn lấy phế tích không để lại thứ gì, hắn đột nhiên cảm thấy, cái tên còn trân quý hơn bất kỳ vật gì trên thế giới! Quỳ gối trước mộ phần của lão nhân, hắn uống một bình rượu trắng, sau đó nhảy bắn lên, gọi tên của chính mình một đêm. Ngày đó, tên hắn vang vọng cả ngọn núi, vô cùng to!

-Tần Thọ!

-Cầm thú!

-Mẹ! Ngươi mới là cầm thú!

-Không đúng! Ta là Tần Thọ.

-Tần Thọ? —.—

Ngày đó, lúc mới đầu đám chó đất dưới núi còn sủa lên hai tiếng, về sau, chó cũng mệt mỏi im miệng, hắn vẫn còn gào.

Người trong thôn nhao nhao lắc đầu không thôi, nói đứa nhỏ này thật là không hiểu thuận, đứng ở trước mộ phần mắng ông già nó là cầm thú. (Trong tiếng Trung 'Tần Thọ' đồng âm với từ 'cầm thú')

Chờ đến khi Tần Thọ xuống núi, các thôn dân nhao nhao nói hắn xứng đáng với tên của chính mình, Tần Thọ cảm thấy rất là kỳ lạ, còn hơi hơi kiêu ngạo. Nhiều năm sau, sau khi hiểu rõ tiền căn hậu quả, hắn chỉ có thể uống rượu rồi chửi đổng một câu: "Khốn kiếp!"

Thế nhưng, Tần Thọ lại không nghĩ tới đổi tên, bởi vì đây là thứ đầu tiên mà lão nhân cho hắn. Còn một thứ nữa để tưởng niệm, cũng là đồng tiền giúp hắn chọn tên vẫn treo ở trên cổ hắn kia.

Cả một đời Tần Thọ, sinh hoạt không tính mỹ mãn, nhưng cũng không tính quá tệ, chỉ ít lão gia tử đã cho hắn một chút âm áp.

Một ngày này, hắn chỉ đang trên đường về nhà mà thôi, sau đó không ông biết đứa trẻ hư nhà nào trộm đi cái nắp cống, cũng không biết là đứa trẻ hư nhà nào chơi ở ban công, không cẩn thận, ngã nhào một cái đến rơi xuống. Hắn kích động, ngửa đầu chạy tới muốn đỡ người, kết quả là đỡ được người rồi, đứa bé không có việc gì, hắn thì xoay người một cái rơi vào trong đường cống ngầm.

Lúc đó hắn còn có một ý niệm trong đầu, mình cũng xem như là một người anh hùng, kiểu gì chính phủ cũng phải giải quyết chuyện này chứ nhỉ?

Kết quả không đợi được chính phủ, đợi đến một cái tràng cảnh như trước mắt này.

"Tính toán một hồi, tuy thành con thỏ nhưng tốt xấu cũng có một cô em bên cạnh. Ừm, cô em max điểm!" Con thỏ thầm nhủ đồng thời trong lòng cũng có chút lo lắng: "Tên to xác cầu thả mang theo cây búa lớn đó là ai? Cuồng sắc tình? Cuồng nhìn lên? Thế này thì không thể được, tên kia cao lớn thô kệch, dùng cái búa to như cái cánh cửa, thật muốn khởi xướng cuồng đến, cô em nhà chúng ta chịu không nổi hắn chà đạp! Ngay cả cái này thân thể nhỏ bé của ta có xông đi lên cũng chỉ là cho đối phương thêm món đồ nhắm, trợ hứng một chút mà thôi."

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình của con thỏ hơi sa sút, chẳng lẽ hắn vừa thoát khỏi cảnh cô độc đã lại phải quay về hàng ngũ cô độc thân cẩu? Chuyện này không thể được, chuyện này trăm ngàn lần không được! Phải suy nghĩ chút biện pháp mới được!

Lúc này, người đẹp lại mở miệng:

-Ngọc Nhi? Ngọc Nhi? Có phải em bị ngã đến ngốc rồi hay không?

g? Sao không nói lời nào mà cứ ngẩn người thế? Tuy cho tới nay em luôn là đồ ngốc, nhưng mà là một tên ngốc biết nhảy cơ mà, mau nhảy một cái cho tỷ tỷ xem.

Vừa nói chuyện, người đẹp để con thỏ xuống dưới đất rồi vỗ vỗ cái mái đầu của Tần Thọ.

Trong nháy mắt Tần Thọ bị kích thích đến! Hắn phát hiện, cái đầu nhỏ nhắn kia bị vỗ cũng rất kích thích! Vô ý kêu một tiếng, người đẹp nhất thời vui vẻ:

-Haha, đồ ngốc này của ta không có việc gì, ha ha.

Tần Thọ cho đối phương một cái liếc mắt, mẹ nó đây là ánh mắt gì? Không thấy được tên ngốc của người đã chết rồi à? Hiện tại là đã thay người rồi đây này.

Có điều hắn sẽ không nói những lời này, hắn cũng là người lưu lạc thiên nhai, từng thống khổ, từng khó khăn, cũng biết có một kẻ làm bạn cùng đường đáng ngưỡng mộ thế nào. Thật giống như lão gia tử đối với hắn.

Lại giống như, con thỏ ngốc đối với người đẹp!

Hoặc là, người đẹp đối với con thỏ ngốc!

Đồng thời Tần Thọ phát hiện, khi hắn muốn nói thẳng chuyện này ra, trong lòng lại cảm thấy hơi nhói đau. Hắn biết, đó là tàn niệm sau cùng của con thỏ ngốc kia đang đau xót, hiển nhiên nó cũng không ngốc, nó cũng coi người đẹp này là người thân quan trọng nhất, không muốn chuyện mình chết đi khiến cho đối phương bị thương.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Tần Thọ thầm nhủ nói: "Thật tốt, con thỏ ngốc, ta ở trong thân thể của người, cũng coi là mượn thân thể sống lại, sống thêm một lần. Đây là thiếu người nhân tình, yên

tâm, về sau ta ở trong thân thể người, sẽ giúp người chăm sóc nàng. Không cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt nàng! Cũng sẽ không để nàng biết chuyện người đã chết."

Vốn dĩ Tần Thộ chỉ là tùy tiện hứa một lời, cũng không có để tâm nhiều lắm. Kết quả hắn chợt phát hiện trong lòng đầy ánh sáng, đầu óc cực kỳ thư thái, nhìn cái thế giới này cũng rõ ràng nhiều! Đồng thời tốc độ vận chuyển của não bộ như là từ xe bò đổi thành hỏa tiễn vậy!

Một khắc này, Tần Thộ hiểu rõ, con thỏ ngọc rời đi thật rồi, tại thời khắc này thân thể này triệt để hợp hai làm một với hắn.

Tần Thộ nhìn không được ở trong lòng thầm nói: "Con thỏ ngọc, lên đường bình an, quãng đường phía sau, ta sẽ giúp người sống cho thật đặc sắc!"

Nói xong, Tần Thộ mê mang, sống cho thật đặc sắc? Một con thỏ ăn cả ngày không đủ no như hắn, có thể sống ra cái đặc sắc gì? Chẳng lẽ không trèo cây nữa mà bắt đầu đào rễ cây? Huống chi, bên cạnh còn có một con hàng đang nhìn chăm chăm đây này?

Nghĩ tới đây, Tần Thộ cũng thấy đau đầu.

Người đẹp nhìn thấy Tần Thộ có phản ứng thì cực kỳ vui vẻ, ôm Tần Thộ vào trong ngực, nhảy nhảy đi trở về, thế này lại làm khó cho con thỏ ở trong ngực, cái giường này quá mềm đi! Mặt mũi này quá đẹp đi! Hạnh phúc đến quá đột ngột, trong lòng Tần Thộ nở hoa nở hoa, mũi lại là mát lạnh.

-Tình huống gì? - Tần Thộ giật mình!

Tần Thộ chà chà mũi, thế mà lại chảy máu mũi! Trong nháy mắt Tần Thộ đàn mặt ra, chuyện này sao có thể? Mặc dù hắn không có bạn gái, nhưng từ nhỏ đến lớn cũng là duyệt người vô số, duyệt mạng vô số, tắm rửa ở dưới ánh sáng của phim 18+ Nhật Bản mà

lớn lên, danh xưng chỉ cần nhìn qua thân thể là có thể hét ra số đo luôn!

Tuy người đẹp này rất đẹp, nhưng cũng không trở thành hưởng chút xíu tiện nghi đã chảy máu mũi đi.

Khi đang miên man suy nghĩ, hắc kinh ngạc phát hiện, đầu óc hắn bắt đầu mê mang, mơ hồ, tiếp đó buồn nôn muốn ói, một cổ cảm giác bất lực dâng lên, liều mạng trợn to tròn mắt lại vẫn không thấy rõ cảnh tượng trước mắt. Thân thể của hắn càng ngày càng lạnh, hắn có loại cảm giác, đây là sắp chết!

Đúng lúc này, người đẹp cũng phát hiện Tàn Thọ có điều bất thường, hoảng sợ nói:

-Ai nha, Ngọc Nhi, bệnh của em lại phát tác?

Chương 3: Sống nương tựa lẫn nhau

Chương 3: Sống nương tựa lẫn nhau

Trong nháy mắt Tàn Thọ đàn cả người, bệnh cũ? Chẳng lẽ hắn có cái bệnh cũ là chảy máu mũi? Chẳng lẽ đây là bệnh máu trắng? Chẳng lẽ hắn vừa mới chuyển sinh, mới đụng phải một cô em thì đã ợ ra rắm? Trong nháy mắt, trái tim Tàn Thọ trĩu nặng, lạnh dần lạnh dần.

Đúng lúc này, người đẹp kéo lấy cái tai của Tàn Thọ đang rũ sụp buồn bã ỉu xiu nhắc lên ngay ngắn, đối diện với gương mặt khuyên

h quốc khuynh thành của nàng, duỗi ra một cái ngón tay ngọc rồi nói:

-May mà trước khi phi thăng có lão thần tiên tốt bụng dạy ta hai cái tiên thuật, nếu không em đã sớm tàn đời rồi.

Nói xong, ngón tay ngọc của người đẹp chạm nhẹ vào mũi Tần Thọ, Tần Thọ nhìn thấy rõ ràng, vậy mà đầu ngón tay của mỹ nữ còn toát ra một luồng ánh sáng màu xanh, luồng sáng đó tan vào bên trong mũi một cái, hắn bỗng cảm thấy mát lạnh, máu mũi ngừng ngay lập tức. Đồng thời, đầu óc cũng bắt đầu càng ngày càng minh mẫn, một lần nữa cảm giác làm chủ thân thể lại trở về.

Đột nhiên Tần Thọ nghĩ đến lời của em gái. Tiên thuật? Thế giới này có tiên thuật?

Tần Thọ vô ý thức nhìn một góc cung điện như ẩn như hiện trong sương mù như mây trên bầu trời, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng! Đây là một thế giới tu tiên! Mặc dù hắn chỉ là một con thỏ, nhưng trong cái thế giới này, hắn có thể tu luyện thành yêu quái, hóa thành hình người, một lần nữa làm người! Nghĩ đến chỗ này, vốn dĩ trong lòng thật lạnh thật lạnh nhất thời bùng cháy lên ngọn lửa hi vọng! Tần Thọ quyết định, hắn muốn tu hành!

Ngay lúc Tần Thọ đang phát ngốc, hắn chợt phát hiện ngón tay của người đẹp kia chỉ trên đầu mũi hắn không buông ra, Tần Thọ vừa muốn nói gì thì cảm thấy một luồng khí tức lạnh lẽo không ngừng từ ngón tay mỹ nữ chui vào bên trong thân thể của mình!

"Đây là muốn làm gì?" Tần Thọ giật mình, bởi vì hắn phát hiện, loại cảm giác này khác hoàn toàn so với khi nãy, nếu so sánh khí tức vừa nãy mỹ nữ đưa tới là rãnh nước nhỏ, thì hiện tại lại giống như là Trường Giang vỡ đê, đổ ào xuống! Mỹ nữ liều mạng muốn ngừng cũng không ngăn được!

Tần Thọ tranh thủ thời gian ngửa đầu ra sau, kết quả là ngón tay c

ủa mỹ nữ cũng theo tới, nhất thời em gái này ngã nhào xuống đất, ép con thỏ dưới hai tòa núi lớn của thân thể trong tiếng thét chói tai của con thỏ.

-Ô ô... cứu mạng... ô ô, ngạt chết người, à không, chết thỏ!

Giờ khắc này, cuối cùng ngón tay cũng trượt khỏi đầu mũi, nhưng con thỏ lại sắp bị ngạt đến ngất đi.

Mắt thấy hai mắt đều bởi vì thiếu oxy mà sắp đen thui, con thỏ cũng không biết lấy sức lực từ đâu tới, rống to một tiếng, lật cô em đang đè ở trên người mình đến bành một cái!

-Hít... hô! Mẹ, đúng là trở về từ cõi chết! Cuối cùng thì ta đã hiểu lúc trước Hầu Ca thống khổ thế nào. Vừa rồi ta chỉ bị hai quả núi ép thôi đã muốn chết, kia còn bị năm tòa đè!

Con thỏ thở phì phò từng ngụm lớn, đặt mộng ngồi dưới đất, quay đầu nhìn sang cô em ở bên cạnh, vừa nhìn con thỏ liền sững sờ.

Chỉ thấy cô em vừa mới còn nhảy nhót tung bừng, mặt cười như hoa thể mà té xỉu không nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào!

Tần Thộ nghĩ đến tình huống quỷ dị vừa rồi kia, trong lòng run lên, không phải là cô em này cứ thế mà chết đi đấy chứ? Đang yên đang lành bị chính mình hút chết?

Nghĩ đến chuyện cô em này không màng cái gì cứu lấy hân, Tần Thộ bắt đầu lo lắng, vội vàng tiến tới, thăm dò hơi thở của người ta, còn may, còn hơi thở.

-Còn hơi thở cũng không thể nằm ở chỗ này được.

Tần Thộ nhìn chung quanh một chút, nhìn nhìn lại trên trời, trí nhớ của con thỏ dần lúc trước càng ngày càng rõ ràng trong đầu, hân

nhớ tới đường về nhà. Tàn Thọ vầy vầy cái tai lớn, hét lớn một tiếng:

-Làm!

Sau đó tên này chạy tới ngậm góc áo của mỹ nữ, bắt đầu kéo từng chút một. Tàn Thọ cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước đó hắn không hề có sức lực lớn như vậy, nhưng hiện tại, sức lực của hắn lại rất lớn! Tuy không đến mức bước đi như bay, nhưng cũng có thể kéo một người mà chậm rãi xô dịch.

Qua đến nửa ngày, cuối cùng Tàn Thọ cũng kéo được người đẹp kia vào bên trong một cái sơn động.

-Cô em xinh đẹp thế kia, con thỏ đẹp trai thế này, vậy mà là ở cái chỗ rách nát đến như vậy? Còn có thiên lý hay không đây?

Tàn Thọ đứng ở cửa động, ngẩng đầu lên trời chửi một câu. Sau đó tranh thủ thời gian chạy đến bên cạnh một dòng suối nhỏ ở gần đó, ở đó có một cái ao chứa nước.

Tuy nơi này có rất nhiều cây hoa quế, nhưng nước mưa lại không nhiều lắm, chỉ có thi thoảng mới mưa một chút. Một người một con thỏ cũng là dựa vào chút nước mưa ấy mà sinh hoạt, cho nên để sống sót thì bọn họ phải làm một cái ao chứa nước.

Cũng may, buổi sáng hôm nay trời mới mưa, nước bên trong ao tràn đầy.

Tàn Thọ nhìn nước trong ao, như nghĩ đến cái gì, sau đó kéo căng mặt ra giống như mình là chính nhân quân tử, gằn từng chữ một: "Ta là chính nhân quân tử, vì muốn cứu người mới làm như vậy! Đúng, chính là như vậy! Hê hê ha ha hí hí... mẹ, không nhìn được. Hí hí."

Tàn Thọ nghĩ đến chỗ này, một đầu cắm vào trong ao, dùng lực k

hẽ hút, hút đầy một miệng nước, sau đó hấp tấp chạy tới chỗ mỹ nữ, trong đầu tất cả đều là hình ảnh sắp tới. Hắn là một con thỏ, hắn không có tay, không cầm được lọ chứa, cho nên dùng miệng đựng nước. Quá là hợp lý đi? Lát nữa mớm cho cô em này chút nước, đây cũng chỉ đơn thuần là chăm sóc. Hắn thề, hắn tuyệt đối không có tâm tư muốn chiếm tiện nghi của người ta! Tuyệt đối không có. Nếu có, vậy thì làm lại thêm một lần nữa!

Ngao ô!

Trong sơn động nho nhỏ, bỗng truyền ra tiếng giống như sói tru.

Con thỏ vui tươi hơn hờ chạy tới, tâm tình đang nở hoa nở hoa! Kích động đến mức chân cũng hơi run rẩy.

Nhưng mà...

-Ngọc Nhi, chân em làm sao? Nhảy vài cái mà cũng run cả chân lên thế?" Giọng nói của người đẹp bỗng nhiên truyền đến.

Con thỏ nghe xong, bước chân dừng ngay tại chỗ, chân sau còn chưa kịp chạm xuống đất thì dừng im ở trên không trung như đoạn băng bị ấn tạm dừng, con mắt màu đỏ đau khổ nhìn cô em đã ngồi xuống trước mặt, khóe miệng hơi hơi mở ra, nước ào ào ào chảy xuống. Trong nháy mắt đó, hắn có cảm giác hốc mắt đỏ của hắn có một chút ướt át! Đun nước sôi vọt bay mất!

-Ngọc Nhi ngốc, lại làm cho em lo lắng rồi. Xem em hoảng sợ đến sắp khóc rồi kìa.

Mỹ nữ nói xong ôm lấy con thỏ, mặt dán lên mặt con thỏ cọ cọ rồi vui vẻ nói.

Điều này hiển nhiên là hiểu lầm, có điều con thỏ cũng không thể đi giải thích cái gì, có tiện nghi không chiếm chính là đồ khốn! Tâm tình của con thỏ lại phức tạp, giờ này khắc này, hắn rất muốn v

ả cho mình vài cái. Người nha, không thể nhanh lên một chút sao? Kéo người về nhà thôi cũng mất tới hơn nửa ngày, coi như có bị đánh ngất xỉu thì cũng tỉnh rồi! Người nha, không thể chạy nhanh lên một tý à? Nhanh mấy giây là có cơ hội âu yếm rồi!

Nhưng mà ngàn vạn sói tru cũng vô dụng, cảm thụ được da thịt mềm mại mịn màng của đối phương, con thỏ hí con mắt lại, trong lòng thầm nhủ nói: "Khi một cánh cửa đóng lại thì sẽ có cánh cửa khác mở ra, được ít nào thì hay ít đấy đi. Đêm dài đằng đẵng, kiêu gì mà chả có cơ hội."

Lúc này mỹ nữ ngồi trên giường đá, đặt con thỏ lên đôi chân ngọc, vuốt vuốt nhẹ đầu con thỏ, hơi cảm thán nói: "Ngọc Nhi, ta sợ lắm."

Bị sờ sờ vô cùng dễ chịu, ngồi trên cặp chân dài kia, con thỏ hơi hơi mở mắt ra, không hiểu cô em này nói sợ là sợ cái gì. Chẳng lẽ là sợ tên nam nhân mang theo cái búa to như cánh cửa kia? Vậy thì đây đúng là một vấn đề, nhưng không phải nàng biết tiên thuật sao?

Chương 4: Thần thoại đều là gạt người

Chương 4: Thần thoại đều là gạt người!

Mỹ nữ tiếp tục nói:

-Chúng ta ở cùng nhau không biết bao nhiêu năm, những năm này, thân thể em càng ngày càng tệ. Trước kia ngàn năm mới chảy

máu mũi một lần, về sau là trăm năm, lại về sau nữa là mười năm, bây giờ một năm em đã chảy máu mũi rồi, sinh cơ của thân thể phải trôi qua, giống như một khắc tiếp theo em sẽ chết đi vậy. Ta thật sợ, nếu như ở trên mặt trăng này không có em thì ta sẽ như thế nào?

Nói đến đây, mỹ nữ dừng lại một chút, thở dài một hơi nào nề rồi nói tiếp:

-Khi ấy chẳng phải là vĩnh viễn cô tịch, sống không bằng chết sao?

Mỹ nữ đang cảm thán, lại không phát hiện trông mắt của con thỏ ở trong ngực đã trùng tới sắp lòi ra ngoài!

"Trên mặt trăng? Nơi này là trên mặt trăng?" Trong nháy mắt đó trong đầu con thỏ hiện lên từng hình ảnh từng hình ảnh, thế giới hoang vắng, chỉ có cây hoa quế mang theo một mảnh màu xanh biếc cùng ánh vàng rực rỡ, còn lại khắp nơi là từng mảng khô héo, không có một chút sức sống nào. Tinh hà trải kín trên bầu trời, trong mây mù có cung điện khi ẩn khi hiện. Mặt trăng, mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, con thỏ, cây hoa quế...

"Hằng Nga? !" Đột nhiên Tần Thộ ý thức được người bên cạnh mình là ai! Trong nháy mắt trái tim nhỏ của hắn bịch bịch nhảy dựng lên! Cả đời này hắn chưa hề yêu đương qua, hoặc nói là thanh niên không may mắn, không được mỹ nữ ưu ái. Thế mà bây giờ lại ở cùng một phòng với đệ nhất mỹ nữ trong thần thoại từ xưa đến nay? Còn bị nàng sờ sờ bị nàng hôn, hiện tại còn ngồi trên hai chân của nàng?

Bỗng nhiên Tần Thộ muốn cười, trong lòng mừng như điên thầm nói: "Haha, cô nam quả nữ ở trên một cái tinh cầu cô quạnh, đợi đến khi thọ gia ta tu luyện có thành tựu, hóa thành hình người... Hí hí, cho ông đây làm Ngọc Đế ông cũng không đổi!"

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Thọ xiết chặt, nếu như chỉ là Thổ Ngọc, như vậy dựa theo ghi chép bên trong 《 Tây Du Ký 》 thì Thổ Ngọc hẳn phải là thổ cái mới đúng! Chẳng lẽ là hắn đang ở trong thân thể của một con thổ cái? Hắn vô ý thức móm móm đũng quần, sau đó cặp lông mày đang nhíu chặt cũng buông lỏng xuống, thở hắt ra một hơi, thầm nghĩ: "Tuy vẫn chỉ là cây bút sáp màu, nhưng là còn có không gian để phát triển. Chỉ ít, cái này cũng chứng minh chính mình là một thân nam nhi, ha ha, ừm, chờ ta tu luyện thành tinh, hóa thành hình người, đây chẳng phải là song túc song p hi? Haha, cảm tạ VTV, cảm tạ HTV7, cảm tạ đảng, cảm tạ nhân dân, cảm tạ con thổ cha thổ mẹ đã sinh ra con thổ này."

Thế nhưng sau đó Tần Thọ lại lo lắng, tình huống nơi này hoàn toàn không giống như trong truyền thuyết thần thoại cổ tích miêu tả một chút nào!

Trong truyền thuyết, Hậu Nghệ bắn mặt trời lập đại công, Tây Vương Mẫu ban thưởng thần đan, có kẻ vẫn luôn nhòm ngó tiến đến cướp đoạt, vì không dễ đan dược bị cướp đi, Hằng Nga đoạt trước một bước ăn vào, sau đó phá không mà đi. Nhưng Vương Mẫu tức giận, bắt nàng đến mặt trăng cô quạnh, băng lãnh để trừng phạt! Chuyến đi này cũng không biết bao nhiêu năm tháng. Thế nhưng Hằng Nga trong thần thoại là có Nguyệt Cung. Hơn nữa Nguyệt Cung trong thần thoại còn vô cùng xinh đẹp, đó là nơi thần cung có sơn có thủy, có hoa có cỏ, điểm không tốt duy nhất chỉ là quá quạnh quẽ.

Đó là cơ khổ tịch mịch, băng lãnh đến thần tiên cũng chịu không nổi.

Nhưng Hằng Nga ở trước mặt hẳn chẳng những không có cung điện, mà còn phải ở trong cái sơn động đến ra vào còn có chút khó khăn này!

Cung điện không khớp, con thổ đực cái không khớp, cuối cùng là chuyện thế nào? Chẳng lẽ, em gái này không phải Hằng Nga?

Người đẹp cảm thán một hồi, phát hiện con thỏ lại ở đó ngẩn ngư ời, nhẹ nhàng xoa xoa đầu con thỏ, cười nói:

-Cái đồ nhỏ xíu này, ngu ngơ ngu ngơ, cả ngày trừ ăn ra cũng không biết nên làm gì. Nói đến cũng kỳ quái, một con thỏ như em, không thể tu hành, cũng chưa từng ăn đan dược trường sinh bất lão, tại sao có thể có thọ mệnh dài như vậy?"

Tần Thộ bẹp miệng, hắn cũng đang hiếu kỳ đây!

Mỹ nữ thấy con thỏ không có phản ứng thì để con thỏ sang một bên, sau đó cầm một cái gậy gỗ bị đốt đen sì đi đến bên cạnh vách đá vẽ một cái rồi nói:

-Em lại chảy máu mũi một lần, ta phải nhớ kỹ cho em. Nói thật, ta thực lo lắng cho cái thân thể nhỏ xíu này của em, mỗi khi chảy máu mũi là lại giống như muốn chết đi vậy, dọa người ta sợ lắm đấy biết không. Về sau ấy hả, em đừng có rời khỏi bên người ta, lỡ như có chuyện gì, ta còn có thể giúp em một chút.

Tần Thộ nghe vậy, trong đầu lập tức hiện lên từng màn khi hắn sắp hôn mê chết đi, mỹ nữ cũng dùng phương pháp như vậy kéo hắn từ giữa đường ranh sinh tử trở về. Bây giờ cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nguyên nhân hắn có thể kéo dài tính mạng hoàn toàn là bởi vì nuốt toàn bộ pháp lực của người đẹp này! Mà mỗi lần thôn phệ qua đi, mỹ nữ đều phải mất khá lâu mới có thể khôi phục được, cái này cũng dẫn đến sức khỏe của người đẹp này vẫn luôn không tốt lắm, hữu khí vô lực, sắc mặt tái nhợt.

Mà một màn này, để hắn nghĩ tới đoạn thời gian hắn và lão nhân sống nương tựa lẫn nhau. Từ nhỏ thể chất của hắn đã không tốt được gì, luôn có bệnh, dường như mỗi lần lão nhân tích lũy được một ít tiền là lại bị hắn tiêu vào bệnh viện. Kết quả là, thời gian làm việc của lão nhân càng ngày càng kín, cho đến khi buông tay nhân gian cũng không được ăn đến một bữa ngon, thậm chí quan tài cũn

g rất cũ kỹ. Vẫn là sau khi có việc làm, Tần Thộ tích lũy ba năm tiền lương mới giúp lão nhân tu sửa phần mộ, đổi quan tài mới được một lần.

Hắn và lão nhân, con thỏ và mỹ nữ, những thứ mà cả hai bên đã trải qua quả thực là giống nhau như đúc.

Hắn quá hiểu loại chua xót khi đối mặt với cuộc sống, cảm giác trong thế giới của mình chỉ có đối phương, sợ mất đi đối phương kia.

Lần đầu tiên Tần Thộ chủ động tiến đến bên người mỹ nữ, giờ chân trước lên.

Mỹ nữ mỉm cười, ôm hắn vào trong ngực. Giờ khắc này, Tần Thộ không có bất kỳ cái ý nghĩ biến thái nào, chỉ đơn thuần hưởng thụ lấy phần ấm áp khi có đối phương. Đồng thời trong lòng âm thầm thì: "Bất luận như thế nào cũng phải tìm tới nguyên nhân căn bệnh của mình càng nhanh càng tốt, không thể lại kéo chân người đẹp này nữa. Nếu có khả năng trở nên càng mạnh hơn thì càng tốt!

Đúng lúc này, Tần Thộ nhìn thấy phía trên chỗ mỹ nữ viết ghi chép có một hàng chữ viết rõ ràng là: "Nhật Ký Của Hằng Nga!"

Nhất thời con mắt Tần Thộ trừng lớn, trong lòng thét lên âm ỉ: "Ôi trời, thật sự là Hằng Nga! Mẹ, quả nhiên, thần thoại đều là con mẹ nó gạt người, căn bản không có Nguyệt Cung, chỉ có Nguyệt Động!"

Nhưng mà Tần Thộ cũng thở phào, chỉ ít vẻ đẹp của Hằng Nga ở trong truyền thuyết là thật.

Đồng thời Tần Thộ cũng mơ hồ đoán được cái con hàng cầm cái búa to kia là ai, chỉ là hắn không chắc lắm, ai mà biết được trên thiên gia hỏa kia có mấy phần giống như trong truyền thuyết. Hiện tại hắn không có thực lực kia, cũng không dám tùy ý đi đụng vào,

miễn cho lại bị một tay võ chết, vậy thật thì được không bù nổi mất rồi.

Trong bất tri bất giác, Tần Thộ đã bắt đầu không nghĩ đến đi tìm chết nữa, đồng thời bắt đầu nỗ lực đi gánh vác lên một số trách nhiệm của cái nhà này.

Cho nên hẳn lại bắt đầu trân quý cái mạng nhỏ của mình.

Tuy cái sơn động mà Tần Thộ và Hằng Nga ở không lớn, nhưng bên trong lại cực kỳ sâu, mà lại một đường nghiêng xuống phía dưới cũng không biết thông tới nơi nào, tĩnh mịch giống như một cái động không đáy.

Tần Thộ và Hằng Nga đều không có tinh thần thám hiểm cái gì, có một chỗ ở là được, cho nên cũng không hề đi xuống dò xét qua.

Hai người cứ trò chuyện như thế đến tận khi trời bên ngoài sắp tối. Hằng Nga nói:

-Ai nha, trời lại tối rồi, tranh thủ thời gian làm ít đồ ăn. Ăn rồi còn ngủ!

Nói xong, Hằng Nga chạy ra bên ngoài, Tần Thộ thấy thế cũng ngậm cái que củi kia theo sau.

Chương 5: Ăn hay là không ăn?

Chương 5: Ăn, hay là không ăn?

-Em ngâm cái này làm gì? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ phi tốc phui ra một chỗ trên mặt đất rồi viết một hàng chữ, để Tần Thộ kinh ngạc là hẳn lại viết chữ của cái thế giới này! Chữ của thế giới này rất giống chữ Hán, nhưng lại khác biệt, giống như chữ phồn thể, nhưng lại càng thêm phức tạp hơn so với chữ phồn thể đồng thời nhiều chỗ thay đổi, nhưng tổng thể là có thể nhận ra được.

-A...! Ta dạy chữ cho em ba ngàn năm, cuối cùng em cũng biết viết rồi, haha, quả nhiên ta là một lão sư thiên tài!

Hằng Nga nhìn thấy con thỏ viết chữ, hưng phấn kêu lên.

Tần Thộ nghe xong, suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống đất! Dạy ba ngàn năm mới biết viết chữ? Lại còn là lão sư thiên tài? Nếu như cô em này mà đến Địa Cầu làm cô giáo thì không biết là có thể dạy cho học sinh được cái gì!

Chỉ thấy Tần Thộ vẫn viết ngoáy tí ra một hàng chữ.

Hằng Nga hưng phấn qua đi, tập trung nhìn lại, chỉ thấy trên đó viết:

-Gấp gì chứ, ăn muộn một chút cho đêm đỡ đói.

-Đồ ngốc, đừng đùa, ăn đồ ăn xong, sau đó nằm bất động, giảm bớt tiêu hao năng lượng mới là vương đạo. Ta cảm thấy có thể ngủ một giấc tới hừng sáng!

Hằng Nga hưng phấn khua nắm đấm, giống như một đứa bé đáng yêu xinh đẹp được ăn kẹo que! Thuận chân, nụ cười rục rịch, Tần Thộ nhìn mà cảm thấy toàn thân ấm áp, vô ý thức nhếch môi cười rồi lên.

Trí nhớ của Tần Thộ và con thỏ dung hợp càng ngày càng sâu, hần biết, cho tới bây giờ Hằng Nga đều không phải là một nữ tử yên tĩnh. Ngược lại, nàng hoạt bát hiếu động, cười rộ lên thì tinh khiết như một đứa bé gái, giống như tất cả mọi chuyện trên toàn thế giới này đều không có cách nào tiến vào trong nội tâm làm ô nhiễm nội tâm của nàng.

Một nữ hài luôn tỏa ra ánh nắng mặt trời.

Đây là lần thứ hai Tần Thộ nhìn thấy nụ cười rực rỡ như thế, vui vẻ như vậy ở trên mặt Hằng Nga. Lần thứ nhất là khi lần đầu tiên thân thể này của Tần Thộ chảy máu mũi đến suýt nữa tử vong được Hằng Nga kéo trở về.

Có điều nụ cười qua đi lại là một trận đau lòng, để một cô gái theo mình phải dựa vào đi ngủ để giảm bớt tiêu hao năng lượng đến chóng mặt nghèo đói! Nhất thời hần có loại cảm giác tội ác tày trời.

Chỉ là Tần Thộ lập tức ý thức được cái gì, vội vàng viết:

-Người là tiên tử, chẳng lẽ không thể hấp thu thiên địa linh khí sao?

Hằng Nga nghe xong, khuôn mặt ửng đỏ, hơi ngượng ngập nói:

-Nơi này linh khí quá mỏng manh, mặt khác, ta cũng không biết tu luyện. Những cái tiểu thần thông kia của ta là lúc bay đến đây, có một thần tiên dạy cho ta. Hần nói ta trời sinh có thể hấp thu thiên địa linh khí, chỉ cần tích lũy lấy, sớm muộn gì cũng có thể có thành tựu. Chỉ là...

Lời nói đằng sau, Hằng Nga không nói nữa, lập tức đổi chủ đề:

-Không nói chuyện này, đi kiếm đồ ăn thôi.

Tuy Hằng Nga không nói, nhưng Tần Thộ hiểu rõ, số linh khí mà Hằng Nga tích lũy không biết bao nhiêu vạn năm, cuối cùng đều dùng để kéo dài tính mạng cho hắn!

Nhất thời, cảm giác áy náy trong lòng Tần Thộ càng nặng, đầu óc phi tốc tìm kiếm trong trí nhớ của con thỏ, hy vọng từ đó có thể tìm được thứ gì đó để thay đổi vận mệnh. Đáng tiếc, trong trí nhớ của con thỏ trừ ăn ra vẫn chỉ là ăn.

Tần Thộ biết, con thỏ ăn điên cuồng như vậy là vì hấp thu một chút linh khí ít ỏi tới đáng thương còn sót lại trong cây hoa quế, tất cả đều là vì muốn kéo dài tính mạng!

Càng xem trí nhớ, trong lòng Tần Thộ càng trầm xuống. Hắn phát hiện, theo khoảng cách hắn phát bệnh càng lúc càng ngắn, thì thời gian Hằng Nga dùng để hấp thu linh khí cũng càng lúc càng ngắn, tốc độ hấp thu linh khí của Hằng Nga đã sắp không đủ sức cầm cự cho hắn kéo dài tính mạng rồi!

Nói cách khác, hắn còn không nghĩ ra biện pháp nghịch chuyển loạt cục diện này thì hắn có thể gắng gượng qua lần phát bệnh tiếp theo hay không cũng không chắc.

Nghĩ đến chỗ này, Tần Thộ vội vàng viết:

-Đi, đi ăn cơm!

Nói là ăn cơm, thực ra rất đơn giản, Hằng Nga đi hái hoa quế, sau đó lấy hoa quế ra làm đồ ăn cho hai người. Mà Tần Thộ thì...

-Ăn, hay là không ăn?

Tần Thộ nhìn đám vỏ cây thô ráp của cây hoa quế, nội tâm đấu tranh dữ dội, thế nhưng vừa nghĩ tới cục diện của bản thân mình thì cắn răng một cái, hai mắt nhắm lại, cái miệng rộng mở ra:

-Ăn!

Răng rắc răng rắc...

Nhất thời, trong rừng cây hoa quế vang lên tiếng gặm vỏ cây rào rào.

Mùi vị của vỏ cây hoa quế tuyệt đối chắc chắn là không tốt, nhưng Tần Thọ phát hiện cái miệng hần thế mà lại vô cùng tốt.

Cắn cái vỏ cây nhìn cực kỳ cứng rắn này lại như là cắn đậu hũ, hoàn toàn có thể tùy ý nhai nát nuốt xuống. Tiếp đến, dạ dày của hần cũng hết sức hưng hãn, giống như cái động không đáy, không cần biết là ăn bao nhiêu vỏ cây vào, đều là chớp mắt đã biến mất! Hần cẩn thận cảm nhận một chút, vỏ cây tiến vào trong bụng, đúng là có thể đổi lấy một tia linh khí mỏng manh đến mức gần như không cảm giác được.

Chỉ cần có, vậy là đủ!

Cắn cứ vào trí nhớ của con thỏ, linh khí ẩn chứa trong vỏ cây nhiều hơn so với hoa quế, cho nên hần muốn kéo dài tính mạng thì gặm vỏ cây là cách nhanh nhất!

Tần Thọ nghĩ rất đơn giản, chuyện hần muốn làm lúc này chính là lặp lại hành vi của con thỏ trong quá khứ, không ngừng ăn, ăn điên cuồng suốt hai mươi bốn giờ! Chỉ cần không chết vì mệt thì miệng hần đều không ngừng nghỉ! Trên thực tế, nếu không phải lúc trước con thỏ một mực làm như vậy, tích súc một ít linh khí bên trong thân thể, chỉ dựa vào Hằng Nga hấp thu linh khí một năm thì giờ không nổi mạng của hần.

Cho nên, giờ khắc này hần càng phát giác tuy con thỏ lúc trước ngu ngốc, nhưng lại có một tấm lòng bất khuất, chấp nhất! Hần điên cuồng gặm vỏ cây, trừ sợ chết, cũng là vì trong lòng thương Hằng Nga.

-Ăn ăn ăn!

Tần Thọ cũng không biết là linh hồn của con thỏ phục sinh hay là thế nào, hai mắt đỏ hỏn đỏ bừng nhìn cây hoa quế rồi gặm.

Thế nhưng không bao lâu sau, tiếng gọi âm ỉ của Hằng Nga truyền đến, Tần Thọ sợ Hằng Nga lo lắng nên tranh thủ thời gian chạy về.

-Đồ ngốc này, ăn đến trên miệng toàn là vỏ cây. Lại đây, ăn chút hoa quế.

Hằng Nga không có rỗ, dùng y phục ôm lấy một đống hoa quế lớn, mặt mày hưng phấn, nhưng Tần Thọ thấy được vết trầy trên mặt nàng, trong lòng hết sức chua xót.

Hằng Nga không để ý đến nhiều như vậy, như thể cái vết thương kia chỉ là vẽ lên mặt người khác thôi vậy, cũng mặc kệ y phục lộn xộn, cầm một nắm hoa quế đưa cho Tần Thọ.

Tần Thọ hơi ngửa đầu muốn né tránh, hắn thấy, vô luận là cảm giác hay là mùi vị thì hoa quế cũng hơn rất nhiều lần so với vỏ cây. Mà hái hoa quế cũng không phải một chuyện dễ dàng, cây hoa quế ở đây đều cực kỳ cao, cao đến trăm trượng!

Mà bởi vì không đủ linh khí cho nên mỗi một cây cũng không nở nhiều hoa lắm, lại thêm mọc ở cảnh cao và xa, thành ra số hoa quế mà trèo lên cây có thể hái được không nhiều. Một bọc hoa quế kia của Hằng Nga phải là thành quả từ mấy chục cây.

Nhìn nhìn lại vết thương trên mặt và trên tay Hằng Nga, trong lòng hắn càng khó chịu hơn, chỗ đồ này, hắn ăn như thế nào đây?

Kết quả là Hằng Nga bắt một phát được miệng hắn, dùng lực mở ra, Tần Thọ sợ dùng quá sức, cắn hỏng tay của nàng, nên sửng sốt

bị đẩy ra, sau đó bị nhét hoa quế vào.

Nhất thời Tần Thộ có loại cảm giác mình giống như con vịt, bị dân quê bành mả ra nhồi nhét các thứ vào cho ăn.

Thế nhưng càng nhiều hơn là cảm động.

Nhìn nhìn vết thương trên mặt Hằng Nga, Tần Thộ dùng lực nghiêng đầu, tránh thoát ngọc thủ của nàng, ngậm que củi lên, viết trên mặt đất:

-Người ăn đi, ta đi gặm vỏ cây.

Nói xong Tần Thộ nhanh chân chạy mất, mặc kệ Hằng Nga la lên ở sau lưng, biến mất ở trong màn đêm.

PS: Mọi người đoán xem con thỏ kéo dài tính mạng như thế nào?

Chương 6: Thả câu tinh cầu

Chương 6: Thả câu tinh cầu

Trong lòng Tần Thộ vẫn luôn có một chuyện bị kìm nén, đời trước hẳn là gánh nặng, đời này hẳn muốn hát khúc nông dân xoay người, trở thành trụ cột của cái nhà này! Sau đó, một đêm này Tần Thộ làm đúng như lời hắn nói, thật sự gặm vỏ cây cả một đêm, mãi cho đến hừng đông.

Chỉ là rất nhanh thì Tần Thộ phát hiện ra, hắn gặm nhanh, nhưng

tốc độ khôi phục của đám cây này cũng nhanh, đại khái là mới qua một đêm, một cây hoa quế hôm qua bị hắt gặm nhìn giống như mặc cái quần con, ngày hôm nay lại đã biến thành quần dài.

Tần Thọ nhất thời vui vẻ:

-Hê, thế này cũng tốt, một chút cảm giác tội lỗi cũng không có.

Gặm vỏ cây cả một đêm, Tần Thọ chỉ cảm thấy cái cảm mỗi như muốn rơi ra, tinh thần cũng không còn tốt nữa, quyết định trở về ngủ một giấc thật ngon.

Kết quả vừa về đến cửa sơn động thì thấy một cô gái tuyệt mỹ đang ngồi trên một tảng đá, cô gái mặt mũi chổng tay lên cảm nắng gắt, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía một cái, hỏi một tiếng:

-Ngọc Nhi, em về rồi à?

Hiển nhiên, đây là Hằng Nga đuổi theo hắt nhưng không đuổi kịp, đành chờ một đêm ở cửa động.

Tần Thọ thấy thế, trong lòng chua chua, đi qua dụi dụi vào chân Hằng Nga.

Hằng Nga tỉnh lại, cúi đầu thấy là Tần Thọ, vui mừng như là nhặt được mấy triệu tiền mặt vậy, ôm chầm lấy Tần Thọ cười to nói:

-Haha cuối cùng em đã về rồi! Tốt quá, tốt quá, em không có chuyện gì là tốt rồi!

Nói xong, Hằng Nga giật nhẹ cái đuôi của Tần Thọ, hừ hừ nói:

-Sau này không cho phép em chạy loạn một mình! Muốn chạy cũng phải có ta bên cạnh! Lỡ như em lại chảy máu mũi thì làm sao bây giờ?

Tần Thọ nhìn Hằng Nga giả vờ tức giận, trờ cười ngây ngô ra vẫn là cười ngây ngô, đồng thời gật gật đầu, trong lòng thầm nhủ: "Có người một nhà quan tâm tới thật tốt!"

-Nhìn xem trông em bẩn chưa, đi, đi tắm rửa! - Hằng Nga nói xong liền ôm Tần Thọ đi.

Ban đầu vốn là Tần Thọ đã buồn ngủ đến không chịu nổi, nhưng nghe xong hai chữ tắm rửa, nhất thời hứng thú đầy mình! Cái tai đang rũ xuống lập tức dựng thẳng lên, nhìn đến khuôn mặt hoàn mỹ kia của Hằng Nga, cảm nhận được mãnh liệt trước ngực, trong lòng của hắn giống như có mười vạn con sói đói đang gào gào — ngao ô!

"Đi tắm nào, tắm cùng người đẹp nào! Oa cấp cấp." Tần Thọ đắc ý cười thầm! Trong nháy mắt đó, hắn cẩn thận nhớ lại một chút bí quyết bơi lội, nhất là bí quyết lặn xuống nước. Hí hí.

Nhưng một khắc sau...

Soạt!

Tần Thọ ngồi trong một vũng nước nhỏ, cái tai rũ xuống, nhìn mặt như muốn chết không muốn sống, mặc cho nước làm lông tóc hắn ướt nhẹp, biến hắn thành một đồng là lạ.

Không sai, Tần Thọ bị Hằng Nga đặt ở bên trong một cái vũng nước nhỏ chứ không phải trong một phòng tắm hay hồ bơi lớn. Trong nháy mắt đó, hắn chỉ cảm thấy cả người con thỏ đều mất đi mục tiêu tồn tại, muốn chết không muốn sống!

Giờ khắc này, cuối cùng Tần Thọ cũng nhớ tới, trước kia con thỏ tắm rửa, cũng là rửa rửa ở chỗ này! Còn về Hằng Nga? Dù sao trong trí nhớ của von thỏ không có đoạn Hằng Nga tắm rửa, có vẻ như Hằng Nga nắm giữ loại thể chất không nhiễm bụi trần dơ bẩn của tiên nhân, vĩnh viễn không cần tắm rửa, cũng sẽ không có bất l

uận mấy thứ bẩn thỉu gì rơi vào trên người.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hắn có cảm giác không thích hợp, oa một tiếng kêu lên:

-Này này này, mò vào đâu đấy! Chú ý! Rẽ ngoặt! Đứng đứng, ngao ô...

Tắm rửa xong, Tàn Thọ bị thả ở trên một tảng đá để phơi nắng, chờ lông khô. Mà hắn nhìn vẻ mặt ôn nhu của Hằng Nga đang dùng ngón tay giúp hắn chải vuốt lông tóc, cuối cùng hắn xác định suy đoán trong lòng! Hằng Nga này là đồ mù thỏ! Đực hay cái cũng không phân biệt được!

Ngẫm lại cũng đúng, nếu không Hằng Nga cũng sẽ không lấy cho một con thỏ đực cái tên nữ tính như Ngọc Nhi.

Nghĩ đến chỗ này, Tàn Thọ thở dài, dang bốn chân ra nằm sấp ở bên trên tảng đá, để ánh nắng chiếu khắp toàn thân, nhưng trong lòng thì đang suy tư: "Cô em thuần khiết như thế, coi như là ta đây kiểm bọn đi."

Phơi nắng hơn mười phút, Hằng Nga ngồi ở bên cạnh đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, lưng lay sấp đổ, nhìn Tàn Thọ đau lòng.

Tàn Thọ ngậm que củi trên mặt đất viết:

-Ta khô rồi, buồn ngủ, muốn đi ngủ.

Hằng Nga mơ mơ màng màng mở to mắt, ngáp một cái, sờ sờ bộ lông của hắn, lắc đầu, lại đặt hắn lên trên tảng đá, tiếp tục phơi.

Sau hai mươi phút, Tàn Thọ xác định bộ lông của mình đã khô hẳn rồi, lại thúc giục Hằng Nga một chút thêm lần nữa.

Chỉ thấy nha đầu này mở mắt ra, sờ sờ lông của hắn, sau đó mơ m

ơ màng màng đứng lên, ôm Tần Thộ đi vào trong sơn động, vừa đi vừa nói:

-Ngủ, ngủ.

Tần Thộ cảm nhận được bước chân lão đạo kia của Hằng Nga, trong lòng vừa lo lắng lại đau lòng, nhưng càng nhiều hơn là ảm áp cùng trách nhiệm và áp lực như núi lớn!

Cô em tốt như vậy, hẳn phải cho nàng được hạnh phúc!

Thế nhưng sau đó lại là một trận kích động nhỏ. Không thể tắm u yên ương, vậy thì cùng giường chung gối cũng được! Thậm chí Tần Thộ đã sớm nghĩ xong tư thế ngủ của mình rồi, chỉ là còn phân vân xem ghé vào trên ngực ngủ, hay là gối lên bắp đùi ngủ đây. H í.

Kết quả Hằng Nga đi vào chỗ tảng đá ở trước giường, nâng hẳn lên thật cao, kiễng chân một cái, đặt Tần Thộ vào một cái hốc nhỏ trên sơn động! Còn chính nàng thì nằm ở trên giường đá, vừa đặt mình xuống đã ngáy o o!

Tần Thộ ghé vào hốc nhỏ trên tảng đá, lần nữa mất đi mộng tưởng sống của con thỏ.

Hắn không từ bỏ thò đầu ra cúi xuống thăm dò, muốn nhìn đến chút gì đó. Chỉ thấy, trong lúc ngủ mơ Hằng Nga nói thầm một câu:

-Quên thay quần áo.

Trong nháy mắt trái tim Tần Thộ đập búp búp búp búp, con mắt cũng to hơn một vòng!

Kết quả là Hằng Nga phát ổng tay áo một cái, y phục trên người lập tức thay bằng một bộ đồ ngủ bọc kín toàn thân! Còn về quá trình thay quần áo —— không có!

Tần Thọ thấy thế, ngửa mặt lên trời nhìn lên trần nhà, nói thảm m
ột câu:

-Con mẹ nó, ông đây hận tiên thuật!

Sau đó, hai mắt vừa nhắm, mệt mỏi bao phủ toàn thân, cuối cùng
cũng nằm ngáy o o.

Trong lúc ngủ mơ, Tần Thọ phảng phất nhìn thấy một con thỏ đội
mũ rơm, mang theo cần câu ngồi ở đằng kia câu cá.

Hắn đến gần xem thử, chỉ thấy chỗ mà cần câu của con thỏ hạ xuố
ng không phải một hồ nước, mà chính là một mảnh tinh không! T
hứ cần câu câu cũng không phải cá, mà là từng quả tinh cầu! Giật
cần câu một cái, tinh cầu bị quăng lên, đồng thời không ngừng th
u nhỏ, sau cùng bay trên không trung. Con thỏ kia há miệng ra, xo
ạch, tinh cầu rơi vào bên trong miệng nó, bị nó nhai như là nhai đ
ường đậu, dất kết bụp bụp!

Thấy cảnh này, trên ót Tần Thọ tất cả đều là mồ hôi lạnh. Mẹ nó, t
ên này quá mạnh!

Đúng lúc này, con thỏ đội mũ rơm kia nghiêng đầu nhìn lại, nhéc
h miệng cười nói với hắn:

-Không muốn chết thì liều mạng ăn đi.

Tần Thọ sững sờ, lập tức trong lòng xiết chặt, vừa muốn nói gì, hì
nh ảnh trước mắt vỡ vụn, ngẩng đầu một cái, bành một tiếng đụng
lên nham thạch trên đỉnh đầu. Nhưng hắn cũng không thấy đau, gi
ống như là cái thân thể con thỏ này không biết đau, giống như vớ
n dĩ nó không có thứ thần kinh này.

Xoa xoa con mắt, xác định chính mình còn trong sơn động, Hằng
Nga còn nghiêng mặt ngủ, gió nhẹ thổi tới mang theo một chút m

ùi thơm của hoa quế.

Tần Thộ xác định vừa mới đó là một giấc mộng, chỉ là giấc mộng này quá chân thực! Cho tới bây giờ, hắn vẫn có thể nhớ kỹ tất cả hoàn cảnh trong mộng! Tần Thộ có loại cảm giác, giấc mộng kia có lẽ không phải là giấc mộng bình thường, có lẽ đó là thân thể của hắn đang phát thông báo sắp chết cho hắn!

"Không muốn chết, thì liều mạng ăn đi!" Câu nói này không ngừng vang lên ở trong đầu hắn.

Tần Thộ sờ sờ cánh tay, còn có chút mỏi mệt, thế nhưng hắn không muốn chết!

Sau đó Tần Thộ lần nữa lao ra, lại bắt đầu một vòng hoạt động thu cắt vỏ cây mới.

Tần Thộ không muốn làm Hằng Nga thức giấc, cho nên dự định đi đến chỗ khác xa một chút, hắn không tin là trên cái mặt trăng to như vậy chỉ có một loại đồ chơi như cây hoa quế hoa này! Hắn đi tìm lấy một vài thứ khác, lỡ như tìm thấy thì sao?

Càng chạy càng xa, bỗng nhiên, Tần Thộ nghe được một trận tiếng vù vù haha cùng bành bành bành.

Chương 7: Sao lại hèn như vậy

Chương 7: Sao lại hèn như vậy

Tần Thọ nghe thấy tiếng động kia còn rất dồn dập, trong lòng thả m nhủ: “Không thể nào, rừng hoang núi vắng, giữa đám cây hoa quế, chẳng lẽ lại có người đã chiến tại chỗ. Có điều động tĩnh lớn thế này hình như mãnh liệt lắm.”

Tần Thọ thận trọng tiến tới, vòng qua một bên cây hoa quế, hần l ập tức thấy được một cảnh tượng vô cùng rung động!

Giữa một khu đất trống, có một cây đại thụ, thân cây lớn tới mức đủ cho một trăm người ôm, đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, đâm thẳng lên trời! Còn cụ thể là cao bao nhiêu thì hần cũng không biết, dù sao ngửa đầu cũng không nhìn thấy ngọn!

Dưới gốc cây đại thụ có một gã đàn ông, hai tay để trần, mặc một cái quần cộc rách nát vá chằng vá đụp, cầm một cái rìu to bằng cá nh cửa trong tay, đổ mồ hôi như mưa đang điên cuồng chặt vào thân cây! Cái để Tần Thọ kinh ngạc chính là, cứ mỗi khi cây đại thụ này bị chặt một cái, ngay khi rìu rời khỏi, thân cây liền khép lại trông nháy mắt!

Tốc độ khép lại quá nhanh chóng, quả thực dọa người mà!

Đằng sau gã đàn ông kia là những mảnh gỗ vụn xếp chồng chất thành núi.

Tuy nói là mảnh gỗ vụn, nhưng do cái cây này rất lớn, rìu chặt cây cũng lớn, cho nên mảnh gỗ bị chặt xuống cũng lớn, chí ít là lớn hơn một con thỏ!

Tần Thọ thấy cảnh này, ý niệm đầu tiên trong đầu là: “Thần ơi! Cái tên lưu manh này chính là kẻ chơi chết con thỏ đây mà!”

Suy nghĩ thứ hai thì là: “Mẹ nó, con hàng này mạnh thật đấy! Cây rìu lớn như vậy mà hần có thể ve vẩy như cầm rom rạ vậy!”

Suy nghĩ thứ ba thì là: “Cái cây hoa quế này, rồi còn người chặt c

ây, con hàng này hẳn là Ngô Cương rồi.”

Ba cái suy nghĩ đến cùng một lúc nói cho Tần Thộ biết, nơi này k hông thể ở lâu! Con hàng này quá mạnh, cao lớn thô kệch, bất kỳ một cái bắp thịt nào cũng đều lớn hơn hẳn! Trọng điểm nhất là, k hông biết tên khốn này bị vây ở đây bao nhiêu năm rồi, tuyệt đối l à lão quang côn vạn năm, là loại hàng tuyệt thế hung hãn, nếu quả thật điên cuồng lên mà nói... Tần Thộ liền có cảm giác hoa cúc xi ết chặt.

Thế là Tần Thộ xoay người bỏ chạy...

Chạy được hơn một trăm bước, Tần Thộ ngừng lại, nhìn Ngô Cươ ng đang chuyên chú chặt cây, hẳn suy nghĩ lại, sau đó lông mày n hướng một cái, thầm nghĩ: “Không đúng, gia hỏa này chính là thầ n tiên đấy! Thần tiên nào lại không cảm ứng được một con thỏ ở gần chứ.”

Nghĩ đến điểm này, Tần Thộ đánh giá cẩn thận lại Ngô Cương, nh ìn một hồi, cuối cùng Tần Thộ cũng nhìn ra chút manh mối! Vành tai của con hàng này cứ run run, đầu còn hơi nghiêng. Quan trọng nhất là, Tần Thộ vừa quay người làm bộ muốn đi, rõ ràng tên đó c òn nhẹ nhàng thở ra, tốc độ đồn cây chậm dần đều...

Trong nháy mắt Tần Thộ liền minh bạch, trong lòng con hàng này có quỷ! Tên khốn này đang đợi hắn đi đây mà!

Càng nghĩ càng thấy đúng, Tần Thộ nhếch miệng, bỗng nhiên hiể u rõ rất nhiều việc. Thế là khoe miệng nhếch một cái, nhảy nhảy n hót nhót chạy tới.

-Ngô Cương!

Tần Thộ đến gần đối phương, há miệng gọi!

Vừa gọi một tiếng xong thì hẳn nghe một tiếng loảng xoảng, cây r

lớn rơi trên mặt đất. Ngô Cương kinh ngạc quay đầu, hỏi:

-Người... làm sao người biết tên của ta?

-Người có thể hiểu ta nói à.

Tần Thọ cũng giật nảy mình.

-Nói nhảm, thú ngữ cũng không phải thứ gì khó học.

Ngô Cương tỏ ra xem thường.

Tần Thọ hai mắt khễ đao bắt chước nói theo:

-Nói nhảm, Ngô Cương cũng không phải thứ gì cơ mật.

-Hừ! Cái thằng ranh con này, lá gan người lại không nhỏ, không sợ chọc lão tử giận lên, một tay đập chết người sao.?

Ngô Cương tỏ ra hung ác nhìn chằm chằm Tần Thọ nói.

Tần Thọ lại xem thường nhảy lên đồng cười, hừ hừ nói:

-Cũng không phải là lần đầu tiên người giết ta, muốn thử lại phục sinh ta lần nữa không?

Ngô Cương nghe xong, trong lòng run lên, nhìn chằm chằm Tần Thọ nói:

-Người biết.

Lời này vừa nói ra, Ngô Cương lập tức hồi hận.

Tim Tần Thọ đập thịch một cái, hai mắt đỏ bừng tiến lên, cắn vào đùi Ngô Cương một cái, mắng to:

-Tông môn nhà ngươi, quả nhiên là ngươi! Ngươi thật là, đang yên đang lành lại đánh chết một con thỏ, đánh chết thì đánh chết, ngươi lại lôi ông đây đến làm gì. Ngươi có biết ở thế giới của ta trước kia cuồng nhiệt thế nào không, đã nghe qua Kiệt Luân chưa, nghe qua TBOY, Jackson chưa, tất cả đều là đồ đệ của ta!

Ngô Cương theo bản năng thật muốn một cước đá bay con thỏ này, nhưng giống như sợ lại đá chết con thỏ, thế là nhịn xuống, kêu lên:

-Mấy thứ ngươi nói là thứ đồ gì?

Tần Thọ ngửa đầu nói:

-Ngươi không biết sao, không biết thì tốt. Khụ khụ... Ta liền nói cho ngươi hiểu, đây đều là mấy nhân vật ngu bực! Kiệt Luân là đệ nhất vũ trụ...

Tần Thọ suy nghĩ, nói quá trừu tượng chỉ sợ đầu củ cải già này nghe không hiểu, vì vậy nói:

-Ca sĩ đệ nhất! TBOY là thần tượng của thế hệ trẻ! Jackson là vương giả nhảy! Như vậy bây giờ ngươi biết ta trâu bò thế nào rồi chứ?

-Không phải đều chỉ là con hát thôi sao...

Ngô Cương tỏ ra xem thường.

Tần Thọ nghe vậy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, lúc này mới nhớ tới, ở thời đại này, khiêu vũ ca hát thật chưa phát triển... Thế là Tần Thọ tiếp tục nói:

-Vấn đề là, bọn họ đều là đệ tử của ta! Mà ta, chính là vua của thế giới kia! Hậu cung giai lệ ba ngàn người biết không, lụa vàng làm trướng, bạch ngọc làm giường. Nhìn ngươi là rõ ngươi không biết

rồi, trông cái bộ dạng ngu đần này không hiểu cũng bình thường! Tóm lại, ở thế giới của mình thì ông đây vô cùng giàu có. Vậy mà lại bị người kéo đến một nơi ngay cả cút chim cũng không có! Người nói đi, người bồi thường ta thế nào?

-Bồi thường người?

Ngô Cương cười ha ha, cầm lên bản rìu lớn, bắt đầu đào một cái hố trên mặt đất.

Tần Thọ buồn bực ló đầu vào hỏi:

-Người đang làm gì?

-Làm một cái lò đất, lát nữa làm thổ hảm.

Ngô Cương nghiêm túc nói.

Tần Thọ nghe vậy, mặt già tối sầm, trong lòng tự nhủ: Đây là không cần mặt mũi lại gặp được càn không biết xấu hổ sao? Vậy thì tốt, xem xem da mặt ai dày hơn!

Tần Thọ hừ một tiếng, cũng không chạy, an vị ở bên cạnh nhìn Ngô Cương đào hố.

Ngô Cương thở hắt hắt đào một lúc, thấy cái con thổ này lại không sợ, cũng không chạy, ngược lại còn ngồi ở bên cạnh nhìn thì tò mò hỏi:

-Người nhìn cái gì.

-Nhìn xem người ra về đến khi nào.

Con thổ vô cùng nghiêm túc nói.

Ngô Cương nghe vậy, lông mày nhướn lên hỏi:

-Người cho rằng ta đang nói đùa?

Tần Thọ đáp:

-Được rồi, đừng đùa, nếu người thật sự dám giết ta, thì đã đánh chết con thỏ còn phục sinh nó lại làm gì. Cứ thế đào hố nấu luôn không phải là xong rồi?

Ngô Cương yên lặng... thế rồi lập tức cười nói:

-Cái con thỏ chết tiết nhà người đến là khôn khéo, nhưng người nên biết ta có thể giết người một lần, phục sinh người một lần. Vậy thì cũng có thể giết người lần thứ hai, phục sinh người lần thứ hai. Người tin hay không?

Tần Thọ nhún nhún vai nói:

-Tin, cũng không tin. Dù sao ta thấy ở nơi này quá tịch mịch, nhà m chán... Ta liền đánh cược với người một lần, hoặc là người giết ta, hoặc là đợi đến ngày người của Thiên Đình đến, ta sẽ đi cáo trạng.

Nghe nói như thế, Ngô Cương giận tím mặt, vung lưỡi búa lên bổ xuống trán Tần Thọ, tốc độ vô cùng nhanh!

Mà Tần Thọ thì mở to hai mắt, duỗi cổ, một bộ khăng khái hy sinh, đáng vẻ ông đây không sợ!

Chương 8: Cũng hèn như vậy

Chương 8: Cũng hèn như vậy

Lưỡi rìu cách trán Tần Thộ 1cm thì dừng lại, Ngô Cương dùng một đôi mắt vô cùng phần nộ, nhãn thần hung ác nhìn chằm chằm vào Tần Thộ. Tần Thộ vẫn còn trợn trừng tròng mắt y như cũ không nhúc nhích, trong mắt không có một chút gợn sóng nào!

-Người thật không sợ chết?

Ngô Cương hỏi.

Tần Thộ vẫn y nguyên không lên tiếng, không nhúc nhích, hiển nhiên gan lắm liệt, hồn nhiên không sợ!

-Mẹ, xem như người lợi hại! Người nói đi, rốt cuộc người muốn gì?

Ngô Cương thu rìu, tức giận ngồi xuống đối diện với Tần Thộ, cầm một mảnh gỗ của cây hoa quế lên, nhét vào trong miệng, nhai nhai như ăn mía ngọt vậy. Hiển nhiên, hắn thật sự không dám giết Tần Thộ.

Lúc này, Tần Thộ mới chậm rãi ngồi xuống, thản nhiên nói:

-Rất đơn giản, ta muốn làm thần tiên! Thứ hai, ta muốn nguyên khí, càng nhiều càng tốt! Đương nhiên, nếu như người truyền cho ta một trăm tám mươi vạn năm công lực cũng được.

-Phốc!

Ngô Cương nghe xong, phun toàn bộ mảnh gỗ vụn bên trong miệng ra ngoài.

Tần Thộ nhanh nhẹn cúi đầu, kết quả là toàn bộ số mảnh gỗ vụn n

ày đánh vào bên trên cái tai hắc. Hắc cũng không để ý, rử rử cái t
ai rồi hỏi:

-Như thế nào?

-Con mẹ ngươi tại sao không đi cướp?

Ngô Cương kêu lên.

Tần Thộ chớp chớp mắt to nhìn Ngô Cương, Ngô Cương nhìn nhĩ
n mắt to của con tiện con thỏ này, hắc đột nhiên hiểu rõ, con hàng
này đang ăn cướp.

-Nhóc con, ngươi cho rằng làm thần tiên dễ dàng như vậy sao?

Ngô Cương ngồi xếp bằng ở trước mặt con thỏ rồi nói.

Tần Thộ không lên tiếng, vẫn an tĩnh như vậy, nhìn Ngô Cương c
hằm chăm.

Ngô Cương nói tiếp:

-Được rồi, ta giảng giải thường thức cơ bản thông dụng cho ngươi
một chút, thần tiên không phải một cái đồ chơi, thần là thần, tiên l
à tiên. Thần chính là làm thuê cho Ngọc Đế, Tiên là tiêu điều tự tạ
i.

Tần Thộ nghe đến chỗ này, lập tức mở miệng nói:

-Ta muốn thành tiên!

Ngô Cương vô ý thức sờ sờ riu, cuối cùng vẫn nhịn xuống nói tiế
p:

-Với cái thân thể nhỏ như lỗ đ*t này của ngươi, thành cái rắm tiê
n! Nếu như trị bệnh không hết, còn không sống nổi mấy ngày nữa

đâu.

Tần Thọ nghe xong trong lòng giật mình, kêu lên:

-Không sống nổi mấy ngày? Đây là ý gì?

Ngô Cương nhìn dáng vẻ bối rối của Tần Thọ thì cười nói:

-Hê hê, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự không sợ chết đấy.

Hai mắt Tần Thọ tròn trố:

-Có thể không chết thì ai muốn chết chứ.

Ngô Cương cười khẩy nói tiếp:

-Được, vậy thì ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ chết như thế nào.

-Ta nhổ vào! Ngươi mới chết ấy! Ông đây thiên thu vạn đại!

Tần Thọ tức giận chửi rủa một câu.

Ngô Cương cười ha ha, cũng không tức giận, nhìn có vẻ còn thật cao hứng.

Tần Thọ nhìn lấy cái đức hạnh này của Ngô Cương, trong lòng tự nhủ: "Không phải là tên này ở trên mặt trăng buồn chán lâu, buồn chán thành ngu ngốc rồi chứ? Mắng hấn, hấn còn vui vẻ? Cuồng bị ngược sao?"

Ngô Cương không biết Tần Thọ đang suy nghĩ cái gì, có lẽ nếu như hắn biết mà nói, hơn phân nửa là một rùi tiền con tiện thỏ này lên Tây Thiên.

Ngô Cương hơi sắp xếp lại suy nghĩ về sau liền nói:

-Cái thân thể con thỏ này của ngươi cũng không phải là con thỏ bình thường, tương truyền lai lịch không nhỏ, chỉ là nguyên khí thiên tiên thâm hụt, thân thể yếu đuối. Nói trắng ra chính là dinh dưỡng thiên tiên không đầy đủ, sau này lại ăn không đủ no, dinh dưỡng không theo kịp, thân thể từng ngày lớn lên, tiêu hao cơ năng càng lúc càng lớn, làm cho khi ngươi hấp thu dinh dưỡng hoàn toàn không đủ dùng thì các bộ phận sẽ già yếu, từ đó dẫn đến tử vong.

Tuy bấy lâu nay ngươi gặm cây hấp thu nguyên khí bên trong đó để kéo dài tính mạng, thế nhưng nguyên khí bên trong cây hoa quế có thể có bao nhiêu? Nhiều nhất là sống lâu mấy ngày mà thôi. Nếu không phải sau khi nha đầu kia đến, mấy lần dùng sinh mệnh lực của bản thân kéo dài tính mạng cho ngươi thì ngươi đã sớm mất mạng rồi.

Tần Thộ nghe đoạn trước thì trong lòng trĩu nặng, lại nghe tiếp đoạn sau thì tâm tình run lên, cả kinh kêu:

-Cái gì? Hằng Nga dùng sinh mệnh lực của bản thân kéo dài tính mạng cho ta? Chẳng lẽ thứ mà ta hấp thu không phải là nguyên khí của nàng?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Là nguyên khí, có điều nha đầu kia cũng không biết tu luyện, chỉ dựa vào thể chất đặc thù của bản thân, có thể tự động hấp thu nguyên khí rời rạc giữa thiên địa tồn trữ ở trong thân thể mà thôi. Nhưng là nàng hấp thu chút nguyên khí này làm sao đủ để bổ sung cho sự thâm hụt của ngươi, thậm chí theo độ tuổi càng lúc càng lớn của ngươi, nhu cầu cũng càng ngày càng nhiều, nguyên khí của nàng đã là cung không đủ cầu. Nhưng là cái thể chất cổ quái này của ngươi, một khi lâm vào hôn mê, dưới mong muốn cầu sinh chi phối sẽ điên cuồng thôn phệ hết thủy năng lượng có thể thôn phệ.

-Ngươi hút hết nguyên khí của nha đầu kia xong, dĩ nhiên chính là hút sinh mệnh lực của nàng. Bản thân nha đầu kia cũng rõ ràng

điểm này, vậy mà nàng vẫn kiên trì lâu như vậy, thật là có chút làm khó nàng.

Tần Thộ nghe đến đó, lần đầu tiên sắc mặt vô cùng ngưng trọng lên, nói:

-Nàng biết?

Ngô Cương đáp:

-Như vậy cũng giống như là tự chặt một tay nấu lên cho người khác ăn, ngu ngốc cũng biết sinh mệnh lực của mình bị hút đi.

Tần Thộ thở dài nói:

-Có biện pháp nào có thể chữa khỏi bệnh cho ta không?

Ngô Cương búng ngón tay đến tách một cái nói:

-Nói đến thì vừa đơn giản lại vừa khó khăn, nói đơn giản một chút, chỉ cần bổ sung nguyên khí cùng sinh mệnh lực cho người thật tốt, thì bệnh của người sẽ khỏi, thậm chí còn có khả năng tu thành tiên. Khó khăn thì lại khó khăn ở chỗ, người sinh sống ở một chỗ như thế này, có thể nói nguyên khí thiên địa và sinh mệnh lực đạt tới điểm thấp nhất, coi như người có ăn cả cái tinh cầu này, có lẽ cũng không có tác dụng gì lớn. Nếu ta như người, ta thà tìm cái chỗ không người, vụng trộm tự sát đi cho xong, miễn cho liên lụy nhà đầu kia theo chịu tội.

Tần Thộ nghe đến đó, trong lòng trầm xuống, hai cái cái tai lớn cũng tiu ngửi xuống, cảm thán: "Quả nhiên, ta đây chính là cái mệnh hại người, chẳng lẽ ta thật phải tìm một chỗ vụng trộm chết đi sao? Nhưng ta không cam tâm a!"

Nghĩ tới đây, Tần Thộ liếc liếc Ngô Cương một cái, Ngô Cương cũng vừa hay liếc trộm Tần Thộ, Tần Thộ nhìn thấy cái ánh mắt nh

ư tên trộm kia của Ngô Cương, trong lòng tự nhủ, không đúng!

Nhưng là không đúng chỗ nào, Tần Thộ lại không nói rõ được.

Chỉ là cái này không sao cả, Tần Thộ tự có biện pháp, sau đó cong miệng, khoe miệng như cười đến nở hoa, hê hê nói:

-Ngô Cương, ngươi có phải là thần tiên hay không?

Ngô Cương hơi ngửa đầu đáp:

-Đó là đương nhiên, là thần tiên không thể giả được!

Tần Thộ một mặt sùng bái hỏi:

-Vậy chẳng phải là người sống lâu trăm tuổi, thọ cùng trời đất?

Ngô Cương lại đáp:

-Đó là đương nhiên!

Lời này vừa ra khỏi miệng, Ngô Cương đã cảm thấy sự việc có chút không ổn, giống như mình đã bị rơi vào trong hố!

Tần Thộ nghe xong, chân sau đạp một cái đứng lên, chân trước như là hai tay, đập cái bàn tay rồi nói:

-Vậy chẳng phải là xong rồi? Thần tiên có nguyên khí, thần tiên sống lâu trăm tuổi sinh mệnh lực tràn đầy, ngươi để cho ta hút hai cái đi?

Ngô Cương nghe xong, hai mắt tròn trắng, trực tiếp ném tới một câu:

-Ngươi cút đi, để ngươi hút hai cái? Ngươi cho ta là cái gì? Nghĩ cũng đừng nghĩ, không có cửa đâu!

Nói xong, Ngô Cương đứng dậy muốn đi.

Tần Thộ thấy thế, lông mày nhướng lên, hô to một tiếng:

-Đó là Ngọc Hoàng Đại Đế sao?

Ngô Cương nghe vậy, vô ý thức quay đầu nhìn lại, tiếp lấy cảm giác quần bị thứ đồ gì bắt lại, cúi đầu xem xét, chỉ thấy cái con thỏ hỗn trưởng kia theo ống quần bò lên, sau đó một phát bắt được đả i lưng của hắn kêu:

-Nếu người không cho ta hút một hơi, thì ta bám mãi ở trên thân t hể người không đi!

Chương 9: Sợ mì này

Chương 9: Sợ mì này

Ngô Cương nghe xong, nhất thời vui vẻ nói:

-Thằng nhãi con, ta muốn hất ngươi ra, ngươi còn có thể ở lại? M ột hai ba, đi nào!

Ngô Cương vừa nói, vừa túm tai con thỏ dùng lực kéo ra liền kéo được con thỏ xuống, sau đó đưa tay quăng ra một cái:

-Ngươi nhanh cú đi!

Chỉ thấy con thỏ kia kéo một đầu dây vải màu xanh nhạt bay ra ngoài!

Ngô Cương nhìn thấy cái dây vải kia, đột nhiên cảm giác hơi hơi quen mắt, tiếp đó đến cảm giác gió suu suu, đũng quần lạnh lạnh. Hắn cúi đầu xem xét thì quần đã rớt xuống đến bàn chân, khó trách gió thổi trúng lạnh thoải mái như vậy.

Tiếp đó trong rừng cây vang lên tiếng gầm gừ tức giận của Ngô Cương:

-Con thỏ chết tiệt, đưa ta Càn Khôn Nhất Khí Đại!

Ở một bên khác của rừng cây, một con thỏ lăn trên mặt đất lộn mảy vòng như là bóng đánh gôn, mông chổng lên trời đầu cắm xuống một cái lỗ trên mặt đất.

Một lát sau, cái đuôi nhỏ run run, chân sau dùng lực đập một cái, rút đầu ra khỏi cái hố trên mặt đất, trong miệng tất cả đều là hạt cát, đất, cây cỏ các thứ, đang muốn nôn. Sau đó Tần Thọ ngẫm nghĩ rồi thàn nói: "Chân muỗi có bé cũng là thịt à, đã vào miệng rồi, phun ra ngoài là lãng phí thể lực, không bằng ăn luôn cho rồi."

Sau đó Tần Thọ nhai nhai đất, hạt cát, cây cỏ trong miệng.

Kết quả hắn phát hiện, trong miệng có một cỗ nguyên khí dồi dào tiến vào cổ họng rồi trôi xuống bụng! Thân thể hắn liền giống như một cái động cơ cũ kỹ thật nhiều năm được tiếp thêm nhiên liệu, toàn thân đều bị cỗ nguyên khí này trùng kích đến run rẩy, xương cốt raeng rắc rung động, tế bào toàn thân phảng phất như đang gào gọi.

Sau đó hắn liền tru lên.

-Thoải mái quá!

Tần Thọ là thật sự thoải mái, nhiều nguyên khí nhập thể như vậy, giống như tân sinh toàn thân cao thấp, tinh thần sáng khoái, đầu óc cũng linh quang không ít.

"Cái rễ cây gì mà có nhiều nguyên khí như vậy?" Tần Thọ tranh thủ thời gian cúi đầu dò xét, kết quả là nhìn thấy một cái dây vải màu xanh rơi trên mặt đất, một đầu khác vẫn còn ở trong miệng hắc n. Tần Thọ ngạc nhiên:

-Vải từ đâu tới?

Lời vừa nói ra, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức, trong nháy mắt Ngô Cương ném hắc đi, vốn dĩ hắc không có sức lực phản kháng, tay bắt không được nên trực tiếp dùng răng thò cắn dây lưng quần của Ngô Cương. Sau đó thì dây lưng quần bị đứt, sau đó nữa thì hắc bay.

-Ha ha, thần tiên cái quái gì mà dùng cái dây lưng quần mục nát như vậy, cắn nhẹ cái đã hư, xem ra cũng không phải là hàng chính quy.

Về mặt Tần Thọ ghét bỏ đang muốn kéo cái dây lưng quần ra.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân gấp rút vang lên, đồng thời theo đó hô to một tiếng:

-Dừng tay! Không đúng, im ngay!

Tần Thọ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai tay Ngô Cương che eo, lao ra từ trong rừng cây!

Tần Thọ còn chưa kịp có phản ứng gì, Ngô Cương đã vọt tới trước mặt hắc, nhìn nhìn cái Càn Khôn Nhất Khí Đại của mình, đau lòng đến mức sắp chảy cả nước mắt, đưa tay lên định tóm lấy Càn Khôn Nhất Khí Đại.

Tần Thộ thấy thế, đầu óc như là điện quang lóe lên, vô ý thức trốn về phía sau một chút rồi kêu lên:

-Người muốn làm cái gì?

-Ta muốn làm cái gì? Đưa ta đai lưng!

Ngô Cương nhất thời kích động, cái tay còn lại cũng vươn ra, tiếp đó cảm giác quần rơi xuống, trong lòng xiết chặt, tranh thủ thời gian xách lại quần.

Tần Thộ thấy thế, lông mày nhướn lên vui vẻ, hất đai lưng ra đằng sau rồi nói:

-Dựa vào cái gì mà phải trả lại người? Mang ông đây đến nơi này, không lẽ lặt không xin lỗi thì thôi, còn ném ta đi! Thu một sợi dây lưng quần của người xem như lợi tức! Còn lại, hôm nào lại đòi người tiếp! Lại nói, thỏ gia ta đoạt bằng năng lực, sao phải trả lại người?

-Ha ha, cái con thỏ chết bầm nhà người, thương lượng với người đó là vinh dự của người. Người cho rằng không trả thì ta sẽ không đoạt sao?

Ngô Cương nói xong, đưa tay ra đoạt!

Tần Thộ xoay người chạy, kết quả một chân giẫm ở trên dây lưng quần, nhào một cái ngã trên mặt đất.

Ngô Cương thấy thế, cười ha ha, nhảy lên vỗ dây lưng quần một cái.

Tần Thộ thấy thế, hét lớn một tiếng:

-Xem nhẹ ta? Ta hút!

Tần Thợ dùng lực hút một cái giống như là hút mì sợi, dây lưng quần thật dài trượt một đoạn, bị Tần Thợ hút vào bên trong miệng, Ngô Cương liền chụp hụt vào không khí.

Tần Thợ đang muốn hút thêm lần nữa thì phát hiện trong mồm đã đầy, bắt buộc dĩ đành tranh thủ thời gian nhai nhai mấy cái rồi nuốt vào trong bụng, kết quả trong khoảnh khắc đó con mắt hắn sáng lên!

Đai lưng kia tiến vào trong bụng, lập tức hóa thành vô số nguyên khí tràn ngập toàn thân!

-Thì ra là nó! - Tần Thợ bừng tỉnh đại ngộ!

Ngô Cương mắt thấy dây lưng quần lại bị ăn một đoạn, đau lòng muốn chết, lại đưa tay đi đoạt.

Tần Thợ tiếp tục dùng lực khẽ hút, một đoạn dây lưng quần lại vào bên trong miệng, Ngô Cương lại nắm không khí.

Tần Thợ không chờ Ngô Cương kịp phản ứng, đứng lên nhanh chân chạy mất! Vừa chạy một bước, Tần Thợ làm bản thân cũng giật mình, sau khi bổ sung một chút nguyên khí, thì hắn giống như bắt hack vậy, chạy nhanh như bay!

Ngô Cương thoáng cái đuổi không kịp hắn!

Tần Thợ vừa chạy vừa hút, chỉ thấy cái dây lưng kia nhanh chóng biến mất ở trong miệng hắn.

Ngô Cương gấp tới mức oa oa kêu to, bước dài ra đuổi theo, vừa chạy vừa gọi:

-Con thỏ chết tiệt, người đứng lại đó cho ta!

Tần Thợ:

-Xoạt...

Ngô Cương:

-Con thỏ chết tiệt, cái dây lưng quần đó là lão tử dùng để đi ị xong là chùi đít, ngươi ăn thứ đó, không chê buồn nôn à?

Tần Thọ:

-Xoạt. Oe...

-Đúng, phun ra!

Trong lòng Ngô Cương hô tốt.

Kết quả Tần Thọ cắn răng một cái:

-Hút... Xoạt!

Ngô Cương mắng to:

-Kinh! Ngươi thế mà ghê tởm như vậy!

Tần Thọ tiếp tục:

-Hút... Xoạt!

Cuối cùng Ngô Cương đuổi kịp Tần Thọ, Tần Thọ ngã chổng vó lên trời nằm trên mặt đất, sờ sờ cái bụng ợ một cái nói:

-Nắc nắc, không chạy nổi. Thích làm sao thì làm vậy đi.

-Ngươi, ngươi cái con thỏ chết tiệt này, đây chính là Càn Khôn Nhất Khí Đại đày! Ngươi phun ra cho ta!

Ngô Cương giận dữ tiến lên, mở miệng Tàn Thọ ra, muốn kéo Càn Khôn Nhất Khí Đại lại, đáng tiếc là cái gì cũng không có.

Tàn Thọ nói:

-Đừng tốn sức, vào đến trong bụng này của thổ gia ta đều thành khí, đến đi ị cũng không dư thừa cặn bã.

Ngô Cương nghe vậy thì như nhớ tới cái gì, cũng từ bỏ hi vọng sau cùng, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tàn Thọ, tức đến nghiêng răng nói:

-Ta muốn đập chết ngươi!

Con thổ xoay người ợ một cái, đánh thêm quả rắm, lúc này mới nói:

-Chết cũng đáng, tốt xấu gì cũng là con ma chết no!

Ngô Cương: "..."

Ngô Cương nhìn dáng vẻ chết không sợ bóng nước sôi của Tàn Thọ, cuối cùng thở dài, đứng lên nói:

-Coi như ta không may, sau này tiểu tử ngươi tự giải quyết cho tốt đi. Mặc dù Càn Khôn Nhất Khí Đại là pháp bảo, lại cũng không được tính là pháp bảo đỉnh cấp, ngươi ăn vào có thể bổ sung một lượng nguyên khí nhất định, có điều cảm giác no bụng trước mắt của ngươi đều là giả tượng. Nguyên khí của ngươi thâm hụt đã thâm hụt đến nền tảng, muốn bổ sung tới cũng không chỉ là ăn no đơn giản như vậy là xong. Bây giờ ngươi no bụng nhưng chẳng mấy chốc sẽ đói. Đợi ngươi chết đói ta lại hãm ngươi, cũng không tính là giết chóc.

Nói xong, Ngô Cương đứng dậy đi.

Tần Thọ nhìn theo bóng lưng của Ngô Cương, trông mắt đảo loạn lên, hỏi một câu:

-Người không thể giết chóc? Còn có, người thật giống như không có pháp lực gì nhỉ?

Ngô Cương hừ hừ hai tiếng nói:

-Nếu ta có pháp lực, người còn có thể chạy trốn được sao? Tên khốn Viêm Đế kia đã phong cấm pháp lực của ta.

Chương 10: Tóc bạc

Chương 10: Tóc bạc

Tần Thọ nói:

-Phong cấm rồi sao? Phong cấm cũng tốt... hà..., mà không đúng, nếu pháp lực của người bị phong cấm rồi thì làm sao phục sinh ta được?

Trên khuôn mặt Ngô Cương thoáng qua một vết sáng kì dị, ngó tr ước ngó sau rồi mới nói rằng:

-Ta dùng một loại bảo bối... nếu biết trước bộ dạng sau khi hồi sinh của người thế này thì ông đây đã không phục sinh người rồi.

Tần Thọ đã nhìn thấy vết sáng kì dị đó, lòng nảy sinh nghi hoặc... nhưng vẫn khẳng định rằng:

-Nói như người đang bị thiệt thòi lắm vậy, chẳng phải là vì người muốn tự vệ sao?

Ngô Cương hất tay cái nói:

-Ta kệ người, đi đây!

Dứt lời, Ngô Cương rời đi.

Tần Thọ nhìn theo bóng Ngô Cương, đặc biệt nhìn vào chiếc quần, cái áo, đôi giày cỏ còn lại của Ngô Cương, lòng thầm nghĩ: "Đúng là thần tiên. Quả nhiên toàn thân đều là bảo bối... không biết liệu rằng ăn một miếng thịt của Ngô Cương có trường sinh bất lão không nhỉ?"

Mà nghĩ lại thì gã này sống ở mặt trăng bao năm nay chắc cũng chẳng bao giờ tắm, cắn một miếng thì chắc cũng toàn bùn chứ chẳng có thịt.

Mà ăn thịt người thật ghê tởm, bởi vậy Tần Thọ từ bỏ luôn ý định này.

Đã Ngô Cương không đuổi nữa thì hắn cũng vui vẻ thanh nhàn.

Ngô Cương vừa đi vừa thấp giọng chửi:

-Khốn kiếp! Sao một con thỏ lại có thể đề tiện đến mức này cơ chứ! Sớm biết sẽ hồi sinh một tên tiện nhân như thế, thì ta... Mẹ nó chứ, nếu không phải không được sát sinh thì thật là muốn đập chết cái con thỏ khốn nạn đó.

Vừa mới dứt lời, hắn cảm thấy toàn thân ớn lạnh, theo bản năng rùng mình một cái... mau mau rời khỏi cái nơi đau lòng này.

Thân thể con thỏ của Tần Thọ lần đầu được ăn no, cảm thấy vô cù

ng thỏa mãn, lượn lờ đi về sơn động.

Còn chưa tới cửa động đã nhìn thấy Hằng Nga đang rón rén lén lút làm gì đó đằng sau cây hoa quế. Thấy Tần Thộ về, trên gương mặt nhỏ của Hằng Nga nở nụ cười tươi nói:

-Ngọc Nhi, em lại chạy đi đâu vậy?

Tần Thộ liếc qua chỗ Hằng Nga chôn đồ thì Hằng Nga lộ rõ bối rối bèn vội bế Tần Thộ lên, sau đó đi vào trong sơn động, vừa đi vừa nói:

-Sao hỏi em không nói gì hết vậy?

Tần Thộ trợn ngược hai mắt, nha đầu ngốc này, nó nói nàng hiểu được chắc?

Bởi vậy Tần Thộ nhảy xuống tìm một cái que củi rồi viết lên đất:

-Ra ngoài đi dạo một vòng, tìm thấy một cọng cỏ, sau khi ăn xong có rất nhiều nguyên khí, ăn quá no.

Viết xong, Tần Thộ vỗ vỗ chiếc bụng căng tròn của mình.

Hằng Nga kinh ngạc nhìn Tần Thộ, bế hắn đặt lên đùi, sau đó vuốt vuốt cái bụng căng tròn của hắn rồi hoảng sợ thốt lên:

-Oa... Thật này. Quả nhiên là em đã ăn no thật rồi! Mau nói xem, em tìm thấy cọng cỏ đó ở đâu, trông như thế nào? Sau này chúng ta sẽ đi tìm loại cỏ này!

Tần Thộ thấy vẻ mặt chăm chú của nha đầu này, trong lòng run lên, theo ký ức nhận biết của con thỏ ngốc về Hằng Nga, chỉ cần xác định loại cỏ kia có ích cho Tần Thộ, nàng có thể lật tung cái mặt trăng này lên để tìm cho được loại cỏ này.

Tần Thọ đau lòng thương xót Hằng Nga, đâu muốn nàng đi làm loại chuyện ngốc nghếch đó, bèn viết rằng:

-Không nhớ rõ lắm, tại ăn nhanh quá. Hơn nữa, loại đồ vật này là có thể gặp nhưng không thể cầu, muốn tìm cũng khó mà tìm được. Có lẽ chỉ có một cây duy nhất đó ở trên mặt trăng này mà thôi.

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong đầu Tần Thọ lại hiện lên hình ảnh cái bóng và quần áo đang bay phấp phới của Ngô Cương lúc rời đi.

-Được rồi, biết thứ đó ngon rồi, nước miếng sắp chảy hết ra rồi kìa, mau lau đi.

Hằng Nga bỗng ghé sát lại, lau nước miếng trên mép của Tần Thọ đi.

Tần Thọ cười gượng. Hằng Nga lại chu môi, giờ nắm tay lên nói:

-Không được, em lập tức dẫn ta

đi tìm, nhớ vẫn còn thì sao?

Không để Tần Thọ phản kháng, Hằng Nga xách luôn Tần Thọ đi.

Kết quả là Hằng Nga không để ý đến cái gì mà phong phạm thực nữ, xách váy còng lưng bò dưới đất, thậm chí cái hố nhỏ mà Tần Thọ cắm đầu xuống cũng bị lật tung lên.

Cho tới khi xác thực không tìm thấy gì đặc biệt, Hằng Nga mới ngồi bệt xuống đất thở phì phò, quyết định từ bỏ.

Tần Thọ chứng kiến từ đầu đến cuối, đau lòng thương xót Hằng Nga, chỉ tiếc nỗi không có khăn tay nên bèn đến sát bên Hằng Nga, găm lấy góc áo Hằng Nga tỏ ý dùng lau mồ hôi tạm.

Hằng Nga thấy vậy phì cười:

-Đâu ra kiểu quan tâm người khác như em chứ? Bảo ta tự dùng áo mình lau mồ hôi...

Tần Thọ ngoác mồm cười ngô nghê.

Hằng Nga bế Tần Thọ lên vuốt ve đôi tai thỏ của hắn rồi quay trở về sơn động.

Tần Thọ ghé vào trên người Hằng Nga...

Hắn nhận ra rằng càng tiếp xúc lâu với Hằng Nga, cảm nhận sự quan tâm lẫn nhau rồi dần dần sắc tâm càng ít, nhiều hơn là quan tâm và đau lòng người con gái xinh đẹp tuyệt thế này.

Hai người trò chuyện hồi lâu, Hằng Nga ngáp một cái rồi lên giường ngủ.

Thấy Hằng Nga đã ngủ, Tần Thọ lập tức chạy ra chỗ Hằng Nga giấu đồ. Đào lên thì thấy bên trong có cái túi vải.

Xem ra túi vải này là Hằng Nga đã tự xé áo trên người mình gói t hành.

"Thứ gì mà giấu kỹ thế nhỉ? Lén nhìn điều riêng tư của người khác có vẻ không hay lắm." Tần Thọ ngồi đấy, mặt mũi tràn đầy bứt rứt.

Tuy là tên tiện nhân nhưng Tần Thọ vẫn có phần nào chút nhân phẩm cơ bản.

Trong khi Tần Thọ đang day dứt thì bỗng một cơn gió thổi qua làm chiếc túi bị hờ một góc, lộ ra một sợi tơ màu bạc trắng...

Tần Thọ xem xét, lập tức ngây ngẩn cả người ra, lại gần cẩn thận

nhìn kỹ, trong lòng run lên, mở cái túi vải ra nhìn lại, Tần Thộ không nhìn được nước mắt chảy xuống! Thì ra trong túi vải là một sợi tóc bạc.

Trên mặt trăng này ngoài Tần Thộ ra thì chỉ có Hằng Nga và Ngô Cương, tuy Ngô Cương đã bị phong cấm pháp lực nhưng vẫn trường thọ trăm tuổi, Tần Thộ đã từng chú ý qua, với mái tóc đen nhánh của hắn ta mà đem xuống địa cầu thì còn tốt hơn bội lần so với những người làm đại diện quảng cáo cho hãng dầu gội Rejoice.

Tuy Hằng Nga không phải thần tiên nhưng Ngô Cương từng nói nàng từng ăn tiên đan nên có thể trường thọ. Ngoài ra cơ thể Hằng Nga có thể tự hấp thu nguyên khí trời đất, với cơ thể như vậy, Tần Thộ dùng ngón chân để nghĩ cũng biết rằng nàng chưa thể có tóc bạc.

Vậy thì sợi tóc bạc này từ đâu ra chứ?

Chỉ có một khả năng, đó là để cứu sống Tần Thộ mà Hằng Nga đã hao tổn quá nhiều sinh mệnh lực khiến cho tóc đen chuyển sang bạc!

Để không cho Tần Thộ biết việc này nên nàng đã lén lút nhỏ đi và chôn xuống đất.

Nghĩ tới đây, lòng Tần Thộ thấy đau nhói, đồng thời khát vọng trong hắn càng trở nên lớn mạnh hơn, hắn không muốn cứ như thế này mãi nữa.

Tần Thộ cắn răng nói:

-Không được, sau này phải tìm Ngô Cương, bất luận như thế nào cũng phải kiếm lấy ít đồ. Kể cả chọc giận hắn hay bị hắn đánh chết thì cũng phải tiếp tục thử một chút! Hoặc là chết, hoặc là dù tìm đường sống trong chỗ chết đi chăng nữa thì mình cũng không thể tiếp tục liên lụy Hằng Nga.

Sau khi quyết tâm, Tần Thộ đem đất lấp lỗ lại, mặt buồn thiu quay về trong sơn động.

Chương 11: Tiễn chết người

Chương 11: Tiễn chết người

Nằm lên cái ổ quen thuộc của mình, Tần Thộ cảm thấy người tỉnh như sáo không hề buồn ngủ chút nào.

Hiển nhiên là linh khí trong cái dây thắt lưng đã bắt đầu phát huy tác dụng, đầu óc hẳn không còn hôn mê buồn ngủ như trước nữa.

Đầu óc càng minh mẫn thì càng nghĩ nhiều, liền thầm nghĩ: “Đã không ngủ được thì đi tìm hắn nói chuyện vậy!”

Nghĩ xong Tần Thộ bước ra cửa động thì thấy trời đã sắp tối.

Đúng là đen thật, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên thì Tần Thộ cảm thấy đầu óc mình như sắp nổ tung!

Trên trời vẫn là mây đen, nhưng nhìn ra phía xa xăm trên bầu trời là một mảnh hư không vô cùng vô tận bỗng hiện lên một mảnh đại lục sáng rực! Đại lục này nằm ngang trong vũ trụ, thậm chí như xuyên qua cả vũ trụ! Nó lớn tới cỡ nào thì Tần Thộ không thể ước lượng nổi, chỉ biết mắt hắn không thể nhìn thấy hai đầu ở đâu.

Đại lục rất xa, Tần Thộ không thể nhìn rõ có thứ gì trên đó, chỉ là

p ló thấy có những dãy núi cao. Mà Tàn Thọ cũng chỉ nhìn thấy núi cao mà thôi, còn dưới chân núi thế nào hắn cũng không biết.

“Ôi trời ơi, chắc còn lớn hơn cả mặt trời mất”. Tàn Thọ lẩm bẩm kêu lên hai tiếng, lòng càng tò mò về cái thế giới thần kì này.

Nhưng tiếc thay đại lục thì quá xa xôi mà chân hắn lại quá ngắn, không thể nào nhảy tới đó được.

Lắc đầu, nén lại mọi cảm xúc, quay lại với vấn đề sinh tồn trước mắt, Tàn Thọ cắn răng đi thẳng tới chỗ Ngô Cương.

Nhưng vừa mới nhấc bước đi, Tàn Thọ nghe thấy tiếng gió vù đến.

Tàn Thọ ngược mắt nhìn thì thấy một vật đen xì từ trên trời giáng xuống!

Kêu oanh một tiếng, rơi xuống đúng ngay trước mặt Tàn Thọ!

Tàn Thọ lắc lắc cái đầu, đôi tai to như hai cái quạt quạt hết bụi đi để lộ ra hình dáng đồ vật lạ vừa rơi xuống.

“Không phải chứ... tuy đã từng nghe qua ngỗng trời bay qua bị sét thành con vịt nướng rơi xuống đất. Nhưng là lần đầu nhìn thấy một người sống bị nướng chín rơi từ trên trời xuống.” Tàn Thọ lẩm bẩm, ghé sát cái đầu thỏ lại xem, chỉ thấy người đó đen xì, nhìn khắp cơ thể mà chẳng tìm thấy chỗ nào hoàn chỉnh nữa.

Tàn Thọ làm một con thỏ ba không: không đầu, không sức lực, không tướng mạo hung hãn, biểu thị hơi sợ. Hắn không dám tiến lên xem đó là cái gì mà chỉ tìm một cành cây nhỏ đứng từ xa chọc chọc cái đồng đen xì này.

Không có phản ứng!

Chọc tiếp!

Vẫn không có phản ứng gì!

Lay lay cơ thể đối phương, tất cả chỉ toàn là cháy khét đen xì, lay tới phần dưới hai lần...

-Có cái gì, dài nhỏ!

Đôi mắt thỏ bông lóe lên, tưởng rằng mình sắp nhặt được món tiền đầu tiên! Mặc dù nói là nhặt được nhưng dù sao cũng là thành quả lao động mà hắn đã vất vả, hung hãn không sợ chết liều mình bỏ ra đấy chứ!

-Hả? Đây là lap xưởng nung sao? Đầu hơi bé chút...

Tần Thọ lảm bảm.

Nhưng bị câu này chạm vào nỗi đau, cái thứ đen xì hình người kia bỗng nhúc nhích một cái kêu lên:

-Nước.

Tần Thọ giật bắn người lên, cầm cây gậy lên tỏ vẻ hung hãn, thực ra chẳng qua chỉ là một kiểu tạo hình ngu xuẩn của Tôn Ngộ Không vác gậy trên lưng mà thôi, hắn hét lớn:

-Yêu nghiệt phương nào, mau khai họ tên ra.

-Nước! Ta muốn uống nước.

Tần Thọ vò đầu:

-Nói tiếng người, mau trả lời ta đi!

-Nước... khát...

Tần Thọ lâm bảm:

-Nghe giọng hình như đây là đàn ông, chẳng lẽ cái đó không phải là lập xương ư? Trời đất ơi, may mà chưa cắn một miếng... buồn nôn chết mất. Nhưng cái đầu nó nhỏ thật...

Sinh vật hình người kia nghe thấy vậy lập tức phun ra một ngụm máu, có nằm mơ hắn cũng chẳng thể nghĩ đến: phi thăng một cái mà thôi, thất bại mà thôi, làm sao nửa đường lại gặp phải một con thỏ tiện đến thế này! Hắn sắp chết tới nơi rồi, chỉ muốn uống ngụm nước mà con thỏ chết tiệt này làm sao lại nghe không hiểu tiếng người hay sao, chỉ biết tìm hiểu đực hay cái?

Gã đàn ông nói:

-Nước, cho ngụm nước.

Tần Thọ thì vẫn rất ung dung, trên mặt trăng này làm gì có người gì chứ.

Sức chiến đấu cặn bã của hắn chỉ vụn vụn ở mức năm, sức chiến đấu của Hằng Nga thì có thể coi như bỏ qua, tới lúc nguy cấp cùng lắm cũng chỉ biết kêu hai tiếng cứu mạng hoặc là 666(trâu bò) mà thôi.

Tên Ngô Cương kia thì vì cái dây lưng quần mà nảy sinh mối huyết hải thâm thù với hắn, chỉ mong sao hắn chết quách đi cho rồi.

Còn gã trước mặt này thân hình cao lớn, mà lại là từ trên trời rơi xuống, trời mới biết hắn là cái thứ quỷ gì. Quan trọng là Tần Thọ phát hiện thấy vết thương trên người hắn có thể tự hồi phục được. Đồng nghĩa rằng mặc kệ hắn thì chẳng bao lâu hắn cũng bình phục lại như sinh long hoạt hổ.

Nếu đang là trên địa cầu thì Tần Thọ chẳng cần nói hai lời, cứu đ

ược lại nói, học Lôi Công – làm đứa trẻ ngoan.

Nhưng Tần Thọ lại không hiểu gì về thế giới tiên hiệp tại đây, nh
ỡ cứu hần sống lại rồi hần lật mặt ăn thịt thỏ của mình thì sao.

Có câu có thể không có lòng hại người nhưng không thể không có
lòng phòng bị người. Bởi vậy Tần Thọ quả quyết chọn cách giả n
gu đứng nhìn, nếu là người tốt cứu được thì cứu, nhưng nếu tình h
uống không đúng thì cầm luôn cục đá đập chết gã này.

Nhưng Tần Thọ còn có ý đồ khác, mặc người tốt hay xấu, chuyện
cứu người để sau đi, thỏ gia ta đây cũng chết đến nơi rồi, đang ch
ờ người khác cứu đây này! Bởi vậy, trước khi cứu người thì người
phải lấy thứ gì ra cứu ta trước đi!

Từ khi ăn bảo pháp đeo lưng, hần đã hiểu ra một đạo lý.

Trước hết, rằng hần rất cứng chắc, bất kể là thứ pháp bảo gì chỉ cầ
n đưa vào mồm là hần nghiền nát, khi xuống tới bụng thì thành th
uốc bỏ rồi.

Bởi vậy, muốn mạng sống ư?

Ăn là trên hết!

Vật lông thì hần không làm được, nhưng con vịt quay từ trên trời
rơi xuống thì dù sao hần cũng phải thử mùi vị cái đã!

Vậy nên hần gật gật đầu:

-À, muốn uống hả?

Cuối cùng cũng hiểu tiếng người rồi! Gã kia cảm động đến sắp kh
óc, vội đáp:

-Ừ.

Tần Thọ đáp:

-Không vấn đề, người muốn uống gì nào? Coca Cola, Fanta, Mirinda, Cà phê, sữa bò hay là sữa đậu nành...

-Coca Cola. Đối phương cũng không biết Coca Cola là thứ gì, nghĩ rằng là một loại nước nên chọn đại.

Con thỏ lắc đầu:

-Không có!

Đối phương:

-...

-Vậy Fanta?

Con thỏ lắc đầu:

-Không có.

-Mirinda?

-Xin chúc mừng! Con thỏ vui mừng kêu lên.

Đối phương:

-Có hả?

Con thỏ lắc đầu:

-Ha ha, cũng không có!

Đối phương:

-Phụt!

Hắn phun ra một ngụm máu, phần nộ hỏi:

-Rốt cuộc ngươi có gì?

Con thở vầy vầy tay:

-Thực ra mà nói thì chẳng có cái gì cả!

-... Ngươi... không sao, ngươi qua đây...

Con thở lòng hơi nghi ngờ nhìn đối phương, sao tính khí gã lại tốt thế? Nhìn không giống lắm!

Con thở nhích từng bước nhỏ lại gần rồi hỏi:

-Ngươi muốn làm gì?

-Ta sắp chết rồi, muốn nói đôi lời với ngươi... không còn sức lực nữa, ngươi lại gần chút. Gã kia nói.

Còn thở đến gần thêm chút nữa.

-Gần thêm nữa. Gã kia nói.

Con thở tiếp tục lại gần.

Thấy khoảng cách chỉ còn một sải tay, ánh mắt người đàn ông kia bỗng trở nên hung dữ, hét lên:

-Cái gì cũng không có thì nộp mạng ngươi ra đây!

Người đàn ông giơ cánh tay to lớn lên, thô bạo nhắm tới chỗ Tàn Thọ.

Chương 12: Tiểu Hắc Hắc

Chương 12: Tiểu Hắc Hắc

Tuy sức chiến đấu của Tần Thộ không mạnh, nhưng nói về tốc độ chạy thì không phải dạng vừa.

Đến cả Ngô Cương còn không đuổi kịp nữa là gã phế nhân này?

Hơn nữa, Tần Thộ luôn đề cao cảnh giác cho nên chỉ cần gã hơi động hắc đã né ngay và nhảy ra xa khỏi tầm với của gã.

Gã đàn ông kia không bắt được, ánh mắt thất vọng hắc...

Tần Thộ hỏi:

-Người muốn làm gì?

Gã kia nhìn bộ mặt vừa ngu ngơ vừa đáng yêu của con thỏ, nghĩ bụng: “Lẽ nào nó không nhận ra? Ánh mắt đã kém mà còn ngẩn ngơ như thế thì tốt lắm, nếu có cơ hội nhất định sẽ bắt nó, làm thịt nó. Ăn cái con thỏ này cũng có thể bổ sung chút nguyên khí để hồi phục nhanh hơn một chút. Đáng tiếc rằng vừa rồi thất thủ...”

Tuy Tần Thộ không biết gã này muốn bắt mình làm gì nhưng tên cháu trai này chắc chắn không có ý đồ gì tốt!

Loại người này tuyệt đối không thể cứu!

Nhưng tiến đến đập chết hắn thì...

Tần Thọ không biết sức chiến đấu của tên này như thế nào, chẳng may không đánh lại thì khác nào mình ship hàng tới tận cửa cho hắn, mà mấu chốt nhất là không có phí thủ tục nữa!

Đã ông đây đánh không lại người thì ông đây chọc người tức chết nha!

Lúc này, gã kia lại trở về cái bộ dạng không còn chút sức lực nào mà nói rằng:

-Ta chỉ muốn thân mật với người thôi, chạy làm gì cơ chứ?

Tần Thọ giả ngu nói:

-Ta cũng chẳng hiểu tại sao mình lại chạy, chắc là do phản xạ có điều kiện thôi. Người biết phản xạ có điều kiện là gì không?

Gã kia lắc lắc đầu.

Tần Thọ ngồi xuống đất nói:

-Trông người ngu thế tất nhiên là không biết rồi. Hôm nay thả gia người rảnh nên dạy cho người nghe này. Cái mà gọi là phản xạ có điều kiện chính là khi một người... đúng, cái này phải nói từ một người như thế này. Người là động vật có hai cái đùi...

Tần Thọ thao thao bất tuyệt, nước bọt bắn tung tóe tầm mười mấy phút mới nói xong.

Tần Thọ ngừng lại một nhịp:

-À, vừa rồi ta đang nói phản xạ có điều kiện phải không? Lại lạc đ

ề rồi, bắt đầu lại nhé. Phản xạ có điều kiện bắt đầu nói từ một con chó, chó là động vật có bốn chân...

Nghe tới đây gã kia phù một tiếng, phun ra một ngụm máu, cả giận nói:

-Ta giết...

Tần Thọ vừa nghe, tay sờ sờ sang hòn đá bên cạnh hỏi:

-Người nói gì cơ?

Khuôn mặt dữ tợn của gã kia bỗng dung ôn hòa trở lại, thậm chí khẩu khí cũng cố gắng sao cho thật nhẹ nhàng, cố nặn ra một nụ cười:

-Ta bảo sau này sẽ giết gà cho người ăn đó mà.

Con thỏ vỗ bóp tay cái:

-Trượng nghĩa! À, người vừa bảo muốn gì cơ?

-Là nước đều được! Đừng phí lời nữa, ta cần nước!

Gã này bị con thỏ đông dài mãi chọc giận đến nổi phổi cũng sắp nổ tung.

Con thỏ vênh tai lên:

-Biết rồi, cần nước chứ gì, cứ là nước là được đúng không?

Gã đàn ông thấy đau khổ vô cùng, thế nào mà giao lưu một chút lại lao lực thế này! Hắn thề đợi khi thương thế khỏi rồi nhất định sẽ đập chết con thỏ này đem đi nướng lên đồng thời nói:

-Phải!

Tần Thọ giơ ngón tay lên:

-Một chén nước đổi một món pháp bảo, thanh toán đi.

-Hả? Phù! Lần này gã đàn ông máu phun ra như suối.

Tần Thọ vội lùi ra sau nói:

-Một loại pháp bảo, một chén nước, giá cả rõ ràng, không lừa kh ông gạt, người có thể chọn uống hoặc là không uống, nhưng tuyệt đối không được làm bản lòng ta, nếu không phải bồi thường đấy.

Gã kia phần nộ nhìn Tần Thọ, nếu không phải độ kiếp thất bại, nguyên khí bị hao sạch, không cử động được thì hắn đã ăn sống con thỏ này rồi!

Có điều, dưới mái hiên nhà người không thể không cúi đầu, hắn hiểu tình trạng của hắn hơn ai hết, phi thăng chỉ kiểu một khi gãy x uống thì trời mới biết mình sẽ rơi xuống chỗ nào.

Hắn không bị rơi vào trong nôi của yêu quái đã là phúc đức lắm rồi.

Bây giờ bị sét đánh làm nguyên khí toàn thân cạn kiệt, nếu không phải dựa vào một chút nguyên khí sót lại ở trong tim giữ lại mạng nhỏ thì hắn đã mất mạng rồi. Nhưng chút nguyên khí này chỉ đủ để giữ lại mạng sống, muốn làm người khác bị thương thì trừ phi li ều mạng! Nhưng liều mạng vì con thỏ thì thật là không đáng, giữ lại đến thời khắc máu chốt để đối phó với yêu quái lớn. Giữ mình mới là vương đạo.

Còn muốn tự trị thương ư? Đó là một quá trình dài... hắn cũng không biết đến khi nào mới khỏi được.

Hắn càng không thể biết được ở đây ngoài con tiện thỏ này ra còn

có yêu quái nào hung mãnh hơn nữa không.

Chẳng may mà có, hắn bị lưu lại đây, thì e rằng là thập tử vô sinh!

Bởi vậy, trước mắt hắn không thể đắc tội với con thỏ tham tài không tham mạng này.

Nếu con thỏ có thể cho hắn uống nước hay tìm giúp hắn một nơi an toàn để ẩn nấp, sau đó tìm cơ hội làm thịt con thỏ này tầm bổ, vậy thì kiếm lời lớn.

Bởi vậy hắn cố kìm nén nội hỏa, cố nặn ra một nụ cười thật ngọt:

-Người nhìn bộ dạng ta như thế này có giống người có pháp bảo không?

Oej...

Vừa thấy nụ cười của hắn, con thỏ quả quyết xoay người, nôn...

Mặt gã kia bỗng tối sầm lại...

Con thỏ không thèm quay đầu, hất tay nói:

-Mau thu cái biểu cảm này lại, buồn nôn quá...

Mặt gã kia càng tối hơn nữa... nhưng rồi vẫn thu biểu cảm lại.

Lúc này con thỏ mới xoay người ngồi đối diện hắn, hai tay để trước ngực như kiểu người nói chuyện:

-Cái gì người cũng không có, sao ta phải đưa nước cho người? Người từ trên trời rơi xuống, chứng tỏ người có thể lên được trên trời rồi, vậy mà lại bảo không có thứ gì ư?

Người kia vội đáp:

-Thỏ tiểu huynh đệ này...

-Bảo ai là tiểu chứ? Cái thứ đó của người tốt đẹp hơn ta sao? Con thỏ bỗng nổi giận chỉ vào đũng quần gã kia.

Sắc mặt gã bỗng chuyển từ đen sang xanh... nhưng vẫn cắn răng kìm nén để không bị tức chết, cười nói:

-Đúng đúng đúng, thỏ đại ca.

Tần Thọ vỗ tay một cái, sau đó sờ lên đầu gã kia:

-Thế mới là đứa trẻ ngoan chứ, nói đi, người muốn làm cái gì? À đúng rồi, người vẫn chưa có tên nhỉ? Được rồi, người nói chuyện tốn sức như vậy thì đừng nói nữa. Người đen như vậy, mà cái lap xường hun khói lại nhỏ xíu như vậy, gọi người là Tiểu Hắc Hắc đi.

Gã đàn ông bị xoa đầu và nghe những lời này xong bỗng rơi nước mắt... đường đường là Vô Lượng Sơn, đệ nhất cao thủ phạm nhân tu tiên ở Địa Tiên Giới, tông chủ của Vô Lượng Tiên Tông, chưa bao giờ bị người khác xoa đầu, gọi là tiểu đệ bao giờ? Lại còn đặt tên cho hắn, Tiểu Hắc Hắc? Hắc cái con khỉ, tiểu cái đầu nhà người.

Hắn thề rằng, dù có đánh chết hắn cũng không bao giờ nói ra đoạn ký ức này! Còn nữa, con thỏ này, chắc chắn phải chết! Chắc chắn phải lột da nướng lên ăn! Xương đập vụn ra nghiền thành bột nấu thành cao!

Dù lòng có căm phẫn đến đâu, gã vẫn cố duy trì nụ cười, nói:

-Thỏ đại ca, ta phi thăng thất bại, nên pháp bảo đều bị sét đánh thành tro rồi. Ta vẫn sống đã là một kỳ tích, còn pháp bảo thì thực sự không còn nữa. Không tin thì người có thể lục thử.

Gã dứt lời, nằm im như con lợn chết.

Tần Thọ nhìn ánh mắt hắn cũng có thể thấy tám phần là hắn đang nói thật.

Nhưng Tần Thọ không cam tâm!

Hắn đang cảm nhận rõ rệt cái cảm giác nó đang giảm dần, một khi biến mất thì hắn sẽ đói. Khi đói đến một trình độ nhất định sẽ lâm vào trạng thái sắp chết.

Hắn không muốn chết, cũng không muốn Hằng Nga vì hắn mà mất tóc bạc!

Chương 13: Trộm quần lót người. Bách khoa toàn thư chuyện...!

Chương 13: Trộm quần lót người, bách khoa toàn thư chuyện...n...

Bởi vậy, Tần Thọ không cam lòng đi vòng vòng quanh người Tiểu Hắc Hắc, khi đã chắc chắn Tiểu Hắc Hắc không còn chút sức lực nào tác yêu tác quái nữa, hắn mới không sợ chết xông tới lục lọi khắp người Tiểu Hắc Hắc.

Ngay cả mấy mảnh vải đen sì sót lại cũng rách nát hết, trần trụi trực, ngoài con chim nhỏ ra thì chẳng còn cọng lông nào sót lại, Tần Thọ quả thực chẳng tìm được gì.

Tiểu Hắc Hắc:

-Ta đã bảo rồi, trên người ta chẳng còn gì.

Đang lúc Tần Thọ tuyệt vọng, trong lòng thầm chửi lão thiên gia quá hồ người, đồng thời miệng nói:

-Người ta thì đều là trên trời rơi xuống miếng bánh, rơi một em L âm muội muội, sao đến chỗ ta lại rơi cái thứ này chứ!

Tiểu Hắc Hắc nghe vậy trợn trừng hai con ngươi lên, gọi ai là thứ hả? Ta là người, là người được chứ!

Tiểu Hắc Hắc phẫn nộ:

-Ta là người!

Mặt con thỏ ngây ngô:

-Người trên ta sao? Người mà là mười người ư? Rõ ràng chỉ là một người thôi được chứ? (trong tiếng Trung chữ 'là' phát âm gần giống chữ 'mười')

Tiểu Hắc Hắc bị chọc tức, không biết lấy hơi đâu ra quát lớn một tiếng:

-Ta nói ta là một người!

Con thỏ cũng hét lên theo:

-Người tưởng ta ngu sao? Rõ ràng người chỉ có một mình, lấy đâu ra mười một người? Gọi ra đây ta xem!

-Ta chính là một con người! Tiểu Hắc Hắc hét to.

-Đồ lừa bịp, vừa ngươi bảo mười một người, sao giờ lại thành chỉ n mười một người rồi? Con thỏ dựng tai lên nói to.(trong tiếng Trung chữ 'chính' phát âm gần giống số 'chín')

-Phụt!

Tiểu Hắc Hắc phun ra một ngụm máu, vừa hét lớn hai tiếng làm nguyên khí trong tim suýt nữa thì tản hết, không thể cầm cự được nữa, đôi mắt trợn ngược lên rồi ngất lịm đi.

Tần Thọ thấy hắn bị ngất, thở nhẹ một hơi, lẩm bầm:

-Thôi đi, đòi chơi với ta ư? Ông đây xuất thân từ chơi thủ đoạn rồi, ngươi tuổi gì? Tức ói máu rồi hả?

Tần Thọ kiểm tra hơi thở của Tiểu Hắc Hắc, thấy rất ổn định, khi đã chắc chắn người không chết thì hắn mới thở nhẹ một hơi.

-Ta không tin ngươi là thần tiên mà chẳng có gì? - Tần Thọ không cam tâm, tiếp tục tìm.

Trong lúc đang mò, trong đầu Tần Thọ bỗng có một tiếng nổ, sau đó là một giọng nói nghe rất gian trá như giọng của tên trộm vang lên:

-Trộm!

Sau đó trong lòng Tần Thọ có thêm một câu khẩu quyết:

-Trộm trời, trộm đất, trộm quần lót ngươi... Quần lót cũng không để lại cho ngươi! Ngươi còn không biết!

Tần Thọ nhập tâm đọc lại một lượt, sau đó chửi lớn:

-Là tên khốn nào dê tiện vậy, khẩu quyết cũng phải làm thành dâ

m đang như vậy?

Chửi xong, Tần Thộ cẩn thận nghĩ lại, nếu trộm... mục tiêu cuối cùng không phải là ngay cả cái quần lót cũng lấy nốt, chẳng lẽ gã không biết sao? Xem ra gã trộm đầu xỏ này rất thần thông, đúng người trong nghề!

Chửi xong, Tần Thộ bỗng thấy trong tay có một vệt sáng, hắn ngạc nhiên:

-Đây là cái gì?

Tần Thộ đơ ra một lúc, vệt sáng bỗng chui vào trong người hắn, hắn sợ hãi kêu lên:

-Mau chui ra đây!

Một lúc sau, trong đầu Tần Thộ có thêm một thông tin:

- 《 Bảo Đồng 》 .

Sau đó Tần Thộ cảm thấy một luồng khí nóng từ trong người bay ra, xộc thẳng lên cổ họng khiến hắn cảm thấy cổ họng nhói nhói, giống như có thứ gì đang tan ra... đồng thời luồng hơi nóng đó chui lên mắt Tần Thộ.

Tần Thộ sợ bắn cả người, chẳng nhẽ nó sẽ tan vào mắt làm mù mắt ư?

Kết quả là mắt hắn thấy nóng lên, sau đó thế giới trước mắt như vừa được dùng khăn lau qua, trở nên sáng rực lên!

Ngay cả những nơi tối om xa xôi kia cũng nhìn được rõ.

Đồng thời, Tần Thộ phát hiện trong đầu hắn có thêm một cuốn sách, trên bìa ghi hai chữ to tướng: 《 Bảo Đồng 》 !

Tần Thộ nghĩ, đã là sách thì nên mở ra xem sao.

Nghĩ vậy, quả nhiên cuốn sách mở ra, trong đầu Tần Thộ cùng lúc hiện lên rất nhiều thông tin liên quan tới Bảo Đồng.

Bảo Đồng không phải là công pháp mà là một môn thần thông rất đặc biệt.

Bản thân Bảo Đồng thì không lợi hại, thậm chí không có sức chiến đấu. Tác dụng duy nhất của nó là để phân biệt bảo bối! Bất kì loại bảo bối nào cũng nhìn ra được, thậm chí những ai đã tu luyện đến cao thâm thì có thể nhìn thấy cả nội tại của pháp bảo, ví dụ như đặc tính, nhược điểm và cả cách luyện bảo pháp!

Nhưng trong sách cũng nói, tự cổ chí kim chưa ai tu luyện được môn thần thông này tới cấp quá cao, nhiều nhất cũng chỉ ở mức phụ trợ tìm pháp bảo mà thôi.

Ai cũng có thể tu luyện Bảo Đồng, nhưng uy lực lớn hay nhỏ thì phụ thuộc vào thực lực của người tu luyện.

Thực lực càng mạnh, khả năng phân biệt nhìn thấu pháp bảo càng cao.

Đồng thời cuối cuốn sách có đoạn viết, Bảo Đồng là thần thông độc môn của Vô Lượng Tiên Tông, chỉ có Tông chủ mới có thể tu luyện.

Đến đây Tần Thộ kinh ngạc nhìn gã Tiểu Hắc Hắc đen sì đang nằm dưới đất, lòng nghĩ, không ngờ cái đồng đen sì này lại là tông chủ của một tông môn.

Nhưng Tần Thộ lập tức nhếch mép, tuy là thần thông độc môn độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nhưng có tác dụng gì chứ. Trên mặt trời thì coa bảo bối gì? Không có!

-Cái thứ rẻ rách này mà cũng là thần thông độc môn, mà còn không phải tông chủ không thể học, trông gã tông chủ này cũng chả ra cái gì. - Tần Thộ lẩm bẩm, không hề coi chuyện này ra cái gì.

Dù sao đi nữa cũng đã có được Bảo Đồng, vậy thì Tần Thộ sẽ có được loại thần thông khác thậm chí là công pháp, một tia hi vọng sống sót lại lóe lên trong mắt Tần Thộ.

Bỗng dung lòng đầy phấn khởi, hắn nhìn Tiểu Hắc Hắc cười ha ha:

-Tiểu bảo bối, đừng cử động, ta tới đây, hi hi...

Tiểu Hắc Hắc vốn đã sắp tỉnh, trong lúc mơ hồ thấy có con thỏ đang chạy rãi, mặt cười đầy ác ý lại gần và lục khắp người hắn!

Mà còn nói những lời như vậy khiến hắn sợ hãi lại ngất đi.

Trước khi ngất đi hắn có một suy nghĩ: “Sao ta lại đen đui thế này! Sớm biết vậy thà để sét đánh chết còn hơn...”

Không biết gã nghĩ gì, nhân lúc chưa tỉnh, Tần Thộ vội lục qua một lượt khắp người hắn.

Đồng thời không ngừng đọc lại thần thông đã xuất hiện trong đầu lúc trước:

-Trộm trời, trộm đất, trộm quần lót người...

Nhưng điều khó hiểu là đã tìm nửa ngày rồi, khẩu quyết đọc không cả mồm cũng chả thấy gì hết!

Không cam tâm, Tần Thộ tiếp tục tìm, cuối cùng sau mấy trăm lần thử nghiệm, ngay lúc định từ bỏ, tưởng rằng là mình nghĩ quá nhiều, lúc mình còn chưa biết thần thông trộm đồ...

Trong đầu hắn xuất hiện rất nhiều hình ảnh!

Tần Thọ đột nhiên mừng rỡ:

-Quả nhiên, Bảo Đồng là do trộm mà có! Ha ha, không biết lần này lại trộm được thần thông gì, vội mở ra xem.

Tần Thọ vội kiểm tra những hình ảnh này, chỉ thấy trên đó ghi mấy chữ to: Bách khoa toàn thư chuyên xxx!

Tần Thọ suýt thì phun máu ra, chửi:

-Còn gì đen hơn không, mất bao tâm huyết và nước bọt, niệm kinh nửa ngày trời lại mò phải thứ này.

Nhưng vừa mở cuốn sách ra, hắn lập tức nở một nụ cười:

-Ôi, tư thế nhiều đấy, còn lại là người thật làm à? Chà chà... một số tư thế không chuyên nghiệp như động tác trong phim hành động của đạo quốc, đánh giá thấp... được cái là ở đây có toàn góc độ, có ích cho học tập tăng thêm kỹ năng, hì hì...

Chương 14: Giết con thỏ

Chương 14: Giết con thỏ

Đang lúc Tần Thọ xem đến mặt mày hớn hở, bỗng nhiên hắn giật mình tỉnh lại, đã có thể trộm công pháp, trộm kỹ thuật, như vậy c

ó thể trộm được pháp bảo từ trên người hấn hay không đây? Nếu có thể trộm được một đồng pháp bảo lớn, hoặc là công pháp tu luyện gì đó, không chừng bệnh của hấn có cách trị!

-Đúng là người không phải cái thứ gì, người là bảo bối a! - Tần T họ vui vẻ cười nói.

Tần Thộ không xác định hấn có thể sờ đến bảo bối từ trên thân người chết hay không, hấn cũng không dám đánh bạc bởi vì hấn thu a không nổi.

Nhưng Tần Thộ tin tưởng, chỉ cần hấn chịu nỗ lực, ngày đêm không ngừng mò mò mò, sớm muộn gì cũng có thể mò tới một thân bảo lãnh của đối phương, đến lúc đó, coi như đối phương có khôi phục cũng không làm gì được hấn và Hằng Nga.

Hấn cũng không cần vì nông phu gặp được rắn mà lo lắng nữa.

Cho nên, cuối cùng thì Tần Thộ bắt đầu tích cực cứu người.

Nhưng hấn cũng lập tức bắt đầu sâu muộn.

Hấn là một con thỏ, con thỏ thì mức nước như thế nào?

Nếu là trên địa cầu, tốt xấu gì còn có cái lá sen lá cây cái dụng cụ gì đó để dùng, nhưng ở trên vầng trăng này chỉ có một ít cỏ dại không tên và cây quế hoa, những thứ khác cái gì cũng không có.

Kéo hấn ném vào trong ao chứa nước để tự hấn uống?

-Không được, vậy chẳng phải là sau này ta phải uống nước rửa chân của hấn sao? Dùng miệng ngậm? Quá ghê tởm.

Tần Thộ suy nghĩ hồi lâu, sau cùng lăm la lăm lét nhìn chung quanh như tên trộm, sau khi xác định không ai, hấn bò lên trên người Tiểu Hắc Hắc, đứng thẳng người lên, hít sâu một hơi, móng vuốt

mò xuống dưới, ngấm chuẩn, điều chỉnh chính xác khoảng cách đến miệng đối phương, khóa chặt mục tiêu, miệng huýt sáo.

Tiểu Hắc Hắc chỉ cảm giác thấy một mảnh hỏa thiêu trong đầu, sâ u trong linh hồn hắc toàn thân cao thấp đều nóng hổi, khắp nơi dư ới chân như là dung nham, miệng đắng lưỡi khô, hắc ngửa cổ lên trời hô to:

-Nước!

Gần như đồng thời, hắc vô ý thức hé miệng.

Sau đó, Tiểu Hắc Hắc cuồng hỉ phát hiện, trên bầu trời đen nhánh bỗng nhiên có mưa to rơi xuống làm hắc vô cùng thoải mái!

Hắc không nhận được cười lên ha hả:

-Thoải mái, thoải mái! Dễ chịu! Lại đến nhiều thêm chút nữa!

Đúng lúc này, trên bầu trời đen nhánh truyền tới một giọng nói dễ tiện:

-Thì ra người có khẩu vị này à! Vậy ta cứ yên tâm không cần tự tr ách nữa. Còn nữa, ta là con thỏ chứ không phải con voi mà có lắm nước tiểu như vậy, một lần cũng chỉ có thế? Nếu như không đủ uống, lần sau sớm hẹn trước nha.

Tiểu Hắc Hắc sửng sờ, voi? Nước tiểu?

Trong nháy mắt đó, hắc chợt phát hiện có thứ gì đó không đúng lắm, cẩn thận ngửi trên thân một cái, chẹp chẹp miệng, nhất thời có một loại dự cảm không tốt nào đó, đột nhiên mở hai mắt ra!

Chỉ thấy một cái đang chổng lên, mấy tia nước trong suốt xối lên trên mặt hắc.

-A! Ta muốn giết ngươi! - Trong khoảnh khắc đó Tiểu Hắc Hắc n
hư muốn điên!

Mặc kệ nguyên khí hộ thể cái gì, tất cả đều mặc kệ, nỗ lực vùng ta
y, phải bắt con thỏ hồn đản kia cho bằng được!

Con thỏ thấy thế, tranh thủ nhảy về sau một cái, tránh ra xa, theo t
hói quen giờ chân lau mồ hôi trên trán nói:

-Xong, đứa nhỏ này điên rồi. Ta nói, Tiểu Hắc Hắc, ta chỉ cứu ng
ươi một mạng mà thôi, ngươi không cần kích động như vậy. Dập
đầu quỳ lạy cái gì cũng miễn đi, ngươi sống sót là tốt rồi!

-Ta giết ngươi! - Tiểu Hắc Hắc kêu lên âm ỉ.

Tiểu Hắc Hắc tức giận vùng tay lên, trong tay đột nhiên xuất hiện
một thanh tiểu đao sáng như tuyết!

Tần Thộ nhìn thấy tiểu đao kia, lông tóc trên dưới toàn thân đều d
ựng hết lên! Hắn có loại cảm giác, thứ đồ chơi này ăn thật ngon!

-Đậu xanh rau muống, con thỏ ngọc vẫn còn ảnh hưởng đến ta nhi
ều như vậy! Giống như là nuốt nước bọt theo bản năng, nhìn thấy
cái gì cũng muốn ăn hết! Cái đồ chơi này muốn mạng đấy! - Tần
Thộ lại không phải là con thỏ ngọc, bản năng thì bản năng, sợ ché
t cũng là bản năng của hắn, cho nên Tần Thộ quyết định chạy.

Nhưng mà cái chân ngắn nhỏ xíu của hắn có thể chạy nhanh đến đ
âu chứ?

Chỉ thấy Tiểu Hắc Hắc mở miệng rộng phun ra một ngụm nguyên
khí, tiếp đó còn phun thêm một ngụm máu, cái đao bạc kia trong
nháy mắt hóa thành huyết đao, nghênh phong biến lớn, phát ra tiế
ng vù vù, vụt một cái bay ra ngoài, thẳng đến cái trán của Tần Th
ộ!

Tần Thộ vừa nhìn, nhất thời giật mình! Vô ý thức há to mồm muốn hô cứu mạng!

Đúng lúc này, một bóng kim quang có giọng nói uy nghiêm từ trên trời giáng xuống, nương theo đó là một tiếng hét lớn:

-Tuần tra thiên binh ở đây, kẻ nào dám đại náo trọng địa của Thiên Đình!

Tần Thộ nghe xong, trong lòng cuồn cuộn, cứu binh tới!

Nhưng mà để Tần Thộ ngạc nhiên là bóng kim quang này rất xinh đẹp, nhưng tràng cảnh phi đao khựng lại giữa không trung như trong gương tượng lại không hề xuất hiện, phi đao vẫn bay tới. Trong lòng Tần Thộ tự nhủ: "Xong!"

Có điều trước khi chết hẳn còn muốn giãy dụa một chút, lại há to mồm muốn hô cứu mạng!

Lập tức phát hiện kết một tiếng, trên miệng mát lạnh!

Tần Thộ mở mắt ra xem xét, nhất thời sửng sốt, thế mà đao này lại kẹt tại răng cửa của hắn!

Nào Tần Thộ đứng hình trong giây lát.

Tiểu Hắc Hắc cũng ngu cả người, tuy hắn phát ra một đao này không tính là pháp bảo lợi hại gì, nếu không đã sớm dùng tới chặn lòi kiếp. Thế nhưng vậy cũng là đao mà! Làm sao mà đến răng cửa của một con thỏ cũng không chém được?

Mắt thấy phía sau lóe lên một cánh cửa ánh sáng, một bóng người từ trong đó bước ra.

Tiểu Hắc Hắc nổi lòng ác độc, tất cả ác khí cùng phần nộ hóa thành lực lượng sau cùng, hét lớn một tiếng, thế mà lại thật sự có thể n

hãy dựng lên, vung bàn tay chụp về phía cái trán của Tàn Thọ:

-Đi chết đi! Con thỏ chết tiệt!

Tàn Thọ lệch cái đầu ra nhìn thấy Tiểu Hắc Hắc từ trên trời giáng xuống, một mặt đàn thối không kịp phản ứng, lại giống như đang chờ chết.

Mắt thấy tay sắp đập xuống đầu con thỏ, trong mắt Tiểu Hắc Hắc lóe lên khoái cảm báo thù.

Nhưng mà một khắc sau, Tiểu Hắc Hắc chỉ cảm thấy mắt cá chân bị người nào đó bắt lấy, sau đó hắn bị thương phát hiện cái tay sắp đập trúng con thỏ cách con thỏ xa dần xa dần.

-Không! Để cho ta giết cái con thỏ khốn kiếp này đã! - Tiểu Hắc Hắc oa oa kêu to!

Tàn Thọ run run lỗ tai thỏ, sau đó phát phát tay nói với Tiểu Hắc Hắc:

-Tiểu Hắc Hắc, bái bái!

-Phốc!

Tiểu Hắc Hắc phun ra một ngụm máu, hai mắt tối đen, cảm giác như muốn chết, đúng lúc này, một cỗ khí rót vào trong cơ thể hắn, ngăn chặn thương thế trong cơ thể hắn phát tác.

Tiếp đó giọng nói uy nghiêm kia vang lên lần nữa:

-Trọng địa của Thiên Đình, không cho phép ồn ào!

Nghe thấy thiên binh hét lớn, dọa hắn sợ đến nổi hồn phách cũng muốn bay ra ngoài!

Trọng địa của Thiên Đình?

Nơi này là Thiên Đình?

Vậy cái con thỏ này chẳng phải là con thỏ trên Thiên Đình sao?

Chẳng lẽ là con thỏ của thiên thần thượng tiên nào nuôi?

Nếu khi nãy hấn giết nó, hậu quả kia...

Ngắm lại trên ót hấn tất cả đều là mồ hôi lạnh, thân thể cũng mềm theo, mềm oặt nằm rạp trên mặt đất, mặc cho thiên binh ở sau lưng kéo hấn đi vào cánh cửa ánh sáng.

Một sát na sau cùng kia, hấn nhìn thấy con thỏ rút cái đao còn đang kẹt ở răng cửa ra phát phát.

Cánh cửa ánh sáng đóng lại, tiếp đó hấn cảm giác thấy một trận trời đất quay cuồng, đồng thời giọng nói của thiên binh vang lên lần nữa:

-Nể tình ngươi là độ kiếp ngộ nhập, nên không xử phạt. Đưa ngươi xuống hạ giới, không được nói lung tung.

Tiếp theo, hai mắt hấn sáng lên, bạch một tiếng, Tiểu Hắc Hắc rơi xuống trên một ngọn núi.

Tiếp đó liền nghe thấy một trận tiếng gọi âm ỉ:

-Tổ sư! Tổ sư ở bên đó, mọi người mau tới đi!

Một ngày này, tông chủ của Vô Lượng Tiên Tông, đệ nhất cao thủ phạm nhân tu tiên của Địa Tiên Giới ở Vô Lượng Sơn - Vô Lượng Kiếm Tiên sau khi phi thăng thất bại, đại nạn không chết, quay về Vô Lượng Tiên Tông.

Tám trăm tông môn ở gần đó lên Vô Lượng Sơn chúc mừng, nhưng để mọi người không hiểu là câu nói đầu tiên sau khi Vô Lượng Kiếm Tiên tỉnh lại lại là:

-Con thỏ! Ta muốn ăn con thỏ! Không cho phép trên Vô Lượng Sơn có con thỏ! Còn có, không cho phép nhắc đến chữ "Hắc". Nếu không, giết!

Chương 15: Tiểu Hắc Hắc khóc

Chương 15: Tiểu Hắc Hắc khóc

Sau đó Vô Lượng Kiếm Tiên hôn mê ba ngày ba đêm.

Trong vòng ba ngày ba đêm, Vô Lượng Tiên Tông cẩn tuân hiệu lệnh của tổ sư, mang theo người của tám trăm tông môn tới, quét n gang tất cả con thỏ trên Vô Lượng Sơn.

Tám trăm tông môn cùng ăn tiệc thịt thỏ kho tàu, hấp, tẩm gia, món kho đầy đủ mọi thứ.

Bắt đầu từ một ngày này, Vô Lượng Sơn không còn con thỏ nào tồn hành một đoạn giai thoại rất là kỳ lạ.

Có điều chuyện này đã chọc giận một con đại yêu thỏ, con đại yêu thỏ mang theo một đám yêu quái tấn công Vô Lượng Sơn trong đêm, đánh đến hôn thiên ám địa.

Sau cùng Vô Lượng Kiếm Tiên tỉnh lại, đứng lơ lửng trên không,

uy phong bắt diệt, trấn áp toàn trường.

Kết quả Vô Lượng Kiếm Tiên vừa mở miệng, trong nháy mắt cái gì phong phạm cái gì hình tượng đều hoàn toàn sụp đổ, chỉ thấy hấn hét lớn một tiếng:

-Thỏ yêu, ta đánh chết ngươi! Cắn chết ngươi! Đừng có chạy!

Sau đó Vô Lượng Kiếm Tiên xông lên như bị điên.

Con đại yêu thỏ nghe xong, tranh thủ thời gian lập tức thu binh, hấn hét lớn một tiếng:

-Đồ điên nhà ngươi! Loài thỏ chúng ta có thù với ngươi lớn như vậy sao?

-Ngươi còn dám nhắc đến con thỏ? Giết! - Vô Lượng Kiếm Tiên điên cuồng hét!

Vốn dĩ thỏ yêu có thể kiên trì một hồi, thế nhưng gặp được kẻ không muốn sống như Vô Lượng Kiếm Tiên, hấn quả quyết quay ngược lại nhanh chân chạy.

Nhưng hấn vẫn quá xem thường sự thù hận của Vô Lượng Kiếm Tiên đối với loài thỏ, đó là thiên cổ đại hận, nhìn thấy thỏ là như nhìn thấy kẻ thù muôn đời, con mắt đỏ bừng như máu, ngao ngao kêu, tay khua pháp bảo một đường truy sát tám mươi vạn dặm, cuối cùng đuổi cho con thỏ chạy về bên trong yêu động.

Đến đây vẫn chưa xong, Vô Lượng Kiếm Tiên tìm đến tám trăm tông môn, liên thủ đánh động phủ của thỏ yêu 77 - 49 ngày, giết hết cả một tổ con thỏ xong mới hài lòng về núi.

Chờ tới lúc vợ vết chiến lợi phẩm, Vô Lượng Kiếm Tiên vô ý thức muốn vận dụng thần thông 《 Bảo Đòng 》, kết quả là mất trọn tròn!

Một ngày này, Vô Lượng Kiếm Tiên cũng không có ăn mừng, mà chỉ cúi đầu trở về, sau đó oa một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi, kêu khóc nói:

-Mẹ nó, 《 Bảo Đồng 》 ta khổ tu bao lâu nay làm sao đột nhiên lại biến mất? Ta lại còn không nhớ đây là có chuyện gì?

Đột nhiên quên dùng công pháp như thế nào, chuyện này có vẻ nghiêm trọng.

Có điều Vô Lượng Kiếm Tiên không nói chuyện này với bất kỳ người nào. Nếu nói lại phải nói đến bối cảnh, nói tiếp nữa thì sẽ nói tới đoạn ký ức hắn không dám nhớ lại kia. Tranh thủ thời gian tro ng tu mới là trọng điểm.

Có điều tối hôm đó...

-Tổ sư, hôm nay người thật là uy vũ quá đi. - Thị thiếp xinh đẹp nằm ở trên giường, chờ đợi Vô Lượng Kiếm Tiên sung hạnh.

Vô Lượng Kiếm Tiên cũng rất kích động, y phục quần áo gì đều cởi hết rồi, vọt tới trước giường, nhìn thấy mỹ nữ xinh đẹp kia, hắn khóc...

Vô Lượng Kiếm Tiên gào thét ở trong lòng: "Móa! Không phải chứ? Cái này cũng quên? Ông trời, người chơi ta đây à? Người bảo ta a chui xuống cái lỗ nào bây giờ?"

Thị thiếp cho là Vô Lượng Kiếm Tiên bị sắc đẹp của nàng làm cho si mê đến ngây ngẩn, ngoắc ngoắc ngón tay nói:

-Tổ sư, đến đi, người ta muốn, hắc hắc...

-Bốp!

Một bàn tay dán lên trên mặt mỹ nữ.

Tiếp đó liền nghe tổ sư gầm thét lên:

-Không cho phép nhắc đến chữ "hắc"! Tiếng cười cũng không được!

Bắt đầu từ ngày đó, chuyện Vô Lượng Kiếm Tiên liệt dương truyền ra, vì thế, tám trăm tông môn tặng đến không ít thuốc tráng dương cho hắn.

Thế nhưng Tần Thộ không biết, bởi vì hắn mà đệ nhất tổ sư sắp đi ề.

Tần Thộ chỉ biết, may là hắn không có đàn độn vừa thấy mặt thì lương tâm trời dậy đi cứu người, nếu không hiện tại hắn đã là một con thỏ nướng.

Đồng thời Tần Thộ cũng đang suy nghĩ, vì sao trong đầu hắn bỗng nhiên thêm ra đến một thần thông trộm cắp đây? Chẳng lẽ là vô sự tự thông? Chẳng lẽ là hệ thống?

Có điều sau khi Tần Thộ thí nghiệm thật nhiều lần, hắn xác định, chuyện này không có chút liên quan gì đến hệ thống, trên người hắn cũng không có bất kỳ cái hệ thống nào.

Càng nghĩ, Tần Thộ càng có một cái ý nghĩ lớn mật, đây là trời sinh, chỉ là bây giờ hắn mới ngộ đến mà thôi! Giống như một cái đạ o lý trẻ con bước đi, không tới độ tuổi, không tới giai đoạn kia thì sẽ không đi.

Tuy không nhất định là chính xác, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với không có đáp án, sau đó Tần Thộ tự mình tin vào điều đó.

Miết miết tay lên bảo đao huyết sắc, Tần Thộ thàn nói:

-Xúc cảm cũng không tệ lắm, chỉ là đao này hơi lớn.

Đao này để người bình thường dùng cũng là đại đao, mà Tần Thộ trong thân con thỏ này có đứng thẳng người lên cũng chỉ cao đến bắp chân người bình thường, tính cả tai mới đến một nửa bắp đùi người ta. Tin ha tin hin như thế múa đại đao, quả thực...

-Oa! Em lấy cái đao này ở đâu ra thế? Haha nhìn em cầm đao thật đáng yêu quá đi!

Không biết Hằng Nga tỉnh từ lúc nào, có lẽ là nghe được động tĩnh nên tới xem một chút.

Kết quả là nhìn thấy một con thỏ nhỏ múa đại đao, cái dáng vẻ đáng yêu kia làm nàng nhìn đến trong tâm nở hoa, lập tức chạy tới.

Tần Thộ vội vàng ném đao đi, miễn cho ngộ thương Hằng Nga, sau đó gật gù đắc ý nói:

-Lấy từ trên răng cửa xuống.

Nói xong thì Tần Thộ hồi hận, làm sao Hằng Nga nghe hiểu được. Kết quả là...

-Em... em biết nói chuyện sao? - Hằng Nga hoảng sợ nói.

Lúc này Tần Thộ mới phát hiện, hình như hắn vừa mới nói là nói tiếng người!

Nhưng là, làm sao hắn có thể nói tiếng người? Hắn không nhớ rõ là hắn có chức năng này!

Tần Thộ lập tức nghĩ đến khi trộm 《Bảo Đồng》 của Tiểu Hắc Hắc, cổ họng nhói nhói một trận, trong lòng tự nhủ: "Chẳng lẽ là 1 chuyện hóa hoành cốt trong truyền thuyết? Cho nên ta có thể nói chuyện?"

Mặc dù là đoán, thế nhưng sự thật cũng đúng là như thế.

Tần Thọ không biết giải thích với Hằng Nga thế nào, Tiểu Hắc Hắc đến làm cho trên cái này mặt trăng này tăng thêm càng nhiều n hân tố không xác định.

Tần Thọ đã có bản lĩnh, tự nhiên hắn không muốn lại để cho Hằng Nga lo lắng hãi hùng, có cái gì thì hắn đến giải quyết là được.

Hắn vẫn muốn để Hằng Nga làm cô gái đơn thuần ngọc ngà k hông tim không phổi, đi theo hắn đào cỏ bốn phía.

Sau đó Tần Thọ nói:

-Biết nói chuyện thì có gì kỳ quái? Ta là thiên tài mà!

Hai mắt Hằng Nga tròn trắng, kéo kéo da mặt Tần Thọ, kéo cái m ặt con thỏ này của hắn thành bánh nướng rồi cười nói:

-Để ta nhìn xem da mặt này của em dày bao nhiêu.

Tần Thọ cũng không tránh mà theo chân nhãn mặt, le lưỡi, trêu ch o Hằng Nga cười không ngừng.

-Haha, em biết nói chuyện thật tốt. Về sau có người nói chuyện v ới ta rồi, thật tốt. Ngọc Nhi, sao cái tai này của em lại dài như vậy?

-Người không biết?

-Không biết. Thăm mỹ quan của loài thỏ các em đều là tai dài sa o? Còn có cái đuôi nhỏ của em cũng thật đáng yêu.

-Ngọc Nhi à, lông em nhiều như vậy em có nóng hay không?

-Ngọc Nhi ơi, lúc trời mưa, bị mưa ướt hết thì em có cảm giác gì?
Dù sao em cũng nhiều lông như vậy...

-Ngọc Nhi à, hay là ta cạo lông đi giúp em nhé?

-Ngọc Nhi, em nói chuyện với ta đi.

-Ngọc Nhi, em tròng con mắt lớn như vậy làm gì? Nói chuyện đi?

-Ngọc Nhi à, sao em không nói chuyện? Ta kể cho em nghe chuyện cũ có được hay không?

-Ngọc Nhi này, ta nhìn cái chấm nhỏ kia của em cứ lóe lên lóe lên, có phải rất sáng hay không?

-Ngọc Nhi ơi...

-Ngọc Nhi à?

Tần Thọ chợt phát hiện, hình như chuyện hắn biết nói đã kích thích đến một dây thần kinh nào đó của Hằng Nga rồi. Nha đầu này phát điên bắt hắn lại nói chuyện, chít quát quát nói cả một ngày trời.

Trọng điểm là, Hằng Nga bảo hắn nói chuyện, nhưng hắn bị đặt ở trong sơn cốc, miệng cũng không căng ra được thì hắn nói cái gì?

Lại nói hắn cũng không có thời gian, không có tinh lực có được hay không!

Không thấy hắn đang bận thế này à!

Làm ầm ỉ một ngày, Hằng Nga như là đổ ra hết lời nói tích tụ bấy lâu ở trong bụng, lúc này mới dần dần an tĩnh lại.

Một người một thở xếp hàng ngồi xuống, nhìn về phía xa.

Trên trời là đầy một trời sao, dưới đất là một rừng cây hoa quế cao lớn ngát hương thơm. Gió thổi hoa rơi, rơi đến rục rờ phiêu nhiên hạ xuống trên thân một người một thỏ ngồi trên tảng đá.

Nữ tử mặc một thân trang phục cổ điển, hai tay ôm đầu gối, đặt cằm lên trên, vừa nói cái gì rồi cười thành một đóa hoa. Lại hoặc là còn đẹp rục rờ hơn cả hoa.

Chương 16: Người là đồ ngu à?

Chương 16: Người là đồ ngu à?

Con thỏ ngửa đầu lên nhìn cô gái, đôi mắt to ngập nước như đang thưởng thức phong cảnh đẹp nhất trên thế giới.

Nếu như có thợ chụp ảnh ở đây nhất định sẽ chụp được bức tranh tuyệt mỹ này...

Mặc dù Hằng Nga lảm nhảm rất nhiều, thế nhưng Tàn Thọ lại hết sức hưởng thụ loại cảm giác này. Hắn biết rằng Hằng Nga đã tịch mịch quá lâu, nàng cần lái nhải, cần phát tiết...

Cho nên Tàn Thọ liền nói chuyện cùng nàng.

Chờ đến khi Hằng Nga nói một Tàn Thọ mới mở miệng hỏi:

-Hằng Nga muội tử, chỗ này của chúng ta cũng tính là ở Thiên Đì nh sao?

Hằng Nga lắc đầu đáp:

-Không biết, hình như cũng không tính. Thiên Đình có như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không hoang vu như thế này.

Tần Thộ gật gật đầu, nhưng mà lời nói vừa rồi của thiên binh vẫn còn ở bên tai, hắn biết, nơi này chính là Thiên Đình!

Chỉ có điều, nơi này còn lạnh lẽo hơn so với lãnh cung trong truyền thuyết!

Cũng hoang vu hơn!

-Em hỏi chuyện này để làm gì? - Hằng Nga tò mò hỏi.

Tần Thộ lắc đầu to nói:

-Không có việc gì, nhầm chán quá nên hỏi chơi thôi.

Nói xong, Tần Thộ nằm trên mặt đất, tùy tiện rút một cây cỏ dại cho vào miệng ngậm, hípc mắt nhìn lên bầu trời, nhai nhai mấy cái, đột nhiên con thỏ giật mình nói:

-Cỏ!

Hằng Nga cau mày nói:

-Em nói linh tinh cái gì đấy?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Ta nói là, nơi này của chúng ta có cỏ!

Hằng Nga nghi ngờ hỏi:

-Đúng vậy, làm sao?

Tần Thọ đáp:

-Nơi này có thể mọc cỏ, có phải là đại biểu cho cũng có thể trồng rau không?

Hằng Nga theo bản năng gật đầu nói:

-Có thể mà, thế nhưng em có hạt giống sao?

Tần Thọ yên lặng...

Đúng vậy, có thể trồng rau thì sao?

Hắn là con cháu Viêm Hoàng, mang theo kỹ năng làm nông truyền thừa từ cả năm ngàn năm thì lại như thế nào?

Không có hạt giống thì có nói cái gì cũng vô dụng.

Tần Thọ có thể nói chuyện làm Hằng Nga hết sức vui vẻ, lại lôi kéo Tần Thọ hát hò cho tới nửa đêm, lúc này mới yên lặng thì cái bụng lại ùng ục kêu lên, sau khi tùy tiện ăn vài miếng hoa quả thì dúi lưng một cái nói:

-Hôm nay lãng phí hết nhiều thể lực và năng lượng, không được, không nói nữa. Lên giường, đi ngủ, bắt động tiết kiệm năng lượng.

Nhìn theo thân ảnh uyển chuyển kia ngáp một cái đi vào trong sơ đồ động, trong mắt Tần Thọ tràn ngập đau lòng, thấp giọng nói khẽ:

-Ta thề, ta sẽ mau chóng mạnh lên, để người không còn chịu đói nữa!

Nói xong, Tần Thộ cũng ngáp một cái, thế nhưng hắn không muốn ngủ mà nhảy nhảy trên mặt đất, tìm thanh pháp bảo huyết đao kia.

Hồng quang trên đao này đã tán đi, lại biến thành tiểu đao sáng như tuyết. Tiểu đao cũng không lớn, Tần Thộ cầm vừa tay.

Thân đao có hoa văn màu đỏ, nhìn đáng vẻ cực kỳ thần bí.

Tần Thộ cảm thán nói:

-Nếu cái này là ở Địa Cầu thì đây chắc chắn là bảo bối đỉnh cấp. Đáng tiếc, ở đây chắc chỉ là con dao cắt móng tay mà thôi.

Nói xong, Tần Thộ sờ lên cái bụng, thàn nói:

-Sắp đói bụng rồi, người tự cầu phúc đi, nếu đến khi thổ gia ta sắp đói chết mà chưa tìm được đồ ăn thì người chính là bữa cơm tối tiếp theo.

Lời này vừa nói ra, đao này như thông linh vậy, thân đao run rẩy vài cái, tựa như có chút sợ hãi.

Tần Thộ thấy vậy lập tức vui vẻ:

-Ha ha, người còn biết sợ, xem ra người rất có linh tính! Như vậy đi, xem biểu hiện của người, biểu hiện tốt thì không ăn người nữa. Biểu hiện không tốt thì đừng trách thổ gia biến người thành phân.

Đao lại run run một trận giống như đang đáp lại cái gì, dù sao Tần Thộ cũng nghe không hiểu.

Tần Thộ nói:

-Người run lẩy bẩy như vậy, coi như người đáp ứng. Hiện tại, thu nhỏ một chút cho thổ gia ta xem.

Thân đao run lên, sau một khắc liền thu nhỏ đến to bằng móng tay, Tần Thộ nắm ở trong tay, tám tắc lấy làm kỳ lạ, sau đó nói:

-Biến lớn!

Thân đao hô một chút, lại biến thành một cây đại đao, còn lớn gấp mấy lần so với con thỏ!

Tần Thộ lập tức vui vẻ:

-Lớn nữa! Lớn nữa! Lớn thêm nữa!

Kết quả thân đao càng biến càng lớn, cuối cùng tăng tới bốn mươi mét mới dừng lại.

Mặc cho Tần Thộ có mệnh lệnh như thế nào nó cũng không tăng nữa.

-Xem ra đây chính là cực hạn của người... Không tệ, bốn mươi mét... Ha ha, sau này gặp tên nào không có mắt, có thể yên tâm để hấn chạy ba mươi chín mét.

Tần Thộ đắc ý thu đao, sờ sờ cái bụng cảm thấy hơi đói.

Thế là, Tần Thộ thay đổi phương hướng, đi thẳng đến chỗ cây hoa quế vương, vừa đi vừa khẽ hát:

-Đói bụng, tìm Ngô Cương nào... Dây lưng quần cũng thom thom...

Gần đây Ngô Cương rất bức bối, thật sự rất bức bối!

Trước kia, hai tay hấn cầm rìu, vung rìu lên, phải nói là hỏ hỏ sinh phong!

Bây giờ thì lại phải phân ra một cái tay xách quần, phòng ngựa quăn bị tụt xuống.

Lại vùng mạnh riu, luôn luôn có chút chưa hết hứng, cảm giác lực bất tòng tâm.

Nghĩ đến chỗ này, Ngô Cương liền nghĩ tới con thỏ đáng ghét kia, hẳn thật hối hận khi dùng bảo bối áp đáy hòm làm cho con thỏ số ng lại.

Thế nhưng vừa nghĩ tới ảnh hưởng sau khi sát sinh mang tới, nếu phải chọn lại một lần, hơn phân nửa là Ngô Cương vẫn phải phục sinh thỏ.

-Chắc chắc... Làm việc à?

Bởi vì cái gọi là người suy nghĩ cái gì cái đó sẽ đến.

Ngô Cương đang phiền muộn thì cái giọng nói khiến hắn bực bội kia vang lên.

Ngô Cương vừa nghiêng đầu thì thấy dưới gốc cây hoa quế bên cạnh, một con thỏ đứng thẳng người, một tay chống ở trên thân cây, thành thành thời thời nhìn xem hắn.

-Người tới làm gì, xéo đi!

Ngô Cương kéo chặt quần theo bản năng rồi bắt đầu đuổi người.

Tần Thộ vội vội miệng nói:

-Đừng như vậy mà bạn cũ, cho chút mặt mũi được chứ?

Trong khi nói chuyện, Tần Thộ mở ra thần thông 《 Bảo Đồng 》 , kết quả là vừa mở ra Tần Thộ hối hận ngay lập tức, hắn chỉ cảm thấy nguyên khí trong người nhanh chóng xói mòn!

Dọa đến hấn phải vội vàng quan bế thần thông, không dám dùng linh tinh.

Cho dù như thế, hấn cũng đã nhìn thấy, mặc dù trên người tên Ngô Cương này không bắt mắt chút nào nhưng lại đều là bảo bối!

Lần đầu tiên Tàn Thọ có hảo cảm với môn thần thông 《Bảo Độn》 này!

Đây quả thực là lợi khí chế tạo riêng cho hấn giết người cướp của, ăn cắp ăn trộm đây mà.

-Mặt mũi cái rắm, trả ta dây lưng quần thì còn có mặt mũi. Nếu không thì xéo đi!

Ngô Cương chỉ cảm thấy, ánh sáng vừa mới toát ra từ trong mắt còn tỏ làm cho toàn thân hấn run rẩy, thế là liền phát tay muốn đui cái thứ đồ hỗn đản này đi.

Tàn Thọ buông tay nói:

-Ăn thì cũng ăn rồi, còn nếu không ta ngồi xuống ị một bãi, ngươi tự đến bới ra tìm thật cẩn thận xem.

Loảng xoảng!

Cái rìu lớn của Ngô Cương rơi trên mặt đất, Ngô Cương vừa muốn nắm hai tay vào nhau làm một động tác thật ngẫu, kết quả là lưng quần lỏng ra, dọa đến hấn vội vàng kéo căng quần, nháy mắt khí thế hoàn toàn biến mất...

Tàn Thọ nói:

-Đừng như vậy, lần này ta tới tìm ngươi là có chính sự.

-Người tìm ta có chính sự? Ha ha... Người cút đi mới là chính sự.

Ngô Cương thấy không hù dọa được con thỏ, dứt khoát quay đi tiếp tục đốn cây.

Kết quả con thỏ kia chẳng những không đi, ngược lại còn bu đến, đứng ở bên cạnh nhìn hẩn đốn cây, đồng thời nhỏ giọng mà nói:

-Người chặt cây bao nhiêu năm rồi?

Ngô Cương:

-Không biết!

Con thỏ nói:

-1000 năm?

Ngô Cương đáp:

-Thiếu.

Con thỏ nói:

-10.000 năm?

Ngô Cương đáp:

-Vẫn thiếu.

Con thỏ lại hỏi:

-100.000 năm?

-Vẫn thiếu.

-1.000.000 năm?

-Vẫn thiếu.

-Người là đồ ngu à?

Chương 17: Bánh nướng

Chương 17: Bánh nướng

-Thiếu! Ách... Con thỏ khốn kiếp kia, người muốn chết sao?

Ngô Cương đáp lại theo bản năng, sau đó mới phát hiện thấy không đúng lắm liền mở miệng mắng.

Tần Thọ cũng không sợ, ôm cánh tay, liếc mắt, nhìn Ngô Cương giống như nhìn một tên ngốc nói:

-Chẳng lẽ ta nói sai sao? Người chặt cái cây này, chặt không biết bao nhiêu lần trăm ngàn năm rồi mà cái cây này vẫn chẳng ra cái dạng gì. Người cảm thấy người chặt thêm mấy trăm ngàn năm, mấy triệu năm nữa thì có kết quả gì hay sao?

Ngô Cương hơi sửng sốt với lời nói này. Vốn tưởng rằng con thỏ rách này sẽ càn quấy, không ngờ lời nói của nó lại có chút đạo lý, như một con thỏ đứng đắn đang nói chuyện.

Muốn nói đến cô đơn, ở trên mặt trăng này, Hằng Nga cũng không được tính là người cô đơn nhất, bởi vì nàng vẫn luôn có một con

thỏ làm bạn.

Ngô Cương mới thật sự là cô đơn, thỏ cũng không có, chỉ có một thân cây...

Ngô Cương cô đơn không biết bao nhiêu năm, ở sâu trong lòng, hấn vẫn luôn khát vọng có người cùng hấn chuyện trò, hiện giờ tới một con thỏ, tuy rằng ở ngoài miệng đều là mắng mỏ, nhưng trong thâm tâm vẫn rất lo lắng, vẫn rất thích có người trò chuyện với hấn. Cho dù là chửi nhau cũng tốt hơn so với việc chỉ có một mình hấn ngây ngốc ở nơi đây.

Nếu con thỏ này đã cải tà quy chính, muốn nói chuyện phiếm vui vẻ với nhau thì giọng điệu của Ngô Cương cũng sẽ tốt hơn một chút, hấn lắc đầu nói:

-Người không hiểu, ta biết rõ cái cây này chặt không ngã cũng phải chặt, có lúc, mục đích của việc trừng phạt này cũng không phải là chặt gãy cái cây này, cái mà tên kia muốn thấy chính là thái độ.

Tần Thọ chép miệng nói:

-Thái độ mà người thể hiện ở đó, không chừng người ta đã sớm quên mất người rồi. Nhiều năm như vậy, hấn từng tới thăm người sao? Hấn chú ý tới người ở đây đang làm gì sao?

Ngô Cương lắc lắc đầu theo bản năng...

Tần thọ mở tay ra, nhún vai nói:

-Như thế này không được, người đã sớm bị người ta quên lãng. Ta nói, cuộc sống sau này của người nên làm việc gì đó thật thú vị chứ không phải cứ tiếp tục buồn tẻ nhạt nhẽo, không có cái ý nghĩa gì, nhìn ngày mai mù mịt, cực khổ tiếp tục chặt cây.

Ngô Cương cười:

-Việc có ý nghĩa? Ở cái mặt trăng rách nát này, có thể có việc ý nghĩa gì để làm? Còn không bằng đi mà chặt cây!

Tần Thọ phản bác:

-Ai nói không có?

Ngô Cương mang theo vài phần kinh ngạc hỏi lại:

-Hử? Có? Vậy người nói thử xem, có việc càng có ý nghĩa hơn so với chuyện chặt cây?

Tần Thọ nói:

-Người xem, người lãng phí nhiều thời gian cùng với sinh mệnh để làm việc vô ý nghĩa như vậy làm gì? Theo ý của ta, người nên mở lòng mở dạ, vứt bỏ những chướng ngại lúc trước, thu một tên đồ đệ, dạy dỗ học suốt đời của người cho hắn, sau đó lại truyền toàn bộ công lực cho đồ đệ, mang tất cả bảo bối người có cho đồ đệ, làm cho đồ đệ người trở nên vô cùng lớn mạnh, cuối cùng giúp người đi báo thù, quét ngang chư thiên, giải cứu người đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài, người sẽ không bao giờ cứ phải chặt mãi thứ cây không ngã này nữa!

-Ha hả, thế còn chém giết? - Ngô Cương cười hỏi.

Tần Thọ vô tư đáp:

-Đương nhiên là ngựa mất kẻ nào thì chém kẻ đó! Ách, hình như là lạc đề. Tóm lại, người cảm thấy đề nghị khi nãy của ta thế nào?

-Thu đồ đệ? Ha hả, thu ai làm đồ đệ đây?

Ngô Cương buông riu, cười tủm tỉm hỏi Tần Thọ.

Tần Thợ lấy ngón tay chỉ chỉ chính mình rồi nói:

-Người cảm thấy ta thế nào?

Ngô Cương cười ha hả, bỗng nhiên chỉ vào phía sau Tần Thợ nói:

-Có người tới.

Tần thợ quay đầu lại theo bản năng, Ngô Cương tranh thủ kéo chặt ống quần, nhấc cao chân, sút mạnh rồi quát to một tiếng:

-Người đi mà bay đi!

Chỉ thấy con thỏ bay theo tiếng quát!

Ngô Cương sáng khoái cười ha ha nói:

-Mông cũng rất mềm... Ý? Giày của ta đâu?!

Ngô Cương bỗng nhiên phát hiện chiếc giày trên chân phải của hắn đã biến mất, bàn chân to trống trơn có chút lung lay trong gió...

Tiếp theo, vang lên một tiếng rít gào trong rừng cây vọng ra:

-Con thỏ chết tiệt, trả giày lại cho ta!

Bang!

Một con thỏ từ trên trời giáng xuống, ngã trên mặt đất, ngã lăn và u vòng, lúc này mới gục mặt xuống đất dừng lại.

Tần Thợ ngẩng đầu, hừ một tiếng, ngoài miệng còn ngậm một chiếc giày rơm!

-Đá ta? Đá ta là phải trả giá lớn! Chiếc giày này bị tịch thu!

Tần Thọ lại hừ một tiếng, suy nghĩ về bữa tối và bữa sáng.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Tần Thọ thầm nghĩ không tốt, một tay để giày xuống mặt đất, đặt mông ngồi ở bên trên, bắt chéo chân, huýt sáo, nhìn vu vơ, làm như cái gì cũng không biết.

Đúng lúc đó, Ngô Cương vọt ra từ trong rừng cây, vừa mới lộ mặt đã hô:

-Con thỏ chết tiệt kia, giày của ta đâu?

Tần Thọ vung đầu một cái như là hất tóc mái, vẫy vẫy hai cái tai lớn, hai mắt đảo quanh nói:

-Giày của người, người đi mà hỏi giày của người. Người hỏi ta là gì? Ta cũng đâu biết đâu.

Làm sao Ngô Cương tin tưởng con thỏ chết bầm này cho được, đôi mắt thoáng nhìn qua, chỉ vào dưới mông con thỏ nói:

-Phía dưới mông của người là cái gì?

Con thỏ Tần Thọ này cũng không lớn, Ngô Cương cao được một mét chín, hai bàn chân dựng thẳng lên cũng cao hơn con thỏ này.

Cho nên, tuy rằng chỉ là một chiếc giày, nhưng Tần Thọ muốn dựa vào cái mông của hắn để giấu đi thì quả thực là quá coi trọng kích thước cái mông của hắn rồi.

Chỉ cần không phải người mù, liếc mắt một cái là nhìn thấy chiếc giày rơm ở dưới mông hắn.

Đáng tiếc, Tần Thọ giấu đồ không phải dựa vào mông to, mà là dựa vào cái da mặt dày đến mức đao thương bất nhập kia!

Chỉ thấy Tần Thộ quay đầu qua nói:

-Gì? Phía sau mông không phải cái đuôi hay sao? - Nói xong Tần thộ kinh hô:

-Không phải là người có cái ham mê biến thái gì đấy chứ? Ta nói cho người biết, ta chính là một con thỏ thuần khiết!

Hai mắt Ngô Cương tròn trắng, tức giận nói:

-Đứng lên cho ta!

Ngô Cương dùng sức dậm chân, đại địa oanh một tiếng, chấn động kịch liệt làm Tần Thộ bị bay lên không trung.

Nhưng mà tên này làm một cái lộn mèo ở trên không, đem giày cồm ở trên tay.

-Cái ở trên tay người là cái gì? Còn muốn chống chế? - Ngô Cương hét lớn.

Tần thộ vẫy vẫy tay, vẻ mặt mê mang nói:

-Đây là gì? Đây không phải bánh nướng ư? Người chưa thấy qua sao?

Ngô Cương vốn tưởng rằng Tần Thộ này sẽ nhận tội, kết quả ra tới một câu như vậy, cả giận nói:

-Bánh nướng cái chó má gì, đây là giày của ta!

-Ta nói là bánh nướng thì chính là bánh nướng! Người còn không tin? Không tin thì ta chứng minh cho người xem. - Tần thộ nói.

Ngô Cương sửng sốt:

-Chứng minh? Chứng minh như thế nào?

Tần Thọ nhếch miệng cười, Ngô Cương bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt, hô to một tiếng:

-Không cần!

Tần Thọ trực tiếp bỏ giày vào trong miệng, một ngụm cắn xuống, chỉ nghe thanh âm lá cỏ gãy đứt vang lên, tim Ngô Cương đều nát.

Ngô Cương hét lớn:

-Miệng hạ lưu tình! Đây là giày mà ta mang mấy trăm ngàn năm rồi đấy!

Tần Thọ vừa nghe, suýt chút nữa bị nghẹn, hỏi lại:

-Mấy trăm ngàn năm? Giật qua chưa?

Mặt già của Ngô Cương đen nhánh, nói:

-Người cảm thấy thế nào? Nơi này của chúng ta có điều kiện để giặt giày sao?

-Oe...

Con thỏ liền ôm bụng ọe.

Ngô Cương thấy vậy, lông mày nhướng lên, rốt cuộc có chiêu để dạy dỗ con thỏ này rồi. Trên mặt hấn vô cùng phẫn nộ, trong lòng lại cười lạnh liên tục, tiến đến bên cạnh Tần Thọ nói:

-Ta nói với người này, ta đây lúc nào cũng giữ gìn nó, từ khi ta trụ ở thành đến giờ vẫn luôn mang nó. Chiếc giày này không chỉ chưa từng giặt, đến cả chân ta cũng chưa rửa bao giờ, bây giờ bùn

đã tụt lại một đồng, không tin thì người nhìn xem...

-Oe...

Con thỏ đưa lưng về phía Ngô Cương, ôm giày, khom lưng giống như đang nôn.

Chương 18: Con thỏ chó chết

Chương 18: Con thỏ chó chết

Ngô Cương càng cười ghê gớm hơn, đang chuẩn bị làm cho con thỏ này buồn nôn chết đi bỗng phát hiện tình hình có vẻ không đúng lắm, tiếng cắt cỏ sột soạt kia từ đâu mà đến?

Ngô Cương định vòng qua bên kia con thỏ xem tình hình, kết quả là Tàn Thọ cũng xoay theo hắn, không để cho hắn nhìn.

-Đứng yên! Bỗng dưng Ngô Cương có dự cảm không lành, hét lên một tiếng.

Tàn Thọ sai bước chạy mất!

Ngô Cương đã nhìn rõ, chiếc giày cỏ của hắn bị cắn chỉ còn lại một nửa.

Tàn Thọ vừa chạy vừa kêu:

-Ngô Cương, người tưởng ta ngu sao? Giày người không phải là p

háp bảo sao? Pháp bảo mà cũng bản được à? Giày dép của thần ti
ên thì phải là không nhiễm bụi trần chứ. Ông đây cũng là vì mạng
sống, đừng nói là thứ người từng đi, coi như thứ này có bản hơn đ
i nữa thì ta cũng ăn.

Câu này của Tần Thộ không hề nói quá, nếu chỉ vì mình hấn thì h
ấn sẽ thà chết đói cũng không ăn. Nhưng trước mắt còn phải vì H
ằng Nga nữa nên hấn không cho phép mình chết.

Để sống tiếp, đừng nói là ăn một thứ sạch hơn tất cả mọi thứ trên
Địa Cầu, kể cả có ăn giày bản thật thì hấn cũng ăn.

Đây chính là Tần Thộ, tuy bề ngoài rất buông thả, thực ra trong lò
ng thì là con bò, đã xác định rõ phương hướng thì không quay đả
u.

Phen này Ngô Cương thấy hơi hoang mang, hét lên:

-Con thỏ chết tiệt, nếu người ăn dép ta thật thì ta sẽ đuổi tới tận n
hà người.

Tần Thộ vừa nghe, phanh gấp lại, dựng tai lên, nhú lông mày nó
i:

-Người nói gì?

Ngô Cương thấy vậy, nhanh trí cười đều nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ cảm thấy không lành, chẳng nhẽ điều hấn lo lắng sắp xả
y ra ư?

Chỉ nghe thấy Ngô Cương nói với giọng đều cẳng:

-Đợi người về nhà, đừng trách ta kể hết tội của người cho Hằng N
ga.

Tần Thọ vừa nghe, cụp tai lại, mồm lấp bắp:

-Ngô Cương, trước kia người đã từng yêu chưa?

Ngô Cương ngạc nhiên, không hiểu Tần Thọ hỏi cái này làm gì, lắc đầu đáp:

-Chưa, sao nào?

Tần Thọ tỏ vẻ đồng tình, vút dép lại cho Ngô Cương nói:

-Không sao... trả cho người, coi như ta sợ người rồi.

Ngô Cương đáp:

-Người sợ rồi ư? Thì ra là sợ cái này.

Tần Thọ:

-Người sai rồi... không phải ta sợ, mà là tự dung cảm thấy chúng ta đều là cẩu độc thân, chẳng qua ta mới mười năm, còn người đã mấy trăm ngàn năm nên thương hại người thôi.

-Độc thân cẩu là cái gì? - Ngô Cương thắc mắc.

Tần Thọ hất tay:

-Không có gì, hẹn gặp lại sau.

-Cút, từ nay đừng có gặp nữa. Ngô Cương nhắc chân định sút phất nữa.

Nhưng Tần Thọ không hề sợ, ngẩng đầu lên, mắt như ánh sao, mặt đầy khát vọng nhìn theo chân trái Ngô Cương đang từ từ nhấc lên.

Ngô Cương xem lại dép mình, vội đổi chân kia.

Suyt một tiếng.

Vừa ngẩng đầu lên thì con thỏ đã chạy mất, nhìn từ sau thấy mỗi một chấm trắng, sau lưng là bụi bay mù mịt lên cao, như chiếc thu yền lướt ván trên biển vậy.

Ngô Cương không thốt nên lời, xỏ dép vào, bỗng phát hiện đôi dép còn mỗi nửa sau, để lộ ra nửa chân trước...

-Mẹ nó, con thỏ này họ nhà chó hay sao mà cái gì nó cũng gặm thề. Chửi xong Ngô Cương lắc đầu, xách quần đi về, trên đường chẳng nghĩ ngợi mấy, chỉ nghĩ cách đề phòng con thỏ không trộm nốt mấy đồ trên người mình.

Mặc kệ Ngô Cương nghĩ thế nào, bên này Tần Thộ nhảy tung tăng về nhà, sờ sờ bụng, cảm thán rằng:

-Không biết cái bụng này làm bằng gì, ngay cả ăn pháp bảo thì cũng chỉ no thôi, mà nó còn no không giới hạn nữa chứ.

Tần Thộ lắc đầu, nghĩ tới điều Ngô Cương mới nói, hẳn đang bị bệnh, tiên thiên nguyên khí bị hao tổn, lại còn hao tổn rất nặng, nếu không có đủ hải lượng nguyên khí e rằng không chữa khỏi được.

Trước kia hẳn nghĩ hải lượng tức là cứ ăn no là được, nhưng xem ra cái định nghĩa này mới là hải lượng thật.

Bệnh này hẳn còn chưa khỏi, Tần Thộ luôn canh cánh trong lòng như hươu bị hóc xương vậy.

Nhưng vừa về tới nhà, Tần Thộ giấu hết nỗi suy tư trên khuôn mặt đi. Là nam nhân bất kể phải chịu nỗi khổ thế nào cũng không được mang về nhà.

Đây chính là nguyên tắc của Tàn Thọ, dù trời có sập làm hắn bị bầm dập khắp người thì trước khi về tới nhà cũng phải thu dọn sạch sẽ, nhất định không để lại vết tích gì.

Theo từ điển của hắn, là đàn ông thì phải tự mình gánh vác mọi nỗi cực nhọc, nếu mang về cho người thân lo lắng thì còn gì là đàn ông?

Đồng thời đối với Tàn Thọ thì cũng không có chuyện gì, về nhà nhìn thấy những người thân yêu thương mình thì cũng chẳng thể mở lời được.

Bởi vậy, hắn thấy thực sự nhẹ nhõm, không hề giả tạo.

-Em lại chạy đi đâu vậy? Nhìn này, ta làm rất nhiều hoa quế, mau ăn đi! Hằng Nga vừa thấy Tàn Thọ thì gọi hắn tới ăn.

Tàn Thọ nhìn vào số hoa quế đó, đủ để trải kín một giường!

Mùi hoa quế thơm lừng cả sơn động, hít vào cũng toàn là mùi hoa quế.

Tàn Thọ nhắm mắt lại nói:

-Nếu không phải lo ăn uống, ở đây ngày nào cũng có mùi hoa quế thơm thật tuyệt.

Lần đầu tiên Tàn Thọ có suy nghĩ đó, sau đó suy nghĩ này cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí hắn.

-Em còn làm gì đó, mau ăn đi. - Hằng Nga gõ nhẹ đầu Tàn Thọ.

Tàn Thọ cười ha ha nói:

-Ta ăn no rồi, còn ăn gì nữa. Ta nhìn người ăn thôi.

Hằng Nga bá đạo nhưng vẫn quan tâm:

-Không được, em phải ăn. Ăn nhiều vào, đối với em chỉ có tốt không có xấu, ăn vào còn lớn lên nữa.

Tần Thọ lặp lại ngữ điệu đó:

-Ta lớn thế này rồi còn lớn gì nữa. Người mới cần phải lớn thêm.

Hằng Nga ngạc nhiên hỏi vặn lại:

-Ta cũng lớn thế này rồi còn lớn gì nữa?

Tần Thọ liếc qua ngực Hằng Nga, nhưng lông mi hất dài, lại qua nhiều năm kinh nghiệm luyện tập một mắt xem toàn màn hình, lập tức trở lại vị trí cũ, mặt không đỏ, tim không đập mạnh.

Quả nhiên Hằng Nga không phát hiện, chỉ chống tay nói:

-Có ăn không hả?

Tần Thọ kiên quyết không phục nói:

-Không ăn.

Dù sao Hằng Nga cũng không phải phái phản động, không nghĩ được mấy kiểu cực hình man rợ, bởi vậy, méo mồm tức giận nói:

-Em không ăn thì ta cũng không ăn, cùng chết đói đi.

Thấy Hằng Nga tức giận, Tần Thọ lập tức xuống nước, thở thề hửi:

-Giận rồi sao?

Hằng Nga chu miệng lên, tỏ vẻ không quan tâm.

Tần Thọ kéo hai tai xuống cằm như chiếc mũ, mắt liếc một vòng, bỗng nảy ra ý nghĩ, đến gần nói:

-Hay là chúng ta chơi trò chơi, ai thua thì sẽ phải ăn nhé?

Hằng Nga vừa nghe đã phản khởi:

-Chơi trò gì?

-Kéo búa bao, biết chơi không? - Tần Thọ hỏi.

Hằng Nga lắc đầu...

Tần Thọ im lặng, quả là thế giới bất đồng, cái gì cũng khác, nha đầu này ngay cả chơi kéo búa bao cũng không biết.

Chương 19: Thấy không, cái kéo lớn

Chương 19: Thấy không, cái kéo lớn

Thế là Tần Thọ giảng giải quy tắc trò chơi cho Hằng Nga, Hằng Nga nghe xong quy tắc đơn giản như vậy thì lập tức hứng thú, không còn tức giận, miệng nhỏ cong lên cũng thu trở về, uốn bộ ngực cựa một cái, cằm hơi hếch lên, hứng trí bùng bùng ngoắc ngoắc ngón tay với Tần Thọ, tràn đầy phấn khích nói:

-Tới đi, tiểu thỏ tử, ta đại biểu mặt trăng cho em ăn no bẻ bụng!

Tần Thọ nghe xong, lập tức trên trán đều là hắc tuyến, nhìn màu tóc Hằng Nga một cái theo bản năng, màu đen, không phải màu vàng, nha đầu này không phải cái đồ dở hơi Thủy Thủ Mặt Trăng kia (-. -) ... Xem ra là đụng từ.

Tần Thọ nhìn biểu lộ đáng yêu kia của Hằng Nga thì cũng đứng bằng hai chân, một cái tay chống nạnh, một cái tay duỗi móng vuốt ra chỉ vào Hằng Nga nói:

-Tới đi, tiểu nha đầu, ta đại biểu mặt trăng cho ngươi ăn no bẻ bụng!

-Em dám học ta?

-Học thì sao thế!

-Cho em ăn bẻ bụng!

-...

Tần Thọ hơi ngửa đầu, ai sợ ai chứ!

Kết quả là vừa vươn tay ra thì Tần Thọ liền hối hận! Mặc dù móng vuốt này của hắn linh hoạt hơn bất cứ con thú nào trên Địa Cầu, bắt cái gì, đánh người cái gì, làm cái gì cũng được.

Nhưng chơi kéo búa vải cái này thì...

Ai có thể nói cho hắn biết, cái tay tút tút toàn thịt này, cái móng vuốt nhỏ trắng nõn nà này, thậm chí cả đầu ngón tay còn thấy không rõ này thì chơi như thế nào?

Kết quả vừa ra tay, Hằng Nga ra cái kéo!

Tần Thọ nhìn nhìn cái bàn tay béo béo mập mập, tròn tròn múp múp của mình, rõ ràng cũng ra cái kéo, thế nhưng mà, cái này mẹ n

ó... Không vạch ra xem kỹ thì suy nghĩ đi, đó chính là vải!

-Ha ha, em thua!

Hằng Nga đắc ý cười nói.

Tần Thọ không cam lòng cãi lại:

-Ta đây là cái kéo, không phải vải!

Hằng Nga cúi đầu lại nhìn, cười xấu xa nói:

-Ai u, bàn tay mềm mềm múp múp toàn thịt, ngón tay còn cong cong nữa, thật sự không nhìn ra! Dù sao cái ta nhìn thấy chính là vải! Ăn!

Sau đó Hằng Nga nhét một nắm hoa quế vào trong miệng Tần Thọ.

Tần Thọ hét lớn:

-Không được, đổi trò chơi khác.

Hằng Nga lắc đầu nói:

-Không được, ta lãng phí nhiều tinh lực như vậy mới học được cái trò chơi này. Em muốn đổi trò chơi như vậy sao được.

Hai mắt Tần Thọ trợn một cái, trò chơi đơn giản như vậy còn lãng phí tinh lực, rõ ràng là nha đầu này muốn chơi xấu!

Vấn đề là, Tần Thọ lại không có biện pháp gì.

Thế là Tần Thọ nói:

-Ta cam đoan, trò chơi kế tiếp chơi rất hay.

Hằng Nga tiếp tục lắc đầu nói:

-Không được! Không có nhiều tinh lực có thể dùng để học tập như vậy.

Tần Thộ tức giận:

-Đầu óc người lại đàn như vậy?

Hằng Nga một mặt đắc ý nói:

-Đúng là đàn như vậy đấy!

Nhìn mặt Hằng Nga kia rõ ràng là giả ngu.

Cuối cùng, Tần Thộ bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục chơi với Hằng Nga, sau đó bị Hằng Nga chuyên môn ra cái kéo, cắt đến hoa rơi nước chảy, ăn đến miệng bốc lên đầy mùi hoa quế...

Mắt thấy ăn xong mấy nắm hoa quế, trong lòng Tần Thộ tự nhủ, cừ thế này không được rồi!

Hắn thì mới ăn no về, nhưng Hằng Nga lại còn chưa ăn cơm đây!

Nghĩ đến chỗ này, Tần Thộ linh cơ khẽ động nói:

-Không chơi nữa!

-Vì sao? - Hằng Nga tức giận hỏi.

Tần Thộ đáp:

-Không công bằng! Ta ra cái gì người cũng nói ta ra vãi. Muốn chơi tiếp thì người nhất định phải nhìn đúng thứ mà ta ra mới được.

Hằng Nga nói:

-Nhưng nhìn cái móng vuốt nhỏ đến mức không xích lại gần còn không thấy rõ kia thì là người ra cái gì?

Tần Thọ nói:

-Bất kể chúng ta chơi đùa như thế nào cũng phải có tinh thần khoa học, nghiêm cẩn! Hiểu không, nghiêm cẩn!

-Khoa học là cái gì? - Hằng Nga ngây ngô hỏi.

Tần Thọ không còn gì để nói, trong lòng tự nhủ: "Thì ra đây chính là khoảng cách thế hệ trong truyền thuyết."

Giải thích là không thể nào, bởi vì có giải thích cũng không nói rõ ràng được.

Thế là, Tần Thọ dứt khoát nói tránh đi:

-Không cần đề ý khoa học là cái gì, dù sao cũng phải nghiêm cẩn! Người đồng ý thì chúng ta chơi tiếp, không đồng ý thì ta không ăn nữa.

Hằng Nga nhìn Tần Thọ như muốn tức giận, thế là ghé mặt tới, mang theo chút dáng vẻ cẩn thận, đôi mắt đẹp lưu chuyển ở giữa, cười nói:

-Giận rồi hả?

Tần Thọ thấy Hằng Nga sợ, cuối cùng mình cũng chiếm được thế thượng phong, lập tức học dáng vẻ giận dỗi của Hằng Nga: ngoảnh mặt, phồng má, bĩu môi, như thể ta đây rất tức giận.

Kết quả, Tần Thọ còn chưa kịp tức giận thì đã bị Hằng Nga nhấc lên ôm sát vào trong ngực, tiếp đến nghe thấy tiếng cười vui sướng

của Hằng Nga vang lên:

-Oa ha ha, cái má nhỏ xíu này của em nâng lên thật đáng yêu quá!

Một tên đàn ông già đầu như Tần Thộ bị nói đáng yêu, trong lòng của hắn thật sự là mẹ nó... đây mới là tức giận, cái hắn muốn nghe chính là uy vũ hùng tráng cơ!

Đúng lúc này, một làn gió thơm xông vào mũi, trên mặt đột nhiên cảm thấy mềm mại, xúc cảm mát lạnh truyền đến, giống như toàn thân bị điện giật, ngay cả linh hồn cũng run rẩy lên theo...

Tần Thộ mở to hai mắt, nhìn cặp môi thơm của Hằng Nga rời đi, trong đầu chỉ có một ý niệm: “Nụ hôn đầu của ta cứ như vậy bị tước đoạt?”

Tần Thộ không cam tâm hết lớn:

-Chờ một chút!

Hằng Nga ngây ngẩn cả người:

-Sao thế?

Tần Thộ nói:

-Người còn chưa lên tiếng xin phép đã hôn ta. Ta lại chưa cảm giác được gì người đã chạy, người cũng quá không chịu trách nhiệm đi. Trước khi thơm có thể vén một mặt lông mày này ra hay không, cái gì cũng bị nó chặn.

Hằng Nga nghe vậy, liếc mắt nhìn Tần Thộ một cái rồi nói:

-Lại còn chọn ba lấy bốn, lần sau không vậy nữa!

-Còn có lần sau?

Con mắt Tần Thộ trùng lớn!

Hằng Nga nói:

-Đúng thế, làm sao?

Tần Thộ lắc đầu như trống bỏi:

-Không có gì... Không có gì...

Trong lòng Tần Thộ lại ngoảnh nguýt, đi đâu kiếm lấy con dao cạo sạch đám lông trên mặt này đi, nếu không, ảnh hưởng nghiêm trọng đến xúc giác của hần mắt!

Đệ nhất mỹ nữ trong thần thoại hôn lại bị một mặt lông chặn lại, tởn thất quá lớn!

Hằng Nga không biết Tần Thộ đang suy nghĩ gì, cúi xuống hỏi Tần Thộ:

-Không giận nữa?

Tần Thộ nói:

-Người chơi công bằng với ta một lần kéo búa vải, ta sẽ không giận nữa. Nhưng đầu tiên phải nói trước, ai thua người đó ăn hết chỗ này!

Hằng Nga cũng sợ Tần Thộ tức giận, mà lại tự nhận là sẽ không thua, thế là gật đầu một cái nói:

-Được, công bằng chơi với em một lần!

Hằng Nga hoàn toàn không thấy được, sâu trong ánh mắt của con thỏ tặc tinh nào đó hiện lên một nụ cười đắc ý...

-Kéo búa vải!

Hai người đồng thời xuất thủ!

Hằng Nga ra vải, Tần Thộ ra cũng ra vải, có điều móng vuốt nhỏ quá nhỏ, đầu ngón tay lại càng ngắn hơn, cong xuống hay duỗi thẳng nhìn cũng không khác nhau quá lớn. Cho nên Tần Thộ không chút hoang mang, sau khi duỗi ra vải lại nhẹ nhàng ngoắc ngoắc đầu ngón tay, biến thành cái kéo.

Hằng Nga nói:

-Đều là vải, hòa nhau.

Tần Thộ đắc ý đáp:

-Cẩn thận nhìn kỹ đi rồi hằng nói.

Hằng Nga cúi đầu nhìn lại, Tần Thộ giật giật ngón trỏ và ngón tay giữa của mình:

-Thấy không đây là cái kéo, cái kéo siêu cấp lớn dài gần 1cm! Thấy rõ ràng chưa?

Mặt Hằng Nga lập tức biến đen:

-Cái... kéo này của em có thể cắt cái gì?

Tần Thộ đáp:

-Mặc kệ là nó có thể cắt cái gì hay không, thắng là được rồi. Có hơi có chịu, mau ăn đi. Ta ngồi ở bên cạnh nhìn, thừa một miếng cũng không được.

Nói xong, Tần Thộ đắc ý ngồi ở một bên, ôm cánh tay, quơ quơ c

ái tai lớn, cười đến là đắc ý.

Hằng Nga luôn cảm thấy trong này có mờ ám, thế nhưng là nàng l
ại nghĩ không ra mờ ám ở đâu, chỉ đành ngồi ở kia mặt mày nhăn
nhó bắt đầu ăn.

-Cái mặt này là sao?

Tần Thọ không còn gì để nói nữa.

Chương 20: Người cũng coi như là thần tiên

Chương 20: Người cũng coi như là thần tiên

-Ăn một mình chán quá, không có động lực. - Hằng Nga bẹp miệ
ng nói:

-Mà em không đói bụng sao?

Tần Thọ sờ sờ cái bụng đáp:

-Nhìn xem, tròn vo đây này. Lúc trước ăn cái kia quá bổ, vẫn luôn
không tiêu. Cho nên người ăn thoải mái đi, ta thật sự không đói b
ụng, bằng không đã sớm đi gặm vỏ cây rồi.

Hằng Nga sững sờ, ngẫm lại cũng đúng là đạo lý này, sau đó tận tì
nh nói:

-Em không để mình ngã xuống là được, ta thật sợ ngày nào đó kh

ông còn nhìn thấy em nữa.

Nói đến đây, mắt Hằng Nga đỏ lên.

Tần Thọ vội vàng nói:

-Nói gì thế ta sẽ sống thật tốt, sẽ mãi bên cạnh người.

-Một lời đã định! - Hằng Nga nghiêm túc nói.

Tần Thọ cũng cười ha ha đáp:

-Được! Một lời đã định!

Hằng Nga lập tức vui vẻ:

-Em cũng ăn chút đi, ta hái rất lâu mới được đó, em không biết đâu, đám cây hoa quế này càng ngày càng tinh ranh, hoa quế càng ngày càng cao...

Tần Thọ sờ sờ cằm, cũng bắt đầu suy nghĩ về vấn đề ăn uống sau này.

Mặc dù trên người Ngô Cương có pháp bảo, nhưng Tần Thọ đã nhiều lần ngoạn mồm đen, chắc chắn đối phương sẽ có phòng bị, hẳn lại muốn được cơ hội như ý không lớn.

Hơn nữa, Tần Thọ cũng không thể thật sự ăn hết đồ của Ngô Cương để hẳn phải trần truồng chạy đi... Như thế thì quá đáng quá.

“Mà thôi mà thôi, nếu thực sự không được thì chỉ có thể ăn tiêu dao vào trong bụng lót dạ trước. Còn lại hi vọng sau này trên trời rơi thêm mấy cái lap xưởng hun khói mới tốt...” Trong lòng Tần Thọ thầm nhủ.

Vì để cho Hằng Nga vui vẻ, Tần Thọ cũng ăn chút hoa quế mang

tính tượng trưng, quả nhiên Hằng Nga ăn càng cao hứng.

Sau đó một hai ngày, mặc dù Tàn Thọ vẫn rất no, thế nhưng mỗi ngày vẫn đi gặm vỏ cây như trước. Dù sao nguyên khí là mỗi ngày đều tiêu hao, ăn một chút bổ được một ít cũng có thể kéo dài thời gian khỏi bị chết đói...

Một ngày này, sau khi Tàn Thọ gặm vỏ cây cả một đêm liền sờ sờ bụng, có vẻ như đã bắt đầu đói rồi. Nghĩ nghĩ rồi cuối cùng Tàn Thọ lại đi sâu vào trong rừng cây, vừa đi vừa thì thầm:

-Tiểu Cương Cương, ta tới đây, ngươi có nhớ ta không nào...

-Hắt xì! - Ngô Cương hắt xì một cái, nhìn quanh bốn phía, cau mày nói:

-Hôm nay đây là cái yêu phong gì thổi tới làm cảm giác chân lạnh buốt cả lên đây?

Nói đến chân, Ngô Cương theo bản năng nhìn cái giày đi được một nửa ở chân phải, dự cảm không tốt kia ở trong lòng càng thêm lớn hơn, thầm nghĩ: "Không phải con thỏ kia lại muốn tới đây chứ?"

Ngô Cương vừa nghĩ tới đây thì nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên.

-Tiểu Cương Cương đang làm gì vậy, có nhớ ta hay không?

Ngô Cương nghe được giọng nói này thì lập tức cởi giày ra giống như là phản xạ có điều kiện, sau đó buộc dây giày của hai chiếc lại với nhau treo lên trên cổ.

Xách gấp quần, nắm chặt chuôi rìu, lúc này mới xoay người lại, nhech miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng ớn.

Ngoài cười nhưng trong không cười mà nói:

-Con thỏ chết tiệt, người lại tới làm gì?

Tần Thọ nhún nhún vai nói:

-Đừng kích động như vậy mà, dù sao cũng là hàng xóm, ta tới thăm người một chút không được sao?

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Tần Thọ lại quét một vòng trên thân Ngô Cương, có vẻ như không có gì có thể ngoạm ăn được!

Ngô Cương không khách khí đáp:

-Không cần người thăm, người rút ra xa một chút là được.

Tần Thọ vẫy vẫy tay ngọt nhạt:

-Đừng như vậy mà, bởi vì có cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, nhiều đại sự mà còn phải mang thù nữa sao, thời gian chúng ta ở chung còn nhiều nữa đâu.

Ngô Cương gượng cười hai tiếng nói:

-Mới quen biết người mấy ngày, ta đã phải đi chân đất. Người nói thời gian còn dài mà làm gì? Đây là người định một mảnh vải cũn g không lưu lại cho ta hả? Ta cho người biết, người tránh xa một chút cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Ngô Cương huy vũ lưỡi rìu lớn!

Tần Thọ yên lặng, theo bản năng nhìn thoáng qua chiếc rìu kia, chỉ thấy bên trên lưỡi rìu rõ ràng có một cái dấu răng cắn thành lỗ hổng!

Con mắt Tần Thọ lập tức sáng lên, có vẻ như con thỏ ngốc chết là

có liên quan đến cái đầu răng này.

Có điều con thỏ ngọc cũng đã dùng tính mạng để xác nhận với hã
n một chuyện... lưới rừ này cũng có thể ăn!

Ngô Cương nhìn thấy ánh mắt Tần Thộ rơi vào bên trên chiếc rừ
của hã, mà trong con mắt còn tỏa ra ánh sáng, lập tức trong lòng
run lên, nhanh chóng giấu rừ ra sau lưng rồi nói:

-Hằng Nga tới.

Tần Thộ nghe xong, theo bản năng quay đầu nhìn lại, tiếp đó cảm
thấy vèo một cái sau đầu!

-Lại nữa! - Tần Thộ đột nhiên quay đầu, bắt giày!

Kết quả là một cái bàn chân lớn trần trùng trực bay tới, bành!

Tần Thộ hóa thành một cục thịt tròn bay lên bầu trời...

-Tiểu tử, bay đi! - Ngô Cương cười hê hê nói:

-Cái mông rất mập, cảm giác ở chân cũng không tệ lắm.

Ngô Cương vừa nói xong liền cúi đầu xem xét, lập tức trên trán to
àn là hắc tuyến! Chỉ thấy gấu quần của hã thành linh thiếu mất m
ột mảnh vải nhỏ!

-Con thỏ chết tiệt, thật đúng là người có thể ngoạm ăn à! - Ngô C
ương mắng to.

Cùng lúc đó, Tần Thộ rơi đánh bịch một tiếng xuống đất, lộn một
vòng, bò lên, tiện thể lấy mảnh vải bên khố miệng nhai nhai đi r
ồi nuốt, sau đó lau lau miệng nói:

-Vốn là muốn đàm phán người lại nhất định muốn đá ta, một ngu

m này xem như lợi tức của tiền bồi thường! Hiện tại bắt đầu tính tiền bồi thường!

Nói xong, Tần Thộ lại nhanh chân chạy về.

Ngô Cương vừa mắng xong thì thấy con thỏ kia lại quay trở về, cừu nhân gặp mặt phá lệ đỏ mắt!

Thế là con thỏ lập tức nhắm chuẩn mục tiêu!

Ngô Cương tranh thủ thời gian xoay người kéo ống quần, miễn cho lại gặp mồm đen!

Đời này của Ngô Cương, vốn cho rằng chọc vào Viêm Đế, bị Viêm Đế phong cấm pháp lực, ném tới chỗ đất cằn sỏi đá này chính là đau khổ lớn nhất.

Vạn vạn không ngờ, sinh thời còn có thể gặp được chuyện càng đau khổ!

Viêm Đế tốt xấu gì cũng còn cho hắn một bộ quần áo, còn cái con thỏ này lại muốn lột sạch hắn ra!

Tần Thộ xem xét, ống quần Ngô Cương đã vén đến bẹn đùi, một chân đầy lông chân, nhìn cực kỳ chướng mắt, hét lớn:

-Ngô Cương! Ngươi có phải thần tiên không? Áo rách quần manh, hình tượng của ngươi đâu?

Ngô Cương trực tiếp mắng:

-Xéo đi! Buông ra mới thật sự bị áo rách quần manh! Tiểu tử, ngươi dám tới thì ta sẽ để ngươi bay càng cao càng xa hơn!

Tần Thộ mắt thấy là không có cơ hội hạ khẩu rồi. Thế nhưng linh cơ khẽ động, hắn đã có chủ ý.

Không có cơ hội hạ khẩu ngoạm ăn, vậy thì hấn hạ thủ!

Nghĩ đến chỗ này, Tần Thọ cười hê hê.

Nụ cười này, cười đến toàn thân Ngô Cương run rẩy, luôn cảm giác hình như mình đã bỏ sót cái gì.

Tần Thọ nắm nắm hai tay vào nhau nói:

-Tiểu Cương Cương, người tự mình đưa quần hoặc là áo tới cho t
hở gia hay là để tỏ gia ta tự mình động thủ đây?

-Dựa vào cái gì mà phải cho người? - Ngô Cương hỏi.

Tần Thọ đáp:

-Dựa vào cái gì mà một cái quần dài hấn hỏi người lại mặc thành quần lót, đây là người đang vũ nhục nó! Người không tốt với nó, đương nhiên ta có lý do giải cứu nó!

-Ta nhờ vào! Quần của lão tử, lão tử muốn mặc thế nào thì mặc, c
ó bản lĩnh thì người tới mà lấy. Sợ người thì cái tên Ngô Cương c
ủa ta sẽ viết ngược lại! - Ngô Cương kêu lên.

Tần Thọ nói:

-Rất tốt, đã như vậy thì ta đến đây!

Tần Thọ vèo một cái xông tới.

Ngô Cương cười lạnh một tiếng, nhấc chân một cước, trúng đích!

-Con tỏ người bay đi! - Ngô Cương nhìn con tỏ bay đi xa xa, ha
ha phá lên cười.

Chỉ là, hắn lại nhìn thấy hình như trong miệng con thỏ kia nói nhỏ cái gì. Có điều hắn cũng không nghe rõ.

Chương 21: Mạnh không quá ba giây

Chương VIP

Chương 22: Con thỏ thù dai

Chương 22: Con thỏ thù dai

Ngô Cương nghĩ cả ngày cũng chẳng nghĩ được gì, bực quá hắn cửi:

-Cái đồ Viêm Đế chết tiệt, đã phong ấn lão tử rồi thì thôi đi, còn lảm lực lượng của lão tử bị giảm đi nữa.

Trong một động phủ nào đó ở trên cửu thiên bỗng truyền ra một âm thanh:

-Hắt xì... ai mắng ta thế?

Trong lúc Tàn Thọ đang sầu não khổ sở làm sao để sống thêm vài ngày, bỗng nhìn thấy trên trời có thứ gì đó bay đến.

Mắt Tàn Thọ bỗng lóe lên:

-Lại có bảo bối rơi xuống phải không? Bảo bối ời qua đây nào!

Nhưng thật không may thứ đó chỉ bay ngang qua.

Đó là cầu vòng, cầu vòng từ thiên cung bay tới, bay vòng qua đầu Tàn Thọ.

Cùng lúc đó, trên trời bỗng rơi xuống một thứ gì, rơi bộp vào mặt Tàn Thọ.

Tàn Thọ đánh hơi:

-Mùi này rất quen, là mùi thịt...

Đôi mắt Tàn Thọ bỗng mở to ra, mọi kí ức về thịt ủa về, bụng bỗng g cồn cào, miệng chảy nước miếng.

Hắn vội lấy thứ rơi trên mặt xuống, thì ra là mẩu xương gà ăn thừa.

Tàn Thọ đưa lên cao soi kĩ, chẳng sót lại một mẩu thịt nào.

-Đây là chó gặm hay sao mà gặm sạch vậy. - Tàn Thọ mắng to.

Tàn Thọ cảm thấy rất bức mình, chẳng dễ dàng gì mà hắn mới thích nghi được với đồ ăn, vỏ cây, quế hoa, đế giày, dây đeo lưng ở trên mặt trăng.

Nhưng thoáng cái lại bị mùi hương thơm ngon của thứ này làm cho sắp quên sạch sẽ.

Mẫu xương này khiến hấn nhớ tới những ngày tháng tươi đẹp sống trên trái đất.

Đùi gà, cánh gà, lẩu, bánh rán, bánh bao đậu, sủi cảo...

Từng món ăn ngon hiện lên trước mắt, nhưng tiếc là mấy ngàn vạn năm cũng không thể nếm được... đó là cái cảm giác gì chứ?

Thực sự là còn khó chịu hơn cả cái chết.

-Là ai... là ai ném nó xuống? Đây là mối hận thiên cổ, ông đây liều một phen với người! Tần Thộ nhìn theo cầu vòng thét lớn.

Khi Tần Thộ nhìn đến vị trí đó, sự kích động bỗng chuyển thành khản trương, sợ hãi.

Vì nơi đó là nhà của hấn, Hằng Nga vẫn còn đang ở đó.

Nghĩ tới đây, Tần Thộ co chân chạy về hướng đó, đồng thời lẩm bẩm:

-Ngàn vạn lần đừng có chuyện gì. Bất kể là ai, dám động vào Hằng Nga thì dù chết ta cũng phải đồng quy vu tận với người.

Chạy tới gần, Tần Thộ thấy trên cầu vòng có người.

Nhìn kỹ là một ông già râu tóc bạc phơ, áo trắng, tay cầm phát trần, đứng rất phô trương.

-Mặt tùy tâm sinh, không phải thứ tốt. - Tần Thộ vừa nhìn đã thốt lên như vậy.

Còn đây là ai thì Tần Thộ không hề biết, chỉ biết hấn cười cầu vòng tới, không phải tên ắt rơi từ trên trời xuống, nhất định không tầm thường.

Bình thường thì cần suy tính cẩn thận, không nên gây sự.

Nhưng lần này tình hình nguy cấp, nếu Hằng Nga bị uy hiếp, Tàn Thọ cũng không ngại liều bằng cả cái mạng sống của mình.

Khi Tàn Thọ chạy tới cửa, thì thấy gã tiên nhân râu trắng đó đứng ở cửa động ngó nhìn xung quanh, bên cạnh không có ai.

Tàn Thọ chửi thề:

-Không sai, chính lão già này vứt xương gà xuống, râu còn dính dầu mỡ kìa. Thở già liều với người.

Tàn Thọ đang định lao ra thì bỗng phanh gấp lại.

Hắn phát hiện Hằng Nga đang đứng đối diện với lão đầu râu trắng, hình như có gì đó sai sai.

Tuy không bị thương, nhưng nhìn khí chất của Hằng Nga thấy không giống thường ngày cho lắm.

Mọi khi Hằng Nga thường cười hi ha rất tinh nghịch, dễ thương.

Nhưng giờ đây ánh mắt nàng đoan trang tú nhả, ôn hòa như ngọc mà lại lạnh thấu xương cốt, nhìn ánh mắt cao ngạo, quý phái đó Tàn Thọ bỗng cảm thấy e ngại không dám lại gần.

Nếu không phải mặt trăng chỉ có mỗi một Hằng Nga thì có lẽ Tàn Thọ đã nghĩ đây hẳn là hàng giả rồi.

Tàn Thọ cẩn thận, bước từng bước lại gần để nghe, nhưng hai người họ đã nói xong rồi...

-Ngọc Nhi, em về rồi à, qua đây, chào Thái Bạch Kim Tinh đi. - Hằng Nga vẫy tay khiến Tàn Thọ sửng người, nhất cử nhất động của nàng không cái nào không biểu hiện ra tố chất của tiểu thư khuê

các.

Trong đầu Tần Thộ nghĩ: “Nữ nhân có hàng nghìn bộ mặt, chỉ khi ở trước mặt người mà mình tin tưởng thì mới thực sự thể hiện ra dáng vẻ vốn có của mình.”

Nghĩ tới đây, Tần Thộ cảm thấy rất dễ chịu, ít ra khi Hằng Nga ở với hắn cũng không câu nệ như vậy.

Lại nhìn Thái Bạch Kim Tinh, Tần Thộ không bỗng nói:

-Thái Bạch Kim Tinh? Ngài quả là trắng...

Thái Bạch Kim Tinh cạn lời...

Nhưng Thái Bạch Kim Tinh đường đường là Tinh Quân, tất nhiên sẽ không so đo với một con thỏ, cười ha ha nói:

-Không ngờ tiên tử ở trên mặt trăng này còn có một con chó làm bạn, vậy cũng không tính là cô đơn. Năm xưa trên thịnh hội lễ tết Trung Nguyên, tiểu thần thấy được Vương Mẫu nương nương cũng nuôi một con mập mập trắng trắng như vậy, chó tai dài thực sự dễ thương.

Nghe xong Tần Thộ và Hằng Nga ngó người ra, chó ư?

Chó ở đâu ra?

Hằng Nga quay lại nhìn, Tần Thộ cúi xuống nhìn, làm gì có...

Cuối cùng cả hai lấy lại tinh thần, không phải là ông ta đang nói Tần Thộ đấy chứ.

Tần Thộ trợn mắt lên, con mẹ nó, mắt mũi kiểu gì vậy? Lẽ nào thần tiên toàn là đám mù động vật sao?

Lúc trước thì xương gà, giờ lại bảo mình là chó, mối thù này... kết t chắc!

Tần Thọ không khách sáo lườm Thái Bạch Kim Tinh một cái.

Tần Thọ biết rõ Hằng Nga trên thiên đình chắc chắn không được hoan nghênh.

Nếu không thì sao bao nhiêu năm mới có một Thái Bạch Kim Tinh tới. Đã thế lại không biết là chuyện tốt hay xấu nữa... Tần Thọ cho rằng Hằng Nga đừng qua lại với thiên đình nữa thì hơn.

Thiên đình thì cũng là quan phủ mà thôi!

Tự cổ chí kim, qua lại với quan phủ đều rất hao tổn tâm sức, vậy t hà rằng chọn lấy một sống cuộc sống nhàn hạ yên bình.

Hằng Nga lễ phép cười một cái, không hề tiết lộ thân phận Tần Thọ, mời Thái Bạch Kim Tinh ra ghế đá ở cửa động ngồi.

Thái Bạch Kim Tinh đơ người một lát, đây là lần đầu hắn đến đây thăm, vậy mà đến cửa cũng chẳng được vào.

Hằng Nga cười nói:

-Trong động rất lộn xộn, không thể tiếp đãi khách quý, chi bằng n gồi đây còn tốt hơn đôi chút.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn qua sơn động thấy như có điều gì che giấu, gật đầu đáp:

-Vậy cũng tốt.

Nói xong hai người ngồi lên tảng đá lớn, tảng đá này cũng khá to t, ở giữa có một chỗ bằng phẳng, miễn cưỡng thì cũng có thể để đ ồ lên được.

Hằng Nga hỏi:

-Không biết Thái Bạch Kim Tinh ghé qua đây có việc gì?

Thái Bạch Kim Tinh cười đáp:

-Tiểu thần là do phụng mệnh mà tới.

Chương 23: Trà hoa quế đại lực hoàn

Chương 23: Trà hoa quế đại lực hoàn.

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy, mặt thu liễm nụ cười tr ở nên nghiêm túc, khoát tay, một cuốn sách lụa màu vàng từ trong tay bay ra.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Hằng Nga tiếp chỉ!

Tần Thộ vừa nghe xong liền nhanh chân chạy vào trong sơn động, không hề quay đầu.

Thái Bạch Kim Tinh bị cử động của Tần Thộ làm cho ngây ngẩn cả người.

Hằng Nga thì vội vàng đứng lên rồi quỳ xuống nói:

-Hằng Nga tiếp chỉ, xin Tinh Quân chớ trách, Ngọc Nhi sống trên cung trăng từ nhỏ nên không hiểu lễ nghi.

Lúc này Thái Bạch Kim Tinh mới hồi phục tinh thần. Tuy Hằng Nga nói có lý nhưng hành động của con chó này rất lạ, giống như đang trốn tránh điều gì. Nhưng do hắn còn vội quay về phục mệnh nên không so đo với một con chó, nên hắn liền nói:

-Thôi, Hằng Nga tiên tử tiếp chỉ vậy.

Nói xong cuốn sách lụa trong tay hắn bay lên mở ra ở trên không trung!

Khoảnh khắc đó Tàn Thọ chỉ cảm thấy một cỗ uy nghiêm vô tận từ trên trời giáng xuống.

Tuy hắn ở trong động nhưng vẫn không tránh khỏi sự uy nghiêm khủng bố tuyệt luân, trấn áp hết thầy kia.

Bỗng chốc Tàn Thọ bị ép phải quỳ xuống!

Tàn Thọ không hề nghĩ ngợi, mắng to một tiếng:

-Phong kiến, thỏ gia đây đã cố chạy trốn rồi ngươi còn đuổi tới ép! Thật là quá đáng! Ông đây quý trời quý đất quý cha mẹ, còn mắng kệ ngươi là Ngọc Hoàng hay Vương Mẫu thỏ gia ta cũng không quý.

Tàn Thọ biết rất rõ mình không thể chống lại cỗ áp bách này.

Bởi vậy hắn giở trò, duỗi bốn chân ra nằm bẹp xuống đất, cái móng vuốt lên cao, đuôi còn lắc lắc lắc lắc, tai dựng đứng lên như đang đùa giỡn cái gì.

Tàn Thọ lén lút nhìn lên trời, nhưng thật buồn khi phát hiện ngay cả đầu cũng không thể ngẩng được.

Uy áp vô thượng kia như một ngọn núi đè lên người khiến hắc hắc ông thể cử động.

Cảm nhận được bầu không khí này, trong lòng Tần Thộ kinh hãi: “Đây chính là sự uy nghiêm trấn áp thiên địa của Ngọc Đế sao? Một tờ thánh chỉ mà thôi, vậy mà lại khủng bố như vậy!

Thái Bạch Kim Tinh không hề để ý tới Tần Thộ, giọng đầy nghiêm m trang đọc:

-Ngọc Đế có chỉ, lệnh cho Hằng Nga ngày mười lăm tháng bảy tới tiên đình, tham gia nhảy múa trong thịnh hội Tết Trung Nguyên ở Tử Loan Điện! Khâm thủ!

Hằng Nga nghe xong liền vội lĩnh chỉ.

Tần Thộ đã nghe rõ tất cả, nhú mày nói:

-Vị Ngọc Đế này thật là gọn gàng linh hoạt, không như đế vương dưới trần gian, phát ra một tờ thánh chỉ là toàn nói nhảm những lời vô dụng lời thôi dài dòng mà dứt khoát trực tiếp hạ lệnh làm gì vào ngày nào đều rất rõ ràng. Rất hiệu suất, bá đạo.

Thánh chỉ này là ấn tượng đầu tiên của Tần Thộ về Ngọc Đế, quả là người rất bá khí, làm việc hiệu suất.

Đọc xong, Thái Bạch Kim Tinh và Hằng Nga lại ngồi xuống, hỏi xem Hằng Nga có cần giúp gì không.

Hằng Nga suy nghĩ một lúc rồi đáp:

-Vào ngày Tết Trung Nguyên này, tiểu tiên có thể đưa Ngọc Nhi đi cùng không ạ?

Nghe xong Tần Thộ thấy rất hài lòng, để Hằng Nga đi một mình t

hì hấn không yên tâm, vậy đi cùng là tốt nhất, đây cũng là dịp tốt để gặp gỡ giao lưu với chư vị thần tiên.

Thái Bạch Kim Tinh cười đáp:

-Tiểu thần không có tư cách mời người ngoài vào dự tiệc, nhưng đã là thần tiên thì ai chẳng có đồng tử, ghé ngồi và sủng vật thần mã chứ?

Xem như là vào Tết Trung Nguyên, bọn họ cũng dẫn một hai người theo. Một là để tiện sai khiến, hai là để người bên cạnh mình thấy chút việc đời.

Về chuyện này, Vương Mẫu nương nương cũng không hề nói gì, bởi vậy nó đã trở thành một quy tắc tự có rồi.

Chỉ cần có thiệp mời, bất kì thịnh hội nào đều có thể đem theo sủng vật hoặc đồng tử vào dự.

Bởi vậy việc này tại hạ có thể giúp được, đợi lát nữa ta sẽ thêm vào danh sách.

Vừa dứt lời, Hằng Nga vui mừng cảm tạ:

-Đa tạ Tinh Quân.

Thái Bạch Kim Tinh cười đáp:

-Không cần khách sáo!

Nói xong Thái Bạch Kim Tinh lấy cây bút màu vàng ra viết lên thiệp mời, sau đó đưa Hằng Nga.

Hằng Nga tiếp lấy xem xong kinh ngạc hỏi:

-Sao không có chữ gì vậy?

Tần Thọ vốn đang định cảm ơn Thái Bạch Kim Tinh, nhưng vừa nghe từ “không có chữ” đã chửi thề rằng: “lão già lừa đảo.”

Thái Bạch Kim Tinh đáp:

-Tiên tử không biết rằng, chữ trên thiệp mời đều bị phong cấm, chỉ có thần tướng thủ hộ cửa tứ phương mới biết thần chú giải cấm. Bởi vậy trên đây viết gì không ai biết. Đây cũng là để đề phòng có kẻ mạo xưng làm loạn thiên định. Chẳng qua tiểu thần may mắn biết thần chú viết vào, còn thần chú giải cấm thì không biết.

Hằng Nga đáp:

-Tiểu tiên đã rõ, cảm ơn Tinh Quân.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Không cần khách sáo! Còn việc gì không?

Trong lúc nói chuyện, Thái Bạch Kim Tinh hơi cúi người, cười tủm tỉm nhìn Hằng Nga...

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này thì lẩm bẩm nói:

-Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo! Râu ria thế kia, nhìn đã biết không tử tế gì. Đọc xong thánh chỉ thì đi nhanh lên còn ở đây lồi tồi làm gì? Không đúng, thù của ông đây còn chưa báo đâu, người đợi đấy! - Tần Thọ kêu lên hai tiếng, mắt liếc một vòng, cười hề hề đi vào động.

Vào trong Tần Thọ tìm thấy một hòn đá lớn, lau sạch sẽ rồi nói:

-Lần đầu làm cái thứ này, mong sẽ không tệ quá.

Sau đó hần há miệng để lộ hàm răng sắc nhọn rồi gặm xuống một

nhát, không bao lâu phần giữa hòn đá bị gặm hết, nhìn giống như một cái chậu đá vậy. Tàn Thọ rắc ít hoa quế vào rồi đổ thêm chút nước.

Sau đó Tàn Thọ lẩm bẩm:

-Cũng được, tuy hơi thô sơ nhưng cũng là trà. Đem đãi khách thì cũng không tệ lắm.

Nói xong mắt Tàn Thọ bỗng sáng lên, hắn thấy trong động còn có tận năm chiếc cốc gỗ.

Tàn Thọ dụi mắt, biết mình không hề nhìn nhầm, gia đình bàn hà n như bọn hắn mà cũng có thứ đồ dùng trong nhà cao cấp như cái chén này.

Thậm chí nó còn rất sa sỉ...

Tàn Thọ cười hê hê nói:

-Quả là trời cũng giúp ta mà.

Mặc kệ mấy cái chén này từ đâu ra, đã rằng tốt như vậy mà ngoài kia có rất nhiều cây hoa quế, thì sau này muốn làm giường chiếu c ác thứ gì cũng không thành vấn đề.

Dùng chén đi đãi khách chắc cũng không quá đáng lắm.

Bởi vậy, Tàn Thọ lập tức lấy ra hai cái chén, một cốc đổ trà hoa quế sạch vào, miệng lẩm bẩm:

-Chén này cho Hằng Nga.

Sau đó xem cái chén nhỏ, lắc đầu:

-Không được cao lắm, vậy thì kê hòn đá lên đi.

Sau đó hắn ngó ngang ngó dọc một chút, xác định không có ai thì cười hê hê một tiếng rồi ngồi xồm trên cục đá, dùng sức...

Bồm bồm...

Có tiếng thứ gì đó rơi xuống nước.

Sau khi giải quyết xong xuôi, Tàn Thọ đắc ý nâng chiếc chậu đá lên, đổ nước vào cốc, cười đều:

-Trà này là do thảo gia đây phát minh, sau này cứ gọi là trà hoa quế đại lực hoàn! Chà, tên hay quá! Tên hay quá! Không hổ là người có tri thức, hê hê...

Chương 24: Thì ra là thế.

Chương 24: Thì ra là vậy

Rót xong, Tàn Thọ phát hiện trong cốc có mấy viên tròn tròn đen đen đang dao động, hắn cười đều:

-Rót mạnh quá, không thể để bọn họ thấy thứ này, rất dễ bị lộ.

Tàn Thọ bèn tìm hai thanh gỗ định gấp nó ra...

Đúng lúc đó thì có tiếng bước chân đi tới, Tàn Thọ tay hơi run vội vàng vứt thanh gỗ đi, chấp hai tay ra sau như không có chuyện gì xảy ra.

Hằng Nga bước vào thấy Tần Thộ đang ở bên trong với bộ dạng lén lút, cau mày hỏi:

-Ngọc Nhi, em làm gì đó? Khách đến ít ra cũng phải ra tiếp đãi chút chứ?

Tần Thộ liếc sang hai cốc trà.

Hằng Nga vừa nhìn thì vui vẻ cười lên:

-Em thật là có lòng, ta đang định pha hai cốc trà để tỏ lòng hiếu khách mà em đã làm xong rồi, vậy ta đem ra luôn thôi. À đúng rồi, em thấy cái cốc gỗ do ta khắc ra trông thế nào? Đẹp không?

Tần Thộ đáp:

-Đẹp mắt, rất đẹp mắt!

Hằng Nga cười:

-Còn phải nói!

Nói xong định ra bưng hai cốc trà đi, Tần Thộ vội chạy ra ôm lấy hai cốc trà nói:

-Khách tới rồi, người bây giờ là chủ nhân trong nhà, việc này cứ để ta làm cho.

Hằng Nga lườm yêu Tần Thộ một cái rồi bảo:

-Cái gì mà chủ nhân với không chủ nhân chứ, em thật lắm chuyện.

Sau đó vui vẻ nhảy tung tăng đi ra ngoài, nhưng vừa tới gần cửa đã ội lại trở về cái phong thái lạnh lùng đoan trang.

Tần Thọ thấy vậy tắc lưỡi:

-Trời ạ... đây mới là thần thông thực thụ, còn trâu bò hơn bảy mươi hai phép biến hóa của Tôn Ngộ Không! Tuy vẫn bộ mặt đó mà lại thấy đây như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Nữ nhân thật khó hiểu!

-Nhìn gì nữa? Mau lên. Hằng Nga quay lại giục Tần Thọ. Khoảnh khắc quay đầu đó như băng tuyết tan chảy, quay trở về một Hằng Nga tinh nghịch thân quen.

Tần Thọ thấy vậy lòng rất dễ chịu:

-Có lẽ đây chính là bản lĩnh tự vệ của nữ nhân. Như vậy càng tốt, vẻ đẹp của em gái này chỉ có mình ta thấy, ha ha.

Tần Thọ hớn hờ chạy ra, Hằng Nga nhếch miệng cười một cái rồi lập tức lạnh lùng như băng.

Hai người ra khỏi động, Hằng Nga đặt cốc trà xuống, nhẹ nhàng nói:

-Mời Tinh Quân dùng trà.

Tần Thọ không rời mắt khỏi cốc trà, chỉ sợ bị nhầm lẫn. Thấy Hằng Nga vô tình lại lấy đúng như dự liệu, hắn thở nhẹ một hơi, nhả y vào lòng Hằng Nga, mắt lim dim nằm đó.

Tuy Thái Bạch Kim Tinh tuổi cũng đã không hề ít nữa, nhưng thần tiên không thể xem mặt mà bắt hình rong được, râu bạc không đồng nghĩa với tuổi cao.

Nhìn đôi mắt cười híp híp của lão Tần Thọ cảm nhận được sự hào sảng trong đó.

Tần Thọ lòng thầm rằng: "Uống đi, uống nhiều vào, khó khăn lắm ông đây mới rặn được ra, còn nóng hổi đấy."

Thái Bạch Kim Tinh không hề biết con thỏ này nghĩ gì, quả thực là hắn có nhìn Hằng Nga một hồi lâu.

Cũng không trách được, từ lúc làm thần tiên tới nay thì Hằng Nga là vị tiên nữ xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp... Ai mà chẳng yêu cái đẹp chứ, cho nên hắn cũng không e dè, mạnh dạn nhìn thêm một lúc.

Nhưng hắn không biết rằng, chính cái nhìn đó khiến cho con thỏ càng khắc sâu mối thù trong lòng.

-Đa tạ tiên tử khoản đãi. - Thái Bạch Kim Tinh cười mỉm, nâng chén trà lên uống một ngụm. Uống xong môi hơi mím lại, cau mày.

Hằng Nga thấy vậy bèn nói:

-Tinh Quân, trên mặt trăng này chỉ có hoa quế và nước mưa, Hằng Nga cũng chỉ có cái này tiếp đãi vậy, nếu có gì không phải xin lỗi.

Thái Bạch Kim Tinh nghe xong, hai lông mày giãn ra, cười ha ha:

-Tiểu thần cũng không phải người hay kén chọn này nọ, có chén trà uống là thấy vui rồi. Chẳng qua vị trà này uống vào thấy rất lạ.

Nói đến đây Thái Bạch Kim Tinh chẹp chẹp miệng một cái, cứ cảm giác trong hoa quế có trộn thêm thứ gì khác.

Hằng Nga cười đáp:

-Có thể do hoa quế trên mặt trăng không giống hoa quế nơi khác nên vậy.

Thái Bạch Kim Tinh gật gật đầu:

-Chắc là vậy rồi!

Sau đó nâng cốc trà lên để nhìn xem rốt cuộc hoa quế trên mặt trăng có gì đặc biệt hơn so với hoa quế nơi khác, xem xong hần kinh ngạc hỏi:

-Đây là cái gì? Cầu hoa quế sao?

Thái Bạch Kim Tinh chỉ cho Hằng Nga xem.

Hằng Nga cũng ngậy người ra, đó là thứ gì?

Viên tròn tròn nhỏ đen xì đó còn dính chút sợi màu vàng của hoa quế.

Người khác có thể không biết, nhưng Hằng Nga thì đã nhìn ra.

Tuy Tàn Thọ thường ăn thứ gì cũng không đi ị, nhưng khi còn ở hạ giới Hằng Nga đã từng nhìn thấy phân thỏ.

Bởi vậy, vừa nhìn Hằng Nga đã biết đó là gì.

Nàng lườm Tàn Thọ một cái, Tàn Thọ cúi đầu, đang rất tập trung đếm ngón tay, làm như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hằng Nga rất lạnh lợi, bất kể có phải do Tàn Thọ làm hay không thì cũng không bao giờ nói ra.

Bởi vậy Hằng Nga bình thản nắm lấy đuôi Tàn Thọ, dùng sức cào một cái, đồng thời mặt không đổi sắc nói:

-Đúng vậy, đó là quả cầu hoa quế đặc biệt làm bằng thủ công.

Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha nói:

-Thì ra là vậy. Hằng Nga tiên tử, còn nửa tháng nữa là tới Tết Trung Nguyên, tiên tử đã chuẩn bị gì chưa?

Hằng Nga nhẹ nhàng lắc đầu đáp:

-Tuy trước kia ta từng nhảy múa, nhưng là chuyện đã rất lâu rồi, không biết còn nhảy múa được không. Thánh chỉ này đến đột ngột quá, quả thực rất là khó...

Thái Bạch Kim Tinh nhẹ gật đầu:

-Ta cũng nghĩ vậy, nhưng mà cũng chẳng có cách nào, không thể làm trái thánh chỉ. Vậy tiên tử cứ chuẩn bị thật tốt là được.

Tần Thộ nghe vậy thấy hơi ngán ngẩm bèn hỏi:

-Tinh Quân, tiên tử nhà chúng ta ở đây không biết bao nhiêu năm tháng rồi mà chẳng có ai đếm xỉa tới. Sao nay tự dưng lại có người nhớ tới tiên tử vậy?

Tần Thộ nói rất tự nhiên, Hằng Nga không hề có phản ứng gì, chứng tỏ cũng đang nghĩ vậy.

Còn Thái Bạch Kim Tinh thì hơi kinh ngạc nhìn Tần Thộ và Hằng Nga, chẳng biết là mối quan hệ chủ tớ giữa hai người ra sao, nhưng vẫn trả lời:

-Thực ra, chuyện tiên tử ở trên mặt trăng rất nhiều người đã quên bẵng đi rồi. Chẳng qua dạo trước có người phi thăng, khi qua cầu phi thăng rơi xuống mặt trăng. Khi đó có tuần thủ thiên binh tướng đưa hắn về địa tiên giới, thực ra đây là chuyện rất bình thường năm nào cũng xảy ra, nhưng rơi xuống mặt trăng thì là lần đầu tiên có.

Nghe vậy Tần Thộ buồn bã, nhiều năm vậy rồi sao? Vậy phải là p

hải hằng tỉ tỉ năm mới có một người rơi xuống đây? Lúc đó Tàn T họ cảm thấy những dự tính nhật than đen, lục soát khắp người, cứ u người lúc nguy cấp tiện thể làm giàu đều hóa tro bụi.

Thái Bạch Kim Tinh nói tiếp:

-Người đó là đệ tử của Vô Lượng tổ sư, tuy Vô Lượng tổ sư không xếp vào hàng tiên ban nhưng lại có không ít năng lượng ở tiên giới. Chẳng biết hắn nghĩ sao mà đột nhiên chạy tới Vân Tiêu Bảo Điện, nói là muốn hiến một đại lễ cho Ngọc Đế.

Chương 25: Ôm một lát thôi

Chương 25: Ôm một lát thôi

Tàn Thọ nghe vậy, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, Vô Lượng Tiên Tông? Đây không phải là tông môn của Tiểu Hắc Hắc hay sao? Lẽ nào đứa nhỏ bị ức hiếp xong gọi đứa lớn tới bào thù sao?

Mặc dù chỉ là nghi ngờ, nhưng Tàn Thọ đoán được, đây tám chín phần là sự thật.

Trong lòng Tàn Thọ liền có một trăm hai mươi cái khó chịu, rõ ràng chính là tên Vô Lượng Kiếm Tiên kia muốn giết chết rồi ăn thịt hắn mà! Nếu không phải Tàn Thọ có đề phòng thì nói không chừng đã bị nướng lên, da lông đã bị hắn lấy làm bao tay rồi.

Tàn Thọ chỉ tự bảo vệ bản thân, hớ lại đối phương một cái, tiện thể mò lấy một cái không được tính là quá thần thông, ngoài ra chỉ t

hêm một môn công phu trên giường.

Vậy mà con hàng này lại ghi thù, còn báo cho lão tổ tông kia nữa!

Mà con hàng hỗn đản khốn kiếp lão tổ tông kia lại còn giở trò ám hại sau lưng!

Mẹ kiếp... chuyện này mà còn có thể nhịn được thì làm gì còn chuyện gì không thể nhịn chứ!

Thế là Tần Thộ hỏi:

-Dâng đại lễ là lớn đến bao nhiêu? Đúng rồi, Tinh Quân, vì sao có ít người tới cung trăng vậy?

Đây cũng là nghi hoặc của Tần Thộ, theo lý mà nói, thần tiên phi thiên độn địa, tạt qua một chút, nghỉ chân một chút rồi để lại cái gì cái gì cũng không quá đáng đi.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Người đừng gấp, tiểu thần sẽ từ từ nói cho các người biết. Vô Lượng Tổ Sư nói, đồ tôn của hắn ở trên cung trăng, nhìn thấy tiên tử biết nhảy múa, khinh quốc khinh thành, vũ đạo thế gian hiếm thấy. Trên cung trăng này chỉ có một mình tiên tử, cho nên hắn nói người nhảy múa kia, rất có thể chính là Hằng Nga tiên tử. Nhưng mà Vô Lượng Tổ Sư này nói rất là mơ hồ, không chắc chắn, cho nên lúc đó hắn chỉ là tượng trưng nhắc tới một câu.

Tần Thộ nói:

-Thật vậy không? Hắn sẽ không tự mình tới xem hay sao?

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu nói:

-Cung trăng này chính là nơi cấm địa ở Thiên Đình, nguyên khí n

ơi này bị phong ấn, thiên địa cấm đoán, giống như tử địa. Mặc dù không tới mức Ngọc Đế không cho phép người khác đặt chân tới. Nhưng mà nơi này, nói thực là không ai nguyện ý tới. Hơn nữa, trên thân tiên tử có đại nhân quả, cũng không có ai muốn dính dáng đến, cho nên, có thể không tới thì sẽ không tới.

Tần Thộ nghe tới đại nhân quả, vô thức nghĩ tới Vương Mẫu Nương Nương, dù sao, Hằng Nga đã ăn tiên đan của Vương Mẫu Nương Nương mới phi thăng.

Mà tiên đan của Vương Mẫu Nương Nương là dành cho hậu duệ!

Mặc dù Hằng Nga là vì nguyên nhân đặc biệt mới ăn, nhưng mà Tần Thộ biết rõ, nếu nữ nhân đã ghi thù thì chính là sẽ không nói tới đạo lý.

Đồng thời, Tần Thộ cũng đã biết, vì sao Vô Lượng Tổ Sư chỉ dám ở sau lưng hãm hại, không dám tự mình tới cửa rồi...

Nhưng mà không thể không nói, chiêu này của đối phương có chút độc địa, hắn chỉ nói rằng đệ tử mơ hồ nhìn thấy chứ không nói rằng thực sự nhìn thấy.

Ngọc Đế vừa hạ chỉ, Hằng Nga liền bắt buộc phải đi, nếu không biết nhảy múa, vậy hậu quả... chỉ sợ tất cả đều sẽ giáng xuống người Hằng Nga mà thôi!

Mà xem như sủng vật, tùy tùng của Hằng Nga, Tần Thộ chắc chắn cũng sẽ phải chết!

Lại thêm một vấn đề nữa, chuyện của hắn và Hằng Nga, làm sao Vô Lượng Tổ Sư lại biết được? Sao mà con hàng này lại cần chuẩn bị tới vậy, chống lại được Hằng Nga là có thể chống lại hắn.

Tần Thộ nghĩ mãi cũng không thể lý giải được...

Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục nói:

-Nói ra thật xấu hổ, khi ấy Ngọc Đế cũng hỏi ý kiến của tiểu thần.

-Lúc đó tiểu thần cũng cảm thấy nếu tiên tử đã tới rồi thì nên gia nhập vào tiên giới mới đúng, liền tán thành.

-Nhưng tiên tử chưa từng qua Vân Tiêu bảo điện, sợ là không hiểu quy củ trong đó. Cho nên tiểu thần to gan đề nghị, để cho tiên tử lấy thân phận nghệ tiên, tham dự Tết Trung Nguyên vào mười lăm tháng bảy. Ở đó tương đối thoải mái, phép tắc và hạn chế cũng ít hơn.

Tần Thộ nghe xong, hai mắt suýt chút lật lên tới sau gáy rồi! Hoặc là kéo xuống sau gáy, cho lão gia hỏa này một đập!

Máu chốt quyết định chuyện này, còn có một miếng của lão gia hỏa này nữa!

Thái Bạch Kim Tinh nói tới đây thì thở dài:

-Nhưng mà sau đó nghĩ kỹ lại, lời này của tiểu thần thực là thiếu sót. Vô Lượng Tổ Sư cũng không phải người lòng dạ rộng rãi, độ lượng thiên tiến cử tiên nhân, sợ là có mưu tính khác. Tiên tử phải cẩn thận. Nếu như tiên tử tới dự lễ Tết Trung Nguyên thì khi đó tiểu thần sẽ ra sức giúp đỡ tiên tử, coi như là bồi thường đi.

Hằng Nga một mực không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe, nghe tới đây, tâm tình nàng tựa như vẫn không có bất kỳ gợn sóng nào.

Lạnh lùng kia, kiêu ngạo kia, sau khi Tần Thộ nhìn thấy cũng có chút không rõ, trong lòng nha đầu này đang nghĩ cái gì.

Lễ nào nha đầu này một chút cũng không sợ hay sao? Vững vàng như vậy sao?

Cuối cùng đến lúc này Hằng Nga chậm rãi mở miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói:

-Tinh Quân cũng là có ý tốt, làm sao tiểu tiên lại trách cứ ngài được? Chẳng qua tiểu tiên có một yêu cầu quá đáng, vẫn là mong Tinh Quân giúp cho một chuyện nhỏ.

Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy thì sững sốt, ngẫu nhiên phản ứng lại, nói:

-Tiên tử khoan hồng đại lượng, tấm lòng rộng lớn, tiểu thần tự thấy hổ thẹn. Tiên tử cứ nói, nếu là chuyện tiểu thần có thể làm, nhất định sẽ dốc sức.

Hằng Nga sờ sờ đầu của Tàn Thọ, Tàn Thọ đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Hằng Nga nói:

-Thật ra tiểu tiên không hề biết nhảy múa, cho dù có tới lễ hội kia, sợ rằng muốn múa cũng không múa được. Nếu như khiến bề trên tức giận, chỉ sợ...

Nghe tới đây, Tàn Thọ biết, Hằng Nga không ngốc, ngược lại, nàng rất thông minh.

Lập tức liền nghĩ tới điểm mấu chốt!

Đây là một cái sát cục!

Thái Bạch Kim Tinh thở dài, hiển nhiên hắn cũng biết kết quả kia là gì rồi:

-Tiên tử cứ nói.

Hằng Nga nói tiếp:

-Nếu như tiểu tiên có gì bất trắc, nhờ Tinh Quân giúp đỡ chăm sóc Ngọc Nhi. Ngọc Nhi cả đời khổ sở, ăn không ngon ngủ không yên, còn mang một thân bệnh tật. Nếu tiểu tiên gặp chuyện, sợ rằng nó cũng khó mà sống tiếp...

Thái Bạch Kim Tinh kinh ngạc nhìn Hằng Nga, lại nhìn sang con thỏ nói:

-Con chó này có bệnh?

Tần Thọ nghe thấy lời này, hoàn toàn tuyệt vọng nhìn lão già râu bạc, nhãn lực này, năng lực tổ chức ngôn ngữ này, nếu mà ở địa cầu thì có lẽ sống không quá ba ngày!

Hằng Nga khẽ gật đầu.

Nhưng còn chưa đợi Thái Bạch Tinh Quân đáp ứng, Tần Thọ liền nói:

-Không cần! Chúng ta sẽ nỗ lực đối phó với lễ Tết Trung Nguyên, nếu như may mắn qua được, là tốt nhất. Nếu không được, không có Hằng Nga, ta sống tiếp làm cái gì nữa? Cùng chết thôi mà.

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ rõ ràng cảm thấy thân thể Hằng Nga khẽ run nhẹ, lông mi nhẹ run trên khuôn mặt lạnh như băng, hiển nhiên lòng của nàng đang run rẩy.

Hằng Nga nói:

-Em...

Tần Thọ hất tai thỏ ngắt lời:

-Không cần nói gì nữa, cứ quyết định vậy đi.

Thái Bạch Kim Tinh cũng cảm thấy được bầu không khí không thoải mái, thở dài nói:

-Thôi, vậy tiểu tiên xin cáo từ trước.

Hằng Nga đứng dậy theo nói:

-Tinh Quân đi thông thả.

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu, đang muốn bay đi...

Tần Thộ đột nhiên nhớ ra hắn là thần tiên! Bảo bối trên người hắn nhất định nhiều hơn so với tên quỷ nghèo Ngô Cương kia!

Thế nên Tần Thộ hét lớn:

-Khoan đã!

Thái Bạch Kim Tinh quay đầu, khó hiểu hỏi:

-Còn có chuyện gì sao?

Tần Thộ đáng thương nhìn Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Hôm nay từ biệt, cũng không biết ngày sau còn có cơ hội gặp lại hay không. Ôm một cái đi, lưu lại chút tưởng niệm.

Thái Bạch Kim Tinh nghe được lời này, trong lòng chua xót, đáp:

-Được, ôm một cái đi.

Tần Thộ lập tức nhảy lên, Thái Bạch Kim Tinh thuận tay ôm lấy Tần Thộ, không chú ý, Tần Thộ thầm thì trong lòng: “Trộm trời, trộm đất, trộm quần lót người...”

Chương 26: Sống không quá ba ngày

Chương 26: Sống không quá ba ngày

Đáng tiếc, xác suất thành công của cái công pháp này thấp đến dọa người, Tần Thộ dùng tốc độ nhanh nhất, vận chuyển năm lần, vậy mà một lần cũng không thành công!

Ôm một hồi, Thái Bạch Kim Tinh còn phải chạy về phục mệnh nên nói:

-Được rồi chứ?

-Ôm chút nữa đi, thật thoải mái. - Tần Thộ chưa trộm được cái gì, đâu chịu bỏ qua, thế là hắn bắt đầu ăn vạ.

Hằng Nga thấy thế chân mày hơi nhíu lại, cảm giác chua như ăn dấm vậy vội vàng nói:

-Tinh quân còn phải trở về phục mệnh, như vậy là được rồi.

Tần Thộ cũng nghe ra không đúng lắm, có điều cái này không sao, hắn cây ngay không sợ chết đứng, hắn lại không muốn chơi độ ng vật hay chơi gay thì hắn sợ cái gì. Nhân cơ hội này cố gắng trộm ít đồ mới là tốt nhất!

Dù sao, dựa theo tốc độ tiêu hao nguyên khí trong người hắn hiện tại sợ rằng hắn không chống đỡ nổi ba ngày. Có khi thịnh hội Tết Trung Nguyên như thế nào cũng chưa thấy thì đã ợt ra rằm tháng mười rồi!

Nếu là hắn chết đi thì sẽ không còn ai ở bên bầu bạn với Hằng Nga nữa.

Cho nên, Tần Thộ nhất định phải nghĩ biện pháp bổ sung nguyên khí, sống thêm một ngày thì tốt một ngày!

Vụng trộm trộm...

Nhưng phát động thần thông mười lần mà đến cái lông cũng không có.

Tần Thộ vì mạng sống nên gấp...

Thái Bạch Kim Tinh vì phục mệnh cũng có chút gấp...

Hằng Nga sợ con thỏ nhà mình bị lão đầu câu dẫn đi, càng gấp hơn...

Thế là, Hằng Nga đưa tay ra tóm lấy chân sau của Tần Thộ nói:

-Được rồi, em quay lại đây đi.

Nói xong, Hằng Nga liền kéo Tần Thộ về phía sau...

Tần Thộ cảm nhận được lực kéo, trong lòng cực kỳ không cam tâm!

Cái gì hắn cũng chưa có trộm được đây!

Thái Bạch Kim Tinh cũng gấp trở về, thế là, thuận thế vung tay lên, một đầu cầu vòng bay lên không trung, hắn đằng không mà lên định đi.

Đúng lúc này, ánh mắt Tần Thộ sáng lên!

Thái Bạch Kim Tinh bay lên trên, Tần Thộ bị kéo lui về phía sau, đầu cúi xuống dưới, vừa vặn nhìn thấy cái cảm nang màu đỏ sậm viền vàng buộc trên người Thái Bạch Kim Tinh. Mặc dù không biết là cái gì nhưng nguyên tắc của Tần Thộ là nhanh tay thì có chạm tay thì không, chân muỗi lại mảnh cũng là thịt. Nên hấn phi tốc đuổi trảo, há miệng, cắn cái dây buộc cảm nang một cái, sợi tơ màu vàng kia nháy mắt bị cắn đứt!

Trong lòng Tần Thộ cuồng hỉ: "Răng lợi của thổ gia ta thật tuyệt!"

Đồng thời Tần Thộ đột nhiên xoay người một cái, đưa lưng về phía Thái Bạch Kim Tinh, cảm nang giấu ở trước ngực, thuận thế nhào vào trong lòng Hằng Nga.

Ánh mắt Hằng Nga vẫn đặt ở trên người Thái Bạch Kim Tinh, người ta muốn đi, cũng nên đưa mắt nhìn một chút để biểu thị lễ phép.

Nàng làm sao tưởng tượng nổi, cái này con thổ Tần Thộ chết tiệt này lại dám mượn gió bẻ măng.

Hằng Nga ôm một cái như thế, hoàn toàn che cái túi cảm nang lại.

Thái Bạch Kim Tinh quơ quơ tay, chìm nổi theo trường hồng bay mất, thẳng đến Thiên Cung.

-Hô... Cuối cùng cũng đã đi rồi. - Tần Thộ lẩm bẩm một câu.

Hằng Nga nghe xong thì mỉm cười, cái gì cũng không nói mà cảnh giác nhìn chung quanh, lại nhìn trên trời một chút, sau khi xác định không có ai...

Trong nháy mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn băng sương của Hằng Nga nổ tung vẻ phẫn nộ, một tay tóm lấy tai Tần Thộ nhấc lên đến trước mặt, nói:

-Cuối cùng cũng đi. Nếu ta không kéo em lại, có phải em liền đi theo người ta luôn rồi không? Có phải em coi trọng hấn rồi không? Không ngờ em lại là con thỏ như vậy! Thấy sắc vong nghĩa!

Tần Thọ nghe nói như thế, sắc mặt vô cùng cổ quái, coi trọng? Đến bây giờ Hằng Nga vẫn còn coi hấn là thỏ cái hả... Những thần tiên này khuyết thiếu thương thức đến như vậy sao?

Tần Thọ liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

-Nói linh tinh cái gì thế?

Nói xong, Tần Thọ nhảy xuống mặt đất, chạy nhanh vào trong sơn động. Bảo bối tới tay, hấn còn chưa nhìn kỹ đây, trời mới biết lúc nào Thái Bạch Kim Tinh phát hiện, lại quay trở lại.

Bảo bối tới tay cũng chưa ổn thỏa, bảo bối đến miệng mới gọi là bảo bối của mình!

Cho nên, Tần Thọ vội vã xông vào sơn động, sau đó lấy cầm nang ra, giật giật, để hấn buồn bực là, hấn kéo một cái, trên cầm nang liền có một đạo phù văn phát sáng lên, khiến cho Tần Thọ mở không ra cầm nang.

Dường như là đồng thời, Thái Bạch Kim Tinh đứng trên đầu cầu vòng có cảm ứng, sờ đến cầm nang ở bên hông theo bản năng, sau đó hoảng sợ nói:

-Cầm nang đâu?

Thái Bạch Kim Tinh lập tức bấm ngón tay tính toán, cả giận nói:

-Thì ra là con thỏ. Con thỏ chết tiệt, ngươi trộm cầm nang của ta! Mau mau trả lại!

Hắn vừa gào to, đầu cầu vòng cũng thay đổi phương hướng, lại bay về phía mặt trăng.

Hằng Nga ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng, nhìn thấy phi hồng lại bay trở về, Hằng Nga vội vàng đi vào sơn động bảo con thả ra chiêu đãi khách nhân.

Kết quả là vừa đi vào...

Tần Thộ kéo cảm nang không được, nhìn xem phong cảm trên cảm nang lấp lóe càng lúc càng nhanh, hắn hồ nghi nói:

-Sao nhìn cái này lại giống như là còi báo động vậy nhỉ?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Hằng Nga:

-Ngọc Nhi, Thái Bạch Tinh Quân lại quay lại, chúng ta ra ngoài tiếp đón một chút đi.

Nghe nói như thế, trong lòng Tần Thộ tức giận mắg: “Quả nhiên là còi báo động! Hừ hừ, xé không ra thì ta cắn!”

Tần Thộ nói được thì làm được, thứ sắc bén nhất trên người hắn chính là răng.

Hơn nữa, cho đến bây giờ hắn còn chưa từng gặp qua thứ gì hắn không cắn nổi!

Miệng vừa hạ xuống, phong cảm kia như là đậu hũ, bỗng chốc bị cắn mở, sau đó soạt một tiếng, cảm nang nổ tung, vô số bảo bối bay ra!

Nháy mắt, bày khắp sơn động!

Tần Thộ đứng tại chỗ, triệt để ngây ngốc đến tròn tròn mắt!

Hắn vốn cho rằng chẳng qua đây chỉ là một cái cảm nang nhỏ đựng vài thứ đồ vớ vẩn, không ngờ...

-Ai da, khó trách Thái Bạch Tinh Quân phải quay lại đây, đây là tổ hủ gia ta đã vét hết vốn liếng của hắn rồi!

Tần Thộ nói xong, đột nhiên nhớ tới, Thái Bạch Kim Tinh muốn quay lại!

-Tới tay chưa chắc đã là của mình, ăn vào rồi mới là của mình. Bắt đầu ăn!

Tần Thộ cũng không biết cái nào là đồ tốt, cái nào là đồ không tốt, dù sao tròng hai mắt một cái, cái gì gần thì ăn cái đó!

Móng vuốt nhỏ thò ra, lấy được cái gì thì ăn cái gì!

Cũng mặc kệ là pháp bảo gì, vào miệng của hắn liền như là đường đậu, cốt ca cốt kết bị cắn tan nát, sau đó bị ăn tươi nuốt sống nuốt vào bụng.

Đúng lúc này, Hằng Nga tiến vào, sau đó nàng đứng tại chỗ tròn mắt, nửa ngày sau mới nói:

-Đây là em cướp của con buôn pháp bảo à?

Tần Thộ không rảnh đáp lời, tùy tiện giật cái lông trắng dưới cằm ra hiệu cho Hằng Nga, ý là...

Đầu óc Hằng Nga nhanh chóng xoay chuyển, lập tức liền hiểu ý của Tần Thộ:

-Đây là lúc em nằm sấp trên người Thái Bạch Kim Tinh là để trộm bảo bối?

Tần Thộ gật đầu, đồng thời vẫn không quên nhai nuốt lấy hai lần.

Hằng Nga đỡ trán rồi nói:

-Em... đây là em gây họa lớn rồi.

Tần Thọ lại xem thường, gây họa lớn là gây họa hơn bao nhiêu?

Không ăn, hấn còn không sống nổi quá ba ngày!

Ăn rồi kể cả tai họa lớn đến đâu chẳng nữa, không chừng có thể sống lâu thêm mấy ngày.

Trọng điểm là, Tần Thọ yên tâm thoải mái ăn!

Xương gà, gọi con thỏ là con chó, hớ Hằng Nga lúc nào cũng có thể đi chết... Những chuyện này, tùy tiện một chuyện cũng để cho Tần Thọ hạ độc thủ không chút gánh nặng trong lòng.

Huống chi, tất cả lại gộp lại một chỗ.

Hằng Nga thấy Tần Thọ điên cuồng như vậy, vội vàng chạy tới kéo o tai Tần Thọ hỏi:

-Em thành thật nói đi, có phải thân thể em đã xảy ra vấn đề lớn rồi hay không? Trước kia em không có điên như thế...

Tần Thọ biết không gạt được nữa, thế là gạt đầu nói:

-Không ăn, sống không quá ba ngày.

Chương 27: Ước định

Chương 27: Ước định

Hằng Nga nghe xong thì cuống lên, chỉ vào mũi Tần Thộ nói:

-Em...

Tần Thộ còn cho là Hằng Nga muốn răn dạy hấn không thể trộm đồ, dù sao nàng cũng là đứa trẻ ngoan.

Nhưng mà, Hằng Nga lại kéo váy, vén tay áo lên nói:

-Em đúng là đồ đàn, ăn toàn những thứ chẳng có chút tác dụng gì. Ta giúp em chọn kỹ!

Sau đó Hằng Nga xoay người tìm kiếm khắp nơi, ném các loại pháp bảo cho Tần Thộ, Tần Thộ chỉ cần ngồi ở kia phụ trách ăn.

Ăn một hồi, Hằng Nga bỗng nhiên đứng lên nói:

-Tinh Quân sắp đến, ta đi ra cửa kéo dài thời gian thêm một chút, em ăn nhanh lên. Có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!

Sau đó Hằng Nga hấp tấp đi ra ngoài.

Tần Thộ thấy thế, trong lòng cảm thán nói: “Cảm giác được người i quan tâm thật tốt...”

Sau đó Tần Thộ tiếp tục cúi đầu xuống ăn điên cuồng. Tần Thộ cũng biết rồi, binh khí khôi giáp chắc chắn đều là pháp bảo, những này chính là thảo dược...

Còn lại, rất nhiều thứ chỉ là đẹp mắt nhưng lại không có hàm lượng nguyên khí gì.

Hơn nữa, Tần Thộ còn kinh ngạc phát hiện, hắc ăn nhiều cái gọi là bảo bối tốt như vậy, nhưng không có một món nào có hàm lượng nguyên khí sánh được với cái đai lưng quần kia của Ngô Cương! Thậm chí còn kém quá xa!

Tần Thộ không nhịn được cảm thán nói:

-Lão nhân Thái Bạch Kim Tinh này quá thành thật, sống nhiều năm như vậy toàn sưu tập những thứ phế phẩm. Uống công thân phận hồng nhân trong mắt Ngọc Đế của hắc, nếu đổi lại là thỏ gia ta, không nói tới có phú khả địch quốc hay không nhưng kiểu gì cũng phải nhiều bảo bối tốt hơn so với gã ăn mày Ngô Cương kia.

Tần Thộ cảm khái đồng thời cũng ăn nhanh hơn.

Đúng lúc này, Tần Thộ kinh ngạc phát hiện, theo nguyên khí trong bụng càng ngày càng nhiều, Bát Cửu Huyền Công cũng bắt đầu gia tăng tốc độ vận chuyển!

Nhục thể của hắc đang nhanh chóng được cường hóa, đồng thời nguyên khí của hắc cũng gia tốc tiêu hao!

Tần Thộ thấy thế, dọa đến oa oa kêu to:

-Đây thật là muốn mạng nhỏ của thỏ gia ta á!

Thế là, Tần Thộ càng cố gắng ăn nhanh thêm.

Thái Bạch Kim Tinh từ trên trời giáng xuống, vừa xuống đến nơi, Thái Bạch Kim Tinh lập tức nhanh chân chạy vào trong sơn động, kết quả là thấy Hằng Nga đi ra đến cửa, hai người vừa thấy mặt, rõ ràng đều ngây ngẩn cả người một chút, dường như đang sắp xếp lại ngôn ngữ, không biết nên nói cái gì.

-Tiên tử, ta...

-Tinh quân, ngài...

Nhìn nhau một cái, trong nháy mắt Thái Bạch Kim Tinh đã hiểu, đây là tới ngăn đón hắn.

Thế là Thái Bạch Kim Tinh kêu lên:

-Cửa cái cả nhà ta đều bị con thỏ nhà các ngươi trộm rồi! Ta phải đi cứu bảo bối!

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh nhanh chân chạy vào bên trong.

Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp nói thẳng ra như vậy làm Hằng Nga cũng không tiện nói gì, đành phải theo sau. Vừa chạy vừa nghĩ xem làm thế nào để cho Thái Bạch Kim Tinh không truy cứu chuyện Tàn Thọ trộm đồ, ăn mất cái gì. Ít nhất là không thể để cho Tàn Thọ chết quá thảm...

Thái Bạch Kim Tinh xông vào sơn động, nước mắt liền không cầm được mà chảy xuống, khóc rống nói:

-Bảo bối sưu tập trong mấy trăm vạn năm của ta! Con chó này, nhả anh phun ra cho ta!

Thái Bạch Kim Tinh tiến lên, bắt lấy Tàn Thọ rồi bắt đầu dùng sức tách miệng hắn ra.

Tàn Thọ thuận thế hé miệng, le lưỡi, bên trong miệng rỗng tuếch!

Thái Bạch Kim Tinh hét lớn:

-Đồ đâu? Đồ vật bên trong đâu? Bảo bối của ta đâu?

-Ồ...

Tần Thợ sờ sờ cái bụng nói:

-Không phải những thứ đó đều ở chỗ này đây sao... Người nhìn miệng khô của ta làm cái gì? Ta không có sâu răng.

Thái Bạch Kim Tinh bị cái ợ này hun lui về sau, ngồi dưới đất, đau lòng oa oa khóc lớn:

-Bảo bối của ta... Người cái con chó này, ngoạm ăn cũng quá độc ác! Chuyên môn chọn thứ tốt để ăn...

Tần Thợ nhìn bộ dáng đau lòng kia của Thái Bạch Kim Tinh, thật sợ bệnh tim của hắn bộc phát nên đi qua.

Thế nhưng vừa nghĩ tới, người ta là thần tiên, làm gì có bệnh tim thì cũng an tâm lại.

Hằng Nga lúng túng tiến lên nói:

Tinh Quân, thật có lỗi... thân thể Ngọc Nhi có bệnh, nguyên khí hao tổn nghiêm trọng, nếu không ăn những đồ có nhiều nguyên khí một chút thì sống không quá hai ba ngày. Chúng ta cũng là không còn cách nào...

Tần Thợ tuyệt không áy náy về chuyện trộm đồ.

Thế nhưng Thái Bạch Kim Tinh vừa khóc thì hắn lại có chút áy náy.

Mặc kệ thần tiên có thể sống bao lâu, chung quy Thái Bạch Kim Tinh cũng là lão gia gia rồi, khi dễ một lão nhân đến khóc nức nở thế này, hắn thật có chút day rút lương tâm, dưng lên nói:

-Tinh Quân, nhìn cái bộ dạng lòng dạ hẹp hòi của người kìa. Chờ sau này thọ gia ta phát đạt, ta cam đoan hôm nay ăn của người bao nhiêu sẽ trả lại cho người gấp bội. Lại nói, người đã hại cả nhà c

húng ta xuống dưới đồ đao rồi, chúng ta còn không trách người. Ăn ít đồ của người thôi, người cũng đừng nhỏ mọn như vậy.

Thái Bạch Kim Tinh trừng Tàn Thộ một cái nói:

-Nếu không phải là bởi vì chuyện này, hiện tại ta đã mang người đi Trảm Yêu Đài rồi!

Tàn Thộ le lưỡi, ra vẻ đáng yêu nói:

-Đừng mà, người xem cái thân này của ta, có chém cũng không đỏi được mấy lạng thịt. Người chờ ta trâu bò lên, ta đền cho người gấp bội, đến lúc đó chẳng phải là người kiếm lợi lớn rồi sao? Đây gọi là đầu tư! Quản lý tài sản! Hiểu không? Nếu không người cho là mang những bảo bối kia theo trong người, bọn chúng còn có thể sinh cái con non cho người hay sao?

Mặc dù Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy Tàn Thộ nói có mấy phần đạo lý, nhưng vẫn luôn có cảm giác hắn đang nói bậy!

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Trông cậy vào người? Không phải ta xem nhẹ người chứ người có thể qua một cửa ải mười lăm tháng bảy kia hay không còn chưa chắc kìa.

Tàn Thộ nói:

-Cho nên vì để đầu tư của người không lỗ vốn, lão gia tử à, sau khi người trở về phải suy nghĩ giúp chúng ta thêm chút biện pháp đi, hê hê...

-Ta... Ta không đánh chết người đã không tệ rồi, còn phải giúp người? - Thái Bạch Kim Tinh tức giận đến con mắt cũng sắp nổ.

Tàn Thộ nói:

-Không phải giúp ta, mà là giúp nàng! Người xem, người nợ ta thì người có thể dùng một ít thức ăn này xem như trả lại. Nhưng người nợ nàng thì người tính thế nào? Kỳ thực người đã quá kiêu rồi, chuyện người hại ta đã có thể san bằng, ngày sau còn có thể kiếm về gấp đôi.

Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha nói:

-Gấp đôi? Một cái con thỏ nhỏ như người có thể có bao nhiêu bản sự? Còn trả lại gấp đôi? Ngày sau ta không bị người chộp tới nấu đã là tốt lắm rồi.

Tần Thộ làm ra vẻ đương nhiên mà nói:

-Cho nên đây mới gọi là phong hiểm đầu tư! Không có phong hiểm thì làm sao còn đến phiên người tìm tới đầu tư chứ, đúng không?

Thái Bạch Kim Tinh nghĩ nghĩ, chuyện đã thành ra như vậy, có làm gì cũng vô ích.

Chẳng lẽ hẳn còn có thể hỏi tội một nữ một con thỏ này.

Thái Bạch Kim Tinh thở dài nói:

-Được rồi, được rồi, coi như là đầu tư đi... Có điều phong hiểm này... Ài...

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu, thu những thứ còn lại vào, không chể phi hồng rồi đi.

Lần nữa đưa tiễn Thái Bạch Kim Tinh, Tần Thộ và Hằng Nga nhìn nhau, đều thấy được đối phương nhẹ nhàng thở ra.

Hằng Nga đưa tay gõ lên trán Tần Thộ một cái rồi nói:

-Ngọc Nhi, sau này không được phép lại làm như vậy, quá nguy hiểm.

Tần Thọ bất đắc dĩ dựng cái tai ngay ngắn lên nói:

-Không có cách nào, ta chỉ là muốn sống thêm hai ngày mà thôi. Huống hồ là hấn thật sự nợ chúng ta.

Hằng Nga nói:

-Bất kể nói thế nào, Tinh Quân cũng là có ý tốt, chỉ là đã làm sai chuyện mà thôi. Về sau không cho phép làm như vậy, nếu không, ta không để ý tới em!

Tần Thọ nghe xong, tranh thủ thời gian gật đầu nói:

-Được được được... Về sau không mạo hiểm như vậy nữa là được.

Chương 28: Ưu thế của chúng ta chính là nhan sắc

Chương 28: Ưu thế của chúng ta chính là nhan sắc.

Tần Thọ cố tình nói lái đi, không mạo hiểm, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ không làm như vậy nữa...

Cũng không biết là Hằng Nga có hiểu được ý của Tần Thọ hay không, nhưng mà dù sao nàng vẫn rất vui vẻ.

Hằng Nga vuốt vuốt lông Tàn Thọ rồi nói:

-Đi, đi tắm rửa cho em đi!

Tàn Thọ vừa nghe đi tắm, đôi tai lập tức sụp xuống... "Tắm một mình, chẳng có gì thú vị!"

Tắm rửa xong, ăn cơm.

Hằng Nga ngồi ở cửa với Tàn Thọ, tính toán xem sẽ làm gì ở thị trấn hội Tết Trung Nguyên vào nửa tháng sau.

-Người thật sự không biết nhảy múa? - Tàn Thọ nghi ngờ hỏi.

Hằng Nga bĩu môi đáp:

-Cũng không phải hoàn toàn không biết, khi còn nhỏ có nhảy múa qua, lúc trước kia dưới địa cầu có nhảy qua. Nhưng mà không thường xuyên... Nhiều năm không như vậy không nhảy múa gì, chắc chắn không nhảy múa gì được. Huống chi, lúc đó chính là thịnh hội bàn đào! Tiên tử khắp thiên hạ đều sẽ tới, trong đó nhất định có người nhảy múa vô cùng giỏi. Ta chỉ múa mấy lần, đi lên, chắc chắn là sẽ mất mặt. Ai nha... Ta cảm thấy chúng ta chết chắc rồi.

Tàn Thọ vừa nghe, lông mày nhíu lại nói:

-Nếu không hai chúng ta đào hai cái hố trước đi? Dù sao đi hay không đi cũng chết chắc rồi, không bằng trước khi đi, tự mình chọn chính mình. Như vậy còn có thể chọn lựa chỗ chết, quan tài lớn hay quan tài nhỏ, giờ chết, thậm chí tư thế chết cũng có thể tùy ý chọn.

Hằng Nga vừa nghe xong, giơ tay cho hất một cái tát, hai cái tai lại bị đánh lệch...

Hằng Nga cười mắng:

-Đồ ngốc này, em không thể hỗ trợ suy nghĩ chút biện pháp nào sao?

Tần Thọ cười ha hả, nói:

-Chẳng phải như thế này mới đúng sao? Người phải thể hiện dự vọng cầu sinh ra chứ, nếu không ta cũng không xuống tay được.

Hằng Nga nói:

-Nói thì đơn giản, nhưng mà thực hiện thì khó a. Em có biện pháp gì?

Tần Thọ nghĩ nghĩ rồi nói:

-Kỳ thật, cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, ta biết chút võ đạo, người có thể thử xem!

-Em biết nhảy? - Hằng Nga kinh ngạc nhìn cặp lông mày mập mập, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm của Tần Thọ, hỏi:

-Ta ở cùng em nhiều năm như vậy, làm sao không thấy em nhảy múa gì bao giờ?

Hai mắt Tần Thọ tròn tròn, nói:

-Nhiều năm như vậy đã được ăn no bao giờ? Ăn cũng không đủ no, còn nhảy cái gì mà nhảy? Ta tích cóp được chút thịt mỡ để đàn g sao?

Hằng Nga ngẫm thấy cũng đúng, vì thế tò mò hỏi:

-Em thật sự biết nhảy? Bài nhảy mà em nói là nhảy cái gì?

Tần Thọ sờ sờ cằm, tuy rằng kiếp trước hẳn không phải vũ công, n

hung đúng là hắn rất thích vũ đạo, trong nhà giữ không ít video của danh vũ cấp thế giới, hắn đều xem qua, ấn tượng khắc sâu vô cùng.

Hiện giờ thành thử thần tiên, trí nhớ càng tốt, mỗi một động tác ở trong đầu đều có thể trình bày ra một cách hoàn mỹ, nghĩ vậy, Tàn Thọ cũng yên tâm, nói:

-Nói thật, ta cũng chỉ xem qua, chính ta nhảy tuyệt đối không ra loại cảm giác đó. Hơn nữa, theo như lời người nói, thịnh hội Tết Trung Nguyên... Vương Mẫu và Ngọc Đế đều có mặt, tiên nhân trong thiên hạ đều đến tụ hội, vũ đạo này của chúng ta chưa chắc so được với những vũ đạo của các tiên tử tinh thông kia.

Hằng Nga nói:

-Đúng vậy.

Tàn Thọ nói đến đây, cười nói:

-Nhưng mà chúng ta có ưu thế của chúng ta!

Hằng Nga ánh mắt sáng lên, hỏi:

-Ưu thế gì?

Tàn Thọ nói:

-Giá trị nhan sắc!

Hằng Nga nghi hoặc nhìn Tàn thọ, nói:

-Giá trị nhan sắc?

Tàn Thọ thấy Hằng Nga không hiểu, nghĩ nghĩ, nói:

-Người có thể nhảy múa cái gì, làm một động tác nhìn xem.

Hằng Nga nghĩ nghĩ, đứng dậy, tay ngọc nhẹ nhàng đưa lên, hơi hơi ngẩng đầu, một chân đưa về phía trước, ánh mắt nhẹ nhàng khép hờ, tựa như có thể phóng điện, Tần Thộ tức khắc có chút hoang mang lo sợ. Trong nháy mắt đó, Tần Thộ giơ tay cho chính mình một cái tát, không chờ Hằng Nga đau lòng, liền kêu nói:

-Làm sao ta có thể thông minh như vậy!

Hằng Nga lập tức trừng mắt một cái, hỏi:

-Làm sao?

Tần Thộ nói:

-Tuy rằng chỉ là ra một động tác, nhưng mà cái dung nhan tuyệt mỹ kia của người, lúc người nhảy đó có thể lập tức hòa nhập vào nhân vật vũ giả, khí chất hoàn mỹ dung hợp lại với động tác! Vô cùng đẹp... Nhưng mà nói những lời đó đều là vô nghĩa, ta tổng kết cho người sáu chữ tinh túy.

-Sáu chữ nào? - Hằng Nga kinh ngạc hỏi.

Tần Thộ nghiêm trang nói:

-Thật cmn xinh đẹp!

Mặt Hằng Nga đỏ lên, trợn mắt liếc Tần Thộ một cái, nói:

-Xi, em thật biết ăn nói. Động tác ta đã làm xong, sau đó thì sao?

Tần Thộ nói:

-Đi, cùng ta tới!

Hằng Nga hoàn toàn không rõ Tần Thộ phát điên cái gì, nhưng mà nàng vẫn theo đi Tần Thộ.

Tần Thộ dẫn Hằng Nga đi tới bên cạnh hồ chứa nước của bọn họ, Tần Thộ cúi đầu nhìn nhìn, quả nhiên, có thể nhìn ảnh ngược rõ ràng.

Sau đó Tần Thộ nói:

-Người lại làm cái tạo hình lúc này.

Hằng Nga nhẹ nhàng giơ tay ngọc lên, ưỡn ngực, mông vĩnh, hơi nâng một chân lên, đôi mắt mơ hồ nâng lên như nhìn đến phương xa, trên mặt có mê mang, có hoang mang... Giống như một cô gái tuyệt đẹp, ở nhà nhìn về nơi xa, chờ đợi trượng phu.

Tần Thộ nhìn, trong lòng hụt hẫng một trận, nói thầm:

-Tên vương bát đản nào dám bỏ người ở nhà ngóng trông. Nếu là ta, cả đời ta đều sẽ không rời xa người...

Ngọc Nhi, sau đó thì sao? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ nói:

-Người nhìn cái bóng của người xem, có đẹp hay không?

Hằng Nga nhìn thoáng qua, nói:

-Cũng tạm đi... không tính là rất đẹp...

Tần Thộ lúc này mới nhớ tới, một người bình thường sẽ không có suy nghĩ quá nhiều về bản thân, nếu có, đó chính là cuồng tự luyến.

Tần Thộ nghĩ nghĩ, nói:

-Người chờ một chút, đợi ta đứng lên.

Nói xong, Tần Thộ đứng lên, giơ một móng vuốt lên, nhếch cái miệng mập mập lên, cái đuôi nhỏ còn run run theo, sau đó học dáng vẻ của Hằng Nga, đưa một cái chân ngắn nho nhỏ ra, đôi mắt to cũng chớp chớp, kết quả là chẳng có phóng điện, mà lại là cực kỳ c học cười! Tần Thộ hỏi:

-Người nhìn lại ảnh ngược của mình trong nước, sau khi so sánh, người có cảm giác gì?

Hằng Nga vừa cúi đầu thấy...

-Phụt... Ha ha... Ha ha... Em..... Quá xấu... Quá buồn cười rồi... - Trong nháy mắt Hằng Nga chịu không được, tức khắc ôm bụng cười.

Tần Thộ thật ra không hề ngoài ý muốn, trước khi hấn làm, hấn đã chuẩn bị tinh thần, chẳng qua, hấn không ngờ chính mình lại béo như vậy...

-Không được ăn no, còn nhiều thịt như vậy, nếu ngày nào cũng ăn no, thì phải béo thành bộ dáng gì đây? - Tần thộ chép miệng không cho là đúng.

Chờ Hằng Nga cười đủ rồi, Tần Thộ nói:

-Hiện tại đã hiểu rõ chưa? Cùng một động tác, giá trị nhan sắc sẽ quyết định hết thảy. Người xinh đẹp, người làm cái gì cũng đẹp. Người xấu, làm động tác gì, đều thiếu chút nữa...

Hằng Nga hơi hơi hiểu ý Tần Thộ nói, nhưng vẫn nói:

-Nhưng mà, những người đó cũng là tiên nữ mà.

Tần thọ bữu môi nói:

-Tiên nữ? Ngày thường là tiên nữ, đặng tới ngươì đều là tiên nữ h
ạ phạm hết.

Hằng Nga không hiểu.

Tần thọ nói:

-Mặt chạm đất trước...

Hằng Nga lại lần nữa nở nụ cười:

-Em quá xấu xa rồi... Ngọc Nhi, ta phát hiện từ sau khi em có thể
nói, thật nghịch ngợm.

Tần thọ thản nhiên:

-Nếu mấy vạn năm ngươì không nói một lời nào, đến khi có thể n
ói chắc chắn càng nghịch ngợm hơn so với ta.

Hằng Nga ngẫm lại, thấy có chút đạo lý, vì thế cũng không hỏi th
êm nữa.

Chương 29: Nói thêm mấy chữ

Chương 29: Nói thêm mấy chữ

Tần Thọ nói:

-Tóm lại, người phải tự tin người là đẹp nhất! Sau đó mới là vũ điệu.

Hằng Nga nói:

-Rốt cuộc là em muốn dạy ta vũ điệu gì?

Tần Thọ tiến tới bên tai, nhỏ giọng nói vài câu:

-Cái này... được sao?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Có được hay không chẳng phải thử một chút sẽ biết sao, trong trí nhớ của ta, đây là vũ điệu duy nhất có thể dùng được, cũng là vũ điệu đạt được khen ngợi. Còn lại, tốt thì tốt, nhưng không thích hợp thịnh hội Tết Trung Nguyên.

-Ách, em biết thật nhiều vũ đạo. - Hằng Nga kinh ngạc nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ chỉ chỉ cái đầu:

-Bộ não của thiên tài, suy một ra ba, biết chút vũ đạo thì có cái gì khó khăn!

Hằng Nga lườm hắn một cái, có quỷ mới tin hắn.

Tần Thọ nói:

-Tiếp theo, ta làm động tác, người nhìn xem. Chắc là không có tiêu chuẩn như mẫu, còn lại chính người tưởng tượng. Sau đó người nhảy, ta giúp người chỉ ra mấy cái sai.

-Được. - Hằng Nga cũng biết, chuyện này liên quan đến sinh tử c

ủa hai người, cho nên cực kỳ nghiêm túc lắng nghe.

Mấy ngày kế tiếp, Tàn Thọ dạy vũ đạo, thậm chí tự mình xuống n hay làm mẫu, mặc dù nhảy vô cùng hồng bét.

Nhưng là ngộ tính với vũ đạo của Hằng Nga lại cao đến mức Tàn Thọ lú cả lưỡi!

Thường thường, Tàn Thọ làm không được, thậm chí làm thành cái dạng gì cũng không biết, nhưng chỉ cần Tàn Thọ làm, đồng thời miêu tả động tác đó là tình cảnh gì, Hằng Nga liền có thể tái hiện lại hoàn mỹ, thậm chí còn múa tốt hơn so với vũ công trong trí nhớ của Tàn Thọ!

Mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười, mỗi ánh mắt đều vượt qua nguyên tác!

Tàn Thọ nhìn màn này, cảm khái từ đáy lòng nói:

-Nhìn đến truyền thuyết thần thoại trên địa cầu, cũng không phải nói hươu nói vượn, cũng có chỗ tương tự.

Thời gian một ngày này, Hằng Nga liền thuộc bài vũ đạo từ đầu tới cuối, đồng thời cũng bắt đầu thử nghiệm dung nhập lý giải của chính mình, tiến hành cải biên vũ đạo, sau đó sửa đổi, phương hướng của vũ đạo này bắt đầu phát sinh chất biến...

Tàn Thọ càng xem càng kinh ngạc, càng xem càng kinh diễm, hắ n không nghĩ tới, cái điệu múa này lại còn có thể diễn tả được loại tình cảm này!

Vừa mới bắt đầu, Tàn Thọ còn có thể giúp đỡ bình phán một hai chỗ.

Về sau, trách nhiệm của Tàn Thọ chỉ còn có là bung trà đổ nước, đưa bánh hoa quế, tiện thể hô:

-666...(giỏi giỏi giỏi...)

Thời gian nửa tháng qua thật nhanh, mắt thấy ngày mai chính là mười lăm tháng bảy, Tần Thộ và Hằng Nga đều mất ngủ.

Hai người leo lên trên tảng đá, hai người đều chống hai chân lên ô m đầu gối, ngửa đầu nhìn lên tinh hà trên bầu trời...

Hằng Nga nói:

-Ngọc Nhi, em có sợ chết hay không?

Tần Thộ suy nghĩ một chút nói:

-Trước kia sợ, về sau không sợ, lại về sau lại càng sợ.

Hằng Nga nghe hần quanh co đến mức choáng:

-Đến cùng là có sợ hay không?

Tần Thộ nói:

-Một người chết, rất sợ. Một mình người ở trên mặt trăng, chắc hẳn sẽ rất cô đơn.

Hằng Nga nói:

-Nếu như hai người chết thì sao?

Tần Thộ nghe nói như thế, trầm mặc, bên trong ánh mắt lại lộ ra một loại không cam lòng đến gần như điên cuồng.

Trong cuộc đời của Tần Thộ, thời gian vui sướng nhất, một là thời gian mà hần sống cùng lão gia tử, hai chính là những ngày nay hần sống cùng Hằng Nga.

Nhưng làm hấn vô cùng buồn bực là, có vẻ như, thời gian vui vẻ đều rất ngắn.

Lão gia tử cười hạc đi về tây phương, hấn làm một người phạm b
ất lực.

Đến Tiên Giới, Hằng Nga cũng có khả năng sẽ chết đi, hấn vẫn bắ
t lực như lúc trước...

Lần đầu tiên, Tàn Thọ đối với lực lượng, có một khát vọng gần nh
ư là điên cuồng!

Nếu như ta có đủ sức mạnh, như là Tôn Ngộ Không, trực tiếp đán
h trên Thiên Đình, mang theo Hằng Nga rời đi thì thật là tốt biết b
ao... Đáng tiếc, ta chính là cái phế vật đến chính mình cũng không
bảo vệ được.

-Ngọc Nhi, ta hỏi em đấy. - Hằng Nga thấy Tàn Thọ không lên tiế
ng bèn hỏi lại.

Tàn Thọ ngửa đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia của Hằng Nga, tâ
m trạng vốn sa sút cũng dễ chịu hơn không ít, khẽ mỉm cười nói:

-Nếu như là hai người à, ta thực sự không muốn chết..., nhưng m
à, nếu quả thật chết rồi thì ta sẽ dẫn ngươi đi trên cầu Nại Hà, trên
Hoàng Tuyền rộn rộn ràng ràng, nhìn mây mù bên trong sông Von
g Xuyên, nhìn hoa Bỉ Ngạn nở rộ bên bờ. Chỉ cần không rời khôn
g bỏ, khắp nơi trên đất trời đều là cảnh đẹp, chết thì có sao đâu.

Hằng Nga nghe vậy, trên mặt tươi cười, sau đó càng ngày càng vu
i vẻ, cuối cùng dứt khoát nhảy dựng lên trước mặt Tàn Thọ, dạo q
uanh một vòng, cười nói:

-Ha ha... Ôm em đi trên cầu Nại Hà, nhìn sông Hoàng Tuyền chảy
xuôi, thưởng thức hoa Bỉ Ngạn nở, nghĩ đến đều rất đẹp. Bỗng nh

iên ta cũng không sợ cái chết nữa...

Tần Thọ nói:

-Đúng vậy, ta cũng không sợ, đã không sợ, mặc kệ cái thịnh hội Tết Trung Nguyên hay là cái thi thố chó má gì, chúng ta làm hết sức mình là được!

Hằng Nga cũng là lần đầu tiên có lòng tin đối với thịnh hội Tết Trung Nguyên, cảm hơi giờ lên, nhìn về phía Thiên Cung giấu ở trong tinh không, lạnh nhạt nói:

-Chúng ta ở cùng nhau thì không còn có gì đáng sợ nữa.

Trong nháy mắt đó, Hằng Nga phiêu nhiên vô cùng, khí chất hoàn mỹ đến nỗi Tần Thọ ngạt thở!

Từ góc nhìn của Tần Thọ, Hằng Nga đứng dưới cây hoa quế, ngửa đầu nhìn lên tinh không, sâu trong tinh không có Thiên Cung, ở dưới Thiên Cung có vô vàn đại lục... Nhưng là hết thấy cũng không sánh bằng với ánh hào quang của mỹ nhân trước mắt này!

Siêu việt hết thấy vẻ đẹp của tự nhiên!

Nhất thời Tần Thọ nhìn như ngây dại...

Cho đến lúc Hằng Nga quay đầu, gõ xuống trán của hắn nói:

-Nghĩ gì thế?

Tần Thọ lau đi nước bọt ở khóe miệng nói:

-Ăn cơm.

-Ăn cái gì. - Hằng Nga ngạc nhiên.

Tần Thọ chững chạc dàng hoàng nói:

-Sắc đẹp thay cơm!

Mặt đẹp của Hằng Nga nháy mắt đỏ lên, trợn mắt nhìn Tần Thọ một cái rồi nói:

-Chỉ biết nói hươu nói vượn! Đi ngủ! Giữ gìn tinh lực, ngày mai ít nhất không thể quá kém so với những tiên tử hạ phàm kia!

Tần Thọ vốn cho rằng Hằng Nga sẽ rất bá khí nói một câu đê bẹp đối phương, kết quả lại ra một câu như vậy.

Tần Thọ che mặt nói:

-Người không thể bá khí một chút sao? Người phải vững tin vào bản thân rằng, người không giống với những mặt hàng yêu điểm bên ngoài kia!

Đồng thời trong lòng yên lặng nói một câu:

-Những vị tiên tử vô tội, xin lỗi vì nói xấu sau lưng các người.

Hằng Nga hé miệng cười, nói:

-Cũng không phải tranh tài, chỉ cần bằng với trình độ của các nàng thì không cần phải chết nữa không phải sao?

Tần Thọ ngẫm lại, có vẻ như cũng có lý! Quá nổi bật, dễ dàng gây phiền toái.

Hằng Nga nói được thì làm được, sau khi leo lên giường, quả nhiên rất nhanh liền ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mới, lông mày nàng hơi nhíu lại, tựa như gặp phải phiền toái gì.

Tần Thọ tiến tới, dùng móng vuốt nhẹ nhàng vuốt lên lông mày H

Hằng Nga, thấp giọng nói:

-Lên trời xuống đất, ta cũng sẽ giúp ngươi, ngủ một giấc thật ngon, hết thấy đều sẽ tốt.

Quả nhiên lông mày của Hằng Nga giãn ra, hô hấp cũng thông thả dần.

Hằng Nga ngủ rồi còn Tần Thộ thì ngủ không được, đêm dài đằng đẵng, hẳn cũng không có lòng mà đi gặm vỏ cây.

Càng nghĩ, Tần Thộ chọn đi tới một nơi.

-1360007...

Ngô Cương vùng lười riu lớn lên, bỏ lên thân cây hoa quế, sau đó lại rút ra.

Đúng lúc này, Ngô Cương đột nhiên quay đầu, chỉ thấy sau lưng cách đó không xa, một con thỏ đang chậm rãi đi tới.

Ngô Cương như lâm đại địch quát:

-Cút!

Tần Thộ im lặng một lát rồi nói:

-Chúng ta đã thân thiết như vậy, ngươi không thể vờn nhả chút sao, nói thêm mấy chữ sẽ chết à?

Tau Ngô Cương chỉ vào cái mũi Tần Thộ nói:

-Được, ngươi... cút ra xa một chút!

Chương 30: Quỷ cũng không biết

Chương 30: Quỷ cũng không biết

Tần Thọ:

-...

Tần Thọ không đi, mà cứ thế đặt mông ngồi ở bên cạnh Ngô Cương nói:

-Yên tâm, ngày mai sẽ đi, sau khi đi rồi có khả năng cả đời này cũng không trở về nữa.

Vốn dĩ Ngô Cương còn chuẩn bị mắng đôi câu, kết quả lời đến bên miệng lại nuốt trở vào, buông rìu xuống cau mày nói:

-Bởi vì Thái Bạch Kim Tinh?

-Người biết hẳn? - Tần Thọ hỏi.

Ngô Cương bĩu môi đáp:

-Đương nhiên, hắn là người tốt.

Tần Thọ lại nói:

-Nhưng ta lại bị người tốt hớ, Ngọc Đế bảo Hằng Nga tới thịnh hội Tết Trung Nguyên mùa.

Ngô Cương cau mày nói:

-Đây là chuyện tốt mà, nếu như có biểu hiện tốt ở thịnh hội Tết Trùng Nguyên thì có thể rời khỏi cái nơi tĩnh mịch này, chẳng phải là vui sướng sao?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Hằng Nga không biết nhảy múa.

Ngô Cương sững sờ, sau đó ngồi xuống nói:

-Vậy các người chết chắc.

Tần Thộ ỉu xìu:

-Cho nên ta tới nói lời từ biệt với người, hồi trước hồ người không ít, thật có lỗi. Vốn cho rằng ta có thể giãy dụa lấy sống sót, hiện tại xem ra, lão thiên cũng muốn diệt ta, ài... Thật sự là không có cách nào, người quá tuần tú, lão thiên gia cũng ghen ghét, biến thành con thỏ vẫn còn không được! Đây chính là đẹp trai đến tận linh hồn trong truyền thuyết a.

Ngô Cương vốn cho là Tần Thộ sẽ âm u đầy tử khí, kết quả là sau khi nghe hắn nói như thế, khoe miệng không nhịn được câu lên, cười chút nữa bật cười, thấp giọng nói:

-Quả nhiên, người vẫn tiện như vậy. Người không sợ chết à?

Tần Thộ không chút do dự nói:

-Sợ! Sợ muốn chết! Thế nhưng sợ thì có tác dụng gì?

Ngô Cương nói:

-Hoàn toàn chính xác. Đối mặt với cái chết sợ cũng vô dụng. Hoặc là vượt qua sinh tử, hoặc là dừng cảm đi chết.

-Nhưng ta không cam tâm... Ngày tốt lành vừa mới bắt đầu đã phải chấm dứt. Mẹ nó, cái thời gian đáng chết này!

Nói xong, Tần Thộ đứng dậy, phát phát tay nói:

-Lần này ta đến chính là đến nói từ biệt với ngươi, hàng xóm cũ, tạm biệt. Sau này ngươi không cần ngày nào cũng lo lắng bị ta trộm quần nữa.

Nói xong, Tần Thộ quay người rời đi.

Ngay tại lúc Tần Thộ sắp biến mất ở trong rừng cây, Ngô Cương bỗng mở miệng nói:

-Chờ một chút.

Tần Thộ quay đầu lại đáp:

-Không nữa sao? Ta không cần như vậy, mặc dù ta rất đẹp trai, nhưng ta không thích đàn ông.

Không giống bình thường, lần này bị trêu chọc, Ngô Cương cũng không hề tức giận, mà quay ra nói với Tần Thộ:

-Mặc dù ta không thích con tiện thổ nhà ngươi, thế nhưng không thể không nói, sau khi ngươi đến vàng trắng này đã có thêm không ít sinh khí.

Tần Thộ liếc mắt nói:

-Đều là đàn ông với nhau, chúng ta có thể chỉ nói trọng điểm thôi không?

Ngô Cương lại nói:

-Trọng điểm là... trọng điểm... ví dụ như...

Tần Thọ xen vào:

-Ví dụ như, người thích loại hình giống như ta.

Ngô Cương nổi đóa lên quát:

-Cút ngay! Đời này ta sẽ không thích người, con thỏ dê tiện!

Tần Thọ thở dài:

-Ài, đi đi, báai bai.

Ngô Cương vội nói:

-Chờ một chút, người cầm lấy cái này!

Tần Thọ chỉ cảm thấy tiếng gió vút tới sau đầu, đột nhiên quay người, đưa tay chụp một cái, một cái lệnh bài đen như mực rơi vào trong tay, Tần Thọ nhìn một chút, linh bài rách mướp, hoa văn phía trên đã sắp không thấy rõ lắm, cũng không biết là đồ chơi từ bao nhiêu năm trước, không hiểu nói:

-Đây là cái gì?

Ngô Cương đáp:

-Một cái lệnh bài không biết có hữu dụng hay không, thật đến lúc phải chết, lấy ra thử một chút, lỡ như hữu dụng thì sao?

Tần Thọ nháy mắt bó tay rồi, cái từ 'lỡ như' này dùng hay nhỉ... Cánh hán cũng không biết cái này có hữu dụng hay không nữa.

Thế nhưng dù sao có cũng tốt hơn là không có, Tần Thọ thấy trên linh bài có sợi dây nên hắn trực tiếp đeo lên trên cổ, sau đó nói:

-Mặc dù chưa chắc đã có tác dụng nhưng cũng cảm ơn. Đúng rồi, vì sao người giúp ta? Thế này không phù hợp với tính cách của người chút nào.

Ngô Cương trả lời:

-Dựa theo tính tình của ta, ta hẳn là nên đập chết người, chiên lên, hoặc dùng lửa thui rồi hầm lấy ăn.

Tần Thộ:

-Sau đó thì sao.

Ngô Cương nói tiếp:

-Mặc dù người rất đáng ghét, nhưng trên mặt trăng quá tịch mịch, đáng ghét cũng còn tốt hơn là không có ai. Đi thôi, đừng làm cho người trên mặt trăng chúng ta mất mặt, tranh thủ còn sống trở về.

Tần Thộ thản nhiên nói:

-Người lời nói này cũng không làm cho người khác ưa thích chút nào, nếu như ta trở về, ta sẽ lại lột quần người.

Ngô Cương cười mắng:

-Cút đi, chết bên ngoài đi!

Mặc dù nói như vậy nhưng Ngô Cương vẫn vung tay lên, một điểm hoàng quang chui vào trong đầu Tần Thộ.

Tần Thộ sững sờ, trong đầu đã nhiều thêm một đồ vật, nhìn kỹ, rõ ràng là một ít bí văn tư liệu liên quan tới sự phân chia thế lực và đẳng cấp của Tiên Giới.

Tần Thọ nhìn Ngô Cương.

Ngô Cương nói:

-Chớ chọc vào mấy tên không chọc nổi, có điều có vài người thì có thể gây một chút.

Tần Thọ cười hê hê, phát phát tay chạy.

Chờ Tần Thọ đi xa, Ngô Cương sờ lên chiếc rìu bên người, ngửa đầu nhìn xem cây hoa quế vương, thở dài một tiếng: “Ài...”

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Tần Thọ đã dậy thật sớm, kết quả là phát hiện ra Hằng Nga đã dậy sớm hơn, mà còn trang điểm sắp xong rồi.

Hằng Nga nhìn con thỏ trước mắt, thở dài nói:

-Em nói xem, có phải chúng ta suy nghĩ nhiều rồi hay không? Chúng ta không biết khiêu vũ, Ngọc Đế bấm ngón tay tính toán là biết, Vô Lượng tổ sư cũng không thể gạt được Ngọc Đế, vậy mà bọn họ lại phiền toái như vậy làm gì?

Tần Thọ nhún nhún vai nói:

-Tâm tư Đế Vương đã không dễ đoán, huống chi là tâm tư của Ngọc Đế hần, trời mới biết... Không đúng, quỷ cũng không biết hần nghĩ thế nào. Cứ chuẩn bị mọi thứ cho tình huống xấu nhất, lo trước khỏi họa.

Đồng thời trong lòng Tần Thọ vẫn luôn có cái u cục này:

-Sợ là chuyện không đơn giản như vậy.

Hằng Nga ngẫm lại thấy cũng đúng:

-Hoàn toàn chính xác, bây giờ có chuẩn bị, trong lòng hoàn toàn đã thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người liếc nhau, đều thấy được vẻ kiên định trong mắt đối phương, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, Hằng Nga ôm lấy Tần Thộ, đi ra ngoài cửa.

-Ách, Hằng Nga muội tử, ta phát hiện ra một vấn đề, chúng ta đi lên Thiên Đình thế nào? Hình như chúng ta không biết bay. - Tần Thộ ngân ngân cả người mà hỏi.

Hằng Nga cười nói:

-Thái Bạch Kim Tinh đã nghĩ tới những thứ này, sớm cho ta một đám mây, chúng ta có thể giẫm lên nó đi lên.

Lúc này Tần Thộ mới yên tâm.

Hằng Nga xoay tay một cái, trong tay xuất hiện một đám mây mà u trắng ném xuống đất, đám mây mở rộng, dễ dàng chứa một người ngồi ở phía trên.

Tần Thộ chạy tới, sờ lên, chọc chọc, phát hiện cái đám mây này không phải mây mù, mà là vật thật, sờ tới sờ lui xúc cảm rất tốt, có chút giống kẹo bông đường, lại bền dẻo hơn so với kẹo bông đường.

Hằng Nga xách Tần Thộ ngồi lên rồi nói:

-Cái đám mây này lúc nào cũng có thể sử dụng, em muốn sờ, về sau có rất nhiều cơ hội. Đi đường trước đã...

Tần Thộ nghe vậy đành phải từ bỏ, sau một khắc, theo Hằng Nga vung tay lên, đám mây bay vèo ra ngoài...

-A! - Tần Thộ hét lên theo bản năng.

Bỏ tay thôi, tàu lượn siêu tốc dưới Địa Cầu đã dọa Tần Thộ đến o a oa kêu to, bây giờ ngồi cái đám mây này ngay cả dây an toàn cũng không có, bay nhanh hơn tàu lượn siêu tốc không biết bao nhiêu lần, Tần Thộ không hét lên mới là lạ.

Trạng thái của Hằng Nga cũng không tốt lắm, sắc mặt trắng bệch, có điều hai tay nàng vẫn ôm chặt lấy Tần Thộ, muốn cho hắn cảm nhận được nhiều cảm giác an toàn.

Chương 31: Đại tiên chân to đầu to

Chương 31: Đại tiên chân to đầu to

Tần Thộ ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dạng như thế của Hằng Nga, mặt tái nhợt, biết mình mất mặt rồi.

Thân là đàn ông, đáng ra lúc này hắn phải cho Hằng Nga cảm giác an toàn mới đúng.

Nghĩ đến đây, trong lúc Tần Thộ a to hắn lấy móng vuốt liên tục đập vào miệng.

-A a a a..... Úc úc úc...

Tần Thộ học theo tiếng của vợ người ở trên núi, lớn tiếng hô hoán, sau đó la lên với Hằng Nga.

-Quá sướng rồi! Ha ha...

Hằng Nga tưởng rằng là Tần Thộ sẽ sợ, đột nhiên lại nhìn thấy bộ dạng này của hắn, thần kinh căng thẳng cũng giãn ra rất nhiều, mí mắt cười nói:

-Ngồi xuống, đừng có nghịch ngợm nữa, coi chừng ngã xuống.

Tần Thộ cảm nhận được noãn ngọc ấm áp bao quanh, cảm thấy thật là thoải mái, thời khắc hoàn mỹ như vậy, sao hắn có thể ngồi yên bất động được cơ chứ? Vì thế ha ha cười lớn nói:

-Ngã xuống thì xem như là tai nạn lao động, sau đó đi tìm lão đầu Thái Bạch đòi bồi thường! Nếu như không tham gia được Tết Trung Nguyên, chúng ta cũng đã có lý do chính đáng rồi.

Nói đến đây, hai mắt Tần Thộ sáng lên, lập tức nhảy ra ngoài!

Hằng Nga giật mình, vội vàng đưa tay ra bắt!

Chính vào lúc này, Tần Thộ đạp mạnh một cái, dường như là đụng phải cái gì ở bên trên, mặt bị đụng bệt ra luôn rồi, tứ chi mở ra, treo lơ lửng trên không, một giây sau mới từ từ trượt xuống.

Hằng Nga nhanh chóng tóm lấy hắn, đánh vào cái mũi nhỏ của hắn một cái, nói:

-Em làm gì vậy?

Tần Thộ ôm mặt nói:

-Không sao, chỉ là thử xem...

Tần Thộ chỉ nhẹ nhàng nói vậy, nhưng Hằng Nga lại hiểu được suy nghĩ của Tần Thộ, tên giả hỏa này thật sự muốn nhảy xuống đư

ới để bị tai nạn lao động... Thậm chí là dùng đến lý do chết vì tai nạn lao động để có thể giúp Hằng Nga thoát được lần này.

Hằng Nga cảm thấy ấm áp, ôm lấy Tần Thộ, nhẹ nhàng xoa đầu hấn nói:

-Không cần làm thế này, hãy tin ta, ta nhất định sẽ được sự công nhận của mọi người... Chúng ta sẽ không chết! Không phải chỉ là nhảy múa thôi sao? Ta cũng rất lợi hại đó.

Thường Thộ không ngờ được là trong nháy mắt đó Hằng Nga lại có thể nhìn thấu tâm tư nhỏ của hấn, nhếch nhếch miệng, không nói gì.

Đám mây bay rất nhanh, không lâu sau, hai người họ đã rời khỏi mặt trăng, Thiên Cung xa xa đằng kia cũng càng ngày càng gần.

Đồng thời, trên trời cũng bắt đầu có nhiều người khác nữa, có người giẫm lên phi kiếm, nằm trên hồ lô, có người giẫm lên xúc xắc, có người thì lại nằm bò trên con cóc...

Có vô số người kỳ quái, hiếm lạ, nhưng mà Tần Thộ biết những người này đều đang vội vàng bay về phía Thiên Đình, có lẽ đều là đi tham gia lễ hội Tết Trung Nguyên.

Có thể được Vương Mẫu nương nương mời tham gia lễ hội Tết Trung Nguyên hấn cũng không phải là người bình thường, vì thế nên Tần Thộ cũng không muốn gây chuyện, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Càng đến gần Nam Thiên Môn, tiên nhân đi lại cũng càng ngày càng nhiều.

Đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên:

-Vị tiên tử này, có phải là Hằng Nga tiên tử ở cung trăng?

Giọng nói thuần hậu, ôn hòa, nhưng lại có khí tức mạnh mẽ.

Tần Thộ vừa nghe xong liền vô thức mở mắt ra, kết quả còn chưa ngẩng đầu đã nhìn thấy một đôi chân cực lớn! Tần Thộ đánh giá một chút, đôi chân này so với cả con thỏ là hắn còn to hơn một vòng!

Tần Thộ nhếch nhếch miệng, trong lòng tự nhủ: "Ông trời ơi, quái vật chân to này!"

Tần Thộ dọc theo đôi chân nhìn lên, chỉ thấy một người mặc áo bào màu vàng, sắc mặt âm trầm, lộ ra một nửa khuôn ngực, trên hông đeo một sợi dây thừng bằng cỏ, tay cầm quạt lớn, nhìn về phía hắn và Hằng Nga với vẻ mặt tươi cười.

Tần Thộ nhếch nhếch miệng, tự nhủ trong lòng: "Nếu tên ngực phẳng lộ núm quạt lớn này không phải đàn ông lại đặt ở thời cổ đại, thì chắc chắn sẽ là một danh kỹ."

Kết quả ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, vị đại tiên đó đã giờ tay lên đánh cho hắn một cái, sau đó cười nói:

-Cái con thỏ này, ngươi nghĩ đến cái gì thế?

Tần Thộ giật nảy mình kêu lên:

-Ta nghĩ cái gì ngươi đều biết sao?

Đại tiên cười lớn nói:

-Chỉ là một chút đọc tâm thuật mà thôi, cũng không phải là thủ đoạn gì.

Tuy là nói vậy, nhưng ánh mắt nhìn Tần Thộ rất kỳ quái, thậm chí hắn còn nhìn Tần Thộ nhiều hơn là nhìn Hằng Nga.

Tần Thộ không nhìn được lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh: “Ánh mắt này, sắc mị mị, không nhìn Hằng Nga lại đi nhìn mình, không phải là lão thích nam nhân đó chứ? Không đúng, là thích thỏ đực đúng không? Thật là không bình thường, khẩu vị của thần tiên đều nặng như thế sao?”

Đông!

Đại tiên lại đánh Tần Thộ một cái đầu đến mức hấn nhe răng ra mà kêu:

-Chết tiệt, lại nữa hả? Lại đánh ta, có tin là răng thỏ của ta sẽ cắn người không!

Đại tiên nói:

-Trong lòng người nghĩ ta thế nào, trong lòng người tự rõ, cái đánh này là để nhắc người, đến thịnh hội Tết Trung Nguyên thì đừng có suy nghĩ lung tung, đến lúc đó lại đắc tội phải một nhân vật ghê gớm nào đó thì sợ là người sẽ lập tức trở thành món ăn trên bàn đấy.

Nghe vậy, Hằng Nga vốn là có chút lo lắng, lông mày đang nhăn lại cũng hơi giãn ra, nếu như không phải kẻ ngốc thì đều có thể nghe ra được ý tốt của vị đại tiên này.

Tần Thộ chép chép miệng, không nghĩ nữa, dù sao cũng không phải là bí mật, cho nên trực tiếp nói:

-Thần tiên đều thích nhìn trộm nội tâm của người khác như thế sao?

-Người nói xem?

Đại tiên nhướn mày với Tần Thộ.

Tần Thọ nhìn vị đại tiên này, nhếch nhếch miệng nói:

-Người cứ nhìn trộm suy nghĩ của ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.

-Ồ! Nghiêm trọng? Nghiêm trọng đến mức nào?

Đại tiên mỉm cười nhìn Tần Thọ.

-Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc con thỏ nhỏ nhà ngươi có mấy phần thủ đoạn.

Tần Thọ ngẩng đầu nói:

-Người chắc chắn? Hậu quả tự gánh đó!

Đại tiên cười nói:

-Ha ha... Trên trời dưới đất, người có thể uy hiếp được bản đạo đúng là không nhiều, tự chịu thì tự chịu.

Đôi mắt to của Tần Thọ xoay một vòng nói:

-Vậy chúng ta đánh cược một chút thế nào? Lần này ta sẽ cho người xem một thứ nếu như người bị dọa sợ, vị đại thần tiên như người, dù sao cũng phải tặng ta chút quà gặp mặt chứ?

-Thật thú vị, vậy nếu như bản đạo không bị dọa sợ thì sao?

Tần Thọ nói:

-Vị đại thần tiên như người, còn để ý ta đưa cho người thứ gì sao? Hơn nữa, hai chúng ta nghèo đến mức chỉ có chính mình, còn có thể đưa cho người thứ gì chứ. Sao thế, người sợ rồi?

Đại tiên lại đánh cho Tần Thộ cái nữa nói:

-Người bớt khích tướng đi, trong lòng người tính toán cái gì ta biết rõ.

Tần Thộ cười ha ha, hẳn quả thực có chút tính toán, có điều Tần Thộ đã cố gắng kiềm chế, để cho mình nghĩ cách phản kích nhưng lại không nghĩ là sẽ làm như thế nào, vì thế đại tiên biết Tần Thộ muốn phản kích nhưng lại không biết hẳn định phản kích như thế nào.

Vì thế Tần Thộ nói:

-Thế nào? Cuộc không?

Đại tiên nói:

-Được. Cuộc.

Tần Thộ vừa nghe xong thì vui vẻ hỏi:

-Đầu to... khụ khụ... đại tiên... xưng hô thế nào?

Đại tiên liếc hẳn ta đáp:

-Ta muốn xem xem người làm thế nào để ta trở thành kẻ thua cuộc, bốn đại tiên tên là Xích Cước. Người khác đều gọi ta là Xích Cước đại tiên, các người xưng hô thế nào?

Tần Thộ sửng sốt, có điều hẳn lập tức nhanh chóng xóa sạch những nghi vấn trong bụng, cái gì cũng không nghĩ đến, miễn cho bởi vì suy nghĩ mà bị người khác nhìn ra sơ hở, dẫn đến phiền phức.

Tần Thộ không biết được rằng thế giới này đối với những người ở thế giới bên ngoài, có giống những người ở trên Trái Đất đối với những người ở thế giới song song hay không, tất cả đều đem bắt l

ấy mở bụng để nghiên cứu.

Chương 32: Hố thần tiên

Chương 32: Hố thần tiên

Đồng thời, Tần Thộ cũng sợ Hằng Nga sẽ đau lòng nếu biết được con thỏ ngọc kia chết rồi, hoặc là sẽ sinh ra khoảng cách với hắn vì thế nên hắn quyết tâm đóng giả con thỏ ngọc kia đến cùng.

Vì vậy, Tần Thộ lập tức trút bỏ hết suy nghĩ, đồng thời thản nhiên nói:

-Đây là tiên tử nhà chúng ta, Hằng Nga tiên tử, còn về phía ta, gọi ta là Tần Thộ là được rồi.

-Cầm thú? (Trong tiếng Trung, Tần Thộ đồng âm với từ 'cầm thú' đó mọi người nhớ hong nhỉ?)

Hằng Nga tiên tử và Xích Cước đại tiên cùng kêu lên theo bản năng.

Không có cách nào, cái tên này có sức liên tưởng quá lớn rồi, muốn không chú ý cũng không được.

Tần Thộ cũng đã quen với phản ứng của mọi người, hắn vô cùng ung dung, thản nhiên nói.

-Có ý kiến gì sao?

Hằng Nga lập tức hỏi:

-Em đã tự đặt tên cho mình từ lúc nào?

Tần Thọ đáp:

-Phụ thân và ông của ta đã đặt cho ta.

Trong lòng Tần Thọ, lão nhân thu nuôi hắn lúc trước vừa là phụ thân và cũng là ông nội của hắn. Dựa theo quan hệ đó là phụ thân, dựa theo tuổi tác thì đó là ông nội.

Lão gia tử không có cháu trai, Tần Thọ cũng không để ý chuyện làm con trai hay là làm cháu trai của lão.

Hằng Nga lại hỏi:

-Em có cha mẹ và ông nội? Bọn họ đang ở đâu?

Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn trời đáp:

-Dựa theo thời gian để tính thì có lẽ cũng đã đi đầu thai rồi.

Hằng Nga ngạc nhiên, sau đó cúi xuống lí nhí:

-Thật có lỗi...

Xích Cước đại tiên cũng nói:

-Nén bi thương.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Xích Cước đại tiên, chúng ta có cuộc nữa không?

Xích Cước đại tiên cười đáp:

-Cước, đương nhiên là cước rồi, trò chơi thú vị như vậy sao có thể không chơi nữa chứ?

Tần Thọ cười nói:

-Vậy được, bây giờ ngươi bắt đầu đến xem trong lòng ta đang nghĩ cái gì, nếu như ngươi có thể kiên trì trong một phút mà không bị hù dọa thì xem như là ta thua.

Xích Cước đại tiên nói:

-Đến đến đến! Ta muốn xem xem, ngươi có thể dùng cái gì để hù dọa ta.

Nói xong, Tần Thọ nhắm hai mắt lại, rất nhanh trong đầu đã hiện lên từng tổ từng tổ hình ảnh, là hình ảnh của ký ức đã từng qua, là dấu ấn bầu trời xanh thẳm thời niên thiếu, đó là ký ức đến từ đảo quốc ở đối diện với Hoa Hạ qua đại dương...

Lúc mới bắt đầu, Tần Thọ cũng không xác định được năng lực chi u đựng của Xích Cước đại tiên, vì thế hắn nghĩ đến tràng diện nam nữ chiến đấu tiêu chuẩn nhất của Yui Hatano.

Kết quả, chân mày của Xích Cước đại tiên nhướng lên, vậy mà lại xem như không có chuyện gì, ngược lại còn có chút say sưa ngon lành.

Tần Thọ nhíu mày, trong lòng tự nhủ: “Ai nói thần tiên là thanh tâm quả dục...”

Trong đầu đang nghĩ đến suy nghĩ không đứng đắn, Tần Thọ vội vàng thu liễm nội tâm, không để cho Xích Cước đại tiên cảm nhận được thì lại bị đánh một trận, chuyện bị chịu thiệt, hai lần là được rồi, không thể nhiều hơn nữa.

Thế là Tần Thộ tăng thêm hình ảnh, từ hình ảnh một đôi nam nữ, biến thành năm sáu đôi, thời gian tạm ngừng lại, trên xe buýt, đã ngoài...

Đồng thời Tần Thộ cũng lén nhìn phản ứng của Xích Cước đại tiên, thì thấy lão đạo sĩ này cũng nhú mày lại, hiển nhiên là loại hoạn cảnh hỗn loạn này, hắn cũng có chút không chịu được.

Tần Thộ hơi đắc ý, nhưng hắn biết cường độ trước mặt vẫn là chưa đủ!

Hằng Nga nhìn hai người, vẻ mặt không hiểu ra sao cả, lên tiếng hỏi:

-Ngọc Nhi, em đang nghĩ cái gì vậy?

Tần Thộ nghiêm túc nói:

-Nghĩ đến đạo lý sinh tồn của quy luật tự nhiên. Đừng có làm phiền ta, nếu không thì sẽ thua mất.

Hằng Nga tin là thật, liền gật đầu, mặt nghiêm túc nhìn Tần Thộ cười:

-Cố lên!

Tần Thộ nghe thấy, trong lòng cảm thấy có lỗi, nếu như để Hằng Nga biết được hắn nghĩ đến những thứ này... Tần Thộ đoán rằng hắn sẽ bị đánh chết.

Nhưng mà Xích Cước đại tiên dường như càng ngày càng bình tĩnh, còn giống như có chút hưởng thụ...

Kiên quyết, Tần Thộ đem các em gái trong đó đổi thành Phượng tỷ, Thạch Lựu tỷ.

Tiếp theo, Tần Thộ nhìn thấy rõ mí mắt Xích Cước đại tiên đều run lên rồi, khóe miệng cũng giật giật hai cái, suýt chút nữa là ngẩn ngơ đầu lên đánh người...

Tần Thộ nhìn thấy, liền biết có cửa!

Vì vậy, Tần Thộ nói:

-Đại Tiên có nhận thua không? Nếu không thật sự ta phải dùng đến đại chiêu rồi!

Xích Cước đại tiên hừ hừ nói:

-Ha ha, con thỏ con, những cảnh tượng bản đại tiên đã xem qua sao với mười người ăn còn nhiều hơn, chút tràng diện nhỏ ấy quá đơn giản.

Tần Thộ gật gật đầu, lập tức đem Phương tử, Thạch Lựu tử biến thành hành tuyệt sắc mỹ nữ, Xích Cước đại tiên liền xem đến mặt mày họ.

Tần Thộ trợn to hai mắt, trong lòng cũng không kỵ hù nữa, trong lòng nói: "Người đứng là một lão lưu manh! Không phải là thần tiên đều đã cắt đứt thất tình lục dục sao?"

Kết quả Xích Cước đại tiên ở trong lòng Tần Thộ nói: "Cắt đứt thất tình lục dục, vậy vẫn còn là người sao? Bản đạo không cắt, cũng khá đẹp đấy, có còn nhiều hơn nữa không?"

Tần Thộ ngẩn người.

Có điều Tần Thộ đã có chuẩn bị từ trước, nếu như người ta đã yêu cầu rồi, hắn còn khách sáo cái gì?

Vì vậy, Tần Thộ đem lên các động tác xuất sắc, Xích Cước đại tiên

n xem ngày càng nóng nhiệt.

Chính vào lúc này, cảnh tượng trong đầu Tần Thộ liền thay đổi! Vốn là một đoàn trai xinh gái đẹp đang ô ô a a, bỗng nhiên liền biến thành hai tráng hán da đen, râu quai nón cạo sát, phiên giang đao hải say sưa triền miên.

-Oe!

Đúng lúc đó, Xích Cước đại tiên vốn đang xem đến thích thú, “Oe” một tiếng, suýt chút nữa là nôn ra!

Tần Thộ rõ ràng là nhìn thấy biểu cảm của Xích Cước đại tiên có chút không đúng lắm, mặt cũng đã xám ngắt đi rồi.

Tần Thộ cười hê hê trong lòng, tiếp tục phát lực, hai tráng hán và o đúng tư thế, các cảnh quay cận cảnh đặc tả gia nhập...

Gần như ngay vào lúc đó, Xích Cước đại tiên hét lên:

-Dừng, dừng, dừng. Sao ngươi lại kinh tởm buồn nôn như thế chứ?

Xích Cước đại tiên ôm lấy cổ họng, thật là muốn nôn ra...

Tần Thộ buông lỏng tay nói:

-Dừng nói những thứ vô dụng này, ngươi thua rồi.

Điều khiến Tần Thộ ngạc nhiên là, Xích Cước đại tiên thế mà lại không thẹn quá hóa giận, ngược lại chỉ uống một chút nước, sau khi thả lỏng một chút thì nói:

-Hô... Nếu ngay từ đầu liền đến cái này, bản đạo cũng không đến mức không chịu được. Phía trước ăn quá ngon rồi đột nhiên đến một đồng phân... Ài, không chịu được không chịu được, đồ con t

hỏ mưu mô nhà người, tính người bỉ ổi.

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Đại tiên, người thua.

Xích Cước đại tiên trợn mắt nhìn Tần Thọ nói:

-Bần đạo lại không thua nổi sao? Cái khác không quan trọng như ng vẫn cần thể diện.

Nói xong, Xích Cước đại tiên lấy từ trong ngực ra một sợi dây thừng ném cho Tần Thọ, nói:

-Cái này tặng cho người, thế nào?

Tần Thọ cũng không có nhãn lực tốt như vậy, cũng không biết sợi dây thừng này là thứ gì, liền cầu nhàu nói:

-Đại tiên, người đưa ta một sợi dây dắt chó để làm gì?

Xích Cước đại tiên vừa nghe, liền giơ tay đánh cho Tần Thọ một cái, trách mắng nói:

-Người là con thỏ không biết tốt xấu, dây Điều Long này là bần đạo dùng để câu Thiên Long. Trong mắt đại đa số tiên giả, đây cũng là vật phẩm quý hiếm. Đến mắt của người lại chỉ là cổ chịu đựng, nếu như không muốn thì trả lại cho ta.

Tần Thọ vừa nghe, liền nhét cho Hằng Nga nói:

-Mau cất đi, lão đầu này còn muốn cướp lại, quá mất đẳng cấp rồi. Bỏ đi, cái linh bài ta đưa người lúc trước đâu? Xâu vào, đeo nó vào cổ ta.

Xích Cước đại tiên nghe xong, tức điên lên nói:

-Ta cho ngươi rồi, ta còn cướp lại?

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Không cướp, vậy thế tay ngươi duỗi ra dài như thế làm gì?

Xích Cước đại tiên tức thì tức đến nổi mũi sắp lệch ra.

Hằng Nga mím môi cười, hai người là đang cãi nhau cũng không phải là thực sự tức giận.

PS: Mời các bạn Google Search cụm "Phượng tỷ", "Thạch Lựu tỷ Châu Tinh Trì" rồi xem hình ảnh cho dễ hình dung ạ :P

Chương 33: Che giấu thiên cơ

Chương 33: Che giấu thiên cơ

Hằng Nga dùng dây Điều Long buộc vào lệnh bài lấy được từ chỗ Ngô Cương, sau đó đeo lên cổ Tần Thọ.

Xích Cước đại tiên im lặng một lát rồi nói:

-Ngươi thật quá lãng phí rồi, mặc dù nói dây Điều Long này dùng để câu rồng, nhưng là có thể câu cũng có thể trói, chỉ cần một ý niệm là trói được Thiên Long. Bảo bối như vậy ngươi lại dùng làm

dây đeo cổ... A? Con thô, lệnh bài trên cổ người từ đâu mà có vậy?

Tần Thọ nghe xong liền chết lặng, lẽ nào Xích Cước đại tiên biết được lai lịch của lệnh bài này? Hay là con hàng này nhắm tới nó?

Tần Thọ tự mình biết mình, hắn là cái gì? Hắn chẳng là cái gì cả!

Còn Hằng Nga mặc dù xinh đẹp, nhưng rõ ràng Xích Cước đại tiên không có chút hứng thú nào với Hằng Nga, chỉ là có hứng thú với Tần Thọ. Vậy Tần Thọ có gì để một Đại La Kim Tiên đáng tôn kính tới bắt chuyện chứ?

Lẽ nào là nhân thú yêu? Hiển nhiên là không thể nào.

Không có chuyện gì mà tự nhiên ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ trộm. Cho nên suy nghĩ của Tần Thọ rất đơn giản, dù sao sống cũng không lâu nữa, chẳng cần biết người là ai, tới làm kẻ gian hay kẻ trộm, nhận bay qua ông đây nhỏ lông nhận! Nhỏ bao nhiêu lông tính bấy nhiêu lông! Nhỏ xuống được chính là có lời, nhỏ không được thì cũng không lỗ.

Trong tư liệu mà Ngô Cương đưa cho Tần Thọ có ghi chép về Xích Cước đại tiên, vị tiên này không phải là một vị tiên bình thường, mà là Tán Tiên có địa vị tôn quý.

Tán Tiên ở đây không phải loại căn bã phi thăng thất bại trong tiểu thuyết ở địa cầu, mà là một loại thân phận!

Ở Thiên Đình, Tán Tiên chính là chỉ những vị tiên nhân hạ không nhận bổng lộc của Thiên Đình. Không do Thiên Đình quản lý, không nghe thánh chỉ, không nghe cai quản, tiêu dao tự tại!

Còn tiên nhân nhận bổng lộc Thiên Đình, thì gọi là thần tiên.

Đây chính là khác biệt giữa đại nội thị vệ và cao thủ nhân gian.

Mà phân chia cấp bậc của tiên nhân chân chính, là căn cứ vào mức độ lĩnh ngộ thiên địa đại đạo để phân chia, chia thành Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Nhân Hoàng, Thiên Đế, Chí Tôn Thánh Nhân.

Trong đó, mỗi cấp bậc, lại phân thành chín cấp bậc, thực sự là từng bước lên trời, muốn lên trời phải qua chín tầng! Thực lực đứng là khác xa một trời một vực, không thể vượt qua.

Thiên Đế chính là Ngọc Hoàng Đại Đế, bậc Đại Đế cai quản bốn phương, cấp bậc này căn bản là không hiện diện trên thế gian.

Nhân Hoàng chính là cấp bậc Tam Hoàng, ngự tại Hỏa Vân Cung, rất ít ra ngoài.

Trừ bỏ bọn họ, thường ở bên ngoài hành tẩu, lại ở bên ngoài giả danh lừa bịp, lừa một đám người, tiên tu Phật đạo trở thành tổ sư, chính là Đại La Kim Tiên!

Những người này, thường đại diện cho lực lượng mạnh nhất đang hành tẩu bên ngoài, cho dù là đến Thiên Đình, cũng là được đối xử lễ ngộ có thừa.

Phải biết rằng, cho dù là Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân trong 《Phong Thần Bảng》 cũng chỉ là tầng Kim Tiên.

Từ đó có thể thấy được, Xích Cước đại tiên trước mắt đáng sợ tới mức nào.

Mặc dù, thực lực của Xích Cước đại tiên rất đáng sợ, nhưng trong tư liệu mà Ngô Cương đưa cho hắn có ghi chú rõ là 【Có thể bắt nạt】 !

Hơn nữa, dường như chỉ sợ Tàn Thọ không nhìn thấy, còn nhấn m

anh bằng màu đỏ, chữ đậm lớn nhấp nháy!

Xem tới đây, nếu Tần Thộ không hạ độc thủ, sẽ cảm thấy có lỗi với đồng hương Ngô Cương kia.

Nghĩ đến Ngô Cương, Tần Thộ lại nhìn nhìn Xích Cước đại tiên, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ hắn nhắm tới lệnh bài này là nhắm tới Ngô Cương?

Cũng chỉ có lý do này là có lý.

Tần Thộ không phải là tên ngốc, người mà Ngô Cương muốn hắn đi bắt nạt, chắc chắn là có thù oán với gã. Nếu hắn nói tên của Ngô Cương, tám phần sẽ bị nấu lên ăn thịt...

Cho nên, Tần Thộ quả quyết nói:

-Nhật được.

-Nhật được? Nhật ở đâu?

Xích Cước đại tiên hiếu kỳ hỏi.

Tần Thộ nhìn thẳng Xích Cước đại tiên nói:

-Ta cũng không biết bay, đương nhiên là nhật trên mặt đất rồi.

Xích Cước đại tiên lập tức không còn gì để nói, lắc lắc đầu nói:

-Không cần biết người có được từ đâu, nhân quả của lệnh bài này không nhỏ, người chú ý một chút.

Tần Thộ tỏ ra không để ý, nói:

-Ta chỉ là một con thỏ nhỏ bé, ai thèm quan tâm tới ta chứ.

Xích Cước đại tiên cười cười, sau đó nhìn Tần Thộ đầy ảm ý:

-Thỏ con, trong thân thể ngươi có một góc Hạnh Hoàng Kỳ, Hạnh Hoàng Kỳ kia trong cơ thể ngươi là phúc hay họa còn rất khó nói. Thánh Nhân Nhân Quả, không phải dễ dính tới, nếu như có cơ hội, vẫn là nên vứt bỏ đi.

Tần Thộ giật mình:

-Ách, việc này ngươi cũng biết?

Xích Cước đại tiên ha ha cười lớn nói:

-Ta biết nhiều hơn so với suy đoán của ngươi.

Lòng Tần Thộ thất lại, Thánh Nhân Nhân Quả, việc này có chút lộn rồi! Vội vàng hỏi:

-Đại Tiên, ngươi nói rõ ràng đi, làm sao để vứt bỏ đây? Hay là ngươi giúp đỡ ta?

Xích Cước Đại Tiên liên tục lắc đầu:

-Thánh Nhân Nhân Quả, bản đạo không muốn dính tới. Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, Hạnh Hoàng Kỳ này đối với ngươi mà nói không phải hoàn toàn là chuyện xấu. Trước tiên, hắc là Thánh Nhân Nhân Quả, Thánh Nhân không ai muốn dính dáng tới, tự nhiên cũng không ai muốn trêu chọc vào. Tiếp đó, Hạnh Hoàng Kỳ này là một trong Ngũ Phương Kỳ, có tác dụng bảo hộ, trừ tà. Mặc dù chỉ là một góc, nhưng cũng kỳ diệu vô cùng. Gặp nhau chính là duyên phận, bản đạo liền giúp ngươi một chút đi.

Nói xong, Xích Cước đại tiên chỉ một cái lên trán Tần Thộ, Tần Thộ chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn có vật gì bị tan chảy, tiếp đó liền không có cảm giác.

Tần Thọ không hiểu hỏi:

-Đại Tiên, người đã làm cái gì?

Xích Cước đại tiên cười nói:

-Không có gì, không phải trước đó người lo lắng trước bị ta đọc được tâm tư sao? Hiện tại người không cần lo lắng nữa, có lực lượng của Hạnh Hoàng Kỳ này, tất cả của người đều bị Thiên Đạo hỗn loạn, âm dương đảo lộn, người khác đọc không được tâm tư suy nghĩ của người, cũng không tính ra được quá khứ tương lai của người.

Khi nghe được chữ tính này, đột nhiên Tần Thọ vỗ đầu một cái, cuối cùng hắn cũng đã biết được làm thế nào mà Vô Lượng tổ sư biết được hắn rồi. Không phải thần tiên đều có thể thần cơ diệu toán sao! Muốn biết một chút chuyện, còn không phải bấm ngón tay tính ra à?

Nhưng hiện tại được Hạnh Hoàng Kỳ bảo vệ, đối phương tính không ra nữa, nghĩ tới đây, Tần Thọ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Thọ vẫn là nghĩ không thông, sao Xích Cước đại tiên này lại đối tốt với hắn như vậy chứ?

Xích Cước Đại Tiên làm xong tất cả, nói:

-Bản đạo còn có chuyện, ngày sau có duyên thì gặp lại.

Nói xong, Xích Cước đại tiên đột nhiên tăng tốc, cáo từ rời đi.

Nhưng trước khi đi, dường như Xích Cước đại tiên có ý như vô tình liếc nhìn Hằng Nga...

Trong lòng Tần Thọ run lên...

Tần Thọ lặn lội ở địa cầu nhiều năm như vậy, từ tầng thấp nhất bò lên, hẳn có thể không sống lâu hơn Hằng Nga, nhưng tiếp xúc nhiều người, biết lòng người phức tạp nhiều hơn Hằng Nga. Tần Thọ tự nhiên cũng nghĩ nhiều hơn!

Ánh mắt Xích Cước đại tiên trước khi rời đi, Tần Thọ có một ý nghĩ điên cuồng, hẳn không phải nhắm tới Tần Thọ mà tới! Cũng không phải nhắm tới lệnh bài mà tới! Hẳn chính là nhắm tới Hằng Nga mà tới!

Lẽ nào Xích Cước đại tiên cũng là kẻ háo sắc?

Tần Thọ suy nghĩ, thầm nói:

-Mặc kệ có nguyên nhân hay không, lão đầu này chắc chắn cũng là kẻ háo sắc, nếu không cũng sẽ không xem xxx say sưa hứng thú như thế.

Hằng Nga cáo biệt Xích Cước đại tiên, nhất cử nhất động, làm đủ lễ phép lễ nghi.

Sau khi tiễn Xích Cước đại tiên, Hằng Nga thở phào nhẹ nhõm:

-Dọa chết ta rồi! Lúc đầu khi ta còn chưa phi thăng lên cung trăng, đã nghe qua tên tuổi của Xích Cước đại tiên. Đó chính là Đại La Kim Tiên đấy... Không ngờ có may mắn được gặp người. Cũng may người đối với chúng ta là thiện ý, nếu là ác ý thì chúng ta đều xong rồi.

Chương 34: Người nói nó cứng rắn?

Chương 34: Người nói nó cứng rắn?

Tần Thọ xem thường nói:

-Ác ý? Hắn có thể thế nào? Dù sao chúng ta cũng là người được Thiên Đình mời đi tham gia thịnh hội đấy, nếu như có chuyện bất trắc để Thiên Đình trách tội xuống thì Đại La Kim Tiên cũng chết chắc.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Em đó... đi, không nói cái này nữa, đi nhanh lên đi.

Tần Thọ gật gật đầu...

Kết quả hai người mới đi chưa được mấy bước...

-Xin chào vị tiên tử này, tại hạ là Vân Không Sơn, Vân Không chân nhân, không biết có thể may mắn biết đạo hào của tiên tử hay không? - Một tên Tiểu Hắc Hắc đẹp trai mặc áo bào màu xanh ngồi trên một con ngỗng trắng, phong độ nhẹ nhàng nhích lại gần tiến đến bay ngang hàng với Hằng Nga.

Tần Thọ nghe xong, đôi tai lập tức dựng lên cảnh giác, trong lòng chưa xốt nói: "Nhìn cái loại đặc ý trang điểm lông lầy này xem, đại lão nhà người ta cưới con hạc, người lại đi cưới ngỗng. Sao không cưới con gà mái luôn đi..."

Mặc kệ Tần Thọ nói thế nào, trong lòng của hắn phải thừa nhận, đúng là người ta rất đẹp trai... Hơn nữa dù người ta mưu đồ làm loạn cái gì, chung quy cũng là đường đường chính chính tới, Tần Thọ không tiện lập tức đuổi người ta đi.

-Thì ra là Vân Không chân nhân, tiểu tiên Hằng Nga hữu lễ. - Hắn

g Nga mỉm cười đáp lễ, trong nhất cử nhất động lễ phép có thừa, nhưng lại cự người ở ngoài ngàn dặm, duy trì một loại khoảng cách vi diệu, để người không hiểu lầm, cũng sẽ không cảm thấy bị Hằng Nga lạnh nhạt.

Tần Thọ âm thầm cảm thán, ở phương diện đối nhân xử thế này, Hằng Nga mạnh hơn hẳn rất nhiều!

Vân Không chân nhân không ngờ Hằng Nga thật sự xưng tên, lập tức vui mừng không thôi, đang muốn nói gì đó thì nghe con thỏ trong ngực Hằng Nga đột nhiên mở miệng.

-Vân Không Sơn Vân Không chân nhân à, của gái mà không mang quà sao?

Vân Không chân nhân sững sờ, hẳn tu tiên nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được cái thứ không biết xấu hổ đến như vậy! Mới gặp mặt đã đòi lễ vật, da mặt đâu?

Tần Thọ thấy Vân Không chân nhân ngẩn người, hừ hừ nói:

-Có thấy Xích Cước đại tiên vừa mới rời đi không? Hẳn đến bắt con hươu, liền đưa một món lễ vật cho ta. Đừng nói với ta là người còn trâu bò hơn cả Xích Cước đại tiên đấy nhé, gặp mặt không tặng lễ.

Tần Thọ thấy đuối là đuối không đi rồi, không thể để cô em kia nhả mình nói chuyện không công với hẳn được, nhất định phải bắt hẳn trả giá đắt.

Vân Không chân nhân nghe xong giật nảy mình!

Địa vị của Xích Cước đại tiên cao hơn nhiều so với Tần Thọ nghĩ!

Tại Thiên Đình, một tầng chính là khoảng cách giữa trời và đất, c

òn Kim Tiên và Đại La Kim Tiên lại cách nhau tới chín tầng trời!

Mà Vân Không chân nhân chẳng qua cũng chỉ là một gã Nhân Tiên, Nhân Tiên đối mặt với Đại La Kim Tiên... đến bắt chân hần cũn đang run rẩy...

Đừng nói so được với Xích Cước đại tiên, ngay cả nói một câu Xích Cước đại tiên không được hần cũng không dám.

Thế là, Vân Không chân nhân vội vàng nói:

-Đừng có nói bậy, Xích Cước đại tiên chính là sao trên trời, tiểu tiên nào dám so sánh với ngài. Đã ngài ấy cũng tặng quà thì tất nhiên tiểu tiên sẽ không keo kiệt...

Sau đó Vân Không chân nhân móc ra một khối bích ngọc phi thúy, đưa cho Hằng Nga nói:

-Tiên tử, đây là Bích Hải Thạch ở Bắc Hải, xin hãy nhận lấy.

Tần Thọ da mặt dày chứ Hằng Nga cũng không muốn mất mặt như vậy, vội vàng xua tay đáp:

-Chân nhân nói đùa, tiểu tiên nào có tài đức gì để chân nhân tặng lễ.

Thật ra là Vân Không chân nhân đang tiếc đứt ruột ra đây, vừa nghe nói như thế, thật có ý muốn thu hồi lại, kết quả trên tay đã không còn cục đá nữa rồi!

Vân Không chân nhân cúi đầu xem xét, đã thấy con thỏ kia cầm cục đá trên tay, thầm nói:

-Cái thứ đồ chơi này rất đáng tiền hả?

Vân Không chân nhân nghe xong, lập tức khó chịu, đây là xem th

ường hấn sao?

Thế là, Vân Không chân nhân hơi ngửa đầu nói:

-Buồn cười, đây chính là trân phẩm qua trăm vạn năm cọ rửa dưới đáy biển Bắc Hải ép ra, cứng rắn vô cùng, chính là nguyên liệu để luyện chế pháp bảo trân phẩm vô thượng...

Lời còn chưa nói xong đã nghe răng rắc một tiếng!

Vân Không chân nhân cúi đầu nhìn lại theo bản năng, chỉ thấy trong tay con thỏ kia cầm một cục đá, miệng rắc rắc nhai nuốt lấy cái gì.

Nhìn lại thì thấy viên đá trên tay hấn đã bị ngoạm mất một góc...

Vân Không chân nhân lập tức tròn tròn mắt, sau đó xoa xoa mắt nhìn kỹ một chút, cục đá đích thật là thiếu một mảng.

Tiếp đó hấn thấy con thỏ kia mở miệng rộng ra, răng rắc, gặm miếng tiếp theo trên viên đá, sau đó nhai cốt ca cốt kết đồng thời cảm thán:

-Vị hải sản, đúng thật sự là hàng trong biển.

Nhất cử nhất động kia giống như một người đứng ở đó gặm bánh bao...

Một khắc trước hấn còn ba hoa Bích Hải Thạch cứng rắn lắm này nọ kia, một khắc sau đã bị người ta gặm như gặm bánh bao...

Vân Không chân nhân chỉ cảm thấy mặt mo nóng rát...

Càng muốn chết là, kia con thỏ ngẩng đầu, mặt ngu ngơ mà hỏi:

-Chân nhân, người vừa mới nói tới cái gì cứng rắn vô cùng, cái gì

mà trăn phẩm các thứ...?

Vân Không chân nhân nhìn con thỏ có vẻ ngây ngô thuần chân, n hưng hẳn biết tên cháu trai này cố ý! Cố ý giả bộ không nghe rồi hỏi lại! Đáng chết! Tiện nhân!!!

Có điều Vân Không chân nhân cũng thấy rõ, mặc dù cái con thỏ này rất khôn nặn, nhưng răng lợi ghê gớm như vậy cũng thực sự dọa người...

Mặt mo của Vân Không chân nhân đỏ rực, lúng túng vội ho một tiếng nói:

-Không có gì, ai nha, mau nhìn kia, nhiều tiên nhân quá!

Vân Không chân nhân tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác, c hỉ vào đám tiên nhân bốn phía kêu lên.

Hai mắt Tàn Thọ trợn trắng một cái, cái năng lực nói sang chuyện khác này quá kém...

Hằng Nga thì lại thông cảm cho người ta, cũng lảng sang chuyện khác theo, mỉm cười nói:

-Đúng vậy, thật nhiều tiên nhân.

Vân Không chân nhân lại nói tiếp:

-Đây là lần đầu tiên tiên tử tới tham gia thịnh hội lễ Tết Trung Nguyên đúng không?

Hằng Nga thật thà trả lời:

-Nhãn lực của chân nhân thật tốt, đúng là lần đầu tiên tiểu tiên tới, rất lạ lẫm với nơi này.

Vân Không chân nhân ha ha cười nói:

-Tiểu tiên bất tài, chỉ là đã tới nơi này mấy lần, vừa vặn có thể chỉ đường cho tiên tử.

Nói xong, Vân Không chân nhân muốn ghé sát vào tới. Thấy thế Tàn Thọ liền nghiêm mặt, tiểu tử, ngươi còn muốn đi tới chiếm tiện nghi sao?

Thế là Tàn Thọ nói:

-Quy củ nhà chúng ta là một món lễ vật tới gần một mét, trong phạm vi mười thước, tất cả sinh vật giống đực không được đi vào. Đúng, lễ vật cũng là có điều kiện, phải là lễ vật ta không cần nổi mũi được.

Vân Không chân nhân nghe xong, lập tức khẽ run rẩy, Bích Hải Thạch đã là thứ cứng rắn nhất trên người hắn. Muốn cứng hơn nữa thì phải là thành phẩm. Hắn nhưng không nổi...

Thế là Vân Không chân nhân cũng không tới gần nữa, trên mặt vết đỏ đầy xấu hổ.

Hằng Nga thấy thế, cũng suýt chút nữa bật cười, thế nhưng vẫn nói tránh đi:

-Chân nhân, vị tiên nhân kia thật phô trương.

Vân Không chân nhân tập trung nhìn qua, cười nói:

-Đây không phải là tiên nhân lợi hại gì, chỉ là pháp bảo tương đối đẹp mà thôi. Đó là Đông Hải chân nhân, hắn thích những thứ hoa lệ. Trên thực tế, đại đa số thần tiên có bản lĩnh sẽ không rêu rao như thế. Thậm chí một số cường giả chân chính còn sẽ không đi đến Nam Thiên Môn, bởi vì vốn dĩ bọn họ cư ngụ ở bên trong. Thời gian này tới đây, đại đa số đều là một số tiên nhân bình thường tới

tham gia náo nhiệt mà thôi. Vì thế rất ít khi gặp được Đại La Kim Tiên như Xích Cước đại tiên.

-Đương nhiên, không phải nói tán tiên không có cao thủ, trong số tán tiên cũng có cường giả.

-Ví dụ như Trần Nguyên đại tiên là sư tổ ở Địa Tiên, Khương Tử Nha nổi danh trong một trận chiến phong thần, thọ tinh Nam Cực Tiên Ông, Tiểu Trương thái tử và ngũ đại Thần Long, lão mẫu của Lê Sơn, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, con trai thứ chín của Nguyên Thủy Thiên Vương, Thần Tiêu bát đế... Những tán tiên này đều có đạo thống của chính mình ở dưới hạ giới, thành tiên làm tổ một phương, lại vô cùng tiêu dao tự tại. Thế nhưng, bọn họ đều là nhân vật thần nhân, tới lui nhanh như điện, cho dù có đi qua bên cạnh chúng ta, chúng ta cũng không nhìn thấy.

Chương 35: Tứ Hải Tôm Hùm Tinh tê cay

Chương 35: Tứ Hải Tôm Hùm Tinh tê cay.

Ba người vừa bay vừa trò chuyện, Tàn Thọ cũng có thêm được một tầng kiến thức về thế giới này, nghe đến là say sưa hứng thú.

Cùng lúc đó có một lão tăng trước mặt chặn đường của Xích Cước đại tiên.

-A di đà phật, đại tiên tạm dừng bước.

Lão tăng cười ha hả nói.

Xích Cước đại tiên bắt đầu nói:

-Lão gia hỏa nhà ngươi, đi lại cũng thật nhanh.

Lão tăng đáp:

-Đại tiên, bản tăng cũng không giả bộ ngớ ngẩn nữa, chỉ hỏi ngài một câu, rốt cuộc thì con thỏ kia có lai lịch gì? Người khác không biết, nhưng bản tăng có nghe được một chút tin tức...

-Lai lịch gì, ngươi không biết tự mình nhìn sao?

Xích Cước đại tiên cười ha hả nói.

Lão tăng lắc đầu:

-Thiên cơ trên người con thỏ loạn rồi, ta cũng không thấy rõ. Nhưng ta nghe người khác nói, cầu phi thăng bị người ta động tay chân, có người nhìn thấy con thỏ trên cung trăng. Hồi trước, khi Thái Bạch Kim Tinh trở về Lăng Tiêu bảo điện bẩm báo, cũng nhắc tới một con thỏ. Thái độ của Ngọc Đế lúc đó rất kỳ quái, không giống với bình thường. Lão gia hỏa ngài bình thường không tới Nam Thiên Môn nay đột nhiên lại chạy tới, liền khiến bản tăng không thể không suy đoán.

Xích Cước đại tiên giơ ngón tay cái lên nói:

-Ghe gớm, hòa thượng không đi niệm kinh, cả ngày suy nghĩ nhiều như vậy, ngươi không mệt sao?

-Mệt chứ, nhưng trong lòng có nghi hoặc, luôn muốn làm rõ ràng.

- Lão tăng đáp.

Xích Cước Đại Tiên lắc đầu nói:

-Đoán không ra thì đừng đoán nữa, thuận theo tự nhiên đi.

-Sao ta lại cảm thấy, ngài có chút dính dáng tới nó vậy?

Lão tăng hí hí mắt.

Xích Cước đại tiên cười nói:

-Gặp nhau chính là duyên phận, chạm mặt cũng coi như là có dính dáng đi?

Lão tăng gật gật đầu:

-Coi như ta tin lời nói ma quỷ của ngài đi.

Xích Cước đại tiên bắt đắc dĩ một trận, chỉ là sau khi suy nghĩ vẫn bổ sung thêm một câu:

-Lão gia hỏa, cùng là đồng đạo, ta tặng ngươi một câu: tránh xa con thỏ một chút.

Nói xong, Xích Cước đại tiên hóa thành một đạo hoàng quang rời đi.

Lão tăng hơi sững sờ, sau đó lắc lắc đầu nói:

-Bản tăng chỉ hiếu kỳ chứ cũng không phải là nhắm tới nhân quả. Chỉ là, rốt cuộc con thỏ này có lai lịch gì... lại có người dám mạo phạm cấm kỵ của Thiên Đình, động tay chân trên cầu phi thăng, k hỏ nào quá... Chỉ hi vọng thế đạo này đừng loạn mới tốt, a di đà phật...

Cùng lúc đó, bên phía Tàn Thọ cũng có động tĩnh.

-Ồ? Bên kia thật là náo nhiệt, tòm binh của tướng mở đường, thuyền rồng làm vật kéo, phía trên kia là Tứ Hải Long Vương sao?

Hằng Nga bỗng kinh ngạc hô lên một tiếng, nhìn thuyền rồng lớn ở đằng xa, những nơi thuyền rồng đi qua, tất cả tán tiên lập tức nhường đường, không ai dám cản.

Tần Thọ nghe vậy cũng đứng dậy, phóng tầm mắt tới.

Chỉ thấy trong bầu trời sao, một chiếc thuyền đầu rồng rất lớn, kéo một vành đai nước màu xanh lam, thần tốc bay tới!

Trong chớp mắt, đã tới trước mặt rồi!

Vân Không chân nhân chào hỏi Hằng Nga một tiếng, trốn tránh.

Hai người tránh sang một bên, Tần Thọ nhìn rõ diện mạo người trên thuyền, chỉ thấy trên thuyền vô số tôm binh của tướng, trên đầu thuyền có một cái bàn chế tác bằng vàng ngọc, bốn phía bàn là bốn vị quái nhân thân người đầu rồng mặc long bào đang ngồi.

Nhìn cảnh này, Tần Thọ biết, đây là cách ăn mặc của Long Vương trong phim truyền hình! Lẽ nào thực sự là Tứ Hải Long Vương tới sao?

Vân Không chân nhân nói:

-Nhãn lực của tiên tử thật tốt, đây đúng là Tứ Hải Long Vương, nhưng tôm binh của tướng không phải là thật, đều là pháp bảo của t huyền Tứ Hải Du Long kia tạo ra, là người rồi có sức công kích rất lớn. Dù sao, bọn họ là lên Thiên Đình, nếu mang theo tôm binh của tướng thì chẳng phải là giống như muốn tạo phản sao?

Hằng Nga bừng tỉnh đại ngộ...

Tần Thọ lại cảm thán nói:

-Trông xấu như vậy còn ra ngoài đắc ý khoe khoang, làm khó bọn

họ rồi.

Lời này vừa nói, Vân Không chân nhân bị dọa run cầm cập, vội vàng rời đi, sợ câu nói này rước họa vào cả thân mình.

Đồng thời, bốn vị Tứ Đại Long Vương đang trò chuyện trên thuyền cũng quay đầu nhìn lại!

Mắt bốn người rất lớn, ánh mắt như đuốc, vô cùng uy nghiêm!

Hằng Nga muốn bảo vệ Tàn Thộ theo bản năng, Tàn Thộ cũng không ngờ rằng tai của mấy con hàng này thính như vậy! Thế nhưng Tàn Thộ cũng không sợ, ngược lại cười ha ha, ưỡn ngực một cái!

Tứ Hải Long Vương cũng là Ngô Cương chỉ tên có thể bắt nạt, mà Ngô Cương còn ghi chú rồi, yên tâm bắt nạt, có chuyện hấn gán h!

Mặc dù, từ trước tới nay quan hệ của Tàn Thộ và Ngô Cương đều rất vi diệu, nhưng hai người đều hiểu, trên cung trăng quá tịch mịch. Nói bọn họ là đối địch, chỉ bằng nói là tự mình kiếm chuyện vui đùa...

Hai người càng giống một loại bạn vong niên đặc biệt, lúc ở cùng nhau có thể đánh lên tới tận trời, nhưng chia xa rồi...

Chung quy cùng là mấy tên quỷ xui xẻo trên cung trăng nên là rất dễ ý đối phương.

Cho nên, kẻ mà Ngô Cương muốn trêu chọc, tự nhiên Tàn Thộ sẽ không bỏ qua, hơn nữa, cũng không nguy hiểm.

Tàn Ngộ ưỡn ngực một cái, bốn vị Long Vương giống như nhìn thấy quỷ vậy, kinh hô một tiếng, quay đầu, thuyền rồng đột nhiên tăng tốc, vèo một cái đã chạy xa rồi...

Tần Thọ ngẩn ra, hắn còn chưa làm cái gì mà sao đối phương đã c
hạy mất rồi? Lẽ nào là lệnh bài? Không đúng, trên đường trừ Xích
h Cước đại tiên hơi có hứng thú với lệnh bài này, những người cò
n lại hoàn toàn không hề có phản ứng mà. Lẽ nào là sợi dây trên l
ệnh bài? Hình như Xích Cước đại tiên dùng thứ đồ chơi này để câ
u rồng...

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Bọn họ thực sự là Tứ Hải Long Vương chứ không phải là Tứ Hải
Tôm Hùm Tinh tê cay giả mạo?

Vân Không chân nhân cũng ngẩn ra. Hắn không ngờ rằng đường
đường là Tứ Hải Long Vương, vậy mà sau khi nhìn thấy Tần Thọ
với Hằng Nga lại chạy nhanh hơn cả thỏ. Nhưng hắn là một kẻ th
ông minh, kẻ mà đến Tứ Hải Long Vương cũng sợ hãi kiêng kỵ n
hư vậy có thể là người bình thường được sao? Lúc hắn nhìn lại Tầ
n Thọ và Hằng Nga, đã không dám có ý nghĩ không an phận nữa r
ồi. Thành thành thật thật làm người dẫn đường giữ cửa...

Tần Thọ vốn tưởng rằng, chuyện lộn xộn coi như xong rồi.

Kết quả, Tần Thọ vẫn hơi xem thường mị lực của Hằng Nga...

Mới đi được một lúc, một vị tiên nhân cười khởng tước bay tới tr
ước mặt Tần Thọ, vô cùng bảnh chọe lưu lại cho bọn họ một bóng
lưng thẳng.

Vốn dĩ, đây cũng chẳng có gì, dù sao cũng thần tiên, bay tới bay l
ui, trên trời cũng không có đường, mọi người tùy ý bay.

Nhưng vấn đề tới rồi, cứ một lúc tên bảnh chọe này lại bay tới trư
ớc mặt bọn họ...

Tần Thọ nhìn liên tục, một lúc lâu sau, cuối cùng không chịu nổi
nữa, gọi lớn:

-Rốt cuộc là người đi đâu đây? Bay qua bay lại trước mặt bọn ta làm gì? Khoe lưng đẹp sao?

Vị tiên nhân kia nghe vậy, mặt đỏ lên, ho một tiếng nói:

-Lạc đường rồi, lạc đường rồi, dám hỏi vị tiên tử này, Nam Thiên Môn đi như thế nào?

Tần Thộ nghe xong, đảo hai mắt quay qua hỏi Vân Không chân nhân nói:

-Tiên nhân các người đều là kẻ mù à? Cửa to như vậy, không nhìn thấy sao?

Vân Không chân nhân cười hê hê đáp:

-Mù có chọn lọc...

Mặt gã tiên nhân cười khởng tước lập tức đỏ lên một mảng, nhìn giống như mộng khỉ vậy.

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Được rồi, người đừng ở trước mặt bọn ta đom đóm nữa, tán tỉnh cũng đừng nghĩ, tránh càng xa càng tốt đi. Nếu như còn mặt dày, Vân Không, người giảng giải quy củ cho hắn!

Vân Không chân nhân sừng sốt, hắn trở thành tùy tùng từ lúc nào vậy? Nhưng có vẻ như, tùy tùng cũng thân cận hơn một chút so với kẻ sau mộng đi.

Chương 36: Con thỏ khôn nạn

Chương 36: Con thỏ khôn nạn

Bởi vậy Vân Không chân nhân ho một tiếng để che đi sự ngượng ngùng, sau đó dùng giọng của một người cũ đang giáo huấn người mới:

-Cách xa mười trở ra, từ mười mét mà cứ lại gần tiên tử một mét thì nộp cho con thỏ này một món pháp bảo. Nếu không thì khỏi bàn ...

Tiên nhân cười không tức nhất thời ngậy người:

-Có quy tắc này sao?

-Đó là quy tắc nhà chúng ta. Tàn Thọ vênh mặt đáp.

-Nếu ta không đưa thì sao? Ta cứ đi theo thì sao? - Bên kia có chú tiểu tuấn.

Tàn Thọ đáp:

-Chẳng sao cả, lát ghi tên ngươi lại, đợi đến thịnh hội Tết Trung Nguyên ta sẽ đi cáo trạng ngươi. Đường đường là một tiên nhân mà cứ bám theo một nữ tử mưu đồ làm loạn.

Bên kia lại đờ ra một lúc, nếu hắn làm vậy thật thì cũng khó mà đi giải thích, có những chuyện mọi người để trong bụng ngầm hiểu thì không sao, nhưng khi lôi nó ra thì quả thật là vấn đề lớn.

Bởi vậy hắn xuống nước:

-Người giỏi lắm! Pháp bảo này hôm qua ta mới có được, tặng lại cho người đấy.

Tần Thộ vội vàng nhận lấy xem xét, đó là một thanh tiểu kiếm.

Tần Thộ và Hằng Nga đều không biết xem hàng, nhưng vẫn có người biết!

Bởi vậy Tần Thộ lập tức hỏi Vân Không chân nhân:

-Vân Không, người nhìn cây kiếm này xem, có vẻ như nó còn tốt hơn cái mà người cho ta.

Vân Không chân nhân vừa nghe đã rối lên, sao có thể mất mặt trước mỹ nữ được? Bởi vậy nói:

-Không thể nào, của ta là Bích Hải Thạch, nặn bừa ra thứ gì cũng mạnh hơn cái món pháp khí phế phẩm này!

-Người cho hẳn ta Bích Hải Thạch ư? - Tiên nhân cười không tức c hoảng sợ hỏi.

Vân Không chân nhân vênh mặt đáp:

-Đương nhiên rồi! Nói thật, cái thứ này mà người cũng lấy ra cho người khác xem được, thật là xấu hổ thay cho người.

Mặt tiên nhân cười không tức đỏ bừng:

-Cái này...

Tần Thộ thấy vậy, liếc bên kia một cái nói:

-Không hề có chút thành ý nào, người còn giả bộ gì chứ? Té ra chổ khác đi.

-Đợi chút, ai nói ta không có thành ý chứ? Cái vừa nãy là món kh
ai vị thôi, đây mới là lễ gặp mặt. - Tiên nhân cười khởng tước cấn
răng lấy ra một khối kim loại màu đen:

-Đây là Thái Ất Huyền Kim Thiết, độ cứng không hề kém so với
Bích Hải Thạch, độ bền khỏi nói, chỉ cần một chút thôi cũng có th
ể khiến pháp bảo sắc nhọn vô cùng, chém sắt như bùn.

Cạch!

Tiên nhân cười khởng tước còn chưa chém gió xong đã nghe một
tiếng kêu vang giòn, cúi xuống nhìn đã thấy con thỏ đang cho Thá
i Ất Huyền Kim của hắn vào miệng, gặm mất một miếng rồi nhai
nhai, sau đó ăn liên mồm.

Thấy tiên nhân cười khởng tước đi tới, Tần Thộ nói:

-Người vừa nói nó rất cứng?

Tiên nhân cười khởng tước nuốt nước miếng rồi nói:

-Cũng tạm được...

Tần Thộ đáp:

-Hoàn toàn chính xác là tạm được, tính cho người một cái. Đi the
o đi.

Tần Thộ hất tay, Hằng Nga tiếp tục mở đường, chỉ là bên cạnh có
thêm hai tiên nhân mặt đen xì, hai con hàng này đang truyền âm c
ho nhau trò chuyện.

-Đạo hữu, con thỏ này bịp như vậy, sao người không nhắc nhở ta?

-Ta nói liệu người có tin không? Mẹ nó, lần này về núi, việc đầu ti
ên là phải ăn hai con thỏ để hạ giận đã. Bích Hải Thạch của ta... c

ứ thế bị nó cuốn đi.

-Thái Ất Huyền Kim của ta nữa, ài... Làm cho ta thương tâm nhất là, đưa ra thứ quý giá như vậy mà thậm chí ngay cả một điểm bột nước cũng không đánh ra. Đều tại con thỏ chết tiệt, sao răng lợi có thể tốt như vậy?

-Đúng vậy, con thỏ này quá vô liêm sỉ.

...

Mặc kệ hai tên oán khí trùng thiên ở phía sau, Tàn Thọ nhận thấy người xuất hiện ở phía trước Hằng Nga càng ngày càng nhiều, người thì làm màu cười thứ pháp bảo lung linh óng ánh đi qua, kẻ thì tỏ vẻ thâm trầm, giẫm lên tường vân chấp tay sau lưng, còn có...

-Vị đại gia này, râu người đã dài chạm đất rồi, không tham dự có được không? - Tàn Thọ không nhịn được nói.

Lão thần tiên quay đầu lại đáp:

-Bổn tiên chỉ đi ngang qua mà thôi.

-Mặt người dày vậy sao, tưởng là đổi bộ quần áo là không ai nhận ra người nữa à? Nói cho người biết, người có thay cả quần lót đi nữa thì ta vẫn nhận ra! - Tàn Thọ kêu lên.

Mặt lão thần tiên đầy xấu hổ.

Tàn Thọ xoa xoa hai đầu lông mày rồi nói:

-Ta bảo này... có phải các người tu tiên nhiều quá nên tu mất cả EQ rồi không? Toàn mấy cái vỏ rỗng, lượn lờ trước mặt chúng ta là m gì? Nói thẳng ra thì không phải là tán gái sao? Trực tiếp chút đi được không? Xích Cước đại tiên vừa tới là tặng lễ, bắt chuyện. Còn hai vị này thì người tặng Bích Hải Thạch, người tặng Thái Ất

Huyền Kim mới may mắn được đi theo. Còn các người thì hay rồi, hai cái móng vuốt trông không lại cứ vật vờ trước mặt, định làm gì hả? Cua gái mà không đem tiền, làm thần tiên mà nghèo như các người thì ta cũng thấy xấu hổ thay!

-Con thỏ chết tiệt này từ đâu ra vậy? Sao nói khó nghe quá. - Một gã thần tiên râu rậm mặt đen nói.

Tần Thọ quét qua một lượt người hấn, nói:

-Nếu đám người này ra hậu hoa viên nhà ngươi, nhìn chăm chăm vợ ngươi đang đi tản bộ thì ngươi sẽ làm gì?

Gã thần tiên đen nhánh nghe xong, lập tức ghen lời... xem chừng, hấn sẽ lập tức cầm vũ khí mở PK.

Đương nhiên Tần Thọ cũng muốn cầm vũ khí lên, nhưng sao đánh lại đám người này chứ! Không thu được lễ, đám hàng này thì vẫn đi theo, Tần Thọ và Hằng Nga cũng chẳng có cách nào. Chắc cũng không thể đang thịnh hội lễ Trung Thu đi cáo trạng thật. Toàn các đại mà đem chuyện này cáo họ? Mà cũng chắc gì có cơ hội cho mình nói chứ?

Không thể khiến bọn chúng thịt đau vậy thì để đối phương đau lòng đi, đây mới là tính toán nhỏ nhất của Tần Thọ!

Bởi vậy Tần Thọ nói:

-Được rồi, hoặc là đưa tiền, hoặc là xéo đi! Bộ mặt các người ta nhìn hết rồi, tán gái không đem tiền, mấy tên nghèo kiết xác này có làm quỷ thần tiên ta cũng nhớ kỹ, đợi tới lễ Trung Thu ta sẽ giúp các người được nổi tiếng.

Vốn dĩ người đi theo Hằng Nga không nhiều, chủ yếu là mấy gã đi theo hóng, nhưng Tần Thọ nói vậy thì người đến hóng lại càng nhiều thêm.

Nghe Tần Thộ nói vậy, mặt người nào cũng tối sầm lại...

-Cái con thỏ khôn nạn này, theo lời nó, nếu không nộp tiền mà đi thì chính là ma nghèo sao? Mà còn bị nó cáo trạng ở thịnh hội tết Trung Nguyên sao?

-Việc này mà truyền ra thì còn mặt mũi nào mà ra đường nữa?

-Mất hết thể diện...

Trong lúc nhất thời đám người ai nấy đều đau khổ nhận ra rằng bọn họ chỉ đi theo hóng chuyện mà cũng bị rơi vào hố rồi.

-Xem như người ghê gớm! - Lão thần tiên chửi một câu rồi vút cho Tần Thộ một món bảo bối, đó là một cây đèn lưu li.

Tần Thộ liếc sang Vân Không chân nhân hỏi:

-So với Bích Hải Thạch thì món bảo bối này thế nào?

-Lão thần tiên trợn ngược hai mắt đáp:

-Không hề thua kém Bích Hải Thạch của hần, đây là hàng tốt đấy.

Tên tán tiên mặt đen thấy vậy, ánh mắt lóe lên tính toán, nếu từng người đưa đồ cho con thỏ này thì chắc chắn nó sẽ đem từng cái ra so bì. Khi đó ai cho thứ kém nhất thì chắc chắn sẽ mất mặt. Nhưng nếu nhân lúc nước đục bắt cá, cho nó chút đồ dỏm thì chẳng phải cũng xong sao?

Cũng không ít người nghĩ như vậy, bởi vậy bọn hần nhìn nhau, đề u hiểu ý nhau nên gật đầu thể hiện đồng ý.

Bởi vậy tên tán tiên mặt đen nhân lúc Tần Thộ đang nói chuyện với lão thần tiên thì đứng ra bảo:

-Con thỏ, tiếp pháp bảo!

Chương 37: Bàn đạo chết thì đạo hữu cũng phải chết

Chương 37: Bàn đạo chết, đạo hữu cũng phải chết.

Sau đó ai nấy nườm nượp theo đuôi gã tán tiên kia, cùng một lúc pháp bảo ngập trời, sắc màu rực rỡ, khiến cho Tàn Thọ hoa hết cả mắt.

Hằng Nga che miệng, vẻ mặt như không thể nào tin nổi vậy, có năm mơ nàng cũng chẳng dám nghĩ pháp bảo lại kiếm dễ như thế. Mặc dù có hơi ám muội nhưng vì chữa bệnh cho Tàn Thọ thì mất mặt một chút cũng chẳng sao.

Tàn Thọ thì chẳng nghĩ nhiều, vì mạng sống thì bao nhiêu pháp bảo đều lấy hết.

Nhưng Tàn Thọ nhận ra rằng, Bích Hải Thạch, Thái Ất Huyền Kim nghe thì hay nhưng ăn vào thấy cũng chẳng có bao nhiêu nguyên khí. Thậm chí còn kém xa so với thứ pháp bảo kém nhất của Thái Bạch Kim Tinh chứ chưa nói tới cái đại lung của Ngô Cương...

Tàn Thọ cũng hiểu rằng, đám tán tiên này là thuộc tầng lớp thấp nhất, chẳng thể có thứ gì tốt được. Kể cả có thì cũng chẳng đời nào mang đi tán gái. Máy thứ vứt cho hắn hầu như toàn là đồ bỏ đi.

Nhưng Tàn Thọ vẫn chấp nhận hết.

Điều khiến Tần Thộ vui vẻ hơn là...

Lão thần tiên bỗng gọi vị tiên qua đường ở phía xa:

-Ôi, chẳng phải Liễu chân quân sao? Mau qua đây, có kịch hay để xem này.

Liễu chân quân không hề biết mình đang bị gài bẫy, hớn hờ chạy qua hỏi:

-Có gì hay vậy? Ôi, vị tiên tử này thật là xinh đẹp!

Sau đó thấy con thỏ giơ tay lên nói:

-Có xinh đẹp không? Mọi người tới ngắm tiên tử đều trả tiền, người tới rồi thì cũng cho ít gì chứ?

Liễu chân quân sững người lại, sau đó thì đám tán tiên vừa vị lừa cũng chạy tới với suy nghĩ rằng bản đạo chết rồi thì đạo hữu cũng phải chết theo, ai nấy đều nói rằng gặp tiên tử không tặng lễ thật mất mặt, đến Xích Cước đại tiên còn tặng lễ nữa là...

Tóm lại là đồn Liễu chân quân vào thế khó xử, không đưa con thỏ chút gì thì bị cho là nhỏ mọn, keo kiệt, lưu manh...

Đám thần tiên cần nhất là tấm da mặt này, bởi vậy dù hẳn biết rằng mình đã bị lũ hỗn đản này lừa rồi cũng chỉ có thể khóc thầm trong lòng, miễn cưỡng đưa cho Tần Thộ một món bảo bối.

Tần Thộ nhận lấy rồi hí hửng thưởng thức.

Nhưng Liễu chân quân đã không thể kìm nén được tức giận, quát lớn lên một tiếng:

-Tên lão quỷ này, ăn một chương của ta! Tên khốn nhà ngươi bị l

ừa liền chạy tới lừa bốn chân quân?

-Ha ha ha... Bần đạo chết rồi thì đạo hữu có thể thoát sao? Ha ha ha...

-Ta đánh chết ngươi!

-Khoan đã, kia chẳng phải là Tam Miếu chân nhân sao? Lão thần tiên bỗng kêu lên.

Liễu chân quân nói:

-Ừ, hình như phải, ừ...ừ?

-He he.

-Hê hê...

Đợi lát nữa khi Tam Miếu chân nhân tặng lễ vật xong sẽ có cuộc truy sát ngàn dặm, và chẳng lâu nữa, hắn ta và hai tên khốn nữa lại bị người khác truy sát...

Không chỉ là lão thần tiên hay Liễu chân quân, mà tất cả mọi người đều trên tư tưởng thà ngu cả lũ còn hơn ngu một mình để khỏi ai phải cười nhạo ai. Phàm là ai qua đường mà quen biết đều lừa sang đây, sau đó sẽ là khung cảnh náo nhiệt, hỗn loạn...

Còn kẻ đầu tên ra nguồn cơn chuyện này là Tàn Thọ và Hằng Nga thì nhìn nhau rồi vội chuồn mất.

Đợi khi đám tán tiên phát hiện ra con thỏ và mỹ nữ đều chạy rồi mới định thần lại, sau đó đồng thanh bảo nhau:

-Chuyện hôm nay tuyệt đối đừng để lộ ra ngoài!

-Có đánh chết cũng không nói! Liễu chân quân quả quyết nói.

-Nhưng cứ nghĩ tới con thỏ là ta lại tức! Hầu như thứ gì của chúng ta cũng bị nó lấy mất rồi! Vân Không chân nhân thêm vào.

-Còn không phải sao, một đám lão già như chúng ta lại bị một con thỏ nhãi ranh hớ, việc này mà để lộ ra thì còn mặt mũi nào nữa!

-Vậy thì đừng nói nữa, sau này có cơ hội sẽ xử con thỏ đó.

-Đúng, cứ vậy đi!

-Cứ tưởng thần tiên đều là tiên phong đạo cốt. Ai ngờ đám hàng này khi tiện lên thì ta cũng phải phục. - Tàn Thọ cảm thán nói.

Hằng Nga vỗ ngực đáp:

-Ta cũng không ngờ cục diện lại thành ra như thế, thật là... không dám nghĩ tới. Nhưng lần sau em không được làm bừa nữa, vừa rồi ta sợ chết mất, cứ lo đám thần tiên đó tức giận làm thịt em luôn.

Tàn Thọ thì không nghĩ vậy:

-Đừng lo, ta đã tính cả rồi!

Quả thật qua bài học này Tàn Thọ đã có thêm nhiều kinh nghiệm. Hắn thấy rằng mình đã quá đề cao thần tiên, bọn họ cũng chưa bao giờ bỏ được hỉ nộ ái ố, vẫn rất yêu cái đẹp, vẫn là con người chứ không phải thứ quy tắc vô tình! Nhìn theo khía cạnh khác thì Tàn Thọ lại thấy rất thoải mái. Hắn thực sự rất sợ gặp phải một đám thần tiên mà không màng thất tình lục dục như rô bốt vậy, nếu vậy thì thế giới này thật là đáng sợ.

Hễ vẫn là người thì Tàn Thọ không việc gì phải sợ nữa, xét về độ hiểu biết về nam nhân thì hắn hơn hẳn Hằng Nga.

Hai người vừa đi vừa nói, vòng qua một đám mây lớn thì khung c

ảnh trắng lệt hùnh vĩ hiện lên trước mắt.

Tần Thọ mở to mắt ra hết cỡ! Há mồm, lòng nghĩ: “Mẹ nó, sao mình xuyên không mà không đem theo điện thoại nhỉ? Không thì đã có thể đăng ảnh lên cho bạn bè xem, có thể chém gió đến hết đời rồi.

Ngay cả Hằng Nga cũng không kìm nổi cảm xúc, lấy tay che cái miệng nhỏ lại.

Trong bóng tối lạnh lẽo là một tòa thiên môn khổng lồ đứng sừng sững giữa trời, không biết cái cổng đó cao bao nhiêu, Tần Thọ tới gần nhìn lên mà không thấy đỉnh của nó ở đâu.

Tổng cộng 18 cây cột, trên mỗi cây cột đều khắc hình ảnh rồng bay phượng múa, trông hết sức uy nghiêm, lộng lẫy.

Từ xa cũng có thể nhìn rõ mấy chữ ghi trên cổng, sáng chói như mặt trời đứng giữa những vì sao: Nam Thiên Môn!

-Đây chính là Nam Thiên Môn ư? Không biết ăn nó xong có thể nạp vào bao nhiêu nguyên khí nhỉ. - Tần Thọ lẩm bẩm tính.

Người ta nói không sai: rượu đủ thì nghĩ tới no cơm, Tần Thọ đang đứng trên bờ vực của sự chết đói, bởi vậy trong đầu hẳn chỉ có thể nghĩ tới việc ăn mà thôi!

Hằng Nga thốt lên:

-Cái cổng thật là lớn...

Tần Thọ lắc đầu, phụ nữ chỉ thích vẻ bề ngoài mà không xem xét bản chất, cái cổng đó có to cỡ nào đi nữa mà không ăn được thì có ích gì?

-Xin dừng bước! Đây là Nam Thiên Môn! Không được tự ý vào!

Một giọng nói rất lớn truyền đến khiến hai người đang thì thầm bỗng tĩnh lại.

Hằng Nga bị chấn động làm cho sợ tái cả mặt, suýt nữa thì ngã quỵ.

Còn Tần Thộ thì khác hơn, chỉ thấy tiếng này rất ồn, nhưng thấy Hằng Nga bị như vậy thì hắn bỗng phát hỏa, nhưng hắn hiểu rằng bây giờ đang không có thực lực thì cứ ra vẻ đáng thương, đừng đi gây sự là tốt nhất.

Hằng Nga chịu đựng thế là đủ rồi, hắn đừng đi gây thêm rắc rối nữa, bởi vậy lòng hắn nghĩ: “Cái loa nhà nào không xích lại, để nó thành tinh rồi? Hết cái gì mà hét?”

Đồng thời Tần Thộ thấy dưới Nam Thiên Môn có một vị thần tướng đứng đó không nhúc nhích, trang nghiêm như một bức tượng.

Chương 38: Con thỏ ở lại

Chương 38: Con thỏ ở lại

Tần Thộ nhìn kỹ, lập tức hiểu được rằng, trong thần thoại, Nam Thiên Môn đúng là được canh giữ bởi bốn vị đại thần tướng, cũng chính là Ma gia tứ tướng, tứ đại Thiên Vương trong miệng người đời.

Tứ tướng chính là bốn huynh đệ của nhà họ Ma theo thứ tự là mặt như cua sổng, râu như dây đồng, cầm trong tay Thanh Phong bảo

kiếm đứng ở phía nam - Tăng Trường Thiên Vương Ma Lễ Thanh.

Dùng một cây thương, trên lưng mang một chiếc đàn tỳ bà mặt Bích Ngọc đứng ở phía đông - Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Hải.

Cầm Hồn Nguyên Châu Tán (giống như cái ô) trong tay đứng ở phía bắc là Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng.

Cuối cùng là dùng hai chiếc kim tiên đứng ở phía tây - Quảng Mục Thiên Vương Ma Lễ Thọ!

Có điều giờ này khắc này chỉ có một người đứng ở trước cửa, đó chính là người cầm hai cây kim tiên trong tay - Ma Lễ Thọ!

Hai mắt Ma Lễ Thọ sáng như đuốc, ánh mắt quét tới đâu là áp lực lớn ép tới đó, hiển nhiên là đang lo lắng cái gì, cho nên Hằng Nga cũng chỉ là không thoải mái chứ cũng không có bị ép đến quỵ xuống. Ngược lại là Tần Thọ lại không có chút cảm giác gì đối với uy áp này. Đôi mắt to gian xảo của hắn mở ra Bảo Đồng quét một lượt trên thân Ma Lễ Thọ, sau đó nước miếng của hắn liền chảy ra ngoài.

Cùng lúc đó Tần Thọ móc ra một món pháp bảo nhét vào miệng ngấu nghiến ăn... bổ sung nguyên khí vừa mới tiêu hao vì bật Bảo Đồng lên.

“Khá lắm, không hổ là tứ đại Thiên Vương, toàn thân trên dưới đều là bảo bối! Mặc dù không có một thân trâu bò như con hàng Ngộ Cương kia, nhưng cũng không quá tệ, tốt hơn nhiều so với Bích Hải Thạch.” Tần Thọ thầm nhủ trong lòng.

Lúc này Hằng Nga cũng lấy lại tinh thần, vội vàng hành lễ nói:

-Thượng thần chớ trách, tiểu tiên xuất thân dân dã, không hiểu quy củ trên Thiên Đình, nếu có chỗ mạo phạm thì xin thượng thần r

ộng lòng tha thứ.

Ma Lễ Thọ cười lạnh nói:

-Tiểu tiên ngươi là tiên gì? Bản thân trấn thủ Nam Thiên Môn vô số tuế nguyệt, nhận biết tất cả chính tiên trên Thiên Đình, sao không nhớ rõ có vị tiên nào như ngươi? Chẳng lẽ là giả mạo chính tiên, muốn trà trộn vào Thiên Đình sao?

Càng nói về sau, giọng nói càng trở nên vô cùng nghiêm khắc, nghiêm nghị quát hỏi.

Hằng Nga bị dọa đến sắc mặt càng trắng bệch, có điều thực chất bên trong con người Hằng Nga cũng không phải là một tiểu nữ tử yếu đuối mà là tính cách gặp mạnh càng mạnh.

Tần Thọ thấp giọng nói:

-Con hàng này có gì đó quái lạ, giống như là đang nhắm vào chúng ta. Chớ nói nhảm với hấn, cho hấn xem thư mời tham dự thịnh hội Tết Trung Nguyên đi.

Hằng Nga gật gật đầu, lấy ra một tờ thư mời màu vàng rồi nói:

-Thượng thần, tiểu tiên chính là một tiên nữ vô danh ở trên mặt trăng. Đây là thư mời tham dự thịnh hội Tết Trung Nguyên, mời ngài xem qua.

Ma Lễ Thọ nhướng mày, vẫy tay một cái, thư mời kia lập tức bay đi. Sau khi liếc qua thì hấn khẽ gật đầu nói:

-Đúng thật là thư mời thịnh hội Tết Trung Nguyên. Là ta nhìn lầm, ngươi có thể quay về, thế nhưng con thỏ này nhất định phải ở lại.

Hằng Nga vốn cho là chuyện này cứ như vậy trôi qua, vạn lần kh

ông ngờ Ma Lễ Thọ lại trực tiếp đưa ánh mắt nhắm chuẩn vào trên người Tần Thọ.

Tần Thọ cũng ngây ra một lúc, trong lòng tự nhủ: "Mình đâu có làm cái gì, sao tên cháu trai này lại để mắt tới mình chứ?"

Hằng Nga vội vàng nói:

-Thượng thần, Ngọc Nhi chính là sủng vật của tiểu tiên, không phải là có thể mang sủng vật đi đến thịnh hội Tết Trung Nguyên sao, huống hồ trên thư mời còn có cả tên của Ngọc Nhi nữa.

Ma Lễ Thọ cười lạnh nói:

-Đó là đãi ngộ dành cho chính thần, một 3h

tiểu tiên vô danh như người mà cũng đòi được đãi ngộ như thế, người cho rằng người là ai? Huống hồ phía trên này viết là, con chó Ngọc Nhi - sủng vật của Hằng Nga tiên tử! Nó đây là chó sao?

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ suýt chút nữa tức đến hộc máu!

Trong lòng Tần Thọ mắng to: “Thái Bạch lão tử, người là cái đồ hống người, lừa đảo! Cái đồ đồng đội ngu như heo!”

Hằng Nga ngây ra, lúc Thái Bạch Kim Tinh viết, nàng cũng không nhìn, cho nên Hằng Nga cũng không biết Thái Bạch Kim Tinh viết cái gì. Thật sự là không ngờ, Thái Bạch Kim Tinh kia lại là người mù sủng vật, thật đúng là... sai lầm!

Hằng Nga nói:

-Nếu là như vậy thì ta mang Ngọc Nhi trở về, sau đó lại đến.

Ma Lễ Thọ nghe xong, lập tức nói:

-Thịnh hội Tết Trung Nguyên sắp bắt đầu, nếu người đến trễ thì hình ảnh là trong mắt không có Vương Mẫu và Ngọc Đế, tội chết không tha.

Hằng Nga cau mày hỏi:

-Vậy ngài muốn như thế nào?

Ma Lễ Thọ nói:

-Người giao con thỏ kia cho bản thân, rồi đi tham gia thịnh hội Tết Trung Nguyên. Chờ đến khi người trở lại thì bản thân sẽ trả lại con thỏ cho người.

Hằng Nga cũng không phải kẻ ngốc. Đường đường là tứ đại Thiên Vương trông giữ Nam Thiên Môn sẽ tốt bụng mà giúp nàng trông một con thỏ sao? Hơn nữa, từ đầu tới cuối Ma Lễ Thọ biểu hiện ra thái độ đều quá lạnh lùng, bộ dạng cao ngạo như căn bản là không để bắt luận kẻ nào vào mắt. Một người như vậy có tốt bụng mà trông thỏ giúp nàng hay không?

Đang lúc Hằng Nga loay hoay không biết nên làm thế nào thì Tần Thọ lại nhìn chăm chăm vào Ma Lễ Thọ, hắn phát hiện Ma Lễ Thọ nhìn mình, dư quang mang theo lãnh ý thật sâu, mà một cái tay của Ma Lễ Thọ đặt tại sau lưng hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên một cái túi, như đang an ủi cái gì.

Tần Thọ nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra trong túi có một đôi mắt tinh hồng đang khép mở!

Tần Thọ lập tức liền nhớ lại, mặc dù con hàng Ma Lễ Thọ này dù có hai cây kim tiên làm vũ khí, nhưng chân chính lợi hại lại là con mãnh thú chuột bạch còn được gọi là Tử Kim Hoa Hồ Điêu đang nằm trong túi ở bên hông hắn kia!

Trong truyền thuyết, Tử Kim Hoa Hồ Điêu có thể bay trên không

trung, có thể biến thành voi trắng, sau lưng mọc ra hai cánh, có khả năng ăn cả thế giới!

Ở trong cuộc chiến phong thần diễn nghĩa, chính con hàng này đã nuốt Dương Tiễn, quả thực hung hãn và mạnh mẽ kinh khủng khiếp.

Tần Thọ hơi bối rối, trong lòng tự nhủ: “Con hàng này sẽ không thèm đồ ăn ngoài mà không có gì lạ miệng nên muốn ăn hắc đấy chứ?”

-Hằng Nga, người nghĩ kỹ đi, thời gian không còn nhiều. Là giao con thả cho bản thân, người đi tham gia thịnh hội Tết Trung Nguyên hay là chờ chết ở đây? - Ma Lễ Thọ thản nhiên nói.

Hằng Nga cắn răng đáp:

-Tiểu tiên không...

Tần Thọ đột nhiên chen ngang:

-Không thể không đi, nếu không đi, chẳng phải là có lỗi với Ngọc Hoàng và Vương Mẫu sao? Người đi đi, ta ở chỗ Thiên Vương chờ người.

Hằng Nga nghe xong, liền cảm thấy lo lắng :

-Chuyện này...

Đột nhiên Tần Thọ dùng sức nhảy chồm một cái, rơi xuống nền đất bằng trước Nam Thiên Môn, hất cái tai lớn lên rồi nói:

-Lo lắng gì chứ? Không sao đâu, Thiên Vương còn có thể ăn thịt ta sao?

Ma Lễ Thọ hừ lạnh một tiếng nói:

-Yên tâm, bản thân sẽ không ăn một con thỏ.

Tiếng nói mới rơi xuống, chỉ thấy chiếc túi bên hông Ma Lễ Thọ đột nhiên mở ra, một tia hồng quang vụt ra, nhảy xuống bên cạnh Tàn Thọ, cái đầu to gấp hai lần Tàn Thọ!

Tàn Thọ ngửa đầu nhìn tên khổng lồ trước mặt, nhếch miệng nói:

-Gì đây? Không phải nói là chuột bạch sao? Sao lại béo như lợn vậy?

Đó chính là Tử Kim Hoa Hồ Điêu đến!

Hằng Nga kinh hô một tiếng:

-Ngài làm gì vậy?

Ma Lễ Thọ cười nhạt một cái nói:

-Không có gì, sủng vật giao lưu chơi đùa mà thôi, tiên tử không cần để ý, người nhanh chóng đi vào đi, thịnh hội Tết Trung Nguyên sắp bắt đầu rồi.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhướng mày nhìn Tàn Thọ, liếm môi một cái, cúi gập người, nhìn chăm chăm vào Tàn Thọ.

Tàn Thọ nhìn đôi mắt hung tợn của Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhìn mình. Gượng cười, lúng túng hỏi:

-Người nhìn cái gì?

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nói:

-Người từ đâu đến?

Tần Thọ sững sờ, lại hỏi:

-Người đến từ phía Đông Bắc sao? Vậy chúng ta là đồng hương rồi.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu cau mày nói:

-Lộn xộn cái gì?

Sau đó quay đầu nhìn về phía Ma Lễ Thọ gật đầu, như đang xác nhận cái gì.

Chương 39: Ai ăn ai (Thượng)

Chương 39: Ai ăn ai (Thượng)

Ma Lễ Thọ thấy thế, cười vui vẻ nói:

-Tiên tử, nhanh đi vào đi.

Hằng Nga nhìn Tử Kim Hoa Hồ Điêu rồi lại nhìn Ma Lễ Thọ, luôn cảm thấy chỗ này có mờ ám nên không chịu đi.

Chân mày Ma Lễ Thọ hơi nhíu lại, liếc mắt với Tử Kim Hoa Hồ Điêu một cái, Tử Kim Hoa Hồ Điêu lập tức hiểu ý, đột nhiên xoa y người, bắt một phát lấy cái tai thỏ của Tần Thọ rồi nhảy vèo lên không trung!

-Ai ai ai... - Tần Thọ còn không kịp kêu lên mấy tiếng đã bị Tử K

Kim Hoa Hồ Điêu lôi kéo tai lớn xách hắc chui vào trong túi của Ma Lễ Thọ!

Động tác của Tử Kim Hoa Hồ Điêu quá nhanh làm Hằng Nga không kịp phản ứng lại, đợi đến khi Tần Thọ bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu lôi vào bên trong Hằng Nga mới phản ứng được, hét lớn:

-Thiên Vương, người làm gì?

Giờ này khắc này, Hằng Nga đã không còn chút nhu nhược nào của trước đó nữa mà mày liễu nhịu lại, mặt như phủ băng, tiến lên một bước đứng đối diện với Ma Lễ Thọ, một đôi mắt sáng, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào mắt Ma Lễ Thọ! Giống như trước mắt nàng không phải là một trong tứ đại Thiên Vương cường quyền Nam Thiên Môn mà là một kẻ thù của nàng!

Ma Lễ Thọ cũng không ngờ tiểu tiên nữ nhìn nhu nhược này lại kiên cường như thế, dám cùng hắc đối mặt mà không sợ hãi chút nào!

Ma Lễ Thọ quan sát tỉ mỉ tiên tử trước mắt, hắc không thể không cảm thán một tiếng ở trong lòng: "Một tiên tử thật xinh đẹp, vô luận là dung mạo hay là khí chất, quả thực tự nhiên mà thành. Tiên tử như thế cũng là hiếm thấy."

Thế nhưng Ma Lễ Thọ rõ ràng hắc toan tính mưu đồ cái gì. Tử Kim Hoa Hồ Điêu đi theo hắc từ cuộc chiến phong thần, bây giờ thực lực đã đạt đến bình cảnh mà không cách nào đột phá. Nó cần hấp thu huyết mạch đặc thù để phá tan bình cảnh. Nhiều năm như vậy, hắc thông qua rất nhiều thủ đoạn, tìm tòi rất nhiều dị thú, nhưng không có gì có thể để Tử Kim Hoa Hồ Điêu đột phá bình cảnh.

Cho tới lần này, từ xa Tử Kim Hoa Hồ Điêu đã cảm nhận được khí tức trên thân con thỏ này, nói thẳng máu thỏ có thể để nó đột phá bình cảnh!

Ma Lễ Thọ lại thấy Hằng Nga chỉ là một tiểu tiên tử lạ mặt chưa t hấy qua, thực lực không đáng kể nên không xem nàng ra gì. Thế l à hấn đánh chủ ý đến trên người Tần Thọ. Quan trọng nhất chính là, hấn thấy Tần Thọ chỉ là một con sủng vật mà thôi, cho dù hấn có đoạt đi thì một nữ tiên nho nhỏ như Hằng Nga cũng không dá m nói gì. Kể cả đi cáo trạng, loại chuyện cướp đoạt sủng vật này c ó thể tính là chuyện lớn gì chứ. Đến lúc đó con thỏ cũng đã bị ăn r ồi, còn lại đều đổ thừa cho thú tính của Tử Kim Hoa Hồ Điều đại phát, Thiên Đình cũng sẽ không trách tội quá nhiều. Cho dù có xử phạt thì Tử Kim Hoa Hồ Điều tấn cấp vẫn quan trọng hơn!

Cho nên, khi Ma Lễ Thọ nhìn đến Hằng Nga và Tần Thọ liền đặt quyết tâm muốn động thủ.

Chỉ là, hấn không ngờ vị tiên tử này lại kiên cường như thế.

Thế nhưng kiên cường thì thế nào. Ở đây, hấn là Quảng Mục Thiê n Vương, vô luận là thủ đoạn thần thông hay là địa vị cao thấp đề u nghiền ép đối phương, hấn còn sợ cái gì?

Thế là Ma Lễ Thọ hạ quyết tâm, hù dọa một chút cho đối phương rút đi, nhưng mà lời nói đến bên miệng, hấn lại không nói ra đượ c.

Bởi vì Ma Lễ Thọ phát hiện, hàn quang trong mắt Hằng Nga vô c ùng chói mắt, lửa giận bùng lên bỏ sinh tử qua một bên, đó như là một loại ngôn ngữ đang nói cho hấn biết, nếu con thỏ chết rồi thì nàng sẽ liều mạng với hấn!

Trong lòng Ma Lễ Thọ cũng phát hỏa, hấn đường đường là Quảng Mục Thiên Vương, chính thần trấn thủ một phương Thiên Đình, l ại bị ánh mắt của một tiểu nữ tử hù dọa, nói ra thật mất mặt!

Thế là Ma Lễ Thọ hừ lạnh một tiếng nói:

-Tiên tử, sủng vật của bản thân là Tử Kim Hoa Hồ Điều cảm thấy

con thỏ của ngươi là bạn chơi không tệ, đưa về chơi đùa thì có gì không ổn chứ? Làm chủ nhân vẫn là bớt can thiệp vào chuyện của sủng vật thì tốt hơn.

Đúng lúc này, túi của Ma Lễ Thọ chấn động một cái, tiếp đó lập tức nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu kia, rõ ràng là giọng nói của Tần Thọ!

-Ai nha!... Cứu mạng! Giết người rồi! Giết con thỏ rồi! Đau quá! Ai nha... Oa oa oa... Hê hê... Khụ khụ... Đau quá...

Nghe tiếng Tần Thọ kêu, Hằng Nga lập tức gấp, liền nhào tới muốn đoạt túi của Ma Lễ Thọ, Ma Lễ Thọ hừ lạnh một tiếng:

-Tiểu tiên lớn mật, ngươi dám tập kích bản thân, muốn tạo phản sao?

Vừa nói, thiên binh bốn phía lập tức tiến lên, đuổi trường thương ra chặn Hằng Nga lại.

Hằng Nga cả giận nói:

-Tránh ra! Ma Lễ Thọ, nếu như Ngọc Nhi có chuyện bất trắc, ta lập tức đập đầu chết ở ngay tại Nam Thiên Môn này, dùng máu của ta tố cáo hành vi hung ác của ngươi lên Thiên Đình! Mặc dù ta chỉ là một tiên tử bình thường nhưng cũng là vũ giả ở trên thịnh hội Tết Trung Nguyên, ta không đến thì chắc chắn sẽ có người hỏi cho ra nhẽ!

Ma Lễ Thọ không thể nào ngờ được rằng một nữ tiên nho nhỏ lại cương liệt như thế, lúc này còn dám dùng sức mạnh.

Cùng lúc đó, nơi xa lại có một đám tiên nhân khác đến, hẳn biết chuyện này nhất định phải giải quyết nhanh, nếu không truyền đi thì cái thanh danh lẫy lừng hiếp nhỏ, cường từ đoạt lý sẽ rơi lên đầu hắn, nếu là có tiên nhân báo cáo chuyện này cho Ngọc Đế... vậy t

hì không phải là chuyện một con sủng vật chết nữa, đến lúc đó người mất mặt sẽ là hắn!

Thế là Ma Lễ Thọ cố nặn ra vẻ tươi cười, muốn vặn hỏi cục diện nói:

-Tiên tử không nên tức giận, người xem, không phải con thỏ kia của người còn sinh long hoạt hổ thế kia sao, điều này nói rõ nó cũng không có gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng.

Hằng Nga lạnh lùng nói:

-Ma Lễ Thọ, nếu như không phải còn có thể nghe được tiếng kêu của Ngọc Nhi thì ta đã tự vẫn ở Nam Thiên Môn này rồi! Đến lúc đó, bao nhiêu tiên nhân thấy được, ta không tin Thiên Đình sẽ du ng tủng người!

Sắc mặt Ma Lễ Thọ có chút khó coi, thế nhưng chuyện cũng đã làm, hắn không cam tâm cứ bỏ dở nửa chừng như vậy. Chỉ là hắn cũng có chút không hiểu rõ, Tử Kim Hoa Hồ Điêu kia của hắn ăn t hân ăn người đều giòn, hôm nay bắt một con thỏ vào lâu như vậy rồi mà còn chưa ăn, chơi cái trò gì đây?

Quay ngược thời gian đến khoảnh khắc Tàn Thọ bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu bắt vào trong túi.

Túi nhìn không lớn, nhưng bên trong lại có một không gian rộng rãi, chính là một cái động phủ không lớn không nhỏ của Tử Kim Hoa Hồ Điêu! Bên trong có giường, có bàn, còn có không ít đồ ăn, hiển nhiên, Tử Kim Hoa Hồ Điêu ở bên trong trôi qua coi như thoải mái.

Bây giờ, Tử Kim Hoa Hồ Điêu mang theo Tàn Thọ vọt vào, một tay đè Tàn Thọ xuống đất, một cước giẫm ở trên thân Tàn Thọ, phát ra một tiếng cười quái dị...

Tần Thọ nằm rạp trên mặt đất, chỉ cảm thấy phía sau gáy lạnh buốt, kêu lên:

-Người chớ làm loạn, ta cho người biết, người là chồn, ta là con hổ, cho dù từ tổ tiên không chừng đều có một chân liên quan tới c huột, nhưng giữa chúng ta là không có kết quả!

Vốn dĩ Tử Kim Hoa Hồ Điêu chuẩn bị ăn cơm, nghe nói như thế, trên trán đều là hắc tuyến. Đồng thời nó liếc qua cái mông to mọng kia của Tần Thọ, lập tức có cảm giác buồn nôn muốn chết, nhất thời không thể hạ miệng, thế là mắng to:

-Người câm miệng cho ta! Ta không thích thỏ!

-Người không thích thỏ thì người bắt ta làm gì? - Tần Thọ kêu lên.

-Ăn! - Tử Kim Hoa Hồ Điêu nói xong liền há mồm cắn xuống.

Tần Thọ nghe xong liền hiểu, thì ra là con hàng này muốn giết hắn! Sao hắn có thể dễ như vậy được.

Lúc đầu Tần Thọ không phản kháng là trông cậy vào Ma Lễ Thọ có ký thanh danh của chính thần trên Thiên Đình sẽ không đả thương hắn. Thế nhưng hiện tại hắn hiểu được, căn bản là hai tên khó n này thật không biết xấu hổ! Lại bắt hắn đến để ăn thịt! Đây là lấy mạng của hắn đấy!

Chương 40: Ai ăn ai (Trung)

Chương 40: Ai ăn ai (Trung)

Lúc sinh tử rồi, Tần Thộ không quan tâm được đến nhiều như vậy, đều là chết, còn không liều mạng thì chính là kẻ ngu.

Vì vậy, Tần Thộ hét lên một tiếng, xoay người.

Gần như cùng lúc đó, cái miệng lớn của Tử Kim Hoa Hồ Điêu cũng hạ xuống tới, sau đó...

Phù!

Con thỏ tiếp xúc thân mật với Tử Kim Hoa Hồ Điêu!

-Oe!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu và Tần Thộ cùng xoay người, nôn khan một hồi trên mặt đất...

Có điều sau khi nôn khan hai lần, hai tên gia hỏa lại xoay người lại cùng một lúc, quay đầu, ánh mắt chạm nhau, lửa giận ngút trời, nộ khí tăng vọt!

Sau đó...

-Oe!

Tần Thộ thực sự giận rồi:

-Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể nhục, cướp nộ hôn đầu của ta, không đội trời chung! Ta liều mạng với ngươi!

-Con thỏ ranh con, chỉ bằng vào ngươi?

Tử Kim Hoa Hồ Điêu cười lạnh một tiếng, hiển nhiên, căn bản là

nó không coi con thỏ ở trước mắt này ra gì, giơ tay lên đập vào trên trán Tần Thộ một cái, một cái đánh khiến Tần Thộ bị đè xuống đất không ngóc đầu lên được, sau đó hừ hừ nói:

-Con thỏ ranh con, người dám thấy ta buồn nôn? Ta sẽ không để người chết dễ dàng vậy đâu. Ta sẽ tháo tay chân của người ra từng cái từng cái một để làm đồ ăn vặt! Bây giờ hỏi người có sợ hay không?

Tử Kim Hoa Hồ Điều cúi đầu nói vào cái tai to của con thỏ:

-Thỏ con à, hãy run rẩy đi, hắc hắc...

Tuy nhiên, điều khiến Tử Kim Hoa Hồ Điều buồn bực là, con thỏ này dường như không hề sợ hãi, ngược lại còn la hét:

-Không phải chứ? Lúc người khoác lác có thể dùng chút sức lực được không? Nếu người muốn trêu chọc ta, người cũng phải dùng sức một chút chứ? Nếu như chỉ có chút sức lực đó thì ta đứng lên đây.

-Ta không dùng lực?

Tử Kim Hoa Hồ Điều sững sốt, chẳng nhẽ hẳn lại không biết mình có dùng lực hay không sao? Tuy không dùng hết toàn lực, nhưng mà cũng đã dùng đến sáu thành lực đạo rồi.

Tần Thộ cũng có chút khó hiểu, thầm nói, Tử Kim Hoa Hồ Điều này là thực sự giận dữ, hay chỉ diễn kịch để trêu chọc hân thôi? Lúc đến giống như là hung thần ác sát, sao đến lúc động thủ lại nhẹ nhàng như vậy?

Không đợi cho Tần Thộ suy nghĩ rõ ràng, đã cảm thấy sức lực của Tử Kim Hoa Hồ Điều tăng lên một chút, có điều đối với Tần Thộ mà nói cũng chẳng đáng là gì... vì vậy hân hét lên:

-Rốt cuộc là người muốn làm gì? Đấm vai bóp lưng mát-xa sao?

Tử Kim Hoa Hồ Điều cũng ngẩn người, tám phần sức lực rồi mà vẫn còn bị chán ghét? Hừ hừ nói:

-Đây là người tự tìm đây! Bỏ đi, hôm nay ăn bánh thịt thỏ cũng được!

Nói xong, Tử Kim Hoa Hồ Điều dùng toàn lực, nhưng mà điều khiến hắn kinh ngạc là hắn không thể ấn con thỏ này xuống được!

Tần Thọ đợi cả nửa ngày, cũng chỉ thấy đối phương dùng thêm có chút lực, lập tức không kiên nhẫn được nữa kêu lên:

-Rốt cuộc người muốn làm gì? Ta đứng lên đây nhé!

Vừa nói, Tần Thọ vừa nhẹ nhàng đứng lên không chút áp lực nào...

Tử Kim Hoa Hồ Điều nhìn Tần Thọ như nhìn thấy quỷ, hắn đã dùng hết sức bình sinh rồi, trông mắt đỏ hoe nhưng vẫn không ngăn được con thỏ này đứng dậy!

Tử Kim Hoa Hồ Điều nhìn thấy con thỏ sắp đứng dậy, càng ngày càng gấp, miệng rộng mở ra cắn xuống.

Đề không chết người thì cắn chết người!

Tần Thọ vừa nghiêng đầu, liền thấy Tử Kim Hoa Hồ Điều mở miệng thật rộng cắn đến!

Tần Thọ đưa tay cản lại theo bản năng, vừa hay bị Tử Kim Hoa Hồ Điều cắn trúng!

Tử Kim Hoa Hồ Điều dùng lực cắn mạnh!

Tần Thọ sợ hãi hét lên!

Gần như là cùng lúc, chỉ nghe thấy tiếng “cạch” một cái, giống như là có thứ gì cắn vào sắt, âm thanh cực kỳ khó nghe.

Tần Thọ và Tử Kim Hoa Hồ Điêu đều ngây ngẩn cả người, sau khi mắt lớn trừng mắt nhỏ, Tần Thọ nhìn vào tay của mình, lắp bắp nói:

-Hình như là không sao...

Tử Kim Hoa Hồ Điêu lại cắn mạnh, chỉ cảm thấy giống như là cắn phải sắt, hoàn toàn không cắn được!

Tần Thọ hípcon mắt lại nhìn Tử Kim Hoa Hồ Điêu, lần này Tử Kim Hoa Hồ Điêu không còn giả vờ uy hiếp nữa, không bình tĩnh được mà bắt đầu đổ mồ hôi đầy trán...

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nói:

-Vừa rồi ta không dùng lực, lần này không chơi với ngươi nữa, ta cắn!

Tần Thọ hừ lạnh một tiếng, cũng không trốn nữa, để cho Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn.

Cạch!

Cái miệng rộng của Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn lên đầu Tần Thọ, chỉ thấy Tần Thọ không chút sứt mẻ nào mà thay vào đó là tiếng hăm răng của hắn kêu răng rắc.

Cuối cùng Tử Kim Hoa Hồ Điêu cũng hiểu ra, con thỏ này có vấn đề!

Lúc này Tần Thọ cũng chán chán rồi, trong lòng cười rộ lên: “Ta

hiếu rồi, 《 Bát Cửu Huyền Công 》 ! Ha ha! Tuy rằng thỏ gia ta chỉ trộm được có ba tầng, nhưng mà thỏ gia ta có thiên phú nghịch h thiên. Cho dù chỉ mới đến tầng thứ ba thì xác thịt vẫn có sức mạnh dị thường! Cháu trai này không cần được ta, ha ha...”

Sau khi nhận biết được điều này, Tần Thộ ngẩng đầu lên, nhìn Tử Kim Hoa Hồ Điêu, cười hê hê nói:

-Có cứng không? Có lớn không? Có phải là không nuốt nổi không? Oa ha ha.... Mẹ nói đúng sai từ rồi, lại từ đầu.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu đột nhiên nhả ra, sau đó bay lên không trung, hóa thành một con voi trắng lớn, nhìn chăm chăm vào Tần Thộ nói:

-Con thỏ ranh con, ngươi cuồng cái gì? Lần này ta sẽ để ngươi thấy được chân thân của ta cường đại như thế nào, để cho ngươi hiểu được cái gì gọi là thiên thần là không thể...

Lời còn chưa nói xong, Tần Thộ đột nhiên đứng dậy, nắm lấy cái vòi của con voi trắng, sau đó hét lên đầy phản kích:

-Thỏ gia ngươi thử chút sức lực!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, sau đó thân bắt do kỷ hét lên một tiếng rồi bị ném văng ra ngoài! Cho dù hấn có vùng vẫy thế nào cũng không thoát được móng vuốt của Tần Thộ chộp tới.

Bành!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu bị Tần Thộ mãnh mẽ ném xuống mặt đất, sau đó lập tức lắc lên ném qua bên kia!

Bành!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu bị đánh đến mức kêu la thảm thiết...

Nhưng điều khiến Tử Kim Hoa Hồ Điêu sụp đổ nhất là, hắc kê t hảm thiết thì thôi đi, con thỏ này hét còn thảm hơn hắc nữa, giọng còn lớn hơn đè ép cả tiếng kêu của hắc. Hắc thực sự không thể đo án ra, con thỏ này nhỏ như vậy, sao giọng nói lại lớn như thế chứ?

-Ai nha!... Cứu mạng! Giết người rồi! Giết con thỏ rồi! Đau quá! Ai nha... Oa oa oa... Hê hê... Khụ khụ... Đau quá...

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhìn đối phương quật mình một cái liền kêu một tiếng, sự phối hợp đó khiến hắc hoàn toàn không có cơ hội kêu lên!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu mắng to:

-Con mẹ ngươi vô sỉ!

-A! A!

-Con thỏ chết tiệt...A!

...

Bên ngoài, khi vừa mới bắt đầu Ma Lễ Thọ dường như nghe thấy tiếng kêu của Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhà bọn họ, nhưng mà hắc không thể nào ngờ được là Tử Kim Hoa Hồ Điêu lại không đánh lại được một con thỏ, cho nên hắc nghĩ là đó là tiếng kêu hưng phấn của Tử Kim Hoa Hồ Điêu, lại thêm nghe được tiếng kêu thảm thiết thê lương của con thỏ kia, lập tức liền an tâm.

Có điều, phản ứng của Hằng Nga ở phía sau thực sự khiến hắc đau đầu...

Ma Lễ Thọ gõ gõ vào túi, thúc giục Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhanh chóng hạ thủ, mau ăn thịt con thỏ cho xong việc.

Tần Thợ đang đánh thoải mái, bỗng nhiên cảm giác cả thế giới đều u chấn động ba lần, lập tức hiểu được ý tứ ở bên ngoài, cười lạnh nói:

-Hóa ra hai người là rắn chuột một ổ! Muốn ăn thỏ gia ta? Được, thỏ gia ta hôm này sẽ mở ăn mừng!

-Người muốn làm gì? Ta cho người biết, ta là thần tiên, người dám ăn ta để Thiên Đình truy cứu xuống, người chịu không nổi đâu.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu thực sự sợ rồi, vừa mới bị đánh một trận đến mặt mũi sưng vù bầm tím, nào bị đánh đến mức sắp biến thành đậu hũ rồi, bây giờ lại nghe thấy sắp bị ăn, hấn sợ đến sắp khóc.

Chương 41: Ai ăn ai (Hạ)

Chương 41: Ai ăn ai (Hạ)

Tần Thợ xoa xoa tay vào nhau rồi nói:

-Vậy cũng không cần người nhọc lòng đâu, đến, đến đây, mau vào trong bát, để cho thỏ gia ta thử xem rốt cuộc Tử Kim Hoa Hồ Điêu có hương vị gì. Ông đây lớn như thế này rồi nhưng vẫn chưa mở qua cái gì làm bằng chồn đâu.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhìn Tần Thợ hằm hè đi tới, dọa đến chân cũng mềm nhũn nhưng vẫn mạnh miệng duy trì lấy tôn nghiêm cuối cùng của mình, kêu lên:

-Con thỏ, cho dù người không suy nghĩ cho mình, thì cũng phải suy nghĩ cho chủ nhân của người chứ? Người giết ta, Thiên Đình sẽ không chỉ truy cứu trách nhiệm của mình người!

Một câu nói kia, xem như động vào uy hiếp của Tần Thộ, Tần Thộ đứng ngay tại chỗ cũ, chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Tử Kim Hoa Hồ Điều nhìn thấy cơ hội, nhanh miệng nói:

-Người đừng giết ta, tất cả đều còn có cơ hội quay lại.

-Người chắc chắn?

Tần Thộ cười híp mắt hỏi.

Đương nhiên, quan hệ của ta với Tứ gia rất tốt, ta sẽ giúp các người nói vài lời tốt đẹp, tuyệt đối sẽ không làm khó các người.

Tử Kim Hoa Hồ Điều đập đập vào ngực, kêu lên.

Kết quả hai mắt Tần Thộ sáng lên, liêm liếm môi nói:

-Cơ ngực người khá phát triển đấy, nhiều thịt lắm nhỉ...

-Đều là thịt mỡ, cực kỳ ngấy, không ngon đâu. - Tử Kim Hoa Hồ Điều chột dạ, rụt rụt cơ ngực.

Tần Thộ cười hê hê nói:

-Giữ lại một mạng cho người, người thề đi. Ta biết, Thiên Đạo chưởng quản lời thề, không có mất linh. Người chỉ cần thề với trời, ta sẽ tin người.

Tử Kim Hoa Hồ Điều nghe thấy còn có đường sống, nhanh chóng giơ móng vuốt lên, gần như cùng lúc đó Tử Kim Hoa Hồ Điều ba

y vọt ra ngoài, hướng thẳng đến cửa hang mà chạy!

Tần Thọ nhìn thấy, trong lòng kêu hồng hét, bị lừa rồi! Cháu trai này muốn chạy!

Tần Thọ còn chưa kịp đuổi theo, chỉ nghe bịch một tiếng, Tử Kim Hoa Hồ Điêu đâm vào chỗ cửa hang té xuống đất, không ra ngoài được!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu than thở một tiếng:

-Tứ gia, người phòng con thỏ này chạy cũng không cần phải đóng cửa chặt như vậy chứ... Hại chết ta rồi!

Tần Thọ nhìn thấy vậy liền vui mừng đi tới, cười hô hô nói:

-Muốn chạy? Người chạy đi?

Nói xong, Tần Thọ túm lấy Tử Kim Hoa Hồ Điêu vung lên, lại đập cho một trận nữa.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu oa oa kêu lớn:

-Thỏ gia, ta sai rồi, ta thề còn không được sao?

Tần Thọ đập một hồi, mắt thấy Tử Kim Hoa Hồ Điêu này bị nện đến mặt mày cũng méo mó cả rồi, lúc này mới dừng lại, ôm tay nói:

-Thề đi, tốt nhất đừng có lại giở thủ đoạn, Tứ gia nhà các người sẽ không mở cửa thả người ra đâu!

Nghe thấy những lời này, Tử Kim Hoa Hồ Điêu đầu bị đập đến chết tâm rồi, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy, Ma Lễ Thọ chính là đồng đội heo! :((

Rơi vào đường cùng Tử Kim Hoa Hồ Điêu giơ móng vuốt lên, nói:

-Ta Tử Kim Hoa Hồ Điêu thề với trời, tuyệt đối sẽ không truy cứu bất cứ chuyện gì con thỏ đã làm với ta, sẽ không cáo trạng, còn đưa bọn họ an toàn rời khỏi Nam Thiên môn! Nếu không, nguyên thân bị diệt, chết không yên lành!

Tần Thọ hài lòng gật đầu nói:

-Rất tốt, giữ lại cái mạng cho người, có điều cũng phải để lại cho người chút ký hiệu, nếu không chẳng phải thỏ gia ta đã động thủ vô ích rồi hay sao?

Nói xong, Tần Thọ liền nhào tới, đồng thời, Tử Kim Hoa Hồ Điêu phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn:

-Chân của ta!

Bên ngoài, Ma Lễ Thọ đang cố gắng thuyết phục Hằng Nga đừng làm loạn, đúng lúc này, tiếng kêu thê lương bi thảm của Tử Kim Hoa Hồ Điêu làm Ma Lễ Thọ cùng Hằng Nga đều ngây ngẩn cả người.

Ma Lễ Thọ và Hằng Nga nhìn nhau, đều nhìn thấy được ánh mắt chẳng hiểu ra sao của đối phương.

Sau đó, Ma Lễ Thọ nhanh chóng đưa tay mở cái túi của mình ra, đôi mắt to tròn của Hằng Nga đảo một vòng, lập tức nói:

-Thiên Vương, chờ một chút!

Ma Lễ Thọ cau mày nói:

-Sao thế?

Hằng Nga nhếch miệng cười nói:

-Ta nghĩ... những gì ngài nói lúc này có lý. Chuyện giữa sủng vật với nhau, chúng ta không cần phải quản nữa. Để bọn chúng chơi đi...

Tiếng nói còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tử Kim Hoa Hồ Điêu ở trong túi truyền đến:

-Cứu mạng! Con thỏ giết người rồi! Tứ gia, cứu ta!

Ma Lễ Thọ nghe thấy tiếng kêu thảm ấy, làm sao còn nhớ là đang cãi cọ với Hằng Nga, cũng mặc kệ hẳn nói cái gì, mặt già đỏ bừng, không biết là vì xấu hổ hay là lo lắng, liền mở túi ra!

Chỉ thấy một cái bóng màu trắng chui vào một cái từ trong túi ra, hiển nhiên là hình dạng chuột bạch của Tử Kim Hoa Hồ Điêu, tên gia hỏa này vừa chui ra, liền thuận theo cánh tay của Ma Lễ Thọ bò tới phía sau lưng hắn, oa oa khóc lớn:

-Tứ gia, sao bây giờ người mới thả ta ra... hu hu... Chân của ta.

Ma Lễ Thọ nhìn vết máu trên cánh tay của nó nói:

-Đây... đây là có chuyện gì?

Vừa nói xong thì có một thứ màu trắng khác ở trong túi chui ra. Thứ đó lăn tròn trong không khí trông rất đẹp mắt, sau khi ngừng một cái đáng, hẳn hết lên:

-Ta đã... thỏ gia lóe sáng lên sân khấu, có làm mù đôi mắt chó họp kim của các người hay không?

-Con thỏ, người không chết?

Ma Lễ Thọ cau mày, kinh ngạc hỏi.

-Ngọc Nhi, em không sao chứ?

Hằng Nga ngạc nhiên che miệng, vui vẻ kêu lên.

Tần Thọ quay một vòng, còn vịn vẹo uốn éo cái eo như cái thùng, cái đuôi run lên nói:

-Kêu la cái gì, Hoa Hồ Điêu lão đệ mời ta đi đến nhà bọn hấn làm khách, đừng hỏi ta làm cái gì, chẳng qua là làm chút vận động mà thôi. Lúc đầu muốn giữ ta lại ăn cơm, nhưng ta từ chối rồi.

-Mời người làm khách? Vận động? Ăn Cơm?

Ma Lễ Thọ cùng Hằng Nga đều có chút mơ hồ, cái này hình như không phù hợp lắm!

-Chính là như thế, nếu không thì sao chứ? Ồ, đúng rồi, cầm lấy cái này!

Tần Thọ nhanh chóng ném một cái chân to ở trong tay cho Hằng Nga, Hằng Nga bắt lấy, cau mày hỏi:

-Đây là cái gì?

Tần Thọ nói:

-Hoa Hồ Điêu lão đệ cảm thấy ta không ở lại ăn cơm rất đáng tiếc, vì thế nên gói cho ta một cái chân để ta đem về nhà ăn. Thế nào? Thú vị chứ? Ta nói có đúng không? Hoa Hồ Điêu lão đệ?

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nghe xong, nghe rằng hận không thể cắn chết cái con thỏ chết tiệt này! Có điều vẫn nhịn được, nghĩ đến lời thề của mình, chỉ có thể nhịn đau kêu lên:

-Ừm...

-Ừm?

Ma Lễ Thọ không phải người ngu, cục diện trước mắt, rõ ràng là Hoa Hồ Điều nhà mình bị bắt nạt, đang muốn nổi giận thì nghe thấy nơi xa truyền đến một trận âm thanh huyền ảo:

-Tiên tử, người đi nhanh quá!

-Tiên tử xin dừng bước, bản đạo vừa có chút cảm xúc, liền ngâm một bài thơ muốn tặng cho tiên tử!

-Tiên tử, người nhìn con hạc của ta xem, hình như trắng ra không ít...

-Vân Không, có phải là người không còn lời gì để nói không? Thuật phát quang cũng có thể làm chủ đề?

-Sao nào? Có bản lĩnh thì người dùng thuật phát quang cho con báo đen của mình xem là nó trắng hay đen!

-Mẹ nó...

Ma Lễ Thọ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đám tiên nhân phản phát đi tới, mặc dù đều là tán tiên, thậm chí thực lực cũng không ra sao cả, nhưng mà Ma Lễ Thọ rất rõ ràng, những người này có thể tham gia thịnh hội ngày hôm nay, đa số đều là người có chút bối cảnh. Nhiều người như vậy cùng tới, hẳn không thể không tiếp đãi chu đáo một chút... Nhất là, có nhiều ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, nếu như hắn lại làm loạn, sợ là sẽ có chút chuyện xảy ra.

Hơn nữa, rõ ràng là Ma Lễ Thọ hiểu lầm rồi, nghe thấy bọn họ nói như vậy, liền nghĩ rằng bọn họ và Hằng Nga cùng một đường, nếu như vậy hẳn mà tiếp tục gây chuyện nữa chính là bằng với đắc tội với tất cả mọi người, làm lớn chuyện này lên để Ngọc đế hỏi tội xuống là hắn thảm rồi.

Chương 42: Thiên Vương: "@&#)@*,"

Chương 42: Thiên Vương: "@&#)@*,"

Thế là con tức vừa trào đến miệng lại lập tức phải nuốt xuống, hã n hậm hực nói:

- Tiên tử, con thỏ này của ngươi quá hung tàn, sau này bớt mang nó ra ngoài thì tốt hơn.

Hằng Nga cũng thông minh, chỉ nhìn Ma Lễ Thọ biến sắc, lập tức có thể đại khái đoán ra nguyên do, tranh thủ xoay người bế Tần T hị lên rồi mỉm cười nói với Ma Lễ Thọ:

- Đa tạ Thiên Vương quan tâm, nếu không có việc gì thì chúng ta xin phép đi trước.

-Thiên Vương nói rất phải, Tiên Tử, ngươi thì chỗ nào cũng tốt, c hỉ có con thỏ này quá quỷ quyệt rồi! Sau này đúng là phải bớt đ em nó ra ngoài. - Những tiên nhân khác cũng đã tới, Vân Không q uay sang nói với Hằng Nga.

Lão thần tiên đi theo cũng kêu lên:

-Gặp mặt là phải tặng quà cáp, tiểu tiên đây cũng là lần đầu được thấy. Thiên Vương, nghe khẩu khí của ngài, chắc cũng bị lừa rồi đ úng không? Ngài tặng quà gì vậy? Có thể cho chúng tiểu tiên mở mang tầm mắt không?

Không nhắc tới chuyện này, Ma Lễ Thọ còn dễ chịu chút, vừa nhắc tới, hấn lại vô thức sờ lên con Tử Kim Hoa Hồ Điêu bị cụt một chân ở sau lưng mình, lòng xót xa rỉ máu...

Vẻ mặt Ma Lễ Thọ âm trầm, không biết trả lời như thế nào, cũng chẳng thể nói con Hoa Hồ Điêu nhà mình tháo chân xuống cho con thỏ kia. Quá mất mặt!

Kết quả là Ma Lễ Thọ không nói chuyện mà con thỏ lại kêu lên:

- Các người thì biết gì chứ? Thiên Vương là người tốt mà, hễ gặp mặt...

- Đủ rồi!

Ma Lễ Thọ nghe lời này của con thỏ kia thì quát lên, ngắt lời Tần Thọ.

Tần Thọ nhướng mày nói:

- Thiên Vương nói đúng, vậy là đủ rồi! Quà mà Thiên Vương tặng, tất nhiên là đủ quý báu! Mà đúng rồi, nghe nói con Tử Kim Hoa Hồ Điêu của ngài được nuôi dưỡng tốt lắm, có thể mang ra cho mọi người xem một chút không?

Ma Lễ Thọ nghe xong câu này, trong lòng cả giận mắng: “Cái con n!”

Thật là *% '@#& trăm ngàn lần vẫn chưa đủ, thật lòng muốn tát chết mẹ con tiện thỏ này!

Có điều Ma Lễ Thọ đã nhịn được...

Làm sao mà...

- Thiên Vương, chúng ta cũng từng nghe nói, khi mà Thiên Vương nam chinh bắc chiến, Tử Kim Hoa Hồ Điêu đã lập công lớn. Một khi thần thú xuất thủ, chúng thần đều phải tránh mặt. Quả là uy phong lẫm liệt! Vậy có thể để cho chúng tiểu tiên chiêm ngưỡng c hút hay không?

Những tiểu tiên khác đều không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ là ngay lúc Tàn Thọ đang giở trò trêu đùa, thì mọi người khác cũng hòa theo.

Nếu là bình thường, Ma Lễ Thọ chắc có lẽ sẽ thả Tử Kim Hoa Hồ Điêu ra trước mặt đám tiên nhân này để khoe khoang một chút, nhưng lúc này... ông chỉ muốn nhồi một đám cháu trai này cho ch ó ăn!

Ma Lễ Thọ hừ lạnh một tiếng:

-Thịnh hội Tết Trung Nguyên sắp bắt đầu rồi, các người còn có tâm trạng ở đây làm nhảm sao? Coi chừng đi muộn bị phạt!

Đám người nghe vậy liền tính toán thời gian, đúng là có chút căng thẳng.

Nhưng vẫn có kẻ không vội, Tàn Thọ đảo mắt một vòng rồi nói:

- Mọi người đừng hỏi nữa, Thiên Vương cũng chẳng dễ dàng gì, không giống như các người, ai ai cũng có tiền, gặp mỹ nữ là lại lấy đồ tốt ra tặng. Thiên Vương thì nghèo... cái gì cũng không cho... Ài...

- Không thể nào đâu, làm sao Thiên Vương có thể nghèo hơn bọn ta chứ?

Một người vô ý lên tiếng.

Vừa nói xong, hắn vội lấy tay tự bịt miệng, biết rằng mình đã lỡ l

ời rồi.

Nhưng ánh mắt mà mọi người nhìn Ma Lễ Thọ thì trở nên giống như đang nhìn một kẻ keo kiệt...

Có câu nói, một kẻ bị lừa thì bị gọi là ngu, còn cả đám mà bị lừa thì chẳng ai cười nhau cả, nếu không chẳng khác gì tự nhận mình ngu.

Dựa trên nguyên tắc này, dù mọi người đều im lặng, nhưng đều giao tiếp với nhau bằng ánh mắt, người không cho tức là người keo kiệt, tức là không có phẩm vị, tức là không hiểu cái đẹp...

Dù sao thì Ma Lễ Thọ bị nhìn như vậy cũng không thỏa mái, dù mặt có dày như thế nào thì cũng chẳng chịu nổi...

Lúc này Tử Kim Hoa Hồ Điêu khẽ giọng nói:

- Tứ gia, chẳng phải là bọn họ muốn có quà sao? Ta thấy người có thể đem kim tiên tặng cho bọn họ.

Ma Lễ Thọ nghe vậy, hai con ngươi như muốn lòi ra ngoài, đem binh khí của mình tặng cho đối phương? Nào con Hồ Điêu này có vấn đề à? Ma Lễ Thọ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Hồ Điêu:

- Ngươi theo phe nào vậy?

Tử Kim Hoa Hồ Điêu lập tức nói:

- Tứ gia, người đừng kích động. Bọn người kia muốn quà đúng không? Con thỏ không phải luôn không ngừng đòi ăn. Vậy ta cũng khoan đãi nó một chút, Nếu như nó cần được kim tiên của Tứ gia thì tặng cho nó, nếu nói cần không được, thì nó sẽ biết xấu hổ mà không đòi bảo bối nữa? Không phải chúng ta không tặng, mà là nó nhận không nổi!

Ma Lễ Thọ nghe thấy liền nhướng mày, cảm thấy rất có lý!

Nếu không thì Tử Kim Hoa Hồ Điêu bị con thỏ kia xé mất một chân, hẳn chẳng những không báo được thù đã vậy lại còn đưa lên một cái chân cho nó, nếu để đồn ra ngoài, mặt mũi của hắn còn đau nữa. Nếu như không cho, chỉ cần đám này nói bảy vài câu, kết quả vẫn là mất mặt.

Mà kiến nghị của Hồ Điêu rõ ràng rất đáng tin, còn về việc con thỏ kia có thể ăn nổi binh khí của mình? Đánh chết Ma Lễ Thọ cũng không tin!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu nói tiếp:

-Dù sao thì kim tiên của Tứ gia cũng là thần khí, cứng chắc vô song. Chẳng lẽ con thỏ kia có thể cắn nổi nó hay sao? Như vậy thì người vừa có thể giữ thể diện, lại có thể cắt đuôi tên ôn thần kia, chẳng phải tiện cả đôi đường?

Ma Lễ Thọ nhẹ gật đầu. Sau đó lớn tiếng nói:

-Hàng Nga tiên tử, còn cả con thỏ này nữa, bản Thiên Vương ta không phải loại người keo kiệt. Nếu mọi người đều đã tặng quà góp mặt, bản Thiên Vương ta cũng thể bủn xỉn! Mọi người xem cái này thế nào!

Vừa nói, Ma Lễ Thọ lấy kim tiên đeo ở bên thắt lưng ra!

-Pháp khí từ cuộc chiến phong thần, Hàng Ma Kim Tiên?

Vân Không chân nhân bất giác thót lên, giọng nói cao thêm vài phần!

Những người khác cũng lần lượt mà lặng thinh...

Lão thần tiên nói:

-Thiên Vương người đang đùa sao? Dù kim tiên của ngài đúng là không bằng đàn tì bà hay Hồn Nguyên Tán của các Thiên Vương khác nhưng cũng là binh khí tùy thân của ngài, dù ít thần thông hơn nhưng vẫn là uy lực kinh người, ngài cứ vậy mà tặng đi sao?

Nhìn mọi người ai nấy cũng đều kinh ngạc, trong lòng Ma Lễ Thọ rõ đắc ý. Không phải các người vừa coi thường ông đây sao? Một khi ông đây ra tay là phải khiến cho các người choáng váng.

Ma Lễ Thọ cười nói:

-Nếu mọi người đã đều biết hàng, vậy bản Thiên Vương ta cũng chẳng cần giới thiệu nữa, tiên tử, thổ con, món bảo bối này các người có muốn nhận không?

Hằng Nga lập tức lắc đầu, buồn cười, ngay từ đầu Ma Lễ Thọ đã không có ý tốt. Đồ của hắn Hằng Nga đều không muốn, cũng chẳng mong kết nhân quả.

Tần Thọ không nghĩ nhiều đến vậy, dù sao thù oán cũng đã kết chắc, lấy thêm một hai món bảo bối của hắn thì cũng có sao? Thế là tên này liền gật đầu lia lịa.

Một người gật đầu, một người lắc đầu, hai ánh mắt gặp nhau nhất thời có chút xấu hổ.

Ma Lễ Thọ nhướng mày nói:

-Rốt cuộc là các người có muốn lấy hay không?

Hằng Nga nhìn ra mong muốn của Tần Thọ, nghĩ rằng dù sao cũng đã đắc tội rồi, lại là Ma Lễ Thọ chủ động đề xuất, vậy thì cứ nhận đi, hoàn thành ý nguyện của con thổ, vậy nên Hằng Nga cũng gật đầu.

Tần Thọ nhìn Hằng Nga lắc đầu, nghĩ rằng cũng nên thông cảm v

ới cô em này, vậy nên hấn lắc đầu.

Sau đó hai người lại nhìn nhau, lập tức có chút ngây ngốc, nhưn
g mây với đối phương một cái dường như có ý muốn hỏi: “Cuối c
ùng là có lấy hay không?”

Ma Lễ Thọ hơi phát hỏa hỏi:

-Rốt cuộc là các người có muốn hay không?

Chương 43: Con thỏ sợ? NO!

Chương 43: Con thỏ sợ? NO!

Tần Thọ bất giác gật đầu, Hằng Nga vô ý lắc đầu, sau đó hai ngườ
i liếc nhìn nhau, Hằng Nga lập tức sửa thành gật đầu thì Tần Thọ l
ại lắc đầu. Sau cùng cả hai đều dứt khoát quay đầu vòng vòng.

Cho đến tận lúc trước khi Ma Lễ Thọ bạo tạc, Hằng Nga nhanh m
iệng nói:

-Muốn ạ!

Sắc mặt Ma Lễ Thọ mới dễ nhìn hơi một chút, nói:

-Lấy đi cũng được, có điều ta có một điều kiện. Nếu các người đã
là khách của Tử Kim Hoa Hồ Điêu thì cũng chính là khách của ta.
Hoa Hồ Điêu mời các người ăn cơm, ta cũng phải mời. Cho các n
gười cái kim tiên này cũng được nhưng các người không thể man

g đi chỉ có thể nuốt xuống bụng!

Lời vừa nói ra, xung quanh bỗng náo nhiệt!

-Ăn xuống bụng?

-Trời đất, tuy rằng kim tiên này không phải pháp bảo mạnh nhất, nhưng để được coi là binh khí thì quan trọng nhất là cứng! Ăn kim tiên sao? Sao có thể được?

-Gã này được, xem ra chuyện lấy cây kim tiên này coi như bỏ...

- Kế sách hay đấy, sao ta lại không ngờ tới chứ? Lúc giao vũ khí cho con thỏ kia mà nó cắn không nổi, tự ắt thu về rồi.

Mọi người lũ lượt gật gù, lúc này, chẳng ai còn coi trọng con thỏ và Hằng Nga nữa, ai nấy cũng đều cho rằng, vũ khí này là trăm phần trăm không lấy được.

Ma Lễ Thọ đắc ý nhìn Hằng Nga và Tần Thọ rồi nói:

- Hai vị, có còn muốn không?

Hằng Nga nhìn Tần Thọ:

-Em thế nào?

Thái độ của Tần Thọ rất khác thường, dùng bộ dạng nhút nhát cũnng rất dễ thương mà nói:

-Ngươi cũng biết mà, gần đây ta bị sâu răng, răng miệng trước giờ cũng không tốt lắm, cái roi này có vẻ không ngon cho lắm.

Hằng Nga sững sờ, sâu răng? Răng miệng không tốt? Sao nàng lại không phát hiện ra chứ?

Ma Lễ Thọ nghe vậy, nhất thời vui vẻ cười nói:

-Con thử người sợ rồi sao? Ta thấy hay là người cứ thử một lần xem? Nếu không, bỏ qua cơ hội này là không có lần sau đâu.

Tần Thọ liếc nhìn kim tiên, giả bộ vừa thèm thuồng vừa e sợ rồi hỏi:

-Tôi mà ăn rồi, ngài sẽ không đến làm phiền tôi chứ?

Ma Lễ Thọ nhìn Hoa Hồ Điêu xem xét, chắc chắn rằng Tần Thọ sẽ không ăn được kim tiên thì ha ha cười lớn:

-Bản Thiên Vương ta nói lời giữ lời, làm sao có chuyện tới tìm người mà làm phiền?

Tần Thọ nói:

-Ngài chắc chắn muốn cho tôi ăn?

-Ăn đi, người mà ăn được thì cứ ăn!

-Thật sự là cho tôi ăn sao?

-Ăn đi, ta sẽ không làm khó người đâu.

-Tôi thực sự có thể ăn sao? Lỡ đâu cần hồng có bắt đền không?

-Ăn đi, không cần đền!

-Tôi không ăn được mà làm dính nước bọt, ngài sẽ không giận chứ?

-Sao con thử này lắm chuyện vậy? Bản Thiên Vương ta thề với trời, chỉ cần người ăn được chiếc kim tiên này thì sẽ tặng nó cho người, tuyệt đối không tìm người làm phiền! Nếu làm trái, hình thần

câu diệt! Lần này thì người vừa ý chưa?

Ma Lễ Thọ thực sự bị con thỏ giày vì khốn khổ làm gấp gáp, trực tiếp thề với trời.

Ban đầu Tần Thọ còn đang cụp tai xuống, hai tay khoanh trước ngực, hơi cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí, dáng vẻ gà mờ nhìn nhìn Ma Lễ Thọ, sau câu nói này của Ma Lễ Thọ bỗng lập tức thay đổi!

Hai tai Tần Thọ dựng đứng lên, bộ ngực phồng lên, khoe miệng n út ra, răng miệng cũng lộ hẳn ra ngoài, phát phần tay áo không tòn tại, bộ dạng giả tạo, cái chân nhỏ nâng lên, nhể lên chân một tí hiên bình. Hào sảng nói:

-Nếu đã như vậy, vậy nói cái rắc gì nữa! Dọn món lên cho ông đây nào!

Chuyển biến bất ngờ này phút chốc làm tất cả mọi người bối rối, chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc con tiện thỏ này lấy cái khẩu khí đó từ đâu ra?

-Ài... con thỏ ngu này, có khi lại tưởng bỏ rằng bản thân có thể ăn được Hàng Ma Kim Tiên ư?

-Con thỏ này ra cửa quên mang não rồi, choáng luôn.

-Lót dép ngồi đợi con thỏ này bị kim tiên làm gãy răng mới được... he he.

-Hê hê, vậy cũng coi như thay chúng ta rửa mối thù này...

Tần Thọ nghe xong, chả thèm quan tâm, hể ngu sao? Hê hê... vậy những tên bị hể lể lư cho móc bảo bối ra đấy thì sao? Ừm... t rong đám ngu có thằng đại ngu à?

Ma Lễ Thọ cũng đờ người, thẳm nghĩ chẳng lẽ con thỏ này thực sự có thể ăn cây kim tiên của hấn sao?

Nhưng nghĩ lại thì, không phải không có khả năng, thế giới có nhiều kỳ thú, đích thị có dị thú có thể nuốt sống pháp bảo bình khí, nung từ cổ chí kim, tuyệt đối không có con thỏ nào mà ăn được bình khí cả! Hấn nghĩ tám phần là do con thỏ kia cố ý tạo điều kiện n bí, tự trấn an bản thân mà thôi!

Sau đó Ma Lễ Thọ cười nhạt:

-Xem người làm màu đến bao giờ, Hàng Ma Kim Tiên đang ở đây, tới đi!

Vừa nói, Ma Lễ Thọ vừa ném kim tiên cho Tần Thọ, Tần Thọ mau lẹ tránh...

Nực cười, tay cầm của cái roi này cũng to gần bằng hấn rồi! Lớn như vậy hấn đỡ kiểu gì?

-Ha ha, con thỏ kia, thời gian không còn nhiều. Vậy nên mau ăn đi, nếu không thời gian không đợi người đâu, bỏ lỡ thời gian vào cửa, coi chừng bị khiển trách, đầu rơi xuống đất đấy.

Ma Lễ Thọ vừa cười vừa nói

Đồng thời, đám tán tiên kia cũng hòa theo:

-Con thỏ, ăn đi, món hời đấy!

-Há há, hình như ta thấy có cái răng cửa vừa bay ra.

-Người thấy có một cái thoi sao? Ta thì thấy hai...

-Đồ thỏ tham lam, lần này cạp phải sắt rồi.

...

Vốn dĩ bọn họ đi định theo phe Hằng Nga, kết quả lại bị Tần Thộ lừa cho một vố, vì vậy tự nhiên nói xấu Tần Thộ, nếu có thể thấy hắn bị xử lý một trận, thì quá tốt.

Tần Thộ nghe vậy, lườm đám tán tiên kia nói:

-Câm mồm, các người về bên nào?

Kết quả, mọi người đều di hình đổi vị, đứng về phía Ma Lễ Thộ, chỉ có Vân Không chân nhân là vẫn đứng im bất động.

Tần Thộ nhìn đám người bên kia nhếch mép cười đều, lại nhìn Vân Không chân nhân ngẩn ngơ đứng đó, cảm thán:

-Đạo hữu, vẫn là người đủ ý tứ.

Vân Không chân nhân vội lắc đầu rồi nói:

-Đừng kích động, ban nãy là ta không kịp phản ứng, bây giờ ta đi.

Sau đó Vân Không chân nhân chạy nhanh về phía Ma Lễ Thộ dưới ánh mắt khó chịu của Tần Thộ.

Ma Lễ Thộ nhìn một cái, phút chốc vui mừng, hắn vốn cho rằng những thần tiên này là phe Tần Thộ, giờ thì đến chúng cũng coi thường Tần Thộ, vậy thì tên kia chắc chắn ăn không nổi Hàng Ma Kim Tiên rồi.

Ma Lễ Thộ ha ha cười lớn:

-Thỏ con, mau ăn đi.

Ăn nhanh lên!

Tử Kim Hoa Hồ Điêu cũng gào theo.

Tần Thọ nhìn mọi người, thở một hơi dài rồi nói:

-Ài... đây là các người ép ông đây, vậy ông đây...

Nói tới đây, hắn quét mắt nhìn đám người một lượt rồi nhếch miệng cười nói:

-Vậy thì ông đây không khách khí nữa đâu.

Nói xong, Tần Thọ ôm lấy cây roi vàng, há to miệng cắn một ngụm!

Tất cả mọi người đều lập tức căng hết mắt, nhìn vào nơi mà răng cửa và roi vàng chạm vào nhau. Cảnh hàm răng bay sạch sau một tiếng "Rốp" đã không xảy ra mà kim tiên lại giống như một cây măng non nót, giòn tan bị con thỏ kia cắn mất một miếng!

- Cái gì!

Vân Không chân nhân, lão thần tiên cùng mọi người đều sắp rơi cẳng trông mắt!

Hàm dưới của Tử Kim Hoa Hồ Điêu như rớt xuống bờ vai của Ma Lễ Thọ.

Cả mắt lẫn miệng Ma Lễ Thọ đều mở to hết cỡ, chỉ thấy con thỏ kia liếc đều hắn một cái rồi dần nhếch mép nở một nụ cười xấu xa, mồm ngoác tới tận mang tai.

Chương 44: Dừng tay! Dừng chân! Dừng miệng!

Chương 44: Dừng tay! Dừng chân! Dừng miệng!

Đột nhiên Ma Lễ Thọ có linh cảm không lành.

Nhưng mà trước khi hấn kịp phản ứng thì chỉ thấy con thỏ kia giống như căn thuốc, đầu như con gà bật hack tăng tốc độ, đóp đóp đóp đóp điên cuồng cắn lấy cắn để!

Đồng thời hai tay gấp gáp nhét Hàng Ma Kim Tiên vào miệng, cạy roi vàng dài hơn một mét lại giống như rơm rạ bị nhét vào máy cắt cỏ, biến mất nhanh chóng!

Cuối cùng Ma Lễ Thọ cũng hoàn hồn, hét to:

- Dừng tay!

Chỉ thấy con thỏ kia đúng là đã dừng tay, hai tay bỏ xuống bất động. Nhưng hai cái chân ngấn lại bắt đầu động đậy, kéo lấy Hàng Ma Kim Tiên nhét vào miệng với tốc độ ánh sáng, miệng ngoạm ngoạm không ngừng!

Ma Lễ Thọ nói to:

-Ta bảo ngươi dừng tay!

Lúc này, Hằng Nga đến trước mặt hấn nói:

-Thiên Vương, Ngọc Nhi đã nghe lời rồi mà, ngài nói nó dừng tay thì nó đã dừng tay, ngài nhìn đi, đâu có dừng tay đâu!

Ma Lễ Thọ lập tức nói:

-Dừng chân!

Tần Thọ vẫn rất nghe lời mà bỏ hai chân xuống, nhưng miệng thì vẫn như gà mổ thóc, thoăn thoắt cắn xé, cái roi vàng khổng lồ kia dần mất hút!

Lúc này Ma Lễ Thọ mới hiểu ra, bản thân đã bị Hằng Nga xỏ mũi, đáng lẽ không nên nói dừng chân dừng tay, nên hét là:

-Dừng miệng!

Cáp!

Tần Thọ ngoạm nốt một miếng cuối cùng rồi dừng lại, sau đó thì chùi nhẹ mép, phồng má ngẩng đầu, nghi vấn nhìn Ma Lễ Thọ, như thể hỏi: “Làm gì?”

Ma Lễ Thọ nhìn Hằng Ma Kim Tiên bị ăn mất không còn sót lại mảnh nào, nước mắt sắp tuôn trào ra, hai mắt đỏ ngầu hỏi:

-Con Thỏ hỗn xược này, mi ăn mất kim tiên của ta, đã biết tội chưa?

Mặt Tần Thọ lại vẫn thản nhiên, chẳng để tâm gì, ung dung từ tốn mà nhóp nhép miệng nuốt Hằng Ma Kim Tiên còn sót trong miệng xuống bụng, sau đó thì chớp chớp miệng nói:

-Thiên Vương, ngài quên mình đã thề gì rồi sao? Hay là nói, một vị thần tiên như ngài có thể tự ý đi thề thốt này nọ?

-Không thể nào, thiên đình cũng có thiên đạo giám sát, nếu đã tuyên thề, thiên đạo sẽ tự có ấn ký. Nếu vi phạm lời thề, thiên đạo soi xét, tự ắt sẽ bị trừng phạt. Năm đó phong thần chiến, cũng vì lí do này mà chết mất không ít kẻ. - Lão thần tiên nói thầm.

Sắc mặt Ma Lễ Thọ vô cùng khó coi. Tìm Tần Thọ làm phiền thì

hắn vẫn sợ Thiên Lô đánh chết, hình thần câu diệt.

Không tìm Tần Thọ trả thù thì hắn thật không cam tâm! Hoa Hồ Điêu bị tháo mất một chân, hắn cũng mất luôn cây roi Hàng Ma Kim Tiên, cái này mà truyền ra, chẳng phải nói... mặt mũi đều mất sạch.

Trong lúc Ma Lễ Thọ đang đấu tranh tư tưởng, đột nhiên cảm thấy một cây roi vàng khác đang bị người ta kéo đi, cúi xuống nhìn, chỉ thấy con thỏ béo đang giật lấy cây roi vàng còn lại, lúc nhìn thấy Ma Lễ Thọ nhìn xuống, con thỏ hèn hạ này vẫn còn cười được!

Cười? Cười? Cười con mẹ nó à!

Ma Lễ Thọ rất muốn chửi một trận! Thế nhưng, với cương vị là một trong tứ đại Thiên Vương, sao hắn có thể làm chuyện mất thể diện trước mặt nhiều tán tiên như vậy! Nếu không người mất mặt vẫn là hắn!

Đường đường là một trong tứ đại Thiên Vương như hắn, vậy mà còn bị hạ nhục sao? Mất mặt quá đi mất.

Sau đó Ma Lễ Thọ cố gắng không chế cơn giận hỏi:

-Người muốn làm gì?

Tần Thọ đáp:

-Thiên Vương, trí nhớ ngài tệ thật đấy, ngài nói tặng Hàng Ma Kim Tiên cho tôi ăn, mà Hàng Ma Kim Tiên này của ngài là một đồ chơi, tôi ăn một cây vẫn chưa no, đương nhiên phải tìm cây tiếp theo rồi.

-Cái gì cơ? Người vẫn còn muốn ăn cây này nữa sao?

Ma Lễ Thọ rất muốn và chết con thỏ thối tha này!

Hằng Nga bước tới nói:

-Thiên Vương, có ai mà không biết cây roi vàng của ngài là có một đôi đầu, ngài đã cho rồi thì nên cho cả đôi, nếu chỉ cho có một, ngài để lại cây còn lại dùng cũng không tốt cho lắm ạ!

Hoa Hồ Điêu nói khế:

-Tứ gia, cây kim tiên này hàm ý chỉ sự nhục nhã, giữ lại càng thêm mất mặt.

-Câm mồm, đều do ngươi đề ra ý tưởng thối này!

Lúc này Ma Lễ Thọ là lần thứ hai muốn đánh chết Hoa Hồ Điêu.

Hoa Hồ Điêu lập tức dừng lời, không hé miệng nữa.

Nhưng Ma Lễ Thọ cũng hiểu, chỉ một chiếc roi vàng, để lại cũng mãi là một nỗi nhục nhã. Người khác nhìn thấy hẳn sẽ hỏi chiếc còn lại ở đâu? Hẳn biết trả lời sao? Chẳng lẽ nói bị một con thỏ gặm như gặm cà rốt rồi? Nói đi nói lại, lấy một thứ mà bị con thỏ xe m như cà rốt để làm binh khí, giữ lại để làm chi?

Thà rằng bây giờ hào phóng quẳng cho nó luôn, kiếm một chút thanh danh coi như là nhất ngôn cửu đỉnh vậy.

Tiếp đó thì, Ma Lễ Thọ cắn răng, cầm chiếc roi vàng còn lại ném cho Tần Thọ nói:

-Lấy đi!

Tần Thọ ôm kim tiên ha ha cười nói:

-Thiên Vương đúng là Thiên Vương, rộng rãi hào phóng! Hoa Hồ

điều lão đệ, biện pháp của người thật tốt, một phát lấy được hai cá y... Khụ khụ, tạm biệt lão đệ.

Tần Thộ ôm lấy kim tiên rồi nhảy vào lòng Hằng Nga, găm cốt kếm.

Hằng Nga tiên tử lễ phép hành lễ với Ma Lễ Thộ:

-Thiên Vương, tạm biệt.

Nói xong, Hằng Nga dẫn Tần Thộ đi vào Nam Thiên Môn.

Tới lúc này Vân Không chân nhân và mọi người mới định thần lại, ai nấy đều dụi mắt, ngơ ngác nhìn nhau, đáng lẽ định làm thân với Ma Lễ Thộ, xã giao vài câu. Thế nhưng nhìn mặt Ma Lễ Thộ đen thui, nhất thời ai cũng im miệng!

Mọi người đều đã hiểu, trước đó con thỏ chỉ giả bộ sợ hãi để đào hố cho Ma Lễ Thộ nhảy mà thôi! Quan trọng là Ma Lễ Thộ không những nhảy vào còn thuận tay tự đóng kín nắp quan tài!

Giờ đây Ma Lễ Thộ mất mặt vô cùng, ai mà bước tới sẽ bị lôi ra đẽ trút giận, vậy nên ai nấy cũng chuồn cả, đuổi theo con thỏ.

Tần Thộ cùng Hằng Nga và mọi người vừa đi khỏi, từ ngoài Nam Thiên Môn vọng lại tiếng gào thét đầy phẫn nộ:

-Tiểu Bạch! Người dám hại ta?

-Tứ gia, người đừng nghe con thỏ kia nói bậy, ta đâu phải cùng một phe với nó... A... đừng đánh... Con tiện thỏ kia, ta không đội trời chung với người! A...

...

Qua khỏi Nam Thiên Môn, Hằng Nga khẽ nói:

-Tên tiểu tử này suýt chút nữa dọa chết ta rồi, cái đó là binh khí của một vị trong tứ đại Thiên Vương, vậy mà em cũng dám ăn, nếu ban này cắn không được còn tốt, nhờ đâu trên đó có pháp trận gì thì chẳng phải là em đã thê thảm rồi? Sau này đừng có làm loạn nữa.

Tần Thọ vừa gặm cây roi vàng trong lòng mình thành từng viên bé như hạt đậu, sau đó đưa cho Hằng Nga, làm đồ ăn vặt dự trữ. Vừa gặm đầu như gà mổ thóc, đã gặm hái được thành quả thì cũng chẳng cần cãi nhau với cô em nhà mình làm gì nữa... còn về việc sau này có còn làm hay không, hẳn làm sao mà biết được, nhờ đâu nhện không nổi thì sao?

Về nỗi lo của Hằng Nga, Tần Thọ hoàn toàn không lo lắng.

Cơ thể này của hắn, chẳng có chút lực lượng gì, nhưng riêng về bộ răng này thì hắn tràn đầy tự tin!

Sau vài lần tiếp xúc với thần tiên, Tần Thọ đã phát hiện, Ngô Cương nhìn thì như là con gà mờ, trên thực tế còn trâu bò hơn cả. Cái gì mà Thái Bạch Kim Tinh, rồi tứ đại Thiên Vương, tiên nhân các kiểu! Cái khác không nói, chỉ riêng cái dây lưng kia đã tốt hơn tất cả các loại pháp bảo mà Tần Thọ từng nhìn thấy!

Phân tích chi tiết thêm một chút, so với kẻ đủ để Tam Hoàng coi trọng, thì cái tên tứ đại Thiên Vương canh cửa kia là cái thá gì?

Như vậy, pháp bảo cây rìu lớn mà Ngô Cương sử dụng kia có thể là cây rìu bình thường sao?

Tần Thọ còn nhớ, lần đầu tiên mở Bảo Đồng nhìn thấy cây rìu đó, trên cây rìu phát ra ánh sáng lung linh, chắc chắn là bảo vật! Không biết là mạnh hơn cây kim tiên trước mắt tận bao nhiêu lần!

Vẫn là cây rìu kia, tiền thân của Tần Thọ là con thỏ ngọc đã cắn đ

ược một ngum rồi, nói gì đến cây kim tiên tầm thường kia.

Chương 45: Lũ ngốc chạy dưới nắng

Chương 45: Lũ ngốc chạy dưới nắng

Cho nên Tần Thộ ra tay rất tự tin chứ không phải giả bộ ngẫu hay chơi trò may rủi.

Vượt qua Nam Thiên Môn rồi tới một hành lang dài màu vàng. Hai bên hành lang là hư vô, không biết ngoài đó có cái gì.

Vân Không chân nhân vẫn mặt dày sấn tới nói:

-Tiên tử, thả con, chuyện mới vừa rồi...

Hằng Nga và Tần Thộ quay đầu đi mặc kệ hắn.

Tiểu tử, vừa đứng ở phe Ma Lễ Thộ, sao giờ lại qua đây?

Quý mới thêm đề ý đến hắn.

Quả thật Vân Không chân nhân mặt cũng dày, thấy hai người họ mặc kệ mình nhưng vẫn không chịu đi, mà liếc mắt nhìn thấy sự hieukỳ của Tần Thộ và Hằng Nga, cho nên cười mỉm giải thích:

-Chúng ta đang đi trên cầu Thông Thiên, tuy nhìn bề ngoài của cầu này đơn giản nhưng thực tế nó chính là cầu nối giữa hai thế giới với nhau.

Nghe đến đây, Tàn Thọ dựng đứng hai tai lên.

Vân Không chân nhân thấy vậy lòng nghĩ rằng có cơ hội bèn nói tiếp:

-Một đầu cầu Thông Thiên nối với các ngôi sao phàm gian, cũng chính là vị trí của Nam Thiên Môn này, còn đầu kia nối với Thiên Đình! Nói đúng ra thì không phải gọi là Thiên Đình mà là Tiên Giới. Nhưng chẳng qua Tiên Giới nằm dưới sự cai quản của Thiên Đình nên mọi người quen gọi là Thiên Đình.

Tàn Thọ giờ mới biết rằng tuy đã qua Nam Thiên Môn nhưng vẫn chưa vào được Thiên Đình. Mà Thiên Đình ở đây không chỉ là một nơi mà là cả một thế giới.

Đi được một lát, phía trước lại có thêm một cái cổng lớn, cổng hoàn toàn làm bằng ánh sáng, Tàn Thọ nhìn thấy có rất nhiều tán tiên đi vào đó rồi biến mất.

Tàn Thọ và Hằng Nga nhìn nhau bằng con mắt đầy hiếu kỳ, cho nên Hằng Nga cất bước đi nhanh hơn.

Vân Không chân nhân thì như keo da chó vậy, cứ dính chặt lấy hai người không buông.

Khi bước vào cổng, bọn họ nhắm mắt lại, cảm nhận được một luồng không khí trong lành, ngọt ngào như mật thổi qua, làm giãn nở đến tận từng tế bào trong cơ thể. Ai nấy đều tranh thủ hít lấy hít để luồng nguyên khí này.

Tàn Thọ kinh ngạc mở mắt ra:

-Ôi, bầu nguyên khí thật là dồi dào, hít một hơi mà được nhiều như vậy!

Nói xong Tần Thộ lại há to mồm hít thật nhiều vào.

Đây chẳng khác nào người đi trên sa mạc sắp chết khát lại may mắn gặp được một vũng nước vậy, chỉ muốn một hơi uống cạn số nước đó.

Hằng Nga cũng đầy bất ngờ, nàng không nghĩ rằng nguyên khí trên Thiên Đình lại dồi dào như vậy, không khí ở đây đều cấu thành bởi nguyên khí, hít vào thanh lọc cả lực phủ ngũ tạng. Bao năm nay nuôi con thỏ, nàng đã đánh mất đi quá nhiều nguyên khí, tóc bạc cũng nhiều lên, da dẻ cũng không được đẹp như xưa. Nhưng lúc này, cơ thể nàng như được đánh thức và tự động hấp thu nguyên khí từ xung quanh, bên người nàng hình thành một luồng xoáy nhỏ, cứ ngỡ rằng tất cả nguyên khí quanh đây đều bị nàng hấp thu hết. Mọi người đều dồn sự chú ý về Hằng Nga...

Nhưng khiến họ thực sự ngạc nhiên lại là con thỏ của Hằng Nga, luồng khí bay vào cơ thể hắn tạo thành ốc xoáy càng lúc càng lớn.

Vân Không chân nhân thấy vậy sợ hãi lùi lại phía sau.

Mọi người ai nấy nhìn nhau, cuối cùng lão thần tiên lên tiếng:

-Phải đói khát tới mức nào rồi thì mới sinh ra hiện tượng cơ thể tự hấp thu nguyên khí như vậy chứ?

-Chắc là nhục thân quá lâu không được bổ sung nguyên khí, một lát nữa là ổn thôi. - Lão thần tiên nói.

Mọi người cũng gật gật đầu.

Ngay lúc đó, ốc xoáy bên người Hằng Nga và Tần Thộ nhỏ dần rồi biến mất.

Hai người nhìn nhau với vẻ rất dễ chịu, thở một hơi thật dài rồi đồng thanh nói:

-Thoải mái!

Tần Thọ thực sự thấy rất sáng khoái, bất kể là hần hay trong ký ức của con thỏ ngọc đều chưa từng được hít nguyên khí thiên địa một cách xa xỉ như vậy.

Nhưng Tần Thọ biết rằng tuy cơ thể không tự hấp thụ nguyên khí nữa nhưng trong người vẫn thiếu nguyên khí trầm trọng. Nó như kiểu khi ta ấn một tấm bông xuống nước, ban đầu tấm bông sẽ thấm nước rất nhanh chóng, nhưng đến một mức nào đó rồi sẽ chậm lại.

Không phải hần không thiếu nước, mà là khi cơ thể hấp thụ đến một mức độ nhất định sẽ chậm lại. Nhưng bản chất thì vẫn là thiếu nước!

Bệnh của Tần Thọ không thể khỏi ngay trong một lúc được, chỉ là không phải lo ngày mai chết đói nữa rồi.

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn ra xa nhưng bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt.

Khác xa với cảnh tượng kiến trúc hùng tráng trong các bức điêu khắc trong tưởng tượng, không ngờ trước mắt lại là một thảo nguyên mênh mông! Trên thảo nguyên nở rộ các loại hoa thơm cỏ lạ...

Phía xa kia là từng dãy núi tuyết hùng vĩ kế nhau, núi cao chọc trời, thấp thoáng nhìn thấy các loài vật quý hiếm bay lượn trên trời.

Bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng trôi dạt, nơi xa nữa còn có các dãy núi cao, trên đỉnh núi dường như có các cung điện xuất hiện.

Nơi xa nữa lại là một đám tường vân, trên tường vân là một tòa cung điện rộng không thấy tận cùng, cung điện lúc ẩn lúc hiện...

Đây quả là một bức tranh kiệt tác!

Ngay lúc này vang lên một tiếng chuông lớn, tiếng chuông du du ong, làm rung động cả hồn phách, hết sức uy nghiêm.

-Đây chính là tiếng chuông của thịnh hội Tết Trung Nguyên, đây là tiếng đầu tiên, đến tiếng thứ chín nghĩa là thịnh hội đã bắt đầu. Đi thôi, mau đi cho kịp, nếu đến trễ thì sẽ không được vào mà còn bị phạt nữa! - Lão thần tiên nói.

Tần Thọ nghe vậy lòng cũng hơi gấp, đang định tìm một vị thần tiên đưa họ bay qua thì thấy lão thần tiên ôm lấy vạt áo sai bước dài chạy!

Vân Không chân nhân biết Tần Thọ và Hằng Nga chưa từng đến thiên đình, nên giải thích:

-Trong thiên đình, nếu không phải Đại La Kim Tiên thì không được bay cũng không được lạm dụng thần thông. Bởi vậy bọn họ chỉ còn cách chạy...

Nói xong Vân Không chân nhân cũng chạy theo.

Trong chớp mắt, trên thảo nguyên tươi đẹp, một đám tiên nhân tiên phong đạo cốt mặc áo bào rộng, ai nấy xách vạt áo chạy. Điều quá đáng hơn là nhưng con hổ bay hay voi bay cũng chạy tán loạn cả lên, quan trọng là Tần Thọ còn thấy vài con tiên hạc cũng sai cánh rộng để chạy! Cảnh tượng này thật khiến người ta cảm thấy nực cười.

Tần Thọ cảm thấy khá khó chịu nên chửi:

-Một bức tranh tuyệt hảo như vậy mà lại bị lũ ngốc chạy dưới chân kia làm hỏng hết rồi, thật đáng tiếc...

Chương 46: Thần tiên đều không có tiết tháo

Chương 46: Thần tiên đều không có tiết tháo

Hằng Nga nói:

-Những bộ y phục đó lúc bay lên thì trông rất đẹp, nhưng vừa rơi xuống đất để đi lại thì lại không khác gì con vịt chân ngắn chạy trên mặt đất? Không còn một chút phiêu dật nào.

Tần Thọ vừa nghe liền thấy vui vẻ:

-Ha ha, vịt chân ngắn, cái ví dụ này ha. Ai ya, bọn họ chạy không cần phong độ như thế, có phải là thịnh hội Tết Trung Nguyên sắp bắt đầu rồi không? Mau chạy thôi! Đến muộn thì sẽ thảm đấy!

Hằng Nga gật đầu, có điều mỹ nữ chính là mỹ nữ, nàng lắc mình biến hóa, đổi một bộ y phục thích hợp để chạy bộ rồi chạy.

Tần Thọ theo sát đằng sau, lao vào biển hoa đằng trước, hoàn toàn khác biệt với một đám ngốc kia, hấn bên này là mỹ nữ cùng với mỹ thảo, cùng hòa vào cảnh đẹp một cách hoàn hảo, tạo thêm nhiều màu sắc cho khung cảnh tuyệt đẹp này.

Các tiên nhân đang chạy loạn đằng trước vô tình nhìn lại, lập tức ngây ra một lúc, lại nhìn bản thân ngốc nghếch chẹp chẹp một cái lại nhìn đám tán tiên xung quanh, từng khuôn mặt già đơ bưng, sau đó lắc mình biến hóa, biến thành một thân quần áo gọn gàng, khi chạy trông cũng đẹp hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời, hổ khiêu tượng minh, uy vũ bất phàm.

Đương nhiên, nếu không có mấy con tiên hạc ngu xuẩn nhảy tung tung chạy theo, thì đúng thật là có mấy phần duy mỹ như trong phim.

Tần Thộ đang chạy, đột nhiên nghe thấy tiếng chim hót êm tai, quay đầu nhìn lên thì thấy loài chim chưa từng nhìn thấy bao giờ đang bay ngang qua bầu trời.

Tần Thộ ngẩng đầu nhìn con chim lớn, chẹp chẹp miệng nói:

-Con chim này lớn thật, cánh to mà chân cũng to, SUPOR sợ là cũng không đủ dùng....

-SUPOR là cái gì?

Vân Không chân nhân tò mò hỏi.

Tần Thộ đương nhiên không thể nói với hắn đó là tên của một cái nồi được, nếu để thần tiên ở khắp chỗ này, tùy tiện nghe được thì, thế thì hắn không phải là đê tiện mà là ngu ngốc.

Tần Thộ chấp chân 1, ngẩng đầu nhìn con chim lớn trên trời nói:

-Đó là một thứ có thể khiến nó càng đẹp hơn... là một pháp bảo. Nếu như phối thêm một số hạt gì đó... hoặc là hấp lên, cái cánh lớn như vậy, đúng là chưa thử qua bao giờ.

-Thỏ con, người chảy nước miếng kìa. Rốt cuộc người đang nói cái gì vậy?

Vân Không chân nhân đúng là nghe không hiểu thật, vì không nghe thấy đằng sau lời nói đẹp đẽ của Tần Thộ còn có lẩm bẩm một câu nói về khẩu vị, nếu không hắn nhất định sẽ hiểu con thỏ đó đã

ng nói gì.

Ở trên trời, con chim lớn dường như không để ý những gì con thỏ tí tiện ở bên dưới đang nói, một cái sải cánh đã bay đi rất xa rồi.

Vân Không chân nhân nói:

-Đó là Thanh Loan, là một trong năm loài phượng, có lai lịch rất lớn, lại thuộc về Thiên Đình, cho nên có thể bay.

Tần Thọ gật gật đầu, âm thầm ở trong lòng tăng thêm một cái tên trên thực đơn – nếu như có được cái cánh lớn của Thanh Loan, thì ch hợp làm cánh gà nướng Orlean.

Băng qua đại thảo nguyên, là đến ngọn núi lớn ở phía xa rồi, giữa núi có một hẻm núi dài và hẹp, địa thế kia nhìn vô cùng hùng vĩ.

Chí ít, đối với Tần Thọ là một nam nhân đến từ địa cầu mà nói, hơn tám nghìn mét đã là đỉnh núi cao nhất thế giới, vậy mà cái hẻm núi này phải cao mấy chục nghìn mét, quả thực là hùng vĩ tráng lệ, con người đi vào trong đó liền cảm thấy mình thật là nhỏ bé.

Đúng lúc này, một tiếng rùng ngâm vang lên, sau đó một con thanh long từ hẻm núi bay ra, mang theo sóng nước, bay vút lên trời cao, nhìn cũng không thềm nhìn loài giun đé ở bên dưới, hướng thẳng về Thiên Đình mà bay đi.

-Đây là rồng sao?

Mặc dù Tần Thọ cho rằng Tứ Hải Long Vương xấu, nhưng nguyên nhân nhân là do Tứ Hải Long Vương phối hợp loạn đầu và thân với nhau. Nhìn thấy rồng thật, Tần Thọ vẫn nhiệt huyết sôi trào, móng vuốt nhỏ theo bản năng hướng trên đuôi sờ, lúc này mới nhận ra mình sớm đã không phải người, cũng không có đồ vật bảo bối như diện thoại.

Tần Thọ cảm thán nói:

-Ai, lần đầu tiên được nhìn thấy rồng, nếu như có thứ gì có thể quay lại cảnh tượng này thì tốt rồi.

Vân Không chân nhân nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

-Xem ra các người đến từ nơi xa xôi thật, đến Ảnh Ấn Thạch cũng không có.

-Ảnh Ấn Thạch là cái gì?

Tần Thọ nghe xong liền lập tức hỏi.

Vân Không chân nhân liền lấy ra một viên đá màu đen, trên viên đá có một ấn ký kỳ quái, nói:

-Đây chính là Ảnh Ấn Thạch, đây là một loại đá kỳ lạ được tạo ra bởi trời và đất, có thể ghi lại hoàn chỉnh một chuyện phát sinh trong một khoảng thời gian, có thể xem lại bất cứ lúc nào. Trọng điểm là, trong viên đá này dường như có một sức mạnh pháp thuật không thể dịch chuyển được, hình ảnh đã ghi lại rồi thì không thể thay đổi được. Vì thế, viên đá này cũng trở thành vật dụng cần thiết của các tiên nhân chấp pháp, dùng để làm vật chứng.

Tần Thọ nghe xong, mắt liền sáng lên, đưa tay bắt lấy.

Vân Không chân nhân cũng rất rộng lượng, để kệ cho Tần Thọ lấy đi, nói:

-Thứ này cũng không đáng tiền, khắp nơi đều có, nếu người muốn, thì cứ việc cầm đi là được. Có điều, một viên Ảnh Ấn Thạch chỉ có thể ghi lại một đoạn hình ảnh, vì thế, người nghĩ kỹ rồi hãy ghi lại.

Tần Thọ đắc ý nói:

-Đa tạ, bây giờ mới cảm thấy, con người người cũng không tệ.

Trong lúc nói chuyện, Tần Thộ cũng nghiên cứu cách sử dụng của viên đá này, kết quả ý niệm vừa di chuyển, một luồng chân khí đã truyền vào trong viên đá, tiếp theo, viên đá sáng lên, sau đó...

-Oa!

Tần Thộ kêu lên, các tiên nhân đang chạy phía trước theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một hình ảnh, một nam tử khỏa thân đứng trong hồ chà rửa...

Xem kỹ một chút...

-Đây chẳng phải là Vân Không chân nhân sao?

Một lão thần tiên kêu lên.

Hằng Nga hét lên một tiếng, nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn, mặt đều đỏ thành một quả táo.

Vân Không chân nhân lúc này mới định thần lại, hét lên:

-Ai ya, lấy nhầm rồi! Con thỏ, mau tắt nó đi! Tắt nó đi! Một đời anh minh của ta!

Về mặt Tần Thộ vô tội, lần này hẳn thật sự là không cố ý bắt Vân Không chân nhân, đây chỉ là trùng hợp thôi... nhưng là sự trùng hợp này, đến bản thân hắn cũng không tin, vì thế lúng túng hỏi:

-Ngài cũng không dạy ta tắt như thế nào?

Vân Không chân nhân nhanh chóng cướp viên đá về, chỉ lát sau hình ảnh liền biến mất.

Chính vào lúc này liền nghe lão thần tiên nói một câu:

-Vân Không chân nhân, ngài xem ta vừa ghi lại này, cực kỳ đẹp.

Nói xong, hình ảnh cọ rửa lại xuất hiện, Vân Không chân nhân lập tức xù lông, quát to:

-Người, cái lão gia hỏa này, mau xóa đi! Nếu không ta liều mạng với người!

Sau đó, Vân Không chân nhân liền đuổi theo, lão thần tiên kia cũng ng là kẻ dở hơi, cười ha ha chạy về phía trước, không có khí độ ưu nhã của tiên nhân một chút nào.

Nhưng mà Tàn Thọ nhìn một đám thần tiên vui vẻ thế này, đột nhiên cảm thấy, có lẽ từ trước đến nay mình đều sai rồi. Thần tiên, không phải là một đám người máy che đậy thất tình lục dục, mà là một đám hàng tính cách vô lại! Có lẽ, thần tiên tu hành không phải là cắt đứt mọi tình cảm, mà là sống cho tâm hồn trong sáng, buông bỏ mọi ràng buộc của tâm hồn, hướng về cuộc sống tự do không gò bó, trở về nguồn cội.

“Vẫn là thích thần tiên như thế này, ha ha...” Tàn Thọ cười nói ở trong lòng.

Một nhóm người vui vẻ chạy về phía trước, xuyên qua hẻm núi, băng qua một cái hồ, cuối cùng cũng đến nơi không thể nhìn thấy được điểm cuối, bên ngoài của Thiên Cung.

Cổng lớn của Thiên Cung mở ra, những tiên nhân từ bốn phương tám hướng tụ tập lại ở đây không ngừng đi vào trong Thiên Cung...

Phía trên cánh cổng có một cái biển ghi – Nam Thiên Môn.

Tàn Thọ gãi đầu nói:

-Đây cũng là Nam Thiên Môn? Vậy bên ngoài kia là cái gì?

Vân Không chân nhân bóp vỡ viên Ảnh Ấn Thạch vừa mới cướp được, thở phào nhẹ nhõm giải thích:

-Bên ngoài là Nam Thiên Môn của Tiên Giới, đây là Nam Thiên Môn của Thiên Cung, khác nhau đó. Người nhìn lên cánh cửa, đó là một tấm kính chiếu yêu, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng không thể ẩn trốn trước mặt nó.

Chương 47: Nịnh bợ từ xa

Chương 47: Nịnh bợ từ xa

Tần Thọ nói:

-Treo cái này ở đây để làm gì? Lẽ nào còn có người dám từ bên ngoài trà trộn vào trong đây, trà trộn vào Thiên Đình là muốn đi tìm chết sao?

Vân Không chân nhân lắc đầu nói:

-Điều này ta cũng không rõ, có lẽ là thật sự có loại người trâu bò như vậy đi.

Tần Thọ khẽ gật đầu, im lặng ghi nhớ những điều này trong lòng, đồng thời hắn có cảm giác, có vẻ như Thiên Đình cũng không yên ổn như hắn nghĩ.

Sau khi vào Nam Thiên Môn thì nhẹ nhõm hơn nhiều, không có ai quản, trực tiếp tiến vào. Đây cũng là khí thế của Thiên Đình, không ai quan tâm người có việc gì, cứ việc đi vào, nhưng nếu là gây chuyện?

Tần Thộ nhìn những thiên binh thiên tướng uy vũ, hùng tráng, cùng với khắp nơi đều là thần tiên, khẽ lắc đầu thăm nghĩ: “Chỉ có kẻ ngốc mới đến gây chuyện... Ừm, con khi đó là một ngoại lệ.”

Hằng Nga ôm Tần Thộ, đi theo một đám tán tiên loạn choạng đi vào Nam Thiên Môn, vừa mới bước vào, hai con mắt của Tần Thộ đều sáng lên!

Tuy rằng chỉ là một cánh cổng, nhưng sau khi bước vào, Tần Thộ mới biết thế nào là hùng vĩ, uy nghiêm, cao lớn và ngạo mạn.

Kiến trúc của Thiên Đình vẫn là dạng kiến trúc của Hoa Hạ cổ đại, nhưng so với những loại kiến trúc hắn đã thấy thì nó càng thêm xa hoa, dát vàng nạm bạc, khảm nạm đá quý đều là chuyện nhỏ. Bởi vì con mắt tham lam của Tần Thộ đã phát hiện, những viên sỏi trải trên mặt đất vậy mà đều là những viên bảo thạch nhiều màu sắc to bằng nắm tay!

Mà độ rộng của con đường này, phải đến cả nghìn mét! Bốn phía đều là các kiến trúc cổ đại cao lớn, đình đài lầu các, mái cong họa tạc, người nhìn thôi cũng nhìn không hết!

Những ngọn đèn lơ lửng trên không trung, hóa ra lại là những viên kim cương lớn sáng lấp lánh, có điều dường như nó còn đẹp và trân quý hơn so với cả kim cương...

Nhưng điều khiến Tần Thộ thực sự kinh ngạc vẫn là các loại sinh linh khác nhau đang đi trên đường!

Xa xa trên con đường có một con rồng lớn chậm rãi tiến lên, một

nam tử ngồi trên đầu rồng, cầm lấy hồ lô rượu uống.

Cách đó không xa, một con phượng hoàng nhắm mắt đi theo sau lưng một người phụ nữ...

Một cái đầu bò bằng vàng đang kéo một cái xe bằng đồng sáng loáng, trên xe có một con lợn đang ngồi.

Từng cảnh tượng đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của Tần Thộ về tiên giới. Tiên, không phải đều là người sao?

Đồng thời, Tần Thộ phát hiện, có một vài người không phải là vào từ bên ngoài, giống như là bọn họ sống ở đây! Đột nhiên hắn có chút mơ hồ rồi, hỏi:

-Vân Không chân nhân, trong Thiên Đình cũng có người ở sao?

Vân Không chân nhân cười nói:

-Đã sớm nói với ngươi rồi, Thiên Đình tuy gọi là Thiên Đình, nhưng nó không chỉ đơn giản là một cung điện như vậy. Đây là một thế giới, nhiều thế giới hợp lại thành một thế giới lớn. Cái gọi là phân chia Địa Tiên giới, chính là từ Địa Tiên giới tiến vào cái mà Thiên Đình gọi là ba mươi ba thế giới trùng thiên. Ba mươi ba trùng thiên, mỗi một trùng thiên đều là một thế giới, tràn đầy nguyên khí, tiên dược vô số, đó là nơi người tu hành nào cũng hướng về.

Có điều, ba mươi ba trùng thiên không phải là nơi mà ai cũng có thể vào ở, trừ thần chức thần tiên của Thiên Đình có thể ở bên ngoài, phần còn lại đều là những tán tiên có cấp bậc cao nhất, người nào cũng nổi danh, uy chấn một phương, thậm chí là cả Thiên Đình cũng đều không quản chế nhiều những tiên nhân này. Những người này hoặc là giáo chủ một phương, hoặc là những lão cổ hủ sống từ thời cổ đại đến bây giờ...

-Tóm lại, những người sống ở đây, đều là những người mà chúng

ta không thể chọc vào được...

Tần Thọ vừa nghe thấy đã cười toe toét, không ngờ được Thiên Đình lại là nơi như thế này, tiếp tục hỏi:

-Ta nghe nói, tiên cũng có cấp bậc, bên trên Nhân Tiên còn có Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Nhân Hoàng, Thiên Đế, Chí Tôn Thánh Nhân. Những vị tiên này không sống ở Thiên Đình, vậy sống ở đâu? Không phải nói là, sau khi phi thăng lên Thiên giới thì không thể tùy tiện xuống phạm trần sao?

Vân Không chân nhân cười nói:

-Tiên nhân đúng là có phân cấp bậc, nhưng mà đại đa số tiên vẫn sống tại Địa Tiên giới, Địa Tiên giới tuy rằng không bằng Tiên giới, nhưng cũng có núi sông nổi danh, cũng có động tiên, đất lành, nơi đó cũng không kém gì Tiên giới. Lại có các trận pháp giúp đỡ, cũng đã đủ cho mọi người dùng rồi...

Hơn nữa, Tiên giới chung quy vẫn là trung tâm của Thiên Đình, tá nhân tiên tự do tản mạn cũng quen rồi, dù cho có tán tiên nào cực kỳ lợi hại đi chăng nữa thì vẫn có một số thứ phải lo lắng, cũng không có tự tại như vậy. Ở Địa Tiên giới thì không giống như thế, trời đất bao la, mặc ta ngao du, tự do tự tại, vui vẻ biết bao?

Vì vậy, những vị tiên ở ba mươi ba trùng thiên đều là những người không thích đi lại, hoặc là những vị tiên mạnh đến mức mà Thiên Đình cũng không can thiệp vào. Nhưng phạm là những người thích hoạt động thì đều sống ở Địa Tiên giới, khai tông lập phái...

Đương nhiên, tiên nhân cũng có quy tắc của tiên nhân, tiên nhân không xuống phạm trần, đó là một điều quan trọng của quy tắc. Tiên nhân không được đi can thiệp vào cuộc sống của người phạm, vì vậy nên người phạm không thể nhìn thấy được tiên nhân. Thậm chí đến cả những tu sĩ chưa thành tiên cũng không thể thấy được bóng dáng của tiên nhân. Đây là tự giác, cũng là quy tắc ước định

mà thành, đồng thời cũng là quy tắc mà tất cả tiên nhân đều tuân theo.

Trên đường đi, toàn bộ đều kiên nhẫn nghe Vân Không tiên nhân giải thích, Tần Thọ cuối cùng cũng hiểu đại khái được quy tắc của trời đất này.

Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Đúng rồi, lẽ nào tiên nhân không phải hoàn toàn là người sao? Ta đã nhìn thấy rất nhiều người có hình thù quái dị đi qua rồi.

Vân Không chân nhân nghe xong đột nhiên bật cười:

-Đó là vì người không hiểu rõ Thiên Đình rồi, Thiên Đình là ở đâu? Thiên Đình tuy là được thành lập bởi Nhân giáo và Tiên giáo, nhưng mà mục đích thành lập Thiên Đình không phải chỉ dành cho loài người, mà mục đích là dành cho vô số sinh linh trong thiên hạ!

Tần Thọ sững sờ nói:

-Nhưng mà cây cỏ, yêu quái thành tinh không phải là yêu sao?

Vân Không chân nhân bật cười lớn nói:

-Nhìn cái mũi nhỏ, mắt nhỏ nhà ngươi, Ngọc Đế có tấm lòng bao dung, trong lòng có tất cả sinh linh của thiên hạ. Ngọc Đế từng nói: người có thể thành tiên, yêu có thể thành tiên, quỷ cũng vậy, cũng có thể thành tiên. Chỉ cần trong tâm có thiện tâm của người tu hành, qua được Thiên kiếp, đều có thể thành tiên! Đương nhiên, nếu như tẩu hỏa nhập ma, tâm có ý nghĩ xấu, vậy thì đừng nghĩ đến việc thành tiên nữa, nếu như Thiên Đình phát hiện, vậy thì sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Hằng Nga nghi ngờ nói:

-Không phải chứ, theo như những gì ngài nói, vậy thì không phải là ở dưới trần gian sẽ không còn kẻ xấu nữa hay sao? Nhưng mà, ngày trước khi ta còn ở Địa Tiên giới đã nhìn thấy không ít những con yêu quái xấu.

Vân Không chân nhân nghe thấy câu hỏi này thì có chút lúng túng, liếc nhìn cung điện nguy nga nhất đằng xa rồi thì thảo nói:

-Ở đây, nói khoác nhiều một chút, đừng nói sự thật!

Hằng Nga và Tàn Thọ đột nhiên ngẩn ra... cảm khái, đứa cháu trai này nhìn thì có vẻ như là đang làm sáng tỏ những nghi ngờ của họ, nhưng thực chất lại là đang nịnh bợ!

Mặc dù Vân Không chân nhân không nói, nhưng Tàn Thọ cũng nghe hiểu, hiểu được, Thiên Đình chủ trương vạn vật hài hòa, nhưng mà trời cao hoàng đế xa, mở một con mắt nhắm một con mắt, đoán chừng là ở hạ giới yêu quái tốt cũng có, nhưng khẳng định là yêu quái xấu cũng không ít... Đương nhiên là người xấu chắc chắn cũng không ít hơn yêu quái xấu. Thậm chí Tàn Thọ còn hoài nghi, Thiên Đình ban hành ra nhiều pháp lệnh như vậy ở ba mươi ba trùng thiên, có thể bao trùm toàn bộ Địa Tiên giới hay không.

Ví dụ, Tàn Thọ không tin những kẻ không dễ dàng gì mà thành tiên kia, khi nhà hắn bị ức hiếp, có thể giả vờ như không biết, không lộ mặt!

Đương nhiên, Tàn Thọ cũng đồng ý với ý nghĩ của Thiên Đình, xấu và tốt không thể phán đoán bằng loài.

Đi theo đoàn người trùng trùng điệp điệp, xuyên qua đường phố ngõ hẻm, cuối cùng đi đến một đại điện dùng toàn bạch ngọc để lát đường!

Chương 48: Đồ ăn ngài gọi đã đến

Chương 48: Đồ ăn ngài gọi đã đến

Đứng trên quảng trường, Tần Thộ nhìn mặt đất, nghe tiếng nghiến l ọi, bạch ngọc trên mặt đất sáng như gương, soi rõ toàn bộ từng đường nét của hắn, nhìn về phía xa, bầu trời phản chiếu trên bạch ngọc, như thể trời đất hòa làm một, con người trở nên thật tầm thường, cái cảm giác đó, so với cảm giác tự mình bay trên không trung hoàn toàn khác biệt, tóm lại là rất đẹp.

Có điều Tần Thộ vẫn lẩm bẩm một câu:

-Ai nha, thật lãng phí, nhiều ngọc thạch như vậy, để ăn không tốt hơn sao? Lát ở đây làm gì? Điều là thần tiên, nếu muốn mở hội ở trên trời, trực tiếp bay lên không phải là xong rồi sao?

Hằng Nga nghe thấy, nhanh chóng lấy tay bịt miệng tên nhóc này lại, để tránh gây họa.

Vân Không chân nhân lấy tay lau mồ hôi lạnh, thì thầm nói:

-Người hiểu cái gì? Thần thông đều là đồ bình thường, những gì người đang giấu dưới chân mới là đồ tốt hàng thật giá thật, có thể thể hiện ra phong độ của Thiên Đình.

Tần Thộ nghe xong, thấy có vẻ như cũng có lý, có điều hắn vẫn cảm thấy trái ở đây thật lãng phí, cho hắn bỏ vào trong bụng mới là tận dụng tối đa.

Đúng lúc này một tiên quan đi tới, hành lễ với Hằng Nga nói:

-Vị tiên tử này, tới thịnh hội không thể mang súng vật vào, tất cả súng vật đều sẽ tập trung ở khu vực khác để chờ đợi. Bây giờ xin ngài hãy đem con thỏ này giao cho tại hạ, sau đó tại hạ sẽ đem nó đến nơi của nó. Chờ thịnh hội kết thúc, sẽ đem hân đến gặp lại tiên tử.

Hằng Nga nghe xong, theo bản năng ôm chặt Tàn Thọ, Tàn Thọ cũng ôm chặt cánh tay Hằng Nga, hai người đều là một bộ dáng vẻ đánh chết cũng không rời nhau.

Vân Không chân nhân vội vàng nói:

-Mặc dù thịnh hội không phản đối việc mang súng vật vào, nhưng đích thực là súng vật không được vào hội trường chính, họ có các địa điểm khác cho súng vật ở lại và có thể nhìn thấy được cảnh tượng ở bên này. Ta nghĩ là, các người vẫn nên tuân thủ theo thì hơn.

Hằng Nga nghe xong, cau mày nói:

-Bên kia? Ở đây vẫn không phải hội trường?

Vân Không chân nhân cười nói:

-Nơi này chỉ là một cái bình đài truyền tống mà thôi, Ngọc Đế tôn quý sao có thể đến một nơi như thế này? Nơi tổ chức thịnh hội là một tiểu thế giới, cảnh sắc ở đó mới gọi là mỹ diệu.

Hằng Nga trong lòng căng thẳng nói:

-Không thể chậm trước được sao? Để ta mang theo nó vào đi?

-Xin lỗi tiên tử, đây là quy tắc.

Tiên quan mỉm cười, kiên nhẫn giải thích nói.

Đúng lúc này, Vân Không chân nhân nói:

-Mau nhìn kia, Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân đến rồi!

Tần Thộ cùng Hằng Nga nghe tiếng nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy một người mặc khôi giáp màu bạc, nam nhân cực kỳ tuấn tú đạp mây mà đến, bất kể là đi đến đâu, mặc kệ cái gì mà thần thú, rồng cũng tốt, phượng hoàng cũng vậy đều phải cúi đầu nhường lối, khí độ uy nghiêm đó, làm cho Tần Thộ cũng không khỏi mê hoặc. Hằng Nga là nam nhân duy nhất mà Tần Thộ và Hằng Nga nhìn thấy dám bay ở đây.

Vân Không chân nhân cảm thán nói:

-Không hổ là Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, cũng chỉ có hắn mới có thể không phải Đại La Kim Tiên giống chúng ta vẫn có thể không chút kiêng kỵ gì bay ở trên Thiên Đình.

Lão thần tiên không biết từ lúc nào cũng bu lại, cảm khái nói theo:

-Không thể so sánh được, ta không nói đến thân phận của Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân nữa, chỉ đơn giản nói đến thực lực... Ài, năm đó một trận chiến phong thần đã bộc lộ tài năng, bây giờ đã nhiều năm như vậy, không biết là thực lực đã mạnh đến mức độ nào rồi. Nhớ năm đó khi mở núi cứu mẫu thân, vẫn còn là một thiếu niên, bây giờ đã uy chấn một phương, chiếm cứ Quán Giang Khẩu, nghe luận điệu này chính là sự tồn tại không gì sánh được. Mà chúng ta thì sống vô ích bao nhiêu năm như thế vẫn cứ là một phế thải...

Vân Không chân nhân, Tần Thộ nghe xong, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với hắn, Hằng Nga cũng lùi lại, Tần Thộ nói một cách thô lỗ:

-Lão hàng này, tự nói mình là được rồi. Chỉ có người là phé thái, đừng có kéo ta vào cùng, ta còn trẻ, còn muốn rong chơi.

Lão thần tiên trợn mắt nhìn bọn họ, không nói cái gì.

Lúc này có Tiên quan ngăn ở trước mặt Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, hành lễ nói:

-Bái kiến Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân.

Dường như Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân cũng hiểu rõ ý của đối phương, vung tay lên, một con chó đen lớn cộp cộp miệng đi theo phía sau hắn, có chút không muốn nhưng vẫn ngẩng đầu, rụt kiêu ngạo bước tới.

Sau đó Tiên quan dắt theo con chó đen lớn đó đi...

-Đó là Hạo Thiên Khuyển! Đến Hạo Thiên Khuyển cũng phải đi theo rồi...

Vân Không chân nhân kinh ngạc nói.

Tần Thọ nhếch nhếch miệng nói:

-Đó là Hạo Thiên Khuyển? Chân hắn sao vậy? Hình như là bị người khác đánh gãy rồi...

Lời này vừa nói ra, có mấy người nhìn kỹ một chút, quả nhiên, Hạo Thiên Khuyển đi đường có chút chút khó chịu, rõ ràng là chân bị thương rồi.

-Trời ạ, đó là Hạo Thiên Khuyển, là chó của Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, ai dám đánh vậy?

-Không rõ nữa.

Lão thần tiên và Vân Không chân nhân nói.

Lúc này, vị tiên quan kia lại lên tiếng:

-Tiên tử, ngài xem?

Ngay cả chó của Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân cũng đều bị dất đi, lúc này Tàn Thọ còn có thể nói gì? Lúc này mà còn tiếp tục tranh chấp thì đó chính là không biết tốt xấu, rước họa vào thân.

Vì vậy, Tàn Thọ và Hằng Nga nhìn nhau, đều biết rằng, phải tạm thời chia ra rồi.

Thế là Tàn Thọ gật gật đầu, nhảy xuống mặt đất rồi nói:

-Tiên quan dẫn đường đi, ta đi theo người.

Tiên quan khẽ gật đầu, sau đó lại xác định sự cho phép của Hằng Nga, lúc này mới mang Tàn Thọ rời đi.

Tiên quan mang theo Tàn Thọ đi sang một bên khác của quảng trường bạch ngọc, sau đó một vệt sáng lóe lên, hai người đã xuất hiện ở một thế giới khác.

Tiên quan mỉm cười nói:

-Thỏ con, thế nào, hoàn cảnh cũng không tệ phải không?

Con người của Tàn Thọ đột nhiên nhìn chăm chăm vào mảnh đại địa này, hoàn cảnh ở đây quả thực rất tốt, Phi Vân Lưu Hà, một dòng thác cuộn từ trên trời đổ vào hồ nước sâu không thấy đáy ở giữa, xung quanh là núi cao, núi cao bị con người chế thành như bậc thang.

Nói là đất, nhưng toàn thân lại là bạch ngọc điêu khắc mà thành, p

hía trên có cái ghế, chỉ có điều đồ vật đang ngồi ở trên ghế đó cái gì cũng có.

Heo chó dê bò, rồng rắn ngựa voi ngồi thành hàng ở đó, trước mặt là một cái đĩa tỏa sáng lung linh, trong mâm lại không có gì. Từ g tên cầm đĩa, thấy Tần Thọ đến thì liếc mắt nhìn nhìn sang, cái c ảm giác đó...

Tần Thọ ngoảnh đầu nhìn vị tiên quan, hỏi:

-Đại ca, có phải là anh đang kiêm chức shipper, đưa đồ ăn ngoài kh ông?

Tiên quan một mặt mờ mịt hỏi:

-Cái gì gọi là shipper đưa đồ ăn ngoài?

Tần Thọ biết có sự khác biệt, lắc đầu nói:

-Không có gì, đại ca, còn có nơi nào khác có thể đi không? Vườn bách thú này mở hội, thiếu một con thỏ cũng không sao đúng kh ông?

Tiên quan ngây người, cười nói:

-Đây chính là một chi nhánh của hội trường, người tùy tiện tìm m ột chỗ ngồi rồi ngồi xuống là được.

Tần Thọ nói:

-Tùy tiện?

Tiên quan gật đầu nói:

-Đúng vậy, tùy tiện. Ở đây, không phân biệt đẳng cấp gì hết.

Mặc dù vị Tiên quan này nói như vậy, nhưng Tần Thộ vẫn thấy trong mắt hắn có gì đó kỳ quái, hiển nhiên ở đây không phân chia đẳng cấp gì hết, cũng giống như nhân quyền kiếp trước mà mọi người hô hào, mọi người đều bình đẳng. Khẩu hiệu hô hào thì rất vang dội, nhưng khi ném vào trong thực tế, làm sao có thể thực sự bình đẳng được?

Ngay cả lão gia tử của Tần Thộ cũng biết: “Trên đời này, ở đâu ra bình đẳng tuyệt đối. Ngày nào ta cũng hô hào đừng để bọn trẻ thua ở vạch xuất phát, nhưng mà những người thực sự lợi hại, sinh ra đã ở vạch đích rồi thì cần gì phải chạy? Nếu có thể cố gắng làm việc, làm nhiều có nhiều, cố gắng là có tiến bộ, đó chính là bình đẳng rồi. Còn việc muốn tất cả mọi người đều nhận được như nhau, đó là điều không thể nào, thế giới ít tài nguyên, còn người thì nhiều như thế, sao mà đủ để phân?”

Chương 49: Đừng uống rượu (Thượng)

Chương 49: Đừng uống rượu (thượng)

Về chuyện này, Tần Thộ tin tưởng không chút nghi ngờ. Cho nên tuy những tháng ngày sau này của hắn trôi qua không ra thế nào, chỉ cần mỗi ngày đều tiến bộ là hắn có thể nhìn thoáng được, sống vui vẻ hạnh phúc.

Đặc biệt Tần Thộ còn phát hiện phân hội này cũng không phải một khối bền chắc như thép, mà là chia thành hai phe.

Một bên là đại hắc cầu Hạo Thiên Khuyển dẫn đầu, ngồi ở núi phí

a bên trái. Một bên khác thì là Thanh Sur ngồi ở kia, đại mã kim đao, đôi mắt vô cùng hung hãn, ngồi ở phía dưới là một đám yêu quái hình thù kỳ dị, cũng không biết đó là sủng vật, hay là thú cưỡi, dù sao nhìn cái đã biết không phải kẻ lương thiện.

Đám yêu quái này từng con từng con đều nhìn nhau giống như con sói đói, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể làm điều gì đó.

Dường như Tiên quan vẫn còn canh cánh trong lòng về những lời Tần Thọ nói lúc nãy nên lại hỏi:

-Con thỏ, người nói ship đồ ăn ngoài là cái gì?

Tần Thọ nhếch miệng cười nói:

-Không có gì, ta đã ký nhận rồi, đồ lần này rất tươi mới.

Tần Thọ liếc đôi mắt gian xảo của mình qua đám yêu quái kia, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Tiên quan nghe mơ hồ, có điều hắn cũng không có nhiều thời gian dư thừa để nói nhảm với Tần Thọ, hắn nói vài lời xã giao rồi cáo từ.

Tiên quan vừa đi, rõ ràng Tần Thọ nhìn thấy ánh mắt của bên bên đám yêu quái như từng cái đen pha, tất cả đều tập trung trên người hắn.

Tần Thọ cũng không yếu ớt, biết bọn người này mỗi người đều là một vẻ dũng mãnh, nhưng ở đây sẽ không ai dám cầm vũ khí nướng thịt thỏ để ăn, ngược lại nếu có cơ hội, hắn cũng không ngại ăn một bữa muôn loài. Vì vậy Tần Thọ tùy tiện kéo tai thỏ, hỏi:

-Đều nhìn ta như vậy làm gì?

-Thỏ con, sao người không ngồi xuống? - Thanh Sur cười hê hê hỏi

i.

Trong lòng Tần Thộ tự nhủ, cái này nếu ngồi xuống thì chẳng khác nào chọn về một phe, kéo bè kéo cánh... Nếu như là cùng phe với kẻ mạnh còn được, còn nếu cùng phe với kẻ yếu thì đa phần là vừa ra khỏi Nam Thiên Môn thì sẽ bị làm thành thịt thỏ kho tàu.

Tần Thộ có chút xoắn xuýt...

-Thỏ con, còn không ngồi xuống? Không phải là muốn đứng để biểu diễn tiết mục cho mọi người vui vẻ đó chứ? - Một con Bạch Mã Tinh bên dưới Thanh Sư, ha ha cười nói.

Tần Thộ còn chưa lên tiếng, bên của Thanh Sư đã ồn ào.

-Đúng đây, con thỏ con, nào, hát một bài nghe đi.

-Thỏ con, múa một điệu, cho các huynh đệ cùng vui vẻ đi!

-Thỏ con, ngươi mập thật đó.

...

Một đám yêu quái hô loạn hết lên, đặc biệt là Bạch Mã Tinh ở đầu bên kia, là người hét lớn nhất.

Ngược lại là bên của Hạo Thiên Khuyển, không ai lên tiếng, từng tên từng tên ngồi ở kia tùm tùm cười, giống như là đang xem kịch.

Tần Thộ càng nghe mặt càng đen, hẳn đến là vì để cho Hằng Nga tăng thêm lòng can đảm, thuận tiện cổ vũ nàng, hẳn đã trêu ai cho c ai chứ? Vậy mà kẻ nào cũng muốn hấn xấu mặt?

Cứng đối cứng với đám hàng này? Tần Thộ chỉ tiện chứ không phải là đàn. Bản thân mình có mấy cân mấy lượng, nói thật, hẳn cũng không rõ. Bởi vậy, hẳn càng không muốn tùy tiện kết thù với ng

ười khác. Nhưng cứ như vậy mà bị mấy tên cháu trai ở đây bắt lên đài khiêu vũ, ca hát thì cũng quá mất mặt rồi... Nếu chuyện này mà truyền đến tai Hằng Nga Ngô Cương thì chắc chắn hẳn sẽ bị cười chết.

Tai to giật giật, mắt Tần Thộ đột nhiên lóe lên, khóe miệng hơi nhếch, có chủ ý rồi.

-Con Thỏ, có phải là người không cho Thanh Sư đại ca của chúng ta mặt mũi không? Bảo người hát người cũng không hát? Có phải là quá khinh người rồi không?

- Bạch Mã Tinh hét lên.

-Đúng vậy, đúng vậy, con Thỏ, người quá không nể mặt mũi của đại ca rồi! Có tin là ra khỏi Nam Thiên Môn, ta nấu người ăn thịt không? - Một con khỉ kêu lên.

Hai tay của Tần Thộ ôm quyền, hành lễ với Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển cùng với một đám yêu quái nói:

-Các vị đại ca, không phải là ta không nể mặt mọi người, mà là bà i hát ta biết hát quá ít, từ nhỏ đến giờ chỉ biết hát một bài, cũng không biết là có nên hát hay không.

-Hát nghe thử đi. - Thanh Sư cũng hào hứng, cười ha ha nói.

Thanh Sư vừa mới mở miệng, Bạch Mã Tinh liền lập tức kêu lên:

-Thanh Sư đại ca cũng nói rồi, người còn không mau hát.

Lúc này, Hạo Thiên Khuyển cười hắc hắc nói:

-Các vị, con thỏ nhỏ này cũng không phải là thú nuôi trong nhà cá c người mà lại tay không hát cho người khác nghe, chặc chặc... C hẳng lẽ Phật môn đã nghèo đến mức này rồi sao?

Lời này vừa nói ra, đám yêu quái bên Thanh Sư nhú mào, có điều cũng không ai dám xen vào, toàn bộ đều nhìn về Thanh Sư.

Thanh Sư ha ha cười nói:

-Đương nhiên là không thể hát không, chỉ cần con thỏ nhỏ này có thể hát ra khiến bản vương cười một tiếng, bảo bối này sẽ thuộc về nó!

Trong lúc nói chuyện, Thanh Sư liền cảm ra một khối bảo ấn, đặt ở trên mặt bàn.

-Thanh Sơn Ấn? - Hạo Thiên Khuyển kinh ngạc nói:

-Thanh Sơn Ấn này của người là dùng mười tòa linh khí, mười phần sơn phong cô đọng mà thành, mặc dù uy lực của nó không tính là lớn, nhưng nặng ba nghìn cân, càng lớn càng nặng! Người cho con thỏ cái này thì làm sao hấn cầm đi được?

Thanh Sư cười hắc hắc, vô lại mà nói:

-Đồ vật cho hấn rồi mà hấn còn không cầm đi được thì đâu trách được bản vương.

Tần Thộ nghe xong, lông mào liền nhú lại, cái con sư tử này nhìn thì là một bộ dạng rất sáng khoái, kết quả vừa há miệng, thì lại là hàng keo kiệt! Là một đại lão, nếu như muốn thưởng cho Tần Thộ, tùy tiện ném một cái pháp bảo ra là được rồi. Kết quả là, tên gia hỏa này keo kiệt đến mức một cái cũng không muốn móc ra, lấy một cái Thanh Sơn Ấn ra, pháp bảo nặng nghìn cân, rõ ràng là ỷ vào thực lực mạnh, muốn ăn quýt đây!

Cân của tiên nhân không giống với cân của người phàm, nơi này nặng một cân, cầm tới nhân gian chính là trọng lượng của một ngọn núi. Ba nghìn cân chính là trọng lượng của ba nghìn ngọn núi,

nặng như vậy, Tàn Thọ lấy như thế nào được, mà nghe ý tứ của Hạo Thiên khuyên, núi này còn có thể biến lớn, càng lớn càng nặng, vậy cũng quá dọa người rồi.

-Thỏ con, phần thưởng đã chuẩn bị xong, ngươi còn không mau hát đi. - Bạch Mã Tinh thời thời khắc khắc cũng không quên nịnh bợ, lập tức kêu ầm lên.

Tàn Thọ hắng hắng giọng rồi nói:

-Nếu đã như vậy, thì ta sẽ hát. Có điều, nhắc nhở hữu nghị một chút, ta ca hát không dễ nghe, nếu như hát không tốt cũng không nên tức giận. Ừm, đừng uống nước, đừng uống rượu...

Lời nói phía trước thì Tàn Thọ nói rất to, còn lời nói phía sau đừng uống nước, đừng uống rượu thì cố ý hạ thấp giọng nói xuống. Ở đây vốn không có ai coi hấn ra cái gì, cho nên cũng không có ai cảm thán đi nghe.

Bạch Mã Tinh kêu lên:

-Đừng nói nhảm, mau hát đi.

Tàn Thọ hít một hơi thật sâu, tắt cả mọi người yên tĩnh trở lại, điều này không phải là vì muốn thưởng thức, thuần túy chỉ để vui vẻ một chút, muốn đùa giỡn con thỏ mà thôi.

Tàn Thọ cũng không quá quan tâm, nghĩ lời bài hát, mở miệng hát:

-Cho tôi bầu trời xanh, một ngày mới mặt trời mọc.

-Cho tôi một mảnh cỏ xanh, trải dài về phía xa.

-Cho tôi một con đại bàng, một hán tử uy vũ.

-Cho tôi một cây cột ngựa, nắm chặt nó trong tay...

Tần Thộ vừa mở màn, những người muốn chế giễu đều lập tức sửng sốt. Mặc dù giọng điệu của âm nhạc này rất cổ quái, cũng chưa từng nghe qua, nhưng mà những hào quang rộng lớn trong giọng nói đó vẫn khiến cho những kẻ không có tế bào âm nhạc này bị sốc, mắt chúng sáng lên.

-Ha ha, cái con thỏ nhỏ này có thể hát này.

Hạo Thiên Khuyển hạ tay xuống, một đám tiên hạc ca ngợi nói.

Hạo Thiên Khuyển cũng gật gật đầu theo, nghe âm thanh, vỗ vỗ cánh, đồng thời móc ra một bầu rượu, thoải mái uống rượu và tận hưởng.

Chương 50: Đừng uống rượu (Hạ)

Chương 50: Đừng uống rượu (Hạ)

Đối diện, Bạch Mã Tinh kinh ngạc vô thức nhìn về phía Thanh Sư.

Thanh Sư nheo mắt lại, chỉ vào cái bàn, cũng chẳng biết là nghe được điều gì vui, hay là không vui.

Tần Thộ tiếp tục hát:

-Cho tôi một lần gặp gỡ, trên đồng cỏ xanh xanh.

-Cho tôi một ánh mắt, nóng bỏng và nồng nhiệt.

Mọi người nghe xong, như muốn lên tới cao trào, ai nấy cũng đều vui vẻ mà cầm bình rượu lên uống!

Bạch Mã Tinh mất rất lâu để suy đoán suy nghĩ của Thanh Su, nhưng đoán mãi không ra. Chỉ có một điều mà hắn biết rõ, dù như thế nào đi nữa việc khiến con thỏ này không bước chân xuống nổi là hoàn toàn đúng! Nghĩ tới đây, Bạch Mã Tinh cố ý dùng những âm thanh mà mọi người có thể nghe thấy, nâng cốc rượu, quay người về phía Thanh Su nói:

-Thanh Su đại ca, con thỏ này hát cái gì vậy? Còn lâu mới hát hay bằng đệ, ài... chi bằng uống rượu đi.

Thanh Su lắc lắc đầu, không muốn uống.

Bạch Mã Tinh lại nói:

-Vậy được rồi, tiểu đệ xin cung kính cạn ly trước.

Không chỉ mỗi Bạch Mã Tinh, gần như trừ Thanh Su ra, toàn bộ người khác đều giống hệt Hạo Thiên Khuyển và Bạch Mã Tinh, quên mất lời thành tâm nhắc nhở của Tần Thộ, ai nấy cũng đều uống tới hoan lạc, sảng khoái hết mức....

Tiếp sau đó liền nghe Tần Thộ hắng giọng một cái:

- Hân tử ngựa cỏ, hân uy vũ hùng tráng!

Con ngựa cỏ như điên!

Cánh đồng bát ngát mênh mông kia là giường của người.

Sinh một ổ con trông chẳng giống người!

Hán tử ngựa cỏ, uy vũ hùng tráng!

Con ngựa cỏ như điên.

Cánh đồng bát ngát mênh mông kia mọc trên đầu của người. (Editor: cỏ xanh mọc trên đầu... Nghĩa giống như bị cấm sừng.)

Sinh một ổ con trông chẳng giống người!

Phụt!

Phụt phụt...!

Chỉ nghe bốn bề đều uống rượu, truyện trò, những tên yêu quái đang sảng khoái, từng kẻ biến trở lại nguyên hình, rượu khắp trời bị phun thành sương mù, dưới ánh nắng hiện ra một dải cầu vồng...

Bạch Mã Tinh trong càng nhìn càng sững sờ, đằng sau đó là Thanh Sư bị rượu phun ướt, mặt Bạch Mã Tinh trắng như cái bảng, đang thương lấp bắp nói:

-Thanh Sư đại ca...

Thanh Sư chưa nói gì, lẳng lặng lau rượu trên mặt.

Bạch Mã Tinh lập tức lôi ra viên bàn pháp bảo đặt trước mặt Thanh Sư, nói:

-Đại ca, đây là pháp bảo mà trước đó đệ lấy được ở Mãng Hoang Nguyên, mong huynh vui vẻ mà nhận cho!

Thanh Sư gật nhẹ đầu, Bạch Mã Tinh mới thanh thoi mà thở nhẹ, có điều hắn nhìn ánh mắt của Tàn Thọ càng thêm hung ác, hận tới nỗi muốn dùng một móng đá chết con thỏ chết tiệt kia!

Lại nhìn con thỏ, cái bản mặt dễ thương vô tội nhìn mọi người xung quanh, còn hỏi một câu:

-Vẫn còn vài câu, có hát không?

-Câm mồm!

Bạch Mã Tinh như dùng hết sức hét lên vậy.

Hát ư? Hát cái gì mà hát?

Cái gì mà hán tử ngựa cỏ uy vũ hùng tráng? Đây không phải là đang chửi hán thì là gì? Chỉ nghe câu từ bài hát thôi cũng đủ làm hán tử điên tiết...

Nhưng có kẻ vẫn muốn nghe, Hạo Thiên Khuyển ha ha cười đáp:

-Hát đi! Hát tiếp đi! Hay lắm! ha ha...

Sau đó thì Hạo Thiên Khuyển và lũ yêu quái bên đó đồng thanh hò reo...

Tần Thọ xòe nhẹ tay nói:

-Vậy thì cứ hát thôi. Hán tử ngựa cỏ uy vũ hùng tráng...

- Đủ rồi!

Lúc này Thanh Sư đập bàn đứng dậy, lớn tiếng hét dừng.

Tần Thọ lập tức dừng lại, không thốt lên nữa, sau đó ra vẻ đáng thương nhìn Hạo Thiên Khuyển, hỏi:

-Đại ca, còn hát nữa không?

Hạo Thiên Khuyển đứng dậy, chân chó xòe ra như tay người, nói:

-Cứ hát đi! Hát tiếp đi! Đây là Thiên Đình không phải là Linh Sơn, cứ nghe ta!

Tần Thộ gật gù đáp :

-Ừm.

Sao đó thì Tần Thộ không hát, mà lại nhìn về phía Thanh Sư hỏi:

-Đại ca, có hát không?

Thanh Sư trừng mắt nói:

-Người muốn chết thì cứ hát!

Tần Thộ lại nhìn về phía Hạo Thiên Khuyển:

-Đại ca, đệ chưa muốn chết, phải làm sao đây?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đây là Thiên Đình, cũng là địa bàn của ta, ta cho người quyền làm chủ! Người cứ hát đi!

Tần Thộ nhìn Thanh Sư, ra vẻ dễ thương và nói:

-Đại ca, vậy đệ hát nhé?

Thanh Sư hét:

-Không được!

Tần Thộ hỏi Hạo Thiên Khuyển:

-Đại ca, đại ca của bên đây không cho hát. Hay là huynh thương l

ượng với bọn họ chút đi? Xem xem có hát hay không?

Hạo Thiên Khuyển đập bàn nói:

-Ta nói hát là hát ! Người sợ cái gì? Hát cho ta! Có việc gì ta lo!

Thanh Sư đập bàn quát:

-Dám thì hát thử xem? Ta nói không cho là không cho, dù là ai chống lưng cho người cũng vậy!

Tần Thộ liền nói với Hạo Thiên Khuyển:

-Đại ca, xử lý sao?

Hạo Thiên Khuyển cũng không nhìn Tần Thộ nữa, mắt lườm Thanh Sư nói:

-Khẩu khí lớn lắm, ai chống lưng cũng vậy? Ta chống lưng đây, người làm được gì? Thực sự nghĩ đây là Linh Sơn sao?

Thanh Sư cười nhạt:

-Nực cười, người là cái thá gì? Người nghĩ đây là Quán Giang Khẩu của các người chắc?

Tần Thộ nghe vậy, lập tức ưỡn ngực, mặt bỉ phẫn nhìn Hạo Thiên Khuyển:

-Lão đại, vậy mà huynh cũng nhìn được sao? Nếu là đệ có một nửa bản lĩnh của huynh, đệ đã quát hấn một trận rồi!

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, đột nhiên tức giận, bảo:

-Ta là cái thá gì sao? Hôm nay cậu gia gia sẽ dạy cho người biết cậu gia gia là cái thá gì!

Tần Thọ nghe thế liền che mặt, trong lòng tự nhủ: "Con chó đàn ông này, nói vậy chả khác gì tự vả vào mặt rồi... IQ tầm này, ài... đáng thương.

Nhưng mà Tần Thọ cũng không quên nói với Thanh Sư:

-Lão đại, tính khí người cũng tốt thật đấy? Sư tử mang phật tính ô n nhu như ngọc, động khẩu không động thủ, như thế này cũng nhin được?

Thanh Sư nghe vậy, bất chợt thấy mình có chút mất mặt, ghen ghen trong cuống họng, nói:

-Tới đây! Ai sợ ai chứ!

Bùm!

Hạo Thiên Khuyển xòe vuốt cào cào ném tới, Thanh Sư một chur ởng đánh bay, đồng thời cũng giương vuốt phản kích!

Hạo Thiên Khuyển hét lớn:

-Người đâu, đánh chúng cho ta!

Ngay sau đó, lũ yêu quái phe Hạo Thiên Khuyển kẻ kẻ dùng bàn, đũa, bình rượu ném về phía đám yêu quái phe kia.

Thanh Sư cũng đồng thời hạ lệnh, đám yêu quái cũng bắt đầu ném m bàn, vút đũa đập bình rượu! Có cái bàn lớn cũng bị đập hỏng.

Ném xong mấy thứ kia, Bạch Mã Tinh hét lên:

-Các huynh đệ, lên! Chỉ cần không dùng phép thần thông, không dùng pháp bảo, cứ tùy ý đánh, không sao!

Hạo Thiên Khuyển ở bên này cũng gào lên, vậy là yêu quái hai bên vừa hét vừa lao vào đánh nhau, bỗng chốc thành hỗn chiến.

Quyền chạm thịt, tiếng kêu là vang dội.

Ôi, a những tiếng la hét thảm thiết vang lên.

Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư cũng dần áp sát lẫn nhau, đánh nhau nhiệt tình.

Chẳng ai phát hiện, cái con thỏ trước thì hát, sau có chuyện thì bỏ chạy kia đã tìm một cái bàn không người rồi ngồi xuống, từ tốn rót cho mình một ly rượu lung linh mà uống. Cái bàn trước mặt cũng là pháp khí, nhìn thì trống rỗng, nhưng Tần Thộ chạm một cái, bức họa hoa quả trên đó liền biến thành thật. Thấy vậy, Tần Thộ bỗng chốc vui vẻ, uống rượu ăn quả, thưởng thức cảnh dã thú đại chiến, tuyệt mỹ... Chỉ có điều, sau khi con thỏ này uống một tý rượu vào mắt đã đỏ lên...

-Hu hu hu, cái gì mà uống bia ăn tôm hùm xem World Cup chứ, Có gì mà hay đến thế?

Tần Thộ cười ngờ vực, nhưng hắn đột nhiên phát hiện, đúng là gà y nghiện thật, sao đó hắn mở bình rượu, uống một hơi, nói:

-Thằng đầu bò kia, dùng sức đi! Đừng đánh nhử nữa! Cái con rùa kia rút đầu vào làm gì thế? Con không mau thò ra cắn nó đi!

PS: * Con thỏ hát bài này 《套马杆》

Chương 51: Sư cầu phối

Chương 51: Sư cầu phối

Cùng lúc đó, vị Tiên quan đón Tần Thộ vào cửa lúc trước đang ở bên ngoài truyền tống trận nói chuyện với một Tiên quan khác.

Tiên quan Giáp:

-Sao ban nãy ngươi lại dẫn con thỏ đó vào? Nhìn bộ dạng nó không giống kẻ từng tu hành. Trong đây toàn là các đại yêu, nhờ đâu mấy tên đó lỡ tay đánh chết con thỏ thì biết tính sao?

Tiên quan Ất:

-Sao có thể vậy được chứ? Đây là Thiên Đình, ai dám đánh nhau? Có hai vị đại nhân Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư làm chủ, không thể để kẻ nào làm loạn được.

Tiên quan Giáp:

-Ừm, có lý. Dù là một thân yêu quái, nhưng sau cùng đều đi theo t hần tiên, tố chất căn bản vẫn phải có. Bao nhiêu năm nay, dù rằng thấy bọn hấn chửi nhau vài câu nhưng chưa thấy bọn họ thực sự động thủ đánh nhau bao giờ. Ha ha...

-Ta cũng thế, lại có người tới kìa, ngươi đưa hay ta đưa?

Tiên quan Ất nhìn thấy một vị tiên nhân dẫn theo một con tê giác tinh bước tới, cười nói:

-Cùng nhau đi đi.

Tiên quan giáp đáp:

-Vậy được, cùng nhau vậy, vào đó xem xem con thỏ kia có bị bắt nạt tới thê thảm hay không. - Tiên quan ất nói.

Tiên quan cười đáp:

-Haha, ta sắp không chờ nổi muốn vào xem cái dáng vẻ đáng thương bị bắt nạt của tên tiểu tử kia rồi.

Vừa nói, hai người vừa kích hoạt truyền tống trận dẫn tê giác tinh vào, ngay sau đó...

-Con mẹ nó, tới đi!

-Con mẹ ngươi!

Đông đông đông!

Bụp bụp!

Loảng xoảng!

...

-Quát nó!

-Ai kia, mau cản hấn đi!

-Đánh đi không phải sợ, có ta đây, lấy bàn đập nó!

m thanh của một trận hỗn chiến, bàn ghế, bát đĩa bay khắp nơi... tạo thành một trận hỗn chiến với chương khi mù mịt hiện ra ở trước mắt.

Tiên quan Ất , Tiên quan Giáp, hoàn toàn chết điếng, đứng chết lặng, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta... dường như muốn hỏi: "Tôi là ai? Đây là đâu? Chuyện gì đang xảy ra? Tôi đến đây để làm gì?"

Sau đó cả hai bỗng dừng định thần lại, vội vàng dụi mắt, nhìn về phía hiện trường.

Trọng điểm là, điều bọn họ lo nhất, nghĩ rằng con thỏ sẽ bị đánh cho thê thảm lại đang trốn ở một góc, vừa ăn hoa quả vừa uống rượu, mặt đỏ bừng bừng ngồi trên bàn la hét, không ngừng cổ vũ cho cả hai bên đánh nhau, thậm chí còn tốt bụng đi dìu mấy tên quý xui xẻo dậy, sau đó tiện tay đưa cho chúng một cái bàn, cho chúng lao lên, đánh mạnh hơn!

Trong giây lát hai tên Tiên quan thấy não mình không đủ dùng.

Con tê giác tinh vừa tới lại gần hỏi:

-Hai vị Tiên quan, đây là tình huống gì vậy? Con thỏ kia là phe nào? Sao ta thấy nó bên nào cũng giúp? Còn nói xấu sau lưng, đã vậy còn cuỗm túi càn khôn của hai tên yêu quái.

Lúc này hai Tiên quan mới hoàn hồn, vội hét lớn:

-Dừng tay! Dừng đánh nữa! Muốn lên Trảm Yêu Đài hết sao?

Cùng lúc đó, hiện trường của trận chiến máu lửa kia như bị dính tụ huật định thân, nháy mắt dừng lại, sau đó thì ngơ ngác nhìn nhau, bất giác nhìn đại ca nhà mình là Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư.

Kết quả là cả đám đều đỏ mặt...

Chỉ thấy Hạo Thiên Khuyển bị Thanh Sư đè lên người, mông Thanh Sư áp lên bụng hắn, vượt cũng đè lên vượt Hạo Thiên Khuyển, hai kẻ miệng chạm miệng cùng la hét... có thể nói, đánh nhau lại không thấy phong độ đâu mà chỉ thấy ẩm ướt.

Tận Thộ ngồi tại chỗ lắc lư, mặt đỏ ngòm, hai má hây hây, cười hề he ngốc nghếch nói:

- y, sư cầu phối à, ha? Đúng là con sư tử có phật tính...

Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển nghe vậy lập tức tách nhau ra, Hạo Thiên Khuyển nói:

-Con thô chết tiệt, ngươi nói cái gì?

Tần Thọ đung đưa tai, híp mắt lại, cười đáp:

-Thỏ gia vừa nói gì nhỉ? Thì là sư cầu phối đó!

Mặt Hạo Thiên Khuyển càng lúc càng đen lại...

Sắc mặt Thanh Sư cũng không tốt chút nào, có điều là vẫn biết nể nang nhẹ, liền nói với hai vị Tiên quan kia:

-Hai vị, xin đừng hiểu nhầm, vừa nãy bọn ta chỉ là...

-Đánh nhau?

Tiên quan Giáp hỏi?

Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển nào dám nhận là đánh nhau, tới tể hình hội Tết Trung Nguyên đánh nhau? Dù rằng không dùng phép thần thông gì, dù rằng vượt bị hiện hình, nhưng chỉ cần không thừa nhận thì không ai làm gì được bọn hắn. Mà cũng không chết người, tức là...

Nghĩ tới đây, Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển bất giác xem xét xung quanh, lập tức cảm thấy chết lặng, sao lại phá tới mức này?

Tiên quan Ất trầm giọng nói:

-Vậy là các ngươi tới phá Thiên Đình sao?

Thanh Sur ho khan một tiếng:

-Hai vị Tiên quan, chúng ta là lâu quá không gặp nhau nên có chút nhiệt tình.

Dù Hạo Thiên Khuyển không bằng lòng với câu trả lời này nhưng vẫn gật đầu theo:

-Đúng vậy, là nhiệt tình...

Con thỏ nghe xong, cười bảo:

-Ừm, nhiệt tình, sư cậu phổi... cmn quá nhiệt tình.

Nghe lời này, Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sur đều có xúc động một chút chưởng đập chết con thỏ kia!

Tuyệt nhiên là con thỏ kia say khướt rồi, hoàn toàn không biết mình đang bị hai lão đại để mắt tới... Đúng thật là rượu vào không sợ trời không sợ đất.

Tiên quan Giáp nhin cười, nghiêm túc nói:

-Có nhân chứng vật chứng gì không? Nếu cái gì cũng không có, các ngươi nghĩ chúng ta tin được sao?

-Báo cáo, ta có thể làm nhân chứng!

Lúc này một giọng nói đột nhiên truyền tới.

Mọi người nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy cái con thỏ say bết nhè kia nghiêng cái vai mũm mĩm, trèo lên bàn, vui vẻ giơ tay thỏ, cũng không quên hét một tiếng:

-Ta có thể làm nhân chứng, sư...

-Câm mồm! Người còn nói cái gì mà sư cầu, ta...

Thanh Sư cũng bực tức, liền ngắt lời Tần Thọ.

Tần Thọ liếc nhìn Thanh Sư, cười nói:

- y... then thùng rồi... then quá hóa giận rồi... Được được được, ta không nói sư cầu phối nữa, hôm này không nói sư cầu phối nữa... y? Sao ta lại nói sư cầu phối rồi nhỉ? Sư cầu phối là động tác như thế nào nhỉ...

-Con thỏ kia, ta đập...

Thanh Sư cùng Hạo Thiên Khuyển đều xù lông lên.

Đám tiểu đệ gấp rút cản lại, nhắc nhở bọn hắn không được nói ra từ chết, nếu không tức là muốn giết người rồi! Trong thịnh hội Tết Trung Nguyên mà giết người? Vậy chỉ sợ vừa nói ra đã rơi đầu, đây là tội rất lớn!

Hai kẻ kia nhanh bình tĩnh lại, biết rằng lúc này không phải là lúc để nóng giận, cố gắng khống chế cơn giận của mình, không to tiếng nữa.

Tiên quan Giáp , tiên quan Ất không ngừng vuốt mũi, nhin cười, đến nỗi phản ứng của Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển cũng không nhìn thấy, chỉ hỏi con thỏ:

-Con thỏ kia, người có thể làm chứng cái gì?

Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, chung quanh đều là người của bọn chúng, duy chỉ mỗi con thỏ này là người ngoài, nếu nói rằng có ai đó có thể làm chứng, vậy thì trong tất cả mọi người ở đây, lời nói của kẻ nào có trọng lượng được hơn lời của con thỏ kia?

Sau đó Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển nhìn nhau, quyết định tạm thời gác lại thù oán trước mắt, qua khỏi hôm nay rồi tính tiếp.

Thanh Sư liền bảo:

-Đúng vậy, con thỏ này có thể làm chứng! Ngài xem, nó không thuộc về Linh Sơn cũng chẳng phải phe Hạo Thiên Khuyển. Hắn là trung lập, những gì hắn nói, đều được tính.

Hạo Thiên Khuyển gật đầu theo:

-Đúng vậy đúng vậy... vốn dĩ chúng ta không quen hắn.

Con thỏ nghe thấy vậy, cười nheo mắt nhìn hai kẻ kia mà nắc một cái, rồi nói:

-Này... đừng nói là không quen biết, các người mới vừa sư...

Chương 52: Thấy rõ ràng con thỏ ra hiệu

Chương 52: Thấy rõ ràng con thỏ ra hiệu

Hạo Thiên khuyển cùng Thanh Sư lập tức đen mặt...

Con thỏ ha ha cười nói:

-Ta không nói! Ha ha...

Sắc mặt hai con hàng này vừa mới hơi tốt hơn một chút thì con thỏ

ỏ lại tiếp tục cười nói:

-Ta đã nói là ta không nói sư cầu phối thì ta tuyệt đối sẽ không nói sư cầu phối nữa!

Mặt Hạo Thiên Khuyển càng đen hơn, mặt Thanh Sư cũng càng xanh...

Hai tên Tiên quan nín cười đến sắp chết, sau đó nhìn nhau, đều thấy được ý tứ trong mắt đối phương, Tết Trung Nguyên là thời gian thịnh hội, khắp chốn mừng vui, cửa âm phủ mở rộng, phổ độ oan hồn. Cũng là lúc phạm nhân ở thế gian tể tử, thiên địa một mảnh vui mừng. Lúc này bọn họ đi cáo trạng chẳng khác gì là thêm xúi quẩy, cho nên hai người nói là báo cáo, cũng chỉ là nói mà thôi.

Huống chi, nếu muốn luận năng lực và năng lượng, Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư kia đều không phải nhân vật mà bọn họ có thể chọc nổi. Bọn họ chỉ là đám Tiên quan nho nhỏ, thật sự làm hai đại lão này phát bực thì chưa chắc bọn họ sẽ được sống tốt...

Còn nữa, trước mắt đùa giỡn cũng chỉ là việc nhỏ, một khi báo cáo lên thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ phiền phức.

Thứ bọn họ muốn chỉ là hiện trường ổn định trật tự mà thôi.

Bây giờ, đã có cái con thỏ này làm lý do thoái thác, hai người bọn họ cũng sẽ không vội.

Thế là, Tiên quan Giáp nói:

-Đã như vậy, con thỏ, người đến nói một chút, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Tiên quan Ất lập tức nói bổ sung:

-Chuyện sư cầu phối thì đừng nói nữa, chúng ta thấy rồi.

Kết quả là Tần Thọ lập tức chỉ vào Tiên quan Ất, hét lớn:

-Xem đi! Không phải ta nói! Là hấn nói!

Thanh Sur và Hạo Thiên Khuyển thật muốn đánh chết cái con thỏ thối này... Thế nhưng vẫn nhìn được.

-Được rồi, con thỏ, người nói một chút tình huống vừa rồi đi. - Tiên quan Giáp vừa nói, một bên ra hiệu Tiên quan Ất đừng đề cập đến sự cầu phối, nếu không hai đại lão kia thật sự muốn bạo phát.

Tiên quan Ất không lên tiếng nữa...

Đám người đồng loạt nhìn về phía con thỏ to mọng say khướt kia.

Kết quả là cái con thỏ chết tiệt đó lại đứng giờ móng vuốt tại chỗ, mặt cười cười, răng cửa lớn lộ ra bên ngoài, lấp lánh lấp lánh dưới ánh mặt trời... Nhưng là, hấn lại không nói lời nào!

-Sao hấn lại không nói lời nào thế?

-Người nói đi xem nào!

-Cái con thỏ chết tiệt này đang làm gì?

-Đúng thế... mau nói đi!

Một đám yêu quái nghị luận âm ỉ ở bên kia, chờ đỏ ngầu cả mắt, chờ to ra, đoán chừng, nếu như không phải có hai gã Tiên quan ở đây thì bọn hấn lập tức cầm vũ khí đi hãm con thỏ rồi.

Đáng tiếc, con thỏ kia vẫn cứ đứng ở đó không lên tiếng!

Hai Tiên quan nhú mày, nhưng cũng không có ý thúc giục.

Sắc mặt Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sur thì thay đổi liên tục. Đúng như là hai gã Tiên quan nghĩ, mặc dù vừa rồi đánh nhau có hơi phiền phức, nhưng đối với hai người bọn họ lại cũng không phải phiền phức lớn bao nhiêu. Dù sao thì chủ nhân của Hạo Thiên Khuyển là Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, bản thân Nhị Lang T hần kiệt ngạo bất tuân, nghe điều không nghe tuyên, sống một mình ở Quán Giang Khẩu, mình qua cuộc sống của mình, nếu Ngọc Đế muốn phạt Hạo Thiên Khuyển mà Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân không đồng ý thì Ngọc Đế cũng sẽ không làm khó hắn quá nhiều.

Chủ nhân của Thanh Sur đến từ Phật môn, còn là cao tăng ở Phật môn, Phật môn luôn luôn bao che. Ngọc Đế cũng không thể không nể mặt Phật môn mà một đao chém hắn...

Sở dĩ chịu thua, chỉ là không muốn làm mất mặt chủ nhân nhà mình ở trên thịnh hội này mà thôi. Có đôi khi, mặt mũi của thần tiên còn quan trọng hơn tính mệnh của bọn họ. Chuyện hôm nay, nếu kéo bọn họ ra ngoài công khai xử lý tội lỗi thì mặt mũi của hai người chủ nhân đều vứt sạch.

Trở về, hơn phân nửa là hai bọn họ còn bị đánh thảm hại hơn...

Thế là, cả hai đều ký thác hi vọng vào trên người con thỏ này. Thế nhưng làm sao mà nãy giờ cái con thỏ chết tiệt này không nói gì, đột nhiên câm sao?

Đúng lúc hai người nhìn sang thì thấy kia con thỏ đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía Tiên quan, đối diện với bọn họ, sau đó nháy mắt loạn xạ lên ra hiệu, còn duỗi cái móng vuốt nhỏ múp múp ra...

-Hắn đang làm gì? - Hạo Thiên Khuyển truyền âm hỏi Thanh Sur.

Thanh Sur lắc đầu:

-Không biết, hình như móng vuốt của hắn đang động.

-Nhìn kỹ một chút... Giống như là ngón trỏ với ngón cái đang không ngừng xoa động, lại hình như không phải, móng vuốt của con thỏ này quá mập, thấy không rõ. - Hạo Thiên khuyến nói.

Thanh Sur nghe xong, mặt đen xì:

-Vậy được rồi, ngón trỏ ngón cái xoa xoa vào nhau, đây không phải là ký hiệu đòi tiền thì là cái gì. Cái con thỏ chết tiệt này đang dọa dẫm chúng ta!

Hạo Thiên khuyến nghe xong, tròn mắt suốt chút nữa trừng ra ngoài, lại có người dám bắt bớ hắn? Đây là ăn gan hùm mật báo ròi phải không?

Hai tên gia hỏa ngậy ra... Nhưng là không thể không thừa nhận, có vẻ như lúc này cái con thỏ kia thật sự có vốn liếng để dọa dẫm!

-Con thỏ, ngươi dám đòi tiền chúng ta? Ngươi có tin là ra khỏi cửa nhà này ta lập tức nấu ngươi lên hay không? - Hạo Thiên Khuyến mặt âm trầm truyền âm nói.

Tần Thộ không biết truyền âm, nhưng cũng biết có một số chuyện không thể nói ra, vì vậy tiếp tục xoa ngón tay, ý tứ rất rõ ràng, không trả tiền thì không nói lời nào!

Rõ ràng Thanh Sur suy nghĩ nhiều hơn Hạo Thiên Khuyến, thấy Tần Thộ không lên tiếng thì lập tức truyền âm nói:

-Bổn vương truyền cho ngươi một môn truyền âm chi thuật, người giúp chúng ta nói chuyện, như thế nào?

Tần Thộ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, mặc dù uống say, nhưng đầu óc vẫn giữ được thanh tỉnh, nghe được đồ tốt, vẫn gật gật đầu theo bản năng.

Tần Thộ không nói lời nào, Thanh Sư cũng không có cách nào, dút khoát dạy trước rồi nói.

Sau một khắc, trong đầu Tần Thộ có thêm một đoạn khẩu quyết về pháp quyết vận dụng nguyên khí truyền âm.

Đây không phải cái đại thần thông gì mà chỉ là loại tiểu kỹ xảo vận dụng, cho nên Tần Thộ chỉ nhìn một lần là hiểu rõ nguyên lý. Sau đó hắn liền học được. Kết quả là vừa vận chuyển nguyên khí, hơi rượu trong đầu lập tức bị tách ra, Tần Thộ cũng thanh tỉnh lại. Vừa nghĩ tới hành vi vừa rồi của mình thì chính Tần Thộ cũng lau vệt mồ hôi. Trong lòng mắng to: Cái rượu này của Thiên Đình ghê gớm thật, uống thì thoải mái mà say thì thật muốn mệnh!

Thế nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng không biết đảo ngược thời gian, chỉ có thể phát triển tiếp. Thế là con thỏ chết tiệt không sợ bóng nước sôi, tinh thần kiên trì lên!

-Đừng làm ta sợ, lỡ hù dọa ta sợ thì ta không còn giữ được miệng, sẽ nói lung tung lời nói thật. - Giọng nói của Tần Thộ vang lên trong đầu Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư.

Hai con hàng này nghe xong, lập tức phát hỏa, quả nhiên là dọa dẫm! Đồng thời hai người cũng nghe được, căn bản con thỏ chết tiệt này không hề say, vừa rồi chắc chắn là nó giả vờ!

Đang nghĩ thì thấy miệng con thỏ động động, giống như nói tới ba chữ sư cầu phối... trong lòng bọn hắn hận hận...

Hạo Thiên Khuyển truyền âm hừ hừ nói:

-Người muốn làm cái gì? Thật sự cho là chúng ta không dám giết người?

Tần Thộ nhếch miệng cười một cái, cũng truyền âm lại:

-Không làm gì, xem ra Thanh Sư đại lão chính là người tốt, cho nên coi như xong, không cần đồ gì của hắn nữa. Hạo Thiên Khuyển đại lão, người xem đi, ngay cả truyền âm ta cũng không biết, có phải ngài cũng nên dạy ta chút ít tiên pháp hay không? Không cần phải cao thâm, đẳng vân giá vũ cái gì thôi là được.

Hạo Thiên Khuyển vốn cho rằng Tàn Thộ sẽ giỏi công phu sư tử ngọam, muốn cái pháp bảo hoặc là công pháp ghê gớm gì, kết quả nghe xong chỉ là muốn loại hình pháp thuật đẳng vân giá vũ cơ bản nhất, lập tức nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nghe xong, cái này còn thỏ chết tiệt này nói Thanh Sư tốt, vậy không phải là nói hắn không tốt sao?

Hạo Thiên Khuyển rất khó chịu!

Hạo Thiên Khuyển thì khó chịu, Thanh Sư thì sướng rồi, vui vẻ cười ha ha nói:

-Hạo Thiên Khuyển, thấy không, cái gì gọi là nhân phẩm! Đây chính là nhân phẩm!

Chương 52: Thấy rõ ràng con thỏ ra hiệu

Hạo Thiên khuyển cùng Thanh Sư lập tức đen mặt...

Con thỏ ha ha cười nói:

-Ta không nói! Ha ha...

Sắc mặt hai con hàng này vừa mới hơi tốt hơn một chút thì con thỏ lại tiếp tục cười nói:

-Ta đã nói là ta không nói sư cầu phối thì ta tuyệt đối sẽ không nói sư cầu phối nữa!

Mặt Hạo Thiên Khuyển càng đen hơn, mặt Thanh Sur cũng càng xanh...

Hai tên Tiên quan nín cười đến sắp chết, sau đó nhìn nhau, đều thấy được ý tứ trong mắt đối phương, Tết Trung Nguyên là thời gian thịnh hội, khắp chốn mừng vui, cửa âm phủ mở rộng, phổ độ oan hồn. Cũng là lúc phạm nhân ở thế gian tế tửu, thiên địa một mảnh vui mừng. Lúc này bọn họ đi cáo trạng chẳng khác gì là thêm xúi quẩy, cho nên hai người nói là báo cáo, cũng chỉ là nói mà thôi.

Huống chi, nếu muốn luận năng lực và năng lượng, Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sur kia đều không phải nhân vật mà bọn họ có thể chọc nổi. Bọn họ chỉ là đám Tiên quan nho nhỏ, thật sự làm hai đại lão này phát bực thì chưa chắc bọn họ sẽ được sống tốt...

Còn nữa, trước mắt đùa giỡn cũng chỉ là việc nhỏ, một khi báo cáo lên thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ phiền phức.

Thứ bọn họ muốn chỉ là hiện trường ổn định trật tự mà thôi.

Bây giờ, đã có cái con thỏ này làm lý do thoái thác, hai người bọn họ cũng sẽ không vội.

Thế là, Tiên quan Giáp nói:

-Đã như vậy, con thỏ, người đến nói một chút, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Tiên quan Ất lập tức nói bổ sung:

-Chuyện sư cầu phối thì đừng nói nữa, chúng ta thấy rồi.

Kết quả là Tàn Thọ lập tức chỉ vào Tiên quan Ất, hét lớn:

-Xem đi! Không phải ta nói! Là hắn nói!

Thanh Sur và Hạo Thiên Khuyển thật muốn đánh chết cái con thỏ thối này... Thế nhưng vẫn nhìn được.

-Được rồi, con thỏ, người nói một chút tình huống vừa rồi đi. - Tiên quan Giáp vừa nói, một bên ra hiệu Tiên quan Ất đừng đề cập đến sự cầu phối, nếu không hai đại lão kia thật sự muốn bạo phát.

Tiên quan Ất không lên tiếng nữa...

Đám người đồng loạt nhìn về phía con thỏ to mọng say khướt kia.

Kết quả là cái con thỏ chết tiệt đó lại đứng giờ móng vuốt tại chỗ, mặt cười cười, răng cửa lớn lộ ra bên ngoài, lấp lánh lấp lánh dưới ánh mặt trời... Nhưng là, hắn lại không nói lời nào!

-Sao hắn lại không nói lời nào thế?

-Người nói đi xem nào!

-Cái con thỏ chết tiệt này đang làm gì?

-Đúng thế... mau nói đi!

Một đám yêu quái nghị luận âm ỉ ở bên kia, chờ đỏ ngầu cả mắt, chờ nó to ra, đoán chừng, nếu như không phải có hai gã Tiên quan ở đây thì bọn hắn lập tức cầm vũ khí đi hãm con thỏ rồi.

Đáng tiếc, con thỏ kia vẫn cứ đứng ở đó không lên tiếng!

Hai Tiên quan nhú mày, nhưng cũng không có ý thúc giục.

Sắc mặt Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sur thì thay đổi liên tục. Đúng như là hai gã Tiên quan nghĩ, mặc dù vừa rồi đánh nhau có hơi phiền phức, nhưng đối với hai người bọn họ lại cũng không phải phiền phức lớn bao nhiêu. Dù sao thì chủ nhân của Hạo Thiên Khuyển là Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, bản thân Nhị Lang T

hắn kiệt ngạo bất tuân, nghe điều không nghe tuyên, sống một mình ở Quán Giang Khẩu, mình qua cuộc sống của mình, nếu Ngọc Đế muốn phạt Hạo Thiên Khuyển mà Thanh Nguyên Diệu Đạo càn quân không đồng ý thì Ngọc Đế cũng sẽ không làm khó hắn quá nhiều.

Chủ nhân của Thanh Sư đến từ Phật môn, còn là cao tăng ở Phật môn, Phật môn luôn luôn bao che. Ngọc Đế cũng không thể không nể mặt Phật môn mà một đao chém hắn...

Sở dĩ chịu thua, chỉ là không muốn làm mất mặt chủ nhân nhà mình ở trên thịnh hội này mà thôi. Có đôi khi, mặt mũi của thần tiên còn quan trọng hơn tính mệnh của bọn họ. Chuyện hôm nay, nếu kéo bọn họ ra ngoài công khai xử lý tội lỗi thì mặt mũi của hai người chủ nhân đều vứt sạch.

Trở về, hơn phân nửa là hai bọn họ còn bị đánh thảm hại hơn...

Thế là, cả hai đều ký thác hi vọng vào trên người con thỏ này. Thế nhưng làm sao mà nãy giờ cái con thỏ chết tiệt này không nói gì, đột nhiên câm sao?

Đúng lúc hai người nhìn sang thì thấy con thỏ kia đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía Tiên quan, đối diện với bọn họ, sau đó nháy mắt loạn xạ lên ra hiệu, còn duỗi cái móng vuốt nhỏ múp múp ra...

-Hắn đang làm gì? - Hạo Thiên Khuyển truyền âm hỏi Thanh Sư.

Thanh Sư lắc đầu:

-Không biết, hình như móng vuốt của hắn đang động đậy.

-Nhìn kỹ một chút... hình như là ngón trỏ với ngón cái đang không ngừng xoa động, lại hình như không phải, móng vuốt của con thỏ này quá mập, thấy không rõ. - Hạo Thiên Khuyển nói.

Thanh Sur nghe xong, mặt đen xì:

-Vậy được rồi, ngón trở ngón cái xoa xoa vào nhau, đây không phải là ra hiệu đòi tiền thì là cái gì. Cái con thỏ chết tiệt này đang dọa dẫm chúng ta!

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, tròn mắt suýt chút nữa trùng ra ngoài, lại có người dám đòi tiền bọn hắn? Đây là ăn gan hùm mật bọ rồi phải không?

Hai tên gia hỏa này ra... Nhưng là không thể không thừa nhận, có vẻ như lúc này cái con thỏ kia thật sự có vốn liếng để dọa dẫm!

-Con thỏ, ngươi dám đòi tiền chúng ta? Ngươi có tin là ra khỏi cửa nhà này ta lập tức nấu ngươi lên hay không? - Hạo Thiên Khuyển mặt âm trầm truyền âm nói.

Tần Thộ không biết truyền âm, nhưng cũng biết có một số chuyện không thể nói trắng ra, vì vậy tiếp tục xoa ngón tay, ý tứ rất rõ ràng, không trả tiền thì không nói lời nào!

Rõ ràng Thanh Sur suy nghĩ nhiều hơn Hạo Thiên Khuyển, thấy Tần Thộ không lên tiếng thì lập tức truyền âm nói:

-Bổn vương truyền cho ngươi một môn truyền âm chi thuật, ngươi giúp chúng ta nói chuyện, như thế nào?

Tần Thộ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, mặc dù uống say, nhưng đầu óc vẫn giữ được tỉnh táo, nghe được đồ tốt, vẫn gật gật đầu theo bản năng.

Tần Thộ không nói lời nào, Thanh Sur cũng không có cách nào, dứt khoát dạy trước rồi nói.

Sau một khắc, trong đầu Tần Thộ có thêm một đoạn khẩu quyết v

à pháp quyết vận dụng nguyên khí truyền âm.

Đây không phải cái đại thần thông gì mà chỉ là loại tiểu kỹ xảo vận dụng, cho nên Tần Thộ chỉ nhìn một lần là hiểu rõ nguyên lý. Sau đó hắn liền học được. Kết quả là vừa vận chuyển nguyên khí, hơi rượu trong đầu lập tức bị tách ra, Tần Thộ cũng thanh tỉnh lại. Vừa nghĩ tới hành vi vừa rồi của mình thì chính Tần Thộ cũng lau vệt mồ hôi. Trong lòng mắng to: Cái rượu này của Thiên Đình ghê gớm thật, uống thì thoải mái mà say thì thật muốn mệnh!

Thế nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng không biết đảo ngược thời gian, chỉ có thể phát triển tiếp. Thế là con thỏ chết tiệt không sợ bóng nước sôi, tinh thần kiên trì lên!

-Đừng làm ta sợ, lỡ hù dọa ta sợ thì ta không còn giữ được miệng, sẽ nói lung tung lời nói thật. - Giọng nói của Tần Thộ vang lên trong đầu Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư.

Hai con hàng này nghe xong thì phát hỏa, quả nhiên là dọa dẫm! Đồng thời hai người cũng nghe được, căn bản con thỏ chết tiệt này không hề say, vừa rồi chắc chắn là nó giả vờ!

Đang nghĩ thì thấy miệng con thỏ động động, giống như nói tới ba chữ sư cầu phối... trong lòng bọn hắn hận...

Hạo Thiên Khuyển truyền âm hừ hừ nói:

-Người muốn làm cái gì? Thật sự cho là chúng ta không dám giết người?

Tần Thộ nhếch miệng cười một cái, cũng truyền âm lại:

-Không làm gì, xem ra Thanh Sư đại lão chính là người tốt, cho nên coi như xong, không cần đồ gì của hắn nữa. Hạo Thiên Khuyển đại lão, người xem đi, ngay cả truyền âm ta cũng không biết, có phải ngài cũng nên dạy ta chút ít tiên pháp hay không? Không cần

phải cao thâm, đẳng vân giá vũ cái gì thôi là được.

Hạo Thiên Khuyển vốn cho rằng Tần Thộ sẽ giở công phu sư tử n goạ, muốn cái pháp bảo hoặc là công pháp ghê gớm gì, kết quả nghe xong chỉ là muốn loại hình pháp thuật đẳng vân giá vũ cơ bản nhất, lập tức nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nghe cái này con thỏ chết tiệt này nói Thanh Sư tốt, vậy không phải là nói hắc không tốt sao?

Hạo Thiên Khuyển rất khó chịu!

Hạo Thiên Khuyển thì khó chịu, Thanh Sư thì sướng rồi, vui vẻ cười ha ha nói:

-Hạo Thiên Khuyển, thấy không, cái gì gọi là nhân phẩm! Đây chính là nhân phẩm!

Chương 53: Người đẹp trai đến chỗ nào cũng tỏa sáng

Chương 53: Người đẹp trai đến chỗ nào cũng tỏa sáng

Hạo Thiên Khuyển biệt khuất, không biết nói gì cho phải.

Lúc này con thỏ nhàn nhạt mở miệng:

-Thanh Sư đại lão, trước đó không phải người nói chỉ cần làm cho người cười thì người sẽ cho ta cái Thanh Sơn Ấn kia sao. A, người nhìn xem, người vừa mới cười đấy.

Vốn dĩ Thanh Sư đang cười sảng khoái, trong nháy mắt biểu lộ cứ ng ngắc lại...

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, lập tức vui vẻ:

-Ha ha... Đúng đúng đúng, cái con hàng này vừa cười! Con thỏ, làm cho gọn gàng vào!

Tần Thộ tỏ vẻ ngây thơ, đáng vẻ hết sức thuần chân nói:

-Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, ta thật không có ý khác.

Lúc này nghe nói như thế, đồ đàn mới tin con thỏ này không có ý nghĩ khác, rõ ràng chính là đào một cái hố!

Sắc mặt Thanh Sư thay đổi liên tục nói:

-Con thỏ, trước đó ta cũng đã nói, người cầm được ngọn núi kia của ta thì mặc người lấy, nếu cầm không được, hừ hừ...

Tần Thộ hỏi lại:

-Làm sao cầm được thì là của ta có phải hay không? Để ở trong bụng cũng được phải không?

-Chỉ cần người có bản lĩnh, bốn vương mặc kệ người cầm bằng cách nào! - Thanh Sư nói.

Tần Thộ đáp:

-Đa tạ Thanh Sư đại lão, còn xin Hạo Thiên Khuyển đại lão làm chứng.

Hạo Thiên Khuyển vốn cho là chính mình phải ăn thiệt thòi, cũng chính là mình bị hố, trong lòng còn cảm thấy biệt khuất. Bây giờ xem xét, hẳn chỉ phải đưa ra cái đẳng vân giá vũ rách nát, còn cái

mà Thanh Sư mất đi là pháp bảo thật sự!

Nội tâm Hạo Thiên Khuyển lập tức cân bằng lại, vui vẻ trên nỗi đau của người khác... Thế là vỗ ngực nói:

-Ta làm chứng cho ngươi! Nếu như hắc không thừa nhận, ta giúp ngươi truyền bá chuyện này tới toàn bộ Thiên Đình, để hắc hoàn toàn nổi danh! Đi, ngươi muốn cái gì cũng cho ngươi, mau nói đi.

Tần Thộ nói:

-Ta biết hai vị đại lão đều là người tốt, vốn là muốn học hai môn Tiên pháp phổ thông của hai vị đại lão, không ngờ hai vị lại là người tốt như vậy, cái gì ta cũng không cần, thôi an tâm làm nhân chứng vậy. Thế nhưng, ta có chút sợ hãi nếu như hai vị đại lão tức giận rồi về sau đánh chết ta thì ta làm sao... Thật lo lắng quá...

-Ngươi đừng quá phận! - Thanh Sư mặt đen lại nói.

Tần Thộ ra vẻ ngây thơ sợ sệt nói:

-Xong, một khi ta bị sợ, có thể sẽ đi nói lung tung, tỷ như giống thế này...

-Hai vị Tiên quan, tình huống vừa rồi là như này... - Tần Thộ lập tức quay người, nói với hai gã Tiên quan.

Tần Thộ đột nhiên mở miệng nói chuyện, đồng thời trước đó còn nói một câu như vậy, tâm Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển đều run lên, trong lòng tự nhủ không lẽ cái con thỏ chết tiệt này sẽ đi làm loạn thật?

Bởi vì cái gọi là, chân trần không sợ mang giày nên bọn họ thật sợ con thỏ nói lung tung...

Thế là Hạo Thiên Khuyển tranh thủ thời gian truyền âm cho Thanh

h Sư:

-Còn không mau thề.

Thanh Sư hết sức không cam lòng, truyền âm cho Tàn Thộ thề:

-Chuyện hôm nay, bổn vương tuyệt đối không làm khó dễ cái con thỏ này, nếu như vi phạm lời thề, trời tru đất diệt.

Hạo Thiên Khuyển vui vẻ nói với con thỏ:

-Được rồi.

Con thỏ liếc mắt nhìn hắn, không nói chuyện...

Hạo Thiên Khuyển sững sờ, không rõ ý gì.

Thanh Sư hừ hừ nói:

-Thất thân làm gì đến lượt ngươi thề!

-Ta... Mẹ nó... - Hạo Thiên Khuyển không nghĩ tới mình cũng phải thề, sau khi mắng một câu thì cũng thề theo.

Phát xong lời thề, Tàn Thộ cười, vội vàng nói với hai gã Tiên quan:

-Hai vị đại nhân, chuyện là như thế này. Sau khi ta đến đây, Thanh Sư đại nhân cảm thấy ta có tài, thế là để ta hát một bài nghe. Tiếng ca của ta rất tốt, hát hát một lát đã làm tất cả mọi người đều hưng phấn, liền xuống tràng, hạ trận khiêu vũ. Kết quả là càng nhảy càng vui vẻ... khó tránh khỏi động tác tiêu chuẩn có chút lớn. Đúng rồi, hai vị đại nhân, các người có nuôi qua chó mèo chưa?

Hai gã Tiên quan lắc đầu theo bản năng, bọn hắn đều là người làm công của Thiên Đình, mỗi ngày 24 giờ đều đi làm, làm sao có t

hời gian nuôi chó mèo chứ.

Tần Thọ nói:

-Vậy thì khó trách hai vị Tiên quan đại nhân không hiểu, người nuôi qua chó mèo nhất định sẽ biết, mèo và chó là oan gia, chỉ cần hai loại động vật ở gần nhau, tất nhiên là sẽ cãi nhau ầm ĩ, lẫn lộn lộn lộn, người sờ ta, ta sờ người, người hôn ta, ta hôn người, người cười ta, ta cười người, các loại tư thế kỳ hoa đặc sắc... Ách, sao sắc mặt của các người đều khó coi như vậy. Ta nói còn chưa phải là quá tỉ mỉ.

Hai gã Tiên quan vội ho một tiếng không nói chuyện.

Mặt Thanh Sư xanh như tàu lá, mặt Hạo Thiên Khuyển đen như mực, so với màu đen trước đó còn đen ra một cái cấp độ mới!

-Con thỏ, nói điểm chính.

Tiên quan Giáp cố nén cười, bất đắc dĩ nhắc nhở.

Tần Thọ nói:

-Đúng, nói điểm chính. Trọng điểm chính là, mèo và chó ở chung, đánh nhau chính là chơi đùa, đây là phương thức giao lưu đặc biệt của bọn họ. Các người nhìn kia kìa, Thanh Sư đại lão là sư tử, nhưng nếu phân loại ra, không phải liền là con mèo to sao, còn Hạo Thiên Khuyển đại lão... ách, không cần ta nói nữa đi.

Hai Tiên quan gật đầu theo bản năng...

Hạo Thiên Khuyển truyền âm nói với Thanh Sư:

-Người cảm thấy con thỏ này làm món gì thì ngon?

Thanh Sư:

-Lột da, cạo xương, rút gân, băm cho chó ăn.

-Con mẹ ngươi! - Hạo Thiên Khuyển nghe xong, lập tức phát hỏa! Mặc dù hắn là chó, nhưng hắn chính là Hạo Thiên Khuyển, là tể nhân tiên! Thế nhưng hiện tại, hắn vừa nghe đến cái chữ 'chó' này, làm sao lại không thể ép được lửa giận đây?

Thanh Sư liếc hắn một cái nói:

-Ngươi chính là chó, còn không thừa nhận?

Hạo Thiên Khuyển nghe răng liệt miệng mà nói:

-Con mèo chết băm!

-Chó chết!

-Mèo chết!

...

Tần Thọ không biết phía trên kia hai con mèo to và đại cẩu bắt đầu khai chiến, nước miếng còn đang văng tung tóe nói:

-Cho nên ấy à, hai vị đại lão vừa rồi thật sự không phải là đang đánh nhau, chỉ là đang ăn mừng mà thôi.

-Chúc mừng cái gì? - Tiên quan Át nhện không được hỏi.

Tần Thọ chứng chặc đàng hoàng mà nói:

-Cái này nói rất dài dòng, đến, mọi người ngồi xuống nói.

Nói xong, Tần Thọ cũng mặc kệ người khác có ngồi xuống hay không, dù sao chính hắn cứ ngồi xuống trước, chiếm lĩnh vị trí bàn

ghế nhỏ, sau đó uống chút rượu, trong sự đỏ mặt của một đám đại yêu quái, ý vị thâm trường phun ra một ngụm tử khí, nói:

-Ài... Có đôi khi, người đẹp trai đến chỗ nào cũng tỏa sáng.

Đám người nheo mắt lại, nhìn xuống dự vọng muốn đánh chết con thỏ.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Khi ta đi tới, bởi vì nguyên nhân ta quá đẹp, hai vị đại lão đều cảm thấy ta là bậc thiên tài có thể bồi dưỡng, liền để ta biểu hiện một chút tài năng. Thế nhưng là sau khi ta hát một bài, ai biết ta chỉ vừa mới mở cuống họng, toàn trường đều bị trấn trụ! Tiếng ca duyên dáng, đốt lên sự kích thích bên trong tất cả mọi người, nhìn không ông được đều nhảy ra khiêu vũ... Mọi người đều chơi này. Hai vị đại lão cũng chơi này, rồi ôm lấy nhau mà nhảy rùm beng lên. Những người khác cũng tự nhiên chơi theo... Cho nên, như hai vị vờ a mới nhìn thấy, chỉ là chơi mà thôi, thật sự không phải đánh nhau.

Hai gã Tiên quan dùng một loại ánh mắt kiểu chỉ có ngu xuẩn mới đi tin người dành cho Tần Thọ.

Tần Thọ buông tay nói:

-Không tin, người hỏi bọn họ.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn về phía đám yêu quái hung thần ác sát.

Đám yêu quái thì có thể nói cái gì theo bản năng nhìn về phía Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư.

Thanh Sư và Hạo Thiên Khuyển còn có thể nói cái gì, nắm lỗ mũi, mặt dạn mày dày, cực kỳ không tình nguyện ừ hử một tiếng, gật đầu.

Thế là đám yêu quái đều gật đầu theo...

Cho dù hai gã Tiên quan không thể nào tiếp thu được mấy lời nói nhảm của Tàn Thọ, nhưng là bọn họ vốn chính là tìm sườn núi để xuống lừa, cho nên, tự nhiên cũng sẽ không truy đến cùng, chỉ cần có cái lý do là được rồi.

Thế nhưng Tiên quan Át vẫn là hiếu kỳ hỏi một câu:

-Người hát bài gì mà có uy lực như vậy? Cũng hát cho chúng ta nghe một chút thử xem.

Chương 54: Mùi vị cũng được

Chương 54: Mùi vị cũng được

Tàn Thọ khó xử:

-Thế này chắc không ổn đâu...

-Sao không ổn hả? Qua đây, hát đi. Tiên quan Giáp cũng nổi hứng lên.

Tàn Thọ đáp:

-Thôi được rồi, để ta hát lại lần nữa vậy?

-Hát đi, chúng ta vẫn đang nghe mà. Tiên quan Giáp đáp.

Tần Thọ gật đầu, dặng hắng một cái rồi hát.

Khi đó, bất kể là ngư tinh, mã tinh hay thần mã... chỉ cần có tai thính như là cụp hết lại.

Đặc biệt là mã tinh, đầu thì cúi, tai đóng lại, răng cắn chặt, móng dính chặt vào ghế, giấu đi một bông hoa cúc vô cùng nghiêm mật như để dự phòng thứ gì đó.

Tần Thọ bắt đầu cất tiếng hát, khúc đầu cũng rất là du dương...

Tiên quan Giáp và Tiên quan Ất gật gù nghe, mắt nhắm lại, chân đu đưa theo nhịp.

Con tê giác đi cùng thấy vậy bèn chạy ra rút hai cốc rượu nịnh bợ.

Hai Tiên quan nhìn hấn với ánh mắt khen ngợi, sau đó thưởng thức rượu.

Thấy vậy, tất cả yêu quái đều nhướng mày nhìn nhau sau đó cười thâm hiểm nhìn hai người họ.

Hai gã Tiên quan nhìn bọn hấn với vẻ mặt khó hiểu...

Đúng lúc đó Tần Thọ hát tới câu:

Hán tử ngựa cỏ người uy vũ hùng tráng... (trong tiếng Trung từ 'ngựa cỏ' phát âm gần như kiểu đm hay cmm ấy)

Phù phù...

Hai tiếng phun rượu vang lên, hai vị Tiên quan như con gà bị làm thịt.

Bọn yêu quái thấy vậy ai nấy cười sảng khoái.

Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư cũng cười theo, tuy con thỏ đó hay chọc người, nhưng chúng cũng không ưa hai tên Tiên quan này. Đơn giản vì địa vị của bọn hắc cao quý mà lại bị hai tên này cai quản - Không thích!

Không thể trả thù con thỏ, nhưng nhìn hai gã Tiên quan bị mất mặt thì bọn hắc rất muốn khen con thỏ làm tốt lắm.

-Hai vị, còn muốn hát tiếp không? Tàn Thỏ ngâm thơ nhìn hai tên tiên quan.

Tiên quan Giáp xoa tay:

-Buồn nôn quá, thôi đừng hát nữa... Ta biết vì sao bọn hắc lại đánh nhau rồi. Nhưng mà người vẫn sống thì cũng là kì tích đấy.

Tiên quan Ất nói:

-Nếu không có đánh nhau thì bỏ đi, chúng ta đi thôi... ờ...

-Đi đi đi... Tiên quan Giáp nói.

Nhưng khi họ đi thấy con tê giác như nhìn thấy miếng sườn bò vậy...

Tê giác vẻ mặt đáng thương nhìn họ rời đi, vẻ mặt như sắp khóc, hắc không thể hiểu được vì sao con thỏ lại tiện thể này! Đem bài hát người ta ra hát thành như vậy...

Hai vị Tiên quan chẳng là gì đối với Hạo Thiên Khuyển và Thanh Sư, nhưng đối với chúng thì chiếc ghế ngồi của tiểu tiên chính là trời! Mà hắc thì vừa đắc tội với bọn họ, hắc muốn khóc...

Hai Tiên quan vừa rời đi, bọn yêu quái bắt đầu gây gổ với nhau!

Nhưng có điều là bọn chúng đều nhắm vào con thỏ mà thôi.

Con tê giác vừa bị chơi một vỏ đầu nên rất căm hận, như muốn dùng ánh mắt để lườm chết con thỏ kia vậy.

Nhưng con thỏ không hề sợ hãi, ung dung uống rượu, ăn hoa quả.

-Con thỏ kia, người muốn chết đúng không? Ta thành toàn giúp người! Bạch Mã Tinh tức giận bước lên nói.

Tần Thọ ngẩng đầu lên, nghĩ một lát rồi bảo:

-Ta muốn thành thánh nhân rồi mới chết, sao, người giúp ta sao?

Bạch Mã Tinh:

-...

Tần Thọ nhìn sang Thanh Sư:

-Lão đại này, cái Thanh Sơn Ấn kia của ta khi nào thì mang tới đây?

Thanh Sư nghe vậy mặt càng thêm xanh, nhưng tại có Hạo Thiên Khuyển ở cạnh nên hắn cũng không dám mặt dày đi quyết nợ, bởi vậy hắn phẩy tay một cái, một ngọn núi xanh lục bay tới trước mặt Tần Thọ, hắn lạnh lùng nói:

-Mang đi được thì là của người.

Bạch Mã cười đều:

-Con thỏ ranh con, chẳng phải người giỏi lắm sao? Thử mang nó đi đi! Người mà nhắc được nó thì sau này gặp người ta sẽ đi đường vòng.

Tần Thộ mặc kệ hấn, xoa xoa tay tới gần ngọn núi, mồm mấp má y sau đó hỏi Thanh Sư:

-Lão đại, không ăn được hết thì đóng gói đem về được không?

Thanh Sư giật mình, ăn ư? Con thỏ này định ăn pháp bảo của mình ư?

Thanh Sư bỗng vui vẻ trở lại:

-Ha ha... người định ăn pháp bảo của ta sao?

Mấy con yêu quái khác cũng hòa theo:

-Ha ha... đồ ranh con, pháp bảo của Thanh Sư đại nhân mà người cũng muốn ăn sao? Cẩn thận rụng hết răng đấy!

Bạch Mã Tinh thấy vậy cũng nói:

-Tên nhãi con không biết trái phải. Người mà ăn được pháp bảo này thì ta sẽ ăn cái ghế này cho người xem!

Tần Thộ nghe vậy cười:

-Các người nhớ những gì vừa nói đấy, tránh hết ra nào, ông đây chỉ huân bị dùng bữa rồi!

Nói xong Tần Thộ ngồi cạnh ngọn núi, hấn há miệng gặm từng miếng một.

Chỉ nghe cọt két một tiếng!

Con người của bọn chúng như sắp rơi ra vậy!

-Chỉ e rằng rụng hết hai cái răng cửa... Bạch Mã Tinh cười hi hi.

Hạo Thiên Khuyển mắt nhắm lò dò, hỏi Thanh Sư:

-Người không lo lắng sao?

Thanh Sư cười:

-Tuy bốn vương không dùng mấy tâm sức tới luyện cái Thanh Sơn Ấn này, nhưng nó cũng không phải hạng bảo bối bình thường đâu. Có rách nát hơn nữa thì con thỏ này cũng chẳng thể cắn hỏng được.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Nhỡ bị cắn hỏng thì sao?

Thanh Sư vẽ đầy tự tin:

-Cắn hỏng ư? Ha ha... sao có thể chứ?

Thanh Sư đang cười thì thấy con thỏ đang gặm trên đỉnh núi, nó nhúc nhích cái đầu rồi ngẩng lên!

Mọi người tập trung nhìn vào răng cửa của nó, nhưng răng vẫn còn nguyên...

Còn ngọn núi thì sao?

Mọi người lại nhìn ngọn núi, thấy trên núi có một vết hồng lớn!

-Cái gì vậy? - Ai nấy đều kinh ngạc, không tin vào chính mắt mình.

Nụ cười của Thanh Sư bỗng tắt, mặt trở nên xám xịt.

Hạo Thiên Khuyển gãi gãi đầu nói:

-Con thỏ này răng cũng tốt thật đấy.

Như để đáp lại, Tàn Thọ hai tay ôm đỉnh núi, há to miệng lại bắt đầu ăn liên mồm, chẳng mấy chốc ngọn núi bị ăn còn lại phân nửa.

Lúc này Thanh Sư mới hoàn hồn kêu lên:

-Thỏ...

Hạo Thiên Khuyển chèn vào:

-Mặt mũi... mặt mũi... xem ai không cần mặt mũi nữa này!

Thanh Sư nghẹn lời, hai mắt đỏ hoe nhìn Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển vênh mặt huýt sáo tỏ ra không liên quan gì.

Thanh Sư tức quá mà chẳng biết làm gì, chỉ biết nhỏ từng giọt máu trong tim nhìn con thỏ ăn sạch sẽ pháp bảo của mình! Sau đó ôm cái bụng tròn trĩnh nằm đó kêu:

-Mùi vị hơi tòi, nhưng mà cũng chấp nhận được...

Thanh Sư nghe vậy, đập bàn một cái rồi bỏ đi.

Bọn thuộc hạ của Thanh Sư nhìn nhau rồi cũng đi theo Thanh Sư... không đi thì còn làm gì?

Chẳng nhẽ tới tát chết con thỏ đó?

Quy tắc trên Thiên Đình không cho phép ấu dâm.

Hễ đã không ra tay được thì chi bằng đi về cho đỡ mất mặt.

Nhưng một số yêu quái thì mắt nhìn loạn xạ, trở nên cẩn trọng hơn

n...

Chương 55: Con tê giác này có vấn đề

Chương 55: Con tê giác này có vấn đề

-Đại ca Hạo Thiên Khuyển, đại ca nói xem đây là giống thú gì vậy? Sao nó lại ăn được pháp bảo. Một con tiên hạc hỏi Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển nghi hoặc nhìn Tàn Thọ, lắc đầu:

-Không biết, chưa từng gặp con thú nào mà mạnh, mà tiện như vậy...

Thấy mọi người đã đi hết rồi, Tàn Thọ cười với vẻ đắc thắng, nhưng điều hắn hơi băn khoăn là sao nguyên khí của ngọn núi này lại ít hơn cả cái đai lưng của Ngô Cương.

Vừa nuốt cái đai lưng của Ngô Cương vào bụng hắn đã thấy tràn đầy nguyên khí, dần dần hồi sức lại như vừa trở về từ cõi chết vậy.

Còn pháp bảo này ăn vào chỉ thấy đầy bụng nhưng còn muốn chữa bệnh thì không thể.

-Ta cũng đã hết sức mình rồi, lừa nhiều bảo bối đến như vậy mà cũng chẳng thể khỏi bệnh được. Rốt cuộc đây là bệnh gì vậy... Tàn Thọ nhìn lên trời thở dài một tiếng.

Tần Thọ bỗng phát hiện con tê giác còn chưa đi. Hắn đứng phía trên từ nãy giờ, lăm lét nhìn Tần Thọ...

Tần Thọ nhăn mày:

-Con tê giác kia, người nhìn gì?

Tê giác mỉm cười chạy lại gần rồi hỏi:

-Này con thỏ, pháp bảo đó ngon không?

Mắt Tần Thọ hơi híp lại, không biết con tê giác này có ý gì, lắp bắp trả lời:

-Chả có vị gì, nhưng mà ăn được...

Tê giác nhìn hắn với vẻ đầy khinh bỉ rằng:

-Chỉ là cục đá rách, không có tí mắm muối gì mà người cũng thấy thỏa mãn sao? Này nhìn người ăn pháp bảo còn có tư thế ăn hàng, nhưng xem ra ta đề cao người rồi, người chỉ là con ma đói...

Tần Thọ nghe vậy bèn nổi hứng lên, hỏi vặn lại:

-Vậy à? Người có gì ngon nào?

Tê giác vừa nghe đến ăn cái là nước miếng nhỏ ra, hắn liếm mép cái, cười hi hi:

-Này con thỏ, đồ ngon thì ta có rất nhiều nhưng không thể cho ông, người phải giúp ta một việc thì ta sẽ cho người ăn một bữa tiệc lớn, được chứ?

Tần Thọ nhú mày một cái:

-Bữa tiệc lớn sao? Lớn cỡ nào? Có gan rồng tủy phượng không?

Tần Thọ biết rằng những thứ mình nói là không thể có được nên cố tình làm khó đối phương để hấn rút lui.

Ai ngờ...

Tê giác nhếch mép:

Giờ ai còn có gan rồng tủy phượng thuần chủng nữa đâu, toàn là rấn gà nuôi mà thôi, không ngon đâu. Cái ta muốn nói còn ngon hơn nhiều...

Tần Thọ háo hức:

-Rấn gà ư? Người đang đùa đúng không? Trên đường tới đây ta vẫn còn gặp thanh loan, còn có con đại long bay ngang qua. Người bảo đó là rấn gà? Đừng đùa vậy được không?

Con tê giác nghe vậy bèn cãi:

-Con thanh loan và con rồng đó không thuần chủng, còn rồng thuần chủng thì ngoài đời rất hiếm, ngay cả Tứ Hải Long Vương cũng không thuần chủng nữa mà... Đã ăn thì phải ăn con thuần chủng.

Trong lòng Tần Thọ trở nên cảnh giác hơn, gã này nhất định có vấn đề. Chỉ là con yêu quái bình thường mà mở mồm là rồng phượng thuần chủng?

Nhưng Tần Thọ vẫn rất hiếu kỳ hỏi:

-Vậy thứ người đang nói đến là gì?

Tê giác cười ha ha:

-Ta cũng không cần giấu người...

Nói xong, tề giác ngẩng đầu nhìn về phía chỗ ngồi của con chó đen đang uống rượu ăn hoa quả.

Tần Thọ nhìn theo, bỗng lông dựng hết cả lên, suýt nữa định hét lên.

Tề giác vội che miệng hắt lại, bảo:

-Đừng hét!

Tần Thọ sắp bật khóc rồi, sao không hét lên chứ? Tên điên này định ăn cả Hạo Thiên Khuyển.

Tề giác hỏi:

-Con chó, thế nào hả? Làm cuộc mua bán chứ?

Tần Thọ méo mồm:

-Đại ca quá xem trọng tiểu đệ rồi, tiểu đệ chỉ là con chó, chẳng làm nên tích sự gì. Sự nghiệp ăn chó của ngài e rằng tôi không giúp được gì.

Tề giác lắc đầu:

-Ha ha... nếu người chỉ là con chó tầm thường thì chẳng giúp được việc gì thật. Nhưng người đâu phải con chó tầm thường, người biết thân phận của mình là gì không?

Tần Thọ mắt sáng lên:

-Người biết sao?

Tề giác ngẩng đầu lên tỏ nguy hiểm:

-Hê, về thân phận của ngươi, nếu hỏi người ngoài thì có biết bọn họ cũng chẳng nói. Còn ta rất may lại biết lai lịch của ngươi. Sao? Có muốn biết không?

Tần Thọ động lòng, hắn luôn cảm thấy thân thể con thỏ này có gì đó không ổn, theo lý thì mấy con yêu quái bình thường tu luyện tí là có thể biến hình được. Nhưng cái thân thể này đã luyện tới tầng thứ ba của Bát Cửu Huyền Công rồi, có thể sánh với thực lực của tiên nhân rồi mà vẫn chưa hề có gì biến đổi!

Đặc biệt là cái răng cửa của nó, phải gọi nó là bug!

Còn một điều nữa, bất kể là Xích Cước đại tiên, Hạo Thiên Khuyển hay Thanh Sư đi nữa, tuy bọn họ không nói ra nhưng nằm sâu trong ánh mắt có thứ gì đó bất thường.

Làm như trên người Tần Thọ có thứ gì đặc biệt vậy.

Đây cũng là lý do vì sao Tần Thọ liều mạng vùng vẫy, hắn muốn biết điều đám người kia giấu là gì, cũng muốn khiêu khích bọn hắn để lấy được chút thông tin về thân phận của mình. Dù sao biết thân phận mình rồi thì cũng dễ tìm ra phương pháp tu luyện hơn.

Tiếc rằng cho đến giờ bọn họ đều giữ kín như cái miệng bình. Chắc có lẽ tê giác nói không sai, hoặc là họ không biết, hoặc là không nói.

Nhưng đám hàng này sợ điều gì chứ?

Chẳng nhẽ trên người con thỏ này có điều gì không thể nói sao?

Tần Thọ rất hiếu kỳ... thực sự hiếu kỳ!

Con tê giác này chính là cơ hội ...

Tê giác thấy Tần Thộ đã mắc bẫy, mỉm cười như nắm chắc phần thắng vậy.

Nhưng...

Tần Thộ lắc đầu cười:

-Không muốn!

Tuy Tần Thộ muốn biết thân phận của mình, nhưng hắn cũng hiểu rằng chống lưng cho Hạo Thiên Khuyển là Nhị Lang Thần! Đó mới là tuyệt thế mãnh nhân, dám dây với hắn ư? E rằng cả mặt trăng cũng không đủ cho Nhị Lang Thần sút! Tần Thộ còn chưa muốn chết nên hắn dứt khoát từ chối.

Tê giác sống người lại, không ngờ con thỏ lại có thể thoát khỏi cạm bẫy, hắn nói:

-Thỏ con, đừng từ chối vội? Nghe kế hoạch của ta đã chứ? Đảm bảo an toàn tuyệt đối, không ai biết là chúng ta làm đâu!

Tần Thộ mỉm cười, lập tức bịt tai lại.

Tê giác thấy vậy, lạnh lùng cười một tiếng rồi nói:

-Bịt tai cũng không có tác dụng đâu, ta đang dùng tinh thần giao tiếp với ngươi. Nếu không thì những gì chúng ta nói đã sớm lộ ra rồi. Đồng thời ta cũng đã ngấm ngấm giảng sẵn thế giới cách âm rồi, người ngoài không thể nghe được chúng ta nói gì.

Chương 56: Bệnh của con thỏ

Chương 56: Bệnh của con thỏ.

Tần Thọ phát hiện, hình như bịt tai thật sự vô dụng... bắt đắc dĩ đành hỏi:

-Lão đại, lão ăn thịt chó thì lão cứ đi ăn thịt chó đi... lão tìm ta làm gì? Ta chỉ là một con thỏ mà thôi...

Tê Giác Tinh cười hê hê nói:

-Ta nói này, ngươi là con thỏ không tầm thường, có thể giúp ích rất nhiều. Hơn nữa, khi ta vừa mới nhìn bộ dạng ngươi ăn cái gì, thì nó sẽ khiến ta nghĩ tới ta khi còn bé. Vì vậy, ta chỉ hận vì đã gặp nhau quá muộn...

Tần Thọ nhìn biểu cảm chân thành trên khuôn mặt Tê Giác Tinh, trong lòng tràn đầy khinh bỉ, con hàng này vừa nhìn chính là mặt mũi tràn đầy dữ tợn, không phải loại gì tốt! Tin hẳn mới có quý! "Hận gặp nhau muộn"? Khốn thật "Muốn tìm bát" ăn ông đây mới là thật!

Tê Giác Tinh thấy Tần Thọ không lên tiếng, nói tiếp:

-Ai nha, thỏ à, ta đã nói với ngươi rồi, mùi vị của thịt chó này... Có câu nói thịt chó cuộn ba lần, thần tiên cũng đứng không vững. Cái loại mỹ vị này, tìm trên trời dưới đất cũng khó... Huống chi, thịt chó còn phân ra mấy loại, loại thịt chó đỉnh cấp này thì cũng chỉ có một con trước mắt mà thôi. Ăn một miếng không lỗ... Hơn nữa, con chó này hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, mỗi ngày rèn luyện thân thể, nguyên khí bên trong thân thể vô cùng dồi dào, ăn một miếng, chắc chắn đại bổ!

Tần Thọ nhìn bộ dạng Tê Giác Tinh chùi nước miếng không ngừng

g thì bó tay... đến bây giờ Thiên Đình vẫn còn có loại mặt hàng này! Ngọc Đế mù sao? Chẳng qua nghe đến câu ăn một miếng đại bổ thì khiến cho con thỏ có chút động lòng, nhưng động lòng không có nghĩa là nó sẽ đi tìm đường chết.

Tần Thọ nói:

-Người muốn ăn thịt chó, tự mình ra tay không phải là xong rồi sao, cần gì cứ nhất định phải lôi kéo ta chứ?

Hỏi xong, đột nhiên Tần Thọ giật mình một cái, theo bản năng nhìn về phía Hạo Thiên Khuyển, nếu hắn nhớ không lầm, hình như Hạo Thiên Khuyển bị thương một chân... Chẳng lẽ?

Dường như Tê Giác Tinh biết rõ Tần Thọ đang suy nghĩ cái gì, nên cười khà khà nói:

-Ta thử rồi, lần trước suýt nữa thành công... Aiz, đáng tiếc cái nồi đã xong nguyên liệu kia của ta lại thiếu một phần thịt ngon.

Tần Thọ nghe xong, bị dọa tới lông dựng hết cả lên.

Tuy rằng Tần Thọ có thể làm, nhưng mà hắn làm có chừng mực, gài người chút pháp bảo rách nát không quan trọng, mấy cái thần thông nát ngoài đường mà thôi... Loại chuyện này, đối với rất nhiều vị tiên mà nói, hoàn toàn không được xem là chuyện gì. Chưa đạt đến mức độ huyết hải thâm thù...

Nhưng mà chuyện làm ăn của Tê Giác Tinh thật đáng sợ, thật sự để cho hắn thành công thì có lẽ có thịt chó ngon để ăn... nhưng mà còn mạng để ăn không thì khó mà nói được!

Hắn chỉ xem Nhị Lang Thần là đồ trang trí thôi đấy à?

Đồng thời, Tần Thọ cũng càng thêm dám chắc, Tê Giác Tinh này tuyệt đối không phải người bình thường, nếu không tuyệt đối không

ng dám có suy nghĩ gì với Hạo Thiên Khuyển! Về phần tìm hấn h
ỗ trợ? Tám phần là sợ thịt chó không đủ ăn, chuẩn bị nhét thêm m
ột ít thịt con thỏ vào, trộn lên ăn...

Vì vậy Tần Thộ quyết đoán ra quyết định, lần lội nước này tuyệt
đối không thể chạm vào, nếu không chính là chết trong im lặng rồ
i!

Vì vậy Tần Thộ quyết đoán giả ngu, ra vẻ đáng yêu, ngu ngơ nhìn
Tê Giác tinh hỏi:

-Người nói cái gì?

Tê Giác Tinh sững sờ, nói:

-Ta nói cái gì, người không biết?

Tần Thộ nghiêng đầu, ngây ngô đáng yêu hỏi:

-Người vừa nói cái gì cơ?

Tê Giác Tinh nhìn chăm chăm vào Tần Thộ hỏi:

-Người giả ngu?

Tần Thộ ngây ngô đáng yêu hỏi đáp:

-Ngu là cái gì? Thế nào là giả bộ vậy?

Tê Giác Tinh: "..."

Tê Giác Tinh nhìn con thỏ trước mắt đột nhiên trở nên ngốc nghé
ch đáng yêu, hé mắt nói:

-Con thỏ con, người phải suy nghĩ cho kỹ, người đã biết kế hoạch
của bốn vương. Nếu người không giúp ta... Ừm, bốn vương sẽ kh

ông để bụng việc hầm cách thủy một nồi nước canh thỏ để uống ti ếp đầu.

Tần Thộ nghe xong, mặt lập tức đen, hình như con hàng này quyết t định được hắn...

Hắn cũng không phải là Hạo Thiên Khuyển, có người làm chỗ dựa a, hơn nữa có người làm chỗ dựa còn được nhớ kỹ, e rằng... nếu như hắn bị nhớ thương, đoán chừng thật sự sẽ thảm rồi.

Tần Thộ nhìn Tê Giác Tinh, hỏi:

-Giúp người cũng được, nhưng mà, thứ mà người nói cho ta biết n hất định phải giá trị cỡ này.

Tê Giác Tinh cười he he nói:

-Ta đây nói cho người biết một việc trước, chính người tự suy ngh ĩ cho kỹ.

Ánh mắt Tần Thộ sáng lên hỏi:

-Chuyện gì?

Tê Giác Tinh nói:

-Người cho rằng nguyên khí của người thiếu hụt, chỉ đơn giản là do không đủ nguyên khí thôi hay sao?

Tần Thộ ngạc nhiên...

Tê Giác tinh tiếp tục nói:

-Bất cứ nguyên khí thiếu hụt tới mức nào, thì chỉ cần ném tới nơi có nguyên khí sung túc, hoặc là bổ sung lượng nguyên khí lớn là có thể chữa lành. Nhưng mà, người ăn nhiều pháp bảo như vậy, c

ó tác dụng sao?

Trên ót Tần Thộ bắt đầu xuất hiện mồ hôi lạnh, nếu như không phải dựa vào ăn nguyên khí để chữa bệnh, vậy... hắn nên làm thế nào để tự cứu?

Tê Giác Tinh lại gần rồi nói:

-Người có phát hiện thân thể của người trái lại không phải vì người nuốt nguyên khí rồi thay đổi tốt hơn, mà là lúc người đang gặp rắc rối mới trở nên càng ngày càng tốt hơn không.

Tần Thộ nghe nói như thế, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hỏi:

-Là có ý gì?

-Ý gì? Ha ha... Tự bản thân người đi cảm nhận đi.

Tê Giác Tinh cười thần bí.

Tần Thộ ngờ vực nhìn Tê Giác Tinh nói:

-Gặp rắc rối, thân thể của ta sẽ trở nên tốt hơn? Người cảm thấy ta sẽ tin lý luận này của người sao?

Tê Giác Tinh nói:

-Tin hay không, người thử xem chẳng phải sẽ biết sao?

Tần Thộ hé mắt.

Đột nhiên chỉ vào phía sau lưng Tê Giác Tinh nói:

-Hạo Thiên Khuyển đến kìa.

Tê Giác Tinh quay đầu lại nhìn theo bản năng, Tần Thộ bụng ché

n đĩa lên đập vào sau gáy Tê Giác Tinh đến ầm một tiếng!

Tê Giác Tinh sửng sốt một chút, sau đó lập tức nổi giận...

Nhưng chỉ thấy cái con thỏ kia nhếch miệng với lão cười nói:

-Nghe lời người, thử xem mà thôi... Đừng nóng giận.

Tê Giác Tinh nghe thế, càng thêm tức giận... Bảo người thử xem là tìm người khác thử, người đánh ta làm gì?

Tần Thọ nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Tê Giác Tinh, vội vàng cảm nhận một chút biến hóa trong cơ thể. Ban đầu hắn cho rằng Tê Giác Tinh chỉ lừa gạt hắn, nhưng mà lúc này đây, sau khi hắn cẩn thận quan sát trong cơ thể, hắn kinh ngạc phát hiện, một đường hắc khí tiến vào trong cơ thể, sau đó bị tất cả tế bào hấp thu!

Tiếp đó, hắn kinh ngạc phát hiện, tốc độ hấp thu nguyên khí của thân thể hắn thấp xuống một chút... Mặc dù chỉ là một chút, nhưng mà Tần Thọ loáng thoáng đã hiểu ra cái gì.

Tê Giác Tinh nhìn thấy vẻ ngu ngơ của Tần Thọ, biết Tần Thọ đã thấy được thứ nên thấy rồi.

Vì vậy Tê Giác Tinh nói:

-Muốn sống sót, hai con đường, một cái là không ngừng ăn các loại đồ vật dồi dào nguyên khí. Nhưng mà bảo bối giữa thiên địa đều là vật có chủ, thân thể của người cũng là dạ dày vương, hơn nữa sẽ càng ngày càng tham ăn, vì vậy... Nếu như đi theo con đường này, đường ra duy nhất của người chính là không ngừng cướp bóc, sau đó bị đánh chết. Con đường thứ hai, chính là phải học được điều khiển nhục thể của người ngậm miệng. Nếu không, bọn họ sẽ ăn người.

Tần Thọ buồn bực hỏi:

-Thế nhưng, ta vẫn nghĩ không ra, người khác tức giận sao có thể ảnh hưởng đến ta?

Tê Giác tinh cười ha ha nói:

-Thật ra đạo lý rất đơn giản, vì cái gì mà rất nhiều người đều nói tu tiên là sẽ phải vứt bỏ thất tình lục dục hả? Tuy rằng đây là một thuyết pháp sai lầm, nhưng mà không thể không nói, đây cũng là một loại đường tắt. Tu hành, là làm chuyện nghịch thiên, tuy rằng không đến mức bị lão thiên gia vả một cái tát chết, nhưng cũng phải thận trọng từng bước, chú ý cẩn thận. Cái cẩn thận này, không phải cẩn thận lão thiên gia, mà là nhân quả. Ví dụ như người đã nhận được một quyển công pháp tu tiên, khi bắt đầu tu luyện, là một con đường bằng phẳng đã trải ở trước mặt người rồi.

Chương 57: Giấu nhẫn bên người

Chương 57: Giấu nhẫn bên người.

-Người cảm thấy mình hơn người một bậc, người ra ngoài bắt đầu ngênh ngang mà đi, nhìn thấy người khác sẽ chửi mắng nó, còn tát cho người ta một bàn tay.

-Như vậy dính dáng tới rất nhiều nhân quả.

-Đột nhiên có một ngày, trong lúc người tu hành, có người ghi hận trong lòng lên vào nhà người, đâm người một đao... Tất cả đều kết thúc.

Tần Thọ như đã hiểu một chút...

Tê Giác Tinh nói:

-Vì thế, kiếp số thường đều là tự mình gây ra. Vì thế, đại đa số tình hình của người tu hành đều khá rộng rãi, mà không phải người bụng dạ hẹp hòi. Người bụng dạ hẹp hòi, phạm là đều để ở trong lòng, chính người khác một chút, tìm người ta gây phiền phức, đương nhiên cũng có người tìm hấn gây sự, trừ khi cường đại đến mức quét sạch tất cả kẻ địch một lúc, nếu không sớm muộn cũng chết giữa đường. Đương nhiên, một đám người này, trên căn bản cuối cùng đều tu thành ma...

Tần Thọ vừa nghe vừa tính toán kỹ, hình như bản thân cũng gây không ít rắc rối... nhất thời hơi chột dạ. Tê Giác Tinh thấy vậy, khẽ cười một tiếng nói:

-Con tỏ người không cần lo lắng, người gây chuyện cũng không lớn. Hơn nữa, tính tình mọi người kinh khủng như vậy. Cho dù là con chó hay con sư tử kia, cũng không đến nỗi thật sự bởi vì chút chuyện nhỏ này mà không biết xấu hổ ý lớn hiếp nhỏ tìm người gây chuyện. Còn nữa... bọn hấn cũng không dám tìm người gây phiền phức.

-Không dám? Vì sao? - Trong lòng Tần Thọ run lên, hỏi theo bản năng.

Tê Giác Tinh lắc đầu nói:

-Nhân quả trong này nhiều lắm, nhất thời không nói được. Hơn nữa, ta cũng không thể nói, nói rồi sẽ gặp xui. Nói chung, người không sợ nhận nhân quả, ngược lại, người nhận càng nhiều nhân quả thì càng có thể ảnh hưởng đến sự biến hóa của cơ thể người. Hiện tại, cơ thể người đã giống như quỷ chết đói được cứu sống, gặp nguyên khí thì nuốt chừng điên cuồng từng cái một như thế. Nếu

như nguyên khí người không đủ, chúng sẽ nuốt chửng người... Vì thế, vì mạng sống, người nhất định phải duy trì nguyên khí dồi dào trong cơ thể.

Đương nhiên, chỗ tốt là thực lực của người tăng nhanh đến dọa người. Sức mạnh nhân quả sẽ khiến chúng yên tĩnh một khoảng thời gian... Tất cả những điều này đều là bản năng của sinh linh, trước cái chết cuối cùng vẫn phải sợ hãi một chút.

Tần Thọ nghe tới đó, nuốt thân thể mình nói:

-Sao ta cảm thấy lúc người nói lời này, trong lòng ta như có con gì đó nho nhỏ đang bò vậy? Lẽ nào cơ thể ta còn tự nhận biết được?

Tê Giác Tinh lắc đầu nói:

-Đương nhiên là không, tất cả đều là bản năng của sinh linh. Nếu như nhất định phải giải thích với người, vậy cũng chỉ có một thứ thôi, thân thể bộ tộc này của các người quá biến thái! Quá mạnh mẽ! Hơn nữa khát vọng với tài nguyên cũng quá mãnh liệt. Vì thế, rất nhiều người không muốn... khụ khụ... Không thể nói tiếp phần sau, nói nhiều rồi, không tốt với người. Nói chung, không gánh vác được thì đi làm đi, nhân quả càng lớn thì hiệu quả càng tốt.

-Tần Thọ lại cảm thấy cả người ngứa ngáy, chẳng qua hắn vẫn cảm thấy Tê Giác Tinh này chỉ mới nói nửa câu, thân thể này của hắn tuyệt đối không qua loa gây ra nhân quả, tự mình sợ hãi, không ăn nguyên khí nữa. Khẳng định còn có nguyên nhân khác bên trong. Chỉ có điều, dường như Tê Giác Tinh cũng hơi kiêng kỵ, vì thế hắn không nói. Điểm này có thể nhìn ra từ trong ánh mắt mập mờ có ý của Tê Giác Tinh, hắn đang nói cho Tần Thọ biết, ta không thể nói, nhưng người phải hiểu rằng còn có nguyên nhân, tự mình tìm hiểu đi.

Tần Thọ cũng không truy hỏi vấn đề này, thật vất vả gặp được mộ

t kẻ đồng ý giải đáp hoài nghi cho hắn, nhanh chóng hỏi đến vấn đề cần hỏi nhiều hơn mới phải, Tần Thọ liền hỏi:

-Người vừa nói bộ tộc này của bọn ta, rốt cuộc bộ tộc này của bọn ta là tộc gì?

Tê Giác Tinh suy nghĩ một chút rồi nói:

-Không nói được, chẳng qua bộ tộc này của các người có một biệt hiệu, có thể nói cho người.

Tần Thọ vừa nghe thấy thì nhất thời tinh thần tỉnh táo hỏi:

-Biệt hiệu gì? Nói nghe một chút, nhất định rất trâu bò đúng không?

Tê Giác Tinh cười hê hê nói:

-Đích thực trâu bò, trên trời dưới đất chỉ có bộ tộc này của các người xứng đáng với danh xưng này.

-Nói tên đi.

Tần Thọ đã có chút kích động, chỉ cần biết biệt hiệu, hắn sẽ có manh mối, sau đó có thể từ từ điều tra.

Không sợ không tìm ra thân thế của mình, phát hiện thêm nhiều bí mật.

Nghĩ tới những việc này, Tần Thọ đắc ý nhấp một hớp rượu.

Tê Giác Tinh hít sâu một hơi, vô cùng nghiêm túc, nói từng câu từng chữ:

-Biệt hiệu bộ tộc này của các người gọi là... tộc Giáo Thủ Côn. (gậy quấy phân)

-Phụt. - Tàn Thọ phun một ngụm rượu lên mặt Tê Giác Tinh, ngược lại Tê Giác Tinh cũng không chê mà xoa mặt nói:

-Có phải rất trâu bò không?

Tàn Thọ chớp mắt nói:

-Trâu bò... rất trâu bò... Ta thật sự không biết rốt cuộc tổ tiên bọn ta làm thế nào mà tạo nên danh tiếng trâu bò như thế...

Tê Giác Tinh cười ha ha nói:

-Vì mạng sống, bộ tộc này của các ngươi xưa nay cũng không phải mặt hàng yên phận.

Tàn Thọ im lặng suy nghĩ rồi hỏi:

-Nếu bọn ta trâu bò như thế, vậy vì sao ta còn có thể bị vớt trên mặt trăng chờ chết?

Tê Giác Tinh lắc đầu nói:

-Thế thì ta không biết, chẳng qua, ta từng nghe người ta nói một huyện, có lẽ có ích với ngươi.

-Nói chuyện gì?

Tàn Thọ càng tò mò.

Tê Giác Tinh vô cùng thần bí nói:

-Ày, nói chuyện như thế quá vô vị.

Tàn Thọ vội vàng đẩy bầu rượu lên trước mặt Tê Giác Tinh, rót rượu cho hắn.

Nhưng Tê Giác Tinh lại ghét bỏ nói:

-Loại rượu này cũng gọi là rượu? Người chưa từng nếm rượu ngon chân chính đúng không? Không nói những loại khác, rượu của các người chẳng loại nào ngon cả. Nói chuyện à, rượu ngon là điều cần thiết, thức ăn ngon cũng thế. Còn phải có hoa quả nhắm rượu nữa chứ. Đây mà là rượu ngon gì.

Tần Thộ hỏi theo bản năng:

-Vậy phải ăn gì mới nhắm rượu được?

Tê Giác Tinh nghiêng mặt, nhìn về phía Hạo Thiên Khuyển.

Mặt Tần Thộ lập tức đen thui, con hàng này thực sự luôn nhớ tới đồ ăn. Nói nhiều như vậy rồi, làm nên nhiều như vậy, đáp ứng đầy đủ khẩu vị của hắn, tò mò xong cuối cùng vòng vo trở lại.

Tê Giác Tinh cười hì hì nói:

-Con thỏ này, thế nào, có giúp không? Có rượu ngon thịt thơm rồi, ta có thể nói với người rất nhiều chuyện liên quan đến bộ tộc kia của các người, còn có thể dạy người mấy bản lĩnh cao cường để người tới lui tự nhiên trong trời đất này. Cũng không cần bị giam trên mặt trăng kia, chịu khổ mà sống...

Tần Thộ không trả lời mà hỏi ngược lại:

-Vấn đề cuối cùng, trên mặt trăng không phải là cấm địa sao? Nhưng vì sao ta cảm thấy, trên kia ngoại trừ ít người một chút, nguyên khí dường như không có, ngoài ra cũng không ngăn cấm gì.

Tê Giác Tinh nói:

-Chuyện đó nói ra rất dài, cấm địa trên mặt trăng kia cũng không

phải Thiên Đình quy định, mà là...

Tê Giác Tinh đang muốn nói gì, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười to của Hạo Thiên Khuyển nói:

-Nhị gia đến rồi.

Cả người Tê Giác Tinh run lên, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa lớn sáng lên, một nam nhân uy vũ bất phàm bước vào.

Khoảnh khắc đó, Tê Giác Tinh vỗ đầu Tàn Thọ một cái nói:

-Đừng làm ồn...

Trong nháy mắt đó, Tê Giác Tinh bỗng nhiên vỗ vai Tàn Thọ một cái, Tàn Thọ kinh ngạc phát hiện, hấn vậy mà lập tức tự thu nhỏ lại giống như bột khí, bị Tê Giác Tinh giữ trong lòng bàn tay, thuận lợi nhét vào túi quần, hơn nữa Tê Giác Tinh lắc mình biến hóa, đã biến thành dáng vẻ của Tàn Thọ, ngồi ở chỗ của Tàn Thọ, híp mắt nhấp một hợp rượu...

Chương 58: Bị hãm hại rồi

Chương 58: Bị hãm hại rồi...

Tàn Thọ nhìn một màn này đến trọn tròn mắt, sao hắn lại gặp phải thủ đoạn quỷ dị như vậy? Quả giống như xem một bộ phim bom tấn của nước Mỹ!

Vấn đề đã tới, mẹ nó hẳn bị hãm hại rồi!

Tần Thọ cố gắng bò ra bên ngoài, lúc đi tới miệng túi, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt Nhị Lang Thần quét qua, vô cùng uy nghiêm hỏi:

-Các người có nhìn thấy một con Tê Giác Tinh vào đây không?

Vừa nói xong, Nhị Lang Thần kéo một con Tê Giác Tinh từ ngoài cửa vào.

Tần Thọ nhìn nhìn, tên đó không phải con yêu tinh vừa rồi khoác lác với hắn sao? Quả nhiên, con Tê Giác Tinh khoác lác với hắn là hàng giả!

-Nhị gia, Tê Giác Tinh mà ngài nói... A, vừa rồi vẫn còn ở đây... Hả? Con này... với con đó... sao giống nhau như đúc vậy?

Hạo Thiên Khuyển vội vã lại gần, vẫy đuôi nói.

Thanh Sư thấy vậy, cũng buông bầu rượu xuống, đứng dậy vấn an Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, Nhị Lang Thần Dương Tiễn, đồng thời nói:

-Vừa rồi thật sự có tiên quan đưa một con Tê Giác Tinh vào, kết quả trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Chúng ta cũng không chú ý tới hướng mà hắn rời đi...

-Tê Giác Tinh là một kẻ khác giả mạo, đây mới là tê giác sừng trắng thật. Hắn bị người ta đánh ngất sau đó giấu ở bụi cỏ ngoài thành, ta đoán, tên kia giả mạo để vào đây. - Dương Tiễn nói.

-Nhị gia, chuyện này cũng không cần phiền người tự đi một chuyến chứ?

Hạo Thiên Khuyển biết, Dương Tiễn không phải một người thích xen vào chuyện của người khác. Huống chi, nơi này là Thiên Đì

h, thần tiên chấp pháp nhiều như vậy, tùy tiện nói một tiếng là có chân chạy việc vặt ngay.

Dương Tiễn lắc đầu nói:

-Ta nghi ngờ tên đó đã chạy trốn tới đây.

Hạo Thiên Khuyển nghe vậy, chân hơi run lên, đuôi cũng không vẫy nữa nói:

-Nhị gia, không phải chứ? Hắn còn dám vào Thiên Đình?

Dương Tiễn nói:

-Để xác định cụ thể phải đợi tìm được hắn đã rồi nói.

Lúc này, Bạch Mã Tinh nghe thấy, mắt sáng lên, hóp bụng một cái, khó khăn lắm mới nắm được cơ hội, nhanh chóng kêu lên:

-Chân quân, vừa rồi tiểu tiên thấy Tê Giác Tinh đi cùng một con t hổ. Nhưng sau đó không để ý lắm, cũng không biết Tê Giác Tinh đột nhiên đi đâu rồi.

Nói xong, Bạch Mã Tinh cười xấu xa nhìn về phía con hổ.

Tê Giác Tinh giả cặn lời, yên lặng nói thầm với Tàn Thọ:

-Từng ăn thịt ngựa chưa?

Tàn Thọ nghe vậy, lập tức trả lời:

-Chưa ăn, muốn ăn thử xem thế nào. Được rồi, đại lão xưng hô thế nào? Hiện tại ta không biết gọi ngươi là gì.

Tê Giác Tinh giả nói:

-Người có thể gọi ta là Bách Tuế.

-Bách Tuế? Cái tên kiểu gì vậy?

Tần Thọ đoán rằng, cái tên này cũng do hắn ta thuận miệng bịa ra thôi, thần tiên đều hận không thể trường sinh bất lão, nào có ai nguyện rửa mình sống trăm tuổi đâu? Đây không phải là chết yếu à?

Cùng lúc đó, bên kia.

-Thỏ? - Dương Tiễn nghe vậy, theo bản năng nhìn xung quanh, chỉ có một con thỏ duy nhất tương mạo không dọa người, cũng không có tiên khí, nhìn ngốc nghếch đáng yêu, bộ dạng vô hại đối với cả người lẫn động vật.

Tần Thọ nhìn thấy, nhanh chóng nhắc nhở Bách Tuế:

-Đại lão, giả vờ sợ hãi đi, tên này quá mạnh.

Kết quả, Bách Tuế vỗ đùi một cái, đưa Tần Thọ từ miệng túi vào sát bên trong túi, sau đó chợt nghe hắn ta nhếch miệng cười nói:

-Người nhìn gì?

Tần Thọ nghe thế, suýt chút nữa phun một ngụm máu ra! Tên điên này, đang gây chuyện à!

Quả nhiên, Dương Tiễn cũng không ngờ tới, một con thỏ mà có thể mạnh miệng như vậy?

Phụt phụt...

Không ít yêu quái mở hình thức suối phun, từng người giận dữ đặt bầu rượu xuống, rút cuộc bọn chúng xem hiểu rồi, chỉ cần có con thỏ này ở đây, đừng hòng uống rượu an ổn!

Hạo Thiên Khuyển nổi giận gầm lên:

-Con thỏ kia, sao mi dám nói với Nhị gia như vậy? Nhị gia nhìn người thì thế nào?

Bách Tuế vỗ bàn một cái, đứng lên:

-Thì sao ư? Ban ngày ban mặt, nhìn chăm chăm thỏ gia ta làm gì, giờ trò lưu manh à?

Lần đầu tiên Hạo Thiên Khuyển nghe một câu khốn nạn, lưu manh lại không quan tâm tới đạo lý như thế, trực tiếp bị chặn họng không biết nên nói cái gì.

Dương Tiễn vỗ đầu Hạo Thiên Khuyển nói:

-Người là Thỏ Ngọc trên mặt trăng xuống đây?

Bách Tuế ôm cánh tay nhìn qua nói:

-Đúng vậy, sao nào? Không phục thì hẹn thời gian quyết đấu đi!

Tần Thộ nghe vậy, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, sắp ngất rồi... vội vàng mắng to:

-Mẹ kiếp! Thành cháu điên này, người đang rắp tâm hãm hại ta à? Quyết đấu với Nhị Lang Thần? Người đó... ta liều mạng với người!

Tần Thộ gào to kêu khóc, đồng thời tay nắm chân đá bên trong túi quần, đáng tiếc, Bách Tuế da dày thịt béo, Tần Thộ cách cái quần đá hai phát như gãi không đúng chỗ ngứa, chẳng xảy ra chuyện gì.

Bách Tuế biến thành thỏ, quần đương nhiên biến thành bộ lông, người bên ngoài không nhìn thấy, đương nhiên cũng không biết Tần

n Thọ đang lăn qua lộn lại ở bên trong.

Nhưng cho dù có thấy cũng chẳng ai để ý tới chi tiết này, từng người đều tròn tròn mắt nhìn chăm chăm Tần Thọ, giống như nhìn một t ên ngọc vậy!

Dương Tiễn không nói lời nào, Hạo Thiên Khuyến nở nụ cười:

-Ha ha... con thỏ này, người đang khiêu chiến Nhị gia? Ha ha... n gười cũng không tự xem xem bản thân có bao nhiêu cân lượng. K hông cần Nhị gia ra tay, một móng vuốt của ta cũng đủ để đập ché t người rồi!

Bách Tuế nhướng mày nói:

-Chủ nhân nói được rồi, chó con đừng sủa nữa. Dương Tiễn, có d ám đánh một trận với thỏ gia ta không?

Lời này vừa nói ra, xung quanh ồ lên, vốn cho rằng con thỏ này u ồng rượu nổi điên, hiện tại xem ra...

-Đây không phải mượn rượu nổi điên, mà là tìm đường chết.

Bạch Mã Tinh cảm thán, đồng thời dựng thẳng một ngón cái lên:

-Tuy rằng ta rất ghét con thỏ này, nhưng luận tới bản lĩnh tìm đườ ng chết thì ta phục.

Thanh Sư lắc đầu nói:

-Không chết được...

-Có ý gì? - Bạch Mã Tinh khó hiểu hỏi.

Thanh Sư giải thích:

-Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân là nhân vật thế nào chứ? Sao lại chấp nhận với một con thỏ nhỏ vô danh? Nếu thật sự đồng ý, cho dù thắng hay thua, đều là chuyện bề mặt.

Bạch Mã Tinh bừng tỉnh đại ngộ nói:

-Thì ra là thế, nhưng chân quân không ra tay thì Hạo Thiên Khuyển ra tay cũng vậy thôi. Lẽ nào con thỏ này đánh thắng được Hạo Thiên Khuyển?

Quả nhiên, chỉ thấy Dương Tiễn lạnh nhạt liếc Tần Thục một cái, xoay người đi tới chỗ của Hạo Thiên Khuyển ngồi xuống, không nói gì.

Hạo Thiên Khuyển ngẩng đầu một cái tiến lên nói:

-Thỏ con à, cho dù ngươi không có gì chơi cũng đừng khiêu chiến Nhị gia chứ? Ngươi chẳng là cái thá gì trong mắt Nhị gia, Nhị gia nhận lời khiêu chiến của ngươi ư? Đó là tự hạ thấp thân phận, làm nhục tôn nghiêm của người! Nhưng, nếu như ngươi muốn chết, bản vương có thể thành toàn cho ngươi!

Bách Tuế cười giễu nói:

-Ta khiêu chiến với chân quân chứ không phải ngươi!

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Muốn khiêu chiến Nhị gia, vậy phải thắng ta trước đã!

Bách Tuế nói:

-Ngươi đã muốn chết, ta thành toàn cho ngươi. Nhưng ở đây không thể thoải mái đánh đấm, ngươi có dám theo ta ra ngoài đánh một trận không?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đi thì đi, dẫn đường!

Vì vậy Bách Tuế xoay người dẫn đường, Hạo Thiên Khuyển lập tức đi theo.

Tần Thộ ở trong túi quần nghe rõ mồn một, hét lớn:

-Mẹ nó! Tên cháu trai này, người thật sự muốn ăn thịt chó đến vậy à? Nhưng đừng có dùng thân phận của ta chứ!

-Yên lặng chút đi, người la rách cổ họng bọn họ cũng không nghe thấy. Nhưng người yên tâm, ta là một kẻ trộm phúc hậu, lát nữa sẽ chia cho người một miếng chó tiên để người bồi bổ thân thể. - Bách Tuế nói.

Chương 59: Bên ngoài là trứng lộn.

Chương 59: Bên ngoài là trứng lộn

.

Tần Thộ nghe xong, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi. Hạo Thiên Khuyển mà bị treo cổ thì người chịu oan ức chắc chắn là hắn! Nếu Nhị Lang thần nổi giận thật thì không khéo mặt trắng cũng bị đập nát như quả dưa hấu mất...

Tần Thộ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Bách Tuế, người muốn ăn thì dùng tên tuổi của mình mà ăn. Nếu dám vu oan giá họa cho ta thì đừng trách thỏ gia ta đây không khách khí!

-Ai u... Không khách khí? Người định không khách khí như thế nào? Túi này của ta chính là túi càn khôn bắt hủy bắt diệt, ta không thả người ra, cả đời này người cũng đừng mơ ra ngoài được.

Bách Tuế cười, nhưng sau khi cười xong, Bách Tuế đột nhiên nhớ đến thân phận của con thỏ này, nhanh chóng nói thêm:

-Con thỏ, chớ làm loạn nha.

Tần Thọ háo hức hào hứng nói:

-Loạn hay không cũng không liên quan đến người... Mau thả ta ra.

-Người nói cái gì? Nghe không rõ, nói to lên chút...

Bách Tuế bỗng nhiên kêu lên.

Tần Thọ nghe xong đảo mắt một cái, biết ngay gia hỏa này đang giở chiêu giả điên, kéo dài thời gian.

Thế là Tần Thọ gấp gáp, cái nồi đen này quá to, một mình hắn cố gắng không nổi!

Thế là Tần Thọ bắt được một bên túi, há miệng thật to... ta cắn!

Mở túi ra, Tần Thọ thò một bàn tay từ trong túi quần ra sờ vào đùi của Bách Tuế.

-Ai u...

Bách Tuế vốn đang vênh vang đắc ý đi ra ngoài bỗng nhiên hét lên một tiếng, tay đập lên đùi mình.

Tần Thọ ngay lập tức bị tát lẫn trên mặt đất, nhưng gia hỏa này già dày thịt béo, vậy mà vẫn không sao. Còn Bách Tuế lại tự đánh mình đau đến mức há miệng nhe răng.

Bách Tuế truyền âm cho Trần Thọ:

-Tên ranh con nhà ngươi, ngươi im miệng cho ta! Còn làm loạn nữa ta dùng một tay đập chết ngươi!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ta lại sợ quá... y? Đây là cái gì? Ai u, thật là một túi trứng lộn to nha! Thỏ gia ta muốn đâm bao cát, tập đánh quyền, phải làm thế nào?

-Đừng nhúc nhích! Ngươi đừng làm loạn!

Bách Tuế giật nảy mình, ngay lập tức kêu ầm lên.

Giây phút này, hẳn ta thật sự có cảm giác muốn tát cho mình hai cái, sớm biết như vậy thì đã không nói với con thỏ này nhiều như thế, bây giờ thì hay rồi, con thỏ chết tiệt này biết nhân quả trên người mình, không thêm sợ hãi! Thậm chí còn mẹ nó uy hiếp hẳn!

Bách Tuế càng muốn đâm cho Tần Thọ một phát, thế nhưng con thỏ chết tiệt này lại ở ngay bên cái ổ gà của hắn, thật sự muốn ra tay thì thân thể con thỏ này mạnh mẽ, chắc chắn là sẽ không có chuyện gì. Người đau vẫn là hắn ta... Còn thiết trí kết giới pháp thuật? Từ những gì hắn biết về con thỏ này thì kết giới kia trước bộ răng của hắn cũng chỉ như giấy là cùng, vô dụng!

Cho nên Bách Tuế càng nghĩ càng thấy, tốt nhất là nên nhẫn nhịn... Nếu thật sự làm con thỏ này bốc hỏa, đập hết trứng lộn của h

ấn ta thì hối hận cũng không kịp.

Bách Tuế bây giờ thật sự hối hận vì nhét con thỏ này trong túi, nhưng bây giờ lại không rảnh để đi xử lý con thỏ, chỉ có thể tạm thời nói:

-Con thỏ, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói, dù sao thì ta cũng nói cho người nhiều tin tức liên quan đến thân phận của người như vậy. Tình người thiếu ta dù sao cũng phải trả nha?

Tần Thộ cả giận nói:

-Phải công cái tiếng xấu to đùng như thế còn chưa gọi là trả xong à?

Bách Tuế hừ hừ nói:

-Oan ức ở đâu ra? Dương Tiễn cũng không phải đồ ngốc, tất nhiên sẽ biết có người giả mạo người. Đến lúc đó không phải sẽ trong sạch sao? Người nghe lời, thật thà ngoan ngoãn một chút, đừng làm loạn... lúc về ta cho người thêm một cái chân chó!

Tần Thộ nghe như vậy quả thật có chút động tâm, nhưng Tần Thộ không có chút lòng tin nào với lời hứa của hắn ta!

Bách Tuế bỏ ra nhiều công sức như thế để bắt con chó, thật sự có thể cho hắn một phần sao? Mà hắn thậm chí còn nghi ngờ, Bách Tuế có phải muốn ăn Hạo Thiên Khuyển thật hay không... Hắn cũng không nghĩ rằng có người có thể thèm đến mức này. Nếu thèm đến mức này thật thì...

Tần Thộ vô cùng nghi ngờ một nồi thịt chó có đủ cho Bách Tuế ăn không. Đưa hắn theo chắc chắn đơn giản là vì muốn đề phòng lúc không được ăn nó.

Tốc độ giao lưu của hai người cực nhanh, yêu quái bên ngoài cũn

g không biết, nhưng lại nhìn thấy con thỏ vốn trâu bò hống hách đi ra ngoài bỗng nhảy dựng lên, đưa tay ra đập một phát lên đùi mình! Giống như là bị con gì đó cắn...

Sau đó vô cùng bất lịch sự móc móc đũng quần, rồi vô cùng lo lắng phóng ra khỏi cửa, giống như trong đũng quần có bọ chét hay rận bò vào...

Hạo Thiên Khuyển cười hắc hắc nói:

-Ranh con, mặc kệ có cái gì trong đũng quần, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển cũng chạy ra ngoài theo.

Mà Nhị Lang Thần Dương Tiễn vốn đang ngồi uống rượu ở kia bỗng nhiên ngẩng đầu, nhướn mày, ngay lập tức vỗ bàn một cái, bỗng nhiên đứng dậy hét lớn:

-Thôi xong, bị lừa rồi!

Nói xong Dương Tiễn vọt một cái xông thẳng ra khỏi quang môn.

Không biết vì sao, Hạo Thiên Khuyển chạy đuổi theo Bách Tuế cực nhanh, nhưng chạy chưa được bao xa, Hạo Thiên Khuyển đột nhiên dừng bước, kêu lên:

-Không đúng, con thỏ, ngươi không biết cả Đằng Vân Giá Vũ thì làm sao dùng được Súc Thành Địa Thốn?

Bách Tuế nghe xong giật mình, đột nhiên quay đầu, nhếch miệng cười với Hạo Thiên Khuyển:

-Con chó nhà ngươi cũng không ngu quá nhỉ, hê hê.

-Ngươi không phải con thỏ? - Hạo Thiên Khuyển xem xét thấy tìn

h hướng không đúng liền nhanh chân chạy!

-Ha ha... Đến lúc này còn muốn chạy? Nhanh vào trong chén!

Bách Tuế đột nhiên quay đầu, bàn tay to vỗ một cái, Hạo Thiên K huyển kinh ngạc hét lớn:

-Đây là...

Còn chưa kịp kêu lên, Hạo Thiên Khuyển đã bị nắm gọn trong bàn tay to.

Gần như là cùng lúc đó một tiếng hét lớn truyền đến:

-Tiểu tặc, hỗn xược!

Nghe được tiếng rống này, trong lòng Bách Tuế run lên, thuận tay nhét Hạo Thiên Khuyển vào trong túi quần, xoay người hóa thành một tia sáng trong nháy mắt đã vượt qua nghìn dặm!

Phía sau lưng kéo theo một tia chớp ánh sáng màu trắng bạc đuổi sát theo sau!

Bách Tuế thấy thế cắn răng nói:

-Dương Tiễn, chỉ ăn của người một con chó thôi, người có cần liều mạng đến mức đấy không?

Dương Tiễn cả giận nói:

-Đừng nói nhảm nữa, để mạng lại đây!

Bách Tuế nhanh chân chạy thực mạng...

Cũng không biết Bách Tuế dùng thủ đoạn gì mà tốc độ chạy cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã ra đến Nam Thiên Môn.

Dương Tiễn theo sát phía sau, dọc đường có thiên thần muốn hốt rợ đều bị Dương Tiễn quát đuổi đi, tất nhiên Dương Tiễn cũng không muốn quá nhiều người biết chớ nhà mình bị tên trước mặt này dắt đi... nếu không thì quá mất mặt.

Mặc kệ hai người bên ngoài đang chạy vô cùng hăng hái.

Trong túi quần Bách Tuế có hai kẻ đang mắt to trừng mắt nhỏ.

-Con thỏ chết tiệt, sao ngươi cũng ở đây?

Hạo Thiên Khuyển ngạc nhiên nhìn con thỏ trắng trắng mập mập trước mắt.

Tần Thộ vươn tay nói:

-Nếu không thì sao?

Hạo Thiên Khuyển bỗng nhiên nhào lên, dùng một tay đẩy Tần Thộ ngã nhào xuống đất, hét lớn:

Các ngươi là đồng bọn sao?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo, nói:

-Nếu là đồng bọn thì ta còn phải ở đây sao?

-Cũng đúng...

Hạo Thiên Khuyển lăm bắm một câu, buông Tần Thộ ra, đặt môn g ngồi xuống bên cạnh, mắt chớ nhìn bốn phía.

Bỗng nhiên, Hạo Thiên Khuyển thấy cái lỗ bị cắn thủng ở đầu kia, mắt lập tức sáng lên:

-Ha ha, có thể đi ra ngoài được!

-Bên ngoài là cấm địa.

Tần Thọ hảo tâm nhắc nhở.

-Cái gì mà cấm địa với không cấm địa, có thể ra ngoài là được! Ai u, một quả trứng lộn rất lớn nha!

Hạo Thiên Khuyển thò đầu nhỏ ra, hoảng sợ nói.

Gần như là cùng lúc một loạt ánh sáng màu vàng lóe lên, hóa thành một cái tát mạnh bốp một cái, đập thẳng vào đầu chó của Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển kêu thảm một tiếng bay ngược trở lại, nằm rạp trên mặt đất, nửa ngày sau vẫn chưa đứng dậy được.

Tần Thọ nhìn thấy, nhếch nhếch miệng, thầm cảm thấy may mắn vì lúc này không tự tiện đi đến đám hai cái vào quả trứng lộn kia, nếu không chắc chắn hẳn mới là kẻ bị đánh. Nhưng hắn lại không biết, vì bị Hạo Thiên Khuyển làm phân tâm nên ở ngoài Bách Tuế đã bị Nhị Lang Thần đuổi đến gần hơn rất nhiều... Cho nên Bách Tuế cũng không dám lại phân tâm, chỉ có thể dọa dẫm:

-Còn dám làm loạn, không phục tùng đại vương ta, ta thẳng tay là m thịt ngươi!

Chương 60: Đi tè một bãi trước

Chương 60: Đi tè một bãi trước

Hạo Thiên Khuyển nghe rằng há mồm hét lớn:

-Người đừng phách lối, Nhị gia tới thì người chạy không thoát đâu!

Bách Tuế cười ha ha nói:

-Lần trước ta đã chạy thoát, lần này có cái gì mà chạy không thoát?

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, lập tức có chút luống cuống... Hiển nhiên, Bách Tuế nói là sự thật.

Hạo Thiên Khuyển đứng ngồi không yên, đi đi lại lại, mặt chó vồn vã ngang ngược càng rõ cũng nhiều hơn mấy phần lo nghĩ cùng bối rối.

Tần Thọ nhìn xem vẻ mặt kinh hoảng của Hạo Thiên Khuyển, trong lòng hơi mềm xuống.

Mặc dù Hạo Thiên Khuyển là con chó, nhưng là hắc cái con chó này đã sớm thành tinh, thậm chí đã là yêu tiên, không có gì khác biệt với một người sống.

Nếu như đơn thuần vì thỏa mãn ăn uống mà bắt hắc đem ninh nhừ rồi ăn, Tần Thọ thật có chút không đành lòng...

Mặt khác, Tần Thọ cũng có chút bận tâm an toàn của mình, mặc dù Bách Tuế luôn mồm nói không có ác ý với mình, không muốn đánh nhân quả, nhưng nếu quả thật không có ác ý thì bây giờ thân phận của hắc cũng đã bại lộ, hoàn toàn có thể thả mình, vì sao còn mang theo một con chó chạy đi. Rõ ràng là con hàng này có hứng thú với hắc!

Mặc kệ Bách Tuế tính toán điều gì Tần Thộ cũng không thích loại cảm giác bị người điều khiển này.

Có điều một mình hắn thì không làm gì được Bách Tuế, nhưng giờ này khắc này đã có thêm một con Hạo Thiên Khuyển và Nhị Lang Thần ở phía sau... Vậy lại là chuyện khác.

-Nhìn cái gì vậy? - Mặc dù Hạo Thiên Khuyển sợ, nhưng đối mặt Tần Thộ vẫn phải sính hạ uy phong, đến chết cũng sẽ diện nói:

-Đừng tưởng rằng bản đại vương sợ, bản đại vương chỉ là... chỉ là... chỉ là lo lắng hắn sẽ bị Nhị gia đánh chết mà thôi.

Tần Thộ:

-Ha ha...

-Cái ánh mắt đó của ngươi là ý gì? Bản đại vương nói là sự thật! - Hạo Thiên Khuyển kêu lên.

Tần Thộ:

-Ha ha...

Hạo Thiên Khuyển chột dạ:

-Ngươi cười như vậy nghĩa là đang hoài nghi ta?

Tần Thộ:

-Ha ha...

Hạo Thiên Khuyển bắt đầu dọa dẫm:

-Ngươi nhìn móng vuốt của cậu đại gia ngươi, móng vuốt uy vũ h

ùng trắng như thế, thử hỏi người có sợ hay không?

Tần Thọ nghe hẳn nói như thế, lúc này mới chậm rãi đứng lên, đi quanh Hạo Thiên Khuyển một vòng, vừa đi vừa thầm nói:

-Đúng là thật trắng kiện, nhìn xem này, chắc chắc... Một thân lông đen nhánh sáng bóng, da thịt sung mãn nhiều chất lỏng. Thân thể béo tốt như thế, ta đoán, chắc chắn trong cơ thể người có không ít mỡ chó, mỡ chó dùng để trộn lẫn với tương để chấm thịt chó chín h là cực phẩm, lại phối hợp với cái đôi chân dài tất cả đều là thịt n ày... tay xé thịt chó chấm tương thịt chó quả thực chính là cực phẩm bên trong cực phẩm!

-Còn có cái đuôi này, có thể chặt thành từng đoạn từng đoạn, đầu chó có thể mở ra để ăn não chó... Hít, đại bổ đấy!

Hạo Thiên Khuyển vốn cho là Tần Thọ sẽ tán dương hai câu, kết quả càng nghe càng không đúng lắm, nghe được đằng sau, bắt ch ân Hạo Thiên Khuyển cũng bắt đầu run run theo, giọng nói mang theo vài phần ghen ngạo hỏi:

-Người muốn làm cái gì?

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Ta không làm gì, chỉ là giúp người nhận rõ ràng hiện trạng của mình bây giờ mà thôi, nếu ta là người thì sẽ yên tĩnh nghĩ xem làm thế nào để chạy đi chứ không phải phơi thịt của mình ra ở đây, câu dẫn đối phương ngoạn ăn nhanh lên.

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, cái đuôi vô ý thức cúp lại, xem chừng, nếu như lại dọa con chó này một cái nữa thì nó nhét cái đuôi vào trong hoa cúc mất...

Tần Thọ nghĩ đến chỗ này, lập tức cảm thấy có chút buồn cười.

Hạo Thiên Khuyển bị Tần Thộ cười đến toàn thân không được tự nhiên, kêu lên:

-Người còn cười nữa có tin ta đánh người hay không?

Tần Thộ ôm cánh tay, cười ha hả nói:

-Đừng giả bộ, sợ thì sợ chứ có cái gì không thể nói ra đâu, ai mà không sợ chết chứ, đến ta còn sợ đây! Sợ chết không tính là mất mặt.

-Ai sợ chết? Ta chính là mãnh thần khuyển đứng đầu ở Thiên Đình h! - Hạo Thiên Khuyển uốn người, nâng cơ ngực lên, một bộ không sợ trời không sợ đất, muốn trọng chấn hùng phong ở trong mắt con thỏ.

Kết quả hấn nhìn con thỏ kia, không thấy được ánh mắt sùng bái trong tưởng tượng, ngược lại là thấy được tên các loại đồ gia vị ở bên trong ánh mắt đó...

Lòng ngực vốn đang được nâng lên, theo bản năng khô quắt xuống, chán nản nói:

-Đừng có nghĩ, trên người ta không có thịt, chỉ toàn là xương cốt...

Tần Thộ thấy thế, ha ha cười nói:

-Được rồi, biết người mạnh rồi. Lát nữa bị thả vào trong nồi người còn mạnh hơn...

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

-Ta có thể đổi đề tài không? Nếu như ta bị nấu, người cho rằng người còn có thể chạy? Không chừng cũng là món thịt thỏ kho tàu bày trên bàn ăn mà thôi.

Hạo Thiên Khuyển vốn chỉ là phàn nàn hai câu, không ngờ cái con thỏ này lại gật đầu theo.

Hạo Thiên Khuyển lại hỏi theo bản năng:

-Con thỏ, ngươi có sợ hay không?

Tần Thộ tuyệt không dối trá mà tiếp tục gật đầu.

Nhìn thấy Tần Thộ cũng sợ, Hạo Thiên Khuyển lập tức nhẹ nhàng thở ra, mọi người cùng sợ như nhau, hẳn cũng không cảm thấy mình mất mặt. Ngược lại là cảm thấy con thỏ trước mặt thuận mắt hơn nhiều...

Một chốc một con thỏ song song ngồi ở kia, Hạo Thiên Khuyển nói:

-Con thỏ, ngươi nói chúng ta còn có mệnh ra ngoài không?

Tần Thộ truyền âm trả lời:

-Ta nói có, ngươi tin không?

Con mắt Hạo Thiên Khuyển lập tức sáng lên.

Tần Thộ vội vàng nói:

-Sợ! Sợ chút đi! Nếu như bị phát hiện, ngươi đợi đến biến thành mây món trong bách khoa toàn thư thịt chó đi!

Hạo Thiên Khuyển lập tức liền biến thành dáng vẻ hơi sợ hãi thất kinh, thế nhưng vẫn tò mò hỏi:

-Con thỏ, sao ngươi không giả vờ sợ?

Tần Thọ hơi ngửa đầu nói:

-Từ khi thổ gia ta bị bắt tới đây không có sợ qua! Sợ thì sợ, làm vẩn làm. Thổ gia ta rất sợ, nhưng là thổ gia ta lại không sợ!

Hạo Thiên Khuyển dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Ghe gớm! Theo như quẻ quán chúng ta nói, người đây gọi là đánh nhau không mang đầu óc, trực tiếp xông lên.

Tần Thọ không thèm để ý hấn mĩa mai, mà ôm cánh tay nói:

-Lát nữa ta muốn mở một đường vết rách, người nhắm cơ hội, ngay lập tức mang ta bay ra ngoài! Chỉ cần tốc độ nhanh, chắc chắn hấn sẽ không phản ứng kịp. Ta cũng không tin, có Dương Tiễn đuổi theo hấn, hấn còn có thể chăm chú đề phòng chúng ta!

-Có đạo lý! - Hạo Thiên Khuyển gật đầu như gà con mổ thóc. Nếu như là người khác nói như vậy với hấn, chắc chắn hấn sẽ khịt mũi coi thường. Nhưng sau khi thấy Tần Thọ ăn sạch pháp bảo Thanh Sơn Ấn của Thanh Sư, hấn vẫn là có lòng tin với rằng lợi của Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn xem vẻ mặt đàn thối của Hạo Thiên Khuyển, lại liên tưởng đến từ lúc gặp mặt đến bây giờ, Hạo Thiên Khuyển bày ra đủ loại biểu hiện, Tần Thọ trực tiếp nhắc hấn từ đám hàng có trí khôn, dời đến hàng ngu si tứ chi phát triển.

-Hiện tại xử lý thế nào? - Hạo Thiên Khuyển hỏi.

Tần Thọ nói:

-Chờ...

Hiện tại Hạo Thiên Khuyển xem con thỏ như cây cỏ cứu mạng duy nhất, theo bản năng cực kỳ nghe lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hét lớn, giống như Dương Tiễn cách không làm khó dễ, Bách Tuế phải quay ra ứng phó...

Tần Thộ đột nhiên mở hai mắt ra, xoay người cúi đầu!

Hạo Thiên khuyển lập tức lại gần, hỏi:

-Bắt đầu?

Tần Thộ vô cùng nghiêm túc, nghiêm chỉnh nói:

-Đi tè một bãi trước đã!

-Mẹ... - Hạo Thiên Khuyển lập tức cứng ngắc nguyên tại chỗ...

Ngay khi Hạo Thiên Khuyển ngây người một lúc, trầm tĩnh trong nháy mắt, Tần Thộ đột nhiên bắt lấy vải dưới chân, cắn một cái đi lên!

Nháy mắt cái túi bị cắn mở một đường vết rách, đồng thời răng Tần Thộ như là cái kéo sắc bén, cắn một đường, mở ra một cái lỗ hổng thật dài...

Tần Thộ đang cắn thoải mái, bỗng nhiên cảm giác có người kéo tay của hắn.

Chương 61: Con thỏ trâu bò

Chương 61: Con thỏ trâu bò

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hạo Thiên Khuyển ngậm lấy cái tai của hắn, truyền âm nói:

-Đủ rồi!

Sau đó, Hạo Thiên Khuyển thu nhỏ thân thể, mang theo Tàn Thọ lẩn theo khe hở chui ra ngoài!

Cũng cùng lúc đó, Bách Tuế cũng cảm nhận được, hét lớn:

-Con thỏ chết tiệt, làm hỏng chuyện tốt của ta! Muốn đi đâu?

Tàn Thọ nghe xong, quát to một tiếng:

-Người có tin ta cắn hai quả trứng của người không?

Trong nháy mắt, Bách Tuế chỉ cảm thấy đống quần lạnh buốt, hắn kẹp chặt đống quần theo bản năng, quên cả ngăn cản Tàn Thọ... Bỏ qua thời cơ tốt nhất, lại thêm kẹp chân mà quên chạy, lập tức bị Dương Tiễn đuổi kịp, một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao từ tr ước mặt đâm tới!

Bách Tuế bất đắc dĩ, lấy ra một hạt châu ra chặn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, chỉ nghe 'oanh' một tiếng, Bách Tuế mượn lực vọt ra ngoài, nháy mắt hóa thành một đoàn ánh vàng bay đi xa.

Dương Tiễn vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay, che chở cho Hạo Thiên Khuyển và Tàn Thọ ở sau lưng, nói:

-Chờ ta tra ra thân phận của người, cho dù là trên trời hay dưới đất cũng đừng nghĩ có chỗ nào cho người ẩn thân!

Tàn Thọ nhìn Dương Tiễn, lại nhìn Bách Tuế đã sớm chạy mất dạ

ng, mở miệng hỏi:

-Không đuổi?

Dương Tiễn lắc đầu nói:

-Trên người tên này có pháp bảo, đuổi không kịp.

Tần Thộ lú lủi, không ngờ Dương Tiễn lại không đuổi kịp Bách Tuế.

Dương Tiễn nói:

-Nhưng mà, vật kia không dùng được hai lần. Chờ pháp bảo của hắn không sử dụng được, lúc đó, chính là ngày chết của hắn!

Tần Thộ tò mò hỏi:

-Chân quân, không phải là người có mắt thần sao? Nhìn thoáng qua chẳng phải là có thể nhìn ra thân phận của hắn? Đến lúc đó ta có thể chặn cửa của hắn?

Dương Tiễn lắc đầu nói: “Ta đã sớm xem qua, đối phương khoác một lớp da rất cổ quái, ta nhìn không thấu... Đi thôi, thịnh hội Tết Trung Thu sắp bắt đầu.

-Nhị gia, vất vả cho người, ta mang con thỏ kia về là được, hắn cũng không dám trở lại đâu. - Hạo Thiên Khuyển nói.

Kết quả Dương Tiễn tiếp tục lắc đầu nói:

-Không cần, đi với ta tới hội trường.

-Tới hội trường? - Tần Thộ nghe xong, trong lòng kích động một trận, tròng đôi mắt to ngập nước, ra vẻ đáng yêu hỏi:

-Ta cũng có thể đi sao?

Hạo Thiên Khuyển duỗi móng vuốt, ôm lấy cổ Tàn Thộ nói:

-Nhị gia ít nói, nếu không dẫn người đi thì đã không nói. Còn đã nói thì nhất định phải đi rồi!

Tàn Thộ lập tức cuồng hỉ! Đi phó hội trường, đó là quy định, hắn không thể không đi.

Nếu như có thể lựa chọn, Tàn Thộ hận không thể dính trên người Hằng Nga 24 giờ. Làm loạn như thế ở phó hội trường, hắn càng phát hiện ra trị an của Thiên Đình không ra làm sao, cũng càng lo lắng cho an toàn của Hằng Nga... Mặc dù hắn biết, hội trường chính đều là lão đại một phương, còn có Ngọc Đế tọa trấn, ai dám đi làm loạn như Bách Tuế, đoán chừng vừa làm ầm ỹ đã bị một ánh mắt trấn áp.

Trước thực lực tuyệt đối, không ai dám làm loạn.

Nhưng là, một khi quan tâm ai, tâm liền sẽ loạn, nên Tàn Thộ vẫn vô cùng lo lắng.

Bây giờ có thể đi đến hội trường, hắn cầu còn không được.

Mặc dù Hạo Thiên Khuyển đã trả lời, nhưng mà cái hạnh phúc này tới quá đột ngột, Tàn Thộ vẫn nhìn về phía Dương Tiễn, hy vọng đạt được câu trả lời chắc chắn của Dương Tiễn.

Dương Tiễn gật gật đầu, xem như đáp lại.

Tàn Thộ lập tức miệng cười nở hoa rồi hỏi:

-Ách, hình như quy định là không cho mang súng vật đi vào mà.

Dương Tiễn vô cùng bá khí mà nói:

-Đi!

Nói xong, Dương Tiễn liền đi về phía trước.

Tần Thộ nhìn Dương Tiễn bước đi, tư thế lão tử vô địch, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, ngửa đầu nhìn Hạo Thiên Khuyển, hỏi:

-Thật sự có thể đi sao?

Có lẽ là cùng chung hoạn nạn, có lẽ là tình huống mất mặt đều bị Tần Thộ thấy, Hạo Thiên Khuyển hoàn toàn trở về bản tính, làm một con chó tiêu chuẩn, tự nhiên là lấy chủ nhân làm vinh. Giúp chủ nhân đẹp mặt, chính là giúp mình đẹp mặt!

Thế là, Hạo Thiên Khuyển hơi ngửa đầu, ngạo kiều mà nói:

-Nhị gia nói đi, nhất định được! Trước đó tuân thủ Thiên Đình quy củ, đó là cho bọn họ mặt mũi. Bây giờ náo loạn ra việc như thế, Nhị gia rất tức giận, ai dám ngăn cản?

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển ưỡn ngực ngẩng đầu, ngoắt ngoắt cái đuôi đi theo, vừa đi vừa nói:

-Con thỏ kia, đuổi theo, tụt lại phía sau không vào được thì cũng đừng trách chúng ta.

Tần Thộ nghe xong, vội chạy tới, thuận theo đuôi của Hạo Thiên Khuyển mà leo lên, cười trên cổ hắn.

-Móa... Ta kêu người đuổi theo, không phải kêu người cười lên đầu ư ta! - Hạo Thiên Khuyển kêu lên.

Tần Thộ cười hi hi nói:

-Chân ta ngắn, chạy không nhanh, lỡ như tụt lại phía sau thì tổn th

ất quá lớn. Trước tiên người chịu tội thân một chút đi...

-Xéo đi! Người ta tán dương người khác chạy nhanh thì nói chạy nhanh như thỏ, người nghe ai nói chạy nhanh như chó chưa? Nhìn cái thân thịt mỡ kia của người đi, chính là do lười đấy. Đi xuống!
- Hạo Thiên Khuyến quát.

Tần Thộ chơi xấu kêu lên:

-Chân ngắn, sợ độ cao, đi lên thì dễ nhưng không xuống được...

Hai mắt Hạo Thiên Khuyến tròn tròn một cái, một vuốt chó đập lên người Tần Thộ, Tần Thộ bị đập té ngã, Hạo Thiên Khuyến thừa cơ chạy về phía trước, cười to nói:

-Ha ha... Thấy không? Cái móng vuốt uy vũ hùng tráng này của ông đây có mạnh hay không? Ai da... Con mẹ nó, con thỏ chết tiệt này, buông tay!

Là lúc Tần Thộ lăn về phía sau, liền tiện tay nắm loạn bắt bừa, bắt trúng được cái đuôi của Hạo Thiên Khuyến, vì phòng ngừa bị Hạo Thiên Khuyến vung đi mất, há to miệng rộng, cắn một cái ở bên trên!

Hạo Thiên Khuyến đau đến mức nước mắt đều chảy, kêu lên:

-Nhẹ! Người mẹ nó nhẹ tay một chút, sắp gãy rồi!

Tần Thộ hừ hừ hai tiếng, truyền âm nói:

-Thỏa mãn đi? Không dùng lực.

-Má, buông tay, người có mắt mặt hay không, bỏ miệng ra, chúng ta chạy qua Nam Thiên Môn như thế, quá mất mặt! - Hạo Thiên Khuyến kêu lên.

-Mắt mặt cũng là người mắt mặt trước! - Tần Thọ kêu lên.

-Mẹ nó... Người là thứ con thỏ vô lại, ta nói cho ngươi biết, cho dù ta đập đầu chết trên Nam Thiên Môn, ngươi cũng đừng nghĩ cưỡi trên cổ ta tiến vào Nam Thiên Môn! - Hạo Thiên Khuyển vô cùng phần nộ gầm thét lên.

Đổi cảnh, một thân khôi giáp màu trắng bạc, Nhị Lang Thần Dương Tiễn uy vũ bất phàm đi vào Nam Thiên Môn, sau lưng một con chó đen lớn, cúi đầu, trên mặt che phủ một mảnh vải đen, trên cổ cưỡi một con thỏ, vừa đi vừa lăm bằm:

-Các ngươi không biết ta, không biết ta...

Kết quả, lúc đi qua cửa thành, một thiên binh thủ cửa thành nói:

-Chào Hạo Thiên Khuyển đại tiên.

-Gào... Em gái ngươi a, gào... Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta là Hạo Thiên Khuyển? Không thấy được thì ngậm miệng! - Hạo Thiên Khuyển giận dữ, sau khi phun ra hai câu liền đuổi theo Nhị Lang Thần.

Thiên binh gác cổng, một mặt đứng hình, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi...

Một lát sau, có người kêu lên:

-Ai nha, vừa rồi chỉ nhìn Hạo Thiên Khuyển đại tiên, các ngươi nhìn xem, trên cổ đại tiên hình như còn có một con thỏ cưỡi lên!

-Cái gì gọi là hình như, đó là chính xác rồi!

-Thế nào mà con thỏ này lại trâu bò như vậy, có thể cưỡi Hạo Thiên Khuyển mà Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân không để ý đến...

-Chẳng lẽ là sủng vật của lão đại phương nào nuôi à?

Không biết, về sau gặp được, chú ý chút, đừng trêu chọc.

...

Thế là, Tần Thộ vốn chỉ là có chút lười biếng mà cười đại cẩu, kết quả chẳng hiểu ra sao lại nổi danh ở trong vòng tròn nhỏ của mấy tên thiên binh...

Tiến Thiên Đình, Tần Thộ cũng từ trên cổ Hạo Thiên Khuyển trượt xuống, dù sao, nhiều người như thế... phải giữ lại chút mặt mũi cho Hạo Thiên Khuyển.

Chương 62: Ở đây rất nghiêm túc

Chương 62: Ở đây rất nghiêm túc

Lần nữa quay lại khoảng sân lớn kia, thì đã không còn người nào.

Ngược lại hai vị Tiên quan quen thuộc vẫn còn ở đó, vừa nhìn thấy Tần Thộ, Hạo Thiên Khuyển lập tức đến gần, kết quả còn chưa kịp há mồm.

Dương Tiễn thân nhiên nói:

-Ta dẫn bọn hắc đến hội trường chính.

Không có ý muốn thương lượng, trực tiếp báo cho biết!

Hai người người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, cuối cùng co rụt cổ lại, lời nói lên đến khóe miệng cũng nuốt trở vào, có lẽ là không dám lên tiếng.

Tần Thộ thấy vậy, âm thầm giơ một ngón tay cái lên, nói thì thầm:

-Trâu bò!

Hạo Thiên Khuyển nghe thấy, ngẩng đầu lên nói:

-Đương nhiên là trâu bò rồi!

-Cũng không nói người, người kiêu ngạo cái gì?

Tần Thộ liếc mắt cho hắn một cái.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Chủ nhân nhà ta trâu bò, đương nhiên là ta kiêu ngạo rồi! Người thì hiểu cái gì?

Tần Thộ bĩu môi, hắn không có cách nào hiểu được suy nghĩ như thế này của Hạo Thiên Khuyển.

Dương Tiễn dẫn theo hai người từng bước đi vào cánh cửa ánh sáng, ngay sau đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy trước mắt có một mùi hương xông vào mũi, đồng thời có từng tia sáng rực rỡ chiếu đến, hắn nhanh chóng nhắm hai mắt lại theo bản năng.

Một lát sau, Tần Thộ mở mắt ra lần nữa, hoàn toàn tròn tròn mắt!

Chỉ thấy tất cả mọi người đang đứng trong một khoảng không, mặt trời, mặt trăng và các vì sao đang chậm rãi di chuyển trên bầu trời.

ời rộng lớn.

Dưới chân là các ngọn núi nhỏ đang lơ lửng, trông như những quả n cò được tô điểm trên bầu trời đầy sao. Cùng với đó có cầu vồng xuyên qua đỉnh núi, mây trôi lơ lửng nối liền nhau như hàng ngàn dải lụa màu, nhuộm khí ngát trời...

Có một con sông màu vàng kim chạy uốn lượn quanh ngọn núi nhỏ, có mùi rượu thoang thoảng bay ra từ con sông...

Tần Thọ theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng...

Hạo Thiên Khuyển đứng bên cạnh vội vàng nhắc nhở:

-Con thỏ, nơi này không giống với hội trường phụ. Cái loại hội trường phụ như của chúng ta, Thiên Đình có đến mấy nghìn cái! Bên kia tự do đi dạo một chút, tùy ý mình cũng không việc gì. Nhưng mà nơi này không giống, đây chính là nơi tụ họp hàng đầu của Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương, mặc dù chúng ta ở cách bọn họ rất xa, trên cơ bản là không thể nhìn thấy được. Nhưng mà một lát nữa người nhớ phải thu liễm một chút, dù sao cũng đừng có làm loạn... Hơn nữa không được đi tiểu tiện bậy bạ.

Hạo Thiên Khuyển vừa nói, vừa đi đến bên cạnh một cây trúc, nhấc chân sau lên, híp mắt, vẽ mặt sáng khoái...

Tần Thọ thấy vậy, trên trán đều là hắc tuyến.

Mặc dù Hạo Thiên Khuyển nói rất nghiêm túc, nhưng mà Tần Thọ lập tức phát hiện ra, nơi này cũng không có nghiêm ngặt như vậy.

Tần Thọ thấy rất nhiều thần tiên tốp năm tốp ba tụ tập lại với nhau, đẩy chén đối ly, mặc dù cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng không quan trọng lắm, cả người cũng không có chút hơi thở cứng nhắc của cung đình, ngược lại còn thêm mấy phần hương vị

tiêu dao tự tại.

Có một hồ nước giữa các ngọn núi được bao phủ bởi sương mù, trên mặt hồ có một tảng băng pha lê, tảng băng lớn như một sân đá bóng, trong suốt và lộng lẫy.

Phía trên không có ai, Tàn Thọ đánh giá, vậy đây hẳn là nơi biểu diễn kế tiếp.

Mà chỗ thích hợp để quan sát buổi biểu diễn nhất, lại là từng đài mây, các đài mây đi lên lần lượt từng tầng một, mỗi tầng đều có một hàng bàn ghế, tổng cộng có mười tầng!

Dãy núi được chia ra hai bên tầng mây, so với đài mây thì thấp hơn rất nhiều.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đừng nhìn, những người đang di chuyển trên núi đều là tán tiên có sức mạnh chẳng ra sao, ở trên đài mây kia mới thật sự là nhân vật lớn! Đó đều là những tán tiên có sức mạnh cường đại, cũng có cả những vị thần tiên có chức vị cao...

Lúc này, Tàn Thọ nhìn thấy Nhị Lang Thần Dương Tiễn không có đi đến đài mây, mà là ngồi xuống một ngọn núi nhỏ độc lập ở bên cạnh đài mây.

Tàn Thọ kinh ngạc hỏi:

-Nhị gia nhà các ngươi cũng không có tư cách ngồi lên trên đài mây kia?

Hạo Thiên Khuyển bĩu môi, cười lạnh nói:

-Đó là do Nhị gia nhà chúng ta khinh thường thôi! Thoạt nhìn đài mây này chẳng có gì, trên thực tế lại có điều kì diệu ở bên trong.

Thiên hạ này cuối cùng vẫn là thiên hạ của Thiên Đình, chẳng lẽ đất đai để vương trong toàn thiên hạ này, dưới các vì sao, đều thuộc về Đại Đế.

Cho nên Thiên Đình tiến hành đặt tên cho mười tầng đài mây kia theo mười cấp quan tể dần của Thiên Đình, sau đó chia các tán tiên cường đại xếp vào các nhóm đó. Điều này còn chưa rõ ràng sao?

Tần Thọ bừng tỉnh hiểu ra nói:

-Đây là muốn gián tiếp nói cho bọn họ biết, ta là người lãnh đạo các ngươi, trông coi, không chế...

Hạo Thiên Khuyển gật đầu nói:

-Thông minh! Mặc dù Thiên Đình rất ít can thiệp đến các hành động của tán tiên, nhưng cuối cùng vẫn là người nắm quyền thiên hạ trong tay, vào rất nhiều thời điểm, bọn họ cũng sẽ lấy các loại phương thức khác nhau, nói cho người biết, người cuối cùng vẫn là do ta trông coi. Nhưng mà Nhị gia lại khác, Nhị gia hoàn toàn không để ý đến bọn họ...

Nói đến đây, Hạo Thiên Khuyển lại ngẩng đầu lên, dáng vẻ rất là ủ rũ.

Tần Thọ cũng không khỏi không bội phục Dương Tiễn, một người chống đối lại Thiên Đình? Mặc dù là chống đối mềm, nhưng cũng không phải là ai cũng có lá gan để làm được như thế.

Tần Thọ đi theo Hạo Thiên Khuyển về phía bên kia, vừa đi, Hạo Thiên Khuyển vừa giới thiệu cho Tần Thọ:

-Mười tầng đài mây này, tầng cao nhất là chuẩn bị cho đại diện của thiên đạo - Hồng Quân lão tổ, chỉ là từ trước tới nay lão tổ chưa

tầng tới. Tầng thứ hai giữ lại dành cho thánh nhân, thánh nhân cũ ng chưa từng tới. Tầng thứ ba là chỗ ngồi của Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương. Tầng thứ tư là cho mấy vị Đại Đế khác ngồi, cho nên tầng thứ tư chỉ thấp hơn một xíu so với tầng thứ ba... Tầng thứ năm là chỗ ngồi dành cho cấp bậc ngũ lão của ngũ phương, tầng thứ sáu là Nam Đẩu Lục Ti, tầng thứ bảy là Bắc Cực Thất Tinh, tầng thứ tám là người quản lý bát cực bát phương, tầng thứ chín là Cửu Diệu tinh quân, tầng thứ mười chính là Thập Điện Diêm Vương.

-Đương nhiên những người ta nói đều là các quan chức, tán tiên thì xếp dựa theo thực lực, thực lực lớn hơn thì sẽ ngồi trên... Cho nên, người có nhìn thấy được có tán tiên ngồi ở vị trí của Đại Đế kia thì cũng không cần phải cảm thấy kỳ lạ.

Tần Thộ nghe xong, sợ hết hồn:

-Còn có người có thể so với Đại Đế sao?

Hạo Thiên Khuyển ha ha cười nói:

-Thế giới lớn như vậy, người nào mà không có? Nhưng mà thực lực thật sự có thể đạt tới cảnh giới đó, tám phần mười là sẽ ở trong Tử Tiêu Cung không ra ngoài, nghe nói ngày ngày đều mài dũa bản thân, tìm kiếm đột phá.

Ngay cả như thế, Tần Thộ cũng là tấm tắc lấy làm lạ, hẳn vốn tưởng rằng cường giả cấp bậc Đại Đế cũng chỉ có mấy người như này, bây giờ nhìn lại, nó cũng không hẳn là như vậy.

Hạo Thiên Khuyển dẫn theo Tần Thộ tùy tiện tìm một ngọn núi không có ai ngồi xuống, Hạo Thiên Khuyển tùy tiện đưa một mâm trái cây giao cho Tần Thộ nói:

-Đừng kinh ngạc, chỗ này cũng không có vị trí cố định, tới trước thì ngồi trước.

Tần Thọ gật đầu một cái, cầm một quả đào lên gặm, đồng thời đôi mắt giống như kẻ trộm đảo quanh ngấm nhìn bốn phía, muốn tìm bóng dáng của Hằng Nga trong dãy núi, đáng tiếc là nhìn một lúc lâu cũng không tìm được.

-Người tìm gì ở đây vậy?

Hạo Thiên Khuyển hỏi.

Tần Thọ nói:

-Tìm tiên tử của nhà ta, tên là Hằng Nga.

Sau đó Tần Thọ nói về mục đích tới đây, sau khi Hạo Thiên Khuyển suy nghĩ một chút thì nói:

-Vậy không cần nhìn, chắc chắn là không có ở chỗ này. Bọn họ phải chuẩn bị cho màn biểu diễn ở dưới hồ. Chờ xem...

Tần Thọ gật đầu một cái...

Đúng lúc này, từng tiếng chuông vang lên, liên tục gõ tám tiếng!

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Sắp đến lúc rồi, đại lão các phe cũng nên đến. Con thỏ, đã đến lúc tăng thêm hiểu biết rồi, nhìn kỹ đi.

Trong lúc nói chuyện, Hạo Thiên Khuyển ngửa đầu nhìn lên trên bầu trời, Tần Thọ cũng nhìn theo.

Chương 63: Khoan thai là thần tiên, bao dung là Đức Phật

Chương 63: Khoan thai là thần tiên, bao dung là Đức Phật

Chỉ thấy một cánh cửa màu đen mở rộng, bên trong âm trầm đáng sợ, tiếp đó một hàng người mặc trường bào thuần sắc đen từ trong đó đi ra. Người dẫn đầu cười trên lưng một con Thần Ngưu ngũ sắc, dù không thấy rõ khuôn mặt nhưng vô cùng quyền lực, hẳn đi đến đâu thì các thần tiên đều phải đứng dậy hành lễ đến đó!

Chỉ có lác đác vài người không đứng dậy, nhưng lại nâng chén từ phía xa... Người ngồi trên lưng Thần Ngưu cũng không đi xuống mà đáp lễ từ xa.

Chỉ có duy nhất khi gặp Dương Tiễn, Dương Tiễn khẽ gật đầu, xem như là chào hỏi.

Lúc bấy giờ người ngồi trên lưng Thần Ngưu mới mở miệng nói:

-Chân quân, đã lâu không gặp.

Dương Tiễn giơ tay làm tư thế mời ngồi, không nói gì. Loại cảm giác lạnh lùng ngẫu nhiên này khiến Tàn Thọ hâm mộ đến nỗi không kiểm soát được bản thân.

Người này vừa mới đến đã ngồi trên tầng đài mây thứ mười.

-Kia là Thập Điện Diêm La, cai quản Địa phủ, nơi luân chuyển sinh tử của sinh linh khắp thế gian, tuy địa vị không cao, nhưng quyền lực lại không nhỏ. Người ngồi trên lưng Ngũ Sắc Thần Ngưu chính là Phong Đô Đại Đế, hẳn không giống với Thập Điện Diêm La, hẳn có địa vị cao, người tự mình xem đi...

Khi Hạo Thiên Khuyển đang nói chuyện, Phong Đô Đại Đế đã đi đến vị trí của Ngũ lão Ngũ phương, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Tuy rằng Phong Đô Đại Đế ngồi ở vị trí đó, nhưng hắn lại thuộc phái thực quyền, cho dù là Tứ Ngự mà gặp hắn thì cũng đều phải dùng lễ nghĩa mà đối đãi.

Tần Thọ yên lặng gật đầu, trong lòng nhớ kỹ những người đó.

Sau đó bầu trời không ngừng mở ra quang môn, tinh quân, thần quân khắp nơi đều hiện thân, còn có tán tiên cười phượng hoàng, cưỡi hân đạp thần long mà đến... Nhiều đến mức Tần Thọ không kịp nhìn.

Lúc vừa bắt đầu Hạo Thiên Khuyển còn giới thiệu một chút, nhưng rất nhanh hắn phát hiện, hoàn toàn không thể giới thiệu hết được, vì thế dứt khoát nói:

-Người tự mình nhìn đi.

Những người này đã đến, bên dưới Tứ Ngự nhanh chóng có rất nhiều người đã vào chỗ, bầu không khí trở nên náo nhiệt. Nhất là nhóm tán tiên, ai ai cũng uống rượu, tâng bốc nhau, trên mặt người nào người nấy trông cứ như là thân thích lâu ngày gặp lại vậy.

Đúng lúc này, một tiếng a di đà phật vang lên, tiếp sau đó một đài hoa sen từ trên trời giáng xuống, một đội nhân mã chậm chậm đi ra từ một cánh cổng lớn màu vàng!

-Người của Phật Môn đến !

Hạo Thiên Khuyển theo bản năng đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng.

Tần Thọ thấy vậy, cũng đứng lên theo, trong đầu vô thức hiện ra chuyện lúc trước hắn xem trong tiểu thuyết kể về tranh chấp giữa Phật giáo và Đạo giáo, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ ở đây mà cũng tranh chấp?"

Tần Thọ hỏi:

-Hiện giờ Phật Môn và Đạo Môn có tranh chấp gì sao?

Hạo Thiên Khuyển sững sờ, hỏi lại:

-Tranh chấp? Tại sao phải tranh chấp?

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Hòa hợp như vậy?

Hạo Thiên Khuyển trợn trắng mắt liếc Tần Thọ một cái, nói:

-Vì sao lại không hòa hợp? Nhị gia từng nói, trên thế giới này đại đa số mọi người đều là người tốt, người xấu chỉ có một nhóm nhỏ mà thôi. Phật Môn hay Đạo Môn thì đều là giáo phái lớn, người bên dưới có va chạm xung đột là điều khó tránh khỏi. Kẻ xấu chỉ là vài cá nhân, không cần thiết phải nhằm vào cả một giáo phái.

Tần Thọ nghe hắn nói vậy thì hồi lâu không biết nói gì... Quả nhiên, hiện thực và truyền thuyết không hề giống nhau.

Nếu hai bên không tranh chấp, Tần Thọ cũng không cần lo lắng bị cuốn vào cái gì mà âm mưu tranh chấp giữa Phật giáo và Đạo giáo, hắn yên tâm rồi, mỹ mãn nhìn thần tiên trên trời bay tới, Phật Đà...

-Này, người béo tròn như cái bị thịt đi trước tiên kia có phải Phật Tổ Như Lai không?

Tần Thọ chỉ vào người đàn ông đi tuốt phía đằng trước đoàn người của Phật Môn.

Kết quả Tần Thọ vừa quay đầu lại, Hạo Thiên Khuyển đã trốn ra xa hơn một trăm thước cúi đầu đếm kiến rồi, bộ dạng ta không quen biết người.

Đồng thời Tần Thọ cũng cảm giác được có vô số ánh mắt phóng lại đây, ý thức được gì đó, hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ người của Phật Môn đều nhìn về phía này!

Tần Thọ xấu hổ gãi móng vuốt chào hỏi nói:

-Hi...

Điều khiến Tần Thọ bất ngờ là, những vị Phật Đà, Bồ Tát đó đều cười hiền lành tỏ vẻ ta hiểu mà, không có ai bởi vì câu nói này mà tức giận.

Ngược lại, có người cười nói:

-Phật Tổ, ngài cảm thấy cách ví von của con thỏ này thế nào?

Phật Tổ Như Lai cười, nói:

-A di đà phật, hình dung rất chính xác.

Đa số Phật Đà, Bồ Tát đều nở nụ cười...

Sau đó một đám người nhẹ nhàng bay qua, sôi nổi ngồi xuống.

Tần Thọ nhìn ngó các vị thần tiên khác ở bốn phía xung quanh, kết quả đám thần tiên khắp nơi đều gãi ngón tay cái lên, cười ha ha nói:

-Thỏ con, trâu bò...

Tần Thọ xấu hổ miệng giật giật, hắn có thể nói gì chứ? Mẹ kiếp, đều do tiểu thuyết mạng và phim ảnh kiếp trước làm hại, miệng nhếch nhếch hơn nữa, vừa mở miệng ra là... Chuyện này có thể trách hắn sao?

Chỉ là Tần Thọ vẫn nghĩ thầm trong lòng: "Không hổ là Phật Tổ với Bồ Tát, tấm lòng thật bao dung... Quả nhiên, thần thoại La Mã toàn là lừa người, ở đâu ra nhiều người xấu như vậy... Mọi người đều rất tốt mà."

Tuy rằng thời gian hắn đến Thiên Đình chưa lâu, nhưng Tần Thọ phát hiện, tính cách của thần tiên trên Thiên Đình hay các vị Phật Đà ở Tây phương đều không tệ... Không có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, ai ai cũng thoải mái giống như một đám không có tâm cơ chết dí trong nhà vậy, hỉ nộ ái ố đều thể hiện ra mặt, không làm ra vẻ, tiêu điều tự tại...

Đương nhiên, trường hợp cá biệt như phân chuột thì không nói... Cho tới bây giờ Tần Thọ cũng không phải cái loại người chỉ nhìn một cục phân chuột đã nói tất cả gạo trong lu đều bẩn, hắn mãi mãi là loại lưu manh nhìn thấy gạo mà chảy nước miếng...

-Lòng hướng về ánh mặt trời, đương nhiên thế giới cũng tràn ngập ánh mặt trời.

Câu này là Tần Thọ đi theo Tần lão gia tử mà học được, cũng là niềm tin vững chắc của cuộc đời hắn.

Đang miên man suy nghĩ, Tần Thọ ngạc nhiên phát hiện, thế mà Phật Tổ Như Lai lại ngồi cùng hàng với Ngũ lão Ngũ phương!

Tần Thọ vội vàng chạy tới hỏi Hạo Thiên Khuyển:

-Phật Tổ Như Lai mà lại ngồi cùng với Ngũ lão Ngũ phương sao?

Vẻ mặt Hạo Thiên Khuyển như một lễ dĩ nhiên mà nói:

-Có gì kỳ lạ đâu?

Tần Thọ nói:

-Không kỳ lạ ư?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Phật giáo tuy rằng là đại giáo, nhưng là chung quy vẫn thuộc quản lý của Thiên Đình. Phương Tây tuy rằng không có Đại Đế trấn áp, thậm chí Phật Tổ cũng tương đương với Đại Đế, nhưng cuối cùng không phải vẫn là danh không chính ngôn không thuận sao? Nếu Phật Tổ ngồi ở vị trí của Tứ Ngự, vậy chẳng phải là ngang va i ngang vế với Đại Đế của thiên đình à? Đại Đế đại diện cho thiên đình, vậy chính là nói Phật Tổ ngang bằng với Thiên Đình.

-Trên thực tế, tuy rằng có rất nhiều thế lực mạnh không kém gì Tứ Ngự Đại Đế, cũng có người đủ tư cách ngồi ở vị trí của Tứ Ngự, nhưng chỉ cần không phải kẻ muốn tạo phản, trên cơ bản cũng sẽ không muốn lên ngôi.

-Hơn nữa, cho dù Phật Tổ ngồi cùng vị trí với Ngũ lão nhưng không có ai dám thật sự coi hấn ngang bằng với Ngũ lão.... Đây là một loại cân bằng, tôn trọng lẫn nhau. Dù sao, Thiên Đình cũng là do thánh nhân lập ra, đại biểu cho cả trời và đất...

Tần Thọ nghe thấy vậy, khẽ gật đầu, cảm thấy đúng là có chút đạo lý.

Đang nói chuyện, một hồi chuông ngân vang, theo sau đó là ba cỗ xe ngựa chậm rãi bay tới, con Thiên Mã dày dặn kinh nghiệm kéo xe, mây tía từ phía đông kéo đến, hoa sen đầy trời, tiên âm réo rắt...

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế đến rồi!

Trong lòng Tàn Thọ sục sôi, không ngờ rằng lúc sinh thời thật sự có thể nhìn thấy những nhân vật trong thần thoại đó, đến mấy vị Đại Đế của Đạo giáo!

Trung Thiên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế là một người trẻ tuổi có khuôn mặt anh tuấn, một thân trường bào của đế vương màu tím, được hắt mặc ra khí chất nho nhã, đây là một vị Đại Đế mẫu mực.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế là một người trung niên, toàn thân như một thanh kiếm, như cây tùng xanh ngắt, tỏa ra khí chất uy nghiêm không gì sánh được.

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế là một ông lão, chòm râu dài bay bay, tiên phong đạo cốt, tươi cười hiền lành, phù hợp với hình tượng thần tiên trong lòng Tàn Thọ nhất.

Sau khi ba vị Đại Đế đến đây thì đều ngồi xuống.

Chương 64: Con thỏ bị bắt nạt

Chương 64: Con thỏ bị bắt nạt

Tàn Thọ thấy mọi người ngồi, hắn cũng ngồi xuống.

Kết quả mới ngồi xuống thì có một mỹ nữ đi tới trước mặt hắn, cười nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Tần Thộ, nói với Hạo Thiên Khuyển:

-Hạo Thiên Khuyển, tiểu tiên ngồi một lát có được không?

Hạo Thiên Khuyển gầm gừ một tiếng, cười nói:

-Tiên Cô khách sáo, người có thể qua đây, mặt mũi của ta cũng là nhà tranh thêm sáng...

Tần Thộ liếc nhìn Hạo Thiên Khuyển cười ha ha bảo:

-Nhà tranh thêm sáng... đại ca, trên mặt ngươi có xóa bao nhiêu t ro cũng vẫn đen.

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, đưa tay lên chính là một móng vuốt đập qua, kết quả Tần Thộ đã sớm tránh được.

Tiên Cô nhìn một cái, hé môi cười nói:

-Ha ha... con thỏ này của ngươi thật đáng yêu, tới đây, để cho ta ôm một cái.

Lời này vừa nói ra, Hạo Thiên Khuyển nhìn Tần Thộ đầy hâm mộ.

Đồng thời, Tiên Cô đưa tay ra, bàn tay như ngọc, người như hoa sen, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười cũng khiến Tần Thộ phải thừa nhận rằng nàng là một nữ tử tuyệt mỹ! Nhìn lại chiếc giường mà mình có khả năng ngủ lại một chút, sung mãn, phập phồng...

Nếu đổi lại là trước kia, Tần Thộ nhất định sẽ vội vàng tiến tới.

Nhưng bây giờ... trong tiềm thức của Tần Thộ lại nghĩ đến muội tử Hằng Nga thanh lệ xinh đẹp, nghịch ngợm đáng yêu...

Thế là, Tần Thộ lắc đầu dứt khoát, hiên ngang lẫm liệt nói:

-Làm gì đây? Đùa nghịch lưu manh? Ta nói cho người biết, tuy rằng thỏ gia ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, đẹp trai kinh thiên địa khiếp quỷ thần... Ở đây lược bỏ hai mươi nghìn từ miêu tả cùng loại. Tóm lại, ta là quân tử thỏ không bị tiền bạc cám dỗ, không khuất phục uy vũ, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn! Cho nên, ta từ chối!

Tần Thộ nói lảm nhảm một đống, Hạo Thiên Khuyển còn tưởng rằng cuối cùng hắn vẫn đi vào khuôn khổ nữa. Dù sao căn bản là con thỏ này không có chút liêm sỉ nào. Nhưng mà Tần Thộ lại cự tuyệt, Hạo Thiên Khuyển lập tức có thay đổi cách nhìn một chút...

Tiên Cô cũng sững sốt, xấu hổ đứng nguyên tại chỗ.

Tần Thộ ngẩng đầu, nhảy lên ghé ngồi xuống, cầm lấy quả đào bắt đầu ăn bẹp bẹp, dáng vẻ mặc cho người hoa đào nở đầy đường, ta vẫn sừng sững bất động.

Hạo Thiên Khuyển thấy Tiên Cô xấu hổ, vội vàng nói:

-Tiên Cô, con thỏ chết này không biết tốt xấu, người đừng giận hắn. Nếu thật sự muốn ôm thứ gì đó, người thấy ta được không?

Tiên Cô liếc nhìn cái mặt đen của Hạo Thiên Khuyển, mỉm cười, nói cực kỳ dứt khoát:

-Không được.

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, mặt lập tức càng đen hơn, liếc con thỏ mập phì, thảm nói:

-Con thỏ đó có gì tốt chứ? Người xem hắn mập, giống như quả bóng...

Mặc cho Hạo Thiên Khuyển làm bầm nửa ngày, Tiên Cô giống như không nghe, trực tiếp coi hắn là không khí! Tiếp tục lại đến trước mặt Tần Thọ, cầm một củ cà rốt lắc lư trước mặt Tần Thọ, đồng thời nói:

-Thỏ con à, ngươi cho tỳ tỳ ôm một cái, tỳ tỳ cho ngươi cà rốt, có được không?

Nhìn thấy cảnh này, Hạo Thiên Khuyển vừa tức vừa hận. Lần đầu tiên hắn hối hận vì mang con thỏ tới nơi này, đây không phải đoạt danh tiếng và số đào hoa của hắn sao!

Trong lòng khó chịu, Hạo Thiên Khuyển vẫn nhìn một người con thỏ kia. Hắn cũng tò mò xem con thỏ này sẽ phản ứng như thế nào.

Kết quả trông mắt con thỏ chết tiệt này đảo một vòng rồi nói:

-Ha ha... Một cái củ cà rốt đã muốn hỏi lộ ta? Ngươi ăn cà rốt của ta còn chưa chắc đã được!

-Ăn cà rốt của ngươi? Ngươi cũng có cà rốt sao?

Hiển nhiên Tiên Cô không hiểu ý của con thỏ, hiếu kỳ hỏi lại như một đứa bé.

Tần Thọ thấy vậy, mới nhận ra tiên nữ trên thế giới này vẫn tương đối trong sáng, không thể hiểu được những lời đùa cợt bản thủ này. Không giống như những cô gái ở kiếp trước, từng người từng người đều đen như mực, có thể miếu sát Tần Thọ mười con đường.

Có điều... đã nghe không hiểu...

Tần Thọ đột nhiên nở nụ cười xấu xa gật đầu:

-Đúng vậy, ta không phải là một con thỏ bình thường. Lúc ta sinh ra, sấm sét vang dội, dị tượng trên trời rơi xuống! Như có câu nói, có người trời sinh mang ngọc, người sinh ra đã có vũ khí, ta là người duy nhất sinh ra đã có củ cà rốt trắng kiện!

-A? Thần kỳ như vậy?

Tiên Cô tò mò hỏi với đôi mắt trong sáng.

Tần Thọ chững chạc đằng hoàng nói bậy:

-Còn có thứ thần kỳ hơn nữa. Cà rốt của ta tuy rằng không thể hô mưa gọi gió, nhưng có thể lớn có thể nhỏ, uy vũ bất phạm! Lúc ấy liền có lão thần tiên nói với nương của ta, đứa nhỏ này của người khó lường, một củ cà rốt có vô số công dụng thần kỳ, chuyên đánh nữ yêu tinh! Tương lai chắc chắn sẽ thành vũ khí mạnh!

Nhìn con thỏ trước mắt, dáng vẻ nói chuyện hiên ngang lẫm liệt, nước miếng văng tung tóe...

Hạo Thiên Khuyển trợn mắt hốc mồm nhìn, trong lòng tự nhủ: “Mẹ nó, tên vô sỉ này có thể không biết xấu hổ đến mức này sao? Con thỏ chết bầm này khi nói ra lời này còn không biết đỏ mặt sao? Mẹ kiếp, không biết xấu hổ!”

Tiên Cô chỉ cảm thấy con thỏ càng đáng yêu, theo bản năng đưa tay nhéo nhéo cái tai thỏ của Tần Thọ...

Tần Thọ hét lớn:

-Làm gì đấy? Đùa giỡn lưu manh? Nam nữ thụ thụ bất thân, biết không hả? Ta là một con thỏ có liêm sỉ... Ai ai ai... Đừng lôi lôi kéo kéo...

-Ha ha, người là con thỏ quá đáng yêu, không được, nhất định phải ôm một cái!

Một tay Tiên Cô lôi kéo Tần Thộ Kéo, ảo giác thân thể mủm mĩm của hắn kia như đĩa bánh... Tần Thộ vô cùng ủy khuất, rất có cảm giác như liệt nữ bị người vũ nhục sự trong trắng.

Tần Thộ há mồm muốn kêu, kết quả lại bị tiên tử ấn vào trong ngực...

Một hơi suýt chút nữa thì ngạt thở không thể đứng dậy. Lần thứ hai hắn cảm nhận được cái chết đã cận kề. Lần trước hình như là suýt chút nữa chết ngạt ở trong ngực của Hằng Nga, lần này đổi sang một cái càng sâu...

Ngay khi Tần Thộ cảm giác thấy mình sắp trọn lòi mắt ra, cuối cùng Tiên Cô cũng lôi Tần Thộ ra, cười nói:

-Thỏ con, người không cho ta ôm, ta ôm rồi, người có thể làm gì?

Hai mắt Tần Thộ đầm đìa nhìn đối phương, nhục nhã hét lên:

-Đừng tưởng rằng người như thế thì ta sẽ khuất phục, dù người có lại làm như thế, ta cũng sẽ không khuất phục như cũ!

Sau đó Tiên Cô lại đẩy hắn trở về...

Hạo Thiên Khuyển nhìn cảnh tượng này, mắng:

-Mẹ! Chắc chắn là con thỏ chết này cố ý!

Nhưng mà, trong lòng Tần Thộ thật sự ủy khuất. Lần này hắn thật sự không phải cố ý. Từ sau khi biết Hằng Nga, Tần Thộ cảm thấy, nhà mình có cô em tốt như vậy rồi thì không thể lại hái hoa ngắt cỏ ở bên ngoài... Cho nên, Tần Thộ là một con thỏ đứng đắn! Một con thỏ một lòng đứng đắn!

Tuy nhiên, mọi thứ phản tác dụng, thỏ ở dưới mái hiên thì chỉ có t

hễ bị ấn xuống...

Hắn có thể làm gì chứ?

Nhưng mà Hạo Thiên Khuyến ở bên cạnh lại nhìn đến đỏ ngầu cả mắt...

Ngay khi Tần Thộ bị Tiên Cô tra tấn, một giọng nói thô cuồng vang lên bên tai:

-Tiên Cô, ta nói tại sao tìm khắp nơi không thấy người, hóa ra là c
hạ tới đây. Đây là con thỏ của ai? Béo béo, mập mập, thật là đ
g yêu.

Tiên Cô nói:

-Chung Ly, ta cũng không biết đây là thỏ của ai, có điều nó thật s
ự rất đáng yêu. Người xem thử khuôn mặt nhỏ mập mập này, nhìn
còn có vẻ miến cưỡng... Ha ha... Chơi thật vui.

-Thật sao? Nào, cũng cho ta ôm một cái.

Một bàn tay to túm lấy hai tai Tần Thộ nói.

Tần Thộ vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông mập
mập phủ đầy mỡ, bộ dáng vô cùng bất nhã, lộ ra cái bụng bự, nhì
n hắn cười cười, sau đó túm lấy hắn, không tự chủ đề lên một đ
g thịt. Trong lúc đó, Tần Thộ bắt đầu nhớ nhung bộ ngực lúc nãy,
trong lòng than thở:

-Buông thả gia ra, thả gia ta thả chết ngạt trong sơn cốc...

Chương 65: Bỏ rồi

Chương 65: Bỏ Rồi

Hạo Thiên Khuyển nhìn thấy người vừa đi đến thì vui vẻ ngay, cười lớn ha ha nói:

-Đúng, mọi người cùng ôm ôm, công bằng, ha ha...

Nhưng lại không cười được quá ba giây, một bàn tay to lớn đưa tới, kéo lấy cổ của Hạo Thiên Khuyển lại, cười nói:

-Đúng đúng, cùng ôm ôm nào. Bọn họ thích thở con, ta thì thích c hó. Hạo Thiên Khuyển, lâu rồi không gặp, ôm một cái...

Hạo Thiên Khuyển chỉ cảm thấy một mùi hôi xộc vào mũi, ngay lập tức có một dự cảm không lành. Không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là ai đến, liền nói lớn:

-Người cút đi!

Nhưng giây phút sau, hắn đã bị kéo vào lòng đối phương, cái đầu chó của hắn trực tiếp đi thẳng đến nơi phát ra mùi hôi đó!

-Buông tay ra!

Hạo Thiên Khuyển kêu lớn.

Nhưng sức đối phương không hề yếu, trực tiếp ôm Hạo Thiên Khuyển vào lòng.

Tần Thọ vừa nghe tiếng Hạo Thiên Khuyển cười ha hê trên nỗi đau của người khác, giờ lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, t

rong lòng rất hiếu kỳ ai mà lại dũng mãnh như vậy, khiến cho con chó chết tiệt ấy chán ghét đến mức này!

Ngẩng đầu lên nhìn, người bắt lấy Hạo Thiên Khuyển là một ông lão đầy râu, một bộ mặt rỗ! Gương mặt bự thì thôi đi. Quan trọng là, cái tên đầy cả người lở loét, toàn thân hôi thối, giống như là ngấm mình trong hàm phân mười vạn năm vậy...

Đầu của Hạo Thiên Khuyển bị ôm trong lòng, miệng của hắn mở thật là to, lưỡi cũng thè ra ngoài rồi, đôi mắt thì tròn tròn, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể đảo tròn con mắt... gương mặt hiên lên sự sợ hãi. Giây phút đó, Tần Thộ nghĩ đến một biểu cảm trong ứng dụng QQ, một con chó vàng giật mình sợ hãi:

Chạy mau, nhóm đây toàn là gay già!

Hạo Thiên Khuyển khóc không ra nước mắt, hắn giống như là bị ép vào hố phân, ghê tởm đến muốn ói. Hắn ta muốn vùng vẫy, kết quả sức của đối phương quá mạnh, hắn ta muốn cắn một cái, nhưng cái mùi thối đó, làm sao hắn mở miệng cắn cho nổi...

Cũng may, đối phương chỉ nhiệt tình ôm ấp, ôm một lát là thả hắn ra rồi. Hạo Thiên Khuyển vội chạy sang một bên, ọe ọe muốn nôn khan, đồng thời kêu lớn:

-Lý Thiết Quả, người không chịu tắm rửa thì tránh xa ta ra một chút đi! Xa một chút. Xa hơn một chút nữa!

Người đến là vị tiên đứng đầu của bát tiên, Lý Thiết Quả ha ha cười lớn:

-Con chó gốc nhà người, khi người con chưa thành tiên, phân cũ ng ăn không ít, thành tiên rồi lại để tâm mấy chuyện này sao. Hơn nữa, ta là một người ăn xin, tắm cái gì chứ?

Sau khi Hạo Thiên Khuyển nghe xong thì nổi cáu lên:

-Người mới ăn phân đó! Ta đã sớm bỏ rồi!

-Bỏ rồi?!

Mọi người đều đồng thanh nói, ngay cả Lý Thiết Quả cũng đơ ra, hiển nhiên vừa rồi hẳn ta không phải nói bậy.

Tần Thộ thừa cơ hội này mà nhảy ra khỏi lòng của Hán Chung Ly, không dám tin mà nhìn thẳng Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đại hắc cầu, ý của bỏ rồi, là trước đây đã từng ăn qua? Mẹ ơi! Quá uá đỉnh nha!

Lúc này Hạo Thiên Khuyển mới phản ứng lại, lớn tiếng nói:

-Đừng nói tào lao, ta không có ăn qua!

Mọi người nhìn nhìn nhau, ta nhìn nhìn người, cuối cùng Tần Thộ than thở một câu:

-Đại hắc cầu, đừng kích động, ta là một người rất là kín miệng, cái gì cần nói mới nói, cái gì không cần nói tuyệt đối không nói!

Hạo Thiên Khuyển cảm động nhìn con thỏ một cái:

-Vẫn là người đáng tin.

Tần Thộ gật gật đầu:

-Đó là lẽ đương nhiên, nhưng cái miệng này của ta chỉ khi lấy đồ gì trao đổi mới kín được thôi.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe:

-Hả?

Tần Thộ lại đưa cái móng vuốt nhỏ ra, làm động tác Hạo Thiên Khuynh rất quen thuộc đó là xoa xoa hai ngón tay, Hạo Thiên Khuynh tức giận nói:

-Người lại muốn tống tiền ta? Hai lần trong một ngày! Người còn là con người không?

Tần Thộ lắc lắc đôi tai nói:

-Người hỏi một con thỏ là nó có phải người hay không, đại hắc cả u, người bị ngu từ hồi nào vậy?

Hạo Thiên Khuynh tức tới muốn tắt thở, chỉ Tần Thộ nói:

-Con thỏ chết tiệt, tốt xấu gì người cũng là một yêu tiên, người có thể biết chút liêm sỉ không, học hỏi những vị trưởng tiên đi? Người xem, Bát Tiên bọn họ...

Nói rồi, Hạo Thiên Khuynh ngẩng đầu lên nhìn về hướng Lý Thiết Quả, Hán Chung Ly, Hà Tiên Cô, kết quả là đau buồn phát hiện ra, Trương Quả Lão, Lam Thế Hòa và những người khác cũng đã đến rồi. Điều khủng khiếp hơn nữa là... bọn họ đều đồng loạt đưa ngón tay ra, hướng ngón tay cái lên với với hắn.

Lý Thiết Quả hi hi cười nói:

-Miệng của chúng ta cũng kín lắm...

Lam Thế Hòa phụ sướng thêm, liền nói:

-Hạo Thiên Khuynh thích ăn phân, chúng Bát Tiên đều biết, nếu người hỏi ta có biết hay không, có pháp bảo trong tay thì mới không biết!

Hạo Thiên Khuynh tức tới kêu oăng oăng nói:

-Má! các người sao cái tốt không học, học hư rồi vậy! Học theo tên thỏ này để làm gì?

Lã Động Tân vuốt vuốt râu, điềm tĩnh nói:

-Hạo Thiên Khuyển, người khác ta đây không quen rõ. Nhưng mệnh lưỡi của Thế Hòa xưa nay đều không bao giờ giữ kín được chuyện gì. Không có món đồ gì bịt miệng được đâu, hôm nay hẳn ta sẽ mang chuyện của người đi rêu rao khắp nơi. Đến lúc đó.....

-Các vị được lắm!

Hạo Thiên Khuyển tức đến trợn tròn hai mắt, đầu chó trực tiếp đặt lên bàn nói:

-Muốn pháp bảo ta không có, đầu chó thì có một cái, ai cần cứ đến lấy.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng ăn vạ của con chó, ngay lập tức ai ai cũng cười vui vẻ.

Nhưng Tần Thộ lên nhảy qua, nói:

-Người khác không cần, ta cần. Chẳng phải lúc trước có người muốn ăn thịt chó sao? Bán cho hẳn ta nhất định sẽ kiếm được không ít tiền.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe, đang khụy xuống liền đứng dậy, chửi lớn:

-Con thỏ chết tiệt nhà ngươi, có thể có chút nhân... khụ khụ, thỏ phẩm không!

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Thỏ thì có phẩm gì?

Hạo Thiên Khuyến nói:

Thỏ không ăn cỏ dại ven đường, tốt xấu gì cũng là ta dẫn người đến đây, người lại đối xử với ta như vậy hả?

Tần Thọ suy nghĩ một hồi:

Có đạo lý, không cần pháp bảo nữa, truyền cho ta một môn công pháp đi, người cũng thấy đấy, cái gì ta cũng không biết.

Hạo Thiên Khuyến nhìn bộ dạng trả giá của Tần Thọ, giận đến mức lỗ mũi muốn bốc lửa, hết cách nói:

-Truyền cho người một bộ thuật biến hóa, quay về tự mình chơi đi nha.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyến dùng thần thức truyền cho Tần Thọ một bộ khẩu quyết, Tần Thọ nhìn nhìn, đúng thật là thuật biến hóa, nhưng thuật biến hóa này chỉ có thể biến thành... chó!

Tần Thọ nhìn nụ cười hư hống của Hạo Thiên Khuyến, biết được là tên này đang báo thù mình đây mà, nhưng Tần Thọ cũng không chê bai, tiện tay lấy luôn, có là đủ rồi, không có tham lam.

Nãy giờ Bát Tiên xem chó và thỏ đấu võ mồm, cảm thấy rất hưng phấn, cười ha ha xem kịch hay.

Ngay lúc này, tiếng chuông vang lên, vốn là gương mặt mọi người ai cũng đang tươi cười đột nhiên lại trở nên nghiêm túc, lập tức đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời!

Ngay cả những vị Đại Đế đang ngồi trên đám mây cũng đứng dậy.

Tần Thộ biết, lần này đến là một nhân vật lớn, treo lên đầu của Hạo Thiên Khuyển, ngẩng đầu lên nhìn.

Hạo Thiên Khuyển đã lười biếng để ý con thỏ chết tiệt này rồi, để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Kết quả là Hà Tiên Cô nhìn một cái, một tay bắt lấy Tần Thộ. Ôm vào trong lòng, nói:

-Ở chỗ ta tầm nhìn tốt hơn.

Tần Thộ có thể nói gì được? Chỉ có thể bữu môi gật đầu, trong lòng nghĩ: “Đúng thật, đứng càng cao nhìn càng xa, đứng trên hai ngọn núi, tầm nhìn có thể kém được sao?”

Hạo Thiên Khuyển thấy thế, lại ngưỡng mộ ganh tỵ một hồi. Kết quả nhìn thấy ánh mắt Lý Thiết Quả như cười hi hi, chợt rung mình, lập tức chuyển tâm nhìn lên bầu trời.

Bầu trời không hề xuất hiện công sáng, nhưng cuối bầu trời đầy sao truyền đến một tiếng rùng rùng, phương hót, rùng rùng kinh thiên, phương kêu kinh thế, thiên địa chấn động!

Từ từ, một âm thanh tiên đạo vang lên, giữa bầu trời bắt đầu có hoa rơi như mưa...

Tần Thộ ý thức được liền bắt lấy một cánh hoa, kết quả kinh ngạc phát hiện, đây không phải là hoa thật, toàn bộ đều là do nguyên khí tạo nên! Rơi vào bàn tay, nhanh chóng tan vào da thịt, hóa thành một luồng nguyên khí dịu dàng bồi dưỡng toàn thân.

Chương 66: Được giáo dục

Cảm giác kia thật sự rất thoải mái.

Ngay lúc này, một cánh tay ngọc ngà vươn ra, bắt lấy một xấp cán h hoa dày trên không trung vẩy lên người Tần Thộ.

Tần Thộ ngẩng đầu lên nhìn, Hà Tiên Cô cười nói:

-Con thỏ con nhà ngươi hình như rất yếu, nên bồi bổ nhiều vào.

Tần Thộ cảm kích gật đầu... Lần đầu tiên hắn cảm thấy cô em này ngoài trừ bên ngoài thích đùa giỡn lưu manh, còn lại đều rất tốt.

Trong khi đang trò chuyện, ánh sáng vàng chói lọi phía xa đang tiến tới càng ngày càng gần, cuối cùng Tần Thộ cũng thấy rõ, giữa bầu trời sao vô tận có chín con rồng vàng đang kéo một chiếc xe c hạy như bay đến đây, mỗi con rồng đều vô cùng lớn, giống như là những ngôi sao vậy! Mỗi cử chỉ đều mang vẻ uy nghiêm, ngang n gược, khiến cho Tần Thộ trông thấy mà nhiệt huyết sôi trào!

Trên thân rồng vàng có những dải lụa đầy màu sắc, các dải lụa nhĩ n giống như cầu vòng treo lên cung điện phía sau!

Không sai, đó không phải xe ngựa mà là một tòa cung điện lớn nh ư một hòn đảo vậy! Trong cung điện có cung nữ đi qua lại, có thị vệ đứng canh gác...

Phía sau cung điện chính là chín con phượng hoàng kéo một tòa c ung điện khác, trông rực rỡ vô cùng!

Nhìn tất cả những thứ này, Tần Thộ tròn cả mắt lên.

Tần Thợ không nhịn được mà thở dài trong lòng: "Trời ơi, đây mới chính là đại gia! Những người ở địa cầu trước kia động một tí là khoe xe sang hoặc du thuyền, máy bay riêng, so sánh với người ta, tất cả đều là rác rưởi! Cái cung điện này không biết lớn gấp bao nhiêu lần địa cầu nữa. Rõ ràng mỗi một cung điện này chính là một thế giới mà!"

Không lâu sau, thiên long kéo cung điện đi tới địa điểm gặp mặt, sau đó thiên long cùng phượng hoàng bay sang hai bên, giống như là xếp hàng.

Hai người từ trong cung điện đi ra, một nam một nữ, một người mặc long bào, một người mặc phượng bào, nhưng toàn thân hai người đều bị ánh vàng chói lóa bao phủ, không thấy rõ mặt mũi. Cho dù như vậy, khi hai người vừa mới xuất hiện, các vị tiên đều đồng loạt hành lễ, nói lớn:

-Cung nghênh Ngọc Hoàng Đại Đế, Tây Vương Mẫu nương nương!

Ầm thanh vang dội, chấn động trời đất, thế trận như vậy, cho dù trước mặt tất cả thần tiên, trước mặt hoàng đế cũng không có!

Tần Thợ nhìn mà nhiệt huyết dâng trào, gào khóc trong lòng: "Đây mới là cuộc sống của người chiến thắng chứ! Nếu ông đây có thể lẫn lộn đến mức như thế này thì chẳng phải sau này có thể hoàn thành hành khắp nơi hay sao?"

Ngọc Hoàng cùng Tây Vương Mẫu nhìn nhau một cái, Ngọc Hoàng nói:

-Chư vị tiên gia, bình thân.

Lúc này chúng tiên mới thu lễ, đứng thẳng người.

Dĩ nhiên, Tần Thộ là ngoại lệ, khi bên kia cúi đầu, hất liền ngựa bụng lên trên năm giả chết ở đó...

Có điều, tất nhiên là đám người Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không nhỏ mọn mà truy cứu một con thỏ.

Ngọc Hoàng Đại Đế đưa Tây Vương Mẫu đi tới đài mây tầng thứ ba, lúc này Tần Thộ mới phát hiện, từ đầu đến cuối Tây Vương Mẫu đều bước sau Ngọc Hoàng một bước, nói cách khác, hai người họ cũng không phải là một sự tồn tại cùng cấp bậc.

Đồng thời, Tần Thộ cũng phát hiện, Ngọc Hoàng và Tây Vương Mẫu cũng không thân mật với nhau, không biết có phải là đang có xích mích trong gia đình hay không...

Hạo Thiên Khuyển như biết Tần Thộ cái gì cũng không biết, thấp giọng nói:

-Tây Vương Mẫu đã sớm nổi danh, hơn nữa địa vị vô cùng tôn quý, cho nên mới có thể đến cùng Ngọc Hoàng.

Tần Thộ hỏi:

-Quan hệ của hai người họ là gì?

Hạo Thiên Khuyển hơi sững sờ, đoán chừng cũng không nghĩ tới Tần Thộ lại hóng hớt nhiều chuyện như vậy.

Hà Tiên Cô cười nói:

-Rất nhiều người phạm đều cho là Ngọc Hoàng và Tây Vương Mẫu là vợ chồng, nhưng thực ra không phải như vậy, Tây Vương Mẫu là người đứng đầu Dao Trì, nổi danh trước cả Ngọc Hoàng hiện tại. Hai người họ cũng không phải vợ chồng, mà chỉ là quan hệ bạn bè. Quan hệ giữa Ngọc Hoàng và Tây Vương Mẫu cũng giống như quan hệ giữa Ngọc Hoàng và những hoàng đế khác, không

khác nhau là mấy.

Tần Thọ ngạc nhiên, len lén hỏi:

-Vậy những Thái tử, Công chúa kia, ở đâu ra?

Hà Tiên Cô cười nói:

-Đây là Tây Vương Mẫu, cái người nói là Vương Mẫu nương nương, đây là hai người khác nhau, đừng nhầm lẫn.

Lúc này Tần Thọ mới hiểu rõ quan hệ, chẳng qua cái này cũng không thể trách hắn, thời điểm kiếp trước ở địa cầu, mặc dù Trung Quốc có hệ thống thần tiên, nhưng loạn vô cùng, mỗi người lại giải thích một kiểu, sổ sách xưa ghi lại mỗi cái cũng không giống nhau. Chẳng trách Tần Thọ mông lung, không biết rõ.

Khi Ngọc Hoàng và Tây Vương Mẫu ngồi xuống, tất cả các vị thần tiên cũng rời rít ngồi xuống theo. Đến lúc ngồi xuống xong, tất cả mọi người đều hiện ra nguyên hình, cần ngạo mạn khoe khoang thì khoe khoang, cần soi mói nhau thì soi mói, cần uống rượu thì uống rượu...

Tần Thọ thấy vậy, âm thầm gật đầu, lẩm bẩm:

-Thần tiên? Đây mới là thần tiên, muốn làm gì thì làm, không có gì gò bó.

Ngọc Hoàng ra lệnh một tiếng, không có lời nói dư thừa nào, thịnh hội Tết Trung Nguyên bắt đầu!

Đầu tiên là một người đi ra khỏi đài mây, người này mặc đạo bào màu vàng hơi có sắc đỏ, cầm trong tay một đạo pháp lệnh, đi tới giữa mặt hồ băng, cất cao giọng nói lớn:

-Tết Trung Nguyên đến, các vị tiên phật đều đến đủ chỗ rồi, Địa

Quan đâu?

Theo tiếng nói phát ra của người này, mặt băng đột nhiên sáng lên, tiếp theo là một luồng ánh sáng phóng lên cao, hóa thành một màn hình vô cùng lớn ở trên bầu trời! Giữa màn hình lớn, một người đàn ông tóc đen đứng giữa không trung nhìn xuống, nghe được lời gọi, quay về phía mọi người hành lễ nói:

-Các vị đạo hữu, hôm nay là sinh nhật bốn quan, cảm ơn các vị đã tới chúc mừng.

Tần Thộ vừa nghe thấy, ly rượu trong tay rơi xuống mặt đất, kêu lên:

-Tết Trung Nguyên chỉ là sinh nhật của hắc thoi sao? Thần phật đến đông đủ cũng chỉ là để chúc mừng sinh nhật cho một người? Trời ơi, mặt mũi người này cũng quá lớn rồi?

Lý Thiết Quả ha hả cười nói:

-Địa Quan cũng không phải quan bình thường, chính là cái gọi là Thiên Quan, Địa Quan, Thủy Quan, mặc dù đều mang danh là quan, nhưng cũng không giống những quan nhỏ kia. Ba vị quan cũng được gọi là Tam Nguyên, là ba người đứng đầu, ba người hợp thành Tam Quan Đại Đế! Chính là những người ở trần gian đã sớm cung phụng một trong ba vị Thiên Quan đại đế, Địa Quan đại đế, Thủy Quan đại đế.

Tần Thộ nhất thời hiểu được danh xưng đại đế phía sau, nhưng hắn vẫn không nghĩ ra, chẳng lẽ đại đế đã tràn lan như vậy sao? Có nhiều đại đế như vậy?

Hán Chung Ly nói tiếp:

-Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đại đế này không phải do Thiên Đình phong cho, mà là người phạm phong cho, gọi là Thiên Đình

cũng chỉ có thể thâm chấp nhận.

Tần Thọ thở phào nhẹ nhõm, hẳn còn tưởng là đại đế không đáng giá như vậy.

Hà Tiên Cô nói:

-Tiết tam nguyên, tam nguyên thượng, trung, hạ tương ứng chính là sinh nhật của ba vị quan đại đế Thiên - Địa - Thủy. Đó chỉ là Tết của người phàm, ở Thiên Đình chỉ là thăng cấp của người phàm mà thôi. Tiết tam nguyên còn được gọi là Quý tam nguyên, là lễ hội của quý. Vào ngày hôm nay, sinh nhật của Địa Quan, nhiều người cầu xin quan có thể cho bọn họ gặp lại tổ tiên của mình, hoặc là người phạm sai lầm lớn, cầu xin quan ân xá cho lỗi lầm của họ.

-Cho nên hôm nay cũng được gọi là Địa Quan xá tội.

-Nhưng mà Địa Quan cũng không có quyền lực lớn như vậy, vì vậy phải báo lên Thiên Đình. Ngọc Hoàng cảm thấy mọi người cần có cơ hội để sửa đổi, cũng nên tăng thêm giáo dục cảm hóa cả đời. Nếu mọi người cầu xin, vậy thì thuận theo lòng dân, đem ngày hôm nay thành ngày Tết chung của Thiên địa quỷ thần, thần phật đầy trời, có thể cứu người.

-Người trong Phật môn cũng có Tết Trung Nguyên, nhưng bọn họ gọi Tết Trung Nguyên là lễ Vu Lan.

Tần Thọ buồn bực hỏi:

-Ta cũng có thể hiểu được ngày hội này của Đạo Môn, nhưng tại sao trong ngày này lại có Phật môn xen vào?

Chương 67: Không còn đường sống

Chương 67: Không còn đường sống

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Người cái con thỏ này, cái gì cũng không hiểu, còn nhiều vấn đề lắm. Bọn họ cũng không thể xen vào chuyện gì cả, đạo Phật có Phật môn từ bi, Quỷ Môn Quan mở vào Tết Trung Nguyên, hàng nghìn con quỷ trở lại nhân gian. Đám cô hồn dã quỷ cũng sẽ lợi dụng mấy ngày này để làm chuyện xấu. Vào ngày này, Phật môn sẽ đi siêu độ cho đám cô hồn dã quỷ đầy đất không có góc gác đó. Đây là đại công đức, là chuyện tốt.

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Để bọn họ làm hết, vậy cánh cửa kia để làm gì?

Hà Tiên Cô cười nói:

-Đạo giáo cũng có cửa, Quỷ Môn Quan mở cửa, thả quỷ ra, đó là chuyện của âm phủ. Việc giám sát quỷ đi lại dưới dương gian thì do Thiên Đình làm. Nhưng trời đất rộng lớn nên nhiều khi Thiên Đình cũng không thể kiểm soát hết được, Phật môn có thể giúp đỡ một hai, đó là một điều tốt.

-Bên cạnh đó, Đạo giáo ngày này không phải để giải quyết các vong linh, hồn ma lang thang mà là để xây dựng con người và xã hội là chính. Lễ Trung Nguyên của Đạo giáo là để giáo dục con người, giáo hóa chúng sinh và phổ biến lòng hiếu thảo. Để tổ tiên từ cõi âm về đoàn tụ với con cháu, giáo dục con cháu hướng thiện không làm điều ác, nếu làm điều gì sai trái thì nên sửa chữa kịp thời,

phải biết nhận lỗi và nhận hình phạt, đây cũng là một công đức lớn.

-Nếu lòng người ở trần gian là ác ma, sau khi chết sẽ là ác ma, cội nguồn là vô tận, siêu độ bao nhiêu ác ma, cô hồn dã quỷ thì có ích lợi gì?

-Vì vậy, trời và Đạo giáo chú ý đến việc làm việc từ đầu nguồn, giáo hóa chúng sinh và chữa khỏi bệnh tật trước khi chúng xảy ra.

Lần đầu tiên Tàn Thọ nghe được thuyết này, sau đó gật đầu, tỏ ý hiểu. Trên thực tế, Tàn Thọ biết rằng Phật giáo cũng tổ chức Lễ Trung Nguyên, và đổi tên thành Lễ Vu Lan. Nhưng khái niệm hình thành trong tâm trí sớm nhất của Tàn Thọ là cuộc đấu tranh giữa Phật giáo và Đạo giáo, phấn đấu vì công đức, phấn đấu vì may mắn và thân vận...

Nhưng nhìn lại bây giờ, hẳn thực sự không biết cái gì cả...

Sau khi nói lời cảm ơn với Địa Quan, sư trụ trì tại hiện trường vẫy tay, người của điện Diêm La đứng dậy, mỗi người lấy ra một cái lộn bài rồi ném nó lên không trung!

Khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh trên bầu trời chuyển xuống âm phủ, Quỷ Môn Quan hiện ra, Đường Hoàng Tuyền biến mất và Đường Hoàn Dương hiện ra, vô số ma quỷ chạy ra khỏi Quỷ Môn Quan, tràn lên đường Hoàn Dương...

Đường Hoàn Dương không liên quan gì đến nỗi kinh hoàng u ám trong ký ức của Tàn Thọ, mà là mỗi con quỷ sẽ đi vào một con đường khác. Con đường này là con đường thời gian, ghi lại mọi thứ từ khi sinh ra đến khi chết của con quỷ đó. Người phải đi bộ từ quãng thời gian khi sinh ra đến khi người chết một lần nữa trước khi ra khỏi đường Hoàn Dương và quay trở lại nhân gian.

Thế rồi bức tranh xoay chuyển, ở dương gian vô số bóng ma tràn

vào, nhà nào cũng trang hoàng đèn lồng, đốt giấy tiền, cúng tổ tiên...

Từng người một, tổ tiên ngồi trên mộ, nhìn con cháu trước mặt, cúi đầu bái lạy, mỗi người đều không khép được miệng cười, có người nghịch ngợm, cầm đèn rút cả ra...

Cũng có nhà người ta ở miếu thờ tổ tiên, đông đảo tổ tiên về tụ tập ăn đồ cúng được bày sẵn ở phía sau và ngồi đánh bài.

Một số đi vòng quanh đưa trẻ sơ sinh...

Có người đứng trước cửa nhà mắng nhiếc con cháu bất hiếu... Hại quả là con cháu nhà đó không sống được một ngày yên ổn, cuối cùng phải ra mộ cúng tổ tiên, thành tâm hối lỗi thì mới yên ổn được.

...

Đồng thời, một số lượng lớn các nhà sư và đạo sĩ đã đến các thành phố khác nhau để tụng kinh và độ hóa một số linh hồn xấu xa thành linh hồn tốt...

Tóm lại, vào ngày này, nhân gian vô cùng náo nhiệt, vô cùng náo nhiệt, ánh mắt Tần Thụ không khỏi trở nên ươn ướt, hần nhớ nhà, nghĩ đến lão gia tử ngày nào cũng căn nhắc mình, nghĩ rằng một năm ông cũng không được ăn thịt, nhưng ông lại nhất định muốn cho Tần Thụ ăn thịt hàng ngày để bồi bổ cơ thể, lại nghĩ đến lão gia tử ngày nào cũng gọi mình là đồ ngốc, nhưng mỗi khi trời mưa lại cởi áo ra che cho hần...

Càng nghĩ, tâm trạng Tần Thụ càng trầm xuống, hai mắt đỏ bừng.

Lúc này Tần Thụ mới đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của lễ hội ma quái này, thần thánh ở trên đầu, làm sao có thể dùng người để cúng bái? Người cho rằng hần tốt như vậy, bọn họ chỉ là cố gắng an phận

n thủ thường, tâm người vững vàng, tâm phật rõ ràng. Những gì cần phải thờ cúng chính là để nuôi dưỡng mình, cho mình máu mủ, cho bản thân quá khứ, tổ tiên, cha mẹ tặng người tương lai...

Lúc này, Hạo Thiên Khuyển mới thở dài nói:

-Nhị gia nói lễ ma không có ma, mà là lấy đạo hiếu làm đầu; lễ ma có ma, tức là điều ác đã xuất hiện. Đạo hiếu đặt lên hàng đầu, nếu không hiếu thuận thì thiên hạ hoàn toàn là quỷ.

Tần Thọ khẽ gật đầu đồng ý.

Lúc này, vị Địa Quan kia xuất hiện, dùng hai tay làm một cái ấn quyết, tám cây cờ sau lưng mở ra, phần phật mấy cái rồi tản ra tám hướng, trong tay có thêm một tờ thánh chỉ, thánh chỉ mở ra, tám lá cờ đồng thời triển khai, một vòng ánh sáng tỏa ra tứ phía!

Hắn nhìn thấy tất cả yêu ma trên trái đất, dù là thiện hay ác, đều bị đè trên mặt đất dưới áp lực này, cúi đầu nhìn về hướng của Địa Quan!

Nhưng những người bình thường thì không cảm thấy gì...

Địa Quan lớn tiếng nói:

-Tôn, Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệ u Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế pháp chỉ, hôm nay đại xá quỷ hồn trong thiên hạ, xá!

Tám lá cờ bị thổi tan thành từng mảnh, hóa thành vô số đạo ánh sáng bay ra, ùn ùn kéo đến, vạn quỷ reo hò...

Nhiều linh hồn lang thang không tìm được đường đến đường đến Địa Phủ đã nhận được lệnh bài, lập tức hóa thành một vệt kim quang đi xuống Địa Phủ.

Một số ác quỷ lấy được lệnh bài, lập tức lộ danh tính, chỉ trong nháy mắt đã bị tu sĩ hoặc đạo sĩ tìm thấy, có thể siêu độ thì siêu độ, không thể siêu độ thì bắt đi từ từ độ hóa.

Tần Thọ xem đến đây thì tám tắc lấy làm kỳ lạ.

Lúc này, các vị thần tiên lần lượt đứng dậy xuất thủ, tụng kinh, tiếng hô hào hùng, uy nghiêm chấn động tứ phương, ánh sáng của Phật quang và Đạo quang chiếu xuống trần gian, tất cả linh hồn đều được gội rửa...

Khi mọi thứ kết thúc, tám băng quay trở lại bình thường. Tiên quan trụ trì lui xuống, bái lạy Ngọc Hoàng và Tây Vương Mẫu, Ngọc Hoàng gật đầu, Tiên quan lớn tiếng nói:

-Đại hội mở ra, vừa múa vừa hát, chư tiên xin cứ tùy ý!

Vốn dĩ hiện trường đang uy nghiêm trang trọng, lúc này lập tức kình khôi phục lại tràng diện lúc trước, bắt đầu khoe khoang, thi đấu với nhau...

Tần Thọ cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm, việc vừa rồi quá hình tượng, một con tiện thảo như hắn cũng không thể tiện nổi.

Bây giờ bầu không khí lại thoải mái trở lại, hắn chỉ cảm thấy cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Đang định nói chuyện, bỗng một nàng tiên kêu lên:

-Tiên nữ ra ngoài khiêu vũ!

Tần Thọ nhanh chóng ngửa cổ nhìn trên tám băng, liền thấy tám băng đã bay lên không trung, đồng thời có cả tòa hồ nước kia cũng bay lên!

Trên hồ, một nàng tiên đứng trên đó, hành lễ với chúng tiên.

Hạo Thiên Khuyển nhìn nhìn rồi cười nói:

-Con thỏ, người nói chủ nhân của người cũng chuẩn bị múa sao? Nhưng cái này? Hả... Đây không phải là Bách Hoa tiên tử hay sao? Người là sủng vật của Bách Hoa tiên tử à?

Tần Thộ trợn mắt nói:

-Không phải...

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Không phải? Vậy thì chủ nhân của người thăm rồi.

Tần Thộ nghe vậy run lên hỏi:

-Người nói lời này là có ý gì?

Lam Thái ngồi trên cũng nhanh miệng, liền bắt chuyện nói:

-Trên Thiên Đình này nói đến vũ đạo thì có vũ đạo của Thất Tiên nữ là nhất điệu, nhưng điệu múa của Bách Hoa tiên tử lại là đẹp nhất, người như hoa, đẹp như tranh chính là để nói về nàng. Bình thường nếu như Bách Hoa tiên tử diễn trước thì về sau cơ bản những tiên nữ khác cũng trở nên xấu xí, mờ nhạt. Vì vậy, Bách Hoa tiên tử luôn là người cuối cùng xuất hiện trên sân khấu... Hôm nay thật kỳ lạ là lại ra đầu tiên. Đây không phải để những người khác không thể sống sót sao...

Tần Thộ lo lắng cho Hằng Nga nhất, khi nghe nói không còn đường sống thì lông tơ hăn dựng đứng hỏi:

-Không sánh bằng người khác còn phải chết sao?

Chương 68: Ta là con thỏ không nhấc chân

Chương 68: Ta là con thỏ không nhấc chân

Nhìn Tần Thộ xù lông như quả cầu bằng lông, Bát Tiên và Hạo Thiên Khuyển nhìn nhau, thấy được nụ cười xấu xa trong mắt đối phương.

Lã Động Tân vuốt râu, vẻ mặt khó lường nói:

-Ài... đạo trời thật hung ác khắc nghiệt.

Lý Thiết Quả lắc đầu nói:

-Ài, đạo trời thật hung ác khắc nghiệt.

Hạo Thiên Khuyển nghe thấy vậy cũng đi theo lắc đầu nói:

-Kết cục thật thảm...

Tần Thộ nghe vậy nước mắt suýt nữa trào ra.

Lý Thiết Quả nhìn Tần Thộ lắc đầu nói:

-Đừng lo lắng, chuyện này giống như một đao thôi, không đau.

Tần Thộ kêu lên:

-Không đau sao? Ngươi thử xem?

Lý Thiết Quả cười ha ha nói:

-Bản tiên sẽ không thử, nhưng mà, con thử ngửi nhìn kỹ đi. Nhìn trong những vị làm thần tiên này, có phải có ít nữ tiên hơn đúng không? Ừm, đặc biệt ít nhỉ?

Tần Thọ nhìn xem, quả nhiên hầu như không có nữ tiên, chỉ có vài vị.

Tần Thọ trong lòng phát lạnh, hỏi:

-Tại sao lại thế này?

Tào quốc cửu vẫn luôn ngồi đó không nói lời nào, vẻ mặt nghiêm túc ăn nói thận trọng, lãnh đạm nói:

-Cách vài năm sẽ có một lần thịnh hội. Người tham gia sẽ phải biểu diễn. Biểu diễn không tốt...

Nói đến đây, Tào quốc cửu không nói nữa, thở dài.

Tần Thọ cũng là quan tâm quá hóa loạn, người trong cuộc mơ hồ. Hắn người này bình thường rất khôn ngoan, không ai sánh bằng, nhưng nói đến sự sống chết của Hằng Nga, trong lòng lại rối như tơ vò.

Hơn nữa, Tần Thọ không thuộc về thế giới này, hắn đến từ trần gian, ở địa cầu, hoàng thượng chính là sự tồn tại kiểu gần vua như gần cò, nếu lỡ may có đánh rắm một cái thì cũng có thể bị lôi ra ngoài lột da làm thành cái trống. Hơn nữa việc giết chóc là chuyện bình thường. Hắn lại đọc rất nhiều tiểu thuyết tiên hiệp âm mưu ma quái nên đã in sâu vào đầu hắn, hắn cảm thấy Thiên Đình sẽ càng tàn nhẫn hơn.

Vì vậy, kỹ năng diễn xuất kém cỏi của Bát Tiên và Hạo Thiên Khuyển cũng có thể đánh lừa hắn...

Tần Thọ không thể đợi thêm được nữa, hấn đi tới đi lui trên bàn, cuối cùng dừng lại, hỏi Lã Động Tân:

-Thượng tiên, ngài có cần thanh kiếm đó không? Nếu bây giờ không dùng, cho ta mượn dùng một chút được chứ?

-Ha ha... thỏ à, đó là pháp khí của Động Tân huynh, ai cũng không cho mượn. - Lam Thái Hòa mỉm cười đáp.

-Ồ? Con thỏ con, người muốn mượn thanh kiếm của bản tiên sao? Người mượn dùng làm gì? - Lã Động Tân có chút tò mò hỏi.

Tần Thọ liếc mắt một cái, nói:

-Không làm gì cả, chút nữa có cần liều mạng thì dùng!

Ngay sau khi những lời này được nói ra, mọi người đã được một phen náo loạn...

Bát Tiên hay Hạo Thiên Khuyển đều kinh ngạc nhìn Tần Thọ.

Hạo Thiên Khuyển đi tới hỏi:

-Liều mạng? Liều mạng cái gì? Với bản lĩnh của người, chưa kể đến khả năng sử dụng kiếm của Lã Động Tân. Cho dù người có thể cảm nổi thì vẫn chết thôi.

Tần Thọ bất bình nói:

-Chết thì chết, ta có gì phải sợ chứ. Nhưng lỡ như có thể cứu được tiên tử nhà ta thì làm sao?

-Không có nếu như, nếu người đi lên, không nghi ngờ gì người nhất định sẽ chết. Đừng nói là người, cho dù cả chúng ta và Bát Tiên cùng đi cũng không thể đỡ được dù chỉ một ngón tay của các Đại

Đế bên trên. Đây là mệnh. Người muốn chống lại vận mệnh sao?
- Hà Tiên Cô từ nãy giờ không trêu đùa Tần Thộ giờ bỗng nhiên lên tiếng.

Tần Thộ ngẩng đầu, ưỡn ngực nói:

-Thỏ gia ta đây đã đến thế giới này thì không có ý định sống trở về! Dù sao ta sớm muộn cũng sẽ chết, thay vì bị số mệnh chi phối, tại sao lại không thể chết một cách có ý nghĩa? Ta không thể lựa chọn cách sống như thế nào, nhưng ta muốn chết một cách rực rỡ!

-Được! Nói hay lắm! - Lã Động Tân đột nhiên vỗ một cái, kêu lên.

-Con thỏ, lời này của người rất có khí phách! - Lam Thái Hòa cũng kêu lên.

-Hay cho một câu không có ý định sống sót trở về... Ha ha, ta đã sống nhiều năm như vậy, cũng không biết làm sao để sống sót trở về, ha ha... - Lý Thiết Quả cười.

Cả tám vị trong Bát Tiên đều giơ ngón tay cái lên, khâm phục khí phách và trượng nghĩa của Tần Thộ.

Hạo Thiên Khuyển chạy theo hét lên:

-Mẹ nó... con thỏ người còn có một mặt si tình như vậy sao? Quả nhiên, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Người theo Hạo Thiên Khuyển ta có bao lâu mà tính cách lại thay đổi nhiều như vậy, có vài phần giống ta, rất có khí phách.

Tần Thộ nghe vậy, lấy một quả đào ném vào mặt Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đừng dát vàng lên mặt, ta là nam nhân, đến khi ta chết cũng là nam nhân!

-Được rồi, ta biết người trâu bò rồi, đến cầm lấy pháp bảo của bản vương, lên đi. Thấy những người trên đài mây kia không, đi lên đánh từng tên một, bắt họ đồng ý, thế giới này là của người. Đi thôi, thể hiện khí phách của một nam tử hán đại trượng phu. - Vừa nói, Hạo Thiên Khuyến không biết lấy từ nơi nào tới một cành cây, kín đáo nhét cho Tần Thộ.

Tần Thộ đen mặt nói:

-Người cho rằng ta bị ngốc chắc?

Hạo Thiên Khuyến nói:

-Người không ngu ngốc, không ngu ngốc mà còn có thể bị một đám người lừa đi liều mạng sao?

Tần Thộ sừng sốt:

-Ý của người là?

Hạo Thiên Khuyến mỉm cười:

-Bọn họ trêu chọc người đấy, làm sao có thể bị giết bởi vì biểu diễn không giỏi bằng những người khác? Đám yêu ma quỷ quái còn không có không nói đạo lý như thế, huống chi là Thiên Đình.

Tần Thộ sừng sờ, lông mao dựng đứng lên, quát:

-Các người nói dối ta? Lừa ta?

Đám người Bát Tiên lập tức nhìn lên trời một cái, xem như đám người mà Tần Thộ nói không bao gồm bọn họ.

Hạo Thiên Khuyến thì có chút lớn lối, ha ha cười to nói:

-Lừa người thì người có thể cắn lại sao?

Tần Thọ nghe vậy đột nhiên nổi giận, nhào lên người Hạo Thiên Khuyến, mắng:

-Xem ta có đập nát cái đầu chó của người ra hay không!

Hạo Thiên Khuyến đang cười to lại bị Tần Thọ ném xuống đất, hất hết lên:

-Ai da, thả ra oai rồi, thả mạnh quá, ta sợ quá... ai da, đau nha...

Tần Thọ đánh hai cái mới phát hiện, con chó chết này da dày thịt béo, đánh như thế không thấm vào đâu cả! Cùng lúc đó, Tần Thọ cũng có thể cảm giác được con chó chết này hình như cũng đã luyện bát cửu huyền công thâm hậu, trên người mình đồng da sắt, cấn bản không phải đẳng cấp hiện tại của hắn có thể đánh thắm.

Nhưng Tần Thọ lập tức nhếch mép:

-Trộm trời trộm đất... trộm quần lót của người...

Hạo Thiên Khuyến không biết, con chó chết tiệt này đang có ý đồ xấu, chỉ nghĩ rằng con chó nhỏ này đang trút giận, dùng quả đấm nhỏ đập vào ngực hắn.

Mà Bát Tiên và những người khác nhìn hai người này cười ha ha, đặc biệt là khi bọn họ nhìn về phía Tần Thọ, ánh mắt của bọn họ bất tri bất giác thay đổi.

Ban đầu khi bọn họ mới tiếp xúc với Tần Thọ, chỉ là vì cảm thấy con chó nhỏ này rất đáng yêu và vui tính. Nhưng những gì Tần Thọ thể hiện vừa rồi, đáng vẻ vì tiên tử của mình mà không sợ chết, vô cùng cảm động lòng người, giữa trời đất bạn tốt vô số, nhưng có thể chết vì người lại có mấy người?

Tám người đã sống qua không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng bắt quá cũng chỉ có bọn họ cùng nhau mà thôi. vì vậy họ vô cùng hiểu, một người mắc kẹt vì ai mà chịu chết, nhân phẩm của người đó ắt hẳn rất hiếm có.

Cho nên, vào lúc này, lần đầu tiên mấy người dùng một loại ánh mắt thẳng tắp mang theo tán thưởng nhìn Tần Thộ.

Lần này vận khí của Tần Thộ không tệ, sau khi ăn trộm mười mấy lần, hắn đã thành công!

Chỉ là...

-Mẹ nó...

Tần Thộ không khỏi chửi rủa khi nhìn thứ vừa xuất hiện trong đầu.

Hạo Thiên Khuyển không biết Tần Thộ đang mắng cái gì, nhưng thấy Tần Thộ vẻ mặt như gặp quỷ, sau đó rời khỏi hắn, ngồi trên bàn, trong miệng lầm bầm nói:

-Ta là con thỏ không nhấc chân. Ta là con thỏ không nhấc chân... Móa...

Vẻ mặt Hạo Thiên Khuyển khó hiểu, chỉ là vui đùa cũng xong rồi liền ôm bầu rượu đi tìm người để uống cùng.

Chương 69: Phơi vũ khí hả?

Chương 69: Phơi vũ khí hả?

Tửu lượng của tiên nhân vốn rất tốt, bát tiên cũng vậy, Lã Động Tân đặc biệt yêu thích thứ này, uống rượu cùng Hạo Thiên Khuyển, người một chén ta một chén.

Còn Tàn Thọ, tuy rằng cũng uống, nhưng chỉ nhẹ nhàng khẽ nhấp một hớp, ánh mắt hơi rung động, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng ánh mắt khóa chặt trên sân khấu.

Trên tám băng, Bách Hoa tiên tử đang khiêu vũ thì bỗng dung có hoa tươi bay ra, biến hoa trái rộng, vạn hoa bái lạy...

Xem đến chúng tiên bốn phía dòn dập vỗ tay khen hay, trên đài mây cũng là một dáng vẻ thích thú.

Tàn Thọ nhìn cảnh này, trên gáy đổ mồ hôi lạnh, hắn chỉ nghĩ đến điệu múa, nhưng quên những tiên tử cũng có phép thuật, phép thuật thần thông phối hợp với kỹ thuật nhảy, hiệu ứng mà nó mang lại còn hoành tráng hơn nhiều so với bất kỳ hiệu ứng 3D đặc biệt nào. Nhưng điệu múa của Hằng Nga, ngay cả hiệu ứng thô sơ nhất cũng không có...

So với sự hùng vĩ của khung cảnh bên trên kia thì Hằng Nga thua kém quá nhiều.

Tàn Thọ cảm thấy, sợ rằng lần này Hằng Nga sẽ phiền muộn nhiều lắm.

-Đang lo lắng cho tiên tử nhà người?

Hà Tiên Cô đến gần, ân cần hỏi han.

Tàn Thọ nói:

-Đúng vậy... Phải rồi tiên tử, vì sao nơi này ít nữ tiên như vậy? Sẽ không thật sự bị... - Tần Thộ làm một động tác cắt cổ.

Hà Tiên Cô hé miệng cười nói:

-Đương nhiên không phải, thật ra nữ tiên rất nhiều, chẳng qua các nàng thích tụ tập lặng lẽ, vì thế đều ở một hội trường khác.

-Ày... Bọn họ cũng không tới tiếp kiến Ngọc Đế chờ người sao?

Tần Thộ buồn bực, làm như vậy không khỏi quá không tôn trọng Ngọc Đế rồi?

Hà Tiên Cô nói:

-Bên kia có Vương Mẫu, Ngọc Đế sao nói quá nhiều được.

Tần Thộ thoáng cái liền hiểu...

-Điệu múa của Bách Hoa tiên tử này càng xem càng đẹp. Lam Th ái Hòa ở bên cạnh thở dài nói.

Tần Thộ gật đầu đáp:

-Đúng vậy, điệu múa của Bách hoa tiên tử rất thần thông, rất đẹp. Đáng tiếc, tiên tử nhà ta lại không biết thần thông gì...

-Không biết thần thông? Hà Tiên Cô kinh ngạc hỏi.

Tần Thộ gật gù, nói ra cuộc sống gian khổ trên mặt trăng mà hắn và Hằng Nga từng trải qua, chẳng qua hắn ngược lại không kể khổ, xem như là một hồi ức nhỏ tốt đẹp.

Nghe Tần Thộ nói xong, Lã Động Tân cau mày nói:

-Đã sớm nghe nói, mặt trăng chính là cấm địa của tiên nhân, khôn

g ngờ rằng trên đó lại hiu quạnh đến vậy. Thật khổ cho hai chủ tớ các người.

Lam Thái Hòa cũng nói:

-Loại nơi như vậy, dù biết công pháp tu hành, sợ rằng cũng vô dụng. Nguyên khí trong thiên địa quá mỏng manh, một năm tu hành cũng chưa chắc nhiều hơn hấp thu một ngậm nguyên khí bên ngoài để hít thở.

Trương Quả Lão nói:

-Đúng vậy. Vốn tưởng rằng tiên giới đều như vậy, không ngờ trên mặt trăng lại như thế, vậy căn bản không phải là nơi để người ở lại. Nếu có cơ hội, chúng ta thay mặt tiên tử và con thỏ thỉnh cầu Ngọc Đế việc này, xem có thể cho các người chuyển sang nơi khác ở hay không.

Tần Thọ vừa nghe vậy thì nhanh chóng đứng lên, lần đầu tiên có dáng vẻ con người, chấp tay hành lễ rất nghiêm túc với mọi người rồi nói:

-Đa tạ chư vị thượng tiên, ta đây thay mặt tiên tử nhà ta đa tạ mọi người.

-Há, con thỏ nhà người đúng là xảo quyệt, chúng ta còn chưa đồng ý, Quả Lão cũng chỉ đề nghị một câu, nhưng người đã tạ ơn trước. Chuyện này nếu như bọn ta không đồng ý thì chẳng phải là quá á không biết điều sao? Lý Thiết Quả cười nói.

Hán Chung Ly cười ha ha nói tiếp:

-Nếu đã vậy, vậy mọi người sẽ thức thời một chút, giúp người chủ nhân này, thế nào?

Đám người Hà Tiên Cô gật đầu rồi rít.

Tần Thộ nghe thế, cảm kích trong lòng, ôm bầu rượu nói:

-Kính các vị.

Kết quả bầu rượu bị Hạo Thiên Khuyển cướp đi ngay lập tức, Hạo Thiên Khuyển cảnh giác nói:

-Các vị, thỏ này không có tử lượng, phẩm rượu cũng không giỏi. Trước đây tên này uống say còn dọa đâm ta, vì thế, ta cảm thấy phải kiểm soát việc uống rượu của hắn.

Mọi người sững sờ, lập tức truy tìm nguyên do, thỏ bất lực không thể làm gì hơn là nói ra, toàn trường âm ỉ cười ha ha... Nói thẳng con thỏ này trâu bò, đủ dữ dội.

Tần Thộ thì trưng một gương mặt tỏ ra vô tội, khiến mọi người càng cười vui vẻ.

Hà Tiên Cô dùng sức ôm hắn, khuôn mặt nhỏ ma sát trên đầu vai hắn...

Vẻ mặt Tần Thộ đã quen bị đùa giỡn, đôi mắt của Hạo Thiên Khuyển thì lại trừng mắt không nhìn, khẽ nói một tiếng:

-Đi tiểu thôi...

Tần Thộ vừa nghe thì nhanh chóng xoay người, ra vẻ cái gì cũng không biết.

Chờ Hạo Thiên Khuyển đi rồi, Tần Thộ ngoắc ngón tay với mọi người, vô cùng thần bí nói:

-Mọi người có muốn xem trò vui hay không?

Trên thực tế, Hạo Thiên Khuyển ở tầng thứ này, vốn không có thứ

gọi là mắc tiểu, nhưng hấn khác với người ta, vẫn giữ lại chút thói quen. Mặt khác, hấn thật sự không chịu nổi đãi ngộ của Tần Thọ, dưới sự đối đãi khác biệt, nên đi ra hóng mát một chút.

Hấn cũng không nói, tìm góc nào đó không người, đến gần, sau đó...

-Mẹ nó... làm sao đây nhỉ? Là nhắc chân trái trước hay nhắc đùi phải trước? Mẹ nó, sao ta quên được? Không đúng, cái này không thể quên được... Nghĩ kỹ lại. Thử trước xem... Chân trái? Đùi phải? Hay là chân trước?

Chỉ thấy một con chó đen lớn đứng bên cạnh một thân cây, nhắc chân trước lên.

Rồi lại nhắc chân lùi về sau, lẩm bẩm tính toán hồi lâu, cứ thế cái gì cũng không làm.

-Hay là, cứ đứng tiểu như thế nhỉ? Nhưng lỡ như tiểu trúng chân thì tính sao? - Hạo Thiên Khuyến cân nhắc suy nghĩ.

Suy đi nghĩ lại, Hạo Thiên Khuyến nằm xuống đất, bốn chân hướng lên trời, đại bác nhắc lên, nhìn góc độ...

Hạo Thiên Khuyến lắc đầu nói:

-Cũng không phải tư thế này, nếu như tiểu như vậy, tuyệt đối sẽ trúng mặt cho xem...

Hạo Thiên Khuyến lại bò dậy, cuối cùng thực sự không còn cách nào, quyết định, Hạo Thiên Khuyến đứng thẳng người lên, nhìn trái, nhìn sau, không có ai...

Cứ thế chân trước học người, cảm lấy vòi chữa cháy của mình, hít sâu một hơi, xì...

-Ồ... Hóa ra là tư thế này à... Không tiểu trên chân, chỉ vát vả chút xíu, nhưng nói chung chắc là đúng rồi. Hạo Thiên Khuyển thì t hào lắm lắm, hơn nữa nhìn cảnh sắc nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài mà muôn vàn cảm khái.

Đúng lúc này, một con chó màu trắng đi qua bên cạnh Hạo Thiên Khuyển, đi tới trước một thân cây, vừa lùi về sau vừa nhấc chân, xì...

Sau khi tiểu xong, thời gian trôi qua, cứ đi như thế...

Để lại Hạo Thiên Khuyển đứng tại chỗ, cảm vũ khí của mình lung lay trong gió...

Một lát sau, Hạo Thiên Khuyển phục hồi tinh thần trở lại, la lên:

-Trời má ơi... Không đúng! Chó từ đâu tới? Nơi này vì sao có thể có chó?

-Phụt! Ha ha...

Từ phía sau truyền đến tiếng cười không nhịn nổi, Hạo Thiên Khuyển vừa quay đầu nhìn lại, nhất thời càng thêm lung lay.

Chỉ thấy một loạt người đứng phía sau không biết từ lúc nào... bưng chén rượu, ăn hoa quả.

Từ trái sang phải bao gồm tám người Lý Thiết Quả, Hán Chung Ly, Lã Động Tân, Lam Thái Hòa, Tào Quốc Cữu, Hà Tiên Cô, Hà n Tương Tử, Trương Quả Lão, thì đỏ cả mặt!

Không đúng! Con thỏ kia đâu?

Hạo Thiên Khuyển bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, xem trò vui, làm sao có thể thiếu đi con thỏ khôn kiếp thiếu đạo đức đào mộ tổ tiên khi khói còn xanh chứ?

Vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một con thỏ chạy từ đằng xa tới, sau đó gương mặt ngốc nghếch liếc nhìn dưới háng của Hạo Thiên Khuyển, Tần Thộ ung dung thả đánh giá:

-Làm gì thế? Phơi vũ khí hả? Hay là nghiên cứu pha rượu thêm vật liệu gì sao?

Chương 70: Điệu múa khuynh thành động lòng người (Thượng)

Chương 70: Điệu múa khuynh thành động lòng người (Thượng)

Nhìn theo hướng con thỏ trở về, Hạo Thiên Khuyển hơi suy nghĩ, bất ngờ chợt nhớ lại điều gì đó, hét lớn:

-Tiên sư! Con thỏ chết tiệt, thì ra là người!

Hạo Thiên Khuyển hét lớn rồi lao lên.

Tần Thộ ba chân bốn cẳng, vất chân lên cổ chạy, đồng thời hét lớn:

-Cứu mạng, Hạo Thiên Khuyển này điên rồi!

Hình ảnh Hạo Thiên Khuyển đuổi Tần Thộ trên đồi loạn thành một đoàn.

Từ đằng xa, Hàn Tương Tử luôn rầu rĩ chẳng bao giờ nói nhìn thấ

y hai tên gia hỏa vậy liền cảm thán:

-Mặc dù trên mặt trăng vô cùng tĩnh mịch, nhưng có cái con thỏ này thì sợ rằng không thể yên tĩnh nổi nữa rồi...

-Ta bắt đầu đồng tình Ngô Cương. - Lã Động Tân cười nói nhưng biểu cảm một chút cũng không nhìn ra vẻ đồng tình, trái lại như đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Những người khác nghe xong cũng cười...

Lúc mọi người đùa vui ồn ào, Bách Hoa tiên tử cũng nhảy hết bài múa, cúi chào chúng tiên rồi lui xuống.

Tiếp đó liền nghe quan báo lễ nói:

-Xin mời vị tiên tiếp theo, Hằng Nga tiên tử đến từ cung trăng sẽ gửi đến chúng ta điệu múa Nam Quốc.

-Hằng Nga? Là ai?

-Chưa từng nghe qua.

-Hằng Nga trên cung trăng, không phải là vị tiên nữ năm đó bay lên cung trăng đó chứ?

Trên cung trăng nguyên khí ít ỏi, không có khả năng tu hành. Bay lên trên đó, sợ là không tiến tất lùi... tiên tử như vậy, còn có thể gọi là tiên tử sao?

-Quan tâm chuyện đó làm gì, có xem là được rồi, chút nữa múa không đẹp, mọi người cũng vỗ tay đi, coi như cổ vũ.

-Ừ ừ... ngắm điệu múa của Bách Hoa tiên tử rồi lại nhìn người khác múa thực sự vô vị, xem cho lịch sự thôi vậy.

...

Nghe thấy những lời này, Tần Thộ có chút không thoải mái, mặc dù không có ác ý gì, nhưng sự khinh thường ở trong lòng họ vẫn là có! Ít nhất thì bọn họ xem thường điệu múa của Hằng Nga...

Cảm giác này khiến cho Tần Thộ cảm thấy vô cùng bức bối!

Nhưng mà, chuyện khiến tất cả mọi người không thể lường trước được là Bách Hoa tiên tử mặc dù nói là sẽ lui xuống nhưng lại cùng theo tiếng hô của quan báo lễ, nàng ấy rút cục lại từ trong băng xuất hiện!

-Bách Hoa tiên tử, sao nàng lại xuất hiện rồi?

Một vị tiên nhân trong đám tiên hỏi.

-Lẽ nào hôm nay có gì đó khác như mọi khi? Tiên nữ muốn tặng cho chúng ta hai điệu múa sao?

-Haha, lần này trở lại Thiên Đình quả thật là được lợi lớn rồi, một lần thịnh hội, hai lần thịnh vũ, ha ha ha...

...

Tần Thộ vừa nhìn cũng liền ngừng chạy, kết quả bị Hạo Thiên Khuyển phút chốc đuổi kịp, đâm sầm vào nhau tạo thành một mớ hỗn độn.

Nhìn thấy Tần Thộ đàn người ra, Hạo Thiên Khuyển cũng không làm âm lên nữa, nằm bò trên mặt đất, ngắm Bách Hoa tiên tử, hỏi Tần Thộ:

-Không phải nói người lên múa là Hằng Nga sao? Tại sao người lên sân khấu lại vẫn là Bách Hoa tiên tử? Tiên nữ nhà ngươi không phải là chạy mất dép rồi chứ?

Tần Thộ lườm hắn ta một cái nói:

-Người mới chạy mất dép ấy!

Mặc dù nói như vậy, nhưng Tần Thộ cũng thật sự có chút lo lắng, Thiên Đình quá lớn! quá phức tạp! Hắn thực sự sợ Hằng Nga bị người khác bắt nạt hoặc là bị lạc đường gì đó.

Thậm chí khi nhìn thấy Bách Hoa tiên tử lại một lần nữa xuất hiện, Tần Thộ tự nhiên nghĩ ra một kịch bản đáng sợ là Hằng Nga bị Bách Hoa tiên tử bắt nạt, không cho nàng múa, thậm chí đánh nàng, vân vân...

Vào lúc Tần Thộ nghĩ ngợi lung tung, thậm chí càng nhìn Bách Hoa tiên tử càng hung ác...

Một tiếng nhạc bỗng dưng vang lên, Tần Thộ chưa từng nghe qua âm thanh đó, nhưng cảm giác chim ca véo von hương hoa thơm ngát, cảm giác Nam Quốc yên tĩnh lại bỗng dưng kích động đến tinh thần của Tần Thộ.

Tần Thộ tức giận nhìn chằm chằm Bách Hoa tiên tử, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tiên nữ này ăn cắp vũ đạo của chúng ta, lấy ra để diễn sao? Người này thật sự quá kinh tởm...”

Hạo Thiên Khuyển thấy vậy, lại gần nói:

-Cái khác đánh không lại, nhưng mà với người chuyên chăm hoa, ta có thể giúp ngươi một tay.

-Giúp kiểu gì?

Tần Thộ nghe xong, mắt sáng rực lên, bắt đầu suy nghĩ liệu sau khi kết thúc đại tiệc có nên xử lý người xấu xa kia không?

Còn về có phải là mỹ nữ hay không sao? Trong mắt của Tần Thộ cũng chỉ có Hằng Nga... hơn nữa với tính tình của hắn cũng sẽ không thèm để ý vấn đề da mặt, nam nữ đều có thể xuống tay.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Vô cùng đơn giản, tất cả hoa của Thiên Đình đều là do nàng quản lý, chúng ta đi ngắt vài đóa hoa, tề ướm vài bông hoa của nàng, chẳng phải là quá vui sao?

Tần Thộ nghe xong, trên đầu toàn hắc tuyến, dùng loại ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu nhìn Hạo Thiên Khuyển nói:

-Người cách ta xa ra một chút...

Hạo Thiên Khuyển lại càng sáp đến gần, cười hề hề nói:

-Được rồi, đừng lo lắng loạn, tên tuổi của Bách Hoa tiên tử tốt như vậy, chắc chắn sẽ không làm gì tiên tử nhà ngươi.

Lòng Tần Thộ hơi thả lỏng một chút...

Hạo Thiên Khuyển lập tức nói thêm vài câu:

-Hơn thế nữa, dù có thật sự làm gì, ngươi cũng đánh không lại người ta... vì vậy, đừng nghĩ nhiều nữa.

Gương mặt Tần Thộ đột nhiên tối sầm lại, sờ hòn đá bên cạnh, đập đập lên trên cái đầu chó, nói:

-Cút!

Đúng lúc này, cùng với âm thanh đang vang lên, Bách Hoa tiên tử cũng cử động, có điều không phải múa mà là xếp chân ngồi xuống, theo sau đó, từng đóa hoa tươi đẹp từ bốn phía nở ra, cả tầng biển đều biến thành biển hoa. Màu sắc rực rỡ của các loài hoa phác

họa nên một thế giới Nam Quốc huyền ảo.

-Bách Hoa tiên tử đang làm gì vậy? Sao mà vẫn chưa múa chứ? Hàn Tương Tử nhin không nổi, nói.

Đúng lúc đó, có người kêu lên:

-Lại có người xuất hiện kìa!

Chỉ nghe một tiếng kêu của chim hạc, sao đó bên ngoài phiến băng rào một tiếng, hồ nước nổ tung, tiên hạc ngất trời, một nữ tử mặc bộ đồ cổ trang màu trắng đứng dậy, nữ tử từ trên không trung bay xuống, vung hai tay ra, trong phút chốc, bộ cổ trang màu trắng thoáng ra biến hóa thành một bộ vũ y bảy sắc. Tiên tử kia giống như là chim khổng tước từ trên không bay xuống, hòa cùng với biển hoa phía dưới. Thật là đẹp khiến người ra ngạt thở!

Lúc tiên tử đó cúi đầu chào...

-Loảng xoảng!

Chiếc sáo trong tay của Hàn Tương Tử rơi xuống đất, biểu cảm không thể tin nổi, nói:

-Làm sao có thể? Trên thế giới này làm sao có thể có một người đẹp như vậy chứ?

Hà Tiên Cô che miệng thốt lên:

-Tiên nữ này đẹp quá...

Lã Động Tân Tự nhận mình là người cái gì cũng biết, một tay ăn cơm, nhưng cũng vô thức đặt ly rượu xuống, cảm thán:

-Đẹp đến nỗi khiến hoa cũng thất sắc...

Không chỉ có bọn họ, những vị tiên ở phía xa, không thể không đứng hình, miệng không thể chém gió nổi nữa, im lặng xỏ chân và o giày, hoa quả đang ăn cũng buông xuống... Vào thời khắc đó, cả nơi đó bỗng lặng thinh như tất cả mọi người đang chờ đợi hành động tiếp theo của tiên nữ xinh đẹp đó.

Khác với cơn chấn động của đoàn người, chỉ có mỗi Tần Thộ cuối cùng cũng giải tỏa được lo lắng, cười nói:

-Ha ha, tiên nữ nhà ta cuối cùng cũng lên sân khấu rồi kìa !

Kết quả âm thanh vui vẻ này vang lên, Lý Thiết Quả bên cạnh đập p gậy của hắn ta một cái, chặn họng của Tần Thộ lại, khiến hắn im lặng.

Tần Thộ lé mắt nhìn Lý Thiết Quả, Lý Thiết Quả cười nhẹ, Tần Thộ cũng cười theo, sau đó im lặng...

Lạch cạch...

-A... quả trượng của ta!

Lý Thiết Quả kích động hô lớn.

Hán Chung Ly bên cạnh lập tức dùng quạt chặn miệng của hắn lại.

Lý Thiết Quả phần nộ nhìn chằm chằm vào Hán Chung Ly, Hán Chung Ly nói:

-Hồng cũng hỏng rồi, quay về sửa lại là được, hét lên phá phong c ảnh cũng đâu sửa được chứ.

-Ta...

Cuối cùng Lý Thiết Quả nói một câu:

-Đúng là con thỏ chết tiệt!

Phía bên dưới, trong biển hoa, Hằng Nga cử động, nâng lên một tay, hóa thành một con khổng tước cao ngạo, nhất cử nhất động của nàng trong bài diễn đều giống như biến thành khổng tước vậy...

Chương 71: Điệu múa khuynh thành động lòng người (Hạ)

Chương 71: Điệu múa khuynh thành động lòng người (Hạ).

Biển hoa kéo Hằng Nga bay lên, phiến băng cũng bay theo, dừng ở trên mặt hồ.

Bách Hoa tiên tử vung tay lên, một đóa hoa to lớn phát sáng rơi phía sau tấm băng, toàn bộ tấm băng đều rọi sáng, giống như một mặt trăng to lớn.

Bóng hình xinh đẹp của Hằng Nga được ánh sáng mặt trăng chiếu rọi xuống, phác họa ra đường cong gần như hoàn mỹ kia, trong bóng tối, một con khổng tước nhỏ thoát xác mà ra, hiếu kỳ nhìn thế giới này... Khổng tước nhỏ đang trưởng thành trong gió lớn, đối đầu với sự tàn khốc của đất trời, giương cánh bay lên không trong sự khắc nghiệt, hót vang vui vẻ trên không trung, nhảy múa giữa trăm hoa, ngợi ca vẻ đẹp của thế gian này...

Mọi người nhìn thấy, khóe mắt không nhìn được mà ẩm ướt.

Mọi người thấy rất rõ, nói là một con khổng tước nhỏ, thực ra, kh

ổng tước này là thay mặt tất cả mọi người...

Tu hành không dễ, đại đạo khó khăn, mỗi một bước của những tiên nhân đều như đấu với trời, tranh với đạo, gian khổ trong đó, đều từ trong quá trình trưởng thành của khổng tước nhỏ mà dẫn tới dòng cảm.

Thế nhưng khổ nữa, đau đớn nữa, mệt mỏi nữa... Khi đứng giữa muôn hoa, đây không phải tùy ý phát tiết sự bất mãn trong lòng mà là dùng tâm hồn như ánh mặt trời để múa, trả lại nhiều vẻ đẹp hơn cho thế gian.

Đây không phải điệu múa của khổng tước, đây là điệu múa của nhóm tiên.

Tần Thộ thấy vậy, gương mặt cũng không dám tin nổi, bởi vì điệu múa này hoàn toàn thay đổi. Khác hoàn toàn với lúc luyện tập trong hang núi trên mặt trăng.

Hiển nhiên, lúc hắn cỡi ở bên ngoài, Hằng Nga cũng không nhàn rồi, không chỉ kết giao với người bạn Bách Hoa tiên tử này, còn thay đổi điệu múa lần nữa, không chỉ đẹp còn ẩn chứa ý nghĩa vô cùng sâu xa, lôi kéo sự đồng cảm của người ta, khiến người ta tình nguyện...

-Thì ra điệu múa không chỉ xuất sắc, bạo dạn, thì ra trong điệu múa, còn có tình, còn có chuyện xưa... - Khoảnh khắc này, Tần Thộ mới hiểu ẩn ý bên trong điệu múa.

Khi điệu múa kết thúc, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh...

Dưới sân, Hằng Nga cũng từ trong điệu múa tỉnh lại, nhìn nhóm tiên xung quanh một chút, lại nhìn các đại lão trên đài mây, nàng căng thẳng cắn chặt môi theo bản năng, nàng dường như nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Đúng lúc này, một bàn tay ngọc vỗ lên vai nàng, Bách Hoa tiên tử mỉm cười nói:

-Chuẩn bị đón nhận đi...

Hằng Nga không hiểu...

Không đợi Hằng Nga đặt câu hỏi, chỉ nghe thấy tiếng hoan hô vang lên từ bốn phía, hơn nữa còn kèm theo tiếng vỗ tay như sấm động.

-Hay!

-Đẹp lắm.

-Đẹp.

-Ha ha... Bách Hoa tiên tử, người có đôi thủ rồi.

...

Nhìn nhóm tiên tử phát đứng lên vỗ tay, Hằng Nga há hốc miệng... Có điều Hằng Nga vẫn là người khôi phục bình tĩnh đầu tiên, hành lễ với bốn phía, cảm ơn mọi người. Cùng với đó đôi mắt xinh đẹp kiểm tra xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy cái gì, tuy rằng nàng hoàn toàn không ôm hy vọng.

Tần Thọ vừa nhìn, nhanh chóng đá Hạo Thiên Khuyển một cước nói:

-Huynh đệ giúp đỡ, giúp ta cao hơn chút, để tiên tử nhà ta nhìn thấy ta.

-Người chính là thú cưng, nhiều thần tiên như vậy ở đây, đoán chắc không nhìn thấy người. Hạo Thiên Khuyển lắm bả.

Cách đó không xa, Lý Thiết Quả không chút hình tượng nào mà đau lòng ôm gáy của mình hừ hừ nói:

-Còn cho rằng người đang ở hội trường phụ nữ, ai sẽ tìm người.
- Lam Thái Hòa cười nói:

-Lã Động Tân, Hàn Tương Tử, mỹ nữ tuyệt sắc như vậy ở trước mắt, chẳng lẽ các người không muốn thể hiện một chút sao?

Lã Động Tân lắc đầu một cái, vốn không muốn động đây, thản nhiên nói:

-Xưa nay đều là tiên tử múa vì ta, khi nào thì ta vì nàng mà thể hiện rồi? Thể hiện? Điều đó là không thể.

Hàn Tương Tử cũng ôm vai ngồi đó nói:

-Không sai, thể hiện cái gì, tuyệt đối không thể.

Tần Thộ thấy vậy, lắc đầu một cái, không thèm để ý mấy tên này, nếu không ai giúp đỡ, hẳn tự mình dùng sức nhảy một cái, bay lên trời, đồng thời vung móng vuốt, vặn vẹo cái móng to, đuôi nhỏ, vành tai lớn, oa oa kêu lớn:

-Bên này, bên này, bên này!

Lúc hạ xuống, dưới chân bỗng có thêm lực chống đỡ, sau đó vút hẳn lên không trung.

Tần Thộ vừa cúi đầu nhìn, là Hán Chung Ly dùng quạt giúp hắn một tay...

Tần Thộ nở nụ cười, ngó ý cảm ơn, tiếp theo sau đó hô lớn.

Tần Thộ cũng không hy vọng Hằng Nga có thể nhìn thấy, nhưng mà... Có lúc trong lòng có nhau, ngàn dặm cách xa cũng có thể n

hìn nhau.

Ngay lúc Tần Thộ nhảy lần thứ ba, ánh mắt Hằng Nga nhìn lại, hai người bốn mắt giao nhau, khoảnh khắc đó, tất cả lo lắng, phiền muộn, căng thẳng... chớp mắt tan biến, chỉ có nụ cười hạnh phúc...

Đặc biệt là Hằng Nga, trước khi không nhìn thấy Tần Thộ, tay nàng vẫn run rẩy, nhưng sau khi nhìn thấy con thỏ nghịch ngợm này, nụ cười và sự tự tin lần nữa trở lại trên người, cả người phát ra ánh sáng, cùng với nụ cười thản nhiên kia, thoáng chốc chinh phục toàn trường!

Thấy cảnh này, Tần Thộ hét lớn:

-Đây là của ta, là...

Nhưng mà chữ ‘người con gái’ cuối cùng còn chưa nói ra...

-Àm.

Con thỏ nằm nhoài trên bàn, hét lớn:

-Tên mập, sao ngươi lười thế?

Tần Thộ vừa chửi bậy vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy Hán Chung Ly đứng đó, trợn mắt... Chẳng qua Hán Chung Ly cũng còn may, chỉ là ánh mắt thương thức mà thôi.

Nhìn ra một mặt khác nữa...

Hai tên cột nhĩ vốn nói không thể hiện, Lã Động Tân và Hàn Tương Tử không biết đã đổi chỗ từ lúc nào.

Hàn Tương Tử dựa trên cây khô, tạo dáng thối sáo, gương mặt khể đau thương, ánh mắt say mê nhìn phương xa, ánh mắt dần nâng

lên rồi sau đó...

-Lã Động Tân, người quá đáng.

Hàn Tương Tử mắng, chớp mắt hình tượng tan vỡ.

Trên cây, Lã Động Tân đứng trên cành cây trên đầu Hàn Tương Tử, vác kiếm dài, tay áo bay bay, bông bênh như tiên, gương mặt buồn rầu tang thương, khiến Tàn Thộ nhìn cũng có chút động lòng, cho nên Tàn Thộ liền sờ một tảng đá, quăng vèo cái tới.

Kết quả Lã Động Tân không nhúc nhích, một đạo khí mạnh mẽ k huếch tán, tảng đá nát tan! Sau đó Lã Động Tân vung tay lên, một hạt giống trong tảng đá rơi vào tay hắn, hạt giống mọc rễ nảy mầm trong lòng bàn tay hắn, khỏe mạnh trưởng thành, hóa thành một t đóa hoa nhỏ...

Lã Động Tân khẽ ngửi một cái, mang theo vài phần phiền muộn và thanh nhã nói:

-Hoa thơm người càng thơm, hoa đẹp vì người đẹp...

Lã Động Tân nói xong thì vung tay lên, hoa bay đi...

Tàn Thộ nhìn thấy mục tiêu, rõ ràng là Hằng Nga.

Gương mặt Tàn Thộ nhất thời đen thui, mắng to một tiếng:

-Mẹ nó.

Tàn Thộ phóng một cái, vọt lên trời, một tay nắm lấy đóa hoa kia, muốn vò nát.

Lã Động Tân lạnh lùng nói:

-Hoa đẹp như thế, do ta bảo vệ, người không vò nát được.

Tần Thộ phát hiện, trên hoa vẫn còn kết giới bảo vệ. Không nói h
ai lời đã trực tiếp nhét vào miệng, răng rắc... Kết giới tan nát, ho
a... bị ăn mất!

Gương mặt Lã Động Tân vốn hờ hững, vẻ mặt nháy mắt cứng lại.

-Xuống đây đi, vừa nãy nói bảo hộ liền đã bị thò nhai nát, một cú
tát này đau không? Nếu ta giống ngươi, cũng không còn mặt mũi
nào ra vẻ nữa. Hạo Thiên Khuyển ở dưới kêu lên.

Hàn Tương Tử gật đầu theo, Tần Thộ liếc hẩn một cái nói:

-Ngươi gật đầu cái gì? Ngươi còn không bằng hẩn đấy, người ta t
ốt xấu gì cũng ra vẻ được một lúc, ngươi còn chưa bắt đầu đã bị g
iằm dưới chân rồi...

Hàn Tương Tử:

-Con thò chết giẫm...

Đến đây, tổ hai người ra vẻ của Bát Tiên, toàn quân bị diệt.

Mà đây vền vẹn là một góc của đại quân đông đảo dụ dỗ cường é
p mà thôi.

Chương 72: Máy lặp lại

Chương 72: Máy lặp lại

Đương nhiên, đa số tiên nhân tới để góp vui, chạy theo sự náo nhiệt, không hẳn là thấy mình không kiềm chế được mà chỉ đơn thuần là tham gia náo nhiệt, góp vui vẻ.

Có người vui có người buồn, trên một ngọn núi nào đó, một người đầu trọc và một đạo nhân tóc tai bù xù ngồi song song với nhau.

- Sư huynh, xem ra kế hoạch của người thất bại rồi, vũ điệu do vị tiểu tử này tuy không hẳn là tuyệt thế, nhưng cũng không quá tệ. - Tên đầu trọc nói.

Đạo nhân tóc tai bù xù chính là Vô Lượng Lão Tổ, Vô Lượng Lão Tổ cười ha ha nói:

- Ai nói thất bại?

Đầu trọc không hiểu nói:

- Sư huynh, không phải người muốn mượn cơ hội này giúp tiểu tử Vô Lượng Kiếm Tiên báo thù sao? Kết quả người ta không những không mất mặt, còn dát thêm vàng vào mặt, như vậy không tính là thất bại sao?

Vô Lượng Lão Tổ đặt chén rượu xuống, thản nhiên nói:

- Ai nói với người, ta muốn giúp tiểu tử kia báo thù?

Đầu trọc ngạc nhiên:

- Không phải báo thù sao? Vậy sư huynh mất nửa ngày đưa họ từ mặt trăng xuống đây để làm gì?

Vô Lượng Lão Tổ lắc đầu nói:

- Sư đệ, cái gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì đừng hỏi. Chuyện

của con thỏ này, đến đây thôi, sau này đừng nhắc lại nữa, hấn không có quan hệ gì với chúng ta, hiểu chưa?

Đầu trọc nghe vậy thì đầu chấm hỏi đầy mặt, còn muốn hỏi thêm, lại nghe Vô Lượng Lão Tổ cao giọng nói:

-Vũ điệu hôm nay của tiên tử lộng lẫy đẹp tuyệt trần, dựa theo lệ cũ, sợ là phải có phong thưởng rồi...

Lời này vừa nói ra, không ít người bắt đầu ồn ào, đặc biệt là bên cạnh Bát Tiên...

Tần Thộ không biết Vô Lượng Lão Tổ, kéo Hạo Thiên Khuyển lại hỏi:

-Người đứng trên đó là ai? Thật không tệ.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-À... là Vô Lượng Lão Tổ, một người đã sống rất lâu, thực lực cao cường.

Tần Thộ nghe vậy, lập tức ngậm ngẩn cả người... Người này giúp họ tìm chỗ tốt? Vậy...

Tần Thộ chỉ cảm thấy não không đủ dùng, trước khi tới đây hấn đã nghĩ vô số khả năng, các loại thuyết âm mưu. Tính cả trường hợp xấu nhất là khiêu vũ không đẹp khiến đế vương giận dữ, kéo ra ngoài chém... Dù sao, chuyện này ở trong lịch sử cũng từng xảy ra không ít.

Nhưng sau khi gặp được Ngọc Đế, hấn chợt phát hiện, mình quá coi thường sự độ lượng của Ngọc Đế, cũng quá coi thường sự độ lượng của tiên nhân rồi.

Đám tiên nhân này đều không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi, d

ù sao đi nữa thì cũng không chết được, còn có được mặt mũi, nuốt ít nguyên khí, uống chút rượu tiên, ăn tí trái cây... Kiểu nào cũng thấy đây là chuyện tốt. Hôm nay Vô Lượng Tổ Sư còn giúp họ tìm chỗ tốt...

Tần Thọ thực sự không nghĩ ra, Vô Lượng Tổ Sư này đang mưu tính cái gì....

Dưới sự ồn ào của mọi người, cuối cùng Ngọc Đế cũng phản ứng, đôi mắt khẽ mở ra dưới tầng ánh sáng vàng, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng mọi người cảm giác được ngay lập tức, Ngọc Đế đang chú ý tới bọn họ!

Vì vậy, tất cả mọi người yên tĩnh lại...

Tim của Tần Thọ cũng đập nhanh hơn, sống hay chết, tất cả đều dựa vào câu nói của Ngọc Đế, hắn không căng thẳng mới lạ.

Chỉ nghe Ngọc Đế bình tĩnh nói:

-Nếu chư vị tiên gia đều thấy đây mà một vũ điệu hay, vậy thì phải thưởng rồi, về phần ban thưởng cái gì...

Ngọc Đế chưa nói, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng.

Nhưng chỉ có một người ngoại lệ, đó là Thái Bạch Kim Tinh, một người rất đáng tin trong mắt Ngọc Đế, này giờ vẫn chưa nói lời nào!

Thái Bạch Kim Tinh tiến lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, thần đã đi lên mặt trăng, nguyên khí trên kia cạn kiệt, cây cỏ đơn điệu, thứ có thể ăn được chỉ có hoa quế thôi, Hằng Nga tiên tử và Thỏ Ngọc còn ở trong sơn động, cuộc sống gian nan. Thần cho rằng, bệ hạ nên ban thưởng cho Hằng Nga rời khỏi mặt trăng, tìm nơi khác ở.

Nghe nói như thế, Hằng Nga lập tức căng thẳng, Bách Hoa tiên tử bên cạnh nắm tay của nàng, ý bảo nàng không cần căng thẳng.

Tần Thộ muốn ôm chân Thái Bạch Kim Tinh hôn hai cái, đây quả thực đã nói tới mong muốn trong lòng hắn! Trong lòng điên cuồng hét lên:

“Đúng, đúng, đúng... Ngọc Đế hãy ban thưởng đi!”

Sau khi Ngọc Đế nghe xong, ánh mắt đảo qua Tần Thộ và Hằng Nga nói:

-Ban thưởng Nguyệt cung.

Lời này vừa nói ra, Tần Thộ nín thở nửa ngày vì kích động, thiếu chút nữa biến thành phun một ngụm máu... Trong lòng hét lớn: “Mẹ nó! Đầu của Ngọc Đế này bị cửa kẹp à? Thái Bạch Kim Tinh nói chuyện nơi ở, người lại trực tiếp ban cho một tòa cung! Tặng một cái chòi hóng mát trong hồ núi lửa, vậy thì có tác dụng gì? Trại ngọn không trị gốc!”

Hằng Nga cũng sửng sò, sau đó trong mắt lộ vẻ thất vọng, nếu có thể rời khỏi một nơi cô quạnh như mặt trăng, thì ai tình nguyện ngai người ở trên đó chứ?

Tần Thộ thấy sự thất vọng trong mắt Hằng Nga, trong lòng thấy đau đớn, đầu óc nóng lên, tiến lên phía trước nói:

-Ngọc Đế, mấu chốt là chỗ ở của chúng ta không có nguyên khí, nài ban một tòa cung để ở thì có tác dụng gì chứ.

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao... Tuy tiên tử chú ý sự tự do tự tại, nhưng trong một số trường hợp, mọi người vẫn hiểu rõ địa vị của mình. Người đứng đầu thiên địa ở trước mắt, nhất định phải tỏ ra cung kính...

Đương nhiên, Ngọc Hoàng Đại Đế trấn áp thiên hạ, đa số thần tiên nhìn thấy đều nơm nớp lo sợ, ai dám nhảy ra làm loạn như vậy? Ít nhất cũng phải làm có nghi thức, lễ độ mà thêm hai chữ khởi bẩm, và động tác phải là bước từng bước nhỏ tiến lên chứ.

Bởi vì rất nhiều người ở đây đều rất lười, nên mọi người thà đừng nói gì hơn là làm những hành động đó.

Mà Tàn Thọ thực lực yếu như vậy, ngay cả đánh rắn còn không dám, chớ nói chi là tiến lên nói chuyện.

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi lạnh giúp con thỏ này, chỉ có Tàn Thọ còn chưa biết chuyện gì... Hắn đến từ địa cầu có suy nghĩ thoáng hơn, rất nhiều quy củ đều không hiểu, đồng thời cũng không quá để ý tới những thứ này. Nếu đã nói ra miệng rồi cũng không thể thu hồi lại, dứt khoát trơ mắt nhìn và chờ thôi.

Hạo Thiên Khuyển trực tiếp tạo khoảng cách với Tàn Thọ, bày tỏ hắn ta không quen biết con thỏ điên này.

Nhưng Bát Tiên lại rất nghĩa khí, đứng ở phía sau Tàn Thọ, chỉ là trong tay họ đang cầm các công cụ để bắt thỏ, nhốt thỏ... Hiển nhiên đây không phải tới để giúp hắn rồi...

Nghe Tàn Thọ nói vậy, tất cả mọi người cho rằng ít nhất Ngọc Đế cũng sẽ tỏ chút khó chịu mới đúng.

Kết quả, giọng điệu của Ngọc Đế từ uy nghiêm chuyển thành có vài phần ung dung cùng thích thú cười nói:

-Ồ? Thỏ Ngọc, vậy người muốn gì?

Lời này vừa nói ra, người có mặt ở đây thiếu chút nữa rớt hết cầm xuống đất!

Mọi người ta nhìn người người nhìn ta, người nhéo ta, ta nhéo người, người đánh ta một cái, ta lại đá người một cái.

Đau quá!

Đây không phải nằm mơ!

Ánh mắt của mọi người nhìn con thỏ kia đã thay đổi, lần đầu tiên Ngọc Đế có đãi ngộ như vậy, còn với một con thỏ.

Tần Thọ cũng không ngờ Ngọc Đế lại dễ nói chuyện như vậy, suy nghĩ một chút, lập tức nói:

-Ta chỉ muốn chút nguyên khí, áo cơm không lo... thật sự chúng ta đã quá thảm rồi.

Ngọc Đế nói:

-Ừm, ý kiến rất đúng trọng tâm, thưởng Nguyệt cung.

Tần Thọ nghe vậy, lập tức ngây ra, cảm thấy đau đầu, cái tai giật nhẹ, sau khi xác định mình không nghe lầm, hỏi:

-Ngọc Đế, vừa mới thưởng rồi, chúng ta có thể xin ban thưởng cái khác không? Ví dụ như đồ ăn, nguyên khí, đan dược, công pháp gì đó.

Ngọc Đế nói:

-Ừ, thưởng Nguyệt cung.

Tần Thọ nghe vậy lập tức xù lông, mắng trong lòng: "Mẹ nó, Ngọc Đế này là cái máy lặp lại à!"

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trên ngọn núi nhỏ:

-Nếu là phần thưởng, thì chỉ thưởng một tòa Nguyệt cung cũng quá hẹp hòi rồi.

Chương 73: Tiểu Nha, Tiểu Nhị Lang

Chương 73: Tiểu Nha, Tiểu Nhị Lang

Tần Thộ vừa nghe, trong lòng chấn động, rốt cuộc đã có lão đại nới giúp cho hắn... nhưng có phải câu nói này có phần hơi cứng rắn rồi không? Đây là Ngọc Đế đó!

Kết quả Tần Thộ nhìn theo hướng mà giọng nói phát ra, phát hiện đó là Nhị Lang Thần, Dương Tiễn!

Tần Thộ liền hiểu ra, tâm cao khí ngạo như Dương Tiễn, chịu nói chuyện là đã không tệ rồi, khách sáo hả? Không có đâu!

Ngay lúc này, lại có người mở miệng:

-Bẩm Ngọc Đế, tiểu tiên cho là, nếu như đã thưởng, vật thì chuyện tốt đi đôi, mong được điều may mắn.

Đó là vị bạch y nam tử ngồi trên đài mây, trong hàng của Lục Ti! Người này, Tần Thộ không quen, nhưng giữa mi mắt người này một mảnh đạm nhiên, giống như là trên trời dưới đất, toàn bộ đều không quan trọng với hắn ta! Điều quan trọng hơn là, Tần Thộ phát hiện, người này tuy là ngồi cùng hàng với Lục Ti, nhưng lại không có ai dám ngồi gần hắn! Cho dù là đối mặt với Ngọc Đế, cũng không có chút gì lo sợ, đó là một loại kiêu ngạo bẩm sinh! Cũng gi

ổng như sự kiêu ngạo của Nhị Lang Thần! Nhưng hẳn ta với Nhị Lang Thần không giống nhau, Nhị Lang Thần là do ân oán cá nhân, cho nên nói chuyện cứng ngắc... Còn lời của hẳn ta, là mềm mại, nhưng lại không phải nịnh bợ, mà là trong nhu có cương.

A

Tần Thọ nhin không được âm thầm khen một tiếng:

-Sự giả vờ vô hình là trí mệnh nhất, đây tuyệt đối là một kẻ mạnh.

Hạo Thiên Khuyển che miệng, kích động nói:

-Mẹ ơi, thỏ con, bọn người trúng thưởng lớn rồi! Nhị gia không cần nói, người đã cứu ta, Nhị gia sẽ đỡ lời dùm người. Nhưng người có biết cái người đang nói chuyện là ai không?

Tần Thọ lắc lắc đầu theo bản năng...

Hà Tiên Cô thấp giọng nói:

-Đây là Khổng Tước Đại Minh Vương của Linh Sơn - Khổng Tuyên, trận đánh phong thần năm đó, uy chấn bát phương, hiện giờ đi vào cửa phật, thực lực còn càng mạnh hơn lúc trước. Luận về thực lực, về ngạo khí, đừng nói là đời này khó ai sánh bằng, ngay cả Ngọc Đế bây giờ cũng phải nể mặt của hẳn ta vài phần!

Tần Thọ vừa nghe, đột nhiên hiểu ra! Bọn họ đánh bại đánh bại, biểu diễn một khúc Khổng Tước vũ, là đã cho Khổng Tước mặt mũi! Khổng Tuyên là Khổng Tước Đại Minh Vương, một con Khổng Tước của Tiên Thiên Hỗn Độn Chung, có thể nói là Khổng Tước Vương, là con Khổng Tước đầu tiên trong thiên địa. Hằng Nga thật sự là giúp hẳn nở mày nở mặt, hẳn ta đương nhiên cũng phải hồi đáp lại một chút.

Chỉ là Tần Thọ không ngờ được là, sự hồi đáp của Khổng Tuyên l

ại lớn như vậy, trực tiếp đưa tới chuyện tốt đi đôi, đây là được phần thưởng gấp đôi sao!

Tần Thộ âm thầm lau lau mồ hôi sau ót, trong lòng nói: “Đừng có chọc giận Ngọc Đế nha, không thì đến lúc đó sẽ bị một chương ta n biết hết, chút xíu tốt cũng không có luôn đó...”

Ngay lúc Tần Thộ lau mồ hôi, Thái Bạch Kim Tinh ha ha cười một cái, lên trước nói:

-Bẩm Ngọc Đế, sau khi Hằng Nga tiên tử phi thăng, chưa hề đến Thiên Đình, không hiểu rõ lễ nghi trên Thiên Đình. Còn thổ Ngọc Nhi, từ nhỏ đã sinh sống trên Mặt Trăng, cũng không hiểu rõ lễ nghi trên Thiên Đình. Tiểu tiên cho là, nếu đã là ban thưởng, hiện vật đương nhiên là đã có, không ngại ban thưởng thêm cho những cái khác.

Giọng cười này của Thái Bạch Kim Tinh như mang theo sức quý n rũ, một loại cảm giác hiếm thấy xuất hiện trong lòng Tần Thộ, sau đó Tần Thộ phát hiện, hiện trường vì một câu nói của Nhị Lan g Thần mà trở nên căng thẳng lại được một tiếng cười ha ha này l àm cho không khí trở nên ôn hòa hơn.

Cuối cùng Tần Thộ cũng hiểu tại sao Thái Bạch Kim Tinh lại có thể trở thành người được trọng dụng trong mắt Ngọc Đế rồi, lão gi à này, khả năng giãn hòa thật sự là quá tuyệt...

Có điều Tần Thộ lại có một trăm hai mươi phần không thoải mái với đề nghị của Thái Bạch Kim Tinh, cái gì gọi là hiện vật là có rồi, thưởng cái khác thêm? chẳng lẽ thưởng chỉ bằng nói miệng thôi sao? Tần Thộ cho là, chẳng có cái gì thật sự đến tay cả.

Nhưng, vào lúc này Tần Thộ cũng biết, không thích hợp cho hắn lên tiếng, ngoan ngoãn nghe là được.

Lúc này, Ngọc Đế gật gật đầu, nhưng lại không nói chuyện.

Tây Vương Mẫu ngồi cạnh bên cười nói:

-Nếu đã như vậy, hay là thưởng cho Hằng Nga và thả con mỗi người một đặc quyền đi lại trong cung, mỗi ngày đến Thiên Đình học lễ nghi, đọc sách học chữ là được. Còn về Hằng Nga tiên tử, có thể đi theo Bách Hoa tiên tử cùng học lễ nghi trong cung đình.

Lời nói này vừa nói xong, trong đầu của Tàn Thộ như muốn nổ tung, hẳn không dễ dàng gì mới đi qua nhiệm vụ học hành, ba năm trung học cơ sở, ba năm trung học phổ thông, bốn năm đại học kinh khủng, bây giờ lại bị sắp xếp quay lại đọc sách học chữ? Đây đúng là mới vừa thoát khỏi địa ngục đã đi vào chảo dầu... So với giết chết hẳn còn tàn nhẫn hơn.

Nhưng mà, không đợi Tàn Thộ kháng nghị.

Thái Bạch Kim Tinh lại nói một câu:

-Tiểu tiên cảm thấy vậy thật hợp lý.

Tàn Thộ trong lòng thầm chửi: “Hợp lý cái đầu người!”

Tiếp theo, Ngọc Đế gật gật đầu:

-Chuẩn!

Một chữ nói ra, Tàn Thộ biết là, đã xác định rồi, không có cách nào phản kháng được nữa.

Tiếp theo thì nghe Ngọc Đế nói:

-Văn Khúc Tinh Quân có đây không?

Một thân văn nho tiên nhân, đứng dậy đáp lễ:

-Có thần, thần cần tuân pháp chỉ!

Ngọc Đế gật gật đầu, những lời dư thừa khác cũng không hề có, rồi rùng rợn dứt khoát.

-Thỏ con, sao mặt ngươi lại đen thế... cách một lớp lông cũng thấy đen. Ngươi... không vui? - Hạo Thiên Khuyến hỏi.

Tần Thọ:

-Hớ hớ...

-Đừng có hớ hớ, còn không mau tạ ơn?

Hà Tiên Cô vỗ đầu của Tần Thọ một cái.

Thế là, Hằng Nga hành lễ, con thỏ con trực tiếp bò trên đất...

-Thỏ con, ngươi bò dưới đất làm gì?

Hà Tiên Cô đỡ khóc đỡ cười hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ngươi thì hiểu cái gì? Đây gọi là cả người áp đất, so với quỳ còn là đại lễ lớn hơn... đây là ta đang tạ ân!

Hà Tiên Cô cạ lời... tại sao nàng lại cảm thấy con thỏ này không muốn quỳ xuống, nên mời bò như vậy? Với lại, nhìn cách hấn bò hình như không giống với lời hấn nói cho lắm.

-Lại chiêu này...

Thái Bạch Kim Tinh nhìn cảnh này, cũng vô cùng cạ lời, hấn nhớ không lầm thì lúc hấn tuyên chỉ, con thỏ chết tiệt này cũng dùng chiêu này. Lúc đó còn nghĩ thỏ con này bị dọa, bây giờ mới hiểu,

thì ra đây là một con thỏ lưu manh.

Nhưng mà Thái Bạch Kim Tinh rất có nghĩa khí không vạch trần hấn, chỉ gật đầu nói:

-Cả thân áp đất đúng là so với quỳ càng thể hiện sự tôn trọng hơn. Nhưng mà, thỏ con, tạ Ngọc Đế không cần dùng cả thân áp đất đâu, cục cung là được rồi.

Tần Thọ vừa nghe, đôi tai động động, đứng dậy hỏi:

-Hả? không cần quỳ?

Thái Bạch Kim Tinh cười nói:

-Chỉ có Hoàng Đế hạ giới mới yêu cầu những lễ nghi hư vô như thế, Ở Thiên Đình, không cần.

Tần Thọ vừa nghe, có cảm giác mình đã bị thiệt thòi lớn, sớm biết không cần quỳ, hấn còn bỏ để làm gì? Cúi một cái đầu, tiết kiệm biết bao sức lực...

Nhìn bộ dạng đang tính toán thua thiệt của Tần Thọ, chúng tiên đột nhiên vui vẻ.

-Con thỏ này, quả nhiên không thành tâm bò mà...

-Ha ha... Con thỏ này, đúng là kỳ cục!

-Mấy năm này, cũng là lần đầu tiên gặp phải loại này... gặp Ngọc Đế cũng không thành tâm quỳ gối.

-Cũng không biết Ngọc Đế có tức giận hay không, nếu như tức giận rồi, hôm nay chắc là sẽ có thêm một món đầu thỏ nướng rồi?

-Con thỏ này mập lắm, người xem cái mông của hấn, thật nạc khô

ng đó, ta muốn miếng thịt đó.

-Đôi tai nhìn cũng không tệ...

...

Tần Thọ nghe thấy những lời bàn tán này của đám tiên phá hoại thì giật mình một cái, trong lòng nói nếu như không biết đây là Thiên Đình, chỉ nghe thấy bọn họ nói nói chuyện, còn nghĩ là đã bị rơi vào động yêu quái rồi.

Chương 74: Hoàng ân vĩ đại

Chương 74: Hoàng ân vĩ đại

-Được rồi, con thả hoang dã, không hiểu quy tắc, sau này cứ đơn giản đi.

Ngay lúc này, Ngọc Đế lên tiếng, giọng nói chính trực ôn hòa, không nhìn ra được là đang vui hay là đang không vui, nhưng mọi người nghe vậy đều hiểu rõ. Ngọc Đế không hề giận con thả.

Ngược lại, trong lời nói lại có ý ban thưởng, sau này đơn giản đi? Đây không phải là nói, từ nay về sau con thả chết tiết này lên Thiên Đình không cần phải bó buộc quá nhiều quy tắc sao?

Ngay lập tức mọi người đỏ ngầu mắt nhìn Tần Thọ, bọn họ đến Thiên Đình nhiều năm như vậy, cũng không có được đãi ngộ này!

Ngay cả Thái Bạch Kim Tinh cũng không có.

Duy nhất một người, đại khái là vì trong lòng Ngọc Đế cảm thấy có lỗi với Dương Tiễn.

Suy nghĩ như vậy, trong lòng chúng tiên chợt lóe lên suy nghĩ, có khi, tám phần là con thỏ này lọt vào mắt xanh của Ngọc Đế rồi, sau này không biết chừng lại trở thành một Thái Bạch Kim Tinh.

Nghĩ đến đây, mọi người im lặng ghi nhớ, sau này không nên cho c phá con thỏ này, để tránh phiền phức không đáng có.

Tần Thọ vừa nghe, ngay lập tức vui vẻ, biết là ân huệ, trong lòng nghĩ cần phải nịnh nọt một chút, gọi hết tên họ đi! Thế là Tần Thọ lớn tiếng gọi nói:

-Tạ ơn Hạo Thiên Kim Khuyết... Kim... cái gì nhỉ... cái gì mà... hừm... ơ... Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế!

Chúng tiên vừa nghe, cảm thấy cạn lời, con thỏ chết tiệt này, tên đầy đủ của Ngọc Đế cũng không nhớ. Đã không nhớ lại còn nói t o... người lớn tiếng nói ra, không nhớ được người có thể hỏi mà! Con mẹ nhà người, phun ra một đống cái gì mà... cái gì nhỉ... hừm... ơ. Con mẹ nhà người lấp bắp qua mặt ai thế?

Nghe thấy cách gọi này, kim quang trước mặt Ngọc Đế cũng run r un lên, không biết là đang cười, hay là giận đến run người.

Nhưng Tây Vương Mẫu lại cười rộ lên:

-Con thỏ này thật thú vị, Văn Khúc Tinh, người phải cố dạy dỗ cho tốt, đừng làm lỡ tiền đồ của nó.

Văn Khúc Tinh nhìn con thỏ trước mặt, sớm đã không còn cảm giác ung dung khi nhận đệ tử nữa rồi, bây giờ hẳn cảm giác, giống như phân chuột sắp rơi vào trong nồi cháo! Quan trọng hơn, thứ ph

ân chuột này lại là do chính hấn mang về...

Nhưng Tây Vương Mẫu đã mở lời, hấn còn có thể nói được gì? Đứng dậy hành lễ:

-Cẩn tuân pháp chỉ.

Tây Vương Mẫu lại nói với Tần Thộ:

-Thỏ con, cố gắng học, ngày sau có thành tựu, tương lai sẽ rộng mở hơn.

Tần Thộ vừa nghe, vị phó chủ tịch Tây Vương Mẫu này cũng đã lên tiếng nói rồi, với lại bạn học chủ tịch cũng không hề có ý cự tuyệt, sau này ai có thể ngăn cản con đường phát tài của hấn nữa? Thế là, Tần Thộ khom người hành lễ:

-Tạ Tây...

-Đừng gọi hết tên họ nữa, mắt mặt lắm...

Hạo Thiên Khuyển đứng bên cạnh vội nhắc nhở.

Tần Thộ trợn mắt với hấn một cái, trong lòng âm thầm nói:

“Coi người nói kia, nói giống như ta biết tên họ đầy đủ của Tây Vương Mẫu vậy.”

Trong lòng suy nghĩ, nhưng miệng vẫn không ngừng, thỏ con nói:

-Tạ ơn Tây Vương Mẫu ân thưởng!

Đến giây phút này, chúng tiên mới ngỡ ngàng ngộ ra, con thỏ này sợ là không những lọt vào mắt xanh của Ngọc Đế... có thể cũng lọt luôn vào cả mắt xanh của Tây Vương Mẫu rồi... thật là lợi hại mà, con thỏ này sắp nổi danh rồi.

Sư đệ đầu trọc của Vô Lượng Sư Tổ, Vô Lượng Nhị Tổ thấy vậy, sờ sờ cái đầu trọc nói:

-Trời ơi... sư huynh, bây giờ ngay cả cha ta ngã, ta cũng không đỡ, chỉ đỡ người! Người đi nước cờ này thật tuyệt diệu, nếu dựa theo cách nghĩ của ta, bây giờ tám phần là đã đắc tội với con thỏ chết tiệt đó rồi. Sau này nếu con thỏ đó nổi đánh, có lẽ tiểu tông môn nhà chúng ta cũng không đủ để Thiên Đình đánh... Người bây giờ hay rồi, kết được một thiện duyên. Sư huynh, huynh thành thật nói với ta đi, huynh biết được chuyện gì đúng không?

Vô Lượng Sư Tổ cười ha ha nói:

-Sớm đã nói với đệ, cái gì cần hỏi thì hỏi, cái gì không cần hỏi thì đừng nên hỏi. Đợi khi nào sư huynh người không muốn làm nữa, người lên làm tông chủ, đi xem xem thứ đồ lão sư tổ để lại, tự nhiên sẽ hiểu được sư huynh đang làm gì.

Vô Lượng Nhị Tổ nghe vậy, lập tức ngó người ra hỏi:

-Vậy khi nào huynh không làm nữa? Đệ thấy hôm nay là một ngày tốt đó...

Vô Lượng Sư Tổ:

-...

Qua một lát sau, Vô Lượng Sư Tổ thản nhiên nói:

-Sư đệ, sau khi quay về đệ hãy đi trông giữ tổ phần đi, mười vạn năm sau hãy ra.

-Sư huynh, đệ cảm thấy mình nói sai rồi, còn có thể thu về kịp không?

Vô Lượng Nhị Tổ hỏi.

Vô Lượng Sư Tổ:

-Đệ đoán xem?

Vô Lượng Nhị Tổ:

-Mang theo bình rượu được không?

Vô Lượng Sư Tổ:

-Ừm...

Mặc kệ hai người Vô Lượng Tiên Tông đang tranh luận, Tàn Thộ bên này nhận được chuyện tốt, vui vẻ tạ ơn Ngọc Hoàng Đại Đế và Tây Vương Mẫu xong, kêu la nghênh đón Hằng Nga quay về.

Bách Hoa tiên tử dẫn theo Hằng Nga tiên tử bay lên đỉnh núi, mắt thấy càng đi càng gần, trái tim nhỏ của Tàn Thộ đập loạn nhịp, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy... ôm lấy móng vuốt nhỏ, vì kích động quá nên đôi mắt đã đỏ càng đỏ hơn. Tuy là mới chia xa không bao lâu, nhưng Tàn Thộ cảm giác một giây như một năm, chục năm chưa gặp vậy, nhớ lắm!

Kết quả không đợi Tàn Thộ tiến đến, chỉ thấy Hàn Tương Tử đột nhiên tiến lên phía trước, nói:

-Hằng Nga tiên tử, nghe đại danh đã lâu, tại hạ là một vị trong Thượng Động Bát Tiên, Hàn...

-Thứ háo sắc! Tàn Thộ nhìn một cái, ngay lập tức nóng lòng, cô em của nhà bọn họ làm sao dễ dàng bị người tán tỉnh được, thế là kêu lớn một tiếng, chèn ép những lời sau của Hàn Tương Tử.

Mặt Hàn Tương Tử đen xuống.

Đang tính nói gì đó...

Lã Động Tân liếc ngang rồi nói:

-Tiên Tử, tại hạ Lã...

-Lại thêm một tên háo sắc!

Tần Thọ lại hét lên, đồng thời xông lên, nhảy chân không, nhảy đến trong lòng Hằng Nga.

Hằng Nga mỉm cười một cái rồi ôm lấy Tần Thọ, ôm hắn ta ở trước ngực, vuốt vuốt đầu thỏ.

Tần Thọ thuận theo đưa đầu mình vào giữa hai ngọn núi.

Khoảnh khắc đó, vốn Hàn Tương Tử với Lã Động Tân còn muốn nói thêm gì đó, biểu hiện gì đó thì lập tức như bị sét đánh đứng ngay tại chỗ không cử động được, qua một lát sau, hai người nhìn nhau, cùng với con chó không có chút liêm sỉ kia đều đồng thanh nói:

-Cầm thú!

Kết quả là con thỏ chết tiệt đó ngẩng đầu lên, liền hỏi:

-Gọi ta làm gì? Có mắt nhìn một chút đi được không? Ở cùng mấy người toàn mây đen chướng khí, khó khăn lắm mới đi lên được núi lớn hít không khí trong lành, các người còn hét gọi ta... đến đi!

-Má!

Lần này không chỉ có bọn họ tới, toàn bộ Bát Tiên cũng đều đến, từng người từng người đưa ngón tay giữa ra với hắn.

Bách Hoa tiên tử bị một nhóm người làm trò chọc cho mím cười... Sau đó Lã Động Tân cầm một đóa hoa đưa tới, Hàn Tương Tử cũng vội vã theo sau, sau đó hai người đều dùng ánh mắt gà chó nhìn nhau...

Vốn là mọi người còn lạ lẫm, sau một trận náo nhiệt đã trở nên quen thuộc hơn nhiều.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Hằng Nga... Bách Hoa tiên tử với Bát Tiên đã rất thân thuộc.

Mọi người ngồi xuống, bên này còn đang tám chuyện, bên kia đã có mấy vị tiên nữ lên đài nhảy múa, hát ca... chỉ là có sự mở đầu của Bách Hoa tiên tử, và Hằng Nga, những bài nhảy tiếp theo trở nên kém đi chút đặc sắc.

Nhưng các vị tiên nhân không để ý đến mấy chuyện này lắm, giống như chỉ cần cho bọn họ một cái hoan hô, một lý do để uống rượu là được rồi, thế là tiếng hoan hô không ngừng vang lên, khung cảnh thật sống động, thật náo nhiệt.

Tần Thọ uống rồi uống, cảm giác có chút choáng váng, đầu óc quay cuồng, dư quang chuyển động đến một chỗ khác, đột nhiên chấn động!

Có người đang nhìn hẩn!

Chương 75: Ta quen người

Chương 75: Ta quen người!

Tần Thọ thuận theo tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy giữa đám đệ tử Phật Môn có một hòa thượng đội cái mũ rách tả tơi, một chân gác ở trên bàn, một tay gặm đùi gà, một tay thì phe phẩy cái quạt nát bươm, cười híp mắt nhìn hắn.

Thấy Tần Thọ nhìn về phía mình, hắn lập tức dời mắt, hoặc là nhìn lên trời, hoặc là nhìn xuống đất, hoặc là nhìn bên cạnh... Tóm lại là không một lần nào dám đối mắt với Tần Thọ.

Có vấn đề! Muốn làm cái gì? Người này tuyệt đối có vấn đề! Ừm... Ánh mắt này sao lại trông quen mắt thế nhỉ, lại gần xem thử xem sao.

Tần Thọ lảo lảo bả bả leo xuống dưới bàn, loạng choạng chạy qua.

Hòa thượng kia phát hiện con thỏ nhỏ chạy lại đây, có chút bối rối, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, cười híp mắt nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ leo lên vân đài của hòa thượng, ngồi trên bàn, bắt chéo chân, ôm tay, híp mắt nhìn chằm chằm đối phương, hỏi:

-Có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?

-Gặp nhau? Sao có thể chứ? Đây là lần đầu tiên bản tăng nhìn thấy một con thỏ như ngươi đó. - Đối phương nhếch môi cười, bình tĩnh gặm đùi gà.

Tần Thọ nhìn thấy cái đùi gà vàng óng ánh kia, theo bản năng khiết mũi, đang muốn chắt vẩn...

Trong mắt hòa thượng kia chợt lóe lên tinh quang, cười nói:

-Có muốn gặm đùi gà không?

Tần Thọ liếm liếm mép, hắn cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình chưa được ăn thịt. Con sâu tham lam lấp nảo cộng thêm con sâu rượu quấy nhiễu, hắn liền không quản được miệng mình, cũng quên luôn vấn đề đang định hỏi, mê mẩn mò mẫm thịt gà trong đĩa, xé một cái đùi xuống nhét vào miệng, nói:

-Cảm ơn nha.

Hòa thượng sững sốt, hắn chỉ khách sáo vậy thôi, cũng chưa nói sẽ để cho con thỏ này ăn mà. Thế nhưng nhóc con này không hề khách khí, tự mình ra tay... Mười vạn cái con mẹ nó cuối cùng biến thành còn một câu, gượng gạo nói:

-Ặc...

Sau đó liền nhìn thấy con thỏ béo này há cái miệng nhỏ nhắn ra càng ngày càng to, cho đến khi đủ rộng thì nhét đùi gà vào miệng, vừa định rút xương ra thì con thỏ đột nhiên dừng một chút, nói thềm một câu:

-Không thể lãng phí!

Kết quả là, nhóc con này trực tiếp nhai hết luôn...

Xem đến đây, hòa thượng nhìn xương gà trên bàn của mình, vô cùng xấu hổ. Sau đó hắn yên lặng bỏ hết xương gà xuống trước mặt con thỏ, tỏ ý nói:

-Ăn được thì ăn nhiều một chút.

Con thỏ cúi đầu, vừa thấy thì nổi giận ngay lập tức, tên kia coi hắn như chó sao! Vì thế con thỏ một tay cầm cả đĩa thịt gà còn lại nhét vào miệng.

Hòa thượng vừa trông thấy, nhanh chóng đoạt lại, kết quả phản ứng chậm, cướp lại được có mảnh sứ của một nửa cái đĩa. Lại nhìn con thỏ kia, quai hàm bạnh ra thành hình cái đĩa... Sau đó miệng hơi động dậy, âm thanh răng rắc không dứt bên tai, cuối cùng ăn hết tất cả...

-Phì!

Con thỏ phun ra một mảnh sứ của cái đĩa, hỏi:

-Chờ cho người một chút, ăn không?

-Đột...

Hòa thượng không nhịn được chửi thề một tiếng.

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này, hí mắt nói:

-Không đúng, biểu cảm này của người này chắc chắn là ta đã gặp ở đâu rồi! Rất! Rất! Quen! Người tên là gì?

Hòa thượng đảo mắt nói:

-Người có thể gọi ta là Tế Diên, chỉ là người trong đây đều thích gọi ta là Tu Duyên hơn, nghe ra thì đúng là nhỏ nhắn hơn. Người gọi ta là gì cũng được...

-Ngu Ngốc!

Tần Thọ quyết đoán nói.

Tế Diên vừa nghe thì phát cáu:

-Cái con thỏ này, sao người lại mắng người?

Tần Thọ giang tay nói:

-Ta đâu có mắng người, là người nói, ta gọi người là gì cũng được. Thế nên ta gọi người là Ngu Ngốc thôi...Ngu Ngốc, người không đồng ý sao? Nếu như không đồng ý, vậy chúng ta đổi sang cái khác... Ngu Xuân, Ngu Si, Ngu Đần? Người chọn đi, chọn một trong ba...

Tế Diên đen mặt, sờ sờ mấy thứ bên cạnh, như thể là muốn tìm thứ gì đó để đập con thỏ, nhưng khi nhìn lại hai cái răng cửa to đùng trong miệng của con thỏ chết tiệt này, bất đắc dĩ buông tay nói:

-Con thỏ kia, rốt cuộc người muốn làm gì?

Tần Thọ bò lên, cẩn thận quan sát Tế Diên:

-Mặc kệ là cái gì, ta nhìn người rất quen mắt.

Tế Diên nói:

-Nhìn quen mắt là chuyện bình thường, bản tăng xuống được trần gian, lên được Thiên Đình, là người nổi danh trong Linh Sơn! Dưới hạ giới, không phải khoác lác chữ tượng thờ của bản tăng chỗ nào cũng có! Cho dù trước kia người chưa từng thấy qua bản tăng thật, nhưng hẳn là đã thấy các loại tranh chân dung của ta.

-Không thể nào! Ta ở trên mặt trăng thì sao nhìn thấy tranh được, cũng chưa từng nhìn thấy tượng thờ nào cả! Ngu Ngốc, người thật thật khai báo đi, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đúng không?

- Tần Thọ nói.

Tế Diên chớp chớp mắt đáp:

-Có thể kiếp trước chúng ta đã gặp nhau, hay còn gọi là nhân duyên từ kiếp trước, cho nên kiếp này chúng ta mới có duyên gặp lại, vì vậy người mới thấy ta quen mắt.

Tần Thọ nghe thế, thật sự cảm thấy có chút đạo lý, kiếp trước khi hắn ở Địa Cầu, có đôi khi cũng thấy vài người lạ nào đó trông rất quen.

Tế Diên thấy Tần Thọ tin rồi, nhanh chóng nói:

-Thỏ con, đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, thế giới lớn như vậy, kỳ diệu như vậy, có rất nhiều chuyện, người không nghĩ ra được đâu.

Vừa nói chuyện, Tế Diên vừa nhấc chân gác lên bàn, lười biếng dựa ra sau, một chút hình tượng của bậc La Hán cũng không có.

Trông thấy Tế Diên trước mặt, từ đôi giày rách dưới chân, quần rách, áo cũng rách... cái quạt rách, cái mũ rách, bên hông còn đeo một cái hồ lô đựng rượu tàn tạ...

Tần Thọ đột nhiên nhớ ra, thật đúng là hắn có biết cái thứ này, vô thức hét lên:

-Áo cũng rách, giày cũng rách, quần áo trên người ta cũng rách... người cười ta, hắn cười ta, cả Phật Tổ cũng đang cười ta...

Đậu má, hắn là Tế Công!

Đầu óc Tần Thọ tỉnh táo lên không ít, trong lòng kích động kêu lên, đồng thời cũng thật sự kêu lên:

-Ta biết ngươi là ai rồi!

Lời này vừa nói ra, Tế Diên hoảng sợ, nhũn cả chân, làm rơi cái quạt, hỏi:

-Ta là ai?

Tần Thọ đã sớm biết, thần thoại chỉ là thần thoại, đó đều đã được

tô vẽ cho đẹp, nhân vật được hoàn thiện bằng câu văn. Thần tiên c
hân chính, ít nhiều đều có chút chênh lệch...

Cho nên, Tần Thộ không vội nhận người, mà là theo bản năng đá
nh giá lại một lượt... Sau đó cười tươi tỏ vẻ nắm chắc thắng lợi, v
õ đui kêu lên.

-Ta biết ngươi! Ta biết ngươi là ai rồi!

Tế Diên nhanh tay bịt miệng Tần Thộ lại, nói:

-Thỏ con, có chuyện chúng ta bình tĩnh nói, văn minh một chút, đ
ừng kêu to như vậy, rất đáng xấu hổ.

-Hi hi, không có cách nào, ta rất kích động, chuyện tốt mà ngươi l
àm ta đều biết hết, không nhịn nổi!

Tần Thộ thấy bộ dạng thô tục của Tế Diên, cũng học theo làm điệ
u bộ thô tục.

Kết quả Tần Thộ thô tục một, Tế Diên còn thô tục mười, gian xảo
cười hề hề nói:

-Thỏ con, chuyện này không cần phải nói đâu...

-Như vậy sao được? Phải nói chứ! Ở đây nhiều khách quý như vậ
y, rất thích hợp để nói!

Tần Thộ say sưa nói, hẳn thực sự cảm thấy việc Tế Công làm là v
iệc tốt... Làm nhiều việc tốt như vậy, khoác lác một tí cũng là đư
ơng nhiên.

Tế Công lại càng chột dạ, nói:

-Thỏ con, ngươi cứ nói thẳng đi, phải làm sao ngươi mới có thể n
gậm miệng không nói chuyện này nữa!

Tần Thọ sững sốt, tại sao làm việc tốt mà cũng không cho nói chuyện? Hắn nhìn Tế Công, lại ngẩng đầu nhìn đám người đại hòa thượng toàn thịt cùng với Ngọc Đế, Tây Vương Mẫu, sờ sờ cằm, bấm bấm mấy ngón tay bé xíu, tính đi tính về cũng không biết Tế Công đang nghĩ cái gì. Nhưng ai thèm quản hắn nghĩ gì chứ, đã có điều kiện để ngậm miệng, không kiếm bạc không được, vì vậy Tần Thọ nói:

-Ta muốn pháp bảo, rất nhiều pháp bảo, càng nhiều càng tốt.

Chương 76: Hắc Ma Thần Hạp

Chương 76: Hắc Ma Thần Hạp

Tế Diên nghe xong thì chấp tay nói:

-Vậy thì người đã tìm nhầm người rồi, bần tăng nổi tiếng nghèo hèn, chính là cái loại kẻ trộm cắp nghèo ấy...

Tần Thọ nghi ngờ nhìn Tế Diên, hỏi:

-Thật?

Tế Diên đáp:

-Thật! Đúng là như vậy! Nếu ta mà nói láo, ta không mang họ Tế!

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Người đừng tưởng ta không biết, người họ Lý!

Cái mặt mo của Té Diên đỏ bừng hết cả lên, lập tức ho khan một cái, nói:

-Ta thật sự không có đồ dư thừa gì để cho người cả.

-Ta không tin, ta tự mình kiểm tra.

Tần Thọ nói xong liền nhảy lên người Té Diên lục soát một lượt, sau khi lục soát hết một lượt thì quả thật không có gì, nhưng khi Tần Thọ sờ đến túi quần... hấn sững sờ. Quần áo của mấy người tời xưa, đặc biệt là quần, về cơ bản là không có túi. Cho nên, số người mặc quần có túi ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay...

Mà Tần Thọ lại vừa vặn gặp được một người mặc quần có túi, h ơn nữa không phải là túi bình thường, mà là túi pháp bảo!

Trong lòng Tần Thọ rung động, hấn nhìn vào bên trong, quả nhiên bên trong có hai cái lỗ hổng, hấn duỗi cái móng vuốt thò vào bên trong túi móc móc...

-Người làm cái gì vậy? Trêu chọc con trai nhà lành?

Té Diên vội vàng túm chặt lấy đũng quần, vươn tay ngăn chặn cái móng vuốt thò kia, kích động hét lên.

Tần Thọ nhếch môi, không nói gì cả, đưa tay móc tiếp, móng vuốt từ bên trong thò ra, có hai cái lỗ, không hơn không kém! Một cái thông đến trứng lông, một cái thông ra bên ngoài...

Tần Thọ suy nghĩ về phản ứng kì lạ của Té Diên, dựa vào tiền sử ăn thịt chó của người này, hai mắt hấn liền sáng lên như đèn pha ô tô, nhưng hấn không nói cái gì, hấn thu móng vuốt lại, quay trở lại mặt bàn, ngồi xếp bằng và mỉm cười với Té Diên:

-Tế Diên, ta nói cho người một bí mật.

-Bí mật gì? Tế Diên hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ta không chỉ có răng tốt, mà giọng cũng rất tốt, người có tin chỉ cần ta hét lên một cái, tất cả mọi người ở đây đều sẽ biết người là đạo tặc...

-Câm miệng! - Tế Diên lập tức bịt mồm Tần Thọ lại.

Tần Thọ dứt khoát duỗi hai bàn tay ra, hai bàn tay xoa xoa với nhau... Lúc trước Tần Thọ bị dọa sợ gần chết, cứ tưởng sẽ bị bắt hãm chung với thịt chó. Cuối cùng cũng tìm được khổ chủ, nếu Tần Thọ không hổ chết hấn ta, hấn không mang họ tần!

-Ta thật sự không có gì cho người. - Tế Diên ủ rũ.

Tần thọ đẩy tay Tế Diên ra rồi nói:

-Thôi, ta đi về đây, người cứ từ từ suy nghĩ, đợi đến khi ta xuống đài mây rồi mà người vẫn chưa nghĩ xong thì ta sẽ không trở lại nữa. Ai da, ta còn chưa đi cảm ơn Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân, ta đi trước đây...

-Người đứng lại!

Tế Diên vừa nghe xong thì lập tức lo lắng. Hấn biết tính tình của cái tên Dương Tiễn kia, nếu để hấn ta biết hấn suốt ngày có ý định với Hạo Thiên Khuyển, cái tên Dương Tiễn kia chắc chắn sẽ đánh lên Linh Sơn để tìm hấn tính sổ! Cái tên kia chính là một thùng thuốc nổ không thể chọc vào. Có sức mạnh dọa người thì cũng thôi đi, lại còn được Ngọc Đế chống lưng, ai dám cứng đối cứng với hấn ta?

-Nghĩ kỹ rồi?

Tần Thọ quay đầu, nhếch môi một cái rồi hỏi.

Tế Diên hừ hừ hai cái, lấy một chiếc hộp nhỏ cỡ ngón tay từ trong ngực ra, đặt chiếc hộp vào trong lòng bàn tay, nói:

-Ranh con, xem như người lợi hại, đợi ta tìm xem có cái gì cho người không.

Tế Diên vừa nói vừa mở cái hộp nhỏ trên tay ra, hần chưa kịp chọn gì thì đã có một cái móng vuốt thò thò qua!

Tế Diên vội vàng lấy tay nắm chặt lấy cái hộp, hét lên:

-Ranh con, người muốn làm cái gì?

Tần Thọ chỉ vào cái hộp kia, nói:

-Ta không muốn thứ gì khác. Chiếc hộp của người rất tinh xảo, rất hợp với khí chất của ta, hay là người đưa cái hộp cho ta đi.

-Cái gì?

Tế Diên nghe xong suýt nữa nhảy dựng lên, xách cái tai thỏ của Tần Thọ lên nói:

-Đừng có mơ!

Tần Thọ há miệng kêu to:

-Ta biết rồi...

-Cho người! - Tế Diên vô cùng chán nản đồng ý.

Tần Thọ dứt khoát ngậm miệng lại, cười ha ha nhìn cái hộp trong tay Tế Điền. Tần Thọ không biết cái hộp kia là bảo bối gì, dù sao, bây giờ thứ hắn thiếu nhất, muốn nhất, chính là một bảo bối có thể chứa đồ. Nếu không, chả lẽ về sau cứ mỗi lần có đồ tốt là hắn lại nhét hết vào miệng ăn sao? Trong tương lai, hắn không thể lúc nào cũng công đồ dùng hàng ngày trên lưng được... Vì vậy, hắn nhất định phải có một bảo bối có thể chứa đồ.

Qua phản ứng của Tế Điền, hắn có thể chắc chắn đến tám phần là cái hộp này không phải đồ vật bình thường.

Tế Điền khế cắn môi, vẻ mặt đau đớn lấy hết đồ vật trong cái hộp ra bỏ sang một cái túi khác, sau đó dùng tay lau qua cái hộp một lượt mới nhét nó cho Tần Thọ:

-Nhớ kỹ những gì người đã nói, chuyện kia tuyệt đối không được phép nói ra! Ta đã lau sạch dấu ấn trên Hắc Ma Thần Hạp này rồi, người đưa tinh thần lực của mình vào trong cái hộp này là có thể nhận chủ. Sau khi nhận chủ, nó sẽ mở đóng theo ý của người, trong cái hộp này có càn khôn, không gian rất lớn. Nhưng mà không gian có thể đựng được đồ lại không lớn lắm. Thỏ con, nếu bây giờ người đổi ý, ta có thể dùng thứ khác đổi với người.

Tần Thọ nhanh chóng lắc đầu từ chối, Tế Điền càng thêm đau lòng, đã nói rõ là đồ tốt rồi, không có lý do gì mà lại không cần đồ tốt cả?

Tần Thọ không nói hai lời đưa tay cầm lấy cái hộp, nói:

-Người yên tâm, ta nhất định sẽ không nói ra, ta là người miệng lưỡi rất kín đáo.

-Hừ! Có quỷ mới tin người! - Tế Điền mắng.

Tần Thọ không thèm để ý đến Tế Điền nữa, chăm chú quan sát kỹ cái hộp ở trong tay, đây là một cái hộp màu đen, hình như là thi

éc đen, nhìn bề ngoài giống một cái rương sắt lớn với một số họa tiết quý thần được khắc họa trên thân hộp, nhìn có vẻ thần bí, bên trên có một cái lỗ, không biết để cắm cái gì.

Tần Thọ không quan tâm, hấn làm theo lời Tế Diên rót tinh thần l ực vào trong cái hộp, sau mười năm phút, Tần Thọ cảm giác như l à mình đang ngồi ở trong hầm băng, cả người không khỏi run c ằm cập! Đồng thời, trong đầu hấn vang lên tiếng ma quỷ gào kh óc, hấn hoa hết cả mắt, cảm giác như đang ở trong một thế giới to àn là màu đen!

Bầu trời toàn là mây đen cuộn cuộn, không nhìn thấy ánh mặt trời đâu, mặt đất đỏ như máu, không biết là dung nham hay là máu, đ âu đâu cũng toàn là xương cốt, không phân biệt được đó là xương cốt của giống loài gì... Dưới chân hấn là một ngọn núi màu đen n hư một chiếc ngai vua.

Tần Thọ đứng bên trên ngọn núi, cả người lạnh run, càng lúc càng lạnh!

Đúng lúc này...

-A di đà phật, thả con. Còn không mau tỉnh lại!

Một câu a di đà phật đột ngột vang lên, giọng điệu trang nghiêm, một cỗ phật khí mênh mông xé mở mây đen chảy vào người Tần Thọ.

Cuối cùng Tần Thọ cũng cảm nhận được một chút nhiệt độ, hấn g iật mình một cái, thế giới trước mắt biến mất, hấn lại trở về giữa Thiên Đình.

-Vừa rồi...

Tần Thọ đang định hỏi.

Tế Diên lắc đầu nói:

-Ta biết người muốn hỏi cái gì, đó chính là cảnh tượng bên trong Hắc Ma Thần Hạp.

Tần Thộ nghe xong thì giật mình nói:

-Trời đất, bên trong cái hộp này là một thế giới sao?

Tế Diên nói:

-Không biết, tuy rằng nhìn nó rất lớn, nhưng nơi có thể di chuyển chỉ quanh ngọn núi giống cái ngai vàng đó thôi, khi đến khu vực kết giới sẽ có một tầng kết giới vô hình ngăn cản, không bước ra được. Cũng không biết mấy thứ bên ngoài là thật hay giả. Theo bần tăng thì phần lớn là giả.

Chương 77: Rượu thịt đi qua ruột

Chương 77: Rượu thịt đi qua ruột

Lúc này Tần Thộ mới nhẹ nhàng thở ra.

Tế Diên cười khà khà nói:

-Con thỏ kia, thời gian ta sở hữu cái hộp này chưa được lâu, có rất nhiều bí mật ta cũng không nắm rõ. Có khả năng bên trong thật sự chứa đựng điều ma quỷ thần bí đó... Khà khà, nếu bây giờ người hỏi hận, ta vẫn có thể lấy món bảo bối khác đổi với người.

Tế Diên càng nói càng dọa người, Tần Thộ biết, cái hộp này nhất định là một món bảo vật giá trị, tuyệt đối không đổi.

Tế Diên lại lằng nhằng gây khó dễ thêm một lúc, thấy con thỏ này quyết tâm không chịu đổi nữa, mới đành phải từ bỏ.

Tần Thộ lập tức dùng dây Điều Long buộc chiếc Hắc Ma Thần Hạp vào cùng với tám lệnh bài đen tuyền rồi đeo lên cổ.

Đúng lúc này, Tế Diên đột nhiên nhướng đôi lông mày lên hỏi:

-Con thỏ, tám lệnh bài trên cổ người kia từ đâu ra vậy?

Tần Thộ thuận miệng nói:

-Nhật được.

-Nhật được ở đâu? - Tế Diên lại hỏi.

Tần Thộ trả lời:

Nhật được trên mặt đất.

Tế Diên:

-...

Tế Diên không chịu từ bỏ ý định hỏi tiếp:

-Con thỏ kia, người nói thật cho ta biết, rốt cuộc là nhật được ở đâu.

Tần Thộ cũng không trả lời, mà hỏi lại:

-Vậy người nói cho ta biết đây là vật gì đã.

Tế Diên nói:

-Ta chỉ có thể nói cho người biết rằng, đồ vật này vô cùng lâu đời... Người không có chuyện gì thì tốt nhất đừng đeo lên cổ, nếu không sẽ rất dễ thu hút bọn yêu ma quỷ quái.

Có phản ứng khi nhìn thấy tám lệnh bài, Tế Diên không phải người đầu tiên, mà còn một người nữa là Xích Cước Đại Tiên.

Lúc đó Tàn Thộ đã cảm thấy tám lệnh bài này có vấn đề rồi, bây giờ lại nghe Tế Diên nói như vậy, trong lòng lại càng thấy chắc chắn có vấn đề.

Nhưng mà tám lệnh bài là Ngô Cương đưa cho hắn, Tàn Thộ nắm lấy, Ngô Cương chắc sẽ không tới mức hãm hại hắn, cho nên trước nay vẫn không cất đi. Tuy nhiên nghĩ kỹ lại, hình như Ngô Cương cũng chưa từng bảo hắn phải đeo ra bên ngoài rêu rao khắp nơi, mà chỉ bảo hắn là khi nào gặp chuyện thì lấy ra thử xem...

Vừa nghĩ tới, Tàn Thộ lập tức nhét tám lệnh bài vào trong chiếc hộp nhỏ.

Thu dọn sắp xếp xong mọi thứ, Tàn Thộ cũng hài lòng mỹ mãn, chuyển đi tới Thiên Đình lần này cũng có thể nói là kiếm được khá nhiều, tuy nhiên Tàn Thộ vẫn có chút tò mò hỏi:

-Tế Diên, sao người lại nhìn chăm chăm tên kia vậy. Tham lam cũng không đến mức tìm đường chết như người...

Lời nói này, Tế Diên nghe liền hiểu rõ, người ngoài không hiểu được.

Tế Diên kiêu ngạo ngẩng mặt nói:

-Chuyện bản tăng làm không cần phải giải thích cho người.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn Tế Diên, cười hề hề:

-Hình như miệng ta hơi lỏng lẻo...

Tế Diên lập tức trả lời:

-Thèm ăn đã được chưa?

-Thèm ăn thì người cũng không cần thiết phải giết Hạo Thiên Khuyển chứ?

Tần Thọ nói tiếp:

-Dù sao thì con chó ấy cũng gần giống như người rồi...

Tế Diên trợn ngược hai mắt, nói:

-Ai bảo người là ta giết hấn?

Thôi thì cả hai người đều cùng rõ ràng thẳng thắn nói ra.

-Vậy người không giết hấn, sao người ăn được? - Tần Thọ hỏi.

Tế Diên nói:

-Bàn tăng chính là cao tăng cao quý, là Hàng Long La Hán trên núi Linh Sơn, sao có thể tùy ý sát sinh?

-Ta nhổ vào! Người lại không tùy ý sát sinh? Làm phiền người mỗi khi nói ra câu này, nôn hết xương gà trong miệng ra đi. - Tần Thọ nói một cách khinh bỉ.

Tế Diên lập tức móc cục xương ra, ném lên trên mặt bàn, quan tâm hỏi:

Người ăn không?

-Cút! Ta là thỏ, không phải chó! - Tần Thộ tức giận.

Tế Diên vỗ vỗ đầu thỏ nói:

-Nguôi giận đi... Chúng ta nói chuyện nghiêm túc. Ta nói cho người biết, con thỏ kia, bàn tặng ăn con gà này không phải là ăn không.

Tần Thộ cười ha hả nói:

-Vậy à? Có phải ăn xong rồi còn trả lại tiền không?

Tế Diên không hiểu Tần Thộ nói có ý gì, gật gù đắc ý trả lời:

-Bàn tặng ăn con gà, còn phải trả tiền? Đây là lý lẽ gì?

Khi đang nói, Tế Diên còn lấy ra một đĩa thịt gà đặt lên trên bàn.

Tần Thộ gật đầu ừ ừ, cười ha ha nói:

-Được rồi, không phải nói gì nữa, ăn đi!

Tế Diên gật gật đầu, cầm lấy một miếng thịt gà, sau đó liền ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào con thỏ, khuôn mặt con thỏ kia đầy vẻ đê tiện, hắn nhìn sao cũng thấy có vấn đề, cuối cùng vừa nghĩ rồi, nghiêm mặt nói:

-Sau này đừng nói chữ 'đi' nữa!

-Ừ, ăn ... - Tần Thộ gật đầu.

-Mẹ kiếp, không ăn nữa! Người ghê quá đi!

Tế Diên vút miếng thịt gà vào trong đĩa.

Kết quả con thỏ đáng chết kia, lập tức nhét cả đĩa thịt vào trong miệng... Tốc độ cực kỳ nhanh, Tể Điền không kịp phản ứng! Sau khi nhận ra, lập tức mắng chửi:

-Đồ con thỏ đáng chết nhà ngươi, ngươi cố tình đúng không?

Tần Thọ chìa tay ra nói:

-Ngươi không ăn, ta giúp ngươi ăn cho đỡ lãng phí. Nói chuyện nghiêm túc, ngươi nói ngươi không sát sinh, vậy thịt gà này từ đâu ra? Ồ, ta nhớ ra rồi, ngươi không phải có một câu cửa miệng sao? Phật tử nằm trong tim, rượu thịt đi qua ruột, ngươi còn nói ngươi không sát sinh? Ta còn nghi ngờ, ngươi làm kiểm tra chứng chỉ như nào mà vào được núi Sơn Linh... Không phải là mua đấy chứ?

-Nói lung tung gì vậy. Ai mua chứng chỉ gì?

Tể Điền liếc mắt nhìn Tần Thọ một cái, sau liền ngửa cổ, khinh bỉ nhìn Tần Thọ nói:

-Ngươi con thỏ con này, nghe chuyện cũng chỉ nghe một nửa, lại còn lời ra dọa, cũng không sợ mất mặt sao?

Tần Thọ không hiểu ý Tể Điền.

Tể Điền nói:

-Lúc ấy bản tăng nói là, rượu thịt đi qua ruột, Phật tử nằm trong tim, người đời nếu học ta, giống như vào ma đạo. Ta không hề nói rằng ai cũng được làm như thế...

Tần Thọ bĩu môi nói:

-Ngươi như vậy còn không phải là điển hình cho việc gái làng chơi lập miếu thờ trình tiết sao? Không cho người khác làm còn ngu

oi thì có thể?

Tế Diên giơ tay là một cái vung mạnh lên đầu của Tần Thộ:

-Bần tăng làm vậy, đó là vì có lý do.

-Lý do gì? Bụng đói?

Tần Thộ dê tiện hỏi.

Tế Diên đen sầm mặt nhìn con thỏ đáng chết, nén nhin cả nửa ngày nói:

-Rồi sẽ có ngày ta khâu cái mồm ngươi lại!

-Không được rồi, cái mồm ta lại bị lỏng rồi...

Tần Thộ ngây ngô nói.

Tế Diên nhanh chóng đáp:

-Coi như ta sợ ngươi rồi, nói chuyện nghiêm túc! Lý do ta ăn thịt l
à như này...

Nói xong, Tế Diên vừa há mồm, chỉ nghe thấy tiếng kêu cục cục vang lên, sau đó một con gà mái nhảy ra từ mồm hắn, bay lên trên mặt bàn, đi lại lộp cộp lộp cộp.

Tần Thộ lập tức tròn tròn mắt:

-Ngươi đây là biến ra con gà sống!

Tế Diên lắc đầu nói:

-Cái miệng này của bần tăng ăn một con chết, phun ra hai con sống! Miệng liên tục luân hồi... Cho nên, ăn như này, không phải ăn,

mà là độ!

-Ăn một con, phun hai con? Người bán buôn gà... Ồ... Ta biết rồi, người không phải La Hán!

Tần Thộ vỗ tay một cái kêu lên.

Tế Diên khó hiểu hỏi:

-Không phải La Hán thì là gì?

Tần Thộ cười tít mắt, gian xảo nhìn Tế Diên, dùng một ánh mắt đàng ông đều hiểu, từ tốn trả lời:

-Một con, hai con gà... Hì hì, người không phải là trùm tú bà đấy chứ?

-Ta đập chết người con thỏ đáng chết này!

Tế Diên lập tức cởi giày, đập đế giày vào thẳng mặt Tần Thộ.

Tần Thộ thuận đà bắt lấy liền nhét vào mồm...

Tế Diên nhìn thấy, hét lên một tiếng:

-Nhỏ ra!

Đồng thời lôi ra, rút cuốc lúc lôi được ra ngoài, chiếc giày rơm chỉ còn lại chút rơm

...

-Con thỏ đáng chết nhà người, mồm người không thể có chút nhân từ nào sao?

Tế Diên đau lòng nhìn mấy cọng rơm trong tay, thở hắt hắt nói.

Tần Thộ tự tin không hề e sợ, lúc đầu tên này cũng dọa hấn sợ gần chết, nguy hiểm nhất là, nếu không phải vào thời điểm quan trọng Tần Thộ phản bội quay sang giúp Hạo Thiên Khuyển, có lẽ sẽ không thể vào được trong hội trường rồi. Quan trọng nhất chính là, không cẩn thận còn phải mang tiếng xấu. Nghĩ đến dáng vẻ khí phách của Nhị Lang Thần, có lẽ trốn ở trên mặt trăng cũng sẽ bị đả phạt bắt được, nướng lên ăn.

Càng nghĩ, lại càng tức bụng... Không xử Tể Diện thì xử ai?

Chương 78: Cực phẩm mà

Chương 78: Cực phẩm mà!

Tần Thộ ợ một cái, sờ sờ bụng nói:

-Không có mùi, còn có thật nhiều nguyên khí.

Vẻ mặt của Tể Diện đen sì...

Tần Thộ nhướn mày một cái, bĩ ổi hỏi:

-Tức giận nữa hả?

Tể Diện hừ một tiếng không trả lời.

Tần Thộ nói:

-Có gì mà phải tức giận? Nói ra để cho ta vui vẻ với...

Tế Diên theo bản năng sờ sờ chân, lúc này mới nhớ ra, vừa mới cởi giày ra đã mất... cắn răng nghiêng lợi nói:

-Sao ngươi lại có thể vô sỉ đến như vậy?

Tần Thộ buông tay ra nói:

-Ta là người vô liêm sỉ? Ngươi nói sẽ nôn ra hai con gà, ngươi xem, đến bây giờ vẫn chỉ có một con đây. Ngươi nói lão, ngươi mới là đồ vô liêm sỉ...

-Ta...

Tế Diên tức giận đến mức lỗ mũi cũng sắp méo đi rồi, nhưng mà vẫn há to miệng, lại thêm một con gà nữa nhảy ra. Lần này là một con gà trống to, gà trống to vừa nhả ra lập tức tỏ vẻ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngẩng đầu lên, gáy ó o, giang cánh ra, rất là có mấy phần ý tứ khinh thường tất cả.

Tế Diên lầm bầm nói:

-Con thỏ chết tiệt, bây giờ ta nhìn con gà này, cũng thấy nhìn thuận mắt hơn so với ngươi!

Tần Thộ ôm cánh tay, cực kỳ đồng ý nói:

-Ta tin tưởng là con gà mái kia cũng nghĩ như vậy.

Tế Diên: "..."

-Nhìn con gà này một chút xem, cái tinh thần này, không phải là tốt hơn ngươi rất nhiều sao? Ưỡn ngực ngẩng đầu, đúng là phong thái của người đứng đầu!

Kết quả vừa mới dứt lời, con gà trống lớn đột nhiên cưỡi lên trên lưng gà mái, sau đó vỗ cánh bắt đầu làm chuyện cảnh báo trẻ em dưới mười tám tuổi không được nhìn.

Trên mặt Tần Thộ hiện lên vẻ kinh ngạc, kêu lên:

-Này này này... chú ý ảnh hưởng! y... Ôi chao, vật hợp theo loài gì... đây chính là thứ đồ chơi mà người thấy vừa mắt sao? Thật đúng là cực phẩm mà!

Vừa nói chuyện, Tần Thộ vừa che mắt, nghiêng đầu đi, giống như cảm thấy xấu hổ khi nhìn cảnh này.

Con thỏ chết tiệt này kêu lên một tiếng, thu hút không ít ánh mắt nhìn về phía bên này...

Mặt già của Tế Diên đỏ lên, vội vàng lấy cái túi kia, nhét hai con gà vào, đồng thời, cũng hận không thể nhét nốt cả mình vào, thật là à mất mặt!

-Người muốn chui vào không? Ta có thể giúp một tay, chỉ cần một món pháp bảo là được.

Đúng lúc này, một con thỏ dê tiện đến gần hỏi thăm.

Tế Diên:

-...

-Quên đi, nhìn khuôn mặt vô liêm sỉ đỏ bừng kia của người cũng biết, người vẫn còn có thể gánh được. - Tần Thộ bày ra dáng vẻ ta hiểu rõ người, lắc lắc đầu nói.

Tế Diên bắt đầu lục túi, tìm đao...

Tần Thộ thấy Tế Diên sắp bạo phát rồi, vội vàng nói:

-Chúng ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà, chẳng lẽ ngươi muốn ta nói... Hừ hừ. Ngươi hiểu mà.

Tế Diên vừa nghe nhắc đến Hạo Thiên Khuyển, lập tức héo rũ, tức giận nhìn chằm chằm Tần Thọ, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Ngươi biết cái gì?

Sau đó Tế Diên truyền âm nói:

-Hạo Thiên Khuyển không giống vậy, hắn cũng tu luyện Bát Cửu Huyền Công, nên có một cơ thể rất mạnh, tràn đầy nguyên khí, đầy đủ thơm ngon, béo ngậy... Khụ... Lạc đề rồi. Tóm lại, hắn tu luyện Bát Cửu Huyền Công, nhưng mà do thể chất của bản thân, nên cũng không có tu luyện tới trình độ quá cao hay thâm hậu. Cho nên, Dương Tiễn tìm cho hắn một bộ công pháp, tên là Bát Phương Quy Nguyên, sau khi tu luyện Bát Phương Quy Nguyên, có thể ngưng tụ nguyên khí bốn phương tám hướng trên khắp trời đất để dung nhập vào cơ thể! Cứ như vậy...

Tần Thọ theo bản năng lau nước miếng nói:

-Nguyên khí càng thêm tràn đầy, lại càng đầy đủ thơm ngon...

-Đúng vậy...

Tế Diên cũng lau nước miếng theo, sau đó đột nhiên phục hồi tinh thần lại, kêu lên:

-Đúng vậy cái rắm! Đừng có ngắt lời ta! Mới vừa nãy đang nói đến đâu rồi? Đúng rồi, là sau khi Bát Phương Quy Nguyên dung nhập vào trong cơ thể, cơ thể sẽ có được năng lực khôi phục cực mạnh! Cho dù con chó kia vẫn không thể tu luyện tới cực hạn như cũ, nhưng mà chém một chân của hắn, trong nháy mắt là sẽ lại có một cái nữa mọc ra... Hơn nữa đối với hắn mà nói, hoàn toàn không

có bất kỳ sự ảnh hưởng gì! Nhiều nhất, cũng chỉ là phải về nhà tu luyện nhiều thêm hai ngày mà thôi.

Tần Thọ nghe xong, lập tức hiểu được ý của Tế Diên, người này định bắt Hạo Thiên Khuyển làm thịt chó để kiếm tiền, không có một siêu thị thịt chó tự phục vụ nào cả! Đồng thời cũng hiểu được vì sao lúc đầu người này lại liều mạng sống chết muốn giành lấy con chó, cũng sẵn sàng thực hiện lời hứa cho hắn một cái chân chó, cảm giác Hạo Thiên Khuyển cũng không thể chia ra được nhiều lắm, chỉ có chân chó là nhiều...

Nhưng mà Tần Thọ buồn bực nói:

-Đã như vậy, tại sao người không chặt lấy một cái chân, rồi nhanh chân bỏ chạy?

Tế Diên thở dài nói:

-Vào lần đầu tiên, bản tăng đúng là thật sự muốn làm như vậy, thì ế chút nữa đã thành công. Không biết làm sao lúc ấy Dương Tiễn lại gần đó, nên thất bại... Sau lần trộm chó kia, Dương Tiễn cũng cẩn thận hơn. Hắn đã đi xin một món pháp bảo hộ thể cho Hạo Thiên Khuyển, một khi pháp bảo kia bị kích hoạt, sẽ mạnh mẽ có định Hạo Thiên Khuyển ở tại chỗ, hơn nữa còn hấp thu năng lượng của trời đất để tạo thành kết giới thật dày bảo vệ an toàn cho nó, đồng thời phát ra báo động, thông báo vị trí cho chủ nhân của pháp bảo. Ta không thể lấy được thứ đồ chơi kia trong một thời gian ngắn...

-Cho nên người đã bắt ta?

Nghi vấn trong lòng của Tần Thọ, giờ phút này rốt cuộc cũng đã được giải đáp, Tế Diên dẫn theo hắn, chính là muốn mượn răng cưa hắn để cắn mở kết giới, bắt chó hàm thịt!

Tế Diên gật đầu nói:

-Đúng vậy, vốn là muốn mời người cùng nhau ăn thịt chó, kết quả... Ài... Người nói một chút xem, lúc đầu người không cần rách quần của ta, ta dẫn người đi tìm nơi có núi có sông tươi đẹp, hầm một nồi thịt thơm lừng, uống mấy vò rượu ngon, có bao nhiêu tự do tự tại chứ...

Tần Thộ ha ha cười khan một tiếng, không có trả lời. Theo quan điểm của Tần Thộ, thứ gì cũng không tốt bằng việc ngắm nhìn Hàn g Nga!

-Bây giờ, có thể nói là Dương Tiễn hoàn toàn có lòng phòng bị, nếu muốn ra tay, lại càng thêm khó khăn...

Tế Diên có chút chán nản nói.

Tần Thộ có thể nói gì? Nếu là lúc trước, hắn không ngại giúp đỡ một chút...

Nhưng mà bây giờ, quan hệ giữa Tần Thộ và Hạo Thiên Khuyển cũng không tệ lắm, cho nên, hay là thôi đi.

Điều nên biết cũng đã biết rồi, khoát khoát tay, tạm biệt với Tế Diên.

Tế Diên ước gì tên ôn thần này đi nhanh lên, phát tay một cái, ý bảo hắn rút nhanh lên. Ai cũng không nhìn thấy, sau khi con thỏ rời đi, Tế Diên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẫm nói lẩm bẫm một câu:

-Con thỏ ranh này chơi tâm cơ với bản tăng. Hừ, cái rương bị vỡ c uối cùng cũng được đưa đi, nhẹ nhõm hẳn...

Tần Thộ cũng không biết Tế Diên nói thầm cái gì, sau khi trở về vị trí chỗ ngồi của Bát Tiên, uống rượu ăn hoa quả, nghe Bát Tiên nói chuyện phiếm về đủ loại chuyện thần kỳ ở dưới hạ giới, nghe

cực kỳ say mê. Đồng thời cũng có nhiều nhận thức hơn đối với thế giới này.

Cái thế giới này đã phá vỡ nhận thức truyền thống của Tần Thộ đối với thế giới thần tiên, theo lời nói của Bát Tiên, trên đếm ba mươi ba tầng trời, dưới đếm ba mươi ba tầng đất, thật ra thì đều là dựa vào Tiên Giới, mà Tiên Giới lại rất rộng lớn, không nói vô tận, nhưng mà thực lực không có đạt tới được trình độ Đại La Kim Tiên gì đó mà muốn chạy một lần từ đông sang tây, cũng phải mất thời gian mấy ngàn năm đến trăm ngàn năm. Nếu như ngay cả thần tiên cũng không phải, trên căn bản là có chạy đến chết cũng không thể đi ra khỏi được một đại lục...

Rất nhiều người cả đời cũng không thể đi ra khỏi một ngọn núi được, không phải là do bọn họ đi chậm, mà là bởi vì ngọn núi quá lớn...

Chính vì lớn như vậy, cho nên thần tiên giấu vô số châu báu của Tiên Giới, tự nhiên kỳ ngộ cũng là vô số, mà những thứ đồ này lại mang đến một thế giới rộng lớn vô cùng đặc sắc...

Tần Thộ ngửa đầu nhìn trời, trong lòng thầm nhủ: "Mẹ kiếp, xem ra muốn phát tài, còn phải đi lên đất của Tiên Giới, tùy tiện ăn..."

-Lão đại Lã Động Tân, cho hỏi một vấn đề, rốt cuộc thực lực của ta bây giờ như thế nào?

Trong lúc Tần Thộ nói chuyện, móng vuốt ở sâu trong lớp đệm thịt bóp bóp lớp thịt mỡ dưới cơ bắp.

Chương 79: Không đúng

Chương 79: Không đúng!

Lã Động Tân liếc mắt nhìn Tần Thộ nói:

-Con thỏ, cơ thể của ngươi có chút kỳ lạ, nói về cơ thể, một số tiên nhân cũng không thể sánh bằng ngươi, nhưng mà nói về cái khác, ngươi ngay cả một tiểu tiên cũng không bằng. Nếu tính theo tu vi, ngươi chỉ là một con yêu tinh nho nhỏ, nói về lực chiến đấu, ngươi có thể đánh những tiên nhân không có bản lãnh gì kia đến mức phải kêu cha gọi mẹ...

-Cho nên là?

Tần Thộ hỏi.

Lã Động Tân nói:

-Cho nên, ngươi chính là một con quái vật...

Tần Thộ:

-Con mẹ nó...

Hạo Thiên Khuyển vỗ vỗ vai Tần Thộ nói:

-Nói thật, sống nhiều năm như vậy, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy con thỏ cổ quái như ngươi. Không phải là ngươi muốn tu luyện công pháp hay sao? Một lát nữa ta truyền cho ngươi một bộ là được, ngươi tu luyện thử một chút, chỉ là trên mặt trăng kia của các ngươi, haiz... Công pháp gì cũng không dùng được.

Tần Thộ vừa nghĩ tới mặt trăng khô kiệt nguyên khí kia, thở dài nói:

-Haiz, có chút ít còn hơn không đi. Cũng may ta có thể thường xuyên đến Thiên Đình, cũng có thể hít thở một chút.

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Nào có dễ dàng như vậy, tu luyện một bộ công pháp, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, nhắm mắt lại một cái là đã trôi qua thật nhiều năm. Bằng không, vì sao có người nói một ngày trên núi bằng ngàn năm trên đời? Người thật sự cho là có công pháp gì là có thể cướp đoạt trời đất sao? Đây đều là sự dày công tu luyện, dựa vào thời gian người ở trên Thiên Đình cũng chỉ có thể ở lại một thời gian ngắn để học, hoàn toàn không có cách nào để tu luyện.

Lam Thái Hòa cười nói:

-Đúng vậy, hoặc là không tu luyện, hoặc là một khi đã tu luyện thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh mà không ý thức được. Nghìn tám trăm năm hoàn toàn không phải chuyện lạ gì. Thường có người không ông đủ tuổi thọ, bết quan tu luyện, kết quả không thể đột phá bình cảnh tuổi thọ, nên đã thăng thiên trong lúc tu luyện, để lại pháp bảo, công pháp, đan dược, giúp đỡ không công cho hậu nhân hưởng. Tu hành, chính là chạy đua với thời gian...

Tần Thọ ngạc nhiên, hắn vẫn cho là tu luyện giống như là võ hiệp, tiên hiệp trong tiểu thuyết vậy, buổi tối dành thời gian tu luyện một chút, ban ngày thì hóa trang thành hai mặt để sống... Kết quả, lại cần lâu như vậy! Khó trách thần tiên từng người từng người một đều sống lâu như thế, tình cảm không tồn tại được lâu cũng mất dần...

Tần Thọ không nhịn được hỏi:

-Vậy phải làm thế nào để tăng tuổi thọ?

Hàn Tương Tử nói:

-Có rất nhiều cách, sử dụng thiên tài địa bảo, mỗi lần tu luyện đột phá một tầng công pháp, tuổi thọ cũng sẽ tăng lên theo, cụ thể tăng lên bao nhiêu, thì phải nhìn giống loài. Nói một cách tương đối, căn bản của loài người rất kém cỏi, nếu như một triệu năm không thể thành tiên, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Cho dù có thành tiên, nếu mà không thể bước vào hàng ngũ Kim Tiên vẫn đạo trường sinh, thì sớm muộn gì cũng phải chết.

Đương nhiên, thành tiên rồi, cũng sẽ có nhiều phương pháp để tăng tuổi thọ hơn, ví dụ như quả bàn đào, nhân sâm gì đó...

Tần Thọ nghe thế, yên lặng mặc niệm mấy phút cho người của thế giới này, cả một đời sống thật mệt mỏi... Nhưng mà trong nháy mắt vừa nghĩ tới những khó khăn mà con người trên Địa Cầu phải chịu đựng, tổng cộng tuổi thọ cũng chỉ có trên dưới trăm năm, lại phải dùng mấy chục năm cố gắng mua một căn nhà, sau đó dùng số tuổi thọ còn lại để trả nợ khoản tiền vay dùng để mua nhà, hẳn là ai đột nhiên cảm thấy, người của thế giới này vẫn còn rất hạnh phúc...

Nghĩ đến người trên Địa Cầu, hẳn lại nghĩ tới chính bản thân, hình như, nếu hẳn thật sự bế quan, có lẽ mấy ngày sẽ lập tức bị chết đói...

Nghĩ đến đây, Tần Thọ nhất thời cảm thấy không có hứng thú đối với chuyện tu luyện, lập tức hỏi:

-Tu luyện không phải là hấp thu nguyên khí sao? Ta không thể ăn sao?

Hà Tiên Cô cười nói:

-Ai nói cho người biết tu luyện chính là đơn thuần hấp thu nguyên khí? Mặc dù hấp thu nguyên khí quan trọng nhưng cũng không ph

ải là gốc rễ của việc tu luyện. Có thể giác ngộ thiên đạo, lĩnh hội phép tắc của thiên địa, mới chính là mục đích của tu hành. Tất cả bản lĩnh cao cường, đều không thể không phụ thuộc vào thiên đạo mà vận hành, hiểu rõ thiên đạo, cũng lập tức có thể tự học được rất nhiều bản lĩnh cao cường. Tu hành, chính là ngộ đạo, ngộ đạo thì mới có thể sống lâu. Nguyên khí, cũng chỉ là thứ cơ bản để phát huy bản lĩnh cao cường mà thôi.

Lã Động Tân cầm bầu rượu lên nói:

-Nguyên khí chính là rượu, còn cơ thể chính là cái bình này, bình càng lớn thì có thể đựng được càng nhiều rượu, nhưng mà vì sao nghiêng bình thì rượu lại tràn ra... Đây chính là điều muốn nói! Nếu người không hiểu, cho dù bầu rượu có lớn hơn nữa, bên trong có nhiều rượu hơn nữa, người cũng không rót ra hay uống hết được. Nói sâu hơn nữa thì không ngộ được đạo, người thậm chí cũng không thể uống được rượu...

Tần Thọ có chút hiểu ra, ở cái thế giới này, đạo lý mới chỉ là căn bản, cũng là tầng chót dưới cùng của phép tắc. Giống như khi bắt đầu học toán, trước tiên phải học những công thức cơ bản cơ bản nhất, như một cộng một bằng hai. Với những cơ sở này, người mới có thể làm các bài toán khác, học các công thức phức tạp hơn và giải các bài toán cao cấp hơn.

Bách Hoa tiên tử bổ sung:

-Tu hành công pháp, chính là mở rộng vật chứa, gia tăng trữ lượng, đồng thời dung hợp trạng thái tinh thần của mình vào trạng thái ngộ đạo. Nguyên khí có thể bổ sung thể lực cơ thể đã tiêu hao, cho phép ngồi lâu mà không phải vận động nhiều, giúp cơ thể càng thêm mạnh mẽ để có thể chống đỡ thời gian ngồi thiền lâu hơn, từ đó giúp người có thể đi sâu hơn, kéo dài trạng thái tiến vào ngộ đạo. Ta có biết một vị thần tiên, hàng năm đều trong trạng thái ngộ đạo, trên căn bản là đều không tỉnh.

Tần Thọ nghe vậy líu lười không nói nên lời, hỏi:

-Công pháp tốt và công pháp dởm có gì khác nhau?

-Chúng khác nhau rất nhiều, công pháp tốt có thể hấp thu nguyên khí một cách nhanh chóng, tăng nhanh tốc độ cường hóa cơ thể, quan trọng nhất là, công pháp càng tốt càng có thể bắt chước theo cách vận hành của thiên đạo, giúp cho người có thể dễ dàng tiến vào trạng thái ngộ đạo, mức độ tiến vào thiên đạo lại càng sâu hơn... Tóm lại, công pháp tốt có chỗ tốt vô tận, chỉ là loại công pháp này, đã ít lại càng ít. - Lã Động Tân thở dài nói.

-Thì ra là như vậy. - Tần Thọ khẽ gật đầu, coi như là có thêm một tầng nhận thức đối với thế giới này.

Nhưng mà nói chuyện đến nói chuyện đi, Tần Thọ phát hiện, chuyện này hình như không có quan hệ gì với hắn, hắn hoàn toàn không có thời gian ngộ đạo! Hơn nữa, vật chứa là hắn này, trời sinh đã gặp rắc rối hơi lớn...

Mấy người đang trò chuyện bên này, bên kia vang lên một tiếng Phật hiệu, sau đó chúng Phật Đà dưới sự hướng dẫn của Phật Tổ Như Lai, cùng vang lên tiếng tụng kinh, từng tia sáng Phật giáo chiếu xuống cả một vùng đất, cũng không biết độ hóa được bao nhiêu oan hồn...

Sau khi tiếng tụng kinh dừng lại, cũng có nghĩa là cuộc hội họp long trọng này đã kết thúc.

Không có người lãnh đạo nói những lời tổng kết dài miên man, sau khi Quan Tư Lễ lên tiếng kết thúc, tất cả chúng tiên vội vàng đứng dậy, hành lễ với Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu, sau đó đều tự mình giải tán.

Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu lần lượt rời khỏi cung long phượng, những vị thần tiên khác cũng lần lượt mở từng cánh cửa ánh sáng

rồi bước vào rồi đi.

Bát Tiên, Bách Hoa tiên tử cũng đứng dậy nói lời tạm biệt.

Mất thấy mọi người đã đi xa, Tàn Thọ và Hằng Nga liếc nhìn nhau một cái, Tàn Thọ phát hiện, mọi người đều đi hết rồi, ở đây còn nhiều đồ như vậy, phải thu dọn hết sao... Nếu để bộ bàn ghế này ở đây thì tiếc lắm.

Trong lúc hắn đang nghĩ xem nên bắt đầu ra tay lúc nào, thì có hai người đi tới.

Một người là Quan Tư Lễ, người còn lại là Văn Khúc Tinh nho nhã.

Trong tay Quan Tư Lễ kéo một tòa Cung Trăng, giao cho Hằng Nga nói:

-Tiên tử, đây là Cung Trăng lần trước của Ngọc Đế, xin hãy cất đi.

-Không đúng nha!

Không đợi Hằng Nga cảm tạ, Tàn Thọ đã lên tiếng trước.

Quan Tư Lễ nhướng mày, hỏi:

-Hả? Không đúng chỗ nào?

Tàn Thọ chỉ vào Cung Trăng nói:

-Ngọc Hoàng Đại Đế nói là cho ba tòa, người làm sao lại chỉ cho ta một tòa? Chẳng lẽ là ăn tiền boả?

Chương 80: Đừng lãng phí

Chương 80: Đừng lãng phí

Quan Tư Lễ lập tức chết lặng tại chỗ, cẩn thận nhớ lại một chút, lần đầu nói:

-Ngọc Đế nói là một toà.

Tần Thộ ha ha nói:

-Ta biết ngay các người hay chơi xấu, cho nên ta đã dùng Ảnh Ấn Thạch làm bản sao, các người tự xem đi!

Tần Thộ mở Ảnh Ấn Thạch ra, bên trong là đoạn hắc cùng Ngọc Đế tranh cãi, Ngọc Đế nói ba lần liên tiếp:

-Thưởng một toà Nguyệt Cung.

Tần Thộ buông một tay nói:

-Người xem... Ngọc Đế tự nói, thưởng ba tòa.

Quan Tư Lễ thấy vậy, mặt đen lại, chẳng lẽ tên này không biết cái gì gọi là cường điệu sao?

Văn Khúc Tinh cũng im lặng, hắc ngày càng cảm thấy, hình như con thỏ này đi Văn Uyển là một sai lầm.

Tần Thộ nói:

-Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, huống chi là lời Ngọc Đế nói, Nguyệt Cung này chúng ta sẽ nhận trước, chốc nữa người hỏi lại Ngọc Đế rốt cuộc là mấy tòa. Ừm, nếu như ta không nhận được ba tòa, lần sau gặp được Ngọc Đế ta nhất định ở trước mặt người hỏi một chút.

Tần Thọ bày ra tư thế khẳng định mình nhất định sẽ cáo trạng.

Trên trán Quan Tư Lễ đều là mồ hôi lạnh. Nếu là người bình thường nói như vậy thì chắc chắn hắn sẽ mặc kệ. Nhưng mà ở trước mặt con thỏ này lại không giống. Bữa tiệc lần này, có thể nói con thỏ này đã lấy hết danh tiếng!

Trên có Ngọc Đế, Tây Vương Mẫu coi trọng, dưới có Linh Sơn đệ nhất chiến thần Khổng Tuyên, Thiên Đình đệ nhất chiến tướng siêu cấp phú nhị đại Dương Tiễn làm chỗ dựa!

Quan trọng nhất chính là, con thỏ này không hề biết một chút gì gọi là xấu hổ. Mọi người đều đã biết đến hắn, hắn nói làm vậy, khẳng định làm được.

Hơn nữa, lúc đó Ngọc Đế xác thực nói ba lượt, ai có thể cam đoan không phải Ngọc Đế nói thưởng ba tòa? Vì một chút việc lông gà vò tỏi mà chạy đến hỏi Ngọc Đế? Đoán chừng Ngọc Đế sẽ trực tiếp đập bay hắn! Nguyệt Cung? Đừng nói đối với Ngọc Đế, cho dù là tiên nhân bình thường, nó cũng không phải là một việc lớn. Chỉ có điều Ngọc Đế ban thưởng, vậy nên không chỉ là một chỗ ở mà còn đại biểu cho hắn danh chính ngôn thuận trở thành thần tiên, đại biểu cho thể diện, đại biểu cho Thiên Đình, đại biểu cho việc Thiên Đình tán thành, đại biểu cho đủ loại... Ý nghĩa thực tế càng lớn.

Cho nên vật này, bình thường sẽ không ai thèm muốn...

Đáng tiếc, gặp được một việc kì lạ như vậy, Quan Tư Lễ thật sự cảm thấy đau đầu...

Nghĩ tới nghĩ lui, Quan Tư Lễ nói:

-Tiểu thần sẽ hỏi thử, một ngày sau sẽ cho các ngài một câu trả lời chắc chắn.

Tần Thọ nói:

Đi đi, đi đi... Người cũng thấy đấy, chúng ta nhiều người như vậy, một tòa Nguyệt Cung thật sự không đủ dùng.

Quan Tư Lễ nói thêm một câu:

-Nguyệt Cung này là pháp bảo, mở ra cũng phải một ngàn mẫu... Các người chỉ có hai người.

Tần Thọ tròn mắt nhìn Quan Tư Lễ một cái rồi nói:

-Ai nói cho người biết Nguyệt Cung là dùng để ở?

-Vậy... - Quan Tư Lễ khó hiểu.

Tần Thọ cảm thán nói:

-Nó là dùng để ăn.

Quan Tư Lễ, Văn Khúc Tinh lập tức bó tay rồi. Ăn phòng ở, con t hỏ chết tiệt này đúng thật là... Thỏ thiên cổ đệ nhất hiếm thấy!

Quan Tư Lễ rời đi, vừa đi một bên nói thêm:

-Ài, hai tòa Nguyệt Cung đấy... Ngọc Đế khẳng định là không th ể báo, lại phải xuất tiền túi của ta, hừ hừ... lát nữa phải ăn một c o n thỏ hấp cách thủy mới được...

Quan Tư Lễ vừa đi, Hằng Nga với Văn Khúc Tinh chào hỏi:

-Tinh quân, còn có việc gì?

Văn Khúc Tinh rất muốn nói không có việc gì, chỉ đi ngang qua... Nhưng mà hẳn thật sự có việc đây!

Văn Khúc Tinh trầm ngâm một chút, khuôn mặt nghiêm túc, hẳn quyết định, mặc kệ con thỏ kia là cái quái gì, hẳn phải dạy bảo nó một cách tử tế, không nói đến trưởng thành thành tài, tối thiểu phải đúng quy củ! Nếu không, hẳn ở trước mặt Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu cùng với chúng tiên, đỡ không nổi người kia!

Bởi vì cái gọi là nghiêm sư xuất cao đồ, cho nên hẳn chuẩn bị từ hôm nay trở đi, sẽ trở thành nghiêm sư mặt lạnh, công chính nghiêm minh.

Văn Khúc Tinh nghiêm mặt nói:

-Tiên tử, bốn tiên là tới nhắc nhở Tàn Thọ, giờ Mão buổi sáng ngày mai đến Thư Sơn Văn Uyển báo cáo, không được đến muộn, nếu không là bị phạt đánh gậy.

Tàn Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, yên lặng nhớ kỹ những lời này, còn lặp lại ba lượt nói:

-Lão sư ta nhớ kỹ rồi, giờ mẹo, Thư Sơn Văn Uyển, muộn là phạt đánh gậy, đúng không?

Văn Khúc Tinh nghe vậy, khẽ gật đầu, đối với việc con thỏ này chăm chú lặp lại ba lượt lời của mình, cảm thấy hết sức hài lòng. Hẳn đột nhiên cảm giác được con thỏ này tựa hồ cũng không phải kém cỏi như vậy, ít nhất thời điểm gặp hẳn, rất trung thực, rất cung kính...

-Lão sư, ta nhớ kỹ rồi! Người yên tâm đi!

Tần Thọ kêu lên.

Văn Khúc Tinh lấy ra một khối ngọc bội giao cho Tần Thọ nói:

-Đây là lệnh bài của Văn Uyển, cầm lấy lệnh bài là có thể qua Nam Thiên Môn. Tiến vào Thiên Đình sẽ có địa đồ chỉ dẫn phương hướng cho người, nhớ kỹ, Thiên Đình ở chính giữa, không nên đi loạn, không lại gây tai họa cho ta.

Tần Thọ lại lặp lại ba lượt.

-Ngọc Nhi, vì sao em luôn thích lặp lại ba lượt thế?

Hằng Nga có chút tò mò mà hỏi.

Tần Thọ nghiêm chỉnh nói:

-Chuyện quan trọng, nói ba lượt, nhớ cho rõ chứ sao.

Văn Khúc Tinh nghe vậy, hài lòng cười cười, trong lòng tự nhủ, quả nhiên, theo con thỏ cười đùa tí tưng sẽ vô dụng, phải nghiêm túc mới có thể trấn áp được hắn! Ha ha...

-Tốt rồi, việc nên nói đã nói xong, hai vị, bốn tiên cáo từ.

Nói xong, Văn Khúc Tinh rời đi.

Tần Thọ cùng Hằng Nga hành lễ tiễn hân...

Sau khi Văn Khúc Tinh rời đi, hai người nhìn nhau, sau đó cùng lộ ra bộ dáng tươi cười. Tuy rằng chúng tiên ở đây rất náo nhiệt, nhưng không biết đã bao nhiêu năm hình thành thói quen thế giới chỉ có hai người, chợt phát hiện, đây chính là loại yêu thích chỉ có hai người mới có thể cảm giác được thế giới của nhau.

Hằng Nga xoay người muốn ôm Tần Thọ.

Tần Thọ vội vã lắc đầu nói:

-Lúc khác, nơi đây nhiều đồ vật gia dụng như vậy, giữ lại tránh lãng phí, ta đi đóng gói mang về...

Hằng Nga nghe xong, lập tức gõ vào đầu Tần Thọ, khiển trách:

-Em cái con thỏ này, không được làm ầu. Đi thôi, cùng ta về nhà!

Nói xong, Hằng Nga mặc kệ Tần Thọ nói gì, trực tiếp bắt lấy hắn.

Thế nhưng hắn liệu chết tránh né, đem bốn phía chén đĩa, bầu rượu tất cả đều lấy đi. Tần Thọ biết rõ, những hũ rượu này đều là tiểu bảo bối, bên trong có rất nhiều rượu, những thần tiên kia chắc uống không hết. Mà chén đĩa cùng bầu rượu khác nhau lắm, chỉ có đi đều bên trong rất nhiều hoa quả mà thôi...Tần Thọ không trông cậy vào toàn bộ số hoa quả còn lại, có điều chỉ cần có còn dư lại, chính là lấy!

Dù sao vẫn khác với việc phải ăn hoa quả trên cung trăng...

Cho nên, Tần Thọ mặc kệ Hằng Nga ở phía sau đuổi theo, một đường vợ vét tạo thành một ngọn núi mới bị Hằng Nga bắt được, xách tai thỏ, vẻ mặt không cam lòng bị mang đi...

Tần Thọ dựa vào trong ngực Hằng Nga, vui thích nhắm mắt lại, vẫn là nằm giường nhà mình an tâm hơn...

Trên thực tế cũng đúng là như thế, từ lúc đến Thiên Đình đến lúc kết thúc, Tần Thọ sợ Hằng Nga lo lắng mới tính toán hoàn toàn bỏ xuống.

Ngay khi Tần Thọ rời đi, Quan Tư Lễ mang theo mấy cung nữ đi đến, một lúc sau, dãy núi chính giữa vang lên một tiếng tức giận gào thét:

-Con thỏ chết tiệt! Chén đĩa, bầu rượu của chúng ta đâu? Toàn bộ mất hết rồi... Toàn bộ mất hết rồi!

-Ngọc Nhi, hình như ta vừa nghe được có người vừa gọi tên em.

Trên đường đi ra khỏi Thiên Đình, Hằng Nga nghi ngờ quay đầu lại nhìn nhìn.

Tần Thộ híp mắt nói:

-Chắc là nghe nhầm đấy. Cho dù có, đoán chừng cũng là không nỡ bỏ ta, ày... người đẹp, phong cách, nhân duyên tốt, chỉ chút này là không tốt.

Chương 81: Con thỏ dẫn gái bay

Chương 81: Con thỏ dẫn gái bay!

Hằng Nga trực tiếp trợn mắt với hắn, nhéo nhéo má của Tần Thộ nói:

-Da mặt của em thật dày!

Tần Thộ:

-Hê hê...

Khi ra khỏi Nam Thiên Môn, người canh cổng vẫn là Ma Lễ Thộ,

chỉ là cái tên này đứng ở chỗ đó, động cũng không động đây lấy một cái. Hai mắt nhìn bầu trời bên ngoài, ngó cũng không thèm ngó Tần Thộ bọn họ!

-Hi, Thiên Vương, đôi vũ khí khi nào vậy để ta giúp ngài thử xem có cứng hay không nha! - Tần Thộ nói.

Thân hình Ma Lễ Thộ khẽ rung, khoe miệng nhếch lên một cái, nhưng vẫn không động đây, giống như là không hề nghe thấy vậy.

Tần Thộ thấy vậy, bla bla nói:

-Không phải chứ, không có gió khẽ rung cái gì, không phải là đi tề rồi đó chứ? Chẳng lẽ thần tiên không cần cỡi quần cũng có thể đi tiểu được? Quá đỉnh luôn!

Mặt mũi Ma Lễ Thộ tối sầm xuống...

Sau đó Tần Thộ có lòng tốt nhắc nhở:

-Thiên Vương, có cần tã lót siêu thấm không? Ta sẽ giảm giá cho ngài!

Ma Lễ Thộ đã bắt đầu nghiêng răng rồi...

Tần Thộ thấy thế, lắc lắc đầu, nói:

-Xong rồi, một người tốt như thế lại bị điếc rồi, cũng không biết là bị điếc từ lúc nào.

Ma Lễ Thộ nắm chặt nắm đấm, vẫn cứ không cử động.

Hằng Nga vỗ vỗ sau ót của Tần Thộ:

-Em đó, bớt kiêu chuyện lại. Đừng chọc cho Thiên Vương nổi giận, thật thật thà thà mà quay về nhà đi...

-Ai thèm chọc phá hấn chứ, ta là có lòng tốt, nhiệt tình chào hỏi hấn ta. Hãy nhìn gương mặt nhỏ xíu đầy nhiệt tình của ta, quả thật là đại sứ thân thiện nhất trong loài thỏ, hết sức hòa đồng.

Tần Thọ mặt dày cãi lại.

Hằng Nga trợn mắt nhìn hấn, có ma mới tin hấn.

Tần Thọ thấy Ma Lễ Thọ vẫn im không trả lời, chỉ đành nói:

-Thiên Vương, đêm nay trên mặt trăng sẽ tổ chức bữa tiệc chân châu nường, ngài có tới không?

-Cút! Ma Lễ Thọ cuối cùng nhịn không được, nghiêng răng gằm lên một chữ, mà còn là dùng cách nổi điên mà nói ra!

- y ya ya... không những điếc rồi, mà còn bị điên nữa... thật là, thỏ gia có lòng tốt trị bệnh điếc cho người, người còn chửi ta nữa. Đúng là Ma Lễ Thọ căn con thỏ, không biết ơn lòng tốt của người khác.

Tần Thọ lại luyên thuyên nói, rồi vội vã cùng Hằng Nga rời đi.

Đợi đến khi Tần Thọ đi xa rồi, Ma Lễ Thọ mới hé răng ra chửi một câu:

-Sao Ngọc Đế lại nhìn trúng một con thỏ chết tiệt như thế này chứ... thỏ thôi tha! Thỏ khốn nạn... sớm muộn gì ta cũng xé nát mặt người ra!

Không sai, không phải Ma Lễ Thọ thay đổi trở nên lương thiện và biết nhẫn nhịn, mà là được biết Tần Thọ được Ngọc Đế ban thưởng ở thịnh hội Tết Trung Nguyên, còn được Dương Tiễn nói đỡ cho, lại còn được cả sự giúp sức của cả Khổng Tuyên.

Ba người nói trên, tuy là chưa đánh nhau qua, nhưng chỉ tùy tiện một trong số ba người đó, hẳn cũng không chọc giận được...

Với lại, Tàn Thọ và Bát Tiên quan hệ rất mật thiết, mà Bát Tiên năm đó đã từng đánh hắn...

Cho nên tính đi tính lại, hắn quyết định, không đụng chạm đến con Thỏ này nữa, nhịn một chút sóng yên biển lặng!

Có điều, con thỏ này con mẹ nó ti tiện quá!

Trên đường quay về.

-Hằng Nga muội tử, chúng ta có thể không ngồi đám mây ốc sên này nữa được không? - Tàn Thọ cúi đầu nhìn pháp bảo đám mây bò từ từ bên dưới móng mình, than thở nói.

Hằng Nga hỏi lại:

-Không ngồi đó thì em ngồi gì bay?

Tàn Thọ vừa nghe xong, lông mày nhướng lên nói:

-Sao? Xem thường ta đúng không? Nói cho nàng biết, ta biết bay đó nha!

-Thật không?

Hằng Nga kinh ngạc hỏi.

Nhìn gương mặt Hằng Nga hiếu kỳ, còn có biểu tình kinh ngạc nữa, Tàn Thọ cảm thấy tràn đầy tự mãn, có thể ở trước mặt cô gái mình thích thể hiện bản lĩnh, thì không có chuyện gì sượng được hơn thế nữa!

Thế là, Tàn Thọ ngạo mạn ngẩng cao đầu nói:

-Mở to con mắt xinh đẹp của nàng, nhìn cho thật kỹ! Đằng Vân!

Tân Thợ kêu lớn một tiếng, kết quả dưới móng phụt một cái, xuất hiện một luồng khí, sau đó... không còn sau đó nữa.

-Ha ha... đây là Đằng Vân của em? Em đây là ăn nhiều đồ ăn quá đó, đánh rắm thôi quá.

Hằng Nga che miệng lại cười nghiêng ngả.

Tân Thợ ngượng ngùng lắp bắp nói:

-Thật ngại quá, vừa rồi thật sự là đánh rắm... thần thông còn chưa thi triển xong.

-Được được được... ta xem em thi triển cho xong sẽ thành bộ dạng gì. - Hằng Nga cố nhịn cười nói.

Tân Thợ hít một hơi thật sâu, dựa theo cách Hạo Thiên Khuyển chỉ dẫn, vận chuyển luồng nguyên khí trong cơ thể, liên thông với thiên địa đại đạo, sau đó vì muốn tỏ vẻ, vì muốn có khí thế, vốn là chuyện không cần phải hét lên, hắn ta không kiềm được, hét lớn nói:

-Đằng Vân Giá Vũ! Lên!

Hằng Nga còn tưởng rằng Tân Thợ chỉ quậy chơi thôi, kết quả giây phút này, dưới chân Tân Thợ thật sự tụ lên một đám mây trắng, nhẹ nhàng nâng Tân Thợ lên cao!

Hằng Nga có chút sùng bái kinh ngạc nói:

-Em thật sự là biết Đằng Vân Giá Vũ à!

Tân Thợ nhìn đôi mắt xinh đẹp ngưỡng mộ của Hằng Nga, khỏi p

hải nói là trong lòng đắc ý như thế nào! Nam nhân mà, thích nhất là điều gì? Đương nhiên là nữ nhân mình thích sùng bái mình rồi! Tuy Đằng Vân Giá Vũ không phải là một loại thần thông lợi hại gì, thậm chí chỉ là loại thần thông bình thường, nhưng đối với tổ hợp hai người nghèo khổ như bọn họ, chỉ cần một trong số hai người họ học được, thì đó là một chuyện rất ngẫu!

Thế là, Tần Thọ đưa người bay lên, phì một cái vào hai cái mũi nhỏ, sau đó vuốt từ trán lên, vuốt hai cái tai lớn như vuốt tóc, vuốt bằng dính trên đỉnh đầu. Giây phút này đây Tần Thọ giống như một tiểu soái ca, một tay thuận thế để ở đằng trước, học theo lễ nghi phương tây khom eo hát mừng đưa tay ra, cái đuôi nhỏ vẫy vẫy ba cái:

-Tiểu mỹ nhân, có vinh hạnh chở nàng đi hóng gió không?

Hằng Nga nhìn thấy bộ dạng hài hước của con thỏ, đưa tay kéo hai tai thỏ của hắn thẳng lên, để ngay ngắn lại...

Tần Thọ liếc hai mắt lên nhìn đôi tai nói:

-Chúng ta có thể nghiêm chỉnh một chút không? Không thấy ta đang tán gái hả?

-Vậy à...

Đôi mắt to của Hằng Nga nghịch ngợm nhìn vòng vòng, nhếch miệng lên cười một cái:

-Ta đồng ý.

Sau đó Hằng Nga đứng dậy, bước lên đám mây của Tần Thọ, lúc này Tần Thọ có cảm giác tự hào cực kỳ lớn!

Kiếp trước, hắn cố gắng để mua được một chiếc xe hơi, cũng chưa từng chở được một cô gái nào xinh đẹp như thế. Kiếp này, hắn t

a lái đám mây chạy siêu nhanh, chờ theo đệ nhất mỹ nữ của tam giới đi hóng gió, hắn chỉ muốn hỏi một câu, trên trời dưới đất, còn ai hạnh phúc được như hắn!

Thế là Tần Thộ hết sức hưng phấn la lớn:

-Bắt đầu chạy nha!

Giây phút tiếp theo, đám mây soạt một tiếng đi xuống dưới!

Sau đó...

Sau đó Tần Thộ vô cùng buồn bã nhìn đám mây chạy phía trước, dùng sức chân khổng chế đám mây dưới chân mình, nhưng hắn không thể đuổi kịp...

Hằng Nga thấy thế, không thể nào nhịn nổi nữa, ôm lấy bụng, không để ý hình tượng của mình mà cười thật to, đồng thời nhéo đôi mắt của Tần Thộ nói:

-Ha ha... lúc này em còn chê mây này chậm? Em đuổi theo đám mây kia đi.

Gương mặt Tần Thộ tối đen, im nửa ngày mới cắn răng lảm bảm nói:

-Không nể mặt như thế, sau khi quay về ta phải làm thành kẹo bông gòn!

Tuy là Tần Thộ rất mất mặt, nhưng cảm giác lần đầu tiên cười mà vẫn khiến cho con thỏ chưa từng bay lướt nào chơi đến nghiện rồi, lái đám mây bay trái bay phải...

Sau đó càng bay càng kích thích, trên trên dưới dưới cuộn đi cuộn lại.

Cuối cùng...

-Đừng lộn nữa, chóng mặt quá! - Hằng Nga kêu lên.

Tần Thọ không lên tiếng, tiếp tục bay loạn xạ...

Hằng Nga hoảng hốt:

-Ngọc Nhi, đứng vững, đứng vững một chút, đến nhà rồi...

Tần Thọ vẫn tiếp tục bay loạn xạ.

Hằng Nga nói:

-Ngọc Nhi, không phải là em không không chế được rồi đấy chứ?

Chương 82: Chắc là... ngã không chết đâu

Chương 82: Chắc là... ngã không chết đâu

Về mặt Tần Thọ thâm trầm nói:

-Nàng thì biết gì? Biết bay thông thường thì thần tiên nào chẳng biết! Hôm nay thử gia ta sẽ dẫn nàng đi chơi một trò kích thích!

-Cái gì kích thích? - Hằng Nga hỏi!

Tần Thọ nhàn nhạt đáp:

-Bay, mọi người ai cũng biết, nhưng mà, rơi tàu bay thì làm sao bọn họ biết được!

Hằng Nga:

- y... không lẽ thật sự là em không không chế được nữa rồi hả!

-Chứ sao nữa? Ta sắp nôn đến nơi rồi được không... - Tần Thộ khỏ sở kêu lên!

-Cẩn thận, bay lên cao đi! - Hằng Nga thấy đám mây sắp trực tiếp rớt xuống dưới thì hét lớn!

Tần Thộ mặt mày tái xanh nói:

-Ta là muốn nó bay lên cao... kéo không nổi nữa rồi! Rơi tàu bay rồi... cẩn thận nha...

Giữa bầu trời, một đám mây trắng kéo một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, xoay một vòng, lại vẽ thêm mấy cái vòng tròn nữa rồi rơi xuống mặt trăng!

Soạt...

Bịch!

Một đám bụi lớn bay khắp nơi!

-Có thứ gì đó rớt xuống kia? Ngô Cương lấy tay che ánh sáng chói chang nhìn lên bầu trời:

-Ừm, là con thỏ chết tiệt đó, té chết đi, té chết đi hôm nay sẽ nướng thịt thỏ ăn. Ô... không ngờ lại không chết? Quả nhiên da dày thịt béo cũng dày, ài...

-Ai da... cái eo của ta... Ngọc Nhi, em thế này đâu phải là kỹ thu

ật Đằng Vân Giá Vũ đâu, đây là thuật tự sát trên không...

Hằng Nga chống cái eo của mình, đau đến nổi nhăn mặt lại!

Oán trách một câu, Hằng Nga sờ sờ eo xong lại sờ sờ đôi vai, kinh ngạc nói:

-Ô... Ngọc Nhi, ngã từ trên cao như vậy xuống, ta lại không đau l
ấm! Thật kỳ lạ! Ủa? Ngọc Nhi! Ngọc Nhi em ở đâu vậy? Không p
hải là em có chuyện gì rồi chứ? Em đừng dọa ta!!

-Nàng còn không đứng dậy, thì thật sự là sẽ có chuyện thật đó...
Cho ta thử một hơi đi. - Một giọng nói từ dưới mộng Hằng Nga tr
uyền đến, mặt Hằng Nga đỏ bừng vội vàng đứng dậy, cúi đầu nh
ìn một cái, chỉ thấy con thỏ giống như một cái đỉnh lớn, đầu thì cắ
m xuống đất, cái mộng to mộng chổng lên trên, cái chân ngắn nh
ỏ, cái đuôi xiu xiu vẫy vẫy!

Lúc này mặt Hằng Nga đỏ như trái táo, chẳng trách không đau, cá
i nệm thịt này nhiều thịt như vậy, đau được mới lạ đó...

-Giúp một chút đi! Kéo ta lên...

Tần Thọ cố gắng đạp đạp đôi chân ngắn nhỏ, nhưng do chân mập
quá, lại ngắn, đạp mãi không đặt được xuống đất, nên không dùng
sức được...

Hằng Nga nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời không chú ý đến hì
nh tượng, cười phá lên:

-Ha ha... Ngọc Nhi em nên giảm cân đi, mập quá rồi... ha ha... c
ái mộng này còn lắc qua lắc lại...!

Tần Thọ:

-Còn nói ta, cái mộng của nàng cũng đâu ốm hơn của ta bao nhiê

u, không tin chúng ta dùng cân cân thử đi, chắc chắn của nàng nhẹ hơn!

Tần Thộ không phải là đang nói đùa đâu, đầu của hắn tuy là bị cấn xuống đất, nhưng cảm giác thì vẫn có nha. Cái mông của Hằng Nga ngồi lên cái mông của hắn, hắn đương nhiên là cảm giác được...nếu như đổi một hoàn cảnh khác, hắn thật sự không ngại cảm nhận thêm một chút nữa. Nhưng bây giờ thì...!

Hằng Nga trợn mắt liếc Tần Thộ, Tần Thộ có bao lớn đâu? Mập mẩy, cũng có giới hạn thôi!

Hằng Nga nắm lấy cái đuôi nhỏ của Tần Thộ, dùng sức kéo...

-Ngao ô...

Tần Thộ kêu lên một tiếng kỳ lạ!

-Làm sao vậy? - Hằng Nga quan tâm hỏi!

Mặt Tần Thộ đỏ lên, lắc lắc đầu:

-Không có chuyện gì... có chút kích thích...

Tần Thộ sớm đã phát hiện ra rồi, cái đuôi nhỏ của hắn cực kỳ nhạy cảm, bị người ta đụng nhẹ đã cảm thấy cực kỳ thoải mái. Bây giờ còn bị nắm một cái, cảm giác hết sức... Ừm. Hắn ta vô cùng nghi ngờ có phải của quý của mình mọc ở sai chỗ rồi không...!

Những lời này hắn không thể nói với Hằng Nga được, chỉ là sau này chú ý không để người khác nắm lấy đuôi nữa, quá kích thích...

-Được rồi, không quấy nữa, về nha thôi, cả người nhẹ nhõm... ta phải ngủ một giấc thật là ngon mới được!

Hằng Nga uốn éo ra, lập tức cái eo thon thả kéo dài ra, Tần Thộ n

hình một cái, trong lòng nói: "Cái thân hình này, thật là đẹp..."

-Em ngủ không? - Hằng Nga hỏi!

Tần Thộ suy nghĩ một chút, quay về cũng chia ra ngủ, không có c hút tiện nghi nào có thể chiếm lấy, thế nên hắn dứt khoát lắc đầu:

-Ta chưa có về, ta luyện cái thân công Đẳng Vân Giá Vũ kia một chút, sau này chúng ta ra ngoài cũng thuận tiện hơn!

Hằng Nga ngáp một cái nói:

-Tùy em, ta đi trước đây!

Nói xong, Hằng Nga vẫy vẫy tay, đi vào trong động!

Tần Thộ hít sâu một cái, kết một cái thủ ấn, lớn tiếng hét lên:

-Đẳng Vân Giá Vũ!

Giây tiếp theo, dưới chân đạp mây, tuy nhiên đưa Tần Thộ lên không tới hơn nửa mét, bịch một tiếng, đám mây liền tan biến, Tần Thộ vỗ một cái đã rơi xuống dưới đất rồi!

-Hừ! Trước đây ta còn có thể bay được, lần này ngay cả kéo đám mây cũng khó khăn là sao nhỉ? Ta không tin! Tần Thộ phát bực, lại lần nữa thi triển thần thông, lần này không hét lên, tránh sau khi hét rồi, không thành công, mất mặt lắm!

Tiếp theo thần thông xoay chuyển, dưới chân của Tần Thộ lại xuất hiện một đám mây, Tần Thộ căng thẳng lắm lắm:

-Cố gắng lên, kéo ta bay lên, kéo ta bay lên, kéo ta bay lên, kéo ta... mẹ nó!

Đám mây đột ngột xông về phía trước, một chân của Tần Thộ đan

g đặt trong đám mây, thế là, nguyện vọng của hấn đã thành hiện t
hực, đám mây kéo theo hấn chạy...!

Tần Thọ la lớn:

-Dừng lại! Ta kêu người kéo ta bay lên, chứ không phai lời ta,
á...!

Bịch!

Đám mây đổi hướng quẹo qua, Tần Thọ đụng trúng cây!

-Ta...!

Bịch!

-Dừng lại...

Bịch! bịch bịch bịch...!

-Dừng! Dừng chạy nữa! đứng lại... ai da, thế... thế... thế là dừng
lại rồi! Trước mặt là núi rồi!

Bịch!

Đám mây vỡ vụn, đầu của một con Thỏ bị cắm vào khe đá, mông
lại đưa ra ngoài, nửa ngày sau mới cử động một chút...

Cuối cùng cũng kết thúc rồi... đám mây đáng chết... Tần Thọ mộ
t bên cổ gắng lấy đầu mình ra, đồng thời nghĩ đến một tiết mục ng
ấn của kiếp trước: "Phật Tổ, cầu xin người đề hấn ở núi Ngũ Hàn
h Sơn năm trăm năm, mông hướng ra bên ngoài, hi hí...!"

Nghĩ đến đây, Tần Thọ ý thức được liền che lại cúc hoa, rồi lảm b
ảm nói:

-Cũng may cái tên Ngô Cương chết tiết đó không có ở đây... Mẹ nó, không phải nói là Đàng Vân Giá Vũ rất dễ học sao? Tại sao ta học lại mất nhiều công sức như thế... Chẳng lẽ con chó chết tiết đó cho ta công pháp không đúng!

Cũng cùng lúc này, tại Quán Giang Khẩu!

-Hắt xì! - Hạo Thiên Khuyển hắt hơi một cái, xoa xoa mũi, lẩm bầm nói:

-Ai đang chửi ta?

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển híp mắt nhìn bầu trời, hít thở không khí trong lành, lẩm bầm nói:

-Oa... cảm giác này thật tuyệt, đám mây này thật là... mây... con mẹ nó... con mẹ nó mẹ nó mẹ nó! Quên mất, ta truyền cho con thỏ đó Đàng Vân Giá Vũ là bản mù chưa sửa đổi, hấn không làm đại i chứ...!

Hạo Thiên Khuyển đột ngột nhảy lên, ở ngay tại chỗ xoay ba vòng, cuối cùng lại nằm xuống, lẩm bầm nói:

-Da thịt con thỏ đó dày như vậy, chắc là... ngã không chết đâu... Ừm, thứ ăn hại sống ngàn năm, nhất định chết không được. y... nhưng mà dù có ngàn năm thì cũng không lâu... Chúc người may mắn!

Trên mặt trăng, Tàn Thọ không chịu từ bỏ lần nữa thi triển Đàng Vân Giá Vũ, lần này, hấn bay ổn định hơn, càng bay càng cao, càng bay càng cao...!

-Ha ha... ta thật sự là một thiên tài, học một chút đã biết rồi, ha ha... Soái khí, tăng tốc! Tàn Thọ kêu lớn một tiếng, đám mây phụt một cái tan biến, tiếp theo đó là một chuỗi tiếng kêu của thỏ con rớt xuống dưới!

Bịch!

Không lâu sau đó một con thỏ con cười một đám mây, siêu siêu v
ẹo vẹo bay lên trời, sau đó lại, soạt... bịch!

Chương 83: Một con thỏ chết từ trên trời rơi xuống

Chương 83: Một con thỏ chết từ trên trời rơi xuống.

Lại bay lên!

Vèo... bịch!

Lại bay lên lần nữa!

Vèo... bịch!

Ngô Cương ngồi dưới đất, nhìn lên trời nói:

-Ha, còn trẻ thật tốt, sung sức ghê!

Vừa nói dứt lời, Ngô Cương liền nghe thấy trên đỉnh đầu có một người kêu to:

-Cẩn thận, có người rơi xuống, chạy sang bên trái mau nếu không chết bây giờ!

Ngô Cương nghe thấy, vội dịch sang bên trái theo bản năng!

Nhưng sau đó lại nghe thấy đối phương kêu:

-Sai rồi, dịch sang phải!

Ngô Cương vô thức dịch sang bên phải một chút, sau đó...

Bịch!

Ngô Cương ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích, trên mặt có một nhúm lông tròn tròn mập mập! Đưa tay lôi xuống, là một con thỏ béo phì, đang ngẩng đầu trợn mắt nhe hai cái răng cửa trắng tinh ra cười với hắn:

-Tiểu Cương Cương, khoảng thời gian ta không có ở đây có nhớ ta không?

-Đồ thỏ chết tiệt! Ngươi lừa ta!

Trong nháy mắt, Ngô Cương hiểu ra mọi chuyện, con thỏ này kêu sang trái sang phải về cơ bản không phải là muốn hắn tránh đi, chính là muốn hắn trở thành một tấm đệm thịt cho nó!

Vừa nói, Ngô Cương liền ném con thỏ xuống đất!

Trái lại, Tàn Thọ thì không sao, lăn trên đất vài vòng liền bò dậy, sau đó lập tức đứng trước mặt Ngô Cương.

Ngô Cương vừa vội vàng lui về sau vừa hét lớn:

-Đứng lại cho ta! Đừng có tới đây!

Tàn Thọ nói:

-Làm cái gì vậy, khẩn trương như thế làm gì? Ta chỉ muốn tâm sự thôi.

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Tin người thì ta là đồ đàn.

Tần Thọ bắt lực...

Ngô Cương lại nói:

-Sao người không bay? Không phải vừa rồi bay rất vui sao?

Tần Thọ thở dài nói:

-Ta cũng muốn bay, nhưng tập luyện quá vất vả, hao tổn phần lớn thể lực, hơi đói bụng!

Nghe vậy, Ngô Cương dứt khoát lùi về sau:

-Đồ con thỏ thối, chỉ khi đói bụng người mới nghĩ tới ta sao? Ta nói cho người biết, ta không còn gì cho người ăn đâu! Giày cũng chỉ còn một chiếc, người muốn làm gì?

Tần Thọ nghe xong tròn tròn mắt:

-Xem đức hạnh của người kia, thỏ gia ta không có thói quen làm mấy việc thừa thãi...

-Vậy người muốn làm gì?

Ngô Cương híp mắt hỏi.

Tần Thọ mở Hắc Ma Thần Hạp trên cổ, lấy một cái đĩa ra, đặt bình rượu trước mặt Ngô Cương, nói:

-Không có gì, thỏ gia ta ra ngoài đi ngao du một vòng, mang theo một chút đồ đã trao đổi được, có muốn ăn hay uống gì không?

Thấy vậy, hai mắt Ngô Cương sáng rực, nuốt nước miếng hỏi:

-Đồ thô thiển nhà ngươi, dám lên Thiên Đình trộm đồ sao?

-Ăn trộm cái gì, ta mà là loại người đó à?

Nói xong, cái mặt già của Tần Thộ lập tức đỏ bừng, có vẻ đã trộm được không ít.

Ngô Cương cười lạnh nói:

-Đương nhiên ngươi không phải là người như thế rồi.

Tần Thộ nói:

-Đúng rồi...

Ngô Cương bổ sung:

-Mà ngươi là một con thỏ như vậy!

Tần Thộ:

-... !

Không cần biết đồ Tần Thộ lấy ở đâu, quả thật Ngô Cương rất thèm, hắn kéo một cái đĩa, vỗ lấy ra một chùm nho nhét thẳng vào miệng, đừng nói là vỏ cũng không thèm lột, ngay cả hạt cũng không thèm nhai, miệng nhai nhồm nhoàm... vừa ăn vừa uống rượu, đôi mày rậm cùng mắt to híp lại một cách vui vẻ!

-Thích không? - Tần Thộ hỏi!

-Thích!

Ngô Cương vừa ăn vừa nói:

-Con thỏ, Ngô Cương ta không ăn chùa của người khác cái gì, muốn gì cứ nói đi.

Tần Thọ nói:

-Xem người nói cái gì kia, ta không có ý gì, chỉ muốn mời người ăn thôi.

-Tin người có mà gặp quỷ, nói đi! Chuyện gì ta cũng làm.

Không biết là do tửu lượng đã tới hay do Ngô Cương có chuyện gì, hắn hùng hổ nói.

Tần Thọ sờ sờ cằm:

-Thật sao?

-Đương nhiên.

Ngô Cương nói xong, nấc lên một cái, sau đó ánh mắt liền đỏ lên!

Tần Thọ hiểu rõ, Ngô Cương này nhìn thì cao lớn thô kệch, nhưng uống rượu rất kém! Một chén là đã say!

Tần Thọ ngập ngừng nói:

-Vậy ta đưa ra yêu cầu nhé.

-Nói! Giữa huynh đệ chúng ta, có gì là không thể nói chứ? Ăn! Uống! Nói!

Ngô Cương nói như cãi nhau, có cảm giác giống như nếu không nói, ta lập tức sẽ đánh người! Đồng thời, địa vị của Tần Thọ trong lòng hắn cũng tăng lên nhanh như tốc độ của rượu trong đầu hắn.

Từ một con thỏ ngu ngốc, rẻ mạt, chỉ mong nó biến ra xa một chút thì giờ đã lên chức trở thành huynh đệ.

Tần Thộ liếc qua áo của Ngô Cương, nói:

-Huynh đệ, y phục của ngươi...!

-Cho!

Ngô Cương cởi y phục, ném cho Tần Thộ, Tần Thộ cao hứng, trong lòng thầm nghĩ: “Mẹ ơi, sớm biết rượu có thể giải quyết được vấn đề, thì con mẹ nó sao ta lại bị đá vào mông nhiều như vậy chứ... à, không đúng, lúc đấy không có rượu mà... hừm, xem ra sau này phải mời Ngô Cương uống rượu thường xuyên.”

Nhưng Tần Thộ không có ý định lấy bộ y phục này, hắn cũng không muốn thấy trên mặt trắng lại có người trần truồng chạy khắp nơi! Tất cả đều phải suy nghĩ cho cô em nhà hắn trước.

Lúc này Ngô Cương đã say bí tỉ, Tần Thộ không khách sáo, nhanh chóng nói:

-Huynh đệ, ngươi xem ta ra ngoài luôn bị ức hiếp. Ngươi có thể dạy cho ta chút pháp thuật không? Cái loại đặc biệt lợi hại, phải tay một cái là có một luồng ánh sáng xanh, rồi sau đó xoạt xoạt xoạt là toàn bộ mọi người đều chết ấy!

Ngô Cương cười nói:

-Không vấn đề gì.

Tần Thộ nghe thấy vậy thì mừng rỡ, nhanh chóng cẩn thận lắng nghe.

Chỉ thấy Ngô Cương cầm bình rượu lên, há mồm ra uống một hơi, rồi chậm rãi ngẩng đầu:

-Hôm nay ta sẽ truyền cho ngươi một bộ thần thông tuyệt thế!

Tần Thọ kích động tới nỗi hai tai run lên.

Ngô Cương híp mắt nói:

-Để ta nghĩ lại xem, xem cần nói với ngươi cái gì!

Tần Thọ gật đầu như gà mổ thóc!

Một phút trôi qua...

Ngô Cương vẫn như cũ, ngẩng đầu lên trời nhìn!

Mười phút trôi qua..!

Ngô Cương vẫn còn nhìn lên trời!

Tần Thọ làm theo, nhìn lên bầu trời, cũng không thấy có cái gì...
hắn đang nhìn thứ gì vậy?

Nửa giờ trôi qua, Ngô Cương vẫn tiếp tục nhìn lên trời!

Tần Thọ có chút đứng ngồi không yên.

Một tiếng sau, Ngô Cương vẫn còn nhìn lên bầu trời.

Cuối cùng Tần Thọ cũng không nhịn được nữa, hỏi:

-Huynh đệ... ngươi đang nhìn gì thế?

Ngô Cương nghe vậy, chậm rãi cúi đầu, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm
chăm Tần Thọ hỏi:

-Ta đang xem xét ngươi, thế nào?!

-Thế nào...

Tần Thộ hỏi lại theo bản năng!

Ngay sau đó Ngô Cương duỗi bàn tay to ra tóm lấy con thỏ, đặt lên mặt đất, nắm đấm rơi xuống như mưa!

Bịch bịch bịch... a... bịch bịch bịch...!

Tần Thộ không ngờ Ngô Cương không nói gì mà đã đánh! Đánh rất mạnh, làm đầu hắn như nổ ra pháo hoa!

Cũng may Tần Thộ thân thể cường tráng, Ngô Cương lại bị cấm dùng ma lực, lại đang say rượu không thể dùng vũ lực, nếu không dựa vào võ công của hắn, Tần Thộ chắc sẽ chết ở đây.

Sau nửa giờ, không biết hắn đã chơi đủ chưa, vì say, hắn ta đột nhiên dừng đánh, ngẩng mặt cười, hét lớn:

-Sướng!

Sau đó đảo mắt, nằm trên đất thiếp đi...

Tần Thộ bật dậy khỏi mặt đất, mặt đau khổ, xoa xoa cái eo như tảng đá của mình, vừa khóc vừa kêu lên:

-Đây là loại người gì chứ... mời hắn ta uống rượu, hắn ta còn đánh mình... loại người gì?

Tần Thộ bực bội hét lên một tiếng, phát hiện ngay cả người vây tít xem hắn cũng không có, có la to cũng vô ích. Nhếch mắt nhìn Ngô Cương cúi đầu chổng mông chảy nước miếng, rồi nhìn y phục của Ngô Cương. Nhặt từng cái lên, nhếch miệng cười lớn:

-Dám đánh ta? Hừ hừ... ngươi sẽ phải trả giá!

Chương 84: Kiệt tác của con thỏ

Chương 84: Kiệt tác của con thỏ

Mấy phút sau, Tàn Thọ bắt đầu thu dọn mâm nhỏ và bầu rượu của hắn.

-Cái tên này tuyệt đối không thể uống rượu nữa! Rất không biết uống! Tửu lượng thật là kém!

Tàn Thọ rì rầm thu bầu rượu vào!

Nhất là lúc lấy mâm trái cây, hắn thoáng chần chờ, cuối cùng, đem mâm trái cây đặt bên dưới một đồng vụn gỗ, dẹt miệng nói:

-Làm hắn được lợi rồi!

Nói xong, Tàn Thọ vỗ vỗ hông, xoay người rời đi!

Không lâu sau, Ngô Cương tỉnh dậy, dụi dụi mắt, nhìn trời, thì thào nói:

-Ôi chao, một giấc ngủ này cảm giác thật là thoải mái... Ấy, sao nấc tay lại hơi đỏ thế nhỉ? Đụng phải cái gì à?

Ngô Cương ngồi dưới đất nghĩ nghĩ, trong đầu xuất hiện một đoạn trí nhớ, Ngô Cương nhất thời vui vẻ:

-Ha ha... đánh tốt lắm, đánh rất tốt! Con thỏ chết tiệt, cuối cùng cũng để ta bắt được, ha ha...

Cười không được ba tiếng, trí nhớ của Ngô Cương càng ngày càng rõ ràng, trước khi đánh con thỏ đó hắn đã làm gì!

-Y phục của ta!- Ngô Cương bất chợt nhớ ra, tự tay mình đã đưa y phục cho con thỏ!

Ngô Cương nhanh chóng đứng dậy tìm y phục, kết quả phát hiện, y phục của hắn được xếp ngay bên cạnh, vậy mà lại không bị lấy mất!

Ngô Cương nhất thời vui vẻ:

-Ha ha, xem ra kia con thỏ nhãi nhép kia bị đánh cho sợ rồi, cho hắn cũng không dám lấy. Ủm, quả nhiên, nghiêm sư xuất cao đồ, lần này ta phát uy vẫn còn rất mạnh mẽ nhỉ... ha ha...

Ngô Cương nói xong, đứng dậy, một trận gió thổi qua, Ngô Cương chỉ cảm thấy căng chân lạnh lẽo, cúi đầu vừa trông thấy, mặt Ngô Cương đen sì!

Một chiếc quần dài lạnh lặn, cứ thế mà bị găm thành một cái quần đùi!

-Con thỏ chết tiệt!

Ngô Cương nổi giận phùng phùng gào lên!

Cầm lấy y phục khoác lên người, Ngô Cương chuẩn bị đi tìm Tàn Thọ tính sổ, kết quả vừa mặc y phục vào, hắn chỉ cảm thấy trên ngực cũng lạnh lẽo một trận..!

Cúi đầu nhìn, trên ngực rõ ràng có hai cái lỗ, hai bên ngực lộ ra ngoài thì cũng thôi đi, trọng điểm là... hắn còn cảm thấy có chút g

ọi cảm!

Mặt Ngô Cương tái cả đi rồi, đồng thời còn cảm thấy phía sau lưng cũng hờ, chạy nhanh đi tìm một vũng nước soi xem, chỉ thấy phía sau lưng cũng là bị cắn ra hình một con thỏ!

-Má... nó! Con thỏ chết tiệt, đừng để cho ta bắt được người!

Ngô Cương gào đến rất cổ bồng hòng..!

-Ngọc Nhi, hình như có người đang gọi em.

Trong sơn động, Hằng Nga vừa ngủ một giấc ngắn dậy nói với Tần Thụ vừa mới đi vào động!

Tần Thụ run rẩy dựng tai lên, xoa xoa cái bụng nhỏ tròn trịa, sau đó trợn mắt nói dối:

-Không có mà, chắc là nàng nghe nhầm rồi?

-Chẳng lẽ ta lại nghe nhầm rồi?

Hằng Nga cũng hơi hoài nghi chính mình!

-Chắc chắn là nghe nhầm rồi.

Tần Thụ không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, vì thế nói:

-Đúng rồi, hiện tại chúng ta có Nguyệt Cung rồi, có phải là nên chuyển nhà rồi không?

Hằng Nga hé môi cười nói:

-Việc này còn phải cần em nói sao? Đồ đạc trong sơn động đều đã thu dọn ổn thỏa rồi, chỉ còn chờ em mang sang Nguyệt Cung nữa thôi.

Tần Thộ vỗ tay một cái nói:

-Ta làm ngay đây!

Cùng lúc đó, Ngô Cương giận dữ đang chuẩn bị đi tìm Hằng Nga tố cáo, kết quả sau khi một cước đá văng đồng vụn gỗ, kinh ngạc phát hiện, thế nhưng phía dưới còn một cái mâm trái cây... trên mặt đất phía dưới mâm trái cây còn có một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

-Cái đồ tửu lượng kém, sau này ngươi cứ ăn hoa quả đi!

Nhìn thấy một hàng chữ này, Ngô Cương khịt khịt mũi, miệng giật giật:

-Con thô chết tiệt...

Sau đó, Ngô Cương cầm búa, tiếp tục đốn cây, còn việc tìm con thỏ báo thù? Hẳn dường như đã quên tìm Hằng Nga tố cáo, lại dường như đã không thèm để ý nữa!

Một bên khác, Tần Thộ đưa Hằng Nga ra khỏi sơn động, ngay tại một mảnh đất trống lớn bên cạnh sơn động, lấy Nguyệt Cung ra ném lên bầu trời!

Ngay sau đó, mô hình Nguyệt Cung bắt đầu vù vù phóng đại ra, trong chớp mắt hóa thành một tòa trang viên vô cùng rộng lớn!

Trang viên ầm một tiếng hạ xuống, nện lên mặt đất! Bụi bay lên mù mịt bốn phía, trong lúc nhất thời không thể thấy rõ tình huống bên trong!

Đợi một hồi, bụi mù lắng xuống, Tần Thộ cùng Hằng Nga cũng thấy rõ ràng dáng vẻ của Nguyệt Cung, nhất thời kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được!

Ban đầu Tần Thộ nghĩ đây chỉ là một tòa trang viên mà thôi, hiện tại trông thấy, hẳn mới hiểu được, đây không phải trang viên nữa! Rõ ràng đây chính là một tòa thành!

Tường ngoài không cao lắm, cũng khoảng hơn hai thước, bức tường màu trắng liếc qua nhìn không đến đâu.

Đứng bên ngoài bức tường Tần Thộ có thể nhìn thấy lầu các bên trong, kia không phải một tòa lầu các, mà là một vùng lầu các! Một quần thể cung điện!

Đồng thời trên bầu trời rơi xuống một tờ giấy, Tần Thộ nhanh chóng nhảy lên tiếp được, hai người giơ lên xem, thì ra là bản giới thiệu vắn tắt về Nguyệt Cung!

Không xem không biết, vừa xem đã bị dọa cho nhảy dựng lên!

Chỉ thấy trên đó viết:

Đại thể Nguyệt Cung chia làm một cung, hai quán, ba đình, bốn đài, năm điện!

Một cung cũng chính là bản thân Nguyệt Cung; hai quán gồm Thiên Lai Quán và Bách Hoa Quán; ba đình gồm Vọng Hương Đình, Lãng Vân Đình, Hội Tiên Đình; bốn đài gồm Thanh Long Đài, Chu Tước Đài, Bạch Hổ Đài, Huyền Vũ Đài; năm điện gồm Thái Hòa Điện, Văn Hoa Điện, Trường Sinh Điện, Quan Tinh Điện, Thanh Thử Điện!

Ngoại trừ những thứ này, giữa quần thể cung điện còn có một lâm viên, ở trong đó có một đàn tế gọi là Nguyệt Đàn. Phụ cận có một miệng giếng gọi là giếng Lưu Ly, nơi vào cửa có một cái hồ gọi là Huyền Hồ, phía trên Huyền Hồ có một tòa tháp tên là Nguyệt Quế Tháp. Ngoài ra còn có rất nhiều công trình phụ thuộc khác, ví dụ như hành lang uốn lượn chẳng hạn.

Nhìn thấy nơi này ánh mắt của Tần Thộ bắt đầu tỏa sáng, cười hề hề nói:

-Quần thể cung điện này, có sơn có thủy, có Bách Hoa Quán nữa a... trong Thiên Lại Quán có chim Tước, có thể ca hát... từ trên Lăng Vân Đài nhìn mây lên mây xuống... ha ha... không ổn rồi, ta không nhìn được nữa!

Hằng Nga cũng hưng phấn ôm ngực theo, hai người nhìn nhau, đều thấy được sự hưng phấn và tò mò trong mắt đối phương, không nói hai lời, hai người chạy đến, đẩy cửa lớn ra vọt vào trong!

Đẩy cửa lớn ra, chính diện là một tòa núi nhỏ, đáng tiếc trên núi không có cây cỏ gì mà trụi lủi, thoạt nhìn rất kỳ lạ!

Thấy cảnh tượng như vậy, Tần Thộ bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, nhưng vẫn là tự an ủi bản thân nói:

-Con đường nhỏ dẫn đến nơi yên tĩnh, những thứ tốt đẹp hãy còn ở đằng sau!

Vượt qua núi nhỏ, phía sau lại có một cái hồ lớn hình tròn!

Đúng vậy, chính là một cái hồ to thật là to, bốn phía xung quanh hồ dùng ngọc thạch màu trắng vây lại, ở giữa trời lên một bãi đất cao, bên trên có đình nghỉ mát, đình nghỉ mát nối liền với hành lang màu trắng bên ngoài, xem ra đây hẳn là một hồ nước, chỉ là vẫn chưa đưa nước vào, cho nên thoạt nhìn như là một cái hồ to!

Nhìn đến đây, lòng hắn hơi lạnh rồi, cảnh tượng này so với những gì hắn nghĩ không hề giống nhau.

Phía sau hồ nước là một tòa lầu cao chín tầng, bên trên đề một tấm biển, viết hai chữ to:

Nguyệt Cung!

Trong lòng Tần Thộ nghĩ, chẳng lẽ đồ tốt đều ở trong này sao? Vì thế, Tần Thộ vọt vào bên trong Nguyệt Cung, vừa vào cửa nhìn, n hất thời không nhìn được chửi con mẹ nó:

-Ta nhổ vào! Ngọc Đế có thể keo kiệt hơn nữa không? Nói cho Nguyệt Cung là thật sự chỉ cho mỗi Nguyệt Cung, ngay cả một cái bàn cái ghế cũng không có luôn! Chẳng trách ta nhìn một vòng, k hông thấy một bông hoa ngọn cỏ, ồn ào cả buổi hóa ra không phải là không sống được trên mặt trăng, mà là rễ cây cũng không có!

Đúng vậy, bên trong Nguyệt Cung trống rỗng, cái gì cũng không có!

Chương 85: Nhị Cầu, nàng học thói xấu

Chương 85: Nhị Cầu, nàng học thói xấu

Tần Thộ cùng Hằng Nga nhìn nhau, hai người đều có thể nhìn thấy sự không cam lòng trong mắt đối phương, đi qua Nguyệt Cung chia làm hai đường, Thiên Lai Quán là một căn phòng trống, Bách Hoa Quán có thể điều chỉnh nhiệt độ, nhưng mà ngay đến cả một chậu hoa cũng không có thì gọi là Bách Hoa Quán cái quái gì? Máy cái đình, cái đài nhìn cũng ngu ngốc thấy sợ, ngay cả cục đá để ngồi cũng không có, chỉ có một cái đình lẻ loi đứng ở đó! Thử hỏi, cái nơi như vậy, người ta có thể ngồi được sao? Chẳng lẽ khách khứa tới lại bảo họ ngồi khoanh chân trên mặt đất chơi đấu địa chủ!

Tần Thọ tưởng tượng một chút, một đoàn thần tiên đến thăm, đám người đứng tại chỗ chào hỏi, hình ảnh đẹp đến mức không nỡ nhìn thẳng...!

Mấy cái đại điện rộng tuếch, bên trong bảo tháp không có lấy một sợi lông...

Thậm chí, tìm khắp toàn bộ Nguyệt Cung, Tần Thọ không thấy lấy một cọng cỏ chứ nói chi đến cây cỏ hoa lá quý hiếm, cỏ thụ ngàn năm!

Sau khi đi dạo hết một vòng, hai người gặp nhau ở cổng Nguyệt Cung, Tần Thọ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Thế này cũng quá keo kiệt rồi! Nói cho Nguyệt Cung, quả thật cho đúng một cái Nguyệt Cung, ngay cả một cọng cỏ cũng không cho thêm!

Hằng Nga cũng không còn gì để nói, nàng không ngờ cung điện đầu tiên trong đời của nàng lại có bộ dáng như thế này!

Nhưng mà Hằng Nga cũng không chê, nàng nói:

-Được rồi, không nói nữa. Dù thế nào đây cũng là cung điện Ngọc Hoàng cho chúng ta, Ngọc Hoàng không có trách nhiệm phải cho chúng ta cung điện, ngài cho chúng ta cung điện, đây là ân tình. Đây là nhà mới của chúng ta, tuy rằng nhà của chúng ta còn thiếu thốn rất nhiều, nhưng mà chỉ cần chúng ta ở bên nhau, có em ở bên cạnh là ta đã thỏa mãn rồi!

Trái tim Tần Thọ run lên khi nghe những lời này, những lời này thật quen thuộc!

Trước khi qua đời, Tần lão gia tử cũng nắm lấy tay Tần Thọ nói những lời giống như vậy:

-Con à... Tuy rằng cả đời này ta là một kẻ thất bại, nhưng ta đã có con cho nên ta rất mãn nguyện rồi...

Nghĩ đến nụ cười lúc đó của Tàn lão gia tử, trong lòng Tàn Thọ càng thêm chua xót!

-Ngọc Nhi, em còn đứng đó làm gì vậy?

Hằng Nga nhìn thấy Tàn Thọ đột nhiên đứng ngây người ra đó, quay người cúi đầu véo véo khuôn mặt béo mập của Tàn Thọ rồi hỏi.

Tàn Thọ vội vàng lắc đầu, tránh thoát khỏi móng vuốt của nàng, đáp:

-Không có gì, ta sẽ bổ sung những thứ còn thiếu ở đây!

-Được! Đây là em nói đó, ta nhớ kỹ rồi! Đi, đi dọn nhà! Á... Nhà chúng ta đâu rồi? Hằng Nga đang định quay trở lại hang động, nhưng vừa quay đầu lại, cái hang đã biến mất...!

Tàn Thọ cũng quay đầu nhìn lại, nơi vốn là hang động bây giờ đã bị cung điện to khổng lồ của bọn họ đè cho không thấy đâu...

-Hơ... Hình như là bị chôn rồi. Sườn núi nhỏ bị lấn át mất rồi... - Khóe miệng Tàn Thọ nhếch lên, lúng túng nói!

-Đồ đạc của chúng ta đều ở bên trong đó!

Hằng Nga lo lắng!

Tàn Thọ nói:

-Đi, đi vào bên trong tìm xem, cái động lớn như vậy, biết đâu có thể tìm được!

Thế là hai người lại một lần nữa đi vào trong Nguyệt Cung, dựa theo vị trí của hang động, hai người tìm thấy một khu vườn ở giữa Nguyệt Cung, và tất nhiên, ở đây không có lấy một cọng cỏ, chỉ là một khoảng đất trống rộng lớn. Ở giữa khu vườn là một cái Nguyệt Đàn, bên cạnh Nguyệt Đàn có một cái giếng, tên là Lưu Ly!

Mà dựa theo vị trí của cái động, nó ở ngay dưới miệng cái giếng này!

Hằng Nga thử nhìn vào bên trong, bên trong cái giếng đen như mực không nhìn thấy cái gì cả, nàng hỏi:

-Ngọc Nhi, em nghĩ bên dưới này có cái gì đó không!

Dáng người của Tần Thộ quá nhỏ bé, hắn bò lên miệng giếng cúi đầu nhìn xuống, sau khi nhìn xong thì lắc đầu nói:

-Không biết, để ta đi xuống xem xem!

Nói xong, Tần Thộ định nhảy xuống. Nhưng sau khi hắn nghĩ đến khả năng cười mây không đáng tin cậy của mình, hắn quyết định từ rèo xuống... Có điều cái giếng này trơn bóng như gương, không thể dùng tay chân trèo xuống được, nếu không dùng tay chân được thì dùng răng, dùng răng cắn vào thành giếng chắc chắn có thể giữ được, hắn vô cùng tự tin vào bộ răng của mình!

Đúng lúc này bên cạnh có một bóng người chậm rãi bay lên cao, Tần Thộ vừa ngẩng đầu lên, hai mắt trợn hết hên, hết:

-Muội tử, nàng học được khi nào vậy!

Hằng Nga đứng trên một đám mây, cười nói:

-Ở bữa tiệc Trung Thu, Bách Hoa tiên tử tỷ tỷ đã dạy ta đó, nhưng đó chỉ là một câu khẩu quyết cùng với cách vận chuyển nguyên k

hí mà thôi. Ban đầu ta nghĩ nó rất khó làm, vừa nãy khi em đi ra ngoài, ta đã thử một chút, rất đơn giản... Ngọc Nhi, sao mặt em đen vậy!

Nhìn thấy Tần Thọ không vui, Hằng Nga thu lại nụ cười trên mặt, nhanh chóng thu lại đám mây, cúi người cẩn thận hỏi:

-Ngọc Nhi, em sao thế? Bị đá kích? Nếu đúng là như vậy thì em cứ nói ra, để cho ta vui vẻ...

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn Hằng Nga, nhẩn nhẩn một hồi lâu mới nói:

-Nhị Cầu, nàng học thói xấu!

Bốp!

-Em mới là Nhị Cầu!

Hằng Nga gõ đầu Tần Thọ, sau đó nói:

-Rốt cuộc là em bị làm sao vậy? Buồn bực vì ta học được mà em không học được sao?

Tần Thọ nghe xong liền tròn mắt nói:

-Làm sao có thể... Ta ước gì nàng trâu bò đến mức thiên hạ vô địch, đến lúc đó ta mới có thể yên tâm ăn bám. Đâu giống như hiện tại, vẫn còn làm mấy chuyện lung tung lộn xộn!

Đúng vậy, Tần Thọ chính là một người không biết xấu hổ, không hề quan tâm đến chuyện mình ăn bám, ngược lại, hắn còn rất mong chờ!

Tất nhiên, không phải là hắn không có lòng tự trọng, mà là theo quan điểm của hắn, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình thích thì

như thế nào cũng được, cho dù có ăn bám cũng không sao. Nếu ở cùng với người mình không thích, vậy thì xin lỗi, hắn là người có tự trọng, hắn sẽ kiên quyết rời đi sau đó tìm người mà hắn có thể ăn bám!

Một cô bạn gái vừa thích, vừa có thể ăn bám... cho nên kiếp trước c hắn vẫn luôn một mình... một mình... một mình...

Tuy rằng đã đến Tiên Giới, lý tưởng thì bự bẫm nhưng hiện thực lại gây gò, có thể dễ dàng tìm được một cô bạn gái như vậy sao? H ắn đã chọn được mục tiêu nhưng đối phương lại không đủ mạnh, cho nên hắn phải cố gắng mạnh lên...

-Chuyện này... được, đợi ta lợi hại, em... Không đúng! Em vốn dĩ là của ta, ta là chủ nhân, em là thú cưng, cho nên bây giờ là em đang ăn bám!

Hằng nga lấy lại tinh thần, cường điệu nói!

Tần Thọ muốn nói cái gì đó, nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt kiên định của Hằng Nga thì lựa chọn không đả kích nàng, hắn nói:

-Được, về sau ta sẽ làm một con thỏ chuyên ăn bám!

-Được! Ta mang em đi. Đi, chúng ta xuống bên dưới xem có gì sót lại không.

Hằng Nga nói xong thì ôm Tần Thọ nhảy lên đám mây, từ từ đi xuống đáy giếng!

Đúng như cái tên gọi giếng Lưu Ly, thành giếng được làm từ lưu ly, bóng loáng như ngọc, nhìn vô cùng xa hoa, càng xuống sâu thì càng tối, giếng sâu ước chừng khoảng mấy chục mét, cả hai xuống dưới đáy giếng Lưu Ly, vừa vặn là vị trí hang động nơi họ sống. Nói cách khác, cái giếng Lưu Ly này không sâu!

Thấy phong cảnh quen thuộc xung quanh, hai người nhìn nhau cười vui vẻ!

Tần Thộ thu dọn đồ đạc nhét vào trong Hắc Ma Thần Hạp, khi hắn đang định rời đi thì cảm nhận được một luồng gió mát từ sâu trong hang động thổi tới!

Tần Thộ nghi ngờ quay đầu nhìn lại, chỗ sâu trong hang động đen kịt như mực, không nhìn thấy cái gì cả!

Hang động Tần Thộ và Hằng Nga ở được hình thành tự nhiên, bên trong cực kỳ sâu. Cho dù là Tần Thộ hay là Hằng Nga, chưa ai dám đi khám phá hết hang động này...

Thứ nhất, hai người bọn họ không có thực lực gì cả, không cần thiết phải đi mạo hiểm!

Thứ hai, hai người bọn họ đều bận rộn với việc ăn uống hàng ngày, lấy đâu ra sức mà đi thám hiểm!

Nhưng mà bây giờ...!

-Đi, đi lên!

Tần Thộ không có tí hứng thú gì đối với thám hiểm cả!

Chương 86: Thật là trùng hợp

Chương 86: Thật là trùng hợp!

Rõ ràng Hằng Nga cũng không có hứng thú, vì vậy liền ôm Tần Tộ đi lên khỏi giếng Lưu Ly!

Đặt một vài ly gỗ của Hằng Nga lên bồn gỗ bày ở giữa Nguyệt Cung, cuối cùng Tần Tộ ra ngoài tìm mấy viên đá lớn hình vuông đặt vào giữa phòng ngủ để làm giường, lại tìm một vài hòn đá nhỏ làm ghế, đến đây việc dọn nhà này cũng coi như là kết thúc!

Đêm đến, Tần Tộ đứng cùng Hằng Nga trên Quan Tinh Lâu, ngẩng đầu lên nhìn không trung..!

Không nhìn thì không biết, chỉ vừa mới nhìn một cái đã bị dọa cho giật mình!

Mặc dù ở Quan Tinh Lâu này không có bất kỳ một vật gì cả, thậm chí trông cũng không quá cao, nhưng sau khi đứng trên đỉnh lầu, Tần Tộ kinh ngạc phát hiện, lầu này thế nhưng lại là tự mình mang trận pháp! Khi ngắm sao ở Quan Tinh Lâu, lại có thể kéo thấp bầu trời đầy sao xuống!

Tất nhiên, không phải kéo thấp cả bầu trời đầy sao xuống, cũng không phải nâng Quan Tinh Lâu lên cao, mà là lợi dụng trận pháp để đạt được hiệu quả kỳ diệu này, bầu trời đầy sao được kéo tới gần, thậm chí còn kéo các ngôi sao giống như đang ở trong chậu rửa mặt lớn!

Tất nhiên, các ngôi sao ở trong chậu rửa mặt lớn thì vẫn là các ngôi sao, không thể nào thấy rõ từng chi tiết!

Tần Tộ nhìn Địa Cầu một chút, vẫn như cũ chỉ có thể nhìn rõ một chút đường nét khái quát, ở phía trên có những cái gì, căn bản không thể thấy rõ!

Nhưng cho dù là như vậy thì vẫn có cảm giác vô cùng rung động.

Nhưng càng rung động hơn chính là người này, thỏ này, cảnh này.

Bầu trời sao sáng rực, bên trong Quan Tinh Lâu mang vẻ cổ điển, một người một thỏ ngẩng đầu ngắm sao!

Hằng Nga chống tay lên lan can, khom người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, áo quần tung bay theo gió, phác họa dáng người uyển chuyển, đường cong hoàn mỹ, dường như muốn nói với người phàm về vẻ đẹp đạt tới trình độ cao nhất của con người, vẻ đẹp cao nhất của trời đất vậy.

Bên cạnh là một con thỏ mập mạp ngồi trên lan can, ngẩng đầu nhìn lên không trung, toét miệng cười, nhìn có chút ngốc nghếch, có chút ngọt ngào lại có chút đê tiện.

Đêm nay, vừa ngắm sao, vừa đếm sao, vừa nói chuyện phiếm yên bình đến hết đêm!

Mặc dù không phát sinh bất cứ chuyện gì nhưng hai người cũng rất vui vẻ hưởng thụ giây phút yên bình này.

-Có lẽ, chúng ta cứ trôi qua cả đời như thế này cũng rất tốt. - Hằng Nga thấp giọng nói!

Tần Thộ nhếch mép, không lên tiếng, nhưng cũng đồng ý với suy nghĩ của Hằng Nga. Từ trước tới nay, Tần Thộ chưa bao giờ là một người thích tranh đấu tàn nhẫn, điều hắn mong muốn nhất chính là cưới vợ về quê, với ba mẫu ruộng cần, một túp lều tranh, câu cá, trồng rau, nuôi gà dất chó, thong thả cả đời.

Kiếp trước, về sau cũng có thể làm được, duy nhất chỉ có việc cưới vợ là một vấn đề khó khăn!

Mà đời này, dường như điều khó khăn nhất đã thấy rõ rồi, như vậy chỉ còn lại việc xây nhà ở trên mặt trăng nữa thôi!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ híp mắt, rơi vào trầm tư, làm sao mới có thể xây một căn nhà tốt đây? Đây chính là một vấn đề nan giải, nhưng cuối cùng tất cả chỉ có một vấn đề duy nhất, vẫn chính là vấn đề —— nghèo!

-Nhưng thế nào mới có thể đột nhiên trở nên giàu có đây...

Tần Thộ híp mắt, nghĩ tới một phương pháp!

Giờ Mão, ở cổ đại chính là từ năm giờ sáng đến bảy giờ sáng!

Cho nên Tần Thộ phải lên đường thật sớm, trước khi đi Hằng Nga cẩn thận dạy cho Tần Thộ cái Đẳng Vân Giá Vũ mà nàng học được từ Bách Hoa tiên tử, Tần Thộ vừa nghe, ánh mắt lập tức tái đi, không nhận được hết lớn:

-Đồ chó Hạo Thiên Khuyển, người dạy ta thứ đồ chơi chó má gì! Người chờ đó cho ta!

Quán Giang Khẩu...

-Hất xì...

Hạo Thiên Khuyển hất hơi một cái, lẩm bẩm:

-Con mẹ nó, mắng ta lúc này, nhất định chính là con chó chết tiệt kia... còn có sức lực mắng ta, khẳng định là chưa chết... quả nhiên là tai họa ngàn năm.

Lần này cuối cùng Tần Thộ cũng vững vàng ổn định đạp mây bay lên, vui vẻ bay tới hướng Nam Thiên Môn!

Vừa may, sáng nay là Ma Lễ Thộ canh cổng.

Tần Thọ nhìn một cái, mắt sáng lên, lớn tiếng gọi:

-Này! Ma Lễ Thọ, lại canh cổng sao?

Đây là lời chào hỏi rất bình thường, nhưng khi Ma Lễ Thọ vừa mới nhìn thấy là con thỏ này, bỗng nhiên cảm thấy lời nói này có chút không đúng, sao lại có cảm giác giống như đang gọi chó chứ!

Ma Lễ Thọ hừ lạnh, không để ý đến Tần Thọ!

Tần Thọ thấy vậy, cảm thấy cực kỳ mất mặt, liếc mắt nhìn bên hông Ma Lễ Thọ, không treo cái gì, lắc đầu nói nhỏ:

-Ài, còn tưởng có thể xin một bữa sáng, kết quả không có cái gì cả, đúng là một tên đáng thương...

Ma Lễ Thọ vừa nghe thấy, rung mình một cái, trong lòng tự nhủ không để ý tới con thỏ chết tiệt này sẽ không thua thiệt, tên này quả nhiên không có lòng tốt!

Vào Tiên Giới, Tần Thọ lấy lệnh bài của Văn Uyển ra, quả nhiên, từ trên lệnh bài xuất hiện một mũi tên màu xanh, chỉ về phía Đông!

Tần Thọ dựa vào phương hướng mà lệnh bài chỉ dẫn, chạy như bay, vượt qua một ngọn núi nhỏ, đồng bằng, sông lớn, cuối cùng...

-Ồ ó o o!- Một tiếng gà gáy hấp dẫn sự chú ý của Tần Thọ, hắn ngẩng đầu chỉ thấy trên bên cạnh một ngọn núi có một con gà lớn đứng ở trên cây, khí thế hùng dũng oai vệ cất tiếng gáy!

Tần Thọ nhìn qua, nhướn mày lên nói:

-Không thể nào? Trùng hợp như vậy? Có lẽ đây chính là con gà trống to mà Tế Diên nhỏ ra!

Tần Thọ tò mò, đi tới gần, kết quả tới phía sau ngọn núi kia liền k hình ngạc phát hiện ra!

Ngọn núi này không phải ngọn núi bình thường, lại còn chia ra rất nhiều khu vực, có sông băng, có rừng mưa nhiệt đới, có thảo nguyên, còn có cao nguyên, thậm chí bên trong đó còn có một mảnh sa mạc! Trong sa mạc có lạc đà đang chạy, có bọ cạp đang nhảy, có tiếng lộc cộc phát ra từ con rắn đuôi chuông, còn có sao biển to lớn đang gặm thét!

Tương tự, ở những khu vực khác cũng có rất nhiều động vật hoang dã, nhưng mà điều khiến Tần Thọ thật sự khiếp sợ chính là ở đây không chỉ có động vật hoang dã, còn có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, cá có cánh dài, mèo ba đầu...

Tần Thọ đang tò mò, thì thấy trong bụi cỏ có một tấm bảng, cầm lên nhìn chỉ thấy trên đó có viết:

“Trân Cẩm Viên, vườn nuôi thả dã thú bình thường.”

Phía dưới còn có hàng chữ nhỏ nhắc nhở:

“Dã thú hung dữ, chớ đến gần, vùng này do thần thổ địa Trân Cẩm Viên trông coi.”

Sau khi Tần Thọ xem xong, ánh mắt lóe lên, toét miệng cười. Chôn tấm bảng kia vào trong đám cỏ, lẩn bầm:

-Ta không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy... ừ, không nhìn thấy! Nếu không nhìn thấy, vậy đây là ở đâu thế? Thỏ đói thì phải làm gì... hehe..

Nói xong, Tần Thọ hai mắt lóe sáng nhìn về phía con gà trống lớn vẫn còn đang ở trên cây!

Gà trống lớn cũng cúi đầu nhìn Tần Thộ, hai bên bốn mắt nhìn nhau, một giây sau.!

-Cục cục! Ác...

Gà trống lớn đột nhiên bị bắt đi, vèo một cái biến mất ở giữa bụi cây... chỉ để lại vài cái lông gà đang bay tại chỗ!

Tần Thộ nhìn qua, bỗng nhiên tức giận, cướp gà quay với thỏ? Tên ăn gan hùm mật báo này ở đâu ra!

Tần Thộ giận dữ, vèo vèo leo lên cây, đuổi theo ngay lập tức! Mới chạy được hai bước đã thấy một con vật có vẻ là cóc to lớn giống như ô tô nhỏ nằm ở đó, hai mắt ngạo nghễ nhìn Tần Thộ, trong miệng vẫn còn đang nhai, hiển nhiên là vẫn chưa ăn xong con gà trống lớn kia, nhưng nhìn tới Tần Thộ, nước miếng của nó lại chảy ra... hiển nhiên, tên này đã đánh chủ ý lên con thỏ!

Tần Thộ nhìn một cái, ra vẻ giữ giữ ống tay áo không tồn tại, cười một tiếng:

-Thế nào? To lớn thì ngon à! Thỏ gia ta đây còn chưa ăn điểm tâm đấy!

-Cục...

Con cóc phát ra một tiếng trầm thấp, sau đó đột nhiên xoay người, há miệng lộ lưỡi, bắt thỏ!

Chương 87: Đùa giỡn một con gà

Chương 87: Đùa giỡn một con gà!

Tần Thọ liếc nhìn, nhướn mày kêu lớn:

-Cứu mạng!

...

Một khắc sau, một làn khói đen chậm rãi xuất hiện ở trong Trân Cầm Viện nuôi những loài dã thú bình thường...

-Ài, đã sớm nói với người rồi, để cho người hô cứu mạng mà người còn lè lưỡi cái gì chứ? Người nhìn đi, chính người chủ động đưa tới cửa, thỏ gia ta cũng không thể không động thủ.

Bên cạnh dòng suối nhỏ, dưới gốc cây già, mây gió thổi nhẹ, vì nước lớn, có một con thỏ trắng như tuyết xử lý sạch sẽ con cóc lớn đặt trên lửa chậm rãi quay, thịt vàng ruộm, dầu nhỏ giọt tí tách, khiến con thỏ không ngừng chảy nước miếng!

-Đáng tiếc là không có các loại gia vị dầu muối tương giấm, nếu không chắc chắn mùi vị sẽ rất tốt.

Tần Thọ lăm bằm, thỉnh thoảng lại kiểm tra mức độ thịt nướng!

Một lát sau, thịt nướng chín, xé một mảnh đưa tới miệng thổi một chút, ngửi thấy mùi thịt, Tần Thọ thở dài nói:

-Bao lâu... bao lâu rồi chưa được ăn thịt ngon như vậy? Ông trời đối xử với ta không tệ, miếng đầu tiên là phải cắn một miếng thịt cóc thật lớn, nuốt xuống... không được, trước tiên phải ăn một miếng đã rồi nói sau!

Ngay lúc này, cái tai lớn của Tần Thọ run lên một cái, mau chóng

nhét hết thịt trong tay vào miệng, chỗ còn lại trực tiếp cật vào trong Hắc Ma Thần Hạp, sau đó nhanh chân chạy!

Kết quả trước mặt vèo một cái xuất hiện một con gà Tây! Không phải loại gà Tây xấu xí như ở Địa Cầu mà là một con gà Tây rực lửa!

Con gà Tây này nhỏ hơn Tần Thộ gần một nửa, nhưng biểu cảm kia lại thể hiện hết sức rõ ràng hai chữ cao ngạo!

Tiểu gà Tây hung hãn nhìn chằm chằm vào Tần Thộ, đồng thời vênh vào hồng hách, làm ra vẻ ông cụ non nói:

-Con thả con, đưa con ếch lớn người vừa mới nướng ra đây cho ta!

Tần Thộ vừa nghe thấy thế, bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, nhưng mà hình tượng của tên trước mặt này, nhìn thế nào cũng không thấy giống Thổ Địa, vì vậy Tần Thộ dò hỏi:

-Người là Thổ Địa ở chỗ này? Hay là nhân viên quản lý?

Tiểu gà Tây vừa nghe, cả giận kêu lên:

-Người sỉ nhục ta?

Tần Thộ ngờ ngác, hắn vừa hỏi thân phận đối phương, sao lại thà sỉ nhục hắn rồi?

Không đợi Tần Thộ đặt câu hỏi, tiểu gà Tây nói trước:

-Người sỉ nhục một con Phượng Hoàng cao quý là một tên Thổ Địa nho nhỏ! Người nói xem, người đã biết tội của mình chưa?

Tần Thộ vừa nghe vậy, nhất thời vui vẻ, hóa ra không phải Thổ Địa! Không phải Thổ Địa thì hắn còn sợ cái rắm!

Sau đó Tần Thộ cẩn thận quan sát tiểu gà Tây trước mặt, nó không lớn, toàn thân có lông màu vàng kim, tròn vo giống như một quả cầu lông nhỏ, duy chỉ có một điều hơi nhức mắt là bên ngoài cơ thể có một tầng lửa đang rực cháy... nhìn thế này, xác thực cũng giống như là Phượng Hoàng!

-Người nhìn cái gì? Còn không mau quỳ xuống xin lỗi?- Tiểu gà Tây ngẩng đầu kiêu ngạo!

Tần Thộ trông thấy con vật nhỏ trước mắt này kiêu ngạo, ôm bụng cười to nói:

-Còn quỳ xuống xin lỗi... ha ha... người cho rằng người là ai? Thỏ gia ta thấy Ngọc Hoàng cũng không cần quỳ!

Tiểu gà Tây nghe thấy vậy, ha ha cười một tiếng nói:

-Người cho là chỉ số thông minh của ta cũng thấp kém giống như người sao? Lời nói xạo ngu dốt như thế này ta sẽ tin hay à? Con thỏ nhãi nhép, mau quỳ xuống, đưa con cóc người vừa nướng chín cho ta ăn, bổn công chúa còn có thể tha chết cho người. Nếu không thì đừng trách ta tự mình động thủ.

Tần Thộ vừa nghe, hai mắt đảo qua một cái, đem con cóc vừa nướng được đưa lên... hmm, trẻ trâu này thật là sẽ đem tới vấn đề khó khăn cho hắn. Nướng chín, nài ăn, còn tha chết cho hắn... cái này là logic kiểu gì thế!

Tiểu gà Tây nói chuyện rõ ràng là logic kỳ lạ... ít nhiều Tần Thộ cũng hiểu một chút, tên này tám phần là không có đầu óc!

Tần Thộ bước tới, nhếch mép cười nói:

-Tiểu gà Tây, người đừng có không nói đạo lý, thỏ gia ta nướng con cóc này bằng bản lĩnh, bằng cái gì mà muốn ta đưa cho người?

Huống chi, ta không cho người, người lấy cái gì yêu cầu ta đưa đồ mình nướng cho người?

Tiểu gà Tây nghe vậy nhất thời tức giận:

-Ta là Phượng Hoàng! Phượng Hoàng! Phượng Hoàng! Không phải tiểu gà Tây thấp hèn kia! Người chú ý cho ta! Nếu không ta sẽ ăn cả người đấy!

Tần Thọ nhếch mép:

-Được được được... tiểu gà Tây đừng kích động, người là Phượng Hoàng được chưa?

-Đừng có nói tới tiểu gà Tây!

Tiểu gà Tây tức giận giậm chân!

Tần Thọ bày ra bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời, gật đầu nói:

-Được, tiểu gà Tây.

Tiểu gà Tây tức giận kêu lên:

-Ta không cho phép người nhắc đến tiểu gà Tây nữa!

Tần Thọ buông tay nói:

-Ta không nhắc tới tiểu gà Tây!

-Người có nói!

Tiểu gà Tây giống như một con gà chọi, chống nạnh, hung hãn nhún nhún vào Tần Thọ!

Tần Thọ bĩ ổi vòng vo hỏi:

-Ta nói cái gì?

Tiểu gà Tây gần như là gằm thét kêu lên:

-Người nói tiểu gà Tây!

Tần Thọ cười...

Tiểu gà Tây nhìn Tần Thọ nở nụ cười bỉ ổi kia, cũng ý thức được vấn đề mấu chốt, hai mắt bốc lửa, ngay sau đó há miệng thở ra một cái...

Tần Thọ chỉ thấy một ngọn lửa màu đỏ vào mặt! Ngay sau đó hắn liền bị một ngọn lửa cắn nuốt...

Tiểu gà Tây phun ra lửa trong nháy mắt mau chóng ngậm miệng, kinh hoàng kêu lên:

-Ta không cố ý... ai bảo người chọc giận ta... người không sao chứ?

Ngọn lửa dần biến mất, một con thỏ đen xuất hiện tại đó, mở hai mắt ra, lộ ra hai điểm màu đỏ, sau đó miệng khẽ mở, lộ ra hai cái răng cửa trắng nõn, đối lập hoàn toàn với thân hình màu đen của nó, tiếp đó nó phun ra một làn khói đen...!

Tần Thọ còn chưa làm sao, còn tiểu gà Tây trước mặt đã bị dọa gào chết, tiến tới hỏi:

-Người... không sao chứ?

Tần Thọ nhìn bộ dáng này của tiểu gà Tây, hắn biết, coi như hắn đụng phải một đứa trẻ trâu không hiểu chuyện... cùng với đứa trẻ thiếu kiến thức, đây không phải phong cách của hắn. Nhưng khẩu khí này, hắn thật là nuốt không trôi mà. Nếu không phải hắn da th

ô thịt dày, đoán chừng một hóp lửa này, thật sự có thể biến hấn thành thỏ nướng! Nhưng mà hấn cũng không nghĩ tới mình đã động tới ranh giới cuối cùng của đứa trẻ này...

Tần Thọ bực bội ngồi xuống, khẽ gật đầu nói:

-Không sao, còn chưa chết...

Tiểu gà Tây áy náy bước tới, nói:

-Vừa rồi ta thật sự không có cố ý, nếu không người quý xuống xin lỗi ta đi, nếu như nướng chín, ta ném một chút cũng được...

Tần Thọ nghe vậy, ngọn lửa tức giận vốn dần tiêu tan lại bốc lên, nói thầm trong lòng: “Người lớn ngu ngốc nào lại dạy đứa trẻ thành như vậy? Động một chút là quý xuống xin lỗi, động một chút là nướng chín ném thử một chút... đầu óc đúng thật là có bệnh!”

Tiểu gà Tây sáp tới gần hỏi:

-Ta...

Tần Thọ chặn miệng tiểu gà Tây, hỏi lại:

-Không phải cố ý, như vậy có phải là nên bù đắp lỗi lầm không?

Tiểu gà Tây ngờ ngác mở to mắt, hiển nhiên trong suy nghĩ của hấn có chút không hiểu được, nhưng mà theo bản năng vẫn gật đầu nói:

-Cũng có thể, trước kia ta làm cái gì, chỉ cần không phải cố ý cũng không ai bảo gì ta.

Tần Thọ đã hiểu, tên trẻ trâu này chính là thiếu dạy dỗ!

Vì vậy, Tần Thọ vỗ vỗ đầu tiểu gà Tây nói:

-Chuyện về sau, ta đảm bảo, ta cũng không phải cố ý. Như vậy người có thể tha thứ cho ta không?

-Tất nhiên!

Tiểu gà Tây nói:

-Không phải cố ý, nên được tha thứ!

Tần Thọ hỏi:

-Người chắc chắn chưa?

Tiểu gà Tây nói:

-Chúng ta là gia tộc Phụng Hoàng, tuyệt đối không nói láo!

Chương 88: Gà phun lửa hay bật lửa

Chương 88: Gà phun lửa hay bật lửa!

Tần Thọ vỗ vỗ tay nói:

-Rất tốt!

Không đợi tiểu gà Tây hiểu được, con thỏ đột nhiên đuổi nhanh vuốt ma quỷ ra một phát bắt được tiểu gà Tây...

-A!

Rít lên một tiếng, tiểu gà Tây bị con thỏ đè xuống mặt đất...

-A!

Một tiếng hét lên, tiểu gà Tây bị con thỏ đè xuống đất, vung tay lên bóp bóp bóp... Chính là một trận đánh lên cái mông con gà!

-Hu hu hu... Cứu mạng! Đánh người rồi! - Tiểu gà Tây kêu to.

Tần Thọ hừ hừ nói:

-Đánh người? Thỏ gia ta ngày hôm nay còn muốn nướng người lên ăn! - Nói rồi Tần Thọ làm ra vẻ muốn nhổ lông gà

Tiểu gà Tây sợ hãi hét lên:

-Cứu mạng với! Đồ không đứng đắn!

Tần Thọ nghe vậy thân thể cứng đờ, không đứng đắn? Là gà mái à?

Tần Thọ nắm lấy mắt cá chân của tiểu gà Tây, xách ngược nó lên, sau đó vô thức liếc nhìn đũng quần của tiểu gà Tây, không có gì cả... lông quá dày nên không nhìn thấy được..!

Tần Thọ lại ngẩng đầu nhìn, bộ ngực bằng phẳng... lúc này hần mới nhớ tới, hình như không thể nhìn ra đực cái từ bộ ngực của loài gà, phải nhìn mào gà... Không, hình như Phượng Hoàng cũng không có cái thứ đồ chơi này. Mặc dù nghĩ như vậy, Tần Thọ vẫn liếc tới, kết quả thực sự không nhìn thấy mào gà, nhưng nhìn thấy một gương mặt đỏ rực, một đôi mắt đỏ ngầu như máu!

-Ấy... bị phát hiện...

Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu Tần Thộ!

Giây tiếp theo...

-Đồ lưu manh! - Tiểu gà Tây hét lên, miệng mở ra và phun!

-Ngươi...

-Hừ!

Một ngọn lửa nuốt chửng đầu thỏ...

Lần này, tiểu gà Tây không nói không có ý, nhưng cơn tức giận rõ ràng đã giảm đi rất nhiều!

Khi ngọn lửa tan đi, Tần Thộ xoa xoa đầu thỏ đen thui, sửa sang lại kiểu tóc không tồn tại, chính xác là lông, sau đó nói:

-Ngươi thật sự là cái?

-Ta là nữ! Không phải cái! Ngươi đây là...

Tiểu gà Tây lại lập tức xù lông:

-Hừ!

Tần Thộ cảm nhận ngọn lửa trên đầu mình, hấn thấy mình đã quen với nó... Sau khi cẩn thận cảm nhận ngọn lửa được phun lên cơ thể, các tế bào trên khắp cơ thể thực sự rất vui vẻ, chúng ấm áp và tan chảy, giống như đang hấp thụ thứ gì đó bên ngoài tựa như nhiệt lượng!

Tần Thộ vừa nhìn, trong lòng khẽ động:

-Thứ này ta cũng có thể ăn sao?

Vừa nghĩ tới đây, Tần Thộ mở miệng ra, ngọn lửa thuận thế xông vào trong miệng, Tần Thộ không thèm quan tâm, trực tiếp hút vào trong bụng, một ngụm lớn lửa tràn vào bụng, lập tức bị tiêu hóa, hóa thành nguyên khí hùng hực đi khắp toàn thân. Tần Thộ chỉ cảm thấy cả cơ thể của mình thư thái, giống như đang tắm hơi vậy! Rất thoải mái!

Tần Thộ vừa nhìn, trong lòng lập tức vui vẻ, mạnh mẽ hấp thu!

-Hô!

Lần này không phải tiểu gà Tây tàn nhẫn, mà là Tần Thộ hấp thu quá mạnh, vốn ngọn lửa trên đầu thỏ cũng bị hấp thu...

Dưới góc nhìn của người thứ ba, đúng lúc ngọn lửa từ trong miệng gà mái phun ra, rồi vụt thành một đường thẳng vào miệng thỏ, như thể hai người đang cùng nhau ăn một que kem đỏ rực!

Tiểu gà Tây nhìn thấy thì tròn cả mắt, lập tức im bật, kêu lên:

-Người không sợ ngọn lửa của ta sao?

Tần Thộ nhấp miệng, nhớ lại cảm giác ngọn lửa, đồng thời, ngọn lửa trong cơ thể trong nháy mắt bị tiêu hóa hoàn toàn không còn tăm hơi, Tần Thộ vậy mà có cảm giác hơi đói bụng. Nói cách khác, hẳn quả thực có thể nuốt chừng năng lượng của ngọn lửa này!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ liếc mắt nhìn tiểu gà Tây, cười ha ha nói:

-Sợ chứ, bị đốt đau lắm!

-Thật sao?

Tiểu gà Tây nhất thời thở phào nhẹ nhõm khi nghe Tần Thộ nói sợ lửa của nàng!

Tần Thọ gật đầu đáp:

-Thật, tiểu gà Tây, xưa nay ta không lừa người.

-Không cho phép gọi ta là tiểu gà Tây! - Tiểu gà Tây tức giận kêu lên!

Tần Thọ thấy tiểu gà Tây có thể kìm nén tính khí, không phun hã n nữa. Chuyện này sao có thể? Hắn còn chưa đủ thoải mái đâu!

Vì vậy Tần Thọ cười híp mắt hỏi:

-Tiểu gà Tây, ngươi thật sự là cái sao!

-Nữ! - Tiểu gà Tây tái mặt tức giận!

Tần Thọ gật đầu nói:

-Ồ... Vậy thổ gia ta không tính là chịu thiệt!

Tiểu gà Tây không hiểu nên hỏi:

-Chịu thiệt gì?

Tần Thọ nói:

-Ngươi xem, nụ hôn giữa nam và nữ miệng đối miệng, trao đổi nước bọt trong miệng. Tính như thế, vừa rồi ngươi phun lửa vào miệng ta. Tuy rằng không hôn, nhưng nguyên tắc cơ bản gần như giống nhau, vì thế cũng xem như là hôn môi gián tiếp nhĩ!

-Đồ lưu manh nhà ngươi! Ta thiêu chết ngươi!

Tiểu gà Tây phun lửa...

Tần Thọ nhìn thấy, thật sự đã đến, đắc ý trong lòng, trên mặt lại lộ

ra vẻ đau khổ, sau đó nuốt từng ngụm lửa của tiểu gà Tây, hơn nữa còn không quên truyền âm như rồng mây nói:

-Ôi, cháy rồi. Lưỡi ta đau quá... Đau quá...

Tiểu gà Tây truyền âm lại, rất đặc ý nói:

-Sau này còn dám ức hiếp ta hay không?

Tần Thọ đáp:

-Dám!

-Người còn dám? Ta đốt!

Nói rồi tiểu gà Tây tăng thêm lửa.

Tần Thọ thì lại càng ngày càng thoải mái, hắn phát hiện tầng cảnh giới thứ tư của Bát Cửu Huyền Công vẫn luôn bất động vậy mà nới lỏng một chút! Đây là điều mà Tần Thọ chưa từng mơ tới!

Từng nhìn thấy dáng vẻ hoành hành bá đạo của Dương Tiễn ở Thiên Đình, Tần Thọ biết môn công pháp này hết sức trâu bò! Bởi vì Hạo Thiên Khuyển từng nói, Dương Tiễn cũng không thể tu luyện Bát Cửu Huyền công tới tầng cao nhất!

Vậy tu luyện tới tầng cao nhất sẽ là sự tồn tại như thế nào? Tần Thọ rung động...

Đáng tiếc thân thể hư hại này của Tần Thọ hầu như không giữ được chút nguyên khí nào trong cơ thể... Hơn nữa, hắn cũng không dám ngồi xếp bằng mà yên tâm tu luyện. Sợ rằng sẽ chết đói trong lúc tu luyện giữa chừng. Ngay cả khi không chết đói, lỡ như bụng đói quá nhiều tâm trạng, hỏa nhập ma cũng không tốt!

Vì vậy, Tần Thọ chỉ có thể thỉnh thoảng tu luyện công pháp, tuy r

ằng vô dụng, nhưng có còn hơn không!

Tần Thộ thậm chí còn tính toán có nên thấy sang bắt quàng làm họ với Dương Tiễn hay không, bắt tay hữu nghị gì đó, lỡ vụng trộm lấy được nguyên bộ thì sao? Vậy chẳng phải một bước lên trời à!

Nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ cuộc, chưa nói đến thực lực và tính cách của Dương Tiễn có để con thỏ hắn mò mẫm đơn độc một mình hay không, Dương Tiễn đưa hắn vào Thiên Đình gặp Hằng Nga đã là ân tình. Tần Thộ không thể xuống tay với ân nhân được!

Giống như Ngô Cương, Ngô Cương say rượu, hắn cũng không ném đá giấu tay... Chuyện này gọi là trộm cũng có trộm đạo!

Nhưng bây giờ thì khác, Tần Thộ đột nhiên phát hiện ra rằng mình dường như có thể tu luyện Bát Cửu Huyền Công theo cách khác...

Vì vậy Tần Thộ kêu lên:

-Tiểu gà Tây, ngươi không ngực không hông, tính tình lại khó chịu như vậy. Ai dám cưới ngươi!

-Ngươi dám nói ta xấu xí? Ta thiêu cháy ngươi!

Tiểu gà Tây tăng thêm lửa!

-Ôi... Nóng quá... Má ơi... Ta nóng quá... A...

Tần Thộ cảm nhận được sự thay đổi của ngọn lửa đồng thời truyền ra tiếng sói tru quỷ khóc. Ngọn lửa ngày một yếu dần, hắn lập tức hét lên:

-Tiểu gà Tây, hỏi ngươi một vấn đề. Tiểu đệ đệ của Phượng Hoàng các ngươi mọc ở đâu?

-Đồ lưu manh, ta sẽ thiêu chết ngươi!

Tiểu gà Tây kêu to, tiếp tục phun!

Nửa tiếng sau...

Ngọn lửa của tiểu gà Tây ngày càng ít dần, cuối cùng nó chỉ có thể phát ra một vài tia lửa nhỏ khi kêu lên!

Tần Thộ nhìn tiểu gà Tây ỉu xiu không ra hình dáng gì kia hỏi:

-Tiểu gà Tây, sao vậy? Sao từ gà phun lửa biến thành bật lửa rồi? Hết hơi à?

Chương 89: Phòng giảng bài nhân sinh, con thỏ lưu manh

Chương 89: Phòng giảng bài nhân sinh, con thỏ lưu manh!

-Không còn sức lực...

Tiểu gà Tây lè lưỡi, gương mặt quái dị nhìn Tần Thộ nói:

-Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì?

Tần Thộ run vành tai lớn nói:

-Thỏ! Thỏ hàng thật giá thật!

Tiểu gà Tây dùng một loại ánh mắt có quỷ mới tin người nhìn con thỏ rồi kêu lên:

-Thôi bỏ đi! Thôi bỏ đi... Mệt quá!

Tần Thọ đạt được chỗ tốt, tâm tình cũng thoải mái, đáng tiếc duy nhất là hấn mượn hỏa lực của tiểu gà Tây tầng thứ bốn của Bát Cửu Huyền Công cũng chỉ thoáng bùng lỏng một chút mà thôi. Tu luyện thứ này, không tiến ắt lùi, tiểu gà Tây dừng lại, những nguyên khí kia chớp mắt đã bị tế bào phân chia, sau đó Tần Thọ lại bị đánh về nguyên hình!

Bất kể nói thế nào, cuối cùng cũng xem như Tần Thọ tìm được phương pháp tu luyện thuộc về hấn, vì thế, tâm tình hấn bây giờ không tệ!

Tần Thọ để tiểu gà Tây xuống đất, hai chân tiểu gà Tây mềm nhũn ngồi bệt xuống, hấn nhìn con thỏ nói:

-Đừng tưởng rằng người rất lợi hại, chờ ta trở về mách sư phụ, sư phụ sẽ ra tay trừng trị con thỏ nhà người!

Ánh mắt Tần Thọ sáng lên hỏi:

-Sư phụ người cũng là Phượng Hoàng sao? Cũng biết phun lửa chứ!

Tiểu gà Tây hừ một tiếng, ngẩng đầu lên, dáng vẻ giống như ta không muốn để ý đến người!

Tần Thọ cũng không phản đối, cười ha ha hỏi:

-Tiểu gà Tây, ta vẫn không hiểu nổi, một mình Phượng Hoàng người cướp một con cóc của thỏ ta, người không cảm thấy xuống gì á sao? Thứ này, không phải người muốn ăn thì ăn sao!

Tiểu gà Tây vừa nghe thì nhú mày nói:

-Ai nói? Loại dã thú cấp thấp này, ta chưa từng ăn! Đương nhiên muốn ném thử! Hơn nữa, ta cũng chưa từng ăn món nướng...

Tần Thộ nghe thấy thì đen mặt, dã thú, cấp thấp, như thế chưa từng ăn! Má! tiểu gà Tây này đang khoe khoang! Tuyệt đối là khoe khoang! Khoe khoang công khai!

Tần Thộ ngẫm lại mình, gặm vỏ cây không biết bao nhiêu vạn năm mới sống tạm tới bây giờ, so sánh giữa hai người một chút, ngửa mặt lên trời, trong lòng chỉ còn sót lại một câu "Con mẹ nó!"

Quả nhiên có người vừa sinh ra đã ở ngay vạch đích, mà hắn chỉ có thể từng bước bò trong vũng bùn...

Tiểu gà Tây nhắc đến đồ ăn thì bắt đầu chảy nước miếng... Cũng không biết nàng đã kích thích thật sâu con thỏ nào đó, tiếp tục nói thêm:

-Chẳng qua ta tức giận nhất chính là ta vất vả dẫn Thổ Địa đi, vậy mà người lại nhân cơ hội ném đá giấu tay! Châm khói dẫn lửa, Thổ Địa chắc chắn sẽ biết nội bộ, ta muốn làm gì nữa cũng không tiện, người chiếm món hời của ta, còn không cho ta thịt để ăn, người nói có phải người sai rồi không!

-Người dẫn Thổ Địa đi rồi?

Tần Thộ sững sờ, chẳng trách hắn lăn qua lăn lại nửa ngày, cũng không thấy Thổ Địa đi ra, thì ra nguyên nhân là ở chỗ này đây!

Tiểu gà Tây nói:

-Đương nhiên! Nếu không người cho rằng người có thể trộm cóc ngay dưới mắt Thổ Địa sao?

Tần Thọ kéo tai to, sau đó nhú mày cười:

-Tiểu gà Tây, ý ngươi là Thổ Địa sắp quay về!

Mắt to của tiểu gà Tây lảo liên xoay một cái, hiển nhiên có ý không tốt, cười he he nói:

-Đúng đấy, sắp về rồi, nếu không ngươi cho rằng ta sẽ tán gẫu với con thổ cấp thấp nhà ngươi lâu như vậy sao? Ha ha... Ngươi bị lừa rồi! Dựa theo tốc độ của hắc, sẽ nhanh chóng đến thôi, ngươi không chạy thoát được! Thổ con à... tạm biệt nha, chờ bị tóm, bị roi đánh đi, ha ha... Có phải ta rất vô liêm sỉ và xấu xa không? Há há há... Sao ta thông minh thế nhỉ!

Tiểu gà Tây nói xong giương cánh muốn chạy!

Kết quả một bàn tay thổ đột nhiên hạ xuống!

Bộp!

Tiểu gà Tây bị đập bẹp xuống đất!

Tiểu gà Tây tức giận nói:

-Ngươi làm gì?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Không làm gì cả... Chỉ là để ngươi mở mang kiến thức một chút xem cái gì gọi là vô liêm sỉ thực sự!

-Ý gì? - Tiểu gà Tây sững sờ!

Tần Thọ một phát bắt được tiểu gà Tây, hơn nữa móc ra một miếng thịt cóc ra, sờ mông tiểu gà Tây một cái, tiểu gà Tây kêu á một tiếng:

-Khiếm nhã!

Tần Thọ nhét miếng thịt cóc vào miệng tiểu gà Tây, sau đó hô to một cách hợp tình hợp lý:

-Trời! Hải tử từ chỗ nào tới, vậy mà chạy tới chỗ này của ta trộm đồ! Không ra thể thống gì mà! Người lớn nhà người đã dạy người như thế sao? Người làm loại chuyện này xứng với sự phụ của người sao? Xứng với cha mẹ người sao? Xứng đáng với... ừm... Cóc kia sao? Không có lỗi với ta sao?

Tiểu gà Tây nghe tới câu sau thì mắt tròn trắng, sao nàng phải xin lỗi con thỏ chết bầm này!

Đúng lúc này, giọng nói tức giận của một ông lão vang lên:

-Hay cho tên trộm nhỏ nhà người, vậy mà dám tới chỗ ta trộm đồ!

Tần Thọ vừa nghe vừa nghiêng đầu thì nhất thời sửng sốt, chỉ nghe thấy tiếng nhưng không thấy người, không nhìn được thềm nói:

-Không hổ là Thổ Địa, công phu ẩn nấu này quả nhiên ghê gớm!

-Con thỏ đàn! Cúi đầu nhìn! - Tiểu gà Tây gầm gừ kêu lên!

Tần Thọ cúi gập đầu xuống, gương mặt lập tức đỏ lên...

Chỉ thấy một lão đầu đội nón lá, mặc trang phục của một ông địa chủ thời xưa, tay cầm gậy chống, bộ râu dài xõa xuống ngực, nhưng đây không phải vấn đề, quan trọng là lão đầu này vậy mà chỉ cao bằng ngực Tần Thọ! Không cúi đầu vốn không nhìn thấy!

Mặt lão đầu cũng đỏ... Vội ho một tiếng nói:

-Vị tráng sĩ, là người bắt được tên trộm này?

-Ai là tên trộm? Ta...

Tiểu gà Tây muốn tranh luận!

Tần Thọ nhét thịt cóc vào mồm nàng, nàng lập tức ngậm miệng!

Còn Tần Thọ thì lại nhanh chóng lật mặt, gương mặt nghiêm nghị, hợp tình hợp lý nói:

-Đúng! Chính là ta bắt! tiểu gà Tây này quá hung tàn, một con có c lớn đáng yêu như vậy, vậy mà nàng mất hết tình người ăn thịt n ó!

Tiểu gà Tây tức giận giương mắt nhìn, đoán chắc từ nhỏ tới lớn n àng cũng chưa từng thấy kẻ nào vô liêm sỉ như thế!

Rõ ràng hấn ăn, sao lại đổ lên người nàng!

Thỏ Địa nghe thấy thì tức giận nói:

-Chẳng trách sáng sớm lại luôn có người quấy rầy ta ngủ, hóa ra n gười dụ ta đi, nhân cơ hội trộm cóc ăn! Tuy rằng tất cả đồ ở nơi đ ây đều dùng để ăn, nhưng người không được phép, tự ý trộm cắp, người có biết tội của người không!

Tiểu gà Tây phun thịt cóc ra, đang muốn kêu to:

-Ta...

Kết quả bị vỗ một cái bốp sau gáy, tiểu gà Tây bị đánh bằng vũ lự c theo bản năng cúi đầu xuống, lời đến miệng đã bị đập tan!

Tần Thọ nói:

-Thỏ Địa công công hỏi người đấy, sao không nói gì? Đứa nhỏ nh

à người quá không hiểu quy củ!

Thỏ Địa thấy vậy, hài lòng gật đầu, dường như đang nói vẫn là con thỏ nhà người hiểu quy củ!

Tần Thọ nói xong thì cười nói với Thỏ Địa dưới ánh mắt phẫn nộ của tiểu gà Tây:

-Thỏ Địa công công, ngài xem, đứa nhỏ này cũng gật đầu nhận tội rồi, ngài sẽ không bắt nàng tới Trảm Yêu Đài để chém chứ?

Lời vừa nói ra, tiểu gà Tây sợ hết hồn, lông cũng dựng lên, sợ đến nỗi không dám nói lời nào!

Thỏ Địa vừa nghe thì hàm hừ nói:

-Ta lại nghĩ, thật ra chẳng qua dã thú tầm thường nên cũng không thể coi là tội lớn gì, nhìn nàng còn trẻ người non dạ, phạm tội lần đầu thì bỏ qua thôi. Lần sau còn để ta tóm được, đừng trách ta đi cáo trạng!

Nghe nói như thế, Tần Thọ và tiểu gà Tây đồng thời thở phào nhẹ nhõm, sau đó hai tên này liếc nhau một cái, cũng thấy sự tức giận của nhau:

-Người học ta làm gì!

Thỏ Địa nhìn thỏ và tiểu gà Tây trước mắt, phát tay một cái nói:

-Được rồi, đi nhanh đi! Ày, đều là hài tử, làm sao lại có khoảng cách lớn như thế? Tiểu gà Tây, sau này hãy học hỏi thêm nhiều điều từ con thỏ này nhé! Làm người, quan trọng nhất là phải trung thực, đừng lén lút biết không?

Mắt tiểu gà Tây tròn trắng, nàng không chịu đi, nếu đi rồi, nỗi oan của nàng liền định như thế, đang muốn nói gì thì Tần Thọ lại dù

ng thịt cóc nhét liên tiếp vào miệng nàng. Sau đó Tần Thộ đưa tiểu gà Tây đi và tạm biệt Thổ Địa:

-Lão nhân gia ngài nói rất đúng, làm người ấy à, không bàn đến xứng với trời đất thì ít nhất cũng phải không có lỗi với lương tâm. Tiểu gà Tây, sau này phải học hỏi ta nhiều hơn. Ta mới là tấm gương nhân sinh của ngươi. Ngày sau hãy gọi thẳng ta là soái ca thiện lương!

Chương 90: Tên người là gì?

Chương 90: Tên người là gì!

Tiểu gà Tây lườm hằm một cái, ngươi có biết xấu hổ không vậy!

Lúc này, tiểu gà Tây có cung phản xạ chậm hơn người bình thường khoảng nửa nhịp đột nhiên nhớ ra, miệng nàng không thể nói chuyện được, nhưng nàng có thể truyền âm mà!

Thế là, tiểu gà Tây bắt đầu truyền âm, nhưng nào ngờ con thỏ lại càng ranh ma hơn, căn bản là không chịu cho nàng cơ hội nói chuyện, mang theo nàng chạy như bay!

Tiểu gà Tây cao bằng khoảng một nửa Tần Thộ, Tần Thộ lôi kéo chân của nàng, trên cơ bản đầu của nàng đang bị kéo lê trên mặt đất... Cái mỏ chim như một cái cày sắt, ma sát trên mặt đất, kéo ra một vệt thật dài trên mặt đất, nàng làm gì còn tâm trạng để truyền âm nữa, chợt xoay người một cái, quát to:

-Con thỏ đáng chết kia, ngươi quá đáng!

Hừ!

Thịt thỏ kho tàu!

-A a a! Giết người diệt khẩu này! Cứu mạng với!

Con thỏ kia ngoài miệng thì kêu gào, nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái chạy đi xa!

Nhìn Tần Thộ và tiểu gà Tây đã chạy đi xa, Thỏ Địa lắc đầu cảm thán:

-Tuổi trẻ thật tốt... Ài, Văn Uyển lại bắt đầu chiêu sinh rồi. Không biết năm nay mấy tên kia lại muốn làm hại bao nhiêu động vật đây... Lúc nào bên trên mới phê chuẩn cho chúng ta dọn nhà được, ài...

Xuống núi cái là lên đường ngay, tiểu gà Tây lại tức giận, thỏ phì phò nhìn chăm chăm vào Tần Thộ, kêu lên:

-Con thỏ chết tiệt kia, mau thả ta xuống!

Tần Thộ lập tức buông ta!

Bốp!

Cái đầu đang hướng xuống đất của tiểu gà Tây đập xuống đất, nà ng kêu lên:

-Ngươi dám quăng ta!

-Đại tỷ, là ngươi bảo ta buông ngươi xuống mà. Tần Thộ tỏ vẻ vô tội nói!

Tiểu gà Tây nghe thấy thế, trợn mắt nhìn Tàn Thọ chăm chăm, nhần nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn cắn răng nghiêng lợi, hơi ngửa đầu:

-Hừ! Không chơi đùa với một con thỏ thấp kém như thế này! Đi!

Nói xong, tiểu gà Tây cứ giữ nguyên tư thế như vậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, định dùng cách không để ý đến con thỏ chết tiệt này để duy trì hình tượng cao quý của mình!

Đáng tiếc, khi đi ngang qua con thỏ nào đó, con thỏ liếc mắt nhìn về phía ngực nàng một cái, thờ dài, lắc đầu:

-Hầy... Phẳng...

-Ta liều mạng với ngươi! - Tiểu gà Tây nghe xong, lại xù lông, nhẩy dựng lên phun lửa!

Tàn Thọ cười hả hê...

-Con thỏ đáng chết, sao ngươi lại cứ đi theo ta?

Đi một lúc rồi, tiểu gà Tây phát hiện con thỏ đáng chết này lại đi cùng một đường với nàng, nàng nghi ngờ nhìn chăm chăm cái thứ khốn nạn có lẽ đang có mưu đồ bất chính kia!

Tàn Thọ lườm nàng một cái, sau đó, lần đầu tiên ngẩng đầu lên, kieu ngạo nói:

-Ai đi theo ngươi chứ? Thỏ ta đây đang tới Văn Uyển để học! Đi học đấy biết không? Thôi đi, nói với một gà Tây chuyên đi ăn trộm như ngươi cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi, không nói cũng được...

-Là ngươi trộm, ta không hề trộm!

Tiểu gà Tây tức đến mức hét to:

-Còn nữa, không được gọi ta là tiểu gà Tây! Ta là Phượng Hoàng!

-Được rồi tiểu gà Tây!

-Ngươi...

-Sao nào tiểu gà Tây!

-Được rồi... Tùy ngươi.

Đấu với nhau mấy hiệp rồi, tiểu gà Tây hiểu rõ, cái con thỏ đáng chết này quyết tâm đặt cái biệt hiệu đó cho nàng, nàng không làm gì được đối phương, cho nên chỉ có thể nhịn!

-A, tiểu gà Tây, sao ngươi cũng đi về phía này vậy?

Tần Thọ hỏi!

Tiểu gà Tây hừ hừ nói:

-Ta cũng đến Văn Uyên để báo danh, không ngờ lại còn gặp phải một thứ tai họa như ngươi!

Tần Thọ nói:

-Không nên nói như vậy, chỉ ít hôm nay thỏ ta đây thấy việc nghĩa là hăng hái làm, bắt được một tên trộm đấy. Thỏ Địa công công c ó thể làm chứng!

Tiểu gà Tây:

-...

Phù!

Dễ chịu quá...

-Tiểu gà Tây, tên người là gì?

Tần Thọ thấy tiểu gà Tây không phun lửa nữa, tò mò hỏi!

Tiểu gà Tây hừ hừ hai tiếng, không lên tiếng!

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Thì ra tên của người là Hừ Hừ à! Cái tên này chắc chắn... Rất...

-Câm miệng! Tên của ta không phải là Hừ Hừ!

Tiểu gà Tây sắp điên lên rồi!

Tần Thọ ngờ ngác nhìn tiểu gà Tây hỏi:

-Vậy tên của người là gì!

Tiểu gà Tây gầm thét:

-Câm miệng!

-Tên của người là Câm Miệng à? Cái tên này hơi bị bá đạo đấy...

Tần Thọ lập tức kêu lên!

Tiểu gà Tây há mỏ, phun lửa!

Con thỏ vô lương tâm đang thoải mái quá...

-Câm Miệng, sao mẹ người lại đặt cho người một cái tên như vậy?

Tần Thọ mặt dày mày dạn dĩnh lại gần hỏi!

Cuối cùng tiểu gà Tây cũng không chịu nổi nữa, kêu lên:

-Tên của ta không phải là Cầm Miệng, tên ta là Thái Thái Nhạc!

Tần Thọ gật đầu nói:

-À, Thái Thái Nhạc à, á... Má nó... Phụt, ha ha ha... Thái Thái Nhạc, ha ha... Sao tên ngươi lại không phải là rau hẹ đi, ha ha...

-Ta nói này Rau Hẹ, cái tên này của ngươi, ha ha... Tên của ngươi như thế này, mà còn dám bảo mình không phải là gà tinh sao? Ha ha... Hẳn là mẹ ngươi đã chôn hết tất cả bí mật vào chỗ này, ha ha...

Tần Thọ ôm bụng, thật sự không thể dừng lại được, Thái Thái Nhạc... Trong nháy mắt khơi gợi lên rất nhiều hồi ức trong trí nhớ của hắn, hình như trên Địa Cầu cũng có Thái Thái Nhạc, mà lại còn là một con gà thành tinh!

Tiểu gà Tây:

-Ta là Phượng Hoàng!

Ha!

-Ừm, Phượng Hoàng mang tên Rau Hẹ gà tinh! Tên hay quá ha ha...

Tần Thọ lập tức kêu lên!

Tiểu gà Tây:

-...

Cứ như vậy, hai người đi cả một quãng đường vui vẻ trò chuyện, phun lửa, rất hòa hợp đi về phía Văn Uyên...

Cùng lúc đó, trước cổng chính bằng bạch ngọc dưới chân núi Thụ Sơn, có hai đồng tử đang dẫm chân đứng trông về phía xa, chẳng qua là khi quay qua đối mặt với nhau, thì đều có tia lửa bắn ra!

Hiển nhiên, hai thằng nhóc này cũng không đi chung đường!

-Thanh Trúc, người tới đây làm gì?

Tiểu đạo đồng có vẻ thật thà hỏi một đạo đồng có đáng vẻ nhanh nhẹn!

Đạo đồng kia hơi giật mình, đôi mắt to rất sống động, trong tay còn đang cầm một cây quạt xếp, thỉnh thoảng lại học theo dáng vẻ của các văn nhân nhàn nhã mở quạt ra quạt gió!

Nghe đạo đồng thật thà đặt câu hỏi, hắn cười ha ha nói:

-Không có gì, hôm nay là ngày mà học viện Văn Uyên của núi Thụ Sơn thu nhận học sinh, Văn Khúc Cung các người có thể đến nhận người, thì đương nhiên Văn Xương Cung chúng ta cũng có thể đến nhận người!

-Học sinh của các người còn chưa đến sao?

Tiểu đạo đồng thật thà tên là Long Hòe tò mò hỏi!

Thanh Trúc cười ha ha nói:

-Đến rồi, nhưng cũng chưa đến!

Long Hòe thật sự hơi thật thà quá mức, ánh mắt có chút ngu ngơ, đầu óc cũng không nhanh nhạy, nghe không hiểu ý của đối phương, nên lại hỏi:

-Nghĩa là sao!

Thanh Trúc sững sờ, cười hỏi:

-Người không hiểu ư?

Long Hòe lắc đầu nói:

-Không hiểu, chẳng qua là ta cũng từng nghe tình quân nhà ta nói, nếu như không hiểu, thì không cần ngại hỏi, không cần phải xấu hổ vì không biết. Cho nên ta mới hỏi người...

Thanh Trúc:

-...

Long Hòe:

-Thanh Trúc, người nói đi xem nào? Câu vừa nãy của người là có ý gì!

Thanh Trúc:

-... Bà mẹ người chứ gấu!

Long Hòe không nghe rõ, hỏi lại:

-Người nói cái gì!

Thanh Trúc lắc đầu nói:

-Không có gì, ta nghe nói lần này tiểu công chúa của tộc Phụng Hoàng cũng đến xin học. Người cũng biết đúng không?

Vẻ mặt Long Hòe ngốc nghếch, dứt khoát hỏi thẳng:

-Người muốn cướp nàng!

Thanh Trúc không ngờ rằng Long Hòe lại nói thẳng ra như vậy, k hông hề quanh co lòng vòng, Thanh Trúc lắc đầu nói:

-Đương nhiên là không...

-À, vậy thì tốt rồi, ta sẽ ghi lại. Tinh quân nói rồi, cứ mang theo Ấn Ảnh Thạch bên mình, sẽ có nhiều chỗ có lợi.

Long Hòe lấy ra một khối Ấn Ảnh Thạch!

Gương mặt Thanh Trúc hoàn toàn biến thành màu đen... Sao hắn lại có cảm giác mình bị tính kế vậy!

Lời mình nói ra, bây giờ lại bị người khác ghi âm lại... Hắn chợt phát hiện ra rằng hình như nhiệm vụ hôm nay không dễ hoàn thành chút nào. Nhưng mà Thanh Trúc lập tức có biện pháp, nếu như không thể công khai đoạt người, nhưng cũng không nói là không thể thông đồng với nhau mà! Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Trúc cười lạnh: "Coi như ta không nói thẳng, thì cũng có biện pháp để t iểu công chúa vào Văn Xương Cung của ta! Hừ hừ... Một kẻ ngố c như ngươi, hôm nay cứ đợi tay không đi về đi!"

Chương 91: Cút cút cút

Chương 91: Cút cút cút

Đúng lúc này, Long Hòe nói:

-Hình như có người đang đến đây... Ừm... hình như có hơi kỳ quái.

Nghe vậy Thanh Trúc cũng kiễng chân nhìn về phía bên kia, nhưng lông mày lên nói:

-Đúng là có hơi kỳ lạ... người đó hẳn là công chúa Phượng Hoàn g, một thân rực rỡ như lửa, thật là đẹp. Về người còn lại kia... một màu đen tuyền, nhìn hình dáng thì như là một con thỏ đứng thẳng lên đi...

-Hình như vậy! Mặc dù ta đã từng gặp qua con thỏ đen, nhưng chưa thấy con nào đen như vậy...

Long Hòe nói đến đây, trong ánh mắt chất phác lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Đôi mắt to tròn của Thanh Trúc đảo một vòng, dường như đang tính toán cái gì, sau đó nhếch miệng, đột nhiên lao thẳng về phía trước, cười to nói:

-Công chúa điện hạ, cơn gió nào đã đưa ngài đến đây vậy?

Kết quả lời này vừa nói ra, tiểu gà Tây không có phản ứng gì, nhưng con thỏ đen bên cạnh sừng sốt, quay đầu nhìn thấy tiểu gà Tây nói:

-Người thật sự là mái sao? Còn là một tiểu công chúa?

Phùng!

Một ngọn lửa lớn...

Thấy cảnh tượng như vậy, mồ hôi lạnh sau ót Thanh Trúc nháy m

ắt rơi xuống, nhìn tình huống, tính tình của cô công chúa này cũng không tốt lắm nhỉ, một lời không hợp là phun lửa ngay được. Kìa chính là lửa của Phượng Hoàng đó! Cho dù là tiểu Phượng Hoàng phun một hơi, không chết thì cũng phải lột mất một tầng da... Còn có, rốt cuộc cái thứ đồ chơi đen sì kia là cái gì? Sao cảm giác như bị thiêu cháy, lại như không có chuyện gì?

Thanh Trúc không dám nói tiếp nữa...

Nhưng mà tiểu gà Tây lại rất vui vẻ ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói:

-Con thỏ chết tiệt, hiện tại biết thân phận của ta rồi chứ? Sợ rồi hả? Người có tin ta nói một câu, có thể đá người ra khỏi Văn Uyên ở Thục Sơn này không?

Tần Thộ vừa nghe nhất thời ánh mắt sáng lên, nhanh chóng gật đầu nói:

-Được, người đá thử xem...

Tần Thộ muốn đi học sao? Đương nhiên là không rồi! Nếu không phải Ngọc Đế loạn điểm uyên ương thì hắn chẳng thèm đến đâu! Ở nhà tán gái tốt biết bao...

Quan trọng nhất là, dựng Nguyệt Cung lên xong có rất nhiều chuyện phải bận rộn... Hắn lại một thân bệnh tật, trời đất bao la chữa bệnh là lớn nhất, ăn là nhất! Đi học? Có thể coi là cơm ăn được sao?

Cho nên, Tần Thộ ước gì tìm được lý do để bị đá ra...

Trông thấy dáng vẻ háo hức chờ đợi này của con thỏ chết tiệt, tiểu gà Tây chớp chớp mắt...

Đúng lúc này, Long Hòe chậm rãi tiêu sái đi đến nói:

-Con thỏ này là do Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu chỉ đích danh phải ở lại Văn Uyên Thư Sơn, tiên sinh nhà ta đã phê chuẩn. Thỏ con, người đi theo ta.

Nghe nói như thế, Tàn Thọ nôn nóng, chạy nhanh đến đá lên môn g tiểu gà Tây một cái rồi nói:

-Không phải người rất trâu bò sao? Nhanh chóng nghĩ cách làm sao để đá ta ra ngoài đi chứ!

Nghe nói như thế, nhìn thấy vẻ mặt thèm đòn kia của Tàn Thọ, mặt tiểu gà Tây đen thui. Đây là khiêu khích hả? Không đúng, đây chính là khiêu khích! Con thỏ chết tiệt này đang vả mặt nàng!

Nhưng mà bị tát một cái này, nàng làm gì có cách nào? Đó chính là mệnh lệnh của Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu đó, cả họ nhà Phụng Hoàng kéo lại đây, cũng không dám đánh ra một cái rắm...

Nghĩ đến đây, tiểu gà Tây nhin cả nửa ngày mới mở miệng nói:

-Cút đi!

Tàn Thọ nhìn nhìn Thư Sơn, lại nhìn nhìn phía sau, hỏi:

-Rau Hẹ, ta muốn hỏi một vấn đề, là cút sang bên kia hả?

-Cút cút cút cút! Thích cút bên nào thì cút sang bên đó!

Tiểu gà Tây sắp bị chọc cho phát nổ rồi.

Tàn Thọ quyết đoán chạy quay lại, vừa chạy vừa kêu lên:

-Cái tên béo kia, quay về nói với Văn Khúc Tinh Quân một tiếng, công chúa của Phụng Hoàng tộc phê chuẩn ta có thể không đi học! Có chuyện gì, các người cứ tìm nàng!

Tiểu gà Tây nghe thấy thì ngây ngẩn cả người, nàng phê chuẩn cho hắn lúc nào?

Long Hòe cũng không vội, chậm chạp gãi gãi đầu, sau đó nói với tiểu gà Tây:

-Công chúa, nếu con thỏ đó trốn mất, sự phụ của ta sẽ không có cách nào ăn nói với Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu. Đến lúc đó, nếu bên dưới thông đồng với nhau qua bên kia lăm lờ mấy câu...

Tiểu gà Tây vừa nghe, lông dựng hết cả lên, ngay lập tức biến thành một quả cầu lông, ba chân bốn cẳng đuổi theo con thỏ, vừa đuổi vừa kêu to:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi quay lại cho ta! Đứng lại! Không được chạy!

Nhưng không hiểu sao nàng càng gọi, con thỏ chạy càng nhanh...

Con thỏ này còn vừa chạy vừa hô:

-Rau Hẹ, là ngươi tự mình nói đấy, đó là chuyện ngươi nói! Ta vừa mới hỏi ngươi mấy câu rồi đấy thôi, sao lại không được chạy? Bọn họ nghe lời ngươi, nhưng ta không nghe!

-Ngươi... ngươi là đồ con thỏ chết tiệt, đứng lại! Ta có chuyện muốn nói! - Tiểu gà Tây kêu lên.

-Ngươi nói đi, chúng ta vừa chạy vừa trò chuyện! - Tàn Thọ đáp lại.

Tiểu gà Tây:

-...

Nhìn thấy hai người đã đi xa, Long Hòe và Thanh Trúc liếc mắt nhìn nhau.

hìn nhau, Thanh Trúc vừa định mở miệng, Long Hòe đã chặn miệng hần lại, chậm rì rì hỏi:

-Thanh Trúc sư đệ, sao con thỏ lại gọi công chúa là Rau Hẹ? Không phải công chúa tên là Thái Thái Nhạ sao? Ừm... thứ lỗi, ta cũng không ngại học hỏi người kém cỏi hơn mình.

Thanh Trúc nhìn Long Hòe, nghĩ thầm một câu: "Mẹ nó..."

Chỉ là lời này không thể nói ra được, chỉ có thể nghiến răng nói:

-Không biết!

Long Hòe gật gật đầu đáp:

-Sư phụ nói rất đúng, không ngại học hỏi kẻ dưới tuy là rất đúng đắn, nhưng thường xuyên không nhận được đáp án chính xác. Đây là chênh lệch về mặt trí tuệ... muốn hỏi thì phải hỏi nhiều người một chút, tiếp thu ý kiến quần chúng mới được. Là ta tính sai rồi, ôi...

Thanh Trúc:

-...

Hai người bên này nói, bên kia một con con thỏ đã mỹ mãn trở lại rồi, bên người có một tiểu gà Tây biểu tình bị phần giống như bị a i làm gì vậy.

Ôi chao, để hai vị đợi lâu rồi, chúng ta vừa mới đi xả nước tiểu, là m chậm trễ thời gian của mọi người. Cái gì ấy nhỉ, nhóc mập mạp, chúng ta đi bên kia à?

Tần Thọ cười ha hả hỏi.

Đi tiểu? Cùng nhau?

Long Hòe và Thanh Trúc nghi ngờ nhìn về phía tiểu gà Tây...

Tiểu gà Tây nổi giận kêu lên:

-Đừng nghe hắn nói bậy, ta không có!

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng rồi, không có, tình huống thật sự lúc này là như vậy...

-Chúng ta tách ra tự đi tiểu! - Đường như tiểu gà Tây rất sợ Tần Thọ nói ra tình hình thực tế, nhanh chóng ngắt lời nói.

Tần Thọ vung vẩy tay, dùng ánh mắt các người hiểu mà nhìn Long Hòe và Thanh Trúc, Thanh Trúc nhếch miệng, bỗng nhiên hiểu ra, nói:

-Ồ?Ồ...

Long Hòe chậm rì nhìn Thanh Trúc, mới vừa há miệng, Thanh Trúc đã nhanh chóng che miệng hắn lại:

-Đừng hỏi!

Long Hòe gật gật đầu, không hỏi.

Thanh Trúc nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Long Hòe nói với Tần Thọ:

-Đã như vậy thì đi thôi, hai vị.

-Được! Đi thôi, Rau Hẹ. - Tần Thọ vỗ đầu tiểu gà Tây Rau Hẹ nó đi.

-Đừng đánh vào đầu ta!

Rau Hẹ không cam lòng kêu lên.

Tần Thọ cười nói:

-Được được được... Người nói là được.

Sau đó con thỏ mang theo Rau Hẹ theo sau Long Hồ rồi đi...

Chờ bọn hắc đi rồi, Thanh Trúc vẫn còn đứng tại chỗ lúc này mới nhớ ra, không ổn rồi! Hắc đến để cướp người, còn chưa kịp làm gì, người đã không còn ở đây rồi?!

Nghĩ lại lúc xuống núi khoắc lác với sư huynh đệ đồng môn, hắc bỗng nhiên có chút không muốn trở về trên núi...

-Tuyệt đối không thể nói ta bại bởi cái tên Long Hồ đầu óc chậm chạp kia, ừm...Cứ nói là do con thỏ kia phá đám! Đúng, đều tại con thỏ kia!

Đã có lý do, Thanh Trúc liền trở về trên núi.

Tần Thọ cũng không biết, người còn đang đi trên bậc đá, đã bị một chậu nước bắn từ trên trời ụp xuống... Chẳng qua cho dù hắc có biết, phỏng chừng cũng không có cảm giác gì, dù sao thì làm gì có chậu nước nào bắn hơn hắc được chứ?

-Con thỏ, hiện tại ngươi có thể xem như trước sau như một rồi!

Giọng nói của Rau Hẹ truyền đến.

Chương 92: Thư Hương Chi Hải, Khổ Châu, Thư Sơn.

Chương 92: Thư Hương Chi Hải, Khổ Châu, Thư Sơn.

Tần Thộ chép chép miệng nói:

-Ừm, nội tâm của ta cũng giống như răng của ta, trắng sáng, bóng loáng có thể soi gương luôn đó. Người đừng có lập đi lập lại khen ta như thế, da mặt ta dày...

Rau Hẹ:

-...

Long Hòe dẫn theo Tần Thộ và Rau Hẹ đi rất nhanh, Tần Thộ cũng phát hiện, hắn ta giống như bị người ta dẫn đi, rõ ràng chỉ đi có một bước, nhưng lại là một bước ngàn mét, thần thông như vậy hắn không hề thấy lạ. Lúc Tế Diên bắt cóc hắn và Hạo Thiên Khuyết chạy, cũng dùng loại thần thông Súc Địa Thành Thốn này.

Tần Thộ liếc mắt một cái nhìn gương mặt chất phác của Long Hòe, trong lòng lẩm bẫm:

-Quả nhiên người không thể chỉ nhìn tướng mạo, xấu thế này, thực lực lại mạnh như vậy...

Vào lúc này Rau Hẹ đang do dự hỏi bản thân một chuyện:

-Tại sao nàng lại phải đi cùng con thỏ này đến Văn Khúc Cung chứ? Cô hoàn toàn có thể đi đến Văn Xương Cung mà! Nhưng đi cũng đi xa đến như vậy rồi. Lại quay về? Hình như không hay cho lắm...

-Đi theo hắc đến Văn Khúc Cung cũng không có sao, khi đến nơi, hớ hớ... chỉ cần dựa vào thực lực của gia tộc mình, Văn Khúc Tinh Quân chắc cũng sẽ chăm sóc mình một chút. Đến lúc đó, nàng không tin là mình không thể xử lý con thỏ chết tiệt này.

Nghĩ đến đây, Rau Hẹ vui vẻ cười cười.

Tần Thộ liếc nhìn cái người đang cười tít mắt kia, tuy hắc không biết Rau Hẹ đang suy nghĩ cái gì, nhưng dùng cái đui suy nghĩ cũng biết, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt lành.

Nhưng mà hiện giờ Tần Thộ không rảnh quan tâm đến Rau Hẹ, mà đang nhìn ngọn núi phía trước, một đường thẳng đi đến đỉnh núi, chỉ thấy đỉnh núi đâu đâu cũng toàn là mây trắng, nhìn không thấy bầu trời, dưới chân cũng không nhìn thấy được là cao bao nhiêu, cúi đầu nhìn xuống cũng không thể thấy đáy, chỉ có thể nhìn thấy phía dưới là một màn sương mù bao phủ khắp ngọn núi, ẩn hiện vài mảng màu xanh, đó chắc hẳn là rừng cây rồi.

Ngay tại lúc này, Long Hòe nói:

-Thư sơn hữu lộ cần vi kính, học hải vô nhai khổ tác chu. (Tạm dịch: Núi sách có đường, con đường ấy chính là sông năng; biển học vẫn vô bờ bến, phải lấy sự gian khổ làm thuyền, thì mới có thể vượt qua được.)

Tiếp lời lầm bầm của Long Hòe, Tần Thộ cảm giác dưới chân mình rung động, tiếp đến là một màn mây trắng tích tụ lại, cuối cùng hóa thành một chiếc thuyền buồm lớn, bùm một tiếng từ mặt đất bay lên, kéo theo ba người bay vào trong biển mây!

-Đây là Khổ Châu, chúng ta đang đi xuyên qua là một trong những nơi nổi tiếng nhất của Thư Sơn được gọi là Học Hải, những sương khí bốn phương này không phải là sương khí bình thường, đó là thư khí toát ra khi các bậc tiên hiền của các triều đại trước đây ngâm thơ, hóa thành Thư Hương Chi Hải.

Long Hòe đứng trước mũi thuyền mây, hay tay chấp ở sau lưng, giống như những văn nhân cổ thời xưa, ánh mắt xa xăm, nhẹ nhàng nói.

Kết quả, sau khi nói xong, phát hiện vốn không có ai để ý đến hắn.

Long Hòe lén lút quay đầu lại, nhìn xem là tình hình gì. Trước đây những học viên mới đến, hắn ta làm như vậy, thông thường đều có được ánh mắt ngưỡng mộ và những lời khen ngợi hắn, sao hôm nay lại vậy?

Vừa quay đầu, mặt của Long Hòe liền tối sầm lại.

Chỉ thấy trong tay con thỏ cầm một cuốn sách do mây sương hóa thành, xem một cách rất là thích thú, nhìn thấy Long Hòe nhìn về phía hắn, con thỏ cười cười nói:

-Tên béo, người nói mấy thứ đó làm gì? Trong sách đều có ghi hết rồi mà?

Nói xong, thỏ con quơ quơ cuốn sách mây trong tay, phía trên ghi mấy chữ lớn "Chi tiết về Thư Hương Chi Hải".

Long Hòe ra vẻ ta đây thất bại.

Ngay tại lúc này, Khổ Châu đột nhiên chấn động một cái!

Mắt Long Hòe sáng lên, mở miệng ra, đang định nói thì...

Thì nghe thỏ con hét lớn một cái:

-Sắp xuyên qua Vân Hải rồi! đứng vững nhé, cảnh đẹp sắp xuất hiện rồi!

Long Hòe nuốt những lời định nói lại vào trong họng, liếc con thỏ đó một cái, vô cùng thương cảm... những năm này, cái tên khôn biết cướp lời như vậy, không nể mặt mũi như vậy, hẳn ta cũng là lần đầu tiên gặp.

Đang nói chuyện, bùm một tiếng, giống như thuyền lớn vỡ ra trên mặt nước, giây phút Khỏ Châu rời khỏi Thư Hương Chi Hải, bên ngoài một màn ánh sáng chói chang khắp nơi.

Rau Hẹ hét lớn theo:

-Oa...

Tần Thọ cũng hét lớn theo:

-Oa...

Lần này là, Tần Thọ không phải khoa trương kêu lên, mà đây thật sự là rất đẹp!

Xa xa là từng quyển từng quyển sách to lớn chất chồng lên nhau, hình thành nên một ngọn núi vô cùng lớn! Trên ngọn núi có các loại kiến trúc cổ đại san sát, đình đài lầu các, cái gì cần có đều có!

Trên bầu trời một đường cầu vòng trải dài cả hai phía nối liền trời và đất, còn có rất nhiều loài chim bay lượn trên đó...

Tần Thọ há hốc miệng, ngẩng đầu lên, tán thưởng một câu:

-Thật là đẹp!

Nghe thấy lời này, cuối cùng Long Hòe cũng tìm lại được chút sĩ diện, gật gật đầu:

-Đó là đương nhiên, Thư Sơn này là...

-Thư Sơn này là do Thiên Đình truyền lại, do hai bên thiên địa cùng nhau tạo nên, không đẹp mới là lạ.

Rau Hẹ ngẩng đầu lên, cả người khinh thường nhìn Tần Thộ, tiện thể đặc ý một chút về kiến thức của mình. Nhưng lại không chú ý đến, phía bên Long Hòe mặt mày đã tái mét.

-Thì ra là như vậy đó hả, Rau Hẹ, ngươi biết nhiều thật đó.

Lần này Tần Thộ lại không đả kích Rau Hẹ.

Rau Hẹ nhếch miệng nói:

-Ta là công chúa của tộc Phượng Hoàng, đọc sách còn nhiều hơn người ăn gạo đó!

Tần Thộ gật gật đầu hòa theo nói:

-Cái này ta tin.

Rau Hẹ càng đặc ý hơn...

Tần Thộ bổ sung thêm nói:

-Lớn như vậy, nhưng ta còn chưa từng ăn gạo đó.

Rau Hẹ:

-...-

Long Hòe nhìn hai người không ngừng đấu võ mồm, hắn ta phát hiện, dường như trong mắt hai người bọn họ chỉ có đối phương, còn hắn... căn bản là không tồn tại! Trong lòng đột nhiên cảm thấy tủi thân, đây là thời thế gì thế? Cãi nhau mà cũng có thể cãi đến thế giới chỉ có hai người.

Đang lúc nói chuyện, Khổ Châu đã đưa ba người bọn họ đến bên cạnh của Thư Sơn, sau khi dừng lại, Long Hòe dẫn theo hai kẻ oan gia lên đảo.

Thư Sơn, đình đài cũng rất lớn, nhưng lầu thì không có nhiều.

Theo lời của Long Hòe, Thư Sơn có ba cung, chia làm Văn Khúc Cung, Văn Xương Cung và Võ Khúc Cung. Ba cung đều có chia làm hai khuôn viên.

Hạ viện là Địa Tiên Giới, nhận học trò khắp mọi nơi, truyền đạt đi lễ nghĩa thiên địa, đạo pháp.

Thượng viện là nơi trước mắt, chỉ dạy người của Thiên Đình, đệ tử của những gia tộc lớn, hoặc là đệ tử chân truyền của giáo phái, cũng là nơi tập trung của đảng Thái Tử.

Nghe nói trên núi toàn là người của đảng Thái Tử, trong đầu Tần Thộ xuất hiện các loại hình tượng kinh khủng hùng tàn dữ tợn của thể loại phú nhị đại, quan nhị đại này. Đang phân vân, không biết mình đi lên đó có lành ít dữ nhiều không? Ừm, đây đúng là một vấn đề...

Rất nhanh, Tần Thộ được Long Hòe dẫn đến Quan Thư Đài ở thượng viện của Văn Khúc Cung, Quan Thư Đài không lớn, đối diện là một lầu các, lầu các rất rộng, cửa sổ rất lớn, vừa nhìn đã biết hướng gió không tệ.

Giây này phút này, trước Quan Thư Đài, cuối cùng Tần Thộ cũng đã nhìn thấy bóng hình quen thuộc, một thân trường bào nho sinh - Văn Khúc Tinh Quân!

Tần Thộ quơ quơ tay, Văn Khúc Tinh Quân lại không để ý đến hắn.

Tần Thộ lại nhìn nhìn nhóm phú nhị đại hùng tàn đang xem sách t

rên Quan Thư Đài, vừa nhìn một cái, Tần Thộ lập tức vui vẻ...

Chỉ thấy trên Quan Thư Đài một người lớn cũng không có, chỉ có mấy tiểu hài tử chưa dứt sữa!

Một tiểu nam hài, cái đầu rất lớn, ngồi ở đó dơ dớn nước mắt, giống như là có thể khóc bất cứ lúc nào.

Một tiểu nữ hài, đang nắm chặt lấy váy áo của mình, bộ dạng rất lúng túng, nhìn ai cũng có chút sợ hãi.

Và còn có một con trâu nhỏ, cái đầu rất cao, so với những đứa trẻ khác đều cao hơn một cái đầu, thấy Tần Thộ đang nhìn hẩn, hẩn t hẩn mặt cười cười với Tần Thộ.

Chương 93: Một đồng gì đó

Chương 93: Một đồng gì đó?

Nhưng mà hấp dẫn sự chú ý của Tần Thộ chính là cái con đang đứng thẳng người lên kia. Con này cả người xanh mượt, đầu tròn miệng rộng, phía sau còn đeo một chiếc nôi đen to tướng! Tần Thộ cẩn thận quan sát một chút, lập tức im lặng... Đây không phải là nôi, hóa ra là một chiếc mai rùa mà giống như chiếc nôi đen! Cũng khó trách Tần Thộ cảm thấy cái đó là nôi đen, vì ở hai bên mai rùa còn có tay cầm để dễ dàng nhấc lên...

Tần Thộ lập tức vui vẻ, đã thấy ra kẻ vừa sinh ra mang ngọc, mang gậy, còn hẩn đã tự chuẩn bị cà rốt, nhưng vừa sinh ra đã đeo mộ

t chiếc nôi đen là lần đầu hắn nhìn thấy? Đây là ông trời sợ đời hắn quá trống vắng? Hay là sợ đứa nhỏ này chết đói?

Nhưng mà rùa đen kia lại có vẻ rất lạnh lùng, vốn không để ý đến Tần Thọ, Tần Thọ cũng chẳng thèm để ý đến hắn.

Đúng lúc này, từ một hướng khác có ba người đi tới, ba người đứng ở trên đài. Tần Thọ dời mắt nhìn ba người kia, vừa nhìn qua, Tần Thọ giật cả mình, nhìn không được kêu lên:

-Này tên mập, ba tên này chắc là quá tuổi rồi nhỉ?

Long Hòe ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Thọ chỉ vào ba tên cao tới hơn hai mét. Ba kẻ đầu trọc, dáng vẻ hung thần ác sát, cao cũng không kém nhau bao nhiêu, chắc hẳn là sinh ba! Ba người cùng đi đến giống như là hắc bang tụ hội vậy! Mà nguy hiểm hơn đó là binh khí của ba người này không hợp lẽ thường. Một người cầm đùi người bằng đồng, một người khác cũng cầm tay người bằng đồng, mà người sau cùng không cầm lưng chân hay cánh tay mà cột đầu người ở bên hông. Phía dưới đầu người có xương cột sống, xương cột sống quấn một vòng quanh người kia, giống như là thắt lưng.

Mà càng kì quái hơn chính là đầu và nhãn cầu kia còn liên tục chuyển động. Nhìn thấy Tần Thọ và Long Hòe nhìn qua, cái thứ kia còn nhếch miệng cười với hai người, nhìn cực kỳ quỷ dị!

Long Hòe lắc đầu nói:

-Không hề lớn tuổi, đó là tam kiệt của Côn Tộc, năm nay mới tám nghìn tuổi, dựa theo tuổi thọ của Côn thì cũng chỉ vừa mới cai sữa mà thôi. Cũng đồng trang lứa với các người... (Côn: cá côn- một loài cá khổng lồ theo truyền thuyết thời xưa)

Tần Thọ nghe xong, hai mắt đảo nhẹ, trong lòng mắng thầm: "Người đồng lứa... Bằng tuổi? Con mẹ nó! Từ đời chúng ta tính lên, t

ính tới đời con khi kia cũng mới được năm ngàn năm?"

Nhưng mà nghĩ lại, dựa theo tuổi thọ của con thỏ ngọc, Tàn Thọ là tổ tông của bọn hắc mới đúng.

Vì thế, lúc Tàn Thọ nhìn ba người đầu trọc kia, ánh mắt cũng thay đổi. Vừa mới bắt đầu thì nhìn như tổ tông, bây giờ lại nhìn như tôn tử.

-Đại ca, nhìn dáng vẻ con thỏ kia ăn rất ngon. - Khôi Nhị nói với Khôi Nhất.

Khôi Nhất nói:

-Đừng nói chuyện, lúc ra cửa phụ thân đã từng nói, làm nhiều nói ít, nói nhiều lại lộ ra sự ngu ngốc...

Khôi Tam cũng gật đầu nói:

-Đúng, đừng lớn tiếng như vậy. Đừng hù con thỏ kia sợ hãi, buổi tối chúng ta sẽ tìm cơ hội nấu hắc!

Khôi Nhất nói:

-Đúng!

Dáng vẻ của ba người giống như đang len lét nói nhỏ, nhưng khi mở miệng thì giống như chiếc chiêng vỡ, giọng nói vang đến năm dặm!

Tàn Thọ che kín hai lỗ tai lớn theo bản năng, nhưng lại buồn bã phải hát hiện, vậy mà hắc lại nghe rõ ràng! Trong lòng mắng to: “Ba kẻ ngu này ở đâu ra? Còn vụng trộm nói chuyện sau lưng người ta như thế? Mà đây là vụng trộm à? Đây là cầm loa thét lớn đó chứ? Thật sự nghĩ hắc là kẻ điếc à?”

Long Hòe lắc lắc đầu nói:

-Con thỏ, ngươi đừng quan tâm, từ xưa đến nay bộ tộc Côn này đều là nơi sản xuất hàng loạt đồ đàn, nhất là Côn chưa trưởng thành, cơ bản là không có đầu óc.

Thái Thái Nhạc cũng nói:

-Ta cũng đã nghe cha mẹ ta nói qua, bộ tộc Côn chính là như thế, chỉ có sau khi trưởng thành, tu luyện thành công, đầu óc mới trở nên khôn khéo. Nếu hóa thành Bằng, vậy thì sẽ tinh quái như ma quỷ...

Long Hòe gật đầu.

Giờ Tàn Thọ mới hiểu được, thì ra ba kẻ này là ba kẻ khờ!

Ai cũng không nhìn thấy, khi ở phía sau nghe các đệ tử tương lai nghị luận, trên trán Văn Khúc Tinh đều là mồ hôi lạnh, đôi môi vẫn còn run rẩy... thầm nghĩ: “Năm nay nhận mấy thứ đồ chơi gì thế này?”

Bình ổn tâm trạng xong, Văn Khúc Tinh từ từ xoay người lại, thản nhiên nói:

-Tàn Thọ, Thái Thái Nhạc, hai ngươi tới rồi!

Nghe nói như thế, Tàn Thọ dứt khoát lui về sau một bước, Thái Thái Nhạc ngu ngốc đứng ở đó, còn trả lời một câu:

-Tiên sinh, sao thế?

Long Hòe cất cao giọng nói:

-Dựa vào quy tắc ở Văn Uyên, đến trễ là phải ăn gậy.

Tần Thọ nghe xong đôi mắt sáng lên, con ngươi đảo một vòng, quẩn nhiên thấy bên cạnh có cái bàn, trên bàn để bảy cây thước!

Rau Hẹ nghe xong, tức khắc cuống lên, kêu lên:

-Còn muốn đánh ta? Không được, không được! Các người không thể đánh ta, ta là công chúa của tộc Phượng Hoàng!

Văn Khúc Tinh lắc đầu, nói:

-Vào Văn Uyên thì phải tuân theo quy tắc của Văn Uyên, thần phật trên trời tới đây mà phạm sai lầm thì cũng đều phải ăn gậy? Không có ai là ngoại lệ hết, nếu không cứ ý vào thân phận của mình mà làm loạn một trận, chẳng phải là rất lộn xộn sao? Long Hòe, cầm thước đến đây!

Nghe nói như thế, Tần Thọ âm thầm lắc đầu, hấn dám thề, lão già Văn Khúc Tinh này chắc chắn là đang khoác lác! Thần phật trên trời đến, thì hấn ăn gậy còn tạm được! Nhưng mà giờ phút này, Văn Khúc Tinh lớn nhất, hấn muốn khoác lác thế nào chả được. Tần Thọ chọn ngậm miệng mà nhìn...

-Vâng, tiên sinh!

Long Hòe khom mình hành lễ, cung kính lĩnh mệnh, mỗi một hành động đều vô cùng nghiêm túc.

Lần đầu tiên, tất cả mọi người ở đây ở cảm nhận được Văn Uyên khác ở nhà.

Hải tử đầu to bị hù rút cổ lại, tiểu nữ hải căng thẳng hơn, rùa đen im lặng không nói gì, trâu nhỏ cúi đầu nhìn ngón chân, ba huynh đệ Côn tộc thì... ôm nhau, run lấy bầy. Quan trọng là, ba người bọn hấn còn lấy binh khí ra, đáng vẻ nếu người đánh ta thì ta sẽ liều mạng với người!

Không sai, ba đứa nhóc to xác nhất, đã sợ sắp phát khóc...

Mọi người thấy ba tên này thì không còn gì để nói, thảm nghĩ: “Tội công lớn đến chừng này!”

Thái Thái Nhạc cũng mang vẻ mặt kinh hoàng, nàng không sợ đau, mà là cảm thấy mất mặt! Nàng đã lớn như thế nhưng chưa từng bị người ta đánh gậy, huống chi lại ở trước mặt nhiều người như vậy?

Thái Thái Nhạc nghĩ đến nguyên nhân mình đến trễ, trong lòng mắng to: “Con thỏ chết tiệt, ta hận ngươi!”

Hắt xì!

Một tiếng hắt xì bỗng nhiên vang lên, làm cát ngang không khí cả phòng thẳng này.

-Ai đang mắng ta... răng rắc...

Giọng nói vang lên kèm theo tiếng thứ gì đó bị cắn gãy.

Đám người sững sờ, theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy không biết từ lúc nào trên bàn thờ lại có thêm một con thỏ. Trong tay đang ôm cây gậy, sau đó cứ mở miệng gặm cây gậy... nghe tiếng răng rắc giòn tan kia, giống như đang ăn món sườn vậy.

Vẻ mặt tập thể học sinh đều trở nên mờ mịt, trên thế giới còn có kỹ thuật này sao?

Khôi Nhị nói:

-Có vẻ như cây gậy kia ăn rất ngon.

Khôi Tam nói:

-Nếu không thì chúng ta cũng thử một chút?

Khôi Nhất:

-Ngậm miệng, làm nhiều nói ít! Ban đêm ăn!

Khôi Nhị, Khôi Tam:

-Đại ca anh minh!

Đám người:

-...-

-Con thỏ kia chắc là chưa bị đánh qua... Lại dám khiêu khích uy phong của tiên sinh. - Long Hòe nói khẽ.

Chương 94: Đám đồ chơi này

Chương 94: Đám đồ chơi này

Thái Thái Nhạc lén nhìn về phía Văn Khúc Tinh, quả nhiên, sắc mặt Văn Khúc Tinh trắng bệch, hừ lạnh một tiếng:

-Con thỏ, ngươi đang làm gì thế?

Tần Thọ không sợ, đem cây gậy cuối cùng nhét vào miệng, hùng hồn kêu lên:

-Nghe lời tiên sinh đó! Đến muộn thì ăn gậy! Ta không chậm chạp như Rau Hẹ, không cần tiên sinh nói, ta chủ động nhận phạt ăn gậy, mà ăn một lần sáu cây... Tiên sinh, chủ động có được ban thưởng không? Kìa, tiên sinh, sao sắc mặt ngài khó coi vậy, đổ bệnh à? Uống nhiều nước nóng nha.

Nghe nói như thế, sắc mặt Văn Khúc Tinh tái mét, ăn gậy... hắn nói ăn gậy là ý này à? Con thỏ chết tiệt kia thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu? Hay là tinh táo mà giả hồ đồ?

Văn Khúc Tinh nhìn chăm chăm vào Tàn Thọ, Tàn Thọ có lý chẳng sợ, ngây ngô đối mặt với hắn.

Hai người nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng...

Văn Khúc Tinh hí mắt nói:

-Thôi, là lúc này ta nói không rõ ràng, gây nên hiểu lầm. Đã như vậy, chuyện này trách ta không trách người. Chuyện hôm nay đến thế, như thế coi như thôi vậy.

Tàn Thọ nghe xong, nhếch miệng cười.

Thái Thái Nhạc kích động nói:

-Không đánh nữa?

Văn Khúc Tinh liếc nhìn Thái Thái Nhạc, khẽ mỉm cười nói:

-Hoặc là người cũng ăn gậy, hoặc là vì sư đánh gậy người, chọn một trong hai.

Thái Thái Nhạc quyết đoán chạy tới, ôm một cây gậy, sau đó do dự nhìn Ngọc Nhi, hỏi:

-Cái này... có hương vị gì?

Tần Thọ chép chép miệng nói:

-Mùi vị chẳng ra sao, có điều cũng tạm được, hơi mắc miệng chút.

-À, như thế à... vậy ta thử một chút.

Nói xong, Thái Thái Nhạc nhét gậy vào trong miệng, cắn một cái!
Rắc...

-Chết tiệt! Thật khó ăn mà... - Thái Thái Nhạc kêu lên.

Tần Thọ vuốt tay nói:

-Không muốn bị đánh thì người ăn nó ngay. Thỏ ta đã ăn sáu cây, chỉ còn lại ba cây, ta chỉ có thể giúp người tới đây.

Thái Thái Nhạc nhìn Văn Khúc Tinh đang mang vẻ mặt hung ác, lại nhìn gậy đánh trong tay, nhắm hai mắt lại, cắn răng rắc...

Bên cạnh, Tần Thọ cười tủm tỉm nhìn xem, trong lòng cảm thán:
“Quả nhiên, thế giới này đều là quái vật... Không có trò chơi nào đáng hoàng cả!”

Khôi Nhị:

-Đại ca, món kia dường như rất ngon...

Khôi Tam:

-Không thì ngày mai chúng ta cũng đến trễ đi.

Khôi Nhất giận dữ nói:

-Ngậm miệng, mắt mặt xấu hổ, làm nhiều nói ít, mai sẽ không tới!
Ăn hai phần!

Khôi Nhị, Khôi Tam:

-Đại ca anh minh!

Những người khác:

... Ba kẻ ngu xuẩn này!

Văn Khúc Tinh siết chặt nắm đấm, cuối cùng vẫn từ bỏ, trong lòng thầm lẩm bẩm: “Người làm sư, cũng là người truyền đạo. Biến đá cứng thành vàng mới là công phu thật sự. Mấy cục đá càng nát nát, ta dạy bảo càng tốt, chẳng phải càng có cảm giác thành công sao? Đến lúc đó, cũng làm cho tên Văn Xương kia thấy rõ, ai mới là đệ nhất sư của Thiên Đình!”

Nghĩ đến đây, trong mắt Văn Khúc Tinh lóe lên ý cười, bình tĩnh mà nói:

-Được rồi, kết thúc trừng phạt, tất cả về lại chỗ cũ đi.

Thái Thái Nhạc ho khan hai tiếng, liếc qua Tàn Thọ nói:

-Gạt người! Chẳng ngon gì cả! Cắn cũng không dễ.

Tàn Thọ liếc nhìn Thái Thái Nhạc, cười hê hê nói:

-Thật ngại quá, quên mất ngươi là gà tinh, hình như gà không có răng...

Thái Thái Nhạc ngây ngốc tại chỗ, nhìn thấy hàm răng trắng nõn trong miệng Tàn Thọ, suy nghĩ lại một chút về bản thân mình, lập tức hiểu ra, lại bị con thỏ kia gài bẫy rồi!

Nhưng mà Văn Khúc Tinh ở trước mặt, nàng không tiện nổi nóng, chỉ có thể ở bên cạnh tức giận, hận không thể mổ chết con thỏ chết tiệt này!

Văn Khúc Tinh vung tay lên, đám lông trên người Tần Thộ bị Thái Thái Nhạc đốt cháy đen bỗng trở nên sạch sẽ, lại trở thành con thỏ trắng mập mạp.

Thái Thái Nhạc nhìn qua, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, thiêu đốt một trận, con thỏ chết tiệt này cũng kêu khóc om sòm, âm ỉ cả nửa ngày mà không thể đốt được một sợi lông của hắn.

Trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ uất ức, đường đường là lửa của Phượng Hoàng, mà lại không làm gì được một con thỏ, rốt cuộc tên này là cái thứ gì thế?

Không chỉ Thái Thái Nhạc, trong lòng Tần Thộ cũng đang suy nghĩ vấn đề này, không có bản lĩnh cao cường, không có nguyên khí, lúc nào cũng có thể chết đói... Sau đó nhục thân lại mạnh đến bất thường, răng lợi tốt đến mức dị thường trong dị thường! Rốt cuộc giống loài này là loài gì? Thật sự là thỏ sao?

Văn Khúc Tinh nhìn thoáng qua Tần Thộ với ý tứ sâu xa, bình tĩnh nói:

-Long Hòe, nói cho mọi người về quy tắc ở Văn Uyên đi, sau này nếu ai phạm sai lầm, thì ăn...

Vừa nói ra chữ "ăn", Văn Khúc Tinh thấy đôi mắt con thỏ kia sáng rực lên!

Vậy thì cũng thôi, nhưng mà đôi mắt của ba kẻ đàn to xác kia cũng sáng rực lên! Còn chảy nước miếng!

Trong lòng Văn Khúc Tinh bị tức không nhẹ, ngang ngược dâng lên, trong lòng tự nhủ: “Ăn? Được thôi, các người muốn ăn đúng k

hông... Hừ hừ!”

Nghĩ đến đây, Văn Khúc Tinh nói:

-Người nào làm trái quy củ sẽ ăn gậy!

Tần Thộ cười, ba tên kia cười ngậy ngốc, những người khác thì nhìn nhau, có chút sợ hãi... Khóe miệng Văn Khúc Tinh hơi cong lên, thầm nghĩ: “Các người ăn được gậy trúc, ta sẽ cho các người nếm thử gậy đã được cường hóa bách luyện kim cương! Thật sự cho rằng ta không trừng trị được các người sao?”

Long Hòe đi đến, lấy ra một quyển thẻ tre, mở thẻ tre ra bắt đầu đọc nhanh:

-Quy tắc thứ nhất của Văn Uyển: Tôn sư trọng đạo, người vi phạm phạt chép tám vạn quyển sách!

-Quy tắc thứ hai của Văn Uyển: Nghiêm cấm đồng môn tương tàn! Vi phạm phạt ba trăm đại bản!

-Quy tắc thứ ba của Văn Uyển: ...

Tần Thộ nghe xong, trên trán đổ mồ hôi lạnh, hai chữ chép sách này lập tức kéo hắn về tuổi thơ cực khổ. Năm đó, gần như hắn ôm đồm việc chép sách cho cả lớp. Lúc tốt nghiệp còn thiếu chủ nhiệm lớp không biết bao nhiêu quyển sách chưa chép.

Lắc đầu, trong lòng vút đi hồi ức tồi tệ, đồng thời cũng khẽ thở ra:

-Xem ra ở Văn Uyển này quy củ cũng không nhiều, Dù sao một quyển thẻ tre cũng không viết được bao nhiêu chữ. Mà tốc độ đọc chữ của Long Hòe cũng không chậm... chắc là rất nhanh sẽ được giải thoát.

Nhưng mà mười phút sau...

Tần Thọ nghiêng nhìn thấy Long Hòe vẫn còn đọc say xua ngon lành thì trợn mắt há hốc mồm:

-Cái thẻ tre này có thể viết nhiều thư thế à?

Nửa giờ sau, dường như Tần Thọ nhớ về tuổi thơ của mình, lãnh đạo trường học vừa lên đài, phía dưới toàn tiếng kêu la, đó là sự trả tã không ngừng nghỉ...

Một tiếng sau, Long Hòe vẫn tiếp tục đọc.

Tần Thọ ngáp một cái, nhìn những người khác, tên nhóc đầu to đã rũ hai mắt xuống rồi.

Ngược lại tiểu nữ hài vẫn nghe say xua ngon lành.

Rùa đen đeo nôi đen thì đang lung lay, có lẽ sắp không chịu nổi nữa.

Trâu nhỏ đứng thẳng tắp, nghe vô cùng chăm chú. Dáng vẻ kia chính là của học sinh mẫu mực!

Nhìn thấy Thái Thái Nhạc liên tục ngáp, nhưng lại cố gắng trợn tròn mắt...

Lại nhìn ba anh em Côn tộc, vậy mà ba người lại trợn trừng mắt, đứng không hề nhúc nhích, giống như chăm chú nghe giảng! Nhưng Tần Thọ nhìn kỹ, lại phát hiện ba tên này đang dựa vào nhau, cái tay ghê tởm vẫn ôm eo gấu của nhau từ phía sau, sau đó... điên cuồng véo nhau! Còn vừa véo vừa vắn!

Thấy cảnh này, trong lòng Tần Thọ lẩm bẩm một câu:

-Nhân tài!

Chương 95: Lừa bịp

Chương 95: Lừa bịp

Tần Thọ còn phát hiện, quy củ của Văn Uyển này nhiều như lông trâu vậy! Đường như mọi hành động đều có yêu cầu, thậm chí ngay cả cánh tay nhấc cao bao nhiêu cũng phải theo yêu cầu! Đột nhiên Tần Thọ cảm giác thấy, nơi này chắc không phải dạy học sinh học chữ, mà là nơi phục chế người máy! Tần Thọ càng kiên định hơn, quyết định phải bỏ học từ sớm, chạy về quản lý nông trường Nguyệt Cung. Nhưng mà, làm sao để có thể bị đá ra khỏi học viện một cách hợp pháp đây? Đường như Văn Uyển nhiều quy định như vậy, nhưng không có quy định nào bị đuổi học cả.

Tự tiện rời đi?

Tần Thọ không phải người ngu, không nói đến chuyện tự tiện rời đi là đánh vào thể diện của Văn Khúc Tinh và Văn Uyển, mà quan trọng nhất là, hấn đến Văn Uyển là vì mệnh lệnh của Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu. Tự tiện rời đi, đó chính là làm mất mặt Ngọc Đế và Tây Vương Mẫu! Đó là tội đáng chết!

Cho nên, Tần Thọ không thể tự tiện rời đi, chỉ có cách duy nhất là bị đuổi đi.

Lại trôi qua thêm một giờ, Long Hòe vẫn còn đọc.

Thái Thái Nhạc vô cùng buồn ngủ, ba huynh đệ ở trước mặt đã dự

a vào nhau, tiếng ngáy mãnh liệt, tiếng như là sấm.

Tên nhóc đầu to đã ngồi kia ngủ, tiểu nữ hài và trâu nhỏ vẫn còn kiên trì.

Thái Thái Nhạc ngửa đầu thấy Tàn Thọ đầy tinh thần thì hỏi:

-Con thỏ, ngươi không buồn ngủ à?

Tàn Thọ không có động tĩnh.

-Con thỏ, sao ngươi không nói gì thế?

Thái Thái Nhạc hỏi.

-Con thỏ, ngươi nói chuyện đi?

Thái Thái Nhạc tiếp tục hỏi.

Sao thế này, con thỏ này lại đứng ở đó, mở to hai mắt nhìn, không nhúc nhích, giống như đang rất tập trung nghe vậy.

Thái Thái Nhạc bất đắc dĩ đập tay con thỏ, Tàn Thọ giật cả mình, nói:

-Ngươi làm gì thế? Không thấy ta đang ngủ sao?

Thái Thái Nhạc tròn tròn mắt:

-Ngủ? Ngươi ngủ rồi mà còn mở mắt?

Tàn Thọ hơi ngửa đầu, nói một cách kiêu ngạo:

-Học tiểu học sáu năm, sơ trung ba năm, cao trung ba năm, ta dùn g mười hai năm để có được tuyệt kỹ này, ngươi muốn học hay không? Dạy ngươi miễn phí.

Thái Thái Nhạc:

-Hào phóng như vậy?

Tần Thọ nói:

-Đương nhiên, ta là con thỏ hiền lành thân thiện.

Thái Thái Nhạc:

-Ha ha... có quý mới tin người! Không phải chỉ cần đứng đó ngủ hay sao, ta cũng biết!

-Ồ? Vậy người thử đi. - Tần Thọ nói.

Thế là Thái Thái Nhạc cũng đứng ở đó ngủ...

Kết quả Thái Thái Nhạc vừa ngủ, Long Hòe đã đọc xong, Văn Khúc Tinh xoay người nhìn lướt qua toàn cảnh, khuôn mặt nghiêm túc làm cho không khí ở hiện trường thấp xuống mấy độ.

Thái Thái Nhạc giật mình tỉnh lại, nhìn xung quanh, ngây ngốc hỏi:

-Sao thế?

Chỉ thấy Tần Thọ cười hắc hắc:

-Không có việc gì đâu, không có việc gì... Người ngủ tiếp đi.

Thái Thái Nhạc nghi ngờ nhìn Tần Thọ...

Lúc này, Văn Khúc Tinh mở miệng nói:

-Vừa rồi là buổi học nhập môn đầu tiên, học kiên nhẫn! Vừa rồi tá

t cả ngủ thiếp đi, không chăm chú nghe giảng. Học sinh không chăm chú nghe giảng đứng tại chỗ không được phép nhúc nhích trong vòng ba canh giờ, không được ăn cơm trưa! Những người khác đi cùng vì sư, vì sư dẫn các người đi dạo Thư Sơn. Long Hòe trông coi bọn hắn, nếu không nghe lời, lát nữa vì sư trở về trừng phạt!

Long Hòe vội vàng gật đầu nói:

-Vâng.

Nghe nói như thế, Thái Thái Nhạc lập tức hiểu rõ, nàng lại bị con thỏ chết tiệt này lừa nữa rồi!

Thái Thái Nhạc tức giận nhìn Tàn Thọ, Tàn Thọ phát tay nói:

-Chuyện này... lần này không thể trách ta.

-Ta mở chết người! - Thái Thái Nhạc kêu to rồi nhào lên.

Tàn Thọ nhanh chân chạy đi, ôm đùi Văn Khúc Tinh kêu lên:

-Tiên sinh, con gà này điên rồi, người có quản hay không?

-Thái Thái Nhạc!

Văn Khúc Tinh quát một tiếng lạnh lùng, đột nhiên Thái Thái Nhạc dừng lại, lúc này mới bình tĩnh lại, nơi này không phải nhà mình, nơi này là Thư Sơn.

Văn Khúc Tinh nói:

-Khôi Nhất, Khôi Nhị, Khôi Tam, Mộc Đầu, Trùng Bát, các người ở lại với Thái Thái Nhạc, không được phép nhúc nhích! Nếu không sẽ ăn...

Nói đến chuyện ăn, Văn Khúc Tinh thấy mắt con thỏ đang phát sáng

ng, cuối cùng lại cân nhắc, thay đổi cách nói:

-Nếu không thì phải chép sách một trăm lần!

Nghe được phải chép sách, Tần Thộ không muốn nghĩ tới nữa, đời này hắn sợ nhất là chép sách! Đời trước của hắn đã chép đủ rồi!

Thái Thái Nhạc nghe xong, thấy trong danh sách trừng phạt lại không có tên Tần Thộ, lập tức kêu lên:

-Tiên sinh, lúc này con thỏ này cũng ngủ!

Tần Thộ cười ha ha, không nói gì cả.

Văn Khúc Tinh cau mày nói:

-Ồ? Ngủ lúc nào? Ngủ thế nào?

Thái Thái Nhạc vui mừng nói:

-Hắn đứng ở đó, mở mắt ngủ!

Văn Khúc Tinh gật đầu nói:

-Người cảm thấy vì sự sẽ tin sao? Nói xấu đồng môn, tội nặng thêm một bậc, đừng thêm một canh giờ.

Thái Thái Nhạc:

-Ta...

Long Hòe nói:

-Đừng nói nữa, nói nhiều sai nhiều.

Thái Thái Nhạc tức giận nhìn vẻ mặt hờ hững của con thỏ, nàng ng

hĩ không ra, dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà người xui xẻo luôn là nàng?

Tần Thọ sờ sờ đầu Thái Thái Nhạc, nói:

-Ngoan đi, sau này học nhiều một chút. Làm người mà, quan trọng nhất là phải thành thật!

Thái Thái Nhạc nghe nói như thế thì đôi mắt tròn đến lòi ra!

-Được rồi, đi thôi!

Văn Khúc Tinh vung tay lên, dẫn theo Tần Thọ, trâu nhỏ và tiểu nữ hài bay lên trời, đi ngắm Thư Sơn.

Thái Thái Nhạc đứng tại chỗ, vẻ mặt tức giận kêu lên:

-Hắn thật sự ngủ mà!

Long Hòe vỗ vỗ bả vai Thái Thái Nhạc, nói:

-Lời người nói, ta tin.

-Người tin? - Thái Thái Nhạc ngạc nhiên.

Long Hòe nói:

-Ừm, tiên sinh cũng tin. Thật ra có ngủ hay không thì bấm ngón tay sẽ tính ra, nhưng mà con thỏ này lại hơi quái lạ, không coi được. Cả người hắn đều là sương mù... Lão sư tính không ra, lúc qua y đầu lại thấy hắn nhảy nhót tung bưng, hiển nhiên không thể ép buộc trị tội. Ngược lại là người, vừa lúc ngủ rất ngon lành...

Thái Thái Nhạc không còn gì để nói, điều này có thể trách nàng sao? Đều tại con thỏ chết tiệt kia hại! Con thỏ chết tiệt kia lừa dạy nàng học ngủ đứng đây này!

Thái Thái Nhạc quyết định, về sau sẽ tránh xa con thỏ chết tiệt kia. Sau khi gặp được hấn thì không có lúc nào được yên tĩnh! Quan trọng nhất là, công tiếng xấu trên lưng còn nhiều hơn so với Trùng Bạt đeo nôi đen...

-Chúng ta không ngủ!

Lúc này Khôi Nhất hùng hồn kêu lên.

Long Hòe nhìn hấn một cái, nói:

-Các người đều ngậm miệng đi.

Khôi Nhất:

-Dựa vào cái gì? Xem thường ba người chúng ta à? Các huynh đệ cầm vũ khí!

Khôi Nhị, Khôi Tam cùng móc vũ khí ra!

Long Hòe bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:

-Quy củ ở Văn Uyển, không thể tương tàn đồng môn, các người rùa tay không sợ bị trừng phạt à?

Khôi Tam nhìn về phía Khôi Nhất:

-Đại ca? Phải giải quyết thế nào? Có xử hấn không?

Khôi Nhị nói:

-Đại ca, người nói đi!

Gương mặt Khôi Nhất nghiêm túc nói:

-Hắn nói, không thể ra tay, vậy chúng ta cần hắn!

-Đại ca anh minh!

Khôi Nhị và Khôi Tam cùng kêu lên, sau đó ba người cùng xông tới.

Long Hộc thấy vậy, mắng to một tiếng:

-Kiểu suy nghĩ gì thế này!

Rồi nhanh chân chạy đi...

Rùa đen Trùng Bát đi về hướng Thái Thái Nhạc, nói:

-Không ai giám sát, chúng ta có thể nghỉ ngơi không?

Thái Thái Nhạc nói:

-Chắc là... được mà. Mộc Đầu, người nói xem?

Tên nhóc đầu to lạnh lùng lườm bọn họ, không nói gì cả, chỉ đi đến bên cạnh ngồi xuống.

Thái Thái Nhạc bĩu môi:

-Kiêu ngạo cái gì chứ? Không trả lời chúng ta thì thôi, đi, Trùng Bát, chúng ta qua bên kia ngồi đi.

Chương 96: Không dứt lót đủ

Chương 96: Không dứt lốt đủ

Trùng Bát ồ một tiếng, đi theo.

Cùng lúc đó, Tần Thộ đứng ở trên đám mây quan sát toàn bộ Thư Sơn. Nhìn Thư Sơn từ trên biển mây thì nó chỉ có một dạng, còn nhìn từ trên không trung thì lại là một cảnh khác, trong Thư Sơn vậy mà lại có không gian khác! Trong sách có kiếm! Kiếm khí đan chéo nhau đâm xuyên qua bầu trời, sau đó chia sang hai bên hóa thành hành cầu vòng, lúc này mới có cầu vòng rực rỡ trên bầu trời!

Trâu nhỏ kinh ngạc la lên:

-Tiên sinh, Thư Sơn không phải là nơi thư sinh tập trung ư? Sao còn có kiếm thế?

Văn Khúc Tinh cười nói:

-Ai nói cho người biết thư sinh chỉ đọc sách? Huống chi, ai nói cho người biết, người đọc sách, thì nhất định phải là thư sinh yếu đuối? Ở Văn Uyển, các võ tướng trên chiến trường, vương hầu văn võ đại thần, hễ là người đọc sách, đều có thể xếp vào đội ngũ văn nhân. Văn nhân là một phạm vi lớn, mà không phải một cái chức nghiệp nhỏ. Còn tại sao Thư Sơn có kiếm thì... Kiếm là quân tử của các loại vũ khí, cho nên kiếm là vũ khí thích hợp với người đọc sách nhất.

Tần Thộ nghe nói vậy khẽ gật đầu nói:

-Tiên sinh tài cao.

Văn Khúc Tinh bình tĩnh nhận lời khen ấy của Tần Thộ, Tần Thộ tiếp tục nói:

-Ta lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy có người có thể giải thích kiếm giấu trong ngực thanh thoát như thế.

Văn Khúc Tinh nghe mà cứ cảm thấy không đúng chỗ nào?

Trâu nhỏ hỏi:

-Con thỏ, người nói kiếm giấu trong ngực là có ý gì?

Tần Thọ chỉ vào Thư Sơn ở dưới nói:

-Nghe huynh, người nhìn xem, bên ngoài Thư Sơn chính là rất nhiều sách xếp thành núi đúng không?

Trâu nhỏ nghe thấy xưng hô của Tần Thọ thì đen mặt... Nhưng trâu còn nhỏ quả thật được gọi là nghe, cho nên con thỏ này xưng hô như vậy hình như cũng không sai. Quan trọng là, tại sao câu đấy nói ra từ trong miệng hắn thì có vẻ sai sai, sao cứ cảm thấy rở tiền thế nào ấy?

Có điều, trâu nhỏ vẫn gật đầu.

Tần Thọ nói:

-Chỉ là bên trong Thư Sơn có giấu kiếm, đúng không?

Trâu nhỏ gật đầu tiếp...

Tần Thọ vỗ tay cái bộp nói:

-Điều này chẳng phải đúng rồi! Bên ngoài nho nhã thanh tú, bên trong lại giấu kiếm, nó còn không phải là giấu kiếm trong ngực à! Ta lớn như vậy, còn là lần đầu tiên nghe được giải thích giấu kiếm trong ngực thanh thoát như tiên sinh.

Văn Khúc Tinh nghe thế, giờ tay tát một phát!

Bốp!

-Á!

Con thỏ theo đà bay ra ngoài.

-Tiên sinh, con thỏ bị đánh bay rồi... - Trâu nhỏ nói.

Tiểu cô nương nghi ngờ nói thầm:

-Bay lâu như vậy còn chưa có trở lại, hẳn không phải bay mất rồi chứ?

Văn Khúc Tinh bỗng nhiên vỗ đùi chửi:

-Con thỏ kia không phải bay, là chạy! Đuổi theo cho ta!

Văn Khúc Tinh mặt đen như dít nôi, hẳn là thần tiên, chẳng lẽ hẳn không biết mình dùng bao nhiêu sức à? Khẽ vỗ một cái, con thỏ c hết tiết kia lập tức theo đà nhảy đi, tên nhóc con đó không phải bị tát bay, mà mẹ nó là chạy!

Quả nhiên, Văn Khúc Tinh ra roi thúc ngựa chạy tới bến Thụ Sơn, thì thấy một con thỏ nhảy lên một chiếc thuyền lớn, đang chuẩn bị chạy trốn!

Văn Khúc Tinh nhảy xuống đám mây, hét lớn một tiếng:

-Con thỏ, ngươi đang làm gì đó?

Tần Thọ ngựa đầu lên nói:

-Ặc... vừa rớt xuống đây, khéo ghê, ha ha...

Văn Khúc Tinh:

-...-

Văn Khúc Tinh nhìn con thỏ ra vẻ ta không có nói dối, tức giận nói thầm trong lòng: “Ta mà không đến, có phải là người sẽ trùng hợp rơi xuống mặt trăng luôn đúng không? Mẹ nó, ta lớn bằng này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trồn học mà trồn thanh thoát như thế luôn đấy!”

Trâu nhỏ:

-Cái da mặt này...

Tiểu cô nương:

-Quá dày!

Văn Khúc Tinh gần như là nhịn xuống kích động muốn gào thét, cố gắng giữ vững tu dưỡng của Nho gia, nghiêng răng nói từng chữ một:

-Trở - về - thư - viện - cho - ta - mau!

-Vâng, tiên sinh. Ặc... tiên sinh, ngài đau răng ạ?

Tần Thộ bỗng nhiên sáp lại, quan tâm nhìn chăm chăm vào răng của Văn Khúc Tinh.

Văn Khúc Tinh:

-Cút!

Tần Thộ vội vàng chạy...

Trâu nhỏ nhìn bóng lưng Tần Thộ cảm thán nói:

-Sao lại có loại khác người như này?

Tiểu nữ hài nhếch miệng lên lút cười.

-Ngưu Đại Lực, Lý Trinh Anh, các người đang cười cái gì đó?

Văn Khúc Tinh quay đầu nghiêm mặt hỏi.

Hai người vội vàng ngậm miệng.

Lúc này, Văn Khúc Tinh mới hừ hừ hai tiếng, dẫn hai người trở về thư viện.

Kết quả vừa về tới thư viện, đã thấy Long Hòe bị ba anh em tộc Côn đuổi chạy tán loạn... Mặt Văn Khúc Tinh càng đen, hét lớn một tiếng:

-Khôi Nhất, Khôi Nhị, Khôi Tam! Các người đang làm gì đó?

Ba người vừa nghe thế, vội vàng dừng chân lại, Khôi Tam nhìn Khôi Nhị, Khôi Nhị nhìn Khôi Nhất, Khôi Nhất nhìn Long Hòe, ngưu ngơ nói:

-Hỏi người kia!

Long Hòe đàn mặt ra, liên quan gì tới hắn?

Văn Khúc Tinh che mặt, hạ xuống đám mây, nhìn Khôi Nhất nói:

-Khôi Nhất, người đứng ra trả lời!

Khôi Nhất không có đầu óc nói:

-Hắn nói đồng môn không thể ra tay đánh nhau, chúng ta muốn đánh hắn, không thể ra tay, nên chỉ có thể cắn.

Văn Khúc Tinh:

-...-

Ngưu Đại Lực:

-Nhiều tên khác người như vậy... e rằng ta tiến vào Văn Uyển giả rồi.

Lý Trinh Anh cười càng vui vẻ hơn.

Văn Khúc Tinh nói:

-Long Hòe, kéo ba tên này ra ngoài đánh mỗi tên hai mươi bả!

-Ta không phục!

Long Hòe còn chưa trả lời, Khôi Tam đã la lên.

Văn Khúc Tinh tức giận nói:

-Tại sao không phục?

Khôi Nhị cũng la lên theo:

-Dựa vào cái gì bọn con thỏ ăn gậy, đến chúng ta lại là đánh chứ? Không phục!

Khôi Nhất cũng nói:

-Tiên sinh không thể kỳ thị chủng tộc, chúng ta phải công bằng!

Khôi Nhị Khôi Tam cùng la lên:

-Đại ca anh minh!

Văn Khúc Tinh tái mét cả mặt, tức giận nói:

-Các ngươi muốn công bằng thế nào?

Ba người đồng thanh:

-Ăn gậy!

Văn Khúc Tinh nghe thế, thật sự muốn một phát tát bay ba tên ngốc này! Chỉ là hắn vẫn nhịn được, híp mắt nhìn ba tên ngốc trước mặt, gật đầu nói:

-Được rồi...

Đợi đến khi Tàn Thọ lão đảo trở về quảng trường Văn Khúc Cung, lập tức nhìn thấy ba tên ngốc ngồi ở kia mỗi tay một cây gậy nhét vào trong miệng, sau đó nhai cũng không nhai mà nuốt luôn! Đúng vậy, một ngụm một cây, tốc độ cực kỳ nhanh, Tàn Thọ nhìn mà líu lưỡi không nói nên lời!

Tàn Thọ sấp tới, ngốc ngốc hỏi:

-Mùi vị thế nào?

Khôi Tam sửng sốt, hỏi ngược lại:

-Mùi vị là gì?

Tàn Thọ ngạc nhiên...

Lúc này, Ngưu Đại Lực đi đến, bình tĩnh nói:

-Côn tộc này, trời sinh có thể nuốt hết mọi vật, bản thể lại to như quả núi, một ngụm tấp xuống chính là cái hồ nước. Nếu thật sự để bọn họ có vị giác, đó mới là trừng phạt lớn nhất. Cho nên, Côn có thể tự mình đóng mở vị giác, lúc nuốt lung tung, thì đóng vị giác,

một ngụm nuốt vào. Lúc gặp được đồ ngon, thì mở vị giác ra cẩn thận thưởng thức. Có điều, bọn họ chắc là vẫn chưa đạt tới tình độ ấy, vì vậy, vị giác của bọn họ hẳn là vẫn đang trong trạng thái đóng.

Tần Thọ nghe thấy thế, lập tức hơi hơi đồng tình ba tên ngốc này, vị giác vậy mà lại trời sinh bị đóng, chỉ số thông minh không đủ thì không mở được... Mà thứ như chỉ số thông minh, hình như bọn họ trời sinh không có mang theo.

Tần Thọ không nhịn được lẩm bẩm:

-Đây là lúc đầu thai không có đủ lót đủ cho ông chủ Mã này...

-Người nói cái gì? - Ngưu Đại Lực tò mò hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nhếch miệng nói:

-Không có gì.

Khôi Tam hỏi lại một câu xong, dường như quên mất con thỏ đang ở bên cạnh, tiếp tục ăn gậy...

Chương 97: Còn có cái cách làm này nữa à

Chương 97: Còn có cái cách làm này nữa à?

Mà Long Hòe thì lại ôm một bó thuốc đặt bên cạnh ba tên ngốc, sau đó vỗ vỗ tay nói:

-Được rồi, đủ, một người hai mươi cây.

Khôi Nhị lẩm bẩm một tiếng nói:

-Mới hai mươi cây, lần sau chúng ta muốn ăn bốn mươi cây!

Khôi Nhất giơ tay lên tát Khôi Nhị một cái:

-Câm miệng, ăn! Ngày mai đừng tới, chắc chắn có nhiều hơn!

Khôi Nhị, Khôi Tam:

-Đại ca anh minh!

Khôi Nhất kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Đám Tàn Thọ, Ngưu Đại Lực cùng cạ lời, ba tên ngu ngốc này, lẽ nào cái loại chuyện đó mà cũng phải la lên hả? Lúc nào mới có thể nhỏ giọng một chút?

Đúng lúc này, Khôi Nhị bỗng nhiên đứng dậy nói:

-Không xong, đại ca, đệ muốn ị!

Khôi Tam cũng đứng dậy, la lên:

-Đại ca, đệ cũng muốn ị!

Khôi Nhất cũng đứng dậy theo nói:

-Nói ít làm nhiều, cùng nhau nào!

Lúc này, Long Hòe giơ một tấm bảng lên nói:

-Nhà cầu ở đằng kia, muốn đi thì đi nhanh đi, không có nhiều hố l

Ấm đầu.

Vì thế, ba người vèo một cái chạy qua.

-Các người đi theo ta đến gặp tiên sinh đi, tiên sinh đang ở trong Văn Khúc Cung chờ các người đó.

Long Hòe gọi những người khác.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thằng ngốc cũng nhìn ra được, nhất định là ba tên ngốc đã bị lừa! Dạ dày của Côn mà dễ dàng đau bụng như vậy à?

Thái Thái Nhạc khó hiểu nói thầm:

-Đây là hạ bao nhiêu thuốc xổ mới có thể khiến Côn ăn hư bụng vậy kia...Tiên sinh thật là tàn nhẫn.

Mọi người cùng gật đầu.

Vào Văn Khúc Cung, lầu một chính là của lão sư, cả tầng, bên trong có bốn mươi cái bàn, trên mặt đất đặt đệm hương bồ, xem ra là để mọi người ngồi dưới đất nghe giảng.

Văn Khúc Tinh nói:

-Học kỳ này không có nhiều học sinh cho lắm, chỉ có mấy người các người, các người tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống đi.

Tần Thộ vừa nghe vậy, dứt khoát tìm chỗ ngồi ở hàng cuối cùng ngồi xuống, Ngưu Đại Lực ngồi ở hàng đầu tiên, Lý Trinh Anh ngồi hàng hai, tên nhóc đầu to Mộc Đầu ngồi ở hàng đầu song song với Ngưu Đại Lực, rồi đến Trùng Bát yên lặng đi tới bên cạnh Tần Thộ ngồi xuống, sau đó... Sau đó, hắn cởi mai rùa ra đặt lên bàn bên cạnh, lộ ra cơ thể nhỏ gầy màu xanh, xanh giống như mầm đậu. Trùng Bát đuổi lưng một cái cảm thán nói:

-Thoải mái...

Tần Thọ thấy cảnh đó, trông mắt đều sắp trừng rớt ra ngoài, thứ này còn có thể cỏi ra?

Trùng Bát nhìn ánh mắt khiếp sợ kia của Tần Thọ, bình tĩnh nói:

-Ta cũng không biết rõ nữa, dù sao nghe mẹ ta nói, khi sinh ta ra, thì mai ra trước...

Tần Thọ dựng ngón tay cái lên:

-Trâu bò!

Đúng lúc này, Thái Thái Nhạc ngồi ở đằng trước Tần Thọ quay đầu cười lạnh nói:

-Con thỏ chết bầm, ta sẽ giám sát ngươi chặt chẽ, một khi ngươi làm cái gì, ta sẽ lập tức nói cho tiên sinh để ngươi bị đánh, chép sách!

Tần Thọ nghe thế, im lặng, quả nhiên, ai cũng nói kẻ tiểu nhân thì có nhỏ nhen, nhưng Tần Thọ lại biết, nhỏ nhen nhất không phải trái tim của tiểu nhân, mà là đặc tội với lòng dạ nữ nhân.

Thái Thái Nhạc lộ ra vẻ mặt đắc ý quay đầu đi, giống như vừa đánh thắng một trận chiến lớn vậy.

Trùng Bát truyền âm hỏi con thỏ:

-Ngươi không sợ hả?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Sợ? Từ khi sinh ra đến nay, thỏ gia ta đây không biết sợ là gọi gì!

-Mạnh vậy á? Nếu nàng cứ nhìn người chăm chăm, e rằng người sẽ chẳng làm được cái gì hết. - Trùng Bát kinh ngạc hỏi.

Tần Thọ nhàn nhạt đáp:

-Thỏ gia ta làm việc mà còn sợ nàng đi mách à?

Trùng Bát không hiểu ý của Tần Thọ, chỉ cảm thấy con thỏ này gì đó y như mai rùa của hắn... cực kỳ không đáng tin!

Lúc này, Văn Khúc Tinh mở miệng nói:

-Được rồi, các bạn học sinh, sau này các người chính là bạn học. Ta sẽ không nói mấy lời thừa thãi vô ích, sau này lớp các người sẽ do ta dạy. Nói thật, lớp các người là lớp tệ nhất từ khi ta dạy dỗ người khác tới nay!

-Một trong...

Một giọng nói bỗng nhiên nói tiếp.

Văn Khúc Tinh nhướng mày:

-Ai vừa nói?

Thái Thái Nhạc nghe thế, lập tức kích động, cơ hội báo thù cuối cùng cũng đến!

Kết quả, không đợi Thái Thái Nhạc mách lẻo, bỗng nghe thấy con thỏ đằng sau la to một tiếng:

-Ta!

Thái Thái Nhạc lập tức mở to hai mắt, đây là tự sát? Còn có cách làm như vậy nữa à?

-Người đi ra ngoài!

Văn Khúc Tinh quát.

Tần Thọ lập tức ba chân bốn cẳng chạy ra bên ngoài.

Văn Khúc Tinh vừa nhìn lập tức cảm thấy không thích hợp, vội vàng bảo:

-Đứng ở chỗ này, không cho phép nhúc nhích!

Tần Thọ đành phải ngoan ngoãn đứng ở hàng thứ nhất cạnh Ngưu Đại Lực.

Văn Khúc Tinh nói tiếp:

-Không có một trong, các người chính là kém cỏi nhất!

-Một trong...

-Người đi ra cửa đứng!

Văn Khúc Tinh liếc nhìn con thỏ.

Con thỏ lập tức lùi lại đến cửa.

-Các người chính là...

Văn Khúc Tinh còn muốn lặp lại, nhưng vừa nhớ tới con thỏ chết bầm kia, dứt khoát không lặp lại nữa, nói:

-Tóm lại, sau này cố gắng mà học tập cho tốt là được.

Nói đến đây, Văn Khúc Tinh theo bản năng liếc nhìn con thỏ chết bầm kia, sợ con thỏ kia lại giở trò, kết quả nhìn thấy con thỏ kia n

he răng với hắn, cười vô cùng ngây ngốc, nhìn có vẻ rất ngoan.

Văn Khúc Tinh ít nhiều hơi hơi yên tâm, tiếp tục nói:

-Bây giờ, chỗ ngồi mà các ngươi ngồi, sau này sẽ là của các ngươi. Nhớ kỹ, phải yêu quý cái bàn, sách vở của mình. Đây là một tu dưỡng cơ bản của một người đọc sách!

Bọn học sinh sôi nổi gật đầu, con thỏ ở cửa la đặc biệt to.

Văn Khúc Tinh càng hài lòng hơn.

Hắn trầm nghĩ: “Quả nhiên, nghiêm khắc một chút, thì con thỏ kia mới có thể ngoan hơn.”

Sau đó, Văn Khúc Tinh còn nói thêm mấy câu, nói:

-Được rồi, bây giờ các bạn học tự giới thiệu một chút đi, coi như là quen biết lẫn nhau. Ngưu Đại Lực, ngươi nói trước.

Ngưu Đại Lực vừa nghe vậy, mặt mày hơi hơi đỏ lên, nhưng vẫn lập tức đứng dậy nói:

-Vâng, tiên sinh!

Sau đó, Ngưu Đại Lực nói:

-Chào mọi người, ta tên là Ngưu Đại Lực, đến từ Tây Ngưu ở Hạ Châu. Ta là học sinh được Văn Uyên Địa Tiên Giới cử đi.

Câu đó vừa nói ra, hiện trường vang lên nhiều tiếng kinh ngạc la hét.

Tần Thọ khó hiểu, Văn Uyên Địa Tiên Giới cử đi? Còn có cách làm này? Cử đi? Nghe có vẻ rất trâu bò. Xem ra, nơi này không chỉ là đủ loại con ông cháu cha trên Thiên Đình...

Ban đầu, Tần Thộ đã cảm thấy Ngưu Đại Lực nhìn có vẻ rất trâu bò, không ngờ vậy mà lại thật sự rất trâu bò!

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy Thái Thái Nhạc kinh ngạc nói:

-Học sinh được Văn Uyển cử đi? Ta nhớ là, Văn Uyển Địa Tiên Giới mỗi đợt chỉ có một suất cử đi mà? Hơn nữa, học sinh của Văn Uyển Địa Tiên Giới có mấy trăm người, người chẳng phải là trong trăm người mới tìm được một à?

Văn Khúc Tinh cười ha ha nói:

-Không phải trong trăm người mới tìm được một, Văn Uyển Địa Tiên Giới tuyển sinh từ cả năm châu lục. Hằng năm, có vô số người đăng kí vào. Chỉ là, có thể tiến vào giai đoạn lựa chọn, chỉ có ba trăm tỷ người. Thế nhưng, sau khi trải qua tầng tầng cuộc thi, có khả năng tiến vào học viện học tập chỉ có ba trăm sáu mươi lăm người! Trong ba trăm sáu mươi lăm người lại chỉ có một người có tư cách tiến vào Văn Uyển Thiên Giới học tập.

Mọi người vừa nghe vậy, đều kinh ngạc la lên.

Tần Thộ cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vốn dĩ nghĩ rằng trong Văn Uyển sẽ không có mấy học sinh, tưởng rằng Thiên Đình cũng xuất hiện dân cư bị già hóa, không có học sinh đi học.Ồn ào nửa ngày không phải không đủ học sinh mà là bậc cửa tiến vào cao kinh người!

Ba trăm tỷ thế mà đã là kết quả trải qua một vòng cạnh tranh rồi... vậy, số người thật sự tham gia có bao nhiêu?

Nghĩ vậy, Tần Thộ lần đầu tiên hâm mộ các học sinh trên Địa Cầu. Nếu như nói học sinh Văn Uyển là trăm con cá diếc chen chúc vượt sông, thế thì học sinh Địa Cầu chính là ngồi trên chiếc thuyền nhỏ đi Thái Bình Dương...

Lại nghĩ đến mình và đám Rau Hẹ thoải mái tiến vào Văn Uyển, Tần Thộ không nhịn được cảm thán nói sinh ra dưới chân vua quả nhiên có nhiều chỗ tốt hơn... Khó trách lúc trước hộ khẩu ở thủ đô lại đắt như vậy, quả là đáng giá.

Chương 98: Các người mặc kệ ta đi, ta muốn ngủ

Chương 98: Các người mặc kệ ta đi, ta muốn ngủ.

Văn Khúc Tinh không biết con thỏ này đang nghĩ cái gì, tiếp tục nói:

-Mà các người đúng thật là may mắn, bởi vì ‘cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt (1)’ cộng thêm với đủ các loại nguyên nhân khác cho nên mới có thể thuận lợi vào Văn Uyển học tập. Cơ hội này khó mà có được, vậy nên đừng bỏ qua nó. Sau này nhập học phải cố gắng, chớ lười biếng!

(1:ý chỉ gần gũi với những người có thể lực nên được hưởng lợi)

-Vâng, thưa tiên sinh!

Một đám đệ tử xé giọng hét lên.

Lúc này, ở ngoài cửa truyền đến một tiếng huýt sao ‘hoét hoét’ lưu manh:

-Người có học đúng là người có học, đi cửa sau cũng trong sạch k

hông dính bụi trần như vậy. Không được, thỏ gia ta da mặt mỏng, mặt đã đỏ hết lên rồi này...

Văn Khúc Tinh nghe thấy vậy, trong thoáng chốc mặt đen xì, ho khan một tiếng, coi như không nghe thấy, nói tiếp:

-Ngưu Đại Lực, nói tiếp đi.

Ngưu Đại Lực nói:

-Dù sao ta cũng không có gì để nói, ta sẽ cố gắng chăm chỉ học tập.

Sau đó Mộc Đầu đứng lên, nói:

-Ta là... là... Mộc... Đầu!

Phi...

Nghe tiếng Mộc Đầu nói lấp ba lấp bấp, Thái Thái Nhạc không nhịn được bật cười.

Những người khác cũng hé miệng cười vụng trộm, ai mà ngờ được c con cái của gia đình tiên nhân lại còn nói lấp!

-Thảo nào hấn không nói chuyện với chúng ta... tên này không phải tự kiêu mà là tự ti! - Trùng Bát nói thầm.

Đại não của Mộc Đầu bốc lên một trần đỏ bừng bừng, dường như có chút giống quả cầu khí tượng... hốt hoảng nhìn xung quanh, mọi người ít nhiều đều mang theo ý cười, có lẽ là không có ác ý, thế nhưng trong mắt Mộc Đầu, chỉ cần cười là có ác ý! Không có ý gì khác!

Ngay khi Mộc Đầu vừa bực bội vừa tức giận, hấn nhìn ra khe cửa hé thấy một con thỏ vậy mà không cười chút nào!

Ngược lại khi Mộc Đầu nhìn đến nó, đối phương lại giơ ngón tay cái lên với hắn, há miệng nói gì đó, nhìn khẩu âm phát ra tựa hồ như đang nói:

Cố lên!

Mộc Đầu thấy cảnh này, trong lòng hơi ảm áp, liếc mắt nhìn chăm chú con thỏ ngoài cửa.

Đúng như những gì Mộc Đầu nhìn thấy, Tàn Thọ quả thực đang nói cố lên. Thái độ làm người của Tàn Thọ tuy rằng cả tung lại coi khinh, nhưng trong lòng hắn có một cái cân rất chuẩn, từ nhỏ đã bị coi thường, lớn lên dưới sự coi khinh, nhưng khi lớn lên, với sự nỗ lực của chính mình, hắn ít nhất đã thoát khỏi mức đó... Tàn Thọ tin rằng không ai có thể lựa chọn nơi sinh cho nên không ai có thể đi cười nhạo xuất thân của một người được, người duy nhất mà có thể cười nhạo chính là người ngày này qua ngày khác đều không cố gắng, dưới sự nghèo khó bần cùng mà dùng mảnh khóc trởm cấp. Đối với một người vừa có ước mơ lại vừa cố gắng phấn đấu thì không ai có tư cách đi cười nhạo, vì người không bao giờ biết cuối cùng hắn sẽ đi xa đến mức như thế nào!

Hơn nữa, đối với những người có xuất thân không tốt, Tàn Thọ ít nhiều cũng có chút cảm giác đồng bệnh tương liên.

Cho nên, từ trước tới nay Tàn Thọ bắt nạt đều bắt nạt kẻ mạnh. Ước hiếp kẻ yếu không phải là bản lãnh thật sự. Người ta đã đủ bị thảm rồi, hà cớ gì phải xát thêm muối vào miệng vết thương của người ta nữa? Rắc một nắm muối, người có thể kiếm được tiền hay không? Đừng làm vậy!

Nhưng bắt nạt những tên lợi hại kia lại rất có cảm giác thành tựu nha...

Thình thịch!

Văn Khúc Tinh vỗ bàn, xung quanh một mảnh yên lặng.

Văn Khúc Tinh nghiêm túc nói:

-Nói lấp không phải là lỗi của hắc, bởi vì đó là trời sinh. Cười nhạo hắc mới là sai, bởi vì đó là một cái thiếu sót sau này. Thỏ, quay về ngồi xuống!

Tần Thọ sững sờ, cái này làm cho hắc nhớ lại? Hắc còn chuẩn bị ‘cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt’, sau khi tan học hắc sẽ chạy đầu tiên...

Văn Khúc Tinh nói:

-Vừa rồi mọi người đều cười, chỉ có con thỏ là không cười. Đây là phần thưởng cho hắc. Ở Văn Uyển làm sai có phạt mà làm tốt thì ắt có thưởng! Về phần những người khác, không được phép ngồi xuống!

Những người nghe vậy, đau khổ đứng lên.

Tần Thọ thấy vậy thì nhếch miệng, vừa đi qua một bên vừa chào hỏi:

-Các đồng môn đã vất vả rồi, không cần hành lễ lớn như vậy đâu, he he...

Mọi người đều đoàn kết cho hắc một ánh mắt rõ như ban ngày!

Tần Thọ lại ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào đồng môn đang ở xung quanh mình.

Văn Khúc Tinh nói tiếp:

-Được rồi, Mộc Đầu, nói tiếp đi.

Mộc Dầu gật đầu, sau đó bắt đầu lấp bắp tự giới thiệu:

-Ta đến... đến từ hải ngoại...

Ba phút sau.

-Ta... thực sự... thực sự đến từ... từ... một... hòn đảo nhỏ... ở... hải ngoại.

Mười phút sau.

-Ta, ta... ta... tên là... Mộc Dầu.

Năm phút nữa lại trôi qua.

-Năm... năm nay... ta... tám tám... tám trăm tuổi...

Mười phút trôi qua.

Lúc đầu mọi người đều cười, nhưng rất nhanh sau đó lại khóc, tốc độ này quá chậm! Tốc độ nói đều kẹt ở trong miệng, ai cũng muốn đi lên cho hắn một cái tát, cho hắn nhanh lên!

Trên trán Văn Khúc Tinh cũng đổ mồ hôi lạnh, hiển nhiên là hắn sợ trình độ nói lấp của Mộc Dầu.

Tuy nhiên, chuyện vượt qua khỏi những gì hắn đoán trước chỉ mới bắt đầu...

Mộc Dầu thấy mọi người đều nghe theo, không ai cười nhạo, có vẻ rất vui vẻ...

-Thỏ này, Mộc Dầu có vẻ thích thú, hắn càng nói lấp hơn. - Trùng Bát thấp giọng nói.

Tần Thọ nhếch miệng nói:

-Ừ, càng nói lấp, Trùng Bát, ta đi ngủ trước. Rạng sáng ngày mai, người gọi ta nhé.

-Ngủ à? Rạng sáng? Một lát nữa trời sẽ tối, chúng ta tan học. - Trùng Bát nói.

Tần Thọ cười nói đầy ẩn ý:

-Tan học? Đừng suy nghĩ nhiều, hôm nay là ngày mấy?

Trùng Bát:

-Ngày 8 tháng 7, có chuyện gì vậy? Người bị ngốc?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có việc gì, ta hy vọng chúng ta có thể về nhà trước... ngủ một giấc!

-Thỏ, người đừng ngủ, mau nói hết cho ta.

Trùng Bát nóng nảy:

-Đến giờ tan học có chuyện sao?

Tần Thọ suy nghĩ một chút, mới nói:

-Vậy thì ta sẽ giải thích cho người. Nhìn Mộc Đầu xem, hẳn rõ ràng đã lâu không nói chuyện với ai. Bây giờ có người nghe, có vẻ rất cao hứng.

-Có một chút. - Trùng Bát đáp.

Tần Thọ nói:

-Tính tình của Mộc Đầu rõ ràng là nhảm chán, trong bụng nhiều l
ời, không có chỗ để nói. Vất vả lắm mới kiếm được người nghe, n
gười đoán xem sẽ như thế nào?

Trùng Bát nói theo bản năng:

-Nói không ngừng!

Tần Thọ gật đầu.

Trùng Bát nghĩ đến tốc độ nói chuyện của Mộc Đầu, nếu thật nói
không ngừng thì hậu quả... Mồ hôi trên trán bắt đầu đổ...

Tần Thọ vỗ vỗ vai hấn nói:

-Đừng lo lắng, ngươi là con rùa, ngươi sẽ sống rất lâu. Cả đời nhá
t định sẽ nghe được kết quả. Ta thì cứ thấp thỏm nhớ mong thôi...
Ngủ!

Trùng Bát:

-...-

Đúng như Tần Thọ vừa nói, Mộc Đầu có vẻ thực sự cao hứng, h
ưng phần nói:

-Ta... ta... lúc trước, đặc biệt... rất... rất thích Văn... Uyển... t
a... ta...

Mọi người nghe Mộc Đầu nói, thế nhưng lại bắt đầu giới thiệu từ
khi còn nhỏ, trời ơi đây là muốn mạng người sao?

Thái Thái Nhạc mở cái miệng nhỏ nhắn lắm bả:

-Trời ơi, ta có cái loại cảm giác, ngày đầu tiên đi học, về đến nhà l

à làm lễ trưởng thành luôn được rồi!

Con thỏ ngồi thẳng tròn tròn mắt, như là đang nói mơ, bổ sung thêm:

-Cũng có thể là về thành tổ tiên.

Thái Thái Nhạc:

-...-

Chương 99: Rau Hẹ dễ đi vào lòng người

Chương 99: Rau Hẹ dễ đi vào lòng người.

Năng lực tổ chức ngôn ngữ của Mộc Đầu cũng rất tệ, hần họ gì, tên gì, thì đều có thể nói đi nói lại rất nhiều lần, nhưng nhiều khi lại nói không rõ lắm, sau đó lại nói lại một lần nữa.

Một canh giờ qua đi, Mộc Đầu vẫn đang nói.

Cuối cùng, Văn Khúc Tinh không thể chống đỡ nổi nữa, bèn nói:

-Mộc Đầu, lần này chỉ là đơn giản giới thiệu về bản thân, nói về danh tính, tuổi tác và đến từ đâu là được rồi. Còn về những thứ khác thì để sau này mọi người cùng nhau giao lưu là sẽ biết thôi.

Mộc Đầu nghe vậy, lập tức có chút cụt hứng, sau khi nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

-Ta... ta ta... tên là... Mộc Đầu.

Hai phút trôi qua...

Cuối cùng Mộc Đầu nói:

-Ta... nói xong rồi.

“Giải thoát rồi!”

Trong lòng mọi người đều đang âm thầm hét lên sung sướng.

Nhìn thấy Mộc Đầu im miệng, tất cả mọi người đều có chung cảm giác được phục sinh, giống như đang được chạy thoát khỏi chỗ chết, ai ai cũng thở phào một hơi.

Tần Thộ nói là đang ngủ, nhưng thực ra cũng không thể ngủ nổi, bên tai luôn vang vọng tiếng nói lấp ba lấp bập của Mộc Đầu. Hắn tổng kết sơ lược một chút, Mộc Đầu đến từ một hòn đảo ở hải ngoại, lai lịch cụ thể như thế nào thì hắn không có nói rõ. Năm nay vừa tròn tám trăm tuổi, sau đó thì hết rồi... không sai, Mộc Đầu nói nửa tiếng đồng hồ, quanh đi quẩn lại thì có được mấy thứ hữu dụng này, mấy cái còn lại đều là nói lấp và lấp lại những câu vô nghĩa.

Vì thế, Tần Thộ xoa xoa tấm bảng nhỏ đang nằm ở trong lòng, rồi viết lên: "Tên Mộc Đầu này, sau này cấm không được nói chuyện với hắn, trừ khi muốn chết!"

-Thái Thái Nhạc, đến nơi rồi. - Văn Khúc Tinh lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó lên tiếng nhắc Thái Thái Nhạc.

-Ta tên Thái Thái Nhạc, là một con Phượng Hoàng! Chú ý, ta là Phượng Hoàng, không phải gà Tây!

Thái Thái Nhạc cũng không biết vì sao mình cứ phải nhấn mạnh một hồi, nhưng dù sao, nàng cũng đã nhấn mạnh rồi.

Kết quả từ đằng sau vang lên tiếng huýt sáo cùng với một giọng nói:

-Rau Hẹ, nói trọng đi.

Thái Thái Nhạc trừng mắt lườm con thỏ đáng chết này, nói:

-Tên của ta không phải là Rau Hẹ, ta tên Thái Thái Nhạc. Năm nay ba nghìn tuổi, rất vui khi được làm quen với mọi người.

Sau đó Thái Thái Nhạc lại lườm Tần Thộ một cái:

-Đến người rồi! Con thỏ chết tiệt!

Lúc này Tần Thộ mới chậm chậm đứng lên, duỗi duỗi eo rồi huýt sáo cảm thán:

-Ôi chao, chắc chắc... cả người ngồi lâu quá, bây giờ bỗng đứng dậy, cảm thấy thoải mái thật...

Nghe thấy lời này, tất cả những người bị phạt đứng đều đồng thời quay sang ném cho hắn một cái trừng mắt, như muốn nói:

-Tên khốn kiếp nhà ngươi!

Tần Thộ cảm nhận được oán khí của mọi người, cùng với một chút hắc khí từ trong nội thể toát ra, rõ ràng tốc độ tế bào chiếm lấy nguyên khí đã chậm đi không ít. Tần Thộ thầm đoán, lai lịch của mấy người này đều rất lớn, hoặc có thể trong tương lai sẽ tiền đồ vô lượng, nếu như xảy ra quan hệ thân thiết với bọn họ, thì lực uy hiếp đối với tế bào cũng sẽ rất lớn, vì vậy hiệu quả cũng coi như là rất rõ ràng.

Nếu đã như vậy, Tàn Thọ cũng không cần khách khí nữa, ho khan một tiếng, thanh thanh cổ họng, sau đó hào phóng nói:

-Chào mọi người, ta tên là Tàn Thọ!

-Ặc...

Những gương mặt vốn dĩ còn đang cau có tức giận vì Văn Khúc Tinh, trong phút chốc đều sụp đổ, từng người từng người đều bặm môi cố gắng kìm nén ý cười.

Đến ngay cả khoe miệng Văn Khúc Tinh cũng phải co giật hai lần bởi vì chuyện này.

Thái Thái Nhạc còn cười khoa trương hơn nữa:

-Oa ha ha... hóa ra người tên là Cầm Thú à... ha ha... cái tên này quả thật rất phù hợp với người.

Trùng Bát ở bên trên cũng giơ ngón tay cái lên với Tàn Thọ, ý tứ chính là:

Huynh đệ, tên của người thật trâu bò!

Tàn Thọ cũng mặc kệ bọn họ, ngẩng đầu đầy kiêu ngạo:

-Tuy rằng cái tên này khiến ta bị cười nhạo rất nhiều năm, mặc dù rất nhiều người cảm thấy cái tên này rất ngu ngốc, nhưng đây là cái tên do lão gia tử, người đã nuôi lớn ta đặt ra, ông ấy muốn ta sống khỏe mạnh trường thọ, đây là tất cả sự chúc phúc và tình yêu mà ông ấy dành cho ta, vì vậy, các người có thể tùy ý cười đùa, ta không hề quan tâm. Dù sao, ta cảm thấy, đây là cái tên hay nhất trên thế gian này!

Nghe thấy câu này, tiếng cười của mọi người trong khoảnh khắc đều biến mất, ánh mắt của bọn họ dành cho Tàn Thọ, đã ít đi sự giễu

u cợt cười nhạo, mà thay vào đó là càng thêm kính nể.

Ngưu Đại Lực cũng là lần đầu tiên dành cho Tàn Thọ một cái nhìn đầy tán thưởng.

Khuôn mặt căng thẳng này giờ của Văn Khúc Tinh cũng dần nở nụ cười, sau đó giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ tay, hẳn thật sự không ngờ, tên học trò mà hắn luôn cho là ngu ngốc không có tiền đồ nhất lại mang đến cho hắn một sự kinh ngạc lớn đến như vậy! Nhưng mà Văn Khúc Tinh không hề biết rằng, không ít sự kinh hãi và kinh sợ vẫn còn đang chờ đợi ở phía sau.

Thái Thái Nhạc cũng ngạc nhiên nhìn Tàn Thọ, giống hệt như đang nhìn một kẻ lạ mặt.

Thấy vậy, Tàn Thọ liền nhếch miệng cười với Thái Thái Nhạc:

-Đừng có mê muội ca, ca chỉ là truyền thuyết.

-Ta nhỏ vào!

Thái Thái Nhạc trắng mắt lườm Tàn Thọ, sau đó quay đầu đi.

Tàn Thọ tiếp tục nói:

-Năm nay ta bao tuổi rồi ta cũng không biết, vì vậy không nói nữa. Ta tới từ mặt trăng, vậy là được rồi chứ, ta ngồi xuống đây... ha ha... ôi chao, bây giờ lại phải ngồi rồi, ngồi xuống sao mà cảm thấy thoải mái thế nhỉ, he he...

Mọi người:

-...-

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên nhận thức được điều gì đó.

-Mặt trăng?

Trùng Bát, Thái Thái Nhạc và Mộc Đầu đều kinh ngạc nhìn Tàn Thọ.

Tàn Thọ xoa xoa mũi hỏi:

-Ừm, có vấn đề gì sao?

Long Hòe sững sốt nói:

-Ta nghe nói mặt trăng là cấm địa, vậy mà trên đó lại có người sao? Ách, còn có thổ nữa?

Trùng Bát kêu lên:

-Ta nghe nói ở trên mặt trăng bị cạn kiệt nguyên khí, chỉ có cây hoa quế, vậy mà người vẫn có thể sống sao?

Thái Thái Nhạc cũng vô cùng ngạc nhiên:

-Ta nghe nói, ở nơi đó đến quỷ cũng không muốn tới, vậy mà người vẫn có thể sống ở đó? Lại còn béo như vậy nữa? Người ăn cái gì mà lớn lên được?

Tàn Thọ lập tức nhào sang, dường như sắp dán vào mặt Thái Thái Nhạc rồi, sau đó lim dim mắt, vẻ mặt trở nên âm u lạnh lẽo, dùng âm thanh khàn khàn hỏi:

-Gà... gà con... ta chết thảm lắm... thảm lắm đấy...

A!

Phù!

Tàn Thọ lại một lần nữa biến thành thổ đen... sau đó giương bộ m

ặt vô tội lên nhìn Văn Khúc Tinh:

-Tiên sinh, đây có được coi là đồng môn tương tàn không?

Văn Khúc Tinh không nói nên lời, phát tay lên, lông của thỏ lại m
ột lần nữa trở nên sạch sẽ.

Tần Thọ vội vàng kêu lên:

-Tiên sinh, ngài xem ta cứ luôn bị Rau Hẹ ức hiếp, nên ngài có th
ể dạy cho ta phép thần thông vừa nãy không?

Văn Khúc Tinh lắc đầu nói:

-Có thể, mà cũng không thể. Công pháp và thần thông trong thiên
địa được phân thành tám cấp Thiên Địa Huyền Hoàng và Tôn Thá
nh Nguyên Vương. Thiên Địa Huyền Hoàng là cấp tiên, cũng chí
nh là tiên pháp. Tôn Thánh Nguyên Vương là cấp nhân, cũng chín
h là công pháp của người tu tiên. Trong đó mỗi cấp độ lại được ch
ia thành cửu tinh.

Tuy nhiên, thật ra có rất nhiều thần thông mà người tu tiên và tiên
nhân đều có thể dùng được, cái vừa nãy ta sử dụng chính là Tịnh
Hóa Quyết của thần thông cấp Vương phổ biến biến nhất. Mặc dù
là thần thông cấp thấp nhất, nhưng mỗi người sử dụng khác nhau
thì sức mạnh của nó cũng khác nhau, uy lực lớn nhỏ của nó được
quyết định nhờ vào sự lĩnh ngộ của họ về quy luật của thiên địa m
à thần thông của họ phụ thuộc vào đó. Nếu chỉ là người bình thườ
ng, thì sẽ không có cách nào làm sạch được màu cháy đen do Rau
Hẹ... khụ khụ, do lửa Phượng Hoàng của Thái Thái Nhạc lưu lại.

Thái Thái Nhạc trực tiếp trợn mắt nhìn hấn ta...

Tần Thọ ha ha cười đắc ý, thấp giọng nói với Thái Thái Nhạc.

-Quả nhiên, vẫn là cái tên Rau Hẹ dễ đi vào thâm tâm của người t

a hơn. Xem ra tiên sinh cũng hiểu... Thái Thái Nhạc... hi hi...

Thái Thái Nhạc không hiểu Tần Thộ đang cười cái gì, nàng thậm chí còn không hiểu Thái Thái Nhạc và Rau Hẹ có liên quan gì đến nhau, cũng không biết lí do tại sao con thỏ chết tiệt này cứ gọi nàng là Rau Hẹ. Có điều nhìn thấy nụ cười cợt nhả của con thỏ thói tha này, nàng biết, nhất định không phải lời nói tốt đẹp gì. Vì thế Thái Thái Nhạc liếc nhìn Văn Khúc Tinh với vẻ ngập tràn oán giận.

Chương 100: Hàm không hết

Chương 100: Hàm không hết

Mặt già của Văn Khúc Tinh bỗng đỏ ửng lên, làm bộ như không nhìn thấy, tiếp tục nói:

-Người muốn học thần thông của ta, tất nhiên ta có thể dạy cho người. Có điều, Văn Uyên có quy tắc của Văn Uyên, công pháp không thể dễ dàng truyền dạy. Ở Văn Uyên, học thuộc một quyển sách, thì chính là một học phần, mười học phần có thể đổi lấy pháp lực cấp vương một sao, hai mươi học phần có thể đổi lấy cấp vương hai sao, tương tự, mỗi thần thông và công pháp được tăng lên một sao thì cần phải gấp đôi số học phần.

Tần Thộ nghe thấy, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, học thuộc sách? Một quyển sách tương đương với một học phần? Mười cuốn sách mới có thể đổi lấy một thần thông cấp rác rưởi nhất? Văn Uyên này có phải là quá hắc rồi không?

Đồng thời, Thái Thái Nhạc cũng duỗi tay ra tính toán, mười quyền sách cấp vương một sao, hai mươi quyền sách cấp vương hai sao, bốn mươi quyền sách cấp vương ba sao, tám mươi quyền sách cấp vương bốn sao, một trăm sáu mươi quyền sách cấp vương năm sao, ba trăm hai mươi quyền sách cấp vương bảy sao, sáu trăm bốn mươi quyền sách cấp vương tám sao, chín sao là đến hơn nghìn rồi! Cấp nguyên một sao cần hơn hai nghìn quyền, cấp nguyên hai sao cần ừm....

Thái Thái Nhạc trầm mặc hồi lâu...

Tần Thộ nhìn vẻ mặt sững sờ sững sốt của Thái Thái Nhạc, thấp giọng hỏi:

-Sao lại không tính nữa?

Thái Thái Nhạc im lặng hồi lâu rồi mới nói:

-Đầu ngón tay không đủ dùng nữa rồi.

Mọi người:

-...-

Tần Thộ vỗ vai Thái Thái Nhạc nói:

-Ngươi là heo sao? Vẫn còn ngón chân nữa mà!

Thái Thái Nhạc trợn mắt nhìn Tần Thộ:

-Ngươi là heo sao? Phượng Hoàng bọn ta chỉ có hai chân là được phân nhánh! Tính thêm cả hai đôi cánh mới chỉ là mười cái có thể sử dụng được...

Tần Thộ im lặng, sau đó ý vị thâm trường vỗ đầu Thái Thái Nhạc:

-Rau Hẹ, sau này đừng nói mình là Phượng Hoàng, ngón chân này của người có số lượng giống hết với loài gà, còn nói người không phải là gà Tây giả trang?

-Đi chết đi!

Hự!

Tần Thọ lại một lần nữa biến thành thỏ đen, sau đó lại đáng thương gục ngã nhìn Văn Khúc Tinh rồi nói:

-Tiên sinh, ngài xem, giúp đỡ tí đi.

Văn Khúc Tinh lại bắt lực ngôn ngữ, giờ tay liền biến lông đen trên người Tần Thọ tinh lọc thành màu trắng tinh khiết, suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Thỏ, chăm chỉ đọc sách đi. Tịnh Hóa Thuật này chỉ là cấp vương một sao thôi, học thuộc mười quyển sách là đã có thể được học rồi.

Tần Thọ vừa nghe đến từ đọc sách là đã cảm thấy đầu mình to ra... từ nhỏ cho tới lớn thứ khiến người ta đau đầu nhất, tất nhiên là đọc thuộc sách rồi! Không ngờ trọng sinh đến Tiên Giới vẫn không thể nào thoát khỏi số mệnh này. Giờ khắc này, Tần Thọ lại một lần nữa trở nên kiên định, trong đầu chỉ có ý niệm bỏ học về nhà.

Văn Khúc Tinh nói:

-Được rồi, Trùng Bát, người tự giới thiệu về bản thân đi.

Trùng Bát lúc này mới nói:

-Chào mọi người, ta là Trùng Bát, về việc tại sao ta lại có cái tên này, đó là bởi vì cha ta nói ta là một tên cặn bã phế vật, là rỗng m

à không hề giống rồng, nên chính là một Vương Bát (ngu ngốc), vì vậy có chủ định là Trùng. Nhưng mà ta phải nhấn mạnh một chút, mẹ ta là con người, là phạm nhân bình thường, khi ta còn rất nhỏ, bà ấy vì cạn kiệt thọ nguyên nên đã ra đi rồi. Vì vậy, ta căn bản không hề có chút liên quan gì tới Vương Bát, năm đó ta là con rồng thứ tám được sinh ra, nhưng cha ta nói ta chủ định là một con Trùng, vì thế nên cứ gọi là Trùng Bát đó.

Có điều, đây đều là những gì mà mẹ ta nói, ta căn bản chưa từng gặp người cha vô trách nhiệm đó của mình. Ta có thể tới đây, cũng là bởi vì lúc đó người cha phụ bạc đó để lại một miếng lệnh bài, khi ta tới Văn Uyên ở Địa Tiên Giới để báo danh, bọn họ trực tiếp đưa ta tới đây. Vì vậy, chính xác mà nói, bản thân ta không hề biết mình là đi cửa sau của ai.

Nghe thấy lời này, Tần Thọ có chút xúc động, hai người đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi, có chút cảm giác đồng bệnh tương liên với nhau. Vì thế, Tần Thọ vỗ tay Trùng Bát rồi nói:

-Huynh đệ, đừng thương tâm, sau này tổ gia sẽ bảo vệ ngươi.

Trùng Bát mỉm cười thật lòng:

-Được nha.

Thái Thái Nhạc liếc nhìn Tần Thọ:

-Trùng Bát, đừng nghe lời hắn ta nói, hắn ta chính là con thỏ phế vật rác rưởi, ngoài việc có cái miệng hèn hạ ra thì không có bất cứ bản lĩnh nào khác. Sau này tỷ tỷ sẽ bảo vệ ngươi, ai không phục, ta sẽ thiêu chết hắn!

Tần Thọ cười ha ha:

-Ngay cả cộng lông còn thiêu không hết, ngươi vẫn còn thể diện mà mở miệng nói chuyện? Rau Hẹ, ngoan ngoãn chịu phạt đứng

đi, ít nói chuyện đi nhé.

-Sao nào, người không phục? Có tin ta thiêu chết người không?

Thái Thái Nhạc lại chống nạnh, phẫn nộ gào lên.

Lông mày rậm của Tần Thộ nhướng lên:

-Đến đi, xem ai sợ ai nào!

Phù!

-Tiên sinh...

Tần Thộ ngỡ ngác nhìn Văn Khúc Tinh.

Văn Khúc Tinh nhìn Thái Thái Nhạc, rồi lại nhìn Tần Thộ, dáng vẻ bất lực lắc đầu, phát tay tẩy sạch lông cho Tần Thộ.

-Rau Hẹ, người xem, ngay cả đến một sợi lông người cũng không thể thiêu nổi. Con gà Tây nhà người quả thực không được rồi!

Phù!

-Tiên sinh...

Tần Thộ ngỡ ngác nhìn Văn Khúc Tinh.

-Ài... hai người dừng lại một chút đi!

Văn Khúc Tinh nói.

-Rau Hẹ, đang nói người đó!

Tần Thộ vui vẻ cười đùa với Thái Thái Nhạc.

Phù...

Thái Thái Nhạc không nói câu nào, chỉ phun đầy lửa lên người con thỏ.

-Tiên sinh...

Tần Thọ lại quay sang cầu cứu Văn Khúc Tinh.

-Thái Thái Nhạc câm miệng, không được phun lửa nữa! Thỏ, không cho phép nói lời hạ lưu!

Văn Khúc Tinh hạ lệnh rõ ràng cho hai người.

Quả nhiên Tần Thọ im miệng, thế nhưng lại cứ nhướn mày nháy mắt với Thái Thái Nhạc, hoàn hảo dùng điệu bộ huýt sáo lưu manh để thể hiện sự chế nhạo dành cho Rau Hẹ.

Vì thế Rau Hẹ cười ha ha, trong mắt phun ra hai luồng ánh sáng đỏ ỏ!

Phù!

-Tiên sinh...

Văn Khúc Tinh trầm mặc hồi lâu, sau đó nói:

-Ngươi... cứ để đen đi. Màu đen cũng khá ưa nhìn.

Tần Thọ:

-...-

Thái Thái Nhạc nghe vậy, lập tức ôm bụng cười lớn:

-Ha ha... tiên sinh không thêm giúp ngươi nữa rồi, con thỏ chết ti

ệt, người cứ tiếp tục bị đen sì như vậy đi.

Nhưng Thỏ lại làm ra vẻ điềm nhiên như không:

-Ta thì không quan trọng, nhưng mà Văn Uyển hình như có quy tắc, y quan không chinh tề là không được. Tiên sinh, ta đây chính là đang y quan không chinh tề đó, mà ta lại không thể chinh được. Vì vậy, ngài sẽ không trừng phạt ta chứ?

Văn Khúc Tinh gật đầu, ý nói rằng sẽ không.

Tần Thộ mỉm cười, nụ cười này khiến Văn Khúc Tinh cảm thấy lòng tóc đều dựng đứng lên, luôn cảm thấy bản thân mình vẫn chưa nghĩ chu toàn mọi chuyện, con thỏ này dường như đang ỉm mưu gì đó.

Có điều Văn Khúc Tinh cũng mặc kệ hấn, ho khan một tiếng, ra hiệu mọi người im lặng, hấn có điều muốn nói.

Mọi người cũng cho hấn chút mặt mũi, lập tức không nói nữa.

Văn Khúc Tinh nói:

-Được rồi, cuối cùng giới thiệu về ba người đang ở trong nhà xí một chút, bọn họ là tôn tử của tộc trưởng Côn tộc, lần lượt là Khôi Nhất, Khôi Nhị và Khôi Tam. Ba huynh đệ là cùng một bào thai, năm nay vừa tròn ba nghìn tuổi. Đừng thấy bọn họ ngốc nghếch không có não mà xem thường bọn họ.

Từ xưa đến nay, ông trời đều rất công bằng, đã cho các người thứ gì thì sẽ lấy đi của người cái khác. Côn tộc này mặc dù thiên sinh không mang não, nhưng nội thể lại rất cường đại, dường như có thể nghiền nát mọi sinh linh ở cùng độ tuổi, mở miệng lớn là có thể nuốt trọn con sông, đó quả thực là sinh vật cấp bá chủ. Vì vậy, các người không có việc gì làm thì đừng có đi chọc giận bọn họ, nếu thật sự có đánh nhau, ba tên đó sẽ rất dễ khiến người ta đau đầu

đó.

Ngưu Đại Lực vừa nghe vậy, trong mắt đã lóe lên một tia sáng, vô thức nắm chặt tay lại, ý định chiến đấu đang dần dần được thôi thúc trong lòng...

Tần Thọ vừa nghe, đã cảm thấy ngay cả Văn Khúc Tinh cũng nói là đầu đầu, vậy thì ba tên kia quả thực không thể nào xem thường. Ba tên đó vẫn còn chưa thành niên đó, liệu đến khi trưởng thành thì bọn họ còn có thể mạnh mẽ đến mức độ nào?

Vì vậy Tần Thọ vung tay lên nói:

-Tiên sinh, Côn có phải là cá không?

Văn Khúc Tinh gật đầu đáp:

-Chuẩn xác mà nói, nó được tính là một loại cá.

Tần Thọ liếm môi, trong mắt lóe lên ngôi sao nhỏ, ngưng nói chuyện lại, âm thầm nhớ lại các cách làm món cá ở kiếp trước như om, hấp, cay, đầu cá băm tiêu...Đặc biệt là món đầu cá băm tiêu, Tần Thọ luôn cảm thấy đầu cá ở kiếp trước không đủ to, không đủ để ăn. Có điều, trước mắt, e rằng hàm trong nòi sẽ bị nhiều quá... Hắn có chút không kìm được chảy nước miếng.

Chương 101: Cây của ta đâu rồi

Chương 101: Cây của ta đâu rồi

Văn Khúc Tinh luôn cảm thấy con thỏ chết tiệt này đang có ý đồ gì đó, vì thế liền dặn dò:

-Con thỏ, ngươi không có việc gì thì đừng có đến chọc giận bọn họ.

Tần Thọ xoa tay nói:

-Tiên sinh, đừng nói như vậy, ta rất ngoan mà.

Văn Khúc Tinh và tất cả thành viên đều đồng thanh:

-Ha ha...

Tần Thọ nhìn thấy vậy thì còn có thể nói cái gì? Nhân phẩm quá tốt, hắn cũng bất lực chẳng biết làm sao!

Văn Khúc Tinh nói:

-Được rồi, hôm nay chủ yếu là muốn các ngươi làm quen với nhau và bắt đầu thân thuộc với môi trường mới. Ngày mai bắt đầu lên lớp, tất cả các học trò không được phép đến muộn, nếu không...

Hai từ “nếu không” vừa được nói ra, Văn Khúc Tinh nhìn thấy ánh mắt của con thỏ kia sáng bừng lên.

Văn Khúc Tinh cười lạnh nói:

-Sẽ phải chịu phạt.

Tần Thọ cười, Văn Khúc Tinh cũng cười... hai con hồ ly lớn nhỏ liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều không nhịn được nở nụ cười.

Văn Khúc Tinh phát tay rồi nói:

-Bây giờ, tan học.

Chữ “học” vừa mới nói ra khỏi miệng, Văn Khúc Tinh đã nhìn thấy một bóng đen xẹt qua, con thỏ chết tiệt kia dường như đã dẫm vào chữ “học” hắn vừa nói ra để chạy ra khỏi phòng học, sau đó đầu cũng không thèm quay lại mà đã chạy vút đi... xa xa truyền đến một tiếng:

-Tạm biệt tiên sinh!

Kỹ thuật rất thành thực, vừa nhìn đã biết là làm nhiều thành quen!

Gương mặt của Văn Khúc Tinh lập tức xám như tro...

Những người khác đều quay sang nhìn nhau, Trùng Bát lẩm bẩm một mình:

-Nếu như ta không phải mang mai rùa, nhất định ta cũng sẽ nhanh như vậy.

Thái Thái Nhạc cười toe toét nói:

-Con thỏ chết tiệt này, sao có thể phản ứng nhanh như vậy nhỉ? Liệu có khi nào từng luyện tập qua không?

Ngưu Đại Lực đứng lên, cung kính nói:

-Tạm biệt tiên sinh.

Văn Khúc Tinh xua xua tay:

-Giải tán đi, Long Hoè, người dẫn Ngưu Đại Lực, Trùng Bát đi tìm chỗ ở đi, còn những người khác thì trở về nhà.

-Vâng, tiên sinh.

Long Hòe nhận lệnh.

Những người khác tản đi...

Khi ra khỏi cổng, Thái Thái Nhạc đột nhiên nói với Mộc Đầu:

-Mộc Đầu, ta nhớ hình như là trước cổng có trồng một cây táo mà, sao bây giờ chỉ còn lại một cái hố vậy?

Mộc Đầu nhìn nhìn rồi đáp:

-Vừa... vừa...

Lúc này Thái Thái Nhạc mới phản ứng kịp, biết mình đi hỏi nhầm người, nên vội vàng nói:

-Vừa bị đào đi rồi phải không?

Mộc Đầu gật đầu đáp:

-Đúng... đúng vậy...

Thái Thái Nhạc nói:

-Được rồi, nói một lần là được rồi. Ai mà nhàn rồi như vậy nhỉ? Bỗng dưng đi nhổ cây táo...

Mộc Đầu:

-Đúng... đúng vậy...

Thái Thái Nhạc nói:

-Được rồi, nói một lần là được rồi, chúng ta cũng về nhà đi, tạm biệt.

Nói rồi, Thái Thái Nhạc biến thành một vệt sáng màu đỏ rồi biến mất trong nháy mắt.

Mộc Đầu lắc lắc đầu rồi tiếp tục nói:

-Là... là con thỏ... thỏ... sao... sao... sao không nghe ta nói hết chứ. Ách... trời, trời.. trời tối... rồi. Vừa nãy còn... vẫn còn sáng... sáng cơ mà... thật... kỳ... kỳ lạ...

-Tên tiểu tử bên cạnh có bệnh à, chúng ta cũng đi ăn cơm tối rồi, vậy mà hắn ta vẫn đứng ngơ ngẩn ở đó.

Từ phía xa, có hai người đi đường đi qua đó, nhìn thấy vậy thì lăm bầm nói.

-Không biết, chắc là thằng ngốc đó.

-Có khả năng...

...

-Hằng Nga, ta về rồi đây!

Tần Thọ nhanh như chớp trở về Nguyệt Cung, đẩy cửa ra rồi vội vàng hét lớn.

-Biết rồi, ách... em đâu rồi? Sao trong sân lại có thêm một cái cây lớn thế này?

Hằng Nga mở cửa sổ trên tầng ba ra, nàng ngạc nhiên khi phát hiện không thấy con thỏ đâu, mà chỉ thấy một cái cây lớn đang vui vẻ chạy trên mặt đất.

-Dưới tán cây này! Văn Khúc Tinh sợ chúng ta ở trên này vất vả, nên đã tặng cho chúng ta một cây táo đây!

Nói xong, Tần Thộ đặt cái cây rất lớn này xuống, sau đó trèo ra ngoài.

Hằng Nga nghe vậy, lập tức nhìn Tần Thộ với ánh mắt nghi ngờ:

-Em chắc chắn là Văn Khúc Tinh Quân tặng không, không phải là do em lấy trộm về đây chứ?

Tần Thộ xua tay:

-Sao có thể chứ? Ta là người ngoan ngoãn thành thật như vậy, làm sao có thể đi ăn trộm?

Hằng Nga trực tiếp từ cửa sổ bay xuống, sau đó khom người cúi đầu, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm vào Tần Thộ...

Tần Thộ cũng cẩn thận nhìn chăm chăm Hằng Nga, trong lòng nó thầm nghĩ một câu: "Từ xưa tới nay ta thống hận nhất những kẻ bên ngoài đạo mạo bên trong hẹp hòi! Nam nhân không nhìn xa trông rộng, thì có có bản lĩnh gì chứ?"

Hằng Nga nhìn gương mặt tỏ vẻ vô tội đáng yêu của Tần Thộ, cũng không nhìn ra được bất cứ manh mối nào, nhưng nàng nào có biết, trong lòng con thỏ chết tiệt này đã bao giờ chứa bốn chữ 'lưu tâm căn rút' đâu! Càng hướng hồ, hấn từ đầu tới cuối luôn trong trạng thái lặn mất tiêu, nên nào có thể vì nói dối mà hoang mang lo sợ chứ?

-Được rồi, tạm tin em một lần. Nhưng mà, sao em lại đen như vậy? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ còn có thể nói gì, hấn tuyệt đối sẽ không nói rằng bản thân đi chọc ghẹo con gái, rồi bị người ta phun lửa thiêu cháy. Vậy nên sau khi đại não chuyển động nhanh chóng một hồi, hấn tức giận nói:

-Nàng có biết không, trong Văn Uyên có quái thai! Ta gặp phải một con quái thai trong đám quái thai, một lão quái vật trong tộc Phượng Hoàng! Lão quái vật đó rất hung dữ ác độc, thấy không vừa ý mình là liền phun lửa, lông trên người ta đều cháy đen hết cả rồi. Lúc đó nếu như không phải có tiên sinh liều mạng kéo tên đó ra, có lẽ tên đó sẽ còn lôi mấy người khác vào cắn cùng rồi...

-Sao ta cứ có cảm giác em đang nhắc đến một con chó nhĩ, chẳng giống Phượng Hoàng chút nào. - Hằng Nga nghi hoặc nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ phẩy tay nói:

-Miêu tả như vậy sẽ sinh động hơn một chút. Tóm lại chính là, tên đó rất hung dữ, rất ghê gớm, là người không biết nói đạo lý. Được rồi, không nhắc tới kẻ đó nữa, chúng ta cùng nhau nghiên cứu về cây táo này đi đã.

-Được rồi, có điều sau này em phải cẩn thận chút, cách xa kẻ đó ra, đừng để bị thiêu cháy nữa. Cây táo này còn chưa ra quả thì làm sao mà trồng được? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ lập tức nói:

-Sớm muộn gì cũng sẽ ra. Đương nhiên phải đặt ở nơi nào dễ lấy một chút. Ta đề nghị nên đặt ở bên cạnh Nguyệt Cung, như vậy chúng ta chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể hái được quả táo rồi.

-Ý kiến hay!

Hằng Nga tán thành, vì thế, Hằng Nga đi đào một cái hố rồi sau đó con chó đặt cây vào, chẳng bao lâu, cây táo khổng lồ nghìn năm tuổi đã được trồng lên.

Đồng thời lúc đó, ở cổng Văn Khúc Cung, Văn Uyên, Thư Sơn.

-Cây của ta đâu rồi?

Văn Khúc Tinh ngăn người nhìn chăm chăm cái hố lớn ở trước cổng.

Long Hòe kinh ngạc nói:

-Cái này, trước đó vẫn còn ở đây mà. Ai nhàn rồi không có việc gì lại đi đào một cái cây táo vậy...

Văn Khúc Tinh nghe vậy thì trợn mắt nói:

-Có lẽ người khác sẽ không làm như vậy, nhưng con thỏ chết tiệt kia thì chưa chắc! Long Hòe, đi theo ta!

-Tiên sinh, đi đâu vậy? - Long Hòe đuổi theo hỏi.

Văn Khúc Tinh đáp:

-Đến Dục Vương Cung!

-Tới Dục Vương Cung làm gì vậy? - Long Hòe khó hiểu.

Văn Khúc Tinh ý vị thâm trường nói:

-Đi làm dục có tác dụng mạnh hơn!

Long Hòe nghe vậy liền rung mình một cái nói

-Tiên sinh, trước đó đã đủ ác liệt rồi, ba người Khôi Nhất, Khôi Nhị và Khôi Tam vẫn còn đang ngồi xổm trong nhà xí đó.

Văn Khúc Tinh nói:

-Đó là thuốc dành cho Côn, nhưng con thỏ kia thì có vẻ không giống vậy, ta sợ thuốc bình thường sẽ không có tác dụng, vì vậy phải

làm ra loại mạnh hơn thế.

Long Hòe âm thầm cầu nguyện cho con thỏ kia... sau đó vui vẻ công nông chạy về phía trước nịnh nọt nói:

-Tiên sinh, vậy chúng ta phải làm nhanh lên, nếu không thì thần tiên ở Dược Vương Cung sẽ đi hết, đến lúc đó chúng ta chẳng phải là làm công cốc rồi sao?

Quả nhiên, nhắc đến đào hồ cho con thỏ kia, tất cả đều tích cực lên rất nhiều...

Ban đêm, Tàn Thọ bị Hằng Nga đẩy vào một cái hồ bơi nhỏ để tắm rửa, nhưng mà, theo như lời Văn Khúc Tinh nói, màu đen do Phược Hoàng lưu lại sẽ rất khó làm sạch. Sau khi tắm gội bằng nước bình thường cả nửa ngày, Tàn Thọ cũng đã cảm thấy lông cũng sắp bị cạo sạch đi hết rồi, vậy mà vẫn chưa thấy trắng lên được tí nào. Sau bao lần bất lực tuyệt vọng, Hằng Nga cũng chịu từ bỏ...

Trong lòng Tàn Thọ đầy oán hận không dứt đối với Thái Thái Nhạn.

Sau khi tắm xong, Tàn Thọ ra vẻ thần thần bí bí gọi Hằng Nga đi qua.

Chương 102: Tình bạn của con thỏ

Chương 102: Tình bạn của con thỏ

Hằng Nga khó hiểu hỏi:

-Làm gì thế? Nghi ngơi sớm tiết kiệm sức lực đi. Hay là em muốn ăn chút hoa quế?

Tần Thố trừng mắt nói:

-Thỏ gia ta đã là người từng vào qua Thiên Đình, làm sao có thể n gày ngày ăn hoa quế? Nào, muội tử, thỏ gia ta mời nàng ăn một b ữa lớn!

Hằng Nga tò mò hỏi:

-Bữa lớn gì thế?

Tần Thố cười hi hi, đốt củi lửa nhạt được, sau đó lấy ra một cái đ ùi to gác lên bên trên, nói:

-Thịt chân sau của Hoa Hồ Điêu!

Sau đó Tần Thố lại lấy ra thêm một con cóc nướng vàng vẫn còn chấy dầu đặt trước mặt nói tiếp:

-Đây là thứ ta đã đi săn được ở trên Thiên Đình, mau ném thử xe m.

Đã lâu lắm rồi Hằng Nga không được ăn thịt, vừa thấy thịt thì hai mắt đều sáng lên, vì vậy không chút để ý tới hình tượng, một ngư ời một thỏ ngồi khoanh chân trên mặt đất, vừa ăn thịt vừa uống rư ợu nói chuyện phiếm.

Hằng Nga trông thì mảnh mai, nhưng lúc ăn cũng không kém gì c on thỏ, con cóc lớn như thế cũng bị hai người ăn sạch sẽ.

Hằng Nga xoa xoa bụng nhỏ no căng, cảm thán:

-Ồ... Ăn nó quá! Ngọc Nhi, sao con cóc này lại thiếu một chân sau vậy?

Con thỏ lắc lư, tùy tiện trả lời:

-Mẹ của nó sinh ra nó chỉ có ba chân, cái này phải hỏi mẹ nó.

Hằng Nga cười phá lên...

Đêm càng khuya, tửu lượng của Hằng Nga vốn không tốt, uống một hồi, gương mặt đỏ ửng, vẻ ngoài quyến rũ khác thường.

Tần Thộ nhìn Hằng Nga lúc này, trong lòng không có bất kỳ sắc niệm nào, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn, nhìn thấy chưa? Cô em xinh đẹp như thế này là của ta đấy!

Điều quan trọng nhất là, cuối cùng Tần Thộ cũng dựa vào sức lực của mình để cuộc sống của Hằng Nga tốt hơn một chút... Đây mới là chuyện mà hắn tự hào nhất, đồng thời âm thầm thề trong lòng: Thỏ gia ta cả đời này tuyệt đối không làm con ghẻ! Mang theo muội tử ăn uống no say, ai cũng đừng hòng ngăn được ta!

Nếu như những kẻ xuyên không khác nghe được lời này, đoán chừng sẽ cười đến rụng răng, đây có lẽ là yêu cầu thấp nhất trong tất cả những kẻ xuyên không... Không có chiến thiên đấu địa, không có giết thần diệt phật, con thỏ chết tiệt này chỉ muốn sống qua những ngày tháng bình yên.

Nhưng những ngày tháng bình yên có dễ dàng trôi qua như vậy sao?

Nửa đêm, Hằng Nga quay về đi ngủ.

Tần Thộ nhìn đống xương đầy trên mặt đất ở trước mặt, cảm thán:

-Cái này đừng có lãng phí chứ...

Vì vậy. Tần Thộ thu dọn đồng xương lại, lững thững đi vào sâu trong rừng cây hoa quế.

Một lúc sau.

-Con thỏ chết tiệt, sao ngươi lại tới rồi?!-- Ngô Cương cười trần, y p hục làm thành đai lưng buộc chặt ở hông, dưới ống quần rộng cũn g không đi giày, giày treo ở trên cổ, hấn nắm chặt cái rìu lớn trong tay trừng mắt nhìn, với tư thế nếu Thỏ dám bước lên trước một bư ớc hấn sẽ chém chết.

Tần Thộ xua tay nói:

-Tiểu Cương Cương à, nhìn chút tiền đồ của ngươi kìa. Ngươi nói xem trên người ngươi, còn có thứ gì để ta nhớ đến sao?

Ngô Cương suy nghĩ, vô thức sờ sờ giày của mình, đáp:

-Cút! Cút xa một chút!

Tần Thộ thở dài nói:

-Ài, thật là lòng tốt bị người ta coi như lòng lang dạ sói, thôi vậy, thỏ gia ta tự mình ăn!

Nói xong, Tần Thộ đi tới một bên, lấy một ít xương sườn chưa ăn nhưng cũng không có nhiều thịt lắm ra gặm.

Đột nhiên, mùi thịt thoảng qua, Ngô Cương không biết đã bao nhi êu vạn năm không ăn thịt, chưa chạm vào đồ dầu mỡ, lúc này chỉ cảm thấy ứa nước miếng, nuốt cũng không trôi, vội vàng lau đi...

-Tiểu Cương Cương, ngươi nhìn ta làm gì? Ngươi mau đi chặt câ y đi... - Tần Thộ quơ quơ chiếc xương sườn trong tay.

Ngô Cương dường như không nhìn con thỏ chết tiệt kia, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xương sườn đang di chuyển... Lau nước miếng, cố nặn ra nụ cười mà hãnh cho là thân thiện nhất, nhích đến gần, mỉm cười nói:

-Con thỏ, ngươi đến chỗ ta rút cuộc để làm gì thế?

Tần Thọ xoa xoa bụng:

-Thỏ gia ta đã đến Thiên Đình, ăn uống no say rồi, làm gì còn hứng thú với đôi giày hồng của ngươi chứ! Ta đến đây, đương nhiên là niệm tình hàng xóm cũ, đem bữa ngon cho ngươi. Kết quả... À i, thôi vậy, để thỏ gia ta tự ăn vậy.

Nói xong liền nhét miếng sườn cùng với miếng xương ống vào miệng, nhai nhóp nhép.

-Ấy ấy ấy... con thỏ, ngươi ăn chậm thôi... chậm thôi... Chết tiệt, ngươi ăn chậm thôi!- Ngô Cương nhìn miếng xương sườn to bị con thỏ chết tiệt này coi như củ cải, nhanh chóng ăn hết, ném phần gặm riu tới trước mặt của Tần Thọ, không ngừng hét lên.

Động tác của Tần Thọ đột nhiên đông cứng lại, gương mặt nhìn Ngô Cương, hỏi:

-Ngươi làm gì thế? Thỏ gia ta lúc ăn không thích ăn tạp, cái riu này bỏ xuống trước rồi ăn có được không?

Ngô Cương vừa nghe thấy vội vàng giấu riu ra sau lưng, cố gắng duy trì nụ cười:

-Con thỏ, ngươi xem, chỗ thịt này của ngươi... chia cho ta chút được không?

Tần Thọ vừa nghe đột nhiên vui vẻ.

Ngô Cương thấy vậy trong lòng thầm nghĩ: "Con thỏ chết tiệt này sẽ không nhân cơ hội mà ra oai chứ?"

Kết quả liền nhìn thấy Thỏ lòi ra một đống xương dẽ trên mặt đất, nói:

-Biết ngay là kẻ háu ăn như ngươi nhất định muốn ăn, thỏ gia ta mang cho ngươi rất nhiều đây!

Ngô Cương vừa nhìn, nhìn đến hai mắt đều đỏ ửng, vồ vồ đầu của Thỏ nói:

-Con thỏ à, được lắm, ta không nhìn lầm ngươi!

Nói xong, Ngô Cương đưa tay ra cầm lấy.

-Dừng! - Tàn Thọ vội vàng kêu lên.

Ngô Cương khó hiểu nhìn Tàn Thọ, hỏi:

-Sao thế?

Tàn Thọ vốn chỉ muốn trêu Ngô Cương một chút, nhưng ai ngờ Ngô Cương lại không hề bắt bẻ, đống xương gầy này cũng không hề bai. Tàn Thọ trong lòng không nhin được, nói:

-Ừm... những cái này ta đã gặm qua rồi.

Ngô Cương lắc đầu:

-Không sao hết, ngươi không biết chứ, ta ở chỗ tòi tàn này không nhớ được bao nhiêu năm chưa từng nếm mùi vị của thịt. Có ăn là được rồi...

Tàn Thọ vừa nhìn, trong lòng chua xót, nghĩ đến cuộc đời khổ sở

của con thỏ ngọc này, lại nhìn Ngô Cương, đột nhiên có cảm giác đồng mệnh tương thông, cảm thán nói:

-Được rồi, đừng cầm cái này nữa, thỏ gia ta có giữ lại cho người một phần lớn.

Nói xong, Tần Thộ lấy ra một cái đùi to từ trong Hắc Ma Thần Hạp, đây là cái chân bị thiếu của con cóc kia.

Tần Thộ mặc dù có hơi nhỏ nhen, nhưng cũng là người có ơn sẽ trả, bất kể nói như thế nào, hắn có được như ngày hôm nay đều là do Ngô Cương ban cho. Xuyên không là do Ngô Cương thúc đẩy, có thể sống đến ngày hôm nay, nhìn đáng vẻ trên người không mặc y phục của Ngô Cương cũng biết hắn đã phải trả giá nhiều như thế nào.

Điều này nếu đổi là người khác, con thỏ đã sớm chết mấy lần rồi, đâu còn có thể tiếp tục sống vui vẻ với Hằng Nga như bây giờ nữa?

Vì vậy, thù của Ngô Cương hắn ghi nhớ, cái tốt của Ngô Cương hắn cũng ghi nhớ. Con cóc này ngay từ đầu hắn đã không dự định một mình ăn hết, hắn sớm đã chuẩn bị cho Ngô Cương xong rồi. Mang những mảnh xương này tới đây đơn thuần cũng chỉ để trên chuộc Ngô Cương mà thôi...

Chỉ là không ngờ tới thần tiên như Ngô Cương lại tham như vậy.

Ngô Cương nhìn cái đùi lớn mà Tần Thộ lấy ra, nhìn miếng thịt vàng óng, nước miếng trực tiếp chảy ra, hỏi:

-Cái này... cho ta sao?

Chương 103: Bạn tốt một đời

Chương 103: Bạn tốt một đời

Tần Thộ hết sức trịnh trọng gật đầu nói:

-Người suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn cho người xem ta có chân cóc lớn, tiện thể cho người ngửi tí hương vị cho đỡ thèm thôi, thế nào? Có thơm không?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Ngô Cương liền đỏ lên, hấn vén tay áo, cầm lấy rìu nói:

-Hôm nay ai cũng đừng cản ta, ta muốn ăn thịt thỏ!

Tần Thộ oa một tiếng đuổi chân ngắn nhỏ định chạy, kết quả hai tay ai bỗng chốc bị xách lên, chân cóc lớn lập tức bị Ngô Cương bá đi đoạt lấy.

-Tiểu Cương Cương, người thế này là cướp bóc biết không hả? Đây là không đúng biết không? Đây là phạm pháp biết không?

Tần Thộ ngửa đầu nhìn Ngô Cương ngầu ngẩn ăn thịt giống như phát điên, đi theo lằm nhăm lằm nhăm.

-Lão tử đã bị ném ở đây không biết bao nhiêu năm rồi, còn có tội gì có thể thêm hình phạt cho ta được nữa? - Ngô Cương phản đối nói.

Tần Thộ tò mò hỏi:

-Ta rất khó hiểu, dù gì người cũng là một vị thần tiên, rốt cuộc ph

ạ phải sai làm gì mà bị ném tới chỗ này? Có phải người đùa giỡn lão bà của đại lão nào đúng không? Hay là trộm nội y của Vương Mẫu nương nương hả?

Khụ khụ...

Ngô Cương mắc nghẹn, đồ ăn kẹt ở giữa cổ họng, suýt nữa thì bị nghẹn chết, trừng mắt nhìn Tần Thộ nói:

-Người thì biết cái quỷ gì! Tóm lại là, thôi, không muốn nói, nhắc đến là ta thấy tức. Không nói, ăn thịt!

Ngô Cương cũng không phải kẻ ngốc, con thỏ này ôm cái chân có c lớn qua đây, đâu phải làm hấn thêm, rõ ràng là tìm lý do đưa thịt cho hấn. Nếu không chỉ bằng tính tình với một bụng ý nghĩ xấu của con thỏ này, sao có thể để hấn một phát liền bắt được như vậy? Ít nhất cũng phải tốn chút thời gian.

Cắn một miếng đùi cóc, một miếng thịt lớn vào miệng, mồm bóng nhẫy, hương vị đã lâu không được nếm đó, khiến cho Ngô Cương bất giác nheo mắt lại. Hấn tử cao hơn một thước chín, trong giây phút này, ngây ngốc cười như một đứa trẻ...

-Hương vị thế nào? Ta cũng không thả tí gia vị nào, chỉ nướng khô thôi, người biết đấy, ta rất nghèo. - Tần Thộ hỏi.

Ngô Cương vẫy vẫy tay, ra hiệu không rảnh nói chuyện, đang ăn ngon.

Tần Thộ cũng không hé răng, an tĩnh nhìn Ngô Cương ăn, sau khi ăn hơn một nửa, Ngô Cương bỏ chân cóc xuống, cẩn thận cất kỹ, lúc này mới sờ sờ bụng nói:

-Thoải mái!

Tần Thộ tỏ vẻ ghét bỏ nói:

-Lúc người nói chuyện, có thể lau sạch miệng rồi hăng nói được không? Mỡ đầy miệng, nhìn giống như mông vừa mới ị phân xong vậy, mặc dù mỡ nhiều hiện phú, nhưng người cũng không thể treo trên mặt như thế được? Thật ghê tởm...

-Oe... Con thỏ chết tiệt nhà người, miệng không thể tích chút đức sao? - Ngô Cương phản nộ gầm gừ.

Tần Thộ xòe tay nói:

-Tự biết đủ đi, ta văn hóa thấp, có thể dùng câu so sánh đã là tiến bộ rất lớn rồi. Còn có càng thẳng thắn hơn cơ, người có muốn nghe thử không?

-Câm miệng! - Ngô Cương quát lớn.

Tần Thộ quyết đoán ngậm miệng.

Ngô Cương nghĩ nghĩ, hỏi:

-Còn có không?

-Miệng người vừa mới ị phân xong sao? Mỡ đầy miệng, cuộc sống không tồi đấy nhỉ? Câu thẳng thắn này thế nào? - Tần Thộ ngây thơ hỏi.

Ngô Cương vừa nghe, bất giác sờ lấy rìu, đồng thời mắng:

-Khốn, ta hỏi người còn có thịt khác không? Ai hỏi người cái này hả?

Tần Thộ đúng lý hợp tình nói:

-Là người không hỏi rõ ràng đấy chứ? Năng lực lý giải của thỏ già ta đã rất mạnh rồi được không?

-Coi như ta sợ người, còn có thịt khác không?

Ngô Cương cũng đành chịu, gặp được con thỏ vô lại như vậy, hẳn còn có thể làm gì được?

Tần Thọ cảm giác được hắc khí trong cơ thể có thể tụ lại, tốc độ tế bào cần nuốt nguyên khí giảm bớt rất nhiều, tâm tình đặc biệt tốt, lúc này mới nói:

-Phần khác ta chia với Hằng Nga rồi, đây là ta lén lút để lại cho ngươi. Nếu không, với cái bụng của thỏ gia đây, đừng nói một con cóc, một trăm con cũng ăn hết.

Lời này, Ngô Cương tin tưởng, vỗ vỗ Tần Thọ nói:

-Được lắm, con thỏ, không uổng ta cứu sống ngươi.

Tần Thọ trực tiếp lườm hắn một cái, giọng điệu nói chuyện của tên này, sao giống như phụ thân trách mắng nhi tử vậy? Chỉ thiếu đi câu nói thẳng: “Nhi tử, thật hiếu thuận! Không uổng phụ thân sinh ra ngươi!”

Tần Thọ không thèm cãi cọ với hắn, liếc qua cái chân cóc hỏi:

-Đây là làm gì? Ăn không hết hả?

Ngô Cương cảm thán nói:

-Lâu lắm rồi không ăn thịt, thứ tốt phải lưu trữ chút, về sau từ từ ăn.

Tần Thọ trợn ngược hai mắt nói:

-Xem bộ dạng của ngươi kia, đều có lỗi với khổ người gần hai mét kia của ngươi! Có thỏ gia ở đây, ngươi còn lo không có đồ ăn sa

o? Ăn đi! Ra sức mà ăn, ăn xong rồi, tí nữa ta lại đi lấy!

-Thật sao? - Ngô Cương hỏi.

Tần Thọ đáp:

-Đương nhiên là thật! Thỏ gia ta đã bao giờ nói dối chưa?

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Vậy được rồi, ta tiếp tục ăn vậy... nếu có ngum rượu thì càng tốt.

Tần Thọ vừa nghe xong, hai mắt trợn ngược nói:

-Đừng có mà mơ!

Ngô Cương lập tức nhớ tới cảnh tượng chính mình uống say, đánh con thỏ một trận, tức khắc ngưng ngưng vui vẻ... chẳng qua một trận gió thổi tới, thân thể chợt lạnh, sờ sờ quần đùi, lại sờ y phục không còn thừa bao nhiêu, nháy mắt tất cả ngưng ngưng đều biến mất.

Một bữa cơm, Ngô Cương ăn đến hài lòng mỹ mãn, nhồi dưới cây hoa quế vương, vỗ bụng nói:

-Thoải mái... Thật con mẹ nó thoải mái! Con thỏ, cảm ơn nhé!

Tần Thọ vầy vầy tay nói:

-Đừng khách khí, chỉ cần thỏ gia ta không chết ở bên ngoài, mỗi lần trở về đều sẽ mang đồ ăn ngon cho ngươi.

-Ngươi chết ở bên ngoài? Không thể nào. - Ngô Cương xia răng, đắc ý nói.

-Vì sao?

Tần Thộ khẽ chớp lông mi, hỏi. Hắn cảm thấy, dường như Ngô Cương cũng không đơn giản, lý do rất đơn giản, tùy tiện lấy ra một thứ trên người tên cháu trai này cũng đều tốt hơn tất cả bảo bối mà Tần Thộ từng nhìn thấy! Kẻ có thể có loại bảo bối như vậy sẽ là người bình thường sao? Huống hồ, muốn biết thực lực một người như thế nào, biện pháp đơn giản nhất chính là nhìn xem thực lực đối thủ của hắn. Đối thủ của Ngô Cương có vẻ là Viêm Đế, một trong Tam Hoàng, cụ thể mạnh đến mức nào Tần Thộ không biết, nhưng địa vị ở Thiên Đình tuyệt đối là cực cao! Đổi lại, thực lực Ngô Cương có lẽ vừa vặn yếu hơn Tam Hoàng một chút...

Chỉ cần điểm này, Tần Thộ liền có lý do tin tưởng, người này nhất định là tiếp xúc rất nhiều bí văn thiên địa, hắn rất có thể biết được quá khứ của con thỏ.

Ngô Cương vừa định nói gì đó, kết quả nói đến bên miệng liền do dự, cuối cùng vỗ vỗ bả vai Tần Thộ nói:

-Con thỏ, suýt nữa thì bị người lừa nói ra thứ không nên nói. Quá khứ của người, tổ tiên của người gì gì đó, về sau vẫn đừng nên hỏi thăm. Có đôi khi, biết nhiều quá cũng không phải chuyện tốt gì. Tin ta đi, vứt bỏ quá khứ, an tâm sống tốt hiện tại là được... Có mỹ nữ bên cạnh, có mỹ thực trước mắt, người nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Nói xong, Ngô Cương sung sướng nằm xuống.

Tần Thộ nghe thế, càng khẳng định quá khứ của mình, hoặc là tổ tiên tộc mình có bí mật lớn!

Tần Thộ sắp tới, tò mò hỏi:

-Người nói cũng không phải không có đạo lý, có điều, dù sao người cũng phải nói cho ta biết ta có kẻ địch gì không chứ? Hoặc là tộc của ta có kẻ địch gì không? Nếu không, ngộ nhỡ ngày nào đó k

ể địch đến đây, một cái tát tát chết ta. Đến lúc đó ta cũng không biết mình chết như thế nào.

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Cái này ngươi cứ yên tâm đi, ngươi không chết được!

Chương 104: Ngô Cương truyền đạo

Chương 104: Ngô Cương truyền đạo

Lời này nói ra vô cùng khẳng định, Tần Thộ nghe xong không hiểu ra sao cả, rốt cuộc người này lấy đâu ra tự tin như thế? Còn tự tin hơn cả bản thân hắn!

Tần Thộ đi tới gần, trừng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Cương, tỏ vẻ nếu ngươi không nói, ta sẽ không đi rồi nói:

-Đừng quên đời trước ta đã chết...

Ngô Cương trợn ngược hai mắt nói:

-Đấy là hiểu lầm...

Tần Thộ nói:

-Ngộ nhỡ, lại có hiểu lầm nữa thì sao?

Ngô Cương bất đắc dĩ cười nói:

-Hiện giờ người da dày thịt béo, không dễ chết thế đâu. Thôi, dù t
a nói gì người cũng cảm thấy là ta qua loa với người. Thế này đi, t
a truyền cho người một chiêu thần thông, giây phút máu chốt có t
hể chạy trốn nhanh hơn, lúc trộm cắp cũng không cần lo bị bắt qu
ả tang nữa. Được chưa?

Tần Thọ nghe vậy, tức khắc liền vui đến méo cả miệng, song vẫn
chính nghĩa lắm liệt nói:

-Xem người nói kìa, ta là loại trộm cắp như vậy sao? Ta rất chính
trực đấy nhé!

-Lúc người nói chuyện có thể trả giày lại cho ta trước được khôn
g!

Ngô Cương phản nộ hét lên, vừa mới không chú ý, con thỏ chết ti
ệt này đã cuồn mắt giày của hắn rồi.

Tần Thọ xấu hổ cười nói:

-Ngại quá, ngại quá, trượt tay, ha ha...

-Ha ha cái ông nội nhà người... Nếu như ngày nào người cũng trư
ợt tay thì về sau ta phải cưới tròng rồi!

Ngô Cương giật lại giày, treo ở trên cổ vẫn thấy lo, lại quán đôi gi
ày trên cổ một vòng, sau đó buộc lại mới thấy an tâm.

-Tiểu Cương Cương, người xem, tất cả đều chuẩn bị ổn thỏa cả rồ
i, người muốn dạy ta cái gì? - Tần Thọ nịnh nọt hỏi, không có các
h nào, Tần Thọ đến Thiên Đình lâu như vậy, chiêu số trộm cắp hã
m hại lừa gạt gì đó đều đã dùng hết, nhưng bắt được thần thông đ
ều là mấy thứ rác rưởi. Thứ duy nhất có thể dùng được cũng chỉ c
ó ‘Bát Cửu Huyền Công’, nhưng mà công pháp kia, chính hắn lại
không tu luyện được, mắc kẹt tại tầng thứ ba mãi không đi lên. H

on nữa, nó cũng chỉ là một môn công pháp luyện thể, thần thông t
hực chiến căn bản không có, tối đa là làm hấn tu luyện thành một
cái bao cát không tòi mà thôi.

Vì thế, Tàn Thọ nằm mơ cũng muốn có được một môn thần thông
trâu bò, mặc dù Ngô Cương muốn dạy là thần thông chạy trốn, nh
ưng mà chạy trốn nhanh cũng được nha! Về sau có làm gì, cũng k
hông cần đi khắp nơi tìm người gánh tội thay nữa.

Ngô Cương nghe thế, khẽ chớp lông mi, khó chịu nói:

-Con thỏ, ngươi muốn học công pháp thì phải lại gần đây chứ? N
gươi chạy xa thế làm gì hả?

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Tàn Thọ đã chạy xa hơn trăm th
ớc rồi.

Tàn Thọ vẫy vẫy tay nói:

-Ngươi cứ nói đi, tai ta rất thính! Lúc thi tiếng anh cấp bốn với cá
p sáu, tai nghe ỏ nhỏ như vậy, ta vẫn có thể nghe rõ ràng! Rất rõ
ràng luôn!

Ngô Cương nghe không hiểu con thỏ đang nói gì, có điều hấn hiể
u được, con thỏ chết tiệt này bị đánh sợ rồi. Lần trước hấn uống s
ay, hình như là lúc muốn dạy hấn ta thần thông, nên đã đánh hấn t
a... Con thỏ chết tiệt này một lần bị rấn cắn mười năm sợ dây thừn
g, xem dáng vẻ này có lẽ đánh chết cũng sẽ không tới gần đây.

Ngô Cương cũng không ngại, gật gật đầu nói:

-Được, vậy ngươi cứ ở bên kia đi, ngươi nghe cho kỹ, thần thông
ta truyền cho ngươi không có tên!

Tàn Thọ ngạc nhiên.

-Không có tên?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Đúng thế, không có tên. Đừng hỏi tên là gì, bởi vì ta cũng không biết, năm đó ta cũng là thuận tay lấy... khụ khụ, thuận tiện học.

Tần Thọ nghe vậy, lộ ra vẻ ta hiểu mà, cười xấu xa ha ha nói:

-Ừ, thuận tiện học, ha ha...

Mặt già của Ngô Cương đỏ bừng nói:

-Tóm lại, ngươi có học hay không? Có thể không cười không hả? Nghiêm chỉnh chút!

-Học! - Tần Thọ trả lời vô cùng dứt khoát.

Lúc này Ngô Cương mới thuận miệng nói:

-Vậy thì đừng có so đo nhiều như thế, ngươi tự đặt tên đi. Nào, ta nói cho ngươi khẩu quyết tu luyện thần thông này, phương pháp vận hành với thao tác thực tế...

Không thể không nói, mặc dù Ngô Cương đặc biệt không đáng tin cậy, nhưng lại là một lão sư tốt hiếm có.

Tần Thọ chưa từng tiếp xúc đến thần thông cao thâm, trong tay đề u là cấp bậc nhập môn, vì thế cũng không rõ lắm mối quan hệ giữa những thần thông cao cấp kia. Kết quả lúc này vừa mới nghe xong, hắn lập tức trợn tròn mắt! Hóa ra thần thông cũng không phải giành được là có thể luyện! Giành được mà có thể luyện đều là rất rủi ro!

Theo như Ngô Cương nói, toàn bộ thế giới này đều lấy đạo làm căn cơ, còn về nguyên khí thâm hậu, thân thể cường đại gì gì đó, đ

ều là thứ xếp sau, không hiểu được đạo, rắm chó cũng không được.

Tần Thọ khó hiểu hỏi:

-Cái đó, ta đã học được vài thần thông rồi.

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Cái mà người học, chẳng qua là thần thông cơ sở nhất thôi, chỉ cần học được căn bản một cộng một bằng hai là có thể lĩnh ngộ được thần thông đó, nói thật, cái đó cũng chỉ cao cấp hơn việc con người trời sinh biết đi đường một chút mà thôi, không có gì đáng để khoắc lác cả. Nhưng mà, người muốn để một người bay lên, chỉ với cơ sở kia của bọn họ, có thể bay được sao?

Tần Thọ biết, giờ không phải lúc đùa giỡn, vì thế ngoan ngoãn lắc đầu, tỏ vẻ không thể.

Ngô Cương gật đầu nói:

-Vậy thì đúng rồi, vì thế, ta chỉ nói khẩu quyết cho người, căn bản là vô dụng. Không tin, ta sẽ nói người nghe:

-Bước đạp càn khôn, tâm động thần quang chuyển, vạn pháp đều từ tâm, tâm thành đạo tự thành...

Ngô Cương bùm bùm nói một đống.

Sau khi nói xong nhìn con thỏ đầy mặt ngờ ngác hỏi:

-Nghe hiểu không?

Tần Thọ trợn ngược hai mắt nói:

-Mỗi một chữ người nói ta đều nghe rõ ràng.

-Lợi hại như vậy?

Ngô Cương sững sốt, không ngờ con thỏ ngu ngốc đê tiện trước mắt thật ra lại là thiên tài, chẳng lẽ hắn nhìn lầm rồi?

Tần Thọ xòe tay nói:

-Nhưng mà những chữ đó đặt ở cạnh nhau, mẹ nó căn bản ta nghe không ra có cái lông quan hệ gì đến tu luyện thần thông cả!

Ngô Cương nghe thế, lập tức cười ha ha nói:

-Vậy là đúng rồi! Bởi vì người vốn không có cơ sở, nghe hết cũng vô ích!

Tần Thọ tức cười, nói:

-Vậy chẳng phải là người dạy ta, ta cũng không học được sao?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Lúc này đã thấy được tầm quan trọng của lão sư chưa, nếu không, người cho rằng vì sao có nhiều người như vậy đi khắp nơi cầu thiên vấn đạo? Có nhiều người như vậy đi khắp nơi bái phỏng danh sư? Có truyền thừa với không có truyền thừa hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Tư chất giống nhau, không có truyền thừa tự mình đi lĩnh ngộ Thiên Đạo, lĩnh ngộ một vạn năm có lẽ còn đánh không lại người mới tu luyện một trăm tám mươi năm được danh sư chỉ điểm. Danh sư là gì? Bọn họ là người có thể biến lĩnh ngộ của mình thành lý luận, có thể từ cơ sở học từng bước một, cũng có thể đưa ra đạo tắc khác nhau đối với từng thần thông khác nhau, để đệ tử có thể tập trung lĩnh ngộ, từ đó nhanh chóng lĩnh ngộ thần thông cao thâm hơn, tăng sức chiến đấu lên. Thậm chí có cao nhân đắc đạo, có thể dựa vào lĩnh ngộ của bản thân, dẫn đệ tử đi vào trong đạo của hắn, trực tiếp quan sát Thiên Đạo vận chuyển, nh

anh chóng lĩnh ngộ đạo tắc.

Tần Thộ nghe thế, ánh mắt lập tức sáng lên, kinh ngạc hô to:

-Lợi hại như vậy sao? Tiểu Cương Cương, ngươi có làm được thế không?

Ngô Cương nghe vậy, nghiêm mặt, nghiêm túc nói:

-Con thỏ, ngươi nghe ta nói, lời ta nói kế tiếp, ngươi nhất định phải nhớ kỹ! Nếu không tương lai căn cơ đại đạo bất ổn, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!

Tần Thộ thấy Ngô Cương nghiêm túc như vậy, cũng ngồi thẳng người, nói:

-Ngươi nói đi.

Ngô Cương nói:

-Ngoại trừ thánh nhân giảng đạo, nếu không, bất cứ kẻ nào có ý định mang người tiến vào trong đạo của hắn quan sát Thiên Đạo và chuyển, nhớ lấy, ngàn vạn lần đừng có đi vào!

-Vì sao? - Tần Thộ khó hiểu hỏi.

Chương 105: Cao Thiết. (Tàu sắt siêu tốc)

Chương 105: Cao Thiết. (Tàu sắt siêu tốc)

Ngô Cương ngẩng đầu nhìn trời rồi nói:

-Thiên đạo vô cùng mênh mông, con đường tu đạo còn phức tạp hơn là sao trên trời. Cho dù có đi cùng một con đường thì những người khác nhau đi sẽ có những cách lĩnh ngộ khác nhau, và tất nhiên kết quả đạt được cũng sẽ khác biệt.

Không có ai dám mở miệng ra nói rằng mình có thể vẽ ra hình tượng thiên đạo hoàn mỹ nhất. Họ có thể mang người tiến vào chẳng qua chỉ là bọn họ cho là vậy, lĩnh ngộ thiên đạo, loại thiên đạo đó chỉ là một nhân tố trong vô số con đường tu đạo họ có thể lĩnh ngộ được mà thôi, không phải là toàn bộ.

Có lẽ đó là một con đường tắt, nhưng cũng sẽ khiến người vào sa u lấy tư duy của người đi trước làm chủ. Nhưng mà lúc người được dẫn vào lĩnh ngộ thiên đạo lại không thể nào vượt qua được đường ranh này, sẽ mãi mãi kẹt lại sau đường ranh của kẻ đi trước!

Cho dù có là thiên tài tuyệt thế mà muốn nhảy qua đường ranh thì cũng sẽ rất tốt sức. Sẽ mất rất nhiều tinh lực so với bình thường, hơn nữa còn chưa chắc có thể vượt qua.

Đôi khi có một số người trong lòng có ác ý thì sẽ nhân lúc này dẫn người vào ma đạo, khiến họ đánh mất chính mình.

Tóm lại, cho dù thế nào thì cũng đừng nên cho tinh thần lực của người tiến vào thế giới thiên đạo của đối phương. Rõ chưa?

Tần Thọ liên tục gật đầu rồi nói:

-Hiểu rồi, nhưng lỡ có người kéo ta vào thì sao?

Ngô Cương cười ha ha nói:

- Nếu như mà có người làm thế thật thì người cũng đừng có cả nể

làm gì, cứ nhìn mà xử lý thôi.

Tần Thộ không hiểu Ngô Cương có ý gì.

Ngô Cương tiếp tục nói:

-Được rồi, thần thông cùng giảng thuật của đạo mà ta sẽ dạy người chỉ là một trong vô số con đường tu đạo. Ta chỉ nói là nên lĩnh ngộ như thế nào, còn người có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, lĩnh ngộ được cái gì thì chỉ có thể dựa vào người mà thôi.

Tần Thộ trang nghiêm gật đầu.

Thế là Ngô Cương bắt đầu kiên nhẫn giảng giải cho Tần Thộ, nhưng chỗ mà Tần Thộ không hiểu thì hẳn luôn có thể một câu mà giải quyết chỗ ngớ, khiến Tần Thộ có thể hiểu rõ trong chớp mắt! Tần Thộ tự mình thực hành theo sự chỉ bảo của Ngô Cương. Rốt cuộc đến trước hừng đông Tần Thộ đã cảm nhận được sự tồn tại của đạo như lời hắn ta nói. Không thấy rõ sự tồn tại của nó nhưng khi mà Tần Thộ đưa tay ra thì có thể cảm nhận được một vùng hỗn độn xoay tròn trong hư không, trong vùng hỗn độn đó lại có cái gì đang chuyển động...

Đáng tiếc là cơ sở của Tần Thộ quá kém, muốn đến gần thêm chút nữa để quan sát nhưng cho dù làm như thế nào vẫn không được.

Chỉ là Tần Thộ đã có thể cảm nhận được chút ít rồi, thêm vào sự dạy bảo của Ngô Cương thì Tần Thộ đã có thể thi triển đơn giản thu hút thần thông mà Ngô Cương đã nói tới. Nhưng Tần Thộ lại phát hiện ra rằng thứ thần thông mà hắn tu luyện ra lại có chút khác biệt với những gì Ngô Cương nói. Thứ thần thông mà Ngô Cương nói là chạy nhanh, nhưng mà Tần Thộ lại tu luyện ra được một thần thông kỳ quặc hơn!

Thần thông này là một loại thần thông tăng cấp, nó không thể khiến cho Tần Thộ bay lên trời chui xuống đất được nhưng trên lý th

uyết thì nó có thể tăng cấp cho tất cả thần thông khác. Ví như đi đường, chạy bộ, Đẳng Vân Giá Vũ,... nói cách khác, người khác tu luyện ra đồ vật, còn Tàn Thọ lại tu luyện ra máy tăng cấp...

Nhưng mà cho dù như thế nào thì thứ thần thông này cũng giúp cho Tàn Thọ bay nhanh hơn, chạy nhanh hơn nên hẳn vô cùng vừa lòng!

Tàn Thọ muốn lấy cho thần thông này một cái tên tràn đầy ý nghĩa kỷ niệm, một cái tên vượt thời đại, Cao Thiết Cơ Điện, gọi tắt là Cao Thiết!

-Được rồi, trời sắp sáng rồi, người về nghỉ ngơi một chút đi. Ta cũng phải ngủ một chút đã... - Ngô Cương phát tay.

Tàn Thọ gật đầu rồi nói:

-Cảm ơn.

-Chạy nhanh lên, đừng để bị bắt được, mang thêm vài món ngon trở về chính là sự cảm ơn lớn nhất đối với ta.

Tàn Thọ cười ha ha, quay người lại, vừa cất bước thì đã biến mất trong rừng cây.

Lúc Tàn Thọ về tới Nguyệt Cung thì Hằng Nga vẫn còn đang ngủ, hắn lặng lẽ bò lên giường đá của mình, nằm đó nhìn Nguyệt Cung trống rỗng, như đang tính toán điều gì đó trong lòng rồi ngủ thiếp đi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, lúc mà Tàn Thọ vẫn đang ngủ say thì bị Hằng Nga xách tai kéo xuống giường.

-Làm gì thế? - Tàn Thọ uể oải mở mắt.

Sau đó thì hắn thấy bàn tay ngọc ngà ấy liên tục tát nước vào mặt hắn, cho tới lúc hắn cảm thấy ngũ quan của mình sắp bị nàng xoa nắn đến méo mó thì Hằng Nga mới dừng lại.

-Rửa mặt cho tỉnh táo, giờ mà không đi là sẽ muộn đấy.

Hằng Nga như là mẹ của Tần Thộ, vừa lải nhải vừa chải chỉnh tề bộ lông cho hắn. Tần Thộ nhìn gương mặt mình trên mặt nước, nhe răng nhếch miệng cười hì hì nói:

-Vẫn đẹp trai như cũ! Ài, làm sao mà mấy con thỏ khác sống được đây...

Hằng Nga cốc đầu hắn một cái.

-Đừng có lên cơn, đi học nhanh đi. Nhớ là phải học cho giỏi, không được giở trò gian lận!

-Em gái à, không phải là Tây Vương Mẫu bảo nàng vào cung học lễ nghi sao? Sao nàng không đi?

Lúc này Tần Thộ mới nhớ tới, hình như không chỉ có mỗi hắn phải đi học mà.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Chúng ta học trễ hơn các em một giờ, cho nên ta có thể ngủ thêm một lúc nữa.

Tần Thộ nghe thấy thế thì cảm thấy ghen tỵ, nhưng mà hắn cũng không thể nói gì, im lặng chửi một câu trong lòng: “Lão già Văn Khúc Tinh chết tiệt kia, sao lại để chúng ta dậy sớm như thế? Không công bằng!”

Sau đó Tần Thộ điều khiển tường vân bay lên không trung rồi vụt

thăng về phía Nam Thiên Môn.

Hôm nay người canh gác Nam Thiên Môn vẫn là Ma Lễ Thọ.

Hai người nhìn nhau trong phút chốc rồi Ma Lễ Thọ lập tức chuyển mắt ra ngoài, giống như nhìn thấy một con thỏ chết vậy.

Tần Thọ vừa đi ngang qua, lại quay quanh Ma Lễ Thọ ba vòng, cuối cùng thì chép miệng rồi lắc đầu nói:

-Thiên Vương đáng thương thật, tuổi còn trẻ mà đã mù rồi...

Ma Lễ Thọ nghe thế thì vô thức sờ vào bên hông theo bản năng, nhưng lại không sờ trúng thứ gì, trong lòng bỗng đau nhói. Hắn thề, ngày mai hắn phải đòi ca trực! Không trực buổi sáng nữa! Không chọc được tên thỏ chết này chẳng lẽ còn không tránh được à?

Tần Thọ bước vào Thiên Đình rồi thi triển thần thông Cao Thiết 1 ao nhanh, tốc độ cứ như là sấm chớp, vượt qua bình nguyên, vượt qua núi cao rồi chạy gần vườn chăn nuôi dã thú.

Tần Thọ đứng tại chỗ nhìn một chút rồi chảy lên, sau khi đã chắc chắn là không có ai thì hắn định làm một chút gì đó, nhưng lại chợt nghe có tiếng hổ khóc cóc kêu nào loạn trong rừng...

Sau đó là tiếng gào thét của Thổ Địa công công:

-Là ai trộm đồ?

Gần như là cùng lúc đó Tần Thọ nhìn thấy một ánh lửa vọt ra, khi ông cần nhìn kỹ thì Tần Thọ đã biết đó là ai, hắn kêu lên:

-Rau Hẹ!

Ánh lửa ấy cũng dừng lại một chút, Tần Thọ nhìn kỹ, quả nhiên là con gà Tây - Thái Thái Nhục!

Thái Thái Nhạc hoảng sợ kêu lên:

-Con thỏ chết tiệt kia, sao ngươi ở đây?

-Ta? Ta đi học. Còn ngươi, hình như ngươi cảm thứ không nên cảm đúng không?

Tần Thọ ngăn Thái Thái Nhạc lại, cười hỏi.

Thái Thái Nhạc trừng mắt liếc Tần Thọ nói:

-Ngươi muốn làm gì?

Tần Thọ ra vẻ làm người chính trực nói:

-Tiên sinh đã từng nói, người đọc sách khắp người đều là hào nhiên chính khí! Đối mặt với kẻ ăn trộm như người thì đương nhiên là ta phải đứng ra làm việc nghĩa, bắt trộm chứ làm gì!

-Ta nhỏ vào! Ngươi mà còn hào nhiên chính khí?

Thái Thái Nhạc trợn mắt nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ hừ hừ nói:

-Sao? Ngươi tin ta sẽ cho ngươi thấy hào nhiên chính khí trong ta không?

-Ha ha, đúng là ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút đây. -
Thái Thái Nhạc cười nói.

Tần Thọ nói:

-Ta sẽ thực hiện ước muốn của ngươi, hãy nhìn hào nhiên chính khí của ta đây! Thỏ Địa công, ta bắt được trộm rồi! Kẻ đó là...

Chương 106: Chó ngồi trong nhà, nồi rơi từ trời xuống.

Chương 106: Chó ngồi trong nhà, nồi rơi từ trời xuống.

Thái Thái Nhạc nghe xong thì trợn trắng mắt lên, đây mà là ngay thẳng à? Đây là đang vô liêm sỉ bán đứng gà, à không, bán đứng Phụng Hoàng!

Thái Thái Nhạc bay tới nói nhỏ:

-Chia cho người một con gà!

-Chia đôi, thiếu thì không chơi! - Con thỏ kêu lên.

Thái Thái Nhạc giận dữ nói:

-Khốn nạn vừa thôi! Ta tốn cả một buổi sáng mới trộm được, người vừa mở mồm thì đòi một nửa? Đây là việc mà một con người làm à?

Con thỏ nghe xong thì nghiêng người, vẫy tai cười lớn.

-Hi hi... người trợn to con mắt lên mà nhìn cho kỹ, nhìn xem đôi tai này có giống người không?

-Người... người không biết xấu hổ là gì, ta phục người rồi! Mỗi người một nửa! - Thái Thái Nhạc đành thỏa hiệp.

Tần Thọ lập tức nói:

-Trễ rồi, chia bảy ba, ta bảy, ngươi ba.

-Sao ngươi không đi cướp đi?

Thái Thái Nhạc giận dữ, nhưng mà nhìn vào đôi mắt của con thỏ chết này thì nàng đau khổ nhận ra, đúng là con thỏ chết tiệt này đang cướp thật!

Tần Thọ nhếch miệng nói:

-Thỏ Địa công sẽ tới ngay bây giờ đây, ngươi nhìn mà làm đi, ba, hai,...

-Được rồi! Cho ngươi bảy! - Thái Thái Nhạc cắn răng nghiêng lợi nói.

Tần Thọ lập tức cười ha ha rồi nói.

-Nên như vậy! Đưa đồ cho ta, thỏ gia này sẽ bày kế cho ngươi.

Bây giờ thì Thái Thái Nhạc nào còn gì có thể nói nữa, nàng hát cá nh lên thì có một đồng đồ bay ra, cũng không biết là dưới lớp lông ấy ẩn giấu pháp bảo không gian gì.

Tần Thọ nhìn nhìn thì giật mình, trên mặt đất có khoảng ba mươi con gà! Gà rừng nhỏ, gà mái nhỏ, gà lửa nhỏ, gà vàng nhỏ... dù sao thì đều là gà! Điều quan trọng ở đây là không có con nào lớn cả!

Tần Thọ nhìn một đồng gà trước mắt, hận rèn sắt không thành thép mà nổi giận nói với Thái Thái Nhạc:

-Rau Hẹ à Rau Hẹ, có cơ hội như thế này mà ngươi lại không bắt dê bò hổ, ngươi bắt gà làm gì hả đồ ngu? Còn mỗi một loại bắt ha

i con, người đang kết duyên hay tính mở hậu cung? Người có thù với gà à? Giết nhau đến nghiện rồi đúng không?

Sau đó thì Thái Thái Nhạc lại hát cánh lên, lại thấy hơn sáu mươi con thỏ rơi xuống, có thỏ tai dài, thỏ trắng lớn, thỏ lông dài, thỏ đen nhỏ, thỏ xám,...

Tần Thộ nhìn đồng thỏ đó, rồi lại ngẩng đầu nhìn đôi mắt của Thái Thái Nhạc, hẳn lại thấy sự hận thù càng đậm hơn!

-Xem như người giỏi!

Tần Thộ nói rồi nhanh nhẹn gom thỏ và gà vào Hắc Ma Thần Hạp, sau đó nói:

-Hôm nay có trốn được không và sau này còn được ăn thịt rừng không thì hoàn toàn dựa vào chuyện chúng ta có phối hợp ăn ý hay không. Phải nhớ rằng, kẻ trộm là Hạo Thiên Khuyển!

Tần Thộ nói xong rồi lắc mình biến thành một con chó mực lớn, nhưng mà lông không đen lắm...

Tần Thộ nói:

-Đốt ta!

-Làm gì?

Thái Thái Nhạc sững sờ.

-Đừng hỏi nhiều, đốt nhanh! - Tần Thộ kêu lên.

Thái Thái Nhạc há miệng phun lửa ra!

Ngọn lửa vừa dứt thì một con chó mực chính hiệu xuất hiện. Tần Thộ đoán rằng Thỏ Địa công sắp xuất hiện thì ngay lập tức thì triề

n thần thông Cao Thiết, chạy vọt đi, chỉ để lại cho Thổ Địa một bóng lưng chó mực.

Cùng lúc đó, Tần Thộ bắt chước giọng của Hạo Thiên Khuyển hét lớn:

-Tiểu Thổ Địa, ta đây ăn một quả dưa hấu bên phía nam thành cũn g không cần tiền, ăn mấy con gà nhỏ mấy con thỏ nhỏ của ngươi mà ngươi còn muốn bắt ta? Coi chừng Khuyển gia đây tìm cơ hội cắn ngươi!

Thái Thái Nhạc không biết rằng dưa hấu bên phía nam thành là cái gì nhưng sau đó thì đã hiểu rằng tên này đang giả vờ để chối trách nhiệm!

Quả nhiên một lúc sau thì một cơn sóng đất trào lên, một Thổ Địa công thấp bé gạt rừng chạy đến, tức đến nổi ria mép vênh lên, nói:

-Ngươi là ai? Khai tên ra?

Đáng tiếc, hắn chỉ nhìn thấy một bóng dáng cái mông chó mực to đùng, lại biến mất ngay sau đó.

-Con chó khốn nạn kia, đừng để ta bắt được ngươi!

Thổ Địa chạy không được nhanh, thở phì phò kêu lên.

Lúc này Thổ Địa cúi đầu xuống mới phát hiện ra có một con gà lửa đang đứng dưới, lông mày hắn nhăn lại rồi hỏi:

-Lại là ngươi? Tên lúc nãy là đồng bọn của ngươi à?

Gà Tây nghe xong thì lắc đầu nguầy nguậy chối:

-Không phải, ta đi ngang qua thôi! Ngươi nhìn đi, đây là dưới chân núi rồi, là đường đi học của ta, chỉ là tình cờ mà thôi.

Thỏ Địa công nghĩ ngợi một lúc thì thấy cũng có lý, đành hỏi:

-Được rồi, ta tạm tin ngươi! Vậy ngươi có thấy tên trộm đồ lúc nãy không? Biết hắn là ai không?

Thái Thái Nhạc lập tức nói:

-Thấy rồi, là một con chó mực lớn, nhìn quen lắm.

-Chó mực lớn ư?

Thỏ Địa vuốt râu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thái Thái Nhạc giả vờ như bỗng nhớ ra, hoảng sợ nói:

-Ta nhớ ra rồi, hình như là Hạo Thiên Khuyển.

-Hạo Thiên Khuyển?

Thỏ Địa kinh ngạc thốt lên, rồi hừ lạnh một tiếng.

-Hóa ra là con chó kia, hèn gì ta nhìn mông nó quen thế... Hừ, mặc dù là khuyển của chân quân, nhưng hắn không bắt thỏ ở Quán Giang Khẩu mà lại tới chỗ ta trộm đồ, đây là nghĩ lão già này không dám đi kiện hắn đúng không?

-Đúng rồi! Kiện hắn đi!

Đúng lúc này, một con thỏ đen thui chạy tới, giận dữ thốt lên.

Thỏ Địa sững sờ nói:

-Con gì đây?

Tần Thộ nghe xong thì sững sờ, sau đó nghiêng đầu hé răng ra vẻ

đáng yêu nói:

-Thỏ Địa công à, ta là bé thỏ trắng ngày hôm qua đây, thỏ trắng n gay thẳng, chân thành, là biểu tượng của sự anh hùng đây.

-Thỏ trắng ư? Là người sao? Nhưng mà, sao người lại... đen thế?

Thỏ Địa ngạc nhiên hỏi.

Tần Thọ liếc Thái Thái Nhạc bên cạnh, thấy Thái Thái Nhạc đỏ m ặt thì hần thở dài một hơi rồi nói:

-Dài dòng lắm... thôi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta thảo luận về con chó hung dữ đã làm chuyện nhẫn tâm, giết thỏ diệt gà ki a đi.

Thỏ Địa hỏi:

-Người cũng thấy à?

Tần Thọ vỗ ngực nói:

-Đương nhiên! Lúc này ta còn đuổi theo đó! Nhưng mà con chó đ ó chạy nhanh quá. Ngài nghĩ đi, loại chó dữ trộm cắp này thì ai m à có thể bỏ qua được? Chỉ cần là người thì không thể nào bỏ qua nhi? Là người thì không thể nào mà đứng im tại chỗ được! Là người thì không thể không đuổi theo? Đúng không?

Thỏ Địa vô thức gật đầu.

Thái Thái Nhạc đen mặt, cái con thỏ chết bầm này, lúc này nàng k hông có đuổi theo, vậy nàng không phải người sao!

-Thỏ ta ngay thẳng lại chính trực, lại càng không thể bỏ qua đượ c! Bởi vậy mới có cái gọi là, thấy chuyện bất bình đưa tay tương t rợ! Nhưng đưa tay thì làm gì có tác dụng? Vì thế ta đã đưa tay, rồi

đuổi theo! Ta nhìn thấy vẻ mặt bất lương của con Hạo Thiên Khu yển kia, đúng là ghê tởm thật! Thổ Địa công, nếu ta là ngài thì ta chắc chắn sẽ không tha cho hắn. Phải kiện hắn, kiện hắn đến cái q uần cũng không còn!

-Đúng thế, kiện hắn. - Thái Thái Nhạc nói góp vào.

Thổ Địa công nghe xong thì cũng sung sức hẳn lên, nói:

-Đúng thế, kiện hắn! Kiện đến mẹ hắn cũng không nhận ra mới th ôi!

-Đúng, phải kiện! - Tàn Thọ nói theo.

Thế là Thổ Địa công lập tức lôi một tờ giấy ra, dựa vào không khí mà viết, sau đó vung tay lên, tờ thư đó bay vụt đi mất!

Thổ Địa Công nói:

-Ta đã báo cáo lên cấp trên của ta. Ta không tin là không xử lý đư ợc con chó đó!

Chương 107: Oan ức lại càng thêm oan ức.

Chương 107: Oan ức lại càng thêm oan ức.

-Thổ Địa công, làm cho gọn gàng vào!

Tàn Thọ kêu lên.

...

Cùng lúc đó, Quán Giang Khẩu, bỗng nhiên Hạo Thiên Khuyển rùng mình một cái, liên tục hắt xì mấy cái, nói thảm:

-Sao ta lại có dự cảm không tốt thế này...

Hắn nào có biết, chó ngồi trong nhà, nòi từ trên trời rơi xuống, có người đã tố cáo hắn bằng một tờ phi thư.

Nhưng mà, sau khi cấp trên của Thổ Địa công xem qua, cũng không nói gì, cũng không có ý tới gây phiền phức cho Hạo Thiên Khuyển, ngược lại lắm bầm một câu:

-Chỉ là mấy con thỏ mà thôi, không cần phải đánh nhau với Hạo Thiên Khuyển... tạm thời cứ như vậy đi.

Tần Thọ không biết bên trên phản ứng thế nào, giờ này phút này, hắn đang văng nước miếng tung tóe khoe khoang khi cái cây kia không thấy được hiệp cốt của mình, cuối cùng không quên tổng kết lại:

-Thổ Địa công công, ta biết hiệp cốt của ta trời sinh rất ít người gặp được, nhưng mà, ta vẫn muốn nhắc nhở người. Tuyệt đối người đừng khen ta, nếu không ta sẽ thẹn thùng! Nếu như nhất định phải nói, thì người nên dạy dỗ lại hài tử làm sai đi.

Thái Thái Nhạc đứng ở chỗ đó, vẻ mặt mờ mịt nhìn con thỏ vô sỉ trước mắt, trong lòng tự nhủ: “Con thỏ chết tiệt này có thể vô liêm sỉ đến mức nào chứ? Người đây là tiện tay ném một cái nôi, vù a xoay người đã nhắc nhở thổ địa đừng quên khen người à?”

Hơn nữa, giáo dục hài tử làm sai? Ở đâu ra hài tử?

Thái Thái Nhạc nghĩ đến chuyện này, lập tức ngây ngẩn cả người,

hài tử? Nàng nghi hoặc nhìn về phía Thổ Địa.

Chỉ thấy Thổ Địa mang vẻ mặt sâu xa nhìn Thái Thái Nhạc, nói:

-Tiểu Phượng Hoàng, người chính là con cháu của Phượng Hoàng, làm người nhất định phải giống tổ tiên của các người, quanh mình chính trực! Lúc gặp kẻ xấu cũng phải dũng cảm đứng ra, chứ không phải đứng ngây ngốc ở một chỗ. Ngán người có tác dụng không? Đương nhiên là vô dụng...

Thái Thái Nhạc:

-...

Sau một khắc đồng hồ, trên đường đi về Thư Sơn.

-Con thỏ chết tiệt, người càng lúc càng quá trớn rồi? Khen mình còn chưa tính, sao lại bảo hấn dạy bảo ta? - Thái Thái Nhạc phần nào kêu lên.

Tần Thọ buông tay, nói:

-Chuyện này có thể trách ta sao? Ta cũng không nghĩ tới hấn thật sự sẽ như thế... nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dạy bảo người thì có lỗi gì? Trộm gà bắt con thỏ, có phải là người làm không?

-Người...

Thái Thái Nhạc giương mắt nhìn, nàng phát hiện, vậy mà nàng lại không thể phản bác được.

Mấy phút sau.

Thái Thái Nhạc nói:

-Con thỏ, những con thỏ và con gà kia, người chuẩn bị xử lý thế nào?

ào?

Tần Thọ ngửa mặt lên trời, thở dài nói:

-Thỏ thuộc về người, gà thuộc về ta. Dù sao cũng là đồng loại, cũn
g không thể ăn vào miệng được...

Thái Thái Nhạc nghe xong thì lập tức vui vẻ, nàng trộm thỏ nhiều
hơn gà, xem ra lần này có lời rồi.

Sau đó Tần Thọ dùng vẻ mặt đau lòng lấy ra một con thỏ đưa cho
Thái Thái Nhạc...

Thái Thái Nhạc nhìn xem con thỏ gầy nhắt trong tay, hỏi:

-Còn con khác không?

Tần Thọ nói với vẻ nghiêm túc:

-Hài tử, người là nữ hài tử, ăn nhiều thịt như vậy làm gì? Ăn nhiều
u sẽ mập. Người đã mập như vậy, người hãy giảm cân đi, ta đây c
hỉ muốn tốt cho người thôi.

-Ta đánh chết người! Đưa thỏ ra đây cho ta!

Thái Thái Nhạc lập tức hiểu ra, cái con thỏ chết tiệt này muốn ăn
hết đây mà, thế là đuổi theo phun lửa một hồi.

Tần Thọ đã đen như vậy, còn sợ đen hơn nữa sao? Lấy ra một con
gà mượn lửa của Phượng Hoàng Thái Thái Nhạc để nướng, kết qu
ả là trong nháy mắt, con gà kia hóa thành không khí...

Tần Thọ bất đắc dĩ, đành phải mặc kệ Thái Thái Nhạc liên tục ph
un lửa, cùng nhau đi đến thư viện.

Đến thư viện, còn chưa vào cửa, đã thấy Văn Khúc Tinh đứng cạ

h hô to mà cây táo để lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tần Thộ và Thái i Thái Nhạc, hỏi:

-Các người biết cây này đi đâu không?

Thái Thái Nhạc ngạc nhiên, theo bản năng lắc đầu.

Tần Thộ mở cuống họng kêu lên:

-Biết!

Văn Khúc Tinh sững sờ, trong lòng thầm nghĩ: “Con thỏ này lại n hận tội nhanh như vậy à? Cũng may hấn có chuẩn bị không ít phư ong án dự phòng.”

Vì thế Văn Khúc Tinh hỏi:

-Ồ? Người biết? Vậy người nói đi, cây táo đâu rồi?

Tần Thộ lập tức nói:

-Hôm qua tan học, ta đi trước, ta thấy một con chó mực lớn rút câ y ra rồi chạy đi rồi. Hình như là Hạo Thiên Khuyển của Quán Gia ng Khẩu!

-Không thể nào, Hạo Thiên Khuyển ở Quán Giang Khẩu, muốn m ột trái táo không phải rất dễ sao? Sao phải đến chỗ ta mà trộm đồ?
- Văn Khúc Tinh lắc đầu.

Tần Thộ lập tức nói:

-Thật, tên kia còn nói thầm, nói cái gì mà trái táo dùng để nướng t hịt thì hương vị đặc biệt ngon... Đúng, buổi sáng hôm nay ta còn t hấy hấn nữa mà, vừa rồi hấn trộm thú của Mãnh Thú Viên. Thỏ Đ ịa công ở Mãnh Thú Viên cũng nhìn thấy, Rau Hẹ cũng nhìn thấy!

Tần Thọ đưa tay kéo Rau Hẹ qua.

Về mặt Rau Hẹ mờ mịt, cái đồ tát nước bẩn nhà người, chối bỏ việc xấu là chuyện của người, người lôi kéo bản công chúa vào làm gì? Bản công chúa đã bị người làm hư rồi? Ta cùng một giuộc với người à?

Nhưng mà Rau Hẹ thấy vẻ mặt đau thương căm hận của Tần Thọ, trong lòng xúc động.

Dựa vào sự hiểu biết của Rau Hẹ về Tần Thọ, đứa nhóc này chắc chắn không phải vì bị oan uổng mà sinh ra đau buồn phần nộ, cái này con mẹ nó là một loại uy hiếp vô hình, hắn đang nói với nàng: “Người không phối hợp với ta, ta sẽ vạch trần chuyện của người, ngọc nát đá tan!” Đây không phải là đau thương buồn bã, mà là bị tráng rồi!

Vì thế Rau Hẹ phần nộ trừng mắt liếc Tần Thọ, giống như đang nói, nằm mơ đi!

Sau đó, Rau Hẹ cũng vẫn nói:

-Đúng vậy, chính là Hạo Thiên Khuyển.

Dù cho Tần Thọ nói một trăm chữ, Văn Khúc Tinh vẫn không tin một chữ, nhưng Thái Thái Nhạc thì khác, xuất thân danh môn, hậu duệ của Phụng Hoàng, lại là công chúa, từ nhỏ đến lớn đều được giáo dục tốt nhất. Hài tử như vậy, hắn lựa chọn tin, thế là gật đầu, tức giận nói:

-Con chó chết này, vậy mà dám trộm đồ của Thư Sơn ta, lần sau gặp mặt Ngọc Đế, nhất định ta sẽ đánh hắn một trận!

Tần Thọ lập tức gật đầu nói:

-Đúng, đánh hắn một trận! Con chó chết kia, bội bạc, không cần t

hề diện, không biết xấu hổ, cho người ta đồ giả, cướp bóc tài vật, hại tính mệnh người ta... hừm, mọi người nhìn ta vậy làm gì?

Văn Khúc Tinh im lặng, Thái Thái Nhạc ha ha nói:

-Vừa rồi ngươi đã đem tất cả khuyết điểm của ngươi nói hết ra.

-Tiên sinh, nàng nói xấu ta! - Tần Thộ lập tức cáo trạng.

Văn Khúc Tinh vỗ đầu Thái Thái Nhạc, nói:

-Tổng kết rất hay.

Nói xong, Văn Khúc Tinh rời đi.

Thái Thái Nhạc đắc ý cười một tiếng, cũng đi theo.

Tần Thộ đứng tại chỗ, lung lay, con mẹ nó... đều là Tôn Hầu Tử? Có Hỏa Nhãn Kim Tinh à?

Lắc đầu, Tần Thộ đi theo mọi người vào Văn Khúc Cung, lúc này Tần Thộ mới phát hiện, bọn người Ngưu Đại Lực, Trùng Bát, Mộ c Đầu, và ba đại ngọc còn chưa tới.

Tần Thộ nhướn mày, trong lòng tự nhủ: “Con mẹ nó, ba kẻ ngu xuẩn kia sẽ không thật sự vì muốn ăn nhiều gậy đánh mà hôm nay không tới chứ?”

Đúng lúc này, Tần Thộ nghe phía bên ngoài có người hô lên:

-Có ai không? Đưa chút giấy đi? Không có giấy!

Tần Thộ nghe xong, trên trán đều là hắc tuyến, đây không phải là không đến, mà mấy con hàng này ngủ cả một đêm ở đây!

Hiển nhiên những người khác cũng bị tiếng kêu này làm cho giật

nảy mình, sau đó từng người nghi hoặc nhìn về phía Văn Khúc Tinh. Văn Khúc Tinh vội ho một tiếng, nói:

-Long Hòe, đi nói cho bọn hắn, tự mình điều khiển nước để rửa miệng. Thư viện không cung cấp giấy.

Chương 108: Không Tử đi về phía đông gặp hai đứa trẻ đang tranh luận về mặt trời

Chương 108: Không Tử đi về phía đông gặp hai đứa trẻ đang tranh luận về mặt trời

-Vâng thưa tiên sinh.

Long Hòe rời đi.

Không bao lâu sau, Long Hòe dẫn theo ba người có vẻ mặt tái nhợt, dáng đi run rẩy quay lại.

Nhìn dáng vẻ thê thảm của ba tên kia thì ánh mắt nhìn Văn Khúc Tinh cũng không đúng lắm, không còn là ánh mắt nhìn lão sư, mà là ánh mắt nhìn ma quỷ...

Vừa nhìn thấy ba tên này, Tàn Thọ vội vàng ngoắc ngoắc tay, ý bảo bọn họ ngồi xuống trước mặt Thái Thái Nhạc.

Cả ba người cũng không nghĩ nhiều, đặt mông ngồi xuống chỗ đó, ba người vừa ngồi xuống giống như tạo thành ba bức tường, lập tức chặn con thỏ nhỏ Tàn Thọ này lại chặt chẽ kín kẽ. Văn Khúc

c Tinh nhăn mặt cau mày, dịch trái dịch phải, có lẽ là không nhìn thấy Thái Thái Nhạc, Tần Thọ và Trùng Bát ở phía sau.

Văn Khúc Tinh nhăn mặt cau mày, nhưng mà cũng không nói gì, đây là Văn Khúc Cung của hắn, không cần nhìn, hắn cũng có thể cảm nhận được mọi động tác nhỏ của người ngồi ở đây. Cho nên, hắn cũng không để ý tới hành động vụng trộm nhỏ mọn kia của con thỏ, nói:

-Nếu đã tới rồi, vậy thì hôm nay bắt đầu học đi!

Kế tiếp là một vài lễ nghi cơ bản, giống với các lão sư từ trước tới nay, mọi người đứng dậy nói xin chào lão sư gì đó... Chẳng qua là lễ nghi ở cổ đại có phức tạp hơn một chút.

Thế nhưng...

-Đứng dậy!

Ngưu Đại Lực nói một tiếng.

Nghe thấy tiếng nói, Tần Thọ còn chưa có đứng lên, lại nhìn thấy ba chàng ngốc đột nhiên kích động đứng lên!

Loảng xoảng ầm!

Ba cái bàn từ trên trời rơi xuống, đập xuống trước mặt Ngưu Đại Lực.

Ngưu Đại Lực quay đầu lại nhìn, ba chàng ngốc đang vò đầu bứt tai nhìn lên mái nhà, giống như là trên đó có mọc hoa vậy.

Văn Khúc Tinh hít sâu một hơi, lẩm nhẩm trong lòng: “Không nên tức giận, không nên tức giận... trời sập cũng không sợ, trời sập cũng không sợ, chẳng qua bọn họ chỉ là ngu ngốc thôi, không nên làm khó dễ với kẻ ngốc.”

Sau đó Văn Khúc Tinh giữ vững nụ cười nói:

-Khôi Nhất Khôi Nhị Khôi Tam, đi lấy bàn về, lần sau khi đứng lên không cần phải vội vàng như vậy.

-Vâng, thưa tiên sinh.

Người vội vàng chạy tới bên bàn về chỗ ngồi.

-Hành lễ!

Ngưu Đại Lực nói.

Mọi người hành lễ, hô to:

-Xin chào lão sư.

-Ngồi xuống đi.

Văn Khúc Tinh hài lòng gật đầu một cái, vung tay lên, mọi người ngồi xuống.

Sau đó Văn Khúc Tinh lấy ra một quyển sách, nói:

-Hôm nay giảng về [Luận Ngữ]...

Tần Thộ vừa nghe, mí mắt ngay lập tức bắt đầu đánh nhau, ngồi ở đó nghiêng đông đảo tây, len lén đá Trùng Bát ngồi cùng bàn một cái, truyền âm nói:

-Trùng Bát, khi nào tiên sinh tới thì gọi ta một tiếng.

Kết quả Trùng Bát cũng không có một chút động tĩnh nào, Tần Thộ vừa nghiêng đầu nhìn, lại phát hiện, Trùng Bát đã nhắm hai mắt lại, nước miếng cũng đang chảy xuống... tên này đã ngủ gật luôn r

ôi!

Gần như là cùng lúc đó, một cây gậy từ trên trời giáng xuống!

Bốp!

-Ôi chao! Kẻ nào kẻ nào kẻ nào? Là kẻ nào đánh ta?

Trùng Bát giật mình hô lên.

Thấy Văn Khúc Tinh cầm thước trong tay, mỉm cười nhìn hấn:

-Trùng Bát, có ý kiến gì sao?

Trùng Bát cười toe toét, lắc đầu, không có ý kiến.

-Mọi người nghe cho kỹ, những gì ta nói đều là đang kiểm tra, nếu không trả lời được, vậy thì chờ ăn gậy đi.

Văn Khúc Tinh vừa nói ra lời này, ba chàng ngốc theo bản năng run rẩy một trận, hiển nhiên là bị kích thích nhớ lại chuyện gì đó không tốt.

Còn ánh mắt của Tần Thộ thì sáng lên, nhưng mà vẫn có chút lo lắng mình không gánh vác được chuyện thuốc tiêu chảy kia...

Ở dưới uy hiếp của Văn Khúc Tinh, rõ ràng là trạng thái tinh thần của mọi người khá hơn nhiều.

Văn Khúc Tinh tiếp tục nói:

-Quên đi, ta đọc một câu, các người đọc một câu, cũng để cho các người nâng cao tinh thần. Đọc theo ta.

-Không Tử đi về phía đông gặp hai đứa trẻ đang tranh luận về mặt trời.

-Phụt, ha ha...

Tần Thọ nghe vậy nhất thời không nhịn được, lập tức há mồm ra cười.

Văn Khúc Tinh tức giận nói:

-Con thỏ kia, người đang cười cái gì?

Tần Thọ vội vàng lắc đầu nói:

-Không có gì, chỉ là nghĩ tới một câu chuyện cười ngắn mà thôi... ha ha... Khổng Tử đi về phía đông, nhìn thấy hai đứa trẻ, mặt trời đi vệ sinh! Ha ha...

Mới đầu Văn Khúc Tinh cũng không rõ là Tần Thọ đang nói cái gì, nhưng mà sau khi nghe thấy cách ngắt câu của Tần Thọ, vẻ mặt lập tức đen lại, chỉ ra ngoài cửa nói:

-Người, đi ra ngoài!

Tần Thọ vội vàng chạy ra ngoài, đứng ở cửa hỏi:

-Có cần phải đi ra xa một chút không?

Văn Khúc Tinh theo bản năng muốn gật đầu, nhưng mà lại thay đổi suy nghĩ, hừ lạnh nói:

-Không cho phép động đậy!

-Tiên sinh, cái này ta không làm được đâu, chỉ có con rùa mới không động đậy. Ta là thỏ mà... - Tần Thọ nói.

-Câm miệng! Bảo người không được động đậy thì đừng có mà động đậy, lộn xộn, cẩn thận ăn gậy!

Văn Khúc Tinh tức giận nói.

Tần Thọ hỏi

-Ăn bao nhiêu?

Văn Khúc Tinh nghe vậy, lập tức cảm thấy vui vẻ, hắn chỉ chờ nhũng lời này thôi, nếu không công sức hắn vất vả chuẩn bị thuốc tiều chảy siêu cấp chẳng phải là vô ích sao? Văn Khúc Tinh hiểu rất rõ, cấp bậc của lớp này đều không ổn định, mà nguyên nhân chính là do con thỏ này! Theo quy định thì bây giờ không có cách nào để chinh đốn những người này, bọn chúng tự nhiên sẽ bắt đầu là chuyện xấu. Cho nên, muốn trị thì phải trị tận gốc, bắt đầu khai đao từ con thỏ này trước! Vì vậy âm trầm nói:

-Chắc chắn là ăn no!

Tần Thọ có chút kinh hãi, chắc chắn ăn no? Vậy là nhiều hay ít vậy đây? Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Văn Khúc Tinh, Tần Thọ cũng không xác định là mình có thể chịu được bao nhiêu thuốc.

Nhưng mà, Tần Thọ cũng có tính toán của mình, nếu không có thể vượt qua được cửa ải này, sau này hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đến nơi này nghe giảng, đi học, học thuộc lòng.

Nói như vậy, thì hắn không thể tổng tiền, cũng không có món ăn ngon có nguồn gốc từ bên ngoài, vậy chẳng phải là muốn hắn chết đói sao?

Nghĩ đến đây, Tần Thọ quyết định liều một phen, ngửa đầu lên nói:

-Mang gậy tới đây!

-Long Hòe, đưa cho hắn! - Văn Khúc Tinh vung tay lên.

Long Hòe lập tức đổ ra khoảng năm mươi cây gậy từ trong túi của mình!

Thấy nhiều gậy như vậy, ba chàng ngốc cùng nhau đứng lên, lùi về phía sau, trực tiếp lùi về phía góc tường mới dừng lại, hiển nhiên là bị thứ đồ chơi này hành hạ đến sợ rồi.

-Con thỏ kia, ăn đi, nếu không đủ thì trong nhà kho vẫn còn! - Văn Khúc Tinh cười ha ha nói, đồng thời tính toán trong lòng: “Các vị Dục Vương trong Dục Vương Cung có nói qua, thứ đồ chơi này, cho dù có là ai, chỉ cần uống thuốc này, không qua ba ngày ba đêm thì cũng đừng mong thoát được! Con thỏ này mập như vậy, coi như giúp hấn giảm cân, đúng là công đức lớn lao mà...”

Văn Khúc Tinh đang ngồi mơ mộng đẹp, lại không phát hiện ra, con thỏ kia cầm một cây lên, nhướn mày, nhắm hai mắt lại, cắn một cái đứt cây thuốc.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người theo bản năng đều nghềnhn cổ lên, mọi người ở đây không phải là đũa ngốc, kết quả của ba chàng ngốc kia họ nhìn là hiểu, trong cái gậy này đã bị tăng thêm liều lượng! Hôm nay con thỏ này mà ăn hết, không biết là kết quả sẽ có bao nhiêu thâm đây...

Thái Thái Nhạc nhắm hai mắt lại, nhỏ giọng mắng:

-Con thỏ ngu ngốc, lại còn thích thể hiện, đáng đời bị tiêu chảy đến chết...

Nói xong, vẻ mặt Thái Thái Nhạc buồn thiu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó...

Tần Thộ không biết suy nghĩ của mọi người, toàn bộ lực chú ý của hấn đều tập trung vào trong bụng, cảm giác khi cái gậy tiến vào trong cơ thể, đồng thời cũng cảm nhận được một loại sức mạnh đ

ặc biệt trên cái gậy, Tần Thộ biết, đó chính là thuốc tiêu chảy linh tinh gì đó.

Cái thước đi vào cổ họng, xuyên qua thực quản chạy thẳng tới dạ dày, trong lòng Tần Thộ cũng bắt đầu thấy khẩn trương.

Đúng lúc này, cái thước đi xuống dạ dày, gần như là đồng thời...

Phốc!

Tần Thộ ngây ngẩn cả người...

Hắn nhìn thấy rõ ràng, trong nháy mắt khi cái gậy đi xuống dạ dày thì biến mất! Cũng giống như những thứ khác vậy, vừa đi xuống dạ dày, trong nháy mắt lập tức bị phân giải! Cái lực phân giải bá đạo đó gần như là hoàn toàn không quan tâm người là cái gì đến từ đâu, dù sao, đã đến đây thì ta lập tức tiêu hóa là được! Không cần biết người là cái thứ đồ chơi gì!

Chương 109: Có hiểu việc dạy dỗ và giáo dục người không?

Chương 109: Có hiểu việc dạy dỗ và giáo dục người không?

Đồng thời, Tần Thộ cảm thấy có một luồng nguyên khí mạnh mẽ như con cá chạch đang xâm nhập vào cơ thể mình, sau đó thì muốn chạy loạn khắp nơi để gây chuyện. Kết quả chưa có chạy nổi hai bước, đã bị tế bào giống như là ác quỷ bị thức ăn đánh thức ở gần đó, vội vàng vươn ma trảo ra, trong nháy mắt cắn xé nguyên khí thành từng mảnh, một phát nuốt sạch sẽ.

Ánh mắt Tần Thộ lập tức sáng lên, vậy mà bên trong thuốc này lại có chứa nguyên khí, hơn nữa số lượng còn rất lớn! Mặc dù hơi hoạt bát một chút, nhưng mà đã vào trong cơ thể của hắn, vậy thì cũng không thành vấn đề!

Hơn nữa, hình như thuốc này không có bất kỳ tác dụng nào đối với hắn, hắn hoàn toàn có thể ăn thoải mái!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ không nhịn được cười...

Sau đó mọi người đều nhìn thấy con thỏ này giống như là bị cái gì đó kích thích, cầm đồng gậy chất đầy trên mặt kia nhanh chóng nhét vào miệng, cái miệng nhỏ kia giống y như là một cái máy nhai, cho dù có nhét bao nhiêu cây thuốc vào, trong nháy mắt đều sẽ bị dập nát, sau đó nuốt vào...

Khôi Tam:

-Đại ca, tại sao con thỏ kia lại không có bị đi ngoài?

Khôi Nhị:

-Đại ca, đệ cảm thấy chuyện này có vấn đề, chắc chắn cái gậy kia không có thuốc tiêu chảy.

Khôi Tam:

-Đại ca, với kinh nghiệm của đệ, cái gậy này ăn rất ngon!

Khôi Nhị:

-Đại ca, chúng ta cứ nhìn như vậy sao?

Khôi Nhất:

-Câm miệng, nhìn!

Nghe nói như thế, đám người Thái Thái Nhạc liếc mắt nhìn Khôi Nhất, nói thầm trong lòng, người này làm sao lại đột nhiên trở nên thông minh rồi?

Kết quả lại nghe thấy Khôi Nhất nghiêm túc nói:

-Tìm cơ hội, chúng ta lập tức đi lên ăn, đừng cho bọn hắn cơ hội ngăn cản chúng ta!

Khôi Nhị, Khôi Tam:

-Đại ca anh minh!

Mọi người:

-...

Văn Khúc Tinh đang suy nghĩ, mơ một giấc mơ đẹp, đột nhiên cảm giác có người kéo ống quần của mình, vừa cúi đầu nhìn, thấy con thỏ kia trưng vẻ mặt ngây thơ đáng yêu nhìn hắn, hỏi:

-Tiên sinh, ngài có thể ngừng cười được không? Còn nữa không vậy?

-Còn... còn nữa không? Trước tiên người ăn hết năm mươi cây gậy này đi đã hả... gậy đâu?

Văn Khúc Tinh ngạc nhiên nhìn mặt đất trống không hỏi.

Mọi người đồng loạt giơ tay chỉ vào Tàn Thọ.

Tàn Thọ thì lấy ra một miếng gỗ còn thừa lại, xia xia răng, nói:

-Tiên sinh, mùi vị cũng không tệ lắm, ta vừa mới ăn hết rồi, còn n

hiều nữa không vậy? Nói là chắc chắn có thể cho ta ăn no, nhưng mà cũng không thể nói mà không giữ lời đó?

Vẻ mặt của Văn Khúc Tinh giống như nhìn thấy quỷ mà nhìn Tàn Thọ, hỏi:

-Người không có bị làm sao?

Tàn Thọ buông hai tay ra nói:

-Tiên sinh, chẳng lẽ tiên sinh lại muốn ta bị làm sao sao? Người đở thuốc lên trên thước chính là tiên sinh sao?

Mặc dù Văn Khúc Tinh làm như vậy, tất cả mọi người cũng nhìn ra, nhưng mà chuyện như này tuyệt đối không thể thừa nhận, vì vậy Văn Khúc Tinh lắc đầu nói:

-Đương nhiên là không có... Long Hòe, đi lấy thêm nhiều gậy hơn nữa tới đây!

Long Hòe hiểu ý của Văn Khúc Tinh, đây là muốn hắn đi lấy gậy có đồ thuốc có tác dụng mạnh hơn nữa!

Vì vậy, Long Hòe chạy ra ngoài, không bao lâu đã trở lại, ném xuống đất khoảng một trăm cây gậy, đồng thời nói:

-Tiên sinh, tất cả gậy của Văn Khúc Cung đều ở đây.

Không đợi Văn Khúc Tinh trả lời, chỉ thấy Tàn Thọ ngồi ở kia rắc rắc rắc điên cuồng ăn, chỉ dùng mười mấy giây, ăn sạch sẽ một trăm cây gậy! Tốc độ quá nhanh, mọi người chỉ biết nghen hòng đứng nhìn!

Đồng thời, Tàn Thọ cũng cảm thấy không thể tin nổi mình, bởi vì trước khi ăn gậy, hắn chỉ muốn ăn thật nhanh, theo bản năng kích hoạt thần thông Cao Thiết, kết quả... hắn mừng như điên phát hiệ

n, bản lĩnh cao cường này có thể làm tăng tốc độ ra tay và tốc độ cắn của hắc! Ngay lập tức, hắc biến thành một cái máy nhai siêu cấp, trong nháy mắt đã ăn hết sạch hơn một trăm cái gậy này! Đây là lần đầu tiên Tần Thọ mở ra thần thông Cao Thiết để ăn, đó cũng là lý do vì sao kỹ thuật chưa được thành thạo lắm.

Hắc tin tưởng, chỉ cần cho hắc thời gian, hắc chắc chắn sẽ là người đàn ông ăn cơm nhanh nhất trên thế giới này! Không đúng, là con thỏ đực!

Những người kia đang tròn tròn mắt nhìn hắc, cảm cũng sắp rơi xuống đất rồi.

Chỉ là người có phản ứng lớn nhất lại là Khôi Nhất, Khôi Nhị, Khôi Tam.

-Đại ca, chúng ta không có đồ ăn ngon rồi.

-Đại ca, con thỏ này lại có thể ăn ngon hơn chúng ta, chuyện này đúng là không thể nhẫn nhịn mà!

-Đại ca, phải làm gì bây giờ?

Khôi Nhất nói với vẻ mặt tức giận:

-Có cái mới thì trực tiếp đi lên cướp!

-Đại ca anh minh!

Khôi Nhị Khôi Tam trăm miệng một lời hô lên.

Văn Khúc Tinh lau mồ hôi sau gáy nói:

-Long Hòe, đi lấy thêm nhiều hơn nữa. Văn Khúc Cung cũng không có thiếu hàng tích trữ!

-Vâng, thưa tiên sinh!

Long Hòe đi ra ngoài.

Không bao lâu, Long Hòe cầm hơn ba trăm cây gậy quay trở lại, kết quả vừa để xuống, ba bóng người khổng lồ chạy vọt lên, hét lớn một tiếng:

-Con thỏ kia, từ từ đã, để cho huynh đệ chúng ta cùng ném thử một chút!

Tần Thộ cũng không ngăn cản, mình ăn của mình, mở ra thần thông Cao Thiết, lần thứ hai biến thành máy nhai, cái miệng nhỏ điên cuồng nhai nát tất cả cây gậy!

Văn Khúc Tinh cũng là mắt nhắm mắt mở, hiển nhiên, hắn muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là thuốc ở trên cây gậy này có dùng được hay không. Nếu không thể nhìn ra từ trên người con thỏ này, vậy thì... khụ... dù sao thì tuổi trẻ khỏe mạnh, cũng không cần dùng không.

Khôi Nhất Khôi Nhị Khôi Tam vừa thấy không có ai để ý đến bọn họ, lập tức vui mừng!

Vì vậy, một người ôm ba cây, dùng sức nhét vào trong miệng.

Kết quả ba cây gậy đi vào một cái bụng, ba người đều cảm giác trong bụng điên đảo như dờn sông lấp biển...

Khôi Tam:

-Đại ca! Có gì đó không đúng!

Khôi Nhị:

-Đại ca, đau bụng quá, vẫn là cái cảm giác như ngày hôm qua!

Khôi Tam:

-Đại ca, nghe tiếng động ở trong bụng một chút đi, có phải là rất quen tai hay không?

Khôi Nhất gật gật đầu.

-Tiếng sóng như cũ.

Mọi người không còn lời gì để nói, thành ngữ còn có thể dùng như vậy?

Khôi Nhị, Khôi Tam:

-Đại ca, làm sao bây giờ?

Khôi Nhất:

-Đi nhà xí, nhanh!

-Đại ca anh minh!

Ba người hô lên rồi lập tức vọt ra ngoài.

Nhìn phản ứng của ba tên này, Văn Khúc Tinh khẳng định chắc chắn, thuốc của mình không có vấn đề gì, nhưng mà ai có thể giải thích cho hắn một chút, tại sao con thỏ chết tiệt này lại không có phản ứng gì không?

Mười giây sau, con thỏ cầm một miếng gỗ, xỉa răng, cười nhạo nhìn Văn Khúc Tinh nói:

-Tiên sinh, có còn nữa không?

Lúc này vẻ mặt của Văn Khúc Tinh cũng xanh mét, rốt cuộc con t

hở này là thứ đồ chơi gì vậy? Một lượng lớn thuốc tiêu chảy như vậy, cũng không có hiệu quả? Vậy thì, cầm nhiều gậy hơn nữa đến thì có ích gì?

Tần Thọ bĩ ỏi hỏi:

-Tiên sinh, chúng ta không thể nói mà không giữ lời nha.

Văn Khúc Tinh trầm giọng nói:

-Long Hòe, đi... tìm!

Long Hòe nghe vậy cũng sắp khóc đến nơi rồi, hắn biết đi tìm ở đâu? Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cũng chỉ có thể đi tìm Lỗ Ban một chút xem.

-Hả? Một lần muốn một nghìn cây gậy? Văn Uyển các ngươi đây là muốn đổi thành hình viện sao? Định chuẩn bị đánh chết mấy tên thư sinh để tế trời?

Vẻ mặt Lỗ Ban thật thà chất phác, để cây đao trong tay xuống, cười ha ha hỏi.

-Thượng thần nói đùa, mấy cây gậy này không phải là dùng để đánh người, mà là dùng để ăn.

Long Hòe đau khổ nói.

Lỗ Ban sững sốt, lông mày hơi nhíu lại:

-Long Hòe, nói dối không phải là chuyện mà một người thư sinh nên làm. Quay về nói với lão gia Văn Khúc Tinh kia, gậy có thể cho các ngươi, nhưng mà dạy dỗ và giáo dục người, quan trọng nhất là ở việc dạy người, đánh đập mắng mỏ một cách mù quáng là không tốt cho đệ tử. Bảo hắn hãy suy nghĩ thật kỹ đi...

Long Hòe nghe nói như thế, vẻ mặt khổ sở, hắn còn có thể nói gì đây? Lỗ Ban là Mộc Tượng Thần, địa vị cao hơn hắn rất nhiều, hắn nào dám nói thêm cái gì?

Chương 110: Ai da, chào tiên sinh

Chương 110: Ai da, chào tiên sinh

Thế là Long Hòe liên tục gật đầu, nhận một ngàn cây gậy rồi nhanh chóng chạy tới Dược Vương Điện.

-Long Hòe, ngươi lại tới xin thuốc xỏ à? Chỗ thuốc xỏ chúng ta cho người đủ để làm một đám thần rồng biến thành bò sát rồi đấy. Ngươi vẫn còn cần sao? Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì vậy?

Biển Thước, một trong những vị Dược Vương thắc mắc hỏi.

Thượng thần, ta cũng hết cách rồi.

Thế là Long Hòe kể lại chuyện hắn cho con thỏ ăn gậy, uống thuốc xỏ nhưng con thỏ không những không sao, ngược lại còn càng có tinh thần hơn cho Biển Thước nghe.

Biển Thước chau mày nói:

-Còn có chuyện như vậy?

-Đúng vậy, con thỏ vừa ăn vừa nói thuốc trên gậy quá yếu, đúng là tay nghề của người mới vào nghề. - Long Hòe tức giận nói.

-Ồ, con thỏ con này dũng cảm đấy.

Dược Vương Tôn Tư Mạc cười nói.

-Không ai có thể thách thức tôn nghiêm của Dược Vương Điện! Người đâu, đi lấy thuốc xỏ mạnh nhất, xỏ liên tục ra đây!

Một vị Dược Vương âm u nói.

Long Hòe nghe vậy, vui vẻ nghĩ thầm: "Thỏ con, muốn thách thức quy củ của Văn Khúc Cung? Người còn non lắm!"

Cầm thuốc trên tay, Long Hòe tung ta tung tãng chạy về Văn Khúc Cung, đồng thời nhỏ giọng kể cho Văn Khúc Tinh nghe lời của Dược Vương và Lỗ Ban.

Văn Khúc Tinh vừa nghe xong, dùng dùng nổi giận lật bàn, trong lòng thầm mắng: "Lão già này dám dạy đời ta? Hắn có bản lĩnh thì tới đây thử xem! Cũng không nhìn xem ta dạy đều là những thứ gì..."

Long Hòe thấy vậy liền nhanh chóng kéo tay Văn Khúc Tinh lại, ý bảo Văn Khúc Tinh ở đây còn có học sinh, chú ý hình tượng!

Lúc này Văn Khúc Tinh mới phản ứng lại, tức giận không đứng chỗ rồi...

Văn Khúc Tinh vội ho khan một tiếng, kìm lại sự ngang ngạnh của mình.

Nhưng Văn Khúc Tinh nghĩ tới chuyện Dược Vương lấy thuốc xỏ mạnh nhất ra, hắn đột nhiên vui vẻ cười, xoa đầu Tần Thộ nói:

-Con thỏ, muốn ăn thì ăn tiếp đi.

Trong lúc đang nói chuyện, Long Hòe tuôn ra một ngàn cây gậy, sau đó làm động tác mời.

Tần Thộ cũng không khách sáo, cầm một cây lên bỏ vào miệng, kết quả là khi cây gậy chui xuống bụng, liền thấy một cỗ nguyên khí dồi dào lan truyền khắp cơ thể! Nguyên khí này thay đổi càng linh hoạt, quý dị, tuy nhiên, cơ thể Tần Thộ lại càng đáng sợ hơn, gặp mạnh đánh mạnh, những tế bào giống như ác quỷ mở to miệng, cỗ nguyên khí này còn chưa kịp làm gì đã bị phanh thây.

Ánh mắt Tần Thộ sáng lên, thuốc lần này mạnh thật! Nhưng hắn thích!

Tần Thộ vội vàng nhét thêm mấy cây gậy vào bụng, quả nhiên nguyên khí bắt đầu điên cuồng lan ra, nguyên khí vô tận gột rửa thân xác, tầng thứ tư của [Bát Cử Huyền Công] trước giờ không có cách đột phát lại lần nữa lỏng ra rồi! Trong lòng Tần Thộ mừng như điên, lại không khách sáo, vận hành công pháp [Bát Cử Huyền Công], đồng thời nhanh chóng nhét gậy vào miệng, nguyên khí trong người càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng Tần Thộ phát hiện, tế bào trong cơ thể hắn dường như cũng trở nên phấn khích hơn, tốc độ chiếm đoạt nguyên khí ngày càng nhanh, cướp đi nguyên khí mà [Bát Cử Huyền Công] cần!

Tần Hạo rất sốt ruột, hắn biết đây là cơ hội đột phá ngàn năm có một, nếu hắn không nắm lấy, sau này khó mà có được cơ hội tốt như vậy. Bây giờ, việc duy nhất mà hắn phải làm là khiến những tế bào ngậm miệng.

Nhưng phải làm sao bọn chúng mới ngậm miệng? Đây là cả một vấn đề.

Nếu bây giờ không được, vậy cách tốt nhất là lùi lại một bước, giữ lại những cây gậy này, sau này có cơ hội rồi ăn.

Thế là Tàn Thọ liếc mắt nhìn Văn Khúc Tinh, Văn Khúc Tinh mong đợi nhìn Tàn Thọ, Tàn Thọ nhếch mép nói:

-Tiên sinh, cái này ngon quá, ta có thể giữ lại làm bữa trưa không? Ngoài ra, ta phải tới nhà xí.

Nghe thấy phải tới nhà xí, Văn Khúc Tinh và Long Hòe cười...đây mới là điều bọn họ muốn, trong lòng hai người vui sướng.

Văn Khúc Tinh xua tay nói:

-Đi đi, chỗ gậy này đều là của ngươi!

Tàn Thọ vui mừng cầm lấy đồng thước rồi nhanh chân chạy đi, nhìn bộ dạng này, đúng là đau bụng thật, sắp xỏ rồi...

Nhìn bóng lưng Tàn Thọ đi xa, Văn Khúc Tinh vẫn không yên tâm lắm, con thỏ chết tiệt này đã làm quá nhiều chuyện xấu, thế là ra hiệu cho Long Hòe đi theo, để tránh con thỏ chết tiệt này bỏ chạy giữa đường.

Đúng là Tàn Thọ muốn chạy, nhưng nhìn thấy Long Hòe đi theo nên đành thôi, hắn chui vào nhà xí thì thấy ba đại tên ngốc đứng cạnh nhau, tên nào cũng mặt đỏ tía tai, hừ khế, sau đó là tiếng pháo ầm trời, làm cả nhà xí rung chuyển.

Lần đầu tiên Tàn Thọ cảm nhận được sức mạnh của loại thuốc xỏ này ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng thầm mắng: “Chết tiệt! Văn Khúc Tinh cũng quá độc ác rồi!”

Có điều Tàn Thọ vẫn thật thà ngồi xổm xuống.

-Con thỏ, ngươi cũng đi ị à? - Khôi Tam la lên.

Tàn Thọ:

-Ừ.

Khôi Nhị:

-Lão Tam, vắn minh lên, không được nói đi ị. Phải nói... con thỏ, người cũng tới đi đại tiện à?

Tần Thọ trợn tròn mắt, nói vậy còn không hay bằng đi ị đâu!

Khôi Nhất tức giận nói:

-Câm miệng, nói ít làm nhiều đi!

-Grừ grừ grừ!

Bịch bịch bịch...

Tần Thọ cạn lời, ồn ào quá, xem ra không thể đột phá ở đây được, yên tâm ngồi xỏm thôi.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng của Văn Khúc Tinh:

-Long Hòe, lấy tách trà qua đây!

Tần Thọ vừa nghe thấy, hai mắt liền sáng lên, nhướng mày nói với ba tên đại ngốc ở đối diện.

-Ba vị đại ca, vừa nãy có con chó chạy từ bên kia qua đây, ba người có nhìn thấy không?

Ba tên đại ngốc ngây ngốc nhìn sang một cái cửa khác, ba mặt nhìn nhau.

Tần Thọ lập tức bổ sung:

-Không phải mắt ba người không tốt nên không nhìn thấy chứ?

Vừa nghe câu này, ba tên đại ngốc sốt ruột, bị người khác nghi ngờ mắt mình không tốt? Sao có thể như vậy được?

Thế là Khôi Tam kêu lên:

-Ta nhìn thấy! Tất nhiên nhìn thấy! Một con chó chạy qua đây!

Tần Thọ nói:

-Thật sao? Huynh lợi hại như vậy? Ta nhìn thấy con chó màu đen, huynh thì sao?

Khôi Nhị kêu lên:

-Ta cũng thấy con chó màu đen!

Khôi Nhất gật đầu.

-Đúng vậy, màu đen!

Tần Thọ cười...

Ba tên đại ngốc hét lớn, những lời này, Văn Khúc Tinh đều nghe rõ ràng.

Văn Khúc Tinh vô thức nhú mày, thầm nghĩ: “Con chó chết tiệt kia lại tới rồi?”

Long Hòe đang tới nhà bếp cũng ngậy người, thầm nghĩ: “Không phải chứ, lại tới rồi?”

Không một ai nhìn thấy, Tần Thọ đã lặng lẽ rời khỏi nhà xí, sau đó lẩn mình một cái liền biến thành một con chó mực lớn, dùng Cao Thiết thần thông nhanh chóng chạy vào nhà bếp trước Long Hòe.

Long Hòe vào nhà bếp, cũng không thấy gì đặc biệt, đun một nồi nước, pha trà xong liền ra ngoài, nhưng chưa đi được bao xa thì nhìn thấy con chó mực lớn vẫy đuôi biến mất ở tòa nhà bên cạnh. Long Hòe đuổi theo, lại phát hiện, con chó kia không biết đã chạy về hướng nào.

Long Hòe lắc đầu, đem trà vào Văn Khúc Cung trước đã.

Mấy phút sau...

-Phụt!

-Long Hòe, đây là trà gì vậy?!

-Ách, trà Thanh Sơn Lục Thủy...

-Các trò tự học, ta có việc, phải ra ngoài một chút...

Vài giây sau...

Trong nhà xí...

Một con thỏ cười ha ha nhìn Văn Khúc Tinh chạy vào nhà xí nói:

-Chào tiên sinh, tiên sinh cũng tới nhà xí à, chào mừng tiên sinh.

Mặt già của Văn Khúc Tinh tối sầm lại, trong lòng thấy không ổn rồi, hẳn không muốn người khác biết mình cũng tới nhà xí.

Chương 111: Thi hành luật câu cá? Thỏ gia không phục.

Chương 111: Thi hành luật câu cá(1)? Thỏ gia không phục.

(1)Thi hành luật câu cá, câu cá chấp pháp: Là chỉ người trong ngành pháp luật có hành vi cố ý ẩn thân phạm, chọn thủ đoạn, thậm chí dẫn dụ người khác làm ra hành động trái luật, sau đó lại bắt về.

Ba tên ngốc nhìn Văn Khúc Tinh lại nhìn qua con thỏ một chút, lập tức gân cổ lên hô lớn:

-Xin chào tiên sinh! Chào mừng tiên sinh tới nhà xí!

Sắc mặt Văn Khúc Tinh lại càng đen hơn, trong lòng mắng lớn:

“Mấy thằng ngu này! Hủy hết hình tượng của ta rồi!”

Nhưng mà việc đã tới nước này rồi, hắn còn có thể làm như thế nào nữa? Hắn túm lấy tai thỏ lên hỏi:

-Nói, cái này có phải do người làm ra hay không?

Tần Thọ tỏ ra vô cùng đáng thương hỏi:

-Làm sao có thể chứ? Ta là một con thỏ biết điều như vậy, ta có thể làm cái gì được? Ta vẫn một mực ngồi ở chỗ này đi nhà xí mà, nếu như ngài không tin thì cứ hỏi bọn họ thử xem?

Văn Khúc Tinh nhìn chằm chằm vào Tần Thọ, Tần Thọ nghiêng đầu, nhe răng cười đến góc miệng.

Tần Thọ nói:

-Nhưng mà ta có thấy Hạo Thiên Khuyển, hình như là hắn, cũng không xác định rõ được. Bọn họ cũng nhìn thấy, lúc ấy chúng ta đ

ều cùng nhau thấy.

-Đúng vậy, có thấy!

Ba tên gốc vừa nghe thấy, tuyệt đối không thể để tiên sinh cho rằng bọn họ bị ngu hoặc là bị mù, liền ngay lập tức lên tiếng đáp lại.

Văn Khúc Tinh trầm mặc, buông thả xuống, cắn răng nghiêng lợi, dùng sức — rặn!

Mấy phút sau, con thỏ đứng dậy đi ra ngoài.

-Người không sao hả?

Văn Khúc Tinh kinh ngạc hỏi.

Tần Thộ gốc ghéch hỏi ngược lại:

-Đi nhà vệ sinh thôi mà, có thể có chuyện gì sao? Ta cũng không bị đau bụng mà.

Văn Khúc Tinh:

-... -

Văn Khúc Tinh mặt đầy đau buồn phần nộ nhìn con thỏ chết tiệt này lắc cái mõng mập rời đi, hiển nhiên là tên này không có chuyện gì cả!

Văn Khúc Tinh có cảm giác, thuốc này tám phần chính là do con thỏ chết tiệt này hạ vào, nhưng mà... không có chứng cứ nào cả!

Bấm ngón tay tính toán, kết quả là một mảnh mơ hồ.

Tính Hạo Thiên Khuyển? Cũng hoàn toàn mơ hồ.

Hắn đâu có biết, Hạo Thiên Khuyển hai lần suýt chút nữa bị người ta bắt đi mà hàm lên, vì để phòng ngừa Hạo Thiên Khuyển bị người ta mưu hại, Dương Tiễn đã sớm giúp hắn che đậy thiên cơ, Văn Khúc Tinh tính ra thế nào được?

Tính cái gì cũng không ra, lại không có chứng cứ, Văn Khúc Tinh còn có thể làm như thế nào nữa?

Một ngày này, Văn Khúc Cung nghỉ học.

Ôi buồn quá, rảnh rồi rảnh rồi...

Tần Thộ ngân nga một điệu ngắn, dạo tới dạo lui ở trên Thụ Sơn, nhưng trong lòng có chút tiếc nuối, chọc ra một nhân quả lớn như vậy, vậy mà cuối cùng tế bào trong cơ thể cũng chỉ hơi thu lại một chút mà thôi, nếu như muốn đột phá, hắn cần có nhân quả lớn hơn mới được. Nhưng mà làm sao để làm được chứ?

Vòng vo hai lượt, bỗng nhiên hắn dừng bước lại, cánh mũi run lên, đột nhiên xoay người, vén một bụi cây ra, sau đó hai mắt sáng rực lên!

Chỉ thấy phía sau bụi cây là một mảnh vườn rau, cà rốt, dưa leo, cà chua, cà gì cũng đều có đủ!

Điểm chính là bên cạnh đó còn có một tấm bảng bản thủ, nếu như không nhìn kĩ căn bản là không thể thấy được, trên đó viết:

-Vườn của Văn Khúc Cung, đệ tử của Văn Khúc Cung, có thể hái.

Tần Thộ bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, nhìn trái nhìn phải một chút, phát hiện không có người trông chừng, nhưng mà nếu có bản đồ viết có thể ăn, hắn còn sợ cái gì? Vì vậy Tần Thộ lập tức chui vào giữa vườn rau, nhổ một củ cà rốt lên, củ cà rốt này nhìn giống

như là bạch ngọc vậy, một chút đất dính vào cũng không có, giống như đã được rửa sạch sẽ rồi.

Tần Thọ cũng không khách khí, cắn một miếng, ngọt mọng nước, ăn đến lông mày cũng run lên.

Hái một quả dưa leo, bỏ vào trong miệng, cắn một miếng đầy vị thơm mát.

Mùi vị này, tuyệt đối không phải các loại mặt hàng ở trong siêu thị kiếp trước có thể so sánh được, khác nhau một trời một vực!

-Ngon... Ăn thật ngon! Đây là đồ tốt!

Tần Thọ cũng không khách khí, mở Hắc Ma Thần Hạp ra để vào đầy trong đó.

Ngay lúc này, bên ngoài có tiếng nói truyền đến:

-Ai? Thỏ, ngươi đang làm gì đấy?

Tần Thọ vừa nghe được, lỗ tai run lên một cái, biết là vào giờ phút này chạy trốn bỏ lại nòi là không còn kịp rồi, đành phải mím môi nhẹ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một tên Thỏ Địa xuất hiện ở cách đó không xa. Thỏ Địa này không giống với Thỏ Địa ở Mãnh Thú Viên, thân cao tới một mét rưỡi, trong mắt Tần Thọ cũng được tính là to lớn.

Tần Thọ nhướn mày, hẳn vốn tưởng rằng Thỏ Địa đều cao ba tấc, không ngờ chiều cao cũng không thống nhất.

Nhưng mà quần áo của Thỏ Địa cũng không khác nhau lắm, đều là lối ăn mặc của cha con địa chủ.

-Con thỏ, hỏi ngươi đấy... sao ngươi lại trộm củ cải của Văn Uyển?

Tần Thọ vừa nghe được, nhất thời cảm thấy không vui, làm sao lại nói là hẩn trộm rồi? Thời điểm hẩn trộm, còn để cho người nhìn thấy sao? Nghi ngờ kỹ thuật chuyên nghiệp của hẩn cũng chính là làm nhục hẩn!

Nhưng mà Tần Thọ biết bây giờ không phải thời điểm để thảo luận chuyện này, vì vậy liền giải thích:

-Ngài Thổ Địa, xem lại lời nói của ngài này. Ta chính là đệ tử của Văn Uyên, nếu như đây là vườn rau của Văn Uyên, ta lấy cũng không được gọi là trộm đi.

-Đệ tử của Văn Uyên thì sao? Đệ tử của Văn Uyên cũng không được hái rau cải khi chưa được phép! Người không biết rau cải chỗ này là để cung cấp cho ba bữa sáng trưa tối của đệ tử hay sao? Người là đệ tử của Văn Khúc Cung hay đệ tử của Văn Xương Cung?

Ta phải đi báo cáo người! Thổ Địa công tức giận nói.

Tần Thọ nhướn mày lên, cầm bảng lên nói:

-Ha ha — lão già này, người cũng quá không chịu nói đạo lý đi! Người nghĩ ta không biết chữ hay sao? Trên này rõ ràng viết, đệ tử của Văn Khúc Cung có thể hái, ta hái lại trách ta sao?

Thổ Địa vừa nghe xong, hai mắt tròn lên, xông tới cướp lấy cái bảng, sau đó gạt bỏ những lá rau nát ở bên trên, tỉ mỉ xoa chữ ở trên bảng hiệu, sau đó giơ thật cao lên, tức giận nói:

-Mở to mắt thổ của người lên mà nhìn, nhìn cho kỹ đi, trên này viết cái gì?

Thổ tiến tới, nhìn kỹ, vừa nhìn vừa đọc, chỉ thấy trên đó viết:

-Vườn của Văn Khúc Cung, đệ tử của Văn Khúc Cung, có thể hái

i.

-Người nhìn cho kỹ rồi hãy nói!

Thỏ Địa chỉ vào dấu phẩy ở giữa Văn Khúc Cung và có thể hái gà o lớn.

Tần Thọ nhìn kỹ, chỉ thấy dấu phẩy ở giữa hai từ kia hình như có chút khác biệt, lại nhìn cẩn thận lại, đó là một chữ lớn bằng hạt m è! Một chữ —— không!

Thỏ Địa hàm hừ hỏi:

-Thấy rõ rồi hả? Đây là Vườn của Văn Khúc Cung, đệ tử của Văn Khúc Cung không có thể hái! Người đã nhìn thấy bảng, còn đến hái thức ăn, chính là biết rõ còn cố vi phạm, đây chính là trộm! Cẩn cứ vào quy củ của Văn Khúc Cung, trộm thức ăn phạt năm mươi linh tinh!

Tần Thọ vừa nghe, thiếu chút nữa nhảy lên! Linh tinh này là tiền của thế giới này, là tinh thể do Thiên Đình đặc chế, bên trong tinh thể này có niêm phong nhiều nguyên khí, vừa có thể dùng để tu hành, cũng có thể dùng để đổi chác, trình tự bên trong phức tạp, người ngoài không cách nào bắt chước được. Nhưng mà địa phương chân chính sử dụng linh tinh thông dụng trên căn bản là Tiên Giới cùng với tiên nhân ở đất Tiên Giới, người tu hành bình thường cũng không có cách nào tiếp xúc với tiền của Thiên Đình.

Cho nên, bọn họ căn bản không cần tiền, đều là lấy vật đổi vật.

Năm mươi linh tinh là cái khái niệm gì? Những cái pháp bảo ở cái hố kia của Tần Thọ, mỗi món chỉ bằng một viên linh tinh mà thôi!

Năm mươi linh tinh, trên căn bản là giống như đi ăn cướp vậy!

Có lẽ đối với tiên nhân mà nói, còn có thể gánh vác được, không

cảm thấy đau đớn, nhưng đối với kẻ nghèo tới rồi tinh rồi mù như Tần Thộ mà nói, đây chính là đòi mạng!

Đồng thời Tần Thộ cũng biết, hắn đây là đụng đến luật câu cá! Nhưng luật câu cá cũng là luật, trước tiên phải phá luật trước mới được.

Làm sao Tần Thộ có thể nhin? Văn Khúc Tinh còn bị hấn tính kế, lại sợ một tên Thỏ Địa sao? Đang buồn vì nhân quả không đủ, kẻ này lại đưa tới cửa, Tần Thộ cũng không khách khí.

Tần Thộ nói:

-Người đợi một chút, đừng hoảng loạn, để ta nhìn kỹ một chút.

Chương 112: Nhân phẩm của Thỏ gia đây, nhất định đạt chuẩn rồi!

Chương 112: Nhân phẩm của Thỏ gia đây, nhất định đạt chuẩn rồi!

Thỏ Địa cầm bảng đưa hướng tới nói:

-Xem đi! Nhìn cho kỹ! Nhưng không cho phép động tay!

Tần Thộ nhướn mày lên nói:

-Yên tâm, ta tuyệt đối không động tay, nếu ta động tay, sẽ bị thiên lôi đánh!

-Nếu đã thề độc như vậy, ta tin ngươi một lần, xem đi.

Thỏ Địa đưa bảng tới.

Vì vậy Tần Thộ đi lên đến gần nhìn cẩn thận, nhìn qua một chút, chu cái miệng nhỏ nhắn:

-Phi!

Trước khi Thỏ Địa kịp phản ứng, Tần Thộ phun một ngụm nước miếng lên trên dấu phẩy kia, sau đó kinh ngạc hô lên:

-Ai nha! Xin lỗi, ta giúp ngươi lau đi!

Nhưng mà lời vừa rời khỏi miệng, lỗ tai to hắt một cái, giống như tay vậy, đảo qua ở trên chữ ‘không’, vậy là chữ ‘không’ trong nháy mắt biến thành một điểm đen mờ mờ, không phải dấu phẩy, 1 ại cũng giống như dấu phẩy...

Thỏ Địa nhìn một cái vội vàng đoạt lại tấm bảng, tức giận nói:

-Ngươi vừa làm gì đấy?

Tần Thộ buông tay nói:

-Lão già, ngươi kích động cái gì? Thỏ gia ta nhìn kỹ chữ trên bảng hiệu một chút mà thôi, xem xong, đó không phải chính là một dấu phẩy hay sao! Ta cũng không động tay mà, ta nói được làm được, nhân phẩm nhất định đạt chuẩn!

Thỏ Địa nhìn một chút chữ trên bảng hiệu, con ngươi suýt chút chút nữa rơi ra ngoài, vốn cho rằng mình đã đủ vô sỉ rồi, không nghĩ tới lại gặp phải một tên càng không biết xấu hổ như thế này! Cái này làm sao có thể nuốt xuống?

Thỏ Địa cười lạnh một tiếng nói:

-Người cho là có thể lau sạch được sao?

Trong lúc đang nói chuyện, Thỏ Địa vung tay lên, đồ ăn ở bốn phía trong vườn nâng lên cắm thành mấy cây cột, trên mấy cây cột bát ngò cũng cắm những tấm bảng như vậy!

Thỏ Địa dùng một bộ dạng, ánh mắt để ta xem người làm gì bây giờ nhìn Tần Thụ.

Tần Thụ cũng không nghĩ tới, sẽ gặp một tên Thỏ Địa khôn khéo như vậy, vì vậy liền đi tới nói:

-Thỏ Địa công công, xem người nói kia, văn nhân lấy đồ, vậy mà có thể gọi là trộm sao? Cái này gọi là thu thập, cái này gọi là trải nghiệm cuộc sống, cái này gọi là đọc hàng vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, đi sâu vào hồng trần mới có thể có sự thông hiểu thật sự, mới có thể làm ra đồ thật..

Thỏ Địa nghe Tần Thụ đi qua đi lại nói một đống, trong đầu như có hàng trăm ngàn con ruồi ong ong bay qua bay lại, quét sạch đầu mỗi hồi lâu, cứ thế không nghe được con thỏ đáng chết đang nói cái gì! Nhưng mà Thỏ Địa cũng hiểu được một chút, cái con thỏ chết tiệt này chủ yếu chính là —— nói nhảm!

Vì vậy Thỏ Địa trừng mắt, tức giận nói:

-Im miệng!

Tần Thụ quả quyết im miệng, sáng khoái kêu lên:

-Được! Im miệng, ta không nói nữa! Hôm khác nói sau! Bái bai, ta đi trước đây!

Đúng lúc Thỏ Địa công công phiền não, theo bản năng nói:

-Cút đi, cút nhanh lên!

Tiếng nói vừa dứt, đã thấy con thỏ kia nhanh chân chạy đi!

Thỏ Địa chợt lấy lại tinh thần, không đứng! Hắn tới bắt trộm, sao lại có thể để kẻ gian chạy mất rồi? Thiếu chút nữa bị con thỏ chết tiệt này lắc lư qua mặt! Vì vậy hắn chống nạnh một cái, quát lớn:

-Đứng lại!

Kết quả con thỏ kia còn chạy nhanh hơn...

-Con thỏ chết tiệt, Thư Sơn lớn như vậy, nhiều người như vậy, người nghĩ người có thể chạy đi đâu? - Thỏ Địa kêu lên.

Tần Thộ vừa nghe thấy, cảm thấy hình như chính là đạo lý này, căn bản không giải quyết ở đây, việc trừng phạt này sợ là chạy không thoát được. Nhưng mà hắn lập tức phục hồi tinh thần lại, hắn chạy cái gì? Hắn sợ cái rắm ấy! Trực tiếp đứng lại với Thỏ Địa kia thì sao? Quá bỏ rồi, không phải chỉ là ăn gậy thôi à? Hỏi xem, trên Thư Sơn còn có gậy ư? Hơn nữa, thứ đồ chơi này có nhiều lợi ích!

Đây chính là rất bỏ! Có thể ăn nhiều hơn, tại sao hắn phải chạy?

Vì vậy Tần Thộ không chạy nữa, mười phần phần khích xoay người lại, chấp tay sau lưng, ngẩng đầu uốn ngực đi về phía Thỏ Địa!

Thỏ Địa nhìn qua, con thỏ này từ lúng túng bỗng nhiên lại trở nên dũng mãnh như vậy trong lòng bỗng nhiên run lên, nói thầm: “Con thỏ này sẽ không bị ép tới cắn người đó chứ?”

Tần Thộ cũng không biết Thỏ Địa đang suy nghĩ cái gì, cười híp mắt quay lại trước mặt Thỏ Địa, giờ cao củ cà rốt và dưa leo lên, s

au đó cười nói:

-Người nói không cho phép ta ăn? Thỏ gia ta liền ăn, người có thể làm gì được ta?

Nói xong, Tàn Thọ ăn một miếng, một miếng ứa nước, quai hàm bạnh ra, sau đó trước mặt Thỏ Địa đang trợn mắt há mồm mà ăn sạch sẽ dưa leo và cà rốt. Sau đó vỗ vỗ tay, nghênh ngang vung tay bước chân đi vào trong vườn một tay nhổ cà rốt, một tay vặt dưa leo lấy tới liền cho vào miệng ăn...

Nhìn dáng vẻ được nước lấn tới của con thỏ bỉ ổi này, Thỏ Địa hận không thể một gậy đánh chết nó! Nhưng mà, hấn chỉ là một người trông giữ vườn, còn không có tư cách thật sự đánh đệ tử của Văn Uyên. Dẫu sao, đệ tử của Văn Uyên, lai lịch cũng không nhỏ, Văn Khúc Tinh có thể không sợ, nhưng một tên Thỏ Địa nhỏ như hấn không thể như vậy được. Căn cứ theo quy củ lừa một chút tiền lẻ không có vấn đề gì, nếu như là đánh người, vậy thì thật phiền toái.

Vì vậy Thỏ Địa giận dữ quát lên:

-Con thỏ chết tiệt. người dừng lại cho ta! Người có tin ta tới chỗ Văn Khúc tinh quân tố cáo người không?

Tàn Thọ phát tay một cái nói:

-Đi đi đi đi, nhớ, thỏ gia ta tên là Tàn Thọ, đi theo Văn Khúc tinh quân ở Văn Khúc Cung học tập một chút đi!

Thỏ Địa vừa nghe, cười lạnh nói:

-Được lắm, người quả nhiên là cầm thú! Người chờ đó cho ta!

Tàn Thọ vừa nghe thế, lời này làm sao lại không được tự nhiên như vậy cơ chứ?

Bên kia, Thổ Địa vừa nói xong cũng chạy đi.

Kết quả con thổ sau lưng kêu lên:

-Đứng lại!

-Làm sao? Người biết sợ rồi? Ta nói cho người biết, đã muộn rồi!

Thổ Địa cho là Tần Thộ sợ, đắc ý cười.

Tần Thộ liếc hắt ta một cái:

-Nói cái gì thế? Ta muốn nói chuyện cùng người, người chưa chắc đã có thể tìm đến Văn Khúc tinh quân. Như thế nào? Có muốn thử gia ta nói cho người biết Văn Khúc tinh quân ở đâu hay không? Van xin ta là được rồi.

-Ha ha ha... Tên thổ nhà người cũng thật là dốt nát! Ta là Thổ Địa của Thư Sơn này, ta ở đây không biết bao nhiêu năm tháng rồi, từ ng ngọn cây cọng cỏ ở đây ta cũng đã thuộc. Ta làm sao lại không tìm được Văn Khúc tinh quân? Thời gian này, Văn Khúc tinh quân hẳn là đang ở trong Văn Khúc Cung. Người ở đó chờ bị trừng phạt đi! Ha ha...

Nói xong, Thổ Địa đắc ý rời đi, bước đi như chạy, tung ta tung tã g. Trọng điểm là cây gậy bình thường chống xuống đất lại bị hắt cầm lên, hiển nhiên, lão già này dùng gậy chỉ là để trưng bày... Quả nhiên nhân phẩm không đáng tin cậy!

Tần Thộ thấy vậy, lông mày nhướng lên, lẩm bẩm:

-Rõ ràng là một lão già, làm sao lại chạy giống như một đứa trẻ vậy, vừa chạy còn vừa nhảy, còn thật là đáng yêu.

Tần Thộ lắc đầu một cái, mặc kệ Thổ Địa rời đi. Nếu không có ai

xía vào, vậy thì hấn cần gì khách khí nữa?

Móc hộp Hắc Ma Thần ra, xoa tay, chảy nước miếng, ha ha... ngoàm...

Cùng lúc đó, bên trong nhà vệ sinh của Văn Khúc Cung.

-Tiên sinh, đã khá hơn chút nào chưa?

Long Hòe đứng ở bên ngoài, che mũi hỏi,

-Ngậm— miệng! Ta — ừ — oa — thoải mái.

Văn Khúc Tinh dùng sức, giải quyết vấn đề.

-Tiên sinh, vừa nãy Văn Xương tinh quân cho người truyền lời tới i, nói rằng muốn gặp ngài. - Long Hòe nói.

Văn Khúc Tinh vừa nghe xong, nhất thời nóng nảy, nếu hình tượng lúc này của hấn bị gã Văn Xương tinh quân miệng rộng kia biết được, đoán chừng ngày mai toàn bộ thần tiên trên Thiên Đình này đều sẽ biết mất! Văn Xương tinh quân lại có thể cười nhạo hấn cả một trăm ngàn năm! Không còn chút mặt mũi nào!

Vì vậy Văn Khúc Tinh kêu lên:

-Ngàn vạn lần đừng có nói với hấn ta đang ở trong nhà vệ sinh! Được rồi... Người lập tức trở về Văn Khúc Cung, bắt kẻ ai tới, tóm lại cứ nói với họ là ta đi ra ngoài rồi! Không gặp ai hết! Cho dù là long trời lở đất, ta cũng sẽ không gặp ai!

Chương 113: Dưa chuột chỉ dẫn phương hướng.

Chương 113: Dưa chuột chỉ dẫn phương hướng.

Long Hòe đáp:

-Vâng, tiên sinh, đệ tử đi ngay đây.

Long Hòe đi rồi, Văn Khúc Tinh ngồi xỏm ở kia dùng sức, vừa nghiêm túc vừa nghiêm nghị lắm bầm nói:

-Bất luận như thế nào, không thể để người khác biết được ta đang ngồi xỏm trong nhà xí! Cứ coi như ta kéo một năm, thì cũng không thể để người khác biết được ta ở đây!

Nói đến đây, Văn Khúc Tinh nghe thấy được bên ngoài vang lên ba tiếng bụp bụp bụp liên tiếp.

Văn Khúc Tinh quay đầu qua xem, chỉ nhìn thấy ba cái đầu to đang ngẩng người nhìn, Khôi Tam cúi đầu, Khôi Nhị ngẩng lên, Khôi Nhất ngẩng cổ vươn đầu, ba cái đầu tọc hòa vào nhau hoàn mỹ, nhìn hấn.

Văn Khúc Tinh run rẩy hoàn toàn, nếu ba tên ngu ngốc này lớn tiếng...

Nghĩ đến đây, Văn Khúc Tinh nhướng mày nói:

-Ba người các người, từ bây giờ, không được phép nói chuyện!

-Vâng! Tiên sinh!

Ba tên ngu ngốc đồng thanh đáp.

m thanh không to, Văn Khúc Tinh thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả lại nghe thấy giọng bức tức của Khôi Nhất :

-Hai người ngốc các ngươi, tiên sinh đã từng nói qua, khi nói chuyện phải có sức lực, nói to lên!

-Dừng...

Văn Khúc Tinh chỉ muốn ngăn.

Lại nghe thấy ba tên ngốc kia đồng thanh hô:

-Vâng! Tiên sinh!

m thanh bay xa cả trăm dặm, đến nỗi mây trôi đi luôn!

Khoảnh khắc đó, mặt Long Hòe đều đen lại...

Lần này, hẳn ta không muốn nói chuyện với những kẻ ngốc này nữa, hẳn ta chỉ muốn giết chết ba tên ngốc này cho vào hầm canh cá.

Không đúng, là hầm canh cá đầu thỏ!

-Hầm tất cả!

Vài phút trước, Long Hòe nhanh chóng chạy về Văn Khúc Cung, sau đó nghe thấy lời căn dặn sự việc hôm nay không được phép nói với bất kỳ ai.

Bên này mới căn dặn xong, liền nghe thấy một ông già chạy đến, vừa bước vào, ông ta thổi thổi râu, mắt trợn lên, gọi:

-Long Hòe, Văn Khúc tinh quân đâu rồi?

Long Hòe nhíu mày, lại một người nữa đến tìm tinh quân, hôm nay có chuyện gì vậy không biết? Bình thường, không có ai đến gặp tinh quân, tinh quân vừa xảy ra chuyện, tất cả liền đến tìm.

Long Hòe giọng không đổi, nói:

-Ngài ấy ra ngoài rồi, hôm nay không có ở đây. Thổ Địa, người tìm ngài ấy có việc gì?

Thổ Địa nghe thấy Văn Khúc Tinh không ở đây, đột nhiên có chút buồn bực. Có điều Văn Khúc Tinh đi đâu, hẳn cũng chỉ là một Thổ Địa nho nhỏ, quản không nổi. Nghe thấy câu hỏi của Long Hòe. Thổ Địa lắc đầu nói:

-Đợi Văn Khúc tinh quân trở lại rồi hẳn nói, ta phải đi trông vườn rồi...

Nói xong, Thổ Địa lập tức rời đi.

Cũng vào lúc này, một tiếng hô lớn truyền đến.

-Vâng! Tiên sinh!

Tiếng hô này khiến cho Thổ Địa, Long Hòe, Thái Thái Nhạc cùng những người khác đều chết lặng, sau đó ngoài Thổ Địa ra, ai ai cũng biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí: “Ba tên ngốc này!”

Thổ Địa nghi ngờ hỏi:

-Đây là?

Long Hòe liền đáp:

-Có lẽ là đệ tử của Văn Khúc tinh quân đang hô chẳng, giọng nói thật mạnh mẽ, ha ha...

Thỏ Địa gật gật đầu, không nói gì, thở hồng hộc bỏ đi.

Thỏ Địa vừa đi, mọi người thở phào nhẹ nhõm, tí nữa thì lộ.

Thỏ Địa rời khỏi Văn Khúc Cung, tâm tư muốn đi, nhưng vẫn phải đến vườn rau coi sóc, không thể để cho thỏ phá hoại được.

Kết quả là, đợi Thỏ Địa vừa đến vườn rau, chỉ nhìn thấy một đồng dưa chuột, củ cải và cà chua, và một con thỏ đang ăn trong đó.

Quan trọng hơn, Trong đồng dưa chuột, củ cải Thỏ Địa nhìn thấy toàn là củ cải nhỏ, quả dưa chuột nhỏ chỉ to bằng đầu ngón tay.

-Con thỏ thôi tha, người thật là quá đáng, người như vậy là hại ta không có người nói dối rồi! - Thỏ Địa lớn tiếng mắng.

Răng rắc.

Tần Thọ cắn một quả dưa chuột:

-Đừng nói như vậy, thỏ gia ta vẫn để lại cho người chút móng tay đó.

Không có người nói dối...

Nghe thấy vậy, Thỏ Địa tức đến nổi râu dựng lên.

Tần Thọ đáp:

-Lão nhân, người đi tìm chỗ dựa vững chắc là Văn Khúc tinh quân mà? Thế nào? Tìm được không? Ôi, suýt nữa thì quên, người là Thỏ Địa cơ mà, cái gì cũng nắm trong lòng bàn tay, làm sao lại tìm không thấy chứ? Đúng không?

Thỏ Địa nghe đến đây, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, kìm nén một lúc lâu mới dậm chân:

-Con thỏ kia, đừng vội đắc ý! Tinh quân đi công việc rồi, rất nhanh sẽ trở lại.

Tần Thọ ha ha cười lớn:

-Vậy mà người cũng tin? Bây giờ là giờ lên lớp, tinh quân có thể đi đâu được chứ? Ta biết ngài ấy ở đâu, người có muốn biết không?

Thỏ Địa hoài nghi nhìn Tần Thọ:

-Người thật sự muốn nói với ta? Người không sợ tinh quân thịnh nộ, trừng phạt người?

Tần Thọ ngồi thẳng dậy, cười nói:

-Thực lòng mà nói, ta thật sự không sợ.

Thỏ Địa kinh ngạc, không nghĩ đến đầu năm nay Văn Khúc Cung tự nhiên xuất hiện một kẻ không sợ chết, lẽ nào bọn họ không biết Văn Khúc tinh quân vẫn còn một biệt danh khác là Mao Khang* đại tiên sao? Cả cái Thiên Đình này, chỉ có mỗi Văn Khúc Cung là có nhà xí, người cho rằng nó để trang trí chắc?

(*Hàm cầu)

Ngay lập tức, Thỏ Địa có chút bất mãn, trước đây hắn cho rằng là m Thỏ Địa cho Thiên Đình thì thật hiển hách, nhưng bây giờ hắn lại có chút ghen tị với Thỏ Địa thiên giới. Thỏ Địa ở đây mới chính là Thỏ Địa chân chính, một phần ba mẫu đất của chính mình đều có thể đưa hết vào thần thức, với sự trợ giúp của sức mạnh của đại thổ, mọi thứ xảy ra trên lãnh thổ của chính mình đều có thể được nhìn thấy rõ ràng. Cho dù là một cây kim rơi trên mặt đất cũng không qua được mắt Thỏ Địa.

Nhưng mà trên Thiên Đình thì không thể.

Thiên Đình là địa bàn của thần tiên, ai mà không có cuộc sống riêng? Ai muốn suốt ngày bị Thổ Địa cai quản? Vậy nên, Thổ Địa về cơ bản là mù mịt, không có chức năng gì đặc biệt. Bây giờ hẳn muốn tìm Văn Khúc Tinh cũng chỉ có thể bước từng bước một đi tìm ngài ấy, Thổ Địa thở dài đầy bất lực.

Những suy nghĩ này lóe lên trong tích tắc, Thổ Địa thấy Tàn Thọ không sợ, trong lòng cười lạnh, cái con thổ này muốn tiền không muốn mạng, vậy thì để con thổ này biết sự lợi hại của Mao Khang đại tiên vậy!

Ngay lúc này, Thổ Địa lên tiếng hỏi:

-Vậy cũng được, thổ kia, người nói cho ta biết Văn Khúc tinh quân đang ở chỗ nào?

-Tàn Thọ ha ha cười:

-Được, chờ chút.

Trong lúc nói chuyện, Tàn Thọ mở Hắc Ma Thần Hạp, từ trong đó lấy ra một cây gậy, sau đó lắc đầu rồi đặt lại. Sau đó dùng tay đã cầm gậy nhặt một quả dưa chuột và ném dưa cho Thổ Địa:

-Thổ gia ta một mình ăn rất buồn, cùng ta ăn quả dưa chuột này, lúc sau, nó sẽ dẫn người đi tìm Văn Khúc tinh quân.

Thổ Địa chớp chớp mắt:

-Thần kỳ vậy sao?

Tàn Thọ nhún nhún vai:

-Tin hay không tin, vừa nói chuyện vừa cầm quả dưa chuột lên ăn

đi.

Thỏ Địa cầm quả dưa chuột đưa qua cho Tần Thộ:

-Người ăn trước một miếng đi.

Tần Thộ cong môi khinh bỉ nhìn Thỏ Địa:

-Nhìn dáng vẻ của người, như là lão thỏ ta gài bẫy người vậy.

Sau đó cầm lấy quả dưa chuột, cắn một miếng, nuốt xuống.

Lúc này Thỏ Địa mới thở phào nhẹ nhõm, vứt phần dính nước bọt của Tần Thộ, cắn một miếng dưa chuột, hỏi:

-Nói đi, Văn Khúc tinh quân rốt cục ở đâu?

-Ta nói rồi, dưa chuột sẽ đưa người đi tìm Văn Khúc tinh quân.

Tần Thộ trộm nhìn Thỏ Địa, Thỏ Địa hoài nghi nhìn lại Tần Thộ, không rõ Tần Thộ có ý gì.

Sau đó, Thỏ Địa đột nhiên kêu lên, ôm bụng nói:

-Người... ngài bẫy ta? Dưa chuột có thuốc! Người còn nói là không sao?

Tần Thộ coi đó là chuyện đương nhiên, nói:

-Ta nói lúc nào? Ý của ta là, cứ coi như là thỏ gia ta gài bẫy người đi, nhưng người cũng không nói là ta không được gài bẫy người mà?

Chương 114: Hứng gió tiểu ba dậm

Chương 114: Hứng gió tiểu ba dậm

-Người... ôi cha...

Thỏ Địa ôm bụng không chịu được nữa, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Tần Thộ nhìn dáng đi buồn cười của Thỏ Địa, vẫy tay kêu lớn:

-Thỏ gia ta nói rồi, dựa chuột sẽ giúp ngươi xác định đúng phương hướng, đi thông thả, không vội...

-Gặp tinh quân thì hỏi thăm giúp ta.

Thỏ Địa nghe nói như thế thì lấy làm lạ, trông thấy tinh quân? Dựa chuột dẫn đường, có ý gì đây?

Tất cả đích nghi hoặc đều có đáp án trong nháy mắt khi Thỏ Địa đi vào nhà xí.

-Tinh quân... ngài đây là...?

Vẻ mặt Thỏ Địa mờ mịt nhìn Văn Khúc tinh quân trước mắt.

Văn Khúc tinh quân thở dài:

-Nói ra thì dài lắm... đều tại một con thỏ chết tiệt, cũng có khả năng là một con chó chết tiệt, tóm lại... à, không nói nữa. Chuyện xảy ra hôm nay, không được phép nói ra ngoài!

Nói đến về sau, vẻ mặt vẫn Văn Khúc tinh quân rất nghiêm túc, nhưng ngay sau đó gương mặt đã trở nên méo mó, cơ bắp căng thẳng, phịch một tiếng, có thứ gì đó rơi ra ngoài.

Thỏ Địa cảm nhận được gì đó, rốt cuộc không nín được nữa, nhanh chân chạy đến, cởi quần ngồi xổm xuống, theo từng tiếng rặn bị bồm dùm sức trút ra.

Đến lúc này, Thỏ Địa cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của con thỏ, quả nhiên đưa chuột có thể dẫn đường cho hắn tìm được Văn Khúc tinh quân... chẳng qua gặp mặt ở chỗ này rất con mẹ nó khó khăn...

-Sao ngươi cũng đến đây?

Văn Khúc Tinh buồn bực hỏi.

Thỏ Địa gian nan giải thích:

-Ai... cũng là tại con thỏ kia. Bọn kia đâu?

Văn Khúc Tinh lắc đầu, đối với ba tên ngốc này, hiện tại hắn không muốn nhắc đến... đã từng thấy có đồ ngốc tự chui đầu vào rọ nhưng chưa từng thấy có đồ ngốc liên tục chui đầu vào rọ!

Cùng lúc đó, Long Hòe đã đến Dược Vương Điện, đáng tiếc, Dược Vương Điện cũng không có thuốc giải, theo lời nói của Dược Vương thì là:

-Đây lại không phải là độc dược, bài tiết hết ra là được, muốn thuốc giải gì? Làm gì có thời gian rảnh mà chế thuốc giải? Các người thật sự cho là thời gian của ta không đáng một xu à?

Vì thế, Văn Khúc Tinh ngồi xổm trong nhà xí tròn một ngày một đêm...

Sáng sớm hôm sau Văn Khúc Tinh mới ra khỏi nhà xí, nhìn qua khu vườn của mình một lượt, ngửa mặt lên trời gào lên:

-Con thỏ chết tiệt kia!!!!

-Hất xì! Con thỏ xoa xoa dầu mỡ trên mép, nói:

-Ai đang mắng ta đấy?

Ngô Cương ném đùi gà trong tay xuống, nói:

-Không biết... con thỏ kia, lần sau đừng để thịt nhạt thế, người đến phòng bếp tìm thử xem. Thêm chút dầu tương mắm muối vào, ăn thịt không dễ ngán lắm.

Tần Thọ đảo mắt nói:

-Người coi ta là ăn trộm đấy à? Ta là con thỏ như vậy sao? Thế mà người còn dám giật giây ta đi trộm dầu tương mắm muối, quá đáng lắm rồi nhé!

-Xì! Cái con thỏ này, đám gà con nào con nấy béo như trát mỡ, chắc chắn không phải là gà hoang. Gà người ta nuôi, người xách đi, không phải trộm chẳng lẽ là người ta cho người?

Ngô Cương không tin.

Tần Thọ ăn no ợ ra một cái, nói:

-Dám cược không? Nếu đây là ta trộm, trở về ta sẽ giúp người trộm nhiều hơn nữa, còn ướp thêm dầu tương mắm muối, cả ớt nữa. Nhưng nếu không phải ta trộm, người cược cái gì?

Ngô Cương cười nói:

-Được! Chỉ cần không phải người trộm, ta sẽ dạy thêm cho người

một phép thần thông!

-Phép thần thông gì? Có ích không?

Mắt Tần Thộ sáng rực lên.

Ngô Cương nói:

-Không tên, nhưng mà rất có ích, người có học không?

Tần Thộ lập tức đáp:

-Học!

Ngô Cương nghi ngờ hỏi:

-Thật sự không phải người đi trộm?

Tần Thộ ra vẻ ngoan ngoãn ngốc nghếch dễ thương gật đầu nói:

-Đương nhiên, mấy con gà đó đều là ta chặn mấy con cáo lại giữa đường cướp được.

Ngô Cương:

-...

Tần Thộ nói:

-Đã cướp rồi nhé? Phép thần thông đâu?

Ngô Cương ngẫm nghĩ rồi nói:

-Người lại đây, ta dạy cho người khẩu quyết, phép thần thông này không được coi là rất lợi hại, người tự mình lĩnh hội là được rồi.

Tần Thọ tiến lại gần, Ngô Cương thấp giọng nói mấy câu, ngay sau đó, Ngô Cương vác rìu nhanh chân bỏ chạy, để lại con thỏ đứng tại chỗ xác xơ trong gió, một lát sau, con thỏ ngửa mặt lên trời mắ ng to nói:

-Đồ bại hoại Ngô Cương! Đây là cái phép thần thông chó má gì? Hứng gió tiêu ba dặm sao? Mụ nội ngươi!

Xa xa truyền đến giọng nói của Ngô Cương:

-Thỏ con, phép thần thông này cũng rất lợi hại đó, phải xem ngộ t ính của ngươi đến đâu rồi. A ha ha...

-Cút đi!

Tần Thọ hét to một câu, đuổi theo.

Sau khi nháo loạn ầm ĩ, Ngô Cương dựa vào bên dưới gốc hoa qu ế lớn, cười tủm tỉm nhìn Tần Thọ nói:

-Thỏ con, hôm nay ngươi tới tìm ta, không chỉ để mời ta ăn cơm đ úng không?

Tần Thọ rung đùi gật gù nói:

-Ta buồn lắm... buồn đến mức gầy hết cả người rồi.

Ngô Cương trợn trắng mắt, nhéo nhéo thịt trên cái bụng béo của c on thỏ nói:

-Đúng là rất gầy, toàn là da bọc xương thôi. Có tâm sự gì à?

Tần Thọ theo lấy ra từ trong chiếc hộp đen thần bí một quả dưa c huột, cắn một ngụm, nói:

-Ta trộm không ít hoa quả, cả cây giống nữa, nhưng trên mặt trăn

g lại không có nước, gieo trồng là cả một vấn đề. Mặt khác, mấy t hứ đồ chơi này lai lịch bất chính, ta cũng không thể đưa cho Hằng Nga. Úi? Ui ui ui! Ta đang nói chuyện với người cơ mà, người có thể tôn trọng ta một chút được không? Đừng có chảy nước miếng với ta!

-Ai chảy nước miếng với người? Có còn dưa chuột không? Cho ta một quả! Đã qua bao nhiêu năm, ta sắp quên mất nó có vị gì rồi. - Ngô Cương nuốt nước miếng nói.

Tần Thọ cũng không nhỏ nhen, hắn ném cho Ngô Cương một qu ả, Ngô Cương cắn một ngụm đi luôn nửa quả, cảm nhận trong mi ệng mùi hương thơm ngát mà dễ chịu, Ngô Cương nói:

-Vấn đề mà người nói rất đơn giản.

-Đơn giản bao nhiêu? - Tần Thọ hỏi.

Ngô Cương ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo đưa thêm một quả.

Tần Thọ lập tức ném qua một quả, Ngô Cương hai ba miếng đã ă n hết, vẫn còn muốn nữa.

Tần Thọ dứt khoát ném cho hắn mười quả dưa chuột, hỏi:

-Đừng nhiều lời nữa, nói mau lên! Nếu không nói, đây sẽ là mười quả cuối cùng, về sau đừng mơ được ăn nữa!

Ngô Cương cười nói:

-Hạt giống, người cứ nói là ta cho người, còn nước thì sao... vừa n ầy không phải ta mới dạy người hứng gió tiểu ba dặm sao?

-Cút đi con ghé kia! Người coi ta là suối phun hay là vòi nước? Một ngày đứng ở kia đi tiểu tưới đất trồng rau, không nói đến việ c ta có thời gian hay không, dù ta có thời gian cũng không có nhiề

u nước tiểu như vậy! Hơn nữa, dù ta có tè ra được, người có dám cho vào miệng không?

Tần Thộ mắng.

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Cái con thỏ này, ngộ tính thật là kém quá đi. Không phải ta đã nói với người rồi sao? Đó không phải là phép thần thông bình thường, phép thần thông này không phải là để người tè ra nước tiểu thật, nếu không với cái thân hình bé xíu này của người, có thể có bao nhiêu nước tiểu chứ, tiểu một phát ra ba dặm?

Tần Thộ ngạc nhiên, dùng bộ não phát triển coi như kiện toàn suy tính, ba dặm nước tiểu cho dù là dùng những tia nước nhỏ nhất nó đi lại, cũng không đủ... Hẳn thật đúng là không tiểu ra được trình độ này.

Ngô Cương nói:

-Phép thần thông này thật ra là phép điều động nước từ Trường Giang và Hoàng Hà ở trên trời và dưới đất, chỉ là bị một tên vô lại bắt lương sửa lại cửa nước ra nên mới biến thành như vậy.

-Ôi... có thể sửa lại cửa nước ra không? Cửa nước ra này, ta không tiêu hóa nổi... - Tần Thộ cười khổ nói.

Ngô Cương nghĩ thầm rồi đáp:

-Cũng không phải không có cách nào, nhưng mà ta phải nghĩ lại, đây không phải phép ngưng thủy bình thường, mà là điều động nước của Trường Giang và Hoàng Hà ở trên trời và dưới đất, những gì được nói đến liên quan đến phép thần thông này rất thâm ảo. Trận pháp này nếu có manh mối gì ta sẽ nói cho người biết.

-Một lời đã định!

Tần Thộ sợ Ngô Cương đổi ý, lập tức kêu lên.

Ngô Cương lại ra vẻ cảm thán nói:

-Sửa phép thần thông chính là một công trình lớn, rất phí tâm tư. Máy ngày nay, người phục vụ ta ăn ngon chút, biết đâu ta lại nghĩ ra nhanh hơn thì sao.

Chương 115: Vậy uống một chút thôi...

Chương 115: Vậy uống một chút thôi...

Ngô Cương nói đến đây, để lộ ra dáng vẻ lưu manh tươi cười.

Tần Thộ vừa nghe, ngay lập tức hiểu được, tên này đang nhân cơ hội kiểm soát của hắn!

Chẳng qua là, muốn bắt chẹt hắn ư? Có phải tên này bắt chẹt sai đối tượng rồi không?

Vì thế Tần Thộ nở nụ cười...

Ngô Cương nhìn thấy con thỏ chết tiệt trước mắt này cười, cảm thấy có gì đó sai sai...

Sau đó trông thấy này con thỏ chết tiệt đi qua một bên, tìm nơi rỗng rãi, lấy ra một quả dưa chuột, một củ cải, một quả cà chua, uống chút rượu, ăn thịt nướng, ăn rau củ, mỹ mãn nói:

-Ôi chao, không ngờ sửa một phép thần thông lại phiền phức như vậy, một khi đã như vậy thì quên đi. Dù sao thổ gia ta ở Thiên Đì nh cũng là không lo ăn lo uống, cần gì phải phiền phức như vậy? Vốn là tính trồng một mảnh vườn, sau này tự mình thu hoạch, các huynh đệ tỷ muội cũng có thể được hưởng ít lộc ăn, thôi, thôi vậy... thổ gia ta cứ tự do tự tại thế này được rồi.

Nghe hắn nói vậy, Ngô Cương nóng nảy, không biết đã mấy vạn năm không được ăn mỹ thực, thấy cơ hội ở ngay trước mắt, nếu như bỏ lỡ thì phải làm sao bây giờ?

Vì thế Ngô Cương vội vàng tiến đến cạnh con thổ...

Kết quả thấy kia con thổ vội vàng nhét toàn bộ dưa chuột, cải củ, cà chua, thịt nướng vào miệng!

Mà lúc này, Ngô Cương vừa mới vươn tay ra, đến một sợi lông cũng chưa bắt được!

Nhìn thấy kia con thổ căng phồng má nhai, trong lòng Ngô Cương mắng to: "Con thổ thói tha, sao ngươi không ghen chết đi?"

Nhưng không làm gì được, con thổ ngửa đầu, hơi dùng lực, một miệng rộng đồ ăn như thế nuốt hết toàn bộ, phủ phui tay, uống ngụm rượu, ăn no ợ một cái, đứng dậy vỗ mông muốn đi.

Ngô Cương vừa thấy con thổ này hình như không phải đùa, vì thế vội kêu lên:

-Đợi một lát!

Tần Thộ quay đầu lại nói:

-Làm gì?

-Có linh cảm! - Ngô Cương kêu lên.

Tần Thọ nhếch miệng cười, nói:

-Linh cảm gì?

-Linh cảm sửa phép thần thông, ta sắp có manh mối rồi, nhưng mà còn thiếu một ngụm rượu, uống vào là có thể nghĩ ra! - Ngô Cương nói.

Tần Thọ đúng là để ý chuyện này, dù sao, dù sao lên Thiên Đình hãm hại lừa gạt cũng không phải chuyện tốt gì, người khác có giàu hơn nữa, cũng không phải bản thân mình giàu. Trông thấy bộ dạng bỉ ổi kia của Ngô Cương, hắn vô cùng nghi ngờ đứa nhỏ này đang bắt chước theo hắn!

Trong lòng có một trăm câu má nó, quơ quơ bầu rượu trong tay, rượu bên trong không còn nhiều lắm, nhưng lo lắng đến tử lượng của Ngô Cương, Tần Thọ lại uống một ngụm to, để lại một cái ngụm rượu nhỏ, lúc này mới ném cho Ngô Cương:

-Nói rồi đấy nhé, uống xong là phải sửa lại cho ta. Nếu không, về sau cái gì ta cũng không cho ngươi! Hơn nữa, ta còn ngồi ăn ngay bên cạnh ngươi, cho ngươi thêm chết!

Ngô Cương trợn trắng mắt liếc con thỏ chết tiệt này một cái, cầm lấy bầu rượu cảm thán nói:

-Tuy rằng chỉ có một ngụm nhỏ, nhưng trong mắt ta đây là cả một biển rượu đó... thật nhớ hương vị này quá đi.

Nói xong, Ngô Cương ngửa đầu uống một ngụm!

Sau đó thì không có động tĩnh gì nữa.

Tần Thọ nhướng mày, đi qua hỏi:

-Ngô Cương, chỉ có chút rượu như vậy, người còn muốn uống đến lễ mừng năm mới sao? Phép thần thông đâu?

Đúng lúc này, Ngô Cương chậm rãi buông bầu rượu xuống, hơi cúi đầu, Tần Thộ thấy được một mắt đỏ bừng, trong lòng mắng to:

-Đậu má! Cái tên này lại uống say rồi!

Đồng thời, Tần Thộ xoay người nhanh chân bỏ chạy! Giờ khắc này hẳn đã hiểu, chút ấy rượu ở trong mắt Ngô Cương đúng là biến cả thật! Tôn tử này cứ uống rượu là say!

Lần này có phép thần thông, Tần Thộ đúng là chạy cực nhanh!

Ngô Cương đuổi tay ra, tóm lấy lông con thỏ, nhưng đám lông này cứ như bôi mỡ, không tóm được, không thể bắt được con thỏ này lại.

Tần Thộ cảm giác bị nắm một cái, sợ tới mức dựng hết cả lông lên, gào một tiếng rồi chạy biến.

Đồng thời, Tần Thộ nghe phía sau có tiếng gầm lên giận dữ, tiếp sau đó tiếng một trận động đất động vang lên, Tần Thộ quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Ngô Cương như phát điên ôm gốc hoa quế lớn gào khóc kêu la, không thềm dừng rìu, trực tiếp dùng đầu húc, rầm rầm rầm... cứ như là nhịp trống vậy! Một vùng đất rộng lớn đều rung lên theo... có thể thấy được lúc tên này say rượu phát điên, sức lực lớn đến thế nào.

Tần Thộ vuốt mồ hôi trên trán, trong lòng còn sợ hãi thầm nói: “Con bà nó, may mà thỏ gia ta chạy nhanh, nếu không lần này lại bị đánh.”

Ngô Cương say rượu phát điên, Tần Thộ cũng không dám lại gần, chuyện hôm nay chỉ có thể kết thúc ở đây thôi.

Vì thế Tàn Thọ vừa đi vừa mắng:

-Ngô Cương chết dẫm, đây là cái loại tử lượng gì thế? Về sau đừng mơ được dính vào một giọt rượu! Nếu không các vị đồng chí trên Thiên Đình đều không có chim nhỏ!

Tàn Thọ thề thốt, chửi má nó, vô cùng khó chịu quay về Nguyệt Cung.

Về đến Nguyệt Cung, Tàn Thọ lại rầu rĩ, nhìn thấy Nguyệt Cung khô cằn, trụi lủi, lảm bảm:

-Vẫn không được, mặc dù có rau củ, cũng có thể kiếm ra hạt giống, nhưng mà... không có nước! Đất ở đây thật ra rất giàu dinh dưỡng...

Tàn Thọ đá đá trên mặt đất, đất này không biết có thể trồng được bao nhiêu là hoa quả, vô cùng phì nhiêu, nhưng không có nước, tất cả đều vô dụng. Chỉ dựa vào mấy trận mưa không có quy tắc kia, phỏng chừng đến cây xương rồng cũng bị khô chết...

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ lại càng kiên định, chờ Ngô Cương tỉnh rượu, nhất định phải bảo hắn sửa lại phép thần thông! Nếu không chuyện này chưa xong đâu!

Ngay khi Tàn Thọ đang khó chịu, phát hiện trên tảng đá trong Nguyệt Cung viết mấy chữ, hắn tiến lại gần nhìn xem.

-Ngọc Nhi, hôm nay ta có hẹn với Bách Hoa Tiên Tử tỷ tỷ, ta đi trước đây. Điểm tâm đã chuẩn bị xong cho em rồi, để bên giường em đó, nhớ ăn nhé.

Ký tên, Hằng Nga.

Sau khi Tàn Thọ xem xong, chép miệng nói thầm:

-Bị một cô em giành mất cô em... Quên đi, thả gia lòng rộng người i mập... phì phì phì... trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền mới đúng, không thêm so đo mấy thứ nhỏ nhặt với các nàng.

Lúc đang nói, Tần Thộ chạy vào phòng mình, trông thấy trên tảng đá bên giường đặt một bát gỗ, dùng một cái lá thật to đập lại, mở ra thì thấy bên trong rõ ràng là một khối thịt to, còn có mấy miếng hoa quả đã gọt vỏ, thoạt nhìn rất khéo léo.

Thế nhưng Tần Thộ mặt nhăn mày nhú, bởi vì thịt này là Tần Thộ làm bữa sáng cho Hằng Nga! Kết quả nha đầu kia lại không ăn, giữ lại cho hần hết...

Nghĩ đến Hằng Nga thường treo mấy lời này bên miệng:

-Ngọc Nhi, tuy rằng hoa quả và thịt ăn rất ngon, bắt quá mấy thứ này không dễ kiếm, ăn hết rồi sau này sẽ không có nữa. Cho nên, chúng ta không nên xa xỉ như vậy. Hoa quả ăn cũng ngon lắm...

-Ngọc Nhi, chờ sau này ta có bản lĩnh, ta sẽ đi học nấu ăn, sau đó làm mỹ thực khắp thiên hạ cho em ăn, thế nào?

-Ngọc Nhi, em nói xem, thả nướng ăn ngon không?

-... -

Tần Thộ lắc đầu, xua hết suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đi, bệt bệt miệng nói:

-Nha đầu ngốc, thả gia ta hiện tại có bản lĩnh rồi, sẽ không để nàng mỗi ngày phải ăn hoa quả đâu! Chờ ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ để nàng trải qua mỗi ngày đều hạnh phúc!

Ra khỏi phòng, ánh mắt Tần Thộ nhất thời sáng ngời, chỉ thấy trên bàn bày đặt một đồng linh tinh, thoạt nhìn khá là quen mắt, lại g

ần nhìn xem, rõ ràng là một bó tỏi to!

Tần Thọ nhất thời vui vẻ, hắn đoán, hơn phân nửa hắc là do Hằng Nga mang về, chỉ là mặc kệ ai mang về, hiện tại đã là của hắc rồi!

Chương 116: Gương mẫu quốc tế

Chương 116: Gương mẫu quốc tế

Rất nhiều người đều không quen ăn tỏi sống, nhưng ở kiếp trước Tần Thọ rất thích rất thích món này, tỏi chấm với tương, ăn bao nhiêu cũng không chán.

Hiện giờ đã có tỏi sống, còn khách sáo cái gì nữa? Một miếng thịt một miếng tỏi, ăn đến không ngừng lại được.

Ăn no uống say, Tần Thọ xoay người đến trường.

Hôm nay người đứng ở Nam Thiên Môn không phải Ma Lễ Thọ nữa, mà là một người không biết tên, cầm cây tỳ bà lớn, lúc trông thấy Tần Thọ, tròn mắt trợn sắp rớt cả ra.

Tần Thọ trông thấy thì: Người trùng ta? Ta đây cũng trùng người!

Vì thế hai người từ rất xa đã bốn mắt nhìn nhau, sau đó càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cuối cùng hai người gần như dán mặt vào nhau mới dừng lại.

Lúc này, Tàn Thọ mới nghĩ ra, kẻ cầm tỳ bà hắc là một trong bốn vị tướng của Ma gia, nhị ca của Ma Lễ Thọ, Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương - Ma Lễ Hải! Người này hơn phân nửa là vì ngu yên nhân Ma Lễ Thọ, nên mới nhìn hắc khó chịu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắc nhìn con thỏ khó chịu, chẳng lẽ con thỏ nhìn hắc thì dễ chịu sao?

Một khắc sau, mắt Tàn Thọ đã mở to, nhưng vẫn như cũ không động đậy.

Ma Lễ Hải thấy vậy cười lạnh một chút, có vài phần đắc ý, suy cho cùng, hắc đúng là không chút sức mẻ!

Trên thực tế, trước khi Ma Lễ Hải đến đây, hắc chỉ biết con thỏ này khó chơi, hơn nữa đám người chống lưng cho hắc người này so với người kia còn khủng bố hơn, ngay cả người lãnh đạo cao nhất nhà bọn họ cũng không dám trêu chọc.

Một khi đã như vậy, hắc tự nhiên cũng không muốn rước lấy phiền n tai.

Nhưng đệ đệ nhà mình bị người ta bắt nạt, lại còn bị một con thỏ bắt nạt, lòng hắc nuốt không trôi cơn tức này! Vì thế, Ma Lễ Thọ vừa mở miệng nhắc đến việc đổi ca làm việc, hắc liền chủ động đứng dậy, đổi ca cho Ma Lễ Thọ. Hắc thật muốn nhìn xem rốt cuộc con thỏ bắt nạt đệ đệ hắc trông ra làm sao! Đồng thời cũng xem thử xem có cơ hội nào không, báo thù giúp đệ đệ một chút.

Trong lòng có oán giận, ánh mắt nhìn con thỏ tự nhiên không thể nào tốt được, nhưng hắc không ngờ được con thỏ này lại dám đọ mắt với hắc, sao hắc có thể thua khí thế? Vì thế cũng trừng mắt nhìn lại, hiện tại, con thỏ làm cho rất nhiều thần tiên đau đầu này bị hắc trừng cho không dám nhìn thẳng nữa, tự nhiên có chút cảm giác thành tựu nho nhỏ.

Ngay lúc Ma Lễ Thọ đang vui vẻ, bỗng nhiên con thỏ kia nở nụ cười, sau đó chu cái miệng nhỏ, há ra thật to!

-Hà...

Con thỏ hà một hơi vào mặt Ma Lễ Thọ.

-Oe...

Ma Lễ Thọ chỉ cảm thấy một luồng hơi tởm xông vào mũi, cổ họng vị kia vô cùng dã man bá đạo, nháy mắt vọt vào trong khoang mũi hần, đi vào trong phủ tạng, sau đó hần bắt đầu không cảm được nôn ọe một trận. Trong lòng Ma Lễ Thọ mắng to: "Con thỏ chết bầm, ngươi ăn bao nhiêu tởm vậy?"

Tần Thọ bĩu môi, vênh mặt, ngửa đầu ưỡn ngực, vô cùng đắc ý bỏ đi, vừa đi vừa lảm bầm:

-Đấu với ta? Hun chết ngươi!

Qua Nam Thiên Môn, cách thật xa, Tần Thọ trông thấy một cột đá ắt dựng đứng ở bên ngoài vườn mãnh thú! Một Thổ Địa nho nhỏ ngồi bên trên một cây quả trượng, cặp mắt sáng như đèn pha, như hỗ rình mò đang nhìn chăm chăm khắp bốn phía.

-Thổ Địa công công, ngươi đây đang làm gì đấy? Tần Thọ tò mò hỏi.

Thổ Địa lăm bầm một tiếng nói:

-Trông chó! Ta không tin là ta nhìn chăm chăm như vậy, còn có chó dám ở dưới mí mắt ta vào trộm dã thú nhà ta!

Sau đó Tần Thọ liền nhìn đến một con gà Tây nhỏ lén lút từ trong rừng cây nhỏ phía sau Thổ Địa đi ra... hiển nhiên là nhóc con này

lại đi phá phách động vật nhỏ!

Tần Thọ nhìn Thổ Địa trước mắt, lại nhìn gà Tây nhỏ đằng kia, yên lặng mặc niệm cho Thổ Địa này mất mùa ba giây đồng hồ.

Vì thế Tần Thọ phát tay với Thái Thái Nhạc đang lăm la lăm lét muốn trốn đằng xa kêu lên:

-Rau Hẹ, chào buổi sáng!

Thái Thái Nhạc vừa nghe, lông tơ trên người dựng đứng hết lên.

Gần như là cùng lúc, Thổ Địa xoay người nhìn lại đây, nhướn mày hỏi:

-Tiểu Phượng Hoàng, sao ngươi vẫn còn ở đây thế?

Thái Thái Nhạc còn chưa kịp nói gì, Tần Thọ đã chạy đến, thân thiet ôm vai Thái Thái Nhạc, nói nhỏ:

-Ngươi tự mình lo liệu đi.

-Ta... nhiều nhất là phân cho ngươi một nửa, đừng nghĩ thêm một phân nào!

Trong lòng Thái Thái Nhạc ghen khuất, vì sao mỗi ngày đều đụng phải con thỏ chết dẫm này? Vì sao mỗi lần đều bị con thỏ chết dẫm này bắt tại trận? Rốt cuộc kiếp trước nàng đã làm gì con thỏ này? Sao đời này con thỏ lại gây họa cho nàng như vậy?

Tần Thọ nghe thế, vừa lòng nở nụ cười:

-Một lời đã định.

Nói xong, Tần Thọ kêu lên:

-Thỏ Địa công công, Rau Hẹ và ta có hẹn ở đây, đang đứng chờ ta đó mà!

Thỏ Địa dường như vẫn rất tín nhiệm Tần Thộ, gật gật đầu, sau đó dùng loại ánh mắt như thấy lũ ngốc nhìn hai người nói:

-Làm khó các người rồi, chờ tới tận bây giờ.

-Có ý gì vậy?

Thái Thái Nhạc và Tần Thộ khó hiểu hỏi.

Thỏ Địa nói:

-Chẳng lẽ các người không biết là hiện tại đã qua giờ mao rồi sao? Các người muộn học rồi!

-Cái gì?!

Rau Hẹ vừa nghe thì nhất thời nóng nảy, nhanh chân chạy đi!

Tần Thộ tóm lấy cánh tay của nàng, kéo nàng trở về:

-Gấp cái gì?

-Đã muộn rồi!

Thái Thái Nhạc kích động kêu lên.

Tần Thộ nói:

-Đúng vậy, muộn thì cũng đã muộn rồi, người chạy nhanh hơn nữ a thì có thể chạy thành không muộn sao? Nếu đã đến muộn, vậy thì hoãn mái chút, đi chậm thôi.

-Quý mới tin người!

Nói xong Thái Thái Nhạc bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu lên:

-Con thỏ, ngươi nghĩ như vậy là không tôn trọng quy củ, ta sẽ nói với tiên sinh, chắc chắn tiên sinh sẽ xử phạt ngươi thật nặng, ngươi chờ xem!

Tần Thọ không cho là đúng lúc đầu, thầm nói:

-Đứa trẻ đáng yêu, khờ dại như vậy, nhất định phải là một nam hài... đáng tiếc chính là có chút nữ tính.

Phù phù!

Thái Thái Nhạc chạy đến nỗi nhũn hết cả chân, trực tiếp trở mình ngã xuống đất, sau đó quay đầu lại giờ nắm tay, kêu lên:

-Con thỏ chết dẫm, ngươi chết chắc rồi! Ta phải đi trước bồi nhọ ngươi, để ngươi chịu tiếng xấu thay cho người khác!

Sau đó Thái Thái Nhạc nhanh như chớp chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tần Thọ bĩu môi, chịu tiếng xấu thay cho người khác? Hấn sợ sao? Không phải chỉ là ăn gậy thôi sao? Càng nhiều càng tốt!

Lúc này Thổ Địa chậm rãi mở miệng :

-Thỏ con, đừng sợ, thái độ làm người của ngươi ta rất tin tưởng, đưa lá thư xin nghỉ của ta cho Văn Khúc tinh quân, giúp ngươi làm chứng. Nhân phẩm của ngươi cùng rèn luyện hàng ngày đều không tồi, Tiểu Phượng Hoàng kia lại không được. Hơn nữa, hành vi gài bẫy bạn cùng trường của nàng, ta cũng không nhìn được, ta giúp ngươi làm chứng, nàng là cố ý bồi nhọ ngươi!

Tần Thọ sững sốt, còn có loại chuyện tốt thế này? Quả nhiên, làm

người tốt, không đúng, làm con thỏ tốt, gương mẫu quốc tế, thời buổi này gương mẫu mới là có lợi sao!

Vì thế, Tàn Thọ mỹ mãn cầm lá thư do Thổ Địa đưa, cười ha ha đi về lớp.

Đồng thời cân nhắc, về sau có phải nên ít hạ độ thủ chút...

Mà Thổ Địa đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm bốn phía có chó xuất hiện không cũng không biết suy nghĩ của Tàn Thọ, nếu biết, phỏng chừng có cả ý định muốn lập tức cắn chết hắn.

Tàn Thọ tới Văn Uyển, bên ngoài Văn Khúc Cung, chỉ thấy Văn Khúc Tinh về mặt tái nhợt không đứng được thẳng tắp ở kia, mà là về mặt âm trầm ngồi trên ghế trên nhìn hắn, ở phía trước còn có Thái Thái Nhạc đến muộn.

-Hai người các người hôm nay đến muộn, cho ta một cái lý do! - Văn Khúc Tinh hỏi.

Thái Thái Nhạc hơi sợ hãi, nói:

-Ngủ, ngủ quên...

-Ngủ quên? Thật sự coi quy củ của Văn Uyển chỉ là tờ giấy sao? Long Hòe, phạt Thái Thái Nhạc ba mươi gậy! Bây giờ Văn Khúc Tinh khôn ra rồi, không cho ăn nữa, trực tiếp đánh luôn!

Chương 117: Tăng bốc...

Chương 117: Tăng bốc...

Long Hòe nhận mệnh, Thái Thái Nhạc khắp mặt kinh sợ.

Vào lúc này, Văn Khúc Tinh hỏi:

-Tần Thọ, còn người?

Thái Thái Nhạc lập tức lên tiếng:

-Ta biết, hắn biết bị đến muộn, còn cố ý như không xảy ra chuyện gì, chậm chậm đi bộ đến!

Lông mày Văn Khúc Tinh nhíu lại, hỏi:

-Ngọc Nhi, chuyện thực sự là như vậy?

Tần Thọ thở dài nói:

-Tiên sinh, chuyện này sao có thể chứ?

-Ta một hơi chạy đến đây, dùng hết sức mọn mà chạy đến.

-Tin được người sao? - Văn Khúc Tinh hỏi.

Tần Thọ lập tức rút tờ giấy xác nhận Thổ Địa đưa cho hắn trong Mãnh Thú Viên giao cho Văn Khúc Tinh, Văn Khúc Tinh xem xong, lông mày nhíu lại, không ngờ lại có người nói giúp Ngọc Nhi! Còn mẹ nó phóng đại nhân phẩm con thỏ này tốt, không trộm linh tinh... Trong lòng Văn Khúc Tinh hoài nghi: "Thổ Địa của Mãnh Thú Viên này đui chột từ khi nào vậy?"

Nhưng mà, không cần biết nói như nào, trong thư có nói việc Thái Thái Nhạc muốn bơi nhờ Tần Thọ, nhìn Thái Thái Nhạc rồi lại nhìn Tần Thọ. Văn Khúc Tinh đã có tính toán.

Thái Thái Nhạc không biết cái Tàn Thọ cầm là gì, vẫn ở đó nói:

-Tiên sinh, những lời con nói là sự thật! Trên đường con gặp hắc hắc chạy đến, nhưng đi rất chậm, căn bản không có gì là gấp gáp, còn muốn con đi chậm cùng hắc hắc.

Kết quả, Văn Khúc Tinh bình tĩnh nói:

-Long Hòe, đánh Thái Thái Nhạc sáu mươi gậy! Bêu xấu đồng môn, tội nặng gấp đôi!

Thái Thái Nhạc điếng người, chuyện gì xảy ra vậy?

Long Hòe vỗ về Thái Thái Nhạc, đáp:

-Đi thôi.

Thái Thái Nhạc kêu lên:

-Ta không phục!

Tiếc là không ai quan tâm, Văn Khúc Tinh tiếp tục hỏi Tàn Thọ:

-Tại vì sao ngươi tới muộn?

Vốn dĩ Tàn Thọ tính nói là ngủ quên, nhưng Thái Thái Nhạc đều bị kéo đi đánh rồi, hắc hắc phải tìm lý do khác mới được, sau đó hắc hắc nói:

-Tối hôm qua ta ngủ ngon quá, mơ một giấc mơ, mơ thấy tiên sinh giảng bài, giảng rất hay. Ta không đành lòng bỏ lại nghe một lúc, kết quả là đến muộn.

Nghe xong, tất cả mọi người đều sửng sốt, theo câu chuyện của con thỏ thối này, chẳng ai thêm tin.

Nhưng mọi người phải thừa nhận rằng, tăng bốc hơi quá rồi.

Quả nhiên, trên mặt Văn Khúc Tinh toàn là ý cười.

Thái Thái Nhạc tức giận nhìn Tàn Thọ, giống như nói: “Sao người lại có thể không có sĩ diện như vậy? Tiên sinh sẽ không bao giờ bị người lừa bịp đâu! Tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

Kết quả lại nghe thấy tiếng hừ mũi của Văn Khúc Tinh:

-Long Hòe, còn nhìn cái gì nữa? Lôi Thái Thái Nhạc đi đánh!

Long Hòe lập tức vâng lệnh, dẫn đi liền nghe thấy Văn Khúc Tinh đối với Thái Thái Nhạc rất nghiêm khắc:

-Sau này, phải noi gương theo Ngọc Nhi, phải siêng năng chăm cỉ, không được ngủ gật!

Thái Thái Nhạc nghe vậy, mắt như muốn rơi ra, hét lên:

-Vậy mà cũng được sao? Tiên sinh! Ngài đừng để Ngọc Nhi lừa!! Thật ra, ta trong mơ cũng nghe thấy tiếng giảng bài truyền đến!

-Bịa đặt nói dối, lừa dối sư môn, đánh thêm ba mươi gậy nữa! - Văn Khúc Tinh nói.

Long Hòe nhận mệnh, Thái Thái Nhạc khắp mặt là uất ức, sao lại thế này? Sao lại thế này? Không công bằng!

Nhưng mà vẫn bị Long Hòe đưa đi.

Văn Khúc Tinh liếc nhìn Tàn Thọ nói:

-Ngọc Nhi, không mau vào lớp chuẩn bị vào học?

-Vâng! Tiên sinh!

Tần Thọ lập tức đáp lại, sau đó còn không quên quay ra nhìn Thái Thái Nhạc bằng ánh mắt vui vẻ, làm Thái Thái Nhạc hận đến muốn thiêu chết Tần Thọ.

Bỗng một tràng tiếng hét truyền đến, Tần Thọ thảm đếm số tiếng gậy và tiếng ‘a a’, sau chín mươi tiếng roi, Thái Thái Nhạc ôm lấy hông mình, không cam tâm trở lại, lúc sau đứng trước mặt Tần Thọ, như một tiểu thư khuê các bên lề đang tức giận.

Tần Thọ nhếch miệng cười:

-Rau Hẹ à, đừng nhìn ta như vậy, mau ngồi đi.

Nghe thấy chữ ngồi, Thái Thái Nhạc nghiêng răng, ngồi ư? Bị người khác cho ăn chín mươi gậy, thử ngồi như thế nào?

Cuối cùng, Thái Thái Nhạc cũng không ngồi, chỉ đứng ở đó nghe giảng.

Hôm nay, có vẻ như Văn Khúc Tinh đã quên mất chuyện ngày hôm qua, hoặc là đang tính toán chuyện khác, dù sao thì cũng giống như người không có chuyện gì, tiếp tục giảng bài.

Văn Khúc Tinh không tiếp tục giảng về hành trình đi về phía Đông của Không Tử nữa, mà nghĩ một lúc, nói:

-Hôm nay ta sẽ giảng cho các ngươi nguyên lý của đất trời.

Tần Thọ nghe thấy, tai hắn dựng lên, hắn không thích nghe chuyện mấy hoa hòe này, nhưng đối với thế giới này, hắn còn rất tò mò.

Văn Khúc Tinh nói:

-Tu hành là gì?

Ngưu Đại Lực đáp:

-Bẩm tiên sinh, ta nghĩ tu hành là nghịch thiên, thoát khỏi xiềng xích của thế gian, trở thành thần thánh bất tử, ung dung tự tại.

Ngọc Nhi nghe đến đây, gật gù tán thành, kiếp trước hẳn đọc không ít tiểu thuyết, những người có vẻ lí luận đều như thế này, hẳn cũng âm thầm tán thành.

Kết quả Văn Khúc Tinh chỉ mỉm cười:

-Đại Lực, người nói đây đều là những lời bàn luận của người thường. Trong mắt các người, tu hành đích xác là phải nghịch thiên mới là tu hành. Nhưng mà ta muốn nói cho các người, như vậy là sai lầm, lệch lạc.

Ngưu Đại Lực không hiểu.

Văn Khúc Tinh tiếp tục nói:

-Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu, nghĩa là thiên địa công bằng cho muôn loài, dù là thần tiên hay phàm nhân đều xem như là cộng rơm.

Vì vậy thành tiên cũng tốt, phàm nhân cũng chẳng sao, trong mắt ông trời, đều giống nhau cả. Như vậy, dù người thành tiên hay không thành tiên, trong mắt ông trời, có khác nhau gì sao? Tại sao lại ngăn cản người? Không ngăn cản người, người sao có thể nghịch thiên?

Thánh nhân đã nói qua, lão thiên vô ý, vô tình, vô cảm, dù là bậc thánh nhân nào đi chăng nữa, đều không cao hơn cộng rơm, cái cỏ. Vì vậy, dưới thiên đạo là tự do thiên đạo, làm sao có thể quản thúc hạn của tu hành là gì? Vì vậy, cái mà người ta gọi là chống lại trời đất chỉ là mơ tưởng.

Tần Thọ nghe đến đoạn bàn luận này, sững sờ ngay tại chỗ, nhưng khi nghĩ kỹ lại, có vẻ là đúng như vậy. Lão thiên cũng không làm cái gì người tu đạo, không quan tâm người, không hỏi người, mỗi ngày họ chỉ duy trì trật tự vốn dĩ của chính mình. Có lẽ, chẳng qua, còn có một đám ngốc nữa, ngày nào cũng nghịch thiên, muốn phá thiên, muốn chống đối ông trời. Chống mẹ người đó! Có một xu quan hệ nào với trời nhà người ta chắc? Trời làm người uất ức chắc!

Ngưu Đại Lực cũng chịu tiếp thu lời giảng của Văn Khúc Tinh.

Văn Khúc Tinh nói:

-Vậy nên, tu hành, không phải là nghịch thiên, mà ngược lại, nó là nhận ra chính mình, thừa nhận đất trời, đồng thời nó là quá trình thăng hoa, phát triển của chính bản thân. Chúng ta nhận năng lượng từ trời và đất, lĩnh hội nguyên lý của trời và đất, và sử dụng các quy tắc của nguyên lý để phát huy sức mạnh đạt được mục tiêu của mình. Đây là tu hành. Ai không hiểu, có thể hỏi lại.

Vừa nói xong, đám đông ai cũng giơ tay.

Văn Khúc Tinh đối với bài giảng ngày hôm nay cảm thấy rất thành tựu. Cuối cùng đám đồ chơi này cũng có chút giống đồ chơi rồi...

Nhưng mà lúc Văn Khúc Tinh đang đưa mắt nhìn xuống, thấy ai cũng giơ tay, riêng chỉ mình con thỏ thối kia không có chút động tĩnh nào? Cái mà hắn giảng, nó không làm cho tên này thấy hứng thú chút nào sao?

Cuối cùng Văn Khúc Tinh nói:

-Tần Thọ, người muốn hỏi gì không?

Tần Thọ ngậy ra, trong lòng nghĩ: Tiên sinh, có phải ngài bị ngốc hay không?

Hắn cũng không gio tay, có nghĩa là không có gì thắc mắc rồi!

Thật ra, Tần Thọ có rất nhiều thắc mắc, nhưng mà những vấn đề này, hắn cơ bản quá kém, nên không biết phải hỏi gì. Giống như là, người muốn tạo ra xe tăng, nhưng ngay cả chữ người cũng không biết, chuyên gia yêu cầu người nhận xét, người nhận xét nổi sao? Hoàn toàn không có một chút manh mối nào!

Chương 118: Mạch não của con thỏ

Chương 118: Mạch não của con thỏ

Chỉ là Văn Khúc Tinh đã hỏi, cũng không thể không trả lời được, vì vậy sau khi Tần Thọ vô cùng nghiêm túc suy nghĩ một chút, hỏi hắn vấn đề hắn quan tâm nhất:

-Tiên sinh, ta muốn hỏi một chút, nếu mọi người đều dựa vào việc lĩnh ngộ thiên địa để tiến bộ, vậy thì mấy tên hái hoa tặc kia, ngày ngày dựa vào việc song tu, thái âm bổ dương để tiến bộ, thế thì gọi là cái gì?

Vừa nói ra lời này, Thái Thái Nhạc trực tiếp cho Tần Thọ một cái liếc mắt, mắng:

-Cầm thú!

Tần Thọ cực kỳ tự giác đáp lại một câu:

-Hả...

Thái Thái Nhạc:

-...

Giờ phút này, cuối cùng Thái Thái Nhạc cũng biết được chỗ lợi hại của cái tên Tần Thọ này rồi, rất giỏi tránh đạn vào những lúc quan trọng!

Những người khác đều có vẻ mặt rất là kỳ lạ, Lý Trinh Anh lại càng thêm thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu, sắp nhét cả cái đầu xuống dưới bàn rồi.

Chỉ có Ngưu Đại Lực, Trùng Bát, tên nhóc đầu gỗ vẫn còn mang vẻ mặt tò mò.

Về phần ba chàng ngốc...

Khôi Nhị hỏi:

-Đại ca, con thỏ kia nói gì vậy?

Khôi Tam hỏi:

-Đại ca, hần nói song tu là cái gì vậy?

Khôi Nhất:

-Câm miệng! Bớt nói lại, cho dù có nghe hiểu hay không, cứ giả vờ như là rất hiểu đi, để cho bọn họ bớt coi chúng ta là kẻ ngốc, nghe hiểu không?

-Đại ca anh minh!

Hai mắt của mọi người khẽ đảo, ba người các người nói ngốc, còn cần phải giả bộ sao? Đã viết cả lên sau gáy rồi!

Vẻ mặt của Văn Khúc Tinh cũng đen sì, đã nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên có người hỏi vấn đề này, nhưng mà cuối cùng thì đây cũng là một vấn đề, hơn nữa còn cần phải có một câu trả lời. Vì vậy Văn Khúc Tinh vẫn kiên nhẫn giải thích:

-Cách song tu âm dương là một trong muôn vàn cách hiểu giữa trời đất này, cũng có người lĩnh ngộ theo cách này. Nhưng mà đây là một con đường bất chính, chắc chắn là không thể đi được lâu dài, sau này các người hãy nhớ lấy, đừng vì ham muốn hưởng thụ mà đi sai đường.

Mọi người rồi rít gật đầu.

Lúc này, con thỏ trở nên tích cực, giờ móng vuốt của mình lên nó:

-Tiên sinh, ta vẫn chưa có hiểu lắm, vì sao nói là giống nhau, nhưng vẫn phải chia ra nhiều loại khác nhau như vậy?

Văn Khúc Tinh nói:

-Mọi người tu hành, là hấp thụ năng lượng của trời đất, biến nó thành năng lượng của bản thân. Mà loại chuyện song tu âm dương này, nhiều lúc, lại chính là thái âm bổ dương, hấp thụ năng lượng của người khác để cho mình dùng, có thể nói đây là chuyện hại người lợi mình. Loại chuyện như vậy, ngày ngày tích tụ thương tổn, tự nhiên là không được khuyến khích! Bây giờ đã hiểu tại sao chưa?

Mọi người nghe nói như thế, rất là đồng ý gật đầu, Tàn Thọ cũng là như thế, nói thêm nói:

-Vốn đã không có nhiều muội tử, lại bị mấy kẻ không ra gì làm hạ i, đúng thật là tội ác tày trời mà!

Văn Khúc Tinh nghe nói như thế, hai mắt vừa đảo, quả nhiên, mạch não của con thỏ này không có giống với người bình thường...

Nhưng mà Văn Khúc Tinh vẫn hỏi một câu:

-Tần Thọ, người nghe có hiểu không?

Tần Thọ nói:

-Đã hiểu, mấy tên dân tộc kia là khách làng chơi, thái âm bổ dương, ngày ngày tích lũy thương tổn, tội đáng chết trăm ngàn lần! Nhưng mà chúng ta không giống như vậy, chúng ta là lấy trời đất để bổ mình.

Văn Khúc Tinh vuốt vuốt chòm râu nói:

-Chính là ý này... vừa nói chuyện, vừa nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cảm khái trong lòng: “Giờ học hôm nay cũng không tệ lắm, rất thuận lợi.”

Vừa mới dứt lời lại nghe thấy con thỏ nhỏ kia nói:

-Thì ra là như vậy, mấy kẻ khốn nạn kia là đi chơi gái, năng lực thưởng thức quá thấp. Mà chúng ta lại là chơi thiên địa, trực tiếp chơi hàng ngày, cho nên chúng ta càng trâu bò hơn!

Phụt!

Văn Khúc Tinh vừa nhấp được một ngụm trà đã phun hết ra xa, đồng thời cầm một cây gậy lên, hét lớn một tiếng:

-Con thỏ chết tiệt kia, ta phải đánh chết ngươi!

Con thỏ nhanh chân bỏ chạy, mở ra bản lĩnh cao cường chạy thật nhanh!

Văn Khúc Tinh cảm thước đuổi theo sau lưng, vẻ mặt tức giận nó i:

-Con thỏ chết tiệt kia, ngươi đứng lại đó cho ta!

Tần Thọ vừa chạy vừa cười, chạy được một lúc thì bắt đầu hát:

-Ha ha ha ha... ngươi không thể đuổi kịp ta đúng không? Ta chính là mạnh mẽ như vậy! Ha ha ha... ngươi không đánh lại ta đúng không, mau gọi ta là ba ba!

Văn Khúc Tinh tức giận tới mức vẻ mặt cũng đổi thành màu xanh đen.

Lúc này Long Hòe không nhìn nổi nữa, kêu lên:

-Tiên sinh, dùng phép đi!

Lúc này Văn Khúc Tinh với nhớ ra, mình có phép mà! Hắn đúng là bị con thỏ này làm tức giận tới mức hồ đồ rồi!

Vì vậy Văn Khúc Tinh nắm lấy năm ngón tay của mình lại trong không khí, nói:

-Hóa Khí Vi Lung!

Có một đám mây rơi xuống từ trên bầu trời, biến thành một cái lồng sắt loảng xoảng một tiếng giam Tần Thọ lại.

Tần Thọ đâm vào lồng sắt một cái rồi bị bắn trở lại, lăn vài vòng giống như một quả bóng thịt vậy.

-Thằng nhóc con kia, ngươi chạy tiếp đi? - Văn Khúc Tinh thở ph

ì phò chạy tới, khiển trách.

Tần Thọ buông lỏng tay ra nói:

-Nghỉ ngơi một chút đã... tiên sinh, tại sao ngươi lại muốn đuổi theo ta? Chẳng lẽ ta có nói gì sai sao?

Văn Khúc Tinh nghe nói như vậy, vẻ mặt trở nên đen sì, nói gì sai sao? Hình như cũng không có nói sai. Nhưng mà những lời này có thể nói như vậy sao? Chơi thiên địa? Sao ngươi không lên trời mà chơi đi?

Văn Khúc Tinh nói:

-Ngươi ở lại đây tự kiểm điểm lại bản thân thật tốt cho ta! Không có tự kiểm điểm hăn hoi, hôm nay không cho phép ăn cơm! Buổi tối cũng không cho phép về nhà!

Nói xong, Văn Khúc Tinh thở hồng hộc rời đi.

Long Hòe thấy vậy, bắt đắ dĩ lắc đầu một cái, rồi rời đi theo.

Tần Thọ ngồi ở bên trong không nhúc nhích, lúc mọi người đi hết rồi, mới ngẩng đầu lên, giống như kẻ trộm mà nhìn chung quanh một chút, sờ sờ lồng giam bằng mây trước mắt, nhếch mép há miệng, để lộ ra hàm răng trắng nõn, miệng mở lớn, rắc rắc...

-Dùng thứ đồ chơi này để giam ông đây ta? Tâm tư ghê gớm thật... Tần Thọ gật gù đắc ý đi ra khỏi lồng sắt, cũng không có về Văn Khúc Cung, mà lại xoay người chạy ra bên ngoài.

Tần Thọ nhớ, lúc trước khi đang bay ở trên Thụ Sơn, có một nơi có nhân khí rất mạnh, người đến người đi rất là náo nhiệt. Hôm nay đã có thời gian, cũng không có ai quản hăn, tự nhiên là phải đi dạo rồi.

Con người lượn qua lượn lại nửa canh giờ, Tần Thộ rẽ vào một cái hẻm nhỏ, chỉ thấy một con đường sầm uất, trên đường người đến người đi, có không ít người ngồi chồm hổm trên mặt đất bán đủ các loại sách khác nhau, còn có người đang bán một vài thứ đồ chơi cổ quái hiếm lạ.

Nhưng mà nhìn cách ăn mặc của những người này, thì chủ yếu đều là người đọc sách, chẳng qua là Tần Thộ không nghĩ ra, tại sao những người này lại không có đi đến thư viện học? Mọi người đều chạy ra đây dựng sạp bán hàng rồi đi dạo lung tung khắp nơi, sẽ không sợ bị tiên sinh bắt về hành hung một trận sao?

Tần Thộ cũng không hiểu rõ lắm, Thư Sơn thuộc trách nhiệm của ngoại viện, trừ Văn Khúc Cung ra, còn lại bên ngoài Văn Xương Cung đều là ngoại viện, ngoại viện có thầy giáo của mình, cũng có một số lượng lớn học sinh. Những học sinh này đều đến từ những gia đình tiên nhân ở tầng dưới cùng của Thiên Đình, những gia đình như vậy đều là nền móng của Thiên Đình.

Người đi học ở chỗ này, thời gian được tiên sinh dạy rất ít, đại đa số đều dựa vào việc tự học. Thư Sơn không thiếu nhất chính là đủ loại sách, nhưng mà cũng cần một chút yêu cầu mới có thể mượn xem, cho nên mới có cái chợ nhỏ làm thị trường giao dịch sách này, về sau lại dần dần phát triển, cũng bắt đầu có bán cả những thứ đồ khác.

Mà bên trong Văn Khúc Cung và Văn Xương, lại là do hai vị tinh quân Văn Khúc Tinh và Văn Xương Tinh tự mình dạy học, nói thẳng ra chính là chọn mấy đứa bé, có hứng thú dẫn theo để chơi đùa, coi như ứng phó cho xong việc mà thôi. Đồng thời, mấy đứa bé này, phần lớn là đều có lai lịch không tầm thường. Đương nhiên, con thỏ này là ngoại lệ...

Mỗi ngày Tần Thộ đều đi loạn ở trên đỉnh núi, tự nhiên là không biết được phong cảnh ở dưới chân núi.

Hôm nay thấy nhiều người như vậy, cho nên Tần Thộ không khỏi có chút kích động.

Chương 119: Lão lừa đảo VS tiểu lừa đảo

Chương 119: Lão lừa đảo VS tiểu lừa đảo

Dọc đường đi, Tần Thộ thấy giá cả của mấy thứ bày bán ở trên con đường này đều không thấp, nhất là sách vở, tùy tùy tiền tiền cả một quyển sách lên cũng đều có giá thấp nhất là mười linh tinh! Lại nhìn các loại thức ăn ngon, cái gì mà vịt om sấu, móng chim sơn ca xào chua ngọt các loại đều có giá không rẻ, nhìn một ít thức ăn kia, nước miếng của Tần Thộ cũng sắp chảy ra rồi.

Không có cách nào, mặc dù gần đây thức ăn đã có chút cải thiện, nhưng cũng chỉ có thịt, không hề có cho thêm các gia vị như dầu muối tương dấm khác, hơn nữa chỉ có duy nhất một cách chế biến, mục đích là để cho con thỏ này càng ăn càng tham. Là một tên ăn hàng tiêu chuẩn đến từ Trái Đất mà nói, ăn, ăn ngon, đó tuyệt đối là một chấp niệm! Là một người Trung Quốc, ăn không ngon? Vậy đúng thật là ý trời cũng khó có thể tha thứ!

Mặc dù linh tinh là đơn vị tiền tệ cơ bản nhất, nhưng đối với người nghèo như Tần Thộ mà nói, mười viên linh tinh, cũng là một con số thiên văn.

-Tiền ơi... tiền ơi...

Tần Thộ vượt cằm, trong lòng suy nghĩ xem làm như thế nào để k

iếm tiền, đang đi bộ, Tần Thộ nhìn thấy sâu bên trong một con hẻm nhỏ ở ven đường, có một ông già đang ngồi, trên người ông ta mặc áo đạo sĩ, nhìn qua dáng vẻ rất có cốt cách tiên nhân, trước mặt đặt một cái bàn, trên bàn trải một tấm vải màu vàng, trên đó viết:

Xem trời, xem đất, xem sống chết! Xem không chính xác bồi thường gấp mười lần!

Tần Thộ tò mò, trên Tiên Giới này cũng có thầy bói? Nếu mà ở đây đều là thần tiên, ai sẽ đi bấm tay xem bói chứ? Huống chi, con hàng này còn không có bày hàng trên đường chính, hết lần này tới lần khác lại chạy vào trong ngõ hẻm, lén lút mở sạp hàng, đây là chê kiếm được nhiều tiền, hay là không sợ chết đói đây? Mở sạp ven đường ở đây, không phải là có tấm lòng to lớn, thì chính là kẻ ngốc, hoặc là người này thật sự có bản lĩnh, trong lúc nhất thời, Tần Thộ có chút ngạc nhiên.

Lúc này, một tên thư sinh lén lút đi tới, nhìn chung quanh, xác định là không có ai đi theo hắn, trực tiếp đi thẳng vào trong ngõ hẻm, sau đó trên mặt hắn nở nụ cười chạy tới, ngồi ở trước bàn, hì hì nói:

-Thượng tiên, xem giúp ta một quẻ đi.

Vị thượng tiên kia lại không nhúc nhích, giống như là đi vào cõi thinh, hẳn tiên nào đó chứ không có ở đây.

Thư sinh vội vàng lấy ra một cái túi từ trong ngực đặt ở trên bàn.

Vốn là thượng tiên có cốt cách tiên nhân lại ngay lập tức mở mắt ra, nhanh chóng ôm túi tiền qua, sau đó tên trộm cười khà khà nói:

-Ai da, đây không phải là Văn đại tài tử sao? Hôm nay muốn xem cái gì đây?

Tần Thộ vừa nhìn, lập tức hết chỗ nói luôn, quả nhiên là có tiền là có thể sai bảo ma quỷ mà... thần tiên cũng không có gì hơn cái này.

-Thượng tiên, lần trước ngài tính đề cho ta thật sự trúng luôn, ta có trở về chuẩn bị, khi làm bài thi được điểm rất cao, được tiên sinh khen ngợi ở trước mặt mọi người. Có khi còn có thể có cơ hội đến Văn Xương Cung để học tập... nhưng mà trước mắt, bài thi sắp tới, ngài xem... - Văn đại tài tử cười hì hì nói.

Tần Thộ nghe vậy lập tức hiểu ra, người này chạy tới đây là để xem đoán đề thi! Trong lúc nhất thời, Tần Thộ cũng có chút hâm mộ người của thế giới này, nếu như ở trái đất cũng có đại sư như vậy, không chừng hẳn còn có thể vào Thanh Hoa Bắc Đại học.

Tần Thộ đang suy nghĩ miên man, chỉ thấy vị thượng tiên kia cười i ha ha một tiếng, lấy ra một tờ giấy từ dưới bàn đưa cho Văn đại tài tử nói:

-Lão phu tính được ra là người sẽ đến đây hỏi vấn đề này, nên đã sớm chuẩn bị xong, cầm lấy đi.

Văn đại tài tử vừa nhìn, lập tức mừng như điên, liên tục cảm ơn:

-Cảm ơn thượng tiên! Cảm ơn thượng tiên!

-Đi đi đi đi. Gã thầy bói phát tay một cái, Văn đại tài tử nhanh chóng rời đi.

Chờ người vừa đi, thầy bói kia không còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt như vừa nãy nữa, mà lấy túi tiền ra đổ lên trên bàn, trong lúc nháy mắt, trên bàn phủ kín linh tinh màu đỏ!

Tần Thộ tính toán sơ qua một chút, trên bàn có khoảng ba mươi viên! Đưa một tờ giấy đổi được ba mươi viên, quả thật là kiếm bộ

n!

Thầy bói không nhịn được cười ha ha nói:

-Ha ha... phát tài! Tiền này thật dễ kiếm mà... đáng tiếc, lại phải đi chỗ khác. Lần trước may mắn đoán trúng đề, nhưng mà lần này thì không biết được. Nhanh chóng rời khỏi đây thôi...

Trong lúc đang nói, thầy bói đã bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tần Thọ nghe vậy, cau chặt mày lại, vốn tưởng rằng hắn là một vị đại sư tài giỏi, hóa ra lại là một tên lừa đảo! Lá gan của tên lừa đảo này cũng quá lớn rồi, cho nên mới dám chạy đến chân Thục Sơn để lừa người, đúng là không biết sợ chết mà!

Cái tai lớn của Tần Thọ vung lên một cái, ngáng đầu uốn ngược chạy vọt vào, hô to một tiếng:

-Thầy bói!

Thầy bói sửng sốt, nghiêng đầu nhìn sang, vẻ mặt mỉm cười, giống như là mới vừa rồi đều chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, cười nói:

-Con thỏ kia, người mà cũng muốn xem bói? Giá cả xem bói ở chỗ ta không phải là thấp đâu, giá thấp nhất là một trăm viên linh tinh, một viên cũng không thể thiếu.

Tần Thọ sửng sốt, vốn tưởng rằng tên thầy bói này sẽ hoảng hốt một chút, kết quả từ đầu tới cuối người này đều tỏ ra bình tĩnh, quả thật là giống như người không có chuyện gì vậy. Tần Thọ biết, lần này gặp phải một tên có da mặt dày rồi, nhưng mà nơi này là Thục Sơn, có mình hắn đi gieo họa là được, nhiều hơn nữa, vậy đây coi như là tranh giành chuyện buôn bán rồi!

Trong nháy mắt, Tần Thọ chỉ cảm thấy một luồng khí chính nghĩa

dâng lên trong vở kịch này, trực tiếp biến bầu không khí trở nên t hật khó chịu!

Người còn muốn chơi? Vậy để ông đây chơi cùng!

Tần Thọ nhếch mép, nhướn mày một cái, dáng vẻ kiêu ngạo hơn người, dùng hai tay ôm ngực, ngẩng đầu, chậm rãi bước về phía l ão đầu ở đối diện, vẻ mặt khinh thường, như là dáng vẻ của kẻ bề trên nhìn đám người phía dưới, thản nhiên nói:

-Một lần xem bói chỉ có một trăm linh tinh, người còn không biết xấu hổ mà cố ý mở miệng nói giá không thấp? Một bữa cơm của t hủ gia ta đây cũng phải hơn số này!

Nghe nói như vậy, thầy bói rõ ràng sửng sốt, vốn tưởng rằng là gặ p phải một con sùng vật, không muốn lãng phí thời gian, mở miệng g ra giá cao hù dọa đối phương rồi đi là được. Lại ngàn lần không ngờ tới, hình như con thỏ mập này không phải là một con thỏ bìn h thường, mà là một con thỏ có tiền! Con người đảo một vòng, th ảm nhủ trong lòng:

Kiểm một khoản cuối cùng, làm một vỏ lớn rồi nhanh chóng rời đ i là được.

Vì vậy thầy bói ngồi vững người lại, thản nhiên nói:

-Vị đạo hữu này, một trăm linh tinh này chẳng qua chỉ là phí ra m ặt của thần tiên mà thôi, cái gọi là giá cơ sở, sẽ khác với lệ phí khi thu. Giá cả không thấp, người chắc chắn muốn xem chứ?

Tần Thọ nghe vậy, con người cũng sắp đảo bay ra ngoài rồi, lão b ất tử kia, thật đúng là con mẹ nó biết lừa gạt mà! Nếu không phải là trước đó nhìn thấy người kia đưa cho hắn mười viên linh tinh, Tần Thọ chỉ nhìn mỗi vẻ mặt và dáng vẻ thần thông của lão đầu n ày, thì có lẽ Tần Thọ cũng sẽ tin chuyện hoang đường này của hắ n!

Nhưng mà nếu đã biết lão già này chính là một tên lừa đảo, Tần T họ cũng sẽ không khách khí, không phải là lừa đảo sao? Ai sợ ai c hứ?

Vì vậy, Tần Thọ nhảy lên trên cái ghế ngồi, cũng không có ngồi x uống, mà là nhấc cái chân ngắn lên giẫm lên bàn, ra dáng một đại ca xã hội, khom lưng đến gần, nói:

-Thầy bói, ngươi cũng không hỏi thăm một chút xem thổ gia ta là ai! Trên cái Thư Sơn này, sẽ không bao giờ có thứ mà thổ gia ta k hông mua được! Nguyên tắc của thổ gia ta chính là, không cần tốt nhất, nhưng chắc chắn phải đắt tiền nhất! Nhưng mà ngươi cũng đ ừng có lừa gạt thổ gia ta, nếu không chỉ cần thổ gia ta gầm lên mộ t tiếng, ngươi chắc chắn sẽ không thể ra khỏi Thư Sơn!

Thầy bói nhìn con thổ đang khoác lác ở trước mặt, hấn cũng khôn g thể đoán ra được lai lịch của con thổ này, lập tức hỏi:

-Thỏ đạo hữu, nên xưng hô như thế nào đây?

Tần Thọ vung móng vuốt lên, kiêu ngạo nói:

-Tên của ta là thứ có thể tùy tiện nói ra sao? Huống chi, không ph ải ngươi là thầy bói hả? Thử coi xem tên của ta như thế nào, chẳn g phải là sẽ biết sao? Hơn nữa, ngươi tới Thư Sơn của chúng ta, c ùng chưa từng nghe qua nơi này là do ai trông coi sao?

Chương 120: Gừng càng già càng cay

Chương 120: Gừng càng già càng cay

Nói đến đây, Tần Thộ làm ra dáng vẻ đây chính là thiên hạ của lão tử.

Thầy bói cảm thấy thật tức cười... khụ một tiếng nói:

-Tại hạ có quy tắc là không quan tâm đến thân phận của đối phương. Đây cũng là quy tắc của phần lớn người xem bói... Kiếm sống bằng bản lĩnh, không hỏi chủ nhà.

Tần Thộ cũng không biết chuyện này là thật hay giả, nhưng mà cái này cũng không quan trọng, quan trọng là... dòng chữ người này viết trên bàn!

Xem không đúng sẽ bồi thường gấp mười lần, đây mới là trọng điếm đó!

Vì vậy Tần Thộ nói từng chữ một:

-Người đúng thật là có thể xem hả?

Thầy bói ngửa đầu nói:

-Đương nhiên là có thể xem!

Tần Thộ gật gật đầu nói:

-Vậy nếu như xem không đúng thì phải làm sao bây giờ?

Thầy bói đập bàn một cái, phấn khích mười phần nói:

-Bồi thường gấp mười lần!

Tần Thộ cũng đập bàn một cái nói:

-Được! Chỉ bằng lời này của người, một trăm ngàn linh tinh đối với tôi thì gia ta cũng chỉ là chuyện nhỏ!

Thầy bói nghe vậy, rõ ràng khí thế cả người có chút yếu đi, chân cũng mềm nhũn theo, nhưng mà mấy chuyện đó chỉ xảy ra trong chớp mắt, lập tức điều chỉnh tốt trạng thái, hít một hơi nói:

-Chỉ có một trăm ngàn linh tinh, đúng thật là chuyện nhỏ.

Thầy bói không chắc chắn về thân phận của Tần Thụ, nhưng mà theo bản năng cảm thấy, con hổ chết tiệt này là đang khoác lác, chưa chắc đã có nhiều tiền như vậy để xem bói, trước tiên cứ khoác lác với hắn đã.

Trong lòng Tần Thụ trợn mắt nhìn thẳng, lão già này, thật đúng là có thể khoác lác mà!

Nhưng mà Tần Thụ rất thích như vậy!

Vì vậy, Tần Thụ nói:

-Rất tốt, người giúp ta xem xem điện thoại di động bảo bói có giá trị một trăm ngàn linh tinh của ta đang ở đâu?

-Được, tính cái này ra... ừ... hả? Điện thoại di động? Đây là cái loại pháp bảo gì vậy? Về mặt thầy bói mờ mịt hỏi.

Tần Thụ nghe rằng một cái, cười nói:

-Đây chính là một bảo bối tốt, đời này của ta chỉ dựa vào nó để sống qua ngày. Truyền âm thanh, video đi được xa hàng nghìn dặm, ngấm muội tử, xem video, xem Nhật Bản... khụ, không có trò gì là không làm được. Tóm lại, người đừng có mà nói nhảm, xem nhanh lên!

Hai mắt thầy bói vừa đảo nói:

-Ta ngay cả thứ đồ người nói là gì cũng không biết thì xem thế nào được?

Tần Thọ nói:

-Ta đây mặc kệ, dù sao người cũng đã nhận giao dịch này, thì người phải xem cho ta. Nếu như không xem được... hừ hừ.

Trong lúc nói chuyện, Tần Thọ lấy ra một nhánh cây, nhánh cây này là hắc tiện tay bẻ, dùng để làm cây tăm. Hôm nay trên người cũng không có thứ gì nhìn trông giống pháp bảo, vậy thì tùy tiện lấy ra để lừa gạt người vậy.

Thầy bói nhướng mày, nhìn dáng vẻ với khí thế hung hăng của con thỏ này, trong tay còn một nhánh cây nhỏ, chẳng lẽ cái nhánh cây này có gì đặc biệt sao? Nhưng mà với ánh mắt của hắn, cùng với việc dùng thần thức nhìn qua, thì đây chính là một cái nhánh cây bình thường mà thôi!

Nhưng mà, một nhánh cây bình thường, lại có thể khiến cho con thỏ này phấn khích đến như vậy? Từng hành động của con thỏ này, cũng không giống một tên ngốc, chẳng lẽ pháp bảo nhánh cây này đã đạt đến trình độ có thể trở về hình dạng ban đầu? Hắn không thể nhìn ra thật giả?

Thầy bói đến Thư Sơn lâu như vậy, gần như là đều gặp phải mấy con một sách, dễ dàng kiếm được một bọn tiền, còn chưa từng có gặp qua một tên thư sinh nào lừa dối khôn khéo gian xảo như ma quỷ này. Cho nên, hắn theo bản năng xếp con thỏ này vào một chỗ với đám một sách kia, tự nhiên là sẽ tin nhân phẩm của người đọc sách, sẽ không cảm đồ giả đến để lừa gạt hắn.

Kết quả là, con thỏ này chưa nói một câu nào, chính hắn đã tự ngẫm ra vô số khả năng ở trong đầu.

Nhưng mà trên mặt thầy bói vẫn là vẻ bình thường như cũ, thần nhien nói:

-Con thỏ kia, nhánh cây này của ngươi có gì đặc biệt hơn người sao?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ngươi thử một chút chẳng phải sẽ biết hay sao?

Thầy bói nhìn gương mặt tự tin của con thỏ này, vô cùng kiêu ngạo, còn có một chút phản kích, dường như là rất mong chờ hấn gi ặt nợ, sau đó phát huy bản lĩnh của mình. Trong lòng thầy bói có chút bất an, híp mắt nói:

-Con thỏ kia, bản tiên ta từ trước cho tới nay khi xem bói đều phải giao tiền trước, sau đó mới xem bói.

Tần Thọ cũng không ngoại lệ, rung đùi đắc ý nói:

-Giao tiền trước, xem bói sau? Đây là làm ăn kiểu gì vậy? Ngươi sợ thỏ gia ta để cho ngươi xem xong rồi lại không trả tiền sao?

Trong lúc nói chuyện, dáng vẻ với khí thế của Tần Thọ vẫn hung hăng như vậy, giống như là thật sự tức giận.

Thầy bói có chút lúng túng, hấn thật sự là không chắc chắn rốt cuộc con thỏ này có lai lịch như thế nào, hấn tính xem thân thể của con thỏ này, kết quả lại là một khoảng mờ mịt, cũng không thể nhìn thấy gì cả! Càng tính không ra, hấn lại càng cảm thấy con thỏ này không đơn giản... ít nhất thì không phải là to mồm khoác lác.

Nghĩ đến đây, thầy bói nhượng mày nói:

-Vừa nãy lão phu bấm tay tính toán một chút, cái thứ điện thoại ki

a của người không có ở trong Thư Sơn này, mà là đang ở trên Thiên Sơn của Địa Tiên Giới. Người có thể lên đó tìm xem...

Tần Thọ nghe vậy, hai mắt cũng sắp đảo bay rồi, nói lời vô nghĩa, con hàng này thật đúng là ăn nói bừa bãi mà! So với hắn còn bịa đặt hơn!

Điện thoại di động ở đâu? Trong lòng Tần Thọ biết rõ, thứ đồ chơi kia ở trên trái đất đó! Làm sao có thể chạy tới Địa Tiên Giới này được?

Vì vậy Tần Thọ hét lớn một tiếng:

-Tên thầy bói kia! Người coi ta là kẻ ngốc hả?

Thầy bói vẫn là đáng vẽ tiên nhân như cũ nói:

-Bản tiên xem bói, chưa từng mắc sai lầm. Con thô kia, nếu người cảm thấy bản tiên đã xem sai, vậy người thử lên Thiên Sơn tìm một chút đi, không tìm được, quay lại đây trách mắng bản tiên cũng không muộn. Người cũng không có bằng chứng gì đã kêu la loạn lên, điều đó là không đúng.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Không đúng?

Tần Thọ đập bàn một cái nói:

-Điện thoại di động của thổ gia ta đang ở nhà, người lại nói với ta là nó đang ở trên Thiên Sơn? Có muốn đến Văn Khúc Cung với ta để nhìn cái thứ gọi là điện thoại di động một chút không? Xem không được, còn muốn lừa gạt ta? Thật sự nghĩ thổ gia ta dễ bắt nạt phải không? Hôm nay ta sẽ để cho người nhìn pháp bảo lợi hại của ông đây để mở mang tầm mắt! Một mũi tên xuyên mây, thiên quân vạn mã cùng tới!

Thầy bói nhìn thấy con thỏ muốn ra đại chiêu, vội vàng kêu lên:

-Từ từ đã!

Tần Thọ làm gì có thứ gọi là pháp bảo, chỉ là phô trương thanh thế mà thôi, cho dù thầy bói không kêu lên, hắn cũng không có thứ gì để mang ra. Vì vậy thuận theo dừng lại, vẻ mặt tức giận nói:

-Người muốn như thế nào?

-Cái này... ta bồi thường tiền là được chứ gì?

Sau gáy thầy bói đều là mồ hôi, hắn lừa gạt ở Thục Sơn, cũng không chỉ có một người, may mắn trúng đề một lần, trực tiếp bán mấy trăm bản cho đệ tử của cung Văn Xương bên này, một bản có giá một trăm linh tinh, tính ra, chính là thu được mấy chục nghìn linh tinh!

Thu được không ít thì tội cũng không phải nhỏ. Không phải là hắn sợ pháp bảo ở trong tay con thỏ kia, mà là sợ làm lớn chuyện, thật sự dẫn hai vị tinh quân Văn Khúc, Văn Xương đến thì hắn thật sự thảm rồi. Nếu mà dẫn tới sự chú ý của Thiên Đình, cuộc sống này lập tức sẽ trở nên không dễ chịu cho lắm.

Nhưng mà, bồi thường gấp mười lần một trăm nghìn linh tinh, có đánh chết hắn cũng không đưa, cho nên, thầy bói nói:

-Điện thoại di động ở trong tay người bản tiên chưa từng được nhìn thấy vật thật, cho nên không thể tính theo giá cả bình thường cho người. Chỉ có thể tính theo giá cơ bản, một trăm linh tinh. Ta không thể xem ra được, vậy bồi thường người gấp mười, một nghìn linh tinh, thế nào?

Tần Thọ nghe vậy, trái tim bé nhỏ cũng đập nhanh theo, trái tim gào khóc kêu to, giàu to rồi!

Nhưng mà, bề ngoài, Tần Thộ lại vẫn duy trì vẻ bình tĩnh như cũ, vẻ mặt khinh thường nói:

-Một ngàn linh tinh?

Thầy bói cũng là tên trộm thành tinh, hình như là nhìn thấy dấu vết, nhượng mày nói:

-Con thỏ kia, xưng hô như thế nào? Người có thật là học sinh của Thư Sơn này?

Trái tim của Tần Thộ run lên, nói trong lòng, lão lừa gạt này quả nhiên lợi hại... Đang suy nghĩ xem nên cứu vãn tình thế như thế nào đây...

Đột nhiên trên bầu trời truyền đến một trận tiếng xé gió, trái tim của Tần Thộ và thầy bói đều bắt đầu trở nên căng thẳng?

Chương 121: Trường Giang sóng sau đê sóng trước

Chương 121: Trường Giang sóng sau đê sóng trước

Thầy bói sợ đệ tử Văn Xương Cung tìm tới, Tần Thộ sợ Văn Khúc Tinh tìm tới, cho nên trái tim của hai người đều như bị treo lên.

Thầy bói la lớn:

-Con thỏ kia, ta chỉ có thể đưa cho người tối đa hai ngàn linh tinh,

có lấy hay không? Không lấy thì nhanh tránh ra!

Tần Thọ cũng gấp, đập bàn một cái, khiến cho thầy bói sợ tới mức tưởng là con thỏ này muốn nổi bão, kết quả lại nghe thấy nó nói:

-Mang ra đây cho ta xem xem!

Thầy bói theo bản năng lấy hai ngàn linh tinh ra ném lên trên bàn, nhưng mà lập tức phát hiện có điểm không đúng, sao con thỏ này lại vội vã như vậy?

Chỉ nghe con thỏ nói:

-Thầy người thành khẩn như vậy, ta cũng không làm khó người nữa, đưa linh tinh đây!

Thầy bói làm một lão lừa đảo trên giang hồ liếc mắt một cái là nhìn ra sơ hở, cười lạnh nói:

-Người có vấn đề... nếu ta không đưa cho người thì sao?

Gần như là cùng lúc đó, một tiếng quát to truyền đến:

-Tần Thọ! Chạy đi đâu!

Thầy bói nghe vậy, gào thét trong lòng:

“Văn Khúc tinh quân?! Mẹ kiếp, ta cũng chỉ có lừa đảo ở Văn Xương Cung thôi, sao Văn Khúc tinh quân lại tới đây? Còn có, con mẹ nó, ta là một tên lừa đảo, cũng chỉ lừa gạt ít tiền mà thôi, sao lại biến thành cảm thú rồi? Văn Khúc Tinh này không có lịch sự chút nào cả! Một kẻ thô lỗ!”

Vì thế thầy bói không còn kịp cãi nhau với con thỏ nữa, nhanh chân bỏ chạy!

Kết quả lại thấy ống quần bị kéo lại, chỉ thấy một con thỏ đang ôm lấy bắp đùi của hắn, hơn nữa sức lực vô cùng lớn, cho lên trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể thoát được!

Mắt nhìn thấy đám mây ở phía trên bầu trời càng ngày càng gần...

Thầy bói tức giận hỏi:

-Con thỏ chết tiệt kia, ngươi làm cái gì vậy?

Tần Thọ hừ hừ nói:

-Không giao linh tinh ra đây, thì đừng hòng rời đi! Văn Khúc tinh quân ghét ác như thù, nếu người giống như người bị bắt được thì sẽ bị chặt đệ đệ ra ngâm rượu uống!

Thầy bói theo bản năng cảm giác dừng quần mát mẻ...

Lúc này có tiếng nói của Văn Khúc Tinh:

-Tần Thọ, còn không mau qua đây nhận lấy hình phạt!

Thầy bói kêu khổ trong lòng:

“Ta làm sao lại là cầm thú? Sao vị tinh quân này lại có thể mắng chửi người khác không ngừng như thế? Không phải người đọc sách đều là người có văn hóa hay sao? Con mẹ nó, đúng thật là ít đọc sách cũng bị người đọc sách lừa, đám đồ chơi này đều không lịch sự một chút nào cả! Một tên lừa đảo ôm chân, một tên đứng từ xa mắng người, đúng là không có gì tốt đẹp hết!”

Thầy bói thấy trong lòng chua xót, vội vàng lấy linh tinh ra ném lên trên mặt đất:

-Con thỏ đáng chết kia, cho ngươi, mau buông tay ra!

Tần Thọ cũng biết không còn nhiều thời gian lắm, nhưng mà vẫn kêu lên:

-Mười nghìn, không có mười nghìn thì người đừng hòng rời đi!

-Người...

Thầy bói tức giận nhìn chăm chăm con thỏ, con thỏ cũng nhìn chăm chăm thầy bói.

Thầy bói thật muốn tát một phát đập chết con thỏ này, nhưng mà hắn biết, tinh quân đang ở ngay trước mặt, giết người ở trong Thiên Đình? Vậy thì hãy đợi để nhận lấy lửa giận của Thiên Đình đi! Cho nên, hắn không dám.

Rơi vào đường cùng, hắn ném ra một túi linh tinh nói:

-Con thỏ đáng chết kia, mau buông tay ra!

Kết quả hắn còn chưa có nói xong, ống quần đã nhẹ bẫng, con thỏ đã buông tay ra trước để đón lấy túi tiền. Hắn lại dùng sức quá mạnh nên ngã nhào một cái xuống đất...

Sau đó cũng chẳng để ý đến dáng vẻ nhếch nhác của mình, nhanh chân bỏ chạy!

Nhưng mà khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Văn K húc tinh quân với khí thế mạnh mẽ không có đuổi tới, mà là đang đứng từ xa ở đằng sau lưng mắng to:

-Thằng nhóc kia, bảo người phạt đứng ở bên ngoài, người lại chạy tới đây đi dạo khắp nơi? Quay về với ta, phạt đứng ba ngày!

“Thằng nhóc con? Phạt đứng?”

Thầy bói làm một lão lừa đảo đạt tiêu chuẩn ngay lập tức ngửi thấy mùi không đúng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Văn Khúc tinh quân nắm lấy cái tai của con thỏ kia xách cả người nó lên, vẻ mặt nghiêm nghị trách mắng:

-Tần Thọ, người đã biết lỗi chưa? Quên đi, sau khi trở về, đánh người tám mươi gậy lớn, người có chịu phục không?

-Hả? Cầm thú... mẹ nó, cầm thú là gọi con thỏ kia mà!

Lão lừa đảo đột nhiên tỉnh ra, mình bị lừa rồi!

Nhưng mà càng khiến cho hắn cảm thấy tức giận chính là, khi Văn Khúc tinh quân xách con thỏ kia đi, cái nhánh cây pháp bảo mà lúc trước con thỏ kia cầm trong tay vẫn luôn mồm nói có bao nhiêu trâu bò, một mũi tên xuyên thẳng qua trời mây, gọi thiên quân vạn mã tới đã bị nó tiện tay ném đi!

Lão lừa đảo đến gần, nhặt lên, nhẹ nhàng bẻ một cái, rắc...

Một phát gãy làm hai!

Trong nháy mắt lão lừa đảo đã hiểu ra tất cả, hắn đây là bị lật thuyền trong mương, bị nghiệp quật mà!

-Con thỏ đáng chết! Mười nghìn linh tinh của ta!

Lão lừa đảo kêu rên tại chỗ, trái tim cũng đang rỉ máu...

Đúng lúc này, một tiếng gào giận dữ truyền đến:

-Thái Hư chân nhân, quả nhiên là người! Vậy mà lại có thể đến cả Thư Sơn để lừa đảo, xem ra ta không lột sạch người rồi treo ngược lên Nam Thiên Môn là không được!

Lão lừa đảo vừa nghe thấy, đột nhiên đứng dậy, kinh sợ hô lên:

-Đây không phải là tiếng của Văn Xương, mẹ nó! Là lão đầu trọc Vũ Khúc Tinh kia! Làm sao hấn lại tới đây?

Lão lừa đảo không dám dừng lại, nhanh chân bỏ chạy! Chạy được nửa đường thì lấy một đôi giày cỏ ra xỏ vào chân, ngay sau đó, trong nháy mắt từng bước bước đi được nghìn dặm, chân sau tạo ra một làn khói bụi, trong chớp mắt đã chạy mất dạng...

Bụi mù tản đi, một người đầu trọc vẻ mặt tức giận lau bụi trên mặt, mắ

-Mẹ kiếp, lão già này chạy nhanh thật...

Tần Thọ cũng không biết tên của lão lừa đảo là gì, vào giờ phút này, hấn bị Văn Khúc tinh quân đặt lên trên bàn, cho ăn một bữa gậy lớn chát chát chát chát, đánh đến mức gào khóc kêu la thảm thiết...

Chát!

-Aaa!

Chát!

-A~!

Chát!

-Ôi...

Chát!

-Oa ha...

Trong phòng học của Văn Khúc Cung, Lý Trinh Anh với vẻ mặt s

ợ sệt hỏi Nguru Đại Lực nói:

-Thật là dọa người mà...

Nguru Đại Lực lắc đầu nói:

-Không sao đâu, học tập thật tốt, sẽ không đến lượt chúng ta bị đánh.

Lý Trinh Anh gật đầu theo...

Phía sau, Thái Thái Nhạc nghe thấy tiếng gào này, nghe đến mức mặt mày hớn hở, theo tiết tấu nhịp điệu, còn không quên nói thêm đôi câu:

-Tiên sinh cố lên!

Trùng Bát lại nhỏ giọng nói:

-Rau Hẹ, người không cảm thấy tiếng gào của con thỏ này không thể cảm một chút nào sao? Nghe giống như là đang chơi đùa hơn...

Thái Thái Nhạc sững sốt, cẩn thận nghe một chút, tiếng con thỏ kêu lên đúng thật là mười phần phần khích, cũng không có một chút bị thảm nào.

-Nếu không thì chúng ta đi xem một chút?

Thái Thái Nhạc hỏi.

Trùng Bát động lòng, Nguru Đại Lực cũng có suy nghĩ này, ngay cả Lý Trinh Anh thông minh nhất cũng ngẩng đầu lên, đầu gối thì trực tiếp gật đầu.

Ba chàng ngốc thì... đã đứng ở cửa ngắm nhìn thích thú...

Bên ngoài, Văn Khúc Tinh lại càng đánh càng buồn bực, hấn phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ, cho dù hấn có dùng bao nhiêu sức lực đánh lên trên cái mông béo mập của con thỏ này, thì cũng đều không bị làm sao một chút nào cả! Tăng thêm nguyên khí, nguyên khí đánh vào bên trong trong cơ thể con thỏ này, trong nháy mắt đều không thấy tăm hơi đâu...

Lúc vừa mới bắt đầu Văn Khúc Tinh còn không ngừng tăng thêm sức lực, nhưng về sau, hấn trực tiếp bỏ qua... bởi vì hấn phát hiện ra, không dùng nguyên khí, con thỏ này có da dày thịt béo đánh k hông biết đau. Sau khi dùng nguyên khí, cơ thể của con thỏ này gi ống như là một cái động không đáy vậy, đánh bao nhiêu nguyên k hí thì khi đi vào đều sẽ biến mất trong nháy mắt.

Mà tiếng kêu thảm thiết của con thỏ này, nghe thế nào cũng giống như là cho hấn mặt mũi, con mẹ nó chỉ kêu có hai tiếng mà thôi!

Loại cảm giác này, Văn Khúc Tinh lớn như vậy rồi cũng chưa từng cảm nhận qua, cái loại cảm giác lúng túng, không được tự nhiên đó, càng nhắc lại càng thấy khó chịu.

Rất nhanh đã đánh xong tám mươi thước lớn.

Văn Khúc Tinh còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy con thỏ kia quay đầu lại, nháy mắt ra hiệu nói:

-Tiên sinh, sao không đánh nữa vậy?

Văn Khúc Tinh híp mắt lại, nếu như có thể đánh đau con thỏ chết tiệt này, hấn cũng rất muốn đánh thoải mái, nhưng mà cách này k hông có tác dụng, hấn thật sự là không có nổi hứng thú. Vì vậy hừ lạnh một tiếng nói:

-Đã nói đánh người tám mươi thước lớn thì chính là tám mươi thước lớn, ra cửa đứng phạt đi!

Chương 122: Không thể đề phòng.

Chương 122: Không thể đề phòng.

-Vâng, tiên sinh! - Tần Thộ vui vẻ kêu lên.

Tám mươi gậy không đau không ngứa đôi lấy mười ngàn linh tinh, hể tính thế nào thì chuyện này cũng chỉ lời chứ không lố.

Thế là Tần Thộ cười ha ha chuẩn bị chạy về phía Văn Khúc Cung.

Văn Khúc Tinh thấy vậy liền nhăn mày, nắm lấy tai con thỏ xách lên, hết sức nghiêm túc nói:

-Con thỏ, ngươi có thể cho ta chút mặt mũi không? Ngươi giả vờ đau không được à?

Tần Thộ nghe xong, sờ sờ cằm, sau khi suy nghĩ liền nhếch mép nói:

-Không thành vấn đề!

Sau đó Tần Hạo ôm hông, than khóc đi về phía Văn Khúc Cung...

Nhìn cảnh tượng này, Văn Khúc Tinh chỉ đành chịu... dạy học nhiều năm như vậy, không ngờ đây là lần đầu tiên hắn chủ động xin

người khác giả vờ đau...

Nhìn con thỏ này, Văn Khúc Tinh bắt đầu đau đầu, đồng thời vô cùng nghiêm túc mà suy nghĩ một vấn đề: hắn có thể dạy dỗ con thỏ này thế nào ?

-Các trò ở đây nhìn cái gì? Đều không cần học nữa hả? Những gì ta dạy các trò đã nhớ hết chưa?

Văn Khúc Tinh nhìn đám người trước cửa, tức giận mắng.

Sau đó hắn nghe mọi người dè dặt nói:

-Tiên sinh, giữa trưa rồi, đến giờ nghỉ trưa rồi.

Văn Khúc Tinh liền đỏ mặt...

Thẹn quá hóa giận, Văn Khúc Tinh vung tay nói:

-Một đám không nghe lời như vậy, nhịn bữa trưa, lên lớp!

Thái Thái Nhạc đang đợi ai đó, vừa nghe xong, vẻ mặt trở nên đau khổ, đáng thương quay lại gian phòng.

Văn Khúc Tinh nhìn bộ dạng của những học sinh này, biết bản thân hơi quá đáng, sau khi vào học đường, Văn Khúc Tinh vỗ bàn nói:

-Các trò rất muốn tan học sao?

Cả lớp gật đầu...

Văn Khúc Tinh:

-Hừm?

Mọi người theo bản năng lắc đầu.

-Rốt cuộc có muốn tan học không?

Văn Khúc Tinh hỏi lại.

Có người gật đầu, có người lắc đầu, ba tên đại ngốc lúc đầu còn là m theo mọi người, lúc sau thì hoàn toàn ngơ ngác, thế là đầu họ quay tròn tại chỗ.

Văn Khúc Tinh nhìn cảnh tượng này, che mặt, hoàn toàn bất lực, dứt khoát nói:

-Tiếp theo, ta sẽ kiểm tra kết quả học tập của buổi sáng. Trả lời được câu hỏi của ta, có thể tan học ngay lập tức, không trả lời được thì phải ở lại đây, không được ăn cơm trưa.

Dứt lời, hắn liền thấy một đồng đồ vật bay sượt qua mặt!

Trên người Văn Khúc Tinh dính một lớp ánh sáng màu vàng nhạt, món đồ kia ‘choang’ một tiếng, vỡ tan tành, là một chậu hoa.

Văn Khúc Tinh tức giận nói:

-Ai ném?!

-Thưa tiên sinh, là ta! Tiên sinh, tạm biệt!

Văn Khúc Tinh nghe thấy giọng nói này, trong lòng đau khổ, vừa quay đầu, quả nhiên chỉ nhìn thấy một cái mông mập mạp và cái đuôi ngắn ở trước mặt... con thỏ chết tiệt kia lại chạy!

Máu chột là... nó quả thực đã trả lời được câu hỏi của hắn, theo đúng quy định!

Văn Khúc Tinh muốn khóc... một bụng tức giận, hoàn toàn không

tìm được đối tượng để trút giận.

Ngay lúc này, ba cái bàn bay tới trước mặt!

Văn Khúc Tinh nổi giận, vung tay một cái, ba cái bàn lơ lửng trên không, Văn Khúc Tinh vô thức hỏi:

-Ai...

Hai chữ phía sau còn chưa kịp nói, Văn Khúc Tinh bỗng nhiên bình tĩnh lại, nuốt hai chữ đó vào, không hỏi tiếp. Nhưng đôi mắt như bóng đèn quét về phía lớp học, chỉ thấy ba cái bàn trước mặt biến mất rồi...

Ba tên đại ngốc vẫn đang ở tư thế ném bàn, trong đó Khôi Nhất còn đang làm khẩu hình - là ta...

Văn Khúc Tinh đen mặt, đặt bàn xuống, lấy thước ra, giao cho Long Hòe nói:

-Ba người bọn họ, mỗi người ăn một trăm cây, không được dùng lại!

Ba tên đại ngốc nhìn thấy gậy, vô thức co dít lại, sau đó khóc nước mắt nói:

-Tiên sinh, có thể đổi một cái không?

Văn Khúc Tinh gật đầu nói:

-Được, đổi cho bọn chúng một cây thước.

Ba tên đại ngốc:

-...

Không lâu sau, bên ngoài Văn Khúc Cung, trong nhà xí ở phía sau ngọn đồi hẻo lánh nào đó, vang lên tiếng pháo nổ đùng đùng và tiếng kêu giận giữ của ba tên đại ngốc:

-Đệ ghét nhà xí!

-Đệ cũng ghét!

-Ta ghét đi ị!

-Đại ca anh minh!

...

Lại nói Tần Thộ xuống núi, hắt đi thẳng tới khu chợ nhỏ, bây giờ có tiền rồi, đến lúc nâng cao chất lượng cuộc sống rồi.

Tuy nhiên, điều khiến Tần Thộ buồn bực là mặc dù ở đây bán đồ ăn nhưng lại không bán những đồ dùng hàng ngày như dầu, muối, tương, giấm. Hầu như chỉ bán sách, mà ở đây cũng không có sách quý hiếm, chỉ có các loại sách như thơ văn, con đường trở thành quan, hẳn không có hứng thú mua.

Hơn nữa giá cả cũng không thấp...

Tần Thộ đang xoay người thì thấy phía trước có một tiệm bánh bao mở cửa, tiểu nhị đứng trước cửa rao:

-Đến xem, đến xem, bánh bao thịt chim Hoàng Vĩ Tam Tinh đây! Bánh bao thịt chim Hoàng Vĩ Tam Tinh mới ra lò đây, ngoài thôn này ra, không có nơi nào có tiệm như thế này đâu!

Tần Thộ không biết bánh bao này có gì đặc biệt, nhưng tám biển treo trước cửa tiệm làm hắn đau lòng, một lồng bánh bao một linh tinh!

Với giá này, Tần Thộ lập tức có cảm giác bọn họ đang đường đường chính chính ăn cướp!

Nhưng điều khiến Tần Thộ ngạc nhiên là tiểu nhị này có rao thế nào cũng không ai tới mua, hẳn rao mãi cũng thấy chán nên không rao nữa, đứng trước cửa ngây người ra.

Tần Thộ thấy thú vị.

Hắn lại gần tiệm hỏi:

-Tiểu Nhị, bánh bao của người bán thế nào?

-Nhìn tấm biển.

Tiểu Nhị chỉ tay lên tấm bảng.

Tần Thộ tròn tròn mắt, thái độ phục vụ kiểu gì vậy? Quá tệ!

Giá cả Tần Thộ biết lâu rồi, bây giờ hắn có tiền, hơn nữa hắn còn rất muốn nếm thử mùi vị của bánh bao này, quan trọng nhất là, hắn thấy hắn có tình người nên mới qua đây, nếu không có lương tâm hắn sẽ không qua.

Nghiến răng dậm chân, Tần Thộ mua hai lồng bánh bao, tiếp tục xuống núi.

Bên ngoài vườn Mãnh Thú.

Thỏ Địa còn ngồi trên cột đá cao cao kia dán mắt vào lũ chó dữ để đề phòng chúng trộm đồ, Tần Thộ thấy vậy liền lắc đầu, trèo lên cột đá đưa bánh bao cho Thỏ Địa rồi nói:

-Thỏ Địa công công, ăn thử đi, bánh bao ở Thư Sơn mới ra lò.

Thỏ Địa sững sờ, vậy mà lại có người tặng quà cho hắn? Vành mắt

t hấn ửng đỏ... nói với Tần Thộ:

-Con thỏ, cái này... sao lại có thể?

Tần Thộ xua tay vô cùng khí thế nói:

-Đừng khách sáo, hôm nay ta mới kiếm được tiền, có tiền rồi, mời ngài hai cái bánh bao có là gì. Nghe người bán nói, đây là bánh bao nhân thịt chim Hoàng Vĩ Tam Tinh gì đó, bên trong còn có rất nhiều cỏ linh, vì vậy giá đắt chết đi được, một lồng một linh tinh...

-Phụt!

Thỏ Địa nghe xong liền phun miếng bánh bao ra thật xa.

Tần Thộ vội vàng hỏi:

-Ngài không sao chứ?

Thỏ Địa nhăn mày kêu lên:

-Một linh tinh một lồng? Sao bọn hấn không đi cướp luôn đi? Quái xấu xa!

Tần Thộ buông tay ra nói:

-Đúng là xấu xa thật, nhưng còn có thể làm gì đây? Tiệm bánh bao đó gần Thư Sơn.

Thỏ Địa hàm hừ nói:

-Ta không nói giá cả đắt, nếu bánh bao này được làm bằng chim Hoàng Vĩ Tam Tinh thật thì một linh tinh không đắt! Nhưng đây là cái rắc chó chim Hoàng Vĩ Tam Tinh, đây là thịt của một con Sỉ Uyên Nhất Tinh! Một linh tinh có thể mua được hơn một trăm con! Một con dài một mét! Vậy có thể làm được bao nhiêu cái bán

h bao?

Tần Thọ nghe xong, tức giận nói:

-Thật sao?

Thỏ Địa hàm hừ đáp:

-Dù ta chỉ quản lý vườn Mãnh Thú, nhưng Thỏ Địa quản lý vườn Linh Thú là ca ca của ta! Ta lại không biết thịt gì có vị gì sao?

Chương 123: Bạn học của ông đây, người không bắt nạt nổi (Thượng)

Chương 123: Bạn học của ông đây, người không bắt nạt nổi (Thượng)

Tần Thọ nói:

-Chết tiệt, ta đi tìm hắc tính sổ!

Tiểu Thỏ Địa cười nói:

-Đừng đi nữa, đi cũng vô tác dụng, bánh bao bị lấy mất rồi, người cầm về cũng chẳng biết nói sao. Hơn nữa, mùi vị thịt chim Hoàng Vĩ Tam Tinh và chim Sí Uyên Nhất Tinh quả thật rất giống nhau, nếu không thường xuyên ăn thì cũng không nhận ra được sự khác biệt. Ngoài ra, phân biệt được cũng vô ích, nếu có thể bán hàng ở Thư Sơn được, ắt hẳn những người kia có lai lịch không thường,

vậy tại sao phải bận tâm?

Vừa nghe thấy có chuyện phiền phức, mắt của Tần Thộ sáng rực lên. Hắn hiện tại nợ Văn Khúc Tinh không ít gây đòn, mãi không đạt được mục đích là nguyên nhân chính khiến các tế bào bên trong khép lại, sau đó, hắn đã thừa cơ để đột phá tầng thứ tư của Bát Cửu Huyền Công.

Tầng thứ ba đã lợi hại như vậy, thật là mong chờ sự lợi hại của tầng thứ tư!

Tiểu Thổ Địa đột nhiên hỏi:

-Ngọc Nhi, người chưa từng ăn chim Hoàng Vĩ Tam Tinh đúng không?

Tần Thộ cười cay đắng nói:

-Đi đâu để ăn? Nhà ta ở Mặt Trăng, khắp nơi đều khô cằn nứt nẻ, chỉ có cây hoa quế, còn không có dầu, muối, tương dấm mà để mua, ài...

Tiểu Thổ Địa nghe xong, giọng nói đầy kinh ngạc:

-Người đến từ Mặt Trăng?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đúng vậy, mặc dù rất nghèo, nhưng cũng không đến nỗi sống sót vậy chứ?

Tiểu Thổ Địa lắc đầu nói:

-Người thì biết cái gì? Mặt Trăng là một trong ba khu vực cấm kh ông có Thổ Địa cai quản.

Tần Thọ sững sờ:

-Nghĩa là sao?

Tiểu Thổ Địa vừa ăn bánh bao, vừa nói:

-Mặc dù Thiên Đình được mệnh danh là thiên cung của các vị thần tiên, nhưng người cũng biết rằng các vị thần tiên cũng phải sinh con đẻ cái, nên con cháu của họ cũng ở quanh đây. Những người này tụ họp lại, tập hợp thành một trấn, mở trường, lớp, chăm chỉ tu hành, mong nối gót tổ tiên để trở thành bất tử. Vì vậy, Thiên Đình cũng có gia tộc và môn phái, những việc trong gia tộc và môn phái nói chung do họ tự quản lý.

Tuy nhiên, các môn phái ấy sau này đều bị phế bỏ bởi một bức lệnh thư của Thiên Đình.

Ý định của Thiên Đình rất rõ ràng, tiên giới các người có thể làm bừa được, nhưng ở Thiên Đình, chỉ có một kết cục, không môn phái hay thế lực lớn nào được phép xuất hiện.

Cũng có nghĩa là, Thiên Đình cũng sẽ có lúc mất đi, những người mãi mãi không thành tiên được, hoặc là những người có tiên phẩm mà không giữ được năm sao, đều bị âm phủ đem đi và đầu thai lần nữa.

Đây chính là tam quản.

Tam quản chính là phép tắc, tất cả những người sống trên Mặt Trăng căn bản không có ai quản lý! Thiên Đình vẫn một mắt nhắm, một mắt mở, còn luật địa phủ thì hoàn toàn không quản lý.

Nếu như chết tại Mặt Trăng, cũng chỉ là một cô hồn dã quỷ chờ đợi niết bàn.

Đối với những gia tộc, môn phái... người sống ở Mặt Trăng, làm

gì có ai đến đó...

Hơn nữa ta nghe nói, Mặt Trăng không yên ổn lắm, người sống ở đây, nên cẩn thận chút.

Tần Thọ nghe đến đây, nhếch miệng cười thầm: "Nơi đó mà cũng có chuyện không lành? Khá là tự do, đối với việc không yên ổn, ta không biết?"

Tần Thọ định rời đi, có vẻ như không muốn giải thích thêm lời nói của hắn cho lắm, Mặt Trăng vẫn còn rất yên ổn đâu...

-Không biết cũng tốt, ta cũng nghe người ta nói qua, không đúng cho lắm. Nhưng mà sống ở đó thực sự thoải mái nhưng không có nguyên khí thì con người không thể tu luyện được. chuyện tu hành này, nếu người không tiến bộ thì chỉ có thụt lùi, e rằng thần tiên có ở đây thì cũng không có khả năng. Đây chính là lãnh cung của Thiên Đình, tồn tại thế gian của địa phủ... không có ai tự nguyện đến. Người có thể sinh sống, tồn tại ở đây, người giỏi như thế nào cũng phải xấu hổ khi đứng trước người. - Tiểu Thổ Địa cảm khái nói.

Tần Thọ nghe xong, mặt bất giác có chút hồng.

-Ngọc Nhi, ngày mai đến sớm chút, ta sẽ tặng cho người một thứ đồ tốt. - Cùng lúc, Tiểu Thổ Địa nói.

Tần Thọ nghe xong, sửng sốt một lúc, có đồ muốn tặng cho hắn? Tần Thọ chỉ vào mình hỏi:

-Tặng đồ cho ta?

Tiểu Thổ Địa cười đáp:

-Đúng vậy, tặng đồ cho người, nhớ đến sớm, đến muộn thì không còn đâu.

Nói xong, Tiểu Thổ Địa nhảy khỏi cột đá đi vào rừng cây.

Tần Thọ nói vọng vào:

-Người không trông chó nữa à?

Tiểu Thổ Địa vẫy vẫy tay nói:

-Lát nữa ta sẽ trở lại.

Tần Thọ gãi đầu, gãi mũi, không ngờ hắn chỉ báo ân một lần lại là m tiểu Thổ Địa tin tưởng, hắn đột nhiên phát hiện, làm một đứa b é ngoan cũng không tồi.

Tiếc là, một thân thể khủng khiếp này, chắc chắn rằng không thể s ống yên ổn.

Haizz... cố gắng hết sức để làm hại những người đáng nên bị hại. Ủ, bắt đầu từ cửa hàng bánh bao! Tần Thọ lẩm bẩm, sung sướng c hạy đi.

-Cái gì?

Một cái bánh bao đổi được một linh tinh? Quý vậy sao?

Lý Trinh Anh ngạc nhiên nhìn bánh bao cắn nửa trong lòng bàn ta y.

Tiểu nhị ở khách điểm nâng mắt nói:

-Đây không phải là một loại bánh bao thông thường, được làm từ thịt lợn núi Cửu Dương. Đừng nói một cái bánh bao đổi được một linh tinh, một miếng bánh bao đổi được một linh tinh còn được nữa a là.

Lý Trinh Anh nghe đến đây, lắc đầu:

-Không được, đây không phải mùi vị của thịt lợn núi Cửu Dươn g...

-Này! Cái tên nghèo này, không có tiền mà đòi ăn bánh bao của bọn ta, ăn xong không trả tiền thì cũng thôi đi, còn vu khống bánh của chúng ta là giả? Có phải bọn ta làm ăn nhỏ lẻ nên người muốn bắt nạt ức hiếp, đúng không?

Cũng không thèm đi hỏi thăm xem đây là cửa hàng của ai!

Tiểu nhị của khách điểm thực sự tức giận rồi.

Lý Trinh Anh vốn dĩ ôn hòa và hơi nhát gan, bị tên tiểu nhị mắng, có chút sợ hãi.

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Lý Trinh Anh, tiểu nhị càng thêm náo loạn, la hét:

-Người đi đường ơi, lại đây mà xem, đều lại đây giúp chúng ta lấy lại công bằng!

-Tiểu nha đầu này ăn bánh bao của chúng ta xong không trả tiền, còn nói bánh bao của chúng ta không tốt! Trên thế giới này sao lại có kẻ trơ trẽn như vậy chứ?

Tên tiểu nhị la lên, không ít người đều nhìn trộm lại, xì xào bình luận.

-Này, Tưởng lão nhị lại bắt đầu bắt nạt người ta rồi.

-Không có cách nào khác, ai bảo hắn có một vị tổ tiên giỏi, còn là giảng sư Tam Tinh trong Văn Xương Cung, ai trong Văn Xương Cung cũng đều nói chuyện này. Miễn là không quá đáng quá, liệu ai sẽ quản hắn?

-Cũng đúng, miễn là không bắt nạt người của Văn Xương Cung, nếu bắt nạt người của Văn Xương Cung thì không biết hắn sẽ thành cái dạng gì.

-Thời thế khác rồi, nếu như trước kia Văn Xương Văn Khúc còn hợp lại, ai dám làm gì? Nhưng mà bây giờ khác rồi, cũng không biết hai người này làm sao, vẫn luôn hỗn loạn, học sinh của mình thì đánh nhau rất kinh khủng.

-Đúng vậy, từ trước đến nay, Văn Xương Tinh làm chủ Quan Vân, các thương nhân, thuật sĩ, nghiên cứu số mệnh.

Văn Khúc Tinh phụ trách dạy cờ vua, thư pháp các loại, thiên về gió và tuyết, nhân tiện, cũng có chút vận đào hoa, đồ đệ của Văn Khúc Tinh không ai còn độc thân. Nhưng mà chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với chúng ta, an tâm làm việc của chính mình, xem nào nhiệt là đủ rồi.

-Các vị, ta là học sinh của học viện Văn Xương Cung, các người không phải học sinh của học viện sao?

Một học sinh của Văn Xương Cung tò mò lên tiếng hỏi:

-Tất nhiên không phải, núi Thụ Sơn này không chỉ có học sinh, còn có tiên dân. Chúng ta là tiên dân, cũng chính ta con cháu của những đệ tử của 2 cung chưa rời đi. Người là người mới đến sao?

-Đúng vậy, là tân sinh. Các người nói là các đệ tử không thể rời khỏi núi Thụ Sơn này, nghĩa là? Lễ nào để rời khỏi ngọn Thụ sơn này khó như vậy? - Tân sinh tò mò hỏi.

Chương 124: Bạn học của ông đây, người không bắt nạt nổi (Trung)

Chương 124: Bạn học của ông đây, người không bắt nạt nổi (Trung)

-Khó ư? Ha ha, nếu không viết ra được văn chương gấm vóc, cả đời này đừng mơ tưởng đến việc xuống núi. Hàng năm đều có một đám đệ tử không tốt nghiệp được, vì thế đã bị giữ lại làm tạp dịch, đương nhiên cũng có một đám học sinh tài trí hơn người, sau khi học thành tài, lại không muốn xuống núi, nên ở lại làm giảng sư. Những người này ở đây kết hôn sinh con. Ngoài ra còn có rất nhiều người thường, những người này chính là tiên dân. Tiên dân cư ngụ ở nơi này, làm một ít buôn bán nhỏ nuôi sống bản thân, còn có thành Thụ Sơn này nữa.

Tiên dân Giáp kiên nhẫn giải thích.

Một gã tiên dân Ất khác nói:

-Cũng không phải chỉ có một con đường này, ta nghe nói trong lịch sử có kẻ đánh...

-Khụ khụ, đừng nói chuyện này. - Tiên dân Giáp nhanh chóng ngắt lời tiên dân Ất, tiên dân Ất vội vàng cầm miệng.

Tân sinh lại truy hỏi mấy câu, hai người đánh chết cũng không nói chuyện mình vừa nhắc đến nữa.

-Thì ra là thế, có thể vừa ra sinh ra đã ở thắng địa của người đọc sách, đúng là rất may mắn. - Tân sinh chỉ đành ngậm ngùi nói.

-Không phải tất cả mọi người đều thích đọc sách đâu, nỗi khổ bị b

uộc phải đọc sách người không hiểu được. Mà ở thành Thư Sơn, không đọc sách thì chắc chắn không có lối ra, chung quy cũng chỉ là một đồng xương khô, ài... - Máy tiên dân nói đến đây thì thở dài một tiếng, ý tứ có mấy phần bất đắc dĩ.

Lúc này, Trương lão nhị lại hô lên:

-Tiểu nha đầu, ăn bánh bao của ta mà không trả tiền, chẳng lẽ là bắt nạt Trương gia ta không có người sao?

Lý Trinh Anh vội vã lắc đầu nói:

-Không phải...

-Không phải, thế thì người trả tiền đi!

Trương lão nhị duỗi tay ra, ngẩng cao đầu, rất có phong phạm nếu người không chịu đưa, ta sẽ ra tay.

Lý Trinh Anh lắc đầu nói:

-Không phải, người nói là ném thử, ta mới...

-Mới cái gì mà mới? Ném thử thì không phải trả tiền sao? Ta đâu có nói là ăn thử miễn phí! Đưa tiền đây!

Trương lão nhị hùng hổ dọa người từng bước tiến lại gần, Lý Trinh Anh theo bản năng lui về phía sau.

-Hắn không sợ đá phải tám sắt à? - Tân sinh khó hiểu hỏi.

-Không đâu, ánh mắt của Trương lão nhị rất độc ác. Nữ hài tử này quá hiền lành, cũng đáng đời bị bắt nạt. Người đọc sách phải có c hính khí của người đọc sách, chỉ cần vẫn đúng nguyên tắc thôi, không sợ trời không sợ đất mới là đúng. Nàng yếu đuối như vậy, chắc chắn là sẽ bị bắt nạt.

Tiên dân Giáp nói.

Tiên dân Ất cũng gật đầu đồng tình:

-Đúng vậy, Tướng lão nhị đúng là nổi tiếng lòng dạ hiểm độc. Cũng không biết cái gì gọi thương hương tiếc ngọc, hơn nữa cô gái này ăn mặc bình thường, khí chất bình thường, lại rất lạ mắt, chắc chắn là tân sinh không cần nghi ngờ. Tân sinh của nội viện có bối cảnh hùng hậu, luôn luôn cao ngạo khinh thường làm bạn với đệ tử ngoại viện, cho dù là thời gian đi học, cũng chỉ hoạt động ở trong khu vực nội viện, tan học thì đều trở về nhà mình tu hành công pháp hoặc phép thần thông. Làm sao có thời giờ loanh quanh ở đây?

Những người đó, bình thường sẽ học hai ba năm, học kinh thi lễ nghi rồi đi mất, không một ai thật sự có suy nghĩ sẽ tiến xa trên con đường đọc sách cả.

Có thể xuất hiện ở thành Thư Sơn này của chúng ta, cơ bản đều là đệ tử ngoại viện. Những đệ tử đó, có trêu chọc cũng không sợ rước lấy phiền phức...

Tiên dân Bính nói:

-Tướng lão nhị cũng chỉ dám bắt nạt tân sinh thôi, vả lại hắn chưa bao giờ trêu chọc đến đệ tử Văn Xương Cung, có thể bị hắn bắt nạt chắc chắn là đệ tử ngoại viện của Văn Khúc Cung. Như vậy, dù cho sự việc có âm ỉ đến đâu, Văn Xương tinh quân cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua thôi... thậm chí còn làm chỗ dựa cho hắn.

Tiên dân Giáp gật đầu nói:

-Chính xác, mấy năm nay bởi vì nguyên nhân là Tướng lão nhị, đệ tử Văn Xương Cung đúng là chiếm được không ít lợi khiến bọn

hắn ngày càng ngạo mạn rồi.

Tân sinh khó hiểu nói:

-Nơi này chính là Thư Sơn, lẽ nào hai vị tinh quân không biết nhữ
ng hành vi của hắn sao? Cứ tùy ý hắn làm vậy?

-Theo lý thuyết, không có khả năng tinh quân không biết, chỉ là b
ọn họ quả thực không để ý đến. Cũng không biết là do Tuồng lão
nhị có chống lưng mạnh hay là thế nào khác. Chúng ta chỉ là một
tiên dân nho nhỏ, sao có thể hiểu được suy nghĩ của thượng tiên?
- Tiên dân Ất nói.

Tân sinh im lặng...

-Mau nhìn kia, lão đại và lão tam Tuồng gia đến đây, hê hê, bây gi
ờ có lẽ là có trò hay xem rồi!

-Hai người này cũng không phải là đèn cạn dầu... sợ là chuyện hô
m nay sẽ ầm ĩ lắm đây.

Tân sinh nghe vậy, đi qua xem, chỉ thấy này hai người một thì cao
to lực lưỡng, một thì vóc người nhỏ nhắn tay cầm chiết phiến, dán
g vẽ thư sinh nhu nhược, trông như một tú tài, nhưng đôi mắt lóe l
ên hàn quang, vừa thấy là biết không phải người dễ trêu chọc.

Từ rất xa, tráng hán Tuồng lão đại đã hét lên:

-Ở Thư Sơn này, ai chẳng biết hàng bánh bao của Tuồng gia chún
g ta uy tín nhất? Cô nương này há miệng ra là nói bánh bao của n
gười ta không tốt, vậy là không đúng rồi.

-Từ xưa đến nay, giết người thì đền mạng, mua đồ thì phải trả tiề
n, vô cùng hiển nhiên. Ăn bánh bao không trả tiền, là muốn làm r
a chuyện gì đây? Từ khi nào mà người của Văn Khúc Cung khôn
g cần thể diện như vậy? - Nam tử dáng vẻ tú tài đứng ra, thản nhiê

n nói.

Lời này vừa nói ra, Lý Trinh Anh càng lúng túng, vội vàng lắc đầu:

-Ta không có...

-Không có thì trả tiền đi, trả tiền rồi, còn ai nói người không đúng nữa? Nếu như không, ăn bánh không trả tiền, ha ha... đừng trách chúng ta cáo trạng với Văn Khúc tinh quân bên đó! - Tưởng lão nh
ị quát to.

Một số đệ tử ngoại viện Văn Xương Cung cũng hòa theo, trong lúc nhất thời, Lý Trinh Anh xấu hổ đến nổi mặt mũi đỏ bừng, nắm tay nhỏ nắm chặt, đôi mắt to ầng ậng nước như thể lúc nào cũng có thể khóc được.

Đúng lúc này, trên bầu trời, Văn Xương tinh quân râu dài ba thước ngồi đối diện với Văn Khúc tinh quân tuần tú trên một đám mây trắng.

Văn Xương tinh quân cười ha ha nói:

-Văn Khúc Tinh, đã sớm nói với người rồi, thứ người đọc sách theo đuổi chính là tinh thần bất khuất đầu đội trời chân đạp đất, nhất định phải có khí phách! Nhìn xem đệ tử của người kia, một đám đều yếu đuối dễ bắt nạt như vậy... ây... thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Văn Khúc tinh quân cả giận nói:

-Người cũng biết trong ngực phải có chính khí, có chính khí không phải là để người kiêu ngạo đi bắt nạt người khác, mà bản thân phải tự mình chính trực, không làm chuyện xấu. Nhìn đệ tử của người xem, mấy năm nay đều là cái thứ gì!

Văn Xương tinh quân nghe xong, nhất thời phát hỏa:

-Cái thứ gì? Tốt xấu gì thứ ta dạy ra đều là người, người xem thứ người dạy là cái gì? Nào là rùa, thỏ, gà... người còn dám nói ta? Ta quản lý các quan trên Thiên Đình, nếu là tất cả mọi người đều yếu đuối, không có kế hoạch, sao có thể trị quốc?

Văn Khúc Tinh bấu môi một cái, nói:

-Lời nói vô căn cứ, thượng bất chính hạ tắc loạn, bản thân bất chính sớm muộn gì cũng là tai họa! Người tài giỏi trị quốc chân chính, là không làm mà vẫn trị vì được, làm tấm gương tốt, lôi kéo người trong thiên hạ một lòng hướng thiện, hướng chính. Mà không phải là làm mấy trò hề bắt gà trộm chó! Đệ tử của người, bán bán h bao giả hãm hại lừa gạt người khác mà người cũng mặc kệ không quản sao? Nếu người không quản, vậy ta quản!

Văn Khúc Tinh thấy đệ tử nhà mình bị bắt nạt, không thể ngồi yên không quan tâm, muốn đi xuống.

Văn Xương tinh quân nhanh chóng giữ chặt Văn Khúc tinh quân lại nói:

-Văn Khúc Tinh, người đúng là càng sống càng thụt lùi, người đã quên ước định khi trước sao? Nếu lúc này người đi xuống, nghĩa là không muốn tuân thủ lời hứa? Hơn nữa, chuyện của đệ tử thì để cho chúng nó tự giải quyết đi, đây cũng là để cho cuộc sống của bọn chúng tăng thêm chút trải nghiệm. Chỉ có trải qua đau khổ, nội tâm mới có thể dần trưởng thành, trở nên cường đại. Cái gì người cũng muốn nhúng tay vào, người có thể theo chân bọn chúng cả đời sao?

Văn Khúc Tinh nghe vậy, dừng bước, tuy rằng hấn biết, Văn Xương tinh chỉ vì không muốn để hấn nhúng tay vào mà tìm một đòn lý do.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, mấy lý do đó nói rất đúng...

Đúng lúc này, Văn Khúc Tinh mắt sáng lên, ôm một bụng ý đồ xa u xa nói:

-Được, đây là người nói nhé, chúng ta đều không nhúng tay, xem bọn chúng có thể âm ỉ đến mức nào.

-Đó là điều tất nhiên! - Văn Xương tinh quân nở nụ cười.

Chương 125: Bạn học của ông đây, người không bắt nạt nổi (Hạ)

Chương 125: Bạn học của ông đây, người không bắt nạt nổi (Hạ)

Gần như cùng lúc, bên ngoài đám người vang lên một giọng nói âm dương quái khí:

-Ai nói muốn đi cáo trạng với Văn Khúc Tinh đó? Đến đây nào, tiến lên trước một bước, để cho tổ gia ta nhìn xem nào!

Nghe thấy giọng nói này, ba huynh đệ Tưởng gia đều rất ngạc nhiên, giọng nói lạ lẫm, hẳn là người của Văn Khúc Cung mới đúng. Nhưng đệ tử Văn Khúc Cung đều học thi từ ca phú, một đám thích giảng đạo lý, tình tình yếu đuối lại đơn giản, không hề có khí phách như vậy. Ba người hơi nghi hoặc, nghe tiếng nhìn qua, nhất thời ngạc nhiên, thế mà kẻ đến đây lại không phải là người, mà là một con thỏ!

Tưởng lão nhị vừa trông thấy thì vô cùng vui vẻ, nói khẽ với Tưởng lão đại và Tưởng lão tam:

-Đại ca, tam đệ, ta biết con thỏ này. Trước đây từng đến mua bánh bao, ta dùng thịt Sí Uyên Nhất Tinh thay cho thịt Hoàng Vĩ Tam Tinh, hắn ăn hết mà không phát hiện ra. Hiển nhiên cũng chỉ là một thằng nhóc chưa từng trải đời, không có lý lịch gì.

Tưởng lão đại và Tưởng lão tam nghe xong, trong lòng lập tức yên tâm, một đám lạnh nhạt nhìn con thỏ này, nhỏ giọng nói:

-Con thỏ này cũng béo lắm, làm nhân bánh bao, mùi vị chắc chắn rất ngon.

Sau đó ba người cùng phá ra cười xấu xa...

m thanh câu nói tiếp theo của ba người không nhỏ, mọi người đều nghe được rành mạch, biết ba tên này là đang khiêu khích.

Vốn dĩ Lý Trinh Anh nghe được giọng nói của con thỏ thì rất kích động, cuối cùng cũng có người nhà mình đến giúp bản thân nói chuyện rồi, thật cảm động...

Nhưng lúc vừa thấy kẻ đến là con thỏ, nhất thời có chút thất vọng nho nhỏ, dù sao nhìn bề ngoài con thỏ này không giống như biết phép thần thông gì, nếu thật sự xảy ra chuyện, sợ là không đủ mạnh... nàng còn hơi lo lắng con thỏ sẽ bị đánh.

Vì thế, Lý Trinh Anh thật thà lần đầu tiên lấy hết dũng khí, đứng trước mặt Tần Thọ, nói:

-Các người không được nói Thỏ Thỏ như vậy...

Tần Thọ nghe thấy thế, tự dưng lại cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Hắn đến để gây sự mà... khụ khụ, đến ra mặt giúp em gái

đó! Sao lại biến thành được bảo vệ rồi? Hơn nữa cách xưng hô hi nh như không đúng lắm. Hấn là Thỏ gia, không phải Thỏ Thỏ! Cá i xưng hô Thỏ Thỏ này, rất giống loại hàng bị hãm trong nôi...

Vì thế Tần Thọ vội ho một tiếng, nói:

-Trinh Anh à, sau này gọi ta là Thỏ gia, không phải Thỏ Thỏ.

-Được, Thỏ Thỏ. Thỏ Thỏ, người chạy mau, bọn họ là người xấu.

- Lý Trinh Anh nói.

Tần Thọ rơi lệ đầy mặt, hấn phát hiện, mạch não của phụ nữ đều được cố định rồi, Hằng Nga cũng không bao giờ gọi tên của hấn, cứ luôn gọi là Ngọc Nhi.

Nhìn tình hình này, nha đầu kia cũng chỉ biết gọi Thỏ Thỏ...

Tần Thọ không muốn cãi vã vào lúc này, dù sao cũng không thể nói lại các nàng.

Vừa nghe đến người xấu, Tần Thọ liền vui vẻ, cười nói:

-Người xấu? Ở trước mặt thỏ gia ta có người xấu? Con bà nó, người xấu ở đâu vậy? Muốn giành bát cơm à? Chuyện này đúng là kh ông thể nhìn được!

Tiếng nói vừa dứt, trước mặt đã nhiều ra ba ngọn núi nhỏ, bóng râm nháy mắt nuốt chửng con thỏ, ba người, ba đôi mắt cười xấu xa, giương miệng, giống như ma quỷ bất cứ lúc nào cũng muốn ăn tươi con thỏ. Đồng thời cũng dùng biểu cảm tiêu chuẩn của người xấu, chứng minh bản thân chính là người xấu.

Tưởng lão nhị cười ha ha nói:

-Ái chà, từng nghe nói đến anh hùng cứu mỹ nhân, chưa từng nghe nói có con thỏ tự dâng lên miệng. Làm sao đây? Bé gái này ăn b

ánh bao của chúng ta không trả tiền, người chuẩn bị bán thịt gán n ợ sao? Ta phải nói với người trước, thịt thỏ không đáng tiền. Một thân thịt này của người, miễn cưỡng thì đủ tiền một cái bánh bao, người muốn tự mình lên thớt nằm, hay là muốn mấy huynh đệ ta đích thân ra tay?

Lý Trinh Anh nghe thế, nhất thời nóng nảy, đang muốn tiến lên.

Lại phát hiện, có người còn nhanh hơn so với nàng!

Chỉ thấy hai cái tai to của con thỏ kia dựng thẳng lên, ngẩng đầu, kêu lên:

-Người vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa cho thỏ gia nghe một chút!

-Ha ha... thỏ con đừng vội. Thế nào? Người còn muốn cắn người sao?

Tưởng lão đại cười ha ha nói.

Tần Thọ mài mài hàm răng trắng muốt, cười ha ha nói:

-Thỏ gia ta mà cắn người, sợ là người sẽ khóc.

Tưởng lão đại cười càng to hơn:

-Ôi chao, ta lại sợ quá cơ, ha ha...

Cùng lúc đó, trên trời, hai vị tinh quân ngồi xếp bằng đầu mắt trên một đám mây trắng, mắt to trừng mắt nhỏ.

Trùng mắt nhìn nhau nửa buổi, Văn Xương tinh quân làm bầm nó i:

-Văn Khúc Tinh, đây là con thỏ Ngọc Đế bảo người chiếu cố? Đã nhiều ngày như vậy, xem ra người cũng không dạy ra được gì nh

1...

Văn Khúc Tinh hừ lạnh nói:

-Đấy là ở chỗ ta hần còn có thể học được chút bản lĩnh. Để hần đến chỗ kia của ngươi, sợ là cái gì cũng không học được.

Văn Xương tinh quân cười ha ha nói:

-Sao thế được? Thực lực của ngươi không được, liền cho là ta cũng giống ngươi sao? Cái gì gọi là nghiêm sư xuất cao đồ, điều bộ nhu hòa kia của ngươi đã lỗi thời rồi. Ta tin chắc, không dùng gậy đánh không thể dạy ra học sinh! Nhìn xem đi, mấy năm nay có bao nhiêu học sinh nhập học Văn Xương Cung? Có bao nhiêu người đạt được thành tích? Nhìn lại Văn Khúc Cung các ngươi, phỏng chừng qua vài năm nữa, cũng không còn được mấy người đâu? Phong hoa tuyết nguyệt chung quy đều là chuyện nhỏ, võ công, công danh lợi lộc mới là mục tiêu mà mọi người theo đuổi.

Văn Khúc Tinh lắc đầu nói:

-Ngươi quá coi trọng mấy thứ này, trong mắt ta, thiên hạ nằm trong lòng bàn tay không bằng một chén rượu trong vò; phú khả địch quốc không bằng một niềm vui nho nhỏ trong lòng. Đệ tử của ngươi có lẽ ai cũng có con đường làm quan suôn sẻ, nhưng lòng dạ đệ tử của ta không thích gò bó, không bị ta dẫn đi lệch đường, một đám chúng nó sống tiêu điều tự tại, sống đúng với bản thân mình. Thứ ta và ngươi theo đuổi không giống nhau, nói mấy thứ này cũng vô ích. Chẳng qua ta phải nhắc nhở ngươi, quản giáo tốt đệ tử của ngươi, nếu không xảy ra chuyện, có bị ăn hiếp, ngươi cũng đừng nổi giận tìm ta kêu khóc.

Văn Xương Tinh bĩu môi nói:

-Chỉ bằng con thỏ này? Tuy rằng hần là do Ngọc Đế sai tới, nhưng Thư Sơn có quy củ riêng của Thư Sơn, Ngọc Đế cũng không th

ể nhúng tay quá nhiều. Người vẫn nên lo lắng cho con thỏ này của người đi, lát nữa nếu thực sự bị bỏ vào nồi hầm, chẹp chẹp... hơong vị hăn là không tồi đâu.

Văn Khúc Tinh mỉm cười, nói:

-Vậy hãy chờ xem...

Ba huynh đệ Tưởng gia cười ha ha, Lý Trinh Anh cũng sốt hết cả ruột, nhéo nhéo tai Tần Thọ lo lắng nói:

-Thỏ Thỏ, nếu không thì để ta đưa tiền cho bọn hăn, chúng ta đi t hôi.

-Nghe thấy chưa? Thỏ con, người một nhà các người đều nhận sai rồi, người còn cứng đầu gì nữa? Có tin ta đem người đi hầm thật không? - Tưởng lão đại cười nói.

Tần Thọ chớp chớp mắt nói:

-Thỏ gia ta tức giận, hậu quả rất là nghiêm trọng đó.

Tưởng lão nhị cười quái dị nói:

-Ôi chao, ta lại sợ quá cơ... con thỏ tức giận rồi, ha ha... thỏ con, người tức giận nghiêm trọng bao nhiêu nào? Chẳng lẽ còn có thể b ể gây được tay ta sao? Hoặc là... người sẽ không cần ta thật đấy c hứ? Nói đến đây, Tưởng lão nhị không nhịn được nữa, điên cuồng cười ha ha.

-Vậy thì như người mong muốn. - Tần Thọ mỉm cười, đột nhiên t óm lấy một tảng đá lớn cao gần bằng một người bên cạnh lên, tro ng lúc mọi người trái phải đều trợn mắt há miệng, bê lên!

Sau đó...

Bốp!

Tưởng lão nhị còn chưa cười xong, trực tiếp bị một tảng đá lớn đập thẳng xuống đất, chỉ có một cái đầu lộ ra bên ngoài, vẻ mặt mờ mịt nhìn con thỏ trước mắt, phỏng chừng dùng đầu óc của hắn hoàn toàn không nghĩ ra được, con thỏ này nhỏ như vậy, sao có thể có sức lực lớn như vậy.

Điều khiến hắn càng bức mình hơn chính là, con thỏ này nói ra tay là ra tay? Cũng thật là bạo lực!

Cái này không phù hợp với phong cách của nhóm thư sinh yếu ớt Văn Khúc Cung, bình thường bọn họ có chuyện gì cũng không ra tay, cái vĩ hàng giờ liền!

Từ khi nào đệ tử Văn Khúc Cung đã mạnh như vậy rồi?

Tưởng lão đại giận dữ:

-Con thỏ kia, người dám ra tay?

Chương 126: Con thỏ = Mãnh thú

Chương 126: Con thỏ = Mãnh thú

Bốp!

Một viên gạch đập thẳng vào mặt Tưởng lão đại, máu mũi tuôn ra ào ào...

Tưởng lão tam giận dữ, khép quạt lại, nói:

-Con thỏ, là người ra tay trước, đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí!

Bộp!

Tảng đá lớn lại bị vác lên nện về phía Tưởng lão tam, Tưởng lão tam đã sớm có chuẩn bị, nhấc chân lên một cái chạy ra ngoài, không bị đập vào, cười ha ha nói:

-Con thỏ, cùng một thủ đoạn không có tác dụng gì với ta đâu!

Kết quả vừa nói dứt miệng, thì đã cảm thấy ống quần bị người ta kéo, Tưởng lão tam cúi đầu xuống liền nhìn đến con thỏ kia ôm lấy chân hắn, nhếch miệng cười nói:

-Vậy đổi sang cách khác chơi.

Trong lúc nói chuyện, con thỏ vác tảng đá lớn bốp một tiếng nện lên đầu Tưởng lão tam, một vùng đất rộng lớn cũng rung động theo...

Tưởng lão tam bị đập đau kêu lên một trận...

Tưởng lão nhị nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể trở nên cường tráng, điên cuồng hét lên, từ trong bùn đất nhảy ra hét lớn:

-Con thỏ, ăn một đám của ta đi!

Kết quả chỉ thấy Tưởng lão tam bị ném lại đây, dọa cho Tưởng lão nhị sợ hãi vội vàng thu nắm đấm lại, thành ra cái đầu của Tưởng lão tam trực tiếp đập vào đầu hắn, hai cái đầu va nhau, ánh lửa bắn ra khắp tứ phía!

Tưởng lão đại đẩy phía sau đầu, lấy ra một cái Lưu Tinh Chùy, Lưu Tinh Chùy vốn chỉ nhỏ bằng móng tay cái, vừa gặp gió liền phình to ra!

Đúng lúc này, một cái mồm to nhào đến, không đợi Lưu Tinh Chùy kịp to lên, một ngoạm nuốt luôn chùy!

Tưởng lão đại vừa thấy, nhất thời vui vẻ:

-Ha ha... con thỏ nhà ngươi, muốn tự hại chết mình à! Lưu Tinh Chùy này của ta chính là Ô Mông Huyền Thiết nung trong Huyền Hỏa, luyện chế mất bảy bảy bốn mươi chín ngày... phù, thở một hơi cái đã... mà khi luyện thành, cứng rắn không gì sánh bằng, không có gì là nó không phá được! Ngươi nuốt nó vào trong bụng, chờ bị trướng đến chết đi! Bảo bối, động đi nào!

Tưởng lão đại nói với Lưu Tinh Chùy, kết quả... không có phản ứng gì!

Con thỏ kia cũng không nhúc nhích, híp mắt nhìn hẩn.

-Bảo bối, động đi nào!

Tưởng lão đại lại thúc giục pháp bảo của mình, nhưng kết quả vẫn như cũ, một chút động tĩnh cũng không có.

Lúc này miệng con thỏ nhúc nhích, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, như thể cắn hạt dưa, có thứ gì đó bị cắn bung ra.

Tưởng lão đại chỉ cảm thấy Lưu Tinh Chùy kết nối với tinh thần của hẩn bất chợt gặp phải một kích mang tính hủy diệt, dưới sự ảnh hưởng của tinh thần, trái tim cũng giống như bị người ta nện cho một đấm, đau đớn kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu như nước thác!

-Sao lại thế này?

Vẻ mặt Tướng lão đại như không thể tin nổi kêu lên.

Con thỏ kia cũng không nói gì, miệng tiếp tục chuyển động, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, giống như đang nhai sườn non...

Tướng lão đại cũng theo tần suất không ngừng co giật cơ thể, trái tim nhói lên từng cơn, máu phun ra từng dòng.

Con thỏ trông thấy, nhất thời dấy lên hứng thú, không nhai linh tinh nữa, mà là vô cùng có tiết tấu nhai nhai - hai con hổ, hai con hổ, chạy vòng quanh, chạy vòng quanh...

Tướng lão đại theo tiết tấu, phụt phụt phụt phun mãi không ngừng.

-Đại ca!

Tướng lão nhị và Tướng lão tam phục hồi tinh thần, trông thấy tình huống không ổn, kinh hãi hô một tiếng, đồng thời ra tay với con thỏ.

Tướng lão nhị lấy ra cây lao xiên cá, hét lớn:

-Con thỏ, ăn một xiên của ta đây!

Tần Thộ nhìn thấy, ngẩng đầu mới dâng lên miệng rồi, nhanh chóng nuốt Lưu Tinh Chùy trong miệng xuống, nhìn thấy lao xiên cá đâm tới, giơ tay ra bắt lấy!

Keng!

Lao xiên cá đâm vào móng vuốt của Tần Thộ như thể đâm vào sắt thép thông thường, hoàn toàn không thể xé rách bộ lông của con thỏ này!

Tưởng lão nhị thàm kêu không ổn rồi, muốn thu hồi lao xiên cá v
ề, nhưng hai móng con thỏ lại dùng sức giữ lấy, lao xiên cá giống
như bị dính lại trên tay hắn, Tưởng lão nhị phát lực hai lần đều kh
ông thể nào rút lại được!

Sau đó liền trông thấy con thỏ kia nhếch miệng cười nói với hắn:

-Ăn một xiên của ta đây ư? Như người mong muốn!

Thế rồi Tưởng lão nhị trơ mắt nhìn con thỏ này há to miệng, nhai
cây lao rắc rắc rắc...

Mà giai điệu lần này là:

-Nàng là trái táo nhỏ của ta, yêu nàng thế nào cũng không chê nhi
ều...

Trọng điểm là hình như bản lần này nhanh hơn...

Phụt phụt phụt...

Tưởng lão nhị phun máu lên một tấm cao mới.

Tưởng lão tam thấy vậy, biết không thể nào dùng pháp bảo được,
vì thế vung chiết phiến lên, một ngọn lửa nháy mắt nuốt trọn con t
hỏ!

-Thỏ Thỏ!

Lý Trinh Anh kinh hãi hô lên.

Tưởng lão tam cười ha ha nói:

-Người cứng đầu cứng cổ lắm kia mà, ta không tin người còn có t
hể thủy hỏa bất xâm!

Nhưng mà cười không được ba giây, một con thỏ bị lửa thiêu đỏ rực đột nhiên vọt đến, bổ nhào về phía Tường lão tam, hét lớn:

-Thỏ gia ta đúng là thủy hỏa bất xâm đấy! Đốt ta? Hôm nay thỏ gì a ta phải nướng chim nhỏ!

Sau đó chợt nghe tiếng xé quần áo xoẹt xoẹt cùng với tiếng kêu thảm thiết của Tường lão tam, mọi người theo bản năng che mặt, hình ảnh đẹp đến nỗi không đành lòng nhìn thẳng! Vì thế mọi người đều lấy Ảnh Thạch ra, về nhà từ từ xem.

Chẳng qua hấp dẫn người ta nhất, vẫn là mùi hương của bộ lông cún háy xém lem nhem kia...

-Hít... hà...

-Cái mùi này... thật đúng là nướng chim rồi...

-Con thỏ này quá hung dữ luôn.

-Quá mạnh, đã bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy qua văn nhân đánh nhau như vậy.

Trong đám người ồn ào bình luận, một số đệ tử Văn Xương Cung thấy con thỏ mạnh như vậy, cũng không dám tiến lên nữa, lui vào trong đám người xem náo nhiệt.

Tân sinh thấy Văn Xương Cung cảnh tượng như vậy, nói:

-Đấy mà là con thỏ à, rõ ràng đấy là mãnh thú! Ba vị bạn học của chúng ta sao lại đánh không nổi như thế? Bọn họ không biết chút phép thần thông lợi hại nào sao?

Tiên nhân Giáp cười nói:

-Làm gì có phép thần thông lợi hại gì chứ, chỗ này toàn là người

đọc sách thôi.

Tân sinh khó hiểu nói:

-Người đọc sách thì sẽ không tu hành à?

Thần tiên Giáp lắc đầu, nói:

-Không phải thế, thứ người đọc sách tu là một luồng khí chính trực trong lồng ngực, hoá khí thành kiếm có thể chặt đứt ngân hà, cũng không kém gì người tu hành. Nhưng người đọc sách tu hành rất khó khăn, vì rất khó để sách hoá thành luồng khí chính trực, cho dù là ở đây, cũng không hề dễ dàng như vậy.

Ngưng khí mà đã khó như vậy, huống chi tất cả các phép thần thông còn phải tự mình lĩnh ngộ từ trong sách, thật sự là độ khó quá cao, ai... ngộ tính không đủ, cả đời đều là thư sinh nghèo khổ tay trống gà không chặt.

Sở dĩ ba huynh đệ của nhà họ Tưởng có thể đọc sách ở Thư Sơn T hành, chính là bởi vì gia tộc của bọn họ có phép thần thông được truyền thụ, thực lực cường đại tự nhiên là có thể muốn làm gì thì làm.

Bọn họ không dám trêu chọc đệ tử nội viện, là bởi vì gia tộc của những đệ tử này có truyền thừa cũng không kém gì so với Thư Sơn, thực lực cường đại, bọn họ không thể trêu vào.

Tân sinh lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ...

Đúng lúc này, bên kia bỗng nhiên vang lên một giai điệu mới, chỉ là giai điệu lần này nhanh hơn...

Chỉ thấy con thỏ kia ngồi trên người Tưởng lão tam, ôm chiết phiến gặm cực nhanh, nghe tiết tấu của âm thanh kia, mọi người hoàn toàn không biết là cái gì, nhưng lại theo bản năng mà cảm thấy,

nghe rất sôi động. Nếu như có những người sinh sau năm 80 ở địa cầu có mặt tại đây, nhất định có thể nghe hiểu, không những thế còn có thể hát theo hai câu:

-Hãy mau dùng côn nhị khúc, huh huh ha hee...

Tưởng lão tam không kiên trì được hết hai câu hát, trực tiếp phun ra máu ngất đi...

Trên trời, Văn Xương tinh quân nhìn thấy, nhất thời nóng nảy, đứng phắt dậy, nói:

-Con thỏ này xuống tay cũng quá độc ác... thật sự là không thể được!

Văn Khúc tinh quân nhanh chóng giữ chặt Văn Xương tinh quân, kêu lên:

-Nào, nào, nào... đừng kích động, đừng kích động, chuyện của đệ tử, để cho chúng nó tự giải quyết. Nhớ lại ước định của chúng ta, nhìn lại mặt của người đi...

Văn Xương tinh quân nghe vậy, tức giận đến mức mặt mũi đỏ bừng, bị nói lại như vậy, cảm giác này thật là khó khăn...

Đúng lúc này, Văn Xương tinh quân bỗng nhiên tỉnh lại:

-Người vừa nói cái gì?

Chương 127: Lớp huấn luyện cấp tốc cho nam nhân đích thực

Chương 127: Lớp huấn luyện cấp tốc cho nam nhân đích th
ực

-Đừng kích động.

Văn Khúc tinh quân nói.

-Vế đằng trước.

Văn Xương tinh quân quân hỏi.

Văn Khúc tinh quân nói:

-Yên lặng, đừng kích động, bình tĩnh lại.

-Không phải mấy câu này!

Gương mặt Văn Xương tinh quân phần nộ nhìn chăm chăm Văn Khúc tinh quân.

Văn Khúc tinh quân mặt dày nói:

-Có thể cách nói thì không giống, nhưng chung quy lại ý tứ thì vẫn giống nhau, trọng điểm là người nghe hiểu mà, đúng không?

Văn Xương tinh quân nghe nói như thế, sờ sờ bội kiếm bên hông, nói:

-Tiếp theo đây, người cũng có thể nghe hiểu ngôn ngữ cơ thể của ta.

Ngay sau đó, trên trời bắt đầu một trận đuôi giết...

Mọi người thấy vậy, ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt nhìn về phía co

n thỏ này càng ngày càng giống như là đang nhìn quái vật, nhao nhao lui về phía sau, duy trì khoảng cách an toàn.

Ánh mắt đó, Tàn Thọ có cảm giác giống như đã từng thấy ở đâu, nhớ năm đó, lúc chiều tối ra ngoài dạo công viên, bỗng nhiên trong thấy một người dắt theo một con chó ngao Tây Tạng không có dây kéo đi dạo, cơ bản mọi người đều có ánh mắt này...

Nghĩ vậy, Tàn Thọ vô thức phì phì phì mấy cái, thầm nói: “Mẹ nó, nghĩ nhiều rồi, tự mình buồn nôn bản thân.”

-Thỏ Thỏ, người thật là lợi hại.

Lúc này, Lý Trinh Anh tiến lên, mềm mại nhẹ nhàng khích lệ nói.

Tàn Thọ nhếch miệng, ha ha cười đáp:

-Vẫn ổn... vẫn ổn...

Nói đến đây, Tàn Thọ nhìn nữ hài tử then thùng nhất gan này, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, ngời thẳng lên ngay ngắn, làm màu nói:

-Muội tử, người yếu đuối như vậy không được đâu.

Lý Trinh Anh bĩu đôi môi nhỏ nhắn, gật đầu đồng ý nói:

-Cha ta cũng nói như vậy, cho nên mới để ta đi theo Văn Khúc tinh quân học tập, nói là trong lòng có luồng khí chính trực, thì sẽ không sợ trời không sợ đất. Nhưng mà, ta ngu dốt, học không nổi...

Tàn Thọ vừa nghe, hai mắt lác liêu nói:

-Cái thứ lý luận đường ngang ngõ tắt chó má gì đấy!

Lời này vừa nói ra, người xem náo nhiệt bốn phía ào ào thối lui ra ngoài phạm vi trăm mét, lần này không phải tránh né chó ngao Tây

y Tạng nữa, mà là ngang với tránh né phần tử khủng bố đánh bom liều chết. Một loạt ánh mắt nhìn con thỏ giống như nhìn loại cặn bã đang tìm đường chết.

-Ha ha ha... đây là đệ tử mà người dạy đó, ha ha... thật đúng là cực phẩm, ha ha...

Văn Xương tinh quân đang đuổi giết Văn Khúc tinh quân, bỗng nhiên nghe được lời này của con thỏ, nhất thời cười tươi như hoa, cưỡi vào Văn Khúc tinh quân cười ha ha.

Mặt già của Văn Khúc tinh quân tối sầm, bây giờ hắn đã biết, con thỏ chết tiệt này không đáng tin cậy! Nhưng hiện tại bọn họ đang cùng một phe, dưới tình huống cùng chung mối thù, đương nhiên không thể làm cho Văn Xương tinh quân đắc ý được, vì vậy nói:

-Quả đúng là cực phẩm, một người đánh được ba đệ tử của người, lại còn không nói mấy lời vô nghĩa, chắc chắn... đúng là cực phẩm.

Mặt Văn Xương tinh quân liền đen sì nói:

-Con thỏ này nói người như vậy mà người không tức giận sao?

Văn Khúc tinh quân cười ha ha, trong lòng sắp khóc rồi, tức giận? Con mẹ nó nếu như tức giận mà có tác dụng, con thỏ này đã chết không biết bao nhiêu lần từ lâu rồi... vấn đề là tức giận thì có ích gì? Hắn còn có thể giết chết con thỏ này sao? Đánh không đau, hạ thuốc cũng không được, giam lại à? Bộ rằng đó, cái thứ đồ chơi gì mới có thể nhốt nó lại chứ? Chép sách? Đùng đùa nữa, hắn còn muốn giữ mấy cuốn sách bản đầy đủ cho Thư Sơn lưu giữ kia kia... đối với con thỏ này, hắn thực sự không có cách nào cả.

Thế nhưng khi đối mặt với Văn Xương tinh quân, hắn tuyệt đối không thể thừa nhận, vì thế cười nhạt, ngạo nghễ nói:

-Đây là chênh lệch của người so với ta, ta dạy học sinh là tùy theo tài năng đến đâu mà dạy, bất kể là lúc nào, đều vẫn luôn duy trì bản tính của bọn họ, hướng dẫn phát triển. Mà không giống như người, dạy ra một đám miệng toàn mấy lời sáo rỗng, đi đường hình c hữ bát, cho dù có là chân long phượng hoàng, vào cái ổ của người rồi, đi ra đều là mấy con vịt!

-Ta nhờ vào! Không dạy được học sinh thì cứ nói thẳng, đừng có nói lời xằng bậy ngụy biện nữa!

Văn Xương tinh quân lầm bầm nói:

-Thực tế càng thuyết phục hơn lời nói, Văn Xương Cung hăng hái, môn sinh của Văn Khúc Cung các người thì rệu rã, đây chính là chênh lệch. Nói cái gì cũng vô dụng!

Văn Khúc tinh quân cười ha ha nói:

-Phong thủy luân phiên, người cũng đừng đắc ý, biết đâu được, nói không chừng ngày nào đó đệ tử của người sẽ chẳng còn ai nữa.

-Không thể nào!

Văn Xương tinh quân tuyệt nhiên không tin.

Văn Khúc tinh quân lại theo bản năng nhìn thoáng qua con thỏ kia, trong mắt hiện lên ý đồ xấu xa... đồng thời, hấn phát hiện, con thỏ này kỳ thật cũng không hề đáng ghét như vậy, còn rất đáng yêu nữa.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, chợt nghe Tàn Thọ lại ở đó kêu gào:

-Đi theo Văn Khúc tinh quân có thể học chính khí chính trực cái r ất ấ y, so với học chế thuốc xỏ cũng không kém bao nhiêu đâu.

Gương mặt Văn Khúc tinh quân lập tức đen sì, trong lòng thật vất vả mới có được một chút hảo cảm với con thỏ, lại phải cho nó vào danh sách đen...

-Tiên sinh là người rất tốt. - Lý Trinh Anh yếu ớt nói.

-Muội tử, chúng ta không nói đến hấn nữa. Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có muốn trở nên mạnh mẽ, cường đại giống như ca ca không? Không sợ hãi bất cứ thứ gì giống ca ca không?

Tần Thọ giống như con buôn trên chợ sớm bán cao da chó ngay tại chỗ, hết câu này đến câu khác, cảm dỗ nữ hài tử vô tri.

Lý Trinh Anh nghe hấn nói vậy, nắm chặt tay, cắn răng một cái nói:

-Muốn, ta... ta... rất muốn.

-Này không phải xong rồi sao?! Có sẵn tám gương lớn ở đây, ngươi còn đi theo học Văn Khúc Tinh làm gì? Hôm nay, ca ca cho ngươi lên lớp huấn luyện cấp tốc nam tử đích thực, thế nào? - Tần Thọ nói.

Mắt Lý Trinh Anh sáng rực, cái đầu nhỏ nhỏ dùng sức gật đầu, nói:

-Ta muốn học, ta không muốn làm gánh nặng của các ca ca, ta phải trở nên thật là lợi hại, thật là lợi hại...

Tần Thọ búng ngón tay cái chách, nói:

-Đơn giản! Ta nói cái gì thì ngươi làm cái đó, đảm bảo sau một ngày, ngươi sẽ có khí phách của nam tử đích thực, thấy sao?

Lý Trinh Anh đã sắp triệt để lọt vào bẫy của con thỏ, nàng quá đơn thuần, hoàn toàn không biết xe mình ngồi lên không phải xe đi

đến nhà trẻ, mà là xe của bọn buôn người.

Tần Thọ nở nụ cười, cười đến vô cùng vui vẻ, sau đó nói:

-Như vậy, người đánh bọn họ thử xem! Trước tiên đánh gã to con này!

-A? Đánh người sao... không tốt đâu... - Lý Trinh Anh hơi sợ sệt.

Tưởng lão đại vừa nghe thấy muốn đánh hắn, lập tức trừng lớn tròn mắt, vẻ mặt hung hãn, giống như đang nói, ai dám đánh ta?

Kết quả liền trông thấy một con thỏ tiến lại gần, nói:

-Người thật là hung dữ.

Nhìn con thỏ hung ác này, vẻ mặt hung hãn của Tưởng lão đại nháy mắt biến mất, giọng nức nở nói:

-Đại ca, ta sai rồi, người tha cho chúng ta đi.

-Nín ngay, dám khóc ra một tiếng ta làm cho người biến thành Lư u Tinh Chùy. - Tần Thọ nhướng mày.

Tưởng lão đại lập tức cầm miệng, không dám khóc nữa...

Tần Thọ lại nói:

-Lúc này mới ngoan này, ngồi yên, đừng nhúc nhích. Hiện tại là thời gian đi học, người phải nghiêm chỉnh bồi luyện, ta còn có thể cam đoan trả lại linh kiện trên người người. Nếu không thì, hừ hừ... thiếu mất mấy thứ linh kiện ta cũng không dám cam đoan.

Tưởng lão đại có thể nói gì đây? Đối mặt với con thỏ hung thần ác sát này, chỉ có thể giống như cục cưng ngoan ngoãn ngồi yên, chờ đợi bị lật thẻ sủng hạnh...

Tần Thọ nhìn bộ dạng sắp bị lãng nhục lại vô lực phản kháng như tiểu cô nương kia của Tưởng lão đại, nhất thời có cảm giác ghê tởm, theo bản năng sờ sờ tảng đá lớn bên cạnh, thật muốn đập qua... chỉ là cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Tần Thọ nói với Lý Trinh Anh:

-Tốt lắm, người bồi luyện đã vào chỗ, lên đi, đánh hấn.

Lý Trinh Anh nói:

-Thật sự phải đánh sao?

Chương 128: Muội tử, người bán súng ống đạn dược à

Chương 128: Muội tử, người bán súng ống đạn dược à.

-Đánh! Nhất định phải đánh, đây là bước đầu tiên để người quật khởi. - Tần Thọ nói một cách hùng hổ.

Thế là Lý Trinh Anh nhắm mắt, dịu dàng kêu:

-Ôi...

Sau đó Lý Trinh Anh đưa tay ngọc đến trước mặt Tưởng lão đại, đánh nhẹ...

Bốp!

Tần Thợ chỉ cảm thấy trên trán đều là hắc tuyến... nhin không đượ
c kêu lên:

-Bảo người đánh hấn, không phải bảo người đùa với hấn! Dùng th
êm chút sức không được sao?

Lý Trinh Anh gật đầu nói:

-Được, dùng sức đánh!

Bốp!

Tần Thợ không còn gì để nói, ngo quanh một vòng, nhìn tảng đá l
ớn bên cạnh:

-Người dùng cái này mà nện...

Nói xong, Tần Thợ ngây ngẩn cả người, nhìn thấy dường như chỉ
cần một cơn gió cũng có thể thổi bay thân thể nhỏ bé kia, lại nhìn
tảng đá to lớn, vội vàng lắc đầu nói:

-Được rồi, ta tìm vũ khí cho người.

Tần Thợ lục lọi trong Hắc Ma Thần Hạp...

Đúng lúc này, Lý Trinh Anh yếu ớt nói:

-Ta có vũ khí, các ca ca và ba ba đã cho ta.

Tần Thợ gật đầu:

-Lấy ra cho ta xem một chút, ta nói người, không thể quá ôn nhu
được. Nếu thực sự không được thì hãy dùng cây gậy của ta mà đá
nh thật mạnh vào...

Tần Thọ quơ cây gậy trong tay, cảm giác món đồ chơi này cầm rất thuận tay.

Lý Trinh Anh gật đầu, chậm rãi móc móc tiểu hà bao trong ngực, sau đó lấy ra một cây Lang Nha Bổng... nhỏ giọng hỏi:

-Cái này, được không? Có phải hơi lớn không?

Tần Thọ nhìn cây Lang Nha Bổng cực lớn kia, lại nhìn lại cây gậy giống như cây tăm của mình, quyết định thu gậy lại.

Bờ môi của Tưởng lão đại run rẩy nói:

-Thỏ... thỏ đại ca à, cái này... cái này chết người đó... cái này quá mạnh...

Tần Thọ vội vàng cản Lý Trinh Anh lại, mặc dù mấy tên khốn kiếp này không thật thà, nhưng tội cũng không đáng chết.

-Ừm, có cái gì nhỏ hơn không?

Lý Trinh Anh ngoan ngoãn gật đầu, lấy từ trong tiểu hà bao ra một thanh đao của Quan Công. Đao này phân nửa là chuôi đao, phân nửa là thân đao, vô cùng sắc bén, lúc để xuống không cần thận trọng chạm vào Lang Nha Bổng, Lang Nha Bổng liền bị cắt đứt.

-Đại ca... chúng ta sai rồi.

Tưởng lão đại, Tưởng lão nhị ở một bên gào khóc cầu xin tha thứ.

Tần Thọ lau mồ hôi lạnh trên trán rồi nói:

-Có... có món nào nhỏ hơn không, tốt nhất là đừng có lưỡi đao.

Lý Trinh Anh ngoan ngoãn gật đầu lần nữa, sau đó lấy ra một cây trường thương đang bốc lửa. Cây trường thương này vừa được lấy

ra, nhiệt độ xung quanh bỗng tăng vọt! Trong khoảnh khắc, cây Quan Công Dao kia bị đốt đỏ lên, gai nhọn của Lang Nha Bổng cũng bắt đầu tan thành tro...

Ba người Tướng lão đại bị dọa sợ đến mức vội vàng bỏ đi...

Cũng may ngọn lửa này vừa bùng lên đã tắt ngay...

Cho dù là thế, con thỏ cũng bị cháy đến đen thui...

Nhưng mà con thỏ đã quen với tạo hình này, hoặc là đã bị nha đầu này làm cho không còn sức chửi bậy nữa...

Ba huynh đệ Tướng gia không phải kẻ ngốc, mang bên người nhiều binh khí như vậy, lại còn kinh khủng như thế, chắc chắn nha đầu này không phải người bình thường! Con thỏ này cũng mạnh như vậy, chắc chắn cũng không phải là người bình thường nốt, nghĩ một chút, trong lòng bọn hắn đã có đáp án. Con mẹ nó, học sinh của cái Văn Khúc Cung này, thật sự không dễ bắt nạt!

-Đại ca, đại tỷ, chúng ta sai rồi, buông tha cho chúng ta đi. Bên trên chúng ta có người già, dưới có trẻ nhỏ...

Tướng lão nhị kéo Tướng lão tam có tính cách nóng nảy, kêu lên.

Lý Trinh Anh không ứng phó kịp, ngây ngẩn nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ vội ho một tiếng, nói:

-Muội tử, người bán súng ống đạn dược à... mau thu dọn hung khí đi, hôm nay chỉ thể tăng thêm lòng dũng cảm thôi, không phải giết người. Hôm nay dùng của ca...

Lý Trinh Anh gật gật đầu, lập tức dọn Lang Nha Bổng, Quan Công Dao, Hỏa Tiêm Thương vào.

Tần Thộ lấy cây gậy ra lần nữa, đưa cho Lý Trinh Anh rồi nói:

-Dùng cái này đi.

Ba huynh đệ Tưởng gia ở ngoại viện Văn Xương Cung, binh khí t hấy nhiều nhất chính là gậy, bình thường hay bị đánh nên đã sợ. N hưng hôm nay, ba huynh đệ hấn lại cảm thấy, sao cây gậy này trô ng lại đẹp đẽ như thế! Đáng yêu như thế!

Tần Thộ quay đầu nhìn ba người, nói:

-Ba vị, vị tiểu cô nương ôn nhu dùng gậy nhỏ này đánh các người mấy cái, sẽ không sao chứ? Đương nhiên, chúng ta không theo ch ủ nghĩa bạo lực, các người có ý kiến gì cũng có thể nói ra. Nếu nh ư ý kiến hay, muốn xin dùng binh khí riêng của vị muội tử này đâ y thì cũng có thể.

Nghe như vậy, sao ba người còn dám ý kiến? Vội vàng lắc đầu nh ư trống bỏi đáp:

-Không có ý kiến, không có ý kiến... tùy ý ngài, cứ đánh thoải má i, đừng ghét bỏ.

Tần Thộ thả lỏng ra nói với Lý Trinh Anh:

-Người xem đi, vị huynh đệ kia rất phối hợp. Mới vừa rồi bọn hấn còn hung hăng như vậy, bây giờ người đánh lại, xem như báo thù. Được rồi, bây giờ người phải thể hiện huyết tính của mình, đánh b ọn hấn!

Lý Trinh Anh yếu đuối nhìn qua mấy người, một tay che mắt, một tay đưa thước lên, khẽ gõ lên trán Tưởng lão đại một cái...

Tần Thộ thấy vậy, hoàn toàn bó tay rồi...

Tưởng lão đại nhìn con thỏ, con thỏ nhướng lông mày lên, ánh m

ất Tưởng lão đại sáng lên, nhạy cảm khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên ôm đầu, kêu rên nói:

-Ôi chao... đau quá đi... ôi chao, bà cô này thật lợi hại quá... ôi chao, ta đau muốn chết rồi...

Tần Thộ thấy Tưởng lão đại như thế, đột nhiên cảm giác được, hài tử này vẫn còn rất dễ bảo. Người không tệ, có tiền đồ.

Lý Trinh Anh chợt nghe Tưởng lão đại kêu rên thì mở mắt ra nhìn, lập tức kinh ngạc há rộng miệng nhỏ, vẻ mặt tràn đầy không thể tin được.

Sau đó, Lý Trinh Anh ôm chặt lấy con thỏ, kích động kêu lên:

-Oa... ta... ta... ta đánh hấn đau, ta thật là lợi hại...

Tần Thộ bị ôm vào ngực lần nữa, chỉ là lần này... Tần Thộ rất muốn nói, bị cộm rất khó chịu...

Nhưng mà Tần Thộ cũng không muốn đá kích đũa nhỏ này, hấn cũng nhìn ra, Lý Trinh Anh không phải yếu đuối, mà là chỉ thiếu một chút tự tin mà thôi.

Tần Thộ nhìn không được, thở dài trong lòng nói: Cũng không biết phụ huynh ngu xuẩn thế nào, có được tài nguyên tốt như thế, lại dạy dỗ ra một đũa bé không có tự tin... chắc chắn là kẻ cận bã không có học thức? Cha không dạy con cũng là cái tội, chắc chắn cha nàg ta không phải là kẻ tốt lành gì...

Cùng lúc đó, ở nơi nào đó trong doanh trường của đại quân, người nào đó hắt xì, hắt xì rồi lại hắt xì...

Tần Thộ không quan tâm nhiều như thế, nếu là đồng môn, vậy thì phải giúp đỡ đũa nhỏ này. Không thể để cho nha đầu này đi sai đường lạc lối, cả đời bị chậm trễ được, dứt khoát tận dụng mọi thời

cơ, kêu lên:

-Đương nhiên là người lợi hại rồi, người rất lợi hại. Bây giờ người có thể dùng gậy đánh thêm một cái, dùng thêm chút sức!

Lần đầu tiên ra tay đánh người, mà tác dụng lại lớn như thế, rõ ràng Lý Trinh Anh cũng đã có chút tự tin cùng hứng thú, ánh mắt nhìn về phía Trương lão nhị.

Trương lão nhị thấy vậy, oa một tiếng nằm xuống mặt đất, vừa chạy qua chạy lại rồi lăn lộn, kêu lên:

-Ánh mắt này quá sắc bén, quá dọa người, ta bị hù dọa, không được, thật là đáng sợ quá...

Lý Trinh Anh thấy vậy, lập tức tròn tròn mắt...

Tần Thọ nhìn qua, đi lên đá một cái, nói:

-Người ta chỉ là không có tự tin, chứ không phải ngốc, con mẹ nó người diễn kịch có thể nghiêm túc chút không?

Trương lão nhị nghe vậy, vội vàng đứng lên nói:

-Tiểu cô nương, tiểu cô nãi nãi, đánh nhẹ thôi được không?

Lý Trinh Anh thấy vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên vừa nãy nàng bị sự diễn sâu màu mè của Trương lão nhị làm cho rất không thoải mái, giống như Tần Thọ nói, nàng chỉ thiếu tự tin mà thôi chứ không phải kẻ ngốc, rõ ràng như vậy, diễn gượng gạo như vậy, sao nàng có thể không nhìn ra? Cho nên, nàng thầm động viên bản thân mình:

-Trinh Anh, người làm được mà, người rất lợi hại, nhất định có thể dùng sức mạnh để đánh hắn khóc lên! Cố lên!!

Chương 129: Nhật ký sự ra đời của ma vương

Chương 129: Nhật ký sự ra đời của ma vương.

Vì thế, Lý Trinh Anh nhắm hai mắt lại, giờ cây gậy lên cao, quát to một tiếng:

-A...

Đùng!

Gậy hạ xuống!

Tưởng lão nhị thấy vậy, trong lòng run lên, biết thời khắc kiểm tra kỹ năng diễn xuất của mình đã đến, lần này nhất định phải diễn, tránh cho chịu khổ...

Trong khoảnh khắc, trong đầu Tưởng lão nhị hiện lên vô số những cách diễn giả đau, nhưng mà trong chớp mắt, hắn đã quên hoàn toàn.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, đột nhiên cây gậy kia tỏa lên ánh sáng rực rỡ, trụ nguyên khí xông lên tận trời! Sau đó trụ nguyên khí to lớn ấy ầm ầm rơi xuống!

Thậm chí Tưởng lão nhị còn không kịp suy nghĩ, hai mắt vừa nhắm lại, trong lòng tự nhủ:

“Xong rồi, chết chắc!”

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên!

Một đám mây hình nấm bay đến tận trời.

Bụi mù đầy trời!

Tất cả mọi người xung quanh đều bị nổ bay đi...

Chờ khi bụi mù tản hết, trên cây, trên nóc nhà... chỗ nào cũng có người. Đương nhiên không phải bọn hăn tự mình nhảy tới, mà là bị nổ văng lên.

Cũng may người nơi này dù là tiên dân tầng chót nhất, cũng được ngày đêm gột rửa trong nguyên khí, tổ chất thân thể vượt xa người địa cầu gấp trăm lần. Lại thêm dường như Lý Trinh Anh không khổng chế được sức mạnh của mình, chỉ giải phóng chút sức mạnh mà thôi, không nhắm vào ai cả, cho nên mọi người chỉ bị nguyên khí như gió lốc thổi bay, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng những người ở gần Lý Trinh Anh thì lại không có may mắn như thế...

Đám người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mặt Lý Trinh Anh có một hố to sâu khoảng mười mét! Bên trong có một vật hình người lẫn vào trong đất, cả người run rẩy, phát ra tiếng lầm bầm, dường như chưa chết, nhưng mà xem ra rất đau.

Bên cạnh cũng có một con thỏ, đầu bị vùi trong đất, móng đưa ra ngoài, cái đuôi nhỏ liên tục lúc lắc...

Ở phía xa, Tượng lão đại bị nổ văng vào phòng, Tượng lão tam chệch đứng quần ngồi trên nóc nhà ngẩn người, vẻ mặt mờ mịt, mặt mũi nhếch nhác, hiển nhiên đầu óc đã đứng hình...

-A —— Úi chà!

Con thỏ rút đầu lên, phun bùn đất trong miệng ra, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Trinh Anh đang dùng vẻ mặt ngây ngốc nhìn hấn, hỏi:

-Việc này... vừa rồi thế nào?

Tần Thộ rất muốn nói thật, nhưng nhìn thấy dáng vẻ kinh hoàng kia của cô nhóc, vì thế, sau đó phải nói láo:

-Không sao cả, vừa rồi có tên ngu ngốc dùng đầu đụng vào sàn nhà, tạo thành cái lỗ.

-Vậy vừa rồi ta lợi hại vậy à? - Lý Trinh Anh tò mò hỏi.

Tần Thộ nhếch miệng nói:

-Chuyện này, người hỏi mọi người đi.

Lý Trinh Anh nhìn xung quanh, trên nóc nhà, trên cành cây, đám người liều mạng nhao nhao gật đầu. Đối mặt với nữ ma đầu này, không ai không gật đầu, tất cả mọi người đều sợ bị nàng ta giơ bàn tay ra đập chết!

Lý Trinh Anh nhìn qua, kích động ôm lấy con thỏ, kêu lên:

-Ôi... ta thành công rồi, ta thật lợi hại mà, ha ha...

Tần Thộ chỉ cảm thấy hình như nha đầu này vừa được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, đột nhiên sức mạnh tăng vọt. Lúc này bị cắn đến hoảng sợ, bây giờ lại bị siết chặt đến sợ hãi, chặt đến không thể thở được, vội vàng kêu lên:

-Ngừng ngừng ngừng...

Lý Trinh Anh vội vàng dừng lại, tội nghiệp nhìn con thỏ trong ngực:

-Sao vậy? Bây giờ ta cảm thấy rất vui vẻ, cảm giác trong cơ thể có rất nhiều sức mạnh...

-Có sức mạnh nhưng lại không có nơi nào để dùng đúng không?- Tần Thọ cắt ngang lời nói của Lý Trinh Anh, đành vậy, đứa nhỏ này càng nói càng dùng sức, Tần Thọ có cảm giác mình sắp bị ghì chết rồi...

Lý Trinh Anh ngoan ngoãn gật đầu.

Tần Thọ nói tiếp:

-Rất tốt, bên kia còn một tên kia, có bao nhiêu sức lực thì đánh tên kia đi.

Nghe nói như thế, Lý Trinh Anh còn chưa động thủ, Tưởng lão tam đã nhảy phốc từ nóc phòng xuống, quỳ trên mặt đất, gào khóc nói:

-Thỏ gia, tha mạng, người đánh người thì bản thân mình cũng đau, nàng ta động thủ là muốn mạng người đó! Ta vẫn còn muốn sống thêm mấy ngày... đừng để nàng ta động thủ, ta tự mình chịu phạt có được hay không?

Nói xong, Tưởng lão tam đập đầu rầm rầm xuống đất, sau ba lần, hai mắt nhắm lại, đã hôn mê...

Lý Trinh Anh và Tần Thọ cùng nhau ngây ngốc nhìn cảnh này.

Hồi lâu sau, Tần Thọ mới cảm thán nói:

-Người nhìn đi, đây là do người dùng sức của mình đó, ta không c

ó gạt người mà, đúng không?

Lý Trinh Anh hé miệng nhỏ ra...

Tần Thọ duỗi duỗi tay, cuối cùng lại đau lòng phát hiện, mình không đến bả vai nàng ta. Nhảy lên mà vồ xuống? Thật sự không hợp, phá hư bầu không khí quá rồi... thế là con thỏ ngây thơ, hồn nhiên sờ đùi Lý Trinh Anh mà nói:

-Thấy không? Dưới sự trợ giúp của thỏ gia ta, người không cần động thủ cũng có thể dọa chết người. Người đã không còn là người của hôm qua, người quá lợi hại rồi.

Lý Trinh Anh nghe nói như thế, đôi mắt to tỏa ra ánh sáng, tay nhõm nắm lại thật chặt, kích động mà nói:

-Ta thật... thật lợi hại vậy sao? Ai cũng không dám khi dễ ta rồi sao?

Tần Thọ nghe thế thì gật đầu, nhưng là như ý thức được điều gì đó, lắc đầu mà nói:

-Trên cơ bản thì như thế, nhưng mà còn thiếu một chút.

-Thiếu cái gì?

Bây giờ Lý Trinh Anh vô cùng tin tưởng con thỏ này.

Tần Thọ sờ cằm đáp:

-Người thiếu chút nóng nảy...

-Nóng nảy?

Lý Trinh Anh ngạc nhiên hỏi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Không sai, chính là nóng nẩy! Ngựa hiền thì bị người ta cưỡi, người hiền thì bị bắt nạt, chúng ta không ý mạnh hiếp yếu, nhưng ít nhất cũng không thể để người ta xem mình là quả hồng mềm chứ? Vừa rồi ba tên này khi dễ người, người đánh lại, chỉ có thể coi như hòa nhau.

Lý Trinh Anh nghe như nghe chiếu thư, vô cùng chăm chú nghe con thỏ này giảng tà môn ngoại đạo, hiển nhiên không biết nàng đã bị con thỏ này dẫn đi sai lối.

Tần Thọ nói:

-Nhưng chúng ta cứ tốt tính như vậy à? Người không chọc ta, ta không động tới người. Người chọc ta, ta không hoàn trả gấp mười lần thì ít nhất cũng phải hoàn trả gấp bội!

Lý Trinh Anh gật gật đầu nhỏ giống như gà mổ thóc.

Mọi người ở phía trên thấy cảnh này, chỉ thấy bầu trời tối đen.

Tiên dân Giáp không nhịn được nói khẽ:

-Ta cảm thấy có một đại ma vương sắp xuất thế...

Những người khác theo bản năng gật đầu, lui về phía sau lần nữa.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Cho nên, trừng phạt kẻ ác phải trừng phạt triệt để!

Tần Thọ chớp lấy, thừa cơ hội này dọa dẫm ba tên kia kiếm chút lợi ích tinh chắc là không thành vấn đề... không sai, đây là trừng phạt kẻ ác trong lời nói của hắn.

Nhưng mà Lý Trinh Anh lại hiểu sai, đôi mắt lóe sáng kêu lên:

-Ta đã biết! Đánh bọn hắc, còn phải giải quyết bọn hắc tận gốc! K hông cho bọn hắc mở cửa tiệm, đập cửa hàng của bọn hắc!

Vì vậy, Lý Trinh Anh quay người, kêu a a vọt vào cửa hàng bánh bao, sau đó chỉ nghe âm thanh lách cách, cuối cùng nha đầu này g iơ nắm đấm lên đập xuống.

Ầm!

Địa cầu chìm xuống, nhà cửa bị đánh vỡ nát!

Tần Thộ nhìn thấy cảnh này, chép miệng, nói thầm:

-Mạnh như vậy, là thần lực trời sinh, không phải là nam hài tử đấy chứ? Hay là Na Tra? Chắc...

Tần Thộ nghĩ đến Na Tra với gương mặt thanh thuần đáng yêu, n hưng thân thể lại to lớn thô kệch, lập tức rùng mình một cái.

Nhưng mà dù cho Lý Trinh Anh kia không có cơ bắp, nhưng thân thể đó lại ẩn chứa sức mạnh như thế cũng đủ dọa người rồi.

-Con thỏ, con thỏ, người thấy ta vừa làm gì chứ? Lợi hại không?

Lý Trinh Anh chạy tới giống như dâng lên vật quý giá, gương mặt bé nhỏ đỏ bừng hỏi hắc.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Lợi hại, rất lợi hại.

-Vậy chúng ta tiếp tục đánh ai nữa?

Lý Trinh Anh hưng phấn mà hỏi.

Tần Thọ sững sờ, tiếp theo đánh ai?

Tần Thọ nhìn lại xung quanh, Tường lão đại vội vàng đung đầu vào tường ngất xỉu, Tường lão nhị vẫn còn ở trong hổ run rẩy, Tường lão tam miệng sùi bọt mép không có động tĩnh.

Lại nhìn những người khác.

-Chạy đi!

Mọi người kêu lên một tiếng, tan tác như chim muông.

Chỉ thấy nhìn đến chỗ nào, thì chỉ còn lại giày rách, tả tơi, người đều chạy hết...

Chương 130: Thỏ mượn oai nữ

Chương 130: Thỏ mượn uy nữ

Lý Trinh Anh thấy cảnh này, thì nhú mày lại, khở sở nói:

-Sao bọn hần đều chạy hết vậy? Có phải không thích ta không? Có phải đều đang sợ ta? Có phải ta làm sai không?

Tần Thọ rất muốn nói, đúng vậy, bọn hần sợ ngươi.

Nhưng thấy tiểu muội tử đơn thuần rầu rĩ như thế, đáng vẻ tội nghiệp, Tần Thọ mềm lòng, mở miệng nói:

-Nói cái gì đó? Người cho rằng người là ai? Là thổ gia ta à?

Lý Trinh Anh ngạc nhiên, không hiểu ý của Tần Thộ.

Tần Thộ ngáp một cái mới nói:

-Muốn nói xấu xa, trên thế gian này, thổ gia ta đứng thứ hai thì không ai dám nói đứng thứ nhất. Bọn gia hỏa này đang sợ ta, không phải người... người nhìn xem chiếc răng này nè, có trắng không, có hung ác không?

Tần Thộ đưa chiếc răng cửa trắng tinh ra, tỏ vẻ hung ác mà hỏi.

Lý Trinh Anh nhìn con thổ mập ú này, bấu môi, hé miệng cười nói:

-Thật đáng yêu, không có chút nào hung ác cả.

Nói xong, Lý Trinh Anh nheo cái mắt béo của con thổ...

Lập tức Tần Thộ có chút bất lực, lớn lên thành như vậy, hoàn toàn không có chút hung ác nào cả. Nhưng mà Tần Thộ lại nhìn lướt qua bộ ngực trung bình của Lý Trinh Anh, rồi lại im lặng nhìn bộ ngực đầy thịt núc ních của mình, vô cùng nghiêm túc mà nói:

-Dù ta không hung ác, nhưng cũng hung ác hơn người! (Dịch giả: lại có chơi chữ. Từ "ngực" và từ "hung ác" trong tiếng Trung là hai từ đồng âm)

Lý Trinh Anh nói:

-Thật à? Bọn hần không sợ ta à?

Tần Thộ hơi ngửa đầu, nói:

-Đương nhiên! Người đáng yêu như thế, xinh đẹp như vậy, sao mà bọn hắn lại sợ người được? Không tin thì người đi theo ta, nhìn xem mọi người đang sợ ai.

Nói xong, Tần Thộ đứng thẳng người lên, vung tay, mở chân ra, vồ cùng tự kỷ, phách lối đi về phía trước.

Lý Trinh Anh nghiêng đầu suy nghĩ, hé miệng cười một tiếng, đi theo.

Thành Thụ Sơn không lớn, tiên dân không nhiều, mọi người đều biết nhau, bên này tiên dân tản ra, thanh danh hung hãn của Lý Trinh Anh lập tức lan rộng ra ngoài.

Một truyền mười, mười truyền trăm, con thỏ đi đường chậm như vậy, chờ khi bọn họ đi ra khỏi nơi gây chuyện, thì đa phần bách tính của Thụ Sơn đều biết chuyện này.

Từ xa, mọi người nhìn thấy con thỏ tới, cả đám đều mắt bình tĩnh.

Nhất là con thỏ kia vừa đi vừa la hét:

-Thỏ gia ta tới đây, không sợ chết thì tản ra! Tính cách thỏ gia không tốt đâu!

-Sao con thỏ chết tiệt này lại tới đây?

-Nhìn xem kia không phải là nữ nhân hung hãn đang đi theo con thỏ à?

-Mau nhìn kia, nữ nhân hung hãn cũng tới.

-Đi đi đi, nhanh chóng tránh xa một chút, ngộ nhỡ chọc giận nàng ta, thì chúng ta không chịu được như ba huynh đệ Tưởng gia đâu...

-Đúng đúng đúng, đi đi đi...

Vì thế, mọi người lập tức tản đi.

Nhìn thấy con thỏ đi đến, mọi người lui ra, Lý Trinh Anh đang hoảng loạn dần dần bình tĩnh lại, nhưng mà ánh mắt nhìn con thỏ lại càng thêm dịu dàng và đầy ý cười.

Ra khỏi thành Thư Sơn, Tần Thộ quay đầu lại nói:

-Sao thế, có phải cũng sợ ta rồi không?

Lý Trinh Anh che miệng nhỏ, cười nói:

-Cám ơn người, Thỏ Thỏ ...

-Cám ơn ta cái gì?- Tần Thộ ngạc nhiên.

Đôi mắt đẹp của Lý Trinh Anh chớp chớp:

-Cám ơn người đã tìm sự tự tin về cho ta.

Tần Thộ chép miệng nói:

-Tiện tay mà thôi.

Nói xong, Tần Thộ đi về phía Văn Khúc Cung, âm ỉ nửa ngày cũng đến lúc phải đi học.

Nhưng mà lúc vừa vào Văn Khúc Cung, Lý Trinh Anh khẽ nói:

-Mẹ ta đã nói với ta về chuyện cáo mượn oai hùm...

Gương mặt của Tần Thộ lập tức đỏ bừng lên...

Lý Trinh Anh nói tiếp:

-Nhưng mà, lúc đánh người phá tiệm, thật sự rất sảng khoái... ta thích, ha ha...

Tần Thọ yên lặng...

Cùng lúc đó, trên trời, trên đám mây.

-Người không quan tâm đệ tử người à? Không thấy từng người trong bọn chúng nửa sống nửa chết? - Văn Khúc tinh quân nói.

Văn Xương tinh quân lắc đầu đáp:

-Không chết... nhưng mà quá thảm. Được rồi, bọn hắn cũng coi như là ác nhân tự có ác nhân trị, đáng đời. Nhưng mà, Thành Thư Sơn lại phải đối đầu mài dao, lần này tìm ai?

Văn Khúc tinh quân lắc đầu:

-Không biết.

Văn Xương Tinh Quân nói:

-Ta cảm thấy con thỏ kia không tệ, mặc dù hơi đê tiện nhưng nhìn toàn diện thì cũng không xấu đến mức hết thuốc chữa.

-Không thì người dẫn hắn về đi? - Văn Khúc tinh quân nói.

Văn Xương tinh quân cười khan một tiếng mà đáp:

-Được rồi, món đồ chơi này người tự giữ lấy đi.

-Người thật sự mặc kệ mấy tên đệ tử của mình à?

-Bây giờ, người nghĩ xem nên ứng phó với lửa giận của Lý Thiên Vương thế nào đi. Đường như nhà đầu kia bị làm cho sai đường l

ạc lối rồi...

Văn Khúc tinh quân nghe như vậy, theo bản năng nhú mào lại, đi đều có vẻ như thật sự có vấn đề... Ít nhất hèn nhất không gây chuyện, nhưng bây giờ bạo lực như vậy... Văn Khúc tinh quân bắt đầu lo lắng cho hào trạch của Lý gia còn có bao nhiêu mảnh ngói.

Nhưng mà nghĩ lại, nhiều năm như vậy vẫn là đệ tử của Văn Xương Cung đánh đệ tử của Văn Khúc Cung hấn, cuối cùng lần này cũng có thể lật ngược lại rồi! Nhìn vẻ mặt khó chịu lúc Văn Xương tinh quân rời đi, Văn Khúc Tinh lập tức cười vui vẻ, đập bả vai Văn Xương tinh quân, nói:

-Lý Thiên Vương không quản được ta, ngày mai gặp, ha ha...

Văn Khúc tinh quân nói xong, vui vẻ rời đi.

Văn Khúc tinh quân vui vẻ, buổi chiều cũng không lên lớp, lúc đi vào Văn Khúc Cung, vỗ bàn nói:

-Buổi chiều hôm nay nghỉ!

Vừa nói dứt câu, tất cả học sinh reo hò!

Tần Thọ còn nhảy rất cao kêu Văn Khúc tinh quân vạn tuế!

Văn Khúc tinh quân cười ha ha nói:

-Con thả ở lại.

Bịch chít chít!

Con thả đang nhảy cao như vậy, bị ngã thẳng xuống đất, ra về tội nghiệp nói:

-Tiên sinh, không công bằng mà...

-Lớp học buổi sáng người không tham gia, buổi chiều học bù.

-Tiên sinh người dạy bù cho ta à?

-Đương nhiên!

Buồn cười, Văn Khúc tinh quân nhìn hắn giống như muốn hàm hấn tới nơi, còn dạy bù cho hắn? Nghĩ hay lắm.

Đôi mắt Tần Thộ khẽ đảo, nói:

-Tiên sinh, học bù cái gì? Chơi thiên địa hay là gặp một đôi nhi tử mỗi ngày?

-Người đã muốn học tập như vậy, Long Hòe, đưa đề thi buổi sáng cho hắn. Tóm lại, trả lời không xong đề này thì không được phép rời khỏi Văn Khúc Cung! Long Hòe, người trông hắn! - Nói xong, Văn Khúc tinh quân chấp tay sau lưng rời đi.

-Con thỏ, chúc người may mắn.

Trùng Bát mặc mai rùa lên, từ từ rời đi.

Thái Thái Nhạc vui vẻ cười nói:

-Con thỏ, bái bai nha, ha ha... ở ác gặp ác, đáng đời!

-Thỏ Thỏ...

-Được rồi, đừng nói gì nữa, các người đi hết đi.

Tần Thộ tội nghiệp thở dài một tiếng, đuổi tất cả mọi người đi.

Lúc ba tên đại ngốc đi ra, bỗng nhiên Khôi Tam lại nói:

-Con thỏ, hôm nay các người đi đánh nhau à?

Tần Thọ gật đầu:

-Đúng.

Khôi Nhị nói:

-Lần sau đánh nhau thì gọi chúng ta, chúng ta đánh nhau là vô địch, rất mạnh!

Khôi Nhất đưa bàn tay qua:

-Ngậm miệng, làm nhiều nói ít, lần sau chúng ta sẽ càn quét Văn Xương Cung!

-Đại ca anh minh!

Thế là ba người rời đi.

Tần Thọ nhìn bóng lưng của ba người, có cảm giác Dịch Thủy Hà n gió thổi tiêu điều (trích Dịch Thủy Hà của Kinh Kha), họa sĩ v ẽ tranh chết lúc tráng niên...

Lắc đầu, mặc kệ ba con hàng này, Tần Thọ chợt thấy Ngưu Đại Lực, nắm chắc nắm đấm đi qua, dáng vẻ như muốn đánh nhau.

Tần Thọ cảm thấy buồn bực, con hàng này thế nào vậy? Chẳng lẽ có thù với ba tên ngốc?

Tần Thọ không nhịn được giữ chặt Ngưu Đại Lực, khẽ hỏi:

-Nghe con huynh, người làm gì thế?

Ngưu Đại Lực hơi ngửa đầu, vẻ mặt ngang ngược mà nói:

-Tiên sinh nói bọn hắc rất lợi hại. Côn tộc trời sinh cường đại, tộc Đại Lực Ngưu không phục! Trong mắt ta, trong thế hệ này, chỉ mình ta vô địch!

Chương 131: Ngưu Đại Lực chiến với ba tên ngốc

Chương 131: Ngưu Đại Lực chiến với ba tên ngốc

Chiến ý ngập trời!

Tần Thọ nhìn dáng vẻ hai mắt đỏ bừng của Ngưu Đại Lực, chỉ cảm thấy tối hôm qua thằng nhóc này chưa uống thuốc, hoặc là sáng nay ra ngoài bị cánh cửa kẹp... cái con mẹ nó, lý do đánh nhau cũng rất thanh tao thoát tục, không hề có chút đạo lý... không đúng, cái này vốn không hề có đạo lý, vì đánh nhau mà đánh nhau!

Lý do này mà đem đến Địa Cầu, chắc chắn sẽ lật đổ cái cơ mệnh nhất của người Đông Bắc: Người sâu cái gì...

Tần Thọ lôi kéo Ngưu Đại Lực, nói:

-Nghe con huynh, người muốn đánh, vậy sao phải chờ nhiều ngày như thế?

Về mặt Ngưu Đại Lực bất đắc dĩ nói:

-Sao ta biết được bọn hắc lại ngồi xổm trong nhà xí hai ngày không chịu ra, bọn hắc tiêu chảy, ta không thể lợi dụng được, cách tránh đánh nhau này, ta cũng phải đành chịu.

Tần Thộ nghĩ đến dáng vẻ lúc ba tên gốc tiêu chảy khí thế, tiếng pháo rung trời, nếu khi đó đánh nhau... hình ảnh kia quá đẹp, không dám nghĩ đến nữa.

Tần Thộ nghi ngờ nhìn Ngưu Đại Lực, hẳn vô cùng nghi ngờ, Ngưu Đại Lực không dám khai chiến với ba tên gốc mới đúng.

Tần Thộ nói:

-Nghe con huynh, người nghĩ kỹ chưa, người ta có tới ba người đó. Người ta chơi với nhau, gọi là chơi mặt chược ba thiếu một. Người đi gọi là phiên bản VIP đấu với địa chủ, ba người đánh một, người chịu được không?

Ngưu Đại Lực kiêu ngạo ngửa đầu nói:

-Trong mắt ta, không có gì có thể cản bước ta! Ba tên thì ta cũng đánh!

Tần Thộ nhìn dáng vẻ không có thuốc chữa của Ngưu Đại Lực, biết là không thể kéo nổi tên đầu trâu này rồi, nên nói:

-Người không sợ một đi không trở lại sao?

Ngưu Đại Lực ngang ngược vung tay lên đáp:

-Đều là đồng môn, chắc là chúng sẽ thủ hạ lưu tình...

Đột nhiên cưa gắt, suýt chút nữa Tần Thộ bị Ngưu Đại Lực cưa gắt làm bay ra khỏi cửa sổ xe, trong lòng mắng to, đã biết một đi không trở lại? Quả nhiên hiếm có con khỉ nào hung dữ như Hầu ca...

Nhưng mà, Ngưu Đại Lực nói cũng đúng, đều là đồng môn, ít nhất sẽ không bị đánh chết...

Cho nên, Tần Thộ cũng không quan tâm nhiều như vậy, nhìn Ngưu Đại Lực ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Tần Thộ ngồi ở chỗ của mình, đáng thương nhìn Long Hòe, hỏi:

-Long Hòe, ngươi cũng đang nhàn rồi, hai người chúng ta đánh cược chút đi! Ngươi nói Nghé huynh thắng, hay là ba tên gốc thối?

Long Hòe nghe xong, lập tức trong lòng có chút lay động, nhưng hấn lại bình tĩnh lại, vội ho một tiếng nói:

-Có thể đánh cược, nhưng mà trước tiên ngươi phải hoàn thành bài thi, nếu không thì sẽ không bàn gì nữa.

-Đừng như vậy, ngươi xem, nếu như đánh cược mà ta thắng thì ngươi thả ta đi, ngươi làm bài thi giúp ta. Nếu ngươi thắng thì ta an phận làm bài thi, được không? - Tần Thộ nói.

Hai mắt Long Hòe khẽ đảo:

-Ngươi nghĩ ta gốc à? Cá cược thế này thì ta có lợi ích gì? Nhanh làm bài thi đi, đừng nghĩ nhiều chuyện nhảm nhí như vậy.

Tần Thộ thấy Long Hòe không đàn động như vẻ bề ngoài, đành phải từ bỏ, liền nói:

-Chúng ta thi cái gì vậy?

-Buổi sáng tiên sinh dạy các từ đồng âm với cách phát âm khác nhau. Tiên sinh bảo mọi người tự chọn một từ, sau đó viết ra chín từ đồng âm, đồng thời viết giải thích. Nếu tiên sinh muốn kiểm tra, chắc là thi cái này, ngươi có thể bắt đầu làm bài thi rồi thử. - Long Hòe nói.

Tần Thộ nghe xong, cắn đầu bút:

-Long Hòe...

Long Hòe lắc đầu, dùng ánh mắt trung hậu đằng hoàng nhìn Tàn Thọ:

-Người cầu xin ta cũng vô dụng, ta sẽ không giúp người gian lận.

Tàn Thọ lắc đầu nói:

-Long Hòe, ta không phải có ý này...

-Vậy người có ý gì? Ta biết đề thi này có hơi khó với người, nhưng ta nhất định phải nhắc người, người không đáp hết, chắc chắn ta sẽ không để người đi. Thân là thần tiên, thì không bao giờ thiếu tuổi thọ, chúng ta có thể vẫn ngồi ở đây, nhìn mặt trăng, ngắm hoa gì đó... ai da... con thỏ, người làm gì đó?

Long Hòe đang nói đến thoải mái, chợt thấy con thỏ này nhảy dựng lên, một tay kéo băng ghế, nhìn hẩn chăm chăm.

Tàn Thọ nói:

-Ngậm miệng, cho ta một tờ giấy, hiểu không? Thỏ gia ta chỉ muốn một tờ giấy làm bài thi mà thôi, người lái nhai cả ngày làm gì?

-Ồ, người muốn làm bài thi? Người biết làm à? - Long Hòe ngạc nhiên.

Trên trán Tàn Thọ đều là hắc tuyến, thì ra con hàng này vẫn không hi vọng hẩn sẽ làm bài thi à?

Ra về, người khác đều được đi, chỉ có Tàn Thọ ở lại... Bây giờ Tàn Thọ chỉ muốn đi về, hướng chi, Ngưu Đại Lực và ba tên gốc c hiến đấu, hẩn vẫn muốn đi xem nữa. Đi vào thế giới này, hẩn còn chưa thấy những vị thần tiên thật sự chiến đấu với nhau, không xe

m chẳng phải là thiệt thòi lớn sao? Hẳn tin tưởng, trận đại chiến này chắc chắn sẽ mãn nhãn hơn phim bom tấn của nước Mỹ, quan trọng nhất là đây là lần đầu tiên không cần mua vé! Nếu như gọi Hàng Nga đến, thì cũng có cả muội tử, đi đâu tìm cơ hội tốt như thế?

Cho nên, bây giờ Tần Thọ rất gấp, sao có thời gian nói nhảm với Long Hòe chứ? Cầm băng ghế lên, đáng vẻ người còn dám nói nhảm nữa ta sẽ đập người đó.

Trong nháy mắt, Long Hòe lấy ra một tờ giấy từ trong ngực ra, đặt ở trên bàn.

-Mực đâu?

Tần Thọ thật sự bó tay rồi, trên bàn của người khác đều có bút mực giấy nghiên, nhưng bàn của hắn lại không có, còn bảo hắn làm bài thi?

Hắn trả lời bài thi thế nào? Cầm bút của hắn viết ra sao? Mặc dù đồ chơi này thật cứng rắn, nhưng cán bút lại mảnh như thế, trọng lượng lại nhẹ như vậy, hắn không khỏi có suy nghĩ xấu xa: Cái đồ chơi này cho muội tử dùng chắc sẽ bị ghét bỏ mất...

Ít nhất Tần Thọ cũng ghét bỏ, nó quá nhỏ, không có sức nặng, cầm lên không có chút cảm giác nào. Nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thế dùng tạm.

Long Hòe lập tức lấy mực ra, Tần Thọ chấm chút mực nước, lúc này mới nhớ ra, mình không biết dùng bút lông viết chữ...

Nhưng mà ngay tức khắc Tần Thọ không hề để tâm đến vấn đề này, không phải chỉ là viết chữ thôi sao? Có gì mà không được?

Long Hòe thấy Tần Thọ không biết tư thế cầm bút chính quy, khẽ lắc đầu. Nhưng mà nhìn lại năm móng vuốt ngắn của con thỏ kia,

có vẻ nhưng cũng không thể cầm bút đúng được, cũng từ bỏ chỉ d
ạy... bây giờ hẳn đang tò mò nhất là con thỏ này có thể thật sự viết
được đáp án sao?

Ngay lúc Long Hòe đang ngẩn người, đột nhiên con thỏ quát to m
ột tiếng, đặt bút xuống, nhanh chóng viết xuống một chữ.

Chưa đợi Long Hòe nhìn sang, chỉ nghe con thỏ kêu lên:

-Đem giấy tới!

Long Hòe lại cúi đầu nhìn qua, hai mắt tối sầm lại, con thỏ chết tì
ệt này, trên trang giấy lớn như vậy chỉ viết một chữ —— Luân!

Long Hòe nói:

-Con thỏ, ngươi có thể viết nhỏ lại.

Tần Thọ nói với vẻ hùng hồn:

-Thỏ gia ta mà viết nhỏ được thì cần gì phí sức mà viết lớn như th
ế? Lãng phí sức lực? Nhanh cho giấy đi, cắt ngang suy nghĩ của t
a, ta sẽ đi cáo trạng với tiên sinh rằng ngươi quấy rầy ta học tập.

Long Hòe chớp mắt một cái, cũng hoàn toàn bó tay với con thỏ ch
ết tiệt này rồi.

Nhưng mà trước mắt, có vẻ như cũng chỉ có thể như thế...

Vì thế Long Hòe liên tục đưa giấy qua, Tần Thọ thì nhanh chóng
viết xuống từng chữ lớn. Mặc dù hẳn không biết viết chữ bằng b
út lông, nhưng chỉ cần viết chữ lớn một chút, kéo dài nét bút ra một
tý thì vẫn có thể nhìn ra chữ gì.

Nhưng mà một trang giấy viết một chữ, Long Hòe nhìn mà đau l
òng, quan trọng là, cái này vô cùng khó đọc.

Chỉ thấy con thỏ viết thật nhanh, hẩn nhanh chóng thu dọn, đến cuối cùng con thỏ viết cái gì, hẩn hoàn toàn không biết!

Chương 132: Chín chữ đồng âm của con thỏ

Chương 132: Chín chữ đồng âm của con thỏ

Liên một hơi viết xong, thỏ quăng cây bút đi, bò dậy muốn nhanh chóng chạy thoát.

Long Hòe vội vàng xách lấy tai con thỏ hỏi:

-Con thỏ, ngươi định chạy đi đâu vậy?

Tần Thọ lập tức nói:

-Ta trả lời xong đề này rồi, đương nhiên là muốn đi xem nào nhiệt t. Nói là sẽ nhanh chóng quay lại nhưng đám người Ngưu Đại Lực đã lâu như vậy cũng không có chút động tĩnh gì cả?

-Ta nào biết được... nhiệm vụ của ta là giám sát người nghiêm túc thành thực trả lời xong câu hỏi này, chỉ sau khi ta kiểm tra xong người mới có thể rời đi được. Nếu người cứ viết bừa bãi lộn xộn chỉ để chống đối, vậy ta chỉ có thể báo cáo với tiên sinh, để tiên sinh muốn trừng phạt người xem người còn muốn đi xem nào nhiệt nữa không.

Tần Thọ lạnh lợi đảo hai mắt, tự tin thẳng thắn nói:

-Được rồi, được rồi, xem như ta sợ cây gỗ nhà người rồi. Thỏ gia ta cái khác không nói chữ về nhân phẩm này... Nếu không biết thì ta đã không viết, nếu ta đã viết rồi thì chắc chắn chỉ có đúng mà thôi.

-Có quỷ mới tin người, người không được phép đi, để ta đến kiểm tra xem thế nào đã! - Long Hòe lại đặt Tàn Thọ trở lại chỗ ngồi, sau đó lấy ra một xấp giấy dày, cẩn thận lật từng tờ xem qua một cách tỉ mỉ. Cũng coi là may mắn, ngay từ đầu bộ sưu tập đã được sắp xếp theo trình tự, bây giờ chỉ cần lật từ dưới lên là có thể đảm bảo trật tự đúng, rất nhanh chóng vừa vặn sẽ có thể đọc hết chúng.

Cho nên Long Hòe một bên vừa cầm xấp giấy một bên mở miệng đọc:

-Vòng, thuyền, không, gọi là, vòng, thuyền, mà gọi là, hạm! Hừm, cái này không tồi đó, giải thích theo cách đảo ngược.

Long Hòe lại tiếp tục đọc, càng đọc, sắc mặt lại càng đen xì...

Chỉ nhìn thấy phía sau như thế này:

-Nút bấm không gọi là nút bấm, mà gọi là phím!

-Thuyết phục không gọi là thuyết phục, mà gọi là gián!

-Đề cử không gọi là đề cử, mà gọi là tiến!

-Khe nước không gọi là khe nước, mà gọi là suối!

-Cường tráng không được gọi là cường tráng, mà gọi là khỏe mạnh!

-Giẫm đạp không được gọi là giẫm đạp, mà gọi là bước qua!

-Bắn súng không được gọi là bắn súng, mà gọi là bắn tung tóe!

-Khiêu khích không gọi là khiêu khích, mà gọi là tiện! (tất cả mấy từ về sau đồng âm với nhau, tất cả đều đọc là "jiàn")

Long Hòe đọc xong, sắc mặt lúc này đã biến thành than đen như đít nồi, chỉ trong mấy chữ vụn vụn này hắn liền cảm nhận được đầu đó mùi vị khiêu khích nồng nặc, cái chính của bản dịch này chính là sự khinh bỉ!

Lúc này, thở mới tiến lên phía trước giả bộ ngây ngô hỏi:

-Như thế nào? Có phải nhận thấy được thỏ gia ta đây tài năng văn chương xuất sắc, có một không hai hay không, bị ta thuyết phục rồi hay sao? Nếu không còn việc gì nữa vậy ta đi trước đây nhé...

-Chờ một chút! - Long Hòe vội vàng kêu lên gọi hắn quay lại.

Tần Thọ dừng lại, rồi hỏi:

-Sao vậy chứ? Ta viết sai chỗ nào rồi sao?

Long Hòe kìm lòng không được bao lâu, rốt cuộc cũng phát hiện t hấy, tuy rằng mấy câu giải thích này có chút miễn cưỡng nhưng quả thực là rất có lý, không có cách nào xoi mói được con thỏ này nữa, bất lực liền vẫy tay:

-Đi đi, đi đi... Ta cảm cho tiên sinh xem đã, ngài ấy muốn giết người, đảm bảo người sẽ không ngăn được.

Nói xong, Long Hòe rời đi.

Không lâu sau, trong cung Văn Khúc truyền đến tiếng gầm thét giận dữ của Văn Khúc Tinh:

-Ta thấy hấn không phải là có ý khiêu khích gì cả mà là muốn khi nh bĩ thì có! Con thỏ chết tiệt này sớm muộn gì cũng bị ta hàm ch ín mà thôi!

Nghe nói như vậy, Tần Thộ thở dài một hơi lên tận trời xanh:

-Không hổ là Văn Khúc Tinh, tài năng văn chương đỉnh cao, đã s ắp bắt kịp được thỏ gia ta rồi...

Tần Thộ ra khỏi Thư Sơn, nhìn xung quanh một vòng cũng không tìm thấy Ngưu Đại Lực và ba tên gốc, cũng không biết bọn họ đ ã chạy đi đâu mất rồi nữa.

Trong sự bất lực chỉ đành đi về phía nhà của hấn...

Cùng lúc đó, ở đâu đó trong dãy núi Tam Hiệp Cốc...

-Đứng lại!

Trước mặt ba tên gốc lác lư, đang trên đường về nhà đột nhiên x uất hiện một người lao ra đâm sầm tới, đầu ngẩng ngực cao, khí t hế vô cùng bá đạo, trong đôi mắt tràn ngập địch ý, đó chính là Ng ư Đại Lực.

-Người anh em ghé huynh đệ, ngươi đang làm gì vậy? - Khôi Ta m hỏi.

Ngưu Đại Lực đảo hai con mắt rồi nói:

-Gọi ta là Ngưu Đại Lực!

-Nghe huynh đệ, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì vậy? - Khôi Tam lại hỏi lại.

Ngưu Đại Lực tức giận gầm lên một tiếng:

-Người nghe không hiểu tiếng người sao? Gọi ta là Ngưu Đại Lực!

Khôi Nhất gãi đầu nói:

-Nghe huynh đệ, người có bị ngốc không vậy? Người là trâu chứ không phải người, lấy đâu ra tiếng người vậy chứ?

Lửa giận trong người Ngưu Đại Lực bùng bùng bốc cháy, giậm chân ầm ầm, đất trời rung chuyển, hai ngọn núi bốn phía xung quanh chấn động nứt toác ra! Ngưu Đại Lực biết có lẽ hắn đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của ba tên ngốc này, đã như vậy thì chỉ thẳng tay nói có lẽ tốt hơn:

-Thôi đừng nói nữa. Hôm nay, ta muốn chứng minh cho tiên sinh, cho trời đất, các bạn cùng trang lứa với ta về năng lực chiến đấu. Ta mới là người mạnh nhất!

Ba tên ngốc nhìn nhau rồi nói:

-Đại ca, lời của hắn nói là có ý gì vậy?

Khôi Nhị liền nói:

-Người có bị ngu ngốc không vậy? Lời của hắn ta chính là muốn khiêu chiến với tiên sinh, hắn muốn tạo phản đó.

Khôi Nhất giơ tay tát hai cái bạt tai rồi nói:

-Im đi, hắn khiêu chiến với tiên sinh thì liên quan quái gì đến chúng ta chứ? Về nhà ăn thôi!

-Đại ca anh minh!

Cho nên, ba tên ngốc ném lại cho Ngưu Đại Lực ba cái bóng lưng sáng láng, rồi đứng đĩnh đạc đi...

-Đi rồi sao? Cứ như vậy mà đi hay sao? - Nguru Đại Lực đứng ngẩn ra tại chỗ, ngu ngơ không hiểu gì...

Một lúc sau, Nguru Đại Lực mới bừng tỉnh, mạnh mẽ gầm lên một tiếng:

-Ba cái tên ngốc kia đứng lại, ta muốn thách thức ba người các ngươi đó!

Khi ba tên đại ngốc nghe xong mới ngớ người, đột nhiên dừng bước lại... Ba người nhìn nhau, sau đó mở miệng cười toe toét.

-Tiên sinh, Nguru Đại Lực lại hùng hổ đi thách đấu với tam kiệt của Côn tộc, người nói xem ai sẽ thắng đây? - Long Hòe vừa mài mực cho Văn Khúc tinh quân vừa hỏi.

Văn Khúc tinh quân cau mày nói:

-Hắn định đi thách đấu với tam kiệt của Côn tộc sao?

-Vâng ạ, con thỏ đã nói vậy.

Văn Khúc tinh quân suy nghĩ một chút rồi nói:

-Đến Dược Vương Điện xin một ít thuốc trị thương đi.

-Vâng, sư phụ, Côn tộc hắn là có thuốc trị thương chứ? - Long Hòe hỏi lại.

Văn Khúc Tinh ngẩng đầu nói:

-Ài... vì sư có nói qua người của Côn tộc bẩm sinh đã có chỉ số thông minh thấp, nhưng sức chiến đấu lại là bất khả chiến bại. Bọn họ sinh ra là để chiến đấu, đi thách đấu với bọn họ thì quả là một việc ngu ngốc. Một khi bước vào trạng thái chiến đấu, bọn họ đều

là những tông sư đầu võ trời sinh!

-Cái gì? - Long Hòe kêu lên...

Đồng thời, Ngưu Đại Lực ở bên kia.

Ngưu Đại Lực gầm lên một tiếng mạnh mẽ rồi lao thẳng lên phía t
rước.

Ba tên ngốc cơ hồ đồng thời cũng cùng một lúc quay người lại, và
o lúc này vẻ ngốc nghếch trên mặt bọn hắn đã biến mất, mỗi ngườ
i đều hiện lên vẻ mặt nghiêm nghị đi cùng với ánh mắt vô cùng sắc
c bén, cơ bắp toàn thân đều căng cứng, khí huyết trong cơ thể như
đang ầm ầm tuôn trào!

-Hồng! - Ba người đồng thời gầm lên, tiếng gầm hóa thành một là
n sóng khí lao thẳng ra, xé nát thiên địa, nhanh như vũ bão!

Nhìn thấy vậy, Ngưu Đại Lực kêu lên một tiếng:

-Làm sao có thể như vậy chứ?

Trong giây phút tiếp theo, ba bóng người khổng lồ nhanh chóng l
ao tới, bao vây Ngưu Đại Lực...

Ngưu Đại Lực hét lớn lên một tiếng:

-Ba tên ngốc, ta không sợ đâu! Hãy nhìn xem sức mạnh phá thiên
của ta đây!

Trong khi nói, Ngưu mạnh mẽ tập trung sức lực toàn thân...

Vào lúc này, ba tên đầu trọc cười lên một tiếng, sáu cánh tay của
bọn hắn giống như búa bổ giáng xuống!

Tiếp theo đó là những tràng tiếng đập liên tiếp cùng với những tiế

ng la hét thảm thiết...

Ngưu Đại Lực vội vàng phát hiện ra tất cả ma lực của mình đều bị chiếc búa bạo lực từ sáu cánh tay này hợp nhất trực tiếp đánh tan, sáu cánh tay này giống như một thanh thép rắn chắc, mọi thứ đều không thể phá vỡ được, uy lực vô biên!

Bị giáng đòn một hồi lâu, Ngưu Đại Lực hoàn toàn phát hỏa:

-Là các người ép ta đó, các người nhất định sẽ phải hối hận! Xem ta dùng sức phá thiên đây!

Sau đó thân thể của Ngưu Đại Lực bắt đầu biến đổi to lớn, rồi trở thành một con trâu to lớn, đồng thời đầu cũng lớn hơn, sức mạnh tăng vọt trong chớp mắt!

-Đại ca, con nghé này đã lớn hơn rồi. - Khôi Tam nói.

-Ngồi xuống!- Khôi Nhất kêu lên.

Ngưu Đại Lực hoàn toàn không hiểu ba người này đang nói cái gì, nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện Khôi Nhất đột nhiên bật dậy và sau đó hoàn toàn biến mất...

Chương 133: Chồng chất La Hán thành Thái Sơn

Chương 133: Chồng chất La Hán thành Thái Sơn

Ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời có một bóng ma màu đen

n thật lớn che khuất ánh mặt trời, cơ thể khổng lồ kia còn to lớn hơn cả một ngọn núi mấy lần!

Nhìn kỹ thì đó nào phải bóng ma, đó rõ ràng chính là một con cá khổng lồ.

-Đấy là Côn ư?

Ngưu Đại Lực trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh ấy.

Ngay sau đó, một cái mông mập mạp rơi xuống, Ngưu Đại Lực cố gắng nâng lên, nhưng mà Côn quá lớn, quá nặng... hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà chống.

Đúng lúc này, Khôi Nhị cười ha ha nói:

-Xếp La Hán à, ta thích, tính thêm ta nữa!

Ngưu Đại Lực vừa thấy thế, hai mắt đỏ ngầu, giận dữ hét:

-Ta là vô địch!

Sau đó, Khôi Nhị lắc mình biến hóa, lại một con Côn lớn hơn gấp đôi so với Khôi Tam đề xuống...

Ngưu Đại Lực trợn mắt, sắp bật khóc, chửi:

-Má nó, sao lại lớn như vậy?

Ầm!

Hai chân Ngưu Đại Lực cắm vào trong lòng đất, hắn chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều đang rên rỉ. Có điều, hắn vẫn kiên trì, cắn răng kiên trì... cố gắng hét lên giận dữ:

-Đừng... có... má... nó...

Chỉ thấy Khôi Nhất cười ha ha nhìn hắn, nói:

- y dô, còn có sức à, vậy lại tính thêm ta nữa.

Sau đó, Khôi Nhất bay lên trời, biến thành một con Côn lớn hơn gấp đôi so với Khôi Nhị, che phủ cả bầu trời, rồi đè xuống...

-Con mẹ nó...

Ngưu Đại Lực chửi xong một câu cuối cùng, ầm một tiếng hoàn toàn bị đè vào trong lòng đất, không còn động tĩnh.

Mà giờ phút này, Tần Thộ đã đang trên đường trở về Mặt Trăng, hắn vừa đi, vừa lắc đầu thở dài.

Tần Thộ cảm nhận được các tế bào trong cơ thể biến hóa. Nhưng khiến Tần Thộ buồn bực là, nhân quả của lần đập phá Văn Xương Cung, hình như cũng không có khiến cho đám tế bào độc ác đó ngậm miệng lại, thậm chí là không ảnh hưởng lớn lắm... điều này thật sự làm Tần Thộ có hơi tức giận.

-Haiz... đây đều là chuyện ồn ào gì đây, khi nào thì bọn chúng mới có thể dừng lại để thở gia ta im lặng thẳng cái cáp chứ... bọn chúng không dừng lại, thở gia ta đây hoàn toàn không đủ sức tranh với bọn chúng...

Tần Thộ nằm ở trên tảng đá, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đúng vậy, Tần Thộ mới nhìn có vẻ rất oai phong, nhưng chỉ có hắn mới hiểu được, mạng của hắn vẫn luôn treo bên mép vực, không cẩn thận một cái là sẽ rơi xuống dưới.

Tần Thộ nhìn trời, lại thở dài.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái bóng ma, Tần Thộ nhìn kỹ vào, thì đó rõ ràng là một đám mây cực lớn, sau đó trên đám mây đi xuống một chiếc xe ngựa, kéo xe là hai con Thiên Mã có cánh màu trắng!

Tần Thộ vừa thấy, ánh mắt lập tức sáng lên, lau nước miếng bên khóe miệng, lẩm bẩm:

-Hương cay này nhất định phải có thêm chế biến đặc biệt!

-Xuy!

Một giọng nam uy nghiêm vang lên, tiếp theo xe ngựa dừng lại trước mặt Tần Thộ.

Tấm rèm trên xe ngựa tự động mở ra, sau đó một nam tử mặt mày trắng nõn, dáng người khôi ngô, để râu, mặc áo giáp màu vàng, áo trong màu đen, đầu đội mũ đen đi ra. Nam tử vừa thấy Tần Thộ đã cười nói:

-Con thỏ, còn nhớ ta không?

Tần Thộ suy nghĩ một lát, trong trí nhớ có vẻ có chút ấn tượng, có điều không rõ ràng lắm. Hắn theo bản năng lùi về phía sau, từ xưa đến nay, không có chuyện gì mà ân cần, không phải kẻ gian chính là kẻ trộm! Người này ăn mặc trang bị rất tốt, vừa thấy chính là kẻ có cấp bậc cao, bỗng nhiên hạ mình cầu người nịnh nọt với một con thỏ lính mới như vậy, chắc chắn có mưu đồ gì đó.

-Này này này... con thỏ, người chạy xa như thế làm gì?

Nam tử kia thấy thế, lập tức khó chịu, vừa nói vừa đi về phía trước.

Tần Thộ vội vàng lui về phía sau nói:

-Người... đừng tới đây.

-Tại sao? Ta là người tốt! Người nhìn bộ áo giáp cả người ta xem, có con dấu của Thiên Đình, hàng Thiên Đình chính hăng đó. Ta đường đường một thần tiên trên thiên đình, còn có thể lừa người hay sao? - Nam tử khó chịu nói.

Tần Thọ cười ha ha đáp:

-Không liên quan đến áo giáp.

-Thế thì là vì cái gì?

Tần Thọ vô cùng nghiêm túc, đứng đắn nói:

-Ta sợ heo.

-Heo? Đâu ra heo?

Nam tử quay đầu nhìn đằng sau, cũng không có ai mà... sau đó bỗng hiểu ra, lập tức đen mặt, đây là đang nói hấn à!

Chẳng qua, nam tử vẫn có thể nhịn được, đen mặt một lúc, lập tức nở nụ cười, nói:

-Con thỏ, người thật biết nói đùa.

-Ha ha... ta là nghiêm túc.

-...

Nam tử vội vàng vội ho một tiếng nói:

-Tự giới thiệu một chút, ta là...

-Bà nội ngươi cũng không cần giới thiệu, ta còn có việc, đi trước đây. - Tần Thộ xoa tay, vội vã trốn.

Tuy Tần Thộ muốn tìm đường chết, nhưng hắn tìm đường chết để u là tìm hiểu rõ gốc gác, có thể làm mà không chết mới là con đường đúng đắn. Tần Thộ thật sự không muốn để ý đến cái tên hoàn toàn không sờ rõ manh mối đột nhiên gặp phải này.

Nam tử thấy vậy, lập tức sốt ruột, la lên:

-Con thỏ, ngươi chạy cái gì chứ? Làm bạn bè không được sao? Ta cũng không phải người xấu!

Tần Thộ:

-Ha ha...

Tần Thộ ba chân bốn cẳng chạy nhanh hơn.

Nam tử nóng nảy, vẫy tay một cái, xe ngựa thu nhỏ lại tiến vào trong túi của hắn, sau đó hắn lập tức đuổi theo, vừa đuổi vừa la:

-Con thỏ, đừng lạnh lùng như vậy chứ. Ta nói cho ngươi biết, ta là...

-Nói với ngươi mấy lần rồi, ta không có hứng thú với bà nội ngươi. Đừng mơ giới thiệu bà nội ngươi cho ta, ta sẽ không làm ông nội ngươi đâu! - Tần Thộ hét lên.

Nam tử nghe thấy vậy, mặt lập tức đen như đất nồi... trong lòng có một trăm nghìn chữ con mẹ nó lao nhanh qua.

Có điều, không biết hắn có ý định gì mà vẫn nhịn xuống được, cười hì hì nói:

-Con thỏ, ngươi thật hài hước.

Trong lòng lại âm thầm nói:

-Mẹ nó, con thỏ này quả nhiên giống với lời đồn, thật mẹ nó tiện!
Đúng là gọi đòn mà! Con thỏ này chẳng thiếu cái gì hết, chỉ thiếu
một ngọn lửa nướng ăn!

-Con thỏ, ta không phải muốn nói bà nội của ta, ta nói ta!

Tần Thọ cười lạnh một tiếng:

-Người thì càng không được, thỏ gia ta đây chỉ thích mỹ nữ!

Nam tử:

-...-

Nam tử cố gắng dằn một bụng tức giận xuống, nói:

-Đừng nghĩ xiêu vẹo, ta là định giới thiệu với người một chút. Ta
là Thiên Bồng nguyên soái, đại thống lĩnh của thủy quân Thiên H
à, ta thật sự không có ý xấu...

Vốn dĩ, Tần Thọ không muốn để ý đến hắn, nhưng vừa nghe thấy
bốn chữ Thiên Bồng nguyên soái, Tần Thọ bỗng phanh lại, trong
lòng điên cuồng la lên: Thiên Bồng nguyên soái? Mẹ nó, đây thật
sự là heo!

Hành động bất ngờ ấy của Tần Thọ, khiến Thiên Bồng nguyên so
ái đuổi sát phía sau sợ tới mức vội vàng dừng lại, suýt chút nữa là
một đạp đá bay con thỏ kia đi...

Tần Thọ quay đầu cẩn thận đánh giá Thiên Bồng, từ dưới lên trên,
lại từ trên xuống dưới, đi quanh một vòng ngắm nhìn... Tần Thọ t
hật sự không nghĩ tới, thế mà trước khi hắn đầu thai thành Trư Bá
t Giới lại anh tuấn như vậy.

Nếu nói thế, con khi họ Tôn đại náo Thiên Đình, đi Tây Thiên lấy kinh còn chưa có bắt đầu. Hay hoặc là, thế giới này sẽ không có cái vụ đó?

Trong đầu Tàn Thọ suy nghĩ rất nhiều, nhưng bởi vì tư liệu quá ít, nên không xác định được cái gì.

Chỉ là, hắn chắc chắn một điều là cái con heo này là một tên háo sắc! Hắn tìm Tàn Thọ e rằng là có dụng ý khác, chắc chắn là để ý Hằng Nga trên Nguyệt Cung!

Tàn Thọ lập tức xù lông, cái khác hắn không quan tâm, nhưng mà Hằng Nga là ranh giới cũng là điều cấm kỵ trong lòng hắn. Có người muốn cướp với hắn, điều này sao được? Dù con heo này là một tên gà mờ trong chuyện tình cảm, nhưng ông đây rất nhỏ nhen!

Chương 134: Lừa gạt

Chương 134: Lừa gạt

Kẻ thù ở trong bóng tối là nguy hiểm nhất, cách an toàn nhất là đặt hắn ở ngay dưới tầm mắt, nhìn thấy hắn tung tăng chạy nhảy, lại cho hắn một cái vỉ đập ruồi... sau đó hắn vẫn còn chưa biết...

Vì vậy, Tàn Thọ mỉm cười:

-Con thỏ, ngươi nhìn cái gì vậy?

Thiên Bồng bị con thỏ này nhìn đến mức lông tóc dựng đứng hết l ên, hắn ta có một cảm giác, lần đầu tiên khi con thỏ nhìn thấy hắn chính là xa lạ, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt của nó không còn giống g vậy nữa rồi, cảm giác giống hệt như đồ tể nhìn thấy con heo, nh ìn đến nỗi khiến hắn cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Tần Thộ nghe vậy liền nhướn mày, duỗi móng ra, ngoắc ngoắc n gón tay rồi nói:

-Không có chuyện gì, nếu người muốn quen biết với thỏ gia ta đâ y, vậy thì chắc hắn người đã biết quy tắc của thỏ gia ta rồi đúng k hông? Có mang lễ gặp mặt không?

-Ách...

Thiên Bồng lập tức sững sờ, hắn đường đường là tổng thống lĩnh t hủ binh của Thiên Hà, một tinh tú trong Thất Tinh Bắc Đẩu, một trong Tứ Thần Bắc Cực, một trong tứ đại nguyên soái của Thiên Đĩnh! Thân phận này của hắn, có đi tới nơi nào mà người ta khôn g nịnh bợ lấy lòng muốn làm quen? Rồi đột nhiên có một ngày, bắ t gặp một tên gia hỏa vươn móng ra đòi quà gặp mặt, hắn ta thật s ự có chút không kịp thích ứng.

Tần Thộ thấy vậy thì cong môi nói:

-Ách cái gì mà ách? Đây là quy tắc... lẽ nào người lại không biết s ao?

Tần Thộ nghiêng người về phía trước, bày ra điệu bộ nếu như khô ng biết, ta sẽ kéo người vào danh sách đen.

Thiên Bồng có thể nói gì đây, trong lòng tự có tính toán riêng, ng hiến rằng nghiêng lợi, lấy ra một cái Hộ Tâm Kính màu vàng, đưa cho Tần Thộ rồi nói:

-Đây là một tấm Hộ Tâm Kính, trong thời khắc quan trọng nó có t

hể cứu sống người một mạng, thế nào?

Tần Thọ nhận lấy, ngắm nghía một chút, Hộ Tâm Kính này xác thực không tòi, ánh sáng màu vàng lấp lánh, bên trong có nguyên khí cường đại đang dao động, hiển nhiên không phải hàng rác rưởi như một số tán tiên tặng.

Tần Thọ cho vào trong túi, lại duỗi tay ra một lần nữa:

-Đây coi như là phí tổn thất tinh thần do trước đây người đã dọa ta đi!

Sắc mặt Thiên Bồng lập tức tối sầm lại, hắn chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như vậy!

Lần đầu tiên Thiên Bồng cảm thấy hối hận khi đến gặp con thỏ này, nhưng sau đó lại nghĩ lại, nếu như hắn muốn đến gần bóng dáng trong mơ, thì đây là cách duy nhất...

Vì vậy, Thiên Bồng nghiêng răng nghiêng lợi lại muốn lấy ra thứ gì đó.

Kết quả lại nghe con thỏ nói:

-Chiếc xe ngựa mà người vừa cười không tòi, cho ta đi.

Thiên Bồng vừa nghe thấy thế, hai tròng mắt gần như sắp lồi cả ra ngoài, đòi lễ vật đã là vô sỉ lắm rồi, vậy mà mẹ nó bây giờ còn chỉ đích danh tên quà sao? Tên gia hỏa này không còn chút mặt mũi nào à?

Tần Thọ liếc nhìn biểu cảm của Thiên Bồng, bữu môi nói:

-Keo kiệt như thế thì làm sao có thể kết bạn được? Bỏ đi, bỏ đi, không kết nữa, thỏ gia ta về nhà đây...

Thiên Bồng vừa thấy, con thỏ này cứ nói đi là đi luôn, không hề có ý tứ trả lại cho hắn cái Hộ Tâm Kính, lửa nóng trong lòng lập tức bùng lên, liền kêu to:

-Con thỏ, ngươi đi luôn sao? Ngươi còn cầm Hộ Tâm Kính của ta đó!

Tần Thộ đang vui, hỏi ngược lại:

-Cầm Hộ Tâm Kính của ngươi? Là ta muốn lấy, hay là ngươi đưa cho?

-Ngươi muốn nên ta mới đưa.

Thiên Bồng nói một cách tự nhiên.

Tần Thộ phẩy tay nói:

-Đúng vậy, do ngươi đưa, vậy thì là của ta rồi. Bây giờ nó đã là của ta, nên ta dựa vào cái gì mà đưa cho ngươi?

Thiên Bồng:

-Ách...

Tần Thộ nói:

-Đạo lý chính là đạo lý như vậy, ngươi cứ dần dần làm quen thật tốt đi.

Thiên Bồng sốt ruột:

-Đợi chút... đợi chút, con thỏ, chúng ta có chuyện cần thương lượng mà... ngươi có thể đổi yêu cầu khác được không?

Tần Thộ kéo cái tai to:

-Cũng không phải là không được, ta nghe nói người có một cái cào rất tốt...

-Của người đây!

Thiên Bồng vừa nghe thấy vậy, trong lòng đã gào thét chửi bới, con thỏ chết tiệt này làm sao biết ta vừa mới có được cái cào? Hắn biết rất rõ, cái cào này là do Thái Thượng Lão Quân tập hợp sức mạnh của vô số các Thiên Thần để chế luyện mà thành, mặc dù là vũ khí lễ nghĩa nhưng nó tượng trưng cho thể diện và sức mạnh, sao có thể tặng nó cho một con thỏ? Vì vậy hắn âm thầm nghĩ rằng lấy xe ngựa ra rồi nhét nó cho con thỏ, tránh để con thỏ chết tiệt này lại đưa ra bất cứ yêu cầu quá đáng nào đó.

Cùng lúc đó, một câu thần chú được truyền cho Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn xe ngựa, ngay lập tức giãn mày nở nụ cười vui vẻ. Xét cho cùng, Đằng Vân Giá Vũ cũng chỉ là tiểu pháp thuật, tốc độ bay lượn có hạn, cho dù thần thông Cao Thiết được tăng lên thì tốc độ vẫn không thể quá nhanh. Nhưng chiếc xe ngựa này thì khác, pháp bảo phi hành, không những ngồi rất thoải mái, mà chạy còn rất nhanh nữa đó!

Trọng điểm là, dùng thứ đồ chơi này để tán gái, đưa muội tử đi hút gió, vậy thì sẽ kéo được bao nhiêu là gió chứ?

Thiên Bồng nhìn Tần Thộ cười hạnh phúc như vậy cảm giác như tim hắn đang rỉ máu...

Kể từ khi nhìn thấy Hằng Nga ở thịnh hội Tết Trung Nguyên, mấy ngày nay hắn ta không thể yên ổn ngủ ngon được một đêm nào, mỗi ngày trong thâm tâm chỉ hiện lên hình bóng của Hằng Nga.

Nếu như là tiên tử khác, hắn ta sẽ lập tức tới gõ cửa bái phỏng rồi. Nhưng trong lòng có quỷ, tất nhiên sẽ cân nhắc e ngại nhiều hơn,

sợ đối phương sẽ nghĩ nhiều, sợ đối phương từ chối, sợ để lại ấn tượng xấu với đối phương v.v...

Suy đi tính lại, mấy lần hần ta đã muốn ra khỏi Thiên Hà để lên Nguyệt Cung, nhưng cuối cùng vẫn đều tìm lại được.

Cuối cùng...

Hần ta nghĩ ra một cách, đó chính là ra tay từ con thỏ này trước!

Như có câu nói, theo đuổi muội tử, thì phải lấy lòng bạn thân của nàng trước, đi đường vòng...

Hần đã suy nghĩ rất nhiều, sẽ thông qua con thỏ này để quen biết với Hằng Nga, sau đó sẽ thể hiện thủ đoạn của hần, quan vị, thân phận, địa vị, năng lực và tướng mạo đều phải thể hiện ra. Vì vậy, tự mình thể hiện vẻ bên ngoài là điều rất cần thiết, chính vì thế hần mới ra không ít vàng để chế tạo ra chiếc Thiên Mã Vân Long này, kết quả vừa mới lộ ra ngoài để ra vẻ được một vòng, đã bị con thỏ chết dẫm này cuỗm mất, đau lòng quá đi...

Nhưng vừa nghĩ đến việc có thể thông qua con thỏ này để làm quen với Hằng Nga, hần lại cắn răng chịu đựng.

Nhìn thấy Tàn Thọ không ngừng ngịch ngợm chiếc xe Thiên Mã Vân Long, Thiên Bồng không nhịn được nói:

-Con thỏ, chiếc xe này là bảo bối của Huyền Tự Đầu đó, ta phải đưa ra cái giá rất lớn mới có thể chế tạo ra. Nếu như không phải thật sự coi ngươi là bằng hữu tốt, ta sẽ không bao giờ đưa nó cho ngươi đâu.

Tàn Thọ giơ ngón tay cái lên, ý tứ rất hài lòng, nhưng trong lòng lại đang lẩm bẩm: Tặng nó cho một kẻ xa lạ, ngươi đã phải hạ quyết tâm lớn như thế nào chứ. Nếu như ngươi không phải đang tính mưu kế lớn, thì ngươi nhất định là một tên ngốc.

Đáng tiếc, thỏ gia ta không phải kẻ ngốc, nhận được lễ vật, là mu
ốn tán cô em nhà chúng ta? Không có cửa đâu!

Vì thế, Tàn Thọ cười khì khì nói:

-Không tồi, không tồi, coi như là đã quen biết. Người có thể về nh
à rồi!

Thiên Bồng nghe vậy lập tức ngăn người, về nhà? Hắn ta không d
ễ dàng gì mới có thể xin nghỉ phép để tới đây, nên làm sao có thể
về nhà được chứ! Hắn muốn lên Mặt Trăng, hắn muốn tới Nguyệt
Cung, hắn muốn gặp Hằng Nga!

Vậy nên, Thiên Bồng đáng thương nhìn Tàn Thọ:

-Là bằng hữu tốt, người không mời ta vào nhà ngồi một chút sao?

Tàn Thọ sờ sờ cằm nói:

-Là bằng hữu tốt nên ta mới không mời vào nhà ta ngồi đó. Nhà t
a nghèo lắm, không có thứ gì cả... vì vậy, thôi bỏ đi vậy.

-Ách...

Thiên Bồng chưa bao giờ thấy người nào vô lý như vậy, ánh mắt
nghĩ hoặc nhìn con thỏ đang bày vẻ mặt vô tội đáng yêu này, tron
g lòng tự nói: "Hắn nói thật sao, hay là đang cố ý lừa mình, không
để cho mình đi vào?"

Nhưng lễ vật cũng đã tặng rồi, nếu như ngay cả cửa của Nguyệt C
ung mà cũng không thể đi vào, hắn ta thật sự không cam lòng.

Thiên Bồng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, mỉm cười nói:

-Vậy được, bây giờ không vào nữa, ta có việc phải đi trước đây.

Nói rồi, Thiên Bồng thật sự rời đi.

Tần Thọ nhìn bóng lưng bỏ đi của Thiên Bồng, lắc đầu nói:

-Ngu xuẩn...

Nói rồi, Tần Thọ lấy xe ngựa ra, bắt đầu niệm thần chú, đồng thời truyền nguyên khí vào Thiên Mã Vân Long, ngay sau đó, Thiên Mã Vân Long bắt đầu hoạt động, Thiên Mã cuộn cuộn phi nước đại, đưa xe ngựa bay thẳng lên không trung, ngày càng càng lớn... tiếp đó là một tiếng hí, hai con Thiên Mã trắng chạy vọt ra, kéo một cỗ xe ngựa dừng ở trước mặt Tần Thọ.

Tần Thọ càng nhìn chiếc xe ngựa lại càng thêm yêu thích, cười đến không khép miệng lại được:

-Nếu như ở trên Địa Cầu, thổ gia ta có một chiếc xe như vậy, vậy thì nhất định sẽ tới chỗ bán nước khoáng ở công trường, rồi đặt một thùng!

Chương 135: Không có liêm sỉ, mặt dày vô địch

Chương 135: Không có liêm sỉ, vô địch mặt dày.

Nói xong, hân vui vẻ nhảy lên xe ngựa, niệm chú cử động, Thiên Mã hí lên một tiếng, tung cánh bay lên không trung.

Quá trình diễn ra vô cùng suôn sẻ, Tần Thọ ngồi ở trong xe ngựa

ổn định, không chút xóc nảy, giống hệt như đang ở trên mặt đất, quan trọng nhất là trong xe ngựa này còn có càn khôn khác, nhìn thì không lớn, nhưng bên trong là một không gian to như sân bóng đá! Có phòng ốc, có bãi cát, còn có một cái hồ nhỏ.

Tần Thộ nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được mắng một câu:

-Mẹ nó! Con lợn chết tiệt này đúng là không an phận mà, đây mới là lần đầu gặp mặt mà đã muốn đưa muội tử đi bơi lội! Biết chơi, biết hưởng thụ ghê ấy nhỉ! Cũng may thổ gia ta có hỏa nhãn kim tinh, nếu không, còn không biết hấn ta sẽ làm hại bao nhiêu em gái rồi, từ nay những cô em đó cứ giao cho thổ gia ta tới làm hại là được rồi. Ha ha.

Tần Thộ thi triển pháp thuật Cao Thiết, quả nhiên có thể tăng tốc cho xe ngựa, trong khoảnh khắc tốc độ xe ngựa đã được tăng thêm rất nhiều, trong nháy mắt đã biến mất trong không trung, lao khỏi Nam Thiên Môn, để lại cho Ma Lễ Hải bóng dáng cái móng ngựa rồi chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Ma Lễ Hải dụi dụi mắt, lẩm bẩm nói:

-Xe ngựa của Thiên Bồng nguyên soái sao có thể chạy nhanh như vậy nhỉ?

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy một thân ảnh đang vội vã chạy ra, trên người mặc áo giáp vàng, y phục đen, Huyền Quan vững vàng trên đỉnh đầu, đó chính là Thiên Bồng!

-Ách, Thiên Bồng nguyên soái, vừa nãy xe ngựa của ngài đã chạy đi rồi, có khi nào là bị trộm? Có muốn tiểu thần giúp ngài đuổi theo không? - Ma Lễ Hải hỏi.

Thiên Bồng nghe vậy, mặt già bỗng chốc đỏ bừng, trước đó hấn lá gì chiếc xe ngựa này không lâu, đã có rất nhiều người biết hấn có p

háp bảo mới, vô cùng oai phong hào nhoáng!

Bây giờ đột nhiên bị một con thỏ lấy đi mắt, có đánh chết, hấn cũng không muốn mở miệng thừa nhận chuyện này, nếu không thì sẽ mất mặt lắm.

Vì vậy Thiên Bồng hừ hừ nói:

-Nói cái gì vậy hả? Ta gặp được một huynh đệ, vừa gặp đã thấy thân thiết gần gũi nên tặng cho hấn rồi.

-Tặng rồi? Ai mà may mắn có điểm phúc được Thiên Bồng nguyên soái tặng lễ vật lớn như vậy? - Ma Lễ Hải tò mò hỏi.

Thiên Bồng rất không muốn nói đó là một con thỏ, nhưng mà về huyện này, giấy không thể gói được lửa, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện thôi, thay vì việc bản thân không chịu thừa nhận, rồi bị người khác biết được sẽ vô cùng xấu hổ. Cứ dứt khoát thừa nhận sẽ tốt hơn nhiều, vì vậy hấn nói:

-Một con thỏ, thỏ trên Mặt Trăng. Không nói nữa, ta đi thăm nhà của huynh đệ tốt đây, tạm biệt.

Nói xong, Thiên Bồng nguyên soái bay lên trời, đáng thương tội nghiệp ba chân bốn cẳng đuổi theo xe ngựa.

-Con thỏ, mẹ nó, là con thỏ đó sao?!

Ma Lễ Hải đột nhiên hiểu ra điều gì đó, liền vội vàng che miệng lại, như sợ bị người ta nghe thấy, sau đó lẩm bẩm nói:

-Phải đi nói chuyện này với tứ đệ mới được, con thỏ này quả thực không dễ chọc vào.

Đồng thời, Ma Lễ Hải cũng rất thắc mắc, nếu đã là huynh đệ tốt, xe ngựa cũng đã tặng cho nhau rồi, vậy thì tại sao không ngồi trên

xe ngựa rồi cùng nhau đi? Cần gì phải một người ngồi xe, một người cong lưng lên chạy theo chứ? Lẽ nào Thiên Bồng nguyên soái cũng chỉ có như vậy thôi?

Thiên Bồng không quan tâm Ma Lễ Hải sẽ nghĩ thế nào, bây giờ hắn ta đã bị ma nhập rồi, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Hằng Nga, cho dù có tổn thất thế nào, có mất mặt một chút, hắn ta cũng cam chịu chấp nhận, hôm nay cho dù thế nào cũng phải vào cửa Nguyệt Cung!

Tần Thọ tiến vào Nguyệt Cung, cũng không thu Thiên Mã Vân Long lại, mà đặt nó ở trong sân nhà mình. Dù sao trong sân ngoài trừ cây táo còn chưa rõ sống chết tạo ra một mảnh xanh nhỏ, còn những chỗ còn lại đều trống trải khiêu, vẫn còn rất nhiều chỗ rộng rãi.

Ngược lại, khi đặt chiếc xe ngựa này vào, nhìn cái sân đã hoành tráng, khí phách hơn rất nhiều!

Điều quan trọng nhất là Tần Thọ phải đợi sau khi Hằng Nga về, sẽ tặng cho nàng một bất ngờ, sau đó đưa muội tử đi một vòng để hóng mát, địa điểm mà Tần Thọ lựa chọn chính là Thiên Hà!

Kết quả, Tần Thọ vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ mộng tưởng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

-Lúc này còn đến thăm, lẽ nào là Ngô Cương?

Tần Thọ nghi hoặc đi ra mở cửa, chỉ thấy một gương mặt rất quen thuộc đang xuất hiện ở cửa nhà.

-Ôi chào, thỏ lão gia à, đúng là chỉ hận không được gặp người sớm hơn, vừa gặp đã cảm giác rất thân thiết đó, nếu không thì làm sao người vừa đi thì ta đã mong nhớ người rồi. Sau đó thì ta tới thăm người này, ha ha, nhà người cũng không tồi nhỉ.

Thiên Bồng nguyên soái cười ha ha, chưa đợi con thỏ mở miệng, đã mặt dày vô liêm sỉ đi thẳng vào nhà.

Tần Thọ thấy vậy, nhướn mày nói:

-Thiên Bồng, ta còn chưa có nói sẽ để người vào đó!

-Đã là bằng hữu thân thiết như vậy rồi, ta tới thăm, chẳng nhẽ người không thể để ta đi vào hay sao? Người không muốn cho ta đi vào thăm nhà sao? - Thiên Bồng trơ trẽn nói.

Tần Thọ đột nhiên phát hiện, hóa ra con lợn chết tiệt mà mình rất coi thường này lại mặt dày siêu cấp tới như vậy!

Nếu đã như vậy... Tần Thọ vươn tay ra.

Thiên Bồng vừa nhìn thấy động tác này của Tần Thọ, đã cảm thấy cả người đều rợn hết tóc gáy lên, cả kinh kêu lên:

-Làm gì vậy?

Tần Thọ nói:

-Bằng hữu từ phương xa tới, có đem quà tới không?

Vẫn còn muốn quà?

Con người trong mắt Thiên Bồng như sắp rớt ra ngoài, chỉ trước sau chưa đến nửa canh giờ, con thỏ chết dẫm này đã đòi quà đến ba lần, tên gia hỏa này sao có thể không biết xấu hổ như vậy cơ chứ? Hắn ta cũng hoàn toàn quên mất là bản thân hắn không biết xấu hổ trước.

Loại da mặt này của Tần Thọ là loại gặp loại mạnh thì sẽ mạnh, gặp loại dày thì sẽ dày điển hình, không có dày nhất, mà chỉ có dày hơn! Hắn tin rằng, đây là loại người không còn da mặt, vô liêm sỉ

siêu cấp vô địch!

Vì thế, Tần Thộ nói xoa ngón tay rồi nói:

-Đến thăm nhà bạn tốt, vậy mà ngươi còn có mặt mũi đi tay không đến sao? Chuyện này nếu đổi lại là ta, ta nhất định sẽ không có xấu hổ vô liêm sỉ như vậy.

-Không phải, ta không còn thứ gì nữa rồi.

Thiên Bồng thật sự không muốn đưa.

Tần Thộ nói:

-Không có thứ gì cũng không sao, ngươi có thể viết giấy nợ.

Thiên Bồng:

-...

Thiên Bồng nhăn nhin nửa ngày:

-Không viết có được không?

Tần Thộ mở cửa lớn rồi nói:

-Ra ngoài rẽ phải, không tiễn.

-Khốn kiếp, con thỏ chết dẫm, ngươi lại vô lương tâm vô nhân tính như vậy sao? Ta tốt xấu gì cũng đã tặng cho ngươi hai pháp bảo rồi đó! - Thiên Bồng sốt ruột nói.

Tần Thộ nhướng mày:

-Nếu như không phải nể mặt hai cái pháp bảo ngươi tặng ta đó, thì ngươi nghĩ ngươi có thể đi vào cửa được sao? Nếu như không p

hải có quan hệ tốt, ta cũng sẽ không đuổi người đi.

-Ách, chỉ giáo cho? - Thiên Bồng cảm thấy có chút khó hiểu.

Tần Thọ đến đây, liền khoanh hai tay lại, thở dài nói:

-Haiz, người không biết, Hằng Nga nhà ta xem thường nhất những người không hiểu lễ nghĩa. Người nói người xem, lặn lội đường xá xa xôi lên tận Nguyệt Cung, kết quả lại không mang theo thứ gì làm quà, đây không phải là không có lễ phép sao? Ta cũng có thể nhìn ra, người muốn ở trước mặt Hằng Nga nhà ta thể hiện ra vẻ tốt đẹp của mình, nhưng xem bộ dạng người tới như thế này, người cảm thấy người còn có thể để lại ấn tượng tốt sao?

-Bàn về tầm quan trọng của ấn tượng đầu tiên, chẳng hạn có ai đó nói với người con người ta rất hèn hạ, không đáng tin cậy, tham lam bủn xỉn, nếu như người tin. Khi gặp mặt rồi, giả dụ ta có đòi thứ gì đó của người, người nhất định sẽ cho rằng ta chính là loại người như thế. Ta đuổi người đi, người chắc chắn sẽ cảm thấy là do người chưa đủ làm thỏa mãn lòng tham của ta, nhưng sự thực chính là, ta chỉ đang muốn tốt cho người thôi.

-Ài, từ xưa tới nay, tốt bụng thì thường nói lời khó nghe trái tai, làm người tốt thật sự rất khó, người có tin hay không thì tùy.

-Một bên là công, một bên là sân trong, người đi đường nào đều tùy thuộc vào người.

Tần Thọ nói xong liền lắc đầu, bộ dạng u sầu phiền muộn, vẻ như muốn nói ta muốn tốt cho người, nhưng người lại làm ta rất thất vọng, rồi chậm rãi rời đi.

Thiên Bồng đứng yên tại chỗ, nghĩ đến nửa này mới cảm thấy con thỏ chết tiệt này nói nửa ngày cũng chỉ là đang cố ý muốn đòi lễ vật.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như con thỏ này nói thật thì làm sao đây?

Nếu như chỉ vì một chút keo kiệt này mà để lại ấn tượng xấu cho Hằng Nga, vậy thì chẳng phải hai bảo vật trước đó của hắn đều đổ xuống sông xuống biển rồi sao? Cho dù con thỏ này có thế nào thì mục đích cốt lõi của hắn mới là điều quan trọng nhất.

Chương 136: Một nhóm hai người có ý nghĩ đen tối

Chương 136: Một nhóm hai người có ý nghĩ đen tối

Nghĩ đến đây, Thiên Bồng nghiêng răng thốt lên:

-Con thỏ, ngươi nói có lý, chỗ ta còn có một chiếc Lưỡng Nghi Đai tặng cho ngươi làm lễ vật. Chiếc Lưỡng Nghi Đai này là... khụ khụ, Lưỡng Nghi Đai này là ta lấy được từ một di tích, chiếc đai này tương tự như Khốn Tiên Thùng, sau khi ném ra sẽ tự động trói người, uy lực không nhỏ.

Trong lúc nói chuyện, Thiên Bồng ném Lưỡng Nghi Đai cho Tàn Thọ, Tàn Thọ thuận tay chụp lấy, một chiếc đai màu trắng tơ tằm rơi vào tay hắn, quan sát tỉ mỉ thì thấy chiếc đai tơ tằm này không có gì khác biệt.

Nhưng sau khi Thiên Bồng truyền lại thần chú điều khiển cho hắn, hắn phát hiện rằng bên trong đai tơ tằm này phát sáng lấp lánh, tràn đầy linh tính, hiển nhiên, nó thực sự là một bảo bối tốt.

Liên tiếp lấy được ba món bảo vật tốt từ trong tay Thiên Bồng, mặc dù là đối thủ của nhau nhưng Tần Thộ vẫn có chút không tiện đuổi người đi.

Vì vậy Tần Thộ cười hi hi nói:

-Không hổ là Thiên Bồng nguyên soái, vung tay là hào phóng như vậy. Nếu đã đến rồi thì cũng không cần khách sáo, ta đưa ngài đến Nguyệt Cung ngồi chơi!

Thiên Bồng nghe vậy, lập tức vui mừng khôn xiết, mục đích hẳn tới đây chẳng phải chỉ đơn giản là điều này thôi sao? Vào Nguyệt Cung gặp Hằng Nga, làm quen được với Hằng Nga, con thỏ này còn có tác dụng gì nữa? Lập tức cho vào danh sách đen, không bao giờ gặp lại nữa!

Thiên Bồng theo đuôi Tần Thộ đi về phía trước, vừa đi vừa kinh ngạc nói:

-Con thỏ, sao Nguyệt Cung của các ngươi lại ảm đạm như vậy?

Tần Thộ vốn đối với Nguyệt Cung có chút sầu não, lục hóa Nguyệt Cung quả là đang khó khăn, nghe được câu hỏi này của Thiên Bồng, hẳn cũng không có ý định trả lời.

Nhưng đột nhiên nghĩ tới, tên này dù gì cũng là nguyên soái của Thiên Hà với bao nhiêu bảo bối trong tay, vậy thì...

Nghĩ đến đây, Tần Thộ mỉm cười liếc nhìn Thiên Bồng, bây giờ hẳn thấy Thiên Bồng càng ngày càng thuận mắt, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Một kẻ tiêu tiền như rác thế này, nếu như không tận dụng, thật sự là đáng tiếc, qua thôn này không còn khách điểm nào nữa!"

Vì thế Tần Thộ thở dài nói:

-Trên Nguyệt Cung hoang vắng, linh khí yếu ớt, cái gì cũng không có. Mặc dù Ngọc Hoàng đại đế ban thưởng cho Nguyệt Cung, nhưng làm sao lại không cho Nguyệt Cung trọn vẹn hoa lá cây cối, vì vậy nên mới thành ra thế này đây. Người xem cái hồ lớn thế này, lẽ ra là một hồ nước nhưng cũng chỉ có bộ dạng như thế này thôi, quả thực là kinh khủng mà, Hằng Nga nhà ta thường xuyên tắm ở đây, nếu như có chút nước thì tốt biết bao.

Thiên Bồng vừa nghe đây là mong muốn của Hằng Nga, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên!

Không có chiếc Thiên Mã Vân Long, hắn đang lo lắng không biết làm thế nào để thể hiện và thu hút sự chú ý của muội tử.

Nếu muội tử đã có khó khăn, hắn ra tay trợ giúp, vậy chẳng phải là lập tức có thể lưu lại một ấn tượng tốt sâu đậm hay sao?

Sau đó lại nghe Tần Thọ nói thêm:

-Ta vốn muốn đi nhờ mấy vị thần tiên giúp ta nghĩ cách, cũng có một số vị nguyện ý đến, nhưng Hằng Nga nhà ta không thích những kẻ khoe mẽ, chỉ thích kiểu người cống hiến thầm lặng, kiểu người có chút thận trọng, thiết thực và chăm chỉ. Vì vậy mấy vị thần tiên đó đã bị nàng từ chối hết, trước đây người rất ngổ ngáo, nhưng vẫn muốn đến thăm Nguyệt Cung, theo như hiểu biết của ta về Hằng Nga nhà ta, người đến đây, đa phần là sắp bị đuổi cổ, mất công lấy lòng vô ích.

Haiz, vì vậy thổ gia ta muốn xe ngựa của người kết quả người lại tự theo tới. Cũng may người không ngổ ngáo làm ra những thứ kỳ lạ gì đó, nếu không con thổ ta cũng không giúp được người.

Thiên Bồng nghe xong không ngừng cười ha ha, sau đó gật đầu.

Thiên Bồng không nói ra, nhưng trong lòng biết rõ nhân phẩm của con thổ chết tiệt này rất kém, lời của hắn chỉ có thể tin một nửa,

không thể tin hoàn toàn.

Nhưng hiện tại, hắn thực sự không hiểu rõ về Hằng Nga, những người khác trong tiên giới cũng không hiểu, cũng không có nơi nào để hỏi được. Lúc này hắn chỉ có thể tìm hiểu thông qua miệng của con thỏ này thôi, vì vậy con thỏ nói cái gì hắn chỉ có thể nghe cái đó, có hay không có gì đều phải ghi nhớ, trong đầu cứ từ từ xem xét là được.

Đối mặt với người mình yêu, hắn không dám sơ suất, đồng thời cũng đặc biệt đề tâm.

Nhưng có một điều hắn tin chắc là con thỏ chết tiệt đã nhận bảo bối của hắn, trong loại chuyện thế này sẽ không hãm hại hắn đâu. Vì vậy, trong tiềm thức hắn tin vào con thỏ.

Nhưng hắn không biết rằng con thỏ nhất định sẽ không nói thật về loại chuyện này.

Nghe Tàn Thọ kể công, Thiên Bồng cũng chỉ có thể gật gật đầu, trong lòng vô cùng chua xót chửi rủa: Hừ, người lừa bịp pháp bảo của lão tử, làm loạn hết nửa ngày, còn muốn lão tử cảm tạ người? Người nghĩ ta là đồ ngốc sao?

Sau đó Thiên Bồng cười nói:

-Cảm ơn thỏ lão đệ đã chiếu cố, sau này có kết quả, tại hạ nhất định sẽ cảm tạ huynh đệ cho ra trò.

Ngoài miệng nói như thế, nhưng Thiên Bồng đang phân vân không biết có nên xách con thỏ này tiến cử cho Thực Thần hay không, bên đó chắc là có khá nhiều phương pháp chế biến thịt thỏ.

Tàn Thọ bật cười, có kết quả? Hắn mà có thể có kết quả gì mới lạ đó!

Vì vậy, hai tên này với những suy nghĩ của riêng mình, nhếch mép với nhau.

Sau khi đi qua Nguyệt Cung, đi tới bên cạnh giếng Lưu Ly, Tần Tộ lại thở dài nói:

-Haiz, cái giếng tốt biết bao, tiếc là không có chút nước nào. Nếu có chút nước thì Hằng Nga muối tử nhà ta sẽ tự soi ở đây, là một chuyện đẹp để biết bao. Còn hồ nước kia nữa, nếu có nước, sẽ có thể chơi đùa vui vẻ nghịch nước.

Nghe thấy vẻ trước, Thiên Bồng vẻ mặt đầy khao khát tưởng tượng đến người cùng cảnh đẹp đó, nghe thấy vẻ sau, nhịp tim của hắn tăng nhanh hơn.

Tần Tộ đứng xa xa còn nghe rõ ràng!

Không đợi Tần Tộ nói cái gì, Thiên Bồng vỗ ngực hét lớn:

-Huynh đệ, muốn nói tới nước, người đã gặp đúng người rồi! Ha ha, trên trời dưới đất, Thiên Hà chi thủy nếu không phải đứng nhất thì cũng là đứng đầu, mà ca ca ta đây quản chính là Thiên Hà!

Điều mà Tần Tộ muốn chính là những lời này, nhin không được vui mừng trong lòng, giả vờ sâu lắng nói:

-Ta tin lời này, nhưng nước của người ở Thiên Hà rất xa, lại không ở trên mặt trăng, lẽ nào mỗi lần cần phải chạy đi vận chuyển xa như thế? Đi đi lại lại đều không thuận tiện.

Chỉ thấy Thiên Bồng nhiệt tình vỗ ngực nói:

-Chuyện này có gì khó đâu? Nước của Thiên Hà, ta muốn điều động là có thể điều động được ngay.

Tần Tộ kinh ngạc, có chút sùng bái hỏi:

-Thật sao?

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt của con thỏ, Thiên Bồng đột nhiên trở nên tràn đầy hưng vinh, hần cười nói:

-Ta là Thiên Hà nguyên soái, điều động một ít nước chẳng phải chỉ là một câu nói là được hay sao? Cùng xem sự thần thông của ta đây!

Nói xong, Thiên Bồng lấy ra một tấm lệnh bài, ném lên trời, hô lớn:

-Thiên Hà chi thủy đang nơi đâu? Mau chóng điều động Thiên Hà chi thủy hạ xuống nơi đây!

Chỉ nghe âm thanh của một tiếng sấm rền trong không trung, và sau đó lệnh bài hóa thành một cầu vòng dài.

Tiếp đó, Thiên Bồng vô cùng tự tin nói:

-Mệnh lệnh đã được truyền ra, tiếp sau đây đợi người của ta khai thác không hư không đồng đạo, lại hút nước của Thiên Hà là được.

-Cũng chính là, hiện tại chúng ta phải chờ đúng không?

Tần Thọ có chút lo lắng hỏi:

-Còn phải đợi bao lâu nữa?

Thiên Bồng cười nói:

-Hút chút nước thôi mà, trong vòng một khắc, Thiên Hà chi thủy ắt sẽ từ trên trời rơi xuống! Ta và người tán gẫu một chút là thấy ngay.

Tần Thộ nghe xong vui mừng khôn xiết!

Cuối cùng cũng có nước!

Cuối cùng thì hắn cũng có thể rửa Hạng Nga tắm chung!

Chứ không phải ngâm trong ao một mình nữa, không phải là một con thỏ bị dội nước nữa!

Hắn muốn có bãi biển, ô che nắng và bikini!

Ya hú...

Tần Thộ dường như nghe thấy tiếng sói tru ở sâu trong nội tâm va ng lên, âm thanh rung chuyển cả bầu trời.

Cùng lúc đó, Tần Thộ nghe thấy tiếng thở dốc, quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Bồng ngồi một chỗ hơi thở không đều, chắc hắn là đang suy nghĩ bậy bạ hão huyền.

Chương 137: Huỳnh đệ tốt, nói nghĩa khí

Chương 137: Huỳnh đệ tốt, nói nghĩa khí!

Tần Thộ lập tức thấy khó chịu, chẳng qua giờ người ta là người mất tiền oan, không cho người ta của gái đã đành, người ta nghĩ lung tung thì hắn cũng không tiện quản...

Nhưng mà mặc kệ, Tần Thộ không vui... làm sao bây giờ?

Tiếp tục lừa đảo vậy!

Vì thế, Tàn Thọ chẳng những không có ý hối cải gì với hành vi lừa gạt của mình, ngược lại còn kiên định chạy càng ngày càng xa trên con đường này.

Một khắc sau...

Bầu trời vẫn trong xanh như thế, không có nước từ Thiên Hà đổ xuống, thậm chí cả một giọt mưa cũng không rơi.

Thở ngẩng đầu nhìn Thiên Bồng, mặt già của Thiên Bồng đỏ lên, xấu hổ nói:

-Ồm... mấy thủ hạ đó của ta làm việc quá lè mề rồi, khi nào về ta tìm bọn chúng tính sổ. Yên tâm, đợi thêm lúc nữa, chắc chắn Thiên Hà chi thủy sẽ đổ xuống!

Tàn Thọ không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn trời. Thiên Bồng cũng không bình tĩnh được nữa, ngẩng đầu lên nhìn theo.

Cứ như vậy, trong Nguyệt Cung, một nam tử đồ đen giáp vàng và một con thỏ lông trắng ngẩng đầu nhìn trời, ngóng trông xem có nước từ trời đổ xuống hay không.

Lại một khắc trôi qua, vẫn không hề có một giọt nước nào cả...

Con thỏ quay đầu nhìn Thiên Bồng.

Mặt Thiên Bồng đỏ như hòn than bị nung đỏ, tức giận nói:

-Đám khốn kiếp này... đây là lơ là nhiệm vụ!

Tàn Thọ nói:

-Người không phải là Thiên Bồng giả đó chứ?

-Sao có thể thế được? Nhìn khôi giáp của ta đi, nhìn dấu ấn trên đó đi, đây là hàng chính hãn Thiên Đình đấy! Trên trời dưới đất có ai dám giả mạo? - Thiên Bồng nóng nảy nói.

Tần Thọ:

-Tin người thêm chút nữa, nếu còn không có nước thì cho thấy rõ người chính là giả! Đi thôi, đừng đứng đây nữa, vào nhà ngồi đi.

Thiên Bồng vừa nghe cuối cùng cũng có thể vào đại điện của Nguyệt Cung để ngồi thì tâm trạng liền kích động lạ thường. Đó là nơi Hằng Nga sinh hoạt đó! Nghĩ vậy liền vô thức hít vào một hơi, giống như có thể hít ra được mùi hương của Hằng Nga từ trong không khí vậy...

Tần Thọ lười để ý con heo mê gái này, dẫn Thiên Bồng vào đại điện Nguyệt Cung, sau đó thật sự chỉ là ngồi thôi, còn không có ghế mà trực tiếp ngồi luôn xuống đất.

Thiên Bồng nguyên soái nói với vẻ mờ mịt:

-Này con thô, sao chỗ các người ngay cả bàn ghế cũng không có vậy? Bình thường các người đều ngồi dưới đất à?

Tần Thọ nói vô cùng đương nhiên:

-Đúng thế. Chất gỗ của cây hoa quế không tốt, muốn làm cái chén cũng phải lấy một khúc thật già. Làm bàn làm ghế thì căn bản là không dùng được.

Thực ra Tần Thọ cũng rất buồn bực. Cây hoa quế ở kiếp trước cũng không nát như hoa quế của thế giới này. Có điều thế giới cũng thay đổi rồi, có chút khác biệt thì hẳn cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

Thiên Bồng nghe vậy, nhú mào nói:

-Thế thì không được. Nữ tử hoàn mỹ như Hằng Nga tiên tử sao có thể ngồi dưới đất được? Người chờ đó, lần sau ta kêu người đưa tới một bộ bàn ghế tốt nhất, có cần giường không? Thôi bỏ đi, chắc chắn các người cũng không có. Ta cũng sẽ làm riêng cho các người một chiếc giường tốt nhất.

Tần Thọ nghe vẻ trước, trong lòng mừng rỡ như điên, kêu lên: "Tôi muốn chính là cái này đó!"

Nhưng nghe vẻ sau rồi, vốn cũng không có gì, nhưng vì sao con heo chết tiết này vừa nói đến giường là hai con mắt đã lóe ánh sáng xanh thế kia? Tên này sẽ không gắn máy quay phim lên giường đấy chứ?

Tuy biết rằng thế giới này không có máy quay phim, nhưng tiên pháp cũng có thể có tác dụng ngang với máy quay mà!

Chẳng qua là, thần tiên đều cần thể diện, Thiên Bồng cũng không thể làm những chuyện như vậy được.

Nhưng Tần Thọ vẫn quyết định, giường hắn đưa, tuyệt đối không thể cho Hằng Nga dùng!

Có điều, Hằng Nga không dùng được, hắn dùng được mà! Ừ, cứ vui vẻ quyết định như vậy đi...

Vì thế, Tần Thọ nói với vẻ mặt sùng bái:

-Thiên Bồng huynh, huynh thật trọng nghĩa!

Thiên Bồng nhìn vẻ mặt sùng bái của Tần Thọ, nhất thời lòng tự tôn lại trào dâng, cười ha ha, nói:

-Đương nhiên là thế! Con người ta không có ưu điểm gì khác, chỉ có trượng nghĩa thôi! Không thể nhìn huynh đệ nhà mình chịu chút khổ cực nào hết!

Tần Thọ nghe vậy liền ‘tung’ một cái nhảy lên, vỗ tay nói:

-Nói hay lắm, ta thích kiểu đàn ông như huynh!

-Đương nhiên là thế!

-Vậy chúng ta có phải huynh đệ không?

-Đương nhiên là thế!

-Vậy huynh đệ tốt không nói hai lời. Huynh xem, Nguyệt Cung này của đệ còn thiếu chút cỏ cây, có phải huynh cũng sẽ làm luôn cho không? Kỳ hoa dị thảo gì đó mỗi thứ đem tới đây một ít? Ví dụ như cái gì mà linh chi vương vãn năm, nhân sâm hình người tám trăm năm tuổi gì đó để nuôi thả trong sân chơi. Còn nữa, Nguyệt Cung này quá hiu quạnh, chim quý thú lạ cũng mang tới chút đi. Lần trước khi ta đi ngang qua Thiên Đình, thấy con Thanh Loan đó cũng không tồi... với lại, nhiều chim quý thú lạ như vậy, nếu sinh ra con non yếu ớt thì quá đáng tiếc rồi. Nên là huynh cho thêm một phòng bếp tốt chút đi. Ừm, chim nướng phải là cỡ lớn...

-Người như thế này không phải là nuôi, người thèm ăn đúng không? - Thiên Bồng ghen lời hỏi.

Tần Thọ trợn trừng hai mắt:

-Xem huynh nói gì kìa? Ta là người như thế sao?

Thiên Bồng liếc nhìn nước bọt treo bên khóe miệng Tần Thọ, nói:

-Nếu không phải người vừa nói vừa chảy nước bọt, ta sẽ tin người thật đó.

Tần Thọ vội vàng lau nước bọt, cười hê hê:

-Đừng để ý mấy chi tiết không quan trọng đó mà. Chúng ta nói trọng điểm đi. Huynh đệ à, những thứ vừa nói huynh nhớ kỹ nha. Ngoài ra thì ta cảm thấy Nguyệt Cung chúng ta còn có thể mở rộng thêm một chút. Ta thấy bên ngoài nuôi mấy con rồng cũng không tệ, dù sao thì trên Nguyệt Cung vắng vẻ mà, có mấy con chó lớn hung hãn giữ nhà canh cửa cũng có thể yên tâm rồi đúng không? Huynh đệ, sao mắt huynh lại trợn lên thế kia?

-Huynh đệ, người nuôi rồng xem như nuôi chó sao? - Thiên Bồng thật sự muốn sụp đổ rồi.

Tần Thọ ngây ngô hỏi ngược lại:

-Chứ không thì sao? Lẽ nào còn có thức ăn chó chuyên dụng để nuôi rồng à? Khụ khụ, thức ăn rồng? Có đất không? Thôi bỏ đi, không đất thì chúng ta cũng không mua nổi. Chuyện này huynh làm đi... huynh đệ, huynh thấy nuôi một con kim bằng(1) để trên tay có ngầu không?

(1) Bằng: chim bằng, chim đại bàng

-Huynh đệ. - Thiên Bồng càng nghe, mồ hôi lạnh trên trán chảy càng nhiều, vội vàng cắt ngang lời Tần Thọ.

Tần Thọ ngây ngô hỏi:

-Sao thế?

-Người có thể ngậm miệng lại không? Người nói làm lòng ta hoảng loạn rồi... ta muốn yên tĩnh(2) chút.

Thiên Bồng tính toán túi tiền của mình, đột nhiên nhận ra, của gái thật tốn tiền...

Tần Thọ nói:

-Thì ra huynh đệ có người trong lòng rồi à?

Nhắc đến người trong lòng, Thiên Bồng lập tức có chuyện để nói, ngượng ngùng gật đầu.

Tần Thọ hỏi:

-Tĩnh Tĩnh là cô nương nhà nào vậy?

-Ặc... ta nói Tĩnh Tĩnh lúc nào? - Thiên Bồng ngạc nhiên.

Tần Thọ nói với vẻ rất đương nhiên:

-Chính huynh nói nhớ Tĩnh Tĩnh mà. Nếu không phải là người trong lòng, huynh nhớ người ta làm gì? Nói đi nói lại thì huynh cũng trưởng thành rồi, cứ độc thân mãi cũng không tốt. Nói xem là nhà ai, ta đi cầu hôn giúp huynh được không? Cửa hồi môn chia năm năm là được rồi.

(2) Chỗ này Thiên Bồng nói muốn yên tĩnh (想静静) phiên âm là tưởng tĩnh tĩnh, tưởng là muốn và cũng là nhớ, Tần Thọ hiểu thành nhớ cô nào đó tên Tĩnh Tĩnh.

Thiên Bồng nghe về trước còn muốn nói không cần, nhưng nghe về sau thì trực tiếp đen mặt lại! Trong lòng thầm mắng: Mẹ ngươi à! Người đến cầu hôn hay là chặn đường ăn cướp? Cửa hồi môn chia năm năm? Sao ngươi không bế cả tân nương đi luôn đi?

Thiên Bồng vỗ vỗ đầu tỏ, nói:

-Huynh đệ, ý tốt của ngươi ta xin nhận. Có điều ta không có hứng thú với Tĩnh Tĩnh.

-Không có hứng thú? Người nhớ nàng ấy mà?

Tần Thọ kinh ngạc kêu lên:

-Lẽ nào người bội tình bạc nghĩa? Hay là đi thanh lâu tìm kỹ nữ? Văn Khúc tình quân từng nói, tu luyện mà tìm kỹ nữ là hành vi bỉ ổi, người sẽ không...

Thiên Bồng vừa nghe, hai mắt đã trợn trắng. Tư duy của con thỏ này kiểu gì vậy? Toàn nói cái gì thế này? Vội vã bịt miệng Tần Thọ lại, sợ Hằng Nga nghe thấy, liền kêu lên:

-Này con thỏ, người đừng có nói bừa. Ta đường đường là Thiên Bồng nguyên soái, tìm kỹ nữ gì chứ? Hơn nữa, trên Thiên Đình cũn g không có thanh lâu mà.

-Sao người biết? Người từng đi tìm rồi à? - Tần Thọ lập tức hỏi.

Chương 138: Thỏ à, chúng ta nói cái khác đi

Chương 138: Thỏ à, chúng ta nói cái khác đi

Mặt Thiên Bồng đột nhiên đen lại như than, đây là lần đầu tiên hắn có ý định giết thỏ bịt đầu mối.

Thiên Bồng càng không muốn trả lời, con thỏ lại càng tiến sát lên phía trước, bắt đầu ngửa mặt lên hỏi:

-Sao người biết được vậy?

Sau đó đứng lên hỏi:

-Có phải muốn người chết đúng không?

Tiếp đó trèo lên chân nói:

-Người nhất định phải chết!

Rồi kéo cổ áo hỏi:

-Thành thực khai báo, người đã đi bao nhiêu lần rồi? Có cho kỹ nữ tiền hay không?

Sau đó ngồi lên vai, kéo tai Thiên Bồng lại nói:

-Nhìn bộ dạng không dám hé răng của người, nhất định là không có tiền!

Thỏ con ngồi trên vai của hắn, cười ha ha:

-Thiên Bồng nguyên soái không có tiền cho kỹ nữ, ha ha.

Thiên Bồng nghe vậy, tức điên, hét lên:

-Câm miệng! Con thỏ kia, chúng ta đổi chủ đề khác được không?

-Không được! Huynh à, gặp phải chuyện gì cũng cần tính toán rõ ràng, đây là vấn đề nguyên tắc! - Lời của con thỏ vô cùng nghiêm túc.

-Nguyên tắc con mẹ người!Ta vẫn chưa muốn chết! - Thiên Bồng phát điên lên.

Thỏ thì thào nói:

-Cũng không phải là không thể im lặng, suy cho cùng, chuyện này đến tai Hằng Nga cũng không tốt đẹp gì, hơn nữa ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của người. Nhưng, cái miệng thỏ này của ta, cứ rảnh rỗi là lại muốn nói.

Nói xong, thỏ con duỗi thẳng chân, lấy móng vuốt xoa xoa.

Thiên Bồng thấy vậy, mặt tối sầm lại, tóc dựng đứng lên, tên cháu trai này lại muốn tiên để làm nó ngậm miệng lại! Con mẹ người, người không phải là thỏ, mà là chó đúng không? Cái gì cũng cần!

Sau đó, Thiên Bồng nước mắt giàn giụa, móc ra một cây gậy bạc nhét cho Tần Thụ nói:

-Thỏ à, đây là Long Ngân Côn, tùy ý to nhỏ, uy lực vô cùng. Bây giờ người có thể ngậm miệng lại được chưa?

Tần Thụ nhận lấy cây gậy, dùng răng thử một chút, cắn rất thoải mái, không có vết cắn, có lẽ không phải thứ tàn phẩm.

Thiên Bồng nhìn thấy cảnh này, thật sự muốn đập chết con thỏ, mà nó cái này là pháp khí, không phải vàng bạc, còn ra sức cắn.

Nhận cây gậy, Tần Thụ nói:

-Yên tâm, ta là người kín mồm kín miệng!

Thiên Bồng thở phào nhẹ nhõm, nói:

-Cái này còn tạm được.

Tần Thụ gật đầu nói:

-Vậy Tĩnh Tĩnh là ai?

-Chó má, lại đổi cái khác? - Thiên Bồng thực sự tức điên lên.

Tần Thọ chìa tay.

Nước mắt Thiên Bồng sắp ứa ra:

-Thỏ à, người lột lông cừu, có thể nào đừng chỉ lột một con không? Người không sợ cừu chạy mất, sau này sẽ không còn gì để lột sao?

Tần Thọ suy nghĩ một chút rồi nói:

-Miễn là cỏ tốt, tự khắc sẽ có cừu. Ta nói cho người biết, người theo đuổi Hằng Nga nhà ta có thể xếp hàng từ Nam Thiên Môn, rẽ rồi vòng rồi rẽ đến cổng Nguyệt Cung, người có tin không?

Thiên Bồng ngăn người, nếu là tiên nữ khác, hẳn ta nhất định không tin, nhưng đây là Hằng Nga.

Nghĩ đến dung mạo của Hằng Nga, từng cử chỉ hành động... Hẳn ta không thể không tin.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Ta nói cho người biết, đồ mà người tặng tính ra cũng không tồi, nếu đồ người tặng ta là rác thì ngay cả cửa người cũng không thể vào.

-Thỏ gia ta mặc dù không có nhiều khả năng, nhưng người ta thường nói, con người thân thiết nhất không ai bằng người bên gối, t hỏ gia ta chỉ cần nói hai câu thì hơn trăm việc người làm. Người tin hay không, chỉ cần ta nói với bên ngoài, ai tặng cho ta một bảo bối, ta sẽ cho người đó một cơ hội, tin hay không chỉ những bảo bối người cho ta như này, ta có thể xếp chồng lên nhau thành đống, làm trò xếp gỗ không?

Thiên Bồng cạn lời.

-Đưa hay không là do người, thành tâm hay không cũng phải xem người, nhưng ta cũng không lừa người, ta có thể giúp người nói vài lời tốt, nhưng có hiệu quả hay không ta cũng không đảm bảo. Suy cho cùng, cho đến bây giờ ta vẫn chưa giúp ai nói tốt lời nào, vậy nên ở cửa Nguyệt Cung ta, một người cũng không có. - Tàn Thọ nói.

Thiên Bồng nghe được lời này, trên trán lạnh toát mồ hôi, đầu tra nh trong lòng, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

-Tặng cho người!

Thế là, Thiên Bồng cởi áo choàng ra, nhét cho Tàn Thọ rồi nói:

-Đây là Thiên Đẩu Bồng, gặp phải nguy hiểm, có thể dịch chuyển tức thời xa đến vài nghìn dặm.

Tàn Thọ nhận lấy cười mỉm, nhét vào trong chiếc Hắc Ma Thần Hạp, sau đó vui vẻ nói:

-Được rồi, chúng ta vẫn là nên nói về Nguyệt Cung của chúng ta, người nhìn xem, ở chòi nghỉ mát này cần thêm một cái hàng ghế dài, còn cần một cái vông dài. Hàng ghế tốt nhất nên làm bằng ngọc, mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát, nếu như có nguyên liệu tốt hơn, người có thể lưu ý giúp ta, tiền là người trả, dù sao thì ta cũng không có tiền. Huynh đệ, đừng tính toán những khoản nhỏ này, sao mặt của người toàn mồ hôi vậy?

Thiên Bồng nuốt nước bọt nói:

-Thỏ à, chúng ta đổi chủ đề khác đi.

Tàn Thọ lạnh trí gật đầu nói:

-Được thôi. Rốt cuộc Tĩnh Tĩnh là người ở thanh lâu nào? Người t

hực sự không trả tiền sao?

Thiên Bồng gần như khóc ngay khi nghe thấy câu này, ra vẻ đáng thương nói:

-Con thỏ, đừng nhắc đến vấn đề này.

Tần Thọ nghiêm túc nói:

-Vậy không còn gì để nói nữa rồi, người có thể đi.

Thiên Bồng:

-...

Thiên Bồng tức giận nhìn Tần Thọ, hắn ta chạy một mạch đến, vừa a tặng xe, vừa tặng bảo bối, kết quả là Hằng Nga còn chưa gặp, chưa làm được gì, còn sắp bị đuổi đi? Còn gì lỗ vốn hơn chuyện này nữa không?

Vì vậy, Thiên Bồng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Hay là chúng ta nói về sửa sang lại Nguyệt Cung đi.

Tần Thọ nói:

-Người xem, bản thân người không giỏi ăn nói, chúng ta tập trung từng cái một không được sao? Người nhìn xem, nếu như nước củ a người tới đây, ta cảm thấy nơi này có thể có một ngọn đồi, Người bay tới cũng có thể nhìn thấy, chảy thẳng xuống ba nghìn thước, thật là cảnh tượng Ngân Hà rơi xuống từ chín tầng trời. Như thế nào? Thỏ gia ta có phải là tài hoa không? Xuất khẩu thành văn?

-Hơ hơ...

Bây giờ trong lòng Thiên Bồng làm gì có tâm trí nào nghe mấy câ

u văn thơ vô nghĩa đó? Bây giờ hấn chỉ nghĩ một chuyện, Hằng Nga ở đâu?

Hấn ở đây đang bị con thỏ tra tấn đến điên cuồng, tại sao ngay cả bóng dáng Hằng Nga cũng không nhìn thấy?

Cuối cùng chịu không nổi, Thiên Bồng hỏi:

-Con thỏ, ngồi đây lâu như vậy rồi, tại sao không nhìn thấy Hằng Nga tiên tử?

Tần Thọ nói:

-Sớm nói với ngươi là đừng có đến, ban ngày Hằng Nga ở Thiên Đình, không ở Nguyệt Cung.

-Tại sao ngươi không nói sớm?

Thiên Bồng tức giận hét lên, sớm biết Hằng Nga không ở đây, hấn đã không ở đây nói chuyện phiếm với con thỏ chết tiệt này. Bị sỉ nhục quá rồi!

Tần Thọ nói một cách dĩ nhiên:

-Ngươi cũng không hỏi mà.

-Ta...

-Thiên Bồng, nước của ngươi đâu? Ngươi khoác lác sao? Đã một canh giờ rồi, cũng không thấy nước của ngươi tới.

Thiên Bồng vừa nghe, trên trán toát mồ hôi lạnh, mặt đỏ bừng, ho khan một tiếng:

-Chắc là có chuyện gì, chờ ta đi hỏi.

-Được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa. Ta cảm thấy, nơi này có thể xây thêm một đại điện, dựa theo Lăng Tiêu Bảo của Thiên Bồng nguyên soái...

-Người đi đâu vậy? Sao lại bỏ đi? - Con thở hết lên.

Thiên Bồng nghe tới đây, hoàn toàn không thể ngồi yên, hắn cảm thấy nếu tiếp tục ngồi đây, không chỉ tiểu kim khôi không thể bảo toàn được, sợ rằng hắn cũng bị bán mất.

Nhìn hình bóng Thiên Bồng rời đi, Tàn Thộ bữu môi nói:

-Cảm động, thực sự cảm động, chỉ số thông minh thực sự làm người ta cảm động. Chẳng trách cổ nhân có câu ‘nam nữ yêu nhau, chỉ số thông minh chỉ bằng không’. Cổ nhân không gạt ta! Ông trời ơi, nếu như thực sự còn có loại người tốt như vậy, hãy ban cho ta một đám đi!

Chương 139: Xem bóng

Chương 139: Xem bóng

Tàn Thộ nhìn xe ngựa, sờ soạng áo choàng, nghịch cây côn, vui vẻ làm chuyện của mình.

Còn Thiên Bồng có thể giúp Nguyệt Cung mua sắm mấy thứ kia hay không, hắn hoàn toàn không quan tâm. Giúp thì coi như được lợi, không giúp? Sau này hắn tự mình đi làm lại càng tốt!

Đúng vậy, ngay từ đầu, Tần Thộ đã không tính để Thiên Bồng mua sắm đồ đạc cho Nguyệt Cung. Hắn chỉ có hai mục đích, thứ nhất, lừa lấy chút bảo bối, thứ hai, dùng đủ loại yêu cầu biến thái khiến tên đó chán ghét bỏ đi.

Bây giờ, hai cái mục đích đã thực hiện được một cách hoàn mỹ, đương nhiên là vui quên cả trời đất.

Tần Thộ lắc đầu, không quan tâm đến Thiên Bồng nữa, hắn suy nghĩ nên làm cái gì ăn.

Kết quả vừa nghĩ tới đồ ăn, Tần Thộ bỗng giật nảy lên, hét to:

-Trời ơi! Tên Rau Hẹ kia chưa chia phần cho ta nữa!

Lúc này, Tần Thộ mới nhớ tới, hôm nay Rau Hẹ ăn trộm còn chưa chia phần cho hắn đã bỏ chạy. Hắn lập tức vô cùng buồn bực, không ngờ một người khôn khéo như hắn lại thua trong tay con nhóc Rau Hẹ kia.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể ăn chút trái cây cho qua bữa.

Nhưng mà, ăn ăn lại cực kỳ khó chịu. Tần Thộ bẹp bẹp miệng, nó i:

-Không được, cứ thế nữa sớm hay muộn gì miệng cũng nhạt như nước ốc, nhất định phải giải quyết vấn đề mắm muối dầu mỡ mới được! Haiz, sao trước đó lại quên nói chuyện này với con heo già kia cơ chứ? Thiếu sót quá.

-Heo già gì? Thiếu sót cái gì?

Lúc này, một làn gió thơm thổi tới, Tần Thộ lập tức tỉnh táo tinh tần, quay người lại, đã thấy Hằng Nga đứng ở cửa, dịu dàng cười nhìn hắn.

Quan trọng nhất là, hôm nay Hằng Nga thay đổi một bộ quần áo!

Trước đây, Hằng Nga thường mặc đồ màu trắng, quần áo cực kỳ đơn giản, không có trang điểm thêm gì nhiều. Dù sao thì mỗi ngày phải trèo cây hái hoa quế, cho dù có cũng phải cởi ra, hoặc vương rớt mất.

Hôm nay, Hằng Nga vẫn mặc một bộ đồ màu trắng, nhưng lại là quần áo của tiên nữ, váy dài màu trắng kết hợp lụa mỏng màu xanh, tóc tùy ý thả ra sau lưng. Cả người nhìn có vẻ vô cùng tao nhã, từng làn gió khẽ thổi qua, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi.

Tần Thộ nhìn Hằng Nga chỉ cảm thấy trên đời này không có một nữ tử nào có thể chiếm vị trí ở trong lòng hắn nữa.

-Em nhìn cái gì đó? Ngây cả ra.

Hằng Nga nhếch miệng cười, đi tới ôm lấy Tần Thộ.

Tần Thộ theo bản năng trả lời:

-Nhìn bóng.

-Cái gì?

Hằng Nga không nghe rõ hỏi lại.

Tần Thộ vội vàng la lên:

-Nhìn người đẹp, tiên nữ!

-Chỉ có em là miệng ngọt như mật vậy, nào, xem ta mang cái gì về cho em này?

Hằng Nga vừa nói, vừa lật tay lại, trong tay xuất hiện một củ cà r

ót ánh vàng rực rỡ!

Tần Thọ vừa thấy, lập tức đen mặt, đây là thật sự xem hấn như con thỏ mà nuôi! Hấn đường đường là một người đàn ông cao to, chỉ có muội tử mềm mại mới có thể nuốt nó, cho hấn một củ cà rốt là có ý gì?

-Muốn ăn không? - Hằng Nga lắc lắc củ cà rốt trong tay, cười hỏi.

Tần Thọ thấy nàng hăng hái như vậy, dứt khoát chơi với nàng luôn, hấn la lên:

-Muốn!

-Muốn?

-Muốn!

-Em thật sự muốn?

-Muốn! Ta muốn!

Tần Thọ hét lên hai tiếng, bỗng nhiên cảm thấy đoạn nói chuyện này có hơi không đúng, sao cứ cảm thấy hơi ngược ngược? Hơn nữa, hấn còn ở phía bị động.

Tần Thọ rung mình một cái, thầm nghĩ: Không được, phải chỉnh đốn địa vị của giống đực!

Vì thế, Tần Thọ kêu lên:

-Không cho thì quăng! Không ăn!

Hằng Nga vừa thấy con thỏ này giận dữ, lập tức vui vẻ, đưa củ cà rốt sát vào, nói:

-Thật sự không ăn? Giận rồi à?

-Hừ hừ!

Tần Thọ đáp lại hai tiếng. Sau đó, suy nghĩ của hắn bắt đầu bay xa, bỗng nhiên cảm thấy hai tiếng đó của mình sao lại gọi cảm như thế cơ chứ? Vì thế càng dùng sức:

-Ừ!

Kết quả, Tần Thọ lại càng cảm thấy nó sai sai.

Sau đó, hắn tức giận, giơ tay cướp lấy củ cà rốt, trực tiếp nhét vào miệng, rồi hắn khóc, mẹ nó, sao cái kiểu này vẫn sai sai!

Hằng Nga nhìn con thỏ đang nổi điên trong ngực, không hiểu gì hỏi:

-Ngọc Nhi, em làm sao vậy?

Tần Thọ nghe vậy, giống như trả thù dùng sức cắn một phát, kết quả, bỗng nghe rắc một tiếng, củ cà rốt bị cắn gãy, Tần Thọ rộp rộp nhai, nhai, nói:

-Không có chuyện gì, tâm trạng có hơi không thoải mái, ta cần điều chỉnh lại ấy mà. Sao củ cà rốt này không có nước thế.

Hằng Nga nhìn Tần Thọ, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó đặt Tần Thọ xuống đất, nghịch ngợm nói:

-Em ăn hả? Đó là thứ ta lấy đến cho em mài răng, nó làm từ Huyền Minh Chân Kim.

-Ồ.

Tần Thọ mở to hai mắt.

Hằng Nga nhìn bộ dáng đáng yêu của hắn, rốt cuộc không nhịn được, cười ha ha nói:

-Thỏ ngọc, em thế mà lại ăn, cà rốt thật với cà rốt giả cũng không phân biệt được, ha ha.

-Nàng cố ý đúng không?

Tần Thộ bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, nha đầu kia đến liền dùng cà rốt cám dỗ hắn, cũng không nói là giả, chứng tỏ là cố ý lừa hai cái răng cửa của hắn!

Hằng Nga nghe thế, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói:

-Ta không có.

Tần Thộ dựng lỗ tai lên, hét to:

-Không có? Không có thì nàng chạy cái gì? Đứng lại, ăn một cơn của thỏ gia ta đây!

“Ặc, lời của con trẻ, ta không có nghĩ gì hết á.” Tần Thộ thầm cảm thán trong lòng. Cùng lúc đó, hắn liên tục múa vuốt, quơ cây gậy trong tay đuổi theo, khá có khí thế của một cậu ấm tức giận cư ớp con gái nhà lành ven đường.

Ồn ào một vòng, Hằng Nga bỗng nhiên la lên:

-Ồ, sao trong sân của chúng ta lại có một chiếc xe ngựa thế? Đẹp quá!

Tần Thộ tròn trắng mắt, thầm nói thần kinh nha đầu này phải thô bao nhiêu vậy trời? Một chiếc xe ngựa lớn như vậy, đặt ở nơi dễ trông ông thấy như thế, mà giờ nàng mới nhìn thấy! Đúng là cặn lời.

Tần Thọ nói:

-Đây là Thiên Bồng nguyên soái tặng cho ta.

-Tặng cho em? - Hằng Nga nghi ngờ nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ ngửa đầu nói:

-Đương nhiên rồi. Hắn ta thấy ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, uy vũ bất phàm, tương lai nhất định cực kỳ có thành tựu. Cho nên, hắn ta tặng cho ta chiếc xe ngựa, nịnh hót ta trước ả y mà.

-Tin em mới là lạ!

Hằng Nga hoàn toàn không tin, chống nạnh đứng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

-Ngọc Nhi, ta cảm thấy chúng ta cần thiết phải nói chuyện.

Trong lòng Tần Thọ có dự cảm không tốt, yếu ớt hỏi:

-Có thể ăn cơm xong rồi bàn được không?

-Không thể! - Hằng Nga nghiêm túc nói.

Vì thế, mặc kệ Tần Thọ có đồng ý hay không thì Hằng Nga cũng xách hai cái tai của con thỏ lên đi đến bên cạnh, nghiêm túc nói:

-Ngọc Nhi, có phải em lại ăn trộm đồ đúng không?

Tần Thọ trợn trắng mắt nói:

-Cái gì gọi là lại?

-Không cho phép lừa ta! - Hằng Nga bĩu môi, tỏ vẻ rất tức giận.

Tần Thọ thấy Hằng Nga thật sự tức giận, cũng nghiêm mặt nói:

-Lần này thật sự không có lừa nàg, hôm nay, ta vẫn chưa trộm cá i gì hết.

-Thế là trước đó có trộm? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ suy nghĩ một lát nói:

-Chỉ có một lần,cái cây kia là ta lượm được. Con cóc là lúc nó đá nh lên ta, thì bị ta giết ngược lại. Ta không tìm người nuôi nó tính sỏ đã rất tốt rồi.

-Thế còn những thứ khác? Ví dụ như chiếc xe ngựa này. - Hằng N ga hỏi.

Tần Thọ ngẫm nghĩ, mặc kệ, ta cũng không lừa nữa, dứt khoát nói chuyện xảy ra hôm nay, thậm chí là chuyện mấy ngày hôm trước cho Hằng Nga nghe luôn.

Hằng Nga im lặng ngồi ở kia nghe, nghe được chỗ thú vị, nàng sẽ cười, nghe được Tần Thọ bị nghiêm phạt nàng hiển nhiên sẽ lo lắng. Nha đầu kia hoàn toàn không phải đến tính sỏ, nàng chỉ muốn tìm lý do ngồi xuống nghiêm túc nói chuyện với Tần Thọ mà thôi. Dù sao, mấy ngày nay, thời gian hai người bọn họ ở chung với nhau đã ít đi rất nhiều.

Chương 140: Kết quả huấn luyện, nhân quả đã bắt đầu xuất hiện

Chương 140: Kết quả huấn luyện, nhân quả đã bắt đầu xuất hiện

Một đêm này, một người một thở ngòì ở chỗ kia, im lặng trò chuyện.

Con thở miêu tả tương lai trong suy nghĩ của hắ, Hằg Nga thì mỉm cười cắt trái cây trong tay thành từng miếng, sau đó nhét vào miệng con thở, ngắt lời hắ. Con thở nhìn Hằg Nga dịu dàng thùy mị, trong lòng vô cùng cảm khái, giống như dù hắ có làm cái gì thì ở trong mắt Hằg Nga hắ đều là đúng. Cái cảm giác ấy thật tốt.

Quân doanh Thiên Hà lại sắp nổ!

-Không nhận được lệnh bài của ta ư? Sao có thể thế được?

Thiên Bồng nguyên soái tức giận nói.

Sau đó, bắt đầu điều tra, kết quả vẫn là thuộc hạ thật sự không có nhận được lệnh bài của hắ!

Thiên Bồng có chút mờ mịt, lệnh bài của hắ chính là loại tử bài riêng biệt, mẫu bài được thờ cúng trong lễ lớn của doanh trại quân đội, được các thần tướng canh gác bảo vệ. Tử bài thì ở trong tay Thiên Bồng và mấy vị tướng thân cận. Nếu như có việc gì, dù ở rất xa, thì tử bài cũng có thể bay đến mẫu bài, theo đó truyền về tin tức từ không biết bao nhiêu nghìn dặm.

Thế nhưng mà, giờ phút này, trên mẫu bài không có một cái tử bài nào.

Thiên Bồng kiểm tra nửa ngày, cũng không thể tìm ra nguyên nhân.

Có điều, Thiên Bồng vẫn ra lệnh, khiến thủy quân thả thông thủy đ ạo từ Thiên Hà đi lên mặt trăng.

Kết quả, sau khi binh lính thử thì kinh ngạc phát hiện, Thiên Hà đ ược gọi là có thể nối liền thiên địa nghìn giới, thế mà lại không tì m thấy con đường thông đến Mặt Trăng! Mạnh mẽ đào về phía bên kia, kết quả lại đào ra bí mật động trời!

-Nguyên soái, mau đến xem này! - Có người kinh ngạc la lên.

Thiên Bồng vội vàng chạy tới xem, kết quả khiếp sợ phát hiện, con đường kia vậy mà lại bị bịt, cả con đường đều bị một tầng thạch anh màu xanh biếc dày kín, bên trên còn có một tờ giấy niêm phong!

Nhìn thấy tờ giấy niêm phong kia, Thiên Bồng cau mày, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, sau đó xoay người rời đi.

Tiếp đó, tổng bộ thủy quân hạ lệnh cấm, việc ngày hôm nay, bất cứ kẻ nào cũng không được phép nói ra bên ngoài.

Toàn bộ kế hoạch thả thông mạch nước lên Mặt Trăng đều bị từ bỏ, không thể nhắc lại!

Giữa đại tướng trong quân doanh, Thiên Bồng nguyên soái ngồi ở kia, lẩm bà lẩm bẩm:

-Quái lạ, lạ thật, người đâu, lấy hết tất cả tư liệu về Mặt Trăng đến đây cho ta!

-Vâng!

Cùng lúc đó, Lý phủ trên Thiên Đình.

-Àm!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, sau đó một bóng người kêu thảm thiết bay lên không trung rồi rớt xuống đất.

-Ầm!

Lại một tiếng vang lớn vang lên, cửa chính của Lý phủ bị đâm nát, một người trực tiếp bay ra, bịch một tiếng dán lên tường, dính trên đó năm giây, rồi mới từ từ tuột xuống nằm im trên mặt đất.

Nhìn kỹ vào thì thấy trên đầu người này có hai cái sừng, vừa nhìn là biết không phải người thường.

Giờ phút này, hai mắt hấn trắng dã, không biết là sống hay đã chết.

Lúc này, trong Lý phủ, một tiểu cô nương đi ra, đúng là Lý Trinh Anh!

Lý Trinh Anh hừ hừ nói:

Ngao Tuế, hôm nay chỉ là cho ngươi một bài học thôi. Sau này mà còn đến làm phiền ta, ta sẽ không chỉ đơn giản là đánh gãy sừng rồng của ngươi thôi đâu! Ta đã không phải là ta lúc trước, không còn là người mà ngươi muốn bắt nạt là bắt nạt!

Gần như là cùng lúc đó, một tiếng hét đầy đau lòng vang lên:

-Tôn nhi, ngươi làm sao thế? Ai dám đánh ngươi?

Ngay sau đó, một bóng người giống như tia chớp bỗng xuất hiện, chính là lão Long Vương mặc áo trong màu vàng cùng áo khoác ngoài màu xanh! Lão Long Vương lộ ra vẻ mặt đau lòng nhìn Ngao Tuế bị đánh học máu nằm trong lòng, tức giận nhìn về phía Lý Trinh Anh.

-Long Vương bớt giận!

Bấy giờ, một gã nam tử vội vàng từ trong cửa chạy ra, nam tử chấp tay la lên.

-Hay cho một tiếng bớt giận, Thiên Vương, nếu như ta đánh con gái yêu của người thành như thế, người có khả thể bớt giận không?

Ánh mắt Lão Long Vương đỏ ngầu nói.

Người đến, đúng là Lý Thiên Vương - Lý Tịnh. Lý Tịnh nhướng mày, tiến lên một bước chặn trước mặt Lý Trinh Anh, áy náy nói:

-Long Vương, Trinh Anh còn nhỏ, không hiểu chuyện. Ngài làm gì phải gây khó dễ cho một đứa trẻ cơ chứ?

Lão Long Vương cười ha ha nói:

-Hay cho một đứa trẻ còn nhỏ không hiểu chuyện, lẽ nào Tuế Nhi nhà ta hiểu chuyện à? Thiên Vương, người khác không biết, người cho rằng ta cũng không biết sao? Đứa con gái này của người, e là có lai lịch bất phàm đúng không? Một trăm năm, mà vẫn còn nhỏ như vậy.

-Long Vương!

Lý Tịnh bỗng nhiên cao giọng nói, trong mắt giống như có sấm sét. Ánh mắt hung hăng, giọng nói vang vọng, lập tức át đi câu nói của Long Vương!

Long Vương bị khí thế của Lý Tịnh chèn ép, câu nói kế tiếp hoàn toàn không nói nên lời.

Lúc này, Lý Tịnh mới nhàn nhạt nói:

-Cơ thể Trinh Anh bị bệnh, cho nên không thể lớn lên được, Long Vương không cần nhọc lòng giúp. Trinh Anh đứa bé này, từ nhỏ

đã trầm tính, không thích hoạt động, nói cũng ít, dễ ngại ngùng. Một nha đầu dịu dàng như thế, bỗng nhiên ra tay tàn nhẫn, tại hạ cũng cảm thấy rất khó hiểu. Ngoài ra, bây giờ Trình Anh đang theo học trong Văn Khúc Cung ở Thục Sơn. Văn Khúc tinh quân dạy đều là thơ ca lễ nghi, ta tin rằng, dưới sự dạy dỗ của Văn Khúc tinh quân đương nhiên Trình Anh sẽ càng thấu tình đạt lý, sẽ không dễ dàng làm ra chuyện đánh người. Còn tại sao hai đứa trẻ lại đánh nhau, vẫn nên hỏi rõ ràng mới được.

Long Vương nghe thế, lập tức đen mặt.

Long tử trong lòng Long Vương phụt một tiếng phun ra một ngụm máu, đau đớn la lên:

-Gia gia, ta đau.

Long Vương nghe thấy vậy, càng thêm đau lòng, đứng bật dậy nói:

-Thiên Vương, lời này của ngươi là có ý gì? Lễ nào ngươi cảm thấy, Tứ Hải Long Vương ta thấp hơn Thiên Vương ngươi, nên có thể tùy tiện bắt nạt hả? Một khi đã như vậy, lễ phải ở trong lòng mọi người, ngày mai chúng ta liền gặp nhau trên Lăng Tiêu Bảo Điện!

Long Vương nói xong, dẫn theo Ngao Tuế bay lên trời, nháy mắt đã bay xa.

Đợi Long Vương đi xa, quần gia bước đến hỏi:

-Lão gia, Long Vương nổi giận, e rằng ngày mai sẽ không thể sống yên ổn.

Lý Tịnh hí hóp nói:

-Lý phủ hôm nay đã không còn là Trần Đường Quan ngày xưa. H

on nữa, ta tin, Trinh Anh đưa bé kia trời sinh dịu dàng như nước, sẽ không dễ dàng ra tay. Nếu ra tay, nhất định là Ngao Tuế đã làm chuyện gì quá giới hạn. Ngày mai, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, ta cũng không sợ tranh luận với bọn họ một trận.

Lý Tịnh nói xong, xoa xoa đầu Lý Trinh Anh nói:

-Trinh Anh, tại sao con lại ra tay đánh Ngao Tuế? Ui chà, sao đột nhiên con trở nên lợi hại như vậy thế?

Lý Trinh Anh mếu máo, đáng thương nói:

-Cha, hắn là người xấu.

-Hắn bắt nạt con à?

Lý Tịnh vừa nghe thế, đôi mắt tức giận muốn phun lửa.

Lý Trinh Anh gạt đầu thật mạnh, nói:

-Vâng!

-Hắn bắt nạt con thế nào?

-Hắn cứ cướp đồ chơi của con! Lần này là cướp con thỏ của người ta! Thật là quá đáng!

Lý Trinh Anh tức giận vung nắm tay nhỏ, rồi lấy ra một con thỏ bằng bông, tức giận nói.

Lý Tịnh nghe thấy vậy, chỉ cảm thấy có một ngụm máu dâng lên trong lồng ngực, suýt chút nữa phun ra!

Ngao Tuế chỉ giật món đồ chơi của Lý Trinh Anh đã bị đánh cho gãy sừng rỗng?

Lý Tịnh bỗng nhiên cảm thấy chính mình hơi hơi có lỗi với Nam Hải Long Vương.

Cùng lúc đó, Lý Tịnh cũng hét lớn trong lòng: "Văn Khúc tình qu ân tên khốn nhà ngươi, rớt cuộc ngươi đã dạy cái thứ quỷ quái gì cho con ta thế?"

Lý Tịnh đen mặt, nhưng hắn vẫn không tin Lý Trinh Anh sẽ vì thế mà ra tay. Trong ấn tượng của hắn, Lý Trinh Anh rất ngoan ngoãn, lúc còn nhỏ, cũng không đánh nhau, bèn hỏi:

-Hắn cướp kiểu gì?

Chương 141: Con thỏ dạy đó

Chương 141: Con thỏ dạy đó

Lý Trinh Anh nghĩ một hồi rồi nói:

-Chính là đi tới xong nói sau lưng con có sâu. Con quay đầu thì h ắn bắt lấy thỏ của con rồi chạy mất. Con đuổi theo, hắn không đư a, còn nói đánh thắng hắn thì hắn sẽ trả cho con.

-Sau đó thì sao? - Lý Tịnh hỏi.

Lý Trinh Anh thật thà trả lời:

-Sau đó con tát hắn một cái, đá hắn một cước. Con đâu biết hắn k hông chịu nổi đòn như vậy.

Lý Tịnh:

-...-

Lúc này quản gia nói:

-Lão gia, sang năm là Ngao Tuế thành niên rồi, thực lực đã đạt tới cấp Nhân Tiên Tam Tinh, hài tử tiên gia bình thường căn bản không đánh lại hắn được. Dựa theo yêu cầu của lão gia, tiểu thư chưa bao giờ tu luyện bất cứ công pháp gì, cũng không biết thần thông gì hết, cái này...

Lý Tịnh phát tay nói:

-Đưa Trình Anh đi đi.

-Vâng, lão gia.

Quản gia dẫn Lý Trình Anh rời khỏi.

Lý Tịnh nghĩ một lúc lâu, cầm theo bảo kiếm chạy thẳng đến Văn Khúc Cung.

Cùng lúc đó, Ngao Tuế trong lòng Nam Hải Long Vương cũng đã dễ chịu hơn một chút.

Nam Hải Long Vương hỏi:

-Tuế Nhi, sao nha đầu đó lại nặng tay như vậy?

Nghe vậy, Ngao Tuế liền khóc òa lên một tiếng:

-Gia gia, người nói xem có phải thứ ta tu hành là giả không? Đều nói Lý Trình Anh chưa từng tu luyện công phu, ta đã là Nhân Tiên Tam Tinh rồi mà sao vẫn không chịu nổi một cái tát của nàng t

a? Chắc chắn ta tu thành thần tiên giả rồi.

Nam Hải Long Vương im lặng một hồi, vỗ vỗ lưng Ngao Tuế rồi nói:

-Bản thân đưa trẻ đó chính là...

Nói tới đây, Nam Hải Long Vương trầm mặc, sau đó lựa lời:

-Tóm lại là người đừng nản lòng, sớm muộn gì người cũng có thể vượt qua nó. Tuế Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao nó lại đánh người?

Ngao Tuế khỏ sở nói:

-Ta thấy nàng ta đáng yêu nên mỗi lần đến nhà họ Lý đều thích đi tìm nó để chơi. Nhưng nàng ấy dễ thẹn quá, chẳng để ý người khác gì cả. Ta cướp con thỏ bông của nàng ấy, sau đó nàng ấy vung một cái tát qua. Chuyện tiếp theo thì ta không biết nữa.

Nam Hải Long Vương nghe xong, nhất thời cạn lời rồi. Trận đòn oan này! Chính là điển hình của tiết tấu đùa giỡn không thành ng ược lại còn bị đánh đây mà!

Có điều tôn tử nhà mình bị đánh thành ra thế này, chuyện này không thể bỏ qua được.

Huống hồ, lúc trước hắn cũng quá khoe khoang khoáng lác, nếu không ông làm gì thì chẳng phải là mất mặt sao?

Bởi thế, Nam Hải Long Vương nói nhỏ gì đó với Ngao Tuế, Ngao Tuế liền kinh ngạc hô lên:

-Gia gia bảo ta nói dối sao?

-Không phải nói dối, đổi cách nói khác thôi. Nên như thế nào thì

vẫn là như thế. - Nam Hải Long Vương nói.

Ngao Tuế gật đầu theo.

Nam Hải Long Vương híp mắt nói tiếp:

-Theo ta biết, nha đầu kia tính tình nhu nhược, Lý Tịnh cũng chưa bao giờ muốn nó tu luyện công pháp thần thông, chỉ nuôi dưỡng như một đứa trẻ bình thường thôi. Bởi thế nên mới đưa đến Văn K húc Cung để học thi từ ca phú mà không phải là Văn Xương Cung để tu luyện. Nó học thần thông từ chỗ ai chứ? Người bị đánh, cuối cùng vẫn phải quy trách nhiệm về người đó. Ta sẽ tra sau.

Nam Hải Long Vương nói rất gượng ép, có điều hần hiểu rõ, chuyện này chỉ có thể như vậy mà thôi.

Gia đình Lý Tịnh bây giờ đã không còn là Lý gia của Trần Đường Quan để tùy ý bọn họ nhào nặn nữa. Lý gia bây giờ, bất luận là ở Thiên Đình hay phật môn thì đều rất có tiếng nói. Lý Tịnh chấp chưởng trọng binh của Thiên Đình, uy chấn một phương. Trong gia tộc lại có nhân tài lớp lớp, vô cùng hưng thịnh.

Có người nói đùa rằng đây là thịnh thế của Lý gia. Dù có hơi quá lời nhưng đúng là cũng có chút đạo lý.

Từ đó có thể thấy, thế lực và thực lực của Lý gia lớn đến thế nào. Cho nên dù Nam Hải Long Vương có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không dám thật sự thách thừng cứng đối cứng với Lý gia. Dẫu có lên điện Lãng Tiêu cũng chẳng qua là nói mấy câu giành chút thể diện mà thôi.

Nhưng cơn tức đầy bụng không thể không phát, đánh không lại kẻ mạnh thì tìm kẻ yếu mà giày vò vậy.

Vì thế, sau đó, Nam Hải Long Vương lập ước cho người đi điều tra xem rốt cuộc Lý Trinh Anh học công pháp với thần thông từ ai.

Không bao lâu sau, trong Văn Khúc Cung.

-Tiên sinh, Thác Thập Thiên Vương đến rồi. - Long Hòe nói.

Văn Khúc Tinh lắc đầu:

-Không gặp.

Rầm!

Cửa lớn bị người một cước đá văng, Lý Tịnh xách kiếm đi vào, x oạch một tiếng đặt bảo kiếm lên bàn của Văn Khúc Tinh, sau đó k hoành chân ngồi xuống, nói:

-Văn Khúc tinh quân, đã lâu không gặp.

Văn Khúc tinh quân nhìn bộ mặt đen thui của Lý Tịnh thì liền biể t e rằng chuyện hôm nay khó mà dàn hòa được rồi. Bởi thế hắn cũ ng ngồi xuống, ra hiệu bảo Long Hòe dâng trà.

-Trà thì thôi không uống đâu, Lý mỗ đến đây chỉ vì một chuyện.

Văn Khúc Tinh gật gật đầu, ra hiệu cho Long Hòe ra ngoài.

Long Hòe lập tức lĩnh mệnh lui ra, đóng cửa lại.

Trước khi cửa đóng, Long Hòe còn thấy hai người ngồi rất nghiê m chỉnh. Một văn nhân cùng một thiên vương, chẳng nói câu nào, tu dưỡng tố chất đều đạt điểm tối đa.

Nhưng sau khi Long Hòe nâng cánh cửa vừa bị đập ra lên, đóng c ửa lại thì đã thấy âm thanh bên trong biến đổi trong nháy mắt.

-Văn Khúc Tinh, lão già thôi tha nhà ngươi. Bảo ngươi trông trẻ, ngươi trông kiểu gì đấy? Đứa con nhà ta điềm đạm nho nhã như t

hế mà người biến nó thành cái dạng gì rồi? Sắp lên trời rồi có biết không? Tôn tử của Long Vương cũng bị đánh thành rắn nước kia kìa! Nhà ta có ba cái bàn thì hỏng mất hai cái, rốt cuộc người làm gì con ta vậy hả?

Giọng của Lý Tịnh rung trời, gào rống đến mức cả căn phòng đều chấn động.

Trái tim Long Hòe run lên, thầm nói, như thế này là sắp đánh nhau sao?

Sau đó nghe Văn Khúc tinh quân quát lại:

-Làm gì hả? Ta có thể làm gì? Người giỏi như thế sao không tự trông con người đi? Sinh con ra không quản, tự mình ra ngoài rong chơi, ném con ở chỗ ta, ta trông cho người, ta không làm mất đã là tốt lắm rồi. Người còn muốn gì nữa?

Nói tới đây, giọng của Văn Khúc tinh quân nghiêm lại, vô cùng nghiêm túc mà nói:

-Đúng rồi, học phí năm nay người còn chưa đưa đâu! Trước đó tìm người, tổng quản nhà người cứ nói người đi dẫn binh bên ngoài chưa về. Nếu đã đến rồi, người cũng tới rồi thì trả tiền đây!

Lý Tịnh trầm mặc một hồi, sau đó có chút yếu ớt mà nói:

-Ta thiếu chút tiền học phí đó của người sao?

Văn Khúc tinh quân nói tiếp:

-Học phí của đứa con trai thứ hai nhà người cũng chưa đóng. Đã bao nhiêu năm rồi? Ta tính giúp người nhé.

Lý Tịnh vội vàng nói:

-Mai đưa người!

Văn Khúc tình quân tiếp tục nói:

-Học phí của đứa con trai cả nhà người cũng chưa đóng.

Lý Tịnh mặt kiên nhẫn nói:

-Mai trả người!

Văn Khúc tình quân tiếp tục nói:

-Con trai thứ ba của nhà người đốt một rừng cây ở chỗ ta, hai cây ăn quả, đánh gãy mười tám cái cột.

Lý Tịnh vỗ bàn, vô cùng khí phách mà nói:

-Đợi người tính rõ rồi thì nói với ta sau đi.

Văn Khúc tình quân lập tức đáp:

-Tổng cộng ba vạn linh tinh!

Lý Tịnh lập tức đáp:

-Ngày mai.

Sau đó nhận ra đề tài có hơi sai sai, hình như lạc đề rồi, lập tức quay lại nói:

-Hôm khác bàn sau, hôm nay ta đến để hỏi chuyện của Trình An h. Người đã đồng ý với ta, sẽ không dạy thần thông cho nó! Cũng đâu phải người không biết vấn đề của nó, rốt cuộc người nghĩ thế nào vậy hả?

Văn Khúc tình quân trấn định nói:

-Ta nói được làm được, ta không dạy!

Lý Tịnh nhú mày:

-Thế thì ai dạy?

Văn Khúc tỉnh quân mỉm cười:

-Con thử dạy đó.

Tốc độ bán đứng thử của Văn Khúc tỉnh quân vô cùng nhanh, rất tự nhiên, quả thực là có chuẩn bị từ trước, vô cùng chờ mong.

Lý Tịnh cau mày:

-Con thử nào?

Chương 142: Tứ long hợp bàn bày mưu thử

Chương 142: Tứ long hợp bàn bày mưu thử

Văn Khúc tỉnh quân cười ha ha, nói:

-Cái con thử trên Mặt Trăng kia đó.

-Con thử chết tiệt này...

Lý Tịnh nhất thời trầm mặc.

Văn Khúc tinh quân vẫn cười ha ha, nói tiếp:

-Đi thôi, đi lên Nguyệt Cung chơi đi. Ta cũng tiện tranh cử Thiên Vương đợt tiếp theo.

Lý Tịnh hí mắt:

-Có phải ngươi cố ý không?

Sau đó, Văn Khúc tinh quân vừa biến, trong tay đã có thêm một ấm trà, tự rót cho mình một chén rồi đặt lên bàn, thản nhiên nói:

-Một thân nhân quả của con thỏ đó rối loạn lung tung đến thiên cơ điên đảo, không tính ra được, không thể nhìn thấu. Ta cũng không có cách nào cứ nhìn chăm chăm vào hấn được. Xảy ra chút sơ suất, ta cũng rất bất đắc dĩ mà. Ài.

Nói đến bất đắc dĩ, Văn Khúc tinh quân đã nghĩ tới những ngày n gồi xõm trong nhà xí không muốn nhớ lại đó.

Thấy vẻ bất đắc dĩ biểu lộ ra vô cùng chân thật của Văn Khúc tinh quân, hiển nhiên Lý Tịnh nhận ra mình đã hiểu lầm, bèn nói:

-Rốt cuộc con thỏ đó là thể nào? Từ chuyện ở thịnh hội Tết Trung Nguyên lần trước, ta đã phát hiện có điều không thích hợp rồi. Ngọc Đế vô cùng quan tâm đến hấn, hình như ngươi biết gì đó đúng không?

Văn Khúc tinh quân nói:

-Biết hay không biết, vì sao phải nói cho ngươi?

Lý Tịnh ngạc nhiên. Tuy hấn rất muốn cho Văn Khúc tinh quân một cái tát, nhưng hình như người ta nói rất có lý.

Văn Khúc tinh quân tiếp tục uống trà, nói:

-Thiên Vương, người là một lần bị rấn cắn mười năm sợ dây thừng. Chuyện của Na Tra người vẫn để trong lòng không chịu buông sao?

-Nói bừa! - Lý Tịnh phát hỏa.

Văn Khúc tinh quân cũng không sợ hấn, nói tiếp:

-Ta thấy chính là người không buông được, sợ con gái người trưởng thành rồi lại lợi hại hơn người. Người có Linh Lung Bảo Tháp chuyên dùng khắc chế Na Tra, lại không khắc chế Trình Anh. Người không sợ nó lớn lên sẽ đánh người như vậy sao?

-Nói bừa! Trình Anh đâu phải tên tiểu tử thời Na Tra kia. Không thể không oán, nó truy sát ta làm gì? - Lý Tịnh lại phát hỏa.

-Vậy người sợ cái gì? Nếu người không sợ thì cho nó tu luyện đi. Còn nói người không sợ? Sợ thì sợ, làm người ấy à, quan trọng nhất là thành thật!

Lý Tịnh cả giận:

-Ta sợ cái gì? Ta không để nó tu luyện là bởi vì...

Văn Khúc tinh quân vừa nghe, trong mắt đã lóe lên ánh sáng.

Lúc Lý Tịnh sắp nói ra thì lại đột nhiên dừng, sau đó trừng mắt nhìn Văn Khúc tinh quân một cái, nói:

-Đừng mơ lừa ta nói!

Sau đó Lý Tịnh đưa tay lấy chén trà.

Trong mắt Văn Khúc tinh quân thoáng hiện qua vẻ thất vọng, có đ

iều vẫn nói:

-Uống trà mát tiền đây.

Mà thời khắc này, Lý Tĩnh đã đổ trà vào miệng mát rồi. Hắn trợn trừng mắt nhìn Văn Khúc tinh quân.

-Nuốt xuống thì tăng gấp bội.

-Phụt!

Lý Tĩnh phun hết trà ra đất, nói:

-Người ăn cướp à?

Văn Khúc tinh quân đáp:

-Đang ăn cướp đây, muốn làm cùng không?

-Người học ai thế hả? Sao ta cảm thấy bỗng nhiên người trở nên xa lạ vậy? - Lý Tĩnh phản nộ nói.

Văn Khúc tinh quân ngẩng đầu nhìn trần nhà. Từ trong hoa văn trên đó, hình như hắn thấy được một con thỏ vô cùng không biết xấu hổ, vô cùng hèn hạ, bởi thế mà cảm thán nói:

-Ta nói ta học của con thỏ kia, người tin không?

-Lại là con thỏ chết tiệt đó!

Lý Tĩnh thực sự bốc hỏa rồi, đứng phắt dậy nói:

-Ta về xử lý con thỏ đó trước đã rồi sẽ đến tìm người tính sổ!

-Đi đi, không tiễn. Long Hòe, chuẩn bị quan tài, chúng ta đi nhặt xác.

Văn Khúc tinh quân cười ha ha nói.

Lý Tịnh nghe vậy, thân thể run lên, một cước đá văng cửa lớn, tức giận thở hồng hển mà rời đi.

Lý Tịnh ra khỏi Nam Thiên Môn, Ma Lễ Hải lập tức đi lên nói:

-Thiên Vương, ngài đi đâu vậy?

Lý Tịnh rất muốn ‘khí phách’ mà nói một câu: Đi lên Nguyệt Cung đánh thử!

Nhưng lời thốt ra miệng lại là:

-Kiểm tra đột xuất! Ta vừa thấy người ngủ gật rồi đấy, trừ quân lương tháng này!

-Hả?

Ma Lễ Hải vốn là tới vỗ mông ngựa, kết quả không ngờ thoáng cái đã thành vỗ đùi ngựa rồi.(1)

(1) Vỗ mông ngựa thành vỗ đùi ngựa: nịnh hót không thành, ngược lại khiến bản thân gặp chuyện không may.

Hắn ngủ ư? Hai tròng mắt hắn trừng lên còn to hơn bóng đèn nữa, sao hắn có thể ngủ gật được?

Không biết làm sao, Lý Tịnh đã mở miệng rồi. Lời của cấp trên, hắn có thể nói gì được nữa đây? Chỉ đành bóp bóp cái mũi nhận lỗi, giọng nói mang theo vẻ ghen ngào:

-Vâng!

Có điều một tiếng này nghe như sắp hộc máu đến nơi. Hắn trêu ai

chọc ai cơ chứ? Hấn chỉ là muốn chào hỏi một câu thôi mà.

Lần này, Ma Lễ Hải thật sự hối hận đã hoán đổi vị trí với Ma Lễ Thọ. Từ sau khi nhìn thấy con thỏ kia, ngày hôm nay của hấn cứ l uôn gặp vận xui, không thể tốt lên nổi!

Hấn quyết định, sau đó sẽ lập tức đổi lại!

-Tốt lắm, đứng gác cho đàn ông, đừng có lười biếng!

Lý Tịnh nói xong liền xoay người đi về hướng Thiên Đình. Vào cửa lớn, nhìn hướng núi, sờ sờ túi tiền của mình, cuối cùng lắc đầu rồi mắng một câu:

-Đáng đời người đó lão Cửu! Lão Cửu thôi tha! Muốn tiền sao? N ằm mơ đi!

Kiểm được một món tiền không đứng đắn, tâm trạng Lý Tịnh hơi thoải mái hơn một chút, có điều cơn tức trong lòng vẫn không thể nào nuốt trôi được.

Ngẫm lại tình hình của Lý Trinh Anh.

Hấn càng lúc càng tức giận, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không cam lòng. Về đến nhà liền uống ba vò rượu, ngồi ở đó mà ngẩn người.

Lúc này, quản gia đi tới:

-Lão gia, Tứ Hải Long Vương vẫn luôn một lòng. Nếu ngày mai bọn họ cùng cáo trạng ngài thì cũng không phải phiền phức nhỏ đâu. Ngài xem, có cần...

-Cần cái gì mà cần? Bốn con cá chạch già bọn hấn có thể gây ra sóng gió lớn chừng nào hả? Ngày mai, ngày mai?

Lý Tịnh nói đến đây, nhất thời ánh mắt tỏa sáng.

Không biết Lý Tịnh đang có ý định quỷ quái gì nữa.

Sau khi Nam Hải Long Vương đi thì liền tới gặp ba long vương khác. Ba người thương lượng hết nửa ngày, quyết định ngày mai vẫn phải nói về chuyện của Lý Tịnh một phen.

-Lý Thiên Vương gia nghiệp lớn, bối cảnh lớn, chúng ta không gây ra được sóng gió bao nhiêu đâu. Nhưng con thỏ kia chỉ là một con thỏ hoang, nếu đã ngựa mất với hấn thì cứ bắt về hàm là được rồi. Đâu ra lắm lời thừa thãi như vậy?

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng khí phách nói.

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận lắc đầu:

-Đại ca, bình tĩnh đừng nóng. Tuy con thỏ đó là thỏ hoang, nhưng sau lưng lại có bóng dáng của Khổng Tước Minh Vương với Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân. Cứ như vậy mà giết nó thì sợ là không ổn.

Bắc Hải Long Vương là người ít tuổi nhất trong số tứ đại long vương, tên gọi Ngao Thuận. Ngao Thuận tiếp lời:

-Tam ca, thế thì huynh nhìn làm rồi. Chuyện này, đệ biết từ đầu đến cuối. Khổng Tước Minh Vương là trả ơn Hằng Nga múa điệu Khổng Tước Vũ, làm vang danh Khổng Tước cho nên mới lên tiếng. Nay nhân quả đã dứt, Khổng Tước Minh Vương tự nhiên sẽ không xen vào chuyện sống chết của con thỏ đó nữa. Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân thì tính cách lãnh đạm. Hấn ra tay là vì con thỏ đó từng giúp hấn. Như trên, hấn đã trả ân tình rồi, cũng sẽ không vì một con thỏ mà đánh nhau với chúng ta đâu. Ngược lại, điều đệ lo lắng là cái thứ trên cổ con thỏ đó kia.

-Điều Long?!

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm sáng mắt lên, hỏi.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận gật đầu nói:

-Đúng thế. Không phải lúc trước chúng ta đến Thiên Đình đã nhìn thấy rồi sao? Khi Xích Cước Đại Tiên đi câu rồng ở Bắc Hải đã dùng Điều Long Thừng đó đấy. Đệ quá quen với nó rồi, không biết có bao nhiêu con rồng ác độc tội nghiệt bị hất câu đi mất, những oan hồn long tộc trên sợi dây thừng đó, từ xa đệ đã cảm nhận được rồi. Xích Cước Đại Tiên là Đại La Kim Tiên, nếu hấn kiên quyết chống đỡ cho thì con thỏ này thì không dễ xử đâu.

Đông Hải Long Vương gõ bàn, hừ hai tiếng rồi nói:

-Tuy Xích Cước Đại Tiên là Đại La Kim Tiên, nhưng chung quy hấn vẫn là tán tiên. Ngọc Đế trọng đãi hấn cũng không có nghĩa là hấn có thể nhúng tay vào chuyện của Thiên Đình. Dù chúng ta sống nơi hạ giới, nhưng là chính thần của Thiên Đình! Có quyền tự do quản lý bốn biển, chúng ta có cách xa Thiên Đình đến đâu thì vẫn là người của Thiên Đình mà! Hấn còn có thể đánh nhau với chúng ta vì một con thỏ hay sao? Đó chính là tạo phản! Ngọc Đế cũng sẽ không mặc kệ. Lên Thiên Đình biện luận? Cơ hội nói của chúng ta chưa chắc đã ít hơn hấn. Huống hồ, cho dù thật sự là không nói lại được thì nhận sai là được. Thỏ cũng ăn rồi, lẽ nào còn nôn ra được sao?

Lời này vừa dứt, các long vương khác đều cười, hô lên:

-Có lý!

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cười ha ha nói:

-Nếu đã như vậy, nhị đệ, bắt một con thỏ không cần chúng ta ra tay nữa chứ?

Nam Hải Long Vương cười to đáp lại:

-Chuyện nhỏ mà thôi! Hà tướng quân đâu rồi?

-Có thần!

Một nam tử thân cao tám thước, chân dài tám tấc đi lên một bước.

-Người lên Nguyệt Cung một chuyến, bắt con thỏ kia về. Làm tốt sẽ có thưởng cho người!

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nói.

Chương 143: Con thỏ khóc rồi, thật là thơm.

Chương 143: Con thỏ khóc rồi, thật là thơm.

Lúc này Ngao Quảng nói:

-Không dẫn người đi được, người chỉ có thể đi một mình. Dù nói thế nào, Nguyệt Cung cũng là địa bàn quản lý của Thiên Đình, dẫn nhiều người theo dễ gặp phiền phức. Ngoài ra, nhị đệ, người cho người thông báo với Tứ Đại Thiên Vương một tiếng, tránh để thiên binh tuần tra hiểu lầm.

Ngao Khâm gật đầu, nói:

-Đại ca nói rất đúng.

Vì thế, Ngao Khâm lại phái một người đi đến Nam Thiên Môn bá

o cho Tứ Đại Thiên Vương... đương nhiên, không thể không cho chút lợi ích. Nhưng mà đối với Tứ Hải Long Vương giàu có mà nói thì không đáng nhắc tới.

Ma Lễ Hải vốn ghét con thỏ kia, nhưng bây giờ hắn lại không dám trêu chọc con thỏ, đột nhiên có người tới cửa nói muốn đi trừng phạt con thỏ, chỉ cần hắn một mắt nhắm một mắt mở là được, còn được chút lợi ích nữa.

Ma Lễ Hải lập tức vui vẻ, vỗ ngực nói:

-Ta chẳng biết gì cả!

-Đa tạ Thiên Vương.

Một con rùa đen già vui vẻ nói cảm ơn, sau đó cáo từ rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng của con rùa đen, Ma Lễ Hải sờ Tử Tinh san hô trong tay, cười ha ha nói:

-Con thỏ, bây giờ ngươi gặp phiền phức lớn rồi, ha ha...

Ma Lễ Hải nói xong, thi triển thần thông, nhìn về phía Mặt Trăng. Nhưng mà vừa nhìn qua, Ma Lễ Hải đã nhíu mày, vàng trắng trên trời lại có thêm một lớp sương mù, hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, rõ ràng, không thể nhìn rõ thứ gì cả.

-Á? Chẳng lẽ là thủ đoạn của long cung? - Ma Lễ Hải nói thầm.

Cùng lúc đó, cũng người nói thầm.

-Ôi? Hôm nay vàng trắng bên trên kia nhìn không thấu... chẳng lẽ là thủ đoạn của Thiên Đình?

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng thông qua pháp trận nhìn về phía Mặt Trăng, kết quả không thấy gì cả.

-Chắc là vậy rồi, nhưng mà Hà tướng quân đã đi, hiển nhiên con t hỏ kia không thể chạy thoát được. Đợi lát nữa bắt con thỏ, chúng t a nghiên cứu cách ăn thế nào đi... ha ha... - Nam Hải Long Vươn g Ngao Khâm cười ha ha nói.

Những Long Vương khác cũng cười theo.

Lúc này, Hà tướng quân đã đi đến bên ngoài Mặt Trăng, nhìn xuố ng phía dưới, mỉm cười:

-Long Vương thật là, chỉ bắt một con thỏ thôi cũng muốn bản tướ ng quân tự mình động thủ, thật sự là giết gà dùng dao mổ trâu, qu á lãng phí... mà thôi, bắt con thỏ kia, trở về cũng được thả lỏng m ột hồi.

Đang lúc nói chuyện, Hà tướng quân rơi xuống đám mây, đúng lú c này, Hà tướng quân chợt thấy dường như trong Nguyệt Cung có động tĩnh gì đó, chăm chú nhìn qua, sau đó kêu lên một tiếng:

-Thứ gì?

-A... ha...

Tần Thọ ngáp một cái, nhìn thấy Hằng Nga vừa mới thiếp đi, tron g lòng vô cùng yên tĩnh an bình.

Nhìn thấy Hằng Nga đang ngủ trên giường là tảng đá, trong lòng Tần Thọ lại cảm thấy phiền muộn... thậm nói:

-Thỏ gia ta cũng coi như có tiền, có thời gian thì đi mua chiếc giư ờng tốt một chút vậy... cũng không thể cứ mãi ngủ trên tảng đá đư ợc?

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời vang lên tiếng sấm nổ!

Tiếp theo, con thả lại nghe tiếng hét thảm vang lên, theo bản năng, hắn đi ra ngoài xem tình hình, chỉ thấy trên bầu trời chợt lóe lên một tia chớp màu đen... đồng thời, một thứ gì đó đen xì kêu chít chít ngã xuống viện của hắn.

Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là, hình như hắn nhìn thấy tia sét kia bay ra ngoài, sau đó lại đánh trở về, sau đó đánh thẳng đến Nguyệt Cung!

-Má ơi...

Tần Thọ kêu lên một tiếng, lập tức trốn vào trong phòng, đồng thời lấy chiếc Hộ Tâm Kính của Thiên Bồng đặt lên người Hằng Nga, sau đó còn mặc niệm ông trời phù hộ.

Nhưng mà, chờ một hồi, sấm sét kia lại dần phai đi.

Tần Thọ buồn bực, chạy ra ngoài cửa xem thế nào, lại thấy trong Nguyệt Cung không có chút thay đổi nào, dường như sấm sét kia cũng không đánh trúng, mà chuyển sang nơi khác.

Lúc này, Hằng Nga cũng đã tỉnh, hỏi:

-Ngọc Nhi, sao vậy?

Tần Thọ gãi gãi đầu, nói:

-Ta cũng không biết nữa, vừa rồi mới có sét đánh, sau đó tia chớp bỏ xuống thứ gì đó, nàng xem giúp ta là thứ gì...

Tần Thọ không nói đến chuyện tia chớp đánh tới rồi lại biến mất, hắn sợ Hằng Nga lo lắng sợ hãi.

Hằng Nga xoa xoa mi tâm, nhìn Hộ Tâm Kính trong tay, hỏi:

-Đây là cái gì?

Tần Thọ phát phát tay, nói:

-Không phải đã nói với nàng rồi sao, Thiên Bồng cho Hộ Tâm Kí nh, nàng giữ đi.

Nói xong, Tần Thọ cũng đã thấy rõ cái vật đen thui trước mặt là gì, vui vẻ hét to:

-Cảm ơn ông trời... Hằng Nga, nàng ra đây mau, chúng ta có bữa sáng rồi! Tiệc hải sản đó!

Hằng Nga sững sờ, tiệc hải sản? Nàng vội vàng rời giường chạy ra ngoài, chỉ thấy trong viện có một con đen thui dài mảnh trông giống như quái vật, quái vật này dài chừng hai mét rưỡi, hình dạng giống như một con tôm siêu cấp khổng lồ!

Giờ phút này, Tần Thọ đã chạy qua, dùng tay vỗ vỗ, phía ngoài con tôm to đã bị cháy đen, bị vỗ một cái thì lớp vỏ rắc rắc vỡ ra.

Gần như đúng lúc đó, một hương thơm ngào ngạt của hải sản tỏa ra ngoài...

-Hít!

Tần Thọ và Hằng Nga cùng hít một hơi, chỉ cảm thấy trong mũi tràn đầy mùi vị của hải sản, trong khoảnh khắc đã chảy nước bọt ra!

Hằng Nga đi tới, nói:

-Hải sản này ở đâu ra thế?

Tần Thọ lau nước bọt bên miệng, lắc đầu nói:

-Không biết, chắc là ai mua thức ăn ngoài, giao nhầm chỗ? Loại n

ày... thức ăn mà sét đánh bên ngoài, nhìn qua cũng không tệ, vừa chín tới, ha ha...

Tần Thọ mặc kệ là của ai, nếu là từ trên trời rớt xuống, lại vừa lúc rớt xuống sân nhà hắn, thì đó là của hắn! Tất cả đều là của hắn!

Vì thế Tần Thọ mới lột lớp vỏ khét lẹt ở ngoài ra xem, lập tức tròn mắt cũng muốn rớt ra ngoài!

Chỉ thấy con tôm hùm lớn này, toàn thân đỏ bừng như thạch anh đỏ! Nhưng mà vỏ như thạch anh đỏ đã bị tia chớp chém đứt, để lộ thịt tôm trắng nõn bên trong, càng nhìn làm cho người ta càng muốn ăn!

Tần Thọ nuốt nước bọt, lột vỏ tôm ra, lấy một miếng thịt tôm óng ánh trắng nõn, bỏ vào miệng nếm thử...

Sau đó, Tần Thọ khóc...

Hằng Nga thấy vậy, quan tâm hỏi:

-Ngọc Nhi, em sao thế?

Tần Thọ khóc ròng nói:

-Đã bao nhiêu năm... không biết qua bao lâu, ta đã quên mất mùi vị của hải sản. Thịt này thật ngọt, thật tươi, ăn thật ngon mà... nản g nếm thử không?

Vừa nói, con thỏ vừa lấy một miếng thịt tôm đưa cho Hằng Nga, Hằng Nga cũng không chê, ăn một miếng, sau đó đôi mắt tròn tròn thật to.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng nhau nói:

-Ngon quá! Chuyển về đi, từ từ ăn!

Vì thế, hai người hợp sức, mỗi người một bên, mang con tôm hùm lớn chuyển vào trong nhà, đặt trên bệ đá, lại liếc nhau, đều thấy sự thỏa mãn và niềm vui trong mắt nhau.

-Ông trời chiếu cố ta, ha ha... Tôm hùm từ trên trời rơi xuống, bắt đầu ăn thôi!

Tần Thọ cười ha ha.

Hằng Nga gật đầu.

Thế là hai người bắt đầu ăn như gió cuốn, bữa sáng vui vẻ ngon lành đầu tiên trong cuộc sống.

Cùng lúc đó, trong Long cung.

-A? Hà tướng quân đi lâu như vậy mà còn chưa trở lại à?

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm nhíu mày hỏi...

Ngao Quảng lắc đầu nói:

-Con thỏ kia hơi gian xảo, có lẽ hơi tốn thời gian một chút.

-Lần trước mọi người cũng nhìn thấy, con thỏ kia chẳng biết cười mà lướt gió, chỉ là một con thỏ bình thường mà thôi. Mặc dù năng lực của Hà tướng quân rất bình thường, nhưng cũng là Nhân Tiên Nhất Tinh. Một vị tiên nhân đi bắt thỏ, sao có thể thất thủ được? Chúng ta chỉ cần chờ tin tốt thôi... người đâu, đốt đuốc lớn hơn một chút, chuẩn bị nguyên liệu đầy đủ, một lát nữa ăn thịt thỏ. - Ngao Nhuận nói.

Chương 144: Chạy hướng tây

Chương 144: Chạy hướng tây

Người phía dưới lập tức lĩnh mệnh, càng tăng thêm ngọn lửa, chuẩn bị các hương liệu, ngồi đợi ăn thịt thỏ...

Mà giờ phút này, Tần Thộ ăn đến hài lòng thỏa mãn, ngồi bên cạnh cảm thán nói:

-Ôi... trong tất cả những món ăn ngon, ta chỉ thích hải sản nhất. Hải sản tươi, mình chỉ cần ướp ngon, còn lại, dù cho là hấp, nấu nước, chiên xào gì thì hương vị cũng đều thơm ngọt ngon miệng. Đây mới là thức ăn ngon mà trời cao ban cho.

Hằng Nga che bụng nhỏ no căng của mình, gật đầu nói:

-Ừm, quả thật rất ngon... cũng không biết rốt cuộc tôm hùm này từ đâu tới.

Tần Thộ nói:

-Mặc kệ nó, còn lại ăn nữa không?

Hằng Nga thấy còn thừa lại nhiều thịt như vậy, lắc đầu nói:

-Không ăn nổi nữa, bụng căng cứng rồi.

Tần Thộ nói:

-Vậy ta dọn nhé, tối chúng ta ăn tiếp.

-Được, ăn no rồi thì đi học đi. Nhớ kỹ, đừng gây chuyện thị phi, b
iết không?

Tần Thộ khinh thường mà nói:

-Yên tâm đi, chỉ cần bọn hắc không chọc ra, thì ta sẽ ngoan...

Nói xong, Tần Thộ vội vàng chạy đi. Nhưng mà vừa ra khỏi cửa, đã thấy một đại hán ngồi ở sau cây, lén lút nhìn chăm chăm vào c
ửa chính.

Tần Thộ nhìn qua, hai mắt khẽ đảo, nói:

-Tiểu Cương Cương, người chạy tới đây làm gì?

Ngô Cương khịt khịt mũi nói:

-Ta ngửi được mùi hải sản, con thỏ, có phải người có món ngon gì không?

Tần Thộ trợn mắt hốc mồm nhìn Ngô Cương, nói:

-Mũi người là mũi chó à?

-Trong tay người thật sự có hải sản à? - Ngô Cương kích động.

-Đương nhiên, nhưng mà người kích động cái gì? Trên tay của ta có, lại không nói sẽ cho người. Thần thông của ta đâu?

Đang lúc nói chuyện, Tần Thộ lấy ra một chiếc cang tôm hùm, xoay xoay trong tay.

Đôi mắt Ngô Cương lập tức sáng lên, nuốt nước miếng mà nói:

-Đổi thần thông cũng được, mau đưa tôm hùm cho ta nếm thử. Mẹ nó, đã qua bao nhiêu năm, miệng của ta cũng nhạt nhẽo vô vị hế

t cả rồi!

Đồng thời, Ngô Cương truyền thụ cho Tần Thộ một câu khẩu quyết cùng thần thông vận chuyển. Mặc dù Tần Thộ không biết thần thông, nhưng sau khi hiểu rõ nguyên lý của thần thông, vẫn vô thức kêu lên một tiếng:

-Bé ngoan của ta, nước trong thiên hạ đều có thể vô căn cứ điều đượ không? Hơn nữa, nguyên lý của thần thông vận chuyển này, ta hoàn toàn xem không hiểu được...

-Người không hiểu là đúng rồi, sự lĩnh ngộ của người với đạo quá thấp, ta đã liều mạng vắt hết não mới có thể đơn giản hóa cái đạo này, đồng thời có thể dùng tạm thời. Dù sao người cũng chỉ tưới hoa, thêm chút nước, thần thông này đủ cho người rồi. - Ngô Cương nói.

Tần Thộ nghe xong, ánh mắt sáng lên nói:

-Thần thông này có phiên bản cường hóa à?

Ngô Cương nói:

-Tào lao... nhưng mà người cũng đừng suy nghĩ nhiều, dù sao người cũng sẽ không dùng đến. À, mà thần thông này đừng truyền ra ngoài.

Dù sao Tần Thộ cũng chỉ dùng một mình, Ngô Cương nói không truyền thì không truyền chứ sao. Nhưng mà hấn nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ cũng chẳng có ai cảm thấy hứng thú với thần thông tưới hoa?

Vì vậy, Tần Thộ hỏi:

-Vậy thần thông này tên là gì?

Ngô Cương nói:

-Không biết... tự người đặt tên đi.

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Lại không biết?

-Có gì quái lạ đâu? Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng đưa tôm hùm cho ta ném một miếng, thêm đến nước bọt cũng muốn chảy ra ngoài rồi.

Tần Thọ lấy tôm hùm còn lại ra ném cho Ngô Cương, sau khi Ngô Cương nhận lấy thì chảy nước bọt, không để ý đến Tần Thọ, nhai chân chạy mất.

Nhưng mà sau khi Ngô Cương chạy đi, lại chạy trở về, nói:

-Con thỏ, vừa mới bắt đầu ngày mới thì bên trên có sét đánh, người có biết không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Có thấy, thì sao?

Ngô Cương nói:

-Tia sét kia đánh vào trong viện của các người, người biết không?

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Đánh vào trong viện của chúng ta? Không có mà, mỗi tác đất trong viện đều chưa từng bị sét đánh qua, vẫn còn nguyên vẹn. Người xác định đánh vào trong viện của chúng ta à?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Quá xa, quá nhanh. Nhưng mà trên Mặt Trăng rất ít mưa, gần như không thể thấy được giông tố. Đột nhiên trời trong lại có sét đánh, sợ không phải hiện tượng tự nhiên, các người nên cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì...

Ánh mắt Tần Thộ sáng lên, trong lòng ấm áp, tự nhủ: Huynh đệ này không tệ, đây chắc là muốn giúp đỡ!

Thì nghe Ngô Cương nói với vẻ mặt nghiêm túc:

-Chạy về hướng tây.

Tần Thộ kích động nói:

-Hướng tây có cái gì? Chẳng lẽ có người có thể cứu chúng ta?

Tần Thộ đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, cao nhân chỉ những kẻ kém cỏi chạy về hướng này, sau đó những kẻ đó chạy về hướng đó thì đều có quý nhân giúp đỡ, từ đó một bước lên mây, một bước lên trời. Cho nên, Tần Thộ đoán chắc là Ngô Cương cũng có ý này, cho nên cảm thấy hơi xúc động.

Sau đó, chỉ thấy Ngô Cương lắc lắc đầu nói:

-Phía tây có gì ta không biết, nhưng ta ở phía đông của các người... đừng liên lụy ta là được.

Tần Thộ nghe xong thì quơ lấy một cục đá, đập tới:

-Người cút đi, người là đồ chết tiệt không có lương tâm!

Sau đó Ngô Cương chạy đi thật...

Tần Thộ không còn gì để nói, nhưng mà hắn nhớ kỹ lời Ngô Cương nói, tia sét này đánh vào nhà mình, nhưng trong viện không có thay đổi gì cả... như vậy thì tia sét đi đâu?

Tần Thọ không yên lòng, chạy trở về Nguyệt Cung, lúc này Hằng Nga đi ra, cười nói:

-Ngọc Nhi, sao em lại trở về rồi? Không được phép trốn học nha.

-Không trốn học, ta đang đi dạo, nàng đi trước đi.

Tần Thọ ước gì Hằng Nga đi nhanh lên, nếu như trong Nguyệt Cung có nguy hiểm, thì Tần Thọ không sợ, chỉ sợ Hằng Nga rơi vào nguy hiểm.

Cho nên, sau khi Hằng Nga rời đi, Tần Thọ ở trong Nguyệt Cung, tìm từ trong ra ngoài vài vòng, kết quả chẳng tìm được gì, không hề có vết tích bị sét đánh.

Cuối cùng, Tần Thọ bắt đầu đã lắc đầu, rời khỏi Nguyệt Cung, bay lên trời, đi thẳng đến Thụ Sơn.

Giờ phút này, trong Nam Hải long cung đang mở trận pháp. Mấy lão Long Vương đều xuyên qua không gian nhìn về phía Mặt Trăng, giống như ngôi sao mong Mặt Trăng, mong nửa ngày, kết quả chỉ thấy Hằng Nga bay ra một mình, đi thẳng đến Thiên Đình.

Tây Hải Long Vương cười ha ha nói:

-Hằng Nga đi ra một mình, không dẫn theo con thỏ kia. Xem ra Hằng Nga đã đắc thủ rồi, ha ha...

-Hằng Nga kia đi Thiên Đình, không phải là đi cáo trạng chứ?

Bắc Hải Long Vương nhỏ tuổi nhất, cũng lo lắng nhất.

-Cáo trạng? Nàng ta chỉ là một tiên tử nho nhỏ, có thể đến Lăng Tiêu Bảo Điện không cũng khó nói. Lại nói, là con thỏ kia gây chuyện với chúng ta trước. Chỉ là một con thỏ ở dân gian, Ngọc Đế c

ũng sẽ không làm khó dễ chúng ta, cùng lắm thì bồi thường nàng ta một ổ thỏ là được.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cười nói.

Đám người nghe vậy cười theo, hiển nhiên, tất cả mọi người đều không coi con thỏ và Hằng Nga ra gì, không quan tâm.

Đúng lúc này, bỗng nhiên thừa tướng rùa hoảng sợ nói:

-Mấy vị bệ hạ, mau nhìn xem!

Bốn vị Long Vương nhìn về phía pháp trận, chỉ thấy một con thỏ bay khỏi sương mù trên Mặt Trăng... sau đó vung tay lên, một chiếc xe ngựa trống không bay ra, con thỏ này lên xe ngựa thì đi về phía Nam Thiên Môn.

Bốn vị Long Vương lập tức trợn tròn mắt, từng người đều cảm thấy mắt mờ hơi đau rát...

Sau đó bốn người ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng...

Bắc Hải Long Vương nói:

-Nhị ca, xem ra Hà tướng quân thất thủ rồi. Giờ phút này còn chưa trở lại, hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít. Xem ra, chúng ta đã quá xem thường con thỏ này.

-Chưa hẳn, có lẽ Hà tướng quân gặp phiền toái khác... chư vị đừng quên, Mặt Trăng chính là cấm địa. Trong cấm địa có chút hung hiểm cũng là bình thường. - Tây Hải Long Vương nói.

Về mặt Nam Hải Long Vương âm trầm, ba huynh đệ ngay trước mặt mình lại không trừng trị được một con thỏ, quả thật có chút mất mặt.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nói:

-Vậy thì chờ một lát đi, dù sao con thỏ này cũng không ở trên Mặt Trăng, chờ hần trở về hăng nói. Nếu Hà tướng quân trở về thì nghe xem hần nói thế nào. Nếu đến lúc đó Hà tướng quân còn chưa trở lại, thì phải người khác đến bắt con thỏ kia cũng không muộn.

Đám người gặt đầu liên tục.

Chương 145: Trong mắt kẻ mạnh không có kẻ thù.

Chương 145: Trong mắt kẻ mạnh không có kẻ thù.

Nhìn thấy xe ngựa như làn khói vọt khỏi Nam Thiên môn, về mặt Ma Lễ Thọ ước ao ghen tị, nhưng mà rốt cuộc hần vẫn không dám đi lên chào hỏi. Đồng thời theo bản năng mà sờ Kim Tiên mới trên lưng của mình, sau đó cẩn thận giấu dưới áo giáp, không dám để ở bên ngoài nữa.

Lúc Tàn Thọ đi ngang qua Mãnh Thú Viên, lại không thấy tiểu Thổ Địa kia, Tàn Thọ đợi một hồi, mắt thấy cũng đã trễ, mới rời khỏi Mãnh Thú Viên, trong lòng thầm nhủ: “Chắc là tiểu Thổ Địa công trốn ta đi chơi rồi?”

Hôm nay, Tàn Thọ cũng không thấy Thái Thái Nhạc, con gà Tây này cũng cải tà quy chính rồi à?

Về phần chính Tàn Thọ, vừa ăn tiệc hải sản, bỗng nhiên hần giảm bớt hứng thú với đối với mấy con mãnh thú, hoặc là vì tiểu Thổ Đ

ĩa, dù sao thì hắn cũng không ra tay bắt thứ gì cả mà đi thẳng đến Thư Sơn.

Dưới chân núi Thư Sơn, Tần Thộ thấy một người quen đi lòng vòng dưới chân núi, do do dự dự, nhưng lại không lên núi.

Tần Thộ đi tới, nhìn qua, đôi mắt sáng lên, kêu lên:

-Nghe con huynh, người làm gì vậy?

Ngưu Đại Lực quay đầu theo bản năng, Tần Thộ lập tức tròn mắt, chỉ thấy mặt mũi Ngưu Đại Lực bầm dập, mắt lác miệng méo đứng ở đó... vẻ mặt xấu hổ ngây ngốc.

Tần Thộ nhìn không được cười ha ha mà nói:

-Con mẹ nó... Ngưu Đại Lực, tạo hình này của người... rất mới mẻ đó!

Mặt Ngưu Đại Lực tối sầm lại, nói:

-Con thỏ, người đang chế giễu ta à?

Tần Thộ nghe thấy giọng nói Ngưu Đại Lực mang theo cơn giận vô hạn, hiển nhiên gia hỏa này cũng không thích người khác đem chuyện này ra đùa.

Vì thế Tần Thộ không cười nữa, mà là chứng chặc đàng hoàng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngưu Đại Lực, nói:

-Đây không phải là chế giễu, đây là cố ý đùa cợt.

-Khác nhau ở chỗ nào?

Ngưu Đại Lực thấy Tần Thộ thu lại nụ cười, giọng nói cũng bình tĩnh hơn.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn trời, nói từng chữ, từng chữ:

-Đương nhiên là khác nhau!

-Khác nhau chỗ nào? - Nguru Đại Lực hỏi.

Tần Thọ nói:

-Một cái là hai chữ, một cái là bốn chữ, khác nhau quá nhiều đó chứ.

Nguru Đại Lực:

-Ta muốn ăn thịt thỏ.

Tần Thọ cười khà khà nói:

-Nhìn đến tiền đồ của ngươi... muốn ăn thì ăn thịt rồng đi. Đúng rồi, vết thương chồng chất trên người ngươi, đáng vẻ làm nên chiến công, có phải đánh thắng rồi đúng không? Ba tên ngốc bị ngươi đánh thành bộ dạng gì rồi? Không có xảy ra án mạng chứ?

Nguru Đại Lực nghe đến ba tên ngốc, đôi mắt đỏ ngầu, nhớ đến cả nh hôm qua bị ba kẻ to con chồng lên người, khóc không ra nước mắt...

Nguru Đại Lực hừ hừ nói:

-Sớm muộn gì ta cũng sẽ thắng!

Nói xong, Nguru Đại Lực leo lên núi.

Tần Thọ thấy vậy, cười nói:

-Ừm, ta tin ngươi!

-Người tin ta? Người không đùa với ta chứ?

Ngưu Đại Lực tò mò hỏi.

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Đương nhiên, người là Ngưu Đầu Nhân, người là vô địch! Người còn nhỏ, chờ người trưởng thành sẽ trở nên lợi hại hơn, nhất định có thể thắng. Cố lên nha thiếu niên...

Ngưu Đại Lực ngạc nhiên, hắn đã lớn như vậy, trở thành vô địch là niềm tin của hắn. Mặc dù niềm tin của hắn bị hiện thực nghiền ép, nhưng hắn chưa từng từ bỏ.

Hắn cũng tiếp xúc qua nhiều thiên chi kiêu tử, những người này ở chỗ nào, vào lúc nào đều sẽ giữ vững suy nghĩ mình là vô địch. Mặc cho đối diện với kẻ địch như thế nào cũng sẽ không thừa nhận người khác mạnh hơn chính mình, bọn họ sẽ cố gắng vượt qua tất cả mục tiêu. Cho nên, hắn chỉ nghe qua có ta vô địch, chứ chưa từng nghe qua có người vô địch.

Bỗng nhiên con thỏ này nói một câu như vậy, hắn thật sự cảm thấy không quen.

Ngưu Đại Lực kìm nén nửa ngày, cuối cùng nói:

-Con thỏ, nếu như người muốn trở thành một kẻ mạnh thật sự, thì phải học được suy nghĩ của kẻ mạnh. Trong mắt kẻ mạnh thật sự, không có đối thủ!

Tần Thộ hỏi:

-Lúc người đối diện với tiên sinh cũng dám nói như vậy thì ta sẽ phục người. Nếu như tiên sinh thưởng cho người ăn gậy thì nhớ chia cho ta phân nửa.

Ngưu Đại Lực:

-...

Vội ho một tiếng, Ngưu Đại Lực nói:

-Ta nói chính là kẻ địch, tiên sinh là ân nhân.

Tần Thộ nói:

-Trong mắt ta không có kẻ địch.

-Người quá mềm lòng... Thiên Đình còn đỡ, các thần thiên đều rất tốt. Đến Địa Tiên Giới, người sẽ phát hiện đó mới là thế giới chân thật, máu tanh, giết chóc, dường như không có giờ phút nào không diễn ra... loại người có tính cách như người thì rất khó sinh tồn ở nơi đó. Nhưng mà nếu người đi xuống, đến Tây Ngưu Hạ Châu, nếu ai dám khi dễ người, người cứ nói tên của ta ra, ít nhiều gì cũng có tác dụng.

Ngưu Đại Lực ngao nghể vồ ngực nói.

Tần Thộ sờ vào quyển vở nhỏ, nhớ kỹ điều này, Tây Ngưu Hạ Châu, gây chuyện, nói tên Ngưu Đại Lực ra...

Hai người cứ vừa trò chuyện vừa đi, đi một lát, Ngưu Đại Lực vẫn không nhận được hỏi:

-Con thỏ, trong mắt người không có kẻ địch, vậy sao người có thể sống đến bây giờ?

Tần Thộ suy nghĩ một chút mới nói:

-Trên Mặt Trăng, ngoại trừ ta và Hằng Nga thì chỉ còn một tiểu phu, tiếp đó chính là cây hoa quế.

-Thảo nào... vậy về sau ngươi nên sửa lại. - Nguru Đại Lực nói.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không sửa.

-Trong mắt ngươi không có kẻ địch, cũng không biết đề phòng, người thế này rất dễ bị người ta lừa gạt. - Nguru Đại Lực quan tâm nói.

Tần Thọ cười nói:

-Không sao, trong mắt ta chỉ có ăn thôi.

-Ngươi chỉ biết ăn thôi... ôi...

Nguru Đại Lực hoàn toàn từ bỏ việc thuyết phục con thỏ không có thuốc chữa này.

Mà con thỏ thì dùng vẻ mặt say đắm mỉm cười đi theo phía sau, nói thầm:

-Không có kẻ thù, chỉ có ăn, ha ha!

Trên đường, Tần Thọ hỏi Nguru Đại Lực chuyện liên quan đến Địa Tiên Giới, Nguru Đại Lực giới thiệu sơ qua một chút. Thật ra Nguru Đại Lực cũng chỉ hiểu rõ Tây Nguru Hạ Châu mà thôi, dù sao Địa Tiên Giới cũng quá lớn, một kẻ mới có tám ngàn năm tuổi, vốn cũng chẳng thể đi được nơi nào.

Hơn nữa, tông môn ở Địa Tiên Giới cũng thế, yêu quái cũng vậy, ý thức về địa bàn vô cùng mạnh, người từ bên ngoài xông loạn và o rất dễ gây tai họa. Cho nên, cũng ít người đi ra ngoài, sau khi đã chết một đám lớn vì ra ngoài, số lượng còn lại càng ít...

Nhưng có thể khẳng định một điều, người thật sự có thể đi hết Địa Tiên Giới, đều là những nhân vật có tên tuổi trên trời dưới đất, thiên kiêu chi tử, vạn thế hào kiệt.

Nghe chuyện thay đổi bất ngờ, trong lòng Tần Thộ cũng sôi trào t hú huyết... nhiều núi như vậy, nhiều sông như vậy, nhiều đồ ăn như vậy, lại nhiều thịt như vậy... còn không cần nói đạo lý, chỉ cần nắm ấm đảm là được rồi, đó chính là thiên đường đó!

Lên Thụ Sơn, đi vào Văn Khúc Cung đã thấy Long Hòe đứng ở cổng, nói:

-Hôm nay tiên sinh có việc ra ngoài, hôm nay nghỉ.

Tần Thộ sững sờ:

-Nghỉ?

Long Hòe nói:

-Đúng vậy, nghỉ. Các ngươi là những người đến trễ nhất, thông báo cho các ngươi xong ta cũng đi nghỉ ngơi đây. Không còn chuyện gì nữa, các ngươi có thể đi.

Nói xong, Long Hòe rời đi.

Giờ Tần Thộ mới hiểu được, không phải nha đầu Thái Thái Nhạc kia cãi tà quy chính, không đến muộn, không trộm đồ, mà chắc chắn tám phần nha đầu này trộm xong đã đi về nhà rồi!

Ngưu Đại Lực thở nhẹ ra, nhưng lại bắt đầu buồn bã.

-Nhìn người thế này, có phải sợ về tức xá bị người khác nhìn thấy sẽ chê cười người? - Tần Thộ hỏi.

Mặc dù Ngưu Đại Lực không muốn, nhưng mà vẫn gật đầu.

Tần Thọ nói:

-Không phải chuyện này rất đơn giản sao? Đi đến chỗ ta. Nhưng mà chỗ ta không có giường, tự ngươi phải nghĩ cách...

Ngưu Đại Lực liếc qua chiếc bàn trong phòng học...

Mắt Tần Thọ sáng rực lên... nhân tài nha!

Hắn lại không nghĩ tới!

Chương 146: Nói là làm ngay

Chương 146: Nói là làm ngay

Vì thế, con thỏ và Ngưu Đại Lực chui vào Văn Khúc Cung, chỉ nghe thấy bên trong vang lên tiếng ầm ầm rầm rầm không ngừng nghỉ.

-Con thỏ, chúng ta lấy ba bàn lớn đủ rồi, ngươi lấy nhiều như vậy làm gì?

-Còn nhiều phòng, dùng để sau này chiêu đãi khách nhân.

-Bực giảng có cần dùng không?

-Dùng ăn cơm...

-Còn cánh cửa kia...

-À, được rồi, cái này không thể gỡ được. Đi đi đi... về nhà.

...

Sau đó, hai bóng người một lớn một nhỏ lén lút rời đi.

-Con thỏ, ta cảm thấy người lấy nhiều như vậy, ngày mai tiên sinh sẽ phát điên mất.

-Sẽ không đâu, ngày mai sẽ trả lại.

-Trả lại? Không phải người muốn chiếm làm của riêng à?

-Đùa gì thế, thỏ gia ta là loại người tùy tiện trộm đồ người ta không trả lại à?

-Ta nhớ ở trước cửa Văn Khúc Cung có cây táo...

-... Ảo giác, là ảo giác của người đó...

-Con thỏ, ngày mai người thật sự sẽ trả bàn lại à?

-Đương nhiên.

Tần Thọ trả lời dĩ nhiên.

Theo Tần Thọ, những cái bàn này chỉ dùng tạm được một chút mà thôi, dù ăn cũng không có linh khí, còn không bằng gặm vỏ cây hoa quế, nhóm lửa... cái thứ đồ chơi này chắc chắn không có chất gỗ lỏng lẻo như cây hoa quế, cho nên, cũng chỉ có thể tạm làm gì ường giả mà thôi.

Nhà mình thật vắng vẻ mới có khách tới, đương nhiên phải trang trí lại một chút, chỉ thế thôi.

Về phần giữ lại dùng lâu dài?

Thật ngại quá, con thỏ chết tiệt này vốn không coi trọng mấy cái bàn này... trong lòng hấn có mục tiêu to lớn hơn.

Cho nên, nhất định phải trả lại.

Thấy con thỏ trả lời vô cùng quyết đoán như thế, Ngưu Đại Lực k hẽ gật đầu, tỏ ý tin tưởng con thỏ.

-Con thỏ, lần này cảm ơn người. - Ngưu Đại Lực nói.

Tần Thọ phát phát tay, đáp:

-Không cần khách khí, cổ nhân nói, có ba quan hệ thân thiết nhất, là cùng chui cửa sổ, cùng vượt qua súng đạn, và cùng chơi gái... ừ m, là kỹ nữ. Hai chúng ta là đồng môn, lại cùng nhau chơi thiên đ ạo, nhất định là có quan hệ thân thiết rồi.

Ngưu Đại Lực nghe xong thì sững sờ, sau đó nghĩ đến lý luận khô ng đứng đắn của con thỏ này, lúc này mới nói:

-Cũng đúng... đúng rồi, đây là vị thánh nhân nào nói thế?

Tần Thọ sững sờ, vuột cằm nói:

-Người này gọi là Con Thỏ Ngưu Bức Thực Ngưu Bức Tặc Ngưu Bức Tư Cơ.

-Tên thật dài, sao ta có cảm giác giống như là nói người vậy? - N gưu Đại Lực hỏi.

-Đừng để ý những chuyện này.

Cái mặt béo của Tần Thọ ửng đỏ.

Ra khỏi Nam Thiên môn, Tần Thộ điều khiển xe ngựa, hai người đi xe về Nguyệt Cung.

Cùng lúc đó, nhóm Tứ Hải Long Vương tập hợp lại, nhìn thấy xe ngựa trở về, từng cặp mắt đều sáng lên.

-Con thỏ đã trở về, sao Hà tướng quân còn chưa trở lại?

Bắc Hải Long Vương không thể kiên nhẫn được nữa.

Nam Hải Long Vương nói:

-Thôi đi, ta phái hai người đi qua xem một chút. Còn về Hà tướng quân, huynh đệ các người đi xem thử xem đã xảy ra chuyện gì!

-Vâng! Bệ hạ!

Hai tên này giống nhau như đúc, khom người, tướng tôm cong lưng đứng dậy, chấp tay hành lễ, sau đó lui ra ngoài.

Bên kia, Tần Thộ dẫn theo Ngưu Đại Lực hạ xuống khỏi đám mây, đi vào Nguyệt Cung.

Ngưu Đại Lực vừa đẩy cửa đi vào thì thấy trong Nguyệt Cung có một chỗ màu xanh lục, nhướng lông mày lên hỏi:

-Con thỏ, cây táo này nhìn rất quen mắt đó.

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Cây táo nào cũng như thế, người thấy quen mắt cũng không kỳ lạ. Gian phòng của người ở bên kia, người tự cầm lấy bàn đi, tự mình tìm chỗ ngủ. thỏ gia ta đi một vòng đã...

Đối với tia sét đánh xuống Nguyệt Cung kia, Tần Thộ vẫn luôn ca

nh cánh trong lòng, luôn cảm thấy không yên, thế là lại đi kiểm tra.

Kiểm tra một vòng, cũng không phát hiện ra chuyện gì, trong lòng cảm thấy phiền muộn. Vì thế nên đứng ở trong sân, ngửa đầu nhìn trời, đoán mối quan hệ giữa tia sét và con tôm...

Ngưu Đại Lực tìm được một gian phòng, bỏ hai chiếc bàn xuống để làm giường, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

-Con thỏ, ngươi đang làm gì đó?

Ngưu Đại Lực không hiểu mà hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ngươi nói xem, bỗng nhiên hôm nay trên trời xuất hiện sét đánh, rồi có một con tôm nướng bị rơi xuống là thế nào?

Ngưu Đại Lực nghe xong vui vẻ nói:

-Đừng đùa, ta đã thấy chim nướng rồi, còn tôm nướng? Làm sao có thể? Tôm sống dưới nước mà, lại không bay lên trời...

Tiếng nói vừa dứt lại nghe một tiếng vang thật lớn vang lên, tiếng vang cực lớn, đinh tai nhức óc!

Tần Thọ và Ngưu Đại Lực bị tiếng sấm sét giữa trời quang này làm cho tóc gáy cả người đều dựng lên!

Sau đó một tia sét màu tím cắt phá bầu trời...

Đồng thời dường như có hai tiếng của thứ gì đó bị điện giật, phát ra tiếng giòn rôm rốp.

Sau đó hai người thấy hai chấm đen rơi từ trên không xuống, càng

lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng chít chít hai tiếng, hai món đồ đen thui lại rơi trước mặt hai người.

Mà cái tia sét kia lại đột nhiên thay đổi phương hướng, đánh về phía Nguyệt Cung!

Con thỏ nhìn qua, nhớ đến cảnh lúc sáng, cắn răng một cái, cũng không chạy, hấn muốn nhìn xem, rốt cuộc thứ đồ chơi này là thứ gì!

Nhưng mà Ngưu Đại Lực lại đứng không yên.

Nhìn thấy con thỏ đứng trợn to tròn mắt không chạy, tưởng là gì a hỏa này sợ đến choáng váng, vội vàng kéo lỗ tai con thỏ, xách con thỏ lên chui vào bên trong Nguyệt Cung.

Sau đó...

-Ngưu Đại Lực, người kéo ta về làm gì? - Tàn Thọ kêu lên.

-Ta không kéo người về thì người bị đánh chết rồi. Ồi? Tia sét này đánh xuống, sao không có chút động tĩnh nào hết vậy?

Ngưu Đại Lực hơi bối rối.

Tàn Thọ mặc kệ hấn, vội vàng đi ra ngoài xem tình hình, chạy một vòng quanh Nguyệt Cung, quả nhiên, không thấy tia sét kia đâu...

Ngưu Đại Lực cũng chạy theo một vòng, gãi gãi quay đầu nói:

-Thật kỳ lạ, rõ ràng tia sét màu tím kia đánh xuống, sao Nguyệt Cung chẳng bị tổn hao chút gì? Chẳng lẽ, Nguyệt Cung có pháp trấn bảo vệ?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Tàn Thọ sáng lên, có vẻ đây là một lò

ì giải thích không sai.

Nhưng mà, vì sao pháp trận và tia sét chạm vào nhau lại không có chút tiếng động nào? Chẳng lẽ pháp trận này mạnh đến mức kinh khủng như thế rồi?

Nghĩ không ra, chỉ có thể bỏ qua, mai sau có cơ hội sẽ hỏi người khác vậy.

Đúng lúc này, Nguru Đại Lực hoảng sợ nói:

-Con mẹ nó, con thỏ, thật sự có tôm rơi xuống kia!

Tần Thọ nghe xong, vội vàng cúi đầu nhìn, quả nhiên trên mặt đất có hai con màu đen dài hơn hai mét, con tôm kia nằm ở đó không hề nhúc nhích.

Nguru Đại Lực xé lớp vỏ cháy đen, lộ ra màu đỏ của xác tôm.

Người thấy mùi thịt bay ra, trong phút chốc, nước bọt của hai người ì chảy xuống.

Tần Thọ hỏi:

-Tin chưa?

Nguru Đại Lực gật đầu.

Tần Thọ hỏi:

-Biết nguyên nhân vì sao không?

Nguru Đại Lực lắc đầu.

-Vậy quên đi, ăn đi. Chắc là ông trời biết nhà ta có khách đến nên đưa tới lần hai, thật sự quá khách sáo rồi...

Tần Thộ lắc đầu sau đó cùng Ngưu Đại Lực ngồi ở trong sân, đắc ý bắt đầu ăn.

Cùng lúc đó, Long cung.

-Khởi bẩm Long Vương! Hồn bài của hai vị Hà He tướng quân đã nát rồi! Hồn bài của Hà tướng quân cũng nát rồi! - Một quân tôm báo cáo.

Nam Hải Long Vương nghe xong, giật nảy mình:

-Cái gì? Ba vị tướng quân đều tử trận cả rồi? Con thỏ chết tiệt, há n thật sự quyết tâm một mất một còn rồi!

-Không đúng, con thỏ kia không thể có năng lực như thế được. - Đông Hải Long Vương nói.

Bắc Hải Long Vương:

-Ba vị ca ca, ta cảm thấy bây giờ không phải là lúc bàn luận chuyện này. Dù cho là nguyên nhân gì, ba vị tướng quân đều chết trên Nguyệt Cung, dù tính thế nào thì con thỏ kia cũng không thoát khỏi liên quan.

-Tứ đệ nói có lý, mặc kệ nguyên nhân gì, tìm con thỏ kia là chính xác. Nhị ca, tướng tôm của huynh không được, ta có một chiến thuật, đó chính là hàn băng thành tinh, cả người có Băng Hàn Giáp, đao thương chém không đứt, thủy hỏa bất xâm, tu vì có thể sánh với cao thủ Nhân Tiên Thất Tinh, nguyện ý trợ trận! - Tây Hải Long Vương nói.

Nam Hải Long Vương nghe xong, mặt đen thui...

-Gì thế? Thấy thủ hạ của ca ca ăn quả đắng, nên ngươi khoe khoang đúng không? Nhân cơ hội sắp đặt, muốn làm lão nhị đúng khô

ng.

Nhưng mà Tây Hải Long Vương nói quá dễ nghe, Nam Hải Long Vương cũng không thể từ chối, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tây Hải Long Vương vui mừng, vung tay lên truyền lệnh xuống, không bao lâu, một đám mây mù bay lên không trung, bay thẳng đến Nguyệt Cung.

Bên kia, Tàn Thộ và Ngưu Đại Lực ăn đến vui vẻ. Tàn Thộ cảm thấy nguyên khí trong cơ thể mình ngày càng nhiều, cảm giác kia vô cùng tốt... tâm trạng hết sức thoải mái.

Đáng tiếc, sau khi ăn xong, con thỏ ăn quá nhiều, một con tôm mà đã xử lý xong một cách nhẹ nhàng.

Con thỏ vẫn chưa thỏa mãn mà nói:

-Ngon quá... nhưng mà chỉ có một con như vậy, không đủ ăn.

Chương 147: Ăn thật sảng khoái

Chương 147: Ăn thật sảng khoái

Bên kia, Ngưu Đại Lực cũng đã ăn xong, lau miệng rồi nói:

-Ừm, quả thật là còn thiếu một chút nữa. Nhưng mà con tôm này cũng không tệ, thịt ngon, bên trong chứa nguyên khí rất lớn, rất bổ. Xem ra con tôm này không bình thường, cũng không biết vì sa

o lại rơi xuống nơi này. Nhưng mà, có loại tôm này ăn cũng không tệ rồi, người hãy thỏa mãn đi, đừng mơ mộng hão huyền nữa.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Sao lại không được mơ chứ? Suy nghĩ cũng không phạm pháp. Nhưng mà ta ăn tôm đủ rồi, nếu có cua ăn thì tốt quá.

-Phụt... người thật đúng là đang nằm mơ, con cua? A ha ha... nếu trên trời rơi xuống con cua, ta sẽ gọi người là ca!

Ngưu Đại Lực cười ha ha mà nói.

Kết quả vừa mới nói xong...

Ầm ầm!

Một tiếng sấm vang!

Hai người nhìn nhau, nói cùng một lúc:

-Không thể nào?

Sau đó đồng thời ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy một thứ gì đó màu đen nhanh chóng được phóng to ra, sau đó ầm một tiếng rơi trước mặt hai người!

Theo bản năng, hai người nhìn về đồ vật đen thui kia, đến khi kịp phản ứng nhìn về phía tia sét, thì phát hiện tia sét đã biến mất...

-Mẹ nó, lại không tóm được hần! - Tần Thọ mắng một câu.

Ngưu Đại Lực gỡ lớp vỏ đen xì ra, sau đó hoảng sợ nói:

-Con mẹ nó! Con thỏ, từ khi nào mà người đã luyện được xuất ngôn thành phép rồi? Thật là con mẹ nó có một con cua rơi xuống!

Tần Thộ nghe xong, trong lòng run lên, mau chóng nhìn qua, quả nhiên, sau khi lột lớp vỏ khét let ra, trước mặt có một con cua lớn khoảng ba mét đang nằm sấp trước mặt! Toàn thân có màu xanh l am của băng, nhìn rất lạ lùng.

Nhưng mùi thơm từ thịt lại bay lên, đây là chín mọng!

Ngưu Đại Lực móc ra một cây dao, cạy vỏ cua ra, hai người lập tức say mê với mùi thịt ngọt ngào bên trong...

Tần Thộ ngửa mặt lên trời khóc lớn, nói:

-Tạ ơn ông trời, người đối với ta thật tốt quá rồi, hu hu...

Ngay lúc Tần Thộ đang phát điên, về mặt Ngưu Đại Lực không cảm động, nói:

-Ca, lần sau hãy muốn thứ khác đi.

Tần Thộ sững sờ, không nghĩ tới Ngưu Đại Lực này dám nói dám làm, đột nhiên hắn có thêm một tiểu đệ...

Cảm giác này cũng không tồi... nhưng mà, lần sau hãy muốn thứ khác?

Thật sự cho rằng đây là quán ăn sao, hô một tiếng nhân viên phục vụ thì muốn cái gì sẽ có cái đó?

Về phần khách sáo?

Đương nhiên Tần Thộ không khách sáo, thân thể của con thỏ này không biết đã sống bao nhiêu năm, Ngưu Đại Lực mới có mấy ngàn năm, so ra, Ngưu Đại Lực kêu hắn một tiếng ca ca thì đã có lời rồi. Thậm chí Tần Thộ còn nghĩ xấu xa, thật sự muốn dựa theo tuổi tác mà tính, không chừng hắn có thể làm tiền bối của cha Ngưu Đại

Lực... nếu tính như thế, Ngưu Đại Lực có thể trở về vỗ bả vai của cha hần mà nói:

-Đại chất tử, sau này ta bảo kê cho ngươi.

Tần Thọ không để ý thời gian, bên kia Ngưu Đại Lực đã tách rời con cua, trong chân cua tràn đầy thịt, gỡ vỏ cua ra, trông mắt của hai người đều muốn rớt ra ngoài! Gạch cua thơm nức, mùi hương tỏa ra mùi dấm!

Đời trước Tần Thọ chưa từng thấy nhiều gạch cua như vậy? Thậm chí ở kiếp trước, có con cua trong bữa cơm cũng là xa xỉ, có thể ăn thịt cua đã không tệ rồi, còn ăn gạch cua? Nằm mơ đi!

Nhưng mà trước mắt, trong lớp vỏ của con cua hai ba mét này đều là gạch, cảm giác này... Tần Thọ cảm thấy sắp điên rồi!

-Tránh ra, để ta chết trong gạch cua đi!

Tần Thọ oa oa kêu to nhào vào thân thể con cua, đưa đầu đến cắn một miếng gạch, chỉ cảm thấy trong miệng đầy vị cua, say mê híp mắt, ngao ngao kêu lên —— Hạnh phúc quá!

Ngưu Đại Lực cười khúc khích, từ trong túi Tu Di lấy ra một cái thìa lớn, liên tục đào rồi nhét vào trong miệng.

Trong phút chốc, ở trong Nguyệt Cung, có một con trâu và một con thỏ ăn quên cả đất trời.

Đúng lúc này, ở cổng vang lên tiếng còi.

Tần Thọ nhìn qua, chỉ thấy trên đầu tường có một người nằm sấp, chỉ thấy cánh tay, kiểu tóc ổ gà, nhìn kỹ thì là Ngô Cương.

Tần Thọ mắng:

-Người là chó à? Mũi thính như vậy?

-Ta nhỏ vào! Tiếng động lớn như thế, ta lại không phải kẻ điếc. Con thỏ, người không xem ta là bằng hữu à, có đồ ăn ngon cũng không gọi ta.

Đôi mắt Ngô Cương đã sắp lồi ra, trừng trừng nhìn vào con cua lớn phía dưới Tần Thộ.

Ngưu Đại Lực sững sờ, hỏi:

-Bằng hữu của người à?

Tần Thộ lóng ngóng nói:

-Hàng xóm... Tiểu Cương Cương. Đi thôi, muốn ăn thì ăn đi, đến đây ăn! Đừng khách sáo!

Nghe nói như thế, Ngô Cương không khách sáo nữa, lộn đầu xuống qua khỏi bức tường, chạy tới giật lấy càng cua lớn nhất, lập tức tách ra, để lộ thịt trắng óng ánh sáng long lanh bên trong, cắn một cái, đồng thời ngửa mặt lên trời kêu một tiếng dài:

-Ngon quá... con mẹ nó... Đế à... những năm này thêm chết ông đây rồi...

Ngưu Đại Lực nhìn dã nhân đáng thương mặc áo quần rách rưới đang vừa khóc vừa gào kêu trời ở trước mặt, vẻ mặt trở nên mờ mịt, chợt mông Tần Thộ hỏi:

-Đại ca, con hàng này điên rồi à?

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Đừng để ý đến hắn, để hắn điên đi... chúng ta ăn của chúng ta.

Tần Thọ biết, tên Ngô Cương vô cùng oán hận Viêm Đế, nhưng c
hỉ lên trời mà mắng, hấn sợ Viêm Đế bị chỉ mặt gọi tên nghe thấy,
lại phải chịu tội. Cho nên cố ý mập mờ nói thiếu chữ Viêm, mắng
bóng mắng vĩa không ngừng... mắng đến nghiện.

Vì thế ba kẻ kỳ quái cùng tập hợp, xử lý con cua từ trên trời rơi x
uống.

Cùng lúc đó, trong Nam Hải long cung.

Tây Hải Long Vương đang khoác lác:

-Cua tướng quân kia của ta mạnh nhất trong tất cả tướng quân, cũ
ng rất nổi danh. Nhất là sức mạnh kỳ lạ, vô cùng to lớn, đôi tay có
thể cắt đứt binh khí... không phải ta nói huynh chứ, nhị ca, về sau
lúc huynh bồi dưỡng thủ hạ, không thể bồi dưỡng bình thường đư
ợc. Lính tôm tướng cua, binh hèn tướng nhất, tôm thì có bao nhiê
u tiền đồ chứ?

Nam Hải Long Vương nghe xong những lời này, mặt cũng tái đi...

Đúng lúc này, một tiếng la vang lên.

-Báo! Khởi bẩm Long Vương, hồn bài của Cua tướng quân bị rách
h rồi.

Tây Hải Long Vương đang khoác lác phát phát tay nói:

-Đem con thỏ kia lên... sặc... cái gì?

Đột nhiên Tây Hải Long Vương đứng dậy, trợn mắt hốc mồm, mặ
t già đỏ bừng...

Tôm binh kia báo cáo:

-Bẩm Long Vương, hồn bài của tướng quân cua bị rách ra...

Trong khoảnh khắc đó, Tây Hải Long Vương chỉ cảm thấy ánh mắt ba huynh đệ nhìn mình giống như ba bạt tai, bốp bốp đánh lên mặt hắn —— Đau quá!

Nam Hải Long Vương nghe vậy, lập tức sắc mặt vui mừng, nhưng cho dù nói thế nào, cũng đều bận bịu đến giúp mình. Dù cho không giúp đỡ thành công, nhưng vẫn có người chết, hắn bật cười cùn cùn không hay, uống ba chén ăn mừng. Vì vậy, cố nén cười nói:

-Tam đệ, nên bi thương...

Tây Hải Long Vương nghiêng răng nghiêng lợi:

-Ta không tin được, ta phải tự mình đi một chuyến!

-Tam ca, đừng như thế. Ta có một tướng, là Phi Kinh, trời sinh trong cơ thể có một không gian, có thể nạp vật sống. Ta để hắn dẫn theo tám trăm thủy quân đi đến đó, nhất định có thể bắt sống con t hỏ!

Bắc Hải Long Vương kêu lên.

Tây Hải Long Vương nhướng mày, bản thân cảm thấy kinh ngạc, tứ đệ này muốn làm gì, thượng vị à? Muốn soán vị sao?

Nhưng mà Nam Hải Long Vương thấy Tây Hải Long Vương kinh ngạc thì lại vui vẻ, vội vàng nói:

-Tứ đệ, theo ý đệ!

-Từ từ đã! Phía trước tướng tằm, của đều thất bại, e là trên Nguyệt t Cung có huyền cơ. Ta cũng có một tướng, chính là Thạch Quy, dùng một đôi Lưu Tinh Chùy, uy lực vô tận, có thể giúp cho Phi Kinh.

Đông Hải Long Vương là đại ca vẫn luôn im lặng, bây giờ lại mở miệng.

Nam Hải Long Vương nghe xong, lập tức vui vẻ!

Chương 148: Gia vị, nôi, nguyên liệu nấu ăn

Chương 148: Gia vị, nôi, nguyên liệu nấu ăn

Đông Hải Long Vương là đại ca, hắn đã ra tay thì không còn khái niệm ‘bất cứ thứ gì’ nữa. Quan trọng là bản lĩnh của Thạch Quy t hì hắn cũng đã từng thấy rồi. Đó chính là cao thủ Nhân Tiên Bát Tinh! Bắt một con thỏ còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Vì thế, Nam Hải Long Vương vội vàng nói tạ ơn:

-Đa tạ đại ca và tứ đệ ra tay trợ giúp.

Đông Hải Long Vương cười ha ha đáp:

-Huynh đệ nhà mình mà, giúp đỡ là điều nên làm mà thôi.

Hắn cũng tự có tính toán riêng của mình. Mất thấy mấy đệ đệ đều ra tay cả rồi, đại ca hắn đây còn không phản ứng thì cũng quá khó nói cho qua được. Hơn nữa, Nam Hải Long Vương đã thử hai lần, Tây Hải Long Vương thử một lần, Bắc Hải Long Vương sai đại t ướng dẫn binh đi lần nữa, e là đã có trù tính trước trong lòng rồi.

Nếu Bắc Hải Long Vương bắt được con thỏ này, đại ca như hắn lạ

ì chưa làm gì cả thì không khỏi quá mất thể diện rồi.

Cho nên, lúc này, Đông Hải Long Vương lập tức chen lời, nói để Thạch Quy đi theo, giành chút công lao, thể hiện võ lực của nhà mình một chút và cũng là củng cố địa vị đại ca.

Đương nhiên, thứ bậc của mấy huynh đệ là sắp xếp theo tuổi tác, cũng không tồn tại chuyện soán vị thật sự. Nhưng cảm giác bị đệ đệ mình vượt qua vẫn rất khó chịu...

Vì thế, mấy vị Long Vương tự có tâm tư của riêng mình cười ha ha với nhau, cứ như vậy mà quyết định số người của đội quân chuyên phát nhanh... khụ khụ, đại quân chinh phạt đi bắt thỏ lần này.

Hai người Thạch Quy và Phi Kinh nhận được lệnh xong, Phi Kinh liền điểm tám trăm binh tôm tướng của ộc các loại yêu tinh dưới biển lên, nhét hết vào trong miệng, vỗ vỗ bụng rồi ngẩng đầu nói:

-Thạch Quy đại ca, tám trăm thủy binh này của ta khi thả ra có thể tự lập thành một trận có thể bao vây nhân tiên. Đến lúc đó, đại ca chỉ cần đứng bên cạnh trợ uy là được rồi.

Thạch Quy vừa nghe đã cười ha ha. Biết Phi Kinh sợ hấn tranh công, Thạch Quy cũng không tức giận, cười nói:

-Cũng được. Nếu Phi Kinh lão đệ có thể bắt được người thì ta cũng bớt tốn công. Nếu không ổn thì ta ra tay sau là được. Đến khi bắt được con thỏ đó rồi, hai chúng ta cũng giành một bát canh thịt thỏ để uống.

Phi Kinh cười ha ha nói:

-Đó là tất nhiên rồi! Nói thật thì lúc nhận được thông báo, ta còn tưởng là sai ta đi hàm thịt thỏ nữa, đã cố ý chuẩn bị gia vị nhét hết vào trong bụng mang đi rồi. Kết quả lại là bắt, không phải hàm. H aiz... không vui...

Thạch Quy cười theo:

-Có gia vị thì người cũng không có nòi, đem đi có tác dụng gì? Núi nhiều vô ích, đi thôi.

Hai người cười to ha ha rồi bay vọt lên trời, chạy thẳng đến Nguyệt Cung.

Trong Nam Hải Long Cung, các Long Vương tụ họp bên cạnh trận pháp, nhìn bóng dáng của hai người mà cười ha ha chuyện trò về chuyện lát nữa sẽ hàm thử. Đồng thời cũng cảnh giác nhìn chăm chăm màn chiếu, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra...

Mắt thấy hai người đến trước Mặt Trăng, sau khi đi vào tầng mây bên trên Mặt Trăng thì chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Cùng lúc ấy, ba người Tàn Thọ, Ngô Cương và Ngưu Đại Lực đang ăn hải sản và trò chuyện, vui vẻ vô cùng... mắt thấy một con cua to như thế mà đã bị ăn chỉ còn lại vỏ.

Ngưu Đại Lực ợ lên một cái, nói:

-Ăn thật sung sướng, cái này ngon hơn nhiều so với những ngày ăn rau luộc ở Thụ Sơn. Đại ca, sau này ta đi theo huynh. Muốn ăn gì huynh cứ kêu một tiếng là có, cảm giác này y như làm Ngọc Đế vậy...

Ngô Cương nói:

-Nói năng xằng bậy, ta chưa từng nghe nói thần tiên nhà nào có thể nghĩ thâm trong lòng rằng có đồ ăn trên trời rơi xuống là sẽ rơi tùm tùm luôn đâu. Tám phần là trùng hợp rồi...

-Ở đâu ra trùng hợp? Nói rơi tôm là rơi tôm, nói rơi cua là rơi cua... dù sao thì ta cũng tin rồi. - Ngưu Đại Lực nói.

Ngô Cương lăm bằm:

-Thật sự tà môn như vậy sao? Đây thờ, ngươi lấy cho ta một nồi lẩu hải sản xem nào.

Tần Thọ xía răng, cười hê hê nói:

-Tuy là ta cũng không tin ta có năng lực này, có điều kêu một tiếng cũng không phạm pháp, thử thì thử thôi. Nào, nhìn cho kỹ này, ta kêu đây nhé! Ông trời ơi, cho thờ gia đây một nồi lẩu hải sản nào!

Sau khi kêu xong, trên trời chẳng có chút phản ứng nào cả...

Ngô Cương cười ồm lên ha ha, nói:

-Ngươi xem, ta nói là trùng hợp mà. Kêu rồi cũng vô dụng, ha ha... nếu con thờ này kêu một tiếng là có lẩu, ta sẽ truyền cho hắn một môn thần thông thật tốt!

Ầm ầm!

Một tiếng sét nổ vang!

Ba người tung một phát nhảy lên khỏi mặt đất, nhìn nhau, đồng thanh nói:

-Không phải chứ?

Ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một tia chớp màu đen xé rách không trung, tiếp theo là tiếng đùng đoàng không ngừng bên tai, trong mơ hồ như nghe thấy có người hét to lên một tiếng:

-Giáo của ta!

Sau đó liền nhìn thấy một thứ gì đó màu đen từ trên trời bay xuống, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn!

-Tránh ra!

Ngưu Đại Lực hô lên một tiếng. Kết quả vừa quay đầu đã thấy thỏ và Ngô Cương sớm chạy ra xa rồi...

Ngưu Đại Lực trợn trắng mắt, nói:

-Con mẹ nó...

Rầm!

Thứ màu đen kia rơi xuống, vậy mà lại là một ngọn núi nhỏ đường kính khoảng năm mét! Đỉnh núi hướng xuống dưới, lực đạo vô cùng lớn, hiển nhiên là nhìn thì không to nhưng trọng lượng lại không nhẹ.

Ngưu Đại Lực cũng không hổ với cái tên của mình, sức lực lớn vô bờ, hai tay duỗi ra đón lấy ngọn núi nhỏ, sau đó vung tay một cái rút hết năng lượng trên ngọn núi xuống. Tiếp theo thì liền đặt lên phía trên rồi vội vàng thổi thổi lòng bàn tay, kêu lên:

-Phù phù... nóng quá, nóng quá, phù... cái thứ này như bị lửa đốt vậy, nóng thật đấy.

Ở bên cạnh, Tàn Thọ không trả lời, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào tia chớp đen trên bầu trời.

Quả nhiên tia chớp đó quay đầu bay về phía Nguyệt Cung!

Tàn Thọ nói:

-Tiểu Cương Cương, giúp ta nhìn xem rốt cuộc người này có lai lịch gì? Sao lần nào cũng bay về bên này vậy?

Ngô Cương đã ăn nhiều đồ ăn ngon của Tần Thộ như vậy rồi nên lần này không thoái thác, ngẩng đầu nhìn theo.

Tia chớp màu đen đỏ có tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến phía trên Nguyệt Cung.

Đúng lúc này, tia chớp đỏ như đục phải mặt nước, sóng cuộn bùng bành trên không trung, tia chớp vừa chạm vào thì liền biến mất...

-Chuyện gì thế?

Tần Thộ hoàn toàn không hiểu, quay đầu nhìn Ngô Cương.

Ngô Cương hí mắt nói:

-Không phải tia chớp! Không phải trận pháp, không phải kết giới gì...

Tần Thộ nhướng mày hỏi:

-Thế là gì?

Ngô Cương lắc đầu đáp:

-Không biết...

Tần Thộ:

-Ặc... Tiểu Cương Cương, người nói cả nửa ngày cũng như không nói. Ta cần người còn tác dụng gì nữa chứ?

Ngô Cương lườm Tần Thộ một cái trắng mắt:

-Tuy không nhìn ra được lai lịch của nó, có điều thứ này không có

ác ý đối với người, cho nên người cũng không cần lo lắng quá mức đâu.

Tần Thộ tỏ vẻ vô cùng khó hiểu, lại hỏi thêm mấy câu, Ngô Cương cũng không nói ra được nguyên do gì... chỉ bảo đảm rằng thứ này không có ác ý.

Đúng lúc ấy, Ngưu Đại Lực kêu lên kinh ngạc:

-Ôi trời ơi! Đại ca, Ngô Cương, mau đến xem này!

Hai người nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy Ngưu Đại Lực leo lên trên ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi này không úp lên mặt đất, mà là đỉnh núi chạm đất, nhìn từ góc độ này thì...

-Sao cái này nhìn giống một cái nồi vậy? - Tần Thộ lăm bắm theo bản năng.

Ngô Cương lắc đầu:

-Không phải nồi, là mai rùa, một cái mai của một con rùa già không biết đã tu luyện bao nhiêu năm. Nhưng mai rùa tới đây rồi, còn rùa đâu?

Từ trên không trung, một con rùa già không có mai khóc lóc kêu gào chạy tới Nam Hải Long Cung...

Phía sau, một con cá kình cũng cùng vẻ mặt kinh hoảng như vậy, vừa chạy vừa lăm bắm:

-Quá đáng sợ rồi. Cũng may, nếu không phải vào lúc quan trọng đã dùng tám trăm thủy quân ngăn cản lại, có lẽ là ắt phải chết không nghi ngờ gì nữa rồi! Con thỏ này quá độc ác mà...

Chương 149: Dấy binh ở Nam Hải

Chương 149: Dấy binh ở Nam Hải

Ngưu Đại Lực kêu lên:

-Đừng nhìn nữa, chỉ là mai rùa thôi! Có điều trong mai này không có rùa, ngược lại lại có một nồi hải sản!

Nghe vậy, Tàn Thọ và Ngô Cương đều sáng mắt lên, vội vàng trèo lên nhìn tình hình bên trong. Đúng thật, trong cái mai rùa to như thế lại chứa đầy hải sản!

Tôm, cua, ba ba, sò biển,... ốc biển, bạch tuộc, đầy đủ mọi thứ!

Thần kỳ nhất chính là, trong này còn có gia vị nữa!

Tàn Thọ nuốt nước bọt một cái, nói:

-Đây là hải sản nấu khô sao? Thêm chút nước vào chắc là thành nồi lẩu được rồi đấy nhỉ? Ông trời đúng là rất chiều cố đến ta mà!

Vì thế, Tàn Thọ vận chuyển phép thần thông, vung tay lên, một dòng nước trong đổ xuống rót đầy mai rùa.

Chỉ nghe tiếng xì xì không ngớt bên tai, đó là tiếng phát ra do nước va chạm với mai rùa nóng bỏng.

Cũng không biết cái mai rùa này nóng đến đâu. Tàn Thọ rót đầy n

ước vào mai, kết quả nước sôi lên... một nồi hải sản đã hoàn toàn được đun thành lẩu.

Mọi người cứ người nhìn ta, ta nhìn người, xoa xoa bụng, lau nước bọt. Còn khách khí gì nữa? Ăn thôi!

Vừa ăn, Tần Thộ vừa nói:

-Tiểu Cương Cương, là người tự nói đó. Nếu trời giáng xuống một nồi lẩu hải sản, người sẽ dạy ta một phép thần thông cực tốt.

Ngô Cương vừa ăn mực vừa uống canh hải sản, đồng thời ra sức gật đầu tỏ vẻ không thành vấn đề!

Ngưu Đại Lực tò mò hỏi:

-Đại ca, phép thần thông đổ nước đó của huynh có chút cổ quái đấy. Người khác đều là ngưng tụ nguyên khí của nước từ trong không trung, hình như huynh không phải.

Tần Thộ kiêu ngạo mà cười nói:

-Đương nhiên rồi. Phép thuật của thổ gia ta đây há lại có thể giống với đám phàm phu tục tử đó.

-Phép thần thông này của huynh tên là gì?

Ngưu Đại Lực hỏi.

Ngô Cương vừa ăn hải sản cũng vừa dựng lỗ tai lên nghe.

Tần Thộ ngồi nghiêm túc đáp:

-Phép thần này có lai lịch không nhỏ, uy lực cực lớn. Hôm nay, tình hình này cảnh này, ta liền lấy cho nó một cái tên uy vũ bá khí, đáng để hoài niệm.

-Gì cơ?

Ngưu Đại Lực hỏi.

Tần Thọ đáp:

-Nước Dừng Lầu, thế nào?

Phụt!

Ngô Cương phun hết cả miếng hải sản trong miệng xuống đất.

Ngưu Đại Lực thoáng chốc cạn lời, cười gượng hai tiếng, nói:

-Hay, tên này đặc biệt thật đấy...

Tần Thọ cảm thán đáp:

-Tất nhiên rồi.

Ngô Cương thấp giọng hỏi:

-Này thổ, nếu người sĩ nhục phép thần như vậy, sau này ta sẽ không dạy người cái gì nữa đâu.

Ngưu Đại Lực kinh ngạc nhìn Ngô Cương, không ngờ phép thần của thổ lại là Ngô Cương dạy. Con thổ không hiểu phép thần thông, tất nhiên không nhìn ra, nhưng Ngưu Đại Lực thì hiểu. Hắn nhìn ra được, phép thuật một tay phóng nước này của thổ nhìn có vẻ không có gì, nhưng cách vận chuyển của nó cực kỳ đặc biệt, khác biệt với tất cả những cách khống chế nước mà đời trước hắn từng biết!

Có thể nắm giữ một đạo thần thông cao thâm bí hiểm như thế, Ngô Cương này rốt cuộc có lai lịch như thế nào vậy?

Nhìn Ngô Cương vung cánh tay ra, dốc sức mà ăn, hẳn thực sự không nhìn ra nổi cái gì cả, đơn giản không nghĩ nữa, ăn là được rồi.

Tần Thọ gãi gãi đầu, nói:

-Vậy được rồi, đổi một cái tên khác, để ta nghĩ chút đã... ừm! Có rồi!

-Tên gì? - Hai người liền hỏi theo bản năng.

Tần Thọ nghe rồi đáp:

-Hôm khác rồi nói, giờ ăn đi đã.

Mặt của hai người nhất thời đen lại, trong mắt viết: Con thỏ chết tiệt...

Bọn họ lại tiếp tục ăn...

Mà trong Nam Hải Long Cung.

-Long Vương bệ hạ... xảy ra chuyện lớn rồi!

Thạch Quy không còn mai gào khóc mà chạy vào Long Cung, từ xa đã kêu lên.

-Dừng lại! Kẻ nào dám to gan ngông cuồng, Long Cung trọng địa, y quan không nghiêm chỉnh không được vào trong!

Hai gã binh tôm dùng đinh ba đan chéo nhau chặn cửa lớn lại, vô cùng có khí thế mà kêu lên.

Thạch Quy vừa nghe thì nhất thời sửng sốt, cúi đầu nhìn thân thể của mình. Làn da xanh lá có thêm một vết ửng hồng, không phải là ửng ngượng, mà là tức giận!

-Cút ngay!

Thạch Quy vung tay tát hai binh tôm bay đi, xông vào Long Cung.

Phi Kinh theo sát sau đó, kêu hai tên binh tôm đừng có nói lung tung rồi đuổi theo.

Hai người đi vào đại điện Long Cung, nhìn thấy bốn vị Long Vương xong liền quỳ xuống đất mà bắt đầu gào khóc...

-Long Vương bệ hạ, con thỏ đó quá độc ác rồi... hấn bố trí kết giới trên trời, chúng thần vừa vào đã bị mai phục. Cũng không biết trận pháp kia có thứ đồ gì, một tia sét xẹt qua, nếu không phải chúng thần phản ứng nhanh thì e là đã không về được nữa rồi.

Thạch Quy khóc thét lên.

Phi Kinh khóc theo. Hấn biết rất rõ, xuất chinh thất bại chắc chắn phải chịu phạt. Muốn chịu ít phạt thì bắt buộc phải đổ lỗi!

Thạch Quy đổ lỗi cho con thỏ nham hiểm, đặt trận pháp trên đường. Tất nhiên hấn không thể vạch trần, phối hợp theo mà kêu lên ngao ngao:

-Long Vương bệ hạ, con thỏ đó trực tiếp hạ tử thủ! Chưa từng thấy có con thỏ nào độc ác như vậy. Ngài phải làm chủ cho chúng thần!

Bốn vị Long Vương sớm đã nhìn thấy hai tên này chạy về như chó nhà có tang rồi, chỉ là không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Hiện giờ, hai đại tướng khóc đến nổi biến thành hai tên đàn, chủ nhân của hai tên đàn đó là Đông Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương cũng đỏ bừng cả cái mặt già, cảm thấy rất mất mặt...

Mất mặt thì làm sao bây giờ? Trước mặt nhiều người thế này, đánh tướng quân nhà mình sao? Hiển nhiên là không thể nào rồi.

Vì thế, hai người nhìn nhau, trí khôn lóe lên, đổ lỗi thôi!

Bởi vậy, Đông Hải Long Vương vỗ bàn, phẫn nộ đứng dậy, tức giận nói:

-Con thỏ này ức hiếp người khác quá đáng! Ta sai người đi bắt hắc n về hỏi chuyện, vậy mà hắc n một lời không hợp đã giết người, thật sự cho rằng Long Cung của ta không còn người nào sao?

Hoàn toàn quên đi mất, nòi lấu bên cạnh hắc n vẫn còn đang sôi... đây là hỏi chuyện sao? Đây là chuẩn bị trực tiếp vào bữa ăn luôn rồi!

Bắc Hải Long Vương tức giận nói theo:

-Đại ca nói đúng. Con thỏ này kiêu ngạo ương ngạnh như thế, sao chúng ta có thể chiều theo hắc n?

Nam Hải Long Vương vốn là người bị hại, giờ huynh đệ nhà mình đều chịu thiệt cả rồi, hắc n cũng không thể cứ đứng nhìn, nói:

-Nếu đã như vậy thì chúng ta đích thân đi một chuyến, gặp con thỏ này một lần, xem xem rốt cuộc hắc n có bản lĩnh gì!

-Đi! - Tây Hải Long Vương hưởng ứng.

Vì vậy, bốn vị Long Vương điểm đủ binh mã gồm mười vạn thủy quân, trống trận gõ vang ầm ầm, đi thẳng về phía Mặt Trăng.

Lúc này, bốn người họ thực sự tức giận rồi, hoàn toàn quên mất tuy Nguyệt Cung không nằm trong Thiên Đình nhưng vẫn ở địa giới Thiên Đình... có điều, hiển nhiên là bốn người họ cũng cố tình là

m như không biết giả hồ đồ, bọn họ sợ dẫn binh lên Thiên Đình sẽ bị Thiên Đình gán cho tội danh mưu phản. Nhưng bọn họ đến Nguyệt Cung, không vào Thiên Đình thì cũng đã gần vượt ranh giới.

Đồng thời, bọn hắn cũng nghĩ sẽ tốc chiến tốc thắng, bắt được con hổ đó là chạy luôn, hắn là sẽ không sao.

Thấy các Long Vương đều xuất phát rồi, cháu trai Ngao Tuế của Nam Hải Long Vương nghiêng răng nghiêng lợi bò từ trong chấn ra, vung cây thương thép của hắn lên rồi đi theo. Đứng trước đại quân, đúng là cũng có mấy phần uy phong lẫm liệt.

Cùng lúc đó, trong Nguyệt Cung ở trên Mặt Trăng.

Ngưu Đại Lực vung cánh tay lên nói:

-Không ổn rồi, không ổn rồi, thật sự không chống nổi nữa rồi... hai người ăn đi...

Ngô Cương xoa xoa cái bụng, ợ lên một cái:

-Sướng... nếu không phải cái bụng này không ăn nổi nữa, ta thật sự muốn ăn ba ngày ba đêm! Đáng tiếc, không có rượu. Bằng không thì, rượu ngon phối với hải sản, còn hơn cả thần tiên...

Ngưu Đại Lực cười ha ha, nói:

-Lần sau ta mang rượu cho người!

Tần Thọ vừa nghe, con cua trong tay suýt chút nữa đã rơi xuống đất, tròn trĩnh mắt lên, nói:

-Người dám?!

Chương 150: Ta đến xem nào nhiệt

Chương 150: Ta đến xem nào nhiệt

Ngưu Đại Lực kinh ngạc nói:

-Đại ca, sao vậy?

Tần Thọ đáp:

-Nếu như người mang rượu cho hắn, chính người phải uống cùng hắn đến hết, bằng không, không được phép mang.

Ngưu Đại Lực không ngốc, vừa nghe liền cảm thấy lời nói này có vấn đề, lại nhìn đến mặt già đỏ bừng của Ngô Cương, nheo mắt lại, ngập ngừng hỏi:

-Có phải là tử lượng của Ngô Cương lão ca không tốt?

Tần Thọ cười ha ha đáp:

-Người tự đi mà hỏi hắn.

Ngô Cương lúng túng:

-Ồ thì... tử lượng của ta cũng được mà, ha ha...

Tần Thọ đảo mắt một cái, lập tức Ngưu Đại Lực cái gì cũng hiểu ra rồi.

Ngưu Đại Lực lấy vò rượu ra, nói:

-Đại ca, không bằng hai chúng ta cùng uống.

Tần Thộ nhướng mày, nghe xong liền bật cười, không quan tâm đến ánh mắt ngập tràn sự oán hận của Ngô Cương:

-Ừm... không tồi, uống đi!

Thế là, một con trâu và một con thỏ tay cầm vò rượu lớn, tu ừng ực từng ngụm, uống đến quên cả trời đất.

Dần dần, hơi rượu dâng lên, hai người bắt đầu nói nhảm...

Thấy vậy, Ngô Cương lắc đầu, nhin sự kích động muốn uống rượu xuống, tự mình ngồi ăn lẩu.

Vào lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng trống chiến, tiếng trống ầm ầm như sấm, âm thanh càng lúc càng lớn.

Nghe thấy âm thanh này, lỗ tai Tần Thộ run bật lên, lắc đầu lảo đảo nói:

-Lần này nhiều tiếng sấm sét vậy?

Ngưu Đại Lực say rượu nói:

-Ha ha... đại ca, đại ca đúng là không hiểu biết văn hóa gì, đây không phải tiếng sấm, mà là tiếng trống chiến... ha ha... ợ... hức... hả? Tiếng trống chiến? Trên trời có đánh nhau!

Tần Thộ sững sờ:

-Đánh nhau? Người không nghe nhầm chứ? Tên ngốc nào ăn no không có chuyện gì làm lại chạy đến đây đánh nhau? Nhưng đánh nhau cũng vui, đi, cầm theo nồi lẩu chúng ta lên đây vừa đi vừa u

ổng, vừa xem náo nhiệt.

Ngưu Đại Lực cười theo:

-Chủ ý hay.

Tần Thộ nói xong, say sưa nhìn Ngô Cương hỏi:

-Tiểu Cương Cương, người đi không?

Kết quả nhìn thấy Ngô Cương đã chạy đến đại môn rồi, chỉ còn lại hình bóng...

-Tiểu Cương Cương, người đi đâu? - Tần Thộ sốt ruột.

Ngô Cương không thèm ngoái đầu lại nói:

-Đi tiểu. Chúc các người đi chơi vui vẻ.

Vài phút sau, Ngô Cương vẫn chưa quay lại...

Ngưu Đại Lực say khướt cười nói:

Đại ca, có phải người huynh đệ này có tiết niệu rất lớn không, đi tiểu chực phút rồi mà vẫn chưa quay lại.

Tần Thộ trợn mắt:

-Mặc kệ hắn đi, chúng ta đi xem trò vui!

Lúc này, trên đầu truyền đến một giọng nói phẫn nộ:

-Con thỏ kia, ta là Nam Hải Long Vương, người đã giết tướng hải của ta, tội ác tày trời! Hôm nay, đại quân của ta đến đây, người nh anh ra đây, giơ tay chịu trời!

Tần Thộ lắc đầu, hỏi Ngưu Đại Lực:

-Bọn họ nói gì vậy?

Ngưu Đại Lực lắc đầu đáp:

-Không nghe rõ.

-Kê bọn chúng đi, lên trên xem nào nhiệt.

Trong lúc nói, Tần Thộ dẫn theo Ngưu Đại Lực bay lên không trung, bay càng lúc càng cao, dần dần, Tần Thộ nhìn thấy bên ngoài mặt trăng cờ quạt bay phấp phới, mây đen cuộn cuộn, phía trên toàn là binh tôm tướng tép, rùa, ba ba,... có vài cột cờ lớn phấp phới như tiếng dội lại, bên trên còn viết một chữ lớn — Ngao

Phía trước đại quân, ngay chính giữa, bốn Long Vương ngồi sát nhau, vẻ mặt tức giận, hai bên là một loạt võ tướng, cầm theo đủ loại vũ khí, ai cũng trừng lớn hai mắt, đặc biệt là một con rùa không có mai, ánh mắt nhìn con thỏ tỏ rõ sự tức giận.

Chính xác mà nói, nhìn cái mai rùa mà Ngưu Đại Lực đang giờ lên vô cùng hung tợn... nhả cầu trợn trừng lên.

Còn có một con cá voi to lớn, hai mắt bùng bùng, cũng không biết đang thù hận cái gì.

-Đại ca, mọi người đánh nhau, chúng ta không nên đứng gần, nếu không rất dễ bị cuốn vào.

Ngưu Đại Lực nắc một cái, để mai rùa xuống, cười nói.

-Thông minh.

Tần Thộ giờ ngón tay cái rồi cũng ngồi xuống.

Như vậy, một thỏ một trâu, trong ánh mắt phần nộ của mười vạn binh tôm tướng tép, Tứ Đại Long Vương, ngồi xuống ăn lẩu hải sản, uống rượu, lại còn nói:

-Tại sao những người này vẫn chưa đánh nhau?

-Xem ra kẻ thù vẫn chưa đến, bọn họ đang đợi.

-Ồ, chúng ta ăn.

-Ừ, chúng ta ăn đi...

Vài Long Vương lập tức tức giận...

-Khiêu khích! Rõ ràng đang khiêu khích!

-Con thỏ này quá ngang ngược rồi, giết hải quân của ta, hầm thành lẩu, còn ăn trước mặt tam quân! Dám điều võ dương oai! Ngang ngược... quá ngang ngược rồi! Ta chưa từng thấy kẻ nào ngang ngược hung hãn như vậy!

Úc hiếp người quá đáng! Nam Hải Long Vương vô cùng tức giận, đập bàn đứng dậy, phần nộ trách mắng:

-Con thỏ thật sự không coi ai ra gì, ai bắt được con thỏ này, nhất định có thưởng!

Phi Kinh vừa nghe thấy liền chạy lên trước nói:

-Mặt tướng nguyên đi!

Trong mắt bọn chúng, bọn chúng đến, con thỏ cũng đến, như vậy chính là ngênh chiến rồi.

Lúc này các tướng quân thách đấu, thường đối phương phải có người ra ngênh chiến, nếu không được xem là đánh không nổi, thu

trận thì còn xấu hổ hơn...

Nhưng nói chung, chỉ cần có một người đến thì cuộc chiến này sẽ không tránh được nữa.

Vì vậy, Phi Kinh tức giận bay ra, vào thời khắc bay ra tự nhiên muốn trả thù.

Nam Hải Long Vương nói:

-Được rồi, đi đi, bắt được con thỏ sẽ có trọng thưởng!

-Vâng!

Phi Kinh nhận lệnh, quay người vênh mặt, sải bước xông lên phía trước.

Người càng lúc càng đông, những tán tiên đi qua cũng tới tấp tiếp cận, nhìn thấy Phi Kinh xuất hiện, lúc đó cũng có người nhận ra.

-Đó là tướng quân Phi Kinh của Bắc Hải sao? Là người tốt, tên này là cao thủ Thất Tinh! Khả năng đặc biệt là giấu quân trong búng, một khi xuất quân tự nhiên sẽ dàn trận, sức chiến đấu đáng kinh ngạc, nghe nói đã giết được Bát Tinh!

-Lợi hại như vậy sao?

-Vậy chẳng phải con thỏ đó chết chắc rồi?

Nghe thấy mọi người sôi nổi bàn tán, Phi Kinh nở nụ cười trên khuôn mặt, lớn tiếng nói:

-Con thỏ kia, ta là Phi Kinh, tướng quân dưới trướng Bắc Hải Long Vương, ngươi có dám đấu với ta một trận không?

Tai Tàn Thọ run lên, sửng sốt, chỉ vào chính mình nói:

-Ách... nào ngươi có vấn đề không? Ngươi thách đấu ta?

-Thách đấu? Không, chỉ là thuận tay bóp chết mà thôi!

Phi Kinh cực kỳ khinh thường, hất nhìn ra, con thỏ trước mắt không có điểm nào xuất sắc, hất ra tay là có thể như giết một con ruồi, hoàn toàn không tốn chút sức lực.

Tần Thọ sững sờ, nhặt một cái cày của lên, thối phù phù nói:

-Mỗi lần xem cảnh náo nhiệt đều nguy hiểm đáng sợ...

Lúc này, Ngưu Đại Lực nghe vậy tá hỏa, đưa cày của trong tay cho Tần Thọ nói:

-Chết tiệt, ăn cơm mà cũng không yên, đại ca, huynh đợi đấy, ta đi một chút rồi về! Cần giúp ta, đợi ta về rồi ăn!

Nói xong, Ngưu Đại Lực mạnh mẽ ngẩng đầu, lao ra ngoài.

Tần Thọ hét lên:

-Ngưu lão đệ, ngươi làm được không?

Tuy nhiên, lúc này nói gì cũng quá muộn, Ngưu Đại Lực đã lao ra khỏi Mặt Trăng, xông thẳng đến chỗ Phi Kinh.

Thấy vậy đám thần tiên sửng sốt

-Một con Ngưu Tinh đến?

-Con Ngưu Tinh này liệu có ổn không?

-Không biết, chưa từng nhìn thấy.

-Quả nhiên con nghé mới sinh không sợ hổ. Sợ là con Ngưu Tinh này không biết sự lợi hại của tướng quân Phi Kinh. Ta đoán con Ngưu Tinh này sống không quá ba hơi.

-Ta giúp ngươi đếm ngược, ba!

Chương 151: Khí thế mạnh mẽ của Ngưu Đại Lực

Chương 151: Khí thế mạnh mẽ của Ngưu Đại Lực.

Phi Kinh nhìn thấy vậy, cười lớn, duỗi hai tay, cùng hai thanh đại đao, há mồm cười đắc ý nói:

-Lấy ngươi đến tể đao trước.

Tuy nhiên, lời còn chưa kịp dứt thì một tiếng kêu lớn ở phía sau vang lên:

-Cẩn thận!

Sau đó thì nhìn thấy một cái đầu trâu lao đến rất nhanh, đâm liên tiếp vào mặt hắn.

Phi Kinh không kịp nói gì, dùng đao ngăn chặn.

Oành!

Nắm đấm của Ngưu Đại Lực đập vào hai thanh đao của Phi Kinh, như thể hắn ta bị một ngọn núi đập vào, không thể nào chống đỡ

được.

Song đao trực tiếp bị nắm đấm ép xuống, đập vào mặt hắn, ngũ quan đều bị đập bằng ra...

Không đợi cho Phi Kinh hét lên, cú đấm thứ hai đã đến!

Oành!

Hai thanh đao vỡ vụn ra!

Cú đấm thứ ba!

Oành!

Phi kinh bị đánh bay ra ngoài ngay tại trận, hai mắt trợn trắng, không rõ sống chết.

Nhìn thấy cảnh này, toàn trường xôn xao!

-Cái gì?

-Phụt! Làm sao có thể?

-Cái quái gì... ba cú đấm đã làm cho Phi Kinh bất tỉnh rồi, tên này ít nhất cũng là tiên nhân Thất Tinh!

-Ta vẫn chưa đếm đến hai...

-Không thể trêu vào, không thể trêu vào, tránh đi.

-Đáng sợ quá, cùng trốn đi.

-Con nghé này tìm đường chết rồi, dám giết Phi Kinh trước mặt Long Vương, làm sao hắn có thể chống lại cơn phẫn nộ của Long Vương? Long Vương chẳng phải là nhân tiên, đó đều là địa tiên đ

ấy!

-Sợ là tên ghé con này không sống được qua hôm nay.

Dường như Ngưu Đại Lực không quan tâm đến những điều này, hấn còn chưa có ý định dừng tay lại, nắm lấy đuôi của Phi Kinh, sau đó quay người ném cho Long Vương và đám hải quân một bóng lưng ngang ngược, rồi cứ thế rời đi...

Vừa đi, Ngưu Đại Lực vừa nói:

-Đại ca, cái này rất tươi, chúng ta ăn cái này đi!

Tần Thọ nhìn chiếc cang cua vẫn đang nóng hổi trong tay... giờ ngón tay cái lên, nói:

-Ghe gớm! Ngày xưa có Quan Công hâm rượu trảm Hoa Hùng nay có Ngưu Đại Lực của nóng đập Phi Kinh, trâu bò!

-Đại ca, cá này ăn như thế nào vậy? Ngưu Đại Lực ném Phi Kinh về phía mai rùa, hỏi.

Tần Thọ nhìn đầu cá thân người của Phi Kinh, mấp máy môi, lờ lờ nói có chút khó xử:

-Huynh đệ, chuyện này, cứ để đó trước đi...

Mặc dù Tần Thọ tham ăn, nhưng như thái độ hấn đối với Hạo Thiên Khuyển, những thứ đã thành tinh, trong mắt hấn không thể coi như nguyên liệu nấu ăn được nữa.

Sau cùng, từng người tự ý thức bản thân, biết cách ăn nói, nếu như không phải là quân địch, nói không chừng còn có thể ngồi xuống uống hai ly rượu, chém gió nửa ngày, thật vui vẻ...

Dạng yêu thú thành tinh như vậy, hấn nhìn như thế nào cũng giống

g như một con người.

Bỏ vào trong nồi nấu?

Cái này giống như ăn thịt người vậy, bản năng trong lòng hẳn có c hút gì đó phản cảm.

Đồ trong nồi có lẽ cũng kỳ quái như vậy, nhưng trước đó Tần Thộ không hề biết! Hơn nữa, bọn chúng đều hiện nguyên hình, Tần Thộ lại chưa từng nhìn thấy đáng vẻ vui sướng nhảy nhót gì của bọn chúng, tự nhiên không có nhẫn tâm không đành lòng gì.

Như vậy cũng giống như có người ăn thịt chó không có vấn đề gì, nhưng bảo hắn ta cầm dao đi giết con chó đang bị trói, còn dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn. Hắn ta sẽ không làm được.

Đạo lý này cũng gần giống như vậy.

Tần Thộ nghĩ như vậy nhưng khi hắn vừa nói, các Long Vương đều tức giận rồi, hay cho gia hỏa này, để đó? Thế nào, còn muốn gì nữa lại cho bữa tối?

Quá kiêu ngạo rồi!

Thực sự quá kiêu ngạo!

Thạch Quy tiến lên phía trước nói:

-Mặt tướng nguyện ý lên đánh một trận!

Nam Hải Long Vương đáp:

-Chuẩn!

Thạch Quy đột nhiên tiến lên phía trước, hét lớn, trong nháy mắt toàn thân hóa đá, lấy ra hai thanh Lưu Tinh Chùy, găm lên:

-Ai lên đấu với ta một trận?

Tần Thộ nhìn dáng vẻ hung hăng của Thạch Quy, liền khuyên Ngưu Đại Lực đừng đi, tên này hơi hung mãnh.

-Đông Hải Thạch Quy xuất trận rồi! Tên này ta đã từng gặp qua. Đó là Sơn Tinh một ngọn núi ở biển Đông Hải, hình thái của núi giống như một con rùa nên được gọi là Thạch Quy. Nhục thân thoát thai sơn thạch, cực kỳ cứng rắn, có thể to nhỏ, sức lực có thể là m long trời lở đất. Đó là Nhân Tiên Bát Tinh, mạnh hơn Phi Kinh gấp mấy lần, dù ghé con có mạnh hơn đi nữa cũng chỉ sợ sẽ vẫn bị đàn áp thôi.

-Nhân Tiên Bát Tinh à, ở địa giới cũng được coi là một nhân vật có tiếng, Tiểu Ngưu đây sợ sẽ vô cùng thê thảm rồi.

-Tứ Hải Long Vương đã trấn giữ tứ hải nhiều năm rồi, mặc dù trong tay không có rồng thật, nhưng cũng có vô số hải tộc. Hải tộc nhiều người như vậy, người tài giỏi nhiều vô kể.

-Thỏ con và ghé con chọc giận những người này, phiền phức không ít. Hôm nay, sợ khó thoát được kiếp nạn này.

-Con thỏ đó cũng không phải là thứ tốt gì, bị chinh đốn cũng tốt, nhưng Tứ Hải Long Vương làm như vậy, Thiên Đình không quản sao?

Trong đám đông, một lão nhân râu bạc trắng khúc khích cười, nói:

-Trời cao hoàng đế xa là một.

-Thứ hai, mối quan hệ của Tứ Hải Long Vương và Thiên Đình rất vi diệu, họ đều chạy đến từ Long Sơn.

-Long tộc kiêu ngạo, không chấp nhận Thiên Đình quản, tự mình phong ấn núi non không ra, cách biệt với thiên hạ.

-Thiên Đình đối với chuyện này không thể làm gì, Thiên Đình luôn nghĩ mọi cách để thu đám rồng ở Long Sơn, nhưng lại không có bất cứ cơ hội nào. Bốn người họ xuất hiện, cho Thiên Đình cơ hội. Nói trắng ra là chăm sóc tốt bốn người họ, cho bọn họ đặc quyền, cho bọn họ tự do đi lại ở Địa Tiên Giới, cho họ vùng biển rộng lớn và tài nguyên, những thứ này chỉ để cho đám rồng ở Long Sơn nhìn.

-Một bên là Long Sơn chật chội với tài nguyên hạn hẹp, một bên là núi non biển cả vô tận, sớm muộn gì cũng có rất nhiều rồng nối theo Tứ Hải Long Vương đi nhờ cậy Thiên Đình.

-Trước đó, Tứ Hải Long Vương không được trọng dụng, nhưng cũng không bị bỏ rơi, họ là cọc tiêu, cũng là mối nhử.

-Trên thực tế, mấy năm nay Thiên Đình cũng thu thập được không ít kết quả, chẳng phải rồng ở Thiên Đình đã nhiều thêm sao? Mặc dù đa số đều là rồng tạp huyết, nhưng cũng không tệ.

-Hít, đại ca thật lợi hại, xem ra cái gì cũng biết. Người nghe được từ đâu vậy?

Lão già vẻ mặt đầy tự hào nói:

-Tiểu thuyết!

-...Con mẹ ngươi!

-Dù sao thì, người xem trọng bên nào?

Lão già cười khúc khích nhìn con thỏ chua chát nói:

-Con thỏ này béo như vậy, nên ninh sớm đi, giữ nó lại là tai họa.

Đám đông:

-...

Bên kia, Ngưu Đại Lực đã đến trước mặt Thạch Quy.

Thạch Quy lạnh lùng nói:

-Người ra tay trước đi, nhường người ba chiêu!

Tuy nhiên, còn chưa nói dứt lời, Ngưu Đại Lực đã xông lên, lạnh lùng nói:

-Trên chiến trường còn lại nhai, nhường ta ba đấm thì không phải người đã chết rồi sao?

Trong khi nói chuyện, Ngưu Đại Lực đã giáng một cú đấm vào Lưu Tinh Chùy của Thạch Quy.

Thạch Quy trực tiếp bị đánh lui hơn mười bước, sức lực khủng khiếp khiến cho các Long Vương ai nhìn cũng phải nhú mày.

Mặt già của Thạch Quy đỏ bừng, không cam lòng rống lên một tiếng, quay người sang một bên, biến thành một người khổng lồ cao đến mười thước, rống lên:

-Con ghé con, thử lại lần nữa thử xem!

Kết quả quay đầu lại đã không thấy Ngưu Đại Lực đâu.

-Người đâu? - Thạch Quy hô to.

-Cẩn thận, trên đầu.

Có người hoảng hốt hét lớn.

Thạch Quy nhìn lên, chỉ thấy một bàn chân lớn ầm vang đập xuống.

Oạch!

Thạch Quy bị một bàn chân dẫm xuống, vỡ tan tành... máu thấm vào đá văng tứ tung, vài mảnh rơi xuống trước mặt Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn Ngưu Đại Lực như một con trâu đực khổng lồ, lại nhìn Thạch Quy vỡ nát dưới chân, lúc này, hắn bỗng nhiên giật mình, ít hơi rượu còn lại cũng tan hết, đã tỉnh táo lại.

Đây là lần đầu tiên Tần Thộ trực tiếp nhìn thấy Thần Tiên đấu pháp, hơn nữa còn có người chết.

Đối với một người sống trong thời hòa bình, đối với một con thỏ không biết đã gặm vỏ cây bao nhiêu năm, chưa từng gặp người ngaoài mà nói đây là một tác động rất lớn! Lúc đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy cả người lạnh toát.

Sau đó, hắn cảm thấy máu trong người dường như có cái gì đó kích thích, bắt đầu tăng nhanh, tăng nhanh điên cuồng, càng lúc càng nhanh...

Chương 152: Sợ muốn chết

Chương 152: Sợ muốn chết

-Hít...

-Một đám, một đá đã giết Thạch Quy?

-Ôi trời ơi, rốt cuộc con Ngưu Tinh kia có lai lịch gì thế? Còn trẻ thế mà sức chiến đấu đã kinh khủng như vậy rồi... thật là đáng sợ!

-Nhân Tiên Thất Tinh!

Lão nhân râu bạc híp mắt nhìn chiếc la bàn trong tay, trên la bàn lơ lửng bảy ngôi sao, mũi tên chỉ vào Ngưu Đại Lực.

-Sao có thể thế được?

-Không có khả năng! Nhân Tiên Thất Tinh mà giết Nhân Tiên Bát Tinh giống như giết gà, sao có thể thế được? Người nói hắn là Nhân Tiên Cửu Tinh ta còn hơi tin.

-Tin hay không tùy các người, có điều con trâu này không phải con trâu bình thường. - Lão nhân nói.

-Có lai lịch gì?

-Không biết.

-Xi...

-Người dám giết tướng lĩnh trung thành của ta? - Đông Hải Long Vương nổi giận, đứng bật dậy, áo choàng không gió tung bay, thủy quân đằng sau cũng phát ra sát khí tận trời!

-Giết thì sao?

Ngưu Đại Lực xoay người, cơ thể khổng lồ ngạo nghễ đứng giữa trời đất, cả người tỏa ra khí tức khủng bố lan ra khắp xung quanh!

Một người đối đầu với một đội quân hùng mạnh trăm nghìn binh lính.

-Con Ngưu Tinh kia thật là khí phách! Đáng tiếc, Long Vương nổi giận rồi, hẳn nhất định sẽ máu bắn năm bước.

-Đấy chính là Tứ Hải Long Vương, bá chủ của tứ hải, là vua trong nước đó!

-Tuy bọn họ đã rời khỏi Long Sơn, không có Tổ Long gia trì, nhưng sau khi gia nhập Thiên Đình, bọn họ cũng nhận được chỗ tốt rất lớn, e rằng tu vi cả người đã sớm đạt tới đỉnh Địa Tiên?

-Con Ngưu Tinh kia, e rằng sắp thảm rồi.

Đông Hải Long Vương còn chưa lên sân, Nam Hải Long Vương đã bước ra từng bước một, hừ lạnh một tiếng nói:

-Đại ca, chuyện này bắt đầu từ Nam Hải của đệ, cũng nên kết thúc ở Nam Hải, để đệ tới!

Năm ngón tay Nam Hải Long Vương Ngao Khâm chộp một cái, lòng bàn tay nổi lên một ngọn lửa, trong ngọn lửa phát ra tiếng rùng rợn. Sau đó, ngọn lửa ấy hóa thành một con Hỏa Long màu đỏ dài nghìn trượng, lượn quanh trên đỉnh đầu Ngao Khâm. Đôi mắt nó vô cùng uy nghiêm, uy nghiêm đến mức mọi người không dám nhìn thẳng vào!

-Hỏa Long? Khó trách Ngao Khâm thích mặc quần áo màu đỏ, hóa ra là một con Hỏa Long! Hỏa Long cai quản biển, chắc chắn...

-Người thì biết cái gì? Nam Hải thuộc hỏa, Ngao Khâm nắm trong tay hỏa hoạn, Nhị Muội Chân Hỏa và sấm sét ở nhân gian. Muốn nói sức chiến đấu thì tuyệt đối dũng mãnh kinh người! Sợ là tro

ng Địa Tiên cũng có thể xếp các vị trí đứng đầu.

-Thật sao, ta vẫn nghĩ rằng Tứ Hải Long Vương chỉ là một con tôm do Thiên Đình ném tới, không ngờ lại mạnh như thế à?

-Đại chiến Phong Thần ngày trước cũng không thấy bọn họ lợi hại bao nhiêu...

Lão nhân râu bạc trợn trắng mắt nói:

-Các ngươi thì biết cái gì, khi đó không biết có bao nhiêu Đại La Kim Tiên ra tay, Nhân Tiên nhan nhản như cỏ, Địa Tiên nhiều như chó, Kim Tiên đi đầy đất, bọn họ tính là cái gì? Chẳng qua, nay họa kiếp đã qua, không biết có bao nhiêu tiên nhân chết đi, còn lại một số ít đều bé quan. Ngày nay, Địa Tiên đã là một tồn tại rất mạnh rồi. Bọn họ cai quản Tứ Hải, đúng là không có mấy ai dám ép buộc lung tung cái gì.

-Thì ra là thế... huynh đài có kiến thức thật sâu rộng, người nghe lời đồn đó ở đâu thế?

Lão nhân râu bạc kiêu ngạo ngẩng đầu:

-Tiểu thuyết.

-...

-Tên Ngưu Tinh nhà ngươi có chút phi phạm đấy, giờ quỳ xuống nhận sai, theo chúng ta quay về Nam Hải chịu phạt, đợi sai khiến năm vạn năm xong sẽ trả lại tự do cho ngươi. Không thì, ngươi sẽ khó tránh thoát kết quả hồn phi phách tán!

Ánh mắt Nam Hải Long Vương Ngao Khâm hung ác nhìn chằm chằm vào Ngưu Đại Lực.

Ngưu Đại Lực lại cứng cổ, nói:

-Hoặc là chiến, hoặc là rút!

-Ngông cuồng!

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm giận dữ, ngón tay bắn một cái, Hỏa Long đột nhiên xoay người, quất đuôi về phía Ngưu Đại Lực!

Ngưu Đại Lực hét to:

-Tốt!

Ngưu Đại Lực giơ cánh tay lên đỡ!

Bốp!

Một tiếng vang lớn vang lên, Ngưu Đại Lực bị quất bay ngược lại hơn một trăm thước mới dừng lại, nhìn xuống hai tay thì đã đỏ bừng một mảnh!

-Hả? Vậy mà cũng không có việc gì à? Tiểu Ngưu Tinh nhà ngươi quả thật có chút kỳ lạ! Có điều ngươi có thể đỡ mấy chiêu của ta chứ?

Năm ngón tay của Nam Hải Long Vương liên tục múa may, Hỏa Long gào thét lao về phía Ngưu Đại Lực, Ngưu Đại Lực hét lớn một tiếng, hoàn toàn không lùi, đâm ra hai đâm, trực tiếp đâm vào miệng Hỏa Long!

Ầm!

Lại một tiếng vang lớn vang lên, Ngưu Đại Lực hét thảm bay ngược ra ngoài, Hỏa Long cũng phát ra một tiếng rên rỉ, miệng bị đánh nát một nửa!

-Hít... đó chính là Hỏa Long mà Địa Tiên phát ra đấy, vậy mà con Ngưu Tinh kia cũng có thể chống lại được à? Sức mạnh thật đáng sợ! - Mọi người kinh ngạc la lên.

Mặt mo của Nam Hải Long Vương cũng đỏ bừng.

Hắn y lớn hiệp nhỏ mà hai chiêu còn không đánh thắng được một Nhân Tiên, đúng là có hơi mất mặt.

Đông Hải Long Vương nói:

-Nhị đệ, tốc chiến tốc thắng, đừng chơi đùa nữa.

Nam Hải Long Vương Ngao Khâm biết, đây là đại ca tìm lý do cho hắn, tìm về mặt mũi. Hắn khẽ gật đầu, tay phải nắm lại đâm ra một đâm, Hỏa Long gào rống, lập tức được gia tăng sức mạnh, cả người càng rực sáng hơn, ngọn lửa rùng rục hóa thành vảy. Con Hỏa Long đó giống như sóng lại gào thét quất một đuôi về phía Ngưu Đại Lực!

Ngưu Đại Lực lau vết máu nơi khóe miệng, đứng lên, nhe răng cười nói:

-Thú vị, tới đây!

Ngưu Đại Lực hét lớn nhào lên, hai tay đâm ra, lúc này thế mà không hề có ý định lui lại trực tiếp liều mạng với Hỏa Long!

Ngao Khâm cũng nổi giận, hắn đường đường là Địa Tiên thế mà không xử lý được một Nhân Tiên? Tuy hắn chỉ dùng một bàn tay và một phần sức mạnh, nhưng điều đó vẫn là một sự sỉ nhục!

Ngay lúc Ngao Khâm đang ngậy người, Ngưu Đại Lực bỗng nhiên hét to một tiếng, hai tay bắt lấy miệng rồng, rống lên:

-Mở cho ta!

Sau đó, dưới ánh mắt tròn mắt há hốc mồm của mọi người, miệng Hỏa Long trực tiếp bị xé ra!

-Cái gì!

Giờ phút này, ba gã Long Vương khác cũng không ngồi yên được, đứng bật hết lên, vẻ mặt giống như thấy quỷ.

Lão nhân râu bạc cũng híp mắt, lảm bảm:

-Cơ thể đáng sợ như vậy, nhìn có hơi quen quen...

-Lão nhân, người biết lai lịch của hắn à?

Bên cạnh lập tức có người hỏi.

-Ừm, trong truyện có viết một loại.

-Móa...

Ngao Khâm nhìn Hỏa Long của mình bị Nguru Đại Lực xé nát, mặt ặt mày ngơ ngác, sau đó hoàn toàn nổi giận:

-Đã cho người cơ hội, mà người không bắt lấy, một khi đã như vậy, ta đây sẽ không khách khí nữa!

Sau khi Nguru Đại Lực xé nát Hỏa Long cũng cạn hết sức lực. Chỉ là, hắn vẫn đứng ở chỗ đó, nhếch miệng, cười nói:

-Muốn dẫn huynh đệ của ta đi, thì bước qua cửa của ta trước đã, ta là... vô địch!

Sau đó, Nguru Đại Lực tròn mắt lên, ngất xỉu.

-Vậy người phải chết!

Ngao Khâm giang hai tay ra, hai con Hỏa Long hình thành sau lưng hắn. Lúc này đây, Hỏa Long nhìn càng giống thật hơn!

Ngay lúc Ngao Khâm sắp ra tay, một cơn gió thổi qua, tiếp đó, tất cả mọi người theo bản năng rùng mình một cái, cho dù là Long Vương thuộc hỏa như Ngao Khâm cũng không nhịn được rùng mình...

Mọi người theo bản năng nhìn về phía gió thổi tới, chỉ thấy một cơn gió thổi ngổi trên mặt trăng, nổi lên trước mặt đã lạnh, cơn gió kia cúi đầu đứng im ở đó, nhưng từng luồng từng luồng khí thể oai phong lại tản ra từ trong cơ thể hắn, nơi gió thổi qua, mọi người không nhịn được run cầm cập.

Bốn Long Vương nhìn nhau, đều thấy sự kỳ lạ trong đó.

Lão nhân râu bạc vừa thấy thế, cau mày, lẩm bẩm:

-Cơn gió chết bầm này có điều kỳ lạ...

Gió... càng lúc càng lớn...

Chương 153: Ra cửa không xem lịch

Chương 153: Ra cửa không xem lịch

Tứ Long Vương cũng cảm thấy được một loại cảm giác không ổn, có điều, bọn họ dẫn theo mười vạn đại quân trợ trận, bên cạnh

còn có nhiều người hóng hót như thế nên họ không thể lập tức sợ sệt được.

Bắc Hải Long Vương lẩm bẩm:

-Con thỏ kia đang giờ trò gì thế?

Đúng lúc này, con thỏ chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt vốn dĩ màu đỏ đã từ đỏ biến thành đen! Giống như hai cái hố sâu không đáy!

Tất cả mọi người chỉ liếc nhìn một cái đã có ảo giác linh hồn bị hút đi, cả người cứng ngắc, không thể nhúc nhích gì được!

Cho dù là Tứ Hải Long Vương cũng thế, hoàn toàn không thể nhúc nhích!

-Chuyện gì thế này?

Đông Hải Long Vương run lập cập truyền âm nói.

-Không biết... - Nam Hải Long Vương trả lời.

-Không ổn, chuẩn bị chạy. - Tây Hải Long Vương cũng nói.

-Hắn nhúc nhích... - Bắc Hải Long Vương hoảng sợ la lên.

Chỉ thấy con thỏ kia hơi giơ tay phải lên, đưa tay về phía mọi người, năm ngón tay mở ra...

Mọi người không biết tại sao, cả người đều nổi hết gai ốc lên, một cảm giác run rẩy đến từ trong linh hồn khiến bọn họ không hiểu được nỗi sợ hãi của mình, gần như là sợ hãi đến tuyệt vọng!

Ngay lúc này, một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau con thỏ, khẽ vỗ vào cái gáy con thỏ, sau đó con thỏ trợn mắt ngất xỉu.

Bấy giờ, mọi người mới phát hiện, không biết khi nào thì có một người bay đến phía sau con thỏ. Người này mặc quần đùi, đi chân trần, nhìn kiểu gì cũng giống như một tên dã nhân trong rừng rú. Nhưng chỉ nhìn sự tự tin và uy phong kia thì lại giống như một đạ i quân vương, nơi ánh mắt hắn nhìn qua, tất cả mọi người cúi đầu theo bản năng.

-Không có chuyện gì thì tản đi đi.

Nam tử nói xong, ôm lấy con thỏ và xách Ngưu Đại Lực trở lại M ặt Trăng.

Cả quá trình, Tứ Hải Long Vương cũng không dám nói câu nào...

Bởi vì, bọn họ hoảng sợ phát hiện, hai con Hỏa Long sau lưng Ng ao Khâm chỉ bị nam tử liếc nhìn một cái đã trực tiếp hóa thành gi ó biến mất!

Chỉ một ánh mắt, Ngao Khâm đã không có một chút sức chống cự lại nào!

Nhìn đến đó, da đầu Tứ Hải Long Vương run lên, quan trọng nhất chính là cả quá trình không có một chút ba động pháp lực và nguy ên khí nào, giống như người nọ chỉ đang làm một chuyện đơn giả n như hít thở thôi vậy. Ánh mắt kia thật sự chỉ là một ánh mắt bìn h thường, nhưng mà, thật sự bình thường sao?

Đây là loại thực lực gì mới có thể làm được đến tình trạng như th ế? Đáng tiếc, thực lực của bọn họ hạn chế suy nghĩ của họ, nên ho àn toàn không thể đoán được thực lực của đối phương, nào còn dá m nói một chữ không cơ chứ?

Con thỏ và Ngưu Đại Lực bị mang đi, hơi lâu vẫn còn bay ở chỗ kia, nhưng không ai dám động vào...

Trên không bay các mảnh nhỏ của Thạch Quy và Phi Kinh đang hân hoan mừng bất tỉnh.

Tứ Hải Long Vương nhìn nhau, biết lần này đã phải thiết bản rồi.

Chỉ là, có một vị cao thủ như vậy đứng ra, bọn họ thua chạy, cũng không coi như là mất mặt.

Vì thế, bốn người hùng hùng hổ hổ đến, lại lạng lẽ rời đi, đi còn có chút chật vật...

Đám người hóng hớt thấy không có chuyện hay ho để xem nữa cũng tản đi, nhưng chưa đợi bọn họ truyền tống ra ngoài, đã nhận được mật lệnh của Thiên Đình. Mọi chuyện đã thấy ngày hôm nay không thể nói ra ngoài, không thì sẽ xử theo tội tạo phản.

Do đó, chuyện này bị đè xuống.

Thế nhưng, nghi vấn trong bụng của mọi người lại càng nhiều hơn, nam tử kia là ai? Con thỏ đó lại là như thế nào? Con tiểu Ngưu Tinh kia có lai lịch gì? Nhân Tiên Thất Tinh vậy mà lại đỡ được một đòn của Địa Tiên, lại còn thắng!

Đây thật sự là nơi bị vứt bỏ, cấm địa nguyên khí, sao người ở trên mặt trăng ai vậy cũng đáng sợ như vậy thế?

Đáng tiếc, không có ai trả lời vấn đề này cho bọn họ.

Tứ Hải Long Vương bay rất nhanh, nhưng vừa tiến vào phạm vi Địa Tiên, bọn họ bỗng nghe thấy một tiếng trống ù ù vang lên rung trời, từ xa một đám mây quỷ quái che trời lấp đất ủa đến!

Nhìn từ xa, chỉ thấy phía trên giương một ngọn cờ lớn viết một cái chữ to - Ngưu!

-Đó là Yêu Vương nơi nào mà lại phô trương thanh thế như vậy?

- Đông Hải Long Vương nhíu mày hỏi.

Tây Hải Long Vương bỗng giật mình nói:

-Trông lá cờ to kia, chẳng lẽ là Tây Ngưu Hạ Châu Đại Lực - Ngưu Ma Vương?

Trong lúc nói chuyện, vô số yêu binh đã đến trước mặt, ba vòng trong ba vòng ngoài bao vây Tứ Hải Long Vương và mười vạn thủy tộc lại. Lúc này, các Long Vương mới thấy, chính giữa đám binh có một cái ngai vàng ba trăm sáu mươi lăm người khiêng, trên ngai vàng ngồi một người đầu trâu mặc áo giáp màu đen!

Tây Hải Long Vương vừa thấy, kinh ngạc la lên:

-Thật đúng là Đại Lực Ngưu Ma Vương!

-Tam đệ, tên Ngưu Ma Vương kia có lai lịch gì, sao đệ lại hoảng sợ như thế? - Đông Hải Long Vương hỏi.

Tây Hải Long Vương nói:

-Tên Đại Lực Ngưu Ma Vương kia chính là vị vua không ngai ở Tây Ngưu Hạ Châu, bá chủ trong đám yêu quái. Tây Ngưu Hạ Châu, Phật Môn và Thiên Đình chia ba, thực lực che trời, yêu hàng trăm tỉ. Sao hắn lại đến đây?

Nghe đến đó, đám người Đông Hải Long Vương đều hít sâu một hơi, cùng chia một châu với Phật Môn và Thiên Đình? Đó là loại thực lực gì?

Không đợi bọn họ nhỏ giọng nói chuyện tiếp, Ngưu Ma Vương mở miệng:

-Bốn vị Long Vương đạo hữu, vừa mới đi dạo ở đâu thế?

Tây Hải Long Vương biết Ngưu Ma Vương, đi lên phía trước nói:

-Đạo hữu, bốn huynh đệ chúng ta chỉ đi ra ngoài đi dạo mà thôi. Ngược lại là đạo hữu, dẫn theo nhiều người như vậy, đây là đi đâu thế?

Ngưu Ma Vương cười ha ha nói:

-Không có chuyện gì, dạo gần đây ngựa tay, muốn tìm người khác tỉ thí một chút. Nghe nói Tứ Hải Long Vương chính là bá chủ trong biển, nên ta cố ý đến xin chỉ bảo, mấy vị, chắc sẽ không không nể mặt ta đúng không?

Bốn vị Long Vương nghe vậy, cả người run lên, người này lại là đến vì bọn họ!

Bọn họ cũng không phải đồ ngu, suy nghĩ một lát, nhìn Ngưu Ma Vương trước mắt, nhớ lại bọn họ đánh Ngưu Đại Lực trước đó... Ngưu Đại Lực... Đại Lực Ngưu...

Con mẹ nó!

Bốn người thét to trong lòng: “Không thể nào?”

Ngưu Ma Vương thấy vậy, cười ha ha, chậm rãi đứng dậy, giật giật cơ bắp cả người, nói:

-Mấy vị cùng lên, hay là từng người lên?

Tây Hải Long Vương nghe thấy thế, vội vàng cười xòa nói:

-Đạo hữu, mấy huynh đệ chúng ta còn có công việc muốn làm, vội đi về, hôm nay coi như thôi được không?

Ngưu Ma Vương cũng không tức giận, cười nói:

-Không sao, ra tay đi, không mất bao nhiêu thời gian hết.

Sắc mặt Tây Hải Long Vương lập tức trở nên vô cùng khó coi...

Nam Hải Long Vương nghe vậy, vốn dĩ đang ghen một bụng tức giận trong lòng, tiến lên phía trước nói:

-Ngưu Ma Vương, ngươi cũng biết, chúng ta chính là thần tiên trên Thiên Đình. Ngươi dám giết chúng ta, thì chính là đồng nghĩa với tạo phản!

Câu ấy vừa nói ra, sắc mặt Tây Hải Long Vương lập tức biến đổi, thế nhưng lời nói ra ngoài giống như bát nước đổ đi, đã không thể thu lại được nữa.

Quả nhiên, nụ cười của Ngưu Ma Vương cứng lại, nhàn nhạt nói:

-Nam Hải Long Vương Ngao Khâm yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi, nhưng mà... hôm nay, ai cũng đừng mong toàn thân trở về!

Ngưu Ma Vương nói xong, bước lên từng bước một, một bước đạp xuống, không gian nổ tung, nguyên khí giống như bị một bước đạp nổ, ầm một tiếng, một làn sóng xung kích nhằm về phía Nam Hải Long Vương Ngao Khâm cuốn đến!

-Nhị ca!

Tây Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương hét lên.

-Nhị đệ!

Đông Hải Long Vương giận dữ nói:

-Lên! Ta không tin, Tứ Hải Long Vương chúng ta không làm gì được một con trâu!

Bắc Hải Long Vương lập tức xông lên theo.

Tây Hải Long Vương muốn cản đã không còn kịp rồi, hắc đám ng ực giậm chân, la to xong rồi.

Chương 154: Mèo, chó và cừu

Chương 154: Mèo, chó và cừu

Không biết bằng cách nào ba huynh đệ đều đã đi lên rồi, hắc cũng không thể không làm gì được, sau đó liền hét lên phía trên.

Kết quả Ngưu Ma Vương cười ha ha một tiếng, nói:

-Làm tốt lắm!

Ngưu Ma Vương xòe năm ngón tay ra, bàn tay phóng to vô hạn, t ứ Long Vương kinh hãi hóa thành rồng nhưng vẫn không thể lớn bằng bàn tay đó.

Ngưu Ma Vương tóm lấy Tứ Hải Long Vương, dùng sức đánh mạ nh xuống đất.

Bình!

Bốn vị Long Vương trực tiếp bị đánh xuống mặt đất.

Ngưu Ma Vương cười to lao vào trong mây mù, sau đó liền nghe thấy tiếng la hét thảm thiết không dứt bên tai...

Vài phút sau, Ngưu Ma Vương bay ra phát tay, nói:

-Sau này biết điều một chút, nếu không lần sau ta sẽ đập Long Cu
ng của các ngươi!

Nói xong, Ngưu Ma Vương phát phát tay, yêu vân bay đi, yêu binh tản ra.

Khói bụi bên dưới tản hết, đội quân thủy tộc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bốn vị Long Vương giống như bóng bay dài bày bán trên đường phố, bị xoắn lại thành hình thù của cừu nhỏ, chó con, mèo nhỏ, cá chép nhỏ... vấn đề là ai nấy đều thiếu đi một chiếc sừng rồng... không nhìn sừng còn thấy đáng yêu, nhìn vào sừng liền cảm thấy thật quá thâm hiểm...

Mọi người nhìn nhau, không ai dám nói thêm một câu.

Ngày hôm nay, thủy quân cấm lệnh, chuyện xảy ra không được phép truyền ra ngoài, nếu không giết chết không tha.

Đồng thời, ngày này bị Tứ Hải Long Vương liệt vào ngày xấu, về sau nhất quyết không ra ngoài vào ngày này, bên cạnh đó trắng, thỏ, trâu,...cũng bị đưa vào danh sách đen.

-Bệ hạ, tối nay ăn gì đây?

-Thịt thỏ! Thịt trâu! Ta muốn ăn đuôi bò!

Trong tấm cung truyền tới tiếng gầm lên đầy tức giận của Long Vương.

Lúc này, một cơn gió thổi qua khiến cho Long Vương rùng mình, vội vàng nói bổ sung:

-Thôi, ăn những thứ đó lại tức giận, ăn cháo đi...

-...

Vào lúc này, trên mặt trăng.

Tần Thọ lắc đầu vỗ vỗ, lớn tiếng quát:

-Ai đánh ta?

Sau đó nhìn xung quanh, chỉ thấy một người đàn ông đang dùng rìu chặt cây hoa quế.

Tần Thọ lắc đầu:

-Tiểu Cương Cương à, súp tôm hùm đất tứ hải đâu? Ngưu Đại Lực c đâu?

Ngô Cương đặt rìu xuống:

-Mấy tên đó đều đi rồi, Ngưu Đại Lực về nhà rồi, còn để lại cho ngươi một bức thư, ngươi tự mình xem đi.

Tần Thọ liếc nhìn, quả nhiên bên cạnh có một bức thư, mở ra xem, Tần Thọ trầm mặc.

Đây là một bức thư cáo từ.

"Đại ca thân mến!

Tiểu đệ Ngưu Đại Lực, hôm nay chiến đấu phát hiện bản thân còn thiếu sót rất nhiều. Như đệ đã nói với huynh, Tiên Giới thái bình, ngày tháng dễ sống. Nhưng dù sao đệ cũng là một Ngưu Tinh ở hạ giới, sớm muộn gì cũng phải quay về.

Cha đệ là kẻ ngoan cố, có cơ bắp nhưng không có đầu óc, thực lực cững mãnh nhưng chưa từng đọc sách được vài năm, cái gì cũng

không biết, tất cả đều dựa vào nắm đấm nói chuyện.

Nhưng ông ấy nằm mơ cũng muốn đọc sách để trở thành người có văn hóa, đáng tiếc đầu óc của ông ấy không thể nào tiếp thu được. Vì thế ông ấy cảm thấy đọc sách quá mệt, liền bắt huynh đệ tử muội của đệ đọc sách, thay đổi huyết thống gia đình, đọc thêm nhiều sách để tộc Man Ngưu bọn đệ có thể giành được ánh sáng gì đó.

Gia tộc bọn đệ có ba nghìn sáu trăm huynh đệ tử muội, vì vậy đều không có tình cảm với nhau, đa số đều là kẻ ngốc có cơ bắp không có đầu óc.

Dường như đệ lại là một kẻ khác loài, trời sinh trí nhớ siêu việt, học cái gì cũng đều nhanh.

Vì vậy cha của đệ mong muốn đệ trở thành một người có văn hóa duy nhất trong gia tộc, nửa đời trước của đệ đều dành thời gian cho việc đọc sách nhận chữ, đã trải qua được các kỳ kiểm tra ở nhiều nơi, nỗ lực không phụ lòng người, đệ đỗ vào Khúc Cung Thuận Viện, Nội Viện. Vì thế cha đệ đã tổ chức yến tiệc linh đình trong bảy bảy bốn chín ngày, ông ấy say đến mức suýt chút nữa đốt đệ lên tế trời.

Đệ vốn tưởng rằng đệ sẽ vẫn luôn nghe lời ông ấy, nghe ông ấy sắp đặt, làm một thư sinh... hoặc là sau này ngoan ngoãn ở lại Thiên Đình, hưởng thụ nơi thái bình trong thiên địa này.

Nhưng đệ lại phát hiện, cho dù là Thiên Đình, cũng có chiến tranh...

Đệ cảm thấy, ý nghĩ của cha đệ thật ngu xuẩn, sai lầm!

Tộc Man Ngưu bọn đệ có thể có được huy hoàng như hôm nay, không phải bằng đầu óc, mà là bằng lực lượng!

Địa Tiên Giới không có quy tắc, quy tắc duy nhất chính là cá lớn

nuốt cá bé, có ta không có người, thiên địa thành tháp!

Mặc kệ các người có ngàn vạn mưu kế, ta sẽ tự dùng nắm đấm phá nát!

Cha đệ không thấy rõ, đệ lại thấy rõ, vì thế đệ cảm thấy, thứ đệ cần không phải là đọc sách biết chữ, có tri thức hiểu lẽ nghĩa, tranh cho tổ tông thứ quang vinh vô nghĩa.

Mà là nên theo đuổi lực lượng cực hạn.

Đệ vốn cảm thấy đệ tài giỏi, nhưng mà hai lần chiến bại liên tục làm đệ hiểu được đạo lý núi cao còn có núi cao hơn. Vì thế, đệ quyết định rời khỏi Văn Khúc Cung, đi khắp muôn sông nghìn núi cuối tiên đạo, không cầu trường sinh, chỉ cầu vô địch!

Đợi đến ngày đệ vô địch, sẽ giúp huynh ăn sạch tam giới!"

Cuối cùng còn có một câu:

"Đại ca đã cho đệ tôn trọng, đại ca cho đệ vui sướng không trộn lẫn bất cứ thứ gì, thật vinh hạnh được quen biết huynh, huynh đệ..."

Huynh đệ của huynh, Nguu Đại Lực."

Sau khi Tần Thọ đọc xong, trong lòng chua xót, mắng một câu:

-Con mẹ nó, thỏ gia ta chỉ có chút tiền đồ ấy thôi sao? Ăn sạch tam giới... ừm... suy xét đã rồi nói sau.

Ngô Cương nói:

-Huynh đệ này của người, nhân cách không tồi, chỉ là hơi cố chấp một chút.

Tần Thọ ngẫm lại tính tình của Nguu Đại Lực, vì một câu của ch

a, vượt qua thiên quân vạn mã giết vào Văn Khúc Cung, vì một câu u của Văn Khúc Tinh, hấn liền đi khiêu chiến tam đại ngốc; vì một câu bông đùa hứa hẹn, liền nhận hấn làm đại ca... hình như tên này quả thật có phần cố chấp.

Tần Thọ cẩn thận gấp lá thư lại, nhét vào Hắc Ma Thần Hạp, sau đó trợn ngược hai mắt nói:

-Đừng có nói xấu huynh đệ của ta.

-Ai u, huynh đệ của người? Khả khả... nói thật, không ngờ con thỏ ngu ngốc muốn nhân cách không có nhân cách, muốn thực lực không có thực lực như người, vậy mà cũng có huynh đệ tốt. Chắc chắc... con thỏ, muốn buổi tối lấy chút đồ ăn ngon uống tốt, chúc mừng một phen không? - Ngô Cương nói.

Tần Thọ trực tiếp ném cái ót cho hấn nói:

-Tâm trạng không tốt, buổi tối ăn chay!

-Tâm trạng không tốt mới phải uống rượu chứ! - Ngô Cương kêu lên: -Ta uống với người hai ly được không?

Tần Thọ không thèm quay đầu lại vẫy vẫy tay nói:

-Thôi đi, uống rượu với người, không chỉ không vui, còn phải chịu đau nữa...

Con thỏ dứt khoát vẫy tay rời đi.

Ngô Cương cười tíu mắt nhìn bóng lưng con thỏ, dặn dò:

-Con thỏ, về sau người khác đánh nhau, người đừng có mà đi hóng hớt!

-Cười ta không có thực lực chứ gì? Chờ đấy, sớm muộn gì ta cũng

sẽ trâu bò lên, người vẫn nên ngấm lại ngày mai dạy ta thần thông gì đi! Hôm nay không học, đi ngủ!

Tần Thọ cứ thế đi xa.

Tách khỏi Ngô Cương, trong lòng Tần Thọ thật sự có chút buồn p hiền.

Đi đến thế giới này, người thân trong lòng Tần Thọ chỉ có mình H ằng Nga, Ngô Cương được xem như bạn vong niên, chó mực lớn Hạo Thiên Khuyến xem như một người bạn... nhưng có thể xưng huynh gọi đệ, Tần Thọ không có một người nào cả. Hấn vẫn luôn cảm thấy, cái gọi là huynh đệ, không phải vài ba câu nói hợp ý liề n thành được. Mà cần thời gian lắng đọng lại, huynh đệ không chỉ là cảm tình, còn là trách nhiệm...

Chỉ là Tần Thọ không ngờ tới, con trâu ngốc kia vậy mà lại bá đạ o không nói lý, gần như là chơi xấu nhân lúc hấn không để ý, khô ng hề chuẩn bị, coi hấn làm huynh đệ.

Trọng điểm là, thế mà Tần Thọ lại không phản cảm!

Sau đó khi tên vương bát đản kia chọc khiến hấn muốn khóc, hấn lại cứ như vậy rời đi, làm cho toàn thân Tần Thọ đều không thoải mái.

Chương 155: Người trâu bò người dạy đi

Chương 155: Người trâu bò người dạy đi

Trở lại Nguyệt Cung, Tàn Thộ lấy ra bình rượu một mình một người bắt đầu uống, hần nhìn bầu trời đầy sao, thở dài nói:

-Huynh đệ, cùng ly! Thuận buồm xuôi gió nhé!

Lúc chập tối, Hằng Nga trở về, vừa về đã tức giận, bữu đôi môi nhỏ nhắn nói:

-Tức chết ta mà!

Tàn Thộ nghe thấy thế, vội vàng ngồi thẳng người lên rồi hỏi:

-Sao? Ai bắt nạt nàng? Thỏ gia ta đây giúp nàng giết ngược lại!

Hằng Nga bẹp bẹp miệng nhỏ nói:

-Trên đường gặp phải một tên khốn khiếp, tự xưng là Thiên Bồng nguyên soái, nhưng nguyên soái nhà ai giống như hần chứ, chân đạp hai đám mây, không ngựa, không xe, không biết giữ mồm giữ miệng, nói bậy nói bạ?

Tàn Thộ vừa nghe thì nhướng mày, suýt chút nữa quên mất con heo kia, vốn dĩ nghĩ rằng hần ta đã từ bỏ, nay xem ra, người này còn chưa chịu hết hi vọng!

Tàn Thộ đang đầy bụng tức giận không chỗ trút giận đây, chộp lấy bình rượu nói:

-Đi!

-Em đi đâu đó? - Hằng Nga ngạc nhiên hỏi.

Tàn Thộ khí phách đáp:

-Giết heo ăn tết!

Hằng Nga trợn trắng mắt, vội vàng xách con thỏ về, cướp lấy bình rượu để sang một bên:

-Thỏ ngọc, mặc kệ người nợ là nguyên soái thật hay nguyên soái giả, thì nhìn có vẻ không dễ chọc. Sau này, ta trốn chút là được... vả lại, nói cho chính xác thì người nợ cũng không có làm chuyện quá giới hạn gì, chỉ là... chỉ là...

-Chỉ là cái gì? Hấn ta làm cái gì?

Tần Thộ nóng nảy, thậm chí nói nếu con heo chết tiết kia thật sự làm cái gì với Hằng Nga, hấn thề, đến lễ mừng năm mới năm nay, nhất định phải nhất định phải ăn heo đón tết!

Hằng Nga nói:

-Chỉ là ngu ngu ngơ ngơ, đứng ở kia giống như một khúc gỗ vậy, ánh mắt thì sáng lấp lánh nhìn khiến người ta cực kỳ khó chịu. Trong khoảng thời gian này, ta gặp rất nhiều thần tiên, nhưng không có một ai giống như hấn hết...

Tần Thộ vừa nghe thấy thế, nghĩ thầm hóa ra là sờ mó bằng ánh mắt... trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Người đang đi bên ngoài, bị người khác nhìn là điều khó tránh khỏi, cũng không tránh được.

Chẳng qua, cả người Tần Thộ vẫn cảm thấy không thoải mái...

-Được rồi, không nghĩ tới hấn ta nữa, em xem trên đường trở về ta nhất định được cái gì này! - Hằng Nga cười khẽ nói.

Tần Thộ theo bản năng hỏi:

-Sẽ không phải là hải sản chứ?

-Làm sao em biết? - Hằng Nga kinh ngạc la lên.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Lại là hải sản à?

Hằng Nga vung tay lên, từ trong túi pháp bảo bay ra một cái mai rùa đen tuyền, bên trong đựng một đồng hải sản, có điều đã lạnh.

Tần Thộ thấy thế, lập tức cạ lời nói:

-Cái này... thôi đồ đi.

-Tại sao? - Hằng Nga hỏi.

-Lạnh rồi, với lại nó là đồ thừa, ta có đồ mới nè.

Tần Thộ ăn đồ ngon, đương nhiên sẽ để lại một phần cho Hằng Nga. Đó là thói quen, cũng là quan tâm.

Vì thế, Tần Thộ bất chấp sự ngăn cản của Hằng Nga, đổ cái mai kia đi. Sau đó hắt lấy hải sản mới ra, nhóm lửa, đun cái mai rùa kia lên. Một lúc sau, lẩu hải sản nóng hừng hực lại sôi, một người một thỏ ngồi ở kia, hạnh phúc ăn... chẳng qua, con thỏ kia rõ ràng có chút ăn không nổi nữa.

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, các vị thần tập hợp, chỉ thiếu mỗi Tứ Hải Long Vương...

-Khởi bẩm Ngọc Hoàng, thần có chuyện muốn nói.

Lý Tịnh bước ra khỏi hàng.

Ngọc Hoàng không nói gì, Lý Tịnh tiếp tục nói:

-Thư Sơn là nơi văn nhân tụ tập, chú trọng chính là thi thư lễ nhạc, là gốc rễ của lễ nghi Thiên Đình. Hôm nay, sau khi một con thỏ trên Mặt Trăng tiến vào Thư Sơn Văn Khúc Cung, lại quậy tung Văn Khúc Cung, không những ăn trộm, ẩu đả đánh nhau. Hắn còn xúi giục các đệ tử khác không học lễ nghi mà học thói xấu. Thần có một nữ nhi, tên là Lý Trinh Anh, ngây thơ vô tà, trời sinh dịu dàng nhã nhặn không thích đánh nhau với ai, lại bị con thỏ kia xúi giục, đập bể quán bánh bao do các đệ tử Văn Xương Cung mở, đá nh bị thương ba người. Thần thẹn với lòng, không thể ngủ, tự mình phạt nữ nhi cầm túc một tháng. Nhưng, trong lòng vẫn không yên, nên đặc biệt đến xin được trị tội. Và cầu xin Ngọc Hoàng khiến con thỏ rời xa Thánh Địa Thư Sơn, trả lại một chốn bình an cho văn nhân.

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều kinh ngạc, không ai có thể ngờ, Lý Tịnh đứng ra, không phải là nói chuyện lớn trong thiên hạ, mà lại nói chuyện một con thỏ.

Ngọc Hoàng nghe thấy thế, khẽ gật đầu, nói:

-Văn Khúc tinh quân, lời của Lý Tịnh có phải là thật?

Văn Khúc tinh quân bước ra khỏi hàng nói:

-Lời của Thiên Vương, từng câu đều là thật.

Lý Tịnh nở nụ cười, thầm nói: “Được đấy!”

Nhưng mà, Văn Khúc tinh quân lại nói:

-Có điều, tuy con thỏ kia không ngoan, nhưng trong lòng lại không xấu. Lý Trinh Anh đập quán bánh bao của đệ tử Văn Xương Cung là vì Lý Trinh Anh bị chủ quán và hai huynh đệ bắt tay nhau dọa dẫm, ép mua ép bán. Con thỏ không nhìn được, nên lúc này m

ới ra tay giúp đỡ.

Lý Tịnh nói:

-Thư Sơn có quy tắc của Thư Sơn, nếu như việc này mà báo cho l
ão sư thì sẽ có xử phạt. Nếu tất cả mọi người không tuân thủ quy t
ắc làm vậy, thì chẳng phải Thiên Đình sẽ loạn hết à? Thần nghĩ rằ
ng, có lẽ trong lòng con tỏ kia không xấu, nhưng lại xúc nổi, hoạ
t bát, không thích hợp đọc sách.

Văn Khúc tinh quân khẽ nhủ mảy, lời của Lý Tịnh không phải kh
ông có lý, hẳn cũng không cãi lại được, có điều hẳn vẫn nói:

-Bệ hạ, thần có tự tin dạy được con tỏ kia cách làm người, cách
xử sự, làm sao tuân thủ quy tắc.

Lý Tịnh còn tính nói gì, thì một người đi ra từ trong đám người, đ
úng là Công Tượng Chi Thần Lỗ Ban, Lỗ Ban nói:

-Khởi bẩm Ngọc Hoàng, tu dưỡng học vấn của Văn Khúc tinh qu
ân, thần tỏ vẻ bồi phục. Nhưng mà, cách dạy người thì thần không
dám gặt bừa. Thiên Đình có Thư Sơn, Thư Sơn có Văn Khúc C
ung, Văn Xương Cung; bên ngoài có Võ Khúc Cung; còn có các gia
tộc môn phái... nhưng chưa bao giờ có nhà ai giống như Văn Khú
c Cung, chỉ mấy ngày, đã dùng hơn một nghìn cây gậy. Thần nghĩ
rằng, hài tử có sai, thì dạy là được, dùng gậy gộc đánh, đó mà tính
giáo dục cái gì? Cho nên, thần nghĩ rằng, có lẽ con tỏ không có l
ỗi gì nhiều, nhưng đi theo Văn Khúc tinh quân, chưa chắc có thể
học được bao nhiêu thứ, nhưng e rằng sẽ ăn rất nhiều gậy.

Văn Khúc tinh quân nghe thấy vậy, nhướng mày, lập tức khó chi
u.

Văn Khúc Tinh bảo vệ Tàn Thọ, đó là bởi vì nói kiểu gì thì Tàn T
họ cũng là đệ tử của hắn, đóng cửa lại chính mình đánh hay gì là
chuyện của mình, lúc nào thì đến lượt Lý Tịnh người nói này nói

kia?

Nhưng mà Lỗ Ban lại khác, người này là nghi ngờ cách giáo dục của hắn không tốt, cái này sao hắn có thể nhìn cho được?

Có điều nghĩ lại, Văn Khúc Tinh lén lút nở một nụ cười xấu xa.

Vì thế, Văn Khúc tinh quân cười ha ha nói:

-Khởi bẩm Ngọc Hoàng, thần quản lý Văn Khúc Cung nhiều năm, không nói có công, nhưng cũng dạy ra rất nhiều người mới. Tượng Thần vừa mở miệng đã nghi ngờ năng lực dạy học của thần, trong lòng thần không phục.

Lỗ Ban nói:

-Sự thật như thế, có gì mà không phục?

Văn Khúc Tinh nói:

-Con thỏ kia khác với các đệ tử khác.

Lỗ Ban nói:

-Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy tới đó, mỗi cách một phương pháp, đây không phải là điều mà người đề xướng ư? Không dạy được, vấn đề vẫn là của người, mà không phải ở con thỏ.

Văn Khúc Tinh nói:

-Tượng Thần nói như thế, nghĩa là có cách giáo dục, một khi đã như vậy, thần thành khẩn cầu xin Ngọc Hoàng đưa con thỏ làm đệ tử của Tượng Thần, nghe Tượng Thần dạy bảo, thành nhân thành tài.

Ngọc Hoàng nghe vậy, khẽ gật đầu, hỏi:

-Tượng Thần có bằng lòng tiếp nhận con thỏ hay không?

Văn Khúc Tinh liếc nhìn Tượng Thần, trong đôi mắt đã tràn ngập sự khiêu khích, ý là, không phải người trâu bò lắm sao? Người dám nhận không?

Lỗ Ban bị chọc giận, nói:

-Thần, bằng lòng!

Chương 156: Nhẫn nại

Chương 156: Nhẫn nại

Vừa dứt lời, Lỗ Ban ngạc nhiên, sao nói một hồi con thỏ đó lại đến chỗ hắn rồi?

Nhưng mà lời đã nói ra cũng như nước đã đổ đi, cùng với lời bảo đảm của Ngọc Đế, muốn rút lại cũng không được.

Ngọc Đế gật đầu đáp:

-Được!

Lý Tịnh ngây ra đó, cả đêm qua hắn ta không ngủ, chính là để tìm cách đá con thỏ ra khỏi Thư Sơn, trả lại một nơi thanh tịnh cho con hắn ta. Đêm hôm đó, cách gì cũng nghĩ rồi, đối sách và phản bác các loại của Văn Khúc Tinh cũng đã nghĩ qua, cùng với đám mư

u sĩ nghĩ tới nghĩ lui, bàn qua bàn lại đến nỗi muốn nổ não luôn rồi...
i...

Kết cục hôm nay vừa nhắc tới, hấn ta không cần nói gì, Lỗ Ban v
ừa lên làm xáo trộn một cái, thì thành rồi...

Sớm biết đơn giản như thế, hấn ta cần gì phí nhiều công sức? Ngh
ĩ đến đây, liền uất hận mà liếc Lỗ Ban một cái, nhưng mà mục đích
h đã đạt được, hấn ta cũng có thể thở nhẹ một hơi.

Thế là buổi họp mặt mỗi tuần một lần đã kết thúc, các vị thần tiên
ai nấy về nhà nấy.

Cùng lúc đó, một tờ phi thư cũng bay về phía Mặt Trăng.

Bộp!

Một tờ giấy rơi xuống trước mặt con thỏ đang ăn cơm, Tàn Thọ n
gây ra, đây là cái gì?

Lúc cầm lên xem, Tàn Thọ chau mày:

-Đây là muốn đổi trường học cho ta sao? Ta là tốt nghiệp rồi hay l
à bị đuổi đi đây? Ta cảm thấy Thư Sơn cũng không tệ mà... - Tàn
Thọ tự nói thầm.

Tuy mới đến Thư Sơn mấy ngày, nhưng mà Tàn Thọ thật sự cảm t
hấy bạn học ở Khúc Văn Cung không tệ, lão sư cũng được... chỉ l
à thời gian đi vệ sinh lâu một chút.

Nhưng mà nếu như là do phía trên bắt đổi, hấn cũng không còn gì
để nói, chuẩn bị hai ngày sau nhập học thì đi cáo biệt một cái.

Nhưng đã là cáo biệt, thì cũng nên chuẩn bị chút quà nhỉ...

Nghĩ tới nghĩ lui, Tàn Thọ phát hiện, hấn ta chẳng có gì để tặng, t

hế là hấn duỗi thẳng hai tay, không tặng nữa!

Tần Thọ không dễ gì mới có thể nghỉ ngơi, Hằng Nga cũng dứt khoát xin nghỉ không đi đâu nữa, một người một thỏ ở nhà chăm sóc cây táo kia, Tần Thọ có thể đem nước đến rồi, cây táo lập tức tươi tốt trở lại, cành lá xum xuê, thậm chí còn bắt đầu kết vài trái táo nhỏ ở giữa các cành cây, hai người nhìn thấy thì khá mãn nguyện.

Thế là Tần Thọ quyết định dùng hết sức lực phát triển sự nghiệp trồng cây táo.

Sau đó Tần Thọ và Hằng Nga cắt đứt một vài cành cây táo, bắt đầu công việc giám canh không biết là sống hay chết...

Không lâu sau, hai mươi cây táo non đã được trồng, lấp đủ đất, tưới đủ nước, còn lại thì phải xem ý chí và vận mệnh của chúng nó rồi.

Cùng lúc đó, bên ngoài Mặt Trăng, có một bóng lưng đang lén lút đi qua đi lại.

-Đi... hay là không đi? Đi? Hay là không đi...

Trong tay Thiên Bồng nguyên soái là một bông hoa, tay hấn đang ngắt từng cánh một... vẻ mặt xoắn xuýt và khó xử.

-Nếu như đi, con thỏ kia mà hỏi ta sao nước Thiên Hà vẫn chưa đến, không phải là rất mất mặt sao? Còn chuyện vật dụng trong nhà, làm việc này việc kia, chắc cũng quên luôn rồi... Nếu như không đi, đi ngang qua thì cũng ngang qua rồi, không đi xem xem, hình như không tốt lắm.

Cái đi ngang qua mà Thiên Bồng nguyên soái nói, chính là lúc hấn đi qua một ngọn núi của nội bộ Thiên Đình, đi một vòng về nhà, sau đó thì vòng tới bên ngoài Thiên Đình...

-Đúng rồi, ta chỉ là đi ngang qua thôi, một hồi gặp mặt, nhìn một cái, chào một cái, để lại chút ấn tượng là đi ngay! Không cho con thỏ kia cơ hội mở miệng! Đúng, cứ làm vậy đi! Còn hoa này cũng tặng rồi đi, hoa tươi đại diện cho tấm lòng của ta, còn lại thì thôi vậy.

Thiên Bồng nguyên soái quyết định xong, nhìn xuống tay hắn.

-Hoa của ta... sao trụi hết rồi! Cái tay này...

Thiên Bồng nguyên soái tay trái đánh tay phải để lấy đó làm gương, sau đó thì ném hoa đi, chỉnh lại đầu tóc, tự nói thầm:

-Lần đầu ghé thăm chính thức mà tặng hoa thì hơi đột ngột nhỉ, ừm, chào hỏi là được rồi!

Thế là, Thiên Bồng nguyên soái bay xuống phía dưới.

Ngay lúc đó, trời bỗng xuất hiện đám mây đen, nhưng mà sau đó thì mây đen tan hết, không hề xuất hiện sấm chớp.

Thiên Bồng nguyên soái đáp xuống một đám mây, chỉnh chu lại đầu tóc, sau khi chắc chắn là mình đã đẹp trai rồi, mới nuốt nước bọt rồi đi vào cửa chính. Kết quả vừa đến cửa, liền thấy một con thỏ ngồi ở cửa, tay chống cằm như đang suy nghĩ gì đó.

Hơn nữa, con thỏ này vừa nhìn đã thấy hắn ta, còn mở miệng nói:

-Ôi trời, nước đâu?

Thiên Bồng nguyên soái vừa nghe, tối sầm mặt lại, nói:

-Hôm nay có việc, ta đi trước đây, lúc khác gặp.

Sau đó Thiên Bồng nguyên soái vút một phát rồi bay mất dạng...

Tần Thọ chép miệng nói:

-Mặt mày mỏng như vậy mà đòi cua gái... hầy... mấy vị thần tiên này đều phải được phân đến các trường trung tiểu học ở Địa Cầu để học lại rồi.

Nhìn thấy tên đầu heo này đến, Tần Thọ liền biết, tên này tám phần là chưa muốn bỏ cuộc, thế là Tần Thọ canh ở cửa chính, hầy ta không tin là tên đầu heo này còn có thể giở trò gì!

Còn nếu muốn trèo tường?

Chỉ cần Thiên Bồng nguyên soái còn chút thể diện, thì tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện đó, nếu không bị con thỏ đó bắt được, mất mặt là một chuyện, trực tiếp bị dẫn đến chỗ Ngọc Hoàng thì đúng là một vết nhơ không nhỏ.

Cho nên, Tần Thọ vốn dĩ không lo cái này, chỉ canh ở cửa lớn, hầy ta muốn xem thử tên Thiên Bồng nguyên soái đó có thể giở trò gì nữa.

Quả nhiên Thiên Bồng nguyên soái vẫn chưa đi, vòng một vòng lớn, ẩn thân vào một góc mà quan sát cửa lớn, đứng đó canh cả một canh giờ.

“Mẹ nó, con thỏ này bị điên rồi sao? Trong nhà có mỹ nữ thì không xem, ngồi ở trước cửa không đi luôn sao?”

Thiên Bồng nguyên soái trong lòng la mắng, đồng thời không bỏ cuộc mà nói:

-Hôm nay không dễ gì đi qua đây, nói gì cũng không thể bỏ qua cơ hội này. Ta với người đầu xem ai nhẫn nại hơn! Ta không tin người có thể ngồi đó thêm một canh giờ?

Vừa dứt lời, liền thấy con thỏ đó đứng lên.

Thiên Bồng nguyên soái liền vui mừng:

-Ha ha... con thỏ chết tiệt, đấu với ta sao, không được rồi chứ gì?

Nhưng mà giây tiếp theo hắn ta ngậy người ra, thấy con thỏ đó kiếm gì đó trong Hắc Ma Thần Hạp ở ngực, sau cùng lấy ra một cái bàn để trước cửa, xem ra tên này muốn ngủ ở đây luôn!

Mặt Thiên Bồng nguyên soái tối sầm lại, trước đây gặp qua kẻ cứng đầu rồi, nhưng chưa từng gặp qua ai lì lợm như thế! Tên kia có cần phải làm như là phòng trộm vậy không? Hắn đường đường là Thiên Bồng nguyên soái, còn có thể trộm đồ nhà tên đó sao? Hơn nữa, trong Nguyệt Cung ngoài Hằng Nga ra thì còn gì để trộm đâu?

Nghĩ tới Hằng Nga, tim Thiên Bồng nguyên soái lại bắt đầu đập liên hồi, thật không cam tâm mà...

-Được, xem như ngươi độc! Ta không vào đó nói chuyện nữa, vào đó xem chắc là được chứ!

Thế là Thiên Bồng nguyên soái ẩn thân muốn trèo tường, đột nhiên hắn dừng lại, cẩn thận nhìn một cái, giật mình nói:

-Giỏi lắm tên kia, trong Nguyệt Cung mà còn có trận pháp phản t huật ẩn thân sao, cũng may là ta biết vài trận pháp, nếu không hiên ngang vào đó thì không phải là gặp họa?

Thiên Bồng nguyên soái lau mồ hôi trên trán, ngồi trong góc nghiên cứu trận pháp nửa ngày, cuối cùng hắn phát hiện, người bố trí trận pháp nhất định là một đại sư, hơn nữa còn hơn hắn mấy bậc, hấn vốn dĩ không thể nào phá giải nổi!

Vậy là hắn bất lực lắc đầu, không cam tâm nói:

-Các người tưởng dựa vào cái này có thể ngăn được Thiên Bồng nguyên soái ta sao? Quá ngây thơ rồi! Xem phép ba mươi sáu phép thần thông của ta đây!

Chương 157: Con vật nhỏ

Chương 157: Con vật nhỏ

Ngay tức khắc, Thiên Bồng nguyên soái liền thu nhỏ, thu nhỏ, cuối cùng biến thành một con ếch nhỏ, nhếch miệng cười nói:

-Lần này trà trộn vào trong đó chắc ổn rồi chứ? Hừm... vẫn nên cẩn thận chút, tránh xa tên thô đó ra thì tốt hơn, xem thử xung quanh có ống dẫn nước nào không, chui vào đó.

Nói xong, Thiên Bồng nguyên soái vừa muốn xoay lưng, kết cục liền nhìn thấy một bóng hình màu trắng đi ra khỏi cửa lớn, ngay lúc đó hắn ta cảm thấy cả thế giới đều sáng rực lên, không còn thứ gì khác trong mắt hắn, trong lòng hú hét:

-Hằng Nga tiên tử?!

-Ngọc Nhi, ta đi hái một ít hoa quế, em đi không? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ ngáp một cái đáp:

-Không đi đâu, nàng đi đi.

Hằng Nga gật đầu, tươi cười đi đến rừng hoa quế.

Thiên Bồng nguyên soái nhìn thấy liền phấn khởi, trong lòng gào lên:

“Trời giúp ta đây mà, không cần đối đầu với con thỏ chết tiệt đó cũng có thể chiêm ngưỡng được sắc đẹp này! Ha ha...”

Thế là Thiên Bồng nguyên soái giang rộng hai chân ếch, vô thức đứng lên, nhấc cẳng chạy đi, mới chạy được hai bước đột nhiên thấy không đúng lắm, cả người nổi da gà, vừa quay đầu thì thấy tên thỏ kia đang ngược đầu nhìn hấn!

Thiên Bồng nguyên soái ngay lập tức đổ mồ hôi hột, ếch mà chạy kiểu đó thì đúng là kỳ lạ thật...

Vậy là Thiên Bồng nguyên soái nhanh chóng bỏ hai chân trước xuống, bốn chân chạy đi...

Chạy một hồi hấn đột nhiên phát hiện ánh mắt con thỏ đó nhìn hấn càng kỳ lạ hơn nữa, lúc này hấn mới nhớ ra, ếch thì phải nhảy chứ!

Chạy như vậy càng kỳ quái hơn!

Thế rồi hấn lại bắt đầu nhảy.

Quả nhiên, hấn vừa nhảy, tên thỏ đó liền không nhìn hấn nữa, mà nhảy xuống bàn, quay lưng đi vào vườn.

Thiên Bồng nguyên soái vừa thấy, trong lòng vui vẻ nói:

“Con thỏ ngu ngốc, ếch chạy bằng hai chân mà không thấy có vấn đề gì sao, ha ha... đáng đời ngươi là con thỏ ngốc!”

Thiên Bồng nguyên soái nhảy suốt đường, rất nhanh đã đuổi kịp Hằng Nga, chỉ thấy Hằng Nga nhảy lên mây bay lên, tay hái hoa quế trên cây, nhất cử nhất động đều không nhìn hấn lấy một cái, hấn tức giận không nhịn được kêu lên:

-Ôp...

Hằng Nga nghe thấy liền vô thức nhìn xuống.

Thiên Bồng nguyên soái phẫn khởi:

“Nàng ấy nhìn thấy ta rồi, ha ha... nào nào nào, xem xem ta đáng yêu thế nào, có phải muốn ôm lên người không? Tới đi, ôm ta đi...”

Trong lòng Thiên Bồng nguyên soái sung sướng, cười tươi như hoa.

Quả nhiên, Hằng Nga kinh ngạc nói:

-Ếch sao? Đáng yêu ghê... mập mập quá...

Thiên Bồng nguyên soái cười lớn trong lòng nói:

“Tất nhiên rồi, ta là ai chứ? Thiên Bồng đẹp trai nhất trên Thiên Đình mà!”

Nhìn thấy Hằng Nga bước xuống mây, sau đó cẩn trọng từng chút mà đi tới, dường như là sợ hấn sẽ chạy đi mất...

Thiên Bồng cười:

“Yên tâm đi tiên tử, ta tuyệt đối không chạy mất đâu! Nào... sờ ta cái đi, ôm ta cái đi, hôn một cái cũng được luôn! Hôm nay mình hát tài rồi!”

Cười chưa được bao lâu, Thiên Bồng liền thấy Hằng Nga mím môi cười, đột nhiên nhào tới, một tay nắm gọn hắn.

Thiên Bồng ngửi thấy một mùi thơm thoảng qua, tình nguyện để Hằng Nga bắt được, trong lòng vô cùng mãn nguyện... nói thầm:

“Đến đi, ôm một cái, hôn một cái cũng được, nói chung là nàng muốn làm gì ta cũng được hết! Ta là của nàng rồi!”

Nhưng mà tiếp theo đó, Thiên Bồng cảm giác bị nắm lấy hai chân sau, sau đó bị lật ngược, từ từ bị đưa đến trước mặt Hằng Nga.

Nhìn gương mặt đẹp đến không thể cưỡng lại đó, Thiên Bồng cảm thấy hạnh phúc vô vàn, nhịn không được kêu lên một tiếng:

-Ôp!

Hằng Nga quả nhiên bị chọc cười rồi, nàng mím môi cười nói:

-Không ngờ trên Nguyệt Cung còn có một con ếch mập như vậy, nếu biết sớm đã không cần ăn hoa quế mấy năm liền. Ngọc Nhi cũng không cần ngày ngày gặm vỏ cây rồi... tuy hơi ít, nhưng cũng có thể đổi khẩu vị chút.

Nghe đến đây, đột nhiên Thiên Bồng cảm thấy cảnh tượng này hình như không đúng lắm...

Nữ tử xinh đẹp nhìn thấy một con vật nhỏ đáng yêu, không phải nên ôm rồi hôn sao?

Sau đó thì nghe Hằng Nga vui vẻ cười nói:

-Trước đây đều do Ngọc Nhi giúp mình tìm đồ ăn ngon, lần này cuối cùng cũng tới lượt mình, ha ha... ừm, tuy là hơi bé, nhưng mà mập như thế, nướng lên ăn chắc thơm lắm.

Hằng Nga hình như sợ hấn sẽ chạy mất, nên đã dùng cọng rom trói hai chân hấn lại, vui vẻ tung tăng gọi to:

-Ngọc Nhi! Ngọc Nhi! Nhìn xem ta bắt được gì nè? Một con ếch mập lấm, em cảm thấy là nên ăn như thế nào đây? Ta nghĩ rồi... nướng lên chắc là ngon, nhưng mà hai ngày nay ăn ngán rồi, hay là mình hấp đi! Nếu mà không thì nấu canh luôn cũng được, có thể uống nhiều hơn!

Thiên Bồng nghe tới đây, chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh, khóc không ra nước mắt, đây là rơi vào hố rồi!

Thiên Bồng đang muốn chạy, đột nhiên từ đằng trước nghe thấy giọng của con thỏ:

-Ha ha, ta thấy rồi, mới đi cọ nồi đây, nước cũng chuẩn bị rồi, tới đi, nấu canh thôi!

Thiên Bồng quay đầu nhìn, chỉ thấy con thỏ đó vác một cái mai rùa chạy ra, đập mai rùa xuống đất, nước từ trong mai rùa sóng sánh...

Thiên Bồng trong lòng la mắng: “Trời đất, tên này thật sự đi cọ nồi, nấu nước sao! Tên thỏ chết tiệt, sao có thể nhanh tay vậy?”

Chính ngay lúc con thỏ đến gần, Thiên Bồng lớn tiếng kêu:

-Bỏ tay ra!

Sau đó hai chân liền giãy đạp, tự mình cởi trói, nhảy xuống đất, đứng dậy, liền muốn chạy!

Ngay lúc này, trên đầu hấn tối đen, một cái mai rùa to lớn đã chộp hấn lại!

Cộp!

Vừa đập mai rùa xuống, trên đất lũng một hố to! Dưới lỗ đó, nước thấm cả vào đất...

Hằng Nga chạy qua, liền hỏi:

-Bắt được chưa?

Tần Thọ sờ cảm, một mặt ngẫm nghĩ:

-Không biết nữa, con ếch này có chút kỳ lạ.

Hằng Nga gật gật đầu nói:

-Đúng rồi đó, ăn cỏ mà cũng có thể ăn mậ đến vậy, nhất định là có gì đó.

Tần Thọ vô thức hít bụng vào, ho một tiếng nói:

-Con ếch này ăn gì không quan trọng.

Hằng Nga nhéo mặt Tần Thọ đáp:

-Ừm, đúng là không quan trọng, ha ha...

Tần Thọ chớp hai mắt, không quan tâm nàng ta nữa, nhẹ nhàng hé mai rùa ra xem, chỉ thấy bên trong tối om...

Hằng Nga cẩn trọng hỏi:

-Bắt được chưa?

Tần Thọ đáp:

-Không thấy, ta mở ra xem thử...

Tần Thọ từ từ mở ra, vẫn không thấy, mở ra thêm nữa, cũng không có.

Tần Thọ chau mày một cái, mở hết cả mai rùa ra, trên mặt đất trống rỗng! Tần Thọ la lớn:

-Con ếch này chạy nhanh thật!

-Nó ở trong mai rùa kia! - Hằng Nga ngạc nhiên la lên.

Tần Thọ quay đầu liền thấy một con ếch bốn chân bám lấy mai rùa như một bộ giáp, thấy con thỏ nhìn qua đây, ngay lập tức đứng dậy chạy đi, một vết sáng đi qua rồi chạy mất!

Tần Thọ nhìn theo bóng lưng con ếch đó, kêu to:

-Nguyên Soái đi thông thả!

Vết sáng kia dường như run rẩy một cái, nhưng mà vẫn là chạy đi rồi.

-Nguyên soái? Con ếch này là nguyên soái gì chứ? - Hằng Nga ngạc nhiên hỏi.

Tần Thọ cười ha ha đáp:

-Mặt Trăng của chúng ta chỉ to vậy thôi, mỗi một tác đất chúng ta đều đã lục lợi hết rồi, nếu như có một con ếch mập như thế thật, không lẽ chúng ta lại không biết?

Hằng Nga mặt mày trịnh trọng đáp:

-Ừm, ta cũng cảm thấy vậy.

Chương 158: Lừa thần thông

Chương 158: Lừa thần thông

-Vì vậy, nó không phải ở trên Mặt Trăng mà là ở bên ngoài đến. N hững con ếch bình thường làm sao có thể ở bên trên Mặt Trăng, c ho nên khẳng định là người biến thành. Biến hóa bí ối như vậy lại còn chạy theo chúng ta, ngoại trừ con heo vô liêm sỉ kia ra thì còn ai khác.

Tần Thạ xem như là điều đương nhiên phân tích nói.

Hằng Nga hoảng sợ đáp:

-Em nói Thiên Bồng nguyên soái.

-Nếu không thì sao?

-Sao người này lại không biết xấu hổ như vậy? Bây giờ ta sẽ đi cá o trạg với Thiên Đình!

Hằng Nga tức giận vén tay áo muốn đi.

Tần Thạ kêu lên:

-Đồ ngốc, bắt trộm bắt quả tang, bắt gian bắt cả đôi, nàng đi tay k hông thì đi cáo ai? Hơn nữa, bây giờ nàng chỉ là một tiên nữ, cũn g không có quan hàm, có vào được Lăng Tiêu Bảo Điện hay khôn g còn khó nói. Nếu như quan lại người ta bao che cho nhau, chắ n g phải là nàng còn rơi vào tội danh bêu xấu người hay sao?

-Không phải là bọn họ biết bấm ngón tay để tính hay sao? Tính toán một chút không phải là biết rồi hay sao? - Hằng Nga cười ngay không sợ chết đứng nói.

Tần Thộ lắc đầu:

-Cô gái ngốc, ai cũng muốn mặt mũi. Đường đường là tổng nguyên soái của thủy binh Thiên Hà lại chạy đến biến thành con ếch để đùa giỡn tiên nữ, nếu chuyện này truyền đi, nàng cho là nguyên soái mất mặt hay là Thiên Đình mất mặt? Việc liên quan đến mặt mũi, khó tránh khỏi sẽ bị che đậy.

Hằng Nga bắt đắc dĩ nói:

-VẬY... cứ bỏ qua như thế sao?

Tần Thộ lắc đầu:

-Bỏ qua? Đương nhiên là không rồi! Yên tâm, không bao lâu đâu, thổ gia ta sẽ giúp nàng dạy dỗ hẳn!

-Thật hay giả vậy? Ngọc Nhi, em không được dùng pháp thuật tà môn ngoại đạo đâu đấy, dù sao thì người ta cũng là đại nguyên soái, chúng ta không chọc được đâu. - Hằng Nga khuyên nhủ - Cùng lắm thì, sau này chúng ta tránh một chút là được rồi.

Tần Thộ biết, lúc này nói cái gì với Hằng Nga cũng đều vô dụng, biện pháp tốt nhất chính là nhu thuận gật đầu, mỉm cười, sau đó không ngừng lặp lại:

-Được rồi, được rồi, không có vấn đề...

Quả nhiên, vốn dĩ Hằng Nga còn có chút lo lắng, sau đó nhẹ nhàng thở ra, tức giận nói:

-Em nói xem trên thế giới này sao có thể có loại người mặt dày vô

liêm sĩ như thế chứ.

-Là heo.

-Hắn rõ ràng là người, tại sao em lại nói hắn là heo?

-Chuyện sớm muộn mà thôi, thỏ gia ta sẽ giúp hắn tiến nhanh một chút.

-Tiến nhanh cái gì?

-Ừm... hình là tiên đoán

-...

Giờ khắc này, Thiên Bồng nguyên soái lại đang cực kỳ phần nộ:

-Con thỏ chết tiệt, con thỏ khôn kiếp, con thỏ hỗn đản, nhận lễ vật của ta như vậy, còn lừa ta... Sớm muộn gì ta cũng sẽ nấu người!

Thiên Bồng nguyên soái hùng hùng hổ hổ đi vào bên trong đại trướng thủy quân của Thiên Hà.

...

Thiên Bồng nguyên soái đi rồi, chờ cho Hằng Nga ngủ, Tàn Thọ chạy đến chỗ Ngô Cương ngay lập tức.

-Tiểu Cương Cương, người muốn dạy ta thần thông gì, nghệ kỹ chưa? - Tàn Thọ tửm tửm chào hỏi.

Ngô Cương nói:

-Nghệ kỹ rồi, người bây giờ biết chạy, biết bơi, thiếu chút công kích nữa.

Hai mắt Tần Thộ sáng lên, Ngô Cương này dạy thần thông đều ng
hĩ cho hấn ta, chỉ cần điểm này đã có thể cho năm sao.

Nhìn ánh mắt vô cùng chờ đợi của Tần Thộ, Ngô Cương cười nói:

-Thần thông tiếp theo đây ta dạy ngươi, đương nhiên không có tê
n, có điều thần thông này cũng được, có thể phóng ra lửa, ngươi n
ghe kỹ đây, thần thông là như thế này.

Tần Thộ cẩn thận nghe, nghe nghe một chút, hấn cảm thấy không
đúng lắm.

Ngô Cương dạy đích thực là Hỏa Điểm thần thông, có điều cái nà
y bất quá cũng chỉ là thần thông triệu hồi ra hỏa điểm ở trên tay, h
oặc là toàn thân bốc cháy lên hỏa điểm, cũng không thể phóng ra
biển lửa giống như loại pháp thuật Lưu Tinh Vũ Hỏa thần thông k
ia.

-Con thỏ, nhìn cái bộ dạng một mặt ghét bỏ của ngươi, có phải là
không muốn học không?

Ngô Cương liếc qua con thỏ, hỏi.

Tần Thộ ha ha cười nói:

-Tiểu Cương Cương, thần thông này của ngươi chỉ có thể ở trên n
gười mình chơi, ngươi xác định là dùng để tấn công, chứ không p
hải là dùng để tự nướng mình?

-Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, cái gọi là muốn đả thương người thì tr
ước tiên phải tự bảo vệ mình, ngươi nghĩ thử xem, ngươi một thâ
n hỏa điểm, ai dám đánh ngươi? - Ngô Cương hỏi.

Tần Thộ nghĩ nghĩ cũng có chút đạo lý, mặc dù đạo lý này rất gượng
ép, có điều có để học còn hơn là không có.

Nghe Ngô Cương giảng giải, Tần Thộ ngày càng hiểu rõ đầy đủ môn thần thông này.

Ngô Cương nói tiếp:

-Thần thông này có thể xem hỏa diễm như bùn mà nhào nặn, muốn trở thành cái dạng gì thì biến thành dạng đó, chúng ta có thể tự điều tiết nhiệt độ, chỉ cần thực lực của người đủ, nhiệt độ của cái này không có hạn mức cao nhất, muốn nướng bên nào thì nướng bên đó, muốn làm nóng chỗ nào thì làm nóng chỗ đó, vô cùng thuận tiện....

Tần Thộ nghe đến đây, trên trán đầy hắc tuyến, hồ nghi hỏi:

-Tiểu Cương Cương, ta chợt phát hiện có chút không đúng lắm. Người dạy ta Cao Thiết thần thông, là vì để ta lúc trộm cắp có thể chạy nhanh lên một chút, để không đến mức bị người ta bắt được tang vật, ảnh hưởng đến việc ăn uống của người đúng không? Dạy ta Phóng Thủy thần thông, là vì để ăn rau và hoa quả đúng không? Người dạy ta thần thông phóng lửa này, chắc không phải là để tiện cho việc ăn thịt nướng và lẩu chứ?

Ngô Cương nghe xong mặt đỏ ửng, ánh mắt có chút hốt hoảng lắc đầu nói:

-Sao có thể chứ? Thần thông ta dạy người đều là những thứ mà ước mắt cần thiết với người.

Tần Thộ kêu lên:

-Thứ ta cần là một môn thần thông có thể chiến đấu, chính là loại dời núi, lấp biển, lật trời! Không phải là, bắt gà đuổi chó, rửa sạch sẽ, châm lửa để nướng một con rồng.

- y... con thỏ, người nghĩ nhiều rồi... Ài... cuối cùng thì người có muốn học hay không?

Ngô Cương phát hiện nói cái gì cũng vô dụng, dứt khoát cứng cổ lên, bắt đầu ăn vạ.

Tần Thọ nào còn có cách nào khác? Hiện tại thần thông độc quyền, ở trên Mặt Trăng này chỉ có Ngô Cương có thể thực hiện, hẳn còn có thể có cách nào khác?

Vì thế, Tần Thọ thở dài nói:

-Mà thôi, mà thôi, học đi.

-Rất tốt, vậy thì hãy nghe cho tốt. Thần thông này cái quan trọng nhất là...

Ngô Cương bla bla nói một đồng.

Tần Thọ nghe cũng rất cẩn thận, mặc dù thần thông mà Ngô Cương dạy thật sự rất rác rưởi, nhưng mà Tần Thọ cũng không thể không nói, thần thông của hắn cũng có chỗ độc đáo, chỉ ít hiệu quả gia tốc của Cao Thiết thần thông thực sự kinh người, Phóng Thủy thần thông điều động nước ở ngũ hồ tứ hải, cũng đích thực là kinh diễm, Hỏa Diễm thần thông này có thể đem hỏa diễm tùy ý vượt còi, cũng xác thực là không giống bình thường.

Cho nên, Tần Thọ đối với thần thông này vẫn là biểu thị hài lòng.

-Con thỏ, lần trước dạy người thần thông, lần này cũng là thần thông, người chuẩn bị đặt tên gì? - Ngô Cương tò mò hỏi.

Tần Thọ không cần suy nghĩ, thuận miệng bịa chuyện:

-Phóng thủy thần thông gọi là Nam Thủy Bắc Điều, hỏa thì gọi là Vịt quay Bắc Kinh lò lửa lớn Trùng Khánh.

Ngô Cương nghe xong, hài lòng gật đầu nói:

-Không tồi, danh xứng với thực.....Khụ khụ, ta nói là cái Nam Th ủy Bắc Diệu kia không tệ.

Tần Thộ đã sớm nhìn thấu tiểu tâm tư của Ngô Cương, có điều cũng lười quản hấn, phát tay nói:

-Chúng ta nói về cái khác đi.

Ngô Cương cũng không có việc gì, có người nguyện ý cùng hấn nói chuyện phiếm, tự nhiên cầu còn không được.

Thế là một người một thỏ, ngồi xếp bằng dưới cây hoa quế, ăn hoa quả trò chuyện.

-Tiểu Cương Cương, nói cho ta biết một chút thiên cương ba mươi sáu biến cùng địa sát bảy mươi hai biến? Những biến hóa này đến cùng là có thể biến thành cái gì?

Tần Thộ thật hiếu kỳ, Trư Bát Giới có thể biến thành ếch, cái này cùng với nội dung của “Tây Du Ký” có chút không phù hợp.

Ngô Cương cười nói:

-Sao ngươi lại muốn hỏi cái này?

-Tùy tiện hỏi một chút. - Tần Thộ cũng lười giải thích đáp.

Chương 159: Bi thương cáo biệt

Chương 159: Bi thương cáo biệt

Ngô Cương nghĩ nghĩ rồi nói:

-Ta đã nói với ngươi rồi, tất cả các phép thần thông, không có cái nào là không dẫn đến đạo. Đạo có sâu có cạn, mà cái này Thiên Cương ba mươi sáu, Địa Sát bảy mươi hai chính là một trăm linh tám môn đạo! Tương ứng với một trăm linh tám môn thần thông! Tương đối mà nói, Địa Sát bảy mươi hai thì so với Thiên Cương ba mươi sáu càng thêm cơ bản, bất luận là uy lực hay là hiệu quả, cũng không bằng với Thiên Cương ba mươi sáu đạo.

Về phần thuật biến hóa mà ngươi nói cũng có sự khác biệt rất lớn.

Địa Sát bảy mươi hai thì bên trong liền có một môn đạo biến hóa, có thể biến thành tất cả những thứ gì trên thế gian này, có điều cũng không phải là có thể tùy ý biến đổi, nhưng những cái thường gặp như con nhện, con kiến, dê, bò, người có hình dáng bình thường thì dĩ nhiên là có thể tùy ý biến hóa. Nếu là muốn biến thành thiên thần, dị thú thì chỉ riêng biến cái xác ngoài thôi cũng là không khó, nhưng nếu muốn biến hóa hoàn chỉnh thì có yêu cầu lĩnh ngộ đạo cực cao hoặc là cấp bậc cao hơn thần thông công pháp mới có thể làm được.

Tần Thộ nghe xong, mới chợt hiểu ra, hóa ra không phải là hấn lý giải sai, mà là phim truyền hình “Tây Du Ký” cố ý đem câu chuyện đập sai lệch!

Lúc trước xem truyền hình, Tần Thộ đã cảm thấy kỳ quái, Địa Sát bảy mươi hai biến, nếu quả thật chỉ là bảy mươi hai loại biến hóa chi thuật, như vậy thì Tôn Ngộ Không cũng không thể đổi tới đổi lui, chỉ để biến ra bảy mươi hai loại đồ vật. Nhưng là bên trong phim truyền hình lại hết thấy lần này tới lần khác tùy ý biến hóa, một lúc là ong mật, một lúc là yêu quái, lại còn có thể biến thành Nhị Lang Thần. Nếu như đã cố định là bảy mươi hai loại, thì như thế

nào có thể tùy ý biến hóa ngoại hình, lúc ấy đã cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Bây giờ nghe xong thì hắn đã hiểu ra rồi.

Thế là Tàn Thọ nói:

-Vậy người có thể dạy ta không?

Ngô Cương quả quyết lắc đầu nói:

-Không dạy được.

-Vì sao? - Tàn Thọ chưa từ bỏ ý định hỏi.

Ngô Cương sờ sờ cái bụng nói:

-Đói bụng, đầu óc không linh hoạt, nghĩ không ra.

Tàn Thọ hai mắt nháy một cái, thật là muốn cầm lấy cái mâm đập lên đầu hắn, thực sự là chưa từng gặp qua người nào so với con thỏ hắn còn không biết xấu hổ hơn! Hôm nay xem như là gặp được rồi!

Nhoáng một cái lại một ngày trôi qua.

Mất thấy sắp đến ngày đi học rồi, Tàn Thọ ngáp một cái, thu dọn tất cả ghế và băng ghế đi đến Thư Sơn, đến cửa chính của Văn Khúc Cung, liền thấy Văn Khúc tinh quân chấp tay sau lưng đứng ở đó, đưa lưng về phía cửa chính, khá có vài phần tiên phong đạo cốt, đẹp như tranh vẽ.

Sau đó Tàn Thọ nói:

-Tiên sinh, ta muốn đổi trường học.

-Văn Khúc tinh quân không quay đầu lại, khẽ gật đầu nói:

-Ài... Vi sư đã biết, không ngờ rằng tình sư đồ của chúng ta mới có vài ngày, đã phải chia xa, ài...

Đang nói chuyện, bả vai Văn Khúc tinh quân run lên, dường như có chút thương tâm.

Tần Thộ thấy thế, trong lòng có vài phần rất kinh ngạc, không ngờ là hắn cũng có chút địa vị trong lòng Văn Khúc tinh quân, vì vậy nói:

-Tiên sinh, cái kia, lúc trước Ngưu Đại Lực đến chỗ ta ở, chỗ ta không có giường, nên tạm thời có mượn một cái bàn.

Văn Khúc tinh quân phát tay nói:

-Không sao.

Sau đó hai tay đặt ở trước ngực, cũng không biết là đang làm gì, bả vai run lợi hại hơn, cũng không biết là kích động hay là tức giận.

Nếu như Tần Thộ đi đến trước mặt, nhất định sẽ nhìn thấy Văn Khúc tinh quân nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt nắm đấm, dồn thời miện không ngừng lặp lại:

-Đừng nên nóng nảy, một chút là tốt thôi, không nên tức giận...

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Tiên sinh, cái cây táo kia cũng là ta đào.

-Ừm, ta biết.

Văn Khúc tinh quân kìm chế kích động.

Tần Thọ nói:

-Vậy là được rồi, cái bàn người bỏ xuống rồi? Người yên tâm, chúng ta cũng chỉ là ở trên lộn một vòng, ăn một bữa cơm, ngủ một giấc mà thôi.

Văn Khúc tinh quân nghĩ tới cảnh tượng một con trâu, một con thỏ lẫn lộn ở trên bàn, lập tức có chút nghiêng ngả... vội vàng nói:

-Ngừng, cái bàn người cầm đi đi, không cần trả lại.

- y... Tốt như vậy? - Tần Thọ hỏi.

Văn Khúc tinh quân nói:

-Ừm, xem như là quà vi sư tặng người đi.

Tần Thọ nói:

-Còn cây táo kia?

-Đều cầm đi đi... đi sang bên kia thì nhớ phải nghe lời. Lỗ Ban tính tình không có tốt như vi sư đâu, hắn là thực sự sẽ đánh người.

- Văn Khúc tinh quân nói.

Tần Thọ đáp:

-A, được, vậy thì trước tiên ta cáo biệt với đồng môn, sau đó ta sẽ rời đi.

-Đi đi. - Văn Khúc tinh quân nói.

Tần Thọ gật gật đầu, đi vào bên trong Văn Khúc Cung, kết quả phát hiện bên trong không có bất kỳ ai bèn hỏi:

-Tiên sinh, đồng môn đâu?

Văn Khúc tinh quân nói:

-Ngưu Đại Lực rời đi, người cũng muốn chuyển đi, trong lòng vì sự khó chịu, nên cho bọn họ nghỉ ba ngày, bình tĩnh lại.

-Tiên sinh không cần như vậy đâu... hay là ta ở lại? - Tần Thọ hỏi.

Văn Khúc tinh quân nghe xong, cơ thể run rẩy, khẽ vươn tay nói:

-Không! Tuyệt đối không nên! Pháp chỉ của Ngọc Đế ai dám không theo, nếu không theo chính là cả nhà phải chịu tội, cái gì cũng không cần nói nữa, lập tức đi Tượng Thần Cốc đi, sang bên kia phải nghe lời, đừng làm loạn. Bên trong Tượng Thần Cốc có khá nhiều bảo vật, người cũng đừng có ăn loạn, còn có môn đồ của Tượng Thần Cốc nhiều, người có tiền cũng nhiều, vì vậy đừng có làm loạn...

Vù!

Ừm? Con thỏ? Con thỏ?

Văn Khúc tinh quân nhìn một vòng, kết quả phát hiện chỉ còn lại bóng lưng của con thỏ ở nơi xa, thứ còn lại chỉ là sương khói...

Văn Khúc tinh quân nhin không được ngâm một câu thơ:

-“Nhất kỵ hồng trần thả tử bào, vì sư khánh chúc phóng tiên phá o”! Long Hòe, đi, uống rượu mừng, ba ngày không lên lớp! Ha ha ha... cuối cùng thì cái con thỏ chết tiệt này cũng đi rồi...

Long Hòe thấy thế, không còn gì để nói, lẩm bẩm:

-Nói là chúc mừng, vậy người khóc cái gì? Nói con thỏ chết càng

sớm càng tốt, nhưng ở trước mặt Ngọc Đế lại giúp nói lời tốt, thật không hiểu rõ tiên sinh cả ngày nghĩ cái gì. Có điều con thỏ này đi rồi, Văn Khúc Cung sẽ lại quạnh quẽ hơn, ài...

Đi ngang qua Mãnh Thú Viên là đến Hạ Thư Sơn, Tàn Thọ đang chạy thì nghe thấy bên đường truyền đến một âm thanh:

-Xuyt xuyt xuyt... con thỏ, con thỏ!

Tàn Thọ đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Thổ Địa vẫy vẫy tay gọi hắn.

Tàn Thọ chạy tới, hỏi:

-Ai u, Thổ Địa công công, hai ngày nay ngài đi đâu vậy? Mãnh Thú Viên cũng không trông nữa, không sợ mãnh thú bị trộm sạch hay sao?

Tiểu Thổ Địa hai mắt khẽ đảo:

-Mấy con mãnh thú thông thường, mấy năm cũng không thấy có người ăn, từng con từng con đều ăn đến mức béo mập, cháu chắc đều không biết đã có bao nhiêu rồi. Mất thì mất thôi, ai lại để ý chứ? Ngược lại là người, con thỏ, lúc này không lên lớp học, mà lại chạy vui vẻ như vậy, đi đâu thế?

Tàn Thọ đem chuyện mình phải đi Tượng Thần Cốc nói qua.

Tiểu Thổ Địa cảm thán nói:

-Người đây là bị Văn Khúc Tinh ghét bỏ, đá ra khỏi cung rồi sao? Hay là đầu óc không đủ dùng, không đọc được sách nên phải đi học nghề thủ công để nuôi gia đình rồi?

Tàn Thọ nghe vậy, không còn gì để nói, vỗ ngực nói:

-Nói cái gì vậy? Ta rất thông minh đấy! Đi Tượng Thần Cốc cũng được, ta thích nghề thủ công.

Tiểu Thổ Địa cũng không cùng Tần Thộ tranh luận cái này, thần b í lấy từ trong tay áo ra một cái hầu bao giấy, kín đáo đưa cho Tần Thộ nói:

-Lần trước nói là muốn tặng ngươi một phần lễ vật, đáng tiếc là h ai ngày nay Trù Thần không làm cơm, nên mãi không có cơ hội. Buổi sáng hôm nay, Trù Thần ngứa tay, dùng Hoàn Vĩ Tam Tinh l àm một phần Thiên Sơn Hồ Hải. Có điều trù thần làm đồ ăn rất tù y ý, lại thêm những nguyên nhân khác nữa nên có rất ít thần tiên ở bên ngoài đến ăn, nên đa phần đều là bỏ đi... thế nên ta mới lấy một núi xuống, gói lại đem đến cho ngươi này.

Chương 160: Chim hót hoa nở, thanh tĩnh yên bình

Chương 160: Chim hót hoa nở, thanh tĩnh yên bình

Tần Thộ nghe xong bị dọa giật mình hỏi:

-Một núi? Một ngọn núi mà chỉ lớn có thế này? Ngươi ăn hoa hồng rồi hả?

Tiểu Thổ Địa nghe xong, nhảy dựng lên sau đó đập một cái thật mạnh vào đầu Tần Thộ nói:

-Ăn hoa hồng cái gì? Nếu như muốn ăn hoa hồng, còn có thể giữ l ại cho ngươi sao?

Tần Thọ cũng lơ đãng, hắn nhìn ra được, Tiểu Thổ Địa là đối với hắn tốt thật, đối với người tốt với hắn, Tần Thọ chưa bao giờ nóng g nảy với người đó, gãi đầu nói:

-Cái này cũng không thể trách ta, ngài nói ngọn núi, ta đâu có biết là ngọn núi chỉ lớn như thế đâu, vui mừng vô ích rồi.

Thổ Địa liếc hắn một cái:

-Có muốn hay không? Không muốn thì thôi đi!

Tần Thọ nhanh chóng nói tránh đi:

-Muốn! Đương nhiên là muốn! Đúng rồi, vì sao thức ăn Trù Thần nấu đều còn thừa vậy? Có độc?

Tiểu Thổ Địa nghe xong, nhảy dựng lên lại cho Tần Thọ một cái đập nữa vào đầu:

-Người nói cái gì vậy? Thiên Đình không biết có bao nhiêu thần tiên đều thèm muốn mỹ thực của hắn, nhưng mà đáng tiếc, Trù Thần chính là không cho. Trù Thần tâm cao khí ngạo, không hợp tính khí của mình tuyệt đối không cho ăn. Muốn ăn tay nghề của Trù Thần, chỉ có đặc biệt là bên trên thịnh hội, Ngọc Đế bảo hắn làm, hắn mới làm, mọi người mới có ăn. Bình thường, Trù Thần làm, đều sẽ phân chia cho từng Thổ Địa, Sơn Thần ở phía dưới, tạp dịch và các đệ tử ăn.

-Thời gian xuống bếp của Trù Thần ít, nhưng nguyên liệu hắn tro ng ở các nơi lại cực kỳ lớn, cho nên những năm gần đây, dã thú, mãnh thú, linh thú càng ngày càng nhiều...

-Vì để khống chế số lượng, nên đôi khi chúng ta phải tự làm.

-Loại mãnh thú, linh thú nào ta cũng không biết là ta đã ăn bao nh

iêu rồi.

-Cho nên, cái bánh bao nhân thịt mà lần trước ngươi lấy, ta vừa ăn liền biết có vấn đề rồi.

Nói đến đây, Tiểu Thổ Địa hơi ngửa đầu, có chút kiêu ngạo.

Tần Thộ nghe xong, không nghĩ ngợi gì thêm, nhanh chóng lấy tờ giấy người:

-Cũng không có mùi vị gì.

-Bên ngoài tầng giấy dầu này là giấy Trù Thần đặc biệt làm, dùng nó để gói đồ ăn, trăm năm cũng không biến vị, lại có thể một mực bảo quản đồ ăn tươi mới như vừa mới ra lò. Đương nhiên, đây là cảm giác của chúng ta, Trù Thần đương nhiên là sẽ không ăn đồ ăn để đến trăm năm rồi. Hắn chỉ ăn đồ ăn mới làm...

Tiểu Thổ Địa nói đến đây lại bắt đầu kiêu ngạo, dường như ngươi ăn thức ăn hết hạn không phải Trù Thần, mà là hắn.

Tần Thộ cũng không đả kích hắn, cảm tạ nói:

-Cảm ơn Thổ Địa công công, hi hi, trở về ta sẽ từ từ nhấm nháp.

-Đi đi, về sau nếu không có chuyện gì thì đến chỗ này của ta ngồi một chút, tâm sự, có đồ ăn ngon ta giữ lại cho ngươi. - Tiểu Thổ Địa nói.

Tần Thộ nghe xong, trong lòng bỗng chua xót, hắn nhớ năm đó hắn ra ngoài làm công, mỗi lần về chỗ của Tần lão gia tử, lão gia tử đều sẽ làm thịt khô ngon nhất nhét đầy bọc hành lý của hắn, sau đó cũng nói như vậy: “Về sau, nếu không có việc gì trở về nhiều một chút, hai chúng ta cùng nhau tâm sự, có thịt ngon ta giữ lại cho ngươi!

Năm đó, Tàn Thọ xem thường, bây giờ vung tay lên, thân thể kia đã ở dưới đất vàng, lại nghĩ đến muốn được ăn hương vị của nhà, so với làm thần tiên còn muốn khó hơn...

Nghĩ đến đây, tâm tình Tàn Thọ không khỏi có chút phiền muộn, nhìn Tiểu Thổ Địa nói:

-Ừm, yên tâm, có rảnh ta sẽ đến. Ngài cũng chú ý bảo trọng thân thể, khỏe mạnh, chờ ta học nghệ có thành tựu, sẽ giúp người làm một cái quả trượng thật đẹp, cái này của ngài quá xấu.

Tiểu Thổ Địa sưng sờ, nhìn nhìn quả trượng, sau đó mắng:

-Cút ngay! Quả trượng của ta vẫn còn tốt!

Tàn Thọ ha ha cười nói:

-Ha ha... Dù sao ta cũng muốn thay cho ngài cái mới!

Nói xong Tàn Thọ nhanh chân chạy đi.

Tiểu Thổ Địa nhìn theo bóng lưng của Tàn Thọ, lắc đầu, cười nói:

-Tiểu hài tử này, ha ha...

Tượng Thần Cốc ở phía nam Thụ Sơn, một đường đi về phía nam, Tàn Thọ cũng không biết mình chạy bao xa, dù sao vượt qua từng mảnh núi nhỏ, xuyên qua vài đại thảo nguyên, vượt qua một mảnh rừng rậm, rốt cục cũng thấy được... một vùng núi lửa!

Không sai, chính là một vùng núi lửa, bên ngoài núi lửa được bọc bằng thép, đá, gỗ có một tấm biển to và cao với ba ký tự lớn như dùng búa và rìu đục: “Tượng Thần Cốc”.

Ở phía tây của tấm biển, một người mặc một bộ đồ màu xanh đậm đang đứng đó, ông tay áo không giống với dáng rộng rãi kiểu T

hư Sơn, mà là kiểu bó chặt ống tay áo cùng ống quần, nhìn nhẹ nhàng khoan thai và rất già dặn, nam tử tóc hoa râu, nhưng đầu tóc chải rất gọn gàng, khuôn mặt đầy vẻ tang thương nhưng trên mặt một sợi râu dư thừa cũng không có. Chân tay cứng cáp và mạnh mẽ, nhưng cũng không lộ ra cao lớn thô kệch, một đôi mắt rất bình thản, dáng vẻ nhìn cũng rất hòa ái.

-Con thỏ, người có phải là Tần Thộ không?

Vừa gặp mặt, người đàn ông trung niên đã hỏi, có điều khi hỏi xong, người đàn ông lại cảm thấy khó xử.

Tần Thộ ngược lại không quan tâm, hỏi ngược đầu nói:

-A, vị đại thúc này, xưng hô thế nào?

Đại thúc...

Người đàn ông theo bản năng sờ lên mặt mình nói:

-Lần sau gọi ca.

Tần Thộ nghe vậy, lập tức bó tay rồi, mẹ nó chứ, hoàn cảnh không đúng! Dáng dấp già như thế, còn gọi ca.

Nam tử nói:

-Ta chính là sư phụ ở Tượng Thần Cốc của ngươi, ngươi gọi ta là Lão đại sư hoặc là Lão đại ca.

Tần Thộ nghe xong, lập tức cảm thấy rất thân thiết, có điều vẫn là không nhìn được thâm nhủ trong lòng một câu: "Còn Lão đại sư... sao ngươi không gọi là Đổng Tấn quản gia luôn đi?"

Có điều bên ngoài mặt, Tần Thộ chẳng chặc chàng hoàng nói:

-Lỗ Đại sư, Văn Khúc tinh quân nói sư phụ cũng gọi là tiên sinh...

-Nam nhi đại trượng phu, sinh cái gì mà sinh? Đó là việc của nữ nhân, không được gọi ta là tiên sinh, quá đàn bà rồi, sau này gọi ta là Lỗ đại sư hoặc là Lỗ sư phụ đều được.

Lỗ Ban lắc đầu, khinh thường nói, rồi cúi đầu, móc ra một chiếc gương, chải thẳng mái tóc rối bù, đồng thời nói:

-Tượng Thần Cốc có mấy vị tượng thần, ta là thần thợ mộc, về sau người đi theo ta, ổn định lại tâm trạng, học cho tốt, muốn kiếm miếng cơm ăn vẫn là không có vấn đề.

Tần Thộ nhìn người trước mắt dường như có chút bệnh thích sạch sẽ, lại rất tự luyện, còn có một chút thích làm đẹp của tượng thần, hẳn thấy có chút... không tự nhiên, đây là tượng thần thật sao? Chắc không phải là tên lừa đảo của nhà nào đó chứ?

-Được rồi, con thả, cùng ta lên sơn cốc đi.

Lỗ Ban vừa nói, vừa nắm lấy tay Tần Thộ đi ra bên ngoài sơn cốc...

Không sai, căn bản là hẳn không có ý quay đầu lại và đi xuống hẻm núi ở giữa núi lửa, mà đi thẳng vào khu rừng phía đối diện.

Tần Thộ kêu lên:

-Lỗ đại sư, đường đi có phải là hơi sai không?

-Làm gì có không đúng? Ta là thần thợ mộc tượng, chứ không phải là thần thiết tượng. Bên đó là địa bàn của thiết tượng, cả ngày đinh đinh đang đang, phiền chết đi được, bên này tốt biết bao, sơn thanh thủy tú, chim hót hoa nở, thanh tĩnh yên bình vô cùng...

Lỗ đại sư coi đó là điều hiển nhiên nói.

Kết quả vừa dứt lời, liền nghe phía trước, đông đông đông... tiến g đống củi, cùng âm thanh kít kít kít kít cửa gỗ liên tiếp truyền đến, còn có người hô to:

-Ngược lại đi...

Sau đó Tần Thộ liền thấy một đám chim chát vật bay lên tận trời, lông rụng khắp nơi, không biết đó là bài tiết tự nhiên, hay là phân rơi xuống vì sợ...

Cùng lúc đó, nghe một tiếng bịch đập vào cái cây đại thụ che trời, một tên quỷ xui xẻo bị đập vào cái cây, có điều tên kia cũng không sợ đau, rất nhanh liền chui ra, một người vui vẻ kéo một cái cây chạy đi.

Chương 161: Lấy đức phục người

Chương 161: Lấy đức phục người

Tần Thộ nhìn một màn này, chẹp chẹp miệng, trong lòng nhin kh ông được cảm thán: “Quả nhiên, thanh tĩnh và yên bình ư, tùy tiện tìm một người ở tiên giới đem xuống Trái Đất thì đều là quái vật.

Nhìn ánh mắt quái dị của Tần Thộ, lần đầu tiên Lỗ đại sư đỏ mặt, sau đó vội ho một tiếng, hét lớn:

-Đều yên tĩnh hết cho ta!

Vốn là núi rừng xôn xao trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, ngay cả đàn chim cũng đều nháy mắt, ngậm miệng, đến cả một cái rắm cũng không dám thả.

Lần đầu tiên Tần Thộ cảm nhận được cái gì gọi là uy nghiêm tuyệt đối, cái này chính là uy nghiêm tuyệt đối!

-Ừm, hiện tại đã thanh tĩnh yên bình. - Lỗ Đại sư nhướng mày nói.

Tần Thộ nhếch nhếch miệng:

-Lỗ Đại sư, trước đây ngài là làm cái gì vậy?

Lỗ đại sư sờ sờ cằm nói:

-Trước kia, ta làm thợ mộc, về sau cùng bọn yêu quái đánh trận, mọi người khỏa thân cùng nhau đánh dã thú, thực sự là quá mất mặt. Ta liền chế tạo cho bọn họ một chút công cụ, về sau, yêu quái đầu hàng, ta cũng đi theo Phong Thần.

Hóa ra là công tượng chiến tranh, khó trách Lỗ đại sư lại mạnh mẽ thế này.

Về phần tình hình chiến đấu lúc đó, Lỗ Ban nói quá đơn giản, Tần Thộ cũng không có trải qua, cho nên cũng không thể tưởng tượng tình hình chiến đấu lúc đó là hùng vĩ oanh liệt hay là bi thảm.

Vừa đi, Lỗ đại sư vừa nói:

-Nói thật đi, người có ghét cái tên đàn bà Văn Khúc Tinh kia không?

Không đợi Tần Thộ trả lời, Lỗ đại sư ha ha cười nói:

-Khẳng định là người chán ghét hẳn có đúng không? Nếu không thì người cũng sẽ không đến chỗ ta kỳ thật ta cũng không thích tên kia. Dạy học sinh, trong mắt ta nào có đại lý là dùng gậy đánh, phải nên là lấy đức phục người! Ta chính là tấm gương lấy đức phục người, người nhìn những đệ tử này của ta, từng người từng người đều nhu thuận nghe lời.

Tần Thộ không còn gì để nói, hẳn thực sự không nhìn ra là Lỗ đại sư có quan hệ gì với chữ lấy đức phục người.

Lỗ đại sư tiếp tục nói:

-Con thảo, người đã đến Tượng Thần Cốc chúng ta, thì phải tuân thủ quy củ của Tượng Thần Cốc. Tượng Thần Cốc chúng ta khác với Văn Khúc Cung, chỗ chúng ta không phải là làm một ngày nghỉ một ngày, mà là sau này phải ở lại đây, một tháng chỉ có thể về nhà một lần.

Tần Thộ vốn là cũng không ghét Tượng Thần Cốc, ngược lại cảm thấy những hạn tử tráng kiện này rất thú vị, nhưng sau khi nghe xong quy củ một tháng về nhà một lần này của Lỗ đại sư, hẳn có chút gấp gáp!

Tần Thộ ở thế giới này lo lắng nhất là ai? Đương nhiên chính là Hằng Nga!

Trên Mặt Trăng nói an toàn thì có lẽ là an toàn, nhưng mà nói tuyệt đối thì lại chưa đến mức là tuyệt đối an toàn.

Ví dụ như, nếu cìn lợn chết tiết kia còn quay lại quấy rối Hằng Nga, không có hẳn ở đó hộ giá, nghĩ lại hình ảnh kia khiến Tần Thộ không có cách nào bình tĩnh được, lập tức kêu lên:

-Những cái khác đều được, nhưng mà, một tháng về nhà một lần thì không được.

Lời này vừa nói ra, Lỗ đại sư dừng bước, nhẵn mày lại nói:

-Còn thỏ, không phải là ta đang thương lượng với ngươi, đây là quy củ, ngươi hiểu không? Không ai được phép không tuân thủ quy củ của Tượng Thần Cốc, nếu không?

Lông mày con thỏ nhướng lên, bốn mắt hai người nhìn nhau, dường như còn có tia lửa điện ở giữa hiện ra, con thỏ nói từng chữ từng chữ, hỏi:

-Nếu không thì thế nào?

Lỗ đại sư nhếch miệng cười nói:

-Nếu không, ta sẽ lấy đức phục ngươi.

Tần Thộ không còn gì để nói, mắng trong lòng: "Mẹ nó, dọa chết ta rồi, còn tưởng rằng con hàng này muốn động thủ chứ. Hấn cao lớn thô kệch như vậy, thỏ gia ta hơn phân nửa là đánh không lại, nhưng mà nếu lấy đức phục ngươi? Ha ha ặc." "

Tần Thộ nhìn Lỗ đại sư, mắt trừng to, sau đó nước mắt đầm đìa nhìn Lỗ đại sư, hai tay để ở trước ngực, một bộ dạng nhìn là muốn thương nói:

-Đại sư, ta cùng Hằng Nga tiên tử sống nương tựa lẫn nhau. Trên Mặt Trăng cũng chỉ có ta có thể chăm sóc nàng, còn lại chỉ có một hán tử không biết đã bao nhiêu năm rồi không nhìn thấy nữ nhân lại còn lưu manh, côn đồ, gian tà – Ngô Cương, trong tay hắn còn có vũ khí, ngài nói xem nếu như ta không quay về, ta có thể yên tâm sao?

Mặt thanh này của Tần Thộ vô cùng thành khẩn, bộ dạng lo lắng lộ rõ trên mặt, quả là khiến người nhìn rơi lệ, người nghe thương tâm.

Lỗ đại sư cũng là như thế, móc ra một chiếc khăn tay lau lau nước mắt nói:

-Quá cảm động, hay như này đi, người một năm về nhà một lần, có lẽ sẽ kịp kết hôn tùy lễ cái gì đó. Hoặc là động tác chậm một chút, vừa vặn ăn tiệc đầy tháng hài tử.

Tần Thộ nghe xong, trên trán lập tức đầy hắc tuyến, thở gia ta nói lời dễ nghe với người, dễ thương lượng, người còn muốn cùng ta kéo dài chiến tuyến có đúng không?

Lỗ đại sư một mặt cười đầy xấu xa nhìn con thỏ, hai người bốn mắt nhìn nhau lần nữa, tư thế có vài phần đối chọi rất gắt.

Tần Thộ xắn một tay áo nói:

-Vạch rõ giới hạn, người là thật sự muốn đối địch với ta phải không?

Lỗ đại sư một mặt cảm khái nói:

-Lấy đức phục người, chính là lấy quy củ phục người, ta làm sao có thể đối địch với người?

Tần Thộ kêu lên:

-Quy củ của người không phải là một tháng về nhà một lần sao, sao đến lượt ta lại thành một năm về nhà một lần rồi?

Lỗ đại sư vô cùng nghiêm túc gật đầu nói:

-Không sai, đến người liền thay đổi rồi.

-Vậy thì đây là cái quy củ gì ở chỗ người? Ta không phục! - Tần Thộ kêu lên.

Lỗ đại sư cũng không tức giận nói:

-Yên tâm, con người của ta đây sẽ không tức giận, vĩnh viễn sẽ là lấy đức phục người. Đại đồ đệ, tới đây, nói cho hắn biết, đạo hiệu của sư phụ ngươi là cái gì?

Sau đó chỉ thấy một hán tử cao lớn thô kệch chạy tới, hắng giọng nói:

-Đại sư đạo hiệu, đức!

Tần Thộ nghe xong, xem chút phun máu ra ngoài, cảm tình lấy đức, lấy đức phục người, con mẹ nó chính là lấy hắn phục người thì có!

Lỗ đại sư hài lòng cười nói:

-Con thỏ, hiểu rõ chưa? Ở đây, ta chính là đức, lấy đức phục người, đó chính là lấy ta phục người, chỉ cần ta nói là tính, quy củ ta nó thay đổi là thay đổi, chỉ đơn giản như vậy, bây giờ còn có vấn đề gì không?

Tần Thộ nhìn chằm chằm Lỗ đại sư, cái người này so với hắn còn không biết xấu hổ hơn, trầm ngâm một lát Tần Thộ nói:

-Được, đây là ngươi nói, một năm không được về nhà, có đúng không?

-Không sai, một năm cũng không được về nhà! An tâm ở lại chỗ này học tập cho giỏi kỹ thuật đi, kiếm tiền, cưới một con thỏ, sinh một đám thỏ con, chẳng phải là sung sướng hay sao? Ha ha.

Lỗ đại sư cười đến nở hoa.

Hoàn toàn không nhìn thấy ở bên kia con thỏ cũng cười theo, cười đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đi cùng Lỗ đại sư dọc theo rừng cây vào ven trong, đến đỉnh núi, có một cái cung điện chất đầy gỗ, cung điện này không giống cung điện của chính phái Văn Khúc Cung, thế nào lại thấy giống như một cái thớt bằng gỗ, nhìn một chút, cũng không có gì đặc biệt, nhưng càng nhìn kỹ Tần thọ càng phát hiện cảm thấy cái cọc gỗ này rất đẹp, đẹp vô cùng giản dị tự nhiên, mỗi một chi tiết nhỏ, mỗi một cái hoa văn, dường như đều là ông trời tạo hóa mà thành, bên trong tự nhiên lộ ra một vẻ đẹp ưu nhã.

Lỗ đại sư nhìn thấy con thỏ nhìn chằm chằm cọc gỗ đến ngẩn ngơ, cười nói:

-Đây là từng rìu từng rìu chẻ thành, mỗi một đạo hoa văn ở đây, đều là đối ứng với đạo của trời đất. Vì để cho đạo hiện ra, ta đã dùng ròng rã thời gian tám trăm ngàn năm, mới điêu khắc ra hình dáng ban đầu của cung điện này, lại dùng thời gian một triệu năm toàn tâm rèn luyện, mới có được điện Thần Mộc như ngày hôm nay.

Chương 162: Lỗ ẩm ướt

Chương 162: Lỗ ẩm ướt

Tần Thọ nghe xong thì tròn tròn mắt... hán nhin không được cảm thán nói:

-Lợi hại, lợi hại! Thật không cách nào tưởng tượng được, một hán tử dùng thời gian một trăm tám mươi vạn năm để điêu khắc một cái cọc gỗ... Đây quả thực là... quá trâu rồi! Nam nhân này là cái

bộ dạng gì mới có thể một tay rìu một tay cộc gỗ, khắc đến một trăm tám mươi vạn năm cơ chứ? khẳng định là không có vợ rồi!

Tần Thọ đang nói thăm, bỗng nhiên ngừng đầu hỏi:

-Đại sư người có vợ không?

Lỗ đại sư nghe được Tần Thọ ở trước mặt đang lăm bắm vấn đề này, mặt lập tức đen, nghĩ lại lời con thỏ nói thăm trước đó, vì vậy nói:

-Có.

Tần Thọ mặt kinh ngạc nhìn Lỗ đại sư nói:

-Đại sư, người có vợ mà còn ngao du như vậy, nói thật đi, có phải là sống không được, nên tìm một cái lý do để không phải trốn chạy một trăm tám mươi vạn năm nữa?

Vừa nói, cái con thỏ chết tiệt này còn nháy mắt ra hiệu, một bộ dáng vẻ là ta hiểu, hơn nữa còn đồng tình nói nhỏ:

-Không có việc gì thì ăn chút rau hẹ, người sẽ làm được.

Lỗ đại sư nghe xong mặt cũng tái đi, rồi tức giận nói:

-Có vợ, có điều là trước kia! Về sau nàng đi trước một bước, ta thành tiên, sau khi thành tiên thì không có!

Tần Thọ nghe xong càng thêm đồng tình nói:

-Ta biết rồi, nếu không thì người không thể nào mà ngồi một trăm tám mươi vạn năm để khắc một cái cộc gỗ được! Người đây là toàn thân bị nghiền nhưng lại không có chỗ dùng nên làm loạn mà!

Lỗ đại sư liền trực tiếp lấy tay đập vào trán con thỏ, chỉ nghe coo

ng một tiếng, giống như là tiếng gõ vào tấm sắt vậy, tia lửa bắn ra...

Con thỏ bị đập ngã nhào một cái, có điều con thỏ này cũng là chắc nịch, phui mông một cái, cứ thế ăn hết cây cỏ bên trong miệng, chẹp chẹp miệng nói:

-Quả nhiên là tay khổ luyện một trăm tám mươi vạn năm, thật là có sức!

Lỗ đại sư trừng mắt với con thỏ, nhin nửa ngày rồi nói:

-Rốt cuộc là ta nhận cái thứ gì vậy?

Tần Thọ cười đáp:

-Lúc trước Văn Khúc tinh quân cũng nói như vậy.

Lỗ đại sư chợt phát hiện, hình như là mình bị Văn Khúc tinh quân lừa rồi.

Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, Lỗ đại sư cắn răng nghiến lợi nói:

-Cái đồ đàn bà chết tiệt này...

Mắng xong, Lỗ đại sư chịu đựng khó chịu, hỏi Tần Thọ:

-Con thỏ, ta hỏi ngươi, ta so với Văn Khúc tinh quân, ai mạnh hơn? Có phải là ta càng đàn ông, càng tốt hơn một chút đúng không?

Tần Thọ nghe xong liền không vui, lông mày nhướn lên nói:

-Đừng có dùng kế ly gián, mặc dù giữa ta và Văn Khúc tinh quân âm ỉ không ít, nhưng mà ta nhất định phải thừa nhận, Văn Khúc ti

nh quân đối với ra cũng không tệ lắm, chỉ ít cho ta vật liệu làm gậy rất chắc chắn.

Lỗ đại sư nghe xong, lập tức không vui:

-Cái gì gọi là dùng vật liệu chắc chắn? Tất cả đều là lấy từ chỗ ta đó, đó mới gọi là vật liệu chắc chắn!

Tần Thọ thế mà xem thường nói:

-Ta nói vật liệu, không phải là vật liệu làm gậy, ta nói chính là gậy dùng để cán thuốc.

-Thuốc gì? - Lỗ đại sư hỏi.

Tần Thọ móc ra một cây thước đưa tới nói:

-Thuốc chữa khỏi trăm bệnh, ném thử đi.

-Không ném! - Lỗ đại sư lắc đầu.

Tần Thọ dùng một ánh mắt miệt thị nhìn Lỗ đại sư nói:

-Nhìn người như thế, chắc là không dám ăn đi, không dám ăn thì t hỏ gia ta ăn!

Nói xong, Tần Thọ cắn một đoạn, nhai răng rắc ở trong miệng, đồ ng thời nói:

-Văn Khúc tinh quân khác người, người ta lúc gặp mặt còn đưa ta một phần lễ vật. Người thì cái gì cũng không cho, còn muốn ta nó i tốt cho người, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!

Lỗ đại sư tò mò hỏi:

-Hắn tặng người lễ vật?

Tần Thọ nói:

-Ừm, tặng rồi!

-Tặng cái gì?

Lỗ đại sư càng ngày càng hiếu kỳ, trong ấn tượng của hắn Văn Khúc tinh quân mặc dù không phải cứng nhắc keo kiệt, nhưng cũng là loại văn nhân nông nghênh keo kiệt, tính keo kiệt rất lớn, hắn chính là chưa thấy Văn Khúc tinh quân tặng cái gì cho bất kể kẻ nào dù cho là một cọng lông! Vậy mà lại đi tặng lễ vật cho con thỏ này? Thật là kỳ quái...

Tần Thọ mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói láo:

-Tặng cho ta một cây táo, bây giờ cây táo kia đang trồng ở trong vườn của chúng ta, còn ra quả nữa.

Lỗ đại sư ngạc nhiên, nghĩ nghĩ đến mấy ngày trước đến Văn Khúc Cung, hình như cây táo ngàn năm tuổi bên ngoài Văn Khúc Cung đã không còn, chỉ còn lại một cái hố.

Hóa ra là đưa cho cái con thỏ này...

Thế là Lỗ đại sư cười:

-Một cái cây mà cũng có thể làm lễ vật? Thật là quá keo kiệt!

Tần Thọ nói:

-Chỉ nói mà không làm thì được cái gì, người đến cái cây còn không có tặng cho ta.

-Không phải chỉ là một cái cây thôi sao? Con thỏ, người nhìn trên núi dưới núi ở đây, chỉ cần người thích, ta tặng người mười cây! -

Lỗ đại sư bá khí nói.

Tần Thọ dựng thẳng một ngón tay cái lên :

-Bá khí, không hỏ là Lỗ ca của ta!

-Con thỏ, lần sau đầu lưỡi mềm một chút, không phải là Lỗ mà là Lỗ! - Lỗ đại sư nhắc nhở.

-Được rồi, Lỗ đại sư!

Tần Thọ dứt khoát đáp ứng nói.

Lỗ đại sư:

-Lỗ!

-Ừm, Lỗ!

-Lỗ! Nói vài lần nữa! Nói với ta lỗ lỗ Lỗ đại sư!

-Lỗ...

-Không đúng là lỗ lỗ lỗ lỗ.....

-Lỗ...

-Không đúng, là Lỗ đại sư!

Con thỏ nhe răng, mắt to chớp chớp nói:

-Xem ra là đại sư cũng tán thành danh xưng này.

Bộp!

Lỗ đại sư giơ tay chính là một cái tát nói:

-Ngậm miệng, không được nói lại chuyện này nữa!

Tần Thọ run lỗ tai một cái, nói:

-Vâng, Lỗ ẩm ướt!

-Sao lại đổi rồi? Là Lỗ đại sư! Không phải là Tuốt ẩm ướt!

-Được rồi, Lỗ ẩm ướt.

Lỗ đại sư:...

Ầm ỉ nửa ngày, rốt cuộc Lỗ đại sư cũng làm cho con thỏ này ngậm miệng, chỉ thấy con thỏ vừa đi vừa ăn một cái đùi gà lớn nói:

-Hương vị cũng coi như không tệ.

Lỗ đại sư mặt đầy bất đắc dĩ nhìn con thỏ:

-Ừm, đó là cơm trưa của ta.

Tần Thọ nói:

-Có lộc ăn, đúng rồi, trước đó nói đến đâu rồi? Nói đến cái cọc gỗ đúng không?

-Đó là cung điện! Thần mộc điện! Ta đã dùng một trăm... khụ khụ, đó là tâm huyết của ta! - Lỗ đại sư cường điệu nói.

Tần Thọ đi theo gật đầu đáp:

-Thật là trâu đó, một trăm tám mươi vạn năm, người chính là nhà m chán như vậy sao?

-Nhàm chán? Người có biết hoa văn bên trên thần điện này là cái

gì không? - Lỗ đại sư kiêu ngạo ngẩng đầu lên, hỏi.

Đương nhiên Tần Thọ xem không hiểu, lắc đầu nói:

-Không biết, chẳng lẽ là có huyền cơ gì à?

-Đương nhiên là có, những hoa văn này đều là kỹ thuật phức tạp của thợ mộc, lĩnh ngộ được tất cả các thần cơ kỹ xảo, ta đã đem tất cả những gì ta lĩnh ngộ được khắc lên trên thần điện này. Điều này đại biểu cho thành tựu cả đời của ta, nó cũng là sự kết hợp tuyệt vời giữa tay nghề thợ mộc và thần cơ kỹ xảo. - Lỗ đại sư nói.

Tần Thọ kinh ngạc nhìn Lỗ đại sư, không nghĩ tới cái thần mộc điện này lại có nhiều điều như vậy.

Lỗ đại sư tiếp tục nói:

-Cho nên, đồ đệ của ta ở nơi này, muốn tốt nghiệp rất đơn giản, chỉ cần có thể tìm và hiểu ra ba thiên đạo trên Thần mộc điện mới có thể xuất sư.

-Rất khó sao? - Tần Thọ hỏi.

Chương 163: Cái con thỏ này không được

Chương 163: Cái con thỏ này không được!

Lỗ đại sư vỗ vỗ đầu Tần Thọ hỏi:

-Con thỏ, người cảm thấy người có thể lĩnh ngộ ra được mấy đạo.

Tần Thọ liếm liếm môi nói:

-Lĩnh ngộ được bao nhiêu thì không biết, nhưng ăn được bao nhiêu thì chắc rồi.

Lỗ đại sư nghe xong, cũng không tức giận, ha ha cười nói:

-Đại diện này của ta chính là dùng đồng mộc Phượng Tê Ngô, mặc dù bởi vì nguyên nhân huyết mạch của phượng hoàng không thuần, giá trị không được cao lắm, nhưng nếu phối hợp với thuật rèn đúc đã được cải tiến của ta, cùng với các loại trận pháp phía dưới nên nó vô cùng cứng cáp... Không phải ta khoác lác chứ, cho dù là ác long Thao Thiết kia, cũng đừng hòng lưu lại một dấu răng trên Thân mộc điện của ta.

Cạch!

Lỗ đại sư vừa nói xong thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng rơi giòn giã vang lên.

Lỗ đại sư nhìn lại, chỉ thấy con thỏ ở bên kia ôm một góc của đại điện, cắn một cái ở bên trên, sau đó con thỏ mặt đầy xấu hổ cùng chột dạ nhìn Lỗ đại sư, con mắt hơi hơi sụp xuống, có chút đáng yêu.

Lỗ đại sư ha ha cười lớn:

-Thế nào hả? Cắn không được phải không? Thỏ con, người cũng đừng... Ách...

Lỗ đại sư còn chưa cười xong, liền thấy con thỏ nhẹ nhàng nhấp mảy miệng, còn có một khúc nhỏ Phượng Tê Ngô cũng rơi ra...

Con thỏ dùng móng vuốt nhét một miếng Phượng Tê Ngô vào mi

ặng, sau đó răng rắc nhai, mỉm cười nói:

-Đại sư, người vừa nói? Cái gì dấu răng cơ?

Lỗ đại sư nhìn chăm chăm con thỏ, môi trắng bệch, rùng mình một cái.

Tần Thộ nghiêng đầu nói:

-Đại sư, hương vị không ngon lắm, dường như có hơi khét.

-Hương vị... hương vị? Con thỏ!! Người mau phun ra cho ta!

Lỗ đại sư lấy lại tinh thần, hét lớn một tiếng, muốn bắt lấy con thỏ.

Kết quả con thỏ vừa nghe thấy lập tức nhanh chân chạy!

Lỗ đại sư vung tay lên, nháy mắt cây cối hai bên khép lại, một tay xách lấy con thỏ.

Lỗ đại sư một phát bắt được Tần Thộ, sau đó dùng sức tách miếng Tần Thộ ra, một bên tách một bên kêu, còn vừa mắng vừa tách, đề đầu con thỏ xuống dưới, rồi lại quật sang hai bên, đồng thời hét lên:

-Phun ra, mau phun ra cho ta!

Nhưng mà... khi con thỏ há miệng, thì lông cũng đã không còn còn ọng nào rồi!

Lỗ đại sư hí mắt nhìn chăm chăm Tần Thộ nói:

-Con thỏ, hành vi của ngươi, làm ta rất tức giận!

Tần Thộ liền nhếch miệng nói:

-Ta bày tỏ rất xin lỗi.

Lời tuy là nói thế, nhưng trên mặt gia hỏa này lại viết đầy: "Ta là cố ý đó! Rất vui nha!"

Lỗ đại sư híp mắt nói:

-Người là muốn thông qua làm loạn, để ta thấy người phiền, sau đó để người sớm trở về Mặt Trăng, có đúng không?

Tần Thộ nghiêng đầu, người hiểu là tốt rồi.

Lỗ đại sư thân thiện nói:

-Người thực sự nghĩ rằng hành động ấu trĩ của người có thể thách thức quy củ của ta ở đây hay sao? Ta, lấy đức phục người bao nhiêu năm, từ trước đến giờ không có cái gai nào là ta không thu phục được cả!

Nói đến đây Lỗ đại sư cúi người xuống đối diện với Tần Thộ mà nói từng chữ từng chữ:

-Không có một người đệ tử nào, có thể khiêu chiến uy nghiêm của ta, người cũng không ngoại lệ! Hiện tại, người bắt đầu phụ trách đồn củi, trước khi trời sáng, đốn ba trăm cây! Thiếu một cây, ngày mai sẽ không có cơm ăn!

Tần Thộ nghe xong hét lớn:

-Đừng mà!

Lỗ đại sư vung tay áo lên một cái, nói:

-Lỗ Nhất Lỗ Nhị, các người phụ trách giám sát hẩn, thiếu một cái cây, không cho ăn cơm! Con thỏ, đây là cho người cơ hội, cải tạo

cho tốt đi!

Vừa nói chuyện, Lỗ đại sư đã ném cho Tần Thộ một cái bóng lưng, dứt khoát bước đi, căn bản là không có cho Tần Thộ cơ hội tiếp tục nói chuyện.

Nhìn Lỗ đại sư đã đi xa, Tần Thộ chẹp chẹp miệng nói:

-Ta muốn nói là, đừng có đối xử quá tốt với ta...

-Đối xử với người quá tốt? Ha ha...

Lỗ Nhị vừa nghe xong lập tức cười nói:

-Người có biết ở chỗ chúng ta là nơi nào không?

Tần Thộ dựng thẳng lỗ tai lên, nhu thuận, đáng yêu nhìn đối phương nói:

-Là nơi nào?

-Nơi này là Tượng Thần Cốc bên trong Thần Mộc Cốc! Cây bên trong Thần Mộc Cốc, người cho rằng đều là những cây bình thường à? Cho dù là loại cây bình thường nhất trước mắt người đây cũng là tiên phẩm, là cây Thần Mộc! Mặc dù loại cây này phẩm chất không cao, chỉ là thiết mộc nhất tinh, nhưng cũng không phải là loại cây mà người bình thường có thể chặt đứt.

-Chúng ta ở nơi này đều là tiên dân, dùng công cụ mà cũng phải ba ngày mới có thể chặt đứt một gốc.

-Mà Lỗ đại sư lại cho người chặt ba trăm cây chỉ trong vòng một đêm, ha ha... người đây chính là dự định không ăn được thì ngày mai tạo phản à!

-Đối tốt với người? Đại sư nhà chúng ta là có tiếng là nghiêm khắc

c, dù người có là con thỏ đi chăng nữa, thì cũng sẽ không có ngoại lệ.

Lỗ Nhất nói theo:

-Được rồi, Lỗ Nhị, bớt tranh cãi đi. Con thỏ, người đã vào Thần Mộc Cốc thì sau này chúng ta sẽ là đồng môn. Ta muốn nhắc nhở người vài câu, mặc dù tiên sinh giao cho người nhiệm vụ rất nặng nề, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội để hoàn thành. Người nhìn Thần Mộc Cốc này, hướng bắc là đi ra bên ngoài, đi về phía nam là đi vào trong. Cây cối càng ở bên ngoài, thì phẩm cấp càng thấp, cũng tương đối dễ chặt. Càng đi vào bên trong, phẩm chất của cây sẽ càng cao, càng khó chặt, Nếu người muốn hoàn thành nhiệm vụ, thì nên đi theo hướng bắc thôi...

Tần Thộ nghe đến đây, nhu thuận hành lễ đối với Lỗ Nhất và Lỗ Nhị nói:

-Cảm ơn!

Sau đó Tần Thộ liền quay người chạy về phía nam...

-Con Thỏ người đi nhầm hướng rồi! - Lỗ Nhất kêu lên.

Lỗ Nhị nói:

-Cái con thỏ này là mù đường hả?

-Đừng để ý nữa, thả chim máy đi theo nhìn một chút, chí ít cũng không thể chặt sai cây. - Lỗ Nhất nói.

Lỗ Nhị bĩu môi cười đáp:

-Chặt sai cây? Tiên dân muốn chặt cây thiết mộc ở phía ngoài cũng phải mất ba ngày mới có thể cưa đứt, hấn đi tay không, cho dù có chút tu vi đi chăng nữa thì người cảm thấy hấn có thể đối phó v

ới những cây ở bên trong đó không? Ta đoán là một cây cũng không chặt được. Thả chim máy theo, căn bản là lãng phí.

Lỗ Nhất suy nghĩ một chút nói:

-Cũng có lý...

-Đúng thế, chim máy bay một ngày là tốn một viên tinh linh đấy, hay là thôi đi. - Lỗ Nhị nói.

Lỗ Nhất đáp:

-Vẫn là qua xem một chút đi...

Lỗ Nhất là người cẩn thận, thả chim máy ra, đi theo con thỏ.

Kết quả là Lỗ Nhất nhìn thấy con thỏ này chạy thẳng một đường vào phía bên trong, lúc đi ngang qua một cái cây mới lạ nào đó, liền đi đến sờ sờ, vồ vồ, sau đó giống như là chọn thịt heo ở chợ vậy, lắc đầu gật đầu, chọn đồ, cũng không nói gì, chỉ là hướng vào phía bên trong mà chạy.

Nhìn đến đây, Lỗ Nhất cũng từ bỏ, thở dài nói:

-Cái con thỏ này chắc là chạy đến khu Huyền tự đi, thật sự là tìm đường chết mà. Những cái cây kia, nếu không phải là thần tiên, căn bản là không làm gì được.

Lỗ Nhị nói theo:

-Hắn điên rồi à? Đi khu Huyền Tự? Cây ở khu Huyền Tự bị cấm và áp chế mới không thành tinh, nếu là không cấm mà chỉ có áp chế, thì sớm đã là đại yêu rồi!

Nhưng cũng bởi vì không có hóa yêu, nên chất gỗ còn cứng rắn hơn mấy phần so với thụ tinh hóa yêu! Loại cây này, nếu không ph

ải là pháp bảo của thần tiên chuyên khắc chế Mộc tinh, căn bản là sẽ không thể nào chặt nổi! Lỗ Nhất, nhanh thu chim máy của người lại đi, ta dám đánh cược con thỏ này lúc trở về thì một cọng lông cũng không chặt được!

Loại người này người cũng không phải là chưa thấy qua, từng người từng người lúc đến thì khí thế hùng hực, mắt cao hơn đầu, bỏ đói mấy ngày là chịu thuận phục rồi.

Lỗ Nhất thở dài, gật gật đầu, thu hồi chim máy, không quan tâm đến nhất cử nhất động của Tần Thọ nữa, hiển nhiên, hắn cũng cảm thấy cái con thỏ này căn bản là không thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng không uy hiếp được đến những cái cây cổ thụ kia.

Chương 164: Ta là ai? Ta đang ở đâu?

Chương 164: Ta là ai? Ta đang ở đâu?

Sau khi nhìn thấy con chim máy bay đi, đến khi hoàn toàn không nhìn thấy nữa, con thỏ mới chầm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời lộ ra một nụ cười thiên chân vô tà, rồi liếm môi một cái.

Cùng lúc đó, Lỗ đại sư thực sự tức giận không ít, một trăm tám mươi vạn năm tâm huyết của hắn, thế mà cứ như vậy bị cắn xuống một khối, đau lòng quá...

Đoán chừng về sau gặp lại Văn Khúc Tinh, hắn sẽ bị đối phương cười đến rụng răng!

Lần đầu tiên, Lỗ đại sư hỏi hận khi đã nhận con thỏ này, có điều gì như thế mà đem con thỏ đá đi?

Dù sao lúc trước cũng bởi vì cái này mà hấn chế giễu Văn Khúc Tinh không ít, bây giờ đến lượt mình, lại xử lý không được con thỏ, đúng là mặt mặt mà...

Người này không ném đi được, hấn chỉ có thể nhin, thầm nhủ trong lòng: “Nhất định phải để cho con thỏ này biết sự lợi hại của ta, rồi a chút đề khó cho hấn, để hấn đợi mấy ngày, để xem hấn còn dám làm âm ỉ hay không!

Lỗ đại sư thở phào nghĩ đến sau khi con thỏ bị giáo huấn sẽ nhu thuận nghe lời như thế nào, đến lúc đó hấn sẽ đem con thỏ đi Văn Khúc Cung tản bộ, biểu cảm của Văn Khúc tinh quân lúc đó, không cần nhìn cũng đã cảm thấy vui rồi.

Đêm đến, im lặng như tờ...

Toàn bộ Thần Mộc Cốc cũng hoàn toàn yên tĩnh trở lại, chim không kêu, côn trùng đã tĩnh, đây là quang cảnh yên tĩnh vào ban đêm...

Nhưng mà, ở chỗ sâu bên trong Thần Mộc Cốc là khu Huyền tự thì mấy con chim không cho là vậy, bởi vì bọn chúng thấy được một con thỏ không chịu yên tĩnh...

-Hô, rừng rậm này lớn quá đi, chạy đến trưa mới nhìn thấy một cây tốt có phẩm chất không tệ. - Tàn Thọ sờ lấy thân cây, thầm nói.

Đúng lúc này, trên cây sáng lên một đôi mắt, một con chim lớn đang yêu đang nhìn Tàn Thọ, dường như đang hỏi: “Con thỏ, ban đêm không ngủ, ngươi muốn làm cái gì?”

Tàn Thọ nhướng lông mày lên, nhìn con chim lớn kia:

-Oa!

Kêu to một tiếng, con chim lớn kêu quác quác quơ cánh bay mất.

Lúc này Tần Thộ mới cười hê hê, cắn một cái vào cành cây!

Tần Thộ chép chép miệng, con mắt lập tức sáng lên:

-Ai ui! Không hổ là đại thụ của Tiên giới, chất gỗ đặc, ăn được, trọng điểm là nguyên khí dồi dào! Đúng là đồ tốt mà, ha ha... Ta bắt đầu yêu nơi này rồi đây! Đại thụ, run rẩy đi, ta đến đây!

Tần Thộ lại đi lên cắn một cái, kinh ngạc phát hiện, tế bào trong cơ thể hắn đang từ từ ngấm miệng rồi!

Con mắt Tần Thộ lập tức sáng lên, biết những cây này là rất trân quý, ăn bọn chúng Lỗ đại sư nhất định sẽ phát điên, nhân quả của cái này không nhỏ, tế bào cũng không dám ăn.

Đã như vậy, hắn còn chờ cái gì?

Tần Thộ kêu ngao ngao, mở rộng miệng ra, giống như là mở ra một cái cửa điện, trên miệng khép mở, cái cây lớn như vậy trong nháy mắt đã bị con thỏ này chặt đứt ngang!

Răng rắc!

Đại thụ ngã xuống, con thỏ liền hướng đến một hướng khác đi, những nơi đi qua, một mảnh thừa gỗ vụn cũng không có, tất cả đều bị hắn ăn hết, nguyên khí cuộn cuộn đi vào bên trong cơ thể! Tần Thộ niệm khẩu quyết, toàn lực vận chuyển nguyên khí “Bát Cửu Huyền Công”!

Tần Thộ chỉ cảm thấy thân xác mình càng ngày càng mạnh, trong lúc không để ý tăng bốn của “Bát Cửu Huyền Công” lần nữa bắt đầu tăng cấp.

Trước kia hoặc là do nguyên khí không đủ, hoặc là do nhân quả k hông đủ.

Hiện tại, nguyên khí dồi dào, nhân quả đầy đủ, còn không đột phá thì chờ đến khi nào!

Trong lòng Tần Thộ cười ha ha, há mồm cắn loạn...

Con chim vừa bị Tần Thộ dọa còn chưa kịp rơi xuống, đã lại thấy một tia chớp màu trắng đánh vào cây, bay vòng quanh cây... Sau một cơn chấn động, cái cây này nhanh chóng trở nên thấp xuống, khi phát hiện ra điều gì đó không ổn, nó đã dính vào với con thỏ.

-Thỏ gia hôm nay ăn rau không ăn thịt, các loại chim tạp nham, tr ánh ra cho ta! Oa!

Con thỏ há miệng phun một mảnh gỗ vụn phun lên mặt con chim.

Con chim dẫn đầu lúc này mới kêu một tiếng rồi bay lên tận trời, rụng mấy cái lông chim, chạy xa.

Tần Thộ thuận tay nắm lấy một cái cây ở trên đỉnh đầu, sau đó vỗ miệng, hét lớn:

-A... a a a a...

Sau đó Tần Thộ lần nữa hóa thành tia chớp trắng xông ra ngoài, n hững nơi đi qua, từng cây từng cây đại thụ đều biến thấp, rồi biến mất.

Trước kia, người đồn củi ở Thần Mộc Cốc sẽ giữ lại một cái cọc g ỗ, sau đó cọc gỗ sẽ được chăm sóc, một lần nữa nảy mầm rồi lớ n... Nếu làm thế này thì các cây có thể tuần hoàn mãi như thế.

Nhưng những nơi con thỏ này đi qua, đừng nói là cọc gỗ, để thuậ

n tiện xử lý, ngay cả rễ cây nó cũng nhổ ra ăn!

Từng con chim kêu ầm ĩ bay lên trời, lúc đầu bay lên rồi lại đậu xuống nơi gần đó, về sau mới phát hiện, bọn chúng vậy mà lại bị một con thỏ đuổi, bắt buộc phải di cư... Không đúng, là không nhà để về. Bắt đầu lưu lạc rồi!

...

Lỗ đại sư hôm nay ngủ một giấc cũng không yên, mơ loạn hết cả lên, như thể bên tai dường như có người không ngừng cưa gổ...

Mặt trời đang dần dần lên, Lỗ đại sư ngáp một cái ngồi dậy, mặc dù là thần tiên, có ngủ hay không thì cũng như nhau.

Có điều mặt trời lên là làm, mặt trời lặn thì nghỉ, sớm đã trở thành thói quen của hắn, hắn cũng thích thói quen này.

Đẩy cửa phòng ra, Lỗ đại sư giang hai tay, dùng sức hô hấp lấy không khí mới mẻ lúc sáng sớm, đồng thời từng đạo khí tức màu tím bị hắn hít vào bên trong, sắc mặt càng hồng nhuận, nhin không được tán thưởng một tiếng:

-Một ngày mới, thật là tốt...

-Ách, đây là cái gì? Ta là ai? Ta đang ở đâu?

Nhưng khi Lỗ đại sư mở mắt ra liền chết lặng...

Lỗ đại sư trợn mắt há mồm nhìn người trước mắt!

Người ở Thần Mộc Cốc, đều không có nơi ở cố định, nhìn trúng cái đỉnh núi nào liền đến ở đỉnh núi đó, rất tùy ý.

Trên thực tế thì, quy củ của Lỗ đại sư ở đây cũng không nhiều, hắn chẳng qua là muốn dọa con thỏ nên mới nói như vậy, để con thỏ

thành thật một chút. Ở chỗ hắc nhiều nhất là những quy củ lớn kh ông thay đổi được, còn tiểu tiết thì hoàn toàn không có!

Lỗ đại sư xem ra cũng là một người có linh hồn tự do, mới có thể phát tán tư duy, tự nhiên hòa nhập, cấp độ lĩnh ngộ đạo càng sâu, tác phẩm sáng tác ra mới là tốt nhất.

Cho nên, cho dù là Lỗ đại sư, cũng không ở trong Thần mộc điện mà là ở trên một tòa núi nhỏ.

Ngọn núi nhỏ này không cao, nhưng cảnh sắc lại mê người, bốn phía là cỏ thụ muôn hình vạn trạng che trời.

Phòng của Lỗ đại sư ở ngay tại trên một gốc cỏ thụ, bốn phía cỏ thụ có kết giới, có thể chặn hết thủy tạp âm bên ngoài. Phòng giữa con cú nửa đêm gõ mộc đầu, quấy rầy sự thanh tĩnh của hắc...

Nhưng mà giờ khắc này, Lỗ đại sư thật sự là có chút hoài nghi cuộc sống, bởi vì trước mặt hắc, đừng nói là cỏ thụ, đến một cái cốc của cây cỏ thụ cũng không nhìn thấy một cái!

Dưới đất dường như là có cái gì cày qua, bốc loạn hết lên...

Mười dặm xung quang, có vẻ như là chỉ còn lại tòa nhà gỗ dưới chân hắc!

Cái đáng sợ nhất là, mười dặm này chỉ là cảnh tượng ở gần, hướng ra xa nhìn, một mảnh rừng lớn như vậy dường như là bị cự thú càn quét qua, đột ngột mở ra một con đường!

Con đường này hình như là dẫn tới khu Huyền Tự, một đường hướng này, chạy đến mãi phía sau!

-Phía sau... phía sau!

Lỗ đại sư kinh hô một tiếng, đột nhiên quay người ra sau lưng vẫn

là một đường lớn, thẳng tắp đến hướng nam! Phía xa, từng khoảng từng khoảng đại thụ nhanh chóng biến mất... cái kia thế mà lại phá hư rừng cây của hần!

-Này!

Lỗ đại sư hét lớn một tiếng:

-Yêu nghiệt phương nào, nhanh chóng dừng tay!

Nhưng mà vật kia căn bản là không có ý dừng lại, ngược lại càng lúc càng nhanh...

Chương 165: Lấy Đức phục người

Chương 165: Lấy Đức phục người

Lỗ đại sư giận dữ, bay lên trời, nháy mắt hoá thành một đường cườ vòng đuôi theo, tập trung nhìn, Lỗ đại sư trợ tròn mắt...

-Con thỏ! Là người?

Lỗ đại sư nhìn con thỏ béo ở phía dưới thở phì phò, hoảng sợ nói.

Vậy mà, con thỏ vẫn không dừng lại mà tiếp tục gặm một cây cỏ t hụ!

Lỗ đại sư nhú mày, đưa tay ra bắt!

Đúng lúc này, cơ thể con thỏ bỗng nhiên tỏa ra từng đạo kim quang, tiếp theo liền nghe thấy con thỏ phát ra tiếng gầm giận dữ, trên dưới toàn thân kim quang óng ánh, như là hoàng kim! Con thỏ giống như một vàng thái dương vậy!

Tiếp đây bầu trời có một tiếng nổ vang, mây đen hội tụ!

Lỗ đại sư thấy thế, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc:

-Lôi kiếp? Cái này chỉ có thể ở Thiên Đình? Ở đây lấy đâu ra lôi kiếp?

Lỗ đại sư vội vàng lui về phía sau, bố trí tầng tầng cấm chế, phon g tỏa bốn phương tám hướng!

Sau đó liền nghe tiếng rầm rầm rầm...

Từng đạo thiên lôi giáng xuống, đánh vào kim sắc trên thân con thỏ, quý dị chính là, tất cả thiên lôi đều giáng vào trên thân con thỏ nhưng lại không nổ tung mà lại vặn vẹo trên thân thể con thỏ, sau đó hóa thành một chuỗi xây xích nhỏ chui vào bên trong cơ thể.

Lỗ đại sư nhướng mày: “Kỳ dị!”

Lôi kiếp liên tiếp, kinh động đến toàn bộ đệ tử bên trong Thần Môn Cốc, tất cả mọi người chạy tới nhìn thấy cảnh này, lập tức tròn mắt!

Lỗ Nhị hoảng sợ nói:

-Đây... đây là có chuyện gì?

Lỗ Nhất nói:

-Ôi trời ạ! Trên đất... cây đâu?

-Bảo hai người các người đi giám sát con thỏ này, hai người các người đã làm cái gì?!

Lỗ đại sư phần nộ nhìn chăm chăm hai người họ.

Hai người bị dọa đến run rẩy, thành thành thật thật đem ý nghĩ ngày hôm qua nói ra.

Lỗ đại sư nghe vậy, tức giận đến môi cũng run run, có điều cuối cùng vẫn lắc đầu mà nói:

-Mà thôi, thiên mệnh như thế... Ài...

-Sư phụ, cái con thỏ này sao lại... sao lại gặp lôi kiếp vậy?

-Sư phụ, cái con thỏ này là thành tiên sao? Nhưng mà Tiên Giới có lẽ không có lôi kiếp mới đúng chứ. Lôi Đình là chúng thần, chắc không ai ở thiên giới sẽ dám tùy ý giáng lôi đâu? - Hai người không hiểu hỏi.

Lỗ đại sư lắc đầu nói:

-Lôi Đình trong thiên hạ, ai cũng là thuộc về Lôi bộ quản. Lôi phạt Thiên Quân là lôi phạt trong thiên hạ, Lôi kiếp Thiên Quân là người cai quản kiếp nạn của người phạm thành tiên, nhưng mà bọn họ tuyệt đối không dám ở Thiên Đình tùy ý giáng xuống Thiên Lôi kiếp.

-Không phải bọn họ phát động, vậy thì là ai đã phát động? - Lỗ Nhất hất kinh ngạc hỏi.

Lỗ đại sư lắc đầu, hẳn cũng không biết.

Lôi thuộc về Lôi bộ, như vậy Lôi kiếp xuất hiện, nói không phải Lôi bộ chúng thần làm thì ai tin?

Thế nhưng hắn càng không tin Lôi bộ chúng thần dám mạo hiểm xúc phạm thiên quy để đến giáng một cái xuống con thỏ... Con thỏ có chết hay không hắn không biết, nhưng người giáng lôi chắc chắn chết chắc!

Lôi đại sư không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, híp mắt, một đôi mắt thần dường như muốn nhìn thấu đám mây, nhưng đáng tiếc bên trong mây đen đầy trời, có lực lượng quái lạ nào đó hết sức che chở, Lôi đại sư căn bản là nhìn không thấu, nhìn không thấu! Cuối cùng lắc đầu nói:

-Không biết... thế nhưng chuyện này có điều kỳ quặc. Chuyện hôm nay, không cho phép nói ra bên ngoài, ai cũng không được!

-Vâng!

Lỗ Nhất Lỗ Nhị lĩnh mệnh, đồng thời truyền lệnh xuống dưới.

Lôi đại sư nhìn con thỏ dưới mặt đất kia kim quang lóng lánh, không khỏi nghĩ tới lời nói lúc trước khi đi ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Văn Khúc tinh quân đã đuổi theo nói với hắn.

-Con thỏ đi theo ngươi như vậy, ta cũng không có ý kiến gì, có đi ều ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi hãy dạy hắn một chút thần thông vô dụng, những cái như công pháp tu hành, thần thông phá hoại tuyệt đối không thể dạy hắn, nhớ kĩ! Nhớ kĩ!

Lôi đại sư lúc ấy không rõ ý tứ của Văn Khúc tinh quân, chỉ cho là con thỏ này sẽ quấy rối, nhưng mà bây giờ, hắn đã có chút hiểu...

Nhưng cái hắn không hiểu chính là, cái con thỏ này học được phương pháp tu hành ở đâu? Hắn cũng không có dạy mà!

Cùng lúc đó, trên Mặt Trăng, Ngô Cương buông rìu xuống, ngửa đầu nhìn lên hướng của Thiên Đình, đôi mắt dần bị bao phủ bởi một tầng sương trắng, sương trắng tản ra, rõ ràng là cảnh tượng con

thỏ độ kiếp ở bên trong Thần Mộc Cốc!

Trong lúc mọi người đang suy tư xem con thỏ này đã tu luyện như thế nào, thì con thỏ lại cười tới nở hoa rồi...

-Oa ha ha... Rốt cuộc cũng đột phá rồi! Rốt cuộc cũng đột phá rồi.

Trong lòng Tàn Thọ vui vẻ! Hắn vui không phải là Bát Cửu Huyền Công tăng cấp, mà cao hứng vì hắn rốt cuộc cũng tìm ra được phương pháp tu luyện chính xác! Chỉ cần có thể đột phá, có thể tu luyện là hắn vui vẻ!

Đồng thời, khi Tàn Thọ nhìn thấy Thiên Lô kiếp giáng xuống, kết quả bị thân thể trực tiếp hấp thu, hóa thành nguyên khí cuộn cuộn tiến vào bên trong cơ thể, tế bào toàn thân thoải mái, kích thích cơ thể sau khi được Bát Cửu Huyền Công cường hóa, cơ thể rõ ràng trở nên cứng cáp hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, hắn cười càng vui vẻ hơn, ngửa đầu lên trời cười to!

Kết quả chỉ lúc sau, hắn kinh ngạc phát hiện, thân thể của hắn không thể động đậy được!

Toàn thân kim quang càng ngày càng xán lạn, toàn bộ cơ thể hắn dường như biến thành vàng luôn, đông lại rồi!

Cẩn thận cảm nhận, không phải là do kim quang, mà là do hắn hấp thu những thiên lô kia!

Những lô này sau khi tiến vào bên trong cơ thể hắn không có bị tiêu hóa toàn bộ, có một bộ phận đan vào một chỗ, hóa thành từng chuỗi xích, đem toàn bộ bên trong cơ thể của hắn trói lại!

“Đây là cái thứ quỷ gì vậy?” Trong lòng Tàn Thọ kinh hô.

Đồng thời mây đen trên bầu trời càng ngày càng trở nên đen hơn, từng đạo lôi đình xuyên qua mây đen, lôi đình cuộn cuộn ngưng tụ hóa thành từng đạo từng đạo xiềng xích, xiềng xích oanh một tiếng liền nhắm thẳng Tần Thộ đến!

Nhìn thấy cảnh này, Lỗ đại sư cũng giật nảy mình.

-Lỗ Nhất hoảng sợ nói:

-Khóa Lôi? Đây là ông trời muốn khóa cái con thỏ này lại, không muốn để cho hắn tăng cấp!

Quả nhiên, xiềng xích kia khác với lôi đình bình thường, không phải là giáng trên người Tần Thộ, mà là từng từng vòng từng vòng trói Tần Thộ lại!

Đồng thời, Tần Thộ cũng kinh hoảng phát hiện, vốn dĩ cơ thể phải tăng cấp nhưng mà lại đang từ từ thoái hóa, vừa rồi mới tăng cấp Bát Cửu Huyền Công vậy mà tinh yếu lại rơi xuống dưới tầng ba!

Lúc này, trong đầu Tần Thộ nghĩ đến một đoạn văn tự bên trong Bát Cửu Huyền Công: “Bát cửu thất thập nhị, tam trọng nhất trọng thiên, nhất thiên nhất cảnh giới, nhất bộ nhất phạm trần!”

Tần Thộ ngày trước không hiểu ý nghĩa của câu này, nhưng bây giờ hắn đã hiểu rồi, Bát Cửu Huyền Công tam trùng thiên chính là giảm bớt, bước qua được chính là thiên phạm khác biệt! Không bước qua được chính là rơi xuống phạm trần.

Hắn muốn bước qua, nhưng là có người không cho!

Tần Thộ không cam tâm, hắn thật vất vả mới có thể đột phá vậy mà lại còn bị chèn ép, hắn không phục!

Tần Thộ gầm thét, ở trong lòng rú lên:

-Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà ta phải làm một con thỏ ngốc cả đời này? Không cần biết ngươi là ai, thỏ gia ta không phục!

-Không phục, ta liền ăn ngươi!

Đúng lúc này, trong đầu Tần Thộ vang lên một âm thanh, âm thanh này có chút quen tai, Tần Thộ mơ hồ nghĩ, đây là âm thanh xuất hiện trong mơ của hắn, âm thanh của một con thỏ ăn ngôi sao.

“Nhưng mà, ngươi ăn như thế nào? Ta đến động còn không động được!” Trong lòng Tần Thộ kêu to.

-Sur phụ, nhìn sur đệ như thế này hình như là hỏng hết rồi? - Lỗ Nhị hỏi.

Lỗ đại sư nhướng mày nói:

-Nơi này là Thần Mộc Cốc, đây là đệ tử của lão tử ta, con mẹ nó a ị dám động?

Vừa nói chuyện, Lỗ đại sư cởi áo ngoài, lộ ra nửa thân trên cứng cáp, ngửa đầu nhìn trời, hét lớn một tiếng:

-Không cần biết ngươi là ai, dám động đến đệ tử của lão tử, ngươi là muốn chết! Xem ta lấy đức phục người đây!

Tiếp đó, Tần Thộ nhìn thấy Lỗ đại sư bay thẳng lên trời, đồng thời ị vẫy tay một cái, một tiếng ầm vang lên, Tần Thộ nhìn thấy Thần Mộc điện bay lên theo, đứng thẳng trên không trung, cuối cùng hắn cũng thấy được toàn cảnh của Thần Mộc điện, đây nào có giống một cây cọc gỗ? Đây là một cái cán rìu!

Lúc này cuối cùng Tần Thộ cũng hiểu lúc trước Lỗ đại sư nói đến Phượng Tê mộc là có ý gì, gia hỏa này không phải là cầm một đoạ, mà là trừ tận gốc để cho hắn làm cán!

Lý do khiến gia hỏa này không ở Thần Mộc điện vì thứ này chỉ là một phần nhỏ của cán rìu lộ ra từ mặt đất...

Nhưng điều khiến Tần Thộ thực sự im lặng là, bên trên rìu của Lỗ đại sư có một chữ Đức to đùng!

Hai mắt Tần Thộ giật một cái, trong lòng kêu lên: “Mẹ nó, đây không phải là lấy đức phục người mà? Đây là lấy Đức chém người thì có! Mẹ kiếp, không chọc vào được!

Chương 166: Câu chuyện của khăn lau

Chương 166: Câu chuyện của khăn lau

Oành!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, cái rìu to lớn lập tức bổ vào đám mây!

Đám mây nổ tung, mây đen sụp đổ!

Có điều Lôi đình kia lại như cũ ngưng tụ vào một chỗ, hóa thành xiềng xích trời chặt lấy Tần Thộ!

Chỉ là bị một búa của Lỗ đại sư quấy nhiễu, Tần Thộ phát hiện, hình như hắn có thể cử động!

Tần Thộ giật giật cổ, sau đó ngửa đầu lên nhìn mây đen trên trời c

ùng với xích sét, cảm thán nói:

-Sur phụ, người nghỉ ngơi chút, để đó cho ta!

Lỗ đại sư cúi đầu xuống nhìn, nói:

-Người? Có được không?

Tần Thọ nheo mắt đáp:

-Để cho ta thử một chút... Có điều sợi mỳ này hơi dài, có thể là một hơi không ăn hết được...

Tần Thọ hơi ngửa đầu, cắn tiếp một đoạn lên xích sét, sau đó khẽ dùng lực hút!

Hít!

Lôi đình này thật sự bị con thỏ coi như mỳ sợi, hút vào bên trong miệng!

Lỗ đại sư ở bên kia vác một cái rìu to như ngọn núi, chẹp chẹp miệng nói:

-Đúng là gia súc mà, cái này mà cũng có thể ăn... Nhìn đáng vẻ còn giống như là mùi vị không tệ.

Đang nói chuyện Tần Thọ lại hút một cái, lại một đoạn lôi đình bị hắn nuốt vào trong bụng, đồng thời liềm liềm môi, hét lớn:

-Sợ rồi phải không cháu trai? Thức ăn đến rồi, không ăn là muốn đói chết à?!

Lỗ đại sư không rõ Tần Thọ đang nói chuyện với người nào, đột nhiên nhìn thấy đệ tử này đang lầu bầu thì nói thảm: “Con thỏ này điên rồi?”

Nhưng mà Tần Thộ rất rõ ràng, hắn đang không nói chuyện với ai cả, hắn đây là đang nói với chính mình! Nói chuyện với các tế bào trong cơ thể hắn!

Nói là nói chuyện với các tế bào, kỳ thật là nói với chính hắn!

Tế bào căn bản là không có ý thức, cái gọi là nhân quả sợ hãi, cũng không phải là tế bào sợ hãi, mà thực chất là bản năng bên trong Tần Thộ sợ hãi, hắn chính mình cũng không biết là mình sợ, nhưng mà tế bào lại cảm ứng được, phản xạ có điều kiện là không dám ăn, cái này mới dẫn đến tế bào dần dần tự đóng cửa.

Nhưng mà hiện tại, giọng nói của Tần Thộ chính là tự huyễn hoặc mình, để tăng thêm dũng khí, đại quân tế bào cũng giống như là bị kích hoạt lên, ngao ngao một tiếng liền mở rộng miệng điên cuồng cắn nuốt lấy tia chớp đang nhập vào trong cơ thể!

Mà sau khi tia chớp tiến vào trong cơ thể Tần Thộ, đối với các tế bào đang điên cuồng liền lập tức sụp đổ!

Những cái xiềng xích bé nhỏ kia liền bị kéo đến hỗn loạn, bị dạt dẹo đảo lộn, toàn bộ hóa thành nguyên khí bị cơ thể hấp thu!

Tần Thộ chỉ cảm thấy cơ thể lớn mạnh thêm mấy phần, lập tức vui vẻ, trong lòng cười ha ha, hít hít ăn một mảng lớn xích sét!

Xích sét bị ăn như thế, cũng có chút đỡ không được, răng rắc một tiếng lập tức vỡ nát, sau đó tiêu tan trong không khí.

Lỗ Nhị kinh ngạc xem một màn này, hỏi Lỗ Nhất:

-Đại ca, người đã gặp qua kiểu độ kiếp như thế này chưa? Con thỏ thể mà lại đi ăn Lôi kiếp!

Lỗ Nhất lắc lắc đầu đáp:

-Chưa thấy bao giờ... Về sau chớ có chọc vào con thỏ này, quá mạnh rồi.

Lỗ Nhị gật đầu theo.

Các đệ tử khác nhìn thấy cảnh này, cũng nhìn Tàn Thọ như là nhìn thấy quái vật, yên lặng xếp Tàn Thọ vào đội ngũ không thể chọc vào được.

Mây đen bị đánh tan, Lôi kiếp bị ăn hồng, trên bầu trời lần nữa khôi phục sự sáng sủa.

Lỗ đại sư vung tay lên, cái rìu siêu lớn bay trở về trên núi, oanh một tiếng đập vào trong đất, đất đá bốn phía bắn tung tóe, trong chớp mắt đỉnh núi kia lại khôi phục như lúc ban đầu, Thần Mộc điện trên núi lại dựng đứng lên một lần nữa...

Có điều sau khi nhìn thấy bản thể của Thần Mộc điện, Tàn Thọ cũng không tiếp tục tin đây là cung điện nữa.

-Con thỏ, đi theo ta, ta có việc muốn nói với người.

Lỗ đại sư bay xuống, vỗ vào đầu con thỏ nói.

Vừa rồi Tàn Thọ cũng nhìn thấy Lỗ đại sư liều mạng vì mình như thế nào, cho nên lúc trước mới chủ động sửa lại xưng hô, không gọi là Lỗ ẩm ướt nữa mà gọi là sư phụ.

Bây giờ sư phụ có lệnh, dù Tàn Thọ có ngang bướng, nhưng cũng nhu thuận đi theo.

Trên thực tế, hắn cũng có một bụng nghi vấn muốn hỏi.

-Còn thất thần ra đây làm gì? Đều không có việc gì để làm đúng không? Cút đi làm việc đi! Lười biếng nữa, ta sẽ để cho đói mấy n

gày!

Lỗ đại sư vừa tròng mắt lên, tất cả mọi người đều tản đi tan tác như chim muông.

Bò lên trên một ngọn núi gần đó, Lỗ đại sư vỗ vỗ một cục đá ở bên người, ra hiệu cho Tần Thộ ngồi xuống.

Hai người ngồi song song ở trên đỉnh núi, Lỗ đại sư thở dài một hơi, sau đó đưa tay ra sờ vào ngực...

Tần Thộ nghĩ nghĩ, trong lòng tự nhủ: “Đây là có tâm sự, muốn uống một chén hả?”

Kết quả liền thấy Lỗ đại sư lấy ra một chiếc gương, soi vào cái gương, sau đó mắng:

-Quả nhiên, kiểu tóc lại loạn rồi! Lôi kiếp đáng chết!

Tần Thộ:

-...

Lỗ đại sư loay hoay chỉnh lại kiểu tóc của mình cho đẹp, rồi thu hồi tấm gương, lúc này mới nói:

-Con thỏ, ngươi có biết ngươi là thứ gì không?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Lần sau chỉ cần hỏi ta là chủng loại gì, ta cũng không biết ta là chủng loại gì, ngươi có biết không?

Lỗ đại sư lắc đầu:

-Ta cũng không biết...

Tần Thọ:

-...

Lỗ đại sư nói:

-Có điều Lôi kiếp này có vấn đề, về sau người cẩn thận một chút, đừng có chạy lung tung. Chỉ cần người ở trong ba mẫu đất của ta đợi, nếu nó lại đến, ta sẽ xử nó.

Mặc dù lời này nghe rất thô lỗ, nhưng mà Tần Thọ nghe lại cảm thấy rất ấm áp, vì vậy nói:

-Cảm ơn, sư phụ.

-A? Người bây giờ không gọi ta là Lỗ ẩm ướt nữa? - Lỗ đại sư cười nói.

Tần Thọ ngáp một cái nói:

-Nếu người không cho ta về nhà, ta sẽ lại gọi người là Lỗ ẩm ướt.

Lỗ đại sư ha ha cười nói:

-Muốn về nhà thì cố gắng học tập đi, đạo bên trên Thần Mộc điện, người có thể hiểu ra một đạo, ta không những cho người mỗi ngày đều có thể về nhà, mà còn là ta đưa người về. Đương nhiên, người cũng có thể thử biện pháp khác một chút, không nói những cái khác, ta là người rất dễ nói chuyện, là lấy đức phục người.

Sau khi Tần Thọ gặp được Đức của sư phụ, trực tiếp tròn mắt, cái này còn gọi là dễ nói chuyện? Đây chính là lời nói nhảm, cứ đánh đi thì có.

-Ta đối với chỗ của người hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc là ở đây

làm cái gì? Điều khắc gỗ sao? Hay là phụ trách làm bàn, ghế? - Tàn Thọ hỏi.

Lỗ đại sư lắc đầu nói:

-Những cái người nói chúng ta đều làm, tất cả có dính dáng đến gỗ chúng ta đều làm. Tu hành mà, không phải là vì muốn thành thần tiên tiêu dao tự tại sao? Muốn tiêu dao, thì tâm phải tiêu dao trước, tùy tâm sở dục, thuận theo tự nhiên, người muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Tàn Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên:

-Thật?

Lỗ đại sư lấy khăn ra lau lau nước bọt trên miệng Tàn Thọ nói:

-Những cây gỗ này người có thể tùy ý lấy, nhưng không được phép ăn!

Tàn Thọ yên lặng, không được phép ăn, thì lấy gỗ làm gì?

Cùng lúc đó, Tàn Thọ nhăn mũi hỏi:

-Cái khăn này của người là để làm gì vậy? Sao có mùi lạ thế?

Lỗ đại sư nói:

-Trước kia ta là một người thợ mộc, vì tìm kiếm vật liệu gỗ tốt, nên thường xuyên ở lại trong rừng, trong rừng núi không khí ẩm ướt, trèo núi lội nước, không nói những cái khác, chân không chịu được nổi. Về sau nương tử của ta làm cho ta một tấm vải, để cho ta lau chân, sau khi chân khô rồi, vẫn là... ách, con thỏ, người sao thế?

-Oe... - Con thỏ không nhận được nôn khan...

Chương 167: Buôn lậu vũ khí

Chương 167: Buôn lậu vũ khí

-Con thỏ, bị lạnh bụng hả?

Lỗ đại sư quan tâm hỏi, nhưng biểu cảm kia, rõ ràng là đang nói: “Con mẹ nó, người ăn của ta nhiều cây như vậy, đây chính là báo thù! Ha ha...”

-Sư phụ, nếu người còn dám đem cái giẻ lau chân của người để lên trên miệng ta, ta sẽ đem cái chỗ này của người ăn đến cả cây cỏ cũng không để lại. - Mặt già của Tàn Thọ tối sầm lại nói.

Lỗ đại sư nghe vậy, ha ha cười nói:

-Ha ha... Đồ ngốc, nương tử của ta làm cho ta cái khăn kia quá lớn, nên ta chia làm hai tấm, một tấm lau mặt, còn một tấm để lau chân. Tấm mới vừa rồi lau cho người là tấm sạch sẽ.

Tàn Thọ nghe xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại nghe Lỗ đại sư hoảng sợ nói:

-Ôi trời đất, quên mất lúc này ta cầm nhầm rồi...

-Ta giết người!

Tần Thọ ngao một tiếng nhảy dựng lên.

Lỗ đại sư liền nhanh chân chạy.

Tần Thọ kêu ngao ngao đuổi theo.

Sau khi ầm ĩ xong, Lỗ đại sư ngửa đầu lên nhìn trời nói:

-Xem ra cháu trai kia là đi thật rồi.

-Cái gì cháu trai? - Tần Thọ không hiểu hỏi.

Lỗ đại sư nói:

-Bên trong Thiên Đình là không có Lôi kiếp, cho dù là mưa gió, đ
ó cũng phải dựa theo kế hoạch đã định ra mà làm, loại sét này đ
h không có căn cứ, lại còn liên tiếp với nhau, nhiều năm như vậy r
ồi nhưng ta cũng chưa thấy qua bao giờ. Nếu nói đó là hiện tượng
tự nhiên, đánh chết ta cũng không tin.

Tần Thọ nói:

-Theo ý của người, thì là có người cố ý nhằm vào ta.

Lỗ đại sư lắc đầu nói:

-Không biết, cũng có thể là có người nhằm vào ngươi, mà thủ phá
p làm việc này lại vô cùng sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không l
ưu lại, còn có một khả năng là do con thỏ nhà ngươi quá hỗn đản,
ông trời cũng muốn đánh chết ngươi.

Tần Thọ chấp tay một cái nói:

-Đã nhường đã nhường...

Lỗ đại sư nghe xong, giơ tay lên chính là một cái tát, đánh con th

ỏ té ngã, nói:

-Đã nhường cái rắm, nhân phẩm của ta vẫn còn rất tốt, không cùng một đẳng cấp với người.

Tần Thọ không tức giận...

Vừa mới trải qua tất cả, hắn đã nhìn ra, Lỗ đại sư chính là độc miệng một chút, yêu thích cái đẹp, có chút bệnh thích sạch sẽ, có chút hống hách, người cũng có chút xấu tính, nhìn tổng thể lại mà nói thì là vẫn có điểm sáng.

Chí ít, rất bao che cho đệ tử...

Tần Thọ rất rõ, Lỗ đại sư đưa hắn rời khỏi đám người, chạy đến trên cái núi hoang vu này, chính là kể câu cá, muốn dụ người đứng phía sau ra để xử lý. Điều này tương đương với việc đang đứng ra giúp hắn, cũng là vì bảo vệ hắn.

Cho nên, cái ân tình này, Tần Thọ sẽ ghi ở trong lòng.

Giống như đã nói trước đó, gia hỏa Tần Thọ này thù rất dai nhưng cũng rất nhớ ân tình, hắn đều có thể cảm nhận được, mỗi một điểm tốt mà người khác đối với hắn.

-Được rồi, người ở lại nơi này đi, nhớ lấy, đừng có chạy lung tung.

Lỗ đại sư mang Tần Thọ đi về Thần Mộc Cốc đến bên cạnh Thần Mộc điện.

Tần Thọ liếc nhìn Thần Mộc điện nói:

-Yên tâm, ta rất ngoan.

Lỗ đại sư nhìn thấy ánh mắt kia của Tần Thọ, lông mày nhướng lên

n nói:

-Không cho phép người gặm Thần Mộc điện của ta!

Tần Thộ nhún vai nói:

-Yên tâm đi, không đâu, con người ta rất tốt đấy.

Lỗ đại sư gật đầu:

-Tin người một lần.

Sau đó Lỗ đại sư gọi Lỗ Nhất và Lỗ Nhị tới nói:

-Nếu như lại có Lôi kiếp, trực tiếp lấy pháo phá nó! Mặc kệ đó là cái gì, đánh chết rồi thì tính lên người ta!

-Vâng, sư phụ!

Lỗ Nhất Lỗ Nhị lĩnh mệnh.

Lỗ đại sư lúc này mới yên tâm đăng vân mà đi.

Chờ Lỗ đại sư đi, Tần Thộ kinh ngạc hỏi:

-Các người còn có pháo?

Lỗ Nhị hơi ngửa đầu, kiêu ngạo đáp:

-Đương nhiên, chúng ta không chỉ có pháo, muốn diệt thiên lôi, phá thiên cơ giáp các thứ cái gì cũng có. Tóm lại, người ở lại Thần Mộc Cốc, nếu như thiên lôi gì đó lại tới, chúng ta đều có thể diệt hần!

Lỗ Nhất tương đối trầm ổn hơn nhiều, vỗ đầu Lỗ Nhị nói:

-Đừng ba hoa khoác lác.

Sau đó nhìn Tần Thộ:

-Con thỏ, Thần Mộc Cốc chúng ta không chỉ có pho tượng, bàn g hế, còn có các loại khí giới dùng để tấn công, uy lực vô cùng to lớn, cho dù là Địa Tiên thì cũng có thể một pháo đánh chết. Cho dù có là trên cả Địa Tiên cũng không dám giương oai tại Thần Mộc Cốc của chúng ta. Dù sao, Thần Mộc Cốc chúng ta cũng không phải là tồn tại một mình, bên trên Tượng Thần Cốc còn có một đám thần đó, nếu thật sự có người dám làm loạn ở đây, đối mặt với sự giận giữ của nhiều tượng thần như vậy, cho dù là Đại La Kim Tiễn, cũng sẽ bị ăn thiệt.

Tần Thộ giờ mới biết được thực lực cường hãn của Thần Mộc Cốc, thầm nghĩ: “Vốn còn cho là một đám bán gia cụ, kết quả toàn con mẹ nó bán vũ khí, trâu thật, trâu thật...”

-Con thỏ, ta đưa ngươi đi dạo một vòng Thần Mộc Cốc. Còn có, về sau đừng có ăn nhiều cây quý như vậy nữa, những cây này đều là vật liệu thượng hạng để làm các loại khí giới, cơ giáp, uy lực không tầm thường đâu. - Lỗ Nhất dẫn dò.

Tần Thộ nghe rằng, tỏ ra là đã hiểu, về phần có thật là nghiêm túc nghe hay không, thì không ai rõ.

Cùng lúc đó, Lỗ đại sư một đường bay đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đến cổng, Thái Bạch Kim Tinh đứng ở cửa, cười ha ha nhìn vào hấn.

Lỗ đại sư còn như há miệng, Thái Bạch Kim Tinh đã cười nói:

-Đại sư, ngươi đến là vì Tỏa Linh lôi kiếp đúng không?

Lỗ đại sư gật đầu.

-Việc này Ngọc Đế đã biết rồi, mới vừa rồi Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn đã tới, hắn nói lôi kiếp lần này không phải là do Thiên Quân phóng ra. Còn cái lôi kiếp này đến như thế nào, Thiên Tôn cảm thấy, đó là do tự nhiên hình thành.

Lỗ đại sư cau mày nói:

-Tự nhiên hình thành cái rắc chớ... lời nói này người tin không? Ta cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, chắc không phải là Văn thái sư muốn ăn thịt thỏ kho tàu đấy chứ? Còn có, đệ tử của ta chỉ là một con thỏ, tại sao lại có người muốn đi đổi phỏ đệ tử đó của ta chứ? Còn có, đệ tử đó của ta là cái thứ gì vậy? Răng tốt lắm, ta thật sự muốn tháo cả hàm răng của nó ra để làm pháp bảo nữa.

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu nói:

-Đại sư, Văn thái sư không phải người như vậy, nếu thật là do hắn ra tay, lẽ nào hắn còn không thừa nhận. Thân phận của con thỏ, nói thật, ta cũng không rõ nữa. Có điều, cái con thỏ này, dường như cũng có chút lai lịch, đến ngay cả Ngọc Đế cũng không nguyện ý nói nhiều, người cũng ít hỏi chút đi.

-Được rồi, vậy ta không hỏi, có điều cái chuyện sét đánh này các người cũng phải để ý một chút chứ? - Lỗ đại sư hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu đáp:

-Đã giao cho người của Thiên Cơ Lô đi tra rồi.

Lỗ đại sư cau mày nói:

-Nếu đã không phải là Lôi bộ làm, vậy nếu như cái đồ chơi kia còn quay trở lại, thì ta sẽ không khách khí đâu.

Thái Bạch Kim Tinh cười nói:

-Đại sư cứ việc động thủ, nếu như có thể tìm được chút manh mối, tự nhiên là chuyện tốt.

Lỗ đại sư gật gật đầu, lúc này mới quay người rời đi.

Chờ Lỗ đại sư đi rồi, Thái Bạch Kim Tinh mới thở dài, thầm nói: “Phi thăng chi cầu, Tỏa Linh lô kiếp... Cái chuyện lộn xộn này sao lại đều xảy ra vấn đề rồi, ài...”

Tần Thọ cũng không biết Lỗ đại sư đi làm gì, thậm chí cũng không nghĩ nhiều, mặc dù lô đình lần này rất cổ quái, nhưng Tần Thọ hiểu ra được một đạo lý: thực lực là đạo lý quyết định, không có thực lực, tra không ra là một chuyện, tra ra được thì cũng có thể làm thế nào?

Hai người Lỗ Nhất Lỗ Nhị đưa Tần Thọ đi dạo một vòng Thần Mộc Cốc, cuối cùng Tần Thọ cũng có được cái hiểu đại khái về Thần Mộc Cốc.

Thần Mộc Cốc được phân thành khu sinh sống và khu trồng cây, khu sinh sống chính là khu mọi người có thể tùy ý chọn đỉnh núi để sống và tu luyện, khu trồng cây được phân thành hai khu Huyền Hoàng và khu bình thường.

Khu bình thường là cây phía bên ngoài nhất, như Lỗ Nhị nói, thì đó chính là một đám cây bình thường ở trần gian, không có gì hiếm có cả.

Chương 168: Nguyên tắc luyện khí

Chương 168: Nguyên tắc luyện khí

Vật liệu gỗ mà mọi người thường dùng, đều là lấy từ khu Hoàng t
ự.

Bình thường thì khu Huyền tự chỉ được dùng khi chế tác những c
on rồi loại lớn, hoặc là những khí giới đặc biệt... Hơn nữa không
phải ai cũng có thể đi vào, phải có sự cho phép của Lão đại sư mới
được.

Còn đối với hai cấp độ gỗ cao cấp hơn, Thần Mộc Cốc không có.
Bởi vì có thể đạt tới được cấp độ thiên tài địa bảo đó, thì sớm đã t
hành tinh, người bình thường căn bản không có dụng tới, có dụng
phải cũng không chơi lại được, ngược lại sẽ dễ bị bắt đi làm phân
bón.

Còn hôm qua Tần Thọ đã một đường quét ngang một mảng lớn câ
y ở khu Huyền tự, nhưng mà thật sự ăn cây ở khu Huyền tự thì ch
ỉ có không quá ba cây mà thôi...

-Ba cây?

Tần Thọ kinh hô, một mặt không dám tin kêu lên.

Lão Nhị cười nói:

-Đúng vậy, người cho rằng cây ở khu Huyền tự thì đều là tiên liệu
Huyền cấp sao? Khu Huyền tự chỉ đại biểu là nơi đó có tiên liệu
Huyền cấp mà thôi, cũng không phải là tất cả. Thiên Địa Huyền H
oàng bốn cấp tiên liệu, cấp Hoàng nhiều nhất, nhưng cũng không
phải khắp nơi đều có, người nhìn trong cái ngọn núi vô tận này, ti
ên liệu cấp Hoàng chân chính cũng chỉ có mười mấy vạn mà thôi.

Huyền cấp thì càng thêm hiếm, cho dù là Thần Mộc Cốc chúng ta

thì cây cấp Huyền cũng là có hạn.

Nhưng cây cối này khan hiếm, lại có năng lực tụ tập nguyên khí cường đại, nơi bọn chúng sinh trưởng, nguyên khí dồi dào, nên cũng sẽ có rất nhiều loại cây khác dựa vào thể này để sinh trưởng. Cái gọi là một cây ở một rừng, chính là để nói loại cây này, những thực vật mọc xen kẽ cùng, thường thường cũng đều rất không tệ, bình thường cũng đủ dùng để luyện tập.

Cái này nếu để thả ở bên ngoài, không có kết giới phong tỏa, những thực vật ở cấp Huyền hoàn toàn có thể biến thành tinh, hoặc là thành tiên. Những thực vật xen lẫn kia, cũng sẽ hóa thành tinh linh, thành thủ hạ của bọn chúng...

Có điều ở đây, bọn chúng bị áp chế, sẽ chỉ là chất liệu trên thân càng ngày càng tốt, mà sẽ không hóa thành hình.

Về phần cấp bậc cao hơn là tiên liệu cấp Địa, không nói đến số lượng hi hữu, cho dù là có, những kết giới này cũng không có cách này để hạn chế bọn chúng trưởng thành, nên không thể giữ.

Tần Thộ nghe đến đó mới hiểu được, cho dù là Tiên giới, những thứ này vẫn là những thứ hiếm!

Tần Thộ sờ sờ cằm nói:

-Vậy những tiêu liệu rất đáng tiền đúng không?

-Đáng tiền? Ha ha... Không nói cái khác, tiêu liệu Hoàng cấp xen lẫn thực vật cầm xuống hạ giới, cũng là giá trị liên thành! - Lỗ Nhị cười nói.

Tần Thộ nghe xong, thật muốn cho mình một cái bạt tai, sớm biết đáng tiền như thế, hẳn đào mấy cây cầm đi bán, kiếm linh tinh để mua loại đan dược chuyên gia tăng nguyên khí, chẳng phải là càng có lợi hay sao?

Có điều nghĩ lại, hắn cũng chẳng có thời gian đâu để đi buôn bán... Có điều ý nghĩ này hắn sẽ nhớ kỹ, phải tìm thời gian để đi làm một đơn!

Không bao lâu sau, Lỗ đại sư trở về.

-Con thỏ, ngươi đã là đệ tử của ta, thì ta sẽ dạy ngươi vài thứ. Nói đi, ngươi muốn học cái gì?

Lỗ đại sư tùy tiện ngồi lên trên một cái cọc gỗ hỏi.

Tần Thọ nghĩ nghĩ, chững chạc đằng hoàng mà nói:

-Ta muốn học làm sao để làm Ngọc Đế.

Phốc!

Lỗ đại sư xem chút té ngã từ trên cây cắm xuống đất, đưa tay đập vào trên trán con thỏ.

Tần Thọ trong lòng tự nhủ: Thế này mà đã sợ rồi?

Kết quả liền nghe Lỗ đại sư nói:

-Không hổ là đệ tử của ta, lúc đầu ta cũng muốn học cái này, đáng tiếc là sư phụ ta cũng không biết. Ài...

Tần Thọ:

-...

Lỗ đại sư nói tiếp:

-Được rồi, không phí lời nữa, đây là “Luyện Khí Tổng Cương”, bên trong ghi chép tất cả thủ pháp nhập môn luyện khí, thường thứ

c, cùng với phương pháp nhận ra thiên tài địa bảo, còn có một số cơ sở phương pháp luyện khí, người cầm đi xem kỹ một chút. Nếu như nhớ kỹ được toàn bộ, ta sẽ dạy người thứ khác, nếu như cứ không nhớ được, người hãy cứ xem cái này đi, lúc nào nhớ kỹ, thì lúc đó về nhà.

Lỗ đại sư ném cho Tần Thộ một quyển cổ tịch đã ố vàng, phủi mô ng một cái liền đứng dậy rời đi.

Tần Thộ cầm cổ tịch trong tay, cảm thán nói:

-Sư phụ, người ném cho ta một quyển sách vàng, người cũng quá không chịu trách nhiệm rồi?

Phù phù...

Lỗ đại sư ngã nhào một cái cắm trên mặt đất, cả giận nói:

-Cái gì mà sách vàng? đây là “Luyện Khí Tổng Cương”!

Sư phụ, ta nói là màu sắc của nó màu vàng, người kích động như vậy làm gì? Hay là nói, người thực sự cất giấu sách vàng? Người đưa ta một bản xem xem đi. - Con thổ kên lên.

-Cút!

Lỗ đại sư đứng lên, nhanh chóng tránh người.

Tần Thộ lắc lắc đầu nói:

-Ài, vốn còn muốn cùng người nghiên cứu thảo luận hướng đi tương lai của điện ảnh đảo quốc, nếu đã như vậy, thì tìm một nơi đọc sách vậy... Không ngờ được quyển sách đầu tiên đọc khi mà bước vào thế giới này, vậy mà lại là một quyển sách vàng... chắc chắc...

Vừa nói, Tần Thộ vừa lật đi lật lại quyển sách màu vàng trong tay, cuốn sách không dày, dùng một đầu ngón tay để ước lượng độ dày, xem ra cũng chỉ có vài trang. Tần Thộ nghĩ nghĩ, tùy tiện lật qua là có thể xem hết.

Kết quả là hấn chết lặng khi giở ra, quyển sách màu vàng này dường như có vô số trang, càng giở càng nhiều...

Đồng thời, Tần Thộ cũng là càng xem càng mê mẩn, hấn chợt phát hiện, giống như là tìm được phương hướng của nhân sinh, cái luyện khí này thế mà cũng khá thú vị!

Luyện Khí Tổng Cương được chia làm ba bộ phận, Danh Vật Thiên, Luyện Khí Thiên, Kinh Nghiệm Đàm.

Trong đó bên trong Danh Vật Thiên ghi chép rất nhiều kỳ hoa dị thảo từ xưa đến nay trong thiên địa, chim thú, côn trùng, cá, đều bao quát ở trong đó, quả thực là khiến Tần Thộ mở rộng tầm mắt.

Luyện Khí Thiên thì ghi chép rất nhiều cơ sở thủ pháp luyện khí, cùng kiến thức căn bản, các loại chất liệu cái gì dùng lửa, cái gì dùng nước, thủ pháp gì dùng để luyện chế để có thể đem công hiệu phát huy đến cực hạn...

Bên trong Kinh Nghiệm Đàm thì có rất nhiều tổng kết tâm đắc của các tiền bối về các loại cơ sở luyện khí, có những thứ Tần Thộ không hiểu, tùy tiện lật, cũng có thể tìm được đáp án.

Vừa xem, Tần Thộ không có cách nào tự kiềm chế mà đã triệt để tằm mê trong đó, cứ như vậy ngòm xỏm bên trên cọc gỗ, xem say sưa, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Ở nơi xa, Lỗ Nhị thì thầm nói:

-Lỗ Nhất, vậy mà sư phụ lại đem Luyện Khí Tổng Cương cho cái con thỏ này.

-Có gì lạ đâu? Không phải người cũng xem qua rồi sao? - Lỗ Nhát nói.

Lỗ Nhị đáp:

-Không phải, ta nói là, con thỏ này thế mà có thể xem được... “Luyện Khí Tổng Cương” này đâu không phải ai cũng có thể xem, trong số một vạn người cũng không có ai có thể mở được nó, con thỏ thế mà vừa giờ đã mở ra rồi.

Hơn nữa, lúc trước khi ta cầm đến, nhìn một ngày đã bị hoa mắt chóng mặt, nên bị lấy đi.

Lỗ Nhát nói:

-Sư phụ nói rồi, cái Luyện Khí Tổng Cương này chính là bảo bối mà thượng cổ để lại, mỗi người cả đời chỉ có thể đọc một lần, đọc bao nhiêu tính bấy nhiêu, đọc nhiều được nhiều, đọc ít được ít, tất cả đều bằng thực lực, bằng cơ duyên, một khi khép sách lại, thì liền không mở ra được nữa.

Lúc đầu ta đọc ba ngày ba đêm, đã được lợi ích không nhỏ.

Cái con thỏ này vậy mà có thể mở ra, đồng thời có thể nhìn thấy, thật là có chút khiến người ta kinh ngạc.

Có điều cái này không tính là gì, có thể mở ra mới chỉ là nhập môn, đọc được bao lâu mới là thành tựu.

Giống Mộc Đẩu đại sư huynh, khi xem chính là bảy bảy bốn mươi chín ngày, xem chút nữa là phá vỡ ghi chép của sư phụ, đó mới thật sự là lợi hại!

-Mộc Đẩu đại sư huynh, đây chính là thần tượng của ta, ài, mang con thỏ ra để so với đại sư huynh cảm giác giống như là đang làm

nhục đại sư huynh, không nói đến đại sư huynh nữa. Chúng ta vẫn là nói tới con thỏ đi, người nói xem con thỏ này có thể đọc bao lâu nữa? - Lỗ Nhị tò mò hỏi.

Lỗ Nhất nói:

-Hắn hiếu động như vậy, ta đoán chừng là có thể đọc nhiều nhất là một ngày đi.

Lỗ Nhị bĩu môi nói:

-Ta mới đọc được một ngày, hắn mà có thể xem một ngày sao? Ta đoán nhiều nhất là hai canh giờ!

Lỗ Nhất nói:

-Có đạo lý...

Sau hai canh giờ...

Lỗ Nhị có chút khó chịu nói:

-Hắn vẫn còn đang đọc, lẽ nào thật sự có thể nhìn hết một ngày? Không thể nào, ta mới có thể có xem được một ngày mà thôi. Lẽ nào ta còn không bằng một con thỏ? Thật là chuyện nực cười.

Lỗ Nhất:

-Có đạo lý.

Không nói lời nào, ngày thứ hai khi mặt trời mọc lên, Lỗ Nhị khóc rồi.

Chương 169: Có đau hay không

Chương 169: Có đau hay không

Lỗ Nhị đứng dậy:

-Ta đi.

Lỗ Nhất ngạc nhiên hỏi:

-Lỗ Nhị, ngươi đi đâu?

Lỗ Nhị xoa tim, mang theo tiếng khóc nức nở nói:

-Không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy trong lòng biệt khuất, ta đi giải sầu một chút... Nói thật, ta có chút hoài nghi nhân sinh, thiết t hời ta còn tự cho mình là thiên tài, kết quả ngay cả con thỏ cũng k hông bằng. Khó chịu...

Lỗ Nhất nghe vậy thì mở miệng khuyên nhủ:

-Đừng như vậy, nghĩ thoáng một chút, không phải sư phụ đã dạy c húng ta, phải thả lỏng tâm tính mới có thể thành đại sự sao. Cái c on thỏ này vốn là bất phàm, đọc được một ngày cũng không có gì kỳ quái. Ngươi xem ta nè, ta không có tức giận, bởi vì ta biết, mặ c dù hấn bất phàm, nhưng chung quy cũng chỉ là một con thỏ, chấ c chắn không đọc được qua ba ngày.

Lỗ Nhị hỏi:

-Nếu như hấn đọc qua ba ngày thì sao, ngươi còn có thể bình tĩnh như vậy không?

Lỗ Nhất ha ha cười nói:

-Đương nhiên!

Ba ngày qua đi.

Lỗ Nhị bỗng nhiên thấy Lỗ Nhất đứng dậy, ủ rũ, xám xịt rồi đi bên hỏi:

-Lỗ Nhất, ngươi đi đâu.

Lỗ Nhất chán nản đáp:

-Trong lòng buồn phiền...

Lỗ Nhị:

-Không phải ngươi nói ngươi sẽ bình tĩnh đối mặt hết thảy sao.

Lỗ Nhất âu sầu nói:

-Hiện tại ta còn không bình tĩnh.

Lỗ Nhị ngạc nhiên, nhìn Lỗ Nhất không nhúc nhích, chán nản, có vẻ như đúng thật là không bình tĩnh...

Lỗ Nhị nói:

-Đi thôi, cùng đi đi...

-Lỗ Nhị, không cần an ủi ta, trong lòng ta khó chịu. - Lỗ Nhất nói.

Lỗ Nhị đáp:

-Ta cũng thế... Lỗ Nhất, ngươi nói xem con thỏ kia đến cùng là cá

ì chủng loại gì?

Lỗ Nhất:

-Chúng ta có thể không đề cập tới con thỏ được không, người nhấc đến chuyện con thỏ, ta lại muốn thỏ huyết...

Lỗ Nhị:

-Được rồi, không đề cập nữa, nếu ai nhắc lại, chúng ta liều với hắc n!

Lỗ Nhất nắm chặt nắm đấm nói:

-Đúng, nếu ai nhắc lại, đánh hắc! Bất kể là ai!

-Hai vị đạo hữu, xin hỏi, các vị có thấy một con thỏ không, hắc là người mới đến Thần Mộc Cốc của các vị học tập.

Đúng lúc này, một giọng nói nhu hòa mềm mại vang lên từ phía sau lưng hai người.

Hai người nghe xong thì nhìn nhau, trong mắt hung quang đại thịnh, thật sự là thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người xông tới, cho là huynh đệ chúng ta là đánh rắm sao, thật sự cho là chúng ta sẽ không đánh người à?

Thế là hai người quay đầu chuẩn bị mắng to, kết quả vừa quay đầu lại, chỉ thấy một tiên nữ mặc đồ trắng, tay như bạch ngọc, da trắng nõn nà, cổ cao như cổ ngỗng, răng như ngà voi, trán mày ngài, môi đỏ tươi, răng trắng tinh, mắt sáng liếc nhìn, nụ cười duyên dáng, đôi mắt đẹp mong chờ, quả nhiên là một vẻ đẹp khuynh thành! (hai tên này miêu tả kinh dị quá. Đây mà là tả người đẹp à? Cá u!!!)

Trong nháy mắt đó, hai người như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng,

ngu ngơ tại nguyên chỗ.

Cái gì mà tôn nghiêm, phần nộ, muốn đánh người... Quên hết đi.

Lỗ Nhất đứng thẳng tắp cái eo theo bản năng, hất cằm lên, hóp bụng dưới, điều chỉnh tinh khí thần ra đến tốt nhất, đưa tay làm lễ nó i:

-Vị tiên tử này, có phải muốn tìm một con thỏ gọi là Tàn Thọ không?

Lỗ Nhị nghe xong, mới hồi phục tinh thần lại, vụng trộm truyền âm hỏi:

-Không phải người nói muốn đánh người sao?

Lỗ Nhất truyền âm đáp:

-Người cầm miệng cho ta! Để cho người động thủ, người có thể hạ thủ được không. Lại nói, người còn dám châm ngòi ly gián, ta đã đánh chết người!

Lỗ Nhị nói:

-Móa, người đây là ngay cả mặt cũng không cần rồi!

Lỗ Nhất thô lỗ đáp:

-Nói chuyện cũng thôi lảm, mặt tính là gì.

Lỗ Nhị vậy mà không phản bác được...

-Con thỏ nhà ta đã vài ngày không có về nhà, trong lòng tiểu tiên lo lắng. Hai vị đạo hữu có thể hỗ trợ thông báo một tiếng hay không, tiểu tiên Hằng Nga đến từ Nguyệt Cung bái kiến Lỗ đại sư có c chủ Thần Mộc Cốc, muốn gặp con thỏ kia một lần.

Người tới chính là người ở nhà ngáy người cả bốn ngày, đợi mãi n hưng không thấy con thỏ trở về - Hằng Nga.

Một ngày không gặp, Hằng Nga nhin, nhưng con thỏ này liên tiếp mấy ngày đêm không về nhà ngủ, rốt cuộc nàng không bình tĩnh được nữa, sáng sớm thu dọn đồ đạc chạy đến tìm con thỏ.

Lỗ Nhất nghe vậy, mỉm cười, bày ra bộ dáng tự nhận là hoàn mỹ nhất, mỉm cười, hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt khẩu hình phát âm...

Kết quả... Lỗ Nhị nói:

-Đương nhiên không có vấn đề, tiên tử đi theo ta, ta dẫn tiên tử đi gặp lão sư chúng ta!

-Đa tạ đạo hữu. - Hằng Nga tiên tử nói cảm tạ sau đó đi cùng Lỗ Nhị.

Lỗ Nhất đứng lung lay trong gió, thật lâu sau mới gằm thét trong lòng: "Lỗ Nhị, tên khốn nhà ngươi! Có người đi đoạt lời kịch của người khác như ngươi sao!"

-Tiên tử có chỗ không biết, lão sư nhà chúng ta làm người phóng khoáng nhất. Nếu chỉ là muốn gặp con thỏ một lần, chắc chắn ngươi sẽ đồng ý. - Lỗ Nhị vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

Hằng Nga mừng rỡ:

-Thật sao?

Lỗ Nhị ha ha cười đáp:

-Đó là đương nhiên! Coi như sư phụ không cho, không phải còn có ta đây sao, ta sẽ giúp tiên tử nói tốt vài câu.

Hằng Nga vội vàng nói cảm ơn:

-Đa tạ.

-Tạ cái gì chứ, tuy Lỗ Nhị đứng hàng lão tam, mặc dù lời nói chưa chắc đã có tác dụng, nhưng là nếu tăng thêm ta thì sẽ không thành vấn đề. Chúng ta chính là đệ tử mà sư phụ yêu quý nhất, dù cho sư phụ không cho tiên tử gặp, chúng ta cầu tình giúp cũng trăm phần trăm có thể gặp đến.

Nói lời là Lỗ Nhất đang đuổi theo phía sau.

Hằng Nga mỉm cười đáp:

-Đa tạ đạo hữu.

Lỗ Nhị bị cướp lời kịch, rất khó chịu, nắm lấy cơ hội vội vàng nói:

-Cái gì gọi là chưa chắc có tác dụng, không phải người cũng chỉ là xếp hàng lão nhị thôi sao, cũng không phải đại sư huynh...

-Đại sư huynh thì thế nào, không có đại sư huynh, chúng ta lên nói chuyện chẳng lẽ không dùng được sao?

Lỗ Nhất trừng mắt liếc Lỗ Nhị.

Lỗ Nhị lập tức nói:

-Đúng, đúng đó... ta nói chuyện có tác dụng. Tóm lại, tiên tử, người yên tâm mười hai thành đi, chuyện này chúng ta giúp được!

-Rất đa tạ hai vị đạo hữu, thế nhưng các vị nói chuyện giúp ta, Lỗ đại sư có thể không vui hay không?

Hằng Nga khéo hiểu lòng người, suy nghĩ giúp hai người.

Hai người nghe xong, lập tức như nở hoa trong lòng:

-Làm sao có thể, sư phụ yêu thích hai chúng ta còn không kịp! Tóm lại, chuyện này, bao hết trên người chúng ta đi!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đã mang theo Hằng Nga đi vào bên trong phòng khách của Lỗ đại sư, mấy phút đồng hồ sau, liền nghe bên trong phòng khách truyền ra giọng nói hùng hổ của Lỗ đại sư.

-Không được!

Sau đó giọng nói của Lỗ Nhị vang lên:

-Sư phụ, con có chuyện muốn nói.

-Cút!

- y...

Lỗ Nhị xám xịt cút đi ra.

Lỗ Nhất suy nghĩ một chút nói:

-Sư phụ, không phải chỉ là từ xa xa nhìn một chút thôi sao...

-Người cũng cút!

Mặt mo của Lỗ Nhất cũng nóng hổi bước theo Lỗ Nhị ra ngoài.

Ngoài cửa lớn Lỗ Nhất và Lỗ Nhị nhìn nhau, cuối cùng thở dài một tiếng:

-Chết tiệt, hôm nay thật mất mặt, mặt mũi bị ném đến nhà bà ngo

ại luôn rồi...

Ở bên trong đại sảnh.

-Lỗ đại sư, người cái này...

Hằng Nga không ngờ tính tình của Lỗ đại sư lại nóng nảy như vậy, cũng có chút nao nao.

Sau khi Lỗ đại sư đuổi hai tên đệ tử ra ngoài, bắt chéo hai chân nói:

-Không có gì, hai cái đồ đàn này lưu lại cũng vô dụng. Tóm lại, không được!

Hằng Nga tiên tử nhíu mày hỏi:

-Vì cái gì?

Lỗ đại sư nói:

-Con thỏ kia đang xem bảo điện trấn cốc của Thần Mộc Cốc chúng ta, cái bảo điện này một người cả một đời chỉ có thể mở ra một lần. Thời gian đọc càng dài thì học được càng nhiều bản lĩnh, cũng lấy được càng nhiều chỗ tốt. Ta biết, ở trong lòng người hẳn rất quan trọng, nhưng nếu người đi gặp, nói không chừng con thỏ kia lần sẽ phân thân không đọc sách, hủy đi tiền đồ cả đời, chẳng phải là rất đáng tiếc sao.

Hằng Nga kinh ngạc nói:

-Ngọc Nhi thật sự có cơ duyên này ư?

Chương 170: Thiên tài

Chương 170: Thiên tài

Hằng Nga vẫn lo lắng nói:

-Chúng ta xem từ xa được không?

Lỗ đại sư nghĩ một lát, vung tay lên, bức tranh trên vách tường vắn vẹo, mặt trên bức tranh, cái búa dần dần biến mất, một tòa núi nhô xuất hiện, trên núi có một bức tượng gỗ ngồi xồm, cầm quyển sách đọc...

-Ta chỉ có thể làm đến vậy, nếu người không để ý tương lai của hắn, người có thể hỏi hắn. - Lỗ đại sư nói.

Hằng Nga nhẹ nhàng thi lễ trả lời:

-Đa tạ đại sư, tiểu tiên đã hiểu.

Lỗ đại sư vừa lòng gật đầu nói:

-Như vậy mới đúng!

Hằng Nga hỏi:

-Đại sư, vậy quyển sách kia không thể đóng lại sao?

-Tuyệt đối không thể! - Lỗ đại sư nghiêm túc nói.

-Từ xưa đến nay không ai có thể mở nó ra lần thứ hai! Hơn nữa vì ừ nhìn thấy sẽ bị mù mị, không thể tự kiềm chế, cho tới lúc khôn

g nhìn được nữa, không thể tiếp tục lĩnh ngộ mới thôi. Trừ khi có người đánh thức, nếu không, đừng nói tự cắt đứt, ngay cả bất kỳ t hủ đoạn gì cũng sẽ không đứt ra được.

Lỗ đại sư nói xong, hỏi:

-Có muốn ăn chút hoa quả không?

Hằng Nga lắc đầu trả lời:

-Cảm ơn đại sư, ta chỉ nhìn một chút thôi.

Lỗ đại sư cũng không để ý đến Hằng Nga, ăn táo một mình.

Đúng lúc này, Hằng Nga nói:

-Đại sư, vì sao ta cứ cảm thấy miệng Ngọc Nhi động đập suốt?

Lỗ đại sư cười nói:

-Không thể, chúng ta nhìn kỹ một chút.

Vừa nói chuyện, Lỗ đại sư vung tay, hình ảnh con thỏ bắt đầu to l ên, kết quả nhìn qua một cái, Lỗ đại sư vốn đang tươi cười chợt c ứng ngắc, miệng há lớn, quả táo trong miệng rơi trên mặt đất...

-Miệng con thỏ này thật sự đang động đập!

Lỗ đại sư vẻ mặt không thể tin được, sau đó vung tay.

Hằng Nga vội vàng đuổi theo, Lỗ đại sư thấy vậy lập tức giơ tay, ý bảo nàng đừng lại gần.

Mà Lỗ đại sư vô thanh vô thức không một tiếng động đến trước m ặt con thỏ để quan sát, quả nhiên miệng con thỏ này không những còn động đập mà còn đang làm bầm!

Lỗ đại sư lắng nghe, lời nói của con thỏ càng rõ ràng:

-Ngâm nước chảy ra, còn phương bắc thì chảy vào đồi sông Lăng Dương, là loài di cư, thân mình cá, đầu rắn có sáu chân, mắt như t ai ngựa, ăn vào khiến người không gặp ác mộng, cẩn thận đề phòng tính hung dữ. Ừm. Thôi thì nuôi dưỡng, về sau ăn chân giò...

-Sinh ra ở Thạch Hồ, hồ này luôn có băng. Dài bảy tám thước, có hình dạng giống cá chép và có màu đỏ, ở dưới nước vào ban ngày, biến thành người vào ban đêm. Gai không đâm thủng, nấu lên không chết, nấu cùng hai miếng ô mai thì chết. Đề nghị thịt kho t à u...

-Trên núi Thanh Ngưu có dã thú, hình dáng giống như hồ ly chín đuôi, âm thanh giống như một đứa bé, có thể ăn thịt người, người ăn không nhiễm khí yêu tà. Gợi ý: món đuôi chồn hầm xì dầu...

-Có một loài chim điêu, dáng như chim trĩ, đầu vàng, cánh trắng, c hân vàng, ăn vào ngăn đau nhức, nổi mẩn ngứa. Gợi ý: cánh gà c a y...

Có chim chóc, thú dữ, chuột cống, ăn vào thì, ăn vào thì, ăn vào t hì...

Lỗ đại sư càng nghe nói, sắc mặt của hắn càng tối sầm lại. Vốn để cho con thỏ xem "Luyện Khí Tổng Cương" này là để nó học cách luyện công thể mà nó lại xem giống như đang xem sách dạy nấu ă n!

Cổ nén cảm xúc muốn tát cho con thỏ một cái, Lỗ đại sư thấy "Lu yện Khí Tổng Cương" vẫn còn mở nên không dám làm phiền, hắn bèn trốn sang một bên giận dữ quan sát.

Hằng Nga vẫy tay ở phía xa, Lỗ đại sư bắt lực bay tới rồi nói:

-Người đang nuôi cái gì? Đọc "Luyện Khí Tổng Cương" của ta gì
ống như xem sách dạy nấu ăn, hấn có tiền đồ sao?

Hằng Nga sửng sốt một chút, nghĩ đến đức hạnh của con thỏ, làm
ra chuyện này đúng là không có gì bất ngờ, nên nói:

-Đại sư chớ trách, Ngọc Nhi đã đói mấy vạn năm rồi. Đoán chừng
là đói đến sợ.

Lỗ đại sư lắc đầu bất lực:

-Quên đi, may là sách vẫn còn mở, nếu không thì chẳng làm gì đư
ợc.

-Đại sư, ngài chắc chắn lúc đọc sách không thể làm gì khác sao? -
Hằng Nga đột ngột hỏi.

-Ta đã nói như vậy bao nhiêu lần rồi, không! Không! Không! Tuy
ệt đói! Từ xưa đến nay không có ai làm được chuyện đó! - Lỗ đại
sư trấn an vững vàng, vỗ ngực một cái nói.

Tuy nhiên, ánh mắt của Hằng Nga lại cực kỳ quái dị, Lỗ đại sư vô
thức nhìn con thỏ, thấy con thỏ đặt cuốn sách xuống, lấy ra một c
ái củ cải mà ăn.

-Cái này... tên này còn rảnh ăn củ cải sao?!

Lỗ đại sư tá hỏa, vội vàng chạy tới, quả nhiên thấy con thỏ không
chỉ ăn củ cải, bên cạnh còn có một bình rượu! Thậm chí, con thỏ c
òn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lỗ đại sư.

-Sư phụ, người ta đang đọc sách, đừng đi qua đi lại trước mặt ta.

Lỗ đại sư nhìn xuống "Luyện Khí Tổng Cương" vẫn đang mở, nh
ưng đột nhiên cuốn sách gập lại ngay lập tức, như thể không muố
n cho hấn xem.

Tần Thọ trợn mắt một cái, vẻ mặt chán ghét nói:

-Sư phụ, người mau cắt đi, quyển sách này không thích người.

Sau đó, Tần Thọ lại mở sách ra...

Hai mắt Lỗ đại sư gần như lòi ra ngoài, quay đi, quả nhiên cuốn sách mở ra, con thỏ vẫn thản nhiên ăn uống...

Lỗ đại sư giơ tay tát chính mình một cái rồi lảm bảm:

-Nhất định là người đang nằm mơ, tỉnh lại đi!

Ba!

-Mẹ nó, đau quá, không phải là mơ...

Lỗ đại sư xoa xoa mặt, nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt. Đầu óc hoàn toàn suy sụp.

-Sư phụ, nếu người không có chuyện gì thì lấy cho ta một ít đồ ăn ngon. Ta ăn củ cải, rau và trái cây cả ngày, miệng sắp muốn phun ra chim rồi đây. - Con thỏ nói.

Lỗ đại sư nghe xong không những không tức giận mà còn cười lớn:

-Đọc sách, Ha ha ... Thiên tài! Thực sự là thiên tài! Ăn thịt đúng không? Chờ đã, ta sẽ lấy thịt cho người! Ăn đi! Ăn uống no đủ sẽ có sức đọc! Ha ha...

Nói rồi Lỗ đại sư mừng rỡ chạy đi.

Thấy vậy, Hằng Nga nhanh chóng hỏi

-Đại sư...

-Đi đi, đến thăm nó đi.

Lỗ đại sư đã đi biệt ảnh.

Hằng Nga bắt lực mỉm cười, bước đến, hỏi:

-Ngọc Nhi, đây có phải là lý do tại sao em không về nhà vào buổi tối không?

Tần Thộ nghe vậy, lỗ tai run lên, đột nhiên ngẩng đầu lên, một khuôn mặt xinh đẹp trong treo lọt vào mắt, sau đó chạy tới kinh hô, xông vào trong lòng Hằng Nga, gào khóc rồi rít.

-Hằng Nga muội tử, ta nhớ nàng chết mất... Sư phụ của ta không cho ta về nhà, thậm chí còn bắt ta đọc sách, không có cái gì thú vị...

Hằng Nga bắt lực ôm lấy con thỏ, nói:

-Được, được rồi, không phải ta tới gặp em rồi sao? Để ta xem, có đói thành gầy không?

-Ta gầy, quá gầy, đói không còn sức, nhanh nhanh mở một yến hội cho ta... - Con thỏ kêu gào ầm ĩ.

Phía xa, Lỗ Nhất Lỗ Nhị thấy vậy đồng thanh chửi rủa:

-Đồ cầm thú!

-Hình như hần tên là Tần Thộ... - Lỗ Nhị đột nhiên nói.

Lỗ Nhất nắm chặt trong lòng nói:

-Vậy ta còn không bằng cả cầm thú?

Lỗ Nhị gật đầu...

Sau đó hai huynh đệ ôm ngực đau lòng xoay người rời đi, vừa đi vừa nói:

-Lỗ Nhất/Nhị, đừng khuyên ta, để cho ta yên lặng, đau khổ...

Không lâu sau, Lỗ đại sư quay lại, không biết đi đâu một vòng rồi khiêng cái đĩa lớn như xe tải về, đặt xuống mặt đất, bên trên không biết là con gì, dù sao cũng vô cùng lớn, bị nướng vàng rộm, hương thơm bay mười dặm.

Tần Thộ vừa nhìn liền kích động kêu lên:

-Sư phụ, đây là cho ta sao?

Lỗ đại sư trừng mắt nhìn một cái:

-Nghĩ hay nhỉ, đây là cho tiên tử! Của người đây!

Chương 171: Không cần nổi

Chương 171: Không cần nổi

Vừa nói chuyện, Lỗ đại sư vừa móc ra một gói giấy dầu, không to bằng một bàn tay, ném cho Tần Thộ, Tần Thộ gỡ ra xem, chỉ thấy bên trong là một con chim nướng chín, là một con chim không biết là chủng loại gì, nhỏ hơn cả một con gà con...

Tần Thọ lập tức đen mặt:

-Sur phụ, người cho ta ăn cái này?

-Thế nào? Chê nhiều thì người kéo hai chân trả lại cho ta. - Lỗ đại sư nói.

Tần Thọ tức giận răng hô to một tiếng:

-Ta liều mạng với người!

Sau đó Tần Thọ nhảy lên trên không, nhào vào bên trên đồng thịt nướng to kia, ôm lấy bắt đầu ăn...

Thấy cảnh này, Lỗ đại sư cười, Hằng Nga cũng cười.

Cơm nước no nê, Lỗ đại sư nhìn dáng vẻ Tần Thọ ôm "Luyện Khí Tổng Cương" tiếp tục lật, cái mặt mày hớn hờ kia...

-Sur phụ, cái thực đơn này của người, người lấy từ đâu vậy? - Tần Thọ hỏi.

Lỗ đại sư tức thiếu chút nữa đập một chai rượu lên đầu con thỏ, kêu lên:

-Thực đơn cái gì?! Đây là "Luyện Khí Tổng Cương"! Có trời mới biết cái này là từ đâu tới, dù sao nó cũng có tuổi rồi. Phía trên có vô số bút ký tâm đắc của các vị tiên hiền, một lần nhìn liền có được lợi ích không nhỏ. Vậy mà tiểu tử ngươi có thể tùy ý lật xem, đúng là con mẹ nó gặp quỷ, ông trời đúng là bị mù.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Hắn là mù, nếu không cũng không để cho ta đi theo người học tập.

Lỗ đại sư trực tiếp ném một chai rượu lên trán con thỏ, kết quả con thỏ này hơi ngửa đầu, lăn cùng một chỗ với chai rượu, dát kết búp búp nhai lấy, khoe miệng chảy đầy rượu...

Hằng Nga thấy thế, vừa cười vừa cầm một cái khăn tay giúp hắn lau miệng...

Lỗ đại sư nhìn thấy hai người bày ân ái, tròng mắt cũng đỏ, cuối cùng bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:

-Ài, xem ra ta cũng phải tìm bạn già...

Tần Thọ lườm hắn một cái nói:

-Với cái tính tình nóng nảy này của người, tìm bạn già, đoán chừng ngày thứ hai là người ta bị người đánh chết.

Lỗ đại sư nghe nói như thế, chẳng những không có tức giận, ngược lại giật cả mình, tựa như là nghĩ đến chuyện kinh khủng gì, đồng thời theo bản năng mà sờ lên hai bên xương bánh chè, thàn nói:

-Được rồi, sau này hãy nói đi.

Sau đó Lỗ đại sư nói:

-Con thỏ, "Luyện Khí Tổng Cương" ngươi cầm lấy đi, lúc nào linh hội được thứ bên trong, lúc ấy trả lại cho ta. Nhưng mà, ngươi nhanh lên, nếu không đệ tử mới tới thì bọn họ không có thứ để xem.

Tần Thọ nói:

-Lúc nào đưa cho người cũng được hết, dù sao ta cũng đã xem gần hết rồi.

Ba!

Lỗ đại sư lại ném một chai rượu vào trán con thỏ, lơ đãng nói:

-Thế nào? Từ bỏ?

Lỗ đại sư cả giận nói:

-Đồ không biết cố gắng nhà ngươi, ai bảo ngươi nhìn thực đơn kh
u khụ... đọc sách là phải xem nhiều phương pháp luyện khí, xem
nhiều trải nghiệm tâm đắc của tiền bối! Hiểu chưa?

Hằng Nga cũng nói:

-Ngọc Nhi, cơ hội khó có được, cũng may mà đại sư đối tốt với e
m như thế, em phải nắm lấy cơ hội, không được ham chơi.

-Không phải không được ham chơi, mà là không được tham ăn! -
Lỗ đại sư sửa lại.

Tần Thộ nhấp miệng nói:

-Biết, biết... không phải ta đang xem đây sao?

-Con thỏ, ta hỏi ngươi, ngươi làm sao có thể tùy tiện lật quyển sách
h này? - Lỗ đại sư là thật hiếu kỳ, đã nhiều năm như vậy, hắn một
mực không làm gì được quyển sách này. Kết quả con thỏ này lại g
iải quyết được tâm bệnh của hắn.

Tần Thộ nghĩ nghĩ, hồi ức về tối đêm qua.

Trên thực tế, lúc Tần Thộ nhìn quyển sách này lần đầu tiên, chính
xác là hoàn toàn nhìn đến mê mẩn, quên đi hết thấy.

Nhưng mà nhìn liên tiếp hai ngày, hắn bị đói tỉnh...

Thế là, Tần Thộ thu sách, bắt đầu ăn cái gì, ăn chút gì, lúc muốn xem lại, kết quả sách này không mở được.

-Ai nha, làm sao lại không mở được vậy nhỉ? - Tần Thộ lật nửa ngày, kết quả sách này vẫn giống như là tấm sắt.

Đang lúc Tần Thộ nghi hoặc, trên sách nhiều thêm một hàng chữ, trên đó viết: Một người một đời chỉ có thể mở một lần.

Tần Thộ thấy, lập tức tròn mắt, thầm nói:

-Chỉ có thể mở một lần? Còn có thứ quy củ này.

Sau đó sách lại không có bất kỳ phản ứng gì.

Tần Thộ lật qua lật lại quan sát nửa ngày, xác định thật sự không lật được, sờ sờ cái bụng nói:

-Mà thôi, lật không ra thì lật không ra đi, dù sao tổ gia ta cũng đã xem hết thực đơn. Còn lại, nếu là nhìn người đến mức phát đói, vậy thì ăn người làm đồ ăn khuya đi.

-Ha ha... Ăn ta, người cảm thấy người được sao? - Bên trên cuốn sách vàng lại hiện thêm một hàng chữ.

Tần Thộ nhìn thấy lập tức không vui:

-Nam nhân còn lâu mới có thể nói mình không được, cho nên, người mau tiến đến trong miệng ta đi thôi!

Vừa nói, Tần Thộ vừa nhét cuốn sách vào miệng, miệng vừa hạ xuống, Tần Thộ kinh ngạc phát hiện, sách này vậy mà vô cùng cứng cỏi!

Cái răng sắc bén này của Tần Thộ làm mọi việc đều thuận lợi, vậy mà lại cắn không ra quyển sách này!

Tần Thọ dùng sức cắn mấy lần, hoàn toàn không cắn nổi.

Tần Thọ biết, sách trong tay chỉ sợ không phải thứ đồ tầm thường!

Thiên tài địa bảo, Tần Thọ cũng thấy không ít, nhưng là đồ vật mà hắn không cắn nổi, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy! Đồ đàn cũng biết, sách này không đơn giản!

Tần Thọ cầm sách lên xem, chỉ thấy trên quyển sách kia nhiều thêm một hàng chữ:

-Người không được!

Tần Thọ nhướng lông mày lên nói:

-Ha, tiểu hoàng thư người, người còn lớn lối. Người cho rằng tổ gia ta không có biện pháp?

Sách vàng:

-Người không được là không được, người có thể làm gì được ta?

Tần Thọ đọc xong, quả thực tức giận không nhẹ, có điều lập tức mở to mắt, cười hề hề nói:

-Rất tốt, không cắn nổi đúng không... Hãy đợi đấy!

Sau đó Tần Thọ cũng không nhìn quyển sách, bắt đầu ăn như rồng cuốn, có cái gì ăn cái đó.

Cuốn sách đặt ở ngay bên cạnh, đoán chừng cũng xem không hiểu, u con thỏ này đang làm gì, trên sách có thêm một hàng chữ:

-Từ bỏ? Người quả nhiên không được.

Con thỏ liếc mắt nhìn, ha ha cười nói:

-Đừng phách lối, chờ thỏ gia ăn một lát.

Lại ăn một hồi, Tàn Thọ cầm cuốn sách vàng chạy vào rừng cây nỏ, tiếp theo là ngòi xỏm, hét lớn một tiếng:

-Ừm...

Phanh phanh...

Hai tiếng rầm thối thả ra, tiếp lấy Tàn Thọ lông mày nhướn lên, hưng phấn nói:

-Có!

Hoàng thư tựa hồ cũng cảm thấy tình huống không ổn:

-Người muốn làm gì?

Tàn Thọ nhìn xem chữ phía trên, cười hắc hắc nói:

-Không làm gì, không phải người phách lối sao? Đã không được xem, lại ăn không được, dứt khoát chùi đít cho thỏ gia đi.

-Ta bách tà bất xâm, phạm trần bất lạc, người không bắt ta được.

- Hoàng thư lập tức thoáng hiện một hàng chữ.

Thế nhưng chẳng những con thỏ không bị đả kích, ngược lại vô cùng hưng phấn kêu lên:

-Vậy đây chẳng phải là có thể sử dụng rất nhiều lần sao? Về sau cũng sẽ không cần lo lắng ta không mang giấy vệ sinh nữa ha ha... Bảo bối tốt!

Hoàng thư bó tay rồi, đoán chừng hấn cũng chưa từng thấy qua mặt nào kỳ lạ khôn kiếp như thế!

Chủ nhân trước, tất cả đều coi hấn giống như là bảo bối mà nâng niu, ai sẽ nghĩ tới cho vào trong miệng ăn hoặc là dùng để chùi đi t.

Từ trước đến nay lần đầu gặp được, Hoàng thư thật sự không biết nên ứng đối ra sao.

Hai bên giằng co, Tàn Thọ cũng không quan tâm nhiều như vậy, cảm thấy hoàng thư qua đưa tới trên mâm.

-Ngừng! Ta phục...

Cuối cùng hoàng thư bị con thỏ vô sỉ này làm buồn nôn đến mức.

Chương 172: Răng của thỏ gia vẫn còn tốt

Chương 172: Răng của thỏ gia vẫn còn tốt.

Tàn Thọ thấy vậy, cười nói:

-Làm sao? Phục rồi sao? Không phải người trâu bò lắm sao?

-Người thật là buồn nôn. - Hoàng thư nói.

Tàn Thọ cười lớn:

-Ta đã nói là, trên thế giới này không có quyển sách nào mà ta không giải quyết được! Nếu có, vậy coi như giấy vệ sinh! Được rồi, tự mở ra đi, để thử gia xem xem bên trong có gì ăn được không.

Hoàng thư:

-...

Cuối cùng hoàng thư cũng phát hiện ra, trong đầu con thỏ chết tiệt này hình như chỉ có đồ ăn thôi... Một con thỏ không có chí tiến thủ, đã vậy lại khôn nạn cực độ!

Sau đó, hoàng thư mở ra.

Tần thọ vẫy tay gọi nước rửa mông rồi cầm lấy quyển sách, lon ton quay lại cái thớt gỗ ngồi đọc sách.

-Tiểu Hoàng à, chỉ mỗi chữ, không tưởng tượng được. Ngươi cho ta vài bức tranh minh họa đi. - Tần Thọ nói một cách bức bối.

Hoàng Thư cự tuyệt:

-Không có!

Tần Thọ đáp:

-Thế thì vô dụng, cần ngươi để làm gì? Chùi mông vậy.

Ngay sau đó, quyển sách phát ra ánh sáng vàng, thêm vài bức hình.

Tần Thọ cười:

-Chà, có thật sao? Thật ra ban nãy ta chỉ trêu ngươi thôi.

Hoàng Thư:

-...

-Tiểu Hoàng à, mấy bức hình không sinh động, cho ta một hình thể 3D đi. - Tần Thộ lại yêu cầu.

Hoàng Thư:

-Không có!

Tần Thộ:

-Vậy thôi, chi bằng chùi mông.

Hoàng Thư:

-Ngươi nhiều cút vậy sao?

Tần Thộ đáp:

-Ta có thể ăn mà!

Bức tranh trên quyền sách lập tức trở nên sinh động, sống động như thật.

Tần Thộ lập tức hài lòng, càng xem càng nghiện, hoàn toàn chìm vào trong đó.

Lúc hăn đói, hăn lôi ra một ít hoa quả, rau xanh mà ăn, không chú ý tư...

Ngay lúc này, một con nai rừng chạy qua trước mặt Tần Thộ, hăn chờ người ra, bất giác nói nhỏ:

-Giờ không đọc nữa, đi săn trước đã!

Như lúc chạy, Tần Thộ vô ý nắm lấy thực vật nhé vào miệng, kết quả nuốt xuống bụng...

Rắc!

-Ừm... mùi vị có gì đó không ổn.

Tần Thộ cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy quyển sách bị hấn cắn mất một góc!

Trên quyển sách xuất hiện một dòng chữ:

-Người làm gì vậy?!

Tần Thộ liền lắc tay đáp:

-Thật ngại quá, ăn nhầm rồi... ừm, không đúng, không phải là ta không cắn được người sao?

Tần Thộ nhất thời phát hiện ra chuyện gì đó không ổn, cảm Hoàng Thư lên quan sát cẩn thận, chỉ thấy quyển sách đúng là bị mất thiều mất 1 góc!

Hoàng Thư không lên tiếng.

Tần Thộ khó chịu:

-Kệ đi, nếu đã không nói, giữ lại cũng vô dụng, ăn nốt thôi.

Hoàng Thư liền nói:

-Ban nãy ta dùng ảo thuật mà có thể dùng 1 lần mỗi ngày, thứ người cắn không phải là ta, đương nhiên là cắn không được rồi.

-Ra là vậy, suýt nữa thì nghi ngờ rằng của thổ gia tới kỳ bảo dưỡng. Phải rồi, người còn biết dùng phép thần thông sao? - Tần Thộ k

inh ngạc hỏi.

Hoàng Thư:

-Đó là do một vị tiên hiền đã đọc qua ta lưu lại một chút nguyên lực và chúc phúc mà hóa thành phép hộ thân, sức mạnh này khiến ta không thể bị phá hủy, lại còn có thể sử dụng một ảo thuật lợi hại... Rốt cuộc ngươi là cái quái gì vậy? Răng cừa sao có thể tốt đến vậy?

Tần Thọ đáp:

-Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai, ta cũng không biết mình là thứ gì nữa. Vậy mới nói, trong trang về tên các loại động vật ghi chép không đầy đủ á, ta mới không tìm thấy tin tức gì liên quan tới ta.

Hoàng Thư:

-Trời đất rộng lớn, biết bao điều kỳ lạ, làm gì có quyển sách nào ghi chép toàn bộ mọi đạo lý.

Tần Thọ nghĩ rằng như vậy cũng đúng, sau đó cười nói:

-Hợp lý, ngươi chính là thực đơn, thỏ gia đây rõ ràng là đại gia tới ăn, có nhà hàng nào dám viết “người” vào trong thực đơn sao? Thỏ gia đây quả nhiên khác người, ha ha...

Hoàng Thư:

-Mặt dày!

Tần Thọ nhướn mày:

-Tiểu Hoàng à, ngươi nhìn hàm răng trắng sáng này của thỏ gia đi, cho ngươi một phút để xem xét lại cách nói chuyện của bản thân.

Hoàng Thư trầm mặc, sau cùng nói:

-Thỏ gia uy vũ, thỏ gia vô địch, thỏ gia khác biệt!

Tần Thọ cười lớn:

-Không hổ là quyền sách có văn hóa, rất hiểu ta!

Nghe xong lời này của Tần Thọ, Lỗ đại sư cùng Hằng Nga hoàn toàn sững sờ, sau đó Lỗ đại sư đột nhiên lớn tiếng quát:

-Con tiện thỏ này, lão tử giao cho ngươi bảo vật trấn cốc để ngươi đọc, ngươi nuốt nữa thì ăn mất nó rồi!

Tần Thọ không thấy sợ chút nào, nói với Lỗ đại sư:

-Người đừng kích động, đã ăn mất đâu? Và lại, này người cũng đâu có nói đây là bảo vật trấn cốc, ta còn tưởng nó là quyền sách mua ngoài chợ cơ.

-May cho ngươi chưa chọn cửa tử, nếu không hôm nay ta không thể không nướng ngươi lên ăn.

Lỗ Đại sư đau lòng nhìn quyền "Luyện Khí Tổng Cương".

Tần Thọ không nghĩ vậy, nói:

-Được rồi, được rồi, đừng giận ta nữa, tuổi tác đã cao, nóng giận không tốt cho sức khỏe.

...

Lỗ Đại sư háng giọng rồi nói:

-Ngươi đọc cũng lâu rồi, chắc không chỉ đọc mỗi phần tên các loài

ì vật chứ?

Tần Thọ đáp:

-Đương nhiên không phải, ta đọc được nhiều phết đấy chứ. Phần t
hủ pháp luyện khí ta đều đã nhớ kỹ, nhưng phần mà mấy lão tiên
bối tâm đắc khá thú vị. Sư phụ, trong này có một cái gọi là Hoàn
g Kim Nhất Lưỡng tiên bối thể nghiệm được, người đã xem qua c
hưa?

-Chưa... trong quyển sách này, mặc dù nhiều kiến thức cơ bản, nh
ưng đem so sánh với những kinh nghiệm thu hoạch được, thì cách
biệt giống như là một hạt cát so với sa mạc vậy, một trời một vực.
Giá trị của nó, thể hiện ở phần kinh nghiệm thu hoạch, những thứ
được nói đến ở bên trong đều đã vượt quá khỏi phạm vi cơ bản. C
ó thể nói như này, học thức của cả đời ta đều không bằng một phầ
n nhỏ trong quyển sách này! Vậy nên, thứ mà người đọc được, ch
ưa hẳn ta đã đọc tới.

Nói tới đây Lão đại sư cũng có chút bất lực.

Ban đầu hẳn đọc liền một mạch 108 ngày, hiểu thấu rất nhiều về l
uyện khí cơ bản, chính vì cơ bản vững chắc, mà có thành tựu ngà
y hôm nay.

Vậy nên, Lão đại sư cực kỳ xem trọng phần cơ bản... tương tự, hắ
n cũng hối hận, trong lòng nuối tiếc trước kia không đọc nhiều thê
m một chút.

Tần Thọ thấy vậy, cười nói:

-Sư phụ, nếu người cho con thường xuyên mang về nhà đọc, con
sẽ khiến cuốn sách này rộng mở với người, người muốn đọc lúc n
ào thì đọc, người thấy sao ạ?

Lão đại sư sững sờ, hỏi:

-Được vậy luôn sao?

Tần Thọ cười đáp:

-Đương nhiên, quyển sách này rất có linh tính, nếu nó không nghe lời, con sẽ ăn nó luôn!

-Ngươi dám! - Lỗ đại sư tức giận quát.

Tần Thọ đáp:

-Không thì chùi mông cũng được!

Lỗ đại sư cười nói:

-Phương pháp của ngươi vậy mà lại hiệu quả, ta còn cần dùng người sao? Ta dùng nó chùi mông không phải là được rồi sao?

Hoàng thư hiện lên một dòng chữ:

-Một đám chết tiệt!

Lỗ đại sư, Tần Thọ, Hằng Nga lập tức bật cười.

Lỗ đại sư đương nhiên sẽ không làm những chuyện như vậy, có tên đồ đệ đáng xấu hổ như vậy đã đủ mất mặt rồi, bản thân lại đi làm mấy chuyện như vậy, để bị đồn ra thì biết giấu mặt vào đâu.

Sau đó, cả hai người vui vẻ nhất trí, cuối cùng con thỏ cũng được giải phóng.

Nói tới đây, Lỗ đại sư đột nhiên nói thêm:

-Con thỏ, người trước đó nói cái gì mà ở phần của Hoàng Kim Nhật Lưỡng, có cái gì mà ngươi đọc không hiểu?

Tần Thộ vỗ đầu, chút nữa thì quên mất chuyện này, hỏi:

-Sư phụ, vị Hoàng Kim Nhất Lưỡng đại sư này trong phần tâm đắc có lưu lại một đoạn phương pháp luyện khí, gọi là điểm đá thành vàng, người nghệ thuật này có đáng tin không?

Vừa nói ra, vị Lỗ đại sư đang uống rượu giải sầu kia bỗng dừng bát động...

-Sư phụ, người sao vậy? Uống rượu tới cứng người rồi sao?

Tần Thộ hỏi, đồng thời trong lòng có chút hoảng sợ, ban đầu khi Ngô Cương chuẩn bị say rượu, hẳn cũng im lặng như vậy.

Chương 173: Cẩm pháp, đạo tắc thứ mười

Chương 173: Cẩm pháp, đạo tắc thứ mười

Hằng Nga hỏi dò:

-Đại sư?

Lúc này Lỗ đại sư mới định thần lại, sắc mặt tập trung nói:

-Con thử, người học rồi sao?

Tần Thộ gật đầu:

-Nhớ kỹ rồi, vẫn chưa tu luyện.

Lỗ đại sư nghĩ:

-Thứ thần thông này ta từng nghe qua, nhưng đã sớm thất truyền, không ngờ rằng lại nằm trong đây. Con thỏ, thần thông này coi như chưa từng xem qua đi, quên đi.

-Tại sao? - Tàn Thọ không hiểu hỏi.

Lỗ đại sư đáp:

-Thế nhân đều biết, trong trời đất, công pháp trên tiên cấp trở lên, như thần thông, tiên liệu, đều phân thành bốn bậc thiên địa huyền hoàng. Nhưng rất ít người biết rằng, ngoài bốn bậc đó ra, vẫn còn một loại thần thông đặc biệt, chúng ta gọi nó là những pháp thuật cấm kỵ!

-Trong thiên địa có vô số đạo tắc, đại đa số phép thần thông đều là dựa theo quy luật sáng tạo của thiên địa đạo tắc. Phần những phép thần thông biến chủng đáng sợ, cũng chỉ là dung hợp thêm một đạo tắc nữa mà thành, tuy rằng huyền kỳ, nhưng vẫn nằm trong quy tắc.

-Cấm pháp, vốn có cái tên gọi này, là vì loại thần thông này không hề nằm trong đạo tắc! Mà lại lách qua kẽ hở của đạo tắc của thiên địa mà sáng tạo thành!

-Thứ thần thông này hoàn toàn không nói đạo lý, cũng không theo đạo lý nào, nhưng lại thực sự tồn tại.

-Có người gọi nó là thứ đạo tắc không tồn tại.

-Cũng có người cho rằng, đạo tắc này không phải không tồn tại, mà là một thứ đã trốn thoát khỏi trời đất.

-Vậy mới nói, đại đạo do mười phần mà viên mãn, chính là mười đường đại đạo cơ sở nhất từ thuở trời đất sơ khai ! Hay còn gọi là mẫu đạo, những đạo trắc về sau toàn bộ đều từ mười đường đạo tấc này mà triển khai ra.

-Nhưng thiên địa dường như không cho phép thế nhân tới đại đạo viên mãn, vậy nên lược bỏ đi một đạo, đạo này được gọi là đạo trắc thứ mười.

-Vậy nên, có người nói cấm pháp không một kẽ hở, mà lại không thể dự liệu chính là đạo trắc thứ mười.

Nói tới đây, Lỗ đại sư mệt nhọc nói tiếp:

-Do đó không cho người dùng, chính vì nó là thứ mà trời đất bỏ đi, đạo trắc mà trời đất không dung chứa thế nhân tiếp xúc. Nó chứa đầy nhân quả, một khi đã rây vào, rắc rối không ngừng. Mà số lần sử dụng càng nhiều, nhân quả càng lớn. Theo như ta biết thì, từ cổ chí kim, mỗi kẻ tu luyện cấm pháp đều không có kết cục tốt, đa số là tung tích không rõ. Vậy nên, người nhớ rồi thì cũng quên đi, có thể không dùng thì tốt nhất đừng dùng.

Nhưng mà nghe tới chỗ dùng càng nhiều, rắc rối càng lớn, mắt Tàn Thọ lại sáng lên, không những vậy lại càng lúc càng sáng! Hẳn sợ nhân quả chắc? Hẳn cực kỳ hận thứ nhân quả chen chúc trên người mình! Không có nhân quả, tức là không có tương lai, không có tương lai thì hẳn mãi chỉ là con thỏ bình thường!

Còn về tương lai? Hiện tại còn lúc không lúc có, hẳn nghĩ cái đức h ghi mà tương lai chứ!

Sau đó, Tàn Thọ một mặt gật đầu đáp ứng với Lỗ đại sư, sắc mặt an ủi Hằng Nga, người sợ rằng hẳn sẽ không đồng ý, một mặt hét thầm trong lòng: “cơ hội đổi đời của ông đây đến rồi, oa ha ha... Cấm pháp! Sau này ông đây sẽ chuyên tu cấm pháp! Ha ha ha...”

-Đại sư, thực sự đáng sợ tới vậy sao? - Hằng Nga lo lắng hỏi.

Lỗ đại sư đáp:

-Nói thế nào nhỉ. Dù sao những người mà ta biết, bất luận là thiên phú tuyệt vời đến thế nào, sau một vạn năm học cấm pháp, sau đó đều biến mất biệt tăm biệt tích.

Hằng Nga hít một hơi khí lạnh rồi nói:

-Vậy chưa có ai từng điều tra rằng đã họ tới đâu sao?

Lỗ đại sư lắc đầu:

-Có, nhưng những kẻ đó cũng mất tích luôn. Thực tế thì, đạo trác thứ mười bị liệt thành cấm pháp, cũng vì hậu quả khủng khiếp mà nó gây ra. Thiên Đình không bằng lòng động tới, quái nhân từ sau đại chiến phong thần cũng không xuất hiện ở nhân gian nữa. Bí ẩn này, vẫn chưa có kẻ nào vạch trần được. Vậy nên, con thỏ, bất luận thế nào cũng đừng động tới cấm pháp!

Tần Thộ gật đầu lia lịa, thể hiện mình đã hiểu, chỉ là trong lòng náo nhãng gì, chẳng ai có thể biết rõ.

Lỗ đại sư gật đầu:

-Ta nói rồi, phép thần thông bình thường đều nằm trong quy tắc, sẽ không phá hoại cân bằng. Nhưng cấm pháp lại là sự tồn tại ảnh hưởng tới cân bằng. Ở phạm giới vàng có thể tồn tại lâu dài, số lượng lại ít, nên có thể sử dụng là vật giá cơ sở. Nhưng, cấm pháp thì khác, cấm pháp có thể thay đổi cân bằng, phá vỡ quy tắc, vậy nên nó mới có thể biến đá thành vàng, nếu có kẻ dùng thứ thần thông này xuống phạm giới mà mặc ý biến đá thành vàng, tiền tệ của phạm giới sẽ mau chóng sụp đổ, một là nhân gian sẽ phải tìm vật giá trung gian khác mà thay thế vàng, hoặc là, chỉ còn cách tìm giết kẻ biết phép hóa đá thành vàng kia.

Nghe tới đây, mắt Tần Thộ lại trộm sáng lên, hắn chưa từng nghĩ tới việc phá hoại cân bằng, nhưng hắn muốn thử cảm giác làm tỷ phú một lần... hắn hiện giờ, tràn đầy kỳ vọng về Địa Tiên Giới.

Lỗ đại sư nói tiếp:

-Ta từng nghe nói, chỗ đáng sợ của thuật điểm đá thành vàng, lại không phải là biến đá thành vàng, rốt cuộc, bao nhiêu vàng cũng là vô dụng với tiên nhân, chỗ đáng sợ của nó chính là có thể phá vỡ giới hạn của vật chất! Chẳng hạn, có thể biến đá thành vàng, tự ắt cũng có thể biến đá thành ngọc, linh tinh thậm chí là pháp bảo!

Nghe vậy, Tần Thộ và Hằng Nga ngẩn ngơ, Hằng Nga che miệng nói:

-Còn có thể biến thành pháp bảo sao? Vậy chẳng phải là vô địch ư?

Lỗ đại sư thở dài:

- Đây chính là sự khủng khiếp của cấm pháp, phá vỡ luật lệ... nhưng các người đừng tưởng bở, muốn đạt được tới bước đó cực kỳ khó. Ít nhất thì, trước giờ vẫn chưa có ai làm được, nhưng mà để mà biến bùn thành gỗ, hóa gỗ thành vải hay nước thì vẫn có thể. Tất nhiên, toàn bộ đều cần lấy lĩnh hội cơ bản về đạo làm hậu thuẫn mới được.

Phần phía sau mà Lỗ đại sư nói, Tần Thộ không còn nghe lọt nữa rồi, hắn chỉ biết rằng, hắn muốn phát tài!

Nói chuyện đã lâu, Tần Thộ ngồi không nổi nữa, cầm lấy cuốn sách vàng cùng với Hằng Nga từ biệt Lỗ đại sư, không nói chẳng rằng chạy về Nguyệt Cung.

Sau khi xuống ngựa, hai người bước vào Nguyệt Cung, Tần Thộ lập tức lôi Hoàng Thụ ra, tỉ mỉ nghiên cứu.

Thuật hóa đá thành vàng, có một câu khẩu quyết, một câu công pháp truyền dẫn, còn phần phương pháp quan đạo.

Khẩu quyết truyền dẫn là để tĩnh tâm, công pháp là để điều chỉnh trạng thái cơ thể, mà pháp quan đạo mới là quan trọng, theo phương pháp này nhắm mắt suy tưởng, Tần Thộ mơ hồ cảm thấy tầm mắt tăng lên, bốn phía dần mơ hồ, trước mắt hỗn độn... trong hỗn độn lại dường như có những sợi xích theo trình tự chạy ngang dọc, nhưng mà Tần Thộ chạm không tới, nhìn không rõ. Cũng chẳng biết đã thăng được bao lâu, cuối cùng Tần Thộ tìm thấy một đường đạo rõ ràng trong vô số chuỗi xích kia, đó chính là một sợi xích vụn vỡ, rách nát, nhưng lại không hề sụp đổ!

Tần Thộ thử nhích tới, quả nhiên là được, tới gần rồi, Tần Thộ phát hiện, trên sợi xích này có vô số phù văn! Mỗi phù đường phù văn dường như dung hợp vô số văn tự, số lượng thông tin rất lớn, chỉ nhìn một cái, hắn đã thấy chóng mặt.

Chương 174: Huỳnh đệ đừng chạy mà

Chương 174: Huỳnh đệ đừng chạy mà!

Tần Thộ cố gắng nhích tới, miệng hơi há ra, càng lúc càng to, trong lòng thầm nói: “Người anh em đừng chạy, cho thổ gia thử chút mùi vị nào...”

Tần Thọ đồng thời vận nội công, không ngừng điều chỉnh trạng thái cơ thể...

Dần dần tiếp cận, tiếp cận được rồi, Tần Thọ cắn một miếng trên đó...

Tức thì, cả sợi xích vụn vỡ kia dường như bị kích hoạt, Tần Thọ nhìn thấy phần pho vỡ mà hắn cắn đột nhiên phát ra rất nhiều ánh sáng, chói tới mức khiến mắt hắn một phen đau đớn, tiếp theo đó là một làn kinh lực truyền tới!

Bong một tiếng!

Suýt nữa thì làm miệng Tần Thọ nổ ra!

Nhưng mà như người ta nói, người chết vì tài, gà chết vì ăn, cắn t hì cũng cắn rồi, còn muốn hắn nôn ra sao?

Tần Thọ liều mạng nuốt xuống, đồng thời bị nổ bay mất, tiếp theo là đầu óc đau đớn, oa một tiếng mà thanh tỉnh lại!

Sau đó thì sững sờ, đỡ người nằm yên tại trận, miệng hơi nhếch lên, nước dãi chảy ra ngoài...

-Ngọc Nhi, Ngọc Nhi? Em đừng có dọa ta mà, em bị sao vậy? Sao tự dưng lại cười nói điên dại như vậy, lại còn chảy nước miếng? Chẳng lẽ là ngốc thật rồi? Ngọc Nhi đáng thương, đáng thương cái thân này của ta, người thân duy nhất lại thành ngốc như thế này... mai kia mà không chịu ăn cơm, rồi lại đại tiện bừa bãi thì biết làm sao? Khổ cái thân này...

Nghe thấy tiếng Hằng Nga thì thầm bên tai, Tần Thọ đột nhiên run lên, làm Hằng Nga sợ tái mét, rồi nói:

-Đồ ngốc, nói bậy cái gì? Thở gia đây thông minh thế mà!

-Ừm, có thể nói ra những lời mặt dày như thế này, chắc vẫn chưa ngốc, chưa ngốc là tốt.

Hằng Nga bẹo bẹo má Tần Thộ, thở dài một hơi.

-Ngọc Nhi, em vừa làm gì vậy?

Hằng Nga quan tâm ngồi bên cạnh nhìn Tần Thộ.

Hắn nói:

-Thì tu luyện đó.

-Tu luyện cái gì? - Hằng Nga hiếu kỳ hỏi.

Tần Thộ đáp:

-Tu luyện công pháp để sống tiếp, sao nào?

Hằng Nga đã quá hiểu Tần Thộ rồi, nhìn ánh mắt nhỏ của Tần Thộ, là liền biết có gì đó không đúng, nhích lại gần hỏi:

-Có phải em đang luyện cấm pháp không?

Tần Thộ nhăn răng, con ngươi đảo đảo...

-Đừng nói dối, thành thật đi, nói ra lý do em tu luyện cho ta nghe.

- Hằng Nga nghiêm khắc nói.

Tần Thộ thấy vậy, biết rằng lừa không nổi, sau đó đem suy nghĩ của bản thân nói ra, hắn muốn tu luyện, hắn muốn sống, nhất định phải khiến tế bào đóng lại.

Mà để phương pháp để tế bào đóng lại chính là nhân quả, muốn có nhân quả thì phải làm...

Nhưng mà một mình thì không nổi, chỉ có thể ăn rằm thôi.

Việc nhỏ, hình như cũng không phải lúc nào cũng giải quyết được vấn đề.

Như cấm pháp thì khác, có cấm pháp rồi, hẳn có thể nắm vững tiết tấu của việc tương tác với nhân quả, không chế tế bào, không chế việc sống chết của bản thân.

Nghe tới đây, Hằng Nga nhướng mày nói:

-Ngọc Nhi, chúng ta hiện giờ có thể nói với Thiên Đình để nếu em không đủ nguyên khí, có thể tới đó tìm gì đó ăn bù vào. Ta cũng sẽ nỗ lực tu luyện, đợi khi nào có năng lực rồi, kiếm được thật nhiều linh tinh thì có thể nuôi em rồi. Em tu luyện cấm pháp, ta sợ có nguy hiểm.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Đâu có dễ thế, cơ thể ta tự ta hiểu rõ, nếu trực tiếp ăn nguyên khí, chỉ là cấp cứu tạm thời, khó lòng chữa trị tận gốc bệnh của ta. Tốc độ nuốt nguyên khí của tế bào càng lúc càng nhanh, nhưng mà tốc độ tự thân hấp thụ nguyên khí của ta lại phụ thuộc vào thực lực, nên bị cố định. Cứ coi như ta có thể dựa vào ăn mà có thể bù đắp vào, nhưng mà số lượng đồ ăn hiện tại của ta, năng thấy, có bao nhiêu Thần Mộc Cốc để ta ăn nào?

Nghe đến đây, Hằng Nga lặng thinh, quang cảnh Thần Mộc Cốc bị ăn mất đường phòng hỏa hiện ra trước mắt, Hằng Nga đã từng nghĩ tới.

Sức ăn như vậy, chỉ sợ Thần Mộc Cốc cũng chẳng đủ cho con thỏ này ăn.

Không ăn ở đây, lại tới nơi khác ăn, thần tiên ở đó mà nổi giận, chắc gì đã nói chuyện nhã nhặn như Lão đại sư.

Vậy nên, đó chính là vấn đề.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Vì vậy, ta nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất là nâng cao tu hành của bản thân, tự thân ta nuốt và nhả nguyên khí của đất trời mới có thể đuổi kịp tốc độ tiêu hao nguyên khí, cứ như vậy, mới là cách ổn thỏa nhất để bảo toàn tính mạng. Như vậy dù có luyện bao nhiêu cũng đều là nổi mạng, vẫn phải khiến tế bào trong thời khắc quan trọng đóng lại!

Không có thứ gì mang lại hiệu quả như cấm thuật. Và lại nếu không đạt tới cấp bậc đại đạo, mà chỉ chơi trò ảo thuật biến đá thành vàng thì cũng không đến nỗi mang lại mấy thứ phiền phức khủng bố.

Hằng Nga nghe tới đây, nhẹ gật đầu:

-Được rồi, vậy thành quả em vừa tu luyện được như thế nào?

Mới nói tới kết quả, Tần Thọ lại cười như điên.

Thấy cảnh này, sự hiếu kỳ của Hằng Nga lại tăng thêm, kéo má Tần Thọ nói:

-Mau nói, đừng úp mở!

Tần Thọ cười lớn:

-Ta cắn được một miếng, nuốt được một miếng thiên đạo! Cực kỳ phê luôn, ha ha...

Hằng Nga nghe vậy, miệng mở lớn hết cỡ, một mặt không dám tin, kinh ngạc hỏi:

-Em nuốt thiên đạo rồi sao?

Tần Thộ đắc ý cười:

-Đúng vậy, dù rằng chỉ nuốt một miếng phù văn, nhưng bên trong chứa đựng vô số thông tin, đủ để ta tiêu hóa một trận. Tạm thời k hông tu luyện nữa, nếu không lại đi cắn người lại bị đánh tới lông cũng không sờ nổi nữa.

Hằng Nga đơ người tại trận:

-Trời ạ, em nuốt cả một phù văn thiên đạo?

Nói xong, Hằng Nga đi vòng quanh Tần Thộ ba vòng, sau đó lại quay về hướng sơn tuyền...

Tần Thộ thấy vậy, cũng cạn lời:

-Đồ ngốc này, tiết tấu hiện tại của nàng trông giống hệt như chó đi tuần quanh trường trước khi ngủ vậy, một lần ba vòng.

Bình!

Hằng Nga nghe xong, dùng dùng nổi giận, hắng giọng nói:

-Ngọc Nhi, em mà còn bướng bỉnh như vậy, ta phải dùng gia pháp rồi!

Tần Thộ sững lại:

-Gia pháp? Gia pháp gì cơ?

Hằng Nga kiêu ngạo ngẩng đầu nói:

-Hôm nay mới học được một phép thiết quyền, nén nguyên khí và o năm đám, một quyền của ta có thể đập vỡ cả tảng đá lớn! Em m

à buồng bình, ta sẽ cho em thử nghiệm một chút, cái gì gọi là thiết quyền vô địch.

Tần Thọ vừa nghe xong, liền vui vẻ nhìn nắm đấm nhỏ bé của Hằng Nga, vỗ ngực nói:

-Nào nào nào, để thử gia thử thiết quyền vô địch của chị gái nhà mình cái nào, chị dùng bàn tay nhỏ nhỏ kia mà đấm ngực em này, ha ha...

Hằng Nga thấy con thỏ kia khiêu khích như vậy, nhếch mũi nói:

-Em chắc chưa?

Tần Thọ căn bản chẳng sợ gì, rung tai nói:

-Cứ tới đi, để ta thử uy lực của thiết quyền vô địch cái nào, ha ha...

-Ta tới đây!

Hằng Nga hét lớn rồi xuất thủ, mặt Tần Thọ liền đổi sắc!

Nắm đấm của Hằng Nga lúc vung lên có ngưng tụ một lượng lớn âm khí tinh khiết thành một lớp mỏng trên đó, uy lực trong nháy mắt bùng phát!

Tần Thọ còn chưa kịp hét ngừng tay thì!

Bụp!

Một con thỏ bay lên trời, tạo thành một đường vòng cung rồi đâm vào một bụi cây...

-Ngọc Nhi!

Hằng Nga hiển nhiên cũng không nghĩ là quyền của mình lại mạnh đến vậy, giật mình hét lên rồi vội đuổi theo.

Trong rừng cây, Tần Thộ bị treo mông, cái chân nhỏ đong đưa, tự lôi mình ra khỏi mặt đất, ôm lấy vai, nhai một miếng đầy lá cây, tằm nói:

-Bất công thật, tại sao nha đầu này lại mạnh đến vậy? Mới học phép ép thần thông thôi mà uy lực đã lớn đến vậy... sau này khó sống ở cái nhà này rồi, haiz cái lưng đau của mình... đây thực sự là Hằng Nga nhà mình sao? Chẳng lẽ bị trộm mất rồi?

Chương 175: Xã hội thỏ

Chương 175: Xã hội thỏ

Trong lúc thì thầm, Hằng Nga đã đuổi tới rồi, vừa ngại vừa thương nói:

-Ngọc Nhi... em có sao không?

Biểu cảm nhỏ đó, chứa đầy sự thăm dò, giống như sợ rằng Tần Thộ sẽ nổi giận.

Tần Thộ nhìn thấy vậy, mặt không cảm xúc, nằm xuống đất, đảo mắt, làm nũng nói:

-Giận rồi, quá tức giận rồi... ta nói với nàng, nàng gây chuyện rồi. Không hôn hôn, thì dậy không nổi...

Hằng Nga nghe xong, lập tức cạ lời... néo néo cái mông mập của con thỏ rồi nói:

-Quả nhiên, thịt dày như này, vẫn chưa làm sao. Mau dậy đi...

-Không dậy, không hôn hôn thì ta không dậy đâu. - Tàn Thọ tiếp tục giở trò.

-Không dậy đúng không? Vậy cứ nằm đó đi, ta về nhà ăn đồ ăn ngon trước!

Hằng Nga nói xong liền ngoảnh đầu bước đi.

Kết quả là mới đi được hai bước, mắt cá chân lại mọc đau thêm một món trang sức, chỉ thấy con thỏ kia vẫn đang nằm trên đất mà ô m lấy chân Hằng Nga không chịu thả thì nàng kêu lên:

-Kiên quyết không chịu đứng dậy nhưng cũng không chịu bỏ qua một miếng ăn!

Hằng Nga một phen cạ lời, đúng là chưa từng thấy con thỏ nào vô liêm sỉ tới vậy!

Sau cùng, Hằng Nga cúi người xuống ôm con thỏ lên, Tàn Thọ vờ a bò giữa khe núi vừa nói:

-Được rồi, tạm tha thứ cho nàng...

Trên đường đi, ý thức của Tàn Thọ lại tiến vào trong não, trong đó đặt một văn tự cổ quái rất lớn, văn tự đen nhánh như mực, nếu nhìn cẩn thận ta sẽ thấy vô số những văn tự nhỏ nằm trên đó. Đơn thuần chỉ xét về hình dạng, Tàn Thọ không nhận ra chữ nào cả.

Nhưng mà thần kỳ ở chỗ, những chữ này lại có thể hiểu, như là bả

m sinh đã hiểu được vậy.

Đây chính là phù văn mà Tần Thộ găm về từ thiên đạo, một tấm phù văn cổ quái, phù văn này bắt đầu tự động phân giải trong não của Tần Thộ, từng đoạn văn tự bị Tần Thộ hấp thụ, Tần Thộ cũng dần dần hiểu được điều huyền bí ngụ ý trong phù văn.

Phù văn này lại chính là của thuật hóa đá thành vàng, dù chỉ là một đoạn phù văn, nhưng nó giải thích toàn bộ nguyên tắc cơ bản của thuật hóa đá thành vàng!

Tới lúc này, Tần Thộ cuối cùng cũng hiểu, cái gì gọi là Đạo!

Đạo chính là quy tắc, là một loại kết quả cố định.

Mà ngộ đạo, lĩnh hội không phải đạo tự thân, mà giống như vận dụng công thức toán học của đạo!

Nắm bắt được công thức, rồi áp dụng công thức để vận khí, thì có thể chạm tới đạo, từ đó mà phát huy sức mạnh của đạo, cũng chính là sức mạnh của thiên địa.

Nguyên khí, cũng giống như cánh tay của đạo, nguyên khí càng đủ, đạo vùng vẫy càng mạnh!

Lĩnh hội được công thức càng cao thâm, cái búa của đạo càng lớn!

Năm mươi cân nguyên khí dùng để vung vẩy một cái búa to bằng ngón tay cái, so với năm mươi cân nguyên khí dùng để vung vẩy cái búa nặng năm mươi cân, sức phá hoại chắc chắn không giống nhau, đây chính là nguyên tắc của thần thông!

Tần Thộ lĩnh hội được phù văn này, chính là phù văn cơ sở, chẳng phải là đạo cao thâm gì, cũng giống như công thức $1 + 1 = 2$ vậy, rất đơn giản, cũng rất dễ dùng...

Vậy nên, chỉ với vùn vện hai giờ, Tần Thộ đã nhai hết tám phù văn này.

Chầm chậm mở mắt ra, Tần Thộ chỉ thấy trời đất xung quanh dường như có gì đó đã thay đổi[^], trước kia hắn nhìn núi thấy núi, giờ thì lại nhìn ra thứ khác, chẳng hạn như cách thức tạo thành của ngọn núi này...

Không sai, mắt Tần Thộ hiện giờ giống như một bộ máy phân tích xịn xò, có thể nhìn ra tổ hợp phân tử tạo thành của một vật thể bình thường.

Ví dụ như cái giường đá dưới mộng hắn, hắn nhìn một cái là thấy được phân tử của đá, nguyên tử, thậm chí cả cấu trúc của những đơn nguyên nhỏ hơn, sau đó ý niệm của Tần Thộ chuyển động, vận nguyên khí, bắt lấy cái cọc gỗ cạnh giường, rung nhẹ!

Cái cọc gỗ phát sáng, tan vỡ thành vô số nguyên tố cơ bản của thiên địa!

Ý niệm của Tần Thộ lại chuyển động, ánh sáng tụ lại, tất cả nguyên tố lại ngưng tụ lại lần nữa!

Tách!

Trong tay Tần Thộ có thêm một chiếc cọc đá !

Chiếc cọc đá này giống hệt với chiếc cọc gỗ ban nãy.

Chiếc cọc gỗ được làm từ gỗ của cây hoa quế, trước đây đã nói, loại gỗ này chất gỗ xốp, căn bản không thể điêu khắc mấy thứ chi tiết, vậy nên, cái gọi là cọc gỗ chính là một khối gỗ bị khoét một lỗ ở bên trong, mỹ quan thì chẳng cần bàn, chỉ cần không rò nước là tốt rồi.

Chiếc cốc này, Hằng Nga lúc dùng gọi là bát đại hải, còn Tần Thộ thì dùng làm chậu rửa mặt...

Còn như cái cốc trong tay hiện giờ, đặt biệt danh là chậu đá rửa mặt...

-Quá xấu!

Tần Thộ ngoài miệng thì mắng nhưng trong lòng lại như nở hoa, ngao ngao kêu:

-Không hổ là cấm pháp, quả nhiên bá đạo! Ha ha... Tùy ý điều khiển, tùy ý tổng hợp, thả gia ta sắp phát tài rồi!

Sau đó, Tần Thộ không nhịn được nữa, bóp chặt chiếc cốc trên tay, chiếc cốc lần nữa tan rã, những nguyên tố lốm đốm xanh trôi nổi trong không trung, sau đó Tần Thộ nghĩ một hồi, ý niệm vừa thay đổi, nguyên tố lại tổng hợp lại một lần nữa, một chiếc cốc đá mỏng kèm theo tay cầm, xuất hiện trước mặt Tần Thộ. Quan trọng là, trên chiếc cốc có hình một cái đầu thỏ, nó nghiêng đầu, bĩu môi, như thể đang hôn cái gì đó trong không khí, ánh mắt đê tiện khó tả...

Tần Thộ nhìn chiếc cốc rồi cười, lông mày nhấp nhô:

-Ha ha ha... cái gì mà xã hội đen chứ, không phải chỉ là biệt thự xe sang thôi sao? Hôm nay thả gia cho tụi bay biết như thế nào là xã hội!

Nói xong, ý niệm của Tần Thộ lại biến đổi, chiếc cốc trong tay lại biến đổi, lần này phát ra ánh sáng lấp lánh màu vàng!

Chiếc cốc trong tay hắn đã biến thành vàng nguyên chất, hình đầu thỏ trên đó cũng thêm phần bỉ ổi!

-Tiếc là mình không biết cấu tạo nguyên tử của kim cương là như

thế nào, nếu không, thỏ gia ta phải xài cốc kim cương! Bà nội nó, nếu mà để ông đây quay lại trái đất, xem thằng nào dám khoe khoang với ông đây... cái gì mà kim cương 1 2 carat chứ, thỏ gia ta trực tiếp lấy mô hình địa cầu bằng kim cương đi đá bóng luôn... Ferrari đánh kim cương à, xe của ông đây làm bằng kim cương luôn! So thỏ hào thì ai sợ ai chứ?

Đầu óc Tần Thọ ngập tràn suy nghĩ tự sướng, nước miếng không ngừng chảy ra...

Ngay bên cạnh đó, Hằng Nga đã ngủ say rồi, Tần Thọ nhin cười, nhích lại gần, nhìn y phục trên người Hằng Nga, thầm nói:

-Mình chỉ muốn giúp cô ấy thay bộ đồ mới thôi... đúng vậy, mình không có ý biến y phục cô ấy thành nguyên tố đâu... ừm, chắc chắn không, mẹ nó sao nước miếng không ngừng lại được vậy.

Tần Thọ vừa lau nước miếng vừa nhìn Hằng Nga chăm chăm, kết quả là hấn buồn bã phát hiện, hấn không thể nhìn xuyên tổ hợp nguyên tố trên y phục của Hằng Nga!

Căn bản là trong phần giới thiệu của thuật biến đá thành vàng có ghi rằng, chỉ có nhưng thứ hấn có thể nhìn thấu cấu tạo nguyên tử, mới có thể phân giải và tổ hợp lại. Nếu không sẽ không có hiệu lực!

Muốn nhìn thấu cấu tạo nguyên tố của vật thể cao cấp hơn, cách duy nhất là tăng cường mức độ lĩnh ngộ của bản thân!

Cũng chính là nói, y phục của Hằng Nga quá cao cấp, không thể phân giải hoàn toàn!

Tần Thọ ngửa mặt lên trời thở dài một hơi:

-Haizz... quả nhiên là vẫn phải học hành đoàn hoàng, ngày ngày phấn đấu, trong sách ắt có vàng có ngọc, trong sách ắt có mỹ nữ k

hông mặc đồ...

Cùng lúc, Tàn Thọ lắc lư cái đầu, cầm lấy chiếc cốc của Hằng Nga, biến nó thành chiếc cốc bằng vàng ròng, trên đó là hình Hằng Nga nghiêng đầu, bữu nhẹ môi...

Tàn Thọ với lấy cái cốc của mình, đặt cạnh nhau rồi mỉm cười:

-Cạn ly!

Chương 176: Hoàn hảo

Chương 176: Hoàn hảo!

Choang!

Tàn Thọ cười mãn nguyện...

Với phép thuật mới trong tay, Tàn Thọ không thể kìm chế được nữa, vui sướng như muốn bộc phát trong tim. Tiếp đó Tàn Thọ lên kế hoạch tân trang lại toàn bộ Nguyệt Cung.

Nhưng mà, căn bản Nguyệt Cung vẫn là một pháp bảo, vậy nên Tàn Thọ không thể nào tiến hành thay đổi kiến trúc của nó được, nhưng để mà chỉnh sửa những chi tiết nhỏ, trang trí nội thất, đồ dùng trong nhà thì vẫn thực hiện được.

Trong quyển "Luyện Khí Tổng Cương" có giải thích chi tiết về rất nhiều kiểu cấu tạo nguyên tố, chung quy, trong luyện khí có một

mắt xích rất quan trọng, đó chính là cân bằng xung đột nguyên tố, nếu không nắm rõ phần này, thì khó lòng mà dung hợp nguyên liệu một cách hoàn hảo, do vậy mà nó cũng nằm trong cơ sở của luyện khí.

Lúc trước thì Tần Thộ cảm thấy nó khá vô dụng, nhưng giờ thì hẳn đã thay đổi cách nhìn.

Khi mức độ thông hiểu ngày càng cao, bất kỳ nơi nào mà Tần Thộ đi qua, dù là mẫu gỗ vụn hay phần đất thừa cũng dần dần biến thành hành ghế và bàn vàng, còn có cả dao đĩa bạch kim nữa!

Thứ khiến Tần Thộ hưng phấn nhất là cuối cùng hắn cũng tìm ra kết cấu phân tử của kim cương trong cuốn Luyện Khí Tổng Cương!

Sau đó, Tần Thộ cho ra đời một quả cầu kim cương khổng lồ, sau khi có trong tay kim cương, hắn chép miệng:

-Xem ra cũng không tệ ha...

Tần Thộ lại linh tinh ra, linh tinh màu đỏ phát sáng đỏ rực dưới ánh mặt trời, tia sáng rực rỡ như ngọn lửa nhảy múa dưới ánh dương, đẹp tới kinh động lòng người! Nhìn lại thì chỉ là hòn đá phản quang mà phát sáng, Tần Thộ bất chợt cảm thấy vô vị, tiện tay bóp vỡ, biến nó thành một chiếc áo khoác thêu hai chữ “Nguyệt Cung” khoác lên người.

Tần Thộ nhảy lên bàn, hắn lại tạo ra thêm một tấm gương để soi, chỉ thấy thần khí của bản thân hôm nay có gì đó thật khác biệt!

Ảo tưởng sức mạnh vậy là đủ rồi, Tần Thộ lắc lắc đầu rồi thầm thì:

-Haizz, đây mà là ở trái đất, chỗ này sẽ toàn là vàng, kim cương... toàn các em chân dài! Tiếc rằng, ở nơi này, chỉ toàn là nỗi tiếc

c nuôi trong lòng mình mà thôi. Thứ này, ở đây chẳng đáng tiền...

Dù rằng nói là như vậy, nhưng Tần Thọ vẫn tự mình ra tay, nghiêm túc cải tạo Nguyệt Cung một chút, chỗ cần bày thêm bàn ghế thì thêm bàn ghế, chỗ cần thêm bát đĩa thì thêm bát đĩa, thêm cả chậu hoa cảnh, đất trồng, chăn ga gối đệm không thiếu.

Thứ duy nhất khiến Tần Thọ buồn chính là, ở thế giới cũ, đệm cao su rất tốt, mà đệm nano cũng không tệ, nhưng hắn đều không biết cấu tạo của chúng, vậy nên không làm ra được.

Chỉ có thể tưởng tượng và đối chiếu theo hình dạng, rồi dùng nguyên liệu trong thế giới này để tạo ra, hiệu quả đã vậy lại vượt quá tưởng tượng, cảm giác thậm chí thoải mái hơn cả hàng thật trong thế giới cũ!

Sau khi tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng, Tần Thọ phát hiện, trời đã sáng từ lúc nào!

Hắn bận đến vậy sao, vậy mà mất hẳn cả một đêm!

Nhưng mà nhìn lại Nguyệt Cung trông trải trước đó, khung cảnh hiện giờ tràn đầy xúc cảm, có chút cảm giác thành tựu.

Đứng trước cổng lớn, ngắm nhìn ngôi nhà sáng lạn rực rỡ, hắn cảm thán:

-Đây mới gọi là nhà chứ! Cuối cùng cũng không còn lạnh lẽo nữa... có điều, cung điện to thế này, sao mình cứ thấy có chút phá tán nhỉ? Nhưng mà, đi đâu tìm người giúp việc đây... nếu mà gọi người về, thì phải trả lương, chỗ linh tinh trên người sợ không dùng được bao lâu. Xem ra phải tìm cách kiếm tiền rồi...

Đêm hôm ấy, Hằng Nga ngủ rất ngon, trong mơ nàng thấy giường mình trở nên mềm mại, như đang nằm trong nước vậy, được bao bọc lại, toàn thân cực kỳ thoải mái. Càng ngủ càng thấy muốn ngủ

ủ...

Vừa tỉnh giấc, Hằng Nga chậm chậm mở mắt ra, chỉ thấy khung cảnh vàng bạc đá quý xung quanh đập vào mắt, hành lang thì treo lưạ, đèn đuốc trong gió...

Không gian trống trải ban đầu lại có thêm bồn rửa mặt, mấy chiếc ghế, mấy cái tủ xinh xinh... Thậm chí hòn đá bên dưới người cũng biến thành chiếc giường lớn!

Hằng Nga che miệng, không dám tin vào mắt mình.

Lúc này, cửa bỗng mở ra, một con thỏ mặc bộ trang phục lông yến bước vào, uốn ngực ngẩng đầu, dáng vẻ hết như một vị quân giã lịch lãm nào đó, hất cười nhẹ:

-Nàng ngốc, dậy rồi à?

Vừa cất lời, không khí sạch sẽ trước đó liền bị phá vỡ...

-Em mới là đồ ngốc ấy!

Hằng Nga với cái gối ném tới!

Con thỏ kia cũng không tránh, bị cái gối đập vào mặt, cười nói:

-Ăn sáng thôi?

-Ăn cái gì, ta chắc chắn đang mơ rồi! Ta ngủ tiếp đây...

Hằng Nga bẹo má mình rồi nằm lại xuống giường, nhắm nghiền mắt, muốn ngủ tiếp.

Kết quả là nàng mới nằm được một lúc lại mở mắt ra, thì thào:

-Kệ đi, khó khăn lắm mới mơ được một giấc mơ hoàn hảo như này

y, cứ thế mà tỉnh thì tiếc quá. Em thấy ta nói có đúng không? Ngọc Nhi?

Tần Thọ sững lại, cảm thấy nha đầu này vẫn cho rằng mình đang mơ! Đúng là đồ ngốc mà!

Tần Thọ ho khan một tiếng:

-Haizz... cứ vậy đi!

-Ta biết đây là mơ mà ! Trong mơ thì muốn gì có nấy, Ngọc Nhi, có đồ ngon ăn không?

Hằng Nga mắt ướt nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn dáng người cực chuẩn của Hằng Nga, nói:

-Nàng không sợ mập sao?

Hằng Nga bất chấp:

-Từ nhỏ ta đã ăn hoài không mập, khẩu vị rất tốt! Vả lại, chỉ là mơ thôi mà, ăn nhiều cũng không sao, tỉnh dậy là hết thôi.

Tần Thọ một phen cạn lời, đầu óc cô nàng này chậm chạp quá rồi, mơ thì làm gì có chuyện tỉnh táo được như thế này chứ?

Nhưng mà Tần Thọ cũng không giải thích, tránh gây ra cú sốc quá lớn, nha đầu kia chịu không nổi, lại làm mấy chuyện điên khùng... như đánh thỏ chẳng hạn!

Mới nói tới đồ ăn, Tần Thọ nhớ ra, đồ mà Tiểu Thổ Địa đưa lúc trước hẳn vẫn chưa ăn!

Đó chính là đồ ăn mà Thực Thần đích thân làm ra, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, hương vị tuyệt đối ngon hơn món nướng l

ung tung mà hấn tự làm gấp trăm lần! Vì vậy, lúc trong Thần Mộc Cốc dù Tàn Thọ có đói hấn cũng nhịn không ăn, chính là để đợi cù ồng thưởng thức với Hằng Nga.

Cơ hội nay đã tới, còn khách khí gì nữa?

Tàn Thọ lôi từ trong Hắc Ma Thần Hạp ra một túi giấy dầu.

-Không phải chứ? Chúng ta trong thực tế đã nghèo kinh khủng rồi, đến trong mơ cũng nghèo nốt sao? Cái túi nhỏ như vậy? Ngọc Nhi, ta sợ không đủ ăn đâu.

Hằng Nga có chút chê bai cái túi vừa nhìn thấy.

Tàn Thọ cũng hết cách, thứ được coi là ngon nhất mà hấn có chỉ có vậy... Dù hấn có thể dùng nguyên tố tạo thành các loại thịt như gà, vịt hay cá, nhưng những thứ đồ nhân tạo như vậy, hấn cảm thấy chẳng khác gì hàng giả, làm gì có bụng dạ mà ăn!

Chẳng nhẽ lại trách Tiểu Thổ Địa kia ki bo?

Mặc dù nhân phẩm Tàn Thọ chẳng ra gì, nhưng hấn không thể làm những chuyện vô lương tâm như vậy.

Thứ người ta cho, chính là tình người, dù ít hay nhiều thì cũng là lòng tốt, chẳng lẽ lại nói người tốt với mình là xấu? Trước mặt cả khía là một chuyện, nói xấu sau lưng hay trong lòng lại thuộc phạm trù về nhân phẩm rồi.

Ừm, sai rồi... Thổ phẩm mới đúng!

Sau đó Tàn Thọ coi như chưa nghe thấy gì, chậm chậm mở túi giấy dầu ra, kết quả túi giấy dầu vậy mà có tới tận hai tầng, khoảnh khắc tầng đầu tiên được mở ra, tay Tàn Thọ phát sáng, bên trong bóng chốc hóa lớn! To bằng cả một cái đùi heo!

Tần Thọ sững sốt, không nghĩ rằng cái túi giấy dầu này còn có cả huyền cơ bên trong! Lòng vui mừng: “Cảm ơn nha, Thổ Địa công công, ha ha...”

Mà phía bên kia, Hằng Nga cũng kinh ngạc:

-Quả đúng là mơ! Muốn lớn thì lớn, ha ha... ta thích giấc mơ này!

Tần Thọ nghe xong, bắt giắc nhìn xuống cây bút chì của mình, thì thào:

-Ta cũng có một thứ to nhỏ tùy ý... nhưng trình độ có hạn, không đủ một miếng...

Chương 177: Đệm nhún nhảy và Rau Hẹ

Chương 177: Đệm nhún nhảy và Rau Hẹ

-Ngọc Nhi, em nói gì cơ? - Hằng Nga choáng váng hỏi.

Tần Thọ lập tức lắc đầu:

-Không có gì, dọn cơm nào.

Nói tới đây, Tần Thọ lập tức mở tầng thứ hai của túi giấy dày, ngay lúc đó mùi hương tuyệt vời của thịt khuếch tán ra ngoài!

Tần Thọ chỉ ngửi một chút, nước miếng đã không ngừng tuôn trào.

Hằng Nga dù có đỡ hơn, nhưng vẫn phải cố không nuốt nước bọt.

Dù cả hai vẫn chưa ăn, nhưng chỉ ngửi mùi thôi cũng đủ biết, thứ thịt này, tuyệt đối là món ngon nhất trong các món họ từng ăn!

Dán mắt vào đó, cả hai chết lặng!

Món thịt này có hình dạng một ngọn núi!

Tần Thọ dựng nó lên, trông giống hệt như núi Quế Lâm, những gì ở vị bên trên trực tiếp tạo thành cây xanh của ngọn núi, phối hợp nên vẻ hài hòa không gì sánh bằng, đã vậy còn có cả mái đình!

Trông hết sức đã mắt!

Lúc này đây, Tần Thọ cuối cùng đã hiểu tại sao Tiểu Thổ Địa lại nói, Thực Thần tạo ra Thiên Sơn Hồ Thủy, đã xẻ hẳn cả một ngọn núi!

Đây thực sự đúng là một ngọn núi rồi...

Hằng Nga cuối cùng cũng không chịu nổi, liền hỏi:

-Ăn chưa?

Tần Thọ đáp:

-Có đẹp nữa thì cũng là để ăn, khách khí gì nữa? Tiến quân!

Hằng Nga vui vẻ nắm chặt nắm đấm nhỏ của mình rồi nói:

-Giấc mơ này, đáng giá quá! Trời cao có mắt, xin đừng làm con tì nh giấc ạ...

Vừa nói, Tần Thọ đã đưa tay lên, kéo lấy ngọn núi, chỉ thấy bề m

ặt của nó bị tách ra, bên trong thành linh một lớp bì vàng ươm hiện ra, dưới đó là lớp mỡ béo ngậy được kéo thành sợi tơ, hương thơm bốc lên mũi, nước mỡ từ trong khe hở chảy ra...

Cả hai thấy vậy cũng chẳng chịu thêm được nữa, Tần Thộ lấy một miếng thịt nhét vào cái miệng đang há to của mình, miếng thịt lập tức tan chảy trong miệng!

Mùi thơm lập tức chinh phục tất cả vị giác trong miệng Tần Thộ, hắn chỉ cảm thấy cả người nhưng đang bay lên, ngon tới mức lông mày cứ giật giật...

Hằng Nga bên cạnh cũng ăn từng miếng nhỏ, sau đó hạnh phúc mà thốt lên:

-Oa...

Sau đó hai người bốn mắt nhìn nhau...

Tần Thộ nói:

-Đồ ngốc, nàng phải giữ dáng, hay là ăn ít thôi?

Hằng Nga đáp:

-Ngọc Nhi, em béo như heo rồi, bớt ăn lại đi.

Hai người cùng lúc nói, sau đó cũng cùng kiên định mà lắc đầu đáp:

-Không được!

Cùng lúc Hằng Nga cầm đĩa lên để gắp rau...

Tần Thộ cũng trực tiếp hành động!

Hằng Nga thấy vậy liền bảo:

-Ngọc Nhi, em rửa tay chưa vậy?

Tần Thọ cây ngay không sợ chết đứng đáp:

-Ăn bữa sống lâu, đến đất ta còn cạp được, huống chi là thứ này?

Cùng lúc, Tần Thọ xé lấy một miếng thịt thật to!

Hằng Nga dùng đũa gấp thì sao mà so được với con thỏ dùng tay kia chứ?

Cắn răng một cái, nàng bỏ vứt đũa đi, bắt đầu chuyển sang dùng tay...

Tần Thọ lập tức nói:

-Đồ ngốc, nàng giữ ý chút có được không? Tốt xấu gì thì nàng cũng vẫn là tiên tử của Nguyệt Cung đấy!

Hằng Nga lại không nghĩ vậy, nói:

-Vậy mới không cần chứ! Đây là nhà ta, cần gì phải phiền tới vậy!

-Ồ ngoài kia mệt mỏi lắm sao?

Tần Thọ nghe tới đây thì nhảy cảm hỏi.

Hằng Nga chẳng hề để tâm tới sự nghiêm túc của con thỏ kia, bâng khuâng đáp:

-Nói thế nào được nhỉ, dù sao cũng là Thiên Đình mà, quy củ nhiều lắm, không cẩn thận từng li từng tí, thì cũng phải để ý một chút. Nhỡ đâu bị người ta nắm thóp, há chẳng phải muốn bị phạt sao?

Chúng ta chẳng có xuất thân hay bối cảnh gì, cần thận một chút v
ấn tốt hơn.

Tần Thọ nghe xong, thấy hơi nhói trong lòng, những lời của Hằng Nga đều rất tự nhiên, vốn dĩ là như vậy, nhưng Tần Thọ lại tự trác h trong lòng, cái gì mà không có xuất thân? Không có bối cảnh? Chẳng lẽ không có mấy thứ này thì nhất định phải co rúm lại, đeo mặt nạ sống qua ngày?

Tần Thọ đáp:

-Cần gì mà xuất thân với chả thế lực? Nếu nhất định phải có, thì t
a sẽ là xuất thân cũng chính là hậu thuẫn của nàng, ai gây chuyện với nàng, cứ nói với ta, ta sẽ giúp nàng xử lý hẳn.

Hằng Nga sững sờ, dùng bàn tay dính đầy mỡ nhéo nhéo mũi Tần Thọ, cười bảo:

-Tên ngốc này, ai mà bắt nạt ta chứ, ta lại không gây chuyện, với mọi người đều giữ thái độ tôn trọng, sẽ chẳng có ai tìm tới làm phiền ta đâu. Trái lại là em đấy, đi tới đâu cũng gây chuyện thị phi... chẳng để ta an tâm được chút nào.

Tần Thọ nhìn sang rồi nói:

-Ta gây chuyện thị phi á? Trên thế giới này làm gì có con thỏ nào tốt tính bằng ta chứ.

Hằng Nga tặng hẳn một cái nhìn khinh miệt, có quỷ mới tin ấy.

Tần Thọ nói:

-Không tin thì thôi, ăn đi!

Sau đó thì, một người một thỏ, lần lượt tuần tự, hoàn toàn chẳng đ
ể tâm tới hình tượng nữa, ăn tới mức mỡ ngập đầy mồm, cả tay n

hơn nhớp...

Mà cả hai nhìn thì có vẻ như đang tranh giành, nhưng lần nào cũng vô ý chậm lại, không biết có phải là có ý nhường đối phương hay không, hay là tiết kiệm đồ ăn, muốn hưởng thụ lâu hơn một chút cái thứ cao lương mỹ vị kia...

Hằng Nga vừa ăn vừa thì thầm, giấc mơ này sao mà thật thế nhỉ, tới khi nàng nhận ra đây là sự thật, liền ôm con thỏ kia mà vui sướng nhảy cẫng lên một hồi lâu.

Con thỏ kia cũng một phen được ngồi đệm nhún lò xo, quả là số hưởng...

Đồng thời, Tần Thộ cũng lưu tâm đến một vấn đề: Không biết cần điều kiện gì để là đồ đệ của Thực Thần, có thời gian phải đi hỏi Tiểu Thổ Địa, nếu mà có thể được, mình qua bên đó là ngon rồi. Đợi tới khi ấy... he he he...

Cầm Luyện Khí Tổng Cương trong tay, Tần Thộ tự nhiên không cần chạy đến Thần Mộc Cốc nữa, nhưng mà một khi Hằng Nga rời đi, thì Tần Thộ đứng ngồi không yên, chạy ngay về phía Nam Thiên Môn, tới Thiên Đình, hẳn đi tìm Tiểu Thổ Địa đầu tiên, kết quả là không thấy Tiểu Thổ Địa đâu, mà chỉ thấy tiểu gà Tây nhỏ nhỏ đáng yêu đứng ở ngã ba, ngo người nhìn về phía Mãn Thụ Viên.

-Haizz... con thỏ kia đi rồi, Tiểu Thổ Địa cũng đi rồi, chẳng ai nhìn, chẳng ai cạnh tranh, cũng chẳng còn động lực đi trộm đồ nữa, haizz.

Thái Thái Nhạc thở dài một tiếng, ánh mắt có chút mơ hồ và buồn chán.

Lúc này đây, từ bên trên đột nhiên truyền tới một tiếng hét lớn:

-Này! Tiểu tặc, ăn trộm à!

Tiểu gà Tây sợ tới mức chạy toán loạn, đồng thời lông cũng dựng đứng lên, cánh đập loạn xạ, một vòng lửa tỏa ra bốn phía!

Sau khi Thái Thái Nhạc bị dọa một phen, liền định thần lại, giọng nói này tiện tới vậy, dọa sau lưng khiến người ta sợ tới mức thót tim như vậy, tất cả đều chỉ ra, đây chính là con thỏ đê tiện khốn nạn đó!

Thái Thái Nhạc vui mừng quay lại, chỉ thấy một con thỏ đen ngòm trên mặt đất, cái miệng, cái mông nhem nhúa hiện ra... sau đó nhếch mép, lộ ra răng cửa trắng tinh, vẫy vẫy tay nói:

-Rau Hẹ, người chưa từng nói là người có thể phóng lửa từ mông đâu...

Thái Nhạc nghe xong, khuôn mặt bỗng nhiên ửng hồng, một chưởng đánh vào ngực con thỏ rồi nói:

-Mông ai phun lửa chứ? Người dọa ta, nên hỏa diễm trong cơ thể của ta tự động phóng ra từ lỗ chân lông mà thôi, sao mà trách ta được...

Tần Thộ bữu bữu môi nói:

-Lỗ chân lông? Đít người cũng có lông, mà có lông thì mới có lỗ chân lông được, có lỗ thì mới có lửa, vậy nên, đít người phun lửa, chuẩn rồi còn gì.

-Con... thỏ này!

Cửu Thái nghe vậy, giận đỏ cả mặt, há rộng miệng, phù!

Giữa biển lửa, Tần Thộ dùng móng vuốt vuốt lông, dùng trạng thái mà bản thân cho là ngẫu nhất mà cười Thái Nhạc:

-Rau Hẹ, ăn chưa đủ cơm hay sao? Lửa không đủ nóng rồi, có thể tăng lên chút không?

Thái Nhạc càng gia cường ngọn lửa:

-Đây là tự ngươi tìm tới, đừng hối hận! Xem Nhất Hoàng Chân Hỏa của ta đây!

Chương 178: Không đi, không đi nổi

Chương 178: Không đi, đi không nổi

Phùng!

Ngọn lửa màu đỏ phun ra từ miệng Rau Hẹ nhanh chóng đổi màu, trở nên càng ngày càng sáng, cuối cùng chuyển thành màu vàng!

Ngọn lửa màu vàng không chỉ có nhiệt độ cao, ngoài ra còn có hiệu quả bám dính, dính trên người Tần Thộ cũng không tắt, cứ cháy phùng phùng như vậy.

Trong nháy mắt Tần Thộ từ một con thỏ đen biến thân thành con thỏ bị ngọn lửa màu vàng thiêu đốt!

Tần Thộ vung tay lên, một vũng nước liền xuất hiện trên mặt đất, hắn đi đến gần soi gương một chút, cười nói:

-Ha ha, thỏ gia ta bị thiêu cháy nhưng vẫn đẹp trai lắm! Rau Hẹ, người nói thật đi, có phải là người cảm thấy ta như vậy đẹp trai hơn

n nên mới thích đốt ta như vậy đúng không?

Xèo...

Sau khi Tàn Thọ đến gần, trong chớp mắt vũng nước liền bốc hơi sạch sẽ, có thể thấy được nhiệt độ của ngọn lửa này cao bao nhiêu.

-Ta nhổ vào! Ta muốn ăn thịt thỏ mới đốt người, đáng tiếc... người nói rút cuộc da của con thỏ nhà người làm bằng cái gì vậy? Ta vừa mới lĩnh hội được một loại Chân Hỏa Phượng Hoàng lợi hại hơn mà cũng không thể đốt được người... - Rau Hẹ nhìn con thỏ khỏ hỏ như vâm, còn không quên giả ngầu, hết chỗ nói rồi.

Tàn Thọ nói:

-Thỏ gia ta thiên phú dị bẩm, thần thông cái thế, chỉ là ra đời hơi muộn, nếu không hiện tại ta chính là Ngọc Hoàng Đại Đế rồi, ha ha...

Rau Hẹ trợn trắng mắt, nói:

-Người mà Ngọc Hoàng Đại Đế cái gì, người mà là Ngọc Hoàng Đại Đế, vậy ta chính là Vương Mẫu nương nương... khụ khụ...

-Cái gì? - Tàn Thọ liếc mắt nhìn Rau Hẹ một cái.

Rau Hẹ hừ hừ nói:

-Ta là Tây Vương Mẫu!

Tàn Thọ cười ha ha nói:

-Lúc này người nói không phải là cái này.

Rau Hẹ trừng mắt lườm con thỏ một cái, xoay người bước đi nói:

-Mặc kệ ngươi! Ta đi học đây, cái này là là phần của ngươi, không cho phép ngươi tố giác ta, nếu không sau này cứ chờ cạp đất đi!

Rau Hẹ vung tay ném qua, Tần Thộ thuận thế tiếp được, trong tay là một cái túi không gian đơn giản, không gian bên trong cũng không lớn, chỉ tầm khoảng một căn phòng thôi. Mở ra thì thấy bên trong đầy ắp nào thịt bò, thịt gà, thịt vịt, trứng rùa... đầy đủ mọi thứ!

Tần Thộ chép chép miệng nói:

-Rau Hẹ, đây không phải là ngươi đi săn thú, mà đây là ngươi đi thu thập mẫu xét nghiệm mới đúng!

-Bà cô đây vui là được, ai cần ngươi quản! Hừ!

Nói xong Rau Hẹ đã đi xa.

Tần Thộ lắc đầu, tiện tay nhét cái túi vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng ho khan:

-Con thô, ta mới vừa đến chưa nhìn thấy gì cả.

Tần Thộ bị giật mình, vừa quay đầu lại đã thấy Tiểu Thỏ Địa cười ha ha nhìn hắn.

Tần Thộ nhìn vẻ mặt tươi cười kia của Tiểu Thỏ Địa, lại nhìn Rau Hẹ, Tần Thộ bỗng nhiên hiểu ra:

-Ngài cũng biết?

Tiểu Thỏ Địa lắc đầu nói:

-Cái gì ta cũng không biết.

Nhưng biểu cảm của Tiểu Thổ Địa kia rõ ràng chính là cái gì ta cũng biết!

Tần Thộ biết, Tiểu Thổ Địa đây là cố ý gây rối, nhưng khi cần thận nghĩ lại, bởi vì đối với hắn mà nói, mấy cái này có hề gì.

Tiểu Thổ Địa từng nói, Mãnh Thú Viên do Thực Thần quản lý, mà Thực Thần thì rất ít nấu ăn, có nấu cũng không cho người khác, đương nhiên số lượng cũng không nhiều.

Nếu số lượng không nhiều, chắc chắn phải chọn nguyên liệu nấu ăn cho tốt, làm gì có thời gian trông coi dã thú bên này...

Bởi vậy, dã thú trong Mãnh Thú Viên không có ai ăn, lưu trữ thì cũng là lưu trữ thôi, không bằng để đám con thú vớ bở.

Hiện tại xem ra, Tần Thộ đoán là Tiểu Thổ Địa đã biết chuyện Ra u Hẹ trộm dã thú từ lâu rồi, chẳng qua là nhắm một mắt mở một mắt mà thôi.

Nghĩ đến đây Tần Thộ chấp tay nói:

-Ta cũng không nói gì cả, ý ta là vậy đó...

Tiểu Thổ Địa nở nụ cười, nói:

-Con thú, người đến thăm tiểu Phượng Hoàng kia hả?

Tần Thộ lắc đầu đáp:

-Không phải, ta muốn tới tìm ngài hỏi một chút, Thực Thần kia có nhận đệ tử không?

Tiểu Thổ Địa sững sốt, sau đó nhìn từ trên xuống dưới con thú, cư

ời nói:

-Người muốn đến làm học đồ của Thực Thần kia?

Tần Thọ gật đầu lia lịa nói:

-Đúng vậy, dù sao hiện tại ta rất nhàn rỗi, có thêm một kỹ năng bỏ túi, sau này cũng có thể dùng để kiếm cơm ăn đúng không?

Tiểu Thổ Địa cười nói:

-Được, vậy ta giúp người nói với Thực Thần, nếu có tin tức gì ta sẽ báo cho người sau.

-Thông báo thế nào?

Đối với chuyện này Tần Thọ dụng tâm một trăm hai mươi phần trăm, nó có quan hệ đến lộc ăn trong tương lai đó!

Tiểu Thổ Địa lấy ra một khối ngọc bội từ trong ngực giao cho Tần Thọ:

-Người cầm lấy cái này, nếu ta có tin tức, ngọc bội này sẽ nóng lên. Đến lúc đó người cứ tới nơi này, ta với người giáp mặt nói cho tiện.

Tần Thọ gật đầu như bả củi, mọi chuyện đã sắp xếp tốt, hàn huyên với Tiểu Thổ Địa thêm một lát rồi cáo từ.

Lúc thấy Tiểu Thổ Địa lần nữa, Tần Thọ nhớ tới đến, hình như mình còn nợ Tiểu Thổ Địa một cây quả trượng... nhưng phải tìm một cây vừa tốt lại phù hợp ở đâu đây?

Tuy rằng hắn biết luyện khí, nhưng là cũng chỉ luyện được mấy món đồ chơi bình thường, loại đồ chơi này đương nhiên không thể dùng để tặng người khác.

Lúc hắn đang suy nghĩ, một đạo kim quang lóe lên phía trước, tiếp đó một người hạ xuống. Tần Thọ nhìn chăm chú, nhất thời vui vẻ, trong lòng thầm nghĩ thật sự là buồn ngủ lại gặp chiếu manh, đến đúng lúc lắm!

-Ha ha... thì thỏ lão đệ, đã lâu không gặp, hôm nay lại tình cờ gặp được, ha ha...

Người tới chính là Thiên Bồng nguyên soái, lần trước lên mặt trăng ăn trộm gà không thành, suýt nữa thì bị cho vào nồi hầm rồi, hơn nữa hình như còn bị nhận ra thân phận, có thể nói là mệt mỏi quá độ.

Mấy ngày nay, trong lòng Thiên Bồng vẫn hơi có tật giật mình, không dám bén mảng đến cửa Nguyệt Cung nữa.

Hôm nay thật sự là không nhìn được, trước đó hắn ta có tới Nguyệt Cung một chuyến, gõ cửa nhưng không có ai, lúc này mới trở về đi lung tung, tìm kiếm cơ hội ngắm Hằng Nga.

Hắn ta thật sự là ngượng ngùng đối mặt với Hằng Nga, sợ bị Hằng Nga chỉ vào cái mũi nói:

-Người chính là con ếch kia!

Vì không thể trực tiếp đi tìm Hằng Nga, hắn ta rất không cam tâm, vô cùng bất lực, trông thấy con thỏ trước mắt này, chỉ hận không thể bóp chết nó!

Trông thấy con thỏ, hắn ta lại nghĩ tới pháp bảo của bản thân, thật đau lòng...

-Ôi chao, đây không phải là Thiên Bồng nguyên soái sao? Con gì nó nào đưa người tới đây vậy? Tần Thọ cười hề hề hỏi.

Thiên Bồng nguyên soái thấy con thỏ không hề vừa mở miệng đã gọi hấn ta là con cóc, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, nói:

-Thỏ lão đệ, còn không phải là do mấy ngày không gặp nên rất nhớt, cho nên mới tìm người ôn chút chuyện sao. Nơi này không phải chỗ để nói chuyện phiếm, không thì chúng ta đến Nguyệt Cung ngồi đi?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không đi, đường về Nguyệt Cung xa như vậy, ta say xe ngựa, đi không nổi.

Thiên Bồng nguyên soái nghe thế thì đen mặt, bà mẹ người, ngày nào người cũng chạy qua lại thì không sao, ta vừa tìm người thì người chạy không nổi nữa?

Thiên Bồng nguyên soái cười gượng một tiếng nói:

-Con thỏ, nếu không ta ôm người đi nhé?

Tần Thộ lập tức lắc đầu nói:

-Đừng tới đây, ta đã nói rồi, ta sợ heo lắm.

Thiên Bồng nguyên soái:

-...

Thiên Bồng nguyên soái lấy gương ra ngắm nghía bản thân, hấn ta rất buồn bực, hấn ta là một thần tiên anh tuấn tiêu sái như vậy, sao lại biến thành heo rồi?

Tần Thộ cũng không hé răng...

Thiên Bồng nguyên soái mím môi, trong lòng khó chịu, hấn ta từ

ng đến Nguyệt Cung một lần. Nhưng lần đó bị con thỏ này dọa sợ, nửa đường đã chạy mất.

Nhưng lần này, hấn ta không được phép bị dọa chạy mất nữa, phải trả một cái giá lớn như vậy nên hấn ta quyết định, miễn là vào được cửa của Nguyệt Cung, mặt dày cũng phải chờ đến khi Hằng Nga trở về. Gặp mặt đã, tán gẫu thì để hôm khác nói sau! Kết quả, con thỏ chết tiệt này còn không hợp tác như vậy...

-Con thỏ, không phải lần trước ta cho ngươi một chiếc xe ngựa sao? Ngồi cái đó sẽ không mệt nữa. Thiên Bồng nguyên soái đề nghị.

Tần Thộ ngẩng đầu lên, ngáp một cái nói:

-Ngươi chưa từng nghe nói có thứ gọi là say xe ngựa sao? Thân thể không mệt, tinh thần mệt đó... không nói nữa, đi ngủ.

Chương 179: Con thỏ nông cuồng

Chương 179: Con thỏ nông cuồng

-Con thỏ, đừng ngủ... đừng ngủ mà! Thiên Bồng nguyên soái thực sợ con thỏ này vừa ngủ một cái là ngủ thẳng đến ngày hôm sau luôn, hấn ta cũng không nhiều thời gian để ngày nào cũng đi loay hoay.

Lượng thủy quân lớn như vậy mỗi ngày hấn ta đều phải tập luyện, hơn nữa buổi tối không thể ra ngoài, nếu không sẽ bị xử theo q

uân pháp, hấn ta cũng không phải ngoại lệ.

Cho nên, hấn phải nắm chắc thời gian con thỏ và Hằng Nga tan h
ọc trở về, gặp mặt, chào hỏi mấy câu, ở chung một lát rồi đi, vừa
đúng thời gian.

Nhưng mà lúc này...

Con thỏ hơi nâng mí mắt lên nói:

-Không có cách nào cả, ăn chưa no, đi không nổi.

Thiên Bồng nguyên soái vừa nghe, nhanh chóng lấy ra từng bàn đ
ồ ăn từ nhãn trữ vật, nói:

-Ăn mấy miếng không?

Tần Thọ liếc mắt nhìn mấy mâm cao lương mỹ vị này, chỉ nhìn bề
ngoài thì đúng là rất ngon, ngửi mùi cũng rất thơm, ít nhất hương
vị so với hấn tự làm cũng ngon hơn, nhưng vì đã từng được nếm t
hủ tay nghề của Trù Thần, sức đề kháng của Tần Thọ cũng cao hơ
n.

Vì thế, Tần Thọ nhú nhú mày, vẻ mặt không có gì đáng kể, thu h
ết mười bàn đồ ăn vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

Sau đó Tần Thọ hừ hừ mấy tiếng, nhắm hai mắt lại nói:

-Thỏ gia ta thiên phú dị bẩm, đồ ăn bình thường không có tác dụn
g, muốn ăn thì phải ăn pháp bảo. Có pháp bảo thì xuất phát, khôn
g có pháp bảo, vậy đi ngủ!

Thiên Bồng sửng sốt, sau đó đột nhiên phục hồi tinh thần, trong l
òng mắng to:

-Người không ăn đồ ăn bình thường, vậy người thu hết vào để là

m gì? Hơn nữa con thỏ chết tiệt nhà người, con mẹ0 nó còn muốn pháp bảo? Người đã ăn bao nhiêu rồi? Con thỏ đê tiện nhà người, má nó mặt mũi của người đâu? Nói dối cũng không biết thẹn sao?

Thiên Bồng không nói lời nào, Tàn Thọ cũng không hé răng nằm đó chợp mắt...

Thiên Bồng nguyên soái trừng mắt nhìn con thỏ nửa buổi, thấy con thỏ này da dày thịt béo, bộ dạng chống đối, nếu không có pháp bảo thì nhất quyết không thôi.

Thiên Bồng nguyên soái khẽ cắn môi, nói:

-Ta đột nhiên nghĩ ra còn có việc chưa xử lý, hôm nay chưa đi vội, tạm biệt!

Nói xong, Thiên Bồng nguyên soái bay lên trời, biến mất trong nháy mắt.

Tàn Thọ mở mắt ra, nhìn quanh bốn phía, không ngờ Thiên Bồng nguyên soái cứ vậy mà đi mất tiêu... lỡ mất một cơ hội lừa pháp bảo rồi.

Tàn Thọ lắc đầu, tặc lưỡi nói:

-Ôi chao, nghèo thế mà còn tán gái, có thể thành công mới gọi là lạng.

Rắc!

Một tiếng giòn tan bỗng nhiên vang lên.

Lỡ tai Tàn Thọ run lên, âm thanh này hơi quen tai, giống như là tiếng rắc rắc phát ra lúc nắm chặt tay lại.

-Có người sao? Trong lòng Tàn Thọ run lên, sau đó đột nhiên giật

mình:

-Con heo chết tiết kia vẫn chưa đi! Chắc chắn là chuẩn bị nhìn chăm chăm thỏ gia ta về nhà, sau đó lại đến cửa hỏi thăm! Chuyện này hẳn đã từng làm rồi! Chắc chắn là như thế... cứ làm như vậy, vừa tiết kiệm tiền lại vừa đỡ tốn sức... con heo chết tiết này đúng là khôn lỏi!

Tần Thọ chỉ đoán vậy thôi, chứ vẫn chưa thể xác định được, vì thế nhìn lên trời thăm nói:

-Thiên Bồng không cố gắng như vậy, chẳng bằng ta đem cơ hội này đưa cho thần tiên khác thì hơn. Thần tiên nhiều như vậy, chắc chắn sẽ rất nhiều người có tiền... đúng rồi, người xếp hàng chờ gặp muội tử nhà mình có những ai ấy nhỉ? Ta phải xem xét từng người mới được...

-Rắc rắc...

Tiếng giòn tan vang lên liên tiếp, cây trên thảm cỏ bên cạnh đường như bị cái gì giẫm lên, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Tần Thọ thấy thế, nhất thời trong lòng đã nắm chắc, quả nhiên con heo chết tiết kia vẫn chưa đi!

Vì thế, Tần Thọ vui vẻ nở nụ cười:

-Ôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Không tặng quà cho thỏ gia ta, ai cũng đừng hòng nhìn thấy muội tử nhà ta! Nếu dám xông vào, thỏ gia ta sẽ trực tiếp tìm Ngọc Đế tố cáo! Hờ hờ... thần tiên thì làm sao? Là thần tiên thì có thể giở trò lưu manh à?

Rắc rắc...

Tần Thọ nhú mày:

-Ôi dào... làm một giấc đã, bao giờ tối thì về, không phải vội.

Tần Thọ không vội, nhưng Thiên Bồng nguyên soái thì vội, cắn răng một cái, lại bay lên trời, giả vờ là mới bay trở lại, hạ xuống trên đám mây, vẻ mặt tươi cười nói:

-Thỏ lão đệ, ta lại quay lại rồi đây.

Tần Thọ nghe thấy vậy, trong lòng nhất thời vui vẻ, quả nhiên, con heo này vẫn mắc lừa.

Tần Thọ nhướn mày, nói:

-Ồ, quay lại thì tốt. Nếu đã quay lại thì canh chừng giúp ta, đuổi rùa rồi đuổi các thứ, thả gia ta ngủ đây.

Nụ cười trên mặt Thiên Bồng nhất thời đông cứng lại, mẹ nó, hắn ta dám coi bản nguyên soái là chân sai vật hả?!

Thiên Bồng biết, hiện tại không thể động đến con thỏ này, tất cả đều ghi vào sổ nợ, đợi theo đuổi được Hằng Nga rồi sẽ đòi lại con thỏ này từng cái một!

Vì thế, Thiên Bồng cố gắng nặn ra một nụ cười nói:

-Thỏ lão đệ, khi này ta vừa mới quay lại nghe thấy ngươi nói, tặng quà cho ngươi thì có thể gặp Hằng Nga tiên tử?

Tần Thọ hơi ngắc đầu nói:

-Hình như ta không hề nói như vậy mà, ta nói là, nếu không tặng quà cho ta thì tuyệt đối không được thấy.

-Ý tứ cũng không khác nhau lắm... ha ha, thả con, ngươi xem ta mang đến cho ngươi cái gì này.

Lúc Thiên Bồng nguyên soái nói chuyện thì lấy ra một miếng ngọc Như Ý đưa qua, nói:

-Ngọc Như Ý, ném nó ra ai cũng không thể thoát được, thấy sao?

Tần Thộ của bây giờ đã không còn là Tần Thộ lúc trước nữa rồi, hẳn đã xem qua Luyện Lữ Tổng Cương, không chỉ có hiểu biết sâu với các loại đồ ăn... e hèm, các loại sinh vật, mà đối với việc phân loại pháp bảo cũng có nền tảng.

Liếc mắt một cái là Tần Thộ biết, ngọc Như Ý này giống với Côn Tử Thần Mã khí trước Thiên Bồng nguyên soái tặng cho hắn, đều là pháp bảo hoàng cấp Tam Tinh, không thể nói rõ là tốt bao nhiêu, nhưng là đích xác so với mấy thứ mà tán tiên cho thì tốt hơn nhiều.

Nhưng là mấy thứ này lại không xứng với thân phận của Thiên Bồng nguyên soái. Hiển nhiên là thằng cha Thiên Bồng lại lấy mấy cái đồ bỏ đi trong kho pháp bảo của hắn ta ra lừa bịp mình mà.

Chẳng qua Tần Thộ cũng không bắt bẻ, không cần biết người cho ta cái gì, ta lấy hết là được, đồ cho không thì tội gì không lấy.

Huống hồ thời gian sau này còn dài, xem người còn tích trữ bao nhiêu trong kho, sớm muộn gì cũng phải nôn hết mấy thứ đồ tốt người có ra.

Vì thế Tần Thộ nhận lấy, trực tiếp ném vào miệng, nhai rôm rốp, sau khi ăn xong thì xoa cái bụng...

Thiên Bồng hỏi:

-Thế nào? Có sức chưa?

Tần Thộ chép chép miệng nói:

-Nguyên khí ít quá, không đủ năng lượng.

Rốt cuộc Thiên Bồng nhịn không được kêu lên:

-Con thỏ, ngươi còn muốn nữa ư?

Tần Thọ nói:

-Đừng làm như bộ như bị róc xương thể, chỉ là một món pháp bảo Hoàng Cấp Tam Tinh, ngươi là ăn mày sao?

Thiên Bồng nghe thế, nhất thời không vui:

-Chỉ là một món pháp bảo Hoàng Cấp Tam Tinh? Ngươi có biết pháp bảo đáng giá bao nhiêu không? Hiện giờ tài nguyên trong thiên địa thiếu thốn, pháp bảo tốt dễ tạo như vậy sao? Một món pháp bảo Hoàng Cấp Tam Tinh có thể bán được mười nghìn hồng linh tinh, ngươi có biết đây là bao nhiêu tiền không?

Tần Thọ đối với đơn vị tiền tệ hồng linh tinh đúng là không có khái niệm gì, vì thế ngoáy ngoáy lỗ tai, không cho là đúng nói:

-Bao nhiêu?

Thiên Bồng nói:

-Mười nghìn hồng linh tinh cũng đủ nguyên khí cung cấp cho một gã tiên nhân tu hành một ngày, ngươi còn chê ít?

Tần Thọ nghiêng đầu hỏi:

-Có một ngày thôi mà...

Thiên Bồng tròn tròn hai mắt:

-Có một ngày thôi? Ta thật muốn bóp chết ngươi! Nếu là người th

ường, có mười nghìn hồng linh tinh là đủ hấn đột phá cảnh giới luyện tinh hóa khí lên trời xuống đất rồi.

Tần Thọ nói:

-Bọn họ có thể hấp thu nguyên khí trong thiên địa để tu luyện mà, sao cứ phải dùng hồng linh tinh làm gì?

Thiên Bồng nghe thấy vấn đề này, dùng ánh mắt như thấy đồ ngu nhìn Tần Thọ nói:

-Nguyên khí thiên địa ngoại trừ một số vùng đất đặc biệt, còn lại đều chứa tạp chất, hấp thu khó khăn thì không nói, còn phải thông qua công pháp tinh lọc mới có thể hấp thu được.

Chương 180: Người quen

Chương 180: Người quen

-Công pháp càng tốt, tinh lọc càng sạch sẽ, hấp thụ nguyên khí càng thuần túy, căn cơ càng vững chắc, sau này sự an toàn trong độ kiếp càng lớn. Tuy nhiên, có mấy người có được công pháp tốt với tốc độ loại bỏ nhanh, tốc độ hấp thu nhanh?

-Hơn nữa quá trình bài xuất tạp chất cũng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, người phạm thành tiên, tuổi thọ từ đầu đến cuối có hạn.

-Đối với bọn họ mà nói, linh tinh tiết kiệm thời gian chính là tương lai, chính là số mệnh!

-Mà nguyên khí trong hồng linh tinh chính là nguyên khí thuần túy do thần tiên trong Thiên Đình ngưng tụ thông qua đại trận, ai cũng có thể hấp thu.

-Đối với những người không tìm thấy thiên tài địa bảo, không có công pháp tốt, không có động tiên đất lành để tu luyện mà nói, linh tinh chính là sản phẩm phụ trợ xa xỉ tốt nhất để tu luyện! Bây giờ người đã hiểu tầm quan trọng của linh tinh chưa? Một vạn hồng linh tinh cũng đủ làm cho tu sĩ bình thường trên thế gian phát điên!

Tần Thọ nghe thấy điều này chẹp chẹp miệng:

-Người nói nhiều như vậy thế nhưng ta không cảm thấy hồng linh tinh này khó kiếm? Chỉ có một vạn, thử gia ta mở miệng là có thể kiếm được.

Tần Thọ vô thức sờ sờ Hắc Ma Thần Hạp, lần trước hồ lão già lừa đảo một vạn hồng linh tinh, có vẻ như còn chưa từng dùng.

Vốn định dùng để mua đồ, bây giờ xem ra những thứ đồ chơi này có thể cứu mạng hắn khi hắn sắp chết đói! Thứ này sau này phải cẩn thận bị nhiều một chút...

Nghe thấy lời nói của Tần Thọ, Thiên Bồng có chút đồng tình nhìn con thỏ trước mặt nói:

-Con thỏ ngươi không khoác lác uy hiếp có thể chết sao? Người ngu dốt thế nào mới có thể nói ra loại lời nói này? Đừng nói là người, cho dù là ta, không bán pháp bảo, công pháp, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách gì kiếm được một vạn hồng linh tinh.

Tần Thọ nói:

-Chỉ cần người chịu giúp đỡ, một vạn cũng không là gì! Yên tâm, ta không bán pháp bảo, không bán công pháp, ta kiếm bằng bản lĩnh của mình!

Thiên Bồng bị chọc giận cười to nói:

-Được, cho người một cơ hội, nếu như người thật sự tùy tiện có thể kiếm được một vạn hồng linh tinh, ta sẽ cho người một pháp bảo hoàng cấp Cửu Tinh! Thế nào?

Tần Thọ nghe xong vỗ vỗ tay nói:

-Một lời đã định! Nhưng người phải đưa ta đến chợ, đồng thời phải hội hợp với ta một chút mới được.

-Không vấn đề, gần đây có một cái, ta đưa người đi.

Trong lòng Thiên Bồng chế nhạo không thôi, hắn cũng không tin, một con thỏ không có bất kỳ năng lực gì còn có thể tùy tay kiếm được một vạn linh tinh? Nếu thật sự có thể, hắn nghèo nhiều năm như vậy, há không phải sống đến trên thân chó sao? Thật sự là không biết trời cao đất rộng, hôm nay hắn sẽ cho con thỏ này một bài học! Để nó hiểu được một chút tàn khốc của thế giới, buôn bán khó làm!

Thiên Bồng nguyên soái đưa Tần Thọ bay về phía Thần Mộc Cốc, Tần Thọ sững sờ hỏi:

-Bên này? Người xác định không có bay sai phương hướng?

Thiên Bồng nguyên soái nói:

-Đương nhiên là không, Tượng Thần Cốc bên kia tập hợp thợ thủ công giỏi nhất trong Thiên Đình, làm cái gì cũng có, mọi người cần gì đều qua bên kia mua, cho nên tự nhiên tạo thành phiên chợ Bách Gia Tập lớn nhất Thiên Đình. Đến nơi đó, có dị thú quý hi

ếm bay trên bầu trời, bơi trong nước, thông thiên triệt địa, khắp nơi đều có pháp bảo dời núi di chuyển biển, người có thể xem đến nghìn.

Tần Thọ nghe xong, trong lòng lập tức kích động không thôi, nhiều bảo bối như vậy, hôm nay nhất định phải làm một món lớn!

Thiên Bồng nguyên soái không biết con thỏ đang đánh chủ ý gì, mục tiêu của hắn chỉ có một, trấn trụ con thỏ này! Để hắn hiểu được giá trị của đồng tiền, sau này cũng dễ trao đổi một chút... đồng thời đã kích dấy vẻ kiêu căng hung hăng cần quấy khi nấy của con thỏ chết tiệt này.

Trong lúc nói chuyện, hai người không có đi thẳng tới Tượng Thần Cốc, mà sau khi tạo ra một bước ngoặt lớn bay về hướng một tòa cao vút trên đỉnh núi cao trong mây, từ xa Tần Thọ liền phát hiện đỉnh núi này không thích hợp.

Đỉnh núi khác nếu không phải là toàn thân màu xanh ngọc bích, cây cối rậm rạp thì là núi tuyết phủ trắng bầu trời, trang trọng nghiêm túc.

Nhưng đỉnh núi này không giống vậy, đỉnh núi này nhìn giống như từng căn nhà chồng chất lên nhau!

Không có bất kỳ viên đá nào, chỉ là một đám nhà, người đè ép ta, ta đè ép người, trùng trùng điệp điệp, không có một chút trật tự nào nhưng lại không có sụp đổ, ngoan cường hướng lên trời cao!

Không phải là tòa nhà cao chọc trời chính là nhà trệt xếp chồng... nhìn vô cùng hỗn loạn, nhưng lại có một vẻ đẹp hỗn loạn độc nhất.

Xung quanh căn nhà, dị thú quý hiếm và kỳ lạ bay tới bay lui trong sương mù, tiên nhân ra ra vào vào, vô cùng náo nhiệt.

Từ xa Tần Thộ còn nhìn thấy một ít người quen, chính là mấy lão thần tiên và Vân Không chân nhân lúc trước đi theo phía sau môn g Hăng Nga, còn có ba người Liễu chân quân sau này bị lão thần tiên bắt.

Tần Thộ từ xa khua khua móng vuốt hét lên:

-Vân Không chân nhân, Liễu chân quân, lão gia hỏa! Đã lâu không gặp!

Kết quả ba người vừa mới quay đầu lại tập trung nhìn, chỉ nghe thấy Liễu chân quân chửi rủa:

-Chết tiệt! Là con thỏ chết tiệt kia!

-Đi thôi đi thôi, cách xa hẳn một chút...

Kết quả là ba người nhanh chân chạy đi ngay cả bóng dáng cũng không lưu lại...

Tần Thộ nhìn theo bóng lưng đi xa của ba người, chẹp chẹp nói với Thiên Bồng nguyên soái:

-Nhìn thấy chưa? Thế nào gọi là nhân phẩm, đây chính là nhân phẩm! Chào hỏi từ xa, bọn họ đều vui mừng đến đầu óc choáng váng, chạy sai hướng rồi... ôi...

Thiên Bồng nghe xong liền cười nói:

-Ha ha... da mặt này của ngươi xem như là Hộ Sơn Đại Trận, căn bản là vô địch.

Tần Thộ làm như không nghe thấy.

Vén lỗ tai hỏi:

-Người vừa mới nói cái gì?

Thiên Bồng:

-...

Lúc này ngẩng đầu lên, Tần Thộ mới phát hiện, Thiên Bồng vậy mà đem mình che trong một tầng mây mù, làm cho người ta không nhận ra hẳn tới rồi.

Tần Thộ nói:

-Người đây là làm gì vậy? Mèo mả gà đồng, trêu ghẹo nữ nhân? Sợ bị khổ chủ nhận ra?

Thiên Bồng trợn nhìn con thỏ một cái nói:

-Chính gọi là người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn, mặc dù Thiên Đình an toàn nhưng mua được đồ tốt hay lộ tiền tài ra vẫn dễ dàng bị người khác nhớ nhung tới. Trong Thiên Đình không được đánh nhau, đi ra ngoài lại rất khó nói.

Cho nên, mọi người nếu muốn mua đồ gì đó, phổ biến nhất sẽ thường che đậy vẻ ngoài của mình.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Vậy thì người không cần như thế này, người nghèo như vậy. Tán gái còn dùng pháp bảo hoàng cấp Tam Tinh để ngâm người, hẳn g định sẽ không có ai để mắt tới người, trừ phi hẳn mù. Người đã dùng hết thực lực của mình, chứng minh người nghèo khó... cho nên, tản ra đi.

Thiên Bồng thật muốn một tay tát chết con thỏ chết tiệt này, nhưng mà vẫn nhịn được nói:

-Người hiểu cái rắc! Ta là chính thần trên Thiên Đình, ta tới đây bị người ta nhận ra, không thể tránh khỏi muốn nịnh nọt hoặc xu m xoe một phen. Bản nguyên soái thế nhưng là người giữ mình trong sạch, sao có thể làm bạn cùng bọn họ? Còn nữa, đi ra ngoài k hiêm tốn vẫn là tốt hơn.

Tần Thọ liếc hẩn một cái, dáng vẻ xem như ta tạm thời tin lời ma quỷ của người.

-Bây giờ đi đâu? - Tần Thọ hỏi.

Thiên Bồng chỉ vào trên tầng mây nói:

-Lên bên trên, phía dưới đều là cửa hàng đồ bình thường, phía trên mới là tinh phẩm. Các loại đồ tốt của Tượng Thần Cốc cũng chỉ có bên trong cửa hàng tinh phẩm mới bán. Ngoài ra, bên trên còn có Vân Đình Thiên Tập, buôn bán tất cả các loại hàng hóa tốt trong thiên hạ. Ách... Đúng rồi, con thỏ người là đến đây buôn bán kiếm tiền, dạng như người đoán chừng không cần phải lên đó. Bên dưới có một phiên chợ bình thường, thường là nơi các tiên dân trao đổi, bàn ghế, ghế dài, gà vịt bò dê, cá thối, tôm thối... đều có thể đổi được, hàng đẹp giá rẻ, xứng đáng với giá trị thân thể người.

Tần Thọ hơi ngửa đầu nói:

-Coi thường ta? Nói cho người biết, thỏ gia ta là buôn bán lớn, đương nhiên là tới Vân Đình Thiên Tập! Đừng nói nhảm, lái xe đi!

Chương 181: Vân Đình Thiên Tập, con thỏ buôn bán

Chương 181: Vân Đình Thiên Tập, con thỏ buôn bán

Thiên Bồng cười lạnh nói:

-Nơi đó ra vào đều là tiên nhân có tên tuổi, bán đồ vật đều là pháp bảo tiên phẩm, mặt hàng thông thường dưới tiên phẩm ngay cả tư cách mang lên đều không có. Người muốn dựa vào mấy câu mò mẫm lừa người? Người sợ không kiếm được tiền hay là bị người đánh chết, ta có thể nói cho người, ta giúp người buôn bán nhưng mặc kệ người sống chết hay là bị người đánh, đừng trách ta không có giúp người. Thế nào? Cuối cùng nhắc nhở người một chút, đi x uống bên dưới, không chừng người còn có thể kiếm chút.

Tần Thọ vung tay lên nói:

-Một người lái xe như người sao còn nói nhảm nhiều như vậy? Tr anh thủ thời gian lái xe! Đi Vân Đình Thiên Tập! Hôm nay thỏ gi a để người mở mắt một chút, nhìn xem thế nào gọi là buôn bán!

Thiên Bồng nghe xong cười càng vui vẻ hơn, lời hấn vừa nói chín h là phép khích tướng.

Chẳng qua hấn nói tới cũng đều là thật, trong Vân Đình Thiên Tập tiên nhân ở đâu tới đều có, mặc dù không có ma quỷ, nhưng cũng không có nghĩa là những người này đều là người tốt.

Mò mẫm lừa người, vẫn là dễ dàng bị đánh...

Nếu bị người lòng dạ hẹp hòi để mắt tới, lúc đi ra nửa đường bị c hấn giết cũng không phải không có khả năng.

Nếu như con thỏ kích động, thật sự mò mẫm lừa người, sau đó ch ết...

Thiên Bồng cười hê hê trong lòng nói:

-Ừm, đến lúc đó đi dự đám tang cũng nhìn thấy Hằng Nga, sau đó vỗ về cho tốt... chẳng phải rút ngắn quan hệ sao? Sau đó... ha ha... ta quả thực chính là một thiên tài!

Thiên Bồng đắc ý mang theo Tần Thộ bay lên tầng mây, quả nhiên trên tầng mây có một mảnh bạch ngọc dựng thành quảng trường!

Quảng trường phân hai tầng, tầng thứ nhất là cửa hàng tinh phẩm, nói là cửa hàng kỳ thật chính là từng tòa hành cung, phía trên treo bảng hiệu to lớn:

-Thần Mộc Cốc, Thiên Cơ Các, Chú Thần Cốc...

Tầng bên trên thì là một mảnh sạch sẽ, một sân trời lớn không có bất kỳ cửa hàng nào! Giờ khắc này, trên sân trời đầy người ngồi, từng dãy từng dãy tự giác xếp thành hàng, trước mặt đặt một tấm thảm, trên thảm đặt các loại bảo bối, trên đầu lơ lửng từng cái tranh chữ, viết tự bán đồ...

Ở giữa đường, người đi người về như dật...

Còn có thiên binh tuần tra qua lại, xem bộ dáng chính là đang giám sát.

Thiên Bồng nói:

Con thô, thế nào? Náo nhiệt chứ? Chưa từng thấy loại cảnh tượng hoành tráng này hả?

Tần Thộ chẹp chẹp miệng nói:

-Ai nói? Cảnh tượng thế này gần giống với cảnh tượng năm đó ta ở dưới Thiên Kiêu nhìn thấy đại sư bọn họ buôn bán thần dược chuyên trị bệnh hiểm nghèo...

-Thiên Kiêu gì? Cái gì...

-Đừng hỏi nữa, với trí thông minh này của ngươi, giải thích ngươi cũng nghe không hiểu. - Con thỏ phát phát tay, ghét bỏ nói.

Thiên Bồng cố nén xúc động muốn bóp chết con thỏ này nói:

-Thỏ à, không phải ngươi muốn kiếm tiền sao? Kiếm thế nào? Tra nh thủ thời gian đi!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ngươi nhìn cho rõ nhé! Có điều ngươi phải giúp đỡ.

-Giúp đỡ cái gì? - Thiên Bồng hỏi.

Tần Thọ nói:

-Một hồi ta bán bảo bối chính là bảo bối đệ nhất thiên hạ, độc nhất vô nhị, giá trị... ta cũng không biết cụ thể giá bao nhiêu. Nhưng mà có một điểm, ngươi phải giúp ta bảo hộ, không thể để cho người nhìn không, hiểu chưa?

Thiên Bồng nghe xong cười ha ha nói:

-Con thỏ ngu ngốc, đây là Vân Đỉnh Thiên Tập, nơi này có pháp trận bảo hộ, bất luận người nào cũng không thể khuyếch tán thần thức ra ngoài, ai có thể nhìn thấu bảo bối của ngươi? Chỉ là, ngươi có thể có bảo bối gì chứ?

Tần Thọ hơi ngửa đầu, kiêu ngạo nói:

-Ta nói rồi, đó là bảo vật đệ nhất thiên hạ, độc nhất vô nhị! Chỉ nhìn không bán! Đã không ai có thể nhìn thấy, vậy ngươi cũng không còn tác dụng gì nữa, tránh qua một bên đi đi.

Lời này vừa nói ra, Thiên Bồng cũng tò mò hỏi:

-Vậy ta xem trước một chút?

Tần Thọ cười ha ha, duỗi móng vuốt ra, ngoắc ngoắc ngón tay...

-Thu phí!

Thiên Bồng khẽ đảo hai mắt, hơi ngửa đầu, xoay người, nhìn cũn g không nhìn con thỏ, tự mình đi tản bộ:

-Thỏ à, ta đi quanh một vòng, nhìn xem có cái gì muốn mua. Ngư ời tranh thủ thời gian kiếm tiền, trước khi trời tối, không kiếm đư ợc tiền, coi như người thua.

Tần Thọ khoát tay một cái nói:

-Trở về lại nói.

Mặc dù Thiên Bồng không có quay đầu, nhìn vô cùng thản nhiên nhưng mà trong lòng lại tò mò ngửa ngáy khó nhin, nhìn không đ ược quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy con thỏ kia tìm một góc khôn g người, đưa lưng về phía hắn, vểnh cái mông lên, cũng không bi ết đang mân mê cái gì...

-Đồ con thỏ đàn nghèo, pháp bảo hoàng cấp Tam Tinh cũng khôn g có, trong nhà ngay cả bàn ghế còn không có, có thể có bảo bối t uyệt thế gì chứ? Khẳng định là mò mẫm lừa người... không để ý t ới hắn nữa.

Thiên Bồng lắc đầu, tự mình đi, vừa đi vừa xem náo nhiệt.

Thế nhưng, hôm nay những đan dược, pháp bảo này hắn làm sao đều xem không vào mắt, tất cả tâm tư đều đặt ở trên người con thỏ.

Mặc dù không xem được món đồ nào nhưng hắn lại thấy được không ít khuôn mặt quen thuộc, càng nhìn càng kinh hãi, cùng với không ngớt kinh hô ở trong lòng:

“Được lắm gia hỏa, đó không phải Ngao Tuế tiểu bá vương Nam Hải sao? Nghe nói trước đó bị người đánh, không ngờ còn sinh lòng hoạt hổ như thế.”

“Hắc, đây là động chủ Tam Hoàn Động, lão gia hỏa Địa Thiên Cừu Tàng Thiên... không ngờ cũng chạy tới đây tản bộ.”

“Ai u, tên gia hỏa Yêu Tam Thiên này cũng chạy tới rồi, gia hỏa này không phải đang chuẩn bị đột phá cảnh giới Kim Tiên sao?”

Nhìn thấy từng nhị thế tổ Địa Tiên, Kim Tiên hoặc là phía sau lưng có chỗ dựa chạy đầy đất, Thiên Bồng toét miệng, sờ ngực, thảm nói:

“Tốt, rất tốt... tới nhiều mãnh nhân như vậy, không tin không có người chụp chết con thỏ kia, để ta đi dự đám tang! Ha ha... thật tốt!”

Thiên Bồng vốn định đi quanh một vòng nhưng mà trong lòng nhột tới đánh cược cùng con thỏ, làm sao cũng không cách nào cảm thấy yên ổn, dứt khoát cũng không vòng vo, quay người lại đi trở về.

Kết quả vừa quay đầu lại, hắn ngây ngẩn cả người, không thấy con thỏ nữa!

Vị trí ban đầu của con thỏ bị mọi người vây quanh bên trong ba vòng bên ngoài ba vòng, mỗi một cái đầu ngó dáo dác cũng không biết đang xem cái gì.

Con thỏ này đang giở trò quỷ gì? Thiên Bồng cũng tò mò, cũng đi

theo qua, chen vào đám người, nhìn vào phía bên trong.

Chỉ thấy con thỏ ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay ôm ở trước ngực, hai mắt nhắm xuống không nhúc nhích...

Trước mặt con thỏ đặt một cái bát lớn, bát chụp trên mặt đất, cũng không biết chụp thứ gì bên trong. Phía dưới bát là một tấm bố màu đen, trên bố viết mấy dòng chữ:

-Vật trong chén, thiên hạ vô song, chỉ xem không bán, một ngàn hồng linh tinh xem một cái, bất luận kẻ nào không thể xem lần thứ hai, bao nhiêu tiền cũng không được!

Thiên Bồng vừa xem liền nhú mày, nhưng mà không thể không nói, hẳn có chút tò mò.

Tò mò phía dưới bát của con thỏ chết tiệt kia đến cùng chụp bảo bối gì, vậy mà một ngàn hồng linh tinh mới cho xem một lần.

Muốn xem lần thứ hai, cho bao nhiêu tiền cũng không cho xem...

Trong này rốt cuộc là thứ gì, mơ hồ như thế?

Thiên Bồng buồn bực, các tiên nhân ở bên cạnh xem nào nhiệt cũng đang buồn bực, chỉ là Vân Đình Thiên Tập không cách nào k huyếch tán thần thức ra ngoài, loại hình thần thông mắt nhìn xuyên tường cũng không dùng được, mọi người cũng chỉ có thể giơ ngón mắt nhìn, thì thầm.

-Các người nói dưới bát của con thỏ này là cái gì? - Tiên nhân Giá p hỏi.

-Không biết nữa... sẽ không phải là Tiên Thiên Linh Bảo chứ? - Tiên nhân Ất tò mò nói.

-Ta cảm thấy Tiên Thiên Linh Bảo là không có khả năng, Hậu Thi

ên Linh Bảo còn có khả năng. Chỉ là chưa từng nghe nói bảo bối gì một người chỉ có thể xem một chút! Đây rốt cuộc là cái thứ gì, làm cho huyền bí như thế? Sẽ không phải là mò mẫm lừa người chứ? - Tiên nhân Bính nói.

Chương 182: Không phải một mình con thỏ đang nhảy

Chương 182: Không phải một mình con thỏ đang nhảy

-Không thể nào, nơi này chính là Vân Đỉnh Thiên Tập, ở đây mò mẫm lừa người? Ha ha... đây là sợ nhân quả không đủ nhiều, đi ra ngoài chết chậm sao? - Tiên nhân Giáp nói.

-Có đạo lý. - Tiên nhân Ất đáp.

-Ta nghe người ta nói, trên thế giới có mấy loại bảo bối, thật đúng là phù dung sớm nở tối tàn, đẹp thiên địa thất sắc. Chẳng lẽ đây là loại đồ vật đó?

-Người nói chính là Đàm Hoa Tiên Cảnh đi? Chỉ là loại hoa kia cần hoàn cảnh đặc thù mới có thể sinh trưởng, cũng chưa thấy ai đem nó chụp trong bát cả.

-Thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ, hấn dám bày ra, trong bát khẳng định có thành tựu!

Mặc dù mọi người nói như vậy nhưng lại không có ai dùng tiền đi xem, hiển nhiên, ai cũng không muốn làm người đầu tiên đi làm liều. Hoặc là nói, bọn hấn căn bản chính là lời nói không từ tâm, rõ

ràng chính là muốn lừa người khác xem rồi lại nói.

Đáng tiếc, mỗi một kẻ đều là quỷ tinh, ai cũng không động đây, c
hỉ là đang tranh luận, chờ kẻ ngu xuẩn đầu tiên xuất hiện.

Đám người đang thảo luận... bên ngoài đoàn người ba người đi t
ới, sau khi kê chân nhìn về phía bên trong, mỗi một biểu cảm lập t
ức trở nên cổ quái.

-Chết tiệt, là con thỏ kia! - Vân Không chân nhân nhin không đượ
c chửi lên. Liễu chân quân nói theo:

-Vân Không chân nhân, trước kia ngươi cũng không thích nói chu
yện có mấy chữ thô tục nhưng mà từ sau khi biết con thỏ này...

Lão thần tiên cười ha ha nói:

-Đừng nói đến hấn nữa, ai không phải là tại con thỏ khốn kiếp n
ày, ngẫm lại là muốn cho hấn một cái tát.

Vân Không chân nhân đi theo gật đầu.

Liễu chân quân nói:

-Con thỏ này đang làm gì? Bên dưới một cái bát bể có thể chụp b
ảo bối gì? Không phải là đang gạt người chứ?

-Gạt người? Hấn dám? Nhiều đạo hữu ở đây như vậy, ai dám gạt
người? Không muốn mặt mũi nữa sao? - Lão thần tiên là kẻ đầu ti
ên không tin.

-Ai u, sao lại nói lời này tuyệt đối như vậy, đã không phải gạt ngư
ời, ngươi đi xem một chút bên trong có cái gì?

Đợi nửa ngày rốt cục có một người nhìn giống ngu ngốc, lập tức c
ó gia hỏa không có ý tốt khích tướng nói.

Lão thần tiên sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

-Mặc dù một ngàn hồng linh tinh không nhiều nhưng mà chân muỗi có nhỏ cũng là thịt, xem một chút liền mất một ngàn linh tinh, không có lời.

-Cũng chưa chắc, ta nghe người ta nói có loại đồ vật xem một chút liền có thể nhập đạo. - Có người nói nhỏ.

Bọn người lão thần tiên nghe xong lập tức có chút động lòng...

Nhập đạo là cái gì? Toàn thân toàn ý vùi đầu vào trong thiên đạo, một loại trạng thái ngộ đạo khoảng cách gần lĩnh ngộ thiên đạo. Người bình thường căn bản không có cơ hội, phàm là có cơ hội nhập đạo, sau khi ra ngoài đều là thực lực bạo tăng, hơn nữa mấy cảnh giới phía sau đều là một bước lên mây!

Chỗ tốt như vậy ai không muốn?

-Này, có phát hiện ra không? Khí tức con thỏ này hơi khác. - Liễu chân quân thấp giọng nói.

Vân Không chân nhân nói theo:

-Đúng là khác, lần đầu tiên khi nhìn thấy hắc, dường như hắc không có lực lượng dao động, lần này trong cơ thể hắc có nguyên khí dao động mãnh liệt. Nhìn sự dao động này sợ là đã đến Luyện Khí Hóa Thần đi.

-Không biết, con thỏ này quá cổ quái, da dày thịt béo, một thân đồ vật lộn xộn, nhìn không thấu thực lực của hắc rốt cuộc là bao nhiêu. Chỉ là từ nguyên khí ba động xác thực chỉ là Luyện Khí Hóa Thần, nhưng mà người đã từng thấy Luyện Khí Hóa Thần gà mờ có thể đánh cho Hoa Hồ Điều nhân tiên tăng chín kẻo mgao ngao chưa?

-Con thỏ này xác thực cổ quái, không thể tính toán dựa theo lẽ thường. Nhưng mà đúng là thực lực của hắn tăng lên rất nhiều, lúc này mới mấy ngày? Chẳng lẽ thật sự có cơ duyên lớn?

-Chẳng lẽ có quan hệ với vật trong chén?

Càng nói, mấy người càng tò mò, lão thần tiên càng để bụng, thậm chí nói: “Ta vây hãm ở cảnh giới nhân tiên đã mấy chục vạn năm, đây là có lẽ là một cơ hội.”

Vân Không chân nhân vừa nhìn nhẹ nhàng đá Liễu chân quân một cái, hai người liếc nhìn đều xem hiểu ý tứ của nhau, bản thân đã không muốn bị lừa, không bằng làm cho đạo hữu bị lừa đi.

Thế là Vân Không chân nhân nói:

-Nếu không thì thử một chút?

Liễu chân quân đi theo gật đầu nói:

-Thử một chút cũng không có gì, dù sao chỉ có một ngàn hồng linh tinh, xem như mua món đồ lưu niệm.

Lão thần tiên hí hóp mắt, chẹp chẹp miệng, có chút xoắn xuýt nói:

-Nhưng mà nhân phẩm con thỏ này...

-Nhiều người ở đây thế này, con thỏ này ăn gan hùm mật gấu cũng không dám lừa gạt nhiều người như vậy? Nếu truyền điều này ra ngoài, một truyền mười, mười truyền trăm, lập tức liền tiếng xầm u lan xa! Đừng nói da mặt, đến cả xương cốt cũng ném sạch sẽ.

Vân Không chân nhân lập tức nói.

Liễu chân quân phụ họa theo:

-Nếu con thỏ này thật sự có bảo bối tốt...

Đúng lúc này, có người hoảng sợ nói:

-Chữ thay đổi rồi!

Liễu chân quân, lão thần tiên, Vân Không chân nhân lập tức đi tới nhìn, theo bản năng thì thầm:

“Không thú vị, một đám quỷ nghèo, lại bày gian hàng thêm một c anh giờ, có xem hay không, không xem đẹp đi!”

Nhìn thấy cái này, không ít người sốt ruột...

Đồng thời càng thêm tò mò, phía dưới đất này rốt cuộc là thứ gì mà con thỏ này sức mạnh tràn đầy như vậy?

Thiên Bồng cũng tò mò, nhưng mà hắn càng sốt ruột hơn, dù sao nếu như con thỏ này không gạt người, ai sẽ đi đánh con thỏ?

Không ai đánh con thỏ, hắn làm sao đi dự đám tang?

Không đi dự đám tang làm sao tới gần Hằng Nga?

Chẳng lẽ muốn tự mình ra tay?

Vậy khẳng định không được, Thiên Đình điều tra ra, lúc ấy dựa theo thái độ của Ngọc Đế đối với con thỏ này, không chừng hắn ăn không được lại phải gánh chịu...

Suy đi nghĩ lại, Thiên Bồng biết, bản thân không thể chỉ đứng nhìn, nhất định phải làm chút gì, thế là một mặt thâm trầm nói:

-Xem ra phía dưới thật sự có bảo bối! Dù sao, không ai dám lừa gạt nhiều người như vậy một lúc!

Trong lúc nói chuyện, Thiên Bồng phóng xuất ra lực lượng ba độ
ng của mình...

-Thiên Tiên! - Có người kinh hô!

-Trời ơi, vậy mà lại có Thiên Tiên đến Vân Đỉnh Thiên Tập?!

-Thiên Tiên cũng đã nói như vậy, hẳn là sẽ không tệ.

-Con thỏ này chắc sẽ không dám lừa gạt Thiên Tiên chứ?

...

-Thế nào, có muốn thử một chút hay không?

Liễu chân quân tiếp tục lừa lão thần tiên.

Lão thần tiên cắn răng nói:

-Làm đi!

Thế là, lão thần tiên xẹt tới cười ha ha nói:

-Con thỏ, còn nhớ ta không?

Tần Thọ mí mắt vừa nhấc, chớp móng vuốt sâu xuống:

-Một ngàn hồng linh tinh xem một lần, chỉ nhận tiền, không nhận
người.

-Mẹ kiếp! - Người xem nào nhiệt đều nhìn không được, vụng trộ
m mắng một câu.

Bộ dáng tươi cười của lão thần tiên lập tức cứng ở trên mặt, mẹ n
ó con thỏ chết tiệt này, thật đúng là không nể mặt mũi!

Lão thần tiên thấp giọng nói:

-Vậy người có thể tiết lộ hay không trong này rốt cuộc là cái gì?
Hoặc là gợi ý cũng được...

Tần Thọ nhếch miệng nói:

-Ở đây không phải đã viết rồi sao? Tuyệt thế bảo bối độc nhất vô nhị! Thích thì nhìn xem, không thích thì thôi.

Lão thần tiên không còn gì để nói... hắn xem như thấy rõ, con thỏ chết tiệt này là sống chết không bán nhân tình.

Trong lòng của hắn cũng kìm nén một cỗ khí, trong lòng tự nhủ, ta ngược lại muốn xem xem bên trong này của người là cái thứ gì! Nếu là đồ tốt, ta cũng không lãng phí tiền. Nếu là đồ chơi phé phảm gạt người, hừ hừ... Ta vạch trần người tại chỗ, đến lúc đó người liền hưởng thụ lửa giận của đám người đi!

Thế là lão thần tiên quả quyết bỏ tiền kiểm tra một ngàn hồng linh tinh giao cho Tần Thọ nói:

-Bây giờ ta có thể nhìn rồi chứ?

Tần Thọ sờ lên túi hồng linh tinh, ném vào Hắc Ma Thần Hạp, khẽ gật đầu nói:

-Có thể, nhưng mà không thể để cho người khác nhìn thấy, nếu không ông người sẽ hối hận.

Lão thần tiên cũng sờ, hắn thật đúng là nghĩ sau khi xóc lên để cho tất cả mọi người đều nhìn xem, nhưng mà sau khi nghe nửa câu sau, hắn ngấm lại tào ngộ Ma Lễ Thọ, lập tức có chút sợ. Tứ Đại Thiên Vương cũng không dám tìm con thỏ này gây phiền phức, hắn nào dám chứ.

Thế là, lão thần tiên tìm góc độ không ai nhìn thấy, chậm rãi xốc cái bát lớn lên, cúi đầu nhìn vào bên trong.

Các thần tiên ở đằng sau cũng duỗi cổ đi nhìn theo, không biết làm sao lão gia hỏa này dùng quần áo che chắn ánh mắt, bọn hắn đều không nhìn thấy cái gì, lập tức mỗi người không ngừng mắng trong lòng:

-Lão gia hỏa này, che thật chặt chẽ!

Chương 183: Đẹp không?

Chương 183: Đẹp không?

-Quả nhiên vẫn có tên ngốc bị lừa...

-Ha ha, mới bị khích tướng đã lên rồi, ta cá rằng hơn một nghìn cái hồng linh tinh của hắn đã bay hơi rồi.

-Quả nhiên đồ ngốc năm nào cũng có, năm nay còn đặc biệt nhiều.

-Người nói xem hắn nhìn thấy gì?

-Đồ ngốc thì nhìn thấy gì chứ?

Lão thần tiên nghe xong nhăn mày, trong lòng lại càng nộ khí xung thiên, hắn biết đám người này đang kích mình, nhưng quả thực

hắn cũng rất tò mò không biết dưới cái bát là gì.

Vốn dĩ hắn ta nghĩ rằng có gì hay thì xem, không có thì chơi khăm con thỏ một phen cho vui.

Nhưng đám người này lại chơi lại mình rồi!

Không vui!

Thực sự không vui!

Nhưng lão thần tiên cũng không lên tiếng, nhìn kỹ thứ bên trong bát, chỉ thấy có một tấm thẻ, trên đó ghi một chữ rất lớn...

Lão thần tiên vừa nhìn đã biết mình mắc bẫy rồi!

Khuôn mặt ông tối sầm lại, hỏa khí bốc từ trong lồng ngực ra, chuẩn bị gây gỗ với con thỏ.

Chính lúc đó, bên tai nghe thấy tiếng bàn luận của người ngoài.

-Nhìn sắc mặt ông ta không ổn lắm, chắc là bị lừa rồi!

-Thì ta bảo bên trong nhất định chẳng có bảo bối gì rồi. Tên ngốc này vẫn rút tiền ra...

-Ha ha... chẳng trách lớn tuổi vậy rồi vẫn là nhân tiên, khờ thật...

Nghe xong những lời này, lão thần tiên lại càng tức hơn, tất cả tại lũ khán giả khốn nạn này. Nhưng mình hắn sao đánh lại nhiều người như vậy... Bởi vậy hắn ta liếc mắt một cái, trên mép môi hé nở một nụ cười thâm hiểm.

Lão thần tiên đẩy chiếc bát lại, mắt ti hí nhìn con thỏ, con thỏ nhìn ông ta cười, hỏi:

-Có đáng không? Tuyệt đối là độc nhất vô nhị!

Lão thần tiên nghe xong, cố kìm giữ đôi tay để không tát con thỏ một cái, nói:

-Đáng lắm! Đúng là hàng tốt! Chỉ cần nhìn một lần là cả đời không quên được... Đời người dù sao cũng phải có một trải nghiệm thật hoàn mỹ, cảm động!

Nói xong, lão thần tiên lắc đầu đi về phía quần chúng, vừa đi vừa cảm khái rằng:

-Trên thế gian không ngờ còn có thứ như vậy, ôi... quả là rất đáng để xem.

Mọi người nghe xong chờ người ra, những tưởng ông ta bị lừa và rồi sẽ phản nộ đánh lộn với con thỏ để họ có kịch xem. Không ai ngờ lại thành ra như vậy...

Thiên Bồng cũng thấy rất khó hiểu, lòng nghĩ: “Không thể nào, con thỏ này để thứ gì trong bát mà khiến lão thần tiên xem xong lại tâm cam tình nguyện đưa hấn một nghìn hồng linh tinh? Kì lạ, rất kì lạ... Mẹ nó, chẳng lẽ hôm nay phải thất bại ư?”

-Sơn Dã lắc đầu, rút cuộc người nhìn thấy gì vậy? Liều chân quân hỏi, Thiên Bồng lập tức vênh tai lên nghe.

Lão thần tiên lắc đầu nói:

-Không nói được, không nói được...

Nói xong Sơn Dã đứng sang một bên cười mỉm, mặt tỏ ra rất nguy hiểm. Vài phút sau cuối cùng cũng có người đứng ra, đó là một thanh niên bện tóc dài, hấn nói:

-Để ta xem sao!

Người đó bỏ ra một nghìn hồng tinh linh đặt trước mặt con thỏ, sau đó cúi người xuống, che đậy rất kín để người khác không nhìn thấy, sau khi nhìn kỹ một hồi, đôi mắt hắn trợn lên tròn xoe! Khoản khắc đó trong đầu hắn có hàng ngàn câu hỏi hiện ra: “Tiết lộ? Nếu tiết lộ thì há chẳng phải mình trở thành thằng khờ bị gạt sao? Còn không tiết lộ ra? Chẳng ai biết mình đã nhìn thấy gì, mình cũng bảo nó rất đáng... họ sao biết gì chứ? Nếu người khác cũng vào xem, hắn nói ra thì hắn sẽ là đồ ngốc, có thêm một người cùng chịu thì cũng đỡ mất mặt hơn. Hắn mà không nói ra thì cùng nhau im lặng làm thằng khờ... Trong lòng đều hiểu nhưng không nói ra, cũng không quá mất mặt. Dù sao thì cả bọn mất mặt còn hơn mỗi mình, chẳng ai trách được ai...”

Nghĩ tới đây, người này đứng dậy, vỗ vỗ đôi tay, chấp tay về phía con thỏ nói:

-Không uống công xem! Danh bất hư truyền!

Nói xong người đó cũng lui vào đám đông.

-Này, Tam Trùng, bên trong là cái gì thế? - Có người quen hắn hỏi.

Tam Trùng chân nhân lắc đầu:

-Không thể nói, không thể nói được... nói chung là có thứ rất giá trị bên trong.

-Ta cũng xem thử! Vân Không chân nhân cũng không nhịn được nữa, nộp tiền, xem!

Sau đó hắn nhìn Sơn Dã tiên và Tam Trùng chân nhân với vẻ mặt rất kì quặc, chỉ thấy hai người kia vẻ mặt ung dung, tuy cười nhưng không cười nhìn hắn, bỗng hỏi:

-Đẹp không?

Vân Không chân nhân cố kìm nén sự kích động, chấp tay về phía con thỏ nói:

-Thỏ con, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nói xong Vân Không chân nhân đi về phía lão thần tiên và Liễu chân quân, mắt nhắm lại, không nói gì.

Liễu chân quân nóng lòng:

-Rốt cuộc các người nhìn thấy gì vậy?

Vân Không chân nhân và Sơn Dã tiên nhân nhìn nhau mỉm cười, sau đó đồng thanh:

-Không thể nói, không thể nói... chẳng qua mắt có một nghìn hồng linh tinh thôi mà.

Liễu chân quân thấy vậy, cắn răng rút tiền ra, nhìn kỹ một hồi, sau đó ha ha cười rồi đứng về chỗ cũ, ba người cùng nhau mỉm cười, không ai nói gì.

Nhưng nếu ai để ý thì chắc sẽ nghe được tiếng cắn răng...

-Mẹ cha các người, bị lừa xong lại lừa ta! Liễu chân quân truyền âm chửi.

-Kích động gì chứ, chúng ta cũng bị lừa mà. Đừng nói nữa, không sẽ bị phát hiện. - Sơn Dã truyền âm.

-Đúng, lũ khốn nạn này cũng chẳng tốt đẹp gì, phải cho bọn chúng sập bẫy mới được. - Vân Không chân nhân truyền âm.

Liễu chân quân biết nói gì hơn? Tiền mất rồi, thể diện cũng mất r

ôi, cứ diễn kịch theo họ thôi...

Liên tiếp bốn người xem xong đều khen rất đáng làm cho ý niệm của đám người kia bắt đầu lung lay.

Mọi người ai nấy nhìn nhau rồi bạn luận xôn xao, ai cũng thêm phần hiếu kỳ...

Nhưng lần này là thực sự hiếu kỳ.

-Còn nửa canh giờ nữa. - Có người nói nhỏ.

Câu này nhưng làm kích hoạt mọi người vậy, lại có một người bước ra:

-Để ta xem nào!

Nộp tiền, xem, sau đó đứng sang bên cười mỉm...

Có người hỏi:

-Có gì hay không?

Gật đầu.

-Thật hả?

Gật đầu!

Sau đó người nộp tiền càng lúc càng nhiều và người đứng sang một bên cười mỉm cũng tăng lên.

Thiên Bồng đứng cạnh xem đồng thời tính hộ con thỏ, chỉ một lát mà con thỏ thu vào hai vạt hồng tinh linh rồi! Vượt xa con số mà con thỏ đã nói trước đó!

Đến đây thì hắn cũng thấy rất khó hiểu rồi, chẳng lẽ hắn kiếm tiền không bằng con thỏ ư?

Còn nữa, trong cái bát kia là thứ gì? Đã nhiều người xem như vậy rồi, Thiên Bồng cũng không nhìn được nữa, lén lút cái trang rồi lén vào, nói:

-Con thỏ kia, tiền đây, để ta xem rốt cuộc bên trong có thứ gì!

Chương 184: Cáo Trạng Thần

Chương 184: Cáo Trạng Thần

Ngay sau đó, Thiên Bồng từ từ mở bát ra, khi nhìn vào bên trong, sắc mặt đột nhiên đen lại...

Thiên Bồng ngẩng đầu lên nhìn thỏ, thỏ cũng nhìn hắn cười một cái, sau đó cầm lấy một viên hồng linh tinh nhét vào miệng, nhai cộp cộp rồi... vẻ mặt ưu nhã, khoáng hoạt, tựa như không có không chút lo lắng gì.

Thiên Bồng nói:

-Thỏ kia, ngươi đây sắp chết rồi! Có tin hay không, ta nếu như bây giờ ta hét lớn lên, ngươi sẽ không thể trở lại mặt trăng được nữa?

Tần Thộ vui vẻ đáp:

-Hét đi, xem ai trong chúng ta không về được mặt trăng.

Thiên Bồng chỉ cảm thấy vô số ánh mắt lạnh lùng từ phía sau, hắn ta quay đầu lại nhìn chỉ thấy những vị tiên nhân bỏ tiền ra xem đồ vật dưới bát trước, cười hì hì nhìn hắn ta:

-Nếu ngươi còn dám hô, chúng ta sẽ giết chết ngươi!

Trong đám đông có một số người thấy hắn ta rất quen mắt, mặc dù họ không phải là những nhân vật lợi hại, nhưng những người ủng hộ đằng sau, thực sự gây chuyện thì cũng rất phiền phức.

Thiên Bồng tức khắc rùng mình... lời nói đến trong miệng, cuối cùng cũng không dám hét.

Lúc này, Tần Thộ khinh bỉ nói:

-Kinh sợ rồi sao?

Thiên Bồng lảo lảo hai lần, nói:

-Thỏ kia, ngươi hãy quan tâm đến sinh tử của chính mình đi, ngươi thật gian dối, e là đừng nghĩ đến sống sót mà quay về Nguyệt Cung.

Tần Thộ đáp:

-Việc này không cần ngươi lo.

Thiên Bồng hừm một tiếng, quay lại trong đám người, mỉm cười không nói nữa, nhưng trong lòng hắn đã nghĩ rằng, con thỏ này chắc chắn sắp gặp đen đủi rồi, không chết cũng sẽ bị những lão kia bí mật bắt đi và đánh chết...

-Ừm, đánh chết rồi, ta sẽ đến dự đám tang; nếu tàn tật, ta sẽ đến tặng thuốc, kiểm tra bệnh nhân, và quan tâm đến thương tích của ng

ười... tốt, không tệ không tệ đâu.

Thiên Bồng ở một bên vui vẻ nghĩ, chính vào lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên.

-Thứ gì mà tốt như vậy? Nhìn một cái đã muốn đưa tiền rồi? - Một giọng khinh thường vang lên.

Khi mọi người nghe thấy tiếng động, chỉ thấy có một người chậm rãi đi tới, đi trong tư thế rất kỳ quái, giơ chân, giơ tay, vai lắc lư hình như sợ mọi người không biết mình lợi hại thế nào, khoe khoang không gì so sánh được.

Trên ngực của người này có in một chữ Du lớn.

Trên đỉnh đầu, có mười sáu cái đầu nữa không lớn, trên vai ửng hồng, đem theo một đám tiểu quỷ có cánh, tay sát tay bay lên bay xuống, trên ngực đều viết một chữ Du lớn.

-Nhật Dạ Du Thần? Những người này sao lại ở đây?

Mọi người vừa nhìn, thì thâm bí mật, nhưng không ai lên tiếng.

-Cáo Trạng Thần đến rồi, chú ý chút đi. - Sơn Dã Tiên nói nhỏ.

-Con mẹ nó, thật sự là Cáo Trạng Thần à, bọn họ làm sao lại cùng nhau xuất hiện vậy? Vân Không cũng ngửa ran da đầu.

-Mấy người này... phiền phức! - Liễu chân quân nhú mày.

Đến cả Thiên Bồng cũng nhăn mày, sương mù dày đặc cũng bao phủ lấy chính mình.

Tần Thộ thấy mọi người phản ứng như vậy, cũng có chút tò mò, liếc nhìn mắt nhìn tên này đang lắc lư từng bước từng bước, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, không có cảm giác đáng sợ!

Hơn nữa ký ức của Tần Thộ, Nhật Dạ Du Thần dường như là Đông Nhạc Đại Đế, chỉ ôm chức danh đi lại dạo quanh dưới âm phủ mà thôi, không phải là một vị thần vĩ đại, tại sao ở đây lại lợi hại đến thế? Ngay cả đến Thiên Bồng cũng phải lẩn trốn.

Hơn nữa, Tần Thộ thế nào cũng không ngờ đến, Nhật Dạ Du Thần lại như thế này, hẳn vẫn luôn cho rằng đó là hai người cơ, một người là Nhật Du, một người là Dạ Du.

Đúng lúc này, giọng nói của Thiên Bồng vang lên bên tai:

-Thỏ kia, cẩn thận một chút, đây là Nhật Dạ Du Thần còn gọi là Nhật Dạ Tuần Du. Người đó chính là Nhật Du Thần, còn đám mười sáu tên có cánh kia là Dạ Du Thần.

Có điều mọi người càng thích gọi bọn họ là Cáo Trạng Thần, những người đó thần cách không cao, là một thần âm, năng lực cũng không mạnh, một cái tát của ta cũng có thể đánh chết vài người, nhưng khả năng bỏ chạy của họ là lợi hại số một. Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là sở trường của những người này đều này tìm ra lỗi lầm cùng cáo trạng.

Thần chức của họ là tuần tra trời đất ngày và đêm, theo dõi thiện ác giữa thiên địa, nếu phát hiện tà thần hoặc ai đó phạm lỗi, họ sẽ vội vàng đi tố cáo và giao cho Tư Pháp Thiên Thần xử lý.

Vì vậy, những kẻ này nổi tiếng phiền phức, không ai thích họ, nhưng cũng không ai muốn chọc tức họ.

Như câu nói, không sợ kẻ trộm chỉ sợ nghĩ đến họ, ở đâu có đạo lý dè phòng kẻ trộm mỗi đêm? Nhưng bị họ theo dõi, thật giống như ngồi trên kim châm, cuộc sống không hề dễ dàng.

-Người bây giờ chính là lừa đảo, gặp được họ thì tự mình cầu phúc đi.

-Thỏ kia, người cầm cái gì trong bát này? Nhìn lướt qua vậy mà phải trả tiền sao?

Nhật Du Thần cúi người đầy kỳ quái, nhìn cái bát lớn trước mặt Tần Thộ, hỏi.

Trên đầu của Dạ Du Thần có một dải màu đen, trên cái dây đai dây có viết một, hai, ba, bốn... đến mười sáu.

Trong đó có vị Dạ Du Thần số một nói:

-Mở ra không phải là biết rồi sao.

Tần Thộ nhướng mày, biết phiền phức đã đến cửa rồi, hắn ta kinh doanh không sợ mất mặt, chỉ sợ những người vẫn còn phụ trách nhiệm vụ!

Bây giờ, hắn rõ ràng gặp phải khó khăn lớn nhất rồi, nhưng vẫn bắt chấp kiên trì nói:

-Đưa tiền rồi cho xem.

-Ha ha... đưa tiền thì đưa tiền? Đưa tiền cho người cũng không vấn đề gì nhưng bảo bồi chỗ người... Nếu như không đáng giá, đó chính là lừa gạt các Tư Pháp Thiên Thần! - Dạ Du Thần cười lớn.

-Không đáng giá... thì trị tội! Trị tội! Phạt hấn tiền, phạt hấn phá sản, bán mộng!

Một nhóm Dạ Du Thần nói không ngừng, la lên.

-Bán mộng! Ha ha... ta muốn ăn cái đuôi!

-Ta muốn tai!

-Chỗ ta có gia vị!

-Chỗ ta có dầu!

-Ta chịu trách nhiệm về châm lửa!

-Ha ha...

Tần Thộ nhìn mười sáu tên bay lượn trên trán, không phải là vùng vẫy lửa, mà là đồ gia vị, còn có một cái ý xấu là đánh vào mông của hắn, cảm giác đó...

Tần Thộ nghiêng răng nghiêng lợi, tự hỏi không biết mấy con hàng có cánh này có đều được bỏ vào trong nồi không! Từng tên cứ vo ve quá khó chịu.

Tần Thộ vừa nghe, còn có trừng phạt? Đột nhiên trên trán chảy ra từng dòng mồ hôi, không biết có nên giết mấy người này diệt khẩu hay không...

-Đưa tiền rồi cho xem? Được rồi, tiền đây! Nhưng nếu đồ của người không tốt, đừng trách ta không khách sáo.

Dạ Du Thần lấy ra một cái túi tiền đặt trước mặt Tần Thộ, nheo mắt, nhìn chăm chăm Tần Thộ giống như nhìn chăm chăm vào một người tù nhân.

Tần Thộ đột nhiên cảm thấy, lần này có lẽ hơi nghịch ngợm, sắp gặp rắc rối rồi...

Cùng lúc đó, Dạ Du Thần vươn tay cầm lấy cái bát, chậm rãi cúi người, cúi đầu xuống xem...

Ngay lúc Tần Thộ đang lo lắng, một giọng nói lớn vang lên:

-Đại ca! Ta nhìn trúng con thỏ này rồi!

-Đại ca, trước mặt con thỏ đặt cái bát, muốn xin cơm hay sao! Thật đáng thương... hic hic...

-Im miệng, là để tiền!

-Đại ca anh minh!

Tần Thọ vừa nghe, giọng nói này sao lại quen thuộc thế? Có lẽ nào tam đại ngọc đến rồi?

Quả nhiên, đám đông trong tức thì bị ngăn cách bởi ba tên nam tử vạm vỡ, ba nam tử này cũng không thèm quan tâm kia là Thiên Bồng nguyên soái, hay là Nhật Dạ Du Thần, trực tiếp xông vào, khiến tất cả đều cong người bỏ chạy.

Đặc biệt là Nhật Du Thần, đang chuẩn bị cúi người nhìn, thì bị một cái móng to vọt tới, bịch một tiếng rồi liền bị đung văng ra xa ba bốn mét... hắn ôm chặt mũi hét lớn:

-Ai đang công kích Tư Pháp Thần vậy?

Chương 185: Không thể đánh

Chương 185: Không thể đánh?

Tuy nhiên, giọng nói nhỏ bé của hắn ta bị át đi bởi một tiếng cười...

Chỉ trông thấy ba gã to lớn quay lưng về phía hắn ta, bấu môi, cúi xuống cười như sấm, đồng thời la hét liên tục.

-Thỏ kia, mấy ngày nay không gặp ngươi, sao ngươi không đi học? - Khôi Nhất hỏi.

-Thỏ, không phải ngươi trốn học đấy chứ? - Khôi Nhị nhướn mày.

-Oa ha ha... chúng ta cũng trốn học! - Khôi Tam cười lớn.

...

Tần Thọ nhìn ba người nhiệt tình ngốc nghếch kia, lòng lại ấm áp, hắn rất muốn nói rõ ràng, nhưng với chỉ số IQ ngớ ngẩn của ba người, Tần Thọ rất nghi ngờ liệu khả năng diễn đạt của mình có thể khiến ba người nghe hiểu hay không.

Trên thực tế, ba tên đại ngốc không cho hắn ta cơ hội để nói, ba tên đó nhìn thấy con thỏ thì vô cùng thích thú.

-Thỏ kia, ngươi sao lại biến thành như vậy rồi? Còn xin cơm. - Khôi Tam hỏi.

-Đúng rồi đấy, ngồi xổm ở đây, bày cái bát, ngươi không có cơm ăn sao? Chỗ ta có đồ ăn này, ngươi muốn ăn không?!

Khôi Nhị nói một tiếng, lấy ra một con cá voi ném tới trước mặt Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn con cá voi đáng thương vẫn đang thở hổn hển trước mặt, đang định nói thì...

-Chỗ ta cũng có!

Khôi Nhị cũng nói theo

Bụp!

Lại là một tiếng động lớn.

Một con mực to gấp ba lần con cá voi bị ném lên người. Râu của con mực cực kỳ dài nhưng không hề đứt tọn, nó co lại thành một quả bóng rồi nhìn xung quanh một cách đáng thương...

-Hai người đang làm gì vậy? Đưa toàn đồ ngon, đồ ăn vặt thì sao?

Khôi Nhất cuối cùng cũng lên tiếng.

Sau đó...

Bùm!

Trong tiếng động lớn, một thứ không biết là thường luồng hay rồng đã bị ném tới trước mặt Tàn Thọ!

Thứ này cực kỳ dài hẹp, vẻ mặt gớm ghiếc đáng sợ, có thể tưởng tượng, nếu đặt ở bên ngoài, hẳn là một thứ hung thần ác sát, đi đến đâu có thể sẽ không còn hài tử nào đến đó.

Tuy nhiên, bất cứ ai ở đây cũng là bậc tiên nhân, thứ đồ vật này còn chưa kịp hung hăng, lập tức đã bị khí tức xung quanh dọa cho sợ hãi đến nằm cũng không dám nằm, rất sợ gặp vị tiên nào đó rồi bị đánh chết! Vì vậy, nó đứng thẳng lên, thẳng như cây cột, khuôn mặt đứt tọn lỗ mắng hiện ra thần sắc đáng thương nhìn Khôi Nhất, hình như là đang nói:

“Ta là cây cột đình... Ta là cây cột đình. Các người không thể nhìn thấy ta, không thể nhìn thấy ta...”

-Uh, thật ngại quá lấy nhầm rồi, đây là thú cưỡi của ta...

Khôi Nhất sắc mặt đỏ bừng, vội vàng đem con quái vật to dài về, sau đó chuẩn bị lấy con khác.

Tần Thọ định nói đừng lấy, đồ vật của người to quá, thỏ gia ta nếu muốn ăn, thì phải mua một cái bếp nướng. Hơn nữa còn phải mua mấy cái mới được, quá phí tiền...

Kết quả là một tiếng hét vang lên:

-Lừa gạt thần tiên! Người thật quá đáng!

Tần Thọ giờ mới nhớ ra, hình như vẫn còn một Nhật Dạ Du Thần ở đây...

Ba kẻ ngốc cuối cùng cũng chú ý tới đằng sau họ, đang cố gắng n hún chân, để trông mình cao hơn Nhật Du Thần, cùng những Dạ Du Thần đang vỗ cánh trên bầu trời như những con dơi đỏ rực.

-Đại ca, những con có cánh xem ra trông ngon đấy. - Khôi Tam n ói.

Khôi Nhị nói:

-Con thỏ nhỏ như thế này mà cá lại quá lớn, chắc hẳn ăn không quen. Chúng ta bắt lấy cái này rồi đưa cho hắn ăn đi.

-Im mồm, bắt lấy!

Khôi Nhất nói xong, liền vươn tay bắt!

-Dừng lại! Dừng tay hết ngay! Ta nói cho các người biết, chúng ta là Nhật Dạ Du Thần, nếu người dám bắt chúng ta, chính là đang c ông kích thiên thần, chính là tạo phản!

Nhật Du Thần vừa nghe liền hoảng sợ.

Dạ Du Thần vỗ đôi cánh nhỏ của mình, lập tức xuất hiện ở phía xa, từng người một phòng má tức giận hét lên:

-Đúng, phản nghịch!

-Ba người các ngươi chết chắc rồi, chúng ta muốn ăn thịt của các ngươi!

-Ta muốn ăn!

-Hừ, Tại sao ngươi lại ghê tởm đến thế chứ!

-Ta ăn mất nhé! Mất ngon lắm, ha ha...

...

-Đại ca, bọn họ đang nói cái gì vậy? - Khôi Tam hỏi.

-Họ muốn ăn thịt chúng ta. - Khôi Nhị nói.

-Đại ca, ta phải làm sao? - Khôi Tam hỏi.

-Giết chúng!

Khôi Nhất hét một tiếng liền xông lên.

-Đại ca anh minh!

Khôi Nhị và Khôi Tam cũng xông lên theo sau.

Nhật Du Thần vừa thấy, liền chửi:

-Mẹ nó, gặp phải ba đứa thiếu năng rồi, đi, đi cáo trạng thôi!

Vì vậy, Nhật Du Thần mang theo Dạ Du Thần vù vù một cái liền biến mất.

Vào lúc này, có một tiếng động lớn!

Khoảng không rung chuyển, tiếp theo hàng rào sắt rơi xuống từ k
hoảng không rơi xuống, két két két...

Ầm ầm ầm!

Nhật Du Thần lần lượt từ trên hàng rào sắt, ngã xuống đất, ai nấy
liều kêu gào:

-Thứ gì đấy?

-Hur Không Chi Lao! Đây là Hur Không Chi Lao của Côn tộc! Có
người nhận ra tên của những hàng rào sắt này.

Thiên Bồng cau mày:

-Hur Không Chi Lao của Côn tộc cũng xuất hiện rồi, ba tên này lai
lịch không đơn giản đâu...

-Hồi nhỏ chỉ số IQ của Côn tộc thấp, tốc độ họ chạy cũng chậm.
Chúng thường bị bắt nạt hoặc dùng tốc độ để trêu chọc hoặc thậm
chí là giết chết. Vì vậy, lão tổ Côn tộc đã đích thân xuất thủ, thu t
hập hur không chi lực ngưng luyện thành Hur Không Chi Lao. Một
khi phóng xuất hur không sẽ ngưng cố thành lồng giam, cho dù tốc
độ có nhanh đến đâu đều sẽ bị giam trong đó. Mà việc đối mặt với
Côn tộc đang giận dữ trong một không gian nhỏ hẹp, chẳng khác
nào đang chờ chết!

San Dã Tiên cảm thán nói:

-Không ngờ rằng, ba tên đại nghịch này hóa ra lại là đệ tử kiệt xuất
của tộc Côn, Nhật Dạ Du Thần lần này sắp gặp rắc rối rồi.

-Một nhà Côn Bằng, hai gia tộc thực lực lớn như vậy, Thiên Đình

cũng không muốn khiêu khích với bọn họ. Tử đệ của Côn tộc có đặc xá, lúc vị thành niên gây họa, chỉ cần không quá lớn thì sẽ không bị trừng phạt. Đắc tội với một Nhật Dạ Du Thần, hiển nhiên... không phải là chuyện lớn gì. - Vân Không chân nhân cũng nói.

Liễu chân quân cười nói :

-Dạ Du Thần ngày ngày cáo trạng, người khác sớm đã oán hận khắp nơi. Lần này tốt rồi, gặp ngay kẻ thù không đội trời chung, he he...

Lúc họ đang lăm bằm, ba tên đại ngốc bên kia đã vây lại.

-Các người đừng tới đây! Ta nói cho người biết, ta là thần tiên trên Thiên Đình, người mà đánh ta chính là tạo phản. - Nhật Dạ Thần kêu lên.

Các Dạ Du Thần cũng kêu gào, nhe răng, cố gắng biểu hiện dáng hình dữ tợn của mình, kêu lên:

-Chúng ta rất hung dữ, đừng tới đây!

-Chúng ta ăn thịt người!

-Đúng vậy, chúng ta ăn thịt người!

-Nhị ca, con muỗi sâu trong kia người còn chưa nuốt xuống.

-Im đi! Đó là con ruồi!

-A...

...

-Đại ca, hắn nói đánh hắn là phản nghịch, ta phải làm sao? - Khôi

Tam hỏi.

-Đại ca, cha nói rồi, chúng ta không được tạo phản. - Khôi Nhất n
ói.

-Nghe cha các người nói đi, không sai đâu. - Nhật Du Thần cũng
không còn như trước đó nữa, thận trọng đề nghị.

Khôi Nhất cũng có chút do dự...

Đúng lúc này, một con thỏ chắp tay ra phía sau đi tới, nói:

-Không được đánh, đánh chính là phản loạn. Như vậy không tốt.

-Đúng đúng đúng... thỏ con nói rất đúng. - Nhật Du Thần ngay lậ
p tức nói.

Bọn Dạ Du Thần cũng tụ tập qua, một lần nữa tay nối tay tạo thàn
h một vòng tròn, sau đó khinh thường nói.

-Ta bắt đầu thích con thỏ này rồi.

-Con thỏ thật đáng yêu.

-Tiểu bạch thỏ trắng nõn, cái mông tròn hất lên...

-Bóp bóp bóp...

-Sinh được một nhi tử...

-Bóp bóp bóp...

-Sinh được một nữ nhi...

Tần Thọ nghe những lời vô lương tâm của Dạ Du Thần xong, mặt
tối sầm.

Chương 186: Lấy ơn báo oán

Chương 186: Lấy ơn báo oán

Có điều phải đến gần quan sát rồi Tần Thộ mới càng thêm khẳng định rằng, đám Dạ Du Thần này là dơi đã thành tinh! Trong lòng không kìm được thăm nói:

“Cổ nhân đều gọi Dạ Du Thần này là nhị bát thần, hai tám mười sáu vừa vặn là mười sáu con... trái lại cũng không sai. Có điều hiện tại hắc không xem Dạ Du Thần là nhị bát thần, đám tam bát vị tể nhân chết tiết này, trách sao miệng lại ti tiện như vậy?”

Về phần Nhật Dạ Du Thần, hắc thật ra thấy không rõ lắm...

-Con thỏ, nếu không đánh được thì chúng ta sẽ rất không vui. - Kì Hối Nhất nói.

Tần Thộ nhếch miệng cười, nói:

-Người ta là thần, sao có thể đánh được? Chúng ta phải đối đãi thật tốt mới đúng chứ.

Nguyệt Dạ Du Thần vừa nghe thấy liền nở nụ cười:

-Con thỏ, vẫn là người hiểu chuyện. Mau bảo ba tên ngốc này tránh xa ta chút.

Tần Thọ căn bản là không để ý đến Nhật Dạ Du Thần, mà đem K hôì Nhất, K hôì Nhị, K hôì Tam kêu lại đây, thấp giọng nói gì đó.

Sau đó tam đại ngốc đứng lên cười ha hả, âm thanh như sấm, làm cho lỗ tai của mọi người đau đớn ghê gớm, phải kêu lên rằng ba tên này là không bình thường.

Cuối cùng, Tần Thọ dặn dò nói:

-Nhớ kỹ, các ngươi là người của Văn Khúc Cung, là những người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, không phải là mãng phu, không thể tùy ý đánh nhau. Nếu Nhật Dạ Du Thần có chộc các người thì các người cũng phải lấy ơn báo oán, được rồi... đừng nhiều lời nữa, mau mau chiêu đãi nồng hậu với hắn đi.

Nhật Dạ Du Thần nghe thấy những tiếng cười kia không giống đang thương lượng chuyện tốt, nhưng biết làm sao giờ, hư không chỉ lao đang nhốt hắn, muốn thoát ra cũng không được... chỉ có thể hét lớn:

-Thiên binh của Vân Đình Thiên Tập đâu rồi? Không ai quản sao?

Cách đó không xa, có một đám thiên binh tụ tập lại với nhau, cùng nhau ăn hạt dưa, uống nước nhìn rất náo nhiệt.

-Chúng ta thực sự mặc kệ à?

-Cấp trên nói, Nhật Dạ Du Thần cái tên vương bát đản đó không ít lần báo cáo chúng ta, không phải hắn nói là chúng ta sống nhàn hạ sao? Để cho hắn thấy như nào mới là nhàn hạ sống, mặc kệ đi.

-Đúng, đúng rồi... lần trước hắn cáo trạng ta, ta đã phải chịu tám mươi roi, lần này muốn chúng ta cứu hắn sao? Đúng là nằm mơ!

Kết quả là Nhật Dạ Du Thần kêu nửa ngày thiên binh không ai đến, chỉ có ba người đàn ông vạm vỡ gọi đến.

-Ba vị, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói có được không?

Nhật Dạ Du Thần đau khổ nói.

Các Dạ Du Thần cũng lập tức nói theo:

-Đúng đúng, từ từ nói!

-Quân tử động khẩu không động thủ!

-Cũng không thể cần!

-Cũng đừng có thả rắm, thôi lắm không chịu được!

...

-Lão tam, làm bọn họ câm miệng đi. - Khôi Nhất nói.

Khôi Tam trực tiếp đến chỗ một con Dạ Du Thần, bịt miệng nó lại.

Tần Thọ vừa thấy, con mẹ nó, đây chẳng phải là muốn gặp rắc rối sao!

Nhật Dạ Du Thần dù nhỏ cũng là một vị thần tướng của Thiên Đình, đánh một chút thì không sao, người ăn, đó chẳng phải là chuyện không hay sao!

Tần Thọ nhanh chóng kêu lên:

-Đừng ăn!

Cơ hồ là cùng một lúc, Khôi Tam xì một tiếng khinh miệt, phun r

a một búi nhỏ gì đó, nện ở trên mặt đất, còn nhảy lên hai cái. Đó là Dạ Du Thần vừa mới bị ăn.

Khôi Tam chép chép miệng thầm nói:

-Chẳng ngon một tẹo nào cả.

Tần Thọ nhẹ nhõm thở ra, chạy nhanh đến, đứng chống nạnh mà chỉ vào đám dơi nói:

-Các ngươi câm miệng, nếu không cả nhóm các ngươi sẽ bị đem đi băm!

Đám Dạ Du Thần vừa nghe được liền nhanh chóng người bịt miệng ta, ta bịt miệng người, mười sáu gã bận rộn, không ai dám lên tiếng.

Mà ở bên kia, Khôi Nhất ôm bả vai Nhật Dạ Du Thần nói:

-Huynh đệ, chúng ta mời người đi ăn cơm, ăn cá, ăn cá lớn, ăn cá voi lớn!

Tần Thọ nghe xong, tròn tròn mắt, làm gì có điểm nào là giống thân sĩ đâu? Bất quá tam đại ngốc có thể làm đến từng này bước, không tồi chút nào!

Những người khác nghe xong cũng trở nên bối rối, mời ăn cá voi sao? Vậy là có ý tứ gì?

Nhật Dạ Du Thần cũng không khỏi ngạc nhiên, mời hẳn ăn cơm? Mấy tên này đang muốn hỏi lộ hẳn sao?

Ngay sau đó, bầu trời bỗng tối sầm...

Nhật Dạ Du Thần ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Khôi Nhị đang khiêng một con cá voi lớn đi tới, nhìn hẳn rồi nhếch miệng cười nói:

-Chúng ta nhiệt tình hiếu khách, lấy ơn báo oán, huynh đệ há mồm nào, cho người ăn cá voi! Bắt đầu ăn lại từ đầu nào...

Nhật Dạ Du Thần thấy thế, mắt tròn, miệng to nói:

-Lớn như thế kia thì ta ăn nó hay nó ăn ta?

-Đại ca, miệng hần quá nhỏ không thể cho vào được! - Khôi Tam nói.

Khôi Nhất vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ đến biện pháp.

Con thỏ bên cạnh tặc lưỡi nói:

-Thử dùng tay để mở miệng hần ra xem, không được thì nhéo, tê rần thì liền há mồm thôi.

-Con thỏ chết tiệt kia, sao người lại nói như thế chứ... Nhật Dạ Du Thần mới thoáng có hai câu liền cảm giác được đùng quần tê rần, lão đại há hốc mồm...

Khôi Nhị trực tiếp tổng con cá voi xuống...

Thình thịch!

Dạ Du Thần bị đặt ở dưới con cá voi.

Khôi Nhị cười ngốc nghếch nói:

-Không được đâu, hần quả nhỏ.

-Đổi con khác đi, con cá này lớn quá. - Con thỏ nói.

Khôi Nhất gật đầu một cái rồi nói:

-Đổi thành cá miệng đao đi!

Khôi Nhị tùy ý sờ mó, một con cá dài cỡ bắp đùi, miệng dài một nửa giống như trường đao bị hấn mang ra, con cá này đã chết rồi, toàn thân cứng ngắc.

Tần Thọ nhìn thoáng qua nói:

-Đông lạnh một chút rồi ăn, hương vị sẽ rất ngon.

Mọi người nghe xong trong lòng mừng lớn:

-Đông lạnh một chút... đó không phải là đao sao? Con thỏ chết tiệt này, sao có thể làm thế với hấn!

Theo lý thuyết, Nhật Du Thần đối với Tần Thọ không có hận thù quá nhiều.

Hấn cũng không đến nỗi như vậy với Nhật Du Thần.

Nhưng Thiên Bồng lại truyền âm nói với hấn một câu, Nhật Du Thần sẽ không xuất hiện cùng nhau, lần xuất hiện nhất định có vấn đề. Hơn nữa, Nhật Du Thần dạo chơi xung quanh mỗi ngày, hình ảnh là thần lừa dối, không có khả năng quản một con thỏ mà không có gì béo bở!

Thiên Đình cũng sẽ không quản một con thỏ...

Cho nên nếu hấn có thể chạy tới đây thì chắc chắn là có vấn đề!

Mặt khác, còn có một người tự xưng là quản lý của Vân Đình Thiên Tập nói với Tần Thọ:

-Làm rất tốt, chỉ cần không chết thì Vân Đình Thiên Tập sẽ không có ai quản. Làm tốt lắm, về sau sẽ lưu cho người khu vực tốt nhất, cam đoan không ai dám làm phiền người.

Tần Thợ vừa nghe xong, hắn còn khách khí cái gì cơ chứ, thứ nhất Nhật Du Thần đang có vấn đề, thứ hai thu thập hắn mới có lợi. Hoàn toàn không có lý do để cự tuyệt mà!

Bên kia con cá voi tội nghiệp bị mang đi mất rồi, kết quả Nhật Du Thần biến mất.

Tần Thợ còn tưởng rằng người này đã chạy đi đâu đó, cuối cùng lại là Khôi Tam đem Nhật Du Thần từ miệng con cá voi ra, ném xuống đất.

-Các người đủ rồi! Ta tốt xấu gì cũng là thần tiên, đừng có cho ta chết kiểu này được không? - Nhật Du Thần kêu gào lên.

Tần Thợ búng tay nói:

-Chúng ta là người tốt, sẽ không giết người, bữa tiệc này không thể ăn cá voi được vậy thì chúng ta đổi cái khác.

Khi nói chuyện, trong tay Khôi Nhị cầm một con cá đã đóng băng kiên quyết đi tới, miệng con cá lóe lên tia sắc bén, vừa nhìn cái là biết rằng nó chẳng khác gì một con dao cả!

-Các người muốn làm gì? Các người đừng có tới đây! Đừng, đừng tới đây! Ta tuyệt đối sẽ không ăn nó đâu! - Nhật Du Thần hét lên.

Lúc này con thỏ mới lại đây, lớn tiếng nói:

-Không muốn ăn nó thì nói cho thỏ gia bọn ta biết là ai phái người tới.

Nhật Du Thần nghe xong, ánh mắt có phần chột dạ, luống cuống nói:

-Ta tự mình đi dạo tới đây...

Tần Thọ nghe thấy thế liền cười một tiếng, giọng nói vọng lại:

-Được, nghĩa khí đấy! Thỏ gia ta có đủ mọi thứ đang chờ đón người đây, để xem người có thể mạnh mẽ đến đâu!

-Trời ạ, người thật sự muốn nuốt cá miệng đao à? - Nói xong Vân Không chân nhân vô thức sờ vào cổ họng mình, có thể cảm thấy được nỗi đau đó...

Chương 187: Con thỏ không gian đối

Chương 187: Con thỏ không gian đối

-Con thỏ này quá xấu xa... - Liễu chân quân nói.

Lão thần tiên liếc mắt một cái nói:

-Không đơn giản như vậy, trong này khẳng định phải có nhân quả khác nữa. Nếu không con thỏ này sẽ không ôm chặt lấy Nhật Du Thần không thả ra. Còn có, các người nhìn xem, trên Vân Đỉnh T hiên Tập thế nhưng là có thiên binh thiên tướng trấn thủ, chẳng lẽ bọn hắn không biết? Đám người chết tiệt đó không tới, còn không phải đã giải thích rõ vấn đề sao?

Liễu chân quân nói:

-Hoặc là con thỏ này có thân phận nghịch thiên, có người che đậy

y; hoặc là Nhật Du Thần có nợ, có người nhân cơ hội đòi nợ.

-Vân Đình Thiên Tập đã đóng cửa cách đây một tháng trước, giống như chính là kết quả Nhật Du Thần đã công bố. - Vân Không chán nói.

-Còn có cả hộ pháp thần tướng của Vân Đình Thiên Tập khóa thân bơi nữa, có vẻ như cũng là hấn chọc ra.

Lão thần tiên cười hê hê nói.

-Ta đã thấy nó, rất nhỏ...

-Hê hê... đại hận thiên cổ mà, khó trách không ai quản.

...

Ở bên kia, Nhật Du Thần che miệng, kẹp chặt đũng quần, dáng vẻ thề sống chết không nghe theo!

Khôi Tam đi tới, cười toe toét với hấn ta, sau đó dùng lực tách ra!

Đùi của Nhật Du Thần bị tách ra!

Nhóm thần tiên Dạ Du Thần cùng nhau che mắt, thảm quá mức, không đành lòng nhìn mà...

Khôi Nhất cong ngón tay búng một cái!

-Ô... khục...

Khôi Nhị rống lên một tiếng:

-Vào!

Nhật Du Thần vội vàng kêu lên:

-Ta nói!

Trong nháy mắt, ba tên ngốc dừng lại, con cá thu đao đông lạnh chỉ còn cách một centimet là cắm vào bên trong Nhật Du Thần!

Thậm chí Nhật Du Thần có thể cảm nhận được hơi lạnh toát ra từ trên thân con cá, theo đó trên đầu hắn ta cũng đổ mồ hôi lạnh...

Cùng lúc đó, một người ở trong đám người vội vàng lùi lại một bước, nhanh chân bỏ chạy!

Sau đó lại nghe Nhật Du Thần mắng to:

-Ngao Tuế! Con mẹ nó người lừa ta! Không phải người nói là một con thỏ bình thường sao? Ta nhận đồ của người, cũng đã cố hết sức, người cứ chờ ta!

Tần Thộ nghe thấy, Ngao Tuế? Đây là ai?

Lần trước Tần Thộ bị đuổi đánh đến tận cửa, thật ra bây giờ Tần Thộ vẫn không thể giải thích được, bây giờ nghe thấy một cái tên như vậy lại càng không thể giải thích được.

Nhưng mà bây giờ không quan trọng, có người biết...

Chỉ nghe thấy tiếng ai đó hét lên trong đám đông:

-Ngao Tuế? Cháu trai của Nam Hải Long Vương, Tiểu Long Vương Ngao Tuế?

Tần Thộ nghe xong, trong nháy mắt đã hiểu ra mọi chuyện, nhìn theo ánh mắt của Nhật Du Thần, vừa vặn nhìn thấy một thanh niên đang nhanh chân chạy trốn!

Cũng không phải ánh mắt của Tần Thộ có bao nhiêu tốt, mà nguy

ên nhân chính là có ba tên hộ vệ vạm vỡ đi theo người thanh niên này! Ba tên hộ vệ này quá lộ liễu, kẻ khác thì chạy về phía trước, hai người bọn hắn là chạy ngang, loại hành động hoành hành bá đạo đó, ngoại trừ đồ tôn ngu ngốc ra, muốn không chú ý cũng không được.

-Con lươn nhỏ, còn muốn chạy?

Tần Thọ hét lớn một tiếng, mở ra Cao Thiết thần thông, vèo một cái liền đuổi theo!

Con thỏ chạy đi, ba tên đại ngốc sững sờ, người nhìn ta, ta nhìn người, rồi lại nhìn Nhật Du Thần đáng thương bên cạnh.

Nhật Du Thần cười nịnh nọt nói:

-Ba vị à... các người không sao chứ?

-Đại ca, xử lý thế nào bây giờ? - Khôi Tam hỏi.

-Đại ca, cha đã nói, không thể lãng phí được, thứ này đều đưa đến đây rồi...

Khôi Nhị nhìn con cá thu đao đông lạnh trong tay.

Đột nhiên Nhật Du Thần có một loại dự cảm không tốt...

Khôi Nhất nói:

-Còn chờ gì nữa? Ta bắn, các người dứt!

Nói xong, năm ngón tay của Khôi Nhất nắm lại, theo thứ tự đã sắp xếp trước đó, đông đông đông...

Ô ô ô ô...

Két!

Những người khác cũng không đành lòng nhìn tiếp, xoay người, coi như không biết cái gì cả.

Nhật Du Thần sắp khóc rồi, cũng may thân thể của hắn không phải thành thần, mà một phần chân nguyên viết ở trên bảng Phong Thần, thân thể hiện tại của hắn là một khối năng lượng tụ lại, nếu bị cắm vào một con cá sẽ cũng không chảy máu quá nhiều mà chết, nhưng mà cũng bị đau đớn đến mức nước mắt nước mũi tuôn trào...

Thật vất vả Khôi Nhị cũng nhét con cá thu đao vào, mới rút tay ra thì nghe thấy Khôi Tam hét lên:

-Cũng không thể lãng phí thứ này được!

Đám người Vân Ngôn nhìn sang, chỉ thấy Khôi Tam đang kéo một con bạch tuộc lớn qua...

Nhật Du Thần nhìn thấy liền trợn trắng hai mắt trực tiếp ngất đi...

Đám người thấy thế, trong lòng ai cũng vui đi nổi hận...

Ba tên gốc thì sưng sờ, đá Nhật Du Thần một cước, Nhật Du Thần hoàn toàn không có phản ứng gì cả.

-Bỏ đi, chúng ta mang về ăn đi. - Khôi Nhất nói.

Thế là, ba kẻ gốc đứng dậy, đuổi theo con thỏ.

Lúc này, lão thần tiên hô một tiếng:

-Dừng tay!

Mọi người vừa nhìn sang, đã thấy hai vị Dạ Du Thần không biết t

ừ lúc nào chạy tới bên cạnh cái bát con thỏ để trên đất, cười xấu xa nhìn mọi người, nhắc cái bát lên!

Trong nháy mắt đó, tất cả những người bỏ tiền ra xem đều sững sờ, mặt mày đau đớn, trong lòng nói: “Mẹ kiếp, mất mặt hết cả nhà.”

Ai chưa trả tiền thì tròn xoe mắt nhìn sang, thấy dưới bát có một tờ giấy viết chữ - Đạo!

-Bỏ ra nhiều tiền như vậy, các người chỉ nhìn được chữ này?

-Ha ha... đây chính là thứ mà các người gọi là giá trị đồng tiền sao?

-Oa ha ha... thật mẹ nó đáng tiền mà, ha ha... các người muốn xem, ta thu một trăm hồng linh tinh, muốn xem bao nhiêu thì có bấy nhiêu, ha ha...

-Đây chính là trang hảo hán thích sĩ diện trong truyền thuyết sao? Ha ha...

Những người xung quanh cười ầm ĩ.

Mà những người bỏ tiền, trên mặt đều đau rát hết cả, sau đó ánh mắt trào ra lửa nhìn chằm chằm hai con Dạ Du Thần đang cười trộm, sau đó nhao nhao hét lớn một tiếng:

-Bắt lấy bọn chúng!

Hai tên trộm kia nhìn thấy thế, bị dọa đến mức nhanh chân bỏ trốn!

-Đừng bỏ qua cho tên nào cả, nếu bắt được thì nướng lên ăn!

Đám người hét lên, đuổi theo mười sáu con Dạ Du Thần đang chạy

y tán loạn bốn phía, dần chạy xa.

Tuy nhiên, có một số người cũng không bỏ đi, đó là ba người lão t hần tiên, Vân Không chân nhân và Liễu chân quân. Về mặt ba người chán nản, dù sao đều đã mất mặt, bọn họ cũng lười đuổi theo Dạ Du Thần hay là con thỏ.

-Ha ha... ba người, ha ha... vừa mới nhìn thấy chữ Đức kia, ha ha... bị lỗ nặng rồi? Ha ha...

Đám người không hề khách khí cười nhạo nói.

Ba người thở dài... lúc này, đột nhiên lão thần tiên ngẩng đầu hỏi:

-Người nói cái gì?

-Ta nói đồ gốc các người, bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ thấy một chữ Đức, có chuyện gì chứ? Ba người các người muốn đánh ta? C hỉ là ba tên thần tiên, bọn động chủ cũng không sợ.

Kẻ đang nói chính là Thiên Bồng nguyên soái trước đó nhận ra được - Tam Hoàn động chủ.

Tam Hoàn động chủ chính là địa tiên, địa tiên sẽ sợ tiên nhân sao? Mười phần tự tin!

Vân Không chân nhân lôi kéo lão thần tiên nói:

-Bỏ đi, bỏ đi...

Kết quả, lão thần tiên hất Vân Không chân nhân ra:

-Không đúng! Thứ ta nhìn thấy rõ ràng là chữ Đạo, sao hắn ta nói là chữ Đức? Làm sao có thể khác nhau được chứ?

Thế là lão thần tiên bắt chắp ánh mắt ngạc nhiên của người khác,

chạy thẳng đến cạnh cái bát, nhặt mảnh giấy lên. Lúc hẩn hẩn mới phá hiện mảnh giấy này được người ta gấp thành hình tam giác, mặt ngoài có một chữ, Đạo, Đức, Kinh!

Lão thần tiên cau mày, chỉ là ba chữ này hình như không khác một chữ là mấy.

Sơn Dã Tiên chưa từ bỏ ý định, cẩn thận nhìn kỹ...

-Lão thần tiên, ngươi không sao chứ?

Vân Không chân nhân dò hỏi.

Liễu chân quân nói:

-Xong rồi, chuyện này có đả kích quá lớn với hẩn, điên rồi...

Tam Hoàn động chủ lắc đầu nói:

-Với tính cách yếu ớt như vậy, chẳng trách ngươi không thể vượt qua cửa ải trường sinh, một kẻ vô dụng!

Tam Hoàn động chủ nói xong muốn bỏ đi...

Lúc này, lão thần tiên kinh ngạc thốt lên:

-Quả nhiên là thế, hay cho một con thỏ, vậy mà khắc ra được Đạo giáo!

Chương 188: Nguồn gốc của hải sản tươi

Chương 188: Nguồn gốc của hải sản tươi.

Những lời này vừa nói ra, ngay cả Vân Không chân nhân, Liễu chân quân, hay Tam Hoàn động chủ, thậm chí là những người khác còn chưa rời đi, tất cả đều sững sờ.

-Đạo giáo? Đây là giáo gì?

Vân Không chân nhân có tiếng tăm muôn nhất, nên không hiểu biết nhiều như những người khác, hấn vô thức hỏi.

Tam Hoàn động chủ nhíu chân mày nói:

-Không thể nào! Đạo giáo chính là chữ viết của đạo trời, mỗi chữ có thể xếp lên hàng vạn chữ, mỗi chữ là một thế giới, mỗi chữ là một tầng của trời. Một con thỏ đạt cảnh giới Hóa Thần làm sao có thể viết được Đạo giáo? Hơn nữa, người ở tầng lớp này chưa phải là thần tiên, không có cách nào để tiếp cận với nguồn gốc của Đạo, không nhìn thấy Đạo giáo thì làm sao có thể hiểu, càng không thể viết ra được? Ngay cả những người được coi là tiên cũng chỉ có một số ít người có thể viết được Đạo giáo mà thôi, có phải người nhìn nhầm rồi không?

Liễu chân quân cũng nói:

-Lúc này đừng nói dối nữa, nếu bị vạch trần lần nữa thì thật sự là không còn chút thể diện nào. Một con thỏ đạt cảnh giới Hóa Thần có thể viết Đạo giáo, người quá hoang đường rồi...

Tam Hoàn động chủ cười nói:

-Người cũng khá đấy, thảo nào trình độ của người cao hơn người khác, Đạo giáo... một con thỏ có thể viết Đạo giáo, ha ha... thật nực cười! Ngay cả khi nó có thể viết, thì một con thỏ đạt cảnh giới

Hóa Thần có thể viết ra cái gì chứ? Đạo trời sao? Ha ha... xem rồi cũng vô dụng, có gì phải xem nhiều? Thật lãng phí thời gian!

Tuy nhiên lão thần tiên không để ý đến bọn họ mà cúi đầu nhìn xuống, miệng lầm bầm :

-Đạo khả Đạo, phi thường Đạo; Danh khả Danh, phi thường Danh. Bắt đầu của thế giới vô danh...

-Lão thần tiên, người đang thì thầm gì đó? - Vân Không chân nhân hỏi với vẻ quan tâm.

Nhưng lão thần tiên vẫn không để ý bọn họ mà tự mình lầm bầm, khi đó hơi thở trên khắp người hắn bắt đầu thay đổi, lúc đầu giống như sinh lực đang tản dần ra, sau đó đột nhiên ngưng tụ, càng ngày càng đông lại...

Nhìn thấy cảnh này, Tam Hoàn động chủ chuẩn bị rời đi bỗng dừng chân lại, cau mày nhìn chăm chăm:

-Sắp đột phá rồi, chuyện này làm sao có thể?

Vân Không chân nhân và Liễu chân quân cũng sửng sốt, vội vàng tản ra hai bên giúp lão thần tiên bảo vệ Phật pháp, phòng khi người khác quấy rầy lão thần tiên.

Sau đó lão thần tiên đột nhiên đứng lên, lớn tiếng cười ha ha rồi nói:

-Tận cùng của sự im lặng, vạn vật sẽ hoạt động...

Sau đó hơi thở khắp cơ thể hắn dịu trở lại, như thể cả người hắn vừa hòa vào đất trời.

Chấn động không trung, tiếng sấm sét từ bốn phương tám hướng truyền lại.

-Vân Đình Thiên Tập trước giờ không có mưa, tiếng sấm sét này ở đâu ra vậy?

Tam Hoàn động chủ nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phương tám hướng cuộn lại sương mù và mây trắng.

Tam Hoàn động chủ đột nhiên thay đổi sắc mặt, kinh hãi nói:

-Nguyên Khí Hóa Vân? Lão gia hỏa này có nguồn gốc sinh lực thâm hậu, này cần ở nhân tiên bao nhiêu năm, còn phải ngày đêm khổ luyện không ngừng nghỉ, nghị lực thật phi thường!

Mọi người đều nhìn kỹ, không có mây mù, rõ ràng là biển nguyên khí cuộn cuộn.

Mây mù cuộn lại như biển trên đỉnh đầu lão thần tiên, một cảnh tượng hoang vu thần tiên, sau đó ầm một tiếng nổ lớn như trời giáng, sương mù dày đặc nguyên khí rơi xuống.

Lão thần tiên ngẩng mặt lên trời gầm lớn:

-Khổ tu hơn tám trăm triệu năm, hôm nay cũng có thể thành Đạo rồi, quả thật vui mừng!

Hắn mở lớn miệng, nguyên khí trên bầu trời tràn vào miệng lão thần tiên, đi thẳng vào trong cơ thể, lan ra toàn thân.

Mọi người hầu như chỉ nghe thấy tiếng nổ đùng đoàng bên tai.

Lão thần tiên khom người chậm rãi đứng lên, làn da già nua nhanh chóng biến mất, một người đàn ông trung niên một tay chấp sau lưng, sừng sững giữa trời đất.

Đôi mắt từ từ mở ra, một vệt sáng lóe ra cả mười thước!

Một luồng nguyên khí hào hùng lan tỏa rộng khắp.

Vân Không chân nhân và Liễu chân quân hoàn toàn không thể ngăn cản, liên tục lùi lại.

Tam Hoàn động chủ cũng kinh ngạc lùi bước về phía sau, nhìn lão thần tiên trước mặt bằng ánh mắt không thể tin nổi nói:

-Không thể nào, người từ Nhân Tiên tầng ba đến thẳng Địa Tiên tầng ba? Điều này làm sao có thể?

-Cái gì? Địa Tiên?

Ánh mắt Vân Không chân nhân và Liễu chân quân nhìn lão thần tiên như đang nhìn con quái vật. Lão thần tiên cười nhẹ nói:

-Con thỏ không hề nói dối chúng ta, nó rất có giá trị!

-Đừng nói gì nữa, nhanh cho chúng ta xem! Vân Không chân nhân và Liễu chân quân vội vàng nói.

Lão thần tiên lớn tiếng cười ha ha nói:

-Yên tâm, nhất định sẽ cho các người xem, có điều nơi này không thích hợp ở lâu, ta cảm thấy ta vẫn có thể tiếp tục đột phá! Đi, đổi một nơi khác rồi cùng tính tiếp!

Nói xong, lão thần tiên lao đi, chạy được ba bước, lần nữa liền biến thành hình dáng của một lão thần tiên, sau đó vuốt nhẹ râu cười nói:

-Quả nhiên, đây mới hợp với ta, ha ha...

Vân Không chân nhân và Liễu chân quân nhanh chóng đi theo sau.

Từ đầu đến cuối, lão thần tiên đều không nhìn qua Tam Hoàn động chủ một lần nào, nhưng sự im lặng, coi thường này lại chính là cái tát lớn nhất, khiến Tam Hoàn động chủ cảm thấy trên mặt rất đau rất.

Lúc trước khoắc lác bao nhiêu, đưa ra kết luận thế nào, nhưng kết quả cuối cùng lại tự tát vào chính mặt mình.

Tam Hoàn động chủ rất muốn nói chút gì đó, thanh minh một chút, nhưng lão thần tiên liên tục đột phá Cửu Trùng Thiên, vượt qua đại đẳng cấp mà vượt cấp đã nói lên tất cả sự thật, nếu bây giờ vẫn nghi ngờ, giống như vừa ngẩng mặt lên liền bị một cái bạt tai.

...

Tam Hoàn động chủ nghiêng răng, nhìn chăm chăm vào vô số ánh mắt đang hả hê tức giận rời đi... vừa đi vừa lẩm bẩm:

-Rốt cuộc trên đó viết cái gì vậy? Chết tiệt!

Tam Hoàn động chủ hoảng sợ rồi, nhưng có người còn hoảng sợ hơn, đó chính là Thiên Bồng!

Thiên Bồng vốn thay đổi hình dáng, lại bị bao phủ bởi một màn sương trắng, mất mặt thì mất mặt, ai biết là hắn bị mất mặt? Vì vậy vẫn luôn không rời đi.

Tận mắt chứng kiến kì tích sinh ra, Thiên Bồng chỉ cảm thấy não không đủ dùng, trong lòng lẩm bẩm:

“Con thỏ nghèo nàn, hèn hạ cái gì cũng không có đây sao? Vậy mà lại có thứ tốt! Ồ... không đúng! Không được phép bán sức mạnh, công pháp gì đó, hắn làm như vậy là vi phạm quy định rồi.

Đúng!

Hắn thua rồi!

Ta phải tìm hắn nói chuyện này, nhân tiện hỏi hắn rốt cuộc đã viết gì?”

Giờ khắc này Thiên Bồng hối hận vì đã không xem kỹ mấy chữ đó.

Nghĩ đến đây, Thiên Bồng cũng đuổi theo Tần Thộ.

Vân Đỉnh Thiên Tập rất lớn, Ngao Tuế chạy trên đường, Tần Thộ đuổi theo, chạy cũng không biết còn bao xa, mà mảnh đất bằng Bạch Ngọc này giống như rộng vô biên.

-Cá chạch, đừng chạy nữa! - Tần Thộ gọi theo.

-Thỏ con, có bản lĩnh thì đuổi kịp ta đi !

Ngao Tuế còn trẻ, đang trong lúc mạnh động, kết quả bị nữ nhi đánh nh... chỉ trong nháy mắt cả nhà đã bị một con thỏ hủy diệt, trong lòng làm sao có thể chịu được sự áp bức này.

Nếu hôm nay con thỏ không đuổi kịp, Ngao Tuế trong lòng sẽ rất đắc ý.

-Người muốn chạy đúng không? Nhìn ta tăng tốc đây!

Tần Thộ gào lên, vung tay về phía sau, tự chuyển động, giống như một cánh quạt, tốc độ thật sự đã tăng mạnh.

Ngao Tuế nhìn thấy vậy lập tức tròn mắt, trong tiềm thức khế động đập tai của mình, chết tiệt... quá ngắn!

Lại sờ đỉnh đầu, chỉ có sừng rỗng rần chắc, thứ này không thể quay được.

Không chờ hắn tìm ra cách tăng tốc độ thì con thỏ nhanh như chớp đã đuổi kịp, hắn đã nhìn thấy răng cửa trắng tinh và sắc bén của con thỏ.

-Tướng hộ vệ ta! - Ngao Tuế thốt lên.

Ba tên tướng đột ngột quay lại, chắn ngang giữa đường, hét lớn:

-Con thỏ, mau mau quay lại, nếu không đừng trách chúng ta ra tay tàn nhẫn!

-Thỏ kia, chúng ta đuổi kịp ngươi rồi! Một tiếng hét từ trên trời giáng xuống.

Tần Thọ và những con cua cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ba bóng dáng to lớn đang lao xuống!

Chương 189: Lương tâm của con thỏ

Chương 189: Lương tâm của con thỏ.

Ba con cua chỉ cảm thấy có một lực rất lớn đè xuống, sau đó cái gì cũng không biết...

-Đại ca... hình như đã giẫm phải thứ gì đó.

Khôi Nhị nhảy dựng, cúi đầu xuống nhìn xem.

-Oa! Đại ca, ta nhặt được một con cua này! Nhưng hình như đã ch

ết rồi!

Khôi Nhị kêu lên, từ hố to dưới lòng bàn chân lấy ra được một con cua lớn hơn mười thước.

-Đại ca, ta cũng nhặt được một con, vận khí thật tốt! - Khôi Tam cũng kêu lên.

Khôi Nhất mặt trầm xuống nói:

-Có cái gì khoe khoang cơ chứ? Ta cũng sẽ kiếm được một con! So với con của các người còn to hơn!

-Đại ca thật là dũng mãnh!

Tần Thọ nhìn thấy những con cua lớn nhỏ này thấy hình dạng có chút quen mắt...

Đột nhiên, Tần Thọ hiểu được hải sản mà hắn ăn đến từ đâu...

-Con thỏ, con thỏ, cùng nhau ăn không?

Khôi Tam quơ quơ con cua to như cái búa, lắc lư loạn lên.

Tần Thọ còn chưa kịp nói, Khôi Nhị đã chạy tới vỗ đầu Tần Thọ, nói:

-Cùng ăn với ta đi, con của ta to hơn!

Khôi Nhất gầm lên:

-Câm miệng, làm chính sự đi!

Tần Thọ nói thầm:

-Rốt cuộc cũng thông suốt rồi, sắp bắt được người rồi!

Khôi Nhất chợt hét lên:

-Tìm nòi trước đã!

-Đại ca anh minh.

Sau đó ba gã to con liền lập tức chạy đi chẳng thấy bóng dáng đâu nữa...

Tần Thọ thấy vậy sững sờ tại chỗ nửa ngày, cuối cùng nhin không được mới hét to:

-Đúng là hãm hại mà!

Chậm trễ như vậy, Ngao Tuế cũng chẳng biết đã chạy đi đâu, Tần Thọ bắt đắc dĩ lắc đầu, từ bỏ việc đuổi theo.

Ngay đúng lúc này, ở phía sau lại vang lên một giọng nói:

-Con thỏ, ngươi đã phá vỡ quy tắc, thứ ngươi bán chính là công pháp!

Tần Thọ nghe xong, lỗ tai run nói:

-Bán cái gì công pháp cơ? Thỏ gia ta chỉ viết một đoạn kinh văn mà thôi, công pháp cái rắm. Thỏ gia ta còn muốn học công pháp đây... kết quả là không một tên hồn đản nào dạy ta cả!

Tần Thọ đã sớm phát hiện ra là có vấn đề, từ lúc đi Tết Trung Nguyên nhìn thấy Ngọc Đế, hắn không bị ném tới Văn Khúc Cung thì là bị ném tới Thần Mộc Cung, coi như là dựa vào quan hệ với Ngô Cương được hắn truyền dạy cho một số chiêu vật nhưng đều là về trồng rau và vào bếp.

Nếu không phải vận khí hắn tốt, lén trộm được Bát Cửu Huyền C

ông của Ngô Cương thì phỏng chừng là giờ hấn vẫn là đồ bỏ đi.

Nghĩ đến việc này, trong lòng Tần Thộ ủy khuất, khó chịu, vì thế nói:

-Thiên Bồng nguyên soái, hay là chúng ta đánh cược đi? Nếu ta không dùng kinh văn mà dùng những thứ tầm thường cũng có thể kiếm được một vạn hồng linh tinh, người truyền ta một ít công pháp tu luyện được không? Nếu ta không làm được, ta sẽ giúp người gặp mặt Hằng Nga, thế nào?

Nói xong, Tần Thộ mắt sáng lên, vô cùng chờ mong câu trả lời của Thiên Bồng.

Thiên Bồng nghe xong quả nhiên động tâm, nhưng sau đó lại cười ha ha nói:

-Điều kiện này của người đúng là có khiến ta động nhưng ta sẽ không để người được như mong đợi đâu!

Người không phải là muốn học công pháp bí truyền của ta sao?

Con thỏ này, chủ ý đáy của người nên sớm bỏ đi, Thiên Đình không cho phép thu nhận đồ đệ cũng không cho phép lập bè kết phái đâu.

Công pháp bí truyền của ta cũng chỉ có thể truyền cho đệ tử của ta... mặc dù hiện tại chưa có nhưng biết đâu được đấy?

Cho nên là ta sẽ không để người chiếm được tiện nghi đâu!

Tần Thộ bĩu môi nói:

-Ai muốn là đệ tử của người? Ta cũng không cần nhiều, chỉ cần công pháp bình thường là được rồi, hay là người làm thử một ít công pháp đi?

Thiên Bồng cười ha ha nói:

-Ta đường đường là Thiên Bồng nguyên soái, sao có thể học những loại công pháp tầm thường được? Ta là nhìn qua cũng có thể làm được! Thật là tự hào làm sao!

Tần Thộ nheo mắt lại nhìn Thiên Bồng, tuy rằng tự hào nói nhưng Tần Thộ thế nào cũng cảm thấy được đây là đầu heo.

Theo như lời nói thì đều là lãng tránh.

Hay nói trắng ra chính là không muốn dạy hắn!

-Con thỏ, ngươi nói ngươi dùng thứ tầm thường cũng có thể kiếm được một vạn hồng linh tinh? - Thiên Bồng nói tránh đi.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đương nhiên!

Thiên Bồng nói:

-Tốt lắm, nếu ngươi có thể dùng những thứ bình thường như thế kiếm được một vạn hồng linh tinh vậy thì đánh cược bằng tiền đi.

Tần Thộ thấy rằng cũng không lấy được công pháp cũng chỉ có thể vân vân mũi đông ý, gật đầu nói:

-Vậy đánh cược đi.

Nói xong Tần Thộ mang theo Thiên Bồng đến khu vực lúc trước, mọi người thấy con thỏ đã quay trở lại, nhất thời đều đổ dồn ánh mắt về phía đó!

Lão thần tiên dựa vào thứ gì đó Tần Thộ viết lập tức từ Nhân Tiên

thăng cấp lên Địa Tiên. Đây là lợi ích chân thực mà mọi người đều thấy, ai mà không thèm?

Ở đây có rất nhiều người bị kẹt lại ở cảnh giới Nhân Tiên không thể đi lên, có ai không muốn đột phá?

Tần Thọ bị những người này nhìn đến mức sợ hãi, đến bây giờ hắn còn không biết chuyện thăng cấp ở thế giới tiên hiệp... hiện tượng thiên văn trước đó hắn còn tưởng là có lão đại đứng đằng sau, căn bản không nghĩ tới việc có người chỉ bằng một phần ba kinh văn quyển Đạo Đức Kinh ở Địa Cầu liền thăng cấp!

Hắn cảm thấy mình lúc trước cũng không có gì có thể bán được, càng nghĩ càng nhớ ra rằng phù hợp với văn phong của thế giới này chính là Đạo Đức Kinh.

Cái này là Tần lão gia nhật được.

Là kinh thư vượt đến thế giới này, Tần Thọ suy tính, rẻ như thế này cộng thêm phí chuyên chở, bán một vạn hồng linh tinh chắc cũng không quá đắt đi, cho nên hắn tới chỗ cũ với một tâm trạng thanh thản, không nghĩ tới việc gạt người.

Nhưng lại thêm một vấn đề nữa là, nếu thực sự mang một quyển sách ra, liếc xem thì mình cũng chẳng thể đọc hết được, chẳng lẽ vươn tay tự lật xem từng trang một? Rất tốn thời gian đó!

Vì thế Tần Thọ liền nghĩ tới đạo văn, nhưng hắn không biết đó là đạo văn, cảm thấy đây là một phương pháp viết rất tiết kiệm được không gian, vì thế liền xem mèo vẽ hổ, bằng chính sự lĩnh ngộ của mình đem một thiên Đạo Đức Kinh dung nhập với đạo văn.

Nhưng mà hắn đối với văn học lĩnh ngộ không nhiều, không thể dùng một chữ mà diễn đạt toàn bộ Đạo Đức Kinh mà viết ba chữ ở ba hướng khác nhau. Ngay cả như thế cũng chỉ mới viết được một phần ba Đạo Đức Kinh mà thôi.

Tần Thọ tưởng viết ở ba mặt tam giác, mọi người chỉ liếc mắt là có thể nhìn rõ.

Kết quả là người đầu tiên đến, lại là lão thần tiên mang thành kiến, khi nhìn thấy một chữ trên tờ giấy, đã bị ấn tượng ban đầu che mắt, hấn làm sao sẽ cẩn thận quan sát và hiểu ra sự khác biệt của chữ này, huống chi là ba chữ trên tam giác giấy... hấn thấy, ba chữ một chữ cũng không có gì khác nhau, đều là gian dối!

Những người phía sau cũng như vậy, tất cả đều cho rằng mình bị lừa!

Mới có tràng cảnh phía sau...

Thăng đến Sơn Dã Tiên cẩn thận nghiên cứu xong mới có kết quả thăng cấp.

Nhưng Tần Thọ không ngờ Đạo Đức Kinh từ thế giới khác lại có tác dụng lớn như vậy, nếu biết trước, phỏng chừng đánh chết hấn cũng sẽ không chỉ lấy một vạn hồng linh tinh.

Thiên Bồng thấy vậy thấp giọng hỏi:

-Con thỏ, ngươi dùng cái gì để viết kinh văn vậy? Thế nào lại hiệu quả như vậy?

Tần Thọ sửng sốt, thầm nói: “Hiệu quả? Hiệu quả gì cơ? Một đám m cho rằng mình bị lừa, hiệu quả là hy sinh thể diện sao? Thỏ ta còn chưa nghĩ đến chuyện đó.

Nhưng mà, nếu có hiệu quả như vậy, những người này sẽ không nhìn hấn với ánh mắt như muốn ăn thịt hấn chứ... Thật sự rất kỳ quái!”

Vì vậy, Tần Thọ cười nói với vẻ bí hiểm:

-Ta đã cho người cơ hội, các người không lấy, còn trách ta?

Lời này nói ra, tất cả mọi người sửng sốt, theo sau là những khuôn mặt già nua cũng đỏ ửng lên... trong lòng cảm thán:

Quả đúng là như vậy.

Con thỏ này đúng là trong lòng chỉ có tiền, một vạn hồng linh tinh có thể được xem là bảo bối cho người thăng cấp đó!

Trên đời này chắc cũng không tìm ra được người thứ hai như thế.

Chương 190: Đúng lý hợp tình

Chương 190: Đúng lý hợp tình

Mặt già của Thiên Bồng đỏ bừng, bởi vì hắn cũng bỏ tiền ra xem, vậy mà sau đó cũng không nhìn thấy gì... bây giờ lại tiếp tục đi tìm con thỏ, quả thực là không hợp lý.

Tần Thộ vừa nhìn thấy, trong lòng lập tức hiểu rõ, câu kinh văn kia quả nhiên đã gây ra một số chuyện!

Nghĩ đến tình huống mất đi nguyên khí lúc trước, Tần Thộ mạnh dạn suy đoán: “Chẳng lẽ có người xem kinh văn của ta rồi thăng cấp? Chết tiệt, Đạo Đức Kinh của thế giới kia mà thế giới này cũng dùng được sao? Là thật hay giả vậy?”

Nhưng Tần Thọ hoàn toàn không nghĩ ra điều này...

Tần Thọ không phải là hạng người kiêu căng ngạo mạn, nền văn minh của Địa Cầu bao nhiêu năm rồi? Năm nghìn năm? Nhân lên mười lần, một con yêu quái trong Địa Tiên Giới có thể sống được bao lâu?

Một khoảng thời gian ngắn như vậy, thứ do một con người nhỏ bé tạo ra làm sao có thể vượt qua một thế giới tiên hiệp vô cùng to lớn được tích lũy từ vô số sinh linh, trăm triệu, nghìn triệu, vạn trệu năm?

Nếu nói rằng văn thơ vượt xa hơn thì đó là do ánh hào quang của một thiên tài lóe lên, cũng không phải là không thể.

Nhưng để hiểu được đạo trời, không phải là việc ánh hào quang kia có thể thực hiện được...

Cho nên, tuy rằng Tần Thọ suy đoán, nhưng trong lòng hắn vẫn không tin.

Thiên Bồng ngưng ngưng hỏi lại chuyện kinh văn, vội ho khan một tiếng nói:

-Con thỏ, lần này ngươi bán cái gì?

Tần Thọ cười ha ha nói lớn:

-Thứ lần này thỏ gia ta bán đắt tiền hơn!

Ban đầu những người xung quanh đều nhìn chăm chăm vào con thỏ, vừa nghe con thỏ nói thứ này bán đắt tiền hơn, mọi người liền rất thích thú.

Rút ra bài học kinh nghiệm, mọi người cũng quan tâm hơn về thứ mà con thỏ bán, bọn họ tập trung lại, nhìn chăm chăm vào con thỏ

ở trước mắt, âm thầm giữ túi tiền vì sợ bỏ lỡ cơ hội tốt để thắng c
ấp.

Con thỏ cũng không để ý đến bọn họ, ung ung lục tìm trong Hắc
Ma Thần Hạp một lúc, lấy cái túi tu di mà Rau Hẹ đưa cho hấn ra,
sau đó hấn lấy ra mười quả trứng chim để xuống mặt đất và lấy th
êm một cái búa để sang một bên, cuối cùng dựng một tấm biển, p
hía trên viết là một vạn hồng linh tinh sẽ được đập một cái, đập v
ỡ bồi thường gấp mười lần, đập không vỡ thì không hoàn tiền.

Mọi người vừa nhìn thấy liền tròn tròn mắt, không bán bảo bối à?
Lại đổi sang chơi đập trứng?

Nhìn lại quy tắc thì mọi người lập tức vui vẻ, đây không phải là đ
ược tặng tiền sao? Nếu là trứng thật thì không lý nào lại không đ
ập vỡ được?

-Ha ha... có phải đầu óc của con thỏ này bị úng nước không? Một
cái búa đập vào quả trứng, có lý nào lại không vỡ?

-Suýt... có thể là nó viết sai, chính nó còn không biết.

-Cơ hội phát tài đến rồi, ha ha...

...

Mọi người lặng lẽ bàn tán, đồng thời xoa tay.

Thiên Bồng vẫn tiếp tục xem, nhìn thấy con thỏ viết chữ như vậy,
hấn liền nhướn mày nói:

-Con thỏ, quy tắc ngươi viết là thật sao?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đương nhiên! Thỏ gia ta nói một... không... hai!

Thiên Bồng nở nụ cười, những người khác cũng cười...

Thiên Bồng cười nói:

-Tất cả mọi người làm chứng đi, đây là con thỏ tự mình viết, không phải do ta viết!

Những người đang xem náo nhiệt cũng không chê việc lớn, đều kêu to:

-Được, làm chứng.

Tần Thọ tò mò nói:

-Tình huống gì đây?

Tần Thọ đi xem lại chữ của chính mình viết.

Thiên Bồng vừa thấy, một tay đè con thỏ lại, đồng thời ném một túi tiền to vào trong lòng ngực của con thỏ, cười xấu xa nói:

-Chính ngươi đã nói, nói một không hai, bây giờ đổi ý cũng không còn kịp nữa! Ha ha... xem ta đập vỡ trứng chim của ngươi đây!

Lời này vừa nói ra, Thiên Bồng đã nở nụ cười trước.

Mọi người cũng dùng một kiểu giao tiếp ta biết ngươi biết, mọi người dùng tiếng cười đáp lại...

Tâm trạng của Thiên Bồng vô cùng vui sướng, mẹ nó, bị con thỏ này lừa mất nhiều pháp bảo như vậy, rốt cuộc cũng có thể kiếm về tất cả! Đầu tư một vạn hồng linh tinh, kiếm về mười vạn hồng linh tinh, tất cả số tiền lúc này bỏ ra đã trở lại toàn bộ, tuyệt vời!

Thiên Bồng sợ Tần Thọ đổi ý, cầm lấy cây búa đập xuống.

Bốp!

Tiếng quả trứng chim bị vỡ!

Thiên Bồng thấy vậy liền cười lớn, đưa bàn tay to ra nói:

-Con thỏ, trả tiền đi!

Kết quả là con thỏ nhìn hấn với ánh mắt ngu ngốc và nói:

-Người không đi học à? Quy tắc ta viết là không hoàn tiền lại.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Thiên Bồng mà những người khác xem nào nhiệt đều bật cười lên...

-Ha ha... con thỏ, người viết sai rồi, đập vỡ thì bồi thường gấp mười lần, người ta đã đập vỡ quả trứng, người đương nhiên phải bồi thường chứ.

-Ha ha... con thỏ, người lỗ vốn rồi!

...

Mọi người cười to, Thiên Bồng cũng cười sau đó lấy tấm biển đưa lên nói:

-Con thỏ, lần sau viết thì tự mình xem kỹ rồi hãy đưa ra. Với tài viết lách này của người thì không được... ha ha... mau trả tiền đi.

Nhưng điều khiến cho mọi người ngạc nhiên là đáng ra con thỏ này nên lo lắng hoặc là chán nản mới đúng.

Kết quả là vẻ mặt của con thỏ rất bình tĩnh, sau đó ngồi xuống, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hơi lắc đầu, cười nhạt nói:

-Nói người không đi học đúng là không đi học, người từ từ đọc kỹ lại xem thử gia ta viết cái gì trên đó.

Thiên Bồng cười nói:

-Cái này mà còn phải đọc sao? Trên đó viết rõ ràng rành mạch, một vạn hồng linh tinh được đập một cái, đập vỡ bồi thường gấp mười lần, đập không vỡ thì không hoàn tiền lại...

Đọc đến đây, Thiên Bồng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng...

Đặc biệt là con thỏ trước mắt này, nghiêng đầu ngẩng đầu, bộ dạng nghe răng cười của nó xem ra có vấn đề.

Con thỏ nói:

-Đọc hiểu không? Không hiểu thì đọc lại một lần nữa, như câu nói đọc sách trăm lần ý nghĩa tự hiện rõ, đến đây đi, tiếp tục đọc. Tàn Thọ cười tít mắt nói.

Thiên Bồng nói:

-Một vạn hồng linh tinh được đập một cái, đập vỡ bồi thường gấp mười lần, đập không vỡ thì không hoàn tiền, có vấn đề gì sao?

Tàn Thọ hỏi ngược lại:

-Có vấn đề gì sao? Đập vỡ thì người bồi thường gấp mười lần, đập không vỡ thì không hoàn tiền, rõ ràng không? Nếu còn chưa hiểu thì cứ nhìn khẩu hình miệng của ta, đọc theo ta này. Đập! Đập! Đập! Đập vỡ bồi thường gấp mười lần! Đập! Đập! Đập! Đập không vỡ thì không hoàn tiền! Đọc ba lần những chỗ quan trọng, người hiểu chưa?

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không lên tiếng...

một đám người mặt già đỏ bừng nhìn con thỏ, nhưng có nhiều người lại có vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Thiên Bồng.

Tuy rằng toàn thân Thiên Bồng trên dưới có sương mù dày đặc lượn lờ, nhưng kẻ ngốc cũng biết vẻ mặt hiện tại của hắn chắc chắn rất nhục nhã...

Tần Thộ nói:

-Vẫn chưa hiểu sao? Hải tử này, nếu không ta giới thiệu cho người đi học ngôn ngữ chữ viết ở Văn Khúc Cung có được không? Ta cũng thật sự không hiểu, ta đã viết rõ ràng như vậy, tại sao người lại còn dùng búa đập vào trứng của ta? Còn nữa, quả trứng này là một vạn hồng linh tinh, mau đền tiền cho ta.

-Con thỏ chết tiệt, ngươi là ăn cướp sao?! - Thiên Bồng tức giận hét lớn.

Tần Thộ ngẩng đầu đúng lý hợp tình kêu lên:

-Ai ăn cướp? Người ta để cái búa ở đây, khi không ngươi lấy búa đập vào trứng của ta làm gì? Quả trứng của ta chọc giận ngươi sao? Trứng của ta còn giữ để ấp nở ra con chim nhỏ, sau này ta sẽ nuôi như con! Ngươi đánh chết đứa con của ta thì ta bắt ngươi đền một vạn hồng linh tinh ? Có quá đáng không? Nếu ngươi cảm thấy quá đáng thì ta đánh chết đứa con của ngươi sau đó cho ngươi một vạn hồng linh tinh được không?

Sau những câu hỏi lặp đi lặp lại, Thiên Bồng không nói nên lời, cuối cùng bức bối nói một câu:

-Tóm lại, ngươi là đồ ăn cướp!

Chương 191: Tức giận

Chương 191: Tức giận

Tần Thọ ôm tấm bảng, không vui quát:

-Có trách nhiệm đi! Tránh ra! Đã khốn nạn ăn nợ không nói rồi, còn vu khống! Có ai quan tâm không?

Thiên Bồng cười nói:

-Động tĩnh vừa nảy lớn như thế mà cũng không có ai quan tâm, người tưởng là...

-Ai nói không có ai quan tâm? Vân Đình Thiên Tập đúng là chợ của Thiên Đình, pháp luật nghiêm minh, ai dám gây chuyện?

Đang nói, một nam tử mặc áo giáp trắng mang theo một đội thiên binh đi tới.

Thiên Bồng vừa nhìn, trong lòng đột nhiên không thoải mái, dựa theo quan hàm của hắn, so với hộ vệ của Vân Đình Thiên Tập cao hơn nhiều, nhưng trong tình huống này, hắn không có mặt mũi để lộ ra thân phận.

Rốt cuộc, đường đường là Thiên Bồng nguyên soái, đến Vân Đình Thiên Tập cũng không có gì, vấn đề là hắn lúc trước bị lừa một nghìn hồng linh tinh, trong nháy mắt lại bị lừa một vạn hồng linh tinh khác, điều này mà nói ra thì quá xấu hổ!

Vì vậy, Thiên Bồng mới ậm ừ mà không nói một lời.

Nhưng con thỏ la lên:

-Đại nhân, đây chính là người quấy rối! Ta làm ăn tốt, viết rõ ràng, đặt bảng hiệu tại đây, mà hắn ta vẫn không tuân theo phép tắc, còn đập trứng của ta. Còn yêu cầu ta trả tiền! Ta chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ như vậy!

Phì phì!

Con thỏ vừa cất tiếng, không ít người có mặt ở hiện trường đều phì báng.

Mọi người đều tưởng rằng tuân theo tương lai, náo nhiệt đã qua, kết quả không ngờ con thỏ này lại không biết xấu hổ như vậy!

-Đại nhân xin hãy minh xét, rõ ràng là hắn đã thiết kế ra để lừa người, nhưng kết quả hóa ra lại biến thành người khác lừa hắn, tên này... quá vô liêm sỉ rồi!

Tiếng gọi đại nhân này của Thiên Bồng rất mất tự nhiên, giống như hoàng đế xuống huyện lại gọi huyện lệnh một tiếng lão gia vậy.

Sự khó chịu của hắn khiến vị tướng quân kia không hài lòng.

Tần Thộ lập tức hét lớn:

-Tướng quân, ta đây là tiểu thương, hơn nữa cũng đã viết quá rõ ràng, không thừa một chữ, ngài xem đi... quá rõ ràng! Giá cả ghi rõ ràng, đến hải tử cũng không bị lừa. Nhưng sau khi tên này đến, không nói lời nào, liền quăng ta tiền rồi đập vỡ quả trứng của ta, ta bảo hắn đền tiền, hắn còn nói rằng ta không nói đạo lý. Ngài nói thử xem...

Tướng quân nghe xong, liếc nhìn tám biển mà Tần Thộ giơ cao, khẽ khẽ gật đầu:

-Viết rất rõ ràng, đền tiền đi.

-Hả?

Thiên Bồng sừng sốt, rõ ràng con thỏ này là kẻ hãm hại người khác, nam tử này vậy mà lại nghiêng về phía con thỏ?

Thiên Bồng hét lên:

-Ta không thuyết phục!

-Tại hạ Vân Đình Thiên Tập quan tướng Bạch Lệnh, phụng mệnh đến đây điều tra sự việc. Sự tình đã được điều tra rõ ràng, bằng hiệu của con thỏ cũng viết rất rõ, nếu không có tiền thì có thể không chơi. Nhưng mà ngài đã chủ động chơi rồi, lại không nhận thua, thì đây chính là lỗi của ngài. Không nhận thua, còn đập vỡ quả trứng của người ta, theo lý phải bồi thường. Ngài có thể không phục, nhưng mà đây chính là phạm tội. Bây giờ, ngài có thể chọn đền tiền hoặc vào ngục. Hai cái chọn một đi.

Bạch Lệnh không hồng hách, mà xem ra rất công minh nói.

Thiên Bồng kêu lên:

-Người không thấy sao? Tên này là đang chơi chữ đấy!

Bạch Lệnh nhìn con thỏ:

-Con thỏ, ngươi có gì nói không?

Tần Thộ nói:

-Đại nhân, ta làm sao lại chơi trò chơi chữ được? Ta không phải là kẻ ngu ngốc, nếu dùng búa đập trứng thì không phải là sẽ khuynh gia bại sản sao? Ta làm sao lại có thể làm ra chuyện thiếu năng nh

ư vậy? Rất rõ ràng. Đừng nói là thương nhân, chỉ cần là người bình thường thì không thể làm chuyện này được! Vì vậy, chỉ cần không có suy nghĩ bậy bạ, ý thức không lệch lạc, hay là nói, chỉ cần có óc thì cũng đều hiểu ý ta thôi.

Nếu không, đây rõ ràng là kinh doanh có lợi nhuận, nhiều người nhìn thấy như thế, vậy tại sao chỉ có mình người động thủ? Người nghĩ rằng tất cả mọi người đều ngu ngốc sao? Biết rõ kinh doanh có lãi, họ cũng không làm?

Đám đông người xem đỏ bừng mặt, cúi đầu không nói gì... Họ không phải là không làm, mà là hàng này bán ra quá nhanh!

Nhưng mà chuyện mất mặt, xấu hổ này, mọi người đều tuyệt đối không thừa nhận.

Thay vào đó, tất cả mọi người liếc mình gật đầu, biểu thị, chúng ta đều nhìn thấy, chỉ tên ngốc này không nhìn ra, đáng đời!

Để chứng tỏ rằng họ đều là thông minh, không phải kẻ ngu ngốc.

Tần Thọ nói:

-Nhìn xem, mọi người đều gật đầu, người còn không thừa nhận sao?

Thiên Bồng mở to mắt nói:

-Con thỏ, người nguy hiểm.

Tần Thọ nói:

-Không có, ta chỉ đang phân tích dưới góc độ của một người bình thường. Ta không ngu ngốc, không thể làm chuyện thua lỗ được, đúng không?

Thiên Bồng:

-...

Bạch Lệnh nói:

-Người rõ ràng bị lợi ích làm mờ mắt, mới xông vào đập vỡ trứng của người ta. Còn có lời ngụy biện nào không? Hoặc là đưa tiền hoặc là bị bắt, chọn một trong hai đi.

Thiên Bồng mở to mắt nhìn, hắn ta biết, sự việc phát triển đến hiện tại, đã không còn gì để nói nữa. Hắn ta cũng nhìn ra, bản thân đã rơi xuống hố, còn là chủ động nhảy.

Hơn nữa Bạch Lệnh này, xem ra cũng đứng về phía của con thỏ.

Về phần đám người đang xem náo nhiệt... hắn cũng có thể thấy được, những người này vì để thoát khỏi cái danh hiệu ngu ngốc, ai này đều giúp con thỏ chôn vùi sự thật...

Thiên Bồng bằng mọi cách cũng không để bị người ta bắt, ngộ nhỡ bị bắt, liền phải tháo bỏ ngụy trang.

Đến giờ, chuyện của hắn không còn đơn giản là mất tiền.

Còn là chuyện đáng xấu hổ mà ai cũng biết.!

Sau này hắn còn mặt mũi đâu mà lãnh binh?

Vì vậy, Thiên Bồng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ, ngươi có thể bỏ đi không?

Tần Thọ cười nói:

-Ta đây rất tốt, chiết khấu cho ngươi bảy phần trăm, bồi thường c

ho ta chín nghìn chín trăm bảy mươi hồng linh tinh là được rồi.

Thiên Bồng nghe xong, nói;

-Nhà ngươi giảm giá thể này thì có khác gì đâu?

-Ta thấy là đã ít rồi đấy. - Tàn Thọ ngạc nhiên nói.

Thiên Bồng nói:

-Đương nhiên ít rồi, giống như chưa giảm vậy!

Tàn Thọ nói như tát vào mặt:

-Nếu như giảm giống như không giảm, vậy thì không giảm đi! Đưa tiền đây, một vạn hồng linh tinh, thiếu một viên cũng không được!

Thiên Bồng:

-...

-Xì...

Những người xem náo nhiệt chung quanh chịu không nổi, ở một bên cười tùm tùm.

Bạch Lệnh cũng cố gắng hết sức để giữ cho khuôn mặt của mình nghiêm túc, nhưng khóe miệng của hắn ta đã nhếch lên từ lúc nào đã giải thích tất cả mọi thứ, hắn ta không thể nhịn được nữa!

Thiên Bồng ném xuống một vạn hồng linh tinh nói:

-Coi như ngươi độc ác!

Đặt xuống một vạn viên hồng linh tinh xuống, Thiên Bồng nghiêng

răng nói:

-Con thỏ, ta lại đập nát lần nữa!

Hắn đã nghĩ xong, không phải chỉ là đập một cái búa bình thường sao? Đó không phải là điều bình thường à? Trước đây, hắn không xem xét vấn đề này, nhưng bây giờ hắn biết rồi, động tay chút mà thôi!

Kết quả lời nói của hắn ta còn chưa lắng xuống, con thỏ đã thu thập mọi thứ với tốc độ cực nhanh, sau đó mỉm cười nói:

-Hôm nay đến đây là kết thúc.

Mũi của Thiên Bồng nhếch lên... dậm chân một cái, quay lưng bỏ đi.

Kết quả chân của Thiên Bồng trong chốc lát liền bị ôm lấy.

-Người đang làm gì đấy?

Thiên Bồng nhìn xuống con thỏ đang ôm chân mình, tức giận kêu lên.

Chỉ nghe con thỏ nói:

-Người quên mất cuộc cá cược của chúng ta rồi sao? Ta đã dùng đờ chơi bình thường, kiếm được hơn một vạn hồng linh tinh. Hơn nữa còn là hai mươi vạn nha... pháp bảo hoàng cấp Cửu Tinh đâu, đưa cho ta đi.

-Mẹ... nó... người đã lấy tiền của ta, ta còn phải đưa cho người pháp bảo?

Thiên Bồng suýt chút là hộc máu.

Tần Thọ ra vẻ ngốc nghếch, ngây thơ nói:

-Lẽ nào đường đường là Thiên...

Chương 192: Âm mưu? Hay là cướp đồ?

Chương 192: Âm mưu? Hay là cướp đồ?

Thiên Bồng kêu lên:

-Dừng lại! Cho người này!

Hôm nay Thiên Bồng có thể xem là vô cùng mất mặt, nhưng điều duy nhất an ủi hắn ta chính là mọi người không hề biết hắn ta là ai, nếu con thỏ chết bầm này mà gọi tên hắn ta ra thì đúng là không biết giấu mặt vào đâu nữa.

Thiên Bồng cắn răng một cái, lấy ra một cái vòng vàng ném cho con thỏ nói:

-Đây là Bát Luân Kim Hoàn, ném ra có thể hóa thành tám cái vòng vàng, khóa chặt người khác không thể động đậy. Cũng có thể lấy ra đánh người, có thể mở núi phá đá!

Nói xong, Thiên Bồng xoay người bước đi, giờ phút này hắn ta không muốn đứng ở đây thêm một giây nào nữa, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đây để tránh phát sinh sự cố.

Kết quả lại chợt nghe con thỏ ở phía sau hét:

-Khoan đã, chúng ta nên thương lượng giá cả chứ nhỉ?

Thiên Bồng nghe thế, vấp một cái suýt nữa thì ngã nhào xuống đất, sau đó tay chân vung về néch nhác bỏ đi...

Tần Thọ cười ha ha mấy tiếng, nhận lấy cái vòng, chấp tay với mọi người xung quanh nói:

-Cám ơn sự ủng hộ của mọi người, hôm nay không buôn bán gì đâu, ta đi đây!

Mọi người nghe vậy thì hơi thất vọng, dù sao, mọi người rất hiếu kỳ kinh văn mà lão thần tiên đã lấy mất đâu rồi.

Đồng thời, trong đám người có một đôi mắt âm trầm lấp lóe, không có ý tốt liếc mắt nhìn Tần Thọ một cái, lúi vào trong đám người rồi khỏi.

Tần Thọ mặc kệ bọn họ, nói với Bạch Lệnh tướng quân:

-Cám ơn tướng quân.

Gương mặt Bạch Lệnh vẫn luôn căng thẳng lúc này đã thả lỏng, cười nói:

-Không có gì, người giúp chúng ta tìm ra kẻ xấu, thượng cấp rất vui vẻ, giúp người một chút cũng là điều nên làm. Nhưng mà sau này người không thể tiếp tục chuyện như vậy nữa, nếu không sẽ đập vỡ biển hiệu của Vân Đỉnh Thiên chúng ta.

Tần Thọ phát tay nói:

-Yên tâm, ở đâu mà gặp được nhiều kẻ ngu ngốc như vậy...

Bạch Lệnh nghe xong, nhất thời cạn lời... nhưng khi cẩn thận nghe

ĩ lại, đúng là không nên diễn cùng một trò tạp kỹ ở trong này lần t
hứ hai.

Tần Thọ vẫy tay chào rồi đi.

Bạch Lệnh cười cười cũng đang chuẩn bị đi thì một gã thiên binh
thuận tay cầm lấy cái bát Tần Thọ đặt trên mặt đất kêu lên:

-Bạch tướng quân, ở bên dưới có một tờ giấy!

Bạch Lệnh sửng sốt, đi đến cầm tờ giấy lên, trên đó chỉ viết có m
ột chữ:

-Đạo!

Lúc nhìn kỹ lại, ánh mắt Bạch Lệnh ngay lập tức sáng lên, sau đó
như thể vớ được của quý cất nó vào trong ngực, cười nói:

-Về sau nếu con thỏ này lại đến thì phải chiêu đãi thật tốt.

Cả đám thiên binh đều gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó Bạch Lệnh vui vẻ rời khỏi.

Không bao lâu, tờ giấy này được đưa tới chỗ thượng cấp của Bạ
c h Lệnh, nằm trong tay của đại nguyên soái, người phụ trách tất cả
các điểm tụ họp buôn bán trên thiên đình, sau đó một mật lệnh đư
ợc truyền xuống cho các điểm buôn bán lớn:

-Bất kể con thỏ đi đến đâu cũng phải tạo điều kiện thuận lợi cho h
ấn.

Cùng lúc đó, trong động của Khuê Tùng Võ Khuê Sơn ở Địa Tiên
Giới, có ba người ngồi đàm luận cùng nhau.

Người dẫn đầu mặc một thân đồ đen, để một chòm râu ngắn, là m

ột người trung niên, mày hơi nhú lại, nói:

-Năm đó khi lão quân đến Hàm Cốc Quan, tướng trấn thủ Hàm Cốc Quan là Doãn Hỉ cầu được một bộ kinh thư tên là 《 Đạo Đức 》 . Sau này khi Hàm Cốc Quan bị tập kích nửa đêm, Doãn Hỉ không rõ tung tích, 《 Đạo Đức 》 cũng theo đó mà mất tích. Thiên Cơ Các đã tiêu tốn rất nhiều công sức để tính ra hướng đi của 《 Đạo Đức 》 , cuối cùng cho ra kết luận nó không ở Địa Tiên Giới.

Không ngờ lại có người cầm theo 《 Đạo Đức 》 quay về...

-Khuê Tùng đạo hữu, người xác định đây là 《 Đạo Đức 》 năm đó thánh nhân lưu lại sao?

Người ngồi đối diện Khuê Tùng là một người nam tử một thân hoàng sắc, mang ấn ký Tam Hoàn. Đó chính là Tam Hoàn động chủ mà Thiên Bồng gặp được ở Vân Đỉnh Thiên.

-Không dám xác định, nhưng nếu theo lời của đạo hữu, nội dung của đạo văn mà con thỏ kia để lại có thể làm cho một vị Nhân Tiên trong nháy mắt đột phá Cửu Trọng Thiên, cộng thêm ba chữ Đạo Đức Kinh mà con thỏ kia lần đầu tiên viết trên giấy... Tam Hoàn đạo hữu, người cảm thấy đây chỉ là trùng hợp sao?

Nói là Khuê Tùng chân nhân hỏi, thật ra ngữ khí là đã chắc chắn rồi.

Tam Hoàn động chủ ánh mắt nhất thời lóe sáng, nhấp một ngụm trà rồi nói:

-Ta từng điều tra con thỏ kia, lai lịch vô cùng đơn giản, chỉ là một con thỏ hoang trên Mặt Trăng. Sau đó lại có tiên tử bay lên Mặt Trăng thu dưỡng hấn, lúc này hấn mới rời khỏi Mặt Trăng. Một con thỏ như thế mà lại nắm giữ bí mật như vậy...

-Chạm tay là đến, số phận đã an bài rồi.

Khuê Tùng chân nhân cười nói.

Tam Hoàn động chủ cũng cười, sau đó nhìn về phía người bên cạnh vẫn không nói chuyện, mặc một thân xiêm y đỏ thẫm, nhìn không rõ ra nam hay nữ nói:

-Tam Thiên đạo hữu, người thấy thế nào?

Người này cũng là cường giả Thiên Bồng gặp được ở Vân Đỉnh Thiên, Yêu Tam Thiên.

Yêu Tam Thiên giờ ngón tay xếp thành hình hoa lan nhẹ nhàng miết, vừa mềm mại lại mang theo vài phần quỷ dị cười nói với hai người:

-Nô gia có thể thấy thế nào? Chỉ biết ngồi đây nhìn mà thôi... nếu như hai vị có kế hoạch gì thì đi làm đi, nô gia không tham dự.

-Tam Thiên đạo hữu, người đã đạt cảnh giới thiên tiên, có lẽ là chướng mắt bộ kinh thư này. Nhưng mà ta phải nhắc nhở người, đây chính là kinh thư do thánh nhân viết, năm đó Doãn Hỉ tướng quân trấn thủ Hàm Cốc Quan đã là Kim Tiên nhưng cũng vẫn như là nhặt được kho báu. Có thể thấy được, kinh thư này đối với thiên tiên vẫn có tác dụng.

Khuê Tùng chân nhân nhú mày có vẻ không vừa ý.

Không vui là chuyện bình thường, mấy người mưu đồ làm chuyện bất chính, nếu như tất cả mọi người đều tham dự thì chính là người đi trên cùng một con thuyền. Nhưng nếu đột nhiên có một người không hợp tác vậy chính là tăng thêm rủi ro.

Yêu Tam Thiên lại hé miệng cười nói:

-Đạo hữu, nô gia đã nói là chỉ ngồi đây nhìn thôi... là Oyen tâm, c

ác người có làm gì nô gia cũng mặc kệ, chỉ ngồi xem mà thôi, tuy ệt đối sẽ không nói cho người khác biết. Nếu nô gia nói ra, vậy hã y để lời kiếp này mạnh hơn chút nữa.

Thế mà Yêu Tam Thiên thẳng thắn thề luôn, Khuê Tùng chân nhâ n và Tam Hoàn động chủ ngậy ra một lúc, sau đó gật gật đầu, khô ng truy cứu việc này nữa.

Địa Tiên Giới, tuy rằng không dám nói thề rồi chắc chắn sẽ giữ lờ i, nhưng cũng khiến trong lòng có chương ngại, bình thường thì k hông sao. Nhưng nếu vào lúc gặp được thiên kiếp, thực có thể hóa thành tâm ma, bởi vậy mà tan thành mây khói.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến đại đa số người không m uôn thề thốt gì.

Có sự đảm bảo của Yêu Tam Thiên, Khuê Tùng chân nhân và Ta m Hoàn động chủ cùng đi đến một chỗ khác bàn bạc kế hoạch.

Yêu Tam Thiên nhìn bóng dáng hai người rời đi, mỉm cười, giống như một cơn gió vụt qua trong trời đất, phẩm trà, híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ niềm vui...

Trên trời, Thiên Bồng vừa mới hạ xuống đám mây, về tới đại bản doanh thủy quân Thiên Hà, đột nhiên đứng ngậy ra, sau đó giờ ta y cho mình một cái tát!

Thiên Bồng thấp giọng mắng:

-Ngu xuẩn! Mục đích đến đây cũng quên mất, tiền cũng cho rồi, p háp bảo cũng cho rồi, sao lại quên mất sau đó phải đến Nguyệt Cu ng? Đúng là lỗ vốn mà!

Thiên Bồng chưa từ bỏ ý định, nhìn trái nhìn phải, lại nhìn thời gi an, tính đến tính lui, có vẻ vẫn còn đủ thời gian đến Nguyệt Cung một chuyến.

Vì thế, Thiên Bồng cần rằng một cái:

-Tra cái giá lớn như vậy mà không đến nhìn xem, chẳng phải là mình chịu thiệt sao?

Nói xong, Thiên Bồng nhớ tới con thỏ béo kia, trong lòng vô cùng buồn bực. Sau khi nghĩ một hồi, cười lạnh nói:

-Thôi, nếu chàng vạng Hằng Nga sẽ trở về, sao mình lại nhất định phải gặp con thỏ kia chứ? Mình lén lút đi vào, liếc mắt một cái rồi đi, hẳn làm khó dễ được mình sao?

Nghĩ đến đây, Thiên Bồng bay lên trời hướng về phía Nguyệt Cung.

Chương 193: Tóm nhảm rồi

Chương 193: Tóm nhảm rồi...

Rời khỏi đại bản doanh thủy quân, trong đầu Thiên Bồng không ngừng hiện ra các loại suy nghĩ...

Lén lút lên Nguyệt Cung nhìn Hằng Nga, chuyện này mặc dù có chút phấn khích, nhưng đây không phải là thủ đoạn gì tốt đẹp. Một khi bị bắt được, vậy không phải chỉ là chuyện mất mặt một chút nữa mà là trực tiếp mất sạch...

“Ôi chao, nếu con thỏ kia không trở về, ta có thể quang minh chín

h đại đi thăm hỏi một chút thì tốt rồi. Rõ ràng chỉ là một con thỏ, sao tự dung lại trở thành chương ngại vật vậy chứ?" Thiên Bồng t hằm mắng.

Ra đến Nam Thiên Môn, hôm nay người giữ cửa chính là Ma Lễ Hồng, Ma Lễ Hồng nhìn thấy Thiên Bồng thì chào hỏi:

-Thiên Bồng nguyên soái, ngài đi đâu thế?

Thiên Bồng qua quýt lên tiếng:

-Đi dạo loanh quanh thôi...

Đúng lúc này, trong đầu Thiên Bồng chợt lóe lên, hấn ta hỏi:

-Người có thấy con thỏ trên Nguyệt Cung kia trở về chưa?

Ma Lễ Hồng lắc đầu nói:

-Sáng nay ta thấy hấn đi vào nhưng không thấy hấn đi ra. Ngược l ại tiên tử ở Nguyệt Cung lại trở về khá sớm, sao vậy ạ? Sao bỗng dung nguyên soái lại quan tâm đến con thỏ kia vậy?

Thiên Bồng nghe xong, ánh mắt nhất thời sáng như đèn pha ô tô, suýt nữa đã xông lên ôm lấy Ma Lễ Hồng hôn một cái, trong lòng mừng như điên:

“Ha ha... đây đúng là muốn cái gì là được cái đấy, may mắn cũng đứng về phía mình!”

Trong lòng nghĩ vậy, ngoài miệng lại ra vẻ lạnh nhạt nói:

-Không có gì, thuận miệng hỏi một chút mà thôi.

Nói xong, Thiên Bồng không nhanh không chậm bỏ đi, chờ đến k hi vượt ra phạm vi tầm mắt của Ma Lễ Hồng, hấn ta mới ù té chạ

y, hận không thể để cha mẹ sinh ra hắn ta thêm hai cái chân nữa...

Không có cách nào, Thiên Bồng cũng phải chạy đua từng giây với con thỏ đó, nếu không trò vật của hắn ta sẽ thành bom xịt mất!

Ma Lễ Hồng nhìn bóng dáng Thiên Bồng đi ra xa, nói thầm trong lòng: “Quả nhiên, quan hệ của Thiên Bồng nguyên soái và con thỏ kia không đơn giản, thù của tứ đệ sợ là không báo được rồi.”

Thiên Bồng chạy nhanh vun vút, trông thấy Nguyệt Cung càng gần càng gần thì vui vẻ nói:

-Hê... chỉ liếc nhìn một cái chẳng phải là rất vô vị sao? Nếu là có thể tới gần chút nữa không phải tốt hơn à? Xem thuật biến hóa của ta đây!

Vì thế Thiên Bồng nhanh chóng thay đổi hình dạng, biến thành dáng vẻ của Tàn Thọ, lắc lắc đầu dựng đứng hai cái tai, trong lòng cười như được mùa nói:

-Hằng Nga tiên tử thích ôm con thỏ như vậy, không bằng ôm ta một chút thử xem? Không ôm cũng được, sờ một chút là được rồi, tệ nhất cũng phải liếc mắt nhìn ta một cái chứ...

Thiên Bồng nghĩ lung tung trong đầu, nhưng khi thực sự đến phía trước Nguyệt Cung, hắn ta lại lúng túng...

-Quên đi quên đi, chẳng lẽ thật sự muốn dùng hình tượng này đi vào lợi dụng thật à? Đến lúc con thỏ trở về chắc chắn sẽ phát hiện ra có vấn đề. Nếu như tra ra thì đúng là rắc rối... Hơn nữa, ta đương nhiên là Thiên Bồng nguyên soái, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn thực lực có thực lực, anh tuấn tiêu sái, đẹp trai khắp tam giới, theo đuổi một nữ tiên nho nhỏ còn phải dùng nhiều thủ đoạn như vậy sao? Cái ta thiếu chỉ là cơ hội gặp được nàng ấy một cách đường đường chính chính mà thôi!

Đúng! Chỉ là thiếu một cơ hội mà thôi!

Lần này chỉ nhìn thôi, chỉ nhìn liếc mắt một cái là được rồi!

Nghĩ đến đây, Thiên Bồng hoàn toàn vứt bỏ mọi ý đồ xấu xa, ngã ngửa ưỡn ngực đi về phía trước, hồn nhiên quên mất hắn ta vẫn mang hình dáng con thỏ.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên nhảy ra một người!

Người này dùng sương mù dày đặc che mặt, thấy không rõ dáng vẻ, gặp mặt không thèm chào hỏi, ném cái gói to đến!

Thiên Bồng thấy thế thì hoảng sợ, quát to một tiếng:

-Các người dám tập kích thượng tiên?

-Người mà gọi là thượng tiên cái mẹ gì, yên lặng đừng phản kháng, theo ta trở về đối chất, nếu không ta sẽ làm thịt người!

Người nọ cười lạnh một tiếng, bàn tay to hạ xuống tóm lấy tai con thỏ.

Thiên Bồng nghe thấy vậy liền nổi giận, hoàn toàn quên mất chính mình đã biến thành con thỏ, không phải chân thân.

Nhưng hiện tại, có phải chân thân hay không cũng đã không còn quan trọng nữa rồi, hắn ta hét lớn một tiếng:

-Láo xược!

-Con thỏ, còn dám hỗn xược? Vào đi! Nhóc thỏ con! - Người nọ cười to nói.

Thiên Bồng nhất thời bùng nổ, một phát túm lấy tay đối phương, mạnh mẽ kéo ra. Đối phương chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh tr

uyên đến, không tự chủ được bị kéo lại gần, sau đó nhận lấy một cú đá!

Người nọ bị giật mình, kêu lên:

-Sức lực của con thỏ này thật lớn!

Lúc hắn đang nói thì trước mặt hiện ra một chiếc khiên hình tam giác!

Chỉ nghe bịch một tiếng!

Khiên tam giác mạnh mẽ nện vào ngực nam tử kia, nam tử như vì ên đạn bị đánh bay ra ngoài, lộn nhào một vòng trên không, kinh ngạc hô lên:

-Ha, con thỏ này cũng khỏe đấy chứ!

-Tam Trọng Thuần, ngươi là Tam Hoàn lão quỷ sao?!

Thiên Bồng liếc mắt một cái liền nhận ra pháp bảo đặc thù của đồ đệ phương.

Tam Hoàn động chủ nghe thế thì hoảng sợ, sau đó lại nhướng mày, híp mắt nói:

-Ta đúng là đã coi thường ngươi rồi, thế mà ngươi lại biết đến sự tồn tại của bản động chủ, lại còn nhận ra pháp bảo của bản động chủ, một khi đã như vậy, hôm nay không thể giữ ngươi lại rồi!

Tam Hoàn động chủ thật sự không dám giữ con thỏ lại. Mặc dù con thỏ chính là sủng vật của Nguyệt Cung nhưng Hằng Nga cũng chỉ là một tiên tử nho nhỏ mà thôi.

Thế nhưng có nhỏ hơn nữa thì cũng là người của Thiên Đình!

Uy nghiêm của Thiên Đình không cho phép bất luận kẻ nào đến k
hiêu khích.

Nếu không, một khi truyền ra, thiên uy tức giận, Tam Hoàn động
của hắn sợ rằng sẽ tan thành mây khói tại chỗ!

-Không thể giữ ta lại? Chỉ dựa vào ngươi sao? - Thiên Bồng phát
câu.

-Chỉ dựa vào ta thôi!

Tam Hoàn động chủ vung tay lên, tám khiên liền biến thành ba cá
i vòng vàng, phân ra ba hướng đánh về phía Thiên Bồng!

Thiên Bồng cười lạnh một tiếng, tay phải nắm chặt, chỉ nghe tiến
g sóng dâng lên đồng thời đám ra một đám, không trung như muố
n nổ tung, nguyên khí hóa thành sóng nước, sóng nước tập trung l
ại thành dòng sông, ầm một tiếng đánh bay vòng vàng ra ngoài!

Tam Hoàn động chủ kinh hãi hô lên:

-Sao có thể như vậy chứ?

Thiên Bồng vừa định nói gì đó, một luồng khí lạnh sau lưng tới g
ần, một nhánh cây bay trên không trung hóa thành một cây búa th
ật lớn rầm một tiếng đập lên gáy của Thiên Bồng!

Kết quả từ phía sau Thiên Bồng, một chiếc áo choàng màu vàng v
ù một tiếng bay ra, đập tan cái búa!

Thiên Bồng cười lạnh nói:

-Tam Hoàn động chủ tới rồi, Khuê Tùng đạo nhân thân là sư huynh
h vẫn luôn làm bạn há có thể không đi cùng? Chờ ngươi đã lâu!

-Không thể nào!

Khuê Tùng đạo nhân vẫn luôn ẩn náu trong hư không, vẻ mặt không thể tin được kêu lên.

-Người không phải là con thỏ kia! - Tam Hoàn động chủ kinh hô.

Thiên Bồng nguyên soái cười lạnh nói:

-Ta đúng là không phải con thỏ kia.

-Rốt cuộc người là ai? - Khuê Tùng đạo nhân hỏi.

Thiên Bồng hất đầu, hai cái tai dài lắc lư, tay phải xoa xoa trên đầu, ngạo nghễ nói:

-Bản thân chính là đại nguyên soái của Thiên Hà thủy quân - Thiên Bồng!

Lúc đang nói chuyện, Thiên Bồng dậm chân một cái, thân mình trong nháy mắt cao vọt lên, áo giáp màu vàng, áo trong màu đen, áo choàng màu vàng sau lưng bay phấp phật trong gió, năm ngón tay mở ra, Cửu Xi Đình Ba rơi vào trong tay chống xuống mặt đất một cái!

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ, trong phạm vi nghìn dặm nháy mắt nổ tung, nước Thiên Hà mãnh liệt chảy vào, một mảnh trời đất trực tiếp biến thành một con sông dài!

Con sông dài hạ xuống, bất kể là Tam Hoàn hay là Khuê Tùng trong nháy mắt đều bị chìm xuống đáy sông! Không thể động đậy!

Vẻ mặt hai người khiếp sợ, không thể nào ngờ được, trộm bắt con thỏ nhưng lại đá phải tấm sắt!

-Thiên Bồng nguyên soái bớt giận, chúng ta nhận sai người, thực sự không dám tập kích người đâu!

Tam Hoàn động chủ lập tức trở nên sợ hãi, hắn chẳng qua chỉ là Địa Tiên mà thôi, mà Thiên Bồng nguyên soái kia là Thiên Tiên Cửu Tinh hàng thật giá thật, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên! Lại còn có Cửu Xi Đình Ba do Thái Thượng Lão Quân tự mình tế luyện và Hắc Kim Huyền Long Giáp ở trên người được Ngọc Đế ban cho, bọn họ sao có thể là đối thủ?

Chương 194: Địa Tiên à? Ha ha...

Chương 194: Địa Tiên à, ha ha...

Một lát sau...

Thiên Bồng cười vui vẻ...

Khuê Tùng đi theo cam đoan nói:

-Hắn chắc chắn phải chết!

Tam Hoàn động chủ nói:

Người đã nở nụ cười, vậy nghĩa là người đồng ý kế hoạch của bọn ta đúng không?

Thiên Bồng hừ một tiếng:

-Ai đồng ý kế hoạch của các người? Từ trước đến nay, ta vẫn luôn cảm thấy chính mình quên mang não. Cho tới khi gặp các người, bỗng nhiên ta cảm thấy bộ não của ta đã trở lại cho nên ta rất vui vẻ...

Khi nói chuyện, năm ngón tay của Thiên Bồng mở ra, trong tay rõ ràng có một viên Ảnh Ấn Thạch, cười nói:

-Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy các người kiêu ngạo thế này, tập kích thuộc hạ của Thiên Đình, còn dám ngang nhiên nói ra trước mặt thiên thần, chắc chắn... điều quan trọng nhất là ta vừa lắc lư, các người đã khai hết tất cả, các người có đầu óc không vậy?

Sau đó chuyển đổi đề tài câu chuyện:

-Tuy rằng ta ghét con thỏ kia, nhưng nơi này là Thiên Đình, ta đây là thần, các người dám cả gan tập kích người của Thiên Đình, chắc chắn vô cùng xác thực, xử tử ngay lập tức!

Nói xong, Thiên Bồng siết chặt năm ngón tay, hô một tiếng nước sông Thiên Hà bắt đầu tụ lại, một dòng sông dài ngàn dặm trong nháy mắt hóa thành một viên đạn có kích thước to lớn, mà Tam Hoàng động chủ và Khuê Túng đạo nhân bị kẹt lại giữa viên đạn lớn dưới dòng sông hoảng sợ nhìn Thiên Bồng, Thiên Bồng như sắp bóp nát quả bóng nước bằng hai ngón tay...

-Chờ một chút!

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

Thiên Bồng vừa nghe thấy, cơ thể không nhịn được run lên, bởi vì giọng nói này rất quen thuộc... là con thỏ kia!

Vừa quay đầu lại, quả nhiên Tàn Thọ đang nhìn chằm chằm hấn b

àng đôi mắt to.

-Con thỏ, người muốn làm gì? Cho dù người muốn làm gì thì ta đều sẽ từ chối!

Thiên Bồng nói dứt khoát, hắc thâm nghĩ:

Bất kể là người muốn làm gì, dù sao người muốn thì ta cũng không cho! Từ chối! Người đã hãm hại ta rồi thì cũng nên bị ta hãm hại một lần! Chắc chắn rồi, đập chết hai tên thiếu năng trí tuệ, chỉ số IQ của ta đã cao hơn nhiều! Thật thông minh!

Tần Thọ thấy vậy, sờ cằm nói:

-Người bắt cận nhân tình như vậy sao? Không muốn nghe thử ta nói gì à?

-Ha ha... người muốn nói gì thì câu trả lời của ta cũng đều như vậy, không thể thay đổi! - Thiên Bồng nói vắn lại.

-Người chắc không? - Tần Thọ đau lòng hỏi.

Thiên Bồng nhìn thấy bộ dạng đau lòng của con thỏ, trong lòng hân hận rất vui sướng, có một loại khoái cảm khi trả được thù, vì thế hắn n dùng sức gặt đầu, vô cùng kiên quyết.

Tần Thọ nói:

-Một khi đã như vậy thì ta không mời người ăn cơm chiều nữa, vừ rồi người muốn làm gì thì cứ làm tiếp...

-Làm tiếp... ơ, chờ một chút!

Thiên Bồng đột nhiên nhận ra điều gì đó, hét lớn.

Tần Thọ quay đầu lại liếc nhìn hắn và nói:

-Làm sao nữa?

-Người mới nói mời ta ăn cơm chiều phải không? - Thiên Bồng kích động hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ban đầu ta có ý tưởng này, nhưng người lại không xem ta là bằng hữu, vậy vì sao ta phải mời người ăn cơm?

-Ai nói thế? Người nhất định là bằng hữu của ta! Bằng hữu tốt nhất!

Thiên Bồng vội vàng chạy tới, ôm lấy Tần Thọ, cười nói:

-Con thỏ, ăn cơm chiều ở đâu? Có những ai vậy? Hằng Nga tiên tử có ăn cùng không?

Tần Thọ nói:

-Ta vẫn chưa trở về thì làm sao ta biết Hằng Nga muội muội có trở về không, càng không có cách chắc chắn có thể ăn cơm cùng nàng hay không. Còn nữa, đừng có tỏ ra thân thiết với ta, ta với người thân lắm sao?

Thiên Bồng bập bập miệng nói:

-Con thỏ, người đừng như vậy, vừa rồi ta chỉ nói giỡn với người thôi.

-Ta thì không nói giỡn với người, tạm biệt, không tiễn!

Tần Thọ uốn éo đầu đi về phía Nguyệt Cung.

-Chờ một chút, con thỏ, chúng ta có chuyện cần bàn bạc. Người x

em, hai tên kia muốn tới đây giết ngươi, ta bắt bọn họ lại là để cứu ngươi mà? Ta là bằng hữu tốt như vậy, ngươi lại nói ta không xem ngươi là bằng hữu? Ngươi đối với ta như thế có quá lạnh lùng không?

Thiên Bồng vội vàng đem hai tên Tam Hoàn động chủ và Khuê Tung đạo nhân đang bị mắc kẹt trong quả bóng nước ra nói giống như là bảo vật quý hiếm.

Sau khi Tần Thộ nghiêng người nhìn thoáng qua, bữu môi nói:

-Bọn họ? Muốn giết ta?

-Đúng vậy! Bây giờ bọn họ sợ hãi giống như con cá vàng vậy, nhưng thực ra hai tên này là Địa Tiên! Khi thả ra thì rất hung dữ! - Thiên Bồng nói.

Tần Thộ hơi băn khoăn suy nghĩ, sờ cằm nói:

-Thì ra là thế, nếu là tới tìm ta gây rắc rối, vậy giao bọn họ cho ta xử lý đi?

-Ồ, ngươi muốn bọn họ? Con thỏ, đây là Địa Tiên, nếu không cẩn thận để một người chạy thoát thì sẽ xảy ra chuyện không may. Không phải lúc nào ta cũng ở bên cạnh bảo vệ cho ngươi, hơn nữa, nگو nhỡ ngươi xảy ra chuyện gì, ta không... e hèm, Hằng Nga tiên tử cũng gặp nguy hiểm, đúng không?

Tần Thộ nói:

-Cho nên vì sự an toàn của chúng ta, ngươi phong ấn pháp lực của bọn họ không phải là được rồi sao?

Thiên Bồng suy nghĩ một lúc, nói:

-Được thì cũng được, nhưng phong ấn bình thường không thể gia

m giữ bọn họ quá lâu, một tháng ta phải củng cố một lần, ơ... không đúng bọn họ là tiên, ta phải một tuần đến một lần. Ài... cũng không được, đây là hai Địa Tiên, tốt nhất là ba ngày ta phải đến xem một lần, nếu không ta rất lo lắng.

Tần Thọ cười nói:

-Người có muốn đến mỗi ngày một lần không?

-Cũng tốt! Nếu không thì quyết định như vậy đi? Buổi sáng và chiều tối ta sẽ đến một lần? - Thiên Bồng hỏi.

Mặt già của Tần Thọ tối sầm, trong lòng nói: “Nếu con lợn chết này không phải trở về thực hiện nhiệm vụ thì phỏng chừng sẽ ở lại luôn nơi này mất!”

Làm sao Tần Thọ có thể để cho hắn được như ý nguyện? Vì thế hắn vươn một ngón tay ra nói:

-Một tháng! Nếu pháp thuật của người ngay cả phong ấn bọn họ một tháng cũng không làm được, ta thật sự nghi ngờ thành ý của người đây. Nếu người không có thành ý thì người bằng hữu này ta không cần, cơm ta cũng không mời, người muốn đi đâu thì đi, sao nào?

Thiên Bồng vừa nghe thấy, tuy rằng ba ngày đổi thành một tháng thì hơi lâu, nhưng cuối cùng hắn đã có lý do để đến Nguyệt Cung gặp Hằng Nga!

Sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này?

Giờ phút này, bỗng nhiên hắn cảm thấy Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân cũng không tệ, ít nhất vẫn có chỗ dùng.

Nghĩ đến đây, Thiên Bồng lập tức giao hai người cho Tần Thọ và nói:

-Một tháng thì một tháng! Người yên tâm, trong một tháng này, nếu hai người bọn họ đảo mí mắt, ta sẽ theo họ của người!

Tần Thọ vội vàng nói:

-Đừng! Người theo họ của ta, ta sợ ta không giữ được ván quan tài của tổ tiên nhà ta...

Thiên Bồng:

-...

Thiên Bồng ho khan một tiếng, làm như nghe không hiểu lời con t hỏ nói:

-Vậy bây giờ có thể đi ăn cơm chưa?

Tần Thọ nhìn hai người trong quả bóng nước, nói:

-Làm sao để lấy hai thứ này ra? Ta không thể chạm vào bọn họ.

Thiên Bồng nói:

-Tự đừng người chạm vào bọn họ làm gì?

Tần Thọ nói:

-Bắn đạn qua não cho hả giận không được sao?

Thiên Bồng vung tay lên nói:

-Bây giờ người có thể đụng vào bọn họ.

Tần Thọ thử xem, quả nhiên ngón tay có thể xuyên qua quả bóng nước, sau đó bắn hai cái vào Khuê Tùng đạo nhân và Tam Hoàn đ

ộng chủ, hai người này quơ tay trong không khí, làm ồn cái gì đó, đáng tiếc con thỏ không có tâm trạng để nghe, mà là híp mắt, đắm chìm giữa tương lai tốt đẹp, Địa Tiên... ha ha...

Thiên Bồng cũng không biết Tần Thộ ngoại trừ có một hàm răng t rắng, còn có một đôi tay đạo tặc, tự nhiên hắn không biết con thỏ này đang đánh chủ ý gì.

Bây giờ hắn chỉ quan tâm một chuyện:

-Chúng ta có thể đi ăn cơm được chưa?

Chương 195: Thực sự chỉ là nhớ nhà

Chương 195: Thật sự chỉ là nhớ nhà

Tần Thộ nói:

-Đương nhiên có thể. Đi! Đi ăn cơm!

Mấy phút sau...

Bên trong Nguyệt Cung.

Con thỏ dẫn đầu đi vào Nguyệt Cung, vừa vào cửa Thiên Bồng liền cất cao giọng nói:

-Tại hạ Thiên Bồng nguyên soái đặc biệt tới bái phỏng Hằng Nga tiên tử!

Giọng nói sang sảng, công chính vô cùng, chỉ cần nghe thấy giọng nói, thật sự sẽ cho là chính nhân quân tử.

Tần Thộ liếc nhìn nước bọt trên khóe miệng Thiên Bồng, cười lạnh một tiếng, không lên tiếng, thầm nói trong lòng: “Muội tử nhà ta tránh người còn không kịp, nếu người không lớn tiếng như vậy, không chừng còn có thể nhìn thấy. Người la to như vậy, ngược lại tiết kiệm cho thỏ gia ta tự mình la, người cứ uống gió Tây Bắc đi!”

Quả nhiên, bên trong Nguyệt Cung hoàn toàn yên tĩnh, không ai đáp lời.

-Con thỏ, Hằng Nga tiên tử đâu? - Thiên Bồng hỏi.

Tần Thộ nói:

-Ta nào biết được, có lẽ còn chưa có trở lại đi.

-Không thể nào, Tứ Đại Thiên Vương nhìn thấy nàng về... khu vực... đều đã thời gian này, trời sắp tối đen rồi, hẳn là trở về rồi mới đúng.

Thiên Bồng suyết chút nữa nói lỡ miệng, nhanh chóng đổi lý do.

Tần Thộ híp mắt, trong lòng tự nhủ: “Giỏi cho Tứ Đại Thiên Vương, còn dám giám thị lên thỏ gia ta! Các người chờ đó cho ta!”

Cùng lúc đó, Ma Lễ Hồng của Nam Thiên Môn run lập cập, mí mắt nhảy loạn xạ...

-Có lẽ dừng nói chuyện giữa đường, được rồi, chuẩn bị ăn cơm đi! - Tần Thộ hô.

Thiên Bồng không cam tâm, lại la lên một tiếng, kết quả vẫn khôn

g ai đáp lại như cũ, lúc này mới không có cam lòng từ bỏ.

Đúng lúc này, con thỏ la lên:

-Thiên Bồng! Com tối đã chuẩn bị xong, đến ăn đi!

Thiên Bồng sững sờ, theo bản năng nói:

-Nhanh như vậy? Người làm món ngon gì vậy? Không phải là đồ ăn sẵn chứ? Thiên thần của Thiên Đình chúng ta chiêu đãi người, đều là mới làm!

Trong lòng Thiên Bồng chỉ có một ý nghĩ, kéo dài thời gian, đợi l át nữa, vạn nhất Hằng Nga sau một khắc liền trở lại thì sao? Cho nên, hấn muốn ăn đồ ăn mới làm!

Kết quả là thấy con thỏ cười thần bí nói:

-Yên tâm, đều là mới làm! Rất tươi!

Hình tượng xoay chuyển, Nguyệt Cung, phòng ăn!

Trên mặt bàn dài, con thỏ cùng Thiên Bồng mỗi người ngồi ở một bên, trước mặt đặt hai đĩa đồ ăn, theo thứ tự là củ cải trắng và cà r ốt.

Tần Thọ quán khăn lên cổ, đưa tay làm bộ nói:

-Thiên Bồng, đừng khách khí, ăn đi!

Thiên Bồng nhìn hai đĩa củ cải sống trước mặt, nuốt ngậm nước b ọt nói:

-Cái kia... không cần khách khí, ta không đói.

-Không đói? Vậy được rồi, bữa tối kết thúc.

Tần Thọ đứng dậy thu hai đĩa củ cải, nói:

-Ăn uống no đủ, chúng ta đi tản bộ đi.

Ăn no ông nội người!

Uống đủ bà nội người!

Tản bộ em rể người!

Ta còn chưa có ăn có được hay không? Có người chiêu đãi khách như người sao?

Trong lòng Thiên Bồng có vô số tiếng gào thét...

Không biết làm sao, tốc độ ra tay của Tần Thọ quá nhanh chóng, Thiên Bồng ngay cả cơ hội nói dừng lại và ta muốn ăn cũng không có, chờ đến khi hấn kịp phản ứng, con thỏ đã chạy đến cửa chính, gọi hấn đi ra!

Thiên Bồng lập tức có loại cảm giác bị mắc lừa, bèn hỏi:

-Con thỏ, Hằng Nga tiên tử đâu?

-Không biết, không phải khi trở về người thấy rồi sao, trong nhà không có ai. - Tần Thọ nói.

Thiên Bồng quay đầu nhìn Nguyệt Cung, bên trong không một bóng người, không cam tâm!

Không biết làm sao, hấn là khách, cũng không thể lục soát phòng của người ta trước mặt chủ nhân? Thế là, chỉ có thể rầu rĩ không vui theo con thỏ đi tản bộ...

Dọc theo đường đi, Thiên Bồng là tản bộ một bước quay đầu lại

một cái, năm bước ngẩng đầu một cái, quay đầu nhìn xem có phải Hằng Nga từ Nguyệt Cung đi ra, ngẩng đầu nhìn một chút có phải Hằng Nga từ bên ngoài trở về...

Không biết làm sao, mãi đến khi trời sắp tối rồi, không còn thời giờ nữa, Thiên Bồng cũng không đợi được Hằng Nga trở về.

Rơi vào đường cùng, Thiên Bồng đành phải cáo từ rồi đi.

Nhìn bóng lưng Thiên Bồng, Tàn Thọ từ trong túi lấy ra một cái bánh chim, vừa ăn vừa thầm nói: “Mưa đúng lúc, người tốt a...”

Trở lại bên trong Nguyệt Cung, Hằng Nga thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ:

-Xuyt... xuyt... Ngọc Nhi, tên lưu manh kia đi rồi sao?

Tàn Thọ nhìn dáng vẻ Hằng Nga giống như một tên trộm, bất đắc dĩ nói:

-Được rồi, đi ra đi. Dù sao đây cũng là nhà chúng ta, nàng đừng làm giống như tên trộm vậy có được không?

Hằng Nga chau mày ra nói:

-Cái này có thể trách ta sao? Người ta có quyền thế, chúng ta không thể trêu vào còn không thể trốn tránh sao?

Tàn Thọ bất đắc dĩ lắc đầu, Hằng Nga đối với rất nhiều thiên thần của Thiên Đình, hiển nhiên là có thành kiến, đem những thứ ở phạm trần áp vào tới Thiên Đình.

Mặc dù Tàn Thọ và thần tiên của Thiên Đình tiếp xúc không nhiều, nhưng tổng thể mà nói, Tàn Thọ có thể cảm nhận được, những thiên thần của Thiên Đình, thực chất bên trong không xấu.

Cho dù là Thiên Bồng, nếu đặt ở nhân gian, đó chính là đại nguyên soái tay cầm binh quyền, nếu như xem trọng cung nữ nào, đã sớm trực tiếp gánh về nhà, còn cần phí sức nghĩ như thế?

Nhưng mà Thiên Bồng lại không làm được chuyện như vậy, bởi vì gánh không nổi người kia, đây chính là trời buộc đạo đức, đối với trong lòng người có đức vẫn rất có lực ràng buộc.

Ngoài ra, nếu hấn dám làm, đoán chừng ngày thứ hai liền được đưa đi thiên lao...

Đây chính là luật pháp Thiên Đình.

Nhìn như có vẻ rộng rãi, nhưng có một điểm máu chốt, không ai có thể phá ranh giới cuối cùng này.

Ở đây, đạo đức không phải là điểm máu chốt, luật pháp mới là điểm máu chốt, đột phá ranh giới cuối cùng của đạo đức, nếu người không sợ mất mặt, như vậy luật pháp sẽ dạy người làm người.

Cho nên Tàn Thọ sống thoải mái, Hằng Nga thì còn có chút lo lắng...

Tàn Thọ cũng không nói gì, lấy ra những đĩa đồ ăn lúc trước Thiên Bồng cho, đặt lên trên mặt bàn, nắm một nắm đất đặt lên trên mặt bàn đã có mấy cây nến, đốt nến, rải cánh hoa quế lên, lại rót hai ly rượu, nhìn mỹ nữ tuyệt thế trước mặt bị ánh nến chiếu sáng hai má ửng hồng... Tàn Thọ hí hửng, bộ dáng say mê, thầm nghĩ: “Thế nào gọi là hạnh phúc? Đây chính là hạnh phúc!”

Hằng Nga hiển nhiên không rõ ý nghĩa bữa tiệc tối dưới ánh nến, thay vào đó xắn tay áo, bẻ một cái đùi gà, cắn một cái, trong nháy mắt phá hủy hết thấy bầu không khí ở hiện trường...

Tàn Thọ bất đắc dĩ, cảm thán nói:

-Khoảng cách thế hệ thật là...

-Ngọc Nhi, em nói cái gì? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có chuyện gì, ăn cơm đi.

Cùng lúc đó, Tần Thọ nhìn ánh nến quen thuộc, ký ức trong đầu k hông khỏi quay về đoạn thời gian trên trái đất kia, trong lúc nhất t hời trong lòng bụi ngủ không thôi, có chút nhớ thế giới kia. Nhớ điện thoại, máy tính, phim ảnh... khụ khụ... những bộ quần áo qu en thuộc kia...

Quần áo?

Hai mắt Tần Thọ lập tức sáng lên, nhìn Hằng Nga tuyệt mỹ trước mặt, trong lòng nhin không được mà nói:

“Nếu Hằng Nga mặc những quần áo xinh đẹp ở kiếp trước kia, sẽ có khí chất thế nào? Đã từng xem qua những bộ cổ điển, chưa tìn g xem hiện đại..., quân cảnh, y tá, đồng phục học sinh, bikini... m ẹ nó, vì nỗi nhớ nhà của ta, nhất định phải làm được những quần áo kia! Không sai, ta không có ý khác, chỉ là nhớ nhà mà thôi...”

Tần Thọ ở trong lòng hét lên chính nghĩa...

-Ngọc Nhi, em nghĩ gì thế?

Hằng Nga thấy con tỏ không ăn, chỉ nhìn nàng chảy nước miến g, nhin không được hỏi.

Tần Thọ ha ha cười nói:

-Không có chuyện gì, nghĩ đến đồ tốt. Ngọc, ta nghĩ đến mấy bộ y phục rất đẹp, nàng có muốn thử một chút hay không?

Chương 196: Lén lút ăn trộm

Chương 196: Lén lút ăn trộm

Hằng Nga nghe xong, lập tức hứng thú, đứng dậy đi quanh một vòng, cô trang sa mỏng bạch y đón gió múa, đúng là một giai nhân quyến rũ, sau đó ngoái nhìn cười nói:

-So với y phục này của ta đẹp hơn sao?

Tần Thộ nói:

-Y phục của nàng tất nhiên xinh đẹp, chỉ là phong cách khác biệt, mỗi loại đều có sức quyến rũ riêng.

Sau khi Hằng Nga suy nghĩ, hỏi:

-Y phục kia đắt không?

Tần Thộ nói:

-Đương nhiên không đắt, ta chính là thợ may! Nhà thiết kế vĩ đại nhất thế giới! Ta theo số đo của nàng tùy cơ ứng biến!

Hai chữ số đo này, Tần Thộ cường điệu tăng thêm trọng âm, nước bọt lại có chút không ngừng được.

Hằng Nga liếc hần một cái nói:

-Chờ em làm được, ta xem một chút lại nói.

Tần Thọ nghe xong, lập tức cười tươi như hoa, chỉ cảm thấy bữa cơm này đặc biệt thơm...

Cùng lúc đó, trong động Khuê Tùng, Yêu Tam Thiên một thân đi hồng bào ngồi bên trên một tảng đá hoa sen, thưởng thức trà, cứ ờ ha hả nhìn lên bầu trời, một bên phẩm một bên thầm nói:

-Nên cầm cũng nên tới tay rồi, làm sao vẫn chưa trở lại? Nô gia này nửa đường cướp giết bố trí nửa ngày, hẳn là không cần dùng? Không thú vị...

Nói xong, Yêu Tam Thiên cúi đầu, cầm lấy một cái quạt xếp, trên quạt xếp có một người, vẽ mặt dữ tợn, nhìn vô cùng phần nộ. Yêu Tam Thiên dùng châm đâm một cái, vẽ mặt của người nọ trở nên càng thêm phần nộ cùng thống khổ, đồng thời, một vệt máu đỏ chảy ra từ chiếc quạt gấp...

Trong đại doanh Thiên Hà Thủy Quân, Thiên Bồng đặc biệt vui vẻ, mặc dù hôm nay không thấy Hằng Nga, nhưng bất kể nói thế nào, hẳn rốt cục có thể danh chính ngôn thuận một tháng lên Nguyệt Cung một lần, không cần lại mỗi lần phải đi đường vòng.

Tâm tình tốt, rượu tự nhiên không thể thiếu, có rượu liền muốn có đồ ăn, kết quả đồ ăn tới rồi, Thiên Bồng lại không vui vẻ, sau đó liền nghe trong doanh trường truyền ra một tiếng gào thét phần nộ.

Về sau quân doanh nghiêm cấm ăn củ cải! Đều mang đi!

...

Nhưng mà vui vẻ nhất vẫn là Tần Thọ, hẳn tại thời điểm này, đang ngồi xổm trên bụi cỏ, tay cầm một thủy cầu liên tục làm bầm:

-Trộm trời, trộm đất, trộm quần lót người... trộm trời trộm đất...

Đồng thời, Tần Thộ không ngừng dùng ngón tay chỉ vào Khuê Tùng đạo nhân và Tam Hoàn động chủ trong thủy cầu.

Khuê Tùng mắng to:

-Con thỏ chết tiệt, người có bản lĩnh đem chúng ta thả ra đại chiến ba trăm hiệp!

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Thỏ gia ta không hứng thú với nam nhân, đừng nói chuyện, để thỏ gia ta chơi tiếp.

Tam Hoàn động chủ lạnh lùng nói:

-Con thỏ, người cũng biết chúng ta là ai?

Tần Thộ nói:

-Các người là ai, thậm chí có phải người hay không, thỏ gia ta đều không quan tâm. Thỏ gia ta chỉ quan tâm, các người sẽ thế nào.

-Con thỏ, người còn chưa làm rõ tình huống, nếu là Thiên Bồng bắt chúng ta, chúng ta cũng không có gì để nói. Nhưng người là cái thá gì? Người chỉ là một con thỏ hoang trên Nguyệt Cung mà thôi, mà ở sau lưng chúng ta chính là Nhất Trung Môn! Sư phụ của chúng ta chính là tổ sư tám triệu năm trước quật khởi giữa bầu trời, chính là nhân vật cấp bậc Thiên Tiên. - Tam Hoàn động chủ lộ ra thân phận.

Tần Thộ sửng sờ, hỏi:

-Nhất Trung Môn?

Tam Hoàn động chủ cho rằng Tần Thộ nghe qua danh tiếng tông môn nhà mình, vô cùng đắc ý ngẩng đầu lên nói:

-Đúng, Nhất Trung Môn!

-Nhất Trung, ta Ngũ Trung. - Tần Thộ thản nói.

Tam Hoàn động chủ sững sờ, hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ Tần Thộ, hỏi:

-Con thỏ, ta không có đùa với ngươi! Tổ sư chúng ta thế nhưng là Thiên Tiên cấp một!

Tần Thộ nghe xong, chân mày hơi nhíu lại:

-Mới Thiên Tiên, vậy sợ là không phải thứ gì tốt. Ta nói với các ngươi, các ngươi Nhất Trung ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có, như vậy không được. Ta đoán chừng tỉ lệ lên lớp của các ngươi đều không cao.

-Lộn xộn cái gì? Con thỏ, ta nhắc nhở ngươi, lửa giận của Thiên Tiên cũng không phải thứ ngươi có thể tiếp nhận lên! - Khuê Tùng đạo nhân kêu lên.

Tần Thộ nghiêng đầu nhìn hai người, lửa giận của Thiên Tiên? Ngắm lại dáng vẻ một bụng tức giận của Thiên Bồng, nói:

-Ta đã chịu rất nhiều lửa giận của Thiên Tiên, cũng không cảm thấy có gì không thể tiếp nhận. Các ngươi đừng ngắt lời, thỏ gia ta đang vội.

Nói xong, Tần Thộ tiếp tục thi triển thần thông trộm kỹ.

Hai người nghe vậy, trong lòng cũng rung động không thôi, chẳng lẽ tin tức sai? Con thỏ có thể coi thường Thiên Tiên? Nếu là như vậy...

Hai người lập tức lo lắng...

Lại thêm hai người phát hiện, con thỏ chỉ dùng ngón tay đung vào bọn hắn, giống như là tiểu hài tử nhìn thấy đồ chơi mới lạ, cũng không có làm nhục hoặc là động tác uy hiếp gì tiếp theo, dứt khoát lười lãng phí sức lực mắng hắn, ngồi xếp bằng.

Tam Hoàn động chủ nói khẽ với Khuê Tùng đạo nhân:

-Con thỏ này khẳng định là đang khoác lác, chúng ta không nói nhảm với hắn, trước hết nghĩ biện pháp khôi phục lực lượng, sau đó tranh thủ phá vỡ thủy cầu lại nói.

Khue Tùng đạo nhân gật đầu nói:

-Ừm, sư đệ nói rất đúng, chờ chúng ta phá vỡ phong ấn, hừ hừ...

Hai người nhìn nhau cười lạnh, sát khí trong lòng càng ngày càng mạnh.

Lời nói của hai người làm sao có thể chạy thoát được cái lỗ tai lớn của Tần Thộ? Hắn cũng không quan tâm lắm, mà cười lạnh trong lòng:

-Ha ha... chờ các ngươi phá vỡ phong ấn? Chỉ cần cho thỏ gia ta thời gian, thỏ gia sẽ để các ngươi đi đường cũng không đi được, chỉ biết gọi ba!

Tần Thộ không để ý tới bọn hắn, an tâm trộm...

Tần Thộ biết, xác suất thành công của trộm kỹ thấp đến dọa người, mà thực lực chênh lệch càng lớn thì xác suất thành công càng thấp.

Trước mắt chính là hai Địa Tiên, mà hắn ngay cả tiên cũng không

phải, chênh lệch đâu chỉ cách xa vạn dặm?

Cũng may hai người bị phong ấn pháp lực, ngay cả thần thức đều bị áp chế, nếu không ước tính Tần Thộ phải mất bao nhiêu năm, mới có thể trộm được ít đồ.

Cho dù như thế, Tần Thộ trộm trọn vẹn một canh giờ, trong đầu mới nhiều thêm một đoạn tin tức!

Tần Thộ mừng rỡ trong lòng:

-Trộm được rồi!

Tranh thủ thời gian kiểm tra trộm được cái gì, sau khi Tần Thộ kiểm tra, vẻ mặt lập tức động lại - cách làm thịt kho tàu.

Chết tiệt! Hai vương bát đản này không lo tu luyện, vậy mà còn học kỹ năng nấu ăn? Cầm thú! Tần Thộ mắng to trong lòng, tiếp tục trộm.

Một canh giờ sau, Tần Thộ lần nữa trộm được đồ vật mới — Phurong pháp cởi quần áo chính xác!

Mẹ kiếp! Tần Thộ kiểm tra, lập tức có một loại thôi thúc muốn phát điên!

Thần thông của hắn rất biến thái, nhưng mà trộm đồ vật càng biến thái hơn! Vậy mà lộn xộn cái gì cũng trộm được!

Làm thịt kho tàu, cởi quần áo này đều tính là kỹ năng, một người như vậy tối thiểu cũng sẽ có mấy chục loại kỹ năng rác rưởi đi? Thí dụ như ăn cơm, đi ngủ, ngồi, tư thế đi đường chính xác...

Mà một Tiên Nhân sống không biết bao nhiêu vạn năm, liền xem như kẻ ngốc, tiếp xúc đồ vật nhiều, đồ vật cũng liền tự nhiên nhiều hơn.

Đoán chừng chỉ riêng ngôn ngữ liền có thể học được không biết bao nhiêu loại...

Tính như vậy, Tần Thộ khổ cực phát hiện, mục tiêu công pháp mà hắn muốn trộm, thật đúng là chỉ có thể dựa vào vận khí...

Không sai, mục đích Tần Thộ muốn hai người kia chỉ có một, trộm một môn có thể tu luyện, công pháp ngưng tụ Thiên Địa Chi Lực!

Mặc dù 《Bát Cửu Huyền Công》 cũng là công pháp, nhưng mà công pháp này hắn chỉ có luyện thể một bộ phận công pháp, mặc dù uy lực cực lớn, nhưng mà đối với cảnh giới tăng lên trợ giúp không lớn.

“Đường dài còn lắm gian truân, ta đi trên dưới mà tìm kiếm, vì tương lai, nỗ lực!”

Tần Thộ tự động viên trong lòng, sau đó bắt đầu một ngày mười hai canh giờ hành trình sờ cầu.

-Tư thế đi đường chính xác...

-Ăn bữa như thế nào.

-Làm sao ăn hạch đào không lộ vỏ.

-Phương pháp phân biệt đẳng cấp linh tinh.

-Cách phân biệt gà đực cái.

Chương 197: Cho người mất hết hi vọng

Chương 197: Cho người mất hết hy vọng

-Mẹ nó! Vẫn còn chưa hết!

Một ngày sau, Tần Thộ thực sự muốn bóp nát quả bóng nước, nhưng hắn vẫn nhìn xuống.

-Ngọc Nhi, em làm sao vậy?

Hằng Nga nhìn thấy hai mắt của Tần Thộ đỏ bừng, hỏi.

Tần Thộ chán nản nói:

-Không sao cả, chỉ là ta... chỉ là ta cảm thấy buồn bực!

Tần Thộ buồn bực, Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân cũng vô cùng buồn bực, bọn họ phát hiện gần đây đầu óc càng ngày càng tệ, lúc nào cũng hay quên!

Đặc biệt là Khuê Tùng đạo nhân, ban đầu còn ngồi, sau đó lại nằm xuống.

Tam Hoàn động chủ làm cho hắn ngồi dậy, kết quả là nghe được một câu:

-Ta quên cách ngồi như thế nào rồi...

-Sur huynh, huynh đừng đùa, chuyện này làm sao có thể quên được? Huynh nhìn xem ta ngồi như thế nào, sau đó huynh bắt chước ngồi không phải là xong rồi sao?

Giọng nói vừa rơi xuống thì Tam Hoàn động chủ cũng nằm xuống.

Khuê Tùng cảm động nói:

-Sur đệ, đệ nằm xuống làm gì vậy? Sur huynh ta không cần đệ nằm cùng.

Tam Hoàn động chủ khóc nức nở nói:

-Sur huynh, ta cũng quên cách ngồi như thế nào rồi.

Khuê Tùng đạo nhân:

-...

Tình huống quên mọi thứ kỳ lạ này càng ngày càng nghiêm trọng, hai người rất lo lắng... lại hoàn toàn không ngờ rằng vài món đồ của chính mình đã bị con thỏ trộm đi. Dù sao thì kỹ thuật ăn trộm này nói theo một ý nghĩa nào đó quả thực là bất thường ngoài sức tưởng tượng!

Sau khi tiễn Hằng Nga đi, Tàn Thọ thở dài, hắt đóng cửa chính của Nguyệt Cung, tiếp tục cố gắng sờ... quả bóng!

Ba ngày qua đi...

Trong Nguyệt Cung bỗng nhiên truyền đến tiếng cười điên cuồng của con thỏ...

-Oa ha ha... cuối cùng cũng thành công! Mẹ nó, cuối cùng thỏ gia ta đã tìm ra một loại thần thông! Ha ha...

Tàn Thọ cười lớn, nhìn thuật biến hóa mới mẻ trong đầu của mình!

Biến hóa thần thông: Có thể biến hóa thành bất kỳ ai.

Giới thiệu rất đơn giản, thậm chí Tàn Thọ cũng biết cấp bậc của thuật biến hóa này chắc chắn không cao, nhưng chân muỗi có gậy đến đâu thì cũng có thịt, có phép thần thông là tốt rồi! Hơn nữa đó là một niềm báo tốt.

Sau bao lâu điên cuồng trộm cắp, Tàn Thọ cũng tổng kết ra một số quy luật của phép thần thông này.

Tỷ lệ thành công của kỹ năng ăn trộm là dựa trên sự chênh lệch sức mạnh, còn lại dựa vào cấp độ thần thông của chính mình. Thần thông hay kỹ năng càng thấp thì tỷ lệ thành công lại càng cao. Nhưng điều này không phải là tuyệt đối, khi một người chỉ biết một đỉnh cấp thần thông thì một khi thành công, chắc chắn phải cuồn đến tay!

Nói cách khác, đối thủ càng ít thì tỷ lệ trộm được đồ tốt càng cao.

Bây giờ trộm được thần thông, có nghĩa là những kỹ năng rác rưởi cơ bản nhất của hai tên ngu ngốc kia đã bị hấn cướp gần hết!

Nhưng sau khi liên tục ăn trộm ba ngày ba đêm, Tàn Thọ đã sắp nôn ra rồi, nếu trộm được thứ tốt thì tâm trạng cũng sẽ tốt, dứt khoát không ăn trộm nữa, ra ngoài đi dạo thôi.

Mà Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân thật sự rất muốn khóc, bọn họ nằm ở đó vẻ mặt sống không còn gì để luyến tiếc, ngồi và đi lại đều là bản năng, tuy rằng bọn họ đã quên nhưng nhìn thấy con thỏ đi lại, lập tức có thể học được giống như trẻ con tập đi. Ngồi cũng như thế...

Nhưng vấn đề ở đây là bọn họ vất vả học xong, một thời gian sau lại quên mất!

Sau vài lần liên tiếp, bọn họ đã bỏ cuộc...

Bây giờ, nằm ở đó, hai mắt nhìn thẳng, cố gắng suy nghĩ xem chính mình còn có thể làm gì...

Tần Thọ mặc kệ bọn họ đang nghĩ gì, hắn nằm trên nóc xe ngựa trong sân, nhìn lên bầu trời, ăn củ cải, trong lòng suy nghĩ về thuật biến hóa mà hắn vừa có được.

Thuật biến hóa này không phải là ảo thuật, mà thật sự kéo dài xương cốt da thịt, nhào nặn biến hóa thành bất kỳ ai! Ngoại trừ linh hồn không thay đổi, tất cả còn lại đều theo ý mình! Mặc dù chỉ là căn bản, nhưng cũng biến hóa thực sự, nếu không nhìn thấu được linh hồn thì hoàn toàn không thể phân biệt được thật giả.

Đương nhiên, phép thần thông này cũng có nhược điểm, nếu chỉ nhìn tướng mạo của đối phương mà không biết chiều cao thì cũng chỉ biến hóa được khuôn mặt mà thôi, còn cơ thể biến hóa thông qua trí tưởng tượng không có căn cứ, việc này rất dễ tạo ra sơ hở.

Ví dụ như nam nhân biến thành nữ nhân, không biết kích cỡ ngực, tùy tiện biến hóa thì phỏng chừng lão công của đối phương sờ một cái là biết thật hay giả ngay.

-Có món đồ chơi mới rồi, vậy thì biến thành ai? Đây là một vấn đề...

Tần Thọ nằm ở đó, híp mắt, nói thầm.

Đúng lúc này, Tần Thọ nhìn trên bầu trời có một đám mây lén lút hạ xuống, hắn cẩn thận quan sát, hóa ra là Thiên Bồng!

Tần Thọ khó hiểu, còn chưa đến kỳ hạn một tháng, tại sao tên này lại tới nữa? Chịu nhiều thiệt thòi như vậy mà vẫn chưa hết hy vọng?

Tần Thọ nhảy xuống xe ngựa đang chuẩn bị đi chặn cửa thì bỗng

nhiên hấn nhanh trí nảy ra một ý tưởng, cười nói:

-Lần này ta sẽ khiến cho ngươi mất hết hy vọng!

Nói xong, Tần Thọ xoay người chạy vào trong Nguyệt Cung, kéo rèm cửa sổ khuê phòng của Hằng Nga, thấp nển lên, để từ bên ngoài nhìn vào, có thể nhìn thấy bóng dáng người lay động bên trong.

Thiên Bồng cũng muốn một tháng sau mới đến, nhưng tưởng tượng đến việc chính mình có thể ngang nhiên đến Nguyệt Cung thăm hỏi, trong lòng hấn giống như cây cỏ mọc dài, một khắc cũng không thể yên lòng.

Cuối cùng đến ngày hôm nay, Thiên Bồng không nhịn được nữa, lẩm bẩm:

-Không biết thuật phong ấn của ta có vấn đề gì không, ngộ nhỡ nếu xảy ra vấn đề, chẳng phải sẽ hại Hằng Nga tiên tử sao? Đúng, vì sự an toàn của bọn họ, ta phải đi kiểm tra thử.

Sau khi có lý do này, Thiên Bồng chạy thẳng tới bên ngoài Nguyệt Cung, sửa sang lại quần áo, ho khan một tiếng, cóc cóc cóc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nhưng gõ vài lần, không có ai trong Nguyệt Cung ra mở cửa.

-Sao lại không có ai nhỉ?

Thiên Bồng nói thầm một câu, tiếp tục gõ cửa, kết quả là cánh cửa đột ngột mở ra!

-Ai? Cửa mở thì phải có người chứ.

Thiên Bồng nhìn vào bên trong, vẫn vắng vẻ không có bóng dáng

người, hắn vừa ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy có bóng dáng người
i lay động trên cửa sổ Nguyệt Cung, hình như là nữ nhân!

Tim của Thiên Bồng đột nhiên đập nhanh, thầm nghĩ:

-Đó là khuê phòng của Hằng Nga tiên tử, hôm nay nàng có ở nhà!
Ha ha... có vẻ như con thỏ kia không có ở đây! Ha ha... đúng là t
rời cũng giúp ta!

Thiên Bồng hít một hơi thật sâu, định mở miệng gọi...

Kết quả là còn chưa nói ra thì hắn lại nuốt trở vào, quay đi quay lạ
i tại chỗ 3 vòng, cuối cùng hắn vừa nghiêng răng vừa dậm chân, nó
i:

-Gọi ở bên ngoài có thể nàng sẽ không nghe được, nếu không ta g
õ cửa trước, chắc chắn nàng có thể nghe thấy. Một khi đã như vậy,
y, ta trực tiếp đi vào bên trong thăm hỏi, chẳng phải tốt hơn sao?
Đúng, ta không phải kẻ háo sắc, ta đây quang minh chính đại đến
thăm hỏi!

Nghĩ ra một lý do thích hợp để nhìn trộm, Thiên Bồng ở lại, đóng
cửa chính của Nguyệt Cung, vui vẻ phấn chấn đi vào Nguyệt C
g.

Khuê phòng của Hằng Nga nằm ở tầng trên cùng, cũng chính là t
ng chín.

Thiên Bồng cẩn thận suốt đường đi, không phát ra tiếng động gì,
vừa đi vừa tìm cho chính mình một lý do:

-Ta tạo cho nàng một bất ngờ, bỗng nhiên nàng nhìn thấy ta đến t
hăm hỏi, chắc chắn sẽ rất vui vẻ...

Kết quả là hắn lén lút lên tầng chín, thò đầu vào nhìn, chỉ thấy kh
uê phòng của Hằng Nga không có đóng cửa hoàn toàn!

Hắn nhìn xuyên qua khe hở, đúng lúc có thể nhìn thấy một cái bồn tắm! Hơi nước bốc lên, rõ ràng là nước vừa mới nấu!

-Nàng... muốn... tắm...

Thiên Bồng chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, đầu lưỡi cũng lú l ại, nói chuyện không lưu loát, hắn dùng tay che ngực, kích động đến mức mặt đỏ tai hồng, trong lòng nảy sinh một quyết tâm: “Không được, không thể nhìn, đây không phải là việc của quân tử. Nếu như bị phát hiện thì ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, ta phải xuống lầu! A a a... tại sao chân của ta lại không nghe theo sai khiến, làm sao có thể đi vào trong được chứ?”

Trong lúc miên man suy nghĩ, Thiên Bồng đến gần cửa, nhìn xuyên qua khe hở ở cửa, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng của Hằng Nga a...

Chương 198: Con thỏ bảy màu?

Chương 198: Con thỏ bảy màu?

Trong nháy mắt, trong đầu hắn hiện lên vô số hình ảnh, ví dụ như:

Hằng Nga nhẹ nhàng cởi y phục, lộ ra thân thể hoàn mỹ không tỳ vết...

Lại ví dụ như nàng đã cởi y phục, cảnh tượng từng bước đi vào thùng tắm.

Thậm chí còn táo bạo hơn nữa, sau khi Hằng Nga nhìn thấy hắn, nàng sẽ quỵn rũ hắn vào tấm uyên ương...

Đúng lúc này, một tiếng vang kéo hắn trở về thực tại.

Chỉ thấy Hằng Nga ở trước mắt đưa lưng về phía hắn, sau đó thờ dài một tiếng:

-Muốn đi tiểu quá.

Lời nói vô cùng thô bỉ, Thiên Bồng nghe xong cũng sừng sốt, nói thảm trong lòng:

-Hằng Nga cởi mở như thế từ lúc nào? Lời nói bá đạo như vậy? N hưng ta rất thích, đây mới là bản chất thật!

Hắn lại nhìn vào thì thấy Hằng Nga cầm cái bô qua, sau đó kéo vá y lên!

Trái tim của Thiên Bồng đập rất nhanh, tròng mắt mở to, mũi đỏ bừng như bị ứ máu, tựa như cái bàn ủi.

Chỉ thấy chiếc váy bị kéo lên một chút, lộ ra cẳng chân thon dài p hía dưới, hướng lên trên... hướng lên trên... hướng lên trên...

-Tinh tế, thon dài, hoàn mỹ!

Trong lòng Thiên Bồng xúc động, đúng lúc này, bỗng nhiên hắn n gây ngẩn cả người:

-Tại sao lại mặc quần len? Ồ... không đúng, hình như là lông châ n! Nhiều lông chân vậy sao? Còn nhiều hơn cả ta nữa?

Không đợi Thiên Bồng suy nghĩ nhiều, váy đã kéo lên đến eo, lộ r a bộ vị quan trọng!

Sau đó chỉ thấy Hằng Nga đỡ lấy, huyết sáo:

-Xuyt...

Ào ào...

-Cái gì?!

Trong nháy mắt Thiên Bồng quên hết mọi thứ, hô lên một tiếng.

Hô lên xong hắn liền hối hận, đang chuẩn bị nhanh chân bỏ trốn, nhưng Hằng Nga đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng của hắn!

Hắn tròn tròn mắt:

Tieu rồi, chuyện này chắc sẽ bị tố cáo với Ngọc Đế!

Kết quả chỉ thấy Hằng Nga khẽ nhếch mép cười với hắn rồi nói:

-Nhìn cái gì? Vào đây đi, cùng nhau tâm sự... người xem, của ta có lớn hơn người không?

-Oe...

Khuôn mặt hoàn mỹ, nhưng cái gì ở giữa hạ thân kia?

Sự đối lập và xung đột mạnh mẽ khiến cho Thiên Bồng không chịu đựng được nữa, ọc một tiếng sau đó xoay người bỏ chạy, hắn không đi bằng cầu thang mà trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, chạy ra ngoài, lao vào không trung...

Chờ Thiên Bồng chạy đi, Tàn Thọ nhào người trên cửa sổ, nhìn vào không trung, bập bập miệng, vẻ mặt đau lòng nói:

-Cả đời Thỏ gia ta lần đầu tiên giả làm nữ nhân, vậy mà ngươi lại ỏi ra... ngươi có còn là người không? Khi thật! Chắc chắn là tự ti!

Nhưng giờ phút này, Thiên Bồng sắp khóc đến nơi, hắn muốn tạo một bất ngờ cho Hằng Nga, kết quả chính mình lại nhận về một nỗi khiếp sợ!

Tuy rằng hắn biết, Hằng Nga này nhất định có vấn đề! Trên chân có lông trắng, chắc chắn là con thỏ chết tiệt kia!

Nhưng... sau khi nhìn thấy thứ đó, thật là cay mắt!

Đúng lúc này, một vị tiên nữ bay đến trước mặt, đúng là Hằng Nga tiên tử!

Lúc đầu Hằng Nga muốn đi đường vòng, thế nhưng hai người lại chạm mặt nhau, nàng rất hoảng sợ, nàng sợ tên biến thái này lại dí nh vào lòi kéo làm quen, như vậy thì sẽ rất khó khăn.

Nhưng vì phép lịch sự, Hằng Nga vẫn gật đầu nhẹ, chào hỏi:

-Tiểu tiên bá kiến Thiên Bồng nguyên soái.

Thiên Bồng nghe thấy giọng nói trong mộng quanh quẩn, lập tức mở mắt liền nhìn cô nương xinh đẹp, mỹ nhân lạnh lùng và tuyệt mỹ.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu hắn từ từ hiện lên đôi chân có lông trắng, còn có cái cây kia dài hơn con sâu bướm...

-Oe...

Thiên Bồng không nhịn được nôn ọe, liên tục phát tay nói:

-Xin chào tiên tử, ta còn có việc, đi trước.

Nói xong, Thiên Bồng nhanh chân bỏ chạy, một lúc sau đã không thấy người đâu nữa.

Nghe đồn, Thiên Bồng nguyên soái không biết gặp phải biến cố gì, khiến cho hắn gặp ác mộng trong một tuần, nửa tháng không ăn gì cả, nôn mửa và tiêu chảy liên tục...

-Ngọc Nhi, ta vừa mới gặp tên lưu manh Thiên Bồng kia.

Trong lòng Hằng Nga vẫn còn sợ hãi ôm Tàn Thọ nói.

Tàn Thọ nói:

-Hắn không quấy rối nàng chứ?

Hằng Nga bấu môi, soi gương nói:

-Không quấy rối, nhưng thật kỳ lạ, hắn nhìn thấy ta lập tức ói ra... ta xấu xí như vậy sao?

Tàn Thọ vừa nghe thấy, đột nhiên trở nên vui vẻ:

-Nàng đương nhiên không xấu, nàng rất xinh đẹp! Phỏng chừng là do dạ dày của hắn không tốt, nàng đừng chấp nhặt hắn làm gì.

Hằng Nga soi gương lại, xác định bản thân vẫn xinh đẹp, lúc này mới vui vẻ cười lên, gọi con thỏ đi ăn cơm chiều.

Ăn cơm xong, Tàn Thọ tiếp tục chạm vào quả bóng nước...

Cùng lúc đó, ở Địa Tiên Giới, trong động Khuê Tùng.

Yêu Tam Thiên mặc áo choàng màu đỏ thẫm ngáp một cái, buông chiếc quạt xếp đã nát bét trong tay xuống lắc đầu nói:

-Xem ra việc này không thể cứu vãn được nữa, một khi đã như vậy

y thì giữ các người lại cũng vô dụng, không bằng thuê một đóa hoa cho các người đi.

Nói xong, Yêu Tam Thiên lại cầm lấy hai chiếc quạt xếp, trên chiếc quạt xếp có hai bóng người, đó là Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân!

Sau đó Yêu Tam Thiên lấy kim khâu ra, đâm xuyên qua...

Tần Thọ đang muốn ăn trộm, kết quả hắn nhìn thấy Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân đồng thời hét lên kinh hãi, sau đó bọn họ bùm ngực nôn ra máu...

Tam Hoàn động chủ giận dữ gào lên:

-Tam Thiên Lục Hồn Chú, là Yêu Tam Thiên!

Khue Tùng đạo nhân thốt lên:

-Hắn hạ chú cho chúng ta từ khi nào?

-Khó trách hắn chủ động tấn công chúng ta, hắn đây là... a!

Tam Hoàn động chủ còn chưa nói xong, trên ngực đột nhiên mở ra một cái lỗ lớn.

Trước sau thông thấu, máu tươi bắn tung tóe!

Khue Tùng đạo nhân hét lớn:

-Yêu Tam Thiên ngươi đang làm gì vậy?

Nhưng tất cả đều đã muộn rồi, máu tươi phun ra từ ngực của hắn ta, máu tươi nhuộm đỏ cả quả bóng nước...

Đúng lúc này, bùm một tiếng, quả bóng nước nổ tung, máu tươi d

ội thẳng vào mặt Tần Thộ!

-Máu...

Tần Thộ vô thức sờ lên vết máu trên mặt, nhìn thấy màu máu trên tay, ánh mắt hồng ngọc ban đầu của Tần Thộ lập tức mờ mịt biến thành màu đỏ máu... ánh mắt đỏ như máu càng lúc càng đỏ, sau đó từ màu đỏ biến thành màu đen!

Đôi mắt kia giống như hai vòng xoáy màu máu, khiến cho người ta liếc mắt nhìn một cái sẽ có một loại ảo giác linh hồn bị hút vào bên trong.

Cùng lúc đó một cơn gió âm u lạnh lẽo thổi qua mắt...

Cả Nguyệt Cung nháy mắt chìm vào im lặng, giống như rơi vào trong động băng.

Hằng Nga đang thêu khăn tay hoảng sợ nhìn ra bên ngoài, nàng lại phát hiện chính mình không nhúc nhích được, toàn thân như rơi vào động băng, tựa như bị đông cứng, bất luận có làm gì đi chăng nữa cũng không thể cử động... một khí tức khủng khiếp từ sâu trong linh hồn trời dậy.

-Ngọc Nhi...

Hằng Nga lo sợ trong lòng, điều nàng lo lắng nhất không phải là bản thân mình, mà là lo lắng cho sự an nguy của Tần Thộ.

Cùng lúc đó, Ngô Cương đang đón cây hoa quế vương bỗng nhiên buông riu xuống, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Cung, nhíu mày nói:

-Con thỏ này đúng là không để cho người ta bớt lo được mà!

Nói xong, Ngô Cương đi vài bước đã đến bên ngoài Nguyệt Cung

g, toàn bộ quá trình không thi triển một chút pháp lực nào, như thể chỉ dựa vào thân thể thành thạo để đi, đơn giản giống như một người bình thường đi đường mà thôi... đi từng bước và xuất hiện trước mặt Tần Thọ!

-Con thả bảy màu sao? Mỗi ngày một màu?

Ngô Cương nhìn con thả Tần Thọ trước mắt biến thành màu đỏ như máu, lắc đầu nói thầm.

Đúng lúc này, màu máu trong mắt Tần Thọ đã bắt đầu giảm bớt...

Ngô Cương vừa nhìn thấy, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng, không hề tranh cãi, giơ tay lên tát một cái!

Bốp!

Phù phù!

Tần Thọ lại bị đánh bất tỉnh...

Sau đó màu máu trên người Tần Thọ bắt đầu rút xuống giống như thủy triều, không bao lâu lại trở về thành một con thả béo lông trắng, nằm ở đó ngủ thiếp đi.

Chương 199: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chương 199: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Gần như cùng lúc đó, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến.

Ngô Cương nhướn mày, nhỏ giọng nói:

-Nữ nhân này chỉ dùng thời gian một hơi thở đã khôi phục từ trong cơn gió đáng sợ đó? Thật không thể tin được... nàng ta còn là tên nhân nhất tinh nữa chứ.

Trong lúc đang nói, Ngô Cương đã quay người, nhắc chân chạy mất dạng.

Cửa mở ra rồi, Hằng Nga không thèm nhìn đến Ngô Cương mà chỉ nhìn Tần Thọ đang quỳ rạp trên mặt đất, cái miệng vênh cao, run rẩy.

Tâm trí Hằng Nga run lên, nhanh chóng chạy tới bên cạnh, lo lắng kêu lên:

-Ngọc Nhi, Ngọc Nhi, em không sao chứ?

Kết quả con thỏ không hề có động tĩnh gì, cái đuôi nhỏ ở đó vẫn rung rung như cũ... trong không khí còn có một tiếng ngáy khò khò rất nhỏ.

Hằng Nga lật con thỏ lại nhìn, thấy con thỏ này đang ngủ chảy nước miếng giàn giụa, không biết là trong mơ thấy đồ ăn gì ngon nữa.

-Phù... không sao là tốt rồi. Vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lạnh đến mức rét run cả người thế?

Sự nghi ngờ và lo lắng hiện rõ trên gương mặt của Hằng Nga, nàng chưa bao giờ cảm thấy hơi thở kỳ lạ đến vậy, toàn thân lạnh ngắt, máu dường như đông lại, tuy chỉ mất khả năng cử động trong một thời gian ngắn nhưng điều đó vẫn khiến lòng nàng căng thẳng.

Hằng Nga vẫn đứng tại chỗ suy nghĩ về vấn đề đó, trong tiềm thức muốn tìm thứ gì đó để nắm lấy, nàng nhìn xung quanh, mắt sáng lên... còn cái gì chơi vui hơn cái đuôi ngắn ngủn này chứ?

Vì vậy, dưới bàn tay vuốt ve của Hằng Nga, Tần Thộ chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng điện chạy loạn trong cơ thể, trong mơ hắn thấy mình biến trở về hình người, được một đám mỹ nữ ôm lấy, hắn sung sướng cười ha ha... kết quả mới cười chưa được ba tiếng đã tỉnh lại rồi.

-Ngọc Nhi, em tỉnh rồi sao? - Hằng Nga vui mừng hỏi.

Gương mặt Tần Thộ mờ mịt, dụi dụi mắt, nhìn tình cảnh hiện tại rồi nghĩ đến cảnh tượng trong mơ, sau đó òa một tiếng rúc vào ngực Hằng Nga âm ức khóc:

-Sao ta đã tỉnh lại rồi? Hu hu hu...

Tiếng khóc ấy thật xót xa cho người nghe đau lòng đến rơi lệ...

Chẳng qua nếu như lời đầu con thỏ từ trong ngực Hằng Nga ra thì sẽ phát hiện, cái thứ này chỉ làm bộ làm tịch chứ thực ra đâu có khóc, lại còn chép miệng, giống như đang thưởng thức một hương vị nào đó...

Đồng thời tay Tần Thộ còn sờ soạng, lăm bắm:

-Quả nhiên cảm giác chân thật vẫn thích hơn một chút...

-Ngọc Nhi, em nói gì đây? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ nói:

-Không nói gì cả... ôi... sao nàng lại tới đây? Lúc này ta làm sao vậy?

Đầu óc Tần Thộ tỉnh táo hơn một chút, lập tức hoàn hồn, sau đó chợt nhớ tới cái chết của Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân, cùng chuyện quả bóng nước nổ tung ra... Hắn vô thức sờ lên mặt mình, sờ một sợi lông nhìn thử, rất sạch sẽ, không dính máu...

-Chẳng lẽ là chỉ là mơ thôi?

Tần Thộ nói thầm, đồng thời nhảy ra khỏi cái ôm của Hằng Nga, tìm kiếm trong phòng nửa ngày cũng không nhìn thấy bóng nước, nhưng lại thấy trên mặt đất có một vũng nước đọng...

Trái tim Tần Thộ co lại, hắn biết chuyện đó hẳn là không phải mơ!

Đồng thời xoa xoa cái gáy, hình như có hơi đau nhức...

Cảm giác này không khác lắm với trải nghiệm lần trước hắn thấy con tôm hùm đất Tứ Hải Ma Lạt khiêu chiến con trâu.

Đến khi tỉnh lại cái cổ rất đau... lúc đó còn tưởng rằng ngủ bị sai cổ.

Hiện tại xem ra sự tình không đơn giản như vậy...

Lần trước tỉnh lại là Ngô Cương, lần này tỉnh lại là Hằng Nga... nhưng người thông minh như hắn lập tức nghĩ đến chuyện này có thể có quan hệ hệ với Ngô Cương.

Đồng thời, Tần Thộ cũng vô cùng đau lòng, hắn vất vả cực nhọc tìm đến mấy ngày, trộm một đóng kỹ năng rác rưởi không cần thiết, vất vả lắm mới nhìn thấy ánh sáng, thế nhưng hai người này cứ thế mà chết rồi!

Chết một cách không thể hiểu được, thậm chí còn có chút quỷ dị!

Ngay cả thi thễ cũng không thấy đâu, kết quả này tương đương với việc phá vỡ tất cả thành quả của hấn trong mấy ngày nay!

Càng làm cho hấn phần nộ chính là, hấn không dễ dàng gì mới có cơ hội giành được công pháp tu luyện, cuối cùng thì sao? Mất mẹ nó rồi!

Loại cảm giác miếng thịt lên đến miệng rồi còn rơi mất làm cho Tàn Thọ muốn phát điên lên được...

Kéo kéo cái tai to, Tàn Thọ bẹp bẹp miệng nói:

-Ta không tin là tổ gia ta không thể tìm được một cái công pháp tu luyện!

-Ngọc Nhi, em nói công pháp gì cơ? - Hằng Nga tò mò hỏi.

Tàn Thọ nói:

-Công pháp tu luyện đó...

Hằng Nga nói:

-Ta biết một cái, em có muốn học hay không?

-Nàng biết ư? - Tàn Thọ ngạc nhiên.

Hằng Nga ngốc nghếch dễ thương trả lời:

-Đúng vậy, Bách Hoa tỷ tỷ dạy ta một môn Hoa Ngữ Quyết, dùng để tu luyện. Em muốn học ư?

Tàn Thọ nghe thế, nhất thời mừng rỡ:

-Ha ha... thật sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy; đến khi gặp đư

ọc chẳng tốn chút công phu, học chứ, đương nhiên là muốn học!

Hằng Nga gật đầu nói:

-Vậy thì tốt, ta sẽ dạy em. Bách Hoa tỷ tỷ từng nói, Hoa Ngữ Quyết được tu luyện tới bậc cao thâm, có thể thao túng thời kỳ nở hoa, còn có thể tự mình ngưng tụ hương hoa...

-Chờ một chút? Loại công pháp này khi được tu luyện tới bậc cao thâm, có thể thao túng thời kỳ nở hoa? Sau đó khiến cho bản thân tự phát ra mùi hương?

Hằng Nga gật đầu nói:

-Đúng vậy, làm sao vậy?

Tần Thộ nhếch miệng một cái, nói:

-Quên đi, thổ gia ta oai hùng bất phàm thế này, không muốn biến thành loại tiểu sinh nữ tính. Công pháp này không phù hợp với ta...

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Tùy em, nếu như em muốn học, lúc nào ta cũng có thể dạy em.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Được... vậy thì, ta ra ngoài đi dạo trước đây.

-Được rồi, nhớ trở về sớm một chút. - Hằng Nga dặn dò nói.

Tần Thộ gật đầu, sau đó ra khỏi Nguyệt Cung, thẳng tiến đến chỗ Ngô Cương.

-Không biết mà!

Ngô Cương nhìn con thỏ đang trợn trừng mắt trước mặt, thẳng thắn lắc đầu đáp.

-Người thật sự không biết vì sao ta lại hôn mê? - Tần Thộ híп mắt hỏi.

Ngô Cương không hề chớp mắt nói:

-Lần trước người từ trên trời rơi xuống, ta tình cờ nhặt được. Có quý mới biết được lần này sao người lại ngất xỉu...

Tần Thộ không tin, nhìn chằm chằm Ngô Cương, Ngô Cương mặt không đỏ tim không đập, để mặc cho Tần Thộ nhìn.

Nhìn cả nửa ngày Tần Thộ cũng không phân biệt được Ngô Cương có nói dối hay không, chỉ có thể chéп chéп miệng nói:

-Thôi bỏ đi, có phải người làm hay không cũng không còn quan trọng nữa. Hiện giờ ta muốn làm rõ vấn đề tại sao ta lại ngất đi? Còn nữa, rốt cuộc là con lừa lông gà do con rùa mọc sừng nào đẻ ra đã đánh ta những hai lần! Đến giờ cổ ta vẫn còn đau...

Ngô Cương nghe mấy lời này, sắc mặt liền đen sì...

Tần Thộ nói:

-Tiểu Cương, người làm sao vậy? Yên tâm, ta không mắп người, ta đang mắп cái con lừa dám đánh ngất ta kia.

Ngô Cương vội ho một tiếng nói:

-Mắп chửi người là không đúng đâu.

-Đúng vậy, cho nên ta mới mắп con lừa. - Tần Thộ nghiêm túc gật đầu nói.

Ngô Cương:

-...

Tần Thọ nói:

-Ta phải phải tra cho kỹ càng, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra, nếu không cứ tiếp tục như thế này, trong lòng thổ gia ta không yên tâm. Trước tiên, lần thứ nhất là Ngưu Đại Lực đập nát một con rùa đá, rồi một tảng đá rơi xuống trước mặt ta, hình như trên tảng đá kia có dính máu, sau đó thì ta không nhớ được gì nữa cả.

Lúc này đây Tam Hoàn động chủ và Khuê Tùng đạo nhân đột nhiên nổ tung chết bất đắc kỳ tử, bóng nước bị cấm chế cũng nổ theo, máu văng lên mặt ta, ta đưa tay chùi xuống nhìn nhìn, sau đó thì chẳng biết cái gì nữa...

Hai chuyện này thoát nhìn thì không liên quan gì đến nhau, nhưng đều chết người... chẳng lẽ là ta không nhìn được người chết?

Chương 200: OL

Chương 200: OL

Ngô Cương không nói gì.

Tần Thọ tiếp tục phân tích:

-Ngoài người chết ra, chỉ có máu mà thôi. Ta lấy chút máu thử xem...

Nói xong, Tần Thộ liền lấy ra một con dao nhỏ, nói với Ngô Cương:

-Cương Cương người qua đây một chút đi.

Sắc mặt của Ngô Cương tối sầm lại:

-Làm gì?

Tần Thộ trách móc:

-Ta cắt một cái, yên tâm chỉ lấy một chút máu mà thôi, không đau đâu.

-...

Ngô Cương không còn gì để nói,

-Không đau, sao người không tự cắt mình ấy?

Tần Thộ nói:

-Ta sợ đau...

Ngô Cương:

-Vậy người còn nói là không đau?

Tần Thộ thẳng thắn nói:

-Ta nói đó là ta cắt tay người, ta không đau... gọi tắt là không đau.

Ngô Cương:

-Cút!

Tần Thọ:

-Đừng vô tình như vậy mà.

Ngô Cương:

-Biến nhanh đi!

Tần Thọ cố nài nỉ:

-Đừng giận mà, hay là chúng ta đổi cách khác? Máu thì thôi đi, người xem chuyện những người chết này...

-Cút!

Ngô Cương nhắc chân đạp một cái!

Tần Thọ vèo một cái biến mất giữa bầu trời bao la...

Nhưng, không lâu sau, bụi cỏ đột nhiên rung động, một con thỏ trắng miệng đầy cỏ vừa ăn vừa cười ha ha chạy về.

Tần Thọ nói:

-Thật là, tên mãng phu nhà ngươi không biết yêu động vật chút nào, không có lương tâm, độc thân là đáng đời!

Ngô Cương:...

Tần Thọ nói:

-Bỏ đi, nếu như ngươi đã không muốn mất máu, cũng không muốn

n chết, ta chỉ có thể tự nghĩ cách mà thôi.

Nói rồi, Tần Thộ móc mấy con gà và vịt từ trong Hắc Ma Thần Hạp ra, sau đó tùy ý tìm một con trông thuận mắt nhất lấy máu...

Ngô Cương ở bên cạnh quan sát, cũng không quản.

Tần Thộ trừng to mắt nhìn.

Kết quả máu tươi chảy ra, Tần Thộ cũng dùng tay sờ, lại không có chút phản ứng nào, ngẩng đầu nhìn Ngô Cương nói:

-Chuyện gì đây?

Ngô Cương nói:

-Không biết.

Tần Thộ lẩm bẩm nói: Lẽ nào không phải nguyên nhân là do máu? Vậy nguyên nhân chắc là do nhìn thấy người chết rồi... tìm thời cơ đi nghe ngóng xem, xem nhà ai có người chết, ta đi xem xem... coi như là chịu tang sớm.

Ngô Cương:

-...

Tần Thộ khoát khoát tay, vút lại một con gấu chó to nói:

-Ăn từ từ nhé, ta về đây, ôi... đường đời chậm rãi...

Ngô Cương:

-...

Nếu như trí nhớ của bản thân đã không thể nhớ những chuyện nh

ở nhất, cũng không tìm thấy nguyên nhân, trong thời gian ngắn cũng không tìm thấy người chết, Tần Thọ cũng chỉ có thể tạm thời buông bỏ. Nếu không, hắn cũng không thể tự mình đi tìm người chết kia? Mặc dù Tần Thọ có năng lực, nhưng vẫn không có dã tâm giết người vô số đó...

Về đến Nguyệt Cung, không thể tu luyện, cũng không trộm nữa, hắn dứt khoát ngồi thiền thờ ở trong vườn.

Đúng vào lúc này, nhìn thấy tám lụa mỏng bay ra từ khuê phòng của Hằng Nga...

Mắt Tần Thọ bỗng sáng lên, giờ tay che miệng mình, nói:

-Sao lại có thể quên chuyện này chứ! Nếu đã không có chuyện gì làm, vậy thì may quần áo thôi!

Ngay sau đó, Tần Thọ chạy ra ngoài, đào một đồng đất lớn mang về, sau đó khai triển thuật điểm đá thành vàng, biến chỗ đất đó thành những loại vải vóc khác nhau...

Dựa trên hình dáng trong trí nhớ, hắn bắt đầu luyện ra những bộ trang phục hiện đại..

...

Cùng lúc đó, trong động Khuê Tùng ở Địa Tiên Giới.

Yêu Tam Thiên mặc một bộ quần áo đỏ ngả đầu nhìn vàng trắng sáng trên cao, đợi rất lâu, nhìn thấy trên Nguyệt Cung sáng lên cũng không có động tĩnh nào, bất đắc dĩ ngáp một cái nói:

-Ôi... hai tên ngốc này đến giá trị lợi dụng của một kẻ phế vật cũng không có là sao?

Thiên Đình không nhiễm máu, làm sao có thể rơi xuống hồng trần

n? Một thế cục tốt như vậy, rốt cuộc là ai đang quấy nhiễu làm cả n?

Lại thở dài, Yêu Tam Thiên lấy ra một tờ giấy, bên trên viết:

-Thất bại!

Sau đó chữ ở trên giấy liền biến mất...

Không lâu sau, trên tờ giấy lại có thêm một hàng chữ:

-Không sao.

Yêu Tam Thiên cười:

-Không bị mắng, xem ra không tính là làm không công... ha ha.

Nói xong, Yêu Tam Thiên đứng lên, giẫm lên Thạch Liên Hoa ba y vào không trung.

...

Lúc này, Tần Thộ không hề biết Địa Tiên Giới xảy ra chuyện gì..., hắn đang tập trung tinh thần nghiên cứu xem làm sao để làm quần áo.

Nhưng, rất nhanh hắn đã phát hiện ra, kiểu dáng quần áo hắn có thể nhớ, nhưng để may được quần áo, dường như lại thiếu kích cỡ!

Có điều Tần Thộ nghĩ kỹ, nằm ở trong sơn cốc nhiều lần vậy rồi, ngủ trên đùi cũng không ít... cộng thêm mấy tài nguyên duyệt nữ của kiếp trước, giương móng vuốt ra lại khoa tay múa chân một lúc lâu, cuối cùng cũng có chút thành quả.

Theo tính toán của hắn, một chiếc váy dài tây trang OL công sở xinh đẹp đã được làm ra, bên trong còn kèm theo một chiếc sơ mi tr

ắng.

Thật ra Tần Thộ muốn phối hợp với váy ngắn, có điều sợ Hằng Nga ngại ngùng, sẽ không mặc.

Lần đầu tiên tặng quần áo, vẫn nên bảo thủ một chút, còn về váy ngắn?

Từ từ... Tần Thộ tin, không có chuyện gì là không thể dùng thời gian để giải quyết.

Nếu như có, vậy thì dài thêm một chút là được!

Tần Thộ cầm thành phẩm lên ngắm nghía, toét miệng cười, sau đó, cầm bộ quần áo giống như bảo vật, vui vẻ đi lên lầu, vừa chạy vừa nói:

-Nha đầu ngọc, quần áo may xong rồi, có muốn thử không? Không ai trả lời, chính là đồng ý sao? Vậy thì thử xem sao!

Tần Thộ nhanh như một cơn gió xông vào khuê phòng của Hằng Nga, vài phút sau, vẻ mặt chán nản bị Hằng Nga xách tay ném ra ngoài.

Xoảng!

Cửa đóng lại, Tần Thộ đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn tay nắm cửa, mấp máy môi, gọi:

-Không cần như vậy chứ? Chỉ là thay bộ quần áo thôi mà, ta bảo đảm không xem nữa là được chứ gì.

-Mơ đi.

Bên trong phòng truyền ra giọng nói của Hằng Nga.

Tần Thọ nói:

-Nàng phải tin ta, nhân phẩm của ta vô cùng tốt.

-Hừ!

Hằng Nga vốn không mắc câu.

Tần Thọ không từ bỏ đứng ở ngoài cửa nói một tràng, kết quả Hằng Nga không để ý đến hắn, ngược lại trong phòng truyền ra âm thanh sột xoạt thay quần áo, cùng với âm thanh của Hằng Nga đang nhảy trong phòng, dường như không quen mặc những bộ quần áo thế này, lại dường như là đang nghiên cứu cách mặc cụ thể.

Tần Thọ cảm thán nói:

-Nha đầu ngọc, nếu như nàng không biết mặc, ta dạy nàng có được không? Ta nói với nàng, ta là một lão sư tốt đó, nằm trong top ba học trò tốt nghiệp của Văn Khúc Cung đó, không chỉ giỏi chuyên học hành, thậm chí giỏi về truyền đạt kiến thức. Nàng mở cửa ra đi, ta cầm tay chỉ dạy nàng cách mặc quần áo, thế nào?

-Mơ đi! - Hằng Nga quyết đoán từ chối.

Thêm vài phút trôi qua, cửa phòng mở ra, lại không nhìn thấy Hằng Nga đi ra.

Tần Thọ nói:

-Nha đầu ngọc, cửa mở rồi, không phải ta mở đâu đó... ta vào nhé!

-Ta mở đó, em vào đi, nhìn đi... đẹp không?

Hằng Nga mang theo vài phần lo lắng, âm thanh ngượng ngùng truyền đến.

Tần Thọ vừa nghe thấy, chân ngẩn lập tức biến thành Phong Hỏa Luân, vèo một cái xông vào trong, giống như là sợ chậm một giây thôi sẽ không được nhìn thấy nữa.

Đi vào trong phòng, Tần Thọ liền ngất ngốc ở chỗ cũ!

Chỉ thấy Hằng Nga cẩn trọng đứng ở đó, mặc bộ âu phục trắng thướt tha, áo sơ mi trắng hoàn mỹ làm nổi bật lên đường cong chữ S hoàn hảo của Hằng Nga, ba vòng kiêu ngạo, lại nhìn gương mặt kia, xinh đẹp yêu kiều, lại đáng yêu, đẹp đến mức có thể miếu sát tất cả những người phụ nữ trong mắt của Tần Thọ!

Có điều, sau khi Tần Thọ hoàn hồn, vẫn lắc lắc đầu.

Hằng Nga ngẩn ra, có chút thất vọng nói:

-Không đẹp à?

Tần Thọ nói:

-Không phải, vô cùng đẹp, có điều vẫn còn thiếu chút nữa mới gọi là hoàn mỹ.

-Còn thiếu gì nữa? - Hằng Nga hỏi.

PS: Bé muội vẫn dịch rất chăm chỉ, ai còn kim phiếu thì đẩy vào bộ này gấp

Chương 201: Bậc thầy may vá thỏ

Chương 201: Bạc thầy may vá thỏ

Tần Thọ tiện tay cầm một chiếc ghế qua, vồ một cái, chôn ghế lên n biến thành một mắt kính gọng đen, lại bẻ thêm một chân ghế nữa biến thành một sợi dây buộc tóc màu đen.

Tần Thọ chạy qua, vồ vồ xuống giường nói:

-Ngồi lên đây đi, thỏ gia ta trang điểm cho nàng.

Hằng Nga nghe lời ngồi xuống, Tần Thọ lấy một chiếc ghế nhỏ, đặt trên giường, tự mình đứng lên ghế, buộc túm tóc đuôi ngựa cho Hằng Nga.

Sau đó đeo kính gọng đen lên cho Hằng Nga, nhảy xuống nhìn lại...

Tần Thọ khẽ gật đầu, có điều vẫn cảm thấy có chỗ nào đó chưa ổn, vẫn thiếu chút gì đó.

Hằng Nga lắc lắc tóc đuôi ngựa nói:

-Khoan khoái quá, chỉ là không biết có đẹp hay không.

Tần Thọ nói:

-Nàng đợi ta một chút!

Nói rồi, Tần Thọ lấy băng ghế còn lại chạy ra ngoài, đồng thời trong tay cầm quyển sách màu vàng, nhanh chóng lật ra xem tổ hợp những nguyên liệu sắp xếp bên trong.

Rất nhanh, đã tìm thấy mục tiêu, sau khi nhớ được tổ hợp nguyên tố, nửa băng ghế còn lại bị Tần Thọ biến thành một đôi giày cao g

ót.

Tần Thọ xách đôi giày cao gót da lần nữa đi vào trong phòng của Hằng Nga, nói:

-Đi vào! thử xem!

-Đây... giày này sao lại như vậy? Kỳ lạ quá... - Hằng Nga nói.

Tần Thọ cười:

-Mặc dù không giống với giày bình thường nàng đi, có điều sau khi đi vào chắc chắn sẽ rất đẹp!

Hằng Nga cũng không nghĩ nhiều, sau khi đi vào, cố gắng đứng lên, lại phát hiện đi giày này đứng lên rất tốn sức, có điều sau khi đứng dậy, soi gương, Hằng Nga cũng rất kinh ngạc:

-Oa...

-Chân dài ghê... chân đẹp quá!

Tần Thọ mỉm cười, kinh ngạc nói.

Thân hình của Hằng Nga vốn có tỷ lệ vàng hoàn mỹ, cho dù có đi giày đế bằng, cũng để lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp, bây giờ đi giày cao gót lên, nhất thời trở nên càng thon hơn! Vô cùng đẹp.

Hơn nữa, đây còn chỉ là giày cao gót bình thường, chỉ là cao hơn giày đế bằng một chút mà thôi, vốn không phải loại rất cao kia.

Tần Thọ luôn cảm thấy, giày cao gót chính là thứ có thể tàn phá sức khỏe của phụ nữ, mặc dù rất đẹp, nhưng nếu như thật sự yêu người phụ nữ của mình, vẫn nên đi giày đế bằng sẽ tốt hơn, cho dù phá hỏng đi, cũng không thể đi quá cao, cho nên, giày Tần Thọ làm ra, cũng không phải loại quá cao.

-Ngọc Nhi, thế nào? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ giơ ngón tay cái lên, mỉm cười, dường như sắp rót cả nước miếng:

-Đẹp!

Sau đó Tần Thọ vỗ đầu, lấy ra một cái thước, biến thành thước dạy học, lại dựng lên một cái bảng đen, để Hằng Nga đứng lên đó.

Tần Thọ cười như ngốc, trong lòng nghĩ:

“Đây có phải là bộ đồng phục hấp dẫn hay không?”

Hằng Nga nhìn dáng vẻ đó của Tần Thọ, tự mình nhìn mình trong gương, nàng phát hiện, bộ quần áo này mặc dù có chút kỳ cục, nhưng sau khi mặc lên quả thực vô cùng vừa người, hơn nữa còn tôn lên khí chất hoàn toàn khác.

Có điều nàng vẫn cần phải điều chỉnh lại nét mặt một chút nữa mới được, vậy là nàng hất cằm lên, ánh mắt thu lại, biến thành một con người lạnh lùng, dáng vẻ xa cách.

Cạch!

Âm thanh của tiếng đồ đạc rơi xuống đất vang lên.

Hằng Nga quay đầu nhìn, chỉ thấy đồ đạc trong tay thả rơi xuống đất, há hốc miệng, nếu không phải là cầm không đủ lớn, thì có lẽ cầm cũng rơi luôn xuống đất rồi.

-Nha đầu ngốc, nàng trời sinh đã mặc gì cũng đẹp, thiên tài trong giới người mẫu! Khí chất này, phối hợp với bộ quần áo này, giết chết tất cả ánh nhìn!

Nói rồi, Tần Thộ nhảy lên, nói:

-Cô giáo xinh đẹp, mau đến chăm sóc dạy bảo ta đi! Ta đợi không nổi nữa rồi, ha ha ha...

Ngay sau đó, cửa sổ mở ra, một bàn tay ngọc ngà xách một con thỏ, thả tay.

Bịch!

Một con thỏ bị ném xuống đất...

Sau đó liền nghe thấy giọng nói của Hằng Nga từ trong phòng truyền ra:

-Chỉnh đốn lại biểu cảm của em đi rồi quay lại!

Tần Thộ nhanh chóng đứng lên, bước chân ngần, chạy quay lại, cười hi hi nhìn Hằng Nga nói:

-Nàng có hài lòng với bộ quần áo này không?

-Không tệ! Tiếp tục cố gắng! Đáng tiếc, không thể mặc ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ rất kỳ quái. - Hằng Nga nói.

Tần Thộ nói:

-Nha đầu ngọc, đây gọi là vẻ đẹp khác biệt, gọi là thời thượng, nàng hiểu gì chứ? Cứ yên tâm mà mặc ra ngoài đi... nếu như không thể mặc đi ra ngoài, ta sẽ là người đầu tiên phản đối! Ngao...

-Ngọc Nhi ngọc, em là thỏ! - Hằng Nga cười mắng.

Tần Thộ mới không thèm để ý cái đó, ở cùng với Hằng Nga, hẳn hoàn toàn cởi mở, tất cả suy nghĩ trong lòng đều biểu hiện ra ngoài, không cần phải giấu giếm.

-Nếu như đã thích, vậy ta may thêm cho nàng vài kiểu khác thế nào? - Tần Thộ nói.

-Được, ta đợi. - Hằng Nga cười đáp.

Tần Thộ nhìn dáng người thướt tha trước mắt, vui vẻ cười... trong lòng nghĩ: “Thấy chưa? Mỹ nhân như vậy, là của ta đó, ha ha...”

Cười đắc ý, cười đắc ý, Tần Thộ vui vẻ xuống lầu.

Bắt đầu làm bộ trang phục khác, lần này hắn quyết định làm một bộ quân phục, tưởng tượng dáng người hoàn mỹ, chân dài eo thon lại còn khí chất lạnh lùng của Hằng Nga khi mặc quân phục, Tần Thộ cười ngốc nghếch...

Có điều, trong lòng Tần Thộ cũng có buồn khổ, đó chính là, những bộ quần áo này vẫn phải phối hợp với nội y mới được... nếu không đơn thuần dựa vào dáng người, thì hiệu quả đạt được không hoàn hảo.

Vậy là, Tần Thộ lại bắt đầu đau khổ, làm thế nào có thể thuyết phục Hằng Nga mặc nội y đây? Đây là một vấn đề lớn.

Nghĩ rồi, đồ trong tay Tần Thộ biến mất, quân phục còn chưa làm, một chiếc áo ngực đã được làm ra.

Tần Thộ cầm lên ngắm nghía, lầm bầm nói:

“Quả nhiên, cơ thể vĩnh viễn không nghe lời, ta thực ra... thật sự muốn làm một bộ quần áo đẹp. Bàn tay này, quá bỉ ổi rồi...”

Chính vào lúc này, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cùng với giọng nói của Hằng Nga:

-Ngọc Nhi, em làm đồ gì đó?

Tần Thọ bỗng chốc hoảng hốt... có tật giật mình, trong đầu hoảng loạn, đội thẳng chiếc áo ngực lên đầu, sau đó quay đầu mỉm cười nói:

-Ta... làm một cái bịt mắt, buổi tối có thể che mắt cho dễ ngủ. Thề nào, đẹp không?

Hằng Nga nhìn chiếc áo ngực trên đầu Tần Thọ, lại nhìn gương mặt gian xảo của thỏ, híp mắt lại...

Sau đó, cửa Nguyệt Cung mở ra, một con thỏ bị ném ra ngoài, sau đó cửa lớn đóng lại liền nghe thấy giọng nói của Hằng Nga truyền ra ngoài:

-Ngọc Nhi, nếu như đã có bịt mắt rồi, vậy thì ngủ ở ngoài đi, ngủ ngon!

Tần Thọ ngồi trên bậc thềm ngoài cửa, thở dài, lẩm bẩm nói:

-Cái này thì có gì chứ? Ở chỗ chúng ta mọi người đều mặc mà... sao lại lưu manh? Ông đây là một con thỏ đàn ông, trên đời này có mấy người chứ? Đúng là... ngang ngạnh!

Có điều làm cũng đã làm rồi, không dùng đến, Tần Thọ cảm thấy đây là một sự lãng phí đáng xấu hổ.

Vậy là, với nguyên tắc không để lãng phí, đẩy cửa ra, hắn lại chạy về.

-Nha đầu ngọc, ta về rồi, mở cửa đi?

Tần Thọ đứng ở cửa phòng của Hằng Nga gọi.

-Mơ đi!

-Vậy ta treo cửa sổ.

-Em dám?

Tần Thọ bắt đắ dĩ ngồi trước cửa, sau khi suy nghĩ kỹ một hồi thì nói:

-Nha đầu gốc, ta nói với nàng nhé, ta làm cái này, nàng đừng xem thường, đừng nghĩ rằng là lưu manh. Nàng không tin, món đồ này có thể thay đổi cả thế giới đó!

Chương 202: Đánh vào thị giác

Chương 202: Đánh vào thị giác

-Có quý mới tin em.

-Cái gì gọi là có quý mới tin ta, trên thế giới này vốn có quý... kh ụ khụ, hơn nửa đêm, chúng ta không nói chuyện ma quỷ, chúng ta vẫn là nói áo ngực này đi...

Thế là, Tần Thọ moi ruột gan đem chỗ tốt của áo ngực nói một lần, cái gì mà để bộ ngực càng thêm thẳng đứng hơn, cái gì mà dẻo dai, cái gì mà phòng ngừa lộ hàng, đảm bảo sau cùng vân vân... đều nói hết một lần, một hơi nói đến sau nửa đêm...

Tần Thọ còn muốn nói điều gì, lại lờ mờ nghe được trong phòng truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của Hằng Nga, hiển nhiên là nàng đã ngủ thiếp đi.

Tần Thọ bất đắc dĩ, thờ dài, ngồi tại cửa ra vào, dựa vào cửa, hai mắt vừa nhắm, cũng ngủ thiếp đi.

Đang lúc Tần Thọ có giấc ngủ ngọt ngào, cửa phòng từ từ mở ra, một bàn tay trắng nõn đưa ra ngoài, sau đó thận trọng lấy áo ngực con thỏ mang theo trên đầu xuống, sau đó lại cầm tấm thảm nhỏ đắp cho Tần Thọ, cuối cùng cửa phòng chậm rãi đóng lại...

A... ha ha...

Buổi sáng, Tần Thọ ngáp một cái, dụi dụi con mắt, nhìn tấm thảm, đắc ý nở nụ cười:

-Vẫn là muội tử nhà ta tốt với ta, ha ha... ai... ai?! Ai!! Bịt mắt ta đâu?

Tần Thọ chà sát mấy lần, xoay vòng tại chỗ, tấm thảm trong tay rùn lên không thấy bịt mắt.

Tần Thọ theo bản năng sờ sờ lồng ngực của mình, không có gì...

-Có kẻ trộm! - Tần Thọ theo bản năng kêu lên.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Tần Thọ quay đầu nhìn lại, con mắt lập tức trừng to, sau đó một nhếch miệng, cười...

-Ngọc Nhi, nhìn cái gì vậy?

Khuôn mặt xinh đẹp của Hằng Nga đỏ bừng trừng mắt liếc Tần Thọ.

Tần Thọ chép chép miệng, hỏi:

-Không nhìn gì, nhìn kẻ trộm nhỏ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hằng Nga càng đỏ hơn, trừng Tần Thộ một cái nói:

-Nói bậy bạ gì đó...

Lúc này Tần Thộ thấy vậy, khuôn mặt nhỏ lập tức nứt toác, vô cùng chân chó nói:

-Đúng, không thể nói bậy. Vậy... chúng ta nói chủ đề đứng đắn một chút, độ lớn nhỏ phù hợp không? Nàng biết, không tự tay đo đạc đỉnh núi, chỉ dựa vào nhìn, sẽ có sai lệch. Kỳ thật ta làm việc rất nghiêm cẩn, nếu không, ta đo đạc lại nhé?

Bốp!

Một bàn tay của Hằng Nga đập vào trên trán hấn, đánh đến nỗi cái tai lệch ra, cái giận nói:

-Nói hươu nói vượn!

Tần Thộ thấy đáng vẻ then thùng tới mang tai của Hằng Nga, không che giấu chút nào cười tươi như hoa, chuyện gì thú vị bằng việc đùa giỡn muội tử chứ? Đáp án là:

Không có!

-Được thôi, nàng đã không nói, vậy chúng ta đi ăn cơm đi. Dù sao, cái này... ừm, nói vắn vắn một chút, chính là áo ngực. Nếu áo ngực lớn, tác dụng không lớn. Quá nhỏ, thứ nhất mặc vào không thoải mái, thứ hai không có lợi cho thân thể khỏe mạnh, thứ ba còn dễ dàng biến dạng... nàng hiểu chứ, ta nói không phải là áo ngực biến dạng.

Tần Thộ một đường lẩm lời nói.

Mặc dù dáng vẻ Hằng Nga giả bộ không nghe, nhưng mà sau khi nghe thấy sẽ biến dạng, lông mày nhíu lại.

Ăn sáng xong, Hằng Nga chuẩn bị đi Thiên Đình, trước khi đi, Hằng Nga bỗng nhiên quay đầu hướng về phía Tàn Thọ nói:

-Hơi chật, có thể rộng một chút...

-Nàng nói cái gì?

Tàn Thọ sững sờ, theo bản năng hỏi.

-Không nghe thấy thì thôi!

Hằng Nga đỏ bừng mặt, quay người bay lên không...

Tàn Thọ nhìn bóng lưng Hằng Nga, ngao ô một tiếng liền kêu lên:

-Ông trời ơi, khó trách núi cao như vậy... 36D! Hoàn mỹ! Không lớn không nhỏ, có đỉnh núi, có khe sâu... trọng điểm, đó là nữ nhân của ông đây! Ha ha...

Sau khi Tàn Thọ cười xong, vỗ trán mình nói:

-Không đúng, nha đầu ngốc mặc bộ đồ OL ra ngoài, bé ngoan của ta, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

-Ta đi theo xem xem...

Tàn Thọ thật sự có chút không yên lòng, bay lên không trung, đuổi theo.

Nửa đường đuổi kịp Hằng Nga, hắn đưa tay ra ôm...

Hằng Nga liếc qua ánh mắt gian xảo của con thỏ, mỉm cười, không ôm hấn, xách lỗ tai thỏ của hấn, giống như túi xách cầm tay hình con thỏ, cứ như vậy mang theo đi...

Tần Thọ ôm cánh tay, bộ mặt ai oán bị Hằng Nga vung qua vung lại, đồng thời băn khoăn có phải nên làm một cái túi xinh đẹp cho Hằng Nga hay không.

Nam Thiên Môn, hôm nay là Ma Lễ Hồng trực.

Từ sau khi binh khí của Ma Lễ Thọ bị con thỏ ăn, Ma Gia Tứ Tướng bàn bạc, con thỏ này không phải thứ tốt, vạn nhất lại để mất tờ binh khí nhà ta, chẳng phải là rất phiền phức sao? Đã không thể từ chối, chúng ta liền trốn tránh đi.

Thế là, khi Ma Gia Tứ Tướng đứng tại Nam Thiên Môn, tất cả binh khí, pháp bảo đều thu vào, hai tay cứ như vậy buông xuống đứng tại chỗ, không nhúc nhích, như là pho tượng. Chỉ có điều trong lòng đều sẽ lẩm bẩm:

-Con thỏ chết tiệt kia tốt nhất đừng đến... tốt nhất đừng đến... không nhìn thấy con thỏ...

Ma Lễ Hồng đang băn khoăn hôm nay sau khi đổi chỗ gác đi đâu rong chơi, chợt nghe thiên binh bên cạnh hít một ngụm khí lạnh cùng các loại tiếng kinh hô vang lên.

-Ông trời ơi, nữ tiên kia mặc quần áo gì vậy? Thật cổ quái?

-Thật xinh đẹp...

-Chưa từng thấy có người mặc như vậy, nhìn... có chút kỳ lạ, nhưng mà không thể không nói, dáng người thật đẹp!

-Mặt càng đẹp hơn...

-Thần vận cũng đẹp...

Ma Lễ Hồng nhướng mày, mắg:

-Mỗi một người đều giống như heo, chưa từng thấy nữ tiên sao? Tiên nữ trên trời nhiều như vậy, còn chưa nhìn đủ sao? Chú ý hình tượng một chút! Nếu không xử trí theo quân pháp!

Trong lúc nói chuyện, Ma Lễ Hồng ngẩng đầu nhìn lại, hấn ngược lại muốn xem xem, tiên nữ nào có thể để các thiên binh mê mẩn đến không tuân theo phép tắc!

Hắn vừa nhìn, lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Chỉ thấy nơi xa, phía trên một đóa mây trắng, một dáng người cao gầy, đường cong hoàn mỹ, một nữ tử một phen một tác đều hoàn mỹ giống như thiên kiệt tác của thiên nhiên chậm rãi bay đến.

Trọng điểm là bàn chân nàng, chưa từng thấy loại trang phục quần dài như vậy, phụ trợ hai chân thon dài vô cùng, bờ eo thon thu lại, giống như một nắm uyển chuyển, lại nhìn lên phía trên...

Ma Lễ Hồng chỉ cảm thấy thú huyết trong người như muốn sôi trào! Quần áo được kéo căng cao, lỗ hồng bên trên chiếc áo màu trắng phẳng phất như lúc nào cũng có thể sẽ bung ra!

Loại cảm giác căng cứng kia, Ma Lễ Hồng nhìn đến miệng đắng lưỡi khô...

Lại nhìn khuôn mặt, quen thuộc, lại không chỉ là đẹp, mà đẹp đến làm người ta nín thở!

Ma Lễ Hồng chỉ cảm thấy đầu óc như sắp hỏng.

Theo lý thuyết, thói quen của hắn đều là xem mặt trước, mặt đẹp mắt, xuống chút nữa, nhìn dáng người.

Nhưng mà y phục của nữ tử trước mắt này, lại đem dáng người phác hoạ làm cho người ta nhìn không được nhìn dáng người trước!

Không có cách nào, thời đại Ma Lễ Hồng sinh sống, mặc dù rất nhiều tiên tử xinh đẹp, nhưng mà đều là trang phục váy dài, bên dưới không lộ chân, bên trên không lộ xương quai xanh, dáng người ngay lập tức bị quần áo rộng rãi che lấp ở phía dưới, chỉ có bay tới độ cao hoặc là khi cuồng phong, mới có thể nhìn thấy đường cong ẩn tàng trong đó...

Đã khi nào thể nghiệm qua đánh thẳng vào thị giác như thế?!

Huống chi, người tới còn là Hằng Nga nghiêng nước nghiêng thành?

Ma Lễ Hồng ngu ngơ tròn vẹn ba giây đồng hồ, lúc này mới đột nhiên lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, ưỡn ngực ngẩng đầu, nhìn không chuyển mắt, trông đợi bầu trời, hình tượng có mấy phần giống thiên hạ dù lớn, ta lại là cao thủ tịch mịch.

Chương 203: Ngọc Anh Đường

Chương 203: Ngọc Anh Đường

Không chỉ hấn, những thiên binh kia cũng đều bày ra bộ dáng mình tự cho là uy vũ nhất, đẹp trai nhất, hoàn mỹ nhất trong cuộc đời.

Nếu Ngọc Đế thấy được, đoán chừng chắc chắn sẽ đem tất cả bọn hắc sung quân đến biên cương, khi hắc kiểm duyệt, những tôn tử này cũng chưa từng có tinh thần như vậy!

Hằng Nga vô cùng ngạc nhiên nhìn những người trước mắt, phản g phát đột nhiên bị đánh đổ máu, mỗi một thiên binh thiên tướng hận không thể giương đầu lên trên trời, có chút không được tự nhiên hỏi Tần Thọ:

-Bọn họ bị làm sao vậy?

Tần Thọ lườm bọn người Ma Lễ Hồng một chút, dùng giọng nói từ tính, cảm thán nói:

-Mùa xuân đến, nhóm động vật nhỏ lại đến mùa động tình... nàng nhìn con heo kia, nàng nhìn con gà kia, nàng nhìn tên ngu xuẩn kia, đều giương đầu cao lên, hấp dẫn lực chú ý người khác phái...

Đám người Ma Lễ Hồng mặt dày nhất thời đỏ bừng, theo bản năng cúi đầu...

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Nhưng khi bọn hắc nhìn thấy thỏ gia ta anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, phong lưu phóng khoáng, uy vũ bất phàm, lược bớt năm vạn đồng loại chải chuốt trang điểm, thì bọn hắc tự ti, cúi thấp đầu theo bản năng. Có đôi khi, ta cũng không muốn đả kích bọn hắc, nhưng mà... không biết làm sao... Cha mẹ bọn hắc vì ngăn cản bọn hắc yêu sớm, thế là cho bọn hắc bộ dạng bị thối như thế, cái này có thể trách ai được? Ài...

Bọn người Ma Lễ Hồng đỏ ngầu cả mặt, nếu như không phải không thể trêu vào, hiện tại Ma Lễ Hồng thật muốn đem con thỏ này lột da xuống nấu!

Nhưng mà sau khi Hằng Nga nghe mấy câu này, khuôn mặt xinh

đẹp không thể nhìn được, phì cười ra tiếng.

Tiếng cười kia, giống như băng tuyết tan rã, mặt trời xán lạn chiếu khắp nơi, trong nháy mắt làm cho một đám người trước mắt lần nữa nhìn ngây người...

Một khắc trước là nữ thần băng tuyết, một khắc sau là thiếu nữ mặt trời, chênh lệch lớn, giống như biến thành người khác, duy nhất không thay đổi chính là vẻ đẹp ngọt ngào kia, còn có bởi vì nụ cười kia mà hô hấp tăng lên, nút thắt càng thắt chặt y phục hơn...

Oán khí trong lòng đám người Ma Lễ Hồng lập tức tản đi, hơn nữa mỗi một người mở to hai mắt nhìn, thậm chí hét to trong lòng:

“Dùng sức, dùng sức... dùng sức! Kéo căng mở ra! Chỉ thiếu một chút nữa! Loại y phục rách nát gì thế này, sao chất lượng lại tốt như vậy? Sao không mở ra?”

“Không đúng, hình như có một khe hở sắp được mở ra!”

Có người truyền âm nói nhỏ.

Ma Lễ Hồng cũng không thể bình tĩnh, nhưng mà làm một thần tiên, hẳn có tôn nghiêm của mình, nhìn chăm chăm ngực nữ tiên người ta, bộ dáng kia giống kiểu gì? Còn ra thể thống gì nữa? Quá mất mặt!

Thế là, Ma Lễ Hồng cố gắng ngửa đầu nhìn trời, lại liếc mạng híp mắt nhỏ, dùng sức nghiêng mắt nhìn qua, phảng phất như thể không ai có thể nhìn ra.

Quả nhiên, y phục bị hô hấp kịch liệt kia xung kích sắp gạt mở một khe hở, mặc dù coi như mở cũng không thấy được gì, nhưng mà như vậy phảng phất như có ma lực, bọn hắn chính là muốn nhìn...
n...

Mắt thấy trong nháy mắt sắp gạt mở, một cái đầu thỏ với bộ lông trắng mượt xuất hiện ở trước ngực Hằng Nga, nhếch miệng cười nói với bọn hắn:

-Nhìn cái gì?

“Chết tiệt!”

Tất cả mọi người đồng thời tức giận mắng ở trong lòng!

Chênh lệch to lớn kia, phảng phất giống như quỷ chết đói mấy ngày, đột nhiên thấy đồ ăn ngon, đang muốn ngoạm ăn, đồ ăn lại bị heo ăn mất!

Nhưng mà cái này còn chưa xong, chỉ thấy con thỏ này quay ngư ời lại, hét lớn:

-Ai nha, có côn trùng, ta giúp người bắt!

Sau đó đâm đầu vào trong khe núi...

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người phảng phất nghe thấy một tiếng sét đùng đoàng vang lên trong đầu, tim cũng vỡ nát...

Nhìn con thỏ chết tiệt kia đâm vào khe núi, từng cái tròn mắt đê u đỏ...

Thẳng đến khi Hằng Nga giật con thỏ xuống, ngượng ngùng cười với bọn hắn, biến mất sau Nam Thiên Môn...

Tất cả mọi người cũng không nhin được nữa, từng tiếng mắng ch ửi vang vọng Nam Thiên Môn...

-Mẹ kiếp con thỏ chết tiệt!

Dưới cơn nóng giận một thiên binh, đưa trường thương trong tay

nện trên mặt đất.

Những người khác học theo, nhao nhao phát tiết lửa giận trong lòng.

-Tên khốn kiếp, tên khốn kiếp! Ngăn cản ánh mắt chúng ta thì thôi đi, hử còn tham ăn của chúng ta!

-Có thể nhẫn không thể nhục, khinh người quá đáng!

-Mẹ kiếp, cả đời ta sống còn không bằng một con thỏ!

...

Ma Lễ Hồng cũng không có ngăn cản, mà yên lặng móc ra một con rối hình con thỏ, trên đó viết hai chữ Tàn Thọ, thản nhiên nói:

-May mắn ta đã sớm chuẩn bị!

Sau đó Ma Lễ Hồng ném con rối xuống đất, hét lớn một tiếng:

-Ta giẫm chết người con thỏ chết tiệt!

Sau đó Ma Lễ Hồng đập thùng thùng thùng...

Cùng lúc đó, một số tiên nhân qua lại Nam Thiên Môn, vừa vận tay hẩy cảnh này, mỗi một người bị dọa đến không dám nói chuyện, đi đường vòng.

Đồng thời, một tin đồn khuếch tán ra, tướng Ma Lễ Hồng trông coi Nam Thiên Môn điên rồi, điên cuồng công kích một con rối hình con thỏ. Có người cho rằng, Ma Lễ Hồng sinh ra ảo giác, cho rằng con thỏ kia tiến đánh Nam Thiên Môn, lúc này mới hăng hái phản kích. Nhưng mà bất kể nói thế nào, tin tức đầu óc Ma Lễ Hồng có bệnh càng ngày càng lan rộng...

Sau khi Ma Lễ Hồng biết.

Xin nghỉ phép một tháng, trong phủ của hắn ngày ngày truyền ra âm thanh nện đánh đình đang, còn có từng tiếng giận mắng:

-Đánh chết con thỏ chết tiệt nhà ngươi!

...

Ngoại trừ Nam Thiên Môn, đoạn đường Hằng Nga đi qua, cơ hồ người gặp người nhìn, hoa gặp hoa ngốc... quả thực hấp dẫn vô số ánh mắt nhìn lại, Hằng Nga thấy vậy cũng vụng trộm vui mừng.

Tần Thọ tự nhiên là thoải mái hơn, mọi người tán thành làm cho Hằng Nga rất vui vẻ, thế là hắn rốt cục lần nữa bị Hằng Nga ôm vào trong lòng, thoải mái hưởng thụ lấy vô số ánh mắt ước ao ghen tị của người khác, sướng khoái...

Nơi học tập của Hằng Nga, tên là Ngọc Anh Đường, là một trong nhiều tòa cung điện trên Thiên Đình.

Cụ thể là nơi nào, từ sau khi Tần Thọ tiến vào dãy cung điện trong Thiên Đình đã triệt để đã mất đi phương hướng, bị các loại pho tượng tinh mỹ, hoa cỏ cây cối xinh đẹp trước mắt làm hoa mắt thần mê.

Nhất là khi đến Ngọc Anh Đường, ánh mắt Tần Thọ càng vờn thảng...

Chỉ thấy Ngọc Anh Đường này cũng không biết lớn bao nhiêu, dù sao từ cổng nhìn vào bên trong, hắn không thấy được một nam nhân!

Thị vệ giữ cổng chính là nữ thị vệ, bên trong tốp năm tốp ba đều là các tiên tử, mỗi một người oanh oanh yến yến, giữa tiếng cười nói hoan hô, làm cho Tần Thọ hiểu rõ một câu thành ngữ — Mỹ nữ

như mây!

Ở Thiên Đình, nữ tiên nhân thông thường, ngoại trừ một số ít không để ý đến dung mạo, mặc cho mình già đi. Các tiên tử còn lại, trong quá trình tu hành, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ hơi điều chỉnh dung mạo của mình...

Nói trắng ra là, tu tiên tương đương phẫu thuật thẩm mỹ cao cấp không có tác dụng phụ!

Cho nên các tiên tử ở bên trong, chỉ cần yêu cái đẹp, liền không có ó xấu!

Thậm chí, có tiên tử, trực tiếp lấy người khác làm mẫu, sửa chữa dung mạo...

Nhưng mà phẫu thuật thẩm mỹ cũng có kỹ thuật cao thấp, cũng sẽ bởi vì thẩm mỹ khác biệt mà không giống nhau, ngược lại cũng không đến mức nhìn thoáng qua mặt đều đỏ, ngớ ngẩn không phân biệt được ai là ai.

Bởi vậy, ngắm nhìn đẹp xấu giữa các tiên nhân, dung mạo tất nhiên quan trọng, còn sẽ tập trung thần vận dưới da, thấp hơn so với thần vận một cấp độ chính là khí chất. Khí chất khác biệt có thể ảnh hưởng đẹp xấu của một người, vậy thì thần vận còn hơn thế nữa.

Chương 204: Thỏ và chó

Chương 204: Thỏ và chó

Nhìn những tiên nữ khác ngoài cửa một chút, Tần Thộ vẫn không có cảm giác gì lắm, nhưng sau khi liếc nhìn thấy Hằng Nga, Tần Thộ đột nhiên hiểu được thế nào gọi là say mê hấp dẫn số một, cái gì gọi là vẻ đẹp trời sinh, hạc giữa bầy gà!

Vẻ đẹp của Hằng Nga hoà quyện với vẻ đẹp của thiên nhiên, là vẻ đẹp tự nhiên nhất! Nét đẹp này không chỉ là nét đẹp bên ngoài, mà còn tỏa ra một loại sức hút riêng biệt!

Vẻ đẹp tươi trẻ thoát tục, đã thoát khỏi vẻ đẹp trần thế...

Từ quan điểm của một vị tiên mà nói, vẻ đẹp của Hằng Nga, là một sự thể hiện hoàn mỹ của đạo mỹ mạo! Đường như sắc đẹp khắp đất trời đều dung hợp hoàn hảo vào trong cơ thể nàng... Vẻ đẹp này, nếu người khác muốn so sánh, ít nhất cũng phải có lĩnh ngộ trên đạo mỹ mạo, mới có một chút cơ hội, nếu không hoàn toàn không xứng.

-Cô gái xinh đẹp như thế... chắc chắc... Là của thỏ gia ta đó! Ha ha...

Trong lòng Tần Thộ cực kỳ đắc ý.

Đúng lúc này, Hằng Nga nói:

-Ngọc Nhi, bên trong là Ngọc Anh Đường rồi, có quy định, không cho bất kỳ nam nhân nào đi vào. Em ở lại đây chờ ta, hay là muốn ra ngoài đi dạo?

Tần Thộ nghe vậy, có chút không cam lòng nói:

-Quy định nói nam nhân không thể đi vào, nhưng ta là thỏ mà...

-Bất kỳ loài nào miễn là giống đực đều không được. - Hằng Nga n

ói.

Tần Thọ bắt đầu nhìn những tiên tử xinh đẹp trong cửa, bắt đầu căn môi nói:

-Ta vốn còn dự định đi vào chào bán quần áo của ta để kiếm một khoản mà, vậy mà thành ra thế này, thôi vậy, không vào nữa.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Em đó... nếu như mọi người muốn mua, ta sẽ giúp em bán. Đến lúc đó, ta có được tiền lời không?

Tần Thọ không để ý nói:

-Ta vốn thuộc quyền sở hữu của nàng không phải sao? Nàng muốn thì đều cho nàng hết!

Hằng Nga nở nụ cười, nhấc giày cao gót, giống như nữ vương đi vào Ngọc Anh Đường.

Khi Hằng Nga xuất hiện, những tiên nữ này đều nhìn qua, sau đó cả đám kinh ngạc nhìn quần áo của nàng...

Không lâu sau, bên trong truyền đến tiếng thét chói tai của đám tiên tử...

-Y phục đặc biệt quá!

-Hằng Nga tỷ tỷ, y phục của tỷ từ đâu vậy?

-Hằng Nga tỷ tỷ, y phục này rất hợp với tỷ đó!

...

Tần Thọ nghe những tiếng kêu này, cười ha ha, tính đến việc Thiê

n Đình có buôn bán độc quyền không, nếu như có, hấn nên đi xin bán độc quyền, sau đó bán y phục kiếm tiền.

Dù sao tiền của nữ nhân vẫn dễ kiếm hơn một chút...

Tần Thộ tùy tiện tìm người hỏi đường đi ra ngoài một chút, rất nhanh thì ra tới cung điện của Thiên Đình, rồi ra thành thị bên ngoài, thành thị bên ngoài vẫn náo nhiệt như vậy, trên đường thần tiên, yêu quái tới lui như dật cử.

Lúc Tần Thộ đang tính làm chút gì đó, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc:

-Con thỏ!

Tần Thộ vừa quay đầu, liền thấy một con chó mực lớn chui ra từ trong đám người, chính là Hạo Thiên Khuyển đã lâu không gặp.

Thấy Hạo Thiên Khuyển, Tần Thộ nghĩ đến năm đó Hạo Thiên Khuyển dạy hấn thuật cưỡi mây đạp gió mà không được trọn vẹn là m suýt chút nữa ngã chết hấn!

Tuy rằng Tần Thộ đã khiến Hạo Thiên Khuyển chịu không ít tiền g xấu, nhưng nhìn thấy hình dáng tên này đen đen mập mập, cả người sáng loáng, mỗi ngày có lẽ sống rất thoải mái.

Nhưng chuyện này qua lâu như vậy, Tần Thộ cũng không muốn tính sổ với Hạo Thiên Khuyển nữa, dù sao, quan hệ hiện tại hai người họ cũng không tệ lắm.

Tần Thộ quơ móng vuốt nói:

-Lão Hắc, sao ngươi lại tới đây?

-Nhị gia nhà ta tới bái phỏng một người bạn, ta không có gì làm nên đi dạo, không ngờ gặp được ngươi. Ngươi đang đi đâu thế? - H

ạo Thiên Khuyển hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có chuyện gì làm, đi dạo lung tung thôi.

Hạo Thiên Khuyển nghe vậy liền nói:

-Ta cũng không có chuyện gì làm nếu không đi dạo cùng nhau đi?

Tần Thọ gật đầu.

Vì vậy một con chó và một con thỏ đi dạo vòng quanh trên đường.

-Lão Hắc, người biết ở đâu bán công pháp tu hành không?

Tần Thọ nghĩ trên người mình tốt xấu cũng có ba mươi ngàn hồn g linh tinh, hẳn đoán rằng sẽ có thể mua được thứ tốt.

Nếu không mua được công pháp, thì có thể mua những thứ đã có sẵn.

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Thiên Đình cấm buôn bán công pháp.

-Vậy không có chợ đen à? - Tần Thọ hỏi.

Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Nơi này chính là Thiên Đình, có hai con chó cái thiên lý nhãn, thượt phong nhĩ mỗi ngày đứng trông ở đó, ai dám mở chợ đen?

Nói đến đây Hạo Thiên Khuyển hỏi:

-Người hỏi cái này làm gì? Người muốn mua công pháp để tu hành sao? Muốn đăng cấp gì?

Tần Thọ suy nghĩ một chút, hắc căn bản không có nền tảng gì, dứt khoát nói:

-Bắt đầu từ cấp thấp nhất đi. Chính là đăng cấp mà người thường vừa mới bắt đầu tu hành đó...

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Dẫn Khí Nhập Thể? Nếu như là công pháp loại Trúc Cơ này, khắp p đường đều có, người tùy tiện dùng tiền mua là có người bán.

Tần Thọ nghe vậy, mắt lập tức sáng lên:

-Người có không?

Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Ta đương nhiên là có, nhưng thỏ à, công pháp của ta là do nhị gia nhà ta thiết kế riêng cho ta, chỉ thích hợp để ta tu hành chứ không thích hợp với người...

-Có có chế tạo riêng à? Tìm chân quân giúp ta chế tạo một công pháp được không? - Tần Thọ động lòng.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Ta có thể hỏi giúp người thử xem, nhưng người đừng vui mừng quá sớm, mặc dù chỉ là một công pháp Trúc Cơ, nhưng chế tạo riêng không dễ như vậy đâu, cho dù là nhị gia tự tay làm, cũng phải mất hàng nghìn năm mới có thể làm ra được.

Tần Thọ vừa nghe vậy hô lên kinh ngạc:

-Lâu như vậy?

Hạo Thiên Khuyến liếc hắt một cái nói:

-Con đường tu hành, vô số gập ghềnh và biến hóa, không phải nói làm là có thể làm ngay được. Người cho nó là cái trắng à? Nhất là công pháp Trúc Cơ, được xem là cái móng để xây nên tòa lâu, chỉ một chút sai sót, người sẽ bị phế!

Tần Thộ nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt, kiếp trước hắt xem tiểu t huyết, nhân vật chính trong tiểu thuyết chỉ có chút bản lĩnh, hờ m ột tí là thay đổi công pháp, sáng tạo công pháp, sau đó là đủ loại c ông pháp nghịch thiên... sao tới chỗ này, một người mạnh mẽ nh ư Nhị Lang Thần làm một cái công pháp cơ bản mà tốn sức như v ậy?

Ngàn năm? Quá lâu, Tần Thộ sợ mình không sống đến ngày đó, v ì vậy Tần Thộ hỏi:

-Hỏi nhị gia nhà người một chút xem có thể làm gấp không?

Hạo Thiên Khuyến trực tiếp liếc hắt một cái nói:

-Người muốn chết sớm một chút, ngày mai liền có thể cho người một môn công pháp, thế nào?

Tần Thộ cắn môi nói:

-Thực sự không có biện pháp khác à? Không được, ta tìm đại một môn công pháp nào đó thích hợp để luyện vậy.

-Thích hợp để luyện? Ta đã nói rồi, công pháp Trúc Cơ là nền m ó ng, nền có vững, thời gian tu hành tiếp theo mới có thể lên cao. N ếu tu luyện công pháp rác rưởi, cả đời này ngay cả thành tiên cũn g đừng hòng. Địa Tiên Giới nhiều tu sĩ như vậy, vô số công pháp, thế nhưng nhị gia nhà ta từng nói, những công pháp này chín mươ

Chỉ chín phần trăm đều là thứ rác rưởi! Nếu không tỉ lệ người thành tiên sẽ không thấp như vậy, cả ngàn năm được mấy người chứ! - Hạo Thiên Khuyến nói.

Tần Thọ cũng hiểu đạo lý này, nhưng, hắn thật sự rất gấp mà...

Người trong nhà mới biết chuyện nhà mình, không có thực lực, hắn cũng chỉ có thể đi qua đi lại giữa Nguyệt Cung và Thiên Đình, không ra ngoài được, như vậy không thể tìm nhiều tin tức liên quan tới mình, như vậy làm sao có cách để phá giải cục diện bế tắc trong cơ thể.

Nếu như cứng rắn muốn đi ra ngoài, dựa theo trình độ hung hiểm bên ngoài, có lẽ mới xuống hạ giới đã bị người ta cho vào nồi rồi...

Hạo Thiên Khuyến nhìn vẻ mặt ủ ê của Tần Thọ, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hạ giọng lại gần nói:

-Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào khác.

Chương 205: Nghe mùi tiền liền đến.

Chương 205: Nghe mùi tiền liền đến.

Ánh mắt Tần Thọ trong nháy mắt trở nên sáng lấp lánh như kẻ trộm hỏi:

-Công pháp gì? Ở đâu có thể tìm được?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Người có biết lão sư Hoàng Đế là ai không?

Tần Thọ cau mày nói:

-Vào lúc này chúng ta có thể dừng chơi cảm giác thần bí không?
Người nói thẳng là được.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Năm đó Hoàng Đế đại chiến Xi Vu, đánh đến trời long đất lở. Nhưng mà người có biết Xi Vu chính là Ma Thần sống sót từ thời đại viễn cổ, một thân tu vi lên trời xuống đất. Mà Hoàng Đế chẳng qua là đứa trẻ thời kỳ trưởng thành kia, ngăn ngui trăm năm có thể chém giết Xi Vu, điều này không kỳ quái sao?

Tần Thọ nói:

-Lẽ nào sau lưng có người giúp đỡ?

Tần Thọ rất muốn nói Ứng Long gì đó, thế nhưng thế giới khác nhau, trời mới biết lịch sử có giống nhau hay không, huống chi thứ hắn biết còn không phải lịch sử, chỉ là chuyện thần thoại xưa. Vì thế hắn vẫn không nói ra đỡ mặt xấu hổ...

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đúng, mặc dù Hoàng Đế giàu có trời sinh, nhưng cũng phải có người hỗ trợ mới được. Lúc đó đã có không ít người trong bóng tối trợ giúp hắn. Trong đó có một thần nữ gọi là Cửu Thiên Huyền Nữ. Nàng để lại một quyển kinh thư tên là - Huyền Thiên Cửu Thư. Mà trang đầu tiên của - Huyền Thiên Cửu Thư này chính là công pháp Trúc Cơ tốt nhất đương thời! Theo ta được biết...

Hạo Thiên Khuyển hơi dừng lại một chút, sắc mặt nghiêm túc, gương mặt xơ xác tiêu điều!

Nghe đến đây, Tần Thộ biết trò chính đã đến.

Hạo Thiên Khuyển chậm rãi ngẩng đầu lên, nói từng chữ:

-Chân giò của tửu lâu này ăn cực kỳ ngon! Người người thử, rất thơm...

Phụt!

Tần Thộ xem chút tăng xông máu mà văng ra ngoài do phanh xe gấp.

Hắn ấp ủ nửa ngày, chờ mong nửa ngày, kết quả được một câu nói như vậy?

Tần Thộ nhìn theo ánh mắt Hạo Thiên Khuyển, gương mặt nhất tẻ đen xì... tán dóc nửa ngày, hắn lại bị Hạo Thiên Khuyển đưa tới trước cửa tửu lâu lớn tên là Yến Phúc Lâu.

Chẳng qua Tần Thộ giả vờ không hiểu, ngửa đầu theo mà nhìn tửu lâu, thở dài nói:

-Đúng ghê, thơm thật, người nhiều vào, dùng sức người, người ít chẳng phải phí công sao?

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe thì mặt đã đen càng thêm đen nói:

-Con thỏ, người không cảm thấy chúng ta nên đi vào ăn chút gì sao?

Tần Thộ vô cùng trịnh trọng nói:

-Không hề cảm thấy.

Hạo Thiên Khuyển hé mắt nói:

-Ôi, người đã lớn tuổi, trí nhớ liền không tốt. Không ăn uống no đủ thì cái gì cũng không nhớ ra được. Mới vừa mới nói được tới đây rồi?

Tần Thọ nói:

-Đi, chúng ta sang một bên ngồi một chút, ta từ từ giúp người nhớ kỹ hơn, cái nào không nhớ rõ, ta nhắc nhở giúp người một chút.

Trong lúc nói chuyện, Tần Thọ liền lôi kéo Hạo Thiên Khuyển sang một bên...

Hạo Thiên Khuyển vừa nhìn, con thỏ chết này quyết tâm vắt chày ra nước, mặt mũi cũng không biết xấu hổ mà kêu lên:

-Con thỏ, ký ức này của ta chỉ có ăn no mới có thể khôi phục như cũ. Người nhắc cũng vô dụng thôi.

Tần Thọ nghiêm túc nói:

-Hạo Thiên Khuyển, làm bạn tốt, mời người bữa cơm cũng không sao, ta cũng đồng ý tiêu số tiền này. Nhưng bây giờ nhìn lại, mời người ăn cơm đó là hại người, tiền này chúng ta có không bằng tích góp, sau đó được sẽ dẫn người đi xem bệnh.

Hạo Thiên Khuyển:

-...

Hạo Thiên Khuyển thấy con thỏ chết này gặp chiêu giải chiêu, thực sự không còn cách nào, mặt dày nói thẳng:

-Thỏ, như vậy đi, người mời ta ăn một bữa tiệc lớn, ta cho người

biết làm sao thu được trang ‘Huyền Thiên Cửu Sách’ đầu tiên, thế nào?

Hạo Thiên Khuyển đã khiêu khích trắng trợn, Tần Thộ cũng không thể tiếp tục giả vờ hồ đồ...

Hơn nữa chuyện này đối với Tần Thộ mà nói xác thực quá quan trọng.

Tần Thộ liền nói:

-Được, ta có thể nói rõ trước, tiền ta không nhiều, nếu như người chọn nhiều hơn, không đủ tiền, tự người bù.

Hạo Thiên Khuyển cười ha ha nói:

-Tiền người không nhiều? Ta đều nghe nói người có thể kiếm không ít tiền ở Vân Đỉnh Thiên Tập, tối thiểu hai mươi nghìn hồng linh tinh!

Hạo Thiên Khuyển lúng túng cười ha ha một cái:

-Sao có thể chứ? Đúng là ta đi ngang qua... tuyệt đối trùng hợp... ta chính là đi theo nhị gia nhà chúng ta tới đó thăm bạn mà thôi.

Đúng lúc này, một tiên đồng một bên vừa chạy vừa kêu:

-Bán rồi, bán rồi! Tuyệt đối xác thực đáng tin, ngay vừa nãy, Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân quét ngang Ngũ Phong Nguyên... tin nhanh Thiên Cơ Các, vay một đèn mười!

Tần Thộ nhìn Hạo Thiên Khuyển, mặt già Hạo Thiên Khuyển ửng đỏ, ho khan nói:

-Hắn nói hắn là Tinh Nguyên Diệu Đạo chân quân, không phải nhị gia chúng ta.

-Má nó, Nhị Lang chân quân mạnh như vậy sao? Bầy yêu Ngũ Phong Nguyên mở đại hội, kết quả để một mình hắn quét cho... trâu bò.

-Không phải sao, thật mạnh...

Tần Thộ khoanh tay nhìn chằm chằm Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển cười lúng túng với Tần Thộ, sau đó xoay người hét lớn với những người đi ngang qua kia:

-Thì thà gì thế? Nói chuyện không thể cách xa ta một chút sao? Các người không phải cố ý chứ?

Hạo Thiên Khuyển hống một tiếng, rất nhiều người tới tập tợp quay đầu nhìn lại.

Sau một khắc, mọi người tới tập tợp đến đây:

-Đây không phải Hạo Thiên Khuyển sao?

-Hạo Thiên Khuyển, nhị gia nhà các người quét ngang Ngũ Phong Nguyên, người biết không?

-Nhị gia nhà người xuất chiến, sao người ở chỗ này vậy?

-Hạo Thiên Khuyển, người đúng là nhiều chuyện?

...

Mà Hạo Thiên Khuyển đã lúng túng hận không thể cắm đầu vào trống khe nứt...

Tần Thộ nhìn dáng vẻ con chó chết tiệt này thì hắn liền biết hắn không nên tin tưởng con chó chết tiệt này.

Mẹ, quả nhiên là mũi chó, từ xa nghe thấy mùi tiền là đến ngay...

Tần Thọ không nhịn được thở dài nói:

-Quả nhiên là có người thân xa giàu có ở núi sâu cũng không bần g nghe chó bên cạnh.

Chờ đoàn người tan đi, Hạo Thiên Khuyến tiến đến trước mặt Tần Thọ nói:

-Chuyện đó... thỏ... nếu như ta nói ta nhớ người mới tìm đến người, người tin chứ?

Tần Thọ liếc hắt một cái nói:

-Không phải người muốn ăn bữa tiệc lớn sao? Ta dẫn người đi.

-Thật sự?

Hạo Thiên Khuyến mừng rỡ kêu lên.

-Ừ, đi theo ta.

Tần Thọ vẫy tay, Hạo Thiên Khuyến đuổi theo sát.

Hạo Thiên Khuyến mừng rỡ, vội vàng đi theo.

Một khắc sau, hai người đứng ở cửa một quán cơm, ngửa đầu nhìn bảng hiệu, chẳng qua Hạo Thiên Khuyến dường như có hơi không vui.

Chỉ thấy trên tấm bảng kia viết năm chữ lớn – Thịt chó quán Tứ Hi!

Cửa quán thịt chó có một hài tử, Tần Thọ nhìn lướt qua liền nhận

ra đồ chơi này là tiểu pháp khí.

Quả nhiên, hai người vừa đứng ở đây, hài tử liền gọi hàng:

-Hoan nghênh hai vị thượng tiên đại giá quang lâm! Tiểu nhị, tiếp khách!

Tần Thọ vừa nghe thì nhất thời vui vẻ, không nghĩ tới Thiên Dung Thành ở ngoài Thiên Cung Tiên Giới vậy mà mới mẻ như vậy, bán tình báo thì thôi, còn có người máy thông minh...

-Hai vị thượng tiên, xin mời vào!

Một tên tiểu nhị từ bên trong chạy đến, kêu lên theo bản năng, kết quả vừa nhìn thấy dáng vẻ hai khách quan này thì nhất thời lúng túng...

Ánh mắt tiểu nhị nhìn thỏ, nhìn lại Hạo Thiên Khuyển một chút thì nhất thời sáng lên, sau đó ngấm bốn phía, dường như đang tìm cái gì, kết quả đương nhiên không tìm được.

Tiểu nhị này chưa từ bỏ ý định còn hô lên:

-Chó của ai vậy? Da căng thịt mọng, đen thui bóng lưỡng, hàng k hông tệ, năm trăm hồng linh tinh thì chúng ta thu.

Chương 206: Có uy tín danh dự

Chương 206: Có uy tín danh dự

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe vậy, mặt càng đen hơn.

Ha ha... Tần Thộ không chút khách khí nở nụ cười.

Kết quả lại nghe tiểu nhị nói theo:

-Đây là thổ nhà ai vậy? Cũng khá mập mạp đấy, nhiều nhất có thể thêm một trăm hồng linh tinh, ta muốn cả hai con! Người đâu?

Mặt của Tần Thộ lập tức cứng đờ...

Hạo Thiên Khuyển nghe vậy nháy mắt liền vui vẻ, cười ha ha nói:

-Con thổ chết tiệt, ngươi còn cười nữa không? Giá trị của ngươi chỉ có một trăm hồng linh tinh... còn là tăng thêm!

Vẻ mặt Tần Thộ càng đen hơn...

Thấy Hạo Thiên Khuyển lại có thể nói chuyện, tiểu nhị lại càng hoảng sợ, kêu lên:

-Hai vị, các người đều thành tinh rồi sao... ta... chuyện đó, vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.

Lời tiểu nhị chưa dứt, đã khiến cơn tức của hai người xộc lên.

Nhất là Tần Thộ, hét lớn một tiếng:

-Ngươi dám coi thường thổ gia ư? Ăn một chương của ta này!

Thỏ xông lên ném tiểu nhị ngã nhào xuống đất, thay phiên tát hai bên má của tiểu nhị, dù cánh tay ngắn, mỗi lần tát phải xoay tròn nửa người mới được.

Kết quả vừa xoay một cái, hai lỗ tai to cũng chuyển động theo, bố

p bóp quất vào trên mặt tiểu nhị... lập tức tạo thành sát thương nh
ân đôi!

Tiểu nhị bị đánh oa oa kêu to, cầu xin tha thứ:

-Thỏ đại lão gia ta sai rồi, ngài đất hơn so với con chó kia!

-Cái gì?

Hạo Thiên Khuyển đang cong chân gãi ngứa ở bên cạnh vừa nghe
vậy lập tức lông mày đều dựng lên.

Tần Thộ nghe vậy, cười ha ha vỗ mặt tiểu nhị nói:

-Nói rất hay, hiện tại đổi người tiếp theo.

Thỏ nhảy ra, tiểu nhị còn chưa hiểu đổi người tiếp theo là có ý gì,
chỉ thấy một bóng đen từ trên trời giáng xuống, đồng thời nghe đư
ợc một tiếng hô to:

-Xem mônng của cầu gia gia đây!

Phụt...

Ọe...

Tần Thộ nghiêng đầu sang chỗ khác, nôn ọe, trong lòng nghĩ:

Con chó này, ác thật...

-Cầu gia gia ta sai rồi, ngài đất hơn so với con thỏ...

Tiểu nhị cầu xin tha thứ.

Hạo Thiên Khuyển và Tần Thộ nhìn nhau, Hạo Thiên Khuyển nó
i:

-Tới lượt người.

Sau đó chó xuống, thỏ lại cười lên, vừa tát vừa vẩy lỗ tai, đánh nghe tiếng vang dội.

Tiểu nhị kêu lên một tiếng bất bình, hét lớn:

-Điều này có thể trách ta sao? Chó nhà ai lại tới cửa tiệm chúng ta ngồi chứ... chỉ có chó bị bán mới tới thôi... hu hu...

Tần Thộ vừa nghe bỗng nhiên ngừng lại.

Hạo Thiên Khuyển sừng sốt nói:

-Làm gì vậy? Chỉ như vậy liền hết giận?

Tần Thộ ngửa mặt lên trời thở dài nói:

-Hắn nói một từ bản địa của quê hương ta, ta quyết định không đá nh nữa.

-Từ gì?

Hạo Thiên Khuyển hỏi.

Tần Thộ nói một chữ:

-Chó bị bán!

-Chết tiệt, ta càng tức hơn!

Hạo Thiên Khuyển chửi bậy một tiếng, dùng chân chó tiếp tục đá nh.

Chợt nghe một giọng nói uy nghiêm vang lên:

-Tha cho người được thì nên tha, Hạo Thiên Khuyển, con thỏ, hai người các người trút giận một chút thì không sao, đánh lâu như vậy, chặn nhiều khách như vậy, sẽ làm lỡ việc buôn bán của ta... sẽ phải bồi thường tiền.

-Ai đó?

Tần Thọ và Hạo Thiên Khuyển ngẩng đầu lên cùng lúc, nhìn bốn phía.

Chỉ thấy trong khách điểm một người đi ra, người này mặc một bộ trường bào màu trắng, còn có một chòm râu, chắp hai tay sau lưng, nhìn qua điểm đạm nho nhã, cười rộ lên thì bộ dáng càng yếu đuối, đi đường cũng cực kỳ uể oải... Như Tây Thi phiên bản nam vậy.

Cầm Tần Thọ rớt xuống, truyền âm cho Hạo Thiên Khuyển nói:

-Mẹ nó, người này ẻo lả quá... So với Văn Khúc tinh quân còn gì ổng thư sinh hơn. Người quen không?

-Không quen...

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu theo bản năng.

Tần Thọ nói:

-Người ở Thiên Đình nhiều năm như vậy, người cũng không nhận ra?

Hai mắt Hạo Thiên Khuyển đảo quanh nói:

-Nhiều năm chó má ấy, ta ở Quán Giang Khẩu với nhị gia quanh năm, cũng không ở Thiên Đình. Một năm cũng chỉ tham gia những hoạt động lớn một hai lần, còn lại ta đều ở thiên điện... hơn nữa

a, thần tiên của Thiên Đình không phải ai cũng thích sự náo nhiệt, rất nhiều người ngàn năm đều ở nhà không ra khỏi cửa một lần. C hưa từng thấy thì có gì kỳ quái? Ta biết có vài tên, từ khi Thiên Đì nh mở rộng cửa buôn bán, đến hiện tại còn chưa từng xuất hiện!

-Còn có loại người kỳ lạ như vậy? Họ sống như vậy có thể lên ch ức sao?

Tần Thọ ngạc nhiên.

Hạo Thiên Khuyển im lặng một lát, hơi trầm lắng nói:

-Đối với thần mà nói, lên chức hay không không có nhiều ý nghĩ a...

Tần Thọ hiểu ý của Hạo Thiên Khuyển, đang muốn nghiên cứu sâ u thêm...

Chợt nghe nam tử yếu ớt nói:

-Hai người các ngươi, làm chậm trễ việc buôn bán của ta phải bồi thường tiền.

Tần Thọ nghe vậy, lập tức nói:

-Dựa vào cái gì chứ? Việc tiểu nhị nhà các ngươi mắng chúng ta c òn chưa tính xong đâu!

Thư sinh nho nhã yếu ớt cũng không tức giận, cười nói:

-Ồ? Vậy thì chúng ta tính một chút là được, hai vị, hai người thấy ta nên bồi thường bao nhiêu thì đủ?

Tần Thọ sững sờ nhìn Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển cào cào lỗ tai, truyền âm nói:

“Không phải chứ, tên ẻo lả này chơi lớn vậy sao?”

Tần Thọ truyền âm trở lại nói:

“Chúng ta phải lấy bao nhiêu?”

Hạo Thiên Khuyển nói:

“Không thể quá ít, dầu gì chúng ta cũng là nhân vật tai to mặt lớn!”

Tần Thọ nghe vậy, đỏ mặt, hắn luôn cảm thấy hai người bọn họ không tính là có uy tín danh dự, không da không mặt mũi ngược lại còn làm cao.

Tần Thọ đối với giá cả trên Thiên Đình không có chút khái niệm nào, cũng không tiện lên tiếng, trực tiếp ném vấn đề này cho Hạo Thiên Khuyển kinh nghiệm phong phú, vì vậy hỏi:

-Rốt cuộc là bao nhiêu?

Hạo Thiên Khuyển ngửa đầu một cái, giơ lên móng vuốt nói:

-Chúng ta dầu gì cũng là nhân vật có tiếng tăm trên Thiên Đình, bị tiểu nhị khách điểm các người chỉ vào mũi vũ nhục chúng ta chỉ trị giá năm trăm hồng linh tinh...thực sự là tức chết người mà!

Tần Thọ vừa nghe vậy, đá Hạo Thiên Khuyển một cú:

-Còn có ta nữa!

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đúng, còn tặng thêm một con thỏ thì chỉ thêm có một trăm hồng linh tinh, đây quả thực là một chuyện tiểu lâm!

Tần Thộ có chút hối hận khi nhắc nhở con chó chết tiệt này.

Nam tử nho nhã yếu ớt nói:

-Vậy rốt cuộc phải bồi thường bao nhiêu?

Hạo Thiên Khuyển giơ lên hai chân chó nói:

-Tính một chút phải bồi thường gấp trăm lần, sáu vạn hồng linh tinh! Thế nào? Công bằng chưa?

Đồng thời Hạo Thiên Khuyển còn quăng một ánh mắt đặc ý cho Tần Thộ, giống như đang khoe khoang:

“Thế nào? Đủ ác chưa?”

Tần Thộ nhếch miệng nở nụ cười, len lén dựng thẳng một ngón tay cái lên...

Tần Thộ đi lừa gạt lâu như vậy, gia sản sở hữu được mới có ba vạn hồng linh tinh.

Con chó chết tiệt này vừa mở miệng đã đòi sáu vạn hồng linh tinh, Tần Thộ nghĩ, cái giá này cũng không thua thiệt.

Nhưng giá cao như vậy, Tần Thộ có chút lo lắng, truyền âm cho Hạo Thiên Khuyển nói:

“Giá cao như vậy, tên này sẽ đồng ý sao? Nếu thật sự làm ồn ào lên, chúng ta dường như cũng không có lý lẽ lắm.”

Hạo Thiên Khuyển truyền âm trở về:

“Không sao, cái gọi là nói thách giá lên trời, ngồi tại chỗ trả giá, chúng ta thét giá cao một chút, hẳn ta còn có thể trả giá, có thể thu

ong lượng.”

Tần Thọ chợt phát hiện, con chó chết tiệt này cũng rất thông minh, nói:

-Với đầu óc này của ngươi, không đi ra bày sạp kiếm tiền, cả ngày theo nhĩ gia nhà người canh giữ ở vùng núi hẻo lánh, có tài mà không được trọng dụng.

Hạo Thiên Khuyển không khách khí, gật đầu nói:

-Chứ còn gì...

Đúng lúc này, nam tử nho nhã yếu ớt khẽ mỉm cười nói:

-Công bằng, cực kỳ công bằng, Theo lý nên bồi thường sáu vạn hòng linh tinh...

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ và Hạo Thiên Khuyển đã chuẩn bị tâm thế bị trả giá lập tức ngăn cả người, cái này cũng được?

Hạo Thiên Khuyển lập tức kêu lên:

-Đã như vậy, trả tiền đi!

Nam tử nho nhã yếu ớt khẽ lắc đầu.

Tần Thọ nói:

-Sao thế? Tính quýt nợ à?

Chương 207: Ta ở lại

Chương 207. Ta ở lại

Nam tử nho nhã yếu đuối cười nói:

-Tất nhiên, ta không thể quyt nợ được. Ta là người làm ăn, ta rất coi trọng sự trung thực, chữ tín. Chuyện vừa rồi, ta tính toán lại một chút, ta đồng ý bồi thường thiệt hại. Như vậy, kế tiếp chúng ta tính toán đến tổn thất của ta chứ nhỉ? Vừa rồi, các người đánh người, lúc đó tổng cộng có hai mươi ba khách bị chặn không vào được, tính toán lại một chút, lúc chúng ta tính sổ, lại có thêm mười vị khách bị chặn không vào được.

Mà chỗ này của ta, bọn họ vào cửa tiêu tốn ít nhất là khoảng ba vạn hồng linh tinh. Ba mươi sáu khách hàng nhân với ba vạn là một trăm lẻ tám vạn hồng linh tinh. Bồi thường cho các người sáu vạn hồng linh tinh, cuối cùng các người bồi thường cho ta một trăm lẻ hai hồng linh tinh. Hai người, ai sẽ trả?

Ngay khi Tần Thọ, Hạo Thiên Khuyển nghe thấy lời này, bị những lời này làm cho miệng há thật to vì kinh ngạc, đầu óc bị mấy chữ này dọa cho ngơ ngẩn, nhưng hai tên vô lương tâm này lại khôn nạn theo bản năng chỉ vào nhau.

Nam tử nho nhã yếu đuối nói:

-Là ai?

Tần Thọ, Hạo Thiên Khuyển đồng thời cúi đầu xuống, tránh né ngón tay của nhau, đồng thời cố gắng chỉ vào nhau.

Rồi cả hai chột sững sờ, một con là Hạo Thiên Khuyển kiêu ngạo, một con là con thỏ ở Nguyệt Cung, lại có thể sợ một tên giả nữ nh

ân?

Vì vậy hai người quay đầu lại, duỗi thẳng eo, nhìn về phía nam nhân nhu nhược, Hạo Thiên Khuyển ngắc đầu nói:

-Nếu không trả thì sao?

Nam nhân nhu nhược cười đáp:

-Không trả tiền, người liền ở lại làm việc bán thời gian cho ta, nộp tiền xong có thể trở về. Đừng lo lắng, một ngày lương ở chỗ ta cao đến trăm hồng linh thạch.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe thấy, hắn liền bấm ngón tay để tính toán, kết quả thì thấy móng chó này có vẻ hoạt động không tốt cho lắm...

Đứng ở bên cạnh, Tần Thộ không chịu nổi nữa mà tát hắn một cái:

-Đồ chó ngốc, người thật sự là đi làm trả tiền sao? Ta không tin nữa. Cửa hàng nhỏ nát như vậy lại có thể bán đắt thế này sao?

Tần Thộ vừa nói, vừa ngắc đầu nhìn cửa hàng cũ khác hẳn những cửa hàng khác.

Hạo Thiên Khuyển gật đầu nói:

-Đúng vậy!

Nam tử nhỏ nhẽ cũng không tức giận, hắn ta cười:

-Cửa hàng của ta quả thực không lớn, nhưng giá cả có ghi rõ ràng. Hai vị thiếu gia, hai người muốn vào xem thực đơn không?

Tần Thộ, Hạo Thiên Khuyển chắc chắn rằng thức ăn của cửa hàn

g không đáng bao nhiêu tiền, vì vậy họ đã thảng đầu đi theo.

Cửa hàng không quá lớn, hai tầng trên dưới nhưng có tám biển to sừng sững ngay khi vừa bước vào cửa.

Tần Thọ nhìn kỹ lại, sắc mặt đột nhiên biến sắc...

Chỉ thấy trên đó có ghi.

Thịt kho tàu, tám vạn hồng linh tinh.

Đuôi thứ chín của cáo chín đuôi, mười hai vạn hồng linh tinh.

Móng Quảng Phu(1) hầm tương, sáu vạn hồng linh thạch.

(1-Thượng điều phó điều - (Quảng Phu) là quái thú bề ngoài như gà, ba đầu sáu mắt, sáu chân ba cánh)

Đầu Xích Nhu(2) hầm tiêu, tám vạn hồng linh tinh.

(2 - Xích Nhu: Một loại cá có mặt người thân cá trong Sơn Hải Kinh.)

...

Kinh khủng nhất là, Tần Thọ nhìn phía dưới thực đơn lại thực sự có gan rồng, tủy phượng, có một trăm vạn hồng linh tinh!

Tần Thọ nuốt nước miếng nói:

-Người không phải quán thịt chó sao? Làm sao bán những thứ này? Thịt chó đâu?

Nam tử nho nhã cười nói:

-Thịt chó là bằng hiệu. Ta khởi nghiệp từ việc bán thịt chó, cho nên

n vẫn luôn dùng bảng hiệu này. Hôm nay có bán thịt chó, có một đĩa ba mươi hai vạn hồng linh tinh. Có muốn ăn thử không?

Tần Thọ nhìn Hạo Thiên Khuyển nói:

-Ta có thể dùng hán đổi lấy bao nhiêu tiền?

Hạo Thiên Khuyển trừng mắt nhìn Tần Thọ, trên mặt cũng bết kiêu ngạo, toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không cam lòng kêu lên:

-Người ở đây dám bán gan rồng, tủy phượng hoàng?! Đây là phạm pháp! Người xem hai tộc rồng phượng là đồ trung bày sao?

Nam nhân yếu đuối nói:

-Rồng là loài Bạo Long, sinh ra không có não, là hung thần. Dù ở đâu, loại rồng này nếu bị phát hiện thì sẽ giết. Ta tình cờ biết được nhiều người cung cấp loại hàng này, họ sẽ gửi hàng nếu sẵn được loại rồng này. Bạo Long dài khoảng ba vạn mét. Sau khi tinh luyện thành tinh hoa, cũng dài hơn 300m, cùng với các gia vị khác, ta có thể bán một con rồng trong một năm. Còn về phượng là Quý Phượng, là một biến thể của chim phượng hoàng, là phượng hoàng phản bội địa ngục, giống như Bạo Long, nó là một con quái vật không có linh trí, thích tàn sát thành tính. Giết, ăn thịt cũng là một lợi ích, giúp dân trừ họa.

Tần Thọ hỏi:

-Vậy... Cửu Vĩ Hồ thì sao? Đây cũng là yêu quái sao?

Nam tử nho nhã lắc đầu nói:

-Cái người nói là Cửu Vĩ Yêu Hồ, giống như Tô Đát Kỉ. Còn cái ta nói là Cửu Vĩ Hồ, không phải loài có chín đuôi, mà là chín vòng vàng trên đuôi, giống như chín đoạn. Đuôi thứ chín là đuôi cuối c

ùng. Đoạn cuối là nơi tụ khí của hồ ly chín đuôi, ăn xong có thể c
hống lại bùa ngải.

Tần Thọ ngẩn ra... điều này cũng đã được nói đến trong Luyện K
hí Tổng Cương, nam nhân này không có nói dối.

Vì vậy, bây giờ Tần Thọ rất tò mò, người này là ai?

Hắn cũng đã nhìn thấy các món ăn trên thực đơn trong Luyện Khí
Tổng Cương, chúng đều là những dị thú có tên trong Sơn Hải Kin
h.

Có điều trong Luyện Khí Tổng Cương, Danh Vật Thiên, trong Sơ
n Hải Kinh có đề cập, những thứ này dường như... quả thực là dễ
ăn, hơn nữa còn có thể chữa bệnh.

Nhưng đồng thời nó cũng đề cập đến sự quý hiếm của những thứ
này... vì vậy, nếu những thứ này là thật, thì bán với giá này quả th
ực không đắt.

-Rốt cuộc ngươi là ai?

Tần Thọ, Hạo Thiên Khuyến đồng thanh hỏi.

Nam nhân này chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng hét từ cửa.

-Ông chủ, Hiêu, lấy không?

Tần Thọ nhìn lại thì thấy trên tay có một nam nhân cầm một thứ g
iống như quả cầu pha lê, bên trong là một con chim có đầu giống
khỉ, một mắt ở giữa mặt, bốn đôi cánh, đuôi giống chó.

Tần Thọ bất giác đọc ra phần miêu tả trong Luyện Khí Tổng Cươ
ng:

Có một loài chim giống khỉ, bốn cánh, một mắt, đuôi chó, tên gọi

là Hiêu, tiếng kêu như chim Thước, ăn có thể chữa đau bụng.

-Lấy, năm vạn hồng linh thạch, thế nào? - Nam tử nhu nhược nói.

-Ông chủ thật sự rất hào phóng, xứng đáng là Trù Thần, rất có khí phách!

Mấy nam tử ném con Hiêu về phía Trù Thần.

Trù Thần ném cho đối phương một cái túi Tu Di, đối phương cũng không cần kiểm tra, xua tay bỏ đi.

-Trù Thần?!

Tần Thọ và Hạo Thiên Khuyển đồng thanh kêu lên.

Hạo Thiên Khuyển, Tần Thọ đột nhiên biết lần này mình đã đá và o tằm sắt! Các món ăn do Trù Thần làm, bán với giá này có đắt không? Tất nhiên là không đắt!

Vì vậy, với cách tính toán này, bọn hắn thực sự phải bồi thường rất nhiều tiền!

Gần như cùng lúc đó, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hạo Thiên Khuyển:

-Không có tiền, bắt thỏ gấn nợ! Ta chạy trước!

Kết quả là, ngay khi Hạo Thiên Khuyển giơ chân lên, nó nhìn thấy một ánh sáng trắng vụt qua cửa! Nhìn lại bên cạnh, con thỏ đâu?

-Con thỏ chết tiệt, người quay lại cho ta! Trù Thần, chờ một chút, con thỏ này đi rồi, ta giúp người bắt lại!

Hạo Thiên Khuyển vừa chạy ra vừa nói.

Cuối cùng chỉ chạy được hai bước thì bị một cái nồi rơi trúng đầu, loảng xoảng một tiếng, phần thân dưới của Hạo Thiên Khuyển bị chặn lại không thể cử động.

Hạo Thiên Khuyển biết mình chạy không khỏi, nhưng rõ ràng là c huyên của hai người gây ra, sao có thể tự mình công được? Làm t hế nào để trả tiền? Mất bao lâu thời gian? Vì vậy, ngay lập tức Hạo o Thiên Khuyển hét lên:

-Trù Thần, còn có con thỏ!

Vừa nói xong, hắn nghe thấy một cái búng tay, một con thỏ trắng như tuyết bị ném trước mặt Hạo Thiên Khuyển...

Hạo Thiên Khuyển nhìn lại. Đột nhiên vui mừng:

-Con thỏ chết tiệt, ai cho ngươi chạy!

Vẻ mặt Tàn Thộ không giải thích được, rõ ràng là đã chạy ra ngoài, cũng không thấy có người đuổi theo, tại sao đột nhiên lại bị bắt lại ném trở về?

-Chủ nhân, người đã bị bắt.

Một giọng nói vang lên.

Tàn Thộ ngẩng đầu nhìn thấy một người cao lớn đầu trùm khăn màu vàng đang đứng giữa không trung!

Tàn Thộ chợt nhận ra,

-Hoàng Cân Lực Sĩ?!

Chương 208: Ta ở lại (2)

Chương 208. Ta ở lại (2)

Hoàng Cân Lực Sĩ không phải người, mà là một loại con rối, loại con rối này rất đặc biệt, sức mạnh không cố định, nó theo sức mạnh của chủ nhân. Tần Thộ đã từng xem bản ghi chép về nó trong Luyện Khí Tổng Cương, lúc đó Tần Thộ còn giấu cợt:

Chỉ cần chủ nhân đủ biến thái, thì Hoàng Cân Lực Sĩ sẽ vô cùng kinh khủng!

Kết quả là không ngờ, lúc đó cảm thấy Hoàng Cân Lực Sĩ chơi đùa thú vị, hôm nay lại tấn công hắn rồi... cũng may là vị chủ nhân này không hề biến thái, nếu không thì...

Tần Thộ vô thức kẹp chặt móng...

Trù Thần phát tay một cái, Hoàng Cân Lực Sĩ Thần biến mất.

Trù Thần tiếp tục cười nói:

-Hai vị xem ra không bởi nổi tiền, đã vậy thì lưu lại làm công, ta tính giúp các vị, tổng cộng là một trăm lẻ hai vạn. Tiền công mỗi ngày của người là một trăm hồng linh thạch, nói cách khác, hai người có thể về nhà sau khi làm xong năm nghìn lẻ một ngày. Thế nào? Rất tiện nghi phải không?

-Tiện nghi cái con mẹ nó!

Hạo Thiên Khuyển gầm lên chửi rủa.

Trù Thần khẽ mỉm cười, dùng sức đập nhẹ lên chiếc nôi...

-Hu... đau quá... eo của ta, thắt lưng của ta... - Hạo Thiên Khuyển hét lên vì đau.

Trù Thần:

-Người vừa mới nói cái gì?

Hạo Thiên Khuyển hét lên:

-Ta... ta nói... ta nói con thỏ đồng ý, ta cũng đồng ý!

Hạo Thiên Khuyết dứt khoát quyết định, hắn biết rằng Tàn Thọ không muốn rời khỏi Nguyệt Cung, hắn chắc chắn sẽ từ chối, vì vậy bị chinh đốn chán chán là thỏ, ít nhất hắn có thể thoải mái một chút, có thể nhìn trò vui.

Kết quả hắn đang suy nghĩ, lại nghe thấy Tàn Thọ nói:

-Ông chủ, buổi tối xong việc có thể về nhà không?

Trù Thần lắc đầu nói:

-Không thể, tuy rằng cửa hàng của ta chỉ mở cửa bốn giờ, nhưng còn rất nhiều việc vặt khác.

Tàn Thọ nói:

-Bao lâu mới có thể trở về nhà?

-Năm nghìn lẻ một ngày sau.

Trù Thần nói với nụ cười yếu ớt đặc trưng của mình.

Tần Thọ sờ sờ cằm, nói:

-Ăn cơm thì sao?

Trù Thần:

-Đương nhiên, sao ta có thể để nhân viên của mình chết đói được chứ?

-Bao no không? - Tần Thọ hỏi.

Trù Thần nói:

-Ăn no tám phần, ăn quá nhiều không tốt cho sức khỏe, ăn quá ít cũng không đủ sức. Con thỏ, ta cũng không phải đang thương lượng với ngươi. Ngươi không có tiền, nhất định phải ở lại. Bây giờ nói cho ta biết lựa chọn của ngươi.

Tần Thọ vui vẻ nói:

-Vậy ta đồng ý!

-Hả ?!

Trù Thần, Hạo Thiên Khuyển đồng thời kinh ngạc nhìn Tần Thọ, hiển nhiên bọn họ không ngờ con thỏ lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Nhưng Tần Thọ cười vô hại, hắn trông có vẻ tốt như vậy xem ra không phải đang nói đùa.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Mẹ nó, con thỏ chết tiệt, ngươi đang làm cái quái gì vậy? Ngươi vừa mới đồng ý với tên ảo lả này? Năm nghìn lẻ một ngày, hơn mười năm! Ngươi không muốn thấy Hằng Nga của ngươi sao?

Tần Thợ cười nói:

-Người sai rồi. Người phải ở đây hơn mười năm. Còn thỏ gia ta đây, ta... ta hẳn là sẽ không ở mấy ngày.

-Tại sao? - Hạo Thiên Khuyển khó hiểu hỏi.

Tần Thợ nhe răng, nhưng không giải thích, một đôi con người to đảo quanh, nhìn trộm tiếm, trong lòng gào: “Đồ ăn ngon, ta tới đây, ha ha...”

-Nếu đã như vậy, Bất Hoặc, người hay dẫn bọn họ đi làm quen với hoàn cảnh xung quanh đi. Vì sư đi tìm vài loại điều chế vị về đây để phối với con Hiêu đó... Hai người các người cũng đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, bằng không ta đây cũng không ngại gì mà tìm đến tận cửa để bắt các người về lại đây. Nhưng ta phải nhắc nhở các người, dựa theo quy luật của Thiên Đình, thiếu nợ mà bỏ chạy, xử phạt gấp đôi.

Trù Thần nói. Tần Thợ nhìn Hạo Thiên Khuyển, giống như đang hỏi: “Thật hay giả vậy?”

Hạo Thiên Khuyển ư hự một tiếng, giống như là khẳng định.

Tần Thợ nhin không được chữ:

-Đúng thật là quy định chết bầm...

Trù Thần hê hê cười một cái, rồi cứ thế mà đi.

Tiểu nhị lúc trước mới đến báo danh nói:

-Sư phụ cứ yên tâm.

Hạo Thiên Khuyển bộ dạng không tự nguyện, Tần Thợ ngược lại lại hí ha hí hửng, đáng yêu, tung tăng nhảy nhẩy đi theo tiểu nhị.

-Hi, huynh đệ, xưng hô như thế nào đây?

Tân Thợ đánh lên một cái hỏi.

Tiểu nhị trong tiệm sờ sờ mũi trên khuôn mặt bị sưng hỏi:

-Ta tên là Chu Bất Hoạch, còn người?

-Tân Thợ! - Tân Thợ ngay lập tức trả lời.

Tiểu nhị ngơ ngác, hai má phồng lên vài cái, hình như muốn cười, nhưng có lẽ là sợ con thỏ lại đánh mình, cho nên cố gắng nhịn, sau cùng ừ hử một tiếng rồi nói:

-Tên này cũng dễ nhớ ghê.

Tân Thợ nói:

-Cảm ơn quá khen rồi, tên của người thì lại rất có ý nghĩa.

Chu Bất Hoạch lắc đầu nói:

-Đây là tên do sự phụ ta đặt cho đó.

-Sự phụ của người? - Tân Thợ ngạc nhiên.

Chu Bất Hoạch nói:

-Chính là Trù Thần...

-Người là đệ tử của Trù Thần sao?

Tân Thợ kinh ngạc nhìn Chu Bất Hoạch.

Chu Bất Hoạch cười khỏ trả lời:

-Uhm... đệ tử duy nhất. Nhưng mà người đệ tử như ta đây ngoài việc khiến sư phụ mất mặt ra... căn bản là không có tác dụng gì nữa rồi.

Nói đến đây, Chu Bất Hoạch bày ra gương mặt khổ sở.

Tần Thọ kinh ngạc hỏi:

-Tại sao vậy?

Chu Bất Hoạch cảm thán nói:

-Sư Phụ đặt tên ta là Bất Hoạch, là hy vọng ta có chút thành tựu. Kết quả... ày... ta đã đi theo sư phụ học nấu bếp tám trăm năm, kết quả bây giờ ngay cả một đĩa rau ta cũng không xào được ngon.

Tần Thọ vừa nghe, ngay lập tức cạ lời, học tám trăm năm cũng không xào được đĩa rau ngon, cái tên Chu Bất Hoạch này gốc cũng ghê gớm thật...

Nhưng Chu Bất Hoạch lập tức kiên định mà nói:

-Nhưng ta có niềm tin, chỉ cần cố gắng, sớm muộn gì ta cũng sẽ thành công! Có câu nói chim ngu còn biết sỏi cánh bay, hơn nữa ta cũng đâu đến nỗi quá ngu! Chỉ là tám trăm năm thôi mà? Con đường phía sau còn dài lắm, từ từ đi... tám trăm năm không đủ thì tám ngàn năm, còn không được nữa, thì tám vạn năm học một món ăn, cũng sẽ có một ngày, ta sẽ học được món cơm chiên trứng thơm ngon!

Tần Thọ nghe thế, triệt để cạ lời, tám vạn năm học một món cơm chiên trứng? Sự kiên trì của thằng nhóc này là bền bỉ, hay là kiên trì quá hóa ngu rồi?

Tần Thọ vỗ vỗ đôi chân lớn của Chu Bất Hoạch nói:

-Huynh đệ, có ý chí! Người đứng là giống như con ruồi bò trên cửa sổ kiếng!

Chu Bất Hoạch hoài nghi hỏi:

-Hả ý gì thế?

Tần Thọ nói:

-Tiền đồ sáng lạn đó.

Chu Bất Hoạch cười nói:

-Cảm ơn...

Tần Thọ lại nói:

-Đường đạo thì không có rồi đó.

Chu Bất Hoạch liếc mắt hung dữ nhìn Tần Thọ... nếu không phải vì đánh không lại Tần Thọ, bằng không thì bị giờ đã làm thịt thỏ rồi, hẳn chưa từng thấy con thỏ nào khiến người ta chán ghét như thế!

Thật mẹ nó đúng là tiện mà!

Hạo Thiên Khuyển lúc này cũng chạy lên tới, hung dữ nói:

-Tiểu nhị, ta nói người nghe, cậu gia gia người đây tính khí không tốt. Cái bếp rách đó ta tuyệt đối sẽ không đi đâu, có công việc gì cần làm, người tự mình làm luôn đi nha! Nếu người để ta làm, hừ hừ... đừng trách ta đây không khách khí.

Chu Bất Hoạch hiển nhiên là bị bộ dạng con chó hung dữ của Hạo Thiên Khuyển dọa cho sợ, rụt rụt cái cổ nói:

-Ta... ta báo với sư phụ nha...

Hạo Thiên Khuyển hừ hừ nói:

-Sư phụ của người đâu thể lúc nào cũng ở cạnh người được, người ở một mình ta sẽ đánh người!

Chu Bất Hoạch sắp khóc...

Tần Thộ nói:

-Được rồi, hù dọa người ta làm gì? Hơn nữa đánh người cũng không đúng đâu, tục ngữ có câu quân tử động khẩu không động thủ....

Chu Bất Hoạch gật đầu theo, hắn bỗng nhiên cảm thấy, so với con chó kia, con thỏ này không tệ lắm...

Chương 209: Ăn no tám phần

Chương 209. Ăn no tám phần

Tiếp theo lại nghe con thỏ nói:

-Nếu hắn ta không nghe lời, người cứ cắn hắn đi, nếu không thì nguyên một hàm răng sắc bén như lưỡi dao của người, không phải là lãng phí rồi sao?

Trong đầu của Chu Bất Hoạch có hàng vạn câu mẹ nó bay tới tấp, r

ôi khóc thầm nói: “Đám người này là người gì thế? Sau này phải t
ránh xa đám người này ra mới được...”

Ngay tại lúc này, thỏ vỗ vai hắn, rồi nói:

Bất Hoạch, huynh đừng quá lo lắng. Hắn ta không muốn làm, ta ng
uyện ý làm! Sau này nếu như có chuyển rau, trông coi kho, hoặc l
à đầu bếp tạm thời cũng có thể gọi ta. Con người ta không có tật g
ì hết, chỉ là rất siêng năng!

Chu Bất Hoạch nghi ngờ nhìn Tần Thộ, nói:

-Thật không?

Tần Thộ vỗ ngực đáp:

-Đương nhiên là thật!

-Vậy ta đúng là có chút chuyện, xử lý thực phẩm, người làm khôn
g? - Chu Bất Hoạch hỏi.

-Làm! Đương nhiên làm!

-Vậy được, người đi theo ta. Sau bếp bây giờ không còn chuyện g
ì để làm, chủ yếu là chỉnh lại thực phẩm. Sáng sớm hôm nay có k
hách hàng đưa tới một con trăn Tam Giác Cung Nhiêm, được hẹn
sẽ đến ăn vào ban đêm, hẹn tối này sẽ ăn. Trước đây không có thờ
ì gian xử lý, người đến đây rồi, vừa hay có thể giúp đỡ... đi, ta dặ
y người xử lý như thế nào. - Chu Bất Hoạch nói.

Tần Thộ cười hi hi gật đầu, lắc lư cái mũ đi theo lên trước.

Hạo Thiên Khuyển thấy tình hình như thế nhếch miệng nói:

-Người có phải bị ngó rồi không? Việc này cũng làm? Thôi vậy, k
hông để ý đến người nữa, ta kiếm chỗ nào đó ngủ một giấc đây.

Vén ra tấm màn che bếp sau, Tần Thộ một chân bước vào, khoảnh khắc ấy cảm giác như là đi xuyên qua một dòng nước.

Bước một bước qua, Tần Thộ lác mắt!

-Đây là bếp sau của các ngươi? - Tần Thộ kinh ngạc nói.

Chỉ thấy trước mặt rõ ràng là một thế giới nhỏ!

Một bãi bồi bằng phẳng nằm kẹp giữa hai ngọn núi lớn, một dòng sông lớn hiền hòa chảy ngang qua đồng bằng. Dòng nước vô cùng trong vắt, nhìn một cái đã thấy được đáy nước.

Những ngọn núi cây cối mọc um tùm, rất nhiều loại cây trồng che kín nhau...

Nhưng mà Tần Thộ nhìn kỹ mới phát hiện ra, những cây trồng này không phải là những cây trồng thông thường, toàn bộ đều cây trồng này đều là thực vật dùng để điều phối gia vị!

Dưới núi, cả một khoảng đất trống, đang phơi rất nhiều sản phẩm điều phối gia vị, Tần Thộ nhìn qua một cái, những thứ gia vị trông giống như hạt tiêu, hồi hương, ớt hiểm vân vân, nhưng hẳn biết rằng gia vị ở đây phải là phiên bản nâng cấp, tốt hơn nhiều so với những loại gia vị ở Địa Cầu.

Còn một ngọn núi khác trồng đủ loại rau xanh, có mấy loại rau Tần Thộ nhận ra được tên, cũng có loại không biết, nhưng mà trước mắt nhưng chuyện này đã không quan trọng nữa, bởi vì nước miếng trong miệng của Tần Thộ sắp chảy ra rồi.

Chu Bất Hoạch như lẽ đương nhiên mà gật gật đầu:

-Đúng rồi, đây là bếp sau của chúng ta, việc tiếp theo mà ngươi cần xử lý chính là còn Tam Giác Cung Nhiệm bên kia kia.

Tần Thọ thuận theo tầm nhìn của Chu Bất Hoạch mà nhìn qua, chỉ nhìn thấy một con rắn to một trăm mét hơn nằm bẹp trên mặt đất, lưỡi thè ra rất là dài, hiển nhiên là đã chết tươi rồi.

-Người biết xử lý Tam Giác Cung Nhiêm không? - Chu Bất Hoạch hỏi.

Tần Thọ đáp:

-Biết! Nhất định biết!

-Thật không? - Chu Bất Hoạch có chút không tin.

-Nhất định biết! Chỉ cần là ăn, ta đều biết! Được rồi, ở đây giao lại cho ta, người đi đi. Đúng rồi, nếu như người không biết xử lý con Hiêu đó, hay là để ta giúp người xử lý luôn nha. - Tần Thọ kêu lên.

Chu Bất Hoạch tròn tròn hai mắt lên một cái:

-Ta không biết xử lý? Ta đương nhiên biết xử lý!

-Bất luận là người biết hay là không biết, cứ đưa cho ta! Người đi nghỉ đi, chỗ nào chơi vui cứ đi đến chỗ đó... sau này cái bếp sau này, cứ giao hết cho ta là được rồi, bảo đảm một con rồng cũng không dư thừa ra cho người!Ồ... ý ta nói là sạch sẽ đến mức một con rồng nhỏ cũng không có! Bếp sau mà, nhất định phải thật sạch sẽ!

-Đúng rồi, người coi chừng con chó đó kỹ nha, hần không biết an phận đâu. Lỡ như có ăn trộm món đồ gì ở chỗ các người, thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở người nha. - Tần Thọ nói.

Chu Bất Hoạch vốn còn có chút cảm giác con thỏ này không đáng tin, nhưng vừa nghe thỏ nói vậy, hần ta lại có chút lo lắng Hạo Thi

ên Khuyến rồi.

Thế là, Chu Bất Hoạch nói với Tần Thộ cách đi ra khỏi bếp sau xo ng, lập tức đi ra ngoài tìm Hạo Thiên Khuyến.

Đợi Chu Bất Hoạch đi khỏi...

Tần Thộ vui mừng cười lên, đi vòng quanh con Tam Giác Cung Nhiêm một vòng, sau khi xác định chỗ nào là thịt ăn ngon, cười hi hi một cái:

-Tam Giác Cung Nhiêm, thịt ngọt lại mập, đặc biệt là vảy ngược b a tắc dưới đầu tam giác, là loại tốt nhất trong các loại thịt trần! Ăn xong có thể nâng cao khả năng chống độc, rất tốt, vô cùng tốt... n gười là của ta rồi, ha ha...

Tần Thộ nói xong, vung tay một cái, những ngọn cỏ bên lề bay lên, giữa không trung bầm nhĩn hợp lại, rồi biến thành những thanh củi, một chiếc nồi sắt lớn rơi xuống.

Tần Thộ lại vung tay, nước trong hồ bay lên rơi vào nồi...

Tần Thộ vội vàng lấy Luyện Khí Tổng Cương ra, nói:

-Hoàng thư, đến lúc ngươi phải làm việc rồi, mau điều chế ra những nguyên luyện của món đồ này cho ta!

Hoàng thư bên trên hiện lên một dòng chữ:

“Không làm, ăn trộm đồ là chuyện rất xấu hổ!”

Tần Thộ trực tiếp vút Hoàng thư vào nồi:

-Nếu đã không dùng được, vậy thôi ăn ngươi luôn.

Hoàng thư lập tức hiện lên một hàng chữ:

“Chuẩn bị xong rồi, đại ca, khi nào bắt đầu làm làm việc? Trái tim muốn ăn trộm của ta đã không nhìn được nữa rồi!”

Tần Thộ mới hài lòng cầm sách từ trong nồi lên, giữ giữ nước trên mặt sách, lật tới trang điều chế gia vị từng cái một đối ứng rồi so sánh với những gì đã biết trong quá khứ.

Quả nhiên, những gia vị này đều không phải là gia vị bình thường.

Ớt hiểm không phải là loại ớt hiểm bình thường, là Thiên Linh Tiêu, ba trăm năm mới nở hoa một lần, thêm ba trăm năm nữa mới kết một trái, sản lượng không lớn, nhưng mùi vị rất đỉnh.

Tần Bì Gai gọi là Vân Hoa Tử, trăm năm mới dùng được, nhưng phải đảm bảo được mùi vị, mỗi chuyện phơi khô thôi cũng mất năm trăm năm, chỉ sợ ngay cả ở trên Thiên Đình cũng là loại gia vị vô cùng cao cấp.

Trong đó có một loại lá cây, ngắt một cái liền thành nước, khi rơi vào nước bốc hơi ngay lập tức, biến thành muối... quả thật là có c hút thần kỳ.

...

Tần Thộ lúc mới đầu chỉ là hiếu kỳ, sau đó lại phát hiện những loại gia vị này lại chơi rất vui, thế là một bên chơi một bên bỏ gia vị vào túi...

Sau khi một đi một lại, những gia vị dưới núi đã ít đi một nửa...

Tần Thộ cũng không quan tâm mấy cái này, chạy lại chỗ cái nồi lớn đốt lửa lên, biến ra một miếng vải vụn rửa sạch nồi, cắt xong hành tỏi gừng, lấy vài hạt Tần Bì Gai, hồi hương.

Sau đó tùy ý dùng tay cắt trên người của Tam Giác Cung Nhiêm một miếng thịt vớt vào nồi, chỉ nghe thấy xèo một tiếng...

Thịt mỡ trong như pha lê tan chảy trong chảo, một lớp dầu phủ dư ới đáy chảo, hương thơm của mỡ trần từ từ lan tỏa ra...

Tần Thọ ngửi ngửi, nước miếng không kiềm được mà chảy xuống g, chép chép miệng nói:

-Thơm quá! Không hổ danh là cấp hoàng kim thất tinh Tam Giác Cung Nhiêm, mùi vị thịt này, chép chép... thơm quá!

Tần Thọ vừa lau nước miếng, vừa gấp miếng thịt mỡ đã được nướ ng chín lên, bỏ vào miệng, cắn một cái, cảm giác giòn tan, cũng đ ồng thời, một chất dầu béo chảy ra, mùi vị thơm ngon tràn ngập tr ong miệng, đến mức hắn phải nhắm mắt lại thưởng thức.

-Quá ngon!

Tần Thọ kêu lên một tiếng, nhưng hắn cũng biết là, đây chỉ là một miếng thịt mỡ trần đơn giản mà thôi.

Mỹ vị thật sự là ở đằng sau kia...

Chương 210: Ăn no tám phần (2)

Chương 210. Ăn no tám phần (2)

Nhân lúc đang không có ai quản lý, vẫn là mau mau ra tay, ăn đượ

c nhiều thêm một miếng lời một miếng!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ mang những loại gia vị Tần Bì Gai hồi hương vân vân đều bỏ vào trong nồi, chiên trong dầu nóng, hương thơm trong nồi hòa quyện...

Hoa hành đột nhiên biến thành màu vàng, nhưng vạch ra bên trong lại trắng như ngọc...

Tần Thộ vội vàng quay người, lại cắt thêm phần thịt mỡ của Tam Giác Cung Nhiêm, để riêng, rửa sạch, không vội bỏ vào nồi.

Mà lại bỏ một lượng lớn ớt hiểm, ớt hiểm xèo một cái mùi thơm ngát mũi, đồng thời cũng khiến cho Tần Thộ cay mắt sặc sụa, nhưng Tần Thộ không thèm quan tâm, bỏ thịt Tam Giác Cung Nhiêm vào, chỉ nghe thấy âm thanh xèo xèo thơm ngon tuyệt không chối tai.

Thịt của Tam Giác Cung Nhiêm cùng gia vị trong nồi hòa vào nhau, mùi vị càng nấu càng thơm ngon...

Đảo nồi xào một cái, Tần Thộ vội tắt lửa đi, sau đó biến ra một cái ghế, một hũ rượu, một đôi đĩa, liền ngồi tại nơi non xanh nước biếc này, ăn thịt Tam Giác Cung Nhiêm có mùi vị như thịt rắn, rồi uống chút rượu, ngày tháng trôi qua thật là đẹp đẽ...

Cũng ngày vào lúc này, Chu Bất Hoạch lại gấp rồi, bởi vì sau khi hấp đi ra, thật sự là không tìm thấy Hạo Thiên Khuyển đâu!

Ở phía sau viện tìm tới tìm lui, cũng không thấy bóng dáng Hạo Thiên Khuyển đâu cả, vừa đi vừa kêu lớn:

-Hạo Thiên Khuyển!

-Cầu gia gia!

-Chó ới người ở đâu?

-Đừng hù dọa ta nha?

-Người chạy mất sư phụ sẽ nổi giận đó!

Chu Bất Hoạch đang hét lớn, sau lưng đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ lạnh:

-Luôn cho là người chỉ ngu thôi, bây giờ xem ra, người không chỉ ngu mà còn mù nữa!

Chu Bất Hoạch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bên dưới một tảng đá lớn có một nhúm đen, nơi ánh mặt trời không chiếu tới, nhấp nháy hai ngọn đèn!

Chương 211: Biến to lên đi, bảo bối!

Chương 211. Biến to lên đi, bảo bối!

Chu Bất Hoạch nhìn kỹ một cái, quả nhiên là Hạo Thiên Khuyển!

Nhưng mà cái tên này cũng đen quá đi mất, nằm ở dưới tảng đá, giống như là hòa mình vào màn đêm vậy...

Hạo Thiên Khuyển ngáp nói:

-Người tìm ta để làm gì? Cản trở giấc ngủ của ta...

Chu Bất Hoạch vừa mới mở miệng, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nói không vui vẻ.

-Giấc ngủ?

Đang nói chuyện, Trù Thần đã đi qua đến nơi, nét mặt trang nghiêm nhìn Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển ngáp ngáp, rồi lắc lắc đầu nói:

-Không có, ta muốn nói, không được ngủ.

-Người thật ra không cần phải nói dối, tuy rằng ta không thích người nói dối, nhưng tự bản thân ta nhận định tính cách của mình cũng rất dễ chịu...

Trù Thần vẫn một bộ dạng nho nhã.

Hạo Thiên Khuyển nghi ngờ nhìn Trù Thần, nhưng khí chất của Trù Thần đúng là... quá nho nhã rồi, nhìn như thế nào cũng không nhìn ra được là một người có tính tình không tốt, hay là người có tính cách cường bạo.

Hạo Thiên Khuyển gật gật đầu nói:

-Vừa rồi không cần thật ngủ gật một cái.

Trù Thần cười cười gật đầu nói:

-Nói như vậy, người thừa nhận mình đã ngủ rồi phải không?

Hạo Thiên Khuyển đáp:

-Cũng không tính là như thế, chỉ là ngủ gật chút thôi....

Lời này vừa nói xong, Chu Bất Hoạch lùi về phía sau vài bước, kéo

rộng khoảng cách ra.

Hạo Thiên Khuyển ngơ ngác, trong lòng nghĩ tên nhóc này đang làm gì thế? Trốn cái gì? Hấn đáng sợ như vậy?

Giấy lát sau, liền nghe thấy xẹt rẹt một tiếng!

Hạo Thiên Khuyển ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy cơ thể ồm ồm yếu ớt của Trù Thần bành trướng ra, y phục cũng rách hết! Cơ bắp toàn thân nổi lên, một gương mặt vô cùng nho nhã đột nhiên trở nên hung dữ vô cùng, miệng lớn mở ra, răng còn sáng bóng hơn cả của Hạo Thiên Khuyển!

Hạo Thiên Khuyển chưa kịp nói gì hết, thì nghe thấy tiếng Trù Thần gầm lên:

-Người lấy tiền lương của ta nhưng lại trốn đi ngủ ở chỗ ta? Ta cho người ngủ!

Hạo Thiên Khuyển co chân định bỏ chạy, kết quả cái đuôi bị người ta nắm lại, sau đó chỉ cảm thấy như trời đất quay cuồng...

Bang!

Mặt Hạo Thiên Khuyển đã dính xuống đất!

-Nhẹ chút đi! Chết người bây giờ! - Hạo Thiên Khuyển kêu lớn.

Bang!

-Đừng đập mặt!

Hạo Thiên Khuyển phát hiện trận đoàn này tránh không khỏi rồi, thì hà rằng cầu xin đổi cách thức đánh.

Bang!

-Lại là mặt!

Hạo Thiên Khuyến phần nộ kêu lên, cố gắng giãy giụa thoát khỏi bàn tay của Trù Thần, chịu thôi, sức mạnh của Trù Thần quá mạnh, căn bản là không thoát ra được!

Bang!

-Dám nói láo? Dám gạt ta? Dám ngủ? Đây thì ta cho người ngủ này, ta cho người ngủ này...

Trù Thần gầm lên ném Hạo Thiên Khuyến rơi xuống mặt đất.

Hạo Thiên Khuyến cho là cuối cùng cũng kết thúc rồi, kết quả là thấy một cái chân lớn đạp xuống, bốp bốp bốp...

Một tiếng động vang lên, Hạo Thiên Khuyến bị đạp xuống trong đất.

Nhưng mà còn chó này da thô thịt cũng dày, tuy là bị đánh đến thê cả lưỡi ra, hai mắt trợn hết trông trắng lên, nhưng mà ngay cả một lớp da cũng không bị tróc ra.

Trù Thần đánh đúng một tiếng đồng hồ, cơn giận trong người từ từ hạ xuống, thân thể lực lưỡng từ từ thu nhỏ lại, biến trở lại là một thiếu sinh nho nhã, sau đó cả người kinh ngạc nói:

-Ôi trời ơi... Hạo Thiên Khuyến, ngươi làm sao vậy? Nhận lỗi cũng không cần phải dùng đến cách như vậy, đầu đập đến nổi trên mặt đất tạo thành lỗ luôn rồi...

Hạo Thiên Khuyến trợn mắt lên:

-Đầu óc ngươi không có ký ức?

Trù Thần chớp chớp mắt:

-Ký ức gì?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Vừa rồi ta chỉ là ngủ gật thôi, người lại đánh đập ta một tiếng đồng hồ? Người còn không thừa nhận?

Chu Bất Hoạch vừa nghe, che mặt lại, quay người đi, cảm thán nói:

-Thôi xong rồi...

Sau khi Hạo Thiên Khuyển kêu la xong, lại có cảm giác có gì đó không đúng, sau đó lại thấy Trù Thần mở miệng lớn ra, nặn ra một nụ cười, thân hình lại một lần nữa bành trướng ra...

Hạo Thiên Khuyển giọng như muốn khóc nói:

-Không phải chứ?

Giấy lát sau, phía sau hậu viện lại vang lên một tiếng chó kêu thảm thiết kéo dài cả một tiếng đồng hồ...

Một tiếng sau đó.

-Trời ơi, Hạo Thiên Khuyển, người bị làm sao vậy? Người không cần phải tự trách như vậy, người tại sao lại đập đầu qua bên này tạ o thêm một cái lỗ vậy?

Trù Thần vô cùng ôn hòa, có chút đau lòng hỏi.

Đầu của Hạo Thiên Khuyển đã nằm trong lòng đất, nửa ngày cũng không có động tĩnh, cái mông thì chổng lên trời, chân sau giãy giụa trên không trung một cái... nửa ngày sau mới truyền đến giọng nói của Hạo Thiên Khuyển:

-Ta chỉ là... ừm, người... thôi bỏ đi, tự đập, ta nhận lỗi rồi, được không?

-Thật là ngoan!

Trù Thần mãi nguyên gật gật đầu, sau đó nói với Chu Bất Hoạch:

-Bất Hoạch, người xem xem Hạo Thiên Khuyển người ta, thật là có gia giáo, biết sai có thể sửa, với lại cách ăn năn hối lỗi cũng rất khiến người ta cảm động.

Chu Bất Hoạch dường như đã nhìn quen cảnh này rồi, gật đầu lia lịa nói:

-Vâng... sư phụ nói rất đúng ạ.

-Con thỏ đó đâu? Ấy... sao áo của ta lại hỏng nữa rồi? Thật là phiền phức...

Trù Thần đang nói chuyện, thì lấy ra một chiếc áo choàng hoàn toàn mới màu trắng mặc lên người.

Chu Bất Hoạch nói:

-Con thỏ đang ở sau bếp xử lý thực phẩm ạ, người muốn đi xem không?

Trù Thần gật gật đầu:

-Đi nào, đi xem xem. Con thỏ đáng yêu kia nhìn có vẻ cũng rất ngoan.

-Dẫn theo Hạo Thiên Khuyển, chúng ta cùng đi xem.

Trù Thần bổ sung thêm một câu.

Chu Bất Hoạch vội vàng nhô Hạo Thiên Khuyến từ dưới đất lên, quan tâm hỏi han:

-Không sao chứ?

Hạo Thiên Khuyến hừ hừ nói:

-Đừng động vào ta, để ta trốn ở dưới thêm xịu, ta nhân cơ hội có thể lại ngủ thêm...

Vừa muốn nói là lại ngủ thêm một chút, hấn rùng mình dữ dội...

Trù Thần hỏi:

-Người còn có thể làm sao nào?

Hạo Thiên Khuyến lập tức đứng thẳng lưng lại nói:

-Ta vẫn còn có thể đi với các người xem xem!

-Thật ngoan!

Trù Thần nhìn chố với vẻ mặt ngưỡng mộ, nho nhã, đáng yêu mà đi lên trước.

Hạo Thiên Khuyến nhìn tám lưng của Trù Thần, hấn ta thật sự không thể nào đem cái dáng vẻ ảo lá này của Trù Thần cùng với cái nam tử dũng mãnh đánh hấn vừa rồi liên tưởng đến nhau, đây đúng thật là cùng một người không?

-Sự phụ người chắc không phải là một xác hai hồn chứ?

Hạo Thiên Khuyến lén lén hỏi Chu Bất Hoạch.

Chu Bất Hoạch gật gật đầu nói:

-Không phải, sớm đã tìm người chặn rồi, ngài ấy là bị đa nhân các h. Bởi vì tính cách không ổn định, cho nên ngài ấy có đặc quyền, không cần phải thượng triều. Ừm... cũng không có ai nguyện ý gặp ngài ấy... sợ bị đánh.

Chương 212: Bào Đình, Sơn Hà

Chương 212. Bào Đình, Sơn Hà

Bây giờ Hạo Thiên Khuyển mới hiểu tại sao hắn chưa bao giờ gặp qua Trù Thần rồi, cái tên này đúng thật là có vấn đề!

Nghĩ thử mà xem ngay cả chúng tiên cũng không nguyện ý tiếp xúc với cái tên này, hắn thì lại phải đối mặt cả mười năm!

Hắn ta bỗng nhiên có chút bốc đồng muốn chết đi cho xong... trong lòng thầm mắng: “Con thỏ chết tiệt! Đều tại ngươi hết! Nếu không ông phải ngươi dẫn ta đến trước cửa tiệm này, Ta có ra nông nổi này không? Ta con mẹ nó chỉ là muốn ăn một bữa thịnh soạn, tại sao lại khó đến như vậy? Ngươi hãy đợi đấy, lát nữa ta sẽ cho ngươi biết cái cảm giác bị nam tử lực lưỡng bạo hành là như thế nào!”

Đang suy nghĩ, Hạo Thiên Khuyển đột nhiên ngó người ra, dùng mũi ngửi ngửi, kêu lên:

-Mùi gì thơm thế này?

Chu Bất Hoạch cũng ngửi ngửi, nhú mày nói:

-Đây là mùi vị của thịt mỡ Tam Giác Cung Nhiêm bị chiên giòn, cộng thêm ba trái Thiên Linh Tiêu, Vân Hoa Tử ba hạt, hai miếng Tùng Vân Bì, Địa Xích Can hai lạng, một muỗng Thảo Mộc Diêm sau chiên nóng lên cộng thêm ba gam thịt vẩy của Tam Giác Cung Nhiêm, xào thêm năm phút chính là mùi vị này...

Chu Bất Hoạch nhú mày phân tích, chỉ ngửi một cái mà có thể phân ra được tất cả gia vị, có thể thấy được kỹ năng cũng không phải chỉ là hư danh, nhưng hắn vẫn còn có nghi hoặc:

-Ây... Không đúng nha, mùi vị này hình như còn thêm món gì đó vào nữa.

Hạo Thiên Khuyển kể bên nói:

-Chắc lại lại bỏ thêm chỗ thịt khác của Tam Giác Cung Nhiêm, mà ấy mùi vị hòa lại với nhau, chắc là mùi vị đó đó.

-Đúng! Đúng thật là như vậy... ồ, sao người biết được vậy? Chẳng lẽ ngươi cũng từng học nấu ăn? - Chu Bất Hoạch kinh ngạc.

Hạo Thiên Khuyển lắc lắc đầu:

-Chưa học, hôm nay mới đến đây thôi, cũng coi là học tại chỗ đó.

Chu Bất Hoạch không dám tin nói:

-Ngươi là thiên tài sao?

Hạo Thiên Khuyển cười ha ha một cái nói:

-Thiên tài? Hớ hớ... quả nhiên ngươi là một tên mù, ngửi gì mà ngửi? Ngươi không biết nhìn sao? Con Tam Giác Cung Nhiêm lớn như vậy chỉ còn lại mỗi bộ xương, thằng ngu cũng biết là chuyện gì đang xảy ra.

Chu Bất Hoạch ngơ ngác, quay đầu lại xem, chỉ nhìn thấy chỗ vốn để con Tam Giác Cung Nhiêm giờ chỉ còn lại một đồng xương!

Và cách đó không xa, một cái nồi vẫn còn đang nấu, một con thỏ ngồi ngay đó, cầm bình rượu nhỏ uống, ăn cùng với miếng thịt lớn, một bộ dạng thong thả hưởng thụ, thì thoảng lại uống một ngụm rượu lớn!

-Con thỏ!!!

Chu Bất Hoạch gần như dùng toàn sức lực, gào thét lên.

Tần Thộ dụi dụi đôi tai, xoay đầu lại nhìn Chu Bất Hoạch, mở miệng cười nói:

-Ôi, các người đến rồi? Mau lên, mau lên, cùng nhau làm cùng nhau ăn. Nhưng mà thịt không còn nhiều nữa rồi...

Chu Bất Hoạch vội vã chạy lại, giận dữ nói:

-Con thỏ này, ngươi... ngươi...

Tần Thộ ngà ngà say hỏi:

-Ta... làm sao nào?

-Còn làm sao? Ngươi còn hỏi? Ngươi đã ăn mất Tam Giác Cung Nhiêm của chúng ta rồi?!

Tần Thộ quả quyết lắc đầu nói:

-Không có mà.

Chu Bất Hoạch điên lên nói:

-Người còn không thừa nhận? Tam Giác Cung Nhiêm giờ chỉ còn mỗi xương thôi, trong nôi người còn có thịt, trong miệng cũng đang nhai thịt! Người còn nói người không có? Người còn ăn nữa?!

Tần Thọ bỏ một miếng thịt vào miệng rồi nói:

-Người nói ta đã ăn hết con Tam Giác Cung Nhiêm, chuyện này sao có thể... ta chỉ ăn thịt của nó thôi, không phải xương vẫn để lại sao. Cho nên, không tính là ăn, nhiều nhất là thưởng thức thôi.

-Người...

Chu Bất Hoạch vô cùng phẫn nộ nhìn Tần Thọ.

Hạo Thiên Khuyển thấy cảnh này, gương mặt cười gian đi đến bên Tần Thọ, nói:

-Thỏ, người có bao giờ bị nam nhân lực lưỡng đánh qua chưa?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có, một nam nhân sao lại ăn hiếp một con thỏ được? Chỉ có nữ nhân, quái thai, bà tám, những nữ nhân cực kỳ xấu tính mới đánh con thỏ đáng yêu như ta đây.

Hạo Thiên Khuyển hớ hớ cười nói:

-Hôm nay người có thể cảm nhận một lần rồi đó.

Tần Thọ ngạc nhiên, không hiểu Hạo Thiên Khuyển đang nói gì.

Bên kia Chu Bất Hoạch kêu lên:

-Sur phụ, thỏ đã ăn mất Tam Giác Cung Nhiêm của chúng ta rồi!

Tần Thọ bây giờ mới phát hiện ra, Trù Thần đã đến đây rồi.

Hạo Thiên Khuyến cười tít mắt lúi thủi lúi về phía sau, trong miệng lẩm bẩm nói:

-Biển lớn đi, bảo bối, biển lớn đi... thịt nó! Ừm... lời này hình như có chút không đúng, sao cảm thấy có chút buồn nôn...

Nhưng mà Hạo Thiên Khuyến đợi cả nửa ngày, Trù Thần cũng không có ý phát điên, nhưng lại hí hửng híp mắt nhìn nồi thịt Tam Giác Cung Nhiễm của Tần Thộ.

Lát sau, Trù Thần hỏi:

-Con thử, đây là người làm?

Tần Thộ ợ hơi rượu một cái, nói:

-Ừm... ăn không?

Trù Thần ngồi xuống, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai chép chép rồi nói:

-Mùi vị không tệ, nhưng mà muối hơi nhiều, Thiên Linh Tiêu bỏ ít quá, phải thêm chút Tần Bì Gai tươi, Tần Bì Gai không có chút kem vị, Ma Diệp bỏ quá nhiều, làm lẫn át những mùi vị khác...

Trù Thần vừa ăn vừa bình luận.

Tần Thộ vừa nghe, vội lấy cuốn sổ nhỏ ra từng câu một ghi chép lại, sau đó lẩm lức lại gật gật đầu, hỏi một câu:

-Nên thêm bao nhiêu, giảm bao nhiêu?

Trù Thần đều trả lời hết từng câu.

Chu Bất Hoạch và Hạo Thiên Khuyến ở bên cạnh thấy một màn nh

ư vậy, cái cảm sắp rơi hết trên mặt đất rồi, vậy cũng có thể à?

Cái con thỏ này cũng như vậy rồi mà Trù Thần cũng không truy cứu?

Còn vừa trò chuyện vừa ăn cùng hần?

“Đột! Thế giới thật kỳ diệu, mẹ nó có phải đi nhầm cửa hàng rồi hay không hả? Trù Thần có phải bị đánh tráo rồi hay không hả?” Trong lòng Hạo Thiên Khuyến mắng to không ngừng.

Đợi đến khi nói chuyện phiếm xong, đồ ăn cũng ăn hết sạch rồi.

Chu Bất Hoạch lại gần tới nói:

-Sur phụ, Tam Giác Cung Nhiêm này là khách nhân đưa tới, muốn ăn vào buổi tối. Hiện tại...

Hạo Thiên Khuyến nghe xong, vội vàng đã chạy tới, hát đệm nói:

-Trù Thần, thế nhưng tên này chưa thông qua sự đồng ý của người đã ăn vụng cả con Tam Giác Cung Nhiêm của người rồi. Người không tức giận? Ta đây là người ngoài cũng không nhìn được nữa! Nếu ta là người, nhất phải cho hần một bài học! Phải đánh cho hần ra được cảm giác bong bóng khí!

Tần Thộ nghe xong, mặt lập tức đen, hần cảm thấy cái con chó chết tiệt này đang đứng giữa đám chột cho Trù Thần đánh hần!

Quả nhiên cái con chó chết tiệt này không phải một con chó ngoan!

Còn có con chó chết tiệt này đột nhiên điên, chắc không phải từng bị người đánh chứ?

Tần Thộ hé mắt, nói:

-Người từng bị đánh?

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, cười ha ha nói:

-Sao có thể? Ta biết điều nghe lời người như vậy, sao có thể bị đánh!

Lời này vừa nói ra, Chu Bất Hoạch lập tức lui về phía sau mấy bước.

Hạo Thiên Khuyển lập tức có loại linh cảm không lành.

Xoẹt xẹt!

Tiếng y phục xé vụn quen thuộc vang lên một trận.

Hạo Thiên Khuyển cũng không nhanh chân bỏ chạy!

Kết quả vở kịch ngày xưa đã tái diễn, cái đuôi thoáng cái bị nắm chặt rồi, sau đó hú một tiếng bị ném lên!

Bịch!

Hạo Thiên Khuyển bị nện xuống mặt đất!

-Cho người nói dối, cho người nói dối...

Bịch bịch bịch.

Ngã, đánh, đập.

Trù Thần biến hình vừa quở mắng vừa đánh.

Tần Thọ bên cạnh há to miệng, vẻ mặt không dám tin hỏi Chu Bất Hoạch:

-Sư phụ ngươi vẫn luôn mạnh như vậy sao? Còn có thể biến thân siêu say da à?

Chu Bất Hoạch cười khỏ nói:

-Sư phụ ta ghét nhất là người khác lừa gạt, nếu như vừa nãy ngươi nói dối thì có lẽ cũng sẽ bị đánh như vậy. Ngoài ra, sư phụ ta chán ghét người khác lừa dối, vừa nãy ngươi không chỉ có không làm việc, mà còn trộm ăn cái gì đó, quả thật đã tụt hợp đủ toàn bộ điều kiện bị đánh. Chỉ là, ta cũng không nghĩ ra vì sao sư phụ không đánh ngươi.

Tần Thọ sờ sờ cái cằm, nói thật, hắn cũng không biết vì sao, đoán chừng là nhìn vừa mắt rồi.

Bên phía Trù Thần đang biến hình kia, hắn đánh tới một tiếng đồng hồ mới dừng lại.

Hạo Thiên Khuyển bị đánh lún vào trong đất lần nữa.

Đợi cho thân thể Trù Thần thu nhỏ lại, lúc biến về bộ dáng nam tử văn nhược, vẻ mặt hắn kinh ngạc nói:

-Hạo Thiên Khuyển, ngươi làm sao? Ai nha, đây cũng quá thảm rồi, người nào đã hạ thủ vậy? Ác tới vậy.

Hạo Thiên Khuyển nỗ lực đứng lên, kêu lên:

-Chính là đồ khốn nạn đánh!

Chương 213. Bào Đình, Sơn Hà (2)

Chu Bất Hoạch nghe xong, vội vàng lại lui về sau hai bước.

Tần Thộ bèn vội vàng đi về sau giống hần ta.

Tiếp đó chợt nghe Trù Thần rống to một tiếng, thân thể bành trướng lần nữa, sau đó chính là - thùng thùng thùng...

Tiếng trầm đục của thiết quyền hành hung một đồng thịt cộng thêm âm thanh một con chó kêu thê lương thảm thiết một trận.

Tần Thộ nói:

-Sư phụ người.

Chu Bất Hoạch cảm thán nói:

-Ta nói, sư phụ ta ghét nhất người khác nói dối, sao hần không thể tiếp thu giáo huấn vậy? Còn nói dối.

Tần Thộ trừng mắt như hạt châu nhìn Chu Bất Hoạch, bộ dạng Chu Bất Hoạch như muốn nói - người hiểu mà, trong vòng một giây Tần Thộ đã hiểu Trù Thần không phải biến lớn là lập tức nổi điên, thu nhỏ lại là lập tức mất trí nhớ, người này là cái gì cũng biết, giả điên lừa gạt con chó ngốc, không có việc gì đi đánh chơi, rèn luyện thân thể đây mà!

Quả nhiên, người thành thật đều nhìn thấy thành thật, âm hiểm lắm!

Sau một giờ đồng hồ, Trù Thần đánh xong, lần nữa biến về trạng t

hái vãn nhược, duỗi tay duỗi chân ra, cảm thán nói:

-Ai nha, đột nhiên một thân xương cốt giống như đã giãn ra toàn bộ rồi, thoải mái quá, Hạo Thiên Khuyển, ngươi làm sao vậy?

Hạo Thiên Khuyển đứng lên, nói:

-Ngươi cứ nói đi? Một ngày tổng cộng mười hai canh giờ, ngươi đánh ta đánh tới ba canh giờ, có thể không cường gân hoạt huyết sao?

-Ta đánh ngươi? Ngươi đây chính là bị ta đánh?

Vẻ mặt Trù Thần kinh ngạc hỏi, biểu cảm kia, vẻ mặt kia, nếu không ông phải Tần Thộ biết rõ người này đang diễn trò thì suýt chút nữa đã tin là thật rồi.

Hạo Thiên Khuyển cũng không ngốc, dựa trên nguyên tắc kiên quyết không nói dối nói:

-Đúng, chính là ngươi đánh!

Tần Thộ nghe xong, vội vàng nói:

-Trù Thần, mặc dù lúc trước Hạo Thiên Khuyển có sai, nhưng mà cũng không thể đánh tới vậy được.

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, sắp khóc rồi, không hổ là huynh đệ, thời khắc mấu chốt vẫn giúp hắn nói chuyện kìa!

Trù Thần cũng khẽ gật đầu nói:

-Ừ, đúng là có chút tàn nhẫn rồi.

Tần Thộ nói:

-Đúng vậy, quá tàn nhẫn rồi! Nào có ai đánh như vậy chứ! Đối người khác chắc chắn sẽ có câu oán hận, nhưng mà Hạo Thiên Khuyển khác biệt, thế mà Hạo Thiên Khuyển vẫn trung thành mẫu mực, cho dù người khác đối xử như thế nào với hắn, thì hắn cũng sẽ không có câu oán hận nào đấy, một con chó tốt như vậy, thật sự không thể đánh như vậy được. Đúng không? Hạo Thiên Khuyển?

Hạo Thiên Khuyển gật đầu nói:

-Đúng, không thể đối xử như vậy với ta.

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Vậy người có câu oán hận nào không?

Tuy rằng Hạo Thiên Khuyển về mặt oán khí, nhưng mà vẫn theo bản năng thuận theo con chó nói và lắc đầu:

-Không có.

Tần Thộ nghe xong, dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Huynh đệ, trâu bò! Không sợ chết luôn!

Nói xong, Tần Thộ bèn vội vàng tránh xa khỏi chỗ đó.

Bây giờ Hạo Thiên Khuyển mới phản ứng kịp, mắng to một tiếng:

-Mẹ nó, lại rơi vào bẫy!

-Lại nói dối! Đã oán khí ngất trời, còn nói không có câu oán hận nào? Xem đánh!

Trù Thần hét lớn một tiếng, đã nắm được Hạo Thiên Khuyển và tiếp theo đó lại là một trận đánh.

Sau một giờ đồng hồ, mặt mũi Hạo Thiên Khuyến bầm dập nhìn hai người và một con thỏ trước mắt, run rẩy nói:

-Các người, hơi quá đáng rồi, đánh cũng phải đổi chứ, đổi thời gian cũng được mà, đổi với một người đánh một ngày, cũng không mang đi nghỉ ngơi, thì ai mà chịu nổi chứ.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Có đạo lý, Trù Thần, người xem người đánh, đã oán khí ngất trời. Đúng không? Hạo Thiên Khuyến?

Hạo Thiên Khuyến căn cứ vào nguyên tắc kiên quyết không nói dối, gật đầu nói:

-Đổi lại là người thì người cũng có lời oán hận!

Chu Bất Hoạch lôi kéo con thỏ vội vàng lui về sau.

Thùng thùng thùng.

-Ta đánh người cũng là vì tốt cho người, người còn có câu oán hận? Người xứng đáng với ta sao? Người là đồ nam tử phụ lòng!

Thùng thùng thùng.

-Vẫn dĩ con không có cha mẹ đỡ đầu, một ngày làm sư phụ cả đời là vi phụ, ta làm cha người dễ dàng lắm sao?

Thùng thùng thùng.

Sau một giờ đồng hồ đó.

Hạo Thiên Khuyến nằm rạp trên mặt đất, mí mắt hơi hơi nâng lên, nhìn hai người và một con thỏ trước mắt, một câu cũng không nói nữa.

Con thả ngồi xổm xuống, hỏi:

-Hạo Thiên Khuyển, trong lòng ngươi có còn hay không?

Hạo Thiên Khuyển nghe xong lê lét từng chút đứng lên, vừa há mồm đã lập tức hát:

-La la la! La la la! La la la la la a nha a nha cái gì cũng nghe không thấy hết! Ngay cả giọng cũng đã vang lên, dùng cũng nghe không rõ!

Tần Thộ nhìn Chu Bất Hoạch, Chu Bất Hoạch nhìn Trù Thần, ba người khẽ lắc đầu cảm thán nói:

-Thật thương cho một con chó, cứ như vậy điên rồi.

Sau đó ba người kéo lấy xương cốt Tam Giác Cung Nhiễm rời đi.

Hạo Thiên Khuyển nhìn bóng lưng ba người đó, con chó đáng ghét đó sao cuối cùng đều lừa hấn chứ? Không có thiên lý!

Trên đường, Chu Bất Hoạch hỏi:

-Sur phụ, Tam Giác Cung Nhiễm chỉ còn lại chút xương cốt này rồi, chúng ta khai báo thế nào với khách nhân?

Trù Thần lắc lắc cánh tay, vẻ mặt thoải mái và nói:

-Phía trên không phải còn có chút thịt này sao? Cạo xuống cũng có thể làm mấy món điểm tâm thật ngon rồi. Cứ cho bọn hấn ăn những món này đi!

Tần Thộ ngạc nhiên, tuy rằng thịt là hấn ăn, nhưng mà vẫn tò mò hỏi:

-Người ta lấy ra một con rắn lớn như vậy, các người lại cho bọn h
ấn ăn đầu thừa đuôi theo?

Nghe nói như thế, Chu Bất Hoạch bẹp miệng nói:

-Cái gì gọi là đầu thừa đuôi theo? Gia sư chịu ra tay làm cho bọn
hắn thì đã là may mắn của bọn hắn rồi, đâu thể chọn ba lấy bốn đ
ược chứ? Hơn nữa tiệm chúng ta có quy tắc, muốn gia sư ra tay, đ
ầu tiên là nguyên liệu nấu ăn phải tự chuẩn bị, hơn nữa còn phải l
à gia sư cảm thấy hứng thú mới được.

Tiếp theo, phải là nguyên liệu nấu ăn nguyên vẹn, nhưng mà gia s
ư chỉ phụ trách làm hai bàn, tất cả thứ còn lại thuộc về tiệm chúng
ta. Lại nói, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy Tam Giác Cung
Nhiêm đó, còn chưa từng gặp sư phụ làm bao giờ, lần này lại có t
hể học không ít thứ rồi.

-Mẹ nó, đây không phải cướp bóc sao?

Hạo Thiên Khuyển vừa theo kịp nghe xong, theo bản năng kêu lê
n.

Ba người nghe vậy, quay đầu nhìn hắn, Hạo Thiên Khuyển sợ tới
mức cái đuôi đều suýt chút nữa đã kẹp chặt trong đít, cúi đầu khô
ng lên tiếng.

Chu Bất Hoạch lắc đầu nói:

-Nếu như không có những thù lao này, dựa vào cái gì để cho gia s
ư ra tay? Gia sư chính là Trù Thần!

Tần Thọ buồn bực:

-Nếu mắc như vậy, có lẽ khách nhân của khách điếm các người cũ
ng không nhiều lắm đâu nhỉ?

Hạo Thiên Khuyến nghe xong lỗ tai cũng đã dựng lên, hấn cùng con thỏ bị bắt đến làm lao động tay chân, còn không phải là bởi vì Trù Thần nói ngăn lại hơn ba mươi khách nhân? Nếu như dựa theo lời Chu Bất Hoạch nói đây, đoán chừng một ngày cũng không có mấy người khách nhân.

Vậy bọn họ nhất định là đã bị lừa rồi!

Chu Bất Hoạch cười nói:

-Ta nói rõ là khách quý, khách nhân tầm thường sao có thể được ăn tay nghề của gia sư?

-Vậy ai làm? - Tàn Thọ kinh ngạc hỏi.

Đang khi nói chuyện, Chu Bất Hoạch vung lên một cái rèm khác, nói:

-Vào xem sẽ biết.

Tàn Thọ, Hạo Thiên Khuyến cùng đi theo, đi vào.

Sau một khắc chợt nghe âm thanh lộn xộn vang lên một hồi, tiếng gió vù vù, âm thanh lửa, âm thanh cái muôi ngựa lớn cuộn cuộn lú xào rau, tiếng vang không dứt bên tai mọi người!

Tàn Thọ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy từng tầng mây bay nhẹ nhàng trên không trung, trên mỗi một đám mây bay có một cái bếp lò, trên đó, các đầu bếp dùng đến các loại bếp lò lớn nhỏ bất đồng, nồi gỗ ở đằng kia vù vù lật xào, dùng lửa đốt, rán các loại mỹ thực.

Mùi thơm bay tới, Tàn Thọ chỉ cảm thấy cái mũi chưa đủ dùng, ước miếng gần thành sông.

Hấn chỉ cảm thấy món nào cũng có mùi thơm, và món nào cũng muốn nếm thử.

Tần Thộ vừa chịu đựng nuốt nước miếng, vừa hỏi:

-Đây đều là đệ tử của sư phụ người?

Chu Bất Hoạch hơi ngửa đầu, kiêu ngạo và nói:

-Sư phụ ta chỉ có một người đệ tử là ta! Những thứ này đều là đầu bếp nổi danh ở địa phương khác, muốn trên một đường trù nghệ có chỗ phát triển, tự nguyện đến giúp miễn phí.

-Cái gì? Tự nguyện? Miễn phí? Giúp đỡ?

Hạo Thiên Khuyến kinh ngạc hỏi.

Tần Thộ cũng là vẻ mặt khó hiểu, trên thế giới còn có người đại công vô tư như vậy?

Chu Bất Hoạch cười ha ha nói:

-Ta thừa biết các người không thể giải thích vì sao, nhưng mà, ngay sau đó các người sẽ hiểu.

Chương 214: Thuật Phân Thân

Chương 214. Thuật Phân Thân

Đang khi nói chuyện, Trù Thần đã bay lên trời, đi đến phía trên một đóa mây bay cao nhất, mây bay đó rơi xuống, khiến cho tất cả

mọi người có thể nhìn thấy tình hình trước mặt.

Sau đó Trù Thần cũng đã không quan tâm người khác, vung tay lên khiến xương cốt Tam Giác Cung Nhiễm bay lên không trung!

Trù Thần phát ổng tay áo một cái, xoạt một tiếng, toàn thân tăng vọt, lần nữa biến thành bộ dáng ác hán! Nhưng có điều lần này không phải dáng vẻ hung thần ác sát, mà là vẻ mặt chăm chú, vẻ nghiêm túc, có phần có vài phần phong phạm danh gia.

Hạo Thiên Khuyển nghĩ một chút rồi xoay người chạy, chạy mấy trăm mét lúc này mới phát hiện ra không ai đuổi theo mình!

Quay đầu lại thì thấy Trù Thần móc ra hai thanh đao sáng như tuyết!

Một thanh sắc đến phát sáng, bén phát sợ! Một thanh thì rất to bản, nhưng lại là dao cùn.

Hạo Thiên Khuyển kêu lên:

-Lần này động đến ai rồi? Muốn giết người à!

Đang nói chuyện, Hạo Thiên Khuyển đã chạy ra đến phòng bếp.

Chu Bất Hoạch giải thích:

-Đây là hai thanh đao gia truyền, thanh đao bên phải gọi là Bào Đỉnh, thanh đao bên trái này gọi là Sơn Hà.

Bào Đỉnh cắt thịt mềm, Sơn Hà chặt xương to, đều có tác dụng thần kỳ.

Tần Thộ khẽ gạt đầu đồng thời hắn cũng phát hiện các đầu bếp đang nấu ăn đều nhao nhao dừng tay lại, xoay người lại, móc ra một quyển vở, một khối Ảnh Ấn Thạch, vừa ghi lại quá trình làm đồ ăn

n của Trù Thần, vừa chăm chú ghi chép trải nghiệm tâm đắc ngay lúc đó.

Đúng lúc này Trù Thần mở miệng:

-Tam Giác Cung Nhiêm, không độc, da thô, thịt dày, xương nặng, con người trần tục chỉ biết ăn thịt, không biết giá trị thực sự của Tam Giác Cung Nhiêm là ở bộ xương mà thôi! Nếu là ta nấu, ta sẽ quăng hết thịt, xương mới là thứ quan trọng!

Tần Thọ nghe xong, lập tức hiểu vì sao lúc hấn ăn thịt Trù Thần không tức giận, nói dễ nghe thì xem hấn như là thùng rác sống chứ sao nữa!

Nếu có ai đến nhà giúp người xử lý rác rưởi trong thùng rác thì người cũng không tức giận đâu nhỉ?

Tần Thọ vô cùng đau lòng!

-Mẹ nó, chưa gì đã thua ở văn hóa rồi!

Trong lòng Tần Thọ oán thán, đồng thời hấn cũng hiểu ra, nấu ăn cũng chỉ là chuyện nấu ăn, trên con đường ăn uống này cũng sẽ hướng dẫn cái gì có thể ăn, muốn nghiên cứu loại động vật nào ăn như thế nào hay chữa bệnh gì, muốn ăn làm sao còn phải nhìn Trù Thần.

Nhưng Tần Thọ cũng không tức giận, bất kể nói thế nào, lần này ăn thịt trắng vàng hấn rất vui vẻ, ăn ngon thì không nói, còn có nguyên khí bên trong, thật là vô cùng bổ, đáng tiếc không có nội đan gì, nếu không thì còn có thể bồi bổ thêm một chút.

Trù Thần nói tiếp, chỉ là lần này hấn nói vô cùng kỹ càng, từ đầu đến đuôi con Tam Giác Cung Nhiêm, độ cứng cáp của mỗi cây xương, giá trị dinh dưỡng, thậm chí bộ phận đó cần những nguyên liệu tốt gì, dùng những gia vị gì, nhiều ít như thế nào, lúc nào thêm,

lúc nào lấy ra ăn, ăn cái gì bỏ cái gì đều nói rất rõ ràng.

Nghe một lúc, Tàn Thọ cũng có chút mê mẩn.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ những người đó vì sao lại đồng ý đến đây làm việc không công, đến đây thật sự là có thể học được những thứ cả đời bọn họ cũng không thể học được!

Mà Tàn Thọ cũng nhìn ra được, mặc dù nhân phẩm của Trù Thần lúc đánh con chó thật khôn nạn, nhưng lúc giảng bài thật sự không có tư tâm gì, nội dung vô cùng sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, cách nói lúc giảng dạy ai nghe cũng sẽ thu được những lợi ích không nhỏ!

Chỉ ít, Tàn Thọ đã theo bản năng biến ra quyển vở để ghi chép những thứ quan trọng nhất với hắn.

Sau đó cố gắng học một chút thật tốt, sau này làm cho Hằng Nga ăn.

-Con đường ngắn nhất để đến trái tim là qua dạ dày, quyết định như vậy đi!

Cùng lúc đó Trù Thần đã nói xong, vung tay lên, xương cốt Tam Giác Cung Nhiễm to lớn rơi xuống, Trù Thần giậm chân một cái, toàn bộ mây đều cháy rùng rục, giống như một đồng lửa siêu to khổng lồ!

Trù Thần đứng bên trong đồng lửa to, bắt đầu giảng giải phải hạ đao như thế nào, chỗ khớp nối yếu ớt của xương cốt là ở đâu, hạ đao như thế nào mới có thể nhẹ nhàng tách các loại xương cốt ra.

Đồng thời đao đã rơi xuống, chỉ thấy Bào Đình như điện, chém một nhát vào ngay giữa khớp nối đầu, thân của con Tam Giác Cung Nhiễm, một nhát nhẹ nhàng, cái đầu lớn như vậy lập tức rơi xuống.

Sau đó tay trái Trù Thần giơ Sơn Hà lên, chặt liên tiếp ầm ầm ầm theo tiết tấu lên xương cốt con Tam Giác Cung Nhiêm, âm thanh t rầm đục như là trống trận.

Nhưng Tần Thọ lại nhận ra xương cốt của con Tam Giác Cung Nhiêm kia do nhiệt độ cao đã có chút phình to lên, sau khi Sơn Hà của Trù Thần chém xuống, trên xương lập tức xuất hiện từng vết rách! Nhưng những vết rách này chỉ nứt ra, lại không đứt hẳn!

Từng nhát đao của Trù Thần đi qua, vết nứt trên con Tam Giác Cung Nhiêm ngày càng lớn, cảm giác như bất kỳ lúc nào cũng có thể vỡ nát, nhưng lại kết nối với nhau, không rơi xuống. Quan trọng nhất là những vết rạn này vậy mà lại tạo thành những đồ án thần bí! Nhìn từ xa, cảm giác như đây không phải là vết rách mà là hoa văn tự nhiên hình thành trên xương cốt, vừa thần bí, vừa đẹp đẽ, vừa tinh xảo!

Tiếp đó Trù Thần lấy một loại gia vị từ trong túi ra, nói:

-Phì Di Du, lấy phần thịt mỡ bụng của Phì Di luyện thành!

Đang nói chuyện, dầu trong tay quét qua lửa, trong nháy mắt dầu sôi lên, cháy bùng!

Trù Thần bôi dầu lên từng khúc xương một của con Tam Giác Cung Nhiêm đồng thời hét lớn một tiếng:

-Cao ôn luyện cốt!

Ngọn lửa hùng hực, xương cốt Tam Giác Cung Nhiêm to lớn như thế mà bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ thu nhỏ nhanh chóng!

Đồng thời Trù Thần cũng nói:

-Yêu thú trong trời đất, nhất là yêu thú không mở được linh trí, cơ

bản đều dựa vào may mắn mà tu luyện, ăn linh dược, ăn linh đan, nuốt mây nhả khói, ăn cát đá bùn đất, nuốt vạn vật sinh linh đều có cả. Bởi vậy những yêu thú này dòng máu cũng lai tạp chứ không thuần, không được xem là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất.

-Muốn làm đồ ăn ngon nhất phải có nguyên liệu nấu ăn tốt nhất! Cho nên nhất định phải tinh luyện!

-Một con yêu thú cả người chín mươi chín phần trăm là rác rưởi, chỉ có một phần trăm còn lại tinh hoa, lấy một phần trăm tinh hoa đó làm thành đồ ăn mới là mỹ vị.

-Con Tam Giác Cung Nhiễm này tinh hoa cả người không nằm ở máu, không ở cốt tủy mà là ở trong xương! Bởi vì mục tiêu của nó là hóa rồng, hóa rồng phải hóa cốt trước, cho nên tinh hoa bên trong xương mới là quý nhất! Tinh luyện từ bên ngoài đến bên trong, dùng lực phát xương, đập vỡ phần bên trong xương cốt, cùng với nhiệt độ cao, đem tinh hoa luyện được hòa với cốt tủy bên trong, tạo nên Long Tủy Tam Giác cao cấp tuyệt vời nhất!

Trong lúc nói chuyện, các loại gia vị đã được Trù Thần lấy ra từng cái một, giới thiệu lần lượt rồi bơi lên trên phần xương rồng càng ngày càng nhỏ!

Lúc xương rồng được tinh luyện xong chỉ dài hơn cánh tay người một chút, Chu Bất Hoạch lập tức lấy ra một cái khay bạch ngọc bày lên, nâng bằng hai tay như đứng trước thánh chủ, cung kính nâng khay bạch ngọc lên trên đỉnh đầu, hô to một tiếng:

-Lên!

Cùng lúc đó Trù Thần cũng vung tay lên, xương rồng bay lên không trung giống như rồng bay lên trời, quay xung quanh một vòng rồi rơi vào trong khay!

Lúc này ngọn lửa đã tắt, Trù Thần lại lấy ra một cái đĩa, bảy giờ T

ần Thọ mới phát hiện hóa ra thịt bên trên xương đã bị Trù Thần cắt xong cất đi từ trước rồi.

Giây phút này Trù Thần lấy những miếng thịt kia ra, tiện tay quăng lên, miếng thịt bay lên trời, Bào Đình lóe lên, khối thịt biến thành ánh sáng óng ánh đầy trời rồi rơi xuống, rơi lên trên xương Tam Giác Cung Nhiễm nóng hổi, tiếng xèo xèo vang lên không ngừng, chỉ một lúc sau, thịt đã được nướng chín! Mà gia vị được bôi trên xương cốt cũng thấm vào trong thịt.

Trù Thần vung tay lên nói:

-Mang thức ăn lên!

-Vâng, sư phụ!

Chu Bất Hoạch tuân lệnh, bưng một bàn đồ ăn đi.

Chương 215: Thuật Phân Thần (2)

Chương 215. Thuật Phân Thần (2)

Lúc đi ngang qua Tàn Thọ, Tàn Thọ chỉ cảm thấy được một loại mùi thơm nức mũi không có cách nào diễn tả được, nước bọt chảy ra không ngừng.

Nếu không phải ngại có quá nhiều người xung quanh đang nhìn, rửa tay cũng sẽ nhanh chóng bị cản lại, thì hẳn ta đã sớm lên lút ăn vụng một miếng.

Mặt mũi không cam lòng nhìn bóng lưng Chu Bất Hoạch bung Long Tủy Tam Giác rời đi, cuối cùng đành lau nước miếng nói:

-Mẹ nó, ta muốn học nấu ăn!

-Ồ? Người muốn học nấu ăn?

Lúc này giọng Trù Thần vang lên sau lưng Tần Thộ.

Tần Thộ quay đầu nhìn lại phát hiện ra Trù Thần đã biến thành bộ dạng nho nhã yếu đuối bình thường, một lần nữa mặc lại bộ trường sam bạch sắc, mỉm cười nhìn hắn.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Ừ, người dạy cho ta không?

Trù Thần chưa nói gì nhưng những đầu bếp đã cười trước.

-Con thỏ, báai Trù Thần làm sư không dễ dàng như thế. Chúng ta bao nhiêu người đây đều muốn nhận sư nhưng đáng tiếc, không có được cơ duyên đó.

-Muốn báai Trù Thần làm sư ít nhất cũng phải là đầu bếp số một số hai nha?

-Chúng ta ở đây tùy tiện chọn ra một người cũng là một trong những cao thủ đầu bếp ở một phương. Nhưng mà chúng ta còn chưa bước vào cửa được, con thỏ nhà người có tài đức gì mà bước vào cửa lớp của Trù Thần?

-Đúng đấy, con thỏ này, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu người thật sự muốn học thì ta sẽ dạy cho người?

Đúng lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Trù Thần hỏi:

-Người muốn học thật sao?

Tần Thọ kêu lên:

-Đương nhiên!

Trù Thần cười nói:

-Vậy thì được, ta dạy cho người!

-Cái gì?!

Các đầu bếp vừa rồi còn lải nhải lắm bằm lập tức trợn trừng mắt lên, biểu cảm không thể tin nổi nhìn Trù Thần, Tần Thọ.

-Nhìn cái gì vậy? Không thấy sư phụ của ta dạy ta làm đồ ăn à? K hó trách các người không vào được cửa lớp, hóa ra là khuyết tật bẩm sinh!

Tần Thọ vênh mặt, hơi ngửa đầu kêu lên.

Những đầu bếp nghe vậy đều ngay lập tức tức giận đến mức muốn phun lửa ra khỏi lỗ mũi, con thỏ chết tiệt này làm sao có thể may mắn như vậy?

Trong lòng mọi người đều không phục, nhưng ai cũng biết tính cách của Trù Thần, nói một câu không vừa lòng đã đánh, còn đánh đến không thương tiếc, cái này làm gì có ai có thể chịu được?

Thế là ai cũng nhao nhao ngậm miệng lại, trong lòng ước ao ghen tị, tay cũng không thể nhàn rồi, phải nấu ăn nha.

-Con thỏ, nghệ thuật nấu ăn cũng là một trong tam thiên đại đạo. Luyện tập nấu ăn nếu chỉ dựa vào thiên phú là vô ích, cần phải chăm học khổ luyện, trải nghiệm từng cách nấu trong từng món ăn,

mới là phương pháp hiểu đạo lý nhanh nhất. Có điều con người vừa làm đồ ăn vừa học đạo lý, dưới trạng thái phân tâm như thế rất khó tiến đến trạng thái ngộ đạo, vì thế nấu ăn cũng chỉ vì muốn nấu ăn, nhàn rồi mới có thể học hỏi suy ngẫm, dần dần, không chỉ tốc độ hiểu biết chậm, mà trình độ hiểu biết cũng thấp, tất nhiên sẽ khó có thành tựu.

Trù Thần đưa Tần Thọ rời khỏi phòng bếp, vừa đi vừa nói.

Hạo Thiên Khuyển nhìn thấy hai người đi ra, nghĩ nghĩ một chút rồi vẫn đi theo sau.

Trù Thần cũng không ngại gì hấn, mặc kệ để cho hấn nghe.

Hạo Thiên Khuyển hừ hừ nói:

-Trù Thần, chẳng lẽ nấu ăn là một trong tam thiên đại đạo?

Trù Thần cười nói:

-Sách nói là tam thiên đại đạo cũng chỉ là con số ảo, thiên hạ có bao nhiêu đạo cũng không có ai biết. Nhưng Đạo Tổ đã từng nói, hợp với người chính là đại đạo. Nói cách khác, chỉ cần cảm thấy bản thân phù hợp con đường đó thì đó chính là đại đạo.

Hạo Thiên Khuyển yên lặng, mặc dù hấn đi theo Nhị Lang Thần, nhưng bản thân Dương Tiễn cũng là một bình dầu im lìm, số lần giảng đạo rất ít.

Hơn nữa Dương Tiễn không có nhiều bạn, mỗi ngày lại vui mình ở Quán Giang Khẩu, tự mình tìm hiểu sự vận hành của thiên giới, càng không có thời gian nói với hấn.

Thế là Hạo Thiên Khuyển cũng đi theo đến Quán Giang Khẩu, không có ai giảng đạo cho nghe, tự mình lĩnh ngộ lại chậm, đối với những chuyện này thật sự không biết quá nhiều.

Tần Thộ thì là một tờ giấy trắng, người khác nói gì thì hắn nhớ như thế, còn về chuyện đúng sai, hắn cảm thấy chờ đến lúc biết nhiều u sẽ tự nhiên biết so sánh, cũng không vội đánh giá.

Trù Thần thấy con tỏ biết điều hiểu học như vậy, nói cũng nhiều hơn, tiếp tục nói:

-Cho nên, nếu người muốn học nấu ăn, trước tiên phải học cái Phấn Thần Chi Pháp này đã!

Tần Thộ vừa nghe, trong lòng chấn động, nói thầm, không phải thần thông siêu say da tinh thần phân liệt của Trù Thần này đây chứ? không biết có phải trên Thiên Đình có chứng là vô địch, giết người cũng không phạm pháp không...

Hạo Thiên Khuyến nhin không được, miệng thối nói:

-Đó gọi là biến thái?

Giây lát sau, xẹt xẹt...

-Cứu mạng với! Giết chết chó rồi!

Bóp bóp bóp...

Bóp!

Một con chó bị bàn chân to lớn đá bay đi xa, bay xa hơn ngọn núi ở sau bếp, xuyên qua sông dài, cũng không biết là bị rơi xuống đâu rồi.

-Bây giờ yên tĩnh rồi, đồ nhi, khi này chúng ta đã nói đến đâu?

Trù Thần vừa mặc áo khác vào vừa hỏi.

Tần Thọ lập tức trả lời:

-Nói đến thuật Phân Thần.

Trù Thần gật gật đầu nói:

-Uhm, thuật Phân Thần không phải là mang bản thân mình biến thành hai người, chỉ là khiến cho tinh khí thần của bản thân có thể trong chốc lát có thể làm hai chuyện hoàn toàn khác nhau, liên thông với nhau, nhưng lại không ảnh hưởng đến thuật tu tâm mà thôi. Tu luyện đến bậc cao thâm, thì có thể đạt tới cảnh giới ăn cơm đi ngủ như thường, đồng thời còn có thể tu hành.

Tần Thọ gật gật đầu, cái này có chút giống với võ công tay trái đánh tay phải của Chu Bá Thông, nhưng mà rõ ràng là cao thâm hơn nhiều, cũng phức tạp hơn nhiều, bởi vì cái này cần phải đạt tới sinh hoạt hóa, thường thức hóa... Tần Thọ nghĩ, chỉ cần luyện tới mức độ cao thâm, không phải bị thần kinh thì cũng gần như vậy rồi, phép thuật này, hẳn ta chắc chắn sẽ cố gắng luyện.

Lúc này đây Chu Bất Hoạch đã quay về, nhìn thấy hẳn ta mặt cười tươi như hoa, hiển nhiên khách hàng đối với món Tam Giác Cung Nhiêm đó rất hài lòng.

Hắn ta cũng ngồi xuống, lắng nghe thuật tu tâm, gật đầu theo.

Tần Thọ thấy thế, liền hỏi:

-Nghe hiểu không?

Chu Bất Hoạch cảm thán nói:

-Tư chất ta bình thường, làm sao cũng không học được thuật Phân Thần của sư phụ, cho nên cũng không học tốt nghề bếp, haiz...

Tần Thọ nghe thấy vậy, trong lòng chấn động, thảo nào nhìn Chu

Bất Hoạch rất bình thường, thì ra là không học được!

Trù Thần cũng không quan tâm bọn họ đang nói gì, kéo Tàn Thộ lại, cũng không quan tâm hắn ta có nghe hay không nghe, trực tiếp giảng dạy thuật Phân Thần.

Đây cũng được coi như là một loại phương pháp, ngay cả thần thông cũng không tính nhưng dựa theo sự miêu tả của Trù Thần, thành tựu, lợi ích vượt xa những loại thần thông khác, đây là một loại thần thông không phải thần thông càng tu luyện thì lợi ích càng lớn.

Đồng thời, tu luyện thuật Phân Thần cần có sự kiên trì, lòng nhẫn nại cực cao, và phải có cả thiên phú nữa mới làm được.

Đây là nguyên nhân Trù Thần nhận đồ đệ rất ít, không thể lĩnh ngộ được thuật Phân Thần, thì sẽ không có cách nào học được tài năng bẩm sinh của hắn!

Nghe thấy những lời nói này, Tàn Thộ cứ có cảm giác tên nhóc này đang nói nhảm, Chu Bất Hoạch đâu có học được, cũng trở thành đồ đệ của hắn đó thôi? Chẳng lẽ là con riêng?

Tàn Thộ nghi hoặc nhìn Trù Thần, Chu Bất Hoạch, kết quả là có nhìn như thế nào cũng không giống ruột thịt... chẳng lẽ là bị đội mũ xanh rồi? Lão Vương sát bên nhà? Tìm thời gian qua đó dò hỏi, không biết chừng sẽ tìm ra được cha ruột của Chu Bất Hoạch.

Những suy nghĩ này trong đầu lóe lên rồi qua, Tàn Thộ vốn còn cho là mình sẽ không có hứng thú với loại thần pháp phân thần này.

Nhưng sau khi nghe Trù Thần giảng dạy cách tu luyện, lợi ích của nó, hắn theo bản năng liền dựa theo đó mà làm.

Từ từ rồi Tàn Thộ phát hiện trong đầu bản thân dường như xuất hi

ện hai luồng suy nghĩ, một cái đang nghe giảng bài, một cái suy nghĩ đang quan sát sự thay đổi của đất trời, sau đó từ từ dâng cao lên, giống như đang muốn đi đến Cửu Thiên vậy.

Cảm giác này thật sự là kỳ diệu, giống như là lúc không cần nghe nhưng lại hiểu đạo... nhưng mà trạng thái này chỉ duy trì được vài giây, vài giây sau hai suy nghĩ này giống như thanh nam châm, hút một cái đã liền lại với nhau, hợp hai thành một lại rồi.

Chương 216: Thiên phú

Chương 216. Thiên phú

Trù Thần đang nói, thì phát hiện con thỏ này có biến đổi, sau đó cười, hiển nhiên đối với ngộ tính của Tần Thộ vô cùng hài lòng.

Chu Bất Hoạch ngồi kế bên kinh ngạc nói:

-Vậy mà con thỏ lại học được rồi?!

Trù Thần cười nói:

-Ừm, chứng minh là hắn giỏi hơn người một chút, người là đầu gối, hắn là gỗ mục, miễn cưỡng có thể điêu khắc được.

Chu Bất Hoạch hiển nhiên là đã bị đã kích quên rồi, một chút cũng không ngạc nhiên, chỉ là ngưỡng mộ nhìn Tần Thộ mà thôi.

Trù Thần cười cười nói:

-Đầu gỗ chỉ cần có lòng kiên trì, sớm muộn cũng sẽ thành công, tin tưởng bản thân mình.

Chu Bất Hoạch cắn răng, dùng sức gật đầu...

Lúc này Trù Thần nói:

-Nhưng mà hần đúng là có một điểm mạnh hơn người, cũng là chỗ mà ta để ý đến.

Chu Bất Hoạch hỏi:

-Điểm nào?

Trù Thần nói:

-Ăn được!

Tần Thộ ngộ ra, trong lòng nói:

“Đây là khen ta hay là chửi ta vậy? Từ lúc nào mà ăn được cũng trở thành ưu điểm rồi?”

Tần Thộ nhìn nhìn Chu Bất Hoạch, Chu Bất Hoạch ngượng ngùng cúi đầu xuống...

Tần Thộ lúc này ngu người rồi, chẳng lẽ, ăn được, thật sự là thiên phú sao?

Chu Bất Hoạch nói:

-Chúng ta ở đây có nguyên tắc, thực phẩm có thể tùy ý sử dụng, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nhưng không được lãng phí. Ý nói là, làm hết bao nhiêu phải ăn hết bấy nhiêu, nếu không sử dụng sẽ...

ức giận.

Tần Thọ nghĩ đến cảnh Hạo Thiên Khuyển bị Trù Thần hành hạ, đánh một trận lên bờ xuống ruộng liền nói:

-Sau đó thì sao?

Chu Bất Hoạch cảm thán nói:

-Ta không ăn được cho lắm... mấy loại thực phẩm tài nguyên này quá phong phú, ta ăn vài miếng là no rồi. Ăn no rồi, thì không thể nấu những món khác được nữa, nếu không làm rồi, thì sẽ bị dư thừa... cho nên, ta một ngày chỉ có thể làm được một món ăn, điều này ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ tu hành của ta.

Tần Thọ vừa nghe, thì đã ngộ ra, cười hi hi tiến gần, ngồi sát bên Chu Bất Hoạch, cười nói:

-Thì ra là như vậy, nhưng mà vấn đề này người có thể buông bỏ xuống rồi, sau này có thổ gia đây, người làm bao nhiêu ta ăn hết bấy nhiêu! Chúng ta hai người cùng hợp tác, cùng nhau tiến bộ, thế nào?

-Thật không? - Chu Bất Hoạch vui mừng nói.

Trong lòng Tần Thọ nghĩ: “Người đúng là một tên đầu heo, theo Trù Thần nhiều năm như vậy, thế nào nấu cũng ngon hơn ta chứ? Với người mà nói, người làm là thuốc độc, đối với thổ gia đây, đó là mỹ vị, có ăn rồi, thằng ngu mới từ chối! Và lại, thổ gia đây cần nguyên khí! Càng nhiều càng tốt!”

Nói xong, Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn Trù Thần nói:

-Sự phụ, ta ăn uống thoải mái, sẽ không ăn tới người nghèo luôn đó chứ?

Trù Thần ha ha cười lớn nói:

-Cái khác không nói, thực phẩm chỗ ta có thừa! Nếu người có thể ăn tới vì sư nghèo, vì sư sẽ cho người xuất sư!

Chu Bất Hoạch cũng cười nói:

-Bản thân chúng ta có Linh Thú Viện, trong đó kỳ trân dị thú nhiều lắm, ăn không hết đâu.

Tần Thộ cười, ăn không hết? Đó là chưa gặp phải con cháu của Viêm Hoàng, người Quảng Châu truyền nhân của rồng đây.

Tuy Tần Thộ không phải là người Quảng Châu, nhưng mà, là con cháu của dân tộc Trung Quốc, những cái khác có thể bị lép vế, nhưng mà ăn, tuyệt đối không thua ai!

Trong ký ức của Tần Thộ không có thực phẩm gì mà người Trung Quốc ăn không hết!

Sau khi dạy xong thuật Phân Thần cho Tần Thộ, Trù Thần ném tới một cuốn sách bí quyết nấu ăn rồi đi.

Không sai, cái gì cũng không dạy nữa, trực tiếp đi.

Tần Thộ đứng ở đỉnh núi, nhìn thấy bóng lưng rời đi của Trù Thần nói:

-Lão Chu, sư phụ của chúng ta cứ thế mà đi rồi sao? Cái gì cũng không dạy nữa à?

Chu Bất Hoạch cười đáp:

-Sư phụ nói, không phải là đệ tử mới chỉ dạy từng bước từng bước, tận tay mà dạy bảo làm. Đệ tử ruột thì cái gì cũng không quen... nhưng mà may ở chỗ còn cho chúng ta một quyển Thực Phổ

đúng không?

Tần Thọ nhìn quyền Thực Phổ trong tay, triệt để cặn lời:

-Cái này thì được coi là gì? Đệ tử ruột không bằng người ngoài à?

Chu Bất Hoạch cũng lắc đầu theo nói:

-Không biết, nói chung là nhiều năm rồi, sư phụ cái gì cũng không dạy ta, ta muốn làm cái gì, thì tự mình lấy Thực Phổ ra mà mài mòn. Dạy là, người cũng như vậy thôi...

Tần Thọ lấp bắp lấp bắp nói:

-Đây là muốn thả rộng nuôi dạy hả... nhưng thôi cũng tốt, không ai quản, nhẹ nhàng. Lão Chu, nguyên liệu của chúng ta để ở đâu vậy?

Chu Bất Hoạch chỉ ngọn núi trước mặt:

-Dưới núi có cái động, trong động núi là nơi để nguyên liệu, bên trong có đủ loại nguyên liệu thực phẩm, người cần dùng thứ gì thì cứ lấy mà dùng. Mỗi ngày ta đều có kiểm tra, nếu không đủ, ta sẽ bảo Thổ Địa của Linh Thú Viên chuẩn bị.

Tần Thọ vừa nghe, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, liền hỏi:

-Lão Chu à, Thiên Đình có phải còn có một Thực Thần?

Chu Bất Hoạch kinh ngạc nói:

-Có, người hỏi làm gì?

Tần Thọ kinh hô:

-Trù Thần cùng Thực Thần không phải một người sao?

Tần Thợ luôn cho rằng cả hai là một...

Chu Bát Hoạch nói:

-Không phải, sư phụ của chúng ta là Trù Thần, quản lý những chu yện sau bếp. Thực Thần là sư đệ của sư phụ, tính cách vô cùng ngạo mạn, trong mắt cũng chỉ có nghệ thuật nấu nướng. Ngài ấy dù ờng như không nấu ăn cho bất kỳ ai, chỉ khi nào nổi hứng lên mới bắt tay làm chút gì đó, nhưng những món làm ra, ngài ấy cũng chỉ ăn một miếng, bất luận là ngon hay dở đều chia ra ngoài hết. Ta theo sư phụ lâu như thế, cũng chỉ gặp ngài ấy một lần thôi.

Tần Thợ vừa nghe, tính cách này giống y như Thổ Địa nói, chắc là không sai đâu.

Tần Thợ lại hỏi:

-Vậy hai người bọn họ tài nghệ nấu nướng của ai cao hơn?

Chu Bát Hoạch nói:

-Hình như hai người họ có so tài qua hai lần, cũng đều là sư phụ cao tay hơn một chút, nhưng mà Thực Thần cũng không có cảm giác gì kém xa lắm... ngài ấy không để ý thắng thua, chỉ để ý món ăn...

Tần Thợ ngơ ngác trong giây lát, không ngờ trên thế giới này còn có người như vậy.

Mặc kệ đi không lo được nhiều như thế, chỉ cần đi với người lợi hại là được rồi, Tần Thợ gọi Chu Bát Hoạch, hai người đi thẳng đến sơn động.

Đồng thời, Tần Thợ vừa chạy vừa mở cuốn Thực Phở trong tay ra xem, Thực Phở này không có linh tính như , vậy thì đây chỉ là mộ

t cuốn Thực Phổ bình thường mà thôi, bên trên ghi tất cả các loại rau, còn có cả hình ảnh, phía sau còn có ghi những nguyên liệu chủ yếu, sau đó hết rồi.

Ví dụ như Cá Hồng Kho Tộ, bên trên chỉ ghi nguyên liệu một dòng:

Một con Cá Hồng!

Tần Thọ xem xong có cảm giác muốn chửi thề, tên món ăn còn chi tiết hơn giới thiệu món ăn! Cần người có tác dụng gì?

Quá tức giận, Tần Thọ thẳng tay ném cuốn Thực Phổ đi!

Chu Bất Hoạch thấy thế, vội vàng nhặt lại, vừa lau chùi vừa nói:

-Cái này là thứ do sư phụ đưa đó, sao lại có thể ném đi được chứ? Thật ra, nhìn nhiều, vẫn sẽ có tác dụng.

Tần Thọ liếc hai con mắt nói:

-Có tác dụng cái con khi? Nhìn nó, chẳng thà bản thân tự nghiên cứu ăn thế nào còn hơn.

Tần Thọ nói xong, rút đùi liền chạy, Chu Bất Hoạch hết cách chỉ có thể giữ dùm Tần Thọ, đuổi lên phía trước.

Hai người không hề nhìn thấy, xa xăm kia, Trù Thần đứng trên ngọn núi thấy hết tất cả, ngược lại rất tán thưởng nở nụ cười, dường như đối với chuyện con thỏ ném sách rất hài lòng...

Tần Thọ đi vòng tới dưới núi, quả nhiên thấy được một sơn động, chỉ là bên trong núi truyền ra một không khí rất vui vẻ, nghe kỹ một chút, hình như là tiếng chó kêu!

Tần Thọ ngạc nhiên, nói lớn:

-Là con chó chết tiệt đó! Đáng chết, hắc không ăn hết những thứ ăn được rồi chứ?

Chương 217: Bạo Long

Chương 217. Bạo Long

Tần Thọ vội vã chạy vào, quả nhiên nhìn thấy Hạo Thiên Khuyển đang ở trong sơn động mừng rỡ kêu lớn:

-Oa ha ha nhiều Hoành Công Ngư như vậy, đám cá này lại còn sống nữa ha ha đây có phải món hời không? Chẹp chẹp nhìn qua đã thấy ngon! Wow, đây là Đương Khang! Ha ha hai cái răng này trông giống như con voi vậy, kết quả lại là con lợn, không tệ, rất ngon, rất béo.

Hạo Thiên Khuyển nhảy lên nhảy xuống nhìn ngó, kêu gọi, đột nhiên nhìn thấy con thỏ chạy vào, vội vàng gọi:

-Con thỏ, người đến thật đúng lúc, nhìn xem ta phát hiện được cái gì? Tất cả đều là đồ ăn!

Tần Thọ cười ha ha một tiếng:

-Đây là phòng bếp của Trù Thần, đương nhiên tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn rồi. Đương nhiên, nguyên liệu nấu ăn này cũng đều là của Trù Thần, sao vậy? Người còn muốn độc chiếm hay sao? Là ngứa da, hay là xương cốt lại muốn được xoa bóp?

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe thấy hai chữ Trù Thần này, bỗng đứng run cầm cập, há to mồm, dường như đang sợ hãi điều gì, thế nên cũng không dám lên tiếng nữa, chỉ ở đó dùng khẩu hình ra dấu.

Tần Thộ nhìn cũng hiểu ra, con chó chết đấm này đang nói:

-Ta nói cho người hay lão già biến thái Trù Thần kia thật không ra gì, nếu như không phải cậu gia ta đây có nhân phẩm tốt, tất sẽ ăn hết đồ trong đây, đến cọng lông cũng không để lại cho hắn!

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Người không dám chứ gì?

-Không dám? Nực cười, trên đời này không có chuyện gì mà cậu gia ta đây không dám làm! - Hạo Thiên Khuyển nói.

Tần Thộ cười híp mắt:

-Hay lắm, lời của người vừa nói, ta đã dùng Ảnh Ấn Thạch để ghi lại rồi, bây giờ sẽ đi đưa cho Trù Thần xem xem. Dù sao thì người cũng không sợ.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe xong đột nhiên chết lặng, vội vã đuổi theo, cười ha ha nói:

-Thở à đừng như vậy, ban nãy là đầu óc ta đột nhiên trống rỗng, hình như bị quỷ nhập vào người rồi, ta cũng không biết ta đã nói gì. Phải rồi, ta đã nói gì vậy? Thôi bỏ đi, người cũng đừng nói nữa, không phải chuyện ta làm, nói ra cũng không có ý nghĩa gì, dù sao thì ta cũng sẽ không nhận.

Kết quả liền thấy con thở giờ một tay ra, xoa xoa ngón trỏ với ngón cái.

Hạo Thiên Khuyển vừa nhìn, tức giận nói:

-Mẹ nó! Con thỏ người vẫn còn lừa đảo? Ta nói cho người biết, cái tính khí này của ta, ta thà chết chứ không...

Lời còn chưa nói ra hết, liền nhìn thấy trong tay thỏ có một viên đá!

Ảnh Ấn Thạch?

Trong đầu Hạo Thiên Khuyển xẹt qua một ý nghĩ, gần giống như điện xẹt, há mồm!

Nuốt luôn viên đá!

Sau đó Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Thỏ à, Ảnh Ấn Thạch không còn, người còn lấy gì để tổng tiền của ta? Ha ha người vẫn còn non lắm! Ta lại thông minh thế này?

Con thỏ ngược nhìn bộ dạng đắc ý của Hạo Thiên Khuyển, khuôn mặt ngây ngô hỏi:

-Đại ca, người nhìn rõ rồi mới ăn có được không? Cái đó ta lấy từ trên lông dít của Đường Khang, phía trên vẫn còn, người xem xem đây là cái gì?

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe xong, ngược đầu nhìn lên, vẻ mặt lập tức tái xanh.

Chỉ thấy Hạo Thiên Khuyển lao như bay ra ngoài, bên ngoài liên tục truyền đến tiếng nôn khan, Tàn Thỏ thở dài một hơi nói:

-Hầy quả nhiên, là chó đều thích ăn món này.

Không thèm để ý đến Hạo Thiên Khuyển, Tàn Thỏ xoay người xe

m xét kỹ lưỡng hang động này.

Sơn động rất lớn, dường như đã khoét rỗng cả ngọn núi, ở Địa Cầ u đây chắc chắn là một công trình khổng lồ, nhưng ở trong thế giới i của thần tiên, không đáng để coi là kỳ diệu.

Tuy nhiên những thứ ở trong sơn động, thực sự đã khiến Tàn Thọ được mở mang tầm mắt, Đương Khang lớn hơn cả lợn rừng, răng nanh như voi được chất thành một chồng, trong ao nước dường như là cá chép đỏ Hoàn Công Ngư mọc sừng trên đầu bơi lượn theo từng đàn từng đàn, thỉnh thoảng có quái ngư mặt người, tiếng như chim uyên ương gọi đầu lên.

Phía còn lại là Đương Hồ Điều treo trên vách tường, Tam Túc Điều u lưng vác theo mai rùa bị tùy tiện ném vào trong góc.

Thậm chí Tàn Thọ còn nhìn thấy phía trên trần còn treo một con rồng dài màu đen, con rồng này cũng không biết dài bao nhiêu, vù a đủ cuốn hơn một vòng sơn động dài hơn trăm dặm này! Đầu con rồng này cực kỳ hung tợn, mặc dù đã chết, nhưng đôi mắt kia trông giống như vẫn đang nhìn hấn, Tàn Thọ nhìn có chút cảm giác sờn tóc gáy.

-Đây chính là Bạo Long, loại rồng này quá khó kiếm, sư phụ cũng không nỡ lấy ra nấu ăn. - Chu Bất Hoạch giải thích.

Tàn Thọ gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu:

-Nguyên liệu khó kiếm như vậy, nếu như nấu bữa bãi quả thật đáng tiếc.

Chu Bất Hoạch cũng gật đầu theo.

Sau đó liền nghe thấy Tàn Thọ nói:

-Tuy nhiên treo ở đây lại càng đáng tiếc, sư phụ không nấu, chúng

ta nấu thôi!

Chu Bất Hoạch nghe vậy liền sững sờ, ngạc nhiên nói:

-Chúng ta? Nhưng mà chúng ta căn bản không biết thịt rồng này nấu như nào? Đừng lãng phí chứ.

Tần Thọ không đồng ý trả lời:

-Chưa từng nấu thịt rồng, chưa từng ăn thịt rắn sao? Rắn làm như nào, rồng làm như thế! Mà hơn nữa, nếu thực sự không được, thì nhúng lẩu!

-Lẩu?

Chu Bất Hoạch trợn to mắt, chỉ vào thịt rồng trên trời nói:

-Nguyên liệu tuyệt vời như vậy, người nhúng lẩu? Thật phung phí của trời! Này này này con thô! Người xuống đây cho ta!

Không đợi Chu Bất Hoạch đồng ý, Tần Thọ đã bắt đầu nhảy vọt lên, nhảy hẳn lên trên người của Bạch Long, ngồi trên đầu Bạch Long, nhìn chăm chăm vào hai con mắt của Bạch Long nói:

-Trùng mắt nhìn thô gia ta? Hà hà đợi lát nữa sẽ lột sạch vảy của người, cho người khoả thân!

Khiến Tần Thọ không ngờ tới là, Bạch Long này vừa nghe xong, tròng mắt dường như càng thêm dữ tợn!

Tần Thọ không nhịn được mà lại rung mình một cái, cong đít thò đầu ra ngoài, hỏi Chu Bất Hoạch:

-Lão Chu, tên này chết rồi phải không?

Chu Bất Hoạch trả lời:

-Hình như vậy.

-Người đừng hình như chữ trên này có rất nhiều xích sắt to trói lại, nếu mà chưa chết, thả ra thì không phải là chúng ta ăn nó, mà là nó ăn chúng ta đấy! - Tần Thộ nói.

Chu Bất Hoạch nói:

-Sao ta biết được, ta chỉ biết có người tặng cho sư phụ một con Bạo Long, cụ thể là sống hay chết, không nghe thấy ai nói đến. Người nhìn hắn còn không động đậy, chắc là chết rồi đấy.

Tần Thộ biết không trông chờ được vào Chu Bất Hoạch rồi, lại nhìn Bạo Long ở trước mặt, một thỏ một rồng bốn mắt nhìn nhau, Tần Thộ cứ cảm thấy thứ này khá kỳ quái!

Chóp chép miệng, Tần Thộ nói:

-Thôi bỏ đi, đợi thỏ gia ta gom đủ bảo bối rồi lại đến ăn nó!

Nói xong, Tần Thộ nhìn chăm chăm Bạo Long, kết quả hai mắt của Bạo Long trắng bệch, cũng không nhìn ra có chút thay đổi tâm lý nào.

Tần Thộ trong lòng lẩm bẩm:

-Chẳng lẽ chết thật rồi?

Vào đúng lúc này, bên ngoài sơn động truyền đến tiếng chửi mắng của Hạo Thiên Khuyển:

-Con thỏ chết tiệt, người ra đây cho ta, ta vẫn chưa xong với người đâu!

Tần Thộ trợn hai mắt nói:

-Con chó chết này có phải bị ngu không? Tự mình không vào được sao?

Chu Bất Hoạch nói:

-Ta mở trận pháp bảo vệ lên rồi, hắn không vào được. Dù sao thì, bây giờ hắn vẫn chỉ là người làm tạm thời, hơn nữa tích cách chó cũng có vấn đề, vẫn không cho hắn vào thì tốt hơn.

Lúc này Tần Thộ mới hiểu ra vì sao Hạo Thiên Khuyển lại tức giận như vậy rồi, ăn phải một miếng phân, ra ngoài nôn một lúc xong không vào được nữa.

Biết được bên trong đều là đồ ăn ngon, nhưng lại không vào được, việc này đổi sang người khác ai cũng đều sẽ phát điên.

Thế là Tần Thộ vô cùng đau lòng cho Hạo Thiên Khuyển, hắn hét:

-Con chó chết, có bản lĩnh thì ngươi vào đây!

Hạo Thiên Khuyển tức giận trả lời:

-Ngươi đóng trận pháp đi, cậu gia đây sẽ dạy ngươi làm người!

Tần Thộ nói:

-Ngươi có bản lĩnh thì phá vỡ trận pháp, thả gia đây dạy ngươi làm người!

-Ta không tin ngươi không ra ngoài! - Hạo Thiên Khuyển kêu lớn.

Chương 218: Phá giới rồi? Hương vị quê hương

Chương 218. Phá giới rồi? Hương vị quê hương

Tần Thộ nghe vậy, con chó chết này lại dám phản trời, thế là liền nhảy xuống, nghênh ngang bước ra ngoài, vừa đi vừa nói:

-Ây da, lão Chu à, người nói xem ta cứ cách một tiếng đồng hồ lại cho sư phụ xem Ảnh Ấn Thạch một lần, người nói xem con chó này liệu có bị đánh chết không. Nói xem món thương hiệu của sư phụ chúng ta có thiếu nguyên liệu chính không?

Hạo Thiên Khuyển vốn dĩ đã chuẩn bị vô tội rồi, sau khi nghe xong lời này, chân mềm nhũn, vội vã tiến tới, cố gắng nặn ra một nụ cười, nói:

-Thỏ à, có chuyện cứ bình tĩnh nói, ban này ta đang đùa người thôi.

-Ây da, mọi chân. - Tần Thộ nói.

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, khoé miệng co giật, kiềm nén sự kích động muốn ăn tươi con thỏ này, giờ chân chó lên bóp chân cho Tần Thộ.

-Thất lưng cũng mọi. - Tần Thộ nói tiếp.

Hạo Thiên Khuyển vội vàng xoa thất lưng cho Tần Thộ đồng thời nịnh nọt hỏi:

-Thỏ à, thoải mái không?

Tần Thọ liếc hắt một cái rồi nói:

-Với kỹ thuật này của ngươi, đến được Đông Quân cũng chỉ nhìn được cửa thôi.

-Đông Quân? Đây là nơi nào? - Chu Bất Hoạch tò mò hỏi.

Tần Thọ nhếch mép, cười nói:

-Thiên đường của nam nhân, sau này có cơ hội đưa ngươi đi lượn lơ, mặc dù các tỷ tỷ không còn, tuy nhiên có thể coi như là nghiên cứu khảo cổ, vẫn có thể nhìn thấy chút phong thái của năm ấy.

Chu Bất Hoạch vẽ mặt ngơ ngác.

Hạo Thiên Khuyển biết con thỏ này cực kỳ có khả năng nói lung tung, nói mà không ai nghe hiểu, thế nên liền nói:

-Thỏ à, bên trong nhiều đồ ăn ngon như vậy, ngươi không lấy chút gì ra?

Tần Thọ liếc nhìn hắt rồi nói:

-Thỏ gia ta là người tay không đi dạo sao? Đi, đi ăn cơm!

Hạo Thiên Khuyển nghe vậy, lập tức vui mừng nói:

-Mang Dương Khang ra ngoài chưa? Thịt của thứ đó rất béo!

-Sao? Thử một miếng, lại nghiện rồi? - Thỏ hỏi.

-Cút! - Hạo Thiên Khuyển chửi mắng.

Tần Thọ lắc lắc đầu, biểu hiện quả nhiên vẫn chưa ăn đủ, hơn nữa còn mở rộng khoảng cách với Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển thấy vậy, nén giận nói to:

-Ta... ta không ngại!

Kết quả là nói to câu này, Chu Bất Hoạch cũng lập tức mở rộng khoảng cách.

Hạo Thiên Khuyển la lớn:

-Những gì ta nói là thật!

Tần Thộ, Chu Bất Hoạch đứng nhìn Hạo Thiên Khuyển từ xa, trên mặt lộ vẻ bọn ta hiểu mà, sau đó thở liền nói:

-Có ngại cũng không sao, bên trong còn rất nhiều hàng tồn kho.

-Con thở chết tiệt, ta liều với người!

Hạo Thiên Khuyển tức giận gào lớn đuổi theo.

Tần Thộ quay người bỏ chạy, chạy nhanh giống như một tia chớp trắng!

Đôi tai lớn vẫy một cái về phía sau, đột nhiên biến thành hai cái máy tăng tốc, xoay tròn, chạy lại càng nhanh hơn!

Hạo Thiên Khuyển sững sờ đuổi không kịp!

Chỉ nghe thấy con thỏ này vừa chạy, vừa cười lớn, lại còn hét to:

-Ha ha ha ha đuổi không kịp ta chứ gì? Ta chính là hùng mạnh như vậy đấy!

-Mẹ kiếp, không thể nhịn được!

Hạo Thiên Khuyển giận dữ, vứt bỏ Đẳng Vân Giá Vũ thể hiện phép Súc Địa Thành Thốn, phóng đi như bay.

Kết quả, vẫn là không đuổi kịp!

Hạo Thiên Khuyển nhìn rõ ràng, con thỏ này sử dụng phép bay Đẳng Vân Giá Vũ ở tầng thấp mà thôi, kết quả hẳn sử dụng Súc Địa Thành Thốn vẫn không đuổi kịp, chuyện này mẹ kiếp thật không hợp lý!

Hạo Thiên Khuyển gọi lớn:

-Con thỏ kia, người đây là phép thần thông gì vậy? Sao lại nhanh như thế? Đẳng Vân Giá Vũ mà ta dạy cho người chạy không được nhanh như này chứ?

Tần Thọ nghe vậy, đột nhiên nhớ ra lịch sử khốn khổ của mình, đặc biệt là lần dắt theo Hằng Nga suýt bị tai nạn ngã thê thảm thì cũng đành chịu! Lại còn bị bề mặt ngay trước mặt muội tử nhà mình! Chuyện này càng nghĩ càng tức!

Thế nên, Tần Thọ nhếch mép cười nói:

-Đương nhiên không phải, phép Đẳng Vân Giá Vũ này của ta là phép thần thông cấp cao! Người muốn học không?

-Người dạy ta?

Hạo Thiên Khuyển ngạc nhiên hỏi.

-Đương nhiên, tình cảm huynh đệ chúng ta, đương nhiên phải dạy!

Tần Thọ cũng dừng lại, hẳn biết, Hạo Thiên Khuyển không dám đánh hắn nữa.

Quả nhiên Hạo Thiên Khuyến lập tức dừng lại, cười hi hi nói:

-Đúng đúng đúng, tình cảm huynh đệ huynh đệ chúng ta, của ta c
hính là của người, của người chính là của ta. Thỏ à, nhanh nhanh
nói cho ta nghe, rốt cuộc người đây là có phép thần thông gì?

Con thỏ đột nhiên sững sờ trong giây lát, sau đó kéo theo Hạo Thi
ên Khuyến nói lời thành khẩn:

-Lão Hắc, ta nhớ ra một chuyện.

Hạo Thiên Khuyến nhìn thấy dáng vẻ đứng đắn, nghiêm túc của t
hỏ, cũng trở nên nghiêm túc, hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Tần Thỏ vẻ mặt cảm thán nói:

-Nhớ hồi đầu, khi chúng ta mới quen biết nhau, Lý Thiết Quả đã
từng nói, trước đây người chỉ ăn phân, sau đó người nói, người ca
i rồi! Nhưng mà ban nãy ta mới dứt cho người ăn một miếng, có c
oi như là giúp người phá giới rồi không? Người cũng nhìn thấy rồ
i, thịt này của chúng ta không ít, nhưng mà người muốn ăn miếng
ngon kia, sợ là hàng tồn kho không đủ...

Vẻ mặt của Hạo Thiên Khuyến càng nghe càng đen lại, đoán chừ
ng nếu như không phải vì phép thần thông, thì sớm đã nổi cơn lôi
đình rồi.

Hạo Thiên Khuyến cắn răng nghiêng lợi, gằn từng chữ nói:

-Con thỏ à, chúng ta có thể không nhắc đến chuyện này không? H
ay là cứ nói về phép thần thông của người đi.

Tần Thỏ gật gật đầu nói:

-Cũng được, bớt nói hai câu về việc ăn phân, kéo miệng người thè m ăn lại không có tác dụng gì, chúng ta đây thật là không có gì mới mẻ.

Hạo Thiên Khuyển đã há to miệng, lộ ra răng nanh, móng vuốt cũ ng từ trong lòng bàn tay thò ra ngoài

Tần Thộ nhanh chóng đổi chủ đề nói:

-Ta gọi nó là phép thần thông Cao Thiết, bất kể là phép thần thông gì đi nữa, thần thông Cao Thiết đều có thể gia tăng hiệu quả tấn g tốc. Đằng Vân Giá Vũ cơ bản cũng có thể chạy được hiệu quả n hư ban nãy, nếu như phối hợp với phép chạy trốn khác, vậy thì tốc độ...

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, ánh mắt sáng rực lên nói:

-Lợi hại! Trên đời này lại còn có loại phép thần thông này?

Tần Thộ có chút ngạc nhiên, ban đầu hắn còn tưởng thứ Ngô Cương dạy hắn chính là phép thần thông cơ bản nhất, cho dù có chút đặc biệt, những người khác cũng có thể học được mới đúng. Hạo Thiên Khuyển mặc dù là đồ chết tiệt, Nhị Lang Thần cũng là đồ chết tiệt, nhưng mà cho dù có nói như nào, trải qua cuộc đại chiến Phong Thần, lại sống được nhiều năm như vậy, chắc vẫn có mắt nhìn.

Hắn lại kinh ngạc đến vậy, chẳng lẽ phép thần thông này lại lợi hại như thế sao?

Nhưng mà, có khả năng không?

Phép thần thông lợi hại như vậy, Ngô Cương có thể tùy tiện dạy cho hắn?

Hắn chính là đồ keo kiệt ki bo đến cả Đằng Vân Giá Vũ còn khôn

g dạy!

Trong lòng có chút nghi ngờ, Tần Thộ cũng không dám hỏi trực tiếp, sợ là con chó chết dẫm này đang khoác lác, không nói sự thật, cho nên giả bộ thản nhiên hỏi:

-Rất lợi hại sao?

Hạo Thiên Khuyển nghe vậy, gấp gáp, nói lớn:

-Đây còn không lợi hại sao? Thỏ à, người cũng biết, phép thần thông đều được lĩnh hội từ trong đạo tắc, phép thần thông càng đơn giản thì đạo tắc càng độc nhất, độ sâu của đạo tắc lại càng nông.

-Mà các Đạo liên quan đến phép thần thông lợi hại khác thường đều phải đào sâu, tới nay phép thần thông của một số Đạo đã trở nên rất hiếm thấy rồi.

-Hơn nữa loại phép thần thông này thường thì không thể sử dụng hoà hợp với các loại thần thông khác, bởi vì các Đạo tầng thấp sẽ xung đột, một khi xung đột, rất có khả năng sẽ dẫn đến những chuyện khó lường trước. Ví dụ như tẩu hỏa nhập ma gì đó.

-Nhưng mà loại phép thần thông Cao Thiết người nói với ta này, lại có thể thoải mái dung hoà với bất kỳ phép thần thông nào khác, việc việc này thực sự không thể tin nổi!

Chương 219: Phá giới rồi? Hương vị quê hương (2)

Chương 219. Phá giới rồi? Hương vị quê hương (2)

Tần Thọ nghe vậy, cũng có chút hiểu ra, phép thần thông đều tương tự, mặc dù suy cho cùng đều là mã phân tích, nhưng mà cưỡng chế bắt Vương Giả Vinh Diệu (Liên Quân), PUBG cùng dung hoà với nhau, vậy thì hậu quả chỉ e là sẽ lập tức sụp đổ!

Trong này liên quan đến rất nhiều cấp độ của các vấn đề tương thích.

Nghĩ như vậy, Tần Thọ trực tiếp coi thế giới này như là một hệ thống điều hành để nắm rõ, mà đạo tắc thì chính là quy tắc viết mã phân tích cơ bản, phép thần thông chính là các loại thao tác, muốn sáng tạo, vậy thì phải hiểu được quy tắc mã phân tích cơ sở, công thức gì đó.

Lĩnh hội càng sâu sắc, khi sử dụng lại càng đa dạng hoá, hiệu quả có thể đạt được càng tốt.

Càng sử dụng nhiều loại quy tắc, thứ tạo ra lại càng xuất sắc.

Nhưng mà phép thần thông Cao Thiết lại là một thứ biến thái, tương tự như miếng vá hệ thống, cho dù người làm gì, đều lập tức tăng tốc cho người.

Sau khi Hạo Thiên Khuyển nói xong, vội vã hỏi:

-Con thỏ à, nói cả nửa ngày rồi, người cũng nên nói cho ta biết phép thần thông này của người làm sao tu luyện ra được vậy.

Tần Thọ gật gật đầu, cực kỳ nghĩa khí nói:

-Không vấn đề gì, người nghe cho kĩ đây, phép thần thông này là như này.

Tần Thọ nói lung tung vớ vẩn một tràng, đến phía sau chính hấn c

ũng không bịa thêm được nữa, dứt khoát từ trong mấy phép thần t
hông mà hắn biết chọn ra mấy câu không thuận miệng, không dễ
hiểu, nói ra vài câu.

Cuối cùng, Tần Thộ vỗ tay một cái nói:

-Chính là như vậy, nghe đã hiểu chưa?

Chỉ thấy hai con mắt của Hạo Thiên Khuyến tròn tròn giống như
bóng đèn, nói:

-Những lời người nói ta đều ghi nhớ rồi, nhưng sử dụng như thế n
ào, hoàn toàn không có manh mối.

Tần Thộ vỗ vỗ vai của Hạo Thiên Khuyến nói:

-Phép thần thông lợi hại như vậy đương nhiên sẽ không dễ để hiể
u, cố gắng nỗ lực, rồi sẽ có một ngày người tu luyện thành công.
Tin tưởng vào bản thân, mặc dù người là một tên nào đó, nhưng
mà bộ nhớ có lẽ miễn cưỡng đủ dùng.

Hạo Thiên Khuyến không thêm so đo với con thỏ về mấy lời kì q
uái nghe không hiểu, mà trực tiếp hỏi:

-Con thỏ à, phép thần thông khó như vậy người lĩnh hội mất bao n
hiều thời gian?

Tần Thộ nghĩ nghĩ rồi trả lời:

-Hồi ấy sau khi nghe xong là làm được rồi.

Hạo Thiên Khuyến nghe xong, đột nhiên sững sờ, sau đó trịnh trọ
ng nói:

-Ta đang không đùa.

Tần Thọ giơ chân lên nói:

-Ta thề với trời, ta nghe xong liền làm được.

Hạo Thiên Khuyển thấy vậy, liền im lặng, cúi đầu đi sang một bên, trông có vẻ chuyện này có đả kích không nhỏ với hắn.

-Thôi được rồi, không nói nữa, nấu ăn!

Tần Thọ nói xong, lôi nồi sắt lớn ra, biến ra gỗ rồi chuẩn bị nấu ăn.

Hạo Thiên Khuyển lại cắn răng, thầm thì nói:

-Ta lại không tin, ta lại không bằng một con thỏ? Không thành công, không ăn cơm!

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển ở một bên dùng hết sức để suy nghĩ.

Tần Thọ cũng không quan tâm hắn, yên tâm chuẩn bị món ngon mỹ vị của mình.

Chu Bất Hoạch nhìn thấy cái nồi sắt lớn của Tần Thọ, lắc đầu nói:

-Thỏ à, cái nồi này của ngươi thực sự quá đều! Theo như kinh nghiệm nhiều năm của ta, một nồi đồ ăn ngon, bắt buộc phải dùng nồi tốt mới được thậm chí ngay cả loại gỗ đốt lửa đều cần nghiên cứu kỹ, loại vật liệu gỗ chất lượng khác nhau, sức nóng của ngọn lửa, cách thức nóng, đều không giống nhau, cũng sẽ tạo ra hương vị đồ ăn khác nhau. Đương nhiên, nếu như nồi đủ tốt, cũng có thể bỏ qua những thiếu sót của lửa.

Tần Thọ ngạc nhiên, hắn tin những lời này, kiếp trước ninh xương hắn chỉ thích dùng nồi cao áp, nhưng mà từ trước đến nay đều không hầm ra được hương vị của nồi sắt bếp gas, đây cũng là một q

uy tắc.

Thế nên Tần Thộ hỏi:

-Lão Chu, vậy ngươi dùng cái gì để nấu ăn?

Chu Bất Hoạch lôi ra một cái vạc lớn từ trong túi, vạc lớn màu đồng g, đặt trên mặt đất uỳnh một tiếng, lập tức nghiền nát vụn mặt đất.

Bốn phía của vạc đồng lớn chạm khắc hình thù kì lạ bằng đá, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ đều ở bên trên.

Tần Thộ ngạc nhiên hỏi:

-Ngươi dùng vạc để nấu ăn?

Chu Bất Hoạch gật đầu trả lời:

-Ta dùng qua rất nhiều loại nồi, đều không tốt lắm, chỉ duy nhất cái vạc này dùng rất thoải mái. Đây là pháp bảo của ta, Tam Túc Tứ Tượng Đỉnh, tấn công bình thường, phòng ngự tạm được, tuy nhiên hương vị nấu ăn cực kỳ đặc biệt, ngay đến cả sư phụ còn từng tán thưởng.

Tần Thộ ngẩn ra nhưng suy nghĩ kỹ thì, hình như từ thời Hoa Hạ, vạc lớn thời cổ đại cũng là dùng để hầm đồ ăn, về sau này mới trở thành vật dụng cứng tế.

Tuy nhiên chuyện này đều không quan trọng nữa, có vạc lớn rồi, hẳn còn dùng nồi sắt gì nữa? Lập tức vứt nồi sắt sang một bên.

Ngay sau đó Chu Bất Hoạch lại lấy ra củi lửa, củi lửa loại thực vật này cực kỳ lạ lùng, bình thường không bị đốt cháy, nhưng mà sau khi phơi khô chỉ gần gặp nước lập tức sẽ bị đốt cháy, mà nhiệt độ lửa cháy lại rất cao, cũng rất nguy hiểm. Tuy nhiên dùng để đun nấu thức ăn, bởi vì nhiệt độ của nó đồng đều, ngược lại lại có thể n

ầu ra hương vị càng ngon.

Tần Thọ cũng trưng dụng tất cả luôn, đốt cháy củi lửa, đun một nồi nước sôi.

Tần Thọ lấy từ bên cạnh ra một con Đương Hồ Điếu, rạch bụng ra, sau khi xử lý xong xuôi ném thẳng vào trong nồi, Tần Thọ thu dọn thực vật sạch hết lông của con chim này.

Sau đó ném vào trong vạc lớn bắt đầu đun, vừa đun, Tần Thọ vừa làm một cái thang, dựng thang ở bên cạnh cái vạc lớn, hấn đứng ở trên cái thang, tay cầm một cái muôi sắt lớn không ngừng chọc vào Đương Hồ Điếu.

Chu Bất Hoạch cũng trèo lên trên để nhìn, vừa nhìn vừa hỏi:

-Thỏ à, đây là người đang làm gì vậy?

Tần Thọ cực kỳ nghiêm túc trả lời:

-Rảnh rồi không có việc gì làm, khuấy khuấy chơi.

Chu Bất Hoạch:

-...

Tần Thọ đột nhiên hỏi Chu Bất Hoạch:

-Có biết phép thuật làm nước đóng băng không?

Chu Bất Hoạch gật đầu.

Tần Thọ móc ra từ trong Hắc Ma Thần Hạp một cái chậu lớn, đổ đầy nước, nói:

-Đến đây, làm đông nó thành đá.

Chu Bất Hoạch không hiểu Tần Thộ đang muốn làm gì, thở ra một hơi, nước kia lập tức đóng băng thành đá.

Tay Tần Thộ run lên, rung động một cái, đá ở trong chậu vỡ vụn kêu răng rắc một tiếng.

Vài phút sau, Tần Thộ cảm thấy cũng gần xong xuôi rồi, cũng có khả năng là chơi đủ rồi, gấp con Đương Hồ Điếu ra, sau đó trực tiếp ném vào trong đồng đá.

Dùng từng tảng từng tảng đá chôn vùi Đương Hồ Điếu.

Chu Bất Hoạch ngồi xổm bên cạnh quan sát, khẽ cau mày, xem một lúc rồi nói:

-Đun sôi ở nhiệt độ cao, sau đó làm nguội, như vậy thịt của Đương Hồ Điếu sẽ càng săn chắc lại, đúng không?

Tần Thộ trả lời:

-Lợi hại, vừa nhìn đã nhận ra rồi.

Chu Bất Hoạch cười cười, ngẩng đầu lên cao một cách kiêu ngạo, như thể muốn nói rằng, rèn luyện tài nghệ bếp núc nhiều năm nay cũng không phải là luyện tập vô ích.

Tần Thộ cũng không quan tâm đến hắn, tính toán kỹ thời gian, cảm thấy làm nguội Đương Hồ Điếu cũng xong xuôi rồi, gấp từ trong chậu ra ngoài, ném lên trên thớt.

Lôi con dao nhỏ lấy được từ chỗ Tiểu Hắc Hắc ra, con dao nhỏ nganh phong biến dài, sau khi dài tới một mét, Tần Thộ chặt vài nhát xuống, Đương Hồ Điếu bị chặt thành từng miếng!

Sau đó Tần Thộ đoán chừng hình như cũng ổn ổn rồi, lại chặt thêm

m vài nhát, trở thành ba mươi sáu miếng.

Sau đó lấy ra Thiên Linh Tiêu tươi màu đỏ rồi thái thành sợi, thái gừng thành sợi rồi sau khi tập hợp đầy đủ các loại nguyên liệu gia vị.

Tần Thọ đun nóng vạc lớn rồi cho dầu nóng vào, bỏ các các nguyên liệu vào bắt đầu xào lật xì xì.

Chương 220: Long gì? Hắc Long? Ăn như nào?

Chương 220. Long gì? Hắc Long? Ăn như nào?

Mùi thơm đều ở bên này, Hạo Thiên Khuyển ở bên kia đang nghiên cứu phép thần thông Cao Thiết cũng không nhịn được nữa, lập tức quên hết quyết định đưa ra lúc trước, dứt khoát chạy lại, hỏi:

-Làm món gì đây?

Tần Thọ cũng không thèm để ý đến hắn, lúc này toàn bộ tâm trí của hắn đều dồn hết vào trong món ăn này, cũng không phải là hắn có hiểu biết sâu xa gì, mà vì món ăn này là món ăn của Địa Cầu, cũng là năm ấy hắn trong một lần tình cờ, đi phía nam ăn được một món ăn rất đặc biệt.

Sau này hắn làm cho Tần lão gia tử ăn, Tần lão gia tử liền yêu thích món ăn này, cho nên không có việc gì làm thì hắn sẽ lại nấu.

Món ăn này đối với người khác mà nói chỉ là một món ăn bình thường

ường, nhưng mà đối với Tần Thộ mà nói, đó là ký ức, là sự nhớ nhung, là tình cảm phức tạp mà cho dù có đầu thai chuyển kiếp bao nhiêu lần cũng không thể nào quên.

Hạo Thiên Khuyển hình như định nói gì, bị Chu Bất Hoạch ngăn lại, cho nên đành thôi.

Tần Thộ xào lật xong các nguyên liệu trong nồi, đổ thịt chim vào chảo cùng.

Hạo Thiên Khuyển trầm thì nói:

-Đây không phải chỉ là thịt chim xào ớt thôi sao, có cần đến mức lảm nhảm lợi hại vậy không?

Chu Bất Hoạch khẽ gật đầu theo, tỏ vẻ đồng ý với cách nói của Hạo Thiên Khuyển.

Vào đúng lúc này, Tần Thộ đột nhiên cảm lên một cái lợ, lợ vừa mở liền tỏa ra một mùi chua nồng đậm.

Hạo Thiên Khuyển ngạc nhiên nói:

-Dấm? Con thỏ chết dấm này điên rồi sao? Làm Đương Hổ Điều còn cho dấm? Còn có thể ăn được không?

Chu Bất Hoạch cũng nhíu mày tuy nhiên lại không nói gì cả.

Còn Hạo Thiên Khuyển thì lại không chịu được, kêu to:

-Con thỏ chết bầm, đây là Đương Hổ Điều đấy! Linh thú đấy! Ngươi đừng có làm bừa! Nếu ngươi không biết làm. Ngươi trực tiếp đổ ra đĩa đi, ta ngửi thấy mùi vị này cũng không tệ!

-Ngươi đừng có điên nữa, nhanh chóng đặt dấm xuống đi! Ta là một kẻ không biết nấu ăn mà còn biết, làm gì có chuyện nấu thịt chi

m mà cho dấm? Người, con thỏ chết dấm, đừng có làm bừa! Chu Bất Hoạch, con thỏ chết tiết này làm bừa như vậy, người cũng không quan tâm sao? - Hạo Thiên Khuyến sốt ruột.

Chu Bất Hoạch trả lời:

-Ta cũng rất tò mò, sau khi cho dấm thì thịt chim sẽ có mùi vị như thế nào.

-Một lũ điên! Phung phí của trời!

Hạo Thiên Khuyến đứng tại chỗ kêu gào.

Lúc này Tần Thộ cho dấm vào trong nồi, chỉ cảm thấy mùi vị chua nồng đậm lan toả, nước miếng cũng nhiều theo.

Tần Thộ ngừng đảo, sau đó liền hét to một tiếng:

-Lên đĩa!

Đặt ngay ngắn chậu lớn, hương vị thơm ngon từ trong nồi đổ vào chậu!

Hạo Thiên Khuyến, Chu Bất Hoạch chỉ thấy trong chậu đỏ rực, Thiên Linh Tiêu màu đỏ căng mọng giòn tan, thịt chim bên trong cũng hồng hào, những sợi gừng màu vàng trôi trong nước súp màu đỏ, Vân Ma màu tím nhạt.

Toàn bộ món ăn trông cực kỳ đẹp mắt, dùng hết sức ngửi ngửi.

-Ừ?!

Hạo Thiên Khuyến, Chu Bất Hoạch đồng loạt phát ra tiếng kinh ngạc

Hạo Thiên Khuyến nói:

-Ngửi qua hình như cũng không tệ đến vậy.

Chu Bất Hoạch gật đầu nói:

-Mùi vị rất độc đáo, dường như mùi vị cay tê chua chua đều hoà vào trong một nôi.

-Nói nhiều lời vô nghĩa làm gì? Ăn thử thì biết thôi? - Hạo Thiên Khuyến nóng lòng muốn thử.

Tần Thộ nói:

-Ái dà, đợi một chút!

-Đợi người thì còn thịt để ăn sao?

Hạo Thiên Khuyến biết sức ăn của con thỏ chết dẫm này đáng sợ đến mức nào, cho nên thẳng thắn nhanh nhẹn chọn một miếng thịt lớn ăn cả miếng!

Tần Thộ thấy vậy, thở một hơi dài, không nói gì nữa.

Chu Bất Hoạch lại nôn nóng hỏi:

-Như nào? Ngon không?

Hạo Thiên Khuyến chớp chớp chớp chớp, mắt càng càng càng sáng rực, cuối cùng ha ha cười to:

-Con thỏ! Không tệ! Ta trầm tư suy nghĩ phép thần thông không thể hiểu được, lo lắng đến mức không muốn ăn cơm nữa! Kết quả là món ăn ngày của người, lại bị thêm ăn rồi thỏ à, ta nói cho người biết, người đang làm trể chuyện ta tu hành! Coi như là bồi thường, nôi này sẽ thuộc về ta.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyến ôm theo nồi thịt Dương Hổ Điều ch
ạy mất.

Chu Bất Hoạch thấy vậy, gọi lớn theo:

-Chó ngu, ra đây! Ta vẫn còn chưa được ăn miếng thứ hai!

Tần Thọ nói:

-Đừng gọi nữa, để hấn đi đi.

Chu Bất Hoạch nói:

-Tại sao?

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Làm xong ta mới phát hiện, ta hình như là lấy nhầm đồ nấu ăn rồ
i.

-Ngươi cầm gì vậy? - Chu Bất Hoạch hỏi.

Tần Thọ lấy từ trong nồi ra một que gỗ dài, nếu như đồ đệ của Vă
n Khúc Cung hoặc người của Tượng Thần Cốc ở đây, nhất định s
ẽ nhận ra thứ này là gì, tiếc là Chu Bất Hoạch không biết.

-Đây là gì? - Chu Bất Hoạch hỏi.

Tần Thọ gằn từng chữ nói:

-Gậy! Gậy của Văn Khúc Cung!

-Có gì khác biệt không? - Chu Bất Hoạch lại hỏi.

Tần Thọ trả lời:

-Ừ, so với gậy của những nơi khác thì không giống lắm.

-Nhìn qua không có gì không giống cả? - Chu Bất Hoạch nghi ngờ hỏi tiếp.

Tần Thọ nói:

-Đợi một lát người sẽ biết thôi, phải rồi, ở đây có nhà vệ sinh không?

-Ấy hình như không có.

Chu Bất Hoạch trả lời, sau đó vẫn là vẻ mặt khó hiểu nhìn Tần Thọ, không rõ hẳn hỏi chuyện này để làm gì.

Tần Thọ cảm thán nói:

-Vậy thì phiền phức rồi, thôi bỏ đi, coi như bỏ phân.

-Nghĩa là sao? - Chu Bất Hoạch thực sự hoàn toàn không hiểu.

Vào đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng Hạo Thiên Khuyển kêu gào:

-Ui da đau bụng! Mẹ kiếp, không nhịn được nữa mẹ ơi mẹ kiếp người là đồ con thỏ chết dẫm người chơi xấu ta!

Ngay giờ phút ấy, Hạo Thiên Khuyển căn bản không nhịn nổi, không nín được, nửa người dưới bắn phá liên tục, thậm chí đến cả cơ hội tìm nhà vệ sinh cũng không có, chỉ có thể ở giữa ban ngày ban mặt, mặc sức phun ra.

Với lại Hạo Thiên Khuyển có cảm giác, đây sợ là trong chốc lát sẽ không khá hơn được.

Nghe Hạo Thiên Khuyển chửi bới ở đằng kia, Chu Bất Hoạch hướ

ng lên bầu trời ngủ ngủ, trong nháy mắt liền hiểu hết mọi chuyện, chửi mắng:

-Con chó chết này lại dám ngồi ị ở sau bếp?

Tần Thộ trả lời:

-Đúng thế, ị rồi người còn có thể làm gì? Bây giờ đừng nói người nữa, kể cả sư phụ đến đây cũng không có tác dụng gì, con chó này không đánh còn đang ngồi ị, nếu đánh thì đó chính là máy phun phân chó, người không thấy bản, ta còn thấy ghê tởm đây. Để hẩn đi ị đi chúng ta cách xa hẩn một chút, nấu lại từ đầu.

Nói xong, Tần Thộ khiêng theo cái Tam Túc Tứ Tượng Đỉnh rời đi.

Chu Bất Hoạch ngấm lại lời nói của Tần Thộ, lắc lắc đầu ghê tởm, nhanh chóng đi theo rời khỏi.

Không lâu sau, lại một khay đồ ăn ra lò.

Chỉ là lần này, có bài học đi trước của Hạo Thiên Khuyển, Chu Bất Hoạch không dám tùy tiện động đến đồ ăn của con chó nấu để ăn nữa.

Tần Thộ cũng không quan tâm đến hẩn, gấp một miếng thịt chim cho vào miệng, trọng điểm trong trí nhớ chính là, mùi vị này so với đồ ăn trên Địa Cầu không biết là ngon hơn bao nhiêu lần! Hương vị cay tê chua chua tràn ngập, kích hoạt toàn bộ vị giác trong khoang miệng! Híp mắt lại, Tần Thộ không nhận được cảm thán trong lòng:

-Thế giới này cái gì cũng tốt, chỉ là thiếu mất người cha già, muốn hiểu thảo một chút cũng không được, hầy.

Chu Bất Hoạch nhìn thấy Tần Thộ ăn rồi, cũng không có chuyện gì

ì, lúc này mới yên tâm cầm đũa ăn thử một miếng nhỏ.

Tần Thọ cau mày nói:

-Lão Chu, người ăn đồ ăn cũng lịch sự quá! Ăn cơm mà, phải há to miệng ăn thịt, há to miệng uống rượu! Vậy mới đã!

Chu Bất Hoạch miễng cưỡng cười nói:

-Đây đều là linh thú, trong máu và thịt chứa rất nhiều nguyên khí, ta ăn nhiều sẽ tràn mắt.

Tần Thọ nhướn mày:

-Thân thể này của người cũng yếu quá đi? Nhìn thỏ gia ta đây, ăn vị tê tê, ăn gì cũng không đủ.

Chu Bất Hoạch lắc đầu nói:

-Ta cũng không rõ sức khỏe ta là thế nào, ày.

Tần Thọ nói:

-Sur phụ nói sao?

Chu Bất Hoạch trả lời:

-Sur phụ không nói gì cả, chỉ bảo ta chăm chỉ luyện tập kỹ năng bóp núc, nhưng mà cái khẩu vị này của ta, ày, tuy nhiên món ăn này của người rất ngon, ngon miệng.

Nói xong Chu Bất Hoạch rời đi với vẻ mặt rầu rĩ.

Tần Thọ kêu lên:

-Lão Chu, ngon miệng sao người không ăn nữa?

-Không chỉ ngon miệng, mà còn mở lỗ đít, ta đi tìm nhà vệ sinh.

Chu Bất Hoạch vung tay rời đi.

Tần Thộ lúc này mới nhớ ra, hắn ta hình như vẫn chưa rửa nôi chóp chép miệng, nói thầm thì:

-Thuốc này hiệu quả cũng khá mạnh.

Chương 221: Long gì? Hắc Long? Ăn như nào? (2)

Chương 221. Long gì? Hắc Long? Ăn như nào? (2)

Chu Bất Hoạch và Hạo Thiên Khuyển đều đi vệ sinh rồi, một mình Tần Thộ ăn hết sạch cả một nôi thức ăn to, vỗ vỗ da bụng, nói thầm thì:

-Nếu ta mà có thể mang hết chỗ đồ ăn này về Địa Cầu, chỉ việc nấu món gà Đông An, thì có thể trở thành trùm ẩm thực toàn thế giới rồi? Đáng tiếc quá.

Lắc lắc đầu, Tần Thộ đứng dậy, móc ra một con Hoành Công Ngư, ném thẳng vào trong giỏ vạc lớn.

Hoành Công Ngư không giống với cá bình thường khác, cái thứ này nước sôi thông thường đều đun không chết, nhưng sau khi cho thêm hai viên ô mai, lập tức phơi ngược da bụng trong nước, xác vỏ cứng dày cũng bắt đầu bị mềm ra, vẩy cá tự động tróc ra từng

mãng.

Ngoại trừ Hoành Công Ngư, Tần Thộ còn lấy nguyên liệu nấu ăn khác, chim ba chân ngựa thần có đủ mọi thứ.

Dù sao thì Tần Thộ cũng không có việc gì làm, rõ ràng, ngày hôm nay chỉ ngồi ở đây, nồi lớn để hầm, nồi nhỏ để xào, mặc sức ném các loại gia vị vào trong, đổi đa dạng món ăn.

Món nào ngon sẽ để dành lại một phần, đặt vào trong Hắc Ma Thần Hạp chuẩn bị mang đến cho Hằng Nga và Ngô Cương.

Món nào không ngon, hần cũng chẳng thấy bị sao cả, dù sao thì có không ngon hơn nữa thì có thể khó ăn hơn vỏ cây hoa quế không?

Chỉ cần có nguyên khí, hần sẽ không từ chối gì!

Sau khi ăn xong ở bên này sẽ đi vào trong sơn động lấy, kết quả đã là lúc trời nhá nhem tối.

Tần Thộ quẳng nốt miếng Hoành Công Ngư cuối cùng vào trong miệng, ngay cả xương cá cũng nhai nát cùng, ăn luôn.

Kể từ sau lần trước bỏ lỡ xương Cung Nhiêm ba sừng, Tần Thộ đã học hỏi nhiều, không biết chỗ nào có tinh hoa không cần sợ, thỏ già ta răng lợi tốt, ăn toàn bộ!

Ăn xong, xoa xoa da bụng, Tần Thộ chớp chớp miệng nói:

-Hình như, còn có một nơi, đi xem xem ăn chút gì.

Vì thế, Tần Thộ lại lần nữa đi vào trong sơn động, chỉ là trong sơn động lúc này, đã hoàn toàn trống rỗng, ban đầu là cả một sơn động đồ ăn, ăn hết chỉ còn lại một con Bạo Long ở trên trần.

Tần Thộ lượn một vòng, không phát hiện cái gì có thể ăn được nữa, dứt khoát trèo lên trên đầu Bạo Long, ngồi ở trên mũi của Bạo Long, nhìn thấy đôi mắt trắng dã không có con ngươi của Bạo Long rồi lẩm bẩm:

-Rốt cuộc tên này đã chết chưa?

Tiếc là, Bạo Long không hề động đậy, dường như đã chết thật rồi.

Tần Thộ thuận dựa vào cái mũi trèo xuống, nhìn cái mõm khổng lồ của Bạo Long, ước lượng một chút, nói lẩm bẩm:

-Cái này mà mang đến Địa Cầu, mõm của tên này còn có thể mở một căn phòng riêng to như vậy, nếu muốn ăn, phải ra tay từ chỗ nào.

Môi rỗng? Bỏ đi, bộ dạng xấu xí như vậy, không nhét vào miệng được.

Đôi mắt này không tệ, đáng tiếc đều là màu trắng, mẹ kiếp giống như đục thủy tinh thể vậy.

Sừng rỗng? Dứt rồi không còn gì để ăn.

Nghe nói vậy rỗng là bảo vật, có thể làm áo giáp, thỏ gia ta đây cũng thử xem.

Tần Thộ đang nói, cầm chặt lấy một mảnh vảy rỗng kéo xuống dưới, tuy nhiên mảnh vảy này cứng hơn cả sắt thép, căn bản không thể kéo ra được.

Tần Thộ không nhìn thấy, trong đôi mắt trắng bạch kia của Bạo Long loé lên một vẻ khinh miệt.

Tần Thộ dậm chân nói:

-Mẹ con cá chạch chết tiệt, đã chết rồi, còn luyến tiếc một mảnh vảy phải không? Xem đây!

Rộp rộp rộp!

Những tiếng giòn tan vang lên.

-Ha ha ta đã nói rồi, thử gia ta nhìn trúng món đồ gì, sao có thể không lấy được? Dễ dàng tới tay! Chắc chắc cái đèn sì này còn phản quang!

Tần Thọ giờ cao một mảnh vảy lên rồi hưng phấn kêu:

-Mảnh vảy to như vậy, trải lên giường nằm! Ừm, tay cầm cảm giá c rất tốt, lại còn đông ấm hạ mát!

-Ái chà không bằng lấy mảnh vảy này làm gạch men sứ, đi rải lát Nguyệt Cung là được rồi, ý kiến này thật quá xuất sắc!

Trong mắt Bạo Long đột nhiên loé lên một tia phấn nộ, hoang mang, tuy nhiên hắn vẫn không hề động đậy.

Nhưng mà Tần Thọ lại có phản ứng, nhướng lông mày:

-Áy?

Tần Thọ đột nhiên phát hiện, các tế bào trong cơ thể đều lập tức cảm lạnh! Không nuốt nguyên khí của hắn nữa.

Tần Thọ cẩn thận cảm nhận, cảm giác này rất giống với khi Tế Công và hắn ở cùng nhau, đã từng giúp Tần Thọ cảm nhận sức mạnh nhân quả.

Hơn nữa, hình như có thể khiến tế bào cảm lạnh cũng chỉ có cái này.

Vậy thì đám tể bào đang sợ cái gì? Nói cách khác, trong tiềm thức của Tần Thộ đang sợ cái gì?

Tần Thộ theo bản năng nhìn về Bạo Long ở dưới chân, Tần Thộ thực sự có chút lo sợ, lo sợ rằng tên Bạo Long này vẫn chưa chết! Mà hắn còn dứt miếng vảy rồng, vậy thì hậu quả...

Tần Thộ nghĩ tới đây, dậm chân, trong lòng nói: “Bình thường tự mình dọa mình thì không có tác dụng gì, loại nhân quả báo ứng này, bình thường đều là nhân này thực sự tồn tại mới có thể có quả báo, cháu trai này vẫn chưa chết!”

Tần Thộ nghĩ tới đây, lông cũng dựng đứng lên.

Sau đó quát to một tiếng:

-Mẹ kiếp! Miếng vảy tươi, dứt hết vẫn có thể hồi sinh! Không những đủ để lát sàn nhà, lại còn có thể lát gạch men sứ nhà vệ sinh!

Vì vậy Tần Thộ vui vẻ phấn chấn, không hề có cảm giác tội lỗi, lại càng không có cảm giác áy náy bắt đầu sự nghiệp giết vảy.

Khốn nạn nhất chính là, con thỏ chết dẫm này cũng không giết vảy ở chỗ khác, mà lại chỉ nhằm vào vảy ở trên đỉnh đầu của Bạo Long để xuống tay.

Cứ giết giết, con thỏ chết tiết này còn không quên dùng cách soi gương nước cho Bạo Long soi gương.

Sau đó Bạo Long tự nhìn mình, lúc là đầu mo, lúc là đầu dưa hấu, lúc là đầu Cát Ưu, lúc là trán trọc lông lóc, lúc là cả đầu trọc lông lóc.

Cho nên...

-Grào!

Một tiếng rỗng rỗng vang vọng trong cả sơn động, tuy nhiên âm thanh lại bị kết giới ở cửa chặn lại, không thể truyền ra ngoài.

Tần Thọ nghe vậy, sợ tới mức vội vã chạy về sau, ôm nửa sừng rỗng cản một cái.

-Grào!

Bạo Long đau đớn kêu to.

Tần Thọ gào theo:

-Ôi trời mẹ ơi, dọa chết bảo bối rồi, nhanh chóng ăn một miếng sừng rỗng bồi bổ thân thể.

Thế là Tần Thọ lại cản một cái nữa.

-Gào...

Tiếng rỗng rỗng lại vang lên.

Thở lại cản!

Rỗng tiếp tục rỗng!

Thở lại cản.

Rỗng không ngừng rỗng!

Thở không ngừng cản!

Tiếng rỗng rỗng biến thành mắng chửi:

-Mẹ kiếp con thở chết tiệt, ngươi đừng mồm lại!

Tần Thọ nghe vậy, ợ một cái rồi nói:

-Sừng rồng vị củ cải mùi vị không tệ, ấy? Người không phải là Bạo Long sao? Không phải là tên ngốc khổng lồ đầu óc hỗn loạn, chỉ biết giết chóc sao? Sao người lại biết mắng chửi người?

-Mẹ kiếp ai là Bạo Long? Ta là Hắc Long thuần chủng! - Bạo Long tức giận nói.

-Hắc Long là cái gì? - Tần Thọ ngây ngô hỏi.

Bỗng nhiên Bạo Long bộ dạng không chút sức lực nói:

-Ày không có sức lực để nói nữa, người tới đây, tới đằng trước mặt, ta từ từ nói cho người.

Tần Thọ nghe câu này sao lại giống cái bầy hồi trước của Tiểu Hắc Hắc vậy?

Thế nên Tần Thọ ôm chặt sừng rồng, nói:

-Ta không muốn nói gì cả, chỉ muốn nhai củ cải.

Rắc!

-Á nhẹ thôi! Đó là sừng rồng! Chưa từng nghe nói đứt vảy rồng cứt rồng là đau nhất sao?

Bạo Long giận dữ rống lên!

Tần Thọ ngây ngô trả lời:

-Chưa từng nghe qua, sức lực của người vẫn còn đầy đủ như vậy, có thể giải thích cho ta nghe, Hắc Long là cái gì được chưa?

-Giải thích cái mông! Ta lại không có sức lực nữa rồi, người đi đi

n đằng trước, ta từ từ giải thích.

Giọng Hắc Long lập tức giảm nhỏ xuống.

Chương 222: Thế trận - Nhất Tụ Trường Sà

Chương 222. Thế trận - Nhất Tụ Trường Sà

-Không sao, ta ăn củ cải, người sẽ có sức hô, vậy ta cắn tiếp, người đừng có mắng ta, người chỉ cần nhân cơ hội giải thích là được rồi. Chờ người giải thích xong, ta đảm bảo sẽ không cắn.

Tần Thộ nói xong không thèm chờ Hắc Long trả lời, trực tiếp cắn Hắc Long một cái 'phập' khiến hắn ta đau đớn kêu gào:

-Con thỏ chết dẫm này, cầm mồm ngay! Mẹ nó rớt cuộc người là cái thứ gì vậy? Sao người dám cắn hồng sừng rồng của ta chứ?

Tần Thộ nói:

-Ta cũng không biết ta là cái thứ gì, nếu không thì người nói cho ta biết ta là cái gì đi? Còn nữa, trả lời câu hỏi đi.

Tần Thộ nói xong lại cắn một cái.

Phập!

-Ta nói! Ta nói Bạo Long là con rồng được sinh ra ở một nơi tập trung khí bạo ngược giữa trời đất, không có ý thức, chỉ biết giết ch

óc. Hắc Long thì chính là con rồng biến thành sau khi Bạch Long đã thức tỉnh nhờ số trời run rủi. - Hắc Long la lên.

Tần Thọ nghe vậy liền giơ tay tát vào vết thương trên sừng rồng, nói:

-Mẹ nó, nói đi nói lại hóa ra không phải cũng là Bạch Long sao! Bạch Long thì ăn được rồi, ăn mấy miếng sừng của người thì sao nào? Lát nữa thỏ gia ta sẽ rửa sạch nôi, nướng người lên rồi ăn, à mà, người thích được ăn không như thế này hay là thích cho thêm vài quả ớt lên?

Hắc Long nghe thấy thế thì không nói nên lời nữa, từ trước đến giờ hắn ta chưa thấy con thỏ nào độc ác như thế!

Nếu là bình thường thì Hắc Long sẽ chẳng thèm quan tâm tới con thỏ này, mấy con thỏ bình thường làm gì đụng được vào vảy, sừng rồng của hắn ta, nhưng bây giờ thì không giống thế, hắn ta không thể động đậy được, mà con thỏ có thể cắn nát vảy, sừng rồng của hắn ta này thì lại có thể uy hiếp tới tính mạng hắn.

Thế là Hắc Long gào lên:

-Con thỏ, có chuyện gì thì cứ nói từ từ.

Tần Thọ cười ha ha, ngồi bên cạnh sừng rồng, cười nói:

-Nói từ từ? Cũng được đấy, nói đi, có phép gì, cho thỏ gia ta một ngàn tám trăm triệu cân.

Hắc Long nghe thấy thế thì mặt trở nên đen thui, kêu lên:

-Phép nhà người tính theo cân đấy à? Sao người không chất đồng luôn đi?

Tần Thọ nghe xong bèn vỗ tay một cái rồi cười nói:

-Ý này hay!

Hắc Long lập tức có một linh cảm xấu.

Sau đó hắn ta nghe thấy con thỏ nói:

-Vậy chắt đông đi!

Hắc Long bỗng dưng rất muốn khóc, rốt cuộc cái con thỏ chết dẫm này có có thương thức không vậy?

-Không được khóc! Về bề ngoài của người đã xấu lắm rồi, người mà khóc nữa thì càng xấu hơn, nhìn buồn nôn lắm.

Hắc Long cặn lời, hắn khóc khi nào chứ, Hắc Long nói:

-Con thỏ, trước đây ta là một Bạo Long, đầu óc của Bạo Long khi ông có ý thức thì sao ta biết luyện phép thần thông như nào chứ? Nếu không thì người thả ta ra, sau đó ta đi cướp được phép thì sẽ cho người được không? Cẩn nhẹ thôi!

Tần Thọ dùng tay đập sừng rồng, cười mắng:

-Người nghĩ thỏ gia ta bị ngu à? Thả người ra ngoài á? Giờ ta mà thả người ra ngoài thì người không phải đi tìm phép mà là nường thỏ!

Hắc Long im lặng, không ngờ lại bị hắn đoán trúng suy nghĩ của mình.

Tần Thọ nói:

-Không có phép đúng không? Cũng được, thế thì có công pháp không? Cho ta mười cái! Thiếu cái nào thì thỏ gia ta sẽ khiến vảy trên lưng người biến thành tạo hình sóc chuột!

Hắc Long nghe thấy thế thì vội vàng hét lên:

-Người điên rồi à? Ta là một con Bạo Long, còn chẳng biết cha mẹ ở đâu, ta học thần thông ở đâu được chứ? Nếu ta biết thần thông thì còn bị người treo ở đây chắc?

Tần Thọ thấy hình như cũng đúng.

Hắc Long lại nói tiếp:

-Con thỏ, nhưng mà đúng là ta có một bảo bối.

Tần Thọ nghe thấy thế thì hai con mắt sáng rực:

-Bảo bối gì?

Hắc Long nói:

-Nhưng người phải đồng ý là lấy được bảo bối của ta rồi thì sẽ thả ta xuống? Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm người bị thương.

Tần Thọ sờ sờ cằm nói:

-Để ta suy nghĩ, nhưng mà, người đã có linh trí rồi sao lại còn bị bắt? Thành thật mà nói thì có phải người làm loạn gì ở dưới đó không? Hay là người làm hại một con thỏ cái rồi?

Hắc Long nghe thấy thế thì khẽ đảo hai mắt:

-Một con rồng như ta thì làm hại thỏ cái làm gì?

Tần Thọ rất nghiêm túc nói:

-Vậy là người làm hại lợn rừng à?

Hắc Long không nói nên lời:

-Sao sao ta biết được ta đã làm gì? Ta bị một lão già lừa đảo gài bẫy nên mới bị bắt, sau đó lão già lừa đảo đó bán ta tới đây. Dù sao thì trong trí nhớ của ta là sau khi tới đây mới mở linh trí ra, ta cũng không nhớ rõ mấy chuyện trước đó. Chỉ biết đại khái thế thôi.

-Mở linh trí ở đây?

Tần Thộ ngạc nhiên.

Hắc Long nói:

-Đúng vậy, đến đây rồi, ta cũng không biết sao linh trí lại mở ra. Ta là một con rồng tốt, người phải tin tưởng ta, ta rất tốt.

Tần Thộ nghiêng đầu suy nghĩ, nói:

-Tạm thời tin người, bảo bồi người nói đâu?

Hắc Long nói:

-Trong miệng ta.

Tần Thộ:

-...

Sau một khắc, Tần Thộ lại cắn sừng của Hắc Long một trận, cắn một cái là quát một câu:

-Người nghĩ thỏ gia ta bị ngu à? Trong miệng người? Thỏ gia ta mà vào rồi còn ra được chắt? Ta cắn người!

-A a a con thỏ chết dẫm này, thứ ta nói là Long Châu của ta, a a k

hông trong miệng ta thì trong miệng người chắc? A a...

Hắc Long kêu gào.

Tần Thọ nghe thấy thế thì trở nên sững sờ:

-Long Châu?

Hắc Long đau đến mức chảy cả nước mắt:

-Đúng vậy, Long Châu trong miệng ta. Nhưng ta bị phong bế rồi, không mở miệng ra được, người thử nói xem ta lấy Long Châu cho người bằng cách nào chứ?

Tần Thọ sờ sờ cằm, nhìn chiếc dây xích sắt quấn trên miệng Hắc Long rồi nói:

-Hình như người nói cũng đúng, nhưng mà người không mở được miệng thì ta lấy Long Châu như thế nào?

Hắc Long đáp:

-Người tháo cái xích sắt trên mồm ta xuống đi, ta há mồm ra rồi người lấy.

Tần Thọ lại cắn hắn ta.

-A a, không lấy như thế thì người muốn lấy như nào?

Hắc Long đau đớn kêu to.

Tần Thọ nói:

-Ta cũng không biết, dù sao người là người bán thì người cũng phải nghĩ cách lấy nó ra đi chứ.

Hắc Long:

-Ta.

Hắc Long nhìn nhin một hồi lâu rồi nói:

-Lỗ mũi của ta rất lớn.

Tần Thọ nói:

-Ừm, ta thấy rồi, cũng lớn như mũi của Nhĩ Khang.

-Nhĩ Khang là ai?

-Tên của một người có lỗ mũi rất lớn, lỗ mũi hần có thể chứa cả vũ trụ. Không nói tới hần nữa, nói về Long Châu đi.

Hắc Long nói:

-Người đi vào miệng của ta từ lỗ mũi, sau đó bỏ Long Châu vào trong túi Tu Di rồi đi ra.

-Lỗ mũi người có lớn hơn nữa thì ta cũng không vào được, người nghĩ người là Nhĩ Khang chắc?

Tần Thọ ước lượng lỗ mũi của Hắc Long, đúng là hần vào được, nhưng mà nghĩ đến chuyện mình sẽ dính nước mũi của Hắc Long thì hần lại quyết định từ bỏ.

-Ta biết một thần thông thu nhỏ, người thu nhỏ lại là có thể dễ dàng tiến vào, người muốn học không? - Hắc Long nói.

Thứ Tần Thọ thiếu nhất là gì? Đương nhiên là thần thông!

Thế là Tần Thọ quả quyết nói:

-Học!

-Vậy được, người nghe cho kỹ.

Hắc Long lập tức đọc khẩu quyết, đồng thời bổ sung sinh lực vận chuyển chi pháp.

Sau khi nghe xong, Tần Thộ ngồi xuống thử, lúc này hắn mới phát hiện thực ra cái thần thông này rất đơn giản, đạo liên quan cũng tương đối dễ hiểu, cùng một cấp bậc với Đăng Vân Giá Vũ. Chẳng mấy chốc Tần Thộ đã học được, chỉ sau một khắc cơ thể đã thu nhỏ lại tầm khoảng một ngón cái, sau đó lại biến to lại, làm đi làm lại nhiều lần, chơi vui đến mức quên trời quên đất.

-Con thử, nói rồi đấy, người lấy Long Châu của ta rồi thả ta xuống. - Hắc Long dặn dò.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Yên tâm, thử gia ta luôn luôn giữ lời, mà này, gần đây người có bị cảm không?

Hắc Long nói:

-Không, yên tâm, ta không hắt xì đâu.

Tần Thộ lắc đầu:

-Không phải ta sợ người hắt xì, ta sợ người vẫn bị chảy nước mũi.

Hắc Long:

-...

Tần Thộ đi đến trước lỗ mũi của Hắc Long, hít sâu một hơi rồi vọt lên, cố gắng không đụng tới mũi của Hắc Long.

Hết cách rồi, Tàn Thọ vẫn cứ cảm thấy cái thứ này hơi bản.

Chương 223: Ăn

Chương 223. Ăn

Cùng lúc đó, Trù Thần ngồi trong một phòng riêng, một lão đạo nhân ngồi đối diện hắn, đạo nhân mặc một chiếc áo bát quái, trông rất có phong thái của một đạo sĩ.

Nếu Tàn Thọ mà ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra, lão già này chính là lão đạo sĩ chuyên lừa đảo ở Văn Khúc Cung trước đây!

-Đạo hữu, thứ người bán cho ta không phải là Bạo Long mà là Hắc Long. Mặc dù ta là Trù Thần, nhưng ta không giết những thứ có linh trí để làm thức ăn, người lấy lại rỗng ròi trả lại tiền cho ta đi.
- Trù Thần nói.

Lão đạo sĩ cười nói:

-Đạo hữu, mặc dù đây là Hắc Long, nhưng lúc nó ở hạ giới đã phá hủy mười tám tòa thành trì, giết vô số người, làm hại một phương. Đạo hữu giết nó cũng chính là thay trời hành đạo, công đức lớn đấy. Giết thì cũng giết, ăn nó thì có sao?

Trù Thần lắc đầu, nói:

-Đây là nguyên tắc của ta, ta sẽ không thay đổi vì bất cứ kẻ nào, t

a còn chưa động đến con rồng đó, người lấy đi đi.

Lão đạo sĩ bất đắc dĩ nói:

-Thôi được, Trù Thần người đã không muốn thì ta đem đi bán cho Thực Thần vậy.

Trù Thần nói:

-Hắn cũng không mua đâu, ta biết thừa tính hắn, người mà đem Hắc Long tới thì chỉ bị đánh thôi.

Lão đạo sĩ cạn lời, suy nghĩ một chút rồi nói:

-Được rồi, tiên giới to như thế thì kiểu gì chả có người muốn mua. Đúng rồi, các người không đụng tới niêm phong của Hắc Long chứ?

Trù Thần nói:

-Vẫn dùng Phù Văn Liên khóa lại, ta không hề động vào.

Lão đạo sĩ lắc đầu:

-Phù Văn Liên chỉ là một mặt thôi, quan trọng là Long Châu Khí trong miệng rồng, cửa vào hạt châu có thể bị nguyên khí của long tộc phong bế, không thể động dấy. Lão đạo ta cũng đã phí rất nhiều công sức mới khiến hắn chủ động nuốt Long Châu Khí vào, sau đó mới bắt được hắn.

Trù Thần sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

-Không sao, ta không động gì tới nó. Đệ tử của ta cũng, á, đệ tử...

Đúng lúc này, mặt Trù Thần chợt biến sắc, bỗng nhiên đứng lên nói:

-Chết rồi, có chuyện rồi!

Mấy phút trước, Hạo Thiên Khuyển đã kéo một mạch, đồng thời nhìn lại phân chó mà mình đã bài binh bố trận theo thế trận trường xà như có điều suy nghĩ, chợt ngẩng đầu lên, hoảng sợ nói:

-Cái gì vậy? Sao lệ khí lại nặng vậy? Lại còn càng ngày càng nặng!

Vẻ mặt Hạo Thiên Khuyển nghiêm túc, cái đầu chó từ từ nâng lên, cổ khí bá vương trên mặt hắt tăng lên, đuôi cũng dựng đứng lên, giống như một cái cờ chiến!

Sau đó Hạo Thiên Khuyển rút cổ lại, xoay người bỏ chạy:

-Mẹ kiếp, không đánh được, không đánh được, chạy chạy.

Sau đó con chó chết dẫm đó chạy thực mạng.

Vừa chạy tới cửa chính, hắn nghe thấy có tiếng hô vang lên sau lưng:

-Hạo Thiên Khuyển, đừng đi! Hình như Bạo Long thoát khỏi phòng ẩn rồi, chúng ta tới ngăn hắn lại đi!

Hạo Thiên Khuyển quay đầu thấy Chu Bất Hoạch xách quần chạy tới.

Hạo Thiên Khuyển nghe xong, đầu khở nhìn mình lại phân của mình, bốn chân run rẩy nói:

-Người bảo cái bộ dạng này của ta đi ngăn cản một con Bạo Long đang phát điên á? Hay là dùng dây lưng quần của người siết chết hắn đi? Thôi, đừng làm trò hề nữa, mau chạy đi, hắn mà tới là sẽ bị thế trận ta bố trí thu hút một lúc, sau đó chờ sự phụ người tới th

ì tất cả mọi phiền phức sẽ được giải quyết.

Chu Bất Hoạch sững sờ, nói:

-Người bày trận rồi?

Hạo Thiên Khuyển nghiêm túc gật đầu:

-Ừm, một trận pháp rất lợi hại, xếp thành hàng dài, sau khi hấn ta nhìn thấy chắc chắn sẽ cảm thấy buồn nôn một lúc, mất tập trung hoặc là sao đó. Tóm lại là, chạy đi!

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển xoay người chạy!

Đúng lúc này lại nghe thấy Chu Bất Hoạch hét to:

-Không được, con thỏ còn ở trong hang núi mà!

Hạo Thiên Khuyển sững sờ, cười ha hả nói:

-Con mẹ nó... kịch bản này đúng là trâu bò, con thỏ chết vì bị Bạo Long ăn mất, sao đó sư phụ của ngươi lại đánh chết Bạo Long? Mẹ kiếp... đây là song hỉ lâm môn nha! Nhanh nào, ra ngoài uống g một chén đi!

Chu Bất Hoạch:

-... .

Chu Bất Hoạch đang định mắng chửi gì đó lại phát hiện có chút là lạ, tên chó chết này nói ra ngoài uống rượu, làm sao lại phải chạy?

-Hạo Thiên Khuyển, ngươi đang chạy trốn.

Chu Bất Hoạch nhắc nhở.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Ta mẹ nó làm sao biết được chuyện này như thế nào? Ta muốn ra ngoài uống rượu, thân thể không bị không chế thôi!

-Lão Chu, người đi ra ngoài trước giúp ta nấu một bình rượu ngon!

-Nếu ta không về được thì nhớ rầy lên mộ của ta nha...

Trong khi đang nói chuyện Hạo Thiên Khuyển đã chạy ra xa, có thể nghe được lời mờ tiếng gào của hắn:

-Mẹ nó con thỏ chết nhà ngươi, kiếp trước ta mắc nợ ngươi à?

Chu Bất Hoạch thấy thế, cười, hắn ta cũng không chạy ra bên ngoài mà chạy vào trong theo Hạo Thiên Khuyển, vừa chạy vừa kêu:

-Chờ một chút đi?

Kết quả là nhìn thấy tên chó chết kia trừng mắt lên:

-Đồ rác rưởi nhà ngươi theo đến đây làm gì? Cút ra ngoài nấu rượu đi!

Sau đó chỉ thấy Hạo Thiên Khuyển vung cái đuôi chó lên, một luồng khí kinh dị từ xa đến, Chu Bất Hoạch không thể kiểm soát được thân thể bay thẳng ra sau bếp...

Hạo Thiên Khuyển đang chạy, chỉ thấy đỉnh núi trước mặt bỗng nhiên chuyển động!

Tiếp đó từng tiếng rùng rợn vang lên, âm thanh truyền ra từ một ngọn núi dày, trận pháp thật đỉnh tai nhức óc!

Sắc mặt Hạo Thiên Khuyển cuối cùng cũng trở nên nghiêm trọng,

nói:

-Đây không phải là Bạo Long bình thường, đây con mẹ nó là Hắc Long tu luyện có kết quả rồi! Nhìn sức mạch này chắc cũng phải sấp bằng bốn con Huyết Long kia của Tứ Hải Long Vương!

Trong lúc đang nói Hạo Thiên Khuyển đã vọt tới chân núi, lông tóc đen nhánh nay lại càng đen hơn, đồng thời cũng càng chạy càng nhanh, cuối cùng biến thành một con chó khổng lồ cao trăm mét!

Hạo Thiên Khuyển hét lớn một tiếng:

-Mở cửa cho bản cậu đây mau!

Bành!

Một tiếng động lớn vang lên, thân thể khổng lồ của Hạo Thiên Khuyển đâm vào một tầng kết giới kim sắc, trên kết giới hiện lên từng đóa từng đóa hoa sen, mỗi bông hoa trên đóa sen đều nở rộ, độ dày gấp đôi lúc trước!

Hạo Thiên Khuyển thấy thế hoảng sợ nói:

-Con mẹ nó! Trù Thần đúng là có tiền, vậy mà mời người bố trí Cửu Giới Liên Hoa trận, mẹ nó... may là bản cậu ta còn có chút kỹ năng, nếu không thật đúng là không phá nổi!

Vừa nói chuyện Hạo Thiên Khuyển vừa há miệng ra, phun ra một thứ gì đó hình thù kỳ quái, đồ vật giống như một bãi bùn nhão, nhưng sau khi ra ngoài tiếp xúc với không khí thì biến dài ra sau đó hóa thành một cây Khai Sơn Đại Phủ!

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Mở!

Lưỡi rìu bay lên không trung, kích thước khoảng bằng một ngọn núi nhỏ, ầm ầm rơi xuống!

Nhưng mà lưỡi rìu lớn còn chưa kịp đánh xuống đã nghe được tiếng gầm giận dữ trên núi...

-Gừ gừ gừ! Cứu mạng!

Hạo Thiên Khuyển sững sờ, cứu mạng? Âm thanh này sao lại lạ như thế? Chưa từng nghe thấy! Lẽ nào trong hang núi còn có người khác?

Sau đó liền nghe thấy âm thanh trầm đục ầm ầm ầm trong hang núi liên tục!

Tiếp đó là âm thanh điên cuồng hét lớn kia:

-Cứu mạng với...

Ầm!

Lại một tiếng nổ thật lớn vang lên, cả đất dưới chân cũng rung lên theo...

Ngay sau đó đỉnh núi bỗng nhiên nổ tung!

Hạo Thiên Khuyển nhìn thấy cánh tay đỏ như máu nện vào đỉnh núi!

Trong lòng bàn tay còn đang nắm một quả cầu đen!

Không đúng, nhìn kỹ lại mới thấy đó không quả cầu đen, rõ ràng chính là một con rồng bị vò thành một quả cầu!

Cánh tay này phát lên một cái, Cửu Giới Liên Hoa trận bên ngoài

giống như là giấy, soạt một tiếng vỡ tan!

-Cứu... ta!

Hắc Long thấy Hạo Thiên Khuyển thì kinh hoàng kêu lên.

Hạo Thiên Khuyển há hốc mồm:

-Còn đen đui hơn cả ta, ngươi nên đi chết đi.

Chương 224: Ăn (2)

Chương 224. Ăn (2)

Sau một giây, cánh tay kia rụt trở về, tiếp đó liền nghe thấy tiếng xương cốt nát bấy vang lên... cùng lúc đó là một tiếng hét thảm t hiết...

Âm thanh đó nghe mà Hạo Thiên Khuyển tê hết da đầu, rõ ràng là có cái gì đó đang ăn Hắc Long, nhai nhai nha!

Một con Hắc Long cứ như thế mà bị ăn mất... dọa Hạo Thiên Kh uyển sợ đến ngẩn người, trong lòng tự hỏi không biết đến cùng tr ong núi này có quái vật gì?!

-Mẹ nó, con thỏ chết... vào xem!

Hạo Thiên Khuyển cắn răng một cái, đang chuẩn bị tiến lên, thì đ úng lúc này một cánh tay đặt lên vai Hạo Thiên Khuyển, nói:

-Đừng đi, chuyện này ngươi không giải quyết được.

Hạo Thiên Khuyển nhìn lại thì thấy Trù Thần mang theo Chu Bất Hoạch đến, Chu Bất Hoạch trừng Hạo Thiên Khuyển một chút, tất nhiên vô cùng bất mãn vì cái tát kia, lại nói tiếp:

-Ta không phải người tham sống sợ chết!

Hạo Thiên Khuyển nhếch nhếch miệng, ngửa đầu hỏi Trù Thần nói:

-Đây rốt cuộc là cái gì?

-Ta đã báo cáo lên Thiên Đình, chút nữa có người đến thu phục hắn. Tóm lại bây giờ không nên đi qua đó, không nên kích thích hắn.

Trù Thần cũng không nói đó là cái gì, chỉ là nói vậy để Hạo Thiên Khuyển đừng làm loạn.

Đang nói chuyện trên bầu trời bỗng nhiên bị xé ra một lỗ, tiếp đó có một bàn tay to đưa xuống, cầm lấy cả ngọn núi, sau đó rút ngọn núi lên, mang đi.

-Lần này hiệu suất khá cao nha. - Trù Thần cười nói.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đúng là nhanh thật...

Đúng lúc này một giọng nói từ phía sau vang lên:

-Trù Thần... lúc trước ngươi dặn ta nói với Ngọc Đế cái gì? Ta chạy nhanh quá nghe không rõ.

Trù Thần, Hạo Thiên Khuyển, Chu Bất Hoạch sững sờ, nhìn lại, chỉ thấy Nhật Du Thần vội vã chạy tới.

Trù Thần nói:

-Người đã đến Thiên Đình báo cho Ngọc Đế chuyện Hắc Long là làm loạn chưa?

Nhật Du Thần nói:

-Ừm... ta vừa mới đi ngang qua, người liền nói một lời với ta... sau đó ta không nghe rõ... đi nhanh quá mà... sau đó... mẹ nó! Hắc Long làm loạn? Một tên đen thui đến Thiên Đình đưa canh cá cạch? Trù Thần tự mình thu phục không phải là xong sao?

Trù Thần lắc đầu nói:

-Không đơn giản là vấn đề Hắc Long... người không đi thật sao?

Nhật Du Thần lắc đầu nói:

-Không đi thật, các Dạ Du Thần có thể làm chứng nha.

Phốc phốc phốc...

Trên đầu Nhật Du Thần xuất hiện mười sáu con dơi nhỏ là những Dạ Du Thần, nhóm Dạ Du Thần nhao nhao gật đầu, mồm năm miệng mười kêu lên.

-Đúng rồi! Không nghe thấy gì!

-Hắn không nói nha!

-Vừa rồi có tiên tử đi ngang qua, làm sao có thời gian nghe người nói gì đâu!

-Ngậm miệng, đừng có nói thật!

-Ai nha... ta sai rồi.

...

Trên trán Nhật Du Thần đều là mồ hôi lạnh...

Trù Thần không còn gì để nói.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian xử lý Nhật Du Thần.

Nhật Du Thần không đến Thiên Đình tìm người xử lý Hắc Long, vậy thì bàn tay lớn vừa mới phá vỡ hư không là tay ai?

Vẻ mặt Hạo Thiên Khuyển cũng đầy nghiêm trọng nói:

-Sợ là việc này cũng không đơn giản như thế... ta đi tìm nhị gia, nếu như có tin tức của con thỏ chết kia, gọi cho ta một tiếng là được.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển chạy đi...

Trù Thần vỗ Chu Bất Hoạch nói:

-Người đi theo hắn đi.

-Ta đi với hắn?

Chu Bất Hoạch không hiểu.

Trù Thần nói:

-Tên chó chết này muốn trốn nợ, đi tìm Nhị Lang Thần đòi tiền, nếu hắn không trở lại người cũng đừng trở về.

Chu Bất Hoạch yên lặng... sau đó nhanh chóng đuổi theo Hạo Thiên Khuyển.

Trù Thần nhanh chóng sửa sang lại y phục, nói với Nhật Du Thần:

-Đã như vậy ta phải tự mình đến Lăng Tiêu Bảo Điện một chuyến.

Nói xong, Trù Thần liền đi...

Nhật Du Thần nghĩ nghĩ nhanh chóng đuổi theo:

-Chờ một chút, Trù Thần, chúng ta cùng đi đi, cần nói gì thì hai người chúng ta nói cho rõ ràng...

-Có chuyện gì thì nói đi! - Trù Thần nói.

Nhật Du Thần hỏi:

-Có thể không báo cáo không?

-Một trăm vạn hồng linh tinh! - Trù Thần nói.

Nhật Du Thần:

-Người ăn cướp à!

Trù Thần nói:

-Ừm, người nói đúng rồi đấy, bây giờ bắt đầu ăn cướp, đưa tiền đây!

Nhật Du Thần:

-Người đừng quá đáng, ta cũng không phải dễ chọc! Làm ta bực

mình thì...

Trù Thần chấp tay sau lưng, lạnh nhạt hỏi:

-Thì như thế nào?

Nhật Du Thần hừ hừ nói:

-Ta sẽ trả giá! Ta đưa cho người tối đa là tám mươi vạn hồng linh tinh!

Trù Thần:

-Thành giao!

Nhật Du Thần:

-Ây...

Trong lòng Nhật Du Thần thầm nhủ: “Có phải mình ra giá cao quá rồi không?”

-Sau này đừng làm ăn gì. - Trù Thần giọng quan tâm nói.

-Sao thế?

-Người sẽ tự bán mình.

-...

Hai người vừa đi vừa nói đã đến bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh đang đâm đầu đi tới, cười nói:

-Ý đồ của hai vị Ngọc Đế đã biết rồi, con Hắc Long kia vốn là Ng hiệt Long, chết chưa hết tội. Còn người giết con rồng đó các người cũng không cần hỏi nhiều, chuyện này dừng ở đây thôi, không c

ần nhắc lại.

Trù Thần, Nhật Du Thần sững sờ, chuyện này là sao đây?

Nhật Du Thần đi lên nói:

-Tinh quân, cái này... có chuyện gì xảy ra sao?

Thái Bạch Kim Tinh cười ha hả đáp:

-Trù Thần chắc là hiểu rõ?

Trù Thần khẽ gật đầu nói:

-Ừm... Biết.

Nói xong Trù Thần liền đi.

Nhật Du Thần còn định nói cái gì, Thái Bạch Kim Tinh đã nói:

-Đi thôi, đừng hỏi nữa, nên làm cái gì thì làm cái đó đi.

-Tinh quân, chuyện trước đó ta bị đánh... - Nhật Du Thần kêu lên.

Thái Bạch Kim Tinh cười ha hả nói:

-Ngọc Đế nói, không cần nương tay.

Nhật Du Thần yên lặng... sau đó xám xịt rời đi.

Ban đêm...

Trong lúc Tàn Thọ ngủ mơ thấy hai đội quân đang chiến tranh...

Nói cho đúng là phải thiên về một bên hung hăng chém giết mới đ

úng.

Một bên là một con Hắc Long... một bên khác lại chỉ có đám quái vật miệng rộng.

Quái vật miệng rộng đuổi theo Hắc Long ép dừng lại rồi cắn loạn, vừa ăn xong một chiếc đầu Hắc Long con quái vật kia sẽ mạnh hơn mấy lần, kỳ lạ chính là con quái vật này dường như không chỉ ăn không no mà còn càng ăn càng đói!

...

Nhìn một lúc, Tàn Thọ cũng đói bụng, đói đến mức, Tàn Thọ liền tỉnh dậy.

Đôm đốp. . .

Tiếng đốt lửa vang lên...

Tàn Thọ mê man mở to mắt nhìn thấy trước mặt có một đống lửa, ngửi một chút thấy được mùi cây hoa quế quan thuộc, xem ra là đốt cây hoa quế...

-Cây hoa quế sao? Ta đang không ở trong tiệm cơm của Trù Thần trên Thiên Đình à?

Tàn Thọ đột nhiên ngồi xuống, đầu óc giống như vừa từ trong phim ra, Trù Thần gì đó, Hạo Thiên Khuyển, Chu Bất Hoạch, Hắc Long... Hắc Long lừa hắn đi lấy Long Châu, hắn cầm lấy, sau đó Hắc Long vùng lên, phá được xích sắt.

Xích sắt kia cũng vô cùng lợi hại, siết chặt Hắc Long đến mức phun ra một ngụm máu tươi...

Sau đó Tàn Thọ không nhớ gì nữa...

Chỉ là nghe loáng thoáng một tiếng kêu kì dị, giống như cóc nhưng không phải cóc, giống như rồng nhưng không phải rồng...

-Có chuyện gì nhỉ?

Tần Thọ xoa xoa đầu nói thầm:

-Rồng đâu?

-Rồng cái gì mà rồng?

Lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tần Thọ ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Ngô Cương hai tay để trần n gồi ở trên kia xoa xoa lưỡi rìu.

-Bạo Long, không đúng, là Hắc Long đâu? - Tần Thọ nói.

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Không biết, người từ trên trời rơi xuống, ta vừa vặn nhặt được.

-Cái gì? Người sống đủ rồi, giờ muốn trở thành bữa ăn của Bạo Long sao?

Tần Thọ hoài nghi nhìn Ngô Cương nói:

-Người thật không biết?

Ngô Cương lắc đầu hỏi:

-Ta nên biết cái gì?

Chương 225: Gặp lại, nhanh về chịu tang

Chương 225. Gặp lại, nhanh về chịu tang

Tần Thọ cạn lời... lắc đầu nói:

-Quên đi, về nhà.

Tần Thọ phui mờ một cái, nếu là từ chỗ của Trù Thần ra, vậy cũng không cần vội vã trở về, về nhà xem kỹ rồi nói tiếp.

Ngay khi Tần Thọ muốn rời đi thì Ngô Cương ngẩng đầu nói:

-Con thả.

-Nói?

-Về sau hạn chế tiếp xúc với sinh linh oán khí...

-Sinh linh oán khí là cái gì? - Về mặt Tần Thọ ngẩn ra.

Ngô Cương nói:

-Máu của sinh linh có cuộc sống nhân quả, hoặc vừa mới chết, có được tu vi nhất định, mở ra linh trí, rõ chưa?

Tần Thọ gật đầu chỗ hiểu chỗ không hiểu, sau đó lại hỏi:

-Tại sao?

Ngô Cương nói:

-Hai lần trước ngươi ngất xỉu, ta đã phân tích qua nguyên nhân, có vẻ như là do món đồ chơi này.

-Lần này ngươi phải cảm thấy may mắn khi người nhặt được ngươi là ta, nếu để người khác nhặt được thì có khả năng ngươi đã bị vật lông hàm canh rồi.

Tần Thọ nghĩ đến cảnh tượng kia, không khỏi rung mình một cái, gật đầu nói:

-Được, về sau sẽ không đụng vào nữa.

-Về sau thả gia ta đây sẽ chỉ ăn mấy sinh vật bình thường... ừm... hoặc là mấy sinh vật không có linh trí!

Ngô Cương gật đầu nói:

-Đi đi, đoán chừng vị tiên tử nhà ngươi cũng lo lắng rồi.

-Ý gì? - Tần Thọ ngạc nhiên.

Ngô Cương nói:

-Một tháng.

Tần Thọ vừa nghe xong thì lập tức vất chân lên cổ chạy biến, chớp mắt cái đã không thấy bóng dáng đâu...

Ngô Cương lắc đầu, vừa định đứng dậy thì phát hiện dưới đất có một cái túi, hắn cầm lên mở ra, sau đó cười:

-Con thả chết tiệt này... coi như vẫn còn chút lương tâm!

Sau đó Ngô Cương nghiêm mặt, trên trán bắt đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh, càng lúc càng nhiều, cả người nổi đầy gân xanh... mạch máu lòi ra giống như rồng rắn, một chút ánh lửa lượn l

ờ qua lại trong cơ thể, cuối cùng tụ lại ở trái tim...

-Mẹ nó...

Ngô Cương che ngực, nghiêng răng nghiêng lợi rửa thắm, hấn vung rìu chém vào cây hoa quế vương, sau khi chém ra một cái lỗ không to không nhỏ trên thân cây thì lập tức chui vào, cái cây nhanh chóng lạnh lại, bọc hấn vào trong thân cây...

Sau đó bên trong thân cây bắt đầu xuất hiện từng đốm ánh sáng đỏ ỏ, ánh sáng này lượn qua lượn lại trong thân cây như một con rắn...

Cuối cùng những con rắn lửa này tụ lại một chỗ, giống như những sợi xích sắt, trói chặt cây hoa quế vương này...

Bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp của Ngô Cương:

-Viêm Đế chết tiệt, ông đây chỉ hơi dùng một chút sức thôi mà, ngườì con mẹ nó thật phiền!

-Một tháng, mỗi ngày một lần, thật con mẹ nó đủ...

...

Tần Thộ giống như một cơn gió chạy đến Nguyệt Cung, vừa chạy vừa suy nghĩ, cứ như vậy chạy vào thì nhàm chán quá, hay là vụng trộm trèo tường vào cho Hằng Nga một bất ngờ.

Kết quả hấn còn chưa chạy đến cổng thì đã thấy một bóng người quen thuộc đứng ở cổng!

Nàng mặc một chiếc váy trắng đứng ở dưới cây quế trước cửa, hoa quế rơi xuống vùi lấp mắt cá chân của nàng...

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tần Thộ cảm thấy chua chua, hấn

biết hoa quế rơi nhanh, mỗi ngày đều nhao nhao rơi xuống, gió thổi qua giống như mưa...

Tuy nhiên, nhìn số hoa quế này, sợ phải tích lũy cả tháng mới được như vậy.

Nói cách khác, Hằng Nga đã đứng bất động ở đây đợi một tháng!

Tần Thộ cảm thấy đau lòng, nhanh chóng chạy tới hô lên:

-Nha đầu ngọc!

Cơ thể Hằng Nga khẽ run lên, chiếc cổ giống như bị gì sét, chậm rãi quay đầu nhìn sang, vừa quay vừa lảo đảo:

-Chậm một chút... chậm một chút... đừng nhanh quá, chờ cho khi tỉnh lại lại không thấy Ngọc Nhi đâu, đây chắc chắn là mơ... phải không...

Nghe nàng nói như thế, hai mắt Tần thò đỏ ửng lên, hấn hét lên:

-Nha đầu ngọc, thật sự là ta!

Khi Hằng Nga nghe thấy những lời này, nàng quay đầu lại, nhìn thấy con thỏ béo mập đang ở đằng xa, nước mắt không kiềm chế được mà chảy xuống, nàng cắn chặt môi, mỉm cười...

Tần Thộ cũng cười, sau đó hai mắt trở nên ướt át, Tần Thộ ngẩng đầu lên trời nói:

-Nam tử hán đại trượng phu, không khóc!

Nhưng mà giây tiếp theo, nước mắt hắn vẫn chảy xuống...

Tần Thộ vừa khóc vừa nói:

-Nam tử hán, hán cái mẹ, ngu sao mà không khóc... oa... Muội t
ử à, ta nhớ nàng muốn chết!

Nói xong, Tần Thộ vô tới.

Hằng Nga ngồi xồm xuống, kết quả cả người nàng run lên muốn
ngã nhào xuống đất, rõ ràng là do nàng đứng quá lâu nên cơ thể h
ơi cứng đờ, cũng may cơ thể nàng là cơ thể của thần tiên nên rất n
hanh đã ổn định lại.

Nàng cúi xuống mà giang hai tay ra, một con thỏ béo mập nhào v
ào trong lòng Hằng Nga.

Hằng Nga hạnh phúc ôm lấy Tần Thộ.

Không nói gì thừa thãi, chỉ tận hưởng sự yên tĩnh nhàn nhạt khi h
ai người gặp lại...

Vào khoảnh khắc đó, Tần Thộ có thể cảm nhận được sự lo lắng c
ủa Hằng Nga đã được buông xuống, trái tim bị giam giữ lâu nay c
ủa nàng cũng từ từ thả lỏng...

Qua một lúc lâu, Tần Thộ ngẩng đầu, Hằng Nga cúi đầu, bốn mắt
nhìn nhau, đồng thanh nói:

-Ngọc Nhi [Nha đầu ngọc], em [nàng] gầy...

-Phụt phụt...

Hai người đồng thời phì cười.

Hằng Nga nghịch ngợm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần
Thộ, nói:

-Mặt của em gầy đi nhiều rồi.

Tần Thọ thì duỗi móng vuốt bóp bóp ngón đôi của nàng:

-Himalaya cũng biến thành song núi Quế Lâm rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hằng Nga đỏ bừng cả lên, định ném con thỏ này ra ngoài nhưng lại không nỡ, nàng trừng mắt với hắn một cái rồi nói:

-Đừng nghịch ngợm!

Tần Thọ nhe răng nói:

-Được, không nghịch ngợm, vậy... không cho phép nàng khóc.

Hằng Nga khẽ gật đầu nói:

-Ừm... không khóc, trở về là tốt rồi, chúng ta đi ăn cơm đi, ta đói muốn chết rồi.

-Được, đi ăn cơm, ta cũng đói muốn chết rồi, ta mang cho nàng nhiều đồ ngon lắm! Tất cả đều là linh thú đó! - Tần Thọ kêu lên.

-Thật sao? Em lấy nó ở đâu ra?

Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ cười nói:

-Sur phụ cho.

-Sur phụ nào? Văn Khúc tinh quân hay Lỗ Ban đại sư? - Hằng Nga hỏi.

-Không phải, là sư phụ mới, Trù Thần.

Hằng Nga thốt lên:

-Oa... vậy thì chẳng phải sau này chúng ta sẽ có đồ ăn ngon ăn sao?

-Chắc chắn rồi! Sự phụ ta rất hào phóng, thích linh thú nào thì cứ việc lấy! - Tần Thộ kiều ngạo nói.

Hằng Nga lại thốt lên:

-Oa... sướng quá!

Tần Thộ phát hiện Hằng Nga có vẻ như là một người thích ăn... nhưng mà hẳn cũng thích ăn!

Hai người bước vào sân, Hằng Nga như một cô vợ nhỏ cần mẫn đợ chồng về, cần mẫn cầm khăn chuẩn bị lau bàn...

Nhìn một lớp bụi dày đặc trên bàn, Tần Thộ biết cả tháng nay Hằng Nga không có ăn gì, tuy rằng thần tiên có thể tự hấp thu nguyên khí trời đất, không nhất thiết phải ăn uống.

Nhìn đói một tháng cũng chả có làm sao, nhưng mà nơi này là Nguyệt Cung, nguyên khí ở Nguyệt Cung rất mong manh, tiên thể không thể hấp thu được tý nguyên khí gì, cho nên việc ăn uống là rất quan trọng.

Nhìn đói cả một tháng, đến cả người sắt cũng không chịu nổi!

Tần Thộ vội vàng đi tới, cướp lấy cái khăn của nàng:

-Đây là công việc của thú cưng, nha đầu ngốc như nàng tranh làm cái gì? Ngồi một bên uống trà xem sách đi...

Sau đó Tần Thộ mặc kệ phản ứng của Hằng Nga như thế nào, hẳn bắt đầu nhanh chóng lau bàn.

Thật ra nếu Tần Thộ muốn làm, hắn chỉ cần hơi động ý nghĩ một chút thôi là có thể biến tất cả những bụi bẩn trên bàn thành các nguyên tố khác nhau, chuyện này có thể xử lý nhanh gọn.

Nhưng mà hắn vẫn thích cuộc sống nhỏ ấm áp thuộc về hai người...
i...

Sau khi lau bàn xong, hắn thấp nền, sau đó bắt đầu làm thịt kho tàu, sườn kho, cá dầm đường đỏ, đầu cá kho tiêu...

Từng đĩa thức ăn được bày lên bàn, sau khi sắp xong bát đĩa.. đột nhiên hắn phát hiện thiếu thiếu cái gì đó, thế là hắn chạy đến cây hoa quế hái hoa quế.

Đúng lúc này bên ngoài Nguyệt Cung vang lên tiếng kèn trống đả m ma, có thể thấy từng bó tiền lớn được ném từ trên trời xuống, trông giống như những bông tuyết to đang rơi xuống... có thể thấy người tổ chức tang sự rất hào phóng.

Lúc này Tần Thộ mới sững sờ:

-Đám tang? Nguyệt Cung này ngoại trừ hai người chúng ta thì chỉ có thêm một vị lão phu, làm gì có người ngoài nào?

Lúc này có người gõ cửa.

Chương 226: Con thỏ chết tiệt!

Chương 226. Con thỏ chết tiệt!

Hằng Nga vừa nghe xong thì vội vàng chạy ra mở cửa, cửa vừa mở ra thì có một người đứng ngay trước cửa nhà khóc:

-Ôi... thỏ lão đệ, người chết thảm quá... Thiên Bồng ca ca có lỗi với người! Đáng lẽ Thiên Bồng ca ca phải ngày đêm ở bên cạnh người để bảo vệ người...

-Nếu lúc đó ca ca ở bên cạnh người, người cũng không đến mức bị một con lươn ăn...

-Thỏ lão đệ... người ra đi bình an...

-Ta biết Hằng Nga tiên tử là người duy nhất người không bỏ xuống được, người yên tâm, người đi rồi, Thiên Bồng ca ca sẽ thay người chăm sóc nàng!

-Hằng Nga tiên tử mà sụt một cân thì cũng là ca ca có lỗi với người!

Hằng Nga không thể ngờ được vừa mở cửa ra là gặp cảnh tượng này.

Phía sau lưng Thiên Bồng là một đám người đang đốt giấy tiền giấy bạc, đàn, trống, kèn, hát đầy đủ không thiếu cái gì, đằng sau còn không một cái quan tài lớn, phía sau đó nữa là những vòng hoa... rõ ràng đây là chuẩn bị hạ táng thỏ.

Hằng Nga lập tức không vui, Tần Thục còn chưa chết, tên này đã vội vã về đây chịu tang, đây không phải là đang trù người ta chết sao?

Mặc dù Hằng Nga có thể hiểu được ý nghĩ của Thiên Bồng, nhưng khi nghĩ về quá khứ xấu của hắn, vẻ mặt nàng càng lúc càng lạnh nhạt, lạnh như băng, xa cách ngàn dặm, nhưng nàng vẫn lịch sự nhã nhặn nói:

-Thiên Bồng nguyên soái, ngài đây...

Từ khi Thiên Bồng vào cửa ánh mắt chưa từng rời khỏi Hằng Nga, nghe thấy Hằng Nga hỏi thì lập tức nói:

...Thỏ lão đệ chết thật thảm, bị một con lươn nhỏ ở hạ giới ăn. Nhưng Hằng Nga tiên tử đừng lo lắng, đợi ta triệu tập đủ binh lính sẽ đến hạ giới giết chết con lươn kia chôn cùng với thỏ lão đệ! Hãy để hấn ra đi thanh thảo, Hằng Nga tiên tử đừng quá đau buồn, mọi chuyện đã có ta đây.

Tần Thọ nghe xong hai mắt tròn trắng:

-Ta xxx mẹ nhà ngươi, để ta ra đi thanh thảo hơn? Ngươi sợ ta chết cô đơn trên đường Hoàng Tuyền, cho nên muốn kiếm một đám Hắc Long đi theo bồi bạn với ta?

Hằng Nga nói:

-Thiên Bồng nguyên soái, ngươi hiểu lầm rồi...

-Hiểu lầm?

Thiên Bồng sững sờ, liếc mắt nhìn vào trong sân, thấy trong sân tấp nập một ngọn nến đỏ, trên bàn có rất nhiều món ăn ngon...

Thiên Bồng sững sốt một hồi, trong lòng nghĩ thầm:

“Thấp nển sao? Con thỏ này sợ là thực sự chết rồi, làm nhiều món ngon vậy, lẽ nào Hằng Nga chẳng những không tức giận mà lại còn vui vẻ ở nhà ăn mừng sao?”

“Đúng vậy, con thỏ chết thật khốn nạn, chết rồi có lẽ lại thuận khiết sạch sẽ hơn.”

Thiên Bồng vừa nghĩ tới đây, lập tức nói:

-Xem ra là hiểu lầm, tiên tử chờ một chút.

Nói xong Thiên Bồng nhanh chóng thu dọn lại!

Những vị thần tiên được Thiên Bồng thuê đến chuyên lo việc tổ chức các nghi lễ ma chay nhanh chóng bỏ quan tài, áo quan, dải vải trắng vào túi Tu Di, sau đó lấy ruy băng đỏ ra, treo lên.

Một màn tang tóc bi thương lập tức biến thành cảnh hoan hỉ, một số người còn đốt pháo, bắn pháo hoa.

Thiên Bồng hài lòng gật đầu, mỉm cười với Hằng Nga:

-Như vậy, tiên tử có lẽ sẽ vui hơn chút đúng không?

Kết quả là lập tức nghe thấy rầm một tiếng, cánh cửa của cung điện Nguyệt Cung đã bị đóng lại!

Sau đó lập tức nghe thấy giọng nói giận dữ của Hằng Nga truyền đến từ ngoài sân:

-Cho dù Ngọc Nhi thực sự đã mất rồi, Nguyệt Cung của ta cũng không chào đón người!

Tần Thọ nghe đến đó, lúc này đang ngồi xổm trên cây, lắc đầu một cái, lầm bầm nói:

-Tên Thiên Bồng nguyên soái này đúng là biến thành yêu mà hóa ngọc ba năm. Cả người như không có chỉ số thông minh, cũng không có mắt nhìn vậy! Có kẻ lại đi tán gái như thế này sao?

Thiên Bồng nghe xong, biết mình làm sai rồi, phát tay ra hiệu cho đám tiên lui ra ngoài.

Sau đó Thiên Bồng thở dài một hơi:

-Tiên tử, ta biết nàng và Tàn Thọ có quan hệ rất tốt. Nàng coi hấn như người một nhà vậy, nhưng sự thật chỉ có thể là sự thật. Con thỏ đó đã đi rồi, đó là điều mà mọi người đã tận mắt chứng kiến! Bị con Hắc Long lớn như vậy cắn một miếng, con thỏ đó làm sao còn có thể sống sót được chứ?

Nói đến đây, Thiên Bồng cố gắng rút thanh chốt cửa nhưng cửa vẫn không mở được.

Hấn nói tiếp:

-Này, thật ra chuyện này cũng nên trách ta. Là đại ca mà lại không chăm sóc hấn chu đáo, nếu ta đưa hấn vào doanh trại thì sẽ không có việc gì rồi, trời rộng đất rộng, con quái vật nào dám đến Thủy Quân Thiên Hà của ta để gây loạn chứ?

-Kỳ thật, hấn không đi cũng không sao, nhưng ta làm đại ca thật nógic mà!

-Tại sao lúc đó lại không nghĩ tới việc tặng cho hấn một trăm tám mươi phần linh khí cơ chứ?

-Nếu như được cho, hấn còn có một hài tử theo cùng, ít nhất sẽ có thể giữ được cái mạng này.

Lời vừa nói xong thì nghe thấy tiếng kéo mở chốt cửa.

Thiên Bồng vừa nghe thấy vậy, đột nhiên trong lòng như vỡ òa su ng sường, trong lòng nghĩ:

“Sao mình lại thông minh thế! Vài câu lý lẽ đã có thể làm lay động g rồi, nói dóc vài câu cuối cùng cũng làm cảm động được Hằng Nga chịu mở cửa ra rồi, ha ha, mặc dù khá thất vọng nhưng hôm nay có thể ăn tối với tiên tử Hằng Nga cũng không phải là vô nghĩa

a!”

Thiên Bồng nghĩ rất ổn rồi, dù sao con thỏ cũng đã chết, nói dối như thế nào cũng không quan trọng, lẽ nào con thỏ đó còn có thể gì ả làm thi thể chết sống lại, đòi bảo bồi sao?

Đang suy nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp, cánh cửa được mở ra, nhìn phía sau cánh cửa trống không, không có ai!

Thiên Bồng sửng sốt, trong lòng nói:

“Người đâu rồi? Lẽ nào nàng đến khuê phòng chờ an ủi ta rồi sao?”

Hắn đang nghĩ về những điều đẹp đẽ, bỗng dưới chân hắn phát ra một tiếng ho khan.

Thiên Bồng nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới có một con thỏ lông trắng, bụi bặm, còn có chiếc răng cửa to!

Khuôn mặt con thỏ nhìn hắn xúc động, nghẹn ngào nói:

-Thiên Bồng, lúc đầu ta thực sự nhìn nhầm ngươi rồi. Hóa ra ngươi lại là một người tốt như vậy, lần trước ta còn sống sót sau khi gặp đại nạn, không ngờ phúc họa thay lại được ở bên cạnh ngươi! Nào, vì sự an toàn của huynh đệ, hãy cho người huynh đệ của mình một trăm tám mươi linh bảo đi. Ngày hôm trước hay hôm sau đều được, huynh đệ ta đây không kén chọn!

Thiên Bồng nghe thấy vậy, sắc mặt xanh mét dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại con thỏ trước mặt, kinh ngạc nói:

-Ngươi còn chưa chết hay sao?!

Tần Thộ nói:

-Người cho rằng ta đã chết sao? Đừng nói lung tung, cục cựa, tr ước tiên cho ta xem đã.

Thiên Bồng đột nhiên ngáp một cái rồi nói:

-Ây ya, cả tháng nay ta bận rộn, vừa phải đánh nhau vừa phải bắt quái vật, vừa mệt vừa buồn ngủ. Chắc là nhớ người huynh đệ thỏ quá. Ta bắt đầu sinh ra ảo giác đó, hoa hết cả mắt rồi, không được ta phải đi nghỉ ngơi càng sớm càng tốt mới được. Tiên nữ Hằng Nga, bây giờ ta sẽ không làm phiền nàng nghỉ ngơi nữa, sau này nếu có thời gian lại đến gặp nàng sau nhé!

Nói xong Thiên Bồng bỏ chạy mặc cho con thỏ sau lưng đang gào thét.

Tần Thộ nhìn hẩn mẩn lớn một câu:

-Đồ đầu lợn đáng chết. Dám động đến gia đình thỏ gia ta, bây giờ lại còn muốn chạy sao, muốn chạy một sợi lông cũng không kịp đâu? Đưa quan tài, vòng hoa cho thỏ gia mà cũng không bồi thường. Người cứ như vậy mà muốn chạy hay sao?

Nói xong, Tần Thộ nhanh chóng ôm lấy chân của Thiên Bồng.

Thiên Bồng bay rất nhanh, nhanh chóng đã thoát khỏi mặt trăng, Hằng Nga cũng không thấy hẩn nữa, lập tức tức giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, buông ra!

Tần Thộ nói:

-Không buông tay! Đền tiền!

Thiên Bồng tức giận nói:

-Ta còn tưởng rằng người đã chết. Làm tang lễ cho người không q

uẩn đến việc thu tiền của người, người còn muốn đòi tiền ta hay sao?

-Không đưa tiền đúng không?

Tần Thộ nói.

Thiên Bồng ngắc đầu đáp:

-Không đưa!

Tần Thộ nói:

-Được, người chờ đấy!

Chương 227: Con thỏ chết tiệt! (2)

Chương 227. Con thỏ chết tiệt! (2)

Tần Thộ cũng không buông tay trực tiếp lấy trộm!

Bí mật luồn vào quần trong của hắn.

Thiên Bồng không biết con thỏ chết tiệt này đang làm gì, nhưng bám theo một thứ như vậy trên chân của mình, hắn cảm thấy xấu hổ khi đi vào Nam Thiên Môn.

Vì vậy, Thiên Bồng chỉ có thể đứng bên ngoài phần nộ.

Mò mẫm một hồi lâu, con thỏ đột nhiên buông ra rồi nói:

-Quên đi, ta sẽ không tính toán với ngươi nữa.

Nói xong chiếc đầu thỏ lập tức biến mất.

Khi Thiên Bồng nhìn vào, trên đầu hiện lên một dấu chấm hỏi, con thỏ chết tiệt này từ khi nào biết nói những điều hay như vậy chứ? Con thỏ chết tiệt này là thực sự đã chết hay là giả vờ chết vậy?

Cả đầu toàn một mớ hoài nghi, Thiên Bồng lắc đầu, đi đến doanh trại Thủy Quân Thiên Hà.

Đêm đó, bên trong trại Thủy Quân Thiên Hà.

-Mẹ nó! Cái đình ba của ta đâu?! Ai đã nhìn thấy cái đình ba của ta? Chết tiệt chết tiệt con thỏ, chắc chắn là ngươi rồi!

-Hất xì!

Tần Thọ hất hơi.

-Ngọc Nhi, em lại làm chuyện xấu gì hay sao?

Hằng Nga cau mày hỏi.

Tần Thọ nói:

-Không có! Đương nhiên là không rồi! Một người khôn ngoan hiểu chuyện như ta làm sao có thể làm ra chuyện xấu được cơ chứ? Ăn cơm thôi, một ngày đẹp trời như vậy lại có một con thỏ đẹp trai như vậy dùng bữa với nàng. Nàng không nhân cơ hội ăn nhiều hơn chút sao? Vài ngày để nàng đói bây giờ nhìn gầy đi nhiều rồi.

Tần Thọ nói xong rồi gấp cho Hằng Nga một chiếc đùi gà trống lớn.

Hằng Nga mím miệng cũng không hỏi gì thêm nữa, hai người vừa trò chuyện vừa cười nói ăn cơm với nhau.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Tần Thộ sờ sờ chiếc bụng của mình, đi vào phòng, không thấy người nào xung quanh, Tần Thộ kéo lỗ tai lớn của hắn, có chút lo lắng.

-Tại sao cái đỉnh ba này lại nặng như vậy chứ?

Tần Thộ mở Hắc Ma Thần Hạp, bên trong đặt một Cửu Xi Đỉnh Ba màu vàng đen.

Đây là vũ khí của Thiên Bồng nguyên soái, Cửu Xi Đỉnh Ba!

Tần Thộ có một vài ấn tượng về cây Đỉnh Ba này, hắn nhớ trong Tây Du Ký nói rằng tên đầy đủ của cây Cửu Xi Đỉnh Ba này là Bồ Đào Thượng Bảo Tẩm Kim. Là Thái Thượng Lão Quân đích thân luyện bằng Thần Băng Thiết, được Ngũ Phương Ngũ Đế, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thần Phổ Hóa Thiên Tôn: Tịnh Lôi Pháp Cầm, Lục Đỉnh Lục Giáp mà tạo thành.

Trọng lượng của cây Cửu Xi Đỉnh Ba vẫn còn là một ẩn số, tầm khoảng năm nghìn bốn mươi tám cân, cân ở đây khác với cân trọng lượng dưới mặt đất, Tần Thộ không biết phải so sánh như thế nào. Nhưng có một điều mà Tần Thộ biết rất rõ rằng những thứ mà được giới thần tiên định lượng bằng cân, người phàm cho dù như thế nào cũng không thể nhắc lên nổi.

Răng cưa của chiếc Cửu Xi Đỉnh Ba này không nhỏ, đã do người trời làm lên, với sự hỗ trợ rèn đúc của năm vị hoàng đế cũng không phải là một vật đơn giản.

Điều đáng tiếc duy nhất là đây không phải là vũ khí, mà là một dụng cụ nghi lễ, tuy rằng uy lực nhưng không dễ sử dụng như một vũ khí cao cấp.

Xét cho cùng, nhạc cụ nghi lễ giống như thanh kiếm của quý ngài cổ đại, nó được dùng để thể hiện địa vị chứ không phải dùng để chiến đấu.

Chỉ là Tần Thộ lúc nào cũng không thể hình dung ra được, rất nhiều vị hiền triết lão quân, bọn họ đã tốn rất nhiều công sức để tạo ra một vũ khí tuyệt vời như vậy lại cho một con lợn sao.

Nói cách khác là, hắn luôn đánh giá thấp địa vị của Thiên Bồng nguyên soái trên Thiên Đình?

Nhưng cho dù như thế nào đi nữa, lần này hắn đã kiếm được mối hời lớn rồi, sức mạnh thần thông của hắn vốn luôn chỉ đi ăn trộm những thứ rác rưởi hóa ra lại còn có thể cướp về cho hắn một món đồ có giá trị như vậy!

Điều duy nhất khiến Tần Thộ chán nản, chính là hắn không cảm được thứ này!

Sau mấy lần đã cố gắng dốc hết sức lực nhưng cũng không sao cầm được Cửu Xi Đình Ba này, đồ ăn cướp vào được trong tay rồi thì lại suýt chút nữa không nắm chắc được, may mà lúc đầu thu thập được cùng với chiếc Hắc Ma Thần Hạp, nếu không thì tên Thiên Bồng đó đã sớm nhận ra rồi.

Bây giờ, Tần Thộ nhặt được Hắc Ma Thần Hạp rơi lên rơi xuống.

Cửu Xi Đình Ba lập tức rơi ra, lơ lửng trên không trung với ánh sáng vàng chói rực rỡ.

Tần Thộ cố gắng nhặt lên, nhưng vẫn không thể nào cầm được chiếc bồ cào này.

Nhận chủ nhân bằng một giọt máu?

Kết quả là máu không nhỏ giọt được trên cây Cửu Xi Đình Ba này.

Cũng như Tần Thộ đang tự hỏi làm thế nào để đối phó với cái cào này.

Trên cây Đình Ba chợt sáng lên một ngọn đèn, ánh sáng đủ hắt vào mặt Thiên Bồng!

Con người Thiên Bồng nhìn chăm chăm, tức giận nói:

-Con thỏ...

Chữ chết tiệt còn chưa xuất hiện, trên đầu Thiên Bồng đã băng một mảnh vải, Tần Thộ nắm lấy, chuẩn bị bỏ vào Hắc Ma Thần Hạp.

Vào lúc này, Cửu Xi Đình Ba phát ra ánh sáng vàng chói lóa, khiến Tần Thộ lùi lại phía sau một chút, sau đó biến thành một luồng ánh sáng phóng thẳng lên trời cao!

Lúc này, Tần Thộ cắn chặt vào Cửu Xi Đình Ba, trong lòng nói:

“Mẹ kiếp, cầm không được thì phải cắn thử một cái mới được!”

Kết quả là hắn chỉ nghe thấy tiếng cọt kẹt!

Tần Thộ hét lên.

Sau đó nghe được tiếng cười tán loạn phát ra từ Cửu Xi Đình Ba:

-Chiếc bồ cào Thượng Bảo Tẩm Kim này của ta là do Thái Thượng Lão Quân chế luyện, người có thể cắn nó sao? Con thỏ, đừng ảo tưởng, ha ha.

Tần Thộ đứng tại chỗ, hai má phồng lên, vẻ mặt kỳ quái nhìn lên t

rời.

Một lúc sau, trại Thủy Quân Thiên Hà:

-Chiếc bồ cào của ta sao lại thiếu một cái răng? Nó ở đâu? Nó ở đâu?! Con thỏ chết tiệt đã làm ra chuyện quái quỷ gì vậy!

Trong Nguyệt Cung, Tàn Thọ ngoắc ngoắc hàm răng nhai cộc cộc trong miệng, nói:

-Tên này lấy tự tin ở đâu vậy? Chỉ là một vật dụng lễ khí, cũng không phải vũ khí. Lúc làm ra nó lão quân cũng sẽ không tập trung khí lực vào độ cứng, đúng không? Đồ con lợn!

Sau khi ăn uống no say, Tàn Thọ bắt đầu suy nghĩ về bước tiếp theo của mình.

Vẫn là về vấn đề kỹ thuật tu luyện, hắn không muốn cả đời giống như một con gấu, tuy rằng mục tiêu của hắn không phải là làm một Ngọc Hoàng, nhưng ít nhất hắn phải được sống một cuộc sống thoải mái.

Sự thoải mái hiện tại là sự thoải mái được sống trong một môi trường rộng lớn.

Tàn Thọ đã xem xét qua, thế giới này vẫn luôn có cảm giác nguy hiểm, luôn cảm thấy mình có thực lực rồi, có thể trấn áp sự an nhàn sang một bên mới là chân chính của sự thoải mái.

Thứ hai chính là sức mạnh thần thông để tấn công, phòng thủ.

Mặc dù hiện tại Tàn Thọ đã tích lũy được một chút phép thuật thần thông, dùng để chạy trốn cũng được, nhưng không cái nào có thể dùng vào việc chiến đấu đánh nhau!

Mọi thứ vẫn cần lấy sự tu luyện làm nền tảng nên vẫn cần có chút

công pháp mới được.

-Được rồi, tạm thời không có công pháp thì thành thành thật thật cường hóa thân thể này vậy. Nhưng mà thỏ gia ta không thể ngồi xuống bế quan, tu luyện Bát Cửu Huyền Công mà chỉ dựa vào việc ăn những linh thú kia cũng không đủ dùng nữa.

Tần Thộ hiểu rõ, những linh thú kia đều là do Trù Thần chăn nuôi mà ra, mặc dù nuôi nhiều nhưng mà dùng cũng nhanh.

Nhất là khi đến những bữa tiệc lớn, đoán chừng phải lấy mấy lượt máu mới có thể tạm đủ dùng.

Cũng vì như thế, dẫn đến nơi đó mặc dù có linh thú, nhưng không có linh thú thật sự mạnh!

Giống như cây cối ở Thần Mộc Cốc kia, cây cối trong đó đã chết, chẳng còn mấy cây.

Chương 228: Trảm lập quyết

Chương 228. Trảm lập quyết

Tần Thộ luyện Bát Cửu Huyền Công từ tầng thứ ba đến tầng thứ tư đã ăn hết một mảng núi rừng.

Nếu như tiếp tục luyện tiếp như thế, đoán chừng những thú Lỗ đại sư, Trù Thần nuôi kia sẽ bị hấn ăn sạch hết!

Hơn nữa, Tần Thộ cảm thấy, hắn không chỉ thắng một hai cấp, thậm chí còn chưa thắng được cấp nào đã bị bọn Trù Thần vì đại nghĩa diệt thân, làm cho rớt vài cấp rồi.

Càng nghĩ, Tần Thộ càng thấy nên tìm cách khác.

-Đã không thể ăn một miếng trọn vẹn, vậy thì phải dùng cách nhõng nhẽo thôi.

Tần Thộ vỗ đầu một cái, có suy nghĩ này.

Không cách nào để nhanh chóng tăng sức mạnh, vậy thì dùng cách của người nghèo vậy, tích lũy tháng ngày, góp gió thành bão.

Nếu bình thường, Tần Thộ cũng không dám làm như vậy, dù sao khi ngồi xuống cũng không biết phải ngồi bao nhiêu năm tháng, hắn cũng sợ mình ngồi đến viên tịnh.

Nhưng mà bây giờ hắn có thuật Phân Thần của Trù Thần, nếu có thể tu luyện thành công, một phần dùng để ngày đêm tu luyện, một phần nên làm gì thì làm cái đó, chẳng phải tất cả vấn đề đã được giải quyết rồi sao?

Nghĩ đến đây, Tần Thộ lập tức bắt đầu tu luyện thuật Phân Thần.

Điều đầu tiên của thuật Phân Thần chính là chia suy nghĩ làm hai, điều này trước đó Tần Thộ đã thử qua, có vẻ như cũng không khó.

Quả nhiên giống như suy nghĩ của Tần Thộ, lập tức trong óc chia ra hình ảnh hai con thỏ. Hai con thỏ này thông linh với nhau, suy nghĩ cũng giống nhau. Mặc dù là hai cá thể, nhưng không có cảm giác không thoải mái.

Sau đó Tần Thộ thử nghiệm cho một con thỏ bắt đầu đi luyện Bát Cửu Huyền Công, kết quả là con thỏ kia cứ ngồi xuống như thế, s

au đó bắt đầu tu luyện.

Toàn bộ quá trình thuận lợi làm Tàn Thọ hoài nghi có phải mình đang nằm mơ không, vội vàng mở to mắt đánh bốp một cái, đau.

Sau đó bản thân cảm thấy choáng váng, tiếp theo thân thể bắt đầu cảm thấy yếu ớt, không còn chút sức lực nào.

Trù Thần đã nói với hắn, một khi Phân Thần thành công, sức mạnh tinh thần để điều khiển thân thể sẽ trở nên ít đi, nên sẽ tạo thành hậu quả như thế.

Nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng, nghỉ ngơi thật tốt, tắm rửa một chút hoặc là tu luyện một chút, chẳng mấy chốc sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Tàn Thọ không có công pháp nào để tu luyện, dứt khoát nằm ỳ xuống giường, ngáy o o.

Kết quả là vừa nhắm mắt lại, hắn đã cảm thấy cả người không thoải mái.

Bởi vì sau khi hắn nhắm mắt lại, kiểu gì cũng sẽ thấy một con thỏ đang ngồi ở kia, đang thăm đọc Bát Cửu Huyền Công kinh văn, hình ảnh liên tục điều động nguyên khí tu luyện.

Ngơ ngơ ngác ngác ngủ đến nửa đêm.

Bỗng nhiên Tàn Thọ cảm giác thân thể rét run, từ từ mở mắt, lúc này mới phát hiện, vậy mà mình lại ở trong thức hải.

Không phải thân thể cảm thấy lạnh, mà là tinh thần của hắn!

Nhìn bốn phía xung quanh, trong thức hải trống rỗng chỉ có hai con thỏ.

Nhưng mà Tần Thộ vẫn cảm giác được sau lưng lạnh lẽo, dường như có thứ gì đó đang nhìn hấn. Đột nhiên hấn xoay đầu lại, nhưng lại không có gì cả.

Tần Thộ chớp chớp miệng nói:

-Nhất định là đã đọc truyện ma nhiều quá rồi, bây giờ thỏ gia ta có thể đánh cả tiên nhân, sợ hãi gì một con quỷ! Quỷ tới đây, ta sẽ ăn hết! Ta còn chưa biết quỷ có mùi vị thế nào đâu.

Tần Thộ chớp chớp miệng, hai mắt nhắm lại, tiếp tục ngủ.

Ngay lúc ý thức của Tần Thộ hoàn toàn ngủ thiếp đi, thì trong thức hải của Tần Thộ xuất hiện một ánh sáng màu đỏ như máu, nhìn kỹ lại, dường như là một con thỏ màu đỏ như máu!

Con thỏ này hai mắt vô thần, dường như cũng không có ý thức gì cả, chỉ hành động theo bản năng.

Thứ này đi đến cạnh con thỏ đang tập trung tinh thần tu luyện, ngẩng đầu không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng có vẻ ghét bỏ, lắc đầu bỏ đi.

Toàn bộ quá trình này, Tần Thộ cũng không biết.

Mà giờ phút này, Trù Thần thuận tay lấy một quyển kinh cổ ra xem, cau mày:

-Một cơ thể hai linh hồn? Không đúng, trong cơ thể con thỏ không thể có cảm giác linh hồn thứ hai được, chẳng lẽ lại là...

-Đừng suy nghĩ nhiều.

Lúc này, một bàn tay đưa qua, đóng lại quyển kinh cổ trong tay Trù Thần.

-Lỗ đại sư?

Trù Thần kinh ngạc nhìn Lỗ đại sư đột nhiên xuất hiện, nhất là con mắt của Lỗ đại sư lại giống như gấu trúc.

Lỗ đại sư ngáp một cái nói:

-Đừng hỏi chuyện con mắt của ta là thế nào, trong đó còn có người còn đen hơn ta. Đọc những cổ tịch này quá tiêu hao sức mạnh tinh thần rồi.

Đang lúc nói chuyện, Văn Khúc Tinh đi ra, quả nhiên đôi mắt còn đen hơn Lỗ đại sư.

-Văn Khúc Tinh? Các người? Các người không ở cùng con thỏ?

Trù Thần nghĩ đến hai người này đều là sư phụ của Tần Thộ.

Hai người khẽ gật đầu, Văn Khúc Tinh nói:

-Những điều người đoán chúng ta cũng đã đoán qua. Ta đã tra tất cả những điển tịch trong Thư Sơn, cũng như tất cả những tư liệu lịch sử, bên trong đều không có ghi chép về chủng tộc của con thỏ. Vì thế, thật sự là hắc có vấn đề lớn!

Lỗ đại sư nói:

-Dựa theo manh mối, trong cơ thể con thỏ này có gì đó, không phải là linh hồn thứ hai, cũng không phải là yêu ma quỷ quái gì cả, giống như là bản thân hắc có vấn đề.

Văn Khúc Tinh tiếp tục nói:

-Con thỏ không thể tu luyện, một khi tu luyện, vật kia sẽ từ bị động mà ngẫu nhiên bị gọi tỉnh dậy, biến thành trạng thái kích hoạt, hậu quả...

-Hậu quả thế nào? - Trù Thần hỏi.

Văn Khúc Tinh lại lắc đầu nói:

-Không biết, đây là từ vài câu manh mối mà ta phân tích ra được, trong đó cũng không ghi chép nhiều, giống như bị ai đó xóa đi.

Lỗ đại sư nói:

-Nguyệt Cung được xem như một bộ phận ngoài Thiên Đình, chỉ riêng điều này đã là vấn đề rồi.

Trong sách sử có ghi chép, trước kia có phạm nhân Ngô Cương, sau đó có một tiên tử là Hằng Nga. Hằng Nga trộm tiên đan phi thăng, con đường phi thăng bất chính, cho nên được sắp xếp ở Nguyệt Cung.

Văn Khúc Tinh lắc đầu nói:

-Lịch sử kia đã bị sửa chữa rồi, tình hình thật sự có dính đến Vụ tặc, cho nên lịch sử bị chôn vùi.

Mọi chuyện cụ thể thế nào, có lẽ chỉ người trong cuộc mới biết.

Nhưng mà có thể thấy được.

Vầng trăng này tựa như một cái lồng giam, người bị vây khốn đều không phải người bình thường.

Ngô Cương trong lịch sử kia đã không thể nghiên cứu được, chỉ biết dường như hắn và Viêm Đế có xung đột. Có người nói hắn trêu chọc con gái của Viêm Đế, có người nói Ngô Cương phạm vào luật trời, có rất nhiều cách nói khác nhau, nhưng ta vẫn không tin.

Bởi vì xuất thân của Ngô Cương không có gì cả, chuyện này đã n

ói rõ vấn đề.

Một tiên tử có quan hệ với Vu tộc, một Ngô Cương không biết rõ xuất thân, trêu chọc Tam Hoàng mà còn chưa chết, còn có một con thỏ quái lạ, lại thêm nguyên khí trên Nguyệt Cung rất loãng, vô cùng hoang vu.

Đột nhiên Trù Thần ngẩng đầu lên nói:

-Chẳng lẽ nơi đó thật sự là một cái lồng giam?

Lỗ đại sư nói:

-Ta nghe người ta nói, Nguyệt Cung vốn không phải như thế.

Lúc ở chỗ Thái Âm tinh quân, nghe nói năm xưa nơi đó linh khí mênh mông như biển, là một vùng đất trù phú, chỉ cần nắm tay một cái có thể lấy được khí thuần âm, được xưng là nơi tốt nhất đất trời. Thậm chí ở một số phương diện, còn là thánh địa tu luyện tốt hơn so với Thái Dương Cung.

Sau đó không biết thế nào, bỗng nhiên nguyên khí dần tiêu tan thành như thế.

-Các người nói hồi lâu, cuối cùng không tra được con thỏ này là gì?

Bỗng nhiên Trù Thần tỉnh táo lại mà hỏi.

Chương 229: Con thỏ còn sống

Chương 229. Con thỏ còn sống

Lỗ đại sư, Văn Khúc Tinh cười khỏ một tiếng nói:

-Thứ nhất là không tra ra, thứ hai là chúng ta tra được cái này!

Đang lúc nói chuyện, hai người chỉ về một quyển sắc lệnh, trên đó có viết:

-Mọi thứ ở chỗ Thái Âm Tinh không được điều tra, nếu điều tra thì sẽ trăm lập quyết!

Trù Thần sững sờ, sau đó cười khỏ nói:

-Thôi, không tra cũng được.

Ba người gật gật đầu, sau đó cùng rời khỏi kho tàng, nhưng mà rõ ràng tâm trạng ba người không tốt mấy.

Có lẽ khoảng thời gian sống cùng con thỏ này không dài, hơn nữa con thỏ chết tiết này cũng quá hèn hạ. Nhưng mà không thể không nói, sống lâu như vậy, đây là lần đầu trong đời bọn họ thấy món đồ chơi này, bỗng nhiên có thêm chút niềm vui, chứ không phải chỉ có cuộc sống bất tận cứng nhắc như thế.

Quan trọng nhất là, trong mắt bọn hắn, một ngày làm thầy thì cả đời làm thầy, chuyện của đồ đệ không thể không quan tâm.

Nhưng mà trước mặt, những chuyện này dường như hơi khó giải quyết.

Cùng lúc đó, có người còn không ngủ được.

Đó chính là Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh, đại nguyên soái củ

a tam quân Thiên Đình.

Loảng xoảng!

Rầm!

Soạt!

Từng tiếng đồ vật bị vỡ vang lên trong Lý phủ, đồng thời vang lên một giọng nói trong trẻo:

-Cha!

-Đều tại cha!

-Con đã nghe nói là cha ép con thỏ đó rời đi!

-Cha có biết, lúc trước con bị bắt nạt có bao nhiêu tủi thân?

-Chính là con thỏ đã giúp con!

-Còn nữa, cha ép con thỏ đi, nói là muốn tốt cho hấn, vậy bây giờ thì sao?

-Con thỏ chết rồi... oa oa...

Sau đó chính là tiếng đồ vật bị đập vỡ, tiếng Lý Tịnh khỏ sở dĩ đành đưa con.

-Trình Anh, con nghe ta nói, chuyện này ai cũng không nghĩ đến. Ai có thể nghĩ được trong phòng bếp của Trù Thần còn giấu Hắc Long chứ?

Lý Tịnh cũng vô cùng buồn bã, lúc đầu con thỏ chết rồi, tâm tình của hấn cũng không tốt lắm.

Giống như Lý Trinh Anh nói, dù sao con thỏ cũng giúp Lý Trinh Anh. Hắn chỉ không muốn Lý Trinh Anh bị làm hư, nhưng cũng không muốn con thỏ chết đi.

Bây giờ con thỏ chết rồi, ít nhiều gì trong lòng hắn cũng có cảm giác tội lỗi.

Nhưng mà bây giờ, nhà sắp bị Lý Trinh Anh phá hủy rồi, bỗng nhiên hắn không còn chút cảm giác tội lỗi nào, mà trái lại muốn đánh chết kẻ khốn kiếp nói việc này với Lý Trinh Anh.

Đồng thời cũng cảm thấy may mắn, con thỏ chết tiết này chỉ ở chung vài ba ngày mà đã làm cho cục cưng của mình trở thành con nhím nhỏ rồi, nếu tiếp tục ở chung, hắn không dám suy nghĩ nữa.

-Ta mặc kệ! Cũng bởi vì cha nên con thỏ mới chết!

Lý Trinh Anh khóc oa oa.

Lý Tịnh dỗ nửa ngày cũng không dỗ nổi.

Về phần Kim Tra, Mộc Tra đều không ở bên cạnh, vợ của Lý Tịnh là Ân Thập Nương cũng ra ngoài rồi.

Bây giờ một mình hắn đối mặt với tiểu tử tông này, hắn đã hoàn toàn hết cách.

Lúc này, hắn mới liếc mắt nhìn thấy Na Tra đứng ở cổng móc lỗ tai, vô cùng không cam lòng mà nói:

-Na Tra, con đến quản muối muối con đi.

Na Tra bĩu môi, đầy vẻ khinh bỉ mà nói:

-Hôm nay con đứng về phía muối muối, cha vẫn như thế, đã làm sai chuyện mà mãi mãi cũng không thừa nhận. Há miệng còn cứng

hơn so với con vịt, tự ái chết tiệt...

Lý Tịnh nghe vậy, lập tức có chút bức tức... trong lòng tự nhủ:
“Con mẹ nó, đã khi nào con đứng bên phía ta chứ?”

Hai cha con mắt lớn trừng mắt nhỏ nửa ngày, cuối cùng Lý Tịnh tức giận giậm chân một cái, không cầu xin Na Tra nữa, hấn tiếp tục đỡ Lý Trinh Anh, kết quả quay mặt lại thì lại thấy nôi, bát, chậu, gạo, bình hoa lớn...

Nhìn thấy những món đồ quý giá mình đem từ thế gian tới bị đánh vỡ nát, trong lòng Lý Tịnh như nhỏ máu...

Đúng lúc này, quản gia vội vội vàng vàng chạy vào, nói:

-Lão gia, tin tức mới nhất, con thỏ kia chưa chết!

-Không chết?

Lý Tịnh, Lý Trinh Anh, gồm cả Na Tra đều sửng sờ.

Sau đó, Lý Trinh Anh quạt nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn chạy tới, hỏi:

-Lý thúc, con thỏ thật sự chưa chết sao?

Lý quản gia vốn không phải họ Lý, nhưng theo Lý gia cả một đời, Lý Tịnh ban cho họ Lý. Hấn đối với Lý gia vẫn luôn trung thành, cho dù là Na Tra cũng tôn trọng hấn chẳng kém Lý Tịnh bao nhiêu...

Lý quản gia gật đầu nói:

-Đương nhiên, mọi người đều biết, Thiên Bồng nguyên soái và con thỏ kia có quan hệ rất tốt. Nghe nói con thỏ chết rồi, hấn dẫn người vội về chịu tang, kết quả con thỏ chưa chết, hấn lại trở về. Đã

y đều là những tiên dân vội đi theo chịu tang nói, chắc là không sai.

Còn nữa, sau khi Thiên Bồng nguyên soái trở về đại tướng thủy quân, cũng mắng con thỏ không ra gì, chắc là quá đau lòng đó...

Đủ nguyên nhân hợp lại, chắc là con thỏ chưa chết.

-Tốt quá rồi! Ca ca, ta muốn ăn cơm!

Lý Trinh Anh vui vẻ chạy tới, ôm Na Tra làm nũng nói.

Na Tra nghe vậy, lập tức thở nhẹ ra:

-Muội đói bụng cả ngày, rốt cục cũng chịu ăn cơm... muội muội ngoan, ta đi chuẩn bị món muội thích ăn nhất.

Nói xong, Na Tra dẫn theo Lý Trinh Anh rời đi...

Lý Tịnh nhìn xem đồ sứ vỡ vụn dưới đất, trong lòng đang rỉ máu, đồng thời trong đầu nảy ra một ý niệm vô cùng kiên định, tuyệt đối không thể để cho Lý Trinh Anh và con thỏ kia qua lại với nhau!

Lúc này nghe được ở nơi xa Lý Trinh Anh vui vẻ kêu lên:

-Ca ca, ngày mai chúng ta đi hái phồng Trù Thần đi, muội nghe nói con thỏ ở đó...

Lý Tịnh hí mắt, nói:

-Lão Lý, người thu dọn đồ vật, ta phải suy nghĩ vài chuyện.

Quản gia hiểu rất rõ Lý Tịnh, nhìn qua tình huống đã biết Lý Tịnh đang suy nghĩ gì, vì thế giọng nói nặng nề mà nói:

-Lão gia, tiểu thư vẫn luôn không có bằng hữu, thật vất vả mới có một người...

-Bạn bè không tốt thì cần làm gì?

Lý Tịnh vung tay lên, sai bước mà đi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, Tần Thộ đứng lên, sau khi n gồi trên giường ngẩn người một lúc thì xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Kết quả lại phát hiện, Hằng Nga đã sớm đi rồi, món ăn ngày hôm qua còn chưa ăn xong đã được hâm nóng, đặt lên bàn lần nữa.

Hơn nữa, dường như những món ăn này Hằng Nga đã cẩn thận sắp xếp lại, không nhìn ra là ăn cơm thừa rượu cạn, ngược lại nhìn lại muốn ăn.

Đương nhiên món ngon nhất vẫn là sắc đẹp trước mắt...

-Ngọc Nhi, một lát nữa em đi đâu? - Hằng Nga hỏi.

Tinh thần của Tần Thộ vừa mới chia ra, bây giờ không có chút sức sống, ngáp một cái nói:

-Ở nhà đi ngủ, nghỉ ngơi mấy ngày, lại đi đến chỗ sư phụ. Đồ ăn lần trước nấu, chắc là còn đủ ăn mấy ngày.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Lúc lấy đồ phải báo với Trù Thần, bên ngoài không thể so với trong nhà, đối với người khác phải tôn trọng, phải lễ phép...

Tần Thộ dùng sức gật đầu thật mạnh, nhưng trong lòng suy nghĩ:

-Nếu để cho Trù Thần biết, đoán chừng sẽ đánh chết hán mất... d

ù sao quy tắc cũng do mình tạo ra, lúc ăn xong cũng không có nói bỏ bao mang về.

Chương 230: Con thỏ còn sống (2)

Chương 230. Con thỏ còn sống (2)

Nghĩ đến đây, Tần Thộ nói:

-Nha đầu ngốc, lần trước nàng mặc y phục ta làm cho, những tiên tử kia không nói nhờ ta làm một bộ để mặc à? Chỉ cần nói số đo bả vòng, hoặc là tự ta tới đo đạc, cam đoan sẽ vừa người, giá cả vừa phải, già trẻ không gạt.

Hằng Nga cười nói:

-Em cũng đừng suy nghĩ chuyện này nữa, những tiên tử kia người nào không sống mấy vạn năm, nhàn rồi không có chuyện gì làm đều sẽ làm nữ công. Thấy y phục em làm, lập tức khi trở về đều làm một bộ giống y như đúc!

-Nhưng mà giày em làm, các nàng cũng phải tốn chút tâm tư, bây giờ toàn bộ lớp học đều mặc bộ y phục đó.

Tần Thộ nghe xong, lập tức cuống lên:

-Bọn người này sao có thể như vậy chứ? Thỏ gia ta vất vả vả vả t hiết kế y phục, còn chưa tính phí bản quyền của các nàng, bây giờ còn quang minh chính đại xâm phạm bản quyền? Thật chẳng ra gì

ì!

-Ta không có cơ hội gặp Ngọc Đế, nếu không, nhất định phải cáo trạng!

-Thiên Đình lớn như vậy mà không hề biết bảo vệ bản quyền sao? Bảo hộ bản quyền tri thức sao?

-Chuyện này nếu để ở thế giới kia, chắc chắn cả nước sẽ tuyên bố đòi xử phạt.

Cái con thỏ này hoàn toàn quên đi, hấn mới là kẻ khốn kiếp xâm phạm bản quyền đầu tiên.

Hằng Nga nghe không hiểu Tàn Thọ đang nói cái gì, nhưng mà có thể hiểu sơ sơ ý nghĩa, cười nói:

-Thôi mà, đừng hẹp hòi như thế. Bọn tỷ muội cũng đã nói, em thiết kế y phục rất đẹp, các nàng đang thương lượng, nếu có thời gian, sẽ cho em đi nói với các nàng về linh cảm thiết kế y phục gì đó. Thế nào, có đi hay không?

Tàn Thọ cười ha ha nói:

-Không đi!

Hằng Nga nghe xong lập tức sùng sốt một chút. Nàng đã thấy qua con thỏ này lưu manh thế nào, có cơ hội gặp nhiều tiên tử nhiều mỹ nữ như vậy, thậm chí còn có cơ hội tiếp xúc thân mật, vậy mà hấn lại không đi? Chuyện này không phù hợp với tính cách con thỏ nhà.

Hằng Nga nói:

-Thật sự không đi à, nơi đó có những tiên tử tỷ tỷ vô cùng xinh đẹp đó.

Tần Thọ hát đầu, chẳng thềm ngó tới mà nói:

-Trong mắt ta chỉ có tiểu muội gốc nhà ta, còn những tiên tử khác như căn bã! Có tiểu muội gốc nhà ta là đẹp, còn lại đều xấu!

Hằng Nga nghe vậy, lập tức vui vẻ, tiếp tục hỏi:

-Thật sao? Vậy người cảm thấy chỗ nào của ta là đẹp nhất?

Tần Thọ không chút do dự nói:

-Hoàn mỹ! Chỗ nào cũng đẹp!

Hằng Nga nói:

-Lấy một thí dụ đi!

Tần Thọ nói:

-Ngực to.

Khuôn mặt Hằng Nga đỏ lên, nói:

-Cái con thô chết tiệt nhà em, biết cái gì gọi là ngực to chứ?

Tần Thọ hùng hồn mà nói:

-Ngực nhỏ không có thịt, ngủ dậy cần đến khó chịu. Ngực to nhiều thịt, ngủ dậy rất dễ chịu!

Hằng Nga không còn gì để nói... trong lòng mắng: “Quả nhiên là con thô!”

Nhưng mà, Hằng Nga vẫn dò xét nhìn chằm chằm Tần Thọ, hỏi:

-Ồ? Em từng ngủ qua ngực nhỏ à? Người nào? Ta có biết không?

Tần Thọ gần như không hề nghĩ ngợi mà nói:

-Nhiều mà, mấy sư phụ kia của ta, ta đều ôm qua rồi, ai cũng ngực phẳng, ngoại trừ xương cốt ra hoàn toàn không thấy chút thịt! Không thoải mái!

Hằng Nga phụt một tiếng bật cười:

-Đồ ngốc, đó là nam nhân, ngực ở đâu ra...

Sau đó Hằng Nga chớp mắt nói:

-Lần trước em đã ôm qua Hà tiên cô rồi, cảm giác thế nào?

Tần Thọ lập tức lắc đầu nói:

-Nếu không phải vì nàng, nàng ta có thể ôm ta sao? Ta nói cho nàng biết, từ khi ta sinh ra đến nay, trên mặt mang bốn chữ!

-Chữ gì?

Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ nói:

-Liệt nam trong trắng!

Hằng Nga phụt một tiếng... cũng nhin không được nữa, cười ngả nghiêng mà nói:

-Có quỷ mới tin chuyện ma quỷ của em, không được phép đổi chủ đề, nói, cảm giác thế nào? Ngực của tiên cô cũng rất lớn mà.

Tần Thọ nói:

-Khi đó chỉ nghĩ làm sao để trốn thoát được, không hề để ý đến cảm giác...

Hằng Nga nhìn chăm chăm Tần Thộ, Tần Thộ bình tĩnh, tâm không hoảng, mặt không đỏ đôi mắt với Hằng Nga.

Nửa ngày sau, Hằng Nga hỏi:

-Vậy ta và Hà tiên cô ai đẹp hơn?

Tần Thộ lập tức nói:

-Nàng đẹp nhất! Chắc chắn là nàng đẹp nhất, nàng đẹp hơn tất cả, nàng là xinh đẹp nhất!

Hằng Nga không còn gì để nói... con thỏ chết tiệt này cũng phản ứng nhanh quá, nếu không phải hai người luôn sống cùng nhau, nàng sẽ nghi ngờ có phải kẻ chết tiệt này đã từng luyện qua.

Thậm chí, Hằng Nga còn hoài nghi những cạm bẫy mà nàng học từ đám tiểu tử muội hoàn toàn không dùng được...

Nửa ngày sau, Hằng Nga nói:

-Xem như em qua ải! Ta đi học, em thành thành thật thật ở nhà, đừng làm loạn nữa!

Tần Thộ đứng dậy, đứng nghiêm chào, nói:

-Nhất định! Ta sẽ tận tay thiết kế một bộ y phục mới cho nàng!

-Được, không đẹp ta sẽ không mặc. - Hằng Nga nói.

Tần Thộ vội vàng nói:

-Áo ngực cũng nên thay mới đi?

Gương mặt xinh đẹp của Hằng Nga đỏ ửng, nghiêng đầu, khẽ ừ một tiếng.

Tần Thọ ngoáy lỗ tai, hỏi:

-Nàng nói cái gì?

-Ừ...

Giọng nói của Hằng Nga bé đến không thể nghe được.

-Lớn tiếng chút, chỉ có hai người chúng ta, nàng sợ cái gì? - Tần Thọ kêu lên.

Hằng Nga tức giận dậm chân nói:

-Em thích thì làm, không thì thôi đi! Đi đây!

Nói xong cứ thế mà bay lên, nhanh chóng rời đi.

Tần Thọ nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Hằng Nga, cười lên ha hả...

Mua áo ngực cho muội tử, chọn lựa áo ngực, chuyện này có vẻ như chỉ những người thân thiết mới có tư cách thôi...

Tần Thọ đắc ý trong lòng...

Đồng thời trong lòng Tần Thọ cũng kiêu ngạo mà nói:

Học những kỹ năng sinh tồn vì muốn tìm bạn gái ở kiếp trước quả thật không phí công, đều dùng được, ha ha...

Cùng lúc đó, ở Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

-Khởi bẩm Ngọc Đế, thần nghe nói bếp sau của Trù Thần có Hắc Long tác quái, suýt chút nữa đã gây tai họa cho tiên dân thành Thi ên Dung. Thần phái người điều tra, phát hiện tất cả là vì con thỏ T ần Thọ trong Nguyệt Cung thả Hắc Long ra. Nhìn chung từ khi T ần Thọ tiến vào Thiên Đình đến nay, Văn Khúc Cung đánh người, sét đánh Thần Mộc Cốc, bếp sau của Trù Thần có Hắc Long... họ a loạn không ngừng.

-Thần nghĩ là, Tàn Thọ không nên hoạt động trong Thiên Đình nữa...

Lý Tịnh đi lên phía trước mà nói.

Chúng tiên nghe vậy ai cũng ngạc nhiên, hiển nhiên không ai nghĩ tới, lúc này chưa được bao lâu, mà Lý Tịnh đã đem con thỏ kia lên triều đình.

Có vài thần tiên cũng không nghĩ ra, chỉ một con thỏ mà thôi, có tài đức gì mà mỗi ngày đều bị đại nguyên soái tam quân nhớ mặt?

Người âm thầm nghe ngóng, sau khi nghe xong, chỉ cảm thấy con thỏ chỉ gây náo loạn một chút, cũng không đến mức bị đuổi khỏi Thiên Đình chứ?

Lúc này Văn Khúc Tinh bước ra khỏi hàng nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, Tàn Thọ là đệ tử của tiểu thần, tiểu thần vô cùng hiểu rõ. Mặc dù tính cách của Tàn Thọ ngang bướng, nhưng cũng là người trọng tình trọng nghĩa. Ngày đó có tranh cãi trong Văn Khúc Cung, cũng là vì giúp đỡ nữ nhi Lý Trinh Anh của Thi ên Vương, mà thiên lôi mới đánh Thần Mộc Cốc...

Lỗ Ban bước ra khỏi hàng nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, mà thiên lôi này không biết từ đâu tới, đến bây giờ không hề có chút manh mối, chuyện này cũng không thể tr

ách Tần Thộ được.

Trù Thần gần như chưa từng xuất hiện ở triều đình, hôm nay cũng đến, cũng bước ra khỏi hàng nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, họa của Hắc Long kia là do tiểu thần sai, làm tin nên bị một lão già lừa đảo, tưởng rằng là Bạo Long, ai ngờ lại là Nghiệt Long làm loạn hạ giới.

-Tiểu thần không thăm tra, là tội của tiểu thần.

-Hơn nữa, cũng là tiểu thần bảo Tần Thộ đi vào trong động thấy thích gì thì lấy, muốn làm gì thì làm.

-Tần Thộ không biết Hắc Long chưa chết, mới gây nên đại họa, nung mà tất cả nguyên nhân đều bởi vì tiểu thần không làm hết trách.

Chương 231: Ca ca

Chương 231. Ca ca

Ba người liên tục đi ra khỏi hàng, Lý Tịnh lập tức tức giận tới á khẩu không trả lời được.

Nhất là Trù Thần, trực tiếp giữ lấy mọi lỗi lầm về phía mình, điều này làm Lý Tịnh còn có thể nói gì được nữa?

Nhưng mà Lý Tịnh cũng không nghĩ ra, con thỏ kia gây chuyện, c

ơ bản đều gây tai họa cho đám người bọn họ. Một kẻ khốn kiếp như thế, sao ba người này còn che chở chứ?

Trước mặt Ngọc Đế lấp lóe kim quang, cũng không thấy rõ vẻ mặt, chỉ nghe hần thản nhiên nói:

-Thái Bạch tinh quân, việc này ngươi thấy thế nào?

Thái Bạch Kim Tinh ra khỏi hàng nói:

-Ngọc Đế, việc này quả thật không nên trách con thỏ kia. Dù sao, con thỏ này tiếp xúc với thế giới bên ngoài trong khoảng thời gian quá ngắn, những thứ cần học cũng rất nhiều, tất cả mọi chuyện cũng vì con thỏ này không theo kỷ luật. Thần nghĩ là vẫn nên tăng cường quản giáo đi.

Lời này vừa nói ra, suýt chút nữa Lý Tịnh đã phun ra một búng máu, việc này với không xử phạt có gì khác nhau?

Lý Tịnh vội vàng nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, thần nghĩ là, luận tuổi tác, con nhỏ kia cũng đã không còn nhỏ. Hần chỉ thiếu sự rèn luyện từ xã hội thôi, không bằng tiễn hần tới hạ giới để rèn luyện một phen. Bởi vì có cái gì là sau mưa gió mới có cầu vồng.

Kết quả lời này vừa nói ra...

Trù Thần, Lỗ Ban, Văn Khúc Tinh đều cùng lúc kêu lên:

-Không thể!

-Vì sao không thể? Dù cho có là con cháu của Thiên Đình, khi trưởng thành cũng phải xuống hạ giới lịch luyện, người khác có thể xuống, vì sao hần không thể?

Lúc Lý Tịnh hỏi chuyện này, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Hắn là người thông minh, lúc thế giới biến đổi mấy lần, hắn chọn đứng về phe vô cùng chính xác.

Hắn vẫn cảm thấy con thỏ kia rất quái lạ, hắn cũng từng âm thầm điều tra qua, kết quả hắn chẳng tra được gì mà chỉ thấy quyền sắc lệnh kia, vậy thì chỉ có thể coi như thôi.

Đây cũng là một chiếc gai trong lòng hắn, cũng là lý do thật sự mà hắn không muốn Lý Trinh Anh tiếp xúc với Tần Thọ, hắn luôn cảm thấy con thỏ này là một mối phiền toái.

Tiếp xúc lâu ngày với con thỏ này, sớm muộn gì cũng xong đời.

Nhưng mà trong lòng hắn lại tò mò,

Nhìn phản ứng của ba người Trù Thần, Văn Khúc Tinh, Lỗ Ban, rất có thể đã biết cái gì, thế là hắn mở miệng giả vờ hỏi.

Ba người nghe xong cùng lắc đầu:

-Không được là không được, con thỏ còn nhỏ, vẫn nên giữ lại ở Thiên Đình đi.

Lý Tịnh nói:

-Thỉnh xin Ngọc Đế định đoạt.

Ngọc Đế nói:

-Thái Bạch Kim Tinh, người thấy thế nào?

Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, thở dài, hắn biết Ngọc Đế đã sớm có dự định, chỉ là không nói thôi.

Đã như vậy, Thái Bạch Kim Tinh tiến lên phía trước nói:

-Thần nghĩ là, con thỏ kia còn chưa thích hợp xuống hạ giới.

-Chuẩn!

Ngọc Đế ra lệnh một tiếng, xem như kết thúc cuộc tranh cãi này. Trong lòng Lý Tịnh ít nhiều gì cũng có chút không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể lui xuống.

Cùng lúc đó, trên Nguyệt Cung.

-Thỏ Thỏ!

Một tiếng kinh hô làm Tàn Thộ nhảy lên một cái. Nội y màu hồng phấn viền ren Tàn Thộ cầm trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Xoay đầu, chỉ thấy ở cửa chính có hai người, hai người kia hẳn đều quen thuộc, một người đã gặp qua, một người đã nghe qua.

Nam cao một mét năm, trên cổ vác mấy cái vòng vàng lắc lư, trên lưng buộc dây lụa màu đỏ, còn chân thì giẫm lên hai chiếc Phong Hỏa Luân. Tàn Thộ vừa nhìn qua đã biết, đây chính là Na Tra trong truyền thuyết.

Về phần người còn lại, xinh xắn đáng yêu như loli nhỏ, mặc váy dài màu hồng phấn, mắt to, lông mi thật dài chớp chớp như hai cánh quạt, đó là Lý Trinh Anh.

Lý Trinh Anh nhìn thấy Tàn Thộ, cao hứng nói:

-Thỏ Thỏ, ngươi không có việc gì thì quá tốt rồi, ngươi đang làm gì đấy? Đây là cái gì vậy?

Lý Trinh Anh hoạt bát chạy tới, sau đó đôi mắt to nhìn về chiếc áo ngực trong tay của Tàn Thộ.

Tần Thọ gần như không chút do dự, vẻ mặt thản nhiên, vô cùng tự nhiên lấy áo ngực chụp lên đầu mình, nói:

-Đồ bịt mắt khi ngủ, buổi tối khi ngủ thì đeo vào, giúp cho dễ ngủ. Sao các người lại tới đây? Vị này là?

Suy nghĩ của Lý Trinh Anh đơn giản, Tần Thọ nói là bịt mắt thì chính là bịt mắt, cũng không nghĩ nhiều, mà kiêu ngạo giới thiệu:

-Đây là tam ca của ta, Na Tra.

Na Tra thẳng sống lưng, mặc dù không cao nhưng lại rất có khí thế của ca ca. Nhưng mà Tần Thọ luôn cảm thấy tên này có chút khác biệt!

Na Tra nghiêm túc khẽ gật đầu, sau đó chấp tay nói:

-Tần Thọ, đa tạ người lần trước ra tay giúp đỡ Trinh Anh.

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Nếu là vì chuyện này thì coi như thôi, Trinh Anh là đồng môn của ta, ta không giúp nàng thì giúp ai? Đúng không?

Nói xong Tần Thọ muốn sờ đầu của Lý Trinh Anh, kết quả phát hiện, với không tới cái đầu của Lý Trinh Anh.

Lý Trinh Anh thấy vậy thì hết sức phối hợp ngồi xổm xuống, thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của Tần Thọ.

Na Tra thấy vậy thì nhướng mày lên, hiển nhiên có chút khó chịu.

Nhưng mà Na Tra cũng không hẹp hòi, nói:

-Nếu vậy thì ta sẽ tiết kiệm được tiền tạ lễ.

Tần Thọ nghe xong, thân thể cứng đờ, ngẩng đầu, nhếch miệng nói:

-Câu nói vừa rồi ta thu lại còn kịp không?

Na Tra nghe xong, lập tức ngậy ngẩn cả người, hấn đã lớn như thế nhưng chưa gặp qua người thế này.

Đây là vì lễ vật mà vứt bỏ cả thể diện sao?

Hơn nữa, Na Tra vốn không mang lễ vật gì đến cả, hấn nói như thế, chẳng qua là cảm thấy con thỏ kia chắc sẽ không cần, nên nói một câu khách sáo thôi.

Kết quả...

Na Tra nhìn Tần Thọ ở trước mắt, Tần Thọ cười ha hả nhìn hấn, không hề có dáng vẻ ngượng ngùng.

Na Tra hỏi:

-Ngươi biết không? Làm như vậy rất mất mặt.

Đồng thời, Na Tra liếc qua Lý Trinh Anh, dường như có ý muốn nói, ở trước mặt mọi người ta, ngươi không biết xấu hổ sao?

Kết quả lại thấy con thỏ này gật đầu nói:

-Đúng thế, làm như vậy thật sự rất mất mặt, nhưng mà ta chỉ là một con thỏ, mất mặt có liên quan gì đến ta chứ?

Vì thế Na Tra không phản bác được.

Sau đó chỉ thấy con thỏ này duỗi móng vuốt ra, hèn hạ mà nói:

-Tam Thái Tử, người mang cho ta lễ vật gì thế? Người là Tam Đà m Hải Hội Đại Thần, nhà các người là phủ đại nguyên soái của tam quân đúng không, Thiên Bồng kia là nguyên soái thống lĩnh thủy quân mỗi lần tới đều đưa ta những thứ này.

Nói chuyện nhà, Tàn Thọ lấy áo choàng, mấy cây gậy pháp bảo đều đem ra hết, bày ở trước mặt, nhất là tám cái vòng vàng hoàng cấp Cửu Tinh kia, càng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Na Tra nhìn qua.

Đôi mắt co rút mấy lần.

Na Tra vội ho một tiếng, nói:

-Thiên Bồng nguyên soái thật sự hào phóng quá.

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Tạm được thôi, lần trước hắn đến quên mang lễ vật, cứ thế bẻ một chiếc răng của pháp bảo đưa cho ta, đó gọi là hào phóng đó. Tam Thái Tử, lễ vật người đưa ta đâu? Ta muốn nhìn thử được chứ?

Trên trán Na Tra bắt đầu đổ mồ hôi, đừng nói hắn không chuẩn bị lễ vật, dù cho có chuẩn bị thì giờ khắc này cũng không lấy ra được!

Lý Trinh Anh nhìn Na Tra, lại nhìn Tàn Thọ, lén nắm đuôi nhỏ của Tàn Thọ, thổi hơi như hoa lan vào lỗ tai lớn của Tàn Thọ mà nó i:

-Tam ca của ta rất nghèo.

Đầu tiên là bờ hông của Tàn Thọ cảm thấy nhột, cả người sợ run, sau đó lỗ tai hơi ngứa.

Mặc dù Tần Thộ không có suy nghĩ gì về tiểu nha đầu này, nhưng bị khiêu khích như thế, hẳn là một đại lão gia cũng cảm thấy không nuốt nổi.

Vì thế Tần Thộ trầm nghĩ: “Được rồi được rồi, biết sợ rồi, nhiều nhất thì cổ nhân cũng chỉ dùng mỹ nhân kế, còn nha đầu này đã quấy rối tình dục luôn rồi.”

Nên Tần Thộ cười nói:

-Ha ha đùa người thôi, quà tặng gì chứ. Tam Thái Tử đừng khách khí, đến Nguyệt Cung cũng giống như ở nhà vậy, thả lỏng đi.

Chương 232: Ca ca (2)

Chương 232. Ca ca (2)

Na Tra nhìn thấy nụ cười của con thỏ này quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cũng cười theo, nhưng mà nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn. Đã lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên hắn mất mặt trước muội muội.

Nhưng mà nghĩ đến mình không cần phải đổ máu, Na Tra cũng không hề thở ra.

Sau đó, Tần Thộ lại ra vẻ chủ động, lấy nước trà, bánh ngon ra.

Hơn nữa, Na Tra vốn không phải là người câu nệ, chỉ là ở trước mặt muội muội thích tỏ ra ca ca nghiêm túc mà thôi. Nhưng mà khi

đối mặt với con thỏ đẻ tiện như Tần Thộ, rất nhanh đã bị dụ dỗ đến không biết xấu hổ, cái gì cũng không quan trọng, cũng không quan tâm tư thế ngồi nữa, ngồi xếp bằng trên ghế, ôm tay khoe khoang.

Na Tra thật sự là có chuyện để khoe khoang, trên trời dưới đất, Địa Phủ, dưới biển hẳn đều đã đi qua, nói đến hoa chớm nở rồi hoa tàn.

Tần Thộ bị câu chuyện của Na Tra làm cho mê mẩn, ôm chén trà nhỏ, cùng với Lý Trinh Anh mở to mắt, nghe vô cùng say mê.

Điều này thật sự đã để cho Na Tra nhận được thể diện vừa mới đánh mất.

-Ta đi nhà cầu.

Bỗng nhiên Lý Trinh Anh kêu lên, sau đó chạy đi.

Nhìn bóng lưng của tiểu nha đầu đi xa, ánh mắt của Tần Thộ, Na Tra đều hiện lên vẻ yêu thương.

Nhìn thấy ánh mắt như vậy, ấn tượng của Na Tra đối với Tần Thộ tốt hơn nhiều.

Na Tra nói:

-Nơi này của người cũng không tệ lắm, chỉ thiếu chút màu xanh cây cối.

Tần Thộ nói:

-Quả thật là thiếu một chút, nếu không Tam Thái Tử trợ giúp chút nhé?

Na Tra sững sờ, sau đó cười nói:

-Người cái tên này, thật đúng là giống trong truyền thuyết, đúng là đồ không có thể diện.

Tần Thọ ha ha cười nói:

-Thỏ gia ta không hiểu các người nói thể diện là gì. Trong mắt của ta, không phải đó là mặt nạ sao! Muốn nói lại không nói, nhăn nhăn nhó nhó, là mục già à?

Na Tra ngạc nhiên, mặc dù Tần Thọ có chút cầu thả, nhưng không thể không nói, cũng rất có lý!

Tần Thọ nói:

-Ta không giống các người, các người cần thể diện, ta chỉ là một con thỏ, cần thứ đó làm gì? Người nhìn nơi này của ta đi, nguyên khí mỏng manh, tìm hoa cỏ cũng tốn sức, nghèo đến như thế còn muốn nhiều như vậy làm gì? Ta chỉ muốn để cho ta, người nhà của ta sống tốt hơn chút mà thôi? Cái thể diện này đáng mấy đồng chửi?

Lần nữa Na Tra bị Tần Thọ làm sợ hãi.

Thật lâu sau, bỗng nhiên Na Tra đứng dậy, thi lễ với Tần Thọ.

Tần Thọ tròn tròn mắt:

-Làm gì thế?

Na Tra cười nói:

-Không phải bái người, là bái lời người vừa nói. Bái ta suýt nữa đã đánh mất nhiệt huyết thanh xuân.

Tần Thọ không hiểu.

Na Tra ngửa đầu nhìn lên Thiên Đình, nói:

-Thế nhân đều nói trở thành thần tiên thật tốt, nhưng khi trở thành thần thật sự thì mới biết được những năm tự tại khi chưa thành thần. Suýt chút nữa ta đã để bản thân bị lạc lối, vừa rồi người để cho ta nghĩ thông rất nhiều thứ. Người sống cả đời, không phải chỉ để giành được sự an nhàn sao? Mong muốn cuộc sống tốt hơn, không ăn trộm không cướp, sao phải để ý thể diện không đáng tiền kia mà không vui chứ?

Tần Thọ nói:

-Nên như thế!

-Giờ phút này, chắc nên có rượu!

Na Tra vừa nói vừa lấy một vò rượu lớn ra, sau đó cười ha ha nói:

-Đây là rượu do Tửu Thần Đỗ Khang chưng cất, lần trước đi đến đó ta tiện tay lấy một vò. Hành quân đánh trận không cho uống rượu, nhưng hôm nay bỏ quy củ đi, uống rượu!

Kết quả câu nói vừa vang lên, con thỏ kia đã dựa vào vò rượu phủ bùn.

Trong khoảnh khắc đó, một mùi thơm nồng nàn tỏa ra!

Theo bản năng, Tần Thọ hít một hơi, chỉ cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng!

Mùi hương vừa vào cơ thể, khí quản đều trở nên nóng bỏng!

Hiển nhiên, đây không phải là rượu bình thường, đây là rượu mạnh!

Hơn nữa, Tần Thộ cũng không ngửi được mùi thơm khác, chỉ có mùi rượu tinh khiết, loại rượu có mùi thơm thanh khiết này làm n người ta theo bản năng mà chảy nước miếng...

-Rượu ngon đó!

Tần Thộ nhìn không được tán thưởng.

Kiếp trước, Tần Thộ cũng uống rượu đế, nhưng mà ở kiếp trước đ a phần rượu đế đều bị pha loãng ra, rượu nguyên chất rất hiếm thấ y.

Mà nói thật, uống rượu nguyên chất cũng không tốt...

Nhưng mà ở thế giới này, từ khi Tần Thộ đến thế giới này, mới bi ết rượu nguyên chất này uống rất tốt!

Na Tra nghe vậy, cười vui vẻ, bỗng nhiên hần hiểu ra vì sao đám t hần tiên mắng con thỏ này, nhưng lại luôn che chở nó...

Ở cùng con thỏ chết tiệt này, luôn có thể mang đến cho người sự kinh ngạc. Mặc dù có đôi khi rất vô lại, rất không có thể diện... n hưng mà tất cả mọi người có thể diện trên Thiên Đình, có lẽ cũng chỉ có lúc ở cùng với hần mới có thể vứt bỏ mặt nạ, cũng không c ần thể diện, còn không cảm thấy mất mặt...

Cảm giác nhẹ nhõm này... thật đúng là con mẹ nó đặc biệt!

Na Tra cũng buông xuống tất cả gánh nặng, lấy ra hai cái chén lớ n, hai người mỗi người một chén, uống ừng ực...

Lúc này, Lý Trinh Anh cũng quay về rồi, lấy ra vài thứ đồ ăn vặt, đặc ý ăn, nhìn xem hai người trước mặt vừa uống rượu vừa khoe khoang...

Uống hơn ba chén rượu, khuôn mặt nhỏ của Na Tra cũng đỏ bừng

lên, vỗ bàn một cái nói:

-Con thỏ, cái chỗ chết tiệt này của người muốn nguyên khí không có nguyên khí, muốn cái gì cũng không có... cũng là cực khổ. Kh ông nói đến những chuyện khác, cây cỏ ở đây của người ta bao hế t! Ta cảm thấy trong viện này của người có thể trồng chút long tư ợng thụ, hàn trúc, bách hoa, lục thủy la này nọ... còn có, trong cái hồ lớn này của người không có lấy một con cá, cũng quá khó coi r ồi...

Tần Thọ ợ rượu nói:

-Ta có cách nào chứ, có hồ nước đã là không tệ rồi.

Na Tra nói:

-Cũng đúng... mà nghe nói, lúc trước không phải người đã bị Hắc Long ăn sao? Sao vẫn còn sống?

Lý Trinh Anh nghe xong, cũng gật đầu nói theo:

-Trước đó, nghe nói người bị Hắc Long ăn rồi, làm ta sợ muốn ch ết...

Nói đến đây, đôi mắt của tiểu nha đầu đỏ hoe...

Tần Thọ nhanh chóng nhảy lên mặt bàn, sờ đầu Lý Trinh Anh mà nói:

-Thỏ gia ta uy vũ hùng tráng như thế, chỉ là con cá chạch trong bùn đen mà thôi, sao có thể làm tổn thương ta được? Ngược lại ta cũ ng rất tò mò, ngủ một giấc không biết con cá chạch kia thế nào?

Lời này vừa nói ra, Na Tra kinh ngạc nói:

-Người không biết?

Tần Thợ hỏi ngược lại:

-Ta phải biết à? Thứ đồ chơi kia thật buồn nôn, há mồm lại nôn đờm, ta bị làm cho choáng váng... chuyện phía sau chẳng có ẩn tư ợng gì cả.

Na Tra nói:

-Ta cũng không biết rõ nữa, nghe nói người bị Hắc Long bắt đi, về chuyện sống chết cũng không rõ ràng.

Tần Thợ chép miệng nói:

-Đáng tiếc, nếu như làm mâm đồ ăn, nhất định mùi vị không tệ, ta còn chưa từng nếm thử qua gan rồng nữa.

Na Tra cười nói:

-Lần sau xuống hạ giới, nếu gặp được Bạo Long, ta sẽ bắt giúp người.

-Chuyện này hay đó! Đến lúc đó mời ta sư phụ Trù Thần của ta tự mình xuống bếp, chúng ta ăn bữa ngon!

Tần Thợ cao hứng vỗ tay.

Na Tra nghe xong cũng hứng thú, nhưng mà sau đó lại có chút lo lắng:

-Trù Thần không giống với Thực Thần, Thực Thần là nấu theo tâm trạng, Trù Thần lại muốn tiền. Nếu hắn đòi tiền, ta cũng không có tiền trả đâu...

Đôi mắt Tần Thợ khẽ chớp:

-Người là Tam Đàm Hải Hội Đại Thần đó, người mà không có tiền ư?

Na Tra đau khổ mà nói:

-Nghe tên là êm tai thế thôi, không có tiền thì làm được gì? Quân lương hằng năm đều bị Lý Tịnh lấy đi dùng rồi, ta có cách nào chứ?

-Ồi... Lý Tịnh không phải cha người à? - Tàn Thọ ngạc nhiên.

Chương 233: Tam Tiên Lộ

Chương 233. Tam Tiên Lộ

Na Tra lắc đầu, thở dài một tiếng nói:

-Ông ấy tính là cha cái gì?

Nói xong, Na Tra uống rượu trong chén.

Lúc này Tàn Thọ mới nhớ ra, thời kỳ phong thần, người cha Lý Tịnh này không làm tròn chức trách của người cha, vì bản thân mà không che chở con trai... hại Na Tra cắt thịt trả cha, róc xương trả mẹ, cuối cùng dẫn đến hóa thân táo cốt vào cây sen.

Mặc dù cây sen không tể, nhưng cây sen này cũng chỉ là do Thái Ất chân nhân nuôi trong nhà mà thôi, sao có thể như thần tiên thật, sai có thể coi như cơ thể có tiềm lực vô hạn được.

Cũng may cơ thể Na Tra thành thánh, mượn nhờ công đức của đất trời, nên lợi hại hơn rất nhiều những vị thần trên Phong Thần Bảng...

Nhưng mà so với Dương Tiễn thì lại kém hơn rất nhiều.

Na Tra nói:

-Không nói những chuyện này nữa... uống rượu đi!

Hai người tiếp tục uống...

Nói nói, Na Tra lại bắt đầu nói đến chuyện của Địa Tiên Giới...

Nói đến Địa Tiên Giới, ánh mắt Na Tra bắt đầu phát sáng lên.

Tần Thộ nghe vô cùng chăm chú...

Theo Tần Thộ, Thiên Đình chính là một đại gia đình, mọi người ở cùng nhau, không hề có mâu thuẫn, vui vẻ rộn ràng thật thoải mái.

Nhưng mà Địa Tiên Giới thì khác.

Dựa theo lời nói của Ngưu Đại Lực, đó là một thế giới máu, lửa, khác biệt hoàn toàn với Tiên Giới!

Đám người Vân Không chân nhân lại nói, Địa Tiên Giới là một thế giới tiêu điều tự tại.

Theo lời Hằng Nga mà nói, Địa Tiên Giới là cố hương, là tưởng niệm...

Mà theo lời Na Tra, Địa Tiên Giới lại âm âm dậy sóng, là thế giới to lớn muôn màu muôn vẻ!

Nơi đó có đại yêu vang danh tứ hải, có tiên nhân biết rõ đất trời, có quỷ quái xảo trá, có ác ma hung ác vô tình.

Dường như trong mắt mỗi người, Địa Tiên Giới đều không hề giống nhau...

Lần đầu tiên, bỗng nhiên Tàn Thọ muốn hướng về thế giới to lớn đó...

Đúng lúc này, bỗng nhiên Lý Trinh Anh kêu lên:

-Tam ca, ca đã nói, mấy ngày nữa phải xuống hạ giới chinh phạt Bách Cốt Sơn, ca dẫn chúng ta đi xem một chút có được hay không? hạ giới là nơi đi chơi rất hay đó...

Tàn Thọ nghe xong lập tức tinh thần trở nên tỉnh táo, tự mình hạ giới e là bị người ta đánh chết, nhưng đi theo đại quân thì không sao chứ? Tiện thể còn có thể xem phim bom tấn Thiên Đình đại chiến yêu ma, đây chính là phúc lợi đó!

Tàn Thọ đã bắt đầu suy nghĩ xem có nên chuẩn bị bia, bắp rang hay không...

Kết quả là nghe Na Tra lắc đầu nói:

-Không được! Mặc dù Bách Cốt Sơn chẳng phải nhân vật ghê gớm, nhưng mà chiến tranh chính là chiến tranh, không phải nơi để chơi đùa.

-Tam ca, không phải đã có ca rồi hay sao? Ca lợi hại như thế, ai có thể làm muội và Thỏ Thỏ bị thương được chứ? Muội đảm bảo, đến lúc đó sẽ không đi loạn.

Lý Trinh Anh ôm cánh tay Na Tra lắc lư...

Na Tra bị lắc như thế không chịu được, xin trợ giúp nhìn về phía Tàn Thọ. Kết quả là nhìn thấy con thỏ này đã thu dọn xong bọc hành lý, cầm trong tay một cây tiểu đao, dáng vẻ chỉ cần người mở miệng, chúng ta sẽ lập tức xuất phát ngay!

Na Tra không còn gì để nói, trong lòng tự nhủ: “Tuổi này thật đúng là nghe con mới đẻ không sợ cộp mà!”

Lý Trinh Anh tội nghiệp nhìn Na Tra, nói:

-Tam ca... người ta hứa sẽ ngoan mà, không chạy loạn có được không? Ca chính là Tam Đàm Hải Hội Đại Thần đó, có ca thì ai có thể làm tổn thương muội chứ?

Được Lý Trinh Anh khen ngợi vài câu, Na Tra như bay lên trời.

Lại thêm rượu trong bụng quấy phá... Na Tra có chút thả lỏng.

Lúc này Tàn Thọ mới gật đầu nói:

-Trinh Anh nói đúng, Tam Thái Tử, người chính là đại thần đó! Phong Thần đại chiến cũng đã đánh rồi, chỉ là một Bách Cốt Sơn mà thôi, vậy mà người không bảo vệ được chúng ta sao?

Na Tra gật đầu theo bản năng, mượn rượu mà gật đầu nói:

-Thôi được rồi! Ngày mai ta dẫn các người đi xem hạ giới một chút!

-Tam Thái Tử khí phách quá!

Tàn Thọ vui mừng.

Lý Trinh Anh cũng cười, mắt cong cong như vầng trăng nhỏ...

Nhưng mà Na Tra lập tức nói:

-Các người cũng đừng vui vẻ quá sớm, Trinh Anh là dòng dõi thiên thần, người là sủng vật của Nguyệt Cung, cũng mang danh thiên thần. Các người hạ giới không giống với những vị tiên kia, nhất định phải có thủ tục mới được.

Tần Thọ nói:

-Khó không?

Na Tra nói:

-Khó...

Nói đến đây, Na Tra chỉ vào Địa Tiên Giới ở xa xa mà nói:

-Đừng nhìn người có thể nhìn thấy Địa Tiên Giới, nhưng trên thực tế, khoảng cách này rất xa, chỉ dựa vào thuật pháp phi hành bình thường thì không thể đi qua.

-Xa như vậy à?

Tần Thọ nghĩ là khoảng cách của Địa Tiên Giới rất gần Nguyệt Cung chứ.

Na Tra gật đầu nói:

-Đây không phải là vấn đề khoảng cách, mà là vấn đề của hai thế giới. Vị trí của Thiên Đình là Tiên Giới, phía dưới là Địa Tiên Giới, mặc dù hai thế giới có thể nhìn nhau, nhưng không thể liên thông với nhau được. Cho nên hai giới chỉ có thể đi thông qua ba con đường.

Một đường là đến cầu phi thăng để đi từ Địa Tiên Giới đến Tiên Giới, chỉ cần bước lên cầu phi thăng là được chín tầng lôi kiếp gột rửa, đúc lại tiên thể, vượt qua chính là tiên, có thể vào Tiên Giới,

cũng có thể trở về Địa Tiên Giới tu hành.

Một đường chính là Tam Tiên Lộ, là con đường cung cấp cho tiên nhân qua lại, con đường này chỉ có tiên nhân mới có thể đi qua. Đồng thời, cuối con đường này chính là Nam Thiên Môn, nếu như không phải tiên nhân, Tứ Đại Thiên Vương sẽ chém đầu vì tội lên vào Thiên Đình.

Con đường cuối cùng chính là giếng Thiên Phật, thiên thần hoặc là tiên phạm vào tội lớn. Nếu bị đày xuống Hạ Giới thì không có tư cách đi Tam Tiên Lộ nữa, mà sẽ bị ném vào trong giếng Thiên Phật, bị tước đi tiên thể, ngẫu nhiên đầu thai xuống Địa Tiên Giới.

Tần Thọ lập tức nghĩ đến Thiên Bồng nguyên soái, tên kia cũng đến đủ, phải đầu thai lên thân heo...

Na Tra tiếp tục nói:

-Ba đường xuống Hạ Giới đều là những người không giữ chức trên Thiên Đình, mà thiên thần muốn hạ giới phải có sự cho phép mới được, nếu không chính là tự mình hạ phạm!

-Nhưng mà hai người các ngươi lại tương đối đặc biệt, mặc dù có quan hệ với thiên thần nhưng lại không có tên trong danh sách thiên thần.

-Cho nên dù bị bắt được, cũng không thể nói các ngươi tự mình hạ phạm, nhiều nhất cũng chỉ cảnh cáo một phen mà thôi.

-Nhưng mà nếu có người cứng rắn muốn làm khó, các ngươi cũng không thể hạ phạm được.

-Cho nên ngày một ta sẽ giấu các ngươi vào trong đại quân, đến lúc đó các ngươi giả mạo thiên binh thiên tướng đi theo xuống Hạ Giới là được.

-Ngày mai các người đi quân doanh, ta sẽ dạy cho các người cách hành quân của thiên binh, tránh cho đến lúc đó bị người ta nhận ra.

Tần Thộ, Lý Trinh Anh đều vội vàng gật đầu, đối với bọn hắn mà nói, có thể hạ giới là được rồi, những chuyện khác đều nghe Na Tra.

Bàn bạc xong xuôi, Na Tra cũng cần đi chuẩn bị một vài thứ, vì thế dẫn theo Lý Trinh Anh cáo từ với Tần Thộ.

Nhưng mà trước khi đi, Tần Thộ tội nghiệp tiến tới hỏi:

-Còn có rượu không?

Tần Thộ đã uống qua rượu trong thịnh hội Tết Trung Nguyên, mặc dù mùi vị rượu kia không tệ, nhưng mà còn lâu mới bằng được rượu mạnh Na Tra mang tới, uống không thoải mái như cái này.

Cho nên, Tần Thộ muốn uống rượu ngon của Na Tra...

Chương 234: Chiến lược vật chất

Chương 234. Chiến lược vật chất

Na Tra ngậy ra, lắc đầu nói:

-Được rồi, thật ra ta có hai hũ, chia cho người một hũ là được.

Nói xong, Na Tra đưa cho Tần Thộ một hũ rượu, rồi mới bay vút đi.

Tần Thộ thì vui vẻ mà ôm lấy hũ rượu to chuẩn bị cất vào hầm.

Ngay lúc này...

-Con thỏ kia xùy xùy!

Tần Thộ quay đầu, chỉ thấy một nam nhân đang bám lấy bức tường, là Ngô Cương!

-Người làm gì thế?

Tần Thộ vô thức đứng chần trước hũ rượu.

Nhưng mà người Tần Thộ thì nhỏ, hũ rượu lại quá lớn, vốn dĩ chắc không hết.

Ngô Cương cười hi hi đáp:

-Từ xa ta đã ngửi thấy mùi rượu mạnh, nhanh cho ta một ngụm.

Tần Thộ nhanh chóng nhét hũ rượu vào Hắc Ma Thần Hạp rồi nói:

-Biến đi! Với tửu lượng của người uống rượu nhẹ còn say xỉn phát điên, uống rượu mạnh chắc là người muốn lên trời luôn ấy chứ?

Ngô Cương bữu môi nói:

-Pháp lực của ta bị phong ấn rồi, lên trời gì chứ? Con thỏ à, ta bảo đảm, lần này uống xong rượu, sẽ không say xỉn phát điên đâu!

-Thật?

Tần Thọ nói.

-Thật đó!

Ngô Cương vỗ ngực, tự tin nói.

Ngay lúc Tần Thọ hoài nghi nhìn Ngô Cương...

Từ trên trời lại đáp xuống một người, là Thiên Bồng!

Tần Thọ giật giật lông mày, nói:

-Muốn uống cũng được, nhưng ngươi bắt buộc phải ở ngoài cửa uống!

Ngô Cương không nghi ngờ gì, gật đầu nói:

-Không vấn đề!

Tần Thọ nói:

-Tốt lắm, cho ngươi một chén rượu, uống xong rồi, đừng phiền ta nữa.

-Được thôi!

Ngô Cương đúng thật là thèm lắm rồi.

Thế là Tần Thọ rót một ít rượu để ở trước cửa lớn, nhưng mà sau đó hình như là sợ rượu vẫn không đủ, lại đổi sang một chén lớn hơn.

Ngô Cương hết lòng khen Tần Thọ coi trọng nghĩa khí!

Tần Thọ cười hơ hơ nói:

-Người cũng biết điều chút là được rồi.

Nói xong, Tần Thộ quay lưng chạy đi, tốc độ đó, phải nói là đã dùng đến cả sức lực từ hồi uống sữa rồi.

Ngô Cương tròn mắt nhìn con thỏ chết tiệt nói:

-Con thỏ chết tiệt, ta chỉ uống một ngụm rượu của người mà thôi, có đến mức đó không? Y như là chuột trốn mèo vậy.

Cùng lúc đó, Thiên Bồng mặt mày hầm hầm đến Nguyệt Cung, cây Đinh Ba chín răng của hắn là do Ngọc Đế ban tặng, là vũ khí do chính tay Lão Quân rèn nên, lúc duyệt binh hắn cũng phải lấy ra để giữ thể diện, bây giờ thì hay rồi, cây Đinh Ba chín răng biến thành cây Đinh Ba tám răng!

Nếu như phải duyệt binh nữa, hắn nên lấy ra hay không? Lấy ra thì Ngọc Đế, Lão Quân trách tội xuống, cũng cho hắn chịu đủ.

Nếu như không lấy ra, ước tính cũng khó mà thoát khỏi số mệnh bị xử lý.

Sự việc quan trọng như vậy, bảo hắn làm sao có thể chịu để yên?

Tuy rằng Thiên Bồng cũng biết, vào trong miệng con thỏ rồi, tám phần là móc không ra lại được, nhưng mà đúng là không cam tâm mà!

Cho nên, hôm nay hắn bất luận thế nào cũng phải tìm con thỏ để giải quyết!

Kết quả là Thiên Bồng vừa đáp xuống, liền thấy trước cửa có một nam nhân ngồi ở đó, dáng vẻ lười biếng quay mặt đi.

Thiên Bồng vô thức nghĩ tới chuyện mà Tần Thộ hay nói, người theo đuổi Hằng Nga rất nhiều, không lẽ tên này là tình địch?

Không phải tình địch, sao ban ngày ban mặt lại chặn trước cửa Nguyệt Cung, Thiên Bồng cũng cảm thấy có vấn đề, quan trọng là đã chặn hết đường đi của hắn rồi!

Vậy là Thiên Bồng đi qua đó, hỏi:

-Vị huynh đệ này, người đang làm gì vậy?

Kết quả là đối phương không động đậy gì, cứ như vậy mà đưa lưng ra với hắn.

Thiên Bồng chau mày, bước đến vỗ lên vai đối phương nói:

-Này huynh đệ, ban ngày ban mặt...

Dường như người đó đột ngột bị kích động, lập tức quay lưng lại, sau đó một quyền đánh qua...

-A!

Một tiếng thét vang lên.

Đùng đùng...

Tiếng vang của một trận quyền đánh vào da thịt.

Thịch!

Một đồng thịch rơi xuống đất kêu vang lên, Tàn Thọ cảm thấy cả một vùng đất đều đang chấn động

Loảng xoảng!

Một bóng người từ cửa bay ra ngoài.

Răng rắc rang rắc...

Từng cành cây hoa quế như bị người chặt đi rồi rơi xuống.

Sau đó thì thấy Thiên Bồng từ trong rừng bay lên trời một cách đáng thương, lớn tiếng kêu:

-Huynh đệ hiểu lầm rồi!

Đột nhiên một bàn tay lớn vươn lên, một tay nắm chặt chân của Thiên Bồng, vút một tiếng kéo Thiên Bồng xuống, tiếp đó thì thấy trong rừng chấn động từng hồi không ngớt.

Tần Thọ chép miệng nói:

-Khỏe thật đấy, may là thả ta chạy nhanh. Sau này ai mà muốn đến gây sự với ta, trước tiên cho Ngô Cương uống cốc rượu rồi nói.

Nói xong, Tần Thọ nhìn hũ rượu lớn của mình, lặng lẽ cất đi, nhỏ nhẹ nói:

-Bây giờ bắt đầu chiến lược vật chất.

Nửa tiếng sau, Thiên Bồng thảm hại chạy trốn.

Tần Thọ thấy y phục ngoài của Thiên Bồng cũng bị cởi đi rồi, già y thì thiếu một chiếc, nếu không phải quần vẫn còn, Tần Thọ chắc sẽ hoài nghi hai tên nam tử này đã làm gì ở trong rừng.

Nhưng mà nếu đã giải quyết hai tên phiền phức kia rồi, Tần Thọ quyết định, yên ổn làm y phục của bản thân.

Lúc xế chiều, Hằng Nga về, hai người ăn xong cơm tối, Tần Thọ lấy cái áo yếm đã làm xong ra đưa cho Hằng Nga như dâng báu vật, Hằng Nga đỏ mặt, một tay lấy qua, cất vào, rồi chạy một mạch lên trên lầu.

Tần Thọ cười ngậy ngốc, biết rằng lúc này không thích hợp đi chợ ghẹo Hằng Nga.

Thế là Tần Thọ tản bộ ra ngoài cửa, khu rừng bên ngoài cửa đã ngả rất nhiều cây hoa quế.

Tần Thọ qua đó dừng đứng lại từng cây đó, gãy rồi cũng đâm xuống đất lại.

Đi hết một vòng, rồi đến dưới cây hoa quế già, chỉ thấy Ngô Cương bộ dạng ngậy ngốc nhìn chiếc giày và một bộ y phục trong tay.

Tần Thọ biết nhưng vẫn hỏi:

-Ôi trời, y phục đâu ra thế?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Không biết, nằm mơ thấy có một tên ngốc bị ta đánh thảm thương lắm, người nói xem có phải ta lại say rượu rồi phát điên đánh người không?

-Không có! Tuyệt đối không có! Lần này người uống xong rượu rồi vô cùng ngoan ngoãn!

Tần Thọ nói dối không biết ngượng.

-Bỏ đi, chắc là tên ngốc nào bỏ rơi đó. Vừa hay ta đang thiếu y phục, giữ lại mặc vậy. Con thỏ à, người sao vậy?

Ngô Cương không nghĩ nhiều, cứ vậy mà nhận, sau đó thì hỏi.

Tần Thọ nói:

-Đến xem người thôi, ngày một ta hạ giới đi dạo, có thứ gì muốn t

a đem cho người không?

Ngô Cương ngậy ra, nói:

-Người hạ giới?

Tần Thọ nói:

-Ừ sao vậy? Có vấn đề gì sao?

Ngô Cương vuốt cằm nói:

-Quên chuyện ta nói với người rồi sao?

-Không bị dính phải oán khí của oán linh đúng không? Yên tâm đi, lần này ta trốn trong đại quân xem kịch vui thôi. - Tần Thọ nói.

Ngô Cương gật đầu đáp:

-Tự người hiểu là được.

Tần Thọ ngồi trước mặt Ngô Cương, nói:

-Tiểu Cương Cương, ta luôn có một thắc mắc.

Ngô Cương đáp:

-Thắc mắc gì?

Tần Thọ nói:

-Thắc mắc sao lúc đó người lại đi nhìn trộm Hằng Nga, nếu người không có tật giết mình, sẽ đập con thỏ ngọc rồi dẫn ta đến sao? Có phải người có sở thích đặc biệt không? Hay là ta hạ giới, giúp người bắt một con Hồ Ly Tinh về, người có cô nương đẹp rồi, thì không cần phải gây sự chú ý của cô nương nhà ta nữa.

Ngô Cương vừa nghe, giơ tay giáng bịch tay xuống, làm Tần Thụ ngã lộn nhào, sau đó cười mắng:

-Người xem ta là con thỏ háo sắc như người sao? Ta đi xem, chỉ là vì hiếu kỳ thôi, ta đã ở trên Nguyệt Cung này lâu như vậy rồi, người chim còn không thấy.

-Sau này Hằng Nga đến rồi, nhưng mà ta cũng nghĩ tới việc cô nam quả nữ không dễ gặp mặt, nên mới nhịn không đi.

-Nhưng mà đổi lại người mấy trăm mấy ngàn mấy vạn năm không có ai nói chuyện, đột nhiên gặp được một người như vậy, sẽ nhin lấy mà không đi xem sao?

-Kết quả thì người cũng biết rồi đó.

Chương 235: Chiến lược vật chất (2)

Chương 235. Chiến lược vật chất (2)

Tần Thụ im lặng, rồi nghĩ ngợi, nếu như là hắn thì có thể sớm đã ngộp chết, không sống đến được hôm nay mất.

Tần Thụ thở dài nói:

-Tiểu Cương Cương, nhiều năm như vậy, người sống ra sao thế? Một mình ở đây tự sướng?

Ngô Cương lại đánh thêm bạt tay làm con tiện thủ này ngã lộn nhào.

Con thủ chết tiệt này cũng không đứng dậy nữa, dứt khoát nằm trên đất nói:

-Nói thật đấy, người chắc chắn không cần ta bắt giúp con Hồ Ly Tinh, Bạch Cốt Tinh gì đó để hầu hạ người sao? Lỡ như sinh ra một tiểu hồ ly, tiểu cốt lâu gì đó, người cũng tính là có con nối dõi còn gì?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Bỏ đi.

-Cái này cũng không chịu, không lẽ người thích nam nhân thật? Hay là ta giúp người bắt một đám nam nhân cường tráng, cả người da thịt săn chắc về cho người? - Tần Thọ đề tiện tiến tới hỏi.

Ngô Cương giờ chân đá một cái:

-Cút đi!

Tần Thọ lập tức biến thành sao băng bay đi.

Ngày thứ hai cứ như vậy mà nhẹ nhàng trôi qua.

Ngày thứ ba Tần Thọ tiễn Hằng Nga đi rồi, lập tức dọn dẹp đồ đạc nhảy nhót bay khỏi Nguyệt Cung, vừa đến bên ngoài, liền gặp Na Tra, Lý Trinh Anh đang đợi hắn.

Na Tra biến ra một bộ giáp ném cho Tần Thọ nói:

-Mặc vào!

Tần Thọ nhanh chóng tránh đi, sau đó lấy một cái nón giáp đội lên

n, trực tiếp chui cả người vào trong đó,Tần Thộ nói:

-Ta có cái này là đủ rồi.

Na Tra cười nói:

-Đồ thô ngốc, người không biết biến lớn lên sao?

Tần Thộ nâng nón giáp lên nói:

-Ta nên biết sao?

Na Tra cạ lời, sau đó đành nói:

-Ta sẽ dạy cho người một loại phép biến lớn, loại phép này có thể giúp người biến to lên, mà càng to, sức mạnh càng lớn. Nhưng mà đây chỉ là loại phép biến lớn cơ bản, cho nên uy lực bình thường, chắc là chỉ tăng sức mạnh của người lên một tới ba lần thôi.

Tần Thộ vừa nghe, mắt liền sáng lên, cuối cùng có thể tìm thấy cách để biến thành nam tử rồi, thế là kích động nói:

-Được, mau dạy ta!

Sau đó Na Tra đem một đoạn khẩu quyết, cách làm phép dạy cho Tần Thộ, Tần Thộ vừa thấy, lại cảm thấy rất quen mắt!

Cái này với thuật biến nhỏ mà Hắc Long dạy cho hắn rất giống nhau, chỉ là vài điểm quan trọng thì không giống thôi, Tần Thộ thử làm một lát liền biết, sau đó xoay lưng biến một cái, biến thành một người to lớn!

Na Tra kinh ngạc nói:

-Người học đúng là nhanh, mặc lên đi, sau đó chúng ta chuẩn bị xuất phát.

Tần Thợ mặc bộ giáp đó lên, lúc này mới phát hiện, bộ giáp này bít kín cả người! Một cọng lông cũng không lọt ra ngoài.

Sau khi mặc lên, ngay cả mắt cũng không hở ra ngoài, nón giáp cũng không biết là chất liệu gì, từ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, từ bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong, dường như lực phòng ngự cũng không tệ.

Lý Trinh Anh kể bên cũng theo đó xoay người biến một cái, biến cao bằng Tần Thợ, chỉ là khuôn mặt trẻ con đó, nhìn thế nào cũng chỉ là một loli mặc lên một bộ quân trang, cũng có thêm vài nét anh tuấn, Tần Thợ đang nhìn thì sáng mắt lên.

Nhưng mà sau khi đội nón giáp lên, hai người ngoại trừ khác vóc dáng, còn lại thì không có gì khác.

-Được rồi, đây là lệnh bài, đeo lên đi, lúc lên Tam Tiên Lộ, cần phải kiểm tra lệnh bài. - Na Tra dặn dò nói.

Tần Thợ nhanh chóng đeo lệnh bài lên.

Sau đó hai người theo Na Tra bay đến trước Nam Thiên Môn.

Lúc này Tần Thợ mới thấy trước Nam Thiên Môn đã tập hợp rất nhiều quân đội!

Chỉ thấy trong những lá tinh kỳ là rất nhiều đội thiên binh mặc những bộ giáp giống nhau như những ngọn giáo đứng ở đó, từng người một mặc bộ giáp bạc, nhìn rất là sáng chói. Chỉ có hai hàng cuối là mặc bộ giáp màu đen, cũng chính là bộ giáp mà Tần Thợ, Lý Trinh Anh mặc.

Đại quân đứng yên không động đậy, nhưng lại cho người ta cảm giác áp bức, cứ như đó không phải là một đội quân, mà là một con thú to lớn đang ngủ say vậy, lúc nào cũng có thể tỉnh dậy phát động

g sự công kích đáng sợ.

Cùng lúc đó là một luồng khí giết chóc đội trời đạp đất xông đến, cho dù là tên có tính cách như Tần Thọ, sau khi đến gần quân đội, cũng vô thức mà im lặng đi.

Na Tra càng có một bộ mặt tiêu sái, khí thế chốc lát biến đổi, không còn là tên thiếu niên thích bay nhảy, dường như lập tức hóa thân thành đại tướng quân của thiên quân vạn mã, uy vũ! Bá khí!

Tần Thọ đang nhìn mà ngưỡng mộ không ngớt nói thầm: "Mẹ ơi, đây mới là thứ nam nhân chơi chứ! Con thỏ ta khi nào mới uy phong giống vậy đây?"

-Đây là hai mươi vạn thiên binh, nhân số không nhiều, nhưng cũng quá đủ để quét sạch Bạch Cốt Sơn rồi. Dẫn vào đây đi.

Na Tra vừa phát tay, ngay lập tức có quân quan tiến lên, dẫn Tần Thọ, Lý Trình Anh vào trong đại quân.

Ban đầu hai người vốn dĩ còn rất dễ thấy, nhưng sau khi đi vào trong đại đội, trong nháy mắt lại không thấy thân ảnh đâu nữa...

Thậm chí ngay cả khí chất của hai người cũng nhanh chóng bị sát khí của đại quân đồng hóa, dần dần tan vào trong đó...

-Xuất phát!

Kèm theo đó là tiếng gầm thét của Na Tra.

Chỉ nghe quân đội đồng thanh hô vang:

-Sơn - Phong!

Sau đó toàn đại quân đồng thời tiến lên một bước, mặc dù chỉ là mỗi người một bước, nhưng trận hình của cả đại quân đã ngay lập

tức thay đổi, từ một ngọn núi vuông lớn biến thành một mũi tên thẳng tắp! Sau đó Tần Thộ cảm giác được dưới chân nổi lên một cỗ lực lượng, mang theo hắn, đẩy đại quân tiến nhanh về phía trước!

Lý Trinh Anh thấp giọng nói:

-Cái này thì ta biết, đây là đại trận hành quân. Ta đã từng nghe cha ta kể rằng những thiên binh sẽ khác với đội quân phàm trần.

-Một thiên binh sẽ không thể bằng với tiên nhân yếu nhất, nhưng một đoàn thiên binh có thể khiến thần tiên thối lui.

-Bởi vì mỗi thiên binh đều là một phần cấu thành nên một đội hình lớn, cho dù chỉ có mấy thiên binh cùng nhau, nhưng họ sẽ lập tức tạo thành một trận pháp để tăng tốc độ tấn công, phòng thủ hoặc di chuyển.

Đại quân càng nhiều, đại trận được cấu thành sẽ càng phức tạp, sức uy hiếp cũng sẽ ngày càng lớn.

-Đồng thời, một đội quân xuất chúng sẽ luôn nằm trong đại trận, thậm chí là khi ngủ cũng sẽ là trận pháp... không cho kẻ địch bất cứ cơ hội nào.

-Có lẽ bây giờ chúng ta cũng đang ở trong đại trận, dùng sức mạnh của thiên địa để di chuyển.

Tần Thộ nghe xong lời này mới chợt hiểu ra... đồng thời cũng cũng không thể không cảm thán, Lý Trinh Anh không hổ là con nhà binh, cho dù chỉ là một tiểu nha đầu ngốc nghếch, nhưng về phương diện này lại hiểu biết hơn con thỏ là hắn đây.

Đại quân uy vũ hùng tráng như vậy, nhìn về thế giới xa xôi của Địa Tiên Giới, máu nóng trong lòng Tần Thộ không khỏi sục sôi, tâm âm dâng lên một cảm giác hào hùng!

Nam nhi giỏi phải chinh chiến trên sa trường!

Thỏ gia ta tới đây!

Các mĩ thực, bảo bối của các người đã giấu cẩn thận chưa?

Đại quân mở ra, hùng mạnh cuộn cuộn cũng không biết là có bao nhiêu người...

Chỉ nhìn thấy khoảng không phía trước đột nhiên rung chuyển, một cánh cửa mở ra, Tàn Thọ biết đó có lẽ chính là Tam Tiên Lộ mà Na Tra đã nói.

Có một nhãn cầu cực lớn ở đầu Tam Tiên Lộ luôn quét xuống phía dưới, bất kỳ ai đi ngang qua đều bị nhãn cầu quét qua...

Lý Trinh Anh có tặc giạt mình lui xuống đằng sau để trốn tránh, Tàn Thọ liền kéo nàng lại, sau đó duỗi thẳng thắt lưng, để nhãn cầu quét qua, đồng thời thấp giọng nói:

-Đừng trốn, chúng ta là người nghiêm chỉnh có chống lưng thì còn sợ cái gì chứ? Hơn nữa, người không cảm thấy nhãn cầu này có bộ dạng rất ngon miệng sao?

Lý Trinh Anh:

-...

Vừa nghe Tàn Thọ nói bọn họ có chống lưng, nhãn cầu ngay lập tức không lưu lại lâu trên người bọn họ nữa, trong chốc lát liền vụt qua.

Chương 236: Con thỏ đâu rồi?

Chương 236. Con thỏ đâu rồi?

Ra khỏi Tam Tiên Lộ, Tàn Thộ mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới hiểu được tại sao rất nhiều người trong câu chuyện thần thoại xuống nhân gian mà không bị phát hiện, nhãn cầu này nhận thể bà i chứ không nhận người, giống như người mù vậy... nên chỉ cần g iở chút thủ đoạn thì hạ phạm là điều không hề khó.

Tàn Thộ không khỏi thắc mắc liệu có phải Thiên Đình có tình để l ại lỗ hổng lớn như vậy cho mọi người hay không...

Tam Tiên Lộ là một thông đạo hư không, thông đạo này cực kỳ k hông lồ, nhìn lên dường như có những vì sao vây quanh, đang tập trung xoay quanh người bọn họ, cảm giác như đang đi vào đường hầm dưới nước của thủy cung... rất kỳ lạ, rất đặc biệt!

Đại khái khoảng mấy phút sau, một cánh cổng khổng lồ lại xuất h iện trước mặt bọn họ, nói là một cánh cổng, nhưng thực chất là tá m cột đá khổng lồ, sau khi đi qua cột, thế giới trước mắt sáng ngờ i!

Ánh nắng chói chang chiếu vào mặt, Tàn Thộ thực sự cảm thấy b ản thân hẳn như được sống sót sau tai ương.

-Oa... đây chính là Địa Tiên Giới sao?

Lý Trinh Anh kích động nắm lấy tay Tàn Thộ rồi kêu lên.

Đối với tiểu Loli mới được vài tuổi này, Tàn Thộ thật sự chưa ngh ĩ được ra cách nào cả, chỉ cần không bị tóm lấy đuôi thì sẽ không đem lại cảm giác gì, chỉ cảm thấy đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của

đối phương thoải mái hơn nhiều so với bàn tay thô ráp của mình, vì vậy cũng tùy ý để người ta giở trò đòi bại với mình.

Tần Thọ âm thầm thi chuyển thần thông, hấn cao hơn một chút đã cao tới hai thước, sau khi vượt qua độ cao của các thiên binh ở bốn phía xung quanh, cảnh vật trước mắt cũng dần trở nên rõ ràng...

Bầu trời trong xanh, mây trắng, nắng vàng nhô lên trên đường chân trời, rồi ánh nắng lấp đầy bầu trời, nhuộm mây thành màu hồng kim tươi đẹp...

Điều tuyệt vời hơn nữa là có những đỉnh núi nhô lên từ trong mây, tuyết trắng lấp lánh ánh vàng trong nắng khiến nơi đây trở nên vô cùng thần thánh linh thiêng.

"Mẹ nó, là núi Himalaya sao?" Tần Thọ tự lẩm bẩm trong lòng.

Kết quả là khi đoàn quân bay qua, Tần Thọ mới biết rằng Himalaya đứng trước dãy núi hùng vĩ cao vời vợi này, cũng khác biệt như nhà trệt với một tòa nhà chọc trời, hoàn toàn không thể so sánh được...

Cùng lúc đó, Tần Thọ nhìn thấy các loại cự thú khổng lồ đang lơ lửng trên núi, sau khi nhìn thấy có thiên binh đi qua, từng con từng con đều nhanh chóng đi ẩn nấp.

Thình thoảng nhìn thấy vài con yêu quái hung tợn ghê gớm đang tỏ vẻ ta đây, đột nhiên nhìn thấy thiên binh đi qua, từng con từng con đều lập tức ngồi xổm xuống ngẩng đầu, lặng lẽ mở to hai mắt, bày ra vẻ mặt ta đây rất đáng yêu ngoan hiền, thế nhưng khi nhìn thấy trên khuôn mặt xấu xa, độc ác có khúc xương treo lủng lẳng ở khóe miệng, Tần Thọ thực sự muốn tát chúng một cái rồi mắng: "Lần sau cho các người không còn răng mà ăn nữa!"

Băng qua một dãy núi lớn, Tần Thọ còn nhìn thấy ngọn núi hùng vĩ cao ngất, cao đến mức không thể nói rõ chiều cao là bao nhiêu,

con sông lớn dài hàng nghìn dặm, thấy một hồ nước rộng lớn vô tận như đại dương...

Cùng lúc đó, còn nhìn thấy những con thú, quái vật khổng lồ đang diễu hành trên núi cao biển rộng...

Nhìn đại lục huyền diệu này, cảm xúc trong lòng Tần Thộ bỗng nhiên dâng trào, chỉ cảm thấy trong cơ thể dâng lên một tia tự hào, cuối cùng bị hấn cứng rắn ép xuống... phốc...

-Thỏ Thỏ, người vừa đánh rắm sao? - Lý Trinh Anh hỏi.

Tần Thộ này ra vẻ mặt nghiêm chỉnh:

-Không có, là vị huynh đệ phía sau đánh.

Thiên binh ở đằng sau:

-...

Khi đang nói chuyện, Na Tra đột nhiên bay tới rồi nói:

-Lát nữa đánh nhau, các người phải ở yên trong này, không được chạy loạn, biết chưa?

Tần Thộ dùng sức gật đầu:

-Ta xin thề, nếu như ta động dậy, nguyên soái Thiên Lô sẽ vĩnh viễn độc thân!

Na Tra, Lý Trinh Anh, các thiên binh:

-...

Lý Trinh Anh đáp:

-Ta biết rồi, tam ca, ta sẽ không chạy lung tung đâu.

Na Tra gật đầu, về phần con thỏ này, hiện tại hẳn không có thời gian để đôi co cùng, vì vậy hẳn đi chỉ huy quân đội trước.

Na Tra đi được một lúc, liền nghe thấy binh truyền lệnh đứng ở trên cao mở miệng, tiếng gầm lớn như sấm dậy:

-Đánh trống, tiến quân!

Sau đó Tần Thộ nhìn thấy quân lính giáp đen xung quanh lần lượt lấy ra trống lớn đặt vào tuyến sâu, sau đó thân hình của bọn họ bắt đầu tăng vọt, sau khi lớn được trăm thước, trong tay mỗi người một chiếc dùi trống to lớn, ầm ầm... tiếng trống trận vang lên, chấn động cả bầu trời, làm rung chuyển cả thiên địa!

Thiên binh đồng thời hô to:

-Phong! Cuồng phong!

Sau đó nghe thấy tiếng truyền lệnh to vang:

-Giết!

Tiếp theo nhìn thấy Na Tra xông lên dẫn đầu, đại quân thiên binh nhanh chóng thay đổi trận hình, giống như một cơn cuồng phong đầy sát khí xông về phía trước, cùng lúc đó xung quanh đại quân đều nổi lên cuồng phong gió bão, trong gió bão còn có binh đao bay lên!

Rõ ràng, bất cứ thứ gì bị cơn cuồng phong cuốn vào sẽ đều bị nghiền nát trong chớp mắt!

Tần Thộ nhìn thấy cảnh này, trái tim liền run lên, mẹ nó cái này khác hoàn toàn với trong phim nha!

Trong các bộ phim truyền hình, không phải là Đại Vương của hai bên sẽ đứng ra, đại diện cho phe mình, ta mắng người một câu, người mắng ta một câu, sau đó sẽ là cãi nhau chí chóe, bên thắng thì sẽ vỗ tay, xông lên... bên thua thì cấp mông bỏ chạy, sau đó trận chiến của hai bên liền kết thúc sao?

Nhưng mà bây giờ, hoàn toàn không có nhiều lời thừa thãi, giống như một cuộc tấn công bất ngờ, quân đội đột nhiên hóa thành một cơn gió dữ dội lao thẳng tới... ngay cả chào hỏi cũng không có!

Tần Thộ bước chân lên nhìn, chỉ thấy phía dưới có một đồng xương trắng đã chất đông thành một ngọn núi cao!

Tần Thộ không khỏi cảm thán:

-Trời ạ, nơi này phải có bao nhiêu sinh linh chết đi mới có thể chắt thành một đỉnh núi cao ngất ngưỡng thế này chứ? Chẳng trách Thiên Đình phải đi chinh phạt, đây tuyệt đối là thế lực hắc ám rồi!

Gần như cùng lúc đó, trong Bách Cốt Sơn lại dựng lên một ngọn cờ màu trắng, toàn thân lá cờ được tạo thành từ xương, da người, chỗ nối rất thô ráp, dường như là dùng cả gân người để khâu lại... bên trên có viết một chữ rất lớn- Cốt!

Sau đó một người xuất hiện sau lá cờ, một tên nam nhân mang sắc mặt tái mét, trên tay cầm một chiếc quạt gấp, sau đó gấp quạt lại rồi hô:

-Khởi trận!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Bách Cốt Sơn dựng lên ngọn cờ, sương mù dày đặc bốc lên... có vô số yêu ma hú hét trong sương mù nồng đậm, lao ra khỏi làn sương mù dày đặc rồi cố gắng lao vào gió để giết thiên binh, kết quả toàn bộ đều bị nghiền nát, nhưng đại trận thiên binh cũng mất đi phương hướng, không cách nào xông lên Bách Cốt Sơn nữa.

Nhưng Na Tra lại cười lạnh một tiếng, nói:

-Phong Lôi!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đội hình của các thiên binh thay đổi, gió lớn nổi lên, sấm sét xua đuổi tà ma, những bóng ma quỷ ở bất cứ nơi nào họ đi qua đều biến thành tro bụi...

Lớp sương mù dày đặc cũng tan dần...

Đại trận đồ xuống Bách Cốt Sơn, xương cốt trên Bách Cốt Sơn đột nhiên kết hợp thành từng Bạch Cốt Khô Lâu tinh quái găm gào tiến lên giết, tuy nhiên đối mặt với thiên binh như sói như hổ, trong chớp mắt đều bị giết chết!

-Na Tra, ta tiếp ngươi!

Nam tử tung chiếc quạt gấp trong tay bay lên không trung, vô số xương trắng phía sau nâng lên, biến thành một người khổng lồ xương trắng, dùng móc vuốt chộp về phía Na Tra.

Na Tra cười khinh thường, vung ngọn giáo sắc nhọn trong tay lên, cả người liền biến thành một con Hỏa Long liều mạng xông tới, người xương trắng khổng lồ liền bị giết chết, vang lên tiếng nổ tách tách vang dội, xương cốt bị vỡ rồi cháy tan thành từng mảnh nhỏ...

Lý Trinh Anh che cái miệng nhỏ nhắn, hưng phấn nói:

-Oa... tam ca thật là oai phong! Thỏ Thỏ, nhìn này, tam ca thật lợi hại quá đi!

Khi Lý Trinh Anh quay đầu lại mới nhận ra con thỏ bên cạnh đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn lại một mảnh áo giáp đen!

-Thỏ Thỏ? Thỏ Thỏ?

Lý Trinh Anh hét lên, nhưng bốn bề xung quanh đều không thấy bóng dáng hắc đầu, chỉ có một tờ giấy ghi chú trên mặt đất.

Lý Trinh Anh cầm lên nhìn, đột nhiên tức giận đến mức dậm chân:

-Thỏ Thỏ, sao ngươi lại chạy đi rồi! Hồn đản!

Chương 237: Ngươi cứng không?

Chương 237. Ngươi cứng không?

Mà vào lúc này, Tàn Thọ quả thực đã chạy đi rồi...

Thứ Tàn Thọ sợ nhất chính là huyết oán của linh hồn!

Nhưng vào lúc này, ở đây, nào có linh hồn sống? Tất cả đều là một bộ xương bị thiên binh đánh nát, xương trắng đầy trời mà..

Ngay cả một giọt máu cũng không hề có!

Về phần thiên binh? Toàn thân chiến giáp do Thiên Đình làm ra, cho dù là bộ xương có thể xông qua đại trận cuồng phong, cốt đao đập nát thân thể của thiên binh cũng chỉ bộc phát ra tia lửa mà thôi...

Thiên binh sẽ không bị thương chỗ nào hết!

Không có oán huyết của oán linh, tất nhiên Tần Thộ yên tâm rồi. Theo thiên binh dừng lại ở trên Bách Cốt Sơn, trong khoảnh khắc gió bão ở bốn phía quanh đại trận ngừng lại, Tần Thộ đã chạy ra rồi.

Vì hắn đã nhìn thấy, sau khi thụ sinh hóa thành bộ xương trắng khổng lồ, phía dưới móng người khổng lồ lại có một cái hang lớn màu đen!

Tần Thộ vừa mở Bảo Đồng ra nhìn đã thấy bên trong có ánh sáng của báu vật lấp lánh, hiển nhiên có một lượng bảo bối lớn!

Tần Thộ làm sao còn ngồi yên được nữa? Nhanh chân chạy qua đó.

-Một hai một! Một hai một! Một hai một! Trái phải trái! Trái phải trái! Tới rồi!

Trên núi, một con thỏ đang bò trên đồng xương khô, nhìn một bộ xương đi catwalk, dáng vẻ lão đã lão đảo, vì thế nên hô khẩu hiệu giúp...

Quả nhiên bộ xương này ngu ngốc đi theo trái phải trái, cuối cùng ngã sấp xuống bên cạnh con thỏ!

Tần Thộ lấy một cây gậy nhỏ ra, giơ tay lên đã biến thành cây gậy lớn, đầu của bộ xương đập nát... đánh cú đầu tiên đã nhẹ nhàng hạ gục!

-... cái này cũng dễ quá rồi đấy. - Tần Thộ kinh ngạc nói.

Keng!

Đúng lúc này, đóm lửa trên đầu bắn tung tóe!

Tần Thộ quay đầu nhìn, chỉ thấy một bộ xương khô giờ đao, vẻ m
ặt mờ mịt. Hiển nhiên rằng với chỉ số thông minh của nó thì căn b
ản không nghĩ ra được vì sao đầu của một con thỏ lại cứng như vậ
y!

Tần Thộ thấy thế, nhếch miệng nói với bộ xương ngây ngô kia:

-Con mẹ nó, người dám đánh ta?

Bộ xương không nói gì, lại cho con thỏ thêm một đao nữa...

Keng!

Đóm lửa tán loạn...

-Mẹ nó, người cho rằng thỏ gia ta đây là bunn nhảo cho người nặn,
không biết tức giận sao? - Tần Thộ kêu lên.

Bộ xương vẫn không nói gì, cho thỏ thêm một đao.

Keng!

Cây đao bằng xương vỡ rơi xuống một cái răng...

-Vẫn còn đánh? Thỏ gia ta đây không ra oai, người coi ta là mèo
bệnh à? Siêu nhân điện quang biến hình!

Sau đó, Tần Thộ móc một chiếc áo choàng lấy được từ chỗ Thiên
Bồng ra khoác lên, lấy cây gậy màu bạc ra. Sau đó hét lên một tiế
ng, mở thần thông Cao Thiết, cũng bất chấp mọi thứ mà vung bừa
một cái!

Cây gậy đón gió mà phình to lên, dài tới hơn mười thước. Bốp bốp
p bốp một trận đập loạn đã đánh cho bộ xương kia tan thành xươn
g vụn!

Sau khi có được double kill, Tàn Thọ cũng có khí thế hơn, chỉ cảm thấy trong lòng ngàn vạn hào khí, quát to một tiếng:

-Còn ai nữa?

Ngay sau đó, đám xương khô đang ngẩng đầu nhìn trời, chuẩn bị giao chiến với thiên binh đều quay sang nhìn về phía thỏ.

...

Tàn Thọ nhất thời hơi sợ, nhe răng cười nói:

-Các người tiếp tục đi... ta chỉ là đi ngang đây thôi!

-Rắc rắc!

Một bộ xương phát ra tiếng động kỳ quái, sau đó một đám những bộ xương đều vung đao xương lên nhao nhao đánh tới!

Tàn Thọ biết không có nơi nào để lui nữa, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, hét lên một tiếng:

-Hầu ca nhập thể, ăn đại chiêu của ta!

Ngay sau đó, con thỏ vung gậy lên. Cây gậy đón gió liền phình to, càng lúc càng dài, giống như một con lóc xoáy nhỏ, quét qua tới đâu đều thấy xương khô bị đánh bay, nổ tung trên không trung!

Tàn Thọ thấy vậy, ha ha cười lớn nói:

-Thỏ gia ta đây quả nhiên vẫn có mấy phần sức chiến đấu mà, ai không phục thì lên tiếp đi!

Thời khắc này, Tàn Thọ xem như đã hiểu được, Địa Tiên Giới chính là Địa Tiên Giới, dù pháp bảo trong tay hắn rất bình thường, n

hưng có tệ hơn nữa thì cũng là tiên khí mà!

Địa Tiên Giới dù có tiên nhân, nhưng số lượng tiên nhân, số người của Địa Tiên Giới như một cộng lông so với một vạn con bò vậy... Đâu thể nào một bộ xương đã có cấp bậc thần tiên được?

Mà đám cặn bã còn chẳng phải là tiên này đối diện với người có thể treo cả Hoa Hồ Điều lên đánh như Tàn Thọ, quả thực chỉ là bã đậu thôi!

Đụng tới tiên khí, lại càng là bã đậu của bã đậu!

Cái này giống như trong game vậy. Tài khoản đã full level mang theo trang bị tiêu chuẩn quay về thôn tân thủ level một, thực sự là chỉ đi hành đám gà mờ thôi!

Thiên binh càng lớn càng có tác dụng, còn thỏ là càng lớn càng thích!

Cảm giác như mở ra hình thức dọn cỏ* vô song này khiến hắc hủng phấn kích thật to. Mấy bộ xương nhỏ đàn độn không có sức đánh trả kia cũng rất có lòng dũng cảm vạn người không cản được!

(*) Dọn cỏ: chỉ một kiểu trò chơi đánh nhanh, một lần công kích là đánh được kẻ địch trong phạm vi rất lớn.

-Con thỏ kia, bản tướng ở đây, chớ vội càn rỡ!

Đúng lúc này, một bộ xương mặc áo giáp đi từ trong đội xương kình ra. Xương cốt trên dưới toàn thân hắc đều như ngọc thạch vậy!

Tàn Thọ vừa thấy, ánh mắt đã lập tức sáng lên, kêu:

-Đừng phí lời nữa, đồng xương này của ngươi ta cất giữ rồi! Lúc nào về quên góp cho viện bảo tàng!

Tuy bộ Ngọc Thạch Khô Lâu nghe không hiểu ý của thỏ, nhưng cũng biết không phải lời tốt đẹp gì, lập tức nổi giận, rút ra một cây đao bằng xương trắng đánh tới.

Tần Thọ biết bộ xương này hẳn là rất mạnh, hẳn cũng không biết chắc đối phương là cấp bậc gì. Lỡ đâu đánh không lại, vừa đối mặt đã bị đánh chết thì làm sao bây giờ?

Vì thế, con thỏ vô cùng vô liêm sỉ mà đột nhiên thu cây gậy trong tay lại, lấy ra một chiếc kim hoàn, chính là pháp bảo Hoàng cấp Cửu Tinh mà Thiên Bồng cho hắn!

Kim Hoàn vừa ném lên bầu trời, nháy mắt đã phân ra thành chín cái vòng vàng, ánh sáng lóe lên!

Bộ Ngọc Thạch Khô Lâu bị Kim Hoàn trói chặt, không thể động đậy!

Không đợi bộ xương nói thêm câu thứ hai... đã thấy con thỏ hưng phấn chạy tới, sau đó lấy một cây đao nhỏ ra, cắt rời bộ xương khô...

Vừa cắt vừa nói:

-Phát tài rồi, phát tài rồi. Xương bằng ngọc thạch đó, lúc về làm tí êu bản...

Bộ Ngọc Thạch Khô Lâu... đi đời!

Có lẽ đám đại yêu trên Bách Cốt Sơn cũng không ngờ khi bọn họ đối kháng với đại trận thiên binh lại có một con thỏ ở dưới chơi đùa đến vui vẻ vô cùng, còn tiện tay thu thập được một bộ xương ngọc thạch, chuẩn bị đem về nhà thành lập một bảo tàng y học...

Đồng thời, con thỏ chết tiệt này còn có ý đồ với sào huyết của bọn chúng...

Ngay khi bọn chúng đều đang ở trên trời đánh đám túi bụi, một con nhỏ nhảy nhót vung cây gậy nhỏ, cứ như vậy mà đi vào hang ổ của bọn hắc...

Hang núi không hề lớn, bên trong tối đen, chẳng nhìn rõ được cái gì.

Tần Thọ búng tay một cái, hai tay cháy bùng lên ngọn lửa, xem như dùng làm đuốc.

Có lẽ là mọi người đều ra ngoài đánh nhau cả rồi, trong hang núi cũng không có vật sống nào, Tần Thọ đi một đường rất thuận lợi, đi thẳng tới chỗ sâu nhất trong hang, đến khi bị một cánh cửa lớn ngăn lại thì mới dừng bước.

Cũng không biết cánh cửa lớn này làm từ thứ gì, giống như vàng nhưng lại không phải vàng.

Tần Thọ sờ sờ cánh cửa, cảm giác lạnh băng, dùng tay đẩy mà không hề nhúc nhích.

Dùng gậy gõ hai cái, vẫn không nhúc nhích!

Tần Thọ chặc chặc nói:

-Cứng thật đấy!

-Con thỏ kia, ngươi không phải người của Bách Cốt Sơn đúng không?

Chương 238: Ngươi cứng không (2)

Chương 238. Người cứng không (2)

Ngay lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau Tần Thộ.

Tần Thộ giật mình, quay phắt người lại, chỉ thấy một cái Thủy Tinh Khô Lâu bay lơ lửng giữa không trung, bên dưới là bộ xương được tạo thành từ từng luồng sáng thủy tinh, hư ảo khó lường.

Theo lý mà nói, một bộ xương không nên có biểu cảm mới đúng, nhưng bộ xương này lại đem tới cho người ta một cảm giác bí hiểm.

Khiến người ta theo bản năng xem hắn như một tiên bói. Ít nhất thì khí chất của hắn chính là như thế!

-Người là? - Tần Thộ híp mắt hỏi.

Đồng thời, Tần Thộ cứ cảm giác Thủy Tinh Khô Lâu này nhìn hơi quen, nhưng lại không nhớ đã gặp hắn ở đâu rồi!

Thủy Tinh Khô Lâu nói:

-Ta ư? Ha ha, ta đã sống qua năm tháng vô tận, sớm đã quên mình tên gì rồi. Nay con thỏ nhỏ, ngươi tới đây để làm gì?

Tần Thộ chỉ chỉ cánh cửa lớn, nói:

-Bên trong có bảo bối, thỏ gia ta đây nhìn trúng rồi, định lấy ra làm đồ ăn vặt. Ngươi có ý kiến sao?

Thủy Tinh Khô Lâu khẽ lắc đầu:

-Thở à, bảo bối bên trong ngươi không thể động vào được đâu.

Tần Thộ thu cây gậy lại, hỏi:

-Vì sao?

Thủy Tinh Khô Lâu ngẩng đầu lên trời nói:

-Bởi vì, Bách Cốt Sơn này chẳng qua là do một ngón tay của ta bị ến thành. Tất cả mọi thứ ở đây đều là của ta. Đồ của ta, sao ngươi có thể cầm đi? Mau rời khỏi đây đi, nếu không... khụ, bản vương không ngại khiến ngươi vĩnh viễn ở lại đây, biến thành một bộ xương thỏ trên Bách Cốt Sơn đâu.

Nếu như là bình thường, chắc chắn Tần Thộ đã sợ rồi. Dù sao thì đối mặt với một bộ xương quỷ thần khó lường, có chút sợ sệt cũng phải thôi.

Nhưng trong thời khắc này, Tần Thộ lại nheo mắt. Hắn cũng không biết vì sao, bộ xương này hắn càng nhìn càng cảm thấy quen... Hắn thề, chắc chắn hắn đã từng gặp người này rồi!

Nghĩ tới đây, Tần Thộ đi sát lại gần, hỏi:

-Nơi này là của ngươi?

Thủy Tinh Khô Lâu gật đầu.

Tần Thộ nói:

-Bên ngoài đã đánh nhau tung trời rồi, ngươi không ra ngoài hỗ trợ à?

Thủy Tinh Khô Lâu lắc đầu:

-Một đám yêu quái do xương cốt bình thường dựa vào một chút n

ăng lượng của bản vương mà biến thành thôi, chết thì chết, có liên quan gì đến bản vương? Xương cốt bình thường kiểu này, bản vương muốn bao nhiêu có bấy nhiêu... ngược lại là người, nông cụ ông đựng tới đồ của bản vương sẽ phải trả giá đấy! Sự kiên nhẫn của bản vương không còn nhiều nữa đâu...

Nghe vậy, Tần Thộ lại nheo mắt, mở Bảo Đồng nhìn chăm chăm vào bộ xương này. Vừa nhìn, mắt Tần Thộ đã sáng rực lên!

Vậy mà đầu của Thủy Tinh Khô Lâu này lại lóe ánh vàng lấp lánh. Nói cách khác, thứ này không phải là người mà là một món bảo bối!

Bảo Đồng này cũng thật lợi hại, không chỉ nhìn ra được đầu của Thủy Tinh Khô Lâu mà còn thấy được một bóng người phía sau bộ xương đó! Cũng chính là hình dáng của người điều khiển nó!

Tần Thộ nhìn kỹ, nhất thời phát hỏa...

Người này không phải ai khác, chính là tên lừa đảo gặp được ở Tsuru Sơn!

Cũng chính là tên lừa đảo đem Bạo Long giả làm Hắc Long bán cho Trù Thần!

Tuy đã nhìn thấu tất cả, nhưng Tần Thộ lại không tỏ vẻ gì mà nói:

-Tiền bối, ta rời đi cũng được, có điều ta có một chuyện không hiểu được, xin trả lời.

Thủy Tinh Khô Lâu gật đầu đáp:

-Nói đi.

Tần Thộ nói:

-Tiền bối, ngươi cứng không?

-Có ý gì? - Thủy Tinh Khô Lâu hỏi.

Tần Thộ nói:

-Ý ta là, đầu ngươi có cứng không?

Thủy Tinh Khô Lâu cười ha ha:

-Ta sống từ thời thái cổ tới nay, thực lực đã vượt ra khỏi phạm trù nhân thế tục, ngươi nói xem?

Tần Thộ nói:

-Ta không tin, trừ phi ngươi qua đây để ta nhìn xem.

Thủy Tinh Khô Lâu đi lên phía trước, nói:

-Cũng được. Hôm nay sẽ cho con thử nhỏ nhà ngươi mở rộng tầm mắt... Con thử, ta... ngươi làm cái gì vậy?

Không đợi Thủy Tinh Khô Lâu nói xong, chỉ thấy thử đột nhiên đưa tay ra bắt lấy đầu của bộ xương, sau đó cười lớn nói:

-Có cứng hay không, ngươi nói cũng không tính, để thử gia ta đây thử đã rồi nói!

Tần Thộ giơ tay lên búng vào đầu Thủy Tinh Khô Lâu một cái, đồng thời dùng khước mắt liếc hư ảnh của tên lừa đảo ở phía sau đầu lâu. Chỉ thấy hư ảnh kia run lên, ôm đầu, hiển nhiên là bị đau rồi. Thủy Tinh Khô Lâu này liên kết với đối phương, sẽ cùng đau đớn!

Có điều tên lừa đảo này cũng rất kiên cường, vẻ mặt không hề biến hóa chút nào, ngược lại Thủy Tinh Khô Lâu còn nói với vẻ lão t

hắn:

-Con thỏ kia, buông tay ra đi, một vừa hai phải thôi. Kiên nhẫn củ
a lão tổ ta đây có giới hạn... Con thỏ kia, người làm cái gì thế?! B
uông ra!

Chỉ thấy Tàn Thọ cười hê hê, túm đầu bộ xương mà bịt chặt lỗ m
ũi của nó, giống như cầm bóng bowling vậy, hét to:

-Người đã cứng như thế thì để xem người với cánh cửa kia ai cứng
g hơn!

Chỉ nghe nổ đùng một tiếng!

Thủy Tinh Khô Lâu kia đập lên cánh cửa vàng!

Cửa lớn kêu ong một tiếng, lóe sáng từng luồng kim quang. Kim
quang đan lại một chỗ, vậy mà lại hợp thành một cái khiên chắn!

Mà Thủy Tinh Khô Lâu thì phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lư
ong:

-A!...

-Sao thế? Tiền bối, chạm nhẹ như vậy mà người đã đau rồi sao? L
ẽ nào những lời người nói khi trước đều là lừa ta ư?

Tàn Thọ một tay cầm gậy, một tay cầm đầu lâu, hỏi.

Hư ảnh dưới thân bộ xương đã không còn, chỉ sót lại một cái đầu.

-Không đau không đau... Con thỏ kia, người buông tay ra. Đụng
một cái là được rồi, chú ý hình tượng, chú ý văn nhã... - Tên lừa
đảo kêu lên.

Tàn Thọ cười ha ha:

-Đừng mà, nếu ngươi đã cứng như vậy thì chúng ta tiếp tục đi!

Nói xong, Tần Thộ cười to mà quăng đầu của Thủy Tinh Khô Lâu kia đập ùng ùng vào cánh cửa lớn!

Sức của Tần Thộ rất lớn, “Huyền Công” đã tu luyện đến tầng thứ ba, có thể treo Hoa Hồ Điêu chỉ còn thân thể lên đánh ròi. Tuy đó không phải là Hoa Hồ Điêu ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng có thể thấy được sức lực của hắn trời sinh mạnh đến thế nào.

Nay khi đã tu luyện “Huyền Công” đến tầng thứ ba, sức lực càng tăng lên gấp mấy lần. Vừa đập một cái mà cả hang núi đều rung lắc theo...

Hộ Thuần trên cửa lớn màu vàng kim rung lên lách cách...

Chỉ là pháp trận Hộ Thuần này thật sự rất lợi hại, sức mạnh của Tần Thộ căn bản không đập vỡ được.

Nhưng Hộ Thuần chưa mở mà đầu của Thủy Tinh Khô Lâu đã sắp vỡ tung rồi...

-Đừng đập nữa... đừng đập nữa! Đầu sắp vỡ rồi!

Thủy Tinh Khô Lâu gào khóc kêu lên.

Tần Thộ ngừng tay, cầm đầu lâu lên, nhìn một hồi rồi nói:

-Tiền bối, như vậy mà ngươi đã không xong rồi sao?

-Này thỏ, bản vương đột nhiên nhớ tới một chuyện phải đi xử lý. Ta đi trước đây, ngươi ở lại đây tự chơi đi.

Khi Thủy Tinh Khô Lâu nói chuyện cũng chút cảm giác chóng mặt, hiển nhiên kẻ lừa đảo phía sau cũng bị đập không nhẹ.

-Đừng mà, thỏ gia ta đây vừa mới xong màn khởi động thôi.

Trong khi nói, Tàn Thọ lấy một cây gậy màu bạc ra, trực tiếp cắm vào hàm dưới của đầu lâu, sau đó cây gậy liền trở nên to hơn, găm chặt đầu lâu lại.

Thủy Tinh Khô Lâu kêu lên:

-Con thỏ kia, người làm cái gì thế?

Tàn Thọ cười lớn:

-Không có gì, đổi tư thế cái rồi chúng ta tiếp tục đập!

Nói xong, Tàn Thọ lắc người một cái, biến thành cao lên năm thước, vung gậy qua hông, bắt đầu đập đùng đùng...

Na Tra đã từng nói, Cự Linh thần thông, biến càng to thì sức lực càng lớn.

Tuy không đến mức thân thể to gấp đôi là sức lực cũng lớn gấp đôi, nhưng cũng tăng sức mạnh của Tàn Thọ lên mấy phần rồi. Một gậy đập xuống... rầm!

-A!

Đầu lâu kêu lên một tiếng thảm thiết...

Rầm! Rầm!

-A a! Con thỏ chết tiệt, dừng tay lại!

Thủy Tinh Khô Lâu kêu la ầm ĩ.

Chương 239: Thu hoạch tốt đẹp

Chương 239. Thu hoạch tốt đẹp

Nhưng thở càng đánh càng phát nghiệm, vung đầu lâu lên còn đánh theo nhịp trống nữa...

-Chết tiệt!

Trong một ngọn núi nhỏ bên ngoài Bách Cốt Sơn, tên lừa đảo đột nhiên cắt đứt liên hệ tinh thần với Thủy Tinh Khô Lâu, sau đó xoa xoa đầu theo bản năng, nghe răng nhếch miệng mắng:

-Con thô đáng chết, lại tới phá hỏng chuyện tốt của ta. Người chờ đó cho ta!

Nói xong, tên lừa đảo híp mắt làm bằm:

-Bảo khó kia bị Bách Cốt Phong Kim Trận khóa lại rồi, không có thực lực của Địa Tiên thì căn bản không đập ra được. Có lẽ con thỏ đó có cách để mở ra, ta cứ chờ ở bên ngoài, lấy bảo bối từ tay hấn vẫn dễ hơn tự mình đi vào.

Nghĩ tới đây, tên lừa đảo lắc người một cái liền biến thành một bộ xương ngọc xanh, cầm một cây đao xương bằng ngọc thạch đi vào khu vực Bách Cốt Sơn, hòa vào đội quân xương trắng...

Cùng lúc đó, Tàn Thọ lại đập mấy cái nữa, phát hiện đầu lâu không có động tĩnh gì liền dừng lại xem xét tình huống.

Vừa mở Bảo Đồng ra nhìn đã thấy liên kết tinh thần trên đầu bộ xương cùng với hư ảnh của tên lừa đảo đã không còn nữa rồi.

Tần thổ nhượng mảy:

-Mới thế đã buông bỏ rồi à? Thật đúng là không chịu được đòn m
à!

Nói xong, Tần Thọ cẩn thận đánh giá Thủy Tinh Khô Lâu trong tay mình, đưa tinh thần lực vào thăm dò bên trong. Đầu lâu lập tức có phản ứng, lóe lên hào quang rực rỡ... Tần Thọ nhanh trí liền rót lượng lớn tinh thần lực vào, quả nhiên Thủy Tinh Khô Lâu này cần bản không ai nhận chủ!

Nói cách khác, cái thứ đồ chơi này cũng không biết là vì sao mà không cách nào nhận chủ được!

Chỉ cần rót tinh thần lực vào, dựng liên kết tinh thần lên là có thể điều khiển nó bay tới bay lui, giả thần giả quỷ.

Nếu thứ này đặt ở Địa Cầu, buổi tối bay ra ngoài có thể dọa chết một đám người...

Nhưng đặt ở thế giới này, giá trị của nó liền trở nên thấp hơn.

-Không đúng, nếu cái thứ đồ chơi này chỉ có thể giả thần giả quỷ, vậy kẻ lừa đảo kia không cần thiết phải khiến bản thân mình dính vào. Chắc chắn là có huyền cơ khác.

Tần Thọ lại cẩn thận nghiên cứu, quả nhiên phát hiện một vài bí mật trong Thủy Tinh Khô Lâu.

Đầu tiên là Thủy Tinh Khô Lâu có thể điều khiển từ cách xa ngàn dặm, âm thanh, hình ảnh cùng truyền về.

Tiếp theo là trong đầu lâu này còn có một căn khôn khác, bên trong

g não lại là một không gian rộng lớn ước chừng cả trăm kilomet, có thể để đồ vật vào đó!

Đồng thời, có thể cách không thi triển pháp thuật, thần thông qua đầu lâu, toàn bộ quá trình không hề tiêu hao pháp lực dư thừa!

Cuối cùng là Thủy Tinh Khô Lâu này có một pháp trận ẩn thân, có thể che giấu tất cả khí tức của mình...

Nói trắng ra, đây là một người máy ẩn thân đường xa vô cùng ngầu, quả thực là lợi khí vào nhà cướp của, trộm gà trộm chó, tiện tay dắt dê tối thượng!

Nhưng Tần Thộ không hiểu, cái Thủy Tinh Khô Lâu này đã mạnh như vậy, sao kẻ lừa đảo kia không dùng nó thi triển thần thông Thần Mã mà trấn áp hắn?

Tần Thộ không nghĩ ra được, cũng không nghĩ nữa, cất đầu lâu vào, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài một chút. Vẫn còn đang đánh nhau rất hăng say, có lẽ là xương cốt quá nhiều, nhất thời thiên binh cũng không xử lý được hết.

Nếu đã như vậy thì hắn yên tâm rồi, quay người sờ thử Bách Cốt Phong Kim Trận, Tần Thộ nhếch miệng nói:

-Tuy không biết người là thứ gì, nhưng thử gia ta đây muốn ném thử xem mùi vị ra sao...

Nói xong, Tần Thộ liền muốn xông lên...

Cùng lúc đó, thư sinh mặt trắng đang đại chiến với Na Tra trên trời bị một thương của Na Tra quét bay ra ngoài, có đại hán khác bay lên, đón lấy thư sinh, nói:

-Đại ca, động phủ có biến. Hình như có người đang tấn công Bách Cốt Phong Kim Trận.

-Không sao, Bách Cốt Phong Kim Trận đó chính là do nổi liền khí của thi mạch trên Bách Cốt Sơn mà thành, không có tu vi cấp Địa Tiên thì không mở ra được đâu. Lần này chỉ có một tên Na Tra, huynh đệ chúng ta chỉ cần ngăn được hắn, những thứ khác, không ai có thể lấy đi được! - Thư sinh mặt trắng nói.

-Cũng được, vậy chúng ta chiến với tên Na Tra này trước đã!

Đại hán rút một cây Bạch Cốt Tiên ra, hét lên một tiếng, lại cùng thư sinh bay lên đánh nhau với Na Tra...

Kết quả mới đánh hai cái, một mùi thi khí đã trào lên trong hang núi...

Thư sinh mặt trắng vừa thấy, sắc mặt đột nhiên thay đổi:

-Chết tiệt, trong động phủ có Địa Tiên!

-Giao thủ với ta còn dám phân tâm? Đi xuống đi!

Một thương của Na Tra đâm tới, mở quạt xếp ra, một thương đã đâm thủng vai của thư sinh thành một cái lỗ lớn!

Lửa từ trên mũi thương bùng nổ, dùng một tiếng đánh vào nửa thân người của thư sinh!

Đại hán nổi giận gầm lên một tiếng:

-Đừng có làm đại ca ta bị thương, ăn một roi của ta đây!

Na Tra quay người cản đòn, lúc này thư sinh mặt trắng mới có cơ hội thở dốc. Có điều đại hán cũng không ngăn được Na Tra, thư sinh mặt trắng không dám phân tâm lo chuyện khác nữa, cắn răng khôi phục thương thế, đồng thời chiến đấu kịch liệt với Na Tra...

Bên trong hang núi, Tần Thộ chép miệng nói:

-Còn tưởng cứng đến đâu, vừa đánh đã mở, đúng là kém cỏi!

Tần thỏ buông lỏng, lỗ hồng bị hấn mở ra lại lập tức khép lại như cũ.

Tần Thộ nhướng mày nói:

-Ai yo, còn muốn giãy dụa đúng không? Mở ra cho ta!

Tần Thộ

nhANH chóng cấn xuống, một miếng tiếp một miếng, chớp mắt, Bá ch Cốt Phong Kim TrậN đã bị cấn ra một lỗ hồng người có thể chu i lọt. Tần Thộ liền thu nhỏ mình, một phát nhảy vào trong.

Lần thứ hai đối diện với cánh cửa màu vàng, Tần Thộ ha ha cười, vừa há miệng ra...

RắNG rắC rắNG rắC...

Cánh cửa vàng rất nhanh đã bị cấn cho vỡ ra một lỗ, sau đó Tần T họ thu người lại chui vào trong.

Xuyên qua cánh cửa lớn, ánh mắt Tần Thộ lập tức đỏ lên!

Chỉ thấy phía sau cánh cửa lại là một hang động rộng lớn!

Hang động cao đến đâu, Tần Thộ không có thời gian tính toán, nh ung trên mặt đất lại mọc lên một thạch nhũ cao lớn vô cùng!

Thạch nhũ này nhìn kiểu gì cũng giống...

-Đây là do mặt đất cô đơn quá lâu rồi à?

Tần Thọ chép miệng oán hận, sau đó hét lớn:

-Bảo bối của ta đâu?

Tần Thọ nhìn quanh bốn phía, cái gì mà bảo đao, áo giáp, chẳng có một thứ gì hết!

Tần Thọ không cam tâm, mở Bảo Đồng ra quét một vòng. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên thạch nhũ!

Thông qua Bảo Đồng, Tần Thọ có thể nhìn thấy một luồng sáng và ngấp nghé phía trên. ở trong hang động tối đen này, giống như một mặt trời nhỏ vậy!

Tần Thọ bay lên phía trên, lúc này mới phát hiện trên thạch nhũ lại có một cây cỏ nhỏ cỡ bàn tay, phía trên cây cỏ có kết một hạt châu màu trắng ngà. Nếu nhìn kỹ, đây không phải màu trắng ngà, mà là trắng như xương! Bên trên thậm chí còn có chút đường vân của xương!

Tần Thọ lập tức lấy Hoàng Thư ra, nói:

-Đây là quả gì vậy?

Hoàng thư bị xử lý nhiều rồi, cũng không phản kháng nữa vô cùng phối hợp mà hiện ra tư liệu về loại quả này.

-Vạn Cốt Thiên Quả, chỉ sinh trưởng ở nơi thi mạch hội tụ, dùng kim thân do Phật Đà tọa hóa làm căn cơ, ngàn vạn xương trắng nuôi dưỡng vạn năm mới lớn dần. Mười vạn năm nở hoa một lần, trăm vạn năm kết quả một lần. Quả giống như trân châu do xương trắng ngưng tụ thành, có chứa khí thi cốt vô tận. Nếu dùng để luyện binh khí có thể luyện chế ra pháp bảo thi cốt, ví dụ như: Cốt Thi chiến binh, Khô Cốt Tử Mẫu Kiếm vân vân... Cấm kỵ: Bên trong Vạn Cốt Thiên Quả có ngưng tụ phật lực, khí thi cốt, hai luồng khí tức vô cùng không ổn định. Nếu yếu ớt mà tùy tiện dùng, hai lu

ồ năng lượng sẽ xung đột trong cơ thể, sinh ra nguyên khí bùng nổ, nguyên trí dồi dào có thể no bạo chết thần tiên!

Chương 240: Nói năng lung tung đồ gái

Chương 240. Nói năng lung tung đồ gái

Tần Thọ đọc tới đây, ánh mắt lập tức sáng lên, cười nói:

-No bạo chết thần tiên? Ha ha... cái này tốt, thử gia ta đây đang u sầu làm sao để thăng cấp, cầu no chết ta nha! Ha ha... lấy!

Tần Thọ vui vẻ nhét Vạn Cốt Thiên Quả vào túi, sau đó dạo qua một vòng nữa, kết quả chẳng có bảo bối gì hết.

Ngẫm lại cũng đúng. Đây là thế giới tràn ra từ túi Tu Di, ai lại để bảo bối ở trong bảo khối kiểu này? Đa phần đều là mang theo bên mình.

Cũng chỉ có thiên tài địa bảo còn chưa được dùng để tế luyện mới đặt nguyên chỗ cũ, mặc cho nó sinh trưởng hoặc để giữ nó luôn tươi.

Nhưng lại để Tần Thọ được lợi rồi...

Đang lúc Tần Thọ vui vẻ định rời đi thì trên núi đột nhiên nổ vang một tiếng, sau đó ngọn núi nổ tung, một đại hán rơi xuống đánh rầm một tiếng, vừa khéo rơi ngay trước mặt Tần Thọ!

Đại hán cũng rất kiên cường, lập tức mở to hai mắt, trợn trừng lên, tức giận quát một tiếng:

-Tiểu tặc, gan to thật đấy! Ngươi dám lấy đồ của bọn ta? Muốn chết à?

Tần Thộ thực sự giật mình, đầy vẻ sợ hãi kêu lên:

-Đại ca, ta không lấy mà... cướp!

Một tiếng kêu to, một gậy của thổ đập vào sau gáy đại hán!

Đại hán cười ha ha:

-Sức lực quá yếu rồi... ặc!

Mới cười được ba tiếng, đại hán đã đảo hai mắt, nằm trên mặt đất, chết luôn...

Tần Thộ ngạc nhiên, đầu óc hoàn toàn mờ mịt. Chuyện gì thế này? Từ lúc nào hắn mạnh như vậy? Một gậy đã đánh chết người rồi?

Đúng lúc này, Tần Thộ nhìn thấy toàn thân đại hán bắt đầu tỏa ánh sáng đỏ, liền lùi lại theo bản năng. Chỉ thấy đại hán há to miệng, cuối cùng rống lên một tiếng, một ngọn lửa phụt ra!

Sau đó cả người liền bị đốt cháy...

Tần Thộ im lặng lấy mấy thứ đồ ra rắc lên, hai tay chấp lại thành chữ thập:

-A di đà phật, thổ ta không có tiền, chỉ có mấy thứ này thôi. Đạo hữu an tâm ra đi nhé. Chết rồi thì đừng tìm ta... ai ya, thật ngại quá, rắc nhầm rồi... lại rắc phải hạt thì là...

-Grào...

Thi thể trên mặt đất đột nhiên phát ra một tiếng kêu phẫn nộ, sau đó bùng một phát bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

Tần Thọ nhún vai:

-Cái này... người chết không nhắm mắt hay là đã an tâm nhắm mắt rồi vậy? Thật xin lỗi, ta thật sự không nhìn ra được, coi như người nhắm mắt rồi đi!

Nói xong, Tần Thọ vui vẻ đi ra ngoài...

Cùng lúc đó, thư sinh mặt trắng thấy đại hán bị giết, trong lòng biết đại thế đã mất, phẫn nộ gầm lên một tiếng:

-Na Tra, mới thù hôm nay ta đã ghi nhớ rồi. Thù này không đội trời chung, nhật nguyệt đổi thay liên tục, tất sẽ có lúc ta giết được ngươi!

Trong khi nói, thư sinh mặt trắng đã xông lên trời, muốn rời đi!

Na Tra thấy vậy, cười ha ha nói:

-Nể tình ngươi chơi cùng ta hết nửa ngày, tặng ngươi một màn hỏa táng!

Trong lúc nói, Na Tra lấy một cái lồng trong suốt ra, bên trên có hình rồng màu đỏ đang xoay vòng...

Na Tra ném lên không trung, hét lớn một tiếng:

-Đi!

Thư sinh mặt trắng thấy vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi:

-Lão tổ cứu ta!

Nhưng không có bất kỳ ai cứu hắn. Chỉ thấy cái Cửu Long Thần Hỏa Tráo kia hạ xuống, ầm một tiếng, nhốt thư sinh mặt trắng vào trong đó.

Sau đó liền thấy hư ảnh của Hỏa Long trên chiếc lồng hiện lên, một con Hỏa Long thoát ra, vừa quay sang thư sinh mặt trắng một cái, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra thì hắn đã lập tức hóa thành tro bụi!

Trong đại quân xương trắng, một Ngọc Thạch Khô Lâu cảm thán:

-Không hổ là thiên địa linh bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chỉ một con thần long bay ra đã thiêu chết một Tôn Địa Tiên Nhất Tinh rồi, đáng sợ...

Sau khi Na Tra dùng một chiêu giết chết thư sinh mặt trắng liền có chút đắc ý mà nhìn về phía Lý Trinh Anh trong đại quân, chỉ thấy Lý Trinh Anh cũng đã sớm bỏ mũ giáo xuống, đang vẫy tay đầy vẻ lo lắng với hắn.

Na Tra lập tức bay tới, cười nói:

-Muội muội, thế nào? Tam ca có lợi hại không?

Kết quả chỉ thấy Lý Trinh Anh nức nở nói:

-Ca ca, không thấy thỏ đâu nữa rồi...

-Cái gì?

Nụ cười của Na Tra lập tức cứng lại, nhìn bộ đồ thiên binh bên cạnh, quát lớn:

-Con thỏ chết tiệt này, không giữ chữ tín!

-Tam ca, đã là lúc nào rồi huynh còn nói tới cái này nữa. Mau tìm thỏ đi, hấn không thể chết được... hu hu...

Lý Trinh Anh khóc như lê hoa đá vũ.

Trong lòng Na Tra cũng cuống. Nếu Tàn Thọ chết, không nói tới Lý Trinh Anh đau lòng mà hấn cũng không chịu nổi. Hằng Nga mà chạy tới chỗ Ngọc Đế cáo trạng thì chuyện hấn một mình dẫn người ta hạ phạm sẽ không giấu được. Tuy không đến mức bị lôi đi chém, nhưng một trận xử phạt chắc chắn không thể thoát được...

Vì thế Na Tra liền vung Hỏa Tiêm Thương lên, hạ lệnh:

-Toàn quân tản ra, tìm một con thỏ, bảo vệ nó bình an!

-Vâng!

Đại quân đồng thanh lĩnh mệnh, tiếng rung động trời cao!

Sau đó đại quân thiên binh lập tức tản ra. Nói là tản ra, thực ra cũng là ba người một tổ, chín người một đội, cho dù tách ra thì đại trậ vẫn tiếp nối lẫn nhau như cũ. Nhất cử nhất động đều không có gì không hợp với lực lượng thiên binh quần khởi!

Đối mặt với đại trận khủng bố như thế, sao đoàn quân xương khô có thể chống đỡ được? Lập tức bị giết chết từng mảng lớn...

Tên lừa đảo trong đội quân xương vừa nhìn đã mắg:

-Mấy thiên binh này điên rồi à?

Kết quả tên lừa đảo vừa quay đầu đã thấy một con thỏ vui vẻ đi từ trong hang núi ra!

Gần như là đồng thời, thiên binh thiên tướng xung quanh cũng nh

ìn về phía đó...

Bọn họ nhìn sang, đám xương khô cũng nhìn sang theo bản năng...

Tần Thộ lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người xung quanh!

Tần Thộ hơi ngây ngẩn, kéo kéo tai, bày ra vẻ soái khí, hỏi:

-Ta đáng yêu không?

-Giết!

Đám xương khô gần đó ủa lên!

-Giết!

Thiên binh trên trời cũng nhao nhao hạ xuống!

-Giết!

Kẻ lừa đảo kêu lên, nhắm ngay Hắc Ma Thần Hạp trên cổ thỏ, đã chuẩn bị hạ độc thủ rồi.

Tần Thộ bỗng nhiên thấy nhiều người xông lên như vậy cũng giật cả mình...

Chỉ thấy bộ xương ở gần nhất vung đao xuống!

Gần như cùng lúc, một mũi tên bay đâm thủng đầu bộ xương, sau đó liền nổ tung, đầu của bộ xương tan nát tại chỗ! Xương cốt rơi đầy đất...

Trên bầu trời, một thiên binh lại lấy một mũi tên ra, đồng thời khẽ gạt đầu với Tần Thộ, ý nói: "Ta bảo vệ ngươi."

Bên kia, một bộ xương khô vung một cây rìu to lên đánh xuống. Kết quả, một bàn chân to hạ xuống, ầm một tiếng giẫm nát nó thà nh bùn...

Thiên binh không lờ gật gật đầu với Tần Thộ...

Tần Thộ thấy vậy, nhất thời vui vẻ. Thì ra là có người che chở à!

Vì thế, Tần Thộ tiện tay nhặt một khúc xương lên đập vỡ, biến thành một chiếc kính râm đeo lên mặt, gậy nhỏ cũng thu lại, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, nhoáng một cái đã đi ra ngoài.

Nơi hắn đi qua, mấy bộ xương đều nhao nhao xông tới giết, nhưng tất cả đều bị thiên binh giết chết nửa đường, không có ngoại lệ...

Tên lừa đảo vừa thấy tình cảnh này đã trợn mắt, thầm nói: "Con mẹ nó! Con thỏ này có lai lịch gì mà có nhiều thiên binh bảo vệ như vậy? Thế này làm sao ra tay đây?"

“Thôi, cứng rắn xông lên chắc chắn là không được rồi. Ta trốn ở con đường hắn bắt buộc phải đi qua, lát nữa ra tay giữa đường, đắc thủ liền chạy!”

Tên lừa đảo đã nghĩ hết một lượt trong lòng, đi về phía trước theo hướng của Tần Thộ, tìm một chỗ trốn trong đống xương cốt, giả chết ngồi chờ Tần Thộ vào bẫy.

Kết quả Tần Thộ đi tới, đột nhiên phát hiện xương bên này đã không còn nhiều rồi... nhưng hắn còn chưa sướng đủ mà!

Vì thế, Tần Thộ quay người đi về một phía khác có nhiều bộ xương hơn...

Tên lừa đảo nằm bò trên đất, không biết bị bao nhiêu bộ xương giẫm đạp lên, nhất thời như có mười vạn con ngựa chạy qua trong lòng, mắng:

-Con thỏ chết tiệt này, sao lại đổi hướng rồi?

Rơi vào đường cùng, tên lừa đảo bò dậy, đổi phương hướng theo, tiếp tục ngồi chờ.

Chương 241: Nói năng lung tung đồ gái (2)

Chương 241. Nói năng lung tung đồ gái (2)

Bên này xương nhiều, hấn vừa nằm xuống đã cảm giác sau lưng có từng bàn chân giẫm lên...

Cái này còn chưa tính là gì, một bộ xương bị đánh lui về sau còn đặt móng ngồi ngay lên đầu hấn...

Tên lừa đảo thậm chí cha mắng mẹ một trận: “Mẹ nó, đám xương chết tiệt, đáng đời bị dẹp sạch!”

Đến khi bộ xương kia đứng lên, tên lừa đảo lại thấy con thỏ chết tiệt đó đổi hướng nữa rồi!

Hơn nữa, con thỏ chết tiệt này còn vô cùng khôn kiếp mà lấy một lá cờ lớn không biết từ đâu ra, bên trên viết:

-Đến đánh ta đi này! Ha ha ha ha...

Sau đó vô số bộ xương nhào tới như thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng đều bị thiên binh loạn tiễn bắn chết...

Tên lừa đảo liên tục đổi hướng mấy lần, kết quả con thỏ chết tiệt này lần nào cũng thế, chưa đi tới gần hắn đã chuyển hướng vì đủ loại nguyên nhân.

Cuối cùng, tên lừa đảo thật sự bắt đầu, ẩn vào giữa đám xương khô, xông lên theo...

Kết quả ngay lúc này, một chiếc lồng trong suốt cực lớn bay tới...

Tên lừa đảo vừa thấy đã sợ tới mức run người, lấy một lá bùa màu vàng ra vỗ một cái, chui vào trong đất rồi nháy mắt đã xuất hiện ở nơi cách xa ngàn dặm!

Gần như là cùng lúc đó, hắn nhìn thấy cái Cửu Long Thần Hỏa Trảo kia hút hết xương khô trên núi vào như máy hút bụi, nháy mắt đã thiêu thành tro bụi! Không qua bao lâu, Bách Cốt Sơn cao lớn đã bị đốt sạch! Bột xương phía trên chẳng còn sót một chút nào!

Thấy cảnh tượng này, tên lừa đảo sợ tới mức toát mồ hôi đầy đầu:

-Lão tạp mao Thái Ất Chân Nhân kia, mẹ nó còn dám làm thật. Cửu Long Thần Hỏa Trảo cứ như vậy mà đưa cho thằng nhóc Na T ra...

Sau khi mất xong, tên lừa đảo liền đau lòng một hồi. Vốn định đi theo đại quân Thiên Đình tìm lợi ích, kết quả lợi ích chưa mò được đã bị giẫm lên vô số lần, vậy cũng thôi đi, còn dính vào một T hủ Tinh Khô Lâu!

-Lỡ rồi, lỡ to rồi! Con thỏ chết tiệt, đừng để ta thấy ngươi một mình, nếu không ta không lột da ngươi không được!

Tên lừa đảo hùng hổ phát tay áo rời đi.

Tần Thọ nhìn xương cốt bị quét sạch, chép miệng nói:

-Thỏ gia ta đây còn chưa chơi đủ mà...

Vừa dứt lời đã thấy Na Tra đập trên Phong Hỏa Luân dẫn Lý Trinh Anh từ trên trời bay xuống, hai người tức giận nhìn hấn!

Mặt Tàn Thọ đỏ lên, nhe răng cười:

-Cái đó...

-Con thỏ, ngươi đã đồng ý với ta không chạy lung tung mà!

Na Tra ra tay phủ đầu trước!

Tàn Thọ nói:

-Đúng thế, ta cũng đã thề, cho nên Thiên Bồng nguyên soái cứ độ c thân cả đời đi.

Na Tra:

-...

-Thỏ à, ngươi dọa chết ta rồi, lo lắng muốn chết đi được.

Lý Trinh Anh đầy vẻ tủi thân, lo lắng nhìn Tàn Thọ, nước mắt rơi xuống xoạt xoạt.

Tàn Thọ có thể mặt dày vô liêm sỉ mà đối diện với Na Tra dùng dụng nộ khí, nhưng đối diện với Lý Trinh Anh đáng thương kia, nh ất thời liền sợ... cười gượng một tiếng, nói:

-Muội muội à, ta... vừa nãy ta thấy một lão già bị ngã nên ta mới xuống đỡ một cái... không phải cố ý muốn chạy đâu.

Na Tra vừa nghe lời dối trá này đã trực tiếp cạ lời rồi. Đây núi đ

ều là yêu quái xương khô, còn có người già ngã cần hấn đỡ sao?

Lý Trinh Anh cũng cạ lời, chu môi nói:

-Thỏ à, ta thông minh lắm đấy. Lời nói dối này của ngươi chẳng đáng tin tí nào.

Tần Thọ kinh ngạc kêu lên:

-Sao có thể như vậy? Lời nói dối không chệ vào đâu được như vậy mà ngươi cũng nhìn thấu được? Sao ngươi thông minh đến thế? Mẹ ngươi dưỡng thai kiểu gì vậy? Khi mang thai ngươi đã ăn những thứ tốt gì? Sao ngươi có thể thanh khiết thông minh thế kia chứ?

Tần Thọ nín một hồi, Lý Trinh Anh bị hấn nói đến nổi nín cả khóc mà cười, nhéo cái mặt mập mạp của hấn, nói:

-Ngươi đúng là biết nói lung tung...

-Ta nói lung tung chỗ nào... ta nhìn tam ca ngươi, rõ ràng là trời sinh suy dinh dưỡng. Đã lớn đến cỡ nào rồi mà còn lùn như thế... - Tần Thọ nói.

Lý Trinh Anh lập tức vui vẻ.

Mặt Na Tra tối sầm, trộm liếc Hỏa Tiêm Thương của mình một cái, lại liếc cái mông béo mập của con thỏ một cái. Thật muốn đâm cho hấn một thương!

Đúng lúc này, một thiên binh tới báo:

-Khởi bẩm tướng quân, đại trận bảo khố trong Bách Cốt Động của Bách Cốt Sơn vẫn còn, không có ai đụng tới.

Na Tra vừa nghe, mắt lập tức sáng lên. Đại trận bảo khố chưa ph

á, vậy cho thấy rõ bảo bối vẫn còn!

-Bảo bối gì?

Tần Thộ biết rõ còn hỏi, giả vờ hồ đồ.

Na Tra nói:

-Mấy ngày trước đây, đại trận hộ sơn ngoài Bách Cốt Sơn này bỗng nhiên tan đi, có nơi báo Thiên Đình, nói nơi này có người chôn hài cốt. Sau đó Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ nhìn thấy mạch hài cốt dưới Bách Cốt Sơn này đã khô cạn. Bọn ta đoán là mạch hài cốt khô cạn dẫn đến đại trận mất đi hiệu lực, mới để lộ nơi này ra. Hơn nữa hài cốt này chồng chất như núi, chúng ta đoán có người ở đây tự ý bán thiên không vẫn tự nuôi dưỡng nên Vạn Cốt Thiên Quả. Mặc kệ có đúng hay không, ngược lại tên này không phải người tốt, sát sinh như ma, thu thập thi thể, nhất định phải diệt trừ. Thế là bọn ta tới đây. Chẳng qua nhìn bộ dạng này bây giờ, bọn họ dường như vẫn chưa thu hoạch được Vạn Cốt Thiên Quả, đây ngược lại là có lợi cho chúng ta, ha ha...

Na Tra nói xong thì hài lòng chạy đi.

Tần Thộ nghe xong, nhấp miệng, thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ trong lòng:

-Không lấy nhằm bảo bối là được rồi...

Sau đó kêu lên:

-Chúc người gặp nhiều may mắn.

Na Tra vẫy tay một cái xem như đáp lại...

Một lúc sau, một tiếng vang thật lớn vọng ra từ trong sơn động, ánh lửa đầy trời, ngọn núi trước mắt trực tiếp bị nổ tung thành một

lỗ thùng to.

Tần Thọ nhìn sức phá hoại khủng bố này, lần đầu tiên nhận ra sức chiến đấu của Na Tra có vẻ như rất mạnh...

Mà Bạch Cốt Phong Kim Trận kia cũng hóa thành tro bụi dưới một kích bạo lực từ đâu đó.

Lý Trinh Anh nói:

-Con thỏ này, người nói xem tam ca có thành công không?

Tần Thọ tròn tròn mắt đoán mò:

-Tất nhiên, tam ca của người mạnh mẽ như vậy, sao có thể không thành công chứ?

Khi đang nói chuyện thì thấy Na Tra bay tới, vừa bay vừa mắng:

-Chết tiệt, bị chơi rồi, Vạn Cốt Thiên Quả bị cướp đi rồi! Con thỏ, người mới đi qua, có nhìn thấy thứ gì đặc biệt không?

Tần Thọ quả quyết lắc đầu nói:

-Ta đi vào, chẳng qua có đại môn ngăn cản không vào được, còn đồ đặc biệt cũng không có gì đặc biệt. Đúng rồi.

Tần Thọ nhanh trí động não rồi kêu lên.

Na Tra nói:

-Thế nào?

Tần Thọ nói:

-Ta thấy một lão đạo sĩ lén lén lút lút ở trong sơn động!

-Lão đạo sĩ? Đạo sĩ nào?

Lông mày Na Tra dựng thẳng, hừ lạnh nói:

-Bách Cốt Phong Kim Trận vẫn còn, nói rõ Bách Cốt bọn họ vẫn chưa hái được Vạn Cốt Thiên Quả, nếu không vốn không cần tiếp tục duy trì trận pháp kia. Nhưng không thấy Vạn Cốt Thiên Quả, rất rõ ràng có người hót tay trên!

Tần Thộ nói:

-Vậy thì không sai rồi, lúc ta đi vào, nhìn thấy một lão đạo sĩ lớn tuổi lên lên lút lút từ bên trong đi ra, hắn nói hắn đến hàng yêu trừ ma... ta cũng không nghĩ nhiều. Các người nhìn thấy hắn đi ra chứ?

Khi đang nói chuyện, Tần Thộ búng một ngón tay, một đám bọt nước ngưng tụ trước mặt, cuối cùng đã biến thành dáng vẻ lão già lờ lờ đảo.

Chương 242: Bay xuống uống rượu

Chương 242. Bay xuống uống rượu

Na Tra vừa nhìn thì tức giận nói:

-Thì ra là lão già này!

Tần Thọ hỏi:

-Người biết?

Na Tra tức giận nói:

-Ta đương nhiên quen lão già này, thực ra người cũng nhận ra mới đúng.

Tần Thọ sợ hết hồn, lẽ nào chuyện lão già lừa đảo ở Thư Sơn Na Tra hẳn cũng biết? Na Tra này cũng quá thần thông quảng đại rồi đó chứ?

Na Tra nói:

-Người lúc trước bán Hắc Long cho Trù Thần chính là hắn.

Tần Thọ vừa nghe thì xù lông lên:

-Má nó, là lão già này à? Con mẹ nó, còn chờ gì nữa, toàn quân c hia ra tìm! Tìm được hắn thì tất cả mọi người cũng đừng ra tay, th ỏ gia ta tự mình thiến hắn!

Tần Thọ nổi giận, lần trước vốn tưởng rằng có thể có được một b ữa tiệc lớn, kết quả xem chút nữa đã có được bữa tiệc lớn rồi, khô ng giận không được.

Na Tra cười khỏ nói:

-Đừng tìm, lão nhân kia là lão già lừa đảo vạn năm, nhiều năm nh ư vậy lừa không biết bao nhiêu người.

-Vậy không ai bắt hắn sao? - Tần Thọ kêu lên.

Na Tra lắc đầu nói:

-Đặc điểm lớn nhất của lão nhân này chính là chạy nhanh, am hiểu thuật nguy trang biến hóa, chỉ chớp mắt đã có thể biến thành thứ đồ gì đó trốn đi. Hơn nữa, những tiên nhân cũng cần thể diện, bị lừa cũng sẽ không để lộ ra, miễn cho bản thân mất mặt. Điều âm thầm tự mình tìm kiếm lão nhân này... cho tới bây giờ vẫn có rất nhiều người không nhận ra lão già lừa đảo này.

Tần Thộ nói:

-Tiến vào Thiên Đình không phải đều được xác nhận thân phận sao? Nếu hấn thích chạy về Thiên Đình như vậy, chỉ cần ở Nam Thiên Môn hay dừng trạm ở Tam Tiên Lộ, sớm muộn có thể bắt được hấn phải không?

Na Tra nói:

-Từng dùng rồi, chẳng qua lão già này cũng không biết dùng cách gì, đến đi tự nhiên, vốn không bắt được.

Tần Thộ im lặng... không ngờ bản lĩnh lão già này thật lớn.

Tần Thộ hỏi theo bản năng:

-Vậy thực lực của hấn thì sao? Có phải rất lợi hại không?

Na Tra lắc đầu nói:

-Lão già này hình như có vấn đề, xưa nay thực lực không tăng lên, vẫn là một Nhân Tiên Nhất Tinh, kẹt ở cảnh giới này đã không biết bao nhiêu năm. Còn sức chiến đấu, chưa ai từng đấu tay đôi với hấn, hấn đều chỉ lừa gạt thôi, mặc kệ thành công hay thất bại, nhanh chân lại chạy mất, chớp mắt đã không còn...

Tần Thộ im lặng, hấn chợt phát hiện, lão già này dường như cũng là hiếm thấy.

-Tam ca, vậy sao huynh biết hần? - Lý Trinh Anh tò mò hỏi.

Na Tra đỏ mặt, hừ hừ nói:

-Cái đó, bị hần hót tay trên một lần...

Tần Thọ, Lý Trinh Anh mặt đầy kinh ngạc, Na Tra mạnh như vậy, Địa Tiên cũng giết chết mà vẫn bị một gã Nhân Tiên Nhất Tinh hót tay trên?

Lý Trinh Anh nói:

-Lão già này thật lợi hại...

Tần Thọ thì lại thầm nhủ trong lòng: “Có thể lừa gạt như thế, có thể hể khuân bảo bối, nhất định rất có tiền... nếu như bắt được hần, trả lại, ha ha...”

Tần Thọ đã bắt đầu chảy nước miếng.

-Không bắt được người, chẳng qua cũng may nhiệm vụ hoàn thành, Bách Cốt Sơn từ hôm nay bị xóa tên khỏi Địa Tiên Giới! Đi, trở lại phục mệnh!

Na Tra vung tay, xách con thỏ lên một cái ném vào trong phía thiên binh, dặn dò:

-Coi chừng hần, không cho phép hần chạy lung tung!

-Vâng!

Các thiên binh hô một tiếng, sau đó từng tên một nhìn chằm chằm Tần Thọ, rất giống tư thế nếu người dám chạy thì đánh gãy chân người.

Lúc đi đến Tam Tiên Lộ, Tần Thọ lại có một loại cảm giác khác, s

ờ sờ Hắc Ma Thần Hạp trên cổ, quay đầu lại nhìn Địa Tiên Giới k
hông lồ, dường như mơ hồ nhìn thấy dưới đám mây trôi là từng m
iếng bảo bối ánh kim lập lờ, còn có lượng lớn đồ ăn...

Tần Thọ lau nước miếng.

Cho dù rất không muốn, vẫn đi theo đại quân thiên binh về Tiên
Giới.

Đi ra Tam Tiên Lộ, Tần Thọ cũng không tiếp tục tiến lên theo đại
quân, hắn vội trở về kiểm tra thứ đồ tốt của mình, trong ánh mắt l
ưu luyến không rời của Lý Trinh Anh, điều khiển độn quang mà c
hạy không quay đầu lại...

-Con thô chết tiệt này, ta luôn cảm thấy kỳ lạ chỗ nào. - Na Tra th
ầm nói.

Lý Trinh Anh nói:

-Vẫn được mà, con thô rất đáng yêu.

Na Tra cười khan một tiếng:

-Đáng yêu? Ha ha... đoán chắc cả Tiên Giới cũng chỉ có mình mu
ội cảm thấy hắn đáng yêu đó. Đi thôi, về nhà...

Trong lúc đang nói chuyện, Na Tra đưa đại quân trở về quân doan
h, Lý Trinh Anh thì về lại Lý phủ.

Vào giờ phút này, Tần Thọ hùng hục chạy lên Nguyệt Cung, tìm
nơi không có ai, lấy Vạn Cốt Thiên Quả ra để ở trước mắt quan sá
t, miệng nhóp nhép nói:

-Thỏ gia ta thắng cấp phải dựa vào người, huynh đài, tăng sức mạ
nh đi nào.

-Nếu ta là người thì sẽ không ăn như thế.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng Tần Thụ.

Tần Thụ bỗng dừng quay đầu lại, chỉ thấy Ngô Cương không biết xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào.

-Tiểu Cương Cương, sao ngươi đến rồi? Không chặt cây à? - Tần Thụ kinh ngạc hỏi.

Ngô Cương nói:

-Chặt rồi chặt mãi, thỉnh thoảng chặt hai lần là được... Con thỏ, đây là Vạn Cốt Thiên Quả, Tiên Giới không thể có thứ này. Xem ra lần này ngươi đi Địa Tiên Giới thu hoạch không nhỏ.

Tần Thụ cũng không che giấu, kể ra đầu đuôi câu chuyện một lần.

Sau khi Ngô Cương nghe đến lão già lừa đảo kia, nhướng mày nói:

-Ngươi tạo hình ảnh lão già lừa đảo kia cho ta xem một chút.

Tần Thụ lần nữa dùng nước ngưng tụ ra dáng vẻ lão già lừa đảo kia...

Ngô Cương vừa nhìn thì mắng:

-Mụ nội nó, lão bất tử kia còn chưa chết à?

Tần Thụ ngạc nhiên:

-Ngươi biết hắn?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Ừ, nhận ra nhưng cũng không quen, tên người này nhiều vô cùng, nhiều đến nỗi không ai biết cái nào là thật. Quan trọng là hắn giống người, thiên cơ trên người cũng hỗn loạn, không ai có thể tính ra quá khứ và tương lai của hắn. Tên này là một tay chạy trốn thần thông, cũng thực sự khiến người ta đau đầu...

Tần Thọ cắn răng nói:

-Ý người là lão già này rất không ra gì?

Ngô Cương nói:

-Thực sự chẳng ra gì, lừa đảo, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào... gần như có thể gạt, có thể bẫy hắn đều bẫy cả rồi. Thật muốn ném hắn trên đường cái, bị người ta nhận ra, đoán chắc người truy sát hắn có thể xếp hàng từ Nam Thiên Môn đến Địa Tiên Giới.

-Mẹ nó, cái tên này rốt cuộc đã làm gì, chọc cho người người oán trách như thế? - Tần Thọ hỏi.

Ngô Cương nói:

-Nợ nần, nợ cái mông, lừa người, lừa không biết bao nhiêu người, bẫy người, bẫy không biết bao nhiêu người... nói chung, sau này cách xa hắn một chút. Nếu có thể bắt được hắn, người treo hắn trên Nam Thiên Môn, một món Hậu Thiên Linh Bảo đánh một trận, đoán chắc cũng có thể kiếm lời rất nhiều.

Tần Thọ vừa nghe thì ánh mắt nhất thời sáng lên, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, nhiều người khắp nơi đang đuổi giết lão già này, lão nhân kia còn nhảy nhót tung bưng, chỉ dựa vào bản lĩnh của chính hắn, sợ rằng không có cơ hội.

Trong lúc hai người nói lời này, một tiếng cười xấu xa vang lên:

-Con thỏ, cuối cùng cũng xem như để ta nắm được điểm yếu của ngươi! Một mình hạ giới, hừ hừ... đây chính là tội nặng.

Tần Thộ vừa nghe thì ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Nhật Dạ Du Thần giáng trần xuống, gương mặt đắc ý.

Chương 243: Bay xuống uống rượu (2)

Chương 243. Bay xuống uống rượu (2)

Tần Thộ ngửa đầu nhìn Nhật Dạ Du Thần nói:

-Nhật Dạ Du Thần, lần trước đánh ngươi là tam đại ngọc, ngươi đòi độ sức mạnh gì với ta?

Nhật Dạ Du Thần hừ hừ nói:

-Lai lịch ba tên kia quá lớn, không trêu chọc nổi. Nhưng ta cũng không thể uống công chịu bị đánh chứ? Ngươi cũng không đi ra hỏi thăm một chút, trong Thiên Đình, luận thù dai, ta nói thứ hai, ai dám nói số một? Nói chung, chuyện xảy ra vì ngươi, ta không tìm ngươi gây phiền phức thì tìm ai gây phiền đây?

Nhật Dạ Du Thần liếc Vạn Cốt Thiên Quả trong tay Tần Thộ một cái nói:

-Ngươi đưa thứ này cho ta, sau này nhìn thấy ta phải gọi một tiếng Tam Sinh gia, đi vòng, ta sẽ tha thứ cho ngươi. Thế nào?

Tần Thợ nhìn Ngô Cương, Ngô Cương treo lên dáng vẻ ta đây không có quan hệ gì, việc không liên quan tới ta...

Tần Thợ thở dài nói:

-Cho người cũng được, chẳng qua người thế nào cũng phải xuống lấy.

Nhật Dạ Du Thần cười nói:

-Xem như người thức thời.

Trong lúc đang nói chuyện, Nhật Dạ Du Thần liền bay xuống, Tần Thợ cũng không ra vẻ, trực tiếp để Vạn Cốt Thiên Quả dưới đất, sau đó móc ra ba cái chén, khí phách nói:

-Nhật Dạ Du Thần, oan gia chính là nên cời không nên buộc, giữa chúng ta có hiểu lầm, nhưng sau khi uống chén rượu này thì bỏ qua như thế nhé, được không?

Nhật Dạ Du Thần nhìn thấy con thỏ này thức thời như thế, cũng vui vẻ:

-Được, con thỏ người trái lại là thức thời, mà thôi, ta cũng đại nhân không ghi thù tiểu nhân, bỏ qua đi. Đến, uống rượu. Ồ? Rượu này không tệ, là Tửu Thần làm đúng không?

Tần Thợ dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Lợi hại, người mùi vị đã biết rõ ở đâu ra.

Nhật Dạ Du Thần cười ha ha nói:

-Đó là đương nhiên, ta là ai? Ta chính là Nhật Dạ Du Thần! Trên trời dưới đất, sẽ không có chỗ nào mà ta không thể đi!

Tần Thọ nghe xong, lỗ tai run lên, hỏi:

-Địa Tiên Giới cũng có thể sao?

Nhật Du Thần ngạo khí mà nói:

-Chỉ cần chỗ có thiên thần là ta có thể đi!

Tần Thọ nói:

-Thật hâm mộ.

Đang khi nói chuyện, Tần Thọ ung dung thản nhiên đưa một chén cho Ngô Cương nói:

-Uống một hợp không?

Ngô Cương nhìn Tần Thọ, lại nhìn Nhật Du Thần một lát.

Nhật Du Thần bữu môi nói:

-Ngô Cương, ngươi là tù phạm, ngươi có thể có cơ hội uống một hợp rượu cùng thiên thần, đã được tính là phúc phần của ngươi rồi.

Ngô Cương vốn là không muốn uống, tuy rằng hắn uống rượu sẽ bạo nổ, nhưng mà ký ức vẫn phải có.

Con thỏ lấy ba cái bát ra, là hắn đã biết con thỏ chết tiết này thả ra cái rắc gì.

Nhưng mà Nhật Du Thần vừa nói lời này ra, Ngô Cương mím môi, im lặng tiếp nhận chén lớn, cười nói:

-Ha ha, đây thật đúng là là vinh hạnh của ta, đến đây đi, uống đi.

Tần Thọ rót đầy cho ba người, sau đó uống cạn một cái trước, rồi tiếp đó quát to một tiếng:

-Nhật Du Thần lão huynh, tự cầu nhiều phúc đi.

Nói xong, Tần Thọ cầm lấy Vạn Cốt Thiên Quả nhanh chân bỏ chạy.

Nhật Du Thần sững sờ, đầu óc hoạt động cũng nhanh, hét lớn:

-Con thỏ chết tiệt kia, có phải bị ngốc người hay không? Có phải người hạ được trong rượu rồi hay không hả? Ta cho người biết, ta còn chưa uống! Người bại lộ sớm vậy! Đồ vật không cho ta, ta đi cáo trạng người! Cáo trạng cáo trạng.

Nhật Du Thần thét lên một nửa, đã cảm thấy đôi môi nói không trôi chảy nữa, dường như sau lưng có thứ gì đó, hơn nữa thứ đó còn vô cùng, vô cùng nguy hiểm!

Nhật Du Thần cúi đầu nhìn cái bóng trên mặt đất, quả nhiên sau lưng có một bóng dáng to lớn, che hết bóng của hắn.

Nhật Du Thần cố gắng quay đầu, vừa khéo nhìn thấy một cái tay từ trên hạ xuống, một chụp chụp được mặt Nhật Du Thần.

Thậm chí là ai hắn cũng không thấy rõ ràng, đã bị ấn xuống mặt đất.

Sau đó âm thanh từng tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên trong rừng cây.

-Ai, lúc uống rượu đã nói rồi đấy, thỏ gia ta uống thì xí xóa toàn bộ, còn dư lại người uống hay không uống ta không quan tâm. Đánh người chính là Ngô Cương, hắn không có quan hệ gì với thỏ gia ta.

Miệng Tần Thộ nhai chóp chép, đóng đại môn lại, nhìn Vạn Cốt Thiên Quả trong tay một chốc, Tần Thộ do dự, cuối cùng vẫn không nuốt vào ngay.

Trận này phải đánh tiếp tới chạng vạng mới kết thúc, Tần Thộ nhìn thấy một ngôi sao lảo đảo bay lên, suýt chút nữa đã rơi xuống mấy lần, hiển nhiên, lần này Nhật Du Thần bị đánh rất thảm.

Tần Thộ cảm thán nói:

-Cũng không biết có thể làm chậm trễ việc đi làm ngày mai của người này hay không.

Vào ban đêm, ăn cơm tối, Tần Thộ vuốt cái bụng tròn vo đi tìm Ngô Cương.

-Tiểu Cương Cương, vì sao người không cho ta ăn cái Vạn Cốt Thiên Quả này vậy?

Tần Thộ chơi đùa Vạn Cốt Thiên Quả trong tay hỏi.

Ngô Cương vừa loay hoay dọn gà nướng trước mặt, vừa nói:

-Cái quả này còn chưa chín người đã hái rồi, người không sợ có độc sao?

Tần Thộ nói:

-Không có việc gì, thỏ gia ta không sợ độc, chỉ cần có thể ăn là được rồi.

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Vạn Cốt Thiên Quả chính là Phật Xá Lợi và Vạn Cốt Thi Khí dung hợp trong hoàn cảnh riêng biệt mà thành, có rất nhiều người không biết, món đồ này thật ra chỉ có chưa chín mới có giá trị lớn

hát.

Tần Thọ nghe xong, ánh mắt lập tức sáng lên:

-Chưa chín mới có giá trị lớn nhất?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Nếu như hoàn toàn chín, Phạt Khí và Thi Khí dung hợp nhất thể, tùy tiện phục dụng, tuy rằng hai loại khí cũng sẽ đến công kích lẫn nhau, dẫn đến Nguyên Khí kích phát. Nếu là người bình thường ăn vào, thì sẽ lập tức bạo thể mà chết.

-Nếu người có thân thể đủ cường hãn phục dụng, thì có thể thừa cơ tu luyện, đột phá công cùm xiềng xích.

-Chẳng qua, về nguyên lý nếu như Phạt Khí và Thi Khí đối địch xung đột, như vậy đương nhiên là Vạn Cốt Thiên Quả chưa có chín nhưng gần tới chín sẽ có hiệu quả tốt nhất. Trước lúc hai khí còn chưa dung hợp thì xung đột sẽ càng thêm mãnh liệt, sẽ giống như khi nước và lửa va chạm.

Tần Thọ nói:

-Một khi va chạm, cái chết chỉ sẽ càng khó nhìn, đúng không?

Ngô Cương gật đầu.

Tần Thọ kêu lên:

-Tiểu Cương Cương, người không có lương tâm, thờ gia ta quan tâm người ăn quan tâm người mặc, người thì tốt lắm, trực tiếp tìm cho thờ gia ta cách chết tiền đồ xán lạn này!

Ngô Cương không để ý tới con thờ đang khóc lóc om sòm, tiếp tục nói:

-Vì vậy, người cần một môn công pháp tu luyện tốt phụ trợ, chỉ dựa vào một thân da dày của người làm cơ sở, là có thể ăn hết nguyên Vạn Cốt Thiên Quả mà không chết.

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Người mới da dày đấy! Da thô gia ta mỏng lắm.

Ngô Cương nói:

-Người có công phu này, vẫn nên tìm một cái môn công pháp phù hợp đi, đừng nóng vội ăn liền, miễn cho tự làm mình nổ chết.

-Tiểu Cương Cương, làm người tốt thì làm đến cùng, chẳng phải người truyền cho ta một môn công pháp tốt là được rồi sao?

Tần Thọ trừng lớn mắt to ngập nước, đáng thương nhìn Ngô Cương.

Kết quả, Ngô Cương không chút do dự cho hắn một cái vỗ sau đầu, âm thanh ròi đi truyền đến từ rất xa:

-Ta cũng không có công pháp thích hợp cho người tu luyện, người vẫn nên nghĩ biện pháp khác đi.

Tần Thọ đối với việc Ngô Cương nói chính là bán tín bán nghi, nung mà cuối cùng vẫn sợ chết, không dám nuốt vào.

-Xem ra, cần phải tìm thời gian đi tìm Hạo Thiên Khuyển rồi.

Chương 244: Có con thỏ muốn lên Lăng Tiêu Điện.

Chương 244. Có con thỏ muốn lên Lăng Tiêu Điện.

Tần Thộ nghĩ tới Huyền Thiên Cửu Thư mà Hạo Thiên Khuyến nói, nếu như vật kia có thể nắm trong tay, có vẻ như tất cả vấn đề này cũng có thể giải quyết dễ dàng rồi.

Chỉ là Tần Thộ cũng không chắc, rốt cuộc con chó chết có biết Huyền Thiên Cửu Thư kia ở đâu hay không, con chó chết đó chưa bao giờ đáng tin cậy.

Nguyệt Cung, Tần Thộ ngã đầu nằm ngủ.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Tần Thộ đang cùng Hằng Nga ăn điểm tâm.

Đang lúc hai người nói chuyện vui vẻ, trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống một đường cầu vòng!

Tần Thộ và Hằng Nga ngẩng đầu nhìn cùng lúc, chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh đứng ở phía trên, mỉm cười với hai người phát phát tay, hạ xuống cửa Nguyệt Cung.

Tần Thộ nói:

-Sao lão nhân này đến vậy?

Hằng Nga dùng chiếc đũa gỗ đầu con thỏ nói:

-Con người tinh quân rất tốt đấy, lễ phép chút.

Miệng Tần Thộ há hốc, đi theo Hằng Nga cùng ra, đã đến cửa ra vào.

Hằng Nga chào nói:

-Tiểu tiên bái kiến Thái Bạch tinh quân.

Tần Thộ cũng phát tay, coi như là chào hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu nói:

-Chào tiên tử, lão hủ quấy rầy.

Hằng Nga nói:

-Tinh quân, sao ngài có thời gian rảnh rồi đến Nguyệt Cung của ta vậy? Không biết là có chuyện gì?

Ai cũng biết, Thái Bạch Kim Tinh là người tâm phúc trước mặt Ngọc Đế, không nói giúp thượng tiên, ít nhất cũng là nhân vật vô sự không đáng Tam Bảo, hẳn đã đến, hoặc là chuyện tốt, hoặc là chuyện xấu, dù sao thì nhất định là có chuyện.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu nói:

-Chuyện tốt chuyện xấu đều là một chuyện, tiên tử muốn nghe chuyện nào trước?

Con thỏ lập tức kêu lên:

-Nói cả hai đi!

Thái Bạch Kim Tinh:

-...

Hằng Nga gõ đầu con thỏ, nói:

-Tinh quân, tùy ý là được.

Thái Bạch Kim Tinh vội ho một tiếng nói:

-Truyền khẩu dụ Ngọc Đế, truyền con thỏ Tàn Thọ vào Lăng Tiêu Bảo Điện diện thánh!

Lời này vừa nói ra, Hằng Nga và Tàn Thọ giật nảy mình, theo bản năng kêu lên:

-Đến Lăng Tiêu Bảo Điện?

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Hai vị, đây chính là truyền khẩu dụ, tốt xấu cũng bái một cái đi? Làm chút quy trình.

Hằng Nga lúng túng cười, vội vàng chào, bái tạ.

Còn con thỏ thì vung móng vuốt lên nói:

-Lão đầu, chúng ta đã quen nhau tới vậy rồi, hay là thôi đi. Đứng ròi, ngươi xem đây là cái gì!

Đang lúc Tàn Thọ nói chuyện, móc ra một cái túi Tu Di ném cho Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh có chút buồn bực, mở ra nhìn qua, lập tức ngây ngấn cả người, chỉ thấy bên trong có vài cái pháp bảo nằm linh tinh, thoạt nhìn đều là pháp bảo rất tốt!

Tàn Thọ nói:

-Thỏ gia ta nói rồi, ăn của ngươi thì sớm muộn cũng sẽ trả. Những thứ này xem như là tiền lãi đi.

Tần Thọ chứng thực cho Thái Bạch Kim Tinh mấy cái pháp bảo này là từ bầy Thiên Bồng tới, sau lần hạ giới này, đàng hoàng cảm nhận rõ ràng chiếc áo choàng, và còn kia không có tác dụng lắm, vì vậy thời khắc mấu chốt còn phải dựa vào răng của hắn, dứt khoát không giữ lại, trực tiếp cho Thái Bạch Kim Tinh, trả nhân tình lại được rồi.

Theo những gì Tần Thọ nhìn thấy, Thái Bạch Kim Tinh đối xử với hắn thật sự là không tệ, thời điểm trên thịnh hội Tết Trung Nguyên ân bảo vệ hắn, hắn cũng nhìn thấy trọng điểm là, lúc trước hắn là một con thỏ không xu dính túi trộm của hắn nhiều bảo bối như vậy, nhưng Thái Bạch Kim Tinh cũng không có trách cứ quá nhiều.

Theo suy nghĩ của Tần Thọ, thì đó chính là nhân tình!

Người ta cũng không nợ hắn, dựa vào cái gì cho hắn nhiều bảo bối như vậy!

Trọng điểm là, những bảo bối kia quả thực là nối với tính mạng của Tần Thọ!

Không nói là ân cứu mạng, nhưng cũng là ân tình kéo dài tánh mạng rồi, không thể không trả.

-Con thỏ, ngươi ngược lại là giữ chữ tín. - Thái Bạch Kim Tinh cười nói.

Tần Thọ thở dài:

-Tranh thủ thời gian thu lại đi, nếu không một lát nữa ta lại hối hận.

Thái Bạch tinh quân cười ha ha, cũng không khách sáo, lập tức thu vào.

Lúc này Hằng Nga hỏi:

-Tinh quân, sao Ngọc Đế lại triệu Ngọc Nhi đến Lăng Tiêu Bảo Điện? Nhưng hắn đã phạm vào chuyện gì?

Thái Bạch tinh quân cười gượng nói:

-Vừa nói chính là chuyện tốt, hiện tại chính là chuyện xấu. Sáng sớm hôm nay, Nhật Du Thần đã đến Lăng Tiêu Bảo Điện cáo trạng.

Hằng Nga nhìn về phía Tàn Thọ, Tàn Thọ xòe tay nói:

-Không liên quan tới ta, ta mời hắn uống một chén rượu mà thôi, cũng không có làm gì hết!

-Em...

Hằng Nga biết rõ, chuyện này chắc chắn không liên quan tới một chén rượu, trong đây nhất định là có ẩn tình.

Song Hằng Nga cũng hiểu, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.

Không chờ Hằng Nga nói thêm, Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Tiên tử, Ngọc Đế còn đang chờ đấy.

Hằng Nga nghe xong, bất đắc dĩ cười khổ nói:

-Kính xin tinh quân chiếu cố Ngọc Nhi chút, em ấy vẫn quá nghịch ngợm, không hiểu chuyện.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu nói:

-Tiên tử yên tâm, tiểu thần sẽ cố gắng chiếu cố thằng nhóc này.

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh nhìn về phía Tàn Thọ, Tàn Thọ cười bất đắc dĩ, nói với Hằng Nga:

-Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, hắc đã nhận hối lộ rồi.

Tay Thái Bạch Kim Tinh run lên, gần như muốn ném đi bảo bối mà Tàn Thọ cho hắc, nhưng nhớ tới, cái này vốn nên là nên như vậy, hắc quyết cất kỹ.

Hằng Nga có thể làm gì, cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Sau đó Thái Bạch Kim Tinh mang theo Tàn Thọ bay lên trời, đi thẳng đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ra khỏi khu vực Nguyệt Cung có thể nhìn thấy, Tàn Thọ cẩn thận từng li từng tí hỏi:

-Lão đầu, Nhật Du Thần không phải là ta đánh.

Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha nói:

-Ta biết.

-Vậy còn tìm ta làm gì? - Tàn Thọ kêu lên.

Thái Bạch Kim Tinh nghiêm mặt nói:

-Nhưng mà, một mình ngươi hạ giới là thật!

Tàn Thọ ngẩn người...

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Sáng sớm hôm nay, Nhật Du Thần chạy tới cáo trạng, nói ngươi bày mưu hãm hại hắc, sau đó nói ngươi tự ý xuống trần, con thỏ à, ngươi cũng biết, tự ý xuống hạ giới là tội danh không nhỏ trên

Thiên Đình đó.

Tần Thọ ừ một tiếng.

Thái Bạch Kim Tinh cũng không nói nữa, có lẽ để thời gian cho Tần Thọ suy nghĩ những chuyện còn lại.

Đây là lần đầu tiên Tần Thọ đến Lăng Tiêu Bảo Điện, mặc dù trong lòng có rất nhiều thứ muốn hỏi, nhưng rất nhanh đã bị cảnh tượng trước mắt thu hút toàn bộ sự chú ý.

Sau khi vào Thiên Cung, tòa kiến trúc đầu tiên là một tòa lầu khổng lồ, cao chín chín tám một tầng, mặc dù kiếp trước từng thấy tòa nhà cao chọc trời trăm tầng, nhưng mỗi tầng của tòa nhà nào cũng cao hơn mười mét! Kiến trúc khổng lồ như vậy ngay trước mắt mình, giống như một tòa thành trì vậy!

Cửa chính treo một tấm biển lớn:

Triều Thánh Lâu!

-Đây là Triều Thánh Lâu, thờ phụng chư vị thánh nhân và Ngọc Hoàng Đại Đế, ai muốn đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, đều phải vượt qua tòa lầu này và hành hương mới có thể đi tiếp. - Thái Bạch Kim Tinh giải thích.

Tần Thọ khẽ gật đầu, theo Thái Bạch Kim Tinh vào Triều Thánh Lâu bái lạy.

Qua Triều Thánh Lâu, chính là Thông Minh Điện, bốn phía Thông Minh Điện có bốn cây Long Hỏa Thần Đăng, theo như lời của Thái Bạch, Long Hỏa Thần Đăng không chỉ là đèn để chiếu sáng, trên mặt còn có bốn Chân Long thủ hộ, nếu là có người tự ý tới gần Thông Minh Điện, cũng sẽ bị bốn Chân Long giết ngay tại chỗ!

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Thông Minh Điện này là để làm gì? Còn có bốn con rồng bảo vệ?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Đó là tâm cung của Ngọc Đế, tuy rằng quanh năm Ngọc Đế đều không ở đây, nhưng không phải ai cũng có thể đến gần. Bốn con rồng này có thực lực phi phàm, người chớ tới gần.

Chương 245: Vườn bàn đào thiếu người không?

Chương 245. Vườn bàn đào thiếu người không?

Tần Thọ liếc mắt nhìn bốn Long Hỏa Thần Đăng, thầm nghĩ: “Cũng không biết trong

Vòng qua Thông Minh Điện, cuối cùng Tần Thọ cũng thấy Lăng Tiêu Bảo Điện!

Lăng Tiêu Bảo Điện này cho người ta cảm giác hết sức kỳ lạ, rõ ràng nó đang ở trước mắt, lại giống như xa tận chân trời, hư vô mờ mịt.

Nhìn qua Lăng Tiêu Bảo Điện cũng không lớn lắm, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác đại điện này lớn đến dọa người, đủ loại cảm giác mâu thuẫn đều xuất hiện trên người hắn, rồi lại biến mất, cực kỳ cổ quái.

Trước Lăng Tiêu Bảo Điện là một trăm tám mươi nghìn bậc thang bằng bạch ngọc, nhưng khi Tần Thộ lấy tay lau một cái phát hiện đây không phải là bạch ngọc mà là thần ngọc tinh túy!

Một tòa bạch ngọc mới cho ra một viên bạch ngọc tinh túy lớn bằng ngón cái, một tòa bạch ngọc tinh túy mới có một thần ngọc lớn bằng ngón cái, một tòa thần ngọc mới có một thần ngọc tinh túy! Nếu tính như vậy, muốn đúc một cái cầu thang lớn bằng chừng này...

Tần Thộ nhìn không được chảy nước miếng... trong lòng kêu to:

“Xa xỉ quá! Lãng phí quá! Lấy thứ này làm cầu thang, Ngọc Đế quả là lãng phí!”

Nhìn lên cuối cầu thang, có một nam tử đang đứng, nam tử mặc một thân hắc kim khôi giáp, nhìn hơi giống với Thiên Bồng, nhưng nhìn kỹ, bộ áo giáp này màu vàng thì ít mà màu đen thì nhiều, bên trên còn có đồ án màu đen thần bí!

Người nọ buông thông hai tay, đứng ở cuối cầu thang, cửa đại điện bên cạnh vẫn không nhúc nhích, hẳn ta đeo một chiếc mặt nạ không có khuôn mặt nên không nhìn rõ bộ dáng hẳn ta thế nào...

Trừ người đó ra thì không còn ai nữa!

Tần Thộ vừa lên cầu thang vừa thấp giọng hỏi Thái Bạch Kim Tinh:

-Thông Minh Điện còn có bốn con Chân Long, sao Lăng Tiêu Bảo Điện chỉ có một người? Thiên binh thiên tướng chẳng thấy ai cả?

Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha nói:

-Chỉ cần mình Vương Linh Quan ở đây là đủ.

Tần Thọ kinh ngạc, nhớ lại những ghi chép trong “Tây Du Ký”, hấn bỗng nhiên nghĩ tới một việc!

Lúc Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, hấn ta một đường đánh vào, qua Nam Thiên Môn, Triều Hành Lô, đánh vào Thông Minh Điện, cho đến khi vào tới Lăng Tiêu Bảo Điện, lại bị một người chặn lại! Hai người người tới ta đi, đánh tận mấy hiệp, người này cũng chả làm được gì người kia!

Người nọ chính là thần hộ pháp đứng đầu Đạo giáo Tá Sử Vương Linh Quan!

-Cừ thật, người này còn đỡ được con khí, thảo nào trâu bò như vậy...

Tần Thọ thấp giọng lẩm bẩm một câu.

-Con khí gì cơ?

Thái Bạch Kim Tinh hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có chuyện gì... ta nói nhầm thôi.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Con thỏ, đã tới Lăng Tiêu Bảo Điện rồi, ngươi chớ nói bậy bạ, tránh tăng thêm phiền phức.

Tần Thọ nghe rằng, tỏ ý đã hiểu.

Lúc đến cửa đại điện, Thái Bạch Kim Tinh lấy lệnh bài ra, Tá Sử Vương Linh Quan nhìn lướt qua, khẽ gật đầu, lúc này Thái Bạch Kim Tinh mới dẫn Tần Thọ đi vào đại môn Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vừa tiến vào cửa, Tần Thộ lập tức sợ ngây người!

Tần Thộ đã vô số lần tưởng tượng Lăng Tiêu Bảo Điện có hình dạng thế nào, có giống với hoàng cung Tử Cấm Thành không... hay là giống thần điện của thần linh phương Tây.

Nhưng lúc này hẳn hiểu, nghèo nàn thật sự hạn chế sự tưởng tượng của hắn.

Lăng Tiêu Bảo Điện chính là một cầu thang mây nhiều tầng, các bậc thang hướng lên trên, hai bên là văn thần võ tướng, trên đỉnh là một ngai vàng to lớn tỏa ra thần quang, mây ngũ sắc bao quanh.

Không biết trên ghế khảm loại đá gì, tỏa ra ánh sáng đẹp mắt, chỉ liếc nhìn, Tần Thộ có xúc động muốn giấu nó làm đồ sưu tầm trong nhà!

Nhưng đây chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là cảnh nền xung quanh!

Cảnh nền của đại điện này đều là bầu trời sao!

Xa xa có vô số ngôi sao đang bay qua, dưới chân cũng là một bầu trời sao!

Trong đại điện như cất giấu cả một vũ trụ!

Cảm giác này... thật sự khiến Tần Thộ chấn động không thôi!

Tần Thộ không biết mình bị Thái Bạch Kim Tinh kéo đi như thế nào, chỉ nghe Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, đã đưa con thả Tần Thộ ở Nguyệt Cung tới.

Tần Thộ nhanh chóng theo sát mà bá kiến Ngọc Đế.

Ngọc Đế nói:

-Con thỏ, hôm qua ngươi xuống hạ giới một mình?

Tần Thộ biết chuyện này không thể giữ bí mật, nếu không có người phát hiện ra thì cũng không sao, nếu như bị phát hiện, tuy rằng xem bói cũng không tính ra chuyện xảy ra trên người hắn. Nhưng còn Na Tra thì sao? Lý Trinh Anh thì sao? Chỉ cần đưa người điều tra một cái, những thiên binh này ai dám lừa Ngọc Đế chứ?

Cuối cùng vẫn sẽ bị điều tra ra, đến lúc đó tội lại tăng thêm một bậc.

Đương nhiên, Tần Thộ không sợ phiền phức, nhưng Lý Trinh Anh và Na Tra thì không được...

Vì vậy Tần Thộ nói:

-Đã đi xuống.

-Đi xuống thế nào? - Ngọc Đế hỏi.

Lời này vừa nói ra rõ ràng Na Tra và Lý Trinh Anh có chút căng thẳng, nhất là Lý Tịnh rất muốn ném bảo tháp đập chết con thỏ này để diệt khẩu...

Tần Thộ nói:

-Cứ xuống như vậy thôi.

Lời này vừa nói ra, nguyên đám tiên nhân im lặng không nói gì...

Dường như Ngọc Đế cũng chưa từng nghe có ai trả lời như vậy, im lặng một lúc lại hỏi:

-Cụ thể làm sao đi xuống?

Tần Thọ nói:

-Đi xuống thôi.

Đám tiên nhân cạn lời lần thứ hai...

Lúc này Nhật Du Thần tiến lên phía trước nói:

-Con thỏ, bớt kiêu chơi chữ đó đi, ý Ngọc Đế hỏi là nội dung căn kẽ!

Lúc này Tần Thọ mới phát hiện, Nhật Du Thần cũng đứng giữa đám tiên nhân, chỉ là bề ngoài tên này có chút thâm, mặt mũi bầm dập còn chưa tính, đến cả tay chân cũng không linh hoạt lắm.

Tần Thọ suy nghĩ một chút nói:

-Thật ra cũng không khó lắm, chỉ trộm một bộ y phục của thiên binh, sau đó lên vào quân đội của Na Tra mà đi xuống thôi.

Lời này vừa nói ra, Na Tra và Lý Tịnh đều thở phào nhẹ nhõm, Na Tra cảm kích nhìn Tần Thọ, Lý Tịnh thì im lặng không nói gì.

Nhật Du Thần nghe vậy, không tin nói:

-Không có khả năng! Áo giáp chiến đấu của thiên binh đều có số, mỗi người một bộ, người trộm áo giáp sao lại không ai biết?

Tần Thọ chìa tay ra nói:

-Trên thực tế không phải các ngươi cũng không biết sao?

Nhật Du Thần nhất thời á khẩu...

Nhật Du Thần tiến lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, con thỏ này trộm áo giáp của thiên binh, xuống hạ giới một mình, đó là trọng tội!

Ngọc Đế khẽ gật đầu nói:

-Thái Bạch Kim Tinh, việc này ngươi thấy thế nào?

Thái Bạch Kim Tinh tiến lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, con thỏ vẫn còn trẻ người non dạ, ham chơi hiếu động mà phạm sai lầm, phạt vẫn phải phạt. Tiểu thần cho rằng, không bằng phạt hấn tới chăm cây ở Ngự Hoa Viên, an tâm tu dưỡng đi.

Nhật Du Thần nghe vậy, lập tức ngậy ra, đây là trừng phạt nghiêm khắc sao? Gã đã bị đánh thành thế này, kết quả con thỏ chỉ bị đày tới chỗ khác tiếp tục vui chơi?

Nhật Du Thần kêu lên:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, tiểu thần nghĩ thiên điều chính là thiên điều, vi phạm thì phải xử theo luật lệ! Hấn đã phạm trọng tội, ít nhất cũng phải bị tước đi tiên tích, cách chức giáng xuống phàm trần, nhốt vào vòng luân hồi, lấy đó để răn đe!

Chương 246: Hai kẻ xấu

Chương 246. Hai kẻ xấu

Nghe được câu này, Thái Bạch Kim Tinh hơi cau mày... hiển nhiên, Thái Bạch Kim Tinh không muốn vậy.

Đúng lúc này, Lý Tịnh tiến lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, thần cho rằng tuy con thỏ đã phạm lỗi, nhưng tội cũng không tới mức cách chức giáng xuống trần gian. Thiên điều luật lệ cũng có tình người, con thỏ đã phải vất vả ở trên Ngũ yệt Cung nhiều năm như vậy, có lẽ có nhiều thứ hắc không biết. Người không biết không có tội... đương nhiên, hắc đã phạm phải thiên điều, phạt thì vẫn phải phạt, tới Ngự Hoa Viên làm vườn, để hắc tu thân dưỡng tính, đó cũng là một biện pháp tốt.

Lý Tịnh đột nhiên lên tiếng nói giúp con thỏ khiến nhiều người đề u sắp rớt con mắt ra.

Vẻ mặt Nhật Du Thần khó tin nhìn Lý Tịnh, người này bình thường rất hăng hái nói xấu con thỏ, sao hôm nay lại đột nhiên trở mặt?

Tần Thọ cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Tịnh, nhìn những người khác, sau đó nhìn Ngọc Đế, hắc luôn cảm thấy nhóm người này đều đang tính toán gì đó...

Lúc này Na Tra cũng bước ra khỏi hàng nói:

-Thần cho rằng, để con thỏ tới Ngự Hoa Viên tu thân dưỡng tính thật sự là một biện pháp tốt.

Nhật Du Thần còn muốn nói điều gì, Ngọc Đế đã lên tiếng:

-Phê chuẩn!

Nhật Du Thần lập tức ngậm miệng, Ngọc Đế đã thông qua, nói cá

ì gì cũng vô dụng.

Vì vậy, Nhật Du Thần, Tần Thộ đều khom mình hành lễ, chấp nhận hình phạt này.

Hình phạt được thực hiện, ở đây cũng không còn chuyện gì liên quan tới Tần Thộ nữa, vì vậy Thái Bạch Kim Tinh đưa Tần Thộ rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc đi tới bên ngoài Thông Minh Điện, Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Con thỏ à, tới Ngự Hoa Viên, người đừng có làm loạn đấy. Chăm sóc hoa cỏ thật tốt, an phận chút đi, có một công việc tốt sẽ nhanh chóng lên chức thôi.

Tần Thộ nghe vậy mắt lập tức sáng lên:

-Công việc tốt? Ta còn có thể làm quan phải không?

Thái Bạch Kim Tinh cười:

-Có cái gì không thể? Nhưng người phải biểu hiện tốt một chút mới được.

Tần Thộ lập tức nói:

-Chuyện đó, vườn Bàn Đào thiếu người trông coi phải không? Ta thấy dù sao ta cũng là một con thỏ uy vũ hùng tráng, sức chiến đấu kinh người, tới vườn Bàn Đào chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất!

Thái Bạch Kim Tinh sững sờ, sau đó liền cười híp mắt nhìn Tần Thộ nói:

-Hà hà... chuyện này người đừng có nghĩ tới nữa, bây giờ chỗ đó không thiếu người.

Tần Thộ lập tức trả lời:

-Vậy Đâu Suất Cung có thiếu đồng tử trông coi lò luyện đan dược không? Dù sao thì ta cũng đã học qua rèn kim khí, hỗ trợ trông coi đốt lửa, chắc là không thành vấn đề?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Người ấy, trước mắt đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, sau này có cơ hội thì nói tiếp. Bây giờ việc người cần làm là chăm sóc cho tốt hoa cỏ cây trồng ở Ngự Hoa Viên... vị Tiên quan kia, người lại đây, dẫn con thỏ này đến Ngự Hoa Viên nhậm chức.

Phía xa đúng lúc có một Tiên quan đi ngang qua, Tiên quan nghe thấy Thái Bạch Kim Tinh vẫy gọi, lập tức nhìn tới, vừa định hành lễ chào hỏi, bỗng nhiên nhìn thấy con thỏ này, sau đó liền đột ngột dừng bước chân.

Tần Thộ nhìn nhìn đôi phương, cảm giác có hơi quen mặt, tiến sát lại nhìn nhìn rồi cười lớn ha ha:

-Ta biết người!

Tiên quan run cầm cập nói:

-Con thỏ à, người nhận nhầm người rồi.

-Không thể nào! Hai tòa Nguyệt Cung người nợ ta đâu! Nhanh chóng trả đây!

Tần Thộ chìa tay ra, kêu lớn.

Tiên quan kia nghe vậy suýt bật khóc, trốn được lâu như thế, không ngờ vẫn phải chạm mặt với con thỏ này.

Thái Bạch Kim Tinh ngạc nhiên, hỏi:

-Cái gì mà hai tòa Nguyệt Cung?

Tiên quan cay đắng kể lại chuyện xảy ra trước đây...

Nghe xong, Thái Bạch Kim Tinh yên lặng một hồi rồi nói:

-Con thỏ à, lúc đấy Ngọc Đế đang nói quá.

Tần Thọ nói:

-Người chắc chắn không? Dù sao thì ta nói mỗi một lần, hẳn liền t
hưởng một tòa, tổng cộng là ba tòa, còn thiếu hai tòa. Ta không cầ
n biết, thiếu chính là thiếu! Hay là, chúng ta quay về hỏi lại Ngọc
Đế xem?

Thái Bạch Kim Tinh nghe xong, yên lặng một hồi, chỉ chuyện cón
con này quay về tìm Ngọc Đế? Đây là đang sợ mình chết chưa đư
ợc đẹp sao?

Tiên quan nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh, Thái Bạch Kim Tinh
ngẩng đầu nhìn trời nói:

-Hôm nay thời tiết không tệ... con thỏ à, các người nói chuyện đi,
ta đi trước đây.

Còn đang nói chuyện, Thái Bạch Kim Tinh đã rời đi như vậy.

Trong nháy mắt Tiên quan liền tròn tròn mắt, như vậy nghĩa là Th
ái Bạch Kim Tinh cũng không quan tâm nữa sao.

Con thỏ duỗi tay ra, nói:

-Nguyệt Cung đâu?

-Con thỏ à, người xem xem, người đi nhậm chức trước đã, sau đó
ta sẽ mang qua cho người có được không?

Tiên quan đáng thương, rỉ máu trong lòng hỏi.

Tần Thọ lúc này mới hài lòng cười nói:

-Được, vậy ta sẽ đợi. Nếu mà ngươi không đưa tới, lần sau gặp lại Ngọc Đế, ta sẽ tự mình hỏi hấn rốt cuộc bao giờ mới đưa.

Tiên quan nghe vậy, rùng mình một cái, chuyện còn con như này hỏi Ngọc Đế? Nếu như Ngọc Đế mà trách tội xuống, Tiên quan lại rùng mình cái nữa...

Tần Thọ hỏi:

-Tiên quan, ngươi sao vậy? Run rẩy mãnh liệt như vậy, tè dầm rồi à? Run cầm cập? Thận yếu?

Tiên quan trong lòng mắng: "...Mẹ nó!"

Đi đường lớn ở trung tâm, không đến được Ngự Hoa Viên, vòng qua Thông Minh Điện, rẽ qua Dưỡng Tâm Điện, lại tiến về phía trước mới là vị trí của Ngự Hoa Viên.

Trèo lên đỉnh một ngọn núi ở gần đó, Tần Thọ nhìn Ngự Hoa Viên ở phía xa, đột nhiên tròn tròn mắt, chỉ thấy Ngự Hoa Viên này rộng mênh mông bát ngát, không biết kéo dài đến mấy nghìn dặm, có sông nước chảy qua núi, có chim bay, có mãnh thú, có dị thú quý hiếm liên tục chạy ra, một mớ hỗn độn... Tần Thọ tặc lưỡi nói:

-Đây mà là Ngự Hoa Viên? Đây là rừng rậm Amazon thì có.

-Cái gì là rừng rậm Amazon? - Tiên quan hỏi.

Tần Thọ lắc lắc đầu nói:

-Không đúng, rừng rậm Amazon cũng không to bằng chỗ này cả

ì không?

Tiên quan nghe cũng không hiểu, tuy nhiên vẫn rất kiên nhẫn giải thích:

-Đây chính là Ngự Hoa Viên, nói là Ngự Hoa Viên, thật ra nơi đây là gì, ai cũng không nói được chính xác.

-Là ý gì? - Tần Thộ ngạc nhiên hỏi.

Tiên quan trả lời:

-Nói sao nhỉ, Ngự Hoa Viên này có lẽ là thứ tồn tại lâu đời nhất trong suy nghĩ của cả cái Thiên Cung này, khi Thiên Cung còn chưa hình thành, thì nó đã tồn tại rồi. Ngọc Đế cho rằng nơi này không tệ, liền đặt tên là Ngự Hoa Viên, thỉnh thoảng tới đi dạo... đồng thời Ngự Hoa Viên cũng là nơi chiếm nhiều diện tích nhất trong Thiên Cung, kéo dài không biết bao nhiêu dặm. Đến bây giờ, Thổ Địa vùng này còn chưa thể đi hết được toàn bộ Ngự Hoa Viên...

-Cái gì? Lớn như vậy?!

Tần Thộ hoàn toàn tròn tròn mắt ngạc nhiên, đây nào có phải là Ngự Hoa Viên, chỉ e là cả một thế giới?

Tiên quan cười khỏ nói:

-Cũng không phải là lớn, mà là Ngự Hoa Viên này cực kỳ kỳ lạ, hay nói cách khác, nơi đây dường như bị người cấm đoán rất nhiều, người đi ở trong này, không thể trực tiếp đi thẳng, vòng đi vòng lại, thực ra những chỗ có thể đi dạo hoàn toàn không nhiều. Người nhìn ngọn núi tuyết lớn ở phía xa xa kia xem!

Tần Thộ nhìn theo, phía chân trời quả nhiên có một núi tuyết ẩn mình trong đám mây, hư vô lúc ẩn lúc hiện, cũng không biết có thực sự tồn tại hay không.

Tiên quan nói tiếp:

-Đứng ở đây có thể nhìn thấy ngọn núi tuyết đó, nhưng từ trước đến nay chưa hề có người nào đi tới được gần đó, cho dù nhìn từ đâu, nó vĩnh viễn đều ở phía chân trời.

Chương 247: Hai kẻ xấu (2)

Chương 247. Hai kẻ xấu (2)

Tần Thộ ngẩn người... như vậy xem ra, nơi này thật sự kỳ quái.

Tần Thộ đánh giá cẩn thận các loại động vật cây cỏ ở phía dưới, nói:

-Tiên quan, động vật cây cỏ ở dưới này hình như rất bình thường, ta ở Thần Mộc Cốc đều đã thấy rất nhiều...

Tiên quan trả lời:

-Người đi vào bên trong sẽ biết thôi, bốn cấp độ cây cối Thiên Địa Huyền Hoàng ngoại trừ cấp độ Thiên chỉ có một cây ra, các cấp độ còn lại đều có thể thấy được ở đây. Chẳng qua là, ta khuyên người không nên lại gần cây cối Huyền cấp hoặc từ Huyền cấp trở lên, những tên đó không dễ động vào, tính khí cũng không tốt lắm.

-Không tốt lắm, tôi tụt đến mức nào? - Tần Thộ tò mò hỏi.

Tiên quan đang định nói gì đó, một đám mây bay lên tới trước mặt, xuất hiện hai người.

Một người toàn thân xăm hình con hổ, người ước chừng cao lớn đến hai mét rưỡi, trên miệng có răng nanh lộ ra ngoài môi, trong tay cầm một cái xiên thép.

Kẻ còn lại người không cao, chỉ cao tới bắp đùi của Nam nhân xăm hình con hổ, trong tay cầm một quả trượng bằng mây khô, nhìn cách ăn mặc, cũng giống như các Thổ Địa khác, chắc là Thổ Địa ở nơi này rồi.

-Ui chà, có người mới đến!

Thổ Địa cười híp mắt lại nhìn Thần Thọ, tuy nhiên ánh mắt kia không giống như đang đánh giá một người, mà ngược lại giống như đang nhìn một con dê non đợi làm thịt.

Nam nhân xăm hình con hổ cười ha ha nói:

-Không dễ dàng gì nhỉ? Không phải chứ, đây là một con thỏ sao? Hứa tiên quan, người đến để khao huynh đệ chúng ta ăn đấy à? Chỉ có một con thỏ, mặc dù khá béo, nhưng vẫn không đủ ăn!

Thổ Địa gật đầu theo, đồng thời còn chớp chớp miệng nói:

-Tuy nhiên con thỏ béo như vậy, cũng ít khi thấy, nếu nướng lên ăn, mùi vị chắc cũng không tệ.

Tần Thọ nghe thấy lời này,

Híp mắt lại, không nói gì...

Hứa tiên quan ở bên cạnh nói:

-Hai vị, đây là con thỏ mà Ngọc Đế chỉ định tới Ngự Hoa Viên để

nhậm chức, Tần Thộ.

Lời nói vừa dứt...

-A ha ha... cảm thú! Ha ha... cảm thú, ha ha... con thỏ biến thành cảm thú, cũng coi như là thăng cấp? Ha ha...

Nam nhân xăm hình con hổ và Thổ Địa lăn qua lăn lại ở trên đám mây, bắt đầu cười lớn một cách khoa trương.

Hứa tiên quan vẻ mặt ngại ngùng, lo lắng nhìn sang con thỏ bên cạnh, chỉ thấy con thỏ cười ha ha nhìn cảnh tượng này, dường như không thèm để bụng một chút nào.

Thế nhưng Hứa tiên quan có cảm giác, con thỏ này tuyệt đối không phải không để bụng, mà là đang ngấm ngấm cái gì đó.

Hứa tiên quan mặc kệ hai người, nói với Tần Thộ:

-Đây là Thổ Địa và Sơn Thần của Ngự Hoa Viên, Thổ Địa tên là Nhiễm Đằng, Sơn Thần tên là Bạch Văn. Sau này các người đều là đồng nghiệp rồi, có chuyện gì không hiểu, có thể hỏi bọn họ.

-Hỏi thì được, nhưng mà công việc của chúng ta không giống nhau, chúng ta chịu trách nhiệm an ninh trật tự của động vật, người chịu trách nhiệm cho ăn, a ha ha...

Hai tên này lại bắt đầu cười, đặc biệt là khi nói đến hai chữ cho ăn này, hai tên này cười cực kỳ vui vẻ, còn có chút nham hiểm.

Hứa tiên quan không biết làm thế nào, nhỏ giọng nói:

-Thỏ à, mặc dù bọn họ chỉ là Thổ Địa và Sơn Thần, tuy nhiên ở trong Ngự Hoa Viên, bọn họ thực sự có tiếng nói, hơn nữa thời gian bọn họ ở Ngự Hoa Viên là lâu nhất, cũng hiểu rõ Ngự Hoa Viên nhất. Tới phía trong, người cố gắng đối xử tốt với bọn họ, biết ch

ưạ?

Tần Thợ nhếch mép với Hứa tiên quan rồi nói:

-Ta biết rồi, ngươi yên tâm đi, chúng ta sẽ sống chung với nhau thật vui vẻ.

Nhiều Đăng bò dậy, nhéo mặt Tần Thợ một cái rồi nói:

-Yên tâm đi, chúng ta sẽ chăm sóc thật tốt cho con thỏ béo này.

Bạch Văn nói theo:

-Hứa tiên quan, giao nhận kết thúc rồi, ngươi phải đi đâu thì đi đi... chúng ta còn phải đi tuần tra Ngự Hoa Viên.

Hứa tiên quan có chút lo lắng nhìn theo Tần Thợ, Tần Thợ lại cười nói:

-Yên tâm đi, Hứa tiên quan, ta không sao cả, bai bai.

Sau đó Tần Thợ theo Bạch Văn và Nhiều Đăng bay lên không đi mất...

Hứa tiên quan nhìn theo bóng dáng của ba người, thở dài nói:

-Hi vọng ngươi có thể sống thêm vài năm... mấy người trước đây, chẳng có ai sống qua được trăm năm...

-Thỏ à, ngươi đến từ Nguyệt Cung? - Bạch Văn ngạc nhiên hỏi.

Tần Thợ trả lời:

-Ừ.

Nhiều Đăng:

-Nguyệt Cung à, theo như những gì ta biết, đó là đất chết đúng không? Vậy mà lại có thể nuôi người béo như này...

Trong lúc nói, Nhiều Đăng nhéo nhéo mặt con thỏ, sau đó ba người đi xuống đám mây, bước vào trong rừng rậm Ngự Hoa Viên.

Vừa hạ xuống mặt đất, Bạch Văn và Nhiều Đăng dường như thay đổi sắc mặt, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã biến mất, hai người uốn ngực ngẩng cao đầu, dùng lỗ mũi đối diện với Tàn Thọ, một người trái một người phải nhìn Tàn Thọ.

Tàn Thọ lập tức nhe răng, nói:

-Hai vị, có vấn đề gì không?

Nhiều Đăng cười khà khà nói:

-Con thỏ, nếu người đã đến rồi, vậy thì huynh đệ chúng ta phải giáng giải quy tắc cho người.

Tàn Thọ ngoan ngoãn gật đầu, bộ dạng ta đang nghe đây.

Nhiều Đăng phẩy tay một cái, trong hư không liền xuất hiện một hình ảnh của Ngự Hoa Viên, hắn chia Ngự Hoa Viên thành hình tam giác có ba khu vực, sau đó chỉ lên phía ba khu vực trên rồi nói:

-Chúng ta cũng không bắt nạt người, Ngự Hoa Viên lớn như vậy, chúng ta chia đều. Ta phụ trách phía đông, Bạch Văn phụ trách phía Tây, người phụ trách khu phía Bắc.

-Nhiệm vụ của chúng ta rất đơn giản, buổi sáng đi đến Linh Thực Điện ở trên ngọn núi người vừa tới để nhận lấy các loại thức ăn cho linh thú, cây cối, sau đó tới địa bàn của mình cho linh thú ở đó ăn, và bón phân cho cây cối. Còn có một điểm quan trọng nhất...

Nói đến đây, Nhiều Đăng chỉ chỉ lên cây cối phía trên đầu nói:

-Nơi này là Ngự Hoa Viên, không phải là rừng rậm dã ngoại, cho nên, người phải thực hiện việc cắt tỉa cho tất cả các loại cây cối, đảm bảo nơi này được vệ sinh sạch sẽ, đẹp đẽ. Hiểu chưa?

Tần Thọ xoa xoa cằm nói:

-Như thế nào mới coi là đẹp đẽ?

Bạch Văn cười nói:

-Chuyện này thì phải xem khả năng thẩm mỹ của người rồi, nếu làm tốt, khi Ngọc Đế đi dạo mà vui vẻ, sẽ ban thưởng không ít. Nếu như làm không tốt, Ngọc Đế mất hứng một cái, răng rắc...

Bạch Văn cắt cắt ngang cổ, cười khà khà nói.

-Được rồi, những gì cần nói chúng ta đều nói rồi, đi đến địa bàn của người đi, nếu không có chuyện gì thì đừng chạy lung tung.

Nhiều Đăng đã bắt đầu đuổi người.

Tần Thọ cười nói:

-Hai vị đại ca, các người nói nhiều như vậy, chỉ dạy nhiều như vậy, ta cũng có chút hơi ngại. Như vậy đi, chúng ta uống một chén, xem như chúc mừng hai bên quen biết, thế nào?

Trong lúc nói chuyện, Tần Thọ lấy ba cái chén lớn ra, đồng thời lấy rượu ngon của Tửu Thần ra, vừa mở ra mùi rượu đã xộc thẳng lên mũi!

Vốn dĩ Bạch Văn và Nhiều Đăng định từ chối, nhưng sau khi ngửi thấy mùi rượu này thì lại không từ chối nổi.

-Mùi rượu này, chẳng lẽ đây là rượu của Tử Thần à?! - Bạch Văn kinh ngạc thốt lên.

Nhiều Đăng la theo:

-Không thể nào? Một con thỏ nhỏ như ngươi mà cũng lấy được rượu của Tử Thần á?

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Gặp may, gặp may thôi... người khác làm còn ta chỉ chia một chút thôi.

Nhiều Đăng và Bạch Văn chợt hiểu ra, ánh mắt đánh giá cao Tần Thộ vừa nãy lại biến thành khinh thường...

Chương 248: Ghế Thái sư, da hổ lớn

Chương 248. Ghế Thái sư, da hổ lớn

Bạch Văn cười ha ha nói:

-Nếu là rượu của Tử Thần thì dù là lễ phép hay là để gửi lời chào tới Tử Thần thì cũng phải uống một chút. Nhưng mà cái chén này nhỏ quá, chúng ta đổi sang cái lớn đi!

Vừa nói, Bạch Văn vừa lấy một cái chum đựng nước ra!

Ý tứ trong lời nói này của Bạch Văn rất đơn giản, chúng ta uống rượu không phải chúng ta nể mặt người, mà là vì giữ thể diện cho Tử Thần...

Nói cách khác, ăn của người uống của người, nhưng chúng ta không cảm ơn người! Hơn nữa còn định đóng gói toàn bộ rồi đem đi!

Nhiều Đăng cũng lấy một cái vại nước ra, cười nói:

-Đúng, lấy chén lớn uống cho đã!

Tần Thộ khinh thường nhìn hai người mặt dày trước mặt nhưng cũng không tức giận, chỉ cười ha hả nói:

-Hai vị, uống rượu bằng chén trước rồi dùng cái lớn sau cũng không muộn.

Vốn dĩ là hai người tham lam muốn chiếm đoạt vò rượu, nếu không thì cũng chẳng cần lấy hai cái vạc rượu ra.

Giờ lại được uống thêm một bát thì đương nhiên là rất vui.

Thế là Nhiều Đăng nói:

-Cũng được, uống một bát trước gửi lời chào tới Tử Thần đã.

Bạch Văn gật đầu theo.

Tần Thộ lấy một cái gáo múc rượu bằng trúc từ trong ngực ra, quấy một hồi trong vò rượu rồi múc ra rót đầy cho hai người, cuối cùng mới rót đầy cho mình.

Sau đó, Tần Thộ thuận tay kéo một cái, phần gáo trên gậy trúc được kéo xuống, hấn vẩy cái gậy trúc trong tay rồi mới thu lại.

Nhiều Đăng tò mò hỏi:

-Cái này của người hình như là cái thước à?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đại ca Nhiều Đăng thật tinh mắt, cái này đúng là thước. Nhưng mà ta cũng chẳng học được gì, có giữ cái đồ chơi này lại cũng vô dụng, rồi phát hiện công dụng khác của nó, làm việc khác. Múc rượu cũng khá ổn...

Nhiều Đăng cũng chẳng nghĩ nhiều, khẽ gật đầu nói:

-Ha ha, tạm được...

Tần Thọ cầm cái chén lớn nói:

-Hôm nay may mắn được gặp hai vị đại ca, tiểu đệ cực kỳ vinh hạnh, không nói gì nữa, lời nói đều nằm trong rượu hết rồi, uống trước rồi nói!

Sau đó Tần Thọ mắng to trong lòng: "Con mẹ nó..."

Rồi một hơi uống hết sạch rượu!

Vốn dĩ Bạch Văn vẫn hơi lo lắng con thỏ này miệng nam mô búng một bồ dao găm nên muốn cho con thỏ uống trước xem tình hình rồi nói sau.

Giờ thấy con thỏ uống một ngụm cạn sạch nên đương nhiên cũng không nghi ngờ gì nữa, thầm nghĩ: “Quả nhiên con thỏ này sợ! Bị khí thế bá vương của huynh đệ chúng ta dọa sợ, không ngờ lại sợ thành cháu trai luôn... ha ha... hôm nay chỗ rượu này đều là của ta!”

Bạch Văn mừng thầm trong lòng, cầm chén lên liếc mắt với Nhiều Đăng, cạn!

Hai người uống một ngụm rượu mạnh vào chỉ cảm thấy rằng môi đều có mùi rượu, mùi rượu thuần túy, khiến hai người vô thức hít mắt lại...

Trong sự mơ hồ, dường như bọn hắn nhìn thấy một con thỏ cười vớ vẩn, sau đó con thỏ lấy lại bình rượu rồi chạy biến đi.

-Đúng là rượu ngon, mới uống một bát đã chóng mặt, thấy ảo giá c... - Nhiều Đăng nói.

Bạch Văn nói:

-Ừ, hình như ta thấy một con thỏ chạy...

Nhiều Đăng cười ha ha nói:

-Sao lại thế được, con thỏ đầy sợ... hử... người cũng nhìn thấy con thỏ chạy à?

Hai người chợt mở to mắt ra nhìn, quả nhiên chỉ còn lại bóng lưng của con thỏ đó...

Nhiều Đăng hét lớn:

-Con thỏ, nâng ly... ái ui...

Bạch Văn:

-Đại ca sao vậy... ái ui...

Hai người nhìn bộ dạng ôm bụng của nhau thì chợt hiểu ra, trong rượu bị bỏ thuốc! Bị con thỏ gài bẫy rồi!

Điều kinh khủng hơn là không thể dùng nguyên khí để ép cái thuốc này ra được, càng dùng nguyên khí thì càng đẩy mạnh công dụng

g của thuốc, lập tức không áp chế được, như sắp nứt ra tới nơi...

Hai người làm gì còn thời gian quan tâm tới con thỏ đó chứ? Vì bọn hắn còn vội vàng đi tìm nhà xí...

Kết quả ngày hôm đó hai người ngồi xổm trong nhà vệ sinh vừa không ngừng bắn pháo hoa vừa mắng chửi con thỏ.

-Chúc mừng, cừu xinh đẹp, sói xám, sói đỏ, mọi người một ngày bận bịu!

Trong rừng rậm, Tần Thộ nhún nhảy một bài hát thiếu nhi, đắc ý đi dạo, đồng thời suy nghĩ cách làm thế nào để giúp Bạch Văn và Nhiều Đăng học một khóa con thỏ sống động vô địch...

Đúng vậy, Tần Thộ hoàn toàn không để hai người này vào mắt, thậm chí còn chưa chuẩn bị sẵn sàng chờ hai người gài bẫy mình, hắn đã nghĩ cách gài bẫy bọn họ trước.

-Đây là nơi Nhiều Đăng quản lý nè... bông hoa này cũng được đây, Huyền cấp...

Tần Thộ cười lớn, giật xuống nhét vào miệng...

-Ái chà, cây này cũng được này!

Một cây đại thụ đổ xuống, nhét vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

-Chắc chắc, không ngờ lại tới địa bàn của Bạch Văn, con hổ của Bạch Văn, đứng lại! Người xấu thế này thì vào nôi đi!

Mười mấy phút sau, một đám lửa nổi lên bên dòng suối nhỏ...

Một cái nôi sắt lớn được gác bên trên, một tấm da hổ đang được phơi nắng cách đó không xa...

Một con thỏ đứng bên cạnh cái nồi sất, liên tục thả thứ gì đó vào trong:

-Một vài cánh hoa của Huyền Cơ Hoa, chồi non Đồng Cổ Thảo, dịch trấp Thần Tượng Mộc...sự kết hợp hoàn mỹ!

Con thỏ vớt một miếng thịt lớn ra rồi ăn một miếng, hạnh phúc hít một hơi nói:

-Khoan khoan!

Sau đó lại vớt, cầm một tảng lớn trong tay, Tàn Thọ nhìn cục thịt trong lòng cảm thán:

-Cái này hơi bổ, ăn có bị gì không nhỉ? Thôi được rồi, giữ lại cho Tiểu Cương vậy... được rồi, nếu hấn nổi điên lên thì cây hoa quốc vương không thỏa mãn được hấn, hoặc là bị ngã vào một ngày nào đó thì phóng thích sớm là được mà? Nếu vẫn còn bất mãn, ta không thể ép hấn được... thôi mình ăn luôn vậy... tốt xấu gì mình cũng có một muội tử.

Tàn Thọ vừa nói vừa nhét miếng thịt hỏ vào trong miệng.

-Ồ... không hỏ là Linh thú! Thơm quá! Cảm ơn Ngọc Đế, cảm ơn Thái Bạch, cảm ơn đảng quốc dân, cảm ơn TV... sướng khoái quá!

Tàn Thọ cười ha hả...

Chạng vạng tối, Tàn Thọ ăn uống no say, lau miệng rồi rời khỏi Ngự Hoa Viên về nhà.

Sau nửa đêm, Bạch Văn và Nhiễm Đằng kéo lê đôi chân run rẩy về địa bàn của mình, kết quả sau khi dạo một vòng...

-Trời đánh! Huyền Cơ Hoa, Đồng Cổ Thảo, Thần Tượng Mộc đâu?!! Đi đâu rồi?!!!

...

Sau khi gào hét đủ rồi thì hai vị này gặp nhau.

-Chắc chắn là con thỏ chết tiệt đó!

-Con thỏ chết dẫm ác thật đấy! Hắn đào hết hơn mười gốc cây cỏ Huyền cấp! Nếu Thiên Đình biết chuyện này rồi trách tội... - Nhiều Đăng đổ đầy mồ hôi.

Bạch Văn nói:

-Không sao, ngày mai chúng ta đi tố cáo hắn! Khiến hắn chịu hết!

-Tố cáo? Người có chứng cứ à? - Nhiều Đăng hỏi.

Bạch Văn im lặng...

-Vậy làm thế nào bây giờ? - Bạch Văn hỏi.

Nhiều Đăng hí hóp mắt nói:

-Đi, tới mấy khu vực đào mấy gốc cây về trồng lại! Sau đó ngày mai chúng ta mời người của viện giám sát tới xem xét Ngự Hoa Viên, đến lúc đó, hừ...

Bạch Văn cũng cười theo:

-Cao tay, thật sự cao tay!

Nhiều Đăng lảm bảm nói:

-Con thỏ chết dẫm dám hại chúng ta? Chúng ta bắt chết hắn!

Bạch Văn nói:

-Đúng! Bấy chết hần!

-Hất xì!

Tần Thọ hất hơi một cái, xoa xoa mũi nói thầ:

-Tên cháu trai nào đang nhắc tới ta?

Nghe thấy con thỏ hất hơi, Ma Lễ Hồng liếc nhìn con thỏ.

Tần Thọ nhướn lông mày lên nói:

-Người nhìn cái gì?

Ma Lễ Hồng lập tức nhìn sang hướng khác, như thể chẳng có gì.

Tần Thọ cạn lời, nói thầ:

-Đường đường là Ma Gia Tứ Tướng, Tứ Đại Thiên Vương sao lại sợ ta như vậy?

Chương 249: Hãm hại con thỏ?

Chương 249. Hãm hại con thỏ?

Ma Lễ Hồng nghe thấy thế thì trong lòng như có trăm con ngựa p
hi nước đại qua, chỉ muốn chửi: "Mẹ nó, nếu sau lưng người khôn
g có Thiên Bồng nguyên soái, Tam Thái Tử Na Tra, Thanh Nguyê

n Diêu Đạo Chân Quân gì đó, thì người thử xem ta có giết chết người không!"

Nhưng mà, hiện thực lại là, hắn chỉ có thể tiếp tục giả làm cháu tr

ai...

Tần Thọ lắc đầu, hiện nay hắn đang ở trong tình huống nước lên t
hì thuyền lên, hiểu biết nhiều thì đương nhiên cũng chướng mắt b
nh khí trên người Ma Gia Tứ Tướng, về phần pháp bảo của bọn h
ấn Tần Thọ có vừa ý cũng vô dụng, cả bốn người này có phải liều
chết cũng không cho hắn cơ hội.

Về tới Nguyệt Cung, Tần Thọ đi gặp Ngô Cương trước, ném cho
hắn một nửa chân hổ, sau đó về Nguyệt Cung ăn bữa tối dưới ánh
nến với Hằng Nga.

Nhân tiện, Tần Thọ phủ tấm da Bạch Hổ lên ghế to của mình tron
g Nguyệt Cung.

Tần Thọ nhìn cái ghế da hổ lớn này, chép chép miệng nói:

-Vẫn còn một chút mùi vị!

Thế là Tần Thọ mặc kệ cái nhìn của người khác, sửa lại phòng kh
ách trong Nguyệt Cung...

Biến cái ghế chủ thành ghế Thái sư, phủ tấm da hổ lên!

Hai dãy ghế dài hai bên, món chính thì đặt trên bàn dài, cuối cùng
nếu không phải Hằng Nga nghe thấy động tĩnh tới ngăn hắn làm x
ằng làm bậy thì suýt chút nữa là bằng hiệu Tụ Nghĩa Sảnh trong t
ay hắn đã treo trên Nguyệt Cung rồi...

Giải quyết xong Hằng Nga, Tần Thọ lại không chịu ngồi yên chạy
vào trong viện, bắt đầu đào hố, sau đó trồng từng cái cây, từng câ
y hoa trong viện.

Nếu như Bạch Văn và Nhiều Đẳng ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra đây chính là những thực vật Tiên Phẩm Địa cấp mà bọn hắn mất...

Đáng tiếc giờ đã trở thành tài sản riêng của con thỏ.

Bận rộn suốt một đêm...

Ngày hôm sau, Hằng Nga thức dậy, nhìn thấy rất nhiều thực vật đột nhiên xuất hiện trong viện, kinh ngạc nói:

-Ngọc Nhi, em lấy mấy cái này từ đây vậy?

Tần Thộ nói láo:

-Nhìn thấy trên đường, thấy đẹp nên ta đào về... vật vô chủ nên đào bừa thôi.

Hằng Nga cũng không am hiểu mấy cái này, chẳng qua chỉ cảm thấy mấy cái cây này đẹp lạ thường, nhưng cũng không nghĩ nhiều, gật đầu dặn dò Tần Thộ:

-Ngọc Nhi, em tới Ngự Hoa Viên thì phải đàn hoàng một chút, biết không?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Ừm, yên tâm đi, ta rất trung thực.

Hằng Nga cười ha ha, căn bản không tin con thỏ này sẽ nghe lời nàng...

Hai người ăn sáng với nhau, rồi cùng tới Thiên Đình, nói đúng hơn thì là Tiên Giới mới đúng. Chỗ Thiên Đình chính là Tiên Giới, Thiên Cung cũng chính là Thiên Đình trong thường thức của mọi người.

Bên ngoài Thiên Đình là một tòa thành khổng lồ, thành trì được tạo thành bởi tiên nhân và tiên dân chính là thành Thiên Dung.

Hằng Nga tới Ngọc Anh Đường, Tàn Thộ thì đi thẳng tới Ngự Hoa Viên.

Kết quả vừa mới tới Ngự Hoa Viên, Tàn Thộ đã thấy Bạch Văn và Nhiều Đẳng nở một nụ cười xấu xa nhìn mình.

Tàn Thộ nói:

-Hai vị nhìn ta như vậy làm gì?

-Không có gì, giám sát đại nhân muốn gặp người, con thỏ, đi đi. -
Bạch Văn cười xấu xa nói.

Nhiều Đẳng cũng nói:

-Con thỏ, người thật là to gan lớn mật, dám đi đào cây cỏ ở Ngự Hoa Viên. Lần này, đừng nói các huynh đệ không chăm sóc người, chính là hôm nay người chết chắc rồi!

Bạch Văn cười hắc hắc nói:

-Con thỏ, tội trộm cắp, giám sát không hiệu quả, hai tội này dè xuống, chắc chắn... không biết có đủ để lên Trảm Yêu Đài không nhỉ?

Tàn Thộ nghe xong cúi đầu không lên tiếng, không biết là sợ hãi hay là đang nghĩ biện pháp đối phó, dù sao thì cũng có vẻ rất phiền muộn.

Nhiều Đẳng và Bạch Văn nhìn nhau, và cả hai đều nhìn thấy sự đắc ý trong mắt đối phương.

Trên thực tế, hai người không có khả năng có thể đào được cây cỏ trên quý kia của Tần Thọ, nên đã trực tiếp kiện hấn tội ăn trộm. Nhưng cả hai không chắc chắn rằng cây cỏ này có phải đã bị con thỏ đánh cắp hay không. Nếu như không phải thì sao? Nếu như không phải, đó chẳng phải là vu oan giáng họa sao? Đến lúc đó bị cắn một cái, nói lời đen đui thì là cũng gây ra phiền phức to.

Quan trọng nhất chính là, mặc kệ con thỏ trông coi này có trộm hay không, hai người bọn họ cũng không trông coi tốt lãnh địa của chính mình, tội giám sát không hiệu quả chắc chắn sẽ bị kết tội!

Tội danh này cũng không hề nhỏ!

Vì vậy, hai người này cùng cố gắng làm một điểm này, cây cỏ ở khu vực con thỏ giám sát bị mất đi, sau đó tố cáo con thỏ giám sát không hiệu quả, bị trộm mất, mặc kệ thế nào một tội danh cũng sẽ được thành lập.

Mối thù giữa hai người bị tiêu chảy có thể được coi là đã được báo o!

Nếu cả hai tội danh này được thành lập, dường như cả hai nhìn thấy một con thỏ bị treo trên giá treo cổ...

Nghĩ đến đây, cả hai cùng mỉm cười đắc thắng!

Đi được một đoạn, trước mặt xuất hiện hai nam một nữ mặc đồ “giám sát”, y phục cũng có phần khác biệt.

Trang phục của nam nhân là quần dài với váy bên ngoài và thắt lưng buộc dây, trông sạch sẽ và gọn gàng, nam nhân để râu khá lịch lãm.

Quần áo của nữ nhân thì khác. Đầu là váy bó sát, giày cao đến bắp chân, váy chỉ che đến chỗ đùi ửng. Về phần có quần bên trong hay không, Tần Thọ đoán là có cái đó. Dù sao thần tiên bay tới bay

lui, không mặc quần, quá dễ dàng để bị lộ hết.

Cùng một cái thắt lưng, một bộ y phục chính thức ôm sát vào người, cũng có thể thể hiện ra khí chất anh hùng của nữ nhân, đặc biệt là đôi chân dài, cho dù ẩn trong làn váy, gió cũng sẽ phác họa ra một phong cảnh tuyệt mỹ, ngay cả Tần Thộ cũng chịu không nổi mà nhìn thêm một lần nữa...

Nữ nhân này hiển nhiên nhìn thấy ánh mắt của Tần Thộ, lông mày hơi cau lại, đang định quát lớn!

Chỉ thấy con thỏ này oa một tiếng khóc lớn, nước mắt như muốn chảy hết ra!

Sau đó con thỏ chạy đến, ôm lấy đùi nữ nhân kia, rồi khóc oa oa:

-Đại nhân, ta oan uổng quá!

Không ai nghĩ rằng con thỏ chết tiệt này lại đột ngột xuất hiện như thế này...

Bạch Văn và Nhiễm Đằng vốn đã chuẩn bị những lời cáo trạng, đồ ng thời lại trợn tròn mắt... tuy rằng bọn họ là đồ khốn kiếp, nhưng khi gặp Giám Sát Sứ, bọn họ như thế nào lại không ngoan ngoãn giống như cháu trai? Tuy rằng Giám Sát Sứ là mỹ nữ rất xinh đẹp, khí chất xuất sắc, trong lòng hai người đều có chút suy nghĩ nhỏ, nhưng người dám làm như thế sao? Nghĩ cũng không dám nghĩ!

Vậy mà con thỏ đã nhào tới ôm lấy đùi mỹ nhân giám sát, đôi bàn chân nhỏ vẫn không ngừng di chuyển lên xuống, dường như muốn trèo lên, lại giống như muốn tìm tòi cái gì đó!

Trong khi hai người họ ghen tị, ao ước và trong lòng bọn họ đồng thời mắng to con mẹ nó, nếu họ dễ thương thì có thể làm được điều này không?

Nhưng sau đó, hai người chắc chắn rằng con thỏ kia chết chắc rồi!

-E hèm, con thỏ, buông ra!

Nữ Giám Sát Sứ xấu hổ đỏ mặt kéo con thỏ ra, kết quả là con thỏ bị dính chặt vào chân như keo, kéo không ra được.

Nam thanh tra gần đó cũng cau mày, hừ lạnh một tiếng:

-Con thỏ, ngươi có chuyện gì thì cứ nói đi, ôm đùi người lớn như thế là như thế nào?

Còn có cái gì, hử không nói, ngươi ôm như thế, tay có thể hay không ông sờ loạn chứ! Chết tiệt, con thỏ chết tiệt!

Chương 250: Hãm hại con thỏ? (2)

Chương 250. Hãm hại con thỏ? (2)

Tần Thọ ngược đôi mắt đầm lệ nhìn nữ giám sát, đáng thương nó:

-Thưa đại nhân, ta thật sự bị oan uổng... ngày đầu tiên báo tin, bọn họ đã làm cho ta sợ hãi, giao cho ta một khu vực rộng lớn để quản lý. Điều này còn chưa tính làm gì, ta vừa về nhà đi ngủ, sau khi ta tới đã bị một nỗi oan từ trên trời rơi xuống, ta oan uổng quá... đại nhân minh xét... oa...

Tần Thọ tiếp tục khóc...

Nam giám sát tức giận nói:

-Người buông ra trước, xuống dưới nói chuyện!

-Làm gì mà ầm ĩ như vậy? Ngay từ cái nhìn đầu đã biết là đứa nh
ỏ đang khiếp sợ... - Nữ giám sát lập tức hét lại.

Nam giám sát chết lặng...

Bạch Văn và Nhiều Đăng cũng sửng sò, tình hình này là như thế
nào? Nữ giám sát này còn đang nói thay con thỏ lưu manh này sa
o?

Nữ giám sát xoa đầu Tần Thọ, cười nói:

-Con thỏ nhỏ, đừng sợ, có ta ở đây, người có chuyện bất bình gì c
ứ nói, ta sẽ giúp người!

Tần Thọ nghe xong thì mừng rỡ, quả nhiên, vẻ ngoài dễ thương c
ủa hắn vẫn được lòng các nữ tử...

Nam giám sát nói:

-Bạch Anh, người còn chưa nhìn thấy sao? Đây là thỏ tinh, còn là
nam nhân! Tên này rõ ràng là nhân cơ hội lợi dụng người!

Bạch Anh hí mắt, truyền âm quay lại nói:

-Tương Vô, ta nghĩ con thỏ này rất là đơn thuần... nhưng người n
ói cái gì cũng không phải không có lý, để ta thử hắn!

-Thử xem thế nào? - Tương Vô hỏi.

Bạch Anh mỉm cười xoa đầu Tần Thọ âu yếm nói:

-Thật đáng yêu, đến, để cho tỷ tỷ ôm một cái...

Tần Thọ vô thức liếc nhìn ngực Bạch Anh, không có nhiều thịt... chắc là chạm vào sẽ không bị đánh đau đi.

Vì vậy, lỗ tai của hắn đột nhiên dựng lên, buông xuống, lùi về phía sau, ngẩng cao đầu, đoạn chính nói:

-Không được! Lão sư đã từng dạy ta nam nữ thụ thụ bất thân, không quen không biết không thể để người khác ôm!

Sự bất ngờ đột ngột của Tần Thọ khiến mọi người mở rộng tầm mắt!

Trong lòng Bạch Văn và Nhiễm Đằng lại càng mẫn to chửi nam nữ thụ thụ bất thân cái gì chứ? Vừa rồi hắn ôm cái gì? Ống thép à? Vừa này hắn sờ sờ cái gì? Lau đường ống à? Con mẹ nó, nếu không có Giám Sát Sứ ở đây, thực sự muốn giết chết con thỏ khôn nạn này!

Một lúc sau Tương Vô cũng không nói nên lời, nhưng hắn vẫn có chút không chắc lời con thỏ này câu nào là thật...

Bạch Anh nói:

-Không có gì, nếu con thỏ này thật sự muốn lợi dụng, ta muốn ôm hắn, sao hắn lại không đồng ý? Ta nghĩ vừa rồi hắn đã thực sự bị ủy khuất và kích động quá mà mất đi sự đúng mực.

Tương Vô nói:

-Vậy tại sao hắn không ôm chân ta?

Vừa mới truyền âm xong, Tương Vô cảm thấy trên quần có thứ gì

đó bám lên, nhìn xuống thì thấy con thỏ thật sự đang ôm bắt đùi mình... quan trọng là, con thỏ này thật nặng! Chiếc quần sắp bị kéo xuống rồi!

-Giám Sát Sứ đại nhân, ta bị oan uổng quá! - Tàn Thọ kêu lên.

-Được rồi, người sao vậy, đi xuống rồi nói, đừng kéo quần của ta.

Tương Vô vội vàng kéo chặt ống quần.

Bạch Anh nói:

-Con thỏ, người nói rằng người đã bị oan, thế thì người cũng phải nói rõ ra để chúng ta phân biệt đúng sai chứ. Nhưng trước đó, ta có một chuyện muốn hỏi người, và người nên trả lời thành thật đừng có nói dối.

Tàn Thọ dứt khoát buông tay, lùi lại, đứng dậy như một đứa bé, gật đầu như gà mổ thóc:

-Chân tử, tử nói đi, ta nhất định biết gì nói đó, không biết không nói linh tinh!

-Người gọi ta là gì cơ?

Bạch Anh sững sốt, Chân tử? Đây... thật là một cái tên kỳ lạ!

Tàn Thọ nói:

-Vậy ta nên gọi người là cái gì?

Bạch Anh trầm mặc một lúc, mới nhớ ra mình còn chưa tự giới thiệu, nhìn thấy con thỏ đáng yêu này, cô không muốn nói chuyện này nữa nên tự giới thiệu:

-Ta tên là Bạch Anh, đây là Tương Vô. Nhớ chưa?

Tần Thọ nói:

-Nhớ, Chân tử!

Bạch Anh nghe đến cái tên này thật sự không biết nên cười hay nên khóc, nhưng nhìn con thỏ đáng yêu này, thật khó có thể tưởng tượng con thỏ này với một tên biến thái, tức cũng không được, mà không tức cũng không được...

Bạch Anh chuyển chủ đề nói:

-Con thỏ, hôm nay chúng ta nhận được báo cáo rằng có người đã đào cây và hoa quý trong Ngự Hoa Viên mà không được cho phép. Chúng ta đã đến để kiểm tra, và chỉ khu vực thuộc quyền của người đã bị đào trộm cây và hoa quý. Người là người quản lý Ngự Hoa Viên, có biết tội không?

Tần Thọ cây ngay không sợ chết đứng nói:

-Ta không biết tội!

Tương Vô hừ lạnh một tiếng:

-Con thỏ, có người nói người trộm, người có nhận tội này không?

Tần Thọ tiếp tục lắc đầu nói:

-Không nhận tội!

Nhiều Đẳng nghe vậy lập tức mừng rỡ:

-Hai vị đại nhân, ngài cũng đã thấy rồi đấy. Con thỏ này thật là ngoan cố, không chịu thay đổi! Theo ta thấy, hình phạt còn nhẹ nhàng lắm, theo quy định của Ngự Hoa Viên, ai làm mất thứ gì thì phải phạt gấp đôi. Hai vị đại nhân, lúc này hai người không thể nhân

từ!

Bạch Văn nói theo:

-Chính là như vậy, lần đầu là như thế, làm sai cũng không thừa nhận.

Bạch Anh cau mày nói:

-Con thỏ, người nói không nhận tội? Cho ta một cái lý do.

Tần Thọ nói:

-Ngày hôm qua ta mới tới trình diện, buổi tối ta không sống ở đây, ai trộm đồ, ta làm sao có thể nhìn ra? Hơn nữa đây là hoa viên của Thiên Đình, bên trong canh phòng nghiêm ngặt, không một con ruồi nào vào được. Trộm ở đâu, có trộm thì chỉ có ma. Nhưng ta đâu có ngu, ăn trộm thì sao lại ăn trộm đồ trong khu vực của chính mình? Ta ăn no rồi lại để bị bắt? Hai vị chưa nghe qua câu - con thỏ không ăn cỏ gần hang à?

Khi những lời này nói ra, Bạch Anh và Tương Vô khẽ gật đầu, quả nhiên đúng là đạo lý này.

Nhiều Đăng lập tức nói:

-Cũng có thể là người cố ý làm vậy để làm cho người ta bị nhiễu loạn? Nhưng cũng vô dụng mà thôi, vô luận là vì lý do gì, đồ trong quyền hạn của người bị đánh cắp thì đều là lỗi của người.

Tần Thọ ngoắc ngoắc tay nói:

-Ta nói là có nội gián. Ta là người mới có thể đi phòng trộm bên ngoài, nhưng có thể chống lại nội gián chuyên nghiệp sao? Ta nghĩ, chân... Bạch Anh tiên tử, chúng ta bấm ngón tay tính toán xem ai đã lấy trộm cây cỏ đáng yêu trong quyền hạn của ta được chứ?

Nếu chúng ta có thể bấm tay là ra, tại sao mọi người phải ở đây? Người nói ta, ta nói người... có thời gian, chúng ta đi bắt kẻ trộm không phải tốt hơn là bây giờ ngồi đây cãi nhau sao?

Bạch Anh gật đầu nói:

-Có thể thử.

Nghe đến đây, Nhiễm Đằng và Bạch Vân vô cùng sửng sốt, hai người bọn họ đã quên mất cái gốc rạ này từ lâu rồi!

Nhưng ngay lập tức Nhiễm Đằng nói:

-Nếu có thể tìm ra được như thế thì tại sao không tính xem ngày hôm qua ai đã ăn trộm cây cỏ quý giá của Ngự Hoa Viên?

Bạch Văn gật đầu nói:

-Đúng vậy, con thỏ này! Lúc hắc không tới, Ngự Hoa Viên này cũng không có mất mát gì, khi hắc đến thì lại bị mất trộm... nhất định là có vấn đề!

Bàn tính của hai người rất đơn giản, ngày hôm qua ba người bọn họ đang ở trong Ngự Hoa Viên, hơn nữa hai người đã ném đi rất nhiều cây cỏ quý hiếm. Cả hai đều đi ị, vậy chắc là con thỏ trộm đồ!

Nếu Bạch Anh và Tương Vô bị hai người kia dẫn dắt phương hướng, thì hai người sẽ thoát khỏi tai họa và đá con thỏ kia xuống vực sâu.

Chương 251: Thỏ gia trọng nghĩa

Chương 251. Thỏ gia trọng nghĩa

Tương Vô là chương mắt con thỏ này, thế là gật đầu nói:

-Ta cảm thấy, Bạch Văn và Nhiễm Đằng nói có lý. Bạch Anh, người cứ nói đi?

Bạch Anh nhìn về phía thỏ nói:

-Thỏ con, người có ý kiến gì không?

Thái độ của Nhiễm Đằng kỳ quặc, lạnh lùng nói:

-Con thỏ, chỉ là tính toán một chút mà thôi, nếu người không làm cái gì thì có gì phải sợ? Trừ phi, hắc hắc...

Ý tứ rất rõ ràng, người không cho tính, chính là người làm!

Lúc này Bạch Anh cũng im lặng không nói gì, cùng với Tương Vô và hai người kia nhìn chăm chăm Tần Thọ.

Tần Thọ hơi ngửa đầu, cảm giác như trong xương có sắt, vô cùng đoạn chính nói:

-Ta từng học ở Văn Khúc Cung, tiên sinh từng nói, người ở Văn Khúc Cung ngay thẳng, ngồi thẳng lưng, không sợ bị tính ra! Các người cứ việc làm gì thì làm! Đúng rồi, tính xong ta, các người cũng có thể tiện tay tính đến bọn hắc luôn...

Bạch Văn cười nói:

-Xem ra là người làm, tra xét chúng ta làm gì?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Nếu không phải thì sao?

Bạch Văn yên lặng...

Chân mày Nhiều Đằng hơi nhíu lại, trong lòng có chút bất an, bởi vì biểu hiện của con thỏ này quá bình tĩnh! Chẳng lẽ hôm qua con thỏ này thật sự không làm gì? Nhưng mà chuyện này không thể n hư thế được?

Lúc này, Tương Vô nói:

-Con thỏ, ăn trộm cây quý đương nhiên phải bị phạt, nhưng giám sát không tốt thì cũng phải xử phạt. Kể cả người không có trộm n hưng cũng không giám sát được, cũng thể không liên quan đến ch uyện này được?

-Tương Vô, ngày đầu tiên hấn đến trình diện, mà ban đêm cũng k hông ở lại đây, nếu như bị mất cũng thật sự là không thể trách hấ n. Tạm thời cứ điều tra theo hướng hấn không ăn trộm đi. - Bạch Anh thay Tần Thọ nói.

Tần Thọ đi theo gật đầu, trong lòng tự nhủ:

-Vẫn là muội tử hiểu chuyện nha.

Nói xong, Tương Vô và Bạch Anh ngồi xếp bằng xuống bày ra m ột pháp trận, cầm trong tay một chiếc mai rùa, bắt đầu tính toán...

Tần Thọ nói:

-Ta còn tưởng rằng đoán mệnh thì bấm đốt ngón tay là được rồi, k hông ngờ lại phiền phức như thế này.

Bạch Văn hừ hừ nói:

-Thiên cơ bất khả lộ, nhìn trộm thiên cơ, cho dù là liếc sang cũng không đơn giản như người nghĩ. Nếu không phải pháp lực cao cường hoặc tinh thông đạo này, muốn tính chuyện sắp đến thì chỉ có thể dùng đến trận pháp và pháp bảo mới được.

-Nhiều Đăng, người nói với hắn những chuyện này làm gì? Đợi lát nữa có kết quả, hê hê... - Bạch Văn cười xấu xa nói.

Nhiều Đăng cũng cười, truyền âm cho Tần Thộ nói:

-Con thỏ, chén rượu ngày hôm qua đã làm chúng ta chịu khổ một trận, hôm nay cho người hiểu cảm giác đó.

Tần Thộ nghiêng đầu, giả ngốc nhìn Nhiều Đăng, nói lại:

-Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu.

Nhiều Đăng bữu môi nói:

-Cứ giả vờ đi, cứ tiếp tục giả vờ đi, một chút nữa có kết quả người tha hồ mà chịu đựng!

Mấy phút sau, Bạch Anh và Tương Vô vẫn cứ ngồi như cũ, hai người đầu đầy mồ hôi, giống như gặp phải phiền phức gì đó.

Bạch Văn nhìn Nhiều Đăng, Nhiều Đăng cũng nhíu mày, nhìn trộm con thỏ, kết quả phát hiện ra con thỏ kia vậy mà lại lấy ra một hũ rượu ngồi uống bên cạnh!

Mùi rượu xông vào mũi, hai người theo bản năng nhớ đến cảm giác uống rượu ngày hôm qua, lập tức nước bọt trong miệng tiết ra nhiều gập đôi. Nhưng vừa nghĩ đến hôm qua mất hơn nửa buổi tối ngồi trong nha vệ sinh, vuốt vuốt đùi theo bản năng, trừng mắt nhìn con thỏ đầy hung ác.

Tần Thọ nói:

-Hai vị, uống rượu không?

Bạch Văn và Nhiều Đăng cười lạnh nói:

-Định làm cho chúng ta mắc lừa sao? Không có cửa đâu!

Hai người nghiêng đầu đi, mặc niệm các loại tà tâm, cố gắng không bị hương rượu này mê hoặc...

Mười phút sau, Trương Vô và Bạch Anh lần lượt mở mắt ra, có vẻ hơi mệt mỏi nhìn nhau, Trương Vô cau mày nhìn Tần Thọ nói:

-Con thỏ nhà ngươi, thật là kỳ lạ, chuyện liên quan đến ngươi vậy mà tính thế nào cũng không ra!

-Tính không ra? Làm sao như thế được?

Bạch Văn và Nhiều Đăng hét lên một tiếng, có vẻ không thể tin được.

Bạch Anh nói:

-Thật sự là tính không ra, trên người có thỏ này giống như có một tầng sương mù, căn bản không thể nhìn thấu, không nhìn được cái gì hết.

-Chuyện này... chuyện này thật sự tính không ra gì sao? - Bạch Văn không cam lòng nói.

Tần Thọ lại cười nói:

-Ai nói tính không ra?

-Ồ? Con thỏ, chỉ giáo chút đi?

Bạch Anh tò mò hỏi.

Tần Thọ nói:

-Không tính ra ta nhưng có thể tính ra bọn hấn chứ! Nếu như xác định là bọn hấn trộm, thỏ gia ta không phải cũng thoát tội liên quan sao? Một công đôi việc không phải sao?

Câu này với nói xong, Bạch Văn và Nhiều Đăng sợ run cả người...

Không chờ hai người mở miệng đã nghe Bạch Anh gật đầu nói:

-Cũng tốt, trước tính bọn hấn đã, nếu không phải bọn hấn làm, chúng ta chỉ có thể mang các người đến chỗ Giám Sát Quan.

Nghe được ba chữ Giám Sát Quan, Bạch Văn và Nhiều Đăng đều sợ run cả người, tất nhiên đó không phải là chỗ tốt đẹp gì, nhưng hai người vừa nghĩ rằng mình sẽ bị tính ra, trong lòng đã vô cùng đau khổ, có chuyện xảy ra rồi!

Quả nhiên Bạch Anh ngồi xếp bằng xuống, tính toán không đến một phút, đột nhiên mở mắt ra, gầm thét một tiếng:

-Các người thật to gan!

Bạch Văn và Nhiều Đăng bị dọa đến chân mềm nhũn, phù phù một tiếng vội quỳ trên mặt đất, vội vàng khấn đầu nói:

-Đại nhân, chúng ta sai rồi... chúng ta cũng là bị ép buộc mới làm như thế, quản hạt khu chúng ta bị cái con thỏ này ăn trộm vườn cây cối... chúng ta cũng không còn cách nào khác cả!

Không đợi Bạch Anh nổi giận, Tần Thọ nhảy dựng lên, mắng to:

-Hai người các người là đồ mất dạy! Còn dám đổ oan cho ta! Thở gia ta trung thực thật thà, giữ gìn khuôn phép, mời các người uống rượu, các người lại đối xử với ta như thế? Hai vị đại nhân, các người cũng nhìn thấy, hai người này bản chất gian xảo không thay đổi được, lúc nào rồi còn không quên đổ oan cho ta!

-Bạch Anh, đừng vội nổi giận, để ta tính toán lại tình huống cụ thể ngày hôm qua.

Sắc mặt Tương Vô cũng âm trầm nhìn Bạch Văn và Nhiễm Đằng, hẳn suýt chút nữa đã tin hai người bọn họ, từ đó tạo thành phán đoán sai lầm, chuyện này đối với Giám Sát Quan mà nói thật sự là một sai lầm lớn!

Sau khi Tương Vô ngồi xếp bằng tính toán, mặt mũi buồn bực nói:

-Thời gian trước thiên cơ cũng bị người khác che đậy, có lẽ là có liên quan đến con thỏ này, cho nên không có cách nào tính ra được.

Bạch Anh nói:

-Những cái kia thì không rõ, nhưng chuyện hai người này biến thành là thật. Hai người các người, đều hiểu luật cả rồi? Trộm một góc thì phạt gấp đôi! Nếu có lần sau thì gấp đôi lần nữa! Nếu như không thể bồi thường được nữa, hừ hừ.... phòng giam Hình bộ vẫn còn chỗ cho các người!

Bạch Văn và Nhiễm Đằng nghe xong thì gào khóc nói:

-Đại nhân, chúng ta làm chuyện này thật sự có lý do mà...

Tương Vô hừ lạnh nói:

-Không cần biết nguyên nhân là gì, trộm cắp chính là pháp tội! Phải xử lý các người! Bạch Anh, con thỏ này phải làm gì bây giờ?

Nói đến con thỏ, sắc mặt Bạch Anh hơi dịu đi một chút, nói:

-Thỏ con, chuyện hôm qua chúng ta tạm thời không truy cứu nữa, dù sao người cũng mới đến, chưa hiểu chuyện gì. Nhưng nếu sau này Ngự Hoa Viên bị mất lần nữa, người cũng sẽ phải chịu trách nhiệm, biết chưa?

Tần Thọ nghe rằng, đứng nghiêm, kêu lên:

-Đã biết rồi! Yên tâm đi!

Bạch Anh vung tay lên, một sợi dây thừng màu vàng bay ra, lập tức trói Bạch Văn và Nhiễm Đằng lại, sau đó treo thẳng lên cây, hừ lạnh một tiếng nói:

-Treo các người lên ba ngày, hình phạt này còn nhẹ đó!

Nói xong, Bạch Anh và Tương Vô quay người rời đi, vô cùng tiêu sái!

Tần Thọ phát phát móng vuốt:

-Bái bai, Chân tử!

-...

Thân thể Bạch Anh run lên sau đó nhanh chóng rời đi.

Chương 252: Uống rượu của ta!

Chương 252. Uống rượu của ta!

-Con thỏ, người tính toán thật tốt, huynh đệ chúng ta sống nhiều năm như vậy, vậy mà lại lật thuyền trong mương ở chỗ người như thế này. - Nhiều Đẳng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạch Văn nói:

-Thỏ người chờ đấy, chờ chúng ta bị phạt xong sẽ cho người biết tay!

-Dọa ta sao?

Con thỏ chậm rãi quay đầu lại, không còn bộ mặt đáng yêu như thường nữa mà dùng bộ dạng cười xấu xa nhìn hai người.

-Người định làm gì?

Nhiều Đẳng có chút cảm giác không lành.

Tần Thọ ha ha cười nói:

-Không làm gì, các người đã từng làm thí nghiệm vật lý chưa?

-Thí nghiệm gì?

Bạch Văn nghe không hiểu.

Tần Thọ chép chép miệng nói:

-Chính là thí nghiệm có thể truyền lực...

Hai người theo bản năng lắc đầu, nghe không hiểu...

Nhưng chỉ một giây sau, hai người đã hiểu ngay lập tức!

Chỉ thấy con thỏ này khiêng một cây gỗ lớn đến, xoay tròn nó lên!

Àm!

-Ngao!

Nhiều Đăng chỉ cảm thấy trên móng truyền đến một lực rất lớn, móng như nứt thành hai nửa! Đau đến hét lên...

Sau đó cả người bám lên người Bạch Văn như chơi xích đu!

Bành!

A!

Bạch Văn và Nhiều Đăng chạm vào đầu nhau, miệng chạm vào nhau...

Ọe

Sau một lúc nôn khan, Nhiều Đăng không bay nhưng Bạch Văn đã dùng lực bay ra ngoài...

Cùng lúc đó không biết một chiếc răng cửa trắng nõn của ai rơi xuống từ trên trời...

Tần Thọ hài lòng nói:

-Nhìn đi, lực có thể truyền đi được, thí nghiệm đơn giản này thành công xuất sắc, chúng ta tiếp tục đi! Ha ha...

Bạch Văn lại đu dây vắng trở lại, cảnh vừa mới đầu chạm đầu miệng đọng còn hiện rõ mồn một ở trước mắt, Bạch Văn cố gắng nghiêng đầu đi, kết quả là hất người lên quá mạnh, mông đụng phải Nhiều Đăng.

-Không!

Nhiều Đăng phản ứng quá chậm chạp...

Bành!

Một bờ mông to hoàn mỹ đáp thẳng lên mặt Nhiều Đăng, vóc dáng Nhiều Đăng vốn không cao, đầu cũng không to, nhưng mũi lại rất to thẳng!

Hắn theo bản năng cho rằng mũi của mình xong rồi!

Nhưng sau đó một giây chỉ cảm thấy lực va chạm trên mũi cũng không lớn lắm, giống như có cái gì đó chui vào bên trong...

Ngao...

Bạch Văn bỗng nhiên kêu thảm một tiếng khó hiểu, tiếp đó một luồng hơi nóng từ phía trước thổi tới...

Sau đó hình như Nhiều Đăng cũng hiểu ra cái gì đó...

Oe...

Nôn khan ra ngoài một trận!

Bạch Văn chỉ cảm thấy mông hơi đau một lúc, cố gắng quay đầu quan sát, sau đó...

Phốc!

Một ngụm không biết là cái gì phun ra...

-Không được rồi... trò này không thể chơi được rồi, buồn nôn quá.

Tần Thọ lắc đầu, ném khúc gậy to xong quay người rời đi.

Trên cây Bạch Văn và Nhiều Đăng nôn ào ào, trong lòng mắng chửi đến mười tám đời nhà con thỏ... nhưng sau khi nhìn thấy con thỏ đi rồi, hai người cũng nhẹ nhàng thở ra... trận tra tấn cuối cùng đã kết thúc!

Nhưng mà một lát sau, trong bụi cỏ rung lên một lúc, tiếp đó thấy con thỏ này hét to chạy ra ngoài:

-Oa ha ha... thật to, thật ngọt nha!

Hai người nhìn lại theo bản năng, chỉ thấy con thỏ đang giơ một quả cầu gì đó to đến nửa thước cao cao trên đầu... màu vàng óng ánh, nhìn rất đẹp, giống như được mạ vàng.

-Con thỏ chết tiệt đang cầm cái gì vậy?

Sắc mặt Nhiều Đăng đột nhiên thay đổi:

-Hoa văn đó là mật ong của ong độc! Con thỏ chết tiệt này lấy tổ ong của ong độc xuống!

Sắc mặt Bạch Văn cũng trở nên vô cùng khó coi theo, mắng to:

-Con thỏ khôn kiếp, người cút xa một chút cho ta!

Nhưng mà con thỏ kia bỗng nhiên dừng lại dưới chân bọn hắn, sau đó nhẹ nhàng cười với hai người rồi nói:

-Ai nha, thiếu chút nữa quên mất hai vị. Có câu nói là có phúc cù

ng hưởng có họa cùng chịu! Mặc dù các người rất khốn kiếp, như
ng không sao... thỏ gia ta rất trượng nghĩa! Chia cho các người m
ột nửa!

-Ta không muốn! Con thỏ chết tiệt, người đừng có cho ta!

Nhiều Đăng oa oa kêu lên!

Bạch Văn cũng kêu lên theo:

-Ta cũng không cần, người đừng cho ta!

Tần Thọ ha ha cười lớn:

-Huynh đệ tốt, sao lại khách khí như thế! Vậy ta càng phải nghĩa
khí! Đến đây mỗi người một ngụm!

Vừa nói, Tần Thọ búng ngón tay một cái, hai vốc mật ong nhỏ d
nh lên miệng của hai người họ...

Hai người chỉ cảm thấy trên miệng mát lạnh, sau đó nghe thấy ti
g ong ong như muốn nổ tung trời bay nhanh đến gần làm cho cả h
ai dựng tóc gáy, cả người đổ mồ hôi lạnh... lấp ba lấp bắp nói:

-Con thỏ, người... người đây là muốn mưu sát chúng ta đấy à!

Tần Thọ khoét một tảng mật ong lớn nhét vào miệng, kết quả, cả
vành miệng đều dính đầy màu vàng óng của mật ong, sau đó h
iếm liếm môi nói:

-Thật ngại quá, lệch rồi, vậy, các người giúp đỡ nhau một chút, có
lẽ có thể ăn được. Thỏ gia ta trốn trước, các người cố lên...

-Con thỏ, người đứng lại cho ta, quay lại! - Nhiều Đăng hét lớn.

Quả nhiên con thỏ dừng chân lại, quay đầu, đối mặt với hai ngườ

i, vô cùng nghiêm túc vươn một cái móng vuốt, dùng sức nắm lại thành một nắm đấm, vô cùng thâm thúy nói:

-Cố lên!

Sau đó con thỏ cất mật ong đi, lấy chút lá cây chạy đến trên cây đồi diện ẩn nấp, hai cái tai lớn còn lộ ra ngoài, nhúc nhích nhúc nhích, giống như đang đặc ý...

Bạch Vân và Nhiễm Đằng nhìn nhau, đồng thanh chửi lớn:

-Con thỏ, mẹ nó cả dòng họ nhà người!

Giây lát sau phía bên trên một cây lớn phù một cái, giống như gió cấp mười thổi qua, toàn bộ lá cây bị thổi tung lên, vô số ong độc bay đến, sau đó giống như những mũi tên nhọn, nhắm chuẩn mông của Bạch Vân và Nhiễm Đằng coi như bia bắn mà phóng qua...

Ái a a...

Một canh giờ sau.

Một con thỏ trắng tinh, ung dung tự tại xuất hiện trước mặt của Bạch Vân và Nhiễm Đằng...

-Ôi da, ui... chắc chắc, người xưa có câu, một ngày không gặp như xa cách ba năm, trước đây ta không tin, bây giờ thì ta tin rồi. Mới có một canh giờ không gặp, hai người lại mập lên nhiều như vậy! Đặc biệt là mông của Nhiễm Đằng huynh đây, chắc chắc... quá hoàn mỹ để chứng minh cho câu thân cao hai bậc, cái mông một nửa... thật trâu bò!

Tần Thọ phát ra một câu cảm thán.

-Con thỏ... chúng ta chưa xong với người đâu...

Gương mặt của Nhiều Đẳng sưng như trái lựu, mắt híp lại thành một đường chỉ, cũng không biết là có nhìn thấy gì được nữa không.

Bạch Văn cũng không khá hơn là bao nhiêu... cố gắng phát ra tiếng nói:

-Ba ngày, ba ngày sau, con thỏ... ta sẽ khiến người muốn bò cũng không bò được!

Tần Thọ vừa nghe, nhướn lông mày lên nói:

-Hai vị, ta phát hiện ra một ổ khí ở trong rừng, bọn chúng mang trái cây nhét vào trong hốc cây, sau đó từ trong hốc cây có một chất dịch chảy ra, các người nói xem đó là gì? - Tần Thọ hỏi.

Bạch Văn nhíu mày lại:

-Con thỏ, đó là Hàu Nhi Tửu mà Tửu Thần đặt trước, người đừng làm loạn.

-Thì ra là đó là Hàu Nhi Tửu à! Tốt, các người đợi chút!

Nói xong, con thỏ nhanh chân chạy đi.

Qua một lát sau, trong rừng lập tức có tiếng khí kêu đầy phần nội tuyền ra...

Bạch Văn và Nhiều Đẳng nhìn nhau, khóc không ra nước mắt, giờ khắc này hai người thực sự hối hận vì đã trêu chọc con thỏ này rồi!

Rốt cuộc đầu óc tên này sao vậy?

Sao có nhiều ý xấu đến thế?

Giây lát sau, một con thỏ nhào tới chỗ hai người bọn họ, trong tay cầm một chén, trong chén giống như là chứa chất dịch gì đó...

Nhiều Đăng với Bạch Vân tuy không nhìn thấy rõ, nhưng mùi rượu nhạt nhạt đó, cùng mùi hương của bách quả quần quanh mũi, nước miếng của hai người không nhịn được mà chảy ra... Loại rượu hoàn mỹ như thế, thằng ngu cũng biết đó là rượu gì - Hầu Nhi Tử u!

Chương 253: Uống rượu của ta! (2)

Chương 253. Uống rượu của ta! (2)

Bên dưới, con thỏ uống hết một nửa chén, sau đó nói với hai người bọn họ:

-Huynh đệ tốt, gặp mặt chia một nửa!

-Ta không nhìn thấy!

-Ta cũng không nhìn thấy! Con thỏ, đừng cho ta! - Bạch Vân cũng kêu theo.

Nhưng mà, hai người lại cảm giác móng mình mát lạnh, giống như tề dầm trong quần vậy... Sau đó là mùi rượu xông lên mũi, nhưng ngay lúc này đây, hai người không có tâm trạng thưởng thức rượu nữa, bọn họ chỉ muốn khóc...

Con thỏ kêu lên:

-Ôi ya, lại bị lệch rồi, cái đó các người giúp đỡ lẫn nhau nha, liếm liếm cũng có thể uống được một chút đó, cố lên!

Sau đó con thỏ lại chạy vào bụi cỏ để xem náo nhiệt...

Không lâu sau đó, một đám khí nhào tới, phần nộ nhìn Bạch Vân và Nhiều Đẳng, giây lát sau, tảng đá gậy gộc luân phiên bay đến...

Bình bình bình bình, bốp chát bốp chát...

Tiếng kêu thảm thiết của hai người vang lên...

Tần Thọ thì thầm nói:

-Thần mà không có pháp lực, thật thê thảm...

Khí so với ong độc có lòng kiên nhẫn hơn, một bầy khí ở tại nơi đó chơi hết một ngày, không có chuyện gì thì lấy đá đập một cái, nghe thử tiếng kêu thảm thiết.

Lại không có chuyện gì làm thì dùng gậy đâm đâm mấy cái...

Thật sự không còn chuyện gì làm nữa, ăn no uống đủ, cả bầy khí t rèo lên người của hai người họ nghịch phá một trận, hoặc là dùng gậy một đẳng đánh một đẳng la hét, giống như là đang chơi trò nữ vương vậy...

Tần Thọ thấy thế, vui vẻ cười lên, quay người rời đi.

Đêm xuống, bầy khí đã chơi chán, đều kéo nhau quay trở về ổ.

Bạch Vân và Nhiều Đẳng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm...

Nhưng ngay sau đó...

-Át át át!!

Một trận tiếng kêu phẫn nộ của bầy khỉ lại vang lên, tiếng kêu lần này còn phẫn nộ hơn lần trước gấp mười lần!

Và số lượng còn đông hơn!

Bạch Vân và Nhiều Đẳng trong lòng có dự cảm không tốt... Giây lát sau bầy khỉ lại nhào tới, trong số đó còn có ba con khỉ vô cùng lực lưỡng!

Khỉ nhỏ chỉ hai người, át át kêu lên, khỉ lớn vừa nghe, lập tức gào m gầm lên, sau đó một khỉ một cây còn lớn, một cục đá lớn, trèo lên cây...

Bình bình bình...

-Á... Không phải bọn ta làm đâu mà!

Bang!

Bang!

-Uống rượu của ta!

-Ai dám bỏ đi giết kẻ đó!

-Uống rượu của chúng ta!

-Nhìn thấy hoàng thượng không cúi đầu!

-Một bốn bảy ba sáu chín-

-Cuối cùng đều theo ta đi!

-Rượu ngon! Rượu ngon!

Trong rừng có một con thỏ, đi ba bước uống một ngụm, uống một ngụm hát một câu, đi một bước đào lên một thân cây, nhổ một gốc cỏ...

Những nơi đã đi qua, căn bản là một đám cỏ không để lại...

Có những cây khi bị đào lên, trên rễ cây còn quán một vài bia đá, số bia đá này vô cùng cứng cáp, căn bản là không kéo đi được.

-Cái gì thế này.

Tần Thọ đến gần bia đá xem thử, chữ viết bên trên vô cùng cổ quái, hẳn ta không nhìn ra được đó là chữ gì.

Thậm chí bia đá này từ nguyên liệu gì, hẳn ta cũng không phân biệt nổi, nhưng mà xem ra, đây là món đồ tốt.

Tần Thọ phun một tiếng, cười nói ra thành tiếng:

-Chữ quá xấu, hù dọa thỏ gia đây à? Cản trở thỏ gia ta nhổ củ cải, cả người ta cũng nhổ tất!

Vừa nói xong, Tần Thọ há miệng lớn ra, lạch cạch lạch cạch nhai mấy miếng, nhai đứt luôn một dải bia đá.

Sau đó lại cùng nhau kéo xuống, nhét vào Hắc Ma Thần Hạp...

Một đường đi một đường nhổ...

Tần Thọ vốn định về nhà, kết quả đi rồi lại đi, càng đi càng vắng vẻ.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tần Thọ đột nhiên hắt hơi một cái, lại lấy lại tinh thần không ít, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức lé mắt!

Chỉ thấy trước mặt lại có thêm một ngọn núi!

Cao sừng sững xuyên qua tầng mây, trên đỉnh núi phủ một lớp tuyết!

Vô cùng hoang dã lạnh giá...

Núi này có chút quen thuộc, dường như đã từng thấy ở đâu đó rồi.

Ngay tại lúc này, trên núi thổi tới một cơn gió lạnh, Tần Thộ đột nhiên hắt hơi một cái, đầu óc liền tỉnh táo, lải nhải trong miệng nói:

-Hình như đúng thật là có chút quen thuộc... Đây không phải là nơi mà khi ta vừa đến Hứa tiên quan đã chỉ cho ta sao? Được xưng là đỉnh núi đi mãi không đến? Ta đi như thế nào vậy?

Tần Thộ quay đầu lại nhìn, ngay lập tức trợn mắt, chỉ thấy đằng sau lưng hắn giống như mới bị heo ủi qua, lại bị máy cày cày nát! Hoa cỏ trên đường đều bị nhổ sạch!

Tần Thộ lẩm bẩm trong miệng nói:

-Ai mà thất đức làm Ngự Hoa Viên thành ra như thế này, quá đáng quá rồi...

Nói xong, Tần Thộ ngẩng đầu nhìn lên cao, nói:

-Nếu đã không có ai từng đến đây, vậy thả gia ta lên đó xem thử...

Cũng cùng lúc này, cơn gió đó không ngừng thổi qua Ngự Hoa Viên, Bạch Vân và Nhiễm Đằng hai người bị đánh đập dã man liên hắt hơi...

Những con khỉ đó dường như cũng cảm nhận được thứ gì đó đáng sợ, từng con vút gậy, chạy tán loạn bốn phương.

Những nơi gió thổi qua, chim bay loạn xạ, quạ kêu loạn lên, sâu k hông dám ăn, rắn không dám bò...

Bạch Văn hắt hơi hỏi Nhiều Đăng:

-Nhiều năm như thế, Ngự Hoa Viên chưa từng có cơn gió nào âm lãnh như vậy thổi qua.

Nhiều Đăng ngẩng đầu nhìn về hướng xa xa, khó khăn nhìn tòa T uyết Sơn giấu sau mây mù, nói:

-Hình như là gió từ bên đó thổi qua...

Bạch Văn nói:

-Hình như giọng hát của con thỏ cũng từ bên đó vang đến...

-Không phải chứ? Bên đó cấm chế trùng trùng, chúng ta nhiều năm như vậy cũng không vượt qua được một bước, chẳng lẽ con thỏ đó? - Nhiều Đăng kinh sợ nói.

-Sắp xảy ra chuyện rồi... - Bạch Văn nghiêm trọng nói.

-Đích thật là sắp xảy ra chuyện rồi, nhưng chúng ta đều bị phong bế pháp lực, lại không động đậy được, muốn báo lên trên cũng không được... - Nhiều Đăng nôn nóng nói.

-Con thỏ chết tiệt đó, hần rốt cuộc đã làm gì thế? - Bạch Văn trong lòng sợ hãi kêu lớn.

-Gió bắc thổi lên, hoa tuyết phiêu phiêu, hoa tuyết phiêu phiêu...

Trên núi cao, con thỏ vừa uống rượu vừa hát, dáng đi xiêu vẹo.

Tốc độ của Tàn Thọ rất nhanh, khi hần mở ra thần thông Cao Thi ết, dù cho là đi bộ, cũng nhanh hơn so với người bình thường rất

nhiều.

Đây quả thực chính là tuyệt kỹ Cao Thiết của con thỏ, như một luồng khói bay vút lên đỉnh núi, dần dần đã đến vị trí ranh giới có tuyết...

Nhưng mà...

-Rốp!

Hình như có thứ gì đó đã bị con thỏ đạp bể.

-Thứ gì thế?

Tần Thọ cúi đầu nhìn, chỉ thấy lớp tuyết dưới chân có thứ gì đó bị đạp ra, cúi đầu nhìn kỹ, Tần Thọ thấy có chút quen mắt.

Đào lên xem kỹ...

-Ôi da mẹ ời! Ai để bàn tay ở chỗ này vậy!? - Tần Thọ hét lên.

Sao khi hét xong, Tần Thọ hắt hơi một cái, trong một lúc đã tỉnh táo hơn nhiều... Trong Ngự Hoa Viên lại có xương tay người? Đây là chuyện gì thế?

Tần Thọ dụi dụi mắt nhìn kỹ bốn hướng, cảm nhận nhiệt độ dưới chân, không phải là nhiệt độ của tuyết...

Hốt lên một nắm, thổi một cái, theo gió bay lất phất...

-Không phải tuyết, đây là tro cốt!

Tần Thọ nghĩ đến điểm này, lông cũng sắp dựng đứng lên rồi!

Ngẩng đầu lên nhìn phong cảnh trên núi, nhếch miệng nói:

-Ồ... Say rồi say rồi, ta nhất định là say rồi, mau về nhà ngủ thôi.

Nói xong, con thỏ quay đầu liền chạy, cái mông mập ú của hắn lắc qua lắc lại, buồn cười không tả được.

Nhưng mà Tàn Thọ rất nhanh liền muốn khóc, hắn ta chạy hơn mười phút, nhưng vẫn cứ chuyển động tại chỗ!

Bởi vì bàn tay đó vẫn luôn nằm trước mặt hắn!

Chương 254: Ngày 8 tháng 9 năm 2018.

Chương 254. Ngày 8 tháng 9 năm 2018.

Tàn Thọ lại chạy một hồi, phát hiện thật sự là chạy không thoát, dù rút khoát đặt mông ngồi dưới đất, khóc ròng với xương bàn tay trước mặt nói:

-Ai ôi!!! Ta nói này quỷ tử tử, ta chỉ là một con thỏ, ngươi ngăn cản ta làm gì? Ngươi bắt ta vào động phòng cũng không dùng được; hàm cách thủy để ăn cũng không đến hai lạng thịt.

-Sao ngươi biết ta là tử tử chứ không phải gia gia?

Đúng lúc này, bỗng nhiên một âm thanh lạnh như băng vang lên.

Âm thanh kia như đến từ Cửu U, lạnh đến da gà toàn thân Tàn Thọ đều bị đông lại.

Đây không phải là thanh lãnh giống như Hằng Nga cố ý, mà là cái lạnh phát ra từ xương tủy!

Lạnh như băng, lạnh tận xương tủy, lạnh đã đến sâu trong linh hồn, làm cho người ta vô cùng sợ hãi!

Đồng thời, Tần Thộ còn cảm thấy hình như sau lưng có thêm một người.

Cúi đầu nhìn lại, không sai, nhiều hơn một cái bóng, dáng người của cái bóng đó thon dài, hẳn là nữ nhân.

Tần Thộ nuốt ngụm nước miếng, cố gắng quay đầu.

Phù!

Gió thổi qua, một vạt váy trắng bay tới dán ở trên mặt của hắn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng mà Tần Thộ lại càng hoảng sợ, hét lớn:

-Quý tử đừng giết ta! Ta còn nhỏ! Trên có mẹ già dưới có trẻ nhỏ, một tổ thỏ chạy đầy đất.

Nhưng mà hô cả buổi cũng không thấy có người thật sự làm gì hắn, Tần Thộ giật váy ra, ngửa đầu nhìn lại.

Y phục trắng tinh, tuy rằng làn váy dài, nhưng cũng không bao kín được dáng người tinh tế kia, vòng eo thon nhỏ uyển chuyển, đây là một nữ nhân rất gầy, dường như chỉ có xương cốt, không có thịt!

Ngay cả bộ ngực, cũng chỉ là hơi hơi nhô lên, cũng không biết là có phải người này lót miếng đệm ngực siêu cấp dày thêm hay không, hay đó là một nam nhân?

Lại nhìn lên, cổ của nữ tử này rất dài, nhưng lại không có chút cảm giác nào không hợp mà cân đối như thiên nga, trong ưu nhã mang theo cao ngạo!

Lại nhìn lên.

-Quý tử, xin chào.

Tần Thọ phát hiện lúc mình nói chuyện, âm thanh cũng bắt đầu phát run rồi.

Nữ nhân này hoàn toàn không có khuôn mặt! Chính là một cái đầu lâu!

Đôi mắt trên đầu lâu đang chuyển động, một đầu tóc đen đón gió bay múa, cái bầu không khí kia, hoàn mỹ như quỷ quái trong phim ảnh!

-Quý tử?

Âm thanh nữ tử kèm theo một tia nghi hoặc.

Nữ tử cũng không xoay người, cũng không cúi đầu, đôi mắt chỉ hơi hơi rũ xuống khẽ liếc nhìn một cái, như là đế vương giáng lâm phàm trần nhìn một con kiến hôi.

Tần Thọ nuốt nước miếng nói:

-Ừm.

Nữ tử nâng cánh tay toàn xương lên, thản nhiên nói:

-Con thỏ, năm nay là năm nào?

Tần Thọ có loại cảm giác, nếu như đáp sai, sau một khắc sẽ bị đầu lâu này lột da ăn.

Nhưng mà, Tần Thọ thật sự muốn khóc, hắn thật sự không biết thế giới này là năm nào nhưng mà hắn cũng biết, hình như nữ nhân này cũng là một phân đoạn nhỏ của thời gian, vì vậy theo bản năng nói:

-Ngày 8 tháng 9 năm 2018.

Nữ tử sưng sờ, nói:

-Đây là năm gì? Niên hiệu bao nhiêu?

Tần Thọ thấy nữ tử này vậy mà thật sự tin tưởng, đây thật sự đúng là cái gì cũng không biết, nơi đây cũng không có người khác, cũng không sợ bị người ta vạch trần. Thế nên, Tần Thọ vì mạng sống, mặt dày mày dạn tiếp tục bịa chuyện nói:

-Niên hiệu là năm con thỏ vĩ đại.

- Năm con thỏ vĩ đại?

Nữ tử ngây ra một lúc lẫn nữa, sau đó xách con thỏ trước mắt này một lúc nói:

-Năm tuổi của ngươi?

Tần Thọ hơi nhe răng, cố gắng cười nói:

-Năm bốn mạng.

-Hiện giờ Thiên Đình là người nào làm chủ?

Nữ tử hỏi.

-Ngọc Đế.

Tần Thọ lập tức nói.

Về mặt nữ tử nghi hoặc:

-Người nào?

Tần Thọ nói:

-Ngọc Hoàng Đại Đế.

-Là ai?

Về mặt nữ tử vẫn mờ mịt như cũ.

Tần Thọ đau khổ nói:

-Đại tỷ, cái gì ngươi cũng không biết, ta giải thích thế nào đây?

Nữ tử có phần sững sốt, sau đó nhéo nhéo mặt mũi mồm của Tần Thọ nói:

-Có chút đạo lý, nhưng mà ngươi gọi ta là gì?

-Mỹ nữ.

Tần Thọ chợt phát hiện bản thân giống như nói tuổi của người ta hơi lớn, có vẻ như nữ nhân không thích cái này, vì vậy lập tức sửa lại.

Nữ tử nghe xong, quả nhiên tâm trạng đã có một chút thay đổi, đi đến gần hơn, chỉ mặt mình nói:

-Gương mặt này đẹp không?

Tần Thọ nhìn đầu lâu phóng đại trước mặt kia, khóc không ra nước mắt nghĩ phải gạt đầu, kết quả không ngờ lắc đầu nói:

-Thật ra rất xấu.

Nói xong, Tần Thộ đã hối hận, thật muốn cho mình một cái tát, sao cái miệng này cứ khốn nạn như vậy chứ? Thời khắc máu chốt nư xe bị tuột xích, còn tìm đường chết!

Nhưng mà, bỗng nhiên nữ tử ném con thỏ, hất quần áo lên, cười điên cuồng nói:

-Ha ha ha nhiều năm như vậy, ngươi là người thứ nhất dám nói ta xấu... ừm, không đúng, còn có một người nữa.

Nói đến đây, nữ tử chợt ngẩng đầu, xách lỗ tai con thỏ lần nữa, xách tới trước mặt nói:

-Ta nhớ ra rồi, tên kia cũng là con thỏ!

Tần Thộ nói:

-Ngươi và con thỏ thật sự có duyên.

-Hắn mập hơn chút so với ngươi. - Nữ tử nói.

Tần Thộ nói:

-Ta còn nhỏ, về sau ta sẽ phấn đấu để vượt qua.

Nữ tử gật gật đầu, hoài nghi nói:

-Càng nhìn càng giống.

Tần Thộ nói:

-Con thỏ đều giống nhau, có thể khác nhau bao nhiêu chứ.

Nữ tử nói:

-Không đúng, thật sự giống! Người là...

Đinh linh linh

Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, tiếng chuông vang lên, tiếp đó là một mảnh hào quang bảy màu từ xa xa bay lên, sau đó một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, chiến mã kéo xe toàn thân kim sắc, trên đầu có sừng rồng, một bước bước ra liền từ chân trời đi tới trước mắt.

Đồng thời, một âm thanh quen thuộc vang lên:

-Đạo hữu, nói chuyện trên đỉnh núi được không nào?

Giọng nói này đã cắt đứt lời nữ tử nói.

Giọng nói ôn hòa như ngọc, giống như Thiên Âm, tuy rằng ôn hòa, nhưng dường như là ý của thiên địa, không dung người cự tuyệt!

Nữ tử nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên nhìn xe ngựa, chỉ là đôi mắt nghiêng thoáng nhìn nói:

-Số mệnh Tam Giới ngưng tụ một thân, Ngũ Trảo Kim Long hóa ngựa kéo xe, phô trương thật lớn, người chính là Dương Kim Ngọc Đế?

Tần Thộ nghe vậy, trong lòng càng thêm rung động!

Đối phương mới mở miệng, Tần Thộ đã biết, giọng nói này rõ ràng chính là Ngọc Đế!

Chỉ là không ngờ, Ngọc Đế thật sự đến đây!

Nữ nhân để tự Ngọc Đế đích thân đến gặp, nữ nhân này là ai? Bất kể là ai, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nữ nhân này rất trâu bò, không thể trêu vào!

-Đạo hữu, ta chờ ngươi trên núi.

Ngọc Đế nói xong, xe ngựa bay lên đỉnh núi.

Nữ tử nhìn thoáng qua Tần Thộ rồi nhìn lại xe ngựa của Ngọc Đế một chút, dường như đã hiểu cái gì, cười nói:

-Con thỏ, xem ra ngươi có một chỗ dựa tốt.

Miệng Tần Thộ há hốc nói:

-Coi như cũng được.

Giọng nói nữ tử bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, nói:

-Nhưng người mà ta muốn giết, ai có thể ngăn cản ta?

Ánh mắt nữ tử đột nhiên trở nên hung hãn lên, một tay nắm con t hỏ giờ cao cao lên đỉnh đầu, dáng vẻ ta muốn giết ngươi!

Nhưng mà khiến cho nữ tử kinh ngạc là, không ngờ con thỏ này một chút cũng không sợ hãi, ngược lại nhe răng cười với nàng.

-Ngươi không sợ? - Nữ tử có chút kinh ngạc.

Tần Thộ nói:

-Đại tỷ, đừng đùa ta được không? Ta chỉ là một con thỏ, ngươi trêu chọc ta có ý gì? Lúc này, nên lên núi tán gẫu với anh đẹp trai trên kia đi.

-Sao ngươi biết ta sẽ không giết ngươi?

Nữ tử nói:

-Người cho rằng, hấn nói không giết người, thì ta sẽ không giết người ư?

Chương 255: Học ở sạp hàng vỉa hè

Chương 255. Học ở sạp hàng vỉa hè

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Đại tỷ, người cũng nói, người muốn giết ai thì ai có thể cản, vậy người còn nói lời vô dụng làm gì? Lời thừa đều nói rồi, còn không phải là không muốn giết ta?

-Người...

Nữ tử lập tức nổi đóa, cảm giác khá có phần không xuống đài được.

Lúc này, bỗng nhiên con thỏ móc ra từ trong lòng ngực một cái đùi gà lớn, nói:

-Được rồi, đừng nóng giận, nhìn bộ dạng người như vậy, đoán chừng rất nhiều năm chưa từng ăn thịt nhỉ? Cầm lấy đi ăn đi.

Nữ tử nhìn đùi gà lớn trước mặt, ánh mắt sững sờ, sâu bên trong nổi lên một tia mờ mịt, tựa như có hồi ức gì được vẽ lên.

Thật lâu, ánh mắt nữ tử nhìn Tần Thộ cũng thay đổi đi một tí, trong băng lãnh mang theo một tia ấm áp, một tay ném con thỏ xuống đất, tiện tay đoạt lấy đùi gà, nói:

-Trước lúc ta ăn xong đùi gà, nếu người vẫn còn ở trước mặt ta, người chính là cái đùi gà kế tiếp!

Nói xong, nữ tử cắn đùi gà một cái.

Đồng thời, bạch cốt trên mặt bắt đầu xuất hiện một tia huyết nhục, đồng thời trường nhanh như gió.

Tần Thộ thấy cảnh tượng như vậy, cũng không biết cọng gân nào nói sai, vậy mà không chạy, lại còn ngửa đầu nhìn xem.

Ánh trắng rơi xuống trên thân nữ tử, dung mạo nữ tử càng ngày càng rõ ràng.

Không phải nàng gầy, mà thật sự chỉ là một đống xương khô mà thôi!

Chỉ có điều, giờ này khắc này, xương khô đang sống lại.

Một trận gió thổi qua, tro cốt đầy đất bị gió xoáy cuốn lên trời, bao quanh nữ tử.

Sau đó nữ tử vung tay lên, như là cá voi hút nước, tất cả tro cốt bị nữ tử hút vào trong cơ thể, xương cốt trên thân vang lên rắc rắc!

Đồng thời, huyết nhục trên người nàng mọc ra rất nhanh.

Đùi vốn gầy nhom bắt đầu đầy đà lên, bộ ngực cũng theo đó độn lên, càng ngày càng cao, càng ngày càng cao.

Duy chỉ có thứ không thay đổi nhiều lắm chính là eo thon nhỏ ki

a, uyển chuyển, tinh tế lại khiến cho người ta cảm nhận được một loại sức bật giống như là báo săn, dường như ẩn chứa lực lượng đáng sợ!

Nhưng hấp dẫn ánh mắt Tần Thộ nhất vẫn là khuôn mặt kia.

Một đôi mắt như là lưỡi đao.

Cái mũi rất thẳng, trong sắc sảo lộ ra ý lạnh!

Đôi môi mỏng, khóe miệng khẽ nhướng lên, như là lãnh nguyệt hóa thành loan đao, làm cho trong lòng người phát lạnh!

Tần Thộ không biết thân phận của nữ tử này, nhưng mà hẳn biết rõ, trình độ bạo lực của nữ nhân này tuyệt đối không chỉ đơn giản như mấy tay anh chị giang hồ.

-Con thỏ, bây giờ ta có đẹp không?

Nữ tử hỏi, về phần quyết định ban đầu là giết con thỏ, hình như nàng đã quên mất.

Tần Thộ nói:

-Đẹp, vẻ xinh đẹp rất kỳ lạ.

-Kỳ lạ? - Nữ tử có hơi khó chịu.

Tần Thộ nói:

-Nữ nhân nhà người ta đều là dịu dàng như ngọc, cho dù có cao lãnh, so với người cũng khác biệt như trời với đất, ánh mắt người đây cũng quá lạnh rồi, lúc nhìn người, thật giống như đang nhìn một tử thi, còn có, làm phiền lúc người nhìn ta, có thể hơi chút ôn hòa được không, tốt xấu gì ta vẫn còn sống đấy.

-Lạnh.

Nữ tử nói thầm một tiếng, sau đó ngồi xếp bằng xuống, ăn đùi gà, bỗng nhiên không đầu không đuôi mà nói:

-Đùi gà lạnh.

Tần Thộ phút chốc đã hiểu, nhanh chóng lại lục lại, kết quả phát hiện một việc đau buồn, có vẻ như hàng tồn đều phát ra ngoài lúc trên Nguyệt Cung vào ngày hôm qua rồi, hôm nay đi săn còn chưa có gì đây!

Miệng Tần Thộ há to nói:

-Thịt không còn, uống rượu không?

Nữ tử nói:

-Lấy ra!

Tần Thộ nhanh tay móc ra một vò rượu, đây là hũn thừa dịp lúc bây giờ đang đánh nhau với Bạch Văn và Nhiêu Đằng, trộm lấy một vò Hồn Nhi Tửu!

Nữ tử cũng không khách sáo, trực tiếp cầm cái bình qua, hơi ngửa đầu uống ừng ực ừng ực.

Cái dáng vẻ hào khí kia, Tần Thộ nhìn thấy thì kêu lên một tiếng đau lòng, đây chính là Hồn Nhi Tửu đó! Tửu Thần cũng không tự mình chưng cất, chờ hồn tử cất đó! Tất cả chỉ có nhiều đây, bị nữ tử này uống như thế, trong lòng hũn đang nhỏ máu!

Tần Thộ nhin không được nói:

-Đại tỷ, Ngọc Đế còn ở trên núi chờ đó.

Nữ tử nghe vậy, cũng không hề quan tâm, tiếp tục uống rượu.

Mấy phút sau, nữ tử thả bình rượu xuống, thở dài một hơi:

-Đây là rượu gì? Hương vị không tệ, có mùi vị của bách quả.

Tần Thộ không còn gì để nói, dường như nữ tử này không coi Ngọc Đế ra gì...

Một nữ nhân mà không thèm để Ngọc Đế vào mắt vậy một con thỏ như hắn thì là cái thá gì chứ?

Nhưng mà nghĩ lại, hắn cần gì phải chùn chân, nữ nhân này muốn giết hắn, hắn còn có thể chạy được sao? Hơn nữa nếu giết thì đã sớm động thủ rồi, nếu đã không giết hắn, hắn sợ cái rắm!

Vì thế, Tần Thộ cũng thả lỏng tâm trạng...

Hết cách rồi, mình không nắm giữ được vận mệnh, ít nhất cũng phải hải đắc ý trước vận mệnh chứ! Chết như vậy cũng có chút tôn nghiêm...

Nghĩ thông suốt hết tất cả, Tần Thộ liền đặt mông ngồi đối diện nữ tử, nói:

-Đây là Hầu Nhi Tửu, một đám khí gốc vât vả cực khổ ra ngoài thu nhặt trăm quả để dùng qua mùa đông, kết quả vị vùi vào trong thân cây khô héo, vì nhiều nguyên nhân mà lên men... ủ thành rượu.

-Con khi...

Nữ tử chép miệng nói:

-Ta còn tưởng rằng bọn hắn thích để ăn chứ...

Tần Thọ yên lặng.

-Ta đói! - Bỗng nhiên nữ tử kêu.

Tần Thọ nói:

-Người đói bụng cũng vô dụng thôi, trên ngọn núi này của người ngoài tảng đá ra cũng chỉ có đá tảng, dù ta là đầu bếp cũng không thể không bột đồ gột nên hồ được.

-Người biết làm cơm? - Nữ tử hỏi.

Tần Thọ hơi ngửa đầu, kiêu ngạo mà nói:

-Trù Thần là sư phụ của ta!

-Sau này người phụ trách nấu cơm cho ta. - Nữ tử nói với vẻ ngang ngược.

-Dựa vào cái gì?

Tần Thọ nghe xong thì cuống lên. Hắn không muốn ở cùng với nữ nhân này. Nhìn dáng vẻ hung hăng của nữ nhân này, nói không chừng một ngày nào đó tâm trạng nàng ta không tốt thì mình cũng bị nàng ta nấu luôn.

Nữ tử đưa tay vỗ mặt đất, chỉ nghe ầm một tiếng...

Trước đó, Tần Thọ còn cảm thấy mình đang ở trên núi cao vạn mét, sau một khoảnh khắc, hắn phát hiện... dường như hắn đang đứng trên đất bằng!

Nói cách khác, nữ tử này chỉ dùng một bàn tay nện một ngọn núi rất dài rất lớn khoảng trăm vạn dặm, giống như đập một con chuột xuống đất!

Trên trán Tần Thộ đều là mồ hôi lạnh, nhìn nữ tử trước mắt, nhếch h nhếch miệng nói:

-Vậy... buổi sáng ngươi muốn ăn gì? Ta đi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn...

Nữ tử giơ tay lên, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một vầng sáng, sau đó tiếng gừ gừ vang lên, một con sói lưng bạc rơi xuống.

Tần Thộ liếc mắt đã nhận ra con sói này, đây là Yêu Lang Lưng Bạc đạt đến cấp độ Địa Tiên!

Ngự Hoa Viên và Thần Mộc Cốc không khác nhau mấy, nơi này không dưỡng được sinh linh có trí khôn. Cho nên dù thực lực đạt đến cấp Địa Tiên, nhưng Yêu Lang này vẫn bị cấm thay hình đổi dạng, đầu óc ngu đần, nhưng mà bản năng chiến đấu vẫn còn, vô cùng hung hãn!

Ít nhất, khi bình thường, Tần Thộ cũng sẽ không chọc ghẹo món đồ chơi này!

Yêu Lang Lưng Bạc vô cùng hung hăng, vừa rơi xuống đã lập tức xoay người đứng dậy, gào lớn một tiếng:

-Ngao ô!

Vậy mà khi nữ tử nhướng lông mày lên...

Chân Yêu Lang chân mềm nhũn nằm trên đất, chiếc đuôi nhét vào đáy quần, không còn dáng vẻ hung dữ như vừa rồi nữa.

Ngược lại con sói này lại liều mạng cố gắng đứng lên, nhưng làm sao thì bốn chân cũng bủn rủn không đứng dậy được... chỉ có thể cố gắng bò về phía xa... giống như nơi này có thứ gì rất kinh khủng đang tồn tại vậy.

Chương 256: Học ở sạp hàng vỉa hè (2)

Chương 256. Học ở sạp hàng vỉa hè (2)

-Làm đi. - Nữ tử nói.

Tần Thộ ngửa đầu nhìn về đỉnh ngọn núi ở phía xa kia, dường như có thể thấy xe ngựa màu vàng tỏa ra kim quang óng ánh... nói:

-Cái kia, Ngọc Đế chờ người đấy.

-Ăn no rồi lại nói. - Nữ tử thân nhiên nói.

Tần Thộ không còn gì để nói, nữ tử đã không đi, Ngọc Đế cũng không nói xuống đánh một trận...

Tần Thộ còn biết làm sao.

-Con sói này chưa được rửa, ta phải xử lý một chút.

Chỉ thấy nữ tử này duỗi một ngón tay ra, rạch một cái ở bên cạnh, mặt đất sụt lún biến thành một con sông, nước ngầm cuộn cuộn thoát ra, trong chớp mắt đã tạo thành một con sông...

Tần Thộ nhìn con sông này còn rộng lớn hơn Trường Giang, Hoàng Hà cộng lại... kinh ngạc đến cái cằm cũng muốn rơi xuống đất!

Hắn biết thần tiên trâu bò, cũng có thể dời núi lập biển được.

Nhưng mà cũng chỉ là nghe nói mà thôi... hắn chưa từng thấy qua thần tiên nào thật sự ăn no không có chuyện làm, không có việc gì lại làm một con sông.

Giống như Na Tra, lúc trước đi tiêu diệt một ngọn núi cũng dẫn theo đại quân đi...

Nếu như đổi lại là nữ nhân này, đoán chừng chỉ cần dùng một cái tát thôi, ngọn núi kia cũng biến mất luôn...

Thế thì rốt cuộc nữ nhân này đã đạt đến cấp độ gì rồi? Yêu Lang đến cấp bậc Địa Tiên, nhưng chỉ bị nàng ta liếc một cái đã sợ đến không thể chạy nổi... chỉ cần nàng ta cong ngón tay búng một cái đã ra một con sông... sức mạnh này, đã vượt qua nhận thức của Tàn Thộ.

Tôm tôm!

Lúc Tàn Thộ ngẩn người, đột nhiên Yêu Lang nhảy vào trong sông...

Sau đó, Tàn Thộ liền thấy Yêu Lang này tự mình đứng trong nước bắt đầu tẩy rửa... Tẩy rửa vô cùng chăm chú, cuối cùng, nhảy lên bờ, kêu to một tiếng, phù một tiếng nổ tung!

Yêu Lang lớn thế mà lông đều nổ sạch!

Bụng cũng nổ tung...

Thân thể cứng ngắc nằm ở chỗ kia, đã chết rồi!

Tàn Thộ nhìn Yêu Lang, lại nhìn về phía nữ tử, dường như nữ tử chẳng làm gì cả...

Nhưng Tàn Thộ lại cảm giác xương cốt của mình đều đã đông cứng lại, cảnh này quá quỷ dị rồi!

Nàng ta muốn ăn thịt sói, con sói tự mình tắm rửa sạch sẽ, rụng lông, sau đó không biết tại sao lại chết...

Con mẹ nó, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Mặc dù không nghĩ ra, nhưng mà Tần Thộ vẫn nhanh chân lẹ tay xử lý thân thể Yêu Lang. Mở bụng ra, bây giờ Tần Thộ mới hiểu được vì sao Yêu Lang lại chết, con sói này bị sợ hãi đến tự phá nội tạng!

Mà gan của Yêu Lang này cũng nổ tung...

-Gan cũng nổ tung rồi, tiếc quá.

Tần Thộ nói thầm, sau đó lấy nội tạng con sói ra, tiện tay chôn đi, chỉ để lại chút mỡ sói.

Sau đó rửa sạch thịt sói, lấy ra một cái nồi lên, vung tay một cái đất cát biến thành gỗ, đốt đuốc lên, bắt đầu chuẩn bị gia vị...

Ngay lúc Tần Thộ dùng thuật sửa đá thành vàng, trong mắt nữ tử lóe lên ánh sáng kỳ lạ, nhưng mà cũng không quá để ý.

Nhưng khi Tần Thộ châm lửa, trên ngón tay bốc lửa, trong mắt nữ tử lại hiện lên vẻ kinh ngạc! Giống như ngọn lửa này, so với thuật biến đá thành vàng càng làm cho nàng ta kinh ngạc hơn vậy...

-Thần thông của ngươi là do ai dạy? - Đột nhiên nữ tử hỏi.

Tần Thộ đã biết nữ nhân này lợi hại thế nào, hắn cũng không biết nữ nhân hỏi vấn đề này có mục đích gì. Ngộ nhỡ có thù với Tiểu Cương, hắn lại nói lung tung, đoán chừng ngày này sang năm thì mộ phần của Tiểu Cương đã xanh cỏ.

Vì thế Tần Thộ thuận miệng bịa chuyện nói:

-Mua trên sạp hàng, vừa học đã biết, sao thế?

Nghe Tần Thọ trả lời, nữ tử không nói nữa, giống như chấp nhận câu trả lời của hắn, lại giống như lười nói chuyện.

Đối với loại nữ nhân EQ thấp này, Tần Thọ cũng ước chi nàng ta đừng nói gì cả.

Tần Thọ vung tay lên, bỗng nhiên trong không trung có nước chày xuống, chảy vào trong nồi.

Bỗng nhiên nữ tử mở miệng nói:

-Đây cũng là học ở sạp hàng vỉa hè?

Tần Thọ nói:

-À... bây giờ hàng vỉa hè bán buôn rất nhiều thứ, chỉ cần chút may mắn thì cái gì cũng có thể mua được.

Nữ tử lại trầm mặc lần nữa, không nói gì với Tần Thọ.

Tần Thọ chép chép miệng, cảm giác này thật không hề dễ chịu.

Thật giống như người chủ động chào hỏi người ta, kết quả đối phương lại coi người như không khí... lại giống như mọi người đang nói chuyện phiếm, người mới mở miệng, cả đám yên lặng.

Nhưng mà nữ nhân trước mặt này quá hung mãnh, Tần Thọ không muốn trêu chọc, an tĩnh nấu cơm làm đồ ăn là được rồi.

Nước sôi lửa mạnh, bỏ đầu Yêu Lang vào nấu nửa canh giờ...

Sau đó Tần Thọ đổ canh thịt sôi ra, rải chút muối lên, thái hành và vài nguyên liệu, mùi thơm nức mũi xông lên...

Tần Thộ chưa làm qua thịt sói, nhưng mà đã làm qua thịt chó rồi, cho nên hẳn hoàn toàn dựa vào cách nấu thịt chó để nấu con Yêu Lang cấp bậc Địa Tiên này!

Nhưng mà nhìn thành quả cũng không tệ mấy...

Yêu Lang không có linh tính, nhưng nguyên khí của cấp bậc Địa Tiên lại dung nhập vào mỗi tế bào trong thân thể hắn, máu thịt toàn thân so với Yêu Lang dốc lòng tu luyện, mở được linh trí còn mạnh hơn!

Hương vị thì cảm giác cũng rất ngon...

Thậm chí Tần Thộ nghi ngờ, có phải Ngọc Đế của bọn họ cố ý nuôi dưỡng loại nguyên liệu nấu ăn cao cấp này... mà không phải vì bảo hộ quyền lợi sinh linh chưa mở linh trí.

Tần Thộ lấy mỡ sói ra, trộn các loại gia vị làm thành tương dầu sói.

Sau đó lấy thịt sói ra, dùng sức xé... nhưng mà kết quả lại chẳng thể xé nổi thịt sói này!

Dường như trong thịt sói này có nguyên khí lưu chuyển, xem xét tỉ mỉ, giống như máu tươi còn không biến mất!

Lúc này nữ tử thân nhiên nói:

-Người chưa làm qua loại nguyên liệu này sao?

Tần Thộ cười khỏ nói:

-Đại tỷ, người nhìn thực lực của ta xem, giống đã làm qua sao? Đây chính là Yêu Lang cấp bậc Địa Tiên đó, trong quá khứ, đây không phải là làm thức ăn, mà là gọi đồ ăn.

Nữ tử khẽ gật đầu:

-Yêu Lang cấp bậc Địa Tiên, máu thịt dung nhập linh khí tự thân. Mặc dù đã chết rồi, nhưng nhục thân vẫn vô cùng mạnh mẽ... nếu là người phạm, một giọt máu bao gồm sát khí của Yêu Lang này có thể giết một người!

Tần Thộ nghe xong, lập tức giật nảy mình, không ngờ con sói từ đầu tới cuối như cháu trai sợ hãi mà lại mạnh như thế!

Nữ tử tiếp tục nói:

-Giống như tu sĩ bình thường, chỉ cần không thành tiên, máu của tiên nhân với bọn họ mà nói giống như đại sát khí vậy! Một giọt máu của tiên nhân có thể chôn cất cả tông môn! Tiên và người phạm, khác nhau như trời với đất, há có thể vượt qua?

Có lẽ do hấn xuyên qua mà tới, tiếp xúc với đa số người đều là thần tiên, đối với việc nữ tử này nói với Tần Thộ tiên phạm khác nhau, hấn thật sự không có cảm giác nào.

Nếu không phải được nữ tử này giải thích, hấn còn tưởng rằng tiên nhân và phạm nhân còn tồn tại chung với nhau.

Bây giờ xem ra, tiên thì cuối cùng vẫn là tiên. Mặc dù bọn họ tiêu dao vô hại, nhưng khi đặt giữa người phạm thì kinh khủng như quái vật có cấp độ hủy diệt.

Nữ tử tiếp tục nói:

-Con thỏ nhà ngươi có chút đặc biệt, không sợ những thứ này.

Tần Thộ nói:

-Ta thấy Thiên Đình bán không ít thịt tiên cấp...

Nữ tử thân nhiên nói:

-Thịt tiên cấp không phải không thể ăn, mà cần phải tinh luyện nữa, bỏ đi sắt khí bên trong máu thịt mới có thể ăn. Đương nhiên có những thứ trời sinh không quan tâm những chuyện này, cái gì cũng có thể ăn...

Nói xong, nữ tử liếc qua Tần Thộ.

Chương 257: Thỏ gia rất tức giận

Chương 257. Thỏ gia rất tức giận

Tần Thộ biết nữ tử đang nói đến hắn, nhanh trí hỏi:

-Thứ gì?

Nữ tử đang muốn nói chuyện, trên núi vang lên giọng nói của Ngọc Đế:

-An tĩnh làm cơm đi, ăn xong rồi thì xuống dưới quản tốt Ngự Hoa Viên.

Nữ tử bữu môi, nói:

-Nấu cơm đi.

Tần Thộ vốn cho rằng nữ tử này không sợ trời không sợ đất, có th

ể từ miệng nữ nhân hung ác này biết được thân thế của mình, như ng mà cũng không biết Ngọc Đế vô tình hay là cố ý, vậy mà thời khắc mấu chốt lại cắt ngang câu chuyện của bọn hắn.

Lắc đầu, lấy thịt sói ra, đặt trước mặt nữ tử, nói:

-Ta không biết tinh luyện, thứ này chính người tự mình làm đi?

Nữ tử cau mày nói:

-Người không biết tinh luyện?

Tần Thọ nói:

-Ừ...

Nữ tử ha ha cười nói:

-Ngọn lửa trên tay người dùng để làm gì?

Tần Thọ nói:

-Để nướng thịt đó...

Nữ tử sửng sò, sau đó dùng vẻ mặt kì quái nhìn Tần Thọ, nói:

-Nếu người kia còn sống, nhất định hắn sẽ đánh người chết tươi.

Phụt!

Trên đầu ngón tay của Tần Thọ cháy lên ngọn lửa nhỏ, nói:

-Chẳng lẽ đồ chơi này ngoại trừ nướng thịt và chiếu sáng ra còn có thể làm được chuyện khác sao?

Nữ tử nói:

-Đừng hỏi ta, tự mình đi đến sạp hàng vỉa hè mua vài cuốn sách để nghiên cứu đi.

Tần Thọ yên lặng, xem ra lời nói láo của hắc nữ tử vốn không tin, bây giờ lại quay ra nói móc hắc.

Nhưng mà Tần Thọ cũng không quan tâm, nói:

-Được rồi, vậy ngươi tinh luyện nó đi.

Nữ tử liếc qua thịt Yêu Lang kia, khóe mắt co rút, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện tinh luyện, hay muốn muốn đánh chết con thỏ này rồi cùng tinh luyện luôn...

Cuối cùng nữ tử nói:

-Dùng ngọn lửa của ngươi đốt thịt này đi, không chế ngọn lửa đi vào máu thịt, tìm kiếm oán khí và sát khí bởi vì không cam tâm chết hết mà xuất hiện, dùng lửa đốt cháy nó.

Tần Thọ nói:

-Ngươi đây coi như là chỉ điểm ta?

-Con thỏ, ngươi nói nhầm hơi nhiều rồi. - Nữ tử lạnh lùng nói.

Tần Thọ quyết định ngậm miệng, chuyện khác không biết, nhưng có một đạo lý hắc biết rất rõ!

Đó chính là, kiếm được món hời thì thậm vui là được rồi, nếu cứ kêu to, tám phần sẽ bị đập chết.

Vì thế, Tần Thọ dựa theo lời nữ tử nói, dùng ngọn lửa bao lấy thịt Yêu Lang, sau đó nhắm mắt điều khiển ngọn lửa đi vào máu thịt Yêu Lang, kết quả ngọn lửa này như cánh tay vậy, biến thành một

ngọn đuốc, chui vào khe hở giữa thịt Yêu Lang!

Sau đó trong đầu Tần Thụ xuất hiện một tấm bản đồ, lửa nóng cực độ, dòng máu màu đỏ, trong máu xuất hiện từng luồng sát khí và oán khí hung bạo.

Ý niệm của Tần Thụ di chuyển, lập tức ngọn lửa vô tới giết.

Những luồng sát khí hung mãnh và oán khí không có chút sức chống cự nào trước mặt ngọn lửa, trong nháy mắt bị ngọn lửa đốt cháy, hóa thành hư vô...

Mà ngọn lửa sau khi gặp được sát khí giống như lửa cháy đổ thêm dầu, càng trở nên dữ dội...

Tần Thụ cảm thấy chơi vui, cũng không vội mà nấu cơm, liền khống chế những ngọn lửa này tấn công xung quanh, rất có cảm giác giống như đại tướng quân quét sạch kẻ địch bốn phương tám hướng.

Mà bên ngoài, nữ tử an tĩnh nhìn Tần Thụ, khóe miệng hơi cong lên, giống như là đang cười, lại dường như chẳng làm gì cả.

Mười phút sau, Tần Thụ tiêu diệt tất cả sát khí và oán khí, đồng thời hẩn phát hiện, những nơi mà hỏa diễm đi qua, các tạp chất trong máu thịt và vài tế bào bị đốt rụi. Nơi nào ngọn lửa đốt qua, còn lại chỉ còn tế bào máu thịt hoàn mỹ, cùng máu tươi và nguyên khí!

Tần Thụ từ từ mở hai mắt ra, đồng thời ngọn lửa như binh sĩ nghe được mệnh lệnh thu binh, gào thét rút vào cơ thể của Tần Thụ. Tần Thụ kinh ngạc phát hiện, những ngọn lửa này lại mang về rất nhiều nguyên khí!

Nói cách khác, vừa mới tiến vào cơ thể Yêu Lang cũng không chỉ đơn giản là đốt mà còn đoạt nữa!

Sau khi đi dạo một vòng, tất cả nguyên khí thuộc về Tần Thộ!

Trong lòng Tần Thộ kinh ngạc: “Bà mẹ nó! Ngọn lửa này còn có thể chơi như thế sao! Hôm nay kiếm bọn rồi!”

Đồng thời, điều Tần Thộ kinh ngạc hơn chính là, trước đó con Yêu Lang to như con trâu, bây giờ chỉ còn cỡ một con heo nhỏ! Huy ết nhục kia màu vàng hơi trong suốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật chứ không giống như là đồ ăn.

Nếu không phải có mùi của Yêu Lang, suýt chút nữa Tần Thộ tưởng là thừa dịp hấn tinh luyện Yêu Lang, nữ tử đã lên ăn rồi...

Tần Thộ nhìn nữ tử, đáng tiếc nữ tử không có ý muốn giải thích.

Tần Thộ chỉ có thể tự mình suy nghĩ, nhưng mà hấn rất nhanh đã nhớ đến chuyện của Chu Bất Hoạch, một con bạo long dài hơn vạn dặm, nhưng sau khi Trù Thần tinh luyện cũng chỉ dài cỡ ba trăm mét... có thể thấy được, những con yêu vật khổng lồ này, sau khi bỏ đi tạp chất cũng không còn bao nhiêu thịt ngon.

Nhưng mà có phải vì lẽ đó hay không, dù sao Tần Thộ cũng tin.

Đã tinh luyện xong, Tần Thộ cũng không đợi...

Tiện tay cầm thịt sói xé ra!

Thịt sói vốn không thể xé được bây giờ đã chia làm hai nửa! Đồng thời mỡ vàng óng cũng tí tách rơi xuống... thấy vậy Tần Thộ có chút đau lòng, vội vàng để xuống.

Sau đó, Tần Thộ lấy một cái nồi ra, bỏ chút gia vị, muối, bột ngọt và nửa thịt sói, tiếp tục hầm trên lửa nhỏ...

Nửa kia thì chặt thành khối lớn, để ở một bên.

Bên này mở nồi xào lăn, bỏ các gia vị như trần bì, đảo lên, thịt sói đã nấu thành một nồi...

Qua chừng nửa canh giờ, mùi thịt sói tỏa ra...

Theo bản năng Tần Thộ nuốt một ngụm nước miếng...

Ừng ực...

Tần Thộ cúi đầu sờ lên cái bụng, thầm nói: “Không thể nào? Nha nh vậy đã đói bụng? Ối... hình như không phải ta...”

Đang lúc nói chuyện, Tần Thộ ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử.

Kết quả nữ tử nghiêng đầu đi, cũng không nhìn con thỏ mà nhìn mây bay trên bầu trời, lạnh lùng nói:

-Nhìn ta nữa ta sẽ nấu ngươi luôn!

Tần Thộ nghe rằng, cười nói:

-Đại tỷ, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là miệng quá hung dữ. Không phải ta nói ngươi chứ ngươi hung ác như thế, sao tìm được đối tượng.

Tay ngọc của nữ tử hất lên, con thỏ chạy một đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó uống thử một miếng trong nồi!

Ừng ực...

Con thỏ ngậm mình vào nồi nước bốc khói, sau đó thò đầu ra, cười hề hề mà nói:

-Đại tỷ, canh hơi nhạt.

Nữ tử không còn gì để nói, đoán chừng nàng ta cũng chưa gặp kẻ

không tim không phổi như thế, con thỏ chết tiệt đê tiện không sợ chết!

Lúc này lại không quan tâm sự sống chết của mình, mà quan tâm canh mặn hay nhạt...

-Làm đồ ăn! - Nữ tử lạnh lùng nói.

Tần Thộ cười ha ha, leo ra khỏi nồi, run run người, nước canh vẫn g tung tóe...

Sau đó, Tần Thộ lấy thịt sói hầm trong lửa nhỏ ra, tay không xé th ịt sói thành từng miếng, chấm chút tương mỡ sói, bỏ vào trong miệng khẽ cắn...

-Ôi!

Tần Thộ nhin không được kêu thành tiếng:

-Ăn ngon quá!

Mặc dù Tần Thộ ăn không ít linh thú ở chỗ Trù Thần, nhưng linh thú chỉ là dị thú hấp thu nguyên khí đất trời, những dị thú kia mùi vị không tệ, nhưng sao có thể so được với Yêu Lang cấp Địa Tiên?

Thịt sói rất dai, miệng vừa nhai thì trong miệng đã đầy mỡ!

Tương mỡ sói kia cũng rất ngon, Tần Thộ dựa vào cách trước kia làm tương thịt chó, chuyên dùng để kết hợp chấm thịt chó!

Bây giờ tương mỡ sói đã cho rất nhiều gia vị của Trù Thần vào, hương vị càng tuyệt hơn!

Tần Thộ chỉ cảm thấy vị giác trong miệng đều nổ tung, gào thét, muốn ăn cơm!

...

Nhưng mà sau một khắc, một cánh tay ngọc đưa qua, mâm thịt sói và tương thịt sói cách Tần Thộ càng lúc càng xa...

Chương 258: Thỏ gia rất tức giận (2)

Chương 258. Thỏ gia rất tức giận (2)

Tần Thộ tro mắt nhìn nữ tử đặt mâm thịt sói ở trước mặt.

Sau khi cầm một miếng chẩm tương ném thử thì càng ăn càng nham nh... khóc không ra nước mắt!

-Được rồi được rồi, nam tử hán ta không chấp nhặt với tiểu nữ tử!

Tần Thộ lảm bảm một câu, sau đó chỉ cảm thấy một cơn gió thổi tới...

Tần Thộ nhin không được sợ run cả người, nói:

-Tiểu tử tử là người xinh đẹp như thế, vô cùng xinh đẹp, siêu cấp đáng yêu...

Gió thổi qua, thổi đi xa...

Tần Thộ lần nữa sợ run cả người, vội vàng mở nồi xào, đổ thịt sói hầm bên trong ra...

Mùi thơm của thịt sói và trần bì hòa quyện với nhau, trong nháy mắt làm Tần Thộ chảy cả nước miếng...

Nhưng mà Tần Thộ còn chưa kịp nếm thử, nồi thịt sói đã bị bung đi, sau đó chỉ thấy nữ tử ôm nồi bắt đầu ăn...

Tần Thộ tội nghiệp ngồi ở bên cạnh nhìn nữ tử ăn thịt sói, cuối cùng cũng theo tần suất nhai của nữ tử mà chép miệng nuốt...

Một lát sau, đoán chừng nữ tử không chịu được kẻ đang giả ngây ngô, nhìn đôi mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh của con thỏ, nói:

-Cho người một miếng, đi đến một bên ăn đi! Đừng phiền ta!

Tần Thộ liền vội vàng gật đầu nói:

-Không thành vấn đề!

Sau đó nữ tử lấy ra chiếc đĩa, một miếng thịt sói lớn bay đi!

Tần Thộ bay lên bắt được, tay có chút trơn bóng, nhưng mà không sao, ăn ngon là được!

Nhưng mà nhìn kỹ lại, mặt Tần Thộ đen hơn!

Trong tay là một khúc xương bóng loáng!

Xương còn không nói, Tần Thộ nhìn nó hồi lâu, sừng sốt khi không thấy một miếng thịt nào!

Quá mức! Quá đáng!

Tần Thộ tức giận!

Nữ tử khẽ ngẩng đầu, lườm con thỏ một chút!

Trong nháy mắt sự tức giận của Tần Thộ hóa thành nụ cười, nói:

-Xương cốt ngon, bên trong đều là cốt tủy, ngon tuyệt...

Sau đó Tần Thộ lấy xương ra, muốn hút cốt tủy, lại nhìn thấy đôi đũa với tới, vẩy cốt tủy một cái, gắp hết...

Tần Thộ mở to hai mắt nhìn, giữ lại nước bọt, vẻ mặt không cam lòng nhìn cốt tủy sắp vào miệng lại bay đi, đi vào miệng anh đào kia...

-Ta... mặc kệ!

Mặc kệ! Người giết ta, ta cũng mặc kệ!

Thỏ gia ta mặc kệ đó!

Rốt cục Tần Thộ cũng tức giận, ném xương cốt trong tay, oa oa kêu to, dậm chân, uốn éo thân thể, bày ra cho nữ tử một cái móng t o mọng, bóng lưng kiều ngạo cứ như vậy rời đi...

-Sụp soát...

Tiếng ăn canh vang lên.

Tần Thộ buồn bực phát hiện, hắn đi nửa ngày lại quay trở về!

Đúng lúc nhìn thấy nữ tử uống hết ngụm canh cuối cùng! Sau đó con mắt như dao lườm Tần Thộ, môi mỏng khế hé, ợ một cái...

Nữ tử nói:

-Mùi vị không tệ.

Tần Thộ hít một hơi, sau đó không nói gì.

Nữ tử bình tĩnh hỏi:

-Không vui à?

Tần Thọ nói:

-Đổi lại là người, người vui về sao? Vất vả làm nhiều đồ ăn như thế, mà chỉ ăn được chút xương cốt...

-Người đã ăn một miếng thịt. - Nữ tử thản nhiên nói.

Tần Thọ nói:

-Đó là ta nên được!

-Sói là do ta bắt tới. - Nữ tử bình tĩnh như nước.

Tần Thọ ngạc nhiên, tính như thế, thì nữ tử càng có quyền để ăn hết, nhưng mà:

-Nhưng mà ta làm đồ ăn!

-Thịt là ta xử lý. - Nữ tử thản nhiên nói.

-Nhưng mà ta tinh luyện! - Con thả lại gào thét.

-Ta dạy người cách tinh luyện. - Nữ tử vẫn không hề giận dữ, bình tĩnh tranh luận.

-Thỏ gia ta thiên tư thông minh, tự mình lĩnh ngộ! Lại nói, là do ta học được ngọn lửa đó trước! - Tần Thọ siết nắm đấm, dậm chân kêu lên.

Nữ tử vỗ tay một cái, dường như để kết luận, nói:

-Vậy cũng đúng, chúng ta đều có đạo lý, cho nên thịt sói chia đều. Thịt người ăn, ta cũng ăn. Xương cốt chúng ta cũng chia đều... rất công bằng, không phải sao?

Tần Thọ nghe thấy cái lập luận ấy, thế mà cứng họng không nói được gì... không biết xấu hổ thì hắn gặp mỗi ngày khi soi gương rồi, nhưng mà có thể ngụy biện nói xằng nói xiên đúng lý hợp tình như vậy, thì vẫn là lần đầu tiên hắn thấy luôn đó! Nhất thời, hắn vội vã mà lại không cãi được gì.

Nữ tử đứng dậy nói:

-Được rồi, nếu đã công bằng như thế, thì người cũng không có gì để mà tức giận nữa.

Tần Thọ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Người... hay đấy!

Nữ tử khẽ cười đáp:

-Cũng tạm thôi...

Tần Thọ hoàn toàn bị nữ nhân đó làm cho bó tay không biện pháp...

Chẳng qua, Tần Thọ lập tức phát hiện tình huống có gì đó không đúng!

Nữ nhân lạnh lùng, lạnh đến tận trong xương, thường xuyên tỏ ngất nhặt nhổ vậy mà lại cãi nhau với hắn. Nàng đây là bị ngọn gió yêu ma nào thổi trúng đầu vậy?

Tần Thọ nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn nữ tử...

Nữ tử nói:

-Có vấn đề gì à?

-Não người bị ai đòi rồi hả? - Tần Thộ hỏi.

Nữ tử nói:

-Không có gì, trước khi đánh nhau thả lỏng chút thôi.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Trước khi đánh nhau? Đánh nhau với ai? Ấy... tạm biệt!

Tần Thộ đột nhiên hiểu được gì đó, lập tức chấp tay, xoay người bỏ chân bốn cẳng bỏ chạy! Lúc này đây không phải là hai chân chạy, tuy kỹ thuật không được thuần thục lắm, nhưng Tần Thộ vẫn sử dụng bốn móng vuốt ra chạy như điên!

Nhưng mà mấy phút sau...

Tần Thộ khóc không ra nước mắt nhìn nữ tử trước mắt nói:

-Đại tỷ à, chơi đã chưa? Các người đánh nhau thì cũng đừng dẫn ta theo được không?

Nữ tử nói:

-Người vội cái gì? Món thịt này làm ngon đấy, cho người một phần thưởng nho nhỏ này.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Phần thưởng?

Nữ tử ngoắc tay với Tần Thộ một cái, Hắc Ma Thần Hạp trên cổ Tần Thộ mở ra, sau đó một cái hộp sọ bằng thủy tinh bay ra, rồi r

ơi vào trong tai nữ tử.

-Đây là...

Tần Thọ kinh ngạc nhìn nữ tử, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người mở ra Hắc Ma Thần Hạp của hắn mà không có một tiếng động nào!

Trở về nhất định phải đổi! Tần Thọ thầm nói trong lòng.

Hộp sọ thủy tinh rơi vào trong tay nữ tử, nữ tử nhàn nhạt nói:

-Đồ ăn làm ngon đó, coi như đây là phần thưởng của người đi.

Nữ tử nói xong, vỗ một cái lên hộp sọ thủy tinh, một luồng khí trắng ngàn nhạt chui vào trong hộp sọ thủy tinh. Nó bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng đó càng ngày càng sáng, sáng lên khoảng mười phút mới dần dần tắt đi, khôi phục như lúc ban đầu.

Sau đó, nữ tử cầm hộp sọ thủy tinh ném cho Tần Thọ, nói:

-Người may mắn đó, hộp sọ này có chút lai lịch, miễn cưỡng có thể dùng một chút. Cầm đi, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ cứu người một mạng đấy.

Tần Thọ nhận lấy hộp sọ thủy tinh, cẩn thận nhìn cả nửa ngày cũng không nhìn thấy hộp sọ này có thay đổi gì. Hắn nghi ngờ rằng nữ nhân đó đang lừa hắn.

Có điều nghĩ lại thì nữ nhân đó kiêu ngạo như thế, là một người mà ngay cả Ngọc Đế còn có thể không thèm để ý đến... sẽ không lừa một con thỏ như hắn chứ?

Vì thế, Tần Thọ cẩn thận cất hộp sọ thủy tinh đi.

Lúc này, nữ tử lại nhàn nhạt nói:

-Thứ trên cổ người cũng giữ cho tốt, nếu như làm mất, thì ta sẽ lấy mạng người.

Tần Thộ nghe thấy thế lập tức ngậy ngấn cả người, thứ trên cổ?

Tần Thộ theo bản năng sờ sờ cổ, sau đó kinh ngạc la lên:

-Hắc Ma Thần Hạp?

-Hắc Ma Thần Hạp? Tên này thật xấu... Con thỏ, đi đi, ngày mai tới nấu ăn tiếp cho ta.

Nữ tử nói xong, vung tay lên, Tần Thộ chỉ cảm thấy thế giới trước mắt lắc một cái, hắn đã xuất hiện ở bên cạnh Ngự Hoa Viên!

Tần Thộ kinh ngạc, ngày mai còn phải nấu ăn á? Tần Thộ quyết định, ngày mai, hắn phải ăn no rồi mới đi!

Chương 259: Trời sập...

Chương 259. Trời sập...

-Con thỏ, rốt cuộc người làm cái gì đó?

Đúng lúc này, trên cây truyền đến tiếng gào quen thuộc.

Tần Thộ ngửa đầu lên nhìn, lập tức vui vẻ, chỉ thấy hai tên béo đang treo trên cây, la ầm ỹ.

Tần Thọ cười nói:

-Hai vị mập mạp huynh, nhìn hai người có hơi quen mắt, không biết là đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Bạch Văn và Nhiễm Đằng vừa nghe thấy thế, lập tức cạ lời...

Sau đó, Bạch Văn chửi ầm lên:

-Con thỏ, tên khốn nạn nhà người, mau thả chúng ta xuống!

Tần Thọ đang định nói gì thì một tiếng vang cực lớn bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó, Tần Thọ nhìn thấy trời sập!

Dù là Tần Thọ hay là Bạch Văn và Nhiễm Đằng... đều theo bản năng ngẩng đầu nhìn về ngọn núi cao đằng xa...

Đằng kia, bầu trời nứt toác, có thể nhìn thấy khí hỗn độn quay cuồng nghiền nát ngôi sao!

Ánh sáng chói mắt bắn ra xung quanh, giống y như là ánh mặt trời gay gắt:

-Đó là Ngọc Đế!

Đối diện Ngọc Đế lại là một mảnh ánh sáng trắng bệch, trong ánh sáng không nhìn thấy được bóng người, nhưng mà Tần Thọ biết, nhất định là nữ tử kia!

-Trời, đấu với Ngọc Đế luôn...

Tần Thọ lộ ra vẻ mặt không dám tin, vậy mà lại có người dám ra tay với Ngọc Đế!

Bạch Văn và Nhiễm Đằng đã sợ đến mức ngậm miệng không dám

m ho he gì.

Ngay sau đó, Ngọc Đế và nữ tử kia cùng ra tay tấn công, tiếp theo, bầu trời giống như là một tấm kính, từng chút từng chút nứt toác, khí hỗn độn trực tiếp trút xuống, núi rừng hóa thành bột mịn!

Tần Thộ thấy thế sợ tới mức xù hết lông lên, đây không phải là đánh nhau mà là hủy thiên diệt địa!

Tần Thộ xoay người bỏ chạy...

Kết quả mới chạy được hai bước, Tần Thộ bỗng nhiên ngừng lại, nhìn Bạch Văn và Nhiễm Đằng đã hoàn toàn sợ hãi choáng váng, thở dài, lại chạy trở về.

-Con thỏ, cứu mạng!

Khi hai người nhìn thấy con thỏ, lập tức khóc bù lu bù loa.

Tần Thộ chửi ầm lên:

-Câm miệng! Lại khóc thêm một tiếng nữa thì để các người treo trên cây đến chết luôn!

Hai người vội vàng ngậm miệng lại.

Tần Thộ chớp hai phát, cắn đứt sợi dây thừng màu vàng kia, sau đó mỗi tay một tên kéo hai người vội vàng chạy đi...

Tuy hai người bị kéo lê trên mặt đất, đầu găm cỏ, mặt đập vào gốc cây... nhưng giờ phút này, hai người lại không hận chút nào, mà chỉ liều mạng la lên:

-Con thỏ chạy nhanh lên! Nhanh hơn chút nữa! Khí hỗn độn trút xuống rồi!

Tần Thộ liều mạng chạy như điên.

Cuối cùng thì ba người cũng chạy ra khỏi Ngự Hoa Viên.

Tần Thộ theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy trong hư không xuất hiện từng sợi xiềng xích giống như song sắt của nhà giam bao vây Ngự Hoa Viên vào bên trong, khí hỗn độn, dư chấn của trận chiến đều bị khóa bên trong!

Tần Thộ ngửa đầu nhìn bầu trời, trông mắt suýt chút nữa trừng đến muốn rớt xuống!

Chỉ thấy bầu trời trên không vậy mà lại biến mất, xuất hiện vô số ngôi sao! Những ngôi sao đó chuyển động, trút xuống từng luồng từng luồng ánh sáng hóa thành những sợi xiềng xích kia!

-Ghe thật, Thiên Đình thế mà lại dùng vô số ngôi sao trên trời làm trận pháp bảo vệ Thiên Đình... ra tay lớn thật...

Tần Thộ chép chép miệng, không nhịn được cảm thán nói.

-Đây là đại trận Chu Thiên, nghe nói đại trận đó có sức mạnh vô cùng lớn, không phải thánh nhân thì không phá được. Cho dù là thánh nhân, trong một lúc cũng không thể đánh vào. Đây là đại trận mạnh nhất thế giới!

Nhiễm Đăng lật người lại, thở hắt hắt nói.

Bạch Văn nói:

-Đại trận này mà cũng mở ra rồi, không biết bên trong đã đánh thành cái dạng gì.

Đúng lúc này, Thái Bạch Kim Tinh dẫn theo một đám thiên binh cưỡi đến.

-Lão nhân, Ngọc Đế đang đánh nhau ở bên trong đó. - Tàn Thọ la lên.

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Ta biết, ta tới là để kêu mọi người cách xa một chút, tránh cho xuất hiện cái gì ngoài ý muốn. Các người cũng đi đi, quay về nhà các người đi, nhớ kỹ, không được nói mọi điều nhìn thấy và nghe thấy hôm nay với người ngoài.

Tàn Thọ, Bạch Văn, Nhiễm Đằng cũng biết chuyện hôm nay vô cùng nghiêm trọng, trời sập... loại chuyện đó vẫn nên ít nói mới tốt.

Vì thế, cả ba đều gật đầu tỏ vẻ nhất định không nói.

Sau đó, Bạch Văn và Nhiễm Đằng khom lưng hành lễ với Tàn Thọ, nói:

-Con thỏ, lúc trước là huynh đệ chúng ta sai, ân cứu mạng không đời nào cảm ơn hết được, sau này có chuyện gì cần huynh đệ chúng ta, thì người cứ việc mở miệng.

Tàn Thọ xua xua móng vuốt, nói:

-Đừng khách khí, sau này ta bối nôi... khụ khụ, sau này tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, giúp đỡ nhau tý ấy mà, ha ha...

Bạch Văn và Nhiễm Đằng vừa nghe thấy hai chữ bối nôi, lập tức cười khở. Hôm nay, bọn họ xem như là đã cống một cái nôi to, có vẻ sau này con thỏ kia còn muốn bọn họ cống tiếp... mẹ nó, cuộc sống này không có cách nào sống tiếp được nữa!

Hai người suy nghĩ hay là xin chuyển công tác, sau đó rời đi.

Tàn Thọ cũng tạm biệt rời đi, giờ phút này, mấy người bên trong

quá đáng sợ, hắn vẫn nên trốn xa chút mới tốt.

Tần Thộ thích nhân quả, nhưng nhân quả có thể trực tiếp nghiền chết hắn, thì hắn cũng không muốn dính vào.

Ra khỏi Nam Thiên Môn, Tần Thộ đi thẳng về Nguyệt Cung. Kết quả, hắn mới hạ xuống đã thấy Ngô Cương ngồi ở cổng Nguyệt Cung chờ hắn.

-Tiểu Cương Cương, hôm nay người rảnh như vậy hả? Không chặt cây à? - Tần Thộ kinh ngạc hỏi.

Ngô Cương ngẩng đầu lên nhìn con thỏ, sâu trong ánh mắt toát ra sự hiểu rõ, sau đó gập một cái nói:

-Vốn dĩ, ta tính đi tìm người nói chuyện một lát, kết quả ta chờ mệt mỏi rồi, không nói nữa, đi đây.

Ngô Cương nói xong bước đi luôn.

Về mặt Tần Thộ khó hiểu nhìn bóng lưng Ngô Cương, lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Hôm nay gặp được hơi nhiều chuyện, trái tim Tần Thộ đập hơi nhanh. Hắn đi vào Nguyệt Cung, trở về phòng ngủ người xuống giường lập tức ngủ.

Trong lúc đó, Hằng Nga có trở lại, thấy Tần Thộ ngủ ngon như thế thì đắp cho hắn cái mền xong cũng đi nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện, tờ mờ sáng ngày hôm sau, Tần Thộ thức dậy nhìn bầu trời bên ngoài, đặc biệt là nhìn về phía Thiên Đình, Nam Thiên Môn vẫn còn, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm:

-Xem ra hai người kia không có đánh sập Thiên Đình, Ngọc Đế cũng là rất mạnh...

Lắm bằm xong, Tần Thộ vội vàng đi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Hôm nay, trên tay cũng không còn thứ gì ngon, hẳn đang sầu nên làm cái gì đây.

Hằng Nga cười dịu dàng đi xuống nói:

-Ngọc Nhi, nhìn ta mang cái gì ngon đến cho em nè?

Vừa nói, Hằng Nga lật tay một cái, một mâm bánh ngọt xinh xắn xuất hiện ở trên tay nàng.

Ánh mắt Tần Thộ lập tức sáng lên, kinh ngạc hô:

-Nhiều bánh như vậy? Nàng trộm ở đâu thế? Ặc... không đúng, là ai cho thế?

Hằng Nga trợn mắt liếc Tần Thộ một cái, nói:

-Em nghĩ rằng ta là em à, cứ trộm đồ của người khác... đây là do ba vị Bách Hoa tiên tử, Thủy Tiên tiên tử, Tinh quân làm, ta cũng học theo một chút, đoán thử xem, cái nào là ta làm?

Hằng Nga cười khẽ đặt mâm nhỏ lên bàn, sau đó lộ ra vẻ mặt chờ đợi nhìn con thỏ.

Chương 260: Nói bậy nói bạ

Chương 260. Nói bậy nói bạ

Tần Thọ đến gần cẩn thận quan sát, những chiếc bánh vô cùng xinh xắn ấy, có núi nhỏ, hồ nước, có người cá, có lá sen, hoa sen, đình h nghỉ mát, người đẹp... có điều, trên núi lại có một con thỏ to bự phá hủy phong cảnh!

Con thỏ to bự kia cũng không phải không tinh xảo, chẳng qua, đặt cùng với cảnh ấy thì có vẻ hơi kỳ kỳ.

Nhìn thấy con thỏ đó, Tần Thọ lập tức đoán được... hắc nỡ nộ cư ời tự tin với Hằng Nga.

Hằng Nga thấy thế cũng cười, hiển nhiên là trò chơi đơn giản như vậy, nàng biết rằng Tần Thọ không có khả năng là không nhận ra.

Sau đó, chỉ thấy Tần Thọ cười to nói:

-Không cần phải đoán, tảng đá kia chính là do nàng làm!

-Vậy em ăn tảng đá đi!

Hằng Nga giờ tay cầm lấy chiếc bánh có hình tảng đá nhét vào cái miệng đang há của Tần Thọ, quay đầu, bước đi.

Tần Thọ ngạc nhiên, sau đó cười he he nói:

-Đừng thế chứ, ta thấy con thỏ trên núi rất mập, cho ta ăn một miếng nhé?

-Không cho! Đó là của ta!

Hằng Nga cầm lấy con thỏ, vẻ mặt giận dữ giống như là trả thù cá n một phát đứt đầu con thỏ...

Tần Thọ thấy thế, lập tức sợ run cả người, thàn nói:

-Sao hai ngày nay gặp phải ai cũng dữ dội như vậy kia?

Có điều, đối với Hằng Nga thì Tần Thọ không sợ, hấn sấp đến giờ tay cầm lấy người đẹp trong đình nghỉ mát, nói:

-Không ăn con thỏ, thỏ gia ta đây ăn mỡ nữ được không nhỉ? Nhìn bộ ngực bự như này, chắc chắn nhiều thịt!

Mỡ nữ Tần Thọ cầm lấy không phải ai khác mà chính là người tí hon làm theo bộ dáng của Hằng Nga.

Hằng Nga nghe thế, đỏ mặt, giờ tay túm lấy tai Tần Thọ xách lên, cướp lấy người tí hon rồi nói:

-Em ăn mấy người tí hon ngực nhỏ kia kia!

Hằng Nga nói xong, lập tức phát hiện lời này có gì đó là lạ...

Vừa tính nói cái gì, thì phát hiện con thỏ chết bầm kia đã nắm lấy ba người đẹp kia nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói:

-Ừm, ngực quả thật là nhỏ hơn một chút... có điều, vị rất ngon, có vị của hoa mai, thủy tiên, hoa sen... ghê thật, mấy người là tàn sát hết hoa rồi à?

Hằng Nga lại cạ lời tiếp...

Bánh quả thật ngon hơn so với trong tưởng tượng của Tần Thọ, n hưng hấn là động vật ăn thịt điển hình, đối với thịt là ăn mãi không ngán, còn với cái khác, ăn ít một chút thì không sao.

Ăn bánh xong, Hằng Nga bỗng nhiên thần thần bí bí sấp tới, nói với Tần Thọ:

-Ngọc Nhi, chẳng phải là em đang trông coi Ngự Hoa Viên? Em có biết chạng vạng ngày hôm qua Ngự Hoa Viên đã xảy ra chuyện gì không?

Tần Thọ nghe thấy thế, ngây ra một lúc mới nói:

-Nha đầu ngọc, nàng bà tám như vậy lúc nào thế?

Hằng Nga lập tức chun cái mũi nhỏ xinh lại, tuy không biết bà tám là có ý gì, nhưng hơi phân tích chút cũng có thể miễn cưỡng hiểu được, vì thế Hằng Nga nói:

-Ta mới không muốn bà tám đâu, quan trọng là chẳng phải em ở Ngự Hoa Viên à... tình hình bên kia ồn ào như vậy, dọa người ta sợ chết đi được... ta đây không phải là lo lắng cho em hay sao.

-Thật à?

Tần Thọ ôm tay, nhìn Hằng Nga.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hằng Nga đỏ bừng, đôi mắt to tròn ngập nước, chỉ là cực kỳ không phối hợp chớp một cái.

Tần Thọ nói:

-Nha đầu ngọc, nàng không biết là khi nàng nói dối, thì ánh mắt sẽ lên chớp một hai cái sao?

Hằng Nga nghe thế, mặt càng đỏ hơn, nhéo lấy khuôn mặt mập mạp của Tần Thọ nói:

-Con thô xấu xa nhà em, cứ phải bắt ta ăn ngay nói thật hả? Em không thể ngu một chút sao?

Tần Thọ nói:

-Cái khác thì dễ nói thôi, nhưng nói dối thì không được!

Hằng Nga im lặng một lúc, sau đó hơi hơi ngại ngừng nói:

-Em cho rằng mấy cái bánh này là đưa không cho em?

Tần Thọ ngạc nhiên, chỉ vào cái mâm không còn gì kia nói:

-Không phải chứ? Mấy nha đầu ngốc kia dùng cái này để đổi tin tức á?

Hằng Nga bất đắc dĩ nói:

-Ta nhận hết rồi, các nàng mới nói ra, em nói ta có thể làm sao gì ờ? Haiz... Sớm biết vậy lúc nhận ăn xong ở đó luôn, chẳng phải là được rồi?

Tần Thọ bất đắc dĩ, chẳng qua là lại cảm thấy ấm lòng nhiều hơn.

Tần Thọ biết, Hằng Nga đóng gói mang về đương nhiên là vì muốn chia sẻ với Tần Thọ.

Giống như Tần Thọ, bên ngoài có cái gì ăn ngon đều phải lấy thêm một phần mang về cho Hằng Nga. Nó là cùng một đạo lý.

-Có thể nói hay không thể? Nếu không thể nói thì đừng nói. Ngày hôm qua có động tĩnh lớn như vậy, nhất định là chuyện quan trọng... - Hằng Nga sắp lại hỏi.

Tần Thọ nhìn Hằng Nga, đôi mắt Hằng Nga hơi hơi lập lòe.

Tần Thọ nói:

-Nha đầu ngốc, nàng nói thật đi, nàng có muốn biết không?

Hằng Nga chớp chớp đôi mắt to, nàng đương nhiên rất tò mò, có

điều nàng vẫn nói:

-Ta thì bình thường thôi, nếu sự việc rất lớn, em đừng nói ra là được, ta coi như không biết gì hết.

Tần Thộ lập tức nhếch miệng, vươn móng vuốt, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hằng Nga, nói:

-Nha đầu ngọc, nàng muốn biết, ta sẽ nói cho nàng biết. Nếu là người khác, ta mới không nói đâu!

Đôi mắt Hằng Nga sáng lên, nói:

-Thật? Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Tần Thộ đang định nói, bỗng nhiên cảm giác Hắc Ma Thần Hạp trên cổ run lên, sau đó, một giọng nói vang lên trong đầu Tần Thộ:

-Con thỏ, bữa sáng của ta đâu?

Nghe thấy giọng nói đó, Tần Thộ giật mình hoảng sợ!

Rồi Tần Thộ bỗng hiểu ra, đây là nữ nhân giống như đao ngày hôm qua!

Ngay sau đó, cả người Tần Thộ run lên, bị dọa toát ra mồ hôi lạnh!

Nữ nhân kia đang ở Thiên Đình, thế mà lại liên lạc được với hắn ở một khoảng cách xa như vậy? Nếu thế nàng có thể nghe hay nhìn thấy chuyện xảy ra bên này không?

Nếu như nàng có thể làm được, vậy còn Ngọc Đế?

Ngọc Đế có lẽ không rảnh, nhưng Thiên Đình nhiều thần tiên như vậy, lẽ...

Tần Thọ nhớ tới lệnh cấm mà Thái Bạch Kim Tinh nói tới hôm qua, lại nhớ tới trận chiến lớn ầm ỹ ngày hôm qua...

Sau đó, Tần Thọ lập tức nghĩ tới sau trận chiến, nữ nhân kia thế mà còn có thể nói chuyện... điều đó nói lên nàng còn sống!

Nàng còn sống, vậy còn Ngọc Đế?

Lẽ nào Ngọc Đế bị giết chết rồi?

Bất luận là kết quả nào, thì Tần Thọ cũng nhận ra, chuyện tới ngày hôm qua vẫn nên không nói ra mới tốt!

Lữ Hằng Nga biết rồi, không cần thận nói lỡ miệng, Ngọc Đế lại không chết, trách tội xuống... hoặc là, Ngọc Đế thỏa thuận điều gì đó với nữ nhân kia, rồi xử lý tất cả những người biết chuyện... hẳn chẳng phải là hại Hằng Nga à?

Tóm lại, không nói chuyện này cho Hằng Nga biết, tuyệt đối là lựa chọn chính xác!

Mọi suy đoán đều xệt qua trong đầu Tần Thọ như những đóm lửa, chỉ mất mấy giây.

-Con thỏ, cơm đâu?

Giọng của nữ nhân kia lại vang lên.

Tần Thọ vội vàng trả lời:

-Đại tỷ à... ta còn chưa đi làm nữa, người có thể tôn trọng người khác chút hay không vậy?

-Người là con thỏ, không phải người. - Nữ tử nhân nhạ nói.

Tần Thọ cạn lời... hấn phát hiện, hấn cũng xem như là lạnh mồm l
anh miệng, nhưng mỗi lần đối mặt với nữ nhân bá đạo này, cứ bị
một câu bình thường của nàng ta nói cho khá là khó chịu!

-Mời tôn trọng con thỏ một chút. - Tần Thộ nói.

-Bây giờ Ngự Hoa Viên là của ta, ngươi cũng là tài sản cá nhân củ
a ta, ngươi đang ở đâu? Bây giờ, lập tức, lập tức làm bữa sáng cho
ta! Không thì, ta không ngại nấu con thỏ lên ăn! - Nữ tử nói.

Chương 261: Đừng sợ

Chương 261. Đừng sợ

Tần Thộ đáp:

-Đợi lát nữa đói chết ngươi, ngươi càng giục, ta đây càng chậm.

Nữ tử im lặng một lúc lâu, rồi nói:

-Cho ngươi một canh giờ, một canh giờ sau không thấy được bữa
sáng, thì ngươi chính là bữa sáng.

Nữ tử nói xong, giọng nói lập tức biến mất.

Cùng lúc đó, cái cảm giác kỳ lạ quanh quẩn trong đầu cũng biến
mất.

Tần Thộ biết, nữ tử thật sự đã rút suy nghĩ ra khỏi đầu hấn, lúc nà

y hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ phút này, rốt cuộc Tàn Thọ cũng hiểu được một đạo lý, nơi này không phải Trái Đất, nơi này là kẻ có bản lĩnh thông thiên, không phải là chút khoa học kỹ thuật trên Trái Đất có thể bằng được! Trước đây, hấn vẫn xem thường đám thần tiên đó quá... sau này cần phải cẩn thận hơn mới được.

Song song đó, Tàn Thọ cũng càng khát vọng thực lực nhiều hơn... không có sức mạnh, thì còn phải làm bữa sáng cho người khác!

Nếu như hấn có thực lực thì đã có thể mạnh mẽ lấy hơi rống lại: “Tiểu yêu tinh nhà ngươi, lăn lại đây làm bữa sáng cho thỏ gia mau! Thỏ gia ta muốn ăn một đàn các món ăn sáng!”

Trong lòng Tàn Thọ có kêu gào như nào thì trên mặt cũng vẫn bình tĩnh như thường.

Hằng Nga thấy Tàn Thọ ngẩn người, nghĩ rằng Tàn Thọ đang sắp xếp lời nói, mở to mắt đợi thêm một lát, phát hiện con thỏ này vẫn không nói gì, vì thế nói:

-Ngọc Nhi, em nghĩ cái gì thế? Có nói nữa không?

Tàn Thọ giật mình tỉnh lại, cười nói:

-Nói! Đương nhiên nói!

-Vậy ngày hôm qua, rốt cuộc Ngự Hoa Viên đã xảy ra chuyện gì?

- Hằng Nga tò mò hỏi.

Tàn Thọ nói:

-Ngày hôm qua à, ngày hôm qua Ngọc Đế đến Ngự Hoa Viên.

-Sau đó thì sao?

Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ nói:

-Sau đó? Sau đó vừa hay trong Ngự Hoa Viên bỗng nhiên xuất hiện một nữ nhân! Nữ nhân có vẻ ngoài... không đẹp bằng nàng! Nhưng mà, khí chất thì... ặc, cũng không bằng nàng! Có điều, trong số một củ cải thì chọn củ to đúng không. Lúc ấy cũng không biết Ngọc Đế nghĩ gì, có thể là con rùa nhìn trúng đậu xanh đi. Hắn cười chỉ ếc siêu xe Long Mã của mình chạy đến tán gái, nói gì mà, ta chở nàng đi lên núi hóng gió gì đó. Kết quả, Vương Mẫu Nương Nương đến!

Hằng Nga nghe vậy, bùm cái miệng nhỏ nhắn lại, căng thẳng nói:

-Đây chẳng phải là sắp xong đời à?

Tần Thọ nói:

-Đâu chỉ sắp xong? Quả thật là xong con mẹ nó đời rồi! Xe cũng bị tịch thu, còn bị Vương Mẫu Nương Nương gọi lên đỉnh núi... Vương Mẫu Nương Nương nói 'ngươi muốn hóng gió đúng không? Đến đây đi, lên đỉnh núi hóng cho đủ!'

-Sau đó thì sao? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thọ nói:

-Sau đó Vương Mẫu Nương Nương ở đó nhìn Ngọc Đế bị gió thổi hai canh giờ...

Hằng Nga nhếch miệng nở nụ cười nói:

-Thiệt hay giả? Sao ta cứ cảm thấy cái này không giống như là Ngọc Đế và Vương Mẫu nhỉ.

Tần Thọ thầm nghĩ: “Giống mới lạ, nhưng mà Ngọc Đế cũng không cho ta nói thật, vậy nên tỏ gia ta chỉ có thể nói bừa.”

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Sau đó, Vương Mẫu bỏ đi, Ngọc Đế đi xuống. Có điều, tâm trạng Ngọc Đế có vẻ như không được tốt cho lắm.

Hằng Nga cười nói:

-Đổi thành em, tâm trạng em cũng sẽ không được tốt thôi.

Tần Thọ nói:

-Ta lại không cho nàng cơ hội trừng phạt ta! Ngoài nàng ra, những nữ tử khác, ta còn chẳng thèm liếc nhìn một cái!

-Chỉ em là nói nhiều, nói trọng điểm.

Hằng Nga trợn mắt liếc nhìn Tần Thọ một cái.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Quần áo Ngọc Đế hơi hơi lộn xộn, trên đầu gói dính rất nhiều thứ gì đó... ta thấy có lẽ là cãi nhau với Vương Mẫu Nương Nương, sau đó bị Vương Mẫu Nương Nương dùng gia pháp trừng phạt một trận. Ví dụ như quỳ sào riêng, quỳ bộ tản nhiệt, quỳ bàn phím, quỳ mảnh thủy tinh gì đó... Đương nhiên, người ta là thần tiên, thứ quỳ chắc chắn cũng cao cấp hơn. Bất kể thế nào thì tâm trạng của Ngọc Đế cũng rất tệ, bên cạnh chẳng có một cung nữ nào... Haiz, lại nói, hình như ta chưa từng thấy bên cạnh hắn có tiên nữ khác nhỉ, nàng nói xem, có phải Ngọc Đế sợ vợ không? Ặc, được rồi, lạt đề. Tóm lại, tâm trạng Ngọc Đế rất tệ, vì thế để thoải mái hơn một chút, nên hắn nhìn đến cái gì là đánh cái đó... Haiz... Ngự Hoang Viên đều bị tanh bành! Sớm biết những cây cỏ hoa lá trong Ngự

Hoa Viên sẽ bị hấn tàn phá như thế, ta đã đào hết về rồi... đáng tiếc.

Lần đầu tiên, Hằng Nga cảm thấy Tần Thộ nói rất có đạo lý.

-Sau đó thì sao? - Hằng Nga tiếp tục hỏi.

Tần Thộ nói tiếp:

-Sau đó? Sau đó ta và thổ địa, thiên thần đều chạy đi, nên không biết phần sau. Chẳng qua, Thiên Đình vẫn còn, không bị hấn đập sụp, có vẻ là hết tức rồi...

Hằng Nga nhếch miệng nở nụ cười nói:

-Tuy không tin lắm, nhưng rất thú vị. Được rồi, thời gian cũng đến rồi, ta phải đến Ngọc Anh Đường điểm danh đây. Em cũng phải đi Ngự Hoa Viên xem tình hình thế nào đúng không? Buổi tối trở về, kể với ta tình hình bên đó nhé.

Tần Thộ nói:

-Nàng sẽ nói với tỷ muội những chuyện đó đúng không?

Hằng Nga trả lời:

-Đương nhiên rồi, chúng ta không thể ăn đồ của người khác mà không làm gì được.

Tần Thộ nheo mắt lại, hình như hấn nhìn thấy một con đường làm giàu...

Đi theo Hằng Nga đến Nam Thiên Môn, Tần Thộ chạy thẳng đến Ngự Hoa Viên. Chỉ là Tần Thộ vừa đi vừa nghe thấy rất nhiều người đang xì xào bàn tán...

-Nghe nói cái gì cơ? Có một con yêu quái đã lên vào Ngự Hoa Viên.

-Nghe nói tiếng động ngày hôm qua to như vậy là do Ngọc Hoàng đích thân ra tay. Nghe đâu, con yêu quái đó đã bị chặt đầu rồi.

-Ngọc Hoàng ra tay thì chắc chắn là chặt đầu...

-Người nghĩ đây là loại yêu quái gì mà lại chiến đấu với Ngọc Hoàng cả đêm mới bị chặt đầu...

-Ta không biết, nhưng ta nghe có người nói vậy, có Đại La Kim Thiên nhìn thấy trong lúc hỗn độn có Bạch Cốt hoành hành khắp bầu trời, suýt chút nữa đã đập vỡ xe Ngũ Long của Ngọc Hoàng ngồi...

-Thật hay giả vậy?

-Không thể nào, đó là xe Hoàng Vương do một số vị thánh nhân tạo ra cho Ngọc Hoàng, đại diện cho ý nguyện của rất nhiều vị thần khắp Thiên Địa! Như vậy mà suýt chút nữa bị đập vỡ, con yêu quái đó cũng quá đáng sợ rồi, cũng may là nó đã bị trấn áp, nếu không để nó chạy ra ngoài, thành Thiên Dung đã bị san bằng rồi.

-Thật quá đáng sợ...

...

Tần Thọ nghe thấy những lời đồn đại này trong lòng có hàng trăm mối nghi ngờ, trấn áp? Bị giết rồi?

Vậy, nữ nhân gọi hắn đi ăn cơm là ai vậy?

Lẽ nào không phải nữ nhân cầm kiếm giao đấu với Ngọc Hoàng hôm qua? Hay là có ai đó khác?

Tần Thộ không tài nào hiểu được...

Đến cửa Ngự Hoa Viên, Tần Thộ liền nhìn thấy Nhiều Đăng và Bạch Văn mỗi người một bên đang canh giữ ở cửa, tuy tỷ lệ không nhất quán và cao thấp cũng khác nhau, nhưng cũng có thể nhìn ra ý thiết quân luật của Ngự Hoa Viên.

Bên cạnh Nhiều Đăng có một nữ tử mặc quan phục đi đôi ủng dài đang đứng, trong tay nữ tử này cầm hai sợi dây thừng màu vàng, lắc lư không ngừng...

Chương 262: Đùng sợ (2)

Chương 262. Đùng sợ (2)

Tần Thộ nhìn thấy trong lòng run lên liền ho khan một tiếng vực dậy sự tự tin nói:

-Ôi, Chân tỷ, sợi dây trong tay người sao lại đứt rồi? Ta nhớ ra rồi, Bạch Văn, là người cắn đứt không?

Bạch Văn nghe xong ngay lập tức bối rối, hắn đã cắn sao? Hắn có cái miệng răng này, hôm qua chẳng phải đã bị trừng phạt thâm sao?

Không đợi Bạch Văn nói, Nhiều Đăng đáp:

-Ừ, là Bạch Văn cắn.

Bạch Văn bỗng nhiên khuôn mặt cay đắng nhìn chằm chằm Nhiều Đăng, tên này quả nhiên bán đứng đồng đội không chớp mắt, đây là sợ con thỏ sẽ nói ra là hắn cần nên mới vội vàng đổ lỗi đúng không?

-Bạch Văn, là người cần sao?

Bạch Anh hỏi.

Bạch Văn nhìn con thỏ, con thỏ lấy ra một viên mật ong sáng chói trên tay sau đó bỏ vào miệng ăn.

Bạch Văn sờ mông theo phản ứng bản năng, nói:

-Ừ, là ta cần đó

Bạch Anh đưa sợi dây qua rồi nói:

-Cần thêm cái nữa đi, cần đứt ta sẽ mời người món ngon. Cần không đứt ta sẽ treo cổ người ba ngày!

Bạch Văn nghe xong liền chết lặng, cay đắng nhìn con thỏ...kết quả là phát hiện, con thỏ đã biến mất...

-Con thỏ đâu?

Bạch Văn hỏi theo bản năng.

Nhiều Đăng liếc nhìn đuôi của Chân tử...

Bạch Văn nheo mắt lại thì nhìn thấy con thỏ đang ôm đuôi của Bạch Anh, khóc lớn:

-Chân tử, hôm qua tử đã đi đâu...tử có biết, hôm qua sau lúc tử đi, gió mây biến đổi thất thường, thiên địa biến sắc, bầu trời sụp đổ không.

-Đừng nói nữa, hôm qua xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, thật kinh khủng...

Bạch Anh quả nhiên đã thay đổi chủ đề.

Tần Thọ nói:

-Không phải sao, nếu không phải trong giây phút sinh tử Bạch Văn bùng nổ hết sức mạnh làm đứt dây thừng, thì hôm nay tỷ không phải nói về treo cổ ai mà là nói về đi đốt nhang cho ai rồi.

Bạch Anh nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên...nếu như Bạch Văn và Nhiều Đăng thực sự đã chết, thì nàng thực sự đáng trách, hôm nay nàng sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.

Tần Thọ nhìn Bạch Văn, Bạch Văn và Nhiều Đăng bản thân đều là người lỗi đời, ngay lập tức hiểu ý của Tần Thọ, cùng nhau tiến lên phía trước gào khóc, vừa tiến vừa nói:

-Chân tỷ, hôm qua quá nguy hiểm, chúng tôi thật sự đã thoát ra từ trong cũi chết...

Nhìn thấy hai tên này cũng đang ôm chân, Bạch Anh nhường mà y, mỗi người một chân, đạp hai người này ngã ra đất nói:

-Chú ý hình tượng!

Bạch Văn và Nhiều Đăng nhìn con thỏ vẫn đang bám trên chân Bạch Anh, rồi lại nhìn dấu chân in trên ngực bọn họ...than thở...đều do cha mẹ sinh ra, sao lại chịu đối xử bất công quá lớn!

Mặt Bạch Anh đỏ bừng lên, lén kéo con thỏ ra nhưng kết quả không kéo ra được, nàng có thể làm gì?

-Thỏ, ngươi xuống trước đi, hôm nay ta tìm người có chuyện muốn

n nói.

Bạch Anh ho khan một tiếng.

Tần Thọ quả nhiên buông tay ra, hỏi:

-Có chuyện gì?

Bạch Anh đáp:

-Người đi cùng với ta, chúng ta đi xem cổng Ngự Hoa Viên, bất cứ ai cũng không được vào!

Bạch Văn và Nhiễm Đằng ngay lập tức đứng dậy, canh giữ hai bên cửa, gật đầu nói:

-Yên tâm đi, có bọn ta ở đây giám sát mọi người, một con muỗi cũng không thể bay vào, người ở đây thì cửa cũng đóng!

Tần Thọ đi theo Bạch Anh một hồi, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, bấm ngón tay tính thời gian, rồi kêu lớn lên:

-Chúng ta sắp xảy ra chuyện rồi!

Nói xong, Tần Thọ xoay người bỏ chạy.

Bạch Anh vung tay ra nhưng không tóm được con thỏ, chỉ nhìn thấy con thỏ chốc lát đã lao vào cổng Ngự Hoa Viên rồi biến mất khi ông thấy đâu!

Nhưng Bạch Văn và Nhiễm Đằng, những người cho rằng một con muỗi cũng không thể bay vào vẫn chưa hoàn hồn lại...hai bọn họ nhìn Bạch Anh rồi lại nhìn nhau, rồi nhìn con thỏ biến mất bên trong cánh cửa, bối rối nói:

-Con thỏ đã vào trong chứ không phải con muỗi...

Bạch Anh đột nhiên tức giận đến mức muốn giết hai tên ngốc này, lo lắng nói:

-Các người...bên trong có bao nhiêu là nguy hiểm các người không biết sao? Sao có thể cho hắn vào? Bỏ đi, sau này ta sẽ tìm các người tính sổ, ta sẽ đến Giám Sát Ty báo chuyện này, hy vọng vẫn đủ thời gian để cứu mạng con thỏ chết tiệt đó!

Nói xong, Bạch Anh liền xoay người bay đi với đôi chân dài miên man...

-Ồ biết rồi, người đi đi.

Trong Giám Sát Ty, một giọng nói trang nghiêm vang lên.

-Đại nhân, con thỏ đó đã vào trong Ngự Hoa Viên, bên trong bây giờ quá nguy hiểm rồi...chúng ta có cần đi không?

Bạch Anh lo lắng hỏi.

-Không cần, ta vốn dĩ muốn gọi hắn qua, cũng là muốn giao Ngự Hoa Viên cho hắn chăm sóc, thông báo cho hắn mà thôi. Đã vào rồi thì cứ để hắn vào đi.

Cục trưởng Giám Sát Ty nói.

-Đại nhân, hắn sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Bạch Anh hỏi.

-Yêu quái đã bị Ngọc Hoàng chém đầu rồi thì có nguy hiểm gì chứ.

Cục trưởng Giám Sát Ty nói.

-Ngự Hoa Viên vẫn bị thiết quân luật sao?

Bạch Anh hỏi.

Cục trưởng Giám Sát Ty gật đầu nói:

-Thiết quân luật vĩnh viễn là thiết quân luật, sau này chỉ có con thỏ đó có thể ra vào, bất cứ ai không được sự cho phép của Ngọc Hoàng thì dù là ai cũng không được cho vào. Đây là mệnh lệnh của Ngọc Hoàng!

Bạch Anh vừa nghe liền thở phào nhẹ nhõm, vì con thỏ đó có thể ra vào, có nghĩa là hấn vào cũng không chết được, nếu không, sẽ không phải là ra vào mà lại chỉ có vào không có ra. Nhưng Bạch Anh vẫn còn chút không yên tâm, thế là cứ đứng canh chừng ở ngoài đợi con thỏ ra...

-Chúng ta... đây là Ngự Hoa Viên của thỏ gia ta sao?

Lúc này, Tàn Thọ sững sờ nhìn về phía phế tích rộng lớn trước mặt!

Vốn dĩ là một khu rừng nguyên sinh rộng lớn, mệnh mệnh bát ngát, vậy mà bây giờ đã trở thành đồng hoang tàn, đổ nát.

Nó bị tàn phá đến mức không có cách nào có thể hình dung, mô tả nơi này được. Nơi này quả thật giống như địa cầu bị con người đào lỗ, xô lệch, đập nát rồi dè bẹp vứt rác khắp nơi.

Nó giống như chiếc giường Simmons khổng lồ sau đó thả một con Husky vào đó, đóng cửa lại và đó là cảnh tượng sau một tháng.

Thật kinh khủng!

Tàn Thọ tìm được một nhánh cỏ từ trong hố đất, thở dài:

-Thật đáng tiếc... ôi... những con người này, ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi, ngay cả rễ chân lông cũng không để lại cho thỏ gia ta.

-Két...

Lúc này, Tần Thộ nghe thấy ở phía sau truyền đến một âm thanh nhẹ.

Tần Thộ vô thức quay đầu lại, nhìn thấy sau cổng còn có một thứ gì đó đang đứng ngậy người!

Đó là một cái cây cao hai mét, rễ cây không đâm sâu vào đất, thay vào đó dùng cành cây để chống đỡ phần lớn rễ cây, giống như nữ nhân đang vén váy, dựa vào hai bộ rễ cây dày nhất để chống đỡ nó dựa vào tường đứng lên... còn những chiếc lá? Không có gì cả...

Trên thân cây có một đôi mắt to trông rất hoảng hốt...

-Này, sư huynh, người cũng là cây trong Ngự Hoa Viên sao?

Tần Thộ hỏi.

Cây nhỏ chớp chớp mắt giống như đang nói, phải.

Tần Thộ nói:

-Đừng sợ, đừng sợ, nhìn bộ dạng đang run lên của ngươi... sợ đúng không?

Cây nhỏ tiếp tục chớp mắt.

Tần Thộ tiến lại gần, nhảy dựng lên vỗ về cây nhỏ:

-Đừng sợ, con yêu quái to lớn kia không chết thì cũng biến mất rồi, nơi này giờ là của chúng ta.

Cây nhỏ chớp chớp mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Đúng vậy, có gì phải sợ chứ? Dù sao tổ gia ta cũng không phải người tốt...

Cây nhỏ vừa nghe thấy, cơ thể nó liền run lên.

Bụp!

Tần Thọ còn chưa kịp phản ứng liền nhìn thấy một cành cây đâm qua, ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy móng đau nhói, sau đó liền cảm thấy giống như cười mây đập gió, hắn bị bắt đi!

Chương 263: Tìm nồi nấu

Chương 263. Tìm nồi nấu

Tần Thọ nhìn lại, thấy cây nhỏ đang vén váy chạy về hướng khác, nhìn thấy dáng vẻ vô cùng hoảng sợ của nó, thực sự là đang sợ hãi.

Nhưng Tần Thọ tính toán thời gian, hắn cũng không có thời gian để chăm sóc cho cây nhỏ, mà là nhìn nhìn về phía xa xăm.

Điều khiến Tần Thọ kinh ngạc là ngọn núi tro bụi lại từ dưới đất mọc lên, cao ngất ngưỡng sừng sững ở phía xa.

Sức mạnh của cái cây nhỏ cũng rất lớn, với sức kéo này đã trực tiếp ném hán từ cửa lên đỉnh núi...

Tần Thọ bay lên mây ở chốc trời, bay thẳng lên núi. Khi lên núi, Tần Thọ phát hiện trên đỉnh núi có một cung điện. Toàn thân là màu trắng, tiến lại gần nhìn kỹ nhìn phát hiện cung điện này thực sự được làm bằng xương.

Sau khi chạm vào, Tần Thọ không khỏi giật mình..

-Con thỏ, bữa sáng.

Giọng nói của nữ tử từ cung điện vọng ra.

Tần Thọ nghe vậy liền vội vàng chạy vào trong, thấy ngay giữa cung điện có một chiếc giường lớn bằng xương, trên giường có một nữ nhân đang nằm ở đó, trong tay đang chơi đùa với một cái sừng không biết của động vật gì...

Tần Thọ tiến lại nhìn kỹ trong lòng run lên, cái sừng hán đã thấy! Đó là chiếc sừng của Long Mã trên xe Ngũ Long của Ngọc Hoàng!

Tần Thọ nghĩ đến những lời đồn đại bên ngoài, nữ nhân này suýt chút nữa phá vỡ xe Ngũ Long của Ngọc Hoàng, lẽ nào là sự thật sao?

-Con thỏ kia, người vẫn chưa trả lời ta.

Nữ nhân đứng dậy, ánh mắt sắc như dao.

Tần Thọ chưa xót nhìn lại Ngự Hoa Viên là một đồng đồ nát, nói:

-Đại tỷ, người còn nói chuyện ăn uống, người đã phá bỏ nhà ăn của người rồi, ta lấy gì để nấu cơm?

Nữ tử nương mày, nói:

-Người gọi ta là gì?

Tần Thọ ngẩn ra, hỏi ngược lại:

-Ta nên gọi người là gì? Mỹ nữ?

Nữ tử ngồi dậy, ánh mắt có chút không tốt.

Tần Thọ nói:

-Tiểu tử tử?

Trên nay nữ tử xuất hiện thêm một cây đao.

Tần Thọ ghen ngào nói:

-Vậy ta nên gọi người là gì đây? Người cũng không tự giới thiệu chút đi...

Nữ tử nghĩ một hồi, thu cây đao lại:

-Tiểu tử tử cũng không tồi...

Tần Thọ ngạc nhiên, sau đó nhìn nữ tử với vẻ đầy cổ quái.

Nữ tử hỏi:

-Có vấn đề gì sao?

Tần Thọ hèn hạ hỏi:

-Có phải tuổi hơi lớn rồi không?

Bốp!

Một cái tát!

Một con thỏ bay ra khỏi đại điện, lộn nhào mấy vòng trên không trung, rầm một cái rơi xuống tảng đá ngoài cửa... tảng đá rắc một tiếng, vỡ nát tan tành.

-Quả nhiên, nữ nhân đều là sinh vật giả dối. Bất kể là nữ nhân bao nhiêu tuổi, đều không thể nói tuổi tác với bọn họ... cho dù bọn họ đã rất già đi chẳng nữa.

Tần Thọ xoa xoa mặt, lầm bầm.

Ngay sau đó, bộp một tiếng, một con không biết là hươu nai gì bị ném ra trước mặt Tần Thọ.

Nữ tử nói:

-Hôm nay nấu con này. Từ nay về sau, đồ ăn ta sẽ chuẩn bị, có điều ngươi phải tìm một cái nồi tốt để nấu!

Tần Thọ khổ sở nói:

-Tiểu tử tử à, nồi tốt mà tử nói phải tốt đến đâu? Nồi quá tốt thì tử cảm thấy ta có thể tìm được sao?

-Tìm nồi loại tốt nhất, nếu không, không nấu chín được đồ ăn của ta. Thiên Đình lớn như vậy, kiểu gì cũng có một cái nồi tốt. Ngươi cứ tìm đi, trời có sập xuống cũng có ta chống đỡ.

Nữ tử nói đầy bá đạo.

Tần Thọ vừa nghe đã mừng rỡ trong lòng, có điều vẫn còn lo lắng:

-Nếu Ngọc Đế trách tội xuống thì phải làm sao?

Nữ tử bữu môi:

-Vậy ta đến Lăng Tiêu Bảo Điện ngồi chút vậy!

Tần Thộ run hết cả người, trong lòng thầm nói nữ nhân này có ý gì? Cướp đồ đạc thì cũng thôi đi, lại còn muốn đánh đến tận Lăng Tiêu Bảo Điện?

Hoặc có thể là nữ nhân này sẽ đến chào hỏi một câu, mạo xưng là nữ nhân của Ngọc Đế, sau đó mượn tay Vương Mẫu để diệt Ngọc Đế?

Bất kể là như thế nào, Tần Thộ chỉ biết nữ nhân này quá mạnh, không thể trêu vào được!

Có điều nghĩ lại thì có một chỗ dựa mạnh như vậy, hẳn còn sợ cái môn gì! Sau này hẳn phải ngang tàng mà đi! Ngang tàng đi cũng chưa đủ, hẳn phải ngang tàng, phải nhảy tung lên mà đi!

Thấy ai không vừa mắt, đánh kẻ đó!

Tần Thộ tưởng tượng trong lòng, đồng thời biến ra nước từ không trung, xử lý thịt hươu xong mới phát hiện đây không phải là hươu, là một con nai sừng tấm!

Cũng chính là sinh vật mà ngày xưa Khương Tử Nha cưới... là gì óng quý hiếm tuyệt đối!

Nhìn đến con nai sừng tấm, Tần Thộ bỗng hiểu được ý của nữ tử kia rồi! Những thứ sau này nàng muốn ăn, sợ là không có thứ gì đơn giản như vậy nữa... khó trách phải cần một cái nồi tốt!

-Có thực lực đúng là tốt thật, muốn làm gì thì làm.

Tần Thộ không nhịn được mà cảm thán.

-Người muốn có được thực lực không?

Đúng lúc này, giọng nói của nữ tử vang lên.

Hai cái tai lớn của Tần Thộ lập tức dựng thẳng, kích động nói:

-Muốn, nằm mơ cũng muốn. Tỷ dạy ta?

Nữ tử thân nhiên nói:

-Ta chỉ hỏi thế thôi.

Tần Thộ:

-...

Tần Thộ vừa làm chuyện của mình vừa gật gù cái đầu nói:

-Tiểu tỷ tỷ, tỷ lợi hại như vậy, không thể dạy ta chút thần thông gì đó à? Tỷ xem, tốt xấu gì ta cũng nấu cơm cho tỷ, là bảo mẫu duy nhất kiêm nhân viên bảo vệ, thế mà chẳng có bản lĩnh gì, nói ra mất mặt đến thế nào chứ? Ta mất mặt cũng không có gì, dù sao ta cũng chỉ là một con thỏ. Nhưng để tỷ mất mặt thì có hơi không tốt rồi.

Nữ tử nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên, nói:

-Không sao. Người chết rồi thì ta đổi một đầu bếp khác là được.

Tần Thộ:

-...

Sau khi ăn xong, nữ tử vung tay lên, đuổi thỏ ra khỏi cung điện. Đợi môn đóng lại, không còn động tĩnh gì nữa.

Tần Thọ ngồi ngoài đại môn, kêu lên:

-Đại tỷ, thế này có phải ý là không còn việc gì cho ta nữa đúng không? Nếu không có việc gì thì ta đi đây nhé?

Sau đó trong đại điện cũng không có bất cứ động tĩnh gì...

Tần Thọ chép miệng, không để ý nữa, đứng dậy định rời đi. Kết quả vừa quay đầu nhìn lại theo bản năng, hần liền ngây ngẩn cả người!

Trên đại môn đại điện lại có thêm một hàng chữ, giống như là một câu khẩu quyết, nhưng không hoàn chỉnh.

Điều quan trọng là dạng văn tự này hần chưa từng thấy, cũng không biết!

Có điều chỉ nhìn thoáng một cái, trong đầu Tần Thọ giống như có một giọng nói cực lớn bắt đầu đọc kinh văn, âm thanh rung trời khiến đầu Tần Thọ kêu lên ong ong. Trong mơ hồ hình như đã hiểu ra điều gì đó, ngộ ra được gì đó, nhưng cẩn thận nghiên cứu thì lại giống như chẳng hiểu gì hết vậy...

Tần Thọ lại nhìn cánh cửa, bên trên trống trơn. Nếu không phải khi nãy trong đầu vang lên từng tiếng kinh văn, nào vẫn còn đang hần động thì hần thậm chí sẽ cho rằng mình hoa mắt nhìn lầm rồi.

“Đây là cái gì? Lẽ nào là nữ tử đang chỉ điểm cho ta tu hành? Hay chỉ là trùng hợp nhìn thấy một số thứ thôi?”

Trong lòng Tần Thọ không chắc, cũng không dám hỏi nữ tử.

Nhờ đâu không phải là nữ tử dạy gì cho hần mà chỉ là cơ duyên xảo hợp nhìn thấy một vài thứ, sau khi nữ tử biết được, xóa sạch cơ duyên này của hần thì chẳng phải hần sẽ rất thiệt thòi sao? Nếu là

nữ tử đang dạy cho hắn điều gì đó thì hắn im lặng học là được rồi...
i...

Vì thế, Tần Thộ cũng không nghĩ nhiều nữa, lắc đầu quay người đi xuống núi.

Trên đường đi hắn vẫn luôn suy nghĩ về ý tứ của đoạn khẩu quyết và kinh văn đã vang lên trong đầu khi nãy, kết quả vừa nghĩ, nguyên khí trong cơ thể hắn lại bắt đầu bùng lên, chạy khắp tứ chi. Toàn thân cũng bắt đầu vận vạo, giống như một khắc sau đây thôi sẽ bùng nổ vậy!

Tần Thộ sợ đến mức vội vã ngừng lại, không dám nghĩ lung tung, niệm lung tung nữa...

Chương 264: Lò Bát Quái, nhọt đáy nồi

Chương 264. Lò Bát Quái, nhọt đáy nồi

Trong lòng Tần Thộ còn sợ hãi mà nói thầm:

“Quả nhiên, câu kinh văn này chỉ là một phần của một bộ công pháp nào đó, căn bản không phải toàn bộ. Nếu tùy tiện tu luyện, e là sẽ chết rất thê thảm.”

Nghĩ tới đây, Tần Thộ lắc đầu, không nghĩ thêm nữa.

Trên đường ra khỏi Ngự Hoa Viên, Tần Thộ không hề nhìn thấy cây Đỗ Anh kia.

Sau khi ra khỏi Ngự Hoa Viên, Tần Thộ liền nhìn Bạch Văn và Nhiễm Đằng một trái một phải đứng canh gác hai bên đại điện, trước mặt, Chân tử Bạch Anh đang ngồi ngắm nghía dây thừng màu vàng trong tay. Thấy thỏ đi ra, Bạch Anh thở phào một hơi, sau đó liền quay người định đi.

Tần Thộ vừa thấy đã vội kêu lên:

-Chân tử, chờ chút đã!

Bạch Anh hỏi:

-Làm gì thế?

Tần Thộ cười hi hi nói:

-Chân tử, chuyện là... tử có biết ở đâu có nòi tốt không?

-Nòi tốt?

Bạch Anh ngạc nhiên.

Bạch Văn và Nhiễm Đằng vừa nghe cũng sững sốt, hỏi theo bản năng:

-Thỏ, ngươi cần nòi làm gì?

Tần Thộ nói rất hùng hồn:

-Đương nhiên là nấu cơm rồi.

Bạch Anh nói:

-Chắc ở chỗ Trù Thần có đấy.

Tần Thọ lắc đầu:

-Không có đâu. Chỗ sư phụ ta, ta sớm đã xem qua rồi, hắn rất ít khi dùng nôi. Nhưng ta thì không được, ta không thể đạt tới cảnh gì ới thủy hỏa vạn vật, tùy theo ý mình như hắn được. Cho nên vẫn phải tìm một cái nôi thật tốt.

Bạch Anh lắc đầu nói:

-Thế thì ta không biết rồi, lúc nào về hỏi giúp người vậy. Nếu có tin tức ta sẽ nói với người sau.

-Cảm ơn Chân tử.

Tần Thọ cảm tạ.

Bạch Anh gật đầu rồi đi khỏi.

Khi Bạch Anh đi rồi, Nhiễu Đẳng chép miệng nói:

-Nấu cơm thôi mà, sao cứ phải dùng nôi tốt như vậy làm gì?

Bạch Văn nói theo:

-Phải đó.

Tần Thọ nói:

-Có một số nguyên liệu nấu ăn, nôi bình thường không nấu chín được.

Bạch Văn cười ha ha:

-Sao có thể như vậy được? Máu thịt sau khi đã tinh luyện, dùng nôi bình thường là được rồi. Người là nấu cơm mà, đâu phải luyện đan...

Lời này vừa nói ra, lông mày Tần Thộ liền nhướng lên, ánh mắt tỏa sáng, một phát nhảy lên người Bạch Văn mà túm cổ áo hắn, kêu lên:

-Bạch Văn, ngươi vừa nói gì?

Bạch Văn hoảng sợ, lắp bắp:

-Ta... nói gì á?

Tần Thộ:

-Không, ý ta là ngươi vừa mới nói cái gì?

Bạch Văn:

-Ta nói, ta nói máu thịt sau khi tinh luyện, dùng nồi bình thường là đủ rồi.

Tần Thộ lắc đầu:

-Không phải, câu sau cơ!

Bạch Văn nói:

-Ngươi là nấu cơm mà, đâu phải luyện đan.

-Đúng, chính là câu này! Ha ha... Bạch Văn, ngươi thật đúng là thiên tài mà! Ha ha...

Tần Thộ vui vẻ nhảy xuống đất, phát cái tai dài một cái, vẫy vẫy tay, không quay đầu lại mà nói:

-Thỏ gia ta còn có việc, đi trước đây. A ha ha ha...

Trong khi đang cười ồm ồm, con thỏ này đã chạy xa rồi.

Bạch Văn hâm mộ nói:

-Thật ngưỡng mộ mà, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không bị trói buộc gì.

Nhiều Đăng nói:

-Phải đó. Đến thì muộn, đi thì sớm. Ờ, hẳn lại quay lại kia.

-Oa ha ha... Thật ngại quá, chạy nhầm hướng rồi.

Thỏ chạy qua trước mặt hai người như một cơn gió.

Nhiều Đăng kiễng chân nhìn theo bóng dáng thỏ đi xa, sau đó liền thấy thỏ rẽ vào một con đường nhỏ, nhíu mày nói:

-Đó là đường đến Đâu Suất Cung đúng không?

Bạch văn vừa nghe, cả người đã run lên:

-Ta không quen biết con thỏ đó!

Nhiều Đăng cũng nói theo:

-Ta cũng không quen, chúng ta không biết gì hết...

Đâu Suất Cung chính là đạo tổ, cung điện của một trong số Tam Lão Tam Thanh, chủ yếu dùng để luyện đan.

Lúc này, bên ngoài Đâu Suất Cung, hai đồng tử đang ngồi trên cầu thang ngáp ngủ.

-Kim Giác, chán quá đi.

Đồng tử mặc y phục màu bạc lằm bằm.

-Ừ, đại lão gia đã rất nhiều rất nhiều năm không về rồi, chúng ta lại không thể rời khỏi Đâu Suất Cung... Haiz...

Đồng tử Kim Giác mặc y phục màu vàng kim nói.

-Hay là chúng ta đi chăn trâu đi.

Đồng tử Ngân Giác nói.

Kim Giác lắc đầu:

-Thôi đi, đại tướng quân Kim Hủy căn bản không muốn để ý đến chúng ta, cả ngày ngủ trong chuồng trâu. Ta và người vẫn là đừng đi quấy rầy nữa.

Ngân Giác thở dài:

-Cái này cũng không được, kia cũng không có gì làm, chán quá đi mất... trị an của Thiên Đình tốt quá, nếu là ở hạ giới thì ít nhất cũng có thể có một tên trộm vặt tới đây để chúng ta chơi đúng không?

Kim Giác gật đầu nói:

-Phải đó, đáng tiếc thật... Ặc, hình như ta vừa thấy một con thỏ vọt qua trước mắt. Người thấy không?

Ngân Giác cười:

-Đừng đùa, Đâu Suất Cung chúng ta lấy đâu ra thỏ...

Kim Giác nói:

-Nhưng mà hình như ta thấy thỏ thật đó.

-Không thể nào!

Ngân Giác nói chắc như đinh đóng cột:

-Chỗ chúng ta là đàn tràng của đại lão gia, đại lão gia không ở đây, ai lại rồi hơi chạy tới chứ? Càng miễn bàn là một con thỏ...

-Cũng phải, ta chớp mắt chút, người trông coi chút nhé.

Kim Giác nói xong liền nằm xuống ngủ.

Ngân Giác bữu môi:

-Chỗ này có gì đáng để trông coi? Lẽ nào thật sự có người dám tới Đâu Suất Cung ăn trộm sao?

Ngân Giác căn bản không coi ra gì, nằm xuống một cái rồi cũng ngủ luôn.

Sau khi hai người đã ngủ, một con thỏ rón ra rón rén bò từ cửa sổ Đâu Suất Cung tới, liếc nhìn hai đồng tử ở cửa một cái, khẽ mỉm cười. Sau đó liền đi vào trong Đâu Suất Cung.

Đâu Suất Cung có ba tầng cung điện, hai tòa thiên điện, tòa ngay trước mặt là để tiếp khách, tòa ở giữa là nơi chủ nhân sống, tòa ở sau mới là phòng luyện đan.

Thiên điện hai bên, bên trái là nơi ở hàng ngày của đồng tử, bên phải là một cái chuồng trâu cỡ lớn, bên trong có một con trâu xanh đang nằm, đầu quay vào bên trong, mông chổng ra bên ngoài, tiếng ngáy vang như sấm, cũng không biết đang mơ giấc mơ đẹp gì mà thỉnh thoảng lại uốn éo cái mông.

Bên ngoài chuồng trâu có một tầng cấm chế màu xanh luôn lấp lóe, cũng không biết là dùng để làm gì.

Tần Thọ vừa nhìn con trâu xanh thì đã thực sự bị dọa giật mình. Trong Tây Du Ký, sau khi con trâu xanh này hạ phàm đã đánh cho Tôn Ngộ Không hết cách, giống như chơi đùa vậy. Con trâu này quá mạnh, Tần Thọ liền theo bản năng mà trốn xa ra một chút.

Đi vòng ra phòng luyện đan ở đằng sau, mở đại môn, Tần Thọ nhìn thấy một lò đan bằng đồng đen đặt ở trung tâm trận đồ bát quái giữa phòng luyện đan. Lúc này, lửa lò đã tắt, nhìn có vẻ hơi lạnh lẽo.

Tần Thọ cẩn thận quan sát cái lò này. Cả lò đều màu đồng đen, tám phương hướng đối ứng với bát quái trên nền đất, khắc tám chữ lớn: Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài.

Sau khi xem xong tất cả, Tần Thọ nở nụ cười:

-Đây là Lò Bát Quái à? Nhìn có vẻ cũng chẳng ra sao...

Nói xong, Tần Thọ không vội lấy Lò Bát Quái mà nhìn khắp bốn phía. Trên giá để đan dược xung quanh có rất nhiều bình ngọc và hồ lô đan dược lớn nhỏ khác nhau. Tần Thọ vừa thấy, mắt đã phát sáng.

Nghĩ tới Tôn Ngộ Không đã uống đan dược ở chính chỗ này, sau khi luyện hóa trong lò xong liền trở thành thể hỗn nguyên, từ một con khi ngang ngược trở thành Tề Thiên Đại Thánh.

Tuy cuối cùng con khi này cũng không làm nên trò trống gì, nhưng hiển nhiên đan dược ở đây là thứ tốt!

Tần Thọ biết thân thể mình có chút cổ quái, nhìn thì nhảy nhót tung tăng vậy, nhưng trên thực tế, lúc nào phải chống mông lên trời, bản thân hắn cũng không nắm chắc được...

Nếu nói Tần Thọ khát khao gì nhất thì một là khỏe mạnh, hai là th

ực lực.

Thậm chí mục đích muốn có thực lực cũng là để sau khi trở nên mạnh rồi sẽ giải quyết sự kỳ dị trên thân thể mình, sống thật lâu mới có thể vui vẻ được.

Giờ có đan dược rồi, Tàn Thọ cũng không khách khí, leo lên giá để đan dược, tùy tiện lấy một cái bình sứ đổ vào trong miệng...

Chương 265: Lò Bát Quái, nhọ đáy nồi (2)

Chương 265. Lò Bát Quái, nhọ đáy nồi (2)

Kết quả đồ nửa ngày cũng chẳng có gì hết.

-Hê! thỏ gia ta không tin.

Tàn Thọ nói xong thì buông cái bình này xuống, lấy một cái khác, nhưng vẫn trống không!

Tàn Thọ tiếp tục tìm. Một đường đi tìm, tất cả những vật có thể đựng, bình sứ, lọ sành, chậu hoa... có thể chứa đan dược thì đều bị hắn tìm hết một lượt. Cuối cùng lại toàn là bình rỗng!

-Quá đáng rồi đấy! Đường đường Đâu Suất Cung mà một viên đan dược cũng không có. Cái này là Đâu Suất Cung quái gì chứ... lẽ nào tìm sai chỗ rồi sao? - Tàn Thọ thảm nói.

-Xi...

Một tiếng động nhẹ đột nhiên vang lên. Cái tai dài của Tần Thộ ru n rẩy, quay phắt người lại, quát hỏi:

-Ai?

Kết quả trong phòng luyện đan vẫn vắng vẻ như cũ, chẳng có ai c ả.

Tần Thộ nhướng mày, nhảy xuống khỏi giá để đan dược, tìm một vòng trong phòng luyện đan nhưng vẫn không có bất kỳ người nà o cả.

-Lẽ nào là nghe nhầm sao?

Tần Thộ làm bầm, sau đó liền lắc đầu:

-Thôi bỏ đi, không có đan dược thì không có đan dược vậy, cái lò này nhìn có vẻ cũng tạm được, đem về rửa lại là dùng được rồi!

Nói xong, Tần Thộ liền đi tới muốn ôm lò luyện đan lên.

Kết quả, ngay vào khoảnh khắc Tần Thộ tiến lên, trong lò luyện đ an bỗng truyền ra một giọng nói:

-Phì! Con thỏ ranh này, dám cả gan trộm bảo vật của đạo tổ, ngưo i chán sống rồi đúng không?

Tần Thộ vừa nghe đã sợ giật mình, kêu lên:

-Còn có người nữa sao?

-Phì! Ngươi mới là người!

Từ lò luyện đan truyền ra một giọng nói vô cùng khó chịu.

Tần Thọ lớn đến chừng này vẫn chưa từng bị người khác dùng từ ngữ kiểu này để mắng, nghiêng đầu nghĩ ngợi, hỏi:

-Huynh đệ à, người là đang mắng ta hay đang khen ta vậy?

Sau đó lại nghe giọng nói trong lò luyện đan vang lên:

-Đương nhiên là mắng người rồi! Con thỏ ngu ngốc! Cái này mà cũng nghe không hiểu sao? Người chẳng qua là thứ đồ chơi do Nữ Oa nương nương dùng bùn đất nặn thành thôi, trời sinh yếu ớt, tay không tác sát, lúc đánh nhau còn chẳng đánh lại nổi một con heo. Lẽ nào mắng người là người không quá đáng bằng mắng người là heo sao?

Tần Thọ ghen hòng. Hắn không thể không thừa nhận, nhìn theo một góc độ nào đó, người này nói rất có lý.

Vì vậy, Tần Thọ ngồi trước lò luyện đan, nói:

-Nói vậy thì cũng may thỏ gia ta là một con thỏ, không phải người rồi.

-Đồ ngốc! Thỏ còn không bằng người, là loại rác rưởi chẳng bao giờ đánh lại được con người... - Lò luyện đan mở miệng lại mắng.

Tần Thọ vừa nghe, cái tai nhất thời dựng thẳng lên, giờ tay tát mạnh một cái vào lò luyện đan, chỉ nghe coong một tiếng, âm thanh vang to, chấn động đến nỗi tai Tần Thọ cũng vang lên ong ong!

Tần Thọ giật mình. Nếu khiến hai đồng tử ở bên ngoài tới đây thì hẳn muốn lấy lò luyện đan sẽ không dễ như vậy nữa rồi.

Tuy có nữ tử kia chống lưng, nhưng đối với chỗ dựa là nữ tử này rồi cuộc có năng lực đến đâu thì trong lòng Tần Thọ hoàn toàn không biết rõ.

Ngọc Đế nói với bên ngoài rằng hắn đã giết chết nữ tử rồi, nhưng nữ tử vẫn còn sống sót nhảy nhót đầy thôi.

Có điều nói nữ tử này mạnh đến thế thì Tàn Thọ cũng không tin.

Nếu không sao nàng cứ ở trong Ngự Hoa Viên không ra ngoài, nhàn có vẻ như nàng bị giam lỏng thì đúng hơn.

Nhưng, nàng cũng nói có thể đến Lăng Tiêu Bảo Điện làm âm thầm một trận...

Nghĩ vậy, Tàn Thọ vẫn cứ luôn cảm thấy điều này rất cổ quái, bất luận có phân tích thế nào thì cũng không đúng.

Nếu nhất định phải có một cách nói thì đó chính là chắc chắn hai người đã đạt thành hiệp nghị nào đó nên mới có thể lừa gạt thiên hạ dễ dàng như vậy.

Có điều, chung quy thì nữ tử cũng ở trong Ngự Hoa Viên, Tàn Thọ có cáo mượn oai hùm hơn nữa mà hồ không xuất hiện, hắn trộm đồ trong hang sói, bị sói nhắm vào, e rằng cũng chỉ có thể tự đánh thôi. Nhưng đối với lực chiến đấu của bản thân, Tàn Thọ chẳng có chút lòng tin nào cả...

Cho nên, hắn chọn trộm mà không phải cướp.

Nhưng một khi bị phát hiện rồi thì tất nhiên trộm sẽ biến thành cướp. Tàn Thọ đoán, quá nửa là cướp không thành.

Dù sao thì hai vị đồng tử Kim Giác và Ngân Giác cũng là nhân vật lợi hại trong Tây Du Ký. Sau khi hạ phạm, không tính tới pháp bảo, ít nhất một chiêu Bàn Sơn Quyết cũng có thể đè Tôn Ngộ Không xuống rồi.

Huống hồ còn có một con trâu...

Tuy tất cả những thứ này đều là ghi chép lại trong Tây Du Ký, nội dung bên trong cũng không chắc đã là thật, nhưng có khi cứ sợ hãi i chút cũng là tốt.

Tất cả những ý nghĩ này đều xẹt qua trong đầu.

Có điều Tần Thộ đợi hồi lâu, phát hiện bên ngoài chẳng có động tĩnh gì cả. Nhìn hai cánh cửa kia, Tần Thộ phỏng đoán hiệu quả cá ch âm của phòng luyện đan này chắc là cực tốt. Nếu không, bên ngoài không thể nào không có chút phản ứng nào như vậy.

Nghĩ tới đây, Tần Thộ cười tủm tỉm nhìn về phía Lò Bát Quái, nó i:

-Tiểu tử, ngươi dám mắng thỏ gia ta ư? Hôm nay thỏ gia ta sẽ dạy ngươi làm người!

-Ngươi làm gì vậy hả? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có làm bậy! Ta là lò luyện đan của lão tổ đó! Ai ya... ngươi ra tay thật đấy à!

Bốp bốp bốp... bình bình bình... !

-Ai ya, con thỏ chết tiệt này đánh lò rồi này! Không ai quan tâm sao?

Lò Bát Quái kêu gào, có điều kêu rất khỏe, nhưng hình như căn bản không bị đánh đau.

Tần Thộ cười trên lò luyện đan mà đánh một trận. Nhưng bất kể Tần Thộ đánh thế nào thì cũng không thể lưu lại một chút dấu vết gì trên lò đan cả.

-Con thỏ kia, ngươi không làm ta bị thương được đâu, ha ha... thứ ngươi đánh là Lò Bát Quái, cũng không phải ta, ha ha...

Lò Bát Quái đắc ý cười.

Sau khi Tàn Thọ đánh mấy cái, phát hiện không đúng. Giọng nói này là từ trong Lò Bát Quái vang lên, lẽ nào hắn đánh sai mục tiêu rồi sao?

Tàn Thọ nói:

-Người không phải là Lò Bát Quái?

-Người nhìn rồi chẳng phải sẽ biết liền sao?

Giọng nói trong Lò Bát Quái vô cùng đắc ý.

Tàn Thọ mở nắp Lò Bát Quái ra, nhìn vào bên trong, kết quả lại trống rỗng!

Tàn Thọ đang định xem cho trót thì Lò Bát Quái đột nhiên nhảy lên một cái, Tàn Thọ không cầm chắc, một phát ngã lộn vào trong!

Nắp Lò Bát Quái bay lên, keng một tiếng lập tức nhốt Tàn Thọ lại.

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Con con thỏ này, mắc bẫy rồi phải không? Dựa vào người mà cũng đòi đấu với ta? Số đàn ta từng luyện còn nhiều hơn gạo người ăn nữa đó! Người cứ ở trong này đi! Đợi đến khi đám Kim Giác Ngân Giác tới rồi, bắt người đi hỏi tội!

Tàn Thọ vừa nghe đã biết bị lừa rồi. Có điều Tàn Thọ không hề cút, ngược lại còn nhớn nhạo ngẩng đầu nhìn xung quanh. Trong Lò Bát Quái cũng không tối mà ngược lại rất sáng sủa.

Bên trong Lò Bát Quái chia ra làm tám phần, tám phần này chia ra tám hướng, đối ứng mà in lên tám chữ của tám quẻ Càn, Khảm,

Cấn, Chấn, Tồn, Ly, Khôn, Đoài...

Điều duy nhất khiến Tàn Thọ khó chịu là thành bên trong Lò Bát Quái đen sì, dùng tay quẹt một cái là trên tay đầy nhọ đen!

Giống như đã luyện quá nhiều đan, để lại nhọ ở đáy nồi vậy.

-Khó trách sau khi con khỉ kia đi vào lại bị luyện thành Hỏa Nhãn Kim Tinh. Đây không phải là khói đen, có khi là nhọ đáy nồi rơi vào trong mắt nên dụi mắt mà ra ấy...

Chương 266: Mông ở bên ngoài

Chương 266. Mông ở bên ngoài

Tàn Thọ cười xấu xa, có chút ác ý, không hề có cảm giác bị hãm hại, ngược lại còn rất phấn khởi không sợ hãi.

-Khỉ gì chứ? Ta còn chưa từng luyện con khỉ nào đâu. -Lò Bát Quái nói.

Tàn Thọ cười:

-Sau này ngươi sẽ có cơ hội... ừm, nói không chừng ngươi còn có thể chết trong tay hắn đó.

Tàn Thọ không nói đùa. Trong nguyên tác Tây Du Ký, chuyện đầu tiên sau khi con khỉ đó nhảy ra khỏi Lò Bát Quái chính là đạp đổ lò... khiến cho một mảnh của Lò Bát Quái rơi xuống trần gian, h

ình thành nên Hỏa Diệm Sơn, trở thành một trong số tám mươi mốt kiếp nạn.

-Ta nhờ vào! Ta chính là lò luyện đan của đạo tổ, chỉ một con khi còn con cũng muốn làm hại ta sao? - Lò Bát Quái khinh thường nói.

-Sao? Vẫn không phục à? Sao trong bụng ngươi lại có nhiều nhọ đen thế? - Tàn Thọ hỏi.

Lò Bát Quái đang muốn nói gì đó, đột nhiên ngừng lại, cười lạnh:

-Thỏ à, ngươi đang gài ta nói đây à? Ta tuyệt đối sẽ không nói cho người biết bất cứ chuyện gì đâu!

Tàn Thọ nói:

-Thôi ngươi dẹp đi, đừng khoác lác nữa. Ngươi còn nói cho ta biết cái gì? Với cái thứ đen thui như cục than bên trong thân thể của ngươi này á, ngươi có thể biết được cái gì? Lại còn Lò Bát Quái của đạo tổ, đừng dát vàng lên mặt mình nữa. Theo ta đoán, ngươi là thứ đạo tổ dùng để đốt than sưởi ấm đúng không? Giờ ché ngươi đen rồi, đạo tổ cũng không dùng nữa đâu nhỉ?

Lò Bát Quái vừa nghe, lập tức phát hỏa:

-Nói năng lung tung! Ta chính là Lò Bát Quái duy nhất giữa thiên địa! Đan dược mà đạo tổ dùng ta để luyện ra nhiều như sao trên trời! Nhọ đen mà ngươi nhìn thấy không phải là nhọ bình thường đâu, chính là dược lực còn dư lại sau khi đan dược hình thành đó...Ặc... Con thỏ chết tiệt kia, ngươi lại gài ta! Ngươi muốn làm gì? Đừng có liếm, nhột... a ha ha... đừng... đừng, ha ha... đừng liếm nữa, ha ha...

Bên trong Lò Bát Quái, Tàn Thọ vừa nghe bụi đen là do dược lực dư lại của đan dược biến thành, ánh mắt liền sáng lên, lập tức nhà

o tới liếm một cái.

Quả nhiên, tro đen tan vào miệng liền hóa thành một luồng sinh khí xông vào trong cơ thể.

Tế bào trong cơ thể Tần Thộ vui mừng giống như đến Tết Nguyên Đán, hân hoan mở miệng là kích động điên cuồng hấp thụ.

-Ha ha... đúng là thứ đồ tốt!

Tần Thộ quá đổi vui mừng, càng liếm càng nhanh.

-Con thử đàn độn kia, người làm như vậy là muốn chết phải không?

Lò Bát Quái vội vàng kêu lên.

Sau khi Tần Thộ liếm chỉ cảm thấy nguyên khí quay cuồng trong bụng, vô cùng sảng khoái, cười nói:

-Ta chỉ liếm tro ở lò luyện đan, nhìn cái bộ dạng keo kiệt của người kia.

Lò Bát Quái âm ừ nói:

-Con thử ngu ngốc, ta đã nói rồi, tro của lò luyện đan này là từ vô số đan dược, dược lực thượng thừa, nhưng mà người có biết, đây là đan dược do Lão Quân luyện chế ra, nếu như là dược lực tốt, vậy sao Lão Quân có thể để dư thừa nhiều như vậy?

Tần Thộ sửng sốt nói:

-Ý của người là?

Lò Bát Quái nói:

-Những thần dược này, hoặc là có độc tính cao, hoặc là có tác dụng tiêu cực khác và những dược liệu này không có lợi cho việc luyện đan, vì vậy mới còn sót lại... nói như vậy chính là, thứ người vừa liếm không phải là đan dược mà là thuốc độc! Bao nhiêu năm qua ta đã luyện chế không biết bao nhiêu viên đan dược như vậy, độc dược dùng càng khó lường... người đã nuốt vài ngụm này... ôi, người có lời trần trời nào muốn nhấn nhủ không?

Tần Thộ xoa xoa bụng, nói:

-Tiêu rồi, ta đã uống thuốc độc...

Lò Bát Quái cười nham hiểm:

-Không sai, con thỏ à, chuyện này cũng không trách ta được, là người đã tự mình uống, khả khả...

Lò Bát Quái có chút tự đắc... rõ ràng tên này trông giống một cái bếp lò, cũng rất thật thà nhưng từ lúc con thỏ đi vào đến khi hấn lửa dối con thỏ biến pháp đi vào trong lò rồi cố ý thờ hỏn hỏn để con thỏ tham lam ăn tro trong lò, rõ ràng rất phù hợp với dáng vẻ của hấn, nội tâm đen tối!

Tần Thộ đột nhiên ôm bụng kêu lên:

-Oa... Oa... đau quá, đau quá đi... oa oa oa...

Tần Thộ lăn lộn ở trong bụng của Lò Bát Quái....

Lò Bát Quái nói:

-Nhóc con, đau cũng không có cách nào... không có lời trần trời nào sao? Có gì cần nói thì nói sớm đi, nếu đạo gia ta có tâm trạng tốt còn có thể giúp người truyền đạt.

Tần Thộ nằm trên mặt đất, giờ một chân lên vô cùng khó khăn nó

i:

-Có... ta đương nhiên có lời trần trối.

-Trần trối gì? Nói đi. - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thọ cố gắng ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ sau đó ánh mắt trở nên cực kỳ kiên định, hét lên một cách oai phong lẫm liệt:

-Ta vẫn muốn ăn thêm một miếng! Xin hãy ôm ta đến chết, oa ha ha..

Nghe vậy, lò bát quát sững sốt một chút, sau đó nhìn thấy con thỏ đang hấp hối đột nhiên nhảy dựng lên vồ tới, bắt đầu ăn tro ở dưới đáy lò.

Hắn đột nhiên hiểu ra, con thỏ này có gì đó kỳ quái lại không sợ đói.

-Con thỏ chết tiệt, đừng sờ nữa, đừng gãi... ôi, ngứa... ha ha ha... Con thỏ chết tiệt, đừng có liếm, oa oa oa...

Lò Bát Quái hét lên:

-Ngứa chết ta rồi, ngứa... ta nhất định phải bắn được ngươi, bắn đờ chó má nhà ngươi!

Lò bát quát cuối cùng không chịu nổi nữa mở nắp lò ra, một tiếng thành thịch, con thỏ liền bắn ra ngoài.

Kết quả, khi con thỏ sắp bay ra ngoài, hắn đã vung ta nắm lấy mép Lò Bát Quái, lớn tiếng nói:

-Ta không ra! Ta vẫn muốn ăn tiếp, cho ta vào trong!

-Ngươi biến đi cho ta, nhanh biến đi!

Trận gió lớn cuộn cuộn trong lòng Lò Bát Quái nổi lên, cố gắng thổi bay con thỏ ra ngoài.

Tuy nhiên, con thỏ sống chết bám ở mép lò nhất định không bỏ cuộc, gió càng lúc càng mạnh, chẳng mấy chốc con thỏ không thể nắm được, dùng một cái, hai tay liền vung ra...

Lò Bát Quái cười lớn:

-Nhóc con, ngươi còn muốn chơi đùa cùng ta không? Bay đi... ách... thả ra! Thả ra! Mau thả ra! Đau, đau quá... đây là răng gì vậy?

Hắn chỉ nhìn thấy tay của con thỏ đã buông lỏng, nhưng vào thời khắc quan trọng, một cái miệng và răng cửa to lớn đã kẹp lấy mép lò, hơn nữa chiều hướng càng cắn càng sâu!

-Không để ta ăn thì đừng hòng ta buông ra.

-Ngươi không thả ra có đúng không? Được thôi, ta sẽ ra ngoài gọi người đến trừng trị ngươi!

Lò Bát Quái nói xong liền đứng dậy.

Chân dưới Lò Bát Quái giống như người, chạy về phía cửa.

Tàn Thọ thấy chuyện này không ổn, phải chạy ra ngoài, phần lớn sẽ không ăn hết cũng không thể đem bếp lò đi, nếu gây sự sẽ bị âm phủ đánh một trận tàn nhẫn.

Vì vậy, Tàn Thọ vội vàng kêu lên:

-Muốn chạy sao? Ngươi hãy vào trong cho thỏ gia ta đi.

Tàn Thọ thần sắc ngút trời, nhắc Lò Bát Quái lên, không đợi Lò B

át Quái hét lên đã mở Hắc Ma Thần Hạp ra, nhét thẳng Lò Bát Quái vào.

-Thằng nhóc con, ngươi dám trộm bảo bối của Đạo Tổ! Đạo Tổ sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngươi tiêu rồi...

Nắp của Hắc Ma Thần Hạp bị đóng lại, Tàn Thọ bật cười:

-Sao vậy? Con khi có thể đập, thử gia ta lại không được lấy sao?...

Vừa nói, Tàn Thọ vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên mắt hắn tròn tròn.

Chương 267: Mông ở bên ngoài (2)

Chương 267. Mông ở bên ngoài (2)

Chỉ thấy cửa không biết đã mở ra từ lúc nào, hai tên đồng tử giơ ống mắt hình cảnh tượng trước mắt không nói lời nào.

Kim Giác dụi mắt, ngây ngô nói:

-Ngân Giác, có phải ta bị hoa mắt rồi không? Ta lại vừa nhìn thấy một con thỏ!

Ngân Giác cũng dụi dụi mắt nói:

-Hình như ta cũng bị hoa mắt rồi, không chỉ nhìn thấy một con thỏ, mà con thỏ này còn dám trộm lò luyện đan của đại lão gia!

-Hình như ta cũng thấy như vậy... Nó đang trèo cửa sổ. - Kim Giác nói.

Sau đó hai người nhìn nhau, đồng thời tỉnh ngộ hết lớn:

-Đồ ăn trộm! Người đứng lại cho ta.

Nói xong, hai tên đồng tử đã hoàn hồn, ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Tần Thọ xoay người rất đẹp, từ khe cửa sổ chui ra ngoài, kết quả là...

-Gay go rồi, mộng của ta hơi mập...

Tần Thọ lẩm bẩm nói, quả nhiên, mộng của hắn bị kẹt trong khe cửa sổ...

Gần như là cùng lúc, Kim Giác và Ngân Giác mỗi người dùng một tay nắm lấy chân sau của Tần Thọ, hét lớn:

-Người vào đây cho ta.

Tần Thọ hét theo:

-Đừng có mơ!

Tần Thọ dùng sức giữ chặt lại, đọc thầm thần chú, nguyên khí xoay quanh, thân thể thu nhỏ lại, thịch một tiếng, giống như dây cao su bắn bật ra ngoài ngã xuống đất.

Kim Giác và Ngân Giác cùng cảm thấy chân con thỏ ở trong tay đột nhiên nhỏ lại, một chốc đã không thể nắm được liền để con thỏ chạy ra ngoài.

Kim Giác cười lạnh nói:

-Con thỏ khôn khiếp, còn muốn chạy trốn từ trong tay huynh đệ c húng ta sao? Ta sẽ dùng núi đè chết nhà ngươi!

Nói xong, Kim Ngân lấy ra một câu thần chú, lẩm bẩm chỉ tay về phía con thỏ đang chạy ở đằng xa nói:

-Ngũ Nhạc Xuất Sơn, trấn áp.

Bùm!

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một ngọn núi lớn trực tiếp đè lê n Tần Thọ.

Nhưng ngọn núi này lại càng ngày càng nhỏ, khi rơi xuống đầu T ần Thọ chỉ lớn bằng một căn nhà. Mặc dù kích thước đã nhỏ lại n hưng trọng lượng lại không hề thiếu dù chỉ một chút, trọng lượng của một quả núi là bao nhiêu?

Chỉ nghe một tiếng nổ, con thỏ đã bị đập vào trong đất...

-Kim Giác, ngươi đập lệch rồi, đầu vào trong rồi.

Ngân Giác vừa cười vừa nhìn nửa mê con thỏ lộ ra ngoài núi.

Kim Giác lúng túng nói:

-Ta không thường sử dụng phép thần thông này nên thủ pháp có c hút không quen, vốn dĩ ta muốn cho đầu hấn ra ngoài rồi cho hấn một cái tát vào mặt, kết quả là lệch rồi...

Ngân Giác cười lớn tiếng:

-Không sao, mê ở bên ngoài lại càng dễ xuống tay. Ngươi chờ t a đi lấy cây gậy! Dám đến Đâu Suất Cung của ta trộm đồ, đúng là

chán sống rồi! Đúng lúc chúng ta cũng đang nhàm chán, hôm nay đánh cho mộng huyễn nở hoa! Kia, con thỏ đó dường như cử động.

-Không thể nào, Ngũ Nhạc Sơn của ta mặc dù không phải là dãy núi Ngũ Nhạc thật sự nhưng cũng là đỉnh núi nhờ vào sức mạnh của núi Ngũ Nhạc tạo thành, nặng hàng vạn cân! Con thỏ này không bị đè chết đã là kỳ tích rồi, vậy mà còn có thể cử động. - Kim Giác kinh ngạc nói.

Khi giọng nói vừa dứt liền nghe thấy giọng của con thỏ từ dưới núi truyền đến:

-Ta khinh! Không thể cử động sao? Để thỏ gia ta cử động cho các người xem!

Sau đó, con thỏ đẩy hai chân sau, rồi chồm lết chui vào trong núi như một con chuột.

Ngân Giác cười nói:

-Người chui vào trong núi cũng không có ích gì đâu, đây không phải núi thật mà đây là...

-Gay go rồi! Con thỏ này không biết đã dùng bảo bối gì mà Ngũ Nhạc Ấn của ta đang bị tiêu hao nhanh chóng! - Kim Giác kêu lên.

Lúc đó, con thỏ đã ăn một miếng to trong miệng nhai răng rắc rắc, không cần biết người là bùn hay là đất, vào bụng ta rồi thì đều là nguyên khí! Nhất là ngọn núi này do Ngũ Nhạc Ấn tạo thành, nhìn thì có vẻ là đá nhưng khi ăn vào bụng rồi thì ngay lập tức phân hủy thành nguyên khí vô cùng dồi dào! Nguyên khí cực kỳ tinh khiết.

Một lát sau Tần Thọ cảm nhận được, trong lòng vô cùng hả hê: “Oa ha ha... vừa hay thỏ gia ta đói rồi, ha ha...”

Tần Thọ không khách sáo nữa, giống như một con chuột ăn theo hướng có nguồn nguyên khí dồi dào nhất, rất nhanh chóng, sau khi gặm hết đá phía trước mặt, hắn nhìn thấy một lá bùa thần kỳ có quang sáng màu vàng đất.

Những biểu tượng ma quái được vẽ rất nhiều trên bùa chú, trên bùa tạo thành một dấu tay...

Nhưng Tần Thọ không hiểu cái này, cũng lười hiểu, hắn chỉ cần xác định nguyên khí trên bùa chú này đảm bảo đủ sinh lực là đủ.

Vì vậy Tần Thọ vội vàng chạy tới, rút bùa chú ra vo tròn lại rồi nhét vào miệng, tùy ý nhai vài lần rồi nuốt xuống bụng...

Ngay sau đó, Tần Thọ kinh ngạc phát hiện xung quanh núi non vang lên ầm ầm rồi nổ vang một tiếng.

Tất cả đá bắt đầu sụp đổ trong không khí, cuối cùng biến thành nguyên khí khắp trời, rồi tiêu tan.

Tần Thọ lấy làm lạ nói:

-Hình như ta đã ăn thứ không được ăn...

-Ngũ Nhạc Ân Phù của ta, con thỏ khôn khiếp kia mau nhả ra cho ta!

Kim Giác vừa nhìn cái đội nhiên đau một hồi, lớn tiếng hét lên rồi chạy tới.

Lúc này Tần Thọ mới tỉnh táo lại, núi đã không còn, lại còn thêm hai tên đạo đồng, lúc này không chạy thì đợi đến khi nào?

Vì vậy Tần Thọ xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói:

-Không phải là ăn bùa phép của người? Có cần phải đuổi theo như thế này không?

Kim Giác tức giận nói:

-Cái đó là Ngũ Nhạc Đại Đế vẽ, tổng cộng chỉ có ba cái! Người ăn một lá bùa của ta, ta và người vẫn chưa xong đâu!

Tần Thọ vừa nghe vậy lập tức mừng rỡ:

-Hóa ra không phải là giấy vụn, chẳng trách trong bụng đang nóng lên, ha ha...

-Người còn cười sao? - Kim Giác hét âm lên.

Đúng lúc này, Ngân Giác đuổi đến, cười nói:

-Kim Giác, đừng vội tức giận, dù sao chúng ta ở đây cũng rất buồn chán, con thỏ này đã muốn tìm phiền phức vậy chúng ta cũng không ngại chơi đùa cùng...

Kim Ngân hỏi:

-Luật chơi như thế nào?

Ngân Giác cười đều nói:

-Đương nhiên là chơi chết hấn rồi... he he.

Trong khi nói chuyện, Ngân Giác lấy ra một quả hồ lô, tung hai lần trong tay:

-Chơi như thế nào không nói, trước tiên giữ hấn lại rồi nói.

Vì vậy, Ngân Giác đã đảo ngược hồ lô lại, lớn tiếng gọi:

-Con thỏ, đừng chạy nữa, chúng ta cam đoan sẽ không đuổi người, chúng ta nói chuyện thế nào?

Tần Thộ vừa nghe hai người nói không đuổi theo thì nghi ngờ quay đầu lại nhìn, vừa hay nhìn thấy Kim Giác và Ngân Giác cầm một quả hồ lô trong tay nhìn hắn một cách bí ẩn.

Tần Thộ vừa nhìn liền nhướng mày, thứ này có chút quen thuộc, chẳng lẽ là Tử Kim Hồng Hồ Lô trong Tây Du Ký?

Hồ lô này, trong nguyên tác nói rất rõ ràng, năm đó trời sụp, lúc đó Nữ Oa vá trời, Đạo Tổ giúp đỡ, tu sửa đến Càn Cung chạm đất, thấy dưới chân ngọn núi Côn Luân có một sợi Tiên Đẳng buộc trên Tử Kim Hồng Hồ Lô.

Đạo Tổ cũng không xem nó như bảo bối, mà sau khi luyện hóa, dùng nó để đựng đan dược.

Nhưng cái Tử Kim Hồng Hồ Lô này ở trong tay của Kim Giác Ngân Giác, lại trở thành một bảo bối biến thái, chỉ cần gọi tên một tiếng mà đối phương đáp lời, lập tức bị hút vào trong, trong thời gian ngắn sẽ bị hóa thành huyết thủy, vô cùng lợi hại.

Nhưng mà đã biết được đặc điểm này của hồ lô, chỉ cần Tần Thộ không trả lời, cái hồ lô đó cũng không làm gì được hắn ta.

Chương 268: Ta gọi người, người dám trả lời không?

Chương 268. Ta gọi người, người dám trả lời không?

Thế là, Tần Thộ cũng không vội bỏ chạy, thế là quay đầu lại, ôm cánh tay nói:

-Làm gì? Muốn nói gì?

Kim Ngân Kim Giác cười hơ hơ nói:

-Con thỏ, người ta hay nói quân tử động khẩu không động thủ, người đã ăn trộm đồ, nhưng chúng ta là đồng tử giữ lò của Đâu Suất Cung, cũng là người có thân phận có địa vị, cứ đuổi đuổi bắt bắt, có phần quá mất mặt rồi.

Tần Thộ ha ha cười, thầm nghĩ có phần mất mặt? Vừa rồi không biết ai là người rất hung phấn đuổi bắt đấy...

Nhưng mà Tần Thộ lại nói:

-Ồ? Vậy phải làm sao?

Ngân Giác nói:

-Vậy đi, chúng ta chơi một trò chơi. Nếu người trả lời, chúng ta sẽ thả người đi, tuyệt đối không nuốt lời! Nếu như người thua rồi, người phải mang Lò Bát Quái trả lại cho bọn ta, mặc cho chúng ta xử lý, được không?

Tần Thộ nói:

-Làm sao tin người?

Ngân Giác nói:

-Chúng ta là đồng tử thủ lò của Đạo Tổ, sao có thể tùy tiện nói láo được chứ?

Kim Giác cười lạnh nói:

-Chúng ta cũng không cần thiết phải nói láo! Nhưng con thỏ, chúng ta làm sao có thể tin tưởng người giữ quy tắc trò chơi chứ?

Tần Thọ cười hí hửng nói:

-Nói suông không có tác dụng gì... lỡ như người không cần liên s
ỉ, không phải ta rất lỗ sao? Chúng ta cùng nhau thề đi? Nếu ai chơ
i xấu, sẽ bị ngũ lôi đánh bay, thế nào?

Kim Giác Ngâm Giác đối với bảo bối trong tay tràn đầy tin tưởng,
thề là cười nói:

-Được, vậy thì thề!

Thế là hai bên đưa tay lên thề.

Nói xong lời thề, Tần Thọ nói:

-Hai vị, trò này muốn chơi sao đây?

Kim Giác nói:

-Rất đơn giản, chúng ta mỗi bên gọi một tiếng, nếu như đối phươ
ng từ chối trả lời, coi như là thua. Thế nào?

Tần Thọ vừa nghe, bĩu bĩu môi, hai con hàng khốn nạn này, quả n
hiên không có ý đồ tốt.

Nhưng mà Tần Thọ suy nghĩ một hồi rồi cười nói:

-Có chút thú vị, vậy ta nói trước, được không?

Nghe thấy Tần Thọ đã bị sập bẫy, Kim Giác Ngâm Giác đưa mắt n
hìn nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, bọn họ có T

ử Kim Hồng Hồ Lô trong tay, gọi một tiếng, sẽ xảy ra án mạng chứ không chơi!

Nhưng thỏ thì có gì? Cái gì cũng không có, hấn có hét nát cổ họng thì cũng có ích gì đâu?

Thế là, Ngân Giác cười nói:

-Được thôi, người gọi đi!

-Vậy nếu như các người không trả lời thì sao đây, tính thế nào? 1 Tần Thọ hỏi.

Kim Giác cười lớn:

-Nếu bọn ta mà không trả lời, người nói như thế nào thì bọn ta sẽ làm y như vậy!

Tần Thọ gật gật đầu, cười nói:

-Nếu đã như vậy, người nghe cho rõ đây!

Nói xong, Tần Thọ lắc người biến hình, biến thành một con chó mực lớn! Sau đó đứng người dậy, hai chân tách ra, thi triển Cự Li nh thần thông, trong chốc lát thân hình đã cao đến khoảng hai mét, một chiếc gậy dưới đáy quần đựng đưa, rung rinh trong gió.

Kim Giác Ngân Giác thấy con thỏ trước mặt đã biến thành chó, sau đó lại trở thành bộ dạng này, lông mày không nhin được nhú lại, bọn họ thật sự nghĩ không thông, con thỏ làm một bộ dạng khiến người ta ghê tởm như thế để làm gì.

Kết quả là con chó mực lớn này nhảy lên phía trước một bước, đập chân phải lên, sau đó lắc cái eo một cái, nhún vai, uốn ngực, nâng cằm lên...

Các một chuỗi động tác làm rất thuần thuộc, y như một con chó thậ s, sau đó hấn tạo dáng cong hình chữ s!

Đầu khễ khễ áp xuống, một đôi mắt chó mở to long lanh, mi dày giống như bàn chải cọ đáy nôi...

Tần Thọ chu mỏ lên, nhìn về phía hai người đó um moa một tiếng, tặng cho bọn họ một nụ hôn gió!

-Oe...

Kim Giác Ngân Giác quay người nôn khan, cái hình tượng này quá buồn nôn rồi...

Ngân Giác không thèm quay đầu lại nói:

-Con thỏ, con mẹ ngươi đang muốn nói gì thì mau lên đi! Đừng k hiến bọn ta ghê tởm nữa!

Chỉ nghe thấy Tần Thọ dùng giọng điệu ẻo lả, dịu dàng như nước, ghê tởm nói:

-Ôi ya... Quỷ sứ, gấp cái gì chứ...

-Oe!

Kim Giác tuy không quay đầu lại, nhưng trong tiềm thức vụt qua cái nhìn ghê tởm của con chó chết đang giờ hai chân lên, cái môn g phụng phịu, đôi mắt chớp chớp...

Kim Giác ngồi xổm ở đó, không ngừng nôn ọe, lời cũng lười nói.

-Mau gọi đi! - Ngân Giác nói.

-Ôi... Ya...

-Người ôi ya nữa, có tin ta thiên chết người không!

Ngân Giác một chân đạp tới, cũng không quên ôm lấy hồ lô, trực tiếp cầm trong tay, giống như đeo theo một cục gạch! Dáng vẻ tựa như, người còn phí lời, ta sẽ đập chết nhà người đó, mẹ kiếp!

Tần Thọ thấy vậy, ngượng ngùng, vỗ vỗ đôi tay ôm lấy ngực, gió ng như sắp bị người ta phi lễ...

Kim Giác thấy vậy, con người cũng muốn sắp rút ra ngoài rồi, kh ông phải là bị quyến rũ, mà là bị tức chết... Con thỏ chết tiệt này, vẫn còn muốn ghê tởm hơn sao?

Tần Thọ nói:

-Vậy người ta gọi nha...

Kim Giác cắn răng, đôi mắt tức đến đỏ ngầu nói:

-Người mau đi!

Lúc này Tần Thọ mới ngại ngùng đưa vuốt chó lên ngoắc ngoắc, gọi một tiếng:

-Tướng... Công...!

Kim Giác nghe thế, chỉ cảm giác gió thổi qua, hồn phách cả người đều bay đi mất, đứng ngay tại chỗ cả nửa ngày trời không động n ổi...

Một hồi lâu sau, Tần Thọ lại nũng nịu kêu lên một câu:

-Tướng... Công!

Kim Giác giống như bị sét đánh trúng, cả người run lên, tiếp theo sau đó là người rợn cả tóc gáy, đầu tóc dựng đứng... nghiêng rằng n

ghiến lợi, lớn tiếng nói:

-Cút!

-Tướng công... làm sao vậy? Sao lại hung dữ với người ta thế chứ, người ta sợ quá...

Tần Thộ lắc lắc cái mũ, xấu hổ nói.

-Phụt...

Kim Giác bị tức đến phun ra một ngụm máu, lớn tiếng chửi:

-Câm mồm!

Tần Thộ nói:

-Ôi ya... Vừa rồi thấy người run lên, run lên, còn chưa động phòng hoa chúc mà, sao chàng đã phụt ra rồi... Lần này còn chưa gì đã phụt ra... Chàng thích người ta đến như vậy sao?

-Phụt...

Ngân Giác chịu không nổi nữa, nhin không được phá lên cười.

Kim Giác nhin đến đỏ hết cả mặt.

Từng chữ từng chữ nói:

-Có tin là...

Tần Thộ lập tức nói:

-Đã giao kèo rồi nha... thiếp kêu lên... chàng đáp ứng... Tướng công... mau đáp ứng đi.

Ngân Giác vừa nghe, nhớ lại lời thề của mình, con mắt đứng yên tằm nhìn hồi lâu, run rẩy thật lâu... Lúc này, khước mắt sáng ngời nhìn Kim Giác đang ngồi xổm dưới đất, thế là một ý nghĩ nảy ra, đá Kim Giác một cái nói:

-Kim Giác, người ta gọi người kia...

Kim Giác vừa nghe, trong bụng run lên, xem chút bật ngựa.

Kim Giác nhìn nhìn Tần Thộ, Tần Thộ liền đá lông nheo với hắn ta, kéo dài âm điệu gọi nói:

-Tướng Công----!

-Phụt...

Kim Giác vừa mới uống ngụm nước, toàn bộ đều phun ra ngoài...

Cuối cùng, Kim Giác đứng dậy, rất chính khí, nói:

-Ngân Giác, gọi người kia, mau trả lời đi.

Ngân Giác cúi đầu:

-Con kiến này trông thật dễ thương.

Kim Giác cũng cúi đầu:

-Đúng thật dễ thương, người nói xem sao con kiến lại dễ thương vậy chứ?

-Cũng không biết nữa, hay là bắt về nuôi đi...

Lời hai người đó nói, là muốn chạy trốn chủ đề...

Ngay tại lúc này, một cơn gió mang theo mùi thơm thổi đến.

Hai người ý thức được ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một con chó ghê tởm, cầm lấy phấn son bôi vẽ lên mặt, môi son màu đỏ đậm, má đánh hồng phấn... miệng chó còn vẽ thành hình trái tim nhỏ nhô hỏ...

Thấy hai người nhìn qua đây, lông mày chó nhướng lên, mông lại lắc lắc:

-Tướng----Công!

-Oe...

Hai người lại lần nữa nôn khan.

-Các chàng nói chuyện đi chứ... nói đi mà... người ta đang đợi nè... Tướng-----Công!

Tần Thọ lắc lư cái eo mập, đuôi vẫy vẫy.

Ngân Giác kéo lấy Kim Giác quay người đi, thấp giọng nói:

-Kim Giác, người nhanh đáp ứng một tiếng đi, nếu không chúng ta sẽ thua đó.

Kim Giác không cam tâm nói:

-Sao người không đáp ứng đi?

-Ta... ta muốn đánh chết nó. - Ngân Giác nói.

Kim Giác nói:

-Ta ứng không nổi... người làm đi.

-Người làm đi...

-Người làm đi...

-Người đến, ủa? Con thỏ đâu?

Chương 269: Thang máy

Chương 269. Thang máy

Kim Giác bắt giắc quay đầu lại nhìn, phát hiện, cái chỗ con chó m
ực lớn đó đứng kêu trống rỗng, không có ai rồi!

Kim Giác cũng theo đó mà quay đầu lại nhìn, quả nhiên, không c
ó ai, vỗ đùi lớn một cái:

-Mắc lừa rồi! Con thỏ chết tiệt đó trốn rồi!

-Đuổi theo! - Ngân Giác kêu lên.

-Đi đâu đuổi theo? Người biết con thỏ đó ở đâu sao? - Kim Giác h
ỏi.

Ngân Giác suy nghĩ một hồi nói:

-Cũng phải có người biết chứ? Ở đây là Thiên Cung, không tên k
hông tuổi, ai có thể đi vào đây?

-Cũng đúng, đi, ra ngoài hỏi xem! Ta phải đánh chết con thỏ ghê t
ởm đó! - Kim Giác tức giận nói.

Ngân Giác cũng nói:

-Đúng, đánh chết nó!

...

Thế là hai người đi ra khỏi Đâu Suất Cung tìm con thỏ.

Quả nhiên vừa ra khỏi cửa, liền đụng phải một Tiên quan vội vàng chạy lại, Kim Giác ý thức được liền gọi:

-Vị Tiên quan này, người khoan hãy đi đã!

Tiên quan dừng lại, quay đầu lại thấy hai vị đồng tử, cười nói:

-Thì ra là Kim Linh đồng tử và Ngân Linh đồng tử. Hai vị đạo hữu à, có chuyện gì không?

Hai người là đồng tử của Đạo Tổ, hai người mỗi người phụ trách một lò luyện đan, chia làm Kim Đan Lô và Ngân Đan Lô, cho nên có đạo hiệu là Kim Linh, Ngân Linh.

Nhưng mà hai người không ai thích cái đạo hiệu này chút nào, cứ có cảm giác quá đàn bà.

Kim Giác Ngân Giác là tên riêng của hai người bọn họ, khi Đạo Tổ không có ở đây, hai người sẽ dùng tên gọi này, mơ ước mình có một cung điện lớn, hoặc là mơ ước được làm đại vương, tiêu dao tự tại tại một phen.

Tuy hai người chỉ là đồng tử, nhưng là đồng tử của Đạo Tổ.

Giống như nói, tài xế của lãnh đạo cũng có quyền lực lớn, địa vị của hai vị đồng tử này đương nhiên cũng không nhỏ, cho nên, Tiên quan thấy bọn họ, cũng phải hòa khí gọi một tiếng đạo hữu, chứ không

hông đơn thuần chỉ gọi là đồng tử.

-Vị Tiên quan này, xưng hô như thế nào? - Kim Giác hỏi.

-Tiểu tiên họ Hứa.

Hứa tiên quan nói.

Kim Giác nói:

-Hứa tiên quan, xin chào, cho hỏi người có biết một con thỏ không? Loại rất là mập?

Ngân Giác bổ sung thêm nói:

-Còn đặc biệt ti tiện! Vô pháp vô thiên!

Hứa tiên quan nghe xong, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh một con thỏ, đưa tay lên kêu lên:

-Hai tòa Nguyệt Cung!

Hứa tiên quan run lên, hỏi:

-Hai vị đạo hữu, hai người hỏi cái này làm gì?

Ngân Giác đang muốn nói gì, Kim Giác đã hắt một cái, tranh lời:

-Không có gì, con thỏ kia vừa mới đến Đâu Suất Cung, huynh đệ chúng ta cảm thấy hắt ta có ý gì đó, muốn gặp hắt một chút.

Ngân Giác nghe xong, lúc này mới kịp phản ứng, hắt và Kim Giác đều là những người trông coi Đâu Suất Cung.

Nếu để cho người ngoài biết, hai người trông coi Đâu Suất Cung mà để một con thỏ trộm Lò Bát Quái đi thì thật là mất mặt! Không

g chỉ là mất mặt, nếu để Đạo Tổ biết, sợ là bọn hắc sẽ ngay lập tức bị cho nghỉ việc...

Mất mặt, mất việc, không thể được!

Thế là Ngân Giác phối hợp nói:

-Đúng, chúng ta muốn gặp hắc một chút. Nghe người nói như thế, người biết con thỏ kia à?

Hứa tiên quan nghe xong trong lòng cười khở một trận, tự nhủ:

Rốt cuộc là con thỏ kia có tài đức gì mà lại có giao tình với nhiều thượng tiên như thế! Thiên Bồng Nguyên Soái, Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân, Khổng Tuyên, Trù Thần, Tượng Thần, Văn K húc Tinh Quân... Ai, bây giờ đến cả đồng tử của Đạo Tổ cũng muốn gặp mặt... ây... xem ra là không tránh khỏi hai tòa Nguyệt Cung rồi, thôi thôi, đành chuẩn bị thôi.

Trong lòng đắng chát, Hứa tiên quan chỉ ra chỗ ra ra nói:

-Vị thỏ... thỏ gia kia hắc là đang ở trong Ngự Hoa Viên. Nếu bây giờ hai vị muốn tìm hắc, có thể đi đến Ngự Hoa Viên tìm thử...

Kim Giác và Ngân Giác nghe xong vội vàng nói lời cảm ơn sau đó nhanh chân chạy đi, đuổi theo con thỏ.

Nhưng hai người vừa đến cửa ra vào Ngự Hoa Viên đã bị ngăn cản.

-Các người có biết bọn ta là ai không? Chúng ta là Kim Linh Ngân Linh, đồng tử của Đạo Tổ! Chỉ là một cái Ngự Hoa Viên sao lại không cho bọn ta vào?

Ngân Giác vô cùng khó chịu, vừa bị một con thỏ trộm Lò Bát Quái, bây giờ ngay cả một Thỏ Địa Sơn Thần cũng dám cản đường b

ọn họ, bọn họ khó chịu, vô cùng khó chịu!

Mặt Kim Giác cũng âm trầm nói:

-Hai người các người muốn tránh ra hay là để chúng ta đi cáo trạng rồi ép các người xéo đi?

Vẻ mặt Bạch Văn và Nhiễm Đằng vô cùng khốn khổ, mặc dù hai người trước mắt này không có thần chức gì, nhưng lại là hai tổ tông sống, là hai đồng tử của Đạo Tổ, ai dám trêu chọc vào?

Có lẽ là có người dám, nhưng bọn hắn thật sự không dám!

Thế là Bạch Văn cười gượng nói:

-Hai vị thượng tiên, xin hai người bớt giận. Chúng ta cũng chỉ là tuân lệnh Ngọc Đế, không thể không đứng ở đây để ngăn cản những người muốn vào. Ngọc Đế nói, không có sự cho phép của người, bất kể ai cũng không thể đi vào. Các ngài đừng là khó tiểu thần...

Ngân Giác đang muốn nổi giận, nhưng sau khi nghe được là mệnh lệnh của Ngọc Đế thì lập tức sợ hãi.

Người khác không biết rõ nhưng hắn và Kim Giác rất rõ ràng rằng, mặc dù là đồng tử của Đạo Tổ, nhưng mà Đạo Tổ là người phượng hoàng nào? Thánh nhân!

Thánh nhân thì sẽ không cần tuân thủ đạo lý sao? Cho dù bọn họ là đồng tử của thánh nhân nhưng nếu làm bừa, không tuân theo quy củ thì cũng không thể thoát khỏi trừng phạt!

Trước mặt một Thổ Địa Sơn Thần nho nhỏ thì được, nhưng nếu đụng đến Ngọc Đế thì quá nửa người thua thiệt là bọn hắn.

Ngân Giác nhìn thoáng qua Kim Giác, ý hỏi:

-Làm sao bây giờ? Không được vào mà!

Kim Giác nghĩ nghĩ, trầm giọng nói:

-Hai người các người có nhìn thấy một con thỏ đi vào đây không?

-Con thỏ?

Bạch Văn và Nhiễu Đẳng sững sờ, sau đó nghĩ đến hướng mà Tàn Thọ vừa mới rời đi, sau đó lại nhìn hai đồng tử Đâu Suất Cung này, nghĩ đến Lò Luyện Đan ở trong miệng con thỏ...

Trong nháy mắt hai người đều hiểu ra mọi chuyện, tranh thủ thời gian gật đầu nói:

-Có đi vào, đang ở bên trong.

Kim Giác và Ngân Giác nghe xong cũng có chút bất đắc dĩ... con thỏ ở bên trong, bọn hắn thật sự là không có cách nào khác.

Kim Giác chưa từ bỏ ý định hỏi:

-Hắn ở trong đó sao?

Nhiễu Đẳng lắc đầu nói:

-Cũng không phải, bình thường hắn đều là đến vào buổi sáng, chạng vạng tối thì rời đi.

-Vậy là được rồi, chúng ta sẽ chờ ở đây! Ta không tin hắn không ra ngoài!

Kim Giác hàm hừ ngồi xuống trước cửa, chờ đợi!

Ngân Giác vốn hiếu động hơn so với Kim Giác, ngồi ở đây chờ?

Hắn ngồi không yên, thế là liền đứng ở cửa ra vào hét lên:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi đi ra đây cho ta! Là một tên đàn ông thì đi ra đây cho ta! Trốn trốn tránh tránh, ngươi là người sao?

Giọng Ngân Giác vô cùng lớn, dùng phép thần thông nên âm thanh chỉ hướng vào trong Ngự Hoa Viên, bên ngoài cũng không nghe rõ, hô liên tiếp mấy lần bên trong cuối cùng cũng có động tĩnh...

Chỉ thấy một cái đầu màu trắng thò ra từ cửa, nói:

-Hét cái gì? Hét gì mà hét?

Kim Giác và Ngân Giác thấy thế, cùng nhau hét lên:

-Con thỏ!

Hai mắt Tàn Thọ đảo khễ:

-Nói nhảm, không phải là con thỏ thì chẳng lẽ là con trâu à? Mắt bị gì thế, trí thông minh bị âm à?

-Con thỏ, mau trả đồ lại! Chúng ta tha chết cho ngươi! - Kim Giác kêu lên.

Ngân Giác nói theo:

-Đúng, nhanh chóng trả lại đi!

Tàn Thọ nghe xong thì vui vẻ sau đó cười nói:

-Các người chờ một lát, để ta trang điểm một chút!

Nói xong Tàn Thọ rút trở về...

Chương 270: Thang máy (2)

Chương 270. Thang máy (2)

Kim Giác và Ngân Giác thấy thế, trong lòng lập tức run lên, tự hỏi con thỏ chết kia sẽ không đến làm chúng ta ghê tởm nữa đúng không.

Đúng lúc này, sau cửa lớn, một chiếc chân chó đen như mực thò ra ngoài, sau đó bắp chân uốn éo duỗi thẳng, sau khi duỗi thẳng lại uốn éo... Một cái chân chó khác đặt móng vuốt lên đùi, vuốt ve, vuốt ve...

Hai người kia nhìn thấy, liên tưởng đến hình ảnh con thỏ chết tiết kia biến hóa thành con chó lẳng lơ, lập tức thấy cả người không k hỏe.

Nhiều Đăng và Bạch Văn chưa từng thấy Tàn Thọ chơi ác trước đó, bây giờ chợt thấy màn này, hoàn toàn không biết rõ hắn đang làm gì, chỉ là tò mò, thò đầu ra xem.

Bạch Văn lấy ra một hồ lô rượu đưa cho Nhiều Đăng, nói:

-Dù sao cũng là xem kịch, uống chút rượu, ăn chút quà vặt cũng không có gì quá đáng nhỉ?

Nhiều Đăng cảm thấy có lý, lấy một chiếc đùi gà đưa cho Bạch Văn ăn, hai người vừa ăn vừa xem...

Đúng lúc này móng vuốt của một con chó giữ lại cửa, sau đó một

chiếc đầu chó to đùng, má và mắt đỏ bừng, xấu hổ thò đầu ra:

-Hai vị tướng công, các người đáp một tiếng đi!

-Phốc phốc..

Nhiều Đăng và Bạch Văn đứng tại chỗ, làm bộ như thảnh thơi ngon ọt phun nước trong miệng ra, sau một hồi ăn uống rượu chè, liền phun ra thịt gà hàng thật giá thật...

Trong nháy mắt Kim Giác và Ngân Giác đen cả mặt...

-Con thỏ, người đủ rồi đó!

Kim Giác tức giận kêu lên!

Ngân Giác nói theo:

-Đúng, người đủ rồi đó!

Cửa lớn mở ra hoàn toàn, Tàn Thọ tựa vào khung cửa trông vô cùng bại hoại, vô cùng lẳng lơ nói:

-Ai u... đã nói xong đâu, người ta gọi các người các người phải ơ một tiếng chứ. Không đáp là tính thua nha...

-Thua thì thua! Chúng ta cũng bảo gọi người một tiếng, nếu lúc đó người thua thì thế là hòa! - Ngân Giác kêu lên.

Kim Giác nói theo:

-Đúng, một tiếng gọi này chúng ta có chết cũng không thua!

Tàn Thọ nghe xong nói:

-Đây là do các người nói nha, nhận thua nha. - Hai người gật đầu.

Tần Thộ lắc lắc mình biến hình, biến trở về bộ dạng con thỏ, sau đó nhẹ răng ra nói:

-Vậy các người cũng không cần kêu đâu, thỏ gia ta nhận thua, nếu thế là hòa thì hai vị, ai về nhà nấy đi, bái bai!

Tần Thộ nói xong, liền muốn đóng cửa lớn lại!

-Chờ một chút! Con thỏ, đồ người trộm của chúng ta, dù sao cũng phải trả chứ? - Ngân Giác kêu lên.

Tần Thộ cười híp mắt nói:

-Thỏ gia ta lấy được bằng sức của mình, vì sao phải trả lại cái này cho các người?

-Người...

Kim Giác và Ngân Giác lập tức vì vậy mà vô cùng chán nản.

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Hai vị, nếu thật sự muốn thì cũng được thôi, các người cướp lại đi.

Nói xong Tần Thộ lui về sau một bước, cười hì hì nhìn hai người.

Hai người không có gì để nói thì đi vào? Nếu bọn hắn dám đi vào thì còn cần đứng ở đây cãi cò sao?

Tần Thộ nói:

-Cho các người ba phút, nếu tiến vào thì ta trả lại cho các người, nếu không vào thì thỏ gia ta liền đi.

-Con thỏ chết tiệt, đừng làm những thứ vô dụng nữa. Có bản lĩnh thì ra đây!

Kim Giác tỉnh tỉnh nóng nảy, đã sắp không chịu nổi.

Tần Thọ nghe xong ôm cánh tay hừ hừ hai tiếng rồi nói:

-Thế nào? Muốn đánh sao? Đến đi! Thỏ gia ta hôm nay một chấp hai!

Ngân Giác nghe xong lập tức vui vẻ:

-Được, người ra đây chúng ta so tay một chút!

Tần Thọ nói:

-Cần gì tốn sức như vậy, các người vào đây chúng ta đấu một trận! Một mình thỏ gia ta đánh cho hai tên các người đến thử mạnh cũng không dám!

Kim Giác và Ngân Giác không còn gì để nói, đi vào? Có thể vào được thì còn gọi người ra đây làm gì?

Tần Thọ cũng đoán chắc hai người không dám vào, thế là ở ngay cửa ra vào đuổi đuổi chân, tỏ vẻ ý chí chiến đấu sôi sục kêu lên:

-Mau đến đây, thỏ gia ta thêm đánh người lắm rồi! Đến đánh một cái nào, hai người đánh một người! Đừng sợ gì hết!

Kim Giác và Ngân Giác mặt mũi đen thui, trong lòng mắng to:

-Con thỏ chết này sao lại có thể vô sỉ như thế?

Cuối cùng Ngân Giác cắn răng nghiền lợi nói:

-Con thỏ, ta cũng không tin người không ra ngoài!

Kim Giác gật đầu theo nói:

-Đúng, chúng ta cứ chần ở đây, chỉ cần người dám ra đây, hừ hừ!

Tần Thọ nghe xong nghiêng đầu nhìn hai người nói:

-Được, vậy thì các người cứ ở đó đi, bái bai!

Đúng lúc này một cái bóng bỗng lóe lên sau lưng Tần Thọ...

Tần Thọ theo bản năng quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy một cái cây nhỏ chạy qua như một làn khói..

Tần Thọ thấy thế hét lớn:

-Tiểu Thụ, chờ một chút!

Tần Thọ đang nói thì vật kia đã chạy mất...

Kim Giác và Ngân Giác thấy con thỏ chạy đi, trong lòng có chút c hốt dạ, nếu không lấy lại được Lò Bát Quái, đến lúc Đạo Tổ về, c hắc chắn cuộc sống của bọn hắn sẽ không dễ chịu...

Đúng lúc hai người đang đứng ngồi không yên, một bóng người màu trắng thoáng một cái đã chạy ra khỏi vửa ra vào, tiếp đó liền truyền đến tiếng hét to sau tường:

-Đừng chạy! Người đừng chạy, cho ta một nhánh cây là được!

Sau đó một lát, một cái cây nhỏ lại chạy qua, con thỏ cũng cùng c hạy qua:

-Thật sự ta không muốn một nhánh cây nữa, chúng ta nói chuyện được không?

-A!

Một con thỏ đã bay về phía xa xa...

Kim Giác và Ngân Giác nhìn con thỏ bay đi, cảm thán nói:

-Cái này mà bay ra ngoài thì tốt biết bao nhiêu nhỉ...

Ai u da!

Tần Thọ ngã ở chân núi, lắc lắc đầu nói:

-Ai, thang máy này cái gì cũng tốt chỉ là hệ thống chậm đất hơi kém.

Không lâu sau, Tần Thọ đuổi theo Tiểu Thụ, chỉ có hai mục đích, một là thấy chơi đùa Tiểu Thụ rất vui, thứ hai là lười tự mình bay muốn đi thang máy...

Chỉnh lại hai lỗ tai to của mình cho ngay ngắn, đúng lúc này...

-Con thỏ, tìm thấy rồi sao?

Trong cung truyền đến giọng nữ tử.

Tần Thọ kêu lên:

-Đây rồi, đây rồi! Đã tìm được rồi, tiểu tử tử, người thấy cái này thế nào?

Nói xong, Tần Thọ đã nhanh chân chạy đến cửa chính.

Cửa lớn mở ra, Tần Thọ lập tức vọt vào, đồng thời lấy ra Hắc Ma Thần Hạp, lấy thêm cả Lò Bát Quái ra!

Lò Bát Quái bị giấu hơn nửa ngày rồi, đột nhiên được thả ra, lập t

ức hét lớn:

-Cứu mạng với! Cứu mạng với! Con thỏ trộm lò này! Kim Linh Ngân Linh hộ giá đi! Giết chết kẻ khốn khiếp trộm lò này!

Lò Bát Quái hò một hồi xong xuôi, phát hiện ra không khí ở đây có vẻ sai sai.

Đầu tiên, con thỏ này không hề có ý bắt nó cầm mồi lại, trái lại còn nhìn nó đầy suy tư, như thể đang nhìn một đũa ngọc vậy.

Thứ hai, nó phát hiện hoàn cảnh xung quanh không giống lúc trước nữa, chỗ này tuyệt đối không phải Đâu Suất Cung!

Cuối cùng, phía sau hình như còn có người!

Lò Bát Quái xoay người, chỉ thấy một nữ tử nằm ở trên giường quay lưng về phía bọn họ.

Tần Thọ nói:

-Tiểu tử tử, người xem cái nồi này là thế nào?

-Nồi... nồi?! Người nói ai là nồi? - Lò Bát Quái giận dữ, hét ầm lên.

Tần Thọ lấy ra một viên đá đập vào trên Lò Bát Quái, nói:

-Thỏ gia ta bảo ngươi là nồi thì ngươi chính là nồi! Đừng có luyên thuyên nữa, ăn ngươi đây!

Chương 271: Lò Bát Quái thành nồi cơm điện.

Chương 271. Lò Bát Quái thành nồi cơm điện.

Lò Bát Quái sững sờ, vốn còn muốn chửi lại, thế nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, con thỏ này có vẻ sẽ động tới nó thật... bây giờ cái miệng lò còn đang có chỗ hở đây... bỗng nhiên run lên lập cập, không dám cãi nhau với con thỏ này nữa.

-Ồ? Nhanh thế à? Để xem người tìm được cái nồi tốt gì tới...

Nữ tử đang nói liền quay đầu trông thấy Lò Bát Quái, sau đó cả người liền sững sốt một chút, ánh mắt có hơi kỳ lạ nhìn Lò Bát Quái nói:

-Chuyện này... đây chính là nồi mà người tìm được?

Tần Thọ ngoan ngoãn, ngốc nghếch gật đầu nói:

-À, cái nồi tốt vậy mà! Chỉ là bên trong có hơi đen, tí nữa lau đi một chút, chắc chắn có thể dùng. Tỷ nói xem? Tiểu tỷ tỷ?

Nữ tử không còn gì để nói.

Nàng đương nhiên nhận ra thân phận của Lò Bát Quái, thế nhưng càng không ngờ được, nàng chỉ bảo thỏ đi tìm một cái nồi tốt, con thỏ chết tiệt này lại khiêng Lò Bát Quái của Lão Quân về... có điều nàng cũng chỉ chau mày mà thôi, sau đó nói:

-Thôi, cứ dùng nó đi.

-Các người có ý gì? Ta là Lò Bát Quái của Đạo Tổ! - Lò Bát Quái tức giận, kêu gào lên.

Tần Thọ cũng không nói gì, ánh mắt như đao của nữ tử lướt qua Lò Bát Quái, Lò Bát Quái run lên một hồi, câu tiếp theo liền nuốt vào trong, lí nha lí nhí nói:

-Sao mà có thể nói dùng được hay là không dùng được... nói như thế là có nghiên cứu gì vậy, ý của ta là... ta muốn nói là... ta hoàn toàn đảm nhiệm được chức năng của một cái nồi!

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn, một con vật không biết là thứ gì bị ném vào trước mặt hai người!

Tần Thọ và Lò Bát Quái đều hơi ngơ ra, Tần Thọ tới gần, cẩn thận xem xét, đây là một con quái vật đã bị lột da, làm sạch sẽ...

Nữ tử nói:

-Nấu.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Tiểu tử tử, đây là gì thế?

-Không biết. - Nữ tử tùy tiện trả lời.

Tần Thọ không biết nói gì...

Nữ tử giống như cũng nhận ra trả lời như vậy thật không có tâm, liền nói thêm vào:

-Tiện tay bắt được, không trông rõ là gì. Mùi vị chắc không tệ...

Tần Thọ càng thêm cẩn lời hơn...

Hắn nhìn kĩ hình dáng của vật này, chỉ là một con vật họ mèo có h

oi to chút, còn về những mặt khác, hấn nhìn không ra.

Có điều cũng chẳng sao, hấn liền bắt lấy Lò Bát Quái, một tay thì kéo con mèo to đi ra ngoài.

-Con thỏ, nữ nhân kia lai lịch ra sao? Thật là đáng sợ quá!

Trong lòng Lò Bát Quái vẫn hơi sợ mà hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ta làm gì có biết lai lịch ra sao, có điều người cũng nhát thế? Nàng chỉ nhìn người một chút, người liền cam tâm làm một cái nồi rồi hả?

Lò Bát Quái nói:

-Nhìn ta một chút? Ta đi theo Đạo Tổ bao năm như vậy, chưa nói những việc khác, linh tính vẫn là có. Nữ nhân kia khiến ta có một cảm giác, quá nguy hiểm... ta cảm thấy trong tất cả mọi người, nàng ta khéo chỉ thấp hơn Đạo Tổ một bậc. Thậm chí, từ một góc độ nào đó mà nói, nàng ta còn đáng sợ hơn Đạo Tổ...

Tần Thọ nghe vậy, cũng thấy lú lú, hấn biết nữ tử này rất lợi hại, Ngọc Đế cũng chẳng làm gì được.

Thế nhưng hấn không ngờ, Lò Bát Quái còn đánh giá nữ tử này cao như vậy...

Nhưng mà Tần Thọ cũng không nghĩ ra, thực lực mạnh vậy thế thì còn ăn uống làm gì? Người lợi hại như vậy, chẳng phải mỗi ngày đều nuốt mây nhả khói hấp thụ sức mạnh thiên địa sao?

Có điều chuyện này hấn không dám hỏi, chỉ sợ nữ nhân đó nấu hấn lên luôn...

Tần Thọ nói:

-Thật hay giả? Còn đáng sợ hơn cả Đạo Tổ?

Lò Bát Quái cười khỏ nói:

-Trong mắt Đạo Tổ, là sự từ bi của thánh nhân. Thế nhưng trong mắt của nữ nhân kia, chỉ thấy xác chết thành núi, máu chảy thành sông... Đạo Tổ nhìn ta, chỉ là nhìn một cái Lò Bát Quái, nàng ta nhìn ta lại giống nhìn một bộ xương... người nói cái nào ghê hơn?

Tần Thọ im lặng, vỗ vỗ Lò Bát Quái nói:

-Được rồi, đừng nói gì nữa cả, cứ nấu ăn đi.

-Không làm!

Lò Bát Quái lại kêu lên vẻ như lập tức trở mặt.

Tần Thọ nhíu lông mày lại nói:

-Sao? Người cho là thỏ gia ta không trị được người phải không?

-Ta là Lò Bát Quái, không phải nòi, người đừng hòng bảo ta nấu ăn giúp người! - Lò Bát Quái ngẩng đầu ưỡn ngực kêu lên.

Tần Thọ nhếch môi, nói với cái miệng liếng thoắng của Lò Bát Quái:

-Người chắc chứ?

-Chắc chắn! Ta thà chết không khuất phục! - Lò Bát Quái đầy kiêu ngạo nói.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Được, thà chết không khuất phục đúng không? Xem như người có cốt khí, thỏ gia ta chưa bao giờ làm chuyện gây khó cho người ta.

Nói xong, Tần Thộ vung tay lên, cát đất trên đất đều bay lên, hóa thành một cái nồi đen siêu to!

Tần Thộ đốt lửa, thêm nước... đốt lên.

Lò Bát Quái thấy con thỏ hiểu chuyện như vậy, nở nụ cười đắc ý:

-Con thỏ, ngươi đúng là thức thời, ngươi yên tâm, chờ Đạo Tổ quay về, ta giúp ngươi nói đỡ vài câu... ai ai ai... ngươi bắt ta làm gì vậy?

Phù phù!

Tần Thộ không nói một lời ném Lò Bát Quái vào trong cái nồi đen.

Lò Bát Quái kêu lên:

-Con thỏ ngươi làm gì đấy? Tắm cho ta à?

Ồi giời ời giời...

Bên ngoài truyền tới tiếng lưỡi dao cắt trên thớt...

Lò Bát Quái kiễng chân, nhìn ra bên ngoài, kết quả là trông thấy con thỏ này đi tới, đổ cái bát vào trong nồi, ào ào...

Đột nhiên, trong nồi lơ lửng hành tỏi gừng...

Một cái thang gác ở bên cạnh nồi, thỏ đứng trên cái thang, cầm một cái muôi, sau đó không ngừng thêm muối, bột ngọt vào trong nồi...

-Con thỏ, ngươi làm gì vậy? Tắm rửa không cần thêm những thứ này mới phải chứ?

Lò Bát Quái tuy là đi theo Đạo Tổ rất lâu rồi, thế nhưng Đạo Tổ chỉ dùng nó để luyện đan, cũng không mang theo bên người. Nếu không thì sao Đạo Tổ vừa không ở Đâu Suất Cung, nó liền bị ăn bự ở chỗ này...

Vì vậy, tính tình của Lò Bát Quái không trưởng thành, cũng không hiểu biết nhiều.

Thế nhưng dù không hiểu biết, thì vào lúc này, cũng nhận thấy được điều không bình thường... .

Tần Thọ liếc nhìn Lò Bát Quái nói:

-Nấu ăn đấy.

-Nấu ăn? Nấu món gì? - Lò Bát Quái run cầm cập hỏi.

Tần Thọ nói từng chữ từng chữ:

-Lò Bát Quái hấp.

-Ngươi muốn ăn ta?

Lò Bát Quái nghe vậy, lập tức muốn chạy ra khỏi nồi, kết quả bỗng nhiên con thỏ này vụt tới trước mặt nó, nói:

-Ngươi thử đi ra xem, nếu như ngươi ra ngoài, thỏ gia ta sẽ nuốt sống ngươi!

Nói xong, Tần Thọ nghiêng răng.

Lò Bát Quái liền nghĩ ngay tới cảnh bị thỏ cắn, hẳn thật sự có thể

cắn xé thân thể của nó...

Lửa nóng thiêu đốt, nhiệt độ ngày càng cao, tuy rằng nhiệt độ này cũng không là gì với Lò Bát Quái, thế nhưng bên ngoài mài đao, con thỏ lại không ngừng gây áp lực khiến nó lòng như lửa đốt... càng lúc càng không chịu nổi rồi.

-Con thỏ, chúng ta nói chuyện được không? - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thọ ngẩng đầu lên nói:

-Người giờ là Lò Bát Quái, hay là nồi nấu ăn?

Lò Bát Quái nói:

-Lò Bát Quái.

Phù...

Lửa nóng lại lên không ít...

Sau đó mặc kệ Lò Bát Quái nói cái gì, con thỏ cũng kệ nó, liền cúi đầu làm gia vị, nhanh chóng lấy ra một bát nước tương.

Sau đó chỉ thấy con thỏ nghiêng răng, thềm nói:

-Nấu tan ra, rồi chấm ăn, mùi vị chắc rất ngon.

Lò Bát Quái trong lòng run lên, kêu lên:

-Thỏ, ta cảm thấy ta nấu ăn vẫn ổn...

-Thật không? Nhưng ta chỉ dùng đồ chuyên thôi, người là Lò Bát Quái, vậy không thể nấu ăn. Như vậy, bây giờ người là Lò Bát Quái, hay là nồi nấu ăn? - Tần Thọ hỏi.

Lò Bát Quái không cam lòng nói:

-Ừm, ừ... chuyện đó, người hiểu mà.

-Nói tiếng người! - Tần Thộ quát.

Lò Bát Quái nói:

-Á hức...

-Nhìn răng cửa của thổ gia ta, nói rõ ra cho ta. Cho người một cơ hội, không thì ta bắt đầu ăn đây. - Tần Thộ đe dọa.

Lò Bát Quái vô cùng bất lực kêu lên:

-Nồi!

-Giờ mới ngoan à!

Tần Thộ kéo con quái vật to như mèo núi lại, lúc này mới phát hiện ra, thứ này đã được tinh luyện qua.

Chương 272: Vô cùng nhục nhã

Chương 272. Vô cùng nhục nhã

Tần Thộ cũng không nghĩ quá nhiều, vung tay lên, trong tay có thềm một mớ dây thép lớn, nói:

-Nào, mở nắp nồi ra, thả gia ta tắm qua cho người. Những cái nhỏ nồi của người cũng không nên hoang phí...

Lò Bát Quái nhìn khối dây thép kì lạ trong tay Tần Thộ nói:

-Chờ chút, thứ này là gì đây?

Tần Thộ vung dây thép trong tay:

-Quả cầu vui vẻ của phú bà, sao đây? Chưa từng thấy à?

-Không phải, người muốn dùng cái này rửa ta đây à? - Lò Bát Quái nói một cách kỳ quái.

-Không thì sao? - Tần Thộ hỏi như thể đương nhiên.

Lò Bát Quái oan ức nói:

-Ta là Lò Bát Quái của Đạo Tổ, người lại đối xử với ta như vậy?

Tần Thộ nói:

-Chớ kích động, ta có quả cầu vui vẻ của phú bà, bảo bối mà người có tiền dùng để chăm sóc bạn trai nhỏ. Hôm nay cho người dùng, cũng là chăm sóc người tuyệt đối.

Lò Bát Quái vội vàng nói:

-Đừng đừng đừng... quên đi, người đừng chăm sóc ta. Máy cái nhỏ nồi của ta, ta sẽ không để nó rơi xuống, tuyệt đối nó sẽ không rơi xuống. Người cũng đừng nghĩ, ta không có chút bản lĩnh này, nếu không đan được đó đều biến thành độc được rồi...

Tần Thộ ngẫm lại, quả là có chút đạo lý...

Lò Bát Quái lại nói:

-Hơn nữa, mấy con linh thú này, giống như bảo vật trong trời đất, người nấu ăn cũng được, làm gì cũng được, vừa chung vừa lược, dinh dưỡng cũng không mất, để sát mặt trong lò, sớm muộn cũng có nhọ nồi. Lẽ nào ngày nào người cũng tằm giúp ta?

Tần Thọ ngẫm lại thấy cũng có lý...

Tần Thọ không rửa nồi nữa, cầm con quái vật giống con mèo lớn ném vào trong nồi, sau đó bắt đầu đổ nước tương vào, vỗ vào Lò Bát Quái nói:

-Đóng kín, đun nóng đi!

-Àch... Nước tương này của người là chuẩn bị cho nó?

Lò Bát Quái ngạc nhiên.

Tần Thọ nói:

-Dùng được cả hai, sao vậy? Người muốn thử?

Lò Bát Quái liền ngậm miệng hẳn...

Sau đó nó nghe Tần Thọ nói:

-Đúng một canh giờ, nhớ kỹ, ta muốn lược cho da thịt nó rã khỏi xương, thế nhưng thịt không được nấu già quá, phải mềm thịt nhiều nước. Nước tương nhất định phải thấm vị, còn nữa, để cho nó cay một tí...

Tần Thọ cẩn thận, nói xong một đồng yêu cầu, sau khi nói xong vỗ vào cái lò nói:

-Nghe hiểu không?

Lò Bát Quái một bụng oan ức nói:

-Rốt cuộc người coi ta là cái gì? Nồi nhà người ta cũng không yêu cầu cao vậy chứ?

Tần Thọ cười nói:

-Đương nhiên là nồi cơm điện thông minh có thể điều khiển bằng lời nói rồi...

-Hức... đó là cái gì?

-Không biết cũng đừng hỏi, nấu ăn đi!

Lò Bát Quái bắt lực, trong lò tự động có lửa cháy lên, bắt đầu nấu con mèo lớn kia...

Kết quả vừa đun một cái, Lò Bát Quái kinh ngạc hô lên:

-Ta biết đây là cái gì rồi!

-Là cái gì? - Tần Thọ tò mò hỏi.

Lò Bát Quái run lập cập, nói từng chữ từng chữ:

-Bạch... HỒ!

Tần Thọ vừa nghe, thật sự sợ hết hồn!

Tứ Tượng Thần Thú, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ đại diện cho thần ở bốn phương! Hình tượng của cả bầu trời, cũng là bốn chòm sao đứng đầu tứ phương!

Lẽ nào nữ tử đó giết thiên thần?

Có điều Lò Bát Quái lập tức nói:

-Không phải Bạch Hổ cấp bậc thiên thần, là thiên đình nuôi, không có linh trí, thế nhưng là loại có sức chiến đấu rất mạnh! Thật ra thiên đình nuôi rất nhiều thần thú không có linh trí, những thần thú này chia cho các quân đội lớn, phối hợp tác chiến với các đội quân, sức chiến đấu kinh người. Theo ta được biết, thiên đình có tứ tể hần quân, chính là người dẫn theo đội quân là một đám Tứ Tượng Thần Thú... đương nhiên, những con này tuy nói là Tứ Tượng Thần Thú, nhưng huyết thống rất mỏng manh, cũng không phải huyết thống thuần chủng... Nhưng ngụy thần thú như vậy, cũng có nhiều thân tiên thích, có vài người sẽ nuôi một con làm vật cưỡi hay sủng vật, có điều đại đa số chỉ là dáng vẻ giống mà thôi.

Dù sao, không có thực lực, tùy tiện dưỡng một hậu thế của Tứ Tượng Thần Thú làm sủng vật là tìm đường chết.

Đây cũng là có một lần một vị bồ tát cưỡi Bạch Hổ tới bái kiến đạo tổ, ta nghe tiểu tăng đi theo ngài ấy nói. Con đó, chắc là loại được nuôi dưỡng, có điều không biết thực hư thế nào...

-Nuôi làm sủng vật vậy? Nói cách khác, chúng ta đang nấu sủng vật của người khác? - Tần Thộ ngạc nhiên.

Lò Bát Quái nói:

-Ừ...

Tần Thộ có hơi cạ lời, nấu sủng vật của người ta, vậy thì chủ nhân của sủng vật có chịu không?

Có điều lại nghĩ thêm, nữ tử đó mạnh hơn, ai dám tìm nàng ta tính sổ?

Nếu thật có người tìm tới cửa, phỏng chừng nữ nhân này có thể nấu luôn chủ nhân của Bạch Hổ làm canh uống...

Thế nhưng, nếu như đối phương không dám tìm nữ nhân đó gây sự, lại gây với hắn thì sao?

Tần Thộ thở dài, nghĩ có thời gian phải tới thăm hỏi Hạo Thiên K huyển, cái phiền phức to thế này, không thể nào mình hắn gánh đ ược!

Đang nói chuyện, trong Lò Bát Quái đã bay ra mùi thơm...

Tần Thộ vừa ngủi, trợn mắt lên, kêu lên:

-Thơm vậy ư? Nước miếng ta đều rớt ra rồi...

Lò Bát Quái cũng kinh ngạc kêu lên:

-Trời, ta nấu món ăn hóa ra lại thơm như vậy?

Mùi thơm này béo mà không ngấy, thơm nồng mang theo mê hoặ c vô tận, mùi thơm ngày càng đậm, gió thổi không tan! Hoặc là n ói, gió thổi vẫn không khiến mùi bay đi nhiều lắm!

Tần Thộ cũng ngồi không yên nữa, cất lực nuốt nước bọt, kêu lên:

-Không được rồi, mau cho ta nếm thử!

-Ngươi dám!

Đúng lúc này, trong đại điện bằng xương trắng truyền ra âm thanh bá đạo của nữ tử.

Tần Thộ vừa nghe thấy thì lập tức dừng chân lại...

Lò Bát Quái thấy vậy, bỗng nhiên vui vẻ, cũng không mở nắp lên nữa, thân lò bằng đồng bỗng nhiên trong suốt, thịt Bạch Hổ đã đư ợc nấu chín gần ngay trước mắt!

Tần Thọ cũng lần đầu trông thấy Lò Bát Quái nấu ăn như thế nào, bên trong hóa ra không có lửa!

Bát Quái tức là tám loại sức mạnh, địa hỏa thủy phong nhiệt độ không ngừng biến hóa, đưa hỏa khí vào trong cơ thể Bạch Hổ, dường như điều luyện hóa hết máu thịt toàn thân của Bạch Hổ, khiến cơ thể mỡ té tách chảy xuống...

Càng quá đáng hơn là, quả chữ trên Lò Bát Quái sáng lên, sau đó thổi ra từng luồng gió, mang theo vị thơm ngập trời đất bay vào trong mũi...

Bay tới độ Tần Thọ không ngừng nuốt nước bọt, cuối cùng gào lên một tiếng, kêu lên:

-Không chịu được nữa, thơm quá, thỏ gia ta phải nếm trước một miếng!

Đang nói chuyện, Tần Thọ đã xông lên trên, tung người một cái!

Oành!

Giống như miếng bánh đập lên tấm sắt, con thỏ béo úp sấp trên Lò Bát Quái, nằm nửa ngày, mới dần trượt xuống, có thể thấy được mức độ va chạm lớn thế nào!

-Ô ha ha... con thỏ, người cứ vậy mà từ bỏ à? Thơm lắm đấy! Mau tới ăn đi! Ha ha...

Lò Bát Quái cực kỳ đặc ý kêu lên.

Một khắc sau, thỏ lại leo lên, cưỡi trên Lò Bát Quái hét:

-Mở nắp, thỏ gia muốn ăn thịt! Nếu không sẽ ăn người!

Vừa nói, vừa há miệng rộng, cắn một cái lên nắp của Lò Bát Quái

i!

Lò Bát Quái thật sự sợ hết hồn, có chút hối hận vì khiêu khích con thỏ này, hấn mà cạp xuống một cái là mất mạng rồi!

Đúng lúc này, một cánh tay ngọc nhỏ dài duỗi tới, một phát tóm chặt tai thỏ.

Rắc!

Tần Thộ vì bị kéo lấy lỗ tai, cắn một miếng vô ích, cả giận nói:

-Ai vậy?

-Con thỏ, đây là bữa trưa của ta.

Nữ tử không biết xuất hiện sau Tần Thộ lúc nào, tiện tay ném một cái, con thỏ đã nằm trên đất.

Chương 273: Vô cùng nhục nhã (2)

Chương 273. Vô cùng nhục nhã (2)

Lò Bát Quái trông thấy nữ tử, không dám luận chuyện nữa, nín thở nói:

-Chín rồi, ngài ném thử đi?

Tần Thộ trông thấy, bỗng nhiên cạn lời, đây thật sự là Lò Bát Quái

i của Thái Thượng Lão Quân à? Hấn sao lại cảm thấy, đây là Lò Bát Quái của thiện nhân nào đó vậy...

Nữ tử vung tay lên, trong tay có thêm một cái đĩa xương trắng, lại vung tay lên, thịt Bạch Hổ trong Lò Bát Quái đều bay ra, rơi lên cái đĩa.

Sau đó nữ tử liếc qua Tần Thộ một cái nói:

-Bữa trưa làm cũng không tệ lắm, đây là phần thưởng cho ngươi.

Lúc nói chuyện, nữ tử vung tay lên, một miếng tay hổ phóng về phía Tần Thộ.

Tần Thộ thấy vậy, liền vô cùng vui vẻ, nhận lấy ngay, không hề cảm thấy nóng, nhét ngay vào miệng... Tay hổ rất to béo, sau khi cho vào miệng, thịt liền tan ra ngay, dầu mỡ bao ngoài thịt nạc, cắn một miếng, thịt mềm bên trong mang chất lỏng, còn cắn được gân dai dai bên trong, vị rất ngon!

Nói tới mùi vị, Tần Thộ đã không biết hình dung ra sao rồi.

Nếu như lúc trước ăn thịt chim Hoàng Vĩ Tam Tinh hấn cảm thấy là mỹ vị, vậy cái tay của Bạch Hổ này, quả thật chính là sơn hào hải vị thượng hạng!

Hai mùi vị một trên trời, một dưới đất, kém nhau xa quá rồi!

Đây là tay hổ hấn chỉ nấu linh tinh, nếu như giao cho nhà bếp hoặc đầu bếp giỏi làm, Tần Thộ có thể tưởng tượng ra, mùi vị đó quả là tuyệt vời...

-Thơm quá...

Tần Thộ lau miệng, thở dài nói.

Đồng thời, hắn cảm nhận được rõ ràng, tay Bạch Hổ đi vào bụng, hóa thành nguyên khí cuộn cuộn đi khắp tứ chi bách hài!

Mức độ của nguyên khí kia, thật sự vượt qua bất kỳ đồ vật nào Tàn Thọ từng ăn!

Dù cho tế bào toàn thân điên cuồng cắn nuốt, vẫn không thể nào hạn chế được nguyên khí chảy mạnh trong người...

Tàn Thọ thấy vậy, vội vã nhân cơ hội tu luyện, dẫn nguyên khí đi cường hóa thân thể...

Đúng lúc này, trong đầu Tàn Thọ, đoạn kinh văn ban ngày trong tay ở trên cánh cổng bỗng nhiên sáng lên, kinh kia Tàn Thọ vẫn tay không hiểu lắm, thế nhưng vào giờ phút này, sau khi hắn liếc mắt nhìn qua, lại có chút hiểu ra, sau đó hắn kêu lên:

-Mẹ nó! Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ!

nói trắng ra chính là đưa nguyên khí vào tứ chi bách hài của cơ thể, hết thủy tế bào trong cơ thể, củng cố mức độ mạnh mẽ của tế bào, tính dẻo dai, sức mạnh... do đó đạt tới sự phòng ngự toàn thân, hiệu quả sức mạnh.

Mà tế bào sẽ tự nuốt lấy nguyên khí, mặc dù Tàn Thọ có chỗ xem không hiểu, thế nhưng có một điểm hắn biết rõ, tế bào nuốt được càng nhiều nguyên khí, sẽ càng mạnh mẽ! Phòng ngự, sức mạnh, sự dẻo dai đều sẽ tăng lên! Đương nhiên, phần lớn nguyên khí bị tế bào nuốt chẳng biết sẽ đi đâu..

Tàn Thọ thấy mỗi tế bào của hắn đều giống như một hố đen, chỉ có vào không có ra, đồng thời trong lúc cường hóa tự thân, cũng tích tụ rất nhiều nguyên khí.

Thế nhưng, bất kể nói thế nào, và tế bào tự động nuốt chẳng, theo một nghĩa nào đó mà nói, bọn nó gián tiếp hoặc trực tiếp, đều có c

ùng một loại mục tiêu!

Nếu như Tàn Thọ có thể kết hợp hai thứ này lại, tốc độ tu luyện tu yệt đối không chỉ đơn giản là lên một bậc hai bậc, đồng thời trong lúc tốc độ tăng cực đại, cũng có thể hầu như không tiêu hao nguyên khí, tiến hành sử dụng toàn diện, từ đó đạt được mức sử dụng tốt nhất!

Nếu như có thể vừa để tế bào khép miệng, giảm thiểu số lượng nguyên khí hấp thụ, lại vừa tiến hành loại tu luyện dung hợp này, tốc độ đó...

-Trời... Ta đúng là đầu gỗ, may là có kinh văn nhắc nhở! Trước kia lãng phí bao nhiêu nguyên khí rồi!

Tàn Thọ mừng lớn trong lòng.

Đồng thời, bắt đầu thử nghiệm dùng dẫn dắt tế bào tự thân, chủ động đưa nguyên khí để cường hóa cơ thể, kết quả, Tàn Thọ vui mừng phát hiện ra, tuy là năng lượng tế bào hấp thụ không đổi, thế nhưng tốc độ tăng lên gấp đôi!

Nói cách khác tốc độ tu luyện của hắn tăng lên gấp đôi!

Tàn Thọ thiếu nhất là cái gì? Đáp án duy nhất - Thời gian!

Hắn không dám ngồi thiền định, khổ tu...

Người khác dám ăn chay, hắn thì một bữa cơm cũng không nỡ bỏ qua...

Vì vậy, con đường tu luyện duy nhất chính là tốc độ tu luyện... Tốc độ càng nhanh càng tốt!

Còn về căn cơ?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Căn cơ cái mẹ nó, trong mắt thổ gia ta không có căn cơ! Chỉ có mạng sống!

Tần Thọ vừa phân tâm, nguyên khí ở trong bụng liền bị các tế bào cắn nuốt như hùm như sói không còn sót lại gì.

Đối với chuyện này, Tần Thọ cũng bất lực... ngửa đầu nhìn thiên đạo:

-Những kẻ này ngày càng khó chơi rồi... trộm Lò Bát Quái, vẫn còn nhảy nhót tung bừng vậy, lẽ nào thổ gia ta đây phải chọc trời một cái, bọn hắn mới ngậm miệng sao?

Cùng lúc đó, bên ngoài Ngự Hoa Viên, Kim Giác Ngân Giác, Bạch Văn, Nhiễu Đẳng đang đứng thành một hàng, hướng cổ về phía Ngự Hoa Viên mà trông, mũi vênh lên trời, ra sức ngửi.

-Mùi gì thế nhỉ? Thơm quá... - Bạch Văn nuốt nước bọt.

Nhiễu Đẳng nói:

-Ta sống bao năm như vậy, còn chưa ngửi được mùi gì thơm như vậy...

Kim Giác cũng nuốt nước bọt nói:

-Các người vừa nói Trù Thần là sư phụ của con thổ, lẽ nào Trù Thần cũng ở trong rồi?

Bạch Văn lắc đầu nói:

-Không thể, Ngọc Đế nói rồi, ai cũng không được vào, Trù Thần cũng không được!

-Lẽ nào con thỏ này đã có tài nghệ cao vậy hay sao? Hay là nói, nó dùng nguyên liệu nấu ăn không bình thường? - Kim Giác trầm nói.

Ánh mắt Ngân Giác sáng lên:

-Nhất định là nguyên liệu nấu ăn! Con thỏ này chạy tới lấy Lò Bát Quái, lập tức đi nấu ăn ngay... lẽ nào là nó dùng...

-Con thỏ đáng chết! Thật là nhục nhã quá đi!

Kim Giác vừa nghĩ tới, tức giận kêu ầm lên.

Ngân Giác cũng nói:

-Rốt cuộc cái Lò Bát Quái chết tiệt kia đang định làm gì? Hắn ta không định giúp hầm món canh kia thật đấy chứ?

Hai người đang cãi nhau, chợt thấy trước cửa có một bóng trắng, chính là con thỏ đó.

-Con thỏ kia, mau ra đây cho ta! - Kim Giác gào lên.

Ngân Giác nói theo:

-Mau ra đây, yên tâm, ta sẽ không hầm ngươi đâu.

Tần Thọ cong môi lên, không nói gì, nếu như vô tình đồng ý mà bị bắt nhốt lại trong bầu thì hắn sẽ bị tổn thất rất lớn.

Bất đắc dĩ, Tần Thọ chỉ có thể quay người bỏ đi, bay một vòng quanh Ngự Hoa Viên. Tần Thọ kinh ngạc phát hiện hàng loạt các loài thực vật đang bắt đầu sinh trưởng trong Ngự Hoa Viên, như vậy có thể không đến một ngày, trời đất sẽ được bao phủ bởi một màu xanh ngắt.

Nhìn kỹ lại lần nữa, hắn trông thấy một cái cây nhỏ trên một bãi đất hoang, rễ cây đâm sâu xuống đất, chỉ một lúc sau, thân cây đã bắt đầu nở ra những chiếc lá xanh, đằng sau mỗi chiếc lá là những bông hoa tươi tắn, rực rỡ sắc màu. Cảnh tượng này đúng là mê mẩn lòng người.

Tiếp đó, cái cây lắc lư thân mình. Những bông hoa kia trong một chốc đã biến thành những đóa bồ công anh trắng muốt, theo gió cuốn bay lên trời, một vài cánh hoa rụng rơi xuống đất.

Hắn vẫn nhớ cảnh cái cây không ngừng rung rẩy, từng giọt nước bắn ra từ cơ thể nó, rớt xuống đất, rơi vào những hạt giống kia, sau đó chúng nhanh chóng trỗi lên khỏi mặt đất, nảy mầm sinh sôi.

Tần Thọ nhìn cảnh tượng này mới hiểu ra rằng nguồn gốc của cây cỏ hoa lá trong Ngự Hoa Viên này đều là do Tiểu Thụ tự trồng.

Đồng thời, Tần Thọ cũng phát hiện ra một vấn đề, mỗi lần Tiểu Thụ tưới mình tưới nước, thân cây sẽ xuất hiện những vết đứt gãy, nếu tưới nhiều nước chắc chắn cây sẽ bị mệt, liền đứng bất động một lúc. Vỏ cây cũng bắt đầu nứt tróc ra, từng lớp từng lớp rơi xuống...

Rõ ràng việc trồng cây cối trên diện tích lớn như vậy là gánh nặng không hề nhỏ đối với hắn.

Tuy vậy, sau khi nghỉ ngơi một lát, hắn lại bắt đầu lặp lại các thao tác lần trước, thời gian cứ thế trôi đi, trên cái mảnh đất hoang tàn này chỉ còn lại hắn là người duy nhất đang cố gắng dệt lên màu xanh của sự sống. Đối mặt với Ngự Hoa Viên rộng lớn, hắn không núng tiếng tiến lên phía trước, cơ thể càng ngày càng mệt mỏi nhưng hắn nhất định không chịu khuất phục.

Chương 274: Lương tâm của con thỏ

Chương 274. Lương tâm của con thỏ

Tần Thọ tò mò, đi theo nó.

Lần này, Tiểu Thụ không hoảng sợ mà bỏ chạy nữa, hoặc là, hắn không còn sức để chạy nữa.

Tiểu Thụ liếc mắt nhìn Tần Thọ, Tần Thọ mỉm cười với hắn. Đôi mắt Tiểu Thụ to tròn ngơ ngác, chứa đầy sự mệt mỏi nhìn Tần Thọ, xong rồi hắn quay đi, mặc kệ con thỏ, tiếp tục công việc của mình.

Lúc Tiểu Thụ đang tưới nước, Tần Thọ bất ngờ nhảy lên, hứng lấy một giọt...

Thấy vậy, Tiểu Thụ tức giận nhìn chằm chằm Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn giọt nước trong tay, sau đó nhìn Tiểu Thụ, thở dài nói:

-Sao ngươi phải làm như vậy? Đây không phải nước, đây là nguyên khí. Ngươi đang phân tán nguyên khí của chính mình cho bọn họ. Nếu cứ tiếp tục như thế này, ngươi sẽ chết.

Nói xong, Tần Thọ tưới giọt nguyên khí trong tay mình lên một hạt giống.

Hạt giống ngay lập tức có sức sống. bén rễ, nảy mầm, sinh trưởng mạnh mẽ...

Nhìn thấy cảnh này, sự tức giận trong ánh mắt Tiểu Thụ liền biến mất.

Tiểu Thụ dường như đã thực sự mệt mỏi, ngồi bệt xuống đất, ngước nhìn lên những ngọn núi phía xa xăm, ánh mắt tràn đầy sự giận dữ và sợ hãi.

Tần Thộ mặt dày ngồi bên cạnh Tiểu Thụ nói:

-Có phải người đang trách người trên núi thiêu hủy nhà của người sao?

Tiểu Thụ cúi đầu, một cành cây sà xuống mặt đất, trên đó phát ra những đốm sáng xanh leo lắt, chúng bay lên không trung, hóa thành những bọt khí.

Tần Thộ nhìn thấy trong mỗi bọt khí đều ẩn chứa hình ảnh.

Một trong số đó là lúc Tiểu Thụ vừa mới được trồng, hấn lớn lên với cỏ cây, đón mưa đón bão, cùng với trăm hoa ngắm nhìn hồ điệp bay lượn.

Lại đến một hình ảnh khác, trong mưa to gió lớn, cành lớn bọc lấy cành bé, trong một chốc, mưa bão đã không còn.

Trong đêm tối, những con đom đóm bay lượn hòa cùng với những vì sao trên bầu trời, cảnh tượng đẹp như một giấc mơ.

Tiểu Thụ lớn lên mỗi ngày, Đại Thụ ban đầu là người chăm sóc cho hấn, nhưng càng ngày hấn càng to lớn, vì vậy hấn bắt đầu bảo vệ hoa cỏ cây cối.

Hổ đang ngủ gật dưới gốc cây, đằng xa là đám sói đang săn mồi, bầy chim an cư trên thân cây, chúng hót líu lo líu lo cả ngày.

Tiểu Thụ hạnh phúc hưởng thụ những điều này. Hấn cho lá rụng x

uống để che cho hổ ngủ. Hổ sẽ gạt chân đám sói đang chạy qua khiến bày sói lẫn cuồn cuộn, không bắt được nai sừng tấm. Hổ sẽ che cho đàn chim khi mưa gió ủa về.

Những hành động hổ làm lúc ấy, được gọi bằng hai từ đơn giản đó là - bảo vệ.

Tất nhiên, quy luật sinh tồn của tự nhiên cũng diễn ra trong Ngự Hoa Viên. Nhưng đó không phải là một phần tất yếu của tự nhiên hay sao?

Tiểu Thụ chưa bao giờ nghĩ hổ là một vị thánh. Những gì hổ làm là để duy trì ngôi nhà này.

Rồi có một ngày, trên trời xuất hiện hai quả cầu ánh sáng khổng lồ, sau cuộc đối đầu, bầu trời sụp đổ, vạn vật bị nghiền nát...

Tiểu Thụ xoe tán, trở thành người to lớn nhất, hổ muốn bảo vệ tất cả.

Tuy nhiên, trước sức mạnh kinh hoàng, trước sức hủy diệt kinh khủng đó, cơ thể hổ trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Trước khi chết, hổ thấy ngôi nhà của mình tan hoang, những tiếng nói quen thuộc cũng dần dần biến mất...

Điều duy nhất hổ có thể làm là, dùng chút sức lực cuối cùng của mình để thu nhặt lại hạt giống của những người bạn, rồi giấu sâu xuống lòng đất, tranh thủ chút hi vọng hồi sinh cuối cùng.

Trên vùng đất vỡ nát, từ sâu trong lòng đất mọc lên một hạt giống ngoan cường, nhìn thấy tất cả những điều này trước mắt, Tiểu Thụ bật khóc.

Nhưng điều đó càng làm hổ sợ hơn, vì trong tay hổ vẫn còn hi vọng, hổ sợ rằng hi vọng đó cũng bị thứ kinh khủng trên ngọn núi này phá hủy, vì vậy hổ trốn tránh không dám gặp ai.

Nhưng không gì có thể cản lại khát khao trùng kiến gia viên của h
ấn, vì vậy hấn đã gieo những hạt giống đó, dùng nguyên khí cùng
sinh mệnh của mình để nuôi dưỡng những hạt giống này nảy m
m, bén rễ.

Hấn không có quá nhiều hy vọng xa vời, hấn cũng không muốn b
áo thù, hấn chỉ muốn... về nhà.

Tần Thọ xem đến đây, thở dài, vỗ vỗ vào thân cây:

-Mọi chuyện đã qua, nữ nhân đó đã hóa diên đủ rồi, nàng sẽ khôn
g phá nhà của người nữa.

Tiểu Thụ cúi đầu, ánh mắt đáng thương nhìn những chồi non mới
mọc sau lưng...

Tần Thọ cười nói:

-Đừng làm bộ dạng đáng thương như vậy, nhìn đến mũi thỏ gia ta
đều xót. Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, có điều ngu
yên khí chốn thiên đình rất mạnh nên không cần đến một năm sau
chúng sẽ phát triển tươi tốt. Đừng lo lắng!

Tiểu Thụ kinh ngạc nhìn Tần Thọ, hình như rất tò mò không biết
vì sao tự nhiên con thỏ này lại tốt bụng đến giúp đỡ hấn như vậy?
Hấn là người tốt sao?

Tần Thọ nhe răng nói:

-Ta không hấn là một chú thỏ tốt, nhưng ta là gương mẫu nhất tro
ng đám thỏ.

Vừa nói, Tần Thọ đứng dậy làm tư thế nghiêm chỉnh tiến về phía
trước.

Tiểu Thụ đứng nhìn, đôi mắt to tròn biến thành hình trăng khuyết, hình như hắt đang cười.

Tần Thộ vỗ ngực nói:

-Được rồi, dù sao ta và ngươi cũng không có thù oán gì, ta sẽ giúp ngươi trồng cây, tưới hoa. Từ nay, thổ gia ta đây sẽ trở thành người làm vườn thực thụ!

Tiểu Thụ mỉm cười, đứng dậy bắt chước hành động tiến lên phía trước của Tần Thộ, bước tới trước, giơ hai tay lên cao...

Tần Thộ nhìn bộ dạng không chính tề của hắn, xoa cằm nói:

-Không phù hợp rồi. Là một người thuộc giai cấp vô sản, dù nghèo khổ cũng không sao, khí thế không thể thua! Nào, ngẩng cao đầu lên, kìa, ngực của ngươi, hông đâu rồi?

Tiểu Thụ:

-...

Tần Thộ bắt đầu ra tay, mười ngón tay bắt đầu bóc ra nước, sau đó, hắn trèo lên ngọn cây, Tiểu Thụ bước đi, Tần Thộ quơ loạn móng vuốt, cả người bỗng biến thành phiên bản thổ phun nước, bắt đầu tưới nước cho hoa lá trong Ngự Hoa Viên.

Trong lúc chạy nhảy, thỉnh thoảng còn thỏ lại kêu lên mấy tiếng kỳ lạ, lâu lâu lại kể chuyện cười với Tiểu Thụ. Tiểu Thụ bị trêu chọc, thỉnh thoảng run run lên...

Tần Thộ cười lớn:

-Cười thì cười chứ đừng run lên như vậy. Biết ngươi cười thì không sao, không biết lại tưởng ngươi đang bị rút... Thôi, ngươi yên lòng đi. Ta thấy cảnh khô trên thân ngươi nhiều như thế, vẫn có sự

c để cười được hay sao?

Tiểu Thụ tiếp tục run rẩy...

Tần Thộ có một chút do dự, đắn đo suy nghĩ:

-Tiểu Thụ à, ta và ngươi thương lượng một chuyện nhé.

Tiểu Thụ không hé răng, nhưng những cành cây lắc lắc, chắc là đồng ý.

Tần Thộ nói:

-Đợi ngươi trưởng thành cao chót vót, ta và ngươi cùng xây một cái tổ ở trên thân ngươi, rồi ngươi đưa ta đi loanh quanh đây đó, ngươi thấy sao?

Tiểu Thụ rung cành cây, tỏ vẻ đồng ý.

Tiểu Thộ đánh hấn một cái thể hiện sự đắc ý:

-Tuyệt quá, nếu như sau này ta có thể về nhà, ai còn nói cái gì trâu bò? Xe chấn, mã chấn, thỏ gia ta nhỏ vào mặt hấn! Trâu bò sao, có thể trâu bò như thỏ gia ta cười cây sao? Cây của ta còn nhanh hơn so với xe của bọn hấn...

Tiểu Thụ không hiểu Tần Thộ đang nói cái gì, thấy Tần Thộ vui vẻ, hấn cũng hơi run run theo, đồng thời trong đôi mắt to có một hàng văn tự biến mất, đó là ước định với Tần Thộ. Ước định này hấn sẽ ghi tạc vào lòng...

Chiều nay, một thỏ một cây đang tưới hoa trong Ngự Hoa Viên.

Đất trong Ngự Hoa Viên rất màu mỡ, hơn nữa Ngọc Đế cùng nữ tử hôm trước đã liên thủ lật cả khoảng đất này lên, giờ đại địa này không cần bón phân, chỉ nước là đủ, nguyên khí sung túc, những

cây con này sẽ nhanh chóng nảy mầm!

Đến đêm muộn, con thả lại xuất hiện!

Nhìn thảo nguyên vô tận, bạt ngàn trước mắt, Tần Thộ lau giọt nước đọng lại trên trán, cảm thán:

-Thật đẹp!

Tiểu Thụ gật đầu...

Cùng lúc đó trên đỉnh núi, một nữ tử đang ngồi trên đỉnh núi an tĩnh nhìn xuống phía dưới, lặng lẽ nhìn xuống. Ánh mắt dừng lại chỗ Tần Thộ và Tiểu Thụ, khóe miệng hơi nhếch lên, chu môi nói:

-Con thả, nấu cơm!

Ngay sau khi giọng nói của nữ tử này cất lên, Tiểu Thụ run lên, lần này không phải đang cười mà rõ ràng là đang run sợ...

Tần Thộ lập tức xoa đầu Tiểu Thụ nói:

-Đừng sợ, có ta ở đây. Hơn nữa, thực ra nàng chỉ là trông có vẻ hung dữ... Đợi ta có sức mạnh rồi, sẽ giúp ngươi đánh... khụ khụ, mắng nàng!

Tần Thộ suýt chút lỡ lời, cảm thấy không khí có chút lạnh lẽo, bèn nhanh chóng thay đổi từ ngữ...

Dù vậy, Tần Thộ cũng có cảm giác, giả vờ cũng phải trả giá đại giá...

Dưới sự an ủi của Tần Thộ, tâm trạng của Tiểu Thụ trở nên tốt hơn nhiều.

Tần Thộ cười nói:

-Bây giờ ngươi phải giúp ta một chút.

Tiểu Thụ nghi hoặc.

Tần Thộ nhỏ tiếng nói gì đó.

Tiểu Thụ tỉnh ngộ, túm lấy Tần Thộ, dùng lực hất một cái...

Chương 275: Bầy chết con thỏ

Chương 275. Bầy chết con thỏ

Vút!

Một con thỏ bay lên đỉnh núi...

Thình thịch, thình thịch!

Hai âm thanh bị bóp nghẹt, một là tiếng mặt thỏ va vào đất, hai là tiếng của một loài chim gì đó đáp xuống đất.

Con chim không to, toàn thân màu trắng, không có lông, nói chính xác thì đây là một con chim đã được người ta làm sạch, chuẩn bị trở thành chim trong nồi.

Tần Thộ theo bản năng nghĩ tới con Bạch Hổ kia, nếu đó là Bạch Hổ, thì cái kia... không phải là Phượng Hoàng, hay là Chu Tước gì đó chứ?

Có điều Tần Thộ biết rằng nữ tử đó rất mạnh, rất trâu bò, bất gì cũng không ngạc nhiên.

Cho nên, hắn không hỏi, lẳng lặng lấy Lò Bát Quái ra:

-Làm việc!

-Được! Không vấn đề gì.

Lần này Lò Bát Quái có biểu hiện rất tích cực, thậm chí còn còn c hút hào hứng.

Tần Thộ ngạc nhiên, hỏi:

-Có phải ngươi ăn vụn tro bếp hay không?

Lò Bát Quái kinh ngạc:

-Ý gì?

Tần Thộ nói:

-Uống nhầm thuốc...

Lò Bát Quái:

-...

Tần Thộ nói:

-Lúc trước ta bảo ngươi nấu cơm, mặt ngươi ủ rũ như cha chết, th an thân trách phận, thà chết chứ không chịu đi nấu cơm. Sao lần này lại dễ dàng như vậy?

Đến lúc này Lò Bát Quái mới rõ việc con thỏ đang hiểu nhầm là g

ì, cười khẩy nói:

-Trước đây ta chưa từng nấu cơm, có điều sau buổi trưa đó, ta phát hiện, nấu cơm dễ hơn việc luyện đan nhiều. Hơn nữa, nấu xong rồi, thơm lắm...

Lò Bát Quái nói đến đây, suýt nữa thì lỡ miệng.

Tần Thộ trợn mắt, cho hấn một cái tát:

-Lò Bát Quái nhà ngươi không có miệng, sao biết cái gì là thơm?

-Không thể ăn, nhưng ta có thể ngửi. Hơn nữa, thức ăn ở trong bụng ta, ăn hay không thì có gì khác nhau? - Lò Bát Quái đắc thắng nói:

-Huống hồ, thứ các ngươi ăn, không phải là ta bài...

Chưa dứt câu, một luồng gió lạnh thổi qua...

Lò Bát Quái rung mình một cái, nhanh chóng nói:

-Không phải là ta vất vả làm ra sao? Ta cảm thấy có chút thành quả trong đó.

Tần Thộ mỉm cười, Lò Bát Quái chưa nói xong, nhưng hấn đều hiểu hết.

Lò Bát Quái nấu ăn trong bụng, làm xong thật có thể được hiểu là bài tiết hay là nôn ra... Nghĩ như vậy, đột nhiên Tần Thộ thường không được chia phần ăn lại cảm thấy một chút cân bằng. Theo bản năng, hấn xấu xa nhìn thoáng qua đại diện bằng xương trắng...

-Này thỏ, con chim này chế biến như thế nào? - Lò Bát Quái tò mò hỏi.

Tần Thọ cũng không biết loại chim này là chim gì, nên cứ làm theo phương pháp luộc gà cũng được, dùng nước luộc gà, phương pháp đơn giản, đỡ rắc rối...

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu Bảo Điện.

-Khởi bẩm Ngọc Hoàng, Nhật Du Thần bị tấn công trong lúc đi tuần tra ở hạ giới, bị thương nặng, trong thời gian ngắn khó có thể hồi phục. Thỉnh cầu Ngọc Hoàng phái người khác tiếp quản công việc của Nhật Du Thần. - Lý Tịnh bước lên trước.

Ngọc Đế nói:

-Thái Bạch Kim Tinh, ai có thể đảm nhận vị trí của Nhật Du Thần?

-Bẩm Ngọc Hoàng, hiện tại chính thần các ty trên Thiên Đình, không có vị thần nào có thể đảm nhận vị trí của Nhật Du Thần. - Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu.

Nghe Thái Bạch Kim Tinh nói xong, tất cả các vị thần thờ phào nhe nhồm như trút được gánh nặng trên vai.

Trong mắt của nhiều người, vị Cáo Trạng Thần Nhật Du Thần này đích xác quyền lực không nhỏ, ngấm ngấm bấy người, ai cũng phật sát.

Nhưng đồng thời, nhân quả mà Nhật Du Thần gieo vào cũng nhiều, chỉ cần cáo trạng, nhất định sẽ đắc tội với người.

Nhân quả nhiều sớm muộn gì cũng phải trả...

Bây giờ việc Nhật Du Thần bị người tập kích thụ thương, đã nói rõ tất cả.

Vì vậy vị trí của Nhật Du Thần không ai muốn nhận. Làm thiên th

ần cũng tốt, thần tiên cũng được, mọi người đều muốn tiêu dao, ai lại nguyện tự tìm đến rắc rối?

-Bẩm Ngọc Hoàng, thần đề cử một người có thể đảm nhận vị trí của Nhật Du Thần.

Đúng lúc này, Na Tra bước ra khỏi hàng nói:

-Tam Thái Tử, chức vụ của Nhật Du Thần, cũng không phải ai cũng có thể thay thế. Thứ nhất, phải có trách nhiệm, chính trực, nếu không chỉ tra không báo cũng là vô dụng. Tìm ra người như vậy, rất khó.

Ai đó thờ dài.

Na Tra cười tủm tỉm nói:

-Người mà ta sắp tiến cử, các người không cần lo lắng, tuyệt đối có thể đảm nhận!

Mọi người tò mò...

Hỏa Thần hỏi:

-Tam Thái Tử, người mà người nói đến, là ai?

Na Tra nhìn Ngọc Đế, nói:

-Ngọc Đế, người mà ta đề cử là con thỏ đang giữ Ngự Hoa Viên, Tàn Thọ.

-Cái gì?

Na Tra nói dứt lời. mọi người đều sửng sốt.

Gần đây, con thỏ này rất nổi tiếng, luôn luôn được lôi ra bàn tán,

mọi người không muốn biết cũng không được.

Quay lại mọi người đều thăm dò tin tức con thỏ này, kết quả mọi người phát hiện, những nơi con thỏ này đi qua, dường như không một chỗ nào yên bình. Chính là một cây gây quấy phân đầy rắc rối.

Quan trọng là, dường như con hàng này thực sự không sợ trời không sợ đất, đi gây sự bốn phương, còn rất thích thú.

Chỉ là, một cây gây quấy phân đảm nhiệm chức vụ của Nhật Du Thần, phù hợp sao?

-Con thỏ này không thích hợp với Hạ Giới, còn có lựa chọn nào khác hay không?

Lúc này, Ngọc Đế lên tiếng.

Na Tra sửng sò, không ngờ Ngọc Đế có thể nói ra một câu như vậy. Có điều Ngọc Đế đã nói như vậy rồi, hắn cũng không tiện tiếp tục đề cử, chỉ có thể từ bỏ.

Vì vậy mọi người tiếp tục thảo luận, nhưng khi kết thúc vẫn chưa tìm được ai phù hợp để tạm thời thay thế Nhật Du Thần.

Tin tức đó truyền đến nhà Nhật Du Thần, Nhật Du Thần vừa nghe, nhất thời mất mặt:

-Khốn nạn! Ta ốm đau như thế này mà không cho ta nghỉ ngơi vài ngày sao?

-Lão đại, không còn cách nào khác rồi. Thiên điều như vậy, không ai giúp người tuần tra, người nhất định phải đích thân đi. - Dạ Nhị hất đầu lên

-Đại ca nói đúng, trừ khi mất mạng mới không phải đi. - Dạ Nhị n

ói.

Dạ Tam nói theo:

-Có chết cũng phải đi.

Dạ Thập Ngũ nở nụ cười:

-Tại sao khi nghe những lời các người vừa nói, liền cảm thấy buồn nôn vậy chứ...

-Ha ha ha...

Những Dạ Du Thần khác đồng thanh cười.

-Câm miệng!

Nhật Du Thần tức giận gầm lên, Dạ Du Thần liền biến một cái, bay tán loạn như chim.

Nhật Du Thần nhìn cơ thể không lành lặn của mình, lảo bảo:

-Ta như bây giờ, lại đi ra, lỡ như bị vật kia tập kích, không chừng sẽ chạy về trên Phong Thần Bảng, đoàn tụ thần thể rồi. Những ngày cực khổ đó, ta không muốn ném trái lại lần nữa... phải tìm người, giúp ta đi tuần tra mới được.

-Lão đại, ta nghĩ đến một người.

Dạ Nhất tiến lại gần, bí ẩn nói.

-Ai?

Nhật Du Thần hỏi.

Dạ Nhất cười nói:

-Con thỏ đó... hấn chạy nhanh lại còn hay đi gây sự, quan trọng là hấn có thù với chúng ta, nếu như hấn xuống Hạ Giới, sau đó cũng bị tập kích... chắc chắn... nếu như bị bắt lại... hấn cũng không có Phong Thần Bảng giúp ngưng tụ thần thể.

Nhật Du Thần liếc mắt nhìn hấn:

-Nhưng Ngọc Đế đã nói không thể để hấn xuống Hạ Giới.

Dạ Nhất nói:

-Nhưng hấn đã từng xuống Hạ Giới rồi, chẳng phải là không có chuyện gì xảy ra đó sao? Có thể xuống một lần, thì có thể xuống lần thứ hai, huống hồ, chúng ta chỉ là đưa thần bài của Nhật Du Thần cho hấn, để hấn giúp chúng ta tuần tra thiên giới mà thôi.

Nếu hấn tự mình phát sinh tà tâm, tự mình đi xuống Hạ Giới, thì liên quan gì đến chúng ta chứ?

Chương 276: Con thỏ làm quan

Chương 276. Con thỏ làm quan

Nhật Du Thần vỗ đùi, kéo Dạ Nhất lại hôn một cái, sau đó cười ha ha:

-Ý tưởng tuyệt vời, vậy cứ thế mà làm.

Nói xong, Nhật Du Thần đứng lên, chạy ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tàn Thọ ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang ngồi ăn một con chim to.

Tàn Thọ khẽ mấp môi nói:

-Tiểu tử tử, ta cũng đói bụng.

-Pặc!

Một miếng thịt lớn bay tới, Tàn Thọ thuận tay bắt lấy, vừa nhìn thấy sắc mặt liền đen lại, thì ra là miếng phao câu.

Nữ tử nói:

-Đây là thưởng cho ngươi.

Nói xong, nữ tử quay người đi mất...

Tàn Thọ ngồi ở đó, nhìn cái phao câu to bằng cái bát trong tay, lại nhìn theo bóng hình nữ tử, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên mông nàng, sau đó há to miệng cắn một cái đứt phao câu chim.

Kết quả...

-Ôi trời... ngon quá. Thảo nào có nhiều người thích ăn phao câu như thế, thật là thơm... - Tàn Thọ kinh ngạc thốt lên.

-Thật hay giả thế? Phao câu ngon à? - Lò Bát Quái đi tới hỏi.

Tàn Thọ nói:

-Thật giả liên quan gì đến ngươi? Ngươi có ăn được không?

Nói xong, Tàn Thọ nắm lấy Lò Bát Quái, mặc kệ hắn kịch liệt ph

ản kháng, rồi nhét vào Hắc Ma Thần Hạp.

Sau đó, Tần Thộ thông thả xuống núi.

Dưới núi, có một cái cây nhỏ đang ngồi ở đó, cơ thể lay động phát ra tiếng sột soạt, trên mặt đất có một đóa hoa nhỏ, không biết là bị gió thổi bay hay gì, lại cứ lay động theo hấn.

-Tiểu Thụ, ngươi làm gì vậy? - Tần Thộ hỏi.

Tiểu Thụ làm động tác ra hiệu nói nhỏ tiếng lại, sau đó làm tư thế ngủ, chỉ vào hoa lá xung quanh.

Tần Thộ ngẩn người, đây là lần đầu tiên hấn biết hoa cỏ còn có thể ngủ...

Trước khi ngủ còn muốn nghe hát ru...

Lắc đầu, Tần Thộ rời đi, đi đến cửa lớn còn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nhiều Đăng tựa trên người Bạch Văn, đang ngủ say.

Kim Giác, Ngân Giác ngồi đối diện ôm lấy bờ vai, ngồi thành một hàng, trợn con ngươi nhìn chằm chằm cửa, tư thế tựa như không bắt được con thỏ sẽ không từ bỏ.

-Con thỏ!

Hai người vừa nhìn thấy liền vui mừng kêu lên, dọa Bạch Văn và Nhiều Đăng nhanh chóng đứng lên, thẳng người, dáng vẻ như chúng ta rất chuyên nghiệp.

Kết quả phát hiện bốn phía ngoại trừ Kim Giác, Ngân Giác và con thỏ ra thì không còn ai khác nữa...

Lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Tần Thọ còn chưa đáp lời, từ xa đã vọng lại tiếng cười:

-Bảo các người đi canh Ngự Hoa Viên, các người lại ở đây ngủ. Để ta bắt được tại chỗ, chớ bị chính đồn đi.

Sau khi âm thanh này vang lên, Nhiễu Đẳng cùng Bạch Văn chợt giật mình, lập tức thanh tỉnh.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Nhật Du Thần lác lác đi từ xa đến. Thân thể tên này lúc sáng lúc tối, như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

-Nhật Du Thần đại nhân, ngài nhìn lầm rồi, chúng ta không ngủ, chỉ là đang đổi tư thế giữ công thôi. - Nhiễu Đẳng nhanh chóng kêu lên.

Bạch Văn nói theo:

-Đúng đúng, chúng ta chỉ đổi tư thế mà thôi.

-Các người nhắm mắt. - Nhật Du Thần nói.

Bạch Văn liền nói:

-Chúng thần nhắm mắt, để đánh lừa đối phương, để chúng nghĩ rằng chúng thần không thấy gì cả, như thế mới làm kẻ địch chủ quan mà không đề phòng, như thế mới có thể dễ dàng bắt tại trận.

Nhiễu Đẳng xen vào:

-Đúng, đúng, đúng. Đây là phương pháp trông cửa dụ địch chúng ta vừa nghiên cứu.

-Hừ, tin các người có mà ta đi đầu xuống đất. Các người cứ chờ bị điều tra đi.

Nhật Du Thần nhìn qua là hiểu được tâm can hai người, dùng đòn gậy tức giận.

Tần Thọ nhướng mày, Bạch Văn và Nhiều Đẳng bây giờ đã là người của hắn, hắn có thể giương mắt đứng nhìn họ bị ức hiếp như vậy sao?

Do đó, Tần Thọ đổi chủ đề:

-Nhật! Thân thể ngươi làm sao vậy? Tu luyện được thần thông mới? Ngươi còn mang theo thứ lấp lóe sao?

Nhật Du Thần vừa nghe thấy thì nhũn cả chân, suýt nữa cắm đầu xuống đất, cả giận nói:

-Ngươi gọi ta là gì cơ?

Tần Thọ tỏ vẻ đương nhiên nói:

-Gọi ngươi là Nhật đó. (Nhật ở đây còn có ý là chuyện kia kia giữ a nam và nữ... -. -)

-Ha ha... Gọi ngươi là Nhật, ha ha... Ngươi là Nhật á!

Kim Giác Ngân Giác nghe xưng hô đó thì cười bò ra.

Nhật Du Thần tức giận hét lớn:

-Cười cái gì mà cười! Ngươi mới là Nhật ấy! Nhật ông nội ngươi!

Tần Thọ gật gật đầu, vô cùng nghiêm túc cúi đầu hành lễ với một con sư tử đá ở bên cạnh nói:

-Ông nội!

Mặt Nhật Du Thần tái cả đi rồi!

Sau đó chỉ thấy con thỏ này vô cùng trịnh trọng nhìn hấn nói:

-Đây là ông nội ta, người muốn Nhật thì đi đi. Nhớ kỹ, về sau người phải đối xử với ông ấy tốt một chút, nếu người dám bắt nạt ông ấy, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

-Phì...

Bạch Văn và Nhiều Đẳng không nhịn nổi phải bật cười.

Sắc mặt Nhật Du Thần đen thui, cả giận nói:

-Con thỏ kia!

Tần Thọ nghe rằng hỏi:

-Nhật, người làm sao vậy?

-Đừng gọi ta Nhật!

Nhật Du Thần hét lên, kết quả vừa hét lên hấn liền cảm thấy sao lờ lờ này có gì đó sai sai?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Thế nào? Liệt dương? Hay là Nhật bất động?

Nhật Du Thần cả giận nói:

-Người đang sỉ nhục một vị thượng tiên đó!

Tần Thọ vẻ mặt mờ mịt nhìn Nhật Du Thần nói:

-Sao lại thế được? Ta là người tốt, sao ta lại sỉ nhục người chứ! Lẽ nào Nhật này, người đừng kích động như vậy. Người xem họ Vương

thì gọi là lão Vương, họ Tống thì gọi là lão Tống, người tên là Nhật Du Thần, ta gọi người là lão Nhật thì có gì không đúng sao? Nhưng mà ta cảm thấy người vẫn còn trẻ, kêu lão Nhật thì già quá. Cho nên mới gọi người là Nhật. Đúng rồi...

Nói xong, Tần Thọ viết lên một con sư tử đá khác hai chữ thật to: "Được Rồi!"

-Ha ha...

Kim Giác Ngân Giác thấy vậy, ngoác miệng cười đến không ngừng lại được, chỉ vào con sư tử kia nói:

-Con sư tử này tên là Được Rồi... Ha ha... Nhật Được Rồi... Ha ha... Người là Nhật á!

Nhật Du Thần hoàn toàn cạn lời rồi, hấn phát hiện, đối với vấn đề này bất kể là nói gì với con thỏ này cũng không nói lại...

Lúc này Dạ Nhật đáp xuống, thấp giọng nói:

-Nhìn xuống, đừng quên mục đích chúng ta tới đây!

Nhật Du Thần nghĩ đến mục đích của mình, thở dài một hơi nói:

-Con thỏ, hôm nay ta tới đây tìm người để nói chuyện nghiêm túc.

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Chuyện nghiêm túc? Gì vậy? Muốn uống rượu sao?

Nhật Du Thần vừa nghe đến uống rượu lập tức nghĩ tới trận hành hung kia... cơ thể không nhịn được run lên một cái, nói:

-Đừng ngắt lời! Người nhìn cơ thể ta có phải là có chỗ bất ổn đúng không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng vậy, đúng là có chỗ không ổn, vừa mới run một cái, bắn ròi? Người còn chưa có Nhật đầu...

Nhật Du Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Người có thể chú ý trọng điểm hay không?!

Tần Thọ lập tức nghiêm túc nói:

-Được! Chú ý trọng điểm! Người... bắn sớm, bệnh liệt dương? Ta nói, bệnh này ta thật sự không chữa được, người đừng tới tìm ta nữa!

Lời này vừa nói ra, Bạch Văn, Nhiều Đăng, Kim Giác Ngân Giác đều dùng một loại biểu cảm thì ra là thế nhìn Nhật Du Thần.

Chương 277: Con thỏ làm quan (2)

Chương 277. Con thỏ làm quan (2)

Gân xanh trên trán Nhật Du Thần sắp muốn nổ tung rồi, rít gào nó i:

-Con thỏ kia!

-Lão đại, bớt giận... mục đích, mục đích, nói trọng điểm nào. - Dạ

Nhất nhanh chóng khuyen nhủ.

Nhật Du Thần nghe thế thì cố nén lửa giận, nói:

-Con thỏ, ta bị tập kích.

Tần Thọ nói:

-Là nam giới à?

Nhật Du Thần giận run lên, thế nhưng vẫn cố chịu đựng không để ý tới con thỏ này, tiếp tục nói:

-Ta bị thương rất nghiêm trọng.

Tần Thọ nói:

-Nứt hậu môn? Xuất huyết à? Không mang thai chứ?

Nhật Du Thần siết chặt nắm đấm, kiềm chế xúc động muốn đánh chết con thỏ này nói:

-Ta không thể tiếp tục làm việc, cần tìm một người tạm thời tuần t ra Tam Giới thay ta. Ta nghĩ tới nghĩ lui, người là người thích hợp nhất. Thế nào? Người có muốn thử không?

Nói xong, vẻ mặt Nhật Du Thần chờ mong nhìn con thỏ.

Kết quả con thỏ này nghe rằng, rõ ràng lưu loát nói:

-Không thử!

Nhật Du Thần và hắn có quan hệ thế nào?

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Nhật Du Thần được thái tử Long Cung mời đến bồi nhọ hắn, sau đó trở về bị tam đại ngốc đánh cho một

trận, tiếp theo hẳn phát hiện Tàn Thọ hạ giới, muốn đi báo cáo thì bị Ngô Cương đánh cho một trận nữa...

Có thể nói, Nhật Du Thần tuyệt đối không có hảo cảm gì với Tàn Thọ!

Một người như vậy, nếu như có chuyện tốt, hẳn sẽ để cho Tàn Thọ hưởng sao?

Cho nên, Tàn Thọ quyết đoán cự tuyệt!

Nhật Du Thần nói:

-Người chắc chắn không? Làm Thần Giám Sát, người có thể tùy ý lên trời xuống đất. Hơn nữa còn được giám sát thiên hạ, quyền lực không nhỏ đâu...

Tàn Thọ nghe đến đó, quả thật có chút động lòng.

Hắn từng đi đến Địa Tiên Giới, Địa Tiên Giới và Tiên Giới thật sự hoàn toàn không giống nhau, một cái là hoa viên đẹp đẽ, một cái là Trường Giang ầm ầm sóng dậy, nhiệt huyết sôi trào...

Là một nam nhân, lòng Tàn Thọ đúng là hướng về Địa Tiên Giới.

Có điều, vẫn là vấn đề đó, rốt cuộc Nhật Du Thần này có ý đồ gì?

Nhật Du Thần nói:

-Con thỏ, cơ hội ta đã cho người rồi, nếu người không cần thì bỏ đi. Ta đi tìm người khác cũng được... Nói thật, nếu không phải những vị thần khác đều đang thi hành nhiệm vụ, người cho rằng ta còn phải tìm người sao? Xì!

Nói xong, Nhật Du Thần xoay người bước đi.

Đúng lúc này, Nhiều Đăng đi đến gần, nói:

-Con thỏ, vị trí của Nhật Du Thần đúng là một miếng mồi béo bở... Người có biết tại sao Nhật Du Thần lại bị người ta căm ghét thế không? Tên này không chỉ là thần Cáo Trạng mà còn là thần ăn chặn! Quan trọng là Ngọc Đế biết việc hắn bắt chẹt nhưng cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần không quá đáng, vậy thì cần hắn chặn...

Bạch Văn cũng nói:

-Vậy thì chắc chắn là trót lọt!

Tần Thọ nhíu mày nói:

-Hắn ăn chặn mà Ngọc Đế cũng không quan tâm?

Kim Giác hừ hừ nói:

-Con thỏ dốt nát, Nhật Du Thần không phải dễ dàng mà làm được. Làm Nhật Du Thần thì phải giám sát thiên hạ. Nếu chỉ nhìn mà không báo cáo, đó mới là trọng tội, nhưng mà nhìn thấy là báo cáo thì sẽ đắc tội bao nhiêu người? Đắc tội nhiều người thì sớm muộn gì nhân quả cũng sẽ tìm đến cửa. Người xem Nhật Du Thần kia, cơ thể có vấn đề, hiển nhiên là bị người khác dạy dỗ... Nếu phải mạo hiểm lớn như vậy thì chắc chắn là phải có lợi ích rồi, chuyện ăn chặn này chỉ cần không quá đáng, đương nhiên sẽ không có ai quản.

Ngân Giác nghe vậy, trộm nhéo sau lưng Kim Giác một cái, truyền âm nói:

“Kim Giác, người làm gì vậy? Sao người lại giải thích nghi hoặc cho con thỏ này? Nếu hắn trở thành Nhật Du Thần, chúng ta tìm hắn tính sổ kiểu gì? Thật muốn chọc tức tên này, ngày nào tên này cũng ngồi xổm nhà trong nhà của chúng ta nhìn... Cuộc sống này

còn chưa đủ sao?”

Kim Giác cười hi hi, truyền âm trở về nói:

“Ngu ngốc, làm Nhật Du Thần tất nhiên là phải gánh chịu nhân quả! Người cũng thấy đấy, con thỏ này có thể ra vào Ngự Hoa Viên mà bất kỳ kẻ nào cũng không được vào, hơn nữa Bạch Văn và Nhị Kiều cũng nói, Ngọc Đế đối xử với con thỏ này ưu ái có thừa. Một con thỏ như vậy, chúng ta có thể thật sự đánh chết hẳn được sao? Thế nhưng chúng ta không thể ra tay, mà người khác thì có thể. Huống chi không cho hẳn làm Nhật Du Thần thì hẳn không ra ngoài! Chúng ta có thể trông giữ ở đây được mấy năm sao?”

Ngân Giác nghĩ lại cũng thấy đúng, nói:

-Hiểu rồi, nếu hẳn ra ngoài thì chúng ta có thể xuống tay.

Kim Giác nói:

-Ra tay? Không, chúng ta không cần phải ra tay. Việc Nhật Du Thần tìm hẳn thế chỗ chắc chắn là có vấn đề... Phỏng chừng, tên kia đang ngầm mưu tính gì với con thỏ. Chỉ cần thúc đẩy thôi, con thỏ này không chết cũng phải lột một lớp da.

Ngân Giác bưng tỉnh đại ngộ nói:

-Thì ra là thế! Vậy Lò Bát Quái thì sao?

-Chỉ cần hẳn ra ngoài, chúng ta sẽ bàn bạc với Nhật Du Thần, một khi hẳn trở về vị trí, tự nhiên con thỏ sẽ không còn là Nhật Du Thần nữa, lại không ở Ngự Hoa Viên, chúng ta lập tức ra tay... Ha ha a. - Kim Giác nói.

Ngân Giác nở nụ cười:

-Cao minh... đúng là cao minh! Bằng cách này, chúng ta sẽ không

bị coi là tấn công thượng tiên, lại có thể lấy lại Lò Bát Quái, dễ dàng mà không phí công, ha ha...

Kim Giác gật đầu:

-Đúng vậy.

-Thật hay giả?

Tần Thộ không tin Kim Giác, nhìn về phía Nhiều Đăng và Bạch Văn hỏi.

Nhiều Đăng và Bạch Văn gật đầu lia lịa nói:

-Đúng là như vậy, chỉ là rất mạo hiểm, dù sao thì cũng có nhiều nhân quả như vậy...

Nghe đến nhân quả, nhịp tim Tần Thộ càng đập nhanh hơn, người khác sợ nhân quả, hấn chẳng thêm sợ đâu! Chỉ cần nhân quả đủ nhiều, dựa vào tài nguyên trong tay hấn, bất cứ lúc nào hấn cũng có thể thăng cấp! Chỉ cần thực lực tăng lên, hấn còn sợ ai nữa?

Trông thấy Nhật Du Thần sắp đi xa, Tần Thộ kêu lên:

-Nhật!

Nhật Du Thần run lên một cái, suýt chút nữa lại ngã, trong lòng mừng to: "Con thỏ chết tiệt, người chờ đó cho ta!"

Sau đó, Nhật Du Thần quay đầu lại nói:

-Làm gì?

-Người xem, chính người cũng chấp nhận rồi đó, sau này ta sẽ gọi người là Nhật. - Tần Thộ tỏ vẻ đương nhiên nói.

Nhật Du Thần biết mình đấu võ mồm không lại con thỏ, dứt khoát hỏi:

-Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tần Thọ cười nói:

-Mặc kệ là gì, công việc này của ngươi, thỏ gia ta muốn làm!

-Thật sự? - Nhật Du Thần kinh ngạc hỏi.

Tần Thọ hất cằm nói:

-Đương nhiên!

Nhật Du Thần nở nụ cười, vung tay ném một tấm lệnh bài về phía Tần Thọ.

Tần Thọ giơ tay tiếp được, chỉ thấy đó là một tấm lệnh bài hai mặt đen trắng, mặt màu trắng có khắc một vàng thái dương, bên trên có chữ Nhật, mặt màu đen có khắc một Nguyệt Cung, bên trên viết Dạ!

Tần Thọ líu lười nói:

-Quả nhiên là Nhật...

Gương mặt của Nhật Du Thần tối sầm nói:

-Đây là lệnh bài Nhật Dạ, có lệnh bài trong tay, ngươi chính là Nhật Dạ Du Thần. Ra vào Tam Tiên Lộ, không ai cản trở ngươi... Đồng thời, lệnh bài Nhật Dạ có mấy chức năng, thứ nhất, nó mang Nhật Nguyệt Lưu Quang Thần Hành thuật, một khi mở ra, tốc độ của ngươi sẽ đạt tới cực hạn.

-Thứ hai, trong đêm tối, ngươi có thể thông qua lệnh bài đạt tới hi

ệu quả vô hình đi trong đêm tối, cũng chính là ẩn thân, có điều so với Thuật Ẩn Thân thì tốt hơn nhiều.

-Thứ ba, Địa Tiên Giới rộng vô cùng, chỉ dựa vào bay thì không thể nào được, người có thể dựa vào lệnh bài Nhật Dạ tùy ý sử dụng bất cứ pháp trận truyền tống nào đi để mọi nơi.

-Được rồi, chuyện cần nói ta đều đã nói rồi, tạm biệt!

Nói xong, Nhật Du Thần nhanh chân bỏ chạy, giống như sợ Tần T họ sẽ đổi ý.

Chương 278: Lời đồn về Ngọc Đế truyền đi

Chương 278: Lời đồn về Ngọc Đế truyền đi

Tần Thạ sờ cằm, nghĩ nghĩ, hẳn thật sự không hiểu được trong chuyện này có bấy gì... Vì thế hắn ngồi ở cửa, mỹ mãn nghiên cứu lệnh bài Nhật Dạ. Sau khi đưa thần thức tiến vào lệnh bài Nhật Dạ, Tần Thạ lập tức cảm nhận được khí tức của Nhật Du Thần, còn có bóng dáng một đám dơi, chính là đám Dạ Du Thần kia.

Những bóng dáng này chứng minh lệnh bài này vẫn là của Nhật Du Thần, nhưng sau khi thần thức của Tần Thạ tiến vào, những bóng dáng đó dẫn dắt cho Tần Thạ nắm giữ quyền sử dụng lâm thời lệnh bài Nhật Dạ, đồng thời từng đoạn thông tin, chú ngữ cũng tiển vào trong não Tần Thạ.

Đó là chú ngữ mở ra các chức năng của lệnh bài Nhật Dạ...

Từ thời kỳ đại chiến phong thần, việc cho mượn pháp bảo đã phổ biến. Nhưng mà pháp bảo đi mượn, chung quy vẫn là đi mượn...

Nếu cho mượn rồi người ta không trả thì làm sao bây giờ? Chẳng phải là rất lỗ vốn sao?

Vì thế, các tiên nhân nghiên cứu ra một phương pháp, thiết kế ra một loại khóa cho pháp bảo, loại khóa này sẽ khóa pháp bảo lại khiến nó chỉ nhận chủ nhân của mình, người khác không dùng được. Người khác dùng cũng không cần phải mở khóa, mà cho người đó một khẩu lệnh ra vào tạm thời, chỉ cần đọc khẩu lệnh là có thể có được quyền tạm thời sử dụng pháp bảo. Nhưng nếu chủ nhân của pháp bảo muốn thu hồi, lúc nào cũng có thể hủy bỏ khẩu lệnh, hơn nữa có thể làm cho pháp bảo cách đó ngàn dặm tự động trở về...

Chú ngữ mà Tàn Thọ nhận được chính là loại khẩu lệnh này.

Chỉ là Tàn Thọ cũng không để ý đến mấy chi tiết này, sau một hồi nghiên cứu đã hiểu rõ, mỹ mãn thu hồi lệnh bài.

Kim Giác Ngân Giác ở đối diện cười thầm với nhau, cười nói:

-Con thỏ, ngươi đã trở thành Nhật Dạ Du Thần. Huynh đệ chúng ta không thể tấn công thượng thần, vậy nên xin cáo từ.

Nói xong, hai người đó cũng đi luôn.

Tàn Thọ thấy hai người đó đi rồi cũng không lập tức đi ra ngoài, mà là đứng ở cửa nhìn xung quanh hồi lâu, cuối cùng còn để Bạch Văn đi kiểm tra xung quanh một vòng, xác định hai tên này thật sự đi rồi, không núp trong bụi cỏ bên ngoài, chờ hắn đi ra ngoài rồi hô to một tiếng:

-Demacia.

(Demacia là câu Garen trong Liên minh huyền thoại hết lên khi tu ng chiều cuối ^^)

Lúc này Tần Thọ mới yên tâm , vỗ vỗ ngực, thông thả tản bộ trong Ngự Hoa Viên, sau đó ngẩng đầu lên, mỗi bước lại lắc lư một cái, dáng vẻ ta thực trâu bò, rất thèm đòn mà nghĩ người động đến ta thử xem, nghênh ngang bước đi...

Kết quả mới đi được vài bước đã thấy một tiên quan đi tới từ phía đối diện, đúng là Hứa tiên quan.

Hứa tiên quan nhìn thấy Tần Thọ, cười khỏ một tiếng nói:

-Con thỏ, đây là Nguyệt Cung ta nợ người, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai nữa.

Tần Thọ trông thấy hai tòa Nguyệt Cung trong tay Hứa tiên quan thì lập tức vui vẻ, bắt chước theo dáng vẻ của quan lão gia đời trước, chậm rì rì liếc mắt một cái nhận lấy, vẻ mặt hài lòng, ra vẻ rất thích, nói:

-Tiểu Hứa này, người có thể có ý thức như vậy đúng là không dễ dàng, tổ chức bên trên rất coi trọng người, phải cố gắng lên, tiền đồ vô lượng...

Về mặt Hứa tiên quan mờ mịt nhìn con thỏ trước mắt, tự nhủ: “Con thỏ chết tiệt này uống nhầm thuốc à? Ta cố gắng hay không, có tiền đồ hay không thì liên quan cái khi mốc gì đến người?”

Chẳng qua Hứa tiên quan vẫn cười gượng nói:

-Cảm ơn...

Tần Thọ vừa lòng gật đầu, chấp tay sau đít, bước đi hình chữ bát, mỗi bước lại lắc lư lư lư...

Hứa tiên quan nhìn bóng dáng con thỏ kia nghênh ngang rất là ngầu đòn, cảm giác không còn lời nào để nói... Trong lòng lại hiện lên vô số hình ảnh giết chết con thỏ đó, chỉ là cuối cùng đều sống chết mặc bay.

Tần Thọ đang đi bỗng nhiên nhớ đến hình như hiện tại mình không giống trước nữa rồi, mình là Nhật Dạ Du Thần rồi! Phải giám sát thiên hạ!

Vậy nghĩa là cũng có thể đi dạo ở Ngọc Anh Đường đúng không?

Chỉ là tính thời gian, Ngọc Anh Đường cũng tan học rồi, vì thế trong đầu bỏ qua suy nghĩ này, đi về phía Nguyệt Cung.

Ra đến Nam Thiên Môn, Tần Thọ lập tức vui vẻ, hôm nay người trông cửa lại là người quen cũ, Ma Lễ Thọ!

Trên vai Ma Lễ Thọ còn có một con Hoa Hồ Điêu màu trắng...

Sau đó một người hai thú nhìn nhau...

Tần Thọ rót nước miếng nhìn Hoa Hồ Điêu...

Lông của Hoa Hồ Điêu dựng đứng hết cả lên, vèo một cái chui vào trong túi, không có động tĩnh gì nữa.

Ma Lễ Thọ cố gắng nặn ra một nụ cười rồi nói:

-Con thỏ, ngươi...

-Ngươi gọi ai con thỏ đấy? - Tần Thọ hất cằm, kiêu ngạo nói.

Ma Lễ Thọ sửng sốt, không gọi là con thỏ thì phải gọi là gì?

Tần Thọ chậm rãi lấy ra lệnh bài Nhật Dạ, cầm trong tay suy nghĩ

một chút, sau đó cười nói:

-Người còn bắt kính với bản quan một lần nữa, bản quan sẽ không khách khí đâu.

Ma Lễ Thọ vừa thấy lệnh bài Nhật Dạ trong tay Tần Thọ, tròn mắt muốn rớt cả ra, kinh hô:

-Lệnh bài Nhật Dạ? Người làm Nhật Dạ Du Thần rồi?

Bản thân Nhật Dạ Du Thần cũng không phải chức quan lớn gì, nếu như thật sự muốn tính chức quan, cũng không thể so bì được với Tứ Đại Thiên Vương như Ma Lễ Thọ, thậm chí còn thấp một chút, nhưng mà quyền lực của Thần Cáo Trạng rất đáng sợ! Bình thường Ma Lễ Thọ cũng không dám chống đối...

Tần Thọ cười nói:

-Xem ra người cũng có mắt nhìn đấy! Rất đáng khen ngợi, thỏ gia ta nên kiểm tra một chút kỷ luật của Nam Thiên Môn các người.

Ma Lễ Thọ nghe xong, trong lòng thầm giật mình, con thỏ chết tiệt này sẽ không đến đây gây sự với hắn chứ?

Kết quả trông thấy con thỏ này không thèm nhìn người khác, trực tiếp đi thẳng đến chỗ hắn...

Trong lòng Ma Lễ Thọ buồn bực, điên cuồng mắng: “Con thỏ chết tiệt này chạy đến chỗ ta làm gì? Nam Thiên Môn nhiều thiên binh thiên tướng như vậy, người cứ nhìn chăm chăm ta làm gì?”

Trên thực tế, lần đầu tiên Tần Thọ đến Nam Thiên Môn cũng rất kinh ngạc, kiếp trước hắn xem không ít phim điện ảnh và truyền hình, nhưng mỗi lần phim điện ảnh và truyền hình diễn đến đoạn Nam Thiên Môn chỉ có Tứ Đại Thiên Vương trấn thủ ở đó mà thôi.

Nhưng Tàn Thộ nhớ rõ trong hệ thống thần thoại Trung Hoa và di ễn tích của Đạo Gia không hề ghi chép như vậy!

Nam Thiên Môn chân chính không chỉ có riêng có Tứ Đại Thiên Vương, còn có rất nhiều thiên binh thiên tướng khác!

Nam Thiên Môn trước mắt này chính là như thế, ngoại trừ Ma Lễ Thộ nổi bật nhất còn có Bàn Lưu Cửu Tất, Đẳng Tân Trương Đà o và bát đại tướng dưới trướng Thiên Vương, cộng thêm tứ nguyên n soái Mã, Triệu, Ôn, Quan đạo giáo, cùng với đông đảo thiên binh tạo thành đại quân thủ vệ.

Nói cách khác, Nam Thiên Môn cho tới bây giờ cũng không chỉ d o Tứ Đại Thiên Vương trấn thủ mà là một nhánh quân đội trấn th ủ ở đó!

Cho nên, theo lý thuyết, nhiều người như vậy, nếu Tàn Thộ thật s ự muốn kiểm tra thì phải đi kiểm tra những nơi có nhiều người m ới đúng, dù sao nhiều người mới dễ bắt lỗi.

Thế nhưng con thỏ này căn bản không đi để ý tới người khác, mà chạy quanh Ma Lễ Thộ, một vòng rồi lại một vòng đánh giá Ma L ễ Thộ...

Sau gáy Ma Lễ Thộ toàn là mồ hôi lạnh, nhưng một câu cũng khô ng nói, thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, nói thầm trong lòng: “Là m người chính trực không sợ bị sờ gáy... Ta không làm gì thì sao hấn có thể làm khó dễ được ta?”

Chương 279: Lời đồn về Ngọc Đế truyền đi (2)

Chương 279. Lời đồn về Ngọc Đế truyền đi (2)

Lúc này, chợt nghe con thỏ quát to một tiếng:

-Ha! Khá khen cho Ma Lễ Thọ nhà ngươi, trấn thủ Nam Thiên Môn, ngươi đại diện cho uy nghiêm của Thiên Đình! Thế mà ngươi lại không mang theo binh khí bảo hộ Nam Thiên Môn, uy nghiêm của Thiên Đình đâu rồi?!

Ma Lễ Thọ nghe vậy thì rất muốn khóc, trong lòng kêu lên:

“Con mẹ nó cái con thỏ chết tiệt nhà ngươi! Vậy là do ta không mang theo sao? Cho ngươi xem binh khí có tốt hay không à?”

Lại chợt nghe con thỏ nói:

-Uy nghiêm của Thiên Đình ở đâu rồi, ta phải đi cáo trạng ngươi!

Nói xong, con thỏ xoay người trở lại Thiên Đình.

Ma Lễ Thọ thấy thế nhanh chóng lấy ra hai cái Kim Tiên mới đeo lên lưng, đồng thời kêu lên:

-Con thỏ... Nhật Du Thần, ngươi nói đúng, ta đeo binh khí lên rồi!

Con thỏ nghe thế, quay đầu lại cười với Ma Lễ Thọ.

Mấy phút sau, một con thỏ mỹ mãn cầm kẹo hồ lô Kim Tiên của Ma Lễ Thọ đi mất, vừa đi vừa gặm, tiếng rắc rắc giòn tan truyền đến, trong lòng Ma Lễ Thọ nhỏ máu...

Các thiên binh thiên tướng khác theo phản xạ nhanh chóng nắm chặt binh khí trong tay mình, ngẩng đầu ưỡn ngực, bảo trì uy nghiêm...

Trở lại Nguyệt Cung, Tần Thộ không hống hách nữa, dù sao trong nhà có người căn bản không hề sợ hắn.

Tần Thộ nhìn thấy Hằng Nga, lập tức lấy lệnh bài Nhật Dạ của mình ra, vui vẻ nói:

-Nha đầu ngọc, mau nhìn này, thổ gia ta làm quan rồi!

-Đây là gì? - Hằng Nga không hiểu gì hỏi.

Tần Thộ cười nói:

-Đây là lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần đó!

-Em trộm lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần? Sao em có thể làm vậy chứ? Nhanh lên nào, chúng ta đi trả lại cho người ta.

Hằng Nga hoảng sợ, kéo con thổ chuẩn bị đi.

Tần Thộ kêu lên:

-Không phải là trộm mà!

Hằng Nga biến sắc, kinh hô:

-Không phải là trộm? Vậy em đi cướp sao?! Vậy càng không được!

Tần Thộ vô cùng cạn lời, chẳng lẽ trong mắt Hằng Nga hắn vẫn luôn là cái loại không trộm thì cướp như vậy sao?

Tần Thộ nói:

-Trước tiên nàng đừng vội, để ta từ từ nói...

-Chuyện lớn như vậy, còn từ từ nói? Không được, nhanh lên nào!

Hằng Nga vội vội vàng vàng nói.

Tần Thọ:

-...

Tần Thọ bất đắc dĩ bị Hằng Nga xách tai mang ra khỏi Nguyệt Cung, hắn cũng không có cách nào cả, đành phải để Hằng Nga chạy đi, hắn ở bên cạnh nói lại chân tướng một lần.

Lúc sắp đến Nam Thiên Môn, Tần Thọ cũng nói xong, Hằng Nga nhẹ nhàng thở ra nói:

-Làm ta sợ muốn chết, con thỏ ngọc sao không nói rõ ràng ra trước?

Trong lòng Tần Thọ không biết nói gì, nói rõ ràng trước? Nàng có cho ta thời gian nói rõ sao?

Khi đang nói chuyện, Hằng Nga ôm con thỏ vào trong ngực xoa nắn một hồi, con thỏ này cũng ngồi trên ngực nàng đè ép bầu ngực đến biến dạng... So với nói là xoa nắn, không bằng nói là mát xa, con thỏ rất sung sướng...

Xa xa, Ma Lễ Thọ vất vả lắm mới phục hồi tinh thần lại từ trong tâm trạng bi thương, một gã thiên binh bên cạnh đột nhiên thấp giọng nói:

-Thiên Vương, con thỏ kia lại quay lại.

Ma Lễ Thọ sợ tới mức run cầm cập, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, kết quả vừa nhắc đầu đã trông thấy Hằng Nga vuốt ve con thỏ, show ân ái các kiểu, nhất thời trong lòng không ngừng chửi rủa: “Má nó nguoi vẫn chưa xong sao? Cướp đồ của ta, còn ngược

đãi tâm hồn của ta... Lão tử muốn xin nghỉ!”

...

Sự tình được giải thích rõ ràng, Hằng Nga cũng yên tâm, mang theo Tàn Thọ quay trở về Nguyệt Cung.

Không lâu sau, trên Nguyệt Cung vang lên hai tiếng nổ ầm ầm, lại có hai tòa Nguyệt Cung được thả ra, tiếp theo đó là tiếng kêu sợ hãi của Hằng Nga:

-Oa, hai tòa Nguyệt Cung, Ngọc Nhi, nhiều phòng như vậy, chúng ta ở thế nào được?!

Giọng nói của Tàn Thọ vang lên:

-Ha ha... Nha đầu ngốc, chúng ta không ở được hết thì có thể nuôi heo mà!

-Thật lãng phí...

-Nếu không thì nuôi gà?

-Ta muốn nuôi bò câu.

-Không thành vấn đề, ta đã chuẩn bị xong bếp nướng rồi, nàng nuôi ta ăn!

-...

...

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Đình, Ngọc Anh Đường tan học, các tiên tử lo lắng không yên mà rời khỏi Ngọc Anh Đường, đi thẳng về nhà mình.

Ban đêm, mọi người cơm nước xong, túm năm tụm ba một chỗ, ở đầu đường cuối ngõ hay các động phủ đều vang lên một trận nói nhảm.

-Nghe nói gì chưa? Đêm qua Ngọc Đế trộm hẹn hò với nữ tiên ở Ngự Hoa Viên, bị Vương Mẫu nương nương bắt tại trận.

-Thật hay giả đó?

-Thiên chân vạn xác! Biết con thỏ trong Nguyệt Cung không?

-Nghe nói, nghe nói hôm qua hắc và Nhiếp Đăng, Bạch Văn là hai người duy nhất sống sót.

-Hắc là sủng vật của Hằng Nga, Hằng Nga tiên tử và ta chính là tỷ muội tốt! Nàng nói, chuyện đó là do chính miệng con thỏ nói với nàng! Còn có thể giả được sao?

-Ôi... Trời ạ, hóa ra Ngọc Đế lại là người như vậy sao!

-Ai nói không chứ... Ngọc Đế bị Vương Mẫu chinh đốn, tiểu hồ ly tinh kia hình như cũng chết rồi. Một bụng oán khí của ngài ấy trút hết ra trong Ngự Hoa Viên, cho nên hôm qua Ngự Hoa Viên mới bị phá hoại thành như vậy. Hiện tại cũng không cho bất kỳ kẻ nào được ra vào... Giám Sát Ty cũng không thể đi vào, chắc chắn là có gì đó cản trở.

-Trời đất ơi, đây là tin tức rất lớn đó!

-Ta vẫn nghĩ Ngọc Đế không nạp thiếp là bởi vì không ăn khói lửa nhân gian, không ngờ là do vợ quản nghiêm.

-Còn không phải sao... chỉ là ta rất hiếu kỳ, Tây Vương Mẫu xinh đẹp như vậy cũng không thể làm Ngọc Đế động lòng, tiên nữ kia rốt cuộc có đức hạnh gì mới có thể làm cho Ngọc Đế động lòng phàm? Còn làm cho Vương Mẫu nương nương nổi cơn ghen?

-Không biết, người đã chết hết, đi đâu tra...

...

Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, nhanh chóng lan truyền từ đầu đường cuối ngõ truyền đến trong lỗ tai thiên binh thiên tướng, lại truyền đến các lộ thần tiên nơi đó, cuối cùng, truyền đến bên trong Thông Minh Điện...

Đêm hôm đó...

-Khởi bẩm Ngọc Đế, tiểu thần chính tai nghe thấy, tin tức này đích xác là từ trong miệng con thỏ ở Nguyệt Cung kia truyền ra. - Giọng nói của Thái Bạch Kim Tinh vang lên.

Bên trong Thông Minh Điện không có động tĩnh, hồi lâu, một giọng nói kiềm chế và trầm thấp truyền ra:

-Nói với Trù Thần, ngày mai bày tiệc thỏ.

-Vâng, Ngọc Đế...

Thái Bạch Kim Tinh lên tiếng, lui ra khỏi Thông Minh Điện, về mặt cổ quái.

Đồng thời Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy hỏa diễm bên trên thân long hỏa trụ ở tứ phía đều đang run... Nhìn kỹ lại là rồng cuộn ở phía trên đang run, Thái Bạch Kim Tinh có lòng tốt nhắc nhở:

-Đừng cười lên tiếng.

-Phốc, ha... - Một con rồng bật cười.

-Thái Bạch Kim Tinh, yến hội ngày mai thêm một con rồng.

Giọng nói của Ngọc Đế truyền tới.

-Khởi bẩm Ngọc Đế... thần vừa mới ngáp, thần sai rồi...

Một con rồng quý gói ở cổng Thông Minh Điện, gào khóc...

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, Tàn Thọ đứng dậy, ghé vào trên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, nhìn hư ảnh Địa Tiên Giới ở phía xa, trong lòng lại có chút kích động!

-Cuối cùng cũng có thể xuống Hạ Giới, ha ha... Thỏ gia ta nhất định phải đi nơi đó nhìn xem! Mẹ nó, ta ngược lại muốn xem xem, đến cùng là ai giỏi như vậy! Ném đá cũng có thể mang thai... - Tàn Thọ hưng phấn kêu lên.

Chương 280: Đông Thiên Môn

Chương 280. Đông Thiên Môn

Lúc này, giọng nói của Hằng Nga truyền đến:

-Ngọc Nhi, em muốn xem ai? Ai giỏi?

-Không có việc gì không có việc gì, ta đi làm bữa sáng!

Tàn Thọ tranh thủ thời gian nhảy xuống lầu, mân mê bữa sáng.

Những ngày này, hần đều không có thu hoạch ngoài định mức, th ức ăn càng ngày càng ít, hần tiện thể lấy lý do chuẩn bị đi Địa Tiê n Giới vơ vét một vòng, động thực vật cũng bắt về một ít, cho Ng uyệt Cung này thêm chút sinh khí...

Ăn sáng xong, Tàn Thọ đưa tiễn Hằng Nga, xuất ra lệnh bài Nhật Dạ, cười nói:

-Xuất phát!

Trong khi nói chuyện, Tàn Thọ đã chạy nhanh như làn khói... Mụ c tiêu, Nam Thiên Môn!

Đến Nam Thiên Môn, Tàn Thọ nhìn thấy một Thiên Vương chưa từng thấy qua, trong tay ôm một thanh bảo kiếm, sắc mặt trang ng hiêm trọng mực, rất có uy nghi, nhìn thấy con thỏ tới, cũng không sợ, mà là khẽ gật đầu nói:

-Tàn Thọ, người đến có chuyện gì?

Tàn Thọ cười nói:

-Không có việc gì, thỏ gia ta muốn Hạ Giới một chuyến. Người là Tăng Trưởng Thiên Vương Ma Lễ Thanh?

-Chính là bản vương, Tàn Thọ, người muốn Hạ Giới, đi về hướng nào?

Ma Lễ Thanh gật đầu, đồng thời hỏi ngược lại.

Tàn Thọ bẹp miệng nói:

-Người hỏi cái này để làm gì? Ta đi Tam Tiên Lộ của ta, lại không đi Nam Thiên Môn của người.

Ma Lễ Thanh ha ha cười nói:

-Con thô, người là thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu?

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Ý gì?

Ma Lễ Thanh nói:

-Người cho rằng bốn cổng trời Đông Nam Tây Bắc của Thiên Đình là cái gì?

Tần Thọ theo bản năng nói:

-Chẳng lẽ không phải khác nhau cửa chính, cửa bên và cửa sau sao?

Ma Lễ Thanh nghe vậy, biểu lộ một trận cứng ngắc, sau đó thì không còn gì để nói lắc đầu nói:

-Người thật đúng là... Quên đi, bản vương nói với người. Người có biết Thiên Đình lớn bao nhiêu không?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không biết.

Ma Lễ Thanh nói:

-Thế giới rộng lớn, người biết Tiên Giới cùng Tam Giới phía dưới hợp thành thế giới này của chúng ta. Mọi người thường nói Tam Giới, cũng không phải là ba cái thế giới, mà là một thế giới cực lớn được tạo thành từ Nhị Thập Bát Thiên trong Tam Thập Lục Trọng Thiên!

Tần Thọ nghe đến đó, giật nảy mình:

-Không phải nói Tiên Giới có ba mươi ba tầng trời sao? Tại sao Địa Tiên Giới cũng ở trong đó?

Ma Lễ Thanh cười nói:

-Vương thổ trong khắp thiên hạ, những nơi ánh sáng Thiên Đình chiếu tới, tự nhiên đều phải tính cùng một chỗ, Địa Tiên Giới, há có thể ngoại lệ? Nói về thời điểm Địa Tiên Giới đến, trước kia, đó là đất của Tam Giới, nơi Nhị Thập Bát Thiên giao hội. Nhị Thập Bát Thiên lại phân Dục Giới Lục Thiên, Sắc Giới Thập Bát Thiên Vô Sắc Tứ Giới Thiên, những người này không ở trong Tam Giới mà ở trong Ngũ Hành, chịu nổi khổ luân hồi, nghiệp chướng của hồng trần. Ngay cả những chân nhân ở trong Vô Sắc Giới, chỉ cần một ngày không thành tiên, đều không cách nào thoát khỏi Tam Giới.

Tần Thọ khẽ gật đầu, có chút hiểu...

Ma Lễ Thanh tiếp tục nói:

-Một khi thành tiên thì có thể tiến vào trong Tứ Phạn Thiên, Tứ Phạn Thiên bao gồm bốn tầng Vô Thượng Thường Dung Thiên, Ngọc Long Đẳng Thắng Thiên, Long Biến Phạn Độ Thiên, Thái Cực Mông Ế Cổ Dịch Thiên. Tứ Trọng Thiên này cũng chính là Tiên Giới mà mọi người thường nói.

Tần Thọ khẽ gật đầu, sau đó tò mò hỏi:

-Vậy cái này cùng với người hỏi ta đi nơi nào có liên quan gì?

Ma Lễ Thanh cũng không vội mà trả lời, tiếp tục nói:

-Mà Thiên Đình vừa vặn ở giữa bốn phương, chuông quản thiên hạ. Bốn cổng trời lớn, tương ứng là cửa ra vào của bốn thế giới đông tây nam bắc, người vào Nam Thiên Môn của ta, nơi vào là Thái

Cực Mông Ế Cổ Dịch Thiên, nơi này của chúng ta đi đến Thiên Cung rất gần, nhưng mà người muốn đi những nơi khác, cũng đủ để người chạy một hồi. Nếu chạy khắp cả thế giới, cũng đủ cho người chạy rất nhiều năm, cho nên vào Nam Thiên Môn của ta có hai con đường, nếu đi Thiên Cung thì có thể trực tiếp đi vào. Nếu là đi những nơi khác, đều là truyền tống trận đi qua.

Tần Thộ hiểu rõ, cười nói:

-Thỏ gia ta muốn Hạ Giới mà thôi, sao lại dài dòng như vậy.

Ma Lễ Thanh nói:

-Người vẫn không hiểu rõ, bốn tầng Tiên Giới mênh mông như vậy, tiên nhân còn phải thông qua truyền tống trận tới lui. Người đi đến thế giới được tạo thành bởi hai mươi tám tầng trời, đi bằng chân trần sao?

Tần Thộ ngạc nhiên, theo bản năng hỏi:

-Địa Tiên Giới còn lớn hơn so với Tiên Giới?

Ma Lễ Thanh gật đầu đáp:

-Đúng vậy, nơi đó càng lớn hơn.

Tần Thộ lú lười nói:

-Được thôi, vậy ta đi Đông Thắng Thần Châu thì đi như thế nào?

Ma Lễ Thanh nói:

-Đi Đông Thắng Thần Châu thì không thể đi Nam Thiên Môn.

-Vậy đi đâu?

Tần Thọ ngạc nhiên, hắn còn tưởng rằng tất cả mọi người đều đi Nam Thiên Môn.

Ma Lễ Thanh nói:

-Mặc dù Nam Thiên Môn là cửa chính của Thiên Đình, thông tới Nam Thiệm Bộ Châu của Địa Tiên Giới. Nếu người muốn đi Đông Thắng Thần Châu thì đi Đông Thiên Môn, Đông Thiên Môn thông tới Đông Hải và Đông Thắng Thần Châu. Bỏ đi, ta nói hết luôn đi, Tây Thiên Môn thông tới Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Thiên Môn thông tới Bắc Câu Lô Châu. Cho nên, người muốn đi châu lục nào thì đi cổng trời tương ứng.

-Về phần Tam Tiên Lộ, tam chưa bao giờ là một con số đơn thuần, mà là một con số không rõ ràng. Tam Tiên Lộ có bốn đầu, tương ứng bốn cổng trời lớn. Hiện tại, người rõ chưa?

Tần Thọ yên lặng...

Lúc trước mặc dù Na Tra cũng đã nói một vài thứ, nhưng lại không có căn cứ như vậy.

Làm Tần Thọ vẫn luôn cho rằng, Tam Tiên Lộ chỉ có một đầu...

Chẳng qua có một số việc Tần Thọ cũng nghĩ không ra, Hoa Quả Sơn ở Đông Thắng Thần Châu, vì sao lúc trước con khỉ kia nhất định phải đánh Nam Thiên Môn? Vì cảm thấy đánh cửa chính càng nở mày nở mặt hơn sao? Quả nhiên con khỉ chính là con khỉ...

Lắc đầu, Tần Thọ chấp tay nói:

-Đa tạ Thiên Vương giải thích nghi hoặc.

-Ta đi Đông Thắng Thần Châu vậy đi như thế nào?

Ma Lễ Thanh chỉ chỉ đằng sau Nam Thiên Môn nói:

-Đi vào rẽ phải, người có thể nhìn thấy một truyền tống trận, người có lệnh bài Nhật Dạ, có thể tùy ý lựa chọn nơi người muốn đi, truyền tống là được rồi. Nếu là người khác, vào Thiên Đình hoặc là về nhà, hoặc là thăm bạn, đều cần văn thư đặc biệt mới được.

Tần Thộ yên lặng, không nghĩ tới Thiên Đình lại có nhiều quy củ lộn xộn như vậy.

Sau đó Tần Thộ bay vào cổng, rẽ phải, quả nhiên thấy được một con đường kéo dài, cuối đường là tinh không, bốn phía lơ lửng rất nhiều tảng đá hình thù kỳ quái, trên tảng đá khắc họa các loại hoa văn, Tần Thộ cũng xem không hiểu, nhưng xét theo độ phức tạp, kẻ ngốc cũng biết, thứ này khẳng định là tác phẩm của tác giả nổi tiếng.

Ở giữa có cái đài cao, trên đài cao có một quang cầu nổi bồng bềnh giữa không trung.

Tần Thộ đi tới, nhìn một chút, phát hiện phía trên lại còn có văn tự biểu hiện, Tần Thộ đưa tay vào, sau một khắc quang cầu phóng đại!

Tần Thộ chỉ cảm thấy thế giới xung quanh lập tức thay đổi!

Như thể hắn đứng ở bên trên bầu trời, dưới chân là mặt đất rộng lớn, nhưng mà mặt đất bị một tầng sương mù bao phủ, không thể nhìn thấy chi tiết, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng. Trên mặt đất cũng có văn tự đánh dấu địa danh...

Tần Thộ chọn Đông Thiên Môn ở phía đông!

Chương 281: Đông Thiên Môn (2)

Chương 281. Đông Thiên Môn (2)

Sau một khắc lệnh bài Nhật Dạ trong tay Tần Thộ sáng lên một cái, sau đó thế giới biến mất, một đạo quang trụ phóng lên tận trời, Tần Thộ biến mất trên bình đài.

Cùng lúc đó, Nam Thiên Môn, Ma Lễ Thanh liếc nhìn cột sáng kia, khẽ lắc đầu nói:

-Tứ đệ, đã nói với ngươi rồi, mặc kệ lúc nào cũng phải có khí thế. Khí thế ngăn chặn đối phương, ai dám lỗ mãng với ngươi? Ngươi nhìn xem, khi con thỏ kia đối mặt với ta, còn không phải một mực cung kính sao? Lúc đi ra còn không quên nói tiếng cảm ơn? Đây chính là tư thế!

Ma Lễ Thộ từ trong thiên binh đi ra, hậm mộ nói:

-Vẫn là đại ca lợi hại...

-Không hổ là đứng đầu Tứ Đại Thiên Vương, thật là lợi hại!

Nhật Du Thần cũng đi theo ra, chấp tay cười nói.

Ma Lễ Thanh gật gật đầu, theo bản năng sờ soạng bảo kiếm trong lòng ngực mình một chút, sau đó tái mặt, mắng to:

-Đáng chết, Linh Phù của ta!

Ma Lễ Thanh đột nhiên quay người, đáng tiếc, con thỏ đã truyền tin rồi đi rồi...

-Linh Phù gì? -Nhật Du Thần hỏi theo bản năng.

Ma Lễ Thọ nhìn lướt qua Thanh Phong Bảo Kiếm trong tay Ma Lễ Thanh, phía trên chỉ dán ba tấm Linh Phù! Sắc mặt của hắn cũng lập tức thay đổi, hoảng sợ nói:

Trên Thanh Phong Bảo Kiếm trong tay đại ca ta có bốn đạo Linh Phù, tương ứng Địa Hỏa Thủy Phong, bây giờ chỉ còn lại Địa Hỏa Thủy, Phong Phù không thấy nữa!

Nhật Du Thần nói:

-Chắc chắn là con thỏ kia!

Ma Lễ Thanh cắn răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ chết tiệt này, đừng để ta gặp được hắn, nếu không ta sẽ lột da của hắn!

Hất xì... Tàn Thọ tiện tay lấy ra một tờ giấy, xoa xoa cái mũi, nhìn lại tờ giấy trong tay, nhếch miệng nói:

-Phong Ấn Phù? Chỉ là một tấm phù? Ma Lễ Thanh này cũng thật nghèo... Hừ hừ, đồ đàn này thật sự cho rằng thỏ gia ta là mù lòa sao? Bàn chân lớn của Nhật Du Thần lộ ra trong đám người, hắn cho rằng ta không nhận ra? Bàn chân lúc sáng lúc tối kia, kẻ ngu cũng nhận ra được! Ở cùng với Nhật Du Thần, nếu nói không có mờ ám, đánh chết thỏ gia ta cũng không tin!

Đáng tiếc, chỉ mò được một tờ linh phù, nếu mò được thanh bảo kiếm kia thì tốt rồi...

Tàn Thọ gật gù đắc ý nói thầm, nhưng mà hắn cũng hiểu rõ, đó là không có khả năng.

Ôm bảo kiếm trong ngực, bị trộm rồi Ma Lễ Thanh lập tức liền ph

ăn uống kịp, đến lúc đó cái gì cũng không mang đi được.

Lắc đầu, xua tan những suy nghĩ này, Tần Thộ nhìn chung quanh, nơi này cách Nam Thiên Môn không xa lắm, từ trên bình đài xuống, chuyển cái ngoặt, liền thấy một võ tướng cầm trường đao trong tay đứng ở cửa, hai mắt võ tướng nhắm nghiền, cũng không mở miệng, như là tượng thần.

Tần Thộ ngửa đầu nhìn một chút, quả nhiên, trên cửa viết ba chữ to — Đông Thiên Môn!

-Con thỏ, ngươi nhìn cái gì?

Võ tướng hơi mở hai mắt ra, nhẹ giọng hỏi.

Tần Thộ nói:

-Lỗ mũi ngươi có lông mũi.

Lông mày võ tướng nhíu lại, vô thức sờ lên lỗ mũi...

Tần Thộ ha ha cười nói:

-Đùa ngươi thôi, nhìn dáng vẻ tử khí nặng nề của ngươi, giống như tảng đá. Nào, cười một cái với thỏ gia!

Bùm!

Một cái chân to nâng lên cao...

Một con thỏ hóa thành lưu tinh bay về phía phương xa!

-Ồn ào!

Lúc võ tướng nói lời này, mặt già hơi đỏ lên, sau đó nhắm mày lại, nhìn cái chân trần trụi trọc của mình, nói:

-Giày đâu?

-Này, người đá, thả gia ta nhặt được một chiếc giày, cũng không biết là của ai, vừa mới tiện tay ném đi...

Con thả vừa mới bị đá bay đi, hấp tấp chạy tới.

Võ tướng nghe xong, mặt lập tức đen lại, một tay chế trụ bảo đao, đằng đằng sát khí...

Tần Thọ thấy vậy, hơi vung tay, một chiếc giày bay đến trước mặt võ tướng, sau đó cười nói:

-Đùa người thôi, lần sau nhớ cột dây giày, đừng một cước, giày lại bay!

Võ tướng nhìn chiếc giày trước mặt, lại nhìn khuôn mặt cười bí ối của con thả trước mặt... Hiển nhiên đầu óc có chút không đủ dùng.

Hắn trấn thủ Đông Thiên Môn năm tháng vô tận, đã gặp không biết bao nhiêu thiên thần, tiên nhân, nhưng mà con thả da mặt dày như vậy, hắn vẫn là lần đầu gặp được!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nói với một người đi ngang qua như thế này, mặc dù chỉ có hai chữ...

Loại cảm giác này trái ngược với truy cầu con đường yên tĩnh của hắn, nhưng mà khiến hắn kinh ngạc chính là hắn vẫn luôn kẹt lại trên con đường yên tĩnh, vậy mà bởi vì hai trò đùa của con thả mà có chút buông lỏng. Hắn cảm thấy hơi mờ mịt, chẳng lẽ, con đường yên tĩnh cuối cùng không phải là tuyệt đối tịch mịch sao?

Võ tướng cau mày một cái, đi giày xong rồi nói:

-Con thỏ, người muốn làm gì?

Tần Thọ nói:

-Không có chuyện gì, chỉ muốn xuống Hạ Giới xem một chút.

-Đi nơi nào? - m7Võ tướng hỏi.

Nếu có người quen đi ngang qua võ tướng, nhất định sẽ kinh ngạc với phản ứng của võ tướng, hấn vậy mà nói chuyện với người đi ngang qua! Còn nói nhiều như vậy! Đây là hấn sao?

-Đi Hoa Quả Sơn ở Đông Thắng Thần Châu! - Tần Thộ lập tức kêu lên.

Võ tướng khẽ gật đầu, vung tay lên, một con đường hư không mở ra, nói:

-Tam Tiên Lộ đã mở, đi thôi.

Tần Thộ nhìn võ tướng, võ tướng lần nữa nhắm hai mắt...

Tần Thộ bỗng nhiên thở dài một tiếng:

-Ài... Kỳ thật, khi người nói chuyện rất đẹp trai.

Nói xong, Tần Thộ nhảy vào Tam Tiên Lộ, biến mất.

Võ tướng thấy vậy, chân mày hơi nhíu lại, quay đầu nhìn về phía sau lưng, nói:

-Sur tôn, ta không hiểu.

-Ngộ!

Một giọng nói hùng vĩ vang lên.

Võ tướng trầm mặc, hai mắt nhắm lại, tiếp tục tham ngộ... Nhưng mà trong lòng hấn từ đầu đến cuối hơi nghi hoặc một chút, vì sao tâm sinh, bình cảnh lại buông lỏng?

Tần Thộ lần nữa xuyên qua Tam Tiên Lộ, vượt qua cửa lớn, âm thanh từng tiếng sóng dữ đánh vào vách núi cheo leo truyền đến!

Vị mặn, khí ẩm thuộc về hải dương cũng bị gió thổi vào mặt...

Tần Thộ tám tắc lấy làm kỳ lạ, liếc qua bốn phía, đây là biển cả k hông nhìn thấy cuối cùng, trên đại dương bao la nổi lơ lửng vô số hải đảo, chim biển đang bay, sóng biển lao nhanh, có thuyền đánh cá chập chờn ở trên biển... Nơi xa hơn, mặt trời đỏ rực trên không trung!

Ngẫu nhiên có cự thú ở nơi biển sâu bay lên, thân thể cuộn cuộn n ện vào trong biển, khuấy động vài thước sóng lớn lên cao!

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Tần Thộ nhin không được c ảm thán nói:

-Thật đẹp!

Nói xong, Tần Thộ thở dài, nói:

-Đáng tiếc, thọ gia ta hiện tại chỉ có thể nhìn một chút... Ôi, sắp đ ến giờ rồi, đầu bếp lại phải đi làm, ôi...

Nói xong, Tần Thộ quay người lại chui vào Tam Tiên Lộ, không bao lâu lại lần nữa xuất hiện ở bên ngoài Đông Thiên Môn.

-Người đá, ta trở về rồi. - Tần Thộ kêu lên.

-Ừm.

Võ tướng lên tiếng nhưng không có động tĩnh.

-Người đá, ta đi về đây, lát nữa quay lại thăm ngươi!

Con thỏ nói xong, vượt qua Đông Thiên Môn, đi đến truyền tống trận, truyền tống về thành Thiên Dung!

Sau một khắc, Tàn Thọ xuất hiện tại cửa chính thành Thiên Dung...

Cùng lúc đó, ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

-Khởi bẩm Ngọc Đế, hôm nay tiểu thần đang trực, phát hiện con t hổ kia tự mình hạ phạm! - Ma Lễ Thanh cung kính nói.

-Hử?

Giọng nói của Ngọc Đế mang theo vài phần nghi hoặc.

-Thiên Vương, việc này là thật sao? - Thái Bạch Kim Tinh hỏi.

-Hoàn toàn chính xác! Tiểu thần cũng nhìn thấy! - Ma Lễ Thọ tiến lên phía trước nói.

Lý Tịnh nói:

-Các ngươi thật sự nhìn thấy?

-Hoàn toàn chính xác!

Hai người vô cùng khẳng định nói!

Chương 282: Thật sự không cố ý bầy người

Chương 282. Thật sự không cố ý bầy người

Trên thực tế, khi Tần Thộ từ Đông Thiên Môn hạ giới, Ma Lễ Thộ và Ma Lễ Thanh thông qua cảm ứng giữa cổng trời, bắt được khí tức hần hạ giới, cho nên mới lập tức chạy tới, có lý chẳng sợ cáo trạng.

Thái Bạch Kim Tinh tiến lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, tiểu thần thấy, không bằng để Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ đi xem một chút, xác định xem có phải còn thỏ kia đã hạ giới hay không lại nói tiếp.

Ma Lễ Thộ nói:

-Tinh quân, ta và đại ca ta tận mắt nhìn thấy, còn có thể là giả sao? Sao chúng ta dám phạm tội khi quân chứ?

Ma Lễ Thanh cũng nói:

-Tinh quân, việc này hoàn toàn chính xác, tuyệt không giả dối!

Thái Bạch Kim Tinh cười nói:

-Nếu là thật, để Thiên Lý Nhân với Thuận Phong Nhĩ nhìn một chút, chẳng phải là rõ ràng hơn sao?

Ma Lễ Thộ và Ma Lễ Thanh đồng thời gật đầu nói:

-Nên như vậy.

Ngọc Đế nói:

-Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, các ngươi nhìn một chút xem.

Thiên Lý Nhãn cùng Thuận Phong Nhĩ ra khỏi hàng:

-Vâng! Ngọc Đế!

Sau đó, đỉnh đầu Thiên Lý Nhãn bay ra một cái mâm tròn, mâm tròn phóng lớn, bên ngoài đã không còn là Thiên Đình, mà là hư ảnh của Địa Tiên Giới... Sau đó Thiên Lý Nhãn hét lớn một tiếng:

-Mở!

Một đôi mắt thả ra một vệt kim quang, trong nháy mắt phá vỡ hư không, nhìn về phương hướng Địa Tiên Giới ở Đông Thắng Thần Châu.

Bởi vì biết con thỏ đi từ Đông Thiên Môn, cho nên trực tiếp khóa chặt vị trí Tam Tiên Lộ, liền có thể mau chóng tìm thấy con thỏ.

Đồng thời, cảnh tượng bên trong mâm tròn cũng theo đó biến hóa, Thiên Lý Nhãn nhìn thấy, bên trong mâm tròn đều sẽ đồng bộ hiện thị ra ngoài.

Thuận Phong Nhĩ đi theo nghiêng tai lắng nghe, sau một khắc tất cả những âm thanh Thiên Lý Nhãn chứng kiến cũng theo đó vang lên bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện...

Không biết làm sao, Thiên Lý Nhãn nhìn một vòng, cũng không thấy bóng dáng con thỏ.

Ma Lễ Thọ nói:

-Không phải chứ, tốc độ con thỏ kia nhanh thế nào lại cũng không có khả năng chạy quá xa.

Ma Lễ Thanh nói:

-Không phải là dùng truyền tống trận đi những nơi khác chứ?

Đang lúc hai người nghi hoặc, Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Thiên Lý Nhãn, ngươi trở lại vị trí con thỏ rồi đi nhìn xem.

Thiên Lý Nhãn khẽ gật đầu, bắt đầu thu hồi ánh mắt, đi ngang qua a Đông Thiên Môn, vượt qua núi cao, vượt qua dòng sông, cuối cùng trở lại bên ngoài thành Thiên Dung...

-Khởi bẩm bệ hạ, cũng không phát hiện ra tung tích con thỏ.

Thiên Lý Nhãn nói chuyện, liền chuẩn bị thu hồi thần thông.

Đúng lúc này.

Na Tra hoảng sợ nói:

-A? Đây không phải là con thỏ sao?

Lời này vừa nói ra, Ma Lễ Thọ cùng Ma Lễ Thanh run lên trong lòng, trong lòng tự nhủ: “Làm sao có thể?”

Hai người định thần nhìn lại, chỉ thấy trong mây, trên đường cái trống rỗng Thành Thiên Dung, quả nhiên có một con con thỏ đang lắc lư ung dung đi tới!

Cái này... Ma Lễ Thanh cùng Ma Lễ Thọ tròn tròn mắt...

Thiên Lý Nhãn đem ánh mắt khóa chặt lại, Thuận Phong Nhĩ cũng nghe thử, chỉ nghe kia con thỏ nhún nhảy một cái hát ca:

-Ánh nắng chiếu trên bầu trời, mọi tử cười ha ha, ha ha ha, ha ha

ha... Có bản lĩnh người lại đến cho ta một phát...

Chúng tiên nghe vậy, mặt lập tức đen lại, có không ít người thiếu chút nữa cười ra tiếng.

-Không cần nhìn, nghe bài hát này liền biết, chắc chắn là con thỏ không đáng tin cậy kia. - Lý Tịnh nói.

Thế là Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ tản thần thông, trở về vị trí của mình.

Hai người cũng không cần nói thêm lời thừa thãi, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Ngọc Đế nói:

-Ma Lễ Thọ, Ma Lễ Thanh...

Hai người nghe xong, thân thể run lên, phù một tiếng quỳ trên mặt đất, Ma Lễ Thanh nói:

-Ngọc Đế, chúng thần... chúng thần thật sự nhìn thấy hắc hạ giới ở Đông Thiên Môn.

-Sao con thỏ kia biết Đông Thiên Môn có thể xuống Đông Thắng Thần Châu?

Một câu của Ngọc Đế liền nói tới trọng điểm.

Trong nháy mắt trên trán Ma Lễ Thanh mồ hôi rơi như mưa...

Lý Tịnh thấy vậy, tiến lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, Ma Lễ Thanh, Ma Lễ Thọ cả gan làm loạn, tính toán đồng liêu, càng có tội khi quân! Thần thấy, phải giam cầm bọn họ vạn năm rắn đẽ để tránh có người bắt chước làm theo!

Lời này vừa nói ra, một số thần tiên nhin không được bẹp miệng.

Ai không biết, Tứ Đại Thiên Vương chính là thuộc hạ của Lý Tĩnh, Lý Tĩnh nhìn như chủ động thỉnh tội, trên thực tế là đang đổ lỗi cho hai người.

Giam cầm vạn năm?

Hai người ngồi khổ tu một hồi, cũng sẽ trôi qua, đối với thần tiên tới nói, vạn năm... Chẳng qua cũng chỉ một ngày mà thôi.

Ngọc Đế thân nhiên nói:

-Thái Bạch Kim Tinh, ngươi cảm thấy, việc này nên làm như thế nào?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, thần thấy, hai người mặc dù có lỗi, nhưng là thủ vạ năm tháng vô tận, cũng có công lao. Không bằng công tội bù nhau, liền phạt bọn họ giam cầm vạn năm, nếu tái phạm, sẽ trách phạt nặng hơn.

Ma Lễ Thọ và Ma Lễ Thanh nghe vậy, cảm kích nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Ngọc Đế nói:

-Chuẩn!

Nghe thấy Ngọc Đế mở miệng, Ma Lễ Thọ và Ma Lễ Thanh như tụt được gánh nặng, vội vàng cáo lui, xuống dưới tự giam mình.

Kết quả, hai người mới ra Lăng Tiêu Bảo Điện, ra bên ngoài rẽ ngang, liền thấy con thỏ kia nhảy nhót đâm đầu đi tới, còn nhếch mi

ệng cười nói với bọn hấn:

-Ai u, hai vị, đây là đi đâu vậy?

Hai người nhìn nhau, thở dài trong lòng, lắc đầu, không nói gì rồi đi.

Tần Thộ nhìn bóng lưng của hai người, kêu lên:

-Hai vị, đi thông thả!

Hai người lại đi nhanh hơn...

Tần Thộ lắc đầu, đi Ngự Hoa Viên.

Hôm nay nữ tử lại cầm một con chim có hình dạng khác, Tần Thộ cũng không nhận ra là cái gì, thả Lò Bát Quái ra, bao bọc một tầng g bùn làm thành món gà ăn mảy...

-Tỷ tỷ, còn có nguyên liệu nấu ăn khác không? Hiện tại ta là Nhật Dạ Du Thần, mỗi ngày còn phải ra ngoài tuần tra. Ta làm ra cơm của một ngày cho tỷ một lần, thế nào?

Tần Thộ ngồi xổm ở cửa đại điện hét lên.

-Ngươi? Nhật Dạ Du Thần?

Nữ tử nghe xong, hơi kinh ngạc.

Tần Thộ nói:

-Đúng vậy! Nhậ Dạ Du Thần!

Tần Thộ vừa nói xong thì lấy lệnh bài Nhật Dạ ra quơ quơ.

Kết quả sau một khắc, lệnh bài Nhật Dạ bay đến trong tay nữ tử,

nữ tử nhẹ nhàng lướt qua, lại ném cho Tần Thộ nói:

-Hiện tại, ngươi mới được tính là Nhật Dạ Du Thần.

Tần Thộ không rõ ý tứ của nữ tử, chẳng qua sau khi lệnh bài tới tay, hắn rõ ràng cảm giác, lệnh bài này càng thêm thân cận với hắn, tựa như chính là một bộ phận của thân thể, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, công năng trên lệnh bài sẽ mở ra! Không còn cảm giác tụt hậu như lúc trước, muốn làm gì đó phải truyền sang bên thứ ba.

Tần Thộ lập tức tập trung thần thức để nhập vào, chỉ thấy thế giới ngày đêm ở trong lệnh bài đã thay đổi, bên trái mặt trời sáng rực, bên phải đen kịt một màu, không còn chút dấu vết của Dạ Du Thần và Nhật Du Thần.

Mà ngược lại ở chính giữa, có một con thỏ giống hệt như hắn đang ngồi ở đó! Đó là dấu ấn thần thức của hắn!

Trong nháy mắt Tần Thộ hiểu ra, nữ tử lướt qua một cái, liền biến mất lệnh bài này thành đồ của hắn một cách chân chính rồi!

Chương 283: Xe ngựa lớn của ta

Chương 283. Xe ngựa lớn của ta

Thật ra, Tần Thộ hạ giới liền lên ngay là vì còn có hơi lo lắng. Lệnh bài là của Nhật Du Thần, hắn nắm giữ quyền chủ động tuyệt đối, nếu như Tần Thộ ở bên ngoài chơi hăng quá, Nhật Du Thần độ

t nhiên thu lệnh bài về... Lúc hắn quay lại Thiên Đình, chắc chắn có hình phạt chờ hắn. Dù sao, nhận việc giúp cho Nhật Du Thần, cũng chỉ là thỏa thuận bằng miệng của họ, ai có thể làm chứng được?

Nhiều Đăng và Bạch Văn? Địa vị hai người này thấp, lời nói không có trọng lượng, hiệu quả không lớn.

Kim Giác với Ngân Giác? Hai người này chỉ lo hắn lâu chết, không ném đá xuống giết là tốt lắm rồi.

Vì vậy, Tàn Thọ rất biết người biết ta, xuống xem một cái rồi chạy về ngay...

Bây giờ, lệnh bài thuộc về hắn hoàn toàn, hắn cũng yên tâm hắn.

-Cảm ơn, tiểu tử tử!

Tàn Thọ vui vẻ nhận lấy lệnh bài.

Nữ nhân lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, vung tay lên, con thỏ lập tức bị thổi ra khỏi đại điện, chỉ nghe thấy giọng nói của nữ nhân truyền ra:

-Lúc ta muốn ăn, thì sẽ gọi người. Khoảng thời gian này, không cần tới nữa.

Tàn Thọ nghe xong, đây là cho hắn nghỉ ngơi à? Trong lòng bỗng nhiên mừng rỡ như điên!

Thu lại cái Lò Bát Quái, Tàn Thọ cười nói:

-Cảm tạ tiểu tử tử, ha ha...

Tàn Thọ cũng nhìn ra được, nữ nhân này trông thì lạnh lùng, thực ra thì, tâm tính cũng không tệ lắm... ít nhất hắn cho là vậy.

Tần Thọ vui vẻ chạy xuống núi tìm Tiểu Thụ, một thỏ một cây lại bắt đầu bận bịu gieo trồng, tưới nước...

-Tiểu Thụ à, cứ thế này mãi không được đâu. - Tần Thọ nói.

Tiểu Thụ không hiểu gì nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ nói tiếp:

-Tưới nước chỉ dựa vào mình ta là không được, người cũng thấy đấy, khả năng tưới nước của ta cũng chẳng ra làm sao cả.

Tiểu Thụ liền gật đầu theo, như là muốn nói: “Đúng thật chả ra là m sao.”

Tần Thọ toe toét nói:

-Vì vậy, chúng ta phải tìm một người chuyên tưới hoa mới được.

Tiểu Thụ nghiêng đầu nhìn Tần Thọ, giống như đang hỏi: “Tìm a i?”

Tần Thọ sờ cằm nói:

-Tưới hoa chậm quá, nếu như có người tạo nên cơn mưa... Mưa? Biết rồi!

Tần Thọ chợt cười to nói:

-Tiểu Thụ, người chờ nhé, thỏ gia ta đây sẽ tìm người tạo mưa tới i!

Nói xong, Tần Thọ nhanh chân bỏ chạy, thoáng cái là mất dấu rồi.

Tiểu Thụ trông theo bóng lưng Tần Thỏ, lắc lư cái người, giống n

hư đang cười, lại giống như đang lắc đầu, sau đó lại tiếp tục chăm sóc đâm cây cỏ của nó.

Tần Thộ chạy thẳng một mạch ra khỏi thành Thiên Dung, sau đó liền vào truyền tống trận, đi thẳng.

Cùng khi đó, ở đằng sau một bức tường, một người ló ra, chau mày nói:

-Quả nhiên như đại ca dự liệu, con thỏ này nói là muốn hạ giới, chắc chắn là sẽ hạ giới. Trước đó không bắt chuẩn thời gian, lần này, hẳn nhất định là hạ giới rồi! Ta sẽ theo dõi hẳn xem, nếu thật là hạ giới, thì sẽ cáo trạng, hê hê...

Nói xong, người này đuổi theo.

Người này chính là Bắc Phương Đa Văn Thiên Vương Ma Lễ Hồng thuộc một trong Ma Gia Tứ Tướng!

Ma Lễ Hồng thấy con thỏ đã vượt qua Truyền Tống rồi, cũng lập tức mở Truyền Tống trận ra, đi thẳng tới Đông Thiên Môn.

Tần Thộ vừa đặt chân xuống, liền chạy ra khỏi Đông Thiên Môn, hét lên:

-Đầu đá, mở cửa đi, thỏ gia đây muốn hạ giới!

Võ tướng nghe vậy, hỏi:

-Vẫn là Hoa Quả Sơn?

-Đúng! - Tần Thộ kêu lên.

Võ tướng vung tay lên, Tam Tiên Lộ mở ra, Tần Thộ lập tức tiến vào, dường như ngay lúc đó, Ma Lễ Hồng cũng chạy tới, vừa hay trốn ở phía sau cửa, đáng tiếc, hẳn không trông thấy Tần Thộ, chỉ

thấy Tam Tiên Lộ đang mở ra. Nói cách khác, vừa nãy có kẻ hạ giới, mà con thỏ này vừa tới, như vậy vừa hay có thể suy đoán ra được, con thỏ này hạ giới rồi.

Có điều Ma Lễ Hồng làm việc gì cũng rất cẩn thận, chờ cửa của Tam Tiên Lộ đóng lại, hắn lập tức chạy tới, cười nói:

-Tôn Vô đạo hữu, đã lâu không gặp.

Kết quả là Tôn Vô chẳng nhúc nhích, đứng như pho tượng.

Có vẻ Ma Lễ Hồng cũng hiểu tính cách Tôn Vô, cười nói:

-Được rồi, không phí lời nữa. Tôn Vô đạo hữu, vừa rồi có một con thỏ hạ giới à? Ừm, hắn dùng lệnh bài của Nhật Du Thần?

Chân mày của Tôn Vô hơi nhíu lại, cử động này quá nhỏ không thể nhận ra, Ma Lễ Hồng đã quen với việc Tôn Vô như một tảng đá, vì vậy cũng chẳng quan sát vẻ mặt của hắn.

Tôn Vô mở miệng nói:

-Đúng.

Ma Lễ Hồng cười nói:

-Là tới Đông Thắng Thần Châu?

Đáng tiếc, Tôn Vô chẳng nói một lời.

Ma Lễ Hồng chép miệng, nói:

-Ngươi đúng thật là... quý chữ như vàng.

Lắc đầu một cái, Ma Lễ Hồng cũng không hỏi nữa, nếu xác định con thỏ này đã hạ giới, hắn cũng không dừng lại, lập tức xoay người.

ời, mở truyền tống trận ra, đi cáo trạng.

Cùng lúc đó, Tam Tiên Lộ lại mở ra, một con thỏ rung đùi đắc ý c
hạ ra, vừa chạy vừa kêu lên:

-Ái chà... tự mình chạy chậm quá đi, về nhà lấy cái xe ngựa lớn c
ủa ta để đi!

Sau đó con thỏ liền chạy biến đi như làn khói...

Tôn Vô thấy vậy, khóe miệng hơi cong lên...

-Khởi bẩm Ngọc Đế, đại ca ta cùng tứ đệ đã nghĩ sai cho đồng bạ
n, ta làm sao có thể phạm phải sai lầm như thế được? Ta tận mắt t
rông thấy con thỏ hạ giới, hơn nữa, cũng đã hỏi dò qua tướng gác
Đông Thiên Môn, Tôn Vô đệ tử của Thái Ất Đông Cực Thanh Ho
a Đại Đế. Tôn Vô cũng thừa nhận, con thỏ này hạ giới. Tiểu thần l
à tướng giữ thiên môn, phát hiện ra chuyện này, sao có thể không
báo lên? - Ma Lễ Hồng nói đầy nghĩa khí.

-Hửm? - Ngọc Đế hơi mở mắt.

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ nói:

-Ma Lễ Hồng, lần này ngươi thật sự bắt chuẩn con thỏ đó hạ giới
rồi?

-Ta trông thấy rõ ràng, còn có Tôn Vô làm chứng. - Ma Lễ Hồng
nói.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, chi bằng để Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong
Nhĩ đi nhìn thử một lần xem sao?

Ngọc Đế nói:

-Được!

Triều sớm của Thiên Đình sớm đã kết thúc rồi, chỉ có Ngọc Đế và Thái Bạch Kim Tinh ngồi ở trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bây giờ lại gọi Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ, phải đề quan truyền lệnh đi gọi.

Chẳng bao lâu, Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ tới, lần nữa mở ra thần thông, tìm Đông Thắng Thần Châu, kết quả vẫn không thể tìm được bóng dáng của con thỏ...

-Chuyện này không thể nào!

Sắc mặt Ma Lễ Hồng có vẻ không ổn.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Ma Lễ Hồng, bên đó không có bóng dáng con thỏ... Người cũng biết, Địa Tiên Giới rộng lớn, hai mươi tám tầng, Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ cũng chẳng thể nào tìm được hết trong một thời gian ngắn. Nếu thật sự muốn tìm, cũng phải mất thời gian vạn năm tới mấy ngàn năm. Hơn nữa, con thỏ này một mình điên đảo hết càn khôn, chẳng thể nào bắt đốt ngón tay. Bởi vậy... rất khó tìm.

Đúng lúc này, một người chạy vào từ cửa lớn, vội vã lau mồ hôi trên gáy.

Vừa vào cửa, người này liền quỳ xuống đất lễ bái nói:

-Tiểu thần bái kiến Ngọc Đế!

Ma Lễ Hồng nhìn một cái, nhưn mày hỏi:

-Nhị ca, sao huynh lại tới đây?

Người tới chính là Ma Lễ Hải!

Ma Lễ Hải cười khỏ nói:

-Ta sao mà không tới được? Con thỏ này đi tới Nguyệt Cung rồi...

-Cái gì?!

Ma Lễ Hồng dường như là rít lên vậy.

Ma Lễ Hải nói:

-Thật, mới vừa đi qua Nam Thiên Môn...

Chương 284: Ai yo, con heo mập đáng yêu quá.

Chương 284. Ai yo, con heo mập đáng yêu quá.

Ma Lễ Hồng bỗng nhiên xám cả mặt, hắn biết ngay là có chuyện! Hắn cũng biết rõ, Ma Lễ Hải chạy tới, để hắn dừng chuyện lại, để không bị trừng phạt. Nếu không, hắn mà không cam tâm, thật sự để Ngọc Đế phí công sức đi tìm, kết quả con thỏ lại không hạ giới, chắc chắn là thảm rồi.

Ma Lễ Hồng run lập cập nhìn Ngọc Đế:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, thần thật sự nhìn thấy, hơn nữa Tôn Vô có t

hể làm chứng.

Ngón tay Ngọc Đế đưa ra, một tấm bảo kính bay tới, kính phóng tia sáng vào ra, đối diện chính là Tôn Vô!

Tôn Vô đi một bước vào trong kính, đã xuất hiện ở Lăng Tiêu Bảo Điện rồi!

Tôn Vô làm lễ:

-Tiểu thần, tướng canh giữ Đông Thiên Môn, Tôn Vô, bái kiến Ngọc Đế!

-Tôn Vô, ngươi phải làm chứng cho ta. Không phải ngươi để con thả hạ giới rồi sao?

Ma Lễ Hồng giống như bắt được nhành cỏ cứu mạng, kêu lên.

Tôn Vô cau mày, hơi trầm mặc, rồi nói:

-Đúng.

Ma Lễ Hồng nói:

-Ngọc Đế, Tôn Vô nói rồi, mọi người tin rồi chứ?

Lúc này, Thái Bạch Kim Tinh hỏi:

-Ở trên Nguyệt Cung là kẻ nào?

Ma Lễ Hồng im lặng... khẽ nói:

-Có thể... hắn quay lại rồi?

Ngọc Đế không đáp, thế nhưng bầu không khí hơi trầm mặc rồi...

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Ma Lễ Hồng, trên thế gian này có vạn ngàn con thỏ, chỉ thấy con thỏ hạ giới, thì sao chứng minh con thỏ đó là Tàn Thọ? Thiên Đình có bao nhiêu thỏ tinh cơ chứ?

Ma Lễ Hồng im lặng...

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Tôn Vô, việc này ngươi thấy sao?

Tôn Vô quý chữ như vàng nói:

-Có một con thỏ hạ giới, có phải người các người nói không, không rõ.

Sắc mặt Ma Lễ Hồng bỗng trở nên rất khó coi nói:

-Ngọc Đế...

Ma Lễ Hồng như còn cổ nứu kéo.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Ma Lễ Hồng, lui xuống đi, đi tìm huynh trưởng của ngươi để cá m tức cùng đi. Đừng nhiều lời...

Lời của Thái Bạch Kim Tinh, Ma Lễ Hồng vẫn nghe theo, dù sao bao năm qua Thái Bạch Kim Tinh cũng không hại tới ai. Trên thực tế, dựa theo tình hình bây giờ tính toán, Thái Bạch Kim Tinh đang nói đỡ cho hắn.

Lập tức, Ma Lễ Hồng thở dài một tiếng, sau khi hành lễ, chủ động lui xuống nhận phạt...

Ma Lễ Hải thấy vậy, thở dài cay đắng, cũng cáo từ.

Rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, Thái Bạch Kim Tinh đuổi theo, dặn dò:

-Ma Lễ Hải, sư huynh đệ các người, bị cấm túc ba vạn năm, người chớ có phạm vào sai lầm này.

Ma Lễ Hải chấp tay nói:

-Đa tạ tình quân nhắc nhở, ta biết làm thế nào rồi.

Ma Lễ Hải tuy nói vậy, nhưng trong lòng vẫn nhin một cục tức. Hẳn biết rõ, huynh đệ trong nhà tuyệt đối không nói dối, chỉ là con tởm này mẹ nó đang làm gì vậy? Thật sự không hạ giới, hay là hạ giới rồi đi lên? Lễ nào con tởm này biết họ muốn hại nói? Có ý chơi bợn họ hay sao?

Trong lòng Ma Lễ Hải cứ nghĩ mãi, đã đi tới ngoài Nam Thiên Môn.

Ba trong số sư huynh đệ bị cấm túc, Nam Thiên Môn nhất định phải có người trấn giữ, hẳn dĩ nhiên không thể chạy lung tung, nhưng con tởm này...

-Không nghĩ nữa! Không nghĩ tới con tởm chết tiệt đó nữa! Sau này kẻ nào nhắc tới con tởm với ta, ta sẽ liều với hắn!

Trong lòng Ma Lễ Hải phát điên.

Đúng lúc này, phía trước truyền tới một tiếng gọi vui vẻ:

-Được cười rồi! Ha ha... Chạy nhanh lên chút nào!

Sau đó một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, đến trước mặt hắn, xe ngựa quay một cái phóng khoáng, dừng trước mặt Ma Lễ Hải!

Tiếp theo, con thỏ ngồi ở chỗ lái đi tới, nghe răng cười nói:

-Ái chà! Các người hôm nay đổi ca rất chuyên cần đấy! Sáng sớm vẫn cầm bảo kiếm, bây giờ thì đổi thành ôm đàn tỳ bà rồi à? Sao? Bị bệnh rồi? Xin nghỉ bệnh? Hay vẫn trong thời gian đổi ca đây?...

Đúng thật không mở bình sao mà biết trong bình có gì, Ma Lễ Hải vốn đã hận con thỏ nghiêng răng, bây giờ con thỏ đáng chết này còn động tới Ma Lễ Thanh, hấn làm sao mà dễ chịu được?

Có điều, Ma Lễ Hải cũng biết, con thỏ này không làm gì, dù hấn tức giận cũng chẳng động thủ được?

Lập tức, Ma Lễ Hải trừng mắt lườm Tần Thộ, không nói một lời.

-Xong rồi, ngốc rồi, đến nói cũng không được. Vậy thỏ gia ta đi đây! Nào, xông lên đi, phi tới Đông Thiên Môn!

Tần Thộ đang vừa nói, vừa cười xe ngựa vọt tới Nam Thiên Môn, mở Truyền Tống trận ra rồi đi.

-Tướng quân... có đi theo xem thử không? - Đặng nguyên soái nói.

Ma Lễ Hải rất muốn nói thôi đi, thế nhưng vừa nghĩ tới vẻ đắc ý của con thỏ này, hấn liền cảm thấy, con thỏ này chắc chắn biết hết mọi chuyện rồi.

Hấn chạy tới, chính là để điều võ dương oai, đồ đáng ghét!

Lập tức, con tức giận trong lòng hấn không thể ép lại, cắn răng nguyền rủa nói:

-Theo!

Đặng nguyên soái nói:

-Vâng, mặt tướng lập tức đi theo!

-Không cần, tự ta đi!

Ma Lễ Hải nói xong, quay người rời đi.

Ma Lễ Hải vừa đi vừa suy nghĩ nguyên nhân thất bại của các huynh đệ, nghĩ đi nghĩ lại, thầm nói:

-Vẫn do chúng cứ không đủ! Lần này, ta nhất định phải thu nhật c húng cứ, một lần giải hết oan khuất cho huynh đệ, để con thỏ này bị giam lại!

Ma Lễ Hải nghĩ tới đây, liền mở truyền tống trận ra, đi tới Đông Thiên Môn.

Vừa hay, Ma Lễ Hải trông thấy Tam Tiên Lộ đóng, Ma Lễ Hải hỏi:

-Tôn Vô đạo hữu, con thỏ vừa hạ giới à?

Tôn Vô:

-Đúng.

Ma Lễ Hải gật gù, lấy một khối Ảnh Ấn Thạch ra, giơ tay ném ra phía ngoài Đông Thiên Môn, sau đó nói với Tôn Vô:

-Tôn Vô đạo hữu, xin hãy nhìn giúp một cái, đừng để người khác phá hủy Ảnh Ấn Thạch.

Tôn Vô không đáp.

Ma Lễ Hải xem là Tôn Vô đồng ý, dù sao, tính cách của Tôn Vô này... hẳn chẳng nói gì cả, người cũng chỉ có thể đoán xem hẳn đồng ý hay từ chối.

Có điều Ma Lễ Hải cảm thấy, Tôn Vô chẳng lý nào từ chối, vì vậy hẳn yên tâm rời đi.

Trên biển rộng Đông Thắng Thần Châu, một con thỏ ngồi trong xe ngựa, nhìn núi, vẻ mặt nghiêm nghị, hít sâu một hơi, rõ ràng rành mạch, đầy đủ sức lực đọc:

-Bàn Cổ khai thiên, Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế định luân, trong thế giới đó, phân thành tứ đại bộ châu: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Bắc Câu Lô Châu. Sách này nói về Đông Thắng Thần Châu. Ở ngoài biển có một quốc thổ, tên là Ngao Lai Quốc. Nước gần biển rộng, trong biển có một tòa núi nổi tiếng, gọi là Hoa Quả Sơn. Ngọn núi này là mạch nguồn của thập châu, rồng từ ba đảo, từ lúc khai thanh đứng đó, sau hồng hoang mà thành. Thật là núi tốt! Có thơ làm chứng, viết rằng...

Nói tới chỗ này, thỏ hít sâu một hơi, mở mắt lên, đi ra khỏi xe ngựa, đứng trên xe ngựa, sải một bước lớn, hét to:

-Ta là dây leo sát vách Thái Sơn cuốn lấy ái tình, nghe ta nói đây:

-Hú... Người là bảo vật tốt đẹp nhất nắm tay ta lưu lạc chân trời, hú, cô nương đừng sợ ta, hú...

Một giai điệu khiến quỷ khóc ma sầu bay qua một tòa đảo tiên, khiến không ít người chú ý.

-Ban ngày, đâu ra con khỉ kêu loạn vậy?

-Con yêu quái nhỏ nhà nào thiếu văn hóa như vậy?

-Người đâu, đi ra ngoài đánh hấn cho ta! Chờ đã, xe ngựa đó? Còn có ký hiệu Thiên Đình, không động vào được, không động vào được...

-Nếu không phải người của Thiên Đình, ta đã giết hấn rồi!

-Ai chà... Tiếng ca của kẻ này cũng đặc biệt đấy, nếu ta không phải đồng xương trắng, cũng muốn gặp gỡ hấn ở suối Uyên Ương, ha ha...

...

Mặc kệ các yêu quái trên hòn đảo và kẻ tu hành thâm thì thế nào, Tàn Thọ vẫn hát rất vui vẻ, xe ngựa Thiên Mã Vân Long còn không ngừng tăng mã lực lao nhanh, thiên mã đạp tường vân, long xa như lưu tinh, khiến bao nhiêu người ngẩn đầu mà nhìn.

Chương 285: Yêu quái gian xảo nơi khí ho cò gáy

Chương 285. Yêu quái gian xảo nơi khí ho cò gáy

Có điều chạy một lát, Tàn Thọ bỗng nhiên vỗ đầu một cái, thảm n ói:

-Ái chà! Thỏ gia ta mới nhớ ra, ta vốn dĩ không biết Hoa Quả Sơn ở đâu? Chuyện này... chạy đi đâu đây? Xuống hỏi thử!

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, một con heo rừng tinh trở mình, thân thể vận vẹo chân động, đã biến thành một tên béo!

Tên béo cười ha ha:

-Ha ha ha... Trư gia ta cuối cùng đã hóa hình rồi! Ngọn núi nhỏ này, sau này ta sẽ là đại vương!

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

-Con lợn này không tệ, rất mập, tới đây, sau này ngươi sẽ là người của thỏ gia ta.

Lợn Rừng Tinh vừa nghe vậy, lập tức giận dữ.

-Ái cha, trông cái dáng vẻ đáng yêu muốn chịu đòn của ngươi này, còn không chịu nghe cơ đấy! - Giọng nói lại vang lên.

Lợn Rừng Tinh giận dữ hét lên:

-Bản đại vương...

Lời còn chưa nói ra, chỉ thấy một con thỏ nhảy xuống, đập một cái lên đầu hắn, chỉ nghe đoàn một tiếng, lợn rừng thành tinh thấy một sức mạnh truyền tới đầu mình, một lát sau liền bị chôn vào đất!

Một cái đập này đánh xuống, nháy mắt khiến Lợn Rừng Tinh từ người biến lại thành lợn rừng.

-Ngươi vừa nói gì? Nhắc lại lần nữa. - Con thỏ cười hì hì nhìn Lợn Rừng Tinh.

Lợn Rừng Tinh dùng sức kéo đầu ra, kinh hoàng nhìn con thỏ trước mặt, nói:

-Người... sao người có sức mạnh lớn vậy?

-Thỏ gia ta đây thần lực trời sinh, thôi luyện thuyền đi, ta hỏi người, người biết Hoa Quả Sơn ở đâu không? - Tần Thộ nói.

Lợn Rừng Tinh nhìn Tần Thộ mê man rồi nói:

-Hoa Quả Sơn nào cơ? Chưa nghe bao giờ.

Tần Thộ nghe vậy, hai mắt chớp một cái nói:

-Người không biết, vậy cần người làm gì? Giết để lấy thịt.

Nói xong, Tần Thộ lấy một cái lò ra.

Lò này vừa lấy ra, tiếng hét lớn oa oa:

-Ai chà, con heo mập này không tệ! Nhảy nhót loạn lên, thịt còn rất nhiều!

Sau đó nói với Lợn Rừng Tinh nằm kế bên đang run lẩy bẩy:

-Người tự mình bước vào, hay chờ ta động thủ?

-Đại vương tha mạng!

Lợn Rừng Tinh bụm một tiếng quỳ trên mặt đất, gào khóc.

Lợn Rừng Tinh rất tức, nó nhìn bao nhiêu năm, cuối cùng cũng thành công biến hình, tưởng bản thân lợi hại lắm, có thể chiếm một ngọn núi nhỏ làm đại vương. Có thể làm chủ một bầy heo rồi... Kết quả, cười được ba giây, liền gặp phải một con thỏ hung ác như vậy!

Còn một chuyện ác hơn đó là, một lời không vừa ý liền lấy lò ra...

Hắn không nghĩ ra, một con thỏ không biến hình và một cái lò, sao lại dữ như thế? Hắn đã biến hình rồi, còn đánh không lại người ta...

-Tha mạng? Người không biết Hoa Quả Sơn ở đâu, không ăn thì gì nữa lại làm gì? - Tần Thọ vỗ ngực nghếch hỏi.

Lợn Rừng Tinh nghe vậy, mắt đảo một vòng, vội vã kêu lên:

-Đại vương, ta không biết, thế nhưng ta có thể giúp người đi hỏi mà! Thêm một người, thêm cái miệng, hỏi đường cũng nhanh hơn chút, không phải ư?

Tần Thọ nghe vậy, cảm thấy có lý, liền mở mắt, chép miệng nói:

-Có chút đạo lý.

-Có đạo lý cái quái quỷ! Nấu lên mới phải đạo! Ta đã đun nước rồi, người lại bảo với ta đừng nấu nữa? Không được! Ta từ chối! Con heo nhỏ, nhanh, đi vào trong nồi đi!

Lò Bát Quái liền mở cái nắp ra, quả nhiên, bên trong bếp đã có nước sôi ùng ục nổi thành bong bóng rồi...

-Ta không vào, người cách xa ta ra! Đại vương cứu mạng!

Lợn Rừng Tinh nhìn cái lò đang chạy tới, sợ tới mức cuồn chân lên chạy.

Lập tức, một con heo mập mập chạy trước, một cái lò chạy sau, bên trong cái lò là nước đun sôi sùng sục, cái lò kêu ầm lên đuổi theo... Cảnh tượng có hơi rối loạn.

-Ta biết rồi! - Con thỏ đột nhiên kêu một tiếng!

Lợn Rừng Tinh và Lò Bát Quái đồng thời dừng lại, quay đầu lại h

ôi:

-Ai đấy?

Tần Thọ híp mắt nói:

-Các người nói cái gì?

Lò Bát Quái lập tức nói:

-Vừa nãy ta không lên tiếng mà... là con heo nói!

Gương mặt Lợn Rừng Tinh oan ức, vừa muốn nói gì đó, lại nghe Lò Bát Quái thấp giọng nói:

-Người dám nói linh tinh, ta sẽ nấu người lên!

Lợn Rừng Tinh khóc nức nở nhìn Tần Thọ, bây giờ nó đã hiểu ra, con thỏ này còn dữ hơn cái bếp lò nữa!

-Được rồi, thỏ gia ta hôm nay tâm trạng không được tốt lắm, không chấp nhận với các người.

Tần Thọ nói xong, vung tay lên, một cái cây đại thụ dùng phát nổ tung, một khắc sau một cái cờ lớn hiện ra trong tay Tần Thọ, trên lá cờ quấn quanh cái gậy cao cao có viết mấy chữ lớn: "Thiên hạ n hạ phạm, các con cháu mau tới cúng bái đi!"

Lợn Rừng Tinh nhìn thấy, sợ hết hồn kêu lên:

-Thỏ gia, cái cờ này huênh hoang quá, ngài cầm cái cờ này đi ra ngoài, sẽ không sống qua được hai ngọn núi đâu!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ai nói là ta cầm chứ!

Lợn Rừng Tinh bỗng nhiên có dự cảm không lành, quả nhiên, con thỏ lập tức nói:

-Người là tiểu đệ, người phụ trách việc cầm cờ!

Lợn Rừng Tinh nghe vậy, bỗng nhiên cuống lên:

-Thỏ gia, ngài tha cho ta đi, nếu mà ta đi ra ngoài, là sẽ bị người ta nấu lên ngay!

-Người sợ cái gì? Có thỏ gia ta đây là chỗ dựa cho người rồi! - Tàn Thọ nói rất bá đạo.

-Thật à? - Lợn Rừng Tinh hỏi.

Tàn Thọ đáp:

-Thỏ gia ta một ngụm nước bọt đã định, nói một là một, đương nhiên là thật rồi!

-Vậy được, vậy ta thử xem...

Lợn Rừng Tinh nói xong, cầm cái cờ lớn, bước đi cẩn thận từng tí một, trong lòng sợ hãi bước đi.

Lò Bát Quái lấy làm lạ ríu rít nói:

-Không hổ là con heo thành tinh, với trí thông minh này... hắc hắc ông nghĩ thử xem, người mà đỡ không được thì hắc làm thế nào? Còn nữa, con thỏ, nếu gặp phải kẻ mạnh, người tính làm sao?

Tàn Thọ khinh bỉ nhìn Lò Bát Quái nói:

-Nhìn xem tiền đồ của người, nhìn thử nhân phẩm của người xem. Gặp phải kẻ mạnh hơn thì làm sao? Gặp phải kẻ mạnh hơn chúng

ta lại không biết chạy à? Ta quen biết gì cái con heo kia?

Lò Bát Quái:

-...

Có điều ngay lập tức, Tàn Thọ nói:

-Nhưng mà, ta thật sự không tin có kẻ dám đối địch với thổ gia ta, thổ gia ta đây là Nhật Dạ Du Thần, là gương mặt đại diện của Thi ên Đình đấy.

Lò Bát Quái ha ha nói:

-Không phải Nhật Dạ Thần cũng bị đánh úp hay sao, trên đời này làm gì có chuyện gì là tuyệt đối.

Tàn Thọ nói:

-Thổ gia ta có chống lưng!

Lò Bát Quái vừa nghĩ tới nữ nhân ở trên ngọn núi kia thì lập tức ngậm miệng lại.

Tàn Thọ đắc ý nói:

-Đi thôi... hình như đằng trước có động tĩnh rồi.

Lại nói ở bên phía Lợn Rừng Tinh, tuy rằng con thổ hứa cho hấn chỗ dựa, có điều trong lòng Lợn Rừng Tinh vẫn không dám chắc. Hấn run lập cập cầm lá cờ đi về phía trước, đồng thời thông minh càng chạy càng chéo đi, chuyên chọn những chỗ cây cao, núi cao, hoặc là nơi ít sinh vật để không bị người ta trông thấy.

Nhưng mà hấn quên mất một chuyện, kẻ xấu xa sẽ ở nơi khi ho c
ò gáy, trên trời dưới đất, đều là như vậy, ở đây, cũng là nơi khi ho

cò gáy sẽ có yêu quái gian xảo!

Lợn Rừng Tinh đi không bao xa, liền nghe tiếng rống to:

-Chặc! Một con Lợn Rừng Tinh kia, không ngờ lại ngông cuồng nư
hư vậy! Bản đại vương lại muốn xem thử xem, ngươi có bản lĩnh
gì để chúng ta phải cúng bái! Chúng bây đâu, mau bắt con heo nà
y lại, nấu lên!

-Lên nào, bắt heo lại!

Lợn Rừng Tinh ngẩng đầu lên, chỉ thấy đám tiểu yêu quái chạy tó
i từ đằng xa, từng con kêu gào lên, như thể sợ chạy chậm, sẽ khôn
g ăn được thịt heo vậy!

Lợn Rừng Tinh sợ tới mức xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa gọi:

-Thỏ gia cứu mạng với!

Chương 286: Yêu quái gian xảo nơi khỉ ho cò gáy (2)

Chương 286. Yêu quái gian xảo nơi khỉ ho cò gáy (2)

Tần Thộ còn chưa đi tới đây đã nghe thấy tiếng kêu cứu của Lợn
Rừng Tinh, Tần Thộ còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy Lợn Rừn
g Tinh chạy ngang qua người! Rõ ràng đã trông thấy con thỏ, như
ng vốn không có ý dừng lại, vừa chạy vừa tiếp tục gọi:

-Thỏ gia cứu mạng với!

Tần Thọ thấy vậy, cái mặt liền đen lại, hấn biết, con heo chết tiệt này không phải không thấy hấn, mà cố ý vờ như không thấy, để k hông bị bắt lại ăn đánh, hoặc là muốn nhân cơ hội này chạy trốn mất.

Có điều, Tần Thọ cũng không có thời gian đi để ý đến con heo này, chỉ thấy một đám tiểu yêu quơ mấy cái đao rách nát gào thét đòi giết, đằng sau tiểu yêu, còn có ba con yêu quái thân hình vạm vỡ khiêng theo một cái ghế tựa, trên ghế là một con yêu quái đầu báo đang ngồi, dương dương tự đắc nhìn bên này, vung tay lên nói:

-Thỏ này rất béo, cũng bắt luôn, nấu!

-Con thỏ nhỏ, đừng chạy!

Tần Thọ vừa nghe, bỗng thấy vui vẻ, thầm nghĩ: “Một đám tiểu yêu còn chưa thành yêu tiên mà lại dám nấu thỏ gia ta đây? Gặp qu a kẻ không sợ chết nhưng mà chưa gặp kẻ không sợ chết tới vậy!”

Tần Thọ cũng không chạy, liền dừng lại ở một bên, chống nạnh mà đứng!

Những tiểu yêu kia trông thấy con thỏ vậy mà không chạy, cũng đều sững sốt một lát...

Sau đó, những tiểu yêu này ào ào vây lấy Tần Thọ ở giữa, trong đó có một yêu quái nhỏ quay về phía yêu vương nói:

-Báo cáo đại vương, chúng ta bắt được con thỏ này rồi!

Con báo hài lòng gật gù, cười nói:

-Con thỏ, người đã bị bọn ta bắt lại, người muốn tự đi vào trong n ồi hay muốn đại vương động thủ hả?

Kết quả chỉ thấy con thỏ này chẳng sợ hãi chút nào, chống nạnh mà đứng, nhìn qua đám yêu quái một chút, cuối cùng nhìn về phía Yêu Vương Đầu Báo, vô cùng nghiêm túc hô to một tiếng:

-Chậc! Đám yêu quái các người đã bị thỏ gia ta bao vây, nộp vũ khí đầu hàng ta sẽ tha cho!

Đám yêu quái bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, chuyện này... là tình hình gì thế?

Yêu Vương Đầu Báo cũng bối rối, gãi đầu một cái nói:

-Con thỏ, ngươi ngốc rồi à? Ngươi nhìn bốn phía đi, đều là người của bọn ta! Là chúng ta bao vây ngươi!

Tần Thộ lắc đầu nói đàng hoàng trịnh trọng:

-Không không không, là thỏ gia ta bao vây các người. Nói chung, các người mau đầu hàng đi, các người không chạy thoát được đâu, thỏ gia ta không muốn động thủ.

-Ha ha ha... con thỏ này, cũng thật là... Lên cho ta!

Yêu Vương Đầu Báo cười to ba tiếng, bỗng nhiên đổi mặt, hô lớn một tiếng lên, tất cả các tiểu yêu đều gào lên lao tới đòi giết.

Tần Thộ thấy vậy, lông mày nhíu lại, nói:

-Được lắm, ăn một gậy của thỏ gia ta! Hờ, hình như cây gậy cho người ta mất rồi... Ăn cà rốt của thỏ gia ta!

Tần Thộ tìm nửa ngày, mới nhớ lại, cây gậy đã cho người ta từ trước rồi, liền rút bừa bên dưới, lấy ra một cây cà rốt.

Đây là Hằng Nga đưa cho hắn mài răng, kết quả bị hắn cắn phát hông, sau đó vẫn luôn để dưới đáy Hắc Ma Thần Hạp. Bây giờ lấy

ra, hấn phát hiện, ngoài việc hơi ngắn ra, vẫn khá là tiện tay...

Đặc biệt là, Tần Thộ thổi một ít nguyên khí vào, cà rốt này lại lớn lên!

Tần Thộ bỗng thấy vui vẻ, liền vung lên cây cà rốt dài hai mét quét một vòng!

Thân xác Tần Thộ khùng bố cỡ nào! Phối hợp vào lại càng mãn nhãn vô song!

Mà đối thủ của hấn, chẳng qua là một vài tiểu yêu vừa mới hóa hình hoặc còn chưa hóa hình xong mà thôi, làm sao có thể cản được hấn?

Chỉ nghe oành oành oành...

Tiếng trầm đục không ngừng vang lên bên tai, sau đó là từng tiếng kêu thảm, từng con tiểu yêu bị đánh bay ra ngoài!

Tần Thộ nhìn một cái, những kẻ này đúng là quá kém!

Nhất thời trong lòng trào lên hào khí, hét lớn một tiếng:

-Ngày hôm nay đừng kẻ nào hòng chạy thoát, các người đều là của ta!

Trong lúc nói, Tần Thộ đã quơ củ cà rốt lớn ra bốn phía, những chỗ quét qua, từng bầy tiểu yêu bị đánh bay lên trời.

Đôi mắt của Yêu Vương Đầu Báo đã sắp rơi ra rồi, kêu lên:

-Từ khi nào mà con thỏ còn chưa biến hình lại lợi hại vậy rồi?

Không đợi con báo nói xong, bỗng nhiên nghe chúng tiểu yêu kinh ngạc thốt lên:

-Đại vương, cẩn thận, con thỏ ở trên đầu!

Con báo vội vã ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thỏ từ trên trời giáng xuống, một cây cà rốt thật lớn mang theo một luồng gió mạnh, âm âm hạ xuống!

Yêu Vương Đầu Báo hét lớn một tiếng, lấy ra trường thương của hắn muốn đỡ lấy cái cây cà rốt này!

Kết quả, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn tan!

Yêu Vương Đầu Báo cảm giác binh khí trong tay mới thật sự là cà rốt, bị cà rốt của đối phương đập nát thật rồi!

Sau đó một luồng lực mạnh như núi lớn đè xuống, vương tọa dưới móng yêu vương bị tan nát ngay tại chỗ!

Yêu Vương Đầu Báo lập tức bị đánh lún vào trong bùn...

Tần Thọ liền thu tay vào lúc máu chốt này, nếu không, chỉ một gậy này đánh xuống, Yêu Vương Đầu Báo sẽ thành một đám bùn nhão ngay tại chỗ!

-Thêm một cây cà rốt nữa! - Tần Thọ hét lớn!

Kết quả Yêu Vương Đầu Báo liền kêu lên:

-Đại vương tha mạng cho!

-Ngươi phục rồi à? - Tần Thọ hỏi.

-Phục rồi, phục rồi! Ta phục rồi!

Yêu Vương Đầu Báo vội kêu lên, đây chính là sự khác biệt to lớn của thần tiên và yêu quái.

Tiên nhân ở Tiên Giới, đối xử với nhau đều rất ôn hòa, rất ít khi xung đột, bởi mọi người đều muốn có mặt mũi.

Thế nhưng yêu quái ở Hạ Giới, là sống sót trong muôn vàn tranh đấu, so với mặt mũi, bọn họ càng quan tâm mạng sống hơn!

Chỉ cần sống sót được, thể diện là gì đâu?

-Nếu phục rồi, vậy thả gia ta hỏi người, chúng ta là ai bao vây ai?
- Tàn Thọ cười hỏi.

Yêu Vương Đầu Báo đau khổ nói:

-Ngài vây chúng ta, chúng ta đầu hàng, đồng ý quy thuận ngài.

Tàn Thọ nghe vậy, bỗng nhiên vui vẻ, không nghĩ tới thu phục yêu quái lại dễ như vậy, liền vỗ tay một cái nói:

-Đã như vậy, các người đi theo thả gia ta đi! Lợn Rừng Tinh đâu?

-Tới đây!

Không biết Lợn Rừng Tinh chạy từ đâu tới, gương mặt nhợt nhạt cúi đầu khom lưng nhìn Tàn Thọ.

Lông mày Tàn Thọ nhíu lại, cười nói:

-Vừa rồi người chạy rất nhanh đấy?

Lợn Rừng Tinh lập tức toát mồ hôi lạnh đầy gáy...

Tàn Thọ vỗ đùi Lợn Rừng Tinh nói:

-Nếu không phải thả gia ta thiếu trợ thủ, thấy người nhiều thịt như thế này, đã nấu người lên rồi!

Lợn Rừng Tinh không dám cãi lại... Vừa nãy hắn chạy nhanh, thế nhưng chạy mãi, trên trời bỗng nhiên có mưa yêu quái, từng cơn từng cơn yêu quái kêu la thảm thiết rơi xuống từ trên trời, ngã rất là thảm. Hắn lập tức nhận ra thân phận của mấy con yêu quái này, biết là những con yêu quái đuổi theo mình...

Cũng có thể đoán được con thỏ đang đại sát tứ phương rồi...

Trông thấy con thỏ mạnh như vậy, hắn cũng không dám chạy, để khỏi bị con thỏ tính sổ, nấu lên.

Lập tức, Lợn Rừng Tinh quay lại, quả nhiên thấy thỏ đang càn quét bốn phía.

Bây giờ nghe thấy con thỏ gọi mình, lập tức chạy tới lấy lòng, thể hiện lòng thành, để khỏi bị con thỏ trừng trị.

Tần Thọ nói:

-Được rồi, đám tiểu yêu, chúng ta xếp thành hàng, đọc khẩu hiệu lên, gõ trống đánh chiêng, chúng ta đi lên!

-Đại vương... chúng ta chỉ là một đám tiểu yêu, loại rất nhỏ bé. Rất nhiều con còn chưa biết hóa hình nữa, cũng chỉ có ta là biết bay...

Yêu Vương Đầu Báo vừa nghe, lập tức tập hợp hết lại, tội nghiệp nói.

Chương 287: Thu phục yêu quái

Chương 287. Thu phục yêu quái

Tần Thọ bỗng nhiên không biết nói gì, vốn biết những yêu quái này là loại tôm tép rồi, chỉ là không thể ngờ nổi, hắn vẫn đánh giá cao bọn họ...

-Không thể bay được đúng không? Được...

Tần Thọ gật gù, vung tay lên liền hóa ra một cái trống lớn, một cái chiêng đồng.

Vốn Tần Thọ còn muốn biến một cái kèn xô na gì đó, sau đó nghĩ lại, không nên đánh giá quá cao trí tuệ mấy kẻ này, liền nghĩ luôn thôi đi vậy.

Tần Thọ ném đồ trang bị cho mọi người nói:

-Cầm lấy đi, gõ lên, bây giờ bắt đầu, cùng thỏ gia ta đi tuần núi!

-Đại vương, có cần phải đưa bảo tọa cho người ngồi không? - Yêu Vương Đầu Báo ân cần hỏi.

Tần Thọ sờ cằm, cười nói:

-Được, làm một cái thật to cho ta! Thật cao vào! Lấy da của hổ để lót bảo tọa nữa!

Yêu vương đầu báo vừa nghe vậy, lập tức thừa vâng, tiện tay lấy ra từ trong túi một xấp da hổ, hỏi:

-Đại vương, người xem dùng màu nào đây?

Tần Thọ nhìn một cái, lúc này mới nhớ lại, đây là Địa Tiên Giới đ

ày thứ đồ, hỏ ở trên trời xem như là vô cùng hiếm ít như trâu bò, nhưng mà ở đây, chẳng khác gì đám gà con cả... tùy tiện một con yêu quái cũng có thể đạp dưới chân.

Có điều, Tần Thộ thấy thế này là ổn rồi, vì vậy liền chọn ra một bộ da cạp màu trắng.

Sau đó Tần Thộ vung tay mình lên, biến cái bảo tọa đã thành rác t rở thành một cái xe tăng sáng bóng!

Hết cách rồi, những kĩ thuật khoa học bên trong nhiều lắm, Tần T họ hoàn toàn không hiểu, vốn dĩ làm không ra được. Có điều, cho dù có làm ra được, xe tăng ở thế giới này cũng chẳng có tác dụng gì, vì vậy một cái vỏ xe tăng là được, nhưng mà chỉ có vỏ bên ngo ài, Tần Thộ lại cảm thấy có chút trống rỗng, không đầy đủ.

Lập tức, tên lưu manh này liền biến xe tăng thành thật...

-Ha ha, đại vương ngài ngồi cái này sao? Cái này một mình ta là đ ược rồi! Không cần kẻ khác giúp sức!

Lợn Rừng Tinh bởi vì bỏ chạy, trong lòng vẫn luôn dè dặt, suy ng hĩ tìm cách biểu hiện lòng thành của mình.

Vừa thấy Tần Thộ sao lại biến ra một thứ trông rất kỳ quái, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là, đây mà cũng là bảo tọa? Bất kể là cái b ảo tọa gì, chắc cũng chẳng nặng mấy, hắn liền trộm nhảy lên xem, bên trong trống không! Một cái xác không, dùng sức lực của hắn l à có thể nâng lên rồi. Lúc này mới xung phong xông lên nhận việ c.

Tần Thộ nghe vậy, bỗng vui vẻ, nói:

-Một mình ngươi?

Lợn Rừng Tinh liền vỗ ngực nói:

-Đương nhiên! Đại vương, ta đã nói với người, người đừng thấy ta a mập, đừng coi thường ta vừa thành hình, thế nhưng ta có thần lực trời sinh! Bảo tọa như thế này, một mình ta là đủ!

Tần Thọ gật đầu nói:

-Được, vậy người tới bên đi!

Lợn Rừng Tinh cười mấy tiếng, sau đó lập tức dòn lực, xông lên trên, hô to một tiếng:

-Lên!

Ngoài hán ra đám tiểu yêu đều lũ lượt nhìn sang, trong lòng mắng lớn: “Rõ là đồ đầu heo, sao mà lại khôn vậy? Lẽ nào cha của hán không phải heo?”

Yêu Vương Đầu Báo lại càng khó chịu, trên đường đi nịnh hót, hán lại bị một con heo đánh bại! Không vui! Vô cùng không vui!

Nếu không lo việc Tần Thọ ở đây, hán muốn đập một cái cho con heo thành tinh này chết tươi.

Giữa lúc bọn họ hối hận không giành được cơ hội lấy lòng, con heo gào lên hai tiếng, sau đó cái xe tăng không động đậy tí nào...

Mọi người ngạc nhiên, chuyện gì thế?

Lợn Rừng Tinh cũng ngờ ra, sao cái này nặng như vậy? Thế mà nhấc không lên?

Tần Thọ cười hì hì nói:

-Con heo nhỏ, người phải nhấc lên đây.

Lợn Rừng Tinh nuốt ngậm nước bọt, lại lần nữa gào lên lấy sức, k
ết quả vẫn không nhấc được xe tăng lên như cũ.

Tần Thọ cười híp mắt nói:

-Người phải nhấc lên đây.

Lợn Rừng Tinh khở sở nhìn Tần Thọ, hấn rất muốn nói không nh
ắc lên được, nhưng mà không dám... Những yêu quái khác chưa t
ừng thấy sự hung ác của con thỏ này, hấn lại thấy rồi, cái bếp lò bi
ết chạy ấy dọa chết heo.

Tần Thọ cười híp mắt nhìn Lợn Rừng Tinh, sau đó biến ra một cái
ghế xếp đặt trên xe tăng, ngồi lên một cái, vung tay lên, hai cái xí
ch sắt rơi vào mặt của Lợn Rừng Tinh, Tần Thọ nói:

-Nhấc không được, vậy thì kéo đi! Người không phải chạy nhanh
lắm à? Thỏ gia ta đây muốn người chạy thật nhanh, còn không xó
c nầy! Nếu mà xóc nẩy một lần, nấu thịt người!

Lợn Rừng Tinh vừa nghe, giờ mới hiểu ra, con thỏ đang tính sỏ đ
ấy!

Hấn nhấc lên không nổi, kéo đi có lẽ là được, thế nhưng với việc
chạy đi, đánh chết hấn cũng làm không nổi!

Lợn Rừng Tinh phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, gào khóc nói:

-Đại vương, ta sai rồi... ta đảm bảo, sau này không chạy nữa, tuyệ
t đối trung thành với ngài!

Nói xong, Lợn Rừng Tinh dập đầu như bầm tởi...

Những yêu quái khác cũng hiểu ra, nghĩ lại yêu cầu của con thỏ, t
ừng con đổi vị trí suy xét, sau đó mới đau khổ nhận ra, chuyện nà
y... hình như không ai trong họ làm được! Bỗng nhiên từng con yê

u quái đều đổ mồ hôi lạnh đầy đầu... bọn họ chợt phát hiện ra, các h trùng phạt của con thỏ này, so với việc động cái là đánh của Yêu Vương Đầu Báo còn dữ dội hơn...

Tần Thọ cười híp mắt:

-Được, vậy thì cho ngươi thêm một cơ hội, nếu mà còn dám chạy... hừm... ngươi đi mở đường tiên phong.

Lợn Rừng Tinh vừa nghe liền gật đầu liên tục, vội vã bỏ lên, chạy tới gánh cái cờ lớn xông lên trước nhất. Trước đó, hắn còn nghi ngờ thực lực của Tần Thọ, cho là Tần Thọ là một con thỏ chưa biết hình, cũng chỉ lợi hại hơn hắn chút thôi. Bây giờ thì hắn biết rồi, con thỏ này thật quá mạnh, dĩ nhiên không còn suy nghĩ chạy trốn nữa.

Đây chính là yêu quái, chỉ cần chỗ dựa đủ mạnh, bọn họ sẽ đủ trung thành, bởi vì... bọn họ luôn đặt mạng sống lên hàng đầu.

Địa Tiên Giới hung hiểm, mạng sống một là dựa vào bản lĩnh, hai là dựa vào chống lưng.

Thế nhưng bọn yêu quái hoang dã trong núi không có kế thừa, không có chỗ dựa, vì vậy chỉ dựa vào chút bản lĩnh trời sinh của mình sẽ không sống được bao lâu. Bởi vậy, bất kể là xuất phát từ bản năng hay là từ lý trí, bọn họ hoặc là đi theo bầy đàn, hoặc là tìm chỗ dựa xung quanh, nương nhờ vào bất kỳ yêu quái nào mạnh hơn mình, tìm sự che chở hoặc là nhận làm thầy.

Dưới cái nhìn của họ, lý tưởng nhất là bá chủ có truyền thừa, sau đó nương nhờ vào các đại yêu vương để làm chỗ dựa qua ngày, kém nhất là sống thành bầy, cuối cùng là lo lắng sợ hãi phải đơn độc...

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, chính là yêu quái thật sự mạnh mẽ đáng sợ, đối với bản lĩnh của mình tự tin tuyệt đối, mới có thể lựa

chọn đi riêng một đường.

Vì vậy, Địa Tiên Giới cũng có một câu nói lưu truyền: Thà động vào yêu quái cả núi, chớ động vào yêu quái đi riêng.

Thu phục được Lợn Rừng Tinh, Tàn Thọ lấy ra một cái kính đen đeo lên, ngồi trên cái ghế xếp của mình, hai chân vắt vẻo, hả hê nói:

-Chúng tiểu yêu, bê đại vương lên xuất phát nào!

-Vâng!

Tám con Ngưu Tinh, Tê Giác Tinh vóc dáng to lớn chạy tới, hô to một tiếng:

-Lên!

Xe tăng bị nâng lên, sau đó đám tiểu yêu gõ trống, gõ chiêng, tùng tùng tùng, leng keng leng keng bắt đầu đi.

Chương 288: Thu phục yêu quái (2)

Chương 288. Thu phục yêu quái (2)

Đám những tiểu yêu này khá có năng khiếu, từng tiếng gõ lên đều khá là ăn khớp, còn có giai điệu, đối với chuyện này, Tàn Thọ hết sức hài lòng... có điều cảm giác không khí cứ thiếu gì đó, Tàn Thọ liền tự tay viết một đoạn văn đưa xuống, để bọn họ đọc lên.

Sau đó, trong rừng núi tụ lại một đội ngũ hơn trăm người, trong hàng bên một cái xe tăng, trên xe tăng đặt một cái bàn, ghế, ô che nắng, phía dưới có một con thỏ, đang thưởng thức chút rượu...

Tiểu yêu bốn phía khua chiêng gõ trống, kêu lên:

-Thỏ đại tiên, pháp lực vô biên, thiên thu muôn đời, pháp khiến c
hư thiên!

Vừa mới gào lên vậy, lại còn thêm lá cờ đi đầu, mọi nơi đi qua, vô số yêu quái dòn dập liếc mắt!

Vừa mới bắt đầu, mọi người còn nhin.

Cuối cùng, có người nhin hết nổi rồi.

-Bây đầu, xông lên nào, xử bọn nó!

Một con Cú Mèo Tinh mang theo một đám Điều Tước Tinh quơ vĩ khí xông ra ngoài, vây quanh con heo đang cầm cờ đi đầu tiên!

Nhưng mà không chờ bọn nó mở miệng, Lợn Rừng Tinh hô lớn:

-Đại vương! Mau tới đi! Ta bắt được bọn nó rồi, hơn một ngàn con Điều Tinh! Bắt được hết rồi!

Đám Điều Tinh bỗng nhiên tròn mắt, cái quái gì thế? Bọn nó bị hấn bắt được?

Mẹ kiếp, đầu óc con heo này kiểu gì vậy?

-Bây đầu xông lên cho ta! Ngày hôm nay bản đại vương muốn ăn thịt lợn!

Cú Mèo Tinh vung cánh lên, vô số con Điều Tinh gào lên đòi chém

m giết.

Lợn Rừng Tinh sợ tới mất sắc, có điều hấn sững ra không hề chạy, đứng tại chỗ không nhúc nhích!

Mắt thấy bọn Điều Tinh sắp đánh tới, chỉ nghe đằng sau có tiếng hô lớn:

-Bây đầu, xông lên, đánh tan bọn chúng!

Sau đó một đám yêu quái vọt ra, một đồng cây lao bay đầy trời, đâm vào đám chim!

Đám Điều Tinh đều kinh ngạc, lập tức tản ra.

Cú Mèo Tinh cười lạnh nói:

-Một đám yêu quái ngu xuẩn không biết bay cũng dám đánh với bản đại vương? Chi bằng chết... Sao tự nhiên trời tối rồi?

Cú Mèo Tinh ngẩng đầu lên theo bản năng, chỉ nghe bên dưới có tiếng nói:

-Chim nhỏ, xem thử pháp bảo của tổ gia ta đi!

Cú Mèo Tinh vừa lơ là, còn chưa ngẩng đầu lên, liền cúi đầu xuống nhìn một cái theo bản năng, sau đó nghe tiếng gió lao tới vun vút, thầm nghĩ không xong rồi!

Chờ lúc Cú Mèo Tinh lại ngẩng đầu lên thì không kịp nữa, chỉ thấy một cái lò lớn từ trên trời giáng xuống, trông thấy hấn nhìn sang, cái lò lớn gào lên:

-Con chim nhỏ, đừng chạy! Sắp vào trong nôi rồi!

-Mẹ kiếp, cái gì đấy!

Cú Mèo Tinh còn chưa mắng ra miệng, chỉ nghe leng keng một tiếng, Cú Mèo Tinh đã bị Lò Bát Quái chụp vào trong nôi, sau đó leng keng một tiếng, cái nắp đập lên, Cú Mèo Tinh bị tóm gọn!

Đại vương của mình bị bắt rồi, đám Điều Tinh đều hoảng cả lên... Xoay người muốn chạy hết cả.

-Không cho phép chạy! Nếu không thỏ gia ta sẽ nấu đại vương của các người!

Bọn Điều Tinh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con thỏ ngồi bên cái bếp lò, cái bếp hở ra một khe nhỏ, lộ ra đáng người của đại vương chúng.

-Con thỏ, ngươi ám hại ta! Đây xem là bản lĩnh gì? Có bản lĩnh ngươi thả ta ra, đại chiến 300 hiệp!

Cú Mèo Tinh kêu lên.

Tần Thọ cười ha ha:

-Con chim nhỏ nhà ngươi, còn không phục đúng không?

Cú Mèo Tinh nghe vậy, trong lòng vui mừng, nói:

-Ngươi đồng ý thả ta ra?

Tần Thọ cười hỏi lại:

-Ngươi đừng mừng sớm quá, ta hỏi ngươi, nếu ngươi không phục, có ảnh hưởng tới chất lượng thịt không?

-Nghĩa là sao?

Cú Mèo Tinh có hơi ngơ ra, nó không theo kịp suy nghĩ của con t

hở này.

Yêu Vương Đầu Báo nghe vậy, cười nói:

-Đại vương, không ảnh hưởng!

Tần Thọ vỗ cái lò một cái nói:

-Vậy thử gia ta đây yên tâm rồi, quan tâm gì các người có phục hay không, một món ăn mà còn lên mặt với thử gia ta? Nấu chín lên!

Bên trong Lò Bát Quái liền nổi lên một ngọn lửa, chỉ là đỉnh đầu của Cú Mèo Tinh hơi đảo qua một chút, lông trên đỉnh đầu Cú Mèo Tinh liền biến mất hết cả! Da đầu lập tức bị đốt rụi một mảnh!

Cú Mèo Tinh sợ đến mức luống cuống chân tay, biết cái bếp lò này bất phạm, không động vào nổi, vội vã kêu lên:

-Đại vương, ta phục rồi! Phục rồi! Đừng nướng ta!

Tần Thọ cười nói:

-Thật sự chịu thua rồi?

-Thật sự chịu thua rồi!

Cú Mèo Tinh ngoài mặt nói, nhưng trong lòng lại cười nhạo: “Dự a vào bản lĩnh bay lượn của ta, chỉ cần người thả ta ra ngoài, ta lập tức sẽ bay đi thật xa, người còn có cơ hội bắt được ta nữa sao! Đến khi đó, ta sẽ cho người mở mang kiến thức về thủ đoạn của ta!”

Tần Thọ vỗ cái lò một cái, nắp lò mở ra, Cú Mèo Tinh liền bay ra ngoài, sau đó hóa thành một luồng khói đen định chạy trốn!

Kết quả nghe được giọng cười nói của con thỏ:

-Thỏ gia ta dám thả người ra ngoài, sao có thể để cho người chạy trốn được?

Vừa nói, Tần Thộ lấy mấy chiếc kim hoàn ném lên không trung, n hững chiếc kim hoàn liền vèo một cái đuổi kịp Cú Mèo Tinh, nó c hưa kịp hoàn hồn thì cảm thấy toàn thân bị trói chặt, trong tích tắc bị trói thành một cái cọc gỗ rồi rơi xuống đất.

Phía dưới sớm đã có một con tiểu yêu đợi sẵn, lập tức kéo Cú Mèo Tinh đến trước mặt của Tần Thộ, nói to:

-Đại Vương, bắt được rồi!

Tần Thộ cười nói:

-Ném vào trong nồi, sau đó hầm nó đi!

-Đại vương! Đừng mà, khi này ta không muốn chạy đâu! Ta là chim mà, không bay, chẳng lẽ đi bằng chân sao? Ta thật sự chịu thua rồi. - Cú Mèo Tinh gào to.

Tần Thộ ngoắc ngoắc ngón tay, bọn tiểu quỷ buông tay, Cú Mèo Tinh không dám làm bậy lần nữa, nó không phải là kẻ ngu ngốc, c hỉ dựa vào pháp bảo trên người hấn, nhất định sẽ thắng chắc nó. Nó nên yên phận sẽ tốt hơn...

Tần Thộ nói:

-Các người thật may mắn, nếu không phải dưới tay thỏ gia ta thiế u người, chỉ bằng đám các người, ta đều đem các người đi hầm hế t!

Cú Mèo Tinh gật đầu lia lịa.

Tần Thộ thu hồi kim hoàn, Cú Mèo Tinh cũng không dám chạy nữa, hét to hai tiếng, lúc này bọn Điều Tinh chạy trốn khắp nơi liên ào ào chạy về, đáp xuống mặt đất để quỳ lạy Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn thấy cảnh này, thoáng một cái hắn đã có hơn một ngàn con tiểu yêu rồi, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác tự hào, đây mới là thế giới của nam nhân!

Trên Thiên Đình chỉ có một mình hắn chơi, nhưng ở Địa Tiên Giới lại có rất nhiều tiểu đệ! Đây mới là cuộc sống!

Đáng tiếc, những con yêu quái này một con so với một con còn xấu hơn, có mấy con cái, nhưng ai nấy đều cao lớn thô kệch, Miêu Nhĩ Nương còn cường tráng hơn cả con bê con, đáng vẻ này bảo sao hắn có thể ra tay được?

Thở dài, Tần Thộ khép lại suy nghĩ của mình rồi nói:

-Hai người các ngươi qua đây.

Lợn Rừng Tinh vừa hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện ra, lúc này có nhiều con Điều Tinh bỏ nhào qua đây, dọa cho hắn sợ hãi đến nỗi hai chân co quắp lại không thể động đậy được. Tuy nhiên, có vẻ như... không cần chạy nữa mà ngược lại đã kiếm lời rồi.

Chương 289: Tôn Ngộ Không?

Chương 289. Tôn Ngộ Không?

Lợn Rừng Tinh cố gắng đi về phía trước, quỳ xuống đất hét lớn:

-Thỏ đại tiên, pháp lực vô biên, thiên thu vạn đại, pháp khiển chư thần!

Tần Thọ cười, tuy rằng tư chất của Lợn Rừng Tinh không cao, nhưng hẳn cảm thấy xon Lợn Rừng Tinh này thật thú vị.

Yêu Vương Đầu Báo cũng đến đây, hô theo khẩu hiệu khi nãy mà Lợn Rừng Tinh vừa hô.

Tần Thọ nói:

-Được rồi, đừng có hô nữa. Các người tên là gì? Thôi vậy, đừng nói nữa, nói rồi thỏ gia ta cũng không nhớ nổi. Mặc kệ trước kia các người tên là gì, bắt đầu từ bây giờ, các người đã có tên mới!

Nói xong, Tần Thọ chỉ vào Cú Mèo Tinh nói:

-Người, không phải chỉ là một con chim sao? Sau này gọi là Yêu Kê!

Cú Mèo Tinh không biết Yêu Kê là gì, nhưng kê là gà, dù con gà lọi hại đến như thế nào thì cũng là gà! Trong lòng đắng cay, nhưng vẫn gật đầu trả lời:

-Đa tạ đại vương ban tên!

Lợn Rừng Tinh và Yêu Vương Đầu Báo nghe thấy, nhin không được cười...

Tần Thọ lại chỉ vào Lợn Rừng Tinh nói:

-Người, mặt tròn như cái bánh nên sẽ gọi người là Nhất Bính!

-Đa tạ đại vương!

Lộn Rừng Tinh chỉ có thể khóc nức nở trả lời, tên này, quả thật còn không bằng Yêu Kê!

Lần này đến lượt Cú Mèo Tinh cười...

Yêu Vương Đầu Báo cũng cười theo, sau đó lại nghe Tàn Thọ chỉ vào nó nói:

-Người, sau này sẽ gọi là Đại Tứ Hi!

Nụ cười của Yêu Vương Đầu Báo cười khỏ, trong lòng chợt cảm thấy cay đắng, rốt cuộc đầu óc của con thỏ này bị sao thế? Toàn ngẫm những cái tên lộn xộn không đầu vào đầu cả?

Yêu Kê và Nhất Bính nghe xong, đột nhiên cười lớn tiếng...

Tàn Thọ cũng không quan tâm đến bọn họ, hét lớn một tiếng:

-Được rồi bớt nói lời nhảm nhí đi! Ta hỏi các người, các người có biết Hoa Quả Sơn ở đâu không?

Yêu Kê vừa nghe, lập tức giơ cánh lên nói:

-Khởi bẩm đại vương, ta nghe nói qua Hoa Quả Sơn! Phải đi về hướng tây gần sát mép Đông Hải!

Tàn Thọ vừa nghe, đột nhiên vui vẻ hẳn ra nói:

-Yêu Kê, làm tốt lắm, người hãy ở phía trước dẫn đường, toàn bộ cùng nhau xuất phát!

Vì thế Yêu Kê liền vui vẻ ngẩng cao đầu, liếc mắt nhìn về phía Nhất Bính và Đại Tứ Hi, như đang nói các người có thấy chưa? Kiến thức chính là sức mạnh! Các người không có!

Đội quân xuất phát lên đường bắt đầu đi về phía đông, trên đường đi không ngừng khiêu khích hết cỡ, bọn yêu quái không chịu nổi sự khiêu khích nên bèn xông ra, sau đó bọn chúng bị con thỏ đại tiên treo lên đánh cho không còn dám ho he gì nữa.

Khi đi ra vẫn là đại vương, trong nháy mắt đã trở thành tiểu đệ của con thỏ.

Con thỏ cũng lười đi làm quen với từng người, vì thế toàn bộ đều giao cho Yêu Kê, Nhất Bính và Đại Tứ Hỉ quản lý.

Ba tên tiểu tử nhìn thấy những kẻ kia có thực lực xấp xỉ với mình, hoặc là so với mình mạnh hơn, yêu vương có địa bàn rộng hơn so với mình, ai nấy đều đã trở thành tiểu đệ của mình, ngay lập tức trở nên vui vẻ hẳn ra.

Lần đầu tiên bọn hắn cảm thấy, đi theo con thỏ cũng không tệ lắm!

Trong đó, trôi qua vui vẻ nhất chính là Nhất Bính, sau khi trải qua chuyện của Yêu Kê, tên tiểu tử này liền tràn đầy tự tin, cầm lấy cờ lớn, chạy ở phía trước, nhìn thấy yêu quái, bất kể nhiều ra sao, nó đều chạy qua đó, gào to nói:

-Đại vương, ta lại bắt được một trăm con tiểu yêu!

-Đại vương, ta lại bắt được một ngàn con tiểu yêu!

-Này, tiểu yêu đều đứng lại cho ta, các ngươi đều bị ta bắt hết rồi!

...

Vì vậy, yêu quái trong tay Tàn Thọ càng ngày càng nhiều, yêu quái lớn cũng nhiều hơn, cuối cùng một đám yêu quái cùng nhau kết hợp với đám tiểu yêu không bay được đánh chiêng và trống, reo hò khẩu hiệu.

Vô cùng râm rộ đi về phía Hoa Quả Sơn.

Tần Thộ ngồi trên ghế xe tăng, nhìn đội quân hào hùng kia, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng tự hào, nhưng vẫn thở dài và cảm thấy có chút đáng tiếc:

-Thật đáng tiếc, hình tượng của tổ gia ta uy phong như vậy, Hàng Nga nhà ta lại không nhìn thấy được. Nếu không chỉ dựa vào những điều này, dù sao mình cũng sẽ được nhận cái ôm ấm áp nhỉ? Hi hi...

Ngay lúc Tần Thộ đang tự hào, đột nhiên Yêu Kê bay tới nói:

-Đại vương, phía trước chính là Hoa Quả Sơn rồi ạ!

Tần Thộ nghe vậy, đột nhiên có chút kích động, nhanh chóng nhìn sang bên đó, thấy trước mặt có một đỉnh núi, ngọn núi không cao lắm, nhưng lại đặc biệt tinh tế, trong núi có nước, nước phản chiếu núi, sương mù vây quanh như chôn thần tiên trên trần gian vậy.

Trong lòng Tần Thộ không hiểu, một nơi xinh đẹp đầy linh khí như vậy, nhưng khắp nơi đều là yêu quái trái đầy núi, sao có thể để cho một đám khi độc chiếm được? Nếu nói trong này không có gì kỳ lạ, đánh chết Tần Thộ cũng không tin!

Tần Thộ liếc mắt nhìn về phía ngọn núi, vừa đúng lúc nhìn thấy một tảng đá đứng ở đó, tuy rằng dáng vẻ không được bắt mắt cho lắm, nhưng vị trí lại vô cùng bắt mắt!

Đông ngấm mặt trời, Tây ngấm mặt trăng, ngẩng đầu thấy ngàn sao!

Nói cách khác, vị trí đó có lẽ không phải là nơi cao nhất của Sơn Đông, mà là một nơi có thể hấp thụ tinh hoa của trăng sao nhật nguyệt!

Ngoài ra, đây cũng là một nơi độc lập riêng biệt, Tần Thộ mạnh dạn đoán rằng, tám phần đây chính là Ngũ Sắc Thần Thạch mà năm đó Nữ Oa để lại để vá trời!

Từ xa, Tần Thộ đã nghe thấy tiếng khí kêu vang cả núi rừng, hiển nhiên trên trời toàn yêu quái khiến cho bọn khí nhỏ bị dọa sợ!

Tần Thộ ha ha cười lớn:

-Thật sự là một đàn khí nhỏ! Chẳng lẽ ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi?

Vừa dứt lời liền nghe được tiếng một giọng nói giận dữ được truyền ra từ trong Hoa Quả Sơn:

-Rốt cuộc là kẻ nào dám xông vào Hoa Quả Sơn?

Tần Thộ vừa nghe thì bị dọa cho giật nảy mình!

Giọng nói này thô bạo như sấm, chỉ một tiếng thét đã khiến cho rất nhiều tiểu yêu bị dọa đến nổi bủn rủn tay chân, ngã cái mông ngổn ngơ dưới đất không dám nhúc nhích gì cả.

Tần Thộ cau mày, biết sắp tới sẽ có chuyện phiền phức xảy ra!

Ngay lúc này, Yêu Kê chạy qua nói:

-Đại Vương, chúng ta không nên cứ rần rần xông vào Hoa Quả Sơn ạ.

Tần Thộ bối rối :

-Ý ngươi là sao?

Còn chưa đợi Yêu Kê trả lời, liền thấy một con khí ở Hoa Quả Sơn

n hai ba phút liền leo lên đỉnh núi!

Con khỉ này thân cao ba mét, hai tay duỗi thẳng ra đường như sắp chạm vào mặt đất, mặt mũi hung ác, răng nanh lộ ra, ngẩng vẻ mặt hung tợn lên nhìn về phía đại quân của Tần Thộ, quát lớn:

-Mặc kệ các ngươi là ai, hãy nhanh chóng rút đi cho ta! Nếu không g bản vương sẽ không khách sáo!

Tần Thộ nghe thấy nó nói chữ bản vương?

Lại là một con khỉ!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ nó thật khiến người khác phải sợ hãi!

Chẳng lẽ nó chính là Tôn Ngộ Không sao? Nhưng hình tượng này thật khác xa so với trí tưởng tượng của mình!

Chương 290: Thỏ gia có chỗ dựa

Chương 290. Thỏ gia có chỗ dựa

-Yêu Kê, con khỉ này có lai lịch thế nào? - Tần Thộ hỏi.

Yêu Kê lập tức tiến lại nói:

Đại vương, con khỉ này là Thông Tí Viên Hầu Ba Thông, một trong Tứ Đại Yêu Vương ở Hoa Quả Sơn. Con khỉ này rất lợi hại, xung quanh không có yêu quái nào dám gây sự với hắn. Ngài xem, c

húng ta...

Tần Thọ nghe vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên, thì ra đây là Thông Tí Viên Hầu, thảo nào hấn mạnh như vậy.

Tần Thọ vẫn nhớ có ghi chép rằng, thủ hạ của Tôn Ngộ Không có bốn vị tướng, đó là hai vị nguyên soái và hai vị tướng quân.

Trong nguyên tác không miêu tả nhiều về hai con khỉ này, nhưng có thể trở thành Tứ đại chiến tướng của Tôn Ngộ Không thì chắc hẳn phải có thực lực nhất định.

Hơn nữa, khi gặp thật giả Mỹ Hầu Vương, Như Lai đã chỉ vào Lục Nhĩ Mị Hầu nói:

-Trong chu thiên có ngũ tiên, là thiên địa thần nhân quỷ; có ngũ trù, là hỏa lân mao vũ côn. Tên này, phi thiên phi địa phi thần phi nhân phi quỷ, cũng phi hỏa phi lân phi mao phi vũ phi côn. Lại có tứ hầu hỗn thế, không thuộc vào mười loại trên.

Thứ nhất là Linh Minh Thạch Hầu, có thể biến hoá, hiểu về thời tiết, biết về địa lợi, di tinh hoán đảo. Thứ hai là Xích Khao Mã Hầu, hiểu biết về âm dương, biết việc người, lương thiện, có thể kéo dài tuổi thọ. Thứ ba là Thông Tí Viên Hầu, nắm Nhật Nguyệt, rút Thiên Sơn, phân tốt xấu, quan sát càn khôn. Thứ tư là Lục Nhĩ Mị Hầu, thiện linh âm, có khả năng quan sát, biết trước sau, mọi việc đều rõ ràng. Tứ hầu giả, không trong mười loại trên.

Có thể thấy, Xích Khao Mã Hầu và Thông Tí Viên Hầu này chỉ dưới tay Linh Minh Thạch Hầu của Tôn Ngộ Không, xếp trên Lục Nhĩ Mị Hầu. Mà Lục Nhĩ Mị Hầu lại đánh khó phân cao thấp với Tôn Ngộ Không, vạn bất đắc dĩ, Tôn Ngộ Không mới đi tìm Như Lai phân thật giả.

Cũng chính là bốn loại hầu này có thể xếp hạng trước sau, nhưng chênh lệch về tiềm lực, thực lực không lớn như tưởng tượng. Chỉ

có điều mỗi người cơ duyên bất đồng, tu luyện thần thông chênh lệch quá lớn, mới dẫn đến sự chênh lệch lớn về sức chiến đấu.

Nhưng nhìn tổng thể, bốn con khỉ này sinh ra đã rất hung mãnh.

Hơn nữa, Thông Tí Viên Hầu có tổ tiên đáng nể, chính là Viên Hồng, con khỉ này chưa ăn tiên đan, cũng chưa qua tinh luyện, nhưng toàn thân mình đồng da sắt, thậm chí Nhị Lang Thần cũng không làm gì được. Cuối cùng vẫn là Nữ Oa dùng Sơn Hà Xà Tắc Đồ vây Viên Hồng, lại phối hợp với Trảm Tiên Phi Dao của Lục Áp mới có thể giết được hắn, có thể thấy được lực chiến đấu hung tàn thế nào.

Nghe như vậy, trên trán Tàn Thọ đỏ mồ hôi lạnh, quả nhiên, nếu chỉ nhìn thôi thì sẽ gây hiểu nhầm.

Mọi người đều cho rằng Hoa Quả Sơn chỉ có một con Tôn hầu tử, quên đi rằng vẫn còn có bốn tiểu boss!

Những suy nghĩ này thoáng qua trong đầu, sau đó Tàn Thọ cười ha hả, cao giọng nói:

-Đại Mã Hầu Tử đằng kia, ta là thiên thần Nhật Dạ Du Thần tân nham, thổ gia ta giám thị thiên hạ, có nơi nào mà ta không đi được? Thiên Đình cũng như đi đất bằng, Hoa Quả Sơn này của ngươi, chẳng lẽ còn trâu bò hơn Thiên Đình sao?

Tàn Thọ cũng biết mình nói như vậy vẫn chưa đủ, liền vung tay, lệnh bài Nhật Dạ bay lên không trung, phóng ra từng tia thần quang! Cùng lúc đó Tàn Thọ phóng xuất Thiên Mã Vân Long, bên trên có ký hiệu của Thiên Đình vô cùng bắt mắt.

Bộ thiết bị này được phóng ra, đừng nói đối diện là Đại Mã Hầu, đến đám tiểu yêu bên cạnh Tàn Thọ cũng bị hoa mắt, lần lượt dụi mắt, không dám tin thì thầm nói:

-Mẹ nó, lão gia ta lại bắt cần theo Thiên Đình rồi! Từ nay về sau, cũng là một phần của Thiên Đình! Trâu bò nha!

Một con bò sữa nhỏ lấy ra một chiếc mũ sắt đội lên đầu, há lớn miệng cười khà khà nói:

-Cô nãi nãi ta đã là thiên binh thiên tướng rồi, xem ai dám trêu ta!

Những con yêu quái khác cũng gật đầu theo, trong lòng đắc ý!

Nhất Bính ở phía trước hàng ngũ, ngẩng đầu tự hào giơ lên lá cờ lớn, dáng vẻ mong muốn yêu quái cả thiên hạ đều vây lại, sau đó hấn bắt từng người, hỏi bọn họ một câu:

-Người có từng sống trong tiểu đội Thiên Đình chưa? Vừa nhìn là biết chưa! Trư gia gia ta lại là người của Thiên Đình đấy!

Yêu Kê và Đại Tứ Hỉ cũng đắc ý, nhìn ánh mắt của mọi người đều không giống nhau, có một chút kiêu ngạo.

Đại Mã Hầu dĩ nhiên cũng không thể ngờ, mình gào một tiếng, lại gọi được cả thiên thần đến!

Đại Mã Hầu nhú mào, vừa định nói lại nghe thấy trong núi truyền lại âm thanh ôn hòa:

-Lão Ba, trở về đi. Nếu Nhật Dạ Du thần đến, cứ việc dạo xung quanh là được. Hoa Quả Sơn của chúng ta cũng không có gì là không thể gặp người.

-Vâng, Đại ca!

Đại Mã Hầu liếc nhìn Tàn Thọ, trong mắt có chút không phục, hiển nhiên con khỉ này lệ khí nặng, nếu không phải là đại ca trong núi gọi hắn về, không chừng hắn đã gây ra chuyện.

Tần Thợ liếc nhìn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Nhật Dạ Du Thần suy cho cùng cũng không phải là vị thần quá tài giỏi, hẳn thật có chút sợ con khỉ này một phát hất bay tiểu đội mà hẳn khó khăn lắm mới xây dựng được.

Cũng may, đối diện tựa hồ cũng rất kiêng kỵ Thiên Đình, biết điều u ròi đi.

Tần Thợ cười nói:

-Quả nhiên có người khôn ngoan.

-Thiên thần nói đùa, có điều Hoa Quả Sơn của chúng ta cũng không phải mèo chó gì đều có thể đi vào, những tiểu yêu này đều phải ở bên ngoài.

Giọng nói mềm mỏng lại lần nữa vang lên, Tần Thợ cảm thấy bốn phía nhật nguyệt biến hóa, sau một khắc, xung quanh hàng chục ngàn yêu tinh đều biến mất, xuất hiện ở ngọn núi nhỏ phía xa.

Một nhóm yêu quái đứng tại chỗ với khuôn mặt chết lặng, dĩ nhiên cũng không rõ bản thân tại sao lại lùi đến đây.

Tần Thợ sửng sốt, quả nhiên là Hoa Quả Sơn, không có Tôn Ngộ Không, vẫn có lão đại trâu bò trấn giữ! Chỉ ít một chiêu thần thông Đại Na Di cũng đủ dọa người.

Sau đó Tần Thợ nói:

-Các ngươi tôn trọng bản thân, bản thân cũng cho các ngươi mặt mũi. Đại Tứ Hỷ, mang theo người ở bên ngoài, đừng chạy lung tung, lát nữa thả gia sẽ trở lại!

Nói xong, Tần Thợ giục Thiên Mã Vân Long xa cấp tốc tiến đến Hoa Quả Sơn.

Nhìn thấy con thỏ này đột nhiên lao vào, Ba Thông nhíu mày:

-Đại ca, cứ để tên này dạo chơi trên núi của chúng ta vậy sao? Cho ta vào trong, ta có thể nắm tai thỏ của hắn, đặt dưới móng làm miếng đệm!

Bên cạnh, một con khỉ có lông mày và râu dài, đang ngồi xỏ chân vào miệng ăn sạch một quả đào, lắc đầu nói:

-Một con thỏ không có gì, thế nhưng đó là thiên thần, đại diện cho Thiên Đình. Hiện giờ Thiên Đình thế lực lớn, ai dám khiêu khích? Cách đây không lâu, một số người không nghe theo lời khuyên, tự ý tụ tập muốn chống lại, kết quả đã bị Tam Thái Tử Na Tra mang binh tiêu diệt.

-Vậy chúng ta cứ nhìn con thỏ này nhảy loạn ở Hoa Quả Sơn của chúng ta sao? - Ba Thông vô cùng bức dọc nói.

Con khỉ râu dài cười ha ha nói:

-Hoa Quả Sơn này của chúng ta, ngoài một chút hoa quả, còn thứ gì tốt khiến hắn muốn đến sao? Hắn thích dạo, vậy để hắn dạo đi, dạo nhàm chán, tự sẽ biến đi.

Ba Thông đành chịu, chỉ biết gật đầu, đúng lúc này, Ba Thông nói:

-Con thỏ chạy đến chỗ hòn đá kia rồi!

Con khỉ râu dài nhíu mày nói:

-Ba Thông, người qua đó, chỉ cần con thỏ đó không mang theo hòn đá đi, còn lại tùy hắn.

Ba Thông chính là đợi câu nói này, chỉ vài cái nhún người đã ở ngoài cả ngàn dặm.

Chương 291: Thỏ gia có chỗ dựa (2)

Chương 291. Thỏ gia có chỗ dựa (2)

Tần Thọ lái xe ngựa đến Ngũ Sắc Thạch, cùng lúc đó một đám khỉ nhỏ cũng tò mò tiến lại gần, Tần Thọ liếc nhìn những con khỉ này, lập tức giật mình.

Trên đường đến đây hẳn qua rất nhiều ngọn núi, trên những ngọn núi kia mặc dù có yêu quái, nhưng nhiều nhất vẫn là thú rừng.

Còn ở Hoa Quả Sơn này, dù là đám khỉ đang tò mò này, bất kể là con to hay nhỏ tất cả đều đã mở linh trí!

Ánh mắt của mỗi con đều loé lên, xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Tần Thọ mang theo hiếu kỳ, có một chút run rẩy sợ hãi, chúng không dám tiến lên, nhưng cũng không muốn rời đi, chỉ đứng lại quan sát.

Tần Thọ nở nụ cười, mở Hắc Ma Thần Hạp, vươn tay vào.

Những con khỉ đó nghĩ rằng con thỏ này muốn làm chuyện gì đó, sợ hãi đến xoay một cái đầu giải tán.

Tần Thọ sững sờ, cười nói:

-Những con khỉ các người, thỏ gia ta muốn gây bất lợi cho các người, chỉ cần văn thư cáo thượng, ngày mai ở đây sẽ bị san bằng. T

hở gia ta không định làm gì các người hết, ăn đào đi!

Vừa nói Tần Thộ vừa lấy vài quả đào ném lên người đám khỉ xa xa.

Đúng lúc này, một bàn tay lớn bay từ ngọn đồi xa tới, tất cả những quả đào đã bị bắt trong tay, sau đó rút về.

Tần Thộ thấy được, Ba Thông kia một tay bóp vỡ đào trong tay, cười lạnh nói:

-Không cần lòng tốt giả tạo của người, xem xong rồi thì mau đi đi.

Tần Thộ nhú mày, không ngờ lòng tốt của mình bị coi thành lòng lang dạ thú rồi.

-Đồ khỉ đàn, tùy người vậy!

Nói xong, Tần Thộ quay đầu nhìn Ngũ Sắc Thạch.

Tảng đá này nhìn từ bên ngoài, chỉ là một tảng đá to lớn bình thường, không có gì đặc biệt, Tần Thộ đổ một ít nước lên, tảng đá vẫn im lìm. Dùng lửa đốt một chút, cũng không có gì thay đổi...

Tần Thộ dùng tay cào vài cái, tảng đá rất cứng...

Ngay lúc Tần Thộ đang đập gõ nghiên cứu Ngũ Sắc Thạch.

Bên cạnh con khỉ to lớn có thêm một con khỉ nữa, là con khỉ râu dài lông mày dài, cũng theo qua đây.

Đại Mã Hầu Tử cười nói:

-Đại ca, con thỏ này chơi xỏ chúng ta, lấy mấy quả đào thôi lừa mấy con khỉ nhỏ của chúng ta. Ta vừa nhìn một cái thấy nó hồng rồi

nên giật qua bóp nát hết toàn bộ! Nhìn trên tay ta vẫn còn chút bã còn lại này...

Đại Mã Hầu Tử giơ tay lên cho con Trường Mi Hầu Tử kia nhìn, con khi kia vừa nhìn thấy, mũi run lên hỏi:

-Đây là của con thỏ kia?

-Đúng vậy! A? Thứ gì vậy, sao lại thơm như thế?

Đại Mã Hầu Tử sững sốt kéo tay của mình lại ngửi thử, liền ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào từ quả đào đang xộc lên mũi, loại mùi hương này nó chưa từng ngửi thấy, mùi này thơm hơn đào ở Hoa Quả Sơn gấp bao nhiêu lần!

Quan trọng là nguyên khí bên trong quả đào này nhiều hơn gấp mấy lần đào ở Hoa Quả Sơn! Chính là một cái trên trời, một cái dưới đất, hoàn toàn không thể so sánh!

Trường Mi Hầu Tử cũng ngửi theo, sau đó nghe răng toét miệng nói:

-Cái đồ ngu này! Đây là đào ở Thiên Đình, đặt ở chỗ này của chúng ta thì nó cũng là linh quả! Nếu để cho đám khỉ nhỏ ăn được, lập tức có thể mở linh trí, ít nhất cũng có thể tăng cường sức mạnh! Sao ngươi lại bóp nát nó chứ?

Đại Mã Hầu Tử nghe vậy, mặt già đỏ bừng, nhưng vẫn tiếp tục tìm lý do cho mình:

-Chuyện này có thể trách ta sao? Con thỏ kia vừa nhìn là biết không phải thứ tốt đẹp gì! Ta cũng không phải chưa từng thấy thỏ, trên núi nhiều như vậy cũng không con nào mập bằng con này! Ngươi xem cái mông của hắn, đã sắp xệ xuống rồi! Đây chắc chắn là một tên lừa đảo, tên khôn tham ô nhận hối lộ, nếu không không thể nào ăn nhiều đến mập như vậy. Quả đào mà hắn đưa, cho dù kh

ông có độc, ăn vào cũng không an tâm? Hơn nữa, Hoa Quả Sơn của ta, là một nơi phong cảnh đẹp trong trời đất, đào nơi đây cũng không kém hơn đào này...

Con Trường Mi Hầu Tử lắc đầu nói:

-Lúc người nói lời này, có thể lau nước miếng đi không! Quả đào thơm ngon như vậy đều bị người làm hỏng hết rồi, người còn nói nhảm nhiều như vậy? Cút vào trông coi thương khổ đi!

Con khi to xác Ba Thông nghe vậy thì chua chát nói:

-Đại ca, đừng vậy mà. Nếu không ta đi bắt con thỏ đỏ tới đây, lại đưa người mấy quả đào?

-Bất thiên thần? Sau này người không muốn ăn đào nữa phải không? Mau cút!

Trường Mi Hầu Tử tức giận mắng.

Ba Thông không còn uy quyền bá đạo nữa, tội nghiệp nhìn Trường Mi Hầu Tử, kéo dài âm, liếm một cái lên chiếc răng vàng, nũng nịu nói:

-Đại ca... ta sai rồi...

-Biết sai rồi?

Trường Mi Hầu Tử nghiêng đầu sang chỗ khác, dường như không đành lòng nhìn thẳng và Ba Thông. Trên thực tế, nó cũng không nhìn thấy được gì, lông mi quá dài giống như một cái rèm vậy, che hết ánh mắt của nó.

Ba Thông chấp tay vào nhau, lắc lắc cái eo thùng phi tiếp tục làm nũng nói:

-Vâng...

Rõ ràng Ba Thông này không phải là một con khỉ đực mà là khỉ cái!

-Được rồi được rồi, người đừng làm bộ dáng này nữa, chúng ta đừng coi người như huynh đệ.

Con Trường Mi Hầu Tử cũng có chút không chịu nổi sự lăng loàn của Ba Thông.

-Đa tạ đại ca!

Ba Thông cười vui vẻ.

-Nhớ kỹ, đừng gây chuyện, trông con tỏ cho kỹ! Ta trở về... ngủ một lát.

Nói xong, Trường Mi Hầu Tử giống như bị cái gì đốt đến móng tay chạy cực nhanh.

Ba Thông nhìn Trường Mi Hầu Tử kia đi, lúc này mới đứng thẳng lưng, đỡ “cơ ngực” to như Lưu Tinh Chùy!

Đang chuẩn bị hét lớn một tiếng, hỏi con tỏ làm gì xung quanh tảng đá?

Kết quả lời đến khoe miệng lại nhớ tới lời cảnh cáo của con khỉ mĩ dài kia, nhấp miệng, không lên tiếng, rón rén tiến đến.

Từ từ tới gần con tỏ, lờ mờ thấy được con tỏ đang lăm bằm với tảng đá, cũng không biết đang nói cái gì.

Nhích lại gần nghe thử, sau khi nghe rõ, thì mặt đen thui...

Chỉ nghe tỏ nói nhỏ:

-Ai da~! Tảng đá này, chắc chắc... Khi à, người nói rớt cuộc năm đó cha người nghĩ thế nào? Hẳn không muốn có con sao? Đã chiế n trên núi còn chưa tính, còn bắn vào bên trong tảng đá... nhưng c ha người cũng đủ mạnh mẽ đấy, bắn đến nỗi cả tảng đá cũng có th ể mang thai, thật dũng dũng mãnh]dũng mãnh... Hửm? Chẳng lẽ không phải là làm bậy, mà thật sự là làm với tảng đá? Ta thấy nơi này có một cái lỗ...

Tần Thọ cong móng, nhìn bảy lỗ thủng trên hòn đá giống như thất khiếu của con người.

Ba Thông ở phía sau cũng không biết Tần Thọ đang nói với Tôn Ngộ Không trong tảng đá, nàng nhìn xung quanh một chút, nơi này làm gì có con khỉ nào khác!

Vậy con thỏ này đang nói với ai, hay là đang mắng ai?

Ba Thông nghĩ tới đó, hai mắt híp một cái, tàn độc lóe lên, nhưng nhớ đến lời của con khỉ mi dài nói lại nhin xuống mà không ra tay! Nhưng trong tay lại có thêm hai cái búa lớn, giơ trên đầu của thỏ nửa ngày suy nghĩ có nên đập không!

Lại thấy con thỏ sờ vào đá, rồi cào cào, xoa xoa một ít bột đá xuống, còn bỏ vào trong miệng nhấm nháp!

Ba Thông nhìn thấy một màn như vậy, cau mày, nó có chút không hiểu nổi con thỏ này đang làm gì vậy? Sao lại ném đá? Có phải bị ngu rồi không? Nếu quả thật ngu rồi, thì nó thật sự không nên làm khó một kẻ bị ngu.

Chương 292. Nướng thịt Ngộ Không

Sau đó Ba Thông liền thấy một cảnh tượng khiến nó buồn nôn, con thỏ này lại tiến lên, cắn tảng đá một cái...

-Xong rồi, con thỏ này bị điên thật rồi.

Ba Thông lắc đầu, thu hồi Lưu Tinh Chùy.

-Mẹ nó! Vị cũng y như trên Nguyệt Cung!

Tần Thộ cắn một cái thì phun ra ngoài, lắc đầu nói:

-Không đúng, dù sao cũng là khí giữa bầy khí, vị này... dù thế nào cũng có chút không giống nhỉ?

Ba Thông nhếch miệng, hai mắt đảo quanh, thầm nghĩ: “Con thỏ ngọc này, lại nói tảng đá là khí, đầu óc nó có bệnh sao?”

Ba Thông lập tức khẽ di chuyển, cười xấu xa nói:

-Con thỏ à, con khí này không thể ăn sống.

Tần Thộ sững sốt, nghi ngờ nhìn Ba Thông nói:

-Người cũng biết đây là một con khí?

Ba Thông cười ha ha, cười đến sắp chảy cả nước mắt nói:

-Biết, đương nhiên biết rồi! Ha ha... Đúng, đây là một con khí. Ta còn đang phân vân nên ăn thịt nó thế nào!

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Người cũng muốn ăn?

Ba Thông nghiêm mặt đáp:

-Sao nào? Người có thể ăn ta thì không được ăn à?

Tần Thọ khẽ gật đầu nói:

-Cũng có lý... vậy tại sao người không ăn?

Ba Thông lại nói:

-Ta không ăn đồ chưa nấu chín.

Tần Thọ vỗ đầu một cái nói:

-Có lý!

Nói xong, Ba Thông liền thấy còn thỏ này bắt đầu đào hố dưới tảng đá!

Ba Thông khó hiểu hỏi:

-Con thỏ à, người đào hố làm gì?

Tần Thọ chưa trả lời, mà đào đất, rồi lấy củi bỏ vào, sau đó châm lửa đốt, rồi nghiêm trang nói:

-Thỏ gia ta muốn thử xem như thế có thể nướng chín hấn không!

-Nướng chín? Ha ha... Đúng đúng đúng, nướng chín hấn! Đúng rồi, tuy nướng chín nhưng cũng ăn không ngon, người có muốn thêm chút gia vị không?

Ba Thông nhìn Tần Thộ, càng nhìn càng thấy ngốc!...

Nhưng Ba Thông nhàn rồi cũng không có việc gì làm, cứ chơi chung với con thỏ này là được, liền hòa theo, đồng thời nảy ra một ý tưởng đùa vui.

Tần Thộ nghe vậy, mắt sáng lên nói:

-Khỉ à, sao ngươi lại thông minh như vậy? Sau khi nướng chín sẽ chia cho ngươi một cái chân khỉ!

Ba Thông nghe nói như thế, tuy rằng có chút không thoải mái nhưng vẫn cười theo:

-Được, để một chân cho ta, ha ha, cảm ơn ngươi trước, ha ha...

Tần Thộ phát tay một cái, cực kỳ nghiêm túc nói:

-Không cần khách khí, chờ ta nướng chín, ngươi cũng có công lao.

Lúc đang nói chuyện, Tần Thộ lấy ra một đồng gia vị, thỉnh thoảng rắc một chút lên tảng đá, thêm muối rồi lại thêm chút dầu...

Cứ như vậy nướng khoảng nửa tiếng, tảng đá bị nung kêu răng rắc, nhưng không có bất kỳ thay đổi nào.

Tần Thộ thử nhiệt độ một chút, cau mày khó hiểu nói:

-Vẫn còn lạnh, đốt không nóng.

Ba Thông cũng lại gần, cười xấu xa nói:

-Nếu không, ngươi thử nấu xem? Nhiệt lượng tản ra nhiều quá, chôn vào nước đun sôi chắc mới ngon.

Tần Thọ búng ngón tay nói:

-Có lý!

Sau đó, Tần Thọ lấy Lò Bát Quái ra ném xuống đất.

-Con thỏ chết tiệt, người không thể nhẹ nhàng một chút à? Ném gậy chân ông đây, người bồi thường nổi không? - Lò Bát Quái gào lớn.

Tần Thọ liếc mắt một cái, cười ha ha nói:

-Người lái nhái cái gì, dù sao cũng không gãy chân nổi, thỏ gia ta dùng người hãm một chút!

-Sao con thỏ nhà người ác như vậy? Tốt xấu gì chúng ta cũng là cùng hội cùng thuyền đúng không? - Lò Bát Quái bấu môi lầm bầm lâu bầu nói.

-Người nói cái gì? - Tần Thọ trừng mắt.

Lò Bát Quái lập tức nói:

-Không có gì, hôm nay chúng ta hãm gì?

Tần Thọ chỉ hòn đá lớn bên cạnh nói:

-Hãm thứ này.

-Hãm hòn đá? Con thỏ! Người đừng quá đáng! Tốt xấu gì ta cũng là Lò Bát Quái của Đạo Tổ, người không cho ta luyện đan, chạy tới giúp người nấu ăn cũng thôi đi, giờ người còn bắt ta hãm hòn đá?

Lò Bát Quái lập tức nổi giận.

Tần Thọ nói:

-Nhìn đức hạnh kia của người xem, đây không phải hòn đá bình thường, đây là con khi!

-Con khi? Ta nhổ vào, người ngốc hả? - Lò Bát Quái vốn không tin.

-Lò Tinh người đây nhận lực thế nào đây, đây rõ ràng là một con khi mà? Nhanh lên, nấu đi, ha ha... - Ba Thông cười ha ha nói.

Lò Bát Quái cũng cười ha ha nói:

-Hai người các người đều ngu hả?

Leng keng!

Ba Thông lấy ra hai cái Lưu Tinh Chùy đặt ở trước mặt, Tần Thọ nghiêng răng, hai người trăm miệng một lời mà nói:

-Người nói cái gì?

Lò Bát Quái nhìn hai tên khôn kiếp một lớn một nhỏ này, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Đừng tưởng rằng ta sợ các người! Ta chẳng qua cảm thấy hòn đá kia có thể bỏ nhiều muối thêm chút, bỏ thứ này bảo đảm mùi vị hòn đá sẽ ngon!

Sau đó Lò Bát Quái la to:

-Đừng nói nhảm, nhanh bỏ hòn đá vào.

Tần Thọ và Ba Thông liếc nhau một cái, lắc đầu, sau đó Tần Thọ liền di chuyển hòn đá.

Ba Thông nhìn thấy, lúc này mới nhớ tới, Bạch Mi Hầu Tử không cho con thỏ này mang hòn đá đi bèn nhanh chóng cản lại nói:

-Con thỏ, ngươi có thể đập hòn đá đó, nhưng không cho phép mang đi, cũng không được bỏ trong nôi.

Tần Thọ sững sờ nói:

-Hòn đá gì? Đây rõ ràng là con khỉ.

-Bất kể con khỉ hay hòn đá, nói chung, ngươi không thể mang đi.

Ba Thông dùng sức lắc đầu, kiên quyết phản đối.

Tần Thọ nhìn Ngũ Sắc Thần Thạch, chép miệng nói:

-Vậy ăn được không?

Ba Thông cười nói:

-Con thỏ, ngươi vẫn muốn ăn sao?

Tần Thọ đáp:

-Cũng không nhất định phải ăn, chỉ tò mò, ăn con khỉ này có thể chữa khỏi bệnh của ta không mà thôi...

Ba Thông nghe thấy, lại nhìn con thỏ, vẻ mặt đó, hệt như đang nhìn một kẻ điên đáng thương, cho nên lắc đầu nói:

-Bệnh này của ngươi vô phương cứu chữa.

Tần Thọ không biết Ba Thông nói còn có ý khác, còn tưởng rằng hắn đang nói về bệnh nguyên khí bị hao tổn của hắn, bèn thở dài một tiếng nói:

-Hết cách rồi, có một chút hy vọng sống cũng phải thử.

Ba Thông đồng tình nhìn Tần Thọ nói:

-Chỉ vì một chút hy vọng sống... mà ăn cục đá... sặc, ăn con khỉ này? Người không cảm thấy người như vậy rất tàn nhẫn sao? Sát sinh đó.

Ba Thông lại bắt đầu trêu chọc con thỏ.

Tần Thọ hiển nhiên lại hiểu nhầm mà lắc đầu nói:

-Không coi là sát sinh chứ? Như vậy cũng giống như là một quả trứng, gà con vẫn chưa ấp, ta ăn, nhiều nhất xem như ăn trứng gà... À, quá đáng chút cũng chỉ là trứng có lông mà thôi.

-Người thật sự hết cứu được rồi.

Ba Thông lắc đầu một cái, nhìn ánh mắt Tần Thọ, hoàn toàn đồng tình, thầm nhủ trong lòng nói: “Thiên Đình không có người, không có thỏ để dùng sao? Sao để một con thỏ ngu như vậy đến làm Nhat Dạ Du Thần? Để ta làm có phải tốt không... Ôi...”

Tần Thọ cũng mặc kệ Ba Thông đang suy nghĩ gì, nếu không thể bỏ hòn đá vào lò, vậy thì trực tiếp ăn cho rồi.

Tần Thọ ngay lập tức vung tay lên, một miếng vải khăn ăn rơi vào tay, thắt trên cổ, một tay cầm búa, một tay cầm dũa, bắt đầu ra tay.

Một búa giáng xuống, ánh lửa tung tóe, một hòn đá nhỏ rớt xuống, nhanh chóng dùng dũa kẹp lấy, đang chuẩn bị bỏ vào miệng...

Tần Thọ bỗng nhiên nhìn thấy một con khỉ con đang xa, đi tiểu trên cục đá nhỏ...

Chương 293: Để hấn đi.

Chương 293. Để hấn đi.

Tần Thọ nhìn hòn đá trước mắt mình, nhìn lại hòn đá trên chiếc đũa một chút, nhìn Ba Thông một chút, Tần Thọ hỏi:

-Bình thường các người giải quyết vấn đề đi vệ sinh thế nào?

-Khi con không hiểu chuyện, tiểu bừa, lớn tuổi đã mở linh trí, bình thường cũng khá chú ý. Chúng ta cũng tìm một chỗ không người phía sau hòn đá mà tiểu, sao vậy? - Ba Thông hỏi.

Tần Thọ vừa nghĩ tới cảnh tượng mình liếm đá lúc trước, cảm thấy bụng mình còn cào:

-Oe...

Hòn đá trong tay cũng không thể nuốt xuống, trực tiếp ném sang một bên mà nôn mửa.

-Con thỏ, người sao vậy? - Ba Thông lại hỏi.

Lò Bát Quái nói:

-Con thỏ, người cũng đừng ghét bỏ, người xem, những con khi đi tiểu trên đá, dưới nắng gió, nước tiểu sẽ đọng lại từng lớp một, hòa với gió và cát, sẽ để lại một lớp muối trên đá. Hết lớp vỏ này đến lớp khác, cuối cùng thành lớp đất đá nham thạch. Chẳng qua ng

ười cũng đừng nôn... sao người vẫn nôn vậy? Người hãy nghe ta nói hết, người đừng nôn, nôn thật sự không tốt đâu. Không phải c hỉ là đi tiêu thôi sao? Người quên rồi à? Tro bấp trong bụng ta người từng liếm rồi, nói theo một ý nghĩa nào đó, đó là phần tro cặn còn sót lại sau khi ta ăn vào bụng. Trái ngược với người nói, đó c òn là phân. Phân người cũng từng liếm rồi, còn quan tâm nước tiểu u chắc?

Lò Bát Quái nói tới đây, chỉ thấy thổ bật dậy hét lên:

-Thỏ gia ta không ăn!

Sau đó Tần Thộ nhảy lên tảng đá, quay lưng với hai người, tách hai chân ra, đứng lên rồi hét lớn một tiếng:

-Xuyt...

Một vòi nước sạch bắn ra...

Lò Bát Quái thảm nói:

-Thỏ, người cũng không tránh đi chỗ khác sao?

Tần Thộ méo máo nói:

-Đều là nam nhân, sợ gì chứ?

Lời vừa nói ra, chỉ thấy Ba Thông bỗng nhiên che đôi mắt, vịn vịn eo thùng phi, nhăn nhó kêu lên:

-Ây da... Thật ghê tởm! Người mới là nam nhân! Cả nhà người đều là nam nhân... Người ta là nữ hài tử! Ây da, không thể nhìn, c ác người lưu manh quá!

Ba Thông nói xong thì xoay người mà chạy.

Tần Thọ đứng trên không trung, thân thể cứng ngắc, đóng băng ở nơi nào đó, cả người lung lay trong gió, lảo đảo nói:

-Mẹ nó... hử là cái?

Lò Bát Quái đi tới phía dưới thỏ, cũng không dám tin mà nói:

-Khi cái uy vũ mạnh mẽ như thế? Người tin sao?

Vù...

Một cơn gió thổi qua.

Rào rào rào...

-Con thỏ! Người tiểu về phía nào đấy! - Lò Bát Quái kêu to.

Tần Thọ không phản đối nói:

-Người hét cái gì? thỏ gia ta lại không phải cố ý, gió thổi, vừa đúng góc độ.

Lò Bát Quái tức giận nói:

-Gió thổi? Gió vừa thổi thì người đã tiểu lệch? Thận người bị hư sao?

Tần Thọ nói:

-Hét cái gì, hét nữa ta hăm người.

-Hăm ta? Ta cho người biết, con thỏ kia, người đừng bắt nạt lò qu á mức! Tốt xấu gì ta cũng là lò luyện đan của Đạo Tổ, giúp người nấu ăn là may lắm rồi, người còn tiểu trúng ta?

Lò Bát Quái bắt đầu kêu lên.

Tần Thọ cây ngay không sợ chết đứng nói:

-Tiểu vào người thì sao? Thỏ gia ta ngay cả con khỉ cũng tiểu, tiểu vào bếp lò nhà người thì có cái gì mà không dám tiểu? Đừng nói nhảm, ta hỏi người, tên đó có nhìn thấy cái gì không?

Lò Bát Quái nghe thấy thì liếc nhìn dưới khó của Tần Thọ một cái, Tần Thọ vội vàng dùng bộ lông che vào, giấu kỹ bút chì.

Lò Bát Quái cười khà khà nói:

-Người nói xem? Người vừa đi tiểu, nàng đã lộ đầu tới xem, tròng mắt nhìn đủ ba giây! Ba giây! Đoán chắc đồ chơi kia của người mà cái lông nàng cũng đếm rõ! Sau đó nàng mới che mắt... Ấy, không đúng, nói cho đúng, nàng vốn chưa từng che mắt, mà là ôm đầu bỏ chạy.

-Con khỉ chết tiệt này, đồ lưu manh!

Tần Thọ mắng một câu, cũng không thể làm gì, dù sao thì chính hắn tự rút súng ra trước.

Chẳng qua con thỏ cũng lặng lẽ thè trong lòng, sau hôm nay, không phải người quen tuyệt đối không thể tùy tiện rút súng.

Súng đủ lông đủ cánh thì cũng được đi, nhưng mà đồ chơi này bây giờ... quá mất mặt thỏ!

Lò Bát Quái hỏi:

-Con thỏ, bây giờ làm thế nào? Người tiếp tục ăn hòn đá hay ta giúp người hãm nó?

Tần Thọ liếc nhìn hòn đá kia một cái, lắc đầu nói:

-Muốn ăn cũng không xuống miệng được... thôi đi, mang đi đi.

-Mang đi? Người cũng không sợ con khỉ cái kia phát rồ? Người nhìn dáng vẻ hung hãn kia của nàng, giống hệt mấy lão gia. Nếu chuyện này chọc tức nàng, người không sợ nàng bắt về làm áp trại phu nhân sao? - Lò Bát Quái hỏi.

Đầu óc Tần Thọ lập tức lấp lóe, rừng sâu núi thẳm, động lớn, Ba Thông nằm trên giường đá làm đáng, quyến rũ dụ dỗ hẳn, cảnh tượng đó...

-...

Tần Thọ không nhịn được run rẩy, liếc mắt đằng xa, thấy Ba Thông đã khuất khỏi tầm mắt Tần Thọ thì nói:

-Đến cũng đến rồi, cũng không thể đến không chứ?

Lò Bát Quái nói:

-Vậy ý người là gì?

Tần Thọ nhếch miệng nở nụ cười...

Một khắc sau, một con thỏ gánh một khối đá lớn nhanh chân bỏ chạy!

Phía sau còn có một cái bếp lò đang chạy theo...

Tiếp theo bên trong Hoa Quả Sơn truyền ra từng tiếng kêu phẫn nộ của khỉ, sau đó từng bầy khỉ một từ bốn phương tám hướng tụ họp lại! Khỉ chính là khỉ, sao có thể đuổi kịp thỏ triển khai phép thần thông Cao Thiết chứ?

Mắt thấy con thỏ kia gánh tảng đá lớn, chạy khỏi địa giới Hoa Quả Sơn...

Bếp lò đằng sau vừa chạy vừa la lớn:

-Con thỏ, người... người gánh làm gì? Không thu vào trong hộp của người sao?

Thỏ vừa nghe thì nhất thời khẽ sừng sốt, vồ đuôi kêu lên:

-Đúng! Quên mẹ nó mất!

Bếp lò không còn gì để nói, một lát mới bảo:

-Ta thấy người chính là cố ý buồn nôn với Ba Thông, con thỏ người này quá thù dai, hấn cười nhạo người một lần, người đã lập tức buồn nôn lại...

Tần Thọ lườm hấn một cái nói:

-Đừng nói mò, thỏ gia ta rộng rãi! Đêm nay chúng ta hầm bếp lò, thế nào?

Lò Bát Quái lập tức nói:

-Thỏ gia, người là tể tướng trong bụng có thể chống thuyền...

-Bớt nịnh đi, chạy trước đã! Khi đuổi theo kia! - Tần Thọ nhanh chân bỏ chạy.

Bếp lò đuổi theo sát đằng sau...

Sau đó một đám khỉ kêu gào đuổi tới, đồng thời ném đá, trái cây đầy trời về phía hai tên trộm đá này, nhưng hai tên này chạy quá nhanh, vốn không đuổi kịp.

Trên núi xa xa, Ba Thông không rõ hỏi Trường Mi Hầu Tử:

-Đại ca, vì sao người không cho ta đuổi theo? Không phải người n
ói không cho thả kia mang tảng đá đi sao?

Trương Mi Hầu Tử từ từ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Ba Thông:

-Người còn nhớ nhiệm vụ ta giao cho người chứ? Vậy người làm
thế nào?

Ba Thông đỏ mặt, không cam lòng giải thích:

-Đại ca, chuyện này không thể trách ta được! Con thả kia giờ trò l
ưu manh! Không mặc quần, còn... còn móc đồ chơi kia ra vung l
ung tung!

Trương Mi Hầu Tử lườm hắt một cái nói:

-Đây không phải lý do.

Ba Thông không cam lòng kêu lên:

-Sao không phải lý do? Dù sao người ta cũng là một cô nương thu
ần khiết.

Ba Thông nói xong còn uốn éo cái eo thùng nước với con khỉ mi
dài.

Trương Mi Hầu Tử im lặng một lúc, nói:

-Ba Thông, ta xem người như huynh đệ, người hãy cứ yên phận là
huynh đệ của ta đi, cả đời này của người xác định là không thể có
mối quan hệ nào với nữ nhân nữa rồi.

-Đại ca! Người! Người đây là xem thường người khác đó! - Ba T
hông phẫn nộ kêu lên.

Trương Mi Hầu Tử biết, hắt có chút là tổn thương lòng tự trọng c

ủa Ba Thông, khụ một tiếng chuyển đề tài nói chuyện:

-Được được được, là lỗi của ta... không phải người hiểu kỳ tại sao ta lại để cho con thỏ mang tảng đá đi sao? Có muốn biết nguyên nhân tại sao không?

Ba Thông gật đầu nói:

-Muốn!

Chương 294: Nổ ra một cơn khi

Chương 294. Nổ ra một cơn khi

Trương Mi Hầu Tử cười nói:

-Lý do rất đơn giản, chỉ là một tảng đá bình thường, hấn ta muốn lấy thì cứ cho hấn lấy thôi.

-Nhưng mà, sao trước đây người lại bảo ta đi trông hấn, không cho hấn lấy? Lãng phí thời gian của ta, còn làm ô uế mắt của ta! - Ba Thông truy hỏi.

Trương Mi Hầu Tử cười nói:

-Nếu người mà không đi ngăn cản một chút, sao hấn ta có thể cắt xéo nhanh như thế?

Ba Thông bỗng ngộ ra...

Trường Mi Hầu Tử lắc lắc đầu nói:

-Đạo lý thì ta không giải thích nữa, người không có chuyện gì thì tập động não suy nghĩ, nghĩ thử xem đạo lý bên trong... ta đi trước đây.

Nói xong, Trường Mi Hầu Tử đi ra ngoài.

-Đại ca, người đi đâu thế? - Ba Thông hỏi với theo.

Trường Mi Hầu Tử quơ quơ tay nói:

-Bảo tam ca của người dùng ngọn núi nặn thành tảng đá, lại dễ đi ó! Đá bình thường, không dễ lừa người khác.

Ba Thông:

-...

-Ba Thông, người vẫn là không hiểu? Suy nghĩ đi gần Ngao Lai Q ước có mấy ngọn núi lớn, có vùng biển rộng bao nhiêu, một nơi mênh mông như thế, Hoa Quả Sơn lại là một trong số nơi hội tụ thiên địa linh tú.

Đúng lúc này, một con khỉ mang về mặt tang thương từ trong động đi ra, cảm thán nói:

-Hoa Quả Sơn của chúng ta linh khí nhiều hơn bên ngoài gấp mười lần! Trái cây ở Hoa Quả Sơn chứa nhiều linh khí, có thể gia tăng tu luyện của chúng khỉ con. Đồng thời, trái cây vô số, căn bản không cần lo lắng thiên tai!

-Một thiên động màu mỡ như thế nuôi dưỡng chúng ta, cũng nuôi dưỡng bầy khỉ, nhưng người đáng lẽ phải hiểu, chính là bên ngoài dãy núi này, không biết có bao nhiêu cặp mắt đang thèm muốn để

n chỗ này của chúng ta.

Ba Thông nghe thế, nhíu chặt mày lại, trong ánh mắt còn ánh lên sát khí, từng câu từng chữ nói:

-Còn dám thề muốn đến chúng ta? Chẳng lẽ bốn huynh đệ của chúng ta năm đó giết người không đủ nhiều? Nếu bọn họ thích làm phân bón cho cây đào của chúng ta, ta đây cũng không ngại bọn họ cứ đến đây thử xem.

Thương Tang Hầu Tử lắc lắc đầu, úp bàn tay lại, chậm rãi bước đi, bộ dạng già nua học thức uyên thâm, nhưng tuổi của hắn ta lại không lớn hơn tuổi của Trường Mi Hầu Tử, thậm chí nếu quan sát tỉ mỉ, chỉ lớn tuổi hơn Ba Thông một chút thôi.

Thương Tang Hầu Tử nói:

-Trong thiên hạ, thiên môn mở rộng, trên chín tầng trời có thánh nhân, có Phật Tổ truyền đạo, có giáo chủ lập phái, kẻ mạnh vô số. Huynh đệ chúng ta, lại có thể cản trở được bao nhiêu người?

Ba Thông ngạo mạn nói:

-Đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu!

Thương Tang Hầu Tử nói:

-Minh thương dễ cản ám tiền khó phòng, hơn thế nữa, không sợ trộm đến trộm, chỉ sợ bị trộm nhưng nhớ, lỡ như bị trộm nhưng nhớ rồi, bốn huynh đệ chúng ta có chắc có thể bảo vệ được bí mật của Hoa Quả Sơn này nữa không?

Ba Thông nhìn thẳng nói:

-Ý ngươi nói là?

-Suýt... Chúng ta biết được là đủ rồi, không cần phải nói ra. - Thương Tang Hầu Tử nói.

Ba Thông ý thức được nhìn về phía đông của Hoa Quả Sơn, một khối đen trên một vùng đất nhỏ gần biển, và còn cả tảng đá mà chúng khi con hay đi vệ sinh bên trên...

Thương Tang Hầu Tử nói:

-Kẻ trộm khôn lanh quỷ quyệt, nếu đã không thể ngày đêm canh giữ, chỉ bằng cứ để cho bọn họ trộm đi một cái cũng được.

Ba Thông đột nhiên hiểu ra...

Thương Tang Hầu Tử nói:

-Đó là gốc rễ của chúng ta, cũng là then chốt linh khí của Hoa Quả Sơn, tuyệt đối không thể để bất cứ ai biết được, hiểu rõ chưa?

Ba Thông dùng sức gật gật đầu nói:

-Nhị ca, ta chỉ là phản ứng chậm, chứ đâu có ngu. Người nói như thế, ta đương nhiên hiểu rồi... Sau này nếu còn có người đến, ta sẽ dẫn dụ bọn họ chú ý đến tảng đá mà đại ca mang về là được rồi.

Thương Tang Hầu Tử hài lòng gật gật đầu nói:

-Vậy mới phải chứ, được rồi không nói nhiều nữa, ta đi đây... không khí tốt như thế này, không đi ngủ, thật quá đáng tiếc.

Hai con khi giống như đang nghiên cứu cái gì, Tàn Thọ vốn không hay biết gì, đúng ngay lúc này, hắn ôm lấy tảng đá một hơi chạy về chỗ sườn núi mà hắn đã đưa mấy tiểu yêu đến, sau đó ném tảng đá từ trên cao xuống, bang một tiếng, tảng đá va chạm trên mặt đất, tạo thành một cái hố lớn!

Nhưng mà tảng đá lại không hề bị hư hỏng gì!

Tần Thọ thấy vậy, vừa ý gật đầu, quay về lấy tay lau lau rồi quan sát kỹ!

Chỉ thấy đám yêu quái trước mặt chổng mông vênh đuôi chạy loạn!

Mặt Tần Thọ đen lại, nhanh bò lên trên xe tăng, đứng ở trên cao nhìn lại, vậy mới thấy đám khi đuổi đến bên ngoài Hoa Quả Sơn thì không đuổi lên nữa, từng con từng con át át kêu loạn, tức anh ách quay trở về rồi.

-Vậy là xong rồi sao?

Tần Thọ thấy vậy, có chút hưng phấn nói.

-Con thỏ, ngươi còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ muốn bọn họ bắt chúng ta đi tra tấn ngươi mới vui sao? - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thọ nghe thế, ngay lập tức vui vẻ, học theo dáng vẻ của Nhật Du Thần trước đây, rung đùi đắc ý, ngạo mạn nói:

-Ai dám? Thỏ gia ta đây là thiên thần!

Lò Bát Quái vừa nghe, bĩu môi, thần gì hắn chưa thấy qua, Nhật Du Thần ở trong mắt hắn thì được coi là cái thá gì! Nhưng hắn ta hiểu rất rõ, ở trong mắt đám yêu tinh núi này, đừng nói là Nhật Du Thần, Thỏ Địa, Sơn Thần ở đây cũng là thần... Thân phận này chính xác có chút mặt mũi.

Tần Thọ cũng không thêm để ý đến Lò Bát Quái, tiếp tục nghiên cứu tảng đá trong tay hắn ta.

Đột nhiên, Tần Thọ phát hiện tảng đá này có vết nứt!

Tần Thọ đâm một cái, tỉ mỉ nghiên cứu, lại dùng sức gõ gõ, chỉ nghe thấy rắc rắc một tiếng... Vết nứt lớn ra!

Trong lòng Tần Thọ chấn động, nói thầm: “Chẳng lẽ con khi sắp ra đời?”

Giống như hồi đáp sự tưởng tượng của Tần Thọ, tảng đá lại rắc rắc một tiếng nứt ra một vết, hơn nữa rất nhanh từ từ lan rộng ra!

Tần Thọ căng thẳng!

Tuy nhiên, hắn lại muốn ăn tảng đá này để bổ thân thể, nhưng mà kiếp trước hắn lại thích Tôn Ngộ Không!

Những cái khác không nói, hắn ta thích nhất là khí thể bá đạo của Tôn Ngộ Không!

Trên đánh Lăng Tiêu Bảo Điện, muốn cùng Ngọc Đế luân phiên ngồi bảo tọa!

Dưới đánh yêu ma!

Đặc biệt là khi gặp phải nữ yêu quái, thậm chí còn tự tin hơn nhiều so với các hòa thượng, còn không biết xấu hổ mà la một tiếng:

-Yêu quái đừng hòng chạy! Ăn của lão tôn một gậy!

Tần Thọ mỗi lần xem đến đây, cũng đều tự mình than thở, cảm thấy sự khổ tâm của bồ tát quan âm, nếu như không phải bị bùa chú của vòng kim cô trên đầu trói buộc, dù là con khi đó cũng sẽ không đánh tới tây thiên đâu... Mà sẽ là gieo giống suốt đường đi, sau đó dẫn theo một ngàn tám trăm lẻ tám con khi con tự nghĩa tại Linh Sơn rồi.

Nhưng bất luận là nói như thế nào, Tần Thọ kiếp trước là người Trung Quốc, trong lòng đều có một Mỹ Hầu Vương, cũng đều có

một tính khí như khí hầu vương.

Tôn Ngộ Không không ra, đó là một tảng đá, nếu như ra đời, vậy là gặp được một thần tượng rồi!

Thế là Tần Thộ có chút kích động, im lặng móc ra một tấm khăn đứng dậy lau lau Lò Bát Quái.

-Người muốn làm gì?

Lò Bát Quái bị hành đồng khác thường này của con Thỏ làm cho giật mình, đột nhiên đối xử tốt với hắn, hắn cảm giác một trận kh ông tự nhiên hết lớn.

Tần Thộ nói:

-Thỏ gia giúp người chà chà lưng nha, đối xử tốt với người, có vấn đề gì không?

-Có vấn đề! Có vấn đề lớn, tốt nhất là người đối với ta tệ một chút, người như vậy, ta luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện.

Lò Bát Quái quá hiểu con thỏ rồi, con thỏ này không bao giờ vô duyên vô cớ cần mẫn như vậy, làm như vậy chắc chắn có âm mưu.

Chương 295: Ta là cha người

Chương 295. Ta là cha người

Tần Thọ liếc Lò Bát Quái một cái:

-Người kích động cái mẹ gì, ta muốn xem thử một lát nữa sẽ sinh ra thứ gì, nếu như là uy vũ hùng mạnh, thì chúng ta kết giao bằng hữu. Nếu như nhảy ra một con gà gì đó, ta sẽ rửa sạch nồi, vừa ha y hằm luôn.

Lò Bát Quái ngộ ra, trong lòng nói: "Quả nhiên, đầu của con thỏ c hết tiết này chỉ có ăn!"

Lúc tảng đá trước mặt sắp sửa nổ ra, tiếp đó nghe thấy phía sau n ỏ một tiếng!

Dọa bọn yêu tinh sợ đến mắt trợn vào ổ chuột, nếu không phải Đại i Tứ Hỷ và Yêu Cơ liều mạng cản trở, cộng thêm sét đánh vào nh ung tảng đá vẫn không động, nâng không ngã đứng ở đó, con thỏ không dễ dàng gì mới thu phục được một đám tiểu yêu, cứ như vậ y một hồi nữa chắc không còn con nào nữa rồi.

Tần Thọ mặc kệ mọi thứ, vội vàng quay đầu nhìn, chỉ thấy bên H oa Quả Sơn, gần vùng đất nhỏ bên bãi biển, một tảng đá nổ tung r a!

Khói bay đầy trời, đá vụn vỡ...

Đồng thời hai vòng sáng kim quang phá bỏ khói bụi, xông thẳng l ên trời, cũng không biết có bắn xuyên qua Cửu Trùng Thiên khôn g, nói tóm lại, ánh sáng đó như cột sáng, rất lâu vẫn không tan!

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này, trong lòng trấn động, đột nhiên nghĩ đến cái gì, không nói lời nào thu Lò Bát Quái lại, sau đó ngay lập tức chui vào xe tăng!

Ngay lúc Tần Thọ chui vào bên trong, trên bầu trời mây đen bỗng nhiên tản ra, giống như là đang mở một cái động lớn, phía sau độ ng, giống như đang có người nhìn, nhưng lại không nhìn rõ được!

Tần Thộ biết, đó chắc chắn là Thiên Lý Nhãn của Thiên Đình.

Tần Thộ đã từng trải qua phiên phúc của Tứ Đại Thiên Vương, cũng hiểu ra một chuyện, hắn không thể tùy tiện hạ giới!

Nhưng dựa theo ghi chép, hai đạo kim quang này, rất có thể là Thạch Hầu xuất thế phát ra, ánh sáng này nhìn một cái nhìn xuyên qua Cửu Trùng Thiên, đến thẳng Thiên Đình! Ngọc Đế cũng bị chấn động rồi, sau đó Thiên Lý Nhãn Thuận Phong Nhĩ sẽ nghe ngóng động tĩnh bên này.

Cho nên, Tần Thộ vì không muốn để lộ hành tung của mình, lập tức trốn ngay.

Đương nhiên, mục tiêu của Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ không nằm trên người hắn, trực tiếp quán sát đám khói mù...

Sau đó một trận gió biển thổi qua, một con khí xuất hiện ngay chỗ biển, xoa mắt, vươn vai bước lên, sau cùng ha ha ha cười ba tiếng, tiếng cười như tiếng chuông, chấn động đất trời.

Tiếp sau đó nhún một cái nhảy lên, vô cùng hoạt bát chạy nhảy trên mặt đất, càng nhảy càng nhanh, vừa chạy vừa cười:

-Ha ha... Thoải mái! Thoải mái! Thật thoải mái!

Cảnh tượng này, đám khí trong Hoa Quả Sơn đều nhìn thấy, cả bảy khí lắc mắt, ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng...

-Tam ca, có phải ta hoa mắt rồi không? Tảng đá đó nổ ra một con khí! - Ba Thông hỏi.

Thương Tang Hầu Tử ngây ngẩn, nói:

-Ta... Ta cũng hoa mắt rồi... Nhiều năm như vậy, thấy cây cỏ thàn

h tinh, thậm chí thấy tảng đá thành tinh, nhưng ta chưa bao giờ thấy một tảng đá sinh ra một con khi con...

Lúc này đây, Trường Mi Hầu Tử mang theo một con khi có thân hình mảnh khảnh, cánh tay dài vô cùng kỳ lạ quay về, nói:

-Quái lạ, quái lạ, tảng đá này lại có thể nở ra một con khi? Chẳng lẽ, huyết mạch Hoa Quả Sơn của chúng ta, trước đây đều từ đá mà ra sao?

-Đại ca, tình huống như vậy không đúng lắm. Hình như con khi kia là sinh ra từ tảng đá trong núi của chúng ta! Hòn đá kia mỗi ngày hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt ngưng tụ tử Hoa Quả Sơn rất lâu rồi không tiêu tan. Ta còn tưởng rằng đây là trấn sơn, không ngờ những linh khí này toàn bộ đều được dùng để sinh con... - Thương Tang Hầu Tử nói.

Chờ mây động trên trời biến mất, một con thỏ trên sườn núi nhỏ liền vọt ra ngoài...

Đám người còn chưa kịp phản ứng gì Thạch Hầu vừa quay đầu lại, thấy một cái mặt béo ú, ôn hòa hiền lành, đầy yêu thương nhìn hắn, nói từng chữ:

-Con trai, gọi cha đi!

Hầu Tử lập tức ngây ngẩn cả người...

Bầy khi trên núi cũng ngơ ngác!

Ba Thông há to miệng nói:

-Con thỏ này đang làm gì thế?

Trường Mi Hầu Tử gãi gãi đầu nói:

-Hắn ta đây là xem Thạch Hào như chim non, nghĩ rằng lần đầu tiên nhìn thấy chính là mẹ mình sao?

Thương Tang Hào Tử nói:

-Mẹ nó... sao ta không tới trước nhỉ...

Con khi có cánh tay dài kỳ lạ nói:

-Hắn sẽ không thật sự nhận là cha đấy chứ?

Đám người nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy Thạch Hào ngơ ngác nhìn con thỏ trước mắt, có chút há hốc mồm:

-Người là...

-Ta là người cha đáng yêu khả ái của con nha!

Con thỏ nhìn chăm chăm vào Thạch Hào trước mặt.

Thạch Hào cau mày giống như đang tự hỏi cái gì đó...

Thạch Hào hỏi:

-Người thật sự là...

Con thỏ tiếp tục nhảy dựng lên nói:

-Ta thật sự là cha của ngươi, năm đó chính ta đã bắn lên tảng đá, sau đó mới có ngươi. Đến đây, con trai, gọi một tiếng cha nghe xem nào.

Chờ con thỏ tiến đến trước mặt con khi, ánh mắt mơ màng của con khi bỗng nhiên trở nên rõ ràng, rất nhanh đã tóm lấy tai con thỏ, cười quái dị nói:

-Con thỏ chết tiệt, người nghĩ rằng ta không hiểu gì sao? Người là cha ta sao? Ta còn là ông tổ nhà người!

Sau đó con khỉ nâng con thỏ lên đập bịch bịch bịch xuống đất, đập liên tục hơn hai ba trăm cái.

Mấy con khỉ ở phía xa xa thấy như thế nhao nhao nhe răng hò hét, có lẽ cũng cảm thấy Thạch Hào thật quá hung mãnh.

Ba Thông thấy cảnh này ha ha cười nói:

-Đánh tốt lắm! Con thỏ chết này, phải đánh mới được!

Ba con khỉ khác nhao nhao gật đầu, thể hiện sự tán đồng, bọn hân chưa từng thấy qua một con thỏ nào hèn hạ như thế!

Trưởng Mi Hào Tử cười nói:

-Ta biết lai lịch của con khỉ này là gì, là Linh Minh Thạch Hào! C hắc chần là Linh Minh Thạch Hào! Con khỉ này trời sinh vốn linh trí rộng mở, vô cùng thông minh, ngộ tính rất cao! Có thể nói, lúc hân sinh ra, đã hiểu được rất nhiều đạo lý... Con thỏ này định lừa hân? Ha ha... bị đánh như thế này, cũng không lỗ đâu!

Thạch Hào có chút mệt mỏi, cúi đầu nhìn xuống vẫn thấy vẻ mặt con thỏ vẫn hiền lành như cũ, nhìn hân:

-Con trai, gọi cha đi, cha cho ăn đường nào.

Thạch Hào mở miệng nói:

-Người đúng là không biết sống chết là gì nhỉ!

Thạch Hào cầm con thỏ lên, tìm một tảng đá to, vung con thỏ lên đập tới tấp..

Ầm ầm ầm...

Răng rắc!

Tảng đá bị Thạch Hầu dùng con thỏ đập nát!

Thạch Hầu không cam lòng kêu lên:

-Con thỏ, ngươi có phục hay không?

Kết quả là con thỏ lại mở miệng nói với hã:

-Con trai, ta thật sự là cha ngươi!

-Mẹ nó... ta không tin là ngươi không phục!

Thạch Hầu tiếp tục vung con thỏ lên đập ầm ầm!

Đúng lúc này, một tiếng ầm ầm vang lên ở xa xa!

Thạch Hầu nhìn lại theo bản năng, chỉ thấy một tảng đá nổ tung trên một sườn núi nhỏ... Chính Tàn Thộ đã khiêng khối đá đó ra khỏi Hoa Quả Sơn, hòn đá kia bị Tàn Thộ tưới nước, rồi đốt lên, sau đó đập, rồi ném, cuối cùng không chịu được nữa nổ tung...

Hòn đá kia vốn là ngọn núi bị đàn khí ép lại thành một khối đá đặt ở đó, bây giờ nổ tung, tiếng động vô cùng lớn! Giống như núi lở!

Ngay lập tức dọa yêu quái bốn phía nhao nhao né tránh!

Tàn Thộ không biết làm sao mà lại bò lên bả vai Thạch Hầu, chỉ ở chỗ xa xa nói:

-Con trai, mẹ con sinh đôi.

Thạch Hầu nghe xong mặt mo đen kịt lại, túm một cái bắt lấy con thỏ, sau đó bắt đầu quay lại nhìn...

-Con trai, con tìm cái gì? - Tần Thộ hỏi.

-Tìm tảng đá lớn hơn đập chết người!

Thạch Hầu vô cùng tức giận nói.

Chương 296: Ta là cha người (2)

Chương 296. Ta là cha người (2)

Đúng lúc này, ầm một tiếng, một khối đá lớn rơi xuống trước mặt Thạch Hầu một đoạn không xa lắm, Thạch Hầu nhìn một lúc, mắt ngay lập tức sáng lên, cười nói:

-Tảng đá này không tệ!

Tần Thộ nhìn một chút, mặt mo có chút không dễ nhìn, bởi vì tảng đá kia nhìn rất quen nha! Hình dáng, vẻ ngoài giống khối đá hắc khiêng ra như đúc!

Tần Thộ ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ở xa, bốn con khí lớn đứng thành một hàng, trong đó một con khí cao gầy tay dài đang vỗ tay, giống như là đang phui bụi trên tay... Rõ ràng, tảng đá này do hắn ném ra.

Con khí tay dài thấy Tần Thộ nhìn qua, cười hắc hắc với hắn, rõ r

àng là không có ý tốt.

Xa xa, trên sườn núi, Đại Tứ Hỷ, Nhất Bính, Yêu Kê cùng nhau đi đến.

Đại Tứ Hỷ lo lắng nói:

-Đại vương bị đánh, chúng ta cứ đứng nhìn như vậy sao?

Yêu Kê nói:

-Nếu không thì người lên thử một chút?

Đại Tứ Hỷ nghĩ lại trình độ đánh thỏ đầy hung hăng của Thạch Hảu, lập tức giật cả mình nói:

-Thép tốt thì ở trên lưỡi đao, ta lại quan sát thêm một chút, vào thời khắc máu chốt lao ra ngoài giết hắc làm cho hắc trở tay không kịp. Nhưng người bay thành thạo, người có thể đánh lên một chút.

Yêu Kê cười ha ha nói:

-Tảng đá vừa mới nổ làm cánh ta bị thương rồi, không bay lên được.

Sau đó Đại Tứ Hỷ và Yêu Kê đồng thời nhìn về phía Nhất Bính không nói một lời.

Nhất Bính lại không sợ gì, ưỡn ngực ngẩng đầu, vô cùng kiêu ngạo nói:

-Người còn cờ còn! Long trời lở đất ta cũng sẽ không động!

Đại Tứ Hỷ, Yêu Kê:

-...

Sau đó hai người yên lặng dựng lên một ngón tay cái, chuyện nói lý lẽ này, bọn hắn phục rồi!

Ầm ầm ầm...

Dưới chân núi ở Đông Hải, một con khỉ và một con thỏ thay nhau đập ầm ầm trên một tảng đá!

Đập hết một tiếng đồng hồ, con khỉ cuối cùng cũng mệt mỏi, một tay cầm con thỏ ném xuống đất:

-Con thỏ, ngươi có phục hay không?

Chỉ thấy con thỏ xoay người lại, nhe răng há miệng cười nói:

-Con trai ...

Ầm ầm ầm...

-Có phục hay không!

-Con trai, con nghe cha nói.

-Ầm ầm ầm...

-Rốt cuộc ngươi có phục không?

-Con trai, đi ăn cơm đi.

Ầm ầm ầm...

Lại sắp một tiếng nữa trôi qua.

Thạch Hầu thật sự không còn sức lực nữa, ném con thỏ qua một bên, đặt hông ngồi bệt xuống đất, nhìn biển cả phía xa xa nói:

-Con thỏ, người... hô hô... có thể cắn chút mặt mũi không... h
ô... ta... hô... một con thỏ... nhà người... cũng không thể...là...
cha... của một con khỉ...

Tần Thọ nghe thế thì đứng lên, móc ra một quả đào ném cho Thạch
Hầu, Thạch Hầu cũng không khách sáo, đưa lên miệng cắn một
miếng, sau đó lông mày dựng lên, quả nhiên, hương vị của quả đầ
o này ngon hơn tưởng tượng của hắn.

-Ăn ngon không? - Con thỏ thì thảo hỏi.

Thạch Hầu bĩu môi, quật cường nói:

-Cũng tạm chấp nhận được.

Con thỏ cũng xem thường cười hắc hắc nói:

-Có cảm nhận được tình yêu thương nồng đậm của cha không?

Ầm ầm ầm...

-Quả đào hồi sức nhanh thật, chúng ta tiếp tục đi!

Ầm ầm ầm...

Trời chạng vạng tối, mặt trời lặn về phía tây, ánh nắng chiều đỏ rự
c cả bầu trời, một vầng mặt trời đỏ rực trên mặt biển xanh nổi lên
trời đất... hải âu kêu to, còn con khỉ lại gào ầm lên.

-Rốt cuộc người là thứ gì vậy? Đánh thế nào cũng không chết vậ
y? - Thạch Hầu gầm thét lên.

-Con trai, đừng kích động như vậy. Lại đây, cha hát cho con nghe
một bài.

Tần Thọ chậm chậm hát lên:

-Trời tối rồi ngủ đi Thạch Hầu, Thạch Hầu nhớ nhà không ~~

Thạch Hầu:

-Được rồi, con thỏ chết tiết này, không đòi co với người nữa! Thích thế nào thì làm thế đó đi!

Cuối cùng Thạch Hầu cũng từ bỏ việc dạy dỗ con thỏ này, da quá thô, thịt quá dày, không đánh nổi!

Nói xong, Thạch Hầu chuẩn bị bỏ đi.

Tần Thọ kêu lên:

-Con trai, đừng đi!

-Không đi thì làm gì?! Chơi với người tiếp à?

Thạch Hầu phẫn nộ nhìn Tần Thọ, cho đến bây giờ, Thạch Hầu đã không còn quan tâm đến kiểu xưng hô cải tiến này của con thỏ, thậm chí còn có chút ý chấp nhận.

Tần Thọ bày ra vẻ mặt ủy khuất, tội nghiệp nói:

-Con trai, con lại đây ngồi đi, cha sẽ mua quýt cho con ăn.

Thạch Hầu nghiêng đầu nhìn Tần Thọ nói:

-Được rồi, không đi nữa.

Tần Thọ cười nói:

-Con trai ngoan, không nỡ để cha đi sao?

Thạch Hầu lắc lắc đầu nói:

-Trước khi ngủ, vận động thêm một chút!

Ầm ầm ầm...

-Phía trên kia đang làm chuyện gì thế?!

Cùng lúc đó, ở đáy biển Đông Hải, một con tướng quân tuần tra p hần nộ nhìn nước biển chấn động bốn phía!

-Khởi bẩm tướng quân, một tảng đá trên Hoa Quả Sơn ở Ngao La i Quốc nổ ra một con khí, con khí này cầm một con thỏ đập lên tảng đá kia, làm cho nước biển của chúng ta động như thế này.

Một con lính tôm chạy đến báo cáo.

Tướng quân nghe xong mặt đen thui, nắm lấy lính tôm, nắm vào c ổ, hai mắt trừng trừng, sau đó hừ hừ nói:

-Đáng chết, mấy câu hoang đường ngu ngốc này nói ra không ngại sao? Nghĩ ta là kẻ ngu à?

-Tướng quân, thần nói thật, rất nhiều huynh đệ đều thấy. Không tin thì người đi xem một chút đi?

Tên lính tôm chỉ lên phía trên.

-Nhìn cái gì?

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi đang ngồi trên đầu cá voi bơi qua, quay đầu lại hỏi.

Nhìn thấy người trẻ tuổi kia, tướng quân tuần tra không dám hung dữ, tranh thủ thời gian xoay người lại chào hỏi:

-Hóa ta là tiểu điện hạ Ngao Tuế của Nam Hải Long Vương, tại hạ là tướng quân tuần tra Đông Hải, phụng mệnh tuần tra hải vực. Hôm nay phát hiện nước biển ở bên cạnh Đông Hải động, ảnh hưởng đến con dân nghỉ ngơi cho nên đến đây xem xét một chuyến. Lĩnh tô báo cáo, nói ở trên...

Nói đến đây, tướng quân tuần biển không biết tiếp thế nào, dù sao, mấy lời của lính tô hấn nghĩ thế nào cũng thấy là giả!

Tảng đá có thể sinh ra con khi sao?

Con khi còn có thể cầm con thỏ đập lên đá nửa ngày trời?

Đập lâu như thế sao?

Con thỏ kia là cái gì? Là cái chùy à?

...

Dù sao mọi chuyện cũng không hợp lý, hấn chưa chứng thực lời nói đó nên không dám nói lung tung.

Ngao Tuế thấy tướng quân tuần biển áp ứng như thế thì hơi khó chịu.

Mặc dù Đông Hải này không phải là Nam Hải nhà hấn, nhưng từ trước đến nay, bốn biển một nhà, hấn là Tiểu Long Vương của Nam Hải, ở Đông Hải cũng giống như thế!

Từ lúc nào, một tên tướng quân tuần biển cũng dám khinh mạn hấn như vậy?

Thấy Ngao Tuế khó chịu, tướng quân tuần biển sợ hãi nói:

-Ngao Tuế điện hạ, không phải tiểu nhân không nói, là tiểu nhân không biết nói thế nào. Tên này nói cũng không đáng tin, nói viên

đá sinh ra con khi? Chuyện này làm sao có thể được?

Ngao Tuế nghe xong, mắt sáng lên, cười nói:

-Trong viên đá sinh ra con khi? Cái này thú vị! Mấy người đến đây, theo ta đi!

-Ngao Tuế điện hạ, ngài định đi đâu vậy? - Tướng quân tuần biển hỏi.

Ngao Tuế cười lớn ha ha nói:

-Đi xem xem, nếu như thật sự có Hàu Tử sinh ra từ trong tảng đá thì cũng là giống loài quý hiếm, bắt về làm sủng vật, khởi đầu quá tốt!

Tướng quân tuần biển nghe vậy, nhất thời không biết nói gì, quả nhiên đầu óc của phú nhị đại không giống với người bình thường.

Tuy nhiên Ngao Tuế là nghe lời hắc nên mới đi lên, hắc không dám chậm trễ, chẳng may Ngao Tuế xảy ra chuyện không hay, cái mạng nhỏ của hắc cũng kết thúc, bắt buộc phải đi theo trông coi mới được, bảo vệ sự an toàn của Ngao Tuế.

Mặc dù, bên cạnh Ngao Tuế là bốn người cao to hoành tráng lợi hại hơn cả hắc, nhưng nhiệm vụ này, không thể không đi.

-Hộc hộc hộc...

Con khi thở hỏn hỏn nhìn con thỏ ngồi trên mặt đất, từ từ móc ra một quả đào, lau lau, ăn một miếng chảy nước ngáp mồm, tức giận nói:

-Con thỏ đáng chết, ngươi là tảng đá sao?

Tần Thọ chớp chớp miêng nói:

-Con trai, vậy là người muốn nhận cha rồi sao? Người sinh ra từ trong tảng đá, mẹ người chính là tảng đá, người nói ta là tảng đá, đây chính là muốn nhận ta làm cha sao?

Con khi nghe xong, chợt tức giận đến phát cáu, đang định ra tay lần nữa, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang ở trong nước!

Chương 297: Hoa Quả Sơn VS Tứ Hải Long Cung

Chương 297. Hoa Quả Sơn VS Tứ Hải Long Cung

Sau đó, một làn sóng nước đưa một người bay vọt lên trời.

Con khi đứng dậy theo bản năng, nhìn nhìn làn sóng nước, góc độ này vừa vặn che khuất con thỏ phía sau lưng.

Tần Thọ nhìn qua từ dưới đũng quần của con khi, vừa khéo nhìn thấy nửa người dưới của đối phương, còn về nửa người trên, bị một cây gậy che khuất.

-Ui cha, đây là con khi sinh ra từ trong tảng đá sao? Cũng không thấy có gì đặc sắc cả.

Ngao Tuế xoa xoa cằm, cười nói một cách khinh thường.

-Tiểu Long Vương, đúng thật là con khi này không có gì đặc biệt, nhưng dù sao cũng là được sinh ra từ trong tảng đá, không bằng cứ bắt lấy để về tìm hiểu?

Một tên tướng quân của cười nói.

-Thôi được, hậu hoa viên của Long Cung ta vẫn còn chỗ, bắt đem về nuôi, xem xem có gì khác biệt!

Ngao Tuế thuận miệng trả lời, trong mắt hấn ta, một con khi núi mà thôi, bắt thì bắt, cũng chẳng có gì đáng ngại cả.

Nhưng Thạch Hào nghe thấy lời này, đột nhiên phát hỏa, thở hển chỉ vào Ngao Tuế ở trên cột nước rồi nói:

-Đồ mặt trắng ẻo lả này từ đâu ra vậy, ngươi xuống đây cho ta, xem ta đập vỡ cái đầu của ngươi!

Ngao Tuế nghe xong, ha ha cười lớn nói:

-Thật là một con khi ngỗ ngược không nghe lời!

Ngay sau đó, Ngao Tuế nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng nói:

-Dám sỉ nhục bổn vương? Xem ta đánh ngươi!

Vừa nói, nước biển liền biến thành một sợi roi nước, vút lên trên trời quất về phía Thạch Hào!

Thạch Hào nhìn thấy, vội vàng né tránh!

Chỉ nghe thấy một tiếng bẹp, roi nước đập xuống mặt đất, quật ra một đoạn hằn sâu vết tích!

Thạch Hào nhìn vậy liền cau mày, sức mạnh này, rõ ràng cũng đã khiến hấn có chút kiêng dè! Mà đây, mới chỉ là một chiêu mà tên da trắng ẻo lả kia tùy tiện ra tay!

Tuy nhiên Thạch Hào cũng không sợ, híp híp mắt lại nói:

-Mặt trắng ẻo lả kia, ngươi có bản lĩnh thì xuống đây, chúng ta đá nh nhau bằng tay không!

Đồng thời, Thạch Hào cũng có chút ngạc nhiên, con thỏ mới này t rón sau lưng hắn đâu? Chạy đi đâu rồi?

Ngao Tuế vừa nghe, ha ha cười lớn nói:

-Con khỉ nhỏ này cũng khá hung dữ đấy! Tướng quân của, ngươi tiến lên dạy hắn cách làm một con thú nuôi!

-Vâng, thưa Tiểu Long Vương!

Một tên cao to mặt đen gật đầu, sau đó một bước nhanh chóng nh ảy lên trên bờ, nhe răng cười nói:

-Con khỉ nhỏ, đừng trách ta ác!

Vừa nói, tên cao to mặt đen đã bắt đầu lao lên theo đường ngang, đồng thời tung ra một loạt cú đấm!

Thạch Hào liên tục dùng hai tay chống đỡ!

Bùm!

Một tiếng nổ cực lớn, Thạch Hào bị bắn bay ra giống như quả đạn đại bác!

Bùm một tiếng, đập trúng vào trong một tảng đá lớn!

-Ấy dà, cũng khá cứng đấy!

Tên cao to mặt đen cười ác ý từng bước tiến lên phía trước, tới ph ía trước tảng đá, giờ cao nắm đấm nói:

-Nhận thêm một chiêu của ta!

-Đại ca?

Trên núi, Ba Thông lo lắng hỏi.

Trường Mi Hầu Tử lắc đầu.

Ba Thông giận dữ nói:

-Khi ở Hoa Quả Sơn của ta, không cần biết là chui ra từ trong tảng đá, hai là do khí mẹ sinh ra, đó đều là huynh đệ tử muội của chúng ta! Người không quan tâm, ta quan tâm!

Nói xong, Ba Thông chạy vù ra ngoài!

Trường Mi Hầu Tử và những kẻ khác thậm chí còn không kịp bắt lấy hắn!

Vào đúng lúc tên cao to mặt đen đánh ra chiêu thứ hai, phía trên đầu đột nhiên tối sầm lại!

-Cái gì vậy?

Tên cao to ngẩng đầu nhìn nhìn, chỉ thấy một cặp chân to từ trên trời bay vụt xuống!

Ầm!

Một tiếng nổ cực lớn, hai chân của con khỉ này nặng như chì, trực tiếp giẫm tên cao to mặt đen in hằn vào trong mặt đất một cách thô bạo, đầu óc vỡ toang, chết thảm ngay tại chỗ!

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt của Ngao Tuế đột nhiên tối sầm lại!

Ba tên cao to mặt đen còn lại đồng loạt nổi giận, trong tay có thêm vũ khí, nước biển dưới chân cũng bắt đầu khuấy động!

-Ba Thông, ngươi muốn làm gì?

Tướng quân tuần biển thấy vậy, lập tức tiến lên quát lớn.

Ba Thông trả lời một cách kiêu ngạo:

-Không làm gì cả! Hầu tôn tử của Hoa Quả Sơn ta, không đến lượt các ngươi tới bắt nạt!

Tướng quân tuần biển nghe vậy, cũng nổi cơn giận:

-Ba Thông, đừng tưởng rằng ngươi có chút phép thần thông thì có thể làm vậy! Ngươi có biết ngươi đã giết chết ai rồi không?

Ba Thông lắc đầu nói:

-Bà đây thêm quan tâm hẳn là ai à, bắt nạt khi nhà ta là không được!

-Con khi này có nguồn gốc như nào? - Ngao Tuế lạnh lùng hỏi.

Tướng quân tuần biển cung kính trả lời:

-Đây là một trong Tứ Đại Yêu Vương của Hoa Quả Sơn, là Ba Thông đứng hàng thứ tư, chính là một con khi thành tinh, các phép thuật thần thông vô cùng phi thường! Cho dù là Đông Hải Long Cung chúng ta, cũng không muốn dây dưa nhiều vào. Bình thường đều là nước sông không phạm nước giếng.

Ngao Tuế bĩu môi nói:

-Có chỗ dựa sao?

Tướng quân tuần biển lắc đầu nói:

-Cái này thì cũng không có, chỉ là mấy con khỉ rùng. Nếu như có chỗ dựa, bọn chúng cũng không đến mức bị cầm tù ở một nơi.

Ngao Tuế cười nói:

-Không có chỗ dựa, vậy sợ cái gì!

Nói xong, Ngao Tuế chấp tay sau lưng, ngẩng cao đầu, nhìn chăm chăm Ba Thông nói:

-Con khỉ to gan kia, người nghe cho kỹ đây! Ta chính là cháu của Nam Hải Long Vương, cũng chính là Nam Hải Tiểu Long Vương Ngao Tuế! Long Cung bốn biển của ta chính là của Thiên Đình, T hần Tiên hạ giới, quản lý bốn biển, đại diện cho Thiên Đình! Ngươi dám ra tay với ta? Người cũng biết, điều này đồng nghĩa với t a o phản! Nếu như chúng ta bầm báo lên Thiên Đình, không quá ba ngày, thiên binh thiên tướng sẽ tới đây, Hoa Quả Sơn sẽ bị phá tan hoàn toàn!

Nghe tới đây, mắt của Ba Thông đỏ ngầu, nắm chặt hai tay, đang định xông lên.

Ngay đúng lúc ấy, từ xa vang lên một tiếng gào thét!

Mọi người đều quay đầu nhìn, chỉ thấy một con khỉ cao gầy đứng ở trên đỉnh núi, con khỉ nhếch mép cười với Ngao Tuế, sau đó giơ một tay hướng về một ngọn núi ở phía xa, bàn tay ấy lại có thể vớ i tới hơn ngàn dặm, năm ngón tay túm lấy hư ảo!

Uỳnh lớn một tiếng ngọn núi to ấy bị nhỏ tận gốc, sau đó không n gừng thu nhỏ lại, cuối cùng, rơi vào trong lòng bàn tay của xon kh i cao gầy tay dài, giống như một viên đạn!

Con khỉ vung tay về phía Ngao Tuế, viên đạn kia bay vút lên trên

trời, ở giữa không trung phình to ra, cuối cùng lại biến thành một ngọn núi lớn, ụp một tiếng, đập xuống biển, khuấy động một cơn sóng khổng lồ dài hơn nghìn trượng!

Ba tên to cao mặt đen còn lại nhìn thấy vậy, cùng lúc lấy ra cây lao hai mũi nhọn, xiên một cái xuống nước, hét lớn một tiếng:

-Định!

Ngọn sóng lớn kia vẫn còn lừng lờ ở không trung, sau đó liền rào rào một tiếng, chìm xuống nước, không một chút gây hại tới Nga o Tuế, tuy nhiên vẻ mặt của ba tên to cao mặt đen đã trắng bệch thêm vài phần, đón cơn sóng khổng lồ này không dễ dàng chút nào.

Ngao Tuế thấy vậy, rút cuộc vẻ mặt cũng có thay đổi, ban đầu tưởng rằng yêu vương của Hoa Quả Sơn chẳng qua cũng chỉ là một đám khí rùng, cho dù có chút khả năng, nhưng không truyền thụ lại được, vẫn là đám cặn bã mà hắn có thể tùy ý bóp chết!

Nhưng mà con khỉ tay dài kia chỉ cần một vung một vút, có khả năng thu nhỏ Thiên Sơn, ném xa ngàn dặm, cũng thực sự đã dọa sợ hắn!

Lúc này, Trường Mi Hầu Tử và Thương Tang Hầu Tử từ trên trời hạ xuống.

Tướng quân tuần biển thấy vậy, lúc này mới định thần lại, run rẩy nói:

-Trường Mi, các ngươi muốn làm gì? Các ngươi đang muốn tạo phản sao? Ta nói cho ngươi biết, đằng sau chúng ta chính là Tứ Hải Long Cung và Thiên Đình!

Trường Mi Hầu Tử cười khà khà nói:

-Vị tướng quân này, ban này là nhị đệ của tại hạ, chỉ là ngựa tay vút chút đồ mà thôi. Cũng không phải không đập vào người sao, là m sao có thể coi là công kích Thiên Đình chứ? Nói thật ra, nếu như hấn thật sự muốn công kích các người... khả khả chỉ vài người e là không cản được.

Chương 298: Hoa Quả Sơn VS Tứ Hải Long Cung (2)

Chương 298. Hoa Quả Sơn VS Tứ Hải Long Cung (2)

Lời này vừa nói ra, tướng quân tuần biển, Ngao Tuế, và cả ba tên cao to mặt đen, cả đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ biết, không phải con khỉ này đang thuận miệng nói nhảm, đây chính là đang uy hiếp bọn họ!

Ý đồ của hấn rất rõ ràng, bọn ta không ra tay, nhưng các người cũng đừng khiến tình hình xấu đi, nếu không thì, rất có khả năng bọn họ sẽ ra tay giết chết các người!

Tướng quân tuần biển vội vã nhỏ giọng nói với Ngao Tuế:

-Tiểu Long Vương, ngài xem, hay là bỏ qua chuyện này đi?

-Bỏ qua?!

Ngao Tuế vừa nghe, lông mày lập tức dựng đứng lên, giơ tay lên tát một cái!

Bốp!

Tướng quân Tuần Hải lập tức bị văng bay ra ngoài!

Hắn ta cũng chỉ là một tên tướng nhỏ ở biển, còn không được coi là yêu tinh hay thần tiên.

Ngao Tuế lại là Nhân Tiên cảnh giới Tam Trọng Thiên, sức mạnh của cái tát này, hắn sao có thể chống đỡ?

-Hay cho không ngăn cản được, hôm nay tiểu Long Vương ta đứng ở đây, ta thật muốn nhìn xem, các người ai dám động đến ta! - Ngao Tuế ngang ngược nói.

Trường Mi Hầu Tử híp mắt lại nói:

-Nam Hải Tiểu Long Vương, người cần gì phải như vậy... người nắm giữ bốn biển, có thứ đồ quý hiếm nào mà không có? Việc gì phải làm khó một con Thạch Hầu?

-Nếu như ta muốn con Thạch Hầu này thì sao? Hoa Quả Sơn các người, lại muốn vì một con Thạch Hầu mà tạo phản? - Ngao Tuế hỏi.

Trường Mi Hầu Tử im lặng, hắn muốn bảo vệ Thạch Hầu, nhưng nếu thật sự ra tay, tội danh tạo phản quá nặng!

Mặc dù bọn họ tự nhận có chút sức mạnh, nhưng sao có thể đối đầu với bá chủ của thiên địa là Thiên Đình?

-Ông đây không cần ai bảo vệ, muốn đấu, cùng lắm là chết mà thôi!

Lúc này, Thạch Hầu bị đâm bay vào trong tảng đá bờ ra ngoài, lau lau vết máu ở khóe miệng, dữ dần kêu lên.

-Bớt nói đi, lúc này cúi đầu, không thiệt thòi. - Ba Thông nhỏ giọng nói.

Thạch Hầu ngang ngược lắc đầu:

-Mặc dù ta sinh ra từ trong tảng đá, nhưng khi ta còn ở trong tảng đá, đầu đội trời chân đạp đất, đối diện với cuồng phong bão táp cũng chưa từng cúi đầu! Trời đất còn không làm gì được ta, nói gì đến chỉ mỗi một con cá chạch?!

-Ha ha... Cá chạch...? Các người cũng nghe thấy rồi, hấn ta sĩ nhục thần tiên mang chức vụ trong Thiên Đình, ta bắt hấn để hỏi tội, có gì sai không? Các người còn muốn bảo vệ hấn không? - Ngao Tuế quát hỏi.

Trường Mi Hầu Tử nhìn Thạch Hầu không chịu bị khuất phục, lại nhìn sang Ngao Tuế hung hăng dọa người, cuối cùng đành thở dài...

Ngao Tuế thấy vậy, trong lòng cười lạnh. “Quả nhiên là một đám khỉ rừng, có mạnh hơn nữa thì cũng làm được gì? Còn không phải vẫn cúi đầu trước ta sao?”

Nghĩ tới đây, nụ cười của Ngao Tuế lại càng kiêu ngạo, ánh mắt nhìn đám khỉ, lại càng thêm khinh thường!

Đám khỉ trong núi dường như cũng cảm nhận được sự bất đắc dĩ và chán nản của Trường Mi Hầu Tử, bọn họ tức giận nắm chặt nắm đấm, nhưng lại không dám phát hỏa, cả đám kiềm chế cảm xúc lại, cúi đầu...

Lúc này Hoa Quả Sơn vốn dĩ luôn tràn đầy sinh lực, thoát cái đãm hết sức sống, dường như trong chốc lát đã biến thành một ngòimộ, im lặng chết chóc!

Chim không hót, sâu không kêu, đến lá cây cũng ngừng đung đ

a...

Đó là sự yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi!

Yên tĩnh đến mức khiến người khác ớn lạnh!

Ngao Tuế nhìn một đám khí thất thần ủ rũ trước mặt, lại càng đắc ý, hẳn ta thích loại cảm giác này!

Thực lực của người mạnh thì làm sao? Thực lực mạnh, ta càng chà đạp người!

Vậy mới có cảm giác thành công!

Ngao Tuế kéo dài giọng nói:

-Con khí, nghĩ kỹ chưa? Người muốn bảo vệ một con khí này, lấy mạng của toàn bộ khí ở đây, hay là từ bỏ con khí này, tiếp tục cuộc sống vui vẻ ung dung?

Ba Thông nhìn Trường Mi Hầu Tử:

-Đại ca...

Trường Mi Hầu Tử lại thở dài lần nữa...

Ba Thông cau mày...

Thạch Hầu thấy vậy, bước lên một bước nói:

-Cá chạch, có bản lĩnh thì xuống đây với ta, chúng ta một đánh một!

Ngao Tuế liếc mắt nhìn Thạch Hầu một cái nói:

-Người là cái thá gì? Một đánh một với ta? Người đủ tư cách khô

ng?

-Người... - Thạch Hầu tức giận.

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên:

-Hắn đủ tư cách!

-Ai? - Ngao Tuế quát lớn hỏi.

Sau đó liền thấy Ba Thông tiến lên một bước nói:

-Không cần biết người khác có quan tâm hay không, hắn là khi ở Hoa Quả Sơn chúng ta! Bà đây bảo vệ hắn, con cá chạch con con nhà ngươi muốn đánh, cứ việc lại đây, nhìn xem bà đây dùng ngón núi phi chết ngươi!

Ngao Tuế nhất thời ngạc nhiên... sau đó liền cười lớn nói:

-Dựa vào một mình ngươi? Người cũng biết đấy, đây là bờ biển Đông Hải!

Vừa nói, Ngao Tuế vừa âm thầm ném một chiếc lệnh bài xuống biển, hay tay giang ra, nói:

-Ở dưới biển, Long tộc chúng ta mới là vua! Quân đội hải tộc đâu?!

Ngay sau đó, nước biển sôi trào, theo sau là tiếng kèn lệnh ốc biển vang lên!

Nước biển bay lên không trung, biến thành một lá cờ nước biển, lá cờ mở ra, che khuất mặt trời, phía trên có một chữ Ngao to lớn, vô cùng nổi bật!

Bên dưới lá cờ, vô số đại quân hải tộc dâng lên từ dưới nước, binh

tôm tướng của không biết có số lượng bao nhiêu!

Liếc mắt nhìn qua, cảm bản không nhìn thấy điểm kết thúc!

Thậm chí còn có cả đại tướng hải tộc ở đây, đại quân hải tộc vừa xuất hiện, tự xếp bày đại trận, thủy nguyên khí ngưng tụ ở trên đỉnh đầu của đội quân hải tộc, biến thành một con rồng nước, mặt mũi dữ tợn mắt nhìn xuống Hoa Quả Sơn! Con rồng này, lại to gần bằng cả Hoa Quả Sơn!

Đồng thời sức chiến đấu của hải tộc cũng tăng vọt theo, thủy nguyên khí biến thành giáp sắt phủ trên người của hải tộc, mọi người đều tăng giáp phòng thủ!

-Long! Long! Long!

Hải tộc đồng thanh hét lớn kết hợp với âm thanh kèn lệnh ốc biển, khí thế dâng cao đến đỉnh điểm!

Trong lúc nhất thời, dưới uy áp mãnh liệt, tất cả đều tập trung vây xung quanh Ba Thông!

Mặc dù thực lực của Ba Thông khá mạnh, nhưng đại quân hải tộc được huấn luyện bài bản, hoàn toàn không giống như lũ yêu quái tạp nham ở trên núi, khí thế của hàng tỉ vạn đại quân liên hợp lại, cùng với thế trận to lớn, uy áp cực kỳ khủng khiếp! Hơn nữa trong đó còn phối hợp với rất nhiều tướng quân hải tộc thực lực cao siêu!

Ba Thông chỉ cảm thấy giống như bầu trời sụp đổ trong tích tắc, ulynh một cái đè lên người, hai chân lập tức bị vùi xuống bùn đất, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, từ từ cúi xuống...

-Gào!

Ba Thông dùng hết sức hét lên, cố gắng đứng thẳng dậy, thế như

g uy áp như đồi núi, như biển cả, như trời sập!

Ba Thông dùng toàn bộ sinh khí sức lực, nhưng vẫn không thể kháng cự lại uy áp khổng lồ này!

Thạch Hầu thấy vậy, tiến lên một bước, giúp Ba Thông kháng cự lại uy áp, kết quả cả hai đều bị ép đến mức toàn thân kêu răng rắc răng rắc, người càng ngày càng thấp...

Hai người cắn chặt răng, chết cũng không chịu cúi đầu!

Ngao Tuế thấy vậy, bĩu môi nói:

-Nghị lực khá đầy, tuy nhiên thế trận Thương Hải Long Uy này của chúng ta không chỉ đơn giản là gây uy áp về tinh thần, mà là củng cố cả sức mạnh! Trấn áp!

Ngao Tuế vừa vung tay lên, đại quân hải long đồng loạt quay người, một vệt sáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, uyển một tiếng rơi xuống người Ba Thông và Thạch Hầu!

Trong nháy mắt hai con khỉ lớn bị vùi ép vào trong bùn đất, xương cốt cả người dường như có thể gãy ra bất cứ lúc nào!

Chương 299: Hung hăng dọa người

Chương 299. Hung hăng dọa người

Đúng lúc này, Trường Mi Hầu Tử đột nhiên ngẩng đầu, thét một t

iếng dài:

-Đủ rồi!

Uỳnh!

Toàn bộ lông trắng trên người Trường Mi Hầu Tử dựng thẳng đứng, bước ra từng bước, hóa ra lông hắc là một nửa màu đen! Một nửa màu trắng! Giống như đang mặc một bức tranh âm dương! Đồng thời còn thả ra một luồng sức mạnh đặc biệt, uỳnh một tiếng đâm vào vết sáng khổng lồ kia!

Trường Mi Hầu Tử vậy mà lại dùng sức mạnh của bản thân để chống lại sức cường chế của đại quân hải tộc!

Ngao Tuế thấy vậy, thật sự bị dọa hoảng sợ!

Nhưng lập tức, Ngao Tuế cười lớn, ngạo nghễ nói:

-Ha ha... thú vị, thú vị, ta thích những người ngu ngốc tự cho mình có khí phách như các ngươi! Ha ha... đám khỉ dế chũi này, chết cũng đáng!

Vừa nói, Ngao Tuế vừa vung tay lên, đại quân hải tộc vẫn còn chưa phát huy được hết sức mạnh đồng loạt gào lớn, từng đợt nguyên khí được truyền vào thể trận lớn, luồng sáng cường chế uỳnh một tiếng lại sáng thêm vài phần!

Trường Mi Hầu Tử cũng bị cường chế đến mức cả người văng vẹo!

Đúng lúc này Trường Thủ Hầu Tử, Thương Tang Hầu Tử đều cùng lúc tiến lên một bước.

Thương Tang Hầu Tử cũng biến thành màu âm dương sáng, Đôi mắt Trường Thủ Hầu Tử có nhật nguyệt, lưng hóa núi cao!

Hai con khỉ cùng dậm chân, hai luồng sáng phóng lên trời một cách khí thế lại khiến cho luồng ánh sáng của đội quân hải tộc trở nên không ổn định, suýt thì sụp đổ!

Đồng thời bốn con khỉ cùng cất tiếng hô lớn:

-Chiến đấu vì tôn nghiêm của Hoa Quả Sơn! Kẻ đứng, nhục thân diệt, nhưng linh hồn còn mãi! Kẻ quỳ, nhục thân còn, nhưng linh hồn đã chết! Hôm nay, chúng ta nghịch thiên!

-Nghịch thiên!

Đám khỉ ở Hoa Quả Sơn vốn tưởng đã mất hết hoàn toàn khí thế nghe thấy lời này đều đồng thanh hô vang theo, âm thanh làm rung chuyển bầu trời!

Lúc này cả đám khỉ lao từ trên núi xuống, tập trung lại bờ biển Đông Hải!

Bọn chúng không hiểu trận pháp, thậm chí có con còn không hiểu về tu luyện, nhưng bọn chúng vẫn tay cầm tay đứng cùng nhau, những trái tim kết nối với nhau, sinh khí của cả đám khỉ trong giờ phút này, như hoà vào làm một!

Khí thế mạnh mẽ này trong nháy mắt đã phá vỡ được luồng sáng khí thế của đại quân hải tộc!

Hải Long trên trời bị chấn động lẫn lộn quay cuồng một vòng, sau đó không cam chịu mà gào thét với đám khỉ!

-Làm phản, làm phản! Các người đều làm phản rồi! Ta đã nhớ kỹ các người, các người đợi đấy cho ta, đợi các đại ca của ta tới nơi, chính là giờ chết của các người!

Ngao Tuế tức giận gào to!

Nghe tới đây, Trường Mi Hầu Tử nhướng mày nói:

-Ngao Tuế, ngươi muốn chết sao?

Giọng nói như tiếng sấm, lạnh thấu vào tim!

Toàn thân Ngao Tuế run lên, đối mặt với ánh mắt đặng đặng sát khí của Trường Mi Hầu Tử, lại không dám trả lời...

Lúc này, tướng quân tuần biển lên tiếng trước:

-Trường Mi, các ngươi thật sự muốn làm phản sao? Ngươi cũng biết hậu quả, Hoa Quả Sơn ngươi làm sao có thể gánh chịu nổi? Đạp o hạnh nghìn vạn năm, lại để bị huỷ hoại trong chốc lát sao?

Trường Mi thở dài một hơi, nói:

-Chuyện đến nước này, nếu ta giao nộp ra Thạch Hầu, Hoa Quả Sơn coi như tồn tại, nhưng cũng không khác gì đã chết! Ta thà chết trong vinh quang, cũng không chịu sống mà như chết...

Tướng quân tuần biển nói:

-Vẫn còn chưa đến mức đường cùng như vậy, chuyện vẫn có thể hoà giải cùng đường lui.

-Đường lui?

Trường Mi liếc nhìn tướng quân tuần biển một cái.

Tướng quân tuần biển gật gật đầu, sau đó đi đến trước mặt Ngao Tuế nói:

-Tiểu Long Vương, hôm nay bốn con khỉ này đang quyết chí hy sinh, nếu như vẫn tiếp tục dồn ép, e là bọn chúng sẽ lập tức làm phản. Tuy rằng đại quân hải tộc chúng ta lớn mạnh, nhưng cũng chỉ l

à một bộ phận nhỏ của quân đội tiền phong mà thôi, trong tay không có đại tướng quân, làm sao để ngăn chặn được bốn con thần hâu? Tiểu thần cho rằng, hay là mỗi bên đều lùi một bước.

Ngao Tuế thực ra cũng bị Trường Mi dọa hoảng sợ, hơn nữa tướng quân tuần biển nói cũng đúng, nếu như thật sự đánh nhau, đám tướng của lính tôm của hắn, thực sự chưa chắc đã chống lại được bốn con Đại Hâu Tử kia!

Đến lúc đó cho dù Hoa Quả Sơn bị diệt sạch, nhưng mà hắn cũng sẽ chết!

Chuyện này có vẻ mất nhiều hơn được...

Theo hắn thấy, mạng sống này của hắn đáng giá hơn nhiều so với một đám khí núi này.

Vì thế, Ngao Tuế hỏi:

-Lùi như nào?

Tướng quân tuần biển nói:

-Chuyện này nếu đã là bắt nguồn từ Thạch Hâu mà ra, không bằng cứ giao cho Thạch Hâu giải quyết.

Nói xong, tướng quân tuần biển nhìn về phía Thạch Hâu.

Thạch Hâu nhìn mọi người xung quanh đứng ra bên vực hắn, cảm lòng chịu chết, trong lòng cũng sôi sục nhiệt huyết!

Hắn là Linh Minh Thạch Hâu, trời sinh linh mẫn thanh minh, tư duy sinh động, những chuyện phải suy nghĩ cũng cực kỳ nhiều!

Các loại nhân quả, sau khi nghĩ thấu suốt trong chốc lát, hắn bước lên một bước, chỉ vào Ngao Tuế nói:

-Chuyện từ ta mà ra, không cần liên lụy tới người khác! Không phải là người muốn đánh sao? Người và ta đơn độc chiến đấu, sống chết có số, phú quý do trời!

Ngao Tuế nghe xong, thẳng thừng nói:

-Dựa vào người? Ta cũng không muốn bắt nạt người, nếu như người có thể thắng được ba tên thủ hạ của ta, chuyện ngày hôm nay sẽ cứ thế bỏ qua. Nếu như thua, chết chính là chết, đám Đại Hài Tử các người không được phép nhúng lông vào!

-Thạch Hài, người vừa mới sinh ra, chưa từng học qua thần thông, chỉ dựa vào một thân man lực là đánh không lại bọn hắc đầu này. - Ba Thông quan tâm nói.

Tuy rằng Thạch Hài cao ngạo, nhưng mà đối với đám khí mạo hiểm để ủng hộ hắc đầu này, lần đầu tiên hắc đầu ta lộ ra dáng vẻ tươi cười giống như ánh mặt trời, nói:

-Đại tỷ, chuyện trên trời dưới đất có thể có bao nhiêu chuyện? Cũng chỉ là chết một lần mà thôi! Bất kể thắng thua, Hoa Quả Sơn vẫn tồn tại là đã thắng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đã hiểu, Thạch Hài này từ đầu tới cuối không nghĩ tới sẽ thắng, hắc đầu chỉ đi chịu chết, rồi dùng cái chết của hắc đầu ta, chấm dứt trận tranh đấu này, trả cho Hoa Quả Sơn một tràng thái bình!

Đôi mắt của rất nhiều con khí đều đỏ...

Ba Thông càng thêm cúi kính gối tay lên muốn cho Thạch Hài này một cái tát!

Không hiểu vì sao, đôi mắt nụ cười sáng lạn kia của Thạch Hài, nó sáng sủa tới tay không và xuống được!

Trường Mi Hầu Tử dài thở dài nói:

-Thạch Hầu, ngươi là niềm kiêu ngạo của Hoa Quả Sơn chúng ta, hôm nay ngươi không thể chiến đấu một mình được.

Nói xong, Trường Mi Hầu Tử nói với Ngao Tuế:

-Tiểu Long Vương, ngươi phái ba người, chúng ta chỉ có một mình Thạch Hầu, có phần không công bằng với hắn rồi.

Ngao Tuế cười ha ha nói:

-Không công bằng sao? Ta cũng chỉ phái ba thủ hạ mà thôi, cũng không có tự mình kết thúc. Đương nhiên, trừ bốn con khi bọn ngươi ra, những con khi khác cũng có thể giúp hắn! Ta sẽ không ngăn cản. Ba đấu ba, sao nào?

Ngao Tuế nhìn đúng, ở Hoa Quả Sơn có thể đánh nhau chỉ có bốn thần hầu kỳ quái, còn lại, không đủ gây sợ hãi!

Hơn nữa, trong lòng của hắn đúng là có hận ý, hắn đường đường là Tiểu Long Vương của Nam Hải nhưng buộc phải nhường nhịn trên trời còn chưa tính, rồi giờ Địa Tiên Giới là khu vực nhà mình, nhưng ngay cả một đỉnh núi nhỏ cũng không nắm được, khó chịu! Không vui! Vì vậy hắn quyết định, có thể giết nhiều hơn một con khi thì giết nhiều hơn một con khi! Nên mới bảo ba thủ hạ lên một lượt, nếu không, một con Thạch Hầu chỉ biết ăn này, thì chỉ cần một thủ hạ là được rồi.

Chương 300: Con trai, tránh ra

Chương 300. Con trai, tránh ra

Nghe thế, Trường Mi, Trường Thủ, Thương Tang, Ba Thông đồng thời nhú mảy, sao họ có thể không nhìn ra suy tính của Ngao Tuế?

Nhưng mà, lời Ngao Tuế nói cũng không phải không có lý.

Nếu là hấn tự mình ra tay, sức mạnh của nhân tiên, Thạch Hầu ngấn cản như thế nào? Chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng mà ba thủ hạ của gã, còn chưa phải Yêu Tiên, chỉ là ba con yêu tu thực lực cường đại mà thôi, nếu mà bên phía Hoa Quả Sơn có người có đủ khả năng kháng trụ ba kẻ kia, Thạch Hầu sẽ còn có hy vọng sống sót.

Huống chi nếu Ngao Tuế ra tay, hiển nhiên bốn người bọn họ phải ra tay, Ngao Tuế đánh không lại bọn hấn, rất có thể thẹn quá hoá giận, tình cảnh sẽ không không chế được thêm lần nữa.

Thế nhưng, bọn hấn còn có thể tìm ai trên đây? Hoa Quả Sơn thật sự là không có ai có thể dùng được!

Ngao Tuế thấy vậy, nở nụ cười âm hiểm, nháy mắt ra hiệu với một thủ hạ!

Ngay lập tức, thủ hạ kia đã hiểu cái gì đó, nhảy vèo tới trên bờ, hai tay vỗ trước ngực, nói:

-Con khỉ, ta cũng không bắt nạt ngươi, ta không dùng thần thông, chỉ dùng một đôi thiết quyền này! Nếu như ngươi vượt qua được, sẽ tính ta thua!

Nói xong, Nhị Tướng quân ngoắc tay với Thạch Hầu nói:

-Con khi! Phóng ngựa tới đi!

Thạch Hầu thấy vậy, cắn răng một cái, đang muốn ra tay, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng hô:

-Con trai, tránh ra! Cha sẽ như hấn mong muốn!

Thạch Hầu nghe xong, theo bản năng lập tức nhường ra, tránh ra sau rồi mới nhớ tới, sao hấn ta có thể nghe lời của con thỏ chết tiệt kia chứ?

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên một lúc, tiếp đó là một đạo bạch quang xông qua, sượt sát bên người!

Kèm theo một trận bụi mù dày đặc!

Sau đó tráng hán kia nổi giận gầm lên một tiếng, rồi sau đó chẳng có động tĩnh gì nữa...

Đợi đến khi bụi mù tản đi, chỉ thấy tráng hán kia nằm trên mặt đất, toàn thân đều là dấu vó ngựa, miệng méo mắt nghiêng, hai mắt trợn dã, miệng sùi bọt mép, cũng không biết là chết rồi hay là hôn mê...

-Là ai? Ai đánh lên nhị ca của ta? Người có bản lĩnh thì đi ra!

Tam tướng quân giận dữ, nhảy xuống, rống giận hét.

Thế nhưng quanh bốn phía một chút động tĩnh cũng không có.

Ngao Tuế cũng lại càng hoảng sợ, nhưng mà hấn vô cùng xác định, bốn hầu tử lớn trước mắt cũng không ra tay, người xuất thủ hoàn toàn là một người khác! Chỉ có điều, hấn cũng không thấy được người nọ là ai mà thôi... chỉ là cái âm thanh ầm ầm đe dọa này, sa

o quen tai như vậy nhỉ? Nhưng tạm thời lại nhớ không nổi là ai.

Ngao Tuế rất muốn nói chút gì đó, nhưng mà quy củ là hấn định r
a đây, bây giờ thu hồi, không tránh khỏi thật quá xấu hổ chết ngư
ời rồi, cái mặt này gánh không nổi.

Vì vậy, đối với việc Thạch Hào có người khác tương trợ, cũng chỉ
có thể ngậm bồ hòn chấp nhận.

Được người không biết tương trợ là chuyện quan trọng thế nào, c
hỉ là đám khí của Hoa Quả Sơn thì biết rõ nhưng không nói ra.

Gọi Thạch Hào là con trai, phát âm còn không rõ ràng như vậy, gi
ọng nói lại ti tiện như vậy, nhất định là cái con thỏ kia rồi!

Chỉ là, con thỏ kia đâu? Nó đã chạy đi đâu rồi?

Tam tướng quân quan sát bốn phía rồi kêu lên:

-Mặc kệ người là ai, người đi ra cho ta!

Thạch Hào không cam lòng nói:

-Gọi cái gì mà gọi? Đối thủ của các người là ta!

-Người? Hừ! Có bản lĩnh gì, cứ việc phóng ngựa tới đây!

Tiếng Tam tướng quân nói mới xong, chợt nghe sau lưng Thạch H
ào vang lên một tiếng hét:

-Con trai, tránh ra! Cha sẽ như hấn ta mong muốn!

Lúc này Thạch Hào mới kịp phản ứng, cười khẩy trong lòng:

-Ta mới không phải là con của người, không tránh!

Cùng lúc đó, Tam tướng quân cũng phản ứng kịp, vội vàng nhảy dựng qua bên cạnh, cười to nói:

-Phối hợp vụng về như thế mà cũng muốn làm bị thương ta? Đều là trò hề, các người đùa nghịch một lần rồi, còn làm lần thứ hai? T hật là...

Sau một khắc, tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, một đạo bạch quang g đến trước mặt! Tam tướng quân thậm chí còn thấy được biểu cảm của chiến mã ở phía trước, giống như là đang nhìn đồ ngu ngốc!

A!

Lời Tam tướng quân nói còn chưa nói xong, đã bị một tiếng hét th ầm thay thế.

Sau đó, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kêu xong, không ngờ bạch quang vậy mà thay đổi phương hướng quay trở về!

A a!

Lại là hai tiếng kêu thảm thiết.

Chờ đến khi bụi mù tản ra, chỉ thấy toàn thân Tam tướng quân cũ ng là dấu vó ngựa, bị giẫm vào trong đất, cứ thế ẩn ra hình dạng riêng của hắn ta, hai mắt hắn ta cũng trắng dã, không biết sống hay chết!

Thạch Hài thấy vậy, ngạc nhiên một lúc, trong lòng tự nhủ: “Như vậy cũng được?”

Những người khác cũng là vẻ mặt bàng hoàng, hắn có thể thấy rõ, lúc bạch quang kia đi ra, là chạy lệch ra, nhưng mà tên tam tướng quân kia tự cho là thông minh nên nhảy qua bên cạnh, và lại vừa khéo nhảy tới chính diện bạch quang, trong nháy mắt đã bị bạch q

uang nghiền ép rồi... Đây quả thật là bất hạnh.

Đồng thời, bên tai Thạch Hầu vang lên âm thanh ti tiện của con thỏ kia:

-Con trai, còn không thừa nhận là con trai của ta? Lừa người cũng tâm ý tương thông như vậy, người tuyệt đối là thân sinh của ta đấy!

Thạch Hầu:

-...

-Nhị ca, Tam ca!

Tứ tướng quân thấy vậy giận dữ gầm lên, tiếp đó lập tức nhảy xuống.

Ngao Tuế thấy thế, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, thời gian trong một cái nháy mắt, bên phía hắn chỉ còn lại một tên duy nhất này thôi! Chết thật, vậy là thua thật rồi!

Vì vậy Ngao Tuế vội vàng hô:

-Đừng xúc động, đừng tự cao, dùng thần thông!

Tứ tướng quân nghe xong, khẽ gật đầu, sau đó một chân đạp xuống, nước biển bốn phía bay lên, hóa thành một vòng kết giới thủ hộ, bảo đảm bạch quang kia sẽ không đụng vào được người của bọn hắn.

Đại tướng của kêu lên:

-Thạch Hầu, người còn có thủ đoạn gì nữa thì hãy đem hết ra đây!

Lần này hắn ta đã biết khôn, không dám nói phóng ngựa tới nữa...

dù sao, hai vị ca ca nói lời này, đều là nói xong lời này đã bị ngựa đạp cho sống chết không rõ.

Về mặt Thạch Hầu cũng sờ.

Thủ đoạn? Hẳn ta có thủ đoạn gì?

Hẳn ta vừa mới sinh ra, ngoại trừ chạy nhảy ra, thì cái gì cũng không biết cơ mà!

Chuyện mới vừa này không liên quan tới hẳn ta mà!

Thạch Hầu thầm nói:

-Con thỏ... Con thỏ...

-Gọi cha, gọi cha ta đây sẽ giúp người chinh đốn bọn hắc! - Con thỏ truyền âm tới.

Thạch Hầu im lặng một hồi, hừ lạnh nói:

-Cho dù ta chết, cũng sẽ không gọi người là cha!

-Gọi cái gì? - Con thỏ hỏi.

Thạch Hầu nói:

-Ta sẽ không gọi người là cha!

Con thỏ tiếp tục hỏi:

-Gọi cái gì? Không nghe rõ.

-Gọi người là cha! - Thạch Hầu nói.

Con thỏ nói:

-Gọi cái gì?

Thạch Hầu nổi giận nói:

-Cha!

-Được lắm con trai!

Con thử nghe xong, lập tức vui vẻ, đáp.

Thạch Hầu lập tức tức giận tới mức gân xanh cũng nổi ra, đang lúc Thạch Hầu chuẩn bị bộc phát, chợt nghe một trận tiếng vó ngựa vang lên, bạch quang lại ra!

Tứ tướng quân thấy vậy, hừ lạnh một tiếng nói:

-Lại là trò này? Không có tác dụng đâu!

Vừa nói, Tứ tướng quân đã bay lên trời, cười to nói:

-Người trên mặt đất, làm sao đập ta đang trên trời đây!

Kết quả tiếng cười mới vang lên, chỉ thấy bạch quang kia đột nhiên bay lên không trung, trong nháy mắt đã bay lên vô cùng cao! Bốn bức tường nước bốn phía định ngăn cản, kết quả là bạch quang này vô cùng hung hãn, ầm một tiếng đập nát bức tường nước!

Sau đó Tứ tướng quân đã nhìn thấy một cái móng ngựa đang phóng đại trước mắt với tốc độ cực nhanh!

Chương 301: Thao tác bực như thế

Chương 301. Thao tác bực như thế

-Không!

Thình thịch!

Cái ót đau nhức kịch liệt một trận, Tứ tướng quân gào một tiếng b
ị đập xuống dưới từ trên không trung!

Tiếp đó, bạch quang xoay người một cái, lại đã trở về, thình thịch
thình thịch thình thịch... Âm thanh giã đập nương theo lấy tiếng
kêu thảm thiết vang lên một lát, lúc tất cả mọi người nghe thấy thì
da đầu bọn họ đều tê dại.

Đáng sợ hơn chính là, bạch quang lại phóng trở về, sau đó trực tiế
p dừng ở trên thân Tứ tướng quân!

Sau đó chợt nghe trong màn sáng truyền ra một tiếng la lên:

-Dậm chân tại chỗ —— đi!

Thùng thùng thùng!

Đập đập đập đập!

...

Cùng với bạch quang đã mất đi tốc độ, cuối cùng mọi người cũng
đã nhìn thấy rõ ràng hình dạng của nó, cái này rõ ràng là một chiế
c xe được hai con thiên mã kéo!

Nhìn xem, hai thiên mã có thân hình cường tráng, chân màu đen l

ón như chậu rửa mặt.

Việc đầu tiên của mọi người là vì đám của mặc niệm một giây đồng hồ, sau đó nghĩ tới cảm giác cái chân ngựa lớn này đạp ở trên người mình, từng người một đồng tình nhìn về phía ba con của không rõ sống chết trên mặt đất.

Đồng thời, rốt cuộc mọi người cũng đã hiểu, tai nạn xe cộ lúc trước xảy ra như thế nào!

Ngao Tuế trên bầu trời thấy vậy, mặt cũng tái rồi, ba thủ hạ của hắn lại bị người dùng xe ngựa giết chết rồi!

Xe ngựa là cái gì? Phương tiện giao thông đó! Không phải pháp bảo dùng để công kích!

Cái đồ chơi này cũng có thể giết người? Thật đúng là sững sờ?!

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Ngao Tuế gần như là nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên:

-Là ai? Là ai dám giết ái tướng của ta? Người đi ra cho ta! Bỏn vơ sẽ không bỏ qua người!

-Ai ôi!!! Nói lời này, nói hay lắm giống như thỏ gia ta đây chưa từng giết. Lần trước giết, cũng đâu thấy người gào to vậy đâu!

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ trong xe ngựa.

-Người... là ai?

Bỗng nhiên Ngao Tuế có loại linh cảm không lành, nhưng vẫn kiên trì hỏi:

-Người đi ra!

-Người chắc chắn? - Giọng nói kia hỏi.

Ngao Tuế hít sâu một hơi, nhìn ngàn vạn đại quân sau lưng của mình, lực lượng cũng đủ, nghe xong ưỡn ngực nói:

- Người không sợ chết thì đi ra!

-Như người mong muốn!

Sau một khắc, trong xe ngựa bước ra một thân ảnh màu trắng, toàn thân lông xù, mập mập mũm mĩm, nhất là gương mặt đỏ, Ngao Tuế chỉ nhìn thoáng qua, mặt đã tái rồi, hoảng sợ nói:

-Con thỏ chết tiệt!

Con thỏ ngẩng đầu như răng một cái với hắn, nhú mào, cười ti tiện nói:

-Cá chạch, lại gặp nhau! Vừa nãy người rất điên cuồng đó nha! Ta đi ra rồi đây, người muốn thế nào hả?

Nói xong, Tàn Thộ liếc qua Trường Mi Hầu Tử nói:

-Cho ta mượn một chiếc giày.

-Ách, làm gì?

Trường Mi Hầu Tử không hiểu hỏi.

Tàn Thộ nói:

-Cái này dùng để đánh người!

Ngao Tuế nghe xong, lập tức đen mặt, nhưng lập tức lại như nghĩ đến cái gì, vẻ mặt cười xấu xa nói:

-Con thỏ, ngươi phách lối cái gì? Nơi này không phải Thiên Đình, nơi này là Địa Tiên Giới, Đông Hải! Nơi này là địa bàn của ta! Ngươi muốn đấu với ta sao?

Nói xong, Ngao Tuế lui lại một bước, vung tay lên, bỗng nhiên vô số đại quân thủy tộc đứng dậy, từng bước đi lên trước.

Tần Thọ nghiêng cái đầu ra nhìn xem những đại quân này nói:

-Ngươi muốn làm cái gì?

Ngao Tuế cười nói:

-Không làm gì cả, chỉ là hôm nay ta muốn hầm một con thỏ để ăn thịt mà thôi! Tất cả đều lên cho ta!

Theo động tác vung tay lên của Ngao Tuế, vô số thủy tộc liền phóng thẳng đến chỗ Tần Thọ mà tấn công!

-Con thỏ cẩn thận! - Thạch Hào hoảng sợ hét lên.

Nhưng Tần Thọ lại không có động tĩnh, thông thả ung dung đưa tay vào trong Hắc Ma Thần Hạp móc lấy cái gì.

Đại quân càng ngày càng gần...

Ngao Tuế như thấy được cảnh tượng đại quân của hắn giết chết con thỏ này, trong lòng không khỏi đắc ý một trận...

Thạch Hào khẩn trương muốn xông lên, lại bị Trường Mi Hào Tử kéo lại, Thạch Hào lập tức gấp gáp, đang muốn nói gì...

Đã thấy con thỏ này ngay lúc đại quân cách hắn không đến trăm mét, chậm rãi từ bên trong Hắc Ma Thần Hạp móc ra một tấm len h bài, sau đó chậm rãi hướng lên trên đầu vừa để xuống, thử dài n

ói:

-Ai —— nha, thỏ gia ta thật là sợ quá mà.

-Đó là vật gì?

Ngao Tuế một mực chú ý hành động của con thỏ, hấn vốn cho rằng con thỏ đối mặt đại quân sẽ bị dọa sợ đến nổi tè ra quần, kết quả con thỏ này vậy mà móc ra một tấm lệnh bài!

Hấn hiểu kì nhìn kỹ lại, sau đó toàn thân run lên, toàn thân tóc gáy đều dựng ngược hết cả lên, hoảng sợ nói:

-Lệnh bài của Nhật Dạ Du thần!

-Dừng lại! Tất cả đều dừng lại cho ta! Dừng lại! Nhanh chóng dừng lại. - Ngao Tuế như phát điên hô to.

Đại quân hải tộc vừa mới toàn lực lao tới, nghe được mệnh lệnh này nhanh chóng dừng lại, thế nhưng tất cả đi quá nhanh, về cơ bản là không dừng được! Rơi vào đường cùng, chỉ có thể từng tên ngã nhào xuống đất, cố gắng đứng thẳng trên mặt biển, từng cái khe rãnh trên bãi cát này, sau đó người phía trước bị người phía sau đẩy ngã, giẫm đạp, trong lúc nhất thời người ngã ngựa đổ, loạn thành một bầy...

Lăn lộn lộn lộn, chồng chất thành một tòa núi nhỏ...

Nhưng cuối cùng, khi đại quân cách Tàn Thọ khoảng một mét thì tất cả đều ngừng lại...

Ngao Tuế cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, tranh thủ thời gian chạy sang nhìn xem, phát hiện đại quân cách Tàn Thọ còn có một chút, không có đụng phải con thỏ, hấn lập tức nhẹ nhàng thở ra, kêu lên:

-Con thỏ...

Lời còn chưa dứt, liền gặp con thỏ kia nhìn hấn một cái, nhếch miệng cười nói:

-Ngao Tuế, người trải nghiệm qua sự tuyệt vọng bao giờ chưa?

Ngao Tuế sửng sờ, theo bản năng hỏi:

-Người có ý gì?

Vừa mới nói xong, lại thấy con thỏ này bỗng nhiên ôm ngực, bộ dáng đau nhức, ở tại chỗ đi quanh một vòng, nâng lên chân ngăn nỏ, quát to một tiếng:

-Ai nha! Ta bị đụng, bị thương rồi... ai nha... Đông Hải, Nam Hải liên hợp tạo phản! Đánh giết Nhật Du Thần... ai nha... ta ngã rồi, ta ngã rồi...

Sau đó con thỏ này đi về hướng chỗ đại quân, đại quân hải tộc người chồm lên người, vô số ánh mắt, ngạc nhiên nhìn xem con thỏ này đi tới, sau đó xoay người một cái, kêu lên một tiếng rồi nằm xuống trước mặt của bọn hấn!

Một đám hải tộc bối rồi, một mặt mờ mịt nhìn xem Ngao Tuế, như đang hỏi: “Tiểu Long vương, đây là tình huống gì? Chúng ta cũng không có đụng ngã hấn!”

Ngao Tuế nhìn cái mông đang chồm lên kia vẫn không nhúc nhích, dường như con thỏ đang giả chết, sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn đến bây giờ, dù là đồ ngốc cũng hiểu, con thỏ chết tiệt này, con mẹ nó, vậy mà lại chơi trò giả bị thương!

Một người, giả vờ bị thương do bị một quân đội đụng ngã!

Không đúng, không phải giả bị đụng bởi một quân đội, cái này co

n mẹ nó, là giả bị đụng bởi toàn bộ Đông Hải, Nam Hải, hai đại gia tộc của hải tộc!

Mặt Ngao Tuế đen xì, tiến tới nói:

-Con thỏ, ngươi muốn như thế nào?

Lại thấy hai mắt con thỏ này khẽ đảo nói:

-Người người này nói chuyện còn có lương tâm sao? Các người n hiều người như vậy đụng phải ta, còn hỏi ta muốn như thế nào? Ta cho người biết, ta đây là Nhật Dạ Du Thần, các người đây là đang tập kích thần tiên! Các người đây là mưu phản! Người hiểu không?

Vừa nói, con thỏ này còn không quên lấy ra lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần, cầm xuống đất trước người mình.

Chương 302: Thao tác bựa như thế (2)

Chương 302. Thao tác bựa như thế

Ngao Tuế nhìn lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nếu là thần tiên khác, cũng chưa chắc hắn đã sợ hãi, nhưng là Nhật Dạ Du Thần, vị thần Cáo Trạng này, hắn thật là có chút không biết phải làm sao...

Tứ Hải Long vương không có ở Thiên Đình, riêng phần mình đứng ở một vùng biển, trời cao Hoàng Đế ở xa, tất cả đều tự mình gánh vác, giống như hoàng đế một phương. Bọn họ không sợ bất kì kẻ nào cả, nhưng là Nhật Du Thần này lại là một ngoại lệ!

Thiên Đình có Giám Sát Ty, Giám Sát Ty có nhiệm vụ giám sát, đối tượng đều là thần tiên ở Thiên Cung.

Bên ngoài Thiên Cung, tất cả sống phải dựa vào Nhật Dạ Du Thần.

Cho nên, Tứ Hải Long Vương không sợ Giám Sát Ty, nhưng lại đặc biệt đau đầu với Nhật Dạ Du Thần. Bản lĩnh của thần Cáo Trạng không lớn, nhưng là một khi đi lên cáo trạng, bọn họ đối mặt cũng không phải là bản lĩnh bằng hạt vừng của Nhật Dạ Du Thần, mà là trực tiếp đối mặt với sự tức giận của Ngọc Đế, sự tức giận đó, Tứ Hải Long Vương cũng không chịu đựng nổi!

Cho nên, bọn họ là vô cùng chán ghét cùng kiêng kỵ Nhật Dạ Du Thần...

Cũng may, trước kia Nhật Dạ Du Thần có hứng thú không lớn với Long Cung bọn họ, trên cơ bản tới cũng chỉ là uống ngụm rượu, hoặc là muốn đồ vật nhỏ nào đó, sau đó hài lòng rời đi.

Nhưng là hiện tại không giống như vậy, cái khiến Tứ Hải Long Vương nhức đầu nhất chính là Thần Cáo Trạng thay người!

Lại còn là kẻ Ngao Tuế hận nhất, chính là con thỏ này!

Nhìn con thỏ nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, Ngao Tuế thật hận muốn dùng một bàn tay đánh chết hắn, nhưng mà, hắn không dám... Hắn phát hiện, vốn là một chuyện đơn giản, bắt nạt người tạo trò chơi để chơi, nhưng có vẻ như là đã bắt đầu thăng cấp thành một phiên toái lớn rồi.

-Con thỏ, ngươi đừng giả bộ, người của ta vốn không có dụng vào ngươi! - Ngao Tuế nói.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo một cái, đem lệnh bài rút ra, trực tiếp thả lên đỉnh đầu, dùng lỗ tai kẹp lấy, kiểu này càng thêm dễ thấy, sau đó kêu lên:

-Người có ý tứ gì? Ý của ngươi là nói, thỏ gia ta nói láo có phải không? Tốt lắm, ngươi chỉ là một con cá chạch nhỏ, trước đây các ngươi tập kích thần tiên, bây giờ còn nói xấu ta! Nói cho các ngươi biết, vốn cơ thể không bị tổn thương, ta còn có thể hiểu thành các ngươi là vô tâm làm việc, nhưng là hiện tại thân thể và tinh thần thỏ gia ta đều bị thương, chuyện này không xong đâu!

Ngao Tuế chau mày nói:

-Con thỏ, ngươi đừng hung hăng càn quấy!

Tần Thộ bĩu môi nói:

-Ai hung hăng càn quấy? Các ngươi đụng bị thương người còn không bồi thường. Thế nào, Tứ Hải các ngươi tằm hùm gì đó đã đến trình độ tùy tiện đến tập kích thần tiên mà không bồi thường sao? Chẳng lẽ nơi này đã không phải là nơi Thiên Đình có thể quản sao? Chẳng lẽ các ngươi đã mưu phản, tự lập làm vương sao?

Con thỏ này mỗi lần hô một tiếng, Ngao Tuế liền giật cả mình, cái mũi sau so với cái trước đều đáng sợ hơn, dọa đến hẩn nhanh chóng kêu lên:

-Con thỏ! Ngươi chớ có ăn nói bậy bạ!

Tần Thộ nghiêng cái đầu ra nhìn Ngao Tuế rồi nói:

-Ta nói bậy bạ cái gì chứ? Tốt lắm, ngươi đã ngu xuẩn, hồ đồ như thế, vậy các ngươi đợi đến ngày mai bị lên đầu đề trang tin đi! Tin

tức nội dung ta đều giúp các người nghệ kỹ, Đông Hải Long Vương cùng Nam Hải Long Vương, liên hợp mưu phản, tập kích thần tiên trên Thiên Đình, Thiên Đình tức giận trong vòng một đêm dẹp yên hai bờ hải vực, gà chó... ách, tôm cá cũng không lưu lại một con!

Ngao Tuế nghe xong, dọa đến lập tức chân tay run lập cập, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ, xem như người lợi hại! Nói đi, đến cùng thì người muốn gì?

Tần Thọ ngẩng đầu lên, một mặt chính nghĩa mà nói:

-Ta muốn làm cái gì? Ta chính là thần tiên chương quản luật pháp, ta là người ngay thẳng thật thà, còn có thể muốn làm gì? Ta muốn chính là công bằng! Ta muốn chính là chính nghĩa! Ta cho người biết, không có năm cái Linh Bảo Tiên Thiên, thỏ gia ta sẽ không đứng lên!

Ngao Tuế nghe những lời đó xong thì ngạc nhiên, con thỏ này thế mà dám gọi mình là chính nghĩa.

Đám khi nghe những lời như thế, cũng là âm thầm gật đầu, trong lòng tự nhủ: “Xem ra chúng ta nhìn lầm con thỏ này, hần vẫn được c...”

Thạch Hầu cũng híp mắt, một lần nữa dò xét con thỏ này...

Nhưng mà sau một khắc, đột nhiên con thỏ lao tới!

Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng!

Tất cả mọi người đều có loại cảm giác lật mình trong mương...

Ngao Tuế tức giận, đánh ở tay một cái, trợn to tròn mắt, nói:

-Người nói cái gì! Năm cái Linh Bảo Tiên Thiên? Người đây là lừa gạt người khác! Vợ vét tài sản!

Sau khi sững sờ thì đám khi cười to, bị Ngao Tuế bắt nạt nửa ngà y, rốt cục mở miệng cười độc ác!

Thạch Hầu cũng là sững sờ, sau đó ha ha cười nói:

-Ta bắt đầu thích con thỏ này rồi... Làm đẹp lắm!

Tần Thộ ngửa đầu nhìn xem Ngao Tuế, vô cùng nghiêm chỉnh nói:

-Cá chạch nhỏ, người nói gì? Thỏ gia ta lường gạt người thế nào? Bắt chẹt người nào thế nào? Người đụng vào người, còn không muốn bồi thường tiền đúng không?

Ngao Tuế tức giận nói:

-Đụng người... đụng người cũng không có bồi thường nhiều như vậy!

Tần Thộ nghe xong, lập tức vui vẻ bò lên, ngồi xếp bằng ở trước mặt Ngao Tuế, cầm trong tay Ảnh Ấn Thạch nói:

-Ta chờ người câu nói này đây, được rồi, người đã thừa nhận, lại không muốn bồi thường. Thỏ gia ta đây cũng không cùng người chơi nữa, chúng ta có cái gì nói không rõ, giải quyết không được, đi Lăng Tiêu Bảo Điện chậm rãi giải quyết đi. Đi!

Nói xong, Tần Thộ đứng dậy đi luôn, căn bản không cho Ngao Tuế chỗ thương lượng!

Ngao Tuế thấy thế, giật nảy mình, nhanh chóng kêu lên:

-Con thỏ! Đừng có đi!

Tần Thọ quay đầu lại nói:

-Thế nào người muốn nói cái gì?

Ngao Tuế nhìn một chút những tên lính tôm cua đang nằm chát đống ở kia, nhìn nhìn lại con thỏ, cắn răng nói:

-Con thỏ, có chuyện ta phải tuyên bố một chút.

-Chuyện gì? - Tần Thọ hỏi.

Ngao Tuế thở dài nói:

-Đối với lần va chạm phải người này, ta bày tỏ cảm giác sâu sắc đau lòng cho người, đồng thời sẽ mãnh liệt khiển trách tướng sĩ hải tộc của Đông Hải Long Cung, bọn họ không nên đụng người. Mặc dù ta chỉ đi ngang qua, nhưng là trên nguyên tắc chính nghĩa, ta vẫn còn muốn kiên trì, ta kiên trì ủng hộ người đi cáo trạng bọn họ!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người!

Trong đầu chỉ có một câu: “Tình huống gì vậy chứ?”

Hải tộc của Đông Hải Long Cung càng là trực tiếp ngây ngẩn ngay tại chỗ, tướng quân tuần tra chân mềm nhũn đặt mông ngồi trên mặt đất, trong lòng mắng to: “Con mẹ nó tổ tông nhà người, chúng ta giúp người xuất binh, vậy mà người lại vu oan cho chúng ta. Người còn là người sao? Người còn là rồng sao? Ta nhổ vào!”

Đồng thời, Tướng quân tuần biển túi thân kêu lên:

-Tiểu Long Vương, người không thể như vậy! Chúng ta nghe mệnh lệnh của người mới đi lên đó!

Ngao Tuế bữu môi một cái nói:

-Đừng có nói lung tung, ta chỉ đi ngang qua mà thôi.

Tất cả hải tộc im lặng, từng cái mặt mo đen xì nhìn Tiểu Long Vương...

Tần Thộ nhìn Ngao Tuế, nhìn nhìn lại những hải tộc kia, ha ha cười, quay đầu ngồi dưới đất, nói:

-Bản thân phụ trách giám sát thiên hạ, phạm là có chuyện không công bằng, đều quản. Nhìn chư vị một mặt oan khuất, đáng vẽ túi t hân, có cái gì oan khuất muốn kể ra với bản thân không?

Chương 303: Trường sinh pháp? Vô địch pháp?

Chương 303. Trường sinh pháp? Vô địch pháp?

Lời này vừa nói xong, Ngao Tuế ngạc nhiên, hắn chưa kịp hiểu ý của Tần Thộ là gì.

Thì đã thấy ngàn vạn đại quân của hải tộc nhao nhao bò lên hết t o:

-Thượng tiên, là hắc bảo chúng ta đánh người, chúng ta không phải cố ý!

-Đúng đúng đúng... thượng tiên, chúng ta đều là hải tộc Đông Hải

i, hần là hải tộc Nam Hải, chúng ta không có quan hệ với hần cả!

-Hần là cháu trai của Nam Hải Long Vương, chúng ta chỉ là tôm tép, hần bảo chúng ta làm gì thì chúng ta phải nghe thôi! Chúng ta hoàn toàn không muốn bất kính với ngài!

-Đúng đúng đúng... đều là hần bảo chúng ta làm!

...

Nghe thấy Tàn Thọ nói muốn đi Thiên Đình cáo trạng, Ngao Tuế bán đứng bọn họ ngay lập tức!

Người của hải tộc Đông Hải liền ồn ào, nhao nhao tiến lên kêu oan.

Tàn Thọ nghe vậy, ngay lập tức lấy ra một tờ giấy, tùy tiện viết lên vài chữ sau đó để lên bàn nói:

-Các người nhiều người nói cùng một lúc như vậy để làm gì, ta nghe không hiểu gì cả. Nhưng thử gia ta chọn những điểm quan trọng viết một bản kêu oan, ý tứ đại khái chính là các người vô tội, tất cả đều là do Ngao Tuế chỉ điểm. Nếu các người đồng ý thì ký tên vào đây, sau đó chuyện này không liên quan gì đến các người nữa!

Nghe như thế mặt Ngao Tuế tái hết lại, hét to:

-Ta xem ai muốn đi!

-Tất cả cùng đi!

Đúng lúc này nước biển dâng lên thành một nữ tử xuất hiện, trên đầu nàng có một đôi sừng, cả người mặc áo giáp màu trắng bạc, lăm lăm nổi bật tư thế hiên ngang, lông mày cong chéo lên, ánh mắt như hư đao phong, khí thế bất phàm!

Ngao Tuế nhìn thấy nữ tử này, theo bản năng rụt cổ một cái, hấn vẫ vô cùng sợ nữ tử này, nhưng vẫn không cam lòng hét lên:

-Ngao Anh, ngươi đây là có ý gì?

Ngao Anh cười lạnh nói:

-Ngươi có ý gì, ta có ý đó! Ngươi đến Đông Hải của ta, chúng ta xem ngươi như khách quý mà đối đãi, ngươi bị bắt nạt, Thủy Tộc Đông Hải ta che chở cho ngươi, giúp đỡ ngươi! Còn ngươi thì sao? Gặp được thiết bản liền đổ oan lên đầu Đông Hải bọn ta? Ngao Tuế, người khác chịu đựng ngươi nhưng ta thì không! Ngươi bắt nạt thì đừng trách ta bất nghĩa! Ký tên đồng ý hết đi!

Thế là một đoàn Thủy Tộc trùng trùng điệp điệp chạy đến ký tên đồng ý...

Chuyện duy nhất làm Tàn Thọ buồn bực chính là, bình thường ký tên đồng ý đều là ấn dấu ngón tay cái, bây giờ thì hay rồi, trên tờ giấy này của hấn có rất ít dấu ngón tay cái, toàn là càn cua, càn tôm, móng vuốt rùa đen, dấu răng cá mập...

Một đường đi từ dưới lên Tàn Thọ có cảm giác như mình đang thu thập tiêu bản sinh vật dưới biển...

Ngao Tuế ở bên trên nhìn thấy, sắc mặt vô cùng khó coi, vội vàng nói:

-Ngao Anh, con thỏ này với ta có hiểu lầm, nếu ta rơi vào tay hấn chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua cho ta. Nhưng các ngươi với hấn không có hiểu lầm gì, các ngươi có thể thương lượng giải quyết với hấn mà...

Ngao Anh cười ha ha nói:

-Đó là chuyện của người không phải là chuyện của chúng ta!

-Người...

Ngao Tuế thấy không thể lay chuyển được Ngao Anh, chỉ có thể kiên trì đi đến trước mặt Tần Thộ nói:

-Con thỏ, có chuyện gì thì thương lượng, người có cần nhất định phải làm như thế không?

Tần Thộ giờ thẳng ra một cái móng vuốt lên nói:

-Năm món Linh Bảo Tiên Thiên!

-Không được... Chúng ta có thể thẳng thắn công bằng, không dọa dẫm bắt chẹt, nói chuyện tử tế với nhau được không? - Ngao Tuế hỏi.

Tần Thộ lặp lại giống như cái máy:

-Năm món Linh Bảo Tiên Thiên!

Ngao Tuế nói:

-Con thỏ, người bị điên rồi? Linh Bảo Tiên Thiên? Cả toàn bộ Tứ Hải Long Cung của chúng ta cũng không có! Người nói ra phải đi đâu để tìm cho người?

Tần Thộ nghĩ nghĩ, tiếp tục nói:

-Năm món Linh Bảo Hậu Thiên!

Ngao Tuế cười nói:

-Chở, Linh Bảo Hậu Thiên chúng ta cũng không có. Mặc dù chúng ta cai quản bốn biển, nhưng có ai không biết cơ bản thì chúng ta

rất qua loa? Long tộc Tứ Hải đều khổ cả...

Tần Thộ mở mắt ra, nhìn thoáng qua Ngao Tuế nói:

-Cho người năm phút, bắt đầu giải thích đi!

Ngao Tuế sửng sò, nhưng mà một lúc sau đã hiểu rõ ý tứ của Tần Thộ thế là sau khi sửa lại mạch suy nghĩ bèn nói:

-Con thỏ, là thế này. Tứ Hải Long Tộc chúng ta thật ra đều không phải là Long tộc thuần huyết, Long tộc thuần huyết đều ở trên Long Đảo. Năm đó Long tộc rất trâu bò, chúng ta cũng đã từng là bá chủ đất trời, bây giờ để chúng ta thuần phục một đám đã từng là đồ ăn của chúng ta, chuyện này thật sự không làm được...

-Nhưng tên kiêu ngạo kia không thể quên được những huy hoàng trong quá khứ, thế là phong bế ở Long Đảo, từ đó trên thế gian không còn Long tộc thuần huyết nữa.

Tần Thộ ngạc nhiên lúc đầu nhìn thấy Tứ Hải Long Vương yếu ớt như gà, hẳn còn tưởng rằng trên thế giới này đều yếu ớt như vậy, không ngờ mấy tên này thậm chí còn không phải là Long tộc thuần chủng... cơ bản không thể xem là đại diện của Long tộc.

Ngao Tuế thở dài nói:

-Được đương kim Ngọc Đế coi trọng, đến Long tộc làm phép cho gia gia ta, lúc này gia gia ta mới rời khỏi Long Đảo, đứng vào hàng ngũ thần tiên, mới có thành tựu của ngày hôm nay. Thế nhưng, chúng ta là Long tộc không thuần chủng, ở Long Đảo không có chút địa vị nào, cũng không có khả năng được ban cho pháp bảo nào tốt.

-Việc chúng ta có thể làm là sau khi đi vào Địa Tiên Giới thì vợ và em út pháp bảo bốn phía.

-Nhưng trong thế giới này pháp bảo lợi hại có cái nào không có d
anh tiếng đâu?

-Chủ nhân của những pháp bảo kia chúng ta không thể trêu vào đ
ược, tất nhiên cũng không chiếm được gì.

-Cho đến bây giờ ở trong Long Cung của chúng ta cũng không có
được mấy món bảo bối tốt đây, ai ui... nghèo rớt mòng tơi... - Ng
ao Tuế liên tục cảm thán.

Nghe đến đó, lông mày Tàn Thọ nhướng lên, hắn cũng không tin
Ngao Tuế hoàn toàn. Nhưng cũng nghe được rất nhiều tin tức, Tứ
Hải Long Vương là Long tộc tạp huyết, địa vị trong Long tộc cũn
g không cao, nhưng mà thiên tư xem như cũng không tệ.

Long tộc thuần huyết không nghe hiệu lệnh của Thiên Đình, tự số
ng một mình ở ngoài đảo, không giao du với thế giới bên ngoài.

Ngọc Đế lén lút đi vào đảo góc tường Long tộc, tạo ra đến bốn co
n rồng tạp huyết, phân đất phong hầu ở bốn biển... sinh con đẻ cá
i...

Mặc dù Ngao Tuế nói rất đơn giản nhưng Tàn Thọ nhạy cảm đã p
hát hiện ra trong những lời này chắc chắn có ẩn ý, có rất nhiều ẩn
ý!

Ngọc Đế đào ra được một loài bò sát nhỏ, lại cho miếng bánh lớn
như thế, nhất định trong chuyện này có ẩn tình gì đó!

Lúc này Ngao Anh thản nhiên nói:

-Bởi vì chúng ta là những kẻ đầu tiên mở tiền lệ Long tộc không r
ời khỏi Long Đảo, đồng thời có Thiên Đình hậu thuẫn, Long Đảo
chỉ có thể nắm mũi mà nhận. Nhưng mà lợi ích chúng ta nhận đư
ợc là thật sự cho nên bây giờ trong Long Đảo bắt đầu liên tục có
Long tộc lén lút trốn khỏi Long Đảo đến Thiên Đình phục vụ. Ng

ũ Trảo Kim Long kéo xe cho Ngọc Đế là một trong số đó!

Cuối cùng Tàn Thộ cũng hiểu ra, quả nhiên Ngọc Đế đã sắp xếp một bàn cờ lớn!

Cứ tiếp tục tiếp tục như thế, Long Đảo bị phong bế sẽ sớm tự sụp đổ!

-Lợi hại...

Tàn Thộ nhìn không được thàm đánh giá Ngọc Đế, hẳn thật sự kh ông ngờ tới, cái kẻ làm bất cứ chuyện gì cũng đều hỏi một câu: “Thái Bạch Kim Tinh, ngươi thấy thế nào.” Con hàng này vậy mà lại tính toán tài tình như thế...

-Cho nên, chúng ta rất nghèo. - Ngao Tuế đau khổ nói.

Tàn Thộ nghe vậy, cũng không tức giận, thu lại tờ giấy in dấu vân tay, cười ha ha nói:

-Nói cái gì cũng vô dụng thôi, về nhà của ngươi xem sao!

Chương 304: Trường sinh pháp? Vô địch pháp? (2)

Chương 304. Trường sinh pháp? Vô địch pháp? (2)

Ngao Tuế sững sờ, kêu lên:

-Đến nhà ta?

Tần Thọ nói:

-Đúng rồi, con cái phạm sai lầm, không thể bồi thường nổi đương nhiên phải đi tìm người lớn. Đi, đến Nam Hải... Được rồi, người đừng có kích động như vậy, ta là người rất hiền hòa, rất dễ tính.

-Không cần tiếp đãi long trọng, đồ ăn ta tự làm, còn về chỗ ngủ, nếu gia gia người cảm thấy căn phòng hắc ngủ không thoải mái thì ta có thể ngủ ở đó... Đúng rồi, các người có muội tử phải không? Chắc chắn là rất đẹp nhỉ!

Ngao Tuế nghe xong suýt chút nữa nổ tung!

Tự người làm?

Tiếp xúc mấy lần, Ngao Tuế biết rõ con thỏ chết này căn bản là một cái hang không đáy, nếu không để cho hắc tự làm, không khéo hắc sẽ nấu cả Nam Hải Long Cung!

Còn có, ngủ rất dễ tính? Con mẹ nó muốn ngủ trên long sàng của Long Vương rồi còn đòi gì nữa?

Ngao Tuế dường như thấy được cảnh sau khi con thỏ đến Nam Hải Long Cung - một con thỏ xoa xoa cái bụng tròn vo, cũng một cái nôi đen dần dần từng bước đi đến, trong tay hắc là một cái túi to lấp la lấp lánh, tất cả đều là bảo bối của Long Cung.

Trong nôi hầm chính là hải sản hạng nhất...

Còn Long Cung? Đến lông cũng không còn!

Nghĩ đến đây, Ngao Tuế nhin không được rùng mình một cái, bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Ngao Tuế vội vàng nói:

-Con thỏ, chúng ta thương lượng lại một chút đi, người không đi kêu oan, ta đưa cho người ba ngàn mỹ nữ thì thế nào?

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Nhà ta có Hằng Nga xinh đẹp rồi, còn cần mỹ nữ khác làm gì nữa? Đất không có trâu cày, nuôi thêm chỉ tốn đồ ăn, không cần!

Ngao Tuế nghe xong theo bản năng liếc xuống dưới hông con thỏ, trong nháy mắt liền hiểu ra, nói:

-Ngoại trừ pháp bảo, người có còn cần gì khác không?

Tần Thộ nhanh trí động đậy nói:

-Có!

-Cái gì?

-Quyển đầu tiên của “Huyền Thiên Cứu Thư!”

Ngao Tuế gãi gãi đầu nói:

-Đây không phải là công pháp Trúc Cơ à? Người muốn đồ chơi này làm gì thế?

Tần Thộ ngay thẳng hùng hồn nói:

-Làm củi đốt thì không được à? Có không? Nếu mà có thì ta có thể không cần pháp bảo, nếu không có thì người cứ đưa ta pháp bảo đi.

Ngao Tuế nghe xong cười khỏ nói:

-Con thỏ, người đúng là muốn gì sẽ muốn bằng được... Vật kia đ

ã bị thất lạc từ lâu rồi. Người muốn cái này ta phải tìm ở đâu? Hay là đổi cái khác đi?

Ngao Tuế nói chuyện rất cẩn thận, sợ bất kỳ hành động nhỏ nào cũng có thể chọc giận con thỏ này.

Người ta nói người ở dưới hiên thì không thể không cúi đầu, hẳn hiện tại không chỉ là cúi đầu mà còn sắp đóng vai cháu trai đến nơi rồi.

Nhìn xem vừa rồi mình còn là Nam Hải Tiểu Long Vương điều vỹ giương oai, bây giờ lại bị một con thỏ hành hạ thành dạng này, một đám người hầu xa xa, người nhìn ta, ta nhìn người, mặt mũi ngơ ngẩn hết cả.

-Con thỏ này... - Ba Thông cười khổ một trận.

-Đây chính là thực lực...

Không đợi những người khác mở miệng, Thạch Hầu ở bên trên bỗng nhiên mở miệng, hai mắt dường như tỏa ra ánh sáng, nhìn về phía con thỏ xa xa.

Ba Thông cảm thán nói:

-Đúng vậy, thực lực... Đôi khi, có cây to để dựa cũng là thực lực.

Con khỉ lại lắc đầu nói:

-Ta không tin cây to, ta chỉ tin bản thân, ta cũng muốn có thực lực để không phải sợ ai cả, các người có biết học ở đâu không?

Bốn con khỉ to sừng sờ...

Đang lúc bọn hắc mã muốn nói chuyện, trên trời vang lên tiếng hạc rền rền, tiếp đó nghe được một âm thanh non nớt vang lên:

-Thạch Hầu, người và sư phụ đây có duyên, có muốn theo ta đi học phép Trường Sinh hay không?

Giọng nói này vô cùng thanh thúy, vừa mở lời đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Tần Thộ quay đầu nhìn lại, sau đó tự nhủ trong lòng: “Mẹ nó, cái này cũng sai kịch bản quá rồi! Theo truyện là Thạch Hầu tự mình muốn trường sinh, tự mình tìm đến Phương Thốn Sơn mà? Sao lại có người đến cửa nhận học trò rồi?”

Tần Thộ nhìn kỹ lại thấy một tiểu đạo đồng mặt mũi thanh tú ngồi trên Tiên Hạc, dáng vẻ tiểu đạo đồng lại rất nghiêm trang, cũng có chút đạo tướng.

Thạch Hầu nghe vậy, cũng không vội mà đồng ý, mà là hỏi:

-Ta không tin vào bất tử, chỉ muốn vô địch! Các người có không?

Đạo đồng cười nói:

-Sư tôn nhà ta, trên trời dưới đất, không ai đánh nổi. Trường sinh, pháp thuật gì cũng có, người có nguyện ý đi học không?

Thạch Hầu vừa nghe rất vui mừng, kêu lớn:

-Ta học!

Đạo đồng vẫn chưa nói xong, chỉ cảm giác Tiên Hạc đột nhiên trầm xuống, hần suất chút nữa ngã xuống!

Đạo đồng nhìn hướng xuống dưới, chỉ thấy một con thỏ mập ú lại đang dùng cây côn đâm Tiên Hạc của hần!

Đạo đồng giận lên:

-Con thả nhà người, người muốn làm gì?

Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn đạo đồng, đáng yêu hỏi:

-Không thấy cái nôi này của thả gia gia ta sao... Đến đúng lúc lắm, con chim này mập như thế, còn mang tặng lên tận cửa, người n
ói xem ta đang muốn làm gì?

Tiên Hạc bị dọa đến muốn sải cánh bay lên, đạo đồng trấn áp Tiên Hạc, giận dữ nói:

-Con thả, người có biết ta là ai không?

Hai mắt Tần Thọ tròn tròn nói:

-Thả gia ta đây mặc kệ người là ai? Ta cũng đâu có ăn người, người
ời lại nhai cái gì chứ?

-Đây là Tiên Hạc của ta! - Đạo đồng giận dữ nói.

Tần Thọ sờ sờ cằm dưới:

-Của người?

Đạo đồng gật đầu.

Giây lát sau, một ánh sáng vàng kim bay qua!

Đạo đồng nắm lấy, mở ra xem một cái, lại là một đồng tiền!

-Ý gì đây hả? - Đạo đồng hỏi.

Chỉ nghe con thả nói:

-Thả gia ta đây rất là coi trọng lễ nghi quy tắc, nếu là đã của người

i, nhưng mà ta lại muốn ăn nó, hay là, ta mua nó cho xong.

-Một đồng tiền, ngươi lại muốn ta bán Tiên Hạc?

Đạo đồng tức điên lên, hấn lớn như vậy rồi cũng chưa bao giờ thấy ai tí tiện đến thế!

Tần Thộ nghe thế, ngây ngô nói:

-Không đủ sao?

Đạo đồng nói:

-Đương nhiên không đủ!

Tần Thộ đáp: :

-Một đồng không đủ, vậy ngươi muốn bao nhiêu?

-Mấy... đồng... tiền sao?

Đạo đồng vừa nghe, hai mắt trợn lên, sau đó hết cách đáp:

-Đây không phải là vấn đề mấy đồng! Đây là Tiên Hạc, không phải gà rừng! Lại nói, gà rừng cũng không có cái giá đó đâu!

-Ngươi hét cái gì? Ta cũng đâu có nói đây là gà rừng, ngươi cảm thấy ít, thì nói đi bao nhiêu tiền mới chịu bán! - Tần Thộ lớn tiếng.

Đạo đồng:

-...

Tần Thộ với đạo đồng ở một bên tranh luận, còn bên khác Ngao Tước thấy cơ hội, lén lút quay người, sau đó chuồn đi nhanh như chớp.

Tang Thương Hầu Tử nói:

-Con thỏ, tên Tiểu Long Vương đó chạy rồi kìa.

Tần Thộ liếc mắt nhìn Ngao Tuế sắp trốn đi, không thèm quan tâm mà nói:

-Chạy thì cứ chạy đi, chọn thời gian ta đi đến nhà bọn họ ngồi chơi, ta tin chắc bọn họ nhất định nhiệt tình tiếp đãi ta.

Mọi người im lặng không nói gì... Nhiệt tình tiếp đãi? Nếu không phải người có tám Nhật Dạ Du Thần lệnh bài, đánh chết người cũng còn là nhẹ với người đó!

Ngao Anh thấy Ngao Tuế chạy rồi, cũng xua xua tay, dẫn theo đại quân hải tộc chìm xuống dưới đáy biển.

Tuy là tiếp xúc không nhiều với con thỏ, nhưng Ngao Anh rất hiểu, Ngao Tuế là một tiểu bá vương suốt ngày nghịch ngợm quậy phá, phá phách khiến hải tộc long trời lở đất. Con thỏ này có thể thu phục được Ngao Tuế ngoan ngoãn như cháu nội thì cũng không phải dạng vừa, vẫn là bớt dây vào tên này thì hơn.

Chương 305: Con thỏ! Ta liều mạng với người

Chương 305. Con thỏ! Ta liều mạng với người

Tần Thộ cũng không để tâm bọn họ, ngẩng đầu lên nói với đạo đồ

ng nói:

-Người cho ta cái giá đi! thổ gia ta có tiền!

Đạo đồng hí mi mắt lại, cuối cùng lắc lắc đầu, không muốn tiếp tục tranh luận với con thổ này nữa, mà nhìn đến Thạch Hào nói:

-Con khỉ, người muốn học vô địch pháp, thì nhảy lên đây, ta dẫn người đi gặp gia sư!

Thạch Hào gật đầu, nhảy một cái cao lên đến năm mét!

Tiên Hạc xoay người một cái, tiếp lấy Thạch Hào, liền muốn sai cánh bay xa!

Ngay tại lúc này, Tiên Hạc lại lão đảo, cũng may đạo đồng và Thạch Hào ngồi vững, nên mới không bị ngã.

Đạo đồng nổi giận:

-Con thổ, người lại chọc Tiên Hạc của ta, thật sự thấy ta dễ dãi với người quá đúng không?

Đạo đồng cúi đầu nhìn xuống dưới, nhất thời ngây ngẩn cả người...

Chỉ thấy cây côn bị vút trên mặt đất, căn bản không có ai cầm lên!

Con thổ cũng không thấy đâu!

Đạo đồng nghi hoặc, con thổ đâu? Không phải con thổ chọc Tiên Hạc, vậy thì là ai?

-Chú!

Đúng lúc này, Tiên Hạc phát ra một tiếng kêu phẫn nộ, sau đó thân thể không ngừng run run.

Đạo đồng nghe thế, tựa như hiểu ra điều gì, nhìn xuống phía dưới của Tiên Hạc, chỉ thấy thỏ ôm lấy móng vuốt của Tiên Hạc, đang bò lên trên!

Con thỏ nhẹ nhàng nói:

-Thỏ gia ta đây đã nhìn trúng con Tiên Hạc này rồi, bất luận là như thế nào cũng phải mua về! Các người muốn chạy sao? Không có cửa đâu! Tiền ta cũng đưa cho người rồi, người còn muốn quyết tiền à? Người có tinh thần khế ước không vậy hả?

Đạo đồng nghe vậy, thật muốn một chương đánh chết con thỏ này, đưa tiền? Một đồng tiền kia đối với người tu tiên mà nói có được coi là tiền không?

Đạo đồng hừ lạnh một tiếng nói:

-Con thỏ, người đừng hòng can quấy! Mau chóng rời đi đi, nếu không ông đạo gia ta đây sẽ không khách khí với người nữa đâu!

Nhưng con thỏ chỉ nghiêng đầu nhìn hắn, đúng lý hợp tình nói:

-Người nhận tiền không giao hàng, còn không cho ta tự mình đi lấy? Ta ngược lại muốn đi gặp sư tôn của người, để cho hắn nói câu công bằng!

-Gặp sư tôn của ta? Người dựa vào đâu? Xuống đi!

Đạo đồng quơ tay một cái, một cơn gió đánh lên lưng của thỏ, có ý đồ muốn đá bay con thỏ.

Kết quả cơn gió vỗ lên lưng của con thỏ xong, con thỏ lại không bị tổn hại gì!

Còn tồi tệ hơn nữa là con thỏ bị gió thổi lắc lư, khiến cho Tiên Hạc cũng bay không vững, lắc lư theo...

Đạo đồng ngay lập tức nắm lấy Tiên Hạc, dặn dò Thạch Hào:

-Người nắm chặt lấy, ta đi đá con thỏ đó xuống dưới!

Trong lúc nói chuyện, đạo đồng búng tay, một đóm lửa bay về phía con thỏ.

Đóm lửa đó không lớn, nhưng nhiệt độ rất cao, từ xa đã cảm nhận được nhiệt độ nóng rực từ đóm lửa đó bay đến!

Đạo đồng lạnh lùng nói:

-Con thỏ, bây giờ người rút tay lại còn kịp! Nếu không, đợi đến khi Thần Hỏa của ta đánh xuống, người sẽ cháy thành tro đó! Lửa này là do ta luyện chế từ Thái Dương tinh hỏa mà thành, uy lực cực lớn! Lập tức phòng thủ, chớ tự làm... làm... con thỏ, mau nôn ra cho ta!

Đạo đồng còn chưa đọc xong thần chú, đã thấy khi thần hỏa rơi xuống, con thỏ há miệng lớn, một miệng cắn tới thần hỏa!

Sau đó đạo đồng còn chưa kịp khoe khoang hết, đã thấy con thỏ nuốt chửng thần hỏa rồi, trong tưởng tượng thỏ sẽ bị thiêu cháy thành tro nhưng cảnh tượng trước mắt lại không như tưởng tượng, ngước lại con thỏ này sau khi nuốt thần hỏa, miệng mồm còn lải nhải, gương mặt chê bai nói:

-Ngọn lửa nhỏ xíu này còn không lợi hại bằng lửa của gà Tây. Tiểu đạo đồng, người còn có cái nào nữa không?

Đạo đồng lác mắt rồi...

Sau đó, đạo đồng vội vã, kêu lớn nói:

-Con thỏ chết tiệt, người mau nhả tinh hỏa của ta ra! Bằng không đừng trách ta không khách sáo! Lửa của ta đó!

Chỉ có điều thỏ không thèm để ý hấn, ngược lại lôi ra một sợi dây, bắt đầu buộc chân của Tiên Hạc.

-Con thỏ, người muốn làm gì?!

Tuy đạo đồng không biết con thỏ đang muốn làm gì, nhưng tên ngu cũng biết, con thỏ này tuyệt đối không có gì tốt.

Tần Thọ cho hấn một ánh nhìn rồi nói:

-Ôm mệt quá rồi, bên trên lại quá chật, thỏ gia ta làm một cái ổ, ngủ một giấc cái đã.

Đạo đồng vừa nghe, giống như sắp điên, làm cái ổ?

Ngủ một giấc?

Mẹ nó, một tên nhập cư trái phép như người, còn chê treo lơ lửng không thoải mái?

Còn đòi làm ổ?

Trong lòng đạo đồng nổi lửa, nhún một cái nhảy xuống Tiên Hạc, đập đám mây rơi xuống.

Trong tay rút ra một thanh kiếm, chỉ con thỏ nói:

-Con thỏ, đây là người ép ta đó! Mau dừng tay lại cho ta!

Chỉ thấy con thỏ quay đầu lại, mở miệng ra, lắc rắc!

-Rắc rắc rắc rắc...

Thỏ nhìn thanh kiếm trước mặt, miệng lải nhải lải nhải, chê bai n ói:

-Người đúng thật là nghèo quá đi, mấy món đồ chơi này, mùi vị tệ quá. Có pháp bảo nào tốt hơn không?

Đạo đồng tức đến muốn phát điên rồi, quy tắc gì, kiếm pháp gì, thần thông gì?

Ngay lúc này đây, đạo đồng cũng đều quên hết rồi, quơ kiếm lên c hém về phía con thỏ, nhưng mà thân thể của con thỏ quá mập lại khỏe mạnh, da thô thịt dày, đánh như thế nào cũng không có phản ứng.

Đang lúc đạo đồng hung hăng chém, đột nhiên con thỏ nhún nhún liền nhảy lên lưng sau của Tiên Hạc, sau đó quàng một sợi dây xích chặt cổ của Tiên Hạc lại, lớn tiếng gọi:

-Vị trí tốt như thế, người lại không ngồi, vậy để thỏ gia đây ngồi! Chạ! Chạy đi!

Tần Thọ thôi thúc một tiếng, Tiên Hạc lại phát ra một tiếng chống đối, ý đồ dừng lại, chờ đạo đồng.

Nhưng mà, Tần Thọ mở miệng ra, phun một ngọn lửa, nói:

-Bay chậm thì thỏ gia ta đây sẽ nướng người!

Tiên Hạc thấy vậy, bị dọa đến bán sống bán chết mà bay!

Đồng thời Tần Thọ khởi động Cao Thiết thần thông, lại còn có th ể gia tăng tốc độ cho Tiên Hạc!

Nhất thời, Tiên Hạc giống như một đường đen trắng xẹt qua, xuyên

n không trung!

Phía sau đạo đồng thấy thế, tức đến kêu oang oang lên, bán sống bán chết khởi động thần thông, muốn đuổi theo nhưng lại đau buồn nhận ra, căn bản là không đuổi theo kịp!

Hắn càng nhanh, Tiên Hạc lại càng nhanh hơn, hắn chậm lại, Tiên Hạc cũng chậm lại, dường như con thỏ có ý muốn giữ một cự ly an toàn với hắn.

-Con thỏ, ngươi dừng lại! Trả Tiên Hạc lại cho ta!

Đạo đồng quơ đoạn kiếm, gào khóc lên.

Lại nghe thấy con thỏ quơ móng lên kêu:

-Trả ngươi? Cũng được, ngươi đuổi kịp ta đi!

-Con thỏ, ta liều mạng với ngươi! Tăng tốc!

Đạo đồng tăng tốc!

Tiên Hạc cũng tăng tốc!

Thế là trên không trung xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, một con Tiên Hạc kéo theo một thỏ cùng một con khỉ bay phía trước, phía sau một tên đạo đồng mặt mày đỏ bừng lên, quơ thanh kiếm gãy, gào khóc mắng:

-Con thỏ chết tiết... trả Tiên Hạc cho ta... hu hu...

Con thỏ cười Tiên Hạc chạy nhanh, quay đầu nhìn nhìn Thạch Hàu, Thạch Hàu nhếch miệng, cũng coi như đang cười với con thỏ.

Thạch Hàu bây giờ cũng bắt đầu do dự, sự ti tiện của con thỏ này, hắn cũng coi như đã lĩnh ngộ... Bây giờ hắn không muốn nói chuy

ện với con thỏ, tránh trường hợp nói chuyện không hợp, hấn lại h
ét lên, muốn hấn gọi là ba ba hay gì đó...

Nhưng Thạch Hầu cũng hiểu, nếu không phải nhờ con thỏ, hấn sớ
m đã bị Nam Hải Tiểu Long Vương đánh chết rồi, ơn cứu mạng n
ày cũng không thể quên.

Hai người xoắn cùng một chỗ, Thạch Hầu cũng rất do dự mỗi qua
n hệ của hấn với con thỏ.

Tần Thọ cười cười, không nói gì, quay đầu lại nhìn tiểu đạo đồng
đang khóc âm ỉ phía sau, lắc lắc đầu nói:

-Đứa trẻ đáng thương, thôi bỏ đi, thỏ gia ta cũng không nỡ bắt nạt
người.

Nói xong, Tần Thọ vỗ vỗ đầu của Tiên Hạc, Tiên Hạc bắt đầu giả
m tốc độ, đạo đồng rất nhanh đã đuổi đến, sau đó nước mắt đầm đ
ìa nhìn con thỏ đang cười hi hi, đau thương nói:

-Con thỏ...

Tần Thọ nói:

-Được rồi được rồi, cho người tờ khăn giấy, lau lau nước mũi đi,
Tiên Hạc trả lại cho người? Xem người kia, không có tiền đồ gì h
ét!

Nói xong, Tần Thọ đưa một tờ khăn giấy qua.

Đạo đồng nhận lấy, lau nước mũi đi, kết quả sau khi lau xong, hấn
cảm thấy có chút không đúng, con thỏ này và con khỉ kia tại vì sa
o lại nhìn hấn cười cười? Có cái gì đáng để cười đâu?

Đạo đồng hỏi:

-Sao thế?

Tần Thọ lắc lắc đầu:

-Không có chuyện gì, trả người Tiên Hạc, ta đi xuống ổ phía dưới!

Chương 306: Xem như một mình ta thôi

Chương 306. Xem như một mình ta thôi

Sau đó, dường như Tần Thọ nhớ ra cái gì đó, trừng mắt nhìn đạo đồng nói:

-Đừng có đến gây chuyện với ta nữa, nếu không ta cho người hít bụi ở phía sau!

Nói xong, Tần Thọ cướp lấy cây kiếm gãy của đạo đồng, nhét vào miệng nhai hai ba miếng... sau đó bập bập miệng nói:

-Thứ này còn có thể làm đồ ăn vặt đó, làm vũ khí có hơi tiểu tài đại dụng, không đủ sức làm vũ khí. Ta xử lý sạch sẽ giúp người, người không cần cảm ơn ta.

Vừa nói, Tần Thọ lại bám vào đùi của Tiên Hạc, sau đó lấy dây thừng ra quấn xung quanh rồi chia nhỏ một đồng tạc vật dựng thành một cái giường dài, treo lên đùi của Tiên Hạc rồi chui vào bên trong, hạnh phúc nằm duỗi người ra, ngáp một cái nói:

-Trời ơi... Thoải mái quá...

Đạo đồng vô cùng uất ức nhìn con thỏ phía dưới, thầm nghĩ:

-Đội về đến tông môn, ta phải tố cáo với sư phụ!

Sau đó, Tiên Hạc kêu dài một tiếng, thay đổi phương hướng bay đi.

Nhiều người cũng không hiểu được vì sao con thỏ xảo trá lại từ bỏ việc tống tiền, nửa đường táo tợn, tìm đủ mọi lý do xa vời, mặt dày mày dạn đi theo Thạch Hào.

Nhưng trong lòng con thỏ rất rõ ràng, lão sư phụ của Thạch Hào kia chính là thánh nhân!

Theo thánh nhân đi tu hành, đó là một chuyện rất tốt đẹp!

Cho nên bất luận thế nào hắn cũng phải đi theo!

Nằm ở trên giường dài, trong lòng Tần Thụ mơ mộng, trong mộng hắn báai sư thành công, cuối cùng có được công pháp tu hành, sau đó lên trời xuống đất, không có gì không thể làm được, đưa Hào Nga đi ngao du... Có vẻ như cuối cùng còn sinh ra một lứa thỏ con...

Sau đó Tần Thụ đột nhiên rùng mình một cái, kinh sợ kêu lên:

-Tại sao lại là con thỏ chứ?

Tiếp đó Tần Thụ tỉnh lại...

Giờ phút này, Tiên Hạc đang bay trên một mảnh sóng xanh, biển rộng mênh mông vô bờ, nơi có một vầng trăng to lớn trên bầu trời, tinh tú lấp lánh, vô cùng hư ảo, phong cảnh tuyệt đẹp, Tần Thụ vui vẻ thoải mái nhìn ngắm...

Cùng lúc đó, ở Tây Ngưu Hạ Châu, Linh Đài Phương Thốn Sơn, hai thần thức lặng lẽ va chạm trao đổi.

-Người chủ động nhận đồ đệ sao? - Có người hỏi.

-Ừm.

-Vì sao?

-Haiz... Thiên cơ rối loạn, nếu còn không sớm có ra tay, sợ là đệ tử này cũng không nhận được... Đợi nhiều năm như vậy, chẳng phải là việc sắp thành lại hỏng hết sao?

-Chủ động nhận đồ đệ, có hơi mất mặt.

-Mất mặt còn hơn là đánh mất một đồ đệ mạnh mẽ...

-Đệ tử của người trở về rồi, nhưng hình như còn mang về một rắc rối.

-Để ta nhìn xem...

...

-Cuối cùng cũng về đến nhà.

Đạo đồng nhìn khung cảnh quen thuộc ở trước mắt, nước mắt đã sắp rơi xuống, có quý mới biết đêm hôm qua hẳn ta đã vượt qua như thế nào, con thỏ bên dưới đã trộm thức ăn ngon cả đêm! Nó tha m ăn, còn không cho hẳn ta ăn!

-Sur phụ, ta đã đưa người đến! Còn mang đến một tên khôn kiếp, ngài phải làm chủ cho đồ nhi!

Đạo đồng vừa rơi xuống đất liền nhanh chân chạy lên phía trước,

chỉ thấy phía trên một đài cao, có một vị đạo nhân đang ngồi, vị đạo nhân mặc áo vải lanh, chân đi giày mây, tay cầm quyển kinh thư, yên lặng quan sát.

Người này liếc mắt nhìn một cái giống như một pho tượng Phật trên đài cao, nhìn kỹ thì lại giống như một vị nho gia tập trung đọc sách, nhưng cách ăn mặc kia lại là cách ăn mặc của đạo gia... Một người có ba loại khí chất, đáng lẽ phải vô cùng không hợp, nhưng ba loại khí chất này ở trên người của hắn, vô cùng hòa hợp và tự nhiên, tựa như nó phải như vậy!

Dưới đài cao, có ba mươi bốn đệ tử ngồi hai bên trái phải, ngẩng đầu yên lặng lắng nghe bài học.

Đạo đồng chạy thẳng tới dưới đài cao, sau khi khom người chào, hắn ta kêu lên:

- Sư phụ, Thạch Hào mà người nói con đã đưa đến. Nhưng còn có một con thỏ mặt dày mày dạn đi theo tới!

Trên đường đạo đồng chạy tới đã sớm nghĩ ra vô số cách để cáo trạng, sau đó nhìn con thỏ bị sư phụ tát chết và vãn vãn! Nhưng sau khi thật sự gặp được sư phụ của hắn ta, lời nói đến miệng, ý tưởng ban đầu muốn nói hết những việc xấu xa của con thỏ này lập tức thay đổi, biến thành cảnh tượng con thỏ đưa khăn tay cho hắn ta...

Sau đó lời nói cũng thay đổi, ít nhất không quá sắc bén nữa, hắn ta cũng quên cáo trạng con thỏ kia.

Đạo nhân không nói gì, nhưng hơi nhướng mắt nhìn về phía Tiên Hạc.

Giờ phút này, Thạch Hào đi theo đến, chào hỏi với đạo nhân:

- Ta muốn học công pháp vô địch, ngài có thể dạy ta không?

Đạo nhân cười nói:

-Người biết ta là ai sao?

Thạch Hầu lắc đầu nói:

-Là ai không quan trọng, quan trọng là... ngài có thể dạy công pháp vô địch cho ta hay không?

Các đệ tử xung quanh nghe thấy, lập tức bật cười...

Có người cười nói:

-Cái con khỉ nhà ngươi, người ở trước mặt ngươi chính là Tu Bồ Đề Tổ Sư, đại đạo tam thiên, đều ở bên trong, nếu nói về vô địch, đương nhiên có thể học được!

-Con khỉ, ngươi chưa tu luyện mà đã có dã tâm không nhỏ.

-Con đường tu hành của ngươi, vẫn nên tu hành từng bước thì tốt hơn, vừa nhập môn liền vô địch? Trên trời dưới đất, chưa có ai làm được.

-Ha ha... Khiêm tốn, khiêm tốn...

...

Thạch Hầu nghe thấy những lời này, mặt hơi đỏ lên, nhưng hắn ta vẫn kiên định nhìn Tu Bồ Đề Tổ Sư.

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Vì sao ngươi muốn học công pháp vô địch?

Thạch Hầu nắm chặt tay nói:

-Không muốn bị bắt nạt, cũng không muốn nhìn thấy người khác vì ta mà bị bắt nạt.

Tu Bồ Đề Tổ Sư gật đầu nhẹ nói:

-Nhớ kỹ lời hôm nay người nói, người học công pháp vô địch là vì không muốn bị người khác bắt nạt, mà không phải là đi bắt nạt người khác. Đã nhớ kỹ chưa?

Thạch Hầu gật đầu nói:

-Đã nhớ kỹ.

-Bái sư đi. - Tu Bồ Đề Tổ Sư nói.

Thạch Hầu đồng ý, có người đưa trà đến, Tùng Quả nói nhỏ với Thạch Hầu về quy củ bái sư, Thạch Hầu vô cùng thông minh, vừa nghe đã hiểu, đang chuẩn bị quỳ xuống bái sư, một tiếng vù vù bỗng nhiên vang lên:

-A ha, đến nơi rồi sao? Ái chà, nhiều người chào đón ta như vậy, ngại quá, ngại quá... để mọi người đợi lâu.

Sau đó vẻ mặt của mọi người sững sờ, ánh mắt lóe lên ngạc nhiên, nhìn thấy một con thỏ béo ú đang lắc lư đi vào giữa đám người.

-Đây là thứ gì vậy?

-Là con thỏ sao?

-Sao lại béo thế? Nó ăn cái gì để lớn lên nhỉ?

-Không phải sư phụ bảo Tùng Quả đi tìm một con khỉ thôi sao?

-Tại sao lại có một con thỏ đến đây?

-Hay là...

...

Mặt già của Tùng Quả cũng tối sầm lại, hắn ta đến gần, nói:

-Con thỏ, nơi này chính là Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động, người đừng có vô lễ!

Tuy rằng Tần Thộ đã sớm biết nơi này là chỗ nào, nhưng khi hắn thực sự đến đây, vẫn hơi bất ngờ! Kiễng chân ngẩng đầu, nhìn Tu Bồ Đề Tổ Sư đứng trên đài cao, nghe răng! Nhếch miệng! Cười!

Sau đó Tần Thộ táo tợn nói:

-Tổ Sư, xem như thêm ta nữa được không?

-Phụt!

Nghe hắn nói như thế, tất cả mọi người đều sắc khí.

Ngay cả Tu Bồ Đề Tổ Sư đứng trên đài cao cũng im lặng một lúc...

Đây là bái sư mà người tưởng đang mua rau sao? Mua một tặng một? Mua một túi rau họ tặng một túi sao?

Xem như thêm hắn...

Tùng Quả lại che mặt, đối với con thỏ này, hắn hoàn toàn không có lời nào để nói.

Tần Thộ vẫn duy trì dáng vẻ đáng yêu, bộ dáng thấp kém nhìn Tu Bồ Đề Tổ Sư.

Tu Bồ Đề Tổ Sư ho khan một tiếng, hít một hơi thật sâu và nói:

-Con thỏ, ta và ngươi không có duyên, ngươi vẫn nên đi đi.

Chương 307: Không đi nữa

Chương 307. Không đi nữa

Lời này vừa nói ra, các đệ tử ở đó nở nụ cười, ánh mắt của từng người nhìn con thỏ này, muốn xem thử hắn sẽ phản ứng thế nào.

Kết quả là con thỏ này thở dài một tiếng nói:

-Thôi thôi, đã như vậy, ngài thả ta đi đây, cáo từ.

Nói xong, con thỏ xoay người rời đi!

Những đệ tử không biết con thỏ đó khế gật đầu tự nhủ:

-Con thỏ này, vẫn xem là thức thời.

Thế nhưng Tùng Quả và Thạch Hầu lại từng thấy con thỏ này khó c lóc om sòm giở trò, cũng từng trải nghiệm qua sự chết không hối cải, tính tình mặt dày mày dạn của nó, vì vậy bọn họ thật sự kinh ngạc, từ khi nào, con thỏ này dễ nói chuyện như vậy?

Ngay cả Tu Bồ Đề Tổ Sư ngồi ở trên đài cao, cũng không kìm được mở mắt ra liếc nhìn con thỏ đó, có điều lập tức thu mắt về, an tĩnh nhìn sách trong tay.

Đúng lúc này, xa xa truyền tới một loạt tiếng kêu sợ hãi của Tiên Hạc, thanh âm đó vô cùng khác thường, giống như con chim mái đang ở trong tổ thì có một con rắn bò vào, gà mẹ ở trong ổ thì có một con chồn lao vào, vô cùng sợ hãi...

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, lại chỉ thấy con Tiên Hạc mà Tùng Quả cười về, bị con thỏ kia kéo một chân lôi đi rồi!

Tiên Hạc đáng thương cố gắng vẫy cánh, nhưng căn bản không thể phản kháng con thỏ này kéo đi, chỉ có thể kêu thảm thiết để xin cầu cứu.

-Dừng tay!

Tùng Quả vừa nhìn thấy thì hét lớn.

Tần Thọ quay đầu lại nhìn Tùng Quả, vờ ngạc nhiên hỏi:

-Sao vậy? Các người không cần ta, thỏ gia ta mang món ăn của mình đi còn không được à?

Tùng Quả không còn gì để nói, không ngờ con thỏ đó lại còn ghi nhớ chuyện này!

-Món ăn của người? Tiên Hạc mà Phương Thốn Sơn chúng ta nuôi, sao lại thành thức ăn của người? Con thỏ mau buông tay ra đi!

Một nam tử cao lớn thô kệch đứng ra, quát lớn nói.

Tần Thọ vô cùng hùng hồn hỏi lại:

-Người nuôi thì sao? Tiên Hạc là ta mua! Tiền hán cũng lấy rồi, ta mang Tiên Hạc đi thì sao?

Tùng Quả vừa nghe, mặt già đỏ ửng lên, vội vã rút đồng tiền chuẩ
n bị trả lại con thỏ, kết quả vừa sờ vào eo, kinh ngạc hô lên:

-Túi Tu Di của ta đâu rồi?

Tần Thọ nghe vậy, lông mày chau lại, cũng không biết lấy thứ gì r
a cho vào trong miệng nhai răng rắc mấy tiếng rồi nói:

-Nếu mà không còn chuyện gì, ta đi đây!

Nói xong Tần Thọ lại kéo Tiên Hạc đi...

Đúng lúc này, Tùng Quả bỗng nhiên nhớ ra, Tiên Hạc mà hắn cưỡ
i, lúc con thỏ xuống Tiên Hạc làm ổ, hai người có tiếp xúc qua!

Cẩn thận nghĩ lại, Thạch Hào sẽ không trộm đồ vật của hắn, dọc t
heo đường đi không ai chạm qua hắn, túi Tu Di không thể nào bị
mất!

Khả năng duy nhất chính là...

Tùng Quả kêu lên:

-Con thỏ, ngươi đứng lại đó cho ta!

-Đúng, đứng lại!

Các đệ tử khác dòn dập vồ tới, bao vây quanh con thỏ.

Con thỏ nhìn mọi người, cũng không sợ, ngẩng đầu lên nói:

-Làm gì đấy? Lấy tiền của ta rồi, còn không cho ta mang đồ ăn đi
sao? Có người bán đồ ăn như vậy à?

-Con thỏ, cho ngươi một đồng tiền, trả lại Tiên Hạc cho ta. - Tùng
Quả kêu lên.

Tần Thọ nhìn Tùng Quả nghiêng đầu nói:

-Cho ta cũng được, ta chỉ muốn đồng tiền đó. Những đồng khác không cần...

Tùng Quả bỗng nhiên ghen lời, một đồng tiền có thể trả được, thế nhưng đồng tiền của con thỏ đó, hẳn phải tìm đâu ra?

Lúc này, đệ tử vóc người to lớn đi lên phía trước nói:

-Con thỏ, quan tâm gì một đồng hai đồng của người, Tiên Hạc người không được mang đi. Nếu không, đừng trách ta không khách khí!

Tần Thọ vừa nghe, chép miệng nói:

-Nếu ta cứ nhất định mang đi thì sao?

Nam tử to lớn nghiêm mặt, uy hiếp, dáng vẻ hung dữ nói:

-Vậy chỉ sợ là người cũng không đi được rồi!

Lời vừa dứt, chỉ thấy thỏ cũng Tiên Hạc ở trên vai, sau đó ngẩng đầu lên nói:

-Người đã nói như vậy, vậy càng không thể trả lại rồi, chúng ta tiến vào đề tài tiếp đi. Vậy, Tùng Quả, đừng lo lắng, chuẩn bị cho ta một gian phòng, thỏ gia ta đây sẽ không đi nữa.

Sau đó, con thỏ cứ vậy kéo Tiên Hạc tới sơn động ở phía xa xa, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, vừa đi vừa kêu lên oan ức:

-Ai, thế đạo gì thế này, mua một món ăn, thu tiền rồi lại quyết nợ, còn không cho ta đi rồi. Thôi thôi, không đi thì không đi nữa...

-Con thỏ! - Tùng Quả kêu lên.

Tần Thọ liếc hắt một cái nói:

-Gọi ta làm gì? Ta cho người biết, đây cũng không phải là do ta m
ặt dày muốn ở lại, là các người tự mình nói, không cho ta đi. Ng
ười đừng lo lắng, mau mau chuẩn bị một gian nhà đi!

Nói xong, con thỏ cứ như vậy đi vào trong sơn động...

-Con thỏ! Người đứng lại đó cho ta!

Nam tử cao lớn hồi phục lại tinh thần, hét lớn một tiếng chặn trướ
c mặt con thỏ, một cái liềm tóm hai tai thỏ kéo lên, hung ác nói:

-Người nghe chưa hiểu tiếng người?

Tần Thọ nghiêng đầu, nhẹ răng cười một tiếng nói:

-Ta là thỏ.

-Ta hỏi người nghe có hiểu tiếng người hay không? - Tên nam nh
ân cường tráng lại rống lên.

Tần Thọ nói:

-Người mù à, ta là thỏ, đương nhiên nghe không hiểu người nói g
ì. Nào, nói vài câu tiếng thỏ đi, chúng ta nói chuyện mười đồng ti
ền.

Tên nam nhân vừa nghe, đột nhiên nổi điên, nhấc chân đá một c
ước:

-Ta... ta đá bay người đi!

Một cước của tên này rất mạnh, đá thẳng lên trên cái mông mập của Tần Thọ, cảm giác trên chân không hề tệ!

Những người khác thấy vậy, vội vã ngẩng đầu nhìn hướng mà con thỏ bị bay đi, sau đó từng người nở nụ cười.

Chiếp!

Đúng lúc này, một tiếng hạc vang lên, mọi người liền thấy một con thỏ ôm đuôi một con tiên hạc, cứ vậy mà bay, bay...

-Tiên Hạc của ta!

Tùng Quả kinh ngạc kêu lên, vội vã bay lên trời muốn đuổi theo.

Đúng lúc này, một nam tử ngón tay thon dài trong đám người vẽ một đường trên không, bầu không khí đặc lại, thỏ va đập một tiếng vào bức tường trên không, mãi hồi lâu sau mới trượt xuống...

-Đại sư huynh đánh hay lắm!

Tùng Quả hưng phấn kêu lên.

Đại sư huynh nói:

-Nhị sư đệ, kéo hắn tới đây.

-Được!

Một nam tử chân to bước ra, trong nháy mắt tới bên cạnh con thỏ, một phát bắt lấy con thỏ, kéo nó trở lại.

Đùng một tiếng, nam tử chân to ném con thỏ lên mặt đất, có điều con thỏ này kéo theo Tiên Hạc, lúc rơi xuống đất, Tiên Hạc đáng thương bị hắn ném xuống đất trước, sau đó mông đặt ở trên người Tiên Hạc, đắc ý nói:

-Thật nhiều thịt...

Tiên Hạc khóc không ra nước mắt...

Mọi người cạ lời, đã lớn bằng này, bọn họ mới gặp một con thỏ có suy nghĩ kỳ cục như vậy!

Đại sư huynh nói:

-Tùng Quả, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Người nói rõ ràng.

Tùng Quả nghe vậy, cười khở một tiếng, sau đó nói rõ ràng mười chuyện hần tới Hoa Quả Sơn, nghe tới chuyện tiền đồng của con thỏ, lại còn mặt dày đòi lấy Tiên Hạc về làm đồ ăn, mọi người đúng là không có gì để nói.

Tên nam nhân to cao đi lên phía trước nói:

-Sư tôn, con thỏ này thật sự khinh người quá đáng, xin sư tôn trừng phạt.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt nhìn Tu Bồ Đề Tổ Sư.

Tu Bồ Đề Tổ Sư hơi ngẩng đầu lên nói:

-Các người thấy nên làm sao?

Tên nam nhân cao to nhếch miệng nói:

-Hôm nay là ngày tốt sư tôn nạp đồ đệ, không bằng giết con thỏ tế thiên đi.

Mọi người nghe vậy, không ít người gật đầu.

Linh Đài Phương Thốn Sơn, đây là chỗ nào? Con thỏ này dám là

m âm ỉ như vậy, bọn họ sao có thể để mặc hắn?

Nhưng mà thấy Tu Bồ Đề Tổ Sư khẽ lắc đầu, mang theo nụ cười bất đắc dĩ nói:

-Con thỏ, ngươi có thể mang Tiên Hạc đi, thế nhưng nhất định phải rời khỏi nơi này.

Chương 308: Không đi nữa (2)

Chương 308. Không đi nữa (2)

Lời này vừa nói ra, Tần Thộ dường như nghe được một âm thanh cảm đập xuống đất kêu bành bịch vỡ nát!

Thật ra, ngay cả Tần Thộ cũng bị dọa sợ!

Tu Bồ Đề Tổ Sư là ai? Tần Thộ thật ra không dám chắc!

Dù sao trí nhớ của kiếp trước và thế giới này vẫn có nhiều sự chênh lệch, trong trí nhớ của kiếp trước, có người nói Tu Bồ Đề Tổ Sư chính là thánh nhân Chuẩn Đề Đạo Nhân biến thành, cũng có người nói là do Như Lai biến thành...

Thế nhưng bất kể là ai biến thành, đều là đại lão một phương trời, một câu nói là có thể tạo ra đạo lý rồi!

Một nhân vật như vậy, vì đuổi hắn đi, mà lại cho cả Tiên Hạc...

Lẽ nào thả ta đây lại khiến người ta muốn hất đi như vậy sao? Thi ếu tiền cũng để ta đi?

Trong lòng Tần Thộ không phục...

Còn việc nguy hiểm?

Trong lòng Tần Thộ đã có sự tính toán, từ lúc nhìn thấy bạch y nữ tử đại chiến với Ngọc Đế, hắn hiểu ra một đạo lý, cái mạng nhỏ này của hắn, cũng khá là chắc chắn, chỉ ít cả bạch y nữ tử và Ngọc Đế đều không muốn...

Còn Tu Bò Đề Tổ Sư, Tần Thộ không sợ, bởi vì từ lúc hắn vào cửa, hắn đã thấy được sự ghét bỏ và bất lực của Tu Bò Đề Tổ Sư...

Ghét bỏ có thể đánh một phát chết luôn, nhưng còn bất lực... Đó nghĩa là không làm gì được hắn, nói cách khác, Tu Bò Đề Tổ Sư bắt hắn cũng chẳng làm gì được. Nếu bắt hắn đã không làm gì được, vậy hắn có gì phải sợ?

Tần Thộ cũng không quan tâm sự kinh ngạc của những đệ tử kia, liền kêu lên:

-Không đi! Đánh chết cũng không đi!

-Con thỏ, ngươi đừng quá đáng! - Tùng Quả quát lớn.

Đại sư huynh nói:

-Sư tôn pháp lực vô biên, con thỏ, ngươi đừng tìm đường chết.

Tần Thộ liếc mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó trực tiếp nằm trên mặt đất, lăn lộn trên đất la lên:

-Ta không quan tâm, nếu không dạy thần thông cho ta, ta sẽ không đi đâu!

Nhìn thấy cảnh này, tất cả đệ tử đều không nói nên lời, sống trên đời nhiều năm rồi mà bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy người nào hạ vô sỉ như vậy!

Tần Thộ nhìn thoáng qua ánh mắt của bọn họ là biết ngay bọn họ đang nghĩ gì, nhưng hắn không hề cảm thấy xấu hổ, hắn học được chiêu này từ Tôn Ngộ Không.

Tu Bồ Đề Tổ Sư cũng không biết làm sao đành nói:

-Con thỏ, ta đã nói không nhận ngươi thì chính là không nhận, ngươi ở lại cũng vô dụng. Quảng Vân, tiễn khách.

-Dạ, sư tôn!

Đại sư huynh nhận lệnh, nắm lấy lỗ của con thỏ, nói:

-Con thỏ, tạm biệt!

Trong khi nói chuyện, đại sư huynh vung tay lên, con thỏ sắp bị ném ra ngoài!

Kết quả là con thỏ này chồm lên ôm lấy cánh tay của đại sư huynh, sức lực mạnh vô cùng khiến Quảng Vân không thể ném hắn đi được!

Quảng Vân thấy vậy, nhíu mày, hừ lạnh một tiếng nói:

-Cái tên cứng đầu này, bỏ ra!

Quảng Vân lại gỡ con thỏ ra, chuẩn bị ném đi, kết quả là con thỏ vẫn bám chặt vào cánh tay của hắn không buông.

Đã hai lần rồi mà Quảng Vân cũng chưa ném con thỏ đi được, hắn nghe thấy những lời xì xào của các sư đệ xung quanh, nhất thời

thẹn quá hóa giận, hấn kéo tai của con thỏ, sắp gỡ được con thỏ ra thì con thỏ đột nhiên há miệng cắn vào cánh tay của Quảng Vân...

Quảng Vân thấy vậy, cười lạnh nói:

-Con thỏ, ngươi đúng là tự tìm cái chết! Thần thông toàn thân ta đều ở trên hai tay, hai tay của ta có thể dời núi, đánh sập non cao, sao ngươi có thể... A!

Quảng Vân kêu ngạo còn chưa khoát lác xong, chỉ cảm thấy đau nhức trên cánh tay, rõ ràng là đôi tay mà hấn dựa vào để thành danh lại bị con thỏ cắn bị thương!

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Muốn đuổi thỏ gia ta đi sao? Không có cửa đâu!

-Con thỏ khôn kiếp, ăn đá của gia gia ngươi đi!

Lúc này, đại đệ tử thứ hai của Tu Bồ Đề Tổ Sư là Phó Đại Cước hét lớn một tiếng, đá lên phía trước!

Con thỏ thấy vậy cười nhạo, hơi dùng sức cắn vào!

Quảng Vân nhất thời có cảm giác cánh tay của hấn sắp bị cắn đứt, nhanh chóng vùng cánh tay né cú đá của Phó Đại Cước, rồi hét lên:

-Đệ có điên không? Hấn cắn vào tay của ta, đệ đá như vậy, cho dù hấn có bay ra thì cũng lấy mất một miếng thịt của ta rồi!

-Đại sư huynh, ta cũng là muốn tốt cho huynh, nếu không thì chúng ta làm sao bây giờ? - Phó Đại Cước hỏi.

Quảng Vân nhìn con thỏ treo trên cánh tay của hấn, cũng không biết làm thế nào, trong lòng thở dài nói: "Sư tôn vốn đã đến Tử Tiê

u Cung, đây chỉ là phân thân ảo ảnh của người giảng đạo, không thể chiến đấu. Nếu sư tôn có ở đây, chỉ cần một ý niệm trong đầu của ngài cũng đã đưa hắc bay xa nghìn dặm..."

Nhưng trước mắt, Quảng Vân vẫn phải xử lý con thỏ trên cánh tay, hắc trùng mắt nhìn chăm chăm con thỏ, nói:

-Con thỏ, nhả ra ngay!

-Không nhả!

Con thỏ cũng không mở miệng, nhưng lại có thể phát âm.

-Con thỏ, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Ngươi ở lại đây cũng vô dụng, sư tôn hoàn toàn không có ở Phương Thốn Sơn, người đã đến Tử Tiêu Cung rồi. Nơi này chỉ lưu lại một phân thân ảo ảnh mà thôi. - Quảng Vân nói to.

Tần Thọ vừa nghe thấy bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra Tu Bồ Đề Tổ Sư không có ở Phương Thốn Sơn, chỉ để lại một phân thân, khó trách lúc nhìn thấy hắc, hắc lại có vẻ bất lực.

Nghĩ đến đây, Tần Thọ càng yên tâm hơn, kiên quyết không nhả ra, còn nói:

-Ta sẽ không nhả ra, trừ phi ngươi để cho ta ở lại trên núi!

-Không thể nào, ngươi không phải đệ tử của Phương Thốn Sơn chúng ta, làm sao có thể giữ ngươi ở lại được? - Quảng Vân nói.

Con thỏ nói:

-Vậy ta cứ cần như vậy, ngươi tự xử lý đi. Ngươi ăn ngủ, đi WC, tắm rửa gia ta vẫn cần không buông, đi theo ngươi luôn! Ừm... Nhân tiện dùng Ảnh Ấn Thạch chụp vài tấm hình...

Mặc dù Quảng Vân đã không còn ăn uống đi vệ sinh từ lâu, nhưng nghe nói như thế, hắn vẫn cảm thấy khó chịu.

-Đại sư huynh, sắp lỡ giờ rồi.

Lúc này Tùng Quả đến nói.

Quảng Vân nghe vậy liền hung hăng trừng mắt nhìn Tùng Quả, nếu Tùng Quả không mang con thỏ này về, hắn có mắt mặt như thế không?

Nhưng lời Tùng Quả nói, hắn nhất định phải coi trọng, bởi vì đó là lời dặn dò của sư tôn, không thể sai sót một bước nào!

Vì thế, Quảng Vân nghiêng răng nghiêng lợi, để mặc cho con thỏ chết tiệt này bám trên cánh tay, nói:

-Sư tôn, giờ lành đã đến, ngài nhận đồ đệ đi.

Tu Bồ Đề Tổ Sư ở trên đài cao gật đầu nhẹ, buông cuốn sách trong tay xuống và nói:

-Được.

Nhưng đúng lúc này, Thạch Hào không đưa tay ra nhận trà mà chăm chú nhìn Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Ngài hãy nhận cả con thỏ này đi.

Lời này vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Ngay cả Tàn Thọ cũng sửng sốt cả người...

-Thạch Hào, ngươi nói bừa cái gì vậy? Sư tôn đồng ý nhận ngươi, đó là phúc phận của ngươi, ân đức lớn lao. Sư tôn nhận ai và không nhận ai, ngươi có thể chi phối được sao? Mau chóng bái sư đi,

đừng làm cho sư tôn tức giận. - Tùng Quả khuyên nhủ.

Những người khác cũng lên tiếng.

Quảng Vân nói:

-Thạch Hầu, cơ hội hiếm có, thời cơ đã đến, nếu bỏ lỡ thì người sẽ bị tổn thất cơ duyên rất lớn.

-Thạch Hầu, cơ duyên ở ngay trước mắt, nếu không bắt lấy người sẽ hối hận. - Phó Đại Cước nói.

Nhưng mà Thạch Hầu cũng không có hành động gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Hắn ở lại, ta sẽ ở lại, hắn đi thì ta cũng đi. Tuy rằng ta không thích hắn, thế nhưng hắn đã cứu mạng của ta.

Chương 309: Tôn Ngộ Không

Chương 309. Tôn Ngộ Không

Tùng Quả trợn hai mắt nói:

-Cái gì gọi là hắn cứu mạng người? Cho dù hắn không ra tay thì ta cũng sẽ đuổi tới, ai có thể giết người được?

Thạch Hầu lại lắc đầu nói:

-Cuối cùng chuyện người nói đã không xảy ra, mà chuyện xảy ra là hắn đã cứu ta.

-Thạch Hầu, người chắc chứ?

Lúc này, phân thân ảo ảnh của Tu Bồ Đề Tổ Sư hỏi.

Thạch Hầu gật đầu nói:

-Chắc chắn!

Tần Thộ vừa nghe thấy, cười toe toét nói:

-Hầu tử, người thật coi trọng nghĩa khí, nhưng... người nên bái sư thì bái sư đi, thử gia ta sẽ tự mình nghĩ cách.

Nhưng Thạch Hầu hoàn toàn không để ý đến Tần Thộ, nói:

-Ta chỉ có yêu cầu này, đạt được, ta sẽ bái sư. Còn không được, ta sẽ dẫn theo con thỏ này xuống núi.

Quảng Vân, Phó Đại Cước, Tùng Quả và đám đệ tử đều tròn tròn mắt... Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, mọi chuyện sẽ phát triển đến mức này.

Tất cả mọi người vô thức nhìn về phía Tu Bồ Đề Tổ Sư.

Một lúc lâu sau, Tu Bồ Đề Tổ Sư gật đầu nhẹ nói:

-Vậy cùng nhau nhận đi.

Nghe hắn nói như thế, Tần Thộ lập tức vui mừng khôn xiết, hắn vất vả lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được một sư phụ lợi hại, có thể bái sư học nghệ!

Về việc Tu Bồ Đề Tổ Sư đồng ý, Tần Thộ có phần hơi kinh ngạc,

thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thật sự giống như trong sách kiếp trước đã nói, Thạch Hầu này quan trọng với Tu Bồ Đề Tổ Sư như vậy? Thế nhưng hắn lại thay đổi quy củ, nhận ta nhập môn?”

-Con thỏ, dâng trà đi.

Đúng lúc này, Tùng Quả miễn cưỡng cầm chén trà đến và nói.

Tần Thọ và Thạch Hầu nhìn nhau, cả hai nở nụ cười, sau đó hai người mỗi người một ly trà, quỳ xuống đất cúi đầu và dâng trà!

Phân thân ảo ảnh của Tu Bồ Đề Tổ Sư uống trà, đã bái sư xong.

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Trong tông môn của ta có mười hai chữ, phân công đặt tên, đến các ngươi là thế hệ thứ mười của các tiểu đệ tử rồi.

Thạch Hầu lập tức hỏi:

-Là mười hai chữ gì?

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Là 'Quảng, Đại, Trí, Tuệ, Thực, Như, Tính, Hải, Dĩnh, Ngộ, Viên, Giác' mười hai chữ. Sắp xếp đến ngươi và con thỏ đang là chữ 'Ngộ'. Ngươi có tên gì không?

Thạch Hầu lắc đầu nói:

-Đệ tử mới vừa ra khỏi tảng đá, không có tên.

Tu Bồ Đề Tổ Sư nhìn về phía Tần Thọ nói:

-Ngươi thì sao?

Tần Thợ đứng thẳng nói:

-Tần Thợ!

-To gan! Con thỏ người dám mắng sư tôn là cầm thú sao? - #Quả
ng Vân giận dữ nói.

Tần Thợ trợn hai mắt nói:

-Đầu óc của người bị nước vào à? Ta nói ta tên là Tần Thợ.

Nói xong Tần Thợ lấy giấy ra, viết tên của hắn lên đó.

Sau khi mọi người nhìn thấy, lập tức nhìn nhau một lúc, rồi tiếng
cười khúc khích liên tục vang lên bên tai, Tùng Quả không chút k
hách khí nói:

-Người đúng là không... thất vọng cái tên của người!

Tần Thợ phản bác lại:

-Đương nhiên, ta đã định trước là có mệnh trường thọ.

Mọi người không nói nên lời, da mặt của con thỏ này thật sự là kh
ông thể phá vỡ được!

Thạch Hầu đứng bên cạnh cười toe toét, giống như đã ăn trộm đư
ợc niềm vui.

Tần Thợ nhìn nơi này, trong lòng thở dài một trận, hắn cũng khôn
g biết vì hắn đến đây, hay là vì nguyên nhân khác, quỹ đạo phát tr
iển của Thạch Hầu ở thế giới này, ban đầu đã có chút thay đổi.

Hắn còn nhớ rõ, lúc vừa nhảy ra khỏi tảng đá, ánh mắt trong suốt
vô cùng, tung tăng nhảy nhót giống như con khỉ nhỏ trên núi.

Nhưng sau khi trải qua bị Ngao Tuế dùng sức bắt nạt, hắn rõ ràng đã trở nên trầm lắng hơn, ít nói hơn và suy nghĩ nhiều hơn.

Từ Hoa Quả Sơn đến Phương Thốn Sơn, khoảng cách xa như vậy, hắn cũng chưa bao giờ cười, không ngờ tới ở đây hắn lại nở nụ cười.

Lúc này Tu Bồ Đề Tổ Sư mở miệng nói:

-Một khi đã như vậy, Thạch Hầu, vì sư đặt cho ngươi một cái tên được không?

Thạch Hầu vừa nghe thấy lập tức mừng rỡ, cung kính nói:

-Hay quá, xin sư phụ đặt tên.

Tu Bồ Đề Tổ Sư cười nói:

-Nhìn bộ dáng của ngươi, giống một con khỉ lông dày, nhưng nếu đã vào tông môn của ta thì không phải là dã thú nữa, bỏ chữ khuy ển lấy chữ Tôn làm họ. Ngươi là thế hệ chữ Ngộ... Ừm, vậy kêu là Tôn Ngộ Không. Ngươi có thích không?

Tôn Ngộ Không nghe thấy, hai mắt sáng lên, cười nói:

-Hay, hay quá! Ta sẽ lấy tên này!

Cho dù Tôn Ngộ Không trầm lắng đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là con khỉ nhỏ mới sinh ra không bao lâu, gặp được chuyện vui vẻ, chuyện bị bắt nạt bao phủ u ám trong lòng cũng tan biến mất, lộ ra bản tính của con khỉ, hoa chân múa tay vui sướng nở nụ cười, không quên kéo Tản Thọ, lặp lại một câu:

-Con thỏ, ta có tên rồi, ta tên là Tôn Ngộ Không! Ngươi nhớ kỹ chưa?

Tần Thọ cười nói:

-Biết, ta biết từ lâu rồi.

-Biết từ lâu rồi? Làm sao ngươi có thể biết được? Lão Tôn ta đây mới vừa có tên! Ngươi nghe cho kỹ đây, lão Tôn ta tên là Tôn Ngộ Không! Nhớ kỹ chưa?

Tôn Ngộ Không thật sự rất phấn khởi, tựa như lặp lại hình dáng con khi, nắm lấy con thỏ nhắc lại.

Tần Thọ có thể nói gì, đối mặt với con khi này, hắn cũng chỉ có thể gật đầu:

-Ừm, ta biết rồi.

-Biết là tốt rồi, nhưng đừng quên, ta tên là Tôn Ngộ Không. Đúng rồi, ngươi giúp ta nhớ kỹ một chút, tránh để ngày hôm sau ta lại quên... Ta tên là Tôn Ngộ Không...

Tôn Ngộ Không lôi kéo con thỏ, lại nhai lặp lại.

Lúc đầu Tần Thọ cũng rất phấn khởi, vì cuối cùng hắn đã chắc chắn Thạch Hầu này là Tôn Ngộ Không!

Là thần tượng thuở nhỏ của hắn!

Hơn nữa trước đó con khi quả thực rất ngẫu, phù hợp với hình tượng trong lòng của hắn.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, con khi từ một thần tượng rất ngẫu biến thành một bà cô lấm mồm, Tần Thọ thấy hình tượng bị phá hủy, không chịu nổi, nhìn về phía Tu Bồ Đề Tổ Sư cầu cứu.

Kết quả là hắn không biết đã cầm lấy cuốn sách từ khi nào, bắt đầu đọc sách.

Hắn lại nhìn về phía những người khác...

Quảng Vân đang lôi kéo Phó Đại Cước thảo luận về hình dạng đám mây trên bầu trời.

Quảng Sơn cường tráng cúi đầu đá con kiến...

Tùng Quả lại cúi đầu nghịch ngón tay của mình, nhưng những người này đều không ngoại lệ, khóe mắt của bọn họ lén nhìn hắn, hơn nữa lâu lâu lại mím môi, xoay qua... Cười khúc khích ra tiếng... rõ ràng là đang cố ý chê cười hắn!

Tính cách của Tùng quả là đơn giản nhất, sau khi cười hai lần, hắn không nhận được cười ha ha nói:

-Con thỏ, cho người làm phiền ta! Người cũng có ngày hôm nay, ha ha... Phiền chết người!

Mặt già của Tàn Thộ tối sầm lại, liếc mắt nhìn Thạch Hào nói:

-Người còn dám theo ta lặp lại một lần nữa, thỏ gia ta sẽ bắt đầu nhàn người thân.

Tôn Ngộ Không vừa nghe thấy liền vội vàng ngậm miệng, cười hì hì nói:

-Đa tạ sư phụ đã ban tên cho! Con thỏ này gọi là gì?

Tu Bồ Đề Tổ Sư ngắc đầu nói:

-Hắn... Vẫn gọi là Tàn Ngộ đi.

Tàn Thộ sững sờ, ban đầu hắn tưởng rằng Tu Bồ Đề Tổ Sư sẽ thêm chút văn vẻ lên tên của hắn, không ngờ lại có cái tên như vậy, Tàn Thộ nghĩ kỹ lại, cái tên này, theo nghĩa đen, đúng là còn dễ hơn

ghe hơn tên thật của hắn. Nhưng trong lòng của Tần Thộ, vẫn nhận thức cái tên của chính mình...

Đương nhiên, Tần Thộ cũng không phải không biết tốt xấu, mà là m theo con khỉ cúi người hành lễ nói:

-Tạ ơn sư phụ ban tên.

Tu Bồ Đề Tổ Sư gật đầu nhẹ nói:

-Tùng Quả, đi thu xếp chỗ ở cho bọn họ đi.

Chương 310: Con khỉ bị làm hỏng rồi

Chương 310. Con khỉ bị làm hỏng rồi

Tùng Quả nhận lệnh, bắt đắ dĩ nhìn thoáng qua con thỏ kia, lắc đầu nói:

-Đi theo ta đi... Ài...

Tần Thộ lập tức theo sau, cười nói:

-Tùng Quả, biểu cảm này của ngươi là sao? Ta không dám nói gì, nhưng dù sao ta cũng là nam nhân đã qua đêm cùng với ngươi, ngươi không thể nhẹ nhàng một chút hay sao?

Lời này vừa nói ra, Tùng Quả rõ ràng cảm nhận được ánh mắt bắn phía trở nên khách thường, hắn lập tức đỏ mặt, vội vàng nắm ta

y kêu lên:

-Ta không có!

-Người còn không thừa nhận? Người quên ta bắt nạt người khóc sao? Nhưng thứ đó của người thật nhỏ, không đủ ăn... - Tần Thộ nói.

Những người khác nghe vậy, mặt già đen lại, giật mình không dám nhìn con thỏ này nữa, đồng thời vô thức đứng thẳng hai chân sát vào nhau.

Tôn Ngộ Không cũng biết con thỏ đang nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ buồn cười của mọi người, hắn cũng không nói ra mà chỉ đứng cười lên...

Lúc này chợt nghe Phó Đại Cưỡi nói nhỏ:

-Đại sư huynh, con khỉ và con thỏ là cùng một thứ, huynh nhìn biểu cảm của hắn kia, vẻ mặt rất hưởng thụ.

Quảng Vân nói:

-Sau này cách xa bọn họ một chút.

Quảng Sơn nói nhỏ:

-Cái khác ta không sợ, chỉ sợ hai vị này giữa chừng bò lên giường của ta. Con khỉ kia thì không sao, hắn lớn rồi, ta còn có thể phòng bị được. Còn con thỏ này, ngộ nhỡ chui vào ổ chăn...

Những người khác đồng thời giật mình!

-Bày trận! - Trăm miệng một lời nói.

Tần Thộ không biết, hắn đã bị đưa vào danh sách đen, hắn vẫn đa

ng trên đũa Tùng Quả, đũa giỡn rất vui vẻ.

Cuối cùng Tùng Quả đưa bọn họ đến chân núi, chỉ vào một khoảng đất trống rộng lớn, nói:

-Phương Thôn Sơn chúng ta không có chỗ ở dư, mọi người đến đây đều tự mình chọn nơi để ở, các người nhìn xem thích chỗ nào thì tự xây nhà ở đi.

Tần Thọ nghe xong, hắn thấy cũng không có vấn đề gì cả, hắn rất giỏi xây nhà.

Tôn Ngộ Không ngây ngẩn cả người, gãi đầu nói:

-Xây thế nào?

Tần Thọ vỗ đùi của Tôn Ngộ Không nói:

-Việc này không khó, cứ giao cho ta đi.

Trong khi nói chuyện, hắn tiện tay lấy một nắm đất, biến thành cây cưa, sau đó vọt lên phía trước, chỉ nghe thấy tiếng cưa gỗ... rè rè rè vang lên, những cây lớn đều lần lượt ngã xuống đất, một lúc sau, hơn hai mươi cây lớn cao chót vọt bị một con thỏ kéo trở về.

Sau đó chỉ thấy con thỏ vung tay lên, những cây to đều hóa thành tro bụi, sau đó ngưng tụ trong không trung một lần nữa, một ngôi nhà xuất hiện!

Ngôi nhà này không phải là một ngôi nhà mang phong cách cổ xưa của cổ đại, mà Tần Thọ xây dựng xửa theo kiểu biệt thự hiện đại, căn biệt thự ba tầng.

Lầu một là phòng khách, nhà ăn và phòng bếp.

Lầu hai có một phòng khách, lầu ba là phòng ngủ chính.

Sau đó Tần Thộ kéo thêm một cây lớn vào giữa căn nhà, không lâu sau, mọi thứ bàn ghế, nồi chén muống và bồn nước đều có đầy đủ!

Tần Thộ lại làm một cái bể bơi ở sân sau... Tần Thộ không biết tổ hợp nguyên tố của gạch men sứ, nhưng không sao cả, hắn biết nguyên tố của kim cương là gì, vì thế hắn làm một cái bể bơi xa hoa dưới đáy bể là bạch kim phủ kín kim cương trên mặt, bên cạnh còn đặt hai cái ghế dựa bãi biển, dù che nắng, làm hàng rào bốn phía.

Đến lúc hoàn thành, Tần Thộ quay đầu lại, liền nhìn thấy Tùng Quả và Tôn Ngộ Không trợn mắt kinh ngạc nhìn Tần Thộ và ngôi nhà của Tần Thộ.

-Con thỏ, ngươi đã làm như thế nào? Làm sao có thể biến những mảnh gỗ kia thành tảng đá vậy? - Tôn Ngộ Không khó tin hỏi.

Tùng Quả cũng gật đầu theo... Tùng Quả không phải Tôn Ngộ Không, hắn đã từng thấy nhiều việc trong thiên hạ, xem qua rất nhiều thần thông, nhưng hắn chưa từng nhìn thấy thần loại thần thông nào trực tiếp thay đổi cấu trúc bên trong của vật chất như Tần Thộ cả, hắn thật sự chưa nhìn thấy bao giờ. Ngoài ra hắn cũng tò mò hỏi:

-Con thỏ, ngôi nhà này của ngươi thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Đi theo thỏ gia ta, ngươi sẽ thấy rất nhiều thứ chưa từng thấy!

Tùng Quả đảo mắt, ngạo kiều nói:

-Ngươi kiêu ngạo cái gì? Hiện tại ta là sư huynh của các ngươi! Sau này phải kêu sư huynh, biết chưa?

-Chào Tùng Quả. - Tần Thộ lên tiếng trả lời.

Tùng Quả nhú mồm nói:

-Kêu sư huynh.

-Chào Tùng Quả. - Tần Thộ lại nói.

Tùng Quả nhìn vẻ mặt nghiêm túc gọi hắn là Tùng Quả của con t hỏ, không biết nói gì. Đối mặt với sự mặt dày mồm dạn và cố chấp của con thỏ này, hắn coi như đã lĩnh giáo rồi.

Nhiều năm như vậy, con thỏ này là người đầu tiên dựa vào da mặt dày bước vào Phương Thốn Sơn, hắn cũng không trông chờ tên này sẽ thay đổi xung hô, vì thế nói với Tôn Ngộ Không:

-Sau này người phải kêu ta là sư huynh biết chưa?

Tôn Ngộ Không nghiêm chỉnh hơn so với Tần Thộ, sau đó gật đầu nói:

-Chào Tùng Quả.

Tùng Quả:

-...

Trong lòng mắng to: “Con khỉ bị con thỏ làm hỏng rồi!”

Vì để uốn nắn lại con khỉ, Tùng Quả kéo sự uy nghiêm của sư huynh lên, tức giận nói:

-Gọi ta là sư huynh!

-Chào Tùng Quả!

Tần Thọ và Tôn Ngộ Không đồng thanh hô.

Tùng Quả tức giận vung ống tay áo lên, ghen ngào nói:

-Không chơi với các ngươi nữa. Ta đi đây!

Nói xong, Tùng Quả xoay người bước đi.

Thọ và Tôn Ngộ Không nở nụ cười, vỗ tay và kêu lên:

-Tạm biệt, Tùng Quả!

Tùng Quả càng đi nhanh hơn.

Tần Thọ và Tôn Ngộ Không nhìn nhau, đều nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương, sau đó Tôn Ngộ Không chui vào trong phòng, hưng phấn kêu lên:

-Chà! Đây là cái gì vậy? Ha ha... Ghế dựa này thật mềm, giường lớn quá! Con thỏ, ta muốn căn phòng này!

-Đó là phòng ngủ chính của ta! - Tần Thọ kêu lên.

-Ta mặc kệ, bây giờ nó là của ta!

Tôn Ngộ Không cũng kêu lên.

Tần Thọ tức giận nói:

-Đó là của ta!

Tôn Ngộ Không nói:

-Nhất định là của ta!

-Gọi cha đi, ta sẽ cho ngươi! - Tần Thộ kêu lên.

Tôn Ngộ Không nói:

-Ngươi nằm mơ đi! Ngươi gọi ta là cha còn tạm được!

-Ta khinh, ăn một chưởng của ta đây!

Tần Thộ hét lên...

Một con khi và một con thỏ chạy tán loạn trong phòng.

Chỉ nghe thấy tiếng leng keng, hơn mười phút sau...

Một con thỏ và một con khi nhìn đông đảo nát đầy đất, thở dài một tiếng...

-Con thỏ.

-Con khi.

Sau đó hai người đồng thanh nói:

-Sau này làm nhẹ một chút...

Tiếp đó cả hai cùng gật đầu, Tần Thộ xây lại phòng một lần nữa.

...

Làm quăng quật đến nửa đêm, cũng may hai người này đều tỉnh l ực tràn đầy, cả đêm không ngủ cũng không có gì không ổn.

Đặc biệt là Tần Thộ, sau khi thu dọn đồ đạc, liếc mắt nhìn thoáng qua ánh trăng sắp hạ xuống phía chân trời, trong lòng hơi hồi hộp, vội vàng nói:

-Con khi, người ngủ đi, thử gia ta có việc đi trước!

Vừa nói chuyện, Tần Thộ vừa bay lên trời, lao đi.

Tam Tiên Lộ có một thông đạo cố định, nếu là người bình thường, chưa đi qua Tam Tiên Lộ sẽ hoàn toàn không tìm thấy vị trí của Tam Tiên Lộ.

Nhưng Tần Thộ thì khác, tuy rằng hắn chưa từng tới Tây Ngưu Hà Châu, nhưng trong tay hắn có lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần, mà lệnh bài ra, tự nhiên có thể tìm thấy vị trí của Tam Tiên Lộ.

Tần Thộ theo chỉ dẫn của lệnh bài, ngồi trên Thiên Mã Vân Long Xa chạy đi, không lâu sau đã đi vào Tam Tiên Lộ và biến mất.

Chương 311: Thần thông như thế

Chương 311. Thần thông như thế

-A di đà phật, vị thí chủ này, người từ đâu đến?

Vừa vào cửa, Tần Thộ chợt nghe thấy một tiếng a di đà phật vang lên.

Tần Thộ ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy một cánh cổng lên trời xuất hiện trước mắt.

Kiểu của cánh cổng này khác hẳn với vẻ nguy nga lộng lẫy của Nam Thiên Môn, không khí trang nghiêm của Đông Thiên Môn, cá

nh công này có thể nói là... lòn lộn!

Trên dưới cánh công là mười hai con Thiên Long và Phượng Hoàng bay lượn, phía trên là tường vân, giống như Thiên Long và Phượng Hoàng nâng tường vân lên, phía trên tường vân có La Hán ngồi xếp bằng, hướng lên trên nữa là thú cưỡi đặc biệt của Bồ Tát, tiếp tục hướng lên là một đóa hoa sen, ngồi trên đóa hoa sen là một pho tượng Phật Đà rất lớn! Tượng Phật Đà gần như chiếm một nửa bức họa, to lớn vô cùng!

Mặt trên có một ít người mà Tần Thộ biết, trong các La Hán hẳn nhìn thấy được một người rung chân ăn chân gà Tế Diên, trong các Bồ Tát hẳn thấy một người mặt áo trắng vô cùng hiền lành là Quan Âm Bồ Tát, mà tượng Phật Đà to lớn chiếm một nửa bức họa, đúng là trước kia Tần Thộ đã nhìn thấy đầy đủ - Như Lai Phật Tổ.

Chẳng qua điều làm cho Tần Thộ kinh ngạc là, cuộn tranh này dường như không phải hoàn chỉnh, hình như có đồ vật gì đó trên Phật Đà, cẩn thận quan sát thì hình như có hai đài sen. Chân đế này không rõ ràng, chỉ có thể nhìn thấy một bộ phận nhỏ, không nhìn kỹ cũng không phát hiện ra.

Nhưng Tần Thộ lại phát hiện ra, Tần Thộ thầm nghĩ:

-Quả nhiên, Như Lai Phật Tổ hiện đại không phải là Phật Môn Chính Tông, bên trên Như Lai còn có thánh nhân tồn tại...

-A di đà phật, thí chủ, bản tăng đang nói chuyện với người đó.

Giọng nói kia lại vang lên.

Lúc này Tần Thộ mới thu hồi ánh mắt, sau đó đôi mắt lập tức sáng lên!

Chỉ thấy vị hòa thượng này có lông mày rõ ràng, đôi mắt đẹp, khuôn mặt tuấn tú, cho dù Tần Thộ nhìn thoáng qua cũng cảm thấy k

ý lạ: Tại sao nam nhân này lớn lên có thể đẹp trai như vậy? Thế thì nữ nhân làm sao có thể sống được?

-Đại sư, thực xin lỗi, ta vừa mới xem bức họa trên cổng chính, xem đến thất thần. Vị đại sư này nên xưng hô thế nào? - Tàn Thọ hỏi.

Hòa thượng mỉm cười chấp tay trước ngực nói:

-A di đà phật, pháp danh của bản tăng là Kim Thiên Tử.

Tàn Thọ nghe xong liền há hốc mồm, cảm suýt chút nữa rơi xuống đất, trong lòng điên cuồng hét lên:

“Mẹ nó! Kim Thiên Tử! Kiếp trước là Đường Tăng! Khó trách người này trên đường đi lấy kinh làm điên đảo bao nhiêu thiếu nữ vô tri, yêu quái! Chỉ bằng gương mặt này là đủ rồi! Mẹ nó, Như Lai nghĩ gì vậy? Người đây là đến Tây Thiên lấy kinh, hay là đến Tây Thiên gieo hạt? Hay là khoe khoang gương mặt này với Thiên Đình? Khiêu khích...! Chắc chắn là khiêu khích! Chẳng trách thần tiên của Thiên Đình cho sủng vật của họ hàm Đường Tăng để trả thù...”

Trong đầu Tàn Thọ không có ý nghĩ gì tốt, đồng thời nói:

-Hóa ra là Kim Thiên Tử đại sư, ha ha, ta thật may mắn mới gặp được ngài. Thôi ta còn có việc, ta đi trước đây, tạm biệt.

-Thí chủ, chậm đã. Nơi này là Tây Thiên Môn, bên trong thông với Linh Sơn, Thiên Cung, người bình thường không được đi vào.

Kim Thiên Tử ngăn cản Tàn Thọ lại rồi nói.

Tàn Thọ lập tức móc lệnh bài Nhật Dạ Du Thần ra nói:

-Bây giờ có thể vào chưa?

Kim Thiên Tử kinh ngạc:

-Nhật Dạ Du Thần?

Sau đó Kim Thiên Tử hành lễ nói:

-Không ngờ là Nhật Dạ Du Thần vừa nhậm chức, thất lễ rồi, vào đi thôi.

Trong lòng Tàn Thọ đang rất gấp gáp muốn đi về, đỡ làm Hằng Nga lo lắng.

Nếu không, Tàn Thọ thật sự muốn ở lại đó cùng Kim Thiên Tử vui vẻ tâm sự chăm sóc sắc đẹp, phẫu thuật thẩm mỹ cái gì gì đó...

Phất phất tay xem như cáo biệt, Tàn Thọ đi vào Tây Thiên Môn, mở ra truyền tống trận, một giây sau xuất hiện ở Nam Thiên Môn, sau đó đi ra Nam Thiên Môn, lên xe ngựa, vùn vụt phóng đi...

-Nhìn con tỏ chắc là vội vàng trở về Nguyệt Cung.

Ma Lễ Hải chớp chớp mắt, lập tức chạy vào đại môn, rồi chạy đến Đông Thiên Môn, vừa ra khỏi cửa thì chứng kiến Ảnh Ấn Thạch của mình đang bay giữa không trung.

Ma Lễ Hải vừa nhìn thấy, nhất thời mừng rỡ, liền chấp tay với Tôn Vô nói:

-Cảm ơn đạo hữu!

Nói xong, Ma Lễ Hải thu Ảnh Ấn Thạch, mở ra nhìn một chút...

Kết quả Ma Lễ Hải chỉ nhìn thấy cảnh tượng hán tạm biệt rồi đi với cảnh tượng phía sau, chính giữa thần tiên qua lại không nhiều lắm, nhưng không có con tỏ kia.

Ma Lễ Hải sừng sốt, hỏi:

-Đạo hữu Tôn Vô, người có nhìn thấy một con thỏ quay về không?

Tôn Vô lắc đầu.

Ma Lễ Hải lẩm bẩm:

-Không thể nào, rõ ràng nhìn thấy nó xuống trần, lại nhìn thấy nó quay về Nguyệt Cung rồi, chẳng lẽ nó trở về từ cổng khác sao?

Ma Lễ Hải cứ lẩm bẩm, chẳng lẽ Tôn Vô nói dối? Ma Lễ Hải không tin, hắn quá hiểu tên Tôn Vô này, giống như tảng đá vậy, nhiều năm rồi chưa từng nói bừa, hay nói cách khác, hắn căn bản rất tiết kiệm chữ, không thể nào nói dối được.

Ma Lễ Hải cáo từ rời đi, sau khi trở lại Nam Thiên Môn, vẫn rầu rĩ không vui.

Lúc này Nhật Du Thần sắp lại:

-Thiên Vương, có thu hoạch được gì không?

Nhìn thấy Nhật Du Thần, sắc mặt Ma Lễ Hải liền có chút khó coi, mặc dù bốn huynh đệ họ và con thỏ không hợp nhau, nhưng vẫn nể hắn nhìn cho qua.

Kết quả Nhật Du Thần này đột nhiên tìm tới cửa, nói hắn có cách hãm hại con thỏ, nhưng mà cần bọn họ phối hợp hỗ trợ một chút.

Thế mới thành ra có bốn huynh đệ thì bây giờ ba người đang bị cá m cửa.

Hiện giờ nghĩ lại, lúc đầu nếu không nghe theo Nhật Du Thần thì

làm sao bọn họ có thể rơi vào cảnh ngộ hôm nay!

Vì vậy, Ma Lễ Hải ném cho Nhật Du Thần một cái liếc mắt khinh thường, nói:

-Hừ, thu hoạch? Có gì để thu hoạch, người có biết bốn huynh đệ bọn ta, ba người đã bị cấm cửa hạn là vạn năm rồi không!

Nhật Du Thần nghe xong thì sững sờ.

Bây giờ mỗi ngày hắn ở nhà dưỡng bệnh, chuyện bên ngoài cũng không rõ nữa, vẫn chưa biết chuyện này, trong lúc nhất thời hơi khó xử, gãi tay gãi mũi, cười ha hả né tránh nói:

-Thiên Vương, đừng tức giận. Chuyện này, tiểu thần tính toán còn sai sót, nhưng mà nguyên nhân của cái sai này, chẳng phải là từ con thỏ kia sao.

-Mặc kệ thế nào, chỉ cần chuyện con thỏ xuống trần là chính xác, thì mối thù nào mà chẳng trả được.

Ma Lễ Hải hừ lạnh hai tiếng, không nói gì.

Nhật Du Thần biết, Ma Lễ Hải thế này là đã đồng ý với cách nói của hắn, cũng thức thời mà không nói gì nữa, vì vậy chấp tay cáo từ rồi đi.

Ma Lễ Hải tính toán, lần sau con thỏ xuống trần, không biết có cần đặt ở bốn cổng trời, mỗi chỗ một Ảnh Ấn Thạch hay không.

Tần Thọ chạy vội về Nguyệt Cung, đúng như dự đoán, bên ngoài Nguyệt Cung, một bóng dáng xinh đẹp đứng đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thấy xe ngựa của hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một nụ cười dịu dàng yên tâm.

Chương 312: Thần thông như thế (2)

Chương 312. Thần thông như thế (2)

Tần Thộ đau lòng, tự tát mình hai cái, nói thầm:

-Sau này có ra ngoài nữa, phải nói với nha đầu ngốc đó rồi đi. Ừm, phải cố hết sức không đi qua đêm.

-Nha đầu ngốc...

Tần Thộ đang muốn giải thích.

Thấy Hằng Nga cười dịu dàng nói:

-Về là tốt rồi, ăn cơm chưa?

Tần Thộ sờ sờ bụng lắc đầu.

Hằng Nga nói:

-Đi thôi, ta đã chuẩn bị thức ăn xong, đi hâm lại là được.

Tần Thộ đi theo sau Hằng Nga, trong lòng ấm áp, lại càng đau xót... nói:

-Nha đầu ngốc à, lần sau ta mà về trễ, nàng không cần chờ bên ngoài.

Bước chân Hằng Nga khựng lại, liếc xéo Tần Thộ nói:

-Nếu ta không nói lời nào, nửa đêm còn chưa về nhà, em sẽ thế nào?

Tần Thọ sững sốt, sau đó nói:

-Lật đến Lăng Tiêu Bảo Điện cũng phải tìm nàng về!

Hằng Nga gật đầu nói:

-Em hiểu được thì tốt rồi...

Tần Thọ câm nín...

Cơm tối.

Hằng Nga cứ thế hai tay chống cằm nhìn con thỏ trước mắt kia đã ng ăn cơm ngấu nghiến như hổ đói...

-Ăn nhiều một chút.

Hằng Nga đẩy bát cơm lớn bên cạnh, cười nói.

Tần Thọ vật vờ nói:

-Nha đầu ngọc, không cho thức ăn thật hả?

Hằng Nga bĩu môi nói:

-Đến giờ không về nhà, còn muốn thức ăn? Không có, chỉ có cơm! Phải ăn cho hết!

Tần Thọ ghen ghét nói:

-Rất ghen đó...

Hằng Nga hừ hừ đáp:

-Đáng đời! Ai bảo em nửa đêm không về nhà, cho em nghen chết luôn!

Tần Thọ:

-...

Tần Thọ vừa vật vã ăn, đồ Hằng Nga vui vẻ, vừa thở phào nhẹ nhõm:

-May mà mấy muội tử ở thế giới này, không biết đến chuyện quý bàn phím, quý bàn giặt, quý sâu riêng, tắm sưởi... Ăn? Ừm, cái này không thành vấn đề!

Kế tiếp, Tần Thọ kể lại chuyện mình bá sư ở Phương Thốn Sơn, Hằng Nga nghe cái hiểu cái không, gật đầu, sau đó không ngừng động viên Tần Thọ, để hắn cố gắng nhiều hơn, không nên làm phật lòng sư phụ các thứ...

Đồng thời, Tần Thọ xin nghỉ một tuần, không sợ chết chuẩn bị đến Phương Thốn Sơn, đã là cơ hội học thần thông, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Hằng Nga cũng đã duyệt đơn xin nghỉ phép.

...

Lúc này Hằng Nga đã đi ngủ, Tần Thọ lại không ngủ được, dọn dẹp bàn ghế xong thì chạy đi tìm Ngô Cương.

-Gì? Tu Bò Đê Tổ Sư? Người bá Tu Bò Đê làm sư rồi?

Chiếc rìu trong tay Ngô Cương xoảng một tiếng rơi trên mặt đất, kinh ngạc nói.

Tần Thọ hỏi:

-Sao thế? Người kích động thế làm gì? Còn nữa, người quen Tu Bồ Đề Tổ Sư?

Ngô Cương nhếch nhếch môi, cười khan nói:

-Ha ha... Không quen!

Tần Thọ xích lại, vẻ mặt như có quỷ mới tin người, nhìn chăm chăm Ngô Cương nói:

-Tiểu Cương Cương, người tiến bộ rồi, đạt đến trình độ nói dối cũng không đỏ mặt nữa.

-Nói vậy, ta nói dối chắc chắn đỏ mặt, không đỏ là không nói dối. Nói ta nghe, Tu Bồ Đề Tổ Sư đã dạy người những gì.

Tần Thọ đặt mông ngồi xuống, thở dài nói:

-Mới vừa bái sư, chưa dạy gì đâu.

-Vậy người muốn học gì ở hần?

Tần Thọ suy nghĩ một chút nói:

-Ta không muốn nhiều, chỉ luôn muốn học ba mươi sáu biến Thiên Cương, bảy mươi hai biến Địa Sát.

-Ừ... Có chí khí, những đạo thiên địa này đều là những thứ cơ bản nhất, quả thực phải học. Nền móng vững chắc rồi, mới có thể đi xa hơn.

Ngô Cương gật gù đắc ý, giống như lời bình của các bậc tiền bối hay nói vậy.

Tần Thọ sững sờ nói:

-Cơ bản?

Ngô Cương cũng hơi sững sốt, hỏi lại:

-Người không biết?

Tần Thọ nói:

-Người nói chi tiết thử chút xem...

Ngô Cương cũng không từ chối, nói:

-Trên trời dưới đất có vô số đạo, nhưng chính cái gọi là vạn đạo b
ất ly tông, chư thiên vạn pháp, đều là dựa vào các thứ cơ bản sáng
tạo ra. Thiên Cương Địa Sát đó chính là phép cơ bản.

-Những chiêu thức thần thông khác đều là từ những thứ này biến
hóa ra.

-Cho nên, tu hành, ngộ đạo trước, tu phép, học Thiên Cương và Đ
ịa Sát trước, đây đều cùng là một chuyện.

Tần Thọ vừa nghe, trong lòng một trận âm nín, bụng nói, khá lắ
m, hóa ra Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký, học cả buổi, mới họ
c được thần thông 1+1 đã đi ra về ngẫu rồi!

Khó trách đi lấy kinh thôi mà, trên đường gặp được yêu quái lợi h
ại chút thì xử lý không xong... Cái nào có thể xử được mới đáng n
gờ đó!

Cũng giống như, học sinh tiểu học đi thi Olympic Toán với đám n
gười toàn là tiến sĩ, người thì chỉ biết có cộng trừ nhân chia, cho d
ù có giỏi đến mấy, làm sao chơi lại với đám tiến sĩ này?

Chẳng qua từ khía cạnh này cũng đã nhìn ra, năng khiếu của con khi này quả thực đáng sợ! Dù 1+1 cũng đã lấy được một bằng sinh viên đại học, có thể thấy được chút ít!

Tần Thọ chưa từ bỏ ý định hỏi:

-Tu Bồ Đề Tổ Sư còn có một tài thần thông, tên là Cân Đầu Vân, người biết chứ?

-Không phải chỉ là nhảy xa sao? Có cái rắc gì mà thần thông? - Ngô Cương khinh thường nói.

Tần Thọ méo miệng, trong lòng kêu to: “Mẹ nó! Vốn đang tưởng có thể đi theo con khi học chút thần thông trâu bò, náo loạn cả buổi, hấn chẳng qua chỉ học được mấy trò rác rưởi nhất... Xem ra phải tìm phương pháp khác thôi.”

-Con thỏ, người sẽ không học mấy thứ này chứ? Ngô Cương hỏi.

Tần Thọ cười ha hả nói:

-Thì sao chứ? Cái này so với thần thông đốt vỉ nướng kia của người cũng lợi hại hơn mà? Người không dạy ta, chúng quy ta cũng phải tìm một người dạy chứ...

Ngô Cương trợn mắt, cả giận nói:

-Cái gì thần thông đốt vỉ nướng? Của ta là...

Nói đến đây, Ngô Cương đột nhiên im miệng, chuyển đề tài nói:

-Của ta là thần thông săn thú sinh tồn!

Tần Thọ không nghe ra ý lươn lẹo bên trong, liếc hấn một cái nói:

-Có gì khác nhau sao? Quên đi, ta đến để nói cho người một tiếng, vài ngày tiếp theo ta không ở nhà, người giúp ta trông nom Nguyệt Cung.

Ngô Cương nói:

-Đây chính là Nguyệt Cung, nơi này là cấm địa, ai rảnh mà đến đây...

Tần Thộ nói:

-Cho nên có tới đều không phải thứ hay ho gì, đánh hấn là được.

Ngô Cương phát phát tay nói:

-Ta là người tốt, không đánh người đâu.

Cộp!

Tần Thộ móc ra một bình rượu nhỏ đặt trước mặt, nói:

-Đây là Hàu Nhi Tửu thượng đẳng, người xác định, không giúp?

Vèo!

Bình rượu rơi vào trong tay Ngô Cương, Ngô Cương cười nói:

-Yên tâm, mặc kệ là ai, dám đến gây sự, ta giúp người đánh hấn!

Tần Thộ câm nín, không dám nói gì nữa, bên này có Ngô Cương hỗ trợ chăm sóc, hấn xem như đã yên tâm.

Dù sao, Ngô Cương thế mà từng thực sự đánh Thiên Bồng đến ngu người, sức chiến đấu mạnh hơn hấn nhiều.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, Tần Thộ đứng dậy, cáo từ.

Sau khi chia tay Hằng Nga ở ngoài Nam Thiên Môn, Tàn Thộ đi thẳng đến Tây Thiên Môn...

Tàn Thộ vừa đi, Ma Lễ Hải lập tức đi lên, nhìn tinh bàn chuyển động, cười lạnh nói:

-Quả nhiên như thế, không ngờ là đi Tây Thiên Môn, khó trách ta không thể ngăn chặn người! Lần này, nhất định phải cho người biết tay!

Nói xong, Ma Lễ Hải đi theo.

Cùng lúc đó, Tàn Thộ xuất hiện ngoài Tây Thiên Môn, cửa vẫn như cũ có một vị hòa thượng xinh đẹp tên Kim Thiên Tử ngồi.

Kim Thiên Tử nhìn thấy Tàn Thộ, cười nói:

-Du Thần, lại muốn hạ giới nữa?

Tàn Thộ cười ha hả, ngồi xếp bằng đối diện Kim Thiên Tử, nói:

-Đúng vậy, đúng vậy... Đúng rồi, đại sư, sao người lại canh gác Tây Thiên Môn thế? Sao không ở Linh Sơn niệm kinh vậy?

Kim Thiên Tử lắc đầu nói:

-Tiền giới có bốn cánh cổng, chia làm đông tây nam bắc. Nam Thiên Môn là cửa chính, do thiên thần suất lĩnh thiên binh canh giữ.

-Đông Thiên Môn, chính là chốn cung điện của Đông Hoa đế quân, do các đệ tử của Đông Cực Thanh Hoa đại đế canh giữ.

-Mà Tây Thiên Môn này, lại ở Linh Sơn của ta, đương nhiên Linh Sơn cũng có trách nhiệm canh giữ.

-Bần tăng thích nhìn thiên hạ mỗi người một vẻ, cho nên, Phật Tổ cho phép ta tu hành ở đây.

Chương 313: Con thỏ bị hãm hại

Chương 313. Con thỏ bị hãm hại

Tần Thọ nghe xong, thâm thúy nói:

-Bớt nhìn chút đi, sau này cơ hội nhìn rất nhiều, đỡ cho đến lúc đó nhìn mắc ói nữa.

Kim Thiên Tử tưởng rằng Tần Thọ nói với hấn thời gian sau này ở Tây Thiên Môn dài lắm vì vậy cười ha hả nói:

-Bần tăng thích như thế, cũng không hề tịch mịch, lại càng không mắc ói. Còn ngươi thì sao, bây giờ xuống trần à?

Tần Thọ nói:

-Đương nhiên.

Kim Thiên Tử mở Tam Tiên Lộ ra, Tần Thọ lập tức đi xuống trần.

Xuống khỏi Tam Tiên Lộ, Tần Thọ đi thẳng đến Phương Thốn Sơn...

- Đại sư huynh, không thể nuông chiều hấn được nha!

-Đúng thế, đúng thế!

-Đây chính là quy củ của Phương Thốn Sơn chúng ta, sao có thể vì một con thỏ mà thay đổi?

-Đúng đó, đại sư huynh. Nếu có tiền lệ, mọi người đều tự do xuống núi, thế chẳng phải sẽ rối tung hết cả?

...

Phương Thốn Sơn, bên ngoài Thính Cổ, một đám người vây quanh Quảng Vân, nói chuyện ồn ào.

Đặc biệt là Quảng Sơn, hùng hùng hổ hổ nhất đám người.

Quảng Vân hừ một tiếng nói:

-Quảng Sơn, nếu ngươi đã nói thế, vậy ra tay đi.

Quảng Sơn rống hống quát rất sáng khoải, nhưng vừa nghe nói thế, lập tức nhú mày, rút cổ nói:

-Sư phụ không ở nhà, đại sư huynh lớn nhất, hay là đại sư huynh lên đi.

Quảng Vân trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt khinh thường... .

Ngày hôm qua, họ đã đi gặp Tu Bồ Đề Tổ Sư, hỏi làm thế nào để đối phó con thỏ này, nếu hắn không tuân thủ quy củ thì làm sao đây.

Kết quả, Tu Bồ Đề trả lời rằng:

-Tùy con thỏ đó thôi, nhưng mà không cho phép truyền công pháp tu hành cho hắn, nhưng pháp thuật bình thường thì có thể truyền một chút.

Lời này có thâm ý sâu xa, ý của Tu Bồ Đề, có lẽ như đang nói, mặt c kẻ con thỏ đó quậy phá, mọi người không cần lo cho nó...

Nhìn qua đây có vẻ đối xử hơi tốt, hơi đặc biệt với con thỏ kia, nhưng mà Tu Bồ Đề Tổ Sư lại nói không truyền công pháp tu hành cho hấn... thế là có ý gì?

Lời này của Tổ Sư thế này là tốt với con thỏ, hay là không tốt đây?

Dù sao, ai tới Phương Thốn Sơn mà chẳng phải để học bản lĩnh? Học không được bản lĩnh, còn tu với đạo cái gì nữa?

Quảng Vân vì chuyện này mà đau đầu cả đêm, kết quả mới nằm xuống lại bị đám sư huynh đệ này đánh thức.

Vừa sáng sớm, Tùng Quả đi sắp xếp bài học hôm nay cho con thỏ và Tôn Ngộ Không, kết quả hiện giờ, chỉ còn lại có con khỉ, chẳng biết tung tích con thỏ kia ở đâu.

Vì vậy Tùng Quả chạy về báo cáo lại, nhưng đứa nhỏ này đơn thuần, không biết khi báo cáo phải khẽ khàng, chỉ mình biết thôi.

Dọc đường hấn kêu la om xòm chạy về, trong lúc lơ mồm mà tất cả sư huynh đệ đều biết, ồn đến mức Quảng Vân bị bức cung, không biết nên trừng trị con thỏ kia thế nào.

Ngay khi Quảng Vân đang đau hết cả đầu, một thanh âm quen thuộc vang lên:

-Mọi người dậy thật sớm!

Đám người Quảng Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con thỏ từ trên trời hạ xuống.

-Con thô!

Tất cả mọi người vô thức hô lên.

Tùng Quả lại nhảy ra, thở hổn hển nói:

-Con thô, người không tuân thủ quy củ!

Tần Thọ kinh ngạc hỏi:

-Sao ta không tuân thủ quy củ?

Tùng Quả liền kêu lên:

-Chưa được sự cho phép, người đã tự mình xuống núi! Thế chẳng phải không tuân thủ quy củ rồi.

Tần Thọ kinh hô:

-Không được phép sao?

-Đương nhiên không được phép! - Tùng Quả nói.

Tần Thọ nhếch môi nói:

-Ôi chao... Thế mà không ai nói với ta cả.

Tùng Quả sững sốt, ra vẻ hôm qua hẳn thật đúng là chưa nói chuyện này... Lúc ấy bị tức giận, bỏ đi từ sớm, chưa hề nói gì.

Quảng Vân nghe vậy, trước mắt sáng ngời, trầm giọng nói:

-Tùng Quả, hôm qua người tiễn họ đến nơi ở, mà không nhắc tới quy củ?

Tùng Quả gãi đầu, lúng túng nói:

-Đại sư huynh... đệ... đệ quên mất.

Mắt Quảng Vân lại sáng hơn nữa, đang lo không tìm được cơ hội tìm bậc thang cho con thỏ này, kết quả, Tùng Quả lại đưa tới cửa, vì vậy uy nghiêm nói:

-Con thỏ là người không biết không có tội, nhưng mà ngươi làm đệ tử tông môn, làm việc lại chỉ làm một nửa, ngươi nói phải thế nào?

Tùng Quả cũng thành thật, vừa nghe lời này, mặt nhỏ đỏ lên, mũi cay xè, ghen ngào nói:

-Đệ nguyện ý tiếp nhận trừng phạt.

Quảng Vân len lén trừng mắt liếc Quảng Sơn trong đám người, Quảng Sơn lập tức hiểu được ý của Quảng Vân, kêu lên:

-Đại sư huynh, Tùng Quả còn nhỏ, làm việc khó tránh khỏi có chút sơ suất, không bằng cứ thế mắt nhắm mắt mở coi như xong.

Tùng Quả cảm kích nhìn về phía Quảng Sơn.

Quảng Vân khẽ gật đầu nói:

-Vậy sao được? Quy củ chính là quy củ, sao có thể vì một người mà thay đổi? Thế này đi, Tùng Quả, sau này ngươi phụ trách con thỏ này nhé, lúc nào hần hiểu được quy củ rồi thì lúc đó hoàn thành hình phạt.

Tùng Quả vừa nghe thấy, lập tức tròn tròn mắt, ngấm lại trình độ ưu việt của con thỏ kia, vội vàng kêu lên:

-Đại sư huynh! Đừng mà! Ngươi đánh đòn ta cũng được mà, ta không muốn theo con thỏ này.

Tần Thọ vừa nghe, cũng vui vẻ, trên đường đi tới đây, tính cách của Tùng Quả hẳn đã sớm nhìn thấu rồi.

Đây chính là một tiểu thư sinh trái tim pha lê nhưng lại muốn giả dạng chín chắn, không có tâm kế gì, cũng không có bản lĩnh nào quá lớn, hẳn đi theo mình, đó quả thực chính là... như không có ai đi theo cả!

Vì vậy Tần Thọ lập tức giơ tay, kêu lên:

-Đại sư huynh sáng suốt! Cứ quyết định vậy đi!

Quảng Vân cũng không để ý tới kháng nghị của Tùng Quả, gật đầu nói:

-Được rồi, cứ quyết định như vậy.

Vì vậy, mặc kệ Tùng Quả uất nghẹn đến đỏ mắt, hai mắt nhắm lệ lung tròng kháng nghị, chuyện này cứ giải quyết như vậy rồi.

Hiển nhiên những người khác cũng không có ý thay Tùng Quả gánh trách nhiệm...

Bỗng nhiên bên tai Tùng Quả đột nhiên vang lên giọng của Quảng Vân, sau đó Tùng Quả liếc mắt nhìn con thỏ đang hân hoan vui vẻ bên cạnh một cái.

Dọc đường, Tùng Quả mài răng, nghiêng lợi đi trước con thỏ, vừa đi vừa nói:

-Con thỏ, ta đã nói với ngươi, nơi này là Phương Thốn Sơn, tốt nhất ngươi nên thành thật một chút.

Tần Thọ cười nói:

-Yên tâm đi, ta ngoan lắm. Đúng rồi, Tôn Ngộ Không đâu?

-Không biết, nhưng mà theo quy củ của tông môn thì bây giờ có lẽ là hấn đang nấu nước gánh củi, đọc sách viết chữ.

Tùng Quả nói như lẽ đương nhiên.

Tần Thọ ngẫm lại, trong nguyên tác Tôn Ngộ Không cũng là sau khi lên núi làm việc vất nhiều năm, học những thứ bình thường rất nhiều năm mới học tới thần thông.

Vì vậy, Tần Thọ cũng không nghĩ nữa...

Rất nhanh.

Tùng Quả đưa Tần Thọ tới trước một cánh rừng trúc, nói:

-Theo quy củ tông môn, nhập môn ba năm đầu tiên, người cần phải đốn củi và đọc sách. Đốn củi, chính là chặt đám Thiết Trúc này, mỗi ngày phải chặt ba trăm cây Thiết Trúc mới được ăn cơm, hiểu chưa?

Tần Thọ gãi đầu nói:

-Éc, thứ này thoát nhìn cũng không dễ đốn, chặt nó làm gì?

Tùng Quả sửng sốt, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người hỏi loại vấn đề này.

Đệ tử bình thường đều là sắp đặt cái gì thì cứ thế mà làm cái đó.

Tùng Quả thì đơn thuần, nói không ra được lý do ba hoa chích chòe gì, gãi đầu nói:

-Ta cũng không biết, dù sao thì cũng phải chặt. Người chặt đi, ta trở về đọc sách, chặt xong người đi tìm ta.

Nói xong, Tùng Quả để lại một cây rìu đen tuyền han gỉ rồi đi.

Chương 314: Con thỏ bị hãm hại (2)

Chương 314. Con thỏ bị hãm hại (2)

Tần Thộ nhìn bóng lưng của Tùng Quả, lại nhìn Thiết Trúc này, n gược lại cũng không có suy nghĩ vớ vẩn gì.

Tần Thộ trước đó chỉ thuần túy là muốn ở lại học chút bản lĩnh, tăng thêm thực lực, tìm ra nguyên nhân bệnh của mình, sau đó chữa cái bệnh này.

Nếu hôm nay đã ở lại, Tần Thộ vẫn rất quý trọng cơ hội học tập lần này, vì vậy hắn cầm lấy rìu, dùng đưa cánh tay, đi về phía Thiết Trúc.

Nâng rìu, hạ xuống!

Keng!

Đóm lửa văng khắp nơi.

Tần Thộ kinh ngạc nhìn Thiết Trúc trước mắt, dựa vào sức mạnh của hắn, mặc dù rìu không đủ sắc bén, có điều cũng có thể chém sắt như chém bùn! Thế nhưng Thiết Trúc này so với sắt còn cứng hơn, một rìu chặt xuống chỉ có thể để lại một vết chém trắng!

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Trời, đây là trúc gì? Cứng như thế!

-Ta không tin thứ quỷ quái này, dám đẽ tử nhập môn có thể chặt được, thử gia ta mà lại không chặt được? Tiếp tục thôi!

Tần Thọ tiếp tục vùng rìu lên chặt xuống.

Âm thanh keng keng keng không ngừng bên tai, nhưng điều khiến Tần Thọ buồn bực chính là, chém một trăm nhát, trúc mới chém h ở một nửa!

Tần Thọ bậm môi nói:

-Cứng như thế? Độ cứng này sắp vượt mặt pháp bảo rồi ấy chứ? Người mới của Phương Thốn Sơn đều mạnh vậy sao? Lên núi đều chặt cái thứ này?

Mặc dù có chút lâu bầu, thế nhưng lần này Tần Thọ muốn học thật, cố gắng học cho ra hồn người, cho nên tiếp tục cầm đầu chặt.

Cùng lúc đó, Phương Thốn Sơn, dưới Thính Cổ.

Quảng Sơn cười ha hả, bung một tách trà, uống một hơi cạn sạch, nói:

-Đại sư huynh, chiêu này của ngươi cao nha! Để con thử kia đi chặt Thiết Trúc, ha ha... Thiết Trúc kia mặc dù chỉ là vật liệu Hoàng cấp, nhưng về độ cứng thì phải xếp số một nha!

-Hơn nữa, dưới Thiết Trúc lại được thêm đại trận, độ cứng của mỗi một cây Thiết Trúc, cũng không kém so với vật liệu Huyền cấp, đừng nói chi hẳn chỉ là một con thử.

-Cho dù là tiên nhân bình thường, cũng không làm gì được Thiết

Trúc.

-Xem ra, rốt cuộc con thỏ này cũng có việc làm.

Quảng Vân đắc ý thổi trà:

-Con thỏ đó vừa nhìn là biết không phải đèn cạn dầu, nếu nhàn rồi, nói không chừng sẽ quậy cho Phương Thốn Sơn này xảy ra chuyện. Ý của sư phụ mơ hồ không rõ, ta cũng không dám đưa ra phán đoán. Để hấn nhàn rồi gây chuyện, không bằng tìm cho hấn một ít chuyện làm.

Quảng Sơn gật đầu nói:

-Đại sư huynh thông minh, nhưng mà, một ngày ba trăm cây Thiết Trúc, có phải hơi nhiều không? Ta thấy khí lực của con thỏ kia không kém, nhưng mà phải chặt ba trăm cây, e rằng phải chặt tới nửa đêm đó?

Quảng Vân lắc đầu nói:

-Chặt đi, tinh lực tiêu hết sạch, hấn sẽ ngừng thôi. Bằng không hấn lôi kéo chúng ta truyền công pháp cho hấn, người truyền không?

Quảng Sơn câm nín...

Nói đến đây, Quảng Sơn vô thức liếc mắt nhìn cao đài xa xa, từ góc độ của họ, có thể nhìn thấy trên cao đài luôn có một cái bóng nháy lên, hình như là con khỉ.

Quảng Sơn hăm mộ nói:

-Ta và huynh lên núi, đều là đốn củi ba năm, nấu nước ba năm, đọc sách rèn chữ ba năm, đổi nhân xử thế ba năm, mới có thần thôn g để học. Con khỉ này không biết vớ được vận cứt chó gì, ngày đã

u tiên tới, ngủ cũng chưa ngủ, đã được truyền thụ thần thông rồi...
Haiz...

Quảng Vân lắc đầu nói:

-Sur phụ đã sớm nói, con khỉ này không giống những người khác. Người cũng không cần hâm mộ, sớm vài năm, muộn vài năm, người cũng không kém người khác bao nhiêu.

Quảng Sơn gật đầu nói:

-Ừ, nhưng mà...

Lập tức Quảng Sơn cười nói:

-Ha ha, cũng không biết con thỏ kia biết con khỉ đã học thần thông, nó sẽ như thế nào.

Quảng Vân nói:

-Giấu trước đã, cho dù biết, thì tính sao? Nơi này là Phương Thôn Sơn, muốn dạy ai thì dạy người đó!

Quảng Sơn gật đầu theo...

Một canh giờ qua đi, ngoài rừng Thiết Trúc.

-Mẹ nó! Đây căn bản không phải việc người làm!

Tần Thộ nhìn mười cây Thiết Trúc trong tay oa oa hét lớn!

Tần Thộ cũng không ngốc, chặt đến bây giờ, hấn căn bản có thể xác định rồi, độ cứng của Thiết Trúc này người bình thường cơ bản khó có thể chặt được!

Nói cái trò này là cho đệ tử nhập môn chặt, đánh chết Tần Thộ cũ

ng không tin!

Nếu không phải đệ tử nhập môn chặt, vậy vì sao cho hấn chặt?

Rõ ràng là hấn bị hãm hại rồi!

Tần Thộ nghĩ đến đây, trong lòng tức giận, quăng Thiết Trúc sang bên muốn đi tìm Tùng Quả hỏi rõ.

Ngay khi Tần Thộ muốn đi, vô thức liếc mắt nhìn rừng Thiết Trúc một cái, Thiết Trúc rậm rạp xanh tươi trong gió nhẹ nhàng phe phẩy phiến lá, như đang cáo biệt, lại như đang vênh vào đắc ý.

Tần Thộ nhướn mày một cái, hai mắt sáng rỡ, tiếp theo khóe miệng nhếch một cái, nở nụ cười xấu xa.

Rừng Thiết Trúc rộng bao nhiêu? Tần Thộ không biết, nói là một mảng, nhưng cái mảng này cơ bản là không thấy được phía cuối.

Mặc dù Phương Thốn Sơn chỉ là một ngọn núi, nhưng đây là ở Địa Tiên Giới, ngọn núi này cũng không phải dạng nhỏ.

Tần Thộ không có hứng đi dạo bên ngoài, mà tiến vào chỗ sâu trong rừng, sau khi kiểm tra bốn phía không có ai khác, dùng răng cắn một cây Thiết Trúc, chỉ nghe răng rắc một tiếng vang giòn!

Cây Thiết Trúc mà ngay cả rìu bổ củi cũng không chặt được lại vang lên tiếng răng rắc.

Tần Thộ nhíu mày thỏa mãn, nhấm nháp nhai nhai rồi nuốt vào trong bụng, thầm nói:

-Răng của ta đúng là không làm ta thất vọng, không tồi không tồi...

Thiết Trúc không hổ là thực vật Hoàng cấp, mặc dù nguyên khí k

hông phải nhiều lắm, nhưng so với ngòi đả tọa nhanh hơn nhiều. Bọn hắc muốn chơi, thử gia ta phụng bồi bọn hắc đến cùng... Ừm, hiện tại bắt đầu!

Sau đó thì nghe thấy trong rừng Thiết Trúc truyền ra từng tiếng như chuột gặm gỗ, răng rắc, răng rắc từng cây Thiết Trúc đổ rạp xuống đất, sau đó được con thỏ nhét vào Hắc Ma Thần Hạp. Ngay cả góc rễ của Thiết Trúc, Tần Thọ cũng không bỏ qua, có thể kéo ra thì kéo ra, không kéo ra được thì cắn răng đào ba thước đất, cũng phải lấy ra bằng được!

Tùng Quả trở về đọc sách một ngày, ăn uống no đủ rồi ngủ một giấc, thấy mặt trời cũng sắp xuống, thì nghĩ cũng nên đi xem thành quả một ngày của con thỏ kia.

Tùng Quả rất hoài nghi đối với sự nỗ lực của con thỏ kia, vừa đi vừa lầm bầm nói:

-Một ngày 300 cây Thiết Trúc, đại sư huynh không phải chỉ nói mạnh miệng. Coi như con thỏ cao siêu đi nữa, chỉ sợ không thể hoàn thành nhiệm vụ này!

Tùng Quả vừa đi vừa suy nghĩ miên man, rất nhanh đã đến bên ngoài rừng Thiết Trúc, chỉ thấy từng mảng Thiết Trúc xanh um tươi tốt tung bật theo gió thổi, như những làn sóng xanh biếc.

Phía trước rừng Thiết Trúc có mấy cây vừa bị đổ rạp xuống không lâu, bên cạnh còn 10 cây Thiết Trúc nằm trên mặt đất...

Nằm bên cạnh 10 cây Thiết Trúc là một con thỏ đang nằm ngủ ngáy o o, nước mũi sụt sịt.

Tùng Quả nhìn thấy lập tức cười ha hả đi qua nói:

-Con thỏ, 100 cây Thiết Trúc chặt xong rồi sao?

Tần Thọ xoay người, mông lung mở ra con mắt buồn ngủ nói:

-À chưa xong đâu, cây Thiết Trúc này quá cứng chặt không nổi!
Tùng Quả, trước kia các ngươi đều chặt cái này sao?

Tùng Quả gật đầu nói:

-Đương nhiên.

Tùng Quả cũng không nói láo, chỉ là năm đó đám bọn hắn lên núi, không phải chặt Thiết Trúc cấp Hoàng, mà là Tôn Thánh Nguyên Vương cấp thấp nhất!

Thực vật ở Thiên Địa phân Thiên Địa Huyền Hoàng Tôn Thánh Nguyên Vương thành bốn đẳng cấp. Thiên Địa Huyền Hoàng là Thiên cấp, Tôn Thánh Nguyên Vương là cấp bậc dành cho người phàm.

Nhưng cho dù là như thế, Tùng Quả bọn hắn cũng là một tháng mới chặt Thiết Trúc, mà không phải một ngày 300 cây!

Chương 315: Người cầm điếu rất đáng thương

Chương 315. Người cầm điếu rất đáng thương

Nhưng con thỏ lại hỏi bọn ngươi chặt Thiết Trúc à?

Tùng Quả gật đầu, đương nhiên cũng không tính nói láo? Nhưng là Tùng Quả quá đơn thuần, người khác không hỏi điếu máu chót,

chính hắn lại nghĩ đến trước, thế là ánh mắt có chút bối rối, chột dạ, khuôn mặt nhỏ hơi đỏ.

Tần Thọ là thỏ tinh, lập tức hiểu ra hết mọi chuyện, trong lòng tự nhủ: “Quả nhiên! Thỏ gia ta bị đám hàng này lừa một vố! Thật vất vả thỏ gia ta muốn đường đường chính chính học ít thứ hay ho, học quy củ trước, ngược lại các người rất giỏi, liên kết lại tính kế ta! Được! Đã các người không ra bài theo lẽ thường, thỏ gia ta là m gì phải tuân thủ quy củ của các người?”

Nghĩ đến chỗ này, Tần Thọ cũng không nói cái gì, mà là tiếp tục giả vờ như mỗi một không chịu nổi, cảm thán nói:

-Thật khó cho các người... Không được, ta cần phải nghỉ, ngủ một chút.

-Con thỏ, người không ăn cơm hả?

Tùng Quả có chút đau lòng cho con thỏ này.

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Không ăn.

Tùng Quả nói:

-Nếu thế thì về nhà ngủ?

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

-Ngủ cái gì mà ngủ? Ăn cái gì mà ăn? Quy củ của Phương Thôn Sơn, không có kẻ nào không hoàn thành nhiệm vụ mà dám ngủ vớ ới ăn.

Tần Thọ và Tùng Quả ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Quảng Sơn nghiêm túc, chấp tay sau lưng, ra dáng nhị sư huynh.

-Nhị sư huynh...

Tùng Quả muốn nói gì đó.

Quảng Sơn ném cho hắn một ánh mắt, đã làm hắn nuốt lời muốn nói vào bụng, Quảng Sơn nói:

-Con thỏ, ngươi cũng đừng ghét bỏ các sư huynh đệ. Ngươi nhìn lại người xem, một ngày chỉ có thể chặt mười cây Thiết Trúc, khí lực cũng quá yếu. Nói thật ra, làm việc chính là đạo, đạo chính là làm việc, mọi vật trên thiên hạ này đều di chuyển, ai cũng có thể tu luyện Đạo. Chặt Thiết Trúc cũng là một kiểu tu Đạo, chặt nhiều, có thể giúp ngươi tăng khí lực, cho nên ngươi cũng đừng nản chí, tiếp tục cố gắng đi.

Nói xong, Quảng Sơn sờ sờ đầu Tùng Quả, mặc kệ hắn có đồng ý hay không, cưỡng ép kéo đi...

Tần Thộ nhìn bóng lưng của hai người, một mặt cung kính nói:

-Nghe lời nhị sư huynh dạy bảo, ta sẽ cố gắng chặt hết những cây Thiết Trúc này cho xong!

Quảng Sơn nghe xong, lập tức vui vẻ, quay đầu cười nói:

-Hê! Ngươi muốn chặt hết những cây Thiết Trúc?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Thế nào? Không được hả?

Quảng Sơn vỗ tay một cái, cười to nói:

-Đương nhiên có thể! Ha ha... Ngươi cố lên, nếu ngươi chặt xong rừng Thiết Trúc, không vòng vo những chuyện khác, ta giúp ngươi

i bảo sư phụ dạy người thần thông! Nếu sư phụ không dạy, ta cũng có chút kinh nghiệm hay ho, tùy người chọn, như thế nào?

Tần Thọ nghe xong, trong lòng vui mừng, nhưng trên mặt lại là vẻ lúng túng, ngu ngốc như hài tử đi tin lời hắn nói:

-Chuyện này là thật?

Quảng Sơn cười ha ha nói:

-Đương nhiên thật!

-Thiết Trúc này thoát nhìn rất tinh quý, chặt hết các người sẽ không mắng ta chứ? Không bắt đền ta chứ? - Tần Thọ hỏi.

Quảng Sơn lắc đầu nói:

-Không bắt đền người! Nếu có người bắt đền người, ta giúp người đền là được! Con thỏ, nhị sư huynh ta cũng như bạn chí cốt rồi chứ nhỉ?

Tần Thọ vội vã chấp tay nói:

-Bạn chí cốt, bạn chí cốt...

Vẻ mặt đó, như đang nói, người không thể cho ta một bậc thang để xuống sao?

Trong lòng Quảng Sơn đắc ý nói: "Ranh con, người còn muốn bậc thang? Người cứ ở đây chặt Thiết Trúc cả đời đi! Ha ha..."

Trong lòng vô cùng đắc ý, Quảng Sơn đi trước, theo sau là Tùng Quả vẻ mặt thương hại rời đi.

Chờ hai người đi rồi, con thỏ vốn đang tỏ vẻ mệt mỏi như con chó chết, soạt một tiếng nhảy dựng lên, tung tăng vui vẻ, thu những câ

y Thiết Trúc đang bày trên mặt đất vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

Sau đó bò lên đỉnh Thiết Trúc, xác định Quảng Sơn và Tùng Quả đã đi xa, lúc này mới vẫy cái tai lớn.

Chạy vào sâu bên trong rừng Thiết Trúc.

Đêm nay, sâu bên trong rừng Thiết Trúc không ngừng vang vọng tiếng răng rắc răng rắc...

Rất nhiều chim chóc bị ép bay đi chuyển nhà rồi...

Thú vật cũng sợ hãi chạy trốn.

Chẳng qua rừng Thiết Trúc thật sự rất lớn, chút động tĩnh ấy, bị gì ó núi thối là bay hết.

Một đêm, Tàn Thọ đang phấn khích gặm Thiết Trúc, đột nhiên trợn mắt có một thân ảnh màu đen chợt lóe qua!

Tàn Thọ thấy vậy, hét lớn một tiếng:

-Đứng lại!

Chỉ thấy cái tên đen tuyền kia lập tức đứng lại, ngo ngoáy quay đầu lại nhìn về phía Tàn Thọ.

Tàn Thọ nhìn kỹ, lập tức vui vẻ, hắc hắc cười nói:

-Vật nhỏ, ta thấy ngươi nhìn rất quen mắt, ngươi thật có duyên với tổ gia ta.

Cái thứ đen đen kia không hiểu lời Tàn Thọ nói, ánh mắt ngo ngoáy, là một con chuột Trúc chưa mở linh trí!

Con này Tàn Thọ quá quen thuộc, kiếp trước từng gặp không ít, đ

áng tiếc đều là nhìn người khác ăn, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy một con còn sống rồi!

Tần Thọ xoa tay, chùi nước miếng xáp tới, vừa đi vừa cao thấp đánh giá con chuột Trúc kia, soi mói nói:

-Không tẻ không tẻ, rất béo, lông cũng sáng... Ôi chao, một con chuột Trúc rất ngon, tìm lý do gì để ăn đây?

Chuột Trúc phản ứng cực kỳ chậm, lúc này mới nhận ra, con thỏ này không phải dạng tốt lành gì!

Vì vậy chuột Trúc xoay người bỏ chạy!

Tần Thọ thấy vậy, lông mày nhướng một cái, nhún người đuổi theo, túm lấy cái đuôi nhỏ của chuột Trúc!

Thế nhưng Tần Thọ không to hơn bao nhiêu so với con chuột Trúc này, không xách ngược lên được, chỉ có thể kéo đuôi đối phương, mặc cho đối phương dùng sức như thế nào cũng chạy không thoát, sau đó kêu lên:

-Thỏ gia ta hỏi người đó, người có nói chuyện hay không!

Chuột Trúc căn bản nghe không hiểu, tiếp tục cố gắng bò.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Nói với người đó, người có nói chuyện hay không?

Chuột Trúc tiếp tục bò.

Tần Thọ thở dài một tiếng nói:

-Xong rồi, chuột Trúc này là một tên câm, đã mất khả năng giao tiếp rồi. Chuột Trúc như vậy, phỏng chừng phóng sinh cũng sống k

hông quá ba ngày, thôi... thôi... người tốt làm đến cùng, ta cứ... ăn đi. Chết sớm đầu thai sớm, không phải chịu tội!

Vì vậy, không bao lâu, trong rừng trúc vang lên một thanh âm như chiêng vỡ:

-Con thỏ chết tiệt, rút cuộc ngươi ra rồi! Ngươi biết không? Hai ngày nay làm ta ghen chết! Đừng nói gì nữa, mau chóng làm chút đồ ăn chung hằm, thật đã, thật nghiện!

-Câm miệng, đừng lên tiếng, đốt lửa! - Giọng của Tần Thục vang lên.

Tiếp theo, chợt nghe Tần Thục cầu nhàu nói:

-Bỏ chút cây Thiết Trúc non, đun nước sôi, hằm một lúc.

-Được rồi, lấy nồi ra! Sau đó xào trên khói lửa!

-Ốt, hoa tiêu, hồ tiêu, dầu muối tương dấm đều thêm vào... Ôi, đừng lãng phí canh, chút nữa thêm chút gia vị để mà ăn canh.

-Con thỏ chết tiệt, sao ngươi nói nhảm nhiều vậy? - Lò Bát Quái kêu lên.

-Ngươi câm miệng! Ngươi phải có ý thức của cái nồi! Nói ít làm nhiều đi. - Tần Thục trách mắng nói.

Không lâu sau, trong rừng truyền ra từng đợt mùi thơm, hương thơm xông vào mũi...

Thế nhưng một trận gió thổi qua, mùi thơm này cũng tan mất.

Theo lý thuyết, sẽ không ai phát hiện ra chuyện này, thế nhưng có vài sinh linh, trời sinh có khứu giác nhạy bén, ví dụ như con khỉ đang nằm ngủ trong ổ chần kia...

Tần Thọ nhìn một bàn lớn đồ ăn trước mắt cùng nồi canh, liếm môi nói:

-Ôi chao... đã làm cả ngày rồi, phải tự thưởng cho mình một chút.

Đúng lúc này, một tiếng hò hét truyền đến:

-Con thỏ, người có thứ gì tốt? Mùi kia ngửi thơm quá! Không biết có ăn ngon hơn cơm chay trên núi không!

Đang nói chuyện, một con khỉ bay vút trên trời hạ xuống, lộn nhào một cái rơi xuống trước mặt Tần Thọ, chính là Tôn Ngộ Không.

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Mẹ nó, con khỉ, người là chó hả? Nhà chúng ta cách ở đây không dưới một vạn dặm, cũng phải mấy ngàn dặm, người cũng có thể tìm đến được đây?

Con khỉ cười ha ha nói:

-Mùi kia của người thơm xa vạn dặm đó, ta có thể ngửi được có gì lạ? Đừng nói gì nữa, để ta ném thử trước...

Nói xong, Tôn Ngộ Không đưa tay muốn bốc.

Tần Thọ nâng tay đập một cái nói:

-Rửa tay chưa? Cứ thế bốc trong nồi! Người không chê bẩn, thỏ gia ta cũng ngại bẩn nha! Đi rửa tay đi!

Chương 316: Con khi truyền kinh

Chương 316: Con khi truyền kinh

Tôn Ngô Không cười hê hê nói:

-Con thỏ nhà ngươi lảm chuyện quá, được rồi, ta rửa ở đây là được rồi chứ gì?

Vừa nói, Tôn Ngô Không vừa cho hai tay vào bát nước ở bên cạnh đó.

Tần Thộ nhìn nhìn, mặt đen lại, đập lên tay của đối phương kêu lên:

-Ngươi là ngốc thật, hay là đang giả ngốc vậy? Đó là canh! Ngươi không phải là Linh Minh Thạch Hầu, trời sinh thông minh sao, sinh ra là cái gì cũng biết làm sao đến cái này lại không hiểu vậy?

Hai mắt Tôn Ngô Không khẽ đảo nói:

-Mặc dù ta thông minh nhưng cũng mới từ trong cục đá nhảy ra, làm sao có thể cái gì cũng hiểu được?

-Không hiểu, vậy sao ta bảo ngươi gọi ta là cha, ngươi lại không gọi?

Tần Thộ không cam lòng kêu lên.

Tôn Ngô Không trợn mắt nhìn hấn một cái nói:

-Cho dù ta không hiểu, cũng biết thỏ không sinh ra được khi!

Tần Thọ ngẫm lại, có vẻ như đúng thật là có chuyện như vậy.

Trong lúc đó Tần Thọ trần ngập ác ý thầm nghĩ: Vì sao bên trong cục đá này lại không nhảy ra một con chim nhĩ, nếu như thế thì không chừng thổ gia ta đã thành công rồi.

Trong khi nói chuyện thì Tôn Ngộ Không đã chạy đến bên dòng suối nhỏ cách đây không xa, rửa tay một cái, rồi sau đó lại chạy về.

Tần Thọ không chịu được việc con hàng này dùng tay, dứt khoát bắt đầu dạy Tôn Ngộ Không dùng đũa, cái con khỉ này đúng thật là đồ biến thái, Linh Minh Thạch Hầu này thất khiếu toàn thông, đầu óc và thân thể đều là đồ vật cấp thiên tài yêu nghiệt, nói chuyện hiểu ngay, vừa học liền biết!

Thậm chí khi Tần Thọ nói với con khỉ này thức ăn này về sau ăn như thế nào, con khỉ này không chỉ có nghe hiểu mà dựa vào ngộ tính của hấn lại có thể suy một ra ba, nói Tần Thọ đã bỏ nhiều ột ròi....

Tần Thọ nhìn mọi thứ đều không thể làm khó được cái con khỉ này, nên trong lòng khó chịu.

Thế là, Tần Thọ móc ra một cái bầu rượu, đây là chỗ còn lại từ lúc đến dự thịnh hội Tết Trung Nguyên, hấn thuận tay đem về.

Về sau có rượu của Tửu Thần, rồi lại có Hầu Nhi Tửu, nên hấn đã nhanh chóng quên cái thứ đồ chơi này đi.

Tần Thọ tự nhủ trong lòng: “Cái con khỉ nhà người, học mọi thứ thì nhanh, ta không tin tửu lượng của người cũng là trời sinh uống được nhiều!”

Tôn Ngộ Không thấy con thổ lấy ra một cái ấm rất đẹp, rót cho hấn một chén, sau đó uống một ngụm, lông mày nhảy loạn, mặt mũi tràn đầy sáng khoái...

Tôn Ngộ Không tò mò hỏi:

-Con Thỏ, đây là thứ gì vậy?

Tần Thọ nói:

-Đây là rượu! Như người ta thường nói, có rượu có thức ăn mới là tiệc. Chúng ta đã có đồ ăn, há có thể không có rượu.

-Hê! Thú vị, ngươi cho ta nếm thử đi. Cái này có vẻ rất thơm a...

Tôn Ngộ Không vừa nói đã đưa tay ra bắt lấy.

Tần Thọ đẩy tay của hắn ra nói:

-Gấp cái gì mà gấp ta cho ngươi là được rồi! Trước tiên ngươi hãy nếm thử, tránh việc không uống được rượu, lại lãng phí rượu ngon của thỏ gia ta.

Tôn Ngộ Không bĩu môi nói:

-Dưới gầm trời này, làm gì có chuyện gì có thể làm khó lão Tôn ta!

Tần Thọ cũng không để ý đến hắn, rót một chén rượu rồi nói:

-Ngươi nếm thử trước đi.

Tôn Ngộ Không bung chén rượu lên, học bộ dáng của Tần Thọ, nhe miệng nhấp một ngụm, rồi rót cả vào trong miệng, từ đầu lưỡi chảy sang hai bên, rồi trở lại giữa, cuối cùng không có vào lưỡi mà nuốt thẳng xuống!

Tần Thọ nhìn bộ dáng uống rượu của Tôn Ngộ Không, trong lòng phì cười: “Móa nó, nhìn một chút đã học được, gia hỏa này kh

ông phải là Linh Minh Thạch Hầu mà là phương tiện phục chế m
à!”

Tôn Ngộ Không uống một ngụm, chẹp chẹp miệng, không nói ch
uyện.

Tần Thọ hỏi dò:

-Con khi, hương vị thế nào?

Tôn Ngộ Không thở dài một tiếng, ngửa đầu nhìn trời nói:

-Thứ này, khó mà nói...

Đột nhiên thấy Tôn Ngộ Không khẽ vươn tay, đoạt lấy bầu rượu,
mở nắp ra, ngửa đầu lên rót!

Tần Thọ thấy thế, nhanh chóng đoạt lại, kết quả lúc ẩm đến tay đã
trống không!

Tần Thọ nhìn nhìn, mắng to:

-Con khi chết tiết nhà ngươi, rượu này chỉ còn có một vò, vậy mà
đều bị ngươi uống hết rồi!

Nhìn thấy hai mắt của con khi kia đỏ bừng, đứng lên, mỗi một bư
ớc đều lắc rồi cười một cái nói:

-Ồ... rượu, uống như vậy thoải mái hơn... Con thỏ, còn nữa khôn
g?

Tần Thọ liếc hắt một cái rồi nói:

-Còn cái rắm, cút về ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc nữa đấy.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, cười ha ha nói:

-Làm việc gì? Lão Tôn ta không làm việc...

Nói đến đây, Tôn Ngộ Không ra vẻ thần thần bí bí lại gần, hạ giọng nói với Tần Thộ:

-Con thỏ, ta nói cho người biết, sư phụ dạy ta phép thuật.

Tần Thộ nghe xong, cái chén trong tay rơi loảng xoảng trên mặt đất, trong lòng kêu rên: “Con mẹ nó! Đã nói là mấy năm sau mới dạy cơ mà? Thỏ gia ta đều đã làm chuẩn bị dây dài để câu cá lớn rồi, thế mà đám hàng này lại không xuất chiêu theo lẽ thường! Sao bây giờ lại dạy rồi?”

Trong lòng Tần Thộ khẩn trương... Đã thấy đột nhiên Tôn Ngộ Không đặt móng ngồi ở bên cạnh Tần Thộ, ôm bả vai Tần Thộ nói:

-Con thỏ, người gấp cái gì? Huynh đệ chúng ta, không phải của ta cũng chính là của người sao? Ta học rồi, sau đó sẽ về dạy người, thế nào hả?

Tần Thộ nghe xong, lập tức vui mừng nói:

-Thật?

Tôn Ngộ Không cười đáp:

-Đương nhiên! Hôm qua sư phụ dạy ta một bộ công pháp tu hành, cộng thêm một phép thuật nhỏ, tên là Cân Đầu Vân, cái đồ chơi này ta nhảy không tốt, chỉ có thể nhảy lên vạn dặm, xem như là miễn cưỡng nhập môn đi.”

Tần Thộ nghe xong, âm thầm lú lười, khó trách Tu Bồ Đề tổ sư muốn nhận hắn làm đồ đệ, năng lực học tập của gia hỏa này thật quá kinh khủng!

Tần Thộ hoàn toàn quên mất, hắn học phép thuật, hình như cũng là học là biết ngay.

Đang lúc Tần Thộ còn kinh ngạc trong lòng, Tôn Ngô Không đã ngồi xếp bằng xuống, cười hê hê nói:

-Thôn qua Thiên sư phụ dạy ta một bộ công pháp, gọi là “Tạo Hóa Hội Nguyên Công”, đó là điều kỳ diệu của nhiều tạo hóa thiên địa. Sư phụ nói, đây là do người dung hòa công pháp của ba nhà Nho Thích Đạo, để sáng tạo ra công pháp độc môn, kỹ thuật thêm vào với tạo hóa, uy lực vô tận, có thể tiến nhập trường sinh.

Tần Thộ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, hiện tại hắn thiếu nhất chính là công pháp tu luyện, không ngờ đi mòn gót sắt không tìm được, mà bây giờ lại có được chẳng tốn công từ chỗ Tôn Ngô Không.

Tần Thộ tranh thủ thời gian đi tới trước hỏi:

-Con khi, đừng có nói nhiều như vậy, dạy ta trước đi!

Tôn Ngô Không cười ha ha, mắt say lơ đãng, có chút đắc ý nói:

-Dạy người, đương nhiên là không có vấn đề, có điều... ta phải nhắc nhở người. Công pháp này có chút khuyết điểm...

-Khuyết điểm gì?

Tần Thộ buồn bực, công pháp của Thánh Nhân mà cũng có khuyết điểm.

Tôn Ngô Không thở dài nói:

-Sư phụ nói, mặc dù công pháp này của người lợi hại, nhưng mà chung quy việc tu luyện ở từng cảnh giới cũng có chút chênh lệch với những công pháp khác một bậc. Nói cách khác, toàn thể thì rất

t lợi hại, nhưng mà mỗi một cảnh giới lại không thể nào đạt đến cảnh giới đại viên mãn. Người có nói qua, thế gian cũng có một vài công pháp có thể tu đến đại viên mãn, có điều lại đều là công pháp độc môn. Người khác không truyền, người truyền loạn cũng không hay, cái này quan trọng ở mặt mũi.

Nghe đến đó, trong đầu Tần Thọ liền lóe lên câu nói của Hạo Thiên Khuyển, trong thiên hạ, nếu bàn về Trúc Cơ, điều đầu tiên trong “Huyền Thiên Cửu Sách” đó là việc nhân đức không nhường ai!

Vốn dĩ Tần Thọ còn cho rằng con chó chết này nói chuyện hay là m việc đều không đáng tin cậy, lời nói này cũng chỉ là nghe một chút mà thôi... Hiện tại xem ra, không chừng những cái này đều là thật!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Thọ có hơi xoắn xuýt, trước mắt không thể nghĩ ngờ “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” là thứ chỉ cần đưa tay là có thể học được.

Nhưng mà Tần Thọ không cam tâm...

Chương 317: Lựa chọn

Chương 317. Lựa chọn

Hắn chơi game online chơi nhiều rồi nên có chút tật xấu, đó chính là điểm tiên thiên căn cốt nhất định phải đầy, phối hợp với các điểm số cũng phải là hoàn hảo nhất. Nếu không điểm số phía trước sai, thì cơ bản là những thứ phía sau sẽ đều phế... Đạo lý này hắn r

ất hiệu.

Cho nên, hắn đang suy nghĩ, nên chú ý trước mắt, hay vẫn là nhìn về phía tương lai, đi mưu đồ “Huyền Thiên Cửu Sách” kia.

Hình như Tôn Ngộ Không cũng nhìn thấy vẻ thất vọng của con thỏ, cười hê hê nói:

-Con thỏ, ngươi cũng đừng thất vọng, ngươi cho rằng chỉ có ngươi theo đuổi sự hoàn mỹ sao?

-Thứ lão Tôn ta môn học chính là công pháp vô địch, tự nhiên cũng sẽ không để mình học thứ hàng hạng hai được!

-Sự phụ chúng ta rất lợi hại, người nói, chỗ lợi hại nhất của “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” không phải là bản thân nó.

-Mà là thuộc tính bao hàm toàn diện của nó, môn công pháp này dung hòa tinh túy của ba nhà Nho Thích Đạo, có thể nói tính dung hòa cực mạnh. Mặc dù bản thân nó có khuyết điểm, nhưng mà nếu về sau có thể tìm tới công pháp tốt hơn, thì tùy thời có thể dung hòa thêm “Tạo hóa Hội Nguyên Công” vào bên trong, bù đắp khuyết điểm, đạt tới cảnh giới viên mãn!

Tần Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên kêu:

-Vậy có còn nói cái gì nữa không? Mau lập tức dạy ta!

Tôn Ngộ không cười ha ha nói:

-Ngươi đừng vội, còn có tin tốt nữa đây, ngươi có muốn nghe không?

Tần Thọ nói:

-Nghe, đương nhiên nghe rồi!

Tôn Ngộ không lại gần, hạ giọng nói:

-Người có biết là ta ở trong cục đá bao nhiêu năm rồi không?

Tần Thộ lắc đầu.

Tôn Ngộ không cười ha ha nói:

-Ta cũng không biết, ta thậm chí còn không biết cha mẹ ta là ai, nhưng mà trong đầu ta vẫn luôn có thứ gì đó đang vang vọng.

-Thứ gì? - Tần Thộ hỏi.

Tôn Ngộ không nói:

-Ta cũng không rõ, nhưng mà ta biết, ta đều hiểu, nhưng mà không có cách nào nói ra. Thứ này khiến ta cảm giác được ta rất mạnh! Hôm nay lúc ta học công pháp, liền thử một chút, một quyền của người khác khiến đá nát vụn, nhưng một quyền của ta lại khiến hòn đá đó nát hơn gấp mười lần so với người khác! Mà cái này còn chưa phải cực hạn của ta!

Tần Thộ lập tức vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên hẳn hiểu rõ, vì cái gì mà mà Tôn Ngộ Không học một đống công pháp loại hai mà lại có thể hoàn thành trong một lúc, thiên tư của con hàng này quá đáng sợ!

Tôn Ngộ không tiếp tục nói:

-Được rồi, chuyện này ta chỉ nói cho người thôi đó, đến sư phụ cũng không biết. Người cũng đừng nói với người khác... Chờ ta hiểu rõ rồi dạy người cũng không muộn.

Tần Thộ nghe đến đây, có chút nghi hoặc nhìn Tôn Ngộ Không, hiện tại hẳn hơi không chắc rốt cuộc cái con khỉ này là uống say ha

y là không say... Có điều hấn càng hiểu hơn hai chữ linh minh trong Linh Minh Thạch Hào, cái con khí này, tuyệt đối không thể so sánh với mấy con khí núi kia được!

Nếu như cho hấn cho hội, cho hấn thời gian, cho hấn tất cả...

Không chừng còn có thể lật cả cái trời này!

Tần Thọ gật đầu nói:

-Yên tâm, việc này, ngoài miệng người ra, sẽ dừng ở miệng của ta, ta sẽ không nói với bất kỳ ai. Ngược lại là người, tranh thủ thời gian dạy ta “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” mới là việc chính.

Trong khi nói chuyện, Tần Thọ lại lấy ra một bầu rượu, hai người cứ như vậy, người một chén, ta một chén, uống vào rồi trò chuyện.

Tôn Ngộ Không học ngữ khí của Tu Bồ Đề tổ sư, nói cho Tần Thọ nghe không sót một chữ.

Tần Thọ thì cố gắng ghi nhớ, suy nghĩ, tự hỏi, lĩnh hội, suy xét, đồng thời cũng càng nghe càng kinh hãi.

Cái “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” này không hổ là tuyệt thế công pháp của Tu Bồ Đề tổ sư, có lẽ công pháp này không phải tốt nhất đối với mỗi cảnh giới nhưng lại là ôn hòa nhất, dễ dung hợp nhất! Chính là bởi vì nó ôn hòa, dễ dung hợp nên công pháp này không cần người tu hành nhất định phải ngồi xếp bằng, ngồi sinh tử qua n!

Công pháp này lại có thể tu luyện tùy thời tùy chỗ!

Đốn củi, ngủ, nói khoác cũng có thể từ từ tu luyện, nếu phát huy được trọn vẹn tính cần cù bù thông minh, thì có thể bù đắp được thiếu hụt của việc tốc độ tu hành không cao.

Đồng thời, lúc Tần Thộ tu luyện công pháp này, rõ ràng cảm nhận được thần thức của mình được kéo cao, trong khi đó dường như có thể thấy rõ ràng một cái dây xích treo trên đầu, giống như thể đưa tay là có thể bắt được!

Có điều cũng chỉ là cảm giác mà thôi, nếu thật đưa tay lên thì vẫn không thể chạm đến được. Chỉ một chút xíu khoảng cách kia nhưng mà Tần Thộ cố gắng mấy lần đều không thể chạm vào.

Tần Thộ ước định, nếu như là công pháp đại viên mãn, thì hẳn là có thể gặp được đạo...

Nếu như có thể gặp được...

Tần Thộ lau nước miếng theo bản năng...

-Con thỏ, chỉ còn có ít này, trời sắp sáng rồi, ta đi về trước. Người không đi về ngủ à? - Tôn Ngộ Không hỏi.

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Không đi, không đi, đêm dài đằng đẵng, nếu đi ngủ thì quá lãng phí... Ta đi dạo một chút, cũng là để cho sơn lâm mỹ thực... Khụ khụ, các tiểu động vật hãy dâng lên tình yêu của mình đi.

Tôn Ngộ Không nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, nói:

-Giữ lại cho ta một phần! Nếu không ta sẽ không dạy người phép thuật nữa.

Tần Thộ đáp:

-Yên tâm đi, giữ lại cho người!

Lúc này Tôn Ngộ Không mới vui vẻ rời đi, trên thực tế đúng là n

hư thế, công pháp, phép thuật học vào ban ngày, ban đêm có mỹ thuật, còn có thể ngủ ngon, dường như chỉ còn thiếu một con khiếm ái là có thể sinh khi con rồi.

Mặc kệ Tôn Ngộ Không đắc ý, Tần Thụ lại quét sạch một mảnh rừng Thiết Trúc, sau đó lập tức chạy đến bên ngoài rừng Thiết Trúc giả chết...

Quả nhiên, lúc hừng đông, Tùng Quả tới, có điều lúc tên nhóc này tới có hơi dáo dác.

-Con thỏ, con thỏ!

Tùng Quả đi đến bên cạnh chỗ con thỏ đang giả vờ ngủ, thấp giọng gọi.

Con thỏ vừa nhấc mí mắt vừa hỏi:

-Tùng Quả, cái gì vậy?

-Gọi sư huynh!

Tùng Quả vẫn đang cố gắng một lần.

Tần Thụ nói:

-Đừng có làm rộn, có chuyện gì nói mau, không có chuyện gì thì thôi lại đi ngủ tiếp.

Tùng Quả nhìn thấy trên mặt đất bày hơn hai mươi cây Thiết Trúc, vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi ngờ con thỏ này lại giỏi như thế... Có điều vẫn nói:

-Con thỏ, một ngày ngươi phải đốn ba trăm cây Thiết Trúc, bây giờ mới có hai mươi cây, nếu cái bài tập này cứ tiếp tục gộp lại, thì tới năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành hả?

Tần Thọ nghiêng người, nằm lên chông Thiết Trúc, lẩm bẩm nói:

-Không sao, chỉ là chuyện mấy ngày mà thôi...

-Cái tên này, nói khoác còn không thèm nghĩ trước... Được rồi, nói chính sự với người.

Tùng Quả ngồi xuống bên cạnh Tần Thọ.

Tần Thọ lẩm bẩm một tiếng, xem như đồng ý.

Tùng Quả nói:

-Con thỏ, người gọi ta một tiếng sư huynh như con khỉ, ta cho người ăn ngon, thế nào hả?

Tần Thọ nghe vậy, lập tức vui vẻ, lật người lại nhìn Tùng Quả cười nói:

-Tùng Quả, người cứ phải cố chấp xưng hô như thế này à?

Tùng Quả chu mỏ ra:

-Đương nhiên! Sư phụ nhiều đệ tử như vậy, nhưng ta lại là nhỏ nhất. Đi đến đâu cũng bị mọi người gọi tới quát lui, nhìn thấy ai cũng phải gọi một tiếng sư huynh, cảm giác này, người có hiểu được không? Ta nằm mơ cũng mơ thấy người khác gọi ta một tiếng sư huynh.

Chương 318: Lựa chọn (2)

Chương 318. Lựa chọn (2)

Tần Thọ yên lặng, không ngờ được tên tiểu tử này lại còn có mộng tưởng cao xa như vậy, thế là hắn ngồi dậy nói:

-Tùng Quả...

-Ừm... - Tùng Quả đáp lại.

m thanh của Tần Thọ trầm xuống nói:

-Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi, có ước mơ là chuyện tốt, có ước mơ thì hãy cố gắng đi thực hiện, không được động một cái thì nói là không được.

Tùng Quả kích động nói:

-Đúng vậy, sư phụ cũng nói như vậy, cho nên ta chưa bao giờ từ bỏ cố gắng.

Tần Thọ vỗ vỗ bãi vai Tùng Quả nói:

-Đúng, không cần từ bỏ, kiên trì không ngừng cố gắng! Con người chỉ sống có một đời, nếu như không đụng chỗ này đụng chỗ kia, thì ngươi cũng không biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Tùng Quả nghe câu trước thì liên tục gật đầu, nhưng nghe được câu sau nói sau cùng thì mặt đen lại!

Tùng Quả không cam lòng kêu lên:

-Ta không tin! Sư phụ đã nói, trên đời không có việc gì khó!

Tần Thọ lập tức nói tiếp:

-Đúng! Chỉ cần chịu từ bỏ!

Tùng Quả:

-...

Tùng Quả cứng họng, kêu lên:

-Sao người nói chuyện lại không có chỗ nào dễ nghe vậy hả?

-Có thể! Tùng Quả! - Tần Thọ kêu lên.

Tùng Quả nghe nói như thế, nhưng lại không biết nói cái gì, phồng má nhìn Tần Thọ, cuối cùng giậm chân một cái, lau nước mắt rồi chạy đi.

Tiếng hô hoán của Tùng Quả từ xa xa truyền tới:

-Con thỏ, ta không chơi với người nữa!

Tần Thọ nhìn theo bóng lưng Tùng Quả, nhếch nhếch miệng, cảm thán nói:

-Có phải ta quá xấu hay không, nhìn thấy tiểu tử đó khóc, ta lại còn vui vẻ, há há...

Trêu đùa Tùng Quả chạy, Tần Thọ đuổi lưng một cái, thu hồi hết Thiết Trúc trên đất, rồi lại chui vào bên trong rừng Thiết Trúc...

Không bao lâu sau, từng cây từng cây trúc sâu bên trong rừng Thiết Trúc ngã xuống đất, chỉ có điều rõ ràng động tác này không ăn khớp với ngày hôm qua, bởi vì...

-Con chim kia, dừng lại! Trời thì nóng, người nhiều lông như vậy,

không sợ bị cảm nắng à? Ta giúp người nhỏ sạch, rồi đi tắm nước nóng sẽ mát hơn nhiều.

-Ai ui, lại còn rất thơm...

-Con lợn rừng kia dừng lại! Lại đánh nhau, bị thương rồi đúng không? Đến đây, thử gia ta giúp người nấu.

-Con hổ kia, dừng lại! Thân thể tốt, tinh thần cũng tốt, khỏe mạnh đó? Nấu!

...

Kết quả là, bên trong rừng Thiết trúc gà bay chó chạy, những chỗ con thỏ đi qua, giống như là cá diếc sang sông, quả nhiên là chó gà không tha!

Thậm chí...

-Châu châu? Nhiều châu châu quá! Oa ha ha... rán hết!

...

Ban đêm, Tàn Thọ nhìn thịt heo rừng kho tàu, gà con hầm nấm, đuôi hổ hấp, chân hổ nấu tương, và các loại đồ ăn khác trước mắt, càng nhìn càng vui, nhất là một bàn châu châu chiên to bằng ngón cái kia, ăn vào trong miệng đều là thơm xốp giòn....

Không lâu sau, một bóng người từ trên trời rơi xuống, chính là Tôn Ngộ Không.

Khi Tôn Ngộ Không càng ngày càng tiếp xúc nhiều với người trong thế giới này, thì tính tình của hắn cũng thay đổi nhanh chóng, từ một con khỉ như trang giấy trắng dễ dàng phản nộ, đã bắt đầu học theo thói xấu của con thỏ...

Có điều, Tần Thộ không nhận chuyện này, theo chính Tần Thộ nó i thì: “Cái con khỉ này, ở trong “Tây Du Kí” cũng không phải là đ ền cạn dầu, đến chỗ nào cũng là kẻ phá hoại. Cho nên, không phải là làm hư con khỉ mà phải nói là con khỉ làm hư ta mới đúng...”

Mặc kệ như thế nào, một con khỉ, một con thỏ đang ở sâu trong rừ ng Thiết Trúc, ăn đồ nướng, uống rượu, trên bàn có bày mấy món chính, ăn đến mức miệng chảy đầy mỡ, mắt say lơ dờ mông lun g...

-Con thỏ, hôm nay lúc sư phụ ta ra ngoài, còn hỏi ta học cái gì.

Bỗng nhiên Tôn Ngộ Không nói.

Tần Thộ nghe xong, lắc lỗ tai một cái, lập tức ngẩng đầu lên nói:

-Người nói thế nào?

Tôn Ngộ Không đáp:

-Ta cũng không biết có thể học cái gì, nếu là bình thường thì chắc chắn là ta sẽ hỏi người có cái gì. Có điều, lần này ta cũng không v ội vã hỏi, người tốt xấu gì cũng là Nhật Dạ Du Thần, đã thấy qua nhiều thứ, người nói cho ta nghe xem, ta nên học cái gì?

Tần Thộ nghe xong, không khỏi tán thưởng trong lòng, cái con khỉ này cũng com mẹ nó thật thông minh cơ trí!

Tần Thộ nghĩ nghĩ, kết quả khổ cực phát hiện, từng trang từng tra ng trong đầu hấn đều là thực đơn đến từ trong Hoàng Thư!

Còn loại hình còn pháp này, hấn đúng là không hiểu rõ nhiều!

Trừ “Bát Cửu Huyền Công” ra thì hấn cũng không biết còn có thể học cái gì, hơn nữa, Tu Bồ Đề Tổ Sư cũng đã nói trước, đó là bản lĩnh giữ nhà của người khác, cho dù hấn biết, cũng sẽ không truyề

n.

Như vậy thì Tu Bồ Đề Tổ Sư sẽ truyền cái gì đây?

Tần Thọ suy nghĩ một chút, vẻ mặt đấng chất, hình như hấn chỉ biết đến thuật biến hóa Thiên Cương Địa Sát, mấy cái Cân Đầu Vân đó mà thôi...

-Con thỏ, chắc không phải là người không biết đó chứ? Người là Nhật Dạ Du Thần mà?

Tôn Ngộ Không nhìn con thỏ nửa ngày không lên tiếng liền hỏi.

Mặt Tần Thọ đỏ ửng, cảm giác hôm nay rất mất mặt...

Đúng lúc này, linh cơ Tần Thọ khẽ động, cười ha ha nói:

-Con khỉ, thức ăn và rượu này, người muốn cái nào?

Tôn Ngộ Không sững sờ, nhìn con thỏ, rồi lại nhìn đồ ăn và rượu trên bàn, sau đó hai mắt sáng lên, cười to nói:

-Con thỏ, người hỏi quả nhiên không sai! Ha ha...

Trong lòng Tần Thọ thở phào một cái, ngộ tính của con khỉ này rất cao, nếu như hôm nay gặp phải con lừa ngoan cố đuổi theo hỏi đến cùng, thì hấn sẽ mất mặt thật rồi.

Nhìn thấy Tôn Ngộ Không cười, Tần Thọ cũng cười theo nói:

-Người đưa ra lựa chọn đều là trẻ con, làm một người trưởng thành thì đương nhiên là đều muốn hết!

Tôn Ngộ Không cười theo...

Cơm nước xong xuôi, uống rượu xong, Tôn Ngộ Không lại đi về

nhà ngủ.

Còn Tần Thộ thì tiếp tục hành trình khai hoang, sau hai ngày hai đêm cày cấy, Tần Thộ đã mở ra một mảng đất trống lớn bên trong rừng Thiết Trúc! Sở dĩ không đi xa, là bởi vì càng vào trong thì rõ ràng phần chất của rừng trúc càng thấp đi, Tần Thộ cũng không muốn chướng mắt, thế là tính toán hiệu suất làm việc của mình và diện tích còn lại của rừng Thiết Trúc, Tần Thộ cảm khái tự nhủ: “Hôm nay làm thêm một chút, không được lười biếng.”

Lúc hừng đông, Tùng Quả lại tới, lần này tư thế Tùng Quả đi đường không giống lần trước, lần này ngẩng đầu, uốn ngược, đi bước lún, một dáng vẻ rất hồng hách!

Tùng Quả đi đến trước mặt Tần Thộ, hừ lạnh một tiếng nói:

-Con thỏ, hôm qua Quảng Vân sư huynh đã thăng chức cho ta làm giám sát! Về sau người làm việc có tốt hay không, ta nói là tính!

Chỉ thấy con thỏ xoay người một cái, đánh vào gáy hần.

Tùng Quả khó chịu kêu lên:

-Con thỏ, người có hiểu ý của ta không? Ta làm giám sát! Ta giám sát người! Nếu người làm không tốt, thì ta có thể đi cáo trạng đó?

Tần Thộ nghe xong thì vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Tùng Quả...

Tùng Quả thấy Tần Thộ có phản ứng, cho là cuối cùng con thỏ này cũng biết sợ, thế là lập tức bày ra bộ dáng như tên trộm nói:

-Con thỏ, chỉ cần người gọi ta một tiếng sư huynh, ta cam đoan sẽ không cáo trạng người! Còn có thể giúp người chặt mấy cây Thiết Trúc, thế nào hả?

Như Tùng Quả nói, thì đây là lợi ích rất lớn, con thỏ không có lý

do để cự tuyệt cái này!

Nhưng mà Tần Thộ nghe xong, đầu lắc như trống bỏi, nực cười, g
iữ Tùng Quả lại, thì hẳn làm sao có thể hoàn thành đại nghiệp gặ
m sạch rừng Thiết Trúc đây! Tuyệt đối không thể giữ đứa nhỏ này
lại!

-Con thỏ, ngươi còn chưa hiểu rõ tình hình sao? Một ngày ngươi
mới chặt được mười mấy cây Thiết Trúc, nhưng mà nhiệm vụ một
ngày của ngươi là ba trăm cây đó! Nếu như không có biện pháp g
ì, đời này của ngươi cũng chỉ có thể chặt Thiết Trúc qua ngày. Vậ
y thì còn nói gì đến tu hành? Nhưng mà có ta trợ giúp thì ít nhất n
gười có thể giảm bớt một chút! Chờ sư phụ trở về, ta giúp ngươi n
ói tốt vài câu, không chừng còn có thể miễn đi thứ khổ sai này. -
Tùng Quả dụ dỗ nói.

Tần Thộ còn chưa lên tiếng, nơi xa đã truyền đến âm thanh động
khấp núi:

-Tùng Quả! Lời ngươi vừa nói ta đã nghe được rồi đó!

Tùng Quả nghe xong, trong lòng run lên, vội vàng nhảy dựng lên
nói:

-Nhị sư huynh... ta... ta, không nói gì cả...

Tùng Quả sốt ruột, con mắt đỏ lên.

Chương 319: Thiết Trúc run lấy bầy.

Chương 319. Thiết Trúc run lấy bầy

Quảng Sơn cười ha ha nói:

-Được, coi như ta không nghe thấy. Nhưng mà ngươi cũng đừng nghĩ ta sẽ giúp cái con thỏ này, ta cũng đến để giám sát đấy! Ta thật muốn xem xem con thỏ này làm thế nào để chém sạch rừng Thiết Trúc! Con thỏ của chúng ta mạnh miệng nói chặt bao nhiêu Thiết Trúc nhỉ... Ai u! Ai nha! Chặt chặt... Hơn ba mươi cây, sắp bốn mươi cây rồi á! Ghê gớm, ghê gớm! Con thỏ, ngươi cố lên, ta xem trọng ngươi... Ha ha...

Quảng Sơn không nhịn được cười ha hả, sau đó túm lấy Tùng Quải, cưỡng ép bắt đi.

Chờ khi hai người về tới bên ngoài Thính Cổ Lâu, Quảng Vân hỏi:

-Quảng Sơn, con thỏ kia thế nào rồi?

Quảng Sơn phát phát tay nói:

-Còn có thể như thế nào? Đệ còn không cần tốn sức đi nhìn nhiều, nhìn một vòng liền biết, ba ngày, hơn ba mươi cây Thiết Trúc... Đời này hẳn cũng chỉ có thể chặt Thiết Trúc mà thôi.

Quảng Vân gật đầu nói:

-Đệ nhìn rõ rồi?

Quảng Sơn xem thường nói:

-Còn không thể nhìn rõ cái này nữa sao? Nhìn rất kỹ rồi! Không tin huynh hỏi Tùng Quả đi!

-Ta không hỏi Tùng Quả, ta chỉ hỏi đệ. - Quảng Vân nói.

Quảng Sơn bữu môi nói:

-Yên tâm đi, đệ làm việc thì huynh cứ yên tâm! Đòi này con thả c
hỉ có thể chặt Thiết Trúc, không gây phiền phức gì được nữa đâu.

Quảng Vân khẽ gật đầu, lúc này mới yên tâm, hấn tín nhiệm Quả
ng Sơn nên cũng lười phí tinh lực đi xem con thả kia...

Kết quả là, trong lúc không ai hay, rừng Thiết Trúc kia đang nhan
h chóng biến mất...

Cùng lúc đó, Tôn Ngộ Không bái kiến Tu Bồ Đề Tổ Sư dưới đài c
ao.

Tôn Ngộ Không cung kính nói:

-Sư phụ, người để cho con suy nghĩ, con đã suy nghĩ một đêm kh
ông có chớp mắt. Càng nghĩ, con càng không biết sư phụ người bi
ết những cái gì, lựa chọn như thế nào? Xin sư phụ chỉ điểm.

Tu Bồ Đề Tổ Sư khẽ gật đầu nói:

-Ở chỗ vì sư có ba mươi sáu phép biến hóa Thiên Cương, và bảy
mười hai phép biến hóa Địa Sát, người muốn học cái nào?

Tôn Ngộ Không nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, theo bản nă
ng muốn học hết, kết quả lời nói còn chưa nói ra thì linh cơ khẽ đ
ộng nói:

-Sư phụ, đã đều là phép thuật của sư phụ, thì đồ nhi có thể học hết
không?

Tu Bồ Đề Tổ Sư sững sờ, hiển nhiên là không nghĩ tới con khi nà
y lại nói như vậy, sau đó cười nói:

-Cái con khỉ nhà ngươi, đúng là có chút khôn khéo.

Tôn Ngộ Không cười hê hê nói:

-Sự phụ, chính là bởi vì có cái gọi là không ghét bản thân mình có nhiều bản lĩnh mà.

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Bỏ đi, vậy thì truyền tất cả cho ngươi. Ngươi tới đây, nghe vì sư giảng cho kỹ.

Tôn Ngộ Không áp sát tới, an tâm nghe giảng, trong lòng phục con thỏ sát đất, tự nhủ: Nếu không có con thỏ chỉ điểm, chỉ sợ là dù có lựa chọn nhiều, cũng sẽ bị thua thiệt!

Đến lúc nghe được, bảy mươi hai Địa Sát còn không bằng Thiên Cương, Tôn Ngộ Không càng cảm kích con thỏ nhiều hơn.

Lúc chạng vạng tối, Tôn Ngộ Không phá lệ tới sớm, đến lúc này, Tôn Ngộ Không mới phát hiện ra có điểm không đúng, rừng Thiết Trúc này có hơi đơn bạc!

Tôn Ngộ Không nhảy lên không trung nhìn ra xa, lập tức giật nảy mình, chỉ thấy nửa cái dốc núi đều trọc ở phía xa xa! Mặt đất thì xoay tròn lên, giống như là bị thứ gì ủi qua!

-Con thỏ, con thỏ!

Tôn Ngộ Không nhìn thấy con thỏ tiếp tục đi vào rừng trúc phía trước tiếp tục giả chết, thì tranh thủ thời gian chạy tới, kêu lên.

Tần Thọ vừa nhấc mí mắt vừa nói:

-Con khỉ, làm cái gì vậy?

-Ta làm gì? Hai ngày trước phát hiện rừng Thiết Trúc biến mất có hơi nhanh, hôm nay người điên rồi à, lại chặt hết chỉ còn phạm vi mấy cây số bên ngoài rừng Thiết Trúc! Người đây là muốn đem cái núi này làm thành đồi trọc hả? - Tôn Ngộ Không nói.

Tần Thọ khinh bỉ nói:

-Cũng không phải nhà của người, kích động cái gì? Hơn nữa, Quả ng Sơn nói, nếu ta có thể chặt hết rừng Thiết Trúc thì hẳn mới giúp ta đi xin sư phụ dạy ta phép thuật.

Tôn Ngộ Không, ngạc nhiên hỏi lại:

-Hắn nói như vậy thật hả?

Tần Thọ đáp:

-Thật! Cực kỳ chính xác! Tùng Quả có thể làm chứng.

Tôn Ngộ Không vỗ bàn tay một cái, cười ha ha nói:

-Cái này thì được thôi! Có cần ta giúp một tay không?

Tôn Ngộ Không cười hê hê nói:

-Con thỏ, hôm nay ta dựa theo phương pháp của người, học được một thân bản lĩnh. Người có muốn học không?

Hai mắt Tần Thọ sáng lên nói:

-Học! Đương nhiên muốn học rồi!

Bỗng nhiên Tôn Ngộ Không xông vào một cái vào rừng Thiết Trúc, lắc mình biến hóa thành một cây Thiết Trúc...

Tần Thọ còn chưa lên tiếng, đã truyền đến một tiếng gầm lên giận giữ ở nơi xa:

-Con thô!

Lại nói đến mấy phút trước.

Hai sư huynh đệ Quảng Sơn và Quảng Vân uống trà xong, liền chui lên cao đánh cờ, thế là bọn họ đi đến Kỳ Bàn Phong.

Kỳ Bàn Phong không lớn, bên trên chỉ có thể để một bàn cờ và hai cái bồ đoàn để mọi người ngồi lên trên, còn cơ bản là nửa người ở bên ngoài vách núi.

Mây mù lượn lờ dưới chân, gió núi thổi, nhưng khi nhìn thấy vực sâu vạn trượng, thì người không đủ định lực đừng có nói là đánh cờ, có thể ngồi vững cũng đã là không tệ rồi.

Đương nhiên, ở đây đều là người tu hành, Quảng Sơn và Quảng Vân là người có thực lực tiên nhân, tự nhiên sẽ không sợ cái này.

Hai người ngồi xuống, mây bay dưới chân, nhưng cũng không nhìn thấy được cảnh sắc phía dưới... Đương nhiên, hai người cũng không có tâm tình để đi xem mỗi ngày, vì đều đã nhìn chán cảnh sắc rồi.

Quảng Vân cầm cờ trắng, Quảng Sơn cầm cờ đen.

Quảng Vân giơ cao tay phải, cười nói:

-Sư đệ, sư huynh đi trước!

Quảng Sơn cười nói:

-Sư huynh, mời!

Quảng Vân đang muốn hạ cờ, thì bỗng nhiên có một trận gió núi thổi qua, mây mù dưới chân bị thổi bay đi, lộ ra phong cảnh dưới núi, Quảng Vân còn đang bận nhìn con cờ của mình, nhưng khi hạ xong quân cờ, ánh mắt liếc qua ngọn núi dưới kia, sau đó hắn như bị sét đánh tại chỗ!

-Đại sư huynh, huynh sao thế? - Quảng Sơn hỏi.

Sắc mặt Quảng Vân tái xanh, trên trán đều là mồ hôi lạnh hối:

-Quảng Sơn đệ chắc chắn là con thỏ kia không chặt nổi Thiết Trúc c?

Quảng Sơn nói:

-Chắc chắn! Mỗi lần đến đều thấy hắn nằm ngáy o o, hơn một ngày mới chặt được mười mấy cây Thiết Trúc, sao thế?

Quảng Vân nghe thấy cái này, đập quân cờ trắng bộp một cái vào trên bàn cờ, sau đó bỗng nhiên đứng lên nói:

-Vậy đệ nói cho ta, kia là xảy ra chuyện gì! Núi của chúng ta sao lại trở thành đồi trọc rồi? Rừng Thiết Trúc của chúng ta đâu?

Quảng Sơn ngạc nhiên, hắn chưa từng thấy Quảng Vân nổi giận như vậy nên bị dọa, quay đầu nhìn lại thì lại có mây bay tới.

Quảng Vân vung ống tay áo lên, tất cả mây đều bị thu vào trong tay, cảnh sắc phía dưới hiện ra không sót cái gì!

Quảng Sơn nhìn về phía rừng Thiết Trúc, chỉ nhìn thấy từ giữa sườn núi kia hướng xuống đều là một mảnh trụi lủi... Trừ phía trong rừng Thiết Trúc còn lại một ít, còn dường như phía ngoài đã bị trụi tận gốc! Mãi cho đến chân núi, mới nhìn thấy Thiết Trúc!

Nhưng mà Quảng Sơn biết, những cây Thiết Trúc kia không phải

là tiên phẩm mà đều là phàm phẩm, không đáng tiền – đồ tốt cũng bị mất hết rồi!

Quảng Sơn rống lên một tiếng:

-Con thỏ!

Sau đó Quảng Vân và Quảng Sơn biến mất tại chỗ trong nháy mắt...

Tần Thọ nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy Quảng Sơn lao đến, sau đó xách tai con thỏ lên quát:

-Con thỏ!

Tần Thọ móc móc lỗ tai, nói:

-Nhị sư huynh, người kích động như vậy làm gì? Ta đang nghe đây.

Hai mắt Quảng Sơn đỏ bừng kêu lên:

-Con thỏ, Thiết Trúc đâu?

Tần Thọ chỉ vào Thiết Trúc phía dưới nói:

-Không phải đều đang ở chỗ này sao, người kích động cái gì?

Quảng Sơn cả giận nói:

-Ta nói là... rừng Thiết Trúc của chúng ta đâu?!

Chương 320: Bồ Đề nói thỏ

Chương 320. Bồ Đề nói thỏ

Tần Thọ quay đầu chỉ vào rừng Thiết Trúc không còn nhiều ở sau lưng nói:

-Không phải đang ở chỗ này sao, nhị sư huynh, người không nhìn thấy hả? Người bị mù lúc nào thế?

Quảng Vân thấy Quảng Sơn đã tức đến mức lời nói không mạch lạc, vỗ vỗ Quảng Sơn nói:

-Đề ta nói.

Sau đó Quảng Vân nghiêm túc nói:

-Con thỏ, chúng ta bảo người đi chặt Thiết Trúc, chứ không phải để người nhổ tận gốc. Tại sao người lại gây họa cho rừng Thiết Trúc thành dạng này rồi?

Tần Thọ nghe xong, chính trực ưỡn ngực ngẩng đầu kêu lên:

-Đại sư huynh, cái này không thể trách ta! Lúc ta chặt đã hỏi qua nhị sư huynh, ta nói nếu ta chặt sạch thì xử lý thế nào, nhị sư huynh nói, có chuyện gì thì hấn chịu, còn nói là giúp ta đi xin sư phụ, để sư phụ dạy ta phép thuật. Không tin, người hỏi nhị sư huynh đi!

Tần Thọ nói xong, nhìn về phía Quảng Sơn.

Mặt Quảng Sơn lập tức đỏ lên, hấn rất muốn phản bác, thế nhưng, vấn đề là, cái này đúng là do hấn nói!

Quảng Vân nhìn thấy vẻ mặt này của Quảng Sơn, lập tức hiểu hết, hấn thực sự muốn dùng một tay đập chết tên sư đệ ngốc này, căm giận nói:

-Quảng Sơn, đây chính là đệ nói, đệ làm việc thì ta nên yên tâm sao? Mỗi ngày đệ đều tới rừng Thiết Trúc để giám sát, đệ giám sát thế nào vậy? Lúc này mới có hai ngày! Hai ngày mà rừng Thiết Trúc chỉ còn lại như thế này! Đây chính là Thiết Trúc tiên phẩm đó! Đệ muốn ta bàn giao thế nào với sư phụ đây? Ta cần một lời giải thích hợp lý!

Nói xong, Quảng Vân phất tay áo bỏ đi...

Quảng Sơn thấy thế, gấp gáp đuổi theo, kêu lên:

-Đại sư huynh, huynh nghe đệ giải thích!

Tân Thọ thấy thế, kiểng chân nghển cổ kêu lên:

-Nhị sư huynh, người đừng đi mà! Người đã nói là nếu ta chặt xong mảnh rừng Thiết Trúc này thì người sẽ xin sư phụ dạy ta phép thuật mà!

Quảng Sơn nghe xong, thật muốn chém chết con thỏ này, lập tức phát hỏa, quay đầu lại giận dữ hét:

-Con thỏ đáng chết, chặt cái con mẹ ngươi! Còn chặt nữa thì ta sẽ chặt ngươi!

Sau đó Quảng Sơn lập tức đuổi theo Quảng Vân...

Tân Thọ xoa xoa mũi, chẹp chẹp miệng nói:

-Thô lỗ! Thô tục! Quá đáng!

Sau khi hai người kia đi rồi, Tôn Ngộ Không chạy tới, cảm thán nói:

-Oa... ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhị sư huynh nói tục, có điều nghe rất thoải mái!

Hai mắt Tản Thọ khẽ đảo nói:

-Đừng học những thứ không tốt này, đi!

-Đi đâu? - Tôn Ngộ Không hỏi.

Tản Thọ chững chạc đằng hoàng nói:

-Làm việc phải có đầu có đuôi, đương nhiên là chặt nốt chỗ Thiết Trúc còn lại rồi!

Tôn Ngộ Không bó tay rồi, cười khổ nói:

-Người không sợ nhị sư huynh chém chết người à?

-Ta đây là đang tuân thủ lời hứa! Hắn dám động thủ, ta sẽ đi cáo t rạng với sư phụ!

Nói xong, con thỏ liền đi chặt Thiết Trúc.

Tôn Ngộ Không nhìn từng mảnh từng mảnh rừng Thiết Trúc đổ x uống, trong lòng cảm thán:

-Sợ là sau khi sư phụ biết, sẽ giúp hắn chặt người... Bây giờ thì ta biết vì sao sư phụ không nhận con thỏ này rồi...

Nửa canh giờ qua đi.

Quảng Sơn trùng mắt xuất hiện trước mặt Tản Thọ, giữa hai người chỉ còn một gốc Thiết Trúc tiên phẩm đang run lẩy bẩy trong gi

ó...

-Con thỏ! Người không thể để cho Phương Tôn Sơn chúng ta chừa chút mầm à? - Quảng Sơn tức giận nói.

Tần Thọ đáp:

-Nhị sư huynh, đây là ước định của chúng ta. Nhân phẩm của thỏ gia ta vẫn còn tốt, đương nhiên nói được phải làm được rồi.

Quảng Sơn móc ra một thanh đại đao đặt ở bên cạnh nói:

-Hôm nay có ta ở đây, người đừng mơ động đến cái cây Thiết Trúc này!

Tần Thọ nói:

-Nhị sư huynh, lời nói này của người có ý nghĩa gì, người đang sợ thua à?

Quảng Sơn cắn răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ, người không thể chừa chút chỗ trống nào à?

Tần Thọ nói:

-Giữ lại ở dưới rất nhiều đất mà!

Quảng Sơn gầm thét lên:

-Cái này có thể giống nhau sao?

Tần Thọ bịt lấy lỗ tai, nhe răng nói:

-Nhị sư huynh, nói nhỏ chút... chúng ta là người văn minh.

-Vấn minh cái rắm! Ta cho người biết, hôm nay có ta ở đây, ta nhất định sẽ bảo vệ cây Thiết Trúc này! - Quảng Sơn hét lớn.

Tần Thọ thở dài nói:

-Nhị sư huynh, người đây là đang ép ta mà... ta nói cho người biết, tuy ta là người thế này nhưng mà ta luôn hết lòng tuân thủ lời hứa, nếu ta đã nói xử lý nó thì nhất định sẽ xử lý nó! Nếu người muốn bảo vệ, được thôi, người chờ xem đi, chờ lúc người ngủ gật, thì ở gia ta mới hạ thủ.

Nói xong, Tần Thọ hát đầu bỏ đi!

Quảng Sơn thấy thế, lập tức tròn tròn mắt, con thỏ chết tiệt này có ý gì? Muốn đổi nghịch với hắn?

Nếu không phải lo lắng quy củ sơn môn là không thể động thủ với đồng môn thì hắn đã sớm nấu con thỏ này lên rồi!

Có điều bây giờ, hắn cũng có chút khổ, ý tứ của con thỏ rất rõ ràng, người có bản lĩnh thì cứ ở đây trông, còn nếu người không ở đây thì ta sẽ xử lý cây Thiết Trúc này, người xem đó mà làm thôi!

Trông coi? Cần phải thủ ở đây tới khi nào? Không sợ bị ăn trộm cớ gì sợ trộm nhớ tới!

Không thủ? Vậy thì một cây dòng độc đinh này nhất định sẽ chết thảm trong tay con thỏ, lại nghĩ đến hậu quả, nếu đi xin sư phụ dạy phép thuật cho con thỏ, rồi còn phải đối mặt với trừng phạt để rừng Thiết Trúc bị chặt sạch, nghĩ đến ánh mắt của sư phụ và đồng môn, lập tức khiến hắn tê cả da đầu...

Cuối cùng, Quảng Sơn quyết định, hắn không đi!

Thế là, bắt đầu từ ngày hôm đó, trên Phương Thốn Sơn thiếu đi một người cao lớn thô kệch, chơi bời lêu lổng tên Quảng Sơn, nhưn

g lại nhiều lên một Quảng Sơn lẻ loi trơ trọi khổ tu ở rừng Thiết Trúc, bị người khác gọi đùa là Thiết Trúc chân nhân...

-Con thỏ, xem ra nhị sư huynh nói đùa mà thật rồi. Sợ là một gốc này không đến tay người đâu.

Tôn Ngộ Không nhìn Quảng Sơn phía xa nói.

Tần Thọ không để ý nói:

-Mộc gốc Thiết Trúc mà thôi, không quan trọng. Hôm nay người học phép thuật gì thế?

Tôn Ngộ Không thở dài nói:

-Ai nha, học được không ít, có điều, không có rượu không có thịt, bên trong miệng đều thấy nhạt, không còn khí lực để nói...

Tần Thọ liếc hắt một cái:

-Nhìn tiền đồ của người này, đi, thỏ gia ta mang người đi săn!

Tôn Ngộ Không nghe xong, lập tức vui mừng!

Thế là hai người đi xuống núi.

Tôn Ngộ Không lần nữa thấy được trình độ vô sỉ của con thỏ, chỉ cần là mỹ vị hắt coi trọng, thì luôn có thể tìm được lý do ném đối phương vào nôi...

Cơm nước no nê.

Tôn Ngộ Không nói:

-Con thỏ, ta nói cho người, cái Địa Sát bảy mươi hai biến này nhé...

Cùng lúc đó, ở trên cửu thiên, bên trong Tử Tiêu Cung, một đạo nhân bỗng nhiên bấm ngón tay tính toán, kêu không hay rồi...

Đồng thời, trên đài cao ở Phương Thốn Sơn, Tu Bồ Đề Tổ Sư để tay rơi xuống, tức giận nói:

-Tôn Ngộ Không! Ở đâu?

Tôn Ngộ Không đang muốn giảng bảy mươi hai biến, thì chợt nghe Tu Bồ Đề Tổ Sư gọi hắn, giật nảy mình, tỉnh rượu không ít, đi nhanh lên núi bái kiến Tu Bồ Đề Tổ Sư.

Chương 321: Bồ Đề nói thỏ (2)

Chương 321. Bồ Đề nói thỏ (2)

Tôn Ngộ Không vẫn rất tôn kính sư phụ.

-Đệ tử bái kiến sư phụ.

Tôn Ngộ Không làm lễ.

Tu Bồ Đề Tổ Sư cả giận nói:

-Ngộ Không, ngươi có truyền phép thuật cho Tản Thộ không?

Tôn Ngộ Không sững sờ, định nói láo, nhưng mà đối mặt với sư phụ, hắn vẫn lựa chọn ăn ngay nói thật, gật đầu nói:

- Sư phụ, sư đệ có tâm muốn học...

- Dạy?

Tu Bồ Đề Tổ Sư cất lời Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

- Dạy, có điều chỉ mới dạy công pháp tu luyện, còn chưa dạy những cái khác...

Tu Bồ Đề Tổ Sư nghe xong, lập tức thở dài nói:

- Ngộ Không, vì sư đã nói qua, ta dạy người phép thuật thì đừng khoe khoang trước mặt đồng môn, cũng không cho phép người truyền cho người khác. Người...

Tôn Ngộ Không nói:

- Sư phụ, sư đệ cũng không phải người ngoài.

Tu Bồ Đề Tổ Sư thở dài lần nữa nói:

- Bỏ đi, người đi gọi Tản Thọ tới đây.

Tôn Ngộ Không lĩnh mệnh, lập tức xuống núi tìm con thỏ.

Không lâu sau, hai người tới, kết quả phát hiện, những đệ tử khác cũng đến, phân ra hai bên, tình cảnh giống hết lúc trước khi hai người đến bái sư.

- Ngộ Không, người có biết sai? - Tu Bồ Đề Tổ Sư hỏi.

Tôn Ngộ Không gật đầu nói có.

Tu Bồ Đề tổ sư lại hỏi Tàn Thọ:

-Tàn Thọ, người tự học công pháp tông môn, có biết sai?

Trên đường tới, Tàn Thọ đã hỏi rõ tình hình, biết Tu Bồ Đề Tổ Sư muốn làm chuyện gì, thế là gật đầu nói:

-Đệ tử biết sai.

Tu Bồ Đề Tổ Sư thở dài một tiếng nói:

-Tàn Thọ, người có biết vì sao vì sư nhận người làm đệ tử nhưng lại không dạy người phép thuật không?

Tàn Thọ nói:

-Sư phụ là sợ đồ nhi gây họa?

Tu Bồ Đề Tổ Sư nghe được hai chữ gây họa này, đầu tiên là liếc nhìn Tôn Ngộ Không, sau đó lắc đầu nói:

-Nếu là sợ gây họa, thì cũng sẽ không nhận các người.

Tàn Thọ nghe không hiểu, gãi đầu nói:

-Sư phụ, vậy thì là vì cái gì?

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Tàn Thọ, vì sư đã nhận người làm đệ tử thì sẽ chịu trách nhiệm với người, có mấy lời vốn là không thể nói, nhưng mà hôm nay cũng không thể không nói một câu. Thiên tư của người yêu nghiệt, bên trong giấu hồng hoang, trên người có bí mật lớn. Bí mật này, có vài người biết, có vài người không biết, nhưng mà mọi người đều có chung một nhận thức, đó chính là tuyệt đối không thể truyền công pháp cho người.

-Vì sao?

Trong lòng Tần Thộ run lên, hắn đã sớm biết thân thể mình có vấn đề, hắn đã thử thăm dò hỏi một số người, đáng tiếc, không có ai nói với hắn.

Cái này cũng làm cho nghi hoặc trong lòng Tần Thộ càng nhiều...

Chỉ là không ngờ được, thế mà Tu Bồ Đề Tổ Sư lại nói ra, thiên tư của hắn yêu nghiệt? Bên trong giấu hòng hoang? Trên người có bí mật lớn?

Đây là ý gì?

Tu Bồ Đề Tổ Sư phát phát tay, tất cả các đệ tử đều lui ra, đến ngay cả Tôn Ngộ Không cũng bị mang đi, chỉ để lại một mình Tần Thộ.

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Con thỏ, ngươi nhất định muốn học phép thuật?

Tần Thộ ngồi xếp bằng đối diện với Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Sư phụ, hắn là người rất rõ thân thể của con... con không học thì sợ là sẽ không sống được bao lâu nữa. Có một số việc, người ngoài không biết, nhưng mà trong lòng con biết rất rõ. Tốc độ thôn tính nguyên khí trong cơ thể con càng lúc càng nhanh, những vật mà con ăn, đã càng ngày càng vô dụng. Nhân quả có thể khiến cho bọn chúng tạm thời ngậm miệng, nhưng mà những nhân quả này sớm muộn gì cũng phải trả... Nếu đến ngày trả đó, con không có thực lực...

Tu Bồ Đề Tổ Sư khẽ gật đầu nói:

-Trên người người có ác quả, cũng có thiện duyên, trước mắt thì thiện duyên lớn hơn ác quả, cũng không có gì nguy hiểm. Nhưng mà, thân thể của người sẽ buộc người đem mọi chuyện càng làm càng lớn, cuối cùng sẽ hoàn toàn chộc phải phiền toái cực lớn. Nhưng mà người cũng đã biết, người không có thực lực, khổ chính là mình, còn nếu có thực lực, thì người khổ lại là chúng sinh.

-Đây là ý gì? Sư phụ, người nhìn bộ dạng con thể này, lại giống như là người gây họa cho toàn thế giới hả?

Tần Thọ bó tay rồi, mặc dù hắn có chút không an phận, nhưng mà cũng không đến mức là hỗn thể ma đầu.

Nhưng mà Tần Thọ lại thấy được đáp án chắc chắn trong mắt Tu Bồ Đề Tổ Sư.

Tần Thọ không còn gì để nói...

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Tần Thọ, thực lực của người càng mạnh, thân thể của người càng mạnh thì càng cần nhiều nguyên khí, đây là một tuần hoàn ác tính. Bây giờ người phải ăn tiên phẩm thì mới có thể chắc bụng, mới có thể sống. Vậy nếu như người tiến hành tu hành, người cảm thấy người phải ăn cái gì mới có thể duy trì sự sống.

Tần Thọ sững sờ...

Tu Bồ Đề Tổ Sư nói tiếp:

-Lúc trước người ở trên Mặt Trăng, thực lực còn yếu, chỉ cần ăn hoa quả, vỏ cây là có thể miễn cưỡng duy trì sự sống, bây giờ lại ăn những cái kia, còn có tác dụng không?

Tần Thọ trầm mặc, suy nghĩ kỹ một chút, hình như đúng là như thế

ế... Chỉ có điều trong tay hắn càng ngày càng dư dả, thời gian lại càng ngày càng tốt, cho nên mới tạo thành ảo tưởng của hắn rằng bệnh tình của hắn không có vấn đề gì cả. Nhưng mà, kỳ thật, nguy cơ chẳng những không mất đi mà lại càng ngày càng tăng lên!

Tần Thộ không cam lòng hỏi:

-Sư phụ, con biết người là thánh nhân, chẳng lẽ người cũng không thể giúp con chữa khỏi bệnh sao?

Tu Bồ Đề Tổ Sư hí mắt, ánh mắt có hơi lắc lư, cuối cùng thở dài nói:

-Nếu người đã biết ta là thánh nhân, thì hắn phải biết, những chuyện đương thời vì sư không thể làm gì thì cũng không ai có cách nào cả.

Tần Thộ thở dài một tiếng, đứng dậy, cúi người hành lễ với Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Đệ tử đã hiểu, cáo từ.

Nói xong, hai cái tai lớn của Tần Thộ gục xuống, quay người cô đơn rời đi...

Trong lòng Tần Thộ từng có vô số ước mơ đối với tương lai, hắn từng ảo tưởng có thực lực cường đại, đạp mây ngũ sắc đi cưới Hằng Nga, ảo tưởng đi qua chỗ nào thì tất cả mọi người ở đó đều phải gọi một tiếng lão tổ tông... Ảo tưởng quay trở lại Trái Đất, để xem những người khinh thường hắn, khi dễ hắn phải trả giá đắt.

Nhưng mà sau cuộc nói chuyện hôm nay, Tần Thộ bỗng nhiên đáng ngất ngưởng phát hiện, ước mơ của hắn, cuối cùng chỉ là ảo tưởng, ngay mộng tưởng cũng đều chưa tới!

Khi tất cả hi vọng bị mất đi, tâm tình Tần Thộ vô cùng sa sút, bỗng nhiên hắn không biết mình nên đi nơi nào...

Nhìn bóng lưng cô đơn của Tần Thộ, Tu Bồ Đề Tổ Sư nói:

-Con thỏ, chỉ cần ngươi không tu luyện, cho dù trời có sập xuống, sẽ có vì sư đỡ cho ngươi.

Tần Thộ nghe vậy, đắng chát cười nói:

-Chẳng lẽ con tu luyện còn khủng bố hơn so với trời sập à?

Tu Bồ Đề Tổ Sư không nói gì...

Tần Thộ lắc lắc đầu rời đi...

Chương 322: Quyết định của con thỏ

Chương 322. Quyết định của con thỏ

Lúc xuống núi, có rất nhiều đệ tử đều đứng chờ ở đáy, từng người từng người đều tò mò nhìn con thỏ, bộ dạng thì cứ như muốn nói lại thôi, dường như tất cả đều đang hiểu kỳ Tu Bồ Đề Tổ Sư nói với con thỏ cái gì.

Có điều cuối cùng, vì có rất nhiều người không thân với con thỏ, nên không có đi lên hỏi, chỉ đưa mắt nhìn con thỏ rời đi.

Tôn Ngộ Không và Tùng Quả nhìn nhau rồi đuổi theo.

-Con thỏ, con thỏ! Người sao thế? - Tùng Quả quan tâm hỏi.

Tôn Ngộ Không cũng nói:

-Con thỏ, có phải sư phụ rắn dạy người rồi không? Kỳ thật, người cũng không cần để trong lòng...

Tần Thọ lắc đầu không nói gì, trở lại nhà của mình, ngửa đầu nhìn lên trời, yên lặng không nói.

Tùng Quả gãi gãi đầu, móc ra một quả táo đưa tới, hỏi:

-Con thỏ, người có đói không?

Tần Thọ cố nặn ra vẻ mặt tươi cười nói với Tùng Quả:

-Cảm ơn, người ăn đi.

Tôn Ngộ Không nói:

-Con thỏ, hay là chúng ta đi săn đi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có tâm tình.

Tôn Ngộ Không và Tùng Quả có hơi chết lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, một mặt cay đắng, không biết nên nói cái gì cho tốt, đành phải đứng bên cạnh với Tần Thọ.

Hồi lâu sau, Tần Thọ thở dài một tiếng nói:

-Con khỉ, Tùng Quả, sư phụ không cho ta tu luyện.

Hai người ngạc nhiên...

Tôn Ngộ Không nói:

-Vì sao?

Tùng Quả cũng tò mò nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ đem một chút tình hình của mình nói ra.

Tùng Quả gãi gãi đầu nói:

-Cái này thật là khó lựa chọn...

Tôn Ngộ Không lại bĩu môi, xùy một tiếng nở nụ cười.

Tần Thộ sững sờ, cả giận nói:

-Con khi chết tiệt, ta đã như vậy rồi mà ngươi còn cười?!

Tôn Ngộ Không ha ha cười nói:

-Ta cười ngươi quá đàn bà!

Tần Thộ nhướn mày nói:

-Ý gì?

Tôn Ngộ Không nhe răng, dựa vào lan can nhìn ra phương xa nói:

-Kỳ thật, giữa thiên địa, vạn vật sinh linh khác người ở chỗ nào? Lúc lão Tôn ta chui từ đá ra, cũng cảm thấy vô cùng tự tại tiêu sái, về sau bị con lươn nhỏ ở Nam Hải kia giở trò, mới chợt phát hiện thế giới này cũng không có tốt đẹp như ta nghĩ, lúc bị chèn ép cũng bắt đầu nghĩ đến chuyện sinh tử. Nhưng mà về sau ta đã nghĩ thông suốt...

Tần Thộ tiếp tục nghe.

Tôn Ngộ Không nắm chặt nắm đấm, giơ lên cao, nói với bầu trời:

-Lão Tôn ta không cầu trường sinh, cũng không cầu vinh hoa phú quý! Chỉ cầu cả đời này vô địch, sống một cách huy hoàng xán lạn! Cho dù chỉ là một sao băng, xán lạn nhất thời, cũng muốn chiếu u sáng cả bầu trời đêm, làm cho tất cả mọi người đều ghi nhớ, giờ khắc này trong lịch sử là lão tử viết!

Tần Thộ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên!

Tùng Quả cũng nhiệt huyết sôi trào, dấy cuống họng hô:

-Nói hay lắm! Con khi, ta ủng hộ ngươi! Ta cũng phải như vậy! Để lúc hậu nhân lật xem lịch sử, giờ khắc này, chỉ có ta!

Tôn Ngộ Không cười ha ha lấy tay vuốt đầu Tùng Quả nói:

-Ngươi không được!

-Vì sao?

Tùng Quả không phục kêu lên.

Tôn Ngộ Không cười hắc hắc nói:

-Bởi vì có ta chứ sao! Nào còn có phần của ngươi!

Tùng Quả nghe xong, mặt đỏ lên, quật cường nói:

-Ngươi không thể giữ lại cho ta một tờ sao?

Tôn Ngộ Không nhìn Tùng Quả đáng yêu, nghe lời này, bỗng nhiên cười... Đứa nhỏ này, thật đúng là... đáng yêu!

Tôn Ngộ Không vỗ vỗ đầu Tùng Quả nói:

-Được rồi, để cho ngươi một tờ!

Tùng Quả kêu lên:

-Không! Ta muốn hai tờ!

Tôn Ngộ Không nói:

-Ngươi đừng tham quá!

Tùng Quả chỉ vào con thỏ nói:

-Ta chia một tờ cho con thỏ.

Tôn Ngộ Không ngạc nhiên... nhìn về phía con thỏ.

Chỉ thấy ánh mắt mờ mịt của con thỏ biến mất, mà thay vào đó là một loại kiên định đặc biệt, đồng thời càng ngày càng có thần thái...

Tôn Ngộ Không linh cơ khẽ động, lắc đầu nói:

-Không được, con thỏ này đã phé rồi, giữ lại cho hấn một tờ, còn chưa chắc hấn đã muốn. Nếu mà để trống, thì quá lãng phí.

-Ngươi nói đúng, ta không cần một trang này.

Con thỏ bỗng nhiên mở miệng nói.

Tôn Ngộ Không và Tùng Quả ngạc nhiên, trăn miêng một lời nó:

-Vì sao?

Con thỏ duỗi móng vuốt, khép năm ngón lại thành nắm tay, giống như đang bắt lấy cái gì đó, nghe răng, trắng lè nói:

-Bởi vì, thỏ gia ta muốn hết!

-Má! Tốt xấu gì người cũng phải để lại cho chúng ta một tờ chứ!

Hai người trăm miệng một lời kêu lên.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Không cho!

-Người cũng tham quá đi!

Hai người lại kêu lên.

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Có điều, ta có thể thêm cho các người hai trang, thế nào hả?

-Vậy còn được!

Hai người cùng cười.

Tần Thọ nói:

-Con khỉ! Đi, đi sẵn đi, uống suốt đêm luôn!

Tôn Ngộ Không đáp:

-Được!

Tùng Quả đi theo kêu lên:

-Tính cả ta nữa, ta cũng muốn uống rượu!

Tần Thọ, Tôn Ngộ Không:

-Không!

Tùng Quả không cam lòng:

-Dựa vào cái gì?

Tần Thọ và Tôn Ngộ Không nói:

-Trẻ con không được phép uống rượu! Có điều người có thể rót rượu.

Tùng Quả cả giận nói:

-Các người khi dễ ta! Dựa theo tuổi tác ta còn lớn hơn con khi! Hấn mới sinh có mấy ngày!

Tôn Ngộ Không ước lượng trong đầu nói:

-Chúng ta tính theo vòng đầu.

Tùng Quả nói:

-Ta còn cao hơn con thỏ.

Tùng Quả oa oa khóc lớn nói:

-Ta mặc kệ, dù sao ta chính là muốn uống...

-Người thật sự muốn uống?

Lông mày Tần Thọ nhướng lên, liếc ánh mắt xấu xa về phía con khỉ.

Con khi lập tức hiểu, nói:

-Cho người uống cũng được, có điều hậu quả tự chịu.

Tùng Quả kiên định:

-Có hậu quả gì? Các người uống được, sao ta lại không uống được? Ai sợ ai chứ!

Thế là, sau khi đi sẵn, một bàn lớn đồ ăn, lại để thêm ba bầu rượu, ba người ngồi cùng một chỗ, giờ chén rượu lên cao.

Tần Thọ và con khi hô to một tiếng:

-Cạn!

Sau đó hai người ngửa đầu, cạn sạch một chén!

Tùng Quả thấy thế, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, rất có cảm giác là mình đã trưởng thành, không phải là trẻ con nữa, thế là lập tức phồng cổ kêu lên:

-Cạn!

Sau đó một hơi cạn sạch!

Sau một khắc, chỉ cảm thấy rượu vào yếu hần nóng bỏng, kích thích bản năng hần liền muốn phun ra ngoài!

Kết quả nhìn thấy hai tên gia hỏa là con thỏ và con khỉ đang nghiêng đầu nhìn hần, một bộ dáng đang xem kịch vui, trong lòng Tùng Quả tự nhủ: Tuyệt đối không thể bị mất mặt!

Thế là, Tùng Quả hung hăng, nuốt một ngụm xuống...

Lập tức cảm thấy toàn bộ thực quản đều nóng bỏng, cay đến cả tr

ong dạ dày!

Nhưng rồi lại bốc hỏa, một luồng nhiệt xông lên đầu, thế giới trước mắt đều là hoa, sau đó vô thức mở miệng cười ngốc nghếch:

-Ha ha... Ngon! Lần nữa!

Tần Thọ và con khỉ cười hê hê một tiếng, rất có cảm giác đang làm hư một đứa bé, nâng chén, cạn ly!

Ba chén vào trong bụng!

Tần Thọ và con khỉ đang ba hoa chích chòe thì Tùng Quả bên cạnh chỉ cảm thấy thế giới trước mắt đang lắc lư, sau đó trong lòng có vô số lời không thoải mái nhưng không nói ra được, cuối cùng mở rộng miệng, oa...

Một đêm này, vốn dĩ núi rừng đang có khí thế hùng hục, nháy mắt liền bị một chậu nước lạnh tạt vào, tắt luôn!

Sau đó chính là từng tiếng khóc thảm...

Chương 323: Đổi người rồi

Chương 323. Đổi người rồi

-Sư đệ, người nó xem làm sao ta lại khổ như vậy... oa oa... người ta đều có sư đệ gọi sư huynh, nhưng ta lại không có, oa oa...

-Con thở... oa oa...

-Con khi, người nghe ta nói... oa oa...

-Con thở người hãy quay đầu lại nhìn ta, ta còn chưa nói xong đã u... oa oa...

-Tùng Quả, người bình tĩnh nói chuyện, đừng có kéo dài được không? Con khi quần người bị kéo kìa...

-Tùng Quả, người có thể đừng vừa lau nước mũi xong lại đập vào ta không? - Con thở tiếp tục nói.

Con khi khô sở nói:

-Tùng Quả, người muốn khóc thì về nhà khóc, nếu không thì người ôm con thở cộ cũng được, hấn lông dài thật nhiều... cảm giác xoa vào thoải mái hơn.

Một đêm qua đi, rốt cuộc thì Tùng Quả cũng mệt mỏi, nằm dài trên mặt đất ngáy o o, nước mũi thổi thành cái bong bóng cực to...

Con khi và con thở ngồi ở bên cạnh, mặt chua xót nhìn nhau, trăm miệng một lời nói:

-Về sau, tuyệt đối không được để cho đứa nhỏ này uống rượu! Họ c thói xấu rồi!

-Con thở, tiếp theo người làm thế nào bây giờ? Lần này sư phụ đã nói rõ là không cho ta dạy người phép thuật, những thứ ta học từ chỗ người, khẳng định là không thể truyền cho người được nữa rồi.
- Tôn Ngộ Không nói.

Tần Thọ biết, Tôn Ngộ Không luôn rất tôn trọng sư phụ.

Trước đó Tôn Ngộ Không dạy cho Tần Thọ, là bởi vì Tu Bồ Đề T

Ổ Sư chưa nói rõ trước mặt là không thể truyền thụ cho con thỏ, h
ấn mới có thể giả hồ đồ để dạy cho Tần Thộ.

Bây giờ, mọi chuyện đã được làm rõ, hẳn nhất định sẽ không làm
như vậy nữa.

Có điều giờ khắc này Tần Thộ cũng đã nghĩ thông suốt rồi, gật gù
đắc ý nói:

-Đường này không được, thì đổi con đường khác thôi, thỏ gia ta c
ũng không tin, trên trời dưới đất này lớn như vậy, còn không có n
ơi để thỏ gia ta làm giàu!

Tôn Ngộ Không gật đầu, dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Hay! Con thỏ, người yên tâm, dựa vào tình cảm giữa hai huynh đ
ệ chúng ta, về sau ai bắt nạt ngươi, người nói cho ta!

-Đủ nghĩa khí! - Tần Thộ khen.

Tôn Ngộ Không nói tiếp:

-Ta đi cảm ơn người ta!

Tần Thộ:

-Cút!

...

Gần sáng, Tần Thộ đứng dậy cáo từ rồi rời đi.

Tôn Ngộ Không có hơi băn khoăn hỏi:

-Thật sự cứ đi như thế à?

Tần Thọ gật gù đắc ý nói:

-Thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tan, ở đây ta đã kh ông tìm được gì rồi, có ở nữa thì cũng chỉ đến thế mà thôi. Người đừng luyến tiếc ta, cũng không cần nhớ ta, hãy tin ta đi, cách ngày người bị đuổi không còn xa nữa đâu.

Tôn Ngộ Không bữu môi nói:

-Không thể nào! Lão Tôn ta là đồ đệ biết điều như vậy, thông minh như vậy, sư phụ tìm được một người đồ đệ như thế ở đâu chứ, ngược lại là người, người đi lần này... Ài... Con thỏ, để lại một chút kỉ niệm đi.

Tần Thọ nói:

-Người muốn cái gì?

Tôn Ngộ Không đáp:

-Hôm qua đi bắt hai con chuột trúc, rất mập, người để lại cho ta có được không? Ngoài ra còn cái nồi giống như cái lò, mặc dù hơi nhiều lời chút, nhưng mà nấu cơm vẫn rất có hương vị, chủ yếu là tiện, ta không cần phải động thủ... ại da... con thỏ, sao lại chạy đi thế?

Cuối chân trời, truyền đến một âm thanh như sấm rền, cực kỳ trầm mạnh – Cút!

-Thiên Lôi cuộn cuộn, chính là đến như thế đó!

Tôn Ngộ Không chẹp chẹp miệng, xách Tàng Quả lên đi về nhà.

Sau khi con thỏ đi, Quảng Vân nhẹ nhàng thở ra, Quảng Sơn nhìn lên cây Thiết Trúc duy nhất may mắn còn sót lại cũng nhẹ nhàng thở phào, cảm thán nói:

-Còn tốt, còn tốt, cuối cùng cũng bảo vệ được một cây giống. Chỉ cần có mầm non thì không sợ sau này...

Nói xong, Quảng Sơn đứng dậy, bỗng nhiên, cây giống kia đổ...

Quảng Sơn cúi đầu xuống nhìn, lập tức giận dữ:

-Con thỏ! Đến cái gốc người cũng không tha à! Tốt nhất đừng để ta lại nhìn thấy người! Nếu ta nhìn thấy nhất định sẽ nấu người!

...

Vốn dĩ mọi người coi chuyện con thỏ gây chuyện rồi đi là chuyện tốt, nhưng mà chẳng ai ngờ, con thỏ đã đi rồi, nhưng cái con khỉ này vẫn không yên tĩnh như cũ...

Nhất là đám yêu quái ở đỉnh núi gần đó, từng đám từng đám co lại vào trong hang, con nào con nấy đều đói xanh xao vàng vọt, ngây người trong hang không ai dám ra ngoài gây họa!

Mỗi ngày thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng truyền đến từ phía ngoài:

-Hê! Con Lợn Rừng Tinh kia, nhìn tinh thần người uể oải như vậy, hay là nấu người đi!

-Con Rùa Tinh này, nhìn tinh thần người như vậy, sợ là đã bị tâm bệnh rồi, vào trong nồi thử chút hương vị đi!

-Con Cóc Tinh kia, đùa giỡn cóc nhà lành, người có biết tội của người không, lão Tôn ta có một quả ớt này, vừa vặn để chăm sóc cho người...

...

Giọng nói này như là đại ma chú khủng bố mấy đỉnh núi gần đó, đám yêu quái đều tránh né, cảm thấy bất an, từng đám từng đám đều mong mỗi đại ma vương này sớm ngày xéo đi...

Không sai, từ khi Tôn Ngộ Không đi theo con thỏ học thói xấu, mỗi lần có cơ hội, sẽ đều đến Nghiễm Sơn làm tiệc, thế là... yêu quái ở xung quanh bắt đầu xui xẻo.

Lại nói, Tàn Thọ trực tiếp đi về Thiên Đình, quả nhiên khi đến Tây Thiên Môn đã nhìn thấy Kim Thiên Tử anh tuấn tiêu sái, Kim Thiên Tử này có hơi lăm lờ, vừa nhìn thấy Tàn Thọ lập tức phát tay chào hỏi:

-A di đà phật, Nhật Du Thần, lần này hạ giới có chuyện mới mẻ gì phát sinh không?

Tàn Thọ thuận miệng đáp:

-Có, một con khỉ nhảy ra từ bên trong cục đá.

Kim Thiên Tử sững sờ, cười nói:

-Đạo hữu nói đùa, làm sao một viên đá có thể sinh ra một con khỉ được, nói một cục đá thành tinh còn tạm được.

-Người không tin thì chúng ta đánh cược đi, thế nào? - Tàn Thọ hỏi.

Kim Thiên Tử lắc đầu đáp:

-Bản tăng là người xuất gia, sao có thể đánh cược được, hơn nữa tôi chỉ nói chắc chắn như thế thì bản tăng liền tin thôi.

Tàn Thọ không còn gì để nói, lắc đầu:

-Câu nói này của ngươi, quả thực là không thể làm bằng hữu mà.

Mà thôi, ta đi trước, trò chuyện sau.

Nói xong, Tần Thộ đi thật.

Chờ Tần Thộ ra khỏi Thiên Nam Môn, Ma Lễ Hải lập tức chạy tới Nam Thiên Môn, thu hồi Ảnh Ấn Thạch, lập tức nhìn xem, quả nhiên nhìn thấy được cảnh con thỏ đi ra khỏi Tam Tiên Lộ.

Trong lòng Ma Lễ Hải vô cùng kích động nói:

-Ranh con, nhân chứng vật chứng đều có, ta xem người còn nhảy nhót thế nào được nữa!

Thế là, Ma Lễ Hải siết chặt Ảnh Ấn Thạch trong tay, sải bước chạy tới Lăng Tiêu Bảo Điện để cáo trạng.

Ma Lễ Hải vọt thẳng tới Lăng Tiêu Bảo Điện, đang trèo lên bậc thềm bị Thái Bạch Kim Tinh ngăn cản.

-Tinh Quân, ngài thế này là sao?

Ma Lễ Hải không hiểu nhìn Thái Bạch Kim Tinh hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Có phải Thiên Vương tới là vì chuyện con thỏ hạ giới?

Ma Lễ Hải nói:

-Đây là đương nhiên! Huynh trưởng ta, đệ đệ ta đều bởi vì con thỏ kia mà bị nhốt, bây giờ ta đã có đủ nhân chứng vật chứng, sao có thể bỏ qua, đương nhiên là phải cáo trạng hắn, trả lại trong sạch cho huynh đệ ta.

Chương 324: Đổi người rồi (2)

Chương 324. Đổi người rồi (2)

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu nói:

-Thiên Vương, nếu tiểu thần là ngài, chuyện này coi như cho qua, sẽ không hỏi đến nữa.

Ma Lễ Hải tức giận nói:

-Tinh Quân, sao ngài có thể nói như thế? Chẳng lẽ huynh đệ của ta phải chịu sự oan uổng này sao? Xin Tinh Quân hãy giải thích một chút.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Thiên Vương không cần hỏi nhiều, chỉ cần biết, tiểu thần là vì muốn tốt cho ngài, như vậy là đủ rồi. Tiểu thần tự hỏi mình, từ trước đến giờ còn chưa có lừa ai, hại ai bao giờ đi?

Ma Lễ Hải nghe vậy thì trầm mặc... Mặc dù hắn rất không cam tâm, nhưng mà nhân cách của Thái Bạch Kim Tinh đã được vô số người và thời gian chứng minh, thực sự là hắn chưa có lừa ai, hại ai.

Nhưng mà trong lòng Ma Lễ Hải nuốt không trôi cục tức này...

Nghĩ ngợi một lát, Ma Lễ Hải cắn răng nói:

-Tinh Quân, ta nguyện ý chấp nhận sự nguy hiểm này, không sợ t

hất bại, cùng lắm thì bị giam cùng một chỗ với các huynh đệ, cũng đáng giá! Chỉ ít, ta không bởi vì khó khăn mà từ bỏ các huynh đệ!

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu nói:

-Tiểu thần chỉ là nhắc nhở Thiên Vương, nếu như Thiên Vương cảm thấy nhất định phải làm như vậy, thì liền đi thôi.

Ma Lễ Hải chấp tay, đang muốn đi thì quay đầu lại hỏi:

-Thật sự Tinh Quân không thể nói?

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu đáp:

-Không thể nói.

Ma Lễ Hải gật gù đầu, đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi Ma Lễ Hải hành lễ thì bắt đầu nói ra ngọn nguồn.

-Có chứng cứ? - Thái Bạch Kim Tinh hỏi.

Ma Lễ Hải móc Ảnh Ấn Thạch ra, nói:

-Đây chính là chứng cứ!

Một khắc sau, Ảnh Ấn Thạch mở ra, kết quả... Rỗng tuếch!

-Sao có thể thế được?

Ma Lễ Hải hoảng sợ nói.

Thái Bạch Kim Tinh thấy thế thở dài, trong mắt đầy vẻ thương hại, đi lên phía trước nói:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, hay là dựa theo pháp tắc trước đó xử trí, có được không ạ?

Ngọc Đế gật đầu.

Ma Lễ Hải mang theo tiếng khóc nức nở cùng một mặt không dám tin rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, bên ngoài đại điện, Ma Lễ Hải túm lấy Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Tinh Quân, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì với Ảnh Ấn Thạch của ta, ta đã xem qua...

Thái Bạch Kim Tinh ngửa đầu nhìn trời nói:

-Thiên ý khó đoán, ngài hà tất phải vậy đây...

Ma Lễ Hải cũng ngửa đầu lên, đứng trên Lăng Tiêu Bảo Điện nhìn trời, dường như nhìn thấy cái gì, bỗng nhiên Ma Lễ Hải giật mình, xém chút đã kêu thành tiếng lại bị Thái Bạch Kim Tinh nhanh tay chặn miệng, thấp giọng nói:

-Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đã biết chưa?

Ma Lễ Hải gật đầu như gà mổ thóc, trên trán đều là mồ hôi lạnh, đồng thời cười khổ

nói:

-Sao Tinh Quân không sớm nói cho ta biết phía sau kia là như thế, mẹ nó, có chết ta cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn thế này! Ài...

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Được rồi, đừng nói cái gì nữa, chỉ là hơn vạn năm mà thôi, bé quạu một lần là qua rồi.

Ma Lễ Hải chưa xót nói:

-Còn có thể như thế nào được nữa? Bỏ đi... đi thôi.

Nói xong, Ma Lễ Hải rời đi.

Tần Thọ trở về mặt trăng, lại không nhìn thấy Hằng Nga, tính toán thời gian, đoán hẳn là Hằng Nga đang ở Ngọc Anh Điện, hẳn cũng không có chuyện gì nên chuẩn bị đi Ngọc Anh Điện tìm Hằng Nga giải sầu.

Kết quả khi đi vào Nam Thiên Môn lại phát hiện, Nam Thiên Môn thiếu đi mấy khuôn mặt quen thuộc, lại nhiều hơn một khuôn mặt xa lạ!

Người này thân cao ba thước, toàn thân bắp thịt nở nang, hai tay cầm hai cái búa to, mày rậm mắt to, con ngươi ở giữa khép mở, khá hung hãn!

Tần Thọ hiếu kỳ đi tới.

Người khổng lồ kia liếc nhìn Tần Thọ, chờ Tần Thọ tới gần, lông mày nhướn lên, tròng mắt tròng một cái, sau đó miệng to nhếch lên thành hình bán nguyệt, khom người, tiến lên cười nói:

-Ai ui, đây không phải là thổ gia gia sao? Sao ngài lại tới đây? Ngồi đi... đừng để mệt quá.

Người khổng lồ vừa nói chuyện vừa kéo một cái ghế từ phía sau rồi để xuống đất...

Tần Thọ nhất thời không phản ứng kịp với sự thay đổi của người khổng lồ này, đầu óc có chút xoay vòng, đuổi chân đuổi tay, mớ lông trên trán...

Kết quả người khổng lồ này lập tức xoay người cúi đầu nói:

-Thỏ gia gia, ngài muốn làm gì vậy? Sao lại sờ đầu? Sao lại sờ...

Tần Thộ triệt để bó tay rồi, con hàng này cũng quá nhiệt tình đi... Hắn chỉ biết Nhật Dạ Du Thần bị người khác chán ghét, nhưng không nghe ai nói mọi người sợ cái tên này, sao lại đi nịnh hót Nhật Dạ Du Thần rồi!

Tần Thộ nghi ngờ nhìn người khổng lồ nói:

-Người... là ai vậy?

Người khổng lồ nghe xong, cả mặt đều là nịnh hót nói:

-Ta... tiểu thần là Cự Linh Thần, đại tướng tiên phong dưới trướng Thác Thập Thiên Vương, ngài gọi ta Tiểu Linh là được rồi.

Tần Thộ nghe xong, chỉ cảm thấy dạ dày co rúm một trận, suýt chút nữa là nôn, một người cao ba mét mà lại để con thỏ chỉ cao có nửa thước gọi hắn là Tiểu Linh? Mẹ nó, sao người không bảo ta gọi Linh Nhi luôn đi?

Cự Linh Thần thấy phản ứng khác thường của Tần Thộ thì nói:

-Thỏ gia gia, hay là, ngài gọi ta là Linh Nhi cũng được, mẹ ta cũng hay gọi ta như vậy.

Tần Thộ run lập cập, hai chân vô thức kẹp chặt, gia hỏa này quá ân cần, Tần Thộ có hơi không đỡ được.

Mấy năm gần đây, không có chuyện mà ân cần không phải lừa đảo thì cũng là trộm cắp, con hàng này cao lớn thô kệch, nhìn ánh mắt hắn cũng đang toát ra hoa đào, lẽ nào con hàng này có bệnh luyến động vật? Nghĩ đến cảnh hai người một trên một dưới, Tần Thộ vội vàng kẹp chặt cái miệng nói:

-Được rồi, ta vẫn gọi ngươi là Cự Linh Thần là được rồi, ngươi tự chơi đi, ta có việc đi trước.

Tần Thộ nhanh chân chạy mất.

Mặt Cự Linh Thần đầy sự ngưỡng mộ, đưa mắt nhìn Tần Thộ rời đi, thẳng đến khi Tần Thộ biến mất khỏi tầm mắt, mới vỗ vỗ tay, cười ha ha nói:

-Con thỏ này cũng không khó ở chung như vậy, tại sao mọi người ai cũng không muốn đến Nam Thiên Môn nhỉ? Chậc chậc... không hổ là con thỏ có bối cảnh, đến ý thức của đại lão cũng có, rất bình dị gần gũi...

Nghe được mấy câu này, những thiên binh thiên tướng mà tứ đại Thiên Vương để lại kia run lập cập, đồng thời âm thầm lắc đầu, trong lòng mắng to một tiếng: "Con mẹ nó, thật là biết nịnh hót con thỏ!"

Đến Nam Thiên Môn, Tần Thộ đi thẳng đến Ngọc Anh Điện, kén quả đến Ngọc Anh Điện xong Tần Thộ phát hiện, bên trong đó lại không có ai.

Sau khi nghe ngóng mới biết được, hôm nay những thần tiên ở Ngọc Anh Điện đi Tây Côn Lôn bái kiến Tây Vương Mẫu...

Tần Thộ bất đắc dĩ đành phải hồi phủ, lúc đi ngang qua Ngự Hoa Viên, Tần Thộ vỗ trán một cái, mắng to:

-Ai nha! Xem chút nữa quên mất việc này!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ phi thẳng một đường đến Nam Thiên Môn, Cự Linh Thần vừa nhìn thấy hắn, lập tức nhếch miệng cười, toà thân Tần Thộ lại khẽ run, vội vàng mở truyền tống đi Đông Thiên Môn, sau đó đi hạ giới.

Chương 325: Long Cung

Chương 325. Long Cung

Đông Hải!

-Nhị tỷ, ta nghe nói, tỷ sợ Nhật Dạ Du Thần gì đó sao?

Một người trẻ tuổi mặt trắng nõn, lại lười biếng vừa ăn nho mà thị thiếp đưa tới, vừa tùy tiện nói với Ngao Anh.

Ngao Anh nói:

-Vậy người muốn thế nào? Thật sự muốn động thủ với Nhật Dạ Du Thần sao? Đến lúc bị gán cho tội danh mưu phản, người chịu nổi không?

Nói đến đây, Ngao Anh cười lạnh một tiếng nói:

-Xuýt chút nữa thì quên mất, bây giờ người là người của Thiên Đình mà đúng không? Hoa Cái Tinh, Ngao Bính?

Người trẻ tuổi này chính là người năm đó bị Na Tra lột da rút gân – tam thái tử Đông Hải long cung Ngao Bính, sau khi Ngao Bính chết Chân Linh nhập Phong Thần Bảng, được phong làm Hoa Cái Tinh. Cho nên, mặc dù hiện tại Ngao Bính còn ở Đông Hải, nhưng mà trên thực tế, hắn đã là thiên thần, mà không phải tam thái tử của Đông Hải năm đó.

Ngao Bính nói:

-Nhị tử, xem tử nói này, mưu phản hay không mưu phản, đó là thứ mà chỉ cần một câu nói của Nhật Dạ Du Thần nói là tính hay sao? Lời hù dọa người khác như vậy mà tử cũng tin... Hơn nữa, hiện tại Ngọc Đế đang cần dùng đến nhà chúng ta, không có nhà chúng ta thì sao có thể câu được cá lớn trên Long Đảo. Những năm này, t

hải Long tộc chúng ta chống lại Long Đảo bêu danh, có thể nói là bị mắng đến cột sống luôn rồi...

Mà Thiên Đình có thể có nhiều hơn không ít Long tộc trẻ tuổi dốc sức phục vụ, chúng ta không có công lao cũng có khổ lao chứ?

Lại nói, những tên Long tộc ở trên Long Đảo kia đều đang nhìn c
hằm chằm chúng ta, Ngọc Đế đối xử với chúng ta không tốt, bọn họ có dám ra mặt với Ngọc Đế không? Chúng ta có sự bảo vệ của thiên tiên thì còn sợ cái gì?

Ngao Anh hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Ngao Bính, mà nói với Ngao Nghiễm đang ngồi trên vương tọa của Thủy Tinh Cung:

-Phụ vương, người thấy việc này thế nào?

Ngao Quảng khẽ gật đầu nói:

-Ngao Anh, người trời sinh tính cẩn thận, phụ vương hết sức yên tâm với người.

Ngao Anh hơi hất cằm lên, nhìn Ngao Bính.

Sắc mặt Ngao Bính trở nên khó coi.

Ngao Quảng tiếp tục nói:

-Nhưng mà, đây chẳng qua chỉ là một con thỏ, một con thỏ thì có thể gây ra bao nhiêu sóng gió chứ? Nhật Du Thần? Hấn vẫn chưa tính là Nhật Du Thần, nếu như thiên thần có thay đổi, thì tự nhiên chúng ta sẽ được Thiên Đình thông báo. Nếu đã không có thông báo, thì hấn cũng chỉ coi như là một người tạm thời nắm giữ lệnh bài Nhật Du Thần mà thôi. Loại người này, có gì phải sợ? Con thỏ này ta cũng đã gặp qua, lúc đó là ở trong thịnh hội Tết Trung Nguyên, hấn thật sự có chút danh tiếng, Ngọc Đế cũng để ở trong mắt.

-Có điều, sau đó ta cùng mấy vị thúc thúc của người tán gẫu về hấn mới phát hiện hấn không có bối cảnh gì cả.

-Thậm chí chúng ta còn phát binh đi tiêu diệt con thỏ, đáng tiếc bị lão Ngưu Ma Vương ở Tây Ngưu Hạ Châu kia phá hỏng. Nếu không có lão Ngưu Ma Vương kia, thì con thỏ này đã sớm bị hàm rồi!

Nghe đến đây, sắc mặt Ngao Anh có chút khó coi, lúc trước chuyện Tứ Hải Long Vương tập hợp binh đi chinh phạt Nguyệt Cung bắt con thỏ nàng cũng biết, chỉ là về sau mọi người xám xịt trở về, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, thì tất cả những binh lính tằm cua trong đó đều im miệng không nói gì, hóa ra lại là trúng mai phục của Ngưu Ma Vương, binh bại mà về.

Ngao Anh thông minh là thế nhưng luôn cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy...

Có điều Ngao Anh nghe ngóng hồi lâu cũng biết là cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra nên cũng chỉ có thể coi như là không.

Ngao Bính nghe nói thế, liền tiếp lời nói:

-Phụ vương nói rất đúng! Lúc ấy, ta không có đi, nếu là ta đi, chỉ là một con thỏ mà thôi, đây còn không phải là chuyện dễ như trở b

àn tay hay sao? Thịt đã sớm bị hầm rồi, bây giờ cũng thành một đống phân và nước tiểu! Hiện tại thì hay rồi, bây giờ lại thành một chuyện cười của Đông Hải chúng ta.

Ngao Anh cả giận nói:

-Người nói là ta làm sai sao?

Ngao Bính cười hê hê nói:

-Nhị tử, ta cũng không có ý như vậy, chẳng qua là ta cảm thấy, tử quá mềm yếu rồi. Từ xưa đến nay, hiền mà cầm binh, yếu mà cầm binh, đáng bị đánh giết! Nếu tử làm không tốt, thì đệ đệ không ngại giúp tử điều động thủy tộc hải quân! Bất kể nói thế nào, ta cũng quen biết mấy người tướng quân dưới trướng Tử Vi đại đế ở Thiên Đình, có học qua dùng binh như thế nào. Đại quân Thiên Đình, không ra thì thôi, vừa ra thì liền có thể dẹp yên tất cả, đó mới thật là khí phách!

Mặc dù Ngao Anh không đồng ý lý do thoái thác của Ngao Bính, nhưng mà, chung quy cũng là nàng dẫn người ra ngoài bị ăn quả đắng, nên cũng không tiện nói gì, chỉ là trong lòng đã sớm mắng con thỏ kia đến mười vạn tám ngàn lần.

Ngao Bính nói với Ngao Quảng:

-Phụ vương, binh sĩ Đông Hải ta cũng là quá lâu rồi không có thao luyện, huyết tính yếu.

Ngao Quảng khẽ gật đầu nói:

-Đúng là như thế, con cho rằng ta nên làm như thế nào?

Ngao Anh vội vàng nói:

-Phụ vương, người đừng quên năm đó tam đệ đã gây họa!

NgaoNgaoNgao ngán

Quảng vung tay lên nói:

-Ài... Có cái gọi là kẻ sĩ ba ngày không gặp phải lau mắt mà nhin, hướng chỉ đệ đệ ruột của ngươi năm đó hấn bắt cần đòi, trêu ra mằm tai họa, cũng có lỗi sai của ta và con, chúng ta lúc ấy không nên nuông chiều hấn, hoặc là bảo vệ tốt hấn, thì hấn cũng sẽ không gặp phải rắc rối rồi bị liệt vào Phong Thần Bảng.

-Cũng may ông trời phù hộ, hoàng ân mệnh mông, để hấn được đi theo Tử Vi đại đế, làm Hoa Cái tinh quân.

-Bởi vì có cái gọi là gần son thì đỏ, gần mực thì đen, được học tập ở dưới Tử Vi đại đế, cho dù là một khối đá cứng đầu, cũng sẽ có lý nh ngộ.

-Phụ vương tin rằng, con của ta hôm nay, nhất định sẽ trở thành niềm kiêu ngạo của Đông Hải ta.

-Con ta, ta có lòng tin.

Nghe nói như thế, mắt Ngao Anh trợn trắng, cũng lười nói cái gì nữa. Bởi vì từ lúc nàng bắt đầu có ký ức, Ngao Quảng đối xử với Ngao Bính chính là sủng lên trời, dường như là muốn gió cho gió muốn mưa cho mưa.

Sau khi Ngao Bính chết rồi liệt vào Phong Thần Bảng, Ngao Quảng chính là lấy nước mắt rửa mặt, cả ngày sầu não uất ức, nói là mình có lỗi với con trai, không bảo vệ được hấn.

Về sau Ngao Bính trở thành Hoa Cái tinh quân trở về, trình độ Ngao Quảng cưng chiều hấn đã đến mức không còn bình thường nữa.

Bởi vậy, khi nghe Ngao Quảng nói như thế, Ngao Anh cũng không muốn nói cái gì, bởi vì nàng hiểu rất rõ, bây giờ, nói cái gì cũng đều vô dụng!

Ngao Bính nghe xong, thì không che giấu chút vui vẻ nào, cười ha ha nói:

-Phụ vương nói rất đúng! Bây giờ Ngao Bính đã không còn là Ngao Bính năm đó nữa! Hôm nay con trở về, phụ vương cứ việc gồi cao không lo! Nếu như lại có con khi, con thỏ gì đó dám quấy rầy... hừ hừ... Mặc kệ hừ là cái gì thần, nhất định con sẽ dạy hừ cách làm người!

Ngao Quảng nghe xong, lập tức cười ha ha nói:

-Tốt! Đây mới là nam nhi tốt, có chí khí, có huyết tính! Có điều, con trai à... mọi thứ,

đều phải suy nghĩ cho kỹ...

Chương 326: Đậu phộng, bia và nước khoáng

Chương 326. Đậu phộng, bia và nước khoáng.

Lời còn chưa nói xong, liền nghe tiếng Dạ Xoa tuần biển chạy tới hét lớn:

-Báo! Khởi bẩm Long Vương, con thỏ kia lại xuất hiện!

Lời này vừa nói ra khiến Ngao Quảng chau mày lại.

Ngao Anh cũng nhú mày theo...

Duy chỉ có Ngao Bính vui mừng, vừa rồi nói khoác nhiều như vậy, đang lo không ai cho hắn thử đao, bây giờ con thỏ tới, chính là hợp ý hắn!

Thế là, bỗng nhiên Ngao Bính đứng dậy, nói:

-Phụ vương không cần phiền não, giao con thỏ này cho nhi thần là được! Chỉ là một con thỏ, tiểu thần lâm thời nho nhỏ, mà cũng dám đến Đông Hải ta gây sự, thật là không biết sống chết!

Nói xong, Ngao Bính hất áo choàng lên, hô to một tiếng:

-Cầm đao đến đây, theo ta đi chăm sóc con thỏ kia!

Vừa nói, Ngao Bính vừa rời khỏi Thủy Tinh Cung!

Ngao Anh thấy thế, vội vàng nói:

-Phụ vương...

Ngao Quảng phát tay nói:

-Chuyện ngày đó, con đã nói qua, phiền phức chính là đám khiên này ở Hoa Quả Sơn kia. Phía trên có bốn con khiên thiên phú dị bẩm, mặc dù không tu luyện công pháp hoàn chỉnh, lại có thể dựa vào thiên phú luyện đến Nhân Tiên đỉnh phong, bốn người liên thủ là có thể đấu với Địa Tiên. Nếu như thật sự làm lớn chuyện, nhất định các con sẽ ăn thiệt thòi.

Mà con thỏ kia, theo lời con nói thực lực cũng chẳng ra sao cả, đúng không?

Ngao Anh nghĩ nghĩ gật đầu nói:

-Hoàn toàn chính là chẳng ra sao cả, đến một con hạc tiên mà hân còn phải dùng cột để đâm...

Ngao Quảng nói:

-Vậy thì yên tâm đi, bây giờ Ngao Bính là thiên thần, không phải công tử bột lúc trước, sẽ tự có phép thuật hộ thể. Hơn nữa còn có tướng sĩ của thủy tộc, một con thỏ mà thôi, không đáng để lo!

Ngao Anh nói:

-Phụ vương, không phải con lo lắng con thỏ, mà con đang lo lắng cho tam đệ. Mặc dù con thỏ kia chỉ là Nhật Dạ Du Thần lâm thời, thế nhưng chung quy vẫn là thần. Nếu tam đệ hạ thủ không biết nặng nhẹ, đánh chết con thỏ, ít nhiều cũng sẽ có phiền phức.

Ngao Quảng khẽ nhú mày...

Ngao Anh tiếp tục nói:

-Con thỏ hôm nay đã không phải là con thỏ ngốc ngày xưa, tốt xá u gì hân cũng có lệnh bài trong tay, nếu chúng ta không có kiêng nể gì cả thì coi như là Thiên Đình lo lắng đến thân phận, địa vị của chúng ta nhưng cuối cùng vẫn là cần mặt mũi. Ngày sau nếu như thật sự thu phục được Long Đảo rồi, chắc chắn sẽ tìm chúng ta t ính sổ...

Ngao Quảng thở dài nói:

-Mặc dù ta không thích suy nghĩ nhiều như con, nhưng mà tính nh iều một chút thì cũng có khả năng này. Mà thôi, con đi nhìn một c hút, đừng để tam đệ con làm hại tính mạng của con thỏ kia, còn lạ i, thì làm theo hân.

Ngao Anh gặt đầu cáo từ, rồi đuổi theo Ngao Bính.

Lại nói về Ngao Bính, ra khỏi Đông Hải Long Cung, tập hợp đầy đủ binh mã, lại đặc biệt mang theo một nam nhân khô khan, xông ra ngoài, hỏi Quỷ Dạ Xoa đang đi tuần:

-Con thỏ kia ở đâu rồi?

-Điện hạ, ngài xem! Chính là ở đó!

Quỷ Dạ Xoa đang đi tuần chỉ về phía mặt biển.

Ngao Bính nhìn, chỉ thấy trên những đợt sóng trắng xóa, một con thỏ đứng thẳng bên trên như người, hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu uốn ngực, gió lướt qua người, nhìn có chút tiêu sái, miệng còn ngâm thơ:

-Thỏ gia ta đây hành tẩu giang hồ, cả đời ngao du, không dựa vào gió, không nhờ vào mưa, thứ để dựa vào chính là sóng!

-A. Ha ha ha...

Ngao Bính nghe vậy, cười phì ra tiếng:

-Hóa ra là một con thỏ gốc nghệch!

Trong lúc nói câu đó, vang lên tiếng phần phật, nước biển bắn lên tung tóe!

Ngao Bính giẫm lên những cột nước xông lên mặt biển, định hét lớn.

Nhưng còn chưa kịp nói câu nào, đã nghe thấy con thỏ đó hét lớn hơn:

-Trời ạ! Ai nỗ mìn bắt cá ở đây vậy! Wao, lại nỗ ra được mấy ngư

ời...

Ngao Bính nghe vậy, tức giận trợn tròn hai mắt, giận dữ nói:

-Con thỏ, đừng xúc phạm người khác!

Tần Thọ đứng yên, nhìn nam tử trước mặt hỏi:

-Người đừng nói gì! Ta hỏi người, người là rồng à?

Ngao Bính nghe vậy, nhất thời vui vẻ lên:

-Con thỏ, người đến Đông Hải của ta, lại không biết ta là ai à?

-Đừng đánh trống lảng, ta đang hỏi người đó, người là rồng sao? -
Tần Thọ cố chấp hỏi.

-Con thỏ! Ta đang hỏi người đó!

Ngao Bính cũng cố chấp.

Tần Thọ tức giận nói:

-Tên mặt trắng nhà người, không nghe rõ ta hỏi gì sao? Người là rồng à?

Ngao Bính không nói gì, một tên Quỷ Dạ Xoa tuần biển ở bên cạnh bước ra, vẫy tay hét lớn:

-Con thỏ, đừng có vô lễ, đây là tam thái tử Ngao Bính điện hạ của Đông Hải Long Cung đó!

Ngao Bính nghe vậy, theo bản năng ngẩng cao đầu, kiêu ngạo.

Tần Thọ cau mày, nói:

-Các người không hiểu tiếng người à? Ta hỏi các người, các người là rồng sao?

Ngao Bính tức giận rồi, cũng bắt chấp tất cả, giả bộ thâm trầm, mặt mắt quần là áo lượt toàn bộ bộc phát, gầm lên:

-Con thỏ, người là tên đàn sao? Ta là tam thái tử của Đông Hải Long Cung, lẽ nào còn không phải là rồng à?

Tần Thộ nghiêm túc đánh giá Ngao Bính.

Ngao Bính thấy tên thỏ này cũng không hỏi gì nữa, tưởng rằng hắn hiểu ý của mình rồi, thẳng lưng ưỡn ngực lại một lần nữa, bày ra bộ dạng cao cao tại thượng, kiêu ngạo nói:

-Con thỏ, người đang nhìn gì đó?

Tần Thộ vô cùng chăm chú đáp:

-Ta đang suy nghĩ vấn đề.

-Vấn đề gì?

-Con trai của rồng chưa chắc đã là rồng.

Ngao Bính tức giận nói:

-Vậy thì là gì?

Tần Thộ đáp:

-Theo như ta biết, rồng sinh chín người con, không ai giống ai, rồng đen, ba ba, hổ, sư tử gì cũng có cả! Ta muốn tìm rồng, đương nhiên phải là thứ mà vừa mới kéo ra, mọi người nhìn một cái đã phải kinh ngạc thốt lên: "Wao! Nhanh đến xem này, đó là một con rồng!" chứ không cần thỏ gia ta đây phải nói cho từng người bọn họ

biết, nhanh xem này, con ba ba này thực ra là rồng đó!

Tần Thọ nói vô cùng nghiêm túc, nhưng hấn càng nói nghiêm túc, sắc mặt Ngao Bính càng đen đi.

Cuối cùng, Ngao Bính hét lớn lên:

-Đủ rồi! Con thỏ! Đừng có nói năng hàm hồ nữa! Ta chính là rồng, một con rồng có huyết mạch cao quý!

Tần Thọ tròn to hai mắt nét mặt đầy hoài nghi nhìn hấn:

-Ngươi thực sự là rồng?

Ngao Bính ngạo nghễ nói:

-Chắc chắn là thật!

Tần Thọ nói:

-Vậy sừng rồng của ngươi đâu?

Ngao Bính vừa vẫy tay, trên đầu đã mọc lên hai chiếc sừng:

-Đủ chưa?

Tần Thọ sờ cằm nói:

-Đúng là có chút thú vị... bỏ đi, ta sẽ xem ngươi là một con rồng.

Ngao Bính nghe thấy vậy, giận đến mức suýt chút nữa thì ngã từ trên cột nước xuống, tức giận nói:

-Cái gì mà xem như ta là rồng? Ta chính là rồng!

-Ngươi là rồng? Ngươi còn là đại bảo kiện, tiểu bạch kiểm! Được

rồi, đừng nói nữa, ta hỏi ngươi, ngươi có thể làm cho mưa rơi không? - Tần Thộ ghét bỏ hỏi.

(*đại bảo kiện Một dạng ‘phục vụ’ các quý ông quý bà khỏi cô đơn, phục vụ từ a – z)

Ngao Bính tức đến mức sắp nổ tung cả lá phổi rồi, mặc dù không biết đại bảo kiện có ý nghĩa gì, nhưng hẳn chắc chắn, đây tuyệt đối không phải là ý tốt. Sắc mặt u ám nói:

-Con thỏ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tần Thộ đáp:

-Ngươi đừng đánh trống lảng, Thỏ gia hỏi ngươi đó, ngươi có thể làm mưa rơi không?

Tuần hải Dạ Xoa nói:

-Tứ Hải Long Vương, quản lý việc mưa gió của thiên hạ! Mặc dù không chủ động tạo hành vân bố vũ, nhưng các Long Vương ở sông giếng được phân quản đều có thể! Điện hạ thân là con cháu của Long Vương, đương nhiên cũng có thể!

Chương 327: Đậu phộng, bia và nước khoáng (2)

Chương 327. Đậu phộng bia và nước khoáng (2)

Ngao Bính hắng giọng nói:

-Con thỏ, bây giờ đã hiểu chưa? Ừm... con thỏ, người cầm túi là m gì đó?

Chỉ nghe thấy con thỏ này nói:

-Không có gì, người đừng nghĩ linh tinh, nào, người vào trong cái túi này, thỏ gia ta đưa người đến một nơi, người giúp làm mưa là được!

Ngao Bính nghe vậy, nhất thời tức giận:

-Người muốn bắt ta đi làm mưa? Người coi ta là cái gì?

Tần Thọ ngây ngô nói:

-Coi người là rỗng đó!

Ngao Bính tức giận nói:

-Vậy người còn dám bắt ta?

Tần Thọ thật thà không sợ hãi đáp:

-Người không phải là rỗng, ta mới không thèm bắt người! Thứ ta muốn bắt là rỗng!

Ngao Bính không thể áp chế được cơn giận nữa, khoát tay nói:

-Đại quân hải tộc đâu? Bắt con thỏ này lại cho ta!

Ngay sau đó, nước biển cuộn cuộn, vô số hải tộc xông lên mặt biển, giương cờ phấp phới như muốn đánh tới.

Tần Thọ thấy vậy, mừng rỡ:

-Các người làm gì vậy? Tạo phản à? Dừng lại ngay cho ta! Còn bước lên một bước nữa, ta sẽ xem như các người tạo phản!

Trong lúc nói những lời này, Tần Thộ lấy lệnh bài Nhật Dạ Du Thần luôn ở sát bên mình ra hét lên.

Ngao Bính lại không quan tâm đến những thứ đó, cười lạnh:

-Con thỏ, chỉ dựa vào cái lệnh bài Nhật Dạ Du Thần đó của người, người đã muốn đối đầu với đại quân hải tộc của ta? Người tưởng rằng Đông Hải Long Cung ta là nơi nào chứ? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, muốn bắt người thì bắt người à?

Tần Thộ chép miệng nói:

-Đừng nói như vậy, ta luôn cảm thấy Đông Hải Long Cung của các người rất tốt, đặc biệt là lẩu hải sản đó...

Ngao Bính nghe vậy thì hoàn toàn tức giận, vẫy tay hét lên:

-Lên! Lên hết cho ta! Hôm nay ta muốn ăn lẩu thỏ!

Đại quân hải tộc nghe vậy, lần lượt hét lớn, một con rồng nước lại ngưng tụ giữa không trung, một đạo ánh sáng từ trên trời đánh xuống!

Cột sáng đó đè thẳng lên người Tần Thộ!

Uy áp ngập trời này rơi xuống, nước biển bị áp xuống thành một cái hố to sâu thăm thẳm!

Động tĩnh lớn như vậy, đã kinh động đến yêu vương tứ phương!

Những con khỉ ở Hoa Quả Sơn lao nhao ra, con nào cũng tưởng rằng Đông Hải Long Cung lại đánh đến rồi, bốn con khỉ to nhảy lên đỉnh núi, nhìn về phương xa... kết quả lại nhìn thấy một cột sáng

g đè lên con thỏ đó!

Bạch Mi Hầu Tử cau mày lại nói:

-Đầu con thỏ này bị úng nước à? Sao lại đi chọc vào Đông Hải Long Cung?

Trường Thủ Hầu Tử gật gù đắc ý nói:

-Lần này sợ là hần không được may mắn nữa, lệnh bài cũng sáng lên rồi mà vẫn còn bị tấn công...

-Đại ca, chúng ta có cần giúp đỡ không? - Có người hỏi.

Bạch Mi Hầu Tử lại thở dài nói:

-Hôm đó hần có ơn với chúng ta, không thể không báo, có điều bây giờ không phải thời điểm để ra tay, xem thế nào đã.

Mọi người gật đầu...

Những đỉnh núi khác cũng có yêu vương hiện thân, chỉ có điều khí ông khí của bọn họ nhẹ nhàng hơn nhiều.

- y, Nhất Tùng đại vương, người cũng đến góp vui à!

-Đúng vậy, Hắc Hùng đại vương, người cũng rảnh rồi vậy sao?

-Đúng vậy, người xem Song Hạc đại vương cũng đến rồi, còn tự mang ghế ngồi đến, vị trí đứng cũng là góc độ tốt nhất! Quá quá đáng rồi!

-Quả thực quá quất, có điều con thỏ đó có lai lịch thế nào? Sao lại dám chọc vào Đông Hải Long Cung vậy.

-Không biết nữa, quan tâm đến lai lịch của nó làm gì, xem kịch, x

em kịch kìa...

-Con thả đó xong đời rồi!

-Chắc chắn vậy! Đó là đại quân của Đông Hải Long Cung đó, còn có tam thái tử của Long tộc dẫn quân, một con thả sao có thể chống đỡ được?

-Uy áp này hạ xuống, con thả chắc chắn thành bùn nhão rồi!

-Ta lại hi vọng hẳn có thể kiên trì lâu hơn chút, đừng để vừa mới bắt đầu đã phải kết thúc, vậy thì chẳng có gì đáng xem nữa.

-Đúng vậy, đúng vậy.

-Các vị yêu vương, đồ ăn vặt mới nhất mà yêu vương chúng ta chế tạo ra, chúng ta gọi đó là đậu phộng, có muốn không?

-Không cần không cần, đi sang một bên đi!

-Rượu tốt mỗi ngon đều có rồi, một hồng linh tinh một đĩa!

-Những ai đi ngang qua, đừng bỏ lỡ, không có thần thông không nhìn rõ, có thể mua viên thị pháp trận của ta rồi xem kết quả đi...

...

Nếu như Tàn Thọ nhìn thấy tình hình này, đoán là sẽ bị tức chết ở đây mất. Trong tất cả các cuốn tiểu thuyết, đa số yêu quái đều đến cùng nhau, không phải là ăn thịt người, chính là dọa nạt.

Nhưng ở đây, những yêu quái này đến cùng nhau lại giống như trẻ con nông thôn ở Hoa quốc dưới Địa Cầu cùng nhau đi xem phim ngoài trời, nói chuyện phiếm, bốc phét, ăn thịt, uống bia, nước bọt bắn tung tóe, không có chút dáng vẻ nào của yêu quái.

Có điều, lúc này, cho dù Tần Thộ biết suy nghĩ của những tên này cũng không rảnh để ý đến bọn họ.

Chỉ thấy uy áp rơi xuống, Tần Thộ thềm kinh hãi, hắn đã nhìn thấy cảnh đám người Tôn Ngộ Không bị uy áp công kích, hầu như đánh gục Tôn Ngộ Không và bốn con đại hầu tử đó!

Tần Thộ tự hỏi, hắn cũng không phải là bốn con đại hầu tử, chắc chắn là rất thảm!

Ý nghĩ này vừa mới nảy ra, uy áp đã rơi xuống!

Ầm!

Tần Thộ bất giác cúi người khom lưng xuống, hai chân tách ra, toàn lực chống đỡ cơ thể, trong lòng kiên định hét lên: “Không thể mất mặt, chống đỡ cho ta!”

Ngay sau đó cột sáng rơi trên cơ thể, sau đó nữa... Tần Thộ cúi đầu...

-Hắc lão, ngươi cảm thấy, con thỏ này có thể kiên trì được bao lâu thì sẽ ngã gục? - Ngao Bính cười ha ha nói.

Hắc y nam tử đứng sau Ngao Bính nhàn nhạt nói:

-Một.

Ngao Bính cười ha ha nói:

-Ta cảm thấy hắn đến một khắc cũng không kiên trì được nữa! Uy áp rơi xuống, chuẩn bị có kịch hay để xem rồi, ta muốn thấy dáng vẻ hắn quỳ xuống cầu xin, ha ha... Nhật Dạ Du Thần? Ta khinh! Oa ha ha... ách... sao con thỏ đó không có phản ứng vậy?

Hắc y nam tử nói:

-Chắc là bị đè đến phát ngốc rồi?

Ngao Bính nói:

-Không phải cần răng chống đỡ chứ?

Vì vậy Ngao Bính hét lên nói:

-Con thỏ! Bây giờ quỳ xuống nhận sai, ta sẽ cho người chết thoải mái một chút!

Nhưng con thỏ đó lại không nói câu nào, cúi thấp đầu, không động gậy đứng đó...

Ngao Bính nói:

-Chuyện gì vậy?

Hắc y nam tử nói:

-Chờ chút, không chịu nổi, dĩ nhiên phục rồi.

Ngao Bính gật đầu nói:

-Có lý.

Mà lúc này, Tàn Thộ cúi thấp đầu, trừng to mắt, gương mặt không thể tin được nhìn hai tay mình, kinh ngạc nói thầm: “Trời ạ! Chuyện gì vậy? Con mẹ nó đây là tình huống gì vậy? Ai có thể giải thích giúp ta được không!”

-Ai da da, ai dô dô... trời ơi, ha ha... còn có thể như vậy? A ha ha...

Tàn Thộ chỉ cảm thấy uy áp ở bốn phía rơi xuống, hấn lại hoàn to

àn không có cảm giác gì!

Nếu không phải thấy nước biển ở bốn phía bị áp xuống rồi, hắn suýt chút nữa còn tưởng rằng Ngao Bính đang đùa hắn.

Sau khi tỉ mỉ quan sát, hắn mới phát hiện, không phải là hắn không cảm nhận được uy áp, mà là loại uy áp tinh thần này sau khi áp lên cơ thể hắn, các tế bào trên người hắn giống như được được đút com, từng cái há to miệng ăn không ngừng!

Tất cả uy áp, đều bị tế bào của hắn ăn sạch! Thậm chí còn có chút không đủ nữa!

Lúc này, Tàn Thọ mới hiểu uy áp là gì, nói đơn giản một chút, đây chính là công kích tinh thần!

Chèn ép tinh thần của đối phương, không nhìn thân thể, không nhìn những thứ khác, chính là công kích tinh thần mạnh mẽ nhất!

Chương 328: Long Quy đời núi

Chương 328. Long Quy đời núi

Ai mạnh, người đó thắng!

Một khi tinh thần bị thương, nếu như không chết, cũng không thể điều khiển cơ thể chiến đấu, dù có thể, cũng sẽ giảm sút nhiều.

Cũng giống như công kích một chiếc xe, không phải đánh vào độ

ng cơ, mà là xăng!

Qua một trận đòn sức liều qua, xăng lại hết...

Vậy thì cho dù có là xe tăng, xe bọc thép, hay là thứ gì có hung m
ãnh hơn, lợi hại hơn, cuối cùng cũng chỉ là những khối sắt!

Nhưng tinh thần lực, cũng là một loại sức mạnh!

Chỉ cần là sức mạnh, sẽ có thể ăn!

Có thể ăn, té bào sẽ ăn!

Vậy là liền xuất hiện cảnh quỷ dị này...

Còn về việc tại sao Tần Thọ cúi thấp đầu, tỏ ra bộ dạng đau khổ,
cái này không phải lời nói nhảm sao! Có người rộng lượng đưa cơ
m đến tận nơi như vậy, giả bộ kinh hãi một chút thì đã sao?

Vậy là Tần Thọ ngồi xồm ngoan ngoãn bị chèn ép, cắn răng nghiế
n lợi, hai mắt ngấn lệ, cuối cùng còn ép ra được vài giọt nước mắt
vui vẻ...

Đồng thời, Tần Thọ phát hiện, dưới lực ép này, lúc trước khi hắn
vừa mới nhập môn bắt đầu luyện Tạo Hóa Hội Nguyên Công, côn
g pháp này quả thực cũng giống như Bồ Tát từng nói, thứ đồ chơi
này đúng thật là vạn năng.

Đối mặt với những tên hung tàn, ăn thịt không nhả xương này, hắ
n cứ thế trà trộn trong từng té bào, đem những thứ còn sót lại sau
khi bị té bào nuốt chửng kia thu dọn lại, để té bào nào chưa ăn cắ
n một ngụm!

Vậy là, tốc độ tu hành Tạo Hóa Hội Nguyên Công của Tần Thọ n
gày càng nhanh hơn!

Hơn nữa, công pháp này lại bắt đầu bắt chước thuộc tính của tế bào, không chỉ có thể hòa thành một với tế bào, còn bắt đầu cùng với tế bào cần nuốt uy áp tinh thần!

Việc này cũng đồng nghĩa với, Ngao Bính tập hợp đại quân hải tộc của Đông Hải lại, giải phóng sức mạnh giúp con thỏ này tu luyện!

Dưới đải ngộ này, tốc độ tu luyện của Tàn Thọ sao có thể chậm được chứ?

Vậy là nguyên khí trong cơ thể của Tàn Thọ càng tụ càng nhiều lên...

Đồng thời Tàn Thọ tỉ mỉ cảm nhận sự chuyển động của Tào Hóa Hội Nguyên Công, linh hồn dần dần được kéo lên cao, phá vỡ tầng mây, phá vỡ không gian, xuất hiện dưới từng sợi dây xích trật tự đại đạo!

Tàn Thọ ngẩng đầu nhìn những dây xích đó, lau nước miếng, cố gắng bình tâm tĩnh khí lĩnh hội.

Nhưng điều khiến Tàn Thọ buồn bực đó là, nội dung ẩn chứa trong những dây xích này quá phong phú!

Phong phú đến một nét chữ cũng là một tràng văn tự rất dài rất khó hiểu!

Mà một đoạn dây xích có đến một trăm lẻ tám nghìn nét chữ!

Còn về việc dây xích dài bao nhiêu thì Tàn Thọ không biết, dù sao hắn cũng không nhìn thấy điểm cuối!

Lúc này, cuối cùng Tàn Thọ cũng hiểu, tại sao nhiều thần tiên khổ công tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm, tỷ năm, vẫn không thể lĩnh hội được thiên đạo!

Nội dung ẩn chứa trong một sợi dây xích nhiều như vậy, đừng nói đến việc lĩnh hội, xem xong có lẽ phải dùng đơn vị ngàn năm! Nếu như tính cả thời gian lĩnh hội...

Tần Thọ nhìn lên những dây xích chằng chịt trên đầu mình, dây này còn to hơn dây kia, dây nọ còn dài hơn dây kia, còn ẩn sâu hơn nữa, thoát ẩn thoát hiện giống như Thương Long, dây sắt như xếp thành núi, đột nhiên hắn phát hiện, thi đại học so với cái này quả thật quá quá đơn giản!

Muốn lĩnh hội những thứ ở trước mắt này? Tần Thọ cảm thấy, đây dường như là việc không thể nào hoàn thành!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Thọ không nhịn được thở dài nói: “Lĩnh hội từng ký tự như vậy phiền phức quá đi, nếu như có thể nuốt lên ăn vào thì tốt rồi...”

Có điều Tần Thọ dù có không muốn đến thế nào, bây giờ cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn, bởi vì vốn dĩ không ăn được.

Cho nên hắn cũng yên phận ngồi xuống, an tĩnh lĩnh hội thiên đạo, nhưng điều khiến Tần Thọ buồn bực đó là, cho dù hắn cố gắng thế nào, hắn cũng không thể nào hiểu được!

Không sai! Tần Thọ cũng không biết là tại sao, lúc hắn học thần thoại, cũng đã tiếp xúc qua đạo, nhưng những thứ đạo được giảng giải đó, hắn vừa nghe đã hiểu, vừa dùng đã biết. Nhưng đến lượt hắn tự mình xem xét, hắn lại hoàn toàn không hiểu!

Mà rất lâu trước đó, lúc hắn tiếp xúc với đạo vẫn có thể hiểu được chút ít, nhưng bây giờ thật sự không hiểu gì.

Cảm giác này giống như lúc hắn thi tốt nghiệp trung học gặp đề thi tiếng anh vậy, quý mới biết ở trên đó viết cái gì!

Vậy là, Tần Thỏ quả quyết từ bỏ, nếu như đã không hiểu, vậy thì còn xem để làm gì?

Đều nói nhất lực phá vạn pháp! Nếu như thỏ gia ta đã không hiểu, vậy thì không xem nữa, dùng sức mạnh phá vỡ bình cảnh, sau đó cố gắng tìm công pháp đại viên mãn, cuối cùng hàm hết toàn bộ bộn chúng!

Tần Thỏ nghĩ đến đây, liền ngồi xếp bằng xuống, cho dù là cảnh giới tinh thần gì đi nữa, tập trung sức vận chuyển Tạo Hóa Hội Nguyên Công đến cường hấp thu sức mạnh, ngưng tụ trong cơ thể, nên xuống, lại ngưng tụ...!

Sau đó lại vận chuyển Huyền Công tiếp tục cường hóa cơ thể.

Dần dần bên ngoài cơ thể của hắn xuất hiện một tầng kim sắc, kim sắc càng ngày càng đậm, dần dần, ngay cả bộ lông cũng là kim sắc!

-Ồ?

Lúc này, hắc y nam tử đứng sau lưng Ngao Bính kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Ngao Bính nói:

-Hắc lão, chuyện gì vậy? Sao con thỏ này lại đổi màu rồi?

-Dường như hắn đang mượn tinh thần lực của Hải tộc để tu luyện... thú vị rồi đây, lão phu sống nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy có người có thể tu luyện trong tình huống này. Hay lắm... - Hắc lão thì thầm.

Ngao Bính nghe vậy, cả giận nói:

-Tu luyện? Con thỏ này vậy mà dám chạy đến chỗ của ta để tu luyện

ện? Thật... quá quất! Thu lại uy áp tinh thần, xông thẳng lên cho t
a, con mẹ nó!

Theo giọng nói lạnh lùng của Ngao Bính, đại quân hải tộc thu lại
uy áp tinh thần, kết quả...

-Còn ngậy ra đó làm gì? Thu uy áp tinh thần lại, đánh hấn! - Ngao
Bính hét to.

Kết quả những đại quân hải tộc đó, ai nấy đều bộ dạng đau khổ, lạ
i không thể nào nói rõ ra.

Hắc lão cau mày nói:

-Tam thái tử, đừng hét nữa, chuyện này có chút cổ quái! Dường n
hư con thỏ đó hút hết tinh thần lực của mọi người rồi, không thể t
hu lại được!

-Cái gì?

Ngao Bính không dám tin nhìn thẳng vào con thỏ, chỉ con thỏ nó
i:

-Hấn? Một con thỏ nhỏ mới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần như h
ấn, có thể hút hết tinh thần lực của đại quân hải tộc ta? Sao có thể
chứ?

Hắc lão lắc đầu nói:

-Ta cũng không rõ, có điều điện hạ không cần lo lắng, ta đi xử lý
con thỏ đó! Chỉ cần hấn vừa phân thần, những sức mạnh liên qua
n đương nhiên sẽ đứt, mọi người liền có thể thu lại tinh thần lực.

Nói xong, Hắc lão bay lên trên không, hét lớn lên:

-Con thỏ, đừng ngông cuồng nữa, ta đến thu phục ngươi đây!

Hắc lão vừa phát tay, một cột nước bay lên biến thành một cây kẻo mỏng như cánh ve, cây kéo bay lên không trung, giống như đuôi của phi yến, cắt thẳng về phía Tần Thộ.

-Phi Yến Dao! Là Hắc Sát Lão Giao Long!

Các yêu vương uông rượ, hóng chuyện ở phía xa đều bật dậy, kinh ngạc thốt lên!

-Đại ca, Hắc Sát Lão Giao Long là ai? - Ba Thông tò mò hỏi.

Chương 329: Còn không chui vào trong nôi

Chương 329. Còn không chui vào trong nôi?

Bạch Mi Hầu Tử nói:

-Hắc Sát là danh hiệu của hắc, Lão Giao Long là bản thể của hắc. Vốn dĩ tên nhóc này là một con giao long trong đầm Hắc Sát, ở đây có thể nói là có hung danh, từng giết thần tiên cửu phẩm! Từng có Địa Tiên truy sát hắc, nhưng hắc lại trốn mất, sau đó lên trở về tông môn của Địa Tiên, tàn sát tất cả già trẻ lớn bé!

-Địa Tiên đó tức giận, lật tung cả đầm Hắc Sát...

-Sau đó lão giao long này liền không rõ tung tích...

-Không ngờ đến hắc lại ôm bắt đùi Đông Hải Long Cung. Nhiều

năm như vậy, hắn cũng không xuất hiện, đột nhiên nhảy ra, xem r
a không sợ Địa Tiên tìm tới cửa nữa.

-Còn về Phi Yến Dao này của hắn càng lợi hại hơn, lúc đó hắn có thể diệt cả tông môn của Địa Tiên, cũng chính là dựa vào Phi Yến Dao này.

-Dao này đã có thể phá vỡ hộ sơn đại trận của Địa Tiên bố trí, để hắn âm thầm vào tông môn... cũng là từ ngày đó, Phi Yến Dao mới bắt đầu nổi tiếng.

-Ài... vốn tưởng rằng hắn đã chết trong tay Địa Tiên rồi, không ngờ vẫn còn sống.

-Lần này, con tỏ thực sự đen đủi rồi!

Ba Thông nghe vậy, kinh ngạc hô lên:

-Vậy chúng ta vẫn không động thủ sao?

Bạch Mi lắc đầu nói:

-Không kịp rồi... người nhìn bờ biển kia xem!

Ba Thông nghe vậy nhìn theo, chỉ thấy trên biển từ bao giờ xuất hiện mấy con rùa to như những hòn núi nhỏ vậy, những con rùa này cũng trên lưng những bia đá to lớn, chữ viết trên bia đá lóe lên, cũng không biết đang làm gì.

-Long Quy Bàn Sơn Trận?!

Tang Thương Hầu Tử kinh ngạc thốt lên.

Bạch Mi Hầu Tử nói:

-Ban đầu nhìn thấy Ngao Bính, ta còn tưởng rằng hắn vẫn là tên c

ông tử ngu ngốc, nhưng mà xem hiện tại, những việc hắn làm từ đầu tới đuôi đều là đang muốn thu hút ánh mắt của người khác. Một là thu hút ánh mắt của con thỏ, để cho con thỏ không chủ động chạy trốn, dễ bề cho hắn bày trận. Hai là thu hút sự chú ý của chúng ta, cũng là dễ tiện cho hắn bày trận. Nay đại trận đã hình thành, với khả năng của chúng ta, cho dù phá hủy được Long Quy Bàn Sơn Trận thì con thỏ cũng đã sớm toi rồi... Haiz...

-Long Quy Bàn Sơn Trận chính là đại trận do mười sáu tám Long bia mà Ngọc Đế ban tặng tạo thành, có thể điều động sức mạnh của bốn biển, gần như không gì phá nổi! - Trường Thủ Hầu Tử nói.

Ba Thông:

-Vậy chúng ta...

Ba con khi khác đều lộ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngao Bính nhìn thấy mười sáu tám Long bia xuất hiện, lập tức cư ời to nói:

-Con thỏ, bổn vương biết ngươi có lệnh bài Nhật Dạ Du Thần, nếu thật sự muốn chạy thì chúng ta đúng là sẽ không làm gì được ngươi. Nhưng mà, bây giờ... hừ hừ... Hắc lão, đừng kéo dài thời gian nữa, bắt lấy hắn cho ta!

Phi Yến Dao vốn bay lượn xung quanh Tàn Thộ bỗng nhiên ngoặt đầu lại, về một cái phóng về phía Tàn Thộ!

Nhưng mà, Tàn Thộ lại hoàn toàn không biết!

Giờ phút này, Tàn Thộ đang dùng hết sức mạnh vận chuyển công pháp, sáu giác quan đều đóng, nên hoàn toàn không biết tình huống bên ngoài!

Quan trọng nhất là, Tàn Thộ chưa bao giờ tu luyện, cũng chưa ba

o giờ được người khác dạy bảo, nên hắn không biết tình hình hiện tại và không biết được sáu giác quan của mình đều đóng. Vì thế, đương nhiên hắn cho rằng bên ngoài không có động tĩnh, hơn phân nửa là không sao.

Thực ra là, Tàn Thọ cực kỳ yên tâm với thân phận Nhật Du Thần của mình, trước đó áp chế được Tiểu Long Vương của Nam Hải khiến cho hắn nghĩ rằng người ở Long Cung không dám làm gì mình, cho nên mới dám tùy tiện làm liều như thế.

Mắt thấy Phi Yến Dao bay thẳng tới!

Tất cả mọi người đuổi cổ hóng xem kết quả!

Ba Thông thì há họng hét lên khàn cả giọng:

-Con thỏ! Cẩn thận! Cẩn thận kìa!

Chỉ có điều, Tàn Thọ vẫn không nghe được...

Hắc lão thấy thế, cười lạnh một tiếng nói:

-Phi Yến Dao của ta từng tắm máu của chục nghìn sinh linh, đã thối oát xác lần thứ hai. Cho dù là Địa Tiên nhất nhị phẩm, ta cũng có thể một kích giết chết đối thủ! Chẳng qua chỉ là một con thỏ mới Luyện Khí Hóa Thần, đúng là giết mỗi con thỏ mà dùng đao mổ trâu.

Ngay lúc Phi Yến Dao sắp đâm vào cổ Tàn Thọ thì Hắc Ma Thần Hạp ở ngực Tàn Thọ đột nhiên lóe lên ánh sáng màu đen!

Tiếp theo, mọi người lập tức nhìn thấy cái hộp kia tự mình mở ra, rồi một cánh tay bằng xương trắng duỗi ra, mở hai ngón tay kẹp lấy Phi Yến Dao!

“Thứ gì thế?”

Trong đầu mọi người hiện lên suy nghĩ này theo bản năng.

Hắc lão hừ lạnh một tiếng:

-Hấp hối giãy giụa vô ích!

Cùng lúc đó, Hắc lão vung ống tay áo lên, trên Phi Yến Dao sáng lên một luồng sáng đỏ như máu, phát ra sát khí tận trời, mệnh mô ng như biển! Trong ánh sáng màu đỏ máu, Phi Yến Dao hóa thành một con huyết yến, tốc độ đột nhiên tăng lên!

Khi Hắc lão vung ống tay áo lên, cũng chẳng thèm nhìn một cái, xoay người đi về phía Ngao Bính, nhàn nhạt nói:

-Tam thái tử, ngại quá, con thỏ kia, e rằng đã chết, làm phiền ngài rồi.

Chỉ thấy Ngao Bính đang định trả lời, bỗng nhiên trợn to hai mắt, vẻ mặt không dám tin lắm lắm:

-E rằng thật sự rắc rối rồi...

Hắc lão không hiểu ý của Ngao Bính, cười nói:

-Tam thái tử nói đùa, Tứ Hải Long Vương chính là một nhà, giết một tên Nhật Dạ Du Thần nhận chức tạm thời thì có gì to tát? Huống chi, là hấn tới phá trước, về tình thì thật sự không thể nói nổi.

Nhưng Ngao Bính lại lắc đầu nói:

-Không phải điều này... là rắc rối lớn rồi!

Hắc lão còn muốn nói gì nữa, nhưng chợt nghe xung quanh truyền đến từng tiếng la kinh ngạc!

-Không có khả năng!

-Đó chính là Huyết Yến Dao tiến hóa từ Phi Yến Dao đấy!

-Đấy là thứ gì?

-Mẹ kiếp, rốt cuộc đấy là thứ gì?

-Mẹ nó! Thật phẫn khích! Lại thêm ba thùng rượu nữa đi!

-Cứ cảm thấy tình tiết sắp xoay ngược lại rồi!

...

Đám Yêu Vương đằng xa đều hò hét ầm ĩ, trong lòng Hắc lão run lên, đang định quay đầu, thì bỗng nhiên thấy ngực nhói đau!

-Sao lại thế này?

Hắc lão còn chưa nói xong, trái tim đau đớn lại như muốn nổ tung, rồi phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi!

Hắc lão chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hít thở mấy cái mới bình phục lại, không cần quay đầu lại cũng biết chuyện gì xảy ra, lão đau đớn hét lên:

-Phi Yến Dao của ta! Dừng tay!

Hắc lão vừa quay đầu lại đã thấy cánh tay xương khô chui ra từ trong Hắc Ma Thần Hạp trên cổ con thỏ, vươn hai ngón tay kẹp lấy Phi Yến Dao của hắn như kẹp ruồi bọ. Mặc cho Phi Yến Dao gãy giữa kiêu gì thì cũng không gãy ra được! Mà giờ phút này, trên Phi Yến Dao đã phủ đầy vết nứt!

Chính là bởi vì Huyết Yến Dao bị thương nặng, nên hắn mới có thể bị liên lụy mà hộc máu...

Huyết Yến Dao là vật hắc luyện chế bằng máu, tâm thần tương liên, khí tức tương tiếp, chẳng khác nào nửa cái mạng của hắc! Một khi Huyết Yến Dao bị bóp nát...

Nghĩ đến đó, cả người Hắc lão run lên bần bật, hét lớn:

-Con thả, dừng tay!

Chương 330: Còn không chui vào trong nôi (2)

Chương 330. Còn không chui vào trong nôi? (2)

Đáng tiếc, con thả hoàn toàn không nghe được, cánh tay xương khô kia cũng mặc kệ hắc kêu la cái gì, vươn ngón tay thứ ba ra, nhẹ nhàng gõ một phát lên thân Huyết Yến Dao!

Chợt nghe thấy rắc một tiếng như tiếng thủy tinh bị đập bể!

Huyết Yến Dao trực tiếp bị nổ nát trên không, hóa thành một cơn mưa máu rơi đầy trời!

Tiếp theo, con thả giống như một cơn lốc xoáy nhỏ, lập tức hút hết tất cả những giọt mưa máu vào trong cơ thể. Con thả kia lúc ngủ cũng không biết mơ thấy cái gì mà còn chép chép miệng hai tiếng...

Còn Hắc lão thì lại phun một ngụm máu ra thật xa! Ôm ngực hung tợn nhìn chằm chằm Tàn Thọ, như một con rắn độc có thể cắn n

gười bất cứ lúc nào. Con oán hận của hắn dày đặc đến mức đám Yêu Vương xa ở ngoài nghìn dặm cũng có thể cảm nhận được rõ ràng!

-E là Hắc Giao Long này sắp nổi điên rồi!

-Nếu mà liều mạng, thì thắng bại khó đoán lắm.

-Chưa chắc, con thỏ kia có xương khô bảo vệ, chỉ sợ nếu Hắc Giao Long kia xông lên thì... hì hì...

-Vậy cũng không nhất định, suy cho cùng pháp bảo chỉ là pháp bảo, không có trí tuệ như con người, nếu Hắc Giao Long chơi thủ đoạn, chưa biết chừng sẽ kiếm hãm được xương khô, sau đó một kích h mất mạng!

Đủ loại cách nói, cách nói nào cũng có, cuối cùng một đám ngoan ngoãn nhìn về phía Hắc Giao Long, muốn biết hắn dùng cách gì để giết con thỏ.

Ngao Bính đã sớm sợ tới mức không nói nên lời, tuy Hắc Giao Long chỉ là một con Giao Long. Ở khía cạnh huyết thống không bằng hắn, nhưng thần thông và thủ đoạn lại mạnh hơn Ngao Bính rất nhiều lần. Đó cũng là điều mà bình thường Ngao Bính ý vào!

Nay đội quân của hải tộc bị con thỏ mạnh mẽ hút lại, pháp bảo Huyết Yến Dao mạnh nhất của Hắc Giao Long lại bị bóp nát. Giờ này hắn thật sự cảm thấy rợn người, có hơi hối hận vì đã khiêu khích con thỏ này.

Ngay lúc Ngao Bính khó xử tiến không được lùi không xong thì Hắc Giao Long hừ lạnh một tiếng nói:

-Ta đây còn có một cách!

Ngao Bính nghe thế, trong lòng hơi bình tĩnh lại, vội la lên:

-Vậy còn chờ gì nữa? Mau dùng đi!

Hắc Giao Long khễ gật đầu, xoay người sang chỗ khác, con người càng ngày càng đen, cuối cùng phát ra một tiếng rùng ngăm, bay lên trời, y phục vỡ tan tành, cả người kéo dài ra, rồi biến thành một con Giao Long to lớn dài nghìn dặm!

Giao Long xoay người, mây đen quay cuồng, sấm sét rền vang!

Khí thế kia áp cả khí thế của đội quân hải tộc!

-Grào!

Giao Long gầm lên giận dữ, khí thế tận trời, như muốn gầm chết con thỏ!

Đúng lúc này, Hắc Ma Thần Hạp trên cổ con thỏ lại mở ra, tiếp theo, một cái đầu lâu bằng thủy tinh chui ra. Sau đó, phía dưới đầu lâu lại vươn ra một bàn tay, cái tay kia cầm lấy đầu lâu ném bay ra ngoài, như là đang ném rác rưởi vậy, lúc thì lại ném một khúc xương, một cái chân, một cánh tay ra... Cuối cùng, đám xương cốt kia như có nam châm hút lấy nhau, lắp ráp thành một bộ xương khô bằng thủy tinh.

Bộ xương khô bằng thủy tinh kia kéo cánh tay trái xuống, cánh tay trái hóa thành một cây đao, cách không vung lên hai đao với Giao Long trên bầu trời!

Bộ xương khô kia cũng không lớn, như kiến đấu với voi, hình ảnh ấy trông cực kỳ buồn cười!

Chẳng qua, mọi người lại không cười nổi, bởi vì chính bộ xương khô kia đã dùng hai ngón tay gõ nát Huyết Yến Đao! Bộ xương khô như thế thật sự là con kiến ư?

Ngay lúc này, Hắc Giao Long lại gầm lên một tiếng!

Tiếng gầm rung trời giống như tiếng sấm!

Trong tiếng gầm ấy chứa đầy giận dữ!

Còn có cả không cam lòng!

Có điều, cuối cùng chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng!

Mọi người nghe thấy vậy, đều cảm thán, Huyết Yến Dao bị gõ nát, Hắc Giao Long quả thật là đau lòng muốn chết!

Bỗng nhiên, bộ xương khô kia như là bị dọa sợ, vội vàng ẩn cánh tay trái về bả vai, sau đó xoay người chạy tới trước mặt con thỏ, mở Hắc Ma Thần Hạp ra, tháo bản thân thành từng linh kiện nhét vào.

Mọi người thấy thế, mặt lộ vẻ khó hiểu, lẩm bẩm nói:

-Chuyện gì xảy ra vậy?

-Bộ xương khô sợ?

-Không thể nào?

-Đây rốt cuộc là làm sao?

...

Ngay khi mọi người không hiểu ra sao, thì bỗng thấy con thỏ đuôi lưng một cái, cả người kêu rắc rắc, sau đó thở dài một tiếng:

-Haiz... Cuối cùng vẫn kém một chút, chán ghê!

Đang nói thì con thỏ mở hai mắt ra, thấy xung quanh im lìm, khô

ng ai nói tiếng nào.

Đội quân hải tộc trên mặt biển cũng chẳng nói câu nào, giống như bị người dùng pháp thuật định thân.

Tần Thộ gãi đầu, nói:

-Sao thế?

Ngay sau đó, Tần Thộ phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn về phía đỉnh đầu hắn!

Tần Thộ cũng ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một con Giao Long vô cùng lớn đang nằm sấp trong đám mây nhìn chằm chằm hắn!

Tần Thộ sửng sốt, ánh mắt lập tức sáng lên! Hắn nhớ tới con Hắc Long ở sau bếp của Trù Thần! Lúc trước, hắn chưa ăn được con Hắc Long kia, giờ lại tới một con thì sao hắn có thể bỏ qua?

Vì thế, Tần Thộ móc Lò Bát Quái ra đặt trước mặt theo bản năng, hét lớn một tiếng:

-Nào! Còn không mau chui vào trong nồi!

Câu đó vừa nói ra, mọi người lập tức cảm giác được trên đầu mình bay qua ba con quạ, âm thầm chửi đổng trong lòng:

“Lối suy nghĩ của con thỏ chết bầm này sao lại kỳ lạ như thế cơ chứ?”

Chưa đợi mọi người chửi đổng lên, chợt nghe phụt phụt phụt... một tiếng trầm đục, sau đó Hắc Giao Long đang nằm sấp trong biển mây bỗng nhiên cất thành từng khúc, máu tươi rơi xuống như mưa, từng khúc thịt rồng đều tằm tằm rớt xuống, đập vào rất nhiều hải tộc rơi vào trong nước. Sau đó, vẻ mặt bọn hắn ngơ ngác trời lên, cả đám nhìn con thỏ giống như nhìn thấy quỷ.

Bầu rượu trong tay Yêu Vương cũng rớt xuống đất, há hốc miệng, một đám không ai dám nói câu gì... Lúc trước, nhìn con thỏ như một trò cười, giờ... thế mà không có ai dám liếc nhìn con thỏ kia một cái! Đặc biệt là chiếc Hắc Ma Thần Hạp trên cổ con thỏ... sợ thứ đồ đó lại mở ra, bò ra một bộ xương khô vung tay múa chân với bọn họ mấy cái.

Ngao Bính đã hoàn toàn sững sờ... môi tím tái, mặt trắng bệch, sa u đó xoay người lặn thẳng vào trong biển, chạy về phía Đông Hải Long Cung. Hắc vừa chạy vừa lẩm bẩm:

-Đáng sợ... thật đáng sợ!

Ngao Anh thấy cảnh ấy thì lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, sự việc xảy ra quá nhanh và quá quỷ dị, nàng hoàn toàn không có cơ hội làm bất cứ chuyện gì.

Nay đã đến một bước này, nàng cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Đúng lúc này, con thỏ đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hét lớn:

-Dừng tay lại hết cho ta! Đây là của ta của ta, trả hết lại đây! Con cua kia, trả thịt rỗng trong tay ngươi lại mau! Con bạch tuộc nữa, thịt rỗng rớt xuống trên người ngươi cũng trả lại đây! Con cá mập này, không bị đập ngu thì đưa thịt rỗng lại cho thỏ gia ta! Thiếu một khúc thì thỏ gia ta nấu hết các người!

-Đúng đúng đúng! Ngây hết ra đó làm gì? Mau cầm thịt rỗng lại đây cho ta, ta muốn nấu hết cả con, ha ha... - Lò Bát Quái cáo mượn oai hùm hô theo.

Nếu là bình thường, đám đội quân hải tộc ấy nghe nói như thế đương nhiên sẽ cười ha ha, sau đó ủa lên dạy đối phương làm người.

Thế nhưng, sau khi trải qua chuyện ban nãy thì đám hải tộc của Đổng Hải thường tác oai tác quái lập tức ngoan ngoãn đưa thịt rồng tới.

Chương 331: Cá ngựa

Chương 331. Cá ngựa

Ngao Anh thấy vậy, lập tức lớn tiếng nói:

-Ngay hết ra đó làm gì? Còn không đi tìm thịt về cho thiên thần? Thiếu một khúc thì bắt các người thay vào!

Đội quân hải tộc nghe thấy thế, sợ tới mức lập tức tản ra, lén vào trong nước tìm thịt rồng rơi vãi khắp nơi.

Không bao lâu sau, từng khúc thịt rồng bị tìm về, sau đó ném vào Lò Bát Quái.

Tần Thọ cười tủm tỉm nói:

-Ta lớn như vậy, còn chưa ăn thử thịt rồng đâu. Tuy chỉ là một con giao long, có điều, cũng không tệ...

Lò Bát Quái cười nói:

-Ta cũng chưa từng nấu thịt rồng, người nói lần này nấu bao lâu mới tốt? Muốn bỏ thêm đồ gia vị nào?

Tần Thọ nói:

-Đừng vội, tý về đi tìm sư phụ ta hỏi thử xem, nguyên liệu nấu ăn ngon, thì phải có gia vị phù hợp mới có thể nấu ra món ngon. Chắc, ta thích cái mấy con rồng ngu ngốc chưa mở trí tuệ như này lắm, ha ha...

Lò Bát Quái cũng ừ theo:

-Ta cũng thích.

-Nhật Dạ Du Thần, thịt rồng đã tìm lại hết rồi, người xem, có thể rời đi hay chưa?

Lúc này, một giọng nữ vang lên.

Tần Thọ vừa ngẩng đầu, thì thấy một cô gái cả người mặc khôi giáp màu trắng bạc, tư thế hiên ngang oai hùng đặt một tay lên chuôi kiếm nhìn hắn.

Nếu là ở trên Địa Cầu, nữ tử này cũng là có diện mạo khuynh quốc khuynh thành, là nữ thần trong lòng vô số đám trạch nam.

Có điều, Tần Thọ nhìn mãi Hằng Nga thành quen, nên giờ nhìn Ngao Anh, chỉ cảm thấy xinh đẹp cũng không có nhiều cảm giác. Hắn khoanh tay nói:

-Hừ! Người không nói thì suýt chút nữa ta quên mất chuyện này! Người đi gọi Tiểu Long chưa cai sữa ồn ào muốn bảo ta gọi ông nội đến đây, thỏ gia ta có lời muốn nói với hắn.

Ngao Anh cười khở nói:

-Đây không phải là Tiểu Long chưa cai sữa, mà là Ngao Bính, tam thái tử của Đông Hải Long Cung và cũng là Hoa Cái Tinh trong quần tinh trên Thiên Đình. Cũng đứng hàng thiên thần như n

gười...

Tần Thọ lười nghe, phát phát tay nói:

-Thỏ gia ta không muốn nghe thứ này, ban nãy tên kia rất kiêu ngạo mà! Còn gọi một đám hải sản đến dọa ta! Thế nào? Ta ngủ một giấc dậy, hấn sợ rồi à? Mau gọi hấn đi ra! Thôi bỏ đi, Đông Hải Long Cung đúng không? Thỏ gia ta tự mình đi tìm hấn!

Tần Thọ nói xong, chui đầu vào vào trong biển, tiện tay nắm một con Cá Ngựa Tinh, đặt mộng ngồi ở phía sau lưng của hấn, vỗ đầu Cá Ngựa nói:

-Mục tiêu, Đông Hải Long Cung, tra!

-Thỏ gia à, ta là Cá Ngựa, không phải ngựa... - Cá Ngựa Tinh đau khổ nói.

Tần Thọ trợn trắng mắt:

-Cá Ngựa chính là ngựa, đừng nói nhảm nữa, tra!

-Mặc kệ ngươi là Cá Ngựa hay ngựa, chỉ cần có từ ngựa thì phải bị thỏ gia ta cười! Đi nhanh lên, đừng nói nhảm nữa.

Cá Ngựa thấy con thỏ này cũng không dữ cho lắm, dừng cảm lên nói:

-Thỏ gia, ta thật sự không phải ngựa...

Tần Thọ nói:

-Ngươi thật sự không phải là ngựa?

Cá Ngựa Tinh này cũng là ngu ngốc, cứ phải tranh luận đúng sai, gật đầu nói:

-Thật sự, ta là Cá Ngựa.

Tần Thọ vỗ đầu nói:

-Nhớ rồi, Cá Ngựa là ở trong biển.

Cá Ngựa thở phào nhẹ nhõm nói:

-Đúng đúng đúng.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Ừ, Cá Ngựa... Cá Ngựa không thể cười.

Cá Ngựa Tinh tiếp tục nói:

-Đúng đúng đúng.

Tần Thọ lại nói:

-Cá Ngựa hẳn là dùng để ngâm rượu mới đúng.

Cá Ngựa Tinh lập tức sợ run bắn người, vội vàng la lên:

-Thỏ gia, thực ra ta... tuy rằng không phải ngựa, nhưng mà ta vẫn có một trái tim muốn làm ngựa. Không thì tại sao lại gọi là ngựa c hứ? Ngài cứ yên tâm cười, ngồi vững nhé, ta mà chạy thì vô cùng nhanh! Mục tiêu là Đông Hải Long Cung đúng không? Đi thôi!

Vừa nói chuyện, Cá Ngựa Tinh vừa bơi đi như điên.

Tần Thọ thấy vậy, lắc đầu, quả nhiên, chân lý của thế gian này vẫn nằm ở trong nôi!

Tần Thọ đi rồi, một đám Vương trên mặt biển cũng phục hồi tinh

thần lại, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng giống như ngồi lại nói chuyện ăn cơm với nhau.

-Tiểu yêu, bụng rệu lên!

-Mẹ nó! Thật phần khích!

-Tin tức lớn đây! Con thỏ kia trâu bò ghê!

-Sau này chúng ta chớ chọc hấn, đúng rồi, hấn rất thân với Hoa Quả Sơn thì phải!

-Mấy con khỉ kia đã không dễ chọc rồi, giờ thì càng trâu bò...

...

Trên Hoa Quả Sơn, bốn đại Hài Tử cũng nghệt mặt ra, ban đầu tưởng rằng con thỏ sắp tèo rồi, không ngờ kết quả cuối cùng lại là như vậy.

-Đại ca, rốt cuộc bộ xương khô kia là cái gì?

Bạch Mi Hài Tử lắc đầu, nhưng vẻ mặt lại vô cùng ngưng trọng, nói:

-Ta mệt rồi, đi trước đây.

Bạch Mi Hài Tử nói xong, nhảy lên nhảy về núi, sau đó chạy nhanh như bay trở về sơn động, rồi đào một cái thủng ở chỗ sâu trong sơn động ra. Bên ngoài thủng bọc một lớp da thú không biết là của con vật nào, da thú này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nếu mà cẩn thận lau thì còn mơ hồ có tiếng rỗng ngâm vang lên. Nếu có người biết hàng ở đây nhất định sẽ nhận ra, tấm da thú này vậy mà lại là da của Chân Long!

Bạch Mi Hài Tử cũng không để ý đến tấm da Chân Long này, ké

o tấm da ra, lộ ra thứ bị bọc bên trong, bất ngờ lại là một cái thùng bằng đồng thau!

Trên cái thùng bằng đồng thau này có loang lổ vết rỉ sét, hiển nhiên là đã lâu năm, nhưng khi Bạch Mi hầu tử lau hai cái, thì màu gỉ đồng lập tức bị lau đi, đồng thau giống y như mới.

Bạch Mi Hầu Tử chấp tay lạy lạy nói:

-Cũng không biết đã qua bao nhiêu năm... Hôm nay, ta lấy ngài ra, cũng chỉ vì muốn xác minh một chuyện, mong lão tổ tông chớ trách.

Bạch Mi Hầu Tử vừa dứt lời, thì mở thùng ra. Trong thùng có một quyển sách cổ thật dày, mỗi một trang đều là dùng da của rồng chế tạo, mặt trên viết rất nhiều chữ! Nó giống như thứ trong tay Tần Thục, một tờ nhìn như không lớn, nhưng lại chứa rất nhiều nội dung.

Bạch Mi Hầu Tử nhanh chóng lật một hồi, cuối cùng lật đến một tờ thì ngừng lại. Đó là một ngọn núi, trên núi có thần thạch rơi xuống!

Trong sách, có bóng người đang chiến đấu, một cái cánh tay xuyên không trên chín tầng trời nắm lại, pho tượng thiên thần trong tay lập tức hóa thành bột mịn!

Ở chỗ xa hơn, lơ mờ có thể nhìn thấy một mặt trời đỏ dâng lên, bên trong nó hình như có bóng người, rồi lại có vẻ vì đã qua rất lâu nên không nhìn rõ.

Bạch Mi Hầu Tử khép sách lại, thở dài một tiếng nói:

-Chắc là... không thể nào... thôi bỏ đi, bỏ đi, Thạch Hầu đã xuất thế, một mạch này của chúng ta cũng coi như không làm Nữ Oa nương nung thất vọng. Nương nung từng nói, từ nay về sau, chú

ng ta chính là tự do, thế giới mai sau như thế nào, thì có liên gì tới chúng ta cơ chứ? Mỗi ngày đùa khi con, ăn chút quả đào, thôi...

Bạch Mi Hầu Tử lắc đầu, đặt quyển sách lại trong thùng, bọc da rỗng lại, rồi vùi vào trong đất.

Cùng lúc đó, Tần Thộ tiến vào trong biển, nhìn có vẻ gió êm sóng lặng, thực ra trong lòng cũng thầm lau mồ hôi lạnh. Bởi vì lúc ấy rồng bị chém, máu rồng rơi đầy trời, suýt chút nữa thì rớt trúng người hắn! Hắn cũng không biết là mình may mắn hay gì, thế mà không dính một giọt nào!

“May quá, may quá, nếu dính vào, e rằng tổ gia ta lại phải ngắt xâu, đến lúc đó cũng không biết đã nằm trên thớt của nhà nào.”

Tần Thộ thầm nói trong lòng.

Chương 332: Xe tăng nhãn hiệu Lò Bát Quái

Chương 332. Xe tăng nhãn hiệu Lò Bát Quái

Hắn không biết là không phải hắn may mắn, mà là trong nháy mắt khi bộ xương khô ra tay, thì máu đó nhất định sẽ không rơi xuống người hắn.

Ngay lúc Tần Thộ đang suy nghĩ, thì Đông Hải Long Cung lại đang loạn thành một đoàn.

-Cái gì? Con tổ kia chém cả Hắc Giao Long rồi à?

Đông Hải Long Vương kinh ngạc nói. Chẳng qua, sau đó lại lắc đầu:

-Hắc Giao Long kia cũng chỉ là Nhân Tiên cửu phẩm mà thôi, chết thì chết. Bồn vương chính là Địa Tiên, giết hắn cũng dễ như trở bàn tay.

Ngao Bính nghe vậy, nói:

-Phụ vương, một khi đã như vậy, lát nữa con thả tới, còn phải nhờ người ra tay mới được.

Ngao Quảng cười nói:

-Con ta cứ yên tâm, nơi này do Ngọc Đế sắc phong, là Long Cung do tượng thần tạo ra! Ở trong này, mặc kệ hắn là thiên thần gì, đều phải kính sợ ba phần! Có phụ vương ở đây, hắn không dám làm bậy đâu.

Ngao Anh nói:

-Phụ vương, con thả kia coi trời bằng vung, hơn nữa, trên người có một bộ xương khô thần kỳ bảo vệ hắn. Bộ xương khô kia chỉ cá ch không chém vài đao, đã chém Hắc Giao Long thành mấy nghìn khúc, rất có bản lĩnh, e rằng ít nhất cũng là Địa Tiên.

Ngao Quảng nghe thế, lập tức nhíu mày, Ngao Bính vừa trở về đã nói là Hắc Giao Long bị giết, nhưng không nói bị giết dễ dàng như vậy!

Ngao Anh tiếp tục nói:

-Huyết Yển Đao của Hắc Giao Long kia bị hai ngón tay bộ xương khô kẹp nát, cực kỳ lợi hại. Phụ vương, từ trước đến nay, Đông Hải Long Cung chúng ta và Tứ Hải chỉ muốn yên bình, thật sự không

ng nhất thiết phải cương với con thỏ ấy. Đều là thiên thần, cho dù có sai, nói lời xin lỗi là được. Chẳng lẽ chúng ta xin lỗi, hắn còn có thể ra tay sao? Nếu thế hắn sẽ đuối lý, chúng ta tố cáo lên Lăng Tiêu Bảo Điện cũng có thể khiến hắn ăn quả đắng.

Ngao Quảng nghe nói thế thì hơi dao động.

Ngao Bính vừa nghe vậy, lập tức không chịu, la lên:

-Nhị tỷ, rốt cuộc là tỷ ở bên nào? Sao tỷ lại bênh con thỏ kia? Diệt uy phong của mình? Phụ vương chính là Đông Hải Long Vương, pháp lực thông thiên, sao có thể sợ con thỏ kia? Còn xin lỗi hắn? Mẹ nó chứ! Một con thỏ trên núi hoang như hắn cũng xứng à?

Ngao Quảng nói:

-Con trai à, tạm thời bớt giận đã.

Ngao Bính la lên:

-Phụ vương, con mắc kê, dù sao hôm nay con bị ức hiếp, người phải giúp con! Lúc trước, khi con bị Na Tra giết, người đã ép Na Tra cắt thịt lóc xương. Hôm nay, con thỏ kia cũng khinh người quá đáng, con không cầu người lột da lóc xương hắn, nhưng ít nhất phải khiến hắn dập đầu nhận sai đúng không?

Ngao Quảng hơi rối rắm, lý trí nói cho hắn biết, Ngao Anh nói rất đúng.

Nhưng cảm tính lại khiến hắn không thể bỏ mặc nhị tử bị ức hiếp được... Nếu con thỏ kia thực sự là một nhân vật lớn tầm cỡ khó mà dây vào, hắn sợ hãi một chút thì cũng thôi đi. Nhưng con thỏ này chẳng qua là một con thỏ hoang trên mặt trăng thôi, nếu hắn sợ nó, chuyện này đồn ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ chê cười sao?

Hướng hồ, Ngao Quảng vẫn luôn mang áy náy trong lòng về cái chết của Ngao Bính, giờ con trai lại bị ức hiếp, nếu còn mặc kệ...

Ngao Quảng thở dài một tiếng, vỗ long y, nghiêm mặt nói:

-Mười sáu tướng của Đông Hải đâu?!

-Có thần!

Mười sáu đại tướng hải tộc đi vào Long Cung, chấp tay nghe lệnh.

-Bày Long Quy Bàn Sơn Trận, khóa chặt bốn phương tám hướng của Long Cung, không được để con thỏ kia chạy thoát! - Ngao Quảng quát lên.

-Vâng!

Mười sáu đại tướng hải tộc lập tức rời đi.

Ngao Quảng lại nói:

-Rùa thừa tướng, điều động tám trăm vạn quân tinh nhuệ của hải tộc, chặn con thỏ kia lại!

-Vâng!

Rùa thừa tướng nhận lệnh mà đi.

Tần Thộ đang đi về phía Đông Hải Long Cung, trong lòng suy nghĩ, nếu gặp được Đông Hải Long Vương rồi thì nên nói thế nào... Dù sao thì lần này hẳn đến cũng không phải để đập phá, mà đến tìm rồng!

Không sai, con thỏ này chính là tới tìm một con rồng biết cười mà y phun mưa, sau đó đem về ném vào ngự hoa viên giúp Tiểu Thụ

trồng cây, chỉ đơn giản vậy thôi.

Trên thực tế, đến tận bây giờ Tần Thộ cũng không cảm thấy mình làm chuyện gì có lỗi với Đông Hải Long Cung, bởi vì hắn vẫn luôn phong bế lục thức, hoàn toàn không biết trong lúc mình tu luyện, bộ xương khô đã làm chuyện gì...

Về phần vì sao hải tộc lại sợ hắn, hắn vẫn quy kết cho việc hắn là Nhật Dạ Du Thần.

Nhưng bản thân hắn hiểu rõ, Nhật Dạ Du Thần chỉ là một chức vụ tạm thời thôi, nên gặp Đông Hải Long Vương rồi, vẫn phải thương lượng đằng hoàng... Dù sao thì Long Cung không phải ở trên biển, nếu trên biển nhìn thấy một con rồng vừa ý thì cứ làm như không biết, đánh ngất rồi lôi về cho làm việc nặng nhọc cũng xem như thôi đi. Chạy đến Long Cung bắt rồng thì lại hơi bất hợp lý rồi.

Nhưng đang lúc Tần Thộ suy nghĩ nên làm thế nào lừa gạt Đông Hải Long Vương thì phía trước bỗng truyền tới một tiếng kèn, sau đó, một bóng đen to khổng lồ ập thẳng vào mặt, giống như núi cao, vô cùng áp lực.

Tần Thộ tập trung nhìn, lúc này mới phát hiện, cái thứ đang lao tới lại là một con cá voi khổng lồ!

Trên lưng con cá voi này cũng không biết là cõng theo bao nhiêu hải tộc, đông chi chít!

Vừa thấy mặt, những hải tộc đó cũng chẳng thềm chào hỏi, ào một cái xông lên, ánh sáng xanh lấp lóe, giống như mưa bão bắn về phía Tần Thộ!

Tần Thộ vừa nhìn một cái, thật sự đã bị dọa giật mình!

Cá Ngựa Tinh liền nhắm chặt hai mắt, kêu lên:

-Xong rồi, xong rồi! Sắp chết rồi, sắp chết rồi...

Loảng xoảng!

Một tiếng vang lớn kêu lên, một cái lò khổng lồ rơi xuống đất, Tàn Thộ túm lấy Cá Ngựa Tinh nhét vào trong lò. Sau đó, Tàn Thộ nhẩy vào Lò Bát Quái theo, đập nắp lên, quát lớn:

-Xông lên cho ta!

Lò Bát Quái kêu lên đầy uất ức:

-Con thỏ kia! Người đừng có quá đáng! Ta là lò luyện đan, người đem ta đi nấu đồ ăn cũng thôi đi! Giờ người còn muốn xem ta là pháp bảo nữa à?

Tàn Thộ ăn nói hùng hồn:

-Thủy Hồ Lô, Yêu Đại Thùng của Lão Quân cũng có thể làm pháp bảo, sao lò luyện đan người lại không thể làm pháp bảo? Bây giờ, thỏ gia ta chính thức đổi tên cho người. Giờ người tên là xe tăng!

-Cái quái gì thế? - Lò Bát Quái ngạc nhiên.

Tàn Thộ nói:

-Xe tăng! Nghe hiểu chưa?

Lò Bát Quái đầy vẻ mờ mịt, xe tăng là cái gì? Có điều thế giới của tiên nhân này, mỗi ngày không biết có bao nhiêu pháp bảo mới các loại, tên đặt ra cũng cổ quái hiếm lạ, không ai có thể biết hết tên của tất cả các pháp bảo. Cho nên, Lò Bát Quái cũng không đào sâu, mà quật cường nói:

-Con thỏ kia, ta mặc kệ người gọi ta là cái gì. Tóm lại, ta thà làm

một cái nôi cũng không làm xe tăng gì đó đâu!

Tần Thọ nói:

-Người đừng ép thỏ gia ta động khẩu nha!

Lò Bát Quái kêu lên:

-Có bản lĩnh thì người đừng động khẩu, chúng ta động thủ!

Tần Thọ trực tiếp há miệng cắn, cùng lúc đó, trường mâu cũng rơi xuống, bắn lên Lò Bát Quái kêu leng keng!

Lò Bát Quái vừa thấy, cũng không biết là bị bắn mà tức giận hay là bị con thỏ dọa, nhảy lên quát to một tiếng:

-Các người quá đáng rồi đấy! Ta liều với các người!

Nói xong, Lò Bát Quái bước chân lên, vù một cái đã xông ra ngoài. Những nơi đi qua, cái gì mà thần thông pháp thuật, đại đao chém vào lò đều chẳng để lại được một dấu vết gì!

Chương 333: Xe tăng nhãn hiệu Lò Bát Quái (2)

Chương 333. Xe tăng nhãn hiệu Lò Bát Quái (2)

Những nơi lò đi qua thì người ngã ngựa đổ, đụng một cái gãy xương đứt gân, đâm một cái tan xương nát thịt!

Những nơi đi qua đều vang tiếng kêu rên, không ai có thể ngăn nổi một bước chân của hắn!

Tần Thọ nghe động tĩnh bên ngoài, lập tức cười đến nở hoa, tùy tiện móc ra một thứ đồ, biến thành mũ sắt xe tăng, kính gió, trực tiếp đội lên đầu mình, mở nắp lò, lộ đầu ra ngoài, bắt đầu xem náo nhiệt, đồng thời kêu gào:

-Bên trái! Bên trái đông người, đám bọn họ đi!

Lò Bát Quái thay đổi phương hướng, vù một cái lao qua đó!

Bên kia, một tướng quân hải tộc vất vả lắm mới tụ tập được một đám hải tộc, chưa đợi đến lúc phát huy sức chiến đấu thì đã bị cái lò như một quả bóng bowling lao tới nghe rầm một tiếng, tan tành tứ phía!

-Bên này! Bên này lại có một nhóm! Xông lên!

Một tiếng kêu to truyền tới, mọi người nhìn sang, chỉ thấy Lò Bát Quái, một con thỏ đội một cái mũ kỳ lạ, trong tay còn cầm một con dao nhỏ, vừa vung lên vừa gào, khí thế vô cùng kiêu ngạo!

-Đại trận xoáy nước, vây cái lò này lại!

Có người kêu lên.

Vì thế, vô số hải tộc bày trận cùng lúc, nước biển xung quanh được khuấy đảo lên, biến thành một xoáy nước lớn muốn hút Lò Bát Quái vào.

Lò Bát Quái vừa nhìn đã lập tức vui vẻ:

-Bày trận? Oa ha ha... Có bày trận thế nào đi chăng nữa, còn không phải vẫn là âm dương ngũ hành bát quái sao? Dùng cái này để vây khốn gia gia ta đây? Người xem cái tên Lò Bát Quái này của ta

là gọi suông à?

Trong khi nói, Lò Bát Quái bỗng lui về sau một bước, rồi lại lao về phía bên phải mấy lần, cuối cùng lao xuống dưới, chỉ nghe oàng một tiếng, đại trận xoáy nước kia nháy mắt đã bị phá!

-Cái gì?!

Đại quân hải tộc nhất thời trợn tròn mắt. Ai mà ngờ được, một cái lò lại hiểu rõ đại trận của bọn họ như lòng bàn tay, từng bước giẫm lên, thoáng chốc đã phá trận pháp của họ!

Tần Thộ vừa thấy cũng sáng cả mắt lên, không ngờ cái lò này còn có công dụng như vậy!

Cũng phải, Tần Thộ lại càng vui hơn rồi, cố ý làm một cái túi lưới i, sau đó lại làm một tấm lưới to vớt cá, kêu lên:

-Xử đẹp đây! Xông tới phía bên kia, con cá đó mập, về sẽ làm đầu cá sốt cay!

Lò Bát Quái vừa nghe tới nấu ăn, cả lò đều sáng lên mấy phần, vù một cái lập tức đuổi tới!

Con cá đầu to đó còn chưa phản ứng lại thì đã bị tấm lưới chụp và o, sau đó không kịp nói gì đã bị con thỏ cho một cú tát ngất luôn...

-Bên kia! Con cua đó vừa nhìn đã thấy nhiều thịt rồi!

Tần Thộ chỉ vào một tướng cua, kêu lên.

Tướng cua vừa nghe đã sợ đến nổi thân thể đỏ lên mấy phần, quay người chạy mất!

Nhưng Lò Bát Quái nhanh hơn, thoáng chốc đã đuổi tới nơi!

Tần Thọ làm theo như cũ, tung lưới một cái đã chế trụ, cho một cái tát, ồn ào nói lúc về muốn làm cua cay!

Những hải tộc khác thấy con thỏ hung tàn như vậy cũng đã hơi sợ hãi rồi!

Mọi người không sợ chết, nhưng đều sợ sau khi chết còn bị người khác giày vò! Nếu bị người ta thả vào nồi chảo lên với hành gừng tỏi... Trong tim ai nấy cũng đều lạnh đi một nửa.

-Đừng sợ, lên cho ta! Long Vương nói rồi, bắt được con thỏ sẽ có trọng thưởng!

Từ xa chỗ con cá voi lớn đã truyền tới một tiếng hô hào.

Tần Thọ và Lò Bát Quái vừa nghe đã lập tức quay đầu nhìn qua...

Chỉ thấy trên lưng cá voi, một con rùa biển mặc đồ thừa tướng đang kêu gào rất hăng hái! Chính là tổng chỉ huy đốc chiến lần này, Rùa thừa tướng!

Rùa thừa tướng đang hô hào, đột nhiên phát hiện không khí có gì đó bất thường. Tất cả hải tộc đều nhìn về phía hắn, đồng thời hắn cũng có cảm giác như mũi nhọn đang ở sau lưng, bất giác nhìn sang một bên khác, vừa vặn nhìn thấy con thỏ đang nhìn hắn với vẻ mặt hung thần.

Nhất thời trên trán Rùa thừa tướng chảy ra từng dòng mồ hôi lạnh, nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

-Ngươi... nhìn cái gì?

-Xử hắn!

Con thỏ quát lớn một tiếng, Lò Bát Quái kêu lên oa oa rồi xông tới

i!

Rùa thừa tướng thấy vậy, vội vã hô lên:

-Còn ngậy ra đó làm gì? Ngăn bọn họ lại! Ngăn bọn họ lại! Đại Hắc, quay đầu! Chạy!

Con cá voi khổng lồ cố gắng xoay người, thay đổi phương hướng.

Mà binh tôm tướng cua thì kêu lên ầm ầm xông tới. Đáng tiếc, tuy Lò Bát Quái không phải binh khí nhưng cũng giống như những gì Tàn Thọ nói khi trước, đồ của Lão Quân, sao có thể là vật tầm thường?

Mấy món pháp bảo mà Kim Giác Ngân Giác dùng, một cái là chiếc bình Lão Quân dùng đựng nước, một cái là hồ lô đựng đựng da n dược, một cái là Yêu Đại Thừa của Lão Quân, cũng đã có thể bắt Ngộ Không mấy lần rồi.

Mà Lò Bát Quái là lò luyện đan của Lão Quân, bảo bối luyện khí, trình độ quý giá của nó vượt xa hồ lô, bình nước, đại lung rất nhiều. Chất lượng của nó tất nhiên cũng bất phàm hơn! Nhất là độ cứng rắn, là đứng đầu trong số mấy món bảo bối.

Hôm nay, Tàn Thọ dùng Lò Bát Quái để xông pha chiến đấu, quả nhiên như vào chốn không người, không ai có thể ngăn cản!

Trong lúc đấu đá bừa bãi, rất nhanh, Tàn Thọ đã thấy được bóng dáng Rùa thừa tướng. Hắn cười ha ha, lấy ra một cây gậy thông lóng, nói:

-Nhanh, đuổi theo. Hôm nay tổ gia ta muốn ăn canh rùa!

Thừa tướng rùa nghe thấy, sợ tới la lên:

-Chạy! Nhanh lên! Chạy nhanh đi!

Đầu cá voi to thật, nhưng bơi lại rất nhanh.

Nhưng cái vị đằng sau —— hình như điên rồi!

Chỉ thấy Lò Bát Quái vừa chạy vừa khóc:

-Oa ha ha... ta biết ngay mà! Ta đây không chỉ là cái lò luyện đan! Ta đây còn dùng để rèn! Còn có thể nấu ăn! Nhưng mà mẹ nó đến bây giờ ta mới được biết, thì ra làm binh khí là sung sướng nhất! Ha ha... ta tới rồi đây, ai tới cản ta! Oa ha ha... ta đánh! Ta đánh đả đánh! Ha ha... Con thỏ, bài hát kia hát như nào?

Lò Bát Quái vừa hỏi xong liền nói:

-Ta nhớ rồi, ha ha ha người thua rồi, tất cả lên một lần đi ta vốn dĩ không sợ! Ha ha ha... không lì bằng ta chứ gì! Oa ha ha, con thỏ, giờ ta mới phát hiện, lúc này chỉ có bài này mới xứng với ta, ha ha... quá đã!

Vốn dĩ đội quân tôm cua vẫn đang xông lên, sau này mới phát hiện không cần họ xông lên, chỉ cần đến gần, cái bình nát kia sẽ tự động đánh tới! Càng quá đáng hơn nữa là, dù đứng ở xa xa, nhưng nếu lỡ kêu to tiếng, cái tên đó cũng sẽ xông lên một phát đâm bay người...

Dần dần, mọi người đều phát hiện, đánh không nổi, cũng đánh không lại, xông lên chỉ có một kết cục là bay xa!

Sau đó, mọi người đều yên tĩnh, câm miệng, tắt tiếng, cũng không xông lên nữa.

Tuy Rùa thừa tướng nhìn thấy cũng hết cách, bởi vì cái lò điên kia đã đuổi đến nơi rồi!

Càng quá đáng hơn là con thỏ kia! Thế mà lại cầm roi ngựa đập k

hông ngừng vào đầu hấn!

-Trúng!

Tần Thộ phát tay, ném roi ngựa qua!

Chương 334: Thỏ vờn rùa

Chương 334. Thỏ vờn rùa

Rùa thừa tướng nhìn thấy, lập tức rút cổ vào mai rùa, thoát một kiếp.

-Này! Tên khốn kiếp nhà ngươi, còn dám rút cổ! Thỏ gia ta đây k hông ngờ đây, xem ngươi phản ứng nhanh hay ta ra tay chuẩn!

Sau đó, Tần Thộ cũng không gấp, thong thả dùng roi ngựa đập liên tục vào đầu của Rùa thừa tướng.

Rùa thừa tướng cứ chui ra rút vào, dùng thực lực chứng minh cho Tần Thộ thấy, ở phương diện nắp hang hấn siêu mạnh mẽ và linh hoạt.

Tần Thộ đập hơn trăm lần vẫn không trúng, nhưng hấn vẫn không tức giận, cười lạnh:

-Ta xem ngươi có thể ra vào bao nhiêu lần!

Sau hơn 300 lần...

Rùa thừa tướng sao bay đầy đầu, có cảm giác bụng còn cào, nhìn không nổi, nôn ra hết rồi!

Tần Thộ thấy vậy, hét lên kinh hãi:

-Mẹ nó... này này, bắn trúng rồi!

Thừa tướng rùa tức giận:

-Con thỏ chết tiệt, người đừng có quá đáng! Phía trước là Thuỷ Tinh Cung, đến đó rồi ta cho người đẹp mặt!

Tần Thộ theo lời, nhìn về phía trước, quả nhiên, dưới đáy biển, xuất hiện một khu vực được chạm khắc bằng pha lê với màu sắc cổ kính, ngay cổng có một cánh cửa lớn, trên đó viết:

-Đông Hải Long Cung!

Trên toà cung điện lớn nhất có trên một tấm biển, trên tấm biển có ba chữ lớn - Thuỷ Tinh Cung!

Tần Thộ nhìn ra xa, không quay đầu, mặt nghệt ra:

-Đây là Thuỷ Tinh Cung! Là... là thật!

Rùa thừa tướng không ngờ rằng, con thỏ vừa nhìn Thuỷ Tinh Cung, vừa nghệt mặt ra, vậy mà lại ra tay đánh lén, vung roi ngựa đập vào cổ hần!

Rùa thừa tướng hét lớn:

-Con thỏ kia, người quá đáng!

Không đợi Rùa thừa tướng nói xong, đã thấy con thỏ xông lên đá hần lật ngựa trên đất, sau đó đạp lên mai rùa, cười lớn:

-Ta quá đáng? Thỏ gia ta hôm nay đến đây để thương lượng với Long Vương chuyện mượn tay rồng tạo mưa, các người thì hay rồi, vừa gặp đã đánh đánh giết giết! Nói xem là ai quá đáng! Nói cho các người biết, chuyện này làm lớn cỡ nào, thì cũng là thỏ gia ta có lý! Ta hôm nay nhất định phải đến Thủy Tinh Cung gặp lão cá cạch của Đông Hải, xem xem rốt cuộc lão tính chuyện này thế nào!

Vừa nói, Tần Thộ vừa dùng sức dẫm, như dẫm cái ván trượt vậy, một tay nắm vòng roi ngựa qua cổ Rùa thừa tướng, hai chân dẫm lên mai xuôi theo con sóng tiến về Thủy Tinh Cung!

-Báo! Long Vương, con thỏ kia đánh tới đây rồi!

Ngay lúc này, binh tôm xông vào Thủy Tinh Cung báo cáo!

Long Vương nghe được, nổi giận:

-Đồ vô dụng! Nhiều người như vậy mà không bắt được một con thỏ?!

Ngao Anh:

-Cha, bây giờ vẫn kịp dừng tay.

Ngao Bính phản bác:

-Cha, con thỏ kia khá kỳ dị, thủy tộc không thể bắt nổi hẳn, cha vẫn nên đích thân ra tay thì hơn!

Ngao Quảng gật đầu:

-Ta đi dạy dỗ con...

Chưa kịp dứt lời, chỉ nghe tiếng ỳnh, tường thành nổ tung, kẻ tiế

p là tiếng kêu thảm thiết:

-Đầu của ta!

Ngao Quảng vung tay, sóng nước lướt qua, tất cả bụi bẩn tan biến trong phút chốc, lộ ra lỗ hồng lớn!

Chỉ thấy con thỏ cười Rùa thừa tướng, vừa nắm roi ngựa vừa nói:

- y da, đến nơi rồi!

-Con thỏ kia! Người đừng có ăn hiếp người quá đáng! Người tưởng Long Cung là chốn không người sao?!

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng vỗ long y, đứng phất dậy cả giận quát!

Tàn Thọ chuyển mắt, dậm chân:

-Hừ! Đông Hải Long Vương, người đừng ngậm máu phun người, là ai quá đáng? Thỏ gia ta đang tắm biển, con cá chạch kia liền đem quân tới bao vây ta, chuyện này tính thế nào? Ta tốt bụng xuống đây tìm người nói đạo lý, người lại để con rùa khốn kiếp này đem quân giết ta, lại tính như nào? Thế nào? Tứ Hải Long Vương người lợi hại lắm đúng không có thể tùy lúc đánh chiếm thiên giới hử? Các người thật kiêu ngạo, hoàn toàn không để Ngọc Đế vào mắt?

Con thỏ hùng hồn, bản lĩnh đôi trắng thay đen của hắc cũng không thua ai.

Đông Hải Long Vương dù tức giận, nhưng hắc cũng biết rõ, chuyện này đúng thật là bọn hắc có lỗi trước. Mặc dù con thỏ này không có ý tốt, nhưng lúc hắc đến, cũng chưa phạm phải chuyện gì lớn, Ngao Bính lại dẫn quân đi bắt người, nếu làm lớn chuyện này, người đuổi lý chính là bọn hắc.

-Con thỏ kia, rõ ràng là người xúc phạm long tộc ta cho nên ta mới bắt người, chuyện này làm lớn, ta mới là người có lý! - Ngao Bính nói.

Đông Hải Long Vương:

-Con thỏ, người còn gì để nói?

Tần Thộ bấu môi, dùng chân lật ngược Rùa thừa tướng lại, đặt móng ngồi lên mai rùa, bắt chéo chân:

-Nhiều lời vô ích, nếu các người đã thấy các người đứng, có dám cùng ta lên Thiên Đình, đến Lăng Tiêu Bảo Điện đối chất không?

Đông Hải Long Vương cười lạnh:

-Đây là địa bàn của ta, người dám mạo phạm, còn cần lên trời sao? Người ở lại đây đi!

Đông Hải Long Vương nói xong, phất tay áo, động thủ!

Ngay lúc này, đột nhiên có tiếng hô truyền tới:

-Hai vị bớt giận!

Tần Thộ và Đông Hải Long Vương ngẩng đầu, thấy Thái Bạch Kim Tinh một thân áo trắng, râu tóc bạc phơ đang đáp xuống.

-Thái Bạch Tinh Quân, người đến thật đúng lúc, giúp ta phân xử đi! Con thỏ này đập phá Đông Hải Long Cung, người nói xem nên làm thế nào?

Đông Hải Long Vương vừa thấy Thái Bạch Kim Tinh lập tức cáo trạng.

Ngao Bính tiếp câu:

-Đúng đúng! Tinh Quân người phải làm chủ cho chúng ta!

Tần Thộ cười nhếch môi, bắt chéo chân trên mai rùa, Rùa thừa tư
óng động cũng không dám động, lúc nãy bị siết chặt cổ, đến giờ v
ẫn đau, rụt cổ lại, không dám ló ra, sợ bị con thỏ này bắt được, lại
bị đánh bay.

Thái Bạch Kim Tinh cười gật đầu, nói với Tần Thộ:

-Con thỏ, ngươi lại lên lút hạ giới rồi.

Tần Thộ lắc đầu:

-Tinh Quân, ngài đừng nói vậy, ta đây là đang hạ giới điều tra.

Vừa nói, Tần Thộ vừa lấy lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần cầm trê
n tay:

-Dù chỉ là công việc tạm thời, nhưng ta vẫn được cấp phép dàng h
oàng.

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ:

-Lệnh bài này không phải ngươi trộm, nhưng cũng không được co
i là hợp pháp. Con thỏ, sau khi quay về, ngươi phải nộp lệnh bài n
ày lại, cũng không được tiếp tục làm loạn nữa.

Tần Thộ nghe xong liền không vui:

-Như vậy sao mà được? Thỏ gia ta đây cực khổ lắm mới lấy được
tấm lệnh bài này, ngươi nói lấy là lấy à?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Đây là lệnh bài của thiên thần, vốn dĩ là đồ của Thiên Đình, lấy đi, cũng chẳng có gì kì lạ nhỉ?

Tần Thộ cất vào Hắc Ma Thần Hạp của mình:

-Không được! Thỏ gia ta không dễ gì lấy được bảo vật như vậy, các ngươi cái gì cũng không làm, cứ vậy mà muốn lấy? Không cho!

Thái Bạch Kim Tinh:

-Con thỏ, đừng quên là, ngươi còn nợ ta cái ơn.

Tần Thộ nghe xong, đứng chết lặng, mặt mũi nhẩn nhó:

-Được thôi... ai bảo ta nợ ngươi chứ? Trở về sẽ đưa cho ngươi, như vậy được chưa?

Thái Bạch Kim Tinh cười:

-Nên thế.

Đông Hải Long Vương Ngao Bính thấy vậy, cau mày, hẩn nhó là, địa vị của Tứ Hải Long Vương tuy không cao, nhưng lại được Thiên Đình đối đãi khá tốt.

Bình thường, làm gì có yêu vương, hay thiên thần nào dám đập phá Long Cung như vậy, bởi vì chắc chắn Thiên Đình sẽ đứng về phía bọn họ. Tuy không bị tiêu diệt, nhưng ít nhất phải bồi thường.

Đặc biệt là Thái Bạch Kim Tinh, đã giúp bọn họ rất nhiều lần...

Nhưng hôm nay, phản ứng của Thái Bạch Kim Tinh thật khác thường, hẩn đã cáo trạng rồi tại sao Thái Bạch Kim Tinh vẫn không quản chứ? Ngược lại cùng con thỏ kia trò chuyện thân thiết, bảo là con thỏ ấy lên hạ giới, nhưng lại không có ý trách phạt, cũng kh

ông truy cứu chuyện náo loạn Long Cung... Chuyện này... có vấn đề!

Chương 335: Ta không đi nữa

Chương 335. Ta không đi nữa!

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng năm đó có thể kiên quyết rời khỏi Long Đảo, theo chân Ngọc Đế xuống đây lập nên Long Tộc Tứ Hải, đương nhiên sẽ là người tâm linh thông tuệ. Nhược điểm duy nhất của hắn là nhi tử thứ ba, hắn luôn cảm thấy áy náy với Ngao Bính.

Nếu không có sự tham gia của Ngao Bính, đầu óc Ngao Quảng rất thanh tỉnh, không bị tình cảm chi phối, suy nghĩ liền linh hoạt, lập tức hiểu được gì đó.

Lông mày giật giật, nở nụ cười:

-Tinh Quân, chuyện này, ngài xem?

Thái Bạch Kim Tinh cười:

-Long Vương, con thỏ này có duyên với tại hạ, chuyện hôm nay có ừ bỏ qua đi được không?

Đông Hải Long Vương lập tức sáng tỏ, hiểu rõ mọi chuyện!

Thái Bạch Kim Tinh là ai chứ? Tuy mọi người đều biết hắn là ngư

ời tốt! Nhưng mọi người càng hiểu rõ, Thái Bạch Kim Tinh sẽ không ra mặt vì những chuyện thế này, khi hắn đã ra mặt, có nghĩa là đại biểu cho Ngọc Đế!

Ngao Quảng đã biết mình nên làm gì...

Thế nhưng lại nghe con thỏ hét:

-Không được! Tuyệt đối không được! Ta không đồng ý!

Thái Bạch Tinh Quân nói:

-Con thỏ, sao lại không được?

Tần Thọ:

-Lão Long Vương đã nói, chuyện này xảy ra trên đất Đông Hải của bọn hắn, không đến lượt Thiên Đình quản! Lão Long Vương quản ta đã là gì, hắn ta còn không cho ta đi...

Lời vừa nói ra, mặt của Ngao Quảng đều trở nên tái mét, khi nào thì hắn nói qua là không thuộc sự quản lý của Thiên Đình chứ?

Thái Bạch Kim Tinh hiểu quá rõ miệng quạ đen của con thỏ chết tiệt này, đương nhiên sẽ không xem là thật, nhưng vẫn nói một cách nghiêm túc:

-Long Vương, lời này là thật sao?

Ngao Quảng vội vàng lắc đầu nói:

-Tinh Quân, ngài hiểu rõ ta nhất. Tuy long tộc ta có chút kiêu ngạo, nhưng sẽ không đến nỗi nói ra những lời này. Ngài đừng có tin lời nói lung tung của con thỏ này.

Tần Thọ bĩu môi nói:

-Nhìn dáng vẻ kia của người, thôi vậy, ta xem như người chưa từng nói qua vậy.

-Cái gì mà xem như ta chưa từng nói qua? Vốn dĩ bốn vương không có nói qua!

Ngao Quảng nào dám thừa nhận chuyện này, một chút cũng không dám dính tới, lập tức vạch rõ ranh giới. Giọng điệu khi nói, y như một nàng dâu giận dữ vậy, biểu cảm cũng vô cùng chân thật, và diễn này hắc diễn rất đạt.

Tần Thộ nhìn hắc, trong lòng nhin không được khen một tiếng: “Lão già này, thật con mẹ nó mà!”

-Phụ vương...

Ngao Bính muốn nói gì đó.

Ngao Quảng lập tức trả lời:

-Ngao Anh, hôm nay tam đệ mệt rồi, dẫn hắc đi nghỉ ngơi đi.

Ngao Anh hiểu rõ ý của Ngao Quảng, cho dù Ngao Quảng có sẵn lòng ái Ngao Bính ra sao, cho dù có thói phòng ngừa từ mình thế nào, đến cuối cùng, hắc vẫn có lý trí nhận ra sự thật, đứa con này thành công thì ít, hỏng việc thì nhiều, chỉ có phá là giỏi, nói một cách khác, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Vì thế Ngao Anh kéo Ngao Bính đi, Ngao Bính muốn nói gì đó, nhưng lại bị ánh mắt của Ngao Anh liếc một cái nên không dám làm gì nữa, chỉ có thể tức giận rời đi, khi đi còn hung dữ lườm Tần Thộ một cái.

Tần Thộ cười nói:

-Lão Long Vương, chuyện này người không nhận. Vậy chuyện kh ông để cho ta rời khỏi đây, không phải là những lời mà người nói sao?

Tên gian xảo Ngao Quảng liền lập tức cười nói:

-Con thỏ, dựa theo lời người nói, đó chẳng phải là những lời tức giận thôi sao. Những lời đó sao có thể xem là thật được? Tinh Quân, ngài nói xem có phải hay không?

Thái Bạch Kim Tinh định gật đầu thì nghe thỏ háng giọng la lớn:

-Lời nói tức giận sao? Lời nói tức giận thì không phải lời nói à? Sao nào? Thỏ gia ta tự nhiên bị các người vây công hai lần một cách vô tội, muốn ta cứ thế mà bỏ qua sao? Ta mặc kệ, cho dù đây chỉ là lời nói tức giận, thỏ gia ta cũng xem đó là thật!

Ngao Quảng cau mày nói:

-Con thỏ, người muốn sao?

Tần Thộ nói:

-Rất đơn giản, thỏ gia ta cũng không ức hiếp người nữa, không phải người nói không để ta đi sao? Vậy ta sẽ không đi nữa! Người đừng lo việc ăn uống của ta, ta ở lại đây tám năm hay mười năm gì đó, người thấy sao?

Ngao Quảng vừa nghe, lập tức sững sờ, chỉ có yêu cầu này?

Còn chưa đợi Ngao Quảng phản ứng lại, Thái Bạch Kim Tinh đã nói:

-Không được!

Tần Thộ nghiêng đầu hỏi:

-Tại sao?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Ngọc Hoàng có lệnh, ngươi nhất định phải quay về sớm một chút.

Tần Thộ nói:

-Sớm chút, cũng không phải bây giờ, thần tiên có thể sống đến mấy tỉ năm cũng không thành vấn đề, mười năm tám năm không phải đã là sớm rồi sao?

Ngao Quảng gật gật đầu theo bản năng, mười năm tám năm gì đó đúng thật không phải là dài, còn việc chỗ ăn chỗ ở, Long Cung của hắn có rất nhiều cung điện, cho con thỏ này đại một phòng nào đó là được rồi. Còn việc ăn thì sao? Đông Hải rộng lớn vô tận, tôm cua hải sản như nhiều vô số kể, hắn cũng không để ý.

Thái Bạch Kim Tinh vẫn nói:

-Không được.

Tần Thộ lại hỏi:

-Vậy mười ngày nửa tháng đi, có thể chứ?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Nhiều nhất là bảy ngày! Bảy ngày sau nếu ngươi còn chưa quay về Thiên Đình, ta sẽ đến bắt ngươi.

Tần Thộ vừa nghe, mau chóng trả lời:

-Không thành vấn đề! Thành giao!

Thái Bạch Kim Tinh vừa thấy, ngay lập tức biết mình đã bị lừa! Vốn dĩ con thỏ này không có định ở đây lâu!

Nhưng bảy ngày cũng tốt, không được tính là dài, nghĩ đến đây, Thái Bạch Kim Tinh liền kéo con thỏ qua một bên nói:

-Bảy ngày này, ngươi không được tiếp xúc với máu của oán linh!

Tần Thọ cười trả lời:

-Yên tâm! Ta hiểu rồi.

Thái Bạch Kim Tinh ngạc nhiên nói:

-Ngươi hiểu?

Tần Thọ cười hi hi trả lời:

-Tốt xấu gì thỏ gia ta cũng đã từng theo qua rất nhiều sư phụ, có c hút chuyện vẫn nên hiểu.

Thái Bạch Kim Tinh trả lời:

-Nếu ngươi đã hiểu, vậy thì nên hiểu rõ hậu quả. Ta cũng không nói nhiều nữa, ngươi ở lại đây, tự mà thu xếp cho ổn thỏa nhé.

Tần Thọ lại kéo lấy Thái Bạch Kim Tinh định rời đi, cười hi hi nói:

-Tinh Quân, vậy... nếu ta ăn quá nhiều, ngươi có thể giúp ta đè ép một chút không.

Thái Bạch Kim Tinh vừa nghe, ngay lập tức căng thẳng hẳn ra:

-Cái gì, ngươi định ăn sạch cả Đông Hải Long Cung sao?

Tần Thộ nghe răng cười, cái gì cũng không nói, ý chính là: Ta đã cố gắng lắm rồi!

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ nói:

-Người đấy... yên tâm, hải sản ở Đông Hải Long Cung rất phong phú, đủ cho người ăn. Còn hậu quả... người ngay cả thánh nhân cũng đều dờn ra, còn có hậu quả gì chứ?

Tần Thộ vừa nghe, trước là sững sờ, sau đó phản ứng lại nói:

-Bồ Đề Tổ Sư?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Còn có thể là ai? Tuy rằng thánh nhân không có xuống phạm trần nữa, nhưng thể diện vẫn còn đó, ai lại dám không nể mặt chứ? Nếu không, lỡ như thánh nhân rời khỏi Tử Tiêu Cung, nhân quả này ai chịu nổi đây? Thôi được rồi, không nói nữa, ta đi đây! Người đấy, nhớ tự mình thu xếp cho ổn thỏa.

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh liền bay đi, vẫy tay nói với Long Vương:

-Nếu đã như vậy thì con thả ở lại Long Cung bảy ngày, bảy ngày sau ta đến đây đón hấn về Thiên Đình.

Ngao Quảng cười khỏ nói:

-Nếu đã như vậy thì ngài hãy ở lại đây đi.

Thấy Thái Bạch Kim Tinh sắp phải đi, Ngao Quảng truyền âm nói:

-Tinh Quân, có phải... con thả này có lai lịch gì không?

Thái Bạch Kim Tinh truyền âm căn dặn:

-Cứ thuận theo hấn, đừng có gây ra chuyện gì, nếu gây chuyện, người chịu khổ chỉ có người mà thôi. Haizz... Ngọc Đế cũng đau đầu vì hấn.

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh đi mất.

Chương 336: Ta không đi nữa (2)

Chương 336. Ta không đi nữa (2)

Ngao Quảng lại bị những lời mà Thái Bạch Kim Tinh nói làm cho sững sờ, Ngọc Đế cũng vì thổ này mà đau đầu sao? Hay nói cách khác, Ngọc Đế cũng không có cách nào cả!

Đột nhiên hấn có cảm giác rằng, chính mình tự rơi vào cái hố mà mình đào ra! Hoặc là nói, hấn đã trở thành người chịu tội thay cho Ngọc Đế!

Thứ duy nhất làm cho Ngao Quảng dễ chịu hơn một chút là, con t hỏ này chỉ ở trong Long Cung bảy ngày, bảy ngày không dài, thoán g cái là sẽ qua thôi, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Nghĩ đến đây, Ngao Quảng hít một hơi thật sâu, ổn định lại sự giận dữ trong lòng, cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi, quay đầu nói:

-Con thỏ à, người, sau này sẽ... Con thỏ? Con thỏ?! Rùa thừa tướng, con thỏ đó đâu rồi?!

Rùa thừa tướng chậm rì rì ngẩng đầu lên nói:

-Chạy rồi!

-Chạy đi đâu rồi? Ta mặc kệ hã chạy đi đâu, người... thôi vậy, ta đích thân đuổi theo!

Đông Hải Long Vương cũng không tin tưởng người khác, con thỏ này có lai lịch quá lớn, hã quyết định tự mình đích thân đuổi theo sẽ tốt hơn.

Đông Hải Long Cung vốn không phải một tòa cung điện mà nó là một quần thể cung điện!

Quần thể cung điện này được phân bố rất rộng rãi ở dưới nước, nhìn một cái không thể thấy được hết, ở dưới đó có vô số hải tộc, khắp nơi toàn là Bạng Nữ, Kinh Lực Sĩ, Vương Bát Tiên Nhân, Sa Ngư Đạo Nhân...

Dạ Minh Châu trong Long Cung y như đèn ở Địa Cầu vậy, tùy tiện treo ở ngoài đường như cái đèn...

Mặt đất có một loại san hô rất đặc biệt, san hô này vô cùng bằng phẳng và vuông vức, dẫm lên nó thì nó cũng sẽ dựa theo kích cỡ lớn nhỏ của bàn chân người đó, trình độ cứng mềm xảy ra biến hóa, dẫm lên cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đương nhiên, người ở đây sẽ lựa chọn bơi nhiều hơn, người đông vô số kể, tuy rằng nhiều người, nhưng lại không hỗn loạn, thể hiện rõ Long Cung có biện pháp quản lý của riêng mình.

Nhưng vào giờ khắc này, sự yên tĩnh và trật tự đều bị phá vỡ hết, chỉ thấy một con thỏ ngồi ở trên cái Lò Bát Quái bằng đồng đen,

điên cuồng chạy qua!

Con thỏ này càng quá đáng hơn, vừa chạy vừa lấy đi Dạ Minh Châu trên đường, khiến cho không ít hải tộc tức giận đến nỗi phải quay đầu lại nhìn, sau đó mặt của người nào người nấy đều đen đi!

-Tên này từ đâu đến... ừm, thứ có cái tai dài kia? Hắn cũng quá đáng lắm rồi?

-Chưa gặp qua, chưa gặp qua loại hải tộc nào có hình dáng như vậy.

-Quả thật chưa từng gặp qua, nhìn có vẻ giống như con thỏ trong truyền thuyết...

-Đừng giỡn nữa, thỏ sẽ đến Đông Hải Long Cung của chúng ta sao? Trừ khi là thành tiên, thành tiên rồi cũng sẽ không ở trong Long Cung...

-Cũng đúng...

-Người xem, ngay cả minh châu nhỏ như vậy hắn cũng lấy sao? Hiển nhiên là một tên nhà quê, không thể nào là thần tiên được.

-Phá hoại đồ công cộng, quá đáng lắm rồi! Ta phải đi báo quan!

Vì thế, quả thật có người đi báo quan...

Tần Thọ cũng mặc kệ bọn họ đang nói cái gì, trong mắt bọn hắn đó chỉ là Dạ Minh Châu nhỏ nhỏ, quá nhỏ rồi... nhưng đối với hắn chưa từng thấy qua Dạ Minh Châu mà nói, đây chính là Dạ Minh Châu to lớn mà mọi người ở Địa Cầu thường hay nói!

Đây chính là bảo vật vô giá đấy!

Cho nên Tần Thọ thấy Dạ Minh Châu, con mắt liền bị kiềm hãm

vào nó không thể nào rời đi được! Vì thế liền lấy đi một viên!

Bây giờ xem kỹ lại, Dạ Minh Châu này vô cùng trong suốt, ánh sáng ấm áp nhưng lại không chói mắt, quả thật là tài nguyên ánh sáng tốt nhất!

Vì thế, Tần Thộ nhin không được chạy qua đó... một hơi lấy hết năm mươi mấy viên, trong lòng càng thêm cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn:

-Nhặt được bảo bối rồi!

Nhưng mà, con thỏ chưa đặc ý được ba giây, vừa ngẩng đầu lên, hấn liền ngậy ngốc hấn ra!

Khi vượt qua ngọn đồi này, nhìn thấy thành thị đồng bằng vô tận dưới nước! Thành phố đó không biết rộng lớn bao nhiêu, ở trên đường mười mét thì liền thấy một viên Dạ Minh Châu treo lơ lửng trên không! Có bao nhiêu viên Dạ Minh Châu, Tần Thộ không có cách nào biết rõ được.

Nhưng hấn hiểu rõ một điều, chính mình nhặt rác hơn nửa ngày trời...

Nhất thời hấn cảm thấy mình thật đàn độn.

Vào lúc Tần Thộ thờ dài, đột nhiên Lò Bát Quái la lớn lên:

-Con thỏ! Người mau ngủ! Thơm quá!

Tần Thộ ngẩng đầu, nhón chân lên, vươn cổ ngủ, quả nhiên, một mùi hải sản thơm ngon đặc trưng xen lẫn hương vị rượu bay thoảng qua, nhất thời ánh mắt của Tần Thộ sáng hấn ra:

-Ồ đằng trước!

Lò Bát Quái liền xông đến ngay lập tức, sau khi đảo qua hai ngã rẽ, hai người dựa vào mùi thơm đã tìm được đến một tủ lâu cao tám tầng!

Tủ lâu này hoàn toàn được làm bằng vỏ sò, trước cửa có một con Bạng Cơ (ngọc trai) canh giữ, mỗi người đều mặc y phục đính ngọc trai và phi thủy do chỉ vàng may ra, trên ngực thấp thoáng hai con thỏ trắng lớn như ẩn như hiện, đôi chân dài càng thêm trắng trẻo như dương chi bạch ngọc càng thêm đẹp mắt hơn.

Bạng Cơ tiếp đón các vị khách nhân vào trong dùng bữa, trong đó có một con cá xấu xí mang theo một đồng đĩa thức ăn bung qua bụng lại, cảnh tượng này khiến cho Tần Thộ cảm thấy thật mới mẻ.

Lò Bát Quái không hiểu phong tục của con người, bây giờ nó chỉ có hai sở thích lớn, nấu ăn và đánh người!

Bây giờ đột nhiên nó phát hiện ra có người đang nấu ăn trước mặt mình, hương vị còn không tệ, vì thế nó trở nên thích thú, muốn và o đó thử nên nói:

-Con thỏ, mùi vị này thật không tệ, hai chúng ta xông vào đó đi, cướp lấy công thức nấu ăn của bọn họ, tự mình làm một nồi, người thấy thế nào?

Tần Thộ giơ tay tát vào mặt nó:

-Người là cái lò không có hiểu biết gì cả, chỉ là một công thức nấu ăn thôi mà có gì đâu mà cướp chứ? Sư phụ ta chính là Trù Thần, muốn học nấu ăn, ta sẽ dắt người đến đó, công thức nào mà không có chứ?

Lò Bát Quái nghe xong, ngẫm nghĩ lại rồi nói:

-Cũng đúng nhỉ... nếu là như vậy, vậy chúng ta đi thôi. Chỗ này cũng không có gì đáng để xem, hai nữ nhân ở trước cửa kia, ta thấ

y đã sắp lạnh chết rồi, cũng thật là đáng thương, tiệm lớn như vậy, còn không cho người khác mặc nhiều y phục một chút.

Tần Thọ nghe vậy, trầm lặng một hồi, hồi lâu sau mới nghiêm túc nói:

-Lò, sau này gặp lò cái, người sẽ biết nữ nhân này tốt.

-Nữ nhân tốt? Đi tiểu phải ngồi xổm, đi đường phía trước còn có hai cái vương vếu... Cái này có cái gì tốt? Ta cảm thấy còn không tốt bằng ta.

Lò Bát Quái lễ thẳng khí hùng nói.

Tần Thọ phát hiện loài này khác biệt, hoàn toàn không có cách nào giao lưu, ngay sau đó cũng không tán gẫu nữa nói:

-Đi thôi, đi vào ném thử tay nghề đầu bếp của bọn họ!

Lò Bát Quái nghe xong cười hê hê nói:

-Con thỏ, mặc dù ta không hiểu nam nữ, nhưng mà ta hiểu ăn cơm phải bỏ tiền! Người có tiền sao?

Tần Thọ vừa nghe đến tiền bước chân lập tức trì hoãn một chút, trong đầu lập tức nghĩ đến thời gian đến chỗ Trù Thần kia ăn cơm cùng với Hạo Thiên Khuyển theo bản năng.

Lúc trước hắn cũng cho rằng mấy vạn hồng linh tinh trong túi mình đủ dùng, nhưng mà sau khi đi vào mới biết được - đủ dùng cái rắm!

Cũng là lần đầu tiên hắn hiểu được cái giá của tiên giới!

Chương 337: Thỏ gia nóng tính

Chương 337. Thỏ gia nóng tính

Trải qua lần đó ít nhiều tạo cho tâm hồn nhỏ bé của hắn có một tảng băng bóng ma dày đặc, bây giờ nhìn cửa hàng càng lớn hơn này hắn thật sự có hơi sợ.

Chẳng qua cũng chỉ là ngây người một lúc, sau đó Tần Thộ vỗ trán một cái cười mắng một tiếng:

-Sợ cái cọng lông! Lên!

Tần Thộ ngẩng đầu uốn ngực sải bước đi về phía tửu lâu kia...

Lò Bát Quái nói:

-Con thỏ, người xác định người muốn đi vào sao? Người có tiền k hông?

Tần Thộ hừ hừ nói:

-Người biết cái rắm! Đi vào theo thỏ gia ta là được.

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Không phải người lại định một đường chạy trốn hóa đơn đầy chứ?

Tần Thộ không thèm để ý đến hắn, đi thẳng tới tửu lâu tên Hải Ho a Lâu kia.

Hiển nhiên hai Bạng Cơ chưa từng thấy con thỏ, mỗi một người trờng lớn con người ngập nước nhìn con thỏ này đi tới. Cả hai đều vô cùng tò mò, đến mức con thỏ đi qua bên người vào cửa cũng quên nói hoan nghênh đã hạ cố.

Trong lúc hai người ảo não, trong tửu lầu rất nhanh truyền ra một âm thanh.

Tiếp theo đó một con rùa đực đội mũ màu xanh lá cây chạy tới, một bước nằm ngang ở trước mặt Tần Thộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-Vị đại gia này thật lạ mắt không phải người ở Long Vương Thành sao?

Tần Thộ nghe xong giật giật cái tai lớn của mình hỏi ngược lại:

-Người cảm thấy thế nào?

Quy Công cười ha ha nói:

-Mặc dù Long Vương Thành rất lớn nhưng mà có vô số người từ ngoài vào Hải Hoa Lâu của chúng ta. Lão quy ta sống nhiều năm như vậy gặp khách nhân ai cũng đều có chút ấn tượng. Nhưng mà công tử lại rất xa lạ, tự nhiên không phải người của Long Vương Thành.

Tần Thộ nói:

-Có phải là người ở Long Vương Thành hay không thì có vấn đề gì sao?

Quy Công cười nói:

-Không có gì, lão quy ta chỉ nhắc nhở công tử một tiếng, nơi này

của chúng ta chi phí giá cả không thấp. Chi phí thấp nhất là mười vạn hồng linh tinh trở lên!

Tần Thọ nghe xong trong lòng cũng hơi hồi hộp một chút, quả nhiên những nơi nhìn có vẻ tốt giá cả đều đắt muốn chết! Mười vạn hồng linh tinh trên người hắn thật đúng là... không phải tiền!

Lò Bát Quái nghe xong cũng giật nảy mình lại gần nói:

-Con thỏ, thế này cũng quá đắt, sợ là chúng ta ăn không nổi...

Quy Công nghe rõ ràng cười ha ha nói:

-Đi ra ngoài xoay trái, qua ba đầu phố là miếu nhai Long Vương Thành, nơi đó đồ ăn hàng đẹp giá rẻ, hai vị không ngại thì tới đó thử xem?

Lời này nghe ra có vẻ thiện ý, nhưng mà giọng nói Quy Công lại không thấp, một tiếng kêu này hấp dẫn người đang ăn cơm từ bốn phía nhìn qua.

Mọi người nghe xong lập tức nghĩ người tới lại là một quý nghèo ăn không nổi cơm, ánh mắt nhìn Tần Thọ đều trở nên xem thường, khuôn mặt ghét bỏ!

Hiển nhiên, Quy Công này nhìn hiền lành, trên thực tế lại muốn Tần Thọ xấu mặt.

Lò Bát Quái muốn nói gì đó, một bàn tay Tần Thọ trực tiếp đập vào trên lò nói:

-Ăn không nổi? Dưới gầm trời này không có nơi thỏ gia ta không ăn nổi! Không phải chỉ là ăn thôi sao! Đi, đi vào ăn!

Tần Thọ nói xong, chấp tay sau lưng, bước chân đi vào bên trong!

Quy Công thấy vậy cau mày, lại đi tới phía trước một bước ngăn t
rở Tần Thọ nói:

-Công tử, nơi này của chúng ta muốn ăn cơm phải giao tiền thế ch
ấp trước. Tiền thế chấp mười vạn, sau đó tùy ý...

Tần Thọ nhíu lông mày, ăn một bữa cơm còn phải giao tiền thế ch
ấp trước? Hắn đã lớn như vậy thật đúng là chưa từng nghe qua, c
à ng chưa từng gặp qua!

Lúc này, bên ngoài có hai chủ tớ mặc áo trắng đi tới, sau khi kỳ q
uái nhìn hai người một chút, trực tiếp đi lên lầu...

Lò Bát Quái nhìn thấy lập tức không vui kêu lên:

-Sao bọn họ không giao tiền thế chấp?

Quy Công lễ thẳng khí hùng nói:

-Bọn họ là khách quen, nếu hàng năm các người cũng có thể ở H
à Hoa Lầu của chúng ta chỉ tiêu một ngàn tám trăm vạn hồng linh
tinh, chúng ta sẽ không thu tiền thế chấp này. Chẳng qua hai vị là
khách mới, quy củ này vẫn phải thực hiện một chút.

Quy Công từ đầu tới đuôi đều rất lịch sự, mặc dù nói chuyện khác
h khí, nhưng mà khuôn mặt kia có thể bày ra vô số vẻ khinh bỉ, d
ường như đang dùng mặt nói:

-Con mẹ nó ta xem thường các người! Quý nghèo chết tiệt, sao c
òn chưa cút đi? Cút nhanh lên!

Nhìn thấy vẻ mặt này, Tần Thọ thật muốn tát cho hắn một cái, nh
ưng mà nghĩ lại đánh một cái tát như thế không khỏi quá không th
ú vị!

Ngay sau đó, Tần Thọ cười ha ha nói:

-Lão quy, người thật sự ức hiếp người nghèo chúng ta.

Quy Công cười ha hả gật đầu, ý tứ rất rõ ràng, ta chính là ức hiếp các người nghèo, ngăn chặn các người không cho vào.

Trên thực tế, nếu Quy Công này có thiện ý, nói những lời vừa rồi với một vẻ mặt thiện cảm, Tần Thộ quay người rời đi là được.

Nhưng Quy Công này không ngừng dùng vẻ mặt khiêu khích, thậm chí còn cao giọng, thu hút mọi người xem... Cảm giác kia giống như một người xiếc khi đánh con khi một cái, hấp dẫn khách hàng sang đây xem biểu diễn, để mọi người thêm chút vui vẻ.

Tần Thộ lập tức phát hỏa, trong lòng tự nhủ: Thật coi thờ gia ta là bần sao! Sự phụ rẻ tiền kia của ta không dạy ta thần thông, dù sao cũng sẽ không cho ta công nôi chứ?

Có thánh nhân cho mình làm chỗ dựa, sợ cái gì chứ?

Lỗ tai lập tức dựng lên, con mắt cũng dựng lên, giậm chân một cái hơi ngửa đầu nhìn lông mũi trong lỗ mũi Quy Công kia, vén tay áo lên nói:

-Này! thằng khốn, đây là đem thờ gia ta làm hí kịch sao! Được, hôm nay thờ gia để người xem một vở kịch!

Tần Thộ lại vỗ Lò Bát Quái bên cạnh nói:

-Đừng khách khí, đập bỏ cho ta!

Lò Bát Quái nghe xong ngậy ra một lúc:

-Đập bỏ?

Tần Thộ trợn hai mắt nói:

-Nhìn chút tiền đồ này của ngươi, nghe không hiểu sao? thỏ gia ta làm mẫu cho ngươi!

Tần Thọ liền một phát bắt được một cái bàn bên cạnh, tiện tay hất lên, bang!

Cái bàn trực tiếp đập vỡ kính, bay ra ngoài thật xa!

Lò Bát Quái nhìn thấy lập tức cười như điên nói:

-Thật mẹ nó đập bỏ sao? Con thỏ, ta thích tính cách này của ngươi, nói chuyện không hợp liền chơi!

Lò Bát Quái đột nhiên tăng tốc ầm một tiếng, đùng vỡ cửa sau!

Tần Thọ quay người lại, ôm một cây trúc, dùng sức kéo một cái răng rắc, cây trúc to như vậy trực tiếp bị vặn gãy, bị hất xem như một cây gậy lớn trực tiếp luân phiên bang một tiếng đập nát hai cái bàn!

Mấy người khác đang ăn cơm, vốn dĩ say sưa xem náo nhiệt ngon lành, bỗng nhiên một cây cột lớn ở giữa rơi xuống, cái bàn trong nháy mắt bị nện vỡ nát!

Thịt kho tàu mà Kỳ Lân Ngư vừa mới gọi lập tức không còn!

Mấy người khách mắt lớn trừng mắt nhỏ, đầu óc không kịp vận chuyển trong lòng tự nhủ: trị an trong Long Vương Thành kém cõi như vậy từ khi nào?

Không đợi bọn họ nghĩ rõ ràng, con thỏ này lại quét một cây cột lớn tới!

Răng rắc răng rắc!

Hai cây cột bị quét gãy!

Toàn bộ Hải Hoa Lầu đều lay động!

Lúc này, tất cả mọi người lấy lại tinh thần, khách hàng nhao nhao thét chói tai nhanh chân bỏ chạy!

Trên lầu không ngừng có người nhảy ra cửa sổ, bơi tới nơi xa tị nạn.

Đồng thời Lò Bát Quái lại đánh một đường, những nơi đi qua bất kể là bàn ghế, tấm ván treo tường đều bị đụng vỡ!

Vừa đụng, Lò Bát Quái còn không quên lớn tiếng kêu:

-Không phục tới chặn ta, ha ha...

Chương 338: Con thỏ cảm thấy hơi kinh sợ

Chương 338. Con thỏ cảm thấy hơi kinh sợ

Lúc này Quy Công cũng lấy lại tinh thần, khuôn mặt gần như sắp tái giống như cái mũ hắc đang đội, nhìn Hải Hoa Lầu vàng son lộ ng lầy phút chốc bị đập phá thành mảnh nhỏ, đừng nói lòng đang rỉ máu mà hắc còn sắp bùng nổ rồi!

Quy Công làm sao cũng không ngờ, Long Vương Thành nổi tiếng trị an tốt, đứng sau Hải Hoa Lầu chính là tam thái tử Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, Ngao Bính làm người ngang ngược cả

n rõ lại có Long Vương cung chiêu, thật sự là tiểu bá vương hoàn toàn không có kẻ đối địch ở trong thành! Ai dám lỗ mãng ở đây?

Trước kia Quy Công cũng từng trào phúng một số kẻ nghèo kiết hủ lậu không biết lượng sức, nhưng mà những người kia đều vừa xấu hổ vừa cúi đầu chạy trốn chết...

Không ngờ rằng con thỏ chưa từng thấy này vậy mà ngang ngược như thế, chẳng những không chạy ngược lại trực tiếp phá hủy!

-Lỗ rồi, lỗ rồi! Thiệt thòi lớn rồi!

Quy Công kêu rên trong lòng đồng thời kêu lên:

-Con thỏ, dừng tay!

Tần Thọ nghe xong cười ha ha xoay người lại hỏi:

-Người nói cái gì?

Quy Công nói:

-Ta nói dừng tay... mau dừng tay!

Tần Thọ chép miệng nói:

-Ta là người dễ nói chuyện, người nói dừng tay vậy ta dừng tay.

Tần Thọ thả tay ra, cây cột lớn trong tay rơi xuống, loảng xoảng một tiếng!

Một bình hoa sứ lớn không biết thuộc niên đại nào trực tiếp bị đập vỡ nát!

Quy Công thấy vậy kêu rên nói:

-Đây là tác phẩm của đệ nhất gồm sư tám ngàn năm trước! Giá trị liên thành...

Vừa kêu khóc Quy Công chạy tới muốn nhấc cây cột lớn lên, nhìn xem ở phía dưới còn có cơ hội cứu vớt hay không...

Tần Thộ đi theo cười nói:

-Con người ta không có gì khác ngoài nhân phẩm tốt! Người nhấc không nổi, ta giúp người!

Tần Thộ lại khiêng cây trúc lên, Quy Công cúi đầu xem xét xong lập tức oa khóc:

-Xong rồi... xong cả rồi!

Lúc này đỉnh đầu vang một tiếng thật lớn, một cái Lò Bát Quái ầm ầm vọt vào lập tức rơi trước mặt Quy Công sau đó dừng lại hơi ngượng ngùng cười hê hê nói:

-Không có dọa người chứ?

Quy Công nhìn thấy phía trên Lò Bát Quái treo một góc bức tranh, chỉ vào một góc kia ôm ngực, sắc mặt ửng hồng kêu lên:

-Đó là... Đó là... Bản chép tay của Khương Thái Công... Phốc!

Quy Công phun một ngụm máu tươi, hai mắt trợn ngược tức đến ngất tại chỗ.

Lò Bát Quái thấy như vậy vẻ mặt ghét bỏ nói:

-Con thỏ, gia hỏa này hôn mê rồi... Cũng quá không thú vị.

Tần Thộ nói:

-Xác thực không thú vị.

-Con rùa này cũng đã sống rất nhiều năm, hay là chúng ta nấu hủn đi? Lúc này ta vọt vào sau bếp, tìm thấy thực đơn, thật sự có món rùa. Người nhìn này, thịt viên ba ba hầm, canh ba ba nấu sung, ba ba hầm khoai mỡ và long nhãn, thịt ba ba kho tàu, rùa hấp... Đương nhiên, những con ba ba này không khác với rùa cho lắm, cách làm giống nhau hương vị hủn là sẽ không tệ. - Lò Bát Quái kêu lên.

Tần Thọ lặng người một lúc, cái Lò Bát Quái này nói chuyện không biết đạo lý là gì, càng ngày càng quá đáng. Hủn hoàn toàn không nghiên cứu thuật luyện đan, ngày nào cũng chỉ nghĩ về công thức nấu ăn.

Tần Thọ đang định nói gì đó, đột nhiên trên lầu truyền đến một tiếng cảm thán, sau đó là tiếng bước chân dồn dập, rồi một nữ nhân chạy xuống.

Hình dáng nữ nhân này giống như quả bầu treo ngược, đôi mắt đẹp hút hồn người khác. Nhưng Tần Thọ cảm thấy nữ nhân này hơi kỳ quái. Nàng xăm trổ khắp người, toàn thân là những sọc màu cam, xanh lục và xanh lam đậm, trông rất đáng sợ.

Kiếp trước, Tần Thọ không thích nữ nhân có hình xăm, hủn luôn cho rằng họ có gì đó bí ẩn và nguy hiểm, có vẻ như họ còn mắc bệnh sợ đám đông.

Tất nhiên là ở kiếp này cũng không có gì tốt hơn...

Nữ nhân không nhận ra điều này nên ngay lập tức nghiêng người nói:

-Xem này! Đây là công tử con nhà ai thế? Sao lại tức giận thế này?

Tần Thọ nghe vậy liền tròn tròn mắt hỏi:

-Người nghĩ thổ gia ta là con nhà ai?

-Thỏ... thổ gia? Thỏ ư? - Nữ nhân sững sờ, lẩm bẩm.

Giống như quái vật trên cạn hiếm khi thấy cá dưới nước lên bờ, Hải tộc tuy là một đại gia tộc nhưng nhìn chung đều sống ở biển. Dù là yêu quái thành tinh thì cũng giống như phàm trần, sống theo đám đông, cũng không thể nào ra ngoài hành tẩu.

Rốt cuộc không phải quái tinh nào cũng cần có cơ hội học thần thông đạo pháp, đi ra ngoài thực sự rất nguy hiểm, làm sao có thể an toàn như trốn ở Long Vương Thành này?

Long Vương Thành càng ngày càng có nhiều quái tinh của hải tộc, thời gian trôi qua, mọi người cũng càng hiểu ít hơn về thế giới bên ngoài, bọn họ chỉ có thể tìm hiểu một số tin tức bên ngoài từ truyền hải binh sĩ cùng tuần hải Dạ Xoa.

Bọn họ vừa tò mò, vừa khao khát lại sợ hãi thế giới bên ngoài, vì nhìn thấy binh lính tôm cua nói rằng yêu quái bên ngoài rất đáng sợ, bọn chúng bắt cá, giết cá không chớp mắt.

Còn về con thỏ, nữ nhân cũng chỉ nghe chứ chưa được tận mắt nhìn thấy bao giờ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tần Thọ bước vào quán rượu, nàng còn từng nghĩ rằng đó là một tiểu vương gia nào đó của hải tộc ghé chơi, không ngờ lại là một con thỏ!

Đột nhiên, nàng thay đổi ánh mắt nhìn Tần Thọ, giờ Tần Thọ giống như con khỉ trong rạp xiếc hoặc sư tử trong vườn bách thú, nàng vô cùng tò mò! Tất nhiên có cả dò xét, như thể muốn xác nhận điều gì đó.

Tần Thọ tự nhiên mắt húng.

Nữ nhân có vẻ như là một người tinh tế, nàng lập tức mỉm cười:

-Ôi, thổ gia, ngài đừng giận. Ta chưa từng nhìn thấy thổ... Mà này, thổ gia, ngài cũng biết tìm địa điểm đấy. Những cô nương ở đây nổi tiếng xinh đẹp nhất Long Vương Thành này!

Tần Thọ vừa nghe, nhất thời sững sờ, cô nương?

Lò Bát Quái đi lại hỏi:

-Đây... không phải là quán ăn sao?

Nữ nhân cười tủm tỉm nói:

-Cơm canh ở đây không thiếu, nhưng sau khi đã ăn no uống say rồi thì làm sao có thể thiếu nữ nhân được, không có nữ nhân thì đêm khuya dài đằng đẵng, làm sao mà chịu được? Thổ gia, những cô nương của Hải Hoa Lâu ta là những mỹ nữ xinh đẹp nhất nhì ở Long Vương Thành này. Ngài có muốn ta gọi cho ngài một, hai cô nương không?

Tần Thọ nghe được những lời này thật có chút động lòng. Ở kiếp trước, những nơi ‘phục vụ’ đội lột quán rượu như thế này hẳn đã được xem trên bản tin, một đám người bị cảnh sát phát hiện... Sau đó, nhóm nam nữ bị đưa ra khỏi nơi nào đó, tất cả đều cúi đầu, bị chụp vài bức ảnh...

Cho nên, Tần Thọ có bóng ma tâm lý với những chỗ như này, có thể không động tuyệt đối không động vào, miễn cho bị bắt, mất mặt.

Tất nhiên, lý do chủ yếu là nghèo!

Hắn không ngờ rằng những thứ mà kiếp chưa từng có cơ hội tiếp

xúc, đến kiếp này lại vô duyên vô cớ gặp phải.

Tần Thộ đang định gọi hai mỹ nữ ra để ngắm, hấn chợt nhớ ra điều gì đó, kể từ khi tú bà đi ra đây, nàng không hề nhắc đến chuyện con thỏ đập cửa hàng, mà chỉ nói về phong nguyệt, nàng bị mù sao? Rõ ràng, nữ nhân này không mù, hoàn toàn không, thế mà nàng vẫn tỏ ra tốt bụng, thật kỳ lạ.

Chương 339: Con thỏ cảm thấy hơi kinh sợ (2)

Chương 339. Con thỏ cảm thấy hơi kinh sợ (2)

Tần Thộ ngẩng đầu, híp mắt nhìn chằm chằm tú bà, nói:

-Tú bà, ta là người thành thật!

Tú bà nhìn đông đảo nát trên mặt đất, cũng không biết đã chào hỏi tổ tiên mười tám đời nhà thỏ này như thế nào:

-Đúng, đúng, đúng... Vừa nhìn đã biết ngài là người thành thật.

Tần Thộ cười nói:

-Cho nên, thỏ gia ta không thích vòng vo. Người đang kéo dài thời gian để gọi người đến bắt ta đúng không?

Khuôn mặt tú bà biến sắc, nhưng lập tức cười nói:

-Ồ... Sao có thể như vậy chứ? Từ xưa đến nay mỹ nhân đều yêu a

nh hùng, anh hùng là gì? Biết đánh nhau mới là anh hùng... Võ nghệ của thỏ gia đây cao cường như vậy, đương nhiên ta rất ngưỡng mộ. Lại đây nào! Các cô nương, đừng trốn trên lầu mãi thế, mau mau đến thỉnh an thỏ gia!

Lò Bát Quái lập tức tiến lên nói nhỏ:

-Này con thỏ, trong đó nhất định là có gì đó kỳ quái! Phải thật cẩn thận, không biết chừng có thể một đám lính tôm cua xuất hiện trói người mang về hầm đáy!

Tần Thọ cũng nghĩ như vậy, cũng sẵn sàng giết người bất cứ lúc nào.

Kết quả là chỉ nghe thấy những giọng nói lạnh lạnh, một làn gió thơm phảng phất, sau đó một nhóm mỹ nữ từ trên lầu bước xuống...

Có một nữ tử mặc bạch y, thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trong mắt lại là hỏa diễm hùng hực.

Có nữ tử, y phục lộ thấu, khiến người nhìn mà lòng phát hỏa.

Còn có nữ tử một thân thanh sam, tựa như thiếu niên lang đang phóng ngựa dạo chơi.

Điều khiến Tần Thọ ngạc nhiên là đúng thật có nữ ăn mặc như binh lính đi ra...

Tần Thọ có chút bối rối, gãi gãi đầu nói:

-Đây là lầu xanh? Hay là hiện trường?

-Xin chào, thỏ gia!

Một nhóm mỹ nữ liên tiếp đi xuống, đứng trước mặt Tần Thọ cúi

người chào, khuôn mặt thể hiện họ đang rất nóng lòng muốn bắt được con thỏ.

Tần Thọ nhìn những đôi mắt dữ tợn này, trong lòng có chút hoảng sợ, hắn thấy ánh mắt của những nữ tử này nhìn mình đầy dục vọng! Đó là loại dục vọng muốn tóm lấy hắn ép vào sơn cốc để làm hắn chết ngạt!

Tần Thọ không biết rằng những nữ tử này đều là quái tinh của hải tộc, dựa vào nhan sắc xinh đẹp mà có những ngày dễ chịu ở Hải Hoa Lâu. Thực lực không đủ, không thể thoát khỏi Đông Hải, không thể đi đến lục địa trong mộng kia...

Chính vì vậy, bọn họ vô cùng tò mò về những sinh vật sống trên mặt đất.

Mặc dù có rất nhiều loại sinh vật sống ở biển nhưng hầu hết chúng đều có vảy, chứ không có lông, thỉnh thoảng có loài có lông thì cũng như râu bạch tuộc, thật sự không thể nói là đáng yêu.

Kết quả là họ bất ngờ nhìn thấy một con thỏ béo ú, lông bông xù, dễ thương như búp bê, nhất thời liền đỏ mắt.

Từng người hận không thể ôm vật đáng yêu này vào lòng mà chà đạp!

Còn về độ dữ tợn của con thỏ này?

Đương nhiên bọn họ đã từng nghe nói, nhưng bọn họ chỉ nghe thấy tiếng đập phá dưới lầu chứ chưa được tận mắt chứng kiến vẻ dữ tợn của con thỏ.

Nếu không được tận mắt nhìn thấy thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa, con thỏ này vẫn còn mang vẻ nhút nhát sợ hãi.

Thậm chí, những mỹ nữ này còn hận mình không thể ra tay sớm, từng người trừng to đôi mắt ngấn nước... Có lẽ các nàng chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày, khi họ nhìn vào một sinh vật giống đực, trong mắt lại thuần khiết không có chút dục niệm như hiện giờ.

Tần Thọ nhìn những nữ tử như lang như hổ này, trong lòng thực sự có chút hoảng sợ... Hắn không sợ một đám người liều mạng với hắn, nhưng đối mặt với nữ nhân không có ác ý với hắn, hắn thật sự có chút bối rối.

Căn nguyên sự bối rối này là lương tâm cắn rứt...

Nam nhi trên đời này, họ đã quen với việc năm thê bảy thiếp, việc có thêm vợ lẽ là chuyện thường tình, chẳng có gì đáng xấu hổ.

Nhưng Tần Thọ thì khác, ngày xưa hắn đã luôn tôn trọng quy tắc một vợ một chồng, ân ân ái ái sống đến bạc đầu răng long.

Bây giờ trong lòng hắn đã có Hằng Nga, nếu có quan hệ bất chính với những nữ nhân khác, cảm giác đầu tiên của hắn là cắn rứt lương tâm, sau đó hắn sợ nếu Hằng Nga biết chuyện thì sẽ như thế nào?

Lúc này, tú bà nói:

-Thỏ gia, ngài nhìn những mỹ nhân này của ta xem, ai cũng đều xinh đẹp như hoa. Ta không dám nói là đẹp hơn tiên tử trên trời, nhưng cũng không kém là bao? Tiên tử không ăn khói lửa, sẽ thiếu đi một chút hương vị. Nhưng những mỹ nữ này hoàn toàn không giống tiên tử. Họ đều do một tay ta dạy dỗ. Họ có thể biến thành bất cứ kiểu nào ngài muốn! Tính khí có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Nếu ngài không tin ta thì hãy nhìn đi! Lãnh điểm chút nào!

Khi đám mỹ nữ nghe vậy, thì lập tức đứng thẳng dậy, họ duỗi cổ dài ra như cổ thiên nga, hơi nâng cằm lên, ánh mắt băng lãnh, khôn

g phải là trợn mắt nhìn người, loại băng lãnh này tựa như cự nhân nghìn dặm.

Tú bà lại nói:

-Tiểu gia bích ngọc.

Tính cách họ ngay lập tức thay đổi, dịu dàng nhìn Tần Thộ, Tần Thộ họ ngượng ngùng đáp lại biểu cảm trù mếu đó, cả người Tần Thộ cứng đờ ra.

Ngay cả Lò Bát Quái ở bên cạnh cũng hét lên:

-A... Chết tiệt! Đúng là yêu quái! Từng người không đổi mặt mà lại như biến thành người khác! Con thỏ, mau đi thôi, các cô nương này không phải là yêu quái tốt!

Lò Bát Quái nói xong, các mỹ nữ nhất thời không nói nên lời. Họ trừng mắt nhìn Lò Bát Quái.

Tú bà đang định nói thêm, Tần Thộ vội nói:

-Được rồi, được rồi!

Tú bà hỏi:

-Thỏ gia, ngài hài lòng chưa?

Tần Thộ vốn dĩ định nói là chưa, sau đó sẽ để cho bọn họ quay trở vào vì hắn chỉ muốn ngắm nhìn cho đã mắt chứ không có ý gì khác. Hơn nữa với chiếc bút chì nhỏ cùng đặc tính năm giây của thỏ, hắn thực sự không dám nhấc cây giáo lên, vì sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ phé đi.

Nhưng lời nói ở đầu lưỡi chưa kịp thoát ra, Tần Thộ chợt nhìn thấy trên cầu thang lộ ra đôi hài.

Tần Thộ không biết chiếc hài này, nhưng ở mép hài có thêu một con rồng bằng chỉ vàng!

Điều này đã khác thường rồi!

Trong Đông Hải Long Cung này, Tần Thộ mới chỉ thấy một người đi đôi hài này!

Đó chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng!

Tần Thộ nhìn thấy đôi hài này và ngay lập tức hiểu ra mọi thứ!

Trước đây hẳn ta dám vào Hải Hoa Lâu vì Ngao Quảng nói rằng sẽ chăm sóc việc ăn uống của hắn trong bảy ngày. Cho nên Tần Thộ xông vào cũng không phải cố tình gây sự, mà là thật muốn ăn... Dù sao hắn ăn bao nhiêu đã có lão Long Vương tính tiền, đương nhiên là chí khí hùng hồn.

Đáng tiếc, không nghĩ tới, dĩ nhiên đã xảy ra chuyện thiêu thân như vừa rồi...

Sau trận hỗn chiến khi nãy, lão Long Vương lại đến, còn dọn dẹp Hải Hoa Lâu, để tú bà dùng cách này bắt hắn...

Không sai, hành động tốt này ở trong mắt Tần Thộ là đang bắt hắn!

Con thỏ thủ thân như ngọc như hắn, suýt chút nữa thì bị đám mỹ nữ kia chà đạp, đó không phải là đang cố tình gài bẫy hắn sao?

Tần Thộ vô cùng không biết xấu hổ nghĩ...

Chương 340: Con thả ra tay hào phóng

Chương 340. Con thả ra tay hào phóng

Nhưng nếu nhìn thấy lão Long Vương, lời của Tần Thộ tới miệng rồi cũng chỉ có thể thay đổi, cười hì hì nói:

-Tú bà, ta hỏi ngươi, thả gia ta ăn uống vui đùa ở nơi này, có cần tiêu tiền không?

Tú bà hơi sững sờ, nàng có chút do dự, nên trả lời câu này thế nào đây? Tiêu tiền? Quá nữa là con thả này sẽ xoay người rời đi...

Không tiêu tiền? Vô duyên vô cớ không tiêu tiền, thế chẳng phải là sẽ bại lộ cái vị đang ở trên lầu kia sao?

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên bên tai, tú bà nói ngay tức khắc:

-Đương nhiên là không cần tiêu tiền rồi!

Tần Thộ nói:

-Vì sao vậy?

Tú bà cười nói:

-Ngài là khách của Long Vương bệ hạ, Long Vương vừa truyền lời tới nói rằng ngài ấy sẽ trả tất cả các chi phí của ngài.

Tần Thộ vừa nghe nhất thời vui vẻ, vỗ tay một cái cười nói:

-Rất tốt! Nếu đã như vậy, những mỹ nữ xinh đẹp như hoa động lòng người thế này, vậy thương! Một người mười vạn hồng linh tinh!

Tú bà vừa nói xong thì tròn tròn mắt, một đám hoa khô, ai ai cũng vui vẻ ra mặt, toàn bộ đều hành lễ rồi cảm ơn Tàn Thọ.

-Tạ ơn thọ gia đã ban thưởng.

-Thọ gia dũng mãnh.

-Thọ gia thật sự là nhân trung hào kiệt, vung tiền như rác đó.

...

Mỗi một tiếng cảm ơn đều vô cùng mềm mại êm ái, Tàn Thọ nghe mà xương cốt cũng sắp mềm hết, cười ha ha, nói:

-Thọ gia ta thích nghe mấy lời này thôi! Chút nữa thưởng một trăm ngàn hồng linh tinh!

Chúng nữ nhao nhao khom người nói tạ ơn, nhất là nữ tử một thân phong trần kia, khom người một cái đã khiến Tàn Thọ suýt nữa ngã vào trong khe núi mà không bò ra được.

Lúc này tú bà cũng đã lấy lại tinh thần, trong lòng vô cùng khó xử, nàng dính tới cái nghề này nhiều năm như vậy rồi nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này. Con thọ đó thưởng thêm, nhưng tiền đâu?

Con thọ không trả tiền thì chẳng lẽ bắt nàng đến Long Cung đòi tiền?

Nếu Long Cung không đưa tiền, nàng có thể làm gì được chứ? Huống hồ gì sản nghiệp này vốn là của Tam Thái tử người ta đó...

Khi tú bà đang buồn phiền không biết nên ứng phó thế nào thì con thỏ lại gây thêm cho nàng một vấn đề khó khăn.

Chỉ nghe con thỏ kia vung tay lên nói:

-Tú bà, nếu là Long Cung ra tiền thì lại đơn giản rồi, thỏ gia ta thưởng tiền, người cứ ứng tiền trước đi, sau đó thì tới Long Cung đòi tiền! À đúng rồi, người lấy một nghìn vạn hồng linh tinh cho thỏ gia ta tiêu vật trước đi, ta sẽ tiêu trước, sau đó người tới Long Cung lấy lại là được.

Tú bà vừa nghe thấy thì mí mắt cũng sắp lật ngược, lần đầu tiên nàng thấy cái kiểu khen thưởng còn phải tạm ứng như vậy đấy! Càng quá hơn nữa là không chỉ không trả tiền mà còn dạy nàng đòi tiền! Phong hoa tuyết nguyệt nhiều năm như vậy, có thể không biết xấu hổ thế này, coi như đã mở rộng kiến thức cho nàng!

Tú bà không nói gì mà yên tĩnh chờ, chờ Long Vương đang ở trên lầu lên tiếng.

Trên lầu...

Ngao Quảng nghe thấy lời của con thỏ thì sờ bình rượu trên bàn thỏ heo bản năng, rất có loại xúc động muốn ném chết cái con thỏ đó bằng bình rượu này! Tên này không phải tới đây để ở vài ngày, là tới ăn cướp thì có!

Mặc dù Ngao Quảng gia tài vạn quán, không thiếu tiền nhưng thực chất, hắn ta rất keo kiệt, bủn xỉn.

Thế nên Ngao Quảng thăm hừ hừ hai tiếng, cũng không trả lời.

Ở bên dưới, tú bà đợi nửa ngày cũng chẳng nghe thấy Long Vương lên tiếng, nàng biết rằng Long Vương không muốn chi trả khoản tiền này rồi.

Vì vậy bà tú cười nói:

-Thỏ gia, ngài thấy đó, chúng ta chỉ là buôn bán nhỏ thôi, trận đập phá khi này chúng ta phải dùng nhiều tiền tu bổ đúng không? Quan trọng nhất chính là trên tay chúng ta hiện giờ cũng không có dư tiền như vậy đâu... Ngài xem, nếu không thì ngài thư thả cho chúng ta thêm vài ngày nhé?

Lời này vừa nói ra thì hai mắt Tàn Thọ đảo một cái, hỏi:

-Vậy người có bao nhiêu?

Tú bà hơi ngậy người, trong lòng run lên thềm mắg: “Có bao nhiêu? Sao cơ? Người chuẩn bị ra tay với túi tiền của lão nương? Người không thể cho lão nương dư dả chút tiền lương sao?”

Tú bà cũng nhanh trí, lập tức giơ năm ngón tay ra nói:

-Chỉ có năm mươi vạn hồng linh tinh thôi.

Tàn Thọ vỗ tay một cái:

-Vậy được, thế đưa năm mươi vạn, lấy tiền đi.

Tú bà nhìn dáng vẻ sảng khoái của con thỏ thì trong phút chốc đã biết mình báo nhiêu! Hối hận quá!

Đáng tiếc là lời cũng đã nói ra khỏi miệng, chẳng thu về được, chỉ có thể nhắm mắt nói:

-Được được được, bây giờ ta đưa cho ngài.

Đối với Hải Hoa Lâu mà nói thì năm mươi vạn hồng linh tinh chỉ là tiền của mấy bàn rượu, cơ bản thì không đáng để ý tới, thế nên tú bà đã hạ quyết tâm rằng đưa tiền để mua bình yên!

Vì vậy, tú bà lấy ra năm mươi vạn hồng linh tinh rồi đưa cho Tần Thộ rồi nói:

-Đều ở đây.

Tần Thộ cũng không khách sáo mà nhận lấy cái túi Tu Di, ước chừng hai cái rồi nhét vào trong Hắc Ma Thần Hạp của mình, sau đó vỗ một cái lên Lò Bát Quái, nói:

-Được rồi, đã có tiền, lên lầu uống rượu thôi!

Nói xong thì dẫn Lò Bát Quái đi lên lầu.

Tú bà nhìn nhìn, trong lòng mắng to:

“Con thỏ chết bầm, còn chưa đi? Còn muốn ăn ư? Không phải là muốn lão nương lỗ vốn bán cho người thêm lần nữa mới chịu chứ?”

Cho dù thằm mắng chửi thế nào thì tú bà thật sự không dám làm phật ý cái con thỏ ở trước mặt này, con thỏ mà ngay cả Long Vương cũng phải lau mông thỏ cho hắn, nàng vô cùng đau khổ mà đi theo sau.

Trên lầu, Long Vương nghe thấy con thỏ đi lên thì vội vàng thi triển thần thông, ẩn núp đi.

Ở Hải Hoa Lâu, việc buôn bán tại lầu một đã hoàn toàn đi tong vì bị Tần Thộ làm cho rối tung hết cả lên, người cũng đã chạy sạch.

Nhưng từ lầu hai trở lên vẫn có không ít khách ở lại, có người thì tài dũng song toàn, có người là nhát gan, nhưng vì chân mềm nên không chạy nổi... Song bất kể thế nào, tóm lại trên lầu này vẫn còn một đồng khách.

Tần Thộ vừa lên tới thì ánh mắt của mọi người đã đồng loạt đổ sa

ng.

Nhất là khách ở lầu hai, thế mà bọn họ nhìn thấy Long Vương Ngao Quảng, cũng thấy Ngao Quảng gọi tú bà của Hải Hoa Lâu xuống chào hỏi con thỏ.

Thế nên vào giờ phút này, bất kể là nhị thế tổ bình thường vô cùng hung hăng phách lối ở Long Vương Thành, bây giờ nhìn Tần Thộ cũng mang theo mấy phần kính sợ!

Dù sao ngay cả Long Vương cũng phải cẩn thận tiếp đãi, đám bọn họ ai dám trêu chọc chứ?

Vì thế đám nhị thế tổ ngày thường hung tàn ngang ngược, ý thế là m bày, từng người cúi đầu, thật giống như đang đếm kiến trên đất vậy... Không ai dám thẳng mắt mà nhìn con thỏ, đồng thời trong lòng cũng mắng to: “Trời ơi... Những ngày tốt đã chấm hết, khó khăn lắm mới tống cổ vị tam thái tử kia lên Thiên Đình để làm thần hộ pháp, còn chưa được mấy ngày thì một kẻ hung hãn khác lại tới, ôi chao...”

-Con thỏ, hình như mọi người không có thích người lắm thì phải... - Lò Bát Quái thấp giọng nói.

Chương 341: Con thỏ ra tay hào phóng (2)

Chương 341. Con thỏ ra tay hào phóng (2)

Tần Thộ cười một tiếng:

-Người nào nói vậy? Ai thấy cũng thích thỏ gia ta đấy, hoa gập ho a nở, nhân duyên siêu siêu tốt đó.

Lò Bát Quái nói:

-Chả có ai nói chuyện với người, cũng không thèm nhìn người.

Tần Thọ bữu môi nói:

-Người banh mắt ra mà xem cho kỹ!

Nói xong thì Tần Thọ cong cái mông mập mạp của mình mà leo lên bàn, sau đó trong tay xuất hiện một cái đĩa bạc, rồi hất hết đi!

Leng keng!

Một tiếng giòn giã, tất cả mọi người phản ứng theo bản năng bèn quay đầu nhìn sang.

Tần Thọ cười hề hề nói:

-Hôm nay thỏ gia ta rất vui vẻ, hôm nay tất cả mọi người có mặt ở đây, tất cả các phòng, thỏ gia ta sẽ bao hết! Mọi người cứ tha hồ ăn uống vui chơi, tiền, thỏ gia ta trả!

Trong phút chốc, lời này vừa được nói ra thì toàn bộ người đều sôi trào!

Không ai là kẻ ngu hết, có người chịu chi tiền, vậy chắc chắn là không có dụng ý xấu với mình rồi!

Vì thế, từng người một vỗ tay tán thưởng...

Có thể ăn chơi đàn điểm trong Hải Hoa Lâu, không cần nghĩ cũng biết rằng nếu nhà không tới mức phú khả địch quốc thì cũng là

con cháu nhà giàu, ai sẽ thiếu chút tiền cơm này chứ?

Nhưng mà ai cũng đều kém tiền cơm của Long Vương đó!

Ai lớn nhất ở Long Vương Thành?

Dĩ nhiên là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng rồi!

Ngay cả Ngao Quảng cũng phải nể mặt, sau lưng bảo vệ con thỏ t hỉ nghĩ bằng chân cũng biết, ít nhất lai lịch của thỏ sẽ không thấp hơn Ngao Quảng!

Có thể ăn một bữa cơm hay một bữa tiệc rượu thế này với người n hư vậy cũng đủ để đám phú gia tử đệ dốt nát này nói khoác mấy n ăm.

Những kẻ đầu óc hơi linh hoạt đều bước lên khen trước.

-Thỏ gia thật là một người hào sảng! Tại hạ là tam nhi tử của tộc t rường Chiến Kinh, tên là Kinh Hàn, thỏ gia gọi ta là tiểu Kinh là được rồi. - Một hán tử cường tráng tiến lên phía trước nói.

-Thỏ gia, ta là trưởng tử của đại trưởng lão Hồ Sa, gọi là Sa Khô n, ngài có thể gọi ta là tiểu Sa. Một người một mắt hung ác khom người, khuôn mặt tràn đầy nịnh nọt tiến lên phía trước nói.

...

Vốn dĩ là một con thỏ chả ai thèm phản ứng, ngay lập tức đã bị m ột đám người vây quanh, người một lời ta một lời, giống như hận không thể nhào lên trên người con thỏ vậy.

Lò Bát Quái thấy cảnh tượng thế này thì im lặng, nửa ngày sau m ới ghen ngào nói một câu:

-Có tiền thật tốt...

Kỳ Lân Hoa thấy vậy thì cũng không nói gì một hồi, thật sự đây là lần đầu tiên nàng thấy có người tiêu tiền của người khác một cách xa hoa, không hề kiêng nể bản khoản như vậy... Thậm chí nàng có một loại cảm giác, không phải con thỏ muốn tiêu cho nguyên cái Long Cung rộng như thế tới mức phá sản chứ? Hai người có thể oán gì sao?

Cùng lúc đó, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng nhìn thấy cảnh tượng này thì vẻ mặt cũng vô cùng khó nhìn. Mặc dù Long Cung làm ăn phát đạt, phú khả địch quốc nhưng chính hắn ta cũng chưa từng phá của như thế! Nhìn Kỳ Lân Hoa đang tính toán các loại hóa đơn vào trong sổ sách thì Ngao Quảng nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm:

-Con thỏ chết tiệt, sớm muộn gì ta cũng đập chết ngươi!

Nói xong, Ngao Quảng cũng muốn khóc, bởi vì hắn ta biết rõ là e rằng đời này của hắn ta cũng không có cơ hội đập chết con thỏ này.

Việc duy nhất có thể khiến Ngao Quảng thoải mái một chút là tiêu tiền ở sản nghiệp của nhi tử mình nên thiệt hại cũng ít đi...

Nhưng Ngao Quảng còn chưa kịp tự an ủi mình được mấy phút thì chỉ thấy bỗng dưng con thỏ chạy tới chỗ cao!

Trong phút chốc, Ngao Quảng có một loại linh cảm xấu...

Mà đám công tử ở phía dưới cũng hò hét kêu gào theo:

-Thỏ gia, ngài muốn nói gì cứ nói đi! Chúng ta nghe đây!

Tần Thọ cười hề hề nói:

-Thỏ gia ta đến từ Thiên Cung, cảnh đời gì mà chưa từng nhìn thấy

y chứ? Mặc dù Hải Hoa Lâu tốt nhưng cũng chỉ được như vậy thôi! Các vị có biết chỗ nào tốt hơn để chơi đùa hay không?

Kinh Hàn là người đầu tiên hô lên:

-Thỏ gia, ngài nói chỗ tốt hơn để chơi là như thế nào? Nếu nói nổi tiếng thì dưới đáy biển của chúng ta có Long Vương Phong, Thủy Tinh Cốc, đó cũng là một nơi rất đẳng cấp. Nếu nói về Hoa Lâu thì quả thật chỗ này cũng không xem là bậc nhất, còn có nơi tốt hơn nữa. Nếu là...

Không đợi Kinh Hàn hô xong thì Tần Thộ lắc đầu giống như trống lắc vậy, hần nói:

-Cảnh đời gì mà thỏ gia ta chưa từng nhìn thấy? Thỏ gia ta nói nơi tốt đẹp để đến, chỉ tuân theo một nguyên tắc!

-Nguyên tắc gì cơ? - Sa Khôn hỏi.

Tần Thộ ngoắc ngoắc ngón tay bảo:

-Không cầu tốt nhất, chỉ cầu đắt nhất!

Lời này vừa nói ra thì rõ ràng người ở hiện trường sững sờ một chút, nhưng sau đó là một trận hoan hô cùng tiếng nịnh bợ.

-Thỏ gia không hổ là người từ Thiên Đình tới, phẩm vị đúng là khác hẳn với mọi người!

-Đắt nhất không phải là đồ tốt nhất à? Thỏ gia thật biết chuyện!

-Lời lẽ trí lý quá, nhớ rồi!

...

Một loạt lời nịnh hót khiến Tần Thọ đắc ý, suýt chút nữa thì bay lên.

Thế nhưng Ngao Quảng và Kỳ Lân Hoa vừa nghe xong, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác không ổn, con thỏ này tiêu tiền người khác thì không xót, đúng là muốn ra sức dẫn vật mà!

Ngao Quảng ôm ngực, cắn răng nghiến lợi nói:

-Con thỏ chết...

Tuy rằng Ngao Quảng không đánh thỏ nhưng hắn cũng hết cách. Bây giờ đánh không được, chửi không xong... Hắn cũng nghĩ có nên đưa con thỏ này về Thủy Tinh Cung chờ không, để cho hắn yên tĩnh một lát. Thế nhưng giờ nghĩ lại kỹ càng rồi thì hắn từ bỏ ý định đó, dù sao, nơi nhiều thứ tốt đẹp nhất Long Vương Thành cũn là Thủy Tinh Cung của hắn!

Cho nên hắn không muốn đưa con thỏ này vào...

Đã như vậy, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, thầm nhủ: “Con thỏ này chưa trải bao nhiêu sự đời, thời gian bảy ngày, nó xem như có dùng hết sức để tiêu cũng có tốn được bao nhiêu? Nhà ta của cải dồi dào, chắc là không sao cả...”

Lúc Ngao Quảng âm thầm cảm thán trong lòng, Kinh Hàn kêu lên:

-Thỏ gia, chỗ như vậy ở Long Vương Thành của chúng ta thật sự có một nơi! Có điều chỗ đó đều là công tử hàng đầu, kẻ như chúng ta không có tư cách đi vào.

Sa Khôn nói theo:

-Thỏ gia, chỗ đó tiền dùng cao lắm, người bình thường không có tới trăm vạn hồng linh tinh đi vào cũng chẳng vào nổi! Hơn nữa có

tiền cũng chưa chắc có thể vào, chỉ có công tử hạng nhất mới có thể đi vào. Nơi đó cũng là do tam thái tử mở ra, Hải Hoa Lâu chỉ là nơi để thái tử điện hạ chơi đùa một chút, Phong Hoa Lâu đó mới thật sự là nơi xa xỉ!

Tần Thọ vừa nghe thấy Phong Hoa Lâu của Ngao Bính, bỗng nhiên thấy hứng thú, vỗ bàn nói ngay:

-Vậy được, đi chỗ đó thôi!

Câu này vừa nói xong, đám Sa Khôn và Kinh Hàn đều vui vẻ theo, có điều lại cười khò sở một tiếng, nói:

-Thỏ gia, chỗ đó những người gia cảnh thân thế nhỏ nhoi như bọn ta không có tư cách vào đâu. Có điều bọn ta có thể dẫn đường cho ngài.

Tần Thọ vừa nghe vậy, chớp mắt một cái nói:

-Dẫn đường gì!

Chương 342: Con thỏ ra tay hào phóng (3)

Chương 342. Con thỏ ra tay hào phóng (3)

Nghe như vậy, trong lòng mọi người hơi hồi hộp, thầm nhủ:

“Lẽ nào thỏ gia này trở mặt tỏ vẻ không quen nữa rồi? Quả nhiên, những cường giả này đều chẳng coi chúng ta ra gì, haizz...”

Kết quả lại nghe thấy con thỏ nóng vội nói:

-Lo lắng cái gì? Ngày hôm nay thỏ gia ta đưa bọn người đi mở mang tầm mắt, ngày hôm nay sẽ bao hết cả Phong Hoa Lâu, mọi người cứ phóng túng cả một đêm đi!

Mọi người vừa nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cả mặt nghi ngờ nhìn con thỏ trước mắt.

Kinh Hàn không kìm được nhắc nhở:

-Thỏ gia, Phong Hoa Lâu không phải Hải Hoa Lâu, Hải Hoa Lâu ngài bao không mất bao nhiêu tiền. Thế nhưng mà Phong Hoa Lâu chúng ta tầm hơn năm mươi người mà tới sợ là có năm nghìn vạn hồng linh tinh cũng không đủ dùng đâu!

-Thỏ gia, Phong Hoa Lâu không nhận hồng linh tinh, bọn họ còn thu linh tinh cao cấp hơn, cam linh tinh. Cam linh tinh là tiền cao cấp mà Thiên Đình sản xuất, ẩn chứa linh khí tinh khiết hơn hồng linh tinh tới một vạn lần! Một vạn hồng linh tinh mới có thể đổi được một viên cam linh tinh, nói cách khác, đến lúc đó, ngài phải chuẩn bị rất nhiều cam linh tinh mới được... - Sa Khôn nhắc nhở.

Tần Thọ ngạc nhiên trên hồng linh tinh còn có cam linh tinh? Chu yện này Tần Thọ còn thật sự không hay.

Tần Thọ tới thiên giới lâu như vậy, căn bản chẳng tốn tiền gì cả, chưa hề kiếm được và nghe thấy đều chỉ là hồng linh tinh.

Không ngờ còn nghe được trên đó có cả cam linh tinh.

Thế nhưng Tần Thọ nghĩ không thông, món ăn mà Trù Thần ở trù phòng làm cũng đều dùng hồng linh tinh để tính toán, vậy Phong Hoa Lâu này rốt cuộc có cái gì hay ho mà lại lấy cam linh tinh?

Nghĩ tới đây, Tần Thộ lại càng bất bình giúp cho Trù Thần, nhất định phải tới Phong Hoa Lâu này, để xem nó rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại!

Còn về tiền?

Tần Thộ liền nở nụ cười, dùng tiền của cha Ngao Bính tới tiêu ở chỗ của Ngao Bính, không biết hắn có dám lấy số tiền này không...

Nghĩ đến đây, Tần Thộ quay đầu lại, cười với Kỳ Lân Hoa:

-Tú bà...

-Thỏ gia, ta đây thật sự không có tiền để cho ngài...

Kỳ Lân Hoa khóc nức nở tội nghiệp nói.

Tần Thộ vung tay lên bảo:

-Không bảo người lấy, ta bảo người đi làm chân sai, cầm thư của tôi hỏi gia ta đi tìm lão Long Vương đòi chút tiền tiêu vặt.

Nói xong, Tần Thộ tiện tay vẽ một cái, trên bàn một đồng đồ nhắm rượu đã biến thành giấy bút, hắn xoay xoay... Những chữ trên giấy giống như con gián bò, bỗng nhiên nhận lấy vô số sự khinh thường...

Chỗ này tuy toàn là những kẻ ăn chơi trác táng, văn dốt võ nát. Thế nhưng vì tán gái những phương diện như, khoe khoang, kiếm tiền, giành thiên hạ, hay tu luyện này kia có thể rất tệ hại, nhưng mà thi thư lễ nhạc thì cái nào cũng được luyện thành thạo.

Vì vậy chữ mà Tần Thộ vừa viết ra, mọi người bỗng nhiên cảm thấy đẳng cấp của Hải Hoa Lâu này cũng bị kéo xuống...

Kỳ Lân Hoa cũng hối hận để cho Tần Thộ viết chữ, có điều chữ c

ững viết rồi, nàng còn gì mà nói nữa? Cầm lên nhìn thử chỉ thấy trên giấy dùng nét chữ siêu lớn viết ra mấy cái chữ to: Ta! Thỏ gia! Thu tiền!

Kỳ Lân Hoa bỗng nhiên thấy hơi hoa mắt, Đông Hải Long Vương là sự tồn tại ngang với trời ở Long Vương Thành, nàng nằm mơ cũng không ngờ có người sẽ mặt dày như vậy, ngang ngược như vậy, thẳng thừng đòi tiền của Long Vương!

Như thế đúng là chẳng xem Long Vương là người ngoài, cái tên này rốt cuộc là có thân phận gì vậy?

Càng nghĩ càng không thông, Kỳ Lân Hoa càng không dám trêu vào Tàn Thọ, nhận lấy giấy, lắc đầu bất lực một cái rồi xuống lầu.

Mặc dù biết nơi ở của Long Vương thế nhưng nàng không dám chỉ ra, chỉ có thể xuống lầu giả vờ đưa thư.

Quả nhiên, Ngao Quảng ở ngay dưới lầu chờ nàng, cầm lấy thư xem một cái, hai mắt tối sầm lại, cắn răng nghiêng lợi mắng:

-Con thỏ chết này, cũng chẳng viết số gì cả!

Suy nghĩ một lát Ngao Quảng vung tay lên, lấy ra một cái túi tu di đưa cho Kỳ Lân Hoa nói:

-Đưa cho hắn đi.

Kỳ Lân Hoa liếc mắt nhìn, Kỳ Lân Hoa ngày nào cũng động chạm vào tiền vừa nhìn cái biết ngay bên trong có bao nhiêu tiền, sau khi xem xong, cẩn thận từng li từng tí một nói:

-Bệ hạ, con thỏ này muốn tới Phong Hoa Lầu, năm trăm vạn hồng linh tinh này sợ là không đủ cho đám phá sản...

Ngao Quảng phẫn nộ, hạ thấp giọng nói:

-Sao vậy? Ta quản một đám phá sản còn chưa đủ, còn phải lo cho con thỏ này?

Kỳ Lân Hoa không dám nói gì, vội vã cúi đầu tạ tội, lùi về sau một bước chuẩn bị rời đi.

Trông thấy Kỳ Lân Hoa sắp đi, Ngao Quảng mắng một tiếng:

-Mẹ nó, ta nợ con thỏ này sao? Người quay lại cầm theo cái này nữa.

Ngao Quảng nói xong, lại ném một túi tu di cho Kỳ Lân Hoa.

Kỳ Lân Hoa mở ra xem, bên trong rõ ràng là một ngàn viên cam linh tinh! Tức là ngàn vạn hồng linh tinh!

Đổi theo số lượng, chỉ là nhiều gấp đôi số năm trăm vạn hồng linh tinh trước đó mà thôi, thế nhưng Ngao Quảng lại đưa cam linh tinh đây!

Linh tinh hóa tệ mà thiên đình phát ra không phải tùy tiện phát được, đại đa số là hồng linh tinh, số lượng cam linh tinh tuy là không ít, thế nhưng phần lớn là ở trong tay các đại thiên thần và các thế lực lớn.

Dù sao những linh tinh này không chỉ là tiền mà còn là một vật phụ giúp tu luyện vô cùng tốt, nguyên khí bên trong cam linh tinh so với bên trong hồng linh tinh còn thuần túy hơn, hiệu quả cũng tốt hơn, thậm chí có kẻ nói, cam linh tinh đã sắp thành một loại bảo vật trong thiên địa rồi.

Tính ra như vậy tuy rằng tỉ giá hối đoái là một vạn hồng linh tinh đổi một cam linh tinh thế nhưng thật sự đến lúc phải tính, trên căn bản là có giá không có chỗ mua, trừ phi thêm tiền!

Bởi vậy có thể thấy được sự quý giá của một nghìn cam linh tinh này.

Đừng nói là Kỳ Lâm Hoa, dù là Ngao Quảng đưa ra một nghìn cam linh tinh cũng thấy hơi xót.

Đương nhiên chỉ là xót mà thôi còn chưa tới mức nhức nhối.

Ngọc Đế quan tâm Tứ Hải Long Vương, số lượng cam linh tinh cho bọn họ nhiều vô cùng, một nghìn chẳng qua như muối bỏ bể... Chỉ có điều người như Ngao Quảng trước giờ không rộng rãi, quen thói tiết kiệm, thiếu một cái lông hắc cũng đau lòng không thôi...

Kỳ Lâm Hoa còn muốn nói điều gì đó, Ngao Quảng lại phát tay một cái, dáng vẻ như mau cắt đi, trông thấy người là phiền.

Kỳ Lâm Hoa vội vã xin lui, lên lầu nghe lệnh con thờ.

-Ái chà, tốc độ rất nhanh đấy.

Tần Thọ sớm biết Ngao Quảng ở đây vì vậy cố ý kêu lên.

Kỳ Lâm Hoa cười lúng túng nói:

-Tiểu nhân có thần thông có thể lướt đi trong nước, đi lại dĩ nhiên cũng không chậm. Thỏ gia, tiền đây rồi, ngài xem...

Tần Thọ ước lượng một lát, nhìn lướt qua hồng linh tinh bên trong, con mắt cũng đỏ lên... Có điều con mắt hắc vốn màu đỏ, người khác cũng chẳng nhận ra gì cả.

Chương 343: Con thỏ chọn người

Chương 343. Con thỏ chọn người

Trong lòng Tần Thộ hét to: “Mẹ nó! Thỏ gia ta dùng hết cách mới kiếm được vài vạn hồng linh tinh! Lão Long Vương này vừa phát tay cái đã có được một nghìn năm trăm vạn rồi! Mẹ nó thật giàu! Chẳng trách trong Tây Du Ký nói, Tứ Hải Long Vương giàu có n hất thiên hạ! Thật sự là nhà giàu siêu cấp rồi!”

Đồng thời Tần Thộ đã quyết ý: “Sau này không cần làm ăn gì nữa, làm ăn làm sao mà lợi hại bằng làm vua được, có điều làm vua cũng chẳng nhanh giàu bằng làm cướp...!”

-Thỏ gia, đủ chưa?

Kỳ Lân Hoa thăm dò hỏi thử.

Tần Thộ chưa tiêu nhiều tiền như vậy bao giờ, cũng chưa đi qua nơi cao cấp như thế, sao hắn biết đủ hay chưa, liền gật đầu nói:

-Trước tiên cứ thế đã, không đủ lại tìm Long Vương! Dù sao người đi cũng nhanh! Đi, đi chung với thỏ gia!

Kỳ Lân Hoa sững sờ, chỉ vào mình nói:

-Ta cũng đi?

-Đương nhiên! Người không đi thì ai giúp ta tìm Long Vương đòi tiền chứ? Chân người tốt lại biết thủy hành, người không đi, thỏ gia ta lấy tiền lại mất công hơn... Đi thôi!

Tần Thộ nói xong vung tay lên, đã đi ra ngoài trước.

Sa Khôn và Kinh Hàn đuổi sát theo, ở hai bên trái phải như hai thị vệ, những kẻ khác cũng lũ lượt theo sau.

Kỳ Lân Hoa cười khỏ một tiếng, biết hôm nay xem như bản thân t rón không nổi, bất lực không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Ngay lập tức, một đám người ào ào dồn dập đi thẳng tới Phong H oa Lầu vàng son xa hoa nhất trong Long Vương Thành, được gọi là nơi vàng bạc chảy xiết, sông ngòi cuộn cuộn, tùy ý một món vậ t phẩm thấp nhất cũng là pháp bảo pháp khí.

Cùng lúc đó, ở trong điện của Ngao Bính ở Thủy Tinh Cung.

-Cái gì? Con thỏ chết tiệt này dám đập phá Hải Hoa Lầu của ta? Mẹ nó còn dám đòi tiền cha ta?

Ngao Bính gần như là nhảy dựng lên ở trên giường rồi rít gào kêu to.

-Khởi bẩm tam thái tử, chuyện đúng là như thế.

Một con Cá Hề Tinh cẩn thận từng tí một nói ra.

Hai mắt Ngao Bính nheo lại, nằm vật xuống giường thành hình ch ữ đại, không động đậy gì lắm bẩm:

-Cha ta cũng sợ con thỏ này thế sao? Mẹ nó chẳng phải chỉ là con thỏ hoang trên cung trăng thôi ư... Tới mức đó à...

-Tam thái tử điện hạ, có cần tiểu nhân giúp ngài triệu tập binh mã không...

Con Cá Hề Tinh nịnh nọt hỏi.

Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Ngao Bính tát ngay một cái, khi

én con cá hề ngã lăn trên đất rồi mắg:

-Ta đây là công tử bột chứ không có ngu! Cha ta còn sợ, ta mà dám cứng rắn đối đầu để tìm chết à? Thêm nữa, cũng không phải ta chưa từng dùng đại quân, đã bị đánh vào tới Thủy Tinh Cung rồi còn đánh cái mẹ gì!

Cá Hề Tinh ôm mặt, liên tục thừa vắg rồi hỏi:

-Điện hạ, vậy chúng ta cứ nhìn như vậy sao?

Ngao Bính lim dim mắt nói:

-Nhìn! Dù sao cũng đi khỏi Hải Hoa Lâu rồi, liên quan quái gì tới ông đây chứ! Ngủ thôi!

Ngao Bính nói xong nghiêng đầu ngủ luôn.

Con cá hề khỏ sở nói:

-Điện hạ, còn chưa báo cáo xong ạ.

-Báo cái mẹ nhà ngươi ấy đồ khỏn! Cút ngay!

Tâm trạng Ngao Bính rất buồn bực, lại đá một cước lên mặt con cá hề, xoay người ngủ tiếp.

Con cá hề nhắm mắt nói:

-Điện hạ bọn họ tới Phong Hoa Lầu rồi.

Ngao Bính mắg:

-Mẹ nó thích tới đâu thì tới, cút!

Con cá hề thấy Ngao Bính phản ứng như vậy chẳng thể làm gì kh

ác ngoài việc gặt đầu đồng ý, xoay người đi...

Kết quả vừa đi được vài bước...

Ngao Bính bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, giống như cái xác chết vùng dậy, đột nhiên ngồi lên kêu:

-Cút về đây!

Con cá hề lại cút trở lại, tội nghiệp nhìn Ngao Bính.

Hai mắt Ngao Bính đỏ bừng nói:

-Con thả chết tiệt đó tới Phong Hoa Lâu rồi hả?

Con cá hề gặt đầu nói:

-Vâng...

Ngao Bính nuốt ngụm nước bọt, cắn răng nghiến lợi nói:

-Mẹ kiếp, gieo vạ ở Hải Hoa Lâu xong lại đi gieo vạ ở Phong Hoa Lâu?

Ánh mắt Ngao Bính lộ vẻ tàn ác, có điều cuối cùng vẫn thờ dài một tiếng, nằm ạch xuống giường nói:

-Thôi vậy, đánh không lại... cũng chỉ là con thả thôi, ta không tin hấn có thể gây sự được tới mức nào.

Con cá hề lo sợ nơm nớp nói:

-Không phải mình hấn, hấn đưa hết khách ở Hải Hoa Lâu đều đi tới nơi cả, nói là bao hết để mời khách... Tổng cộng hơn năm mươi người.

Ngao Bính vừa nghe hơn năm mươi người đi ăn không, bỗng nhiên tái cả mặt, giận dữ nói:

-Con thỏ này muốn làm gì?

Con cá hề không dám nói lời nào.

Ngao Bính đi quanh mấy vòng ở trong phòng, cuối cùng nói:

-Năm mươi... năm mươi... năm mươi... Mẹ kiếp, nhin!

Ngay lúc Ngao Bính cuối cùng lên giường quyết định mắt không t hấy tim không phiền, sẽ ngủ một giấc tới địa lão thiên hoang, cửa phòng lại bị gõ vang.

-Kẻ nào? Con mẹ nó có để cho ông đây yên tĩnh hay không hả? -
Ngao Bính phẫn nộ.

Cửa mở, con cá hề khóc lóc đi lên.

Ngao Bính cả giận nói:

-Lại sao nữa?

Con cá hề nói:

-Điện hạ, con thỏ... con thỏ... tự ngài xem đi...

Nói xong, con cá hề lấy ra một viên Ảnh Ấn Thạch ra đưa cho Ngao Bính, Ngao Bính mở ra xem, trong nháy mắt mặt tối sầm lại...

Lúc mà con cá hề đi báo cáo, ở trên đỉnh đầu của tượng thần Long Vương cao lớn vạn trượng dựng vững vàng ở trung tâm quảng trường của Long Vương Thành, một con thỏ chấp tay đứng trên đó.

Quảng trường Long Vương, nơi này là chốn mà hải tộc tụ họp, bị

nh thường người như trảy hội, hôm nay vào lúc hoàng hôn có rất nhiều người đi tản bộ, vừa hay trông thấy con thỏ này chạy lên đỉnh đầu của tượng thần Long Vương.

Địa vị của Long Vương ở Long Vương Thành giống như đế vương vậy, vô cùng cao quý, bình thường mọi người còn chẳng dám động tới tượng thần này, chỉ dám làm lễ ở rất xa.

Ngày hôm nay có một kẻ không sợ chết leo lên đỉnh đầu tượng Long Vương, thoáng cái sự chú ý của mọi người đều dồn hết lại đây, đồng thời một đồn mười, mười đồn trăm, càng ngày càng đông người tụ tập, đồng thời nghị luận sôi nổi.

-Đây là cái gì vậy? Long xù?

-Hình như là con thỏ trong truyền thuyết!

-Con thỏ? Hình như là thế, người nhìn đi là tai thỏ thật, dài ghê đấy.

-Long xù, thịt núc ních thật là đáng yêu quá.

-Không phải nói con thỏ là một động vật nhỏ rất yếu đuối ở lục địa sao? Sao hắn lại dám bò lên đỉnh đầu Long Vương? Những vệ binh kia hình như cũng không dám ngăn cản mà...

-Không biết nữa, lục địa quá thần bí, trời mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Có điều phải khẳng định, Long Vương lợi hại nhưng cũng không quản được lục địa.

-Nghe nói thần tiên trên trời đa số đều tới từ lục địa.

-Lẽ nào thỏ ở lục địa còn lợi hại hơn cả Long Vương? Sau này ta không dám tới lục địa nữa...

-Ta cũng không đi nữa...

-Vẫn là ở biển thì hơn, đều là người bình thường.

-Ừ...

...

Tần Thọ cũng không biết mỗi một động tác của hắn đã thay đổi hoàn toàn thế giới quan và sự tự tin của rất nhiều hải tộc chưa từng trải nghiệm nhân thế.

Chương 344: Con thỏ chọn người (2)

Chương 344. Con thỏ chọn người (2)

Người tới không ít, có điều Tần Thọ vẫn thấy không đủ, ngay lập tức lấy một cái chiêng ra, gõ lên coong coong coong...

m thanh này vang cực kỳ to, rung một hồi, người ở nơi càng xa cũng nghe thấy kỳ mà tới.

Trong phút chốc người người nhốn nháo, giống như kích động tới mức chen nổ tung cả quảng trường Long Vương vậy!

-Rốt cuộc con thỏ này muốn làm gì?

Rất nhiều người đều đang thắc mắc, tiếc là không ai trả lời rõ ràng cho bọn họ.

Đúng lúc này, con thỏ bỗng nhiên vung một tay lên, một quyển tranh chữ rơi xuống từ trên đầu Long Vương.

Nó rơi thẳng xuống vị trí đứng quần của Long Vương.

Trên tranh chữ viết:

-Hôm nay thỏ gia vui vẻ, thu nhận tay chân ngắn hạn, bất kể người có tài năng gì chỉ cần đặc biệt, có thể nhận việc ba vạn hồng linh tinh một ngày! Đêm nay, thỏ gia mời khách, Phong Hoa Lầu không say không về.

Vừa trông thấy bức tranh này cả quảng trường hít vào một hơi lạnh!

Hồng linh tinh!

Đây là đồng tiền mà chỉ có người tu hành mới có được trong tay.

Hải tộc bình thường đừng nói tới tiêu, có nhìn cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

Có điều mọi người hiểu rõ một khối hồng linh tinh đủ để cả nhà quia được mấy năm bình an rồi.

Con thỏ này vậy mà lại thẳng tay trả như vậy một ngày cho tận ba vạn hồng linh tinh!

Bỗng nhiên đầu óc mọi người đều dứt phanh, ngay sau đó là một loạt âm thanh hít vào một hơi, rồi tiếp tới là tiếng thở dốc ngắt quãng hồng học, từng người từng người đổ mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh chữ to lớn này để xác nhận thông tin có phải là giả hay không.

Nếu như là người khác nói ra câu này bọn họ chưa chắc tin thế nhưng con thỏ này bò lên đỉnh đầu Long Vương thả xuống tám tran

h chữ to lớn này, hơn nữa còn là kiểu mà vệ binh cũng mặc kệ! Đi
ều này chứng tỏ con thỏ này có địa vị không thấp hơn Long Vương.

Như vậy lời con thỏ này nói bọn họ có thể tin rồi.

Vì vậy chờ lúc mọi người hồi phục lại tinh thần từng người từng người đều phấn khởi hẳn lên.

Lại nhìn tiếp, chỉ cần làm tay chân cho con thỏ là có thể đi Phong Hoa Lâu không say không về lại càng vui vẻ tới mức gào to lên.

Phong Hoa Lâu là lầu phú quý trong truyền thuyết ở Long Vương Thành, là hồ vàng, vô số người nằm mơ đều không thể mơ được tới mức độ giàu sang ấy, thế nhưng mọi người dù mơ cũng muốn vào xem thử dù cho chỉ là đứng ở cửa nhìn cũng được.

Nhưng mà tuy Phong Hoa Lâu này tên là lầu nhưng trên thực tế là một trang viên chiếm tới mười chín ngọn núi lớn, hoặc có thể nói là một tòa thành nằm trong tòa thành khác.

Bởi vậy cơ hội cho mọi người đi xem cũng không có.

Ai cũng không ngờ lúc còn sống lại có cơ hội có thể vào nhìn một chút.

Bỗng nhiên từng người một sáng bừng hai mắt.

Cho dù mọi người cực kỳ vui vẻ thế nhưng từ đầu chí cuối không có một ai động đậy...

Một con cá thoi lòi nôn hạt cát trong miệng ra, tạt một cái vào con cá chình điện đang rót nước miếng ở bên cạnh:

-Nhìn cái năng lực của người này... Chúng ta vừa mới hóa hình, người còn ham mê đi làm tay sai cho thỏ gia à, một bước lên mây c

hắc? Đừng nghĩ nữa đãi ngộ tốt như vậy nhất định có điều kiện.

Con cá chình điện có một cái bụng lớn, đứng về một phía giống như một cái rễ cây vậy, trên dưới đều to như nhau, một cái miệng rộng như thể ngoác tới tận mang tai, vừa mở miệng nửa cái đầu đều mở theo, khó chịu nói:

-Nghĩ mà cũng không cho à? Người lại không muốn được chọn đấy?

Con cá thòi lòi xoa hạt cát ngoài miệng một chút, ngửa đầu nhìn con thỏ thở dài nói:

-Muốn chứ! Nhưng mà nếu muốn là được, thì bây giờ ta làm Ngọc Hoàng đại đế trên trời rồi... Muốn thì có ích gì? Thực tế chút đi, xem nào nhiệt, sống tốt qua ngày là được.

Con cá chình điện lắc đầu nói:

-Không đi, lỡ đâu ta được chọn thì sao? Không tới cuối cùng thì ta không đi.

Con cá thòi lòi cười nói:

-Người đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

-Lỡ đâu ta được chọn thì sao? - Con cá chình điện hỏi.

Con cá thòi lòi cười ha ha nói:

-Nếu như người được chọn ta không chỉ ăn cát, có thấy tảng đá ở xa xa kia không? Ta nuốt sống luôn.

Con cá chình điện nói:

-Được, ta nhớ rồi.

Con cá thòi lòi nói tiếp:

-Người lại cứ nghĩ là người được chọn đấy à? Đúng là không đâm đầu vào tường không chịu quay đầu mà, ta đi xem trò vui với người là được...

Lò Bát Quái đi đằng sau mông Tàn Thọ, thấp giọng hỏi:

-Con thử, xem ra cách của người không ổn rồi, bọn họ rất hào hứng nhưng chẳng ai động đậy gì.

Tàn Thọ nói:

-Người biết cái gì? Bọn họ đã sống thời gian dài bí bách tự ti, vì vậy giờ không tiện đứng ra, lúc này chỉ cần...

Nói tới đây, Tàn Thọ lặng yên truyền âm một tiếng.

Sa Khôn và Kinh Hàn đứng ở dưới vừa nghe được, bỗng nhiên ngẩn người một lát, sau đó hai người liếc nhau một cái, quyết đoán tiến lên, kêu to:

-Thỏ gia, ta đồng ý làm tay sai của ngài! Cầu xin ngài thu nhận!

Tàn Thọ cười ha ha nói:

-Không thành vấn đề! Thu nhận luôn! Thưởng cho mười vạn hồn g linh tinh! Các người coi như là tùy tùng thân cận của thỏ gia ta đi, lát nữa tới Phong Hoa Lâu tùy ý chơi.

-Cảm tạ thỏ gia.

Sa Khôn và Kinh Hàn vui vẻ bái tạ.

Những người khác vừa nhìn thấy vậy mà có người xung phong rõ

i, lần lượt từng người một sợ kẻ khác đoạt mất phần rồi chẳng tới lượt mình, dồn dập nhảy ra, hô to:

-Thỏ gia ta cũng bằng lòng!

Chỉ thấy phía dưới người người tấp nập, tiếng gào thét không ngừng bên tai.

Tần Thọ thấy cảnh này, đắc ý nở nụ cười, gõ Lò Bát Quái nói:

-Không ai động đây? Giờ có người động rồi chứ?

Lò Bát Quái líu lười nói:

-Mẹ nó, nhiều người vậy, con thỏ người mau chọn đi.

Tần Thọ bĩu môi:

-Chọn? Thỏ gia ta lười lắm sao có thể đi chọn?

Lò Bát Quái ngạc nhiên hỏi:

-Không chọn vậy người muốn làm sao?

Tần Thọ đứng dậy, đứng trên Lò Bát Quái, hai tay hất xuống, tiếng kêu gào ở dưới lập tức yên tĩnh lại, cái kiểu sức hiệu triệu đó khiến Tần Thọ chưa bao giờ được cảm nhận qua có hơi lâng lâng rồi...

Tần Thọ vung tay một cái, dương dương tự đắc không gì sánh bằng nhìn đám người phía dưới, nói:

-Chư vị, thỏ gia ta nhận người không phải nhận bừa, phải có điều kiện.

Mọi người vừa nghe, lòng bỗng nảy lên, thầm nghĩ: quả nhiên đã

ngộ tốt vậy là phải có điều kiện...

Con cá thòi lòi cười hi hi nói:

-Thế nào? Quả nhiên là có điều kiện chứ? Người cảm thấy chủ nhân lợi hại như vậy ra điều kiện, một tiểu yêu quái vừa mới hóa hình như người có thể làm được mấy điều?

Con cá chình điện há mồm, cuối cùng thở dài một tiếng nói:

-Haizz... một điều cũng...

Lời còn chưa dứt, liền nghe con thỏ cao giọng nói:

-Yêu cầu của ta là chỉ muốn các người mong thỏ gia ta sẽ nhận!

Lời này vừa dứt, đám người ở dưới liền ngẩn ra ba giây, sau đó một loạt tiếng hoan hô dậy sóng dậy núi.

Chương 345: Tiêu hết rồi

Chương 345. Tiêu hết rồi

Cá chình điện nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, vẻ mặt buồn bã trong nháy mắt trở nên vô cùng phấn khởi, hét lớn:

-Con mẹ nó ta phù hợp hết!

Cá thòi lòi ở bên cạnh tròn tròn mắt...

Chưa đủ, cá thòi lòi cũng nhảy dựng lên hét lớn:

-Ta cũng muốn! Ta cũng muốn! thỏ gia thu nhận ta! Ta muốn ôm đùi thỏ!

Cá chình điện cười ha ha nói:

-Ngươi vẫn là ăn đá đi thôi!

Cá thòi lòi xì một tiếng, phun cát lên mặt cá chình điện kêu lên:

-Chỉ cần được thu nhận ôm đùi thỏ, nuốt một tảng đá có là gì?

Cá chình điện cũng cười...

Tần Thọ hài lòng nói:

-Được rồi, đều thu nhận! Kinh Hàn, Sa Khôn, các người phụ trách ghi tên! Bỏ đi, chỉ cần nguyện ý lăn lộn với thỏ gia thì đi cùng thỏ gia! Mục tiêu Phong Hoa Lầu, uống rượu thưởng nguyệt, hê hê hê!

-Đi cùng thỏ gia, uống rượu thưởng nguyệt, hê hê hê!

Đám người đi theo hô lên.

Chỉ là hê hê hê của mọi người rõ ràng không có bao hàm nhiều ý tứ như hê hê hê của con thỏ...

Tần Thọ đắc ý, nhảy xuống khỏi đầu Long Vương, ngồi ở bên trên Lò Bát Quái, Lò Bát Quái mở đường, hải tộc trăm vạn hình thù kỳ quái cùng đi theo ở phía sau lưng, những nơi đi qua rất nhiều kẻ không rõ tình huống đi tới hỏi hải tộc chuyện gì xảy ra, hải tộc sốt sắng giải thích, sau khi giải thích, những hải tộc kia lập tức gia nhập vào trong đại quân.

Dường như Tần Thộ còn ghét bỏ người ít, quay đầu lại nói:

-Ai có giọng nói to nhất?

-Ta ta ta ta! thỏ gia, ta, giọng nói rất lớn!

Gần như là đồng thời, một giọng nói lớn vang lên!

Tần Thộ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tiểu tử cái đầu không lớn, làn da ngăm đen nhảy tung tại chỗ, chỉ là tên này há miệng lại giống như sấm sét!

Đứng bên cạnh hắn còn có một người dáng thân trúc eo thùng nước toét miệng cười, nửa cái đầu đều đang lắc lư...

Tần Thộ vừa thấy lập tức vui vẻ nói:

-Hai người các người rất thú vị, lại đây cho thỏ gia ta xem một chút!

Hai người chính là cá thòi lòi và cá chình điện, hai tên gia hỏa không nghĩ tới Tần Thộ sẽ gọi bọn hắn, lập tức mặt mày hớn hở bu lại cười nói:

-Thỏ gia, lão ngài có chuyện gì?

Tần Thộ trợn hai mắt khẽ nói:

-Thỏ gia ta tuổi trẻ lão ngài cái cứt chó. Cái đầu của người không lớn giọng nói lại không nhỏ nha!

Cá thòi lòi mặt dày đỏ ửng nói:

-Thỏ gia, ta đây là giờ chút ít thủ đoạn, ta với huynh đệ này của ta không có năng lực gì, nhưng mà chúng ta phát hiện hắn chỉ cần d

ùng điện ấn vào ta hai cái liên tiếp, điện của hắn liền có thể tăng thêm âm thanh của ta.

Tần Thọ sững sờ nói:

-Cái này không phải là âm hưởng sao?

-Ách, thỏ gia âm hưởng là cái gì?

Khuôn mặt cá thòi lòi và cá chình điện chết lặng.

Tần Thọ xua xua tay nói:

-Không có gì, các người không cần hiểu, các người biểu diễn một lần cho ta xem.

Cá chình điện hưng phấn gật đầu, mặt đỏ lên hơi phát lực, trên người liền xuất hiện từng dòng điện quang. cá thòi lòi lập tức đưa tay khoác lên trên bờ vai cá chình điện, sau đó cá thòi lòi há miệng nói:

-Thỏ gia, ngài xem.

Quả nhiên, Tần Thọ phát hiện âm thanh này vậy mà không phải từ trên người cá thòi lòi truyền tới, mà là bên trong miệng rộng của cá chình điện truyền tới, âm thanh rất vang dội!

Cá thòi lòi nói:

-Thỏ gia, kỳ thật ta hiện tại hạ giọng nói nhỏ nhỏ. Nếu như hét, âm thanh có thể truyền ra ngoài vài trăm dặm.

Tần Thọ nghe xong con mắt lập tức sáng lên cười nói:

-Thú vị! Thú vị! Hai người các người hiện tại bắt đầu lẫn lộn cùng với thỏ gia ta!

Cá thòi lòi và cá chình điện nghe xong lập tức vui mừng khôn xiết, liên tục gật đầu biểu thị lòng trung thành.

Tần Thọ lập tức thấp giọng nói gì đó, sau đó hai người đi theo dùng sức gật đầu vỗ ngực nói:

-Yên tâm đi thổ gia, chuyện này cứ giao cho chúng ta!

Sau đó, Tần Thọ nhảy lên Lò Bát Quái mang theo đám người trùng trùng điệp điệp đi thẳng đến Phong Hoa Lầu!

Chỉ là đúng thời điểm này, tình huống lại có biến hóa, hai hải tộc phía trước đám người oa oa hô to:

-Thổ gia thu nhận người, vào cửa của thổ gia tùy tiện ăn uống trong Phong Hoa Lầu!

Quả nhiên, vừa hô lên đội ngũ lại bắt đầu nhanh chóng mở rộng thêm...

Nhìn thấy một màn như vậy, Ngao Bính chỉ cảm thấy hai mắt choáng váng, toàn thân rét run, cắn răng nghiêng lợi mắng to:

-Cái con thổ này thật quá mức! Đây là muốn ăn cho ta phá sản sao!

Con cá hề cẩn thận nghiêm túc thu lại Ảnh Ấn Thạch nói:

-Điện hạ, đây đều là ta lẫn trong đám người ghi được, ngài xem... tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Ngao Bính nghe nói như thế khuôn mặt cay đắng, làm sao? Hẳn có thể làm sao?

Nếu như nói lúc trước Na Tra hung ác, vậy con thổ này so với Na

Tra còn hung ác hơn.

Na Tra là giết người, con thỏ này là giống như tra tấn người, cái gì đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là trở mắt nhìn tiền của mình bỏ mình mà đi, còn không có cách nào!

Lần này Ngao Bính thật hối hận vì trêu chọc con thỏ này, sớm biết thế lúc trước cứ giả mù vút đuôi mà đi sao phải đi tìm phiền phức với con thỏ này chứ... Làm tam thái tử của mình cho tốt, Hoàng đế Cái Tinh Quân không tốt sao?

Ngao Bính dậy ba lần, đẩy cửa ra hai lần, chẳng qua cuối cùng vẫn xông ra Thủy Tinh Cung, kết quả cửa chính liền bị người ngăn cản.

-Đi đâu?

Khuôn mặt Đông Hải Long Vương Ngao Quảng âm u nhìn Ngao Bính.

Ngao Bính nhếch nhếch miệng nói:

-Phụ vương... con thỏ kia khinh người quá đáng, con không thể trở mắt nhìn hắn làm con phá sản! Đó là cơ nghiệp con đã tích lũy vô số năm!

Ngao Quảng thở dài nói:

-Nhị tử ngươi nói rất đúng, con thỏ này toàn thân đều là phiền phức, ít trêu chọc thì hơn. Bây giờ con không thể đi đâu hết, đi về nhà nghỉ ngơi, đi ngủ! Ngày mai thức dậy tất cả mọi thứ đều đã qua...

-Phụ vương, đã qua cái gì chứ? Đó là táng gia bại sản?

Ngao Bính khổ sở nói.

Ngao Quảng bắt đắc dĩ lắc lắc đầu:

-Xem như của đi thay người đi... Người cũng đã biết phía sau con thỏ này là ai?

Ngao Bính nói:

-Ai? Dù thế nào cũng sẽ không phải Ngọc Đế? Chỉ cần không phải Ngọc Đế, sau lưng con còn có Tử Vi Đại Đế, cũng chưa chắc sợ hắn...

Lời nói này nhẹ nhàng linh hoạt lại rõ ràng không đủ sức mạnh, hiển nhiên Tử Vi Đại Đế cũng không phải là núi dựa của hắn, thua n tủy là lôi ra tăng thêm lòng dũng cảm.

Ngao Quảng nói:

-Người còn lợi hại hơn Đại Đế.

Ngao Bính nghe xong sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch!

Hắn từng trải qua thời kỳ phong thần đại chiến, mặc dù không có tự mình trải qua, nhưng mà một trận ác chiến kia hắn lại vô cùng hiểu rõ.

Phí trên Ngọc Đế, chỉ có Thánh Nhân!

Uy của Thánh Nhân... Ngẫm lại người của cả Tiệt Giáo đều biết!

Chương 346: Bàn không bằng tiện

Chương 346. Bàn không bằng tiện

Naem đó Tiết Giáo vô cùng uy phong, thực lực đám đệ tử lớn mạnh, có thể nói là che phủ hai đại giáo phái khác, nhân vật cấp Đại Đế đếm hai tay không hết, kết quả thế nào? Phía dưới Thánh Nhân đều là giun dế!

Nghĩ đến đây, Ngao Bính lập tức gật đầu nói:

-Phụ vương, con đã biết, con trở về đi ngủ...

Nói xong, Ngao Bính nhanh chân liền chạy, đóng cửa phòng một cái rầm, đóng kỹ cửa sổ trốn vào ổ chăn nằm ngáy o o...

Con cá hề đi theo bên ngoài kêu lên:

-Tam thái tử, Phong Hoa Lầu thì sao? Làm sao xử lý? Mở cửa hay là đóng cửa?

Ngao Bính cả giận nói:

-Người có ngu không hả? Mở cửa! Mở cửa chính! Để hấn chơi, để hấn tiêu tiền... tiêu... hu hu... tiêu đi... hu hu...

Ngao Bính đã không nhịn được bắt đầu khóc...

Con cá hề chợt phát hiện hình như hôm nay tam thái tử rất đau lòng...

Ngao Quảng thở dài, lắc lắc đầu nói:

-Hy vọng con thả kia giờ cao đánh khế.

Giọng nói vừa rơi xuống liền thấy Kỳ Lân Hoa khỏ hề hề chạy tó

i:

-Bệ hạ, con thỏ kia tiêu hết tiền rồi.

-Cái gì?! Ta cho hấn một ngàn năm trăm vạn hồng linh tinh, hấn đã xài hết rồi? - Ngao Quảng cả giận nói.

Kỳ Lân Hoa gật đầu đáp:

-Con thỏ này vừa đi vừa vung tiền, vung rất nhiều linh tinh ra ngoài bày khắp đường đi, tất cả mọi người đi theo hấn chèn chén say sưa còn chưa tới Phong Hoa Lâu đã tiêu hết.

Hai mắt Ngao Quảng tối sầm suýt nữa đứng không vững...

Kỳ Lân Hoa đưa một tờ giấy tới nói:

-Bệ hạ, ngài xem? Còn cho tiền không?

Ngao Quảng nhìn lướt qua chữ phía trên, quả nhiên lại là:

-Ta, con thỏ, đưa tiền!

Nhìn thấy mấy chữ này, Ngao Quảng liền có loại xúc động muốn đi tới bóp chết con thỏ kia, chẳng qua cuối cùng vẫn nhịn được cắn răng nói:

-Đưa! Đưa hấn ba ngàn vạn hồng linh tinh, nói với hấn tiêu tiết kiệm một chút!

Nói xong, Ngao Quảng đưa tiền, Kỳ Lân Hoa tiếp nhận tiền lập tức rời đi.

-Con thỏ, quá nhiều người, người làm như vậy Long Vương sẽ phẫn nộ.

Lò Bát Quái vừa đi vừa nói, tại thời điểm này bên trong Lò Bát Quái chất đầy linh tinh! Hắn sống lâu như vậy mà chưa từng xa xỉ như thế!

Linh tinh chồng ở bên trong, một con Cá Ngựa Tinh ló đầu ra ngoài, khuôn mặt sùng bái nhìn con thỏ nói:

-Thỏ gia, ta là ngựa, ngài cười ta mới uy phong! Cười cái lò mắt mắt biết bao.

Lò Bát Quái nghe xong lập tức khó chịu:

-Cười lò thì sao? Những phạm phu tặc tử kia mới cười ngựa, cao nhân như con thỏ nhất định phải cười lò mới uy phong!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Cười lò trước, cười đủ lại cười ngựa!

Trong khi nói chuyện, một đám người đã đến bên ngoài Phong Hoa Lâu.

Có người thông báo cho Phong Hoa Du Ngự quản sự Phong Hoa Lâu từ sớm, Phong Hoa Du Ngự là một con Hồ Điệp Ngự Tinh, đi trên đường giống như hồ điệp khiêu vũ, vô cùng đẹp mắt.

-Ngự tử, ngài xem?

Đám người nhìn về phía Phong Hoa Du Ngự, chờ đợi nàng quyết định.

Phong Hoa Du nhú lông mày thản nhiên nói:

-Mỗi một người sợ cái gì? Sợ Phong Hoa Lâu sụp đổ không có cơm cho các người ăn à? Không phải thái tử nói rồi sao? Con thỏ này chỉ ở nơi này ngăn ngó bảy ngày! Bảy ngày! Xem như hắn ăn h

ết Phong Hoa Lầu thì như thế nào? Toàn bộ Đông Hải đều của ta m thái tử, Đông Hải đất rộng của nhiều còn lo không thể xây dựng lại một Phong Hoa Lầu sao?

Đám người nghe vậy sắc mặt hơi dễ nhìn không ít, dẫn theo trong lòng cũng buông xuống.

Một nữ tử Bạch Nguyệt Ngư nhẹ nhàng lễ phép nói:

-Ngư tử, chúng ta không lo lắng cái này, chỉ là lo lắng... Con thỏ kia gọi quá nhiều người tới mà muôn hình muôn vẻ dạng gì cũng có...

Nói đến đây, nữ tử Bạch Nguyệt Ngư có chút ghét bỏ.

Những nữ tử khác cũng như thế, bọn họ đều là những người bán n ghê không bán thân, mỗi một người ở trong Phong Hoa Lầu đều t uyết sắc chỉ tay năm ngón, bây giờ phải phục vụ một đám người b ình thường, ngấm lại trong lòng có chút không thoải mái.

Phong Hoa Du cười ha ha nói:

-Thu hồi sự không sáng khoái của các người lại, bày ra phong thái của các người! Muốn vào Phong Hoa Lầu này của ta? Hôm nay ta liền làm cho mọi người hiểu rõ một đạo lý, dù của chính Phong H oa Lầu mở ra cũng không phải ai muốn vào là có thể vào!

Nói xong, Phong Hoa Du mang theo một đám nữ tử tách mọi ngư ời đi ra!

Chỉ thấy những giai nhân này mỗi một người khí chất bất phàm gi ống như thiên tiên, nhất cử nhất động đều thuần khiết như ngọc, k hí chất cao quý, nghiêm nhiên cự người ở ngoài ngàn dặm làm ch o người ta không dám đùa bỡn!

Những nữ tử này phân làm hai đứng ở hai bên cửa Phong Hoa Lầ

u, dường như trong lúc vô hình tạo thành một vầng hào quang phản ra hố sâu giữa cao quý và đê tiện!

Phong Hoa Du hơi ngẩng cái đầu cao quý, nàng tin tưởng những người bình thường này dù có người đưa đi cùng cũng không ai dám bước vào Phong Hoa Lầu này nửa bước!

Đây chính là hố sâu tự nhiên hình thành giữa cao quý và nghèo hèn!

Từ xưa đến nay, không người nào dám vượt qua!

Đám người xa xa càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Tần Thọ chạy trước phát hiện nhóm người phía sau càng chạy càng chậm.

-Con thỏ, tình huống không đúng, mọi người dường như hơi bó tay bó chân. - Lò Bát Quái nói.

Tần Thọ khua tay nói:

-Thử thách cuối cùng đến rồi, đi vào Phong Hoa Lầu mới được tính là người của thỏ gia ta! Không vào được thì mẹ nó, lập tức rút xéo!

Nghe thấy lời này của Tần Thọ, đám người vốn dĩ thả chậm bước chân giống như kích động cùng với Tần Thọ ngao ngao xông về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Cả thoi lời càng không ngừng lặp lại lời nói của Tần Thọ...

Thậm chí còn có hải tộc tinh quái móc ra các loại nhạc cụ, đình đưng đập loạn cũng xem như mở rộng thanh thế.

Phong Hoa Du vốn cho rằng nàng có thể lợi dụng hố sâu giai cấp

từ trước tới nay ngăn trở những người này, nhưng mà nàng không biết những người nghèo hèn trong mắt nàng nếu thật sự muốn phá t động hung ác, thế nhưng là có thể xuyên phá trời!

Phong Hoa Du mang theo một đám nữ tử đứng ở cổng duy trì nụ cười kiêu ngạo nói:

-Đừng sợ! Bày đủ lễ nghi! Ta không tin những đám dân quê này t hật sự dám bước vào Phong Hoa Lâu!

Nhưng mà mặc kệ những nữ tử này làm như thế nào, đám người t rước mặt căn bản không có ý dừng lại mà càng lúc càng nhanh!

Nụ cười Phong Hoa Du Ngư dần dần cứng ngắc, cuối cùng biến mất, sau đó mang theo vài phần kinh hoàng...

Đúng lúc này, con thỏ la lên một tiếng :

-Không cho phép đụng nữ nhân, ăn uống tùy ý!

Cá thòi lòi lập tức truyền xuống!

Đám người phối hợp chặt chẽ, sau đó một đám người như đất đá t rồi xông vào cửa chính ngọc thạch, cửa chính bởi vì quá nhiều ng ười bị đè ép biến hình, sau đó vụn vụn, cuối cùng ầm vang ngã xu ống đất bị một mảnh bàn chân lớn giẫm qua... Biến thành một đống đá vụn!

Phong Hoa Du Ngư chỉ cảm thấy đám hải tộc đề tiện bình thường nàng nhìn cũng sẽ không nhìn, giờ từ bốn phía chạy qua người gi ống như một ngọn gió, cứ như vậy vọt vào trong cung điện Phong Hoa Lâu ăn uống thả cửa!

Chương 347: Bàn không bằng tiện (2)

Chương 347. Bàn không bằng tiện (2)

Cũng không biết qua bao lâu hải tộc bốn phía chạy hết... Trong cung điện ở sau lưng bọn họ vang lên từng tiếng cười vui sướng, bên trong cũng có không ít tiếng hài tử hô hoán ăn uống linh đình... giống như những người này đều quên mất bọn họ.

Đám nữ tử đứng im tại chỗ khuôn mặt ngây ngẩn, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng tập thể nhìn về phía Phong Hoa Du Ngự hỏi:

-Ngự tỷ, chúng ta...

Đám nữ tử nói đến đây sắc mặt hơi khổ sở, Bạch Nguyệt Ngự thấp giọng nói:

-Ngự tỷ, bọn gia hỏa này từ đầu tới đuôi đều không nhìn chúng ta... Chúng ta mới là trân quý nhất Phong Hoa Lâu...

Phong Hoa Du Ngự cũng trầm lặng, nàng vốn cho rằng con thỏ và những người này chạy đến vì tỷ muội của nàng, dù sao Phong Hoa Lâu là nơi phong hoa tuyết nguyệt thuần túy, bình thường công tử qua lại đều là đến vì các cô nương, nếu muốn ăn sao không đến nơi khác? Hà tất phải đến Phong Hoa Lâu tiêu một mớ tiền?

Cho nên Phong Hoa Du Ngự kéo đội hình phong hoa tuyết đại ra khỏi Phong Hoa Lâu, muốn để cho đám dân quê kia tự ti mặc cảm rời đi, kết quả đội hình này có vẻ như từ lúc mới bắt đầu đã bày sai... Cuối cùng các nàng lại bị xem thường bởi đám dân đen mà nàng khinh thường, các nàng không hề quan trọng như nàng tưởng tượng

ượng!

Mà đám dân đen kia cũng không có không chịu nổi như trong tưởng tượng của nàng.

Trầm lặng một hồi, Phong Hoa Du Ngự lắc lắc đầu nói:

-Tản ra đi, ta đi vào trong nhìn xem.

Nói xong, Phong Hoa Du Ngự đi vào bên trong, kết quả nhìn thấy hai trảng hán làm thành hai cây cột cắm trên mặt đất ở phía xa!

Phong Hoa Du Ngự nhìn kỹ, kia rõ ràng là cột cửa chính bên trong Phong Hoa Lâu! Bây giờ lại bị người tháo ra dựng đứng ở nơi này!

Phong Hoa Du Ngự lập tức giận dữ mắng trong lòng: “Mấy tên khốn kiếp này tốt cuộc là tới ăn cơm hay là đến phá nhà cửa? Quá đáng!”

Nghĩ đến đây, Phong Hoa Du Ngự muốn đi vào tìm con thỏ lý luận!

Kết quả...

-Đứng lại!

Kinh Hàn ngăn cản đường đi của Phong Hoa Du Ngự.

Phong Hoa Du Ngự cả giận nói:

-Làm gì? Nơi này là Phong Hoa Lâu! Ta là quản sự của Phong Hoa Lâu!

Kinh Hàn lắc đầu nói:

-Ta mặc kệ người là quản sự gì, dù sao thổ gia lên tiếng, hôm nay khắp chốn mừng vui, toàn thể mặc sức vui vẻ, người không có phận sự không được đi vào!

-Người? Không? Phận? Sự?!

Phong Hoa Du lần đầu tiên không nhận được muốn chửi mẹ nó! Nàng được xưng là đáng vẻ luôn đoan trang lần đầu tiên đen mặt!

-Không sai, chỉ cần không phải người của thổ gia đều là người không phận sự. Còn có, thổ gia nói ăn của các người bao nhiêu, uống của các người bao nhiêu các người tự mình ghi sổ, quay về đòi Long Vương. - Sa Khôn nói thêm vào.

Phong Hoa Du Ngự lập tức có loại cảm giác đầu vầng mắt hoa, còn thổ chết tiệt này không chỉ chiếm đoạt Phong Hoa Lầu, ăn uống còn không muốn tiêu một văn tiền! Đây là ăn cướp à!

-Không có việc gì đừng lắc lư trước cửa, cửa này vừa mới dựng lên ngộ nhờ đổ đập phải người sẽ không tốt. - Sa Khôn nói.

Phong Hoa Du Ngự cắn chặt môi mỏng, siết chặt nắm đấm, cắn răng nghiền lợi nói:

-Con thổ... Chết tiệt...

Ánh mắt Phong Hoa Du Ngự vượt qua cửa, vượt qua cây cối dừng trên lầu cao nhất Phong Hoa Lầu, vừa vặn nhìn thấy một con còn thổ đứng ở nơi đó ôm một cái thùng rượu lớn nhét vào một cái hộp trên cổ!

Hơn nữa hình như còn đang nhét bàn ghế...

Mặt Phong Hoa Du Ngự càng ngày càng đen, nàng có loại cảm giác con thổ này không phải đến nhậu nhẹt, gia hỏa này là đến phá

dỡ!

Trên thực tế, Tần Thộ đích thật là đến phá dỡ, cung điện xinh đẹp như vậy, đẹp hơn mấy phần so với Nguyệt Cung, nhất là hoa cỏ cây cối bên trong, giống loài phong phú trân quý, hẳn luôn cảm thấy thay vì ở lại nơi này bị chà đạp vẫn là chuyển về trên mặt trăng tốt hơn.

Thế là Tần Thộ để mọi người tùy tiện ăn, khi ăn uống xem trọng cái gì thì trực tiếp mang đi!

Lò Bát Quái nói:

-Con thỏ, ngươi đây là muốn phá một tầng mặt đất luôn sao? Ngươi ta bắt ngươi bồi thường, ngươi bồi thường nổi không?

Tần Thộ ừng ực một tiếng, uống một ngụm rượu, cười ha ha nói:

-Cũng không phải tiêu tiền của ta, ngươi đau lòng cái gì? Cái kia! Trước đừng phá nhà cửa! Uống rượu đã! Ra ngoài trời uống! Con cóc kia! Ngươi chú ý một chút cho ta, dùng đũa đừng le lưỡi, buồn nôn lắm có biết không? Mẹ nó, ngươi bung cả bàn đồ ăn luôn đi, lăn ra ngoài ăn!...

Lò Bát Quái nghe thấy la lên những lời này, không còn gì để nói, quay người ra cửa ngửi mùi thơm, nghe âm thanh xào rau đi về phía sau nhà bếp xem náo nhiệt.

Sau bếp, hơn một nghìn đầu bếp bách tuộc một người điều khiển bảy tám cái bếp nấu, bận bịu quên cả trời đất...

Lò Bát Quái đứng ở bên cạnh nhìn học, càng cảm thấy mình chuyên nghiệp.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thộ ở ngay tại Phong Hoa Lầu không đi đâu, cũng không đi Thủy Tinh Cung, nhưng mà có người lại một n

gày mười mấy hai mươi lần chạy về phía Thủy Tinh Cung, đó chính là Kỳ Lân Hoa...

-Bệ hạ, tờ giấy của con thỏ.

Kỳ Lân Hoa khổ hề hề đưa tờ giấy tới.

Long Vương nhìn lướt qua, quả nhiên vẫn là:

-Ta, con thỏ, đưa tiền!

Long Vương nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ bàn một cái cả giận nói:

-Con thỏ chết tiệt này lại đòi tiền? Hắn ở Phong Hoa Lâu sống phóng túng đều là hoá đơn trống! Đòi tiền làm gì?

Kỳ Lân Hoa tội nghiệp nói:

-Hắn... đều giấu trong túi...

Long Vương giận dữ:

-Không đưa! Một phần cũng không đưa!

Kỳ Lân Hoa nói:

-Con thỏ nói, nếu không có tiền, hắn không thể phóng túng.

Long Vương nói:

-Liên quan cái rắm gì đến ta! Ta cũng không phải cha hắn!

Kỳ Lân Hoa nói:

-Thế nhưng hắn nói, không có tiền ở bên ngoài phóng túng, chỉ có thể dẫn người về Thủy Tinh Cung phóng túng.

Long Vương nói:

-Liên quan cái rắm... Cái gì? Bảo hấn cút! Cút xa một chút!

Kỳ Lân Hoa dạ một tiếng liền chuẩn bị lui ra, kết quả nghe giọng nói của Long Vương truyền đến:

-Không đưa tiền nữa, tiêu bao nhiêu hoá đơn đều ghi vào sổ! Con mẹ nó đừng lại đến phiền ta!

-Vâng, bệ hạ.

Kỳ Lân Hoa rời đi.

Bảy ngày...

Thời gian bảy ngày, Tần Thọ mở tiệc chiêu đãi không biết bao nhiêu người, rượu ngon món ngon bên trong Phong Hoa Lầu cũng đã ăn không biết bao nhiêu, đầu bếp đã thay không biết bao nhiêu, có thể nói là toàn thành vui mừng, toàn quốc chúc mừng còn náo nhiệt hơn ngày tết bình thường.

Đương nhiên, không bao gồm người ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt...

Một ngày này, Long Vương ngồi ở trên long ỷ, nhìn giấy tờ trong tay có thể kéo dài từ ghế dựa ra bên ngoài Long Cung, sắc mặt nhợt nhạt...

Một con thỏ ngồi ở phía dưới cười hê hê nói:

-Lão Long Vương, không nói những cái khác, người thật trọng nghĩa! Thỏ gia ta tới đây mấy ngày chơi thật vui vẻ! Người yên tâm, sau khi ta trở về sẽ nói với mọi người, Long Vương trọng nghĩa! Có tiền! Cực kỳ có tiền! Đáng giá kết giao bằng hữu!

Long Vương nghe nói như thế run lập cập, con mẹ nó còn tìm người đến? Đây là chề mệnh hắn không đủ khổ sao? Vội vàng nói:

-Người... im miệng là được!

Tần Thộ nói:

-Không nên, phải làm chuyện tốt, nhất định phải giúp người tuyên truyền! Đừng khách khí, thỏ gia ta cam đoan với nhân phẩm và quan hệ này của ta, đến lúc đó kéo một đoàn khách du lịch thần tiên vẫn không có vấn đề gì. Chẳng qua ăn ở...

-Tự lo liệu!

Long Vương Ngao Quảng lập tức nói.

Chương 348: Một cục gạch cũng không để lại

Chương 348. Một cục gạch cũng không để lại

Tần Thộ chép miệng nói:

-Ta đều do người quản, bọn họ tới tự lo liệu, thật sự tốt đấy chứ?

Ngao Quảng hai mắt đỏ bừng nói:

-Con thỏ, mấy ngày nay ta đối với người không tệ chứ? Có cái cừu oán gì chúng ta cũng nên bỏ qua đi? Người có thể tha ta có được

c không?

Tần Thọ nghe xong lắc đầu nói:

-Không được!

Ngao Quảng cả giận nói:

-Người thật sự muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy sao? Không để lại cho ta một con đường sống sao?

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Lão Long Vương, người đến nổi vậy sao? Ta khó lắm mới bắt được một con Cá Ngựa làm thú cưỡi, người còn bảo ta thả đi? Không phải chỉ là một con Cá Ngựa thôi sao? Thế nào? Con riêng của người? Ta mang đi cắt đứt giống của người rồi sao?

Ngao Quảng sững sờ:

-Cá Ngựa?

Tần Thọ nói:

-A! Mau đưa cho Long Vương nhìn xem!

Trong khi nói chuyện, một con Cá Ngựa Tinh xấu hổ trong lòng run sợ đi tới, run rẩy bái kiến Long Vương.

Long Vương nhìn thấy chỉ là một con Cá Ngựa Tinh bình thường lập tức không còn gì để nói, sau đó nói tiếp:

-Người... chỉ muốn đưa hần đi?

Tần Thọ nói:

-Dĩ nhiên không phải, ngoại trừ hắc còn có một nhóm thủ hạ ta đề u mang đi. Người không có ý kiến chứ?

Long Vương nghĩ đến thủ hạ của Tần Thộ ở Long Vương Thành hoàn toàn xác thực không ít, chẳng qua đối với hải tộc mà nói cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông. Quan trọng nhất là những người kia đều bị gán mác con thỏ, hắc nhìn thấy sẽ nghĩ đến con thỏ khôn nạn này, tâm tình bức bối! Cùng bị con thỏ đưa đi cũng là chuyện tốt, vì vậy nói:

-Ngoại trừ những thứ này?

Tần Thộ nói:

-Hết rồi!

Long Vương kinh ngạc nói:

-Hết rồi?

Tần Thộ hỏi dò:

-Nếu không ta lại muốn thêm một chút?

Đầu Long Vương lập tức lắc giống như trống bỏi nói:

-Hết rồi thì tốt, hết rồi thì tốt, nhanh đi đi.

Tần Thộ cười hề hề nói:

-Được rồi, vậy không quấy rầy nữa ta cũng nhớ nhà rồi, cáo từ.

Kết quả Tần Thộ cười lên Cá Ngựa Tinh ra khỏi Thủy Tinh Cung, mang theo Sa Khôn, Kinh Hàn, cá thòi lòi, cá chình điện và Kỳ Lân Hoa một đám thủ hạ, trùng trùng điệp điệp đoạt một chiến thuyền của Long Cung rời đi!

-Bệ hạ, bọn họ cướp thuyền của chúng ta!

Một Kinh Ngư Tinh mang theo tiếng khóc nức nở cáo trạng.

Long Vương liếc Kinh Ngư Tinh này nói:

-Người đi theo ta.

Kinh Ngư Tinh đi theo Long Vương vào một căn phòng, sau đó liếc nhìn thấy bên trong một hồi tiếng vang đinh đơng lách cách và từng tiếng tiếng kêu thảm thiết vang lên, còn có tiếng Long Vương gầm gừ:

-Cướp thuyền của các người? Mẹ nó, các người là binh sĩ hay ta là binh sĩ? Các người canh giữ thuyền hay là ta canh giữ thuyền? Nuôi đám ăn hại các người làm gì... @#¥%#...

Lại nói Tàn Thọ dẫn một đám người cướp một chiếc tàu chiến đang muốn xông ra biển cả thì thấy một nữ tử ở trên trời cao đáp xuống, một đôi mắt vô cùng ác liệt nhìn Tàn Thọ chằm chằm rồi nó nói:

-Con thỏ!

Tàn Thọ sững sờ nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, xác định không có con thỏ thứ hai, lúc này mới chỉ mũi mình nói:

-Người gọi ta sao?

Nữ tử lập tức bắt lực nói:

-Phải!

Tàn Thọ nói:

-Làm gì?

Nữ tử nói:

-Người không biết ta?

Tần Thộ gật đầu theo bản năng, chẳng qua lập tức uốn éo lắc đầu nói:

-A ha ha... làm sao có thể, biết, đương nhiên biết, người không phải người của lão già gì đó sao...

Nữ tử không còn gì để nói, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ, người cứ đi như vậy sao, làm những chuyện kia xong một câu xin lỗi người cũng không để lại?

Tần Thộ sững sờ, làm những chuyện kia? Những chuyện hần làm kia? Ăn cơm uống rượu cũng phải xin lỗi sao?

Chẳng qua Tần Thộ không có thời gian cãi cọ với nữ nhân này, đã một tuần không gặp Hằng Nga vội vã muốn về nhà thăm muội tử, làm sao có thời giờ nói chuyện rồi hơi với nữ nhân này, thế là thuận miệng qua loa nói:

-Được, ta xin lỗi, được rồi chứ, nhanh nhường mở, thỏ gia ta bề bộn nhiều việc.

Nữ tử nghe xong, lập tức chán nản! Đã lớn như vậy, nàng cũng xem như gặp vô số người, còn chưa thấy người qua loa với nàng như thế, trừng to mắt nói:

-Con thỏ, người cũng quá không có thành ý?

Tần Thộ hít sâu một hơi, khuôn mặt trịnh trọng nói:

-Thật xin lỗi, được hay chưa?

Nữ tử đối mặt với một tiếng thật xin lỗi gần như vô lại này, bắt đầu dĩ thử dài, nàng đột nhiên cảm thấy lý luận với con thỏ này quá phức tạp chính là tự mình đau khổ, dứt khoát nhường đường.

Thuyền lớn xuất phát, bay thẳng lên trời...

Khi đi ngang qua nữ tử, nữ tử nhìn thấy con thỏ kia kéo cá thòi lòi, vô cùng nghiêm túc nói:

-Nữ nhân vừa rồi là ai vậy?

Cá thòi lòi lớn giọng nói:

-Không biết! Bệnh tâm thần đấy?

Con thỏ gật đầu nói:

-Lãng phí khuôn mặt kia, đáng thương...

Nữ tử nghe thấy điều này tức đến nổi siết chặt quai hàm, hình tượng ng khí chất gì đều quên hết xông lên ngăn cản con thỏ hét to:

-Con thỏ! Ngươi quá đáng! Ngươi phá hủy Phong Hoa Lầu của ta, một viên gạch cũng không để lại thì thôi! Kết quả... Ngươi hỏi bọn ta thảm như vậy, ngươi lại không biết ta là ai? Ngươi nhớ kỹ chỗ họ ta, ta tên Phong Hoa Du Ngự!

Nhưng mà chiến thuyền đã chạy xa, con thỏ móm móm lỗ tai, che tiếng gió vù vù bên tai hỏi cá chình điện ở bên cạnh:

-Vừa rồi nữ nhân kia tên gì?

Cá chình điện ngu ngơ nói:

-Hình như có tên chẳng qua không nghe rõ.

Lò Bát Quái nói:

-Ta nghe rõ ràng, nàng nói nàng tên Phong cái gì Lư! Ủ, thật là kỳ quái, nữ nhân xinh đẹp như vậy lại có cái tên phiền lòng như vậy.

Tần Thộ gật đầu theo nói:

-Hoàn toàn xác thực hơi phiền lòng, chẳng qua có quan hệ gì với chúng ta? Lái nhanh một chút, thả gia ta muốn về nhà!

Thuyền lớn gào thét đi thẳng đến Tam Tiên Lộ!

Mắt thấy sắp tới gần Tam Tiên Lộ, cá chình điện, cá thoi lò, Kinh Hàn, Sa Khôn, Cá Ngựa Tinh một đám tinh quái cũng khẩn trương theo.

Thực lực Bọn họ đều không đạt tới cấp bậc tiên nhân, trong mắt tiên giới bọn họ còn là nơi thần bí hơn lục địa. Chợt phát hiện có một ngày mình đi tiên giới, mỗi một khuôn mặt kích động đến đỏ bừng.

Sa Khôn hơi bận tâm hỏi:

-Thả gia, Tam Tiên Lộ là đường chỉ có tiên nhân mới có thể thông qua, chúng ta có thể đi qua sao?

Tần Thộ khua khua tay nói: Qua hay không qua, thả gia ta cũng không biết. Các người chờ ở cổng Tam Tiên Lộ, thả gia ta đi vào tìm người hỏi một chút, có cách đáng tin cậy lại mang các người đi vào!

Đám người nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thả ra.

Đến Tam Tiên Lộ, Tần Thộ vọt vào đầu tiên, không bao lâu xuất

hiện ở ngoài cửa Đông Thiên, ngửa đầu nhìn Tôn Vô vũ tướng gì
ống như tượng đá, Tần Thọ nhếch miệng cười nói:

-Huynh đệ, hỏi thăm một việc? Ta mang một vài thủ hạ của ta lên
được không?

Tôn Vô hơi cúi đầu xuống nói:

-Nơi quan trọng như Thiên Đình, không phải tiên nhân không đượ
c đi vào!

Tần Thọ nghe xong, lập tức có chút yên lặng gãi gãi đầu nói:

-Không đúng? Ta nghe người ta nói một người đắc đạo gà chó cũ
ng thăng thiên. Gà chó kia có thể lên trời, ta mang chút tinh quái l
ên hẳn là không có vấn đề gì?

Chương 349: Người của tổ chức Nguyệt Cung

Chương 349. Người của tổ chức Nguyệt Cung

Lần đầu tiên Tôn Vô mở miệng giải thích:

-Người lý giải sai rồi, gà chó lên trời là bởi vì khi một người đắc
đạo, tiên khí rót vào cơ thể, sau khi hóa thành, cơ thể tiên nhân sẽ
còn sót lại năng lượng, những năng lượng này khuếch tán ra ảnh h
ưởng gà chó bên người, bọn chúng sẽ mở ra linh trí, đập lên con đ
ường đại đạo. Nếu có con cháu ở bên cạnh cũng sẽ tăng thể chất, t
ừ đó tu hành tiến triển cực nhanh mà không phải trực tiếp phi thân

g.

Tần Thọ yên lặng...

Đúng lúc này, Tôn Vô như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua phurong xa nói:

-Bên ngoài Thiên Môn không thuộc quyền quản lý của ta.

Tần Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên cười nói:

-Bạn chí cốt! Chẳng qua bọn họ có thể thông qua Tam Tiên Lộ không?

Tôn Vô không nói chuyện chỉ ném cho Tần Thọ một khối đá, sau đó nhắm mắt không lên tiếng.

Trong nháy mắt Tần Thọ đã hiểu, vội vàng cảm ơn một tiếng vui vẻ bùng bùng chạy.

Quả nhiên, sau khi có tảng đá kia, chiến thuyền bị bạch quang trên đá tản ra bao phủ, che chở một thuyền người bình an đi tới ngoài Đông Thiên Môn.

Tần Thọ mặt dạn mày dày đi lên nói:

-Tôn Vô đại ca, cái truyền tống trận kia.

-Thiên Đình không cho phép người ngoài đi vào.

Tôn Vô lạnh lùng nói.

Tần Thọ hiểu ngay lập tức, khom người nói cảm ơn, sau đó gọi mọi người vọt vào cửa Đông Thiên Môn, mở truyền tống trận liền chạy.

Tôn Vô thấy như vậy lại lần nữa nhắm mắt lại, không nhúc nhích giống như tượng đá thiên cổ vạn năm không thay đổi.

Bạch quang lóe lên, Tần Thọ mang theo một đám hải tộc tinh quái xông tới Nam Thiên Môn!

Bên ngoài Nam Thiên Môn, Cự Linh Thần thẳng eo giống như một tôn chiến thần đứng ở nơi đó, hai mắt nhìn về phía trước, bày ra đủ uy nghiêm!

Lúc này, có người đi tới thấp giọng nói:

-Tướng quân, vừa rồi thổ gia mang theo một đám hải tộc không phải hải tiên nhân ngồi truyền tông trận đi đến đây.

Pằng!

Cự Linh Thần một tay đập bay tướng canh giữ trên mặt đất nổi giận nói:

-Ánh mắt ngươi quá tốt hay là ánh mắt bản thân quá kém? Ta không thấy, sao ngươi thấy được?

Tướng canh giữ kia nghe xong, lập tức hiểu rõ ý Cự Linh Thần, vội vàng gật đầu nói:

-Đúng đúng đúng, không thấy, ta vừa mới hoa mắt.

-Ta nói với nhãn lực của ta, trên đời này không ai có thể chạy loạn dưới mí mắt ta.

Cự Linh Thần đang nói chuyện, một con cóc tinh chạy tới dưới lòng bàn chân Cự Linh Thần, nhặt một chiếc giày rồi quay người chạy.

Cự Linh Thần liếc nhìn vội ho một tiếng nói:

-Không thấy!

Tướng canh giữ, binh sĩ đi theo ngẩng đầu nói:

-Không thấy!

...

Cùng lúc đó, một chiếc thuyền lớn đáp xuống mặt trăng, chậm rãi đáp xuống bên ngoài Nguyệt Cung!

Trời còn sớm, Hằng Nga còn chưa có trở lại, chẳng qua Tần Thụ đã không dẫn nổi vọt vào Nguyệt Cung, xem cây táo hắc trộm lớn thế nào, lại nhìn cái ổ nhỏ của mình có sạch sẽ không... Tóm lại, giống như đứa trẻ xa nhà nhiều năm nhìn thấy cái gì cũng thân thiết.

Về phần hải tộc, không có mệnh lệnh của con thỏ, đều ở trên thuyền trông mắt nhìn...

Đồng thời mọi người cũng cảm thấy kinh ngạc.

-Trên cung trăng tại sao không có nguyên khí?

-Có, nhưng mà rất mỏng manh, còn không bằng Đông Hải.

-Hoàn toàn chính xác, ta còn tưởng rằng khắp nơi trên tiên giới đều là tiên thảo chứ.

...

-Xuyt, nói mò gì đó? Nếu ghét bỏ bây giờ liền trở về! - Cá thòi lòi khó chịu quá lớn.

Đám người nhao nhao lắc đầu nói:

-Không phải ghét bỏ, chỉ là tò mò. Đã theo thỏ gia, đương nhiên không thể quay đầu...

-Đúng đúng đúng... lại nói, trở về rồi đi đâu? Chúng ta xem như đã đắc tội với Long Vương, trở về sợ là sẽ lập tức bị nấu.

Những người khác gật đầu theo.

-Đừng ngần ra đó nữa! Nhanh chóng làm việc đi! Cho các người mảnh đất trống bên kia!

Tần Thộ chỉ vào một mảnh đất hoang nơi xa kêu lên.

Đám người nghe xong, lập tức vui mừng, nhao nhao nhảy xuống chiến thuyền, sau đó dưới sự dẫn đầu của Sa Khôn và Kinh Hàn móc tảng đá, cây cột, cục gạch, đầu gỗ xà ngang, mảnh ngói vân vân trong túi tu đi ra...

Rất nhanh từng tòa kiến trúc ở Phong Hoa Lâu bắt đầu tái hiện ở trên mặt trăng, những hải tộc này cũng được Tần Thộ sắp xếp vào ở.

Tần Thộ vừa vung tay lên quăng một cái túi tu đi cho Kinh Hàn vừa nói:

-Đây là một nghìn vạn hồng linh tinh, người hãy lấy đi để giúp cho bọn họ tu luyện, khi nào dùng hết hãy nói với thỏ gia.

Tay Kinh Hàn run lên, hưng phấn nói:

-Sao thỏ gia lại cho chúng ta nhiều hồng linh tinh như vậy?

Tần Thộ nói:

-Hỏi lời vô nghĩa, các người theo thỏ gia ta tới nơi mặt trăng chìm

không ỉa phân tới, sao có thể không tu luyện đúng không? Nguyên khí chưa đủ thì lấy linh tinh mà bổ sung. Xong việc rồi ta phải về phòng ngủ cái đây, không có việc gì thì đừng có kêu.

Nói xong Tần Thộ trở lại Nguyệt Cung, hắn vừa mới nằm lên giường liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô ồn ào, vì vậy con thỏ ghé đầu lên cửa sổ mắng to:

-Câm miệng!

Tiếng hoan hô đột nhiên dừng lại, nhưng thay vào đó là từng trận âm thanh cười trộm truyền đến...

Tần Thộ cảm thấy thật bất đắc dĩ chỉ đành lên giường đắp chăn đi ngủ.

Ở Đông Hải bảy ngày, Tần Thộ không hề chợp mắt chút nào, chỉ đơn giản là chơi suốt bảy ngày đêm! Hắn đem những món ăn có thể ăn, những món hắn cho là ngon, dễ ăn dễ uống đều nhét vào Hắc Ma Thần Hạp, chỉ chờ ngày trở về để chia sẻ cho Hằng Nga.

Vì vậy trong bảy ngày này, nếu nói hắn chơi bời, không bằng nói là thử rau, thử rượu thử tất cả mọi thứ.

Lăn qua lăn lại cả buổi nhưng không hiểu tại sao Tần Thộ vẫn không ngủ được.

Nghĩ tới lúc quay trở về sẽ được gặp Hằng Nga là trái tim hắn không ngừng đập loạn, hưng phấn khôn nguôi căn bản không thể nào chìm vào giấc ngủ được.

Như đi vào đường cùng, Tần Thộ đành phải đứng dậy, hắn suy nghĩ một hồi hai mắt liền sáng lên sau đó lấy ra Lò Bát Quái nói:

-Lò Bát Quái người xem thử thổ gia ta đẹp trai không?

Tần Thọ đặt một câu hỏi!

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Béo!

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Ta hỏi ngươi, ta có đẹp trai không?

Lò Bát Quái lại vừa cười ha ha vừa nói:

-Đã béo thì không đẹp gì cả.

Bịch! Một cái bếp lò bị con thỏ ném ra ngoài cửa sổ, đáp xuống đất đầy nặng nề, sau đó con thỏ nhảy xuống đạp lên bếp lò nói:

-Cho ngươi thêm một cơ hội nữa, ngươi liệu hồn mà lựa lời để nó i.

-Người cậy áo, ngựa cậy yên.

Lò Bát Quái khỏ sở nói chuyện.

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Ý của ngươi là?

Lò Bát Quái thở dài:

-Xấu xí cũng không sao ngươi ăn mặc đẹp để một chút là có thể c úu lại.

Bành!

Con thỏ vừa giơ chân, một cái bếp lò đồng thời bay lên trời biến t

hành sao băng, tốc độ phóng cực nhanh biến đi đâu mất dạng.

Mặc dù Lò Bát Quái nói chuyện không dễ nghe nhưng Tần Thộ cũng nhận ra sự thật này.

Quê hương xa xôi của Tần Thộ có ba kỹ năng: trang điểm, làm đẹp và chỉnh sửa ảnh!

Với ba kỹ năng này, heo cũng có thể xinh đẹp như tiên, nhưng nếu dựa vào tấm ảnh của một người mà đi tìm họ thì căn bản là hai bên không biết nhau.

Trên thế giới này dung nhan đẹp giống như trong ảnh chỉnh sửa chắc là không có, nếu có cũng lắm là trang điểm.

Tần Thộ sờ sờ cái mặt lông của mình phỏng chừng dù có bao nhiêu phấn bôi lên cũng vô ích.

-Vậy thì chỉ có thể dựa vào y phục.

Tần Thộ thở dài đồng thời từ bỏ những ý nghĩ xa vời thực tế của mình.

Chương 350: Người của tổ chức Nguyệt Cung (2)

Chương 350. Người của tổ chức Nguyệt Cung (2)

Tần Thộ may một số bộ y phục của thế kỷ 21 ở Địa Cầu, cuối cùng phát hiện ra rằng một con thỏ mặc những bộ y phục đó... dù thế

nào cũng không đẹp trai lên nổi. Cuối cùng ngay lập tức dứt khoát làm một bộ áo giáp bạch kim.

Kiểu dáng của cái áo giáp này cũng rất đáng chú ý, Tàn Thọ đã trực tiếp chế tạo một bộ áo giáp dựa trên bộ áo giáp của Lữ Bố trong trò chơi mà hắn chơi ở kiếp trước, toàn thân lá liễu ánh lên ánh sáng bạch kim, áo yếm màu đỏ vô cùng sáng chói.

Khi vừa khoác bộ trang phục tướng quân này lên người Tàn Thọ đột nhiên cảm thấy mình uy phong hơn rất nhiều!

Tàn Thọ phát tay một cái, trong tay liền xuất hiện một cây Phụng Thiên Họa Kích chĩa mũi về phía hắn vừa đứng, trên đầu còn có hai cây hồng lông vũ, nhếch miệng cười nói:

-Thỏ gia ta đây mặc bộ trang phục này ra ngoài, chỉ sợ là sẽ mê đảo hàng vạn trái tim của các cô nương, ày... thật là tội lỗi mà.

Áo giáp trên người, hắn không thể ngồi yên được nữa ngay lập tức chạy ra khỏi Nguyệt Cung, xông vào chính giữa Phong Hoa Lâu, gọi một con ngựa tới tự mình nhảy lên trên, cưỡi lên lưng ngựa vùng vẫy thương, như thể người ngựa hợp nhất khí chất bắn ra tứ phía.

Đáng tiếc, hắn mang đầy khí chất cưỡi ngựa chạy hết hai vòng trong Phong Hoa Lâu, nhưng hắn chỉ nghe được lại là...

-Xin chào thỏ gia...

-Xin chào thỏ gia...

-Thỏ gia ngài đã ăn gì chưa?

-Thỏ gia y phục của ngài thật dễ thương

...

Mặt Tần Thộ liền xám xịt đen như đất nôi.

Nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của Tần Thộ, Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Người như vậy là không được rồi, tuy nhiên nếu người muốn uy phong thì ta lại có một cách.

Tần Thộ hai mắt sáng lên, nói:

-Cách gì?

Lò Bát Quái nói:

-Rất đơn giản, một mình người dù có kiêu ngạo thế nào cũng chỉ là một mình người, vậy thì uy phong làm sao mà có được? Người không có thuộc hạ sao? Người phải cho bọn họ mỗi người một bộ đồng phục đi theo phía sau giống như thiên quân vạn mã vậy đó, có người phụ trợ phía sau thì đương nhiên khí thế của người sẽ rất lớn.

Tần Thộ nghe vậy liền vỗ vỗ bàn của mình ba cái, cười ha ha ôm bếp lò hôn một cái, không thể không kêu lên:

-Lão Lô... đột nhiên ta phát hiện ra người cũng có chút giá trị đó nha.

-Người gọi ta là gì?

Lò Bát Quái lập tức từ màu vàng xanh nhạt liền biến thành một cái lò đen.

Tần Thộ nói:

-Lão Lô... Không phải người là Lò Bát Quái sao? Gọi người là lão

o Lô thì không phải à?

Lò Bát Quái...

Tần Thọ nói tiếp:

-Lão Lô, tại sao người không nói chuyện?

Lò Bát Quái nói:

-Chúng ta đổi tên được không?

Tần Thọ nói:

-Vậy Lão Quái thì sao?

Bếp lò cười ha ha nói:

-Ta cảm thấy gọi lão Bát cũng rất được. (Lão Bát phát âm gần giống lão ba)

Tần Thọ nói:

-Ta cảm thấy bếp lò như người nên hàm cách thủy để nấu đồ ăn.

Lò Bát Quái rung mình một cái, nhanh chóng nói sang chuyện khác:

-Gọi lão Lô đi con thảo, ta cảm thấy dù người đẹp trai nhưng vẫn thiếu một chút.

-Ví dụ?

Tần Thọ hỏi.

Lò Bát Quái nói:

-Mặt của người không đẹp trai, ta có một cái đề nghị vô cùng ỏn, người có muốn thử không?

Tần Thọ nhượng mày nói:

-Nói đi.

Lò Bát Quái tự tin nói:

-Ta có thể biến lớn hơn, ta cũng có thể thu nhỏ lại và ta càng có thể biến nhỏ mà xoay ngược lại y hệt như cái mũ. Người thử nghĩ xem, lấy Lò Bát Quái của Đạo tổ làm mũ, trên đời này ai có được?

Tần Thọ nghe vậy ngay lập tức bị động tâm, liếc mắt nhìn màu đồng Lò Bát Quái, sắc mặt đen lại.

Màu đồng xanh cũng chính là màu xanh lá cây!

Nghĩ đến việc hấn đội mũ xanh để đi ra ngoài thì phong cách này có chút không bình thường...

Vì vậy Tần Thọ xoa tay nói:

-Nếu ý định thật sự của người là ngồi trên đầu thỏ gia ta thì ta ngay lập tức giết người.

Lò Bát Quái kinh ngạc trong chốc lát, sau đó nhìn màu sắc của mình, cười nói:

-Đừng hiểu lầm, màu của ta có thể đổi được. Người muốn màu gì, ta có màu đó!

Tần Thọ cười nói:

-Thật không?

Lò Bát Quái kêu lên:

-Thật.

Tần Thọ sờ sờ cảm nói:

-Chuyển thành màu vàng xem thử

Lò Bát Quái:

-...

-Có chắc không? Như vậy thật giống một đồng phân trên đầu ngư
ơ

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Là vàng ròng!

Lò Bát Quái thu nhỏ lại to bằng một cái mũ nhảy lên đầu Tần Th
ọ, cái mũ không hề có quai nhưng lại rất chắc.

Tần Thọ nhìn ngắm mình trong gương một chút, hướng chi, thứ n
ày thật sự là... rất đẹp!

Điểm máu chót là...

Cuối cùng Tần Thọ cũng không cần phải có một cái lò đi theo phí
a sau nữa, Lò Bát Quái cũng không cần bị nhét vào trong Hắc Ma
Thần Hạp, không xem được nào nhiệt nữa...

Đó được xem như là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng Tần Thọ vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân:

-Khi động phòng hoa chúc nhất định phải để tên này biến đi.

Trang bị đầy đủ thiết bị, Tần Thộ lại cưỡi ngựa, tung chiếc áo choàng màu đỏ đồng thời vung cây Phương Thiên Họa Kích đến Phong Hoa Lâu.

Đứng bên ngoài Phong Hoa Lâu, Tần Thộ nhìn cái biển to lớn của lầu liên nhú mây.

Kinh Hàn tình cờ nhìn thấy biểu cảm này của Tần Thộ ngay lập tức chạy tới hỏi:

-Thỏ gia, có gì khiến ngài khó chịu sao?

Tần Thộ nói:

-Phong Hoa Lâu bây giờ không còn là một cái sân nhỏ rồi nên chúng ta không thể gọi nó bằng cái tên này được nữa. Nếu như nó đã theo ta đến mặt trăng thì sau này nó nên được gọi là Phong Hoa Thành.

-Không thành vấn đề, ta sẽ tìm người đổi tấm bảng. - Kinh Hàn lập tức đáp lại.

-Chúng ta còn có nhân tài như vậy sao?

Tần Thộ ngạc nhiên hỏi, ba chữ của Phong Hoa Lâu là do Ngao Bính đã trả rất nhiều tiền để tìm người viết, nên nó rất đặc biệt dù thế nào cũng là cả bộ mặt của tiệm.

Kinh Hàn cười nói:

-Thỏ gia đừng lo lắng, người mà ta đang tìm sẽ không tệ hơn so với người đã viết ba chữ này.

Sau một lúc Kinh Hàn mang theo một con Nhện Biển, trên móng

vuốt của nó nắm giữ nhiều đồ vật khác nhau như đục và búa, bòn ên công, đinh đinh đang đang mấy phát. Chẳng bao lâu, tấm bảng đã trở thành Phong Hoa Thành. Hơn nữa ba chữ này so với ba chữ trước còn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Phong Hoa Lầu ban đầu là nơi phong nguyệt, vì vậy tự nhiên nó sẽ mang vẻ đẹp ôn nhu của gió và trăng.

Phong Hoa Thành nhờ tay nghề của con nhện đã trở nên cường hãn hơn rất nhiều.

Tần Thộ nhìn không hiểu văn tự, cũng không biết cái nào tính nghệ thuật cao, nhưng hắn biết hắn nhìn cái này thoải mái hơn... Vì vậy, hắn cười nói:

-Làm ổn thỏa xong, ta cho ngươi một vạn hồng linh tinh.

Nhện biển nghe vậy vội vàng cảm ơn, khàn giọng nói:

-Cảm ơn thỏ gia.

Tần Thộ nhướng mày hỏi:

-Kính Hàn chúng ta... còn có ai tài năng như thế này nữa không?

Kính Hàn nghiêng người nói:

-Thỏ gia chúng ta nơi này thiếu cái gì thì thiếu nhưng nhân tài thì không thiếu. Đông Hải tuy đông người, nhưng người có chức vị lại rất ít. Long Cung nhiều đời dùng người toàn là ngự dùng. Những người này không được Long Cung trọng dụng, cũng hết cách, ngài từng nói chỉ dùng người tài nên ta đều mang họ đến đây...

Tần Thộ lập tức vui mừng, vỗ vỗ đầu gối Kính Hàn nói:

-Làm tốt lắm! Đi, dẫn ta đi gặp những người tài giỏi như thế này.

Tần Thợ được Kinh Hàn dẫn đi, vui vẻ tiến vào thành, sau đó cá t hòi lòi và cá chình điện chạy tới hô to, chẳng mấy chốc tất cả hải t ộc đều tụ tập.

Chương 351: Sống, truyền thừa

Chương 351. Sống, truyền thừa

Đây là lần đầu tiên Tần Thợ cẩn thận nhìn những thủ hạ này, kết q uả không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Tần Thợ đột nhiên phát hiện có phải người tài hay không hẳn không rõ, nhưng có vẻ như hắn đã l àm chuẩn toàn bộ những dị sĩ này...

Chỉ là một đám sinh vật trước mắt kỳ dị cổ quái vô cùng, ngay cả khi chúng đã biến hình cũng là nguyên một đám hung thần, hoặc t hân lớn thô kệch, hoặc một cổ và ba đầu...

Một vài con hắn có thể xác định được loài, nhưng càng nhìn thì c àng sợ hãi vì phát hiện ra rằng chúng không phải là hải tộc bình th ường.

Kinh Hàn bước tới giới thiệu từng người một, nói:

-Thỏ gia, đây là cá kiếm được trần gian công nhận là thợ săn giỏi nhất.

Nhìn thấy cái mũi to dài một thước, miệng phình to, gương môi một cái gần như có thể bắt kịp chiều dài của mũi lại, có thể co dãn

như vậy, Tần Thộ ác ý nghĩ: “Đây là sinh vật tiến hóa vì giải quyết vấn đề cái mũi quá dài không thể hôn môi nên mới kéo dài như vậy, trâu bò thật.”

Kinh Hàn tiếp tục nói:

-Đây là sâu biển, rất giỏi trong việc xây dựng đặc biệt là đào hang.

Tần Thộ nhìn thấy một sinh vật có cái miệng to, đỉnh đầu còn có một đóa hoa, đang cười toe toét với Tần Thộ tựa như nở hoa nhưng kèm theo đó là một mùi tanh tươi...

Tần Thộ dứt khoát lùi lại ba bước.

Tiếp đó Kinh Hàn cũng lần lượt giới thiệu về từng người gồm Mộc Tượng, Thiết Tượng, Luyện Đan Sư, Độc Sư, v.v... vậy mà có đủ hết.

Tuy nhiên những người này còn chưa phải là người tài ba dị sĩ gì...

-Thả gia những người này đều mới được thả khỏi ngục! Từ nay về sau mọi người sẽ điều nghe theo lệnh ngài.

Sa Khôn mang theo một nhóm người cao thấp không đều, nhưng đều có chung một khuôn mặt dữ tợn, hung thần ác sát đi tới trước mặt Tần Thộ.

Lò Bát Quái nhìn bọn họ xong liền thì thầm nói:

-Con thả người muốn dùng bọn họ?

Tần Thộ cười nói:

-Làm sao vậy? Ta thấy cũng ổn lắm, người xem khí thế của bọn họ

ọ chắc chắc... thật cường hãn.

Sau đó hắn nhìn thấy một con cá voi cao ba mét lén nhấc chân đá một tiểu yêu quái bên cạnh xuống bùn, sau đó lại bình tĩnh như khi ông có chuyện gì ngược mắt nhìn trời.

Cách đó không xa có một vóc dáng gầy gò toàn thân đủ loại màu sắc, trông yếu đuối tiểu tụy nhưng đột nhiên hắn há to cái miệng, nuốt chửng một con cá dơi trước mặt!

Phát hiện con thỏ nhìn sang liền ho một cái nhanh chóng phun con cá dơi trong miệng ra rồi vội vàng lau lau miệng như thể việc vì ta cũng chưa làm.

Con cá dơi vội vội vàng vàng trốn sang chỗ khác, không dám đứng chung cùng với hắn lần nữa...

Tần Thọ cảm thấy mặc dù những người này tỏ ra tôn kính hắn nhưng vẫn luôn lén làm một số chuyện mờ ám, nói đúng hơn là dọa người.

-Con thỏ ta thấy đám người này rất giống lưu manh, chúng ta nhất định phải dùng bọn họ sao? Nếu nhận rồi thì người cho bọn họ là m cái gì?

Tần Thọ nói:

-Người thì biết cái gì chứ? Nhìn kỹ đi, bọn họ đều là nhân tài! Thử nghĩ xem nếu như mỗi lần thỏ gia ta đi khỏi thì Phong Hoa Lâu này ai sẽ quản chẳng lẽ để người ta phá sao? Thật không ổn chút nào.

Lò Bát Quái kêu lên:

-Người còn định mở thêm một Phong Hoa Lâu nữa chắc?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Ở trên mặt trăng nguyên khí yếu ớt, tuy rằng Long Vương của Đổng Hải có cho ta một chút ít linh tinh... nhưng những viên linh tinh đó có thể dùng trong bao lâu? Nguyệt Cung của chúng ta nhất định phải mở ra một con đường kiếm tiền thì chúng ta mới có tương lai.

Lò Bát Quái nói:

-Đừng nói với ta là ngươi muốn nhờ cậy vào đám người này giúp ngươi kiếm tiền? Ta nghĩ bọn họ không bằng nữ nhân trong Phong Hoa Lâu đâu.

Tần Thọ gõ vào đầu của Lò Bát Quái khinh thường nói:

-Ngươi biết cái gì! Khi dùng đúng tác dụng nói không chừng tác dụng gấp đôi đấy.

Tần Thọ nói xong liền ngẩng đầu lên:

-Tốt lắm! Hình tượng và khí chất của các ngươi hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của Nguyệt Cung ta mới xây dựng! Hoan nghênh các ngươi gia nhập đội!

-Đa tạ thỏ gia. - Đám người đồng thanh hét lên.

Tần Thọ lấy ra một bức họa đang được cuộn tròn sau đó vẽ lên một vài bộ y phục lao động, y phục rất đơn giản, hở vạt áo lộ cơ ngực, tay áo bó sát lộ cơ bắp, phía sau lưng còn có một chữ Sách to lớn!

Chữ Hủy sau khi viết xong còn khoanh một vòng tròn bao lại trong rất đặc biệt khiến cho người khác chú ý.

Trên đầu của những người này có đeo một sợi dây, trên dây đó cũ

ng có một chữ Hủy... .

Tần Thọ hỏi:

-Thọ may! Các người dựa vào kiểu dáng của bộ đồ này, làm cho đám bọn họ mỗi người một bộ. Một canh giờ đủ để các người làm không?

Tộc trưởng Biên Chức của ngư tộc đi đến nhìn y phục trên giấy vẽ trong tay Tần Thọ, cẩn thận quan sát hồi lâu mới nói:

-Thỏ gia, nếu chỉ là y phục bình thường thì không cần đến một canh giờ.

Tần Thọ nói:

-Vậy thì đi làm đi!

Đội thợ may nhanh chóng tản đi hết, về nhà làm y phục.

Những người này cũng là những người duy nhất ở đây mà Tần Thọ có thể thấy được chiến đấu lực, còn về phần những người khác bọn họ căn bản là những hải tộc làm sản xuất, hô hào cổ vũ là được rồi, đánh nhau, cướp bóc chắc chắn không ổn.

Nhưng mà Tần Thọ cũng không quan tâm lắm, dù sao thứ hắn muốn chính là đưa đám người hải tộc này tới đây để có thể có tăng thêm sinh khí cho Nguyệt Cung cùng với một ít ý định nhỏ của hắn.

Nhìn thấy những người đang đứng trước mặt, Tần Thọ vỗ vỗ đầu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lập tức bay lên trời.

Không lâu sau, khi Đông Thiên Môn và Tam Sinh Môn mở ra ngay lập tức có một con thỏ lao vào cùng với một nhóm quái vật.

-Thỏ gia, cuối cùng người cũng nhớ tới chúng ta, ta còn tưởng rằng

g người quên mất chúng ta rồi...

Một con Lợn Rừng Tinh ghé vào trước mặt Tần Thộ khóc nói.

Báo Tinh là Đại Tứ Hỉ cũng lên lau nước mắt nói:

-Thỏ gia, sau khi người đi, các huynh đệ sống không dễ dàng chút nào...

Kê Yêu đi theo phía sau gật đầu nói:

-Đúng thế...

Tần Thộ nhìn đám người này rõ ràng béo hơn, thở dài:

-Thật sự không dễ dàng... Các người điều béo lên hết rồi, vẫn nên để ta giảm cân cho các người, vừa hay trên mặt trăng còn cần một nhóm thợ mỏ.

-Thỏ gia chúng ta không có mập đâu, đây là vì nhớ người đến mức sinh bệnh rồi sưng tấy...

Lợn Rừng Tinh Nhất Bính nhanh chóng kêu lên.

Tần Thộ nhấc chân đá lên một cước khiến cho cái tên béo như quả bóng ngã sang một bên:

-Nói thật đi.

-Thỏ gia sau khi ngài rời đi, nhờ có mấy huynh đệ ở Hoa Quả Sơn giúp đỡ, chúng ta liền dựng một cái trại bên cạnh, Yêu Vương ở gần đó cũng không dám khiêu khích chúng ta vì thế ăn uống không cần lo lắng gì, cuộc sống tốt hơn rất nhiều so với trước kia. Đương nhiên... dù tốt thế nào cũng không bằng lúc ở bệnh cạnh thỏ gia.

Báo Tinh Đại Tứ Hỉ không hổ là làm Yêu Vương mấy năm, nói c

huyện lưu loát hơn so với Lợn Rừng Tinh ngu ngốc, mới có mấy câu đã kể rõ tình huống hơn nữa còn thuận tiện vượt mông ngựa Tàn Thọ một cái.

Kê Yêu nói:

-Thỏ gia, chúng ta rất muốn gặp ngài, lúc có ngài ở bên cạnh, con đường đi của chúng ta cực kỳ suôn sẻ, ai không phục liền cướp người đó, nhưng lúc ngài rời đi mặc dù có người giúp đỡ nhưng đó cũng là ăn nhờ ở đậu, trong lòng của chúng ta đương nhiên không thoải mái.

Chương 352: Sống, truyền thừa (2)

Chương 352. Sống, truyền thừa (2)

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Xem ra các người vẫn nói được vài câu xuôi tai. Được rồi đừng nói nhảm nữa, nếu đã đến địa bàn của thỏ gia ta, cuộc sống về sau của các người sẽ vô cùng thoải mái! Nhưng phải nghe lời ta, đến đó không được gây sự! Ta không thích chuyện phiền toái, ta chỉ thích sự ôn hòa! Ai gây sự buổi tối sẽ hàm cách thủy người đó.

Nói xong, đôi mắt Tàn Thọ liền đỏ lên liếc mắt nhìn qua đám tiểu yêu, cả đám tranh thủ bày ra vẻ mặt chân thật chất phác liều mạng gật đầu.

Thậm chí Nhất Bính còn hét lên:

-Thỏ gia đừng lo lắng, chỉ cần người không bảo ta đánh trả, ta sẽ không đánh trả, ta cũng sẽ giả vờ như không biết.

Tần Thọ liếc hắt một cái.

-Nói hay lắm, nghe như người có thể đánh thắng ai.

Mặt Nhất Bính đỏ bừng... hắt bị coi là người yếu nhất trong đám thủ hạ của Tần Thọ. Nhưng dù thế nào thì hắt cũng là mới vừa hóa hình.

Nhất Bính không cam tâm nói:

-Thỏ gia, ngài không xem thường ta không được sao? Để ta nói cho ngài biết, hiện tại ta có thể đánh một trận với Đại Tứ Hỷ rồi.

Tần Thọ sững sốt, kinh ngạc nhìn Đại Tứ Hỷ hỏi:

-Thật sao? Tên này mới vừa hóa hình được mấy ngày mà người là đại yêu vương nhiều năm trên núi?

Đại Tứ Hỷ cười khỏ nói:

-Thỏ gia nói chính xác là ta đã là yêu vương 500 năm trên núi rồi. Nhưng mà tên này có chút kỳ quái, những ngày này càng ngày ăn càng nhiều. Máu chót là da hắt cũng ngày càng dày hơn. Lúc đầu ta có thể đánh hắt máu chảy đầy đất mà chạy, bây giờ ta đánh hắt nhưng hắt không có phản ứng, ngược lại khiến cho tay ta run lên vì đau... Hơn nữa hiện tại ta đang lo lắng là tất cả các binh khí có khi nào không có tác dụng với hắt không.

Tần Thọ nghe xong ngay lập tức kinh ngạc nhìn Nhất Bính còn Nhất Bính thì ngẩng đầu vẻ mặt kiêu ngạo.

Đại Tứ Hỷ cũng không phải có tu vi gì to lớn chẳng qua là cảnh gi

ới Luyện Khí Hóa Thần nên đương nhiên sức chiến đấu cũng không lớn. Nhưng Tàn Thộ đã tận mắt chứng kiến bản thể biến hóa của Nhất Bính rồi, cái tên này mới qua vài ngày không ngờ lại tiến bộ nhanh như vậy.

Tàn Thộ hoài nghi tên này có phải là heo thật không liền giơ tay nheo lỗ tai Nhất Bính, nhìn thế nào thì heo vẫn là heo không có bệnh.

Đưa tay lên tát một cái!

Nhất Bính đang đứng yên đột nhiên bị tát, đầu ngay lập tức xoay ba vòng, vẻ mặt ủy khuất nói:

-Thỏ gia ngươi sao lại đánh ta?

Tàn Thộ gật đầu nói:

-Đúng vậy, đúng vậy cái thân thể này của ngươi rất dễ nuôi lại hữu ích, khi đánh nhau có thể làm một cái áo bông để tránh bị thương, không những thế mùa đông còn có thể làm một cái túi sưởi.

Nhất Bính vừa nghe xong liền quỳ xuống khóc lớn:

-Thỏ gia ta đối với ngài rất trung tâm, điều này trời đất đều có thể chứng giám... ngài không thể đối xử với ta như vậy.

Bốp!

Nhất Bính đang khóc đột nhiên bị một cuốn sách phóng tới đập vào mặt heo của hắn.

Nhất Bính sửng sốt, nói:

-Thỏ gia ngài vẫn nên dùng bàn tay để đánh ta, chứ đánh bằng cái này rất đau.

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Đem nó luyện đi. Ta cho người một tháng. Nếu luyện không xong thì bị hàm cách thủy.

Nhất Bính sững sờ cầm quyển sách lên nhìn xem, trên bìa cuốn sách viết một dòng chữ to tướng Bát Cửu Huyền Công.

Đại Tứ Hỉ và Kê Yêu lần lượt đi tới nhìn thoáng qua một phát liền hiểu, ánh mắt của bọn họ nhìn Nhất Bính đầy hâm mộ đồng thời hai mắt đỏ bừng bừng nhìn vào quyển sách kia, chỉ hận không thể đoạt quyển sách về tự mình luyện.

Nhưng Tần Thọ lại nói:

-Các người cùng nhau luyện đi, đây là các công pháp cơ bản quan trọng dành cho người nhập môn, khi nào các người luyện tốt rồi sẽ có thưởng.

Đại Tứ Hỉ và Kê Yêu đột nhiên ngậy người nhanh chóng cúi người hành lễ!

Nhất Bính hồi thần lại nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất, không phải hải hòa theo, không phải sai bảo mà là kính trọng nắm chặt tay về mặt nghiêm túc! Dập đầu ba cái!

Sau đó Nhất Bính không nói gì, cầm cuốn sách rồi tìm một chỗ để ngồi đọc.

Đại Tứ Hỉ và Kê Yêu không đi mà cung kính đứng sau lưng Tần Thọ.

Lúc này Tần Thọ có thể cảm giác được sự trung thành của ba người bọn họ điều đang hướng về hắn.

Đặc biệt là Nhất Bính, Nhất Bính trông ngốc nghếch từ đầu đến cuối nhưng thực tế lại láu cá vô cùng. Lúc trước vì sợ thế lực của Tần Thộ đi theo Tần Thộ nhưng bây giờ hắn ta thay đổi rồi, ba cái đập đầu kia cũng đã chứng minh được hết thấy.

Với những yêu quái này, nếu không phải yêu quái có huyết mạch cao quý, trong huyết mạch cũng có truyền thừa lại giống như Tôn Ngộ Không của Tây Du Ký thì những yêu quái bình thường dù cho có tu luyện hàng ngàn năm, vạn năm nhưng lại không có truyền thừa thì rất khó có được thành tựu, thậm chí còn không bằng người có truyền thừa nhưng chỉ tu luyện mấy năm.

Vì vậy đối với yêu quái hai điều quan trọng nhất là gì?

Thứ nhất là sống!

Thứ hai là truyền thừa!

Tôn Ngộ Không của Tây Du Ký đã chịu rất nhiều khó khăn, từ Đông Thắng Thần Châu tới Nam Chiêm Bộ Châu đến Tây Ngưu Hà Châu để cầu đạo.

Còn có những cường giả từ thời Phong Thần Diễn Nghĩa kia gian khổ cầu đạo, người nghe vô số, chen chúc mà đến, cũng đã thể hiện tầm quan trọng của truyền thừa.

Rất nhiều yêu quái tìm đạo hàng vạn năm nhưng lại không có kết quả, cuối cùng từ bỏ hoặc là chết trên đường cầu đạo đầy gian nan.

Trong Địa Tiên Giới này, nếu không thành tiên thì vẫn chỉ tiếp tục là con sâu cái kiến.

Có cơ hội được truyền thừa chính là cơ hội hóa rồng, ai không quý trọng?

Tôn sư trọng đạo được xem là điều vô cùng quan trọng, nhất là tại thời điểm này. Bằng không có người rối loạn kỷ cương, sát sư, phán môn gì gì đó còn không bị nghiêm phạt, vậy sau này ai còn dám thu đồ đệ?

Nếu không ai thu đồ đệ thì tương đương với việc chặt đứt tương lai của mọi người!

Cho nên kẻ nào dám không trọng sư đạo, không cần trời phạt, tự có vô số người đến tiêu diệt.

Mà Tần Thộ tức thì đã cho Nhất Bính, Đại Tứ Hỉ, và Yêu Kê hai t hứ, sống và truyền thừa.

Dù cho không có báỉ sư, ân truyền đạo, cũng lớn hơn trời!

Bọn họ có lý do gì để không trung thành?

Tần Thộ không hiểu đạo lý này mà hấn chỉ cảm thấy những người này sau khi đi theo hấn cũng phải có chút thực lực, cho nên mới truyền công pháp. Đồng thời hấn cũng có chút tâm tư riêng...

Rất nhanh, thuyền chiến đã chạy đến trên mặt trăng, đám yêu quái đó đương nhiên giao cho Sa Khôn, Kinh Hàn sắp xếp vào Phong Hoa Thành.

Mọi người kiêng kỵ sự dạn dàng trong lời nói của Tần Thộ!

Vì thế, hai nhóm ở cùng nhau cũng không xa lạ gì, ngược lại còn nhanh chóng dung nhập vào với nhau.

Trong chốc lát, Phong Hoa Thành càng trở nên nhộn nhịp.

Giờ phút này, Tần Thộ tính thời gian thì Hằng Nga cũng sắp trở lại, sự nghiệp làm màu đồ sộ của hấn cũng nên bắt đầu.

Chương 353: Muội tử, lên lò nào!

Chương 353. Muội tử, lên lò nào!

Lúc chập tối, Hằng Nga trở lại, nàng đứng trên không, mặt mày đầy vẻ ngạc nhiên nhìn đông cung điện dưới chân.

Ba tòa Nguyệt Cung chiếm diện tích cực lớn, nay lại thêm một tòa Phong Hoa Thành khiến toàn bộ Nguyệt Cung kéo dài cả mấy chục nghìn dặm!

Nhưng kỳ lạ là, trên mặt trăng lúc nào cũng lạnh lẽo buồn tẻ, giờ lại có bóng người đi lại, vô cùng sinh động! Hằng Nga nhất thời cảm thấy hơi khó hiểu, lẩm bẩm nói:

-Chẳng lẽ ta đi nhầm nơi rồi?

Đúng lúc này, ba tiếng pháo nổ vang, sau đó là tiếng đàn tiếng hát, âm nhạc nổi nhau vang lên, mây yêu cuộn cuộn, từng tiếng trống rền, từng tiếng từng tiếng la hét ồn ào cũng cùng nhau vang lên!

Trong đám mây có một bầy yêu quái xếp hàng chỉnh tề vọt tới!

Khuôn mặt xinh đẹp của Hằng Nga hoảng sợ, nàng đang tính xoa dịu người chạy đi tìm viện binh, thì thấy dẫn đầu đội ngũ yêu quái là một con thỏ cưỡi một con Cá Ngựa màu trắng, thân khoác áo giáp màu bạc, đầu đội mũ vàng, tay cầm bản thu nhỏ của Phương Thiên Họa Kích, dẫn đầu vọt tới!

Hằng Nga vừa thấy thế, lập tức ngậy ngấn cả người, con thỏ nhà người khác nàng không quen, nhưng cái con thỏ thiếu đòn này thì nàng lại quá quen thuộc. Nàng không đi, đứng tại chỗ, để xem con thỏ chết bầm này lại giở trò gì.

-Dừng!

Đội quân khựng một cái dừng lại, chẳng qua bởi vì không huấn luyện đủ, nên có rất nhiều người đụng nhau người ngã ngựa đổ. Thế nhưng, sau khi nhìn thấy Hằng Nga thì mọi người lập tức hít sâu một hơi, rồi đứng đực ra tại chỗ.

Có điều, Tần Thộ chỉ coi như không phát hiện, vẻ mặt hấn đầy nghiêm túc nhìn Hằng Nga trước mặt, cười ngựa cầm kích, vươn một bàn tay ra, dùng giọng điệu mà hấn tự nhận là cực kỳ từ tính và khí phách nói:

-Muội tử, ta đã trở về.

Hằng Nga thấy thế, đầu tiên là bất đắc dĩ, sau đó nhếch miệng nở nụ cười, vươn bàn tay trắng như ngọc đặt lên tay hấn, nói:

-Trở về là tốt rồi.

Tần Thộ nói:

-Muội tử, lên ngựa... Ặc, đợi xiu...

Tần Thộ ném Lò Bát Quái xuống đất, nói:

-Biến lớn chút!

Lò Bát Quái có thể biến lớn, Tần Thộ nhảy lên, nói:

-Muội tử, lên lò... Khụ khụ... Thật là kỳ cục...

Hằng Nga cũng không chê, nàng nhảy lên theo, Tần Thộ vỗ bốp lòn nói:

-Tra! Đi nào!

Lò Bát Quái câm nín, oán hận nói:

-Con thỏ kia, ta là bốp lò, là nôi, là xe tăng, nhưng không phải là xe ngựa!

Tần Thộ nói:

-Cũng na ná nhau thôi, đi nhanh lên.

-Sao ngươi không cưỡi ngựa của ngươi?

Lò Bát Quái oán giận nói.

Tần Thộ nhìn con cá ngựa nhỏ mà hấn cười lúc này, nếu Hằng Nga ngồi lên, tám mươi phần trăm là hấn sẽ phải nhật xác cho Cá Ngựa... Hấn thở dài nói:

-Chờ thỏ gia ta lớn lên, nhất định phải làm tìm một con ngựa trắng to lớn xinh đẹp để tiếp muội tử nhà ta!

Hằng Nga cười mỉm, không nói gì, chỉ xoa xoa đầu Tần Thộ, sau đó lên lút bốp mạnh một cái lên cái mông béo núc ních của Tần Thộ, thấp giọng nói:

-Em còn biết về à.

Tần Thộ nghe thấy thế, trong lòng lập tức chốt dạ. Lúc trước, hấn xin phép Hằng Nga đi một tuần, kết quả đi Phương Thốn Sơn mấy ngày, lại đi Đông Hải bảy ngày, rõ ràng là đã vượt số ngày đã xin! Vốn dĩ, hấn tưởng rằng dùng cái nghi thức tiếp đón lãng mạn, có thể qua loa lấy lệ cho xong, kết quả... nữ nhân quả nhiên đặc biệt

t giỏi ghi sổ!

Chờ bếp lò chạy xa.

Đội quân ô hợp trên bầu trời mới phục hồi tinh thần lại, mọi người nhìn ta, ta nhìn người.

Cuối cùng...

-Ha... Thì ra là thế.

-Chẳng trách thổ gia nhìn cũng không thèm nhìn các cô nương trong Phong Hoa Lâu, hóa ra là trong nhà có một cô nương xinh đẹp như vậy!

-Thật xinh đẹp! Quá ư xinh đẹp rồi! Chỉ liếc nhìn một cái thôi mà ta quên cả thở, suýt chút nữa chết ngạt.

-Ừ ừ ừ... Không hổ là cô nương của thổ gia, thật xinh đẹp!

-Câm miệng! Đó là chủ mẫu, đám các người kính trọng một chút cho ta. Nếu ai dám vô lễ, thì ta sẽ đập bẹp kẻ đó!

Nhất Bính đột nhiên nhảy ra hét lên.

Bình thường Nhất Bính chẳng có uy tín gì, có một số người muốn cãi lại, kết quả phát hiện Đại Tứ Hi, Yêu Kê đã đứng đằng sau Nhất Bính từ bao giờ. Hơn nữa, bốn tên Kinh Hàn, Sa Khôn, cá thòi lòi, cá chình điện đều đứng đằng sau hắn.

Mọi người lập tức hiểu địa vị của Nhất Bính đã khác xưa, vì thế một đám cúi đầu xuống ngoan ngoãn nghe nhớ kỹ, không dám cãi lại.

Nhất Bính thấy cảnh đó, vung tay lên nói:

-Được rồi, tất cả giải tán đi.

Đám yêu quái tản đi.

Đội đám yêu quái đi hết, gương mặt căng cứng của Nhất Bính lập tức giãn ra, khóc nức nở nói:

-Các người đều lợi hại như vậy, cứ phải đẩy ta đi lên làm gì? Làm ta sợ muốn chết... Nếu cả đám yêu quái đó xông lên, thì ta biết là m sao?

Đám Đại Tứ Hỷ, Kinh Hàn, cá thòi lòi, cá chình điện cười nói:

-Người đó, phải quen với địa vị của mình đi, đừng lúc nào cũng có vẻ sợ sệt đó.

Yêu Kê thành khẩn nói:

-Cố lên, Nhất Bính, thiên phú của người vô cùng tốt, sớm hay muộn gì cũng sẽ trở thành cao thủ thôi. Chúng ta đang giúp người trừ ác ấy mà.

Sa Khôn ôm lấy bả vai Nhất Bính nói:

-Đừng nói nhảm nữa, ta hỏi người, đã không?

Nhất Bính cười hì hì nói:

-Đã! Thật con mẹ nó quá đã!

Tất cả mọi người cười to.

Tàn Thọ mặc kệ đám thủ hạ kia đang làm gì, hắn vừa nhảy xuống Lò Bát Quái đã bị Hằng Nga xách tai, kéo vào trong phòng.

Quy tắc cũ, Tàn Thọ ngồi ở trên ghế nhỏ của mình bắt đầu kể lại t

ừng chuyện khi hấn xuống hạ giới cho Hằng Nga nghe.

Hằng Nga nghe rồi cười, thường thường hỏi mấy vấn đề, cho đến tận lúc nàng mệt mỏi, buồn ngủ nằm xuống giường ngủ.

Tần Thọ đắp chăn cho Hằng Nga, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười an nhiên của Hằng Nga một lúc lâu, rồi mới rời khỏi phòng. Hấn đi ra khỏi Nguyệt Cung, đi về phía cây hoa quế vương.

Lộp bộp.

Lửa trại chiếu sáng bốn phía, Ngô Cương lật vỉ nướng trước mặt, gấp một miếng bánh gạch cua mà Tần Thọ mang về từ Đông Hải Long Cung, nói:

-Con thô, lần này có vẻ nguoi hơi lớ rồi.

Tần Thọ bĩu môi nói:

-Bao nhiêu mà lớ? Chỉ là mấy tên yêu quái mà thôi.

-Chỉ thật sự là mấy tên yêu quái thôi à?

Ngô Cương giơ tay nhét bánh gạch cua vào miệng, nhồm nhoàm hỏi.

Tần Thọ nói:

-Không thì sao?

Ngô Cương vỗ vỗ tay nói:

-Nguoi cứ như vậy chắc chắn rằng mình sẽ chết à?

Tay Tần Thọ run lên, miếng bánh suýt chút nữa rơi xuống đất, hấn xấu hổ cười nói:

-Nói bậy gì đó? Thỏ gia ta đây sống lâu nghìn đời đấy!

-Sống lâu nghìn đời, chỉ là thời gian ta thả một cái rắm thôi. - Ngô Cương nói.

Tần Thộ lại nói:

-Người có thể nói chuyện đàng hoàng không?

Ngô Cương nói:

-Ai thèm bốc phét với người?

Tần Thộ nói:

-Ta không thể chiêu mộ binh sĩ, nâng cờ tạo phản làm một vị vua được à?

Ngô Cương nhìn con thỏ rồi cười nói:

-Chỉ với cái thói lười như người mà sẽ làm ba chuyện nhàm chán này à?

Chưa chờ Tần Thộ đáp lời, Ngô Cương đã xua xua tay, ý bảo Tần Thộ đừng ngắt lời, mà nghiêm túc hỏi:

-Người cứ chắc chắn rằng mình sẽ chết như vậy sao?

Chương 354: Cút ra ngoài!

Chương 354. Cút ra ngoài!

Tần Thộ im lặng, hắn cũng muốn nói bừa cho qua, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, ngửa đầu nhìn trời nói:

-Có một vị sư phụ cấp thánh nhân nói với ta, ta không thể tu luyện. Sau khi tu luyện, khẩu vị sẽ trở nên lớn hơn, cuối cùng thiên địa o bất dung. Nhưng mà, ta phát hiện ăn uống của ta đã càng ngày càng lớn... Cứ tiếp tục như thế, thì đó là chuyện sớm hay muộn thôi. Ta đi rồi, có một số người ở bên cạnh Hằng Nga thì nàng cũng sẽ không cô đơn. Hơn nữa, nàng phải có người bảo vệ, ta mới yên tâm được.

Ngô Cương cũng im lặng không nói gì.

Hai người không biết im lặng bao lâu, Tần Thộ bỗng đứng dậy vỗ vỗ hông nói:

-Đương nhiên, người cũng đừng quá cô đơn, Phong Hoa Thành có rượu có thịt, có may mặc, có Thiết Tượng, người nên đổi một bộ đồ đi. Đừng mãi không mặc y phục thể, lưu manh quá đấy.

Ngô Cương tròn trắng mắt, cái này trách hắn à? Ban đầu hắn cũng có cái quần dài đó!

Tần Thộ xoay người rời đi, đợi Tần Thộ đi xa, Ngô Cương bỗng nhiên nói:

-Nếu ta nói, ta có biện pháp để người sống, thì người có muốn thử một chút không?

Tần Thộ sững sờ, quay đầu nhìn Ngô Cương, hỏi:

-Thật à?

Ngô Cương đáp:

-Thật!

Ánh mắt Tần Thụo sáng lên, cười ha ha nói:

-Không lừa ta đó chứ?

Ngô Cương cười nói:

-Không lừa ngươi!

Tần Thụo lại nói:

-Đủ nghĩa khí! Nói! Ta nghe! Chỉ cần có thể sống sót, lên núi đao hay xuống biển lửa, ta đều làm được tất!

Ngô Cương lắc đầu, ra vẻ thần bí nói:

-Bí mật, còn chưa tới lúc, đến lúc rồi, thì tự nhiên ta sẽ nói cho ngươi biết. Tóm lại, trước đó, ngươi phải cố gắng sống sót, sống đến lúc đợi được cơ hội, ta sẽ giúp ngươi phá cục!

Tần Thụo lập tức mừng rỡ, cười ha ha nói:

-Huynh đệ tốt!

Tần Thụo nói xong, lấy ra một hũ rượu, ném cho Ngô Cương nói:

-Đây là rượu quý của Đông Hải Long Cung do Hải Hồn ủ đó. Nghe nói là sưu tầm mấy chục nghìn loại kỳ trân trong biển ử thành, ném thử xem!

Ngô Cương nhận lấy, nói:

-Coi như người còn có lương tâm!

Ngô Cương vừa dứt lời đã mở nắp hũ rượu ra, ngửa đầu lên, uống!

Tần Thộ xoay người, vèo một tiếng kéo theo một hàng bụi mù, nháy mắt chạy xa.

Chờ con thỏ đi xa, rượu của Ngô Cương lại hoàn toàn không đổ ra được, hắn mang về mặt nặng nề thở dài, đứng dậy, tiếp tục chặt cây.

Tần Thộ đi ra khỏi Nguyệt Cung, đi thẳng đến Thiên Đình. Lần này hạ giới, không mượn được rồng, nhưng Ngự Hoa Viên vẫn phải có mưa hạ xuống. Có điều, mưa này làm thế nào, lại hơi làm khó Tần Thộ.

Mặc dù hải tộc mà Tần Thộ dẫn về có thần thông hệ thủy, nhưng thực lực bọn họ chưa cao, tiến vào Nam Thiên Môn nhưng không thể vào Thiên Đình. Cho nên, hắn cũng chỉ có thể đặt trên mặt trăng làm mưa.

Ngay khi Tần Thộ đang rầu rĩ thì hắn mơ mơ màng màng đã đi tới bên ngoài Ngự Hoa Viên, chỉ thấy hai tên Nhiều Đẳng và Bạch Văn vẫn nhàn rỗi ngồi ở bên ngoài Ngự Hoa Viên ngủ gật, nhưng đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là, một thứ đỏ rực đang ngói trên bậc thang ngoài cửa Ngự Hoa Viên.

Tần Thộ sấp tới nhìn thì rõ ràng là một con gà lửa đang cháy hừng hực!

Con gà lửa ngồi ở kia ngủ gật, không biết là mơ thấy thứ gì mà cháy cả nước miếng. Ngọn lửa của nó cũng rất kỳ lạ, sẽ không đốt bốc hơi nước miếng, mà trái lại còn có thể trông thấy nước miếng ấy kéo dài thành một sợi chỉ, cuối cùng bẹp một tiếng rơi xuống đất.

Tần Thọ tiện tay bẻ xuống một nhánh cây, thò qua tính chọc, kết quả phụt một tiếng, nhánh cây bị ngọn lửa đốt thành tro.

Con gà lửa lập tức tỉnh lại, la lên:

-Tên nào không sợ chết, dám chọc bà đây thế hả!

-Úi chà, Rau Hẹ, mấy ngày không gặp mà ghê gớm thật đó!

Tần Thọ la lên.

Rau Hẹ nghe vậy, đột nhiên mở to hai mắt ra, phát hiện trước mặt có cái đầu thỏ màu trắng, sau đó vui vẻ kêu:

-Con thỏ?!

Tần Thọ nghe rằng nói:

-Là ta, sao? Đã lâu không gặp, nhớ soái ca ta à?

Rau Hẹ tròn trắng mắt nói:

-Mẹ nó! Đồ không biết xấu hổ!

Tần Thọ trực tiếp đặt mông ngồi xuống bên cạnh Rau Hẹ, cơ thể mập mạp đụng Rau Hẹ văng sang một bên, tức đến mức Rau Hẹ tợn trừng mắt nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ nói:

-Rau Hẹ, sao có tâm trạng tới tìm ta thế? Nhất định là nhớ ta đúng không?

Rau Hẹ hừ hừ nói:

-Ai nhớ người? Gần đây túm đám linh tinh hơi nhiều, không có chỗ để, nên tìm người tiêu... Khụ khụ, tìm người tiêu hóa một chút.

Rau Hẹ nói xong, đưa cho Tần Thộ một cái túi Tu Di, sau đó đứng dậy đi.

Tần Thộ cũng không ngăn lại, mà là mở túi Tu Di ra, phát hiện trong túi có một túi to đủ các loại dã thú và rất nhiều gia vị. Tần Thộ thấy thế, trong lòng âm áp, hẳn biết, Rau Hẹ là đang quan tâm hắn, sợ hắn bị đói.

Mất thấy Rau Hẹ sắp đi, Tần Thộ gãi đầu nói:

-Rau Hẹ, cảm ơn nhé!

Rau Hẹ phát phát tay, nhưng càng đi càng chậm.

Tần Thộ thấy vậy, nhếch miệng cười nói:

-Rau Hẹ, nếu không có việc gì thì ở lại nói chuyện chút?

Rau Hẹ vèo một tiếng hóa thành một ngọn lửa xuất hiện trước mặt Tần Thộ, hàm hừ tức giận nói:

-Ta mới không muốn tám nhảm với người đâu, chỉ là ta thấy người đáng thương nên nói mấy câu với người thôi.

Tần Thộ cũng không so đo với con gà lửa cứng mỏ này, cười hì hì nói:

-Chắc, người cũng thấy ta đáng thương à?

Rau Hẹ sững sốt nói:

-Không phải là người gặp rắc rối thật rồi chứ?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Cũng không phải là ta gặp được rắc rối, mà là...

Tần Thọ suy nghĩ một lát, nói chuyện cây non trong Ngự Hoa Viên cho Rau Hẹ nghe.

Rau Hẹ nghe xong, lập tức nở nụ cười.

Tần Thọ hừ hừ nói:

-Người có lòng thương cảm chút được không thế? Cây non kia thật sự rất đáng thương.

Rau Hẹ cười ha ha nói:

-Con thỏ ngu ngốc, người đây không phải là bỏ gần cầu xa à? Còn đi Đông Hải bắt rồng gì nữa chứ... Ha ha... Tên ngốc nhà người!

Tần Thọ không hiểu gì nhìn Rau Hẹ, nói:

-Có ý gì?

Rau Hẹ nói:

-Đồ ngốc! Chẳng phải người muốn có một người có thể hô mưa gọi gió sao?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Ừ... Rồi sao?

Rau Hẹ chấp tay sau lưng, thông thả dạo bước, nâng cằm lên, kiêu ngạo nói:

-Người cầu ta, ta lập tức chỉ một con đường sáng cho người, đảm

bảo giải quyết được vấn đề của người!

Rau Hẹ nói xong, khiêu khích nhìn Tần Thộ, đáng vẻ vô cùng vênh vào tự đắc, tỏ vẻ người tới cầu ta! Ta cứ thích nhìn bộ dáng của người đó, nào nào! Cầu xin ta đi!

Sau đó, Rau Hẹ nhìn thấy con thỏ kia đột nhiên nhào tới ôm lấy cổ nàng!

Nàng sợ tới mức oa một tiếng phun ra một quả cầu lửa!

Vèo!

Con thỏ khét lẹt quen thuộc lại xuất hiện trước mắt nàng!

Rau Hẹ xấu hổ nói:

-Con thỏ... Cái kia... Ta không có ý đâu.

Con thỏ kia nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, cười nói:

-Không sao, à, ta cầu người, cầu người nói cho ta biết đi, được chưa?

Rau Hẹ ngạc nhiên, rồi câm nín, cuối cùng nói:

-Con thỏ, người cứ thế mà cầu xin ta á? Không suy nghĩ đắn đo, làm đầu tranh tư tưởng một chút à? Cầu xin người khác là một chuyện cực kỳ mất mặt đó.

Kết quả, chỉ thấy con thỏ kia cười he he, không nói gì hết.

Rau Hẹ lập tức hiểu, vỗ đầu, giật mình ngộ ra nói:

-Ta nhớ ra rồi, người hoàn toàn không có mặt mũi! Thì lấy đâu ra mặt mũi mà mặt.

Chương 355: Cút ra ngoài! (2)

Chương 355. Cút ra ngoài! (2)

Tần Thọ nói:

-Đừng nói nhảm nữa, cầu cũng cầu rồi, mau nói cho ta biết đi, phải làm sao?

Rau Hẹ không cam lòng nói:

-Thả tay ra rồi ta nói cho ngươi biết!

Tần Thọ quyết đoán bỏ tay ra, nghiêng đầu, mặt mày ngoan ngoãn nhìn Rau Hẹ.

Rau Hẹ nhìn con thỏ không biết xấu hổ kia, vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài nói:

-Thôi bỏ đi, nói cho ngươi biết vậy. Không phải ngươi muốn tìm một người biết hô mưa gọi gió à?

Tần Thọ gật đầu.

Rau Hẹ lại nói:

-Ngươi quên bạn ngồi cùng bàn của mình rồi?

Tần Thọ sừng sốt, theo bản năng lặp lại:

-Ngồi cùng bàn?

Sau đó, Tần Thọ vỗ đầu một cái, trong đầu hiện lên bóng một con rùa mỗi khi ngồi là gõ mai xuống, Trùng Bát!

Tần Thọ bỗng nhớ tới hình như Trùng Bát thật sự là một con rồng! Ít nhất cha của hắn là một con rồng, chỉ có điều, hắn lớn lên kỳ quái chút thôi... Nhưng mà, hắn quả thật có huyết thống của rồng!

Tần Thọ vỗ tay cái bộp, hét lên:

-Trời! Sao ta lại quên chuyện này được nhỉ!

Rau Hẹ nhếch miệng cười nói:

-Cho nên ta mới nói người chính là một tên ngu ngốc!

Tần Thọ cười hì hì, không cãi lại, mà giờ tay kéo Rau Hẹ chạy đi.

-Con thỏ! Người làm gì thế? Thả tay ra! Tiên sinh nói nam nữ thụ thụ bất thân! - Rau Hẹ hét to.

Chỉ nghe con thỏ kia cười nói:

-Tiên sinh nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng chưa nói đực cái thụ thụ bất thân. Ta là con thỏ, người là con gà tây, ta là đực, người là cái, thân thiết một xú cũng chẳng chết ai.

Rau Hẹ hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường, sau đó mặc kệ Tần Thọ kéo mình đi.

Tần Thọ chạy như điên tới Thư Sơn, đến ngoài Văn Khúc Cung!

Người còn chưa vào, đã nghe thấy tiếng đọc sách lạnh lạnh vang l

ên từ trong Văn Khúc Cung đằng xa.

Văn Khúc Tinh nói một câu:

-Trong bày mưu nghĩ kế...

Các đệ tử chậm chậm đọc theo:

-Trong bày mưu nghĩ kế...

Văn Khúc Tinh lại nói:

-Trùng Bát, câu tiếp theo là gì?

Trùng Bát đang lên trốn đi nghe thế lập tức ngậy ra một lúc, đứng lên rặn cả nửa ngày cũng không trả lời được, hấn gấp đến mức co n người đảo quanh, hận không có người nhắc đáp án cho hấn.

Đáng tiếc, ban đầu đằng trước là Rau Hẹ, kết quả Rau Hẹ trốn tiết.

Xa hơn một chút là ba tên ngốc, cả đám ngốc ấy nghiêng đầu, trợ n tròn con mắt còn lớn hơn cả chuông đồng, chỉ kém không viết b a chữ to 'ta không biết' trên mặt!

Tiếp đó là Mộc Đầu và Lý Trinh Anh, hai người này biết đấy, nhưng đáng tiếc dưới mí mắt của Văn Khúc Tinh thì không ai dám hé răng.

Hiển nhiên, muốn trông cậy vào bọn họ là không thể nào!

Ngay lúc Trùng Bát đỏ mồ hôi đầy đầu, thì ở cửa bỗng ló ra một tờ giấy nhỏ, trên tờ giấy viết một hàng chữ.

Vốn dĩ, Trùng Bát không phải là một người bình thường, nên có đôi mắt rất tốt, liếc nhìn một cái là thấy được nội dung trên tờ giấy,

chỉ thấy bên trên viết:

-Trong bày mưu đặt kế...

Cùng với nửa câu sau.

Trùng Bát lập tức mừng rỡ như điên, trong lòng kích động, thế cho nên không chú ý tới tay cầm tờ giấy là một cái móng vuốt mập mập màu trắng. Hắn không chút do dự, trực tiếp đọc ra:

-Trong bày mưu nghĩ kế, phải dứt lốt trước tiên!

Câu đó vừa nói ra, Lý Trinh Anh bùm mặt, không dám quay đầu nhìn.

Mộc Đầu thở dài một tiếng, cúi đầu đếm con kiến.

Ba tên ngốc cũng không biết nói đúng hay sai, ngược lại vỗ tay 1 a:

-Rất đúng!

Trùng Bát nghe thấy thế, trong lòng vui vẻ nhảy nhót, không ngờ tới lúc quan trọng có quý nhân giúp đỡ vượt qua được một kiếp! Gặp nạn không chết tất có phúc cuối đời!

Văn Khúc Tinh chỉ cười, không có động tác gì hơn, tiếp tục nói:

-Để ta kiểm tra ngươi tiếp một chút... Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng chuyện gì?

Trùng Bát sửng sốt, không ngờ Văn Khúc Tinh còn hỏi hắn tiếp, còn ngươi đảo qua đảo lại, liếc nhìn về phía cửa, quả nhiên, tờ giấy kia lập tức rút lại, không lâu sau lại thò vào, mặt trên có đáp án.

Vì thế, Trùng Bát lập tức mừng rỡ trong lòng, thầm nói: “Đúng là

quý nhân mà!”

Sau đó Trùng Bát cũng đọc lên:

-Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng cha nuôi tốt!

Văn Khúc Tinh đen mặt, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-Lão nhân như cha già!

Trùng Bát lập tức nhìn về phía cửa, quả nhiên tờ giấy lại thay đổi, hấn vội vàng đọc:

-Vợ người như vợ mình!

Văn Khúc Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Việc mình không muốn?

Trùng Bát đáp lại ngay:

-Giao cho người khác!

Trùng Bát nói xong thì hối hận, tuy hấn học không ra sao, nhưng hai câu này nghe kiểu gì cũng không đúng!

Trùng Bát lại nhìn về phía tờ giấy kia, men theo tờ giấy nhìn lên thì thấy một cái móng vuốt thân quen! Trong lòng Trùng Bát lập tức có cảm giác không ổn, thềm nói: “Mẹ nó, là con thỏ chết bầm kia!”

Chưa chờ Trùng Bát phản ứng, chỉ cảm thấy đối diện có sát khí ùng ùng ập đến, sau đó hấn đã bị người ta xách lên, ôm hông, vèo một cái bay ra khỏi cửa!

Bộp!

Trùng Bát đập vào trên cây, ngay sau đó, một cái mai rùa bay ra, bốp một cái đập lên đầu hắn.

Lúc này, mới truyền tới tiếng của Văn Khúc Tinh:

-Cút ra ngoài, học thuộc lòng sách cho ta!

-Con thỏ!

Trùng Bát đứng dậy khỏi mặt đất, hét to!

Rồi bỗng nhiên thấy một con thỏ chổng ngược trước mặt mình, n héch miệng, lộ ra hàm răng trắng bóc, trông vô cùng bỉ ổi nói:

-Trùng Bát, đã lâu không gặp!

-Gặp ông nội ngươi! Vừa gặp đã chơi ta một vố, ngươi có còn là huynh đệ không thể!

Trùng Bát đứng lên là chửi đổng ngay lập tức.

Tần Thọ nói:

-Trông ngươi kìa, thỏ gia ta là giúp ngươi, không phải chơi ngươi!

Trùng Bát hừ hừ nói:

-Có giúp kiểu đó à?

Tần Thọ nói:

-Không có ta giúp ngươi, thì giờ ngươi còn ngồi trong đó ngây ng ây ngốc ngốc đọc thơ đó. Hiện tại tốt biết bao nhiêu, muốn đi đâu thì đi!

Trùng Bát trợn trắng mắt cười:

-Ha hả...

Tần Thọ nói:

-Được rồi, đừng kích động, tuyệt đối đừng khóc nhá, ta chỉ sợ người khác cứ cảm động một cái là khóc như mưa, thậm chí biết ơn trong lòng là được rồi.

Trùng Bát:

-Da mặt của người đâu rồi?

Rau Hẹ nhô ra từ sau lưng Tần Thọ nói:

-Người thấy hắn có cái đó sao?

Trùng Bát:

-...

-Đừng có nói những chuyện làm tổn thương người khác như vậy, Trùng Bát vẫn còn cần mặt mũi đó.

Con Thỏ nghiêm túc quăng nôi.

Trùng Bát:

-...

-Được rồi được rồi, không nói những chuyện này nữa. Trùng Bát, chúng ta tìm người là có chuyện... - Rau Hẹ nói.

Trùng Bát tò mò nói:

-Tìm ta có việc? Có chuyện gì? Ta nói cho các người biết, ta là học sinh giỏi, cũng không có bỏ giờ học gì cả.

Tần Thọ quyết đoán lấy ra một con cá biển không biết là loại gì làm thành món ăn ngon đặt ở trước mặt, thở dài nói:

-Vậy thì khó rồi... vốn là tính đi tìm người cùng đi dã ngoại, làm việc, uống chút rượu, sung sướng vui vẻ. Người đã muốn làm học sinh giỏi, vậy cũng chỉ có thể quên đi thôi.

Tần Thọ còn chưa nói hết lời, cái mâm trước mặt lập tức bị Trùng Bát giành lấy, Trùng Bát làm bầm nói:

-Mặc dù không có trốn tiết, nhưng mà bây giờ không phải đã bị đá ra ngoài rồi hay sao... cũng không tính là trốn học. Con thỏ kia, nói đi, giờ đi dã ngoại ở đâu?

Chương 356: Tên như vậy

Chương 356. Tên như vậy

Tần Thọ và Rau Hẹ nhìn nhau cười một tiếng.

Sau đó, hai người người một lời ta một lời kể lại chuyện xưa của Tiểu Thụ ở trong vườn lại cho Trùng Bát nghe.

Trùng Bát vỗ tay một cái nói:

-Cái cây này thật là trọng nghĩa! Ta cũng phải làm giống như vậy!

Không phải là tạo mưa sao? Chỉ có chút chuyện này thôi hả, đi!

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Trùng Bát, người biết hô mưa gọi gió hả?

Trùng Bát cười khà khà nói:

-Mặc dù cha ta nhìn ta rất chướng mắt, nhưng mà làm một con rồng, hô mưa gọi gió chẳng qua cũng chỉ là một loại bản lĩnh mà thôi. Giống như là Phong Long hay Vân Tòng Hồ, hô mưa gọi gió cũng chính là một loại năng lực cơ bản nhất của Long tộc, cũng như việc người chạy và nhảy.

Tần Thọ lập tức thấy yên tâm, không nói lời nào lôi kéo Trùng Bát đi.

-Này này này... Con thỏ kia, người đừng có gấp như vậy! Ta đã nói với người rồi, khi ta ăn no mới có thể làm cho bầu trời đổ mưa! - Trùng Bát kêu lên.

Tần Thọ nói:

-Yên tâm, chắc chắn có thể để cho người ăn no ăn đủ!

Trùng Bát ngạc nhiên:

-Con mẹ nó, con thỏ kia, làm sao người lại hào phóng như vậy? Người giàu có rồi?

Tần Thọ cười khà khà, cũng không có giải thích.

Rau Hẹ lại nói:

-Hắn cũng kiếm được chút ít, nếu hắn không đủ thì còn có ta đây nữa!

Trùng Bát nói:

-Đúng đúng đúng, ngươi là công chúa của tộc Phượng Hoàng, chắc chắn là sẽ có tiền!

Rau Hẹ kiêu ngạo gật đầu

-Đó là đương nhiên!

Trùng Bát thở dài nói:

-Sau này ai có thể cưới được ngươi thì người đó cũng không cần phải cố gắng nữa...

Rau Hẹ hừ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn sang con thỏ đang vui mừng chạy nhảy, hình như là con thỏ tham tiền, tham ăn, không cần mất mũi, không biết xấu hổ này không có một chút hứng thú nào với chủ đề này.

Rau Hẹ có hơi chút cảm thấy thất vọng, hỏi:

-Con thỏ, ngươi không có ước mơ gì hay sao?

Tần Thọ không chút do dự nói:

-Quần áo đưa tới tay, cơm được đưa tới tận mồm, người đẹp như mây, tốt nhất là chuyện gì cũng không cần con thỏ ta đây phải quan tâm, ta chỉ cần làm một mỹ nam tử an tĩnh là được.

Hai mắt Rau Hẹ vừa đảo, nói:

-Ta lớn như vậy rồi, lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể nói chuyện ăn cơm mềm một cách trong sạch không dính bụi trần như vậy.

Tần Thọ ngược lại thấy không sao cả nói:

-Có thể ăn cơm mềm cả đời là ước mơ của ta! Mong người không cần phải sĩ nhục ước mơ của ta như vậy.

Trùng Bát và Rau Hẹ trực tiếp cho hắn một cái liếc mắt, lười phải nói tiếp.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi tới bên ngoài Ngự Hoa Viên.

-Àm! Người ngoài không được đi vào!

Bạch Văn và Nhiễu Đẳng đang ngủ gà ngủ gật thì nghe thấy tiếng bước chân, đột nhiên mở hai mắt ra, hét lớn một tiếng!

-Các người nói gì?

Một con thỏ xông tới trước mặt.

Bạch Văn và Nhiễu Đẳng gần như là không cần phải nhìn vào mắt nhau, lập tức tâm linh tương thông hét lên

-Không nhìn thấy cái gì cả!

-Thông minh! Phần thưởng của các người là một cái đùi gà lớn!

Tần Thọ ném một con gà còn chưa được xử lý cho hai người.

Sau đó dẫn theo Trùng Bát và Rau Hẹ lập tức chạy vọt vào Ngự Hoa Viên...

-Nhiễu Đẳng, thỏ gia dẫn người cùng vào. - Bạch Văn nói.

Nhiễu Đẳng gật đầu nói:

-Thấy được, người nói xem con gà này phải chế biến như thế nào mới ngon đây?

Bạch Văn có chút lo lắng nói:

-Không phải vậy, thỏ gia dẫn người đi vào, Ngọc Đế cũng chưa đồng ý cho họ đi vào mà...

Nhiều Đăng tiếp tục gật đầu nói:

-Ta cảm thấy là nên hầm ăn đi, người cảm thấy thế nào?

Bạch Văn im lặng một lúc, tức giận nói:

-Người có nghe ta nói chuyện hẩn hoi hay không?

Nhiều Đăng ngẩng đầu lên nói:

-Ta nói còn không đứng đắn sao? Nếu không thì người đi tố cáo đi?

Hai mắt Bạch Văn vừa đảo nói:

-Ân cứu mạng, sao ta lại có thể bán đứng con thỏ kia?

Nhiều Đăng nói:

-Nếu không thì đúng rồi, vào thì cũng đã vào, coi như không biết đi. Đến đây, người xem con gà này, cái mông thật to nha, hầm chín chắc chắn là ăn rất ngon...

Bạch Văn im lặng một lúc, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ, hình như cũng có lý, nếu không thể tố cáo, mọi người cũng đã đi vào, còn có gì mà đồng ý hay không nữa? Về phần hẩn? Mạng này là do con thỏ kia cứu, cùng lắm thì trả lại mà thôi, vậy thì cùng Nhiều Đăng nghiên cứu vấn đề nên ăn hai con gà này như thế nào đi.

Tần Thộ dẫn theo Rau Hẹ, Trùng Bát vào Ngự Hoa Viên, vừa vào cửa, Tần Thộ lập tức thấy sừng sốt một chút!

Chỉ thấy Ngự Hoa Viên vốn đã đổ nát hoàn toàn, vậy mà lại bắt đầu hồi phục từ trong sự đổ nát đó! Từng mảnh rừng cây đã bắt đầu sống lại và phát triển, có cây cao hơn hai mét, từ xa nhìn lại đều rất xanh tươi rậm rạp.

Nhưng mà ở chỗ xa hơn, lại vẫn hoang vu như cũ...

Trong lúc Tần Thộ đang ngẩn người ngẩn người, một gốc tiểu thụ nhô đầu ra từ trong rừng cây, có chút sợ sệt nhìn về phía bên này.

Vừa nhìn thấy Tần Thộ, ánh mắt của Tiểu Thụ sáng lên, trong đôi mắt trong suốt không nhìn ra được một chút khó chịu nào đối với việc con thỏ chết tiết này lỡ hẹn chừng mấy ngày không có giúp hấn trồng cây, ngược lại còn nhìn thấy mấy phần vui sướng khi nhìn thấy bạn bè. Chỉ là khi ánh mắt dừng lại trên người Rau Hẹ và Trùng Bát rõ ràng có chút e dè, không dám đi qua đó.

Tần Thộ ngoắc ngoắc tay với Tiểu Thụ, cười nói:

-Tiểu Thụ, đừng sợ, hai người này đều là huynh đệ của ta!

Rau Hẹ nghe vậy, giơ cao tay lên tát con thỏ kia một cái, đứng chổng nạnh, tức giận nói:

-Ta là một cô nương!

Tần Thộ ghẹo đầu nhìn cơ thể tròn vo của Rau Hẹ, cười ha ha nói:

-Rau Hẹ, cô nương nhà người ta đều là quả hồ lô dựng ngược lại, có đủ loại đường cong mềm mại, người nhìn lại mình một chút xem... Giống như là một trái cầu lông được phóng to vậy... Là một t

ên nam nhân thì có.

Nụ cười trên mặt của Rau Hẹ biến mất, há mồm, hét!

Phun ra một ngọn lửa lớn!

Trong nháy mắt cả người Tàn Thọ trở nên đen thui.

Tàn Thọ đã sớm thành thói quen, cũng không để bụng, đang muốn lau mặt một chút, cả vùng đất đột nhiên chấn động, sau đó bộ rễ của từng cái cây đại thụ từ dưới đất chui lên đánh về phía Rau Hẹ!

Tàn Thọ sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Thụ mang vẻ mặt tức giận nhìn con gà lửa, rễ cây của hắn cắm vào trong đất, cây cối bốn phía giống như là binh lính bị đánh thức vậy, trở mình văng vẹo, dường như là có thể giết người bất cứ lúc nào vậy!

Tàn Thọ vội vàng kêu lên:

-Đừng đừng đừng đừng... Tiểu Thụ, đừng kích động! Đây là bằng hữu của ta! Chúng ta chỉ đùa giỡn một chút mà thôi... Người nhìn ta mà xem, cũng không có bị làm sao cả!

Tàn Thọ tạo dáng một cái, cười nhe răng nói một tiếng.

Tiểu thụ thấy Tàn Thọ đúng thật là không có bị làm sao, lại nhìn ông trên cả người con gà lửa nhỏ dựng đứng hết cả lên, như là nhìn thấy kẻ thù vậy, một lúc lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm, cây cối bốn phía cũng khôi phục lại trạng thái như cũ, rễ cây lại vùi sâu vào lòng đất một lần nữa.

Chương 357: Trùng Bát tội nghiệp, nấu hắc đi

Chương 357. Trùng Bát tội nghiệp, nấu hắc đi

Trùng Bát đến gần.

-Này, con thỏ kia, cái cây này còn rất che chở người nữa đó. Rốt cuộc là người đã tưới cho nó cái loại thuốc mê gì vậy?

Tần Thộ lười để ý đến hắc, một tay lôi kéo Rau Hẹ, mặc cho Rau Hẹ có giãy giụa như thế nào, cũng không để ý tới nàng, Tần Thộ mạnh mẽ kéo Rau Hẹ đến trước mặt Tiểu Thụ đang mang vẻ mặt ngây ngô nói:

-Chính thức giới thiệu một chút, đây là Rau Hẹ, huynh đệ tốt của ta...

Trong nháy mắt đó, Tần Thộ cảm nhận thấy sát khí.

Tần Thộ quả quyết sửa lời nói:

-Tỷ muội tốt của ta.

Sát khí biến mất...

Trong lòng Tần Thộ cảm thấy không biết làm sao, sau đó chỉ vào Tiểu Thụ nói:

-Đây là Tiểu Thụ, huynh đệ tốt của ta.

Tiểu Thụ vừa nghe vậy, trên mặt có chút ngại ngùng, cơ thể không được tự nhiên run lên...

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Người còn có thể xấu hổ? Ha ha...

Tiểu Thụ dùng sức quơ múa nhánh cây, giống như là đang kháng nghị cái gì đó.

Rau Hẹ cũng rất hào phóng, không có mang thù, hơi ngửa mặt, đưa tay ra nói:

-Xin chào, ta là...

-Rau Hẹ! - Tần Thọ nói.

Rau Hẹ tức giận nhìn chằm chằm Tần Thọ:

-Người có thể đừng chen miệng vào được hay không vậy!

Tần Thọ nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Rau Hẹ một chút, lại nhìn nư ả thân dưới của mình một chút, cười ha ha nói:

-Chưa thử qua...

Rau Hẹ hoàn toàn không hiểu con thỏ chết tiệt này đang suy nghĩ cái gì, cũng không để ý đến h ắn, lôi kéo Tiểu Thụ lú lú nói rất n hiều, rốt cuộc Tiểu Thụ cũng hiểu rõ ý định của bọn họ.

Cuối cùng Trùng Bát cũng có cơ hội nói chuyện.

Biết được Trùng Bát tới đây là để giúp một tay tạo mưa, ngay lập tức Tiểu Thụ cười nở hoa, lá xang phía trên lay động từng trận, giống như là đang cười vậy.

Tần Thọ vỗ vỗ Tiểu Thụ nói:

-Tiểu Thụ, người còn chưa có tên đúng không?

Tiểu thụ liên tục lay động cơ thể.

Tần Thọ nói tiếp:

-Ta cũng biết là người không có tên, tới đây, để thổ gia ta đặt cho người một cái!

Rau Hẹ nghe vậy, vội vàng nói:

-Không được! Con thổ người toàn đặt mấy cái tên kỳ quái mà thô i, nghe cũng không hay gì cả! Tiểu Thụ, người nghe ta, không nên để cho hắn đặt tên.

Kết quả Tiểu Thụ lại lay động cơ thể từ chối lời đề nghị của Rau Hẹ, sau đó bày ra vẻ mặt mong chờ nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ cười nói:

-Người nhìn xem, cả người người đều xanh mơn mớn, vóc dáng l ại cao như vậy, ta cảm thấy, gọi người là Đại Thông đi.

-Phụt!

Trùng Bát không nhịn được trực tiếp bật cười, sau đó hoàn toàn k hông che giấu chút nào, nằm trên mặt đất ôm bụng cười ha ha

-Con thổ kia... ha ha... tiêu chuẩn đặt tên này của người, ha ha...

Rau Hẹ che mặt, nói:

-Người xem đi, ta cũng biết mà, con thổ chết tiệt này căn bản là k hông thể nghĩ ra một cái tên nào tốt cả. Tiểu Thụ, nếu không để ta giúp người đặt một cái?

Tần Thọ nói:

-Người đặt tên? Vậy thì quên đi, tên của người vẫn là do ta đặt. K hông thích cái tên này? Vậy chúng ta đổi một cái khác, ừm... Cây này trên người người không phải là màu xanh biếc, thô thô cứng c ứng, có chút giống màu nước tương, lại mềm mại như vậy, không thì gọi là Giò đi? Ừ, cứ gọi là Giò Biết Nói Chuyện đi.

-Xi! Đây là cái tên gì vậy hả? Dài quá! - Rau Hẹ lập tức kháng ng hị.

Tần Thọ nói:

-Cũng ngắn mà!

-Ngắn?

Trùng Bát cố nén cười nói:

-Đến đến đến, nói một chút coi, ta xem xem người còn có thể nghĩ ra được cái tên kỳ quái gì nữa.

Tần Thọ nói:

-Tiểu thụ đã từng là một cây đại thụ che trời!

Vừa nói ra lời này, Tiểu Thụ cực kỳ phối hợp đứng thẳng người lên, dáng vẻ ta rất là cao.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Sau đó gặp phải kiếp nạn mới biến thành một đoạn ngắn như vậy, cho nên Đại Thông bị cắt thành một đoạn ngắn, đó không phải là hành lá bị cắt nhỏ hay sao? Các người cảm thấy cái tên Hành Lá Cắt Nhỏ này như thế nào?

-Ha ha...

Trùng Bát không chút nào che giấu nở nụ cười một lần nữa.

Rau Hẹ thì trực tiếp liếc mắt, ha ha cười nói:

-Người này... người vẫn nên giữ bình tĩnh chút đi, này này này... con thỏ kia, buông tay, người ôm ta làm gì?

-Không phải là người bảo ta nhanh tỉnh táo lại đi hay sao? Ôm người mới nhanh tỉnh táo lại được.

Tần Thọ mặt dày mày dạn kêu lên.

Trong chốc lát Rau Hẹ nói không lên lời...

Cùng lúc, Tiểu Thụ như hiểu ra hết, dường như đang nói gì đó.

Sau đó Rau Hẹ, Trùng Bát hô lên đầy kinh ngạc:

-Cái gì?

-Người đồng ý rồi sao? Cái tên này mà người cũng đồng ý? Người điên rồi sao?

Tiểu Thụ gật đầu chắc nịch, vẻ rất tán thành cái tên này.

Tần Thọ quay sang nhìn, cười to chạy qua, gõ vào thân Tiểu Thụ, giọng đầy cười cợt:

-Nhìn thấy chưa! Thông thái!

Rau Hẹ cười toe toét, thở dài nói:

-Đây không phải là thông thái...

-Đừng quản nhiều như vậy, tóm lại, bắt đầu từ bây giờ, gọi Tiểu T

hạ là Hành Thái!

Tần Thọ gõ vào thân Tiểu Thụ, đắc ý nói.

Tiểu Thụ cũng rất hợp tác, đặt con thỏ lên vai của mình, qua một chốc, con thỏ cười lên, còn Tiểu Thụ thì lung lay, hai người hình như...

-Đúng là vật hợp theo loài, với bộ não này, thật là tương hợp đó!

Giọng Trùng Bát đầy cảm thán.

Rau Hẹ nhìn hắn đầy khinh bỉ:

-Làm việc đi! Tranh thủ làm việc đi!

Nói đến chính sự, Tần Thọ và Hành Thái đều như lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú vào kẻ đang nói là Trùng Bát.

Chỉ thấy Trùng Bát hét lớn, bay lên không trung, cơ thể kéo dài rồi biến thành một con rồng dài màu xám đen, nhưng con rồng này lại có một cái mai rùa trên lưng, trông rất kỳ lạ!

Con rồng lớn gầm lên một tiếng, gió và sấm sét bỗng nhiên tụ lại trên bầu trời, mây đen cuộn trào, trong nháy mắt bầu trời tối sầm lại.

Tần Thọ thấy vậy, giọng tán thưởng:

-Không hổ danh là rồng mà...

Hai mắt Rau Hẹ hiện lên sự tán thành, thốt lên:

-Thật là lợi hại!

Miệng Tần Thọ dài ra, nói:

-Lợi hại cái quái gì chứ? Khi ta đang còn ở Đông Hải, suýt chút nữa Tần Thộ ta bắt được tam thái tử của Long Vương! Nếu như bắt được hắn, thì hiện tại góp mây làm mưa thì chính là hắn. Tiếc là, bị Thái Bạch Kim Tinh chen vào.

Rau Hẹ chen ngang nói:

-Người thì hiểu cái gì? Long Vương coi như không phải chân long, tuy nhiên việc gom mây tạo mưa cũng không có vấn đề gì, nhưng hiện tại trên người Trùng Bát có linh khí của Long Đảo! Huyết mạch của hắn rất thuần khiết!

Tần Thộ choáng váng:

-Rất thuần khiết? Những con rồng ở Long Đảo đều là rùa tu luyện thành tinh chắc? Ta nghe nói cá chép nhảy qua Long Môn biến thành rồng, cũng từng nghe qua thường luồng hóa thành rồng, nhưng chưa nghe qua rùa tiến hóa thành rồng.

Sau một hồi im lặng, Rau Hẹ tức giận trợn hai mắt lên:

-Chuyện này người nói với ta thì tốt, ra ngoài không được nói lung tung, nếu để mấy lão rồng ở Long Đảo nghe được, người bị giết chết là điều không tránh khỏi.

Tần Thộ cũng không vì vậy mà tỏ ra làm sao, dáng vẻ như đang dựa dẫm vào một vị cao nhân, dũng khí của hắn lớn mạnh đến nỗi không gì sánh bằng, dường như muốn thoát qua khỏi cái lỗ hồng tít tít đến trời để thử thách uy phong của bản thân, nhưng tiếc là sức lực không đủ, chẳng tạo ra động tĩnh gì cả.

Chương 358: Trùng Bát tội nghiệp, nấu hắc đi (2)

Chương 358. Trùng Bát tội nghiệp, nấu hắc đi (2)

Tiểu Thụ Hành Thái vậy mà cảm thấy hết sức kỳ lạ nhìn chăm chăm Rau Hẹ, Rau Hẹ cảm thấy có chút đặc ý nói:

-Người ta nói rằng long sinh cửu tử, mỗi con khác nhau, nói con của Tổ Long, cũng không phải do Tổ Long sinh, ta nghe nói, Tổ Long phá trời, chém hạ chín căn của thiên đạo, dùng máu dung nhập vào trật tự thiên đạo tạo ra chín con rồng! Rồng sa xuống đất, có hình thái, vậy nên mới có cách nói mỗi con khác nhau.

Tần Thọ nghe xong, lập tức bị dọa sợ:

-Đốn hạ chín căn của thiên đạo? Nhưng đó là một dây xích cực lớn mà?

Rau Hẹ gật đầu nói:

-Đúng vậy.

Tần Thọ líu lưỡi:

-Mẹ nó, đó vẫn là con người sao?

Rau Hẹ cường điệu:

-Đó là rồng! Tổ Long, loài rồng lớn mạnh nhất trên thế gian này, được tạo ra từ hỗn độn.

-Mặc kệ là gì, có thể làm được chuyện như vậy thì quả thực không phải là người!

Tần Thọ dường như không thể tìm được từ ngữ nào khác để diễn tả sự bàng hoàng trong lòng.

Rau Hẹ khinh thường nhìn Tần Thọ, nhưng trong lòng thì xúc động, ai nghe được bí mật cổ xưa này mà không ngạc nhiên kinh hãi? Thiên đạo...! Đây chính là trật tự của thiên địa, đại biểu cho ý chí của đất trời!

Chém rơi thiên đạo, đó không phải là đối kháng với một căn đại đạo, mà là đối địch với cả thiên địa, một người đánh với trời, quá đáng sợ rồi!

Trước đây lúc Rau Hẹ mới nghe được chuyện này cũng đỏ mặt hơi lạnh, bội phục không thôi.

Nhưng mà, sau đó khi Rau Hẹ nghe được lão tổ tông cũng từng làm việc nghe rợn cả người tương tự, mới thoải mái một chút, nếu không, nói long mạnh phượng yếu, khó tránh khỏi có chút đả kích tâm hồn nhỏ bé của nàng.

Nhìn thấy bộ dáng ngạc nhiên của con thỏ, trong lòng Rau Hẹ cũng có đôi chút kiêu ngạo.

Tần Thọ nhếch mép, hai mắt nhìn lên trời, như có thể nhìn thấu trời cao, nhìn thấu thời không, trở về niên đại Hồng Hoang, thấy được Tổ Long! Cái cảm giác tang thương ấy, cực kỳ trang nghiêm.

Tần Thọ thở dài một hơi, nói:

-Ôi... trên thế giới này vậy mà có rồng như thế... Rau Hẹ?

Rau Hẹ đứng bên cạnh con thỏ, cũng ngược lên trời, muốn lắng nghe cảm nghĩ của con thỏ, lên tiếng đáp lại:

-Sao?

Tần Thọ đáp:

-Người nói xem, gia vị gì mới xứng với loại rồng như thế?

Rau Hẹ:

-...

Tần Thọ lau nước miếng nói:

-Sự phụ thuộc nói qua, nguyên liệu càng ngon thì càng phải cần phải dùng ngọn lửa cao siêu, hầm trong một thời gian dài, nếu không thịt sẽ rất khó nhai... bởi vì thời gian nấu lâu, vậy nên các loại gia vị bình thường sẽ không chịu được, nhiệt độ cao như vậy, hương vị thịt dễ dàng bị làm hỏng. Vậy nên, muốn thịt ngon, phẩm cấp của gia vị cũng phải phù hợp mới được... Kia, Rau Hẹ? Rau Hẹ? Người đi đâu đó?

Rau Hẹ khua tay nói:

-Đừng có nói chuyện với ta, ta không quen biết người...

Tần Thọ sững sờ, gãi đầu hỏi Hành Thái:

-Hành Thái, Rau Hẹ sao vậy? Ta là đang nói thật mà?

Hành Thái rung rung cành lá, tựa như cũng không hiểu Rau Hẹ bị làm sao.

Ầm Ầm!

Một tiếng sét vang lên, mây đen ùn ùn kéo đến...

Tí tách!

Rào rào...

Những hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống như trút nước, mặt đất khô cần được nước mưa gột rửa sạch sẽ, giống như một con bò rừng vô cùng đói khát há miệng lớn nuốt nước mưa, từng chiếc bong bóng bật ra khỏi khe nứt trên mặt đất, dùng một tiếng thật to, nổ tung trên mặt đất, mùi đất bốc lên.

Mưa càng ngày càng lớn, đất ngập trong nước, những chỗ lồi lõm bắt đầu có nước đọng, ao hồ, sông suối lại xuất hiện trên bề mặt vùng đất này...

Một số hồ lộ ra suối ngầm, mạch nước ngầm nổi lên, uốn lượn xuyên qua rừng cây, nuôi dưỡng vạn vật, vô số hạt mầm từ trong lòng đất, từ kẽ đá chui ra, tất cả đều đang nỗ lực sinh trưởng.

Hành Thái cảm thấy hơi thở quen thuộc của cuộc sống xung quanh mình càng lúc càng mạnh, rung rinh chiếc lá vui vẻ bề con thỏ tung lên, rồi đón lấy.

Tần Thọ cười lớn, nói:

-Tung cao lên! Tung cao lên! Ha ha... được rồi! Cao thêm chút nữa đi! Oa oa...

Ngay lúc Tần Thọ đang vui vẻ trên đỉnh núi cao cách xa đó có tiếng cười giễu cợt truyền đến!

-Con cá chạch kia, ai cho phép ngươi náo loạn chốn này?

m thanh lạnh lẽo vang đến, lập tức làm mọi người lạnh đến thấu xương!

Thân hình Hành Thái cứng đờ, cố ngược đầu lên nhìn núi cao cách xa xa kia, trong mắt chỉ toàn là sợ hãi.

Rất sợ tròng cảnh kinh khủng trước đây lại giáng xuống một lần nữa.

Rau Hẹ rùng mình, mặt cắt không còn một giọt máu, loạng choạng suýt ngã ngối trên mặt đất.

Cùng lúc, một bàn tay đặt lên vai tiểu gà Tây, lòng bàn tay ấm áp như muốn làm tan đi cái lạnh buốt giá, rồi tiếng huýt sáo vang lên.

-Đừng sợ, thỏ gia ta ở đây mà.

Rau Hẹ vẫn chưa quay đầu đi, thì đã thấy con thỏ đứng trước mặt nàng!

Rau Hẹ không cao, thấp hơn Tần Thộ một chút, con thỏ đứng cũng chưa đến một thước, nhưng mà hai cái tai to vô cùng chói mắt...

Có điều tại thời điểm này, trong mắt của nàng, con thỏ này không còn tầm thường như trước nữa, lại thêm vài phần đồ sộ.

Tiếp đó nghe thấy giọng nói của con thỏ:

-Tiểu tử tử à, cho dù đó là chuyện của ta, nhưng con gà này không liên quan đến ta, nếu tử muốn ăn thì ăn nàng ta đi! Ta đề cử món thịt gà xào cay, gà kho tộ, gà hầm Tân Cương...

Rau Hẹ nghe xong, trán đột nhiên nổi lên một đống hắc tuyến, tay siết chặt thành nắm đấm, đấm thẳng vào gáy con thỏ một đấm!

Bộp!

Tần Thộ trực tiếp nhận lấy như một cây đinh thép, bị đánh ngã xuống đất, chỉ còn lại cái đầu trên mặt đất, vẻ mặt vô tội nhìn con gà tây hỏi:

-Rau Hẹ, người đánh lén, không chính nghĩa chút nào!

Rau Hẹ phẫn nộ đáp lại:

-Người còn mặt mũi để nói ta hèn hạ à?

Sau đó Rau Hẹ ngạc nhiên nhận ra, cái cảm giác lạnh lẽo áp bức lúc này biến mất rồi!

Không đợi Rau Hẹ nói tiếp, liền nghe thấy tiếng kinh hô của Trùng Bát:

-Cứu với!

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn qua, vừa hay nhìn thấy một cái tay màu trắng to đang bắt Trùng Bát đi, thoát cái đã bắt Trùng Bát tới đỉnh núi rồi!

Tần Thọ hoảng hốt vô cùng liền kêu lên:

-Tiểu tử tử xin giờ cao đánh khế!

Cùng lúc Tần Thọ bay vọt lên, dốc toàn bộ sức lực, vèo một phát liền bay đến đỉnh núi!

Kết quả hắn vừa đến nơi, chỉ thấy cửa lớn của Bạch Cốt Đại Điện mở ra, sau đó một thứ màu đen bị ném đến!

Chiêm chớp!

Tần Thọ cúi đầu nhìn, chỉ nhìn thấy một vật thể dài, trông giống rắn nhưng không phải là rắn, nằm trên mặt đất bê bết máu, hiển nhiên là da đã bị lột sạch.

Tần Thọ nhìn thấy vậy, tim run lên, vừa kinh vừa sợ...

-Trùng Bát!

Rau Hẹ cũng đến rồi, nhìn thấy vật dài nằm trên mặt đất bê bết máu liền bỏ nhào lên gào khóc:

-Trùng Bát... xin lỗi, là lỗi của ta, ta không nên để người đến, hu hu... người chết thảm quá! Thảm quá mà...!

Tần Thộ cũng rất đau thương, cũng muốn cùng gào khóc, hoặc quỳ người lại liều mạng đập cửa gò đó, kết quả tần Thộ vừa nghiêng g đầu liền ngất ngẩn cả người, chỉ thấy sau cánh cửa lấp ló hình bóng của hai người, mắt dần nheo lại, cẩn thận quan sát vật dài nằm trên đất, sau đó nhướn mày, khòe miệng khẽ nhếch, tiếp đó chạy qua, khóc gào lên:

-Trùng Bát à, người chết thảm quá! Mai bị bóc, da cũng bị lột sạch, không thể nào nhận ra được! Người nói xem... ta nên hầm người như thế nào, bỏ nguyên liệu nào vào mới có thể chết không phí?

Chương 359: Bái mộ Tần Thộ

Chương 359. Bái mộ Tần Thộ

Rau Hẹ đang khóc, đột nhiên nghe mấy lời này liền cực kỳ tức giận nói:

-Con thỏ! Người đừng có mà quá đáng như vậy! Trùng Bát mới chết, vậy mà người lại muốn ăn hắn!

Mắt Tần Thộ đỏ rực, ủy khuất nói:

-Không phải ta đang tận dụng đồ tươi sao... mới chết không ăn... vậy người nói bao giờ mới ăn?

Rau Hẹ tức giận dậm tay dậm chân nói:

-Ít nhất là phải đợi... ấy... lúc nào cũng không thể ăn!

Rau Hẹ tức giận đến nổi nói năng lộn xộn.

Tần Thộ lại sờ sờ cằm, nói:

-Lúc nào cũng không được ăn? Vậy thì không được rồi... chốc nữa a thử gia ta đói rồi, dù sao cũng phải ăn chút gì đó? Thịt Trùng Bả tươi ngon như vậy, không ăn, không phải là rất đáng tiếc sao?

Rau Hẹ tức giận nhìn chằm chằm Tần Thộ:

-Nếu như người ăn hẳn, ta sẽ đánh người!

Tần Thộ nói:

-Người nói cái gì, ta nói cho người biết tài nấu nướng của ta rất tuyệt vời! Ta đảm bảo, sau khi làm xong, người chỉ cần ngửi thấy mùi là sẽ muốn ăn!

Rau Hẹ ậm ừ nói:

-Người cho rằng ta giống như người sao? Đánh chết ta, ta cũng không ăn một miếng!

Tần Thộ vỗ mặt nói:

-Đây là người nói!

Rau Hẹ ngẩng đầu đáp:

-Phượng tộc, một lời nói ra, thiên đạo thuận theo, tuyệt đối không nói dối!

Tần Thộ nói:

-Vậy được, ngươi không muốn ăn thì cứ đứng một bên nhìn đi!

Sau đó Tần Thộ kéo vật thể dài đang chảy đầy máu qua, sau đó cõ i mũ ném xuống đất!

Lò Bát Quái lập tức kêu lớn lên:

-Nhanh, nhanh! Đã lâu ta không có nấu cơm, không chờ được nữa!

-Con thỏ, ngươi dám!

Rau Hẹ hét lớn, tức đến run người.

Tần Thộ không thèm đếm xỉa đến nàng, vung tay một cái thớt liền xuất hiện, dựng đại đao lên, phập phập phập phập, từng miếng thịt được cắt ra, rửa sạch sau đó ném vào trong Lò Bát Quái.

-Con thỏ! Ngươi đừng quá đáng! Hu hu hu, Trùng Bát, ta có lỗi với ngươi...

Rau Hẹ khóc lớn lên án Tần Thộ.

Rau Hẹ muốn ngăn cản Tần Thộ, tuy bản lĩnh của Tần Thộ không mạnh lắm, nhưng sức lực vô cùng lớn! Còn da dày thịt béo!

Lúc trước bị Rau Hẹ phun lửa, Tần Thộ nhiều nhất cũng chỉ đen t hùi hết cả người.

Lúc trước Rau Hẹ một gậy đánh hấn, trán Tần Thộ bắn hỏa tinh tung tóe, không có chuyện gì!

Rau Hẹ muốn kéo Tần Thộ đi, ngăn chặn hành vi đâm máu của hắn, tuy nhiên, Tần Thộ đang đi lại đây, nàng ta không thể cầm lòng được...

-Con thỏ, đây là do người ép buộc ta!

Rau Hẹ trừng mắt, từ trong lòng ngực lấy ra một sợi lông chim màu đỏ rực nói:

-Con thỏ, đây là Phượng Hoàng Vĩ Vũ, phía trên có thần lực của cả hai ta, nếu ta dùng nó, khiến người ngủ một năm cũng không thành vấn đề!

Tần Thộ trợn mắt nói:

-Rau Hẹ, người có thể so với Lò Bát Quái của Thái Thượng Lão Quân sao?

Rau Hẹ sửng sốt hỏi:

-Ý của người là gì?

Lò Bát Quái cười nói:

-Tiểu nữ oa, người cũng đừng tức giận làm gì. Lông chim của người quý, nhưng ta quý hơn lông chim của người nhiều! Mà ta còn không thể chịu được một cái cắn của con thỏ này, dù có dùng lông chim của người. Tám phần chỉ là cho hắn làm món khai vị mà thôi.

Rau Hẹ vừa nghe, hai mắt trừng lớn, nhìn chăm chăm vào cái lò đang bị mê mẩn bởi món hầm trước mặt, thốt lên:

-Người là Lò Bát Quái của Đạo Tổ?

Lò Bát Quái tự nhiên ngẩng đầu nói:

-Nếu giả bao đời! Không tin người có thể đi hỏi Kim Linh Ngân Linh.

-Người... người không phải là lò luyện đan sao? - Rau Hẹ bối rối hỏi.

Lò Bát Quái thở dài nói:

-Ta cũng từng cho rằng ta là một cái lò luyện đan... Đáng tiếc, Đạo Tổ đi vào Tử Tiêu Cung đã nhiều năm. Người không trở lại, ta đi đâu luyện đan... Trên núi tịch mịch, trau dồi tài nghệ nấu nướng cũng không tệ. Hơn nữa, ta nghĩ ta có tài nấu nướng hơn là luyện đan!

Rau Hẹ:

-...

Rau Hẹ quay lại nhìn con thỏ rồi hét lên:

-Con thỏ! Người đã dẫn Lò Bát Quái đi hoàn toàn sai lệch rồi!

Tần Thọ bực bội nói:

-Dẫn hắn đi sai lệch là có ý gì? Ta đang giúp hắn phát hiện sở thích, tận dụng thời gian mà thôi! Đừng ngắt lời, lão Lô, vừa rồi ta đã thêm muối chưa?

-Chưa đâu! Còn chưa có bỏ cái gì! Nhanh lên! - Lò Bát Quái kêu lên.

Rau Hẹ nhìn sự kết hợp của hai tên vô lương tâm này, sau đó nhìn

vào lòng chim bị thương của mình, nàng cảm thấy mình không thể ngăn chặn hành vi xấu xa của hai tên vô lại này! Đột nhiên, khuôn mặt của nàng nghẹn khuất, đau đớn, suy sụp... Nhìn thấy cơ thể của Trùng Bát đang bị đun hầm hấp, nỗi bi thương dâng trong lòng, lập tức bật khóc.

Tần Thộ nhìn Rau Hẹ đang ở đó khóc, thì nở một nụ cười xấu xa...

Lò Bát Quái nhỏ giọng nói:

-Con thỏ, người không thấy người cũng quá xấu xa rồi sao? Ta dám cam đoan trong lò chỉ là con rỗng, nhất định không phải vị bần g hữu kia của người!

Tần Thộ quay lại mắng:

-Rau Hẹ ngu ngốc, người cũng thật ngu ngốc như vậy sao? Vừa rồi người không thấy Trùng Bát phía sau đại môn sao?

Lò Bát Quái ngạc nhiên, sau đó cười xấu xa hỏi:

-Con thỏ đáng chết này, người còn có thể tệ hơn sao? Người ta là tiểu cô nương, người cứ bắt nạt người ta như vậy?

Tần Thộ thở dài nói:

-Người không hiểu đâu.

Lò Bát Quái nói:

-Không hiểu cái gì?

Tần Thộ vẻ mặt thẳng thắn nhìn lên trời rồi nói:

-Trong cuộc sống, có một loại vui vẻ, gọi là trêu chọc tiểu cô nương

ng. Nếu không trêu chọc thì đâu còn gì vui?

Lò Bát Quái:

-...

Rau Hẹ không có nghe thấy những lời này, ngồi khóc ở một bên, không có cách nào.

Lò Bát Quái ở đằng kia nấu cũng nhanh, không bao lâu, một mâm thịt rồng lớn thơm ngon mỹ vị ra lò.

Sau đó Tần Thộ cầm một cái chậu sắt cười nói:

-Ăn mỹ vị thôi!

Nói xong, Tần Thộ xách chậu sắt lớn xông vào giữa đại điện bằng xương trắng, cửa chính điện mở một cánh, người ngoài không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Rau Hẹ khi thấy Tần Thộ ăn Trùng Bát, khóc thét lên, luôn miệng nói sẽ quay về nói cho Văn Khúc Tinh, dùng gậy đánh Tần Thộ một trận... đồng thời kêu khóc, xin lỗi Trùng Bát.

Khoảng mười phút sau, cánh cửa lại mở ra, Tần Thộ đang cầm trong tay một khúc xương, ngâm mút, sau đó trực tiếp nhét vào miệng, nhai nát rồi ăn!

Rau Hẹ thấy vậy liền hét lên:

-Không được ăn! Con thỏ chết tiệt kia, người không định chữa lại chút gì cho Trùng Bát sao? Ăn hết rồi, mộ cũng không dựng lên được!

Tần Thộ rung đùi đắc ý nói:

-Dựng cái mộ gì? Đều là trong bụng thổ gia ta. Ta chính là mộ hà nh tẩu, muốn tể bái mộ, vậy thì chỉ cần trực tiếp vào bụng của thổ gia ta là đến nơi.

Tần Thộ cũng chỉ là thuận miệng nói, thế nhưng gà tây thật sự nghiêm túc gật gật đầu còn thật sự chạy tới, kéo lỗ tai của Tần Thộ rồi kêu lên:

-Ngươi nằm xuống cho ta!

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Nằm xuống làm gì?

Rau Hẹ nghiêm túc nói:

-Nằm xuống! Không được nói chuyện! Hợp tác!

Tần Thộ nhìn Rau Hẹ đáng thương hai mắt đỏ bừng, liếm liếm miệng, cuối cùng nằm xuống.

Rau Hẹ vòng qua Tần Thộ dạo một vòng, rốt cục tìm được một góc độ, sờ sờ cái bụng phúng phính của Tần Thộ, cảm thán nói:

-Góc độ này vừa vặn, miễn cưỡng có thể làm một cái mộ phần.

Chương 360: Gặp lại tia chớp

Chương 360. Gặp lại tia chớp

Tần Thọ:

-...

Lò Bát Quái cười to nói:

-Oa, ha ha... đứa ngốc nghếch này thực sự tin, ha ha!

Tần Thọ mở miệng, kết quả vừa mở miệng, liền bị ba cây nhang cắm vào trong miệng, nghe được Rau Hẹ rất nghiêm túc nói:

-Đừng nhúc nhích! Đang bái mộ! Nghiêm túc chút!

Tần Thọ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Rau Hẹ, cuối cùng có chút hối hận vì đã lừa nha đầu ngốc này.

Sau đó chỉ thấy Rau Hẹ cúi xuống bụng của Tần Thọ, khom mình hành lễ rồi lẩm bẩm nói:

-Trùng Bát à Trùng Bát, ta thật xin lỗi ngươi, nếu không phải tại ta, ngươi đã không chết ở đây. Bây giờ đã chết, thậm chí mộ cũng không có, lại càng đáng thương chôn trong bụng con thỏ chết tiệt này. Trùng Bát, nếu ngươi ở trên trời có linh thiêng, cứ nguyên rủa con thỏ cho đến khi hấn chết...

Tần Thọ vừa nghe hai mắt liền sáng lên, ngẩng đầu nói:

-Câu này nói đúng lắm!

-Câm miệng! Nghiêm túc, tỏ lòng thành kính với người đã khuất! Giữ chặt nén hương! - Rau Hẹ mắng.

Nhất thời Tần Thọ không nói nên lời, lẳng lặng nằm đó bất động.

Ngay khi Rau Hẹ đang đọc điều văn một chuỗi dài thương tiếc, đạ

ì môn lại mở ra, sau đó giọng nói của Trùng Bát vang lên:

-Rau Hẹ, con thử các người đang làm gì vậy?

Những lời này nói ra, Rau Hẹ lập tức sửng sốt!

Sau đó, Rau Hẹ cảm thấy một cơn gió thổi qua bên cạnh mình, cùng với tiếng bước sần sật trên sàn nhà, âm thanh chạy trốn truyền đến!

Rau Hẹ quay đầu lại liền nhìn thấy Tần Thộ nhanh như chớp chạy trốn mất dạng!

Lại quay đầu nhìn về phía đại môn, đúng lúc nhìn thấy Trùng Bát đang tò mò nhìn lại đây.

Rau Hẹ nháy mắt hiểu ra mọi chuyện, gần như hét lên:

-Con thử chết tiệt! Người đừng có chạy, ta muốn giết người! Làm ta khóc bao nhiêu nước mắt, thương tâm cỡ nào!

Sau đó Rau Hẹ liền đuổi theo Tần Thộ.

Trùng Bát đứng tại chỗ, gãi gãi đầu, hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chỉ xoay người cúi đầu hành lễ với đại điện bạch cốt nói:

-Đa tạ sư phụ đã giảng giải!

-Ta không phải là sư phụ của người, những gì truyền lại cho người cũng là của tổ tiên người. Nhân quả mà thôi... Nếu người thật sự muốn đền đáp ân tình này, chỉ cần nhớ kỹ lời ta đã dặn là được.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ đại điện.

Trùng Bát lại hành lễ nói:

-Vâng, sư phụ!

Nữ tử không nói gì, cũng không biết là thừa nhận hay cự tuyệt.

Trùng Bát không quan tâm nữ tử có đáp lại hay không, sau khi bái xong ba cái, liền cáo từ rời đi...

Lại nói tới Tần Thộ bị Rau Hẹ đuổi giết tới tận chân núi, sau đó...

-Tần Thộ, người đứng lại cho ta!

Toàn bộ cơ thể Rau Hẹ bốc lên ngọn lửa, đuổi theo Tần Thộ trong rừng cây, nhưng Tần Thộ cực kỳ tinh ranh, luôn tới luôn lui trong các hốc cây, như cá chạch trong nước.

Cách đó không xa, Tiểu Thụ Hành Thái ngồi bên cạnh Trùng Bát, Trùng Bát lấy ra một con cá đưa cho Hành Thái:

-Ăn không?

Hành Thái lắc đầu.

Trùng Bát ném thẳng vào miệng rồi nói:

-Bình thường người ăn gì?

Rễ cây của Hành Thái thoáng một cái, từng cái rễ chui vào trong đất, sau đó nó bày ra vẻ mặt rất hưởng thụ.

Trùng Bát cười nói:

-Người... ăn đất à!

Hành Thái rũ rũ lá, giống như là đang gật đầu.

Trùng Bát:

-Phục!

Hành Thái lại rũ rũ lá ra về đắc ý.

Trùng Bát:

-Người thật ngây thơ... Đúng rồi, về sau muốn mưa, theo ta... Quên đi, ba ngày nữa ta sẽ đến một lần, giúp người tắm trận mưa, thế nào?

Hành Thái vui vẻ động động lá trên thân cây thể hiện niềm hạnh phúc và lòng biết ơn.

Trùng Bát vẫy tay nói:

-Không có gì, bằng hữu của Tần Thộ cũng là bằng hữu của ta! Chờ sau này khi ta trở thành một con rồng thực sự, người có thể tắm mưa bao nhiêu tùy thích!

Hành Thái cười càng vui vẻ...

Dưới chân núi, cuối cùng Rau Hẹ cũng bắt được Tần Thộ, sau đó cười lên người Tần Thộ, đánh từng quyền.

Tuy nhiên, Tần Thộ là một kẻ có mình đồng da sắt, đánh không nổi, đốt cũng không đau...

Cuối cùng, Rau Hẹ cũng chỉ có thể căm giận buông tha cho Tần Thộ, tức giận nói:

-Tần Thộ chết tiệt kia, không chọc giận ta thì người không vui có phải không?

Tần Thộ dứt khoát gật đầu.

Rau Hẹ mở to mắt, phồng má lên nói:

-Người không thể làm ta vui vẻ một chút sao?

Tần Thọ ngồi dậy nói:

-Lúc người vui vẻ sao dễ nhìn bằng lúc người tức giận! Đến, lại n
ổi điên lên lần nữa cho gia xem!

-Ta giết người!

Rau Hẹ xoay người đè lên Tần Thọ rồi bắt đầu đánh!

Vào lúc chạng vạng, mặt trời lặn dần về phía tây, trước cổng lớn
Ngự Hoa Viên, Tần Thọ vẫy tay chào tạm biệt Rau Hẹ và Trùng
Bát.

-Tần Thọ, rảnh rồi thì đến Văn Khúc Cung chơi! - Trùng Bát kêu
lên.

Tần Thọ xua tay nói:

-Thỏ gia ta là người bận rộn như vậy, để khi nào rảnh rồi nói!

-Hừ! Không biết xấu hổ! - Rau Hẹ mắng.

Tần Thọ cười hì hì rồi rời đi.

Chỉ là lần này Tần Thọ không vội về nhà mà là dừng lại dọc đườn
g thu thập rất nhiều hoa cỏ, tuy rằng chỉ là cây cỏ hoa lá bình thườ
ng, nhưng cây cỏ hoa lá sinh trưởng ở tiên giới cũng không phải c
ây cỏ hoa lá bình thường.

Cái cây kia chính là cây đại thụ cao chọc trời, hai mươi người vây
quanh mới có thể miễn cưỡng ôm lấy!

Những bông hoa bất kể lớn hay nhỏ cũng đều đẹp một cách rực rỡ tinh tế.

Cỏ xanh như ngọc, tràn đầy sức sống...

Tần Thộ không biết hẳn đã thu thập được bao nhiêu, trở lại Mặt Trăng, mở Hắc Ma Thần Hạp ra nhìn vào bên trong, Tần Thộ sững sờ, sau đó gãi đầu cười:

-Suýt nữa thì quên mất các người rồi!

Vì vậy Tần Thộ trực tiếp ném cây cỏ hoa lá vào Phong Hoa Thần Hạp, đồng thời gọi Đại Tứ Hỉ đến nói:

-Đi, tìm người trồng những cây cỏ hoa lá này cho ta! Chăm sóc chúng cho tốt, đừng để chết, lát nữa thỏ gia ta còn muốn thưởng hoa thưởng sao thưởng Hằng Nga!

-Thỏ gia yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt mọi việc.

Đại Tứ Hỉ gật đầu rồi nhanh chóng dẫn người đi trồng cây.

Tần Thộ gọi Yêu Kê đến rồi vung tay ném Thiết Trúc đầy đất.

Những cây Thiết Trúc này không phải là phàm phẩm bình thường, mà là tiên phẩm! Tuy rằng chỉ là hoàng cấp trung cấp của tiên phẩm, nhưng ở trong tiên giới, cũng là thứ tốt hiếm có! Nhiều Thiết Trúc gộp lại với nhau, trên mặt trăng vốn không có nguyên khí, nay bỗng trở nên rất dồi dào, càng ngày càng đậm!

Tần Thộ thấy vậy, hai mắt sáng lên, vỗ tay nói:

-Đồ tốt! Những cây Thiết Trúc này thật thần kỳ! Xem ra phải tìm thời gian đến Phương Thốn Sơn một chuyến. Ở đó còn rất nhiều loại cây cỏ khác... không thể lãng phí được!

Tần Thộ cũng không cảm thấy ý tưởng này vô sỉ đến mức nào, ngược lại còn gật gật đầu, tự hào cho rằng bản thân thông minh!

Lúc này Hằng Nga trở lại, Tần Thộ vội vàng trở lại Nguyệt Cung.

Vào ban đêm, khi mọi người đều đã ngủ, nhưng khi đến rạng sáng.

Bùm!

Đột nhiên vang lên một tiếng sấm nổ, thanh âm rất lớn, khiến mọi người đều bị choáng váng!

Có người sợ hãi bật dậy, có người ngã xuống giường...

Tần Thộ đột nhiên đứng lên, thanh âm này quá quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, liền thấy tia chớp màu đỏ từng mang hải sấm xuyên thủng bầu trời đánh xuống giữa Nguyệt Cung!

Giờ phút này, Tần Thộ không còn là con thỏ không có chút tu hành hay là Tần Thộ chỉ có chút thực lực nữa, Tần Thộ lập tức mở ra Bảo Đồng, đồng thời hét lớn:

-Tiểu tặc, dừng lại!

Chương 361: Thái Âm Tinh hạ

Chương 361. Thái Âm Tinh hạ

Tần Thợ vội vàng ra khỏi phòng, quay đầu lại đột nhiên nhìn chăm chăm tia chớp màu đỏ!

Chỉ thấy tia sét dừng ở trên không Nguyệt Cung lập tức màu đỏ biến mất, sau đó nó như ẩn như hiện rồi biến mất hẳn!

Tuy nhiên, Tần Thợ đã nhìn thấy manh mối thông qua Bảo Đồng, thứ đó vút một cái đã bay đến chỗ giếng Ngọc Lưu Ly!

Trong lòng Tần Thợ căng thẳng, định nhanh chóng đuổi theo, nhưng lại nghe thấy giọng Hằng Nga:

-Ngọc Nhi, có chuyện gì vậy?

Tần Thợ dừng lại theo bản năng, quay đầu nhìn, quả nhiên Hằng Nga cũng bị đánh thức.

Cùng lúc đó, bên ngoài Nguyệt Cung vang lên tiếng chiêng trống, tiếng trống trận âm âm. Một nhóm yêu quái đốt đèn lồng, đốt lửa hoặc phóng ra những phép thuật chiếu sáng, cầm nhiều loại vũ khí hình thù kỳ quái khác nhau, chạy ra khỏi Nguyệt Cung.

Cá thòi lòi hét lên:

-Thỏ gia, có việc gì vậy? Chúng ta có cần vào không?

Tần Thợ vốn dĩ muốn bọn họ vào để bảo vệ Hằng Nga, nhưng sau đó nghĩ lại, đám người này sức chiến đấu không mạnh, bọn họ và o thì hẳn cũng không yên tâm.

Sau khi suy nghĩ, quyết định tạm thời vấn đề này cứ để từ từ, ngày khác lại nói sau.

Hơn nữa, Ngô Cương cho rằng thứ này không có ác ý với Tần Thợ.

Nhưng Tần Thộ biết rất rõ thứ này chưa từng vô cớ đi ra, mấy lần trước giết một ít hải sản, lần này lại đi ra... Chẳng lẽ lại có người chuyển phát nhanh hải sản đến đây?

-Ra ngoài tìm xem có thứ gì đặc biệt rơi xuống không. - Tần Thộ ra lệnh.

Đúng lúc này, Yêu Kê vừa chạy tới bên ngoài Nguyệt Cung, hét lớn:

-Thỏ gia, đi xem thử đi! Rừng Thiết Trúc đã xảy ra chuyện! Còn có cây cỏ hoa lá ngài cầm về cũng gặp nạn rồi!

Tần Thộ nghe xong lập tức lo lắng, đây là thứ hãn khó khăn lắm mới lấy được, hãn còn đang chờ bọn họ cải thiện môi trường sống trên Mặt Trăng.

Tần Thộ chạy đến chỗ trồng rừng Thiết Trúc, thấy trống không, toàn bộ cây Thiết Trúc trong rừng đều biến mất! Đây là mấy cây Thiết Trúc vừa mới trồng xuống!

Càng quá đáng nữa là những cây cỏ và cây cối khác cũng không còn nữa!

Cả một vùng đất lộn xộn, như thể có thứ gì đó đang cưỡng ép nhỏ tận gốc hết mọi thứ! Tiện thể, đem thỏ nhường hát lên đầy trời...

-Chết tiệt, thật quá đáng! thỏ gia ta mệt đến chết đi sống lại ra ngoài kiếm đồ vật này nọ, thế nhưng còn có người lại dám trộm đồ ở dưới mi mắt của thỏ gia ta! Chuyện này không thể nhịn được!

Tần Thộ tức giận, nhưng không làm gì, nhếch miệng nói:

-Không còn thì không còn, mai kiếm thêm là được. Được rồi, không còn gì nữa, đi ngủ thôi!

Trở lại Nguyệt Cung, Hằng Nga quan tâm hỏi:

-Ngọc Nhi, thật sự không có việc gì sao?

Tần Thọ cười nói:

-Còn có thể có chuyện gì chứ? Chúng ta đã ở trên mặt trăng này nhiều năm như vậy, có chuyện gì sao? Hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên gặp sấm sét này đánh, không sao đâu. Ngủ đi...

Hằng Nga gật đầu rồi quay trở về phòng ngủ.

Sau một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau đúng giờ Hằng Nga lại đi lên Thiên Đình.

Tần Thọ tiễn Hằng Nga đi xong, lập tức chạy về Nguyệt Cung, thẳng hướng giếng Ngọc Lưu Ly mà đi!

Bên dưới giếng Ngọc Lưu Ly này là hang động nơi Tần Thọ và Hằng Nga từng ở, sau đó, Nguyệt Cung được đặt ở đây, ngọn đồi bị san phẳng, hang động trở thành hang động ngầm.

Bây giờ thăm lại chỗ cũ, Tần Thọ vẫn cảm thấy có chút quen thuộc, quay đầu nhìn sâu vào trong động, sâu thẳm không thấy đáy.

Năm đó, cả Tần Thọ và Hằng Nga đều không có tinh thần thám hiểm, không muốn xuống tìm hiểu cận kề.

Bây giờ, có thánh nhân sau lưng hỗ trợ, dũng khí của Tần Thọ càng tăng lên, vì vậy hít sâu một hơi, đi sâu vào trong hang động.

Hang động này một đường đi xuống, không biết thông đến nơi nào, Tần Thọ lấy ra một viên Dạ Minh Châu chiếu sáng chung quanh, một cái chiếu này, khiến lông mày Tần Thọ nhăn lại.

Chỉ thấy xung quanh hang động, những bức tường nhẵn như ngọc bích, phía trên là những dấu vết bị mài! Như thể có một thứ gì đó khổng lồ lao qua đây, ma sát dữ dội mài những bức tường xung quanh hang động thành như thế này.

Tần Thọ tiếp tục thăm dò vào bên trong, càng đi vào sâu, hang động càng trở nên rộng hơn, những bức tường bị mài do ma sát dần biến mất, thay vào đó là những tảng đá thạch nhũ...

Nhưng điều khiến Tần Thọ thực sự kinh ngạc chính là ở sâu bên trong hang động này có chút nguyên khí!

Tuy không nhiều, không bằng Địa Tiên Giới và Tiên Giới nhưng so với Mặt Trăng thì nồng đậm hơn nhiều!

Tần Thọ một đường đi xuống dưới, càng đi nguyên khí càng dày đặc hơn, hắn cảm giác được nguyên khí đang chậm rãi chảy sâu vào bên trong hang động ngầm! Giống như có thứ gì đó đang hấp thụ nguyên khí!

Tần Thọ nhíu mày, hắn mơ hồ cảm thấy đã tìm được nguyên nhân vì sao trên Mặt Trăng lại thiếu nguyên khí như vậy!

Tiếp tục đi xuống dưới, cũng không biết đã đi được bao xa, địa hình càng ngày càng thấp, dốc dần, miệng hang động cũng hẹp dần...

Khoảng một canh giờ trôi qua, trước mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng!

Chỉ thấy ở sâu dưới lòng đất này lại có một cái hang động lớn!

Trong hang động có một đài hoa sen!

Đài hoa sen rất lớn, giống như một sân bóng đá! Dưới đài sen là một hồ nước nguyên khí, toàn bộ hồ nước là nguyên khí cực kỳ c

ô đặc tạo thành chất lỏng!

Hoa sen to như vậy nằm trên mặt hồ nhìn giống như một chiếc thuyền lá!

Có một con cóc lớn đang nằm trên đài sen! Chính xác mà nói, đây là một con Thiềm Thừ!

Màu nâu bụi, toàn thân nổi lên những cục u, nhưng những cục u này không hề đáng sợ, ngược lại còn rực rỡ, tựa như đèn neon.

Con Thiềm Thừ này nằm sấp trên đài sen, không biết là đang ngủ say hay bất tỉnh, hai mắt nhắm chặt, nhưng miệng lại khép mở theo nhịp thở!

Không gian dần ra co vào, giống như cá voi hấp thu nước, nguyên khí trong hồ nước bốc sương lên đều bị nó hút sạch!

Ngay cả nguyên khí lợi dụng kẽ hở xông vào trong thông đạo cũng bị nó hút lại!

Tần Thọ vừa nhìn thấy, hai mắt lập tức đỏ lên!

Hắn luôn cho rằng bởi vì Mặt Trăng là cấm địa, giống như thần thoại về cung Quảng Hàn trong truyền thuyết, là nơi lưu đày, cho nên cần cối, không có nguyên khí! Hiện tại hắn mới biết là hắn đã sai lầm rồi!

Con mẹ nó đây hoàn toàn không phải là thiên tai, mà là thảm họa do người gây ra! Nói chính xác hơn là thảm họa do con cóc Thiềm Thừ này gây ra!

-Con mẹ nó, hóa ra người chính là thủ phạm hại thọ gia ta suýt chút nữa đói chết ở trên Mặt Trăng! Cái này mà còn nhịn được thì còn gì không thể nhịn, người khác có thể nhịn, thọ gia không thể nhịn được! Cho người hấp thu nè!

Nói xong, Tần Thộ quay người lại, nâng mông lên, bùm!

Tần Thộ đánh rắm một cái.

Mặc dù khoảng cách có chút xa nhưng miệng con Thiềm Thừ này rộng, trong phạm vi ngàn dặm hay nguyên khí ở rất xa cũng sẽ bị nó hút vào, một chút cũng không bỏ qua. Bởi vậy, cái rắm này, đương nhiên cũng bị nó hấp thu!

Nhưng vẫn còn quá ít, con Thiềm Thừ này không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục ngủ!

Tần Thộ buồn bực một hồi, hắn nhìn con Thiềm Thừ không ngừng hít vào thở ra, đột nhiên, hai mắt Tần Thộ sáng lên! Hắn đã nhìn thấy một thứ quen thuộc!

Hắn nhìn thấy một tia sáng đỏ trong miệng con Thiềm Thừ này!

Lúc há miệng, trên tia sáng đỏ còn lóe ra ánh điện.

Chương 362: Thái Âm Tinh hạ (2)

Chương 362. Thái Âm Tinh hạ (2)

Hai mắt Tần Thộ chợt sáng lên, hắn đã hiểu sấm sét là từ đâu ra, hóa ra là lưỡi của con Thiềm Thừ này! Chính xác mà nói trên lưỡi nó cuốn cái gai ba cạnh bằng đồng tản ra hồng quang sấm sét!

“Hay thật, tên này chắc là không có ngủ liên tục, nếu không cũng sẽ không xuất pháp bảo ra giết hải sản.” Tần Thộ nghĩ thầm.

Lúc này, Tần Thộ lại nhìn thấy trong cái miệng rộng của con Thiềm Thừ có tia sáng màu xanh, Tần Thộ nhìn kỹ, trong lòng đột nhiên nổi giận!

Màu xanh biếc đó rõ ràng là rễ cây Thiết Trúc!

Chắc chắn cây xanh của hắn đã bị con Thiềm Thừ này làm hư!

Tần Thộ đỏ mắt nhìn con Thiềm Thừ, tức giận nhảy xuống hang động, nhảy một cái lên trên lưng con Thiềm Thừ!

Kết quả là đột nhiên một bức tường trong suốt sáng lên, bộp một tiếng, Tần Thộ như một đồng bunn nằm trên mặt hồ!

Vài giây sau, Tần Thộ mới từ từ trượt xuống... vừa khéo đứng ngay ở bên ngoài hồ nguyên khí nhưng ngay cả một chút nước nguyên khí cũng không thể đụng tới!

-Chết tiệt, chỉ thế này mà cũng muốn làm trò trước mặt tổ gia ta?

Tần Thộ hừ một tiếng, há to mồm, chuẩn bị cắn vào kết giới!

Ngay sau đó, có một bàn tay hạ xuống, nắm lấy tai Tần Thộ kéo lại.

-Ai?

Tần Thộ ỷ vào lỗ tai của hắn dài, người kéo nhưng ta vẫn có thể quay đầu kêu to.

Bỗng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc trong bóng tối, đó là Ngô Cương!

-Tiểu Cương, sao ngươi lại ở đây? - Tần Thộ kêu lên.

Ngô Cương trợn mắt nói:

-Nếu ta không tới, ngươi xông vào như vậy thì sẽ gặp phải đại họa!

Tần Thộ sững sờ một chút, mới bất mãn nói:

-Ta gặp phải đại họa? Vừa rồi ngươi có làm không? Đây là nhà của ta! Con Thiềm Thừ này ngủ trong giếng nhà ta còn chưa tỉnh, mẹ nó còn cướp đi nguyên khí của nhà ta! Chuyện này ngươi có thể chịu, nhưng ta không nhịn được! Ngươi chờ một lát, ta đánh thức con Thiềm Thừ này để nó hiểu là nó đang làm gì sai!

Ngô Cương cười khỏ nói:

-Cái con thỏ này, ngươi không thể yên tĩnh một chút sao? Ngươi có biết nó là con cóc gì không?

Tần Thộ nhìn lướt qua, khẽ gạt đầu, sắc mặt trịnh trọng nói:

-Ta biết.

Ngô Cương kinh ngạc hỏi:

-Ngươi biết? Ngươi biết mà ngươi còn gây chuyện với nó?

Tần Thộ không chút sợ hãi nói:

-Đương nhiên ta biết! Không phải là con cóc ghẻ thôi sao? Vậy không thể bởi vì nó khó coi hơn ta, liền không để cho ta trêu chọc nó? Nhưng mà nói lại, cóc hình như có thể dùng làm thuốc, đại bổ.

Ngô Cương giơ tay tát một cái, vỗ Tần Thộ đập xuống đất nói:

-Con thỏ ngu ngốc này, chỉ biết ăn!

Tần Thọ hỏi lại:

-Thế nào? Không phải ta nói hắc có thể ăn, là trong thực đơn viết... Nếu nó không phải đồ ăn, vì sao trong thực đơn lại có nó?

Ngô Cương sững sờ, hắc nhanh chóng phát hiện, hắc vậy mà không nói nên lời.

Ngô Cương lắc đầu, nghiêm mặt nói:

-Người khác người có thể động, nhưng con cóc này, người không được động.

Tần Thọ nói:

-Tại sao?

Ngô Cương nói:

-Năm đó, Thái Âm Tinh phong quang không gì sánh được, đến mức có thể sánh với cung Thái Dương, Thái Âm, hai vị tinh quân c hưởng quân hai cực âm dương của thế giới. Năm đó, Thái Âm Tinh có hai đại bảo bối, Thiềm Cung và Nguyệt Quế! Vì vậy, người đời còn nói rằng Thiềm Cung tượng trưng cho Mặt Trăng.

Chỉ tiếc, sau này đã xảy ra... Quên đi, đừng nói đến chuyện này, tóm lại là các triều đại Thiên Đình thay đổi, không rõ tung tích của thế hệ Thái Âm tinh quân, Thiềm Cung bị san bằng, Nguyệt Quế dựa vào sức sống mãnh liệt mà miễn cưỡng mới tồn tại được. Nhưng mà Thái Âm Tinh vì nhiều nguyên nhân mà không ngừng thu nhỏ lại và cuối cùng cũng chỉ còn lớn như vậy.

Còn về nguyên khí, tất cả đều vì con Thiềm Thừ này mà tụ lại ở g

iữa hồ nguyên khí...

Tần Thộ nghe vậy hoa cả mắt, hét lớn:

-Nó không phải Thiềm Thừ, mà chính là Thiềm Cung?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Đúng vậy, có người nói cả Thái Âm tinh quân đời trước ngủ say trong Thiềm Cung, chờ khôi phục lại. Người khác lại nói Thái Âm tinh quân rơi xuống xuyên vào Thiềm Cung... Tóm lại, có rất nhiều cách nói.

Tần Thộ nghi ngờ hỏi:

-Vậy thì việc này liên quan gì đến việc ta đụng vào nó?

Ngô Cương nghiêm mặt nói:

-Nếu trong người nó thực sự có Thái Âm tinh quân! Nếu Thái Âm tinh quân tỉnh lại, người nghĩ nàng sẽ thế nào?

Tần Thộ sửng sốt...

Triều đại thay đổi, thế hệ trước xem như con mồ côi, nếu tỉnh lại đương nhiên là muốn lấy lại những gì thuộc về mình!

Thái Âm tinh quân không phải là một tinh quân nhỏ bình thường, mà là tượng trưng cho ý chí thiên địa cực âm, sức mạnh vô cùng cường đại, e rằng Nguyệt Cung này sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt!

Tần Thộ không biết Ngọc Đế có thể ngăn chặn Thái Âm tinh quân hay không, nhưng cho dù có thể hay không thể, hẳn nhất định là người đầu tiên gặp tai ương!

Tần Thộ bắt đầu tính toán thiệt hại của mình, tính đi tính lại, dù sa

o cũng không nên chọc giận nó.

Tần Thọ không sợ nhân quả, tiền đề chính là biết nhân quả sẽ không giết chết hắn. Nếu như thật sự gặp phải nhân quả nguy hiểm. Tần Thọ cũng phải suy nghĩ cẩn thận một chút mới được. Dù sao đi nữa, mạng chó vẫn quan trọng hơn!

Nhưng Tần Thọ vẫn là không cam lòng nói:

-Ta không cam lòng... đây toàn bộ đều là nguyên khí của thổ gia ta! Hơn nữa tên cháu trai này còn nuốt hết rừng cây của ta vào bụng! Thật quá đáng!

Ngô Cương nói:

-Thiền Cung này có linh tính. Cành hoa quế trong miệng nó có thể bảo vệ sự an toàn của các người. Nếu có kẻ thù địch đến, phải vượt qua một đòn sấm sét trước mới được.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Vậy cái gai ba cạnh không phải là gai, mà là cành hoa quế?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Đúng, mà cũng không phải. Nghe nói lúc đó Thái Âm tinh quân là tiên nữ mạnh nhất, thân phận cao quý chỉ sau Côn Lôn Tây Vương Mẫu. Hoa quế mà nàng ta trồng không phải mấy thứ cám bã mà người gặm hàng ngày.

-Thiền Cung là tiên thiên linh bảo, Nguyệt Quế có thể đứng ở bên cạnh Thiền Cung, đương nhiên không phải là một cây non bình thường.

Nguyệt Quế chính là thiên cấp tiên phẩm!

Tần Thọ nghe vậy thì sửng sốt:

-Thiên cấp trong tứ cấp thiên địa huyền hoàng? Cây tiên phẩm đỉnh cấp? Làm sao có thể? Không phải nói Huyền cấp tiên phẩm là đến cuối cùng rồi sao? Địa cấp không trấn áp được sẽ có linh tính mà hóa hình?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Đạo lý là đạo lý này, nhưng Thái Âm tinh quân thực lực thâm hậu, nếu thật sự cương quyết trấn áp. Thiên cấp tiên phẩm có thể phải hao chút thời gian, địa cấp tiên phẩm nhưng cũng không khó. Đương nhiên, nguyên nhân thật sự thì không ai biết.

Ta cũng đã từng xem qua sách cổ, người ta nói rằng Thái Dương Tinh khi đó vĩ đại không gì sánh được, ngang với Thái Dương Tinh ngày nay. Phong cảnh trên Thái Âm Tinh cũng có một không hai, vì nơi đây hội tụ thuần âm chi khí nên sinh ra rất nhiều ẩn chi linh dược, cây cối hoa lá, tiên tử bay tới lui, tiên nữ đệ tử múa kiếm trên núi, trong núi luận đạo, là nơi cảnh sắc an lành tĩnh mịch, thế nhân ước ao.

Nhưng mà mặc dù Thái Âm Tinh có vô số bảo vật, nhưng Thiềm Cung và Nguyệt Quế mới thực sự thu hút sự chú ý của thiên hạ!

Thiềm Cung tường nội Nguyệt Quế hương, chiết Quế giai nhân tố ngọc trang. Chính là nói đúng cảnh tượng đó...

Chương 363: Thiềm Cung Nguyệt Quế

Chương 363. Thiềm Cung Nguyệt Quế

Rất nhiều người đã từng thấy Thái Âm tinh quân, nhưng từ trước giờ chưa ai nhìn thấy khuôn mặt thật của Thái Âm tinh quân, nàng luôn mang khăn che mặt, một đôi mắt âm lãnh băng hàn, như vạn cổ huyền băng.

Người ta nói rằng chỉ khi ở bên Nguyệt Quế, nhãn thần mới sẽ trở nên ôn hòa...

Cứ đến ngày mười lăm tháng giêng âm lịch, Thái Âm tinh quân sẽ đóng cửa Thiềm Cung và đuổi hết tất cả các đệ tử, một mình ở Thiềm Cung...

Không ai biết nàng đã làm gì trong đó, nhưng có người truyền ra, ngày hôm đó, đã nghe thấy tiếng ai đó khóc trong Thiềm Cung.

Nói đến đây, Ngô Cương thở dài:

-Sau đó, cả thiên hạ đại nạn, nữ tử dù lãnh nhược băng sương nhưng mỹ diệu nhất thế gian đó đã một đi không trở lại. Chỉ là Thiềm Cung lại ngậm một cảnh Nguyệt Quế nấp trong đây, tránh được một kiếp. Năm đó, cảnh Nguyệt Quế, đại diện cho gió, hoa, trăng và tuyết, giờ đã trở thành sấm sét hủy diệt, nóng rực giống như muốn bổ sạch thiên hạ thương sinh... Đây là oán hận hay tức giận chứ?

Tần Thọ nghe vậy nói:

-Đúng là một kẻ đáng thương.

Ngô Cương nói:

-Đáng thương, cũng đáng buồn, lại càng đáng khen. Nhìn khắp thiên hạ, bao nhiêu phồn hoa cũng chỉ là chiến hỏa trong nháy mắt,

vẫn là hòa bình tốt hơn... Con thỏ, không có chuyện gì thì đừng gây chuyện.

Tần Thọ nghe vậy lập tức không vui:

-Là ai gây chuyện? Rõ ràng là con cóc này cướp rừng Thiết Trúc của ta, không phải sao?

Ngô Cương nói:

-Ta sẽ giúp người nói cho hắn biết, để sau này hắn không làm phiền người, người cũng vờ như không biết đến sự tồn tại của hắn, không nói chuyện này với người ngoài, thế nào?

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Tiểu Cương Cương, người rất thân với hắn sao?

Ngô Cương lắc đầu và nói:

-Bình thường thôi, lúc người không sống trong hang động này, lúc cô đơn lạnh lẽo, ta sẽ đến trò chuyện với hắn dăm ba câu. Mặc dù hắn chưa bao giờ nói chuyện, ta thì nói nhiều, hắn lại luôn lắng nghe, cho nên nhiều năm như vậy, mới không có bị người phát hiện. Vì hắn không nói, nhưng lại lắng nghe.

Tần Thọ nhướn mày, quay đầu nhìn về phía con cóc, một tay chống nạnh, chỉ một ngón tay, nói:

-Con cóc, người nghe đây, người muốn ăn cái gì, thỏ gia ta sẽ chuẩn bị cho người! Nhưng đồ trang trí thỏ gia ta thật không dễ làm, người cũng làm ơn đừng gây chuyện nữa.

Cũng không biết con cóc có nghe thấy không, Tần Thọ chào Ngô Cương một tiếng, rồi rời đi.

Ngô Cương quay lại nói với Thiềm Thừ:

-Không sao. Con thỏ này tuy không đáng tin nhưng cũng không phải là người xấu.

Cóc vẫn không nhúc nhích, vẫn hút lấy sinh khí, chỉ là lực hút vào này so với lúc nãy nhẹ hơn một chút, một luồng nguyên khí lặng lẽ tản đi.

Tần Thộ rất miễn cảm với nguyên khí, cảm giác được nguyên khí khuếch tán ra ngoài, lập tức cười nói:

-Con cóc này có lương tâm! Tiểu Cương Cương, người nói xem, nơi nào có nhiều sâu bọ vậy?

Ngô Cương nói:

-Người hỏi câu này làm gì?

Tần Thộ nói:

-Không phải con cóc đều ăn sâu bọ sao? Còn phải tìm mấy con sâu bọ cho nó ăn?

Ngô Cương:

-...

Bùm!

Một luồng nguyên khí đánh thẳng tới, hai người gào một tiếng bị đánh bay ra ngoài, thuận theo giếng Ngọc Lưu Ly lao thẳng lên không trung!

Ha!

Tần Thọ ngã xuống đất, xoa xoa cái eo gần như không có của mình, thở dài nói:

-Con cóc này thật nóng tính.

Lại ngẩng đầu, Tần Thọ phát hiện, không biết Ngô Cương đã chạy đi đâu mất.

Sau khi giải quyết nỗi lo lắng tiềm tàng của Tần Thọ, tinh thần của Tần Thọ cũng sáng khoái. Cuối cùng cũng không cần phải lo lắng bản thân không ở nhà, Hằng Nga bị đe dọa bởi tia sét đó nữa...

Nhưng mà, Tần Thọ càng ngày càng tò mò Ngô Cương, người này không phải là thần tiên lợi hại trong truyền thuyết Địa Cầu, nhưng ở đây, hắn lại như biết rất nhiều thứ!

Tần Thọ bây giờ không phải gà mờ, đã tiếp xúc với rất nhiều thần tiên.

Hắn phát hiện, những người càng lợi hại thì ánh mắt nhìn hắn càng ng... cổ quái! Kiêng kỵ! Còn có ghét bỏ.

Hơn nữa những người đó, thường sẽ không khiêu khích hắn.

Càng là không có địa vị, như Tứ Hải Long Vương và Tứ Đại Thiên Vương, mới dám vung đao múa kiếm về phía hắn, rồi còn gọi hắn là thỏ hàm...

Trước đây lúc đi tham gia thịnh hội Tết Trung Nguyên, chỉ có Xích Hắc Cước Đại Tiên nhìn hắn bằng con mắt khác, điều này cho thấy không có người bình thường nào thực sự hiểu hắn!

Cho nên, Ngô Cương nhất định không phải người thường!

Hơn nữa, hắn luôn nói thực lực bị phong cấm rồi, nhưng mỗi lần

đều có thể vừa may chạy tới!

Lần này Tần Thộ đã đi dưới lòng đất lâu như vậy, đi một hai canh giờ mới tới, nhưng Ngô Cương vẫn đến đúng lúc.

Lẽ nào con hàng này biết trước sao? Cho dù có biết trước đi nữa, cũng không hiệu nghiệm với Tần Thộ!

Cho nên, Tần Thộ nghĩ, tên Ngô Cương này không đơn giản.

Nhưng Tần Thộ không có ý đề phòng, dù sao Ngô Cương đối tốt với hắn là được rồi. Mỗi người đều có một bí mật. Giữa bằng hữu cũng sẽ không bởi vì bí mật mà xa lánh, tương phản, tôn trọng bí mật của nhau mới là đạo ở chung.

Vậy nên Tần Thộ nghĩ đi nghĩ lại.

Không sao, Hằng Nga cũng không trở lại, Tần Thộ cũng không có việc gì làm liền bắt đầu tính toán con đường tương lai của mình.

Bây giờ có một công pháp, cho dù không phải đỉnh nhất, cho dù hẩn tu luyện chậm như ốc sên, cái gọi là đại đạo cũng hoàn toàn xem không hiểu. Nhưng nói thế nào đi nữa thì hắn cũng tính là có chút nền tảng...

Cho nên, việc tiếp theo hắn phải làm là tiến thêm một bước, tìm một phương pháp đại viên mãn, trực tiếp tiếp xúc với Thiên Đạo, cần nó một cái!

Thứ hai, chính là giải quyết vấn đề về nguyên khí, nếu linh tinh có thể ăn trực tiếp như linh dược, vậy đồ chơi này tự nhiên là càng nhiều càng tốt, đơn giản, chính là kiếm tiền!

Bây giờ có một đám yêu quái thủ hạ trên mặt trăng, những thủ hạ này tu luyện cũng cần lượng linh tinh lớn.

Mặc dù Tàn Thọ bấy lâu Long Vương một ngàn tám trăm vạn hồ ng linh tinh, nhưng với tốc độ tiêu hao hiện tại, cũng không tồn đ ược mấy năm.

Tế thủy trường lưu không bằng khai nguyên dẫn nước, cho nên T ần Thọ vẫn phải nghĩ cách kiếm tiền!

Trong lòng lo lắng, Tàn Thọ dứt khoát ra ngoài đi dạo.

Đi ngang qua Phong Hoa Thành, Tàn Thọ phát hiện trong thành c ó một con sông nhân tạo, và nước thực sự chảy ra từ đó, uốn lượn, cây Quế xung quanh tỏa ra hương thơm ngào ngạt. từng mảnh một hoa quế rơi rụng, trong vòng ngàn dặm vạn dặm đều là mùi h oa quế này.

Tàn Thọ biết, hải tộc trời sinh am hiểu thần thông thủy hệ, những hải tộc này cả đời sống ở biển, đột nhiên chạy tới trên đất bằng vẫ n là không quen, cho nên lấy một ít nước tới, hẳn cũng không cả m thấy kỳ quái.

Tàn Thọ đang đứng dưới tán cây quế, nhìn bóng phản chiếu trong nước, thở dài nói:

-Ai, nước là nước tốt, nhưng thật đáng tiếc, một mình cô đơn, lạnh lẽo như tuyết.

Đúng lúc này, bên cạnh Tàn Thọ đột nhiên xuất hiện một — đầu c hó đen lớn!

-Mẹ nó! Cái quái gì thế!

Tàn Thọ thực hoảng sợ, nhảy dựng lên, xoay người, giơ móng vu ốt, kéo mũ Lò Bát Quái đập xuống!

Ầm!

Một con chó bị nện xuống đất!

Chương 364: Hết nước rồi

Chương 364. Hết nước rồi?

Tần Thọ hét lên:

-Sa Khôn! Ai cho người nuôi chó... Ách, không đúng, là Hạo Thiên Khuyển?!

Tần Thọ định thần lại, nhe răng cười sáng lạn.

Hạo Thiên Khuyển đảo mắt, nói:

-Con thỏ chết tiệt, người ra tay thật là tàn nhẫn! Cậu gia ta vượt ngàn dặm để truyền tin, người lại đối xử với ta như thế này! Tôn thượng quá!

Tần Thọ sững sốt:

-Truyền tin? Người truyền tin gì?

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu, lấy chân sau gãi cổ rồi nói:

-Không phải là giúp người tìm giải pháp sao? Lần trước không phải ta đã nói với người rồi à, nếu người muốn tu luyện công pháp Túc Cơ tốt nhất thì người phải tìm ra Huyền Thiên Cửu Kế quyền đầu tiên!

Hai mắt Tần Thộ sáng lên nói:

-Người biết nó ở chỗ nào à?

Hạo Thiên Khuyển cười, ý tứ rất rõ ràng:

-Đã nghe được rồi!

Tần Thộ cũng cười cười, giơ tay vỗ đầu chó, kết quả vừa giơ ra một nửa, lúc này mới nhớ tới Lò Bát Quái vẫn còn trong tay hắn! Lại lấy Lò Bát Quái đội lên đầu, Lò Bát Quái truyền âm mắng: “Tần Thộ chết tiệt, xin tôn trọng thân làm Lò Luyện Đan, nôi xào, xe tăng của ta! Đừng có dùng ta làm găng tay!”

Tần Thộ nói:

-Người kêu cái gì? Ta đang giúp người mở thêm nhiều công năng! Năm nay có nhiều kỹ năng không nhiều, kẻ ngốc chỉ có kỹ năng đơn giản đều sẽ bị đào thải!

Lò Bát Quái nói:

-Có ma mới tin người!

Tần Thộ không quan tâm đến nó. Hắn nghiêng người, vòng tay quàng cổ chó mực lớn, bộ dạng như rất thân thiết nói:

-Hạo Thiên Khuyển đại ca, ta biết tình huynh đệ chúng ta sâu đậm. Cái kia... Huyền Thiên Cửu Kế ở đâu vậy?

Hạo Thiên Khuyển gầm gừ một tiếng, ném Tần Thộ đi, ra bờ sông uống ngụm nước rồi nói:

-Mệt chết cả gia gia ta rồi, hít một hơi, uống chút nước rồi lại nói cho người nghe. Đây... ta mới uống có hai ngụm sao lại hết rồi?

Tần Thộ cũng phát hiện có điều không ổn, nếu như hải tộc muốn lằm sông, cũng không đến nỗi chỉ có như vậy một hồi đi?

Khi đang nói, nghe thấy từ xa một trận cười điên cuồng phát ra từ Phong Hoa Thành:

-Ha ha... Sa Khôn, Hồ Sa tộc của các ngươi muốn so với Kinh Ngư tộc của bọn ta, coi ai có bong bóng nước tiểu lớn hơn? Ha ha... mỗi người bọn ta đi tiểu, chính là một dòng sông!

Sau đó Sa Khôn giận dữ nói:

-Nói hay lắm, vậy một đấu một!

Kinh Hàn nói:

-Ai nói là một đấu một? Là cả tộc đấu với cả tộc!

...

Những lời này nói xong, Tần Thộ đã nghe không nổi nữa, bởi vì lúc này hắn cười điên cuồng lăn lộn trên mặt đất.

Mặt mũi Hạo Thiên Khuyển đen lại, thời khắc này cũng không nhin ra rốt cuộc là đen bao nhiêu, chỉ khi tên này quay lại mới thấy hắn cứ dùng móng tay ngoáy ngoáy mồm... vừa ngoáy vừa mắng:

-Cái đám rùa dê này, ta muốn giết bọn chúng!

Tần Thộ nhanh chóng đứng dậy nói:

-Được rồi, được rồi, đừng kích động, đừng đừng kích động... Ngươi ta tiểu tiện cũng không phải để ngươi uống.

Hạo Thiên Khuyển giận dữ nói:

-Đừng nhắc lại chuyện này với ta!

Lúc này Tần Thộ đang cầu Hạo Thiên Khuyển, hấn vội vàng nhẹ giọng nói:

-Được được... không nhắc nữa, tuyệt đối không nhắc nữa! Chúng ta nói chuyện chính sự đi? Rốt cuộc Huyền Thiên Cửu Kế ở đâu?

Hạo Thiên Khuyển nói về chính sự, vẻ mặt cũng đã khá lên rất nhiều, hấn tập trung nói:

-Chuyện này nói ra thì dài lắm, không mời không rượu...

Lạch cạch!

Một cái bàn được đặt trước mặt Hạo Thiên Khuyển, trên bàn bày ra những đĩa đồ ăn ngon, cũng như một vò rượu hảo hạng!

Khi mở nắp bình, mùi thơm của rượu lập tức tỏa ra!

Hạo Thiên Khuyển đỏ hoe cả mắt, hấn liền dụi mắt thậm chí cán vào chân chó của chính mình, rồi kêu lên:

-Mẹ kiếp! Tần Thộ, ngươi lên món từ lúc nào vậy?

Tần Thộ ậm ừ:

-Ăn, uống, nói! Nếu tới để lừa ăn uống, ta nói cho ngươi biết, nhất định sẽ có thêm món thịt chó hầm! Ngươi đừng quên, sự phụ ta giỏi nhất là làm thịt chó! Trên Linh Sơn còn có một vị tin tức linh thông, cũng thích ăn cái này. Nếu ta ném ngươi đến trước mặt sự phụ, làm một đĩa thịt chó ngon mời hấn ăn, ngươi nói xem, hấn có thể liều mạng giúp ta hỏi thăm tin tức không?

Hạo Thiên Khuyển biết Tần Thộ đang nói đến ai, Hạo Thiên Khu

yển cũng đoán được, chính là hòa thượng điên khùng Tế Diên đã vài lần bắt hấn!

Tuy nhiên, không có bằng chứng!

Mặc dù Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân thần thông lợi hại, nhưng Phật môn cũng không phải là không có cao thủ!

Phật môn đoàn kết có tiếng!

Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân là một người cô độc có tiếng!

Một bên người đông thế mạnh, một bên thế đơn lực bạc, Hạo Thiên Khuyển cũng sẽ không đi trêu vào đám phiền phức này.

Nhưng hấn nghĩ về những lời Tàn Thộ nói, nếu Tàn Thộ thật lấy một nồi thịt chó thượng hạng làm từ tay Trù Thần để chiêu đãi tên tặc trọc kia, nói không chừng tên tặc trọc kia sẽ thật sự làm ra chu yện gì đó chỉ vì một miếng thịt chó.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Khuyển nhanh chóng lắc đầu nói:

-Làm sao có thể? Ta làm sao có thể nói dối người? Nhưng mà con thỏ, ta nghe nói người tới Đông Hải Long Cung cướp... khụ khụ, dạo chơi một vòng, Long Vương nhiệt tình khách khí, đã bỏ vào túi người rất nhiều linh tinh. Sau đó, Phong Hoa Lầu của Hoa Cái Tinh Ngao Bính tam thái tử Đông Hải đều bị người lấy rỗng. Điều này thật hay giả vậy?

Tàn Thộ lấy ra một viên hồng linh tinh lắc trước mặt Hạo Thiên Khuyển, dưới ánh mắt của Hạo Thiên Khuyển mà trực tiếp đưa vào miệng, nhai một cái rồi nuốt!

Tàn Thộ nói:

-Bên ngoài đồn hấn là có chút phóng đại. Thỏ gia ta không lấy ba

o nhiều hồng linh tinh từ bọn họ. Hạo Thiên Khuyển, thịt đã ăn rồi, rượu cũng uống rồi. Có phải người nên bàn đến chính sự không?

Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Ta đã uống rượu của người, còn có thể nói dối người sao? Huyền Thiên Cửu Kế đang ở Trục Lộ Nguyên!

-Trục Lộ Nguyên? Nơi Viêm Hoàng đại chiến Xi Vu? - Tàn Thọ kinh ngạc hỏi.

Hạo Thiên Khuyển gật đầu nói:

-Đúng vậy! Năm đó vì muốn đối kháng với thiết ma binh đoàn của Xi Vu mà Viêm Hoàng đem quyền đầu tiên của Huyền Thiên Cửu Kế Trúc Cơ công pháp truyền cho tất cả binh lính. Thực lực của những binh lính này cao thấp không đều. Nhưng về cơ bản là nhờ Huyền Thiên Cửu Kế nên thực lực đại tiến, lúc đối chiến cũng tăng tỷ lệ thắng hơn. Thật không may, trận chiến quá bi thảm. Không biết bao nhiêu người đã chết, máu chảy thành sông...

Dù trận đó thắng lớn nhưng hai vị Nhân Hoàng đều khóc...

Nói đến đây Hạo Thiên Khuyển thở dài:

-Năm đó những người đã từng tham gia cuộc đại chiến, ngoài miệng thường nói: không tham gia không thể hiểu rõ được. Chỉ mong trên thế gian này không có cuộc chiến như vậy nữa...

Tàn Thọ sững sờ... rồi hỏi:

-Vậy ý người là để ta đi soát thi hài xác những người chết trận? Huyện này không thể làm được.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe xong, liền vui vẻ:

-Này, cái đồ không có da mặt như nhà ngươi mà cũng có chuyện lảm không được sao?

Tần Thộ nói:

-Người như ta, tuy không có nhân phẩm, nhưng tổ gia ta cũng có gốc gác, loại anh hùng thủ gia vệ quốc này, ta không động.

-Vậy ngươi không muốn lấy Huyền Thiên Cửu Ké? - Hạo Thiên Khuyến truy hỏi.

Chương 365: Người thủ mộ Trục Lộc Nguyên

Chương 365. Người thủ mộ của Trục Lộc Nguyên

Tần Thộ nói:

-Muốn! Nhưng nếu ngươi muốn làm như vậy, cũng phải ngẫm lại.

Hạo Thiên Khuyến cười nói:

-Này... Tần Thộ chết tiết nhà ngươi, vậy mà thật sự nhịn được. Được rồi, ngươi đã vượt qua khảo nghiệm này.

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Khảo nghiệm?

Hạo Thiên Khuyển tự nhiên nói:

-A... khảo nghiệm do nhĩ gia của ta giao cho ngươi. Tin tức này là nhĩ gia nói cho ta biết, hửn nói với ta, nếu như ngươi thực sự đi đả o phân quật mộ, tìm kiếm chiến trường cổ, tuyệt đối ta sẽ không nói với ngươi, cho dù ngươi có đi đi chẳng nữa, cũng sẽ không nhận được gì hoặc chết bên trong.

Tần Thọ cau mày:

-Ý của ngươi là?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Sau trận chiến Trục Lộ Nguyên, chết quá nhiều người rồi, có Anh Linh cũng có Ma Hồn, ý chí hai bên đại quân mỗi ngày đều đối kháng, thậm chí còn hình thành hiện tượng thiên văn kinh khủng. Ban ngày còn ổn, chỉ là âm trầm băng lãnh. Vào đêm, âm phong kêu khóc, Anh Linh cùng Ma Hồn sẽ thức tỉnh, mang theo ý chí của cửa kiếp trước lặp lại chiến tranh năm xưa đến vô tận! Đừng nói đến người thường, cho dù là tiên nhân muốn đi cũng phải thật cẩn thận, nếu không sẽ thân tử đạo tiêu!

Hàng năm có vô số người đến đó để tầm bảo, nhưng ngày nay, người có thể mang đồ ra chỉ lác đác.

Tần Thọ nói:

-Vậy ngươi còn muốn ta đi?

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Nếu ngươi ngay cả Anh Linh đã trả lại hòa bình trên thế gian này cũng dám bắt kính, ta sẽ không để ngươi đi, cũng sẽ không nói cho ngươi biết thêm, huống chi là tung tích của quyền thứ nhất Huyền Thiên Cửu Kế. Nhưng bây giờ ngươi đã qua ải này, vậy thì đơn

giảm rồi, này... thức ăn nguội rồi.

Tần Thộ liếc nhìn Hạo Thiên Khuyển, sau đó dọn bàn ăn, bung m
ột bàn ăn khác ra:

-Ăn đi! Ăn xong rồi thì nói mau!

Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Đừng tức giận mà, đây là ý của nhị gia, ta không thể cự tuyệt. Bỏ
đi, ta nói luôn, Huyền Thiên Cửu Kế người muốn, nếu như nói có
ai sở hữu, thì cũng chỉ có một người!

Tần Thộ nín thở, sợ mình bỏ lỡ lời nào, bỏ lỡ cơ hội gặm Thiên Đ
ạo!

Hạo Thiên Khuyển trầm giọng nói một cách thần bí:

-Đó là người thủ mộ Trục Lộ Nguyên - Anh!

-Anh?! Hải tử?

Tần Thộ hỏi theo bản năng

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Không phải hải tử, đó là một lão già mù không nhìn thấy được.
Mọi người đều gọi hắn như vậy, còn tại sao gọi như vậy thì có ma
mới biết...

-Vậy thì còn chờ gì nữa? Mau đi thôi! Tần Thộ kêu lên.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Vội gì mà vội? Để ta ăn xong trước đã.

-Còn ăn cái rắm! Thỏ gia ta có rất nhiều loại đồ ăn này, người mu
ốn ăn, trên đường ta cho người ăn!

Tần Thọ kéo đuôi Hạo Thiên Khuyển lên xe ngựa.

Hạo Thiên Khuyển liều mạng cắn một con cá nướng, có chết cũng
không nhả ra, đồng thời truyền âm nói:

“Tần Thọ chết tiệt, không để ta ăn cơm nóng được sao?”

Tần Thọ nói:

-Trên đường người tùy ý ăn, chỉ đường!

Hạo Thiên Khuyển thở dài, đành phải chỉ đường, xe ngựa lao lên
không trung rồi xông về phía Nam Thiên Môn.

Trên đường đi, Tần Thọ tò mò hỏi:

-Người nói xem tại sao hai vị Viêm Đế và Hoàng Đế không truyề
n toàn bộ Huyền Thiên Cửu Thư xuống dưới chứ? Vì sao chỉ truy
ền mỗi cuốn thứ nhất? Cũng quá keo kiệt rồi thì phải?

Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Hai vị Nhân Hoàng cũng không phải là người keo kiệt, ta nghe n
ói Huyền Thiên Cửu Thư còn được gọi là Huyền Thiên Cửu Biến.
Cuốn thứ nhất thì ai cũng có thể luyện, chỉ là Trúc Cơ mà thôi. N
hưng bắt đầu từ cuốn thứ hai, đều có yêu cầu cực cao đối với tố c
hất cơ thể, ngộ tính, sự biến đổi chất... Không phải thiên tài một p
hương thì không thể học được! Những cuốn đằng sau có yêu cầu
còn cao hơn cuốn đằng trước, hoàn toàn không phải người bình th
ường có thể học. Cho dù hai vị Nhân Hoàng có lòng muốn truyền,
có lẽ cũng không có bao nhiêu người học hết được Huyền Thiên
Cửu Thư.

Lúc này, Tần Thộ mới gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Khi nói chuyện, hai người hạ xuống Nam Thiên Môn, đi thẳng đến Trục Lộ Nguyên.

Trục Lộ Nguyên ở chính giữa Nam Thiên Bộ Châu, vốn dĩ, Nam Thiên Bộ Châu là nơi màu mỡ nhất, nơi này được sông Trục Lộ bồi đắp nên có một vùng đồng bằng rộng lớn, được gọi là ba nghìn dặm đất không có đất trống, bên trong có chín nghìn vạn sinh linh vãng lai.

Mấy con số ba ngàn và chín nghìn ấy đều là số ảo, cụ thể thì Trục Lộ Nguyên rộng lớn bao nhiêu vẫn chưa có ai từng đo đạc, bên trong có bao nhiêu sinh linh, cũng không ai biết.

Nhưng mà, Trục Lộ Nguyên có thể trở thành vùng giao tranh giữa hai vị Viêm Hoàng và Xi Vưu, thì có thể thấy được của cải nơi này phong phú cỡ nào.

Chẳng qua, đó đều là chuyện từ thời thượng cổ.

Giờ đây, Tần Thộ ngồi ở trên xe ngựa, nhìn vùng đất ấy từ đằng xa, chỉ thấy nó chỉ là những ngọn núi nhỏ san sát nhau, cũng không thấy được Trục Lộ Hà.

-Bãi bể nương dâu...

Tần Thộ không nhận được cảm thán.

Hạo Thiên Khuyến nhô đầu chó ra, cười hì hì nói:

-Bãi bể nương dâu chó má gì, những ngọn núi nhỏ kia đều là các ngôi mộ đấy! Ngày trước, đám người ấy đánh nhau một trận, đánh cho trời sụp đất nứt, chết rồi cũng không yên ổn. Sau này, hai vị Viêm Hoàng tự mình ra tay, xây dựng một ngôi mộ to lớn này cho những Anh Linh chết trận ấy! Xi Vưu bên kia, không biết có phải

bị kích thích hay không, mà cũng đắp đất thành núi, dần dần càng ngày càng nhiều ngôi mộ mọc lên, thay đổi diện mạo địa hình nơi này.

Tần Thọ lập tức lú lỏi không nói nên lời, một thanh niên bình thường đến từ Địa Cầu như hắn, căn bản không thể tưởng tượng nổi một người chết mà lại có thể đắp đất thành núi! Nếu như còn sống, không biết họ sẽ khủng bố cỡ nào? Đây cũng chỉ mới là binh lính chết trận ở sa trường của hai vị Viêm Hoàng và Xi Vưu thôi đấy!

Vậy thì, hai vị Viêm Hoàng phải mạnh đến mức nào?

Mà Xi Vưu một mình đấu hai kia, thì lại khủng bố đến đâu?

Trong lúc nhất thời, Tần Thọ có hơi mê mẩn.

Phía trên những ngọn núi ấy là mây đen không bao giờ biến mất, mây đen dày đặc đen kịt như mực, ánh mặt trời không thể chiếu xuyên qua nổi, bao phủ hết toàn bộ những ngôi mộ. Tuy ban ngày không đến mức tối như ban đêm, nhưng cũng y như là lúc nhá nhem tối.

Bên ngoài những ngôi mộ có một Ngọc Trụ Phong, cây cột ấy cao vạn trượng, vượt qua độ cao của tất cả các ngôi mộ khác. Nhìn từ trên cao, nó vừa giống như một người chẵn dê, vừa giống như một người thủ mộ giám sát những ngôi mộ ấy.

Trên núi có một gian nhà tranh, nhà tranh không lớn, xung quanh dùng cây tre xếp thành một cái hàng rào. Bên trong hàng rào trồng một số rau dưa và trái cây.

Ở cổng nhà tranh đặt một cái bàn, trên bàn có một bình trà, một chiếc ly cho khách. Bên cạnh bàn lại là một tảng đá lớn, xem như là một băng ghế đá.

Đây là tất cả những thứ có trên núi, một cái bàn, một băng ghế, một bình trà, một chiếc ly, dường như những cô độc trên thế gian này đều tụ tập trong mảnh sân nho nhỏ này.

-Xuống thôi, đây hẳn là nhà của người thủ mộ. - Hạo Thiên Khuyển nói.

Chương 366: Đồng tẩu vô khi

Chương 366. Đồng tẩu vô khi

Tần Thộ gật đầu, vung tay lên, xe Thiên Mã Vân Long lập tức thay đổi hướng hạ xuống, nghiêng xe một cái dừng lại trước cổng.

Tần Thộ còn chưa đi xuống, thì Hạo Thiên Khuyển đã xuống trước. Hắn đứng ở cửa, thẳng người lên, ra vẻ y như con người khom lưng cúi chào rồi nói:

-Hạo Thiên Khuyển - thủ hạ của Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân ra mắt tiên bối!

Tần Thộ tính nói gì đó, Hạo Thiên Khuyển lại ra hiệu bằng mắt báo hắn dừng lên tiếng.

Tần Thộ truyền âm nói: “Lão nhân kia ghê gớm thế nào mà ngươi sợ hắn thế?”

Hạo Thiên Khuyển đáp: “Không phải sợ, là kính trọng. Người ta đã trông coi chỗ này không biết bao nhiêu năm tháng... Hắn chỉ là

một người bình thường thôi.”

Tần Thọ nghe thấy thế thì sừng sốt, suýt chút nữa hét lên thành tiếng: “Người đùa ta hả? Một người bình thường mà có thể sống lâu như vậy?”

Hạo Thiên Khuyển trợn trắng mắt, nói:

“Người biết cái gì! Có một số linh đan diệu dược có thể kéo dài tính mạng! Huống chi đây là đích thân hai vị Nhân Hoàng tự mình đi địa phủ tìm Phong Đô Đại Đế ra tay, gạch tên khỏi sổ sinh tử đây! Nói hắn là người, là vì hắn không có tu luyện. Nhưng mà theo mặt nào đó thì hắn đã không còn ở trong tam giới, ngũ hành nữa rồi.”

Tần Thọ cứng họng, khó hiểu nói: "Vì một người bình thường mà tốn công như vậy, lão nhân kia chắc chắn rất có địa vị."

Hạo Thiên Khuyển nói tiếp: "Chắc thế... Có điều, không có một ai biết lai lịch của hắn cả. Hắn nổi tiếng là bởi vì khi thủ mộ hết số tuổi thọ, hai vị Nhân Hoàng xuống Cửu U Địa Phủ kéo dài tuổi thọ cho hắn, mới khiến cho mọi người chú ý đến thôi. Có lẽ hai vị Nhân Hoàng thông cảm cho lão nhân đã dùng hết sinh mệnh trong giữ nơi này, nên ban thưởng cho hắn."

Tần Thọ chép chép miệng nói: "Thưởng cho cái rắm, đây là mang vạ vào người thì có."

Hạo Thiên Khuyển ngậm miệng không nói gì, hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ với cách nói của Tần Thọ.

Đúng lúc này, cánh cửa gỗ cũ nát phát ra tiếng ma sát kéo kẹt khó nghe.

Sau đó, Tần Thọ nhìn thấy một lão nhân tóc bạc trắng mặt mày tiều tuỵ chậm chậm đi ra.

Dường như thị lực của lão nhân không được tốt cho lắm, ban ngày ban mặt còn cầm theo một chiếc đèn dầu chậm rãi bước ra. Hắn không nói gì, mà là đi đến trước mặt Hạo Thiên Khuyển và Tần Thọ, giờ chiếc đèn dầu lên cao, chiếu chiếu mặt hai người, giống như chỉ có như thế mới có thể trông thấy rõ hai thứ trước mặt là cái gì. Tiếp theo, lão nhân khẽ gật đầu, rồi dùng một giọng nói bình thản chính trực tràn ngập từ tính nói:

-Vào đi.

Tần Thọ sửng sốt, ban đầu hắn tưởng rằng lão nhân mặt mày óng ánh này sẽ có giọng nói khàn khàn dọa người, không ngờ thế mà lại rất dễ nghe.

Tần Thọ không kiềm được nhớ tới lúc đi làm, một đám bạn cùng phòng tên nào cũng nghe radio, chị Tiểu Hồng có giọng nói cực kỳ dịu dàng êm tai, cả đám đều nghe đến mê mẩn. Mỗi ngày cứ đến buổi tối là nhìn đầu tiên điện thoại gọi hỏi chị Tiểu Hồng hỏi mấy vấn đề, nào là chị kết hôn chưa? Người giống như tôi được không...

Về sau, cũng có người anh cùng phòng mạnh dạn trực tiếp kéo một đám bạn thân đi đến cửa đài phát thanh chặn đường chị Tiểu Hồng.

Cách này là một cách dễ tìm nhất, hẳn là mấy em gái xinh đẹp đi ngang qua, bọn họ đều nhìn một cái.

Kết quả, không tìm được!

Cuối cùng, một cái bạn cùng phòng nhìn thấy ba chữ "chị Tiểu Hồng" trên ngực một bà cô tóc bạc trắng.

Bà cô kia vừa mở miệng, trái tim của cả đám đều nát, lần đầu tiên hiểu được trên thế giới này không chỉ có ảnh lừa, mà còn có giọng

g lừa!

Như tình huống bây giờ, Tần Thộ rất muốn đề cử lão nhân kia xuống núi làm chương trình radio.

Tần Thộ miên man suy nghĩ, nhưng cơ thể lại đi theo Hạo Thiên Khuyến tiến vào sân.

Lão nhân kia ngồi trên cái ghế đá duy nhất trong sân, chiếc đèn dầu lại đặt trên bàn trước mặt hắn.

Tần Thộ nhìn xung quanh, cũng không tìm được chiếc ghế thứ hai.

Hạo Thiên Khuyến nhỏ giọng nói:

-Đừng tìm, nam tử hán, đứng tạm đi.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyến trực tiếp ngồi trên mặt đất một cách vô cùng thành thạo.

Hạo Thiên Khuyến đang định tự hào một chút, lại thấy Tần Thộ đi lấy ra một chiếc ngai vàng bằng vàng ròng từ trong Hắc Ma Thà n Hạp đeo trên cổ hắn, sau đó liền ngồi lên, hơi tựa vào lưng ghế, liếc mắt nhìn hắn...

Hạo Thiên Khuyến hí con mắt lại nói:

-Con thỏ chết bầm, người không quan tâm ta à.

Tần Thộ đáp:

-Đúng là không quan tâm đó, nếu ta có quan tâm, làm sao có thể ngồi lên chiếc ghế như vậy được, quá mất mặt rồi, đừng nói nữa, nghe xem tiền bối nói như thế nào.

Hạo Thiên Khuyển bị tức đến trợn trắng mắt lên...

Vào lúc này, Anh điềm đăm hỏi:

-Hai vị, lần này đến đây là có việc gì thế?

Hạo Thiên Khuyển vừa định nói gì đó, hai mắt Tần Thọ đột nhiên sáng hẳn lên, bí mật truyền âm nói: “Con chó chết tiệt, mau nhìn ở dưới gầm bàn kia!”

Hạo Thiên Khuyển vô thức nhìn một cái, sau đó con người cũng sấp muốn trùng đống đến rơi ra ngoài rồi! Chỉ thấy một chân của chiếc bàn này đã gãy mất một chút rồi, bên dưới có lót một quyển sách, dùng để giữ cho chiếc bàn cân bằng.

Nếu như chỉ là quyển sách bình thường thì không nói gì, trọng điểm là, trên quyển sách ấy có viết vài nét chữ lớn - " Huyền Thiên Cửu Thư quyển thứ nhất!"

Một chó một thỏ đối mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được ngọn lửa hùng hực trong mắt lẫn nhau!

Hạo Thiên Khuyển ngẩng đầu lên nói:

-Tiền bối, lần này bọn ta đến đây, chủ yếu là muốn xin một món vật.

Anh kinh ngạc hỏi:

-Nơi núi non xa xôi hẻo lánh này của ta, sợ là không thể gặp được người nữa. Hai vị, đồ vật muốn cầu là vật gì vậy?

Con mắt Hạo Thiên Khuyển đảo một vòng, giao hoát nói:

-Tiền bối, thật ra thì, cũng không tính là cầu xin điều gì. Chỉ là nghe có người nói về sự tích cũ của người, trong lòng hai huynh đệ

bọn ta vô cùng ngưỡng mộ, vì vậy đặc biệt chạy đến đây thăm người. Ài... thật không ngờ, người đã ra công sức nhiều như thế lại có thể sống tại một nơi tồi tàn đến như vậy! Huynh đệ bọn ta thật quá đau lòng cho người!

Anh kinh ngạc mà nhìn Hạo Thiên Khuyển vừa nói vừa lau nước mắt, dáng vẻ xem ra tình cảm vô cùng chân thành, nhẹ nhàng gật đầu nói:

-Cũng rất tốt, sống không tệ.

Hạo Thiên Khuyển vừa ngẩng đầu, vẻ mặt chính khí, nói với giọng điệu không cho cự tuyệt:

-Sao lại nói là không tệ? Người vẫn luôn bảo vệ Anh Linh nhiều năm như vậy, công lao khổ lao đều có đủ hết đó! Sống tại nơi như vậy, ta cũng nhìn không nổi nữa! Vì vậy ta quyết định, chỉ là một đỉnh núi nhỏ nhoi này của ngài, ta phải đổi lại giúp ngài! Đổi lấy chỗ mới, chỗ tốt hơn, chỗ thoải mái hơn! Con thảo, người nói có hợp lý không?

Tàn Thộ sững sờ, không nghĩ tới con chó chết tiệt này lại có thể tùy miệng nói bậy như thế!

Chẳng qua suy nghĩ một cách kỹ càng, nếu như thật sự làm như vậy, vậy thì nơi tồi tàn này không phải thuộc về bọn họ rồi sao?

Chương 367: Quyền thứ nhất

Chương 368. Quyển thứ nhất (2)

Anh ha ha cười lên, cũng không có khách sáo, đưa cánh tay phải gầy khô đầy nếp nhăn ra nắm lấy túi tiền, trực tiếp thu vào, sau đó tay trái lấy quyển sách quý đưa cho Tần Thộ nói:

-Ta biết ngay mà, vẫn là người thật thà. Con chó này quá gian xảo, sau này cũng đừng mong việc tốt sẽ đến đấy.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe thấy vậy thì mặt già đỏ bừng nói:

-Tiền bối, ta đây không phải là gian xảo. Ta chỉ là cò kè mặc cả với người thôi... Nếu không, thế giới đều có cùng một cái giá, vậy cũng quá nhàm chán rồi.

Anh mặc kệ hấn, nhìn Tần Thộ nói:

-Cầm lấy đi, lấy rồi thì đi đi.

Nói xong, Anh liền cầm lấy đèn dầu, chậm rãi đứng dậy, sau đó đi xuống núi.

-Tiền bối, người đi đâu vậy? - Tần Thộ hỏi.

Anh ngẩng đầu nhìn trời nói:

-Nơi này trời rất nhanh tối, có một số thứ không yên ổn, ta đi xem thử...

Trong lúc nói chuyện, Anh đã loạng choạng bỏ đi xa rồi.

Hạo Thiên Khuyển kéo Tần Thộ lại một phát nói:

-Tần Thộ! Người điên rồi à? Nhiều tiền như vậy, người đều đưa cho người ta hết rồi? Tốt xấu gì người cũng phải để lại chút tiền rụm cho chúng ta chứ!

Tần Thọ cười nói:

-Thứ gọi là tiền này, lúc sống không thể đem lại lúc chết cũng không thể đem đi được, người xem trọng như thế làm gì? Đối với ta mà nói, đồ vật trong tay ta mới là mạng sống... Đi thôi, hôm nay tôi hỏi gia ta vui vẻ, mời người đi ăn một bữa ngon!

Hạo Thiên Khuyển cười ha ha nói:

-Mời ta đi ăn ngon? Người có tiền sao?

Tần Thọ nói:

-Đã lâu không đi thăm sư phụ rồi...

Ánh mắt Hạo Thiên Khuyển sáng lên, cười nói:

-Ai da... Thiếu chút quên mất việc này rồi, Tần Thọ, để ta đi đánh xe, ta đánh đi nhanh hơn.

Sau đó một cỗ xe ngựa màu trắng bay lên trời cao, bay thẳng về phía Thiên Đình.

Lại nói đến ở trên giữa sườn núi, một lão già thân hình khom xuống đang cầm lấy ngọn đèn dầu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, ánh mắt mờ mịt cũng không biết có nhìn thấy rõ xe ngựa đang bay qua trên trời hay không, lầm bầm nói:

-Có phải bán rẻ rồi không?

-Người chịu lỗ rồi.

Vào lúc này, trong ý thức của lão nhân truyền đến một âm thanh khàn khàn trầm thấp.

Anh hỏi:

-Chịu lỗ rồi?

Âm thanh khàn khàn trầm thấp nói:

-Con thỏ đó một thân nhân quả, không có ai dám truyền công pháp cho hắn, ngươi làm như vậy, không sợ đem trời chọc thủng một lỗ à? Nhân quả này quá lớn rồi... Chút tiền đó, có thể đủ để mua quan tài sao?

Anh lại ra vẻ không có việc gì nói:

-Lần tranh giành năm đó, ta chẳng qua cũng chỉ là một tên lính quen mà thôi, cơ thể thì yếu ớt, tất cả mọi người đều bảo vệ ta. Một trận chém giết, người đều chết rồi... những người bảo vệ cho ta đều chết trước mặt ta. Khi ấy ta đã chết rồi... Sau lần tranh giành ấy, ta còn sống hay đã chết, có gì khác sao?

Âm thanh khàn đặc nói:

-Ít nhất, ngươi vẫn còn có thể bảo vệ cho bọn họ. Nếu không, nơi này còn sót lại những gì chứ? Quên mất năm đó rồi sao?

Trong mắt của Anh lóe lên một tia sắc bén, kẻ đó thở dài một hơi nói:

-Bỏ đi... không cần nhắc đến nữa... đi thôi, đi thôi...

Một tiếng đi thôi này, hết như lời nguyên thúc dục hồn, người thì lại càng đi càng xa.

Tần Thọ ngồi ở trong xe ngựa, háo hức vội vã mở quyển sách trong tay ra, quyển sách này cũng không biết là được làm từ loại da thú nào đó, tuy rằng đã rất lâu năm, thế nhưng khi đặt vào trong tay, thực sự nặng trịch trịch, lúc mở ra mặt giấy sạch sẽ, nét chữ rõ

ràng, không hề có một chút cảm giác niên đại nào.

Nhưng mà những việc này đều không quan trọng, điều quan trọng là, đây thật sự là Huyền Thiên Cửu Thư quyển thứ nhất, Bình Thiên Sách!

Bình Thiên Sách, câu thứ nhất của lời mở đầu chính là: Trời sinh không công bằng, ta liền san bằng nó!

Tần Thộ vừa nhìn, hai mắt đỏ lên, lớn tiếng nói:

-Cuồng! Thật sự là con mẹ nó cuồng!

Lại tiếp tục xem những nội dung ở phía sau, Tần Thộ càng xem càng háng háng hái, càng xem càng kích động, càng xem càng báii phục!

Cũng khâm phục Cửu Thiên Huyền Nữ, sự phụ của vị hoàng đế nọ, người đã tạo nên Huyền Thiên Cửu Thư không kém.

Bởi vì một khi tu luyện Bình Thiên Sách đến cực hạn, có thể xem như đem được hết tất cả những nhân tài tầm thường và tất cả mọi yêu quái kéo về cùng một vạch xuất phát!

Điều này cũng quá đáng sợ rồi!

Chính là biến điều kỳ diệu thành điều kỳ diệu không phải việc hiếm lạ, biến thứ mục nát thành điều kỳ diệu mới thật sự là thần kỳ!

Hiển nhiên, Tần Thộ cũng hiểu rõ, kẻ tầm thường mà Bình Thiên Sách đã nói cũng không phải là một người tài hèn sức mọn bình thường, bởi vì việc tu luyện Bình Thiên Sách cũng cần phải có điều kiện, cái khác thì không cần phải nói, đối với mức độ cứng rắn của da thịt cần phải có yêu cầu cực cao, những người bình thường, vốn dĩ không thể tu luyện.

Vì vậy, Tần Thộ tính toán, kẻ tầm thường ở đây mà để trong đoàn

người, cũng là một loại thiên tài rồi...

Chẳng qua điều này cũng không phải là vấn đề, bởi vì Tàn Thọ thấy, hẳn có thể tu luyện được, như vậy là đủ rồi.

Đồng thời cuối quyển Bình Thiên Sách còn tặng kèm thêm một môn thuật biến hóa, Tàn Thọ xem một cách tỉ mỉ, thuật biến hóa này tên là Huyền Thiên Cửu Biến Chu Yém Biến!

Tàn Thọ vừa xem, đôi mắt lập tức sáng lên.

Từ nhỏ đã xem Tây Du Ký, điều mà hắn muốn thấy nhất mỗi lần xem Tây Du Ký, không phải là con khỉ cầm gậy đánh người, mà là muốn xem xem Tôn Ngộ Không lại có thể biến hóa thành những đồ vật mới lạ gì, luôn luôn cảm thấy điều đó mới là thần thông.

Do đó, trong lòng Tàn Thọ vẫn luôn có một ước mơ biến hình như nọ, đáng tiếc, cho đến hiện tại, hắn cũng chỉ biết mỗi phép biến thành chó!

Bây giờ cuối cùng cũng có được biến hóa mới, hứng thú lập tức dâng lên.

Tàn Thọ cũng không thèm quan tâm đến Hạo Thiên Khuyển, bây giờ thời gian gấp gáp, hắn cũng không thể tu luyện Huyền Thiên Cửu Biến - Bình Thiên Sách, nhưng mà lĩnh hội một chút thần thông thì không có vấn đề gì.

Huyền Thiên Cửu Biến Chu Yém Biến, có thể biến một người thành loài vượn to lớn - Chu Yém!

Chu Yém lông trắng tay đỏ, vóc dáng cao ngàn trượng, sức lực cường đại, có thể nhỏ núi cũng non, một cú nhảy cao tám vạn dặm! Tương truyền, Chu Yém chính là hung thú, bởi vì con thú này bình thường không hiện, một khi xuất hiện, thiên hạ chắc chắn có chiến tranh xảy ra.

Nhưng mà Tần Thộ mới không quan tâm đến những điều này, đây chỉ là một thuật biến hóa, cũng không phải là Chu Yếm thật sự, c hỉ cần lợi hại, có thể đánh người là được rồi!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ trực tiếp ngồi xếp bằng trong xe thử tu luyện, kết quả vừa tu luyện, Tần Thộ lập tức cười lên, quả nhiên, chỉ cần là thần thông có giảng giải tỉ mỉ, hẳn tu luyện cũng không khó, bắt đầu vô cùng nhanh!

-Con mẹ nó ta thật là một thiên tài mà! - Tần Thộ thầm cười...

Lại nói Hạo Thiên Khuyển dẫn Tần Thộ chạy thẳng đến Tam Tiên Lộ, đi vào Tam Tiên Lộ, cũng không đi Nguyệt Cung, mà là chạy thẳng về phía Nam Thiên Môn.

Tần Thộ lấy lại tinh thần, hỏi:

-Con chó chết tiệt, ngươi đây là đi đâu vậy?

Chương 368: Quyển thứ nhất (2)

Chương 368. Quyển thứ nhất (2)

Anh ha ha cười lên, cũng không có khách sáo, đưa cánh tay phải gầy khô đầy nếp nhăn ra nắm lấy túi tiền, trực tiếp thu vào, sau đó tay trái lấy quyển sách quý đưa cho Tần Thộ nói:

-Ta biết ngay mà, vẫn là ngươi thật thà. Con chó này quá gian xảo

o, sau này cũng đừng mong việc tốt sẽ đến đây.

Hạo Thiên Khuyến vừa nghe thấy vậy thì mặt già đỏ bừng nói:

-Tiền bối, ta đây không phải là gian xảo. Ta chỉ là cò kè mặc cả với người thôi... Nếu không, thế giới đều có cùng một cái giá, vậy cũng quá nhàm chán rồi.

Anh mặc kệ hă, nhìn Tần Thộ nói:

-Cầm lấy đi, lấy rồi thì đi đi.

Nói xong, Anh liền cầm lấy đèn dầu, chậm rãi đứng dậy, sau đó đi xuống núi.

-Tiền bối, người đi đâu vậy? - Tần Thộ hỏi.

Anh ngẩng đầu nhìn trời nói:

-Nơi này trời rất nhanh tối, có một số thứ không yên ổn, ta đi xem thử...

Trong lúc nói chuyện, Anh đã loạng choạng bỏ đi xa rồi.

Hạo Thiên Khuyến kéo Tần Thộ lại một phát nói:

-Tần Thộ! Người điên rồi à? Nhiều tiền như vậy, người đều đưa cho người ta hết rồi? Tốt xấu gì người cũng phải để lại chút tiền rườ cho chúng ta chứ!

Tần Thộ cười nói:

-Thứ gọi là tiền này, lúc sống không thể đem lại lúc chết cũng không thể đem đi được, người xem trọng như thế làm gì? Đối với ta mà nói, đồ vật trong tay ta mới là mạng sống... Đi thôi, hôm nay tôi mời gia ta vui vẻ, mời người đi ăn một bữa ngon!

Hạo Thiên Khuyển cười ha ha nói:

-Mời ta đi ăn ngon? Người có tiền sao?

Tần Thọ nói:

-Đã lâu không đi thăm sư phụ rồi...

Ánh mắt Hạo Thiên Khuyển sáng lên, cười nói:

-Ai da... Thiếu chút quên mất việc này rồi, Tần Thọ, để ta đi đánh xe, ta đánh đi nhanh hơn.

Sau đó một cỗ xe ngựa màu trắng bay lên trời cao, bay thẳng về phía Thiên Đình.

Lại nói đến ở trên giữa sườn núi, một lão già thân hình khom xuống đang cầm lấy ngọn đèn dầu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, ánh mắt mờ mịt cũng không biết có nhìn thấy rõ xe ngựa đang bay qua trên trời hay không, lầm bầm nói:

-Có phải bán rẻ rồi không?

-Người chịu lỗ rồi.

Vào lúc này, trong ý phục của lão nhân truyền đến một âm thanh khàn khàn trầm thấp.

Anh hỏi:

-Chịu lỗ rồi?

Âm thanh khàn khàn trầm thấp nói:

-Con thả đó một thân nhân quả, không có ai dám truyền công phá

p cho hắn, người làm như vậy, không sợ đem trời chọc thủng một lỗ à? Nhân quả này quá lớn rồi... Chút tiền đó, có thể đủ để mua q uan tài sao?

Anh lại ra về không có việc gì nói:

-Lần tranh giành năm đó, ta chẳng qua cũng chỉ là một tên lính qu èn mà thôi, cơ thể thì yếu ớt, tất cả mọi người đều bảo vệ ta. Một t rận chém giết, người đều chết rồi... những người bảo vệ cho ta đề u chết trước mặt ta. Khi ấy ta đã chết rồi... Sau lần tranh giành ấy, ta còn sống hay đã chết, có gì khác sao?

Âm thanh khản đặc nói:

-Ít nhất, người vẫn còn có thể bảo vệ cho bọn họ. Nếu không, nơi này còn sót lại những gì chứ? Quên mất năm đó rồi sao?

Trong mắt của Anh lóe lên một tia sắc bén, kẻ đó thở dài một hơi nói:

-Bỏ đi... không cần nhắc đến nữa... đi thôi, đi thôi...

Một tiếng đi thôi này, hết như lời nguyên thúc dục hồn, người thì l ại càng đi càng xa.

Tần Thọ ngồi ở trong xe ngựa, háo hức vội vã mở quyển sách tro ng tay ra, quyển sách này cũng không biết là được làm từ loại da t hú nào đó, tuy rằng đã rất lâu năm, thế nhưng khi đặt vào trong t a y, thực sự nặng trình trịch, lúc mở ra mặt giấy sạch sẽ, nét chữ rõ ràng, không hề có một chút cảm giác niên đại nào.

Nhưng mà những việc này đều không quan trọng, điều quan trọng là, đây thật sự là

Bình Thiên Sách, câu thứ nhất của lời mở đầu chính là: Trời sinh không công bằng, ta liền san bằng nó!

Tần Thộ vừa nhìn, hai mắt đỏ lên, lớn tiếng nói:

-Cuồng! Thật sự là con mẹ nó cuồng!

Lại tiếp tục xem những nội dung ở phía sau, Tần Thộ càng xem càng hăng hái, càng xem càng kích động, càng xem càng bá phước!

Cũng khâm phục Cửu Thiên Huyền Nữ, sư phụ của vị hoàng đế này, người đã tạo nên

Bởi vì một khi tu luyện Bình Thiên Sách đến cực hạn, có thể xem như đem được hết tất cả những nhân tài tầm thường và tất cả mọi yêu quái kéo về cùng một vạch xuất phát!

Điều này cũng quá đáng sợ rồi!

Chính là biến điều kỳ diệu thành điều kỳ diệu không phải việc hiếm lạ, biến thứ mục nát thành điều kỳ diệu mới thật sự là thần kỳ!

Hiển nhiên, Tần Thộ cũng hiểu rõ, kẻ tầm thường mà Bình Thiên Sách đã nói cũng không phải là một người tài hèn sức mọn bình thường, bởi vì việc tu luyện Bình Thiên Sách cũng cần phải có điều kiện, cái khác thì không cần phải nói, đối với mức độ cứng rắn của da thịt cần phải có yêu cầu cực cao, những người bình thường, vốn dĩ không thể tu luyện.

Vì vậy, Tần Thộ tính toán, kẻ tầm thường ở đây mà để trong đoàn người, cũng là một loại thiên tài rồi...

Chẳng qua điều này cũng không phải là vấn đề, bởi vì Tần Thộ thấy, hẳn có thể tu luyện được, như vậy là đủ rồi.

Đồng thời cuối quyển Bình Thiên Sách còn tặng kèm thêm một môn thuật biến hóa, Tần Thộ xem một cách tỉ mỉ, thuật biến hóa này tên là Chu Yếm Biến!

Tần Thọ vừa xem, đôi mắt lập tức sáng lên.

Từ nhỏ đã xem

Do đó, trong lòng Tần Thọ vẫn luôn có một ước mơ biến hình nhỏ nhoi, đáng tiếc, cho đến hiện tại, hắn cũng chỉ biết mỗi phép biến thành chó!

Bây giờ cuối cùng cũng có được biến hóa mới, hứng thú lập tức dâng lên.

Tần Thọ cũng không thêm quan tâm đến Hạo Thiên Khuyển, bây giờ thời gian gấp gáp, hắn cũng không thể tu luyện, nhưng mà lĩnh hội một chút thần thông thì không có vấn đề gì.

Chu Yểm Biến, có thể biến một người thành loài vượn to lớn - Chu Yểm!

Chu Yểm lông trắng tay đỏ, vóc dáng cao ngàn trượng, sức lực cường đại, có thể nhổ núi cống non, một cú nhảy cao tám vạn dặm! Tương truyền, Chu Yểm chính là hung thú, bởi vì con thú này bình thường không hiện, một khi xuất hiện, thiên hạ chắc chắn có chiến tranh xảy ra.

Nhưng mà Tần Thọ mới không quan tâm đến những điều này, đây chỉ là một thuật biến hóa, cũng không phải là Chu Yểm thật sự, chỉ cần lợi hại, có thể đánh người là được rồi!

Nghĩ đến đây, Tần Thọ trực tiếp ngồi xếp bằng trong xe thử tu luyện, kết quả vừa tu luyện, Tần Thọ lập tức cười lên, quả nhiên, chỉ cần là thần thông có giảng giải tỉ mỉ, hắn tu luyện cũng không khó, bắt đầu vô cùng nhanh!

-Con mẹ nó ta thật là một thiên tài mà! - Tần Thọ thầm cười...

Lại nói Hạo Thiên Khuyển dẫn Tàn Thọ chạy thẳng đến Tam Tiên Lộ, đi vào Tam Tiên Lộ, cũng không đi Nguyệt Cung, mà là chạy thẳng về phía Nam Thiên Môn.

Tàn Thọ lấy lại tinh thần, hỏi:

-Con chó chết tiệt, ngươi đây là đi đâu vậy?

Chương 369: Sinh nhật vui vẻ

Chương 369. Sinh nhật vui vẻ

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Xém chút quên mất một việc quan trọng! Ngươi không biết à?

Tàn Thọ vò vò đầu hỏi ngược lại:

-Ta cần phải biết sao?

Hạo Thiên Khuyển cười nói:

-Con thử ngốc, hôm nay không phải là một ngày bình thường đâu!

Tàn Thọ nói:

-Vậy đó là?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Ngày hôm nay là sinh nhật của một nhân vật lớn hết sức lợi hại!
Những người có đủ tư cách đi tới chúc mừng trên thế gian này vô cùng hiếm hoi!

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Ghê gớm như vậy? Là ai thế?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đến nơi thì người sẽ biết thôi!

Không bao lâu sau, xe ngựa đi vào Thiên Dung Thành, rẽ ngoặt một cái, đến tiệm cơm của Trù Thần - Quán thịt chó Tứ Hỉ.

Quán thịt chó, lầu hai, ghé lô, ở hai bên chiếc bàn, Hạo Thiên Khuyển ngồi bên trái, Tần Thộ ngồi bên phải.

Tần Thộ hỏi:

-Nhân vật lớn vô cùng lợi hại mà người nói đâu?

Hạo Thiên Khuyển nhếch miệng một cái, mặt dày mà cười nói:

-Còn không phải đang ở đây sao?

Tần Thộ:

-...

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Tần Thộ, ta nói cho người biết, đây chính là lần đầu tiên ta tổ chức sinh nhật đó, ai cũng không mời.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-E là đều bị người gài bẫy đến sợ rồi thì có? Đến chỗ sư phụ ta ăn bữa cơm này đi, ở đây phải trả biết bao nhiêu hồng linh tinh đấy?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Xem người nói kia... Ta là loại người như vậy sao?

Tần Thọ đáp:

-Người là loại chó như thế.

Hạo Thiên Khuyển lập tức trợn lớn hai con mắt, sau đó đập bàn một cái, kêu lên:

-Tức giận rồi, không ăn nữa! Đi thôi!

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển rời khỏi ghế, thở hồng hộc muốn rời đi.

Kết quả vừa mở cửa, liền thấy được Chu Bất Hoạch một tay bưng lấy một cái khay đi tới, vừa nhìn thấy Hạo Thiên Khuyển thì cười lớn nói:

-Con chó chết tiệt, sinh nhật vui vẻ!

Hạo Thiên Khuyển sững sốt, nói:

-Hà?

Chu Bất Hoạch nói:

-Lúc vừa mới đi vào, sư đệ ta truyền âm nói với ta rằng hôm nay là sinh nhật của người, kêu ta nấu cho người bát mì Trường Thọ, c

òn mời sư phụ làm một món sớ trường cho người. Người không biết à?

Hạo Thiên Khuyển lại sừng sốt thêm một lần nữa, xoay đầu nhìn về phía Tàn Thọ.

Chỉ thấy con thỏ đỏ nhìn hắn nháy mắt, cười mỉm nói:

-Sao thế? Có đi nữa không? Nếu như đi rồi, thì thỏ gia ta tiết kiệm được tiền đấy.

Hạo Thiên Khuyển nhếch miệng, cười nói:

-Đi cái rắm! Ta muốn ăn cơm, ta muốn ăn một bữa ngon!

Sau đó Hạo Thiên Khuyển lập tức xoay người chạy về ngòi lên ghế, he he cười lên:

-Tàn Thọ, cảm ơn người...

Tàn Thọ trừng hắn một cái nói:

-Nhìn xem một tí tiền đồ này của người kìa! Người ăn sinh nhật, thì thỏ gia ta còn có thể keo kiệt sao?

Hạo Thiên Khuyển hì hì cười ngây ngô, thế nhưng vẫn quan tâm mà hỏi một câu:

-Người vẫn còn tiền để trả à?

Tàn Thọ thần bí cười một tiếng:

-Thỏ gia ta ném tay nghề của sư phụ ta còn phải trả tiền?!

Hạo Thiên Khuyển kinh ngạc nói:

-Lợi hại như vậy?

Chu Bất Hoạch lẩm bẩm nói:

-Đừng nghe đệ ấy nói bậy, sư phụ đã nói rồi, đĩa Long Miên Phụng Vĩ này tạm thời ghi sổ! Tặng thêm cho các người hai món trổn, Thiên Sơn Lục Thủy và Hồng Nhật Vân Hải. Cứ tính là chúc mừng sinh nhật cho người.

Hạo Thiên Khuyển liên tục nói cảm ơn.

Chu Bất Hoạch cười nói:

-Người đừng cảm ơn vội, ta cũng không biết làm món gì, vậy thì lấymột bình rượu làm quà chúc mừng đi.

Trong lúc nói chuyện, Chu Bất Hoạch thật sự lấy ra một bình rượu, cười nói:

-Đây là rượu hồi ấy Tử Thần tặng, sư phụ chia cho ta một bình, ta còn chưa nỡ uống, đúng lúc ngày hôm nay vui mừng lấy ra đây.

Hạo Thiên Khuyển càng cười vui vẻ hơn:

-Ôi trời, lão đệ, người đúng là bạn chí cốt! Ha ha ...

Trong lúc đang cười, hần bỗng nghe thấy Tàn Thọ ở phía đối diện nói:

-Lão Hắc, trên cổ của người đang đeo thẻ chó à?

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe thấy, nộ cười tức khắc đông cứng trên khuôn mặt, nghiêng mắt nhìn về Tàn Thọ, khom lưng một cái, giấuthẻ chó xuống dưới gầm bàn, ho khan một tiếng nói:

-Không phải, mua tại một sạp nhỏ, cảm thấy đeo lên rất đẹp.

-Bên trên có viết tên người, còn có ngày sinh nữa.

Giọng nói của Chu Bất Hoạch từ dưới gầm bàn vang lên:

-Hạo Thiên Khuyển, Đại Hắc, ngày sinh mồng một tháng giêng...

Suu!

Một cái bóng đen hướng về phía cửa!

Tiếp đó Hạo Thiên Khuyển chỉ cảm thấy trên cái đuôi bị một vật gì đó kéo lấy!

Hạo Thiên Khuyển vừa xoay đầu, thì thấy con thỏ đó đã lôi lấy đuôi của hắn kéo về phía sau, nghiêng răng nói:

-Chu Bất Hoạch, còn ở đó xem làm gì? Tóm lấy tên khốn đó, đánh chó!

Chu Bất Hoạch vừa nghe thấy, lập tức lôi ra một cái chảo lớn cộng thêm một cái vá xào lớn từ trong túi tu di, gào thét lên mà xông tới!

Sau đó một thỏ một người, chặn một con chó vào trong góc, sau đó ó chính là một trận bạo lực...

Nửa canh giờ sau...

Hạo Thiên Khuyển mặt mũi bầm dập mà ngồi ở một bên ghế, vừa ngẩng đầu, uống cạn một ly rượu vào bụng, hô lên:

-Đáng giá, có được bữa cơm này, bị đòn một trận cũng đáng rồi...

Tần Thọ và Chu Bất Hoạch đối mắt nhìn nhau, cạn lời một hồi.

Tần thọ nói:

-Con chó chết tiệt, ngươi ở Quán Giang Khẩu, không phải là lão đại, vậy chắc cũng là lão nhị chứ? Ngươi nghèo thành như vậy? Nhị gia nhà các ngươi cũng không nói cải thiện bữa ăn cho ngươi à?

Hạo Thiên Khuyển vừa nói tới Dương Tiễn, ngay lập tức trông khác hẳn, vẻ mặt hào hứng nói:

-Nhị gia nhà bọn ta lại không cần ăn cơm, ngài ấy ngày nào cũng chăm chỉ tu luyện, một khi nhập định chính là trăm năm... những người khác cũng gần như vậy, theo nhị gia tu luyện đến mức sắp điên luôn. Ở tại Quán Giang Khẩu đó, ta muốn ăn cái gì, đều phải tự thân mình làm. Nhưng mà tay nghề này của ta, ài... không nói nữa, uống rượu!

-Tự mình không biết làm, ngươi không biết mua sao? - Tần Thộ hỏi.

Hạo Thiên Khuyển trừng mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Mua? Ta đi đâu mua đây? Quán Giang Khẩu lại không có đầu bếp như ở chỗ sư phụ ngươi...

Tần Thộ nghe đến chỗ này, ánh mắt sáng lên, hỏi:

-Con chó chết tiệt, ta hỏi ngươi, ở trên Tiên Giới này, những người có hoàn cảnh giống ngươi có nhiều không?

Hạo Thiên Khuyển suy nghĩ nói:

-Có lẽ là... không ít.

Chu Bất Hoạch nói:

-Không thể nào đâu? Những tiên nhân đều là nuốt mây nhả sương

g, ngày đêm khổ luyện, lĩnh hội đạo trời, lấy đâu ra thời gian muốn đi ăn chứ?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Vậy thì không hẳn, ta thấy những vị thần tiên này, không phải không muốn ăn, mà chính là lười nhúc nhích! Nếu như thật sự có người dâng đến tận cửa, không chừng...

Nghĩ đến đây hai mắt của Tần Thọ liền sáng lên lấp lánh, trong lòng âm thầm hiện lên một cái kế hoạch, thế nhưng ngay lập tức bị hắn gạt bỏ.

Ở đây không phải Địa Cầu, Địa Cầu có thể sử dụng Internet, thế nhưng ở Tiên Giới lại không thể dùng được. Ở đây quá lớn rồi... cũng chưa từng nghe qua có đồ vật gì có thể vượt qua không gian vô tận mà trao đổi được. Ngay cả đồ vật để trao đổi cũng không có, càng không cần nói đến giao dịch qua Internet nữa.

Rượu của Chu Bất Hoạch rất nhanh liền bị uống hết rồi, Tần Thọ không thể không lấy rượu được cất giữ kỹ của mình ra, mấy người họ tiếp tục uống.

Đến khi trời sắp tối rồi, Hạo Thiên Khuyển đem chiếc đĩa trước mặt liếm tới nỗi có thể soi gương luôn mới chịu ngừng lại.

Chương 370: Con thỏ đã trở về

Chương 370. Con thỏ đã trở về

Chu Bất Hoạch cầm lấy chiếc đĩa nhìn qua nhìn lại, cuối cùng cảm khái nói:

-Ta cảm thấy chiếc đĩa này có thể không cần rửa rồi...

Tần Thọ vừa nghe, lông dựng đứng cả lên, hỏi:

-Trước đây không phải người cũng làm qua như vậy chứ?

Chu Bất Hoạch mỉm cười...

Sắc mặt Tần Thọ đen lại, vừa muốn nói ra lời tàn nhẫn sau này sẽ không đến đây nữa.

Lại nghe Chu Bất Hoạch nói:

-Ta vẫn luôn muốn làm như vậy, đáng tiếc là, sự phụ cạnh chừng chật quá, chỉ có thể rửa sạch sẽ từng cái một mà thôi. Nhắc tới đây, Hạo Thiên Khuyến, nếu như người không có việc gì, có thể đến giúp đỡ rửa đĩa đây.

Hạo Thiên Khuyến dường như có vẻ hứng thú, Tần Thọ lại nói:

-Nếu như người cảm thấy vụ buôn bán này của sự phụ quá tốt, muốn thừa dịp này mà đổi công việc càng sớm càng tốt, thì người liền gọi hắn vào đi. Cái miệng này của hắn, ăn qua phân, uống qua nước tiểu, người để hắn liếm đĩa à?

Chu Bất Hoạch vừa nghe vậy, mau chóng đem đĩa ném đi, nói:

-Cái này không thể dùng nữa, làm lại một cái mới.

Hạo Thiên Khuyến mượn men rượu, gầm lên:

-Các người thật quá đáng! Ta phải ăn phân vì lúc ấy ta không mở

linh trí! Cái đấy sao có thể tính chứ?

Tần Thợ hơi ngẩng đầu:

-Vụ nước tiểu kia từ bao giờ?

Hạo Thiên Khuyển lập tức nghẹn lời... bèn phát phát chân chó n
ói:

-Mệt rồi, về ngủ đây.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển nhảy xuống, chạy mất hút.

Chu Bất Hoạch nói:

-Hắn uống thật sao?

Tần Thợ đang định nói, một đầu chó thò vào cửa:

-Con thỏ chết dẫm kia, đồ ngu, không được phép nói chuyện này!

Tần Thợ duỗi móng vuốt ra:

-Mười nghìn hồng linh tinh phí bịt miệng!

Hạo Thiên Khuyển trợn tròn mắt:

-Mẹ nó ngươi còn là người không?

Tần Thợ ngạo nghễ kéo lỗ tai to nói:

-Ta là thỏ!

Hạo Thiên Khuyển lập tức im lặng...

Lúc này Chu Bất Hoạch mới vươn tay ra nói:

-Ta là người, không cần mười nghìn, năm nghìn là được.

Hạo Thiên Khuyển khẽ đảo hai mắt :

-Cút!

Sau đó Hạo Thiên Khuyển chạy đi...

Chờ Hạo Thiên Khuyển đi, Tàn Thộ tới thăm Trù Thần một chút, trước khi đi, còn ném vào nhà kho Phong Hoa Lâu không ít nguyên liệu nấu ăn đã càn quét được.

Trù Thần dù cả đời này thích tiền, nhưng vẫn thích nhất các loại nguyên liệu nấu ăn! Hắn và Thực Thần khác hoàn toàn không giống nhau, Thực Thần cơ bản sẽ không làm đồ ăn, còn Trù Thần lại yêu việc này! Dù không có nguyên liệu nấu ăn tốt, nhưng chỉ có mấy tép tỏi hắn cũng muốn làm, nghiên cứu một chút...

Bây giờ thấy đồ đệ mang đến nhiều nguyên liệu tốt như vậy, sắc mặt càng thêm vui mừng, gọi con thỏ ở lại uống hai ly.

Tàn Thộ cũng không từ chối, đi theo Trù Thần ăn một bữa thoải mái, trước khi đi còn tiện thể lấy mười vò rượu ngon, lúc này mới cáo từ rời đi.

Sau khi rời quán thịt chó Tứ Hỷ, Tàn Thộ rời khỏi thành Thiên Du ng, đi thẳng đến Tượng Thần Cốc.

Trên tầng cao nhất của Đức Tự Lâu ở Tượng Thần Cốc, Lỗ Ban ngồi trên đó nhìn đám nhân công phía xa đang nổi sắc xanh, thở dài nói:

-Mẹ nó, con thỏ đi rồi, cũng quá yên tĩnh. Đến chim cũng không hót...

- Sư phụ, người lại nhớ tới con thỏ kia sao? Khi hấn ở đây thì người chê quá phiền phức. - Lỗ Nhất leo lên Đức Tự Lâu, cười nói.

Lỗ Nhị nói:

- Sư phụ, nếu không để con đi gọi con thỏ đó về?

Lỗ Ban mắng:

- Gọi cái rắm! Nếu có lương tâm, thì đã tự mình lăn trở về! Nếu không có lương tâm, gọi làm gì? Chỉ thêm một bụng tức!

Lỗ Nhất và Lỗ Nhị lập tức cười ngượng ngùng một tiếng, không dám đáp lời.

Thực tế, hai ngày nay Lỗ Ban cứ như vậy, tính khí không được tốt, không ai dám lên tiếng, thậm chí cũng không ai dám nói chuyện cùng.

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến một tiếng cười to:

- Ai da cái lão này, thật không có lương tâm! Thỏ gia ta ra ngoài liều mạng kiếm tiền mua rượu cho người, người thì ở sau lưng lại nói ta như vậy! Bỏ đi, rượu này không cho người uống nữa! Lỗ Nhị, Lỗ Nhất, hai vị sư huynh, uống rượu không?

Lỗ Ban sững sốt, còn định mắng ai đang gào thét ngoài kia? Kết quả khi nghe thấy giọng nói này, mắt đột nhiên sáng lên!

Lỗ Nhất, Lỗ Nhị đồng thanh kêu lên:

- Thỏ con?! Sư phụ, thỏ con đã trở lại!

Lỗ Ban hừ hừ nói:

- Đi hay về, liên quan gì tới ta? Lão tử cũng không nhớ hấn!

Lỗ Nhất Lỗ Nhị lập tức vui vẻ, biết sư phụ lại phát tác tính trẻ con, cũng không vặn lại được hắn, dứt khoát nhảy xuống Đức Tự Lô u, nói:

-Con thỏ, người trở lại rồi, sư phụ...

Lỗ Nhất còn chưa kịp nói xong liền nghe thấy trên lầu một tiếng hừ lạnh, lập tức im bật, nhếch miệng hướng phía trên cho con thỏ cào ho một ánh mắt người hiểu mà.

Tần Thộ cũng không còn gì để nói, vốn cho rằng Lỗ Ban là một nam tử hán phóng khoáng, không nghĩ tới lại có tính tình giống đại cô nương nhà bên như vậy.

Lỗ Nhị thì thầm:

-Sư phụ nhắc người mấy ngày nay, tới giờ người mới trở về. Chắc chắc chắc... người chuẩn bị rượu ngon gì hả?

Phía trước thấp giọng nói, phía sau bỗng cất cao tiếng lên mấy phần.

Tần Thộ cũng lớn tiếng kêu lên:

-Đây chính là rượu ngon nha! Đích thân tam sư phụ Trù Thần cho ta, nghe nói là cực phẩm của Tử Thần! Đây chính là thứ ta dùng gan rồng tủy phượng làm long phượng yến để đổi với sư phụ Trù Thần! Chẳng qua là quên tên, rượu này tên gì nhỉ? Cái gì mà... Ai da, không nhớ nổi.

Lúc này, Lỗ Ban giả vờ đi lên Đức Tự Lô u nghe lén, không nhịn được kêu lên:

-Nước được lấy từ Cửu Thiên Ngân Hà Nguyên Tuyền, lại dùng gạo trên đỉnh Linh Sơn, cộng với Bàn Đào, Nhân Sâm, cùng một số

ó thứ quý hiếm ử mà thành, được xưng nhược vô nhân ảm, cách n
hật thành tiên, Túy Thiên Niên?

Tần Thọ nghe xong, lập tức sững sờ, theo bản năng hỏi:

-Còn có loại rượu này?

Chỉ nghe phốc một tiếng, từ trên Đức Tự Lâu, Lỗ Ban nhảy xuống
g, dang rộng tay nói:

-Đương nhiên là có, nhưng mà, tiểu tử người không biết hàng, ch
o người người cũng không biết, cầm cũng lãng phí. Lấy ra, vì sự c
ho người mở rộng tầm mắt. - Lỗ Ban nói hiên ngang lẫm liệt.

Nhưng cái mặt già kia đã sạm đỏ, hiển nhiên là vì rượu mà không
biết xấu hổ.

Lỗ Nhất Lỗ Nhị cũng đã nhìn ra, hai người nín cười, cũng không
bóc mẽ, tránh cho đến lúc đó bị đánh một trận.

Trên thực tế, hầu hết người bình thường thì đều hành xử như vậy t
rong tình huống này.

Nhưng... con thỏ này đâu phải là người bình thường?

Vậy nên liền nghe thấy con thỏ kêu lên:

-Không cần! Rượu gì thì cũng phải uống thôi. Dù sao cũng không
có ai chào đón, ta vẫn nên tự mình về nhà uống rượu giải sầu đi.
Rượu giải sầu này, với rượu ngon, cũng đều là một vị cả! Không
nói nữa, đi đây!

Nói xong, con thỏ liền xoay người rời đi, bỏ lại Lỗ Ban đứng một
mình tại chỗ.

Tay Lỗ Ban vẫn đang giơ ra giữa không trung, mặt già đỏ bừng, t

ức giận mắg:

-Con thỏ chết tiệt, ta không giúp người mở rộng tầm mắt thì người chết sao?

Tần Thợ lại phát phát tay, nói:

-Đừng nói chuyện với ta, không thấy ta đang thương tâm lắm sao? Lúc này nên có mưa rơi, sấm chớp, còn phải có cả tiếng rượu nữa...

Nói xong, con thỏ móc ra một vò rượu, vò rượu tự động thu nhỏ đến cỡ một bàn tay là có thể cầm được, tháo đi lớp giấy bọc, sau một lúc mùi thơm bay ra!

Tần Thợ đứng mũi chịu sào, chỉ ngửi một chút, chân đã có chút không vững, như có mấy phần men say!

Chương 371: Đừng đánh nhau.

Chương 371. Đừng đánh nhau.

Tần Thợ theo bản năng hoảng sợ nói:

-Đây không phải loại Trù Thần uống, cái này còn ngon hơn, thơm quá! Thơm quá! Thật thơm, mẹ nó đến uống một ngụm đi!

Tần Thợ ngửa đầu muốn uống!

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, một bàn tay to liền chụp xuống ng giặt vò rượu, sau đó đập con thỏ bay xuống đất chửi:

-Đồ thỏ chết tiệt, có rượu ngon lại dám uống trước, không kính sư phụ, Văn Khúc Tinh như cô nương kia dạy người thế nào? Hơn nữa rượu này không được uống bữa bãi. Các loại rượu khác nhau thì uống cũng khác nhau, đồ dưng cũng phải chú trọng...

Lỗ Ban hùng hồn khiển trách, nhưng mà càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng phun ra một đồng nước bọt, phải lau đi lau lại mới hết. Rõ ràng là đã chạm vào bệnh sâu rượu, không nhìn được nữa mới không biết xấu hổ xông lên cướp.

Tần Thộ từ dưới đất đứng lên, ngẩng đầu nhìn Lỗ Ban, cũng không hề tức giận mà nói:

-Sư phụ, vậy người nhớ ta không?

Lỗ Ban âm ừ nói:

-Nếu lần nào người cũng mang loại rượu này tới cho ta thì ngày nào ta cũng sẽ nhớ đến người!

Tần Thộ nói:

-Hai ngày mới mang tới thì sao?

Lỗ Ban nói:

-Suy nghĩ đã.

Tần Thộ:

-Nếu là mấy ngày?

Lỗ Ban không nói nữa, vỗ vỗ Đức Tự Lâu:

-Không sao, sư phụ luôn lấy Đức phục người.

Tần Thọ:

-...

Lỗ Nhất:

-Sư phụ, người nói mỗi loại rượu có một cách uống khác nhau, và phải dùng bình đựng khác nhau, người nói rõ hơn được không?

Lỗ Ban gật đầu, liếc nhìn con thỏ rồi nói:

-Còn loại rượu khác không? Lấy ra đi.

Tần Thọ lấy ra một vò rượu của hải tộc, nói:

-Sư phụ, đây là rượu của hải tộc, người định uống như thế nào?

Lỗ Ban cầm vò rượu lên, mỗi tay một vò, tung người một cái rồi bay lên Đức Tự Lô, nói:

-Rượu khác nhau, đương nhiên có cách uống khác nhau! Hôm nay để các người mở rộng tầm mắt một chút!

Tần Thọ, Lỗ Nhất, Lỗ Nhị vô cùng tò mò, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Chỉ nhìn thấy Lỗ Ban một tay vỗ vào vò rượu của hải tộc, sau đó nói:

-Rượu trong thiên hạ chia làm hai loại!

Tần Thọ nhú mày nói:

-Chỉ có hai loại?

Lỗ Ban gật đầu nói:

-Đúng! Chỉ có hai loại, một là loại ngon, hai là loại không ngon! Loại rượu không ngon, cơ bản là không cần uống, cứ trực tiếp ném đi. Còn loại rượu ngon này, cứ tự nhiên là được rồi, giống như vò rượu này, cách uống chính là... dùng vò rượu uống ực một ngụm!

Sau đó, Lỗ Ban liền hơi ngửa đầu, uống cạn một vò rượu hải tộc!

Rồi hắn cầm một vò rượu khác lên ngửa đầu tiếp tục uống...

Tần Thộ hiểu được, Lỗ Ban nói một hồi về cái này, chỉ là để uống vò rượu này thôi...

Lỗ Ban uống xong vò rượu trong tay, ợ một tiếng nói:

-Ai da... rượu này ngon, đáng tiếc lại không phải là Túy Thiên Niên kia. Nếu có thể uống một vò như vậy, thì đúng là tuyệt...

Tần Thộ tò mò hỏi:

-Rượu đó khó lấy vậy sao?

Lỗ Ban cười nói:

-Khó? Kia cơ bản là không thể lấy được! Ta ở trên trời nhiều năm như vậy, quan hệ với Tửu Thần cũng không tệ, nhưng cũng mới chỉ được ném qua ba giọt mà thôi! Cho dù là bản thân Tửu Thần, có vẻ cũng không có nhiều hàng tồn kho. Bàn Đào đã khó, Nhân Sâm cũng khó, đã thế mấy thứ tiên phẩm khác đặt song song với chúng cũng khó! Toàn bộ đều là thứ khó được, đều được mang tới để nấu rượu, độ khó... còn khó hơn cả một kẻ ngốc đi tu tiên!

Tần Thọ miệng giật giật, so sánh kiểu này, đúng là lần đầu tiên hắn được nghe.

Chẳng qua, suy nghĩ kỹ một chút, với một tên có tư chất ngu xuẩn mà muốn tu thành tiên, có vẻ đúng là còn khó hơn lên trời.

Lỗ Ban uống hết hai vò rượu, men rượu nổi lên, một tay túm lấy con thỏ nhấc lên Đức Tự Lâu, vỗ đầu con thỏ nói:

-Thằng ranh chết tiệt nhà ngươi, nói đi là đi, không biết quay về sao?

Tần Thọ có chút ngại ngùng, dù sao hắn đúng là cũng không thường xuyên quay về thăm, gãi đầu nói:

-Sư phụ, không phải ta còn rất bận sao?

Bốp!

Lỗ Ban tát hắn một cái:

-Bận rộn? Mẹ nó ngươi còn có thể bận rộn hơn ta sao? Ranh con, nghe nói lúc trước ngươi đi Đông Hải, có chuyện gì rồi? Lão Long Vương kia bắt nạt ngươi sao? Nếu hắn bắt nạt ngươi, Đức Tự Lâu này của sư phụ cho ngươi cầm lấy, không nên đánh nhau, phải lấy Đức phục người, biết chưa?

Tần Thọ nghe vậy, mũi chua xót, thần tiên không thể hạ phàm, cho dù Lỗ Ban có là thần tiên lâu năm thì cũng không được.

Điều quan trọng nhất là, trong thiên quy có một điều quan trọng, đó chính là, giữa thần tiên với nhau nếu có chuyện gì chỉ có thể đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện để giải quyết, không thể tự mình quyết đấu.

Lỗ Ban để Tần Thọ cầm Đức Tự Lâu kia đi, chính là đang đánh c

ược, vẫn có chút mạo hiểm, mà tất cả điều này, chỉ là lo lắng hấn bị bắt nạt mà thôi...

Lại nhớ tới lúc trước hấn bị Lôi Đình Tỏa Liên khóa lại, người sư phụ này đã không quản gì, trực tiếp xông lên đánh tan kiếp vận, loại che chở ấm áp này, khiến cho mũi Tần Thọ càng thêm chua xót.

Tần Thọ có chút ghen ngào nói:

-Sư phụ, yên tâm đi... Đồ đệ của người ở bên ngoài, chỉ có bắt nạt người khác, chứ không ai dám bắt nạt ta!

Lỗ Ban cười ha ha nói:

-Giỏi lắm! Nhưng ta nói với người, mặc dù chúng ta là một đám người thô kệch, nhưng người thô kệch không làm chuyện thô bạo, mọi chuyện vẫn nên lấy lý phục người.

Tần Thọ sững sờ, nói:

-Sư phụ, lý mà người nói, rốt cuộc là lý gì? Hiện tại ta có chút mơ hồ.

Lỗ Ban sờ lên Đức Tụ Lâu, cười ha ha nói:

-Đạo lý trên đời này đều là nhảm nhí, tất cả đạo lý đều nằm ở thực lực! Có lực, mới có lý! Không có lực chỉ có lý là muốn bị đánh mà thôi.

Tần Thọ nghe vậy, khẽ gật đầu nói:

-Đã hiểu.

Bốp!

Lỗ Ban lại tát một cái nói:

-Đã hiểu, còn không lấy rượu hiếu kính sư phụ người?

Tần Thọ không còn gì để nói:

-Sư phụ, người cái này đúng là không nói lý...

Lỗ Ban nói:

-Ta so với người mạnh hơn, ta chính là đạo lý! Sao vậy? Hiểu rồi chứ?

Tần Thọ quả quyết nhận lấy lời chỉ bảo, lại lấy ra bốn vò rượu ngon từ chỗ Trù Thần mang đến.

Lần này, Lỗ Ban không uống hết mà gọi Lỗ Nhất, Lỗ Nhị tới, bốn thầy trò ngồi tại Đức Tự Lôu uống rượu, ngắm nhìn mặt trăng đang từ từ mọc lên!

Trò chuyện cũng đến nửa đêm...

Đêm đó, Tần Thọ không về nhà nữa, bốn thầy trò nằm trên Đức Tự Lôu, từng người nằm thành hình chữ đại, cứ phô trương như vậy đến rạng sáng, sau đó bốn gã càng ngáy càng to hơn đến lúc trời sáng.

Chỉ là lúc rạng sáng, bên cạnh lại có một nữ tử, nhẹ nhàng lau mặt cho con thỏ.

Tần Thọ từ từ mở mắt, thấy Hằng Nga đã đến nơi này từ lúc nào, có chút tức giận mà mím môi, cũng có chút bất đắc dĩ nói:

-Lại không về nhà.

Tần Thọ nhe răng cười nói:

-Cái này... uống nhiều quá, nên ngủ quên mất.

Chương 372: Lỗ đại sư lừa.

Chương 372. Lỗ đại sư lừa.

Hằng Nga nhéo gương mặt Tần Thộ:

-Tốt hơn chút nào chưa?

Tần Thộ gật mạnh một cái:

-Nhất định là phải tốt hơn rồi, sao nàng lại tìm tới đây?

Hằng Nga ngồi bên cạnh Tần Thộ nói:

-Ta tới chỗ Trù Thần tìm em, Trù Thần nói em không có về nhà, hẳn là tới đây rồi.

Tần Thộ sững sốt, nói:

-Hắn biết?

Hằng Nga cười nói:

-Lúc ta rời đi, Trù Thần nói, em quá keo kiệt, bá sư mà chỉ cầm heo mười vỏ rượu, đều không đủ cho một mình Lỗ đại sư uống.

Tần Thọ còn chưa kịp lên tiếng, liền nghe thấy tiếng Lỗ Ban gầm gừ ở bên cạnh truyền tới:

-Mười vò? Con thỏ, người còn giấu nữa sao? Năm vò kia đâu? Mau lấy ra cho ta!

Tần Thọ không còn gì để nói, cười khỏ nói:

-Sư phụ, ta còn có một vị sư phụ muốn tới bái sư, dù sao người cũ ng phải chừa cho ta chút chứ?

Lỗ Ban sững sờ, gãi gãi đầu nói:

-Là Văn Khúc Tinh của Văn Khúc Cung?

Tần Thọ nói:

-Vâng.

Lỗ Ban suy nghĩ một chút nói:

-Thôi, ta cũng không có gì để người lấy làm lễ vật, rượu này ta nh ịn trước. Khi nào đi? Nói với ta một tiếng.

Tần Thọ nói:

-Sư phụ, ta chuẩn bị một lúc nữa là đi.

Lỗ Ban nói:

-Đã đi không bằng bây giờ đi luôn đi!

Tần Thọ cẩn thận nhìn Lỗ Ban, nói:

-Sư phụ, người sẽ không giận ta chứ?

Hai mắt Lỗ Ban khẽ trợn lên nói:

-Giận cái đầu nguoi! Nguoi muốn đi, thì tranh thủ thời gian mà x uất phát! Tới bên đó, còn có thể uống rượu thâu đêm, nhân lúc mắ y con sâu rượu còn chưa tỉnh, chúng ta tiếp tục thôi.

Tần Thộ sừng sốt nói:

-Sur phụ, người cũng đi sao?

Lỗ Ban trừng mắt nói:

-Sao? Ta không thể giữ được năm vò rượu kia lại, vậy thì đi uống một vò cũng không được sao?

Tần Thộ và Hằng Nga nhìn nhau, cười khỏ nói:

-Được, đương nhiên là được... Chỉ cần người vui vẻ là được.

Trong khi đang nói chuyện, Tần Thộ vừa nghiêng đầu, liền phát hiện không thấy Lỗ Nhất và Lỗ Nhị đâu nữa, hỏi:

-Nàng ngốc, hai vị sư huynh của ta đâu rồi?

Hằng Nga nói:

-Vừa rồi vẫn còn ở đây mà, sao chớp mắt một cái đã không thấy t ăm hơi đâu rồi?

Lỗ Ban nói:

-Đừng để ý tới bọn chúng, chúng ta thu dọn một chút rồi đi nhanh thôi. Ai da... còn có thể uống thêm năm vò nữa, sáng khoái!

Tần Thộ nhắc nhở:

-Sur phụ, người nói là uống một vò.

Lỗ Ban thẳng thắn nói:

-Tinh hoa uống rượu chính là tốc độ, nếu các người chậm, chẳng phải đó đều là của ta sao?

Tần Thộ ngẩn người...

Hằng Nga cũng không có ý định đi theo, mà tiếp tục tới Ngọc Anh Điện để học tập.

Còn Tần Thộ và Lỗ Ban thì chuẩn bị đi Văn Khúc Cung ở Thục Sơn.

Còn về Lỗ Nhất, Lỗ Nhị, hai người ngồi xỏm trong bụi cây dưới chân núi, ôm lấy vai nhau, chua xót nói:

-Mẹ nó, quá khinh người... con thỏ bày rượu ngon coi như xong đi, mẹ nó còn thể hiện ân ái! Rượu uống không qua hần, muối tử cũng không so được với hần, đáng giận... Mẹ nó hần khinh người...

Bên kia, Tần Thộ vừa lấy ra chiếc xe Thiên Mã Vân Long đặt trên mặt đất xong, Lỗ Ban liền xem xét rồi lập tức cười:

-Con thỏ, người lấy đâu ra thứ đồ chơi lèo lẹt này vậy?

Tần Thộ nghi ngờ hỏi:

-Sur phụ, xe ngựa này không được sao?

Lỗ Ban cười ha ha đáp:

-Không phải là không được, chỉ là, mẹ nó, quá giống đồ của mấy vị phu nhân rồi! Nam tử hán, muốn dùng thì dùng đồ của gia môn

đi! Vớ lại, thứ này của người mặc dù nhìn đẹp mắt, nhưng công dụng quá ít, cũng chỉ là hàng trưng bày mà thôi!

Tần Thọ lại không cho là đúng, mặc dù xe ngựa này không hùng dũng uy nghiêm, nhưng để lái ra ngoài vẫn rất phong cách, cái này đơn giản chỉ là do khác biệt về thẩm mỹ của mỗi người. Nhưng mấy lời vế sau của Lỗ Ban, Tần Thọ đúng là rất tán thành, xe ngựa này nhìn lộng lẫy, nhưng về tính thực dụng, đúng là không có nhiều.

Thế là Tần Thọ hỏi:

-Sur phụ, vậy người nói xem loại hàng không phải hàng trưng bày là dạng gì?

Lỗ Ban cười ha ha, vung tay lên, ném ra một vật, vật kia trên không trung trở nên to lớn hơn, cuối cùng hóa thành một chiến mã khổng lồ dài hàng nghìn thước!

Cỗ xe này cũng do ngựa kéo, nhưng không phải là một con, mà là một đàn!

Tần Thọ đếm, chiến mã này khoảng chừng phải chín chín tám mốt con ngựa kéo!

Ngựa này cũng không phải là ngựa bình thường, mà là liệt mã với bộ lông mượt pháp phối, tưởng như chỉ cần một câu không hợp ý sẽ giẫm chết người. Đám ngựa này với con ngựa của cỗ xe Thiên Mã Vân Long kia quả thực là một trời một vực, con ngựa cỗ xe Thiên Mã Vân Long kia không chỉ bé hơn hai lần, mà khí thế cũng hoàn toàn không có!

Thật giống như một lão chiến binh dữ tợn đứng trước mặt một đứa học sinh tiểu học, học sinh tiểu học chỉ có thể run lẩy bẩy!

Về phần hình dáng của chiếc chiến xa, ngay cả khi nó không di ch

uỷển, cũng khiến người ta có cảm giác sắp bị nó xé rách, nghiền nát, toàn thân rét run.

Xe Thiên Mã Vân Long so sánh với nó, càng không ra thế nào.

Đặt hai cái lại với nhau, một chiếc xe tăng siêu cấp uy phong lẫm liệt, một chiếc thì chạy chậm, thử hỏi, là một nam nhân, cái nào mới phong cách đây?

Tần Thộ há hốc mồm nói:

-Sư phụ, cái này của người quá uy mãnh rồi!

Lỗ Ban cười ha ha nói:

-Đó là đương nhiên! Chiến mã này của ta cũng không phải là chiến mã bình thường, đây là ta dựa theo chiến mã nổi tiếng trong lịch sử! Mỗi một con là một đoạn lịch sử, vật liệu được dùng cũng tinh xảo hơn của người nhiều. Chiếc xe kia của người cũng chỉ là một pháp bảo bình thường mà thôi, mà chiến sa này của ta đã là cấp độ Hậu Thiên Linh Bảo rồi, không chỉ có thể làm thú cưỡi, thật muốn dùng nó để chiến đấu, ha ha...

Tần Thộ liếc nhìn chiếc xe như cỗ máy đánh nhau kia theo bản năng, lúc này mới phát hiện, trên thân xe cũng khắc một chữ to đùng — Đức!

Tần Thộ liền hiểu ra mọi chuyện, người sư phụ này của hắn không hổ danh là một công tượng chiến tranh, làm cái xe ngựa, cũng nghĩ tới việc đánh trận trước tiên...

-Thu đàn ngựa con của người lại đi, hôm nay ngồi xe vì sư!

Lỗ Ban nói xong liền nhảy lên xe ngựa.

Tần Thộ nhìn xe Thiên Mã Vân Long của mình, lại nhìn chữ Đức

trên xe Lỗ Ban, hắn buồn bực phát hiện, xe Thiên Mã Vân Long đúng là không có mặt mũi nào đứng trước mặt xe chữ Đức... Tàn Thọ thở dài cất Thiên Mã Vân Long lại rồi lên xe chữ Đức.

-Ngồi cho vững, ta sẽ lái xe. - Lỗ Ban nói.

Tàn Thọ khẽ đảo mắt hỏi:

-Sur phụ, ta cũng không phải là một cô nương, người chỉ là lái xe, ta còn có thể rơi xuống được sao?

Lỗ Ban cười ha ha, để lộ ra một hàm răng trắng to, sau đó giật dây cương một cái, từ trong miệng vang lên một tiếng sấm:

-Đi!

Tàn Thọ còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sau lưng như có người dùng sức đẩy một cái, xe ngựa kêu lên rồi lao ra ngoài! Sau đó hắn không thể không... bay ra ngoài...

Tức giận!

Chương 373: Biết sai rồi chứ?

Chương 373. Biết sai rồi chứ?

Tàn Thọ ngã xuống đất. ngơ ngác nhìn lên bầu trời, xe ngựa chỉ còn lại một cái bóng...

Trên xe, Lỗ Ban nhìn về phía trước, cười ha ha nói:

-Con thỏ! Vui không?? Máy vị phu nhân kia thích xe không có rung lắc, nhưng ta thì khác, ta thích cảm giác xe rung lắc khi chạy, đây mới là xe của nam nhân, thích mê! A? Con thỏ? Người nói chuyện đi? Bị dọa sợ rồi? Con thỏ?

Lỗ Ban hỏi mấy câu, không nghe thấy con thỏ trả lời, nhìn qua, chỉ thấy trong xe trống trơn...

Lỗ Ban sững sờ một chút, sau đó gãi gãi đầu, mặt đỏ ửng, lẩm bầm nói:

-Ai da, lại ném một tên nữa đi.

Tần Thộ đứng lên, cay đắng lau mũi, mắng:

-Mẹ, cái xe nát này cũng hàm hồ quá rồi!

Trong khi đang nói chuyện, liền nghe thấy tiếng vó ngựa ở đằng xa, sau đó tiếng vó ngựa như tiếng trống ầm ầm kéo đến, giữa tiếng ầm, một chiếc xe ngựa vọt tới trước mặt, đột nhiên xoay người một cái, chiếc xe ngựa nằm ngang, hất đuôi lên một cái, đỗ lại một cách đẹp đẽ trên mặt đất!

Trên xe ngựa, Lỗ Ban thò đầu ra, nhìn quanh, nghi ngờ hỏi:

-Ô? Con thỏ đâu? Vừa nãy còn nhìn thấy hấn đứng đây mà?

-Sư phụ, phiền người đem xe dịch ra... Người tới đây là muốn giết người hay là tới đón người?

Dưới bánh xe truyền tới giọng nói bất lực của con thỏ.

Mặt mũi Lỗ Ban đỏ bừng, vội vàng xô dịch xe ra, chỉ thấy trong đống bùn đất, một con thỏ bò ra, mặt ai oán nhìn Lỗ Ban nói:

-Sur phụ, có phải người vẫn chưa tỉnh rượu phải không? Kỹ năng lái xe của người, đúng là tệ như mấy bà cô vậy.

Lỗ Ban ho khan một tiếng nói:

-Nói hươu nói vượn... Lên xe đi!

Trong lòng Tần Thụ vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua chiếc xe chữ Đức. Cuối cùng vẫn cắn răng đi lên, lần này Tần Thụ đã rút kinh nghiệm, hai tay nắm chắc lấy thân xe, thủ thế giống như có đánh c hết cũng không buông tay.

Lỗ Ban cười ha ha nói:

-Lần này ngồi vững chưa?

Tần Thụ nói:

-Ổn rồi!

-Trên đầu người có cái gì kia?

Lỗ Ban đột nhiên hỏi.

Tần Thụ theo bản năng đưa tay lên sờ đầu nói:

-Không có... A...

Kít!

Xe vừa đi, một con thỏ liên ngã xuống đất, gương mặt ai oán trong bụi đất mắng to:

-Sur phụ, người lại lừa ta!

-Tránh ra!

Một tiếng hét to vang lên...

Tiếng móng ngựa ầm ầm trở lại.

Lần này Tần Thộ đã rút kinh nghiệm, xoay người một cái né ra!

Kết quả là lại thấy chiếc xe ngựa vụt qua, đuổi theo!

Tần Thộ liếc mắt, mắng to một tiếng:

-Ta thêm vào! Thật sự coi thử gia ta không có khả năng phải không?

Vừa nói, Tần Thộ vừa giậm chân một cái, vừa khí thế, vừa giả vờ, hô to một tiếng:

- Huyền Thiên Cứu Biến Chu Yểm Biến!

Ngay sau đó, trong nháy mắt cả người Tần Thộ bay vút lên, lông tơ trên người cũng dựng đứng theo, trong lúc xoay người một cái đã trở thành một tràng cười lớn, mặt mũi như khi, cả người đầy cỏ dại, đầu và bàn chân đỏ bừng! Một chiếc đuôi không dài lắm lòe ra!

Tần Thộ cũng không biết vì sao, sau khi biến thành Chu Yểm, trong lòng chỉ cảm thấy được một sự thoải mái không nói nên lời, dục theo cổ họng hét lên một tiếng:

-Rống!

Trong tiếng gầm rống tức giận, hai tay duỗi ra!

Rầm!

Một tiếng vang rất lớn, Tần Thộ dùng hai tay chặn chiếc xe lại!

Âm thanh giống như là một thanh sắt đập vào một khối sắt rắn chắc! Khiến cho hai tai người phải chấn động.

Cùng lúc đó hai chân của Tần Thộ như là hai cái cày sắt, cày mặt đất thành hai khe rãnh dài một mét!

Thế nhưng xe ngựa kia lại bị Tần Thộ đột ngột chặn lại!

Lỗ Ban nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc.

-Khá lắm, Huyền Thiên Cửu Thư quyền thứ nhất? Ranh con, ta biết ngươi có công pháp, nhưng không nghĩ tới đó lại là tuyệt kỹ này, mẹ nó ngươi học ở đâu vậy?

Tần Thộ thở hắt hắt một tiếng, đẩy xe ngựa ra, phúi tay nói:

-Thỏ gia ta có khả năng thiên phú, không sư cũng học nên không được sao?

Lỗ Ban thở hắt hắt một tiếng, đương nhiên là không tin, nhưng vẫn vỗ vỗ chỗ ngồi nói:

-Đừng nói nhảm nữa, lên xe, đi uống rượu!

Tần Thộ không nhúc nhích.

Lỗ Ban nói:

-Sao? Bị ngã hai lần đã sợ rồi?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Thỏ gia ta lớn như vậy rồi, cũng chưa từng sợ cái gì! Ta đang nghiên cứu làm thế nào để thu nhỏ lại... Lúc trước chỉ nghiên cứu h

óa to...

Lỗ Ban:

-...

Cũng may, xe ngựa này còn có thể biến lớn biến nhỏ, Tàn Thộ biến lớn, Lỗ Ban liền trực tiếp biến chiếc xe lớn hơn.

Lần này Tàn Thộ đã có kinh nghiệm, hai tay nắm chắc tay vịn, giống như là hàn chặt vào nó vậy.

Lỗ Ban cười ha ha, giật dây cương một cái, xe ngựa rống lên phi đi, trong nháy mắt đã bay ra hơn nghìn dặm...

Lỗ Ban ngồi ở phía trước, ánh mắt lóe lên, hiển nhiên là có tâm sự, lúc sau mới hỏi:

-Con thỏ, chuyện người có công pháp, chỉ mình người biết là được rồi. Đừng có khoe khoang ra bên ngoài.

Tàn Thộ sửng sốt, sau đó liền hiểu ý của Lỗ Ban, Lỗ Ban là đang lo lắng cho hắn.

Tàn Thộ gật đầu nói:

-Sure, người yên tâm, ta hiểu rồi.

Lỗ Ban gật đầu, không nói gì nữa, chẳng qua là con đường hắn đi là con đường mà ít ai đi lại, dường như là đang cố ý tránh người khác.

Tàn Thộ nhân cơ hội này tranh thủ nghiên cứu xem làm thế nào để biến trở lại, cuối cùng sau nửa canh giờ, cơ thể bắt đầu thu nhỏ, biến về bộ dạng bình thường.

Trong khoảnh khắc đó, Tần Thộ rõ ràng có thể cảm giác được Lỗ Ban thở một hơi nhẹ nhõm...

Chỉ là Tần Thộ không nói gì, yên lặng ngồi trong xe ngựa, hưởng thụ cảm giác tốc độ nhanh như chớp này.

Cùng lúc đó, trong Văn Khúc Cung ở Thụ Sơn.

-Một đứa thì trốn học, còn một đứa thì mang theo bạn trốn học! Các ngươi đúng là giỏi!

Vẻ mặt Văn Khúc Tinh tức giận nhìn Rau Hẹ và Trùng Bát trước mặt.

Rau Hẹ nói:

-Tiên sinh, ta... không phải ta trốn học. Ta ra ngoài học. Không phải người nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường sao? Ta đây không phải là lập tức đi thực hành...?

Văn Khúc Tinh nghe xong, mừng rỡ kêu một tiếng, hỏi Trùng Bát:

-Còn người?

Trùng Bát đơ miệng, liếc nhìn Rau Hẹ, nói:

-Ta là muốn đi cùng Rau Hẹ.

Văn Khúc Tinh khẽ gật đầu nói:

-Rất tốt, vậy hai người các ngươi hôm nay liền đi vạn dặm cho ta, từ bây giờ trở đi, đi vòng quanh Văn Khúc Cung, không cho phép dừng lại!

Trong lúc đang nói chuyện, Văn Khúc Tinh liền vung tay lên, pho

ngấn sức mạnh của hai người lại, đồng thời tặng thêm vài chục k
ý lên người bọn họ, lập tức khiến cho hai người đứng thôi cũng p
hải tốn sức chứ nói gì là đi...

Trùng Bát thấy Văn Khúc Tinh thật sự trừng phạt bọn hắn thì kêu
lên:

-Tiên sinh, ta biết sai rồi, sau này sẽ không trốn học nữa...

Rau Hẹ cũng nói:

-Tiên sinh, ta cũng biết sai rồi, sau này ta sẽ không trốn học nữa, l
ần này người đừng phạt có được không?

Nói xong, Rau Hẹ tỏ ra vô cùng đáng thương nhìn Văn Khúc Tin
h, đôi mắt to mờ sương, quả nhiên là làm người khác vừa nhìn đã
thấy thương.

Chương 374: Ba tên ngốc

Chương 374. Ba tên ngốc

Đáng tiếc, căn bản là Văn Khúc Tinh không chút để ý mà chỉ hỏi:

-Biết sai chưa?

Rau Hẹ và Trùng Bát gật đầu lia lịa.

Văn Khúc Tinh hỏi:

-Các người biết mình sai ở chỗ nào?

Rau Hẹ và Trùng Bát nhìn nhau, tiếp tục gật đầu.

Văn Khúc Tinh lập tức tức giận:

-Biết sai, sao còn phạm vào? Đáng đánh!

Sau đó Văn Khúc Tinh liền quát cho mỗi người một gậy, đánh cho hai người trở nên thảm hại.

Đánh xong, Văn Khúc Tinh tiếp tục hỏi:

-Biết mình sai ở chỗ nào?

Rau Hẹ và Trùng Bát lại nhìn nhau lần nữa, sau đó đồng thời lắc đầu, nói:

-Không biết.

Văn Khúc Tinh lại đánh một trận, vừa đánh vừa nói:

-Không biết? Tới bây giờ vẫn còn không biết? Vậy hôm nay ta sẽ để cho các người biết thật rõ!

Rau Hẹ, Trùng Bát:

-...

Trong Văn Khúc Cung, Mộc Đầu nói lấp, ba tên đại ngốc, Lý Trinh Anh nhao nhao thò đầu ra, thấy cảnh này, từng kẻ cùng nhau nhែ răng toét miệng cười.

Khôi Nhị nói:

-Sur phụ đáng sợ quá, còn hung dữ hơn cả cha.

Khôi Tam lắc đầu nói:

-Không sao không sao, nếu cha chúng ta ở đây, thì vui cũng đánh mà không vui cũng đánh...

Khôi Nhất tát từng người một cái:

-Ngậm miệng!

Khôi Nhị Khôi Tam đáng thương nói:

-Đại ca, huynh đánh bọn đệ làm gì?

Khôi Nhất nói:

-Đánh thay cha. Cha từng nói, đi ra ngoài, mỗi ngày đánh ba cái, cho các người khỏi quên đi hương vị quê nhà.

Khôi Nhị, Khôi Tam:

-...

Mộc Đầu và Lý Trinh Anh cũng không còn gì để nói, trong lòng t ự nhủ: “Đây là kiểu cha gì vậy?”

Trong lúc đó, Văn Khúc Tinh lại bắt đầu tra hỏi vòng thứ hai:

-Bây giờ biết chưa?

-Biết...

Trùng Bát và Rau Hẹ thử nói một chữ để thăm dò.

-Hửm?

Văn Khúc Tinh giờ cao gậy lên.

-Chưa...

Trùng Bát và Rau Hẹ thăm dò.

Chiếc gậy Văn Khúc Tinh giờ lên đột nhiên rơi xuống, bốp bốp h ai tiếng, rơi xuống người Rau Hẹ và Trùng Bát, đồng thời, nghiêm khắc dạy dỗ:

-Có mỗi việc nói chuyện, cũng áp a áp ứng, đó không phải là hành vi của quân tử! Đáng đánh!

Trùng Bát và Rau Hẹ mặt mày cay xè, bọn hắn coi như đã nhìn ra, hôm nay tiên sinh thật sự không vui, cho nên mới tìm lý do để đánh học sinh đây... Trận đòn hôm nay muốn tránh đương nhiên là không thể rồi.

Văn Khúc Tinh dường như là thực sự tức giận, đánh lấy đánh để rồi mắng:

-Mẹ nó, con thỏ chết tiệt kia, tới đây rồi mà còn không vào, ta đánh chết cả họ nhà ngươi!

Nghe vậy, mặt Trùng Bát và Rau Hẹ cùng đen lại, náo loạn nửa n gày, hóa ra Văn Khúc Tinh đánh người không phải vì bọn họ, mà đây là vô duyên vô cớ chịu tội thay con thỏ kia!

Trùng Bát vô cùng đáng thương nói:

-Su phụ, con thỏ gọi bọn ta đi là vì muốn giúp người, người đó qu á đáng thương.

Văn Khúc Tinh hừ lạnh một tiếng:

-Nhiều lý do! Cho người một cơ hội, giải thích rõ ràng, nếu không, trận đòn hôm nay người đương nhiên là trốn không thoát.

Trùng Bát nghe xong, liền nhanh chóng kể lại một lần từ đầu đến cuối chuyện trốn học, về sự cố thê thảm của cây giống.

Kể xong, Trùng Bát và Rau Hẹ ngẩng đầu nhìn Văn Khúc Tinh, bộ dáng giống như chúng ta đúng là đã làm được việc tốt, dáng vẻ như đang chờ một lời khen từ tiên sinh...

Văn Khúc Tinh cũng khẽ gật đầu, đồng tình nói:

-Chuyện này, các người làm không tồi.

Trùng Bát và Rau Hẹ thở phào nhẹ nhõm.

Vào đúng lúc này, Văn Khúc Tinh đột nhiên vung gậy vỗ ba ba ha ha tiếng, sau đó răn dạy nói:

-Hai đứa ngu ngốc các người, chuyện làm việc thiện làm sao có thể tự mình làm, không gọi đồng môn, không hề nói với sư trưởng? Đáng đánh!

Dù cho Trùng Bát và Rau Hẹ có nghe như thế nào đi chăng nữa, lời nói này đều không giống như đang nói với bọn họ, dường như bọn họ lại gián tiếp chịu đòn một trận thay cho Tần Thọ rồi, nỗi uất hận lập tức dâng lên trong lòng... âm thầm nguyên rủa: “Con thỏ chết tiệt!”

Vừa đúng lúc này, một trận ầm ầm của tiếng chân ngựa, kèm theo đó là một tiếng hét truyền đến:

-Tránh đường! Tránh đường! Mau tránh đường! Cán chết không chịu trách nhiệm đâu!

Vào thời điểm Văn Khúc Tinh vừa nghe thấy, liền xoay người mộ

t cái, đi vào Văn Khúc Cung.

Lúc Trùng Bát và Rau Hẹ vừa mới lấy lại tinh thần, chỉ thấy trước mặt đều là móng ngựa!

Sau đó Trùng Bát liền nhìn thấy chân ngựa đang đạp xuống trước mặt mình một cách rõ ràng, theo sau từng vết chân ngựa in lên chính là vết bánh xe cứ thế mà cán qua...

Khôi Tam nói:

-Đại ca, con ngựa đó thật là hung hăng!

Khôi Nhị tiếp lời nói:

-Quá hung hăng rồi, đại ca ta không thể nhìn nổi nữa! Nhiều con ngựa như vậy đều đi đến đạp Trùng Bát, thật là quá đáng mà!

Ánh mắt của Khôi Nhất sáng lên, dùng sức gật đầu, lớn tiếng mà mắng:

-Câm miệng! Nói ít làm nhiều! Địa bàn của chúng ta, không thể để cho những con ngựa này trở nên quá kiêu ngạo được, đồng môn của chúng ta, không thể để bọn chúng giẫm lên nữa! Chúng ta cũng đi lên đạp đi!

Khôi Nhất Khôi Nhị vừa nghe thấy, dùng sức gật đầu, khen ngợi nói:

-Đại ca anh minh!

Và thế là, ba tên ngốc ngay lập tức xông ra ngoài...

Trùng Bát vừa ngẩng đầu lên, mắng một tiếng:

-Mẹ kiếp, con ngựa từ đâu ra thế?

Lời vừa thốt lên, liền thấy bàn chân to hiện ra ở trước mặt!

Ầm ầm!

Nguyên bàn chân to hạ xuống, Trùng Bát còn chưa kịp mắng xong đã bị một chân giẫm lên trên mặt!

Tiếp sau đó chính là tiếng rầm rập rầm rập của một trận giẫm loạn.

Ngược lại, Rau Hẹ ở bên cạnh lại đầy vẻ ngơ ngác, bởi vì dù cho có là bước chân ngựa hay là ba tên ngốc, cũng không hề giẫm trúng nàng. Lúc đầu nàng cũng có chút sợ hãi, sau đó chỉ thành thật mà ngồi ở một bên xem náo nhiệt thôi...

Trùng Bát mơ mơ hồ hồ chịu một trận giẫm đập, cuối cùng nổi giận lên, lớn tiếng quát:

-Ai đập ta!

Rống lên một tiếng, những người đang đập ngay lập tức dừng lại, ngay tại thời điểm khói bụi đang tan đi, ba bóng người ngoảnh đầu xoay người, giả bộ làm ra vẻ vô tội mà nhìn trời, ngó đất, chơi nón tay.

Trùng Bát vẫy vẫy tay xua đi bụi bặm, nhìn ngó xung quanh, nghe thấy cách đó không xa có một cỗ xe ngựa hùng vĩ, một bầy ngựa chiến dũng mãnh mặt mày hung tợn, trông vô cùng hung hãn, dường như không phải là ngựa, mà chính là một bầy sói, Trùng Bát nhìn đến cũng nhin không được mà giật mình.

Nhìn về cỗ xe ngựa đó, giống hệt như một chiếc rìu chiến, khí chất anh dũng đến không thể nói thành lời.

Nhìn vật biết người, chủ nhân của chiếc xe ngựa này hiển nhiên c

ũng không phải là người dễ trêu chọc.

Nhìn lên phía trên xe, chỉ thấy một nam tử có mái tóc hoa râm, tuy rằng ánh mắt trông không hung dữ, thế nhưng sự nóng nảy không nói đạo lý từ trong xương tủy gần như hiện rõ lên trên mặt, khiến người một khi nhìn thấy liền biết được, đây không phải là một người tốt!

Nhìn về phía bên cạnh nam tử, bởi vì vấn đề của góc nhìn, không thấy được mặt, chỉ có thể thấy được một đôi tai thỏ cứ ở đó mà lắc qua lắc lại...

Nhưng mà Trùng Bát không cần nhìn cũng biết được, ở Thiên Đình, con thỏ có thể dây dưa cùng với loại người này mà vẫn chưa bị nhừ đòn, vậy thì chỉ có con thỏ vô lương tâm ở trong Nguyệt Cung đó mà thôi.

Chương 375: Oan uổng

Chương 375. Oan uổng

Thế là Trùng Bát dựa theo cách lựa chọn quả hồng mềm mà bóp, theo nguyên tắc sát sinh không bằng giết người thân quen, vì vậy lớn tiếng kêu lên:

-Con thỏ!

Trong xe lộ ra một cái đầu, ngơ ngác hỏi:

-Sao thế?

Trùng Bát giận dữ nói:

-Xe của các người cán trúng ta rồi! Ngựa đạp trúng ta rồi! Còn có người giẫm lên ta!

Tần Thọ nhún nhún vai nói:

-Huynh đệ, đây không phải là xe của ta, là của sư phụ ta, người có chuyện gì không vừa lòng hãy nói với người. Yên tâm, sư phụ ta chỉ thích lấy Đức phục người mà thôi.

Trùng Bát vừa nghe vậy, hai mắt liền sáng lên, không nghĩ tới cái tên nhìn trông có vẻ nghiêm khắc đó lại là người có nguyên tắc như vậy, thế là liền kêu lên:

-Cái người đầu tóc hoa râu kia!

Lỗ đại sư quay đầu cười nói:

-Sao? Có chuyện gì à?

Trùng Bát vừa muốn ở miệng, Tần Thọ cười khà khà nói:

-Sư phụ ta có một chiếc rìu, tên là Đức!

Trùng Bát vừa nghe thấy, sống lưng vốn dĩ đang đứng thẳng, lập tức khom xuống trở lại, hét lên một tiếng hỏi:

-Con thỏ, chiếc rìu có lợi hại không?

Tần Thọ cười nói:

-Không hề lợi hại.

Trùng Bát ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói:

-Cũng còn được.

Sau đó lớn tiếng nói:

-Người đầu tóc bạc phơ kia!

Lỗ đại sư nhướng mày một cái, vô cùng có hứng thú hỏi:

-Có vấn đề gì sao?

Trùng Bát lại đứng thẳng lưng lần nữa, gương cổ đến đỏ bừng mà kêu lên:

-Người...

Vào đúng lúc này Tàn Thọ nói:

-Ngài ấy chính là người đánh tan được vân kiếp.

Lời trách móc, những lời hỏi thăm tỏ tiên sau đó của Trùng Bát lập tức bị nuốt xuống trở lại, lời nói đến bên miệng cũng biến trở thành:

-Người... người... người không hổ là sư phụ của con thỏ, thật đẹp trai!

Lỗ đại sư cười lớn nói:

-Con thỏ, người bạn này của người tính tình rất được đấy.

Tàn Thọ không nói chuyện, nhướn miệng cười cười.

Trùng Bát lại mang theo vẻ mặt khóc ròng kèm theo nụ cười ngây ngô.

-Ha ha ha!...!

Vào lúc này, ngay bên cạnh Trùng Bát truyền đến một tràng cười ha hả.

Trùng Bát vừa quay đầu lại, liền thấy được Khôi Nhất, Khôi Nhị, Khôi Tam ở nơi đó không ngừng cười vang.

Ba tên ngốc nhìn thấy Trùng Bát nhìn sang đây, lập tức chột dạ mà ngậm miệng lại, tiếp tục nhìn trời, ngó đất, chơi ngón tay.

Trùng Bát thấy nam tử đầu tóc hoa râu râu chọc không được, thà nh thật xoa người hất đi lửa giận, phẫn nộ nói:

-Ba người các ngươi! Vừa rồi có phải các ngươi đập ta hay không?

Ba tên ngốc đầy vẻ ngơ ngác, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong lòng Tàn Thọ sừng sốt, nói thầm ba tên đại ngốc này biết dùng mưu trí từ khi nào vậy, lại có thể học được cách giả ngu rồi?

Vào lúc này, Khôi Tam đầy vẻ chột dạ, dùng giọng nói ồm ồm chỉ thuộc về ba huynh đệ bọn họ mà nhỏ tiếng lầm bầm nói:

-Đại ca! Làm sao đây, mình bị nhận ra rồi!

Khôi Nhị nói tiếp:

-Không phải chứ? Chúng ta giả vờ trông giống như thế mà!

Khôi Nhất nói:

-Im miệng, nói ít làm nhiều, tiếp tục giả vờ?

Thế là ba người tiếp tục đứng bất động.

Mọi người nghe thấy được vô thức xoa xoa thái dương, nói thầm trong lòng: “Ba tên đàn độn này!”

Sắc mặt Trùng Bát đen xì, giận dữ nói:

-Ba tên ngốc các ngươi, đây là giày của ai?

Trùng Bát nhặt lên một chiếc giày cỡ lớn dài bằng cánh tay từ dưới đất lên, nhìn nhìn chân trái trần trụi của Khôi Tam!

Sắc mặt của Khôi Tam đỏ bừng, nói với Khôi Nhị:

-Nhị ca, hình như ta bị phát hiện rồi.

Khôi Nhị trừng mắt lên nói:

-Đại ca, làm sao bây giờ?

Khôi Nhất nói:

-Cởi giày, chúng ta đều không mang thì hẳn hết đường biết được chiếc giày đó là của ai rồi!

Khôi Nhị, Khôi Tam trầm miệng một lời mà nói:

-Đại ca anh minh!

Tập thể mọi người xoay người, chửi bới trong lòng, ba tên đàn độn này!

Tần Thọ cũng cạ lời một hồi, xoa xoa thái dương, lẩm bẩm nói:

-Mẹ nó, hết cứu được rồi!

Ba người bọn họ đều cởi giày, mà còn cởi ngay... Cởi thế nào cũng

g không phải là giày của bọn họ sao? Chẳng lẽ còn có thể đi nghỉ nhờ người khác à? Lại nói nữa, nói lớn tiếng như vậy, thật sự xem Trùng Bát là tên ngốc sao?

Đáng tiếc là, ba tên ngốc thì lại nghĩ như vậy.

Thế là Khôi Tam không hề đếm xỉa đến ánh mắt đang vô cùng tức giận, các người khinh miệt chỉ số thông minh của ta của Trùng Bát, đáng vẽ cây ngay không sợ chết đứng mà hỏi:

-Người đoán xem, chiếc giày này là của ai trong bọn ta?

Phụt...!

Lỗ đại sư trực tiếp bị chọc cười rồi, cười lớn nói:

-Tú tài à, nhiều năm như vậy người dạy ra mấy trò biểu diễn này à? Ha ha ha...

Thế mà Khúc Tinh Cung cũng không quay đầu lại, nhìn cũng không nhìn Lỗ đại sư một cái, lão thần đứng ở đó bình chân như vại, dường như không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trùng Bát tức giận trợn trừng mắt. Nhưng nghĩ lại, có đánh cũng không đánh lại ba tên ngốc này, mắng cũng vô dụng. Một tay thu lại ba đôi giày trên đất. Sau đó một tay dùng lửa đốt sạch. Phủi phui tay, hừ lạnh một tiếng:

-Các người đi chân đất đi!

Trùng Bát đi vào trong Văn Khúc Cung, ba tên ngốc đứng sau ngơ ngác nhìn nhau. Một lúc lâu mới hoàn hồn, sau đó...

Khôi Tam khóc ròng:

-Đại ca, đôi giày của đệ mất rồi!

Khôi Nhị gào lên khóc lớn hơn:

-Đại ca, giày của đệ cũng không còn nữa, làm sao đây? Mẹ nói ở ngoài không thể mua được giày chúng ta đi đâu hu hu...

Khôi Nhất thấy vậy, cũng meo máo theo:

-Im miệng! Đừng khóc nữa... hu hu hu...

Sau đó ba tên ngốc cùng ôm nhau khóc.

Trông thấy cảnh tượng này, nghe tiếng khóc đau lòng đến xé gan xé ruột ấy ánh mắt của mọi người đều thay đổi, có chút không đành lòng.

Bọn họ liếc nhìn sang Trùng Bát, ánh mắt như muốn nói: “Người ăn hiếp hài tử!”

Trùng Bát thấy vậy, trong phút chốc cũng cảm thấy ám ức đến nư ớc mắt sắp sửa tuôn trào, hấn hét lên:

-Có còn đạo lý không? Rõ ràng là bọn họ đánh ta trước, các ngươi còn nhìn ta bằng ánh mắt như vậy. Sao hả? Cổ họng lớn, khóc lớn tiếng thì có lý lắm à? Thật không công bằng!

Song, Trùng Bát còn chưa kịp nói thì đã bị tiếng khóc của ba tên ngốc kia lấn át mất. Hấn càng thêm ám ức.

Đúng lúc này, vù vù vù, sáu thứ đồ bay tới, đập trúng hông ba tên đại hán đầu trọc.

Chúng đột nhiên quay đầu lại, đang định mở miệng chửi bới, bỗng g nhìn thấy trước mặt xuất hiện ba đôi giày!

Ba tên ngốc cũng không hề quan tâm mấy đôi giày này từ đâu mà

ra, nhặt lên xỏ vào chân. Kích cỡ vừa in, lập tức mặt mày hớn hờ.

Lúc này, Tần Thộ ngọc đầu ra hỏi:

-Sao? Đều vừa cả chứ?

Ba tên ngọc tuy rằng ngọc thật, nhưng cũng biết đó là giày hăn né m đến, thế là họ liền cười đáp:

-Vừa lắm, cảm ơn con thỏ!

Khôi Tam nói:

-Con thỏ, cảm ơn người đã cho bọn ta giày, sau này ta nhất định sẽ giúp người đánh nhau!

Khôi Nhị nói theo:

-Ta sẽ mời người ăn cá mực lớn!

Khôi Nhất cười khì khà:

-Ta sẽ bắt cho người một con thỏ cái thật xinh đẹp!

Tần Thộ nghe vậy hai mắt khẽ đảo:

-Bỏ đi, người nên giữ lại cho mình thì hơn.

Chương 376: Binh thủ trận? Người quá đáng!

Chương 376. Binh thủ trận? Người quá đáng!

Nói xong, Tần Thộ không màng đến ba tên đại ngốc kia nữa, nhảy xuống xe ngựa, khom lưng hành lễ với Văn Khúc Tinh:

-Bái kiến tiên sinh.

Văn Khúc Tinh ừ một tiếng, sau đó liếc nhìn sang Lỗ đại sư:

-Trên người tên mã phu này của người toàn mùi rượu, đối với văn nhân là một nỗi nhục, sau này nên đổi người khác thì tốt hơn.

Những lời này vừa nói ra khiến Tần Thộ sửng sốt, hắn luôn biết rằng Lỗ sư phụ không hề ưa gì Văn Khúc Tinh, thường nói hắn giống như đàn bà. Trước giờ chưa từng nghĩ tới hai người này không chỉ là khinh thường đối phương mà còn là kẻ thù không đội trời chung!

Ngay khi Văn Khúc Tinh nói ra câu này, Lỗ đại sư lập tức nổi giận vỗ một cái vào xe ngựa:

-Tên ẻo lả nhà ngươi, giả bộ cái gì chứ? Xem lại đám đệ tử của mình đi, từng người một có ra thể thống gì không? Người nào người nấy đều ngu dốt thành cái dạng gì rồi, ngươi còn mặt mũi nói mình là người dạy dỗ chúng?

Văn Khúc Tinh nghe vậy tức đến đỏ mặt:

-Tên thợ rèn thôi, ngươi có tư cách gì nói ta? Có nói sao thì ta cũng là người do Ngọc Đế chỉ định! Còn ngươi? Ngươi có biết chữ "đậu" có bao nhiêu cách viết không?

Lỗ đại sư hừ một tiếng.

-Ta thêm quan tâm nó có bao nhiêu cách viết? Gia gia ta đây chỉ b

iết có mấy loại chặt pháp! Con thả, nhìn cho kỹ, mặc kệ cái miện g người biết nói như thế nào, đạo lý cuối cùng cũng không phải là một chữ Đức sao!

Vừa nói, Lỗ đại sư liền khua tay một cái, cỗ xe ngựa dưới chân bay lên không trung, biến thành một chiếc búa chiến. Kích cỡ của nó tuy không lớn bằng Đức Tự Lôu, nhưng cũng rất uy phong lẫm liệt! Tỏa ra sát khí hùng hùng.

Đáng tiếc, Văn Khúc Tinh căn bản không hề sợ hãi, chỉ cười lạnh:

-Đồ lỗ mãng!

Lỗ đại sư phản nộ nói:

-Người có dám tiếp một búa của ta?

Văn Khúc Tinh bèn ha ha cười lớn:

-Ta đứng ở đây, người chém ta thử xem? Điều 123 trong luật của Thiên Đình, thần tiên đánh giết lẫn nhau, xử tội cực hình!

Vừa nói xong, chiếc búa của Lỗ đại sư đột nhiên rung lên, dừng lại một lúc, sau đó Lỗ đại sư nói:

-Ta lấy đức phục người, không thêm dùng vũ lực với người!

Sau đó, Lỗ đại sư và Văn Khúc Tinh bốn mắt nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ trừng, nửa ngày sau cũng không có phản ứng.

Tần Thọ thấy vậy, cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Lỗ đại sư lại thích lấy đức phục người. Nếu con hàng này gặp người ăn hiếp được chỉ cần một nhát búa là ngã xuống đất! Đánh không được có thể hù dọa, không hù dọa được thì bắt đầu giở sách lược.

Lỗ đại sư từng nói:

-Có thể động tay thì đừng nhiều lời. Việc mà côn có thể giải quyết được thì đừng lộ diện, nhân lúc người không phòng bị, đợi thời cơ ra tay, đó mới là vương đạo!

Đối với những hành vi quang minh chính đại, đối mặt ứng chiến, đánh úp đều phải gầm lên một tiếng, hấn cho đó là một đám ngu xuẩn chưa từng thấy chết bao giờ đang muốn đổi cách tìm đường chết!

Vậy nên...

Tần Thộ biết, Lỗ đại sư giờ đây im lặng, là đang chờ cơ hội để ra tay.

Hai người mặt đối mặt, một cuộc chiến vô hình đang nổi lên, giống như những con sóng lớn lấp biển khơi.

Bầu không khí ngày càng trở nên lạnh lẽo, ngày càng căng thẳng hơn. Mọi người xung quanh trong đó có cả Tần Thộ đều bắt đầu lờ mờ. Lòng mảy mảy lại, hai tay kéo căng đôi tai thỏ dài của mình. Không biết nên làm sao khuyên giải hai con người ngoan cố này.

Trong lúc này, cuối cùng Văn Khúc Tinh và Lỗ đại sư cũng nhúc nhích, không thấy tay động, không thấy người động, chỉ thấy đám mây dưới chân đang cuộn cuộn. Hai người từ từ bay lên cao vài centimet, sau đó càng ngày càng tiến gần hơn!

Lỗ đại sư lặng lẽ đặt tay phải ra sau lưng, chạm vào chuôi búa ở phía sau.

Văn Khúc Tinh thả ống tay áo xuống, bao phủ hai tay nhưng Tần Thộ biết rằng trong ống tay áo đó chắc chắn có chứa vật cản không, nói không chừng là một thứ gì đó vô cùng lợi hại bá đạo.

Tần Thộ cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy cao thủ giao tranh, trong lòng có chút căng thẳng, bèn dài cổ ra xem.

Lúc này, hắn nhìn thấy một người đang ngồi ở bậc thềm trước cửa Văn Khúc Cung, ôm lấy cánh tay, đang nhìn theo cảnh tượng trước mắt. Người đó chính là Long Hòe, thư đồng của Văn Khúc Tinh!

Tần Thộ khẽ nhú mày, trong lòng thầm nghĩ:

“Tên tiểu tử này không lo lắng cho tiên sinh nhà hắn bị người khác chặt chém, bản thân sau này sẽ thành kẻ cô độc ư?”

Tần Thộ đang định tiến tới hỏi thăm một tiếng, thì thấy khí thế của Văn Khúc Tinh và Lỗ đại sư đã lên đến đỉnh điểm!

Tần Thộ không còn thời giờ để tâm đến Long Hòe nữa, mở to mắt nhìn hai vị cao thủ, muốn chứng kiến một trận giao đấu tuyệt thế.

Trùng Bát, Rau Hẹ và những người khác cũng như vậy.

Rau Hẹ khẽ giọng hỏi:

-Trình Anh, người nói xem ai sẽ thắng?

Lý Trình Anh hồi hộp đến mức tay siết chặt lại thành nắm đấm, hưng phấn lắc lắc đầu nói:

-Không biết nữa, có điều vị lão gia gia tóc hoa râm kia xem bộ dạng có vẻ rất hung hăng.

Rau Hẹ gật đầu nói:

-Sư phụ là người dạy học, chắc là đánh không lại người làm nghề nguội đầu nhỉ?

Trùng Bát nhỏ giọng lẩm bẩm:

-Đánh đi rồi biết.

Những người khác cũng gật đầu...

Ngay lúc đang nói chuyện, cả hai đột nhiên giơ tay và hét lên “Xem kiếm!

“Xem rìu!

Cùng lúc đó, một đạo kiếm quang bay ra từ tay áo của Văn Khúc Tinh! Một đạo ánh rìu vẽ một vòng cung tuyệt đẹp trước mặt Lỗ đại sư!

Kiếm quang và ánh rìu gặp nhau trong không trung!

Mọi người đều đang tập trung nín thở!

Nhưng chỉ nhìn thấy hai đạo quang đột nhiên dừng lại, một thanh Thanh Phong Kiếm và một thanh Lãm Nguyệt Phủ sừng sững trên không trung!

Sau đó, nghe thấy hai người hô lên một tiếng “Bình!”

Trong lòng Tàn Thọ run lên, nghĩ thầm:

“Đây là chú ngữ sao?”

Tiếp theo chỉ thấy hai đạo quang bay trở lại, hai người một người rút tay vào trong tay áo, một người xoay tay lại sau thắt lưng!

Tàn Thọ vẻ mặt rối rắm, gãi gãi đầu nói:

-Đây là đang làm gì vậy?

Rau Hẹ cũng nghiêng người lại nói:

-Ta không hiểu, vũ khí của cả hai người họ còn chưa có chạm vào nhau...

Trùng Bát nói:

-Có lẽ đây là cách mà các cường giả đấu pháp, vũ khí không cần phải chạm vào nhau, hóa mục vi thần kỳ!

Vừa dứt lời, hai người lại động thủ, Văn Khúc Tinh khoát tay áo, trên tay có thêm một cái khiên! Lỗ đại sư lấy ra một lá cờ, trên mặt lá cờ có hai chữ rất lớn —— Vô Đức!

Tần Thọ biết vũ khí của Lỗ đại sư đều có chữ Đức, trên pháp khí phòng ngự khắc chữ Vô Đức. Nói cách khác, lá cờ của hắn và tấm khiên của Văn Khúc Tinh đều là đồ phòng hộ.

Hai vật này dừng lại một lần nữa giữa khoảng không, hai người đồng thời hét lớn một tiếng:

-Thủ!

Sau đó hai người càng tức giận hơn khi nhìn thấy đồ vật trong tay đối phương, họ liền thu lại!

Ngay sau đó, hai người lại lấy ra đồ vật gì đó giống nhau, của Văn Khúc Tinh là một quyển sách, mặt trên có chữ —— Khốn!

Trong tay Lỗ đại sư nắm một lá cờ khác —— Vi!

Hai người lại hét lớn một tiếng:

-Trận!

Chương 377: Binh thủ trận? Người quá đáng! (2)

Chương 377. Binh thủ trận? Người quá đáng! (2)

Thấy vậy, Rau Hẹ vẻ mặt rối rắm hỏi:

-Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì vậy?

Trùng Bát lắc đầu nói:

-Xem không hiểu gì cả, Tần Thọ, người xem có hiểu không?

Tần Thọ không nói lời nào, híp mắt lại, như đang suy nghĩ cái gì đó.

Bên kia, Lỗ đại sư và Văn Khúc Tinh lại bắt đầu di chuyển, Văn Khúc Tinh giận dữ lấy ra Thanh Phong Kiếm, hô to một tiếng:

-Binh!

Lỗ đại sư cầm lá cờ trận pháp phòng ngự và hô lớn:

-Thủ!

Nói xong, Lỗ đại sư đột nhiên nở nụ cười, cười to nói:

-Ha ha... tên mọt sách chết tiệt! Thủ khắc binh, binh phá trận, trận khốn thủ, ta thắng! Quy tắc cũ, ta chọn ba thứ của người!

Văn Khúc Tinh phát tay áo, hừ lạnh một tiếng:

-Từ phương xa tới là khách, hôm nay nhường ngươi một lần! Không phải chỉ có ba thứ thôi sao? Cho ngươi tùy ý chọn!

Lỗ đại sư bữu môi nói:

-Vịt chết mà còn mạnh miệng, nhận thua khó như vậy sao?

Văn Khúc Tinh quay đầu nói:

-Chọn xong đồ rồi thì rút đi!

Lỗ đại sư cười nói:

-Nói thật sao?

Văn Khúc Tinh làm bầm hai tiếng, xem như đáp lại.

Lỗ đại sư tiếp tục hỏi:

-Ngươi có chắc là không hối hận?

Văn Khúc Tinh vẫn mặc kệ hấn.

Tần Thọ nhìn hai lão ngoan đồng đang cãi nhau, trong lòng như có trăm vạn con ngựa lao qua, mắng to nói:

-Khốn kiếp! Còn tưởng cao thủ so chiêu? Kết quả hết nửa ngày, hóa ra cái binh thủ trận chỉ là phiên bản cũ của kéo búa bao! Hai cái lão già này vậy mà chơi một cách cao siêu như vậy!

Lúc này Lỗ đại sư mới hê hê cười nói:

-Con thỏ này, ngươi cũng đã nghe rồi, trong cuộc chiến vũ khí và tài năng, ta đã thắng tú tài này ba thứ. Ta không muốn thứ gì khác, ngươi chỉ cần đưa ta ba hũ Thiên Tiên Nhưỡng của Tử Thần là được!

c.

Tần Thọ còn chưa trả lời thì đã thấy Văn Khúc Tinh cao ngạo qua y lưng lại không thèm nhìn mặt Lỗ đại sư, vẻ mặt kiêu ngạo ngửa đầu nhìn nơi phương xa, đột nhiên quay đầu lại kêu lên:

-Thiên Tiên Nhưỡng? Con thỏ kia, ngươi có Thiên Tiên Nhưỡng?

Lỗ đại sư chạy nhanh qua kéo Tần Thọ đến bên cạnh, cảnh giác nói:

-Tên tú tài chết kia, ngươi định làm gì? Muốn quyt nợ à?

Mặt già của Văn Khúc Tinh đỏ lên, cũng phát hiện bản thân thất thố, nhưng vẫn đỏ mặt nói:

-Tên mộc tượng thối, những thứ khác ngươi có thể tùy ý lựa chọn. Thiên Tiên Nhưỡng thì không thể cho ngươi.

-Không cho?

Lỗ đại sư vừa nghe thấy lập tức nóng nảy.

Văn Khúc Tinh tựa hồ cũng bất chấp giá nào mà nói:

-Không cho! Chính là không cho! Ngươi có thể làm gì? Ngươi cũng không phải chưa từng quyt nợ!

Lỗ đại sư tức giận nói:

-Đó là ta quyt nợ sao? Ta chỉ là... muốn tốt cho ngươi! Sở vật đó nặng quá, ngươi không cầm được, ta giúp ngươi giữ thôi!

Văn Khúc Tinh mắng:

-Con mẹ nó! Ngươi còn cần mặt mũi sao?!

Lỗ đại sư kéo Tần Thụ lại nói:

-Nếu ngươi muốn, ta có hai cái! Ta sẽ bán giảm giá cho ngươi!

Tần Thụ vừa nghe, mặt đen lại nói:

-Sư phụ, người thật không biết xấu hổ, đừng có lôi kéo ta vào?

Lỗ đại sư ra vẻ đương nhiên nói:

-Một ngày làm thầy, cả đời làm cha! Con thỏ kia, ta hỏi ngươi câu nói này có đúng hay không?

Tần Thụ còn có thể nói gì, chỉ gật gật đầu.

Lỗ đại sư ngẩng đầu lên, đương nhiên nói:

-Đúng vậy, cha nợ con trả, đây là hiển nhiên! Quyết định như vậy, ta nợ hẳn, ngươi có trách nhiệm trả lại!

Trong lòng Tần Thụ lại tiếp tục như có trăm vạn con ngựa lao qua.

Hắn thầm mắng to: “Đây là loại sư phụ gì vậy?”

Lỗ đại sư tiếp tục nói với Văn Khúc Tinh đang mặt đen:

-Tên tú tài chết kia, nợ nần của ta với ngươi trong quá khứ nên tính rõ ràng, nên bồi thường cho ngươi, tuyệt đối không khát nợ, ngươi cứ tìm con thỏ kia. Bây giờ, tính toán nợ nần trước mắt của chúng ta, ta lấy ba bình Thiên Tiên Nhưỡng rồi đi ngay.

Nói xong, Lỗ đại sư liền xách Tần Thụ rời đi.

Nghẹn!

Một thanh trường kiếm bay tới cắm ở trước mặt Lỗ đại sư nói:

-Con thỏ kia người có thể mang đi. Để rượu lại cho ta!

Khi nói chuyện Văn Khúc Tinh đã đi tới trước mặt Lỗ đại sư, vẻ mặt lạnh lùng, rất có tư thế một lời không hợp liền máu tươi năm bước.

Lỗ đại sư nhướng mày nói:

-Thế nào? Người thực sự muốn làm vậy?

Văn Khúc Tinh bước lên phía trước nói:

-Làm thì làm! Đây là Thục Sơn, nơi có mười vạn tám ngàn thanh kiếm, ba ngàn thế học hải đại trận! Người có thể thử xem?

Lỗ đại sư nghe đến đây sắc mặt nhất thời cứng lại, nhỏ giọng mắng:

-Chết tiệt, thế nhưng quên mất cái này... Lỗ nặng rồi!

Tần Thộ nhìn thấy thì lập tức vui vẻ, lão gia hỏa không sợ trời không sợ đất vậy mà cũng có lúc kinh sợ như vậy sao? Chẳng lẽ Thục Sơn đại trận lại trâu bò như vậy?

Vì thế Tần Thộ hỏi:

-Sư phụ, người đang sợ hãi sao?

Lỗ đại sư lầm bầm nói một tiếng:

-Mười vạn tám ngàn thanh kiếm chính là tài khí của mười vạn tám ngàn người đọc sách ở Thục Sơn xuất ra mà thành, đại kiếm vừa rút ra khỏi người thì chính là hào khí trường hà, uy lực mạnh mẽ

ẽ... nhưng vì sự không sợ cái này, đánh nhau nhiều lắm là đau một chút mà thôi. Nhưng cái học hải đại trận kia, mẹ nó quá là gian lận!

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Gian lận như thế nào? Có phải còn trâu bò hơn mười vạn tám ngàn kiểm trận không?

Lỗ đại sư cười khổ nói:

-Thứ gian lận đó không có sức công kích. Nhưng một khi đã bị nhốt vào đó thì khó mà thoát ra được.

Tần Thọ không tin hỏi:

-Khó như thế?

Văn Khúc Tinh thản nhiên nói:

-Không quá khó, chỉ cần người đọc đủ ba ngàn quyển luân hồi, ngày đêm không ngừng niệm, khi học hết thì đại trận này tự nhiên sẽ mở ra.

Lỗ đại sư nói thêm:

-Đại trận khốn kiếp này sẽ ảnh hưởng đến ký ức của người khác, cho dù là có người đọc nhanh thế nào, cũng chỉ phải nỗ lực nhớ lấy từng chữ từng chữ một. Nghĩ đến phải xem nhiều sách như vậy... mẹ nó!

Tần Thọ vừa nghe xong liền giật cả mình, nhớ tới cơn ác mộng cấp ba của hắn, càng nghĩ càng thấy giống địa ngục trần gian, nhớ lại cái đồng sách phải học thuộc kia, Tần Thọ nhận không được liên tưởng mình một cái, hoàn cảnh này dù có đánh chết hắn cũng không muốn quay về.

Mà đại trận này cơ bản còn khủng khiếp hơn gấp mười lần, hơn cả ba nghìn cái luân hồi!

Đó là kiểu giày vò như thế nào?

Tần Thộ cảm thấy cái trận pháp này còn trâu bò hơn cả đại trận thuộ hộ sát phạt nữa kìa...

Lúc này, Văn Khúc Tinh nói:

-Thật sự thì đại trận này cũng không có gì đáng sợ, biến học vô biên, nhưng sách viết có mức. Trong Học Hải đại trận có tất cả nội dung trong tàng thư, đồng thời cũng có hết thầy ghi chép lịch sử tể hế gian ở Thư sơn. Nếu như thật sự yêu sách vở thì đây không phải địa ngục nữa mà là nơi cực lạc.

Tần Thộ và Lỗ đại sư nghe vậy liền cùng nhau cười ha hả, mở mắt ra đồng thanh nói:

-Viển vông!

Tần Thộ còn nói thêm:

-Ta thật sự muốn biết là lão già điên nào thiết kế cái đại trận này! Quá thâm độc!

Vừa dứt lời, một ánh mắt lạnh lẽo phóng tới!

Chương 378: Đừng cời y phục

Chương 378. Đừng cời y phục

Tần Thộ lập tức cầm miệng, chỉ còn Văn Khúc Tinh hừ hừ nói:

-Là ta thiết kế, ngươi ý kiến gì?

Tần Thộ cứng họng... ho khan một tiếng che đi sự ngại ngùng rồi đáp:

-Tiên sinh, người phải chán đến mức độ nào mới có thể làm cái trận pháp này vậy...

Văn Khúc Tinh trừng mắt nhìn Tần Thộ một cái rồi nói:

-Đem rượu ra.

Lỗ đại sư vừa nghe liền vội vã giấu con thỏ ra sau lưng, trừng mắt lại:

-Tên tú tài này, thường ngày người thích cái mặt kia lắm mà, sao nào? Hôm nay chỉ vì vài vò rượu thôi mà không cần mặt mũi à?

Văn Khúc Tinh phản đối, nói:

-Người quýt nợ ta một lần, bây giờ đến lượt ta, coi như là huề nhau, sao lại nói là không biết xấu hổ cơ chứ? Người để lại rượu? Hay muốn lưu lại trong Học Hải gánh ba nghìn thi thư luân hồi? Theo ta thấy, cái tên quê mùa như người vẫn là nên ở lại đọc sách thì tốt hơn, đọc ba nghìn lượt, sau này có thể khôn ra tí.

Lỗ đại sư nheo nheo mắt, không hé nửa lời.

Văn Khúc Tinh cũng không nói gì nữa.

Giữa hai người như có lửa điện xoẹt qua.

Một người khoanh tay trước ngực, một người thì chắp tay sau lưng...

Hai người mãi trừng mắt nhìn nhau nên không hề phát hiện, con t hỏ kia đã không còn ở đó.

-Thêm ván nữa chứ?

Lỗ đại sư hỏi. - Văn Khúc Tinh nói:

-Vừa rồi hòa nhau, ván này mới là đánh thật!

-Vậy là tiếp? - Lỗ đại sư hỏi.

Văn Khúc Tinh gật đầu!

Nhưng mấy ván liền hai người đều ra giống nhau, nhất thời không thể phân thắng bại được.

Ở xa, Rau Hẹ ngáp một cái rồi nói:

-Hai lão già kia muốn đánh đến bao giờ?

Long Hòe ngáp một cái, moi quyển sách ra, đáp lại:

-Không biết, nhiều năm như vậy rồi, lần nào gặp nhau chả thế, bọn họ quá quen thuộc đối phương, muốn phân thắng bại cũng khó đấy. Kỉ lục dài nhất ta từng gặp là ba ngày ba đêm mới phân thắng bại. Lần này thì trông có vẻ không giống sẽ nhanh chóng kết thúc đâu.

Nói xong, Long Hòe im lặng mở sách ra đọc.

Tam đại ngọc ở bên cạnh cũng khò khò dựa vào đầu đó ngủ mất r

ôi, vừa ngủ còn vừa than:

-Chán cực...

Mộc Đầu lấp bắp nói:

-Thật thật... không... tốt...

Mộc Đầu còn chưa nói xong, những người khác đã đều quay lưng đi làm việc khác.

Mộc Đầu vẽ mặt tủi thân nói:

-Ta... lần lần... này, rất rất... nhanh... nhanh thôi. Đợi... đợi đợi ta nha.

Nhưng có mỗi mấy từ này mà hắn nói mất tận năm phút, nói xong thì tứ phía đã không còn bóng người nào.

Ngay cả nữ bá vương Lý Trinh Anh lúc nào cũng ngoan ngoãn cũng đã kéo kéo tay Rau Hẹ, hỏi:

-Rau Hẹ, con thỏ đâu rồi?

Rau Hẹ lắc đầu nói:

-Không biết, vừa rồi hắn chạy đến trước mặt Văn Khúc Tinh, cũng không biết làm cái gì nữa. Trùng Bát cũng đi rồi...

Đúng lúc này trong cung của Văn Khúc Tinh truyền đến một âm thanh xa lạ:

-Con thỏ chết tiệt, thêm tí muối, vị nhạt quá đi mất thôi!

-Ngươi còn có thể phẩm nhạt sao? - Tàn Thọ kinh ngạc hỏi.

-Phí lời! Tuy rằng ta không thể ăn, nhưng ta chính là Lò Bát Quái, lúc luyện đan làm gì có vị nào mà ta chưa được thấy qua chứ? - Lò Bát Quái vô cùng đắc ý nói.

Tần Thọ ha hả đáp lại:

-Đến hôm còn không có, ngươi còn nói là phẩm?

Lò Bát Quái gào lên:

-Tuy rằng ta không có miệng, nhưng những thứ ngươi ăn lại không phải từ chỗ ta phọt ra à?

Tần Thọ:

-...

Thịch thịch thịch!

Choang!

Tiếng kêu thảm thiết của Lò Bát Quái phát ra...

Sau đó là tiếng con thỏ kêu lên:

-Cái bếp lò này không cần nữa, đập bán sắt vụn đi.

-Thỏ gia à, ta sai rồi...

Lò Bát Quái u u kêu tha.

Rau Hẹ, Lý Trinh Anh nghe vậy, lập tức chạy vào Văn Khúc Cung, chỉ thấy con thỏ đang trên bục, dịch bàn sang một bên, đặt lò luyện đan xuống.

Chỉ có điều, con thỏ vừa nằm trên cái lò luyện đan, vừa vung tay

đập, sau đó còn tiện mồm cắn một miếng, tuy không cắn được miếng nào, nhưng cái vết răng sâu hoắm đã hằn lên đó. Vừa nhìn là đã tê rần hết cả da đầu, trong lòng hét lớn:

-Cái hàm răng của con thỏ này làm bằng cái gì vậy? Sao có thể cắn nổi cơ chứ?

Tần Thọ thu phục Lò Bát Quái xong, mặc nó cứ kêu la ầm ĩ, cứ thề bỏ thẳng vào Hắc Ma Thần Hạp.

Trùng Bát bên cạnh nói:

-Con thỏ, bên trong cái lò kia còn có một nồi thức ăn kia.

Tần Thọ bữu môi đáp:

-Người ăn nồi à?

Trùng Bát cứng họng, nghĩ lại những lời cái bếp lò quái dị kia nói, thật sự là hấn ăn không nổi. Ít nhất là bây giờ ăn không nổi...

Trùng Bát nói:

-Vậy làm thế nào? Không có nồi rồi.

Tần Thọ nói:

-Nồi thì dễ thôi, chỉ có điều là sẽ khó tìm cái nồi tốt. Có điều...

Đang nói giữa chừng thì Tần Thọ nhìn Trùng Bát.

Trùng Bát cũng mờ mịt nhìn lại mình, hỏi lại:

-Làm cái gì?

Tần Thọ nhếch miệng, Rau Hẹ sáng mắt lên, Lý Trinh Anh lập tứ

c vỗ vỗ bả vai Trùng Bát nói:

-Chúng ta phát hiện cái một cái nồi ngon rồi!

Trùng Bát gãi đầu nói:

-Ý gì? Này này này... đừng động thủ! Đó không phải là nồi! Đừng g! Đừng! Ui cha...

Trùng Bát giằng co một hồi, nhưng mấy người kia cùng nhau xuất thủ, cuối cùng Trùng Bát đành phải đầu hàng, đau khổ ngồi nhìn cái mai rùa yêu quý của mình bị mang đi rửa sạch, sau đó bỏ gà và o hầm...

Trùng Bát ủy khuất nói:

-Các người hơi quá đáng rồi đấy! Đó là vỏ của ta, không phải nồi!

Rau Hẹ khoát khoát tay nói:

-Đừng có nhỏ mọn như vậy chứ, cái mai rùa này của người nặng như thế, lại còn cứng, rất phù hợp để hầm đồ ăn. Ngươi xem, Phụng Hoàng Hỏa Diễm của ta không phải cũng mang về để nhóm bếp nấu ăn sao?

Lý Trinh Anh cũng gật đầu tán hưởng, đồng thời phối hợp Tàn Thọ dùng một cái cây dài đảo đảo thứ trong nồi, sau đó nói:

-Không phải cái Hỏa Tiêm Thương của ta cũng mang ra đảo thức ăn, xào rau sao?

Trùng Bát không còn lời gì để nói nữa!

Đều nói các vị thần đều cần sĩ diện, hoặc những người có danh hi vọng hoặc có chủng tộc, càng trọng sĩ diện.

Phượng Hoàng Hỏa Diễm của tộc Phượng Hoàng là Lửa Niết Bàn, có thể giết người, cũng có thể cứu người, được mệnh danh là hỏa chí tôn. bởi vì Phượng Hoàng Hỏa Diễm là hỏa diễm độc nhất của tộc Phượng Hoàng, nên nó đã trở thành biểu tượng của tộc Phượng Hoàng! Ngay cả trên tộc huy của tộc cũng có hoa văn hỏa diễm, bởi vậy có thể thấy được, địa vị của Phượng Hoàng Hỏa trong tộc Phượng Hoàng.

Trên thực tế, Phượng Hoàng Hỏa là ở Phượng tộc, không ai dám phạm thượng, kẻ phạm thượng hoặc là bị đuổi ra khỏi tộc hoặc bị nhốt...

Nhưng lúc này, Phượng Hoàng hỏa lại đang được dùng để hầm gà...

Còn cây Hoả Tiêm Thương chính là binh khí của Na Tra. Năm ấy Na Tra đã nhờ vào cây Hoả Tiêm Thương này mà một đường giết vào thành Triều Ca, dù cho đó là Na Tra, hay là cây Hoả Tiêm Thương, đều vô cùng có tiếng tăm! Vậy mà không biết vì sao, một đời anh danh, giờ đây lại trở thành cái đũa xào cải...

So sánh hai điều này, Trùng Bát lại nghĩ về món đồ không tên tuổi của mình, vẫn còn có chút ít đắc chí...

Chương 379: Huyết tửu

Chương 379. Huyết tửu

-Trùng Bát, kỳ thực suy nghĩ kỹ một chút, mai rùa của ngươi còn

giá trị. Sau này đi ra ngoài, không cần phải nói cha người là ai, tên sinh của người là ai, người chỉ cần nói là mai rùa của người đã chơi đùa qua với Hoả Tiêm Thương và Phượng Hoàng Hỏa, địa vị nhất định là khác đi rồi. - Tần Thộ xuất chiêu cuối.

Quả nhiên, Trùng Bát gật đầu theo bản năng.

-Có vẻ như... là vậy.

Lúc này, Mộc Đầu đi tới, lắc đầu, vừa định nói cái gì, liền nghe thấy Tần Thộ nói:

-Mộc Đầu, người muốn ăn sao?

Mộc Đầu gật đầu.

Tần Thộ nói:

-Vậy thì cầm miệng.

Mộc Đầu tiếp tục gật đầu...

Đến tận đây, Trùng Bát xem như là thầm chấp nhận đệ nhất thần tượng của mai rùa nhà mình, làm món hầm!

Một nồi gà hầm đã sớm bùng ra, sau đó Tần Thộ lấy mấy cái móng gấu và xương sườn hổ ném vào trong nồi. Một bàn ăn cứ thế ra lò.

Rau Hẹ bọn họ cũng không có nhân rồi, kéo mấy chiếc bàn lại, xếp chúng lại với nhau thành bàn ăn.

Sau đó đặt bát đĩa, đặt ly rượu, một nhóm người ngồi thành hàng nhìn Văn Khúc tình quân cùng Lỗ đại sư cách đó không xa vẫn đang đánh nhau.

Bên này đồ ăn phiêu hương, bên kia hai người lại bất động như núi, như thế ngoại cao thủ, dù cho bên ngoài thiên lôi đánh xuống, long trời lở đất, trong mắt hai người chỉ có nhau, sừng sững bất động!

Trùng Bát thấy vậy, cảm thán nói:

-Đây là trạng thái vong ngã sao?

Long Hòe kẹp một miếng thịt bỏ vào miệng, miệng đầy dầu nói:

-Tình trạng này giữa hai người đã nhiều năm, cũng không ai đánh vỡ, không phân thắng bại.

Phụt...

Có tiếng cười.

Long Hòe liếc mắt nhìn con thỏ cười nói:

-Con thỏ, ngươi không tin sao?

Tần Thọ nói thẳng:

-Chỉ là hai cái lão tử này, còn vong ngã? Đừng đùa!

Long Hòe nói:

-Tiên sinh là thật vậy!

Bịch!

Tần Thọ lấy ra một vò rượu lớn đặt ở trên bàn, cười nói:

-Ba!

Long Hòe kinh ngạc hỏi:

-Cái gì ba?

Tần Thộ mặc kệ hắn tiếp tục:

-Hai!

Long Hòe khó hiểu.

Tần Thộ nói:

-Một!

Trong lúc nói chuyện, Tần Thộ đã mở giấy bao!

Long Hòe lập tức quay lại nhìn tiên sinh nhà mình và Lỗ đại sư, hai người vẫn đang nhìn nhau.

Rau Hẹ cười lớn nói:

-Con thỏ, người như này không được!

Lý Trinh Anh cũng gật đầu.

Trùng Bát lau mai rùa nói:

-Con thỏ, chiêu này của người khó dùng đấy.

Mộc Đầu gật đầu, xem như đồng ý.

Tần Thộ cười cười, gấp một miếng thịt gà nhét vào miệng, nói:

-Đừng lo lắng, để cho hương rượu phiêu một lát.

Mọi người đều ngo ngác...

Long Hòe nghi ngờ hỏi:

-Có thể sao?

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy hai cổ khí tức vẫn còn áp chế, phút chốc bùng nổ.

Hai cổ lực lượng cường đại như hai cơn lốc xoáy va vào nhau! Sau đó, hai đạo quang mang lao tới, trên bàn lại có thêm hai bàn tay, rồi vò rượu bị một cổ lực lượng cuốn bay lên không trung!

Sau đó hai bóng người bay lên trời!

Một bên là Thanh Y Kiếm Quang, kiếm khí vô tận.

Một bên là Đại Phủ Khai Thiên, một nhát công phá.

Ở giữa là vò rượu bay tới bay lui! Hai cổ lực lượng như có thể đánh sụp thiên địa, mỗi lượt ngang qua vò rượu lại như thanh phon g, không hề làm tổn thương vò rượu chút nào!

-Không đến mức chứ? Không phải chỉ là một vò rượu thôi sao? -
Rau Hẹ khó hiểu hỏi.

Nhìn cảnh này, Long Hòe thật sự sửng sò, sau đó thở dài nói:

-Người không hiểu... Nếu là những loại rượu khác, tuy rằng thích nhưng sẽ không như vậy. Nhưng vò rượu này không giống...

Trùng Bát oán trách:

-Ta thấy bất đồng lớn nhất chính là chúng ta không có rượu để uống rồi.

Tần Thọ xoa tay nói:

-Không sao, cho bọn họ cướp, còn chúng ta uống của chúng ta.

Tần Thộ lại lấy ra bốn vò rượu ngon, rót cho mỗi người một bát, nhưng không ai uống cạn, tất cả đều nhìn về phía Long Hòe, hiển nhiên là muốn nghe chuyện rượu khiến hai đại thần đánh nhau từ chỗ Long Hòe.

Long Hòe không nói nữa, lắc đầu thở dài:

-Nói tóm lại, loại rượu này...

-Gì mà rượu không rượu? Nếu là bí mật, vậy mọi người liền đừng hỏi. Là huynh đệ thì uống một ly trước đi!

Lúc này, con thỏ đột nhiên nâng bát hét lên.

Long Hòe nghe xong cảm thấy thoải mái, thật sự sợ mọi người hỏi rõ, sẽ phiền phức. Đồng thời thầm nhắc nhở bản thân không nên nói quá nhiều!

Vì vậy, Long Hòe bưng bát lên, nói:

-Nói hay lắm, uống!

Những người khác cũng nâng bát lên:

-Uống!

Một bát lớn rượu vào miệng, Tần Thộ đột nhiên nhận ra rượu này không giống!

Loại rượu này uống vào nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh được! Nhưng sau khi nuốt vào, quả thực nóng hừng hực, từng đạo tròng kích đến tận bụng, như sóng lửa, thiêu đốt đến hoảng!

Nhưng cũng không có gì đặc biệt khó chịu, ngược lại có cảm giác khí tức sôi trào, lúc nào cũng muốn hét lên trời, hét thật to!

Ban đầu Tần Thộ còn muốn nhìn xuống, nhưng Long Hòe bên cạnh không nhìn được nữa, gầm một tiếng tận trời!

Tần Thộ như bị câu ra cộng minh, tiếp theo là một tiếng rống dài!

Đồng thời Tần Thộ cảm thấy uống rượu xong hào khí tiêu biến, khi hét lên, phun ra ngoài cũng không phải hào khí, mà là một loại uất nghẹn.

Khí này không đến từ bản thân, mà là từ rượu này!

Loại rượu này dĩ nhiên không phải giải sầu, mà là kèm theo ưu sầu...

Tần Thộ chợt tỉnh ngộ, đây không phải là rượu mà ngày hôm qua hắn và Lỗ đại sư uống!

Tần Thộ vội vàng nhìn vào rượu trong tay, lúc này mới nhận ra rượu này không phải Thiên Tiên Nhưộng, mà là – Hồng Trần Cuồn Cuộn!

Tần Thộ nhú mày, theo bản năng thốt ra:

-Hồng Trần Cuồn Cuộn...

Rau Hẹ, Lý Trinh Anh, Trùng Bát, Mộc Đầu nghe thế, tất cả đều chú ý, nhìn Long Hòe.

Rau Hẹ nói:

-Hồng Trần này có cố sự?

Long Hòe lắc đầu nói:

-Ta biết các người đang suy nghĩ gì, nhưng là không phải như các người nghĩ. Câu chuyện dính máu này... tốt hơn không nên kể. Các người đừng hỏi, dù các người có hỏi thế nào đi chăng nữa, ta cũng sẽ không kể.

Nghe lời này, hai tiểu muội chuyên bát quái, Rau Hẹ và Lý Trinh Anh hơi thất vọng.

Trùng Bát với Mộc Đầu không có thói quen hỏi đến cùng, nên chỉ gật đầu.

Nhưng Tàn Thộ lại rất tò mò, hắn rất muốn nghe câu chuyện cải huyết này.

Vì vậy Tàn Thộ khoát tay nói:

-Huynh đệ, yên tâm, chúng ta sẽ không hỏi. Hôm nay chúng ta không nói những chuyện đó, chỉ uống rượu, cạn!

Tàn Thộ nâng chén, Long Hòe theo sau, vui vẻ nói:

-Đúng, chỉ uống rượu.

Hai người cạn một hơi.

Tàn Thộ lập tức nâng chén nói:

-Đã nhiều ngày không về rồi, hôm nay gặp lại lần nữa, vui vẻ uống rượu.

Long Hòe uống theo.

Tàn Thộ nói tiếp:

-Rượu này ngon, nhất định phải uống thêm một chén!

Hai má Long Hòe đã đỏ bừng, nhưng vẫn nâng chén, nói:

-Uống!

Rau Hẹ liếc nhìn, đôi mắt to chớp một cái, cười ha ha, la lên:

-Long Hòe, con thỏ, mấy người chúng ta có thể tụ họp ở đây chính là duyên phận. Cạn!

Tần Thộ lập tức phối hợp nói:

-Cạn!

Hai con người, mỗi người một bát cùng cạn, Long Hòe thấy gà Tây đã uống rồi, hấn sao có thể nhượng bộ? Thế là cũng một bát rượu vào bụng.

Tần Thộ lập tức theo kịp, nói:

-Huynh đệ, người với gà Tây uống rượu gì? Ta nói huynh nghe, uống rượu là phải uống cùng nam nhân. Nào, cạn trước đi!

Tần Thộ ngửa đầu, một bát.

Long Hòe thấy vậy cũng làm theo...

Chương 380: Rất đơn giản đó

Chương 380. Rất đơn giản đó

Rượu vừa xuống bụng, lại nghe Rau Hẹ kêu lên:

-Dựa vào cái gì mà uống với người? Nào, Long Hòe, chúng ta uống, mặc kệ con thỏ này.

Sau đó Rau Hẹ lại một hơi uống cạn, sau đó kêu lên:

-Không được, chúng ta phải uống nhiều hơn con thỏ. Ai bảo hấn xem thường ta? Chúng ta uống hai bát một lúc.

Sau đó Rau Hẹ ngửa đầu, uống hai bát liên tục.

Long Hòe đang muốn uống theo, chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề, trư
ớc mắt có mấy bóng người!

Long Hòe phát tay một cái, nói ngọng:

-Không được rồi... uống... nhiều... rồi.

Rau Hẹ lại kêu:

-Không được! Ta đã uống rồi, người không uống? Long Hòe, người coi thường ta à?

Long Hòe cười khỏ, đành phải uống tiếp hai bát...

Tần Thọ lập tức đuổi kịp, hấn cùng Rau Hẹ thay nhau oanh tạc, đầu óc của Long Hòe ngày càng mơ hồ, cuối cùng ngồi xuống ghế, không nhúc nhích nữa, lảm bảm nói:

-Không... không... được... rồi.

Trùng Bát bên cạnh tò mò nói:

-Long Hòe này đàn sao? Vận chuyển nguyên khí là có thể ép hơi rượu ra, cần gì phải ở đây khó chịu?

Lý Trinh Anh nghiêng đầu nói:

-Ta nghe nói, thần tiên cũng có quy tắc uống rượu, bình thường không được phép làm như vậy. Làm như vậy thì tửu lượng quá kém rồi. Sau này sẽ không có ai uống rượu với ngươi, hơn nữa, uống rượu không phải là thử nghiệm cảm giác vui sướng trong lúc say sao?

Trùng Bát suy nghĩ một chút, hình như có chuyện như vậy thật.

Rau Hẹ lại cười hì hì nói:

-Không chỉ thế, rượu của Tửu Thần cũng không phải rượu bình thường, người thường căn bản không hiểu hết được.

Đang nói chuyện, Long Hòe lắc lư lão đảo muốn đứng lên.

Tần Thộ lại kéo lấy Long Hòe, nói:

-Long Hòe, rốt cuộc cái Hồng Trần Cuồn Cuồn này có quan hệ gì với tiên sinh nhà ngươi và Lỗ đại sư?

Tần Thộ vừa mở miệng, mọi người chợt hiểu ra. Không phải con t hỏ chết này có lòng tốt không truy hỏi, mà là muốn chuốc say nói lời khách sáo. Dù biết như thế không tốt lắm, nhưng từng người đều thò dài cổ ra nghe.

Long Hòe vừa nghe, lập tức nóng vội, la lên:

-Không nói! Không thể nói!

Tần Thộ xua tay nói:

-Ta hiểu rồi, người không phải không thể nói, người căn bản là không biết, chỉ là khoắc lác với chúng ta thôi!

Long Hòe vừa nghe, giậm chân một cái, kêu lên:

-Ai nói ta không biết? Tiên sinh nhà ta và Lỗ đại sư cùng với một vị tiên nhân khác là bạn tốt, ba người bọn họ nói chuyện bàn luận với nhau, tình cảm vô cùng sâu nặng. Nhưng mà, ai có thể nghĩ tới người hảo hữu chi giao kia lại không phải tiên.

Lời này vừa nói ra, Long Hòe đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng che miệng mình nói:

-Ta chưa nói gì hết!

Nói xong, Long Hòe nhanh chân bỏ chạy.

-Con thỏ, đuổi theo không? - Rau Hẹ hỏi.

Tần Thọ lắc lắc đầu nói:

-Đuổi theo cũng vô dụng, bỏ đi, không đuổi nữa.

Trùng Bát tò mò nói:

-Hắn nói người kia không phải tiên... lẽ nào là yêu?

Lý Trinh Anh liếc hắn một cái nói:

-Người có thể thành tiên, yêu có thể thành tiên, sinh linh vạn vật đều có thể thành tiên. Chỉ cần thành tiên, sẽ không có khác biệt.

Nói đến đây, Lý Trinh Anh rung mình, kinh hô:

-Lẽ nào là...

Lúc này Mộc Đầu luôn nói lấp cuối cùng đã nhả ra một chữ:

-Ma!

Vừa dứt lời liền nghe thấy một tiếng đùng giòn tan trên trời, tiếp đó vò rượu của Tần Thộ nổ tung trên không trung!

Sau đó trong nháy mắt nhìn thấy hai bóng người hạ xuống, đồng thời nhìn Tần Thộ nói:

-Con thỏ, rượu!

Tần Thộ suy nghĩ một chút, lấy hai vò rượu ra đặt ở trên bàn, sau đó nói:

-Hai vị sư phụ, mỗi người một bình được không?

Văn Khúc Tinh và Lỗ đại sư cùng nhau lắc đầu, nói chắc như đinh đóng cột:

-Không được!

Tần Thộ trợn mắt một cái, nói:

-Nếu hai người lại đánh nhau, sau này ta không đem rượu cho hai người nữa. Có lời nào mà không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng chứ?

-Không thể!

Văn Khúc tinh quân và Lỗ đại sư giống như hài tử, vừa nghiêng đầu, vừa đồng thời đáp lại.

Tần Thộ yên lặng, lắc đầu nói:

-Được, xem như các người ngạo kiêu, xem như các người quật cư

ờng, rượu để ở đây, các người đánh đi.

Tần Thọ nói xong liền đứng dậy rời đi.

Sau lưng lập tức nổi gió mây, tiếp theo vang lên tiếng đánh nhau, hai luồng sáng lao lên trời, đánh đến mức kinh thiên động địa...

Rau Hẹ lại gần nói:

-Con thỏ, ngươi cứ để hai người bọn họ tiếp tục đánh thế à? Thế này sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện đó!

Trùng Bát nói:

-Đúng đó, hai người có thể làm ầm ĩ lên như vậy, sớm muộn gì cũng ng chặt cả Thụ Sơn. Hơn nữa, nếu thật sự có ai bị thương, như vậy chính là phạm luật trời đất.

Mộc Đầu nói:

-Ôi...

-Im miệng! - Trùng Bát, Lý Trinh Anh và Rau Hẹ đồng thanh kêu lên.

Mộc Đầu dứt khoát im miệng, đáng thương, tủi thân mà nhìn mấy người đó.

Tần Thọ thấy vậy, không cho là đúng, nói:

-Nhìn tiền đồ của các người đi, không phải chỉ là hai lão nhân đánh nhau sao? Nếu không muốn thấy bọn họ đánh nhau thì tách ra cả hai phải là xong rồi?

-Tách ra? Ngươi nói đùa gì thế? Ngươi cũng đã thấy thực lực của hai vị lão sư rồi, dựa vào chút bản lĩnh của chúng ta, đừng nói đến

chuyện can ngăn. - Trùng Bát nói.

Rau Hẹ nói:

-Nếu cha ta ở đây, có lẽ có thể cản được, chỉ mấy người chúng ta, không đủ...

Lý Trinh Anh gật đầu theo, nói:

-Cha ta ở đây cũng được, đáng tiếc, người vào quân doanh lâu rồi.

Mộc Đầu nói:

-Ta...

Tần Thộ nói:

-Được rồi, được rồi, mỗi người các người đừng khoe cha nữa. Không phải muốn họ không đánh nữa sao? Không cần tìm cha các người, có ta là được rồi!

-Có người là được? Con thỏ, người có cách? Không đúng, sao người có thể có cách chứ? - Rau Hẹ không tin nói.

Lý Trinh Anh kéo tay Tần Thộ khuyên nhủ:

-Con thỏ, người đừng mạo hiểm có được không?

Tần Thộ nhảy lên, sờ đầu Lý Trinh Anh, nói:

-Yên tâm đi, thỏ gia ta chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc. Hơn nữa, chuyện này thực sự rất đơn giản.

Đầu óc mọi người mơ hồ nhìn Tần Thộ, kéo hai người là Địa Tiên, thậm chí có thể kéo một người là Thiên Tiên là chuyện đơn giản à? Người tưởng người là Ngọc Đế chắc? Hay là Đại La Kim Tiê

n?

Lúc mọi người đang nghi ngờ thì nhìn thấy con thỏ nhảy lên nóc Văn Khúc Cung, rồi hét lên trời:

-Sư phụ! Đừng đánh nữa! Ta sẽ ăn trộm một chiếc xe ngựa siêu xịn cho người, người có vui không?

Cho tới bây giờ, Tần Thộ luôn gọi Văn Khúc tinh quân là tiên sinh, còn gọi sư phụ là gọi Lỗ đại sư.

Thế nên hai người cũng sẽ không hiểu lắm cái xưng hô này, Văn Khúc tinh quân hơi khó chịu một chút, mấy lời này cũng đã thu hút sự chú ý của Lỗ đại sư, hắn cũng không quay đầu lại mà nói:

-Không cần! Trả về!

Tần Thộ lập tức đáp lại:

-Sư phụ, ta muốn trả nhưng người ta không cần mà! Hay là người giữ lại đi!

Văn Khúc tinh quân lạnh nhạt nhìn Lỗ đại sư, Lỗ đại sư càng không thể nào cần, hắn tức giận nói:

-Giữ cái rắm! Người tự lấy đi chơi đi!

Tần Thộ nghe vậy thì gật đầu một cái:

-Ồ! Vậy ta đi chơi nhé!

Lỗ đại sư "ừ" một tiếng, còn chưa nói xong thì đã nghe tiếng ngựa hí quen thuộc vang lên ở bên dưới, sau đó là tiếng vó ngựa ầm ầm to lớn vang lên, hết như tiếng trống khi đánh trận vậy, dần dần đi xa.

Lỗ đại sư cũng ngậy người đôi chút, thầm nói:

Âm thanh này cũng quá mẹ nó quen quen!

Chương 381: Biết cái quỷ gì!

Chương 381. Biết cái quỷ gì!

Bỗng dưng Lỗ đại sư quay đầu lại nhìn, vừa khéo nhìn thấy cái bóng xe ngựa của mình!

Lập tức, Lỗ đại sư vội vàng hét lớn:

-Con thỏ chết tiệt! Người trộm xe của ta! Người đứng lại đó cho ta!

Lỗ đại sư đe dọa Văn Khúc tinh quân xong thì vừa la to vừa đuổi theo, cứ như thế, một xe một ngựa đã đi xa.

Bên ngoài Văn Khúc Cung.

Bốn người Rau Hẹ, Trùng Bát, Lý Trinh Anh, Mộc Đầu đều ngẩn ngơ nhìn trời, cái miệng nhỏ nhắn há ra, hồi lâu vẫn chưa khép lại được, mãi một lúc cả bốn người mới đồng thanh nói:

-Vậy mà có cái loại thao tác này...

Văn Khúc tinh quân đáp xuống, liếc mấy đệ tử của mình một cái, ngài ấy không nói gì mà xách vỏ rượu mình vừa cướp được rồi xo

ay người rời đi, kết quả là vừa đi được vài bước thì chợt phát hiện trong bụi cỏ có thứ gì đó, cẩn thận quan sát một chút, bất ngờ lại là một vò Hồng Trần Cuồn Cuộn!

Văn Khúc tinh quân thấy vậy, vẻ mặt rạng rỡ lên đôi phần, khoe miệng khẽ nhếch lên, sau đó mắng:

-Lão ngu học...

Văn Khúc tinh quân nói xong thì thu cái vò rượu kia vào, mỗi tay một vò rượu, sau đó ngẩng đầu lên trời, gào lớn nói:

-Tiên? Tiên? Tiên? Có ung dung tự tại không? Ha ha ha...

-Tiên sinh nói gì thế? - Trùng Bát hỏi.

Rau Hẹ lắc đầu.

Lý Trinh Anh bảo:

-Nghe chả hiểu... nhưng thấy đau lòng quá, hình như trong lòng n gài ấy có chuyện gì đó.

Mộc Đầu dùng sức gật đầu:

-Ừ!

Rau Hẹ nói:

-Nếu là con thỏ chết tiệt kia thì tốt rồi, chắc chắn hẳn sẽ có thể ò ra chút gì đó...

Mọi người gật gù theo.

Vào ngay lúc này, một trận âm thanh ăn uống vang lên bên tai.

Mọi người nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy ba tên ngu ngốc vốn đang ngủ say, chẳng biết đã tỉnh dậy lúc nào, bây giờ đang ngồi bên cạnh ăn uống tung bừng! Thấy bọn họ nhìn qua thì từng người há to mồm rồi đổ hết thức ăn vào trong miệng.

Bọn họ vươn đầu lưỡi ra liếm một chút, cái đĩa bóng loáng như gương!

Lúc này ba kẻ đó mới cười với mọi người, giống như nói: “Bọn ta ăn xong rồi!”

Hồi lâu sau, mọi người chẳng nói gì mà lắc đầu, sau đó đều giải tán...

Cùng lúc đó, trong Thần Mộc Cốc.

-Con thỏ!

Lỗ đại sư trợn mắt trước con thỏ.

Tần Thộ nghiêng đầu, nhìn Lỗ đại sư rồi nói một cách đáng yêu:

-Sư phụ, sao thế?

Lỗ đại sư nhìn xe ngựa trong tay, lại nhìn con thỏ trước mặt, lại suy nghĩ về cuộc đối thoại lần trước, hẳn thật sự không biết nên mừng con thỏ này thế nào nữa...

Cuối cùng, Lỗ đại sư bảo:

-Tại sao lại trộm xe ngựa của ta?

Tần Thộ đáp:

-Đưa cho người làm quà đó.

Lỗ đại sư nói:

-Vốn dĩ đây là xe ngựa của ta!

Tần Thọ trả lời:

-Đúng vậy, nhưng nó không phải của ta, ta muốn đưa quà thì đầu tiên ta phải có quà trước đúng không? Với lại không phải ta đưa cho người rồi sao, người cũng đâu thiệt hại gì?

Lỗ đại sư không nói nên lời...

-Sư phụ, nếu như không có việc gì thì ta đi đây!

Tần Thọ nói xong bèn xoay người cáo từ.

Lỗ đại sư nhìn bóng lưng của con thỏ dần xa, cuối cùng nói:

-Con thỏ chết bầm, tên Long Hòe kia có nói bậy bạ gì không vậy?

Tần Thọ nhếch mép bảo:

-Có nói.

Lỗ đại sư cau mày hỏi:

-Thật sao?

Tần Thọ gật đầu.

Lỗ đại sư thở dài nói:

-Vậy coi như chưa từng nghe thấy gì đi, ta cũng mệt rồi, không nói nữa, đi đi!

Lỗ đại sư nói xong thì nhảy lên Đức Tự Lô, lấy một vò Hồng Trà

n Cuồn Cuồn ra, cũng không biết tự nhủ với mình hay nói với con thơ:

-Hong Trần Cuồn Cuồn, sợ là thế gian cũng không có mấy vò đất.

Nói xong, Lỗ đại sư ngẩng mặt lên trời mà hát:

-Tình dài đằng đặc, hận cũng dài đằng đặc, chuyện cõi trần không ngừng không nghỉ, say rượu để voi đi ngàn nỗi sầu!

Mưa lạnh lẽo, con đà thê lương, để lại chút dấu mực giữa lá thư, đàn lên khúc nhạc, lệ chảy thành dòng!

Đi vội vàng, đến cũng vội vàng, nhưng nhớ về nhau ở trong giấc mộng, đều là cỏ cây và chúng sinh!

Những câu tình ý, những chữ nồng nàn, lòng này dậy sóng những hồi ức cuối cùng, tựa như trời xanh chẳng có gì, trống rỗng!

Lỗ đại sư hát xong thì mắng to:

-Con mẹ nó, đều đã chết hết, tại sao còn muốn lưu giữ bài thơ này với mấy từ này chứ? Mẹ nó thật không ra gì!

-Sư phụ, những lời này là do ai viết vậy?

Cuối cùng Tàn Thọ cũng không đi, từ quan tâm đến tò mò, hẳn vẫn ở lại và xấp lại gần hỏi.

Lỗ đại sư thở dài:

-Thoạt trông là một cô nương, nhưng thật ra lại là một nam nhân! Mẹ nó ta vẫn cho rằng gã ta là tiên...

-Đó là sự thật ư? - Tàn Thọ hỏi.

Lỗ đại sư thở dài, lắc đầu một cái, trong nháy mắt đó, trên mặt hắn có rất nhiều tang thương, vẻ bồn chồn với đời vào ngày thường cũng biến mất, chỉ còn thừa lại một mảnh tiêu điều...

Tần Thộ không nôn nóng mà ngồi ở đó chờ hắn.

Hồi lâu sau Lỗ đại sư mới nói:

-Tất cả các sinh linh ở trong thiên địa, chỉ cần linh hội được lễ trời thì đều là tiên.

Tần Thộ vẫn không lên tiếng, nhưng sự cẩn thận của hắn lại nhiều hơn, hắn có loại cảm giác là những điều hắn nghe vào hôm nay, có thể sẽ đập nát nhận thức của hắn về cái thế giới này!

Nhưng mà Lỗ đại sư lại không nói nữa...

Nửa canh giờ trôi qua, cuối cùng Tần Thộ cũng không nhịn được mà hỏi:

-Ma quỷ?

Lỗ đại sư hỏi ngược lại:

-Người cho rằng ma quỷ là gì?

Tần Thộ gãi đầu một cái, nói:

-Chắc là tu tiên bằng mấy con đường không chính đáng, không đàng hoàng, tam quan bất chính, giết người như ngóe...?

Lỗ đại sư cầm lấy vỏ rượu, hắn ngửa đầu lên trời rồi uống một ngụm lớn, một tay đè trên vỏ rượu, ngẩng đầu nhìn đường chân trời, thở dài bảo:

-Bọn chúng tính là cái rắm gì!

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Nhưng người bên ngoài đều nói như vậy mà!

Lỗ đại sư bữu môi đáp:

-Bọn họ biết cái quỷ gì!

Tần Thọ nhếch mép nói:

-Sư phụ, vậy người biết cái quỷ gì thế?

Lỗ đại sư giơ tay lên tát hất một cái, tát cho con thỏ chết bầm bay từ trên lầu ra ngoài.

Nhưng con thỏ này da dày thịt béo, sau khi lăn lộn mấy vòng trên đất thì lập tức chạy trở lại, lanh lợi ngồi bên cạnh Lỗ đại sư mà đợi i nghe kể chuyện.

Lúc này Lỗ đại sư mới nghiêm mặt bảo:

-Những thứ mà người nói không phải là ma, đều là một đám ăn hạ i chả làm được cây đình gì, có chút chuyện cũng không làm xong!

Tần Thọ nghiêng đầu, nhìn Lỗ đại sư.

Lỗ đại sư nói:

-Thiên địa bất nhân xem vạn vật như xô cầu, trước thiên địa đại đạo, nhân loại cùng tất cả sinh linh không khác gì nhau. Con người có thể giết chết vô số gà vịt, tàn sát cả chủng tộc chỉ để no bụng, p hát tài mà không bị coi là tội, như vậy những người khác sát nhâ n, diệt thành tự nhiên cũng không tính là tội. Cái gọi là tội lỗi ở m iêng của người đời chỉ là do người ta tự quy định mà thôi, không

phải là thiên đạo.

Trong mắt thiên đạo, những thứ này cũng chẳng khác gì bình thường, nếu có thiên đạo, chọn lọc tự nhiên cũng có thể là một dải của thiên đạo.

Chương 382: Cải tạo Nguyệt Cung

Chương 382. Cải tạo Nguyệt Cung

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

- Sư phụ, ngài nói ra những lời này sẽ rất dễ bị đánh chết đó.

Lỗ đại sư ngáp dài một hơi rồi nói:

- Thần tiên không nhỏ mọn như người nghĩ đâu, mỗi người đều có con đường của riêng mình, cùng đường thì uống rượu, khác thì đường ai nấy đi, Tiên Giới cũng tốt, Địa Tiên Giới cũng được, thế gian lớn như vậy, cũng không cần thiết phải gặp lại.

Tần Thọ nói:

- Sư phụ, người nói lâu như vậy rồi, rốt cuộc cái gì mới là ma quỷ?

Tần Thọ thật sự rất bối rối, trước đây khi xem tiểu thuyết, ma quỷ trong tiểu thuyết đều rất rõ ràng, chính là loại tu luyện ma công, chuyên đi hại người khác, hoặc những kẻ khốn có suy nghĩ xấu xa.

Nhưng ở thế giới này, dường như không phải như vậy.

Lỗ đại sư nói:

-Thật ra, trên thế gian này có ma quỷ, cũng không có ma quỷ....

Tần Thọ sững sốt:

-Không có ma quỷ? Vậy ma quỷ này?

Lỗ đại sư đang muốn nói điều gì, thì một thanh kiếm lóe sáng xuyên qua không khí, cắm vào trước mặt của Lỗ đại sư phát ra âm thanh. Trên Thanh Phong Kiếm dài ba thước khắc một chữ lớn, Văn.

Lỗ đại sư không mấy kinh ngạc, cũng không ngược lên nhìn, nói:

-Nhanh như vậy đã uống xong rồi?

Văn Khúc tinh quân từ trên trời đáp xuống, không nói gì, ngồi bên cạnh con thỏ, giữa hai người cách nhau một con thỏ, nhưng con thỏ lại luôn cảm thấy rằng giữa hai người cách nhau cả một dải ngân hà, nhưng điều kỳ lạ hơn nữa là hai người này nhìn bên ngoài có vẻ như vậy, nhưng trong lòng dường như không cách xa như vậy.

Một lát sau, Văn Khúc tinh quân nói:

-Con thỏ kia, có một số chuyện người không cần phải tìm hiểu kỹ, người phải cho phép mỗi người đều có bí mật riêng của họ. Chỉ cần người đó không có ác ý gì với người, thì có gì người phải để tâm đến?

Lần đầu tiên Lỗ đại sư gạt đầu, không phản đối lại, ngược lại còn đẩy bát rượu về chỗ Văn Khúc Tinh nói:

-Những lời nói này có chút giống với người đọc sách, mời.

Văn Khúc Tinh ngẩng đầu, uống một hơi cạn sạch rồi nói:

-Điều nên nói.

Lỗ đại sư gật gật đầu...

Tần Thộ thấy vậy, nhất thời không nói nên lời, hai người này vừa nãy còn đánh đến người chết ta sống, giờ lại dễ dàng đạt thành hợp ý, che giấu hấn sao? Vậy mà còn quang minh chính đại như vậy, ở trước mặt hấn mà không nói cho hấn... mẹ nó thật sự không coi hấn là người ngoài.

-Được rồi, con thả kia, rượu chúng ta nhận rồi, người cũng mau về nhà đi... - Lỗ đại sư nói.

Tần Thộ bắt lực lắc đầu, lấy ra cuốn sách màu vàng đưa cho Lỗ đại sư nói:

-Ta đọc hết nội dung trong cuốn sách này rồi, xin trả lại sư phụ.

Lỗ đại sư nhẹ gật đầu, liền cuộn lại nhét vào trong tay áo, sau đó phát tay nói:

-Đi đi.

Tần Thộ gật đầu, sau khi tạm biệt Lỗ đại sư và Văn Khúc Tinh liền quay người rời đi.

Sau khi Tần Thộ đi khỏi.

Lỗ đại sư và Văn Khúc tinh quân nhìn nhau, sau đó Văn Khúc tinh quân cau mày nói:

-Người thật sự định nói cho hấn?

Lỗ đại sư trầm mặc một hồi, nói:

-Dù sao cũng là đồ đệ của chúng ta, để tránh sau này hấn phải chịu thiệt thòi. Mất mát năm đó chúng ta phải gánh chịu vẫn chưa đủ lớn sao?

Văn Khúc tinh quân lắc đầu nói:

-Vẫn chưa đến lúc.

Lỗ đại sư lại nói:

-Đợi thêm vậy...

Thời gian trôi ngày qua ngày, cuộc sống của Tàn Thọ cũng bắt đầu dần dần thành quy củ.

Mỗi ngày đều dậy sớm vội vàng vào Ngự Hoa Viên, nấu cơm cho nữ tử trên Bạch Cốt Sơn, đương nhiên, dùng nồi chính là Lò Bát Quái. Bởi vì Tàn Thọ đã thử qua những nồi khác, những nguyên liệu mà nữ nhân đó đưa cho hấn đều không thể hầm như được, cho dù những thức ăn đó đều đã được tinh luyện, nhưng vẫn không thể.

Mới bắt đầu Lò Bát Quái còn ngạc nhiên kêu lên một tiếng:

-Đây chính là tạp huyết Bạch Hổ, đây là tạp huyết Long, đây là đời sau của Cùng Kỳ...

Nhưng về sau, Lò Bát Quái cũng đã quen với hào khí xuất thủ của nữ tử kia, nên không nói gì cả.

Tất nhiên khoảng thời gian gần đây có nhiều người đến Ngự Hoa Viên để đi dạo hơn, đặc biệt là thổ địa Trưởng Quan Trân Cầm Viên, ngày nào cũng đều đi một vòng, mũi hướng lên trên trời mà ngửi, nếu không có lệnh của Ngọc Hoàng thì hấn đã lao vào từ lâu

rồi. Nên mỗi lần đều buồn bã hỏi con thỏ một câu:

-Các người ở trong Ngự Hoa Viên đang hầm món gì vậy? Sao lại thơm như vậy chứ?

Tần Thọ không chút do dự lấy ra một củ khoai tây nói:

-Hầm khoai tây.

Thỏ địa Trân Cầm Viên:

-...

Bất luận là Ngự Hoa Viên, hay là Nhật Dạ Du Thần tạm thời này, thỏ địa Trân Cầm Viên đều không trêu chọc được, chỉ có thể véo mũi, sau đó sẽ để ý đến hậu duệ Bạch Hồ, Long Tộc, Thần Mã, để tránh lại bị người khác bắt đi.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, Tần Thọ bắt đầu gieo hạt cùng Hành Thái Tiểu Thụ, trên trời Trùng Bát đang bắt đầu giăng mây mưa. Nếu thời tiết hơi lạnh, gà tây Rau Hẹ sẽ đốt lửa trên không trung một lát để giữ ấm cho những cây non này, dưới sự cố gắng của bốn tên nhóc, cây cỏ hoa lá trong Ngự Hoa Viên càng ngày càng phát triển, Hành Thái ngày nào cũng vui vẻ không ngừng đung đưa chiếc lá, tựa như có gió thổi qua.

Tần Thọ cũng phát hiện, hạt giống mà Hành Thái đã rắc lên không phải là hạt giống bình thường, loại kém nhất cũng là hoàng cấp. Một khi những cây con này lớn lên, chính là kỳ trân dị thảo hoàng cấp tiên phẩm.

Vì vậy con hàng này nghĩ rằng Nguyệt Cung của mình vẫn còn trống trải, quả quyết mặt dày xin một túi hạt giống của Hành Thái, rồi trở về Nguyệt Cung trồng hoa trồng cỏ... Sau đó là những ngày thảnh thơi thả nhàn hạ.

Tần Thọ không thể giăng mây mưa, nhưng thủy tộc hẳn mang về đã được hẳn tận dụng lại, thủy tộc đều có thần thông hệ thủy, có một số là trời sinh, một số là học được, cuối cùng những người này hợp sức tạo một pháp trận dưới giếng Ngọc Lưu Ly, không khí có thể vào, nhưng nước thì không thể chảy xuống, làm cách này thì dù nước có chảy vào trong cũng không thể ngập được con cóc, dòng thời hơi thở của con cóc cũng không bị đứt quãng.

Đương nhiên, Tần Thọ không biết rốt cuộc khí này có lợi ích gì đối với con cóc.

Nhưng trong lòng Tần Thọ cũng có chút tính toán, giữ lại cái miệng này, trên Nguyệt Cung coi như có thêm một tầng bảo hộ an toàn, dù sao thì cảnh nguyệt quế trong miệng Thiềm Cung vẫn rất lợi hại.

Sau đó, Tần Thọ tiếp thu ý kiến quần chúng, dùng hồng linh tinh làm đá tạo một con suối, nguồn suối sẽ được đặt dưới giếng, như vậy, nước suối chảy róc rách ra làm đầy các hồ xung quanh, sau đó tự mở ra một con sông chảy ra khỏi Nguyệt Cung, dòng nước ngày càng rộng, cuối cùng hóa thành một dòng chảy uốn lượn, đi qua hai tòa Nguyệt Cung khác rồi vào Phong Hoa Thành, trải dài hàng ngàn dặm.

Hằng Nga vô cùng tò mò, nàng nắm đôi tai thỏ của Tần Thọ mỉm cười hỏi:

-Ngọc Nhi, tại sao em lại đặt nguồn suối trong Nguyệt Cung? Ta cảm thấy thật kỳ lạ...

Tần Thọ vô thức nghĩ đến cảnh Hạo Thiên Khuyển uống nước, để Phong Hoa Thành làm thượng nguồn? Hắn liền hả hê, trong lòng Tần Thọ gầm lên:

-Mẹ nó, lão tử ở nơi thượng nguồn vẫn không yên tâm, chỉ có khởi nguồn mới yên tâm.

Sau đó, Tần Thộ im lặng lén lén đến cạnh con sông đang chảy xiết, đứng dậy, quay lưng lại với Hằng Nga.

-Suyt!...

Hằng Nga cau mày bối rối, muốn hỏi điều gì đó.

Chương 383: Những ngày vụng trộm

Chương 383. Những ngày vụng trộm

Tần Thộ ra hiệu im lặng. Sau đó làm động tác đang lắng nghe gì đó.

Hằng Nga cũng lắng nghe, và kết quả là nghe thấy một số âm thanh phát ra từ xa, ở hạ lưu con sông.

Đó là hai giọng nói lớn của Cá thòi lòi và Cá chình điện.

“Hồng linh tinh thật là tuyệt vời, các người nhìn nước này, nguyên khí trong nước đầy đủ, uống một ngụm, thật ngọt.

“Ừm... thật ngọt.

“Thật tuyệt vời...

...

Hằng Nga nghe thấy những lời này, khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng, nàng khịt mũi mắng:

-Đồ con thỏ xấu tính này! Sau này em không được phép tè bậy xuống sông nữa!

Tần Thộ cười nói:

-Chẳng phải do ta sợ nàng không hiểu dụng ý của ta đó sao, dùng hành động nói cho nàng biết sống ở hạ lưu uỷ khuất như thế nào?

Hằng Nga trừng mắt nhìn hắn, rồi nhấc bổng hắn lên, Tần Thộ vội vàng kêu một tiếng:

-Chờ đã... chờ đã, ta còn chưa đi tiểu xong mà.

-Vậy thì kìm lại! - Hằng Nga âm ừ nói.

Tần Thộ:

-...

Một người một thỏ rời đi, một bông hoa nhỏ trên mặt đất đã ướt đẫm, tỏa ra một chút ánh sáng dưới sao... Tất nhiên, con thỏ không thực sự đi tiểu xuống nước.

Theo hành trình con sông, cùng với trận pháp dùng hồng linh tinh gia trì, nguyên khí trong dòng sông tương đối phong phú.

Nếu đặt tại thế giới bên ngoài, nó chỉ là dòng nước bình thường. Nhưng ở trên Nguyệt Cung... những bông hoa quế khô hạn lâu ngày được gặp nước dường như đang dần được đánh thức.

Những cây hoa quế bên bờ sông như gặp kích thích tốt, được bón phân hoá học. Từng cây từng cây điên cuồng sinh trưởng, vốn dĩ chỉ cao to nhưng ít hoa, chỉ sau một đêm lại nở rộ đầy hoa, toàn b

ộ đều là hoa quế thơm lừng.

Toàn bộ Phong Hoa Thành, ba toà Nguyệt Cung tràn ngập trong hương thơm thanh tao đó. Nhất thời trở thành địa phương ngắm cảnh của những hải tộc nhàn rỗi.

Cùng lúc đó, Tàn Thộ đã trồng đám hoa lấy từ chỗ Hành Thái ở Bách Hoa Quán, cộng với những bông hoa mà Hằng Nga lấy được từ Bách Hoa Tiên Tử.

Trong một thời gian, Bách Hoa Quán thực sự xứng với tên gọi của nó.

Khi không có việc gì làm, Tàn Thộ thích ngồi cùng Hằng Nga trong Bách Hoa Quán...

Chính xác mà nói, đó là Hằng Nga ngồi ở Bách Hoa Quán đọc sách, còn Tàn Thộ nằm trên chân Hằng Nga, nhắm mắt tu luyện Tạo Hoá Hội Nguyên Công.

Tuy Bồ Đề Sư Tổ đã nói, nếu Tàn Thộ tu luyện sẽ gặp hậu họa khôn lường.

Nhưng Tàn Thộ cảm thấy ý niệm của Tôn Ngộ Không là đúng... Hắn không tin rằng thiên đạo rộng lớn như vậy lại không có đường cho hắn! Nếu thực sự không có, thì những ngày tháng hiện giờ của hắn có ích lợi gì đâu?

Ngoài Bách Hoa Quán, Tàn Thộ mang theo Rau Hẹ đến Mãnh Thú Viên, Trân Cầm Viện dạo một vòng.

-Con thỏ, mau chạy đi, thỏ địa đến rồi!

Đầu tường Trân Cầm Viện, Rau Hẹ cuống lên nói.

Tàn Thộ vội vàng nhảy lên, rồi hai người một tay tóm lấy chim cô

ng, chim lửa, chim sáo và chim hoàng yến, chạy mất hút.

Không lâu sau, hắn nghe thấy tiếng kêu giân dữ từ phía sau:

-Hai người đúng thật là hư đốn, ngày nào cũng đến trộm, không t
hể để lại cho ta vài con sao?

Tiếc là hai tên tiểu đạo tặc đã đi rồi, không biết có nghe thấy khôn
g.

Sau đó, hai tên mỗi tay một con chim, lao ra khỏi Thành Thiên D
ung, xuyên qua Nam Thiên Môn rồi tiến thẳng về Nguyệt Cung.

Cuối cùng những con chim này bị ném vào trong Thiên Lại Quá
n...

-Con thỏ, chỗ này của người không tôi đâu!

Rau Hẹ ném con chim sáo và chim hoàng yến trong tay vào Thiên
Lại Quán, sau đó nhìn không rời mắt vào những con chim đang n
goan ngoãn không dám chạy loạn trong đó.

Tần Thọ cười to:

-Đó là đương nhiên! Còn không xem đây là địa bàn của ai! Rau H
ẹ, người cũng lợi hại lắm. Chỉ với một ánh mắt, những con chim đ
ó đều không dám động, cho chúng ta tùy tiện bắt. Nếu không phải
túi Tu Di chỉ có thể để vật chết, ta muốn bắt hết toàn bộ chim ở đ
ó. À... đúng rồi, người không để bọn họ đuổi theo người ấy chứ?

Rau Hẹ liếc Tần Thọ nói:

-Đuổi theo chúng ta? Dù bị bắt được, chúng ta sẽ không sao đâu.
Ta đường đường là tiểu công chúa của tộc Phượng Hoàng, đừng n
ói là bắt vài con chim, dù ta có trộm hàng trăm con của lão cũng k
hông bị phạt đâu. Còn cái loại da dày thịt béo dính đầy phân như

người, ta tin rằng không có ai muốn dính dáng gì với người cả. N hưng con chim tước chạy theo chúng ta làm sao đây? Có lẽ, cũng đều bị mang đi giết thịt ăn.

Tần Thọ nghe vậy liền giơ ngón tay cái lên nói:

-Không ngờ người cũng thật trọng nghĩa đấy! Lúc trước thấy người giết gà vịt thả các kiểu, có thấy người bận tâm đến thế đâu!

Rau Hẹ ậm ừ nói:

-Không giống nhau. Gà, vịt, thả đó đều chưa mở linh trí, nếu ta không giết chúng thì sớm muộn gì chúng cũng chết thôi. Hơn nữa, ai nói với người là ta giết chúng?

Tần Thọ sững sốt:

-Người không giết chúng nó?

Rau Hẹ làm bộ đương nhiên nói:

-Trong Mãnh Thú Viên có một đám linh cầu đáng ghét, bọn nó chuyên tranh giành thức ăn của người khác. Ta nhìn không thích, nên khi bọn chúng đi săn mồi, bọn nó cắn chết cái gì, thì ta nhặt cái đó.

Tần Thọ nghe đến đây, sắc mặt đen lại:

-Ý của người là, đồ thả gia ta ăn lúc trước, là người nhặt từ bọn linh cầu đó.

Rau Hẹ gật đầu, gương mặt nghiêm túc nói:

-Đúng vậy.

Tần Thọ sờ sờ cây gậy gỗ bên cạnh, đặt trong tay xem xét trọng l

ượng một chút:

-Con gà khôn khiếp, đừng nhúc nhích, để thỏ gia ta đánh người m
ột trận rồi nói tiếp.

Rau Hẹ nghe vậy, liền xoay người bỏ chạy, Tần Thộ gầm lên, vùn
g gậy gỗ đuổi theo...

Hằng Nga đang ngồi trong Bách Hoa Quán, lắng nghe tiếng chim
tước trong Thiên Lại Quán bay ra đậu trên cành cây, vui vẻ hót, lạ
i nhìn con thỏ và Rau Hẹ đang chơi đùa phía xa, hí mắt vui vẻ, v
ươn vai một cái, bóp bóp cái eo nhỏ, Tần Thộ ở đằng xa đang chạ
y bỗng dừng lại.

Đôi mắt nhìn thẳng.

Rau Hẹ nhận thấy con thỏ không hề đuổi theo mình nữa, nó quay
lại, khẽ cau mày rồi nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ. Nó cũng đã
nhìn thấy cảnh đẹp này.

Mặc dù Rau Hẹ là một tiểu phượng hoàng nhưng nó vẫn bị thu h
út bởi dáng vẻ, ngoại hình và khí chất hoàn hảo của Hằng Nga. Nh
ưng tiểu phượng hoàng phồng má kiêu ngạo ngâm nga:

-Đẹp thì đẹp đấy, đẹp nhất trong tất cả những nữ tử ta gặp. Nhưng
chẳng qua... là do ta chưa trưởng thành thôi. Đại trưởng lão gia gi
a cũng đã nói, đợi ta trưởng thành rồi, ta sẽ là đệ nhất mỹ nhân. C
hắc chắn sẽ không kém nàng...

Ngay khi Rau Hẹ vẫn chìm trong ảo tưởng, một cây gậy gỗ đập v
ào đầu nó, lóe ra tia lửa, một tiếng hét vang lên:

-Nhìn cái gì? Đừng nhìn nữa! Có nhìn cũng không làm người đẹp
hơn được đâu, nhìn bộ dáng mập mạp của người, giống hệt như m
ột quả bóng lông lá vậy.

Lời này vừa nói ra, hai mắt Rau Hẹ lập tức bùng lên ngọn lửa, đột nhiên quay đầu lại, gần từng chữ:

-Con thỏ kia, người đừng khinh người quá đáng!

Tần Thộ nghiêng đầu nói:

-Đó là lời thật mà...

Rau Hẹ cất giọng the thé:

-Con thỏ khôn kiếp! Ta liều mạng với người!

Sau đó Rau Hẹ há miệng, phun ra một ngọn lửa! Tần Thộ chưa từng thấy qua ngọn lửa này, không phải là ngọn lửa mà Rau Hẹ thường phun. Cũng không phải kim sắc hỏa diễm, mà là kim sắc mang theo hồng sắc, nhiệt độ như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Chương 384: Đây là cái gì vậy?

Chương 384. Đây là cái gì vậy?

Ngọn lửa này vô cùng kỳ lạ, nhiệt độ xung quanh nhìn ra thì cũng không cao, những loại cây cỏ bình thường kia cũng chỉ là khô héo mà thôi, thế nhưng nơi mà cột lửa tập trung thì mọi thứ đi qua đó đều diệt cả.

Bất kể là đình đài lầu các hay là bùn đất đá tảng, tất cả đều hóa thành không khí.

Lúc này hình như Rau Hẹ cũng xảy ra vấn đề, hai mắt mù mịt một lớp vàng óng ánh, nằm sâu trong ánh lửa chẳng hề thấy một xúc cảm nào chuyển động. Dường như cho dù giây phút này thiên địa hủy diệt, nàng cũng sẽ chẳng mảy may phản hồi.

Tần Thộ đứng mũi chịu sào, lần đầu tiên hắn thấy đau nhức thế này, sự thiêu đốt cực nóng kia khiến hắn có ảo giác sẽ bị thiêu chết, thậm chí bộ lông cũng bị đốt trụi. Lúc này cả thân thể nhanh chóng bị lột sạch...

Đúng lúc này, Hằng Nga lấy lại tinh thần, kinh ngạc thốt lên một tiếng:

-Ngọc Nhi!

Đồng thời Hằng Nga chạy về phía Tần Thộ ý muốn bảo vệ Tần Thộ.

Tiếng hét lên kinh ngạc này khiến cả Tần Thộ và Rau Hẹ đều ngạc nhiên một lát, Tần Thộ quay đầu thấy Hằng Nga giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa mà phi tới, trong mắt nàng ngập đầy lo lắng, trong lòng hắn thấy ấm áp, có điều hắn ý thức được, Hằng Nga nếu mà vào đây sợ là sẽ hương tiêu ngọc vẫn ngay lập tức.

Tần Thộ kinh sợ, đang muốn mở miệng bảo Hằng Nga quay lại, đừng đến đây, lại thấy thoáng cái ánh mắt của Rau Hẹ trở nên sáng suốt, đột nhiên quay đầu muốn tách Tần Thộ ra không để Tần Thộ bị thương.

Không hiểu sao ngọn lửa này lại phóng đến phía Hằng Nga.

Tần Thộ thấy vậy thậm chí không kịp hô một tiếng cẩn thận, vội vã vọt lên, không kịp nghĩ nhiều, chỉ có một suy nghĩ lướt qua: “Lửa này không ngăn được. Phải chặn từ đầu nguồn.”

Trong phút chốc, Tần Thộ bước tới trước mặt Rau Hề, nhìn ánh mắt cố gắng đấu tranh của Rau Hề, mắng một câu:

-Nụ hôn đầu của ông đây đấy nhé!

Sau đó Tần Thộ mở miệng, một phát lấp kín miệng Rau Hề, trong nháy mắt ngọn lửa bị cắt đứt, biến mất trước mặt Hằng Nga.

Đồng thời nguồn nhiệt lưu cuộn cuộn chảy vào trong miệng Tần Thộ, trút thẳng vào cơ thể.

Tần Thộ chỉ thấy trong bụng nóng rực dường như bị nướng chín.

Mà trong mắt Hằng Nga, giờ phút này con thỏ không còn là màu trắng mà giống như cái lồng đèn con thỏ làm bằng da vậy, cả người bắt đầu trương phình lên, lục phủ ngũ tạng trong bụng đều nhìn thấy rõ ràng.

Hằng Nga cắn răng kiềm lại lời nói rồi phi lên, đúng lúc này Hằng Nga thấy Tần Thộ bỗng nhiên phát tay với nàng, còn ra hiệu tay tỏ ý không sao cả...

Hằng Nga còn đang nghi ngờ không chắc, cơ thể Tần Thộ giống như bóng bị xì hơi, từ từ xẹp xuống, chỉ có điều cả người vẫn là trạng thái đỏ rực lên, trông giống hết một món đồ bằng pha lê đỏ.

Cùng lúc đó, trong lòng Tần Thộ lại thâm gào lên sướng chết mất.

Chỉ thấy đám lửa đó nhập vào trong cơ thể, vốn dĩ nghĩ là lần này chỉ ít cũng bị đau dạ dày, từ này về sau không thể nào ăn uống bữa bãi nữa, không ngờ sau khi những ngọn lửa này nhập vào cơ thể, trong nháy mắt bị dạ dày phân giải thành nguyên khí tràn trề, sau đó bị vô số tế bào cắn nuốt sạch.

Hỏa diễm này thiêu đốt đến khiến Tần Thộ hoài nghi cuộc đời sau khi tiến vào dạ dày, lại bị hấp thụ hết toàn bộ rồi! Ngay cả cơ hội

để vùng vẫy cũng không có.

Lúc này Tần Thộ mới hiểu ra, hóa ra bộ phận mạnh nhất trên người hắn không phải là hàm răng mà là dạ dày của hắn.

Đã có chỗ tốt, Tần Thộ tự nhiên không thể bỏ qua, lập tức chuyển động Bình Thiên Sách, Bình Thiên Sách vừa lĩnh ngộ thấu triệt dưới sự thúc đẩy của luồng nguyên khí, lập tức chuyển động một cách nhanh chóng, khí cơ lưu chuyển toàn thân, Tần Thộ cảm giác rõ ràng cơ thể của hắn đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Thay đổi này tuy không rõ ràng nhưng đều ở những chỗ then chốt.

Tần Thộ biết, đây là Bình Thiên Sách đang giúp hắn khắc lại những mầm họa mà Trúc Cơ để lại, củng cố vững vàng hơn căn cơ của hắn...

Có điều, việc khiến Tần Thộ bất ngờ là, Tạo Hóa Hội Nguyên Công dĩ nhiên cũng nhúng vào.

Bình Thiên Sách trong bá đạo mang theo ôn nhu, Tạo Hóa Hội Nguyên Công thì giống như một bãi bùn nhão, mặc kệ người là ai, lã o tử cứ quét lên mặt người trước rồi tính tiếp. Vậy nên chẳng cần biết Bình Thiên Sách giống như chú thiên nga trắng kiêu ngạo từ chối thứ bùn nhão này thế nào, thì bùn nhão này vẫn sống chết đòi quét lên trên mặt nó một lần.

Cuối cùng ngạo kiều muội tử Bình Thiên Sách bá đạo này cứ như vậy mà bị Tạo Hóa Hội Nguyên Công da mặt dày đuổi kịp, cũng không quyết tuyệt, mặc cho hắn xoa toàn thân, chà đạp một trận, hợp hai thành một.

Sau đó Tần Thộ cảm giác được rõ ràng Tạo Hóa Hội Nguyên Công trở nên càng thêm viên mãn, đồng thời cơ thể của hắn lại thải một chút khí tạp ra ngoài, hoàn toàn sạch sẽ.

Giữa lúc Tần Thộ chuẩn bị mượn những nguyên khí này để chuẩn bị hoàn thiện cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần sau khi dẫn khí nhập thể...

Rau Hẹ ở trước mặt Tần Thộ bỗng nhiên chớp hai mắt, hôn mê bất tỉnh, ngọn lửa phun ra cũng im bật đi.

Tần Thộ thấy vậy vội ôm lấy Rau Hẹ, thở dài một tiếng bảo:

-Haizz... Tiếc ghê, nếu không thỏ gia ta mượn được những sức mạnh này không chừng có thể tiến lên một bậc. Đáng tiếc rồi...

Đúng lúc này một cái tay nhỏ vỗ lên gáy Tần Thộ, nói:

-Được hết lợi ích rồi còn nói đáng tiếc? Rau Hẹ người ta là nữ hài tử, ngươi lại cứ thế mà hôn nàng?

Chuyện này cũng không phải tại con thỏ này là thằng nam đến mức nào, mà bởi vì Rau Hẹ dù là nữ hài tử nhưng cơ thể vẫn là một con gà tây. Đối với cái mỏ gà cứng này, Tần Thộ thật sự không thể liên tưởng nàng là một thiếu nữ thanh xuân được... Ngay cả lolita cũng bắt lực.

Nghe nói vậy, Hằng Nga đang định nói gì đó bỗng nhiên ngây ng ười ra, vỗ tay một cái, chỉ thấy trên tay toàn là bụi đen...

Sau đó Hằng Nga như phát hiện ra trò gì thú vị, lại xoa xoa lên ng ười con thỏ, sờ một cái, nhéo một cái...

Sau đó...

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Nàng làm gì vậy?

Hằng Nga mím môi mang vẻ mặt kì lạ cười nói:

-Không có gì... Ngọc Nhi, em nên đi tắm đi.

Tần Thọ cũng không từ chối, đi thẳng tới bờ sông, nước từ suối chảy xuống lấp đầy con sông nhỏ, Tần Thọ lặn một phát xuống dưới rồi sau đó lặn lội một vòng thì lại chui ra. Kết quả vừa lên bờ, Tần Thọ cảm thấy không được bình thường, chỉ cảm thấy gió lạnh bên ngoài thổi tới, cả người không chịu nổi mà run cầm cập.

-Hạ nhiệt độ rồi sao? - Tần Thọ bức bối hỏi.

Hằng Nga không nhịn được nữa cười ha ha bảo:

-Ha ha... Không phải hạ nhiệt độ mà do em không mặc y phục, ha ha... Ngọc Nhi ha ha... Em hài quá đi... Ha ha...

Tần Thọ nghe vậy, bỗng có dự cảm không lành, vừa cúi đầu nhìn chỉ thấy bụng mình lộ ra bên ngoài. Trên cái bụng béo mập không còn một cọng lông.

Tần Thọ sững sờ, tự nhủ: “Mẹ nó, chẳng lẽ tổ gia ta tu luyện thành người?”

Tần Thọ không kịp được mừng như điên một trận.

Rồi bỗng nhiên hắn xoay người, nhảy vào trong sông.

Nụ cười trên gương mặt Tần Thọ nháy mắt cứng lại, sau đó đen mặt, cuối cùng cả gương mặt u ám, kêu một tiếng như lợn bị chọc tiết:

-Thần ơi? Đây là cái trò gì vậy?

Chương 385: Ai cũng không muốn gặp!

Chương 385. Ai cũng không muốn gặp!

Ta nhìn thấy cái gì giữa dòng sông, mắt nó một mí phía dưới có thềm chút lông, phía trên là đôi tai dài không có lấy một sợi lông.

Một con thỏ trắng nõn bụng trắng đang đứng ở đó, mắt mở to, khuôn mặt viết lên hai chữ ngốc nghếch!

-Ngọc Nhi, đừng ngạc nhiên nữa, thực ra... Đáng vẻ em thế này cũng, ha ha... rất... Ha ha... đáng yêu, ha ha...

Hằng Nga không nhịn được liên tục cười. Tàn Thọ cay đắng nhìn Hằng Nga rồi nói:

-Nàng ngốc kia, nàng nói dối mà không chớp mắt, bây giờ nàng cứ tiếp tục dối trá nữa đi!

Hằng Nga cười rồi nói:

-Ta... cát bay vào mắt ta rồi, có phải không? Ha ha...

Tàn Thọ cảm thấy bất lực.

Nhìn Rau Hẹ đang ngủ say, thở dài nói:

-Thôi quên đi, không cùng nàng nói nhiều nữa. Ta đi đây!

Nói xong, Tàn Thọ mang theo Rau Hẹ đi thẳng vào trong Nguyệt Cung.

-Ngọc Nhi, em đi đâu vậy?

Hằng Nga nhin cười hỏi hấn. Tần Thọ thở dài đáp:

-Còn có thể đi đâu nữa? Tìm một chỗ cho cái kẻ này nghỉ ngơi... Trước khi lông mới chưa mọc dài, đánh chết ta cũng không ra ngo ài! Bắt đầu từ hôm nay, Nguyệt Cung đóng cửa từ chối tiếp khách h! Ai cũng đều không gặp! Cho dù phải chạy trốn ai ta cũng không gặp!

Hằng Nga bấu môi cười nói:

-Nếu như Ngọc Hoàng tới, em cũng không gặp?

Tần Thọ ngập ngừng nói:

-Thánh Nhân có đến thờ gia ta đây cũng không gặp!

Hằng Nga cười một lúc, sau đó lẳng lặng bỏ Ảnh Ấn Thạch trong tay ra, lẩm bẩm nói:

-Ta cảm thấy, có thể cười nhạo em cả một đời rồi, ha ha...

Tần Thọ rất buồn phiền, lúc trước gà tây đốt hấn, khiến hấn như biến thành con thỏ lông đen, lúc đó hấn cũng không nghĩ tới sẽ xấu hổ như vậy. Thậm chí có một khoảng thời gian, hấn còn cảm thấy lông trên người làm chiều ngang cơ thể mình dày thêm, nhưng đến giờ hấn mới hiểu ra, không có lông chính là cay đắng! Phần trần trụi không có lông này nhũn nhụi như con chuột con vậy... Thực sự rất xấu! Cả đêm không nói nên lời, ngày hôm sau, bình minh lên...

-A!!

Một tiếng hét vô cùng chói tai vang lên khắp Nguyệt Cung! Tiếp

đến, là một tiếng hét điên cuồng nữa:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi đã làm gì với ta? Ôi không! Con thỏ chết tiệt, đến y phục cũng không mặc! Ôi... Không đúng, con thỏ chết tiệt này! Ngươi đã cởi bỏ y phục, nhổ sạch hết lông rồi! Ngươi vẫn là một con người?!

Tần Thọ bụng đĩa điểm tâm sáng, bắt lực nhìn Rau Hẹ đang ở trước mặt mình toe toét cười nói:

-Đại tỷ à, ngươi cũng không nhìn trên người ngươi còn lông không, là ta xuống tay? Ăn bữa sáng không? Không ăn ta sẽ vứt đi đấy!

Tần Thọ nói xong, liền muốn ném đĩa điểm tâm sáng trong tay đi. Nghe vậy, Rau Hẹ vội vàng nói:

-Đợi đã!

Nhưng mà lúc Tần Thọ đi ngang qua cửa sổ đã ném đi rồi, Rau Hẹ liền bật dậy nhảy ra ngoài... Tần Thọ thấy vậy, cuối cùng cũng nhe nhồm nói:

-Cuối cùng cũng nhường giường cho ta rồi.

Chưa kịp hạ giọng, một tia sáng đỏ đã lao tới, chỉ kịp thấy Rau Hẹ đang ôm một đĩa vịt quay ngồi trên giường, vừa ăn vừa cầm lấy chăn của Tần Thọ lau dầu trên miệng, đồng thời nói:

-Con thỏ chết tiệt, hôm qua ngươi dám hôn ta!

Tần Thọ nói:

-Đừng nói nhảm nữa, là ta đang giúp ngươi!

Rau Hẹ tức giận đùng đùng nói:

-Nhưng mà người đã hôn lên môi ta!

Tần Thọ lại nói:

-Xin thưa, chỉ là miệng đối miệng, thế nên, đây không phải là hôn, nhiều nhất chỉ là cắn.

Rau Hẹ tức giận:

-Điều này thì có gì khác biệt chứ?

Tần Thọ lại nói:

-Khác biệt quá lớn, được rồi Rau Hẹ, đừng quan tâm đến mấy điều uớ ớ đó nữa. Thử nói xem, hôm nay nên lấy trộm con chim nào?

Rau Hẹ bỗng nhiên tức giận trợn hai mắt lên, dùng hết sức, nhét cả xương chân gà vào miệng, gằn như nghẹt thở chết!

Rau Hẹ cũng biết không cách nào cùng con thỏ chết tiệt này nói chuyện, nên dứt khoát một phát đập cái đĩa lên mặt con thỏ chết tiệt, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ, trực tiếp phá không mà đi!

Tần Thọ nhìn theo bóng Rau Hẹ, quơ cái đĩa trong tay hét lên:

-Rau Hẹ, lần sau đến nhớ trả tiền đồ ăn đấy!

Ánh sáng đỏ rõ ràng có chút run rẩy, thiếu chút nữa thì mang theo sát khí đánh trở lại, có điều cuối cùng vẫn rời đi.

Tần Thọ thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, nói thật, hắn thật đúng là sợ Rau Hẹ lại nổi giận rồi quay lại đốt cả lông háng của hắn... Như vậy lúc hắn đốt đèn xem thương, gió thổi sẽ mát lắm...

Nhìn gà tây đi xa, Tần Thọ cũng chẳng thèm dừng lại, chỉ quanh

quần ở trong Nguyệt Cung, cuối cùng khi tới trước sông, nhìn dòng nước trong như pha lê trước mặt, hai mắt Tần Thộ sáng lên, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó... Sau đó Tần Thộ liền cười...

Cùng lúc đó, trong tộc Phượng Hoàng trên Phượng Hoàng Sơn, vài lão Phượng Hoàng tụ tập lại cùng nhau thì thầm thương lượng điều gì đó.

-Gần đây sự phát triển của Lâm Lâm nhanh hơn trước, mọi người có thể tra rõ nguyên nhân là gì không?

Một lão phụ nhân ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt rũ xuống, đôi lông mày siết chặt nửa để tới mặt bàn, lão nhân tuy là không ngẩng đầu, giọng nói cũng yếu ớt, nhưng lại đập tắt được tiếng nói của những người khác.

Phía dưới còn có hai vị lão nhân, một người mặc hắc bào, còn một người mặc hồng vân trường bào, hai người nghe vậy, khẽ gật đầu.

Lão phụ nhân nói:

-Hắc Hoàng, người nói thử xem.

Hắc Hoàng lão giả thấp giọng nói:

-Lâm Lâm vốn là phượng hoàng mang dòng máu thuần khiết nhất của tộc ta, trước kia để tránh bị Phượng Sào tổ địa dò xét, chúng ta đặc biệt không để cho nàng luyện công, còn đưa nàng đến Văn Khúc Cung chuyên tâm đọc sách. Theo phương hướng trước đó mà ta suy luận, thì Lâm Lâm không thể thức tỉnh nhanh như vậy.

Tuy nhiên, Lâm Lâm trong Văn Khúc Cung tình cờ đã gặp một con thú. Con thú này lai lịch bình thường, nhưng tính cách rất tốt. Được Ngọc Hoàng sủng ái, Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân bảo vệ. Văn Khúc tinh quân, Tượng Thần Cốc, Trù Thần đều là sự p

hự của hần. Theo những nguồn đáng tin cậy, con thỏ này đã từng đến Phương Thốn Sơn...

Hơn nữa sau khi Lâm Lâm gặp con thỏ này, quỹ đạo cuộc đời nàng bắt đầu phát sinh những thay đổi, khác xa với tính toán trước đây của chúng ta. Dường như có ai đó đã đang đẩy nàng ra khỏi quỹ đạo đó, khiến nàng không ngừng tránh né sự an bài của chúng ta...

Bây giờ, Lâm Lâm không chỉ thức tỉnh Niết Bàn Hỏa, mà vừa rồi ta cảm nhận được Phượng Hoàng chân hỏa trong cơ thể nàng lại đột phá đạt đến Phượng Hoàng Hửu tầng thứ tư! Phượng Hoàng Hỏa chín tầng một luân hồi, uy lực tăng lên rất nhiều... Ở tình huống bình thường, Lâm Lâm ở độ tuổi này, có thể đạt tới có thể đạt được đến tầng một đỉnh phong đã là đáng quý rồi. Nhưng bây giờ... haizz, ta cũng không biết đó là phúc hay là họa nữa.

Lão phụ nhân vừa nghe, chau mày nói:

-Con thỏ...

-Đại tỷ, người biết hần à? - Hắc Hoàng hỏi.

Lão phụ nhân hơi hơi dừng một chút, có vẻ lưỡng lự, nhưng rồi lại lắc đầu:

-Không rõ, nhưng mà Lâm Lâm không thể có bất cứ sai sót gì, nhất định phải quay về đúng với quỹ đạo. Sau này không được để nó gặp con thỏ này nữa... Ở lại Phượng Hoàng Sơn an tâm học tập. Còn về phần Phượng Sào, dường như có gì đó đã xảy ra, đã không có thời gian bận tâm nhánh nhỏ chúng ta. Sau lưng chúng ta có Thiên Đình, nếu thực sự muốn gây rối, chúng ta cũng đã học được từ Tứ Hải Long Vương, tiếp thu sắc phong! Đến lúc đó, xem người nào dám đụng đến chúng ta!

Ta nghĩ, Phượng Sào cũng không hề muốn chúng ta đi tới bước n

à... Chúng ta lại không muốn gây thêm rắc rối, bọn họ cũng nhất thiết không muốn có phiền phức lớn thế này.

Mọi người đều gật đầu, bỗng nhiên trong căn gác lộng lẫy sâu trong Phụng Hoàng Sơn, truyền tới một tiếng hét giận dữ:

-Thả ta ra! Thả ta ra! Tổ nãi nãi! Tổ nãi nãi người mau bảo bọn họ thả ta ra ngoài! Ta muốn đi học!

Chương 386: Không có tết Trung Thu?

Chương 386. Không có tết Trung Thu?

-Đừng kêu nữa, ta đã bảo người đi gặp Văn Khúc Tinh Quân rồi, lần học tập này, thôi đi vậy!

Sau khi lão phu nhân vẫy vẫy tay liền biến mất.

Nếu có tiền bối đời trước ở đây, nhất định sẽ nhận ra thân phận của lão phu nhân này, lão phu nhân này chính là Doanh Cáo - thiên tài tuyệt thế ở Phụng Hoàng Sào năm đó.

Doanh Cáo ngàn năm thành tiên, vạn năm thành Địa Tiên, hai vạn năm thành Thiên Tiên, một đường thẳng tiến về phía trước, quét sạch hết mọi anh kiệt năm đó của tộc Phụng Hoàng! Được xưng là thiên tài có hy vọng đạt được cảnh giới Đại La Kim Tiên nhất, nhận được truyền thừa của Phụng Hoàng Sào!

Nhưng không ai ngờ rằng, Doanh Cáo lại không phải họ Triệu!

Người đời đều biết, họ Triệu mới là họ mang huyết thống thuần chủng của tộc Phượng Hoàng. Doanh, chẳng qua chỉ là một nhánh của tộc mà thôi!

Cũng chỉ vì huyết mạch không thuần khiết, xuất thân không phải dòng chính, cho dù Doanh Cáo có tài giỏi cỡ nào, cũng phải chịu sự coi thường, không nhận được ánh mắt chào đón của người trong tộc! Ngược lại phải chịu mọi sự bất công!

Cuối cùng, trong lúc tức giận nhất thời Doanh Cáo dẫn theo một nhánh bên của tộc Phượng Hoàng, một đường giết sạch đến Phượng Sào, khiến cho khắp thiên hạ phải sợ hãi! Không thể không ngước nhìn!

Đó chính là Phượng Sào đấy!

Nghe nói bên trong Phượng Sào có Đại La Kim Tiên tọa trấn!

Năm đó Tứ Hải Long Vương cũng là do Ngọc Đế lừa gạt ra, nhưng lão Phượng Hoàng này lại chỉ dựa vào thực lực của mình mà xông từ Phượng Sào giết ra!

Vậy thì, thực lực của nàng kinh khủng đến mức nào?

Đây cũng là vì sao sau khi một nhánh dòng tộc họ Doanh xông ra khỏi Phượng Sào, không có đi nương nhờ Thiên Đình mà vẫn có thể giữ vững cho đến ngày hôm nay!

Nhưng dù sao Phượng Sào cũng là Phượng Sào, dù Doanh Thị có lớn mạnh ra sao, chung quy cũng chỉ có Doanh Cáo có thực lực mạnh, cũng như một cây cột nhà cao chọc trời, nhìn thì có vẻ hùng dũng cao lớn, nhưng lúc nào cũng có nguy cơ bị sụp đổ.

Có điều Doanh Cáo lại dựa vào mối quan hệ vi diệu giữa Thiên Đình và Phượng Sào, tìm được cơ hội thở dốc.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, Doanh Cáo phát hiện, mối quan hệ này dường như có chút không được ổn định, cho nên mới bắt đầu nương nhờ vào Thiên Đình.

Sau khi tiễn Doanh Lâm, cũng chính là tiểu gà tây Rau Hẹ đi Cung Văn Khúc, nói với ở bên ngoài là do bị Phượng Sào bức ép, trên thực tế là do Doanh Cáo đang bày tỏ thiện ý của mình với Thiên Đình, thị uy với Phượng Sào, muốn tìm kiếm chút cân bằng trong mối quan hệ này mà thôi.

Nhưng sự xuất hiện của con thỏ lại khiến cho Doanh Cáo cảm thấy nguy hiểm... Tuy rằng nàng cũng không xác định được cái cảm giác nguy hiểm này đến từ đâu, hay là đến từ truyền thuyết kia...

Nhưng những lời này Doanh Cáo không có nhắc đến với bất kỳ ai, cũng sẽ không nói với bất kỳ người nào.

Mặc cho Rau Hẹ gào thét ra sao, Doanh Cáo cũng chỉ sai người trông coi Rau Hẹ, không cho nàng ra ngoài.

...

Hắt xì!

Tần Thộ hắt hơi một cái, sờ sờ lỗ mũi của mình, nhỏ giọng nói thầm:

-Nhất định là Rau Hẹ đang chửi bới ta.

Sau khi Tần Thộ nói thầm xong, cũng không có nghĩ nhiều, lại càn quét hết mọi cây cỏ hoa lá, chim tước, một đường xông vào.

Không lâu sau đó, thổ địa của Trần Cẩm Viện lại đứng ở trên đường lớn bắt đầu chửi bới, trận chửi bới này kéo dài một tiếng đồng hồ! Đây cũng chính là phương thức phản kháng duy nhất của thổ

địa ở Trân Cầm Viện...

Ngày tháng thấm thoát trôi qua, tuy rằng Tần Thộ quây cho Thiên Đình đến nỗi gà bay chó sủa, nhưng suy cho cùng hắn vẫn là một vị thần tiên. Hơn nữa cũng chỉ giờ một ít thủ đoạn để trộm vật mà thôi, vốn mọi người cũng không để ý đến mà còn cảm thấy, mỗi ngày nhiều hơn một niềm vui, không tẻ ngắt nhạt nhẽo như trước nữa...

Nhưng khi đến lượt những quần chúng này bị trộm mất đồ, lập tức những người đó lại trở thành đối tượng bị xem kịch, khi đứng trước đường lớn chửi bới cũng dùng từ ngữ cả đời...

Chẳng mấy chốc, cũng đã đến ngày 14 tháng 8 rồi...

Vào ngày này, khi Tần Thộ thức dậy mới phát hiện ra cả thế giới đang có sự thay đổi lớn!

Chỉ thấy cây hoa quế ở hai bên hồ đã nở đầy những đóa hoa quế màu vàng kim!

Trước kia những đóa hoa quế cũng mọc đầy một mảng trên cây, nhưng hôm nay, hoa quế càng nhiều hơn! Thậm chí không thể thấy được lá cây màu xanh nữa!

Gió vừa thổi, cánh hoa quế bay khắp trời như lông ngỗng vậy!

Dưới ánh nắng chiếu rọi, những cánh hoa bình thường chỉ được xem là dễ nhìn, hôm nay lại tỏa ra màu vàng kim lấp lánh, tựa như vàng bay lên trời!

Tần Thộ líu lười nói:

-Tiểu tử giỏi lắm, chuyện này là sao đây?

Lúc này Hằng Nga đi đến bên cạnh của Tần Thộ, cảm thán nói:

-Đây là Bát Nguyệt Kim.

Tần Thộ sững sờ, lục tìm trong dòng ký ức, quả nhiên tìm thấy ghi chép về Bát Nguyệt Kim.

Bát Nguyệt Kim, cái tên này là do Hằng Nga đặt.

Ở trên mặt trăng mỗi khi đến ngày 15 tháng 8, hoa quế trên cây sẽ biến thành màu hoàng kim, nhưng hoa quế trước kia chỉ có ít màu hoàng kim mà thôi, vốn không có loại hiện tượng xa xỉ như hiện tại.

Tần Thộ nắm một ít cánh hoa vào lòng bàn tay mình, cánh hoa này lại có một nửa là màu hoàng kim!

Hằng Nga nói:

-Hôm nay đã có một nửa là màu hoàng kim rồi, ngày mai chính là ngày 15 tháng 8, cánh hoa này sẽ trở thành một màu hoàng kim hoàn chỉnh! Đến khi đó, mới gọi là đẹp!

Tần Thộ gật gật đầu, theo ký ức từ ngàn năm, vạn năm trước, khi bước vào tháng tám, Bát Nguyệt Kim sẽ bắt đầu xuất hiện, đầu tháng tám chỉ mới xuất hiện sơ, càng về sau càng rõ ràng hơn, ngày 15 tháng 8 sẽ đạt đến trạng thái đỉnh phong! Qua ngày 15 tháng 8, màu hoàng kim sẽ từ từ nhạt đi, cho đến tháng chín thì toàn bộ màu hoàng kim sẽ mất hết, khôi phục lại màu sắc vốn có của nó.

Đồng thời, mùi hương của hoa quế vào ngày 15 tháng 8 cũng trở nên khác so với trước, mùi hương nhàn nhạt cao quý thanh nhã, không giống với mùi hương gay gắt xông vào mũi như mọi khi.

Nhưng Tần Thộ vốn không để ý đến cái này.

Cái mà hắn để ý, chính là ngày 15 tháng 8!

Ở Địa Cầu, ngày 15 tháng 8 chính là ngày mà gia đình sum họp, cả nhà đoàn tụ quây quần cùng nhau trải qua tết Trung Thu, ăn bánh Trung Thu, ngắm mặt trăng vừa to vừa tròn, nếu lại thêm một đĩa cua, uống hai hớp rượu, vậy thì sẽ càng ngon hơn!

Đáng tiếc, đến thế giới này, Tần Thộ vẫn chưa thấy qua bánh Trung Thu và cua, còn có rượu nữa...

Đương nhiên, rượu mà Tần Thộ nhớ thương nhất không phải là rượu đế, mà là - bia!

Nghĩ đến những ngày tháng nóng nực của ngày hè, sáng khoái biết bao khi uống một hớp bia mát lạnh vào trong bụng, Tần Thộ đã nhịn không được mà nuốt nước bọt.

Lại nghĩ đến bánh Trung Thu thập cẩm là lại đầy những kỷ niệm...

Lại nghĩ tiếp đến những con cua có đầy gạch son, cuối cùng Tần Thộ không thể chịu đựng được nữa!

Vì thế Tần Thộ ngẩng đầu lên hỏi Hằng Nga:

-Nàng ngốc, 15 tháng 8 là ngày lễ gì sao?

Hằng Nga sửng sờ, lắc đầu nói:

-Không phải...

-Không phải?

Tần Thộ sửng sờ!

Không có bánh Trung Thu, Tần Thộ có thể nhịn! Không có bia, hân cũng nhịn! Không có cua, hân vẫn nhịn được!

Chương 387: Áo tắm

Chương 387. Áo tắm

Bây giờ thì tốt rồi, ngay cả tết Trung Thu đáng nhớ trong kí ức cũ ng không còn nữa, bảo hẳn làm sao có thể nhịn được đây?

Vì thế Tần Thộ giậm chân nói:

-Nàng ngốc! Ngày mai tỏ gia ta dẫn nàng đi ăn lễ, thế nào?

Hằng Nga sững sờ nói:

-Ăn lễ? Ngày mai là lễ gì?

Tần Thộ không ngần ngại trả lời:

-Tết Trung Thu! Trung Thu chính là vào ngày trăng rằm, mặt trăng càng tròn, mọi người càng vui vẻ! Cả nhà chúng ta cùng nhau đoàn tụ sum vầy! Thế nào?

Hằng Nga suy nghĩ một lúc, cũng trở nên có hứng thú hẳn ra, vội tay nói:

-Ý kiến này không tệ! Nhưng ăn lễ ra sao?

Tần Thộ cười nói:

-Đương nhiên là ăn bánh Trung Thu ngắm trăng rồi! - Tàn Thộ nói.

-Chúng ta ngắm trăng như thế nào? Đứng ở chỗ này nhìn đất dưới chân sao?

Tàn Thộ bị cứng họng...

Tuy rằng Hằng Nga nói rất đúng, nhưng Tàn Thộ vẫn không cam tâm nói:

-Chúng ta đi Thiên Đình ngắm trăng!

Thật sự không được, thì đi Địa Tiên Giới ngắm trăng vậy!

Dù sao thì!

Ngày mai!

Thỏ gia ta phải đi ngắm trăng với nàng!

Vì thế, một người một thỏ rất vui vẻ cùng nhau hẹn đi ngắm trăng vào dịp lễ Trung Thu này...

-Ngọc Nhi, ý tưởng của em rất hay, nhưng, bánh Trung Thu là thứ gì thế?

Hằng Nga vẫn cất tiếng hỏi để giải đáp cho mối băn khoăn của mình.

Tàn Thộ ngẫm nghĩ rồi đáp:

-Nó là... nói một cách chính xác thì là loại bánh được làm từ bột mì cùng một vài nguyên liệu, đến ngày rằm tháng tám thì mang ra ăn.

Hằng Nga chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng nhoen miệng cười:

-Ta hiểu rồi! Tóm lại, chuyện này cứ giao cho ta!

Tần Thọ lo lắng hỏi:

-Nàng làm được không?

Hằng Nga đưa tay nhào nặn khuôn mặt trơn láng của Tần Thọ:

-Tuy hiện tại em xấu xí nhưng không được nghi ngờ khả năng của ta!

Tần Thọ nguýt mắt nhìn ngực Hằng Nga rồi bảo:

-Ta vẫn luôn rất tin tưởng vào khả năng của nàng, cứ yên tâm mà đi!

Hằng Nga ngẩng cao đầu, hân hoan lên đường bay thẳng tới Thiên Đình, nói là đi mua mấy nguyên liệu làm bánh Trung Thu.

Hằng Nga đã nhận lấy việc làm bánh Trung Thu thì Tần Thọ được rảnh rang nhẹ nhõm, liếc nhìn nước trong giếng Ngọc Lưu Ly, Tần Thọ khẽ răng:

-Suýt thì quên mất việc này!

Nghĩ là làm, Tần Thọ lập tức đóng cửa phòng, kéo rèm lại rồi vùi đầu hí hoáy, vừa làm vừa lẩm bẩm:

-Bikini? Không ổn, không thể một bước tới bến ngay được, kích động quá chắc chắn nàng ấy sẽ cự tuyệt. Kiểu liền mảnh? Thân hình tuyệt mỹ sẽ lộ ra hết, không biết nàng ấy có bằng lòng hay không... Thêm lớp váy hoa vậy... Ừ, làm như thế chắc nàng ấy có thể chấp nhận được.

Chính xác, Tần Thộ đang bắt đầu làm áo tắm cho Hằng Nga...

Làm đã xong mà Hằng Nga vẫn chưa quay trở lại, Tần Thộ ngẩng nhìn thân hình trần trụi trực của mình trong gương, chính hắn cũng thấy chán bản thân.

Tần Thộ lại ngồi xuống lọ mọ thiết kế hồi lâu, cuối cùng đã cho ra đời một chiếc áo khoác lông, hắn mặc luôn lên người, che luôn cả cặp tai lại!

Nếu chỉ nhìn bóng lưng vẫn sẽ là một chú thỏ con đáng yêu, nhưng nhìn đến khuôn mặt không lông bóng loáng thì khá kinh dị...

Tần Thộ lại đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng tạo ra một chiếc khẩu trang đeo lên, làm thêm cặp kính râu từ hắc thủy tinh, che kín hoàn toàn khuôn mặt...

-Ngầu! Soái! Quá ngầu! Tần Thộ ngẩng ngó mình trong gương cả buổi, cuối cùng gật gù mãn nguyện, đi xuống lầu.

Áo tắm đã có ắt phải kèm thêm hồ bơi.

Vốn dĩ Tần Thộ định xây một hồ bơi lộ thiên ngay giữa Nguyệt Cung, nhưng nghĩ đến lũ lưu manh thói tha trong tòa Phong Hoa Thành bên ngoài Nguyệt Cung... lại thêm cả lão già quái queo đón cả tỷ ngàn vạn năm kia...

Cân nhắc mãi, Tần Thộ cho rằng đừng xây lộ thiên vẫn hơn, để tránh ánh đèn mờ treo miệng mèo.

Về điểm này, Tần Thộ rất ích kỷ, nên hắn vẫn quyết định sẽ xây hồ bơi trong phòng.

Chắc chắn điện Nguyệt Cung không ổn, đây là nơi sinh hoạt thường ngày.

Bách Hoa Quán, Thiên Lai Quán một nơi trồng hoa, một nơi nuôi chim, cũng không ổn...

Vậy thì chỉ còn lại Thái Hòa Điện, Văn Hoa Điện, Trường Sinh Điện, Quan Âm Điện và Thanh Thử Điện.

Thái Hòa Điện là nơi tiếp khách, Văn Hoa Điện dùng để vẽ tranh viết thư pháp, là chốn văn vẻ nghệ thuật.

Quan Âm Điện thờ phụng Quan Âm Bồ Tát... Nhưng Tần Thộ từ g ngó qua, bên trong Quan Âm Điện không hề có tượng Quan Âm, Tần Thộ cũng không rõ Quan Âm Điện này dùng để làm gì. Có điều Tần Thộ ngờ rằng, nơi gọi là Nguyệt Cung này chẳng qua là đám người ở công bộ thay nhãn mác lên thành phẩm sẵn có rồi mang tới... Chưa biết chừng kiến trúc này lại do ai đó bên nhà Phật đặt làm cũng nên.

Nhưng Tần Thộ cũng chẳng bận tâm, chỉ ít hấn không ghét bỏ gì hội đầu trọc trên Linh Sơn ở Tây Phương. Với Quan Thế Âm Bồ Tát thì cũng phần nào mang lòng kính trọng, vì năm xưa Tần lão gia thờ phụng Quan Thế Âm Bồ Tát...

Do vậy, Tần Thộ cũng không định đụng chạm vào Quan Âm Điện, mục tiêu cuối cùng nhắm vào bên trong Thanh Thử Điện.

Thanh Thử Điện vốn là nơi tránh nóng mùa hè, nhiệt độ bên trong luôn giữ ở mức mát mẻ dễ chịu... như thể trong đó có một chiếc điều hòa tự nhiên vậy.

Thế nhưng ở trong chỉ trống rỗng chẳng có gì, hiện thời vừa khéo cho Tần Thộ dùng để cải tạo lại.

Đầu tiên, Tần Thộ đào một cái hố to hình chữ nhật dài 50 mét, rộng 20 mét.

Việc này đối với Tần Thộ dễ như bỡn, chỉ cần dùng thuật chỉ đá h óa vàng để biến những chiếc hồ kia thành các nguyên tố cơ bản, sau đó lại vẩy tay cho những nguyên tố ấy tập hợp lại, biến thành từng viên gạch sứ men bạc, men vàng ốp trong lòng hồ...

Chỉ mất vài phút đồng hồ, một chiếc hồ bơi đã được xây xong.

Cuối cùng, Tần Thộ bơm nước vào, đến đây là hồ bơi đã hoàn thành!

Tần Thộ đặt thêm bên hồ hai chiếc ghế nằm, một lớn một nhỏ, không đặt nhiều hơn, rõ ràng chỉ để cho hắn và Hằng Nga dùng, ngoài ra không cho phép tiếp bất kỳ ai khác.

Xong xuôi tất cả, Tần Thộ tự làm thêm cho mình một chiếc quần lót mặc lên người, thêm chiếc mũ bơi, kính bơi, rồi nhảy ào xuống hồ, nước bắn tung tóe, đùa nghịch thỏa thích...

Đến khi từ dưới nước ngoi lên, hắn cười hả hê:

-Được đấy, được đấy! Chất nước rất tốt, trong trẻo vô ngần, tựa như không vậy, không che chắn tầm nhìn!

Tần Thộ nở nụ cười nham hiểm...

Đúng lúc này, tiếng Hằng Nga gọi vọng tới:

-Ngọc Nhi? Ngọc Nhi? Em có nhà không?

Tần Thộ vội vàng mặc chiếc áo lông thỏ lên người chạy ra, cất tiếng đáp:

-Có đây!

Nhìn chú thỏ tung tăng chạy tới, Hằng Nga hớn hở xách Tần Thộ lên, sờ da bụng hắn, cười bảo:

-Tự em làm bộ đồ này?

Tần Thọ kiêu hãnh ngẩng cao đầu:

-Dĩ nhiên! Nhưng nàng yên tâm, thỏ gia ta không ăn mảnh bao giờ, ta cũng đã chuẩn bị cho nàng một bộ y phục!

Mắt Hằng Nga sáng rỡ, hai người sống với nhau bao lâu, có vẻ như Thỏ Ngọc chỉ làm cho nàng mỗi một bộ y phục rất đặc sắc đó, giúp nàng nổi bật hẳn giữa đám tiên nữ. Nàng cũng đã thử chiếc áo ngực, tuy rằng nàng đẹp tự nhiên, bầu ngực nhô cao, nhưng sau khi có áo ngực thì khuôn ngực trông càng đầy đặn, săn chắc hơn, khiến nàng đẹp thêm mấy phần.

Vậy nên, Hằng Nga rất mong chờ ở con mắt thẩm mỹ và thiết kế của Tần Thọ.

Vừa nghe thấy Tần Thọ lại thiết kế cho mình y phục mới, nàng thích thú nhéo má Tần Thọ:

-Thật không? Mau cho ta xem!

Chương 388: Uyên ương nghịch nước

Chương 388. Uyên ương nghịch nước

Tần Thọ cười hỉ hả, đáp:

-Nàng đợi chút, đừng nóng vội, chúng ta vào trong phòng xem!

Theo bản năng, Hằng Nga định bảo xem ngay ở đây đi... Nhưng nghĩ ngay tới áo ngực mà Tần Thộ thiết kế lúc trước, thứ đồ đó thực sự không thích hợp xem ở bên ngoài. Nàng nhìn Tần Thộ với vẻ ngờ vực, nghĩ bụng, con thỏ xấu xa này không tạo ra thứ xấu hổ gì đâu chứ?

Tần Thộ hí hửng, cũng không nói gì mà chạy thẳng vào phòng.

Hằng Nga vội nói gót theo, hai người vào phòng của Hằng Nga, Tần Thộ đứng trên bàn, lôi ra bộ áo tắm mà hần kỳ công làm, giờ lên cao, cất lời:

-Ten tên! Nhìn đây, mẫu áo tắm mới nhất!

Hằng Nga nhìn thấy, gương mặt thanh tú đỏ ửng!

Dẫu rằng nơi đây là Tiên Giới, dẫu cho Hằng Nga xuất thân là dòng Địa Tiên, dẫu ở Địa Tiên Giới có rất nhiều yêu tinh nữ ăn vận vô cùng hở hang, thậm chí còn chẳng buồn mặc y phục!

Nhưng kia là yêu tinh.

Hằng Nga vô cùng có trách nhiệm, là nữ hài được sinh ra và lớn lên trong một gia đình loài người ở Địa Tiên Giới.

Tiếp nhận chính là những giáo hóa nhân đạo lễ nghi trong thơ văn.

Loại y phục này mới nhìn đã thấy lộ ra đôi chân dài, cánh tay trắng và toàn bộ vóc dáng, làm sao nàng có thể chấp nhận được chứ? Khuôn mặt thanh tú đỏ bừng mắng:

-Hừ! Con thỏ chết tiệt, những đồ này sao có thể mặc được chứ? Xấu hổ chết mất, nhanh ném ra ngoài.

Tần Thọ biết là Hằng Nga sẽ không chấp nhận những đồ này, nên vội vàng nói:

-Đừng kích động, đừng kích động! Nghe ta nói đã, những đồ này không phải dành cho nàng...

Còn không đợi Tần Thọ nói hết, cửa sổ mở toang, một con thỏ bị ném ra ngoài.

Chỉ với một cái búng tay, con thỏ đã ngã xuống đất, thân hình mập mạp giống như quả bóng nhỏ, còn nảy lên hai lần.

Tần Thọ không cam tâm lau bụi đất ở sau môn, nói:

-Nàng ngốc, nghe ta nói hết đã, đây không phải là y phục mặc hằng ngày.

Hằng Nga nằm bên cửa sổ nhìn Tần Thọ một cách trống rỗng, sau đó đóng cửa sổ, không muốn nói chuyện với Tần Thọ.

Tần Thọ lại hét lên, cửa sổ mở ra, một chiếc ghế cũng bị ném xuống...

Tần Thọ cũng không né tránh, để cho chiếc ghế rơi xuống đập vào đầu gây xương, hắn cũng không cảm thấy đau đớn, xoa xoa trán, mở to mắt đảo một vòng, cười thành tiếng rồi nói:

-Thật khó xử, ta không ở đây gào nữa, ta lên đó nói chuyện với nàng.

Nói xong, Tần Thọ lập tức chạy lên lầu, ngồi xổm trước cửa phòng Hằng Nga nói:

-Nàng ngốc, thật sự không phải để cho nàng mặc hằng ngày đâu, cũng không phải để cho nàng mặc ra ngoài gặp mọi người, hơn n

Ừa, nếu có đi gặp mọi người, cứ cho là nàng đồng ý mặc, thì ta cũng không đồng ý.

Hằng Nga làm bầm nói:

-Không phải là vấn đề gặp hay không gặp ai, mà căn bản là những đồ này không thể mặc được, hoặc là em vứt đồng đồ này đi, hoặc là ta vứt em đi.

Tần Thộ nhất thời không nói nên lời:

-Nàng ngốc, nàng đừng kích động, bình tĩnh lại. Ta sẽ nói rõ ràng cho nàng hiểu, đồ này không thể mặc hằng ngày, đồ này để cho nàng mặc lúc bơi, bây giờ chúng ta có nước, có sông rồi, chẳng nhẽ nàng định cả đời này không tắm, không bơi sao? Những lúc đi bơi, nàng vẫn định mặc bộ bạch y trường bào của mình sao? Vừa mới xuống nước, đẹp hay không thì chưa nói đến, ít nhất thì cũng khó di chuyển, phải không?

Nghe xong những lời này, Hằng Nga có chút động lòng, không còn kịch liệt muốn ném Tần Thộ ra ngoài nữa.

Tần Thộ vội vàng nói:

-Đây chính là đồ bơi, nàng đóng cửa lại và mặc lúc bơi trong phòng. Nàng xem, bộ đồ này rất vừa vặn với cơ thể, mặc lên người thoải mái trông giống như không mặc vậy, không những không cản trở những lúc nàng bơi, mà còn khiến nàng cảm thấy thật thoải mái khi ở dưới nước. Nói khó nghe một chút thì cho dù có người nhìn thấy, cũng chỉ thấy được bộ y phục như vậy, càng không thể nhìn được gì hơn.

Nghe như vậy, Hằng Nga nhẹ nhàng gật đầu, nhưng lại lắc lắc đầu:

-Thôi bỏ đi, bây giờ trên mặt trăng vẫn còn rất nhiều hải tộc, nếu

như đang bơi bị bắt gặp thì...

Nói đến đây, khuôn mặt của Hằng Nga lại đỏ lên, dường như nàng vẫn không thích trang phục của mình quá lộ liễu.

Tần Thọ suy nghĩ rồi nói:

-Hay là, ta sẽ làm cho nàng một cái bọc toàn thân?

Hằng Nga liền nói:

-Vẫn rất lộ liễu, cả cơ thể khoe ra giống như không mặc.

Nhất thời Tần Thọ không còn cách nào khác...

Nhưng là một nam nhân, sẽ không bao giờ dễ dàng từ bỏ việc lừa lọc một muội tử.

Không được kể này thì bày kế khác, Tần Thọ nhếch khóe miệng nói:

-Nàng ngốc, nàng không mặc cũng được. Ta đã sắp xếp lại Thanh Thử Điện, thú vị lắm, nàng có muốn đi xem không?

Hằng Nga tò mò hỏi:

-Em sắp xếp lại Thanh Thử Điện?

Tần Thọ nói:

-Đúng vậy, ta ở đây đã làm được rất nhiều thứ có ý nghĩa, có muốn đi xem không?

Hằng Nga cũng không biết là do e ngại hay gì, cuối cùng vẫn từ chối:

-Thôi bỏ đi, hôm nay mệt rồi, không đi nữa, em tự đi chơi đi...

Tần Thọ cũng không nản lòng, hắn rất hiểu Hằng Nga, nha đầu này đoan trang thì cũng rất đoan trang, nhưng trong lòng cũng vẫn là một đứa trẻ hoạt bát, nghịch ngợm, sau đó liền thở dài một tiếng nói:

-Nàng không đi thì thôi, ta tự đi một mình vậy...

Nói xong Tần Thọ quay người rời đi.

Tần Thọ bước đi không quay đầu lại, nhưng vừa đi trong lòng vừa lẩm bẩm:

-Một, hai, ba...

Cạch...

Hằng Nga mở cửa ra, rõ ràng là nha đầu này không phải là không tò mò, nhưng cuối cùng cánh cửa lại đóng lại.

Tần Thọ vẫn không nản lòng, hắn biết, có trò chơi.

Tần Thọ đi thẳng đến đại sảnh Thanh Thử Điện, sau đó bước vào, lớn tiếng gầm lên:

-Bơi thôi.

Sau đó Tần Thọ lấy đà, phốc lên một tiếng rồi lặn xuống bể bơi...

Tần Thọ đang náo loạn ở đằng kia, Hằng Nga nghe một hồi, trong lòng cũng thấy ngứa ngáy... trên đời này làm gì có nữ tử nào không thích sạch sẽ, không thích nước chứ?

Cho dù là thần tiên không có bụi bần cũng vẫn thích cảm giác thoải mái khi tắm.

Đó không phải là tắm rửa gì đó trên cơ thể, mà là một loại niềm vui của tinh thần.

Vì vậy, cuối cùng Hằng Nga bước xuống lầu, đến Thanh Thử Điện, lúc đẩy cửa vào, nhìn thấy một cái bóng màu trắng đang tung tăng bơi lội trong nước, chơi đùa thật là vui.

Sau đó, Hằng Nga bị bể bơi trước mắt thu hút ánh nhìn, nàng lớn như vậy cũng chưa từng nghĩ đến trong nhà lại có một bể bơi lớn thế.

Ngày trước nàng ở Địa Tiên Giới, đều là nhà cỏ hai ba gian, mọi người đều phải tìm một nơi vắng vẻ bên bờ sông để tắm, hoặc là m một thùng gỗ to trong nhà.

Sau khi đến Tiên Giới, theo như nàng biết thì mọi người đều đi tắm ở suối nước nóng hoặc các vùng đất trù phú khác ở trên núi. Nếu nhất định muốn xây hồ ở tại nhà mình thì sẽ trực tiếp làm một cái hồ hay gì đó...

Chính là làm một hồ bơi hình vuông như vậy, đúng thật là... không biết nói là quê mùa, hay là đẹp.

Nhưng Hằng Nga biết một điều rằng, nàng thích cái hồ này.

-Nàng ngọc, đến rồi à? Muốn xuống đây cùng bơi không?

Tần Thọ nhìn thấy Hằng Nga đến rồi lập tức vui mừng nói.

Chương 389: Thân hình hoàn mỹ

Chương 389. Thân hình hoàn mỹ

Hằng Nga không hề đồng ý ngay, mà nhìn hồ bơi, lại quay sang nhìn Tần Thộ, cuối cùng sau khi suy nghĩ một hồi, mới bước vào Thanh Thử Điện, đi thẳng về phía hồ bơi.

Tần Thộ thấy vậy, đột nhiên trái tim nhỏ bé của hắn đập thành thịch thịch, trong đầu không ngừng lóe lên những cảnh trong bộ phim năm đó. Nhân vật nữ chính vừa bước đi vừa cởi bỏ y phục, cuối cùng cho dù nàng không khóa thân nhảy xuống nước, nhưng cũng gần như không mặc gì.

Nghĩ đến cảnh này, Tần Thộ cảm thấy như máu đang sôi sùng sục trong cơ thể, thật muốn rú lên một tiếng như chó sói để thể hiện tâm trạng vui sướng lúc này.

Đúng lúc đó, Hằng Nga đã đi đến bên bờ hồ bơi, ngồi xổm xuống, sờ trên mặt nước, sau đó mỉm cười nhìn Tần Thộ, móc ngón tay nhỏ:

-Ngọc Nhi, em lại đây.

Tần Thộ nhìn rồi lập tức bơi qua hỏi:

-Làm gì?

Ngay sau đó, Hằng Nga nắm chặt lấy tai thỏ rồi xách Tần Thộ lên...

Cánh cửa Thanh Thử Điện mở ra, một con thỏ bị ném ra ngoài, cùng lúc đó giọng nói của Hằng Nga vang lên:

-Hôm nay trời lạnh như vậy, em ở bên ngoài phơi nắng đi, không

được phép vào.

Con thả rơi bịch xuống đất, mặt mày tức tối không cam tâm:

-Nàng ngốc, nàng không thể như thế được! Làm vậy là qua cầu rút ván!

Tiếp đó nghe thấy tiếng cười của Hằng Nga vọng ra từ trong Thanh Thử Điện:

-Ta mặc kệ, tóm lại, nơi này thuộc về ta! Em không được phép nhòm trộm, không được phép vào trong! Còn nữa, canh chừng cho ta, không được để cho ai nhìn trộm!

Tần Thộ ngẩn người, trộm nghĩ lẽ nào đã lộ ra hắn là giống đực? Vậy mà mỗi lần tắm cho hắn nàng còn kỳ cọ cây bút?

Nghĩ đến đây, Tần Thộ đỏ bừng mặt, sắp tới nững niu:

-Nàng ngốc, thực ra ta là thả cái.

-Quý mới tin em! - Hằng Nga mắng.

Mồm mép Tần Thộ liên thoảng:

-Thật đó, ta giả làm thả đực cho thêm can đảm thôi. Không thì nàng nghĩ mà xem, nếu bị người ta biết trên mặt trăng chỉ có hai chú ng ta là thân nữ tử yếu đuối cô độc đáng thương, nhờ đâu bị người ta dòm ngó, thì đáng sợ biết mấy. Có người đàn ông, tốt xấu gì nhòm từ ngoài vào cũng chống đỡ được, đúng không nào?

Hằng Nga đáp:

-Em tưởng ta sẽ tin hay sao?

Tần Thộ nghe vậy, biết là không bịp được nàng ngốc Hằng Nga n

à, nghênh cổ lên nói:

-Dựa vào đâu mà nàng không tin chứ? Nàng sờ khắp cả người ta rồi, đực hay cái, mắt nàng không nhìn ra, chẳng lẽ sờ cũng không sờ ra?

Lời này vừa thốt ra thì nghe thấy một tiếng tùm trong Thanh Thử Điện, như có người vừa rơi xuống nước.

Tần Thộ vội vã đẩy cửa nhìn vào, gọi:

-Nàng ngốc, nàng không sao chứ?

Chỉ thấy Hằng Nga ngoi đầu lên khỏi mặt nước, vòng tay ôm lấy vai, quát:

-Em đừng vào đây!

Tần Thộ sững sờ, bất giác liếc nhìn bộ váy dài đặt trên ghế tựa cạnh hồ, và chiếc áo ngực màu đen kia...

Tần Thộ tròn mắt, gào thét trong lòng:

“Con mẹ nó! Nàng ngốc này bơi khỏa thân!”

Sau đó, Tần Thộ chỉ cảm giác thấy tim mình lại bắt đầu loạn nhịp mất kiểm soát, huyết áp tăng vọt, mồ hôi vã ra như tắm, chốc lát miệng đã khô rang... Nhưng là trạch nam với kinh nghiệm nhiều năm xem phim, Tần Thộ đã ngay lập tức không chế được cảm xúc của mình, ho khan một tiếng:

-Đừng sợ, ta đứng góc này không trông thấy gì hết. Không tin, để ta trèo lên cao chút nữa nhìn...

Dứt lời, Tần Thộ leo dọc theo khung cửa...

-Ngọc Nhi! - Hằng Nga cuống quýt gọi.

Tần Thọ nghe thấy tức thì dừng lại, ngây ngô hỏi:

-Sao vậy?

-Ra ngoài!

Hằng Nga chỉ tay ra phía cửa.

Một cái phẩy tay, Tần Thọ thấy một mảnh trắng nõn dưới vai, tuy chẳng nhìn được gì, nhưng làn da trắng trẻo nõn nà, mềm mướt như hạt đậu phụ ấy vẫn khiến Tần Thọ tròn xoe mắt.

Tạm ngừng được 0,01 giây, Tần Thọ ra vẻ đường hoàng nghiêm chỉnh không ai bằng, ngoái đầu lại bảo :

-Yên tâm, ta là thỏ quân tử, ta sẽ không nhìn nàng.

Hằng Nga nheo mắt, nhìn con thỏ vô liêm sỉ vừa ngoái đầu vừa xoay người 180 độ lại, tức tối tròn mắt:

-Ngọc Nhi!

Tần Thọ bĩu môi:

-Đừng tưởng rằng ta muốn nhìn ngắm gì, là ta tiếc cái hồ bơi của ta thôi... Đã bảo với nàng rồi, mặc bộ áo tắm làm cho nàng thì đẹp biết mấy. Nghịch nước một mình thì chán ngắt... thế nên có câu một người vui chẳng bằng cả làng cùng vui.

Dứt lời, Tần Thọ thở dài, hậm hực xoay người mở cửa, rồi đặt mông ngồi cạnh, hai tay chống cằm, than vãn:

-Ôi... ta để quên áo lông bên trong mất rồi, có nên quay lại lấy không nhỉ?

Lúc Tần Thộ đang tiu nghỉu thì từ trong Thanh Thử Điện vẳng ra tiếng của Hằng Nga:

-Ngọc Nhi, em vào đi.

Nghe thấy thế, Tần Thộ tỉnh cả người, sau đó lắc đầu nguầy nguậy, nghĩ bụng: “Tắm xong nhanh thế? Thôi vậy, ta chơi một mình...”

Nói rồi Tần Thộ đứng dậy mở cánh cửa lớn của Thanh Thử Điện.

-Ngọc Nhi, mặc thế này không sao chứ? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ đáp một chữ ừ lấy lệ, rồi giật mình nhận ra câu nói kia k hông hợp lẽ thường! Từ bao giờ mà nàng ngốc Hằng Nga này lại không biết cách mặc đồ?

Không đúng!

Tình hình bất ổn!

Có biến!

Có yêu quái!

Như chớp giạt điện xẹt, Tần Thộ chưa từng nghĩ rằng đầu óc mình có thể xoay chuyển nhanh đến thế, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, quay phắt lại, hét lớn:

-Hây! Yêu nghiệt phương nào? Lĩnh một gậy của tổ gia ta đây!

Kết quả ngược lên nhìn, Tần Thộ sửng sờ!

Chỉ thấy trước mặt là Hằng Nga trong bộ áo tắm màu hồng phấn, tuy những nơi mấu chốt đều đã bị bộ đồ che đi, nhưng đường con

g tuyệt mỹ ấy, thân hình hoàn hảo mà thêm một phân thành béo, bớt một phân hóa gầy ấy, vẫn khiến Trần Thọ ngẩn ngơ nhìn... Tần Thọ không kìm được huýt sáo, thốt lên:

-Tuyệt beautiful!

Tần Thọ được dịp ngắm đến mê mẩn, tuy mang danh là kho phim, cũng từng xem các show đeo cánh đi catwalk, hẳn cũng coi như từng thấy không ít thân hình của những người được gọi là siêu mẫu quốc tế.

Nhưng, Tần Thọ thề rằng hẳn chưa từng thấy vẻ đẹp nào như thế này!

Khác với thân hình ác quỷ của những thiên thần gì đó kia, không có kiểu công phá thị giác một cách choáng ngợp, cũng không có kiểu phấn khích khiến người ta nhìn là bắt đầu dùng thân dưới để suy nghĩ đó...

Vẻ đẹp của Hằng Nga không khiến người nhìn dâng cao dục vọng mãnh liệt, mà là nét đẹp trang nhã, đẹp tự nhiên, vẻ đẹp mà khi nhìn vào ta thấy dễ chịu, đó là vẻ đẹp đầy khí chất!

Đã không còn là sắc đẹp của nhục dục nữa mà là một vẻ đẹp gần như tinh hoa hội tụ!

Thế nhưng suy nghĩ ấy chỉ tồn tại trong tâm trí con thỏ này chốc lát, Tần Thọ không nhịn được rú lên, lòng thâm hủ hét:

“Thấy chưa! Gái của ông đây đây này! Đẹp thế này cơ mà, ha ha...”

Cười chẳng nổi ba giây, một cái tát đã giáng xuống đầu, đánh lệch cả tai thỏ, liền sau đó thì nghe thấy Hằng Nga đỏ mặt tức tối mắng:

-Chỉ biết ngây ra cười thôi, đang hỏi em đấy.

Tần Thọ giật mình sức tỉnh, quệt nước bọt bên mép rồi đáp:

-Đừng có mà động tay động chân... Nàng đứng yên để ta ngắm c
ho kỹ.

Hằng Nga nghe vậy thì đứng ngay ngắn tại chỗ.

Chương 390: Náo nhiệt

Chương 390. Náo nhiệt

Ở góc nhìn này, Tần Thọ hoàn toàn ngó lơ chiếc váy hoa, ngẩng đ
ầu lên, thấy đôi chân thon dài thẳng tắp, thấy đường cong lồi lõm
hoàn hảo, cất tiếng thở than:

-Ôi, phí của trời!

Hằng Nga sững người hỏi:

-Mặc sai à?

Tần Thọ lắc đầu:

-Thân hình đẹp như thế mà đem giấu đi, đúng là phí của trời chứ
còn gì!

Bình!

Hằng Nga tung chân sút, một con thỏ bay ra ngoài cửa sổ...

Nhưng chỉ nháy mắt, con thỏ kia đã tức tốc chạy về, đóng cửa sổ lại, rú lên:

-Bơi thôi!

Nói đoạn, Tần Thộ đã mặc lên mảnh quần bơi, đội mũ bơi, nhảy ào xuống nước.

Thầy vậy, Hằng Nga nhoẻn cười, xoay một vòng trước gương, ngắm mình trong gương mỉm cười hài lòng, rồi quay lại xoay người kiêu diễm nhảy vào hồ bơi.

Lúc này, nước trong hồ bỗng dâng cao, sau một tiếng nổ, vỡ vụn thành các phần tử rồi thoáng chốc đã ghép lại, một cầu trượt hình xoắn ốc hiện ra trong nước, tiếp đó con thỏ tức thì thi triển phép thần thông đổ đầy nước hồ bơi. Lại chạy lên cầu trượt, ngã đầu xuống hết lớn rồi trượt, cắm đầu xuống nước.

Hằng Nga thấy vậy cũng có hứng thú, thế là cũng đi vào bậc thang trơn bóng...

Kết quả vừa mới lên, trong ngực nàng có thêm một cục thịt, Hằng Nga bất đắc dĩ nhìn con thỏ chủ động tiến vào trong ngực nói:

-Ngọc Nhi!

Tần Thộ hơi ngửa đầu nói:

-Cùng nhau chơi đi?

Hằng Nga cảm thấy bất đắc dĩ, ôm con thỏ tuột xuống...

Tối ngày hôm đó, Tần Thộ nằm ở trên giường cười cả đêm, trong

đầu đều là bóng dáng của Hằng Nga...

Cả đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau, Tàn Thọ dậy thật sớm.

Chính xác mà nói, con thỏ chết tiệt này căn bản không có ngủ, ghé vào bên cửa sổ đếm sao ngóng trông bình minh, chờ mong ngày hôm sau chơi trò uyên ương nghịch nước...

Hằng Nga chơi đùa cả ngày mệt mỏi, ngủ muện nhưng cũng phải dậy sớm vào phòng bếp làm bánh Trung Thu của nàng.

Vốn dĩ Tàn Thọ muốn đi cùng, nhưng mà lại bị Hằng Nga chặn ở bên ngoài, chỉ thấy Hằng Nga thần bí nói:

-Phòng bếp là nơi quan trọng, không cho phép nhiều lông đi vào, bản!

Khuôn mặt Tàn Thọ lập tức đen lại, không cam lòng kêu lên:

-Ta là đồ đệ của Trù Thần, nàng lại không cho ta vào phòng bếp?

Đáng tiếc, Hằng Nga căn bản không để ý đến hắn, đóng cửa đi làm điểm tâm của nàng.

Tàn Thọ thấy vậy cũng không đẩy cửa ra, trái lại cười hì hì, dáng vẻ như âm mưu đã đạt được kêu lên:

-Nàng ngốc, đừng quên đi đến lớp, mười lăm tháng tám của chúng ta tối muộn mới bắt đầu!

-Biết rồi!

Hằng Nga lên tiếng rồi không có động tĩnh gì nữa.

Lúc này Tàn Thọ mới quay người rời đi, Tàn Thọ không ở lại Ng

uyệt Cung, mà đi thẳng đến Phong Hoa Thành.

Có rất nhiều hải tộc và sơn tinh đã quái sống ở Phong Hoa Thành, hầu hết đám hàng này chưa được giáo dục, lại càng không biết gì về thơ ca lễ nghi âm nhạc, chỉ có một số người có nghiên cứu về những thứ này, đương nhiên cũng có một số người có thể làm tốt.

Hiện nay, tất cả đều đã vào Phong Hoa Thành, Tàn Thọ cũng không đối đãi với bọn họ như người ngoài nữa, hắn đã bảo đám người Sa Khôn tổ chức người dạy những kẻ mù chữ biết đọc sách, học lễ nghi, học giáo dục cảm hóa từ lâu rồi... Đương nhiên Tàn Thọ chú trọng riêng vào việc giáo dục, hắn cũng không muốn thành viên nòng cốt mà mình cực nhọc đào tạo nên, cuối cùng tất cả đều bị một đập vỡ đôi, vậy thì quá không thú vị rồi.

Phong Hoa Thành vốn dĩ là nơi có cảnh sắc, sau khi vào thành từ xa Tàn Thọ đã nghe thấy từng đợt tiếng đọc sách truyền ra từ bên trong.

-Nhân chi sơ, tính bản thiện...

Tàn Thọ gật gù đắc ý nghe, vừa đi vừa đọc, trong lòng một mảnh hài hòa.

Lúc này, Đại Tứ Hỉ nhìn thấy Tàn Thọ, vội vàng chạy tới kêu lên:

-Thỏ gia, sao ngài lại tới đây? Có chuyện gì ngài cứ việc phân phó!

Tàn Thọ nói:

-Thật sự là có chuyện, người gọi bọn Yêu Kê tới đây, thỏ gia ta có chuyện sắp xếp cho các người.

Đại Tứ Hỉ gật đầu huýt sáo, một số Điều Tinh ở trên nóc phòng lập tức tản đi khắp nơi, không bao lâu sau Yêu Kê, Nhất Bính, Sa K

hôn, Kinh Hàn, Cá thòi lòi và Cá chình điện đều tới.

Trước mắt đây là tất cả thành viên quan trọng trong tổ chức của Tần Thộ, mặc dù sức chiến đấu đều là cận bã, nhưng mà tốt xấu gì cũng biết nghe lời, có thể dùng được...

Nói cách khác, ngoại trừ những người này, Tần Thộ cũng không có người nào có thể dùng.

Mấy người ngồi quanh Tần Thộ, Tần Thộ cũng không xem trọng, dựa vào vương tọa kim cương, lắc chén rượu trong tay, bắt chéo hai chân, phẩm rượu rồi đắc ý nói:

-Không nói nhảm nữa, hôm nay là ngày lễ đầu tiên của chúng ta trên mặt trăng.

-Ngày lễ?

Rõ ràng mấy tên thủ hạ hơi sững sờ, Đại Tứ Hỉ, Yêu Kê còn đỡ, bọn chúng làm Yêu Vương đã nhiều năm, vẫn luôn biết nhân loại có ngày lễ.

Mặc dù Kinh Hàn và Sa Khôn chưa từng tiếp xúc với con người, nhưng mà xuất thân của bọn hắn cũng được xem là gia tộc lớn ở hải tộc, bọn hắn đi theo Long Vương cũng đã từng trải qua ngày lễ, cho nên cũng không đặc biệt cảm thấy kỳ lạ, chỉ lo lục lại ký ức trong đầu mình, có vẻ như hôm nay không có tiết mục gì...

Cá thòi lòi, cá chình điện và Nhất Bính đều có xuất thân là tiểu lâu la, nhất là Nhất Bính vừa mới hóa hình chưa lâu, càng không biết về tất cả những thứ này, chẳng qua hắn cũng có tiểu thông minh của mình, hắn không hiểu nên không nói gì, khôn khéo ngồi im một chỗ đợi có người giải thích cho hắn nghe. Nếu như không ai giải thích, chờ đến lúc giải tán lại vụng trộm đến hỏi là được.

Thế là Nhất Bính đứng thẳng eo, tròn to hai mắt ra vẻ ta hiểu, mà

mờ nhìn Tần Thộ, vẻ mặt hẩn phức tạp đến nỗi Tần Thộ thật sự muốn tát cho hắn một cái.

Tần Thộ nhìn thấy mọi người có biểu hiện như vậy, cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý nói:

-Ngày lễ hôm nay không phải là do người xưa truyền lại. Chẳng qua là do tâm trạng của thổ gia ta tốt, cho nên muốn tổ chức một ngày lễ ở Nguyệt Cung....Hôm nay là ngày mười lăm tháng tám, lại vào giữa mùa thu, cho nên gọi là tiết thu đi.

Đây cũng không phải là Tần Thộ nói hươu nói vượn, kiếp trước mặc dù Tần lão gia tử không biết chữ, nhưng mà Tần lão gia tử lại nhớ kỹ ngày lễ truyền thống của Hoa Hạ, lại càng biết rõ ràng cụ thể hơn lý do tại sao lại có ngày lễ và phải tổ chức ngày lễ như thế nào.

Tiếp xúc hơn hai mươi năm, cho dù Tần Thộ là đầu heo cũng biết phải tổ chức ngày lễ như thế nào.

Khi còn bé Tần Thộ cảm thấy tổ chức ngày lễ rất thú vị, mỗi lần sau các loại nghi thức khác nhau, hắn đều vô cùng bận rộn, có cảm giác như bản thân lại lớn thêm một chút, nhất là không khí nồng đậm của ngày lễ kia, càng làm cho hắn yêu ngày lễ hơn.

Chương 391: Đèn lồng tình

Chương 391. Đèn lồng tình

Đáng tiếc, sau này trưởng thành rồi, rất nhiều phong tục trong ngày lễ bị xem là mê tín phong kiến, không còn ai tổ chức ngày lễ nữa, mọi người càng thích đi ăn những món ngon hơn, ôm điện thoại chơi đến nửa đêm, một ngày cứ như vậy trôi qua.

Nói là đoàn viên, thực ra cũng không khác gì ngày thường.

Lúc đầu Tần Thộ cảm thấy đón lễ như vậy cũng không sao.

Sau này khi lão gia tử mất, Tần Thộ bỗng nhiên hiểu rõ ý nghĩa của nghi thức trong ngày lễ, đây không phải đơn thuần mê tín phong kiến mà là một phần kỷ ức, một phần hoài niệm, một loại phong tục tập quán.

Nghi thức trong ngày lễ kiên trì suốt hơn hai mươi năm, cũng đã đâm sâu vào trong lòng Tần Thộ, nghi thức hàng năm đều có bóng dáng của lão nhân, bỗng nhiên có một ngày lão nhân không còn nữa. Lúc này Tần Thộ mới phát hiện, mỗi năm cứ tới ngày này hẳn đều sẽ cảm thấy thiếu thứ gì đó, kiểu gì cũng sẽ không nhìn được mà nhớ tới bóng dáng lưng còng bận rộn kia.

Sau đó Tần Thộ cũng sẽ dựa theo trí nhớ thử làm nghi thức kia một lần, thật sự sau khi tự mình làm, dường như hắn nhìn thấy được lão nhân ngồi ở vị trí ngày xưa mà nhìn hắn, vẻ mặt tươi cười hòa ái.

Tần Thộ đột nhiên hiểu ra, nghi thức này không phải để tế tự quỷ thần, mà là tế tự tổ tiên còn sống ở trong lòng mình, nhắc nhở mình không nên quên tổ tông, đồng thời đánh thức những kỷ ức tốt đẹp ở trong lòng... Đương nhiên đây cũng là để cho hậu nhân xem.

Thu tế tổ là truyền thừa đạo hiếu, người càng kính cẩn thận trọng, càng tôn trọng đối với tổ tiên bao nhiêu thì hậu bối của người cũng sẽ có cảm động thông hiểu, học được đạo hiếu từ nghi thức bấy nhiêu.

Bởi vì cái gọi là nói nhiều không bằng làm một lần. Giáo dục lễ nghi, miệng nói bao nhiêu lần cũng chưa chắc đã có tác dụng, nhưng khi đem lễ giáo dung nhập với nghi thức, làm cho thân thể nhớ kỹ, đến lúc hình thành bản năng mới là thật sự tiếp nhận truyền thừa.

Đây là tầm quan trọng của nghi thức... nó không viết thành văn tự, nhưng mà người xem, người làm, người lại hiểu.

Bây giờ, Tần Thộ dự định đem tiết thu lên mặt trăng, điều này không chỉ là bởi vì chơi rất vui, mà còn là một loại gửi gắm tinh thần, cũng là một loại tưởng nhớ.

Tần Thộ giải thích cặn kẽ mọi chi tiết, đám Nhất Bính, Đại Tứ Hi gắng sức ghi nhớ.

Sắp xếp xong xuôi, Tần Thộ vỗ tay hỏi lại:

-Giờ đã biết phải làm thế nào chưa?

Cả đám ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Nhất Bính lên tiếng:

-Tuy không hiểu làm thế này có ý nghĩa gì, nhưng bọn ta cảm thấy khá là hay.

-Không cần các người phải hiểu, làm là được. Các người tự phân công nhau đi, ta muốn thấy thành quả trước khi trời tối! Nhớ kỹ điểm cốt lõi của ta, náo nhiệt! Náo nhiệt! Và náo nhiệt! - Tần Thộ dặn.

Cả đám nhao nhao vâng lời rồi giải tán.

Tần Thộ cũng không lo nghĩ nữa, chỉ đợi chiều xuống sẽ đến xem xét tình hình. Kỳ thực, Tần Thộ không hề cho rằng đám thuộc hạ này sẽ không làm tốt những công việc hắn đã giao, dù gì bọn chúng cũng là những người có phép thuật, chẳng lý nào không làm tốt.

t được mấy việc tầm thường này.

Thế nhưng, Tần Thộ mau chóng nhận ra rằng hắn đã đánh giá cao khả năng nghe hiểu của đám thuộc hạ...

Buổi chiều, Tần Thộ thức giấc, đến Phong Hoa Thành kiểm tra tiến độ, kết cục vừa tới cổng lớn thì mặt Tần Thộ đã xám ngoét.

-Thỏ gia, ngài đến đây ă? Theo hướng dẫn của ngài, bọn ta đã treo xong đèn lồng mà ngài yêu cầu, ngài xem! Cả căn lầu trên cổng thành toàn là đèn lồng! Đẹp ngây ngất! Bọn ta đã thử rồi, tối đến tắt đèn lên thì chắc chắn là khắp thành tỏa ánh sáng trắng! Không khác gì ban ngày!

Đại Tứ Hỉ chạy tới hớn hờ khoe.

Tần Thộ phá lên cười, giơ cao tay, phát hiện không với được tới đầu Đại Tứ Hỉ, bèn ngoắc tay bảo:

-Đưa cái đầu mèo của ngươi lại đây, Thỏ gia ta buff thêm cho!

Đại Tứ Hỉ không hiểu buff là thứ gì, nghĩ Tần Thộ định ban thưởng, hắn vui vẻ cúi đầu, cười bảo:

-Thỏ gia, kỳ thực công lao này cũng không phải của riêng ta.

Đám Yêu Kê, Nhất Bính, Sa Khôn, Kinh Hàn nhìn Đại Tứ Hỉ với vẻ ngưỡng mộ, ai cũng mấp máy định nói rồi thôi, đặc biệt là Nhất Bính ngoác miệng nói:

-Thỏ gia, việc này bọn ta cũng...

Chưa dứt câu đã thấy Thỏ giơ tay giáng xuống cái bốp!

Tần Thộ tung một cú bạt tai lên đầu Đại Tứ Hỉ làm hắn dính đòn ngã bổ nhào!

Đại Tứ Hi âm ức bò dậy, kêu than:

-Thỏ gia, làm sao vậy? Ta đã làm theo đúng lời ngài căn dặn còn gì!

Tần Thọ cũng chẳng đáp lời, ngoảnh đầu nhìn Nhất Bính bảo:

-Nhất Bính, người vừa nói gì? Các người làm sao cơ?

Tuy Nhất Bính là một con Lợn Rừng Tinh nhưng từ lâu khoa học đã chứng minh rằng loài lợn thông minh hơn cả loài chó! Khuyết điểm duy nhất là trí nhớ không tốt, nên khó mà huấn luyện được như loài chó...

Mà rõ ràng, trí nhớ của Nhất Bính khá tốt, bản thân hẳn lại có chút gian xảo, lúc này, hẳn đang phân tích bằng bộ não ít nếp nhăn của mình, rằng nếu như nói tiếp thì ăn đòn là cái chắc, bèn tức thì sử dụng lời:

-Bọn ta cảm thấy hôm nay thỏ gia cực kỳ đẹp trai!

Tần Thọ nguýt hắt, ngoảnh lại nhìn Đại Tứ Hi:

-Sao, người còn không phục à?

Đại Tứ Hi hậm hực.

Tần Thọ thấy vậy càng thêm tức, mới chỉ tay lên mớ đèn lồng trên tường quát:

-Ở nhà người đón Tết là treo đèn trắng à? Ai dạy người?

Đại Tứ Hi nghe xong mới vỡ lẽ, thì ra Tần Thọ nổi giận vì chuyện này, bèn lập tức giải thích:

-Thỏ gia, cần gì phải ai dạy? Đèn trắng sáng sửa mà!

Tần Thọ tức trợn mắt:

-Người... mẹ kiếp người chắc không phải là Báo Tinh đâu? Lợn Tinh biến dị thì có?

Đại Tứ Hỉ gãi đầu gãi tai:

-Thỏ gia, ta thực sự cảm thấy màu trắng cũng được mà. Lúc làm t
a đã hỏi ý kiến mọi người, ai cũng đồng ý hết, không tin ngài hỏi họ xem!

Nói xong, Đại Tứ Hỉ ngoảnh sang đám còn lại, chỉ thấy cả bọn quay đi không nhìn về bên này.

Đại Tứ Hỉ nghệt mặt:

-Các người nói đi chứ?

Kết quả không ai bảo ai mà cùng đồng thanh:

-Bọn ta đều cảm thấy màu trắng không ổn! Đại Tứ Hỉ, đến lúc này đừng đùn đẩy.

Nghe thấy thế, mặt Đại Tứ Hỉ xanh lét, chỉ vào cả đám ú ớ:

-Các người...

Tần thọ xoa tay:

-Được rồi, được rồi, mau dỡ đồng đèn lồng trắng này xuống cho t
a, thay hết thành màu đỏ!

Nhằm lấy công chuộc tội, Đại Tứ Hỉ lập tức chạy đi thay đèn lồng.

May thay đám thuộc hạ này toàn là yêu quái, ai nấy tuy có lẽ không được thần thông quảng đại, nhưng mấy trò trèo tường cao thì dễ như trở bàn tay. Nhất là hội bạch tuộc, một người làm bằng tám người, lũ Gà Tinh gỡ đèn lồng xuống, chúng lập tức lấy chổi quét sơn đèn lồng trắng thành màu đỏ, tốc độ thay đèn nhanh như chớp.

Chương 392: Tết Trung Thu

Chương 392. Tết Trung Thu

Tần Thộ vào Phong Hoa Thành, ngấm nghĩa xem bọn ngốc kia có bày ra trò quái quỷ gì nữa hay không, kết quả vừa bước qua cửa, Tần Thộ không biết là nên cười hay nên khóc.

Phía trong, hết thầy cư dân trong Phong Hoa Thành đều đang leo trèo trên lầu cao!

Chẳng làm gì khác, ai cũng đang gỡ đèn lồng trắng cùng những dải vải trắng...

Khung cảnh đó hết như khi hấn chết đi, cả thành tưởng niệm, Tần Thộ thở dài thườn thượt:

-Ai nói với các ngươi là dùng vải trắng hả? Vải trắng rẻ mạt thế à?

Tần Thộ hiểu không thể dệt vải bằng cây nguyệt quế trên cung trăng

ng, ngoài ra thì căn bản chẳng có thứ gì khác!

Vải vóc ở nơi đây đều do hải tộc và những tiểu yêu quái mang từ Địa Tiên Giới đến, có thể nói là dùng đến đâu ít đi đến đó. Đương nhiên, Tàn Thọ có thể dùng thuật chỉ đá hóa vàng để tạo ra, nhưng Tàn Thọ tự biết một mình mình không có đủ tinh lực để cung cấp nhu cầu dùng vải cho cư dân cả thành.

Huống hồ, vật phẩm tiêu dùng trong thành không chỉ có mỗi vải vóc, hẳn chẳng thể lo chu đáo toàn diện được. Vậy nên, nhìn số vải kia treo trên lầu, hẳn cũng thấy xót xa.

-Thỏ gia, bọn ta cũng có hiểu quy tắc của thần tiên các ngài đâu...

Đại Tứ Hi vẫn chưa thôi ám ức nói:

-Xưa kia, bọn ta trốn trong núi, cũng chẳng có thời gian đi hại người, chỉ đánh nhau với đám yêu quái làm vui. Hoàn toàn không hay biết tập tục gì đó của loài người, lại càng không biết quy tắc của giới tiên nhân.

Tàn Thọ xua tay bảo:

-Được rồi, được rồi! Nói thì người lắng nghe đi, còn già mồm cự cãi! Tóm lại, tháo hết vải trắng xuống cho ta, thay màu đỏ lên! Ồ... những màu khác cũng được, nhưng tuyệt đối không được phép dùng màu trắng! Cuối cùng, mấy thứ bên kia là cái trò gì thế?

Tàn Thọ chỉ vào mấy ngọn đèn hoa đăng khổng lồ!

Vốn dĩ hoa đăng không hề gì, nhưng hình dạng cổ quái hiếm thấy kia thì Tàn Thọ không dám cất lời khen!

Nào là mình bạch tuộc đầu mỹ nữ, nào là nhện mang chân cóc, thỏ đeo mai ba ba...

Tần Thọ nhìn hết một lượt, không bắt gặp chiếc nào bình thường.

Cũng không đúng, Tần Thọ đã thấy được một chiếc đèn bình thường, đó là một con rùa mang cái mai ba ba.

Nó đứng đó gánh một chiếc đèn lồng, mặt khá dễ thương...

Tần Thọ lại gần bảo:

-Tên này làm được đấy, trông như thật vậy! Nhưng sao ta nhìn cứ thấy quen quen nhỉ? Ồi trời ơi, còn chớp mắt nữa!

Lúc này, còn rùa ngoái đầu lại, không nói nên lời:

-Con thỏ, người mù à? Ta là Trùng Bát đây!

Tần Thọ thẳng thốt:

-Ồi trời, Cung Trăng chúng ta thành nơi địa linh nhân kiệt từ khi nào thế? Đèn lồng vừa cấm đã thành tinh rồi! Người đâu, bắt con yêu tinh đèn lồng này lại cho ta, bỏ vào nồi hầm lên!

Đám tiểu yêu không biết Tần Thọ đang trêu đùa, ai cũng tưởng thật xông lên, bắt Trùng Bát ném vào nồi.

Hằng Nga cũng nhìn lên bầu trời, Tần Thọ búng tay một cái, ngay sau đó... từng cơn gió nhẹ thổi qua, bầu trời không có bất kỳ động tĩnh nào.

Hằng Nga nghi ngờ nhìn về phía Tần Thọ nói:

-Ngọc Nhi, có phải em uống nhiều quá rồi không?

Tần Thọ ngửa đầu hướng lên trời, sắc mặt hơi kỳ quái, nhưng mà dựa vào da mặt dày vô sỉ không biết xấu hổ của mình, hắn nhìn trời thản nhiên nói:

-Chờ thêm một lát, sắp có rồi.

Trong lòng Tần Thộ lại đang mắng to: “Mấy đứa cháu trai này đang làm cái gì vậy? Tại sao còn chưa có động tĩnh?”

Trong khi lòng Tần Thộ như lửa đốt, chuẩn bị mắng chửi thì nghe thấy ba tiếng pháo vang lên, tiếp theo đó từng chiếc từng chiếc đèn Khổng Minh ở trong Phong Hoa Thành chậm rãi bay lên, đèn Khổng Minh khắp nơi giống như là sao trời, Hằng Nga nhìn thấy há to miệng kêu lên:

-Đây là?

Tần Thộ cười nói:

-Đèn thả gia! Đây là thứ do thả gia ta phát minh ra, thế nào? Đẹp không?

Hằng Nga lại không biết đây là đèn Khổng Minh liền nói rằng rất đẹp, thậm chí còn ôm hôn con thả gia, hạnh phúc kêu lên:

-Thật là đẹp! Ngọc Nhi, em thật là thông minh!

Tần Thộ ha ha cười ngây ngô... Trong lòng mặc niệm:

-Khổng Minh đại lão, thả gia ta cũng chỉ là vì của gái, người cũng đừng trách ta... Trách ta cũng vô dụng, chúng ta cũng không phải người ở cùng một thế giới, ngài bóp mũi nhin đi, hì hì...

Một người một con thả ngựa đầu nhìn lên bầu trời, nhìn đèn Khổng Minh càng lên càng cao, cuối cùng biến mất ở trên bầu trời.

Lúc này Hằng Nga vẫn còn chưa thỏa mãn nói:

-Thật là đẹp.

Tần Thọ ha ha cười nói:

-Đền Khổng Minh này vốn dĩ là thứ để người phạm trần cầu nguyện. Người phạm trần gặp chuyện bất bình, bèn đem nguyện vọng viết ở trên đèn Khổng Minh, sau đó thả đèn Khổng Minh bay đi, hy vọng thần tiên ở trên trời nhìn thấy sẽ trợ giúp bọn hắn hoàn thành nguyện vọng. Đương nhiên đây là hai thế giới, cho nên đèn Khổng Minh này nhất định sẽ không có cách nào bay đến Tiên Giới... Chặng qua, điều này tốt hay xấu gì cũng cho người phạm trần một chút hy vọng, cho nên cũng là công đức vô lượng.

Hằng Nga thở dài nói:

-Đời người không dễ dàng, nếu như có thể giúp đỡ bọn họ một chút, trái lại ta lại rất bằng lòng.

Tần Thọ gật đầu theo, nhưng trong lòng lại xem thường, thần tiên chỉ có mấy người? Người phạm trần lại có bao nhiêu?

Địa Tiên Giới chính là dùng triệu mà tính có khi cũng chưa tính đủ... Huống chi, trong mắt tiên nhân cũng không phải chỉ có mỗi con người, thiên hạ vạn vật chỉ cần có linh tính đều cùng tồn tại bình đẳng. Như thế, vạn vật sinh linh trong thiên địa rất nhiều...Nếu như thực sự giúp đỡ tất cả nguyện vọng của mỗi một sinh linh, đoán chừng không ngoài một năm tập thể thần tiên trên Thiên Đình đều sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Nhưng mà Tần Thọ sẽ không nói ra lời nói sát phong cảnh như vậy, chỉ hài hoà gật đầu.

Hằng Nga ôm Tần Thọ đi vào trong Phong Hoa Thành thì nhìn thấy những cái đèn lồng to lớn cổ quái kỳ lạ kia, bên trên đèn lồng còn viết các loại chữ.

Tần Thọ nói:

-Đó là đèn màu, chữ viết ở bên trên đèn màu đều là đồ đèn, đoán đúng thì sẽ có thưởng. Đoán sai hiển nhiên sẽ không có thưởng. Mọi người cũng không thèm khát giải thưởng chỉ tạo niềm vui mà thôi...

Hằng Nga nghe vậy lập tức có hứng thú, kéo Tần Thộ xông vào phía bên trong, kết quả đối diện một câu đố, nàng vừa nhìn liền trả lời, một đường vượt qua khó khăn để tiến lên, giết những hải tộc và đám yêu quái không chừa mảnh giáp!

Cuối cùng, Nhất Bính kéo Tần Thộ phàn nàn:

-Thỏ gia, như vậy là không được, đại tẩu quá mạnh! Các huynh đệ gánh không nổi! Nếu cứ tiếp tục như thế thì sẽ phá sản mất!

Tần Thộ nghe xong bèn vùng tay lên tát:

-Con mẹ nó người còn dám trách chúng ta? Người cũng không nhìn xem các người ra đề thế nào! $1+1$ bằng mấy? Con thỏ có ăn cỏ gần hang hay không? Heo gì không mang thai... Mẹ nó, người cho rằng chúng ta là thiếu năng sao? Ngay cả $1+1=2$, con thỏ không ăn cỏ gần hang, heo đực không mang thai cũng không biết sao?

Nhất Bính lại quật cường kêu lên:

-Thỏ gia, ngài không thể nói như vậy, chúng ta đã rất cố gắng rồi, những đề mục này chúng ta cũng đã phát ra ngoài để mọi người xem thử, mọi người không trả lời được mới đưa ra đấy chứ.

Tần Thộ nghe xong, suýt nữa hộc máu mà chết! Chỉ vào những cái đèn lồng kia nói:

-Những câu này bọn chúng đều không trả lời được?

Nhất Bính gật đầu nói:

-Ừm!

Tần Thộ không còn gì để nói, hắc càm khẳng định, nhất định phải mở rộng thêm giáo dục bắt buộc, nếu không sự tồn tại của những yêu quái này sẽ làm cho Mặt Trăng mất hết mặt mũi!

Chương 393: Tính tình ngang ngược

Chương 393. Tính tình ngang ngược

Mặc dù Tần Thộ phàn nàn rất nhiều, nhưng Hằng Nga đại sát tứ phương, lại thêm âm thanh hoàn toàn bá phục ở bốn phía cùng với tiếng khâm phục, khiến nàng vui vẻ không thôi.

Thấy Hằng Nga vô cùng vui vẻ, Tần Thộ cũng không nói thêm gì, chỉ yên lặng thêm một câu: “Sang năm! Thỏ gia ta nhất định phải tự mình ra đề!”

Xem đèn Không Minh, đoán đó, một đám tiểu hài tử của yêu tộc chạy ra giữa đường cái, dùng ngói xếp thành một toà bảo tháp, đổ lên bên trên một ít dầu rồi châm đuốc, trong nháy mắt lửa tháp bốc cháy lên nhìn vô cùng đẹp mắt.

Yêu tộc có chỗ tốt sẽ vỗ tay tạo ra nhạc, sau đó có người vừa đàn vừa hát, còn có người mang trống to ra gõ thùng thùng thùng.

Một đám yêu tộc bị Tần Thộ khinh bỉ là chưa từng đi học chạy trốn, vây quanh đồng lửa kia nhảy nhót, trong nháy mắt vui vẻ tung

bùng.

Hằng Nga thấy vậy cũng hưng phấn chạy tới, kéo Tàn Thộ cùng n
hảy nhót với mọi người...

Mọi người ai ai cũng đều rất vui vẻ, chỉ có mình Tàn Thộ vẻ mặt
ghét bỏ nhìn cô em cá thòi lòi tròn như quả cầu kia, sắc mặt khôn
g vui...

Đúng lúc mọi người đang sung sướng vui đùa thì cá thòi lòi hết lớ
n:

-Thỏ gia, mau nhìn lên trời mà xem!

Tàn Thộ ngẩng đầu nhìn trời, có một dải cầu vồng bắc ngang thẳ
ng từ Nam Thiên Môn đến đây! Tàn Thộ thấy cảnh tượng này có h
ơi quen mắt, tự nhủ:

-Thái Bạch Kim Tinh này không có việc gì để làm à, sao bỗng dư
ng lại đến chỗ mình?

Lúc hắn đang suy nghĩ thì cầu vồng đã dừng ở bên cạnh đám ngư
ời, thế nhưng người tới lại không phải là Thái Bạch Kim Tinh! M
à là một nữ tử mặc đạo bào màu trắng, đầu đội bạch hạc quan, nữ
 tử cao ngạo đảo mắt nhìn qua tất cả yêu tộc một lượt, lạnh lùng n
ói:

-Hằng Nga ở chỗ nào?

Hằng Nga lập tức nơm nớp lo sợ tiến lên nói:

-Tiểu tiên Hằng Nga bái kiến tiên tử.

Tàn Thộ nhướng mày... Ở trên Thiên Đình hắn luôn rất ngênh ng
ang, muội tử nhà mình lại ăn nói khép nép như thế, hắn nhìn thấy
thì vô cùng khó chịu!

Nữ tử đầu đội bạch hạc quan kia nói:

-Hằng Nga, ta mang khẩu dụ của Vương Mẫu nương nương đến đây. Nghe nói người ở Nguyệt Cung rảnh rồi không có việc gì làm, dưới tay lại có một con thỏ thích gây chuyện thị phi. Vương Mẫu nương nương đặc biệt để ta tới truyền lệnh, sắp xếp một chút nhiệm vụ cho con thỏ của nhà ngươi. Đây là thảo dược, ngày đêm nghiền nát, ba ngày sau ta sẽ trở lại lấy. Nếu như không nghiền cho tốt, Vương Mẫu nương nương nổi giận, các ngươi tự đi mà chịu trách nhiệm!

Nói xong, nữ tử lấy ra một cái túi Tu Di giao cho Hằng Nga, sau đó không thèm chờ Hằng Nga đáp lời, cao ngạo xoay người một cái rồi bay đi!

Tần Thọ trông thấy vậy, nhú mào, quát to một tiếng:

-Cái con mụ già nhà ngươi, chờ ta một lát!

Nữ tử nghe thế, đột nhiên quay đầu lại, mào liễu dựng đứng lên, nổi giận nói:

-Con thỏ kia, ngươi vừa gọi ta là gì?

Lời còn chưa dứt đã thấy đỉnh đầu tối sầm!

Nữ tử ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một cái đỉnh lớn từ trên không đáp xuống!

Nữ tử cả giận nói:

-Con thỏ kia, ngươi dám?!

Bang!

Nữ tử phần nộ gào lên, khua ống tay áo muốn phản kháng! Thế n hưng thần quang của nàng sao có thể đấu lại Lò Luyện Đan của đ ạo tổ chứ? Cho dù là con thỏ mà không dùng đến hàm răng thì cũ ng đấu không lại!

Vì thế, nữ tử lập tức bị nhốt vào bên trong Lò Bát Quái!

Nữ tử cả giận nói:

-Con thỏ kia, ngươi muốn làm gì?

Tần Thọ hừ mũi nói:

-Ngươi đúng là một nữ tử không có phép tắc! Thỏ gia ta ở trên N guyệt Cung tiêu diêu tự tại, dựa vào đâu mà ta phải nghiên thảo d ược cho các ngươi? Ngươi coi thỏ gia ta là cục đất không biết tức giận sao?

Nữ tử không tin con thỏ này lại dám đả thương nàng dù chỉ một c hút thôi, lạnh lùng nói:

-Con thỏ, ngươi nên hiểu, đây là mệnh lệnh của Vương Mẫu nưon g nương!

Kết quả, con thỏ kia lại bày ra vẻ mặt khinh thường nói:

-Cút cả nhà ngươi đi! Không cần biết ngươi là ai, thỏ gia ta mặc k ệ!

Nữ tử nhú mày nói:

-Con thỏ, ngươi nên suy nghĩ cho rõ ràng. Vương Mẫu nương nư ơng chính là người đứng đầu hậu cung, ngươi đắc tội nàng chẳng khác nào đắc tội Ngọc Đế. Nếu như Ngọc Đế trách tội xuống, sợ r ằng Nguyệt Cung của ngươi sẽ hóa thành tro trong phút chốc!

Tần Thọ bữu môi nói:

-Người đang dọa thỏ gia ta đấy à? Nếu người có bản lĩnh thì người gọi Vương Mẫu nương nương cáo trạng đi! Thỏ gia ta cũng không tin, Ngọc Hoàng đại đế anh minh thần võ, không sợ vợ như vậy sẽ bị vợ quản lý như con tôm con tép nhỏ bé đâu!

Nữ tử sừng sốt, nàng lớn như vậy rồi, từng gặp qua biết bao nhiêu là thần tiên, nhưng chưa từng thấy kẻ nào không sợ chết như vậy! Hắn dám thách thức cả Vương Mẫu nương nương!

Nữ tử cười lạnh nói:

-Con thỏ, người có biết là mình đang nói gì không?

Tần Thọ đặt mộng ngồi trên Lò Bát Quái nói:

-Ta không biết ta đang nói cái gì, trên thực tế, những lời của người vừa rồi thỏ gia ta cũng không biết gì cả. Thỏ gia ta chỉ biết ta vừa mới tóm được một con bạch hạc, chuẩn bị ném thử món ngon! Lão Lô, đừng nhiều lời nữa, để ta nướng nàng ta lên!

Bạch Hạc tiên tử vừa nghe thế thì hoảng sợ, hét lớn:

-Con thỏ! Người dám?

Tần Thọ cười to nói:

-Thứ thỏ gia ta dùng chính là Lò Bát Quái của Đạo Tổ, đừng nói nướng một con bạch hạc như người, cho dù là nướng một con rồng cũng chẳng ai dám nói gì. Nhân quả ở chỗ Đạo Tổ, Vương Mẫu nương nương nhà người có dám đến nhà hỏi tội không?

Nghe hắn nói như thế Bạch Hạc tiên tử thực sự hoảng sợ, nhìn quanh bốn phía, đúng lúc trông thấy bên trong Lò Bát Quái sáng lên ký hiệu bát quái! Xung quanh rực cháy một loại lửa đặc biệt, từng

bước áp sát!

Bạch Hạc tiên tử kinh ngạc hô lên:

-Đây là Lục Đinh Thần Hỏa? Thật sự là lò luyện đan của Đạo Tổ sao? Con thỏ, làm sao ngươi có được Lò Bát Quái của Đạo Tổ?

Tần Thọ cười nói:

-Ôi chao, không ngờ lại gặp được một kẻ biết nhìn hàng đây!

Bạch Hạc tiên tử kêu lên:

-Con thỏ, ngươi cũng biết hậu quả sau khi giết ta chứ? Đó chính là à ngang với tội mưu phản!

Tần Thọ lại không mảy may để ý, từ sau khi gặp Bồ Đề Tổ Sư ở Phương Thốn Sơn, Tần Thọ đã hiểu được một đạo lý, thánh nhân cũng không làm gì được hắn thì hắn còn sợ cái gì nữa!

Huống chi, hiện giờ bỗng nhiên hắn gặp phải tai bay vạ gió! Hắn có trêu chọc đến ai đâu? Thế mà lại bị người ta sai bảo như một con gia súc? Lại còn nghiền nát thảo dược? Ta nhổ vào!

Cho đến giờ, Tần Thọ chưa bao giờ là một người tốt tính, lúc nào hắn cũng chỉ tốt với những ai đối tốt với hắn.

Ví dụ như Văn Khúc Tinh, như mấy người Lỗ đại sư, Trù Thần...

Phàm là có người dám nhắm vào hắn, hắn tuyệt đối sẽ không lui bước!

Chương 394: Một cọng lông cũng không bỏ sót

Chương 394. Một cọng lông cũng không bỏ sót

Nếu là hấn của trước kia mà gặp phải loại chuyện này, hấn chỉ có một nguyên tắc, nên làm gì thì làm đấy! Vua cũng phải thua thằng liều, ai sợ ai chứ?

Hơn nữa hấn của hiện tại đã có chỗ dựa vững chắc sau lưng thì lại càng không phải sợ, nên làm gì thì làm đấy, thỏ gia ta cứ phải đập người một trận trước đã rồi tính sau!

Cho nên Tần Thộ không làm mấy chuyện thừa thãi, trực tiếp điều khiển Lục Đinh Thần Hỏa trong Lò Bát Quái áp sát Bạch Hạc tiên tử, chỉ là cũng không quá nhanh. Tuy rằng tính tình Tần Thộ rất k hốn nạn thật nhưng cũng không đến nỗi làm ra những chuyện như không vừa mắt một cái là giết người, tuy nhiên chuyện thương ho a tiếc ngọc rồi làm hỏng chuyện của mình thì hấn cũng không thể làm được!

Do đó trong đầu Tần Thộ liền nảy ra một ý tưởng, không giết người cũng được, vậy thì ta hù chết người!

Về phần đối phương có phải mỹ nữ hay không? Xin lỗi đi! Từ khi trong lòng Tần Thộ có Hằng Nga, hấn thật sự không quan tâm những người khác có dung mạo ra sao!

Vì thế, Lục Đinh Thần Hỏa nhanh chóng áp sát Bạch Hạc tiên tử, mới đầu Bạch Hạc tiên tử còn cứng miệng uy hiếp con thỏ mấy câu:

-Con thỏ kia, người phải hiểu cho rõ ràng hậu quả sẽ thế nào!

-Con thỏ, ta là người của Vương Mẫu nương nương đấy!

-Con thỏ, ngươi nghĩ cho kỹ đi, nếu Vương Mẫu nương nương nổi giận thì Nguyệt Cung này của ngươi một mảnh cũng không còn!

Kết quả chỉ nhận được một câu nói không mặn không nhạt của con thỏ:

-Được rồi, đừng nhiều lời nữa, một lúc nữa là chín thôi. Sau khi chúng ta ăn xong, cho dù hậu quả như thế nào thì ngươi cũng chẳng thấy được. Bớt lo mấy chuyện không đâu đi, chết nhanh lên một chút, chớ có hoảng sợ, nếu sợ đến rách mật thì thịt sẽ không được ngon đâu...

Bạch Hạc tiên tử nghe xong, nhất thời nổi giận, nhưng mà nàng cũng rất sợ hãi! Chẳng qua là muốn nàng chịu thua sao? Nàng nhất quyết không cúi đầu!

Trông thấy hỏa diễm càng ngày càng gần, thậm chí đã đốt đến mức cả người nàng đều đau nhức!

Ngay vào thời điểm ngọn lửa sắp bén lên người nàng, trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu lớn:

-Con thỏ, dừng tay lại! Hạ thủ lưu tình! Thánh chỉ đến!

Tần Thọ và Bạch Hạc tiên tử nghe thấy một tiếng thánh chỉ đến, đồng thời trông thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ đứng trên một dải cầu vồng, cả hai nhẹ nhõm thở phào...

Hai người trăm miệng một lời mắng:

-Mẹ nó! Cuối cùng cũng đến rồi!

-Thánh chỉ đến!

Thái Bạch Kim Tinh từ trên trời giáng xuống, giờ cao một cuốn th ánh chỉ, uy nghiêm mà trang trọng nói!

Hiện trường vốn đang rất hỗn loạn đột nhiên im bật, chỉ là Tàn Th ọ cũng không có ý thả Bạch Hạc tiên tử ra khỏi Lò Bát Quái, mà hấn thì nằm bò trên nóc Lò Bát Quái ngẩng đầu nhìn Thái Bạch K im Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh thấy cảnh tượng như vậy thật sự bất đắc dĩ, c on thỏ này còn được Ngọc Đế ban ơn đặc xá miễn quỳ.

Mà phương thức nằm bò ra để tiếp thánh chỉ thế này chắc cả thế g iới cũng chỉ có một con thỏ kia dám làm.

Bạch Hạc tiên tử trong Lò Bát Quái cười lạnh nói:

-Con thỏ kia, ngươi còn không mau thả ta ra ngoài? Ngọc Đế đã h ạ chỉ, vậy tám phần là muốn hỏi tội ngươi rồi!

Tàn Th ọ lại giả vờ không nghe thấy, không thêm nhúc nhích. Tàn th ọ cũng không tin, sao Ngọc Đế có thể tiên đoán được việc hấn b ất được một con chim kia chứ?

Bạch Hạc tiên tử nói:

-Ta chính là người của Vương Mẫu nương nương, ngươi dám đối xử với ta như thế, đến khi ta trở về nhất định sẽ cho ngươi đẹp mặ t!

Tàn Th ọ gõ gõ vào Lò Bát Quái nói:

-Đốt sạch lông của nàng cho ta!

-Ngươi dám!

Bạch Hạc tiên tử bị dọa sợ hết hồn, hét lớn.

Thế nhưng Lò Bát Quái và con thỏ đều là hạng người to gan lớn mật, sau khi con thỏ hạ lệnh, Lò Bát Quái lập tức phóng ra Lục Địa Thần Hỏa, quét ngang qua người Bạch Hạc Tinh, Bạch Hạc Tinh sợ hãi kêu lớn một tiếng, áo choàng đã không còn nữa! Nàng tụt trần như nhộng đứng trong Lò Bát Quái, hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần, hét lên một tiếng co rút lại, vận chuyển linh lực che kín thân thể, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi gào lên:

-Con thỏ chết tiệt kia, ngươi...

Đúng lúc này, Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Ngọc Đế có lệnh, sắc phong Tàn Thọ làm Thỏ Ngọc của Nguyệt Cung!

Tàn Thọ sửng sốt, Bạch Hạc tiên tử trong Lò Bát Quái cũng sửng sốt, nàng vốn tưởng rằng thánh chỉ này đến để bù cho Vương Mẫu nương nương, không ngờ lại là đến để sắc phong! Sắc phong và o lúc này sao? Trong lòng Bạch Hạc tiên tử có chút khó hiểu...

Tuy rằng Tàn Thọ kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu lĩnh mệnh, dù sao con thỏ hăn kiêu gì cũng phải làm Thỏ Ngọc.

Sau đó chợt nghe Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Thỏ Ngọc, ngươi đã tiếp nhận sắc phong rồi, cho nên ngươi phải đảm đương trách nhiệm của một thượng tiên. Từ hôm nay trở đi, ngươi phụ trách nghiên nát thảo dược ở Nguyệt Cung...

Tàn Thọ nghe xong, nhất thời đen mặt, nhảy dựng lên chỉ vào Thái Bạch Kim Tinh mà la lên:

-Lão già! Ngươi quá đáng lắm biết không?! Ta tin tưởng ngươi như vậy, ngươi lại hãm hại ta?

Bạch Hạc tiên tử trong Lò Bát Quái nghe thế thì cười lớn:

-Con thỏ, lúc trước người cự tuyệt còn có thể cho qua, nhưng bây giờ người dám không nghiên thảo được?

Tần Thọ gõ một phát và Lò Bát Quái nói:

-Một cọng lông cũng không để sót lại cho nàng ta!

Lò Bát Quái lại bùng cháy Lục Đinh Thần Hỏa, trong lò truyền ra một trận kêu gào, sau đó là tiếng cười lạnh nói:

-Con thỏ, người chỉ có chút bản lĩnh cỡ con con này thôi sao?

Tần Thọ không nói hai lời, lấy ra một tấm gương ném vào trong Lò Bát Quái, thản nhiên nói:

-Tự mình soi gương đi rồi hẵng ra đây nói chuyện với thỏ gia ta.

Nói xong Tần Thọ che kín lỗ tai...

Thái Bạch Kim Tinh không rõ Tần Thọ có ý gì, ngay sau đó hắn chợt nghe từ trong Lò Bát Quái truyền ra một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế:

-Con thỏ chết tiệt kia! Ta liều mạng với người!

Sau đó là tiếng có người đập vào vách trong Lò Bát Quái bình bình bốp bốp.

Tần Thọ không thèm để ý đến nàng, nhìn chăm chăm Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Lão già, nếu người không cho ta một lời giải thích, ngày mai ta sẽ dọn sạch nhà người đi!

Thái Bạch Kim Tinh nghe thế thì đỏ mặt hột hột!

Lần đầu tiên hắn gặp Tần Thộ đã bị con thỏ này khiến cho táng giã bại sản! Sau khi con thỏ đến Long cung xong, hiện giờ mỗi ngày Đông Hải Long Vương đều ăn đầu thỏ om, trước cửa dựng một bức hình con thỏ thật lớn, không có việc gì thì lấy kim châm mìn ấy nhất...

Đó còn là Đông Hải Long Vương giàu nứt đổ đổ vách đấy, nếu như con thỏ này đến nhà bọn họ?

Vất vả lắm hắn mới gom góp được chút của cải, e rằng phải ngay lập tức quay về sơ tán trước rồi...

Chương 395: Giã thuốc? Ha ha

Chương 395. Giã thuốc? Ha ha

Nghĩ đến đây, Thái Bạch Kim Tinh nhanh chóng hạ xuống, kéo Tần Thộ sang một bên, thấp giọng cười nói:

-Con thỏ, người cũng đừng không nhận lòng tốt của người khác thế chứ?

Tần Thộ khoanh tay nói:

-Sao như người lại gọi là có lòng tốt chứ?

Thái Bạch Kim Tinh nhìn bốn phía, xác định không có ai mới tru

yền âm nói:

-Con thỏ ngọc nhà ngươi, ngươi thiếu nhất là cái gì nào? Không phải là nguyên khí sao? Bảo ngươi nghiền nát thảo dược, nhiều thảo dược như vậy, ai mà xem kỹ đưa cho ngươi bao nhiêu? Ngươi lên lên... ấy ấy? Ăn một tí, nhúp một tí... kiếm ít bạc, hiểu không?

Tần Thọ nghe xong, mắt sáng như đèn pha ô tô! Sau đó cười hì hì nói:

-Lão già, xem xem mấy lời ngươi vừa nói kìa... Thỏ gia ta là người như vậy sao? Nhân phẩm của thỏ gia ta có tiếng là tốt đẹp gương mẫu! Ngươi có bao nhiêu thảo dược, đưa hết đây cho ta, ta đảm bảo một nhánh cây sợi cỏ cũng không thiếu!

Thái Bạch Kim Tinh tin con thỏ này mới là lạ, cười khà khà, nhìn hắn bằng ánh mắt người hiểu mà, sau đó vội ho một tiếng, cao giọng nói:

-Con thỏ, thánh chỉ này, ngươi có đồng ý tiếp nhận hay không?

Tần Thọ vội vàng nói:

-Mệnh lệnh của Ngọc Đế, thần không dám không nhận!

-Vậy thì tốt, đây là thảo dược lần này ngươi cần nghiền nát, ngươi mau chóng nghiền nát đi, hai canh giờ sau ta đến lấy. Nhớ cho kỹ, việc này ngươi chỉ có thể tự mình làm, nếu để cho người khác làm, hừ hừ...

Thái Bạch Kim Tinh hừ hừ hai tiếng rồi không nói gì nữa, nhìn qua thì giống như đang uy hiếp con thỏ.

Nhưng chỉ có chính Thái Bạch Kim Tinh mới hiểu được, uy hiếp cái gì chứ! Sau lưng con thỏ này là một vị thánh nhân đứng sừng sững, mà bản thân hắn thì chính là một kẻ siêu cấp gây rối!

Tuy rằng Ngọc Đế là người đứng đầu thiên địa, nhưng đôi mắt kẻ gây rối này cũng vô cùng đau đầu!

Đánh ư? Con thỏ chết tiệt này tám phần là sẽ đánh trả, nếu như ra tay ngoan độc, nhỡ mà đánh chết thì sẽ gây ra rắc rối lớn. Nếu như không đánh chết thì sao? Con thỏ này sẽ xông lên cắn người, nếu thật sự bị hấn cắn một miếng thì đúng là quá mất mặt!

Nhốt lại? Chỉ dựa vào hàm răng của con thỏ này thì thật sự không có chỗ nào có thể nhốt được hấn. Nếu là trước kia con thỏ này vẫn chưa tu luyện, ném hấn trên Nguyệt Cung cũng vẫn có thể tóm gọn.

Nhưng mà hiện giờ...

Cho nên, không phải Thái Bạch Kim Tinh không dám nói ra lời hù dọa, mà là hoàn toàn không biết lấy cái gì ra hù dọa con thỏ này!

Tần Thọ cũng không biết những lý do này, hấn còn cho rằng Thái Bạch Kim Tinh thật sự là đang uy hiếp hấn kia... Chỉ là chuyện này cũng không quan trọng, thứ Tần Thọ coi trọng là số thảo dược trong tay, còn về những cái khác? Hấn thêm vào để ý!

Vì thế, Tần Thọ giờ móng vuốt lên nói:

-Được! Ta sẽ làm công việc này!

Tần Thọ đang định đi thì Thái Bạch Kim Tinh vội vã kêu lên:

-Con thỏ, chờ một chút! Vậy... Có thể thả người trong Lò Bát Quái ra không?

Tần Thọ suy nghĩ, gật đầu nói:

-Lão Lô, thả người!

Lò Bát Quái mở chớp ra, ngay sau đó một luồng ánh sáng trắng lả o thẳng ra ngoài, sau đó mọi người nghe thấy một tiếng hét giận dữ nghiêng trời lệch đất không gì sánh bằng truyền đến:

-Con thỏ kia, ta giết ngươi!

Luồng ánh sáng đang định đánh tới thì ngón tay Thái Bạch Kim Tinh búng một cái. Lúc vừa nghe thấy tiếng động đó, luồng ánh sáng kia như bị một vòng thép trắng nhốt lại, chớp một tiếng ngã xuống đất, sau đó ngẩng đầu, dùng vẻ mặt đầy phần nộ nhìn chằm chằm Tàn Thọ mà nghiêng răng, như thể muốn một phát cắn Tàn Thọ chết tươi.

Thái Bạch Kim Tinh vốn đang muốn trách mắng Bạch Hạc tiên tử không hiểu phép tắc này một chút, nàng làm việc quá lỗ mãng, thiếu lễ tiết của Thiên Đình.

Nhưng mà khi Thái Bạch Kim Tinh vừa nhìn thấy lông tơ của Bạch Hạc tiên tử, phút chốc nuốt lại lời nói đã đến bên khóe miệng... đổi thành một gương mặt đồng tình.

Chỉ thấy Bạch Hạc tiên tử kia, trên đầu trọc lóc sáng loáng! Trên mặt, lông mày cũng không có thừa lại một cái lông nào! Còn về những bộ phận khác trên cơ thể, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là không còn một cái lông nào cả! Thoạt nhìn qua, vốn là một cô gái xinh đẹp, cứ thế mà bị biến thành như thế này thì có thể thấy có bao nhiêu khó chịu... Khó trách sau khi nàng nhìn thấy bản thân ở trong gương thì nổi điên lên.

Chuyện như vậy đổi lại với bất kỳ trên người một cô gái nào, cũng phải liều mạng với con thỏ kia.

Thái Bạch Kim Tinh liếc mắt nhìn Tàn Thọ một cái nói:

-Người thế này... có chút quá đáng đó.

Tần Thọ đá Lò Bát Quái một cái nói:

-Người thế này... có chút quá đáng đó!

Lò Bát Quái tủi thân kêu lên:

-Này... chuyện liên quan gì tới ta chứ?! Người làm ta xong đời rồi!

Tần Thọ lại giống như là không nghe thấy gì vậy, liếc mắt nhìn Bạch Hạc tiên tử đang cời truồng, cuối cùng lắc lắc đầu nói:

-Xấu xí thì thôi đi, làm sao cả dáng người cũng kém như vậy. Cho người một bộ quần áo, nhanh chóng che vào đi, quá khó coi...

Bạch Hạc tiên tử vừa nghe vậy, nhất thời tức giận đến mức hai mắt trợn trắng, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ một tiếng, phát tay một cái, giúp cô gái mặc quần áo vào, sau đó đặt cô nằm trên một đám mây, mang theo vài phần không biết làm thế nào nói:

-Con thỏ, tiên tử này chính là thị nữ bên người của Vương Mẫu nương nương, tên là Bạch Như tiên tử, mặc dù bình thường hay cậy mạnh, nhưng bởi vì do thân phận, nên cũng chưa bao giờ phải chịu hịu thua thiệt như vậy. Lần này người ra tay như thế... Haizzz... Cũng chỉ có người mới có thể làm được chuyện như vậy.

Thái Bạch Kim Tinh vốn muốn nói, người chắc chắn phải gặp xui xẻo rồi.

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, dù sao thì con thỏ này cũng không phải là ai khác, chắc hẳn Vương Mẫu nương nương cũng sẽ không thật sự làm gì hấn cả, cho nên lập tức nuốt lại lời này vào trong.

Tần Thọ cười nói:

-Đừng nói như vậy, nói ta phải xin lỗi. Vậy người nói cho ta biết xem, người thấy thoải mái hay khó chịu?

Thái Bạch Kim Tinh nhếch miệng lên, cái gì cũng không nói, trực tiếp bay đi.

Hiển nhiên là danh tiếng của Bạch Như tiên tử này ở Tiên Giới cũng không được tốt cho lắm, ngay cả người hiền lành như Thái Bạch Kim Tinh cũng có chút thành kiến với nàng, lần đầu tiên thấy nàng phải chịu khổ, cho nên trộm vui vẻ.

Tần Thọ thấy vậy, phút chốc một chút xiu đau lòng cuối cùng cũng biến mất...

Thái Bạch Kim Tinh vừa đi, Tần Thọ vội vàng mở cái túi Tu Di kia ra, vừa nhìn vào bên trong, chỉ cảm thấy mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi! Chẳng qua là chỉ hít một hơi, nhấc tay một cái thôi cũng cảm thấy cả người như vừa trải qua tẩy lễ một lần vậy, cảm giác vô cùng thoải mái!

Chương 396: Giã thuốc? Ha ha (2)

Chương 396. Giã thuốc? Ha ha (2)

Đương nhiên, đây chỉ là một loại ảo giác, trên thực tế, cũng không có ích lợi gì cả.

Nhưng mà, điều này cũng gián tiếp chứng minh, ít nhất là dược liệu ở trong cái túi Tu Di không phải là hàng giả.

Mặc dù không phải là hàng giả, nhưng mà khi Tàn Thộ quan sát thật kỹ, về mặt phút chốc trở nên kỳ lạ, dược liệu không phải là hàng giả, nhưng mà lại không có một cái dược liệu tiên phẩm nào cả! Tất cả đều là phàm vật! Có một vài cái là tôn thánh nguyên vương tứ phẩm, còn lại đa số là nguyên phẩm! Thánh phẩm với tôn phẩm cũng chỉ lác đác không có mấy! Khá tốt, Tàn Thộ không có tìm thấy vương phẩm ở trong túi... Tàn Thộ suy nghĩ, chắc là do Thiên Đình cũng sợ bị mất mặt, cho nên không có bỏ dược liệu có phẩm cấp thấp nhất vào đây.

Tàn Thộ chẹp chẹp miệng, nói thầm:

-Cái loại hàng rách nát này, cho dù có nghiên thật tốt, thì sẽ có người chịu dùng sao?

Tàn Thộ xem qua, mặc dù thứ đồ chơi kia không phải là luyện đan, nhưng đạo lý trăm sông đổ về một biển thì cũng không kém.

Pháp bảo cũng chia thành năm cấp bậc là pháp khí, pháp bảo Hậu Thiên, pháp bảo Tiên Thiên, Hậu Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi cấp bậc lại chia ra thành chín cấp bậc nhỏ khác.

Nhưng mà nói chung, tu sĩ phàm trần có thể cầm pháp bảo Hậu Thiên trong tay thì cũng đã là đỉnh thiên. Đến cả những người như tiên nhân cũng chỉ có pháp bảo Tài Đóa Khởi Lai, nhưng mà cũng không thể nhìn thấy nhiều pháp bảo Tiên Thiên. Hậu Thiên Linh Bảo lại càng hiếm thấy hơn, đến cả Tiên Thiên Linh Bảo, cũng là thứ có danh tiếng, vừa nhắc đến, ai cũng biết nguồn gốc của nó đến từ đâu, bây giờ đang là bảo bối ở trong tay người nào.

Căn cứ theo ghi chép, muốn luyện chế pháp bảo Tiên Thiên, cần phải có nguyên liệu từ hoàng cấp trở lên!

Theo lý, dược liệu bình thường có đến tám phần là vô dụng đối với tiên nhân!

Vậy thì vấn đề ở đây chính là, nếu những thứ đó vô dụng, tại sao Thiên Đình lại bảo hẩn mài những thứ đó làm gì? Nghiền nhỏ cho ngựa ăn?

Cùng lúc đó, bên ngoài thánh điện của Thiên Đình trên Tiên Giới.

-Tinh quân, lần này có suôn sẻ không?

Một người mặc áo dài màu đỏ, để bộ ria mép ngang mặt, thoát nhìn qua khuôn mặt của lão nhân rất hòa ái dễ gần, vừa ngấm ngấm bắt tay vào bện dây đỏ, vừa cười ha ha tiến lên chào hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ nói:

-Nguyệt lão, chủ ý này của ngươi có thể làm được sao?

Nguyệt lão cười nói:

-Không biết... Nhưng mà không phải là ta đã nói với ngươi và Ngọc Đế hay sao? Người nhàn rồi mới làm chuyện âm ỉ, có chuyện l âm, đương nhiên là yên tâm rồi. Con thỏ kia có thể gây chuyện âm ỉ như vậy, vẫn là do quá rảnh rồi...

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Không biết mấy loại thảo dược này có thể làm cho hẩn yên tĩnh mấy ngày được hay không?

Vừa nói chuyện hai người vừa sóng vai đi vào trong Lăng Tiêu B ảo Điện, bẩm báo lại chuyện này với Ngọc Đế.

Ngọc Đế vung tay lên, phút chốc ngôi sao trên bầu trời biến mất, t

răng sáng xuất hiện ở trên đại điện, đều là do Ngọc Đế dùng bản lĩnh thần thông quảng đại, nhìn trắng sáng từ xa đây mà!

Trắng sáng càng lúc càng lớn, nhưng mà cũng không thể nhìn thấy rõ ràng tỉ mỉ khung cảnh ở trên Nguyệt Cung, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một con rồng, thoát nhìn giống như là xe m múa rối bóng vậy.

Dần dần, đám người Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy phía trên Nguyệt Cung, có một con thỏ đang ngồi chồm hồm ở trên đó, trước mặt đặt một thứ giống như là cối giã thuốc gì đó, con thỏ cầm cái chày giã thuốc trong tay không ngừng giã thuốc.

Thái Bạch Kim Tinh thở dài nói:

-Đáng tiếc, không biết trên vàng trắng kia là do có vấn đề gì, thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ cũng không có cách nào để quan sát. Có nhìn thì cũng chỉ thấy hình dáng mơ hồ như này... Nếu không thì thật sự muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là con thỏ này đang giã thuốc gì.

-Bệ hạ, người xem, đúng thật là con thỏ này không đi gây chuyện? - Nguyệt lão cười nói.

Ngọc Đế không lên tiếng.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Chủ ý này của Nguyệt lão đúng là không tệ, đúng rồi, Nguyệt lão, người có từng nhắc đến đề nghị này với Vương Mẫu nương nương hay không? Lúc ta đi, cũng nhìn thấy Bạch Nhữ tiên tử đi tìm con thỏ này để giã thuốc.

Nguyệt lão nhúc nhích đầu nói:

-Đúng thật là từng nói qua, không nghĩ tới là Vương Mẫu nương

nương thật sự bảo người đi tìm con thỏ này.

Lúc này Ngọc Đế mới lên tiếng nói:

-Nếu con thỏ này chịu yên phận đi giã thuốc, sau này lấy thêm nhiều dược liệu một chút đưa qua đó, để cho hắc đùng có chạy loạn.

Chúng thần lĩnh mệnh, Nguyệt lão thì lại càng thêm ra sức vuốt râu, nheo đôi mắt lại, rất có mấy phần đắc ý.

Cùng lúc đó, Tàn Thọ ở trên Nguyệt Cung, nhìn một chút thuốc ở trong cối giã, nhướn mày lên nói:

-Không phải là làm sai chỗ nào đi... Những thứ này đều là thuốc tắng dương mà! Cho thỏ gia ta đây ăn, bút chì nhỏ cũng có thể lớn hơn một size đi?

Không sai, cho nên Tàn Thọ đành hoàng ngồi đây giã thuốc, đúng là không phải do thánh chỉ, mà là vì người huynh đệ nhà hắc!

Tàn Thọ ném thử một miếng, thuốc tiến vào trong bụng, lập tức hóa thành nguyên khí nóng bỏng tản ra bốn phía! Như vậy cũng tốt hơn so với việc mở công tắc mẫn hồ, gào khóc kêu lên từng cái một, muốn cho con thỏ này một chút kích thích.

Kết quả là không đợi tác dụng của thuốc hoàn toàn khuếch tán ra, tế bào dạ dày trước sau bỗng nhiên có phản ứng, sau đó mặc kệ ba bảy hai một, Tàn Thọ thảm kêu:

-Khẩu hạ lưu tình!

Sau đó nguyên khí giống như mãnh hổ, phút chốc hầu như đều bị giết chết.

Tàn Thọ cảm nhận cả buổi, cuối cùng đau buồn phát hiện ra, thân thể của hắc không cảm nhận được một chút tác dụng nào của thuốc

c!

Thuốc này, chẳng có tác dụng gì cả!

-Thỏ gia! Có chuyện gì vậy? Ta nói với ngài, phương thuốc này của ta chắc chắn sử dụng rất tốt! Là tổ truyền nhà của chúng ta! - Kinh Hàn đứng bên dưới lầu hỏi.

Tần Thọ liếc Kinh Hàn:

-Nhà người khác đều được tổ tiên truyền lại thần thông tuyệt thế, nhà của người thì ngược lại, truyền xuống một quyển dược phổ các loại thuốc tráng dương, tổ tông của các người cũng thật hư hỏng nhỉ?

Mặt già của Kinh Hàn đỏ lên nói:

-Cái này...

-Được rồi, không nói nữa, hiệu quả là được, đáng tiếc đối với thỏ gia ta thì vô dụng. - Tần Thọ nói.

Kinh Hàn an ủi:

-Thỏ gia, ngài đừng nản chí, nhà của chúng ta vẫn đang nghiên cứu thứ này. Sớm muộn gì chúng ta cũng tìm ra phương thuốc khiến cho ngài phải kinh ngạc.

Tần Thọ nhảy xuống, bay lên đầu của Kinh Hàn tát một cái:

-Cút đi! Thỏ gia ta là người nhỏ nên thứ đó nhỏ, không phải mềm đến mức không dậy nổi!

Kinh Hàn vô thức liếc nhìn đáy quần của con thỏ, đáng tiếc, lông dài quá, không nhìn thấy gì cả.

Chương 397: Thiên cầu ăn mặt trăng?

Chương 397. Thiên cầu ăn mặt trăng?

Tần Thộ mở to mắt, Kinh Hàn vội vàng nói tránh đi:

-Thỏ gia, ngài xem thời gian đã qua nửa canh giờ, chuyện tình qu ân an bài...

Tần Thộ nhìn cái cối thuốc cùng cái chày trong tay, lắc đầu nói:

-Mặc kệ!

Kinh Hàn cũng không biết địa vị của Tần Thộ ở Thiên Đình, chẳng qua hẳn ta cũng là con cháu một gia tộc lớn trong hải tộc, hiển nhiên địa vị của mệnh lệnh Thiên Đình ở Long Cung là có sức nặng tuyệt đối! Không ai dám có chút sơ suất! Khi Long Vương cho mưa xuống, nhiều thêm vài hạt mưa là có thể sẽ bị tiến đến Quan Long Đài.

Vì thế Kinh Hàn vội vàng nhắc nhở Tần Thộ:

-Thỏ gia, đó là việc do Thiên Đình an bài, ngài thật sự dám không làm sao? Như vậy không tốt lắm?

Tần Thộ suy nghĩ một chút, có vẻ như cũng không tốt lắm, vì thế gật đầu nói:

-Thỏ gia ta nói được làm được, nếu đã đồng ý với Thái Bạch rồi t

hì ta sẽ làm.

Nói xong, Tần Thộ lấy túi Tu Di ra, lựa đi lựa lại ở bên trong, cuối cùng lấy ra một chiếc lá vàng khô ném vào cối thuốc, giã nát vài cái sau đó giao cho Kinh Hàn nói:

-Chờ lão nhân đến đây, ngươi đưa cái này cho hắn báo cáo kết quả công việc.

Kinh Hàn sửng sốt, giọng nói nghẹn ngào:

-Thỏ gia, ngài đừng đùa ta nữa... Cái này làm sao có thể báo cáo kết quả công việc? Vậy không phải là toi mạng sao?

Tần Thộ trợn mắt nói:

-Thỏ gia ta còn chưa đùa muội tử, làm sao rảnh rồi đi đùa ngươi? Báo ngươi báo cáo kết quả công việc thì báo cáo kết quả công việc đi! Đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!

-Thỏ gia, ngài như vậy là đem tất cả dược liệu chiếm làm của riêng. Nhưng ngài đã nói, một nhánh cây lá cỏ cũng không đựng vào.
- Kinh Hàn nói.

Tần Thộ đúng lý hợp tình ngẩng cao đầu lên, gật đầu nói:

-Đúng vậy, không đựng vào một nhánh cây lá cỏ! Ta có đựng vào nhánh cây lá cỏ kia sao? Không phải nó đang ở trong cối thuốc à?

Kinh Hàn mở to mắt, lập tức trợn tròn mắt, trong lòng kêu to: "Mẹ nó! Có loại thao tác như vậy sao?"

Tần Thộ vỗ nhẹ vào bắp chân của Kinh Hàn nói:

-Được rồi, nên làm gì thì làm thôi...

Kinh Hàn cười gượng gạo, chỉ có thể cáo từ lui xuống.

Đúng lúc này, một tiếng gọi ầm ỹ vang lên trong Phong Hoa Thành!

Tần Thọ vội vàng chạy tới, chỉ thấy một con thỏ to lớn bị một đám yêu quái hô hô ha ha kéo lên bởi dây thừng!

Con thỏ này là tạo hình của Tần Thọ, chẳng qua là lúc này pho tượng con thỏ đang già thuốc...

-Ngọc Nhi, em làm sao vậy? - Hằng Nga quan tâm hỏi.

Tần Thọ cũng không trả lời, cười nói:

-Ở đây nàng không nhìn thấy gì đâu. Đi, thỏ gia ta dẫn nàng đi nơi khác xem!

Nói xong, Tần Thọ đưa Hằng Nga lên Thiên Mã Vân Long, đi thẳng đến Nam Thiên Môn.

-Thỏ gia! Thỏ gia! Sao ngài lại rảnh rồi đến đây vậy?

Cự Linh Thần vừa nhìn thấy Tần Thọ, lập tức vẫy bàn tay to như cánh cửa, hét lên.

Tần Thọ cũng không biết tại sao lại thế này, mỗi lần nhìn thấy cánh tay to lớn của Cự Linh Thần, trong đầu hắn vô thức xuất hiện cảnh tượng thứ này đánh vỡ máy bay ở Nam Thiên Môn... Hắn đoán giá, nếu thứ này ở Địa Cầu, phóng một lần, có lẽ thực sự sẽ đánh rơi máy bay...

Nhưng nghĩ kỹ lại, hình ảnh đẹp đến mức không nữ nhìn thẳng vào.

Tần Thọ vùng roi ngựa, kêu lên:

-Đừng nói nhảm nữa, đợi ở bên trong đi! Thỏ gia ta sẽ đứng gác giúp các người vài ngày!

Cự Linh Thần sững sốt, chỉ vào Nam Thiên Môn phía sau nói:

-Thỏ gia, ý của ngài là gì?

Tần Thộ nhảy xuống, tát một cái vào xương bánh chè của đối phương, sau đó vẻ mặt buồn bực ngoắc tay nói:

-Xoay người! Chông mông lên!

Cự Linh Thần ngoan ngoãn xoay người qua, Tần Thộ nhảy dựng lên cuối cùng vỗ một cái vào ót của Cự Linh Thần, nói:

-Nghe không hiểu ý của ta sao? Bây giờ các người, lập tức, phi ngựa về Thiên Đình. Đừng quấy rầy ta và muội tử ngắm cảnh!

Tuy rằng Cự Linh Thần cao lớn, nhưng không phải kẻ ngốc, ngược lại còn rất thông minh, nhận thức cũng không tệ.

Hắn ta nhìn Tần Thộ rồi lại nhìn Hằng Nga trong xe ngựa.

Sau đó hắn nhếch mép, dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn vào mắt của Tần Thộ, cười nói:

-Được!

Sau đó Cự Linh Thần xoay người, vung tay dẫn theo đám thiên binh thiên tướng đi thẳng vào Nam Thiên Môn... Động tác nhanh chóng, đều nhịp, không một chút dư thừa!

Tần Thộ thấy vậy, trong lòng kêu lên: “Tên này, vẫn rất đáng yêu!”

Lúc này hắn nghe thấy Cự Linh Thần và thiên binh thiên tướng nói:

-Hôm nay nhìn thấy gì cũng xem như không thấy! Chậc chậc... Tỏ vẻ gia đình là thổ gia, ta đã nhìn thấy người ta đi qua thanh lâu, tỏ vẻ làm ở nhà, cũng thấy người ta làm ở bờ sông, chứ chưa từng tỏ vẻ ai chạy đến đường lớn tìm sự kích thích...

Tần Thộ vừa nghe thấy thì suýt chút nữa phun ra một ngụm máu! Tên cao lớn này cho rằng hắn dẫn theo Hằng Nga đến Nam Thiên Môn để bắn pháo!

Con mẹ nó hắn không phải là tên cuồng tình dục, cuồng biến thái đấy chứ!

Nhưng Tần Thộ cũng lười gọi Cự Linh Thần lại để giải thích, mà hắn gọi Hằng Nga xuống xe ngựa, dẫn theo Hằng Nga bay lên đỉnh Nam Thiên Môn, một người một con thổ ngồi ở Nam Thiên Môn, nhìn ánh trăng ở đằng xa...

Chỉ thấy ánh trăng trong đêm tối đang sáng ngời, ảo ảnh của con tỏ vẻ đang giã thuốc xuất hiện trong một giai đoạn, sau đó lại xuất hiện bóng dáng của Hằng Nga cùng với bóng cây hoa quế to lớn ở sau lưng...

Một người một thổ, đứng dưới tàng cây hoa quế, có vẻ như không hài hòa lắm.

Cũng không biết những con yêu quái này đã làm như thế nào, mà có thể phóng to mấy bóng dáng này lên phủ kín cả ánh trăng, làm cho người ta nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được cảnh tượng đó, thoát nhìn giống một đài máy chiếu hình dạng Nguyệt Cung.

-Thật đẹp...

Hai tay của Hằng Nga chống cằm, nhìn vàng trăng sáng ở phía x

a.

Vàng trắng sáng trên bầu trời đầy sao, trông rất đặc biệt, ánh trắng mờ sương ngăn chặn ánh sáng của tất cả các vì sao...

Một người một thỏ đang say sưa ngắm nhìn, đột nhiên có thêm một cái bóng khổng lồ! Bóng dáng này trông như một con chó lớn! Con chó này càng lúc càng lớn, cuối cùng há miệng rộng ra, một ngụm nuốt lấy con thỏ, Hằng Nga và cây hoa quế! Sau đó con chó không ngừng phồng lên, ánh trắng đều bị nó che khuất, biến thành một cái vòng tròn màu đen!

Hằng Nga sửng sốt, nhìn về phía con thỏ nói:

-Cái này cũng là do em làm à?

Đầu của Tàn Thọ lăm tấm mồ hôi, cũng may là hắn mặc áo lông, đầu cũng che kín, cho nên Hằng Nga không nhìn ra manh mối gì.

Tàn Thọ mắng to trong lòng: “Ta làm cái rắm! Tại sao lại có con chó đến làm xấu phong cảnh như thế?”

Người khác không nhận ra con chó kia, nhưng Tàn Thọ lại biết, hình dáng đó, bộ dạng vô lại hèn hạ kia, cho dù chỉ là một cái bóng, Tàn Thọ liếc mắt một cái đã nhận ra ngay, đúng là Hạo Thiên Khuyển!

Chương 398: Rất đen

Chương 398. Rất đen

-Đi thôi đi thôi, xem kịch xong rồi.

Trong lòng của Tần Thộ hơi khó chịu, hai người vừa mới hâm nóng tình cảm, hắn còn đang cân nhắc không biết có nên ngồi lên đùi của Hằng Nga không, hưởng thụ sự yên tĩnh tốt đẹp của bạn trai thế giới này một lúc.

Bây giờ... tất cả đều hỗn loạn!

Hai người lên xe ngựa, đi thẳng lên Nguyệt Cung.

Chờ hai người đi mất, một đám thiên binh thiên tướng chui ra từ Nam Thiên Môn, dẫn đầu là Cự Linh Thần.

Tuy rằng tên này đã đi vào Nam Thiên Môn, nhưng hắn ta trong cái đầu có cái tinh tế, dẫn theo một đám người núp ở cửa, phòng ngừa có mớ lộn xộn gì đó tiến vào Thiên Đình gây rắc rối. Nói cách khác, hắn ta cho Tần Thộ đầy đủ mặt mũi, cũng không thả lỏng công việc canh gác.

Nhìn xe ngựa đã đi xa, Cự Linh Thần thở dài nói:

-Có một nữ tử thật là tốt... đáng tiếc, mẹ nó không tìm được muội tử nào vừa kích cỡ.

Đám thiên binh thiên tướng nghe vậy, liếc mắt nhìn dưới đáy quần của Cự Linh Thần, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, mồ hôi trên đầu cả đám chảy xuống như thác nước...

Tần Thộ đưa Hằng Nga trở về Nguyệt Cung, hắn liền nhìn thấy một con chó bị một đám Hải tộc chặn trên nóc của một ngôi nhà, mọi người đang cầm vũ khí mắng chửi.

-Con chó nhà ngươi! Tại sao ngươi lại ăn mất tượng thần mà bọn

ta đã làm?!

-Đúng vậy, người mau nhổ ra cho bọn ta!

-Con chó, người có bản lĩnh thì xuống đây! Bọn ta bảo đảm sẽ không mắng người nữa!

-Đúng, không mắng nữa!

...

Da mặt Hạo Thiên Khuyển cũng dày, hắn không cảm thấy tội lỗi ngược lại còn hét lớn:

-Ta nhổ vào! Ta xuống dưới các người không mắng mà sẽ đấu võ luôn đúng không? Nói cho các người biết, không có cửa đâu!

Tần Thộ nhìn bốn phía của con chó ghê lại còn bố trí một vòng trận kỳ, thảo nào đám hải tộc cũng không quan tâm là đang ở trên nóc nhà. Còn phá nhà cửa? Càng là không ai nguyện ý...

Tài nguyên trên Nguyệt Cung đều rất khan hiếm, căn phòng ở Phong Hoa Lô còn phải di dời nguyên vẹn đến Phong Hoa Thành, kiến trúc của Phong Hoa Lô đều rất đặc biệt, nếu phá hư một viên gạch, Tần Thộ cũng không tìm được ở nơi khác. Cho nên, mọi người phải càng bảo vệ nó hơn, không ai được phá hủy phòng...

Vì vậy, Hạo Thiên Khuyển nằm sấp trên đó, quả nhiên không hề sợ hãi chút nào!

Tuy nhiên Tần Thộ cũng hiểu, thực lực của con chó này chắc chắn có thể nghiền nát đám hải tộc đó, hắn thừa nhận rằng cũng có một phần là hắn không muốn đánh bị thương thuộc hạ của Tần Thộ.

Nhưng...

Phá hủy tuần trăng mật của Tần Thộ, con mẹ nó, không thể chịu đựng được!

Vì thế Tần Thộ vọt thẳng tới!

Mọi người chỉ thấy một con thỏ dũng cảm không sợ chết vọt tới bên cạnh trận kỳ, trận kỳ tỏa ra ánh sáng, tạo thành một kết giới phòng ngự!

Kết quả là kết giới vừa hình thành, con thỏ đã há miệng cắn vào kết giới, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc giòn giã vang lên, kết giới bị cắn mở ra một cái lỗ hổng, tiếp theo con thỏ rút trận kỳ lên, nhét vào miệng ăn giống như cà rốt, nhai đi nhai lại hai ba cái!

Trận pháp thiếu đi một cây cờ liền tan vỡ ngay tại chỗ, Tần Thộ lao thẳng lên, cười trên người Hạo Thiên Khuyển đâm đá một trận, sau đó hấn kéo đuôi của con chó lôi đi... vừa đi vừa mắng:

-Con chó này, ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta, nếu hôm nay ngươi không nói rõ, thỏ gia ta sẽ ăn ngươi!

Hạo Thiên Khuyển vậy mà không bị sao cả... Hấn cũng thuộc loại da dày thịt béo, con thỏ lại không dùng hết sức lực, tuy rằng nghe rất vang dội nhưng không đau.

Bị con thỏ lôi đến một góc không có ai, lúc này hấn mới ngáp một cái, nói:

-Con thỏ, ta không có lương tâm? Ta chính là người có lương tâm cao cả! Ngươi có còn muốn tu luyện không?

Tần Thộ sừng sốt nói:

-Có ý gì?

Hạo Thiên Khuyển cười ha ha nói:

-Ngày hôm qua Lã Động Tân uống rượu, người đoán xem hắn tìm được cái gì?

Tần Thọ khó hiểu.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Lúc trước người lấy được Bình Thiên Sách, cũng chỉ là công pháp nền tảng, nói trắng ra cũng chính là Luyện Tinh Hóa Khí, công pháp dẫn khí vào cơ thể! Vậy người có công pháp Luyện Khí Hóa Thần không? Người có công pháp Luyện Thần Phản Hư không? Người có công pháp Phản Hư Hợp Đạo không? Còn có công pháp tu luyện của tiên nhân người có không?

Tần Thọ nói:

-Có.

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe thấy, hắt đuôi nói:

-Coi như ta chưa nói gì, đi thôi!

Tần Thọ biết tuy rằng tên Hạo Thiên Khuyển này không đáng tin cậy, nhưng hắn rất để bụng chuyện này, hơn nữa Hạo Thiên Khuyển còn giúp thăm dò tin tức. Tuy con chó này không phải chó cao cấp gì, nhưng hắn lấy ra thứ gì cũng đều là đồ tốt.

Vì thế Tần Thọ vội vàng giữ chặt đuôi của con chó nói:

-Đừng nóng vội, huynh đệ, tình cảm của chúng ta sâu nặng như vậy, người đã bỏ ra nửa ngày để nghe ngóng tin tức tốt, sao ta lại có thể không nghe? Nếu ta không nghe thì có lỗi với người quá.

-Đến đây, nói cho ta biết, người đã nghe được gì?

Hạo Thiên Khuyển liếc nhìn Tần Thộ, ngẩng đầu lên trời, vẻ mặt thâm trầm nói:

-Ta muốn uống rượu.

Bây giờ Tần Thộ cũng coi như là kẻ có tiền, tuy rằng sau lưng còn có một đám hải tộc cùng yêu quái gào khóc đòi ăn, nhưng nói chung là hắn vẫn có tiền mời Hạo Thiên Khuyển ăn một bữa cơm, vì thế hắn nói:

-Không thành vấn đề, đi! Đến quán thịt chó Tứ Hỉ!

Hạo Thiên Khuyển nhướng mày nói:

-Đừng! Nơi đó của sư phụ người rất đắt, hôm nay chúng ta đến một chỗ rẻ.

Tần Thộ sửng sốt, nghi ngờ nhìn Hạo Thiên Khuyển, trong lòng nói từ khi nào con chó này có lương tâm như vậy? Bình thường hắn không yêu cầu thứ tốt nhất thì cũng là yêu cầu đắt nhất, đúng là tên lừa bịp!

Móng vuốt chó của Hạo Thiên Khuyển khoác lên vai Tần Thộ rồi nói:

-Yên tâm, lần này ta nói thật!

Tần Thộ vẫn không tin...

Tần Thộ nói lời tạm biệt với Hằng Nga, sau đó đi theo Hạo Thiên Khuyển đến Thiên Dung Thành, vào sâu trong ngõ nhỏ, tìm một cửa tiệm nhỏ, tuy cửa tiệm này xập xệ nhưng được lau chùi rất sạch sẽ, hiển nhiên ông chủ của nơi này là người rất chú ý vệ sinh.

Hạo Thiên Khuyển vốn rất quen thuộc nơi này, tự mình kéo một cái ghế dựa ra, bắt chước hình dáng con người ngồi xuống đó, vỗ v

ào một cái ghế khác nói:

-Đừng khách khí, ngồi đi!

Tần Thọ không ngồi, mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua bảng giá trên vách tường trước, Tần Thọ vừa nhìn thấy, lúc này mới phát hiện, cửa tiệm này đúng là - giá cả lương tâm! Rất đen!

Một chén hoành thánh một viên hồng linh tinh, nếu đặt ở trong mắt tiên nhân thì có lẽ không nhiều lắm. Nhưng ở Thiên Dung Thành đại đa số đều là tiên dân sinh sống, một viên hồng linh tinh trong mắt tiên dân đã là rất đắt!

Hơn nữa cửa tiệm nhỏ này, chỉ bán hoành thánh, không có món khác! Nói cách khác chỉ cần ngồi xuống, một viên hồng linh tinh đã biến mất!

Thảo nào không có ai đến, phỏng chừng căn bản là không ai ăn nổi!

Chương 399: Cử Nghi Thuận Đế

Chương 399. Cử Nghi Thuận Đế

Trong phòng cũng không thấy ông chủ, hình như ông chủ không có ở trong tiệm.

Ngược lại trong phòng có treo một mảnh vải trắng, không biết là gì. Buồng trong dường như có khói nhẹ nhàng bay ra, hình như

là có người đang thấp nhang.

Ở Thiên Dung Thành, hầu như mọi nhà đều thờ cúng Ngọc Hoàng đại đế, cho nên có người thấp nhang, Tàn Thọ cũng không quan tâm.

Tàn Thọ xem trọng giá cả, cũng yên tâm ngồi trên ghế, tò mò hỏi:

-Con chó, người đổi tính rồi à? Chỉ một chút hoành thánh đã thỏa mãn được người?

Hạo Thiên Khuyển liếc mắt bĩu môi nói:

-Cầu gia gia ta xem người là bằng hữu cho nên không bẫy người! Nói cho người biết một bí mật lớn, ăn một bát hoành thánh, không gọi là bẫy người chứ?

Tàn Thọ hoàn toàn không tin lời của con chó này, hắn luôn cảm thấy tên này có mưu đồ, nhưng nhìn cả nửa ngày cũng không thấy có mưu đồ đáng giá gì, liền hỏi:

-Được rồi, một lát nữa ông chủ đến đây, ta cho người tiền ăn hoành thánh một tháng, người muốn ăn thì cứ ăn, thế nào? Đủ nghĩa khí chưa?

Hạo Thiên Khuyển vừa nghe, lập tức cười nói:

-Huynh đệ tốt! Không trách ca ca ta nhớ đến người!

-Được rồi, mau nói đi, ta vẫn đang chờ đấy. - Tàn Thọ nói.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Người gấp cái gì? Ta nói với người, lần này ta không ăn của người mấy đồng tiền, nhưng người ăn cùng ta ăn đến bình minh mới thôi!

Tần Thọ không thể hiểu được rốt cuộc con chó này đang đánh chủ ý gì, nhưng mắt thấy trời đã sắp sáng cho nên gật đầu.

Lúc này Hạo Thiên Khuyến mới nói:

-Trong thiên hạ có nghìn vạn công pháp, mỗi một cấp bậc công pháp đều có thể tu luyện đến cảnh giới viên mãn, nhưng không có ai đạt đến! Thế nhưng công pháp đơn độc tăng thứ tu luyện đến đại viên mãn cũng không thiếu. Tựa như hiện tại người đã học được Bình Thiên Sách, giống như những gì hôm nay ta muốn nói với người.

Tần Thọ sửng sốt:

-Đây là kinh gì?

Hạo Thiên Khuyến cũng hơi sửng sốt theo, nhìn chằm chằm Tần Thọ nói:

-Người không biết sao?

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Ta nên biết à?

Hạo Thiên Khuyến suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Được rồi, Đô Quân, hẳn là người biết chứ?

Vẻ mặt của Tần Thọ bối rối, Đô Quân? Đó là ai?

Hạo Thiên Khuyến nhìn biểu cảm ngu ngốc của Tần Thọ, cuối cùng thấy Tần Thọ thật sự không biết, lúc này hắn mới nói:

-Coi như là ta sợ người, vậy người có cũng biết Ngu thị Thuần Đế

phải không?

Tần Thọ kêu lên:

-Thuấn Đế? Vua Thuấn, một trong Ngũ Đế?

Hạo Thiên Khuyển nhìn Tần Thọ như một tên ngốc, nói:

-Nói nhảm, không phải Vua Thuấn đó thì còn có thể là Vua Thuấn nào?

Tần Thọ xấu hổ nói:

-Mẹ nó cái này sao có thể trách ta? Người nói thẳng là Thuấn Đế đi, không phải ta sẽ biết sao? Đô Quân cái gì, ta biết nói đến vua nào.

Hạo Thiên Khuyển làm bầm một tiếng rồi nói:

-Đừng tìm lý do, một trong Ngũ Đế của loài người, vậy mà ngay cả tự của ngài là gì người cũng không biết, người còn lý sự? Không biết thì nói không biết, tìm lý do cái khi mồm.

Tần Thọ cũng không tranh cãi về chuyện này, nhưng cũng không muốn bị con chó này khinh bỉ, vì thế kéo về đề tài, hỏi:

-Thuấn Đế đó và cái người nói có quan hệ gì?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Cái này nói ra thì rất dài, ta nói ngắn gọn thế này. Đơn giản một chút, chính là Thuấn Đế đã chết rồi!

Tần Thọ vừa nghe thấy, chén nước trong tay run lên, suýt chút nữa rơi xuống đất.

Nếu là ở Địa Cầu, có người nói với hấn rằng Thuấn Đế đã chết, đương nhiên là hấn chắc chắn sẽ nói lại một câu:

-Nhảm nhí! Đã mấy nghìn năm rồi, có thể không chết sao?

Nhưng nơi này là Tiên Giới! Ngũ Đế của loài người, chắc chắn không phải người thường, con thỏ như hấn có thể sống không biết đã bao nhiêu vạn năm, huống chi là Thuấn Đế?

Theo như Tàn Thộ biết thì Thuấn Đế là một trong các ông tổ khai hóa đạo đức của nhân loại, người đầu tiên đề ra trăm điều thiện, hễ làm điều, hấn cũng đã tự thể nghiệm, nêu gương hiếu thảo cho mọi người làm theo!

Nghe nói, nơi mà Thuấn Đế ở, tất cả mọi người đều nhìn ngài học theo ngài, biết lễ nghĩa, hiểu đạo hiếu, không nhật của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa!

Đó là sự cảm hóa đức hạnh thực sự, giáo hóa những người trong thiên hạ!

Công đức như vậy, cho dù là một con lợn phỗng chừng cũng được lên trời, huống chi là Thuấn Đế?

Thấy vậy, Thuấn Đế không chết vì già, thì cũng là chết do bị giết... Nhưng... Nhưng đó là Ngũ Đế của loài người! Một thân công đức giáo hóa, Thiên Đình cũng phải để một đường sống, làm sao lại chết được?

Tàn Thộ nhìn về phía Hạo Thiên Khuyển, hỏi:

-Thật hay giả?

Hạo Thiên Khuyển bấu môi nói:

-Nếu ta nói dối, cũng không liên quan đến người. Thật sự, chắc ch

ấn là thật! Nhưng người cũng đừng hỏi ta Thuấn Đế chết như thế nào, trên thực tế... Tam Hoàng vẫn còn sống, tung tích của Ngũ Đế thì không rõ. Nhưng Thuấn Đế thật sự đã chết, ngài được an táng trong Vân Mộng Trạch ở Cửu Nghi Sơn...

Tần Thọ im lặng, hẳn phải tiêu hóa tin tức này một chút, một tiên nhân chết, còn là một trong Ngũ Đế! Đạo Đức đại đế!

Tần Thọ vẫn không tin, truy hỏi:

-Người chắc chứ?

Hạo Thiên Khuyển đập bàn, mắng:

-Nhảm nhí! Chuyện này có thể nói giỡn được sao? Cái này sử sách có ghi lại, Thuấn Đế đi tuần ở phương Nam, băng hà ở vùng hoang dã Thương Ngô, được an táng ở Giang Nam Cửu Nghi. Nhìn dáng vẻ ngu ngốc của người, ta sẽ nói rõ ràng hơn với người, khi Thuấn Đế đi tuần tra Nam Thiệm Bộ Châu ở phía Nam, không biết gặp phải chuyện gì, chết ở Thương Ngô Sơn.

-Thương Ngô Sơn chính là Cửu Nghi Sơn, sau khi ngài chết đã trực tiếp an táng ở Cửu Nghi Sơn.

-Đây là bản ghi chép giấy trắng mực đen, người có thể tùy tiện tìm một người để hỏi thử.

-Không ai không biết. Hơn nữa, hậu duệ của Thuấn Đế sống dưới chân Cửu Nghi Sơn, xây một tòa thành trì, tên là Linh Lăng.

Tần Thọ buồn bực nói:

-Thuấn Đế đi tuần ở phía Nam, không phải người ở phía Nam? Vậy tại sao không trở về cội nguồn? Mà lại cố tình an táng ở Cửu Nghi Sơn?

Hạo Thiên Khuyển dường như cũng lười nói...

Đúng lúc này, một giọng nói truyền ra từ trong cửa tiệm, là một giọng nữ, giọng nói có chút lạnh lùng, thản nhiên nói:

-Đó là vì Cửu Nghi Sơn được xem là tổ tiên của long mạch thiên hạ!

Trong sách ghi lại: Vùng hoang dã Thương Ngô, giữa các quận Phong Tú, La Nham, Cửu Phong, mỗi nơi dẫn một dòng suối, thung lũng kháng âm, các đỉnh núi khác cũng tương tự, du khách nghi ngờ, đồn rằng: Cửu Nghi Sơn.

-Nói đơn giản một chút, Cửu Nghi Sơn có chín đỉnh, mỗi đỉnh đều có một dòng suối. Tuy rằng các đỉnh núi khác nhau, nhưng có thể quy bài hướng về đỉnh chính Thuần Nguyên Phong. Bất cứ ai đã từng nhìn thấy đều vô cùng nghi ngờ, nên gọi nó là Cửu Nghi Sơn.

-Nhưng cũng có người nói, trên ngọn núi này có rất nhiều bí ẩn, đến nay vẫn không giải thích rõ ràng được.

Tần Thọ nghe thấy giọng nói này vô thức quay đầu lại, một tiểu cô nương đi ra, vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, thậm chí ánh mắt nhìn bọn họ mang theo sự chán ghét!

Chương 400: Thuật đọc tâm?

Chương 400. Thuật đọc tâm?

Đây là lần đầu tiên Tần Thộ ghét bỏ, trong lòng hơi khó chịu, hắn đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy giọng nói của Hạo Thiên Khuyển:

-Con thỏ, đừng kích động, đây là cháu gái nhà ta, nể mặt một chút, đừng có làm loạn.

Tuy rằng Hạo Thiên Khuyển không biết xấu hổ, nhưng trong xương của hắn vẫn có chút kiêu ngạo, quen biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn chủ động đứng ra xin nhờ Tần Thộ.

Tần Thộ biết rõ, tiểu cô nương này đối với Hạo Thiên Khuyển, sợ là còn có ý nghĩa khác...

Như vậy, sẽ là cái gì nhỉ?

Tần Thộ không tin tiểu cô nương này là cháu gái của Hạo Thiên Khuyển, nếu là cháu gái của tên này thật thì phải là con chó cái nhỏ mới đúng... Hơn nữa, đánh chết Tần Thộ cũng không tin tên Hạo Thiên Khuyển đùa cợt không đứng đắn này lại có một cháu gái vẻ mặt nghiêm chỉnh, lạnh lùng và kiêu ngạo như vậy!

Không phải cháu gái, chẳng lẽ là con dâu nuôi từ bé?

Trong đầu Tần Thộ hiện lên cái suy nghĩ biến thái này...

-Con thỏ chết tiệt kia, ngươi nghĩ gì đấy hả?

Nữ oa đột nhiên tức giận nhìn chăm chăm Tần Thộ.

Tần Thộ sửng sốt, hỏi ngược lại:

-Ta nghĩ gì?

Chỉ thấy nữ oa nhặt cái ghế ngồi ở bên cạnh, giơ lên thật cao, nói:

-Người cho rằng ta không biết?

Tần Thọ thấy nữ oa tỏ vẻ trên mặt như cái gì ta cũng biết, theo bản năng liếc mắt nhìn Hạo Thiên Khuyển một cái.

Hạo Thiên Khuyển cười khỏ nói:

-Trời sinh nàng có thuật đọc tâm, cho tới bây giờ, không ai có thể không bị nàng đọc tâm cả.

Tần Thọ nghe vậy, cũng sợ hết hồn! Thuật đọc tâm không đáng sợ, cũng không có gì kỳ lạ, trước kia Xích Cước Đại Tiên cũng từng dùng chiêu này để chinh đốn hắn!

Đáng sợ nhất chính là, Xích Cước Đại Tiên đã từng làm phép giúp hắn che giấu! Hơn nữa, từ những manh mối có được, trên người hắn còn có dấu vết của thánh nhân giúp hắn đảo lộn nhân quả, khiến cho không ai có thể nhìn thấu được hắn, tính ra nhân quả.

Nhưng mà tiểu nữ hài này chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể nhìn thấy rõ, người này là yêu quái sao? Yêu quái cũng không thể nào ghê gớm như vậy được! Đây là cái loại biến thái gì hả?

Bốp!

Một cái ghế ngồi đập vào trên đầu Tần Thọ, tiểu nữ oa thở hổn hển nhìn chằm chằm Tần Thọ mắng:

-Người mới là yêu quái, người mới là tên biến thái! Không hổ là đồng bọn của con chó chết tiệt này, vật hợp theo loài, người chia theo bầy, hai người các người là kẻ khốn kiếp, cút ngay cho ta!

Trong lúc nói chuyện, tiểu nữ oa cầm một tảng đá trong tay ném qua, không ngừng đánh về phía Tần Thọ và Hạo Thiên Khuyển!

Tần Thọ vẫn nhớ chuyện mình đã đồng ý với Hạo Thiên Khuyển, ngồi đến bình minh!

Vì vậy Tần Thọ chịu đựng việc bị tiểu nữ oa đánh, đồng thời hỏi:

-Con chó chết tiệt kia, còn phải ngồi tới khi nào nữa?

Kết quả Tần Thọ lại phát hiện, con chó chết tiệt kia đã sớm chạy mất!

Tần Thọ mắng to một tiếng:

-Không có nghĩa khí!

Tần Thọ liền chạy đuổi theo sau, kết quả nữ oa oa kia lại đuổi theo, vừa đuổi vừa hét to:

-Con chó chết tiệt, con chó chết tiệt! Các người ngồi ở chỗ của ta, không trả tiền sao? Phí chỗ ngồi, một canh giờ một hồng linh tinh h!

Tần Thọ nghe vậy, nhất thời tức giận, ngồi một lúc lâu vừa không ăn được cái gì lại còn bị đánh nữa, còn phải đưa nàng tiền? Nay còn mẹ nó là ăn cướp mà!

Tần Thọ đang muốn nổi giận, lại nghe thấy giọng nói không biết từ đâu tới của Hạo Thiên Khuyển:

-Cho nàng đi! Muốn biết chuyện sau đó thì đưa cho nàng đi!

Tần Thọ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là móc tiền ra ném cho tiểu nữ oa.

Tiểu nữ oa nhận được hồng linh tinh nên cũng không có đuổi theo nữa, đứng yên tại chỗ, thờ hờn hờn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tần Thọ, mắng:

-Con chó chết tiệt, sau này còn dám quay lại nữa xem ta có đánh chết người hay không!

Tần Thọ thấy rất oan ức, hắn đã làm cái gì chứ? Ngoài miệng hắn đã không nói gì, chẳng lẽ muốn nghĩ ở trong lòng cũng không được sao? Hèn chi cửa hàng kia không có khách, với cái tính tình của nhà đầu này, có quỷ mới đến cửa hàng này ăn cơm? Còn có con chó chết tiệt kia nữa, rốt cuộc là hắn đã làm chuyện táng tận lương tâm gì mà khiến cho nữ oa oa này vừa nhìn thấy hắn là lập tức biến thành dáng vẻ hung hăng muốn ăn thịt chó!

Tần Thọ đang chạy, thì nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng sụt.

Tần Thọ vừa nghiêng đầu lập tức nhìn thấy Hạo Thiên Khuyển đi đến, hắn lăm la lăm lét huyết sát, ý bảo hắn qua đó.

Tần Thọ không còn cách nào, đi tới, há mồm lập tức mắng:

-Con chó chết tiệt kia, người thành thật khai báo, có phải là người đã làm chuyện bỉ ổi gì với tiểu cô nương nhà người ta đúng không?

Hai mắt Hạo Thiên Khuyển vừa chuyển nói:

-Ta chính là một con chó, ta có làm chuyện bỉ ổi thì cũng là làm với chó mẹ, làm chuyện bỉ ổi với một tiểu cô nương làm gì? Người nghĩ ta là người chắc?

Tần Thọ nghi ngờ nhìn Hạo Thiên Khuyển nói:

-Vậy người làm chuyện bỉ ổi với chó mẹ nhà các nàng!

-Cút! Cậu gia gia ta muốn làm chó mẹ còn không phải là có một hàng dài sao? - Hạo Thiên Khuyển mắng.

Tần Thọ nói lầm bầm:

-Vậy thì rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mà tiểu cô nương kia nhìn người giống như là nhìn thấy kẻ thù vậy hả?

Hạo Thiên Khuyển cười khở nói:

-Nàng ấy... nói thế nào nhỉ...

Hạo Thiên Khuyển muốn lảng tránh chuyện này, thế nhưng con thỏ kia lại ôm cánh tay nhìn chòng chọc vào hắn, căn bản không có chịu đi, hoặc là có ý muốn đòi chủ đề, đáng vẻ người mà không chịu nói thì ta lập tức giết chết người.

Không còn cách nào khác, Hạo Thiên Khuyển không thể làm gì khác hơn là nói:

-Nói như thế nào đây, ta cũng không biết rõ lai lịch của nha đầu kia. Nhưng mà, nghe người ta nói nha đầu này rất đáng thương, mẹ nàng mang thai nàng đúng vào thời điểm độ kiếp, kết quả vào lúc sắp độ kiếp lại thất bại, pháp lực thần thông của bản thân cũng truyền lại cho nha đầu này. Còn mẹ nàng thì hồn phi phách tán, mà nha đầu này cơ duyên xảo hợp, hoàn toàn kế thừa toàn bộ sức mạnh của mẫu thân nàng, cuối cùng không đau không ngứa mà vượt qua thiên kiếp, bản thân cứ như vậy mà trực tiếp bò lên cây cầu phi thăng!!

Nhưng mà Tứ Đại Thiên Vương canh giữ Thiên Môn cũng phải tròn mắt, bọn họ chưa từng nhìn thấy qua cảnh hài nhi mộng trần bò trên cây cầu phi thăng lên trời. Cẩn thận tra một chút, lại càng không thể tưởng tượng được.

Trên Thiên Đình có đủ loại chuyện kỳ lạ, nhưng lại chưa từng có một ghi chép nào về chuyện độ kiếp như vậy cả.

Nếu mà ném nha đầu này lại về hạ giới, nàng lập tức sẽ trở thành

trái táo ngon ngọt trong mắt vô số yêu ma quỷ quái, sợ là không thể sống quá ba ngày.

Chương 401: Dưới núi có Bình Ca

Chương 401. Dưới núi có Bình Ca

Vì vậy, Tứ Đại Thiên Vương cắn răng nghiên lợi cùng nhau viết một lá thư gửi đến Lăng Tiêu Bảo Điện, cùng với sự bảo lãnh của cả nhà Lý Tịnh, hơn nữa còn có sự ủng hộ của những thần tiên khác, Ngọc Đế gật đầu tiếp nhận nha đầu này.

Nhưng mà hình như là nha đầu biết chuyện gì đó, dù sao từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ lão thái thái tiên dân đã nuôi nấng nòng lớn lên, những người còn lại, cho dù có là ai, đối với nàng tốt thế nào nàng vẫn bày ra cái vẻ mặt đen sì.

Cả nhà các nàng cũng không có bản lĩnh gì khác, chỉ là làm mì hoành thánh cũng không tệ lắm, cho nên không ít thần tiên nhân lúc rảnh rỗi cũng sẽ đi chiêu cổ cho việc buôn bán.

Tiểu nha đầu vẫn luôn không chịu bán hàng cho thần tiên, chỉ muốn bán với tiên dân bình thường. Trước kia còn có lão thái thái lôi kéo, mọi người cũng có thể vì nàng mà cố gắng hết sức.

Nhưng mà ngày hôm qua lão thái thái tiên dân đã qua đời...

Tần Thọ sững sốt, nói:

-Cho nên, người lập tức lôi kéo ta tới đây làm việc thiện? Không đúng sao? Ánh mắt nàng nhìn người, cũng không khác ánh mắt nhìn kẻ thù một chút nào cả!

Hạo Thiên Khuyển đau khổ nhìn bầu trời nói:

-Cái này... Ban đầu nha đầu này muốn bái Nhị gia nhà ta làm sư phụ, ta ngăn nàng lại không để cho nàng qua đó. Quan trọng nhất chính là, khi đó ta cũng không biết nàng là ai? Hơn nữa cho dù có biết, vậy cũng phải cần Nhị gia nhà ta đồng ý mới được! Ngược lại nếu nha đầu này thì hay rồi, chặn ở trước cửa tiệm rượu của Nhị gia chừng mấy ngày đều không chịu đi. Nhị gia nhà ta nói hẳn không nhận, ta chỉ có thể đóng vai người ác kéo nàng đi...

-Cũng là từ khi đó, ta mới biết chuyện xưa của nàng. Người nói chuyện này sao có thể trách ta được? Con mẹ nó, ta cũng không phải là Nhị gia!

Tần Thọ gật gật đầu nói:

-Nói như vậy, thật sự đúng là không thể trách người. Sau đó thì sao?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Mỗi ngày nghĩ tới tiểu nha đầu đáng thương này trong lòng ta cũng không thể thoải mái được, cho nên vẫn thường tới nhà các nàng ăn bát hoành thánh. Cái giá tiền kia của nàng vẫn là do ta giúp một tay tăng lên... Người phải hiểu được, một hồng linh tinh ở trong giới tiên dân là rất đáng tiền, người bình thường dùng nó sống mấy năm cũng không thành vấn đề. Nhà các nàng đắt như vậy, là làm gì sẽ có tiên dân nào đến ăn... kia đều là do thần tiên đóng giá cho tiên dân đến ăn. Nhưng mà thần tiên thì sao, từng người bệ quan liêu không biết bao nhiêu năm, cho nên mặc dù có nhiều người giúp một tay, nhưng mà tần suất thì khỏi nói đi. Vốn dĩ bọn họ chính là rất nghèo.

Tần Thọ nói:

-Nàng không biết?

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Chắc chắn là không biết, nhưng mà lão thái thái thì biết, lão thái thái cũng ngầm đồng ý mọi người làm như vậy, cho nên mới để cái giá mắc như vậy, bây giờ lão thái thái đã ra đi, ta sợ nha đầu này sẽ làm chuyện đại đột...

Tần Thọ tiến vào trong Thư Sơn, mới từ trên thuyền nhảy xuống liền thấy Văn Khúc tinh quân đã sớm ngồi trên tảng đá bên bờ chờ hắn.

Tần Thọ sửng sốt nói:

-Tiên sinh, sao ngài lại ở chỗ này?

Văn Khúc tinh quân nhướng mày nói:

-Sáng nay thức dậy, mí mắt không ngừng giật giật, ta đã cảm thấy có phiền phức tới cửa. Quả nhiên ta vừa mới ngồi xuống, người liền tới...

Tần Thọ đỏ mặt nói:

-Tiên sinh, ta tới cũng không có nghĩa là đem phiền phức tới.

Văn Khúc tinh quân không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm Tần Thọ, như thể người chính là phiền toái!

Mặt Tần Thọ càng đỏ hơn, chẳng qua mặc dù trên mặt gia hỏa này không có lông nhưng mặt dày mày dạn, xem như không hiểu ý tứ của Văn Khúc tinh quân, cười hi hi nói:

-Tiên sinh, ta muốn nghe ngóng một số vấn đề từ ngài thôi.

Văn Khúc tinh quân vẫn không nói lời nào, duỗi một tay ra.

Tần Thộ hiểu ngầm trong lòng đưa một vò rượu ra, Văn Khúc tinh quân tháo nắp dán mũi vào ngửi ngửi hương vị, khẽ gật đầu, lúc này mới nói:

-Nói đi, có chuyện gì?

Tần Thộ nói:

-Ngài biết Ngu thị Thuần Đế không?

Văn Khúc tinh quân gật đầu, bày tỏ biết.

Tần Thộ nói:

-Nghe nói hần được chôn ở Cửu Nghi Sơn, Cửu Nghi Sơn kia có gì đáng được chú ý không?

Thật ra Tần Thộ muốn trực tiếp hỏi chuyện nhưng mà Tần Thộ ngẫm lại, hình như thần tiên bọn họ đều không muốn hần tu luyện công pháp cho nên dứt khoát tránh mà không nói.

Văn Khúc tinh quân liếc nhìn Tần Thộ, hiển nhiên biết rõ Tần Thộ đang nghĩ gì trong bụng, chẳng qua Văn Khúc tinh quân cũng không nói thẳng ra mà sau khi nhấp một ngụm rượu thần nhiên nó nói:

-Con thỏ, người đã từng nghe qua một câu chưa?

Tần Thộ ngẩng đầu, nghiêm túc nghe.

Văn Khúc tinh quân đứng dậy đưa Tần Thộ đi đến đỉnh núi Thư S

on, ngẩng nhìn biển mây và sương mù lẫn ở đằng xa nói:

-Cổ nhân nói, vạn dặm giang sơn hướng Cửu Nghi, ý nói chính là thiên hạ giang sơn đều quy lạy Cửu Nghi Sơn. Cửu Nghi Sơn còn được gọi là tổ địa long mạch! Sao ta có thể không biết?

Tần Thộ nghe xong quả thực giật nảy mình, hẳn biết Cửu Nghi Sơn rất lợi hại, không nghĩ tới gia hỏa này lại lợi hại đến như vậy!

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Tiên sinh, thiên hạ không phải do Ý Ngũ Nhạc cầm đầu sao?

Văn Khúc tinh quân lại uống một hớp rượu nói:

-Đó là hiện tại.

Tần Thộ không hiểu nhìn Văn Khúc tinh quân.

Văn Khúc tinh quân thở dài nói tiếp:

-Nghe nói năm đó Cửu Nghi Sơn thực sự là tổ địa long mạch, nghe nói nơi đó sẽ có Tổ Long xuất thế, giành lại Thiên Đình.

Tần Thộ nghe xong lại tiếp tục giật nảy mình, lời đồn này có chút dọa người! Đây tương đương với tạo phản!

Văn Khúc tinh quân tiếp tục nói:

-Về sau Thuấn Đế ngã xuống ở núi Thương Ngô, được an táng ở đỉnh Thuấn Nguyên trong Cửu Nghi Sơn. Trên Cửu Nghi Sơn có chín dòng suối chảy xuống, hội tụ lại một chỗ tạo thành Tiêu Tương Nhị Thủy... Nhị thủy chảy ra, bồi đắp một phương.

Về sau thê tử của Thuấn Đế là Nga Hoàng Nữ Anh cực kỳ bi thương khóc đến chết dưới chân Cửu Nghi Sơn, cũng bởi vậy được gọi

i là Tương phu nhân.

Về sau nữa, một lần có một vị đế vương đi tới Cửu Nghi Sơn, nhìn thấy xu thế của núi sông Cửu Nghi, trong lòng kinh hãi sai người tính toán địa hình của Cửu Nghi Sơn.

Vị tiên sinh đoán mệnh kia cũng rất lợi hại, nói với hắn rằng:

-Nơi này ngưng tụ sức mạnh của sông núi thiên hạ, ở đây nhất định sẽ sinh ra một người, có thể lật đổ thiên hạ.

Đế vương giận dữ ra lệnh tiên sinh đoán mệnh thay đổi mọi thứ.

Tiên sinh đoán mệnh đưa ra một đề nghị:

-Có thể cho người thay đổi đường thủy của Tiêu Tương Nhị Thủy, lưu thông từ bên trong Cửu Nghi Sơn, phân tán tụ lực ở đây, đem vận may của thiên hạ phân tán trong thiên hạ, như vậy sẽ phá vỡ địa hình nơi đây.

Thế là đế vương kia liền sai người mở rộng đường núi, đem Tiêu Tương Nhị Thủy dẫn vào Cửu Nghi Sơn, phá vỡ đại cục Tổ Long ra khỏi vực sâu!

Chương 402: Cứ làm đi (Thượng)

Chương 402. Cứ làm đi (Thượng)

Tần Thọ nghe xong lú lười nói:

-Lợi hại! Nhưng mà ta nghe nói có một thành dưới Cửu Nghi Sơn tên là Linh Lăng. Hậu duệ của Thuần Đế sinh sống ở đó, những người này cứ như vậy nhìn đế vương của trần gian mở núi dẫn nước phá hư phong thủy tổ lăng sao?

Văn Khúc tinh quân mỉm cười, lại không nói thêm gì nữa, hiển nhiên trong đó còn có một ít mờ ám chẳng qua hắn không nói nữa mà thôi.

Tần Thọ thấy vậy trong lòng có một ý nghĩ lớn mật, trừ phi đế vương kia không phải là đế vương của trần gian? Nhưng mà lời này Tần Thọ không dám hỏi, cũng không phải vì hắn sợ chết mà là bởi vì hỏi cũng vô dụng, hơn phân nửa là Văn Khúc tinh quân sẽ không cho hắn bất kỳ câu trả lời nào.

Văn Khúc tinh quân nói đến đây thở dài nói:

-Mặc dù cảnh quan của Cửu Nghi Sơn đã bị phá hư nhưng Cửu Nghi Sơn vẫn là đại hung chi mạch thiên hạ khó được! Hậu duệ của Thuần Đế xuất hiện lớp lớp ở toàn bộ núi Thương Ngô thậm chí là toàn bộ Vân Mộng Trạch đều là thế lực hạng nhất, không ai dám coi thường bọn họ. Những năm này hậu duệ của Thuần Đế chỉ riêng Địa Tiên không chỉ có trăm vị! Thiên Tiên càng là nhiều hơn mười vị! Thậm chí có người nói, trong hậu duệ của Thuần Đế có Kim Tiên tồn tại. Chẳng qua đây đều là truyền thuyết, chưa ai từng nhìn thấy...

-Con thỏ, ngươi hỏi những thứ này là muốn đi tham gia thiên tế đại điển sao?

Tần Thọ gật đầu như gà mổ thóc nói:

-Đúng vậy, ta cảm thấy rất thú vị. Đúng rồi, sư phụ, ngoại trừ những gì ngài vừa nói còn nghe đồn gì khác về Thuần Đế kia hay không?

Văn Khúc tinh quân suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Không có gì nhưng mà ta cố ý nghiên cứu về Cửu Nghi Sơn, Cửu Nghi Sơn cũng không đơn giản như vậy. Giống như một đại trận thiên nhiên, nhưng mà ta cũng không thể đoán ra đây là trận pháp gì, chỉ là giác quan thứ sáu mà thôi. Có lẽ cảm giác của ta căn bản là sai... Con thỏ, Thuấn Đế có ân với thiên hạ, ta mặc kệ bình thường người ngang bướng thế nào, ta không cho phép người đánh chủ ý lên lăng mộ Thuấn Đế, có biết không?

Tần Thộ gật đầu như gà mổ thóc:

-Tiên sinh, ngài yên tâm, thỏ gia ta mặc dù không phải thứ gì tốt nhưng mà vẫn phân rõ ràng tốt xấu. Thuấn Đế có ân với thiên hạ, sao ta có thể đào mộ phần của hắn? Xem như đào cũng phải tìm người khác đào...

Vừa mới nói xong, Văn Khúc tinh quân đột nhiên đứng dậy, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm Tần Thộ:

-Con thỏ, không phải người đánh...

Tần Thộ mờ mịt nhìn Văn Khúc tinh quân, chờ nửa câu còn lại của Văn Khúc tinh quân.

Nhưng mà Văn Khúc tinh quân đột nhiên dừng lại, lắc đầu nói:

-Không có chuyện gì, con thỏ, đi chơi vui vẻ, chú ý lễ tiết, đừng làm mất mặt Văn Khúc Cung ta.

-Nhất là trong đại điển Thuấn Đế, đây chính là đạo hạnh đứng đầu thiên hạ, nếu người mất mặt đó chính là làm mất mặt sư phụ, hiểu chưa?

Tần Thộ nghiêm túc gật đầu, nhớ kỹ.

Bản thân Tần Thộ có thể không quan tâm đến thể diện của bản thân nhưng hiện tại cũng được xem như có người thân, bạn bè rồi, hẳn có thể mất mặt nhưng hẳn vẫn hiểu được đạo lý không thể làm mất mặt sư phụ.

Sau khi rời khỏi Văn Khúc Cung tâm trạng của Tần Thộ không được thoải mái, đầu óc không ngừng hiện lên câu nói cuối cùng của Văn Khúc tinh quân:

-Con thỏ, không phải người đánh...

Đánh cái gì?

Chẳng lẽ Cửu Nghi Sơn không chỉ có một lăng mộ của Thuấn Đế, còn có ai ở đó?

Tần Thộ cảm thấy trong lòng như có một đám sương mù.

Tần Thộ lại đi một vòng đến chỗ Trù Thần và Lỗ đại sư hỏi câu hỏi tương tự, kết quả là kiến thức của hai người về Cửu Nghi Sơn và lăng Thuấn Đế cũng tương tự như Văn Khúc Tinh, không thể hỏi thêm nhiều hơn.

Rơi vào đường cùng, Tần Thộ không còn lựa chọn nào khác cáo từ rồi đi.

Quay về Nguyệt Cung, Tần Thộ nói với Hằng Nga sẽ rời đi mấy ngày, Hằng Nga lại cũng không ngăn cản chỉ dặn dò khi ra ngoài phải cẩn thận.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, một tháng cứ như vậy trôi qua.

Mất thấy đại diện Thuấn Đế sắp bắt đầu, Tần Thộ thu dọn đồ đạc, sau khi từ biệt Hằng Nga liền đi thẳng đến Nam Thiên Môn, sau khi rời khỏi Nam Thiên Môn Tần Thộ theo địa chỉ mà Hạo Thiên

Khuyến để lại đi thẳng đến đó.

Nam Thiệm Bộ Châu ở phía nam có Nhị Thủy, thời nhà Minh gọi Tiêu Tương. Thượng nguồn được gọi là Tiêu Thủy, hạ lưu được gọi là Tương Giang...

Nhị Thủy thực chất là cùng một hệ thống nước, có cùng nguồn gốc, có người nói là Cửu Nghi Sơn nhưng mà cũng có người nói nó có nguồn gốc từ Lam Sơn. Nhưng khoảng cách giữa hai cái không xa, nói thế nào cũng được...

Tần Thộ vốn tưởng rằng bản thân phải hỏi thăm hết thủy, kết quả rất nhanh hắn phát hiện suy nghĩ của mình là dư thừa. Chỉ thấy ngày hôm đó, kiếm quang tràn đầy núi, ánh sáng thoát tục, vô số tiên nhân cười yêu quái, thần thú, chim chóc, tất cả đều bay về một hướng.

Từ xa xa, Tần Thộ có thể nghe thấy giọng nói to lớn của mấy tên tu sĩ kêu:

-Ai da, Mộc Chân Quân người cũng đi dự đại điển Thuấn Đế sao?

-Đúng vậy, lão đệ, người cũng đi sao?

Có quá nhiều lời giống nhau, Tần Thộ căn bản xác định không cần hỏi đường nữa chỉ cần bay theo những người này là được.

Tần Thộ cũng rất vui mừng, đang bay thì nghe thấy trời đất chuyển động run rẩy, tiếng gầm thét không dứt!

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là một gã cổ họng vô cùng lớn, gân giọng hét vô cùng khí thế:

-Con mẹ nó! Từng người một điên cuồng như vậy, kết quả không có một người có thể đánh nổi! Mấy tên tạp mao bay trên bầu trời kia, nhìn ông nội người à! Không phục thì xuống! Một mình Bình

Ca ta đánh mười người các người!

Tần Thộ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong khe núi có một con yêu quái có bộ lông trắng đen đứng chống nạnh, vô cùng cao ngạo còn quét khắp nơi, rất có một loại thần thái không sợ chết!

Chân hắn giẫm lên một đạo nhân, bốn phía còn có mười mấy người nằm sấp, mỗi một người đều bị đánh đến lè lưỡi, mắt trợn trắng không biết đã chết chưa.

Miệng Tần Thộ co rút, nghĩ thầm: “Mẹ kiếp! Hiện tại yêu quái chưa biến hóa đều mạnh như vậy sao?”

Tần Thộ nhìn kỹ lại, luôn cảm thấy yêu quái này có chút quen mắt, cẩn thận suy nghĩ lại một chút, Tần Thộ hoảng sợ nói:

-Mẹ nó! Đây là Bình Đầu Ca Tinh! Chẳng trách lại mạnh như vậy!

Liên quan đến loại sinh vật Bình Đầu Ca này Tần Thộ hiểu rất rõ..

Bình Đầu Ca là tên do giang hồ gọi, tên thật của hắn phải là Lũng Mật, sống trên thảo nguyên Châu Phi của địa cầu, đây là một sinh vật rất kỳ lạ!

Trong trí nhớ của Tần Thộ Bình Đầu Ca chỉ là những con hàng cáo chưa đến một mét. Nhưng nếu ai đó muốn sử dụng kích thước để đo hiệu quả chiến đấu thì Bình Đầu Ca sẽ dạy hắn làm người trong vài giây!

Chương 403: Cứ làm đi (Trung)

Chương 403. Cứ làm đi (Trung)

Cuộc đời của Bình Đầu Ca kỳ thật rất đơn giản, bọn hắn không đánh nhau tại chỗ vậy thì nhất định phải đánh nhau trên đường, trong cuộc sống của bọn hắn căn bản không có bằng hữu, chỉ cần là có chuyện gì, cứ đánh một trận trước rồi lại nói!

Tôn chỉ của bọn hắn là hoặc người giết ta không thì ta giết người!

Bình Đầu Ca ở trên thảo nguyên Châu Phi là một đám dùng lưới độc đuổi chiếm địa bàn của bầy sư tử.

Đương nhiên vờ trâu bò thì thường bị sét đánh, một con lửng Bình Đầu Ca cao một mét một mình đấu một bầy sư tử, đây tuyệt đối là gió đìu hiu sông Dịch lạnh, tráng sĩ vừa đi lập tức trở thành bữa tối.

Đây cũng không phải giả, Tần Thộ nhó đã từng xem một bộ phim tài liệu, Bình Đầu Ca đang điên cuồng đào một cái hố bên mép hàng rào kẽm gai trong vườn bách thú!

Lời giải thích vào thời điểm đó là do con sư tử bên cạnh liếc nhìn hắn một cái thế là con lửng này quyết định đào một cái hố đánh qua...

Đây chính là Bình Đầu Ca, một tên điên thực sự cả đời không biết sợ là gì.

Nhưng mà Tần Thộ luôn cảm thấy, tộc Bình Đầu Ca sớm muộn cũng sẽ tự khiến mình thành động vật được bảo vệ...

Ngay khi Tần Thộ đang nghĩ lung tung liền nghe thấy Bình Đầu

Ca ở bên dưới đột nhiên chỉ vào Tần Thộ quát:

-Người đang nhìn cái gì?

Tần Thộ là loại người nào? Một kẻ gây rối đánh nhau từ nhỏ đến lớn!

Giờ là gây quấy phân sổ một trên Thiên Đình! Tính khí có chút bướng bỉnh của hắn lập tức bốc cháy, theo bản năng muốn đáp lại một câu:

-Nhìn người thì thế nào?

Kết quả còn chưa kịp nói ra lời đã nghe nam tử cười hỏ trước mặt hừ lạnh:

-Nhìn người, người có thể làm gì?

Tần Thộ sững sờ, trong lòng tự nhủ, đầu năm nay ngay cả khiêu khích cũng có người chủ động sao?

Nam tử vừa mới mở miệng, những người đang xem náo nhiệt xung quanh cũng nhanh chóng tan tác như chim muông...

Tần Thộ nghe thấy trong đám người có một giọng nói quen thuộc vang lên:

-Sơn Dã Tiên người chạy nhanh như vậy làm gì? Gia hỏa đầu lông trắng kia cũng không nói chuyện với người.

Sau đó lại một giọng nói quen thuộc khác vang lên:

-Suyt... nhỏ tiếng chút, không phải ta trốn khỏi gia hỏa Bình Đầu lông trắng kia mà là trốn gia hỏa cười hỏ!

-Trốn hắn ta?

Một giọng nói quen thuộc khác vang lên.

Tần Thộ nghe thấy tiếng nhìn sang liền thấy ba khuôn mặt quen thuộc đã lâu không gặp đang trốn trong đám đông, Vân Không chân nhân, Liễu Chân Quân, Sơn Dã Tiên!

Tần Thộ nhướng mày đang định tiến lên, sau đó nghĩ lại liền từ bỏ trốn ở một bên nghe ngóng.

Cái đầu nhỏ của Tần Thộ trốn ở trong đám người, chỉ cần mọi người không cúi đầu nhìn, căn bản không nhìn thấy con thỏ này.

Chỉ nghe Sơn Dã Tiên hạ giọng:

-Gia hỏa cười hồ kia không phải người bình thường, là một Độc Xà Tinh ngũ sắc, tinh thông sử dụng mọi loại độc dược, được mệnh danh là Độc Diêm Vương. Gia hỏa này cũng không phải là thứ tốt lành gì, hạ độc căn bản không nhìn đối tượng mà là xem tâm tình. Nếu như tâm tình không tốt, hẳn chẳng thèm xem ngươi là ai, hạ độc chết rồi lại nói!

-Hơn nữa... Bình Đầu Ca kia cũng không phải người tốt! Những gia hỏa xui xẻo dưới kia chỉ tiến lại gần hắn một chút khi đi ngang qua, vậy mà gia hỏa này trực tiếp xông lên đánh, vừa đánh vừa hét, "cho các ngươi cao hơn ta..."

-Tóm lại, là hai luồng sấm sét, cách xa bọn chúng một chút.

Tần Thộ nghe xong nhếch miệng cười, quả nhiên, Bình Đầu Ca này đánh nhau căn bản chính là không nói đạo lý!

Chẳng qua con hàng Độc Diêm Vương này cũng không phải người hiền lành, xem ra trận chiến này có kịch hay để xem.

-Độc Diêm Vương, ta biết, gia hỏa này cũng không phải là Tán Ti

ên bình thường, gia tộc bọn họ được xưng là Độc Vương gia tộc ở Miêu Cương. Hai đại gia tộc cổ độc ở Miêu Cương chia đều thiên hạ, mà hắn là độc đinh của Độc gia, từ nhỏ đến lớn nhận ngàn vạn sủng ái. Nghe nói vì sự an toàn của hắn mà Độc gia giấu đầy các loại độc dược có thể sát thần thí tiên trên khắp cơ thể hắn, nhất là cái gọi là Mộng Yểm Độc kia càng được mệnh danh là ngủ một lần ngủ đến chết.

-Xuất thân như vậy, gia sản như vậy... Ai dám trêu chọc hắn?

Vân Không chân nhân vỗ trán một cái búng tỉnh đại ngộ.

Sơn Dã Tiên nói:

-Đúng vậy, chính là gia hỏa này, thái tử Độc Diêm Vương của Độc gia.

Tần Thộ nghe thấy lời này, trong lòng khắc sâu hiểu biết về Độc Diêm Vương kia, nhưng mà Tần Thộ còn chưa kịp suy nghĩ gì liền nghe thấy bên dưới có tiếng quát:

-Xuống đây cho ta!

Tần Thộ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bình Đầu Ca xông lên, bay lên không trung nhào về phía Độc Diêm Vương!

Độc Diêm Vương cười lạnh một tiếng:

-Thứ không biết sống chết!

Độc Diêm Vương búng ngón tay, một viên độc bay ra, viên độc nổ tung trên không trung, hóa thành khí độc trên bầu trời!

Mà Bình Đầu Ca kia giống như kẻ lỗ mãng, rõ ràng sương mù độc chắn ở phía trước, vậy mà hắn lại không tránh không né, xông thẳng vào!

-Tiểu yêu Bình Đầu Ca quá không hiểu biết, đây chính là Di La C hương ngũ sắc, vậy mà hắn cũng dám xông vào? Tiên nhân đùng vào liền chết ngay lập tức! Hắn đây là ngại mình sống lâu quá sao? - Sơn Dã Tiên cau mày nói.

-Chưa hẳn.

Lúc này một giọng nói vang lên.

Sơn Dã Tiên, Vân Không chân nhân, Liễu Chân Quân nghe thấy tiếng nói quen thuộc này theo bản năng rung mình một cái, đột nhiên quay đầu lại vừa nhìn thấy con thỏ mà bọn họ không biết đánh giá như thế nào!

Chán ghét sao? Con thỏ chết tiệt này lấy ra kinh văn làm cho bọn họ được ích lợi không nhỏ, nhất là Sơn Dã Tiên trực tiếp đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, Vân Không chân nhân và Liễu Chân Quân cũng sắp đột phá. Đây có thể nói là đại ân!

Nhưng thích thì sao? Con thỏ chết tiệt này có vẻ như một kẻ bày người chuyên nghiệp! Ở cùng với hắn, ba người luôn cảm thấy lúng túng nào cũng có thể bị con thỏ chết tiệt này bày!

Nhưng mà đã gặp mặt, ba người cũng không tiện giả bộ như không thấy, nhao nhao chào hỏi, đồng thời hỏi:

-Cái gì chưa hẳn?

Tần Thọ còn chưa lên tiếng, bên kia đã có kết quả, Bình Đầu Ca xông ra khỏi sương độc, lập tức xông tới trước mặt Độc Diêm Vương!

Độc Diêm Vương phản ứng cũng rất nhanh, sư tử dưới hông gầm lên, đột nhiên xuất ra một cái khiên hình đầu sư tử, ý đồ muốn ngăn cản Bình Đầu Ca!

Kết quả Bình Đầu Ca đâm một chưởng tới, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, giống như đồng sắt vỡ nát bị búa đập vào, khiến đầu sứt lập tức bị đánh bay ra ngoài!

-Tránh ra!

Độc Cô Tuyệt kêu lên, nhưng mà Bình Đầu Ca này lại lập tức lao về phía Độc Diêm Vương, hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau!

Bình Đầu Ca cười nói:

-Nghe nói người rất ngông cuồng?

Trần Độc Diêm Vương đầy mồ hôi lạnh...

Lúc này mọi người mới hồi phục tinh thần, Vân Không chân nhân giờ ngón tay cái với Tần Thộ nói:

-Con thỏ, lợi hại! Làm sao người biết Bình Đầu Ca sẽ không có việc gì? Ta cũng không thấy hắn sử dụng bất kỳ pháp bảo hay ăn gì độc đan gì?

Tần Thộ cười không nói nhưng trong lòng rất kinh ngạc, trước đó hắn nói chưa hẳn đó là bởi vì Tần Thộ biết rất rõ Bình Đầu Ca trên Địa Cầu nổi tiếng da dày thịt béo! Mà lại vô cùng vô liêm sỉ!

Chương 404: Cứ làm đi (Hạ)

Chương 404. Cứ làm đi (Hạ)

Bình Đầu Ca trên Địa Cầu không có việc gì đi trêu ghẹo lung tung, cả loại có nọc độc mạnh nhất như rắn mamba đen cũng không buông tha!

Nghe nói mạnh mẽ như sư tử mà bị rắn mamba đen cắn một cái, n hiều nhất cũng chỉ thoi thóp được một giờ!

Độc như vậy nên dường như động vật ở châu Phi không dám trêu chọc rắn mamba đen.

Nhưng đối với Bình Đầu Ca luôn tìm đường chết thì lại khác! Ma mba đen giữa các loài động vật khác nổi tiếng là nguy hiểm nhưng trong mắt của Bình Đầu Ca nó chỉ là một cây tiêu biết chạy! Kh ông có việc gì lại đi bắt về làm đồ ăn vặt...

Điều đáng sợ hơn là Bình Đầu Ca thích đồ ăn vặt là loài rắn độc d ẫn đến hẳn thỉnh thoảng bị cắn vài cái! Sau đó hệ thống miễn dịch liền không ngừng tiến hoá, cho đến bây giờ, nọc độc của những c on rắn độc đó với Bình Đầu Ca chỉ xem là mứt quả.

Theo lời của Bình Đầu Ca, không có rắn độc, khi ăn thiếu chút kh ẩu vị...

Bình Đầu Ca không chỉ thích ăn rắn độc mà còn thích ăn mật ong, một tên thường xuyên không mang theo bất cứ đồ bảo hộ nào lao thẳng đến trước tổ ong vò vẽ, móc xuống ăn ngay lập tức! Dù cho người có thiên quân vạn mã, lúc Bình Đầu Ca ăn mật ong nếu như nhúu mày một chút, xem như hẳn thua!

Đương nhiên, năng lực kháng độc mạnh mẽ như vậy cũng được đ ổi bằng vô số tổ tiên Bình Đầu Ca...

Nhưng bất kể nói thế nào, Tàn Thọ cho rằng Bình Đầu Ca ở Địa

Cầu có thể dựa vào tìm đường chết đến tiến hóa, vậy thì Bình Đầu Ca của Tiên Giới tất nhiên càng không giống bình thường.

Kết quả đúng như Tần Thộ đoán, Di La Chương ngũ sắc nổi tiếng có thể độc chết tiên nhân quả nhiên vô dụng với Bình Đầu Ca!

Chẳng qua Tần Thộ sẽ không nói điều này với đám người Vân Không chân nhân, bởi vì giải thích quá phiền phức!

Tần Thộ không nói lời nào, đám người Vân Không chân nhân, Liễu chân quân, Sơn Dã Tiên sẽ càng tò mò đồng thời cũng thay đổi cách nhìn với con thỏ này.

Bên kia, Độc Diêm Vương nuốt nước bọt, ngón tay khẽ động, đám người Tần Thộ nhìn thấy một làn khói xanh bốc lên từ chiếc nhẫn của Độc Diêm Vương, mắt thường gần như không nhìn thấy, nhưng mà mọi người vẫn bắt gặp được sự thay đổi này.

Vân Không chân nhân nói:

-Đó là... Mộng Yểm!

-Ngủ một giấc trăm năm, chạm một cái vĩnh viễn không tỉnh, hít một hơi trực tiếp ngủ đến chết... - Sơn Dã Tiên cũng hoảng sợ nói.

Liễu chân quân nói:

-Con thỏ, ngươi cảm thấy lần này Bình Đầu Ca kia có thể chống cự được không?

Tần Thộ nhíu mày, hắn đã từng nhìn thấy loại độc dược Mộng Yểm này trong Hoàng Thư, đúng như đám người Liễu chân quân nói trước đó, độc tính cực kỳ mãnh liệt! Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, cũng không phải là loại độc dược độc nhất thế giới nhưng mà một khi ngủ sẽ ngủ không còn biết gì, làm thế nào cũng

không có phản ứng, khiến người ta đau đầu.

Nhưng mà Tần Thộ càng tò mò và động lòng hơn, trong lòng thả m nghĩ có món đồ chơi này, muốn chạy trốn cũng quá dễ dàng...

Nhưng ý nghĩ chỉ đột nhiên loé lên, bởi vì hắn cũng tò mò không biết liệu Bình Đầu Ca có thể chống lại thứ độc dược kỳ lạ này hay không.

Tần Thộ thấy ba người chưa từ bỏ ý định đều nhìn về phía hắn, vì vậy thàm nói:

-Hắn là không có chuyện gì?

Sơn Dã Tiên nói:

-Con thỏ, đối với độc dược ta còn có chút tin tưởng người, nhưng đây là Mộng Yểm đấy! Ta nghe nói năm đó có Địa Tiên bắt mẫn với Độc gia, liền chữa mũi mẫn người nhà Độc gia. Lúc đó người nhà Độc gia cũng sử dụng Mộng Yểm này, kết quả Địa Tiên kia n gủ tới mười vạn năm! Chờ khi hắn tỉnh dậy thì lập tức đến Độc gi a để xin lỗi, sau đó cùng cả nhà dọn đi không bao giờ xuất hiện n ữa. Mặc dù Mộng Yểm này không giết người nhưng lại khiến ngư ời ta ngủ tới mười vạn năm, ngay cả thần tiên cũng sẽ ngủ đến nô n ra! Hơn nữa, trong lúc người ngủ người ta muốn làm gì người th ì người lại có thể làm gì? Mộng Yểm là một uy hiếp, không phải độc dược giết người, nhưng vẫn không ai dám động vào nó.

-Nếu so với Cổ gia bọn họ không có Mộng Yểm, cổ độc của Cổ g ia không thả thì thôi, một khi thả ra ngoài thì tất nhiên sẽ chết ngư ời! Cho nên Cổ gia có kẻ thù bên ngoài nhiều hơn so với Độc gia, những năm gần đây Độc gia lôi kéo được một đám người còn Cổ gia độc lập chống đỡ, càng ngày càng tệ.

Tần Thộ thực sự bàng hoàng khi nghe tin Địa Tiên có thể trúng đ ộc. Còn những chuyện về gia tộc Độc gia, Cổ gia, hắn không qua

n tâm lắng, cũng không nghĩ nhiều. Chỉ nghe nó như một câu chuyện.

Hiện tại hẳn chỉ quan tâm đến Bình Đầu Ca! Có lẽ vì kiếp trước đã đọc quá nhiều tin tức về Lăng Mật, nhìn thấy Bình Đầu Ca giống như gặp lại một người đồng hương.

Hoặc là trời sinh cùng có tính cách gây rối, khiến con thỏ không chịu hút do dự nói:

-Ta vẫn ủng hộ Bình Đầu Ca.

Cả ba người đều bất đắc dĩ cười, bộ dáng như thể người quá ngây thơ.

Bên này đang nói chuyện, bên kia có động tĩnh, chỉ thấy Bình Đầu Ca khẽ lắc lư, cơ thể rõ ràng có chút không thoải mái, mí mắt cũng bắt đầu rũ xuống!

Nhìn thấy cảnh này, Liễu chân quân cười nói:

-Tác dụng của thuốc bắt đầu phát huy! Ha ha, con thỏ, lần này người thua rồi!

Tần Thọ xem thường nói:

-Còn chưa kết thúc, người kích động cái rắm! Lại ồn ào nữa thỏ gia ta ném người qua thử độc dược kia.

Liễu chân quân nghe xong lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tuy nhiên trên mặt Liễu chân quân vẫn đầy vẻ không phục.

Độc Diêm Vương thấy vậy cũng cười nói:

-Nhóc con, người còn kiêu ngạo với ta sao? Hiện tại người có thể

dùng bao nhiêu khí lực? Chờ lát nữa người ngủ thiếp đi, xem ta có ó lệt da người không!

Nhưng mà vừa mới nói xong, Bình Đầu Ca đột nhiên trợn tròn mắt, đầm ra một quỳên!

Cùng lúc đó cơ thể Độc Diêm Vương sáng lên từng tia màu sắc sắc sỡ, ý đồ ngăn chặn nắm đấm của Bình Đầu Ca, chỉ nghe thấy một tiếng vang lên, quả nhiên là đã chặn lại nắm đấm của Bình Đầu Ca.

Nhưng sau một khắc, Bình Đầu Ca nắm lấy Độc Diêm Vương, ngửa đầu ra sau, dùng lực đánh về phía trước!

Chỉ nghe phịch một tiếng!

Những tia ánh sáng sắc sỡ kia lấp loé kịch liệt!

Sức mạnh đó còn lớn hơn cả nắm đấm của Bình Đầu Ca!

Sau đó liền thấy Bình Đầu Ca dùng đầu đụng vào, đụng cho ánh sáng sắc sỡ không ngừng nhấp nháy, sau đó càng ngày càng ảm đạm!

Đám người thấy vậy xoa xoa đầu theo bản năng, trong lòng nói: “Mẹ kiếp, gia hỏa này điên rồi? Đầu hấn không biết đau sao?”

Bình Đầu Ca dùng hành động trả lời tất cả nghi vấn của mọi người, hấn chẳng những không bị thương ngược lại càng đụng càng trở nên hăng hái hơn, cuối cùng bộp một tiếng đập tan ánh sáng sắc sỡ, đập vào trên mũi Độc Diêm Vương!

Chương 405: Cứ làm đi (Hạ 2)

Chương 405. Cứ làm đi (Hạ 2)

Trong nháy mắt đó, quả thật giống như một đóa hoa hồng nở rộ ra!

Sau đó Bình Đầu Ca lại rống to, lại là một đầu đụng vào!

Chỉ nghe phịch một tiếng, Độc Diêm Vương trực tiếp bị đụng đến mặt nở hoa, một hàm răng trắng tinh bay ra không biết bao nhiêu cái! Hắn vừa kêu oai oái vừa móc lung tung các loại độc ra ném về phía Bình Đầu Ca!

Ném đến toàn thân Bình Đầu Ca đủ mọi màu sắc, giống như táng yêu gia tộc!

Tuy Bình Đầu Ca có năng lực kháng độc mạnh nhưng mà Độc Diêm Vương cũng không phải dạng vừa, độc vừa lên thân, lông tóc toàn thân Bình Đầu Ca đều tróc hết ra, bùng cháy, khét lẹt!

Cũng không biết Độc Diêm Vương dùng độc tổ đáng sợ gì, vậy mà làm cho huyết nhục toàn thân Bình Đầu Ca đều bị ăn mòn mất một khối, lộ ra xương cốt trắng bóng!

Nhưng mà Bình Đầu Ca lại giống như không biết, hai chân kẹp lấy cổ sư tử, mặc cho sư tử gầm rú như thế nào cũng không thả qua tay đầu lại. Đồng thời hai tay Bình Đầu Ca kéo cổ áo Độc Diêm Vương, buộc Độc Diêm Vương lại giống như con tôm! Sau đó chính là từng đầu đụng vào!

Sau ba đòn, trán Độc Diêm Vương không cứng bằng Bình Đầu Ca, cuối cùng kêu thảm thiết hôn mê bất tỉnh!

Giải quyết Độc Diêm Vương xong, sư tử dưới hông còn đang ngo
o ngoa gầm thét!

Bình Đầu Ca đột nhiên quay người, quay đầu, cúi xuống!

Bình Đầu Ca nhìn con sư tử!

Sư tử vừa rồi còn đang ngoa ngoa gào thét, khi thấy ánh mắt hung
dữ của Bình Đầu Ca thì lập tức ngậm miệng, gầm nhẹ một tiếng n
hư là con mèo nhỏ:

-Ngao ô...

Nhưng mà chính một tiếng hú dễ thương như vậy, đổi lấy lại là Bì
nh Đầu Ca ngửa đầu lại cúi đầu, va chạm!

Bùm!

Sư tử trực tiếp bị đập đầu rơi máu chảy, ngất theo chủ nhân nó!

Sư tử ngất đi, đám mây dưới chân cũng biến mất, làm cho Độc Di
êm Vương và Bình Đầu Ca một đầu cắm xuống dưới!

Bùm bùm hai tiếng trầm đục, lại là sư tử và Độc Diêm Vương rớt
xuống đất.

Tiếp đến là Bình Đầu Ca, tạo ra một cái hố nhỏ, sau đó hắn dùng t
ay quệt trên đầu, ngẩng đầu kêu ngoa nói với sư tử và Độc Diêm
Vương ở trước mặt:

-Rác rưởi!

Nghe thấy lời này, đám người nhìn nhau...

Vân Không Chân Nhân cười khỏ nói:

-Bình Đầu Ca này thật đúng là hung mãnh, trực tiếp mắng Độc Diêm Vương là rác rưởi, ở đây lại có rất nhiều người không bằng Độc Diêm Vương... Lần này hẳn đã đắc tội rất nhiều người.

Liễu Chân Quân và Sơn Dã Tiên gật đầu.

Tần Thọ lại lộ vẻ xem thường, ngược lại rất hứng thú nhìn xem Bình Đầu Ca cả người bị thương kia.

Lúc này trong đám đông có người bất mãn nói:

-Giết người cùng lắm là đầu rơi xuống đất, đánh ngất xỉu đối phương còn mắng người ta, có phần không phúc hậu.

Không ít tu sĩ đi ngang qua nhao nhao gật đầu...

Trên thực tế, ở đây xem nào nhiệt, trên cơ bản đều là cấp bậc tu sĩ. Đã sớm nói, Địa Tiên Giới tiên nhân rất ít xuất hiện, xem như xuất hiện, cũng sẽ giống bọn gia hỏa Sơn Dã Tiên, áp chế cảnh giới, giả mạo tu sĩ trà trộn vào trong đám người, thực lực nửa vời, không ông trêu chọc người khác. Nhưng là nếu có người trêu chọc, hậu quả kia chính là chuẩn giả heo ăn thịt hổ, đánh cho đối phương rung động đùng đùng. Nếu như đối phương cũng là giả heo ăn thịt hổ, vậy thì chỉ có thể đóng vai heo tới cùng...

Dưới mắt, những tu sĩ này nhìn thấy Bình Đầu Ca lớn lối như thế, trong lòng cũng là có chút bất mãn. Nhất là nhìn thấy Độc Diêm Vương đã đọc Bình Đầu Ca thành thử như vậy, mình lại người đứng ông thế mạnh, niềm tin trong lòng cũng nhân lên rất nhiều.

Thế là lại có người nói:

-Thắng cũng thắng rồi, cần gì phải mắng người ta là rác rưởi.

Âm thanh nói lời này tương đối lớn, dường như Bình Đầu Ca cũn

g nghe thấy, xoay người lại, ngẩng đầu nhìn ba mươi tu sĩ trên không trung, nhếch miệng cười nói:

-Chư vị, thật có lỗi, vừa rồi nói chuyện không nói rõ ràng.

Lời này vừa nói, đám người nhẹ nhàng thở ra, âm thầm cười nói: “Còn tưởng rằng đây là một nhân vật hung ác, hoá ra cũng biết sợ.”

-Xem ra thực lực của hắn không đủ, cũng sợ nhiều người.

-Hừ hừ, một tên Độc Diêm Vương thiếu chút nữa độc chết hắn, huống chi chúng ta còn có hai người không kém gì Độc Diêm Vương, hắn có thể không sợ sao?

...

Vân Không Chân Nhân nói:

-Con thỏ, chuyện này ngươi thấy thế nào? Ô? Con thỏ kia đâu?

Lúc này Liễu Chân Quân và Sơn Dã Tiên mới nhìn lại, con thỏ vừa mới còn đang đặc ý trước mặt bọn hắn, không biết đã chạy ra đâu rồi, người từ lúc nào, đứng ở đằng xa ôm cánh tay xem náo nhiệt.

Tuy không biết con thỏ này có chủ ý gì nhưng mà ba người rất rõ ràng, đi theo con thỏ này tuyệt đối không thiệt thòi! Bởi vì con thỏ chết tiết này da rất dày!

Thế là ba người nhìn nhau, lập tức đi theo.

Liễu Chân Quân tò mò nói:

-Con thỏ, ngươi chạy xa như vậy làm gì?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Không muốn bị mắng.

Sơn Dã Tiên nói:

-Ý gì?

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe Bình Đầu Ca kia giơ ngón tay lên chỉ vào tất cả mọi người nói:

-Ta nói rác rưởi, không phải tiểu tử này. Mà là nói, các vị ở tại đây đều là rác rưởi!

-Cái gì?!

Lần này mọi người không có lặng lẽ thảo luận mà là trăm miệng một lời kêu lên! Sau đó mỗi một người phần nộ nhìn chăm chăm Bình Đầu Ca, rất có một loại cảm giác người lặp lại lần nữa thử xem! Chúng ta chơi chết người!

Vân Không Chân Nhân che mặt nói:

-Gia hỏa này thật ngông cuồng! Ta cũng nhịn không được muốn đánh hắn!

-Ta cũng vậy! - Liễu Chân Quân nói.

Sơn Dã Tiên hòa theo:

-Ta là một người tốt tính như vậy mà cũng muốn đánh người. Con thỏ, người thì sao?

Tần Thọ nói:

-Không hứng thú, xem nào nhiệt thôi. Các người muốn lên thì các người lên đi, nếu như bị đánh, đừng nói ta không có nhắc nhở các

người.

-Đừng đùa, tốt xấu gì ta cũng là Địa Tiên... - Sơn Dã Tiên nói.

Tần Thọ ha ha cười hỏi:

-Người khi dễ tiểu hài tử mà không thấy xấu hổ sao?

Sơn Dã Tiên yên lặng... Làm một tiên nhân, quan tâm nhất chính là thể diện, bỏ thể diện tới đánh một tiểu hài tử? Ba tiên nhân đều không làm được chuyện này...

Ba người đang ngẩn người, Vân Không Chân Nhân lại kêu lên:

-Con thỏ kia lại đi đâu rồi?

Ba người dạo qua một vòng, liền thấy trong đám người một thân ảnh màu trắng mập mạp, dất cuống hống kêu lên:

-Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục, khinh người quá đáng! Lên nào!

Mọi người bị một tiếng này kích động, lần lượt hạ thủ, hét lớn một tiếng giết xuống dưới!

Bình Đầu Ca thấy vậy chẳng những không có sợ ngược lại cười ha ha xông vào bên trong, một đánh ba mươi lại là liều mạng lao đến, thần căn giết thần, phật căn giết phật! Những nơi đi qua, trực tiếp một đầu đụng tới! Pháp bảo ào ào bị đụng bay, chỉ cần đụng vào người, người kia lập tức bị đụng đến nửa chết nửa sống.

Thấy cảnh này, Tần Thọ cũng không nhịn được tán thưởng một tiếng:

-Đúng là một đứa bé đầu sắt!

Bên kia đánh vô cùng náo nhiệt, con thỏ chuyên gây chuyện cũng chưa trở lại bên Vân Không Chân Nhân xem náo nhiệt, mà là đi t heo đằng sau những tu sĩ kia, một bên hét lên:

-Lên! Chơi hấn! Xuống! Đừng sợ!

Một bên chạy đến dừng lại trên thân những tu sĩ bị đánh ngất xỉu kia sờ loạn, sau đó từng tu sĩ bị sờ sạch sẽ đều nằm phơi thân trên thảo nguyên mênh mông...

Chương 406: Hai đứa trẻ đầu sắt vô sỉ

Chương 406. Hai đứa trẻ đầu sắt vô sỉ

Nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt ba người Vân Không chân nhân, Liễu chân quân, Sơn Dã Tiên đều đen lại, sau khi nhìn nhau vội vàng quay người, ngửa đầu nhìn trời, ra vẻ như chúng ta căn bản không biết tiện nhân kia.

Đồng thời, Vân Không chân nhân thấp giọng mắng:

-Mẹ kiếp! Mất mặt quá! Quá mẹ nó mất mặt!

Liễu chân quân dùng sức gật đầu nói:

-Con thỏ chết tiệt này, ngay cả đồ vật của tu sĩ bình thường cũng không buông tha...

Sơn Dã Tiên thở dài nói:

-Thật sự là gà qua nhổ lông, điều qua bắt hằm! Về sau cách xa con thỏ kia một chút chuẩn không sai.

Vân Không chân nhân và Liễu chân quân dùng sức gật đầu biểu thị đồng ý.

Tần Thộ mới mặc kệ người khác nghĩ gì về mình, một đường sờ tất cả, kiểm lời đầy bồn đầy bát, trong lòng vô cùng vui sướng.

Đang sướng khoái, bỗng nhiên cảm giác phía sau lưng có một tiếng hét thảm! Sau đó tất cả âm thanh chiến đấu đều im bật!

Ngay sau đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy một trận gió lạnh sau lưng, sát khí thuận theo áo lông của hắn chui vào cổ áo, nhìn không được giết cả mình. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám quỷ xui xẻo trên mặt đất, hai mắt trắng dã, hôn mê một mảnh!

Đương nhiên, đại đa số đều bị lột sạch, phơi thịt heo...

Ngay bên cạnh những người này, một con Bình Đầu Ca đứng tại chỗ thở hồng hộc, toàn thân đều bị thương, nhưng mà con hàng này vẫn hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Tần Thộ.

Tần Thộ nhếch nhếch miệng, phát phát tay nói:

-Này?!

Bình Đầu Ca liếm môi một cái nói:

-Vẫn còn một tên...

Tần Thộ nghe xong, vội vàng kêu lên:

-Đừng hiểu lầm, ta và bọn hắn không phải một hội.

Bình Đầu Ca hào phóng vung tay lên nói:

-Không quan trọng, dù sao có phải là một hội hay không đều có kết quả giống nhau, hoặc là người đánh chết ta, hoặc là ta đánh chết người, tới đi!

Trong khi nói chuyện, Bình Đầu Ca liền giết tới!

Tần Thộ thấy như vậy, mắng to một tiếng:

-Mẹ kiếp, người cái tên điên này!

Tần Thộ còn chưa có mắng xong, Bình Đầu Ca đã một đầu đánh tới!

Tần Thộ cũng không cảm thấy kinh ngạc, Bình Đầu Ca này chính là một đứa trẻ đầu sắt! Hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không biết là thân gì, chỉ ít hấn chưa từng thấy Bình Đầu Ca dùng thân thép!

Nhục thân cứng đối cứng?

Tần Thộ nhếch mép, một tay phát tai thỏ ra sau, kêu lên:

-So đầu sắt đúng không? Ai sợ ai chứ!

Thế là Tần Thộ cũng là cúi đầu xuống, trực tiếp một đầu đụng tới!

Thình thịch!

Thanh âm kia giống như hai cái trái dưa hấu đụng vào nhau, kết quả dưa hấu đều không vỡ, phát ra một loại tiếng vang trầm đục.

Sau đó Tần Thộ chỉ cảm thấy đầu đau nhức, ngồi xổm trên mặt đất hai tay không ngừng xoa đầu, vừa xoa vừa kêu:

-Mẹ kiếp... đau đau đau...

Đồng thời Tần Thộ quay đầu cảnh giác nhìn về tên Bình Đầu Ca đầu sắt!

Chỉ thấy Bình Đầu Ca luôn luôn một đầu quét sạch tứ phương cũng ngồi xổm ở kia xoa đầu, nước mắt đã sắp chảy ra! Một đôi mắt cảnh giác nhìn Tần Thộ!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng hét lớn một tiếng, lại đứng lên chiến tiếp!

Rất có một loại kiểu, đầu của gia không đau, đầu của người không được!

Vân Không chân nhân thấy như vậy, chép miệng nói:

-Sao ta cảm giác hai gia hỏa này đến chết vẫn sẽ diện làm khổ thân mình nhỉ?

-Đừng quan tâm, xem nào nhiệt, xem nào nhiệt. Còn rượu không? Ta còn có nửa cân thịt bò kho tương, thử một miếng không? - Liễn chân quân hỏi.

Vân Không chân nhân gật gật đầu, móc ra một bình rượu đưa tới.

Thế là ba vị thần tiên trên trời cứ như vậy ngồi xổm ở phía trên đám mây, xem trận đấu bò của hai tên đầu sắt mạnh nhất lịch sử...

Trên mặt đất, đúng thật là Tần Thộ cũng khó chịu trong lòng! Mặc dù tu vi của hắn chỉ có cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, nhưng mà hắn đã từng đánh thần tiên! Đối diện là cái gì? Bình Đầu Ca không có danh tiếng gì, cũng không hoá hình! Tần Thộ thật không tin, đầu của mình vậy mà không cứng bằng đối phương!

Dường như Bình Đầu Ca cũng nghĩ như vậy, một mặt không phục!

Thế là sau khi hai tên nhóc này nhìn nhau quát to một tiếng, lại xông tới!

Thình thịch!

Tiếp tục lại là một tiếng vang trầm đục!

Tần Thọ và Bình Đầu Ca đầu đối đầu đụng vào nhau, cũng không có bắn ra, cứ như vậy nhào thẳng tới dừng ở trên mặt đất, đầu đối đầu, mắt đối mắt, còn có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của đối phương!

Lần này, ai cũng không nhượng bộ, ai cũng không xoa đầu, cứ hung hãn nhìn nhau như thế!

Sau đó hai người gần như đồng thời ngửa ra sau, lại dùng lực va chạm!

Ầm!

Lại là một tiếng vang trầm đục!

Tần Thọ nhếch nhếch miệng, Bình Đầu Ca ngắc đầu muốn xoa xoa đầu theo bản năng, chẳng qua thấy con thỏ này không xoa, hắn tạm thời đem tay xoa đầu đối thành xoa cái mũi...

Hai tên gia hỏa lại nhìn nhau lần nữa, lại là các các loại không phục, tiếp tục đụng!

Chỉ nghe phía dưới ầm cách ầm cách không ngừng bên tai!

Đại khái sau hơn hai mươi lần!

Tần Thọ và Bình Đầu Ca đồng thời ngửa đầu ra sau, sau đó đồng thời đưa tay, kêu lên:

-Ngừng! Chờ chút!

Tiếp đó hai tên này đồng thời che lấy đầu, ngồi xổm trên mặt đất, đưa lưng về phía đối phương, vụng trộm xoa đầu, lau nước mắt...

Trên trời Sơn Dã Tiên vuốt râu, ăn thịt bò, hàm hàm hồ hồ nói:

-Đầu sắt... Đầu là đầu sắt... Chao ôi? Không đúng... Con thỏ kia là m gì?

Lời này vừa nói ra, Vân Không chân nhân và Liễu chân quân đều nhìn về phía Tần Thọ.

Chỉ thấy con thỏ yên lặng móc từ Hắc Ma Thần Hạp ra một đồ vật ánh vàng rực rỡ sờ rồi lại sờ, sau đó giấu ở trong áo lông...

Lại nhìn Bình Đầu Ca, gia hỏa này xoa xoa đầu, nhe răng nhếch miệng cũng không biết đang nói thầm cái gì, chẳng qua mí mắt giữa hai gia hỏa này lại là thỉnh thoảng rũ xuống, tựa hồ giống như có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Liễu chân quân nói:

-Có vẻ như độc tính của Mộng Yểm phát tác, gia hỏa này buồn ngủ rồi.

-Cuối cùng chưa thành tiên mà có thể chống đỡ được Mộng Yểm lâu như vậy, gia hỏa này cũng đủ mạnh mẽ. Vân Không chân nhân cảm thán nói.

Sơn Dã Tiên gật đầu nói theo:

-Hoàn toàn chính xác... Hai gia hỏa này sẽ không tiếp tục đụng dả

u chứ?

Trong khi nói chuyện, con thỏ đã lại đứng lên, đối mặt Bình Đầu Ca quát to một tiếng:

-Bình Đầu Ca! Đến đây, tiếp tục!

Bình Đầu Ca nghe xong, vốn dĩ tiu nghỉu rũ mí mắt lập tức chống lên, đột nhiên đứng dậy, gọn gàng mà linh hoạt nói:

-Đến! Chơi!

Sau đó, hai tên này đồng thời phát lực, một đầu đụng vào!

Ngay trong nháy mắt hai người sắp đụng vào, Tàn Thọ đột nhiên đưa tay quét trên đầu một vòng, một cái lò luyện đan hoàng kim xuất hiện trên đầu, bọc lại đỉnh đầu!

Nhìn thấy một màn này, Liễu chân quân, Vân Không chân nhân, Sơn Dã Tiên đồng thời mắng:

-Thật không biết xấu hổ!

Lại nhìn Bình Đầu Ca!

Chỉ thấy gia hỏa này từ trong quần móc ra một thanh rìu, đột nhiên ngáng đầu một búa liền chặt xuống dưới!

Chương 407: Nhóm hai kẻ hung ác

Chương 407. Nhóm hai kẻ hung ác

Nhìn thấy một màn này, Liễu chân quân, Vân Không chân nhân, Sơn Dã Tiên đồng thời trầm mặt, uống một ngụm rượu, thấp giọng mắng:

-Mẹ nó đều không phải đồ tốt lành gì, nhìn có vẻ ngay thẳng, mẹ nó trong lòng thật đen tối!

Phía dưới hai người đã đụng vào nhau!

Chỉ nghe!

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, như sấm nổ, hai cỗ lực lượng bộc phát ra, càn quét tứ phương!

Chỉ còn lại một chút thảm cỏ, tảng đá tất cả đều bị thổi bay!

Tiện thể mang theo những tên quỷ xui xẻo bị lột sạch kia cũng bị thổi bay ra ngoài...

Mà cả Tàn Thọ và Bình Đầu Ca đều nhao nhao lui về sau mấy bước, hai người nhìn nhau một chút, đều thấy được kinh ngạc trong mắt nhau, sau đó chỉ vào đối diện, trầm miệng một lời mắng:

-Người chơi xấu!

Sau đó một kẻ xoa đầu nhìn chằm chằm lò luyện đan, một kẻ xoa rìu trong tay, lúc này mới xấu hổ phát hiện, hóa ra đều vô lại như nhau...

Tàn Thọ nhìn nhìn chiếc rìu sáng như tuyết trong tay đối phương cũng hãi hùng khiếp vía, vội vàng cầm Lò Bát Quái xuống nhìn x

em, cũng may Lò Bát Quái này đủ cứng rắn, phía trên chỉ là có một vết tích màu trắng, nhẹ nhàng sượt qua, vết tích màu trắng liền biến mất.

Lại nhìn rìu trong tay Bình Đầu Ca, vẫn sáng như tuyết, không có bất kỳ cái vết nứt nào, hiển nhiên cũng là một món binh khí không tệ! Phải biết rằng Lò Bát Quái tuy không phải binh khí, nhưng mà dù sao nó cũng là lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, bên trong không chỉ luyện đan, còn luyện khí! Cửu Xỉ Đinh Ba của Thiên Bồng nguyên soái chính là xuất từ Lò Bát Quái!

Đồng thời cái đồ chơi này còn luyện hầu tử, Tôn Ngộ Không kiêu ngạo như vậy, nhét vào cũng là không thể làm gì.

Bởi vậy có thể thấy được, Lò Bát Quái này cứng rắn thế nào!

Thần binh lợi khí bình thường hơi kém một chút mà chém vào phía trên tuyết đôi nứt toác.

Nhưng mà rìu kia lại không có việc gì, có thể thấy được đó không phải phàm phẩm.

Ngay khi Tàn Thọ và Bình Đầu Ca mặt đối mặt, phát hiện đối phương đầu giống như sắt, vô sỉ như nhau, rất có chút cùng chung chí hướng...

Cách đó không xa truyền đến một âm thanh chửi mẹ:

-Mẹ nó, mặt của ta!

Hai người theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy Độc Diêm Vương bị Bình Đầu Ca một đầu đập ngất đi trước đó đã bịt mắt ngồi dậy, giờ khắc này, khuôn mặt tuần lã của hắn giống như một cái bánh, nhìn không ra mũi miệng...

Ngay cả y phục đều... mất sạch...

Nhìn thấy gia hỏa này tỉnh lại, Tần Thộ và Bình Đầu Ca đồng thời hít một hơi.

Bình Đầu Ca là thấy kẻ địch tỉnh, chuẩn bị động thủ.

Tần Thộ là lo lắng bị đối phương biết mình lột sạch tất cả gia sản của hắn, sau này gia tăng phiền phức, liền nảy sinh xung đột lại để cho hắn ngủ một lát.

Thế là, hai tên gia hỏa lần nữa nhìn nhau, sau đó ngao một tiếng liền xông tới!

Độc Diêm Vương còn chưa hiểu tình huống như thế nào, liền thấy hai đoàn đồ vật lao đến! Tên thứ nhất hắn biết, chính là yêu quái Bình Đầu Ca!

Tên thứ hai hắn còn chưa thấy rõ ràng, hai mắt đã tối sầm cái gì cũng không biết... Chẳng qua khi hắn té xỉu, nghe thấy tiếng kim loại va chạm, giống như thứ đồ gì nện trên đầu mình...

Bình Đầu Ca xoa xoa đầu nhìn con thỏ trước mắt, con thỏ thì nhếch miệng cười hì hì, nhét Lò Bát Quái trên tay vào Hắc Ma Thần Hạp.

Lúc này Bình Đầu Ca muốn nói gì đó, kết quả hai mắt khẽ đảo liên tục muốn ngất đi, kết quả gia hỏa này cũng cứng rắn, cắn răng một cái mở to mắt kêu lên:

-Con thỏ! Đừng hòng chạy! Quay lại đánh tiếp!

Sau đó liền thấy Bình Đầu Ca đột nhiên nhào tới!

Tần Thộ đưa tay ngăn cản theo bản năng, kết quả Bình Đầu Ca há to miệng, cắn một cái!

Tần Thọ vội vàng nhảy ra sau, Bình Đầu Ca liền cắn một cái lên mắt cá chân hắn!

Tần Thọ giật mình, tự nhủ con hàng này sẽ không có răng lợi ghê gớm giống mình đâu chứ? Như vậy thì không đối phó được!

Kết quả, Tần Thọ chỉ cảm thấy trên mắt cá chân xiết chặt, có chút đau, nhưng mà hắn là không rách da, cũng không gãy... Hiển nhiên Bình Đầu Ca là đầu cứng, răng thường.

Tần Thọ âm thầm đắc ý nói:

“Hê, tiểu tử, rốt cuộc có thứ người không bằng thỏ gia ta đi!”

Nhưng mà Bình Đầu Ca lại không nói một lời...

Tần Thọ nghiêng đầu nhìn một chút, lúc này mới phát hiện, Bình Đầu Ca cắn chân của hắn đã ngủ thiếp đi!

Tần Thọ không còn gì để nói, kéo kéo Bình Đầu Ca, kéo không động. Cạy miệng Bình Đầu Ca, cạy không ra!

Tần Thọ lấy ra một cây gậy, cạy hai lần, vẫn không thể cạy ra!

Tần Thọ nhìn chung quanh, cuối cùng ngửa đầu lên trên nhìn Vân Không chân nhân, Liễu chân quân và Sơn Dã Tiên đang xem nào nhiệt, không đợi hắn mở miệng, Sơn Dã Tiên đã kêu lên:

-Chao ôi! Suýt chút nữa quên mất! Trong nhà còn đang hầm canh, ta đi trước!

Nói xong, Sơn Dã Tiên liền chạy.

Liễu chân quân và Vân Không chân nhân đột nhiên lấy lại tinh thần, biết con thỏ này muốn tìm bọn hắn, không quan tâm con thỏ này tìm bọn hắn làm cái gì, căn cứ phương châm tránh xa con thỏ,

sinh mệnh an khang không rủi ro, hai kẻ kia cũng nhao nhao kêu lên:

-Ta cũng đang hằm canh, đi đây!

Sau đó Tần Thộ nhìn bốn phía chỉ còn lại một đám quỷ xui xẻo n gát xui bị lột sạch...

Tần Thộ bắt đắc dĩ, lại thử một chút, kết quả Bình Đầu Ca này thật sự cản chặt, làm thế nào cũng không cạy ra được.

Tần Thộ mắng:

-Mẹ nó, đây là đánh nhau điên rồi, sợ thỏ gia ta chạy có phải không? Nói cho người biết, nếu thỏ gia ta thật muốn giết người, cắn người hai miếng là xong việc!

Kết quả Tần Thộ phát hiện, Bình Đầu Ca này trong lúc ngủ mơ ch au mảy, càng dùng sức cắn chân của hắn, tựa hồ thật sự sợ hắn cứ chạy mất thì mất một đối tượng đánh nhau.

Tần Thộ nhìn thấy cảnh này, nghĩ đến lúc trước nhìn thấy hình tượng Bình Đầu Ca ăn rắn độc trên TV...

Tuy Bình Đầu Ca kháng độc nhưng mà dù sao mamba đen cũng là loài rắn siêu độc được xếp hàng đầu trên thế giới, nọc độc của nó có thể làm cho rất nhiều sinh vật trực tiếp sốc chết. Nhưng mà Bình Đầu Ca không giống như vậy, trúng độc cũng chỉ là mệt rũ rồi mà thôi, nằm kia ngủ một giấc là được rồi.

Nhưng ngủ thiếp đi mà rắn chạy mất chẳng phải là rất thua thiệt?

Thế là Bình Đầu Ca luyện thành một thân bản lãnh, đó chính là lão tử có ngủ thiếp đi cũng phải cắn chắc người! Người đừng mơ tưởng bỏ chạy! Chờ lão tử tỉnh ngủ, lại ăn dải cay trơn trượt là người!

Bởi vậy phàm là con rắn độc nào bị Bình Đầu Ca cắn trúng, cắn bả cũng không có hy vọng chạy...

Hiện tại, Tần Thộ đoán hiện tại hắn chính là con rắn độc kia, hoặc là nghĩ biện pháp chơi chết tên Bình Đầu Ca này, cạy mở miệng rút chân ra. Hoặc là cũng chỉ có thể chờ hắn tỉnh, lại đánh một trận, đánh hắn phục đi rồi nói tiếp!

Chương 408: Đi đây!

Chương 408. Đi đây!

Nhưng mà Tần Thộ nhớ, có vẻ như Bình Đầu Ca này chỉ bị người đánh chết, chưa từng có bị đánh cho phục...

Nghĩ đến đây, Tần Thộ trở nên đau đầu.

Thứ mà Tần Thộ có thể đối phó Bình Đầu Ca, bấm tay tính toán cũng chính là cắn.

Thế nhưng là cắn miệng Bình Đầu Ca? Miệng đối miệng... Nghĩ thôi Tần Thộ đã cảm thấy buồn nôn.

Hàm chín, ăn thịt?

Dường như con hàng Bình Đầu Ca da dày thịt béo hơn cả Tần Thộ...

Quan trọng nhất chính là Tần Thộ thật sự thích loại ương bướng như Bình Đầu Ca này, nhìn hắn như thấy được bóng dáng Địa Cầu, thật là có điểm không nỡ chơi chết hắn.

Cuối cùng rơi vào đường cùng, Tần Thộ chỉ có thể thở dài một tiếng, quay người kéo theo một con Bình Đầu Ca dần dần đi xa.

Chỉ là dọc theo đường đi cũng không có thái bình, chỉ cần Bình Đầu Ca tỉnh liền nắm lấy hắn đánh một trận, hai tên gia hỏa một đường đánh tới đánh lui!

Dần dần có người phát hiện, cũng không biết có phải là con thỏ kia bị ảnh hưởng từ Bình Đầu Ca hay không, tính tình cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng bạo lực.

Hai tên gia hỏa đánh nhau cũng coi như xong, phạm là có người xem náo nhiệt, hai tên gia hỏa nhất định sẽ đánh cho người xem náo nhiệt một trận trước lại nói.

Nếu như không có người, con thỏ chết tiệt kia luôn có thể đánh Bình Đầu Ca văng vào trong động phủ yêu quái hay túp lều của tu sĩ nào đó.

Cũng may, tuy hai tên này thích đánh nhau nhưng cũng không đánh chết ai, chỉ đánh ngất xỉu.

Điều làm cho mọi người nghi hoặc chính là mỗi lần Bình Đầu Ca đi trước, con thỏ kia đi sau, sau đó...

Sau đó con thỏ liền vô cùng trượng nghĩa nhảy ra, muốn giải quyết công bằng, kết quả chính là khi những người kia tỉnh lại có nhà tranh thì chỉ còn lại nhà tranh, có sơn động thì cũng chỉ còn lại sơn động.

Ngoại trừ nữ nhân, những thứ còn lại trên cơ bản đều bị lột sạch...

Sau khi làm xong hết thấy, Tần Thộ cảm thán một tiếng:

-Chao ôi... Tai bay vạ gió, thật đáng thương...

Nói xong Tần Thộ viết một câu ở trên tường:

-Bình Đầu Ca từng đi ngang qua đây!

Vừa viết xong, Tần Thộ liền phát hiện ở cửa có thêm một bóng người, nhìn lại đã thấy Bình Đầu Ca một mặt đen thui nhìn Tần Thộ!

Tần Thộ vội vàng nói:

-Đừng kích động! Không phải người thích đánh nhau sao? Nhưng mà cái loại gặp người liền dùng phương thức đánh nhau không có lý do như người, quá không có phẩm chất! Thỏ gia ta cũng là sợ c húng ta đi tản mạn, người không có người đánh nhau, cho nên giúp người tìm một số đối thủ. Người xem thỏ gia ta tốt thế nào...

Bình Đầu Ca nghe vậy, híp mắt.

Tần Thộ căng thẳng, tự nhủ con hàng này sẽ không nhìn thấu ý nghĩa của mình chứ?

Kết quả Bình Đầu Ca này vậy mà nhẹ gật đầu, nói:

-Có đạo lý.

Tần Thộ nghe xong, lập tức ngăn người, tự nhủ: “Mẹ kiếp, như vậy cũng có thể qua? Con hàng này thật đúng là một tên điên, vì đánh nhau căn bản không quan tâm nguyên nhân!”

-Nói xong chưa? - Bình Đầu Ca hỏi.

Tần Thộ gật gật đầu theo bản năng, sau một khắc Bình Đầu Ca m

óc ra một thanh rìu lớn nói:

-Vậy tiếp tục đi!

Tần Thọ mắng to một tiếng tên điên, rồi xoay người bỏ chạy, Bình Đầu Ca vác rìu đuổi theo.

Dù sao Tần Thọ cũng không phải kẻ đánh nhau không hề biết mệt như Bình Đầu Ca, trong mắt Tần Thọ, đánh nhau cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì! Cho nên có thể không đánh vẫn là không đánh thì tốt hơn.

Đồng thời, Tần Thọ cũng phát hiện, Bình Đầu Ca này cũng không phải là đánh nhau không có mục đích, con hàng này đánh nhau là có mục đích! Tuy vẫn không rõ mục đích của hắn là gì, chẳng qua Tần Thọ có thể cảm giác được, tuy con hàng này chiến đấu tốt lại không phải đồ ngốc.

Trên thực tế, Bình Đầu Ca cũng không nguyện ý đánh nhau với con thỏ, bởi vì hai tên gia hỏa này đều không biết nhiều thần thông, đánh tới đánh lui cứ như vậy vài lần! Căn bản đánh không ra chủng loại gì!

Trọng điểm là con thỏ này thật sự muốn bỏ chạy thì Bình Đầu Ca cũng chỉ có thể hít bụi, mỗi lần nhìn thấy hai cái tai lớn của con thỏ kia tăng tốc, Bình Đầu Ca liền hận cha mẹ hắn không cho hắn một cái cái tai lớn để sử dụng...

Đánh liên tiếp mấy ngày, Bình Đầu Ca hoàn toàn mất hứng thú, mãi thấy con thỏ kia bỏ chạy, Bình Đầu Ca cũng không đuổi, mà tùy tiện chọn một phương hướng liền chuẩn bị cứ như vậy rời đi.

Kết quả Bình Đầu Ca quay người lại, còn chưa đi bao xa liền nghe thấy tiếng thở sau đầu có một cơn gió!

Sau đó lạch cạch một tiếng đập vào trên đầu của hắn!

Bình Đầu Ca quay đầu nhìn lại, thấy con thỏ kia lại trở về nháy mắt ra hiệu hỏi hấn:

-Thế nào? Không đuổi nữa?

Bình Đầu Ca thản nhiên nói:

-Không thú vị.

Tần Thọ hai mắt khẽ đảo nói:

-Cái gì không thú vị?

Bình Đầu Ca nói:

-Đánh nhau với người không thú vị, ta đi tìm người thú vị đánh.

Nói xong, Bình Đầu Ca muốn đi.

Tần Thọ vừa nhìn lập tức không vui, nếu Bình Đầu Ca đi, hấn còn phát tài từ đánh nhau thế nào? Nếu Bình Đầu Ca đi, ai sẽ gánh một chồng tội kia? Trong những người mà hấn quen kia cũng chỉ có Bình Đầu Ca mới có thể không ghét bỏ đem tất cả nhân quả kia gánh trên lưng.

Người tốt như vậy Tần Thọ không nỡ để đối phương đi...

Đương nhiên, Tần Thọ cũng có chút tò mò câu chuyện của Bình Đầu Ca, hấn luôn cảm thấy con hàng này không phải một tên điên, mà là một tên điên có câu chuyện.

Tần Thọ kêu lên:

-Bình Đầu Ca, người muốn đánh nhau, ta ngược lại thật ra biết một nơi tốt!

-Ở đâu?

Bình Đầu Ca đột nhiên quay đầu hỏi.

Tần Thọ chỉ phương nam nói:

-Phía nam có ngọn núi tên là Cửu Nghi! Dưới Cửu Nghi Sơn có tòa thành tên là Linh Lăng cổ thành! Trong thành cao thủ nhiều như mây, người muốn đánh nhau, nơi đó có đối thủ đánh mãi không hết!

Tần Thọ vốn cho rằng Bình Đầu Ca sẽ không chút do dự đi cùng hắn, kết quả Bình Đầu Ca lại lắc đầu nói:

-Không đi!

-Vì sao? - Tần Thọ khó hiểu hỏi.

Bình Đầu Ca vô cùng đứng đắn nói:

-Chênh lệch quá lớn, đi qua không phải đánh nhau mà là chịu chết, không đi!

Tần Thọ ngạc nhiên, hắn còn tưởng rằng Bình Đầu Ca không sợ rồi không sợ đất đây, náo loạn nửa ngày gia hỏa này cũng là chọn quả hồng mềm mà bóp!

Tần Thọ lập tức cười nói:

-Ôi chao, không nhìn ra, người đánh nhau cũng có lúc sợ?

Bình Đầu Ca nghe nói như thế, con mắt lập tức đỏ lên, đột nhiên quay người, một tay nắm chặt ngực Tần Thọ muốn gào thét gì đó!

Tần Thọ nhướng mi nói:

-Thế nào? Không phục? Không phục thì người đi chơi bọn hần!

Lửa giận trong mắt Bình Đầu Ca càng ngày càng tràn đầy, một trận gió thổi qua, ánh mắt Bình Đầu Ca dần dần ảm đạm, buông con thỏ xuống, thần nhiên nói:

-Ta chỉ đánh nhau so thực lực với người có cấp độ giống như ta, như thế ta càng lớn càng mạnh! Những người người nói kia sớm muộn gì ta cũng sẽ đánh bại bọn họ!

Chương 409: Đi đây (2)

Chương 409. Đi đây (2)

Tần Thọ sững sờ, không nghĩ tới gia hỏa này vậy mà nhịn được lửa giận. Vừa rồi Tần Thọ rõ ràng cảm giác được, lửa giận trong mắt Bình Đầu Ca phảng phất như mối thù đang thiêu đốt, thiếu chút nữa là nổ tung! Thế nhưng vậy mà con hàng này nhịn được!

Có chuyện!

Tuyệt đối có chuyện!

Lửa bát quái trong lòng Tần Thọ cũng bắt đầu cháy rùng rục, thế nhưng lại không tìm thấy lý do đi hỏi ngọn nguồn, trong lòng lập tức như là có con mèo con đang gãi ngứa, toàn thân khó chịu.

Đồng thời, Tần Thọ cũng hiểu rõ gia hỏa này làm như vậy đích th

ật là lựa chọn tốt nhất.

Mãng phu không đáng sợ, mãnh phu có đầu óc mới dọa người!

-Người không có chuyện gì vậy thì ta đi đây!

Nói xong, Bình Đầu Ca muốn rời đi...

Tần Thọ vắt hết óc, nghĩ cách làm thế nào giữ Bình Đầu Ca tiếp tục một đường gậy án cùng hắn...

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, mây đen tản ra, một tia nắng rơi xuống trên đỉnh núi trước mặt. Sau đó gió càng lúc càng lớn, mây đen trên bầu trời vỡ ra tản mát hồng quang vô tận, đốt cả bầu trời đỏ lên!

Nhìn thấy cảnh này đột nhiên Bình Đầu Ca ngây ngẩn cả người, sau đó quay người đi tới trên đỉnh núi, ngồi ở trên một tảng đá lớn bên bờ vực nhìn về phương xa im lặng.

Tuy Tần Thọ không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà vẫn tò mò đi theo đặt móng ngồi ở bên cạnh Bình Đầu Ca, móc ra hai vỏ rượu ngon, cạy nắp đưa cho Bình Đầu Ca hỏi:

-Uống không?

Bình Đầu Ca sững sờ, ngửi ngửi mùi rượu, lông mày nhướn lên nói:

-Thơm quá.

-Ném thử chứ? - Tần Thọ hỏi.

Bình Đầu Ca gật gật đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lông mày nhướn lên. Hiển nhiên hắn cũng thích mùi rượu.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Trước kia chưa từng uống rượu?

Bình Đầu Ca dừng một chút, ánh mắt có chút lấp lóe không gật đầu cũng không lắc đầu, lập lòe nước đôi phát ra một tiếng không biết là có hay là không.

Sau đó Tần Thọ phát hiện đôi mắt Bình Đầu Ca phát sinh biến hóa.

Đôi mắt gia hỏa này lại bắt đầu biến đổi...

Trong lòng Tần Thọ run lên, thầm mắng to: “Mẹ kiếp, không phải lại là một Ngô Cương đấy chứ?”

Vừa dứt lời liền thấy Bình Đầu Ca nhào tới, ôm bả vai Tần Thọ, gào khóc hét lớn:

-Cha!

Tần Thọ nghe xong lông đều dựng đứng, đột nhiên muốn nhảy dựng lên, sau đó lấy lại tinh thần, cười hê hê, chiếm tiện nghi hét lớn:

-Mẹ kiếp! Đừng như vậy! Con trai!

Tần Thọ vốn cho rằng dưới cơn nóng giận Bình Đầu Ca sẽ lại đánh một trận với hắn, thậm chí hắn còn chuẩn bị sẵn sàng đánh nhau.

Nhưng mà cũng không phát sinh đánh nhau như trong tưởng tượng, Bình Đầu Ca lại ôm hắn gào khóc:

-Cha... Mẹ... A a... Ô ô...

Tần Thọ ngậy ngấn cả người, lúc này mới xác nhận, con hàng này khóc thật!

Đầu óc Tần Thọ có chút quay vòng, một khắc trước Bình Đầu Ca còn muốn bỏ nhào vào cả thế giới này, làm sao một khắc sau liền khóc như hài tử thế này?

Nhìn thấy bộ dáng Bình Đầu Ca khóc đến tê tâm liệt phế, Tần Thọ rất khó nói gia hỏa này là giả bộ.

Bình Đầu Ca khóc lớn hô to nhưng cũng không có lời thừa thãi, chỉ không ngừng hô hào mẹ, cha, âm thanh kia khàn khàn giọng, hiển nhiên là dốc hết toàn lực khóc, tại thời khắc này tình cảm toàn lực bạo phát ra.

Về mặt Tần Thọ bất đắc dĩ nhìn Bình Đầu Ca bên cạnh khóc như một hài tử, Tần Thọ rất muốn mắng hấn hai câu, hoặc là trêu chọc hai câu.

Nhưng nhìn ánh mắt Bình Đầu Ca tràn đầy thương tâm, tràn đầy tưởng niệm, lòng Tần Thọ hơi co lại...

Ánh mắt kia, hấn rất quen thuộc!

Năm đó khi Tần lão gia tử rời đi, tuy Tần Thọ không có khóc như thế nhưng mà ánh mắt của hai người lại vô cùng giống nhau!

Trong nháy mắt đó, loại lời mắng chửi cút sang một bên biến thành một câu ôn hòa:

-Đừng khóc...

Tần Thọ cũng không biết dỗ dành người khác thế nào, nữ nhân khóc hấn còn có thể đùa một chút, thế nhưng mà một đại lão gia hơn hai mươi cân... Hấn thật không biết phải dỗ dành thế nào.

-Ô ô ô... A a... Cha... Mẹ...

Bình Đầu Ca ôm Tần Thộ tiếp tục khóc, nước mắt nước mũi chùi lên người Tần Thộ.

Tần Thộ thấy vậy mặt lập tức biến đen, hấn chột phát hiện con hàng này khóc còn đáng sợ hơn so với đánh nhau!

Lúc đánh nhau hấn cũng chưa từng chịu thiệt thòi lớn như thế!

Tần Thộ vội vàng đẩy Bình Đầu Ca ra, kêu lên:

-Đừng khóc nữa!

Nhưng mà Bình Đầu Ca vẫn tiếp tục khóc, nhào tới không ngừng cọ...

Tần Thộ nhìn thấy nước mũi cọ qua cọ lại trên người mình, rốt cuộc không chịu nổi đưa một bàn tay đánh vào trên mặt Bình Đầu Ca, đồng thời hét lớn:

-Ngậm miệng!

Bình Đầu Ca ăn một tát lập tức liền ngậm miệng.

Tần Thộ thấy như vậy thì nhẹ nhàng thở ra, trong lòng tự nhủ: “Cuối cùng cũng không khóc nữa.”

Sau đó liền thấy Bình Đầu Ca lắc đầu, sờ lên mặt mình, hỏi:

-Vừa rồi ai đánh ta?

Nghe giọng trầm thấp nghiêm túc này Tần Thộ biết con hàng này đã tỉnh rượu!

Tần Thộ hỏi dò:

-Người không biết?

Bình Đầu Ca khẽ lắc đầu, thâm trầm nói:

-Không nhớ rõ.

Tần Thộ nhẹ nhàng thở ra, chỉ vào nơi xa hô:

-Vừa rồi có một cái lão gia hỏa từ đó chạy qua, tát người một cái liền bỏ chạy. Ta không đuổi kịp... Huynh đệ, đừng thương tâm sau này gặp hấn chúng ta lại đánh hấn.

Bình Đầu Ca hồ nghi nhìn xem Tần Thộ nói:

-Xác định không phải người đánh?

Tần Thộ lễ thẳng khí hùng, một mặt ủy khuất nói:

-Làm sao có thể? Ta là đại trượng phu đánh người sẽ không thừa nhận sao?

Bình Đầu Ca trầm ngâm gật đầu.

Tần Thộ không dám để Bình Đầu Ca tiếp tục suy nghĩ nữa, hấn biết Bình Đầu Ca không phải là người có suy nghĩ đơn giản, nếu để anh trai này tiếp tục suy nghĩ, sẽ rất dễ lộ ra lỗ hổng trong lời nói.

Vì vậy Tần Thộ chuyển đề tài, than thở một tiếng:

-Được rồi đừng nghĩ nữa! Chúng ta cùng nhau nghĩ kế tính sổ! Người nhìn cái áo lông của ta! Người nhìn vết nước mũi trên đó! C hết tiết, người không uống được rượu. Người có thể nói sớm hơn được không? Vừa uống xong khóc lóc kể lể làm gì? Còn nữa, mau bồi thường cái áo lông kia cho ta!

Bình Đầu Ca sững sốt, nhìn về phía vò rượu bên cạnh, quay đầu nói:

-Ta không nhớ.

Tần Thộ nghe vậy, ánh mắt có vẻ tức giận gần như nhìn chăm chú vào hắn:

-Làm sao vậy? Người làm xong cũng không nhận à?

Bình Đầu Ca không để ý đến Tần Thộ, xoay người ngồi xuống, cầm bình rượu lên uống.

Tần Thộ nhanh chóng chớp lấy nói:

-Người dừng lại đi, đừng uống nữa! Người uống rượu xong cứ khóc lóc như lão nhân. Ta không thể chịu nổi.

Điều khiến Tần Thộ kinh ngạc là Bình Đầu Ca không phản bác lại, cũng không cãi nhau với hắn, ngược lại là lẳng lặng nhìn mặt trời nhạt nhòa lặn đằng xa, nói:

-Mặt trời sắp lặn rồi.

Tần Thộ liếc hắn một cái, tức giận nói:

-Ta biết!

Bình Đầu Ca không nói nữa, vẻ mặt trầm tư nhìn xuống hai bàn tay, tựa hồ hắn cũng có thể thấy được Tần Thộ đang tức giận, thấp giọng nói:

-Mặt trời lặn rồi, nhà cũng không còn nữa.

Chương 410: Tên sát thủ này thật đáng sợ.

Chương 410. Đi đây (3)

Tần Thộ vốn dĩ định nói vài câu, nhưng nghe đến đây, thân thể đột nhiên cứng đờ, nói:

-Người có chuyện gì thì cứ nói đi, có tâm sự gì thì nói ra! Đây huynh đệ, ngươi làm sao vậy?

Bình Đầu Ca bất giác sờ vò rượu, Tần Thộ vội vàng đem vò rượu cất đi, nói:

-Cứ tự nhiên nói đi!

Nhìn hoàng hôn phía xa xa, cuối cùng hần thản nhiên nói:

-Quên đi, đừng nói nữa.

Nói xong, Bình Đầu Ca lại đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Tần Thộ cau mày hỏi:

-Người có phải càng đánh càng khỏe hay không? Ta thấy thân thể của ngươi hồi phục rất nhanh, ngày đó ngươi bị đánh toi bời, nhưng sau khi ngủ dậy, ngươi lại sống lại như chưa có chuyện gì. Đầu của ngươi, hai ngày này nó trở nên càng ngày càng cứng...

Bình Đầu Ca quay lại, cười toe toét với Tần Thộ.

-Vậy nên, ngươi phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn, nếu khô

ng, lần sau chúng ta gặp nhau, ta sẽ khiến ngươi choáng váng rồi l
ột sạch lòng của ngươi! Đừng nghĩ rằng ta không biết ngươi đã là
m điều gì sau lưng ta. Nhưng cho dù ngươi lấy bao nhiêu đi nữa,
chỉ cần ta đủ mạnh mẽ, ta đều có thể lấy lại. Việc của ngươi là hã
y giữ gìn nó cẩn thận...

Tần Thọ:

-...

Bình Đầu Ca quay lưng bỏ đi, dưới ánh chiều tà, hấn nặng nề bươ
c từng bước một.

Tần Thọ nhìn bóng lưng của Bình Đầu Ca, trong lòng cảm thấy ả
m đạm, không thể không thở dài:

-Mặt trời lặn như màu máu, bộ dạng của hấn... như heo sữa qua
y...

Phù!

Bình Đầu Ca suýt chút nữa rơi từ trên mây xuống, quay đầu lại ch
ửi:

-Con thỏ chết tiệt! Sớm muộn gì ta cũng sẽ nướng ngươi!

Tần Thọ cười tủm tỉm:

-Ai bảo ngươi chơi đùa dai dẳng với ta? Ta hỏi thật, bây giờ ngư
i định đi đâu?

Bình Đầu Ca suy nghĩ một chút, lấy ra một cuốn sổ, lật lật mấy tr
ang, sau đó nghiêm túc nói:

-Đi về phía nam, có một lão bắt tử ở đó. Lúc đầu ta không đánh lạ
i hấn. Bây giờ có thể đánh lại rồi. Ta phải đi đánh hấn một trận.

Tần Thọ nói:

-Trước kia tên đó bắt nạt ngươi sao?

Bình Đầu Ca bình thản lắc đầu, nói rất tự nhiên:

-Không phải, có điều lúc đầu hắn khỏe hơn ta, hiện tại ta nghĩ ta có thể đánh lại hắn. Trước tiên phải đi đánh một trận mới biết được!

Nói xong, Bình Đầu Ca lấy bút ra viết vài chữ vào sổ, Tần Thọ hỏi:

-Ngươi đang viết cái gì?

Bình Đầu Ca nói một cách tự nhiên:

-Một con thỏ, ông tám lạng bà nửa cân, thực lực tăng cao. Quay đầu là bờ.

Tần Thọ trực tiếp chửi bới:

-Biến! Biến đi! Biến càng xa càng tốt!

Bình Đầu Ca ngừng nói chuyện với Tần Thọ, xoay người rời đi, lần này hắn ta thực sự rời đi.

Nhìn Bình Đầu Ca biến mất phía chân trời, Tần Thọ thở dài, tự nói với mình:

-Hi vọng ngươi không chết trên đường.

Nói xong, Tần Thọ lấy xe ngựa ra, phóng thẳng đến Cửu Nghi Sơn!

Cùng lúc đó, giữa Thiên Đình bỗng nhiên truyền ra một tiếng vang thật lớn! Tất cả các vị thần hầu như cùng lúc đứng dậy, ngẩn ngơ nhìn phía Lăng Tiêu Bảo Điện!

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện lóe ra bảo quang.

Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện như không có chuyện gì xảy ra, các vị thần ngồi quay lại vị trí của mình.

Một ngày sau, Tàn Thọ chuẩn bị đi vào một cái đầm lớn giữa vùng núi rộng lớn!

Vân Mộng Trạch cũng không xa lạ gì với Tàn Thọ, bởi vì dưới trần thế cũng có Vân Mộng Trạch, trước kia còn gọi là Vân Mộng Đại Trạch!

Vân Mộng Trạch nằm trên đồng bằng Giang Hán ở tỉnh Hồ Bắc, phía Đông đến Đại Biệt Sơn, phía Bắc đến Tô Châu, phía Tây đến Nghi Xương, và phía Nam giáp Dương Tử Giang. Khi đó Vân Mộng Trạch do các hồ lớn nhỏ hình thành, nhưng sau này do phía thượng nguồn đổ về một lượng lớn phù sa, phù sa bồi đắp thành nhiều hồ nhỏ, cộng thêm hạn hán, Vân Mộng Đại Trạch cũng bắt đầu thu nhỏ. Nó tiếp tục co lại và sau đó trở thành Vân Mộng Trạch bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ không khỏi sửng sốt!

Đó là bởi vì Tàn Thọ nhớ rằng trên Địa Cầu dường như có một ngọn núi Cửu Nghi Sơn!

Tuy nhiên, Tàn Thọ không quen thuộc lắm với Cửu Nghi Sơn, nên khi Hạo Thiên Khuyển nhắc đến Cửu Nghi Sơn thì hắn không phản ứng nhiều, vì nghĩ nó chỉ là tình cờ trùng tên. Sở dĩ bây giờ hắn chợt nhớ ra nguyên nhân chính là vì Vân Mộng Trạch. Tuy Tàn Thọ không biết vị trí của Cửu Nghi Sơn, nhưng hắn chắc chắn r

ằng đều ở trên khu vực đó!

Tần Thọ không có việc gì làm trong thời gian rảnh rỗi, vì vậy hắn đã nảy ra một ý tưởng to gan, vậy thì Cửu Nghi Sơn, không phải là ở Vân Mộng Trạch sao?

Nếu vậy...

Tần Thọ tát vào mặt kêu lên:

-Con mẹ nó! Địa Cầu chính là hình ảnh thu nhỏ của Địa Tiên Giới ỉ?

Địa Tiên Giới được chia thành bốn khối, bốn đại lục, chia tách cả n thận, lần lượt nối tiếp nhau, Địa Cầu dường như chính là đại lục Á Âu, châu Phi, châu Nam Bắc Mỹ, cùng châu Nam Cực. Ít nhất là châu Úc... Theo quan điểm Tần Thọ, nó có thể được xếp vào một hòn đảo lớn hơn. Dường như Địa Tiên Giới cũng có một hòn đảo khổng lồ ở hải ngoại...

Tần Thọ gãi đầu nói:

-Lẽ nào, thật sự tương ứng sao? Còn ta ở đây, ở thế giới này cũng có chút hiệu quả. Con thỏ ngọc nghéch ấy chết rồi, nhưng ta lại bị Ngô Cương mang đến... Lẽ nào, Địa Cầu không xa như ta tưởng.

Có ba nghìn đại thế giới giữa trời và đất, vô số tiểu thế giới, nói không chừng thế giới của ta đang ở bên cạnh ta.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Thọ cũng hừng hực, dù sao Địa Cầu cũng là quê hương của hắn. Hiện tại hắn cũng được coi như là một nửa thần tiên, trên người còn có thần vị của thiên thần, nếu như t rở về, đây tuyệt đối là áo giáp về làng!

Khi đó, hắn cũng sẽ tìm đến những bạn học thường giả vờ hung d ữ trước mặt mình, trước mặt con cái nhà người khác, dạy dỗ một

phen.

Nữ thần lúc trước không dám theo đuổi, hấn cũng sẽ đi một vòng trước mắt nàng.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất mà Tàn Thọ muốn làm là đi viếng mộ Tàn lão gia tử.

Đây cũng là nỗi lo lắng của Tàn Thọ, hấn chết rồi, Tàn lão gia tử không còn người thân, Tàn Thọ thật sự sợ mộ phần sẽ bị người lãng quên, hoặc là bị tên khốn nào đó san bằng...

Càng nghĩ Tàn Thọ càng cảm thấy lo lắng...

Vừa nghĩ tới đây, Tàn Thọ mơ hồ nghe được tiếng kèn từ xa xa truyền đến, vô thức mở rèm xe ngựa nhìn ra, ánh mắt hấn chợt sáng lên!

Hấn thấy tứ phía xung quanh thực sự khác với bên ngoài!

Tàn Thọ xuống xe ngựa, ngồi trên nóc xe nhìn xung quanh!

Hấn nhìn thấy Vân Mộng Trạch quả thật giống như lời đồn, khắp nơi đều có hồ nước, nhìn thoáng qua sẽ bắt gặp những gợn sóng phản chiếu ánh nắng vàng, như thể nơi nào cũng có vàng bạc châu báu, hấn như lạc vào chốn hoàng kim, cảnh vật quả là mê đắm lòng người!

Trong hồ, thỉnh thoảng dựng đứng lên một ngọn núi đơn độc, không quá lớn nhưng nhìn cũng cao hơn cả đỉnh Everest dưới Địa Cầu. So sánh với những ngọn núi cao vạn trượng nơi đây, thì mấy ngọn núi kia chỉ được tính là núi nhỏ.

Chương 411: Tên sát thủ này thật đáng sợ (2)

Chương 411. Tên sát thủ này thật đáng sợ (2)

Những ngọn núi này rất kỳ lạ, chúng không liên tục mà đứng đơn lẻ nối tiếp nhau, tương tự như thẳng cánh Quế Lâm.

Từng ngọn núi giống như những người lính canh, lại như những búp măng mọc lên từ mặt đất. Trên núi có tre và các thảm thực vật khác nhau, về cơ bản không có đường núi, cũng không có người cưỡi ngựa do địa hình hiểm trở nên không ai muốn sống ở đó.

Nhưng ở dưới chân núi và phía gần hồ, thỉnh thoảng lại thấy lác đác vài ngôi nhà, khói bếp bốc lên nghi ngút, thêm chút khói sương mờ ảo tô điểm cho cảnh sắc tuyệt đẹp nơi đây.

Tuy nhiên, điều thực sự khiến Tần Thộ thích thú chính là sơn mạch hùng vĩ ở đây khác hẳn với những ngọn núi bên ngoài!

Tần Thộ đã từng xem những bức tranh phong cảnh của Quế Lâm, chúng đều rất tú lệ. Cảnh ở đây cũng đẹp, nhưng núi ở đây không phải loại núi mọc thẳng đứng.

Nó tựa như một hình tam giác xoắn, giống như một người đang đứng khom lưng!

Điều kỳ lạ nhất là tất cả các ngọn núi ở đây đều ở trong tư thế này, chúng như đang khom lưng về một hướng!

Thoạt nhìn giống như những ngọn núi đang quỳ bái về một hướng!

Tần Thọ nhìn về hướng quần sơn quy bát, nhìn thấy xa xa có một ngọn núi cao sừng sững, có cây cột xuyên thẳng qua bầu trời! Mây trắng buông xuống, nhuộm vàng ánh mặt trời, tựa như áo choàng rộng phụng khoáng vào đỉnh núi. Mây bay theo gió, rộng mờ mờ ảo ảo bay lượn trong mây sương, hồ trắng gập ghềnh, rộng phụng khoáng nhả múa!

Thật khiến người hoa mắt thần mê, đồng thời, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi kinh sợ!

Ngay cả tính cách ngông cuồng như Tần Thọ cũng không dậy nổi ý niệm cố chấp, không nhịn được cúi đầu chào cao sơn, đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, ngọn núi bị mây che khuất, căn bản không nhìn rõ. Tần Thọ bất giác nghĩ, không phải ngọn núi này luôn đứng một mình đó chứ?

Chẳng lẽ Thuần Đế không có thổ táng? Mà cứ đứng mà thế qua đời sao?

Thu hồi lại suy nghĩ vừa rồi, hắn nhìn về phía núi non chung quanh, Tần Thọ nhớ tới cảm thán của Văn Khúc Tinh:

-Vạn lý giang sơn triều Cửu Nghi!

Cho tới bây giờ, Tần Thọ mới hiểu được ý nghĩa của câu nói đó, không phải là giang sơn ở đây đều cúi đầu trước Cửu Nghi hay sao?

-Đây là đế vương khí tượng sao? Thật là phi thường.

Tần Thọ thở dài.

Lúc này, tiếng kèn lại vang lên, Tần Thọ vỗ xe ngựa bay về phía tiếng kèn, vòng qua hai ngọn đồi, cuối cùng Tần Thọ đã đến chân Cửu Nghi Sơn!

Hắn nhìn thấy dưới chân núi xuất hiện một thành trì rộng lớn gác h đen tường trắng! Tần Thọ không biết thành trì này lớn cỡ nào, nhưng thành trì này vừa vặn vây quanh Thuần Nguyên Phong, cũng là đỉnh cao nhất, trông giống như những ngọn núi vây một vòng quanh đế vương!

Đồng thời, Tần Thọ phát hiện, thành trì khổng lồ này có chút khác biệt so với các thành trì cổ khác! Thành trì này không có tường thành!

Bao bọc xung quanh là một dòng sông, phía Đông Nam và Tây Bắc có một cây cầu bằng đá bạch ngọc, bên ngoài cây cầu đá, mỗi phía có hai người đứng canh gác, người qua lại nhộn nhịp, náo nhiệt vô cùng!

Không giống như các thành trì khác, thành này được canh gác nghiêm ngặt, cổng thành có tu sĩ, kính chiếu yêu treo cao, có vẻ đang giới nghiêm.

- Sư huynh, nơi đây không có tường, cũng không có dấu vết của trận pháp. Bọn họ không sợ bị những yêu ma quỷ quái bụng dạ xấu xa công kích sao?

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên một giọng nữ ngọng ngịu vang lên.

Tần Thọ bất giác nhìn qua, thấy có hai người đang đứng trên một đám mây đen, một nam một nữ, đều mặc y phục đen và đội mũ! Nói chính xác là một tráng hán, một loli!

Dường như bọn chúng sợ người khác không biết mình là sát thủ, trên ngực và sau lưng còn viết một chữ 'Sát' lớn.

Loli trực tiếp ngồi trên vai người kia, đầu đội mũ rộng vành, từ trên mũ rủ xuống một đoạn hắc sa nhỏ, chỉ che vị trí miệng, không nhìn rõ chi tiết khuôn mặt, có điều cằm tròn trịa, hiển nhiên là một

t khuôn mặt bánh bao.

Hắc sa cũng không ngăn được đôi mắt to sáng ngời bên dưới, Tàn Thọ chỉ liếc mắt một cái, giống như đã nhìn thấy một chữ hiện rõ trong đôi mắt nàng ta – giả bộ!

Đúng vậy, Tàn Thọ liếc mắt nhìn nữ nhân kia, điều đầu tiên cảm thấy chính là giả bộ!

Dường như người này đang cố gắng thể hiện mình là một người bất cần sống chết, vô cùng dữ tợn! Nhưng sâu trong ánh mắt rõ ràng là thiếu đi dũng khí của một sát thủ! Nói trắng ra, nàng giả bộ là sát thủ mà thôi. Trên thực tế, thậm chí một con gà cũng không nở ra tay sát hại.

m thanh nói ngọng khi này, có lẽ là của loli này!

Mà tráng hán kia, không biết là do cố ý hay là não hấn ta chậm mấy vòng, tiểu nha đầu hỏi hỏi lâu, mới cất giọng nói:

-Lăng của Đạo Đức Hoàng Đế, cội nguồn đạo đức của thiên hạ, ai dám lỗ mãng? Nếu có người tập kích Linh Lăng cổ thành thì hấn sẽ là kẻ thù truyền kiếp của loài người, Thực ra, hấn muốn đối đầu với người dưới hạ giới. Dù có là thiên đình chín tầng mây cũng không từ bỏ. Nghe nói từng có một con Yêu Long Đại La Kim Tiên định tấn công Linh Lăng cổ thành, kỳ thực hấn chỉ mới bắt tiếng mà thôi. Kết quả là ngày hôm sau, đầu rồng của hấn đã bị treo trên cột bên ngoài Linh Lăng cổ thành!

Trong khi nói chuyện, tráng hán kia chỉ vào một cột sắt gỉ sét, cao hàng km bên ngoài Linh Lăng cổ thành!

Thứ này đặt ở trên Địa Cầu, nhất định là kỳ quan thế giới, nhưng ở đây, so với kích thước của rồng, cây cột sắt này quả thực chỉ bằng một cây sào.

Trên đầu thanh sắt chảy ra máu, gặp gió thổi, huyết long gần như hóa thành rắn găm thét với bên ngoài!

Thanh sắt ngay lập tức sáng lên từng đạo phù văn, biến thành dây xích khóa đám rắn lại, tràn diện vô cùng quỷ dị.

Tiểu nha đầu cũng sửng sốt, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, cố gắng tỏ ra khinh thường, lấy hết dũng khí nói:

-Ta là nhát nhủ, nhát nhủ lãnh huyết vô tình! Ta không trợ ngươi đâu!

Tuy vậy, nhưng chân của nha đầu này hơi run...

Tráng hán vỗ về cái đầu nhỏ của nàng nói:

-Đừng sợ, đó là máu của Yêu Long cấp Đại La Kim Tiêm. Dù đã chết nhưng trong huyết quản vẫn còn oán khí ngưng tụ. Vẫn cố gắng thoát khỏi trói buộc để một lần nữa hóa thành rồng.

-Ta không có sợ! Ta là nhát nhủ, nhát nhủ lãnh huyết vô tình! Dù là Chân Long, ta cũng có thể tát hấn!

Tiểu nha đầu móc ra một thanh dao găm nhỏ, ra vẻ hung ác đặt ở bên miệng, đầu lưỡi phẫn nộ liếm liếm lưỡi dao nói, sau đó...

-Oa... Ca! Đầu lưỡi muội bị cắt đứt, hu hu... đau quá!

Tiểu nha đầu lại không chú ý hình tượng, oa oa khóc lớn lên.

Tráng hán dường như thường thấy nha đầu này như thế, cũng không nóng nảy, mà là trầm giọng nói:

-Một sát thủ chân chính sẽ không bởi vì chảy máu mà thút thít.

Chương 412: Ảo thuật Diệt Tử Ma Quả?

Chương 412. Ảo thuật Diệt Tử Ma Quả?

Vừa mới nói xong, tiểu nha đầu kia giống như trúng ma chú, lập tức không khóc, vừa nức nở vừa nói:

-Đúng, ta là nhát nhủ, ta không khóc!

Tần Thộ nhìn thấy dáng vẻ tiểu nha đầu nói ngọng đáng yêu này cố gắng không khóc, trong mắt lại có nước, cũng nhin không được nữa, cười lên ha hả...

Nụ cười này làm cho đôi huynh muội kia đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con thỏ ngồi bên cạnh trong xe ngựa, con thỏ này không chút kiêng kỵ cười lớn.

Tiểu nha đầu vừa nhìn, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Con thỏ, ngươi muốn chết nhao? Ta chính là nhát nhủ!

Tần Thộ cố nén cười, phối hợp nói:

-Ừ ừ ừ... Chào nhát nhủ, ta sợ muốn chết, ta trốn trước.

Nói xong, Tần Thộ kéo rèm lên tiếp tục cười điên cuồng...

Tiểu nha đầu mặt đều đen nói:

-Ca, hấn cười muội!

Tính cách hán tử hiển nhiên rất ôn hòa, cũng biết tính cách tiểu nha đầu xác thực là đáng yêu thêm buồn cười, ai nhìn không cười mới kỳ quái. Vì vậy nói:

-Hắn là kẻ ngốc, muội đừng chấp nhặt với hắn. Sát thủ chân chính chỉ giết cường giả, một con thỏ không đáng để chúng ta ra tay.

-Ca, huynh nói đúng.

Tiểu nha đầu nói ngọng đáp lại, sau đó kiêu ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt miệt thị nhìn xe ngựa như thể đang nói:

-Ta là nhất nhũ, khinh thường giết người!

Tần Thộ hoàn toàn cười điên rồi, chẳng qua hắn cũng biết tiểu nha đầu không phải người xấu, tráng hán cũng không phải người xấu, không cần cứ cười người ta, thế là võ xe ngựa, xe ngựa chạy như bay đi thẳng đến Linh Lăng cổ thành.

Xe ngựa dừng lại ở đầu cầu, Tần Thộ nhảy xuống, thu xe ngựa vào trong Hắc Ma Thần Hạp, sau đó hất cái tai lớn lên, đi vào bên trong thành.

Dường như hai tên vệ binh ở đầu cầu cũng không thèm để ý mọi người ra vào, đứng nghiêm hai mắt nhìn về phía trước như là pho tượng không nhúc nhích.

Không ai để ý, Tần Thộ cũng vui vẻ tự tại theo đám người đi qua cầu lớn, tiến vào trong Linh Lăng cổ thành.

Hai bên bờ sông là một loạt cây liễu lớn, cành liễu dài như rũ xuống tới trong nước, một hàng cây liễu nối liền cùng một chỗ như là một tường thành màu lục, nhưng mà đây cũng là tường thành yếu nhất trên đời.

Đi qua rừng cây liễu, lọt vào trong tầm mắt chính là thuần một màu ngói xanh tường trắng, kiến trúc đặc biệt vùng sông nước Giang Nam.

Trong thành có người có yêu, qua lại không ngớt, các loại cửa hàng cũng là người và yêu hỗn tạp cùng một chỗ, căn bản nhìn không ra người sợ hãi yêu quái, yêu quái coi người là kẻ thù, như thể đều thích sự tồn tại của đối phương.

Thậm chí Tần Thộ nhìn thấy có người bình thường thuê một vài con Ngưu Yêu Mã Tinh sức lực lớn hỗ trợ khiêng một chồng hàng hóa đi vào một nhà kho, sau đó tính tiền cho bọn hắn. Đám Ngưu Yêu Mã Tinh kia vui vẻ chạy vào một quán rượu bên cạnh đi uống rượu.

Trên đường trên cơ bản không nhìn thấy xe ngựa, vốn dĩ nên do xe ngựa kéo hàng hóa đều bị những yêu quái thân thể cường tráng khiêng một tấm ván phẳng to lớn nâng ở đỉnh đầu, qua lại không ngớt, hoặc là trực tiếp bay lên không trung.

Mà những người bình thường không có tu vi kia đường như cũng nhìn lắm thành quen...

Tóm lại, nơi này hết thấy đều lộ ra vô cùng hài hòa!

Tần Thộ đang đi tới, phía trước bỗng nhiên truyền tới một âm thanh không hài hòa quen thuộc:

-Địa hữu hình, thiên vô hình, nhân hữu hình, mệnh vô hình, số phận là vô thường, tất cả đều trong quái! Đạo trời có thiếu hụt, không chạm vào được Ma Quái!

Tần Thộ nghe âm thanh này vô cùng quen tai, theo đám người đi tới chỉ thấy nơi xa có một quầy hàng, quầy hàng bị một đám người vây quanh, bên trong dựng thẳng một lá cờ lớn! Nhìn giống như là lá cờ những tiên sinh xem bói thường hay dùng!

Chỉ là phía trên này viết không phải đoán mệnh, xem hướng bình thường, mà là viết một chữ 'Ma' lớn màu đỏ!

Không sai, không phải xem tướng, mà là Ma trong bông vải sợi đay!

Tần Thọ gãi gãi đầu, thăm nói:

-Chữ cũng viết sai rồi còn chạy tới đoán mệnh?

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến mấy giọng nói quen thuộc khác.

-Lão Liễu, chữ phía trên kia viết sai đúng không?

Vân Không chân nhân hỏi.

Liễu chân quân lắc đầu nói:

-Hắn là viết sai đi...

Sơn Dã Tiên tuổi tác lớn nhất, sống lâu nhất làm ra vẻ nói:

-Năm tháng hai người các người sống quá ngắn, kiến thức cũng thiếu mấy phần. Chữ kia không có viết sai...

Tần Thọ nghe xong, lập tức dựng thẳng lỗ tai lớn đưa tới, vụng trộm nghe.

Những người khác cũng như thế...

Sơn Dã Tiên đặc ý nói:

-Xem ra, hắn là phương pháp Ma Quả, cụ thể các người cũng đừng hỏi, ta cũng không rõ ràng. Chỉ biết thứ đồ chơi này có nguồn

gốc từ rất sớm, gần với phương pháp suy diễn bát quái... Chẳng qua sau này thất truyền, cũng không biết gia hỏa này có thật sự biết Ma Quải hay không.

Tần Thọ cũng là lần đầu tiên nghe nói có phép tính Ma Quải này, trong lòng quả thực tò mò, cũng mặc kệ ba người quen cũ kia trực tiếp từ dưới mặt đất một đường chui qua đống quần mọi người, cuối cùng đi tới dưới mặt bàn đoán mệnh.

Chỉ thấy trên cái bàn này được phủ một lớp vải cũng khác hẳn những cái bàn đoán mệnh khác, phía trên không phải vải vàng, không có bát quái Thái Cực Đồ, mà là một tấm vải lớn màu đỏ!

Đồng thời Tần Thọ liền nghe thấy tiếng vang trên mặt bàn ào ào dừng lại, âm thanh này hẳn cũng vô cùng quen tai, chỉ là không nhớ ra đã từng nghe ở đâu!

Tần Thọ khua chân vọt lên, rốt cuộc cũng thấy được cảnh tượng trên bàn!

Gần như cùng lúc đó, người xem bói hừ lạnh một tiếng:

-Không hiểu quy củ, không được đụng cái bàn!

Sau đó giọng nói người kia bỗng nhiên liền dừng lại!

Tần Thọ cũng sửng sốt, người trước mắt này thật sự đúng là người quen!

Ngồi trước quầy đoán mệnh là một ông lão râu bạc trắng, trên người mặc áo đạo sĩ nhìn có vài phần đạo cốt tiên phong, sắc mặt hồng nhuận, giữa trán đầy đặn, hai mắt sáng ngời đến... phát sợ!

Người này không phải ai khác chính là lão lừa đảo trước đây tới Tê Hư Sơn lừa gạt!

Trước đây Tần Thộ bầy được túi tiền đầu tiên từ trong tay hắn, về sau mới có chuyện Hạo Thiên Khuyến tới cửa vân vân...

Bây giờ lại nhìn thấy lão già lừa đảo này, Tần Thộ lập tức vui vẻ, nhẹ răng, há hốc mồm làm ra một khẩu hình kẻ đại lừa đảo!

Quả nhiên, lão già lừa đảo lập tức truyền âm nói:

“Con thỏ! Chuyện lần trước ngươi gạt ta ta còn chưa có tính sổ với người đâu, lần này ngươi còn muốn phá hỏng làm ăn của ta thì đừng trách lão đạo ta liều mạng với ngươi!”

Tần Thộ căn bản không để ý tới lão già lừa đảo này, trực tiếp kêu lên:

-Ta biết lão già lừa đảo này!

Đồng thời trong tay Tần Thộ xuất hiện một tấm lệnh bài, chính là lệnh bài Nhật Dạ Du Thần, quơ quơ trước mặt lão già lừa đảo! Đồng thời truyền âm qua nói:

“Lão già, thỏ già ta mặc quan phục, ngươi cảm thấy lời ta nói mọi người tin hay không? Hôm nay là thời gian thiên tế, ánh mắt của các vị thần trên Thiên Đình đều đổ dồn về đây, ta nói một tiếng, cảm đoán ngươi không thể đi ra khỏi Linh Lăng cổ thành này, ngươi có tin không?”

Chương 413: Ma Quỷ?

Chương 413. Ma Quả?

Lão già lừa đảo nghe xong, lập tức giật nảy mình vội vàng nói:

-Con thỏ, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Không thế nào, ngươi đưa trước cho ta một trăm vạn hồng linh tinh làm phí bịt miệng, sau đó ngươi kiếm nhiều hay ít, chúng ta chia đôi, ta coi như không biết.

-Một trăm vạn? Con thỏ chết tiệt, sao ngươi không đi cướp đi?

Lão già lừa đảo quả thực bị dọa giật nảy mình, lần thứ nhất mở miệng đòi một vạn hồng linh tinh, lần này vừa gặp trực tiếp gặp đến trăm lần!

Lão già lừa đảo mắng:

-Mẹ nó ngươi coi ta là Đông Hải Long Vương sao? Lấy ở đâu nhiều tiền như vậy cho ngươi?

Tần Thọ hừ hừ nói:

-Ngươi không cho thì ta sẽ theo sát ngươi, ngươi đi đâu ta đi đó. Thực sự không được nữa thì ta báo lên Hình bộ... Đừng cho là ta không biết, kể lúc trước lừa phỉnh sư phụ ta mua Hắc Long cũng là ngươi phải không? Nếu không phải thỏ gia ta mệnh lớn, hiện tại đã thành phân rỗng rồi! Ngươi không trả tiền thì ngươi chờ xem!

Lão già lừa đảo đầu tiên là sững sờ sau đó nói:

-Làm sao ngươi biết là ta...

-Quả nhiên là ngươi! Mẹ nó, thỏ gia ta liều mạng với ngươi!

Vốn dĩ Tần Thộ muốn chụp chậu phân ném qua, cũng không quan tâm chuyện này có phải là do lão già lừa đảo làm hay không. Kết quả vạn vạn không nghĩ tới, vậy mà thật sự là lão già lừa đảo này làm! Một cơn lửa giận trong lòng Tần Thộ xông lên, cũng nhin kh ông được nữa trực tiếp nhảy dựng lên muốn đánh!

Lão già lừa đảo nhìn thấy sự tình không ổn vội vàng truyền âm nó i:

“Đưa! Ta đưa!”

Tần Thộ nghe thấy lão già lừa đảo nói đưa tiền, lúc này mới nhin suy nghĩ hành hung lão hàng này lại, duỗi móng vuốt ra lẽ thẳng k hí hùng nói:

-Đưa tiền!

Lão già lừa đảo cười khỏ một tiếng, thuận theo đũng quần ném m ột cái túi Tu Di xuống gầm bàn, Tần Thộ vội vàng chui xuống dư ới cầm lên, đếm hồng linh tinh bên trong, quả nhiên có một trăm vạn viên! Hiện nay, một trăm vạn hồng linh tinh đối với hắn mà n ói cũng không tính là con số lớn, chẳng qua Tần Thộ ước chừng l ão già lừa đảo này có thể có một trăm vạn hồng linh tinh đã là đin h thiên, cho nên cũng không tiếp tục hô lên.

Thế nhưng là lão già lừa đảo này lấy tiền quá suôn sẻ, Tần Thộ th ật hoài nghi chính mình đã đánh giá thấp lão già lừa đảo này...

Tần Thộ ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy lão già lừa đảo đang nước m i ếng văng tung tóe giải thích quan hệ của hắn và con thỏ liền nói:

-Đây là một lão tiểu đệ của ta, quan hệ rất tốt, vừa rồi ta chỉ nói đ ùa thôi. Được rồi được rồi... Đừng nói nhiều nữa, Ma Quải có bao nhiêu lợi hại chắc hắn cũng không cần bản đạo nói nhiều? Linh L ăng cổ thành là nguồn gốc của Ma Quải...

Nói đến đây, lão già lừa đảo thở dài một tiếng nói:

-Đáng tiếc a... Đáng tiếc...

Mọi người vây xem cũng là tinh thần chán nản.

Lão già lừa đảo tiếp tục nói:

-Đáng tiếc phương pháp xem bói tốt như vậy, vậy mà lại thất truyền... cũng may năm đó bản đạo may mắn từng gặp Diệp Tổ giảng đạo, cũng đọc qua Diệp Tổ Lý Hợp nên mới học được một ít trong Ma Quả.

Đám người nghe nói như thế, từng người hồ nghi nhìn lão già lừa đảo...

Đúng lúc này, có người từ trong đám người đi ra, khẽ gật đầu với lão già lừa đảo, vẻ mặt đoan chính nói:

-Vị đạo trưởng này, bản đạo Thương Lăng Hải đạo nhân động chủ của Bích Ba Động, theo bản đạo biết Diệp Tổ xuất thân từ Linh Lăng cổ thành chính là Trạng Nguyên Thịnh Đường, từng cùng Mộ Ng Liên tiên tử Diệp Mộ Liên giảm sóng mà đi trên sông Trường Giang, cảm ngộ thiên đạo, sáng tạo ảo thuật Diệp Tử mô phỏng vận chuyển thiên đạo, suy diễn thiên cơ, sau diễn hóa thành Ma Quả.

-Nhưng là theo ta được biết, cách chọn xúc xắc màu sắc chỉ là truyền thuyết, đương thời cũng chưa từng có người nhìn thấy. Người nói người đã từng nhìn thấy, có thể nói ra nghe xem xem? Nếu không, chỉ dựa vào lời nói của đạo trưởng, thực sự khó mà phục chúng. Nơi này là Linh Lăng cổ thành, quê cũ của Diệp Tử, nếu người nói bậy sợ là đừng nghĩ đi được ra khỏi Linh Lăng cổ thành!

Lời này âm vang hữu lực, từng chữ nói ra đều quang minh chính

đại!

Quần chúng vốn dĩ hoài nghi lão già lừa đảo này lừa gạt, nhao nhao nói được, mỗi một người trợn to tròn mắt nhìn lão già lừa đảo rất có một loại cảm giác nếu người không nói ra được, chúng ta liền chơi chết người!

Đồng thời mọi người nghiễm nhiên đã lấy Bích Ba đạo nhân làm chủ...

Tần Thộ đứng ở dưới đáy bàn, vén tấm vải hai bên lên nhìn theo góc độ khác với mọi người, vừa vặn có thể nhìn khuôn mặt lão già lừa đảo và Bích Ba đạo nhân, chỉ thấy hai con hàng này mất đi mà y lại...

Tần Thộ mắng to trong lòng: “Mẹ kiếp! Đây cũng là kẻ lừa gạt!”

Sau đó liền nghe lão già lừa đảo cười khẽ một tiếng, cất cao giọng nói:

-Xúc xác chuyển sang màu đỏ vào xuân thu, đông tây nam bắc...

Tần Thộ vừa mới bắt đầu nghe không hiểu thấu nhưng là càng nghe làm sao càng cảm thấy cái đồ chơi này quen thuộc như vậy?

Chờ lão già lừa đảo nói một đoạn sau, lão già lừa đảo cũng không nói tiếp, ha ha cười nói:

-Cách chọn xúc xác màu này chính là bí văn, bản đạo may mắn thấy qua nhưng không được Diệp Tổ cho phép, không thể truyền ra ngoài. Chỉ nói một đoạn, chứng nhận thân phận mà thôi... Chẳng qua mọi người kỳ thật không nhất thiết phải như thế, có phải là thật hay không tính toán chẳng phải sẽ biết sao?

Bích Ba đạo nhân nghe vậy, gật đầu nói:

-Đây ngược lại có đạo lý, những điều người vừa mới nói kỳ thật chúng ta cũng không cách nào khảo cứu. Cách tính của người như thế nào?

Lão già lừa đảo vuốt vuốt sợi râu nói:

-Mười vạn hồng linh tinh một lần!

-Cái gì?!

Người xem ở hiện trường quả thực bị con số này làm cho giật nảy mình!

Ngay cả Tần Thộ cũng suýt chút nữa từ dưới gầm bàn nhảy ra! Không phải hắn ghét bỏ đất, mà là cảm thấy mình dọa dẫm ít quá, muốn tăng giá!

Lão già lừa đảo cười nhạt một tiếng nói:

-Chư vị, Ma Quả này không như phép tính bình thường. Phép tính thông thường có bấm ngón tay tính, đồng tiền tính, mai rùa tính vân vân, nhưng mà không ngoại lệ đều là mấy thứ vật phẩm như vậy, hơn nữa đều từ trong Hậu Thiên Bát Quái khai triển ra.

-Thế nhưng mà Ma Quả lại khác, Ma Quả tự thành một mạch, không hoảng chừng 144 lá bài, nhiều bài như vậy để tính quẻ, liên quan đến số lượng thiên đạo cũng là nhiều vô số kể!

-Đây cũng là vì cái gì, Ma Quả lần đầu tiên được biết trên danh nghĩa quẻ đứng đầu dưới Tiên Thiên! Hậu Thiên Bát Quái tính không ra, Ma Quả có thể tính, Ma Quả tính không ra cũng chỉ có thể đi truy tầm quẻ tượng Tiên Thiên Bát Quái Phục Hi kia.

-Không biết làm sao, Phục Hi quẻ tượng chỉ có Phục Hi một người nắm giữ, dù cho là Văn Vương cũng chỉ có thể dùng Hậu Thiên Bát Quái, không thể dùng Phục Hi quẻ tượng Tiên Thiên Bát Quái

i.

-Cho nên, Tiên Thiên Bát Quái là thuộc Phục Hi, Ma Quải mới là cực thịnh của thế gian!

Chương 414: Ma Quải? (2)

Chương 414. Ma Quải? (2)

Lão già lừa đảo nhìn như đang nói đạo lý, nhưng trên thực tế lại là đang vỗ mông ngựa, lắt lư lừa người... Người khác nghe không hiểu, Tần Thọ lại nghe được rõ ràng! Không có cách nào bởi vì Lý Hợp chính là người từ trong Linh Lăng cổ thành đi ra, thành tựu của hắn chính là thành tựu của người Linh Lăng cổ thành, khoe khoang về Lý Hợp chính là tăng bốc tất cả mọi người! Vỗ mông ngựa đừng quan tâm là thật hay giả, mọi người thích nghe là được!

Chí ít, không ai sẽ nhảy ra hô to một tiếng:

-Quẻ tượng của lão tổ tông là đồ vô tích sự!

Bởi vì cái gọi là thiên xuyên vạn xuyên nịnh nọt không xuôi, lão già lừa đảo chính là giẫm chuẩn cái điểm này thổi phồng lên, thổi đến nỗi mọi người mở cò trong bụng, không còn đối địch.

Cuối cùng, lão già lừa đảo tổng kết nói:

-Phép tính Ma Quải phức tạp, bần đạo cũng không phải đặc biệt tinh thông, cho nên mỗi một lần xem bói đều muốn hao phí lượng l

ón tinh khí thần, cho nên mỗi ngày bần đạo chỉ tính mười quả, mà lại chỉ tính quả tượng có độ khó cao, không tính quả bình thường!

Lời này vừa nói ra, đám người đầu tiên là sững sờ, hiển nhiên mọi người không nghĩ ra tại sao lão đạo sĩ này có tiền không kiếm, mệt mỏi thì mệt mỏi thôi...

Nhưng mà nghe phía sau, mọi người có chút tiếc hận, phép tính lợi hại như vậy, một ngày vậy mà chỉ có thể xem mười lần.

Đồng thời mọi người cũng cảm thấy, Ma Quả của lão tổ tông này chỉ tính khó, không tính đơn giản!

Nếu là khó, vậy thu tiền nhiều chút cũng không có gì...

Thế là, mọi người mơ hồ tiếp nhận giá cả đắt đỏ của lão già lừa đảo.

-Ta tới trước tính một quả! Mười vạn hồng linh tinh đúng không? Đưa người, đếm xem!

Bích Ba đạo nhân quả nhiên là người đầu tiên đứng ra, ném tới một cái túi Tu Di.

Lão già lừa đảo tùy ý liếc qua nói:

-Không cần đếm, xem xét liền biết. Nếu là bần đạo bị lừa, quầy hàng này cũng không cần mở nữa.

Nghe nói như thế, không ít người nở nụ cười...

Lão già lừa đảo ngồi ngay ngắn ở trên ghế ngồi hỏi:

-Tính cái gì?

Bích Ba đạo nhân suy nghĩ một chút nói:

-Ừ, nghe nói Thuần Đế năm đó lưu lại một bản Trọng Hoa Kinh, không biết kinh này hạ lạc ở phương nào, người có thể tính toán không?

Lời này vừa nói ra, người ở chỗ này nhao nhao nghiêng tai lắng nghe, hô hấp cũng ngừng lại!

Nơi này là Linh Lăng cổ thành, đại đa số người ở nơi này, hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ với Hữu Ngu Thị Thuần Đế, Trọng Hoa Kinh của lão tổ tông, ai có thể không thêm để ý?

Lão già lừa đảo nghe xong, có chút trầm ngâm nói:

-Cái này dính đến thượng cổ đại đế, xem như xác thực có chút phiền phức... Ta không dám cam đoan với người, chẳng qua ta có thể tính một quả thử một chút. Nếu tính ra được là tốt nhất. Tính không ra, tiền này trả lại cho người, miễn cho hồng thanh danh của bản đạo.

Nghe nói như thế, đám người khẽ gật đầu, không ít người âm thầm đuổi ra ngón tay cái, cảm thán nói:

-Nhân phẩm tốt!

Bích Ba đạo nhân cũng là gật đầu nói:

-Vậy tính thử xem.

Tần Thộ nghe đến đó lắc đầu, hắn xem như thấy rõ, lão già lừa đảo này có thể xem bói được hay không hắn không biết, nhưng mà từ trò lừa gạt của lão già lừa đảo này vẫn là lợi hại. Mỗi một câu của hắn đều sắp đặt tốt!

Hắn không đành nhip nói trăm phần trăm tính ra, bởi vì Trọng Hoa Kinh liên quan quá lớn, nếu như tính ra, không chừng toàn bộ L

inh Lăng cổ thành đều muốn nổ tung! Lão cổ đồng còn sống bên trong Hữu Ngu thị đoán chừng đều sẽ tung ra đi tìm Trọng Hoa Kinh. Hậu quả kia hẳn không thể trốn thoát khỏi có liên quan...

Đồng thời, hẳn đánh nhịp nói có thể tính ra, cũng sẽ dẫn tới mọi người bất mãn. Dù sao đây chính là Trọng Hoa Kinh, kinh thư lão tổ tông lưu lại cho tất cả mọi người. Nếu như có thể dễ dàng tính ra như vậy, cảm giác luôn cảm thấy không được tôn trọng, tự nhiên không vui.

Cuối cùng, lão già lừa đảo nói xem không ra trả lại tiền, liền cao minh hơn, không chỉ có đẩy một cái Thuần Đế, vô mộng ngựa tất cả mọi người, cuối cùng còn tới một cái đền thờ trình tiết!

Do đó tất cả mọi người ở đây ngoại trừ con thỏ trên cơ bản đều xem như công nhận hẳn.

Tần Thộ đang phân tích liền nghe lão già lừa đảo tự lẩm bẩm thì thầm cái gì, sau đó vô cùng thần thánh vươn hai tay, rửa tay một cái ở một cái ngọc bồn bên cạnh, cuối cùng mới vung ống tay áo lên, hai tay chậm rãi rơi vào trên mặt bàn, sau đó liền nghe âm thanh ào ào liên tiếp!

Tần Thộ nghe âm thanh này trong lòng cảm thấy kỳ quái, âm thanh này sao lại quen thuộc như vậy chứ?

Trong nháy mắt đó, Tần Thộ thậm chí có loại ảo giác như thể lập tức về tới bên trong căn phòng thuê ở Địa Cầu.

Khi đó phòng ở của Tần Thộ ở trên một quán mặt chược, phòng ở rất cũ kỹ, không có biện pháp cách âm, cơ hồ mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều bị âm thanh bên trong quán mặt chược tàn phá!

Cho nên, Tần Thộ đối với âm thanh chà mặt chược này vô cùng quen thuộc!

Cũng bởi vậy Tần Thộ bởi vì bị mặt chược tra tấn nửa chết nửa sống, đối với mặt chược cũng là cắn thù đến tận xương tủy, trong lòng sẽ không đi học thứ này.

Bởi vậy, Tần Thộ chỉ biết mặt chược này có bài gì, nhưng mà cụ thể chơi như thế nào cũng không rõ ràng.

Giờ này khắc này lại nghe được âm thanh quen thuộc kia, cảm giác đầu tiên của Tần Thộ chính là lật ngược cái bàn, sau đó hành hung đánh cho con hàng kia một trận! Chẳng qua Tần Thộ lập tức nhận được, trong lòng nói nhỏ:

-Đừng kích động, đây không phải Địa Cầu, nơi này không có mặt chược, phía trên là Ma Quả... Mà lại là một người chơi, không phải bốn người, không có việc gì, không có việc gì...

Đúng lúc này, lão già lừa đảo nói:

-Cách thức xem Ma Quả khác với xem bói bình thường, người cần xem bói và người xem Ma Quả cùng nhau tính mới được. Vị đạo hữu này ngồi xuống đi, học bản đạo như vậy, đem từng mai từ ng mai bài cầm lên, dựa theo trình tự sắp xếp này. Nhớ kỹ, bài của người không được để cho ta nhìn.

Sau đó Tần Thộ liền thấy Bích Ba đạo nhân ngồi xuống, Đại Mã Kim Qua tách hai chân ra thì thôi, hai tay tên này còn đang chà xát trên đầu gối...

Càng xem một màn này, Tần Thộ càng cảm thấy hai cháu trai này chính là ở phía trên chơi mặt chược!

Tần Thộ cũng nhịn không được nữa, từ dưới đáy bàn chui ra ngoài, sau đó gác chân lên trên xem xét, Tần Thộ mắng ngay tại chỗ:

-Mẹ kiếp! Đây là Ma Quả? Cái này mẹ nó chính là mặt chược đấy chứ?!

-Con thỏ, xem bói, không hiểu thì đừng nói lung tung, làm rối loạn vận chuyển thiên đạo, tính sai thì tính lên người người đó? - Lão già lừa đảo quát lớn.

Tần Thọ nhếch nhếch miệng, không còn gì để nói, chẳng qua vẫn hiểu đạo lý thu tiền tài, ngậm miệng lặn đi.

Chương 415: Con thỏ chính nghĩa

Chương 415. Con thỏ chính nghĩa

Tần Thọ không có lặn, mà móc ra một cái ghế ném xuống đất, cái ghế ngồi ở phía trên, sau đó liền nhìn lên Ma Quả danh xưng đệ nhất quỷ dưới Tiên Thiên!

Chỉ thấy sau khi lão già lừa đảo một mặt ngưng trọng sờ soạng một lá bài, lật lên đánh ra nói:

-Một thùng!

Bích Ba đạo nhân nói theo:

-Ăn!

...

Sau khi Tần Thọ nhìn mấy phút, rốt cục xác định, cái này con mẹ nó chính là mạt chược!

Chỉ là cách chơi của lão già lừa đảo và Bích Ba đạo nhân còn rất đơn giản, chính là người ăn, ta chênh lệch, vừa đi vừa về như vậy ném đến ném đi, thắng đến tất cả bài đều dùng hết, trong tay lão già lừa đảo còn lại hai tấm bài, theo thứ tự là một thùng và yêu kê.

Lão già lừa đảo thở dài nói:

-Quẻ tượng ra rồi, nhưng mà không tốt lắm.

Bích Ba đạo nhân nói:

-Xin chỉ giáo cho?

Những người khác cũng đều đưa đầu đến muốn nghe.

Lão già lừa đảo lườm đám người một chút, lấy ra một tờ giấy, đưa lưng về phía tất cả mọi người viết mấy chữ sau đó giao cho Bích Ba đạo nhân nói:

-Xem như tính ra, chỉ là lần đi này hung hiểm, người nên chú ý.

Sau khi Bích Ba đạo nhân xem xong, chưa xót mà nói:

-Cái này... Quên đi thôi, thực lực này của ta đi sợ là hung phạm hiểm. Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ, người vẫn là nói cho đám người nghe đi.

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, ai cũng kích động như muốn nhào tới ôm Bích Ba đạo nhân hôn một cái.

Tần Thọ cũng tò mò, ôm một tia hi vọng cuối cùng nhìn về phía lão già lừa đảo, hi vọng hẳn thật sự có thể nói ra một chút gì đó...

Kết quả lão già lừa đảo thở dài một tiếng, một tay lấy ra một thùn

g để lên bàn, nói:

-Đây là một thùng, hình tròn, đứng lên như là vừa lúa, nói rõ Trọng Hoa Kinh kia hẳn là ở trong một vừa lúa. Đương nhiên, vừa lúa chỉ là một cái phạm vi, đơn giản mà nói, hẳn là một chỗ ở trong nhà kho.

-Lại nhìn yêu kê này, yêu kê đại biểu cho chim bay, ở trong Ma Quả, thay thế chim sẻ. Bởi vậy Ma Quả cũng xưng là chim sẻ...

-Chim sẻ ăn cốc, đại biểu cho hung hiểm.

-Đồng thời, yêu kê cũng chỉ ra phạm vi vừa lúa, Trọng Hoa Kinh hẳn là ở trong nhà kho của chim thú tinh quái nào đó!

-Một thùng là tròn, tròn như mặt trời, trong mặt trời có chim!

Nếu không có tính sai, Trọng Hoa Kinh hẳn là ở trong bảo khố của Tam Túc Kim Ô trên Thái Dương!

Nghe đến đó, tất cả mọi người ở đây đều kinh hô một tiếng, sau đó từng người ai nấy đều ủ rũ...

Bích Ba đạo nhân cười khỏ nói:

-Tam Túc Kim Ô chính là thượng cổ chi vật, hiện nay đã sớm diệt tuyệt. Hiện tại Thái Dương chương không toàn hỏa bộ chúng thần ở trong tay, nếu bảo khố Tam Túc Kim Ô vẫn còn, đó cũng là đồ vật của Thiên Đình, đi Thiên Đình trộm đồ...

Bích Ba đạo nhân lắc đầu.

Những người khác cũng là một mặt chán nản, nhao nhao thở dài.

Tần Thọ không tin lão già lừa đảo kia một chữ nào, theo Tần Thọ thấy, lão già lừa đảo lập tức dẫn Trọng Hoa Kinh đưa đến Thái D

ương Cung, mục đích chính là cắt đứt tâm tư của mọi người, để mọi người không cách nào đi xác minh thật giả của chuyện này.

Xem như Hữu Ngu Thị tiên nhân, lợi hại thế nào đi nữa lại như thế nào? Ai dám đi Thiên Đình cướp bóc Thái Dương Cung?

Ở Thiên Đình lâu như vậy, Tàn Thọ hiểu một cái đạo lý, dưới gầm trời này, mặc kệ là Phật giáo cũng được, yêu qua quỷ quái, các thế lực lớn gì cũng được! Ở trước mặt Thiên Đình chính là cận kề!

Thế giới của ngày hôm nay, Thiên Đình một nhà độc đại, căn bản không có nhà thứ hai có thể lấy đồ khỏi tay Thiên Đình!

Tuy Thiên Đình đối với Hữu Ngu Thị không tệ, nhưng mà kia là tôn trọng công tích của Thuần Đế, thật sự chọc tức Thiên Đình, diệt độc đình dòng Hữu Ngu Thị là được rồi.

Đạo lý này, con thỏ Tàn Thọ tiến đến Thiên Đình không bao lâu liền biết, Hữu Ngu Thị không có khả năng không biết, lòng dạ lão già lừa đảo càng biết rõ hơn...

Cho nên...

-Được rồi, quẻ đã coi xong. Còn có ai muốn xem không? - Lão già lừa đảo hỏi.

Đám người nghe xong, lập tức kích động, chẳng qua rất nhiều người không có tiền cho nên không có đi lên, nhưng mà phú gia công tử trong đám người nhìn thấy lại kích động.

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên:

-Ta đến xem xem!

Sau đó liền thấy một tên trắng hán gạt đám người ra đi tới trước

mặt lão già lừa đảo, trên bờ vai trắng hán còn có một tiểu nha đầu đang ngồi, hai người mặc một bộ đồ đen mang mũ rộng vành, trên thân còn có chữ sát cực lớn, tất cả mọi người nhìn thấy đều buồn cười.

Có người thầm nói:

-Dưới gầm trời này còn có sát thủ đem thân phận viết ở trên người sao? Ha ha...

Lúc này Tần Thộ liền thấy ba người Vân Không chân nhân, Liễu chân quân, Sơn Dã Tiên đột nhiên giật cả mình, sau đó lập tức thối lui ra khỏi đám người, đứng ở xa không đi tới.

Tần Thộ hồ nghi nhìn ba người một chút, Sơn Dã Tiên nhìn con thỏ, chỉ chỉ trắng hán cùng tiểu nha đầu, sau đó làm một thủ thế ra hiệu nguy hiểm.

Tần Thộ nghi hoặc trong lòng, hai người kia nguy hiểm? Không nhìn ra! Tiểu nha đầu rất dễ thương!

-Ai nha! Con thỏ, ca, hình như kia là con thỏ!

Tiểu nha đầu nhìn thấy Tần Thộ chợt hoảng sợ nói.

Trắng hán nhìn về phía con thỏ, khẽ gật đầu xem như chào hỏi, nó cúi đầu lại, tính tình trắng hán này vẫn là rất ôn hòa, tuyệt không giống nhân vật nguy hiểm.

Tần Thộ tin vào giác quan thứ sáu của mình, hơn nữa hắn cũng không tin thật sự có người dám giết thiên thần của Thiên Đình ở chỗ này! Nên biết là, bây giờ trong thành này, chỉ tính riêng thiên thần là có một đồng! Ánh mắt của Ngọc Đế đều ở đây, ai dám làm loạn?

Tiểu nha đầu ngồi xuống, bởi tay ngắn quá, không thể chạm tới c

hồ xa, không cam lòng nói:

-Ca, muối với không tới.

Tráng hán giúp tiểu nha đầu lấy miếng thẻ lại...

Lúc này Tần Thộ mới phát hiện, lão già lừa đảo đối diện vẫn nhắm mắt ngồi trên cao như cũ, ra vẻ như tiên ở cõi khác. Thế nhưng Bích Ba đạo nhân thì không giống rồi, giờ phút này hắn không ngừng rơi mồ hôi, thỉnh thoảng hắn lại phải lau đi một lượt...

Tần Thộ càng thêm tò mò, tiểu nha đầu và tráng hán kia có lai lịch gì, vậy mà lại đáng sợ đến thế?

Tần Thộ truyền âm hỏi lão già lừa đảo, lão già lừa đảo truyền âm nói:

-Không phải do bọn họ đáng sợ, là thứ ở phía sau họ đáng sợ! Người không thấy à?

Gương mặt Tần Thộ ngậy ra:

-Ý gì thế?

Lão già lừa đảo suy nghĩ một chút rồi nói:

-Hai người này mạng không dài, đằng sau họ bị kẻ khác dán lên Sách Mệnh Thiếp!

Tần Thộ liếc mắt một cái nhìn đằng sau tiểu nha đầu và tráng hán, quả nhiên, sau lưng hai người có một tờ giấy màu đen, trên đó dù ng một màu đỏ như máu vẽ lên một hình vẽ cổ quái.

Chương 416: Con thỏ chính nghĩa (2)

Chương 416. Con thỏ chính nghĩa (2)

-Đây chính là Sách Mệnh Thiếp? Thứ này thật sự đáng sợ thế à?

Tần Thọ hỏi lão già lừa đảo.

Lão già lừa đảo nói:

-Đáng sợ? Ha ha... Đây là Sách Mệnh Thiếp của tộc A Tu La, A Tu La là tộc chiến tranh, cứng đầu, thẳng thắn, chỉ cần bị bọn họ nhắm vào, chỉ cần trong tộc A Tu La còn một người sống, thì sẽ tìm cơ hội lấy mạng người bất kỳ lúc nào. Hơn nữa tộc A Tu La nổi danh là không nói đạo lý, không ra tay thì thôi, ra tay là sẽ diệt cỏ tận gốc! Bất kỳ người nào tới gần mục tiêu, cũng có thể trở thành mục tiêu bị đuổi giết. Quan trọng nhất là, cao thủ trong tộc A Tu La tàng tàng lớp lớp, công pháp quỷ dị khó lường... Có người nói tổ tiên của bọn họ từng là người đứng ở cửa Huyết Hà, một đao bỏ đời Địa Tàng Vương Bồ Tát, Linh Sơn cũng chẳng có cách nào để bắt được bọn họ. Người cảm thấy, bị một bộ tộc như vậy nhắm vào thì thế nào?

Tần Thọ ngẫm lại tình cảnh này, trong lòng cũng thần thờ.

Địa Tàng Vương Bồ Tát, tuy chỉ là bồ tát chính quả, thế nhưng thực lực tuyệt đối không hề kém bất kỳ một vị Phật nào! Một người có năng lực như vậy mà cũng bị một đao bỏ đời, vậy tổ tiên của A Tu La hung hãn tới độ nào?

-Nghe cũng thú vị, đáng tiếc... - Lão già lừa đảo thở dài nói.

Lúc này, tiểu nha đầu lên tiếng:

-Này! Mở ra đi, ta chuẩn bị xong rồi.

Lão già lừa đảo cười ha ha nói:

-Tiểu cô nương, ngươi xem cái gì?

Tần Thộ vừa nghe bỗng thấy không vui, truyền âm nói:

-Lão già lừa đảo, tiểu cô nương nhà người ta sắp chết rồi, ngươi còn lừa người ta tiền?

Lão già lừa đảo nói rất đương nhiên:

-Một người chết, thì giữ tiền làm gì? Đưa cho ta, ta giúp bọn họ giúp cho người có nhu cầu, còn có thể giúp cho bọn họ làm việc thiện tích đức!

Tần Thộ vừa nghe đột nhiên nổi nóng:

"Lượn đi! Nói chung người này không thể lừa!"

Nét mặt của lão già lừa đảo tối sầm lại, truyền âm mắng:

“Con thỏ chết dẫm, tiền đều cầm rồi, ngươi không cho ta sống yên ổn chút à?”

Tần Thộ giận giữ nói:

“Sống yên ổn cái đầu ngươi! Ngày hôm nay ngươi lừa đảo tiểu nha đầu này xem!”

Lão già lừa đảo thấy Tần Thộ thật sự nổi giận rồi, bất đắc dĩ an ủi:

“Con thỏ, người yên tâm, tiền này ta chắc chắn không tiêu linh tinh. Đến lúc cần sẽ đầu tư lên cung trăng cho người, giúp đỡ một vài người có đời sống khổ cực, đây chắc chắn là làm việc thiện giúp đỡ cho bọn họ! Cũng có thể giúp họ lúc đầu thai, có thể được đầu thai tốt. Đúng không?”

“Cút đi! Người còn muốn thuyết phục thỏ gia ta? Lời nói thốt ra từ miệng người, thỏ gia ta một từ cũng không tin!” Tần Thọ không hề do dự cự tuyệt.

Lúc này tiểu nha đầu ngọc nghé hỏi:

-Này! Sao người không để ý tới ta? Giống như xem thường ta vậy?

Lão già lừa đảo nghe vậy, cười vội nói:

-Đâu có, bản đạo đang suy nghĩ một vài vấn đề liên quan tới thiên địa đại đạo. Đạo hữu, các người muốn xem bói gì thế?

Tần Thọ nghe vậy, mặt liền đen lại, truyền âm nói:

“Người xem lời của thỏ gia ta đây là gió thổi bên tai đúng không?”

Lão già lừa đảo còn muốn nói gì đó, một cái móng vuốt màu trắng, lông xù đột nhiên đập lên bàn, sau đó nghe một tiếng rống lớn:

-Thứ tự trước sau, ta tới trước, bói cho ta trước!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, lúc này mới để ý ra, chuyện này là một con thỏ.

Tần Thọ vùng tay lên, cũng không truyền âm, trực tiếp vỗ bàn nói:

-Ông lão, có tính hay không? Không tính thì ta lật bàn đây!

Gương mặt lão già lừa đảo đen thui, hắc biết, con thỏ chết này không ông biết chạm vào cái gân nào, không giữ lời với hắc. Đối với con thỏ lão nháo dám nào loạn cả Thiên Đình, lão già lừa đảo cũng đành bất đắc dĩ, thuận miệng nói:

-Người muốn bói đúng không? Được, nói đi, người là thứ gì?

Tần Thọ vừa nghe, lông mày nhíu lại:

-Người nói cái gì?

Lão già lừa đảo tức giận nhấn mạnh nói:

-Ta nói người là cái thứ...

Lời còn chưa dứt, trong lòng lão già lừa đảo thầm nói không ổn, biết mình nói sai rồi.

Quả nhiên, con thỏ đối diện nhếch miệng lên, hét lớn:

-Người dám mắng người?

Đáng nói, con thỏ này một phát nắm lấy bàn, dùng sức hất lên, cái bàn liền lật ngược ngay, va về phía mặt của lão già lừa đảo!

Lão già lừa đảo vội vã lùi về sau để tránh, tức giận truyền âm nói:

“Con thỏ chết dẫm, người đang làm loạn đây à? Người có điên không?”

Tần Thọ chớp hai mắt một cái, ra cái dáng là thỏ gia ta tới phá đả y, thì sao? Đồng thời Tần Thọ truyền âm lại:

“Đồ khốn cút nhanh! Chớ ép ta gọi thiên thần tới đây bắt tên lừa đ

ảo!”

Lão già lừa đảo nghe vậy, vẻ mặt oan ức nhìn Tần Thọ, hừ hừ hai tiếng, mở miệng muốn nói gì đó với mọi người, để giữ lại thể diện cho bản thân, để giữ được khu vực này, sau này còn quay lại là m ăn.

Kết quả con thỏ liền hét lên, khiến hắn nuốt lời lại:

-Cút! Cút mau!

Lão già lừa đảo bắt đắ dĩ, không thể làm gì hơn là xoay người chạy mất.

Lão già lừa đảo đi rồi, Bích Ba đạo nhân còn chưa hết hi vọng, đi lên giả vờ làm người tốt nói:

-Vị đạo... ừm... thỏ gia này, ngươi làm vậy không được hay cho lắm. Theo bản đạo thấy, đạo hữu vừa rồi là biết...

-Biết cái đầu ngươi! Lấy mặt chước làm Ma Quỷ, ngươi tưởng ta bị ngốc à? - Tần Thọ trợn tròn mắt kêu lên.

Bích Ba đạo nhân còn định nói gì đó, con thỏ truyền âm tới nói:

“Đừng cho là ta không biết hai người các ngươi là cùng một giuộc, nể tình quen biết các ngươi, nên không vạch trần các ngươi, cũng không bắt các ngươi vào đại lao. Nhân lúc thỏ gia ta còn chưa nổi điên, mau cút đi!”

Câu nói tiếp theo của Bích Ba đạo nhân bỗng nhiên đã bị chặt đứt, ảo não xoay người chạy luôn.

Những người khác thấy vậy, đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không thể hiểu chuyện này là thế nào, thậm chí còn có người lên tiếng oán trách.

-Con thỏ này ở đâu ra vậy? Thật khó lắm mới thấy Ma Quái đã thắt truyền từ lâu, lại bị hấn ta phá nát.

-Lại còn không à...

-Thật là vô lễ, Linh Lăng cổ thành của chúng ta còn là thành Đức Tổ, hấn dám làm loạn, phá hoại quy củ như vậy.

...

Tần Thộ nghe mấy câu nói này, giống như con ruồi vo ve ở bên tai, liền nhảy dựng lên rồi kêu to:

-Các người biết cái gì! Nếu thỏ gia ta đây muốn lấy đức phục người, sợ là các người chịu không nổi!

Tính cách những người này cũng xem là ôn hòa, thấy con thỏ nhấm tới mình, hơn nữa trông có vẻ là loại không dễ động vào, lắc đầu liên tục, xoay người mà đi, giải tán hết.

Đợi khi người đi hết, Tần Thộ vỗ vỗ tay, bĩu môi thảm nói:

-Xi!

Độp!

Một cái tát đập vào trên gáy Tần Thộ!

Cái tai dựng thẳng lên cũng bị đánh dạt ra!

Tần Thộ cả giận nói:

-Ai?!

Vừa quay đầu lại thì thấy một đôi mắt to nhìn hấn chăm chăm!

Đây chính là tiểu nha đầu sát thủ mang đầu lạp!

Chương 417: Lập hội

Chương 417. Lập hội

Tiểu nha đầu một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ vào mũi Tần Thọ, tức giận nói:

-Con thỏ! Sao ngươi lại quấy gỏi ta xem bói!

Tần Thọ biết, tiểu nha đầu này chỉ có âm cuốn lưỡi là dùng đầu lưỡi, những âm khác cũng còn ổn. Vì vậy cũng không lấy làm quái lạ, mà lắc cái tai của mình, nói:

-Hắn là một tên lừa đảo!

-Làm sao ngươi biết hắn là tên lừa đảo?

Tiểu nha đầu vốn là không tin.

Lúc này tráng hán ca ca của tiểu nha đầu sờ đầu của tiểu nha đầu nói:

-Hắn là tên lừa đảo.

Tiểu nha đầu không tin con thỏ, nhưng mà vẫn tin ca ca, ngửa đầu nhìn về phía tráng hán, nhưng do vành nón quá là lớn, ngửa đầu v

ăn không trông thấy mặt trắng hán. Có điều tiểu nha đầu thật biết diễn trò, vờ như là trông thấy rồi mà nói:

-Ca, sao huynh lại nói vậy?

Giọng trắng hán ồm ồm bảo:

-Sói đều có thể nhận ra được con chó trong đàn sói.

Tiểu nha đầu sững sờ...

Tần Thộ lập tức dựng một ngón tay cái lên nói:

-Lời này quá hay!

Tiểu nha đầu ngây ngô hỏi:

-Sao mà nhận ra?

Không đợi trắng hán đáp, Tần Thộ nói:

-Lúc ăn cơm tối đặt một chậu phân ra, kẻ nào ăn thì là chó!

Trắng hán, tiểu nha đầu:

-...

Trắng hán vội ho một tiếng, chớp tay nói với Tần Thộ:

-Vừa rồi đa tạ đạo hữu tương trợ, tại hạ Nhất Sơn, đây là muội muội ta Nhất Thủy.

Tần Thộ vội vã đáp lễ nói:

-Tại hạ Tần Thộ!

-Phụt...

Tiểu nha đầu không nhịn được liền bật cười, sau đó chỉ vào Tần T
họ bắt đầu cười ha hả.

Tần Thọ cũng không tức giận, từ nhỏ đã bị người ta lớn tiếng cười
i, đã quen lâu rồi.

Nhưng mà tráng hán Nhất Sơn không cười, mà chỉ hỏi một câu:

-Thọ trong từ thọ mệnh?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng.

Nhất Sơn nói:

-Tên rất hay.

Tần Thọ có thể cảm nhận được, tráng hán nói những lời này đều l
à thật lòng, không phải nói cho có. Bỗng nhiên Tần Thọ tăng lên
nhiều hảo cảm với Nhất Sơn, theo bản năng nói:

-Nhất Sơn lão huynh, sau lưng các người bị dán giấy đen, các ngư
ời biết chưa.

Nhất Sơn còn chưa nói, chỉ thấy Nhất Thủy lấy một cái Sách Mện
h Thiếp xuống, đắc ý giơ lên trong tay, cười nói:

-Người nói cái này à?

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Người biết? Sao không lấy xuống?

Nhất Thủy lẩm liệt nói:

-Vì sao lại phải lấy xuống? Người ta khó khăn lắm mới lấy được từ chỗ Nhân Sâm Tang ngã xuống rồi dán lên lưng mình.

Nói xong, Nhất Thủy còn khá đắc ý.

Tần Thộ thì lại một phát biến đen hai con mắt, hấn từng gập kẻ hãm hại đồng đội, chưa gặp ai hãm hại chính mình! Nha đầu này thật là thành thực, tự tay chơi mình!

Tần Thộ ho vội hai tiếng, có lòng tốt nhắc nhở:

-Có người nói đây là Sách Mệnh Thiếp của tộc A Tu La...

Nhất Thủy nghiêng đầu, vẻ mặt thành thật nói:

-Ta biết chứ!

Tần Thộ bỗng nhiên bị tức tới cuống lên:

-Biết mà còn dán lên người mình? Còn một lần dán hai cái?

Nhất Thủy rất thẳng thắn nói:

-Dán lên trông oai mà!

Tần Thộ và Nhất Thủy mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, cuối cùng Tần Thộ phát hiện ra, tư duy của nha đầu này và hấn có vẻ không ăn khớp cho lắm... Lập tức nhìn về phía Nhất Sơn nói:

-Huynh đệ, huynh cũng nghĩ vậy sao?

Nhất Sơn yêu chiều xoa đầu Nhất Thủy nói:

-Muội ấy thích là được rồi.

Tần Thọ nghe vậy, hai mắt hoa lên, thầm nhủ: “Quả nhiên là huynh muội mà...”

Tần Thọ vội ho một tiếng hỏi:

-Vậy thì, các người có chỗ dựa à?

Nhất Sơn và Nhất Thủy lắc đầu.

Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Hai người là Đại La Kim Tiên?

Nhất Sơn và Nhất Thủy tiếp tục lắc đầu.

Tần Thọ lại hỏi:

-Hai người không sợ chết?

Nhất Thủy lập tức nói:

-Ta là nhất nhũ, nhất nhũ lãnh huyết vô tình, không sợ chết!

Nhất Sơn thì lại thành thật gật đầu nói:

-Sợ.

Tần Thọ vội la lên:

-Sợ, các người còn tìm đường chết? Thứ đồ này không thể dán lên, đưa ta!

Tần Thọ cũng không phải không sợ chết, mà hắn tự thấy sau lưng có Thiên Đình làm chỗ dựa, thánh nhân cũng không giết hắn, tự thấy với chỗ dựa này của hắn, không cần phải lo lắng những tên k

hồn nạn nào đó truy sát. Hơn nữa, bản thân hắn rất thích tích trữ nhiều đứ đờ trên người, sau đó chỉ cần chờ công pháp đủ rồi, liền mở đường phi thăng luôn.

Lại thêm, hắn cảm thấy hai huynh muội này cũng là con người tốt, cứ vậy mà chết đi thì không khỏi đáng tiếc.

Tần Thộ đưa tay bắt lấy, Nhất Thủy vội vã nhảy ra đằng sau, kêu lên:

-Làm gì đấy? Ăn cướp à? Nói cho người biết, thứ này của ta, không cho người! Muốn có thì tự mình lấy!

Tần Thộ đen thui cả mặt, biết không thể nói chuyện tử tế với nhà đầu Nhất Thủy này, liền nhìn về phía Nhất Sơn.

Nhất Sơn cười ôn hòa nói:

-Thôi vậy, muội muội ta thích thì để cho nàng giữ đi.

Nhất Thủy đắc ý cười một tiếng:

-Đúng là ca ca của muội tốt.

Tần Thộ nghe vậy, bỗng nhiên cảm thấy thật mệt lòng, hắn không biết hai huynh muội này gan to hay là bị ngốc nghếch quá? Thứ này có thể vì thích nên giữ lại sao? Đây là mầm tai họa đấy!

Nhìn gương mặt như sắp phát điên của Tần Thộ, Nhất Thủy bỗng nhiên dùng hai tay kéo cổ tay áo, muốn cởi y phục ra!

Tần Thộ vừa nhìn, sợ tới mức hét lớn:

-Đừng... Ta không có hứng thú với loli!

Kết quả là Nhất Thủy cởi y phục sát thủ ra, bên trong còn một bộ

y phục, có điều đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng bên trong y phục, tất cả đều là các loại lệnh truy nã, thẻ truy nã...

Tần Thộ thấy vậy, cạn lời hoàn toàn rồi.

Nhất Thủy khá là đắc ý nói:

-Người xem, đây đều là những thẻ truy nã lấy xuống ở cổng ra vào các nơi, không thích lại đổi sang cái khác mà dán vào, có ngẫu hay không?

Tần Thộ ngửa đầu nhìn trời, cười khan một tiếng:

-Đỉnh cấp!

-Con thả! Con thả!

Đúng lúc này một giọng nói quen thuộc truyền tới, Tần Thộ vừa nghiêng đầu thì trông thấy một con chó to lớn chạy tới mang theo cả đường mù mịt bụi. Sau đó con chó đen trắng gấp, vẫy đuôi, dừng lại bên cạnh Tần Thộ.

Nhất Thủy tò mò:

-Người nuôi chó à? Đã được một tuổi chưa?

Hạ Thiên Khuyển vừa nghe vậy, mặt bỗng nhiên càng đen hơn, hét lớn:

-Tiểu nha đầu, người nói ai đấy?! Nói chuyện kiểu gì đấy?!

Tần Thộ biết tiểu nha đầu đơn thuần, vội kéo cái đuôi chó của Hạ Thiên Khuyển lại rồi nói:

-Được rồi, đừng ồn ào nữa, hơn thua với đứa trẻ con làm gì? Người không phải nói chờ ta ở cửa à? Ta tới rồi, cũng không thấy người

oi?

Hạo Thiên Khuyển hừ hừ nói:

-Ta chờ ở cửa nam, ngươi đi vào từ cửa nào?

Tần Thộ đưa tay chỉ cửa đông.

Hạo Thiên Khuyển thẳng thắn nói:

-Được rồi, chia ra đi thôi.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người hô lên:

-Bắt lấy con chó kia, ăn cơm không trả tiền!

Tần Thộ nghe vậy, mặt liền đen lại, giơ tay tát một cái mắg:

-Không phải ngươi chờ ta ở cửa nam à?

Da mặt Hạo Thiên Khuyển cũng dày, không hề đỏ mặt, trái lại rất chi thẳng thắn nói:

-Ta đợi ngươi ở cửa nam hai ngày, ngươi không có tới, ta còn không được ăn bữa cơm à? Nhanh lên, tới đòi tiền rồi, mau trả tiền đi.

Chương 418: Lập hội (2)

Chương 418. Lập hội (2)

Tần Thọ vừa nghe, tức giận hét lớn:

-Người không những không chờ ta, người chạy đi ăn cơm, còn bắt ta trả tiền?

Hạo Thiên Khuyển mặt dày nói:

-Đừng hét nữa, xem như ta nợ người, sau này sẽ trả lại cho người.

Gặp phải bằng hữu thế này, Tần Thọ còn có thể nói gì nữa, không thể làm gì hơn ngoài việc ném một viên hồng linh tinh cho ông chủ đó rồi xua hắn đi.

Vốn cho là chuyện sẽ kết thúc ở đây, kết quả chỉ nghe tiếng vó ngựa vang giòn một hồi, tiếp theo một đội binh lính liền vọt tới, lập tức vây kín Tần Thọ, Hạo Thiên Khuyển, Nhất Sơn, Nhất Thủy lại.

Nhất Thủy đang hoảng hốt nói:

-Ca, không xong rồi, thân phận nhất nhũ của chúng ta bại lộ rồi, làm sao đây? Không hổ là địa bàn của Ngu thị, cảnh giác đến vậy.

Tần Thọ che mặt cúi đầu theo bản năng, thầm nhủ: "Đại tỷ, cả đường người đi tới, không ngừng nói ra chuyện bản thân mình là sát thủ, nếu như tới giờ Ngu thị còn không biết người là sát thủ, vậy chúng ta phải bọn họ bị ngu à?"

Nhất Sơn vỗ đầu nàng nói:

-Không sao cả đâu, không phải đến vì chúng ta.

Tần Thọ sững sờ, không phải đến vì bọn họ? Thế thì là đến vì ai?

-Vậy thì đến vì ai? - Nhất Thủy hỏi.

Nhất Sơn nhìn về phía thỏ.

Hạo Thiên Khuyển cũng nghiêng đầu lại nhìn con thỏ, nói:

-Trời... ta chỉ là ăn một bữa cơm không trả tiền thôi mà, người thì gọi tới cả quân đội thủ thành rồi, con thỏ, bàn về năng lực gây chuyện là ta không bằng người rồi đó! Khâm phục!

Tần Thọ chấp tay nói:

-Khách sáo.

Đồng thời Tần Thọ cũng lơ mơ lơ mơ, quân phòng vệ thành này vây quanh hắn làm gì? Hắn cũng chẳng có làm gì hết!

Đúng lúc này, có một tên võ tướng đi ra từ đám quân phòng vệ thành, tiến lên trước hỏi:

-Tại hạ là Từ Vũ tướng quân của quân phòng vệ thành! Con thỏ, vừa rồi có người báo quan, nói người đập phá quầy hàng, người có biết tội của người không?

Tần Thọ vừa nghe vậy, liền nhảy chân lên, mắng to:

-Mẹ nó chứ lão già lừa đảo, lại còn đi báo quan? Đừng có để ta bắt được người, nếu không ta sẽ giết chết người!

Từ Vũ nói:

-Con thỏ, ta đang hỏi chuyện người đấy!

Tần Thọ liền móc ra lệnh bài Nhật Dạ Du Thần, nói:

-Hỏi cái gì mà hỏi? Thỏ gia ta dù sao cũng là thiên thần! Danh hiệu còn là Thỏ Ngọc đấy! Muốn hỏi, cũng không tới phiên một tên t

ướng thủ thành nhỏ nhoi như người hời, gọi thành chủ của các người tới còn tạm được.

Từ Vũ nhận lấy lệnh bài nhìn một cái theo bản năng, thực sự là hết hồn, vội vã nhảy xuống lưng ngựa, chào hỏi:

-Mặt tướng Từ Vũ, bái kiến thượng thần.

Tần Thợ phát tay một cái nói:

-Được rồi, đừng nói nhảm nữa. Vừa rồi là kẻ nào báo quan? Có phải một kẻ mặc đạo bào, lão đạo sĩ cả mặt râu ria dài ngoằng? Ta nói cho người biết, lần sau còn trông thấy hắn, trực tiếp đánh chết! Tên kia chính là một kẻ lừa đảo! Bị ta vạch trần, còn chạy đi cá o trạch, mẹ nó chứ!

Từ Vũ cười khỏ nói:

-Thượng thần, báo quan là cư dân ở gần đó, không phải lão... ừm... tên lừa đảo.

Tần Thợ sững sờ, nhìn quanh một lát, quả nhiên, bốn phía không có dân chúng lắm la lắm lét nhìn hắn. Thấy Tần Thợ nhìn sang, lập tức từng người rụt lại...

Tần Thợ chép chép miệng, nhạo báng hỏi:

-Người dân đều có tinh thần nghĩa hiệp nhỉ? Sao vậy? Người dân Triều Dương?

Từ Vũ ngẩng đầu theo, kinh ngạc hỏi:

-Thượng thần cũng biết đây là Triều Dương?

Lúc này tới lượt Tần Thợ tròn tròn mắt...

Biết là một sự hiểu lầm, Tàn Thọ cũng không chấp nhận với những người đó, sau khi đuổi Từ Vũ đi, quay đầu lại đá Hạo Thiên Khuyến một cước, mắg:

-Đồ chó chết, vừa thấy mặt đã bắt ta đền tiền. Sau này cách xa ta r
a một chút.

Hạo Thiên Khuyến cũng không hề đuổi lý nói:

-Nhìn xem tiền đồ của ngươi, chẳng qua chỉ là một hồng linh tinh thôi chứ gì? Có thể so sánh được với Trọng Hoa Kinh không?

Tàn Thọ ngẫm thấy cũng phải nên không truy cứu nữa.

Nhất Sơn bên cạnh nghe được ba chữ Trọng Hoa Kinh, con mắt li
ền sáng rõ lên một cái, có điều nhanh chóng che giấu đi, nhẹ nhàn
g kéo tay Nhất Thủy, cũng không hé răng.

Lúc này Tàn Thọ quay đầu lại nói:

-Nhất Sơn huynh đệ, Nhất Thủy muội muội, gặp mặt là duyên phậ
n. Đi thôi, thả gia ta làm chủ, hôm nay không say không về!

Nhất Thủy có ý nhìn về phía Nhất Sơn, Nhất Sơn gật đầu nói:

-Vậy thì làm phiền rồi.

Tàn Thọ vung thật mạnh cái tay lên nói:

-Khách sáo rồi! Chó chết, dẫn đường!

Hạo Thiên Khuyến cả giận nói:

-Tại sao là ta dẫn đường? Ta cũng không phải kẻ hầu của ngươi!

Tàn Thọ nói:

-Người tới trước, quen thuộc chỗ này, nhà ai ăn ngon nhất nhà ai ăn không ngon đừng bảo với ta là người không biết!

Nhất Thủy nói:

-Hắn nghèo gót vậy, một hồng linh tinh cũng phải tìm người để trỏ, làm gì có tiền mà ăn...

Tần Thọ cười nói:

-Vậy là tiểu cô nương không hiểu rồi, hắn không ăn, lại không ngửi được à? Mũi chó thính lắm.

Hạo Thiên Khuyển cũng ngẩng đầu lên, hừ hừ nói:

-Đúng là ta ăn không nổi, nhưng mà nhà ai ăn ngon, nhà ai ăn dở, ta đúng là biết rõ ràng rành! Đi theo ta, chuẩn không thể sai được, đi thẳng trước, đến ngã rẽ rẽ phải!

Nói xong, con chó Hạo Thiên Khuyển vọt lên trước tiên.

Tần Thọ thì lại đi ở chính giữa với Nhất Thủy, Nhất Sơn đi sau cùng.

Dọc đường đi, Tần Thọ hỏi Nhất Thủy một vấn đề:

-Nhất Thủy, người gọi là gì?

Nhất Thủy ngây ngô nói:

-Nhất Nhũy.

-Người gọi là cái gì.

-Nhất Nhũy đấy! Con thỏ người sao nghe không hiểu tiếng người

vậy?

-À... Nhất Nhũy à.

-Không phải, là Nhất Nhũy!

Nhất Sơn đi đằng sau, trên trán toàn là vạch đen sì... Nếu không phải do con thỏ này mời cơm, cứ đùa giỡn muối muối của hắn như vậy thì hắn sớm đã tát chết nó rồi, sau đó nấu thành món lẩu.

Quả nhiên, Hạo Thiên Khuyến không phụ sự kỳ vọng của mọi người tìm một cửa hàng đặc biệt, đứng ở cửa, nước bọt Hạo Thiên Khuyến văng tung tóe kêu lên:

-Ta nói các người biết, món ăn của nhà này, đúng là bay xa mười dặm! Khách trong này còn đông như trẩy hội! Cũng chỉ có ta là tìm ra thôi, đổi thành kẻ thường khác, vốn tìm không ra! Đừng nhìn nữa, vào trong đi, vào ăn thôi!

Nhất Thủy ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của hàng, thì thầm:

-Bảng hiệu ngàn năm, Từ Ký đầu thỏ kho tàu.

Nói xong, Nhất Thủy nhìn về phía Tàn Thọ.

Gương mặt Tàn Thọ đen sì, hắn xem như hiểu rõ được, lần trước Tàn Thọ đưa Hạo Thiên Khuyến tới quán thịt chó Tứ Hỷ, lần này tên này đang tìm cơ hội trả thù!

Bên kia, Hạo Thiên Khuyến đã vào cửa, hầu bàn cười hi hi ra đón, thế nhưng vừa thấy Tàn Thọ ở sau, mặt không dễ coi cho lắm, vô cùng nghiêm túc nói:

-Các vị khách quan, đây là cửa hiệu ngàn năm của chúng tôi, tất cả món ăn chắc chắn đều là tuyệt phẩm...

Hạo Thiên Khuyển cả giận nói:

-Nói tiếng người!

Hầu bàn cười chêm vào nói:

-Chúng ta nghiêm cấm tự mang nguyên liệu...

Nói xong, hầu bàn nhìn về phía Tàn Thọ.

Tàn Thọ chép chép miệng, khẽ mỉm cười...

Đổi sang một cảnh khác, Hạo Thiên Khuyển, Nhất Thủy hai người một trái một phải kéo một con thỏ tức giận, hô lên:

-Con thỏ! Đừng kích động... Đừng kích động!

Tàn Thọ thì hét lớn ầm ầm:

-Tránh ra cho ta, xem ta có đập cái tiệm này ra không! Má nó chứ, cho hấn hưởng thọ một nghìn năm!

Cuối cùng, Tàn Thọ vẫn bị kéo đi...

Chương 419: Người có tử lượng kém

Chương 419. Người có tử lượng kém!

Cuối cùng cả đám người vẫn chọn vào một quán rượu tên là Dư V

ị Phưởng để ngồi, gọi một bàn đồ ăn, rồi Hạo Thiên Khuyến nói k
hẽ với Tần Thọ:

-Mấy ngày nay không được ăn cơm hắc hoi rồi, một lát nữa ta sẽ
ăn thả cửa, người đừng có cản ta. Còn nữa, cứ ăn như thế, có làm
người mất mặt không?

Tần Thọ thì ngược lại, không để tâm lắm đến chuyện đó, cái tên c
hó chết này lúc ăn cơm thì không còn gì để nói, thế là gật đầu nói:

-Ta thì không sao cả, chủ yếu là hai vị khách thôi.

Hạo Thiên Khuyến không thềm xấu hổ, há mồm hỏi lại Nhất Sơn
và Nhất Thủy một lần nữa.

Nhất Thủy tùy tiện nói:

-Đều là người giang hồ như nhau cả, làm sao no bụng của mình là
được rồi! Cứ thoải mái đi, đừng khách khí!

Hạo Thiên Khuyến lập tức vô cùng vui mừng!

Chẳng bao lâu sau, tiểu nhị đã bung lên bày đầy một bàn đồ ăn...

Hạo Thiên Khuyến nhìn con heo sữa quay trên bàn, đang muốn ra
tay, thì một cái tay nhỏ khác đã vươn ra nắm lấy cái chân của con
heo, kéo về phía mình.

Thế là cả con heo bị kéo đi!

Hạo Thiên Khuyến ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy Nhất Thủy ôm
cả con heo, nhét thẳng vào cái miệng nhỏ bên dưới cái đầu lạp.

Như đã nói, tấm lụa đen của cái đầu lạp rủ xuống tới chỗ miệng n
hỏ, cho nên, cái miệng nhỏ này lộ ra ngoài để cho mọi người đều
nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó, tròng mắt của Tần Thộ và Hạo Thiên Khuyển đều sắp rơi cả ra!

Chỉ thấy cái miệng nhỏ ấy mở ra, càng lúc càng lớn... càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, khi cái miệng nhỏ vừa hạ xuống, cả con heo sữa dài bằng một sải tay người đã bị nàng ngoạm mất một phần ba!

Tiểu nha đầu phòng mang trộn má ăn ngon lành, trên miệng toàn mỡ, sẵn khoái dùng tay áo lau mỡ trên miệng, sau đó lại ngoạm thêm một miếng nữa!

Cứ như thế, chỉ trong ba miếng mà cả con heo sữa quay đã hết sạch!

Tần Thộ nhìn đến đây, nuốt một ngụm nước bọt. Hắn không thể nào hiểu nổi, tiểu nha đầu Nhất Thủy này chỉ lớn hơn con heo sữa một chút mà thôi, cái miệng nhỏ của nàng cũng là kiểu miệng anh đào cười chúm chím, nào ngờ mở ra lại thành một cái miệng lớn to như cái chậu!

Tần Thộ không nhịn được phải hỏi:

-Nhất Thủy, ngươi là cóc tinh sao?

Nhất Thủy trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái, nói:

-Người ta là một nhát nhủ! Nhát nhủ cao cấp! Làm một nhát nhủ chuyên nghiệp, ăn như này quá lãng phí thời gian, cho nên chúng ta phải nhanh! Nhanh! Nhanh! Bởi vậy, chúng ta đã nghiên cứu ra cách mở ba cái miệng ra ăn cùng lúc! Có muốn học không?

Tần Thộ nghe xong, không hiểu sao lại không phản bác được, theo bản năng nhìn thoáng qua Hạo Thiên Khuyển đang ngồi ở phía t

rong gần cửa sổ.

Hạo Thiên Khuyến vội vàng phát phát tay nói:

-Con thử ngó đi vào bên trong ngói, phong cảnh bên ngoài nhìn khá đẹp.

Sau đó tên chó chết này bèn nhảy qua đầu Tần Thộ, Tần Thộ thậm chí còn nhìn thấy một quả trứng vung vẩy trên không... Lúc ấy Tần Thộ thật sự chỉ muốn cầm đĩa kẹp quả trứng ấy xuống rồi ném vào trong nồi nấu.

Hạo Thiên Khuyến leo ra ngoài ngói xuống, cười ha ha với Nhất Thủy:

-Ba ngọam ăn hết một con heo, để lát nữa cho người chứng kiến sự thần thông của ta, ăn một miếng là hết một con heo!

Sau đó mấy tiểu nhị lại bưng thêm thức ăn tới, một con cá hoành công nặng cân, vừa mới đặt lên mặt bàn, một cái tay nhỏ và một móng vuốt chó đen nhánh đồng thời duỗi tới, sau đó dùng sức kéo một cái, xoẹt xoẹt!

Một con cá cứ như thế mà bị chia làm hai nửa!

Sau đó tiểu nha đầu và Hạo Thiên Khuyến nhìn nhau, trong mắt lộ ra sự hung hăng!

Mỗi người một miếng, cả một con cá nặng năm cân, cứ như vậy mà biến mất trong miệng hai người, không còn thừa lại chút gì! Thậm chí cả một cái xương cũng không phun ra!

Sau đó, hai đứa nhóc giống như đang giận dỗi nhau, lại như đang tranh tài, hoàn toàn quên mất còn hai em bé đáng thương khác đang phải ôm cái bụng đói sôi ùng ục. Hai người bọn họ không cần biết là bao nhiêu đồ ăn được đưa lên, mình phải ăn bao nhiêu, tốc

độ nhanh chóng, khiến cho tiểu nhị cũng ngu cả người...

Nhìn hai đứa nhóc không có chút hình tượng nào bên cạnh, Tần T
họ ngựa đầu nhìn Nhất Sơn nói:

-Nhất Sơn huynh đệ, lúc trước người đi cùng Nhất Thủy, cũng nh
ư thế này à?

Nhất Sơn gật đầu.

Tần Thọ nói:

-Đi đường toàn bị đói, còn có thể lớn lên cao như vậy, đúng là kh
ó khăn cho người.

Nhất Sơn:

-...

Lời còn chưa dứt, thì Nhất Thủy đã cầm lấy bầu rượu gửi gửi,
hai con mắt lập tức tỏa sáng!

Tần Thọ nhìn nhìn, trong lòng lập tức có cảm giác không ổn lắm!

Đến tiên giới lâu như vậy, nếu như hỏi điều gì để lại ấn tượng sâu
sắc nhất cho hắn, thì chính là con sâu rượu này không thể nghi ng
ờ!

Một con người vừa uống rượu vào là sẽ đánh người!

Một con người vừa uống rượu vào xong sẽ ôm người để lau nước
mũi!

Hắn thật sự gặp được mỗi một người đều không thể khiến người k
hác bớt lo được...

Kết quả là Nhất Thủy lè lưỡi ra liếm liếm, chếp chếp miệng xong, cười nói với mọi người:

-Hình như đây là rượu đây? Ha ha...

Rầm!

Nhất Thủy gục đầu xuống bàn, một giây sau đã phát ra tiếng ngáy, hai giây chảy nước miếng, ba giây bắt đầu nói mê sảng.

Nhất Sơn lúng túng cười nói:

-Tửu lượng của nha đầu này không tốt, khiến hai vị đạo hữu chê cười rồi.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đây không phải là ít, mà căn bản là không có tửu lượng.

Tần Thộ thì ngược lại, vô cùng vui mừng gật đầu nói:

-Trong mắt ta, cứ uống say đi ngủ thì đều là đứa trẻ ngoan! Nhất Sơn, người dạy dỗ tốt quá.

Nhất Sơn vốn cho rằng Tần Thộ chỉ đang nói mát, nhưng mà nhìn gương mặt chân thành kia của Tần Thộ, bèn coi như lời nói của hắn là thật, nên chấp tay nói:

-Hôm nay đa tạ mọi người đã chiêu đãi, ta đưa muội muội về nghỉ ngơi trước. Ba ngày nữa chính là đại điển Thuần Đế tế trời, đến lúc đó nếu như hai vị không bận chuyện gì, thì có thể cùng nhau đi xem.

Tần Thộ gật đầu, xem như đồng ý.

Đối với nam nhân cao lớn ôn hòa này, Tần Thộ vẫn thật sự thích.

Đương nhiên, hắn vẫn ưa thích tiểu loli Nhất Thủy kia hơn, nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì lại trêu chọc tiểu nha đầu, đúng là một việc tốt để giết thời gian!

Hạo Thiên Khuyển thì không quan tâm lắm nói:

-Chỉ cần Nhị gia nhà chúng ta không tìm ta, thì ta chính là một người tự do, gọi là đến.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Ta phát hiện là mỗi lần tham gia sự kiện gì, chân quân đều không mang người theo, có phải là chê người làm hắn mất mặt không?

Hạo Thiên Khuyển lập tức không vui, đỏ mặt tía tai nhìn chằm chằm Tần Thộ nói:

-Con chó kia, người nói cái gì thế? Ta là một con chó đẹp trai ngồi ngồi như thế này, trong thiên hạ còn tìm được con thứ hai sao?

Chương 420: Tể thiên đại diễn

Chương 420. Tể thiên đại diễn

Tần Thộ vội vàng khoát khoát tay nói:

-Được rồi được rồi, đừng khoe cơ bắp nữa, đúng là tìm cả thiên hạ cũng không thể thấy được kẻ thứ hai giống người. Nếu không cũng sẽ không có người ngày nào cũng nhớ thương đóng thịt trên n

gười người.

Vừa nghe thấy hắn nói như thế, Hạo Thiên Khuyến lập tức kẹp chặt cái đuôi, lo lắng nhìn xung quanh một chút, xác định là không có ai nhìn chằm chằm vào hắn xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hừ hừ nói:

-Kia là ta để cho hắn...

Sau đó con chó chết này chợt dạ nói:

-Ta còn có việc, đi trước đây.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyến chạy nhanh như một làn khói.

Tần Thọ cũng không ngăn cản, đưa tiễn tất cả mọi người xong, thanh toán hết nợ, rồi tìm khách điểm để ở.

Ban đêm, Tần Thọ nghe thấy bên ngoài có tiếng sấm vang lên, sấm sét ầm ầm hết cả một đêm!

Đến ngày hôm sau, Tần Thọ đi ra ngoài xem xét, khoảng sân bên ngoài lại hoàn toàn trắng xóa!

Tần Thọ giật nảy mình kêu lên:

-Con mẹ nó, không phải chứ? Mới qua mười lăm tháng tám thôi đã có tuyết? Không đúng! Nơi này là ở phía nam của Nam Thiệm Bộ Châu, cả năm không có tuyết mới đúng chứ?

Đáng tiếc là không có ai trả lời cho Tần Thọ, bên ngoài đường phố, trên nóc nhà, một đám nhóc con đang lăn lộn trong tuyết, đắp người tuyết, ném tuyết, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Một đám người chưa từng nhìn thấy tuyết, ai nấy cũng ngồi ngồi ở ngoài cửa ra vào nhìn bọn trẻ con chơi đùa ầm ĩ...

Không chỉ trẻ con, người trưởng thành cũng đi ra ngoài bốc lấy một ít tuyết, sau đó nhét vào trong y phục, trong đũng quần của người khác... Trong lúc nhất thời, khung cảnh rất náo nhiệt, đùa giỡn vui vẻ.

Toàn bộ thế giới đều yên bình, sự kinh ngạc trong lòng Tần Thụ cũng ít đi một chút, chẳng qua hắn vẫn lẩm bẫm một câu:

-Chờ đến lúc về Thiên Đình rồi, thì phải đi tìm người đó hỏi một chút... Mẹ nó, vừa mới vào thu mà phương nam đã có tuyết rơi... Thời tiết quái quỷ gì không biết.

Nhưng mà có chuyện còn kỳ lạ hơn xảy ra.

Ngày hôm nay vừa bắt đầu, thời tiết càng ngày càng lạnh, tuyết rơi xuống càng ngày càng dày!

Ban đầu mọi người thấy vui vẻ vì có tuyết rơi, về sau, ai nấy đều trốn ở trong phòng sưởi ấm không dám đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trên đường phố thưa thớt bóng người, giống như một tòa thành bỏ hoang.

Ngày tiếp theo, vào lúc trời chạng vạng tối, bên ngoài lại truyền đến tiếng hô lớn!

Tần Thụ bò ra khỏi chăn, leo lên nóc nhà nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ở phía xa có một bóng người bay lên không trung, toàn thân tỏa ra quang sáng vô tận!

Tiếp theo liền nghe thấy có người điên cuồng vui vẻ nói:

-Là Ngu thị tiên nhân!

-Rốt cuộc tiên nhân cũng xuất hiện rồi!

-Phù... tuy có tuyết thì vui đấy, nhưng mà lạnh quá, ta vẫn nhớ đến ánh mặt trời hơn.

-Đúng đúng đúng...

Tần Thọ thì ngược lại, không có phản ứng gì, chỉ ngồi trên nóc nhà để xem mọi người náo nhiệt.

Tiên nhân kia vọt vào trong đám mây đen, mây đen như bị phá ra một cái hố lớn, tiếp sau đó là từng luồng ánh sáng vàng như nắng gắt tỏa ra, xoắn nát mây đen, xua tan u tối!

Trong lúc nhất thời, ánh nắng chan hòa, nhiệt độ bắt đầu tăng vọt lên, băng tuyết dần tan...

Mọi người đi ra khỏi nhà, nhao nhao hoan hô.

Tần Thọ chép chép miệng nói:

-Một đám đàn chưa từng nhìn thấy tuyết, băng tuyết hòa tan sẽ hấp thụ nhiệt, lúc này mới là lạnh nhất.

Quả nhiên, mọi người ra ngoài nhảy nhót xong lại kéo nhau vào trong nhà sưởi ấm.

Ban đêm, có người gõ cửa phòng Tần Thọ.

Tần Thọ mở cửa ra, chỉ thấy Hạo Thiên Khuyển giống như một tên trộm chui vào phòng nói:

-Con thỏ kia, hai hôm nay có tuyết rơi, có biết không?

Tần Thọ lườm hắn một cái nói:

-Ta không bị mù! Cũng không phải kẻ không quan tâm đến bên ngoài!

Hạo Thiên Khuyển cười ha ha nói:

-Ta biết, ta đây chỉ đang tìm chủ đề thôi mà?

-Kiếm đề tài để bắt chuyện, lúc này tuyết rơi, sao người không chạy đến đây? - Tàn Thọ nói.

Hạo Thiên Khuyển há miệng, lại gần nói chuyện một cách thần bí:

-Người không cảm thấy trận tuyết rơi này có gì kỳ lạ sao?

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Đúng là có chút kỳ lạ, nghe nói ở đây quanh năm không thấy tuyết, đột nhiên lại có tuyết rơi mấy ngày liền...

Hạo Thiên Khuyển vỗ một phát nói:

-Chính là đạo lý này! Lúc bắt đầu có tuyết rơi, Nhị gia đã nói thật kỳ lạ, một bóng người cũng không thấy đâu.

Trong lòng Tàn Thọ chợt rung lên:

-Có phát hiện gì không?

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Nhị gia không có nói, sau đó mỗi ngày đều đi ra ngoài mấy lần. Hơn nữa lúc đi, bảo ta nằm ở tửu lâu trông coi cây đèn dầu cũ kỹ, nói nếu đèn tắt thì bảo ta đi lên Thiên Đình gọi người. Ta ở đó trông coi đèn nên không thể đi khỏi đó, nếu không ta đã sớm tìm đến chỗ người ăn cơm không cần phải trả tiền... khụ khụ, đã sớm tìm

người tâm sự rồi.

Tần Thọ cũng mặc kệ bỏ qua tâm tư nhỏ của Hạo Thiên Khuyển, sau đó liền hỏi:

-Vậy sau đó thì sao?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Sau đó, Nhị gia dẫn ta ra ngoài một lần, một đường đuổi đến bên ngoài Thuần Nguyên Phong, sau đó người đoán xem chúng ta đã phát hiện ra cái gì?

Tần Thọ hỏi:

-Phát hiện ra cái gì?

Hạo Thiên Khuyển cẩn thận từng li từng tí nói ra từng chữ:

-Không có phát hiện ra cái gì cả!

Sắc mặt của Tần Thọ chợt trở nên đen lại! Vừa định nổi giận thì...

Hạo Thiên Khuyển vội vàng nói:

-Đừng vội mắng ta, cái thời tiết quỷ quái này mà có tuyết rơi thì nhất định có nguyên nhân. Có nguyên nhân thì nhất định sẽ có manh mối, nhưng với bản lĩnh của Nhị gia nhà ta mà cũng không phát hiện ra cái gì, đây không phải là sự phát hiện lớn nhất sao?

Tần Thọ vừa nghe chợt cảm thấy nó nói cũng đúng lắm!

Chính vào lúc này, Hạo Thiên Khuyển liền lại gần thấp giọng nói:

-Nhị gia không có phát hiện ra vấn đề, nhưng ta phát hiện ra một chút đồ.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Thật sao?

Hạo Thiên Khuyển lấy ra một miếng Ảnh Ấn Thạch, vừa lấy ra Ảnh Ấn Thạch, chỉ thấy một mảnh đen kịt.

Tần Thọ phải dùng vài giây để thích ứng mới nhìn thấy rõ, bên trong đêm tối của Ảnh Ấn Thạch là một khu rừng trúc, trong khu rừng đó có một người nam nhân cao lớn, ngồi trên vai của hắn chính là một đứa bé gái, người nọ đang chậm chậm bước đi trong khu rừng trúc, đi được vài bước thì liền biến mất trong đêm tối.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Nhất Sơn và Nhất Thủy?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đúng vậy! Nhưng đây không phải đi cùng Nhị gia tìm thấy, mà là nửa đêm ta không ngủ được... người cũng biết, ta hay thích nửa đêm chạy đi tiểu mà, cảm giác đó khiến cho tinh thần thật sảng khoái. Tiện đường, ta cũng đi dạo quanh đó, hóng chút gió mát trong đêm tối, kết quả ta nhìn thấy Nhất Sơn và Nhất Thủy đi vào trong núi. Người nói xem, hai tên đó không đợi tham gia lễ tế trời, đi vào trong núi làm gì chứ?

Chương 421: Tế thiên đại điển (2)

Chương 421. Tế thiên đại điển (2)

Tần Thộ nghe đến nỗi choáng váng cả đầu, hỏi:

-Chẳng lẽ là đi đào mộ trong đêm? Không đúng nhỉ... Nhất Thủy không phải nói bọn họ là nhát nhủ, khụ khụ, sát thủ sao?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Lời nói của đứa nhỏ mà người cũng tin ư, chẳng lẽ sát thủ là rau cải trắng chạy đầy đường, bảo mình là sát thủ thì là sát thủ à?

Tần Thộ bị á khẩu không trả lời được...

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Chuyện này ta không có nói với người khác, Nhị gia ta cũng không có nói. Bằng không dựa vào tính khí của Nhị gia, nói không chừng sẽ đuổi đến đó, một câu nghe không lọt tai thôi thì đã giết bọn họ rồi, vậy thì thật đáng tiếc. Ta cảm thấy hai người đó không giống kẻ xấu cho lắm.

Tần Thộ nói:

-Ta cũng cảm thấy không giống lắm, thôi vậy, dù trời có sập thì cũng có kẻ đỡ cho, chúng ta lo lắng làm gì?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Cũng đúng... nhưng ta nói với người nhé, diện tích của trận tuyết rơi lần này rất là lớn, khi ta từ trên không trung bay qua đây, mới nhìn xuống thôi đã thấy một màu trắng xóa rồi! Thời tiết này thật kỳ lạ, không giống việc làm của Thiên Đình, nhưng chuyện trời mưa hay tuyết rơi đều do Thiên Đình sắp xếp mà, ai dám ở trước ngày tế trời làm loạn chứ? Không sợ chết sao?

Tần Thộ nghe đến nỗi choáng váng cả đầu, hoàn toàn không suy nghĩ được gì, vẫn là câu nói đó:

-Dù trời có sập thì cũng có kẻ đỡ cho, người sợ gì chứ!

Hạo Thiên Khuyển liền trả lời:

-Thôi vậy, không nghĩ nữa. Vậy, làm gì ăn đi! Ta nhìn thấy bên kia có tiệm lẩu, ăn chút đồ nóng nhé?

Tần Thộ ngồi đó cũng không có việc gì làm, dứt khoát đi theo Hạo Thiên Khuyển đi ăn lẩu.

Một đêm qua đi.

Ngày hôm sau, cuối cùng thì ngày tết trời cũng đã đến rồi.

Đầu tiên là một tiếng gà gáy, tiếp đến là tiếng bò khóc nức nở khắp thành, âm thanh trầm thấp, loại không khí kìm nén đó, khiến cho trong lòng của mỗi người như bị một cục đá to chèn ép, không có cách nào ngủ được, không thể nào không tỉnh dậy.

Tần Thộ nhanh chóng ngồi dậy, nhìn vào trong gương, lông trên người cũng đã bắt đầu mọc ra, không cần mặc áo khoác lông cũng được.

Vì vậy Tần Thộ quả quyết cất áo khoác lông đi, sau đó bước ra bên ngoài.

Mới vừa ra khỏi cửa, Tần Thộ bị dọa cho sững sờ, trong thành lạ... không có người!

Trong lúc Tần Thộ sững sờ, từ xa Hạo Thiên Khuyển cũng đã chạy đến rồi, người chưa đến, nhưng giọng nói đã vang vọng đến:

-Con thỏ, mau đi nào! Đi xem náo nhiệt nào!

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Náo nhiệt gì?

Hạo Thiên Khuyển nói: Lễ tế trời của Thuần Đế chứ còn gì nữa!

Tần Thọ nhìn xung quanh rồi hỏi:

-Người ở đây đâu?

Hạo Thiên Khuyển nói với vẻ đương nhiên:

-Đây là tế trời! Ngọc Đế cũng phải bái tế Thuần Đế! Hoạt động lớn như vậy, người tưởng rằng chỉ dựa vào mấy người trong gia tộc Ngụ Thị thì có thể tổ chức sao?

Tần Thọ hỏi:

-Vậy?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Phải có sự giúp sức của toàn bộ người trong thành thì mới được... đi thôi, toàn bộ nam nữ già trẻ đều đã lên núi rồi.

-Lên chỗ Thuần Nguyên Phong đó ư?

Tần Thọ chỉ vào ngọn núi cao đó hỏi.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đúng rồi, chính là Thuần Nguyên Phong.

Tần Thọ nhìn ngọn núi cao chót vót ở đằng xa, trong lòng cũng là

liu lười nói không nên lời, Linh Lăng cổ thành to lớn vô cùng, bên trong có bao nhiêu người thì hẳn không có cách nào dự đoán được, nhất định phải cho một con số thì chắc phải dùng đến tỷ để tính!

Đây chính là Địa Tiên Giới, Địa Tiên Giới rộng lớn vô cùng, núi cao, nước rộng, tài nguyên phong phú.

Chỉ cần mọi người có thể yên ổn, sống trên ngàn năm, số lượng người cũng sẽ không ít hơn bao nhiêu...

Linh Lăng cổ thành do Thuấn Đế che chở, thiên hạ một lòng, yên ổn thái bình, loài người sinh sống là thích hợp nhất, cho nên số lượng người ở đây không ít hơn so với người của bất kỳ quốc gia nào trên Địa Cầu. Nhiều người như vậy sống cùng nhau, thành đó lớn bao nhiêu, Tàn Thọ cũng không cần miêu tả nữa.

Mà lễ tế trời dưới sự giúp sức của toàn bộ người trong thành, Tàn Thọ càng không thể nào tưởng tượng nổi quy mô của nó to lớn biết chừng nào!

Một đường đi vào nội thành, đi vào cửa thành của nội thành, Tàn Thọ đã nhìn thấy một ít tu sĩ, tiên nhân hay thiên thần từ nơi khác mà đến, một ít khuôn mặt quen thuộc càng là nhìn thấy hẳn thì lập tức chạy đi chỗ khác...

Vì vậy, Tàn Thọ chỉ có thể âm thầm ghi nhớ bọn họ, sau này có cơ hội thì sẽ mời bọn họ đến nhà hắn ăn trái cây, hỏi bọn họ thử, rồi một cuộc thì sao lại chạy nhanh như vậy.

Đi theo đám người đến Thuấn Nguyên Phong, còn chưa kịp vào đó, đã nhìn thấy vô số đứa nhỏ mặc bộ đồ màu trắng đứng đó tiếp đãi, xếp thành hai hàng rồi từ từ vào trong núi sâu của Thuấn Nguyên Phong!

Đồng thời, những đứa nhỏ đó sẽ cầm theo một quyển sách kinh, c

ằm ở phía trước, cùng nhau đọc - Hiếu kinh của Thuấn Đế.

Giọng nói của những đứa nhỏ đó thật trong trẻo và êm tai, cùng nhau ở chung một chỗ, lại rung động lòng người hơn bao giờ hết!

Tần Thộ chỉ mới nghe thôi, lập tức ngẩng đầu thẳng sống lưng, cũng nghiêm túc hẳn ra.

Các tu sĩ, tiên nhân, yêu quái khác cũng giống như vậy, ai cũng dẹp lại tâm tư vui đùa và trở nên nghiêm túc.

Đi được một hồi, Tần Thộ nhìn thấy hai người Nhất Sơn và Nhất Thủy, hai người lập tức đi đến chỗ Tần Thộ và Hạo Thiên Khuyết tụ họp, một đám người đi theo các học đồng đi về phía trước, vừa đi vừa nghe học đồng đọc sách văng vẳng, trong lòng như được gột rửa theo.

Không biết đi được bao nhiêu mét, học đồng ít đi, xuất hiện một đám trai gái trẻ tuổi, cũng mặc đồng phục tiếp đãi, đọc Hiếu Kinh của Thuấn Đế, giọng nói hùng hồn sang sảng, vang vọng khắp núi, cũng thêm nhiều phần chính trực của đất trời, khiến lòng người phải sinh ra e sợ.

Đi sâu vào trong đó, Tần Thộ nhìn thấy một đám múa sư múa rồng, cùng một lão già mặc đồ tiếp đãi đang nhảy điệu múa chiến vũ của cổ đại.

Còn chưa đến đỉnh núi, lúc đến giữa eo núi, toàn bộ người đều dừng lại, ở đây có một sân trời lớn, vị trí của sân trời gần ngọn núi tạo ra khí thế rất hùng hồn, giống như một tòa cung điện được dựng bởi ba mươi sáu cây cột lớn!

Từ xa nhìn vào, Tần Thộ nhìn thấy trong cung điện có một tòa thần điện màu vàng kim đang đứng ở trong đó, trong cung điện không có một bóng người, nhưng bên ngoài cung điện lại có rất nhiều người đang đứng.

Trái phải của cung điện là hai binh sĩ mặc chiến giáp thời kỳ thượng cổ của Ngu Thi, một tay cầm khiên, một tay cầm cổ đao, đứng ở nơi đó như hai ngọn núi to, khiến cho lòng người có cảm giác rung động sâu sắc vô cùng.

-Đây chính là chiến binh năm đó đi theo Thuấn Đế, vẫn luôn ở đây bảo vệ lăng mộ của Thuấn Đế. - Hạo Thiên Khuyến thấp giọng nói.

Chương 422: Ngọc Đế kẹt xe

Chương 422. Ngọc Đế kẹt xe?

Tần Thọ gật đầu nhẹ nhàng, tỏ ý đã hiểu, nhưng hắn cũng có chút tò mò nên hỏi:

-Núi này cũng giống như đế vương vậy, chúng ta leo lên núi để bá i tể, có vẻ không được tốt cho lắm thì phải?

Hạo Thiên Khuyến cười nói:

-Sau này người làm nhiều bài tập một chút rồi hãy nói có được hay không? Đây là núi Thuấn Nguyên Phong, không phải lăng mộ của Thuấn Đế. Nghe nói năm đó Thuấn Đế đi tuần tra, núi Thương Ngô bị sụp đổ, hóa thành Thuấn Công Thạch, đó mới chân chính là lăng mộ của Thuấn Đế. Cung điện trước mắt này thật ra chỉ là nơi bái tế mà thôi.

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Hóa ra chỉ là cái miếu, ta còn tưởng rằng Thuần Đế an táng ở chỗ này. Nếu biết Thuần Đế biến thành Thuần Công Thạch, mọi người tại sao không đi tìm Thuần Công Thạch tế bái? Còn có những chiến binh Ngụ Thị này, bọn hắc thủ hộ cái này làm gì? Thủ hộ Thuần Công Thạch đi chứ?

Lúc này Nhất Sơn ồm ồm giải thích:

-Thuần Công Thạch không phải ai muốn thấy là có thể thấy. Nghe nói, muốn thấy Thuần Công Thạch, nhất định phải có huyết trúc mở đường mới được. Không có huyết trúc, không ai có thể leo lên đỉnh Thuần Nguyên này nhìn thấy Thuần Công Thạch. Nhưng mà huyết trúc này... Hôm qua chúng ta tìm cả một đêm cũng không tìm được.

Hạo Thiên Khuyển và Tần Thộ sững sờ, vốn dĩ cho rằng việc này Nhất Sơn bọn hắc sẽ không nói, không nghĩ tới bọn hắc chủ động bàn giao ra với mình, trong lúc nhất thời hai người có chút xấu hổ khi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Chẳng qua hai người đều là người mặt dày, lập tức chủ động không để ý đến phần xấu hổ này.

Tần Thộ hỏi:

-Huyết trúc? Huyết sắc của cây trúc sao?

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Không phải, huyết trúc là do người không hiểu chuyện gọi vậy. Cái gọi là huyết trúc căn bản không phải huyết hồng sắc của cây trúc, mà là những cây trúc có chấm đỏ hình giọt nước mắt như máu, cây trúc kia tên thật là Tương Phi Trúc. Nghe nói là sau khi Thuần Đế chết ở chỗ này, thê tử của người là Tiêu Tương Nhị Phi

Nga Hoàng Nữ Anh chạy tới, ngày đêm thút thít cuối cùng khóc không ra nước mắt, khóc ra huyết lệ, huyết lệ rơi vào bên trên cây trúc tạo thành Tương Phi Trúc.

Bởi vì Tương Phi Trúc có khí tức và tướng nhớ nồng đậm của Tiểu Tương Nhị Phi đối với Thuần Đế, sẽ chỉ dẫn mọi người tìm tới Thuần Công Thạch.

Đương nhiên, đây đều là truyền thuyết, cụ thể chuyện gì xảy ra thì quỷ mới biết được.

Tần Thộ cũng là lú lỏi không thôi, ở trên đại lục tu tiên kỳ quái này rất nhiều câu chuyện chính là truyền thuyết ở trái đất, nhưng mà ở đây, rất có thể chính là chuyện thật...

Ngay khi bọn họ đang trò chuyện, phía trước truyền tới một giọng nói trang nghiêm:

-Người phụ lễ vào chỗ, chủ tế lên đài!

Giờ khắc này, tất cả mọi người nhón chân lên nhìn về phía tượng thần theo bản năng...

Nhưng mà Tần Thộ lại phát hiện, những kẻ già đời chân chính kia, nhất là những người giống Nhị Lang Thần đều nhìn hướng lên trên trời. Thế là Tần Thộ cũng nhìn theo hướng trên trời...

Hạo Thiên Khuyển thấp giọng nói:

-Lần này là thiên tế, chủ tế thiên tế là Ngọc Đế. Mặc dù Ngọc Đế sẽ không xuống, nhưng sẽ ném xuống hình chiếu phân thân trụ trì tế tự lần này... Nhìn kỹ, lập tức chính là cảnh tượng hoành tráng!

Tần Thộ, Nhất Sơn, Nhất Thủy nghe xong đều nín thở, ngửa đầu cẩn thận nhìn lên bầu trời.

Nhưng mà, mười giây đồng hồ trôi qua, trên trời vẫn một mảnh yên tĩnh như cũ, bầu trời xanh thẳm, lông chim cũng không có lấy một cọng.

Giọng nói trang nghiêm kia vang lên lần nữa:

-Người phụ lễ vào chỗ, chủ tế lên đài!

Lần này, Tần Thộ bắt được vị trí người nói chuyện, đó là một lão nhân mái đầu bạc trắng, lão nhân mang theo mặt nạ màu vàng kim nhạt, thấy không rõ dung mạo, toàn thân khoác một bộ y phục hình dung không tốt lắm.

Dựa vào hình dung của Tần Thộ chính là lão nhân kia đem đồ lau nhà mặc vào người!

Y phục của lão nhân kia chính là từng miếng vải bố phế phẩm tạo thành, hết sức kỳ quái...

Tần Thộ nhìn lão nhân ngăn người một hồi, ngửa đầu nhìn lên trời, ước chừng lại là mười giây trôi qua, bầu trời vẫn bình tĩnh như cũ.

Tần Thộ gãi gãi đầu, một đầu đầy dấu chấm hỏi, trong lòng tự nhủ:

“Đây là tình huống gì?”

Hạo Thiên Khuyển cũng có chút gấp:

-Không đúng, những năm qua Ngọc Đế chưa từng đến muộn...

Tần Thộ trầm nói:

-Không phải là kẹt xe đấy chứ?

Hạo Thiên Khuyển không thềm để ý hấn, vò đầu bứt tai nhìn lên trên trời.

Giọng nói trang nghiêm kia vang lên lần nữa:

-Người phụ lễ vào chỗ, chủ tế lên đài!

Một giây đồng hồ...

Năm giây...

Một phút...

Trên bầu trời vẫn không có bất kỳ phản ứng nào...

Đang lúc mọi người mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nghị luận âm ỉ, suy đoán xem có phải là Ngọc Đế lười rời khỏi ổ chăn trên giường hay không.

Trên bầu trời rơi xuống một chiếc cầu vòng!

Tần Thọ vừa nhìn, vô cùng quen mắt, nhìn kỹ lại quả nhiên một tiên nhân tóc trắng mặc đồ màu trắng đứng bên trên cầu vòng chính là Thái Bạch Kim Tinh!

Thái Bạch Kim Tinh rơi xuống cầu vòng vung tay lên, lão nhân áo gai, Nhị Lang chân quân và những người có danh hào ở trên Thiên Đình nhao nhao đi theo, sau đó một đám mây bay lên đem những người này che chắn ở bên trong. Người bên ngoài không nhìn thấy cũng nghe không thấy người ở bên trong đang nói cái gì, chẳng qua tất cả mọi người cảm thấy bầu không khí kiềm nén, như thể đã xảy ra chuyện lớn.

-Ha, có phải gần đây Hữu Ngu Thị làm chuyện gì đắc tội Ngọc Đế hay không, lần này Ngọc Đế không tới lại còn muốn trị tội của bọn hấn?

-Không rõ lắm... Hẳn là không đến mức như thế? Con người Hữu Ngu Thị ôn hòa như ngọc, rất ít phát sinh xung đột với người khác. Bọn hắc tôn sùng chính là đức, lễ... sẽ không phạm sai lầm trong cách đối nhân xử thế.

-Đúng vậy... Nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói Hữu Ngu Thị là m chuyện đại gian đại ác gì, chớ nói chi là người có thể đắc tội Ngọc Đế.

-Xem như phạm tội, xem ở phân thượng Thuần Đế chí ít cũng sẽ cho một thuyết pháp.

-Đợi chút đi, đoán chừng rất nhanh liền có kết quả.

...

Tần Thộ nghiêng lỗ tai nghe một hồi, phát hiện không có tin tức hữu dụng gì, thế là dứt khoát lén lút mò tới bên trên tường mây, đang muốn có hành động đã thấy Nhất Thủy cũng đã tiến tới bên cạnh hắn từ lúc nào, giống như tên trộm mà hỏi:

-Con thỏ, ngươi cũng muốn vào xem?

Tần Thộ gật gật đầu, làm động tác chớ lên tiếng, sau đó một ngụm muốn ở trên tường mây cắn ra cái lỗ lớn!

Nhất Thủy thấy một màn như vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tần Thộ, sau đó cũng học theo dáng vẻ của Tần Thộ cắn một cái ở bên trên, sao một ngụm này cắn lên trên tường mây phẳng phát vô hình, nàng cắn bản cắn không ra bất cứ đồ vật gì!

Chương 423: Đường như đi chệch rồi

Chương 423. Đường như đi chệch rồi

Tần Thộ nhếch miệng cười một tiếng, truyền âm nói:

-Cái này không phải miệng lớn là chuyện lợi hại, người tránh ra ta tới mở đường.

Ngay khi đang nói chuyện, Tần Thộ lại cắn mấy ngụm xuống dưới, rút cuộc cắn tường mây thủng một cái hố, Tần Thộ vội vàng đâm đầu lao vào, kết quả mới cắm đầu vào liền nghe được bên trong kinh hô một tiếng:

-Ngọc Đế bé quan?!

Tần Thộ sửng sò, Ngọc Đế bé quan? Đây là chuyện gì? Ai có từng nghe nói Hoàng đế của một quốc gia bé quan? Thật sự muốn bé quan thì thiên hạ này làm sao bây giờ?

Không đợi Tần Thộ hiểu rõ tình huống, một bàn tay lớn rơi xuống nắm chặt hai tai con thỏ xách hắn lên, đối diện chính là một khuôn mặt quen thuộc.

Tần Thộ chép miệng, ha ha cười nói:

-Xích Cước đại tiên, đã lâu không gặp.

Xích Cước đại tiên cười mắng:

-Người không làm con thỏ cho tốt lại làm con chuột à? Không có việc gì khoan cái động làm gì?

Tần Thọ lại lễ thắng khí hùng nói:

-Đại tiên, con thỏ vốn là đào hang. Ta chính là vừa mới ngửa tay đào một cái động, không nghĩ tới liền tiến đến đây. Chư vị, các người trò chuyện đi đừng quan tâm tới ta, xem như ta không tồn tại là được rồi...

Nói xong, Tần Thọ chợt dạ nhe răng nhìn nhóm boss trước mặt!

Trước mắt, ngoại trừ Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân vô cùng lạnh lùng kiêu ngạo đứng một mình ở bên ngoài, còn có lão đại Lôi Bộ Chúng Thần, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, Văn Trọng; Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh, Tam Đàn Hải Hội đại thần Na Tra cùng thiên thần Tán Tiên nổi danh các phương mà Tần Thọ quen biết hoặc là không quen biết.

Về mặt những người này cổ quái nhìn con thỏ, cuối cùng tập thể nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh, hiển nhiên là ném cái củ khoai nóng bỏng tay này cho Thái Bạch Kim Tinh, để hắn định đoạt.

Thái Bạch Kim Tinh luôn im lặng nhìn Tần Thọ, Tần Thọ nháy mắt với hắn, như thể nói: "Người ném ta ra ngoài, ta sẽ lại đi vào!"

Thái Bạch Kim Tinh biết rằng lợi của con thỏ này, những trận pháp này với hắn mà nói giống như không tồn tại, dứt khoát gạt đầu nói:

-Nếu đã nghe được một phần, vậy để hắn tiếp tục nghe đi.

Tần Thọ nhẹ nhàng thở ra, liếc qua nơi mình đào hang đi vào, ngạc nhiên phát hiện Nhất Thủy vậy mà ngồi xếp bằng ở kia, ngây ngốc nhìn chúng thần!

Mà chúng thần dường như cũng không có người thấy được sự tồn tại của nàng!

Trong lòng Tần Thộ vô cùng kinh ngạc, đồng thời đầu óc của hắn lấy tốc độ ánh sáng siêu việt suy nghĩ, phân tích ra một kết quả nh
a đầu này không đơn giản!

Nhưng mà Tần Thộ rất nhanh liền phát hiện, vẫn là có người phát
hiện tiểu nha đầu đó chính là Xích Cước đại tiên.

Nhưng mà tính cách đại tiên này luôn luôn tốt, căn bản không có
ý muốn vạch trần.

Cũng không biết là mọi người vừa mới nói xong hay là bởi vì con
thỏ và Nhất Thủy gia nhập làm cho mọi người không muốn trò ch
uyện, tóm lại đề tài kế tiếp trên cơ bản chính là trở nên không có
ý nghĩa.

-Chính là như vậy.

-A, sau đó thì sao?

-Hết rồi.

-Vậy cứ như thế sao?

-Vậy cứ như vậy đi.

...

Sau đó mọi người liền tản đi.

Chờ tất cả mọi người tản đi, Nhất Thủy lôi kéo lỗ tai Tần Thộ hỏ
i:

-Con thỏ, bọn hắn vừa mới nói cái gì?

Tần Thộ cũng biết chuyện mới vừa rồi rất lớn, loại chuyện này ai
biết đều là phiền phức, hắn không muốn cho tiểu nha đầu này lại t

hêm phiên toái, thế là lắc đầu nói:

-Không biết, khi ta tới bọn hần đã trò chuyện gần như xong rồi.

Vẻ mặt Nhất Thủy đáng tiếc nói:

-Đáng tiếc.

Lúc này, lão nhân mặc vải bố cất cao giọng nói:

-Chủ tể lên đài!

Sau đó Thái Bạch Kim Tinh đi tới trước mặt mọi người, một mực cung kính đối với pho tượng Thuần Đế vái ba cái.

-Pháo vang chín lần, tấu nhạc!

Bùm bùm bùm...

Chín tiếng pháo vang, chấn động trời đất!

Đồng thời từng tiếng tiếng kèn thê lương vang lên, một mảnh không khí xơ xác tiêu điều giữa trời đất, như thể lập tức về tới niên đại chiến tranh kia, cát vàng đầy trời, giết chóc rung trời, đao binh có thể thấy được, máu tươi nhuộm đỏ giang sơn...

-Đánh trống vang chín lần!

Sát khí càng nặng, trời đất biến sắc, mây đen quay cuồng, lôi đình chợt hiện, trong mây đen phảng phất có vô số đại quân đang cùng một đám không nhìn thấy rõ hình tượng chém giết, tình hình chiến đấu vô cùng thảm liệt! Bất luận chết đi bao nhiêu người, đều sẽ có càng nhiều người không sợ chết hơn giết tới...

Mây sóng lẫn lộn, giống như đại quân đang thúc đẩy.

-Khoa chiêng vang chín lần!

Đang!

m thanh khoa chiêng vang lên, tiếng trống trận, tiếng kèn dừng lại, mây đen trên bầu trời ngừng lăn lộn, mây đen tản ra phảng phất như là đại quân đang rút lui, đang ăn mừng, cuối cùng mặt trời chiếu khắp nơi, tâm tình tất cả mọi người đều nhẹ nhõm theo.

-Hiển công phẩm, tam sinh tế lễ!

Một đội nhân mã đi lên phía trước, những người này kéo theo ba cái khay cực lớn, trên khay đặt ba cái đầu heo, đầu trâu và đầu dê lớn!

Nhất Thủy tò mò hỏi:

-Vì sao không dùng đầu rồng?

Lời này vừa nói ra, một vài con cháu long tộc ở bên trong đám người lập tức quay đầu, vẻ mặt phần nộ nhìn chằm chằm tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu cũng không sợ, hơi ngửa đầu, đối mặt mấy người ở long tộc làm một động tác cắt cổ, thảm nói:

-Ta là nhất nhũ!

Một vài con cháu long tộc nhìn thấy như vậy, cũng có chút cảm giác không biết nên khóc hay cười, lắc đầu không chấp nhận với tiểu nha đầu này.

Tần Thọ âm thầm lau một vệt mồ hôi lạnh, hẩn nhìn ra mấy tên con cháu long tộc tuyệt đối không phải như Đông Hải Long Vương nhưng mà hẩn cũng không phải người của Long Sơn, như vậy tất nhiên là Chân Long đã quy thuận Thiên Đình. Có lẽ đám long tộc

này không có thanh danh, nhưng mà thực lực thì Tứ Hải Long Vương cũng không thể so được.

Chọc giận đám hàng này, tiểu nha đầu thật sự có chút nguy hiểm.

Cũng may, đều làm trên Thiên Đình, mà thần tiên trên Thiên Đình có một đặc điểm là không nóng nảy.

Lúc này Hạo Thiên Khuyển nói:

-Tam sinh tế lễ là đại lễ nhân tộc, dùng cái khác thì sẽ thiếu đi chút nhân khí. Suy cho cùng cũng là tế điện tổ tiên đạo đức của nhân loại, tự nhiên muốn dùng tam sinh tế lễ này.

Tần Thọ nghe được điều này cũng gật đầu theo... Hắn cũng xem như là học được.

-Lại hiến ngũ cốc!

Chỉ thấy nữ tử vô danh thanh tú đẹp dễ mặc trang phục màu trắng sạch sẽ, kéo năm cái khay, trên khay đặt từng loại hạt gạo, kê, ngô, mạch, đậu.

Ngũ cốc đặt ở phía dưới tam sinh tế lễ, sau đó năm vị nữ tử lui ra.

Nhìn đến đây, Nhất Thủy lại có chút nhịn không được muốn đặt câu hỏi, Hạo Thiên Khuyển cũng giật mình, sợ nha đầu này lại hỏi ra vấn đề cổ quái, vì vậy nói:

-Thời đại đó, đây đều là món chính. Loài người dựa vào cái này mới có thể sinh tồn phát triển, cho nên cống hiến xong tam sinh phải dâng ngũ cốc lên.

Chương 424: Đường như đi chệch rồi (2)

Chương 424. Đường như đi chệch rồi (2)

Kết quả tiểu nha đầu liếc hắt một cái nói:

-Ta không có ý định hỏi vấn đề này.

Hạo Thiên Khuyển:

-...

-Hiển ba lựa trắng!

Ba vị trẻ tuổi kéo ba chồng lựa trắng đưa đi lên.

Hạo Thiên Khuyển há há mồm, cuối cùng vẫn là ngậm lại.

Kết quả Nhất Thủy lại nói:

-Nên nói nhiều thì không nói nhiều, không nên nói nhiều lại cứ nói nhiều...

Sắc mặt Hạo Thiên Khuyển đen nhánh...

Nhất Sơn vội ho một tiếng nói:

-Khi đó ngày ngày đánh trận, loài người căn bản không có thời gian đi nghiên cứu ăn mặc, làm ra lựa đều là màu trắng, không kịp nhuộm màu đã làm thành y phục giao cho chiến sĩ, chiến sĩ lập tức xuất chinh... Năm đó có câu nói, bạch lựa mặc giáp này, áo đỏ về quê cũ. Hồn không trở về này, ban lựa làm áo tang.

Niên đại đỏ, nhuộm đỏ áo trắng mới là huy chương võ dũng, nếu chết ở bên ngoài, áo lụa trắng nhuộm máu tươi kia cũng là áo tang tốt nhất...

Nghe thấy lời này, Nhất Thủy cung kính hành lễ với tượng thần tr ước mặt.

Tần Thọ nghĩ đến cảnh tượng lộn xộn lúc nãy trên không trung, lại nghĩ tới hình ảnh thiếu niên mặc áo trắng kia đi ra ngoài, máu nhuộm vạt áo, hồn về quê cũ, người nhà không thấy nhau, trong lòng liền có chút chua xót, không nhịn được nói thầm:

-Năm tháng êm đềm trôi ở đâu ra, chẳng qua là có người đang vì người gánh trọng trách tiến lên mà thôi...

Nghe nói như thế, bốn phía không ít người đều quay đầu nhìn lại.

Tần Thọ không có tâm tình cãi cọ với bọn họ, thở dài một tiếng yên tĩnh trở lại.

Mọi người lại khẽ gật đầu, lần nữa quay đi.

Nhất Thủy thì dựng thẳng ngón tay cái nói với Hạo Thiên Khuyển n:

-Nhìn thấy chưa? Đây mới giống như có văn hóa, không lắm mồm giống ngươi.

Hạo Thiên Khuyển nằm không cũng trúng thương về mặt vô tội, nhưng mà cuối cùng cũng không nói cái gì.

-Rửa tay!

Phía trên có nữ tử bùng chậu đồng đen lên, Thái Bạch Kim Tinh ở trong chậu tỉ mỉ rửa sạch hai tay.

-Dâng hương!

Thái Bạch Kim Tinh cầm ba nén hương cao, cúi đầu làm lễ trước tượng thần Thuần Đế, sau đó đi vào đại điện cắm vào bát hương, lúc này mới cung kính lui ra.

-Tấu nhạc Hán Cung Thu Nguyệt!

Sáo trúc vang lên, chuông nhạc phối nhạc, thanh âm đoan trang thanh nhã, làm cho tâm tình người ta từ trong sự ngọt ngào chậm rãi phóng xuất ra.

-Cung đọc tế văn!

Thái Bạch Kim Tinh cầm lấy sách lụa màu vàng, đọc tế văn:

-Đế đức Hoàn Hoàn có Ngu Nãi Hào. Sáng tạo nhân văn, tuổi xa năm xa.

Thiên tính Minh Đức, hữu kính nhân hiếu. Văn Vu Quần Hiền, Tụ hụ Thiên Đường Nghiêu.

Bách quan triệu tự, ngũ diển thùi cáo. Cử Vũ Tư Không, Long Môn mở.

...

Không thể không nói Thái Bạch Kim Tinh bình thường tuy không nóng nảy, ôn hòa như lão đầu nhà bên, nhưng mà sau khi trang nghiêm chậm rãi đọc tế văn, giọng nói lại vô cùng hùng tráng trang nghiêm làm cho người ta nổi lòng tôn kính, không dám lơ đãng.

Tế văn đọc chậm hoàn tất, tới khâu cuối cùng đốt sách lụa.

Tới đây, không cần Nhất Sơn hay là Hạo Thiên Khuyển giải thích

h, Nhất Thủy đã tự mình bắt đầu giải thích:

-Cái này ta hiểu, vừa mới giống như đọc cho chúng ta nghe, hiện tại giống như cột nhà tôn để xem. Đúng không?

Tần Thọ và Hạo Thiên Khuyển đồng thời dựng thẳng một ngón tay cái, sau đó kéo dài khoảng cách với cô... Tốt cho một chữ cột nhà, quá phong tao!

Hình như Nhất Thủy cũng phát hiện vấn đề, quật cường giải thích:

-Ta nói sao, không phải cột nhà!

Tần Thọ và Hạo Thiên Khuyển đứng càng xa hơn.

Nhất Thủy vội la lên:

-Ta lắm điều giống như sao!

Tập thể người xung quanh lui lại một bước...

Nhất Thủy thấy một màn này, lập tức gấp đến muốn khóc.

Lúc này đám người mới hé miệng cười một tiếng, không trêu chọc tiểu nha đầu này nữa...

Khi sách lược bị châm lửa, thiên tế cũng kết thúc.

Nhìn thấy đám người đang chuẩn bị ba trận đấu, Tần Thọ nhin khi ông được cảm thán nói:

-Ngọc Đế có phương pháp dẫn binh thật tốt, nhìn người phía dưới xem, làm việc lanh lợi không có chút nào dây dưa dài dòng. Nhiều lãnh đạo tới như vậy, không có một ai đi lên nói chuyện...

Nói đến đây, Tần Thộ nhin không được nghĩ đến năm đó lúc đi học, không quan tâm lễ hội lớn lễ hội nhỏ, những người lãnh đạo cũng nên đi lên nói hai câu.

Sau hai câu nói này, trên cơ bản đều là một hai giờ trôi qua.

Càng về sau, Tần Thộ chỉ cần nghe được lãnh đạo nói hai câu, hẳn sẽ lập tức về sớm...

Cho nên, hẳn cũng là một trong những hỗn đản mà lãnh đạo không chào đón nhất, đương nhiên không chào đón một lần là đủ rồi, bởi vì ngày thứ hai Tần Thộ liền bị đá đi ra.

Lắc đầu, trở lại từ trong trí nhớ.

-Tiếp theo hai người các người chuẩn bị đi đâu? - Tần Thộ hỏi.

Nhất Thủy hơi ngửa đầu nói:

-Ta muốn đi thăm Tôn Công Tự.

Nhất Sơn nói:

-Thuần Công Thạch.

Tần Thộ nói:

-Không phải đồ chơi kia phải có huyết trúc... Ừm, Tương Phi Trúc mới có thể nhìn thấy sao?

Nhất Sơn nói:

-Có vài toà núi này, ngày ngày chuyển luôn có cơ hội.

Tần Thộ tuy cũng cảm thấy hứng thú với Thuần Công Thạch, nhưng mà đi ra đã mấy ngày lại lượn đi xuống cũng không tốt cho l

Ấm thể là từ biệt hai người.

Nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ lần nữa tiến vào trong Linh Lăng cổ thành, Tần Thọ yên lặng chúc phúc rồi quay về Thiên Đình cùng Hạo Thiên Khuyển.

Trên đường trở về, Dương Tiễn vậy mà không có một mình rời đi mà là ngồi vào trong xe ngựa của Tần Thọ.

Lần đầu tiên ngồi mặt đối mặt với Dương Tiễn, Tần Thọ hơi kích động, thỉnh thoảng sờ Dương Tiễn một chút, trong lòng kích động vạn phần đọc:

-Trộm trời trộm đất trộm quần lót người...

-Ngọc Đế bế quan rồi.

Ngồi một canh giờ, Dương Tiễn không nói một chữ bỗng nhiên mở miệng nói.

Tần Thọ sững sờ hỏi lại:

-Bế quan thì bế quan thôi, làm sao vậy?

Dương Tiễn nói:

-Hắn tu hành nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên bế quan.

Tần Thọ lập tức ngây ngẩn cả người, lần đầu tiên bế quan? Cũng chính là nói trước kia chưa từng bế quan? Vậy điều này có vấn đề...

Dương Tiễn tiếp tục nói:

-Trước khi hắn bế quan, bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện có tiếng vang.

Tần Thộ gãi gãi đầu, giọng nghẹn ngào nói:

-Chân quân, tư duy của người có thể ăn khóp một chút hay không? Đừng búng lung tung như hạt đậu giống được không? Ta có chút theo không kịp tiết tấu của người.

Dương Tiễn nhắm hai mắt lại trực tiếp không nói.

Hạo Thiên Khuyển ở bên cạnh nói:

-Đồ đàn! Lần này Ngọc Đế bế quan, khẳng định có vấn đề. Ý của Nhị gia là Thiên Đình xảy ra vấn đề. Thiên Đình là nơi nào? Thiên địa chính thống! Có thể nói Địa Tiên Giới cũng được, Tiên Giới cũng được, có thể hòa bình như thế kết quả toàn bộ nhờ Ngọc Đế mang theo chúng thần trên Thiên Đình cường lực trấn áp. Nếu không sau đại chiến phong thần Thiên Đình vừa lập là thiên địa hoàn toàn đại loạn... Dưới loạn thế trọng diễn mới có thái bình thịnh thế như hôm nay.

Chương 425: Trở về nhà

Chương 425. Trở về nhà.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, vật cực tất phản, thịnh thế nhiều năm như vậy, nhị gia nhà chúng ta luôn lo lắng xảy ra vấn đề. Lần này Ngọc Đế đột nhiên bế quan, Thiên Đình như rắn mất đầu sợ là sẽ xảy ra chuyện.

Tần Thợ nói:

-Không thể nào? Mỗi người quản lý chức vụ của mình chẳng phải là được sao?

Dương Tiễn thân nhiên nói:

-Trận chiến năm đó, đại bộ phận Xiển giáo vào phật môn, một phần nhỏ vào Thiên Đình, một phần nhỏ phân tán ở các nơi trong thiên hạ. Tiệt giáo toàn bộ đều ở Thiên Đình, chẳng qua chân linh của bọn họ đều khóa ở trên Phong Thần Bảng, một ý nghĩ của Ngọc Đế chuồng quản sinh tử của tất cả mọi người cho nên không ai dám lỗ mãng.

Bây giờ Ngọc Đế bế quan, Phong Thần Bảng không ai giám thị.

Trong lòng Tần Thợ lộ bộ một chút... thầm mắng to: “Mẹ kiếp! Lão gia hỏa Ngọc Đế, người không có chuyện gì bế quan làm cái gì? Người không sợ có người xuất hiện hay sao, Ngọc Đế đều không đáng làm sao? ư? Không đúng! Hầu tử đã xuất thế, kịch bản không phải như thế này!”

Trong đầu Tần Thợ vang lên kịch bản trong Tây Du Ký, không biết làm sao, ngoại trừ hầu tử là từ trong viên đá chui ra bái Bô Đề tổ sư ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động làm sư phụ, những cái khác không có chỗ nào trùng hợp. Hẳn là thế giới này thật sự đi lệch rồi?

Nhưng mà Tần Thợ cũng sẽ không lo lắng vớ vẩn, dùng lời của hắn giảng giải trời sập xuống còn có đỉnh cao, liên quan gì đến một con thỏ con như hắn chứ?

Thế là, Tần Thợ không tìm không phổi này ngồi ở kia ăn một chút, uống một chút, lông mày cũng không nhíu lấy một cái.

Nhìn thấy cảnh như vậy, Hạo Thiên Khuyển cũng nhìn không được

c mắg:

-Con thỏ, đừng ăn nữa! Người không thể để ý một chút sao?

Kết quả là con thỏ này vừa ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngơ ngác hỏi:

-Vẫn còn đồ điểm tâm sao? Vậy nhanh mang lên đi.

Hạo Thiên Khuyển, Dương Tiễn:

-...

Lên đến Nguyệt Cung, từ xa Tàn Thộ đã có thể nhìn thấy những t
hay đổi ở trên đây, cùng với sự xuất hiện của dòng sông và hồng l
inh tinh bổ sung thêm nguyên khí, cây hoa quế nở ngày càng nhiề
u hoa, những khóm hoa quế màu vàng óng ánh dường như đã nở
phủ kín hai bên bờ sông, cảnh sắc đẹp vô cùng.

Gió nhẹ thổi nhìn giống như trận mưa vàng đổ xuống.

Nhìn về phía trước dọc theo bên bờ sông, Phong Hoa Thành cũng
xảy ra những biến động đã thay đổi hoàn toàn, không chỉ có cỏ câ
y hoa lá quý hiếm ở bên trong trở nên tinh xảo lung linh, mà nhữn
g con người ở bên ngoài cũng dần dần tràn đầy sức sống.

Cuối cùng nhìn Nguyệt Cung, tuy bên trong không có người, như
ng bên trong sớm đã không còn là một tấm hình trơn trụi, có hoa l
á, cây cỏ, tiếng chim và hương thơm của hoa cỏ, giờ đây đã có đủ
tất cả mọi thứ.

Đến cửa chính của Nguyệt Cung, Tàn Thộ chỉ cảm thấy từng bắp
thịt trên cơ thể như được thả lỏng, cơ bắp toàn thân như được giãn
ra, khiến cả người trở nên mệt mỏi, lười biếng.

Tàn Thộ biết đây là cảm giác giống như ở nhà, bất kể bên ngoài
mưa to gió lớn, hay bên ngoài có là sói lang, hổ báo, tất cả mọi th

ừ đang chiến đấu với nhau, thì khi về nhà những thứ đó đều không còn nữa. Cảm giác an toàn đến từ sâu thẳm trong tâm hồn, khiến cả người hần nhẹ nhõm.

Nằm ở trên ghế, uống một ly rượu nhỏ, Tàn Thọ hít mát lại, lẩm bẩm vài tiếng:

-Thật dễ chịu...

Thời gian vẫn chưa đến, Hằng Nga vẫn chưa quay lại, vậy nên Tàn Thọ cũng không vội vàng la hét ở trong Nguyệt Cung tìm Hằng Nga.

Đúng lúc Tàn Thọ đang nằm thoải mái trên ghế, đột nhiên có tiếng nước chảy khiến Tàn Thọ chú ý đến, âm thanh này phát ra từ Thanh Thử Điện!

Tàn Thọ nhíu mày, trong lòng tự hỏi:

-Lẽ nào hôm nay nàng ngọc không lên lớp sao? Còn đang bơi?

Nghĩ đến đây, đầu óc Tàn Thọ đột nhiên trở nên hào hứng, nghĩ đến dáng hình uyển chuyển hoàn mỹ của Hằng Nga, hần không còn nhẫn nại được nữa, những mệt mỏi trong nháy mắt đã bỏ hết lại phía sau, chạy thật nhanh đến Thanh Thử Điện.

Chạy đến cửa chính, Tàn Thọ không nghĩ gì, hần lấy ra một chiếc quần tam giác mặc lên người, đội chiếc mũ bơi lên đầu, hai tay mở cửa rồi hét lên:

-Trở về nhà rồi!

Cánh cửa mở ra!

Chỉ nghe thấy âm thanh hoảng sợ từ trong Thanh Thử Điện vang ra:

-Ai?

Tần Thọ mở to mắt nhìn chăm chú, đột nhiên ngẩn người.

Chỉ thấy một nữ tử dưới nước trong Thanh Thử Điện đang kinh ngạc nhìn Tần Thọ.

Người còn lại ngồi trên ghế dựa ở cạnh hồ bơi, vội vàng lấy khăn che lên người, vẻ mặt có chút ửng hồng nhìn sang bên này.

Tần Thọ nhìn kỹ lại, trông cả hai người đều vô cùng quen thuộc.

Lại nhìn ngọn núi hùng vĩ trước ngực, càng thêm quen thuộc... hắc hắc, hắn đã chạm vào thứ dưới nước đó.

Sau đó Tần Thọ đột nhiên nhận ra rồi hét lên:

-Hà tiên cô, Bách Hoa tiên tử?! Sao các ngươi lại ở nhà của ta?

Ở dưới nước là Hà Tiên Cô, bên trên là Bách Hoa tiên tử, Tần Thọ không ngờ rằng, hắn dùng hồ bơi này hoàn toàn là để được giải trí cùng với Hằng Nga, đương nhiên hắn chủ yếu là muốn được hưởng thụ cho đã mắt. Hắn không nghĩ rằng lại có thể thu về nhiều bất ngờ như vậy.

Không chờ cho Tần Thọ chiêm ngưỡng xong, tai thỏ đột nhiên bị ai đó xách lên, sau đó liền nghe thấy tiếng Hằng Nga mắng:

-Ngọc Nhi, không được nhìn lên, qua bên kia chơi!

Sau đó Tần Thọ liền bị xách sang một bên, vang lên tiếng cánh cửa khép lại.

Tần Thọ đứng ngoài cửa làm bầm trong miệng rồi kêu lên:

-Không nhất thiết phải như này chứ? Những gì cần xem đều xem rồi, không có gì khác biệt sao? Đưa ta đi bơi với.

Cánh cửa mở ra, Hằng Nga trên tay cầm cây chổi bước ra.

Tần Thọ dứt khoát quay người rời đi, xua xua tay nói:

-Ta đi làm ít đồ ăn...

Hằng Nga mím môi cười nói:

-Làm nhiều một chút, hôm nay có khách đến.

Trình độ nấu ăn của Tần Thọ không hề tệ, trong túi Tu Di có rất nhiều các món ăn nấu chín và vô số nguyên liệu khác nhau, chỉ cần làm thêm một chút là đã có ngay một bàn lớn đầy ắp các món ăn.

Không bao lâu, ba mỹ nữ từ xa chậm chậm bước tới, ba người cũng không biết nói gì, cùng lúc mím cười, Tần Thọ nhìn những ánh mắt biết cười đó thì như muốn rơi nhũn cầu xuống.

Mỗi ngày Tần Thọ đều ở bên Hằng Nga xinh đẹp tuyệt trần, khả năng miễn nhiễm với mỹ nhân vẫn còn rất mạnh, nhưng lúc này ba tuyệt thế mỹ nhân đang mặc trên mình trang phục cổ trang thanh nhã, nhất cử nhất động của họ đều hòa vào với vẻ đẹp của thiên nhiên, chỉ một nụ cười dường như đã khiến cả thiên hạ đổ gục. Chưa nói đến nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng không thể nhẫn nại mà nhìn thêm vài lần.

Tần Thọ lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ: “Nếu xuống trần gian, bất kỳ kẻ nào cũng sẽ là tai họa cho nước nhà... nếu đây là một đoạn clip bị gửi ra ngoài thì con mẹ nó, tổ gia ta sẽ về chầu trời đúng không?”

Chương 426: Thiên Hoàng Câu Trần đại đế Thượng Cung

Chương 426. Thiên Hoàng Câu Trần đại đế Thượng Cung

Trong lúc Tần Thộ nghĩ ngợi lung tung thì ba cô nàng đã nhón nhíp ngồi vào chỗ của họ, cũng không biết là do trời sinh thần tiên có tính tình mạnh mẽ, hay vì Tần Thộ là một con thỏ, Hà Tiên Cô và Bách Hoa tiên tử đều không cảm thấy bận lòng vì chuyện vừa rồi.

Lần đầu tiên Tần Thộ cảm thấy thật ra làm một con thỏ cũng rất tốt...

Người ta nói rằng ba nữ tử ở một chỗ, nếu có thêm một món đồ chơi nữa là thành một vở kịch lớn.

Tần Thộ liền trở thành món đồ chơi một cách vinh quang, lúc thì được người bên này ôm, lúc thì lại bị người bên kia kéo tai thỏ, lúc mới đầu hắn còn có đôi chút phản kháng, đến cuối cùng hắn phát hiện căn bản là phản kháng cũng không có tác dụng gì, hắn cứ thế nằm trên ngực người bên này một lát sau đó lăn trên đùi người bên kia. Tần Thộ hí mắt nhìn ba khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, trong lòng hết sức mãn nguyện, hắn tự lắm lắm:

-Chà... hi vọng những ngày tháng như này sẽ còn kéo dài...

Đêm đến, Hà Tiên Cô và Bách Hoa tiên tử tạm biệt rời đi, Tần Thộ lại lên lầu ngắm sao cùng Hằng Nga.

-Ngọc Nhi, em nói Ngọc Đế bế quan rồi? Tại sao hắn lại muốn bế quan? Hắn bế quan rồi, còn nhiều việc triều chính như vậy thì ai q

uẩn đây? - Hằng Nga ngạc nhiên hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Ta không biết, ai làm cũng chỉ cần đừng làm phiền đến chúng ta là được.

Hằng Nga nói:

-Cũng phải...

Hằng Nga ôm Tần Thọ vào lòng, tựa người vào lan can, ngẩng đầu nhìn lên dải ngân hà sáng lấp lánh, mỉm cười nói:

-Cho dù có chuyện gì thì những ngày tháng hiện tại cũng khiến ta cảm thấy hài lòng rồi. Chúng ta có đồ ăn, có bạn bè, có em... cuộc sống an nhàn tự tại, thật tốt biết bao.

Tần Thọ gật đầu theo nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, lo lắng cho bệnh tình của hắn... sức mạnh của hắn đã bị kìm hãm, nhu cầu của cơ thể đối với linh khí rõ ràng đang lớn lên từng ngày, bây giờ do nhân quả toàn thân có thể kìm nén được, nhưng nếu một ngày nào đó nhân quả không đủ, linh khí cũng lại không đủ thì phải làm sao?

Nghĩ đến chuyện này hắn liền cảm thấy thấy đau đầu...

Vốn dĩ định lên Thuần Hoàng Sơn để tìm Trọng Hoa Kinh, kết quả là Ngọc Đế đột nhiên bề quan khiến mọi người hoảng sợ, hắn cũng bị Nhị Lang Thần mang về.

“Xem ra, vẫn cần phải xuống tìm lần nữa...” Trong lòng Tần Thọ lẩm bẩm.

Đợi Hằng Nga ngủ say rồi, Tần Thọ huýt một tiếng sáo, đi xuống dưới gốc cây hoa quế.

Bây giờ Ngô Cương cũng không chặt cây nữa, mỗi ngày ngồi dưới gốc cây ăn những món ngon mà Tần Thộ đã dặn dò Sa Khôn và những người khác lần lượt gửi đến, cuộc sống tạm bợ cũng là những ngày vô cùng hạnh phúc.

Vốn dĩ Tần Thộ muốn giới thiệu cho Ngô Cương mấy nữ tiểu yêu xinh đẹp, sau đó hẳn thấy người của hắn sau khi biến hóa không lầy nổi một ai đẹp mắt một chút, nên dứt khoát bỏ qua.

-Con thỏ, có phải Thiên Đình đã xảy ra chuyện rồi không?

Vừa thấy mặt, Ngô Cương liền hỏi.

Tần Thộ ngậy ra một lúc, sau đó nói:

-Sao ngươi biết?

Ngô Cương nói:

-Ngươi nhìn sao trên trời xem, đám sao lấp lánh phía Thiên Đình, rõ ràng có chuyện xảy ra.

Tần Thộ nói:

-Không có chuyện gì đâu, Ngọc Đế bế quan mà thôi.

Ngô Cương vừa nghe, mày lập tức nhíu lại nói:

-Ngọc Đế bế quan?

Tần Thộ nói:

-Ừ... sao vậy?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Biết tại sao không?

Tần Thộ lắc đầu.

Ngô Cương nói:

-Ngày mai đi hỏi.

Tần Thộ gật đầu.

Ngô Cương nói:

-Được rồi, không có việc gì thì rút xéo đi ngủ đi!

Nói xong, Ngô Cương xoay người nằm xuống ngủ.

Tần Thộ im lặng một lúc, phản ứng của Ngô Cương hôm nay có chút không bình thường, nhưng không biết là bất thường ở chỗ nào, vì vậy quyết định ngày mai đến Thiên Đình xem thử rồi nói.

Một đêm nhạt nhẽo.

Ngày thứ hai Tần Thộ và Hằng Nga cùng nhau chạy tới Thiên Đình, vào Nam Thiên Môn, vào Thiên Dung Thành, Hằng Nga đến Ngọc Anh Điện giống như mọi ngày bình thường.

Tần Thộ vốn muốn đến Lăng Tiêu Bảo Điện, nhưng nghĩ lại, có vẻ như hẳn cũng không có lý do gì để đi, dứt khoát không vội vàng, đến Ngự Hoa Viên trước rồi tính sau.

Tới cửa Ngự Hoa Viên, Tần Thộ phát hiện không có Nhiều Đẳng và Bạch Văn trông coi cổng vào!

Tần Thộ đẩy cổng ra, vừa đi vào nhìn thì chỉ thấy cỏ thụ rợp trời, các loại thảo dược trải rộng khắp cả Ngự Hoa Viên!

Lúc này Hành Thái nhào lại, Hành Thái giờ đây đã cao gấp đôi, không tính là đại thụ cao lớn nhất, nhưng so với ban đầu, quả thực đã biến hóa rất lớn!

Tần Thọ làm động tác chào hỏi:

-Hành Thái, gần đây Ngự Hoa Viên có chuyện gì sao?

Hành Thái run bần bật, tỏ vẻ không có.

Tần Thọ yên tâm, cáo biệt Hành Thái, Tần Thọ lên Tuyết Sơn, đứng ngoài Bạch Cốt đại điện, kêu lên:

-Tiểu tử tử, ta tới thăm ngươi.

Thế nhưng trong đại điện lại không có bất cứ động tĩnh nào.

Tần Thọ gãi đầu, nói:

-Tiểu tử tử, ta tới thăm ngươi.

Trong đại điện vẫn không có bất cứ động tĩnh nào như cũ.

Tần Thọ tiến lên, đẩy cửa đại điện ra, chỉ thấy trong Bạch Cốt điện hoành tráng nhưng một bóng người cũng không có! Không biết tiểu tử tử mất sắc như lưỡi đao kia đã đi đâu rồi...

Tần Thọ lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là lại rời khỏi Ngự Hoa Viên, sau khi đi ra vẫn không thấy Nhiều Đăng và Bạch Văn.

Tần Thọ nghi ngờ...

Đúng lúc này, một bóng người từ đằng xa đi tới, bước tiến rất nhanh, vội vội vàng vàng!

Tần Thợ nhìn kỹ, người đến là một nam tử mặc quan phục, sau khi nam tử nhìn thấy Tần Thợ, sắc mặt trầm xuống, sai bước đi tới trước mặt Tần Thợ, sau đó đi qua, đầu cũng không ngoảnh lại!

Tần Thợ không hiểu ra sao, người này hắn quen, lúc đầu Tần Thợ bị Nhiễm Đằng và Bạch Văn hãm hại, hai giám sát sứ tới, một người là muội tử Bạch Anh chân dài, một người là Tương Vô đáng vẻ vội vàng trước mặt đây.

Tương Vô tới nhanh, đi cũng nhanh, thế nhưng Tần Thợ phát hiện, Tương Vô đi rồi, trên mặt đất trước mặt hắn có vài chữ!

Tần Thợ vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy phía trên viết:

-Con thỏ, chạy mau!

Trong lòng Tần Thợ run lên, chạy mau? Có ý gì?

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên:

-Tương Vô, vi phạm luật trời, tiết lộ thiên cơ, lần nữa vào luân hồi!

Cơ thể Tương Vô ở phía xa xa run lên, cuối cùng thở dài nói:

-Biết ngay không thể gạt được, vào luân hồi thì vào luân hồi thôi. Con thỏ, chạy mau đi, có...

Lời còn chưa dứt, một đạo lôi đình hạ xuống, Tương Vô hóa thành tro bụi tại chỗ!

Tần Thợ thấy vậy, mắt lập tức đỏ lên, tức giận nói:

-Ai?!

Cùng lúc đó, trong bảo Lăng Tiêu Bảo Điện.

-Thần không đồng ý!

Lý Tịnh dẫn đầu bước ra khỏi hàng nói.

-Thần cũng không đồng ý!

Na Tra bước ra khỏi hàng!

- Thiên Hoàng đại đế, xin hãy nghĩ kỹ!

Chương 427: Đại hận của Câu Trần đại đế

Chương 427. Đại hận của Câu Trần đại đế
Thái Bạch Kim Tinh nói: -Lai lịch của con thỏ kia hẳn ngài cũng biết, nhân quả trên người hẳn rồi rên. Tổ tiên hẳn từng có công lớn với thế giới này, thế nhân nợ gia tộc của hẳn... Huống hồ Tàn Thọ cũng không làm chuyện gì quá giới hạn.-Thiên Hoàng đại đế, Tàn Thọ là đồ nhi của ta, không ai rõ hơn thầy, mặc dù hẳn có vẻ như không tốt, nhưng thực chất bên trong vẫn là một người tốt. Hẳn bệnh vực kẻ yếu, hẳn tôn sư trọng đạo, nặng tình cảm... Có lẽ trên người hẳn có chuyện gì chúng ta chưa biết, nhưng ta tin tưởng, lòng người đã tốt, tất cả đều không thành vấn đề. - Văn Khúc tinh quân nói.-Thiên Hoàng đại đế, Tàn Thọ cũng là đồ nhi của ta, ta dùng đầu mình đảm bảo, hẳn cũng chỉ phạm chút sai nhỏ, tội không đáng chết. - Tư ượng Thần Lỗ Ban nói.-Thiên Hoàng đại đế, xin hãy nghĩ kỹ. - Trù Thần bước ra khỏi hàng.Chỗ ghé vốn cho Ngọc Đế ngồi đối diện những người này, giờ khắc này đã đổi thành một người khác.Người này một thân áo bào đế vương bạch sắc kim văn, ngồi trên hoà

ng vị cao nhất của Ngọc Đế, không hề nhúc nhích, toàn thân cao t
hấp uốn gợn một tầng sát khí lưu động, có thể thấy được đây là m
ột người bá đạo! Người này với Ngọc Đế, Trường Sinh đại đế, Tử
Vi đại đế cùng xưng là Tứ Ngự - Thiên Hoàng Câu Trần đại đế T
hượng Cung! Khác hẳn với Ngọc Đế ôn hòa, khiêm tốn. Thiên Hoà
ng Câu Trần đại đế Thượng Cung từ thuở ban sơ, chính là phụ trợ
Ngọc Đế quản lý hai cực Nam Bắc và tam tài Thiên, Địa, Nhân, t
hống ngự chúng tinh, cũng chủ trì việc binh của nhân gian. Có thể
nói, cả đời này của hắn đều có liên quan đến đánh giặc, cho nên k
hí chất toàn thân cũng hoàn toàn khác biệt, sát khí ngập trời!-Đại
ca, hình như Câu Trần đại đế không thích con thỏ kia, tới nay chu
yện đầu tiên chính là muốn bắt thỏ bỏ tù. Thế thì cũng quá kỳ quá
i rồi... Thù lớn nhường nào đây hả? Nam Hải Long Vương nói khế
với Đông Hải Long Vương. Đông Hải Long Vương Ngao Quảng l
ắc đầu nói: -Suyt... Đừng nói nữa, Câu Trần đại đế khác với Ngọc
Đế, thường nhìn nhiều, nói ít, đừng làm loạn. Nam Hải Long Vươ
ng gật đầu, thế nhưng vẫn hỏi: -Con thỏ kia không hiểu luật lệ, ch
úng ta có nên không? Đông Hải Long Vương tiếp tục lắc đầu nói:
-Loại chuyện này, đừng dính vào. Lúc này Nam Hải Long Vương
mới ngậm miệng. Cũng như thế, rất nhiều thiên thần đều đang lên
dò hỏi nhau, bởi vì mọi người thật sự rất nghi hoặc, rốt cục con th
ỏ kia đã làm gì khiến Câu Trần đại đế này lại muốn bắt con thỏ bỏ
tù? Còn muốn thu hồi tất cả mọi thứ trên mặt trăng, trục xuất hết t
iêu yêu trên đó? Ngay khi mọi người đang nghị luận, có người tro
ng đám thỏ dài: -Các ngươi cũng biết Câu Trần Thượng Cung đại
 đế trước kia còn cai quản cái gì không? Mọi người sững sốt... Ngư
ời nọ nói: -Câu Trần đại đế là đại đế trẻ tuổi nhất trong Tứ Ngự, c
ũng là người duy nhất thành đế sau Phong Thần Đại Chiến ở đại đ
ịa, lại là Yêu Đế duy nhất! Chúng thần bừng tỉnh ngộ như vậy, lúc
này mới hồi phục tinh thần lại, nhân tộc chương quản Thiên Đình
quá lâu, mọi người thiếu chút nữa thì quên mất quá khứ của Câu
Trần đại đế! -Yêu Đế? Có liên quan gì tới con thỏ này? - Lại có ng
ười hỏi. Người nói chuyện muốn nói gì đó, thế nhưng cuối cùng c
ũng không dám nói ra. Lúc này Câu Trần Thượng Cung Thiên Ho
àng đại đế đã mở miệng, giọng nói rất lạnh, giống như gác một câ
y đao lên cổ mà cửa vậy... lạnh lùng nói: -Lý Tịnh, ngươi đi chấp

hành! Hôm nay bắt, ngày mai trảm, chấm dứt hậu họa sau này!Lời này vừa nói ra, toàn bộ ồ lên, không ngờ nhiều thiên thần bước k hỏi hàng xin tha cho con thỏ như vậy mà vẫn không thể thay đổi quyết định của Câu Trần đại đế, mọi người nhin không được nhìn về phía Lý Tịnh.Lý Tịnh cũng cả đầu mồ hôi lạnh.Ngọc Đế bế qua n, không để lại lời nào, chỉ nói là muốn bế quan, thậm chí không c hỉ định ai ngồi thay ghế của hấn!Nhị vị đại đế khác, Tử Vi đại đế có tính cách ôn hòa, không thích dính vào bất cứ chuyện gì, cho dù ngồi thay ghế của Ngọc Hoàng, hấn cũng không có hứng thú, n gược lại là trảm mê trong cảm kỳ thư họa không cách nào tự kiểm chế.Phía nam, nam cực Trường Sinh đại đế cũng là một chúa lười biếng không thích động, mỗi ngày chơi chút sấm sét chớp giạt, bi ến đổi thay đổi bốn mùa trong lòng bàn tay, mê mẩn chỉ đạo trời đ ất.Trên thực tế, Câu Trần đại đế không phải là một người quyền m ưu, Lý Tịnh không thể nào nghĩ rõ được, tại sao hấn lại đột nhiên chạy đến ngôi thay chỗ này của Ngọc Đế?Thiên điều có quy định rõ ràng, nếu Ngọc Đế vắng mặt ba vị khác của Tứ Ngự đại đế có t hể thay thế Ngọc Đế sử dụng quyền uy thiên địa.Dưới tiền đề các đại đế khác không đến, Câu Trần quả thật có thể ổn tọa ở đây quy ết định, hơn nữa mỗi một câu nói đều đại biểu cho Ngọc Đế, đại b iểu cho lời thiên địa, không thể làm trái!Sở dĩ Lý Tịnh đứng ra ph ản đối là do Lý Trinh Anh, dù sao Lý Trinh Anh có thể mở rộng n ội tâm thu nhận những sự vật bên ngoài là có công lao của con th ỏ. Tuy hấn không thích thỏ, không muốn hài tử nhà mình học thói hư từ con thỏ, nhưng việc nào ra việc đó, con thỏ có ân với hấn, h ấn cũng không thể thật sự mặc kệ đúng không?Hấn đã từng khiến một đứa con thất vọng vì mình, bây giờ, hấn không muốn.Nhưng trước mắt lại là Câu Trần đó!Đầu óc Lý Tịnh chuyển động cực nh anh, cuối cùng thở dài một tiếng nói: -Thần tuân chỉ!Na Tra vừa n ghe, lập tức phát hỏa, chỉ vào mũi Lý Tịnh suýt chút nữa mắng th ành tiếngLý Tịnh vội vàng truyền âm nói: “Con bớt giận, chúng t a động thủ, con thỏ vẫn còn cơ hội.”Na Tra vừa nghe, lập tức hiểu được ý của Lý Tịnh, nén cơn tức giận không lên tiếng nữa.Câu Tr ần đột nhiên mở miệng nói: -Đấu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tinh Mộc Ngạn!Ba người Đấu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tinh Mộc N gạn bước ra khỏi hàng, chấp tay nói: -Có thần!-Các người đi phụ t

rợ Lý Thiên Vương đuổi bắt con thỏ bỏ tù, giám sát toàn bộ hành trình, nếu có người cả gan lên thả trọng phạm, tiền trăm hậu tấu! - Câu Trần đại đế lạnh giọng nói. Hít! Tất cả mọi người hít ngược một hơi lạnh, lời này của Câu Trần có hơi bá đạo, cũng trực tiếp bảo thủ hạ nhị thập bát tú giám sát Lý Tịnh, lại có thể tiền trăm hậu tấu! Việc này có thể nói là không để cho Lý Tịnh chút mặt mũi nào, cũng không hề che giấu việc hắn không hề tin tưởng Lý Tịnh! Sắc mặt Lý Tịnh cũng xanh mét, lúc Ngọc Đế tại vị, có bao giờ khiến hắn khó xử như thế? Sắc mặt Na Tra u ám, nhưng cũng không thể phát tác. Câu Trần đại đế hạ lệnh: - Nhanh đi rồi về! Lý Tịnh bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là mang theo Na Tra, Đẩu Mộc C Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tinh Mộc Ngạn rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 428: Đại hận của Câu Trần đại đế (2)

Chương 428. Đại hận của Câu Trần đại đế (2)

Mới ra khỏi đại môn, Đẩu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tinh Mộc Ngạn cười lạnh một tiếng:

-Thiên Vương, chúng ta cũng là thân mang mệnh lệnh, xin hãy thông cảm chút.

Lời tuy là thế, nhưng ba người không chút nể mặt nào cả, ba người đều là môn đồ của Tiệt giáo, năm đó họ chính là bị đệ tử Hỏa Xiển giáo của Lý Tịnh đánh chết đưa lên Phong Thần Bảng, thành kẻ hổ bức thiên thần bị khóa một điểm Chân Linh trong Phong Thần Bảng. Nếu không phải như thế, dựa vào thiên phú của họ, cùng v

ới Thông Thiên Giáo Chủ vô tư thụ giáp, hôm nay thế nào cũng là giáo chủ một phương hoặc là tán tiên đại năng một phương, tiêu dao khoái hoạt.

Cho nên, ba người bình thường cũng chỉ là làm chức trách thiên t hần, sẽ không dốc sức quá nhiều. Đối với Lý Tĩnh, cũng chỉ là kh ách khí quân chế.

Thường là có cơ hội, ba người chắc chắn sẽ không làm mất hòa n hĩ với Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh cũng hiểu được đạo lý này, hừ lạnh một tiếng nói:

-Ba người đã tích cực như vậy, lát nữa gặp được con thỏ, các ngư ời lên trước cho tiện.

Tĩnh Mộc Ngạn cười nói:

-Một con thỏ mà thôi, chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Đấu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang gật đầu theo.

Vì vậy nhóm họ rời khỏi cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, đi thẳng đến N gự Hoa Viên.

Chờ mấy người đi xa, Câu Trần đại đế lúc này mới nhắm mắt dưỡ ng thần, ai cũng không thấy được, tay phải Câu Trần đã ghim chặt vào tay vịn của bảo tọa, hiển nhiên, hắn hận con thỏ...

-Thiên cổ đại hận!

Đám chúng thần rời hàng, rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, vài ngư ời thì thầm nói nhỏ.

Mọi người nhìn đi qua, lại là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôì Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn Văn Trọng!

-Thái sư, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả? - Có người hỏi.

Văn Trọng thờ dài nói:

-Ta cũng chỉ nghe nói mà thôi, chưa chắc là thật. Nghe nói năm đó có một con thỏ, suýt chút nữa đã ăn tuyệt chủng Yêu tộc... Sau này còn viết lại một quyển sách, trên đó liệt kê ăn yêu quái nào thì bỏ gì, chữa bệnh gì! Thế còn chưa tính, tên khốn kia còn đánh dấu ra trong sách mỗi mỗi loại yêu quái ở đâu thịt ăn ngon, cách làm thế nào, dùng gia vị gì... Tưởng tận đến nỗi yêu quái bao nhiêu năm dùng phối liệu bao nhiêu năm...

Theo ta được biết, có vẻ như tổ tiên của Câu Trần đại đế thiếu chút nữa đã bị con thỏ này diệt tộc rồi... Các người nói xem, đổi lại là các người, có cơ hội giết thỏ, người có ra tay không?

Mọi người đột nhiên hiểu ra...

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ nói:

-Dù có như thế thì con thỏ năm đó cũng có công với vạn tộc, hơn nữa khi đó là tổ tiên của con thỏ, chứ không phải con thỏ này mà?

-Tinh quân, không phải người nói sau lưng con thỏ có thánh nhân sao? Người xem thử xem có thể tìm thánh nhân ra mặt ngăn cản Câu Trần không? - Văn Khúc tinh quân lo lắng hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh lắc đầu nói:

-Thánh nhân đều ở Tử Tiêu Cung, thánh nhân sau lưng con thỏ cũng chỉ là một hình chiếu đời trước lưu lại, chỉ truyền đạo mà thôi, không rời khỏi chỗ. Đó cũng là ước định của thánh nhân... Bây giờ có thể ngăn cản Câu Trần, cũng chỉ có hai vị đại đế còn lại, đáng tiếc tính tình của họ... Haiz.

-A? Tượng Thần đâu? - Lúc này có người đặt câu hỏi.

Bấy giờ mọi người mới phát hiện, không thấy Tượng Thần đâu nữa!

Văn Khúc Tinh vỗ đùi một cái nói:

-Không ổn!

Cùng lúc đó, ngoài Ngự Hoa Viên!

Ầm!

Một chân lớn rơi trước mặt Tần Thọ!

Tần Thọ quả thực bị dọa hoảng hồn, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một dáng người thân cao đến hai thước rưỡi khoanh tay đứng trước mặt hắn!

Người mặc áo giáp đơn, cơ thể toàn thân đều lộ ra ngoài, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén như sấm, đầu đội độc giá c khôi!

Không cần hỏi, Tần Thọ cũng cảm giác được thái độ của người trước mắt này không thân thiện, hiển nhiên là đến gây sự rồi!

Vì vậy Tần Thọ cũng không khờ khạo mà hỏi người muốn gì nữa, trực tiếp ngửa đầu, trừng to mắt hỏi:

-Người nhìn gì?

Lời này vừa nói ra, Lý Tịnh và Na Tra ở đằng xa che mặt, trong bụng thầm nói: “Con thỏ này... Thật đúng là chỉ có mình nó...”

Đại hán cũng sững sốt, sau đó hừ lạnh một tiếng nói:

-Con thỏ kia, nghe kỹ đây. Ta là một trong nhị thập bát tú, đứng đầu thất tinh phương bắc, Đẩu Mộc Trĩ, Dương Tín là ta! Hiện tại phụng mệnh Câu Trần đại đế, bắt người bỏ tù, người tự mình chịu trời, hay là muốn ta ra tay? Ta ra tay không hề dè dặt đâu!

Sau khi Tần Thộ nghe xong, trong đầu đều là dấu chấm hỏi, Câu Trần đại đế bắt hắn? Hắn liều mạng động não, lục lại tất cả ký ức, kết quả lục soát một lúc lâu cuối cùng cũng không có ký ức nào liên quan đến Câu Trần đại đế! Hắn thật sự không nghĩ ra, Câu Trần này rốt cuộc là bị con lừa nhà ai đá một cước vào đầu, choáng váng rồi? Không có việc gì tự nhiên tìm hắn gây phiền toái!

Vì vậy Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Đại đế nhà người bị bệnh à? Ta không hề quen biết hắn! Ta muốn đến Ngọc Đế cáo trạng, để Ngọc Đế phán xử!

Dương Tín cười lạnh nói:

-Ngọc Đế bề quan, Câu Trần đại đế tạm thay thiên vụ, người có gì không phục, có thể chờ sau khi Ngọc Đế bề quan xong rồi hãy nói!

Tần Thộ vừa nghe hai mắt đảo trắng, trực tiếp mất:

-Chờ cái quỷ! Bọn người chờ nổi, thỏ gia ta cũng chờ không nổi! Tóm lại, phân rõ phải trái thì ta đi, không nói lý, ta không thêm đi!

Dương Tín cười ha ha nói:

-Không đi? Bây giờ không được theo ý người đâu!

-Ai da, Thái Bạch Kim Tinh, sao người tới rồi? - Tần Thộ kinh hô một tiếng.

Dương Tín vô thức quay đầu lại, tiếp theo chợt nghe vèo một tiếng!

Khuê Mộc Lang ở xa xa hét lớn:

-Dương Tín, hấn chạy rồi!

Dương Tín đầu cũng không quay lại, dậm chân một cái!

Ầm!

Mặt đất kia giống như bị động đất, trực tiếp nổ tung!

Tần Thộ đang chạy, mặt đất dưới chân đột nhiên nổ mạnh, thân thể không lường trước đã bị nổ tung lên trời!

Dương Tín vùng tay lớn, trực tiếp chụp vào thỏ!

Cùng lúc một giọng truyền vào trong tai Tần Thộ: “Con thỏ, ngàn vạn lần đừng để bị tóm được, có thể chạy thì chạy mau! Câu Trần đại đế muốn giết ngươi, nếu bị tóm thì chắc chắn phải chết!”

Tần Thộ còn không ngờ tới sự việc lại nghiêm trọng như thế, giờ phút này vừa nghe vậy, sau khi đã xác nhận là giọng của Na Tra, lông mày trên người cũng lập tức dựng thẳng hết lên, cuộn người trên không một cái, lỗ tai lớn quất về phía không khí, xoay tròn một cái liền như máy bay trực thăng lướt ngang ra ngoài!

Dương Tín một tay không bắt được, mặt già đỏ lên, bước ra một bước, mặt đất ầm một tiếng lại bị giẫm vang động, một bức tường đất mọc lên ở cửa Ngự Hoa Viên, chặn lại đường lui của Tần Thộ!

Tần Thộ cũng không quan tâm được nhiều như vậy, cúi đầu xuống, hét lớn một tiếng, ầm một tiếng đụng nát tường đất, rồi chui tọt qua!

Kết quả sau đó, một cái tay lớn đã tóm được đuôi của hắn...

Chương 429: Xin lỗi, nói trễ rồi.

Chương 429. Xin lỗi, nói trễ rồi

Tần Thọ kêu một tiếng, cũng không phải đau, mà cảm giác này là... quá kích thích hắn rồi!

-Con thỏ kia, về đi thôi! - Dương Tín cười ha ha.

Hai chân Tần Thọ co rút lại, dùng sức đạp một cái!

Oành!

Dương Tín kinh ngạc nhìn con thỏ trước mắt, dựa vào sức mạnh của hắn, thế mà bị con thỏ này một chiêu đá văng tay! Dương Tín vô thức sờ sờ dọc góc mũ sắt, nhếch khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng, hắc hắc cười nói:

-Có chút thú vị rồi!

-Con thỏ, cẩn thận! Dương Tín chính là đệ tử Tiệt giáo, năm đó táng thân tại Vạn Tiên trận, tuy tiếng tăm không lớn, nhưng thực lực không thể khinh thường! Hắn bây giờ là Đẩu Mộc Trĩ của một trong nhị thập bát tú, Trĩ là tên giặc, sức lớn khôn cùng! Được xưng là sao dưới trời, sức mạnh vô cùng lớn, đương nhiên, đây là hắn nổi trội, khẳng định không có lợi hại như vậy, nhưng mà người đùn

g so sức mạnh với hần! - Lần này là giọng của Lý Tịnh.

Trong lòng Tần Thộ giật mình, không ngờ gã to con trước mắt này, lại có lai lịch đỉnh như vậy!

Nhưng mà...

Tần Thộ nhướng mày một cái nói:

-Nhưng mà thổ gia ta lại thích có lai lịch đó!

Trong khi nói chuyện, Tần Thộ đột nhiên ưỡn thẳng người, trong nháy mắt cơ thể rướn cao, giữa lúc xoay người một cái đã hóa thành một con khỉ lông trắng thật lớn, đồng thời tát một cái về phía Dương Tín!

Oành!

Dương Tín giống như một trái bóng bàn cỡ lớn, bị Tần Thộ quát một cái bay ra ngoài, oành một tiếng đập vào một tòa nhà, bụi bay mù nổi lên bốn phía.

Tần Thộ thấy vậy, nhếch khóe miệng nói:

-So sức mạnh, thổ gia ta cũng được...

-Chính xác, cũng được...

Giọng của Dương Tín từ trong đồng đồ nát truyền ra, sau đó một tay đẩy ra viên gạch đè trên người, nhúc nhích người, tất cả tro bụi đều bị hất văng ra.

Dương Tín xoay xoay cổ nói:

-Con thổ kia, người thật đúng là khiến ta kinh ngạc. Đây là cự thú chiến tranh Chu Yểm đúng không? Nếu ta nhớ không lầm trong H

uyền Thiên Cửu Thụ có môn thần thông Huyền Thiên Cửu Biến này. Thần thông thứ nhất biến hóa chính là biến thành Chu Yểm... Xem ra, người thu hoạch không nhỏ nhĩ.

Tần Thọ nhướng mày một cái, ngoắc ngoắc ngón tay nói:

-Nói nhảm thật nhiều, nhanh lên, thỏ gia ta đang gấp.

Dương Tín nhếch miệng:

-Như người mong muốn! con thỏ kia, nhìn ta, so với ta, người vẫn còn non lắm!

Dương Tín dậm chân một cái pháp tướng thiên địa!

Thân thể Dương Tín nhanh chóng biến hóa lớn, cuối cùng to lớn bằng kích cỡ với Tần Thọ, cười to nói:

-Con thỏ, chúng ta thi lại thử xem!

Lời còn chưa dứt, Tần Thọ đột nhiên thu nhỏ thân thể lại, sau đó xoay người bỏ chạy!

Dương Tín lập tức tròn mắt, một đời chinh chiến nhiều năm như vậy, đây là lần đầu hắn gặp loại hàng này... Vừa mới hung hăng, mà nói sợ là sợ, nói chạy là chạy, ngay cả hô trước một tiếng cũng không có!

Trọng điểm là, Dương Tín đã biến lớn, dù sức có lớn mấy thì cũng khá cồng kềnh!

Mà con thỏ kia đâu?

Sau khi biến về kích thước bình thường, con thỏ này vẫn tiếp tục thu nhỏ lại!

Con thỏ cỡ bình thường trong mắt Dương Tín đã giống như con muỗi rồi, lại còn nhỏ hơn nữa, nếu Dương Tín không có một đôi mắt tốt thì nhìn không thấy được vật nhỏ này nữa!

Càng quá đáng chính là, vật nhỏ này sau khi thu nhỏ lại tốc độ chạy lại nhanh hơn, so với vừa nãy còn nhanh hơn!

Dương Tín vừa không để ý, con thỏ đã vọt tới trước đại môn của Ngự Hoa Viên!

Thấy một cảnh như vậy, Dương Tín thật sự muốn học máu, đang muốn ra tay, lại nghe một tiếng cười khẽ vang lên:

-Hay là để ta đến đi.

Đang khi nói chuyện, một nam tử để ba sợi râu dài một thước mũi cười vung tay lên, chỉ thấy cỏ cây ở cửa Ngự Hoa Viên nháy mắt đã sinh trưởng lấp kín đại môn!

-Con thỏ, cẩn thận, ra tay là Khuê Mộc Lang Lý Hùng, giống với Dương Tín, đều là quỷ xui xẻo chết trong Vạn Tiên trận. Cũng là một trong nhị thập bát tú, một trong thất tú Bạch Hổ phương tây, một trong cầm tinh tứ mộc, am hiểu dùng đao, thế nhưng cũng có chút thần thông hệ mộc. - Na Tra cất tiếng nhắc nhở.

Khuê Mộc Lang lại không hề phật lòng cười ha ha nói:

-Dây leo của ta đây kịch độc vô cùng, con thỏ này nếu chạm một chút thôi, hừ hừ...

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy con thỏ kia đột nhiên há to miệng cắn một cái.

Khuê Mộc Lang khinh thường nói:

-Thật sự muốn chết, xem ra không cần bắt bỏ tù nữa, một nhát cắ

n này đã phải lấy mạng hần rồi!

Song lời này vừa nói ra, Lý Tịnh, Na Tra đều dùng một loại ánh mắt như nhìn thẳng ngốc mà nhìn hần.

Lông mày Khuê Mộc Lang nhíu lại nói:

-Có chuyện gì?

Trong khi nói chuyện, Tần Thộ mở miệng rộng cắn một cái, kết két két... Một tràng tiếng động chói tai vang lên, tiếp theo chỉ thấy con thỏ kia vẫn một đường thông suốt không trở ngại chạy vọt đi, mắt của Khuê Mộc Lang trừng lớn, kinh hô:

-Làm sao có thể?

Chỉ thấy con thỏ quay đầu lại cười nói:

-Mùi vị không tệ, quay về chuẩn bị thêm chút nữa, thỏ gia ta làm điểm tâm!

Mặt già của Khuê Mộc Lang lập tức đỏ lên, móc ra một thanh cương đao muốn xông lên chém con thỏ này.

Lúc này một tiếng cười to nói:

-Con thỏ, chờ ngươi đã lâu!

Tần Thộ vừa quay đầu, lúc này mới phát hiện, thế mà có người đã trước một bước tiến vào Ngự Hoa Viên chờ hần rồi!

Người này một thân áo bào màu vàng, thắt lưng gắt kiếm, thế nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là một tấm lưới từ trên trời giáng xuống, chớp mắt cái đã chụp Tần Thộ vào trong!

Đồng thời bên tai Tần Thộ vang lên thanh âm của Lý Tịnh:

-Đây là một trong nhị thập bát tú, Tinh Mộc Ngạn một trong thất tú Chu Tước phương nam, tên là Thảm Canh, đều giống Dương Tín, Lý Hùng, đều là đệ tử Tiệt giáo chết ở Vạn Tiên trận, người này am hiểu nhất là bày hố, mắc lưới. Ấy, xin lỗi, nói trễ rồi.

Về mặt Tàn Thọ chán ghét nhìn Lý Tịnh, trong lòng nói thầm: “Quả nhiên, trong tiểu thuyết đều là gạt người, làm gì có một đao nhanh như tia chớp, người xem bên cạnh còn có thể trò chuyện cả buổi sao? Con mẹ nó, bày chết thỏ gia ta rồi!”

Ngay khi Tàn Thọ đang oán giận, bỗng nhiên Tàn Thọ nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc lén lút trốn ở cách đó không xa.

Tàn Thọ nhìn kỹ, lập tức vui vẻ, hấn đảo mắt, một ngụm cắn đứt dây lưới, chạy thẳng về phía hai người kia.

Tàn Thọ vừa cử động, Tinh Mộc Ngạn Thảm Canh, Khuê Mộc Lang Lý Hùng và Đẩu Mộc Trĩ Dương Tín lập tức phản ứng lại, mặc Thảm Canh đau lòng, hai người kia vẫn ra tay dồn dập, một người lần lượt chưởng ba cái qua, một người chém hoành đao qua, không hề nương tay, hoàn toàn không cần bắt sống, điều bộ phải đánh chết hẳn.

Trong lúc nhất thời, Tàn Thọ rơi vào mối nguy hiểm tuyệt đối.

Na Tra rút Hỏa Tiêm Thương ra sắp đánh lên, lại bị Lý Tịnh giữ lại, Na Tra giận dữ, Lý Tịnh trừng mắt nhìn lại, cha con suýt chút nữa đánh nhau ngay tại chỗ.

Chương 430: Con giận của Hành Thái

Chương 430. Con giận của Hành Thái

Cùng lúc đó, hai người mà Tần Thộ nhìn thấy cũng đã thấy rõ ràng, đúng là hai người Kim Giác và Ngân Giác.

Kim Giác cầm hồ lô Tử Kim Hồng trong tay, nhìn thấy Tần Thộ chạy tới, cười nói:

-Ngân Linh, ngươi xem, con thỏ kia chạy tới kìa! Lần trước hấn g hét bỏ chúng ta, còn dám chạy đến chỗ chúng ta sao? Xem ta bắt hấn này.

Ngân Giác cười ha ha nói:

-Đúng là đạo lý này, bây giờ hấn nhất định không phòng bị, chúng ta mở hồ lô, gọi tên của hấn, ha ha...

Kim Giác cũng cười, sau đó hai người gỡ Tử Kim Hồng hồ lô ra, hướng về phía Tần Thộ, hô to.

Kết quả là con thỏ bỗng nhiên xoay nhìn chạy về phía hai người hỏi:

-Kim Giác, Ngân Giác các ngươi có biết ba người kia không?

Kim Giác theo bản năng nói:

-Nhảm nhí, Khuê Mộc Lang, Đẩu Mộc Trĩ, Tinh Mộc Ngạn...

-Ai?

Nghe được lời của Kim Giác, Khuê Mộc Lang, Đẩu Mộc Trĩ và Tinh Mộc Ngạn còn tưởng rằng đồng bọn của con thỏ đang trốn ở

đâu đây, theo bản năng hỏi:

-Ai?

Sau đó chợt nghe ba tiếng kinh hô vang lên, ba tên vèo vèo vèo chui vào trong Tủ Kim Hồng hồ lô.

Kim Giác và Ngân Giác nhất thời trợn tròn mắt, choáng váng, đứng tại chỗ hồi lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Tần Thọ thấy vậy, cười ha ha một tiếng:

-Đa tạ hai vị đạo hữu tương trợ, hôm khác ta chắc chắn sẽ đến nhà nói lời cảm tạ.

Vừa nói chuyện, Tần Thọ vừa xoay người bỏ chạy.

Lúc này, Kim Giác và Ngân Giác mới phục hồi tinh thần...

Ngân Giác hỏi một câu:

-Đại ca, phích hồ lô vẫn chưa đầy lại.

-Đậy ông nội người! Mau thả người ra!

Kim Giác phục hồi tinh thần, lật ngược hồ lô vỗ ba cái.

Bụp, bụp, bụp!

Ba con yêu quái xui xẻo Khuê Mộc Lang, Đẩu Mộc Trĩ và Tinh Mộc Ngạn rút ra ngoài, ba tên vừa ra tới liền túm lấy áo của Kim Giác và Ngân Giác muốn mắng mấy câu, kết quả vừa nhìn thấy là hai người này, sự nóng nảy của ba người lập tức bị đè ép lại.

Tuy rằng ba người kiêu ngạo, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một tro ng Nhị Thập Bát Tú, vô số tinh tú, cũng chẳng qua là con trùn nh

ở trong các tinh tú, trên bọn họ có Tứ Tượng Thần Thú, còn có m
ấy đại đế đang trấn áp, làm sao có thể so sánh với đồng tử của thá
nh nhân?

Cho dù là thời kỳ hoàng kim của ba người, khi đặt vào thời kỳ ph
ong thần, kẻ nào không muốn sống dám tỏ vẻ với đồng tử của thá
nh nhân?

Cho nên, ba người lập tức kinh sợ, nghẹn một bụng tức, đột nhiên
quay đầu hét lớn một tiếng:

-Con thỏ! Đứng lại!

Tuy nhiên, con thỏ đã vọt vào trong Ngự Hoa Viên trước.

Ba người hét lớn một tiếng, sau đó cũng vọt vào theo.

Chờ ba người đi rồi, Kim Giác và Ngân Giác liếc nhau, cười toe t
oét, nhanh chóng cắt Tứ Kim Hồng hồ lô đi rồi nhanh chân bỏ ch
ạy, về tới Đâu Suất Cung, đóng cửa lại, nói thầm:

-Đây có xem như là gây tai họa không?

Sau đó hai người theo bản năng lắc đầu, nói thầm:

-Chúng ta cái gì cũng không biết, thấp hương, ngủ!

Ngoài cửa lớn, ba người nhìn thấy cửa Đâu Suất Cung đóng chặt,
đồng thời nhẹ nhàng thở ra, khom người hành lễ, không nói gì cả,
lập tức xoay người rời khỏi.

Ba người này, một người là Bạch Anh có đôi chân dài, một người
là Nhiễu Đẳng có vóc dáng thấp, một người là Bạch Văn có bộ dá
ng như một con hổ.

Bạch Văn nói:

-Tương Vô đại ca đầu thai rồi.

Nghe lời nói này, sắc mặt của Bạch Anh nhất thời mờ mịt.

Nhiều Đăng thấy vậy, gãi đầu nói:

-Bạch Anh đại tỷ, tỷ không cần phải thương tâm khổ sở, không phải Xích Cước đại tiên đã xem giúp huynh ấy là sẽ vượt qua sao? Đây là huynh ấy phá kén thành điệp, sau khi hạ giới có cơ duyên lớn chờ huynh ấy.

Lúc này sắc mặt của Bạch Anh mới tốt hơn một chút, chua xót nói:

-Cho dù nói thế nào, chúng quy cũng là hấn vì giúp chúng ta nên mới đi mạo hiểm. Số mệnh, luôn luôn có biến cố...

Nhiều Đăng nói:

-Cho nên nắm bắt số mệnh càng sớm, biến cố càng nhỏ. Đại ca Tương Vô coi như là người quyết đoán.

Bạch Anh khẽ lắc đầu, không nói chuyện, sự chua xót đó cũng chỉ có chính nàng mới hiểu, Tương Vô có cơ duyên, mà con thỏ cũng có tử kiếp. Hai người chỉ được chọn một, bọn họ chỉ có thể chọn giúp người thứ hai.

Đáng tiếc, sự hy sinh của Tương Vô không thể làm cho con thỏ cựa quậy trước một bước, cuối cùng vẫn phải dựa vào sự giúp đỡ của Kim Giác và Ngân Giác mới tránh được một kiếp.

Nhưng kiếp số phía sau nên làm sao bây giờ?

-Bạch Anh đại tỷ, đừng nghĩ nữa. Chúng ta đều là tiểu thần, bây giờ để vương đánh nhau, chúng ta cũng không thể giúp được gì nhi

ều. Còn lại, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho hấn... Ừm, về sau còn có thể đốt nén hương cho hấn. - Bạch Văn nói.

Kết quả lời này vừa nói ra, hai mắt của hấn ta lập tức trừng lớn...

-Con thỏ, người đứng lại! - Khuê Mộc Lang hét.

Thế nhưng con thỏ kia càng chạy nhanh hơn.

Khuê Mộc Lang giận dữ, đang muốn xông lên, bỗng nhiên phía trước có một tiểu thụ chặn ba người lại, tiểu thụ run run thân thể,瑟瑟 run rẩy kỳ lạ đó giống như một loại ngôn ngữ, ba người lại có thể hiểu được, hấn ta đang hỏi:

-Các người truy đuổi con thỏ làm gì?

Khuê Mộc Lang tức giận nói:

-Tránh ra! Thần tiên phá án, bắt con thỏ vào tù! Người chặn...

Không đợi Khuê Mộc Lang nói xong, chỉ thấy tiểu thụ đột nhiên ngừng run rẩy, sau đó chậm rãi run lên ba cái, giống như đang hỏi:

-Người nói cái gì?

-Nghe không hiểu sao? Bắt con thỏ bỏ tù! - Đẩu Mộc Trĩ nói.

Nghe nói như thế, Tàn Thọ không chạy nữa, vội vàng quay đầu lại kêu lên:

-Hành Thái, chạy mau! Ba người bọn họ là người xấu!

Nghe thấy Tàn Thọ kêu lên như vậy, Tiểu Thụ nghiêng nghiêng thân cây, thay đổi góc độ nhìn ba người Đẩu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang và Tĩnh Mộc Ngạn, không đợi ba người phản ứng lại thì bỗng

nhiên tiểu thụ biến lớn, trong chớp mắt hóa thành một cây đại thụ vươn lên trời. So với phép biến lớn của Đấu Mộc Trĩ còn lớn hơn gấp mười lần.

Đấu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang và Tinh Mộc Ngạn ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng, chỉ thấy một bàn chân to đang rơi xuống.

Đùng!

Một tiếng nổ lớn, khói bụi ngút trời.

Sau đó Tần Thộ liền nhìn thấy Hành Thái giống như điên rồi, xoa y cành cây như Phong Hỏa Luân đập vào trong khói bụi dưới chân.

Vừa mới bắt đầu có thể nghe thấy tiếng rống giận của Khuê Mộc Lang:

-Người dám tập kích thần tiên?

Vài giây sau đó...

Dao của Khuê Mộc Lang rơi xuống trước mặt Tần Thộ, cắm trên mặt đất, chuôi dao đã biến mất...

-Người thực sự nghĩ bọn ta dễ bắt nạt sao? - Tinh Mộc Ngạn gầm lên.

Sau đó một thứ gì đó bay tới, keng một tiếng cắm trước mặt Tần Thộ.

Đây rõ ràng là kiếm của Tinh Mộc Ngạn.

Trên thân thanh kiếm đều gồ ghề, lồi lõm như thể nó bị một cái búa đập vào ...

-Cái cây ngu ngốc, người cho rằng ta dễ bị bắt nạt thế sao?

Chương 431: Xin chào, Táo Lớn

Chương 431. Xin chào, Táo Lớn!

Đấu Mộc Trĩ gằm thét, Tần Thộ nhìn thấy trong làn khói, thân hình to lớn của Đấu Mộc Trĩ vẫn đang lớn lên, đầu lộ ra khỏi đám bụi!

Nhưng Đấu Mộc Trĩ chưa kịp làm gì thì đã bị Hành Thái tát một cái vỗ trở lại, cảm giác kia như đang chơi một trò chơi! Đấu Mộc Trĩ hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng nào!

Tần Thộ nhìn làn khói lặng lẽ đếm thời gian:

-Một, hai, ba!

Loãng, xoảng!

Một thứ đen tối rơi xuống trước mặt Tần Thộ, Tần Thộ nhìn thấy đó chính là mũi sắt một sừng của Đấu Mộc Trĩ.

Tần Thộ lau mồ hôi trên trán, lúc này mới nhận ra, tiểu oa nhi bị hắn ấn coi như là con gà lại có thể mạnh như vậy!

Nhưng nghĩ kỹ lại, Tần Thộ có thể đoán ra.

Ngày đó Ngọc Hoàng cùng tiểu tử tỷ tỷ đánh nhau, thiên địa đảo lộn

n, long trời lở đất sao trời bị xé nát, toàn bộ Ngự Hoa Viên trực tiếp bị làm cho thành một mảnh hỗn độn, không còn một sợi lông! Kết quả là, Hành Thái đã dùng hết khả năng của mình bảo vệ các mầm sống và chính hắn ta cũng sống sót!

Tuy nguyên khí đại thương, nhưng mà vẫn còn sống sót, vẫn có thể xây dựng lại Ngự Hoa Viên!

Với khả năng này, lẽ ra Tàn Thọ phải nghĩ tới sức mạnh phi thường của Hành Thái chứ!

Thiên tài địa bảo trong trời đất, tiên phẩm chính là bốn cấp thiên địa huyền hoàng. Cấp hoàng là loại vật liệu được sử dụng phổ biến. Cấp huyền đã là một loại vật liệu quý hiếm. Cấp địa rất khó tìm, còn cấp thiên về cơ bản là không thể tìm thấy.

Tàn Thọ đã gặm những cây cấp huyền, hắn biết rất rõ, ít nhất những cây cấp huyền kia cũng không làm được việc này, ước chừng cấp địa cũng vô dụng!

Vậy thì chỉ có một câu trả lời, Hành Thái là boss cấp thiên!

Cấp thiên là gì? Đại trận của Ngự Hoa Viên và đại trận của Thiên Đình cũng không phong cấm được hắn thành tinh...

Không đợi Tàn Thọ vượt mạch suy nghĩ của chính mình, Hành Thái đã ngừng đánh Tam Tinh Túc, thân thể của hắn bắt đầu nhỏ lại, cuối cùng cao chừng một người, giờ cao một cành cây nhỏ, giống như một cái kẹo hồ lô chọc xuyên qua đáy quần từ Đấu Mộc Trĩ, Tinh Mộc Lạnh, Khuê Mộc Lan, vui vẻ gánh ba bọn họ chạy lại.

Trong mắt của Tiểu Thụ, đũng quần ba tên này giống như ô móc t hể, cho nên liền xỏ từ đây...

Chỉ là Tàn Thọ thế nào cũng đều cảm thấy đũng quần của mình thật lạnh...

Hành Thái run lá trên đầu, như là nói:

-Không sao, bọn họ bị ta đánh ngã.

Vốn dĩ Tần Thộ muốn vui vẻ, nhưng sau lại nghĩ khác, tập kích thần tiên là một trọng tội! Nếu Tiểu Thụ Hành Thái tiếp tục ở lại đây, đại đế điều tra ra, Tiểu Thụ sẽ gặp nguy hiểm.

Hành Thái kiêu ngạo, nhưng không thể nào kiêu ngạo trước mặt đại đế được đúng không? Đó là đại đế, người nổi tiếng như Ngọc Hoàng!

Khi đó Tần Thộ cũng đã từng nhìn thấy Ngọc Đế ra tay, Hành Thái chắc chắn không phải là đối thủ.

Trong lúc tuyệt vọng, Tần Thộ nói:

-Hành Thái, tuy rằng ba người bọn họ không phải là đồ tốt, nhưng thật sự là thần tiên, nếu đánh như vậy, e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Cơ thể Hành Thái run rẩy.

Tần Thộ cười khổ:

-Người không sợ, ta sợ, đi, thu dọn đồ đạc, đem hạt giống hoa, hạt cỏ, v.v., chuẩn bị cùng thổ gia ta chạy trốn.

Tần Thộ nói xong lời này liền hối hận, trong ấn tượng của Tần Thộ, Hành Thái coi nơi này là nhà của mình, kêu nó xa nhà rời đi theo Tần Thộ, Tần Thộ đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng.

Kết quả là Hành Thái vịn vẹo lá nhỏ... vui sướng nhảy bật lên.

Tần Thộ biết tên này đã muốn ra ngoài đi dạo từ lâu, nhưng hấn k

hông có cơ hội!

Vì vậy Tàn Thọ chỉ tay vào Lò Bát Quái trên đầu nói:

-Nhìn xem, người có thể giống hắc trở thành đồ vật treo trên người thổ gia ta. Chúng ta chạy nhanh hơn...

Hành Thái nhìn Lò Bát Quái, Lò Bát Quái kêu lên:

-Có thể biến thành vòng cổ đội lên đầu hắc, he he...

Tàn Thọ trực tiếp tát vào Lò Bát Quái chửi bới:

-Đồ khốn kiếp! Ai dám lấy mũ xanh đội lên đầu của ta, thổ gia ta sẽ ăn thịt hắc!

Đương nhiên, Hành Thái sẽ không bị lừa. Hắc lắc mình, biến hoa, biến cỏ, cây lớn xung quanh cũng đung đưa, hạt giống khắp bầu trời đều tập trung lại chỗ hắc, bị hắc nhét vào trong túi. Cuối cùng Hành Thái trở thành một sợi dây cỏ mảnh mai treo trên cổ tay của Tàn Thọ.

Tàn Thọ nhìn nó, vô cùng hài lòng nói:

-Thật đẹp!

Hành Thái lại run lên ...

Tàn Thọ nhìn Khuê Mộc Lang, Đẩu Mộc Trĩ và Tinh Mộc Ngạn vẫn còn hôn mê, nhướng mày:

-Đừng lãng phí ba tên này. Hành Thái người thần thông quảng đại có thể phong ấn sức mạnh của chúng được không?

Hành Thái nói có thể, rồi ba ánh sáng xanh bay qua in trên người Khuê Mộc Lang, Đẩu Mộc Trĩ, Tinh Mộc Ngạn. Sau đó, Tàn Thọ

dùng dây thừng trói ba người lại, gom lại thành một sợi dây rồi kéo họ chạy ra ngoài!

Vừa chạy, Tần Thộ vừa chạm vào ba người bọn họ, thậm chí còn nói:

-Trộm trời trộm đất trộm quần lót của người...

Rồi tên này cứ cười toe toét, cười sảng khoái vô cùng...

Lại nói ở bên kia, Khuê Mộc Lang, Đẩu Mộc Trĩ và Tĩnh Mộc Ngạn bị bắt đồng thời bị con thỏ lôi ra ngoài. Na Tra và Lý Tịnh có thể thấy rõ ràng, lúc này Na Tra hỏi:

-Đi tiếp?

Lý Tịnh nói:

-Bây giờ chúng ta là tướng quân bại trận, quân bại trận biến đổi như thế nào cần ta dạy sao?

Khi Na Tra nghe thấy vậy, hắn nói:

-Người thạo việc này.

Trên trán Lý Tịnh đột nhiên nổi đầy vạch đen, sau đó hắn trừng mắt nhìn Na Tra hét lớn:

-Rút lui!

Sau đó Lý Tịnh dắt mấy người chạy đi, vừa chạy vừa vứt bỏ mấy thứ hỗn độn. Lý Tịnh có thể không phải là chiến binh mạnh nhất, nhưng hắn ta có nhiều ý tưởng ma quái hơn nhiều vị thần...

Điểm này, cứ nhìn chiến tích của Lý Tịnh trong phong thần diễn nghĩa ở trên thiên giới là biết. Trong thời đại đó, thực lực của hắn v

ề cơ bản chỉ là thứ cặn bã, nhưng mỗi khi hắn ta tham gia vào một cuộc chiến, bất kể kẻ thù là ai, có bao nhiêu người thì vẫn chết trong tay hắn ta. Kẻ địch mạnh, hắn ta có thể là người đầu tiên bỏ chạy, sau đó quay lại tìm người cứu binh, kéo ngoại viện, quay lại giết tên đầu sỏ.

Hắn có thể một chân đạp hai chiếc thuyền, một bên nhập vào Phật môn đồng thời là thần của Đạo môn, có thể nói độ láu cá của hắn hơn hẳn người khác.

Cuối cùng, Lý Tịnh là một người tàn nhẫn, thường không biết xấu hổ vì một số mục đích.

Trong quá khứ, Long Vương đánh đến Tiền Đường Quan, để bảo vệ gia đình của mình cùng người dân trong thành khỏi bị tiêu diệt, hắn đã bán đứa con trai của mình...

Có điều mấy năm nay tâm tính hắn cũng thay đổi, cho nên giờ này khắc này mới sẽ vì người mà nhi tử, nữ nhi thích, liều mạng như vậy. Nhưng phải nói là não của hắn vẫn còn hoạt động, cho nên Lý Tịnh đem đám người Na Tra, vừa mắng con thỏ vừa chạy đi, vừa hô rút lui, rút lui thật nhanh, sau đó hắn không tới Lăng Tiêu Bào Điện hay nơi có các vị thần cường đại. Mà nơi đến là gần chỗ vài nữ quỷ hoặc các thiên thần không có lực chiến đấu.

Chương 432: Bi kịch của La Tuyên

Chương 432. Bi kịch của La Tuyên

Các vị thần thấy Lý Tịnh bị đánh thì bỏ chạy.

Còn ai dám đi lên?

Kết quả là, con thỏ không bị cản trở, chạy một mạch, thuận lợi lao ra khỏi thiên cung, tiến vào Thiên Dung Thành!

Cuối cùng khi đến cổng Thiên Dung Thành lại nghe thấy một tiếng hét lớn:

-Con thỏ, dừng lại! Bản thân ở đây!

Cùng lúc đó, có tiếng quạ kêu vang trời, giọng nói vô cùng hỗn loạn, hiển nhiên là rất nhiều!

Từ xa Tần Thộ nhìn thấy một người đang phi nước đại trên con ngựa ám khói đen, đỉnh đầu có mây đen che khuất mặt trời! Nhìn kỹ lại, ở đâu là đám mây đen, đó là đám quạ như làn khói đen trên bầu trời!

Tần Thộ không khỏi chửi rủa:

-Mẹ nó! Làm sao hấn vượt qua lễ mừng năm mới? Cảnh sát giao thông, phòng bảo vệ môi trường không quan tâm sao?

Miệng mắng, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên Tần Thộ biết người này cũng không dễ chọc, nên chạy trước đi thì hơn!

Nhưng chạy bằng chân có thể chạy nhanh hơn cưỡi ngựa?

Người nọ chặn Tần Thộ, hấn ta nhúu chặt mày nói:

-Con thỏ, Câu Trần đại đế có lệnh, người tự mình đi tù hay là muốn ta bắt đây?

Sau đó Tần Thộ mới nhìn rõ tướng mạo của người này, vừa liếc m

ắt nhìn, Tần Thộ suýt chút nữa chửi rửa:

-Người là người nhà của Tang Ái gia tộc sao? Râu tóc đều đỏ cả.

Nhưng hãy nhìn lại khuôn mặt của hấn ta, khuôn mặt hấn ta đỏ như hạt dẻ, giống như Quan Nhị gia!

Nhưng người này có ba mắt!

Tần Thộ trầm kêu lên: “Thân thích của Nhị Lang Thần kết hôn với thân thích Quan Nhị gia, sinh ra thứ như vậy?”

Người này mặc một chiếc áo choàng lớn màu đỏ, trên áo choàng có họa vân cuộn cuộn, ngồi trên một đoàn ngựa giống như rồng đỏ, bốn vó đốt lửa, khói đen tứ phía! Hai thanh kiếm dài đeo trên thắt lưng, gương mặt ngạo khí.

Đúng lúc này, giọng nói của Lý Tịnh truyền đến:

-Cẩn thận! Đây là Hỏa Đức tinh quân, La Tuyên! Người này là người gác cửa của Hỏa Long Đảo Diễm Trung Tiên! Thực lực rất mạnh, trên người có Phi Yên Kiếm, Vạn Lý Khởi Vân Yên, Vạn Nham Hò, Ngũ Long Luân, Chiếu Thiên Ấn.

Khi Tần Thộ nghe những gì Lý Tịnh nói, hấn chợt nhớ đến một câu chuyện về La Tuyên trong Phong thần diễn nghĩa.

Dường như hấn ta chỉ đem theo một thuộc hạ đánh cùng nhóm người Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử, Khương Tử Nha. Khương Tử Nha dựa vào số người mới chiếm chút tiện nghi. Kết quả buổi tối, La Tuyên đưa thuộc hạ Lưu Hoàn dùng Vạn Lý Khởi Vân Yên đốt Tây Kỳ Thành!

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ...

Tần Thộ truyền âm cho Lý Tịnh hét lên:

“Người hô cái rầm gì, năm đó không phải người bắt hấn đưa cho Tây Kỳ Thành để lấy công trạng sao? Người nhanh chóng ra tay đi!”

Lý Tịnh nghe vậy, mặt già đỏ bừng, ho khan một tiếng:

-Hấn và ta đều là người của Thiên Đình. Hấn là làm theo mệnh lệnh. Nếu ta ra tay không phải là phản bội sao? Con thỏ, ta có thể giúp người chỉ chút này thôi, không có xuất thủ bắt người đã là tốt lắm rồi.

Tuy rằng Tần Thộ hiểu được nguyên tắc này, nhưng là không cam tâm, La Tuyên là người tàn nhẫn, Tần Thộ tự hỏi chính mình, có tám phần không làm được, nếu không làm được, thì không chỉ hấn chết! Cả Hành Thái trên tay nữa!

Trong lòng đang lo lắng, Tần Thộ nghĩ nhanh, sau đó đột nhiên nhớ tới nhiều tình tiết trong Phong thần diễn nghĩa, liền từ bỏ không cứu Lý Tịnh nữa.

Nếu hấn nhớ không lầm, thời điểm Lý Tịnh bắt được La Tuyên, tất cả bảo vật của La Tuyên đều bị công chúa Long Cát lấy đi, còn hấn còn bị thương, hấn ta ném ra một cái tháp đã bắt được La Tuyên.

Nó giống như việc trâu bò lao vào đám đông tung một bộ kỹ năng, bị đánh đến chỉ còn một vạch máu đang định chạy về nhà, giữa đường đụng phải một tiểu lâu la và một Q lấy đầu người.

Không phải La Tuyên kém Lý Tịnh, mà Lý Tịnh này quá biết nhặt đầu người!

Bây giờ cả hai đều là tài khoản cấp max, một bộ thần trang, Lý Tịnh đương nhiên không dám ra mặt thách đấu La Tuyên...

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ ngẩng đầu nhìn La Tuyên trước mặt hỏi:

-Táo Lớn, nếu ta không đầu hàng thì sao?

La Tuyên vừa nghe, đầu tiên thấy sững sốt, quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện ở đây không có người khác, mới hồi phục tinh thần lại, con thỏ này lại gọi mình là Táo Lớn à?

La Tuyên tức giận:

-Con thỏ kia, không biết suy xét!

Vừa nói, La Tuyên vừa lao về phía Tàn Thọ!

Hành Thái trên cổ tay Tàn Thọ lập tức mọc ra một nhánh giống như một sợi roi lớn trực tiếp đánh về phía La Tuyên!

La Tuyên thấy vậy cười ha ha nói:

-Hỏa Đức tinh quân ta đây chuyên khắc sinh linh hệ mộc, một con g cỏ nhỏ bé mà cũng dám làm càn với ta?

Lúc đang nói chuyện toàn thân La Tuyên bốc cháy lên một ngọn lửa hừng hực, cành của Hành Thái quất vào trong hỏa diễm, nháy mắt liền khô héo, lá cũng bị đốt sạch!

Hành Thái nhanh chóng thu hồi nhánh cây lại, Tàn Thọ thấy Hành Thái không thể che chở cho mình được, đánh không lại thì chỉ có thể chạy, nhưng hai cẳng chân của hắn sao chạy lại ngựa? Vừa nghĩ đến ngựa, Tàn Thọ bỗng nhiên nhớ tới, hình như hắn cũng có ngựa...

Nhưng lúc này lấy xe Thiên Mã Vân Long ra có vẻ hơi muộn rồi...

Lúc Tàn Thọ cho rằng mình chạy không thoát, sắp bị bắt, thì hét l

ón một tiếng:

-La Tuyên, phía sau người có người kia!

La Tuyên chỉ cảm thấy một ngọn gió phía sau, bỗng nhiên xoay người, lại thấy một bóng đen kịt ập tới trước mặt! Hắn ta cũng không thấy rõ bộ dáng thứ kia, chỉ thấy một màu đen!

La Tuyên tức giận, lấy song kiếm Phi Yên ra đỡ.

Đùng!

Thứ màu đen kia bị hắn ta ngăn lại!

La Tuyên thấy vậy cười to nói:

-Một tên cón con này mà cũng dám đánh lên ta? Hừ...

Bịch!

Một tiếng vang lên, La Tuyên chỉ cảm thấy đầu bị vật gì đập trúng, chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, đầu óc không còn tỉnh táo.

Nhưng La Tuyên không cam lòng, cắn răng quay đầu lại nhìn, lại thấy một thứ to lớn xuất hiện ở trước mặt.

La Tuyên không thấy rõ, lung la lung lay, yếu ớt nói:

-Ai...

Bịch!

Ót của La Tuyên lại bị đập một cái, quay đầu nhìn lại, vẫn là thứ đen thùi lùi kia...

Bịch!

Ót La Tuyên lại bị đập phát nữa, hai mắt hoàn toàn tối sầm, không biết gì nữa.

-Đã sớm nói là có người sau lưng ngươi, còn quay đầu lại...

Một giọng nói đầy trào phúng vang lên.

La Tuyên ngã xuống, đám quạ trên trời cũng liền biến mất, Xích Yên Câu dưới háng cũng gào thét một tiếng, nhấc chân bỏ chạy, kết quả một cái nôi lớn rơi xuống, loảng xoảng một tiếng nhót nó vào bên trong.

Tần Thộ nhìn kỹ, chỉ thấy hai người áo đen bịt mặt xuất hiện ở trước mắt.

Tần Thộ liếc môi nói:

-Đa tạ hai vị sư phụ tương trợ, ta chạy trước!

-Sao ngươi nhận ra chúng ta? - Một người trong đó hỏi.

Tần Thộ che mặt nói:

-Sư phụ, người đem theo cả Đức Tự Lôu, người cho là ta mù sao? Còn có Trù Thần sư phụ, lần trước người định dùng cái nôi này náo Hạo Thiên Khuyển nhỉ?

Chương 433: Vòng bạn bè của con thỏ

Chương 433. Vòng bạn bè của con thỏ

Nghe vậy, hai người mặc đồ đen xấu hổ, phát tay một cái nói:

-Nhanh rút đi, rút xa chút, Ngọc Đế chưa trở về thì người cũng đừng trở lại.

Tần Thọ gật đầu một cái chỉ vào Xích Yên Câu đang chịu tội oan nói:

-Thứ này nhìn cũng khá hiếm lạ, cho chút tiêu cay có lẽ không tệ, nếu hai người không ăn thì cho ta?

Trù Thần nghe vậy thì đá hấn một cái:

-Mẹ người, nếu như người ăn Xích Yên Câu, La Tuyên không sẽ liều mạng với người sao?

Tần Thọ nói:

-Hiện tại không phải là liều mạng rồi sao?

Trù Thần nghĩ lại cũng đúng...

Tần Thọ nói:

-Con ngựa này có biết nói chuyện không? Nếu biết nói, những gì này giờ nó nghe, một khi trở về cáo trạng... Hai vị sư phụ, ta vì suy nghĩ cho các người thôi. Nhân quả này các người cũng đừng dính vào, ta tự gánh là được.

Trù thần ngẫm lại chuyện đã như vậy, nhìn về phía Lỗ đại sư, Lỗ đại sư nhắc nôi lên trực tiếp đập một búa, Xích Yên Câu gào lên một tiếng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Tần Thọ nhanh chóng dùng sợi dây trói lại chung với nhau...

Vì sao lại gọi là trói chung với nhau, bởi vì trên sợi dây còn trói b
a tên xui xẻo Tỉnh Mộc Ngạn, Đấu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang...

Lần này Tần Thọ đã khôn ngoan hơn, lấy Thiên Mã Vân Long ra, nhét những tên này vào, sau đó thúc ngựa, xe ngựa gào thét, xoay một cái, chạy về phía Thiên Dung Thành.

-Thỏ ngọc, người chạy đi đâu thế?

Trù Thần ngăn lại.

Tần Thọ nói:

-Ta muốn chạy trốn, nhưng vợ của ta còn ở trong kia!

Lỗ đại sư nói:

-Người chạy đường người đi, người không giống Hằng Nga, cùng lắm chỉ là một sủng vật. Câu Trần dù sao cũng làm đại đế một đời, cũng sẽ không làm loại chuyện vạ lây người vô tội, giết người l
ung tung!

Tần Thọ nói:

-Người chắc chứ?

-Người yên tâm, có ta ở đây, nàng ấy chắc chắn không sao đâu! -
Lỗ đại sư vỗ ngực nói.

Tần Thọ nhìn Lỗ đại sư, Lỗ đại sư nhìn Tần Thọ, cuối cùng Tần Th
họ lựa chọn tin tưởng Lỗ đại sư, thời gian không còn nhiều, chạy t
rước mới là thượng sách!

Vì vậy, Tần Thọ quay đầu ngựa lại chạy thẳng tới Nam Thiên Mô

n.

Trận chiến bên này, thật ra rất nhiều người đều đang âm thầm quan sát, thế nhưng không ai dám nhảy ra.

Âm thầm quan sát đơn giản có hai loại người, một loại là nhàn rỗi không chuyện gì làm nên xem nào nhiệt, người như thế không có gì để nói.

Hiện tại Câu Trần là Thượng Đế, ai ai cũng biết, đó là vì Ngọc Đế đi bế quan rồi nên lời của hắn ta nói mới được tính. Nếu Ngọc Đế trở lại, Câu Trần phải lập tức thu dọn đồ đạc rút đi...

Rõ ràng là Ngọc Đế đứng về phía con thỏ, cho nên mọi người để mình không bị dính phiền phức, nhìn thấy cũng xem như không thấy.

Còn có một loại người là đứng bên con thỏ, vừa thấy con thỏ đã chạy trốn được, đương nhiên là cực kỳ vui mừng.

Còn người bên Câu Trần... Có vẻ như chưa từng ở hiện trường!

Người xem nào nhiệt cũng đang lặng lẽ bàn tán.

-Xem ra con thỏ này muốn chạy?

-Dĩ tâm Câu Trần cũng lớn thật, trong lòng đệ tử Tiệt giáo bất mãn với Thiên Đình, nhưng dù có bất mãn thì bọn họ cũng đâu có thù âm thù đại hận gì với con thỏ chứ! Hơn nữa bây giờ bọn họ bị lợi dụng. Đợi Ngọc Đế trở lại, bọn họ còn không bị trị tội lớn à? Từ tên một mở miệng hô bắt con thỏ, cũng chưa chắc đã dùng toàn lực.

-Chưa chắc, bọn người kia đã lâu không ra tay rồi, vất vả lắm mới có cơ hội được đánh đấm, có khi còn lôi cả lão bà con cái ra mà luyện tay chút ấy chứ. Người xem La Tuyên kia, pháp bảo cũng lấy

ra rồi, vì cái gì chứ? Còn không phải vì giả bộ ngầu sao? Kết quả thì sao? Con thỏ không bắt được, ngựa cũng mất luôn...

-Có lẽ bọn họ cũng không ngờ phía con thỏ có người dám đứng ra hỗ trợ.

-Hai người vừa rồi là ai?

-Không biết!

Mọi người đều lắc đầu, về phần có phải không biết thật hay không cũng chỉ có bọn họ biết được.

-Nếu như ta là Câu Trần, ta sẽ tự mình ra tay! Hoặc là trực tiếp phá một thân tín ra tay, vậy còn không phải là dễ hơn sao?

-Sai rồi, ta nghe nói Câu Trần đại để phá thân tín Ngọc Hành tinh quân trong Thất Tinh Bắc Đẩu đến đốc chiến, sao lại không thấy người đâu nhỉ?

...

Trên tầng cao nhất trong Phong Lưu Thủy Các ở Thủy Hoa Lâu trong Thiên Dung Thành.

Một nam tử mặc đồ nhỏ, một tay đặt sau lưng, ngửa đầu nhìn trời, ngâm nga nói:

-Tầng kinh Thương Hải nan vì thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân... (Từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước,

Trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây.)

-Tầng kinh Thương Hải nan vì thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân, vậy nước Thương Hải của ta đâu, mây Vu Sơn của ta đâu?

Một nữ tử mặc váy màu xanh ngọc đi tới bên cạnh Văn Khúc tinh quân.

Ánh mắt Văn Khúc tinh quân hơi hoảng loạn.

Lúc này, phía trên nóc nhà có một đạo nhân đang ngồi, đạo nhân có một chòm râu rất đẹp, lưng đeo một trường kiếm, cả người toát ra vẻ tiên phong đạo cốt, đôi mắt như nước mùa xuân. Khóe miệng đạo nhân hơi mấp máy, dường như đang truyền âm.

Xa hơn, một vài kẻ lập dị tụ tập, uống trà, uống rượu, ăn đồ ăn vặt, xem náo nhiệt ở đây.

Những người này, có ăn mày chống quái tượng, có người mập mạp để lộ bụng bự ra ngoài, có tiểu ca trên núi, có mỹ nhân tuyệt thế, có người làm quan, có người cười lừa... Đều là bát tiên trong mắt người phàm!

Hà Tiên Cô có chút bận tâm nói:

-Cái này được sao?

-Ài... Ý người là dùng vũ lực có thể cầm chân Ngọc Hành tinh quân, cái này ta không tin. Ngọc Hành này có tiếng là sát tinh tù nhân. Dùng vũ lực áp chế Ngọc Hành, chắc chắn trời sập. Hơn nữa, Lã Động Tân cộng thêm Văn Khúc Tinh cũng chưa chắc áp chế được... Nhưng dù sao Ngọc Hành cũng là nữ nhân, mà chuyện Lã Động Tân áp chế nữ nhân cũng ảnh hưởng tới đạo hạnh của hắn. Hưởng chỉ, Ngọc Hành có ý với Văn Khúc tinh quân. Chỉ cần Văn Khúc tinh quân dựa theo chỉ điểm của Lã Động Tân, tạo tin đồn đã phải lòng một nữ tử, đây còn không phải dễ như trở bàn tay?

Hàn Tương Tử ở phía trên ăn dưa hấu cười nói.

Hán Chung Ly liếc hắn ta một cái nói:

-Xem như người nhiều chuyện! Ăn dưa hấu đi!

Hàn Tương Tử cười ha ha, cúi đầu bắt đầu ăn dưa hấu.

Lúc này Tào Quốc Cửu mới hiểu được ẩn tình trong đó... Sau đó l
ại hỏi:

-Bên kia rốt cuộc thế nào? Cũng không có động tĩnh gì.

Mọi người vô ý thức ngẩng đầu nhìn qua...

Bên cửa sổ, Văn Khúc tinh quân dường như đã nghe thấy điều gì,
sau đó cũng không quay đầu lại thờ dài nói:

-Thơ là thơ hay?

Ngọc Hành tinh quân cười nói:

-Đương nhiên là thơ hay, nhưng viết cho ta sao?

Văn Khúc tinh quân suýt chút nữa đã gạt đầu, kết quả sau khi nghe
e Lã Động Tân nói gì đó, lập tức lắc đầu, nghiêm mặt nói:

-Không có liên quan gì với người!

Vẻ mặt tươi cười của Ngọc Hành tinh quân lập tức cứng lại... Khô
ng cam lòng nói:

-Vậy vì sao người lại đọc trước mặt ta?

Văn Khúc tinh quân thản nhiên nói:

-Người đoán xem?

Ngọc Hành tinh quân ngây ngẩn cả người... Nàng đoán? Đoán cái
gì chứ?

Chương 434: Vòng bạn bè của con thỏ (2)

Chương 434. Vòng bạn bè của con thỏ (2)

Bỗng nhiên Văn Khúc tình quân xoay người, mặt đối mặt nhìn Ngọc Hành tình quân, cười híp mắt trong ánh mắt tỏa ra ánh sáng k hác thường, có chút ngang ngược lại mang theo nụ cười xấu xa hỏi:

-Nếu là đọc cho người, người có rung động không?

Ngọc Hành tình quân thấy Văn Khúc tình quân vui cười như hoa đào nở, cúi đầu cắn môi mỏng nói:

-Ta...

-Xuyt... Để ta tự nghe xem.

Văn Khúc tình quân bỗng nhiên lại gần, nghiêng tai hướng về trái tim của Ngọc Hành tình quân.

Trái tim của Ngọc Hành tình quân chợt đập nhanh hơn...

Lã Động Tân trên nóc nhà dùng tay ra hiệu không có vấn đề gì với bạn hữu của mình ở xa!

Những người khác thở phào nhẹ nhõm...

Không sai, Ngọc Hành tinh quân được Câu Trần đại đế phái đi giám sát cuộc chiến, kết quả vừa ra khỏi cửa, đã bị chúng bát tiên giải vây và bị Văn Khúc tinh quân dùng mỹ nam kế câu dẫn.

Theo lý thuyết, Ngọc Hành tinh quân cũng không phải một kẻ ngốc, nhưng người rơi vào bẫy tình, chỉ số thông minh cơ bản đều là số âm, đương nhiên cũng rất dễ lừa...

Vì thế mà người được Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế phái đi bắt con thỏ đều có kết cục như vậy.

Ba kẻ Đẩu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tinh Mộc Ngạn trong nháy mắt bị Hành Thái đánh ngất xỉu phong ấn thần thông, bị con thỏ bắt cóc tống tiền.

Hỏa Đức tinh quân La Tuyên bị một cục gạch đập sau đầu, vừa quay đầu lại đã hôn mê, không biết gì cả, nằm trên mặt đất ngủ... Hà Mị Lạp Tử rơi đầy đất, Xích Yên Câu cũng không chống lại nổi con thỏ.

Ngọc Hành tinh quân được cử đi đốc chiến cũng bị mỹ nam kế dụ dỗ, toàn quân bị diệt!

Nghĩ đến chỗ này, một số người xem nào nhiệt tình không được lần thứ hai thăm nói:

-Nếu như ta là Câu Trần đại đế, trực tiếp tự mình ra tay, đập một phát cho con thỏ kia chết, chẳng phải là bớt lo bớt việc sao?

Nhưng mà bọn họ cũng không biết, hiện tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc quần thần lui ra, trong điện cũng không phải chỉ có một mình Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế!

Đối diện Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế cũng chính là ở cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, không biết lúc nào đã đặt một cái ghế màu trắng!

Một nữ tử ngồi trên ghế, nữ tử dùng một con dao nhỏ bằng xương cắt sửa móng tay, đôi mắt như dao khiến người ta nhìn mà trong lòng phát lạnh.

Đối mặt với nữ nhân này, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế không nói được một lời, ngồi ngay ngắn ở trên ghế Ngọc Đế, luồng khí màu vàng nhạt Tây Phương Canh Kim lượn lờ trên mặt, sát khí di chuyển qua lại ở đầu ngón tay, không gian phía sau đều bị bóp méo, giống như có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào, đáng tiếc, cuối cùng Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế vẫn thu sát khí lại, cứ lẳng lặng nhìn nàng ta cắt giữa móng tay.

Hồi lâu, Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế nói:

-Người cản ta cũng không bảo vệ được hần, ta đã ngàm hạ lệnh các tinh tú đuổi theo giết con thỏ rồi, con thỏ đó chắc chắn không trốn thoát khỏi Tiên Giới!

Nữ tử không thêm đáp lại, bình tĩnh cắt giữa móng tay...

Lăng Tiêu Bảo Điện lại rơi vào sự yên tĩnh lần thứ hai.

Cùng lúc đó, Tàn Thộ ngồi trên cỗ xe Thiên Mã Vân Long, một đường cuồn cuộn bay tới Nam Thiên Môn, mắt thấy Nam Thiên Môn ngày càng gần, trong lòng hần cũng dần bình tĩnh lại, hần biết, chỉ cần ra khỏi Nam Thiên Môn, xuống Địa Tiên Giới, vậy thì trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy rồi.

Còn nếu như không được, vậy hần sẽ chạy tới Phương Thốn Sơn, hần không tin, địa bàn của thánh nhân, Câu Trần kia cũng dám tới làm ầm ĩ!

Tàn Thộ đang chạy, nhưng Tứ Đại Thiên Môn lại vô cùng náo nhiệt.

Ba ngàn dặm khắp Bắc Thiên Môn, một đoàn tinh quân tụ tập ở đây, nếu như có người hiểu biết, liếc mắt là có thể nhìn ra, đây là tinh đấu thiên thần dưới trướng Thần Huyền Vũ gồm Ngưu Kim Ngưu, Nữ Thổ Bức, Hư Nhật Thử, Ngưu Nguyệt Yến, Thất Hỏa Trư, Bích Thủy Dư, một đám người trùng trùng điệp điệp chạy tới Bắc Thiên Môn.

Ngưu Kim Ngưu kêu lên:

-Mọi người nhanh lên, căn cứ theo tin tức, con thổ đã tới Nam Thiên Môn, chúng ta phải tới Nam Thiên Môn trước hắn, ngồi truyền tống trận qua đó, ngăn con thổ ở Nam Thiên Môn!

-Vâng!

Những tinh đấu khác cũng đồng ý hô lên.

Nữ Thổ Bức cười nói:

-Kim Ngưu, người cũng chớ gấp, quân tinh phía nam cũng đã chạy tới Nam Thiên Môn bày đại trận, nếu con thổ thật sự tới Nam Thiên Môn, đó là tự chui đầu vào lưới!

Ngưu Kim Ngưu tính cách trời sinh trầm ổn, lắc đầu nói:

-Mệnh lệnh của đại đế, ta không thể chậm trễ, toàn quân tăng tốc, qua đó rồi nói.

Nữ Thổ Bức cười nói:

-Ngưu ca à, người suy nghĩ nhiều rồi, quân tinh chúng ta đã dùng tốc độ tinh quang rồi, con thổ có nhanh hơn nữa cũng không có khả năng vượt qua chúng ta. Huống chi chúng ta còn xuất phát trước, chỉ sợ chúng ta đến rồi, con thổ đó còn bị trúng gió ở nửa đường nữa.

Những người khác nghe vậy thì cười vang.

Lời còn chưa dứt chợt nghe một tiếng hô vang lên ở phía trước!

Tiếp theo là Chiến Cổ, tiếng giết rung trời, đao quang kiếm ảnh, che khuất nửa bầu trời!

Một tiếng hô này khiến cho quần tinh nhảy dựng, nhìn kỹ là hai đội thiên binh đang chém giết! Dưới chân thiên binh là nước sông cuộn cuộn, thuyền chiến giương buồm, vạn mũi tên bắn ra, thật đúng là đằng đằng sát khí, những người đó cũng đang nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng nhiệt huyết qua đi quần tinh lại lần lượt nhú mào, mấy ngày này thiên binh chém giết lẫn nhau tại đây làm sao họ đi qua được? Nếu xông vào giữa trận chiến, không chừng còn bị xem là kẻ địch mà bị đánh...

Ngưu Kim Ngưu nhú mào, chỉ thấy đại quân phía trên đốt cháy một ngọn cờ, phía trên có hai chữ lớn - Thiên Bồng!

-Đó là quân đội Thiên Hà Thủy Quân của Thiên Bồng nguyên soái, bọn họ không ở ngân hà luyện tập, sao lại chạy tới đây luyện tập? - Nữ Thổ Bức khó hiểu nói.

Ngưu Kim Ngưu nói:

-Hư Nhật huynh, huynh đi xem tình huống đi!

Hư Nhật Thử gạt đầu, hóa thành một luồng ánh sáng chạy tới, kết quả hắn ta vừa đi, đại quân bên kia liền thay đổi hỏa lực của mình, quay qua không ngừng oanh kích vào hắn ta!

Tuy rằng thần thông của Hư Nhật Thử không yếu, nhưng một người làm sao có thể đánh thắng được vô số thiên binh thiên tướng oanh kích tập thể chứ?

Ngay lập tức Hư Nhật Thử bị đánh te tua chật vật chạy trở lại.

Đồng thời trong đại quân có người la lên:

-Thiên Hà Thủy Quân của Thiên Đình luyện tập, những người không có nhiệm vụ nếu đi vào, xem như là tấn công quân doanh thiên binh, toàn lực giết chết!

Nghe nói như thế Ngưu Kim Ngưu nhìn đám người...

Cuối cùng, Ngụy Nguyệt Yên nói:

-Thiên điều thật sự có điều này, thiên binh tập luyện, người ngoài không được đi vào. Nếu bị chém cũng xem như xui xẻo.

Nghe nói như thế, mặt của Ngưu Kim Ngưu càng buồn phiền...

Chương 435: Vòng bạn bè của con thỏ (3)

Chương 435. Vòng bạn bè của con thỏ (3)

Ngưu Kim Ngưu nói:

-Thôi vậy, nếu không thể xông vào, vậy đầu hàng thôi.

Nói xong Ngưu Kim Ngưu lấy hơi hét lớn một tiếng:

-Tại hạ là tinh đấu dưới trướng Huyền Vũ phương Bắc, Ngưu Kim

m Nguru nhận lệnh Câu Trần...

Lời còn chưa nói hết, tiếng trống trận ngày càng lớn, không bao lâu, đã đề tiếng của Nguru Kim Nguru xuống, sau đó thiên binh thiên tướng hai bên lại chém giết, hiện trường có thể gọi là vô cùng oanh liệt... Không thể nhìn thấy binh đao chém lên người ai, giọng mồm người đều lớn vô cùng, tiếng a a giết giết giết rung trời, mặc cho Nguru Kim Nguru hét thế nào cũng không thể truyền ra nửa chữ.

Nguru Kim Nguru rống lên một lúc, cuối cùng...

-Mẹ nó!

Nguru Kim Nguru mắng to một tiếng, vung ống tay áo nói:

-Không hết nữa, không hết lại bọn họ, chúng ta đi đường vòng tới Bắc Thiên Môn là được.

Kết quả sau nửa tiếng, họ hết sức buồn bực phát hiện, cũng không biết hôm nay Thiên Bồng giờ trò quỷ gì, lại dẫn theo hơn mấy trăm ngàn thiên binh tới đây kéo một hàng dài mà chém giết, phong tỏa toàn bộ hơn ba nghìn dặm Bắc Thiên Môn, ai cũng không qua được!

Nguru Kim Nguru nổi giận mắng:

-Chắc chắn là tên cháu trai này cố ý!

Vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng hét lớn truyền tới:

-Đồ con nghé, ngươi nói ai hả?

Đang lúc nói chuyện, một con thuyền chiến bay tới, trên thuyền có một người đứng, bộ giáp tối màu, áo choàng đỏ, chính là Thiên Bồng nguyên soái đang tới!

Luận địa vị, đám người Ngưu Kim Ngưu cũng chỉ là Tinh Đấu Thượng tinh quân, sao có thể so quyền lực với Thiên Bồng nguyên soái đang nắm giữ quân đội chứ?

Vì vậy đám người Ngưu Kim Ngưu đều cúi đầu chào:

-Bái kiến Thiên Bồng nguyên soái.

Thiên Bồng nguyên soái nói:

-Sớm đã nhìn thấy các người chạy tới chạy lui bên ngoài quân đội của ta, vừa rồi lo chiến đấu, chưa kịp hỏi các người. Hiện tại có chút thời gian rảnh, nhanh chóng chạy tới nhìn xem một chút, sao vậy? Có chuyện gì thế? Có việc cứ nói, bản nguyên soái cố gắng phối hợp!

Lời này vừa nói ra, đám người Ngưu Kim Ngưu, Nữ Thổ Bức mừng rỡ trong lòng, vừa rồi còn nghĩ là Thiên Bồng nguyên soái cố ý chặn đường họ, hiện tại xem ra, là bọn họ suy nghĩ nhiều rồi.

Nhưng họ còn chưa lên tiếng, thì một binh lính truyền lệnh chạy như điên tới, hô to một tiếng:

-Báo! Khởi bẩm nguyên soái, trong quân đã xảy ra chuyện, mời ngài tới xem một chút!

-Ồ? Gấp lắm không? Không gấp thì đợi một chút!

Cuối cùng Thiên Bồng nguyên soái vẫn cho đám người Ngưu Kim Ngưu mặt mũi.

-Gấp! Khẩn cấp! Có một đội huynh đệ bị ngộ thương rồi! Hai bên sắp đánh nhau thật rồi! - Lính truyền lệnh kêu lên.

Thiên Bồng nguyên soái lập tức sốt ruột, nhìn về phía đám người Ngưu Kim Ngưu.

Đám người Ngưu Kim Ngưu cười khỏ trong lòng, nhưng họ cũng biết, trong quân đội làm gì có việc nhỏ, Thiên Bồng người ta đã c ho bọn họ mặt mũi lấm rồi, bọn họ không thể không biết điều đượ c.

Vì vậy Ngưu Kim Ngưu vội vã chấp tay nói:

-Nguyên soái, việc quân quan trọng hơn.

-Đa tạ! Đợi bốn nguyên soái xử lý xong, lập tức trở lại gặp các ng ười! Chờ một lát thôi!

Sau đó Thiên Bồng nguyên soái xoay người rời đi.

Đám người Ngưu Kim Ngưu nhìn thuyền chiến đi xa, trong lòng đầy phức tạp...

-Ngưu đại ca, làm sao đây? Nếu không qua đó sẽ trễ mất. - Nữ Th ổ Bức cũng sốt ruột.

Ngưu Kim Ngưu cười khỏ nói:

-Còn có thể làm gì nữa? Chờ thôi... Mong là sẽ không quá lâu.

Thiên Bồng nguyên soái đi rất nhanh, nhưng cũng đúng như lời h ắn ta nói chỉ một lát sẽ trở lại thôi!

Thấy Thiên Bồng nguyên soái ra sức như vậy, nhóm tinh đầu đầy cảm kích, liền bái lễ chào hỏi, Thiên Bồng đáp lễ, rồi hỏi:

-Rốt cuộc các ngươi có chuyện gì vậy?

Ngưu Kim Ngưu còn chưa mở miệng...

Một tên lính truyền lệnh lại chạy tới từ xa:

-Báo! Nguyên soái, ngài mới đi, Lý tướng quân bị khiêu khích một câu, dưới cơn nóng giận đã làm người của Trương tướng quân bị thương, Trương tướng quân lại dẫn người đi đánh trả, hai bên đánh nhau thật rồi!

Thiên Bồng nhìn thoáng qua Ngưu Kim Ngưu.

Ngưu Kim Ngưu cay đắng nói:

-Nguyên soái, việc quân quan trọng hơn.

Vì vậy, đám người Ngưu Kim Ngưu vốn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chuẩn bị đi bắt con thỏ lập công, lúc này lại như oán phụ nơi khuê phòng, ngóng trông trượng phu sớm ngày trở về, mỗi mắt chờ mong mà nhìn thuyền chiến của Thiên Bồng nguyên soái đi xa, trong lòng đều đang chửi: “Con mẹ nó!”

Lần này, không đợi Nữ Thổ Bức nói gì, Ngưu Kim Ngưu đã nói:

-Thôi... Chắc chắn không đuổi theo kịp rồi. Cũng may còn có những người khác đang đuổi theo...

Nói đến đây, Ngưu Kim Ngưu lẩm bẩm một câu:

-Cho dù mình không tính là lập công nhưng cũng tính đã bỏ sức nhả... Ừ... Không tính.

Cùng lúc đó, bên ngoài Tây Thiên Môn, cũng là một đám người đang hò hét, dường như đang gặp phiền phức gì đó.

Những người này theo thứ tự là Lâu Kim Cầu, Vị Thổ Trĩ, Ngang Nhật Kê, Tát Nguyệt Ô, Tuy Hỏa Hầu, Tham Thủy Viên đang chờ tinh quân tới dẫn dắt nhóm tinh đấu, nhưng ở đây chỉ còn thiếu lão đại của họ Khuê Mộc Lang mà thôi.

Lúc này, Lâu Kim Cầu, Vị Thỏ Trĩ, Ngang Nhật... một vẻ mặt hoa ng mang nhìn tiểu hòa thượng đầu bóng loáng ở trước mặt!

Tiểu hòa thượng này đối mặt với một đám người, gương mặt hiền lành, vẻ mặt tươi cười nói:

-Chư vị đạo hữu, mọi người muốn đi đâu vậy? Ý là muốn đi tới chỗ nào... Nghe hiểu không? Tại sao không ai lên tiếng vậy? Các người nói gì đó đi. Các người nói cho bản tăng biết các người muốn đi đâu, bản tăng mới có thể giúp các người mở truyền tông trận đưa các người đi. Các người không nói, bản tăng cũng không có biện pháp nào... Ai u, cậu huynh này, nước miếng người chảy hết rồi, cho người tờ giấy để lau nè. Còn có kê huynh, mắt người sắp lòi ra hết rồi...

-Câm miệng! Chúng ta muốn một truyền tông trận tới Nam Thiên Môn! - Ngang Nhật Kê phục hồi tinh thần nói.

Hòa thượng nói:

-Đừng thô lỗ như vậy... Vừa rồi các người còn chưa tự giới thiệu, không vui gì hết. Hiện tại giới thiệu bản thân chút đi, mọi người không có ý kiến gì chứ? Không ai nói chuyện nghĩa là không ai có ý kiến. Pháp hiệu của bản tăng là Kim Thiên Tử, đệ tử của Phật tổ Như Lai ở Linh Mẫn Sơn. Các người có thể gọi ta là Kim Thiên Tử, kim trong kim sắc, thiên trong xuân thiên, tử trong phụ tử...

-Kim Thiên Tử, đừng nói nhảm, chúng ta quen biết người! Chúng ta là ai người cũng biết đi, không cần giới thiệu đâu nhỉ?

Lâu Kim Cầu đã sắp bút hết lông trên đầu rồi, nhanh chóng cắt đứt lời tên hòa thượng.

Kim Thiên Tử tươi cười nói:

-Đương nhiên quen chứ, người là Lâu Kim Cầu phải không? Lâu

trong phù lâu, Kim trong kim sắc, ây... Cái này cũng giống ta, đều là một chữ Kim, có duyên đó. Từ cầu là cầu trong chó phải không?

Nghe nói như thế, mặt Lâu Kim Cầu đen lại!

Ngang Nhật Kê vừa muốn lên tiếng, Kim Thiên Tử che miệng hắt n ta, cười nói:

-Ày... Người đừng nói, để ta nói cho, nếu không người nói rồi, chẳng phải là xem thường trí nhớ của ta không tốt à? Tốt xấu đã gặp người vài lần ở trong đại hội, người là Ngang Nhật Kê! Đúng không? Nhìn ánh mắt của người là ta biết mình nói đúng rồi. Ngang Nhật Kê, ngang trong ngang thủ đỉnh hung (ngang đầu ưỡn ngực), chữ nhật của mặt trời phải không, kê trong mẫu kê (gà mái)! Đúng không nào? Ai u, ngại quá, người là gà trống mà nhỉ...

Chương 436: Vòng bạn bè của con thỏ (4)

Chương 436. Vòng bạn bè của con thỏ (4)

Gương mặt Ngang Nhật Kê giận dữ, lại không biết phải trút giận thế nào.

Kim Thiên Tử giống như là một người không biết tức giận, mặt tươi cười, vẻ mặt hiền hòa lôi kéo tình cảm với người khác. Người ta nói không ai đánh kẻ mặt cười, bị kiêu người như vậy bám theo, họ cũng không dễ trở mặt.

Quan trọng là, không dám trở mặt!

Tuy rằng Phật môn phía tây không thể so với Thiên Đình, cho dù Phật tổ Như Lai có thực lực của Tứ Ngự, nhưng xét về địa vị, cũng chỉ đứng hàng Ngũ lão, so ra kém với đại đế đứng hàng Tứ Ngự. Nhưng đó là tương đối so với Thiên Đình, còn một đám tinh quân bọn họ và các tinh đầu khác sao có thể so nổi với Phật tổ Như Lai chứ?

Kim Thiên Tử còn là tâm phúc của Phật tổ Như Lai, là đệ tử Phật tổ Như Lai thích nhất, địa vị ở Phật Môn cũng rất cao. Nếu so sánh, cũng cao hơn mấy tầng so với đám tinh quân bọn họ!

Kim Thiên Tử đồng ý khom lưng kết giao với họ, gương mặt tươi cười, họ thật sự không dám trở mặt mà mắng người, hoặc không để ý tới cái gì mà bỏ đi.

Quan trọng là, nếu không ai để ý tới Kim Thiên Tử, Kim Thiên Tử sẽ hô to một tiếng:

-Có phải người không cho ta và sự phụ mặt mũi không?

Sau đó đối phương lập tức ngoan ngoãn trở về nghe hấn đông dãi...

Dù sao Tây Thiên Môn vẫn luôn là Phật Môn hỗ trợ trấn thủ, người ta không có công lao cũng có khổ lao, huống chi công lao cũng không ít.

Cái gì gọi là trấn thủ? Vậy thì cái cửa này bọn họ để người qua thì qua, không cho người qua, có bản lĩnh thì tìm người gửi cho người đi chỉ thị đi.

Nếu như bọn họ đầu đá lung tung, Kim Thiên Tử không nói gì, Câu Trần ở thời điểm này cũng không có gì, thế nhưng một khi Ngọc Đế trở về...

Lấy nhận thức của họ đối với đám người Phật Môn mà nhìn, những tên trọc này lòng rộng như biển với bên ngoài, nhưng nhớ đến kẻ thù thì không có cơ hội thì thôi, có cơ hội tuyệt đối sẽ ngay lập tức chạy đến Lăng Tiêu Bảo Điện cáo trạng.

Lấy tính tình Ngọc Đế, vậy những những tinh quân bọn họ ấy cũng đừng nghĩ trải qua tháng ngày dễ chịu.

Quan trọng nhất chính là giống như những người bên ngoài kia suy đoán, Câu Trần đại đế quá trẻ tuổi, tuy rằng thống ngự quần thần, nhưng thân tín có hạn. Hơn nữa lại nắm quyền tạm thời, những tinh quân, tinh đầu này đều phụng mệnh làm việc, sẽ không liều mạng đi làm. Chuyện này ngược lại không hoàn toàn nhằm vào Câu Trần đại đế, cho dù là Ngọc Đế, những người này cũng thường xuất công không xuất lực.

Hơn nữa, bởi vì đại đa số những người này đều là môn khách Tiệt giáo hoặc là lính nhà Khương chết trận trong trận chiến nhà Thương, trong đó còn có Trụ Vương.

Những người này một bụng oán hận Thiên Đình, nếu không phải chân linh bị giam trên Phong Thần Bảng, bị thánh nhân áp, bọn họ không tạo phản xem như là trời đất chứng giám rồi.

Kim Thiên Tử đứng ở đó, nói chuyện với mọi người bằng cái lưỡi không xương của mình. Ưu điểm duy nhất là hắn nói chuyện không phun nước miếng, hơn nữa còn rất dễ nghe, vì thế mọi người cũng nhẫn nhịn mà nghe...

Ngang Nhật Kê trước hết không chịu được, nói khế với Lâu Kim Cầu:

-Huỳnh đệ, làm sao giờ? Nửa canh giờ, hoà thượng này hình như mới bắt đầu...

Lâu Kim Cầu thở dài nói:

-Còn có thể làm thế nào? Bây giờ đi qua cũng không kịp, dứt khoát ở ngay đây nghe hấn nói nhảm đi. Nếu như bên trên hỏi đến thì nói hấn không cho qua. Ừ... Chúng ta cũng xem như tận tâm tận lự, ít ra giữ gìn quan hệ lẫn nhau.

Ngang Nhật Kê gật đầu nói:

-Anh minh!

Ngoài Đông Thiên Môn thì không hài hòa như thế.

Xì xì...

Kèn kệt...

Oành!

Gương mặt Giác Mộc Giao nham hiểm nhìn đốm lửa cháy không ngừng trước mắt, truyền tống trận chớp đèn, quay đầu nhìn về phía xa, nhìn Tôn Vô ôm một thanh kiếm tựa như tượng đá đứng ở đó không nhúc nhích hỏi:

-Tôn Vô đại nhân, sao truyền tống trận này lại hỏng vậy?

Nghe được câu hỏi này, Kháng Kim Long, Đê Thổ Hạc, Phòng Nhật Thổ, Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hỏa Hồ, Kì Thủy Báo và tinh quân cùng với một đám tập thể Tinh Đấu đưa cổ dài nhìn về phía Tôn Vô.

Đối với Tôn Vô, rõ ràng là bọn họ hơi sợ, bởi vì bọn họ rất rõ, Tứ Đại Thiên Môn nếu như nói cái nào khó xông nhất, Đông Thiên Môn này tuyệt đối là một trong những cửa đó! Bởi vì cho tới bây giờ, chưa ai từng thấy kiếm của Tôn Vô xuất ra khỏi vỏ. Nam nhân giống như tảng đá này chính là đại đệ tử của Đông Cực Thanh

Hoa đại đế, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, được xưng Bất Động Tôn, rất nhiều năm trước cũng đã bước vào cảnh giới Kim Tiên, bây giờ đạt đến cấp độ gì cũng không ai biết.

Đồng thời, Tôn Vô cũng là một người nổi tiếng khó chịu trong số tất cả thiên thần, nên mọi người vẫn có chút lo lắng.

Tôn Vô cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói:

-Luyện kiếm, không cần thận chém hỏng.

-Gì cơ?

Giác Mộc Giao vừa nghe, xem chút nữa oanh tạc, trợn to mắt nhỏ chỉ vào truyền tống trận bắn ra ánh lửa xanh, kêu lên:

-Đây chính là truyền tống trận của Tứ Đại Thiên Môn, người cứ bỏ ra như thế?

Tôn Vô quay đầu nói:

-Người đang trách móc ta sao?

Giác Mộc Giao đỏ mặt, một chữ cuối cùng cũng không thể thốt ra khỏi miệng, mà nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Bọn ta nhận được mệnh lệnh của Câu Trần đại đế, đi tới Nam Thiên Môn lòng bất con thỏ. Không có truyền tống trận, người bảo bọn ta làm sao vượt qua?

Mặt Tôn Vô vô cảm nói:

-Chạy qua.

Phụt!

Giác Mộc Giao phun ra một ngụm máu, cắn răng nghiến lợi nói:

-Chạy qua? Tiên Giới lớn bao nhiêu, trong lòng ngươi không biết sao? Chạy bộ, chạy con mẹ nó mười vạn năm cũng chưa chắc có thể tới nơi.

Giác Mộc Giao tức giận, nhìn về phía Kháng Kim Long, Đê Thổ Hạc, Phòng Nhật Thổ và những kẻ khác bên cạnh, dường như đang nói: “Các ngươi nói có đúng không?”

Kết quả những người đó người ngựa đầu, người cúi đầu, chỉ có Phòng Nhật Thổ tới gần, nhỏ giọng nói:

-Nói gì? Nói nhiều rồi bị đánh thì sao? Tuy rằng Đông Cực Thanh Hoa đại đế không ở hàng ngũ Tứ Ngự, nhưng ai cũng biết năm đó là Lục Ngự thiên hạ. Sau này xảy ra chút chuyện, Đông Cực Thanh Hoa đại đế bỏ gánh không làm, hơn nữa vị kia... Uầy không nói cũng được. Nói chung, tính khí Đông Cực Thanh Hoa đại đế còn khét hơn Câu Trần, Câu Trần cũng không muốn chọc giận hắn, chúng ta cũng đừng xúi quẩy.

Giác Mộc Giao có thể nói gì? Cười khổ nói:

-Quên đi, bắt một con thỏ mà thôi, chúng ta không đi thì cũng không có chuyện gì. Người từ ba phía khác đi tới, tự nhiên là nước chảy thành sông, không kém mấy người chúng ta, nếu thật sự bị hỏi thì truyền tống trận hồng rồi, chúng ta cũng không thể làm gì được...

Phòng Nhật Thổ liếc mắt gật đầu nói:

-Đúng đúng đúng... Chính là đạo lý này.

Kết quả là Câu Trần đại đế phái Chư Thiên tinh đầu tới, bởi vì đủ loại nguyên nhân, bốn phương Đông Tây Nam Bắc, từ đủ mọi hướng đều không đến được.

Chỉ còn sót lại Nam Thiên Môn bên này...

Chương 437: Để âm thanh vang một lúc, nẹ nó

Chương 437. Để âm thanh vang một lúc, mẹ nó!

Vào giờ phút này, chốn Nam Thiên Môn, Quỷ Kim Dương xoay tay, đi qua đi lại tản bộ, nhắc tới:

-Giác Mộc Giao, Ngưu Kim Ngưu, Lâu Kim Cầu bọn họ đang giờ trò quỷ gì? Sao còn chưa tới?

-Dương ca, đừng đi vòng vòng nữa, ta chóng mặt rồi. - Liễu Thổ Hoẵng oán giận nói.

-Chóng mặt? Chóng mặt thì người nhìn sang hướng khác. Đừng nhìn ta. Con thổ kia lúc nào cũng có thể giết tới, chớ bị hấn lên chạy mất. - Quỷ Kim Dương nói.

Liễu Thổ Hoẵng quay đầu nhìn về phương xa nói:

-Xe ngựa từ phía Tây của con thổ đến rồi, giống như đúc trên tình báo.

Ba người Trương Nguyệt Lộ, Dục Hỏa Xà, Chấn Thủy Dẫn lập tức nhìn lại, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa trên bầu trời chạy như bay đến.

Quỷ Kim Dương móc ra một bức tranh, trên mặt tranh thành linh vẽ ra chiếc xe ngựa này, đánh dấu công cụ xuất hành của con thỏ.

Quỷ Kim Dương lập tức mắng một câu:

-Con thỏ chết tiệt kia cũng thật là! Thiên Đường có lối hắt không đi, Địa Ngục không cửa thì xông tới, thôi, hôm nay chúng ta bắt con thỏ này rồi đi lĩnh thưởng nào!

-Dương ca, ta cảm thấy chúng ta vẫn suy tính một chút về hậu quả không ngăn được đi. Dựa theo tình báo, Đẩu Mộc Trĩ, Khuê Mộc Lang, Tinh Mộc Ngạn hợp lại cũng bị quật đổ, bị con thỏ kia một đường kéo ra khỏi Thiên Dung Thành. Bản lĩnh chúng ta còn kém đến nỗi vút đi như vậy... - Liễu Thỏ Hoẵng nói.

Mặt già của Quỷ Kim Dương ứng đỏ lên nói:

-Sợ cái rắm! Chúng ta nhiều người, còn có đại trận trợ giúp, chẳng lẽ ngay cả con thỏ cũng không ngăn được?

-Các ngươi vẫn đúng là không ngăn nổi.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến từ trên trời.

Cùng lúc đó, trên mái nhà đỉnh gác xếp của Thủy Hoa Lâu ở Thiên Dung Thành.

Lã Động Tân đang âm thầm dạy Văn Khúc tán gái...

Văn Khúc tinh quân cũng làm từng bước áp Ngọc Hành tinh quân trên tường, Văn Khúc tinh quân thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng được hơi thở của Ngọc Hành tinh quân càng ngày càng nặng nề.

“Hôn đi, hôn đi! Huynh đệ, hôn một cái là thành công!”

Lã Động Tân truyền âm thúc giục.

Văn Khúc tinh quân từ từ tới gần Ngọc Hành tinh quân, mắt thấy sắp đạt được thì Văn Khúc tinh quân ngừng lại, truyền âm về:

“Chuyện này... không tốt lắm nhỉ?”

“Thành thật mà nói, người có thích hay không? Thích thì hôn đi chứ.”

Lã Động Tân vò đầu bứt tai kêu:

“Muội tử xinh đẹp như thế, người còn không xuống tay được? Cơ hội hiếm có, nhanh ra tay đi!”

Văn Khúc tinh quân cười khỏ nói:

“Chuyện này... còn chưa xác định quan hệ mà hôn nàng, không phải hành vi quân tử.”

Lã Động Tân nghe vậy xem chút kéo mũ trên đầu xuống mà lộn lộn rồi mắng to: “Quân tử mẹ người! Nhà ai trước khi tán gái phải xác định quan hệ vậy? Mau hôn đi! Chậm thì sẽ xảy ra chuyện mất!”

Văn Khúc tinh quân vẫn còn hơi do dự...

Vốn hơi thờ của Ngọc Hành tinh quân đã không ổn, khẽ nhắm đôi mắt lại, nhưng đợi nửa ngày, cũng không đợi được cái gì, khẽ hé mở mắt ra nhìn Văn Khúc tinh quân trước mắt, sau đó ánh mắt hừ ng hực dần trở nên nghiêm túc...”

Văn Khúc tinh quân còn chưa phát hiện việc này, còn đang bàn bạc với Lã Động Tân: “Đạo quân tử không nên nhân lúc người gặp nguy...”

Lã Động Tân nghe thấy những thứ trên sách vở thì tức giận đến n

Ồi mũi cũng sắp bị méo mó, cuối cùng mắng một câu: “Chó má! Người không phát hiện người nói những câu nói đó đều không có hứng thú lớn với phụ nữ sao? Trị vì thiên hạ, bọn họ giảng đạo lý lợi hại, tán gái, ai phao nhiều bằng ta?”

Văn Khúc tinh quân vừa nghe, có vẻ như là đạo lý này...

Nhưng mà Văn Khúc tinh quân chưa kịp tiến một bước làm gì đó, Ngọc Hành tinh quân bỗng nhiên đẩy Văn Khúc tinh quân ra.

Văn Khúc tinh quân sững sờ, nhìn về phía Ngọc Hành tinh quân, chỉ thấy Ngọc Hành tinh quân đã ngồi xuống, cầm lấy chén trà từ từ đưa lên thưởng thức, đồng thời thản nhiên nói:

-Nếu không thích ta cần gì đến trêu ghẹo ta? Nếu người vì con thỏ kia thì không cần đâu. Ta làm việc luôn thích ổn thỏa, nếu ta có thể ở đây cùng người, đương nhiên có người đi đối phó con thỏ. Thực lực người kia trên ta, người tới cũng tự ăn khổ mà thôi. Ta ở đây che chở người, nhưng người đối với ta như vậy...

Văn Khúc tinh quân vốn không quá thích diễn kịch, càng không biết tán gái, nghe nói như thế thì triệt để mặc kệ Lã Động Tân nhắc nhở bên tai: "Chú ý, khỏi bàn về con thỏ, bàn thẳng về gió trăng đi."

Nhưng mà Văn Khúc tinh quân quan tâm đệ tử nên sốt ruột hỏi:

-Người cho ai đuổi theo con thỏ?

Ngọc Hành tinh quân nghe thấy thì gương mặt tươi cười nhất thời trở nên lạnh lẽo, cười lạnh nói:

-Người quả nhiên càng để ý con thỏ kia! Đã như vậy thì cáo từ!

Ngọc Hành tinh quân nói xong thì đá tung cửa một cước, phá không mà đi.

Văn Khúc tinh quân nhất thời há hốc mồm...

Lã Động Tân nhảy từ trên lầu xuống, nhìn khuôn mặt mờ mịt của Văn Khúc tinh quân, lời đến miệng bèn nuốt trở vào, vỗ vỗ bả vai Văn Khúc tinh quân nói:

-Lần đầu tiên ta nhìn thấy con vẹt đến miệng còn có thể cắn ngược lại người một cái rồi chạy. Ủầy... Đi thôi, nghĩ biện pháp giúp con thỏ ngăn cản tai nạn này đi. Tâm tư nữ tử Ngọc Hành kia càng cẩn thận thâm sâu hơn cả tinh quân tiền nhiệm kia... Đi thôi...

Lã Động Tân nói xong thì cũng đi mất.

Lúc này Văn Khúc tinh quân mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng đuổi theo.

Cùng lúc đó, Tần Thộ đang bay, chợt nghe một tiếng hô to phía trước:

-Con thỏ, thấy sư phụ ta còn không nhanh chóng xuống xe đầu hàng?

Tần Thộ vừa nghe thì kéo dây thùng trong tay theo bản năng, xác định dây thùng đủ dài, còn có thể buộc thêm mấy vòng thì thò đầu ra nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đạo nhân mặc hoàng bào, ngồi ngay ngắn trên áng mây, cầm khê nhếch lên, kèm theo vài phần kiêu căng ngạo mạn.

Tần Thộ nhíu mày lại nói:

-Đạo nhân người này cũng thú vị, ta lại không quen biết sư phụ người, dựa vào cái gì mà xuống xe đầu hàng?

Đạo nhân nghe vậy cười ha ha ha nói:

-Nếu không biết thì ta cũng không trách người. Vậy bây giờ người nghe là được rồi! Ta chính là Ôn Bộ Chính Thần Đông Phương Hành Ôn Sử Giả, tên gọi Châu Tín. Sư phụ ta chính là Ôn Hoàng Hạo Thiên đại đế hiện nay của Thiên Đình! Chính là Sơn Lữ Nhạc có tiếng ở Cửu Long Đảo! Bây giờ có thể xuống xe đầu hàng chưa?

Tần Thộ vừa nghe thì cũng học dáng vẻ của Châu Tín, cười ha ha ha ba tiếng, sau đó vút câu tiếp theo:

-Ngu ngốc!

Tần Thộ không phải là tranh đua miệng lưỡi, hẳn thật sự cảm thấy Châu Tín là một kẻ ngu ngốc. Dưới cái nhìn của Tần Thộ, lúc này không phải là đang giảng bầy, lừa Tần Thộ xuống xe rồi nói sao? Há mồm liền phun ra một câu ta rất trâu bò, sư phụ ta rất trâu bò, nực cười! Các người đều trâu bò như vậy, con mẹ nó ta đánh không lại còn không biết chạy thì bị ngu à?

Chương 438: Sờ tay vào ngực móc

Chương 438. Sờ tay vào ngực móc

Sau đó Tần Thộ vỗ ngựa, xe ngựa vèo một cái lao ra ngoài, đi thẳng đến Nam Thiên Môn.

Châu Tín nhất thời ngẩn người một chút, không nghĩ tới con thỏ này không làm theo lẽ thường như vậy, thực sự khiến hắn tức giận

đến nỏ mũi.

-Con thả vô lễ, còn muốn chạy?

Trong lúc đang nói chuyện, tay Châu Tín nhắc lên một sợi chỉ, dư
ới sợi dây buộc lấy một Khúc Xích chế tác bằng ngọc, tay trái cầm
Mộc Chùy, cười lạnh nói:

-Chạy? Xem ngươi có thể chạy đi đâu?

-Đó là Đầu Đông Khánh? - Liễu Thổ Hoảng hô to.

Quỷ Kim Dương gật đầu nói:

-Hẳn là nghe nói lúc đại chiến Phong Thần năm đó, Châu Tín hay
dùng Đầu Đông Khánh này gõ Kim Tra xem chút đau chết tại chỗ
không, bây giờ lấy ra đối phó với một con thả, xem như dùng dao mổ
trâu cắt tiết gà.

Liễu Thổ Hoảng gật đầu theo, sau đó lẩm bẩm một câu:

-Lợi dụng quần tinh Nam Phương chúng ta đi bắt một con thả, khi
ông phải cũng là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà sao?

Trong lúc đang nói chuyện, Châu Tín đã dùng Mộc Chùy đập vào
trên Khúc Xích, chỉ nghe đình một tiếng vang lên.

Thanh không lớn, rất giòn, mọi người thậm chí còn cảm thấy âm
thanh này không đặc biệt gì.

Châu Tín lại tự tin cười một tiếng nói:

-Để âm thanh vang một lúc, chờ một lát con thả kia sẽ cảm thấy
đau hơn.

Nhưng mà đợi một lúc lâu sau, con thả kia đã sắp vọt tới Nam Th

iên Môn.

Lúc này Châu Tín mới phát hiện tình huống có chút không đúng, nhanh chóng kêu lên:

-Nhanh ngăn cản hắn!

Cũng may quần tinh bày đại trận xuống, đã sớm phong tỏa lối vào Nam Thiên Môn, theo quần tinh, tất cả trong trời đất đều trở nên hư vô, vật đổi sao dời, quần tinh lấp lóe!

Tần Thộ lái xe Thiên Mã Vân Long đã tiến vào bên trong một vùng sao trời.

Tần Thộ biết trời sao này là giả, đại trận biến đổi, nhưng cũng không hoàn toàn là giả, bởi vì nơi này là trận pháp không gian chân thực biến đổi. Nếu Tần Thộ không phá được không gian này ra, vậy cũng chỉ có thể bị nhốt, cho dù Nam Thiên Môn kia gần trong gang tấc, cũng tuyệt đối không vào được nửa bước.

Tần Thộ bắt lực dừng bước, thu hồi xe Thiên Mã Vân Long, nhìn xung quanh, muốn tìm lối ra đi ra ngoài.

Tần Thộ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Châu Tín điều khiển ánh mặt trời, gương mặt khó mà tin nổi nhìn Tần Thộ.

Nhưng gương mặt Tần Thộ mơ hồ nhìn Châu Tín hỏi:

-Có chuyện gì? Lẽ ra ta nên xảy ra chuyện gì sao?

Trên trán Châu Tín nhất thời đều là vạch đen, chỉ vào đầu con thỏ nói:

-Đầu người không đau?

Tần Thộ vốn không hiểu lời này của Châu Tín là ý gì, đau đầu? Đ

ang yên đang lành tại sao hấn phải đau đầu? Tàn Thọ liền theo bả n năng lắc đầu một cái...

Mặt già của Châu Tín nhất thời cảm thấy có chút không nhin nổi, trước khi bắt con thỏ, hấn từng ngậm ngạo mạn với người khác rằng hấn vừa ra tay thì con thỏ chắc chắn sẽ đau đến chết đi sống lại.

Mà bây giờ...

Châu Tín không tin, lại rung Đầu Đông Khánh một cái.

Keng!

Châu Tín trợn to mắt nhỏ nhìn Tàn Thọ.

Tàn Thọ cũng trợn to mắt nhỏ nhìn Châu Tín.

Một lát sau.

Châu Tín hỏi:

-Người không sao à?

Tàn Thọ nhìn xung quanh một lát, sau khi xác định Châu Tín hỏi mình, chỉ vào mũi mình:

-Ta...

Còn chưa nói xong, Tàn Thọ đột nhiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, đau đầu? Gỡ thứ đồ hỏng kia? Hỏi ta ra sao à? Nếu có sao thì sẽ thế nào?

Trong lòng Tàn Thọ nhất thời có đáp án, ánh mắt to đảo một vòng rồi bỗng nhiên ôm đầu oa oa hét lớn:

-Ui má ơi đau đầu quá! Đau đầu quá! Đau quá... Đau quá...

Châu Tín thấy vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cũng xem như bả vệ được mặt mũi của mình, thầm nói:

-Còn tưởng rằng Đầu Đông Khánh này của ta mất đi hiệu lực, hóa ra con thỏ này phản ứng chậm...

Châu Tín liền lặn nửa ngẩng đầu lên, cười nói:

-Các vị đạo hữu, không cần căng thẳng, con thỏ này đã bị ta hàng phục, chốc nữa cứ việc xách đi đi.

Không đợi quần tinh tới đây chúc mừng, chỉ thấy thỏ kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đằng hoàng trịnh trọng nhìn Châu Tín nói:

-Màn diễn vừa rồi của ta có hiệu quả như người muốn không? Hay là muốn càng chân thực hơn một chút?

Châu Tín nhất thời há hốc mồm, lại nghĩ tới dáng vẻ đắc ý vừa rồi của mình, bây giờ con thỏ này bỗng nhiên đến tát một cái khiến gương mặt nhăn nhoe bỗng rất.

Châu Tín giận dữ:

-Con thỏ, ngươi chơi ta?

Tần Thọ thì lại đằng hoàng trịnh trọng nói:

-Xem lời này của ngươi kia, người ta là người như vậy sao?

Tần Thọ nói xong nhếch miệng cười nói:

-Thực ra ta chính là đang chơi ngươi đấy, có bản lĩnh thì tới cắn ta đi.

Châu Tín giận dữ, giơ tay gõ thêm hai lần, đồng thời kêu lên:

-Ta không tin không đau chết người.

m thanh rất vang, hiển nhiên Châu Tín thực sự tức giận, động chân lực.

Vừa mới bắt đầu con thỏ còn đắc ý, kết quả sau một khắc, ánh mắt t trơn tròng, bỗng nhiên ôm đầu hét lớn:

-Ui da! Đau quá! Đau chết ta rồi, ui da... A... Xong... A... Chết ta rồi!

Con thỏ nói xong thè lưỡi ra, hai mắt trợn ngược, nằm ngã xuống đất, bất động.

Thấy cảnh này sắc mặt Châu Tín lúc này mới tốt lên một chút, mũi vừa muốn nói gì.

Chỉ thấy thỏ kia đột nhiên ngồi dậy, bĩ ỏi hỏi tới tấp:

-Lần này ta diễn thế nào?

Gương mặt Châu Tín nhất thời tái đi. Hét lớn một tiếng, móc một thanh kiếm dài ra giết tới:

-Con thỏ chết tiệt, ta giết người!

Trên cổ tay Tần Thộ nháy mắt hiện ra một sợi dây leo.

Châu Tín còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe bộp một tiếng. Thanh kiếm trong tay Châu Tín đã bị quất bay.

Tần Thộ hét lớn:

-Đừng phí phạm!

Lại một sợi dây leo bay ra quần lầy kéo kiếm dài trở về, một tay Tàn Thọ bắt lấy, giống như ăn củ cải vậy, nhét vào miệng răng rắc một cái.

Sau đó nghe thấy tiếng vang giòn giã cạc cạc rộp rộp truyền ra từ trong miệng hắn, thỉnh thoảng còn mấy mảnh vụn rơi ra, đám Nam Phương Tinh Đấu đỏ mồ hôi lạnh. Trong lòng mắng to: “Con tởm này không phải là thú ăn sắt chứ?”

A!

Một tiếng hét thảm hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người tới, Châu Tín lại bị một sợi dây leo quần lầy kéo tới trước mặt Tàn Thọ.

Tàn Thọ thấy vậy thì cười ha ha, vỗ đầu Châu Tín một cái, cười to nói:

-Huynh đài! Ngươi lại tự mãn rồi.

Hai mắt Châu Tín phun lửa kêu lên:

-Con thỏ, ngươi đừng càn quấy! Ngươi bắt được ta, sư phụ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tàn Thọ cười ha ha nói:

-Xem lời này của ngươi kia, nói giống như ta thả ngươi, sư phụ ngươi sẽ bỏ qua cho ta vậy. Đến đây để thử gia ta sờ chút, da mỏng mịn màng, cảm giác thật không tệ.

Tàn Thọ nói xong liền luồn móng vuốt vòng vào bên trong lưng quần của Châu Tín.

Trong nháy mắt đó, tất cả Tinh Đấu xem trò vui đều có loại cảm giác lạnh lạnh dưới khó, theo bản năng kẹp chặt đũng quần.

Châu Tín cũng bị dọa đến hét to:

-Người làm gì?

Tần Thọ thì lại lườm hằn một cái nói:

-Kêu cái gì mà kêu? thỏ gia ta không có hứng thú với cà rốt kia của người.

Đồng thời Tần Thọ âm thầm niệm:

-Trộm trời trộm đất trộm quần lót người.

Chương 439: Người biết hát ngôi sao nhỏ không?

Chương 439. Người biết hát ngôi sao nhỏ không?

Cũng không biết có phải là kết quả chăm học khổ luyện gần đây của Tần Thọ, hay có lẽ ngay cả ông trời cũng cảm thấy Tần Thọ từ ng thí nghiệm trên thân thể Nhị Lang Thần, Khuê Mộc Lang nhiều lần như vậy cũng không thành công, lần này quyết định bồi thưởng lại cho hắn.

Ngược lại, thuật ăn trộm lúc trước vẫn không thành công cuối cùng cũng thành công.

Trong đầu Tần Thọ có thêm một chuỗi thần chú, nhìn kỹ thì rõ ràng là:

-Chú sử dụng Đầu Đông Khánh.

Tần Thộ nhất thời vui vẻ, theo bản năng dùng thuật ăn trộm sờ soạng Châu Tín một cái, vậy mà lại thành công.

Trên tay hắn có thêm hai món đồ vốn nằm trong ngực Châu Tín, bỗng dưng sờ một chút, cảm giác... hình như... là Đầu Đông Khánh.

Trong lòng Tần Thộ cười nở hoa.

Hình như Châu Tín cũng cảm giác thấy có gì đó sai sai.

Vừa muốn kêu to thành tiếng.

Tần Thộ nhảy lên tít một phát, khiến miệng hắn lệch sang một bên, sau đó trong ánh mắt phần nộ của Châu Tín, kéo giày Châu Tín xuống nhét vào trong miệng hắn...

Thấy cảnh này, đám Nam Phương Tinh Đấu dồn dập nhìn về phía Lữ Nhạc vẫn nhắm mắt không nói.

Lữ Nhạc khẽ lắc đầu nói:

-Quá khinh địch, nên có kiếp nạn này. Bản đế ở đây, bảo vệ hắn bình yên, nhưng tai nạn này tất nhiên phải gặp.

Hai tên đệ tử khác nghe vậy vốn còn muốn giúp Châu Tín nói hai câu thì lập tức câm miệng, một mặt thương hại nhìn Châu Tín.

Tần Thộ thấy không ai lý sự với mình, cũng không sao cả, giờ hai tay lên thật cao, một tay Khúc Xích, một tay Mộc Chùy, quay về phía Châu Tín cười ha ha nói:

-Quen không?

Châu Tín không dám tin nhìn Tần Thọ, hấn nghĩ thế nào cũng không ra, bảo bối hấn thu vào cơ thể làm sao lại đến tay con thỏ rồi.

Lữ Nhạc thấy vậy cũng hơi kinh ngạc.

Đệ tử Lý Kỳ của Lữ Nhạc cũng lắc đầu nói:

-Sur huynh bất cẩn, làm sao có thể bỏ Đầu Đông Khánh vào trong ngực? Thu vào trong cơ thể mới bảo đảm chứ.

Tam đệ tử Chu Thiên Lân gật đầu theo nói:

-Đúng đấy!

Tứ đệ tử Dương Văn Huy nói:

-Cũng may, pháp bảo bản mệnh này người ngoài nếu không biết điều khiển khẩu quyết hay không luyện hóa thuần thực thì cũng không dùng được. Thời gian ngắn như vậy, trừ khi sư phụ ra tay, nếu không chỉ dựa vào con thỏ kia mà muốn luyện hóa Đầu Đông Khánh? Quả thực chính là trò cười.

Lý Kỳ, Chu Thiên Lân gật đầu tới tấp, Lữ Nhạc dường như đã sớm nghĩ đến, không hề ngạc nhiên chút nào, gương mặt bình thản ngồi đó xem một quyển đạo thư.

Thấy cảnh này, đông đảo đám tinh quân, Tinh Đấu gật đầu dồn dập tán dương:

-Không hổ được xưng là đệ nhất đại sư dùng độc Tiệt Giáo, lâm nguy không loạn, rất có phong thái thánh nhân hồi đại chiến năm đó.

Lữ Nhạc dường như nghe thấy, khá là hài lòng với đánh giá của mọi người, tiếp theo sau đó, chuyên tâm xem đạo kinh.

Tần Thọ bên kia cầm lấy Đầu Đông Khánh cười nói:

-Người có sợ không?

Châu Tín hừ lạnh một tiếng, gương mặt khinh thường nói:

-Người cho rằng pháp bảo là đồ chơi à? Cầm lên rung một cái là d
ùng được? Ngây thơ quá rồi... Người gõ đi, cho dù người gõ gãy
tay, nếu như ta nhú mày một chút thì ta không mang họ Châu.

Tần Thọ nghe vậy khẽ nhếch miệng, cười nói:

-Nghe ngôi sao nhỏ chưa?

-Cái gì?

Châu Tín sửng sốt, tuy rằng miệng bị giấy chặn, nhưng mà đối vớ
i hắn mà nói, miệng không thể nói, còn có thể truyền âm, còn có t
hể dùng thuật nói bằng bụng, tóm lại những thứ này đều là tiểu đạ
o, với một người tu hành sẽ chẳng hề ảnh hưởng tới giao tiếp.

Sau đó Tần Thọ hát rằng:

-Sáng lấp lánh lóe lên lóe lên, đầy trời đều là những ngôi sao nh
ỏ... Từng nghe chưa?

Mặt già của Châu Tín tối sầm, truyền âm nói:

“Người trêu chọc ta ư?”

Tần Thọ cười nói:

-Nghe...

Châu Tín không hiểu nhìn Tần Thọ, sau đó chỉ thấy Tần Thọ giơ

cây chùy lên giã xuống thước cong, chỉ nghe một tiếng đinh giòn vang.

Châu Tín đang muốn cười nhạo con thỏ không hiểu pháp bảo, nhưng mà sau một khắc vẽ mặt hấn đã không thể tưởng tượng nổi n hìn con thỏ, sau đó cái gì mà truyền âm, cái gì mà thuật nói bằng bụng toàn bộ quên mất, há to mồm định hô to!

Lúc nà Tần Thộ trực tiếp chửi mẹ nó:

-Bà mẹ nó! Quả nhiên tiềm lực vô tận!

Tần Thộ vốn cho là miệng Châu Tín bị giày nhét vào đã mở ra ở mức lớn nhất rồi, kết quả sau khi đau nhức kịch liệt, không ngờ miệng Châu Tín vậy mà như kỳ tích mở to ra thêm vài phần!

Giày đã rớt xuống!

-A!

Tiếng kêu thảm thiết như giết heo làm Tần Thộ sợ tới mức tay run lên, suýt chút nữa ném Đầu Đông Khánh đi rồi!

Châu Tín chỉ cảm thấy đầu óc ong ong rung động, tựa tựa có một cái chuông lớn đang vang lên loảng xoảng trong đầu, đồng thời ch ạm vào đầu óc của hấn, khiến đầu óc cũng sắp nát!

Tần Thộ thấy vậy, cũng vẽ mặt không hiểu nói:

-Huynh đệ, đừng diển, thỏ gia ta đây cũng không phải là chưa từng bị người gõ, hoàn toàn không có cảm giác mà.

-A...

Châu Tín tiếp tục kêu thảm thiết.

Tần Thọ chấp tay nói:

-Được! Huynh đệ, kỹ xảo diễn này của ngươi ta phục rồi, tốt hơn ta, được chưa?

-Phù...

Cơn đau cực đau kia đã qua đi, trên gương mặt Châu Tín đầy mồ hôi, tròng mắt cũng sắp từ trong hốc mắt rơi ra ngoài, cả giận nói:

-Ta diễn cả họ nhà ngươi!

Tần Thọ nói:

-Không văn minh! Không lễ phép! Còn nhỏ nước miếng, không nói rõ! Gõ cho ngươi nằm!

-Đinh!

-A!

Châu Tín tiếp tục kêu thảm thiết, lần này tròng mắt thật sự sắp lòi ra luôn rồi.

Tần Thọ nói:

-Giả bộ, tiếp tục giả vờ! Ta xem ngươi kêu thảm thiết thế nào để phối hợp cùng những ngôi sao nhỏ của ta!

Sau đó Tần Thọ bắt đầu gõ nổi tiết tấu của những ngôi sao nhỏ:

Leng keng.

-A a.

Leng keng.

-A a.

Keng keng keng!

-A a a.

-Ai ôi!!! Phối hợp ổn lắm, tiếp tục!

Tần Thọ khích lệ nói, sau đó tiếp tục gõ.

Leng keng.

-A a!

Leng keng.

-A a!

Keng keng keng...

-A!

Vẻ mặt Tần Thọ ghét bỏ nhìn Châu Tín nói:

-Huynh đệ, cái âm tiết cuối cùng lạc điệu rồi, chúng ta lại thêm lần nữa! Cố gắng làm theo tốt khẩu lệnh, Tư Thụ! Thỏ! Vạn! Cầu!

Leng keng...

Nghe âm thanh kêu thê lương thảm thiết của Châu Tín bên kia khi đến các sư huynh đệ có chút ngòai không yên, cùng nhau tiến đến, bắt đầu thì thầm.

Lý Kỳ nói:

-Sur huynh đây là thế nào thế này? Pháp bảo không có khẩu quyết, không có luyện hóa cũng có thể làm hấn đau?

Chu Thiên Lân lắc đầu cười nói:

-Đoán chừng là học theo con thỏ kia đấy, giả vờ đau đau, chờ đến khi con thỏ gõ sừng rồi, hấn lại phản kích ‘người xem ta diễn được không?’ Khà khà...

Tiếp theo là Dương Văn Huy, hấn gật đầu nói:

-Đúng đúng đúng... Chính là chiêu này, cái này gọi là lấy đạo trả đạo hoàn thì bỉ thân! Đúng không, sư phụ?

Lữ Nhạc khẽ gật đầu, chẳng qua mí mắt cũng nâng lên, có chút ng hi hoặc nhìn về phía Châu Tín.

Chương 440: Khốn cục

Chương 440. Khốn cục

Đám người Quỷ Kim Dương cũng lặng lẽ nghị luận.

-Tiếng thét này có chút thảm... - Liễu Thổ Chương nói.

Quỷ Kim Dương gật đầu nói theo:

-Đúng là có hơi thảm, nếu diễn kịch mà có thể diễn đến mức này, thì Châu Tín này cũng là một người tài ba đấy.

Tinh Nhật Mã hắt hơi một cái nói:

-Sao ta cảm thấy, đây không giống như là diễn ấy.

Liễu Thổ Chương cười ha ha nói:

-Vậy người cảm thấy đây là thật hay sao? Một kẻ vừa giành được pháp bảo lại có thể dùng ư? Đừng nói nhảm nữa...

Tinh Nhật Mã gật đầu nói:

-Hợp lý, tiếp tục xem đi, xem bọn hắc diễn đến bao lâu. ..Ồ kìa, sao hắc không la nữa?

Mọi người nghe vậy, đều nhìn sang, chỉ thấy Tần Thộ còn đang ở đằng kia gõ Đầu Đông Khánh, nhưng mà Châu Tín đã miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã, mặt như mạ vàng, đã hôn mê rồi!

Thấy tình hình như vậy, đám người Lý Kỳ, Chu Thiên Lâm, Dương Văn Huy, Tinh Nhật Mã, Liễu Thổ Chương, Quỷ Kim Dương không nhịn được tán thán nói:

-Diễn thế này cũng quá giống như thật ấy nhỉ?

-Rất thật cái rắm! Hắc đã thật sự bị gõ tới tổn thương thần hồn rồi!

Đột nhiên, Lữ Nhạc đứng dậy, mắng to một tiếng sai bước lập tức phóng tới chỗ Tần Thộ!

Tần Thộ vừa nghiêng đầu thì vừa khéo nhìn thấy Lữ Nhạc đi tới, nhưng mà hắc không biết Lữ Nhạc, chỉ là thấy tạo hình của Lữ Nhạc nên hắc không kiềm được không thể không nhìn kỹ một chút!

Lữ Nhạc mặc trang phục đại hồng bào, mặt như màu xanh, tóc gi

ổng như chu sa, ba mắt trợn lên, cười lạc đà mắt vàng, eo đeo trườ
ờng kiếm siêu to! Quả nhiên là trong uy vũ bất phạm lộ ra một c
ỗ...

-Đông Phương Bất Bại, râu người dài rồi hả?! - Tần Thộ hét lớn.

Lữ Nhạc sững sờ, quay đầu lại nhìn xem, đâu có người khác! Sau
đó Lữ Nhạc phẫn nộ quát:

-Con thỏ, người kêu loạn cái gì? Cái gì mà Đông Phương Bất B
ại?

Tần Thộ cười khan một tiếng nói:

-Đừng kích động, Đông Phương Bất Bại chính là có ý chưa từng
bại, ý ta là nói người trâu bò.

Bởi vì cái gọi là thiên xuyên vạn xuyên vô môn ngựa không xuy
ên, Lữ Nhạc nghe nói như thế, sắc mặt thoáng cái hòa hoãn vài ph
ần, phát ổng tay áo lên nói:

-Con thỏ, trả đồ nhi cho ta!

-Đồ nhi của người?

Tần Thộ hồ nghi nhìn Lữ Nhạc.

Lữ Nhạc còn chưa mở miệng, ba người Lý Kỳ, Chu Thiên Lân, D
ương Văn Huy phục hồi tinh thần lại đã đuổi theo, Lý Kỳ cất cao
giọng nói:

-Con thỏ, nhìn thấy gia sư còn không quỳ lạy? Gia sư chính là Ôn
Hoàng Hạo Thiên đại đế trên Thiên Đình, Lữ Nhạc đấy!

Chu Thiên Lân lập tức kêu lên:

-Con thỏ, người phải nghe cho kỹ!

Nhược thủy hành lai bất dụng thuyền, chu du thiên hạ diệu vô đoan.

Dương thần xuất khiếu nhân nan kiến, thủy hồ khiên lai sự canh huyên.

Cửu long đảo nội kinh tu luyện, tiết giáo môn trung ngã tối tiên.

Nhược vấn nạp tử danh hà tính? Lữ Nhạc thanh danh tứ hải truyên.

Tần Thộ nghe xong, lập tức vui vẻ:

-Ra mắt khoác lác, chưa thấy qua ai có thể khoe khoang như vậy đấy! Người là yêu quái ba mắt lai giữa Đông Phương Bất Bại và quỷ da xanh mà thành đấy, còn môn nhân đệ nhất Tiết Giáo? Sao người không phải là Thông Thiên giáo chủ luôn đi?

-Lớn mật! Người dám nhục mạ gia sư? Nạp mạng đi!

Lý Kỳ hét lớn một tiếng vọt lên, trong tay móc ra một quân cờ, cười gằn nói:

-Con thỏ, người có biết bảo bối của ta không?

Đình!

Lý Kỳ ôm đầu hét thảm một tiếng:

-A!

Tần Thộ nghiêng đầu qua nhìn Lý Kỳ, sau đó không ngừng gõ Đầu Đông Khánh, tiếp đó dùng ánh mắt tựa như xem một loại ngu dốt nhìn Lý Kỳ nói:

-Ta vẫn luôn không rõ, đánh nhau thì đánh nhau, dài dòng như vậy làm gì? Tìm hiểu làm chi?

Vừa mới nói xong, Tần Thộ liền hát lên:

-A a a... a a... a a hây...

Đồng thời, tay cũng theo tiết tấu không có quy luật mà bắt đầu gõ.

Chỉ đoạn thứ nhất thôi mà Lý Kỳ cũng không gắng gượng qua được, trực tiếp hai mắt trắng dã, hôn mê luôn.

Chu Thiên Lân và Dương Văn Huy thấy vậy đang định tiến lên, Lữ Nhạc hừ lạnh một tiếng, hai người không dám hành động.

Lữ Nhạc nói:

-Tuy rằng con thỏ này không được ai chào đón, nhưng mà lời hấn nói cũng không phải không có đạo lý. Chiến trường giết địch, sao có thể dài dòng? Đạo lý có lợi dùng trước cũng không hiểu, chẳng lẽ muốn chờ sau khi chết lại dùng ư? Các ngươi có thể hiểu rồi chứ?

Chu Thiên Lân và Dương Văn Huy bèn vội vàng gật đầu nói:

-Đã hiểu.

Lữ Nhạc gật gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Tần Thộ, thản nhiên nói:

-Con thỏ, tự ngươi trở về, hay là muốn bản đạo tự mình ra tay bắt ngươi trở về?

Tần Thộ buông tay nói:

-Khoác ca, đã đến lúc này rồi, chúng ta có thể không khoác lác kh ông?

Lữ Nhạc cũng không tức giận, gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rồi, sau đó d uỗi ra một ngón tay chỉ vào Tần Thộ!

Trong lòng Tần Thộ run lên, nhanh chóng gõ Đầu Đông Khánh v ới Lữ Nhạc!

Keng keng keng...

Nhưng mà Tần Thộ kinh ngạc phát hiện rằng món đồ chơi Đầu Đ ông Khánh sắp bị gõ nát rồi mà Lữ Nhạc vẫn không chút sút mẻ!

Thậm chí Tần Thộ còn hoài nghi Châu Tín và Lý Kỳ thật sự là đa ng diễn trò, cái đồ chơi này thật sự không có tác dụng gì!

Kết quả là nghe Lữ Nhạc thản nhiên nói:

-Đầu Đông Khánh là bản đạo tự tay luyện chế, đạo lý trong đó bả n đạo là người hiểu rõ nhất. Người cầm nó để đối phó bản đạo? T hật sự là buồn cười.

Đang lúc nói chuyện, Lữ Nhạc một ngón tay đã chỉ ra, tuy rằng cá ch xa nghìn mét, nhưng mà trong nháy mắt một ngón tay đến đây, dường như đã vượt qua không gian, trực tiếp đến trước mặt Tần T họ!

Tần Thộ sợ tới mức tóc gáy đều dựng lên, vội vã đánh một quyeề n!

Kết quả Tần Thộ chỉ cảm thấy một luồng sức lực lớn vô cùng kin h khủng truyền đến, trên nắm tay đau nhức kịch liệt một hồi, oa m ột tiếng thét kinh hãi, Tần Thộ giống như người bị xe lửa đụng trú ng, lập tức bay ra ngoài!

Tần Thọ vút lên trời cao, trở mình một cái, hét lớn:

-Đau quá!

Lữ Nhạc thấy Tần Thọ bị hấn chỉ một cái lại bình yên vô sự, cũng kinh ngạc ồ lên một tiếng, chẳng qua cũng không có ý định thu tay lại, đầu ngón tay kia tiếp tục hướng phía trước và chỉ.

Tần Thọ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón tay của Lữ Nhạc tiếp tục chỉ tới!

Đã có vết xe đổ, Tần Thọ không dám ngăn cản nữa, linh cơ khê động, ném Châu Tín đến trước mặt làm bia đỡ đạn.

Kết quả, Tần Thọ kinh ngạc phát hiện sau khi ngón tay chỉ tới trên người Châu Tín, không ngờ trực tiếp xuyên qua qua, vẫn thẳng hướng mặt hấn mà đến!

Trong lòng Tần Thọ hoảng sợ, biết rõ, lúc này thật sự gặp được người trâu bò rồi! Đánh không lại, không thể trêu vào, chạy trốn mới là vương đạo!

Thế nhưng hôm nay đại trận mở rộng, sao hấn có thể chạy ra màn hình không này được!

Tuy hàm răng của hấn sắc bén, nhưng mà đó là nhằm vào vật hữu hình đấy, có thể nhìn thấy và động vào như lồng giam, trận pháp, thì mới có thể có hiệu quả. Loại trận pháp hư vô, nhìn không tới biên giới này, dù hấn có răng nhưng cũng không có đất dụng võ!

Chương 441. Khốn cục (2)

Ngay khi ngón tay Lữ Nhạc sắp chỉ vào đầu Tần Thộ, Lò Bát Quái i đột nhiên kêu lên:

-Cúi đầu!

Tần Thộ theo bản năng lập tức cúi đầu xuống!

Coooong!

Một tiếng giòn vang!

Tần Thộ chỉ cảm thấy trên đầu có hơi đau một chút, thân thể thoá ng cái đã văng ra, chẳng qua cái đau này cùng cái đau vừa mới nãy không giống nhau. Giống như là một cái là làm bị thương xước g cốt, một cái đau tựa như là rách một vết nhỏ.

Tần Thộ vội vàng vuốt vuốt Lò Bát Quái trên đầu hỏi:

-Lão Lô, không sao chứ?

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Người làm như ai cũng có răng sắc bén như người? Chỉ một đầu ngón tay mà thôi, không có việc gì!

Tần Thộ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lữ Nhạc kinh ngạc nhìn chiếc mũ màu vàng nhỏ trên đầu Tần Thộ, lúc này mới cau mày nói:

-Lò Bát Quái của Đạo Tổ? Không ngờ con thỏ người cũng dám tr

ôm ra ngoài?

Tần Thọ nghe xong lập tức không vui, kêu lên:

-Cái gì gọi là trộm? Đây là Đạo Tổ đưa cho ta đấy! Nếu người không tin, ta cho người, người muốn không?

Lữ Nhạc rất muốn gật đầu nói:

-Muốn!

Có lẽ ở trong mắt con thỏ Lò Bát Quái chính là một cái nồi đun nước, nhưng mà trong mắt tu sĩ trong thiên hạ, đây chính là lô đỉnh luyện đan, luyện khí nhất đẳng trong thiên hạ! Toàn bộ thiên hạ cũng khó có thể tìm ra cái thứ hai!

Nếu như nói pháp bảo cho chiến đấu hiểm có, vậy Lò Bát Quái chính là dây chuyền có thể luyện chế ra Hậu Thiên Linh Bảo, đan dược đỉnh cấp!

Cá cùng cần câu khác nhau!

Vì vậy, Lò Bát Quái trân quý, trong mắt những người biết luyện khí, luyện đan thì tuyệt đối chính là bảo bối!

Mà Lữ Nhạc, vừa khéo là cao thủ tinh thông luyện khí, luyện đan!

Trong Phong Thần Bảng, Lữ Nhạc vừa ra tay chính là một đồng pháp bảo lớn, những thứ pháp bảo này có Tiệt Giáo giáo chủ cho, cũng có rất nhiều là chính bản thân hắn luyện chế, trong đó cũng bao gồm Đầu Đông Khánh. Đồng dạng, lúc trước lúc Trịnh Luân bị đánh tổn thương, những người khác đều trị không hết, một viên đan dược của Lữ Nhạc đưa cho, lập tức khỏi.

Bởi vậy có thể thấy được, trình độ luyện đan luyện khí của Lữ Nhạc không tầm thường.

Hôm nay gặp được Lò Bát Quái, nếu Lữ Nhạc nói không muốn thì đó chính là lừa gạt quỷ đày.

Nhưng muốn là một chuyện, có dám muốn hay không lại là một việc khác!

Lò Bát Quái là bảo bối luyện đan, luyện khí của Đạo Tổ!

Cái nhân quả này... Quá lớn!

Lữ Nhạc không xác định được rốt cuộc cái Lò Bát Quái này có phải là Đạo Tổ đưa cho con thỏ hay không, nếu như đúng, vậy thì con thỏ cho hắn, hắn cũng không dám muốn.

Nếu như không phải, hắn càng không dám cầm.

Đồng thời, đầu óc Lữ Nhạc cũng nhanh chóng chuyển động, hắn đã sớm nghe người ta nói qua là trên người con thỏ này có Thánh Nhân Nhân Quả. Nhưng mà chưa bao giờ nghĩ tới, nhân quả này sẽ là nhân quả trên trời dưới đất của đệ nhất thánh nhân Đạo Tổ!

Nghĩ vậy, da đầu Lữ Nhạc có chút run lên...

Nếu thật sự là như vậy, vậy hắn động vào con thỏ, hậu quả cũng không phải đơn giản là có chút phiền toái rồi...

Đang lúc Lữ Nhạc vô cùng rối, con thỏ vỗ đầu Lò Bát Quái một cái, cười ha hả hỏi:

-Lão Lô, sao ngươi đi ra được vậy?

Nghe thế, Lữ Nhạc theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng Lò Bát Quái.

Lò Bát Quái vốn dĩ đã có chút hư hỏng, lại lẫn lộn với con thỏ lâu

như vậy, càng thêm mất hết nhân phẩm. Chỉ cần một ánh mắt của con thỏ thối, là hắn đã hiểu ý của con thỏ, vì vậy kéo cuống hòng kêu lên:

-Ta là do Lữ Nhạc trộm ra đây!

Lữ Nhạc nghe xong, suýt chút nữa phun ra một miệng máu, nổi giận nói:

-Các ngươi bớt ngậm máu phun người đi!

Tần Thọ lễ thẳng khí hùng mà nói:

-Thế nào hả? Chỉ cho phép các ngươi không hiểu gì đã bắt người, giết người, nhưng không cho phép thỏ gia ta đây phun một búng máu sao? Lữ Nhạc, ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu ngươi tránh ra, hôm nay chuyện này thỏ gia ta đây coi như không biết. Ngươi muốn tiếp tục, cho dù thỏ gia ta đây chạy không được, Lão Lô trở về sẽ báo tội trạng của ngươi, hừ hừ... trên đường xuống hoàng tuyền không tịch mịch...

Lữ Nhạc thật sự có hơi chột dạ, hắn biết Thánh Nhân không dễ lừa, nhưng mà tâm tư Thánh Nhân cũng không tiện nắm bắt.

Nếu mà có người nói Thánh Nhân là thiên đạo hóa thân, Thần Mã công bằng công chính...

Lữ Nhạc phỏng đoán chính là một cái bạt tai lớn!

Thế nhưng Lữ Nhạc đã biết một mặt cực độ vô sỉ cộng thêm bao che khuyết điểm, lấy lớn hiếp nhỏ, thủ đoạn quần ẩu đánh lén vô sỉ ngay thời điểm Phong Thần đại chiến của môn nhân Xiển Giáo kia, giống như cái quảng cáo, mỗi ngày đều thấy!

Nhớ tới một trận đại chiến kia, hầu như bên phía Tiệt Giáo không phải bị lấy lớn hiếp nhỏ thì chính là bị vây đánh, vậy mà gọi là cô

ng bằng, công chính ư?

Ngay cả kiếm trận Tru Tiên của Thông Thiên giáo chủ cũng là bị một đám Thánh Nhân vây đánh phá vỡ đấy.

Mà những điều này, hầu như lão tử Đạo Tổ đều tham dự toàn bộ hành trình!

Như vậy tính ra, nếu như lão tử bao che khuyết điểm, có lẽ hẳn thất bại phải đi đầu thai cùng con thỏ rồi.

Lữ Nhạc là người từng chết một lần, rất nhiều chuyện đều muốn trải nghiệm, vì vậy nói:

-Con thỏ, bản đạo chính là thiên thần trên Thiên Đình, ngày nay Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế cầm quyền, mệnh lệnh của hắn, ta không làm không được.

Tần Thộ nghe xong Lữ Nhạc muốn vứt bỏ liên quan, lập tức lắc đầu nói:

-Hừ, ta cũng không biết người tên Câu Trần kia, người nói là hắn thì chính là hắn ư? Ta mặc kệ, dù sao ta đã biết rõ người rồi! Lão Lô, nhớ kỹ bộ dạng chó má này cho ta, nếu ta có xảy ra cái gì không hay, dạy dỗ hắn trước!

Lữ Nhạc nghe xong, tức giận tới mức cái mũi bốc khói, trợn trừng nói:

-Con thỏ, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Tần Thộ chống nạnh một bên, ưỡn ngực, kêu lên:

-Người bắt nạt ta trước, hiện tại ta bắt nạt người thì sao?

Lữ Nhạc lập tức chán nản.

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên:

-Đại đế, người không nên bị con thỏ này lừa. Theo ta được biết, Lỗ Bát Quái là hắc trộm ra từ Đâu Suất Cung đấy, lúc ấy hai vị đồng tử Kim Linh Ngân Linh còn đuổi hắc trộm một đoạn, náo loạn đến bên ngoài cổng Ngự Hoa Viên.

Tần Thọ nghe xong, nhú mào, nghe tiếng nhìn sang, chỉ thấy một người mặc váy dài xanh ngọc đang chậm rãi đi tới, nữ tử sau lưng đeo một thanh trường kiếm, khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt lộ ra một nhuệ khí và khôn khéo, ánh mắt vừa chuyển một cái, dường như xem thấu hết thảy át chủ bài của Tần Thọ.

Lữ Nhạc nói:

-Ngọc Hành, chuyện này là thật?

Người tới chính là Ngọc Hành tinh quân vừa rời khỏi chỗ Văn Khúc tinh quân, Ngọc Hành tinh quân gật đầu nói:

-Lời ta nói, người cứ tin, nếu xảy ra chuyện, toàn bộ đổ lên người ta là được.

Lữ Nhạc nghe xong cười ha ha nói:

-Lời Ngọc Hành tinh quân nói, sao ta có thể không tin? Ta tin!

Nói xong, Lữ Nhạc hăng hái nhìn chăm chăm vào Tần Thọ nói:

-Con thỏ, đón thêm một ngón tay của ta thử xem!

Chương 442: Khốn cục (3)

Chương 442. Khốn cục (3)

Vừa nói chuyện, Lữ Nhạc vừa nâng một ngón tay lên với Tần Thộ, ngay sau đó chỉ tới!

Lúc này đây, Tần Thộ đã cảm nhận rõ ràng được uy lực của một ngón tay này không giống bình thường, trực tiếp phá vỡ hư không còn chưa tính, một ngón tay này còn chưa tới mà mi tâm của hắn đã đau nhức rồi! Hiển nhiên lần này Lữ Nhạc rất nghiêm túc!

Tần Thộ đang muốn lấy Lò Bát Quái xuống ngăn cản tai họa, kết quả có một phát hiện đáng buồn là không ngờ hắn vậy mà không nhúc nhích được nữa!

Tần Thộ muốn há mồm, muốn truyền âm, kết quả tất cả đều không cử động được!

Ở giữa không gian thiên địa có lực ép tới đây, vậy khốn thân thể của hắn, dưới sự dẫn dắt của khí cơ ngay cả nguyên thần cũng không thể động đậy!

Tần Thộ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi!

Lò Bát Quái cũng không biết Tần Thộ đang lâm vào khốn cảnh, theo hắc hắc, nếu cần hắn hỗ trợ thì có lẽ còn thỏ nhát định sẽ mở lời trực tiếp cầm hắn ngăn cản tai họa. Hơn nữa theo góc độ của hắn nhìn, và cảm nhận, hắn không hề cảm thấy ngón tay này và ngón tay lần trước có cái gì khác nhau, vì vậy hắn hoàn toàn không lo lắng.

Mắt thấy đầu ngón tay càng ngày càng gần, đôi mắt Tần Thộ cũn

g càng trùng càng lớn.

Khóe miệng Lữ Nhạc đã phủ lên dáng tươi cười, hắn có lòng tin một ngón tay tới đó, sẽ chỉ ngắt hoặc là phế đi cái con thỏ này!

Ngay tại thời điểm Lữ Nhạc tràn đầy tự tin, con thỏ đột nhiên cắn răng một cái, dùng sức lùi ra sau một bước, không ngờ còn ngẩng đầu lên, miệng há mở, có dáng vẻ muốn dùng miệng đón một ngón tay này!

Lông mày Lữ Nhạc nhướng lên nói:

-Muốn chết!

Còn Ngọc Hành tinh quân thì hoảng sợ nói:

-Đừng...

Nhưng mà không còn kịp rồi, ngón tay lập tức chọc vào trong miệng con thỏ, trong mắt con thỏ hiện lên vẻ vui mừng, miệng rộng k hép mạnh lại!

Chỉ nghe rắc rắc một tiếng!

A!

Lữ Nhạc hất ống tay áo lên, bùm ngón tay lui về phía sau một bước, cúi đầu nhìn, ngón tay sưng lên giống như củ cà rốt!

Đây là một ngón tay mà hắn cách không ngưng tụ nguyên khí hóa thành chỉ vào trong miệng Tàn Thọ, nếu thật sự dùng ngón tay chỉ vào... Nghĩ vậy, Lữ Nhạc đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Lúc này Ngọc Hành tinh quân mới nói:

-Con thỏ này có thiên phú dị bẩm, răng vô cùng tốt. Chớ để bị cấ

n, chém đầu hấn! Băm tứ chi hấn!

Tần Thọ nghe thế, cũng giật mình một cái, nhìn chăm chăm Ngọc Hành tinh quân nửa ngày rồi hỏi:

-Nàng, sao có thể hiểu ta đến thế? Có phải nàng đang yêu thầm ta không? Ta nói cho nàng biết, ta rất là chung tình! Đừng có cho là cô nương không ở, thì nàng liền có cơ hội!

Lữ Nhạc nghe thế liền vui vẻ...

Quý Kim Dương càng thấp giọng nói với đám người Liễu Thổ Chương đang cười trên sự đau khổ của người khác:

-Con thổ này thảm rồi! Ngọc Hành tinh quân không phải là loại thiện nam tín nữ, nàng có thể lên làm Ngọc Hành tinh quân, Câu Trăn đại đế cũng đã tốn không ít công sức, để được lên Phong Thần Bảng, Ngọc Hành đập tất cả xuống hết, thân tử đạo tiêu rồi. Tuy là bọn họ đã đưa ra những lý do hợp lý, nhưng có ma mới tin thần tiên trên Phong Thần Bảng sẽ bị người khác ám toán mà chết.

Với lại Ngọc Hành làm việc, trước giờ luôn có sự chuẩn bị không để lộ ra sơ hở, không ra tay thì thôi, một khi ra tay rồi thì chưa từng thất thủ! Con thổ người thảm rồi!

Đám người của Liễu Thổ Chương thì nhau gật gật đầu, làm ra bộ dạng thương hại nhìn vào con thổ.

Quả nhiên, gương mặt xinh đẹp của Ngọc Hành tinh quân lập tức lạnh lùng như băng! Vừa mới bị người lừa cho một cú, nàng thậm chí không tiếc dùng nhiệm vụ thất bại đổi phen ôn tình này, kết quả lại là một âm mưu! Con giận trong lòng như ngọn lửa cuồn cuộn, không kìm nén được, không cách nào phát tiết ra được!

Một câu nói của Tần Thọ, khiến nàng tìm được cái cớ để phát tiết ra, trong lòng nghĩ thầm không nhẫn tâm giết chết sự phụ của ngư

ời để trút giận, vậy thì ta sẽ giết ngươi vậy để giải mối hận này! Không cần phí lời, nàng nhủ mày hết lớn:

-Tìm chết!

Đang trong lúc nói chuyện trường kiếm phía sau lưng của Ngọc Hành đã bay ra, biến thành một đóa kiếm khí liên hoa vạn kiếm bay lên, bắn tới chỗ của Tần Thộ!

Tần Thộ không ngờ được nữ tử này lại tàn nhẫn như vậy, một lời không hợp liền động thủ!

Tuy là Tần Thộ biết chút phép thần thông, nhưng làm sao có thể đỡ được kiếm quang đầy trời này? Một chiêu của Lữ Nhạc cũng là lần đầu tiên khiến hắn nghi ngờ một thân mình đồng da sắt của mình, liền hét lên:

-Hành Thái! Đập hắn!

Vòng cổ trên cổ tay lập tức tách ra mọc thành cây cao chót vót, ngọn cây rung lên một cái, ánh sáng xanh sáng tỏa ra, mặc cho bên ngoài vô số ánh kiếm đều bị lá xanh cản lại, không có cách nào đến gần Tần Thộ!

Tần Thộ Thấy vậy vui mừng khôn xiết:

-Làm tốt lắm! Hành Thái, đâm nàng ta đi!

Lời này vừa nói ra liền có ngay một đạo ánh sáng vàng bay qua trên mặt con thỏ, Tần Thộ thậm chí cảm giác được tia sáng lạnh lẽo trên thanh kiếm! Mặt hắn nổi hết cả da gà!

Tần Thộ sờ sờ mặt của hắn,

-May mà da đủ dày! Không sao...

Lúc này, Hành Thái lắc lắc lá với Tần Thộ, Tần Thộ xua tay:

-Không sao, Hành Thái, lần sau ngươi đừng sơ ý quá là được..

Phụt!

Tần Thộ nhìn một đạo kiếm quang chiếu dưới đáy quần suốt chút nữa lấy mắt trợn, lập tức nóng lòng:

-Hành Thái ngươi nghiêm túc chút đi! Trứng của thổ gia ta.

Hành Thái lập tức không để ý tới Tần Thộ nữa, lập tức áp sát Ngọc Hành tinh quân, biến cây che trời, mặc cho kiếm quang sắc bén như thế nào, cũng không cách nào bắn ra! Thậm chí Ngọc Hành tinh quân lại còn không ngăn được thế tiến công của Hành Thái, trong lúc nguy cấp Ngọc Hành tinh quân hét lớn một tiếng:

-Đứng đó nhìn cái gì? Quân tinh chi lực, giúp ta giết địch!

Đám người Quỷ Kim Dương vốn đang ngồi xổm ở các nơi mắt trợn xem náo nhiệt thì sững sờ, lúc này mới nhớ tới, mình cũng là tới để đánh nhau chứ không phải đến xem trò vui.

Mọi người cùng kêu lên, từng vì sao trên chín tầng trời phía nam bắt đầu trở nên chói mắt, tách ra từng đường tinh quang, ngưng tụ thành một đường thẳng tắp đánh vào phòng ngự của Hành Thái rơi vào trong cơ thể Ngọc Hành tinh quân, Ngọc Hành hét lớn một tiếng, thực lực tăng mạnh, chặt đứt trời buộc cùng Hành Thái, chiến thành một đoàn.

-Ôn Hoàng đại đế, con thổ kia giao cho ngươi! - Ngọc Hành tinh quân hô to.

Lữ Nhạc vuốt ngón tay nói:

-Cần ta hỗ trợ không?

Ngọc Hành tinh quân nói:

-Không cần!

Lữ Nhạc bặt miệng, xem ra cũng không có ý giúp thật, ngẩng đầu nhìn về hướng Tần Thộ nói:

-Con thỏ, người cũng thấy đấy, đốc chiến cũng đã đến, không giết người không được.

Trong tay Lữ Nhạc có thêm một thanh trường kiếm màu xanh thẫm, trên trường kiếm có hoa văn màu đen không ngừng lưu động, giống như một mảnh độc xà dài hẹp nhắm người mà cắn!

Chương 443: Khốn cục (4)

Chương 443. Khốn cục (4)

-Cuối cùng sư phụ cũng đã dùng pháp bảo rồi, Chỉ Ôn Kiếm đã ra, con thỏ này chắc chắn phải chết. - Dương Văn Huy thấp giọng nói.

Chu Thiên Lân gật đầu, vẻ mặt cười xấu xa nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ thật sự không hiểu lắm về Lữ Nhạc, năm đó xem Phong Thần Bảng cũng chỉ là xem vui, sao mà nhớ kỹ nhiều nhân vật xuất hiện trên đó chứ?

Lữ Nhạc thấy Tần Thộ không có phản ứng, vung tay lên, trên thân Chi Ôn Kiếm bắt đầu khởi động hội tụ chiếu sáng, một đường ánh sáng đen bắn thẳng đến trước mặt Tần Thộ!

Sau đó Tần Thộ giống như nôn mửa, há miệng muốn nuốt đường ánh sáng đen này!

Tần Thộ hiểu rất rõ, cái miệng này của hắn không có gì không nuốt, chỉ cần là năng lượng, nuốt chuẩn không sai!

Nhưng mà đường ánh sáng này của Lữ Nhạc thật đúng như là con rắn màu đen, uốn éo bay vút lên, hóa thành một con mãng xà đen cực lớn, xoay người một cái, sau đó lượn quanh, thẳng hướng cái ốt Tần Thộ! Đồng thời, trên thân còn bắn phân ra vô số rắn nhỏ, t hoảng cái đã trói toàn thân Tần Thộ, khiến cho Tần Thộ không thể động đậy!

Tần Thộ giật mình, muốn tránh thoát, rồi lại là hoàn toàn không nhúc nhích được!

Mắt thấy con rắn màu đen nhắm hướng cái ốt mà đến, trong lòng Tần Thộ tự nhủ:

“Mẹ nó, sẽ không ngủm chứ?”

Két...!

Đúng lúc này, Hắc Ma Thần Hạp treo trên cổ Tần Thộ đã có động tĩnh!

Ngay sau đó, Hắc Ma Thần Hạp mở cái nắp ra, chỉ thấy một cái cánh tay Khô Lôu đưa ra ngoài, cái tay kia cầm lấy cái tay còn lại, l àm như đao mà lắc lắc, tất cả con rắn màu đen bốn phía đều bị chặt đứt, sau đó bàn tay dài của Khô Lôu vút lên cao quẹo cua, hướng đến cái ốt của Tần Thộ, một đao gạt bỏ ra!

Phốc!

Mãng xà màu đen vừa nãy còn cực kỳ hung mãnh nhất thời bị một đao chém đứt đầu, hóa thành khói đen đầy trời.

Khói đen này cũng không tan đi mà vọt thẳng về phía Tần Thộ!

Tần Thộ thấy vậy, kinh ngạc thốt lên một tiếng:

-Sắp vào trong rồi.

Sau đó miệng rộng của Tần Thộ giương ra, dùng sức hút một cái, trong nháy mắt khói đen bị hắn hút vào miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Châu Tín vừa tỉnh lại thấy vậy, cười ha ha nói:

-Con thỏ, thực sự thiên đường có lối người không, địa ngục không cửa người lại xông vào! Khói đen kia chính là ôn dịch kịch độc sự phụ ta luyện chế, người nuốt nó không khác nào muốn chết!

Tần Thộ cũng không để ý tới hắn, kéo Châu Tín một cái, quay về phía hắn... ợ một cái.

Phun một đám khí đen lên mặt Châu Tín.

Mặt Châu Tín nháy mắt biến đen, sau đó oa oa hét lớn:

-Sự phụ, ta trúng độc rồi, nhanh cứu ta.

Lữ Nhạc lại không để ý tới Châu Tín, mà nhìn chằm chằm Tần Thộ, sau đó nhìn Hắc Ma Thần Hạp mở ra trên cổ Tần Thộ cùng cánh tay khô lâu vẫn còn lộ ra bên ngoài hỏi:

-Người không sao chứ?

Tần Thọ xoa bụng nói:

-Có sao.

Chu Thiên Lâm cười lạnh nói:

-Đau bụng không?

Tần Thọ nói:

-Hơi căng một chút, còn nữa không? Thiếu chút nữa liền có thể căng chết ta rồi.

Hơn nữa, Tần Thọ mừng như điên trong lòng, ôn dịch kịch độc này quả nhiên giống như hắc nhĩ, vào trong bụng hắn, ngay lập tức sẽ bị chuyển hóa thành nguyên khí, toàn thân giống như uống thuốc đại bổ, thoải mái đến rối tinh rối mù.

Ngay cả công pháp của hắn cũng đã tiến thêm một bước nhỏ, như ngáng tiếc, nếu muốn thăng cấp thì hắn vẫn không làm được.

Chu Thiên Lâm:

-...

Mặt già của Lữ Nhạc cũng có chút không nhịn nổi, hắn được xưng là Ôn Hoàng Hạo Thiên đại đế, một thân công phu ôn dịch đã từ ng đầu độc Khương Tử Nha, được mọi người xung quanh cầu y, bây giờ ngay cả một con thỏ cũng không độc chết được... Thực sự mất mặt.

Chẳng qua Lữ Nhạc bình thân hơn mấy đệ tử nhiều, thay vì tức giận thì tự nhiên đổi chủ đề, chỉ vào Hắc Ma Thần Hạp nhô ra cánh tay khô lâu dưới cổ Tần Thọ hỏi:

-Đó là thứ gì?

Dường như giống như đáp lại, Hắc Ma Thần Hạp hoàn toàn mở ra, một khô lâu thủy tinh dần dần lộ ra.

Tần Thọ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khô lâu thủy tinh này tự mình lộ ra ngoài, chẳng qua ngay lập tức trong lòng hắn tràn đầy cảm kích với nữ tử bạch cốt đó, thậm chí nói:

“Chờ thọ gia ta bình an, nhất định phải làm thêm món ngon cho tiểu tử tỷ. Đúng, thêm mấy cái khô lâu như vậy, đến lúc đó, xem ai dám chọc ta đây.”

Có chỗ dựa, sức lực Tần Thọ cũng đầy đủ, ưỡn ngực ngẩng đầu lên nói:

-Món đồ gì? Đại ca khô lâu, hắn mắng ngươi. Nếu ta là ngươi, cơ thể ngươi này tuyệt đối không nuốt trôi, tuyệt đối xử hắn.

Bộ xương khô quay đầu nhìn Tần Thọ một chút, Tần Thọ vậy mà lại có thể nhìn ra một chút khinh bỉ từ trong trong hốc mắt đen ngòm của bộ xương khô! Hắn vậy mà lại bị một bộ xương khô khinh bỉ!

Nhưng Tần Thọ da mặt dày, cơ bản cũng không thèm để ý đến những chuyện này.

Lữ Nhạc thấy có cơ hội dễ lợi dụng được, vung tay lên, trong tay áo một khối bảo ấn hình vuông bay ra, biến to ra như một viên gạch, bốc lên một làn khói màu xanh sẫm xung quanh rồi rơi xuống, đập một tiếng bịch vào trên đầu bộ xương khô bằng thủy tinh!

Bộ xương khô bị đập cho lão đảo, đồng thời luồng khí độc hại mà u xanh lục cũng chui vào trong bộ xương khô.

Đáng tiếc có vẻ như là bộ xương khô này miễn dịch với độc, căn bản không thèm để ý đến những vật này chút nào, đột nhiên quay

đầu, trong hốc mắt đen toát ra ánh sáng đỏ, sau đó giật tay trái xuống coi như vũ khí, ngao ngao kêu chạy thẳng về phía Lữ Nhạc!

Lữ Nhạc chau mày, lại lấy ra Ôn Dịch Chung đánh về phía Tần Thô và bộ xương khô.

Đình đình!

Tần Thô chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, giống như là uống say.

Nhưng sau một giây, một tia sáng đỏ lóe lên trong đầu, cảm giác như hôn mê nhanh chóng biến mất, xoa xoa mũi thầm nói:

-Sự đồ các người cứ thích tạo ra đám đồ vô dụng này. Nếu ta giật được cái chuông này thì nhất định sẽ đánh cho các người nghe suốt một đêm!

Bộ xương khô không bị ảnh hưởng gì sai bước đi đến trước mặt Lữ Nhạc, cầm lấy xương tay nện xuống đầu hắn!

Lữ Nhạc thấy những độc dược và ma khí này vô dụng với bộ xương khô, quyết định bỏ hết, lấy Chỉ Ôn Kiếm ra đánh nhau loạn lên với bộ xương khô!

Một bên là khí đen tung hoành, một bên là bộ xương trắng lại có thể phá được nhiều phép!

Hai người ta đến người lui đánh túi bụi, khói đen mờ mịt dần dần tỏa ra bốn phía che lại thân hình hai người.

Chu Thiên Lâm và Dương Văn Huy nhìn nhau sau đó cùng nhìn về phía Tần Thô.

Tần Thô vẫy vẫy tay nhỏ nói:

-Hai vị có việc vì thế?

Đinh!

Một lần nữa Tàn Thọ chiếm được ưu thế, đánh vào Đầu Đông Khánh!

Chu Thiên Lâm và Dương Văn Huy:

-A!

Một tiếng hét thảm vang lên, hai người liền lấy tay che đầu gối xỏm xuống đất, nhưng thực lực của hai người này không yếu, hơn nữa cũng rất quen với Đầu Đông Khánh, lần này hai chọi một với Tàn Thọ, cho nên cũng không có tác dụng phá hủy quá mạnh mẽ.

Chương 444: Có người phi thăng

Chương 444. Có người phi thăng

Thế nhưng cũng không thể chịu nổi nếu con thỏ chết này liên tục gõ!

Chu Thiên Lâm móc ra Hôn Mê Kiếm hét lên với Tàn Thọ:

-Ngủ đi!

Kết quả là Tàn Thọ đột ngột lấy Lò Bát Quái ra, hét to:

-Biển lớn lên!

Lò Bát Quái ngay lập tức biến to ra!

-Mở ra!

Lò Bát Quái đóng mở lộ ra phía bên trong to lớn và đen ngòm.

Chu Thiên Lân đau đầu gần chết, chờ đến khi hắn phát hiện ta chuyện bất thường phi tới thì đã không kịp, Hôn Mê Kiếm đã bay thẳng vào bên trong Lò Bát Quái. Sau đó Lò Bát Quái đóng nắp lại!

Trong nháy mắt Chu Thiên Lân và Hôn Mê Kiếm đã mất liên hệ, hoảng sợ nói:

-Con thỏ, người đã làm gì thế?

Tần Thọ ha ha cười nói:

-Không làm gì cả, bắt rùa trong hũ mà thôi! Chúng ta nên đi gõ chuông đi, ha ha...

Đinh đinh đinh...

A!

Chu Thiên Lân và Dương Văn Huy cùng nhau ôm đầu kêu to, đúng lúc này một cây roi đột nhiên được lấy ra từ trong bóng tối, quất lấy cánh tay Tần Thọ, đồng thời từng chút khí độc màu xanh bắt đầu bò ra hướng về phía Tần Thọ muốn chui vào!

Tay Tần Thọ bị cuốn lấy, không thể cử động để gõ chuông được, Chu Thiên Lân và Dương Văn Huy cuối cùng cũng có thể lấy lại tinh thần sau đau đớn, Chu Thiên Lân mừng rỡ nói:

-Su đề, làm tốt lắm!

Dương Văn Huy xoa đầu nói:

-Tranh thủ thời gian ra tay, giết hắn!

Hai người đang muốn ra tay thì chỉ thấy con thỏ kia xoay người cúi đầu, cắn một cái lên Tán Hoàng Tiên! Dương Văn Huy cảm nhận được một ngụm máu tươi đang phun ra...

Không chờ Dương Văn Huy lấy lại tinh thần, Tàn Thộ như là ăn mì, hút luôn một đoạn Tán Hoàng Tiên vào miệng, sau đó bắt đầu nhai bẹp bẹp.

Dương Văn Huy ở bên kia máu phun liên tục ra ngoài, giống như đài phun nước phun theo nhạc!

Chu Thiên Lân giật nảy mình, vội vàng chạy tới chém một kiếm về phía đầu Tàn Thộ!

Tàn Thộ không hoảng hốt mà cực kỳ bình tĩnh, yên lặng gõ vào cái chuông trong tay!

Đình!

A!

Chu Thiên Lân bay thẳng lên trời kêu thảm, kiếm trong tay cũng vút đi!

Không còn cách nào khác, lần này Tàn Thộ nhắm vào một mình hắn, mức độ đau đớn cũng không phải đơn giản như một cộng một bằng hai!

Chu Thiên Lân đau đến mức lăn lộn trên mặt đất, Dương Văn Huy bên kia muốn động dậy nhưng con thỏ chết cứ cắn Tán Hoàng Tiên từng chút từng chút, tim hắn đau đến mức không có cách nào

động tay động chân.

-Chạy! Chạy ra khỏi phạm vi đau đầu khi đánh chuông thì sẽ không sao!

Chu Thiên Lâm cắn răng một cái đột nhiên đứng lên chạy đến kéo Dương Văn Huy nhanh chân chạy!

Tần Thọ thấy thế hét lớn một tiếng:

-Ấy! Còn muốn chạy! Thỏ gia ta không thoát được thì hai người các ngươi cứ ở đây thoải mái đi!

Thế là Tần Thọ nhảy lên xe Thiên Mã Vân Long, dùng Cao Thiết thần thông, đuổi theo phía sau hai người cách khoảng hai trăm mét gõ đình đình đình liên tục.

Chu Thiên Lâm và Dương Văn Huy đau đến mức kêu to oa oa, nhưng cũng không biết là năng lực thích ứng của bọn hắn mạnh hay là con thỏ cố ý nhường mà hai người chỉ hơi đau, vẫn không ngừng chạy.

Kết quả là trên chiến trường bắt đầu rất thú vị.

Ngọc Hành tinh quân và Quân Tinh Phương Nam hợp lực đánh Hành Thái, làm cho nhánh cây, lá cây, kiếm quang đầy trời, ánh sáng lóe lên liên tục.

Bộ xương khô thủy tinh bên kia đang đánh tới đánh lui với Lữ Nhạc, khói đen độc bay đầy trời, bắt phân thắng bại.

Lữ Nhạc vô cùng chăm chú đánh nhau với bộ xương thủy tinh, đang đánh say sưa bỗng nhiên nghe được tiếng hai đồ đệ của mình, thế là hét lên:

-Con thỏ không có cách nào đâu, hai người các ngươi đi bắt con t

hồ đi! Nhanh tay lên!

Hét xong, Lữ Nhạc không nghe được câu trả lời, nhướng mày, thả Hình Thiên Ấn ra đánh lụi bộ xương thủy tinh, dành thời gian liếc bốn phía một vòng, lúc này mới thấy ở trên không phía xa xa, một con thỏ đang phi nước đại đuổi theo hai con quỷ xui xẻo... nhìn hướng chạy thì là về bên này.

Đến gần, Lữ Nhạc rốt cuộc cũng nghe được giọng đồ đệ mình...

-A a....

Trong tiếng kêu thảm thiết, Dương Văn Huy và Chu Thiên Lân phi nước đại qua!

Đình đình đình...

Một con thỏ ngồi trên xe ngựa, vừa bay vừa gõ chuông chạy theo.

Nhìn thấy một màn như thế, Lữ Nhạc lần đầu tiên nảy ra suy nghĩ đổi đồ đệ, mấy tên đồ đệ này con mẹ nó cũng quá ngu rồi!

Tần Thọ chém người nhẹ nhàng, thật ra trong lòng cũng không nhe nhỡm chút nào, bị vây trong đại trận ra không được, nhìn như uy phong, thật sự là chỉ cần Câu Trần bên kia điều động thêm mấy cường giả tới, hẳn chắc chắn sẽ phải đầu hàng chịu trời, chờ làm tởm hổ trong nồi hầm canh!

Nhưng trước mắt Tần Thọ cũng không có cách nào, ngẩng đầu nhìn Dương Văn Huy và Chu Thiên Lân vô cùng chật vật trước mặt, trong lòng thầm nói: “Dựa vào các người thì chỉ có tức chết!”

Có lẽ là ngay cả ông trời cũng phù hộ cho Tần Thọ, bỗng nhiên Chu Thiên Lân kêu to một tiếng:

-Ta không chịu nổi! Mở ra! Ta muốn ra ngoài!

Chu thiên Lân đang nói chuyện thì móc ra một tờ linh phù, vỗ linh phù trước người, không khí bỗng rung lên ba lần, giống như có một cánh cửa sắp nổi lên!

Tàn Thọ nhìn thấy mắt lập tức sáng lên, vô mộng ngựa, xe Thiên Mã Vân Long nhanh chóng vọt tới!

Đúng lúc này một tiếng hét lớn vang lên:

-Hỗn đản!

Tiếp đến liền thấy một thanh phi kiếm bay đến, phù một tiếng chém bay đầu Chu Thiên Lân! Đồng thời linh phù cũng bị phi kiếm kia xoắn nát!

Tàn Thọ nhìn thấy liền giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy con người phản nộ của Ngọc Hành tinh quân bị vô số lá cây che lại...

Tàn Thọ lập tức rút cổ một cái, trong lòng tự nhủ:

“Nữ nhân thật con mẹ nó độc ác! Không thể trêu vào, không thể trêu vào!”

Đồ đệ của mình bị giết, Lữ Nhạc cũng giận một chút, nhưng Chu Thiên Lân làm chuyện mất mặt thật sự, hắn cũng không biết nói cái gì.

Dù sao Chu Thiên Lân cũng là thiên thần, là một chân linh trên Phong Thần Bảng, chết rồi còn có thể hồi sinh. Cho nên, nhát kiếm vừa rồi ngoại trừ có chút quét qua mũi hắn, cũng không có thù gì to tát hay sai lầm lớn.

Thế là Lữ Nhạc chỉ coi như không thấy gì, toàn lực đối phó với bộ xương khô thủy tinh là được.

Tần Thộ hết cảm giác sợ, trong lòng lại chửi mẹ nó nhóm tổ tông Ngọc Hành tinh quân một vạn lần... Hấn tính kế lâu như vậy, gõ chuông đến đau cả đầu mỗi cả tay, thật vất vả mới thấy được hi vọng kế hoạch sắp thành công, vậy mà lại thất bại trong gang tấc!

Khó chịu! Vô cùng khó chịu!

Lại nhìn Dương Văn Huy, hấn tận mắt thấy Chu Thiên Lân bị chặt đầu, ngoại trừ chạy nhanh hơn, vốn có chút suy nghĩ mở cửa đi ra cũng lập tức vọt lên chín tầng mây.

Tần Thộ biết trông cậy vào Dương Văn Huy là vô ích.

Thế là Tần Thộ nhìn về phía Châu Tín, chỉ thấy tên này đã bị Tần Thộ hạ độc, cả người ngay đơ, rõ ràng là đã chết.

Cuối cùng Tần Thộ nhìn về phía trên người Lý Kỳ đang trong trạng thái hôn mê...

Chương 445: Tên điên

Chương 445. Tên điên!

Đúng lúc Tần Thộ đang vắt óc nghĩ cách thì ở bên ngoài Nam Thiêm Môn.

-Tướng quân, xử lý sao bây giờ? Chúng ta lên không? - Một thiên binh tướng lĩnh hỏi Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần ngửa đầu nhìn quả cầu đen lớn trên trời, nhóm Nam Tinh Đẩu ngồi gần gần xung quanh lắc lắc đầu nói:

-Nhiệm vụ của chúng ta là trấn thủ Nam Thiên Môn để ai nên vào thì vào ai nên ra thì ra. Những người không nên vào thì đưa hết ra ngoài, những người không nên đi ra thì ép ở lại. Bây giờ người ta còn chưa nói đến chuyện muốn qua Nam Thiên Môn đâu, chúng ta lên là vượt quyền, là xen vào chuyện của người khác.

-Nếu lỡ nhóm tinh quân thành công, chúng ta lên thì bọn họ sẽ thấy chúng ta đang cướp công, đắc tội với người khác.

-Nếu lỡ bọn họ thua thì chúng ta lên cũng không có tác dụng gì, chỉ là gánh thêm tội bạo loạn, thêm một tội danh nghiêm trọng, oan ức này người hay ta gánh trên lưng đây?

Nghe Cự Linh Thần phân tích như thế, các binh tướng đều cảm thấy rất hợp lý!

Đúng lúc này một trận sét oanh oanh vang lên, ngay sau đó hư không rung động!

Một thần tướng kinh ngạc nói:

-Là động tĩnh tên cầu phi thăng, có người đang phi thăng! Phi thăng lúc này đúng là chọn sai giờ rồi!

Đang nói chuyện, hư không lại rung chuyển, giống như muốn phát nổ!

Lại có thần tướng cau mày:

-Thanh thế lớn như thế, xem ra có vẻ là Tử Tiêu lôi kiếp, quỷ xui xẻo này là ai vậy?

Đám người lắc đầu, đúng lúc này, trong không trung bắt đầu xuất hiện khe hở, đồng thời từng đạo tử sắc lôi đình giống như lôi long xuyên thủng hắc ám! Trên thân từng con rồng đều có thể thấy rõ lân vân!

Cự Linh Thần không thể tưởng tượng nổi mà nói:

-Không phải là Tử Tiêu lôi kiếp bình thường! Từ xưa đến nay, lôi kiếp phân tam cửu, tứ cửu, ngũ cửu, lục cửu, cửu cửu Thiên Kiếp, trên nữa là Cửu Tiêu Lôi Kiếp, không có nhiều sét như vậy, nhưng mỗi cú đánh đều còn mạnh hơn cả cú đánh cuối của Cửu Cửu Thiên Kiếp. Cửu Tiêu Lôi Kiếp lại phân ra bảy cấp độ xích tranh hào quang lục thanh lam tử, tranh sắc lôi kiếp kích đầu tiên tương đương với uy lực của xích sắc lôi kiếp kích thứ chín, phía sau cứ thế mà suy ra.

Lôi Điện Hóa Hình, càng là nói rõ lôi kiếp càng khủng bố, cái Tử Tiêu Lôi Đình cũng đã gần trở thành Chân Long, đây sợ là cấp cao nhất trong Tử Tiêu Lôi Kiếp. Tư chất của tên này rốt cuộc là nghịch thiên như thế nào thì lão thiên gia mới làm khó hắn như vậy?

Tiếng nói vừa dứt đã nghe rầm một tiếng, hư không nổ nát !

Một cây cầu đưa ra ngoài, trên cầu bạch ngọc, một bóng người hiên ngang cầm một cây gậy đứng ở đó!

Hư không cũng dần liền lại, hình ảnh cũng trở nên rõ ràng hơn!

Cự Linh Thần dụi dụi mắt theo bản năng, nhìn kỹ lại thì chỉ thấy một con khỉ cầm một chiếc gậy sắt đứng bên ngoài Nam Thiên Môn, ánh mắt hung hãn, khoe miệng có chút giương lên, răng nanh lộ ra ngoài, không nhúc nhích, nhưng khiến cho người khác cảm giác, cho dù không nhúc nhích nhưng lông toàn thân đều như đang khiêu khích với Cự Linh Thần và các vị thần khác!

-Này! Đồ to lớn kia! Ngươi có biết một con thỏ như thế này không

g? Cái tai rất dài, người rất béo tốt, nhưng nhân phẩm lại vô cùng thấp kém! Ta nghe nói hần bị các ngươi bắt phải không? - Con khỉ hỏi.

Lông mày Cự Linh Thần nhướn lên, hừ lạnh một tiếng nói:

-Con khỉ to gan này! Đây là Nam Thiên Môn của Thiên Đình, ta chính là thủ tướng của Nam Thiên Môn - Cự Linh Thần! Con khỉ n hà ngươi dám...

Bành!

Chiếc gậy sắt lớn đập thẳng xuống Nam Thiên Môn, mặt đất rung lên một chút! Cự Linh Thần lập tức im lặng!

Con khỉ ngửa đầu nhìn qua Cự Linh Thần nói:

-Nói nhiều quá! Con thỏ ở đâu rồi?

Một thần tướng bên cạnh Cự Linh Thần bước lên tức giận nói:

-Con khỉ to gan! Ngươi cùng lắm cũng chỉ vừa mới thành tiên mà thôi, dám bắt kính với chúng ta?!

Ầm!

Một luồng sáng lóe lên, đám người thậm chí còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra đã thấy thần tướng bị đánh bay ra ngoài giống như một quả bóng golf!

Ầm!

Côn sắt lại dừng trên mặt đất, một cái hố nữa xuất hiện, Nam Thiên Môn lại run rẩy thêm một chút.

Trên trán đám người lập tức túa ra mồ hôi lạnh, trong lòng mắng t

o: “Đây con mẹ nó là thứ quái thai gì thế? Vừa mới thành tiên đã hung hăng như thế? Nếu tu luyện thêm một thời gian nữa có phải muốn lật trời luôn không?”

-Người là ai? - Cự Linh Thần hỏi.

Con khi ngựa đầu ngạo nghễ nói:

-Nghe cho kỹ đây, lão Tôn ta, là Đông Thắng Thần Châu Mỹ Hầu Vương - Tôn Ngộ Không! Đừng có nói nhảm nữa, nói cho ta biết con thỏ ở đâu!

Cự Linh Thần quay đầu nhìn vào phía trong Nam Thiên Môn theo bản năng, sau đó truyền âm hỏi: “Người có quan hệ như thế nào với con thỏ?”

Tôn Ngộ Không sững sờ, chau mày nhìn Cự Linh Thần. Hắn là Linh Minh Thạch Hầu, nhìn nội tâm một người vô cùng chính xác, chỉ cần nhìn một chút, trong lòng đã biết rõ, truyền âm nói:

“Hắn là huynh đệ của ra, ta tới đón hắn về hạ giới!”

Cự Linh Thần nghe xong hiểu rõ, hừ lạnh một tiếng nói:

-Con khi, ta không quan tâm người đón con thỏ hay con gì! Nể tình người mới thành tiên chưa hiểu quy củ, ta cũng không truy cứu sai lầm người đánh bị thương thượng tiên. Nhưng nếu người muốn thành tiên bằng con đường chính quy, vậy thì nhanh chóng vào Nam Thiên Môn về Tiên Giới đi! Chú ý ngoài cửa có một quả cầu đen, người đừng đụng vào! Kia là đại trận quần tinh phương nam bày ra để bắt con thỏ. Nếu người phá đại trận, làm con thỏ chạy mất thì coi chừng Thiên Đình bắt tội người!

Tôn Ngộ Không nghe mấy câu phía trước còn cảm thấy có chút dè dặt nhưng sau khi nghe xong mấy câu phía sau thì gật gật đầu nhanh chóng chạy vọt vào Nam Thiên Môn.

Chờ Tôn Ngộ Không đi rồi.

Có vị thần hỏi Cự Linh Thần:

-Cứ thả hấn đi như thế sao?

Cự Linh Thần hỏi lại:

-Hấn thành tiên theo đường tắt hay đường chính quy?

Thần tướng gật đầu.

Cự Linh Thần lại hỏi:

-Thiên điều, có phải chỉ cần không phải ma thì đều có thể đi vào hay không?

Thần tướng tiếp tục gật đầu.

Cự Linh Thần hỏi:

-Thế thì còn gì phải thắc mắc nữa? Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, còn lại giao cho Tiên Tổng điều tra đi làm là được rồi. Thế nào? Người còn muốn cướp việc của người khác? Không sợ giám sát sứ biết sao?

Thần tướng vội vàng lắc đầu nói:

-Không có, tướng quân đừng nói mò, ta cảm thấy ngài làm đúng rồi!

Tôn Ngộ Không xông vào Nam Thiên Môn, vừa vào cửa quả nhiên đã thấy được một quả cầu đen to lớn, có rất nhiều người ngồi xếp bằng ở bốn phía của quả cầu, sau lưng những người này đều xuất hiện bóng của tinh tú.

Tôn Ngộ Không mở miệng, ước lượng côn sắt lớn trong tay cười nói:

-Con thỏ, thứ này là người đã bảo ta sau khi xuống núi nhất định phải đi Đông Hải Long Cung mới lấy được. Bây giờ ta có được rồi, mong rằng nó sẽ không làm ta thất vọng.

Chương 446: Con thỏ nhuộm máu

Chương 446. Con thỏ nhuộm máu

Nói xong, Tôn Ngộ Không hét to một tiếng:

-Biến lớn lớn lớn.

Như Ý Kim Cô Bồng trong tay Tôn Ngộ Không biến to ra, cao như núi! Tôn Ngộ Không cũng không hề theo, vung Kim Cô Bồng hét lớn một tiếng:

-Phế vật kia, ăn một gậy của lão Tôn đây!

-Dừng tay!

Quý Kim Dương đột ngột mở hai mắt ra liền thấy một cái gậy khổng lồ từ trên trời đánh xuống!

Nhưng mà Tôn Ngộ Không tất nhiên không quan tâm, đánh một gậy lên quả cầu đen lớn!

Chỉ nghe âm một tiếng.

Quả cầu đen phát ra một tiếng động rất lớn, tập thể quần tinh run rẩy một chút, nhưng đã nhanh chóng ổn định đại trận.

Quý Kim Dương nổi giận nói:

-Con khỉ ngang ngược này ở đâu ra thế?

Nhưng trả lời hắn là cây gậy thứ hai!

Một giọng nói bá đạo vang lên:

-Con khỉ ngang ngược? Nhớ cho kỹ, lão Tôn ta tên là Tôn Ngộ Không!

Quý Kim Dương ngửa đầu nhìn lên, chửi rủa cả thành:

-Mẹ nó! Tên điên!

Chỉ thấy cây gậy kia không nện vào đại trận nữa mà nện thẳng vào hắn!

Cây gậy quá lớn, kéo theo cả mười mấy tinh tú xung quanh Quý Kim Dương!

Quần tinh mở to hai mắt nhìn, không biết nên làm thế nào mới đúng. Tránh đi sao? Đại trận kia chắc chắn sẽ xuất hiện lỗ thủng!

Không tránh? Bị chiếc côn đáng sợ này đánh trúng thì không chết cũng là bị thương, không thể duy trì đại trận.

Thế là Quý Kim Dương hét lớn một tiếng:

-Rút lui!

Đám người như là ruồi sắp bị gậy đánh vào, ngay lập tức chạy tứ tán.

Tôn Ngộ Không thấy thế ha ha cười nói:

-Đồ hèn nhát!

Đồng thời Tôn Ngộ Không lắc tay một cái, Kim Cô Bổng đang chẻ dọc bỗng lập tức quét ngang! Tất nhiên cú vừa rồi hắn cũng không dùng hết sức lực!

Những tinh tú khác thấy thế nhao nhao mắng to tên điên, sau đó cũng né đi!

Lần này thì tốt rồi, hai cây gậy nện xuống quét cho hơn một nửa tinh tú chạy mất!

Tinh Dạ đại trận ngay lập tức không ổn định, từng khe nứt một xuất hiện.

Nhìn qua những khe hở bên ngoài có thể thấy từng sơn cốc to lớn bên trong!

Tần Thọ đứng bên trong nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài thì cười ha hả nói:

-Ông trời không quên ta! Hành Thái, Khô Lâu, đi thôi!

Hành Thái chợt ném rất nhiều dây leo ra, bọc kín Ngọc Hành tinh quân trong một nghìn lớp từ trong ra ngoài giống như một quả trứng vịt siêu to khổng lồ! Sau đó bản thể của Hành Thái rơi lên cổ tay của Tần Thọ rồi hóa thành một cái vòng tay màu xanh lá.

Khô lâu thủy tinh cũng rất uy vũ, một tay dè trên vai, sau đó dùng hai tay tóm lấy bắp đùi và quay! Hai cái chân dài hơn một cái tay

nhiều, cái kiểu vung mạnh này giống như đao Quan Công, con dao tung hoành, đánh Lữ Nhạc bay hơn ngàn mét!

Sau đó không lâu thủy tinh nứt hai cái chân lại, bay vèo về đáp xuống xe ngựa! Nhấc chân lên đá một cái vào phía sau xe ngựa!

Rầm!

Chiếc xe ngựa giống như bị một khẩu đại bác bắn phá, tốc độ tăng vọt!

Hành Thái vung một cái dây leo ra móc vào không lâu thủy tinh, cứ như vậy, chiếc xe ngựa xông vào sơn cốc dưới cái nhìn chăm chú của Lữ Nhạc, Ngọc Hành tinh quân và Mãn Thiên Đầu, thoáng cái đã lao ra ngoài!

Tần Thộ chỉ cảm thấy xung quanh chợt sáng lên!

Tần Thộ mừng rỡ, lập tức cười ha hả nói:

-Cuối cùng tổ gia ta cũng ra ngoài rồi!

-Con đừng nói nhảm nữa, chạy mau! Đừng có để bị nhốt lại nữa! - Lò Bát Quái nhắc nhở.

Tần Thộ ừ một tiếng rồi ngẩng nhìn xung quanh, hẳn biết hẳn ra ngoài được chắc chắn là do có người bên ngoài giúp hắn, kết quả vừa liếc mắt một cái đã thấy Tôn Ngộ Không đang đuổi theo một đám tinh đầu chạy tán loạn khắp bầu trời!

Tần Thộ rất thích thú, nếu Tần Thộ chỉ mới xem Tây Du Ký qua thì vì thế giờ chắc chắn hẳn sẽ lôi kéo Tôn Ngộ Không đi thẳng tới Lăng Tiêu Bảo Điện, đánh Câu Trần một trận nảy lửa.

Nhưng mà nhìn nguyên tác, Tần Thộ rõ ràng, đừng nói là Tôn Ngộ Không bây giờ, mà kể cả có ăn vô số tiên đan của Thái Thượng

Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân lại đánh giúp Tôn Ngộ Không thì hắn vẫn không thể đánh được vào Lăng Tiêu Bảo Điện! Một thủ vệ linh quan chính là giới hạn của hắn.

Khi đó Ngọc Đế không muốn động đến hắn ta, chỉ gọi Như Lai tới trấn áp con khi đó.

Nhưng Câu Trần bây giờ... Tàn Thọ không nhìn thấu được. Theo lý thuyết, thánh nhân cũng không muốn động đến hắn, cái tên này vừa tới đã muốn giết chết hắn! Tàn Thọ nghĩ, cái tên này không phải là đầu óc thiếu chất xám, mà là không có đầu óc! Đối với loại người này, Tàn Thọ cũng không dám đánh cược bừa bãi!

Thế là Tàn Thọ cười nói:

-Con khi, đừng đánh nữa, chạy đi!

Tôn Ngộ Không khinh bỉ nói:

-Ai cũng nói thần tiên trên trời rất lợi hại, hóa ra cũng chẳng có tài năng gì!

Các tinh đầu nghe thấy thế thì hộc máu, tự nhủ trong lòng: “Cái con yêu quái này chui từ đâu ra mà mạnh như vậy?”

Tôn Ngộ Không dùng gậy quét sạch tinh đầu gần đó rồi quay ngược lại đuổi kịp con thỏ, hai người ngồi trên xe ngựa, xe ngựa chạy như điên, lao ra Nam Thiên Môn, đi tới trước mặt Cự Linh Thần!

Tàn Thọ hét lớn:

-Cự Linh Thần, mau mở Tam Sinh Lộ!

Cự Linh Thần chẳng thèm quay đầu lại, dường như là lên tiếng theo bản năng:

-Được rồi!

Sau đó mở Tam Sinh Lộ ra!

Tần Thộ cười ha ha rồi xông vào bên trong, Cự Linh Thần thấy hấn sắp đi ra ngoài thì chợt lấy lại tinh thần, hét lớn:

-Sao lại là ngươi? Không mở cho ngươi được!

Nhưng mà tốc độ hấn ta đóng cửa không nhanh bằng tốc độ mở cửa...

Lúc này mấy người Lữ Nhạc, Ngọc Hành tinh quân cũng đuổi tới!

Ngọc Hành tinh quân nghiêng răng nghiêng lợi, mắng to:

-Đồ vô dụng! Đồ đàn! Sao ngươi lại để hấn chạy?

Tâm trạng Lữ Nhạc bất ổn nhìn con thỏ sắp xông vào Tam Sinh Lộ, sau đó hừ một cái:

-Con thỏ, ngươi cũng biết ta không phải chỉ có mỗi bốn đệ tử! Ta còn có thuộc hạ là hai vị chính thần! Đại sư Khuyên Thiện Trần Cảnh, và Ôn Đạo Nhân Lý Bình, bọn họ không tới mà ngươi không tò mò à?

Tần Thộ cũng không biết tại sao mình nghe thấy hấn ta nói như thế lại bị giật mình, vô thức bước chậm lại, quay đầu lại hỏi:

-Ngươi có ý gì?

Lữ Nhạc ngạo nghễ nói:

-Bọn họ đi mời Hằng Nga rồi, nếu ngươi dám chạy thì ta sẽ lấy nàng ra đỡ tội!

-Con mẹ nó! Hằng Nga không liên quan tới chuyện này!

Tần Thộ nghe thấy thế thì phát hỏa, chột quay người lại mắng!

Lữ Nhạc cười ha ha nói:

-Không liên quan? Trên đời này có nhiều người không liên quan lắm! Năm đó ta có thể dùng thuốc độc giết chết vô số người vô tội ở Tây Kỳ, hôm nay ta giết một tiểu tiên nữ thì sao chứ? Lữ Nhạc t a đây đã làm gì thì sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích! Nếu người ở lại thì ta sẽ không làm khó nàng! Nhưng nếu người không ở lại, hôm nay người đi thì nàng sẽ chết!

Chương 447: Con thỏ nhuộm máu (2)

Chương 447. Con thỏ nhuộm máu (2)

Ngọc Hành tinh quân nghe thấy thế thì cau mày nhìn Lữ Nhạc, trong mắt hiện lên vẻ trách cứ, rõ ràng là nàng ta cũng không tán thành cách làm này của Lữ Nhạc.

Lữ Nhạc không thèm nhìn Ngọc Hành tinh quân, dáng vẻ như nắm chắc phần thắng trong tay!

Tần Thộ nói:

-Người muốn thế nào?

Lữ Nhạc nói:

-Bản đế cũng sẽ không bắt nạt người, người một chọi một với ta, nếu có thể chịu đựng trong thời gian là một nén nhang thì ta sẽ thả người đi! Nhưng nếu người không chịu được thì chịu chết đi!

Lữ Nhạc vốn định nói để con thả tiếp ba chiêu, nhưng con thả này có rất nhiều thủ đoạn, hẳn ta cũng sợ sẽ xảy ra biến cố gì đó, là giảm phần trăm chiến thắng xuống nên kéo dài thời gian lên một nén nhang, như vậy chắc chắn sẽ bắt được con thả lại.

Tôn Ngộ Không lên tiếng:

-Con thả, ta giúp người đánh!

Lữ Nhạc nói:

-Con khỉ, người không hiểu tiếng người à? Ta với hẳn sẽ một đấu một! Con thả, nghĩ kỹ chưa? Ba! Hai!

-Được!

Tần Thọ chợt ngẩng đầu, nói chắc như đinh đóng cột.

Tôn Ngộ Không hoảng sợ nói:

-Con thả, người điên rồi à? Nhìn cũng biết cái tên này chắc chắn sẽ không chơi đẹp đâu!

Tần Thọ vỗ vỗ đùi khỉ, thoải mái cười nói:

-Có đôi khi có một số việc, làm một nam nhân thì không có lựa chọn! Con khỉ, nếu ta có chuyện gì thì người hãy chăm sóc nàng n gốc nhà ta và cả đám đàn trên mặt trăng giúp ta.

Tôn Ngộ Không nghiêm nghị nhìn Tần Thọ, cuối cùng gật đầu nó

i:

-Đi đi, giết chết hắn!

Tần Thọ gật đầu, hất cái tai thỏ lên, đi về phía Lữ Nhạc và nói:

-Tới đi!

Lữ Nhạc cười, tiến lên một bước nói:

-Con thỏ, coi như ngươi cũng là nam nhân đấy!

Trong lúc nói chuyện, Lữ Nhạc cũng không trì hoãn thời gian, dùng kiếm bổ về phía Tần Thọ!

Bao vây không gian, bao vây uy thế, thanh kiếm cắt phá bầu trời, nhắm thẳng tới trái tim Tần Thọ! Rất hiển nhiên là lần này, Lữ Nhạc đã rút ra kinh nghiệm từ mấy lần trước, định lấy mạng Tần Thọ chỉ bằng một đòn!

Tần Thọ không thể động đậy, nhìn thấy thanh kiếm ngày càng tới gần, càng ngày càng gần!

Tôn Ngộ Không không nhịn được muốn xông lên, Lò Bát Quái nói:

-Đừng đi, nếu không là con thỏ sẽ hận ngươi cả đời đấy! Nữ nhân đó là người quan trọng nhất trong lòng hắn, nếu mất Hằng Nga thì hắn sẽ còn đau khổ hơn cả chết.

Khô lâu ngồi ở đó, nghiêng đầu nhìn mọi thứ trước mắt, tựa như cũng không hiểu tại sao con thỏ lại đi lên để nhận cái chết.

Lá cây trên đầu Hành Thái cuộn lại, dường như là hắn đang nắm chặt nắm đấm...

Tôn Ngô Không tiến lên một bước, định xông lên đánh nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại được, thở dài nói:

-Rất kiên định, một nam nhân kiên định, ta nên ủng hộ hấn mới phải. Nếu hấn chết thì sớm muộn gì ta cũng sẽ phá hủy cái Thiên Đỉnh này! Ta sẽ vặn đầu cái tên khốn kiếp đó xuống rồi chôn cùng với con thỏ!

Hành Thái gật đầu theo, Lò Bát Quái cũng gật đầu, Khô Lâu nghiêng đầu sang hướng khác...

Thanh kiếm xé toạc làn da Tần Thọ, máu tươi nhuộm đỏ lòng ngực c...

Cùng lúc đó, trên mặt trăng, Ngô Cương chậm rãi ngẩng đầu, thở dài nói:

-Hà có gì phải thế?

Sau đó Ngô Cương bước lên một bước, đúng lúc này, bỗng nhiên hấn đứng sững lại, cơ bắp toàn thân gò lên, nổi gân xanh, từng đốm mẩn ngứa xuất hiện dưới làn da hấn, như có từng con rắn nhỏ đỏ rực bơi lội trong mạch máu, bơi về phía trái tim hấn!

Ngô Cương nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Mẹ kiếp sao lại phát tác vào lúc này chứ?

Ngô Cương ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời Nam Thiên Môn, định làm gì đó, nhưng sau một khắc lại ngã nhào xuống đất... Hỏa Xà liên kết lẫn nhau, đổi vị trí trói Ngô Cương lại, làn da Ngô Cương bị ngọn lửa thiêu đốt đen kịt, tiếng xèo xèo vang lên, máu thịt nát vụn!

Ngô Cương mắng to:

-Chết tiệt!

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, nữ tử Bạch Cốt đứng dậy, không nói gì, đẩy cửa Lăng Tiêu Bảo Điện ra, mặc kệ Vương Linh Quan hoa ng mang nghĩ mãi không ra nữ nhân này là ai, tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện từ bao giờ, cứ như thế mà đi.

Câu Trần đại đế sững sờ, sau đó thở phào nhẹ nhõm nói:

-Nên đi sớm...

Vừa mới nói xong, Câu Trần chợt đứng dậy, kinh hãi nói:

-Cái gì?! Chết tiệt!

Câu Trần đại đế lập tức xông ra ngoài...

Không biết là do mùa thu tới rồi, hay là do hôm nay có gió lớn, thổi qua cái cây già trong Ngọc Anh Điện, lá cây rụng xuống.

Lá cây rơi vào tay Hằng Nga, nàng nhìn đường vân trên chiếc lá, đang định nói gì, bỗng che ngực, cau mày rồi ngồi xổm xuống.

Bách Hoa tiên tử thấy thế thì vội vàng chạy tới hỏi:

-Sao vậy?

Hằng Nga nói:

-Không biết nữa, thật đau lòng... Đau quá... Ta... Ngọc Nhi, chắc chắn là Ngọc Nhi!

Nói xong Hằng Nga lập tức đi lên, xông thẳng ra khỏi Ngọc Anh Điện, đi đến Nam Thiên Môn.

Tần Thộ cúi đầu nhìn dịch màu đỏ, dùng tay chấm một chút, nhìn

một chút, mặt mũi mờ mịt nói:

-Máu? Ta đây sắp chết sao?

Ở phía xa Tần Thộ còn có thể nhìn thấy nụ cười dữ tợn của Lữ Nhạ, Ngọc Hành nhú chặt lông mày, quần tinh đang thở dài, Cự Linh Thần nghiêng đầu đi không đành lòng nhìn về bên này... Con khỉ siết chặt Kim Cô Bồng, lá cây nhỏ đều rơi xuống sạch, Lò Bát Quái xoay người sáng chỗ khác, bộ xương khô nghiêng đầu...

Tần Thộ nhếch nhếch miệng nói:

-Cái này...

Sau đó hai mắt Tần Thộ tối đen, không nhìn thấy rõ mọi thứ trước mặt nhưng hắn vẫn có thể nghe được.

-Con khỉ người làm gì thế? Đây chính là Thiên Đình! - Lữ Nhạ quát lớn.

-Đây là Thiên Đình? A ha ha ha... Đây là phé tích!

Oanh!

Những tiếng kêu thảm thiết cùng âm thanh chiến đấu vang lên không dứt bên tai!

Đồng thời Tần Thộ còn nghe được Lò Bát Quái gào thét, tiếng lá cây, tiếng xương cốt của bộ xương khô đang vang lên...

Đang mơ màng, Tần Thộ nghe được giọng của Ngưu Đại Lực:

-Đến chậm rồi? Các người chết hết cho ta! Lão cha, người lại đây nhìn này, khôn kiếp, ta sẽ phá hủy Tân Ngưu Hạ Châu của người!

Sau đó là trống trận Lôi Minh cùng một giọng nói uy nghiêm bá đ

ạo:

-Nhi tử, người đúng thật là... lên hết cho ta!

Tiếng Phượng Hoàng chiu chiu, Rau Hẹ khóc nức nở kêu to:

-Lão tổ tông!

-Được rồi, đừng khóc, đợi chút nữa bắt Câu Trần, lão tổ tông giúp người đánh hấn!

Ào...

Một tiếng nước chảy vang lên, tiếp đó vô số loại hạt giống nảy m
ầm, một giọng nói lấp truyền đến:

-Cha... Cha... Đánh!

-Câu Trần, người lăn tới đây cho ta!

Một giọng nói vô cùng bá đạo vang lên!

Sau đó một giọng nói xa lạ kêu thảm thiết liên tục, có vẻ như bị đ
ánh rất thảm.

...

Rất nhiều giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nhưng Tàn Thọ l
ại càng không nghe rõ ràng, hấn cảm giác như mình đang tiến vào
Tam Sinh Lộ, lại giống như không phải...

Tiếng đánh nhau càng ngày càng xa sau đó hấn nghe được vô số ti
ếng hét ngạc nhiên:

-Đây là cái gì?

Tiếng kêu thảm đột nhiên thay thế tất cả âm thanh đánh nhau, bên ngoài hình như đang xảy ra một trận đồ sát...

Chương 448: Đoạn nhân quả

Chương 448. Đoạn nhân quả

Tần Thộ lo lắng cho bằng hữu của hắn, tiếc là hắn có cố gắng mở mắt như thế nào cũng vô dụng, trước mắt ngày càng tối sầm lại, giọng nói bên tai cũng ngày càng nhỏ, cuối cùng hắn rơi vào một mảng đen kịt.

Tần Thộ mơ, giấc mơ này vô cùng kỳ lạ, bóng đêm, sau đó chính là vô số tiếng kêu thảm thiết, rất nhiều âm thanh ồn ào, còn có cả thất truyền long trời lở đất, hắn cảm giác như nghe được tiếng thờ dài của sư phụ ở Phương Thốn Sơn...

Oa!

Tần Thộ đột nhiên ngồi dậy sau đó giật cả mình, lập tức nhảy dựng lên, ngẩng nhìn bốn phía đồng thời hét to:

-Đừng...

Nhưng mà còn chưa nói xong, Tần Thộ đã phát hiện ra tình hình xung quanh không bình thường.

Nhà cao tầng san sát bốn phía, mây đen kịt che hết mặt trời... Có tiếng máy bay vang rền truyền ra từ phía sau màn mây.

-Đây là?

Tần Thọ không hiểu chuyện gì, sau đó Tần Thọ đột nhiên cúi đầu nhìn xuống người mình, rồi nhẹ nhàng thở dài ra.

-May quá, vẫn còn nguyên lông, vẫn là thỏ, tất cả mọi chuyện trước đó đều không phải mơ.

Tần Thọ nghĩ đến đây, đánh một cái trên tay xuất hiện một ngọn lửa, thấy pháp lực thần thông vẫn còn, hắn liền cảm thấy yên tâm.

Đi đến tòa nhà bên cạnh nhìn xuống phía dưới, thấy bên dưới ngựa a xe như nước, tất cả đều là cảm giác quen thuộc.

Nhưng Tần Thọ không biết vì sao, thế giới mà hắn một mực nhớ mãi không quên, bây giờ hắn lại cảm thấy có chút xa lạ.

Hắn biết đó bởi là vì có quá nhiều lo lắng không buông được ở Địa Tiên Giới bên kia, mà ở Địa Cầu bên này, nếu như nói có cái gì không thể buông bỏ được...

Tần Thọ thở dài, lắc lắc đầu nói:

-Cũng không biết nên trở về như thế nào, đi tạm biệt lão gia tử trước đã.

Đúng như Tần Thọ đoán, hắn thật sự đã trở lại Địa Cầu, chỉ là đây là Địa Cầu sau mười năm.

Trở lại thôn quen thuộc, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, nhà gạch nógi đơn sơ đều đã biến thành nhà hai tầng.

Vốn là cả đầu thôn cuối thôn đều nào nhiệt bây giờ lại không có quá nhiều người, ngay cả đám trẻ con trước kia chạy tán loạn bốn phía cũng không còn bao nhiêu nữa, chỉ có hai ba đứa trẻ ngồi lác

đắc dưới bóng cây chơi điện thoại.

Trong ruộng cũng không có người làm nông, ngược lại là dưới một cái lều nhỏ, tiếng đánh mặt chược vang lên rầm rầm, một hai đứa trẻ nhỏ ngồi dưới đất, ngây thơ nhìn thế giới xung quanh.

Những khuôn mặt quen thuộc, một số đã già đi, một số trưởng thành hơn...

Mấy tên côn đồ xăm trổ ngày xưa rất phổ biến trong thôn bây giờ đã được tẩy sạch, bỏ hút thuốc, đang ôm con xem TV.

Lão sư ngày xưa vẫn thích ngồi đó hút thuốc, vừa đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Con chó vàng nhà hàng xóm ngày xưa cũng không thấy nữa, không biết là chết già hay bị bọn câu trộm bắt đi...

Tóm lại, thôn vẫn là thôn đó, nhưng con người lại thay đổi trở nên hoang tàn, trở nên trưởng thành.

Tần Thọ không đi vào thôn, lúc này hắn không còn có quá nhiều thú vị biến hóa, quen thuộc nhất chính là biến thành một con chó, nhưng một con chó lớn màu đen ở trong thôn, có lẽ là sẽ không có ai vui vẻ chào đón hắn.

Mà những chuyện này cũng không là gì, nhà tổ ngày xưa đã sớm bị san bằng.

Tần Thọ đi thẳng lên núi, điều khiến cho Tần Thọ ngạc nhiên chính là, hắn nghĩ rằng mộ phần của Tần lão gia tử mười năm không ai chăm sóc đã sớm hoang phế, có khi mộ phần cũng bị mưa to phá hỏng rồi!

Nhưng mộ phần của Tần lão gia tử vẫn còn, phía trên không có quá nhiều cỏ dại, mà còn có vết cỏ mới, trên mặt đất còn cắm

một ít hương và dấu vết đốt vàng mã, đây chắc chắn là có người đã giúp hắn chăm sóc nơi này sau khi Tần Thộ rời đi.

-Cũng không biết là người nào tốt bụng giúp một tay, nếu có cơ hội phải cảm ơn người ta mới được. - Tần Thộ cảm thán nói.

Tần Thộ cung kính dập đầu lạy ba cái với Tần lão gia tử, thở dài nói:

-Lão cha, năm đó lúc đi con còn cảm thấy con không muốn quay về đây. Nhưng bây giờ con nhận ra con không muốn về bên kia, nhưng lại không thể không trở về được, người nói, con sao lại khổ như thế? Người có muốn khuyên con gì không?

Đáng tiếc, Tần lão gia tử chắc chắn không thể trả lời được câu hỏi của hắn.

Tần Thộ cảm nhận được trong ngôi mộ này đã không còn linh hồn nữa.

Thở dài một tiếng, cả một ngày Tần Thộ ngồi ngẩn người bên mộ phần.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, Tần Thộ nhanh chóng trốn vào trong bụi cỏ.

Không bao lâu một nữ tử đi đến trước ngôi mộ kinh ngạc nói:

-Có người đến sao?

Sau đó nữ tử nhìn xung quanh một vòng, cũng không có ai, khẽ lắc đầu thàn nói:

-Thật kỳ lạ... không phải nói năm nay là nhà ta quản lý mộ phần lão gia tử sao? Sao còn có người đến quấy rối.

Nói xong nữ tử bái mộ phần của Tàn lão gia tử một cái, lấy ra một chén rượu chia làm ba chén nhỏ đặt trước mộ, dọn dẹp xong sau đó dập đầu thấp hương thầm nói:

-Lão gia tử, con đến thăm người đây. Năm nay đến lượt nhà chúng con chăm sóc ngài, nhưng ông nội con đi xe máy ngã gãy chân hai ngày trước cho nên không đến được, con đến thay ông rót cho người chén rượu.

Tàn Thọ nhìn kỹ cô bé này, nhìn hồi lâu mới mơ hồ nhìn ra dấu vết để lại trên ngũ quan của đối phương.

Bộ dáng của cô bé này trông như mười tuổi, Tàn Thọ biết không thể dựa theo thời gian hiện tại để suy nghĩ, phải đẩy suy nghĩ tới mười năm trước, mười năm trước bộ dáng của cô bé đó cũng vẫn không thay đổi.

Tuổi, cô bé có khuôn mặt tròn...

Tàn Thọ đột nhiên nghĩ tới, đây là Thượng Oanh!

Trong thôn nổi tiếng là bướng bỉnh nóng nảy, đứa cháu gái xấu tính h cộc cằn của ông cụ Thượng.

Con trai và con dâu của ông cụ Thượng đều bị tai nạn xe cộ đã đi trước một bước, để lại một cục cưng bảo bối như vậy, ông vô cùng cưng chiều. Tuy rằng trong nhà nghèo khó rồi ren, nhưng ông cụ Thượng vẫn dùng chân què chăm sóc cô bé rất tốt.

Nhưng điều Tàn Thọ không ngờ, khuôn mặt bánh nướng lớn của Thượng Oanh sau khi lớn lên lại trở mã xinh đẹp như vậy, Tàn Thọ không thể không cảm thán về sự thay đổi năm mười tám tuổi của con gái, quả nhiên càng thay đổi càng xinh đẹp.

Chẳng qua Tàn Thọ vẫn không nghĩ ra, nhà của Thượng Oanh và nhà của chính mình cũng không có nhiều giao tình. Tại sao cô lại

đến quan tâm đến phần mộ nhà hấn?

Thượng Oanh là người ăn nói bướng bỉnh, từ nhỏ đã thích lôi kéo mọi người nói chuyện mãi không để yên, quả nhiên, hôm nay tất xấu đó vẫn không sửa được, cô quỳ xuống mộ phần, rung đùi đắc ý nói:

-Anh Tần, một ly vừa rồi là kính ông nội, anh đừng uống nhé. Ly thứ hai này là cho anh, anh cùng ông nội uống nhiều một chút, em mang đến cho hai người một bình to.

Chương 449: Đoạn nhân quả (2)

Chương 449. Đoạn nhân quả (2)

Tần Thọ sững sốt, anh Tần? Người nào là anh Tần? Tần lão gia tử còn có đứa con khác sao? Tại sao hấn lại không biết?

Tần Thọ nhìn kỹ trên bia mộ, lúc này mới phát hiện, trên bia mộ có thêm một hàng chữ.

Mộ con trai cả của Tần Mục - Tần Thọ.

Tần Thọ vừa thấy, lập tức hiểu ra, anh Tần này chính là nói hấn.

Hấn cũng mới nhớ ra rằng thân thể của hấn ở thế giới này quả thực đã chết rồi... Rơi xuống cống mà chết, cái chết vô cùng nghẹn khuất!

Nhưng điều duy nhất khiến cho hắn vui mừng đó là lúc còn sống hắn đã nỗ lực rất nhiều mới mua được một phòng ở nhỏ, sau đó nhà nước sắp xếp cho hắn một chỗ ở không tệ, nếu hắn kiên quyết muốn phân cấp bậc, nơi này sau lưng là núi trước mặt là sông, coi như là nhà phố.

-Anh Tần, anh yên tâm, tuy rằng anh đi rồi, nhưng chúng em sẽ chăm sóc các người thật tốt. Anh là người hùng của thôn chúng ta! Đại anh hùng! Cứu đứa nhỏ rơi xuống, trong lúc nguy cấp đã văng dây điện cao thế ra, đáng tiếc, chính anh lại bị điện giật chết. Ai z... Thật ra anh chết rất thê thảm, đen thành như vậy. Nhưng anh hùng mà, khó coi thế nào thì cũng thành đẹp trai...

Tần Thọ nghe đến đó thì vạch đen đầy đầu, tại sao hắn lại không nhớ rõ chuyện chính mình có liên quan gì với đường dây cao thế?

Nhưng bây giờ cẩn thận ngẫm lại, sở dĩ lúc trước hắn rơi xuống cống quả thực là có thứ gì đó vướng dưới lòng bàn chân, sau đó toàn thân run lên, rơi xuống cống không thể cử động được, sau đó không biết gì nữa.

Nói như vậy, hắn đã bị điện của đường dây cao thế giật chết, không phải là cái chết ghen ghét vì rơi xuống cống?

Vậy coi như hắn chết cũng không quá dọa người.

Nhưng nội dung càng nhiều, Tần Thọ cũng không nhớ rõ nữa, dù sao trước đó vội vã cứu người, cũng không có thời gian nhìn tình hình ở bốn phía là gì. Lại càng không biết tại sao có đường dây cao thế rơi xuống ở đó...

Nhưng điều này đã không còn quan trọng, sau khi nghe Oanh Oanh nói liên miên lải nhải, Tần Thọ mới hiểu được một chút về nguyên nhân hậu quả.

Trên cơ bản, đó là Tần Thọ đã xả thân cứu người, cảm động cả nư

ốc, truyền bá trên toàn bộ internet.

Sau đó trong thôn lấy hắc làm gương, hơn nữa còn chủ động đảm nhận việc mai táng cho hắc. Nhóm thôn dân tổ chức tự phát, mỗi nhà luân phiên chăm sóc phần mộ của Tần lão gia tử và Tần Thọ trong một năm. Mỗi nhà một năm, vẫn luân phiên như vậy.

Đến bây giờ, vừa mới luân phiên được mười nhà...

Hơn nữa, nhóm thôn dân rất hào phóng, mỗi ngày có người đến dâng rượu cho Tần lão gia và Tần Thọ, ngày lễ ngày tết còn đốt tiền vàng mã.

Tần Thọ nghe đến đó, trong lòng vô cùng xúc động cảm kích, thề thầm nghĩ: “Mẹ nó ai nói sau này thế giới sẽ đi xuống? Đó nhất định là bị mù!”

Nếu đã xác định Tần lão gia tử có người chăm sóc, trong lòng Tần Thọ cuối cùng cũng không còn vương bận nữa, yên lặng truyền một luồng linh khí vào trong cơ thể của Thượng Oanh xem như hồi báo. Luồng linh khí này không tính là nhiều, nhưng đối với người bình thường cũng đủ cải thiện thể chất, không bao giờ ốm đau, sống lâu trăm tuổi, tuổi thanh xuân ít nhất là giữ lại hơn mười hai mươi năm so với người khác.

Đó coi như là báo đáp cho Thượng Oanh.

Xuống núi, Tần Thọ cũng không vội vã, mà đi đến từng nhà một chuyến, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì mạnh khỏe, cuối cùng hắc dùng khoản kiến thức về trận pháp của mình, bố trí trong thôn một pháp trận tụ linh đơn giản.

Đêm đến, Tần Thọ lại dùng phương thức báo mộng, đi đến từng nhà một lần, dùng hình tượng của chính hắc khi còn sống nói với mọi người một lời cảm ơn.

Ngày hôm sau, mọi người kể về cảnh trong mơ y hệt nhau, đột nhiên mọi người cả thôn xôn xao, cuối cùng người của cả thôn cùng nhau lên núi tế bái Tàn Thọ và Tàn lão gia tử.

Có pháp trận tụ linh này, thời mạt pháp ở Địa Cầu, tuy rằng không đến mức tạo động thiên phúc địa, nhưng cũng có thể làm cho người ở nơi này bình yên sống hơn trăm tuổi, thân thể khỏe mạnh, tài lộc dồi dào, hơn nữa phong cảnh cũng sẽ càng ngày càng đẹp hơn.

Trên thực tế, sau khi Tàn Thọ rời đi, vài thập niên sau thì nơi này mới bắt đầu nổi danh, vì nơi này đột nhiên có mấy trăm người sống đến một trăm hai mươi tuổi, còn có ông cụ chơi bóng rổ.

Theo người ngoài dò hỏi, người đời đã kinh ngạc phát hiện, trái cây và rau dưa ở nơi này, gà vịt thịt bò đều là nguyên liệu nấu ăn thượng hạng, vượt xa những nguyên liệu nấu ăn ở bên ngoài.

Sau đó thôn này nổi tiếng, con cháu lại hưởng hết vinh hoa phú quý, đồng thời bọn họ ghi nhớ lời dạy của tổ tiên, vẫn luôn chăm sóc phần mộ tổ tiên nhà họ Tàn.

Rời khỏi thôn, Tàn Thọ lại rơi vào mê man, hắn giống như quay về Địa Tiên Giới, nhưng lại không biết làm thế nào để quay về.

Trong mê man, hắn quay trở về trường tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông và đại học...

Dạo quanh một vòng trong thành phố quen thuộc.

Ngôi nhà nhỏ từng thuộc về hắn bây giờ vẫn bỏ trống, bên trong còn có một tờ giấy nhận giải ngôi nhà vĩnh hùng, rất sạch sẽ, xem ra có người thường xuyên lau dọn cho nó.

Hắn còn đi vào đó ở hai ngày, thấy người dọn dẹp phòng là một cô tình nguyện viên.

Sau khi vòng vèo ở Địa Cầu hơn mười ngày, bỗng nhiên có một ngày, Tần Thộ cảm giác có người đang gọi hắn, hắn đột nhiên đứng dậy, đẩy cửa sổ lao ra bên ngoài, bay vút lên trời, xuyên qua mây xanh.

Hắn kinh ngạc nhìn thấy, mặt trăng vậy mà lại ở rất gần Địa Cầu, càng lúc càng lớn.

Tần Thộ còn nhìn thấy bóng dáng của một gốc cây hoa quế vươn lên trên mặt trăng.

Lúc này Tần Thộ mới nhớ đến, hôm nay là ngày mười lăm tháng tám.

Nhưng vẫn đề ở đây, nơi này là Địa Cầu. Trên mặt trăng tại sao lại có cây hoa quế vương? Hơn nữa tại sao mặt trăng lại càng lúc càng lớn?

Đồng thời, còn cả có vệ tinh gì đó của Địa Cầu, kính thiên văn, tất cả người đi đường đều dừng lại, ngửa đầu nhìn lên mặt trăng không ngừng phóng to.

-Con thỏ, không có nhiều thời gian, vào đi.

Giọng nói của Ngô Cương vang lên.

Trong lòng Tần Thộ run lên, cũng không dừng lại, hắn lập tức lao ra khỏi Địa Cầu, đi theo ánh trăng.

Lúc này Tần Thộ mới phát hiện, không phải mặt trăng lớn hơn mà do có thêm một tầng không gian vặn vẹo giữa Địa Cầu và mặt trăng, không gian này giống như một chiếc kính lúp, phóng đại mặt trăng!

Cái bóng của cây hoa quế vương cũng không phải là cái bóng bìn

h thường, mà là một cánh cửa mở ra không gian vãn vẹo, bên trong cánh cửa là mặt trăng ở Địa Tiên Giới.

Tần Thộ vui mừng khôn xiết, lập tức xông vào cửa!

Sau đó cánh cửa đóng lại ‘rầm’ một tiếng, Tần Thộ nghe thấy được âm thanh của Ngô Cương:

-Con thỏ, con đường này gãy rồi, còn lại người tự cầu phúc đi. Sau khi rời khỏi đường hầm không gian, pháp lực của người sẽ tạm thời biến mất, một lúc sẽ quen thôi...

Chương 450: Thiên Đình sụp đổ

Chương 450. Thiên Đình sụp đổ

Tần Thộ còn chưa hiểu tình huống như thế nào thì con đường đang nguyên vẹn đột nhiên bị đứt gãy, âm thanh của Ngô Cương cũng biến mất theo.

Sau đó hắn chỉ cảm thấy một trận quay cuồng!

Tần Thộ bất giác ngã xuống, không gian xung quanh tan vỡ, hắn đã rơi vào thế giới bên ngoài!

Khi Tần Thộ nhìn xuống, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm, núi cao Đại Xuyên, cỏ thụ che trời, khí tức quen thuộc này, nơi này chắc chắn là Địa Tiên Giới!

Chỉ cần là Địa Tiên Giới, Tàn Thọ liền yên tâm, hấn quay đầu định bay lên, kết quả hấn kinh ngạc phát hiện, hấn không bay được!

Lúc này hấn mới nhớ tới lời nói của Ngô Cương, pháp lực của hấn sẽ biến mất một lúc...

Nếu chỉ một lúc, Tàn Thọ cũng yên lòng, cả người hấn ở giữa không trung, hai tay kéo quai hàm, nhìn lên bầu trời thầm nói:

-Pháp lực ơi, mau mau trở lại đi, thỏ gia ta đây muốn trở về mặt trăng gặp nàng ngọc! Còn cả mấy huynh đệ kia nữa... còn có cả Cậu Trần nữa, ông đây muốn chơi mẹ hấn!

Tàn Thọ hơi ngẩng đầu lên, lập tức tròn mắt kêu lên:

-Mẹ nó, Nam Thiên Môn đâu?

Chỉ thấy nơi vốn là có thể thấy được một góc Thiên Đình, giờ chỉ có một cây cột đứng trơ trọi lẻ loi ở đó...

Nhìn thấy cây cột kia, đột nhiên Tàn Thọ có dự cảm không tốt!

Nhưng mà ngay sau đó, hấn phát hiện hấn sắp rơi xuống!

-Tránh ra!

Tàn Thọ hét lớn...

Nam Thiệm Bộ Châu, có một tòa am trên núi Dương Sơn ở phía nam của Tây Lương Nữ Nhi Quốc, tên là Tụ Tiên Am!

Diện tích của Tụ Tiên Am không lớn, cả trước cả sau chỉ có ba gian nhà, bởi vì đã lâu đời rồi, lại không được tu sửa nên nhìn rách nát không chịu nổi. Chỉ có Tụ Tiên điện ở giữa vẫn còn chút sáng sủa, có vẻ như đã được sửa sang qua.

Giờ phút này, bên trong Tụ Tiên Điện, một nữ tử mặc phượng bào vừa kinh vừa sợ nói:

-Người là ai?

-Nữ Vương Bệ Hạ, đừng kích động, đừng căng thẳng.

Một nam tử đầu đội tinh quan sáng rực, người mặc kim sợi pháp y màu đỏ. Dưới chân đi đôi giày cảm tú, bên hông thắt một chiếc thắt lưng quý giá tinh xảo.

Nữ tử nghi ngờ nhìn nam tử, nói:

-Rốt cuộc người là ai? Tại sao lại bắt ta tới đây?

-Bản tiên chính là Như Ý chân tiên, hôm nay tình cờ đi ngang qua đây, thấy nơi này phong thủy rất tốt, chuẩn bị định cư ở đây. Nghe nói người là nữ vương ở đây, vì vậy bèn mang người tới để bàn bạc một chút về chuyện cư trú của bản đạo.

Như Ý chân tiên phát phát cái quạt trong tay, cười ha ha nói.

-Hóa ra là thượng tiên tới thăm, nhưng mà Nữ Nhi Quốc của ta chỉ là một đất nước nhỏ, sợ là không cung phụng được thượng tiên. Thượng tiên nên tìm một nơi khác... - Nữ Vương từ chối.

Như Ý chân tiên cười ha ha ba cái, sau đó nghiêm túc nói:

-Bản tiên gọi người đến đây không phải để thương lượng với người mà là để thông báo cho người một tiếng. Nghe cho kỹ đây, trong vòng ba trăm dặm quanh đây đều là lãnh địa của bản tiên, về sau không ai được phép xâm nhập vào! Nếu xâm nhập, nhẹ thì làm nô lệ, nặng thì chết!

Nữ Vương nghe vậy thì lập tức sợ hãi kêu lên:

-Không được!

Như Ý chân tiên cười như không cười nhìn Nữ Vương, nói:

-Không được? Người quan tâm đến Lạc Thai Tuyền kia sao?

Vẻ mặt Nữ Vương lập tức trở nên tái nhợt không còn chút máu.

Như Ý chân tiên cười ha ha nói:

-Bản tiên trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, trên trời dưới đất có cái gì mà không biết? Dưới núi có một dòng sông, gọi là sông Tử Mẫu, chỉ sau khi uống nước sông, nữ tử Nữ Nhi Quốc các người mới có thể sinh ra đời sau. Nhưng theo quy củ của các người, chỉ có thể sinh nữ, không thể sinh nam. Nếu sinh nam, cần phải lên núi uống nước Lạc Thai Tuyền kia!

-Lạc Thai Tuyền kia ở ngay địa bàn của bản tiên, người sợ bản tiên độc chiếm?

Nữ Vương không nói gì.

Như Ý chân tiên ngồi xuống, thản nhiên nói:

-Yên tâm, suối nước kia không có tác dụng gì nhiều đối với bản tiên.

Nữ Vương thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà Như Ý chân tiên lại nói:

-Nhưng bản tiên tu luyện âm dương điều hòa, cho nên, nếu các người muốn nước thì có thể đến lấy, nhưng bản tiên muốn các người hàng năm phải cung phụng cho bản tiên một trăm nữ tử để làm lộ đỉnh, giao dịch này, chắc là các người không lỗ đâu nhỉ?

(Lô đĩnh: nữ tu bị nam tu dùng để thải âm bổ dương, chuyên dụng để cung cấp nam tu sữa hấp thụ âm nguyên, đề cao công lực.)

Nữ Vương nghe xong thì giận tím mặt, lập tức đứng dậy nói:

-Không có khả năng! Đây là người đang cướp bóc!

Như Ý chân tiên nhìn Nữ Vương nói:

-Cướp? Nếu thật sự là cướp, bản tiên còn cần thương lượng với ngươi à? Đây chỉ là một vụ giao dịch, chỉ thế thôi.

Nữ Vương siết chặt nắm đấm, gần từng chữ một:

-Ngươi... Ngươi làm như thế không sợ bị trời phạt sao?

Như Ý chân tiên lập tức cười ha ha nói:

-Trời phạt? ha ha... Ai đến phạt ta? Thiên Đình sao? Ha ha... Cười chết ta mất! Thiên Đình đã...

Lời còn chưa dứt, trên trời truyền đến một tiếng hét sợ hãi:

-Cẩn thận.

-Có người đang rơi xuống! Người phía sau mau tránh ra! Cái người nam tử kia mau đứng về phía sau!

Như Ý chân tiên lùi về phía sau mấy bước theo bản năng, sau đó nghe thấy ‘rầm’ một tiếng!

Nữ Vương che lấy miệng nhỏ nhắn, không thể tin được nhìn một con thỏ béo mập vừa từ trên trời rơi xuống, rơi vào người Như Ý chân tiên đang hống hách, tạo thành một cái hố lớn!

Nữ Vương tiến lên nhìn kỹ lại, nàng thấy một con thỏ đang chống

mông bò dậy, gật gù đắc ý nói:

-A... Cứ tưởng là một cái đēm thịt, kết quả toàn là xương, mẹ nó đau chết ông đây. Đạo sĩ dần, về sau phải ăn nhiều thịt vào biết ch ư a?

Con thỏ vừa nói chuyện vừa bò lên khỏi cái hố, sau đó hất tai lên thì nhìn thấy khuôn mặt khả ái của Nữ Vương, không thể không nói bộ dáng của Nữ Vương này cực kỳ xinh đẹp, nếu ở Địa Cầu thì chắc chắn sẽ là tuyệt thế họa thủy, nhưng mà từ trước đến giờ Tàn Thọ vốn có sức đề kháng mạnh mẽ với nữ tử xinh đẹp, hơn nữa trong lòng hắn còn đang lo lắng cho trận chiến trên Thiên Đình cho nên không hề động tâm chút nào, chỉ hơi nhướn mày hỏi:

-Muội tử, đây là đâu? Người biết đường lên Thiên Đình không?

Vẻ mặt Nữ Vương ngẩn ra, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lại.

Đúng lúc này, trong hố truyền đến tiếng cười lạnh:

-Đập bản tiên xong còn muốn đi? Người...

-Xin lỗi, người chờ một tý!

Tàn Thọ ngắt lời Như Ý chân tiên, nhếch miệng cười với Nữ Vương, sau đó xoay người nhảy vào hố.

Sau đó trong hố truyền ra âm thanh giận dữ:

-Con thỏ, hãy ăn một kiếm này của ta!

-Răng rắc răng rắc...

-Kiếm của ta!

-Con thỏ, ăn một như ý của ta!

-Răng rắc rắc rắc...

-Còn có gì ăn ngon không?

-Như ý của ta... Phụt!

Chương 451: Câu Trần bị ép khổ

Chương 451. Câu Trần bị ép khổ

Nữ Vương Bệ Hạ tò mò nhìn vào bên trong hố, thấy Như Ý chân tiên vừa nãy vẫn còn đang vênh váo giờ đây phụt máu, hai mắt như gấu trúc ngã xuống, không rõ sống chết.

Con thỏ quay lại nhìn nàng cười một tiếng, khiến Nữ Vương sợ hãi vội vàng lùi lại.

-Muội tử, chạy cái gì? Ta đâu có ăn người. Hơn nữa, người biết đường lên Thiên Đình không? - Tần Thọ hỏi.

Nữ Vương bệ hạ run rẩy nói:

-Thiên Đình? Người đi Thiên Đình làm gì? Không phải Thiên Đình bị một tên yêu quái đáng sợ phá hủy rồi sao?

-Hả?

Trâu như vậy? Thiên Đình hủy rồi? Chuyện gì đang xảy ra thế? H

Hằng Nga có bị sao không? Ngọc Đế nữa? Câu Trần nữa? Tứ Ngự nữa? Thần Tiên của Thiên Đình đâu?

Lần đầu tiên Tàn Thọ chủ động nhảy vào lòng của một nữ tử, chen vào giữa hai bầu ngực, oa oa kêu lên! Nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên hắn không có chút tạp niệm nào, chỉ đơn thuần kêu loạn lên thôi... Hồi xong hắn liền thấy hối hận, nếu như hồi Tứ Phương đại đế, các vị chư thần trên trời, vị nữ vương này chắc còn biết đến. Nhưng mà Hằng Nga chẳng qua là một vị tiểu tiên thôi, ở trên Thiên Đình chỉ như là một cây kim dưới đáy biển, làm sao mà cô nàng này biết được Hằng Nga chứ?

Thiên Đình cũng hủy rồi, vậy thì phải chết biết bao nhiêu người? Trong số nhiều người như thế, quan trọng là số lượng chết là bao nhiêu? Thì ai lại đi quan tâm một tiểu tiên nữ nhỏ bé chứ? Nghĩ đến đây, lòng Tàn Thọ lo lắng như lửa đốt.

Nữ Vương bị con thổ bầu đau, nhưng cũng thành thật mà trả lời:

-Không rõ nữa, nhưng mà khi Thiên Đình bị nổ, là Tử Vi đại đế truyền tin đến các Hoàng Đế ở nhân gian. Ngài ấy nói, Đại diện thiên địa bị trọng thương nên bế quan, Lăng Tiêu Bảo Tọa bị gỡ bỏ, Thiên Đình đang chinh đốn, tạm thời đóng cửa Đại Thiên Môn và Tam Tiên Lộ. Còn về những thần tiên khác, hình như không có bị tổn hại gì, nhưng mà quần tinh đấu hình như là bị đánh rất thảm hại, bây giờ đều đang trọng sinh trên Phong Thần Bảng cả rồi...

Tàn Thọ vừa nghe thấy thế, thở phào nhẹ nhõm, nếu như lời của Tử Vi đại đế nói là thật, vậy những người mà hắn lo lắng chắc là đều không bị làm sao hết, còn về những vị thần tiên khác, chết thì chết thôi, dù sao cũng có thể phục sinh mà, hắn một chút đau lòng cũng không có.

Chỉ là Tàn Thọ buồn rầu, yêu quái gì mà lại trâu đến vậy, có thể gờ luôn cả Lăng Tiêu Bảo Tọa! Tên cháu trai này còn trâu hơn còn khi nhiều!

Thế là Tần Thộ lại hỏi:

-Người biết yêu quái nào làm ra chuyện này không?

Nương Vương bệ hạ lắc lắc đầu, biểu thị là không biết.

Ngay lúc này, trong cái hố lớn truyền ra một âm thanh:

-Người dám đánh ta... Hủy diệt pháp bảo của ta... Người hãy đợi đó, đại ca ta mà quay về, nhất định sẽ xử người như xé nát cái Thiên Đình đó vậy!

Tần Thộ vừa nghe, ánh mắt sáng lên, nhảy vào hố lớn, phóng lên cổ của Như Ý chân tiên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn đối phương, giống như đang nhìn một nữ tử đẹp lóa thể!

Như Ý chân tiên bị nhìn đến cả người nổi da gà, nhận thức được liền nắm chặt vạt áo, nói:

-Người muốn làm gì? Ta nói cho người biết, đại ca của ta chính là đại danh鼎鼎 khắp tứ phương Ngưu Ma Vương! Lúc đó khi đánh Thiên Đình, huynh ấy cũng có tham gia đó! Người...

Tần Thộ cười hí hửng nói:

-Huynh đài này, xưng họ như thế nào nhỉ?

Như Ý chân tiên nói:

-Ta đây chính là đại lực Ngưu Ma Vương...

Bốp!

Tần Thộ đưa tay lên tát một cái, đánh bay răng cửa của Như Ý chân tiên ra xa!

Tần Thọ cười hí hửng nói:

-Huỳnh đài, xưng hô sao đây?

-Nư Ý chân tiên. - Nư Ý chân tiên ngay lập tức trả lời.

Tần Thọ đá lông mày lên, vừa nghe thấy tên của đối phương, lại n gắng đầu lên nhìn cái người mặc trang phục gần giống như áo của nữ vương xinh đẹp, Tần Thọ ít nhiều gì cũng biết tính toán rồi.

Tần Thọ xem qua Tây Du Ký rất nhiều lần rồi, so với Phong Thần Bảng còn nhiều hơn, không dám nói thuộc đến mức có thể đọc ngược, nhưng phần nói về Nữ Nhi Quốc hắn đã coi đi coi lại tới mấy lần.

Trong nguyên tác, Nư Ý chân tiên chỉ là xuất hiện ở Nữ Nhi Quốc, cộng thêm một vị Nữ Quốc Vương, vậy tám chín phần mười đây chính là Nữ Nhi Quốc rồi!

Tần Thọ nằm mơ cũng muốn đến Nữ Nhi Quốc làm phò mã, hoặc là làm một vương gia phá của gì gì đó cũng được...

Hắn âm thầm đánh giá, ở Nữ Nhi Quốc căn bản là không có chuyện cưỡng đoạt dân nữ nhà lành, tám phần đều là tranh giành hắn, những ngày tháng như thế, thật là quá sung sướng...

Chỉ là hắn vụn vụn không thể ngờ được, ước mơ của hắn lại trở thành sự thật, thật sự đã đến được Nữ Nhi Quốc.

Đáng tiếc, con thỏ hôm nay đã không còn là con thỏ của năm đó nữa rồi, tâm tư của hắn ta đã không còn tha thiết mộng hậu cung phò mã nữa rồi, hắn bây giờ chỉ muốn biết Thiên Đình ra sao, Hằng Nga như thế nào mà thôi.

Thế là Tần Thọ quan tâm hỏi:

-Rất tốt, đây là đâu thế?

Như Ý chân tiên thật thật thà thà trả lời:

-Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Kinh Nữ Nhi Quốc, Giải Dương Sơn.

Tần Thọ tát thêm một cái tát, triệt để xác định vị trí của bản thân mình, sau đó lại hỏi:

-Lúc đánh Thiên Đình, là chuyện của trước đây bao lâu rồi?

Như Ý chân tiên suy nghĩ rồi nói:

-Đại khái là ba trăm năm trước rồi...

Tần Thọ vừa nghe, tròn mắt cũng muốn rớt ra, kinh ngạc nói:

-Hả?! Ba trăm năm trước?!

Trong lòng lại càng chửi lớn: “Mẹ nó thỏ gia ta đây đã hôn mê ba trăm năm rồi sao? Hay là bị rớt vào lỗ hồng thời gian nên mới đến đây? Nếu như là hôn mê, ta không có bị đói chết cũng được coi như là kỳ tích rồi?”

Nhưng mà rất nhanh thôi, Tần Thọ đã xác định được rồi, hẳn ta chính xác là đã hôn mê ba trăm năm hơn rồi... Nhưng chẳng qua là thời gian ở đây so với thời gian trên Địa Cầu không giống nhau, hẳn ta đã ngủ ba trăm năm, Địa Cầu chỉ mới qua mười năm mà thôi.

Cái này cũng không quan trọng, quan trọng đó chính là, Tần Thọ phát hiện, mọi chuyện có chút biến đổi lớn, Thiên Đình đóng cửa ba trăm năm còn chưa mở cửa lại, bọn họ đang làm gì trong đó thế?

Nếu đúng như lời nói của Nữ Vương, Thiên Đình cũng chỉ bị đập phá một số căn thôi mà, sau đó là có một số thần tiên trọng sinh, t hương vong không lớn! Hoàn toàn có thể tiếp tục mở cửa mà!

Nhưng mà bọn họ lại đóng cửa là tại vì sao?

Cùng lúc đó, Nam Cực Giáng Tiêu Cung, một nam nhân nho nhã mặc một thân tử bào, đứng bên ngoài cung điện, cất cao giọng nói:

-Đạo hữu, thương thế đã đỡ hơn chưa? Thiên Đình có thể mở cửa chưa?

-Không mở! Mở để làm gì? Mở rồi con thỏ chết tiệt đó nhất định sẽ quay về! Không mở! Đánh chết cũng không mở! Ai mở ta sẽ li ều chết với người đó!

Một giọng nói mang theo tiếng khóc truyền ra bên ngoài.

Chương 452: Câu Trần bị ép khổ (2)

Chương 452. Câu Trần bị ép khổ (2)

-Đạo hữu, vậy ngài cũng phải đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện xử lý công vụ chứ? - Nam nhân đó nói.

-Tử Vi đạo hữu, bên đó huynh đi chinh lý đi. Dù sao ta cũng không đi, ta bị hại cho thành ra thế này, ta mới không đi! - Câu Trần kêu lên.

Tử Vi đại đế cười khỏ nói:

-Nhân là do người trồng xuống, quả này, ta không thể tiếp nhận được. Vậy thì đợi thêm vậy...

Sau đó Tử Vi đại đế ngồi lên xe ngựa rời đi.

Trong Phong Tiêu Cung truyền ra âm thanh đập đồ và tiếng chửi rủa:

-Ngọc Đế, ngươi cố ý đúng không! Nhất định là ngươi cố ý rồi!

Tần Thộ vốn không biết trên trời xảy ra chuyện gì.

Đúng là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, trong lòng càng lo lắng, càng xem trọng, lại càng suy nghĩ tiêu cực, lại càng suy nghĩ lung tung hơn.

Tần Thộ thầm nghĩ: “Hay là tin tức truyền ra là giả? Tất cả các thần tiên trên Thiên Đình đều bị ăn thịt bởi tên ác ma khốn kiếp đó rồi chăng?”

Hắt xì!

Tần Thộ lau lau nước mũi, thầm nghĩ: “Mẹ nó, tên khôn kiếp nào chửi ta?”

Sau đó Tần Thộ lại hỏi Như Ý chân tiên nói:

-Nếu huynh đệ của ngươi đã tham gia công kích Thiên Đình, vậy rốt cuộc tình hình lúc đó là như thế nào?

Như Ý chân tiên đảo ánh mắt một vòng nói:

-Nói ra dài dòng lắm, nhưng mà, ngươi xem... trước tiên có thể nà

o tuột từ trên cổ ta xuống hay không, súng ống của người chọc m uồn ngộp chết ta rồi...

Mặt già của Tần Thộ đỏ lên, hóa ra là di chứng của việc ở trong n gực của nữ vương để lại, nên vội cầm súng nhét vào trong lòng, c úi người giấu hung khí, rồi nói:

-Đi lên trên nói.

Một cái bàn, một cái ghế, Tần Thộ ngồi rồi, Nữ Vương dâng trà, Như Ý chân tiên đứng ở một bên làm bộ đáng đáng thương nhìn Tần Thộ, rồi nói:

-Chuyện là như thế này, theo như ta được biết, tình hình chiến trư ờng lúc đó vô cùng khốc liệt...

-Khốc liệt như thế nào? - Tần Thộ quan tâm hỏi.

Như Ý chân tiên đáng vẻ đáng thương nói:

-Cái đó, đứng thì không tiện nói chuyện.

Tần Thộ vô cùng lý giải gật gật đầu, Như Ý chân tiên thầm mừng.

Cục diện xoay chuyển, Như Ý chân tiên quỳ xuống dưới đất, man g theo tiếng khóc nói:

-Nghe nói đại ca nhà ta lúc đó được gọi đi cứu người, ai biết được sau đó có một con khỉ lông lá, chỉ một cơn gậy đã đánh sập Nam Thiên Môn, sau đó thiên binh thiên tướng cũng xông ra, hai bên r ơi vào hỗn chiến.

-Lúc đó đại đế cũng ra tay, nhưng mà hình như có người bắt mẫn với ngài ấy, hai vị cao thủ cấp đại đế vây đánh một mình hắn ta, s au đó là đánh tới Cửu Thiên, cơ bản là đánh thành ra như thế nào thì cũng không ai biết rõ.

-Dù sao con khi đó rất là hung dữ, dẫn theo một đoàn yêu quái mất t đồ ngẫu đánh chiếm Thiên Cung, gỡ bỏ Lăng Tiêu Bảo Tọa.

Nhưng mà ta nghe Ngưu ca nói, tình hình lúc đó tuy là có chút rối loạn, nhưng hẳn cũng để ý đến một chi tiết kỳ quái.

-Chi tiết gì? - Tàn Thọ hỏi.

Như Ý chân tiên xoa xoa đầu gối nói:

-Có thể đổi tư thế hay không?

Cục diện lại xoay chuyển, xuất hiện trước mặt Như Ý chân tiên là thanh đao lớn dài ba mét của con hổ. Hắc khốc ngất nhìn hai món đồ trên mặt đất, một cái vỏ quả dưa, một cái là vỏ sấu riêng. Cuối cùng hẳn quỳ trên vỏ quả dưa, khỏ sở nói:

-Lúc đó đại ca ta phát hiện, có rất nhiều thần tiên đang nhường, rõ ràng là có thể đánh hơn bọn ta, nhưng lại đều không dùng sức, còn có một số người lên lút giúp chúng ta đánh lại bên đó. Với lại, chỉ cần bọn ta xông lên, bọn họ liền chạy trốn bốn phương... Cũng là nói, lần đó đi đánh Thiên Đình, căn bản là một trò cười.

Nhưng mà...

Như Ý chân tiên vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng lại nhìn vỏ sấu riêng bên kia, cuối cùng vẫn là bỏ cuộc, tiếp tục nói:

-Nhưng mà ta nghe nói, sau cùng có một tên đại ma vương xuất hiện, ngay cả đại đế cũng không chặn được hắn ta, đó là một tên có cái miệng rất rộng gặp cái gì ăn cái đó, những chỗ đi qua, không để lại thứ gì.

Mọi người thấy tình hình không đúng, vội vã bỏ chạy đi mất. Rồi sau đó như thế nào, chúng ta đều không ai rõ...

Tần Thọ nghe xong liền bị sặc, trong lòng thầm chửi mắng: “Mẹ nó, lại còn có một tên ma vương chó má! Tên cháu trai này, sao lại học chiêu này của thổ gia ta thế!”

Hắt xì!

Tần Thọ lại lau lau mũi nói:

-Thật con mẹ nó, kẻ nào lại đang chửi ta thế!

Sau đó Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Sau đó thì sao?

Như Ý chân tiên nói:

-Nhưng mà con khi đó hình như đã đánh ra chân hỏa, một đường đánh thẳng đến Đâu Suất Cung, có người nhìn thấy hình bóng của Đạo Tổ hạ xuống, hắc ta đa phần là lạnh ít dữ nhiều rồi.

Tần Thọ co lông mày lại, nhưng hắc ta không hề lo lắng cho con khi, nếu theo như trong Tây Du Ký, con khi đó cả kiếp này đều là nhân quả, Lão Thái Quân sẽ không bỏ mặc hắc ta. Thế là, Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Sao đó thì sao?

Như Ý chân tiên lại nói:

-Sau đó nữa ta cũng hết biết rồi, chỉ là nghe đại ca nói, sau khi bọn họ lui về sau hai tháng nữa, Như Lai Phật Tổ đã đi đến Thiên Đình, sau đó một ngọn núi hạ xuống. Hình như con khi đó chưa chết, chỉ là bị trấn áp thôi.

Tần Thọ ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm, biết mà, tuy là tình tiết

khởi nguồn của câu chuyện đã được thay đổi, nhưng kết cục cũng không có khác biệt gì.

Tính toán thời gian Tôn Ngộ Không cũng đã bị trấn áp hơn ba trăm năm hơn rồi, thêm hơn một trăm năm nữa sẽ được cứu thoát thôi.

Nhưng mà Tàn Thọ không thèm quan tâm cái gì gọi là hiệp ước với Phật Tổ, Tôn Ngộ Không là bạn của hắn, là huynh đệ vì hắn mà lên núi đao xuống biển lửa, giết đến Thiên Đình.

Hắn chưa về thì thôi, nếu đã quay lại rồi, nhất định phải cứu con k hỉ ra! Hắn không tin là, bùa chú của Như Lai Phật Tổ có thể cản đ ược một ngum của hắn!

Nghĩ đến đây, mặt già của Tàn Thọ đỏ lên, trong lòng cười lâm bả m nói:

“Ấy, người ta nhân vật chính trong sách, đều là lực lưỡng cao ba t hước, mấy thanh bảo đao, vô cùng sắc bén, đi khắp thiên hạ. Đến phiên của ta, chỉ có thể dựa vào cái miệng... Ya...”

Nói đến đây, Tàn Thọ lại lần nữa chuyển sự chú ý lên thực lực thật sự, trải qua trận đại chiến ở Nam Thiên Môn, Tàn Thọ càng cảm thấy, bản thân mình thật sự cần phải tu luyện một phen, nếu thực l ực không đủ, chẳng phải là hại đến bạn bè sao?

Một người chết thì thôi đi, kéo theo một đám huynh đệ chết chung thì coi ra gì chứ?

Nói thêm, lỡ như bạn bè tới chậm một bước thì sao? Chẳng lẽ vừa hay để bọn huynh đệ hốt xác sao?

Cho nên, Tàn Thọ đã quyết định con đường sau này của hắn, mặc kệ ai là thánh nhân hay không thánh nhân.

Khi hấn ở Nam Thiên Môn chịu tội, không hề có thánh nhân nào ra giúp đỡ hấn cả!

Chương 453: Gõ trúc rỗng

Chương 453. Gõ trúc rỗng

Với lại còn một đám nguy hiểm, hoàn toàn đều vô duyên vô cớ mà có! Ví dụ như Câu Trần, đầu óc toàn nghĩ đến chuyện làm sao giết hấn, những lúc như vậy ai đi cứu hấn chứ?

Nếu như thánh nhân đã không bảo vệ được Tàn Thộ, vậy thì Tàn Thộ chỉ có thể bỏ xuống hết tất cả trách nhiệm, tu luyện tự mình bảo vệ mình!

Nghĩ đến đây, Tàn Thộ nhìn sang Như Ý chân tiên rồi hỏi:

-Vị huynh đài này, còn chuyện gì chưa nói ra nữa không?

Như Ý chân tiên ra vẻ đáng thương nhìn nhìn Tàn Thộ nói:

-Đại ca của ta là Ngưu Ma Vương, ngài xem... có thể nào...

Tàn Thộ tròn tròn hai mắt lên nói:

-Nếu đại ca người không phải là Ngưu Ma Vương, thả gia ta đây sớm đã mang người đi hàm rồi! Mang những bảo bối đáng tiền trên người người đang có giao ra đây, đừng có mà giở trò, chộc giận thả gia ta, ăn người rồi ta sẽ tính tiếp.

Như Ý chân tiên vừa nghe nói bảo bối đáng tiền, ngay lập tức khó c ngát:

-Thỏ gia, những món bảo bối đáng tiền đều bị ngài răng rắc răng r ắc ăn hết rồi, trên người ta làm gì còn thứ gì đáng tiền nữa chứ?

Tần Thọ nói:

-Đưa cho ta tất cả túi tu di trên người đây, và cởi hết y phục luôn, sau đó tìm chỗ chơi đi.

Sắc mặt của Như Ý chân tiên vô cũng khó coi, nhưng mà đối diện với con thỏ hung hăng này, cách tốt nhất vẫn là thật thật thà thà là m theo cởi hết sạch ra, ném cái túi tu di sau đó co đuôi bỏ chạy.

-Thượng tiên, ngài cứ như thế mà thả hấn đi sao? Không sợ hấn đi tìm đại ca của hấn rồi quay lại gây phiền phức cho ngài sao? - Nữ Vương hỏi.

Tần Thọ không quan tâm nói:

-Không sao đâu, thỏ gia ta thần công cái thế, không sợ những phiền phức nhỏ này.

Trong lòng lại bổ sung thêm một câu: “Không thả đi thì có thể là m gì chứ? Con mẹ nó, hấn ta là thúc thúc của Ngưu Đại Lực! Cướp của hấn là đã không nhân đạo rồi, chẳng lẽ ta mang hấn đi hầm hay sao?”

-Muội tử, ta đã cứu ngươi một mạng, ngươi xem, làm sao báo đáp ta đây?

Tần Thọ quay đầu hỏi, hấn không phải là đang trêu ghẹo Nữ Vương nhà người ta, bây giờ hấn chỉ muốn tu luyện. Trong các yếu tố tài lữ pháp địa của tu luyện, lữ có thể không, nhưng mà tài, pháp,

địa, là những yếu tố không thể thiếu được.

Bây giờ Tần Thộ vẫn còn rất nghèo, việc cần làm là gà qua hầm gà, ngỗng qua thì nhỏ lông, tích tiểu thành đại!

Cho nên, cây trúc của Tần Thộ lần này gõ trên đầu của Nữ Vương.

Nữ Vương không ngạc nhiên, ngược lại có chút vui mừng mà hỏi:

-Ồ? Vậy thượng tiên muốn ta báo đáp ngài như thế nào đây ạ?

Tần Thộ hơi suy nghĩ, muội tử này chẳng lẽ thích bị ngược? Như vậy cũng không sao, việc hiện tại gấp nhất với hắn là tìm được đường lên Thiên Đình xem thử Hằng Nga có bị sao không. Hắn cũng nhìn ra được, vị Nữ Vương này đối với hắn có mưu đồ, nhưng hắn lại không muốn có mối quan hệ không rõ ràng với Nữ Vương, thế là nghĩ ra một điều kiện quá đáng, tùy ý trêu chọc nói:

-Ba ngàn giai lệ hậu cung, người có đáp ứng được không?

Trong trí nhớ của Tần Thộ, trong Tây Du Ký, Nữ Nhi Quốc là thế giới ngay cả một nam nhân cũng không có!

Ở trong Kinh Hoa Duyên là nữ nhân làm chủ nhà, nam nhân là nô lệ của nữ nhân.

Trong nhiều phiên bản của phim Tây Du Ký Nữ Nhi Quốc, nữ nhi đều có cảm giác chán ghét nam nhân, cho nên hắn đề xuất ra để cho ba ngàn giai lệ hầu hạ hắn, hắn cảm thấy, như vậy sẽ rất làm khó đối phương, đối phương nhất định sẽ không chấp nhận.

Nếu không chấp nhận, đối phương chỉ cần da mặt mỏng hơn chút, như vậy nhất định sẽ thấy ngại ngùng.

Chỉ cần nàng ta thấy ngại ngùng, Tần Thộ sẽ nhân cơ hội đưa ra y

êu cầu tốt hơn.

Còn về ba ngàn hậu cung, hẳn thật sự là lười biếng nhận.

Hắn vẫn luôn tôn thờ đó là, nhà có hiền thê, sẽ không gây tai họa, nữ nhân nhiều hơn sẽ chỉ có phiền phức, câu triết lý này chưa bao giờ sai.

Kết quả Nữ Vương nhếch miệng cười một cái:

-Ở đây là Nữ Nhi Quốc, ba ngàn giai lệ thật không yêu cầu nào dễ hơn! Ta chuẩn bị cho ngài năm ngàn giai lệ, tự bản thân ngài đi chọn ra ba ngàn giai lệ, nếu như điều thích, vậy cho ngài hết cũng được!

Tần Thộ ngay lập tức tròn mắt lên hỏi:

-Thật không? Hào sảng như vậy sao?

Nữ Vương kiêu ngạo nói:

-Tốt xấu gì ta cũng là vua của một nước, quyết định này vẫn có thể làm được. Thượng tiên, còn cần gì nữa không?

Tần Thộ nhếch miệng nói:

-Vậy thì... vậy thì để sang một bên khoan hãy nói, nếu người đã trêu như vậy, chỗ các người có cam linh tinh không?

Nữ Vương nghe xong sửng sốt, thăm dò hỏi:

-Ý ngài muốn nói là loại cam linh tinh mà ngày trước Thiên Đình đã ban phát sao?

Tần Thộ gật gật đầu...

Nữ Vương khó xử lắc lắc đầu nói:

-Cái đó... Thật sự không có.

Tần Thộ lại nói:

-Hồng linh tinh cũng được, thổ gia ta đây cũng không kén ăn.

Nữ Vương cười khỏ:

-Thượng tiên, sợ là ngài chưa bao giờ hạ phàm đúng không? Linh tinh là dùng để giao dịch giữa tiên nhân, người bình thường giao dịch, căn bản không dùng đến linh tinh. Với lại, cũng rất ít có linh tinh được truyền đến nhân gian. Dù cho là trong kho của hoàng thất, cũng chỉ có hai mươi mấy miếng hồng linh tinh mà thôi.

Tần Thộ sớm đã nghe qua linh tinh rất ít lưu thông ở Địa Tiên Giới, chỉ là không ngờ đến lại ít đến mức độ này.

Tần Thộ chép miệng nói:

-Vậy các người có công pháp tu luyện không?

-Tiên pháp thì không có. - Nữ Vương trực tiếp nói.

Tần Thộ nói:

-Có công pháp Luyện Khí Hóa Thần không?

Nữ Vương suy nghĩ một lúc rồi cười khỏ nói:

-Thượng tiên, Nữ Nhi Quốc chúng ta chỉ là một vương quốc nhỏ, một vương quốc nhỏ có được tu sĩ làm quốc sư đã là không tồi rồi, đi đâu mà tìm được công pháp đây? Có công pháp, thì chỉ có Tu Chân quốc độ, địa vị đương nhiên cũng không giống nhau rồi.

Tần Thọ than thở một hơi rồi nói:

-Vậy thì thôi vậy, người có biết Ngũ Chỉ Sơn đi thế nào hay không?

Nữ Vương lắc lắc đầu:

-Không biết rõ nữa.

Tần Thọ triệt để cạn lời, nhưng có một điểm hắn rất hiểu rõ, trong Tây Du Ký, thầy trò Đường Tăng một đường đi về hướng tây rồi đến Tây Thiên. Nữ Nhi Quốc là nửa đường bọn họ gặp phải, vậy thì muốn tìm được Ngũ Chỉ Sơn, chỉ cần đi thẳng về hướng Đông là được rồi.

Tần Thọ quơ quơ tay, đang chuẩn bị cáo từ.

Ngay tại lúc này, Nữ Vương đột nhiên tiến lên phía trước nói:

-Thượng Tiên, ngài phải đi rồi sao?

Tần Thọ nói:

-À, nếu không thì sao nữa? Ở lại ăn cơm? Sợ các người nuôi không nổi đó.

Cũng không biết Nữ Vương đang có chủ ý gì, mắt to xoay một vòng:

-Thượng tiên, tuy là ta không biết Ngũ Chỉ Sơn đi như thế nào. nhưng chúng ta có một tấm địa đồ, tấm địa đồ là do tổ tiên truyền lại, nghe nói là hầu hết các lục địa phía nam đã được vẽ. Có lẽ có sẽ có tác dụng với ngài đó.

Chương 454: Đúng là hủy hoại tuổi thơ mà

Chương 454. Đúng là hủy hoại tuổi thơ mà

Tần Thộ vừa nghe, đôi mắt sáng lên, hắn bây giờ là đang thiếu gì nữa?

Tần Thộ tỉ mỉ suy nghĩ, hình như hắn ta còn thiếu tiền, thiếu người, thiếu nữ nhân, thiếu công pháp... Những thứ còn thiếu cũng rất là nhiều, nhưng thiếu nhất vẫn là tấm bản đồ này.

Thế là Tần Thộ không nói hai lời, trực tiếp biến thành một con thỏ lớn cao đến một mét tám, đưa tay ôm lấy eo của Nữ Vương, xông ra miếu hoang, nhảy một cái bay lên trời, trực tiếp bay về phía Tây Kinh Nữ Nhi Quốc.

Sau khi vào cửa thành, Tần Thộ liền phát hiện đi theo Nữ Vương thật sự có nhiều điều tốt, không đợi hắn ta nói lời nào, chỉ thấy trước mắt tiếng ngựa rầm rầm vang lên, một đoàn nữ kỵ binh dừng mãnh xông tới, Tần Thộ bị vây chặt!

Tần Thộ cười nói:

-Nữ Vương bệ hạ, các người đều hoan nghênh ân nhân như vậy hay sao?

Nữ Vương khẽ đỏ mặt, vội vàng nhảy khỏi lồng ngực của Tần Thộ, đưa tay chỉ huy nói:

-Được rồi, đều lui hết cả đi. Là vị thượng tiên này đã cứu trăm, đây là ân nhân của trăm.

Một đoàn nữ binh sĩ hiển nhiên là nghĩ không thông, một con thỏ tinh làm sao lại có thể trở thành thượng tiên được chứ, nhưng mà từng người từng người một cũng đều rút lại binh khí, lùi ra sau mấy bước mở ra một con đường.

Tần Thộ nói:

-Đáng lẽ sớm nên như thế rồi, chơi thương? Nữ nhân làm sao chơi lại nam nhân.

Lời này vừa nói ra, trong đoàn nữ binh liền có người không hài lòng, vị nữ tướng quân đầu đội tử kim hoàn, trên người mặc tử kim giáp này hừ lạnh một tiếng nói:

-Chúng ta năm tuổi đã theo đại sư giỏi thương pháp nhất bắt đầu luyện thương, tự hỏi thời gian huấn luyện không yếu hơn nam tử hán, tại sao lại không ngang hàng được với nam nhân chứ?

Tần Thộ biết mình đã nói sai lời rồi, nhưng mà đây là lúc nói chuyện thay nam nhân, làm sao có thể nhường bước được?

Thế là Tần Thộ ha ha cười lớn:

-Các người năm tuổi đã bắt đầu luyện thương, nam nhân chúng ta vừa sinh ra đã luyện thương rồi đó, với lại thương pháp còn biến hóa khôn lường, làm không tốt miệng còn... Khụ khụ còn có thể bắn chim xuống. Lớn giống như người bây giờ, cơ bản mọi người đều có thể bắn xuyên không trung, bắn lên chín tầng trời... à... bắn máy bay tinh. Các người có thể làm được không?

Hiển nhiên từ trước đến giờ chưa có một nam nhân nào miệng mồm ba hoa đi so sánh với nữ tướng quân như vậy, thậm chí nàng còn chưa nhìn thấy nam nhân, lập tức bị những lời này của Tần Thộ làm cho ngây người ra, gương mặt anh tuấn bị chọc ghẹo đến đỏ lên, nửa ngày sau mới trả lời lại một câu:

-Bọn họ luyện thương pháp gì mà lại lợi hại như thế, còn thiếu niên thì đánh chim, trưởng thành rồi đánh máy bay tinh? Giết yêu quái sao?

Tần Thộ cũng không suy nghĩ mà trả lời lại một câu:

-Thương pháp bắn máy bay!

Nữ Vương giải thích một hồi với Tần Thộ, trên đường đi cũng nói vài câu, biết được là những lời từ trong miệng con thỏ này nói ra chưa chắc là lời thật, với lại, những chuyện nàng biết cũng nhiều hơn kiến thức của vị nữ tướng quân đó, hiển nhiên cũng biết được nam nhân bên ngoài kia không hề lợi hại như thế.

Nhưng mà Nữ Vương tâm tư tinh tế, không có vạch trần ra, mà chỉ mỉm cười nhẹ nhàng:

-Thượng Quan tướng quân, người dẫn đội Phi Yến quay về đi, trẫm dẫn ân công tiến cung.

Tần Thộ vừa nghe tiến cung hai chữ này, theo bản năng liền khép chân lại, bổ sung nói:

-Đi vào Hoàng cung.

Nữ Vương nhếch môi cười nói:

-Ừm, đi vào Hoàng cung.

Sau đó, Nữ Vương còn phong tình vạn chủng liếc nhìn bên dưới của Tần Thộ...

Tần Thộ nhận thức được điều đó nên khom người lại, giấu cây bút chì của mình đi thật kỹ, một giọt nước cũng không lộ ra ngoài!

Nhưng mà Tần Thộ suy nghĩ giây lát, hắ ở một đất nước toàn nữ nhân thì sợ cái gì! Đạo này, lưu manh còn sợ bị nữ nhân dở trò lưu manh?

Còn về trang bị nhỏ?

Đó không phải là vấn đề, đối với con một thỏ đã học được cách biến lớn, bất kể lúc nào cũng có thể cho mọi người mở mang tầm mắt cái gì gọi là một cột trụ trời, hoặc là sủng phá núi Thái Sơn vân vân.

Chẳng qua là, trong lòng của thỏ ngoài Hằng Nga ra, đối với những người khác không mấy hứng thú nữa mà thôi.

Đi cả một đoàn đường, ánh mắt của Tần Thộ không hề dừng lại, chỉ cần là những nơi đi qua, hắ đều nhìn gương mặt của bọn họ, nhìn ngắm hai ngọn núi của các nữ tử, nhìn suốt... lại cảm thấy không có gì để ngắm.

Không phải là do Tần Thộ gây rối, hắ ta chỉ không tin là một vương quốc rộng lớn như thế ngay cả một nam nhân cũng không có!

Hắ ta chỉ cảm thấy tác phẩm Kinh Hoa Duyên viết chi tiết hơn về Nữ Nhi Quốc, đó là Nữ Nhi Quốc là một đất nước do nữ giới nắm quyền, nhưng suốt cả một con đường, hắ ta phát hiện ra rằng từ khi nam nhân ở đây thích nhét hai cái bánh hấp lên ngực, hoặc một số nữ tử sinh ra trên đất nước này vốn diện nước không đầy đủ, ngoài ra hắ thực sự không thấy có sai sót lớn nào.

Khi đến Hoàng cung, Tần Thộ đã hoàn toàn từ bỏ, bởi vì những nữ nhi ở đây đều là vệ binh, ai ai cũng mặc một bộ chiến giáp, nón giáp hoàn toàn giống như một nam nhân, trước sau đều bằng phẳng, cho nên dù cho ngực lớn ngực nhỏ, thì cũng bị áo giáp ép vào hết rồi, cũng chỉ có vậy thôi.

Tần Thộ cũng chẳng nhìn ra được điều gì...

Nữ Vương không dẫn hần đến Kim Loan Điện, mà là đi vòng qua Kim Loan Điện, đến một nơi tương đối yên tĩnh, cảnh sắc nhỏ nhẽ, có núi giả, có hồ nước, có cả vườn hoa.

Hai người mỗi người ngồi một góc, Nữ Vương hỏi:

-Thượng tiên, uống gì không?

Tần Thộ muốn gọi thẳng tên họ đối phương, nhưng lại không biết nên gọi sao đây.

Gọi Nữ Vương điện hạ sao?

Hần ta có chút không gọi ra được, bởi mỗi lần muốn gọi, cũng đều vô ý mà nghĩ đến nào là áo da, nào là roi da, nào là đèn cây trên Địa Cầu...

Sau đó sẽ nghĩ lệch đi.

Gọi cái khác thì lại không biết nên gọi gì?

Hần ta cũng không biết nên gọi sao cho hợp lý.

Nữ Vương nhận ra được suy nghĩ của Tần Thộ, thế là nói:

-Họ thật của ta là Bách Lý, khi mẹ ta sinh ta ra đúng lúc đang giao chiến với vương quốc láng giềng, ta được sinh ra trên chiến trường, cho nên lúc đó mẹ ta đã đặt cho ta một cái không mấy nữ tính tên là--- Tùy Quân.

Tần Thộ sửng sốt, tên của một nữ tử lại được đặt là Tùy Quân, hẳn ta rất muốn nói cái tên này nghe rất là kỳ lạ. Nhưng cũng đồng thời thấy được, lúc bây giờ, chiến tranh tàn khốc như thế nào, một nhóm nữ nhi cùng với một nhóm nam nhi của nước láng giềng đánh nhau, ngay cả nữ vương đang mang bầu mà cũng phải ra trận g

iết địch... ý nghĩa của cái tên gọi Tùy Quân này, sợ là còn có hàm ý nói chết theo quân trên chiến trường.

Ý cũng là nói, mẹ của nữ vương, ngay từ lúc bắt đầu đã có ý muốn mang nàng cùng chết theo...

Chương 455: Đúng là hủy hoại tuổi thơ mà (2)

Chương 455. Đúng là hủy hoại tuổi thơ mà (2)

Nghĩ đến cảnh tượng đầu rơi máu chảy, Tần Thộ nhin không được lắm bầm một cái:

-Bách Lý Tùy Quân...

-Thượng tiên, ta nên gọi ngài là gì đây? Bách Lý Nữ Vương hỏi.

Tần Thộ trả lời một cách tự nhiên:

-Tần Thộ.

Đến thời điểm hiện tại, Tần Thộ sớm quen phản ứng của người khác rồi, cũng lười biếng giải thích, những thứ còn lại để cho đối phương tự lĩnh ngộ đi.

Bách Lý Tùy Quân nhếch môi cười một cái:

-Thành tiên rồi, đúng là cũng trường thọ.

Tần Thọ nghe thấy những lời này trong lòng vô cùng dễ chịu, đôi khi cũng có cái nhìn khác với nữ tử tên Bách Lý Tùy Quân này, suốt trên đường đi, những cử chỉ và lời nói của nữ tử này đều là suy nghĩ cho người bên cạnh, chứ không phải loại quốc vương ngạo mạn cố chấp, chỉ coi chính mình là cái rốn của vũ trụ.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, có người đi vào bẩm báo:

-Bệ hạ, chuyện mà bệ hạ yêu cầu, chúng thần đã chuẩn bị xong rồi. Bây giờ bệ hạ đi xem luôn hay lát nữa ạ?

Bách Lý Nữ Vương nhìn về phía Tần Thộ, cười nói:

-Phản lễ đáp ứng người đã chuẩn bị xong rồi, thượng tiên có muốn đi xem không?

Tần Thộ sửng sốt:

-Phản lễ? Phản lễ gì chứ?

Sau đó đột nhiên Tần Thộ ngộ ra, trong lòng gào thét: “Con mẹ nó! Nữ tử này không phải thật sự chuẩn bị ba ngàn mỹ nữ cho ta đấy chứ? Không đúng, là năm ngàn mới đúng... Mẹ nó... ra tay cũng hào phóng quá? Mẹ nó... tốc độ chuẩn bị này cũng quá nhanh đấy?”

-Thượng tiên, bây giờ ngài có muốn đi xem thử không? Chọn lựa một chút?

Bách Lý Nữ Vương tùy ý hỏi, trong lòng Tần Thộ lại không mấy gì vừa lòng.

Chọn một chút? Lời này nói ra cũng dễ nghe quá rồi.

Bất luận như thế nào, Tần Thộ cũng là đến từ Địa Cầu, dù cho đã cắt đứt đi nỗi nhớ nhung chốn hồng trần, nhưng mà, vẫn còn có c

hút suy nghĩ gì đó bám rễ trong lòng hấn ta.

Nữ Vương này cũng là nữ tử mà, nhưng mà câu nói chọn một chút của nàng, lại cực kỳ nhẹ nhàng, giống như là thứ Tần Thộ chọn không phải là ba nghìn mỹ nữ, mà là ba nghìn món đồ gì đó.

Nàng dường như chẳng đáng để quan tâm đến sự tự do, hạnh phúc của ba nghìn nữ nhi như nàng!

Một trái tim lạnh giá như vậy, thật sự khiến Tần Thộ sùng sốt.

Nhưng mà Tần Thộ vẫn là gật gật đầu, biểu tình là đồng ý muốn đi xem thử.

Suy nghĩ của Tần Thộ rất đơn giản, dựa theo tính cách của Nữ Vương, năm nghìn nữ nhi đi theo hấn ta, vẫn còn hơn là ở lại đây, dù sao thì Nguyệt Cung cũng cần người dọn dẹp, hấn ta cũng không ngại tuyển thêm nhiều mỹ nữ đi qua đi lại nhìn cho đã mắt.

Bách Lý Nữ Vương cũng nhận thấy trong ánh mắt của Tần Thộ có gì đó không đúng, nhưng mà dựa vào sự thông minh của nàng, cũng không đoán ra được sao con thỏ này lại thay đổi sắc mặt.

Bách Lý Nữ Vương vừa đi vừa nói:

-Thượng tiên không cần lo lắng, năm nghìn mỹ nữ tuy là tìm được có hơi nhanh, nhưng về chất lượng thì ngài cũng yên tâm đi. Tuỳet đối là quốc sắc thiên hương, đẹp nhất nước ta! Bởi vì khi họ được sinh ra, chúng ta đều sẽ có người thống kê, thường xuyên theo dõi, đều có ghi chép lại hết. Chính bởi vì những ghi chép của chúng ta đều rất chi tiết, cho nên ta vừa đưa ra yêu cầu, họ chỉ cần dựa theo đó mà chọn lọc ra thôi, sau đó cho người đi bắt lại, cho nên tốc độ rất nhanh.

Càng nghe sắc mặt của Tần Thộ còn đen lại, hấn ta đột nhiên phát hiện, hình như hấn ta vừa cứu phải một nữ tử còn xấu xa hơn cả

Như Ý chân tiên!

Thậm chí Tàn Thọ còn do dự, hay là gọi Như Ý chân tiên quay lại.

Nhưng mà điều khiến hắn ta không vui nhất, nữ vương của Nữ Nhi Quốc này so với hình tượng nữ nhi si tình trong Tây Du Ký khiến cho rất nhiều trái tim của nam lẫn nữ phải thương xót, hoàn toàn không giống một chút nào! Đúng là hủy hoại tuổi thơ mà!

Không vui!

Cực kỳ không vui!

Nhưng mà cứ đi rồi đi, Tàn Thọ phát hiện có gì đó không đúng...

Đầu tiên kiến trúc bốn châu kết cấu không đúng, vừa rồi còn đang là đình đài lầu các, bây giờ đã biến thành khu lều nhỏ rồi!

Tiếp theo cách ăn mặc của những người tại đây cũng không đúng, vừa rồi con đang lăng la tơ lụa, quân giáp, giờ đều y phục đều là vải xám đơn giản.

Cuối cùng là khí thế không đúng, tại sao càng đi càng tỏa ra không khí quẩn rũ vậy?

Chẳng lẽ đây là mỹ nữ cực đỉnh của Nữ Nhi Quốc, đều là mùi vị mỹ nữ? Tàn Thọ đang suy nghĩ lung tung, Bách Lý Nữ Vương đã dẫn theo Tàn Thọ đến một cánh cửa.

Bách Lý Nữ Vương cười nói:

-Tàn thượng tiên, xin mời, bên trong là thứ mà ngài cần, năm ngàn năm giai lệ. Đây đều là tuyệt đỉnh mỹ nữ trong ghi chép của chúng ta!

Tần Thộ nghi hoặc nhìn Bách Lý Nữ Vương, nàng ta chắc là tuyệt đỉnh mỹ nữ, mà không phải là tuyệt đỉnh sâu thối chứ?

Tuy trong đầu không tin tưởng lắm, nhưng Tần Thộ vẫn đẩy cửa lén ra!

Giây phút đó, trong đầu Tần Thộ đang xẹt ngang qua bức tranh rất nhiều mỹ nữ, đương nhiên, những bức hình này tự động lọc ra mỹ nhân của các đảo quốc trên Địa Cầu, không còn cách nào, tuy rằng trước đây hắn đều lẫn lộn mỗi ngày với những mỹ nữ đó, nhưng hiện tại cách nhìn của hắn đã không như trước rồi.

Ở Thiên Đình ngắm qua đủ loại vẻ đẹp đơn thuần tự nhiên của các tiên nữ, giờ nhìn lại những nữ tử này, đã không thể tiếp tục ngắm nữa rồi.

Cũng giống như đã xem quen Triệu Lệ Dĩnh, quay đầu lại ngắm nhìn Phượng tỷ thì sẽ thấy nhan sắc đó rất bình thường, đó gọi là tự mình chuốc lấy khổ.

Trong đầu hắn hiện lên đương nhiên là những mỹ nữ có sắc đẹp tự nhiên, cũng chính là Bách Hoa tiên tử, Hà tiên cô, Hằng Nga... những sắc đẹp này mới gọi là tuyệt đẹp. Tuy nhiên một giây sau đó ó đập vào mặt lại là...

-Hả!

Tần Thộ mở to mắt nhìn những quả cầu nhảy lung tung phía trước, con người đều đỏ lên rồi! Tần Thộ chỉ vào những đôi tai dài, mặt đỏ, cả người đều là lông trắng, hét lên:

-Đây là gì thế?!

Nữ Vương Bách Lý kinh ngạc mà nói:

-Mỹ nữ đó... siêu cấp mỹ nữ trong thảo tộc.

Một miệng máu của Tần Thộ suýt chút nữa bị tức tới phun ra, lập tức nhảy dựng lên, nắm cổ áo Nữ Vương Bách Lý, nước bọt bay tít tung kêu lên:

-Dầu gì thổ gia ta đây cũng là thần tiên! Thần tiên hiểu không? Đã sớm thoát ly hứng thú làm dã thú cấp thấp rồi! Người tìm một bầy thổ cái để cho ta đập?!

Phốc!

Bỗng nhiên, bốn phía xuất hiện một đám nữ binh không biết từ chỗ nào, trực tiếp dùng trường thương chĩa vào trên người Tần Thộ, càng quá phận là còn có một cây trường thương chỉ ngay cúc hoa của Tần Thộ!

Tần Thộ lập tức cảm thấy hoa cúc lạnh lên, nhanh chóng tát một cái đẩy cái mũi thương kia ra.

Chương 456: Lại gào nữa

Chương 456. Lại gào nữa

Chúng nữ binh thấy vậy, hô to một tiếng:

-Có thích khách, giết!

Nữ Vương Bách Lý vội vàng hô:

-Dừng tay!

Tất cả nữ binh lập tức dừng tay.

Nữ Vương Bách Lý phát tay nói:

-Được rồi, các người đều lui ra đi.

Rất nhiều nữ binh đều lui ra, ngay cả quan văn theo tới và tỳ nữ cũng lui xuống.

Trong lúc nhất thời, nơi đây chỉ còn lại Nữ Vương Bách Lý và Tần Thộ, cùng với một đám con thỏ cái gốc ghé không biết xảy ra chuyện gì.

Tần Thộ cùng Nữ Vương Bách Lý mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng, Nữ Vương Bách Lý nói:

-Tần thượng tiên, ngài đây cũng không thể trách ta, hình tượng này của ngài, ta cho rằng ngài muốn đúng là... À ừ... Cái này đây...

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ta cũng không phải đói bụng, muốn những con thỏ này dùng làm gì?

Tần Thộ cũng biết mình quá mức, vội vàng buông tay, lúc này mới phát hiện, hai chân của mình đang giẫm phải ngực người kia, vội ho một tiếng nhảy xuống trên mặt đất, phát tay nói:

-Những mỹ nhân này ta không hưởng được, người để lại làm hãm lâu đi.

Nữ Vương Bách Lý cũng không chú ý Tần Thộ đứng ở trên ngực của nàng, hung dữ với nàng. Mà chỉ nói:

-Được rồi, đã như vậy, ta lấy cho ngài địa đồ vậy.

Tần Thọ nghe thế, phiền muộn đè nén trong lòng mới giảm bớt, khẽ gật đầu nói:

-Mà thôi, cầm địa đồ trước đi.

Hai người đang đi tới đây, phía trước bỗng nhiên vang một tiếng thét to.

Tiếp theo Tần Thọ liền thấy một con rắn to từ hậu viện hoàng cung vọt lên. Con rắn kia cực kỳ to lớn, như một ngọn núi vậy, vảy giống như giáp đá, trong miệng ngậm lấy một hộp màu đen bay lên trời.

Nữ vương Bách Lý thấy vậy, sợ đến tái mét mặt mày, kinh ngạc thốt lên:

-Đó là bảo khố của vương quốc.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn rồi nói:

-Ồ, bảo khố vương quốc, hơi nhỏ, một con rắn đã ngậm đi được rồi.

Sau đó Tần Thọ liền nhìn thấy bảo khố kia rơi xuống vỡ thành mảnh vụn vỡ nát, sau đó mảnh vụn kia không ngừng phóng to, cuối cùng...

-Mẹ nó! Lớn như vậy!

Tần Thọ kinh ngạc thốt lên một tiếng, bay lên trời, tát một cái đánh bay mảnh vỡ cao cỡ một người lớn đi.

Lúc này nữ vương Bách Lý mới yếu ớt nói:

-Bảo khố vương quốc rộng năm trăm trượng, dài tám trăm trượng, cao ba trăm trượng, ngài nói nhỏ?

Tần Thọ nhếch mép nói:

-Thực sự không xem là nhỏ, chẳng qua, trước cũng không có gì, để hấn đi thôi. Lớn như vậy cũng không dễ dàng... Đúng rồi, các người có ớt không?

-A?

Đầu óc nữ vương Bách Lý có hơi không theo kịp tế bào não của con thỏ này, chẳng qua vẫn lắc đầu một cái.

Gương mặt Tần Thọ thất vọng nói:

-Vậy thôi đi, không bỏ ớt ăn không ngon, thuận theo hấn đi.

Tần Thọ nói xong xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Đúng lúc này vang một tiếng thật lớn.

Đất rung núi lở.

Sau đó Tần Thọ liền nhìn thấy đại điện đằng sau ầm một tiếng rồi nổ tung.

Trong nháy mắt đó Tần Thọ dường như nhìn thấy một ngọn núi lửa bùng nổ.

Trong núi lửa phun ra ngoài không phải dung nham, tảng đá mà là từng con thỏ tai to mặt lớn.

Lúc đó trên gáy Tần Thọ tất cả đều là mồ hôi lạnh...

Sau một khắc, một tràng âm thanh hút khí vang lên, tiếp theo như

ng con thỏ kêu chít chít bay ra ngoài kia tất cả đều bay ngược trở lại.

Trong đó một con cũng sắp nện lên mặt con thỏ. Kết quả vẫn bị h út trở lại.

Sau đó Tàn Thọ liền thấy một cái miệng to như chậu máu mở ra, nuốt tất cả mọi con thỏ vào bên trong! Cái miệng rộng khép lại, tiếng xương vỡ kèn kệt vang lên, cảm giác có vẻ rất giòn.

Lúc này Tàn Thọ mới thấy rõ, tên này cũng là một con rắn, một con Cự Mãng vảy trắng vô cùng to lớn!

Lúc này, Bách Lý Nữ Vương lấy lại tinh thần, thấp giọng nói với Tàn Thọ:

-Thượng tiên, nhóm mỹ nữ của ngài đã bị ăn thịt...

Mặt Tàn Thọ ngay lập tức đen lại, vốn định chuẩn bị rời đi, nhưng chân nâng lên rồi lại đặt xuống.

Bốn phía đều nghe tiếng đám vệ binh nhao nhao chạy đến vùng rừng cây trường mâu bắn về phía con Cự Mãng, đáng tiếc, ngay cả vùng xung quanh Cự Mãng cũng bắn không đến nơi, con Cự Mãng g mặt mũi miệt thị đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tàn Thọ, sau đó vẻ mặt hắc nghị hoặc, tròn mắt viết đầy dấu chấm hỏi, sau đó lại nói:

-Còn có một con chưa sa lưới? Không thể nào!

Mặt mũi Tàn Thọ lập tức còn đen hơn...

Bách Lý Nữ Vương nói:

-Thượng tiên...

Tần Thọ vỗ vỗ đùi Bách Lý Nữ Vương, khuôn mặt Bách Lý Nữ Vương đỏ lên, nhưng nhìn thoáng qua chiều cao con thỏ, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Tần Thọ lại trầm nghĩ trong lòng: “Quả nhiên là ta chỉ hợp làm mọt con thỏ nhỏ, thỏ lớn thật khó chịu!”

Sau đó Tần Thọ nhìn về phía con rắn kia, giờ một ngón giữa ra nó i:

-Ngươi liệt rồi!

-Gầm!

Cự Mãng khổng lồ há miệng gầm thét!

-Khục... Phi!

Tần Thọ phun ra một ngụm đờm, ngụm đờm kia giống nước dãi hải âu, theo gió vượt sóng vọt vào trong miệng của con Cự Mãng vẩy trắng to lớn!

Sau đó Tần Thọ mới chậm rãi từ tốn nói:

-Ngậm miệng.

Con Cự Mãng vẩy trắng thật sự ngậm miệng lại, nghiêng đầu, đưa lưng về phía Tần Thọ, mở cái miệng rộng ra, cũng không biết đang làm gì, chỉ nghe tiếng ken két và tiếng khụ khụ không dứt...

-Thượng tiên, ngài... đây là 'nói là làm ngay' trong truyền thuyết sao?

Bách Lý nữ vương mới vừa bị rống đến nhắm hai mắt lại, không thấy Tần Thọ bắn một ngụm đờm tiêu chuẩn kia.

Tần Thọ vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu lên, vỗ nhẹ đôi chân dài của a Bách Lý nữ vương nói:

-Có năng lực, nhưng đó không phải nói là làm ngay mà là thần th ông đờm ra câ m miệng!

-Kia là... h ấ n đ ầ n g làm gì vậy? - Bách Lý nữ vương hỏi.

Vẻ mặt của Tần Thọ nghiêm nghị nói:

-H ấ n là đ ầ n g n ồ n ọ e...

Bách Lý nữ vương:

-...

Cự Mãng vẫy trắng dường như nghe thấy lời nói của Tần Thọ, nó đột nhiên quay đầu lại nhìn Tần Thọ với vẻ mặt hung ác, cùng với đó miệng rộng chuẩn bị mở ra, kết quả là nó thấy con thỏ chu cái miệng lên, nó lập tức ngậm miệng lại, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Tần Thọ.

Tần Thọ chống nạnh, ngửa đầu nói:

-Người n ồ n cái gì? L ớ n l ề n gi ố n g như cái ống nhỏ, còn rất hung d ữ n ữ a!

Cự Mãng vẫy trắng đột nhiên xoay người, kéo đuôi đập về phía Tần Thọ một cái.

Cái đầu của Cự Mãng vẫy trắng quá lớn, giống như một chiếc xe l ử a, nói là một cái đuôi đập về phía Tần Thọ, nhưng lại bao trùm t ấ t cả mọi người gần đó vào, nói rõ ra là muốn quất đuôi đánh chết đ ượ c bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Bách Lý nữ vương sợ tới mức khuôn mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt

t.

Đại tướng quân Thượng Quan Hồng Diệp không chịu khuất phục tiến lên một bước, dùng trường thương bảo vệ nữ vương bệ hạ, sau đó nhắm mắt chờ chết.

Tần Thọ thấy vậy, lắc đầu một hồi, đột nhiên nhảy lên không trung, quát lớn một tiếng:

-Cá chạch, ngẩng đầu lên!

Chương 457: Bột vôi thành tinh

Chương 457. Bột vôi thành tinh

Cự Mãng vẩy trắng ngẩng đầu lên theo bản năng, chỉ thấy một con nỏ bay lên trời biến lớn lên, hóa thành một con vượn khổng lồ.

Con vượn lông trắng, bàn tay màu hồng, một chân giáng xuống từ trên trời giẫm cái đuôi của Cự Mãng vẩy trắng vào trong đất. Mặc cho nó giãy giụa như thế nào cũng không thể động đậy.

Cự Mãng vẩy trắng há miệng rộng ra, đau đớn hét lên một tiếng.

-Graooo...

-Khụ... phụt!

Con khỉ lớn phun ra một ngụm đờm.

Cự Mãng vẫy trắng đã có chuẩn bị từ lâu, nó lập tức ngậm miệng lại, kết quả là...

Bụp!

Một ngum đờm dính lên mặt của con Cự Mãng vẫy trắng.

Cự Mãng vẫy trắng lập tức quay đầu, dùng khuôn mặt xấu xí của nó chà trên mặt đất... Rõ ràng là nó cũng thấy quá ghê tởm.

Tần Thộ lại không để ý nhiều như vậy, lại đưa thêm một chân xuống, đập cổ của Cự Mãng vẫy trắng vào trong bùn, sau đó hấn vung nắm đấm lên đấm mạnh vào đầu cái đầu rắn, vừa đấm vừa mắng:

-Con bà nguoi! Ăn hậu cung của thỏ gia ta! Ta cho nguoi ăn! Cho nguoi ăn!

Ầm ầm ầm...

Tần Thộ biến thành Chu Yểm, được xưng là cự thú chiến tranh, sức mạnh rất lớn, một quyền đấm xuống giống như tiếng trống trận vang dội như sấm sét, khắp nơi đều bị chấn động nổi lên bọt sóng.

Thượng Quan Hồng Diệp dẫn theo Bách Lý nữ vương, kêu một đám hộ vệ nhanh chân bỏ chạy, trận long trời lở đất ở phía sau khiến n cho từng phòng ở bị sập...

Lần đầu tiên Bách Lý nữ vương hối hận vì đã đưa con thỏ vào hoàng cung, trong lòng nàng kêu lên: "Đây không phải là thượng tiên, đây là đội phá dỡ nhà mới đúng!"

Tần Thộ nện một quả đấm xuống, Cự Mãng vẫy trắng lập tức bị đập nát không còn động tĩnh gì.

Điều mà Tần Thộ thấy kỳ lạ chính là trong suốt quá trình chiến đấu con Cự Mãng vẩy trắng này lại không phun ra một tia máu nào.

Tần Thộ đến gần, bàn tay to cầm đầu rắn dùng sức vặn mạnh, một cái lưỡi to lớn bị vặn đứt, kết quả lọt vào trong tầm mắt lại là...

-Đây là cái quái gì vậy? - Về mặt Tần Thộ sững sờ nhìn con Cự Mãng vẩy trắng trước mắt.

Một một con rắn khổng lồ đang sống sờ sờ lại là một đồng bột vô tri. Trong cơ thể và xương cốt, xương cốt vừa vặn ra liền nhìn giống như hóa thạch.

Xương cốt vừa rời khỏi cơ thể của Cự Mãng vẩy trắng, Cự Mãng vẩy trắng phù một tiếng, hóa thành một đồng bột vô tri...

Trong đồng bột vô tri còn có một số quả cầu nhỏ, bắt đầu rục rịch, kết quả hiện ra tất cả nhóm hậu cung mỹ nữ của hắn. Chẳng qua là lúc này, những mỹ nữ đó đều biến thành pho tượng bột vô tri, Tần Thộ nắm lấy, ném vào trong đồng lửa.

Tần Thộ hơi choáng váng.

Hắn đã làm thần tiên một thời gian rồi, chỉ còn một chút chân linh nữa là có thể tu luyện thành tiên nhân, những tiên dân thần mã hắn đã gặp qua không ít. Nhưng hắn thực sự chưa từng thấy mấy cây xương hóa thạch cộng thêm một đồng bột vô tri có thể sống được.

Tần Thộ gãi đầu, nói thầm: "Đây là hóa thạch thành tinh hay là bột vô tri thành tinh?"

Bách Lý nữ vương đến gần, nói:

-Từ xưa đến nay, yêu ma tinh quái vô cùng kỳ quái nhiều không đếm xuể, có lẽ đó là bột đá thành tinh.

Tần Thọ gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, chỉ tò mò nói:

-Ta không quan tâm là cái gì thành tinh, ta chỉ muốn biết, tự dưng hắn chạy tới đây làm gì? Chỉ vì ăn thịt những hậu cung mỹ nữ của thổ gia ta sao?

-Thượng tiên à, còn có một con rắn đã nhanh chóng chạy khỏi thà nh, không chừng đó là đồng lõa của hắn. Bắt được nó rồi hỏi không phải sẽ biết ngay sao? - Thượng Quan Hồng Diệp nói.

Tần Thọ ngẩng đầu lên hỏi:

-Nó làm bằng thịt hay là bột vôi?

Thượng Quan Hồng Diệp vốn đang sừng sốt, sau đó mới phản ứng lại, nói:

-Hắn là làm bằng thịt...

Vèo!

Một thân ảnh vụt ra, sau đó chợt nghe thấy một tiếng vang lớn:

-Cá chạch nhỏ, người vào nồi cho ta!

Nghe thấy lời này, mồ hôi trên trán mọi người ở đây đều tuôn như mưa, trong lòng dâng lên nghi ngờ, chẳng lẽ thần tiên đều từ ăn mà ra sao? Nếu không thì về nhà cũng tăng thêm một ít lượng cơm t hử xem?

Cùng lúc đó, Bách Lý nữ vương kêu lên:

-Thượng tiên, bản đồ cũng ở trong bảo khố.

Tần Thọ hô lên:

-Cá chạch nhỏ, người lại thêm một tội chết!

Dường như con Cự Mãng bị con Cự Viên dọa, sợ hãi hét lên một tiếng, sau đó chạy nhanh hơn, chẳng qua điều làm cho Tần Thụ buồn bực chính là con rắn này căn bản không chạy thẳng mà nó chạy loạn khắp nơi.

Vừa mới bắt đầu Tần Thụ còn tưởng rằng con rắn này đang chơi trò chiến đấu trên đường phố peekaboo, sau đó hắn phát hiện con rắn này tự mình đụng vào kiến trúc vô cùng cứng rắn nhiều lần, đã u đến mức kêu a a lên... Sau đó nó lại xoay người đụng vào.

Tần Thụ thấy con rắn kia gần như kiểu đụng loạn tự mình hại mình, hắn sững sờ đứng tại chỗ, trong lòng nói: "Đây là hoạt động rối loạn gì vậy?"

Đúng lúc này, bên dưới truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, Tần Thụ vừa nhìn lại đã thấy Bách Lý nữ vương dẫn đầu kêu lên:

-Thượng tiên, đưa ta theo với!

Tần Thụ đảo hai mắt nói:

-Đưa người theo? Người có từng thấy ai trên chiến trường còn mang theo con ghẻ không?

Nữ vương tức giận kêu lên:

-Ngài mang ta theo, ta giúp ngài!

Tần Thụ lắc đầu, rất muốn ăn đòn nói:

-Thôi, người nên giảm béo trước đi...

Về mặt nữ vương tủi thân:

-...

Sau đó nàng thật sự nhéo nhéo cái bụng săn chắc của mình, nghi ngờ nói:

-Ta cũng không có thịt thừa.

Tần Thộ không nhìn được, nhắc nhở nói:

-Nhìn lên trên chút đi! Không thấy hai cái Lưu Tinh Chùy sao?

Nữ vương:

-... -

Tần Thộ cũng mặc kệ nàng, tiếp tục nhìn con Cự Mãng.

Chỉ thấy con Cự Mãng kia đầu đá lung tung chọc thủng đập phá l oạn xạ một hồi ở trong thành, cuối cùng nó cũng tìm được phương hướng, bắt đầu chạy về phía tường thành.

Đến bây giờ, Tần Thộ xác định về cơ bản con rắn này không phải người mù, mà là một kẻ ngốc, hoàn toàn không thể trông chờ nó có thể tìm được cửa thành, nó có thể tìm được tường thành đã tốt lắm rồi.

Con Cự Mãng đi qua nơi nào, nhà cửa, xe ngựa gì đó tất cả đều bị nghiền qua một lần, giống như chiếc xe lu lao vào cánh đồng ngô, hoàn toàn không có ai có thể ngăn cản nó.

Những nữ binh anh dũng nào là giáo thương, nào là cung tiễn, kết quả ngay cả vảy của Cự Mãng cũng không phá vỡ nổi.

Hình như Cự Mãng rất tức giận, nó phun loạn xạ xung quanh một hồi.

Nhưng Tần Thộ nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng hỏa lực của con rắn này rất mạnh mẽ, nhưng mỗi lần nó phun đều rất không đúng chỗ. Hơn nữa một đám người của Nữ Nhi Quốc linh hoạt giống như khi, nhảy loạn xạ một hồi, con Cự Mãng kia bị choáng ng phun độc không chết một ai. Lãng phí không ít nọc độc, sắc mặt của nó cũng hơi tái đi.

Chương 458: Là một hán tử

Chương 458. Là một hán tử

Đối với việc này, Tần Thộ vô cùng nghi ngờ, lẽ nào đây cũng là một vết vôi thành tinh.

Có vẻ như Cự Mãng cũng biết phun nọc độc không có tác dụng, vì thế dứt khoát mặc kệ mọi thứ, thay vào đó là bỏ chạy.

Tần Thộ thấy vậy, nhanh chóng đuổi theo, hắn cầm lấy một tòa tháp đồng hồ, định đập qua.

Kết quả là nữ vương hét lên:

-Đừng! Dân chúng trong thành rất nhiều, đừng làm bị thương người vô tội. Chờ nó ra khỏi thành rồi ngài hãy ra tay.

Tần Thộ ngẫm lại thấy cũng có lý, vì thế hắn đứng trên bầu trời nhìn, chờ đợi...

Tần Thộ càng nhìn càng thấy rõ con rắn này có gì đó không bình thường.

hường, dường như thị lực của con hàng này không tốt lắm, người nói nó đụng vào tấm ván gỗ yếu ớt của ngôi nhà thì không sao, cuối cùng nó lại đâm đầu vào tường thành rất dày.

Trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, tường thành bị sập, mà con Cự Mãng kia đụng vào cũng kêu rên liên tục, sau đó nó hoảng sợ chạy ra khỏi thành.

Cuối cùng Tàn Thộ cũng nhìn rõ, con rắn này vậy mà không có lỗi, khó trách nó đui mù thành như vậy.

Tàn Thộ cảm thấy buồn bực, một bảo khố bình thường của vương quốc có sức hút gì đối với con yêu quái to lớn như thế kia mà lại khiến cho một kẻ mù như con Cự Mãng này si mê như thế.

Chờ con Cự Mãng bò tới bãi đất trống, Tàn Thộ hét lớn một tiếng:

-Cá chạch nhỏ! Người đứng lại cho tỏ gia ta!

Con rắn kia quay đầu lại lần nữa, sau đó Tàn Thộ liền nhìn thấy mắt rắn to như hạt châu di chuyển hỗn loạn, nhìn hồi lâu, nó điên cuồng phun nọc độc vào không khí trước mặt...

Tàn Thộ cúi đầu nhìn cảnh tượng này, sau đó lại nhìn nữ vương bên cạnh nói:

-Chúng ta như vậy có tính là bắt nạt con rắn tàn tật không?

Nữ vương nói:

-Coi như là có... Nhưng nó ỷ lớn hiếp nhỏ, cướp đoạt đồ vật của chúng ta. Cho nên nó càng quá đáng hơn.

Tàn Thộ đáp:

-Nói có lý.

Sau đó Tần Thộ xách theo tháp đồng hồ vọt qua.

Dường như Cự Mãng cảm nhận được sự uy hiếp, nó đột nhiên quay đầu lại, há mồm phun nọc độc.

Kết quả nó lại phun vào không khí.

Mọi người thấy cảnh này đều lắc đầu, bọn họ thấy rõ ràng, con thỏ đi qua từ bên phải, con rắn này lại liều chết phun về phía bên trái... Mặt đất bị ăn mòn thành một cái hố rồi mà nó vẫn còn đang phun.

Tần Thộ đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, hơi không đành lòng xuống tay.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn bắt lấy đầu rắn, dưới tình huống con Cự Mãng còn chưa phản ứng lại, nhét cái gác chuông vào miệng của nó, lấp kín miệng nó lại.

Con Cự Mãng trợn mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin tưởng, như là đang nói:

-Người trúng nhiều độc như vậy, tại sao lại không chết?

Tần Thộ vừa nghe, trợn tròn hai mắt lên mắg:

-Mẹ nó, người không chỉ là kẻ mù mà còn là một tên đàn!

Tần Thộ tát một cái khiến cho con Cự Mãng choáng váng, sau đó lôi bảo khối đang bị đuôi của nó quấn lấy ra, ném cho Bách Lý nữ vương, sau đó hỏi Thượng Quan Hồng Diệp:

-Ày, nữ nhân kia, các người có nòi to nào có thể hàm được loại rắn này không?

Thượng Quan Hồng Diệp lắc đầu, nhưng vẫn nói:

-Nồi thì không có, giá để nướng thịt được không?

Tần Thộ sững sốt, thực sự có cái đó sao?

Hình ảnh vừa chuyển, một con rắn lớn bị trói thật chặt vào một cây gỗ to lớn.

Phía dưới là đồng lửa, ngọn lửa bốc cháy hùng hực, mảnh gỗ cháy vang lên tiếng tách tách, đóm lửa bay loạn xạ.

Bên cạnh có một chiếc ghế bằng vàng, một con thỏ vui vẻ ngồi trên đó, Bách Lý nữ vương cũng ngồi trên một chiếc ghế nam vàng khảm ngọc, phía trên còn có tấm da hổ, thoạt nhìn có vẻ xa hoa hơn chiếc ghế giống như nhà giàu mới nổi của con thỏ.

Đáp lại việc đó, Tần Thộ ngẩng đầu lên, khinh bỉ nói với Bách Lý nữ vương một câu:

-Nữ vương nghèo nàn...

Hắn dùng việc này để tìm ra lòng tự trọng thiếu tế bào nghệ thuật.

Thượng Quan Hồng Diệp đứng bên cạnh nữ vương nói:

-Giá nướng gỗ to lớn này là năm đó khi tổ tiên chém giết một gã người khổng lồ, tìm thấy bên trong hang ổ của người khổng lồ đó. Đã không sử dụng nhiều năm rồi, không ngờ tới hôm nay lại có tác dụng.

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Các người đã từng giết người khổng lồ?

Khuôn mặt xinh đẹp của Bách Lý nữ vương không biết là bị chọc tức hay là bị nường sống mà đỏ bừng lên, đôi môi anh đào khẽ m ở nói:

-Đừng coi thường chúng ta, tổ tiên của chúng ta cũng từng là Luy ện Khí Sĩ, tu vi rất cao.

Tần Thộ nghi ngờ nhìn Bách Lý nữ vương hỏi:

-Cao bao nhiêu?

Bách Lý nữ vương đứng lên, giơ tay cao qua đỉnh đầu, mang theo vài phần đáng yêu nói:

-Cao như thế này này.

Tần Thộ cũng nhảy xuống mặt đất, ước lượng thân mình cao khoảng một mét nói:

-Cao hơn ta luôn sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Bách Lý nữ vương càng đỏ hơn, nàng đè tay xuống, cuối cùng đè tới vị trí mắt của con thỏ nói:

-Cao gần như vậy.

Bách Lý nữ vương khom lưng, Tần Thộ nhìn thấy thêm một cái hố đen trước mặt, không gian tự do trong hố, dãy núi nhấp nhô, hẻm núi sâu thẳm, trong lúc nhất thời lại không thể rời mắt được.

Cũng không thể trách con thỏ háo sắc, chủ yếu là con hàng này đã khô khan rất nhiều năm. Không nhìn, không nghĩ đến, đột nhiên lại ngửi thấy mùi thịt, không có tinh thần kêu lên, thân thể vẫn rất thành thật.

Vì thế con thỏ thành thật quay về ngồi trên ghế, khom người nằm

xuống, đập chần lên, cảm thán nói:

-Vẫn là thỏ gia ta cao hơn một cái đầu.

Bách Lý nữ vương không biết con thỏ này đang nghĩ gì, cũng trở lại ghế ngồi nói:

-Đáng tiếc, sau không còn người kế thừa. Đúng rồi, thỏ gia, con rấn kia cứ để như vậy mà nướng à? Không xử lý vậy gì đó sao?

Tần Thọ vung tay nói:

-Chưa tới giờ ăn đâu.

Khi nói chuyện, Tần Thọ vung tay lên, trên tay giống như súng bắn nước cao áp, phù một tia nước phun vào mặt con Cự Mãng.

Con Cự Mãng bị phun nước giật mình, đôi mắt có con người vô cùng lớn, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn, sau đó hét lên với mặt đất:

-Thả ta ra!

Đám người Tần Thọ khẽ lắc đầu, sau đó bọn họ cảm thấy buồn bực, ánh mắt này, con rắn này làm sao có thể sống nhiều năm như vậy mà tu luyện thành tinh? Con mẹ nó đúng là kỳ tích trong lũ yêu quái.

Tần Thọ nói:

-Hừ, cá chạch nhỏ, đừng nhúc nhích. Ta sẽ tiếp tục nướng ngươi!

-Chỉ bằng chút lửa này à? - Con Cự Mãng khinh thường nói, sau đó tiếp tục dùng sức giãy giụa.

Nhưng cái giá nướng này là của người không lò làm đồ ăn, thứ mà người không lò nướng đương nhiên cũng đều là loại rắn lớn, chỉ

m to linh tinh, giá bọn họ sử dụng đã được luyện chế, vô cùng vững chắc, con rắn này có giấy giũa như thế nào cũng không thể thoát ra được.

Tần Thộ bấu môi, vùng tay lên, trên tay phun ra một tia lửa, ngọn lửa rơi xuống đồng gỗ, ngọn lửa ban đầu nháy mắt sôi bùng lên, bốc cao hơn ba thước.

Chương 459: Ăn, bắt đầu ăn!

Chương 459. Ăn, bắt đầu ăn!

Sau đó mọi người đã ngửi thấy mùi thịt nướng...

Đồng thời con rắn lớn hét lên:

-Cũng chỉ có như vậy! Có bản lĩnh thì đốt mạnh nữa đi!

Tần Thộ nghe được, lập tức sững sờ, hừ một tiếng nói:

-Không ngờ tới người vẫn là một con rắn toàn vẹn, rất kiên cường!

Thượng Quan Hồng Diệp gật đầu tán thưởng theo nói:

-Vây đã bị nướng cháy hết, thịt cũng chín, vậy mà nó vẫn có thể không dao động như vậy, quả là hiếm thấy.

Bách Lý nữ vương cũng gật đầu nói:

-Là một hán tử!

Giọng nói mới dứt thì bỗng nhiên nghe thấy con rắn khịt khịt mũi, sau đó khen ngợi nói:

-Thơm quá... hương vị gì vậy?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Con thỏ nói:

-Mùi thịt rắn nướng.

Cự Mãng nói:

-Hóa ra là thịt rắn nướng... Á... Rắn nướng? Rắn ở đâu ra? Trời ơi... Đau! Cứu mạng! Ta sắp bị nướng chín rồi, mau dập lửa đi...

Tần Thộ và những người khác chỉ cảm thấy phía trên đầu có một trăm nghìn con quạ đang kêu quang quác, bay luẩn quẩn không chịu rời đi!

Bây giờ bọn họ đã hiểu ra, con rắn này không phải đang kiên cường chịu đựng, mà mẹ kiếp hắn là thằng ngu! Khả năng phản xạ cũng quá kém đi? Đợi đến khi sắp chín rồi mới cảm thấy đau!

Tần Thộ ho khan một tiếng:

-Đừng kêu nữa, không muốn bị nướng chín ăn thịt, thì ta hỏi người cái gì, người trả lời cái đấy, biết chưa?

Tần Thộ vừa nói, vừa cất hỏa diễm đi, không còn bị Tần Thộ đốt nữa, Cự Mãng bị nướng bằng lửa bình thường, cơ bản là không đau không ngứa, không có cảm giác gì.

Cự Mãng cũng không còn một chút khí phách nào, vội vàng gật đầu nói:

-Thượng Tiên ngài hỏi đi, ta nhất định sẽ hỏi gì trả lời ấy.

Tần Thộ hỏi:

-Ai sai người đến?

Cự Mãng trả lời:

-Một con Bạch Xà, hắc cực kỳ lợi hại, thân pháp giống như tia chớp, căn bản là tốc độ ta không đuổi theo được, ta phun nọc độc còn không phun tới hắc. Ta đánh không lại hắc, hắc bắt ta đến cướp bảo khố cùng hắc, nếu không thì sẽ giết chết ta.

Trong đầu Tần Thộ đột nhiên lóe lên con Cự Mãng vẫy trắng với động tác chậm chạp, lại nhìn sang con Cự Mãng này, trong nháy mắt hắc liền hiểu ra, không phải là thân pháp của con rắn kia giống như tia chớp, mà là mắt nhìn của tên này thật sự là quá kém!

Tần Thộ ho khan một tiếng nói:

-Ồm? Người có biết vì sao phải cướp bảo khố không?

Cự Mãng gật đầu liên tục trả lời:

-Biết, nghe nói trong bảo khố này có chiếc chìa khóa mở được Thiên Môn!

Tần Thộ vừa nghe xong, hai mắt lập tức sáng rực, nhảy vào một cái lên trên ngực của Bách Lý nữ vương, đứng ở trên hai ngọn núi nói:

-Các người còn có chìa khóa mở Thiên Môn?!

Kết quả là vẻ mặt Bách Lý nữ vương ngây ngô nhìn Tần Thộ, hỏi ngược lại:

-Chìa khóa mở Thiên Môn là cái gì?

Từ ánh mắt của đối phương Tần Thộ nhìn ra nàng thật sự không biết, liền quay đầu nhìn sang Cự Mãng, hỏi:

-Chìa khóa mở Thiên Môn là cái gì?

Cự Mãng trả lời:

-Không biết, dù sao thì là hắn nói như vậy. Hắn nói Thiên Môn đó ng rồi, bây giờ có tu hành đến cực hạn, cũng không có cách nào để chuyển kiếp thành tiên. Cần phải có chìa khóa, mở được Thiên Môn, mới có thể theo đó mà thăng thiên, trở thành tiên.

Tần Thộ hiểu ra, có lẽ là Cự Mãng vậy trắng kia muốn thành tiên, cho nên mới chạy tới tìm chìa khóa.

Tần Thộ cũng có chút hối hận đã ra tay dã man, một cú đấm đã trực tiếp đánh chết đối phương. Nếu không thì đã có thể hỏi ra được chút chuyện.

Tần Thộ hỏi tiếp:

-Hắn không nói chút nào về hình dáng cụ thể của chìa khóa sao?

Cự Mãng lắc đầu nói:

-Không nói, chỉ trực tiếp bảo ta cướp bảo khố rồi chạy. Nếu như có cao nhân ra ngăn cản, hắn sẽ đứng ra xử lý. Đúng rồi, hắn đâu?

Tần Thộ khua khua tay nói:

-Năm rồi, nằm thẳng cứng dưới đất rồi...

Cũng không biết là con Cự Mãng này ngu thật, hay là bị làm sao, vậy mà lại gật đầu nói:

-Vậy thì tốt.

Tần Thọ câm nín... Sau đó nhìn sang Bách Lý nữ vương nói:

-Mở bảo khố ra ta xem xem, ta muốn bản đồ, ta cũng muốn cả chìa khóa mở Thiên Môn kia. Người không ý kiến gì chứ?

Miệng của Bách Lý nữ vương méo mó, hai mắt cùng liếc rồi nói:

-Ta có ý kiến thì có tác dụng sao?

Tần Thọ nói:

-Có tác dụng, ít nhất nói ra cũng thoải mái một chút.

Bách Lý nữ vương lườm hắn một cái nói:

-Bảo khố ở ngay đó, đưa người chìa khóa, người tự đi tìm đi.

Tần Thọ cầm chìa khóa rồi chạy ngay đến cửa của bảo khố ở bên cạnh, mở cửa ra, chui đầu vào trong...

Gần như ngay lúc ấy, dường như Bách Lý nữ vương nhớ ra điều gì đó, đột nhiên đứng dậy, hét lớn:

-Chờ một chút!

Nhưng đã muộn, con thỏ đã chui thẳng đầu vào bên trong.

Sau đó liền nghe thấy tiếng thét kinh ngạc từ trong truyền ra:

-Sao người có cái này?!

Bách Lý nữ vương hơi đỏ mặt, đôi chân dài cất bước lao đến, trong lúc ấy ai cũng không được lại gần!

Vào đúng lúc con thỏ sắp ra ngoài, nàng ấn vào đầu thỏ một cái, để thỏ vào lại bên trong bảo khố, cùng lúc ấy làm động tác dừng lên tiếng.

Tần Thọ không nói gì giơ tay lên, trên tay có một đồ vật đang không ngừng xoay...

Đây không phải đồ gì khác, mà là một chiếc áo ngực màu đen! Bên cạnh áo ngực còn có sợi tơ!

Tần Thọ hỏi:

-Sao ngươi có được thứ này?

Bách Lý nữ vương nhỏ giọng trả lời:

-Cái này rơi từ trên trời xuống! Nghe nói hơn ba trăm năm trước, Thiên Đình đã xảy ra bạo loạn. Cũng chính là trận đại chiến mà Nhữ Ý chân tiên nói, lúc ấy Tam Tiên Lộ đã mở, Địa Tiên Giới đều chịu ảnh hưởng, mây đen che lấp mặt trời, cuồng phong gào thét. Đồ vật này chính là thứ rơi từ trên trời xuống...

-Năm đó tổ tiên của chúng ta không phải cũng là tu sĩ sao? Người thuận tay túm lấy liền túm được thứ này. Ban đầu người cũng không biết đây là cái gì, sau này mới tìm hiểu ra...

Tần Thọ nghe vậy, theo bản năng liếc nhìn ngực của Bách Lý nữ vương, nói:

-Thảo nào lúc ta đứng ở bên trên lại...

-Suyt! Không được nói! Cái này của ta là có độn! - Bách Lý nữ v

ương đỏ bừng mặt nói.

Tần Thộ lập tức che miệng, hấn biết rất rõ, nói phụ nữ ngực nhỏ còn gây thù lớn hơn cả việc giết nàng, cho nên quả quyết ngậm miệng lại.

Tần Thộ đổi đề tài:

-Vậy thứ này, các người vẫn luôn giữ lại?

Bách Lý nữ vương trả lời:

-Tổ tiên đã nói rồi, mặc dù đây chỉ là một món đồ vật bình thường, nhưng dù gì cũng đã tiếp xúc qua tiên khí. Đồ vật của tiên tử, để ở đây, cũng coi như là một loại số mệnh và cơ duyên. Hơn nữa, đây cũng là chiếc áo hộ tâm đầu tiên trên thế giới này, giữ lại cũng có thể chứng minh được cái này có nguồn gốc từ chúng ta.

Tần Thộ nghe xong, liền vui vẻ:

-Áo Hộ Tâm? Ai nói cho người biết cái tên này? Còn nữa ai cho các người can đảm nói cái này có nguồn gốc từ các người?

Chương 460: Cái giá của việc tự cho mình là đúng

Chương 460. Cái giá của việc tự cho mình là đúng

Bách Lý nữ vương nói:

-Tên là do tổ tiên của chúng ta đặt, còn phần sau là do ta nói, không được sao?

Tần Thọ vỗ đùi của nữ vương nói:

-Đương nhiên không được! Đây chính là thứ ta mang đến Thiên Đình! Cái đầu tiên chính là do ta làm! Hơn nữa, ta nói cho người biết, cái này không phải gọi là áo hộ tâm, cái này gọi là áo ngực!

Lúc đầu Bách Lý nữ vương ngạc nhiên, sau đó xì một tiếng nói:

-Luu manh.

Tần Thọ biết, hẳn có nói ra, Bách Lý nữ vương cũng sẽ không tin, tuy nhiên cũng chẳng quan trọng, hẳn ước lượng một chút cỡ to nhỏ của áo ngực, phân tích cẩn thận, cân nhắc đắn đo, sau đó lại dùng tay bóp bóp không khí, giẫm giẫm đập đập, rồi đưa ra một kết luận:

-Có lẽ đây là của cô em ngực to Hà Tiên Cô! Cũng không biết là bị người khác đánh rách y phục, hay là lúc đánh nhau ghét bỏ thứ đồ này gây bất tiện, liền vứt đi... Hoặc là lúc phơi y phục, bị lấy trộm, bị gió thổi bay mất...

-Ngài làm gì vậy? - Bách Lý nữ vương hỏi.

Tần Thọ lắc lắc đầu, trực tiếp đội chiếc áo ngực lên trên đầu, Bách Lý nữ vương định nói điều gì, hẳn thẳng thừng nói:

-Đồ vật của Thiên Đình bọn ta, ta đương nhiên phải mang về.

Sau đó nói về đàn hoàng trịnh trọng:

-Cái này ở trên người phụ nữ gọi là áo ngực, ở trên người bọn ta, cái này gọi là kính mắt chắn gió. Như ta đây mới là cách dùng đúng đắn!

Nói xong, Tần Thộ chấp tay sau lưng, bước vào trong bảo khố.

Ở trong này Hoàng Kim Giáp, đá quý gì đó, Tần Thộ đều không thèm để ý, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là tìm kiếm những bảo bối tràn đầy nguyên khí!

Cẩn thận tìm kiếm một lượt, Tần Thộ cũng tìm ra được ba món đồ vật có nguyên khí, mặc dù chân động nguyên khí không lớn, cũng không phải bảo bối tốt gì cả, tuy nhiên đây cũng đã là bảo bối tốt nhất ở đây rồi.

Một miếng Hộ Tâm Kính, một thanh thiết kiếm rỉ sắt, một cái vòng hình tròn.

Tần Thộ cầm lấy Hộ Tâm Kính, cọ cọ xoa xoa, sau khi truyền nguyên khí vào, Hộ Tâm Kính phát sáng một lớp ánh sáng vàng mờ mờ, Tần Thộ gõ một cái, kết quả là gõ ra một cái lỗ ở trên mặt. Sau đó Tần Thộ thẳng thừng ném Hộ Tâm Kính vứt sang cho Bách Lý nữ vương mắt đang sáng rực rồi nói: -Người cất đi, vào lúc quan trọng, không chừng có thể cứu mạng. -

Bách Lý nữ vương gật đầu, vui mừng mở cổ áo, sau đó trực tiếp nhét Hộ Tâm Kính vào trong!

Trong khoảnh khắc đó, theo bản năng Tần Thộ liếc nhìn Hộ Tâm Kính, trên đó đã rõ rệt không chút sai sót nào phản chiếu một hình ảnh phong cảnh núi non rất đẹp...

Tuy nhiên Tần Thộ rất nhanh chóng hướng sự chú ý sang thanh thiết kiếm, sau khi truyền nguyên khí vào, thanh thiết kiếm phát ra một vầng sáng màu xanh, những vết rỉ sắt ở trên đều bị chân động biến mất, trở thành một thanh kiếm dài có vẻ ngoài rất đẹp.

Tần Thộ gõ một cái, lại là một cái lỗ, vẻ mặt ghét bỏ vứt sang cho Bách Lý nữ vương bệ hạ đang có vẻ mặt khát khao.

Cầm vòng hình tròn lên, kết quả cũng như vậy, cuối cùng đeo lên cổ tay của nữ vương.

Đến lúc này, toàn bộ bảo khố, không còn món đồ vật nào có nguyên khí như thế nữa.

Thế là, Tần Thộ lại chạy ra ngoài chỗ rần nường một lúc, sau khi Cự Mãng khẳng định chắc như đinh đóng cột, Tần Thộ lại mang theo suy nghĩ không tìm ra chìa khóa mở Thiên Môn thì không dừng lại, lao vào trong bảo khố một lần nữa.

Lúc này, Thượng Quan Hồng Diệp nói một câu:

-Bảo bối không nhất định đều phải có nguyên khí dao động đúng không? Nhưng mà bảo bối chắc chắn rất cứng!

Tần Thộ nghe xong, hai mắt lập tức sáng rực lên, không nói hai lời túm được thứ gì đều cho vào trong miệng!

Sau đó nghe tiếng răng rắc rắc liên tục ở bên tai, nào là Hoàn g Kim Giáp, nào là kiếm Phi Thúy, nào là cây rụng tiên... Toàn bộ đều biến thành đồ ăn ở trong bụng của Tần Thộ.

Nhìn thấy bảo bối của nhà mình bị con thỏ phá hoại như vậy, Bác h Lý nữ vương tái xanh mặt, lần thứ hai, nàng cho rằng đưa con thỏ này trở về là một sai lầm!

Thượng Quan Hồng Diệp lại càng cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nhìn nữ vương nữa.

Tần Thộ vẫn đang ăn, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt ánh mắt oán hận của nữ vương, bấu môi, vỗ một cái vào vách tường của bảo khố, sau đó, vách tường nổ tung, biến thành khói bụi bay đầy trời, ngay sau đó vách tường trở về vị trí cũ, toàn bộ bảo khố đều biến thành vàng!

Ánh mắt oán hận của Bách Lý nữ vương, đầu tiên biến thành kinh ngạc, sau đó là kinh hãi, cuối cùng là điên cuồng vui mừng, sau đó liền cười lớn ha ha:

-Thỏ gia, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút... Nếu vẫn không đủ, ở trong hoàng cung vẫn còn, ha ha...

Tần Thộ câm nín, dường dường là một nữ vương, lại thành ra giống như một kẻ hám tiền.

Nếu đã trả tiền rồi, vậy thì không thể đến nhà ăn công cốc được, bắt đầu ăn thôi!

Tần Thộ tiện tay sờ vào một tấm lệnh bài kiểu cổ xưa rồi nhét vào trong miệng, một miếng nuốt luôn, giống như đậu phụ vậy, một miếng cắn hai, nhai đi nhai lại, còn có một ít đá mùi đất tanh.

Không nghĩ ngợi nhiều, Tần Thộ dựa vào nguyên tắc cái gì mà không có chút độ cứng nào thì đều là đồ bỏ đi, bắt đầu cuộc đại chiến ăn toàn bộ đi qua bước qua, tuyệt đối không bỏ qua.

Tần Thộ giống như một cái lò, nhét vào miệng tất cả đồ vật ở trong bảo khố, ăn hết sạch!

Ăn xong, Tần Thộ ngồi trên mặt đất, xoa xoa bụng, bữu môi nói:

-Dinh dưỡng không tốt bằng trên trời, cảm giác và mùi vị thì lại không khác là mấy.

Nói xong, Tần Thộ xoay một vòng tại chỗ, vào đúng lúc này, tiếng kêu của Cự Mãng từ bên ngoài truyền vào:

-Ta nhớ ra rồi! Bạch Xà kia từng nói một câu, hình như có liên quan đến chìa khóa mở cửa!

Tần Thộ vừa nghe xong, lập tức mừng rỡ, vội vàng chạy ra ngoài hỏi:

-Hắn nói cái gì?

Cự Mãng dường như rất sợ một lát nữa sẽ quên mất, vội vã trả lời:

-Hắn nói, chìa khóa đó là một tấm lệnh bài, không có gì đặc biệt cả, nhưng nếu như đạt đến sức mạnh thăng thiên, tấm lệnh bài đó có thể gây tác động đến thời tiết, sấm chớp giáng xuống, xé tan không gian, để người độ kiếp có thể đi lên cây cầu thăng thiên, tiến vào Tiên Giới. Nếu như đến được Tam Tiên Lộ, tấm lệnh bài đó cũng có thể tạm thời mở ra Tam Tiên Lộ, để người bước vào đi thẳng đến Tiên Giới.

Tần Thộ nghe xong, đầu óc lập tức choáng váng, sau đó nuốt ngụm nước bọt hỏi:

-Lệnh bài đó... hình dạng như thế nào?

Lúc này, Thượng Quan Hồng Diệp nói:

-Đồ vật ở trong bảo khố, đều là tự tay ta đưa vào, mỗi năm đều sẽ kiểm kê một lần. Bên trong chỉ có một tấm lệnh bài, hình dáng hình như giống tảng đá, trên mặt có họa tiết rất kỳ quái.

Chương 461: Cái giá của việc tự cho mình là đúng (2)

Chương 461. Cái giá của việc tự cho mình là đúng (2)

Khi Tần Thộ nghe thấy chỉ có một tấm lệnh bài, đầu óc đã vang lên ong ong rồi, đến mức Thượng Quan Hồng Diệp nói cái gì ở đoạn sau, hắn đã hoàn toàn không nghe được nữa. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ:

-Một tấm lệnh bài? Mẹ kiếp, mình đã ăn mất chìa khóa mở ra Thiên Môn! Cái đêch đêch đêch...

-Thượng tiên? Tiểu nhân cũng chỉ là bị bắt ép không còn cách nào khác mới phải đến ăn cướp, cầu xin ngài hãy bỏ qua cho ta đi. Ta sắp chín đến nơi rồi... - Cự Mãng khỏ sở van nài.

Tần Thộ đang khó chịu trong người, nghe thấy Cự Mãng nói như thế đột nhiên ngẩng đầu lên, nhếch miệng la lớn:

-Tha cho người? Thỏ gia ta đánh chết người!

Tần Thộ lao đến cười ở trên người rắn lớn rồi dẫm một trận...

May mà, từ trước tới nay Tần Thộ cũng không phải loại khốn nạn sát sinh không chớp mắt, lúc đánh hắn cũng đã kiềm chế sức mạnh, đánh đau, nhưng sẽ không làm Cự Mãng bị thương.

Cự Mãng oai oái kêu thảm thiết hơn một giờ đồng hồ.

Lúc này Tần Thộ mới nhảy xuống khỏi người nó, vẻ mặt buồn bực xoay người bước đi!

-Thượng tiên, ngài đi đâu vậy? - Nữ vương thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

Tần Thộ vừa quay đầu lại, lập tức bổ nhào vào ngực nữ vương bắt đầu gào khóc:

-Mẹ nó, ta ăn mất lệnh bài rồi! Ta rất đau lòng! Có rượu không? Ta muốn uống loại rượu mạnh nhất! Tán cô nàng nóng bỏng nhất!

Sau đó Tần Thộ chỉ cảm thấy bản thân mình cười mây đạp gió một hồi, sau đó liền đụng vào một đồng tấm thép!

Ngẩng đầu nhìn lên, Tần Thộ sững sờ, hắn lại bị ném vào trong lòng của Thượng Quan Hồng Diệp!

Vẻ mặt nữ tử này cũng hoàn toàn hoang mang!

Là một nữ tướng quân, áo giáp của Thượng Quan Hồng Diệp là làm riêng theo số đo người, vải lót bên trong màu đỏ vô cùng mềm mại, bên ngoài là lớp bảo vệ gồm từng miếng từng miếng kim loại nối liền với nhau, phần ngực lại được bảo vệ riêng bởi lớp kim loại giống như hai ngọn núi, màu sắc tổng thể chính là lớp lót bên trong màu đỏ, áo giáp kim loại, nhìn vẻ vô cùng hiên ngang mạnh mẽ.

Nhưng đây không phải điểm mấu chốt, điểm mấu chốt là, Bách Lý nữ vương nói ra một câu nói:

-Rượu mạnh nhất đã đưa cho người, cô nàng nóng bỏng nhất chỉ có đây thôi, người xem xem được không?

Tần Thộ và Thượng Quan Hồng Diệp liếc nhìn nhau một cái, mặt cả hai người đều đỏ lên, trong lòng đều đồng thanh chửi: "Con mẹ nó!"

Tần Thộ nói tán gái, đương nhiên chỉ là nói mồm, cuối cùng là Thượng Quan Hồng Diệp ôm theo Tần Thộ, cùng với Bách Lý nữ vương bệ hạ trở về hoàng cung, Bách Lý nữ vương bệ hạ đi ở phía trước, giang rộng hai tay, mở ra một tấm bản đồ, vừa đi vừa nói:

-Thượng tiên, ngài nhìn xem, nơi này chính là Tây Lương Nữ Nhi Quốc của chúng ta, đây là Giải Dương Sơn, đây là vị trí của Hoàn

g thành... Thượng tiên, sao ngươi không nói chuyện, gật đầu liên tục vậy?

Thượng Quan Hồng Diệp quay đầu, liền thấy con thỏ đang híp mắt lại, vẻ mặt khó chịu, phía sau đầu của con thỏ chính là ngực của a Thượng Quan Hồng Diệp, chỉ cần Thượng Quan Hồng Diệp bước đi, miếng giáp ngực liền rung lên, áo giáp kim loại cũng rung động theo ngay sau đó!

Nếu là bộ ngực bình thường của phụ nữ, nó sẽ mềm mại thoải mái dễ chịu.

Nhưng mà đến chỗ này của Thượng Quan Hồng Diệp, phần giáp bảo vệ bằng kim loại cứng cáp ở phía trước ngực lại giống như một quả đấm, liên tục tấn công đánh vào phía sau gáy của Tàn Thộ!

Đánh đến nỗi đầu của Tàn Thộ liên tục gật đầu, gật đầu...

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bách Lý nữ vương lập tức vui vẻ, vội vàng đưa tám bản đồ cho Thượng Quan Hồng Diệp, ôm thỏ vào trong lòng, cười lớn ha ha rồi nói:

-Thượng tiên, xin lỗi... Ha ha... Xin lỗi, ta không có cười ngài, ha ha...

Mặt của Tàn Thộ lại càng tối sầm.

Đi vào hoàng cung, Bách Lý nữ vương mở to toàn bộ tám bản đồ ra, bày trên mặt đất, sau đó nằm trên mặt đất, chỉ cho Tàn Thộ vài chỗ phía trên rồi nói:

-Đây là Kim Đầu Sơn, núi cao hàng chục nghìn trượng, vô số các khe rãnh hang sâu...

Tàn Thộ vừa nghe xong, theo bản năng liếc nhìn sang cổ áo của nữ vương, cũng gật đầu theo rồi nói:

-Quả nhiên, vẫn có thể thấy được.

Bách Lý nữ vương không hiểu Tần Thộ nói có ý gì, tiếp tục nói:

-Đây là Thông Thiên Hà, đây là Xa Trì Quốc, đi qua Xa Trì Quốc chính là Hắc Thủy Hà, sau đó là Hào Sơn, Ô Kê Quốc, Áp Long Sơn, Bình Đỉnh Sơn, Uyển Tử Sơn, Khô Lô Sơn, Hoàng Phong Lĩnh, Hắc Phong Sơn, Song Xoa Lĩnh... Cao Lão Trang, Ứng Sầu Giản... Ô, không có Ngũ Chỉ Sơn.

Bách Lý nữ vương ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi.

Tần Thộ nói:

-Không có là đúng rồi, cái thứ này vốn dĩ không tồn tại.

Tần Thộ lấy ra một cục Ảnh Ấn Thạch sao chép lại cả tám bản đồ, đặc biệt là cảnh tượng khi Bách Lý nữ vương đang bò trên tám bản đồ, Tần Thộ cố tình thêm mục đặc biệt.

Cất bản đồ cẩn thận, tạm thời Tần Thộ cũng bỏ đi suy nghĩ bay thẳng tới Cửu Tiêu gặp Hằng Nga, tuy nhiên ngã một lần lại không ra, hắn quyết định sau này phải nghe ngóng nhiều về việc tám lệnh bài mở ra Thiên Môn, nếu như nhìn thấy lần nữa, chắc chắn phải cất giữ cẩn thận, không được ăn lung tung.

Ngoài ra, vì hắn mà con khỉ bị trấn áp, việc này bắt buộc phải đi cứu, nếu không thì lương tâm hắn không yên lòng.

Nếu đã quyết định phương hướng, Tần Thộ cũng không nói nhiều lời với quốc vương của Nữ Nhi Quốc - Bách Lý nữ vương nữa, lập tức muốn đi.

Bách Lý nữ vương kéo tay Tần Thộ rồi nói:

-Cứ như vậy mà đi sao?

Tần Thộ ngẩn người một lúc, sau đó liền vỗ đầu nói:

-Hiểu rồi!

Tần Thộ thần nhiên vỗ một cái, trực tiếp biến tấm cung của quốc vương Nữ Nhi Quốc thành bê tông bằng vàng!

Quốc vương của Nữ Nhi Quốc hoang mang ngay tại chỗ, lắp ba lắp bắp nói:

-Ta nói... Không... Không phải... Cái này...

Sau đó liền nghe thấy ầm một tiếng, một con rắn lớn bị ném xuống mặt đất, sau đó liền nghe thấy Tần Thộ nói lớn: -Con rắn đàn ông này, ta cũng không giết người. Nhưng mà tội chết có thể tha, tội sống khó thoát, người hãy ở lại Nữ Nhi Quốc này làm Yêu Thú Hộ Quốc đi. Hai năm nữa thọ gia ta sẽ lại đến xem xem, nếu người biểu hiện tốt, cho người cái tốt. Nếu biểu hiện không tốt, hừ hừ... Chúng ta tiếp tục nướng thịt rắn ăn!

Cự Mãng nghe vậy vội vàng lăn người góc đầu dậy, khấu đầu tạ:

-Cảm ơn công ơn tha chết của thượng tiên, tiểu nhân nhất định sẽ nghe theo ý chỉ, bảo vệ Nữ Nhi Quốc không để giặc ngoại xâm xâm lược!

Tần Thộ gật gật đầu, sau đó xoay người một cái, bước lên xe Thiên Mã Vân Long, chạy đi như một làn khói.

Cách xa ngàn dặm, mới truyền âm đến cho Bách Lý nữ vương nói:

-Mặc dù đầu óc con rắn này không được tốt lắm, mắt cũng không

ổn lắm, thần kinh còn không ổn định, nhưng nói chung tổng thể vẫn có chút khả năng chiến đấu. Nếu như nước thù địch đến xâm lược, các người có thể dùng hắc làm tường thành, cũng có thể cho người chỉ huy Cự Mãng tấn công kẻ địch và tự bảo vệ mình. Nếu vẫn không ổn thì bao vây ở trên xe ngựa, các người dùng hắc làm cung tên cỡ lớn, chỉ vào nơi nào, thì phun nọc độc vào nơi đó, có lẽ sức mạnh vẫn tạm ổn... Không cần nhớ đến gia, gia chỉ là truyền thuyết!

Bách Lý nữ vương đứng ở cửa của tấm cung, nhìn chiếc xe ngựa đi xa đang dần dần biến mất ở cuối chân trời, thở dài rồi nói:

-Áy... Ta là muốn nói, kiểu lệnh bài kia, ta vẫn còn có một cái. Thật đáng tiếc, đi mất rồi...

Chương 462: Bị đánh cướp rồi

Chương 462. Bị đánh cướp rồi

Tần Thộ không hề biết rằng, hắc ta tự ảo tưởng rằng Bách Lý nữ vương đã để ý đến hắc. Chỉ vì để trốn tránh điều hoàn toàn không hề có, và để đảm bảo sự trung trinh tuyệt đối của mình với Hằng Nga, mà hắc ta đã bỏ chạy, kết quả là đã lỡ mất cơ hội để có được tấm lệnh bài phi thiên. Nếu như hắc ta biết được điều đó thì chắc hẳn sẽ đau lòng đến chết mất...

Tần Thộ theo chỉ dẫn của Bách Lý nữ vương, một mạch theo hướng đông mà đi!

Kết quả là vừa ra khỏi Nữ Nhi Quốc, mới tới Kim Đầu Sơn, thì nghe thấy phía bên dưới có tiếng nổ lớn ầm ầm, kế đến xuất hiện một đám yêu binh ập tới, đều vây quanh khắp bốn phía của Tàn Thọ.

Tàn Thọ thấy rất khó hiểu, thầm nghĩ rằng những yêu quái này không biết đến ký hiệu của Thiên Đình trên xe ngựa của mình sao? Đây là muốn tạo phản à?

Hắn ngó đầu ra xem, thì chỉ thấy yêu tướng có khuôn mặt đen sầm đang đứng trên mây đen. Quát to nói:

-Kẻ nào từ đâu tới không biết sống chết? Lại dám hiên ngang bay qua trên đầu Kim Đầu Sơn của chúng ta, đúng là không biết sống chết là gì cả? Hãy mau mau ra đây chịu chết đi!

Tàn Thọ vén màn cửa ra, nhảy xuống xe ngựa, ngẫm nghĩ, rồi cũng cảm thấy rất kinh ngạc, vì hắn lại không hề cảm nhận được một chút tu vi nào của tên yêu quái mặt đen này.

Cái cảm giác này Tàn Thọ chỉ có qua ở trên người của tiên nhân thời, đối với chúng tiên bình thường, hắn ta cũng có thể cảm nhận ra được ít nhiều, nhưng đối với tên yêu quái này lại hoàn toàn không hề cảm nhận được tu vi nào, nếu vậy thì chỉ có thể là trên Địa Tiên mà thôi!

Tàn Thọ cũng không ngờ rằng, vừa mới đi ra lại đụng trúng Địa Tiên rồi!

Tàn Thọ hỏi:

-Vị đại vương này, phải xưng hô với ngài như thế nào?

Ô Vân tướng quân hừ lạnh một tiếng:

-Ta là Ô Vân tướng quân ở Kim Đầu Sơn đây. Ta còn tưởng rằng l

à cái thứ gì mà kiêu ngạo đến như vậy, thì ra chỉ là một con thỏ. Người đâu, bắt lại cho ta, tối nay nấu lên ta ăn!

Một đám yêu binh chuẩn bị tư thế để vây đánh.

Tần Thọ cau mày một cái, liền đưa ra một tấm lệnh bài rồi nói:

-Tất cả đứng lại hết cho ta, có nhận ra được lệnh bài này là gì không? Ta là Nhật Dạ Du Thần trên Thiên Đình, các người lại dám dùng tới ta, muốn tạo phản phải không? Có tin ngày mai thiên quân thiên tướng sẽ tới tiêu diệt hết các người không?

Trong ký ức của Tần Thọ chỉ cần giờ lệnh bài này ra, thì không cần biết yêu quái phương nào, ai nấy đều phải nhường nhịn với mình ba phần.

Vậy mà đối với tên Ô Vân tướng quân này thì nhìn lệnh bài một cái, rồi ngó qua xem Tần Thọ, rồi cười lạnh mà nói:

-Lệnh bài này là thật.

Tần Thọ vừa muốn nói cái gì đó, thì nghe thấy Ô Vân tướng quân cười phì một tiếng, xung quanh tất cả yêu binh đều cười theo sau...

Sau đó ai nấy đều nhìn Tần Thọ xem như một tên ngốc vậy.

Ô Vân tướng quân liền vẫy tay lên mà nói:

-Nay Thiên Đình cũng đã bị đánh tan, ngay cả Thiên Môn cũng không qua được nữa, giờ người còn dám lôi chuyện Thiên Đình ra nói với ta, nghĩ tới năm xưa Nhật Dạ Du Thần các người đã hành hạ những yêu quái chúng ta không ít. Hôm nay, ta sẽ tính lại món nợ này với người. Quân lính đâu, trói con thỏ này lại cho ta, ta phải mổ xẻ lột da hăn để chiên lên mà ăn.

Tần Thọ nghe thấy vậy thì ngậm chửi thầm:

-Con mẹ ngươi cái Nhật Dạ Du Thần, tự mình gây ra chuyện phiền phức rồi giờ lại phải bắt thỏ gia ta gánh vác tội này.

Cùng lúc ấy Tần Thọ đảo mắt một cái rồi vội vàng hô lên:

-Các vị hảo hán, xin dừng tay lại, chúng ta đều là người của mình cả.

Ô Vân tướng quân nghi hoặc mà nhìn Tần Thọ hỏi:

-Người của mình?

Tần Thọ vội vàng trả lời:

-Đúng là người của mình, trước kia ta gặp phải Nhật Dạ Du Thần, cái thứ khốn nạn năm xưa ỷ thế hiếp yếu, cáo mượn oai hùm, cũng đã làm không ít chuyện xấu xa đối với người của chúng ta, đi đâu cũng cáo trạng không chừa một bộ tộc nào hết. Tội lỗi đầy trời như thế sao ta có thể tha cho hắn được? Thế là ta đã giết hắn ta, tá m lệnh bài này cũng từ vậy mà có.

Dường như Ô Vân tướng quân không tin nói:

-Chỉ bằng nhà ngươi, một con thỏ chỉ mới ở Luyện Khí?

Tần Thọ đảo mắt một cái rồi đáp:

-Ta cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, tóm lại là lúc đó hắn ta rất kỳ quái, thân thể của hắn ta khi đó mơ hồ, như muốn bị tan biến mất vậy.

Ô Vân tướng quân nghe thấy vậy, vốn dĩ tay nắm rất chặt cây thương nhưng giờ lại từ từ buông xuống liền hỏi:

-Nhật Dạ Du Thần đó trông như thế nào?

Tần Thọ lập tức liền nói:

-Nhật Du Thần mặc áo trắng, khuôn mặt dài như mặt ngựa, còn Dạ Du Thần thì giống một đám tiểu dơi tinh.

Ô Vân tướng quân khẽ gật đầu nói:

-Nghe người nói đúng là như thế.

Tần Thọ liền liên tục gật đầu nói:

-Đúng là như thế đó, tướng quân, nếu như không còn chuyện gì nữa thì ta xin đi trước đây.

Ô Vân tướng quân khẽ gật đầu, Tần Thọ vừa muốn đi, kết quả thì nghe thấy Ô Vân tướng quân lại nói:

-Trời hán lại, nếu không phải là thiên thần thì nấu lên ăn.

Tần Thọ vừa nghe xong thì rất tức giận, hóa ra trước sau gì cũng bị nấu lên mà ăn, giờ hà cớ chi ta còn phải khách sáo gì nữa chứ!

Vậy là Tần Thọ liền nhảy lên xe ngựa, quát lớn một tiếng:

-Con mẹ nó, thỏ gia ta nhịn cũng nhịn rồi, lời hay cũng đã khen rồi, các người còn muốn nấu ta, đúng là xem thỏ gia ta là thứ dễ bị ăn hiếp phải không? Muốn đánh nhau? Có bản lĩnh thì đánh tay đôi, là người đó, cái tên mắt cú đảo tới đảo lui kia, người có bản lĩnh ra đây đấu tay đôi với ta.

Đó chỉ là một tiểu yêu tinh, vốn dĩ ở bên ngoài xem náo nhiệt cho vui, ai ngờ bị chỉ điểm đích danh, bất ngờ quá nên ngẩn người ra tự chỉ vào mình mà nói:

-Là ta?

Tần Thộ gật đầu đáp:

-Đúng, chính là người đó.

Ô Vân tướng quân thấy vậy liền cười mà nói:

-Ây yô, con thỏ này có chút thú vị đấy, giờ rảnh rồi cũng không có chuyện gì làm, vậy ta coi như xem náo nhiệt thôi. Độc Nhãn, người đi thi đấu với hắn ta đi.

Tiểu yêu tên Độc Nhãn nghe thấy vậy liền hít một hơi thật sâu, cầm một thanh đao lớn đi tới, vừa đi vừa vung đao, vừa cười vừa nói:

-Con thỏ kia, lần này thì người tìm chọn nhầm người rồi, hãy xem ta chỉ một nhát đao sẽ băm nhà ngươi như thịt xay nhuyễn để làm thành bánh bao thịt.

Tiểu yêu Độc Nhãn to xác lớn cỡ bằng một ngôi nhà, đao cầm trên tay lại là đao cùn, lưỡi đao thì to bằng bắp chân của con người, thường dùng để chặt đồ vật to lớn, cây đao này, Tần Thộ nhìn thấy như vậy, hiệu quả cơ bản cũng không khác gì cây gậy.

Chương 463: Thế gian loạn rồi

Chương 463. Thế gian loạn rồi

Tiểu yêu Độc Nhãn bước lên một bước, xoay đại đao mà chém tới.

Mắt Tần Thọ liền sáng ra, thu hồi xe Thiên Mã Vân Long, bay lên không trung, hai tay giơ cao, đã đỡ lấy được đại đao, sau đó cười nói:

-Người cũng chỉ có chút sức vậy thôi sao?

Tiểu yêu Độc Nhãn thấy mình bị một con ruồi nhỏ đùa cợt như thế, cảm thấy rất xấu hổ mất mặt, mặt già đỏ bừng, thẹn quá thành giận liền xoay người vung cây đại đao đánh tới.

Tần Thọ than thở, lại xuất ra một cú đâm kích tên tiểu yêu này dù sức đánh tới!

Tất cả các yêu quái đều xem rất thích thú...

Ngay cả Ô Vân tướng quân đang ngồi trên mây cũng cười nói rằng:

-Có chút thú vị.

Bang một tiếng.

Tiểu yêu Độc Nhãn văng cây đại đao qua một cái, mọi người đều chỉ nghe thấy một tiếng rên, tiếp đó con thỏ bị một đao đánh bay xa tít giống như bóng chơi golf.

-Hay.

Tất cả yêu quái đều vỗ tay tán thưởng!

Tiểu yêu Độc Nhãn cũng cười rất to, ý chí sáng khoái mà hét to lên, trút hết sự hưng phấn trong lòng ra.

Tất cả các tiểu yêu sau một hồi la hét, liền nhận ra có điều gì đó không ổn, con thỏ đó đột ngột bay ra theo vị trí mà Độc Nhãn tiểu yêu đã đánh trúng, sau đó bóng dáng liền nhanh chóng biến mất ở cuối chân trời!

Tất cả mọi người cùng nhìn nhau sửng sờ.

Tiểu yêu Độc Nhãn vội vàng quỳ trên mặt đất khóc lóc van xin:

-Tướng quân, ta không có cố ý để hấn ta trốn đâu... xin ngài hãy tha mạng.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên đó là, tính khí xấu như Ô Vân tướng quân vậy mà lần này lại không hề tức giận, ngược lại còn cười nói:

-Không sao đâu, nếu hấn ta mà ở lại mới là phiền phức, tiến đi cũng tốt chứ, sau này mọi người đều hãy nhớ kỹ cho ta, con thỏ này, tốt nhất đừng có mà đưa hấn ta lên núi của chúng ta nữa.

Nói xong, Ô Vân tướng quân từ trên mây bước xuống, đi vào một hang động, trên động có viết ba chữ lớn là Kim Đầu Động.

Bên trong Kim Đầu Động vô cùng rộng lớn, xung quanh là các bức tường thành có các cạnh góc sắc bén, đều được trang trí giản dị thô sơ, từ trong cái thô sơ đó lại lộ ra nét hoang dã.

Khi bước đến giữa đại điện, Ô Vân tướng quân hướng về phía người đang ngồi trên giường ăn mấy trái nho, kế bên có cung nữ xinh đẹp đang hầu hạ mà nói:

-Đại vương, theo lời dặn dò của ngài, thần đã dọa cho con thỏ đó sợ chạy mất vía, chắc là hấn sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

-Ừm... làm tốt lắm.

Giọng nói của đại vương nghe không to, mang theo một loại hào khí can vân.

-Đại Vương, chỉ là một con thỏ mà thôi...

Ô Vân tướng quân không tài nào hiểu được, dựa vào bản lĩnh của đại vương có bản lĩnh thuận tay đã bóp chết Thiên Tiên, tại sao lại phải quan tâm con thỏ đó như vậy. Nhớ năm đó lúc vị Kim Tiên đi ngang qua, ngài cũng chỉ là sai người đem đĩa trái cây ra tặng mà thôi. Ngài cũng không cần lộ diện, vậy mà con thỏ này, ngài lại phải truyền âm hạ lệnh bảo hấn ra ngoài, lại còn không được làm bị thương con thỏ đó nữa... Nếu như nói hai người có quen biết, thì dựa vào tính cách sảng khoái của đại vương, sớm đã mời con thỏ đó vào hang động để uống rượu ăn thịt, nâng cốc ngôn hoan rồi.

Còn nếu là kẻ thù, thì cũng không cần đại vương ngài phải ra tay, hấn cũng đủ tự tin chỉ cần một cái tát cũng có thể đánh chết con thỏ đó rồi.

Nhưng tiếc là đại vương ngài lại không muốn đắc tội, không muốn gặp mặt, chuyện này khiến hấn ta không tài nào hiểu được.

-Người chưa từng sống qua ở Thiên Đình, người sẽ không hiểu được... con thỏ đó, là thứ phiền phức! - Đại vương bực bội quát: -Đừng nhiều chuyện nữa, nên làm gì thì đi làm đi. Ừm... phải người đi Bình Định Sơn... mà bỏ đi, xem vận may của mỗi người thôi.

...

Tần Thọ không hề hay biết, thực ra Địa Tiên Giới cũng không phải không biết về hấn, ít ra có một số người biết hấn.

Lúc này, trong đầu của Tần Thọ chỉ có một ý nghĩ, chỗ Địa Tiên Giới này, nguy hiểm quá!

Cũng vì vậy, Tần Thọ cũng không còn dám thể hiện quá phô trương

ng nữa, lựa chọn khiêm tốn xuất hành, tránh xa khỏi các nguy hiểm không đáng có, chỉ cần đợi sau khi gặp được Tôn Ngộ Không, rồi hãy lên kế hoạch cụ thể.

Thân phận Nhật Dạ Du Thần này hẳn không định lấy ra tiếp tục dùng nữa, còn chiếc xe Thiên Mã Vân Long cũng cần phải thu hồi lại, tất cả những thứ có liên quan tới Thiên Đình đều phải thu hồi lại hết.

Bởi vì trên suốt cả chặng đường, Tàn Thọ phát hiện, hiện tại Địa Tiên Giới so với lúc Thiên Môn mở cửa thì càng ngày càng hỗn loạn rồi! Hầu như tất cả các ngọn núi đều đang đánh nhau, đâu đâu cũng đều có tiếng la hét chém giết.

Trên đường đi Tàn Thọ cũng từng nhiều lần tìm kiếm Thổ Địa và Sơn Thần, kết quả là không tìm thấy được ai.

Theo lý mà nói, mỗi ngọn núi, mỗi mảnh đất, đều có Thổ Địa và Sơn Thần riêng, nhưng giờ lại không tìm được một ai cả, điều này chứng tỏ sự việc hiện tại nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của Tàn Thọ.

Khi đi ngang qua Ô Kê Quốc, Tàn Thọ đi vào một ngọn núi nhỏ, nơi đây vừa nhìn chính là không có gì, đương nhiên là chẳng có con yêu quái nào cả.

Tàn Thọ bước xuống, dẫm chân một cái:

-Thổ Địa, Sơn Thần các ngươi đang ở đâu?

Tàn Thọ cũng theo phép hỏi chút thôi, cũng không hề hy vọng là sẽ có người trả lời hắn.

Kết quả là nghe thấy ở dưới chân phát ra một tiếng động, rồi thấy ở dưới đất xuất hiện một làn khói bay lên, tiếp đến là thấy có một cái đầu nhô lên và nói:

-Ta cảm nhận được sự tồn tại của Nhật Dạ Du Thần, có phải Thiên Đình đã mở cửa rồi không? Bọn ta có hi vọng rồi?

Tần Thọ nghe thấy liền quay đầu lại trả lời:

-Vẫn chưa...

Từ chưa còn chưa kịp nói xong, thì cái đầu đã nhanh chóng chui lòi xuống đất.

Tần Thọ kích động kéo lại bộ râu của đối phương, rồi quát to:

-Người dám chui xuống đất thử xem, thử gia ta đây sẽ đào cả ngọn núi mà lôi người ra, lột da xẻ thịt để nấu với nấm đông cô.

-Buông tay, buông tay... Thượng tiên xin hãy tha mạng mà buông tay ra.

-Thỏ Địa cũng không biết là có nghe rõ được lời của Tần Thọ nói không? Vì lúc đó đang bị Tần Thọ kéo bộ râu đến đau tới sắp khóc ra nước mắt.

Tần Thọ mặc kệ, hắn ta giống như muốn lôi Thỏ Địa từ dưới đất lên, tiếc rằng hắn quá nhỏ, hắn dùng chân đạp xuống đất lấy đà để mà kéo lên, nhưng cũng chỉ có thể kéo được tới cái cổ của Thỏ Địa mà thôi.

Thỏ Địa đau tới không chịu nổi, bèn ngoan ngoãn mà tự mình chui lên.

Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn Thỏ Địa gia gia cao hai mét này, bộ mặt tối sầm lại, ho khan một tiếng rồi nói:

-Lão đầu, đừng phí lời nữa, ta hỏi gì thì người phải trả lời cái đó, trả lời đúng thì người tới đâu thì về đó, mai này Thiên Đình có mở

cửa lại, thỏ gia ta sẽ nói tốt hai câu giúp người. Nếu như người không thành thật trả lời, thì đừng có trách thỏ gia đây tàn nhẫn vô tình, với bộ râu ít ỏi của người, ta đây sẽ bức hết ra, thắt thành dây thừng để treo cổ người.

Chương 464: Thế gian loạn rồi (2)

Chương 464. Thế gian loạn rồi (2)

Thỏ Địa cũng chỉ vì cảm nhận được sự tồn tại của Nhật Dạ Du Thần, nên mới ra xem thế nào, ai ngờ lại gặp phải tên hung thần ác ôn này, nhưng cũng gắng nở nụ cười mà nói:

-Thượng tiên, ngài có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nếu biết tiểu nhân nhất định sẽ trả lời rõ ràng.

Tần Thọ chỉ lên trời mà nói:

-Trên quãng đường ta tới đây, tại sao nơi nào cũng đang đánh nhau? Còn nữa, các Thỏ Địa và Sơn Thần nơi đây ta đều không thấy một ai cả, có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thỏ Địa đau khổ mà trả lời:

-Thượng tiên, ngài có điều không biết. Ba trăm năm trước, sau một trận náo loạn trên Thiên Đình, Thiên Môn đã bị đóng lại, Địa Thiên Giới này cũng bình yên được hai trăm năm, nhưng một trăm năm gần đây, có tin đồn rằng, Thiên Đình đã bị đánh đổ, các thiên thần đều chết hết, thiên địa này không còn chủ nhân nữa nên giữa

thiên địa này cũng có chút hỗn loạn.

-Ngài cũng biết, trước đây khi Ngọc Đế còn tại vị, có nhiều thủ đoạn khắc nghiệt, phạm là những ai không tuân thủ luật lệ thì Thiên Đình sẽ trực tiếp phái thiên binh thiên tướng xuống trừng phạt, chó gà không tha!

-Địa Thiên Giới lúc đó có rất ít cuộc chiến, dù đánh cũng đánh rõ ràng.

-Hiện tại không có Thiên Đình trấn áp, những thù hận bị chèn ép sau bao nhiêu năm nay đều được bộc phát ra, rồi tàn sát lẫn nhau, không dứt còn chưa tính.

-Ba năm trước, có một con đại yêu quái tên là Yêu Tam Thiên leo lên đỉnh núi của Tam Giới mà hét to, thiên Đình đã sụp đổ rồi, núi lớn trấn áp chúng sinh đã không còn nữa, tất cả mọi người đều được giải phóng, tự do rồi. Sau đó, hắn giết chết một vị thần ngay tại chỗ.

Máu của thiên thần đã nhuộm đỏ hết cả đỉnh Tam Giới Sơn, ba năm cũng chưa khô cạn!

Có người nói vị thiên thần đó đã chết thật rồi.

Cũng có người nói vị thiên thần đó đã trọng sinh trên Phong Thần Bảng ở Thiên Đình, nhưng ai mà biết được?

Tất cả mọi người đều biết được rằng, tới ngày hôm nay, Yêu Tam Thiên giờ vẫn còn sống sờ sờ ra đó, mà có tới tám vị thiên thần đã chết tơi tả tay hằn.

Với tính có thù tất báo của Thiên Đình, nhưng cho tới giờ vẫn không có chút động tĩnh nào cả.

Có điều khi đó, người tin lời của hắn ta không nhiều, nhưng sau đ

ó cũng có một số người tin lời của hắn, hắn ta đã tập hợp được một đám yêu ma quỷ quái để tàn sát thiên thần ở mọi nơi, ngay cả tại Thổ Địa, Sơn Thần, Thủy Thần như chúng ta đây cũng không chịu buông tha.

Có rất nhiều người vì bảo vệ chính mình đều đã bỏ chạy hết cả rồi... Giờ đây, những Thổ Địa và Sơn Thần có thể cố thủ bản thổ cũng chẳng còn có mấy người.

Tàn Thọ nghe tới đây, cũng phải giật mình một cái, hắn ta cho rằng Địa Tiên Giới mà hắn suy đoán đã đủ hỗn loạn rồi, nhưng không ngờ Địa Tiên Giới hiện tại còn hỗn loạn hơn nhiều.

Hơn nữa, Tàn Thọ có thể cảm giác được, cục diện hỗn loạn của Địa Tiên Giới hiện tại, rõ ràng là do con yêu quái Yêu Tam Thiên này bày trò ra, cố ý đảo loạn thế cục của Địa Tiên Giới.

Tàn Thọ theo bản năng hỏi:

-Đây rõ ràng là có người ở phía sau chỉ huy gây rối, mọi người không nhận thấy được sao?

-Nhận thấy được thì sao? Tuy Yêu Tam Thiên thực sự là người cầm đầu gây rối, nhưng hắn cũng dùng hành động để chứng minh rằng Thiên Đình đã bị sụp đổ, bởi vì đôi tay của hắn ta đã nhuộm máu thiên thần, nhưng vẫn còn sống tới giờ.

Có rất nhiều yêu vương đang theo dõi hắn ta, chỉ cần hắn chưa chết, bọn họ liền tin rằng Thiên Đình đã sụp đổ thật rồi.

-Với lại mấy năm nay, bắt đầu càng ngày càng có nhiều yêu vương xé mặt nạ, phóng thích dã tâm của mình, chiếm núi xưng vương, giết người cướp của, tương tàn thảo phạt lẫn nhau, sẵn giết thiên thần, cướp đoạt địa bàn.

-Nếu như nói lúc đó do một tay ai đó cố ý khơi dậy chiến loạn, vậy

y thì hiện tại chính là có một nhóm người thừa cơ hội đánh chiếm phân chia quyền thống trị thiên hạ. Vào lúc này, ai là người khơi dậy đã không còn quan trọng nữa... - Thổ Địa lại nhìn thấu hết mọi chuyện, phân tích rõ ràng.

Tần Thọ cũng lú lẫm không nói nên lời, trước mắt sợ rằng Địa Tiễn Giới đã hỗn loạn đến không thể tưởng tượng được nữa, sau này, vẫn là nên thận trọng một chút mới tốt, thận trọng mới sống lâu được.

Tần Thọ lại hỏi:

-Người cho ta một lời chuẩn xác đi, thế giới này loạn đến mức độ nào rồi?

Thổ Địa thấp giọng nói:

-Loạn đến nỗi người không phải người, quỷ không ra quỷ, người mãi mãi sẽ không bao giờ biết được, rốt cuộc tu sĩ đứng trước mặt người có phải người của yêu quái hay không, mà yêu quái người muốn giết có phải là đang thủ hộ sinh linh của một tòa thành không...

Tần Thọ im lặng.

Cáo biệt Thổ Địa, Tần Thọ càng kiên định hơn việc nhanh chóng nâng cao tu vi của mình, đồng thời muốn sớm hội ngộ với Tôn Ngộ Không.

Tự nâng cao mình, nếu có lúc bản lĩnh không đủ dùng, vậy thì tìm chỗ dựa vững chắc, đây là con đường Tần Thọ chọn.

Mới đi không bao lâu, Tần Thọ đột nhiên dừng lại, lẩm bẩm nói:

-Hình như không đúng lắm, Kim Đâu Sơn... Kim Đâu Động... Kim... cái con mẹ nó bị lừa rồi!

Tần Thộ đưa tay vỗ đầu, thầm chửi mắng một câu.

Tần Thộ hiểu rất rõ, hẳn bây giờ sợ nhất là cái loại dã yêu quái đản n độn chỉ biết hi hi ha ha, cái gì cũng không hiểu, nhưng thực lực cường đại, không sợ nhất chính là những tên trên Thiên Đình biết gốc gác của hắn.

Nếu như Tần Thộ nhớ không lầm, bên trong Kim Đâu Động chính là Thanh Ngu mà Thái Thượng Lão Quân cười.

Sở dĩ Tần Thộ khẳng định như vậy, một là hắn bỏ chạy quá dễ dàng. Hai là, thú cười Thanh Ngu của Thái Thượng Lão Quân còn được xưng Kim Tụ tướng quân, gọi là Tụ, cũng xưng là Kim Đâu tướng quân!

Cứ như vậy mà tính, mọi thứ đều trùng hợp, một trăm phần trăm là à con trâu đó!

Nhưng mà Tần Thộ không muốn quay lại đi tìm tên Thanh Ngu đó, một là không quen biết, hai là không có thời gian.

Trong lòng Tần Thộ có một suy nghĩ, sớm thả Tôn Ngộ Không từ dưới Ngũ Hành Sơn ra rồi tính tiếp.

Điên cuồng chạy một đường, trước mắt thấy được có thêm một ngọn núi lớn giống như năm ngón tay tạo thành!

Ngọn núi cao ngất chín tầng mây, đậm thẳng đến trời xanh, nhưng mà ngọn núi đó thực sự rất kỳ lạ, trên núi trơ trụi, ngay cả một cái cây cũng không có, chứ đừng nói là có thú rừng.

Cùng lúc đó, dưới núi Ngũ Chỉ Sơn.

Một lão đầu gầy trơ mang theo túi chạt vật leo qua một khối đá lớn, đi đến một góc khuất.

Nơi này, quanh năm cũng không nhìn thấy mặt trời, chung quanh đều là rêu xanh, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được gì.

Nhưng nếu nhìn tỉ mỉ, có thể nhìn thấy một cái đầu khi bị chôn vùi trong rêu này!

Chương 465: Ngũ Chỉ Sơn

Chương 465. Ngũ Chỉ Sơn

Lão đầu cười khỏ nói:

-Con khi, chúng ta phải chuyển nhà rồi, đây là lần cuối mang đồ ăn đến cho người, người giữ lấy, Lương Giới Sơn này, sau này chắc là sẽ không còn ai nữa rồi...

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu lên nói:

-Tên nhóc này, người mang lương thực cho ta làm gì? Lão Tôn ta đây là thiên sinh địa dưỡng, hít một hơi đã có thể nuốt mười vạn dặm vân hà, trường sinh bất tử, đói không chết được ta, người hãy mang đi đi.

Tiểu lão đầu cười nói:

-Gia gia của gia gia ta từ nhỏ đã nghe người nói khoác rồi, cũng không thấy người có bản lĩnh gì, đừng nói khoác nữa, cũng đừng đòi chết nha, ta còn đang đợi ngày nào đó người được thoát ra, dẫn

ta lên trời tham quan, ôi... Cũng không biết là những năm tháng mà ta còn sống, còn có thể có cơ hội lên trời cười mây nữa không.

Gương mặt tiểu lão đầu tang thương cùng kỳ vọng, nhưng mà cuối cùng lại hóa thành một giọng điệu than thở, nói với Tôn Ngộ Không:

-Con khi, lần này ta thực sự phải đi rồi, ngươi phải bảo trọng nha.

Tôn Ngộ Không sững sờ hỏi:

-Tại sao phải đi? Không phải ngươi nói ở đây mưa thuận gió hòa sao, nói là muốn con cháu đời đời sinh sống ở đây mà?

Tiểu lão đầu than thở, lắc đầu nói:

-Vài ngày trước xuất hiện một tên yêu quái, mỗi đêm sẽ bắt một hài tử để ăn. Trước đây thôn làng còn mời pháp sư đến tiêu diệt, nhưng đáng tiếc là pháp sư cũng bị bắt xong bị ăn luôn rồi, sau đó yêu quái tức giận, tuyên bố sau này mỗi ngày sẽ ăn hai hài tử, không có hài tử sẽ ăn người lớn. Cả thôn trên dưới chỉ có tám trăm tám mươi nhân khẩu, làm sao mà chịu nổi sự giày vò này của hắn ta chứ? Haiz...

Nói xong, tiểu lão đầu quay lưng tính bỏ đi.

Tôn Ngộ Không thì lại im lặng, trong miệng lẩm bẩm nói:

-Rốt cuộc trên Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì? Lão Tôn cũng chỉ là đánh mấy tiểu thần thôi mà, có cần đến nông nỗi này không?

Sau đó Tôn Ngộ Không nói:

-Nhóc con, ngươi đừng đi! Chỉ dựa vào sức chân của các ngươi, một ngày có thể đi được bao xa chứ? Đợi yêu quái đến đây rồi, một trận yêu phong cũng đuổi kịp các ngươi, đến lúc đó một người

cũng không sống sót nổi.

Tiểu lão đầu sừng sốt, giọng nói mang theo nước nở nghèn nghẹn:

-Vậy... vậy phải làm sao mới được đây?

Tôn Ngộ Không nói:

-Người quay về thôn, gọi hết những người chưa đi đến đây.

-Gọi đến đây? - Tiểu lão đầu sừng sốt hỏi.

Tôn Ngộ Không nói:

-Đúng, gọi hết qua đây, cứ trốn ở trước mặt lão Tôn ta đây, nếu như yêu quái đó dám đến, lão Tôn một hơi thổi chết hắn ta!

Tiểu lão đầu cười khỏ nói:

-Con khỉ, lúc này người đừng có nói khoác nữa. Haiz, thôi ta đi về nói với trưởng thôn chuyện này, người nói cũng có lý. Chạy cũng không chạy thoát được, lỡ như chọc tức yêu quái, sợ là không một ai có thể sống sót.

Nói xong tiểu lão đầu nhanh chóng rời khỏi.

Tôn Ngộ Không không nói nên lời, nhưng vẫn là không cam tâm kêu lên:

-Nhóc con, lão Tôn không hề nói chơi đâu! Hay là để ta thổi cho người xem?

Nhưng mà tiểu lão đầu đã đi xa rồi, mơ hồ nghe thấy hắn nói:

-Được rồi, được rồi...

Tôn Ngộ Không cũng không tiện thực sự thổi một hơi, dù sao thổi một hơi, lúc đó đá bay loạn xạ, lỡ như làm bị thương người dân thì không tốt rồi, chỉ có thể bắt lực than thở, lẩm bẩm nói:

-Con thổi chết tiết đó, cũng không biết là đã đi đâu rồi. Sống không thấy người, chết không thấy xác... Nếu như gặp được hắc, lão Tôn nhất định đánh hắc một trận cho hả dạ!

Nói đến đây, biểu tình của Tôn Ngộ Không cô đơn, hiển nhiên là nhớ đến những chuyện đau lòng rồi.

Tiểu lão đầu chạy thẳng một đường về đến thôn, kết quả vừa mới vào thôn, lập tức bị lác mắt!

Chỉ thấy gốc cây ngay trước cửa thôn chất đầy thi thể!

Nam nữ già trẻ lớn bé đều có!

Đều là những gương mặt quen thuộc!

Máu còn đang nhỏ giọt xuống đất!

Tiểu lão đầu bị dọa đến nổi ngồi bệt xuống đất.

Cách đó không xa, một nhóm dân làng cũng đứng nhìn, người đứng đầu là một lão nhân tóc bạc phơ, lão nhân chống gậy trúc, than thở nói:

-Nghịch chương! Đúng là nghịch chương!

-Lão Lưu, người đã về rồi, ài... - Trưởng thôn nhìn thấy tiểu lão đầu, chào hỏi một chút.

Lão Lưu loạng choạng đứng dậy, đến trước mặt trưởng thôn, chỉ vào gốc cây, hồi lâu không nói nên lời.

Trưởng thôn nói:

-Ừm, đó là nhóm người Lưu Phương. Bọn họ là nhóm đầu tiên rời thôn, kết quả hôm qua đi, hôm nay lại bị treo trên cây... Đây là yêu quái cảnh báo chúng ta. Nếu cố rời khỏi thôn, sẽ bị giết ngay lập tức... haiz ...

Lão Lưu tức giận nói:

-Hắn thật quá đáng! Ăn thịt người, ăn no bụng còn chưa tính. Đây làm sao có thể là ăn thịt người? Đây rõ ràng là đang trêu chọc đùa giỡn chúng ta!

Thôn trưởng thở dài nói:

-Vậy thì thế nào? Yêu quái này thần thông quảng đại, chúng ta chỉ là bách tính bình thường, làm sao có thể đấu với hắn?

Lưu lão đầu nói:

-Thôn trưởng, vậy chúng ta có đi hay không?

Thôn trưởng lắc đầu nói:

-Con người làm sao có thể nhanh bằng yêu quái cưỡi mây mà đi cưỡi? Làm sao có thể đi được? Rời đi, chỉ tăng nhanh tốc độ tử vong hơn mà thôi. Vẫn là bàn bạc kỹ hơn đã...

-Thôn trưởng, ở lại cũng chết, rời đi còn có một tia hy vọng sống. Chúng ta chia thành nhiều hướng, yêu quái kia cũng không thể đồng thời đuổi kịp tất cả chúng ta có đúng không? - Lại có người đề nghị.

Thôn trưởng hơi động lòng.

Lưu lão đầu nói:

-Ta cảm thấy có thể thử một chút xem...

Đúng lúc này, tiếng cười chế giễu vang lên, thanh âm vô cùng bén nhọn, tiếp sau đó mọi người nhìn thấy một thứ xanh mơn mớn từ trong bụi cỏ nhảy ra, chỉ vào tất cả mọi người nói:

-Hừ hừ... Đại vương biết trước đám lão gia hỏa các ngươi chưa từ bỏ ý định! Các ngươi đợi đó, đợi lát nữa đại vương tới đây nấu hết các ngươi!

Nói xong, thứ kia xoay người chạy đi!

Thứ kia có kích thước không lớn, nhưng mà chân lại rất dài, bước ra một bước xa chừng hơn hai mét, chạy giống như bay, trên chân có móng vuốt, có thể vượt nóc băng tường.

Hiện tại tình trạng các thôn dân không ổn, đã quá muộn rồi, yêu quái kia quá thuần thực, leo lên một tòa núi nhỏ, nhún người vài cái liền biến mất ở chân trời.

-Phải làm thế nào mới ổn đây!

Thôn trưởng thấy vậy, đám ngực kêu lên:

-Thôn Lưu gia chúng ta từ khi xây dựng thôn cho tới nay đã hơn ba trăm năm, từ năm hộ gia đình cho tới nay đã phát triển thành hơn trăm hộ... Nhưng chưa từng nghĩ sẽ bị đoạn ở trên tay của ta! Ôi, làm sao ta còn mặt mũi nào xuống dưới hoàng tuyền gặp mặt liệt tổ liệt tông chứ! Hu hu...

Thôn trưởng khóc lớn, những người khác cũng nhỏ giọng thảo luận, muốn tìm kiếm biện pháp tự cứu mình, thế nhưng mà tất cả mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có biện pháp nào.

Chương 466: Người quay lại cho ta xem

Chương 466. Người quay lại cho ta xem

Có người nói bây giờ lập tức chia nhau ra chạy, có người nói mọi người chuẩn bị vũ khí liều mạng...

Nhưng mà cuối cùng đều bị Lưu lão đầu bác bỏ hết:

-Nếu như chạy từ ngày hôm trước, chúng ta còn có một hai người có thể có cơ hội chạy ra ngoài. Bây giờ, yêu quái đã biết, lập tức sẽ tới đây ngay, chúng ta lại bỏ chạy, làm sao có thể chạy thoát? Về phần liều mạng? Yêu quái kia vung tay lên giống như một ngọn gió, con người bị thổi thẳng lên trời, chúng ta còn chưa kịp đựng tới hân, liều thế nào?

Đám người nghe vậy, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng có người hỏi:

-Lưu lão, cái này không được, cái kia cũng không được, vậy người nói phải làm sao bây giờ?

Lưu lão đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

-Ta cũng không có cách gì...

Nói đến đây, Lưu lão đầu đột nhiên nhớ tới con khỉ kia, vì vậy nói tiếp:

-Các người cũng biết, tổ tông của nhà chúng ta đưa cơm tới dưới

Lưỡng Giới Sơn cho con khi kia. Trước đó lúc ta trở về, ta đã nói với hấn việc này, hấn nói nếu chúng ta không có chỗ để đi, có thể đến chỗ của hấn, hấn có thể bảo hộ chúng ta.

Lưu lão đầu không dám nói đúng như những lời mà Tôn Ngộ Không đã nói, chính hấn cũng cảm thấy những lời kia quá khoác lác, nói ra cũng không có ai tin.

Đám người nghe xong, trong đôi mắt tuyệt vọng lóe ra một tia sáng...

-Con khi kia cũng là yêu quái, nói không chừng hấn thật sự có thể trợ giúp chúng ta.

-Người cũng nói hấn là yêu quái, ta cảm thấy khả năng là hấn muốn gom chúng ta lại cùng một chỗ ăn cho no thì đúng hơn.

-Quên đi, con khi kia còn không thể tự bảo vệ mình, làm sao có thể bảo vệ được chúng ta chứ?

...

Đám người mồm năm miệng mười nói đủ thứ.

Đúng lúc này, thôn trưởng nện quả trọng xuống nói:

-Tất cả đều câm miệng!

Tất cả mọi người lập tức ngậm miệng.

Thôn trưởng nói:

-Không có chỗ để đi vậy thì không có lựa chọn nào khác, đi tới chỗ của con khi kia. Bất kể như thế nào, xem như đánh cược lần cuối cùng đi!

Thôn trưởng là người đức cao vọng trọng ở trong làng, mọi người không thể không nghe theo lời hắn nói, thế là từng người về nhà thu dọn đồ đạc, đi theo thôn trưởng bước nhanh về phía chân núi Ngũ Chỉ Sơn, Lưu lão đầu đi đầu tiên, bên người còn có con trai, con dâu và cháu trai của hắn.

Đợi đến khi các thôn dân đều đi hết, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, bóng dáng kia còn chưa có rơi xuống, một tiếng nói đã vang lên:

-Thiên địa sơ khai ta từng trải, quá khứ tương lai ở trong tay! Nếu muốn biết chuyện tiền đồ, không hỏi Như Lai hỏi bản tôn!

Bóng dáng kia lúc ẩn lúc hiện trong bạch quang, giống như tiên nhân hạ phàm!

Nếu như các thôn dân không bỏ đi, tất nhiên sẽ đi tới quan sát, cầu u hắn xem cho một quả sau đó lại cầu hắn trăm yêu trừ ma.

Đáng tiếc, thôn dân đều bỏ đi hết, tiên nhân thổi phồng bản thân gọi giang một hồi lâu, bốn phía ngoại trừ tiếng gió đang thổi, cỏ đang lay động, cây cỏ thụ đang đung đưa, trên cơ bản cũng không có động tĩnh gì hết.

Lại đợi một hồi, bạch quang tản đi, lộ ra một khuôn mặt già nua, lấm la lấm lét nhìn quanh bốn phía, cộc cộc miệng nói:

-Lại không có người? Chết tiệt, cái thế giới chết tiệt này, đã đi nhiều thôn làng như vậy? Không thấy một ai cả! Xúi quẩy!

Ừng ục...

Trong bụng lão nhân vang lên tiếng ừng ục, mặt già của lão đạo sĩ đỏ ửng thở dài, lấy ra một miếng lương khô đặt mộng ngồi trên một cái ghế bắt đầu ăn, vừa ăn vừa thầm nói:

-Ôi, vốn dĩ cho rằng không có mấy tên thiên binh thiên tướng chur óng mắt kia, lão nhân gia ta có thể kiếm được tiền. Kết quả... Ôi... Bước kế tiếp phải đi đâu đây? Phải suy nghĩ một chút.

Đúng lúc này, một tiếng xé gió truyền đến, lão nhân nhanh chóng ném bánh bột ngô trong tay vào bên trong cái giếng ở bên cạnh, la u miệng, trên người nổi bạch quang, lại lần nữa trở nên tiên phon g đạo cốt, cao giọng hát:

-Thiên địa sơ khai ta từng trải, quá khứ tương lai ở trong tay! Nếu muốn biết chuyện tiền đồ, không hỏi Như Lai hỏi bản tôn!

-Thần tiên?! - Đúng lúc này, một giọng nói thì thào hỏi.

Lão đạo sĩ cũng không quay đầu lại nói:

-Tiểu hữu, không biết nhìn sao? Bần đạo giống yêu quái ư?

-Là thần tiên thì tốt, nếu là yêu quái, thổ gia ta sẽ phải động thủ. - Người đến chính là Tàn Thọ.

Nghe thấy hai chữ thổ gia, rõ ràng thân thể lão đạo sĩ run rẩy một chút, vội ho một tiếng nói:

-Con thổ, ngươi tới nơi này làm gì vậy?

Tàn Thọ nói:

-Đi thăm huynh đệ... Đúng rồi, phía trước là Ngũ Chỉ Sơn phải không? Hử, cũng gọi là Lương Giới Sơn.

Lão đạo sĩ gật đầu nói:

-Đúng vậy.

Tàn Thọ lại nói:

-Ôi, lão thần tiên, người có thể xoay người lại được không? Lão già người sao lại quay lưng về phía ta?

Trong khi nói chuyện, Tần Thộ bắt đầu đi vòng quanh, lão đạo sĩ cũng xoay người theo...

Tần Thộ hỏi:

-Người xoay cái gì chứ?

Lão đạo sĩ hỏi ngược lại:

-Người xoay làm gì?

Tần Thộ nói:

-Ta muốn đứng đối diện với người, làm gì có ai dùng mộng nói chuyện với người khác chứ?

Lão đạo sĩ nói theo:

-Ta cũng muốn quay lại đối diện với người! Người xoay lưng tung làm gì?

Tần Thộ đáp:

-Vậy được, ta không xoay nữa, người quay lại đi.

Lão đạo sĩ lập tức nói:

-Ta xoay mệt rồi.

Tần Thộ nói:

-Vậy ta xoay qua lại.

Lão đạo sĩ:

-Bỏ đi, cứ đứng như vậy trò chuyện đi...

Tần Thọ:

-Đừng, ta nhìn bóng lưng của người khá quen, ta muốn nhìn xem bộ dáng người như thế nào.

-Không thể nào! Bàn đạo chính là khai thiên mà sinh, đạp đất mà thành tiên, bế quan vô số năm tháng, gần đây mới xuất quan, người không có khả năng quen biết ta.

Trong khi nói chuyện, lão đạo sĩ làm động tác bấm ngón tay tính toán, sau đó kinh hô:

-Huyết quang trùng thiên, việc lớn không tốt!

Tần Thọ bị sợ hết hồn nói:

-Làm sao vậy?

Lão đạo sĩ nói:

-Bàn đạo còn có chuyện phải xử lý, bàn đạo đi trước một bước! Đạo hữu, ngày sau gặp lại!

Nói xong, lão đạo sĩ đằng không mà lên, muốn bỏ đi!

Đúng lúc này, bầu trời vang lên một tiếng sấm, tiếp theo mây đen che lại, một tiếng cười điên cuồng truyền đến:

-Ha ha... Khó trách những vật nhỏ này dám chạy, hóa ra là tìm chỗ dựa! Đạo nhân này cũng có năng lực, chẳng qua... Không đáng chú ý! Đi xuống cho ta!

Mây đen hóa thành một bàn tay to lớn đè xuống!

Đạo sĩ kia không có phòng bị, trực tiếp bị một bàn tay kéo xuống!

Pằng chít một tiếng ngã ở trước mặt Tần Thộ, lúc này bạch quang trên người hắn tản ra...

Tần Thộ cúi đầu nhìn y phục của lão đạo sĩ, đó là một bộ bát quái bào màu vàng! Sao hắn lại cảm thấy y phục này quen mắt đến như vậy, thế là hắn ngồi xổm xuống hỏi:

-Này, ngẩng đầu lên xem nào.

-Không ngẩng! - Lão đạo sĩ vô cùng kiên quyết từ chối.

Chương 467: Người quay lại cho ta xem (2)

Chương 467. Người quay lại cho ta xem (2)

-Người ngẩng đầu lên!

Tần Thộ càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, giọng nói càng quen thuộc hơn.

Lão đạo sĩ nói:

-Ta có con mắt hóa đá, nhìn ai người đó liền hóa đá. Vì an toàn của người, ta không thể ngẩng lên.

Tần Thọ tin hấn mới lạ, bàn tay nắm chặt đầu của lão đạo sĩ, nâng lên!

Đúng lúc này, trên trời truyền đến tiếng khịt mũi:

-Người đều đã chạy hết rồi, bản đại vương ăn các ngươi trước rồi lại đuổi theo bọn hấn!

Trong khi nói chuyện, trên bầu trời có một bóng người rơi xuống, toàn thân bóng người kia đen nhánh, phía sau lưng có một đôi cánh, dưới chân có tường vân màu xanh sẫm cuộn lại!

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn theo bản năng, còn chưa kịp nhìn thấy rõ ràng bộ dáng người kia dài ngắn, thực lực như thế nào thì nghe phía dưới kêu to:

-Yêu quái! Chạy mau!

Sau đó cái đầu bị Tần Thọ nắm lấy kia lập tức xông lên, bàn tay hấn không có nắm chắc, đã thấy lão đạo sĩ kia nhanh chân bỏ chạy!

Chẳng qua Tần Thọ phản ứng cũng rất nhanh, gần như ngay lúc lão đạo sĩ xông lên, Tần Thọ đã bắt đầu chạy! Ý nghĩ của hấn rất đơn giản, mặc kệ yêu quái kia là yêu quái gì, chạy trước chắc chắn là không sai!

Hiển nhiên, lão đạo sĩ cũng có ý này, sau khi hai con hàng này bỏ chạy, theo bản năng liếc nhìn nhau, lúc này mới phát hiện, trình độ vậy mà cũng gần như nhau!

Hai mắt nhìn nhau, Tần Thọ la lên:

-Là ngươi!?

Lão đạo sĩ chính là lão già lừa đảo mà Tần Thọ gặp ở bên trong tò

a thành cổ Linh Lăng, dưới chân Thục Sơn và ở cả Cửu Nghi Sơn!

Lão già lừa đảo biết có tránh cũng không được, cứng cổ nói:

-Là ta! Thì sao!

Tần Thộ nói:

-Người lợi hại như vậy, người chạy làm gì? Không phải người là tiên nhân sao?

Lão già lừa đảo khế đảo hai mắt nói:

-Tiên cái rắm!

-Không phải tiên nhân mà người còn có thể lên Thiên Đình?

Trong lòng Tần Thộ run lên, dường như tìm được đường tắt để lên trời!

Lão già lừa đảo lẽ thẳng khí hùng nói:

-Ai nói với người chỉ có tiên nhân mới có thể lên Thiên Đình? Đạ o gia ta thần thông quảng đại, lên trên trời thì có làm sao?

Tần Thộ vừa định nói chuyện, liền cảm thấy sau đầu có gió thổi qua!

Tần Thộ và lão già lừa đảo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đại yêu quái kia đã đuổi kịp, muốn bắt hai người lại!

Về mặt lão già lừa đảo kiên quyết nói:

-Con thỏ! Đừng chạy, chỉ có hai chúng ta, có bỏ chạy cũng không chạy lại hấn đâu, không bằng liều mạng với hấn! Còn có một tia hy vọng sống!

Tần Thộ nghe xong, khẽ gật đầu nói:

-Cũng được, ta đếm một hai ba, chúng ta cùng quay đầu chơi hấn nha!

Lão già lừa đảo gật đầu, trong mắt đều là nhất định phải quyết sinh tử!

-Một!

Tần Thộ móc một cây đao ra!

Lão già lừa đảo đưa một thanh kiếm ra.

-Hai!

Đao trong tay Tần Thộ dài ra, kiếm trong tay lão già lừa đảo ra khỏỉ vỏ!

Con yêu quái thấy vậy, vẻ mặt cũng ngưng trọng hơn, không dám đuổi tới quá gần, âm thầm vận chuyển thần thông!

-Ba!

Tần Thộ hét lớn, lỗ tai hất ra phía sau, xoay tròn lên cao, nhanh chóng bỏ chạy!

Cùng lúc đó, lão già lừa đảo cũng ném kiếm xuống dưới chân nháy lên, chính là ngự kiếm phi hành, chạy càng nhanh hơn!

Nhìn thấy hai tên mặt dày chạy nhanh như làn khói, vốn dĩ con yêu quái đã làm công tác chuẩn bị một lúc lâu để sống mái lập tức tròn tròn mắt, sửng sốt một lúc mới hồi phục lại tinh thần, hét lớn:

-Bà ngoại người, đứng lại cho ta!

Lão già lừa đảo và Tần Thộ nhìn nhau, đồng thời mặt già đỏ ửng, trăm miệng một lời, chế nhạo nhau trước:

-Không phải người nói quay đầu liều mạng sao?

Sau đó lại trăm miệng một lời kêu lên:

-Đây không phải là liều sao! Liều mạng chạy nhanh hơn người!

Sau đó hai người im lặng...

Một lúc lâu sau, hai người chấp tay nói:

-Hoá ra là đồng môn, hạnh ngộ hạnh ngộ.

-Hai người các người đứng lại cho ta! - Tên yêu quái đuổi theo gà o thét lớn!

Lão già lừa đảo nhìn thoáng qua Tần Thộ, Tần Thộ nhìn thoáng qua lão già lừa đảo, hai người lại lần nữa lộ ra vẻ ngưng trọng, đứng vào lúc này!

Lão già lừa đảo bỗng nhiên đưa tay bắt được tai của Tần Thộ!

Đồng thời Tần Thộ đá một cước ra, chân sâu hơn hai mét!

Gần như là đồng thời, Tần Thộ bị lão già lừa đảo xách, chuẩn bị ném ra phía sau!

Sau đó Tần Thộ ngáng chân làm cho lão già lừa đảo ngã sấp, lúc lão già lừa đảo lăn lộn đầy đất còn không quên ném con thỏ ra phía sau lưng!

Hiển nhiên, hai tên hỗn đản này đều có cùng chung ý tưởng, đạo hữu chết, bản đạo không chết!

Tên yêu quái nhìn thấy vậy thì cười ha ha nói:

-Các người nội chiến như thế, chết cũng đáng đời! Đồ ranh con, t hật là mập!

Tần Thộ nghe xong, thầm kêu không tốt! Vội vàng chuẩn bị biến thân thành Chu Yểm đánh một trận...

Lão già lừa đảo lại vui vẻ trong lòng, cười nói:

-Xem ra có cơ hội bỏ chạy!

Kết quả là nhìn thấy tên yêu quái kia đi thẳng đến chỗ hấn, hừ hừ nói:

-Nhưng mà ta không thích ăn thịt mỡ, vẫn là thịt xương sườn ăn ngon hơn...

Khuôn mặt lão già lừa đảo lập tức đen lại.

Tần Thộ sững sờ ngay tại chỗ, còn có loại thao tác này sao?

Sau đó Tần Thộ cũng không quay đầu lại, nhanh chân bỏ chạy!

-Con thỏ kia bỏ chạy! - Lão già lừa đảo thấy vậy, quả quyết bán c on thỏ.

Kết quả tên yêu quái bĩu môi, cười hê hê với lão già lừa đảo, tron g mắt lộ ra nụ cười làm cho cúc hoa của lão già lừa đảo siết chặt, t hàm nghĩ: "Mẹ kiếp, không phải chứ..."

-Không phải hấn bỏ đi vừa đúng lúc sao? Đến đây, để bản đại vương nhìn xem người có mấy cái xương sườn...

Trong khi nói chuyện, yêu quái kia liền xích lại gần lão già lừa đả

o, rốt cuộc lão già lừa đảo cũng nhìn thấy rõ ràng tướng mạo của đối phương.

Cũng không phải là ánh mắt của lão già lừa đảo không tốt, mà là mặt hàng này... Quá đen!

Bây giờ là lúc chạng vạng tối, mặt trời gần như đã xuống núi, tên yêu quái lại đưa lưng về phía ánh nắng, trên mặt bị bóng râm bao phủ. Nếu là người bình thường, cũng có thể thấy rõ bộ dáng, hết lần này tới lần khác con hàng này giống như mới được móc từ trong lò than ra ngoài, đen giống y như than! Ngay cả răng cũng đen!

Một tên đen như vậy, có thể thấy rõ ràng bộ dáng mới là quái lạ.

Khuôn mặt yêu quái đen nhánh, con mắt không có tròng trắng, đầu u trọc đằng sau có một chòm tóc, phía sau có một đôi cánh giống như cánh dơi, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có phần hông buộc tạp dề bằng cỏ, lúc này phía trước tạp dề đã giờ lên cao... Lão già lừa đảo không cần đoán cũng biết, đó nhất định là một cây gậy da đen nhem!

Lão già lừa đảo nhìn thấy cảnh này sắp khóc, kêu lên:

-Tuổi ta đã cao, chúng ta xem như bỏ đi?

Đại yêu quái cười hắc hắc nói:

-Bỏ đi? Vậy làm sao được? Dựa vào tuổi tác, tuổi tác của ta cũng không nhỏ, chúng ta cũng xem như là về già làm bạn đời có đúng không? Ta ở một nơi trên núi, nơi đó có vô số sơn trân thối rừng, người theo ta cũng coi như là được hưởng phúc. Tới đây, để đại vương ta xem một chút...

Chương 468: Khoác lác

Chương 468. Khoác lác

Trong khi nói chuyện, con yêu quái đưa tay ra kéo y phục của lão già lừa đảo, lão già lừa đảo thấy vậy, cũng không nhin được nữa, quát to:

-Ta liều mạng với ngươi! Nhìn phật châu!

Con thỏ đang bỏ chạy, liền nghe thấy ở sau lưng có tiếng vang thật lớn, ngay sau đó một tiếng phật hiệu vang lên!

Tần Thộ không nhin được quay đầu lại nhin, vừa vặn nhin thấy một hư ảnh Phật Đà màu vàng đang lóe lên trên không trung, tiếp theo đó liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ngao ngao của con yêu quái kia!

Sau đó Tần Thộ thấy lão già lừa đảo đầu óc quay cuồng, y phục không ngay ngắn băng băng chạy tới, giày cũng rơi mất một chiếc mà hắn không thèm quay đầu lại nhặt.

Tần Thộ nhin thấy dáng vẻ của lão già lừa đảo như thế, không nhin được hỏi:

-Rốt cuộc ngươi vừa mới trải qua chuyện gì?

Lão già lừa đảo cắn răng nghiêng lợi nói:

-Ngậm miệng!

Tần Thộ cười hê hê, dùng loại ánh mắt ta hiểu liếc nhin lão già lừa

a đảo, lão già lừa đảo lập tức mặt dày đỏ ửng nói:

-Không phải như người nghĩ!

Tần Thọ gật đầu nói:

-Ừ, hê hê... Ta ghi nhớ rồi, sau này người từ từ giải thích với người khác đi.

-Con thỏ chết tiệt, ta liều mạng với người!

Lão già lừa đảo đang muốn động thủ liền nghe thấy ở phía xa có tiếng gầm gừ, lại là tiếng gầm gừ của đại yêu quái:

-Tiểu bảo bối, người chọc giận ta rồi, mức sủng ái của ta có hạn, ta muốn bắt người, lột da lấp cỏ!

Nghe nói như thế, lúc ấy lão già lừa đảo tròn tròn mắt, lại nhìn về mặt cổ quái của con thỏ kia, cùng với tiếng cười ha ha:

-Tiểu bảo bối, bảo bối, hô hô... Còn muốn lột da lấp cỏ, các người chơi thật là hoang dã đó.

Lúc ấy lão già lừa đảo phát hỏa, quay đầu mắng:

-Đi chết đi! Cái đồ Hắc Thán Tinh!

-Hô!

Một cơn gió mạnh thổi qua, lại là yêu quái dơi kia đuổi tới.

Tần Thọ lập tức nhảy lên trên người lão già lừa đảo, lão già lừa đảo o gằn như phản xạ có điều kiện một tay che ngực, một tay che cúc hoa thét to:

-Người làm gì đó?

Tần Thọ nói:

-Người ngốc sao? Chạy một mình không thể nào thoát khỏi hắc, người ngự kiếm phi hành, ta giúp người tăng tốc!

Lúc này lão già lừa đảo mới lấy lại tinh thần, vội vàng nhảy lên phi kiếm, đồng thời Tần Thộ hất cái tai lớn giống như cánh quạt, vận chuyển thần thông Cao Thiết duy trì ở trên người lão già lừa đảo!

Gần như là đồng thời, Hắc Thán Tinh kia đã đuổi kịp, một tay duỗi ra gần như bắt được móng của lão già lừa đảo!

Lão già lừa đảo bị dọa đến mức rít lên, tiềm năng hoàn toàn bộc phát, tốc độ tăng nhanh hơn, đồng thời Cao Thiết thần thông cũng có hiệu lực, vèo một cái xông ra ngoài, hất móng vuốt của Hắc Thán Tinh An Lộc Sơn ra.

Cho dù là như thế, Tần Thộ cũng nghe thấy xoạt, âm thanh vải vóc bị xé rách, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cái móng giống như đoá hoa trắng đang uốn éo trong gió, một màn kia quả thực là hơi khác biệt.

Tần Thộ không nhịn được hỏi:

-Móng của người không lạnh sao?

Lão già lừa đảo vung ống tay áo lên, áo bào to rộng thể hiện ra chỗ tốt của nó, một tay của hắn che ở sau lưng, tay áo buông xuống, vừa vịn che kín cái móng... Sau đó nổi giận:

-Con thỏ chết tiệt, chắc chắn là người cố ý!

Tần Thộ nói:

-Đừng đoán mò, sao ta có thể tùy tiện nói đùa về sự sống còn chứ. Thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi...

Lão già lừa đảo hừ hừ, xem như ta tin lời con thỏ nói, Tần Thộ nhếch miệng nhẹ răng cười, trong lòng đầy chột dạ...

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ truyền đến, tiếp theo đó một tia hào quang từ đằng xa càng ngày càng tới gần!

Tần Thộ quay đầu lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy Hắc Thán Tinh lại chạy đến, tốc độ nhanh chóng, so với lão già lừa đảo ngự kiếm phi hành còn nhanh hơn mấy lần!

-Hồng bát! Lão đầu, có thể nhanh hơn một chút không? Hắc Thán đuổi tới rồi! - Tần Thộ kêu lên.

Lão già lừa đảo quay đầu nhìn thoáng qua, trầm giọng nói:

-Hết cách rồi, lát nữa đường ai nấy đi!

Tần Thộ nói:

-Rốt cuộc ngươi đã làm gì hắn? Làm cho hắn nổi giận như vậy? Toàn thân đều bốc lửa!

Lão già lừa đảo cộc cộc miệng nói:

-Đạo phù lúc này là Hoan Hỉ Phật...

Cằm của Tần Thộ suýt nữa rơi trên mặt đất, tròn tròn mắt, sau đó dựng thẳng ngón tay cái nói:

-Tuyệt vời!

-Lão già, ta muốn giết ngươi! - Hắc Thán gầm thét đuổi theo, đồng thời một bảo luân bay lên không trung, bảo luân như là một vầng

g trắng khuyết huyết sắc, muốn chém về phía hai người!

Trên trán lão già lừa đảo toàn là mồ hôi lạnh, hiển nhiên hắn cũng hơi sợ hãi, trông mắt Tần Thộ đảo liên tục, cuối cùng nhìn về phía dưới núi Ngũ Chỉ Sơn, nhanh trí kêu lên:

-Người chạy xuống núi! Ta lên núi!

-Lên núi làm gì? - Lão già lừa đảo không hiểu.

Tần Thộ nói:

-Nói nhảm nhiều vậy? Con khi năm đó đánh Thiên Đình đang ở phía dưới núi, thế nào, ngươi đã hiểu chưa?

Lão già lừa đảo đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha ha nói:

-Đã hiểu!

Sau đó Tần Thộ nhảy xuống khỏi phi kiếm, phóng thẳng lên đỉnh núi!

Lão già lừa đảo thì xoay người xông về phía dưới núi Ngũ Chỉ Sơn, đồng thời còn không quên vịn vẹo uốn éo cái miệng trắng bóng với Hắc Thán Tinh!

Hắc Thán Tinh lập tức nổi giận, mặc kệ tất cả mọi thứ, đâm đầu x uống chụp về phía lão già lừa đảo!

Đồng thời lão già lừa đảo la to:

-Con khi, cứu mạng! Con thả nhà các ngươi chạy lên núi rồi!

Hắc Thán Tinh đầu tiên là sững sờ, sau đó liền thấy một đám thôn dân trốn ở đằng sau tảng đá dưới chân núi, tình cảm của lão già này với các thôn dân thật sự là đáng đánh! Vốn dĩ hắn đang ở trạng

thái nổi giận, chút tinh táo cuối cùng cũng mất hết!

Hắc Thán Tinh hét lớn, quơ bảo luân đánh về phía tảng đá, ý đồ muốn chém giết những thôn dân kia và lão già lừa đảo!

Đúng lúc này, một tiếng khịt mũi vang lên:

-Hừ! Tiểu yêu tinh ở đâu ra, cũng dám quát tháo ở trước mặt lão Tôn ta?

Vừa dứt lời, Hắc Thán Tinh còn chưa kịp phản ứng, Lưu lão đầu ngồi xổm ở phía dưới lại giật nảy mình, đưa tay đánh một quyền về phía con khỉ, kêu lên:

-Ngươi cái con khỉ này, lúc này cũng đừng khoe khoang giỏi giang! Yêu quái đuổi tới rồi, tất cả mọi người đều sắp chết rồi!

Tôn Ngộ Không lườm hấn một cái, Lưu lão đầu còn muốn nói gì nữa thì thấy lão tiên nhân ở trên bầu trời rơi xuống bắt được hấn, nhún hấn xuống bên cạnh một cái, hấn liền không thể động đậy được nữa.

Tôn Ngộ Không liếc mắt nhìn lão già lừa đảo, lão già lừa đảo chần chừ lại nói:

-Khi đột, năm đó khi ngươi đại náo Thiên Cung, ta cũng có mặt, có lẽ ngươi không có ấn tượng gì về ta, nhưng mà ta lại nhìn thấy cảnh ngươi một gây đập nát Nam Thiên Môn, thực quá giỏi!

Tôn Ngộ Không lại liếc nhìn lão già lừa đảo:

-Cút sang một bên!

Chương 469: Con khỉ ra (Thượng)

Chương 469. Con khỉ ra (Thượng)

Lão già lừa đảo nhanh chóng cút sang một bên, Lưu lão đầu còn muốn nói gì đó, chỉ thấy Tôn Ngộ Không đột nhiên hé miệng, dùng sức khẽ hít rống lên trên bầu trời:

-Cút!

Giọng nói như tiếng sấm từ trên cửu thiên, khí phun ra giống như bản chất, oanh một tiếng, mâm tròn huyết sắc ở trên bầu trời đang rơi xuống bị một hơi thổi này thổi bay ngược trở về!

Hắc Thán Tinh thấy vậy, kinh hãi la lên:

-Kẻ nào? !

-Bảo người cút! - Tôn Ngộ Không bỏ sung một câu.

Hắc Thán Tinh nghi ngờ nhìn về phía rêu xanh chông dưới núi Ngũ Chỉ Sơn, lúc này mới thấy một cái đầu khỉ, lông mày chớp chớp, cười nói:

-Ta còn tưởng là ai, hoá ra là một con khỉ bị đè dưới núi này! Người con khỉ này ngược lại là có chút năng lực, thế nhưng... Người ra được sao?

Tôn Ngộ Không cau mày nói:

-Người tin không, lão Tôn ta một hơi thổi chết người!

Lưu lão đầu vừa mới nhìn thấy năng lực của Tôn Ngộ Không, hiện tại đang rửa mắt nhìn Tôn Ngộ Không! Ánh mắt nhìn hắn giống như nhìn thấy thiên thần hạ phàm! Vội vàng lại gần nói:

-Đúng đúng đúng... Một hơi thổi chết hắn! Yêu quái này đã giết rất nhiều người ở thôn chúng ta, tội ác tày trời!

Tôn Ngộ Không vội ho một tiếng không nói chuyện, lão già lừa đảo nhanh chóng kéo Lưu lão đầu đi sang một bên nói:

-Người lớn nói chuyện, tiểu hài tử chớ xen vào.

Lão Lưu đầu sưng sờ nói:

-Này...

Lão già lừa đảo vội vàng chặn miệng của hắn, Lưu lão đầu không nhìn ra, thế nhưng lão già lừa đảo lại là người vô cùng hiểu nhìn mặt mà nói chuyện.

Lúc trước Tôn Ngộ Không nói chuyện không hợp, một gây nên sự phẫn nộ của Nam Thiên Môn, đưa theo một đám yêu quái xông thẳng vào Lăng Tiêu Bảo Điện! Ngang ngược như thế nào chứ?

Nếu như hắn thật sự có thể một hơi thổi chết yêu quái kia, yêu quái kia đã sớm chết rồi!

Nếu đã còn sống, như vậy đã nói rõ, lần này Tôn Ngộ Không thật sự đang khoắc lác mình giới giang... Không muốn chết thì thành thật ngậm miệng, diễn kịch cùng với Tôn Ngộ Không, dọa được Hắc Thán Tinh rồi lại nói.

Hắc Thán Tinh cũng không phải là kẻ ngốc, cười nhạo nói:

-Thật sự cho rằng ta không biết ngươi là ai? Ngươi không phải là con khỉ từ trên trời rơi xuống sao? Mặc kệ ngươi đã từng uy phon

g cỡ nào, giờ ngươi chỉ là một con phế vật bị ép dưới chân núi không thể động đậy mà thôi!

Tôn Ngộ Không nghe vậy, giận tím mặt, ngẩng đầu nhìn Hắc Thán Tinh nói:

-Ngươi cái con chuột mọc cánh này, cho rằng lão Tôn ta không làm gì được ngươi?

Hắc Thán Tinh cười ha ha nói:

-Nếu ngươi có thể làm gì được ta thì ta còn có thể bình yên đứng ở chỗ này sao? Cái gì cũng đừng có nói nữa, ta không muốn nghe ngươi khoác lác, nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ tới giết ta! Bỏn đại vương đứng ở đây, chớp mắt một cái ta là cháu trai của ngươi!

Tôn Ngộ Không sợ nhất chính là loại lỗ mãng này. Nếu là loại tâm tư phức tạp hơn, sợ nhân quả cái gì, đoán chừng cũng biết tên tuổi hay xuất thân của Tôn Ngộ Không, thì sẽ rút lui. Thực sự cũng không cần vì những tên phạm nhân cùng lão già lừa đảo kia trêu vào nhân quả lớn như vậy.

Nhưng mà con doi trước mặt rõ là một tên lỗ mãng, xem ra cũng không có truyền thừa gì, cũng không biết từ đâu ra phương pháp tu luyện, không biết sợ hãi nhân quả, chỉ biết hiện tại ông đây mạnh hơn ngươi là được.

Tôn Ngộ Không hừ lạnh một tiếng:

-Lão Tôn ta không giết hạ người vô danh, người báo tên đi!

Hắc Thán Tinh ngạo nghễ nói:

-Ngươi nghe cho kỹ, hôm nay người giết bọn ngươi chính là Hắc Tiên Đại Vương ở Hắc Tiên Động trên Nhất Phương Sơn!

Vừa nói xong, lão già lừa đảo liền lấy ra một cuốn sổ, thoăn thoắt viết ra cái tên này.

Lão Lưu trầm giọng nói:

-Thượng tiên, ngài làm gì vậy?

Lão già lừa đảo nghiêm túc nói:

-Hiện tại không làm gì được hắn, trước nhớ kỹ, đợi sau này có cơ hội, hãy xuống âm phủ đánh chết tổ tông của hắn!

Lão Lưu:

-...

Lão già lừa đảo nói tiếp:

-Nếu tổ tông của hắn còn ghê gớm hơn hắn nữa thì lúc đó thôi cũng được.

Lão Lưu:

-...

Lúc này, Hắc Tiên Đại Vương nhìn về phía lão già lừa đảo, vô thức sờ mũi, sau đó vẻ mặt âm trầm nói:

-Lão già kia, vừa rồi con lừa ngốc này suýt chút dùng gậy phá hủy trong sạch của ta, hôm nay ta nhất định phải lột da ngươi, sinh cớ cho ta một tổ yêu quái con!

Lão già lừa đảo nghe xong, mắt như hoa hết cả lên, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng... Không phải là người trong cuộc, không thể hiểu nổi cả nh bị một tên đồng tính cố chấp yêu cầu sinh khí như vậy.

Tôn Ngộ Không nghe thế liền liếc mắt nhìn lão già lừa đảo nói:

-Này! Hắn vì ngươi mà đến, dù sao cũng chỉ vì sinh con, cũng không phải muốn lấy mạng của ngươi, nếu không thì hãy theo hắn đi.

Lão già lừa đảo vỗ ngực nói:

-Mẹ nó! Hôm nay cho dù ta có đụng đầu chết, cũng sẽ không theo hắn!

Hắc Tiên Đại Vương không cho là đúng nói:

-Đánh chết cũng có thể dùng được, chỉ cần thi thể nguyên vẹn là được. Dùng hết rồi, quay về đông lạnh, muốn dùng thì dùng, trái lại cũng tiện.

Lão già lừa đảo choáng váng, chỉ vào Hắc Tiên Đại Vương nhìn hời hợt, nhẫn nhịn cả buổi chỉ nói ra một chữ—Độc!

Hắc Tiên Đại Vương ngược lại là có chút hài lòng, gật đầu nói:

-Đúng, chính là độc.

Lão già lừa đảo nhìn Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không ho khan một tiếng:

-Chúng ta không quen.

Lão già lừa đảo còn chưa lên tiếng, Hắc Tiên Đại Vương đã cười lớn một tiếng:

-Ha ha... Ta nói, con khỉ này chính là cố làm ra vẻ! Còn đòi thối chết bốn đại vương?

Tôn Ngộ Không liếc mắt nhìn Hắc Tiên Đại Vương:

-Tốt hơn là người đừng có kiêu ngạo.

-Ta kiêu ngạo có gì sao? Ta kiêu ngạo thì người có thể làm gì được ta? Con khi chết tiệt, người như vậy còn muốn hù dọa bốn vương quốc sao? Hôm nay bốn vương quốc đứng ở chỗ này kiêu ngạo, mắng người, người có thể làm gì được ta?!

Tôn Ngộ Không gật đầu, sau đó đầu khi bắt đầu nhô lên, sau đó từ dưới chân núi vương hai tay ra, dùng sức chống đỡ, cứ như vậy mà bò ra rồi ngồi ở chân núi, lắc lư cổ tay nói:

-Này người mới nói gì!

Ngay lúc đó, lão già lừa đảo, lão Lưu và những người dân làng khác đều sững sờ! Hắc Tiên Đại Vương còn đang ngăn người, há miệng đứng ở nơi đó, nhìn Tôn Ngộ Không rồi nói:

-Người... đi ra?!

Thời gian quay ngược lại đến lúc lão già lừa đảo mới rơi xuống.

Lại nói con thỏ cùng lão già lừa đảo tách ra, một người nhảy xuống núi tìm con khi, một người chạy lên núi tìm linh phù trấn áp.

Trong ký ức của con thỏ, bộ phim diễn ra rất rõ ràng, cảnh Đường Tam Tạng leo lên núi Ngũ Chỉ Sơn, sau đó thấy được một tấm linh phù.

Tấm linh phù không lớn, cúi đầu thành tín bái lạy vài cái, sau đó vương tay gỡ tấm linh phù ra. Quá trình này cực kỳ dễ dàng...

Chương 470: Con khi ra (Trung)

Chương 470. Con khi ra (Trung)

Nhưng mà hiện tại, Tần Thọ chỉ muốn chửi một câu:

-Con mẹ nó, quả nhiên phim ảnh đều là lừa đảo, nói thuận tay gỡ?
Mà sao cái này lại lớn như thế rồi?!

Chỉ thấy trên đỉnh núi khổng lồ cao vút trên tận mây mù kia, một tấm linh phù không biết lớn đến cỡ nào nhưng đủ để chặn bộ ngọ n núi đang áp trên đỉnh!

Tần Thọ chỉ có một suy nghĩ, hoá ra không phải núi nặng, mà chính là do linh phù nặng!

Trên linh phù có một vài chữ lớn!

Một khắc trước, phía trên còn viết sáu ký tự của Phật môn, Om ma ni bát mê hồng.

Nhưng một khắc sau, Tần Thọ chớp mắt, những lời đó liền biến thành: "Người động vào ta thử xem!"

Tần Thọ bạo tính khí, nếu như chỉ là sáu chữ chân ngôn, không chừng hắn còn cúi chào, dù sao cũng đã từng nhìn thấy Như Lai Phật Tổ trên thịnh hội, đó đích xác là nhất tôn Phật Tổ, làm người rất hòa khí. Nhưng giờ thấy sáu chữ này, phút chốc Tần Thọ liền tức giận!

Tần Thọ là điển hình: đối mặt với kẻ ác, nếu không đánh được thì xoay người bỏ chạy. Nếu như người đối mặt với đồ vật của kẻ ác, đối phương lại không ở bên cạnh thì mặc kệ người là thiên vương

lão tử gì, đánh trước rồi nói!

Vì vậy Tàn Thọ kéo tay áo kêu lên:

-Một tờ linh phù còn kiêu ngạo? Thỏ gia ta không chấp nhận người, phía dưới có yêu quái muốn giết người. Nếu người thật sự có lòng từ bi thì mau rút ra ngoài, thả con khỉ đi ra hàng yêu phục ma, cứu khổ cứu nạn. Ta cũng không nói nhảm với người, thức thời thì tự biến! Nếu không đi, ta sẽ tự tay đánh người bay khỏi đỉnh núi này! Nếu người còn kiên quyết không rời đi, thỏ gia ta không ngại ăn một bữa sáng khoái!

Cũng không biết là do linh phù ít linh tính hơn Hoàng Thư, hay là bản thân quá ngoan cố, căn bản không để tâm lời đe dọa của Tàn Thọ.

Tóm lại, linh phù không hé răng.

Tàn Thọ nhìn thấy vậy, nhất thời phát hỏa, bất kể người là thứ gì! Phía dưới còn có người chờ hấn cứu mạng đây!

Vì vậy Tàn Thọ há to miệng, thi triển pháp tướng thiên địa, biến thành một con thỏ lớn cao trăm mét, lập tức nhào đến há miệng gặm linh phù.

Miệng vừa hạ xuống, trên linh phù sáng lên một đạo Phật quang, nhưng mà Phật quang cũng bị con thỏ cắn nát, sau đó mở miệng rống một tiếng cắn miếng linh phù!

Rắc rắc... Một lúc sau, linh phù đã bị ăn một mảng lớn!

Rốt cuộc linh phù không bình tĩnh nữa, phóng xuất từng tia Phật quang, muốn thổi bay Tàn Thọ!

Nhưng mà, con thỏ chính là răng cửa xông lên trước nhất, cái gì tới cứ cắn cái đó, thật sự là có một loại khí khái răng dẫn đầu, vạn

quân khó địch!

Nhìn thấy linh phù càng ngày càng bị cắn nát, cuối cùng một tiếng thở dài cũng vang lên:

-Con thỏ, tại sao ngươi lại làm như vậy?

Tần Thọ quay đầu lại, nhìn thấy một tên tu sĩ đầu trọc xuất hiện bên cạnh Tần Thọ, Tần Thọ mới nhớ ra trong nguyên tác có nhắc đến không chỉ có linh phù trấn áp con khỉ, mà còn có Thổ Địa, Sơn Thần, Giám Phù!

Nhìn thấy ánh sáng chói loà trên đầu tên này, hiển nhiên là Linh Sơn phái thần tượng tới rồi!

Tần Thọ không kịp nuốt linh phù vào miệng, không nói một lời, chỉ hỉ vào chân núi mơ hồ hét lên:

-Mau... Mau... xuống dưới cứu người!

-Ta chỉ là một linh thể, không có sức chiến đấu. Bây giờ cánh cổng lên Tiên Giới đã bị đóng lại, bản thể không thể xuống được, cũng mất liên lạc với Linh Sơn... - Giám Phù thần tượng nói.

Tần Thọ nghe xong thì kệ hắt, tiếp tục ăn linh phù.

Nhìn thấy linh phù bị ăn mất một phần ba, thần tượng bất lực thở dài:

-Con thỏ, hãy thương xót.

Tần Thọ nói:

-Nếu ta thương xót ngươi, người phía dưới chết rồi ngươi có thể còn sống lại sao? Nếu như không thể thì ngươi câm miệng đi!

Thần tướng nói:

-Nếu con khi xuất thế sớm thời hạn, không ai trấn áp nó, e rằng nó sẽ là một tai họa.

Tần Thọ ngẩng đầu nói:

-Mẹ nó! Người có tin nếu hôm nay hấn không ra được, con tỏ ta sẽ chính một là tai họa không.

Thực ra Tần Thọ nói một câu như vậy là vì khó chịu mà thuận miệng nói một câu, hấn thấy chuyện không có đường sống nên chụp mũ lung tung cho người khác thôi! Hơn nữa, thực tế đã chứng minh rằng Tôn Ngộ Không có tình có nghĩa, không phải là một tai họa, cho dù hấn không đi Tây Thiên thì cũng chỉ ở Hoa Quả Sơn chơi đùa với bầy khỉ mà thôi.

Tần Thọ chỉ là thuận miệng nói, thần tướng này lại như bị kích động, sau đó nhanh chóng nói:

-Thôi đi, vậy tha cho hấn đi.

Sau khi nói xong, linh phù còn lại bay lên.

Tần Thọ sững sốt hỏi:

-Ý của người là? Người cho rằng ta còn tai họa hơn hấn?

Thần tướng ho khan:

-Con khi đã được thả, cũng xin thí chủ ít kiến huyết, làm nhiều việc thiện niệm.

Nói xong, thần tướng mang theo linh phù bay lên trời, rời đi.

Tần Thọ vội la lên:

-Chờ đã!

Thần tướng khó hiểu nhìn Tần Thộ:

-Con thờ, còn có chuyện gì không?

Tần Thộ mấp máy môi nói:

-Không đúng, miếng linh phù này là do Như Lai Phật Tổ làm, ta ăn nhiều như vậy, như thế nào lại cảm giác như mình đang ăn mật dưa? Một chút nguyên khí cũng không có?

Thần tướng cười khúc khích, xua tay, linh phù liền được thu nhỏ lại chỉ bằng lòng bàn tay rồi nói:

-Đây mới là bản thể, thứ ngươi vừa ăn chỉ là phần bảo hộ mà thôi. Thực sự làm bằng mật dưa...

Tần Thộ nhặt một viên đá ném lên trời!

Thần tướng nhanh chân chạy, nháy mắt liền mất dạng.

Tần Thộ không biết vị thần này đi đâu, dù sao thì cánh cổng Tiên Giới đã đóng, vị thần này chính là một linh thức, mang theo một tấm linh phù, có lẽ là tìm một nơi nào đó ngồi thiền chờ thôi.

Xé xong linh phù, Tần Thộ đứng trên đỉnh núi hét lên:

-Khỉ con! Tên đó bắt nạt ta, ngươi tới chơi hấn! Để lại người sống!

Cùng lúc đó, Tôn Ngộ Không vừa ngồi dưới Ngũ Chỉ Sơn, móm móm lỗ tai, cười nói:

-Nghe chưa? Có người kêu ta đánh người.

Hắc Tiên Đại Vương vừa nghe, giọng nói này quá quen thuộc, chính là con thỏ!

Hắc Tiên Đại Vương ho khan một tiếng, sau đó xoay người bỏ chạy!

Tôn Ngộ Không thấy vậy mỉm cười, một người lập tức xuất hiện ở trước mặt Hắc Thán Tinh, quay lưng nói:

-Đi đâu?

Hắc Tiên Đại Vương quay lại lần nữa, nhưng vẫn nhìn thấy Tôn Ngộ Không đang quay lưng về phía mình, ngoáy lỗ tai nói:

-Đã quá nhiều năm ta không lấy ráy tai, tắc hết rồi, bảo bối cũng không lấy ra được. Bọn người đừng có gấp.

Hắc Tiên Đại Vương quay đầu lại, vẫn là cái lưng của con khỉ đó!

Thấy không thể bỏ chạy, Hắc Tiên Đại Vương rống lên, phía sau mọc lên những ngôi nhà lớn nhỏ ầm ầm lao xuống, dùng sức đập vào đầu con khỉ!

-Cẩn thận! - Lão Lưu cùng những người khác hét lên.

Lão già lừa đảo lại không hề lo lắng, ngáp dài, không quên thay quần... Rõ ràng hắn biết nên thừa dịp mọi người chú ý xem kịch mà thay quần, đợi mọi người đều kịp phản ứng thì sẽ rất xấu hổ.

Chương 471: Con khỉ ra (Hạ)

Chương 471. Con khi ra (Hạ)

Tôn Ngộ Không cũng bất động, cứ ở đó ngoáy tai!

Viên Luân rơi xuống, trúng đầu con khi.

Chỉ nghe keng một tiếng, hỏa tinh lóm đóm! Đầu khi lại chẳng hề di chuyển.

Ngược lại, Viên Luân kia trực tiếp bị bắn bay!

Lúc này Tôn Ngộ Không mới nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hắc Thán Tinh đang ngơ ngác nói:

-Này... dùng sức đi! Lão Tôn ta nhiều năm như vậy không ra, còn chưa từng đánh ai!

Nghe vậy, Hắc Tiên Đại Vương như bị vũ nhục, hai mắt đỏ lòe, gầm lên, nhảy lùi về phía sau, Viên Luân xoay tròn, hất liên tục ấn quyết, thâm trầm nói:

-Con khi chết tiệt, thật sự tưởng ta sợ ngươi sao? Ăn chiêu của ta! Càn Luân Thôn Hải!

Viên Luân khổng lồ quay càng ngày càng nhanh, bên trong bắt đầu sản sinh từng luồng gió xoáy.

Giữa thiên địa nổi lên một luồng gió xoáy, tất cả nguyên khí thiên địa bốn phía đều bị hút, hấp lực ban đầu chỉ là nuốt nguyên khí, sau đó là cây cối, cánh hoa, trùng chim...

Mấy giây qua đi, đã là cát bay đá chạy, đại thụ bật gốc!

Không cần biết bao nhiêu thứ, chu vi xung quanh đều bị lực hút khủng bố xé nát!

Không có ngoại lệ!

Đám người dưới Ngũ Chỉ Sơn kinh hô, bọn họ sắp bị hút lên trời!

Lúc này, Tôn Ngộ Không vỗ ba chương nói:

-Đi xuống!

Những người kia vèo một cái rơi trên mặt đất, cho dù hút thế nào cũng không nhúc nhích! Mọi người thở vào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Tôn Ngộ Không, như là nhìn một vị thần sống! Ngay cả trượng tiên cũng dẫn đầu quỳ xuống bái lạy.

Tôn Ngộ Không thuận tay nắm lấy một cọng cỏ, rồi ngậm trong miệng, lười biếng nhìn Hắc Tiên Đại Vương thi triển thần thông, như thể đối tượng Hắc Tiên Đại Vương muốn tấn công không phải là hắn.

Thấy vậy, Hắc Tiên Đại Vương càng thêm tức giận, không ngừng gia tăng sức mạnh, cố gắng hút lấy con khỉ, kết quả là ngay cả cọng cỏ trong miệng con khỉ cũng không hút được, tới dao động một chút cũng không!

Hắc Tiên Đại Vương cũng có chút sợ hãi rồi...

Đúng lúc này, từ trên trời truyền đến một tiếng cổ vũ:

-Ta tới rồi!

Hắc Tiên Đại Vương sửng sốt, trong lòng nói:

-Trên đầu còn có người sao? Chết tiệt, thu hoạch ngoài ý muốn!

Hắc Tiên Đại Vương nhìn lên chỉ thấy một con thỏ đột nhiên ngã xuống, sau đó bị lực hút của Viên Luân hút vào, chỉ thấy con thỏ lẩn lộn ở giữa Viên Luân! Kêu gào...

Hắc Tiên Đại Vương hừ hừ nói:

-Không giết được con khi, giết con thỏ trước cũng tốt!

Kết quả, con thỏ đột nhiên mở miệng, Hắc Tiên Đại Vương ngẩn ra! Chỉ thấy nguyên khí xung quanh đều bị cái miệng kia hút đi!

Những thứ đồ vật bị hút vào cũng bị con thỏ này ăn sạch!

Quá đáng hơn, vì được Viên Luân xoay nên con thỏ cũng không nhai, há miệng để cho linh khí và đồ vật lộn xộn tiến vào thực quản, thẳng vào bụng là xong!

-Ta cho ngươi no chết! - Hắc Tiên Đại Vương rống lên!

Nghe vậy, Tôn Ngộ Không trực tiếp ngáp một cái, nằm trên Càn Đẩu Vân nói:

-Ủng hộ tinh thần cho ngươi, nào! No chết hần! Đừng dừng lại, đừng lại ta sẽ đánh ngươi!

Sau đó cái con khi này cứ thế mà ngủ thiếp đi...

Hắc Tiên Đại Vương đứng tại chỗ trợn tròn mắt, đau khổ mắng mủn:

-Ta... ta đang tấn công các ngươi, các ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không?

Đáng tiếc, Tôn Ngộ Không không để ý tới hần.

Con thỏ ngồi xồm ở chính giữa Viên Luân, nơi có sức hút mạnh mẽ

hắt, nuốt nguyên khí đến nỗi quên cả trời đất! Vẫn không quên dùng tay ra hiệu với Hắc Tiên Đại Vương cố lên.

Hắc Tiên Đại Vương thấy vậy, nước mắt cũng sắp chảy xuống, hắt làm yêu quái đã nhiều năm nhưng đây lại là lần đầu tiên hắt đánh nhau mà ủy khuất như thế!

Một chiêu này của Hắc Tiên Đại Vương thật ra chỉ là nửa chiêu, Càn Luân Thôn Hải nghĩa là biển dung nạp cả trăm dòng sông, nếu như hút đối phương không chết thì sẽ ngưng tụ ra nguyên khí, khi nguyên khí đã đầy đủ thì có thể tung ra sát chiêu thực sự, Côn Luân Sát!

Đáng tiếc, bây giờ hắt đã ngưng tụ một lúc lâu nhưng mà ngay cả cái lông của nguyên khí cũng không có ngưng tụ được... Muốn tấn ra thì không dám, muốn tấn công lại không có chiêu, thế là hắt cũng chỉ có thể cay đắng không ngừng bóp ấn quyết, vận chuyển t hần thông cố gắng duy trì Càn Luân Thôn Hải.

Nhìn thấy thế cục ở trên trời có thể cảm cự được, lão già lừa đảo vội vàng kéo cổ áo đi vào bên trong thôn dân, trên người lại phát ra ánh sáng lờn nữa nói:

-Chư vị, bản đạo nhìn thấy ấn đường của các người có màu đen, dường như sắp có tai họa ập xuống. Mọi người có muốn hóa giải tai nạn không?

Rất nhanh, không ít thôn dân đã bị lão già lừa đảo khoát lác đều xúm lại quanh hắt.

Lão Lưu nhìn thấy vội vàng đi tới kêu lên:

-Mọi người đừng nghe lời hắt nói! Nếu như hắt thật sự có khả năng thì cũng sẽ không bị đuổi như chó vậy! Nếu như nói về khả năng thì con khỉ có khả năng hơn hắt nhiều. Mọi người có tiền vậy thì không bằng chờ con khỉ tỉnh lại rồi tìm hắt xem bói cho.

Đám người nghe xong cũng thấy có đạo lý.

Lão già lừa đảo nghe vậy thì không vui:

-Nói như vậy là không đúng, bởi vì cái gọi là mỗi ngành mỗi nghề đều có chuyên môn riêng, bản đạo chuyên xem bói, người khác sao có thể so sánh?

Vừa mới dứt lời, thôn dân ở bốn phía vội vàng lập tức lui về sau hơn hai mươi mét! Hiện thị đầy đủ tố chất vững vàng của người bình thường ở Địa Tiên Giới!

Lão già lừa đảo chỉ cảm thấy cái gáy hơi ngứa nên quay đầu nhìn lại, hắn thấy Tôn Ngộ Không toét miệng nhìn hắn nói:

-Người vừa mới nói cái gì?

Lão già lừa đảo nuốt một ngụm nước bọt rồi đáp:

-Ta nói mỗi ngành nghề đều có chuyên môn riêng, năng lực xem bói của người bình thường kém hơn bản đạo. Đương nhiên, chắc chắn là bản đạo không bằng người.

Tôn Ngộ Không hừ hừ nói:

-Nhớ kỹ câu nói này, lần sau nếu ta lại nhìn thấy người lừa gạt người khác... hừ hừ.

Lão già lừa đảo quả quyết ngậm miệng lại...

Tôn Ngộ Không ngứa đầu nhìn Hắc Tiên Đại Vương ở trên trời nói:

-Chỉ có một chút sức lực như vậy thôi à, chưa ăn cơm sao? Dùng thêm chút sức lực nữa đi!

Hắc Tiên Đại Vương cay đắng tăng thêm cường độ, hút thêm càng nhiều nguyên khí cho con thỏ ăn.

Cùng lúc đó Tần Thọ cũng điên cuồng hút, nguyên khí trong cơ thể càng ngày càng nhiều, tế bào cũng cắn nuốt càng lúc càng nhanh!

Bây giờ Tần Thọ còn chưa có công pháp đạt cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đại viên mãn, cho nên hắn cũng không vội vã tu luyện công pháp, mà chuyên chú vào tu luyện Bát Cửu Huyền Công! Tần Thọ rất rõ ràng, hiện tại vũ khí mạnh mẽ nhất của hắn chính là há miệng! Nếu như thân xác đủ mạnh mẽ, hắn hoàn toàn có thể bắt được ai thì có thể trực tiếp tấn công cắn tới! Hắn không tin dưới gầm trời này còn có kẻ thù bị hắn cắn mà không chết!

Mặc dù phương thức chiến đấu hơi ẩm ướt nhưng mà chỉ cần có thể thắng lợi, hắn cũng không quan tâm nhiều như vậy.

Chương 472: Lão sư của người thật là có học vấn

Chương 472. Lão sư của người thật là có học vấn

Khi nguyên khí bàng bạc đi vào trong cơ thể, Tần Thọ cũng móc ra từng cây thước, còn có một đồng lớn hồng linh tinh có giá trị mà hắn kiếm được, từng bó lớn được nhét vào trong miệng!

Cuối cùng những nguyên khí này cùng bùng nổ là vào ba ngày sau!

Tần Thọ rống to, cả người tỏa ra ánh sáng màu vàng, Bát Cửu Huyền Công vẫn luôn mắc kẹt không có động tĩnh đã đột phá từ tầng bốn lên tầng năm!

Tần Thọ cảm nhận rõ ràng các tế bào từ trên xuống dưới trong cơ thể tăng lên không chỉ gấp đôi!

Sức lực trong lúc giờ tay nhấc chân dường như có thể xé nát không gian!

Đương nhiên, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi...

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên tiếng sấm ầm ầm, mây đen ngưng tụ hóa thành một lỗ thủng vô cùng lớn, từng cơn lốc xoáy ở phía trên lao nhanh tới!

Tần Thọ nghe xong, đột nhiên giật mình kêu lên:

-Mẹ kiếp lại tới nữa!

Tần Thọ nhớ không lầm thì lúc trước khi hắn đột phá tầng bốn cũng có cơn kiếp như xiềng xích, lúc ấy là Lỗ đại sư ra tay phá nát r.

Chỉ là Tần Thọ không ngờ, hắn đã rời khỏi Thiên Đình mà thứ đồ chơi này vẫn còn theo tới!

Nhìn thấy cơn kiếp, Hắc Tiên Đại Vương bị dọa sợ đến nỗi tay run lên, ngừng ấn quyết thu hồi bảo luân quay người muốn bỏ chạy!

Kết quả là nhìn thấy cơn xoáy kia ngồi xổm ở bên trên một cây gậy lớn có đường kính hơn một trăm mét, nhìn hắn cười tủm tỉm:

-Đi đâu vậy?

-Đại ca, lôi kiếp sắp rơi xuống rồi, thứ đồ chơi này ai dính vào thì người đó độ kiếp... Người để cho ta đi đi, ta không muốn chết. - Hắc Tiên Đại Vương khóc nước mắt kêu lên.

Tôn Ngộ Không ngoáy lỗ tai nói:

-Người lặp lại lần nữa xem?

Hắc Tiên Đại Vương đột nhiên quay người, lắc ống tay áo, sải bước đi về phía con thỏ, vừa đi vừa nói:

-Không phải chỉ là lôi kiếp thôi sao, chết muộn một lúc thôi, đi cũng được!

Tôn Ngộ Không nhếch miệng, lắc đầu thảm nói:

-Gia hỏa này là kẻ ngu ngốc sao? Lôi kiếp mà cũng đi tham gia náo nhiệt... Rốt cuộc vừa rồi hắn nói cái gì vậy? Ta thật sự không có nghe rõ...

Tiếng sấm vang rền, từng dòng điện xà tung hoành tới lui trong đám mây đen, uy áp rơi xuống, vạn thọ quỳ lạy, bầy yêu tránh né, trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm, tất cả tu sĩ, yêu ma quỷ quái đều chạy sạch sành sanh!

Lão đạo sĩ cũng dẫn một đám thôn dân chạy ra xa, vừa chạy vừa nói:

-Ta đã nói ẩn đường của các người có màu đen nên sẽ có tai họa mà! Tốn một ít tiền đạo gia ta sẽ xem một quẻ cho các người, tìm cách tránh dữ...

Một đám thôn dân thực sự là hết nói nổi, trong lòng mắng to: "Lão đạo gia này, lúc này vẫn còn không quên lừa tiền của bọn họ..."

Lưu lão đầu không nhận được hỏi:

-Thượng tiên, người gạt chúng ta mấy lượng bạc để làm gì? Thần tiên cũng dùng bạc sao?

Lão đạo sĩ thở dài nói:

-Ôi... Vài ngày không thấy người sống rồi, một ngày không lừa gạt ít đồ, ta luôn cảm thấy nhân sinh không có niềm vui thú gì, lừa gạt vì đam mê thôi chứ ta ham gì vật chất. Các người phối hợp chút đi được không?

Đám người:

-... -

Lưu lão đầu thở dài nói:

-Con thỏ sẽ không sao chứ?

Trong khi nói chuyện, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía con thỏ đang nghênh đón lối kiếp.

Chỉ thấy con thỏ ngửa đầu nhìn lên trên trời, không biết bên trong miệng đang thầm nói điều gì.

Hắc Tiên Đại Vương kiên trì bu lại hỏi:

-Con thỏ người đang nhìn gì vậy?

Tần Thọ bụi người nói:

-Ày... Người nói xem rốt cuộc lối kiếp này là gì?

Hắc Tiên Đại Vương nói:

-Nghe nói là kết quả của thiên địa đại đạo vận chuyển xuống, vạn

vật tu hành trong thiên địa đều là nghịch thiên hành sự, trời không cho thông qua thì sẽ thiết lập một rào cản... Cụ thể là thứ gì thì không ai biết cả.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Người nhìn kỹ lời kiếp này xem giống cái gì?

Hắc Tiên Đại Vương học theo con thỏ ngựa đầu nhìn lên cái phễu lớn ở trên trời, lắc đầu nói:

-Cái phễu?

Tần Thộ bĩu môi nói:

-Không có kiến thức!

Hắc Tiên Đại Vương cũng đã nghĩ thông rồi, dù sao cũng sẽ chết, tâm thái cũng bình tĩnh trở lại, ngồi ở bên cạnh Tần Thộ hỏi:

-Vậy thì giống cái gì?

Tần Thộ chững chạc đằng hoàng nói:

-Năm đó lão sư của ta đã từng nói, chúng ta tu hành chính là chơi thiên địa, hút nguyên khí của họ.

Trên đầu Hắc Tiên Đại Vương đều là vạch đen, vội ho nói:

-Lão sư của người thật là có học vấn.

Tần Thộ xem như đương nhiên nói:

-Đó là đương nhiên, lão sư ta là Văn Khúc tinh quân trên Thiên Đỉnh đây.

Hắc Tiên Đại Vương nhếch miệng, không lên tiếng.

Hắt xì!

Trong Văn Khúc Cung ở Thục Sơn trên Thiên Đình, Văn Khúc Tinh hắt hơi, xoa xoa mũi thầm nói:

-Ai đang nhắc ta? Đoán chừng là con thỏ kia đang nói xấu ta rồi...

Hắc Tiên Đại Vương đột nhiên ngẩng đầu nói:

-Có thể bị chơi hấn là một nữ nhân?

Tần Thọ cười hắc hắc:

-Hấn là vậy.

Hắc Tiên Đại Vương và Tần Thọ cùng ngửa đầu nhìn lên trời, nhìn đám mây giống như hình cái phễu chuyển tới chuyển lui, bỗng nhiên nói:

-Nếu như là một đôi thì thật là hoàn hảo.

Cũng không biết trong hai người thì ai là người có miệng quạ đen, vừa nói xong cái phễu kia run lên chia làm hai!

Mỗi cái nhắm ngay một người!

Hắc Tiên Đại Vương thấy vậy thì khóc ngay tại chỗ:

-Đây là trả thù à!

Tần Thọ vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

-Nữ nhân đều thích ôm thù hận. Lại nói, lát nữa nàng phun ra, người sẽ ăn hay là tắm?

Hắc Tiên Đại Vương còn chưa kịp phản ứng, đám mây nhăm ngáy Tần Thọ oanh một tiếng một tia chớp đánh xuống!

Tần Thọ cười hắc hắc nói:

-Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của ngươi thì chắc là không hiểu, ta làm mẫu cho ngươi trước!

Trong khi nói chuyện, Tần Thọ há cái miệng rộng ra dùng sức khẽ hút, lôi đình kia chui thẳng vào trong bụng hắn, Tần Thọ cộp cộp miệng rồi ợ một cái, phun ra một làn khói đen cười ha ha nói:

-Hương vị cũng tạm được.

Vừa mới dứt lời thì lại có một tia lôi đình đánh xuống.

Tần Thọ giang hai tay ra, dáng vẻ dễ chịu nghênh đón lễ tẩy rửa, lôi đình đánh vào trên người hắn, thuận theo từng cơn long tấn công xuống, thật sự giống như là tắm rửa.

Chẳng qua là con hàng này cũng không chê mình bẩn, chờ lôi đình hòm hòm rồi, lỗ chân lông mở ra hút tất cả sấm sét vào trong cơ thể, quả nhiên là không có lãng phí chút nào.

Tần Thọ nói với Hắc Tiên Đại Vương:

-Hiểu chưa?

Hắc Tiên Đại Vương còn chưa lấy lại tinh thần, trên bầu trời vang lên một tiếng thật lớn, một tia sấm sét còn lớn hơn của Tần Thọ một ngàn lần đánh xuống, Hắc Tiên Đại Vương há to miệng lại không kịp phát hiện ra là không đủ lớn!

Uỳnh!

Hắc Tiên Đại Vương còn chưa kịp nói gì đó đã bị sấm sét đánh và o trong bùn... Mặt đất nổ tung, sấm sét tán loạn giống như là từng con lôi xà bò lung tung ở trên mặt đất!

Chương 473: Nhanh nói tiếp cho tỏ gia ta!

Chương 473. Nhanh nói tiếp cho tỏ gia ta!

Ở giữa có một bóng dáng khét lẹt ngồi ở đó hơi ngẩng đầu há miệng, một đám khói đen giống như hình nấm tỏa ra.

Lúc này Tàn Thọ mới nhớ tới Hắc Tiên Đại Vương cũng không phải là hắc! Nếu dựa theo cảnh giới của hắc mà tính, cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần này dẫn tới lôi kiếp có hạn. Nhưng mà Hắc Tiên Đại Vương lại khác, thực lực của con hàng này thực sự là cấp độ thiên nhân! Hơn nữa hắc lại là Địa Tiên nhất tinh!

Lôi kiếp mà hắc trải qua, bất luận là phẩm chất hay là chất lượng thì sấm sét của Tàn Thọ đều không thể so sánh được.

Tàn Thọ nhếch miệng nói với Hắc Tiên Đại Vương đã trở nên đen thui:

-Ta phải nói thế nào đây... Nếu như người không đuổi theo ta thì chắc hẳn phải sẽ không có chuyện gì rồi sao? Nên như thế!

Hắc Tiên Đại Vương có thể nói gì chứ? Thành thật đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với lôi kiếp, lấy hết tất cả các loại pháp bảo ra ngoài, hiển nhiên là muốn liều mạng.

Tần Thộ mặc kệ hấn ta, vội vàng chạy ra xa để tránh bị tai bay vạ gió, sau đó trên trời có bao nhiêu sấm sét đánh xuống thì hấn sẽ ăn bấy nhiêu. Đã có vết xe đổ lần trước, đợi đến khi xiềng xích sấm sét đánh xuống, Tần Thộ sẽ trực tiếp cắn giống như là đang ăn mì sợi, hút sạch sẽ sấm sét ở trên trời!

Bản thân hấn hút thì cũng thôi đi, còn vừa đi vừa vẫy tay gọi Hắc Tiên Đại Vương đang bị sấm sét đánh cho chết đi sống lại, Hắc Tiên Đại Vương tức giận mất tập trung lại bị sấm sét đánh vào trong đất...

Nhìn thấy Tần Thộ độ kiếp như vậy rồi lại nhìn Hắc Tiên Đại Vương ở một bên khác bị sấm sét đánh chết đi sống lại, mặc kệ là lão già lừa đảo hay là Tôn Ngộ Không rồi ngay cả Lưu lão đầu và đám thôn dân hoàn toàn không hiểu gì về tu hành, cũng không nhận được mắng:

-Con mẹ nó con thỏ này là do trời sinh ra sao?

Tần Thộ độ kiếp xong cũng không có vội vã né tránh, mà đi tới bên cạnh Hắc Tiên Đại Vương đưa tay thăm dò.

Quả nhiên, dường như sấm sét bị chọc giận, lập tức lại phân thành hai cái, một cái đánh về phía con thỏ, một cái tiếp tục đánh xuống Hắc Tiên Đại Vương.

Tần Thộ nhìn thấy thì vui vẻ cười ha ha, dẫn theo một đám sấm sét đi sang bên cạnh, ăn sấm sét đến nỗi quên cả trời đất...

Ở trong mắt người khác sấm sét là thứ nguy hiểm, nhưng mà ở trong mắt Tần Thộ thì đó chính là đại bổ hoàn toàn không cần tốn tiền! Ăn chùa thì ngu sao mà không ăn!

Hơn nữa nói trắng ra thì Bát Cửu Huyền Công chính là nguyên khí luyện thể, chỉ có nguyên khí thì còn hơi kém, có sấm sét luyện t

hể mới được xem là hoàn hảo.

Còn nữa, Tần Thộ vừa mới thăng cấp, thân xác được thăng cấp nhưng mà nguyên khí trong cơ thể lại tiêu hao gần hết, được ăn hai bữa sấm sét thì cả người lập tức thoải mái, tinh thần sung mãn, thái độ của con thỏ trở nên sáng láng.

Tần Thộ ăn quá nhanh, sấm sét rất nhanh đã bị hắn ăn sạch, sau đó con hàng này nhìn thoáng qua Hắc Tiên Đại Vương ở bên kia vẫn còn đang ra sức chống cự... Thế là vui vẻ hấp tấp đi tới đưa tay chạm vào một tia sấm sét, một lúc sau lại dẫn một đám sấm sét chạy sang một bên nhanh chóng ăn.

Lại nói đến Hắc Tiên Đại Vương lúc này trong lòng thật sự muốn chết, không thể hiểu nổi thiên kiếp cứ như vậy tới thì cũng thôi đi, vốn dĩ hắn ta không giàu có lại bị sấm sét đánh hỏng mấy cái pháp bảo, như vậy mới đau lòng. Trọng điểm là hắn vất vả độ kiếp, tổ tiên thất pháp bảo thì thôi, hết lần này tới lần khác còn có con thỏ lạc lạc cái mộng to mộng không ngừng đặc ý ở trước mặt hắn ta!

Cũng may, Hắc Tiên Đại Vương có chút kỹ lưỡng chống lại chín đợt sấm sét.

Sau khi sấm sét tản ra, Hắc Tiên Đại Vương ngồi liệt ngay tại chỗ trên mặt đất, cả người không còn sức lực nằm ở đó, có vài phần bối rối ngui may mắn sống sót sau tai nạn, thậm chí nói:

-Rốt cuộc cũng vượt qua được, cảm giác này, thật tốt...

Àm ầm...

-Cẩn thận!

Không biết là ai đang kêu, Hắc Tiên Đại Vương quay đầu nhìn lại thì thấy một tiểu yêu quái có đôi chân dài màu xanh lục sắc đang lẩn tránh với hắn.

Hắc Tiên Đại Vương không rõ tiểu yêu này đang kêu cái gì, hắn đang muốn hỏi kết quả bên cạnh có tiếng sấm nổ ồ ồ càng ngày càng vang, dường như có lôi điện đang đến gần mình!

Hắc Tiên Đại Vương đột nhiên nghĩ đến gì đó, vừa nghiêng đầu thì thấy trong miệng con thỏ miệng ngậm một xiềng xích lôi kiếp, kéo theo sấm sét chạy thẳng về phía hắn, vừa chạy vừa la to:

-Nhanh giúp đỡ! Sấm sét này sắp kết thúc rồi! Nhanh chóng nối tiếp cho ta!

-Nói tiếp ông nội người ấy! - Hắc Tiên Đại Vương vừa nhìn thì hiểu ý của con thỏ chết tiệt này, con thỏ chết tiệt này muốn hắn lại lần nữa cướp độ kiếp!

Hắc Tiên Đại Vương cũng không biết mình lấy sức mạnh ở đâu ra liền nhảy dựng lên, sau đó nhanh chân bỏ chạy, tốc độ so với trước đó đuổi theo đám con thỏ còn nhanh hơn mấy phần! Hiển nhiên, sấm sét lúc này cũng không phải là vô ích, tiềm lực của hắn bị kích thích, thực lực cũng tăng lên một chút.

Nhưng mà lúc này hắn thật sự không có bất kỳ tâm tư vui mừng nào hết, bởi vì dường như tốc độ của con thỏ ở đằng sau cũng thay đổi nhanh hơn, hơn nữa không phải chỉ nhanh hơn một chút, mà là nhanh hơn hắn một chút!

Hắc Tiên Đại Vương rất muốn bắt con thỏ kia lột da ra nhìn xem rốt cuộc bên trong có kết cấu thể nào, sao lại biến thái như vậy chứ!

Hắc Tiên Đại Vương khóc nức nở quay đầu nhìn lại kêu:

-Thỏ gia tha mạng đi!

Không biết làm sao trái lại con thỏ chạy nhanh hơn, ánh mắt bối rối

ôi và giọng nói run rẩy hơn hẳn ta nói:

-Sắp hết rồi, sắp hết rồi! Nhanh nói tiếp cho ta!

Hắc Tiên Đại Vương thật sự muốn chửi mẹ nó, nhưng mà bây giờ hẳn ta thật sự không dám mắng.

Lần đầu tiên Hắc Tiên Đại Vương hối hận vì đã trêu chọc con thỏ này, trêu chọc cái thôn kia, sớm biết sau đó sẽ có nhân quả khủng bố như vậy thì hẳn ta thành thật ngồi xỏm ở trên núi chẳng phải là tốt hơn sao?

Nhìn thấy con thỏ vọt tới trước mặt, Hắc Tiên Đại Vương biết có chạy cũng không thoát nên dứt khoát nhắm hai mắt lại chờ chết! Dù sao hẳn biết rõ bản thân tuyệt đối không có năng lực lại độ thì ên kiếp thứ hai.

Tàn Thọ cũng không quan tâm lắm, lao thẳng đến chỗ Hắc Tiên Đại Vương, hẳn thấy khi sắp đụng phải Hắc Tiên Đại Vương, một tia sấm sét cuối cùng ở trên người trên cũng tiêu tan.

Tàn Thọ nhìn thấy điện quang trên đầu ngón tay tiêu tan, thở dài nói:

-Ôi, vẫn hơi chậm.

Hắc Tiên Đại Vương đợi một lúc lâu thì sấm sét như trong tưởng tượng cũng không có đánh xuống, hẳn ta mở to mắt nhìn, vừa vận nhìn thấy vẻ mặt thất vọng mất mát của con thỏ kia, cuối cùng con thỏ kia lắc đầu vỗ vỗ bờ vai của hẳn ta, lời nói thấm thía:

-Huynh đệ, lại lần nữa thi triển thần thông chuyển luân hút nguyên khí như lúc này được không?

Chương 474: Đảo ngược?!

Chương 474. Đảo ngược?!

Hắc Tiên Đại Vương vừa nghe thấy thì hai mắt tối sầm ngất xỉu tại chỗ.

Tần Thọ vỗ vỗ mặt Hắc Tiên Đại Vương, sau khi xác định con hàng này thật sự hôn mê, hắn tiện tay làm một quả bóng nước muốn đập xuống.

Lúc này Tôn Ngộ Không kêu lên:

-Con thỏ, thần thông của hắn còn có tác dụng với ngươi sao?

Tần Thọ sửng sốt, cảm nhận sức chiến đấu như lang như hổ của các tế bào trong cơ thể, suy nghĩ tới hiệu quả của Càn Luân Thôn Hải cuối cùng lắc lắc đầu nói:

-Hơi không đủ dùng, thôi bỏ đi.

Bây giờ Tần Thọ không dám nói trăm phần trăm hiểu rõ cơ thể mình, nhưng mà cũng biết một số đặc tính.

Cơ thể này của hắn, bình thường khi đói còn mạnh hơn khi ăn no.

Bởi vì khi đói những tế bào kia cũng đói, thỉnh thoảng ăn cơm thì chúng cũng không để Tần Thọ chết đói.

Nhưng mà một khi đã ăn no rồi, khẩu vị của những tế bào cũng sẽ càng lúc càng lớn!

Thật sự giống như Càn Luân Thôn Hải hút nguyên khí, khi Bát Cửu Huyền Công của Tần Thộ đạt đến tầng bốn, nguyên khí kia vừa vặn đủ để tế bào cùng lúc thôn phệ, giành lại một bộ phận dùng để tu luyện thân xác. Nhưng mà bây giờ đã là Bát Cửu Huyền Công tầng năm, cường độ thân xác của Tần Thộ cũng tăng lên rất nhiều, năng lực của tế bào thôn phệ cũng tăng lên rất lớn.

Lúc này, nếu như lại dùng cùng một lượng nguyên khí rót vào bên trong cơ thể, nếu tế bào ăn không no thì thôi, sức lực yếu chỉ vừa vặn đủ cho tế bào ăn, nhưng không có nguyên khí dư thừa để tu luyện, vậy thì lại có vấn đề rồi. Tế bào sẽ trở nên càng thêm tham lam, mà thực lực của Tần Thộ sẽ không tăng lên một chút nào!

Nhưng mà hấp thu nguyên khí cũng tốt, cướp đoạt nguyên khí được liệu, pháp bảo cũng được, đều cần có thực lực để làm hậu thuẫn.

Thực lực càng mạnh, thu hoạch càng nhiều, có thể cung cấp càng nhiều nguyên khí cho tế bào.

Một khi cường độ của tế bào tăng lên quá nhanh thực lực theo không kịp, kết quả chính là... Tế bào phản phệ, Tần Thộ chỉ có thể chờ chết!

Bởi vậy, nếu đối phương đã không có cách nào cung cấp một lần duy nhất để tế bào và thực lực của hắn đột phá nguyên khí cùng lúc, Tần Thộ lập tức từ bỏ suy nghĩ tiếp tục cướp đoạt Hắc Tiên Đại Vương.

Tôn Ngộ Không hiển nhiên cũng hiểu rõ tình trạng của Tần Thộ, cho nên mới hỏi một câu như vậy.

Tôn Ngộ Không nhìn thấy Tần Thộ từ bỏ thì bắt lấy Hắc Tiên Đại Vương rồi bỏ đi.

Tần Thọ hỏi:

-Làm gì vậy?

Tôn Ngộ Không làm động tác cắt cổ, Tần Thọ rất muốn nói đừng có bạo lực như vậy, nhưng mà nghĩ đến những thôn dân bị Hắc Tiên Đại Vương giết chết, hấn bèn ngậm miệng không nói gì.

Không bao lâu, Tôn Ngộ Không lại đưa Hắc Tiên Đại Vương qua y lại, Tần Thọ buồn bực hỏi:

-Sao vậy?

Tôn Ngộ Không nói:

-Hấn nói hấn không giết những thôn dân kia.

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Không phải hấn giết? Vậy thì ai giết?

Hắc Tiên Đại Vương kêu lên:

-Ta đang cứu bọn họ chứ không phải giết bọn họ.

Tần Thọ buồn bực nói:

-Cứu họ?

Hắc Tiên Đại Vương nói:

-Ở Lương Giới Sơn này chỉ có một mình ta là yêu quái. Ta không thích ăn thịt người, nhưng mà vẫn có chút ý nghĩ đối với một số người duyên dáng.

Trong khi nói chuyện, Hắc Tiên Đại Vương liếc nhìn lão già lừa đ

ảo vẫn còn đang cố gắng khoác lác mình giỏi giang muốn lừa gạt ít tiền, lão già lừa đảo lập tức rùng mình, không dám lên tiếng nữa.

Tần Thọ thì run lập cập, hắn cũng không hiểu, sao Hắc Tiên Đại Vương lại có khẩu vị yêu thích nặng và đặc biệt như thế?

Hắc Tiên Đại Vương tiếp tục nói:

-Lưỡng Giới Sơn chỉ có một mình ta, nhưng mà đi ra khỏi địa giới của Lưỡng Giới Sơn thì lại có thêm nhiều yêu quái khác. Những người đã chết kia đều là bị yêu quái ở bên ngoài giết, ta không thể đứng nhìn được nữa nên cướp thì thể lại rồi ném vào trong thôn.

-Người treo trên cây thì có! - Lão già lừa đảo kêu lên, các thôn dân thì nhao nhao phụ họa cùng nhau trợn mắt nhìn.

Hắc Tiên Đại Vương nói:

-Không phải là do ta sợ các người không nhìn thấy sao? Treo lên cây chẳng phải các người liếc mắt thì sẽ thấy được sao?

-Vậy những hài tử trong thôn bị người bắt đi thì sao? - Có người hỏi.

Hắc Tiên Đại Vương nói:

-Ta bắt những đứa trẻ đó đi làm đồng tử, không tin các người có thể tới sơn động của ta nhìn xem, chúng đều sống ở đó! Hơn nữa ta còn đối xử với chúng rất tốt đấy!

Đám người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt không dám tin.

Thôn trưởng nói:

-Vậy tại sao tiểu yêu kia của ngươi nói ngươi muốn giết chúng ta?

Hắc Tiên Đại Vương nói:

-Vậy ta nói ta lập tông phái muốn thu các ngươi làm đồ đệ, các ngươi có tin không?

Đám người sững sờ, sau đó tập thể đều liếc nhìn hắc ta, tin hắc ta mới có quý.

Hắc Tiên Đại Vương nói:

-Như vậy còn chưa đủ sao? Ta dự tính như vậy đó, dù sao ta nói cái gì thì các ngươi cũng sẽ không tin... Hơn nữa bản đại vương cũng kinh thường giải thích với các ngươi. Ta dứt khoát bắt người dạy thần thông, sau một số năm thì lại thả ra, đến lúc đó các ngươi đều sẽ tin tưởng. Nói thật, các ngươi chỉ là một đám người bình thường, ta không muốn giết các ngươi, nhưng mà cũng chưa từng xem trọng các ngươi... Ta căn cứ vào bản thân thấy dễ chịu thế nào thì làm vậy thôi.

Đám người nghe nói như thế, trái lại hơi tin tưởng lời nói của Hắc Tiên Đại Vương, dù sao thì những lời nói này cũng rất thẳng thắn rất giản dị, tuy làm cho người ta rất đau đớn, nhưng mà không thể không nói cũng rất có sức thuyết phục.

Tôn Ngộ Không nói:

-Đừng có nói nhảm, đưa bọn ta tới sơn động của ngươi xem một chút.

Hắc Tiên Đại Vương gật đầu dẫn đám người đi, không bao lâu sau mọi người đi tới đỉnh của một ngọn núi cao, đỉnh núi giống như một thanh kiếm sắc bén, bốn phía đều là vách núi cheo leo, đừng nói người bình thường ngay cả con khỉ cũng rất khó trèo lên đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi lại có rất nhiều ngôi nhà bằng gỗ, ở giữa còn có một cái quảng trường lớn, phía trên có rất nhiều đứa trẻ đang ngồi tu luyện, còn có mấy đứa trẻ đang chơi đùa cãi cọ.

Đám người trèo lên đến đỉnh núi rồi đi xuống, bọn nhỏ nhao nhao đứng dậy nói với Hắc Tiên Đại Vương:

-Bái kiến sư tôn!

-Đó là Cầu Oa nhà ta!

-Đó là Ngưu Đản nhà ta!

...

Các thôn dân nhao nhao hoan hô kêu lên...

Đúng lúc này, đột nhiên Tôn Ngộ Không hét lớn:

-Biết ngay là người không phải thứ gì tốt mà! Chỉ là một cái huyệt thuật còn con cũng muốn lừa gạt Hỏa Nhãn Kim Tinh của lão Tôn ta?

Trong lúc nói chuyện, một cây Kim Cô Bổng phóng thẳng lên trời rồi hóa thành một cây cột cao chọc trời nện ầm ầm xuống!

Đùng!

Bầu trời rách toạc, một luồng gió đen thổi vào, những hài tử đang chạy trốn trước mắt đột nhiên cứng lại. Sau đó máu thịt biến mất, rồi hóa thành một bộ xương trắng, cuối cùng rắc một tiếng vỡ nát, rơi vãi xuống đất.

Chương 475: Bóng phú bà vui sướng

Chương 475. Bóng phú bà vui sướng

Hắc Tiên Đại Vương thấy vậy thì hét to, phóng lên cao bỏ chạy!

Kết quả, ông quần lại bị người ta chop phát túm lấy!

Chưa chờ Hắc Tiên Đại Vương phản ứng, thì bỗng nghe thấy một tiếng hét lớn:

-Còn muốn chạy? Đã hỏi lão Tôn ta chưa?

Tôn Ngộ Không nắm Hắc Tiên Đại Vương rầm một tiếng quăng xuống đất, rồi trực tiếp dậm thẳng một gậy xuống, đầu gã nát bét, linh hồn bay ra!

Một bàn tay to chop tới, bắt lấy linh hồn của Hắc Tiên Đại Vương, sau đó lau một cái, hai mắt của linh hồn hắn lập tức đại ra nằm trong lòng bàn tay Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tiện tay ném cho Tàn Thọ nói:

-Chân linh của hắn đã bị lão Tôn ta lau đi, giờ linh hồn này chẳng khác gì một viên thuốc cực bổ, ngươi giữ đi.

Đúng lúc này, phía dưới truyền tới từng tiếng khóc, Tàn Thọ cúi đầu nhìn thì thấy các thôn dân nhào vào một đống xương trắng trước mặt gào khóc, khóc la tên con của mình.

Một nữ nhân ôm một cái đầu lâu của một hài tử khóc không thành

tiếng, mái tóc dùng mắt thường có thể nhìn thấy được mà nhanh chóng bạc đi, cuối cùng biến thành một đầu tóc bạc trắng.

Có người khóc, có người vừa khóc vừa cười to, cười cười nhưng nước mắt lại đỏ như máu.

Tần Thọ nhìn hình ảnh ấy, rồi lại nhìn linh hồn lạnh như băng trong tay mình, ánh mắt hần trở nên càng ngày càng lạnh.

Giờ phút này, Tần Thọ có một cảm giác, một cảm giác tỉnh ngộ về người tu hành. Đó cũng là lần đầu tiên hần thật sự hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Ngưu Đại Lực: "Địa Tiên Giới là một cái thế giới giết người, một thế giới đầy máu! Mạnh được yếu thua, gió tanh mưa máu..."

Trước kia, khi còn ở trên Tiên Giới, mỗi lần đánh nhau hầu như đều là người khác ra tay, Tần Thọ thì như một người bình thường đứng bên cạnh hóng hớt. Và lại, vừa tới thế giới này, nên cứ thiếu một cảm giác hòa nhập vào nó. Điều này khiến mỗi lần hần thấy cảnh chém giết bạt mạng, đều có ảo giác như đang xem phim bom tấn của Mỹ.

Hơn nữa, toàn là giết yêu tộc có hình thù quái lạ, nên giống như cảm giác đang ăn cua đồng, tôm kho. Vì vậy nên hần cũng không có chút cảm giác tội ác nào.

Nhưng mà giờ phút này lại khác...

Tần Thọ cũng không biết là khác thế nào, hần chỉ biết, trái tim của hần đang xảy ra biến hóa.

Nhìn cái đầu nát bét của Hắc Tiên Đại Vương, rồi lại nhìn về linh hồn trong lòng bàn tay mình, lúc này, hần thật sự hiểu được một điều, đó là thế giới quan của hần đã thay đổi!

Nghĩ đến đây, Tần Thọ siết chặt bàn tay, bóp nát linh hồn của Hắc

Tiên Đại Vương! Mặc kệ những nguyên khí khiến tế bào cả người hấn trở nên điên cuồng tản ra xung quanh, Tần Thộ cũng không có chút xú nuối tiếc nào.

Tôn Ngộ Không nói:

-Có chút đáng tiếc.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Cái loại căn bản như này chỉ có hơi phi yên diệt mới xứng đáng với những đứa trẻ đã chết.

Tôn Ngộ Không thấy cảnh đó thì như là hiểu được suy nghĩ của Tần Thộ, vỗ vỗ bả vai Tần Thộ nói:

-Thôi đời đổi thay, ngoài việc nắm rõ tình hình còn phải đề phòng một chút nữa.

Tần Thộ khẽ gật đầu nói:

-Người cũng thế, sau này phải chú ý một chút đó.

Tôn Ngộ Không không cho là đúng nói:

-Điều ta theo đuổi đó là sự vô địch, mặc kệ nó có biến hóa muôn màu muôn dạng ra sao, thì lão Tôn ta một gậy đập xuống phá ta nó là được! Lười suy nghĩ ba cái thứ ấy.

Tần Thộ nghe thấy thế, hơi hơi không vui, ý gì đó? Người là đang khinh thường chút sức chiến đấu như hạt đậu của thổ gia ta đây à?

Cuối cùng, hài cốt trên núi đều bị mang đi, chôn ở bên ngoài thôn.

Rốt cuộc thì lão già lừa đảo cũng chẳng lừa được đồng nào, than

ngắn thở dài đi theo Tần Thộ và Tôn Ngộ Không rồi đi. Ba người đi trên đường, lão già lừa đảo thành khẩn nói:

-Hai vị, gặp được chính là duyên phận, nhưng trên đời này không có bữa tiệc nào là không tàn. Hôm nay, đi đến đây thôi, bản đạo đi trước một bước đây.

Tần Thộ và Tôn Ngộ Không mỗi người vươn một bàn tay đè lão già lừa đảo lại, lão già lừa đảo khó hiểu hỏi:

-Hai vị có ý gì thế?

Tần Thộ nói:

-Chỉ với cái nhân phẩm ấy của ngươi, thì thỏ gia ta không tin nổi ngươi, cực kỳ nghi ngờ ngươi chân trước vừa đi, chân sau đã chạy về đi lừa tiền. Ngươi nói thử xem, một thần tiên như ngươi lại đi lừa một đám người thường, có ý nghĩa gì hả?

Lão già lừa đảo nói với vẻ đương nhiên:

-Có ý nghĩa chứ, người sống trên đời, dù sao cũng phải làm chút gì đó đúng không? Chẳng làm gì, chẳng phải là thành đồ bỏ đi?

-Rồi ngươi đi làm kẻ lừa đảo? - Tôn Ngộ Không hỏi.

Lão già lừa đảo nói:

-Không thì sao? Chẳng lẽ lại đi làm chúa cứu thế chó má gì đó à? Thứ đó đều là lừa người thôi. Hồi diễn ra đại chiến Phong Thần, đánh cho hăng hái như vậy, cuối cùng kết quả thì sao? Còn chẳng phải là mấy thánh nhân vì tư lợi mà tác oai tác quái hả? Bọn họ lừa người trong thiên hạ, còn ta chỉ là lừa một vài người thường thôi, tính chuyện chó gì?

Tần Thộ đột nhiên hỏi:

-Lần trước người nói, người có thể giấu được tai mắt đi lên Thiên Đình?

Lão già lừa đảo sừng sốt, sau đó đầu lắc như trống bỏi nói:

-Không đi được, không đi được. Ta nói nhảm đó, các người đừng xem là thật.

Tần Thọ nhượng mày nói:

-Người cảm thấy ta sẽ tin à?

Tôn Ngộ Không vác Kim Cô Bổng lên vai, cười ha ha nói:

-Người nhìn gậy của ta rồi nói lại lần nữa xem.

-Nói gì cũng vậy. Thiên Môn đóng, không ai đi được. Các người ngăn ta cũng vô dụng. - Lão già lừa đảo nói.

Tần Thọ chau mày, lời này hắn có chút tin, thế nhưng hắn luôn cảm thấy lão già lừa đảo này nói dối. Bởi vì Tôn Ngộ Không từng nói, căn bản là lão già lừa đảo này không phải tiên nhân, chỉ là một tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo.

Nhưng một tu sĩ làm sao có thể qua được giám sát nhãn ở Tam Tiêm Lộ tiến vào Thiên Đình? Thậm chí có thể ngồi cùng bàn với Trù Thần, bán một con Hắc Long giả cho hắn!

Bản lĩnh này, đã không thể lấy đạo hạnh tu vi để tính rồi, cái này là thủ đoạn!

Tần Thọ liếc mắt nhìn Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không hiểu ý, bắt lão già lừa đảo lại nói:

-Không đi được? Vậy giữ người có lợi ích gì? Không bằng để lão

Tôn ta giết đi!

Lão già lừa đảo vừa nghe, vội vàng nói:

-Con khỉ, con thỏ, các người như vậy quá không chính đáng. Dù gì chúng ta cũng là đồng bọn chung chiến hào, cùng quên mình chiến đấu! Giờ các người giết ta không hợp đạo nghĩa!?

Tôn Ngộ Không bĩu môi nói:

-Cút! Vừa rồi là chúng ta đánh, người chỉ là một tên quần chúng.

Tần Thọ nói:

-Không chỉ là quần chúng, còn bầy ta! Con khỉ, chuyện này người làm chủ cho ta! Ta cảm thấy người đừng đánh chết hắn. Chúng ta cũng đừng lãng phí tài nguyên, người xem, Hắc Tiên Đại Vương xem trọng hắn, nói rõ hắn có giá trị. Hay là chúng ta tìm vài yêu vương hỏi thử, nếu bọn họ coi trọng hắn, không chừng có thể đổi c hút tài nguyên.

Chương 476: Bóng phú bà vui sướng (2)

Chương 476. Bóng phú bà vui sướng (2)

Nghe những lời trước, lão già lừa đảo còn có chút cảm kích Tần Thọ, dù sao thì con thỏ này cũng không bảo con khỉ đánh chết hắn.

Nhưng nghe được câu sau, lão già lừa đảo chuyển sang cảm tức n

hìn Tàn Thọ, thật muốn một ngụm cắn chết con thỏ.

Đáng tiếc, Tàn Thọ chẳng thèm để ý đến hắc, vuốt cằm nói:

-Nếu có đến mấy yêu vương cùng coi trọng hắc, vậy thì càng tốt. Chúng ta cứ mở một thanh lâu giữ chúng, tên hắc đứng đầu bảng, không chừng có thể kiếm bộn tiền.

Tôn Ngộ Không nghe vậy, gật gật đầu nói:

-Chủ ý không tồi!

Lão lừa đảo lập tức kêu gào:

-Không tồi cái rắm! Các ngươi còn có thể bắt nạt hơn không?

Tàn Thọ lập tức nói:

-Có thể! Ta cung cấp một vài cách chơi mới, ví dụ như bóng phú bà vui sướng, đình phú bà vui sướng... cam đoan có thể cho người sướng chết.

Lão già lừa đảo và Tôn Ngộ Không đồng thanh hỏi:

-Đó là gì?

Tàn Thọ cũng không nói gì, đưa tay biến ra một cái búi nhùi sắt, sau đó lại lấy ra một củ cà rốt, dùng búi nhùi sắt chà lên trên cà rốt! Mấy giây sau, củ cà rốt to bằng cổ tay lập tức biến thành nhỏ như ngón tay cái!

Lúc này, Tàn Thọ mới nhàn nhạt nói:

-Đây là nùi chà xoong của phú bà vui sướng!

Lão già lừa đảo thấy vậy, run bắn người, không cam lòng nói:

-Bản đạo không sợ thứ này!

Tần Thọ vẫn không nói gì, tiếp tục lấy một bó đinh sắt ra, rồi cắm từng cây từng cây một vào đầu củ cà rốt.

Cứ cắm một cây đinh sắt vào là lão già lừa đảo đều run lên một cái theo bản năng.

Tần Thọ cắm toàn bộ mười cây đinh sắt vào củ cà rốt, bấy giờ mới ra vẻ hoàn thành thần công, bình tĩnh nói:

-Đây là đinh sắt của phú bà vui vẻ!

Tôn Ngộ Không ngẩng đầu nhìn lão già lừa đảo hỏi:

-Thế nào? Muốn thử xem một chút không?

Lão già lừa đảo nức nở la lên:

-Thử cái ông nội người! Muốn thử thì các người đi mà thử! Chẳng phải chỉ là lên Thiên Đình thôi à? Ta dẫn các người đi còn không được sao?

Tần Thọ lập tức vui vẻ, giơ tay kéo lão già lừa đảo đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

-Người nói như vậy sớm đi có phải xong rồi không?

Ba người cũng không có cách thôn quá xa, bởi vì Tôn Ngộ Không lo lắng cho sự an toàn của người dân trong thôn này. Hắn ta đứng ở ba dặm bên ngoài thôn lấy Kim Cô Bổng ra, dậm mạnh xuống đất một cái, một tiếng ầm thật lớn vang lên, mặt đất bị hắn ta đánh ra một cái ấn hình tròn. Cái ấn ấy giống như xi măng cốt thép, nhìn thấy rõ cả những hoa văn trên Kim Cô Bổng!

Sau đó, Tôn Ngộ Không ngửa mặt lên trời hét lên:

-Ta là Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không của Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn Đông Thắng Thần Châu! Lưu Gia Thôn này ta bảo hộ, ai dám động đến một sợi tóc của bọn họ, ta sẽ diệt cửu tộc kẻ đó!

Tôn Ngộ Không hét xong, cái ấn kia lóe ra một vệt kim quang rồi phục hồi lại như ban đầu.

Tần Thọ tò mò hỏi lão già lừa đảo:

-Đây là đang làm gì thế?

Lão già lừa đảo không nói chuyện, mà là im lặng nhìn Tôn Ngộ Không đi xung quanh Lưu Gia Thôn lại làm ra ba cái ấn giống như cái vừa rồi.

Chờ Tôn Ngộ Không đi xa, lão già lừa đảo mới thấp giọng nói:

-Thấy chó đi tiểu chưa? Nhiều khi, chó đi tiểu không chỉ là vì mất tiểu, mà đó cũng là một kiểu đánh dấu, cũng là một loại cảnh cáo, đánh dấu địa bàn của mình, cảnh cáo người đến từ bên ngoài đừng có xông lung tung.

Tần Thọ ồ một tiếng, chỉ thấy một cây gậy giáng xuống từ trên trời, ầm một tiếng đập lão già lừa đảo lún xuống đất.

Tiếp đó, đã thấy Tôn Ngộ Không chậm rì rì thông thả bước tới, vác gậy lên, kéo chân lão già lừa đảo đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

-Con chó, lần này ngươi tính đánh lên tới, hay là tính thế nào?

Tần Thọ ngây ra một lát, đánh lên tới?

Nhớ đến Câu Trần đại đế lúc trước, Tàn Thộ bỗng nhiên cảm thấy, nếu giờ đi lên không khéo thật sự phải đánh một trận chiến ác liệt.

Tuy rằng bằng hữu của Tàn Thộ rất nhiều, nhưng cái mà bọn họ phải đối mặt đó là Thiên Đình - thế lực mạnh nhất trên đời này! Mặc dù Tàn Thộ không biết rõ về sức mạnh bên trong Thiên Đình cỡ nào, nhưng hẳn biết một điều, với chút thực lực còn con của hắn mà muốn chống lại Thiên Đình? Quả thật là nằm mơ đi thôi.

Tôn Ngộ Không lợi hại đó, có vẻ còn lợi hại cả bản gốc trong truyện, nhưng thì sao? Trình độ như Như Lai, Thiên Đình có cả mấy tên!

Như Lai có thể một tát trấn áp Tôn Ngộ Không, thì những người khác cũng có thể.

Vì vậy, lại đánh lên Thiên Đình nữa thì đó không phải trâu bò, mà là thằng ngu.

Thế nên, Tàn Thộ nói:

-Đừng, chúng ta lên đi vào, im lặng mà sống. Nếu thật sự không được, thì thu dọn tài sản, xuống dưới sống cũng được.

Tôn Ngộ Không cũng gật đầu nói:

-Ta còn sợ người đầu óc chập mạch muốn đánh lên tới, nói thật, lúc vừa xuống núi, ta thấy mình vô cùng trâu bò. Sau khi đi một chuyến đến Đông Hải Long Cung, ta càng cảm thấy mình là một nhân vật lớn. Nhưng mà, thật sự đi đến Thiên Đình, lại trải qua một trận chiến ác liệt kia, ta bỗng phát hiện, vỏ quýt dày có móng tay nhọn...

Tàn Thộ ngạc nhiên nói:

-Con khi, người sợ?

Tôn Ngộ Không trợn mắt liếc Tần Thụ một cái:

-Sợ? Sư phụ từng nói, dũng không phải ngốc, dũng cảm phải đúng lúc, mạnh mẽ khi cần mạnh mẽ, chứ không phải vì một chuyện chẳng có ý gì mà mù quáng làm vậy. Ta đã thấy thực lực của Thiên Đình, chênh lệch rất lớn, ta phải cố gắng tu luyện, đợi đến khi đủ mạnh... Hừ hừ...

Tôn Ngộ Không khiêng Kim Cô Bồng ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt sắc bén như dao.

Tần Thụ nhìn thấy thế, âm thầm sợ run. Hắn có cảm giác, dưới sự quấy rối của hắn, con khi này đã bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo của nội dung bản gốc.

Vì thế Tần Thụ hỏi:

-Thực lực đủ thì sao?

Tôn Ngộ Không nhếch mép cười nói:

-Lão Tôn ta cũng đi Lăng Tiêu Bảo Điện ngồi thử!

Tần Thụ sửng sốt, thầm nói chẳng lẽ con khi này còn tính quậy Thiên Cung thêm lần nữa? Tiếp tục bị đè dưới chân Ngũ Hành Sơn thêm năm trăm năm à?

Tôn Ngộ Không như biết Tần Thụ đang suy nghĩ gì, cười hì hì nói:

-Yên tâm đi, lần sau lão Tôn ta sẽ không vội vàng hấp tấp mà ra tay. Nếu muốn ra tay, đương nhiên là phải có chuẩn bị trước mới đi! Làm luôn một lần, xông vào, ngồi lên cái ngai vàng kia, cảm nhận thử cảm giác ấy, sau đó co cẳng chạy. Lão Tôn ta cũng không t

in, nếu lão Tôn ta muốn chạy, bọn họ còn có khả năng gây khó dễ được cho ta?

Tần Thộ nghe hắn ta nói vậy, gật đầu. Có điều, hắn cảm thấy Tôn Ngộ Không nói những lời kia cũng không thật, con khỉ kiêu căng ngạo mạn ấy thật sự có thể hài lòng với việc đặt mông ngồi lên cái ngai vàng đó rồi bỏ chạy sao?

Chương 477: Con đường lên trời cuối cùng

Chương 477. Con đường lên trời cuối cùng

Nhưng mà, Tần Thộ cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhó kỹ, sau đó âm thầm hạ quyết tâm, đến lúc đó, bất kể như thế nào cũng phải giúp con khỉ ấy đạt được mục đích.

Cho dù hắn ta có chọc một lỗ thủng trên trời, hắn cũng sẽ hỗ trợ học thêm một cái, nhất thiết phải có đôi có cặp, không thể đi một mình được, không thì khó coi quá.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, nói xong tương lai, lại nói ước mơ, đi thẳng đến Tam Tiên Lộ đại môn ở Nam Thiệm Bộ Châu.

Giữa đường thì lão già lừa đảo tỉnh, chỉ là hai người vẫn mỗi người một chân kéo lão đi, lão có vẻ cũng không để ý, nằm đó ngửa đầu nhìn trời, nghe hai người khoác lác.

Được nửa đường, ba người đi ngang qua một tòa thành của loài người. Ba người hạ xuống nghỉ chân, ăn gì đó, rồi uống thêm chút

rượu.

Ba người đang ăn, bỗng nghe thấy hai người bên cạnh nhỏ giọng nói:

-Nghe nói chưa?

-Nghe rồi, lần này Yêu Tam Thiên có làm hơi quá, phá hủy một loạt ba đại môn Đông Tây Bắc của Tam Tiên Lộ! Quá mạnh!

-Tam Tiên Lộ là thông đạo mà Tiên Giới mở ra đi hai giới, từ xưa đến nay, tên nào động vào tên đó chết. Yêu Tam Thiên phá Tam Tiên Lộ một lượt mà Tiên Giới vẫn không có hành động gì. Xem ra, điều Yêu Tam Thiên nói là sự thật, Tiên Giới đã xảy ra vấn đề rồi. Đã không có Thiên Đình, thế đạo này sợ là thật phải đổi rồi.

-Đúng thế... gần đây, càng ngày càng nhiều lão yêu quái xuất hiện. Trước đó không lâu, một tòa thành của con người đã bị một lão yêu giết máu chảy thành sông, dùng máu tươi để luyện thành một món pháp bảo...

-Tiên đạo môn nhân đang chém giết yêu quái ở xung quanh, sau khi rất nhiều yêu quái vô tội bị giết, treo đầu trước cửa những tông môn đó để tỏ rõ thành tích và uy phong. Ta có cảm giác, chỉ sợ thời đại hòa bình giữa con người và yêu quái sắp kết thúc rồi.

...

Nghe thấy mấy câu nói ấy, Tàn Thọ và Tôn Ngộ Không ném dưa đi, kéo lão già lừa đảo lên Thiên Mã Vân Long chạy như điên về phía ba cánh cổng của Tam Tiên Lộ ở Nam Thiệm Bộ Châu!

Vừa chạy, Tàn Thọ vừa chửi:

-Yêu Tam Thiên chết tiệt, đây là tính chặt đứt con đường đi lên Tiên Giới của tổ gia ta đây mà! Đừng để cho tổ gia ta bắt được ng

ười, không thì chắc chắn sẽ nấu người!

Lão già lừa đảo cười he he nói:

-Con thỏ, người nói câu đấy dễ nghe nhỉ, nhưng người có biết Yêu Tam Thiên kia có thực lực gì không?

Tần Thọ nói:

-Thực lực gì? Thỏ gia ta mới mặc kệ hắc có thực lực gì! Người cả n trở thỏ gia ta lên trời, đều phải chết!

Lão già lừa đảo cũng không vòng vo nói:

-Hoàn toàn không có kẻ nào biết lai lịch của Yêu Tam Thiên, chỉ biết là người này vừa sinh ra đã là Nhân Tiên, trăm năm sau là Địa Tiên. Sau đó, gần như cứ cách một đoạn thời gian, cấp bậc của hắc lại nhảy lên một tầng khác! Ba trăm năm trước, hắc là Địa Tiên đỉnh phong! Bây giờ, nếu ta không đoán sai, thì thực lực của hắc thấp nhất cũng là Thiên Tiên! Con khỉ, người giết Địa Tiên dễ như giết gà, nhưng nếu gặp phải Thiên Tiên, thì nên làm như thế nào?

Tôn Ngộ Không im lặng, một lát sau mới nói:

-Cho ta thêm năm trăm năm, ta có thể giết Thiên Tiên như giết gà à!

-Còn bây giờ? - Tần Thọ chỉ quan tâm hiện giờ.

Tôn Ngộ Không im lặng một lúc lâu, nói:

-Không biết, đánh rồi mới biết được.

Tần Thọ thở phào nhẹ nhõm một hơi, ít nhất còn có cơ hội.

Lão già lừa đảo cười hì hì nói:

-Giờ Yêu Tam Thiên cũng không phải chỉ có một mình, dưới tay hắn có một đám, sau lưng còn có lão yêu quái âm thầm chống lưng cho hắn. Con khỉ, không phải là ta khinh thường ngươi, nhưng thời gian tu luyện của ngươi thật sự là quá ngắn. So với đám lão yêu quái sống lâu kia thì suy cho cùng ngươi vẫn còn kém chút.

Tôn Ngộ Không không nói gì.

Tần Thọ cổ vũ hắn ta:

-Con khỉ, đừng nản lòng, cùng thời gian tu luyện, ngươi có thể đánh bọn họ phọt cút ra. Ngươi thiết thời ở việc ngươi còn quá trẻ, nhưng ngươi có nhiều thời gian, sớm hay muộn gì tương lai ngươi cũng sẽ đánh cho bọn họ phọt cút ra!

Lão già lừa đảo còn tính nói điều đả kích gì đó, Tần Thọ trực tiếp trừng mắt nhìn lão nói:

-Đánh ra cút, nhét cho ngươi ăn!

Lão già lừa đảo câm nín.

Ba người chạy ba ngày ba đêm, sắp nhìn thấy thắng lợi đang vẫy gọi thì một tin tức truyền tới.

Lúc Yêu Tam Thiên tấn công cổng Tam Tiên Lộ cuối cùng, rốt cuộc khiến cho một số người khó chịu!

Người dẫn đầu, chính là Trần Nguyên Tử đại tiên!

Nhưng mà, bên Yêu Tam Thiên cũng có lão yêu quái nhảy ra, đó là một nữ tử tóc trắng, nàng ta ngồi trong xe nhìn Trần Nguyên Tử, chẳng có ai biết đã xảy ra chuyện gì. Cuối cùng thế mà hai người cùng xoay người rời đi!

Cùng rời đi còn có những người có tu vi trên cảnh giới Địa Tiên!

Ngay cả Yêu Tam Thiên cũng xoay người đi, chỉ để lại một đám t hần tiên và yêu ma quỷ quái có cảnh giới Địa Tiên và dưới Địa Tiên ở lại.

Sau đó, hai bên đã nổ ra một trận chiến ác liệt, cụ thể như thế nào thì không người nào biết, chỉ biết rằng tuy bảo vệ được Tam Tiên Lộ, nhưng lại không thể mở ra được nữa.

Song, có một mệnh lệnh trong Địa Tiên Giới, đó là: "Thiên Tiên không nhập thế, bằng không trăm!"

Đây là Trần Nguyên Tử và rất nhiều Nhân Tiên của nhân tộc phát ra mệnh lệnh, sau đó, Thiên Tiên ở các nơi đều trở về động phủ bẩm quan không ra.

Mặt khác, vốn dĩ những lão yêu quái có cảnh giới Thiên Tiên vừa xuất quan cũng lần lượt bế quan. Hiển nhiên, bọn họ cũng nhận được mệnh lệnh như vậy.

Nhìn có vẻ sau khi ban bố mệnh lệnh đã khiến cho mâu thuẫn giữa nhân tộc, yêu tộc và một số quỷ quái khác dần ở thế cân bằng. Nhưng mọi người đều biết, có một số việc một khi đã bắt đầu thì sẽ không bao giờ dừng lại được.

Trên thực tế cũng quả thật là như thế. Không có Thiên Đình, thần tiên cấp cao và các lão yêu quái trấn áp, đám yêu quái nhỏ kia đã hoàn toàn thỏa sức!

Trong khoảng thời gian đó, yêu ma hoành hành ngang dọc, giết vô số người!

Đồng thời, các đệ tử của những môn phái lớn cũng rời núi đánh giết yêu ma, lùng bắt quỷ quái, thiên hạ là một mớ rối loạn.

Rất nhiều người cảm thấy khó hiểu khi tình thế biến thành cái dạng như này, nhưng Tần Thộ lại hiểu.

Điều này giống như xã hội đen trên Địa Cầu, xã hội đen có đại ca dẫn dắt thường sẽ hơi có trật tự một chút, bởi vì oan có đầu nợ có chủ, nhảy nhót quá nhiều, sẽ dễ bị điểm danh giết chết. Bọn họ là m buôn bán bất hợp pháp của mình, kiếm món hời lớn, chơi lớn, không tùy tiện dính líu gì với người dân bình thường, cũng sẽ không đi rêu rao khắp nơi, gây rắc rối cho bản thân. Thậm chí đôi khi còn chi ra ít tiền làm từ thiện gì đó.

Chương 478: Quy tắc

Chương 478. Quy tắc

Loại xã hội đen đó thì khá một chút.

Thứ thật sự đáng sợ là đám lưu manh không có đại ca!

Đám đấy không biết quy tắc là gì, ngang ngược coi trời bằng vung!

Nếu như có người có thể ngăn cản bọn họ còn ổn, nếu không có ai trông chừng, thì bọn họ sẽ như một đám phần tử tội phạm xông chuồng lập tức đi quậy phá xung quanh.

Tình hình của Địa Tiên Giới trước mắt chính là như vậy!

Có rất nhiều tiểu yêu vương ban đầu bị đại yêu vương đè đầu, nay đại yêu bế quan không ra mặc kệ mọi thứ. Bọn họ bỗng phát hiện chính mình được phóng thích, còn có cơ hội lợi ngược dòng, tranh giành thiên hạ. Sau đó, bọn họ lập tức vội vàng đi đánh giết cướp địa bàn, tranh giành tài nguyên.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng có một số đại yêu tránh nh sau lưng sai khiến những tên đó đi làm việc này.

Tóm lại, Địa Tiên Giới ngày nay đã thật sự biến thành yêu ma hoành hành ngang dọc, loạn thành một mớ bòng bong!

Ba người Tàn Thọ, Tôn Ngộ Không, lão già lừa đảo gần như là ra roi thúc ngựa chạy tới trước cổng Tam Tiên Lộ. Kết quả khi đến thì thấy cánh cổng của Tam Tiên Lộ giăng kín mây đen, từng tia sét đánh xuống hình thành một hàng rào ngăn cách, khiến tất cả mọi người không thể đến gần!

Tàn Thọ vừa thấy thế, xanh mắt, há miệng, định tiến lên!

Tôn Ngộ Không vội vã ngăn lại, Tàn Thọ lại nói:

-Đừng cản ta, nhiều mì sợi như thế không ăn thì phí!

Tôn Ngộ Không cạ lời, Tàn Thọ giãy khỏi tay Tôn Ngộ Không, nhào lên.

Lão già lừa đảo cười ha ha nói:

-Nếu như hấn có thể ăn được một tia sét, coi như ta thua!

Tôn Ngộ Không cảm thấy khó hiểu hỏi:

-Là sao?

Lão già lừa đảo trề môi ra, Tôn Ngộ Không nhìn theo, sau đó lập t

ức trợn mắt há hốc mồm!

Chỉ thấy Tàn Thọ sắp vọt tới trước thác nước sấm sét, rồi cơ thể hẫng như bị ấn nút tạm dừng, bất kể hẫng chạy hay bứt ra lao tới kiểu gì cũng không thể tới gần thác nước bằng sấm sét ấy dù chỉ một chút chứ đừng nói chi là Tam Tiên Lộ.

Tôn Ngộ Không nói:

-Trận pháp à?

Lão già lừa đảo lắc đầu nói:

-Không phải trận pháp, đó là có người thay đổi thời không của vùng không gian kia. Dù cho con thỏ ấy có chạy kiểu gì, không gian cũng sẽ bị kéo dài ra vô tận! Chúng ta nhìn thấy hẫng vẫn không nhúc nhích, nhưng trên thực tế hẫng đã chạy không biết bao nhiêu vạn dặm.

Tôn Ngộ Không hỏi:

-Có cách nào phá được không?

Lão già lừa đảo nói:

-Hiểu được đạo lý của không gian, đương nhiên sẽ có cách phá. Vấn đề là, người hiểu không?

Tôn Ngộ Không lắc đầu, lão già lừa đảo cũng lắc đầu nói:

-Ta cũng không hiểu, trông cái dáng vẻ ngu đần kia của con thỏ, tôi dám phán là không hiểu nốt.

Quả nhiên, Tàn Thọ cố gắng hơn cả hai tiếng đồng hồ cũng phát hiện ra có gì đó không bình thường. Hẫng chạy lâu thế mà thác nước sấm sét vẫn cách xa như vậy. Hẫng quay đầu lại nhìn thì thấy con k

hỉ là lão già lừa đảo vẫn đứng ở kia.

Vì thế Tàn Thọ chạy về, kết quả hắn vừa quay đầu, không gian pháp tắc kia lập tức thay đổi, hắn thoáng cái chạy tới trước mặt hai người. Xem ra pháp tắc kia chỉ nhằm vào những người tiến lên phía trước.

Lão già lừa đảo thấy Tàn Thọ đầy mặt khó hiểu thì lặp lại lời nói lần nữa.

Lỗi tại Tàn Thọ rồi xuống, hỏi:

-Không còn cách nào khác sao?

Lão già lừa đảo lại nói:

-Có ba cách, ngươi muốn nghe không?

Tàn Thọ gật đầu, lão già lừa đảo kiên nhẫn nói tiếp:

-Cách thứ nhất là tìm một người hiểu không gian pháp tắc tới, pháp pháp tắc là được.

Tàn Thọ nhớ lại những người xung quanh mình, hình như không có ai có thể đạt tới trình độ này. Nếu có, vậy chỉ có Xích Cước đại tiên, nhưng mà, hắn đi đâu tìm Xích Cước đại tiên chứ? Chưa biết chừng Xích Cước đại tiên cũng bị kẹt ở Tiên Giới.

Vì vậy Tàn Thọ hỏi tiếp:

-Cách thứ hai là gì?

Lão già lừa đảo nói:

-Cách thứ hai là phải có một pháp bảo không gian, ví dụ như Lược ng Thiên Xích. Nó có thể rút ngắn không gian, nên có thể lập tức

đưa xuyên qua.

Tần Thọ cảm thấy cách này còn có thể làm được, có điều, trước mặt thì bó tay, hần hỏi tiếp:

-Vậy còn cách thứ ba?

Lão già lừa đảo cười nói:

-Cách thứ ba người nhất định có thể làm được, chỉ cần cảnh giới của người đạt tới trình độ phi thăng, cộng với một cái lệnh bài phi thăng, thì sẽ phá vỡ được không gian, bước lên cầu phi thăng, trực tiếp đi lên Tiên Giới. Cần gì phải dùng Tam Tiên Lộ này nữa chứ.

Ánh mắt Tần Thọ lập tức sáng lên, tính ra, chỉ có cách này là đáng tin nhất!

Chẳng qua, vừa nghĩ tới tu hành cần dùng tới vô số nguyên khí, Tần Thọ cũng hơi phát điên.

Tôn Ngộ Không hiểu Tần Thọ, vỗ vỗ hần nói:

-Đừng lo lắng, Địa Tiên Giới đất rộng của nhiều, đông đảo linh mạch. Người muốn nguyên khí, thì chỉ cần tìm được một linh mạch lớn, muốn bao nhiêu mà chẳng có?

Tần Thọ cười.

Lão già lừa đảo lại đã kích bợn họ nói:

-Đừng trách ta không nhắc nhở các người? Những linh mạch ấy bình thường đều có chủ. Không phải lão yêu quái, thì là thánh địa của môn phái lớn. Các người muốn đi cướp linh mạch của người ta, người ta chắc chắn sẽ liều mạng với các người! Hơn nữa, con k hí, người có cảnh giới Thiên Tiên nên không thể ra tay, không thì sẽ là kẻ địch của cả thế giới. Đến lúc đó, cho dù người là Đại La

Kim Tiên cũng sẽ chết mất xác. Con thỏ, chỉ với bản lĩnh hiện nay của ngươi, ngươi cảm thấy mình có khả năng đánh xuống tòa tông môn kia?

Tần Thọ ngây người.

Đúng lúc này, Tôn Ngộ Không nhàn nhạt nói:

-Ai nói với ngươi rằng lão Tôn ta là Thiên Tiên?

Tần Thọ suy đi nghĩ lại, ngẫm thấy cách của lão già lừa đảo đích thật là cách bước vào Tiên Giới tốt nhất và cũng đơn giản nhất.

Có điều, tu luyện cần phải có công pháp, tuy Tần Thọ biết một loại công pháp nhưng hẳn hiểu được một điều, kẻ địch của hắn sau này tuyệt nhiên không phải những Địa Tiên hay Thiên Tiên này mà là nhân vật khủng khiếp trên Đại La Kim Tiên!

Vậy nên bắt buộc phải có một cái gốc căn bản vững chắc.

Thế là Tần Thọ bèn hỏi:

-Lão già lừa đảo, lão có biết tung tích của Thuần Hoàng Kinh không?

Lão già lừa đảo nghe vậy thì cười híp mắt lại nhìn Tần Thọ đáp:

-Con thỏ, lần trước ngươi tới Thuần Hoàng Sơn là vì Thuần Hoàng Kinh đó à?

Tần Thọ đằng hắng một tiếng, không trả lời rõ ràng.

Lão già lừa đảo lại bảo:

-Ngươi không hỏi thì quả thực ta cũng chẳng nghĩ ra. Nhưng ngươi đã lên tiếng hỏi thì đúng là ta có thể cho ngươi đôi chút kiến

hị.

Mắt Tần Thộ sáng rõ:

-Thật à?

Lão già lừa đảo vuốt vuốt chòm râu, dáng vẻ thâm sâu khó lường...

Bốp!

Tần Thộ nhảy phắt lên giáng xuống đầu lão một cú bạt tai bảo:

-Có thì nói mau, đừng ra vẻ! Đức hạnh lão thế nào, bọn ta còn chưa rõ chắc?

Chương 479: Cố nhân? Kẻ địch?

Chương 479. Cố nhân? Kẻ địch?

Lão già lừa đảo hậm hực liếc xéo Tần Thộ rồi đáp:

-Tốt xấu gì ta cũng đang bày mưu tính kế giúp người, người không biết kính trọng người lớn tuổi à?

Tần Thộ nhướn cổ lên:

-Đừng huyền thuyên nữa, thật sự dễ mà tính theo tuổi tác, chưa biết ai lớn hơn ai đâu! Có khi người gọi ta là ca còn lời cho người đi

ấy.

Lão già lừa đảo nhỏ toẹt một tiếng rồi nói:

-Huyền thuyên? Người đã từng nghe câu nói này chưa?

Tần Thọ hỏi:

-Câu gì?

Lão già lừa đảo vênh mặt nói giọng lạnh tanh:

-Hồng Quân có trước trời có sau, Thái Hư sinh ra trước cả trời.

Dứt lời, lão già lừa đảo quay sang nhìn Tần Thọ, Tần Thọ co rút miệng hỏi:

-Thái Hư là ai?

Đầu lão già lừa đảo hơi ngẩng cao, thể hiện ý tứ một cách rõ ràng.

Tần Thọ nhìn lão già lừa đảo tỏ vẻ đồng cảm:

-Sau này lúc chúng ta dùng cơm, hễ có quả cật với rau hẹ sẽ là củ a lão hết, đừng khách sáo.

Lão già lừa đảo đã sớm quen với kiểu ăn nói của Tần Thọ, nên hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì mà đáp lại bằng vẻ thần tiên thông dong:

-Con thỏ, tập trung vào trọng điểm. Thái Hư còn có trước cả trời! Giờ thì đã biết ta bao nhiêu tuổi chưa?

Con thỏ bật cười ha hả, lẳng lặng lấy ra một chiếc ghế rất cao, đứng lên trên ghế cúi nhìn lão già lừa đảo, rồi hít một hơi thật sâu:

-Ta phi nhỏ!

Lão già lừa đảo vội né đi, giận dữ quát:

-Con thô, ngươi làm gì vậy?

Tần Thộ lườm nguýt lão già lừa đảo, đáp:

-Ngươi tưởng ta vô học sao? Câu gốc không nói như thế chứ gì?

Mặt lão già lừa đảo đỏ phừng phừng...

Tôn Ngộ Không bảo:

-Ta từng nghe sư phụ nói, câu này đúng ra phải là Hồng Quân có tước trời có sau, Thần Ma sinh ra trước cả Tiên Phật.

Mặt lão già lừa đảo càng đỏ tợn, gân cổ lên quát:

-Sư phụ ngươi là kẻ nào? Cứ hẵn nói là đúng à?

Tôn Ngộ Không chỉ ha hả cười không đáp.

Tần Thộ tiếp tục nhìn lão già lừa đảo bằng ánh mắt vờ ngờ nghịch h, trả lời dửng dưng:

-Sư phụ của hẵn là Bồ Đề lão tổ ở Linh Đài Phương Thốn Sơn, ngươi có muốn đến tận nơi tranh luận trực tiếp với ngài ấy không?

Lão già lừa đảo nghe thấy thế, đằng hắng một tiếng rồi làm bộ lẩn tránh:

-Ta vừa nói gì ấy nhỉ?

Tôn Ngộ Không đáp:

-Người muốn tranh luận đúng sai với sư phụ của ta.

Lão già lừa đảo đồng dục nói một cách nghiêm chỉnh:

-Nói quàng nói xiên! Chớ càn rỡ! Ta chưa từng bao giờ nói thế! Ta nào có phải tên điên Nam Vô Tội đó đâu.

Tần Thọ ngẩn ra:

-Từng có người làm chuyện đó thật sao? Nam Vô Tội? Hẳn là ai vậy?

Lão già lừa đảo làm ra vẻ lú lẫn cất tiếng hỏi:

-Nam Vô Tội gì? Người nghe nhầm hả? À đúng rồi, người có còn muốn biết về tung tích của Trọng Hoa Kinh nữa hay không?

Tần Thọ gật đầu lia lịa.

Lão già lừa đảo than thở:

-Nói về Trọng Hoa Kinh này ấy mà... Ôi, ta đói rồi, con thử, có gì ăn không? Thôi dẹp đi, chúng ta vào quán ăn nhé?

Tần Thọ ghen lời, bèn hỏi:

-Người với Hạo Thiên Khuyển cùng một mẹ sinh ra à?

Lão già lừa đảo:

-... -

Cuối cùng, Tần Thọ dắt lão già lừa đảo đến một tửu lầu trong một thành trì của con người, ăn uống no say.

Lúc này lão già lừa đảo mới lau quét cái miệng đầy dầu mỡ, trầm

giọng xuống nói:

-Trọng Hoa Kinh chẳng ở nơi nào khác mà nằm ngay trong Thuận Công Thạch! Thật ra đây cũng không phải chuyện gì bí mật, phạm là gia tộc có lịch sử lâu đời đều biết cả.

Tần Thộ nói:

-Đều biết cả? Thế sao Hạo Thiên Khuyển lại không hay biết?

Lão già lừa đảo đáp:

-Ta nói rồi, phải là gia tộc có lịch sử lâu đời mới biết được. Hạo Thiên Khuyển mà người nói chỉ là một con chó ăn không ngồi rồi ngày ngày lang thang tiểu tiện, hắn có thể biết đến Trọng Hoa Kinh đã là khá lắm rồi.

Tần Thộ cũng không đi sâu nghiên cứu những chi tiết vụn vặt, mà hỏi:

-Ta nghe nói, gặp Thuận Công Thạch rất khó? Phải tìm được Huyết Trúc mới có thể tìm thấy Thuận Công Thạch.

Lão già lừa đảo hỏi lại:

-Khó gặp là thế nào?

Mắt Tần Thộ sáng lên, nói:

-Không lẽ truyền thuyết cũng kể sai?

Lão già lừa đảo phá lên cười, uống cạn một chén rượu lớn rồi bảo:

-Khi... không phải là khó gặp, mà là không tài nào gặp được!

Tần Thọ tức thì nghệt mặt ra, nhảy phốc lên trên bàn, túm lấy cổ áo lão già lừa đảo:

-Không gặp được? Không gặp được thì nói cái thá gì! Ăn bao nhiêu món ngon của thổ gia này mà lại nói thế à?

Lão già lừa đảo đẩy con thổ ra, chỉnh sửa lại cổ áo rồi nói:

-Gì mà kích động? Người khác không gặp được Trọng Hoa Kinh nhưng ta có cách để gặp được!

Tần Thọ và Tôn Ngộ Không đều đã có phần sốt ruột, cả hai đều một lòng mong mỗi trở nên mạnh hơn, và cái căn bản để trở nên mạnh hơn đều có sức hấp dẫn cực kỳ lớn đối với cả hai người bọn họ.

Lão già lừa đảo cảnh giác ngó nhìn xung quanh, xác nhận rằng không ai chú ý đến chỗ này mới móc từ trong tay áo ra một món đồ, chỉ để lộ ra một chút xíu, rồi xoay người lại cho hai người họ xem.

Sau khi nhìn thấy, cả Tần Thọ lẫn Tôn Ngộ Không gần như cùng lúc hô lên:

-Là huyết...

Lão già lừa đảo lập tức trừng mắt, hai người vội vàng sửa lại lời nói:

-Huyết heo luộc!

Lão già lừa đảo gật gù, cười híp mắt nhìn hai người và nói:

-Giờ đã biết sự lợi hại của ngài đây chưa? Sau này, các người phải biết kính trọng tiền bối, sẽ có lợi cho các người!

Tần Thộ hạ thấp giọng hỏi:

-Lúc Thuấn Hoàng đại diện diễn ra, có người lén lút lên núi, phải chăng là người?

Lão già lừa đảo lắc đầu đáp:

-Chớ nói càn, ta đây là hạng người ấy hay sao?

Tuy rằng nói vậy nhưng ánh mắt và vẻ mặt đắc ý đó của lão đã phơi bày sự thật rõ ràng!

Tần Thộ thay đổi cách nhìn với lão già lừa đảo ngay tức khắc, chẳng trách lão già này bằng sức lực không phải tiên nhân mà có thể trà trộn qua được Tam Tiên Lộ, bước vào Nam Thiên Môn, lừa gạt cả đám thần tiên! Lão già này thực sự có bản lĩnh!

Tôn Ngộ Không bắn khoăn hỏi:

-Người đã lên đến tận nơi thì tại sao lại không lấy kinh thư? Với cái thói táy máy của người, không lý nào lại tay trắng ra về mới phải chứ?

-Nói gì vậy? Ai táy máy? Cùng lắm chỉ là lừa gạt, không phải trộm cắp! Xin hãy tôn trọng đạo đức nghề nghiệp của một kẻ lừa gạt! - Lão già lừa đảo tức tối quát nặng lên.

Đáng tiếc rằng Tần Thộ và Tôn Ngộ Không hoàn toàn không coi lão là người đáng hoàng, lời lão nói hai người họ căn bản không hề tin!

Lão già lừa đảo cũng bất lực, đành phải hạ thấp giọng xuống nói:

-Các người thực sự cho rằng có Huyết Trúc là có thể gặp được Thuấn Công Thạch ư? Có thứ canh giữ bên ngoài Thuấn Công Thạch, ta đã xử lý được một, nhưng vẫn còn một thứ nữa tương đối kh

ó nhân... nhưng có các người giúp sức thì cũng có thể thử xem sao.

Chương 480: Cố nhân? Kẻ địch? (2)

Chương 480. Cố nhân? Kẻ địch? (2)

-Thuấn Đế có công đức lớn, bọn ta nhắm vào mộ phần của ngài ấy, không hay đâu.

Tần Thộ dẫn đo, dù sao đi nữa Thuấn Đế cũng là lão tổ tông đức hiếu đạo của loài người, công đức vô lượng, ăn trộm đồ của ngài ấy, Tần Thộ không ra tay được.

Lão già lừa đảo không cho là vậy bèn phản bác lại:

-Không ra tay được cái chó gì, người tưởng chỉ có mỗi chúng ta đang nhắm nhe Trọng Hoa Kinh thôi sao? Cái ngày mà ta lên núi, gặp không dưới mười tên trinh thám đâu! Và lại, theo ta được biết, có đến mấy người có Huyết Trúc. Các người không lấy cũng có người khác đến lấy. Các người tự suy nghĩ xem, làm lợi cho đám khốn đó hay lợi cho chúng ta tốt hơn?

Tôn Ngộ Không không có mấy cảm giác về Thuấn Đế, khoan tay nhìn Tần Thộ với vẻ người quyết đi.

Nghe những điều lão già lừa đảo nói, người đầu tiên Tần Thộ nghĩ đến là hai huynh muội Nhất Sơn và Nhất Thủy, thời điểm ấy bọn họ cũng vào trong núi. Nhất Sơn nói nhìn thấy có người vào núi b

ên bám theo xem thử. Nhưng giờ xem ra chưa chắc đã đơn giản như thế.

Tần Thọ trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

-Người biết có những ai đang nhắm nhe Trọng Hoa Kinh hay không?

Lão già lừa đảo lắc đầu đáp:

-Thế thì nhiều lắm, không kể hết được. Nhưng nói ra đến cũng đến kỳ khôi, trước khi đại lễ Thuần Đế diễn ra, đã có người lên lút phao tin ra ngoài rằng, Trọng Hoa Kinh ở trong lăng Thuần Đế trên Cửu Nghi Sơn.

Nếu như mà không nghe ngóng được tin tức này, thì ta đây đã chẳng vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới tận đây góp vui.

Theo như ta được biết, tiểu Long Vương Ngao Tuế của Nam Hải, thái tử Diêu Bá Phù - hậu nhân Thuần Đế, đệ nhất thiên tài của Ngô Việt thế gia ở Nam Lĩnh là Câu Vân! Thậm chí ta còn nghe đâu đệ nhất đế quốc Thịnh Đường ở Nam Thiệm Bộ Châu cũng phái người đi. -

Hầu hết những người mà lão già lừa đảo nhắc đến Tần Thọ đều không quen biết, nhưng tiểu Long Vương Ngao Tuế của Nam Hải thì hỉ hẩn và Tôn Ngộ Không đã quá quen thuộc rồi.

Năm xưa, chính Ngao Tuế dẫn người theo bắt nạt Tôn Ngộ Không, nay lại nghe thấy cái tên này, Tôn Ngộ Không cười hí hửng, tu cạm nguyên một vò rượu, chẳng nói chẳng rằng, nhưng sự phản kích không thể kìm nén đã nói lên tất cả - rằng con khỉ này muốn đánh người rồi đây!

Có vẻ như lão già lừa đảo thực sự để tâm đến chuyện này, vừa đi vừa giảng giải cho Tần Thọ lai lịch của những người kể trên.

-Tiểu Long Vương Ngao Tuế của Nam Hải có tư chất trác việt, tuổi chưa thành niên đã đạt đến cảnh giới Nhân Tiên. Nhưng điều này chưa phải trọng điểm, trọng điểm là theo như ta được biết, hình như Ngao Tuế có được mối cơ duyên lớn, tìm thấy một viên chân long chi tâm ở Nam Hải, sau khi nuốt vào thì việc tu hành tiến triển cực nhanh. Sau ba trăm năm bế quan, đáy biển Nam Hải dậy sóng vạn dặm, toàn thể Hải tộc quỳ bái... Nếu như ta đoán không nhầm thì chắc có lẽ hắn đã đạt tới cảnh giới Địa Tiên. - Lão già lừa đảo kể.

Tần Thọ kinh ngạc, không ngờ rằng Nhị Thế Tổ năm nào lại gặp được mối cơ duyên như vậy, bay vút tới trời, quả thực khiến người ta ngạc nhiên vô kể.

Lão già lừa đảo kể tiếp:

-Hậu nhân của Thuần Đế có thái tử Ngu Thị là Diêu Bá Phù lại càng không tầm thường, năm nay hắn vừa tròn mười tám tuổi, cũng mới vừa trải qua lễ thành niên. Diêu Bá Phù được xưng tụng là đệ nhị Ngu Thị! Là yêu nghiệt thiên tài có khả năng đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên nhất! Nghe đồn năm mà Diêu Bá Phù chào đời, bầu trời giăng đầy mây ngũ sắc, có đế vương nhạc hưởng rộn vang, thiên nữ rắc hoa, vạn thú ngậm quả đến vái mừng, chấn động đương thời! Một tuổi bắt đầu tu đạo Luyện Tinh Hóa Khí, hai tuổi Luyện Khí Hóa Thần, ba tuổi Luyện Thần Phản Hư, năm tuổi Luyện Hư Hợp Đạo, mười tuổi Phá Thiên Thành Tiên, mười ba tuổi thành Nhân Tiên Cứu Trùng Thiên! Nay hắn mười tám tuổi, tuy chưa phóng tin gì ra ngoài nhưng ai nấy đều biết, e là hắn đã bước vào cảnh giới Địa Tiên rồi.

Nghe những lời này, Tần Thọ cũng sợ lú cả lưỡi lại, hắn luôn cho rằng mình mới là nhân vật chính trong thế giới này, cho dù không phải hắn thì cũng là Tôn Ngộ Không.

Nhưng bây giờ xem ra, số lượng người gian lận trong game ở thế

giới này vượt xa tầm tưởng tượng của hắn.

Tên Diêu Bá Phù kia, mười tám tuổi thành Địa Tiên, điều đó có nghĩa là gì? Là còn biến thái, yêu nghiệt hơn cả đám tinh hoa trong Tiên Giới.

Tên này đích thị không phải người!

Tần Thọ đặt nghi vấn tên Diêu Bá Phù này từ bên phía A Tam qu a, hack tu hành...

Lão già lừa đảo chưa hù dọa cho người ta phát khiếp thì chưa yên, còn bổ sung thêm một câu:

-Chắc chắn Diêu Bá Phù không phải phạm thai, nhưng cụ thể hắn thuộc loại thể chất gì thì tộc Ngu Thị chưa từng công khai với người ngoài, mọi người đều cho rằng có thể hắn giống như Thuần Đ ể, có đức độ sinh ra từ tâm, đạo sinh ra trong cơ thể, Đại Đức Đạo Thân!

Tần Thọ nghe không hiểu.

Tôn Ngộ Không mới nói:

-Ta từng nghe sư phụ bảo, vạn vật trong thiên hạ, đắc đạo hay không là tại trời. Có người sinh ra đã gần kề với đạo, ích lợi của việc đắc đạo cũng vô cùng vô tận...

Nói đến đây, Tôn Ngộ Không bỗng thấy ngại ngùng, Tần Thọ bật cười ha hả:

-Người nói trắng ra là người đi cho rồi?

Tôn Ngộ Không cười khoái trá, tiếp tục nói:

-Gần với đạo còn phải xem là gần với đạo nào, gần với đạo hỏa c

hính là Hỏa Linh Thân; gần với đạo thủy thì là Thủy Đức Thể; dĩ nhiên mấy loại này đều là huyết mạch nhỏ, cũng chỉ đến thể mà thôi.

Nói đến đây, Tôn Ngộ Không lại không kiềm được, vô cùng ngứa đòn mà cười hai tiếng, thấy hai người đối diện sắc mặt khó coi, lúc này mới nén lại, vội vàng nói:

-Ví dụ như lão Tôn ta đây, trời sinh gần rất nhiều đại đạo, những thứ đại đạo này cùng hợp lại, tạo vận linh minh cho ta, Đấu Chiến Thánh Thể, tham ngộ đạo đánh nhau, ta nói đệ nhị, ai có thể nói đệ nhất?

Tần Thọ sốt ruột bảo:

-Thôi đừng khoe khoang, biết nhà ngươi tài ba rồi. Người nói xem Đại Đức Đạo Thân nó là cái gì trước đi đã.

Tôn Ngộ Không đáp:

-Đại Đức Đạo Thân có phần khác so với ta, hắc sinh ra đã có công đức trời ban, thiên đạo chủ động tiếp cận hắc, quá đáng hơn nữa là, nếu như hắc vẫn chưa nhìn thấy rõ hoặc giả khinh thường không thèm nhìn thì rất có khả năng chính đại đạo sẽ tự mình rũ bỏ ánh sáng, rồi một lần nữa soi sáng trở lại, cố gắng làm cho hắc nhìn được rõ hơn!

-Đáng giận nhất là, nếu như nhìn mà vẫn không hiểu, thì thậm chí đại đạo còn có thể thêm chú giải gì đó cho hắc... Tóm lại, dù có là một con heo đi chăng nữa thì dưới sự hun đúc như thế cũng sẽ phi thăng thành tiên được. Người nói xem với điều kiện như thế, hắc có thể không lợi hại được không?

Chương 481: Trong mắt thổ gia ta, chỉ là tạp nham

Chương 481. Trong mắt thổ gia ta, chỉ là tạp nham

Tần Thọ nghe đến đây, hít vào một luồng hơi lạnh, chửi rủa:

-Mẹ nó, tên này hack game là cái chắc!

Lão già lừa đảo thở than:

-Ôi Đại Đức Đạo Thân, đó là đạo thể bậc nhất trong thiên địa, chỉ cần không chết yếu thì có thể kỳ vọng trở thành bậc đại đế! Vậy c
ho nên, con thổ, tuy người có con khi giúp sức, nhưng gặp phải Đ
ại Đức Đạo Thân cũng chưa chắc đã nắm được mười phần khả nă
ng giành lấy Trọng Hoa Kinh. Huống hồ gì Trọng Hoa Kinh lại là
của Thuấn Đế lưu lại cho hậu duệ đời sau, tuy Thuấn Đế đã qua đ
ời nhưng đôi điều để tưởng niệm cũng đủ cho chúng ta uống một
vại rồi. Chưa kể, ngoài Diêu Bá Phù với Đại Đức Đạo Thân ra cò
n có một Câu Vân của Ngô Việt nữa cơ.

-Tên Câu Vân kia không phải cũng có Đại Đức Đạo Thân nữa đấ
y chứ? - Tần Thọ mỉa mai hỏi.

Lão già lừa đảo lắc đầu đáp:

-Đương nhiên là không, cùng một khoảng thời gian chỉ có thể có
một đạo thể Đại Đức Đạo Thân. Về cơ bản thì loại đạo thể dị dạn
g như thế luôn xuất hiện đơn độc, tự cổ chí kim chưa từng xuất hi
ện thành đôi thành cặp bao giờ. Cho nên, thứ thể chất xuất hiện cà
ng nhiều càng là thứ thể chất rác rưởi.

Tần Thọ nghe vậy, ngay lập tức chỉ vào mũi mình, hỏi lại với vẻ g

ian xảo:

-Thế người thử nhìn ta xem, ta thuộc dạng thể chất gì?

Tôn Ngộ Không và lão già lừa đảo cùng nhau nhìn Tần Thộ, sau vài phút cả hai người cùng im lặng không nói.

Tần Thộ bần chòn gặng hỏi:

-Sao các người không nói gì vậy?

Lão già lừa đảo đáp:

-Ừ, người là thứ cặn bã duy nhất xuất hiện đơn độc.

Tần Thộ:

-Con mẹ nó! Nhìn là biết mắt người đui mù! Con khỉ, người nói xem?

Tôn Ngộ Không nói:

-Nhìn không ra được, thân thể của người rất cổ quái, hỏa nhãn kim tinh của ta cũng không nhìn ra được điều gì. Nhưng sư phụ ta từng nhắc tới người, người nói...

Tần Thộ tưởng đầu cuối cùng cũng có thể biết được mình là cái gì ống gì, phấn khích vội hỏi:

-Người nói sao?

Tôn Ngộ Không cười méo xệch:

-Sư phụ ta bảo, thể chất của người thuộc dạng cây gậy chọc phân.

Tần Thộ:

-... -

Lão già lừa đảo phụt cười thành tiếng, sau đó không kìm nén nổi nữa mới phá lên cười:

-Thể chất cây gậy chọc phân, ha ha... không phải nói chứ đúng là hợp với người thật đó!

Tần Thộ sa sầm mặt trừng mắt nhìn lão già lừa đảo, xẵng giọng:

-Im miệng! Cười thêm một tiếng nữa là ta cắn xé y phục của người!

Lão già lừa đảo vội im thít, câu này nếu là người khác nói, chắc hẳn lão sẽ không coi là gì, có pháp bảo hộ thể, thần công hộ thể, dưới đủ mọi loại bảo vệ, hẳn thực sự chẳng sợ bị ai cắn quần cắn áo... Nhưng con thỏ này là một ngoại lệ. Hơn nữa, cho đến bây giờ lão già lừa đảo vẫn cho rằng lần trước không phải Hắc Tiên Đại Vương xé quần của hắn, mà tám chín phần là bàn tay tội lỗi của con thỏ này gây ra...

Tôn Ngộ Không nói xen vào:

-Đừng nói những thứ vô bổ nữa, lai lịch tên Câu Vân kia như thế nào?

Lão già lừa đảo đáp:

-Yên tâm, tên Câu Vân đó không phải thể chất đặc biệt gì cả.

Tần Thộ và Tôn Ngộ Không liền thở phào nhẹ nhõm...

Lão già lừa đảo lập tức bổ sung thêm:

-Nhưng lai lịch của tên Câu Vân ấy lại kỳ dị vô cùng!

-Kỳ dị?

Tần Thọ cảm thấy khó hiểu, nếu nói rằng lai lịch thần bí thì hẳn có thể hiểu được, đằng này là lai lịch kỳ dị nghĩa là sao? Từ này có thể dùng như vậy ư?

Lão già lừa đảo gật gù đáp:

-Theo như ta được biết thì vốn dĩ Ngô Việt không phải một nhà, Ngô là Ngô gia mà Việt là Việt gia, tên Câu Vân này là con cháu một chi của Việt gia, tàn tật bẩm sinh, là một tên thọt, thể chất tu luyện cũng cực kỳ kém cỏi, năm lên mười hai tuổi phải gắng gượng lắm mới cảm nhận được sự tồn tại của nguyên khí, người khác đã dẫn khí nhập thể rồi mà hắn vẫn còn đang nghiên cứu xem làm thế nào để luyện tinh hóa khí. Nhưng một kẻ vô tích sự như vậy, sau một tháng mất tích, bỗng nhiên khi trở về lại mạnh hơn.

Đánh bại hết thầy anh kiệt đương thời của Việt gia bằng một con dao găm, chiếm lấy vị trí thủ lĩnh.

Tiếp đó trong cuộc tỉ thí của hai nhà Ngô Việt, lại đánh bại các anh kiệt của Ngô gia, đồng thời một mình một dao đấu tay đôi với gia chủ Ngô gia ba chiêu mà không chết! Năm đó hắn mới có mười hai tuổi! Gia chủ của Ngô gia thì đã là bậc Địa Tiên!

Nghe tới đây, Tần Thọ và Tôn Ngô Không đều kinh ngạc thốt lên:

-Sao có thể?

Một tháng! Trong thời gian một tháng mà một người có thể đối đầu với Địa Tiên? Từ khi nào mà Địa Tiên lại bèo bọt đến vậy?

Cho dù là Đại Đức Đạo Thân cũng không thể quái đản như thế được!

Chẳng trách lão già lừa đảo phán rằng Câu Vân kỳ dị.

Lão già lừa đảo kể tiếp:

-Về sau cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà trong khoảng thời gian chừng ba năm, hai nhà Ngô Việt tuyên bố với bên ngoài là hợp nhất lại, đồng thời cùng tôn Câu Vân lên làm thiếu chủ của Ngô Việt, tương lai sẽ kế thừa vị trí gia chủ hai nhà.

Tần Thọ và Tôn Ngô Không nghe xong cũng ngỡ ngàng, thời gian chỉ ba năm mà một gã thiếu niên làm chủ hai đại gia tộc? Hoang đường quá? Xây dựng nhân vật chính trong tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy chứ?

Lão già lừa đảo nói:

-Không ai hay biết trong ba năm đó hai nhà đã xảy ra chuyện gì, cho nên nhắc đến thiên tài ở vùng Giang Nam thì không ai khác ngoài hai người là Đại Đức Diêu Bá Phù và Câu Vân chủ kỳ dị.

Tần Thọ toe toét:

-Con khỉ, người có chắc xoi tái được chúng không?

Tôn Ngô Không chép miệng đáp:

-Nếu chúng chỉ ở cảnh giới Địa Tiên thì ta vung một gậy là chết cả đống.

Lão già lừa đảo bảo:

-Bọn họ cũng làm được.

Tôn Ngô Không câm nín...

Lão già lừa đảo hỏi Tần Thọ:

-Con thỏ, giờ ngươi có còn muốn đi lấy Trọng Hoa Kinh nữa hay không?

Nếu đang ở cung trăng mà lão già lừa đảo hỏi như vậy thì hiển nhiên Tàn Thộ sẽ nói, thôi dẹp đi, mạng chó quan trọng hơn.

Nhưng hiện tại...

Tàn Thộ ngẩng đầu nhìn trời xanh, tuy là ban ngày, không thấy được mặt trăng, nhưng Tàn Thộ biết nó đang ở ngay đó, nàng cũng vậy...

Thế là Tàn Thộ ngoác miệng nhe cặp răng cửa trắng sáng như tuyết, cười đáp:

-Đi! Đi chứ! Chúng có tài ba đến mấy thì trong mắt thỏ gia ta cũng đều là tạp nham!

Nói xong, Tàn Thộ đứng dậy cất bước đi, nét mặt kiên định, một cơn gió thổi qua làm hai cái tai hơi vẹo đi, nhưng vẫn không che khuất được điệu bộ dong đưa gió hiu hiu nước sông Dịch lạnh lùng, tráng sĩ một đi không trở lại của hần.

Lão già lừa đảo Thái Hư chân nhân không nhận được lên tiếng hỏi:

-Con thỏ, ngươi đi đâu đấy?

Tàn Thộ nghiêm nghị đáp:

-Đi tìm một cái nôi tốt!

Chương 482: Cuộc chiến sắp bắt đầu

Chương 482. Cuộc chiến sắp bắt đầu

Lão già lừa đảo hỏi lại:

-Con thỏ, người nghĩ cho kỹ vào, phen này đi sợ là không trở về được đâu đấy.

Tần Thọ nói:

-Thế thì bỏ thêm năm ớt.

Lão già lừa đảo không nói nên lời, bảo:

-Người có thể ăn nói tử tế được không?

Tần Thọ ngoảnh đầu lại nhìn lão già lừa đảo, chậm rãi nhả từng chữ:

-Người có biết chỗ nào bán nước tương không?

Lão già lừa đảo cạn lời...

Đợi con thỏ đi rồi, lão già lừa đảo mới hỏi Tôn Ngộ Không:

-Con thỏ này nó điên rồi à?

Miệng Tôn Ngộ Không lép nhép:

-Người ăn được cay không?

Lão già lừa đảo:

-... -

Cuối cùng, đúng là Tần Thộ đã đi mua một đồng gia vị và cả một chiếc nồi gang to thật, sau đó hô hào hai người tới thẳng Linh Lăng cổ thành dưới chân Cửu Nghi Sơn.

Khi tới Linh Lăng cổ thành, Tần Thộ nhìn cây trụ sắt đen khổng lồ ở cổng thành, bất giác liếm môi, lẳng lặng lấy quyền sở ra viết một hàng chữ: Trước cổng Linh Lăng cổ thành có một cây xiên nướng.

Vào trong thành, ba người mới nhận ra điều bất thường, là hôm nay có khá đông người trong cổ thành, xuất hiện thêm tương đối nhiều tu sĩ giữa đám đông, và cả một đám yêu quái qua lại như con thoi.

Lão già lừa đảo làm bầm:

-Vô lý, bình thường đâu có nhiều tu sĩ đến vậy, e là dạo gần đây đã xảy ra chuyện gì rồi, các ngươi đứng đây đợi ta, ta đi nghe ngóng xem sao.

Dứt lời là lão già lừa đảo bỏ đi luôn.

Tần Thộ và Tôn Ngộ Không không cản lại, suốt dọc đường đi hai người đã để ý thấy rằng lão già này cũng có ý đồ với lăng Thuần Đế ở Cửu Nghi Sơn. Ba người họ có những mục tiêu khác nhau ở cùng một đích đến, hiện tại đang giữ quan hệ hợp tác nên hoàn toàn không cần phải lo lắng lẫn nhau một đi không trở lại.

Quả nhiên, lão già lừa đảo Thái Hư chân nhân bỏ đi chừng nửa ngày sau đã trở lại, vừa về liền kéo theo hai người đi tìm một quán trọ ở tạm.

Vào phòng, bày trận, đảm bảo người ngoài không nghe thấy được cuộc trò chuyện bên trong.

Lão già lừa đảo mới hạ thấp giọng nói xuống:

-Đã nghe ngóng rõ ràng, xảy ra chuyện thật rồi!

Tim Tần Thộ run run, lo lắng hỏi:

-Trọng Hoa Kinh có chuyện à?

Lão già lừa đảo lắc đầu, Tần Thộ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão già lừa đảo kể lại:

-Câu Vân đã đến trước rồi, đi đứng rất phô trương, bay thẳng một mạch vào Linh Lăng cổ thành khiến ai nấy tức giận. Diêu Bá Phù sẽ đối đầu trực tiếp với hắn, hai người hẹn nhau quyết chiến vào tối nay trên dòng Tương Giang. Những người mà chúng ta thấy hôm nay đều đến để hóng chuyện.

Tần Thộ băn khoăn:

-Tên Câu Vân đó bị ngu à? Không thể bay vào thành, vì như thế là không tôn trọng Đại Đế của nhân tộc, vậy mà hắn còn bay vào, chẳng phải cố tình gây sự thì là gì?

Lão già lừa đảo nhấp một ngụm nước, chép miệng nói:

-Ta nghe nói Câu Vân đã thách đấu Diêu Bá Phù những hai lần, kết cục là tộc Ngu Thị lấy lí do Diêu Bá Phù đi vắng để từ chối hắn. Ta đoán chừng, cái tính khí nóng nảy của hắn không chịu ngồi yên, lợi dụng cơ hội Thiên Tiên bề trên không thể ra thủ lệnh bèn đến khiêu chiến Diêu Bá Phù bằng cách này. Hiện thời, xem như hắn đã toại nguyện, còn về kết quả thì không thể biết được.

Tần Thọ cũng chép miệng:

-Tên này quả đúng là nhân cư vì bất thiện, đi khắp nơi kiếm người đánh đấm. Nhưng mà như thế cũng tốt, trai cò tranh nhau, kiểu gì chúng ta cũng đắc lợi.

Lão già lừa đảo gật gù đồng ý rồi móc ra ba tấm vé đặt lên bàn, nói:

-Đây là vé xem trận đấu, Ngu Thị cũng biết cách làm kinh doanh ra trò. Hiện giờ, họ đã vây vị trí đắc địa nhất trên dòng Tương Gia ng lại, hễ ai muốn đến xem trận đấu đều buộc phải mua vé vào, bằng không sẽ bị đuổi ra. Con thỏ, ba tấm vé này không rẻ đâu nhé, mỗi tấm giá một ngàn hồng linh tinh, người xem liệu có xin thanh toán được không?

Lão già lừa đảo hiểu rõ rằng trong ba người thì Tôn Ngộ Không là một tên cướp, và còn là một tên cướp khờ khạo, ăn cướp của Đông Hải Long Cung mà không lấy được một đồng xu nào! Tính đến thời điểm này, vẫn chưa có lần ra tay thứ hai, cho nên vẫn là một tên nghèo kiệt xác.

Còn con thỏ hần quét sạch cả Đông Hải Long Cung, giàu có thực sự, nên lão chẳng buồn hỏi Tôn Ngộ Không mà trực tiếp hỏi ngay con thỏ.

Tần Thọ bật cười, lấy ra một trăm hồng linh tinh rồi nói:

-Cút xéo! Nhiều nhất cho người một trăm, không thêm thất mảnh nào nữa đâu.

Lão già lừa đảo làm điệu bộ mặt âm ức vì bị bắt nạt nói:

-Người làm vậy không được, hiện tại chúng ta đang là quan hệ hợp tác, người không thể chơi ta như thế được! Nếu mà cứ thế thì sau này ta không làm mấy việc lỗ vốn nữa đâu nhé.

Tần Thọ lặng im không nói, gơ tay túm lấy mớ hồng linh tinh, lão già lừa đảo cuống quýt vơ một trăm mảnh hồng linh tinh lại, nói giọng hờn dỗi:

-Thôi vậy, thôi vậy, ai kêu chúng ta là chiến hữu cơ chứ? Luôn phải có người chịu hy sinh, thôi thì ta hào phóng chút vậy.

Tần Thọ không nói nên lời...

Đúng vào lúc này, tiếng hô hoán vọng tới ngoài cửa sổ:

-Mau lên, mau lên! Đại công tử sắp khai chiến với tên ngông cuồng kia rồi, tới sớm mà cướp chỗ đẹp. -

-Phải phải phải, mau đi thôi, mình ơi dọn hàng!

-Đóng cửa, đi thôi!

-Đi gì mà đi? Các người có vé không? - Ai đó ngạo nghễ cất tiếng hỏi.

-Vé gì cơ? Chẳng phải ngoài cổng thành có treo thông báo đấy à? Nghe theo sắp đặt, xem thoải mái mà! Có cần vé đâu.

Nam tử mới vừa ngạo nghễ ré lên:

-Cái gì? Không cần vé? Nhưng mà...

Rầm!

Lão già lừa đảo đóng sập cửa lại, mặt đỏ gay, đằng hắng giọng:

-Trời lạnh quá, đóng cửa lại cho ấm.

Tần Thọ nheo mắt lại bảo:

-Giờ đang là tháng bảy, nóng như lửa đốt mà người lại lạnh à?

Lão già lừa đảo rướn cổ lên đáp:

-Ta bị cảm cúm không được à? Ta có phải thần tiên đâu, còn không được phép bị cảm chấc?

Còn lâu Tần Thộ mới tin lão.

Tôn Ngộ Không lên tiếng:

-Lão già, vừa nãy người kia bảo là xem miễn phí. Vé này người lấy đâu ra thế?

Tần Thộ nói:

-Chữ trên mấy tấm vé này vẫn chưa khô hẳn nữa cơ...

Trán lão già lừa đảo nhăn nhai mồ hôi, cười xòa:

-Ta...

Lão chưa kịp nói hết đã nghe thấy tiếng nam tử giận dữ quát tháo ở dưới lầu:

-Không đời nào, một lão đạo sĩ mặc đạo bào vàng vừa bán cho ta, nhìn lão có vẻ tiên phong đạo cốt, đâu có giống phường lừa đảo...

Lão đạo sĩ lập tức nói:

-Ta cũng mua của một lão đạo sĩ mặc đạo bào vàng, ôi... thôi đời tệ bạc, sao trần đời lại có kẻ vô liêm sỉ như thế cơ chứ? Ngay đến người tốt như ta còn bị gạt... ôi... ôi? Các người làm gì đấy? Con khỉ, bỏ cây gậy xuống! Con thỏ, người đặt cái ghế xuống! Úi da...

Chương 483: Xử hấn!

Chương 483. Xử hấn!

Binh bốp leng keng...

Sau một tràng kêu gào thảm thiết, một con khỉ cùng một con thỏ n gồi thông dong trên một cỗ xe ngựa, phía trước là một lão đạo sĩ q uần áo rách bươm mặt cúi gằm, dáng vẻ khốn khổ dắt xe ngựa đi.

Đi mãi đi mãi, lão đạo sĩ đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng ò n nháo nhác vọng lại, tiếp đó một đám người vẩy tấm vé vào cửa t rong tay ùn ùn lao tới, vừa chạy vừa hô:

-Mọi người chia nhau ra tìm! Chắc lão già bịp bợm đó chưa ra kh ỏi thành đâu! Con bà nó chứ, dám đến tận Linh Lăng cổ thành giờ trò lừa gạt? Coi Linh Lăng cổ thành ta là chỗ không người chắc?

Đám đông rầm rập kéo nhau lao tới, đầu lão già lừa đảo cúi gằm t hêm.

Đợi sau khi đoàn người lũ lượt chạy qua, lão già lừa đảo mới thở phào nhẹ nhõm, đứng vào lúc này chợt nghe thấy tiếng thỏ hô lên:

-Chư vị chạy có mệt không ạ? Dù gì cũng đi chung một hướng, ch i bằng lên xe cùng đi nào?

-Hả? Đa tạ nhé, vậy bọn ta không khách sáo đâu, con thỏ này tốt t hật đấy.

Đôi phương cũng chẳng ngần ngại, rồi một nhóm ba bốn người lần lượt lên xe ngựa.

Nghe thấy những lời này, suýt chút nữa là lão già lừa đảo nhao lên đòi đánh người, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn được.

Giờ trò lừa gạt ở Linh Lăng cổ thành khác gì vả vào mặt Ngụ Thị, nếu như để bị bắt thật sẽ gây ra hậu quả thực sự phiền phức. Nếu là thường ngày thì co giò bỏ chạy là được nhưng đặt vào hoàn cảnh hiện tại, lão còn có mưu đồ, hiển nhiên không chịu bỏ chạy như thế.

Thế là lão già lừa đảo nghiêng răng, cúi đầu tiếp tục vật vã khổ sở kéo cỗ xe đi.

Thế nhưng con thỏ vẫn chưa dừng lại, vừa đi hất vừa kêu gọi, càng gọi càng đông, thậm chí sau đó còn kéo thêm một cỗ xe ngựa khác! Hơn 20 người ngồi chật ních trên hai cỗ xe!

Lão già lừa đảo vừa bước vừa rửa thầm trong bụng:

-Ai cũng bảo Ngụ Thị hiền lành đức độ thế mà hậu duệ của bọn họ toàn là những thứ gì? Không ai biết kính già yêu trẻ à? Chúng ta hãy lên xe mà cũng không biết ngại...!

Lúc này, ai đó đang ngồi trên xe cười bảo:

-Con thỏ, tên yêu tộc này của người không được rồi, kéo có vài người mà đã không lết nổi. Còn không chạy nhanh bằng con lừa tinh nhà ta...

Lão già lừa đảo nghe thế, mắt long lên sòng sọc, dậm chân lấy đà chạy, hai cỗ xe ngựa lao đi vù vù, sau đó vì quá tải, cỗ xe ngựa vỡ tan tành! Lão già lừa đảo nhân cơ hội co giò bỏ chạy, loáng cái đã mất dạng.

Nam tử mới rồi nhạo báng lão già lừa đảo tỏ ra áy náy:

-Này con thô, tính khí tên yêu bặc này của người nóng nảy thật đấy... Xe ngựa của người hỏng rồi, thông cảm nhé.

Tần Thọ gật gù:

-Không sao, lão ngốc ấy khá nóng tính, để lúc về ta dạy cho một trận!

Đám người phá lên cười, sau đó cũng không biết là ai dẫn đầu mà sau khi một người nhét chút tiền vào tay Tần Thọ thì đồng loạt giãi tán.

Rõ ràng không phải lộ phí mà là tiền để sửa xe.

Tần Thọ nhìn mà không nói nên lời, quả thực hấn... đâu cần bỏ vốn mua những thứ tầm thường như vậy!

Thế nhưng Tần Thọ cũng đã cảm nhận được tác phong, lễ lối của dân chúng trong tòa thành đức độ này, bọn họ thực sự hiền lành cẩn thận.

Lúc này, người đông nghìn nghịt tùm tùm lại thành nhiều nhóm nhỏ ở bên bờ Tương Giang.

Tu sĩ nào biết bay đều đã bay vút lên trời, nhưng bọn họ rất chủ động không bay quá cao, mà những người có thực lực mạnh càng bay cao. Hễ ở cùng một độ cao mà có người với thực lực mạnh hơn xuất hiện thì mọi người đều sẽ chủ động hạ thấp xuống một chút, và những người có thực lực mạnh hơn cũng sẽ chủ động nhích lên cao một chút.

Hành động này đã thể hiện một cách trọn vẹn chế độ phân chia giai cấp nghiêm ngặt ở thế giới này.

Có rất nhiều tu sĩ hạng xoàng, nhưng thực sự bay lên đến vị trí cao nhất chỉ vốn vẹn một người!

Người đó mặc một bộ đồ đen, thân hình vô cùng tráng kiện, là kiểu người có dáng lưng hùm vai gấu, ấy thế mà gương mặt hắn lại không hề có vẻ hung hãn, dữ tợn như kiểu Trương Phi, mà lại hết sức hiền hòa.

Tuy người này đứng ở vị trí cao nhất nhưng thỉnh thoảng hắn lại chào hỏi mấy người xung quanh, không tỏ ra vênh váo lên mặt chút nào, ngược lại cho người ta cảm giác khiêm tốn, hiền hòa, lễ độ.

-Đó chính là Diêu Bá Phù, đệ nhất thiên tài của Ngũ Thệ. - Lão già à lừa đảo giới thiệu.

Tôn Ngộ Không gật gù:

-Thực lực cũng khá.

Lời vừa thốt ra thì nghe thấy tiếng gió thổi phàn phật, hết thấy người bốn xung quanh tản ra, ai nấy nhìn Tôn Ngộ Không, Tản Thộ và lão già lừa đảo như thể nhìn kẻ ngốc. Ánh mắt ấy không chỉ là nhìn ba tên ngốc mà còn mang theo cả sự chế giễu và phản cảm.

Ai đó bực bội bảo:

-Con khỉ, khẩu khí của nhà ngươi lớn quá nhỉ, nói đại công tử thực lực cũng khá cơ đấy, sao nào, thực lực nhà ngươi mạnh lắm hả?

-Con khỉ, ngươi mà có bản lĩnh thì hà tất phải đứng cùng với bọn ta? Lên hẳn trên trời kia mà đứng kìa! Không tài cán gì thì đừng nói xằng, dễ ăn đòn lắm đấy.

-Các ngươi đổi chỗ đứng khác đi, chỗ bọn ta đây không hoan nghênh các ngươi! - Có người còn thẳng thừng lên tiếng xua đuổi.

...

Có thể thấy rõ địa vị của Diêu Bá Phù ở nơi đây vô cùng cách biệt, sự cách biệt này không chỉ bởi thực lực của hắn mà còn do đức hạnh của hắn nữa. Từ tận đáy lòng, những người này kính yêu hắn chứ không phải nể sợ.

Nếu đổi lại là người thường, ắt hắn sẽ co đầu rút cổ lại, nhưng ba kẻ trước mặt đây nào phải dạng vừa.

Một lão già lừa đảo chỉ lo không gây ra rắc rối lớn!

Một con thỏ mắt sáng rõ nhìn chằm chằm đồng phụ kiện đủ loại trên người Diêu Bá Phù, và lẳng lặng ghi chép lại.

Một con khỉ ngạo khí ngút trời!

Lão già lừa đảo đứng ra chống nạnh lớn lối:

-Chỗ này là bờ Tương Giang, đâu phải bên trong Linh Lăng cổ thành! Các người dựa vào cái gì mà nói không hoan nghênh là không hoan nghênh? Ta không đi đấy, các người làm gì được nào?

Kết quả là cái giọng của lão kéo theo càng nhiều sự chú ý của mọi người, tiếp đó có người hô hoán lên:

-Chính lão già lừa đảo này đã lừa chúng ta mua vé! Lão già lừa đảo, trả tiền đây!

Nghe thấy vậy, lão già lừa đảo vội vàng bóp mặt, xoay người chạy biến, vừa chạy vừa hét:

-Nhận nhầm người rồi!

Một nhóm người đang định đuổi theo thì Tôn Ngộ Không bước lên

n trước một bước, chặn đám đông lại nói:

-Cớ sao mà lão Tôn ta đây không thể nhận xét hần?

Đám đông sững sờ, sau đó có người cười bảo:

-Con khỉ, thậm chí hóa hình người còn chưa hóa ra được, e rằng n gay đến dẫn khí nhập thể cũng chưa tới nơi tới chốn? Tu vi tầm đ ấy mà cũng dám bình luận đại công tử của bọn ta? Từ mấy năm tr ước, đại công tử của bọn ta đã đạt đến bậc Địa Tiên rồi đó!

Chương 484: Xử hần! (2)

Chương 484. Xử hần! (2)

-Nay Thiên Tiên không xuất hiện, công tử của bọn ta chính là thiê n hạ đệ nhất! Người bình luận nhăng cuội, không sợ mất lưỡi à?

-Phải đó! Hai tên tiểu yêu cũng dám liều lĩnh như thế, nếu như kh ông phải chỗ bọn ta đây mà thay bằng nơi khác, sợ là đã bị người ta đánh chết rồi.

-Con khỉ, nếu như người không phục, thì người bay lên đứng nga ng hàng với đại công tử của bọn ta đi chứ? Sợ người không có cái gan đó đâu nhỉ?

-Ha ha...

...

Tôn Ngộ Không nổi giận phùng phùng!

Đến lúc này, các tu sĩ bốn xung quanh nghe phong thanh cũng đã kéo tới, ai nấy mặt nhăn mày nhó nhìn Tôn Ngộ Không và Tần T họ, nhắc thấy hai tên tiểu yêu chưa hóa hình, người nào người đó lạnh lùng cười khẩy không ngớt.

Người mát tính thì không lên tiếng.

Người nóng nảy cất giọng mắng chửi:

-Thứ không biết tốt xấu, khiêu khích à?

Một đạo sĩ trẻ trong số đám đông cất tiếng mắng chửi thẳng thừng:

-Cái thứ không biết điều từ đâu đến đây!

Đồng thời hùng hực khí thế xông đến, quát to:

-Còn không quỳ xuống xin lỗi!

Người này vừa ra tay đã có người cười bảo:

-Đệ tử Diêu gia ra tay rồi kìa!

-Ta biết hấn, hấn thuộc lứa đệ tử trẻ tuổi của Diêu gia, tên gọi Diêu Huy! Năm xưa khi đi ngang qua Diêu gia, ta từng thấy hấn dắt ngựa cho công tử Diêu gia!

-Được dắt ngựa cho công tử thì hấn phải là một tu sĩ đây mà! Ha ha... phen này khôn khổ hai tên yêu quái rồi!

Bọn họ cười khúc khích, tiếng bàn tán rầm rộ không nể nang ai, thanh âm vang dội, như thể cố tình nói lớn lên cho mọi người cùng

nghe.

Diêu Huy cũng không lấy làm xấu hổ với việc dất ngựa, ngược lại còn kiêu hãnh ngẩng cao đầu, quát nạt:

-Yêu hầu, yêu thỏ, không mau quỳ xuống còn đợi đến khi nào?

Trong mắt Diêu Huy, lũ yêu quái đến bay còn không biết, đến hóa hình cũng không xong là bọn tiểu yêu trong đám tiểu yêu, rác rưởi của rác rưởi! Tuy hắn cũng chỉ là tu sĩ mới nhập môn nhưng tốt xấu gì cũng có xuất thân danh môn, đâu thể nào so sánh với hạng tiểu yêu này được?

Thế là hắn tự tin ngất trời mở rộng khí thế toàn thân để lần át, không mong gì hơn được ra tay đánh bại, để đông đảo bách tính của Linh Lăng cổ thành biết tới!

Cảm nhận được luồng khí thế yếu ớt mà đối phương tự nhận là khí thế oai hùng, Tần Thộ và Tôn Ngộ Không đều ngơ ngác, thoáng liếc mắt nhìn nhau, Tôn Ngộ Không nói:

-Con thỏ, lần này chủ yếu là việc của ngươi, ta không muốn làm hỏng chuyện của ngươi, ngươi nói xem làm thế nào?

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Nhìn một lúc, ngươi có tức không?

Tôn Ngộ Không gật đầu:

-Tức!

Tần Thộ nói:

-Lùi một bước thì sao?

Tôn Ngộ Không đáp:

-Tức hơn.

Tần Thọ hỏi tiếp:

-Hạ gục được hấn không?

Tôn Ngộ Không hiểu người Tần Thọ nói tới Diêu Bá Phù, chứ không phải hạ gục chim mồi trước mắt, sau một thoáng trầm ngâm thì đáp:

-Phải đánh mới biết được.

Nghe thấy lời này, đám người xung quanh háo hức, nhất là Diêu Huy, vốn dĩ còn hơi lo lắng sẽ đụng độ với đại yêu quái sói đội lột cừu, giờ xem ra quả đúng là hai tên tiểu yêu! Hấn không sợ không đánh lại được hai tên tiểu yêu này, bởi có sư phụ hấn đang đứng ngay sau lưng! Đó là cao thủ Luyện Khí Hóa Thần cơ mà, trấn áp h ai tên tiểu yêu chẳng phải là dễ như trở bàn tay?

Thế là Diêu Huy tràn đầy tự tin định cất tiếng nói...

Kết quả lại bị con thò kia phát tay, ngắt lời một cách cực kỳ vô lễ:

-Người im miệng đã!

Diêu Huy vô thức im bặt... sau đó mới nhận ra sự vô lý, tức tới nổi mặt đỏ bừng!

Tần Thọ nói với Tôn Ngộ Không:

-Có người bảo nhìn một lúc sóng yên biển lặng, lùi một bước biển rộng trời cao. Nhưng thỏ gia ra không tin câu nói đó, theo quan điểm của thỏ gia ta, nhìn một lúc càng nghĩ càng tức, lùi một bước càng ngấm càng thiệt! Chỉ cần có thể đánh được thì nhìn làm cái rấ

m! Xử hấn!

Nghe nói vậy, Tôn Ngộ Không mừng rơn, kéo con thỏ lại, uốn ngược ngẩng cao đầu rồi giậm chân bay lên trời! Mỗi một bước đều giẫm vào không trung, thông thả từng bước một, ung dung chậm rãi, nhưng khí thế của hấn mỗi lúc một mạnh lên!

Bước lên bước đầu tiên, Tôn Ngộ Không nói:

-Các người hãy nghe đây!

Uỳnh!

Bước chân này như thể đang giẫm lên trái tim của Diêu Huy vậy, Diêu Huy bất chợt cảm thấy tim mình sắp nổ tung! Bức bối nghẹt thở, lão đảo thối lui!

Đó là Tôn Ngộ Không vẫn còn nương tay, nể mặt Thuấn Đế là lão tổ của Diêu gia ở Ngu Thị nên không giẫm chết hấn.

Nhưng Tôn Ngộ Không nương tay thì lại có người mất vui, đứng sau lưng Diêu Huy là sư phụ Diêu Chung của hấn – người vốn dĩ không thèm đếm xỉa đến chuyện vật vãnh bên này – đang nhú mà y, đỡ lấy Diêu Huy rồi quát lớn:

-Người...

Không đợi Diêu Chung kịp nói ra đã nghe thấy Tôn Ngộ Không ngạo khí ngất trời, ngông nghênh nói tiếp:

-Ta đây Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn...

Đoạn sau còn chưa nói hết, Tàn Thọ nói nhỏ:

-Tề Thiên Đại Thánh!

Tôn Ngộ Không ngậy ra, nhưng đã ngay lập tức hiểu được, đôi mắt tỏa ra ánh tinh quang rực rỡ, rõ ràng là thích mê cái danh xưng ngang ngược oai hùng này, nói thêm vào:

-Tề Thiên Đại Thánh!

Lại bước thêm một bước vào không trung, Diêu Chung gắng sức hòng đập tan khí thế của Tôn Ngộ Không lần nữa, bật hơi định lên tiếng nói gì đó, kết quả bị một bước chân này giậm cho kêu ré lên thất thanh, máu tươi phụt ra xa ba thước! Hai mắt tròn tròn, nhìn Tôn Ngộ Không với vẻ mặt không sao tin nổi!

-Con khỉ, dừng tay!

Khí thế của Tôn Ngộ Không bốc lên ngùn ngụt, cuối cùng đã thu hút sự chú ý của những người khác, một tu sĩ Luyện Thần Phản Hư quát lên, khởi động khí thế dồn ép xuống, định trợ giúp Diêu Huyên lẫn Diêu Chung.

Thế nhưng Tôn Ngộ Không là Đấu Chiến Thánh Thể, kiêu ngạo vốn sẵn tính trời, ngang ngược vô song, một khi khí thế đã dâng lên thì như thể vô cùng vô tận, mặc cho Thần Phật đầy trời, mặc cho người là Đại Đế hay Thánh Nhân, thì trong mắt hắn chỉ có chiến mà thôi!

Nếu không đánh bại được hắn thì khí thế của hắn sẽ tăng lên không ngừng, nghiền nát hết thầy yêu ma quỷ quái trước mặt!

Khí thế của tu sĩ Luyện Thần Phản Hư kia vừa ép tới đã tức thì phát hiện ra sự bất thường, không ngờ rằng khí thế của con khỉ tầm thường trước mắt lại cuộn cuộn như biển! Hơn nữa, biển này không phải yên tĩnh mà tựa như có bão tố đang ngưng tụ lại, sự bình lặng và đè nén của mưa gió bão bùng chèn ép khiến hắn hoàn toàn không thể nói ra lời, đôi con ngươi tròn trũng, hai mắt xung huyết, trong mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc không thể nào tin!

Tôn Ngộ Không mặc kệ, hấn thuộc dạng mà người không đụng c hạm tới thì khí thể chỉ chuyển động vây quanh hấn, nhưng ai dám dùng khí thể đụng đến hấn thì lập tức sẽ cuốn đối phương vào tro ng tràng khí thể của hấn!

Chương 485: Tiện tay đánh hết

Chương 485. Tiện tay đánh hết

Tôn Ngộ Không gầm lên:

-Tôn!

Khí thể như dải cầu vòng khiến trời long đất lở!

Tôn Ngộ Không bước thêm một bước, tu sĩ Luyện Thần Phản Hư kêu thét lên, hộc ra máu tươi...

Tất cả mọi tu sĩ và tiên nhân giữa trời bị tiếng kêu thu hút, đám n gười Diêu gia nhìn thấy gia nhân nhà mình bị ép hộc máu thì tức t hì hằm hằm giận dữ!

Ai nẩy rống lên căm phẫn, khởi động khí thể dồn ép tới!

Khí thể của ba trăm tu sĩ Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đ ạo kết hợp lại, như một con sóng thần ép xuống Tôn Ngộ Không!

Chứng kiến cảnh tượng ấy, đám đông kinh hãi thối lui, nhường lại chiến trường!

-Không ngờ con khi này có bản lĩnh thật sự!

-Bản lĩnh lớn đến mấy thì thế nào? Các cao thủ của Diêu gia ra tay rồi! Riêng tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo đạt đến Đại Viên Mãn đã có ba mươi người! Lại cộng thêm hơn hai trăm tu sĩ Luyện Thành Phần Hư, trừ phi là tiên nhân, bằng không phen này con khi cũng phải hủy hết căn cơ!

Tiết thay cho một thân tu vi của con khi này.

-Ai bảo hấn chọc nhằm người cơ chứ?

-Nói năng ngông cuồng, chịu họa này là đáng, chết không hối tiếc.

Đám đông gật gù tán thành với quan điểm này.

Thế nhưng điều khiến tất cả phải kinh ngạc là Tôn Ngô Không hoàn toàn chẳng bận tâm đến những kẻ này, lại giống như bị chúng chọc giận, hoặc giả con thỏ chết tiệt kia đang thế thọt gì đó bên tai con khi. Tóm lại, sau khi con thỏ kia thì thầm mấy câu thì Tôn Ngô Không gầm lên:

-Ngô!

Bước lên một bước, một âm thanh rền vang, khí thế vốn được hấn áp chế bỗng chốc bùng nổ!

Cơn bão dồn nén trong một thời gian dài cuối cùng đã bùng phát, tất cả mọi người như nhìn thấy biển khơi cuộn cuộn trước mắt, mây đen vần vũ, gió táp dữ dội, sóng cao ngút trời!

Con sóng lớn từ khí thế của đám tu sĩ Diêu gia kết hợp lại đâm vào giữa đại dương khí thế của Tôn Ngô Không hết như muối bỏ biển! Sóng lớn trong phong ba bão táp ập đến, khí thế của đám tu sĩ

bị nghiền nát rồi biến tan như bột biển!

-Thôi chết! Chạy mau!

Không biết là ai hô lên thất thanh rồi co giò bỏ chạy!

Ngay sau đó, người xung quanh sợ hãi ra cũng chạy theo!

Nhưng người chạy sao có thể thoát được khi thể đang bành trướng? Biển lan ra, sóng dâng trào, sóng thần ập đến rồi đất trời như đảo lộn, cuốn hết tất cả những người đến hóng chuyện vào trong!

Con khi này nổi điên thật rồi, hấn đã không còn bận tâm gì nữa, không nói lý, cũng chẳng buồn xem vở kịch đánh từ già đến trẻ, đánh từ một người đến một đám, hấn không cần biết người là ai, cứ cuốn hết vào rồi đánh cho một gậy là xong!

Trên thực tế, lời mà thổ vừa nói với Tôn Ngộ Không là:

-Gom cả đám này lại ngươi có đánh bại được không?

Tôn Ngộ Không đáp rằng:

-So với Thiên Đình thì chỉ là bọn binh tôm tướng cá!

Tần Thọ nói:

-Thế thì xử hết đi!

Và thế là Tôn Ngộ Không xử sạch sẽ...

Một chữ Ngộ cuốn hết mọi người xung quanh vào, chốc lát đã kích động đến năm vị tiên nhân của Diêu gia trên trời.

Thế nhưng không đợi họ kịp làm gì đã thấy con khi kia ngáng đầu, thốt ra một chữ cuối cùng:

-Không!

Tiếng vang như chuông, một lần nữa khí thế này sinh biến hóa, bị ỉn khơi đảo lộn, ngang ngược không gì bằng, vô cớ cuốn tròn cả năm vị tiên nhân còn chưa bày tỏ thái độ vào trong!

Sau đây năm người mới phát hiện ra sự việc này bất thường, ai nấy đều muốn làm gì đó nhưng cũng như những người tội nghiệp rơi vào biển khơi kia, bị từng cơn sóng lớn xô ngược trở vào biển, bắt kể lời gì ra đến miệng đều biến thành:

-Uc ục ục, á á...

Thoáng chốc, những người hóng chuyện đằng xa cũng bị dọa cho mặt mày xanh lét, chạy như điên về phía xa hơn.

Tiếp đó thì nghe thấy đằng sau lưng vang lên một âm thanh cực lớn, ngoảnh đầu nhìn lại, đích thị cơn khi kia đang từng bước lên trời, mỗi bước chân giẫm vào không trung nghe như tiếng trống.

Một tiếng nổ đùng!

Trời đất cuốn lại như bánh chèo, mười mấy hai mươi tu sĩ học máu rơi xuống, đập vào đám đông phía dưới khóc cha khóc mẹ...

Lúc này, Tôn Ngộ Không đi ngày càng nhanh, số tu sĩ rơi xuống càng ngày càng nhiều, cuối cùng rơi xuống đến cả trăm cả ngàn.

Khoảng trời vốn chỉ chút các tu sĩ cùng những pháp bảo, những đá mường vân mà họ ngồi lên, nhưng chỉ sau mười mấy nhịp thở, bầu trời bao quanh cơn khi đã sạch sẽ không một bóng ruồi!

Nhìn cảnh tượng ấy, tất cả mọi người đều kính nể...

Có lão giả run lấy bảy nói:

-Địa Tiên... chắc chắn là Địa Tiên!

-Diêu Gia cũng có Địa Tiên, con khi này không khỏi quá hổng há ch rồi!

-Con khi này thực sự lợi hại, nhưng làm vậy há chẳng phải đã đắc tội với tất cả mọi người có mặt tại đây sao? Ai mà chẳng có một sự phụ? Đám người này trở về gọi người đến thì hẳn liền thâm hiểm.

-Nhìn kia, hình như Diêu Bá Phù có động tĩnh! - Ai đó hô lên.

Nghe thấy thế, tất cả đồng loạt quay ra xem, chỉ thấy bóng người cao lớn giữa không trung kia chậm rãi ngoảnh đầu lại.

Ai này đều bắt giác nín thở.

-Một trận đại chiến sắp nổ ra rồi đây!

-Chưa chắc! Đại công tử là vô địch ở cảnh giới Địa Tiên, sợ là con khi này không đỡ nổi quá ba chiêu!

-Ba chiêu? Theo ta thấy thì không đỡ nổi một chiêu đâu.

Bất kể bọn họ có nói gì, có cố gắng chê bai Tôn Ngộ Không ra sao, có gắng sức làm ra vẻ như vô sự đến thế nào, nhưng hàm răng nghiền chặt, bàn tay nắm siết kia đã cho thấy rõ lời nói không nhảm nhí cùng nỗi hoang mang trong lòng bọn họ.

-Con khi, dừng bước!

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Tôn Ngộ Không, sa sầm mặt nói giọng nghiêm nghị!

-Là Diêu Hồng Đào! Hộ pháp của Diêu gia! Nghe nói hẳn là Địa Tiên tầng tám, hiện là cánh tay đắc lực của Diêu Bá Phù dưới trướng

ng Diêu gia!

-Hắn đã ra tay, xem ra con khỉ không có cơ hội chạm tới Diêu Bá Phù rồi, đáng tiếc thay, ta còn muốn xem phong thái của Diêu Bá Phù khi ra tay.

-Chớ vội, Câu Vân đến ắt có cái để xem.

-Chỉ sợ Câu Vân còn không qua nổi cửa ải của Diêu Hồng Đào thôi.

...

Diêu Hồng Đào chặn đường Tôn Ngộ Không, ánh mắt kiên định, sừng sững như ngọn núi!

Thế nhưng con khỉ như thể không hề trông thấy hắn ta, vung tay đập vào mặt Diêu Hồng Đào như đập một con ruồi, sau đó dùng sức đẩy ra!

Chớp mắt, Diêu Hồng Đào đã bị ấn xuống mặt đất, roi đánh uỳnh như một ngôi sao băng, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Hồi lâu chưa thấy bò dậy...

Chứng kiến cảnh tượng đó, những người khi nãy vừa mới tăng bổc Diêu Hồng Đào bỗng im bặt! Không dám hé răng nói năng thêm.

-Trời ơi, chắc chắn là ta đang nằm mơ! Đó là Diêu Hồng Đào cấp Địa Tiên tăng tám đấy! Thế mà bị con khỉ kia tát cho ngất xỉu! Đây... đây... thôi ta về nhà đi ngủ cho rồi!

Chương 486: Cố nhân đến rồi, xử hấn!

Chương 486. Cố nhân đến rồi, xử hấn!

-Con khỉ này đáng sợ quá! Cho dù là tiên nhân cấp Địa Tiên tầng chín cũng không lợi hại đến mức như thế chứ? Lẽ nào là Thiên Tiên? Thiên Tiên mà dám ra tay, hấn không sợ trở thành kẻ địch chung của nhân loại sao?

-Chắc là không phải Thiên Tiên đâu?

-Có lẽ con khỉ này hoàn toàn không hay biết cấm lệnh của Thiên Tiên chẳng?

-Có khả năng, giết đồng cấp như giết chó, thì chỉ có thiên tài như yêu nghiệt mới làm được. Chưa từng thấy con khỉ này bao giờ, cũng chưa từng nghe ai nhắc đến danh hiệu của hấn, rõ ràng không phải là thiên tài yêu nghiệt gì. Vậy thì nhất định là yêu quái bé quăn không xuất thế để khổ luyện rồi. Đáng tiếc, hấn không hiểu sự thật hiển hiện trước mắt, e rằng sắp rơi xuống đến nơi rồi.

Mọi người càng nói càng khẳng định chắc nịch rằng Tôn Ngộ Không là hàng Thiên Tiên chứ không phải Địa Tiên, đồng thời ánh mắt nhìn Tôn Ngộ Không cũng đầy ắp thương cảm và giễu cợt.

Trong lúc đám đông còn đang bàn tán xôn xao thì cuối cùng Diêu Bá Phù cũng lại có động tĩnh.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần.

-Diêu Bá Phù sắp ra tay rồi, phen này xem như con khỉ đã đi đến đường cùng.

-Từ nhỏ Diêu Bá Phù đã có thể chiến đấu vượt cấp, hơn nữa giết đồng cấp như giết chó vậy. Bất kể con khi này là Thiên Tiên hay Địa Tiên thì hôm nay cũng phải ngắc ngoải thôi!

Lão nhân lúc trước nói con khi gặp họa từ miệng mà ra lắc đầu bả o:

-Chắc Diêu Bá Phù đang quan sát độ cao của con khi, nếu như con khi thấp hơn Diêu Bá Phù một cái đầu, có lẽ không đến mức Diêu Bá Phù phải ra tay. Nếu như con khi vẫn không biết điều, hê hề...

Hài tử bên cạnh lão nhân chớp chớp đôi mắt to đầy hiếu kỳ cất giọng hỏi:

-Gia gia, nếu như con khi không biết điều thì sẽ thế nào?

Lão nhân nói chắc như đinh đóng cột:

-Thân tử đạo tiêu!

Hài tử không tin bèn hỏi lại:

-Gia gia, lúc này khi các tu sĩ vây đánh con khi người cũng nói vậy, sau đó khi tiên nhân động thủ người bảo con khi xong đời, nhưng con khi đã vả miệng người những hai lần rồi. Người dám chắc, lần này con khi nhất định không bằng được Diêu Bá Phù sao?

Lão nhân vung tay tát rồi nói:

-Người dám nghi ngờ phán đoán của gia gia à?

Hài tử bưng bình đáp:

-Nhưng trước đó người đoán toàn sai mà.

Mặt lão nhân đỏ bừng:

-Lần này tuyệt đối không sai!

Mọi người đều gật đầu tỏ ý tán thành.

Thế nhưng điều khiến tất cả phải sửng sờ là Diêu Bá Phù chỉ khẽ gật đầu với con khi, nở nụ cười khoan hậu rồi quay đầu lại tiếp tục dõi mắt đăm đăm về tận cuối chân trời phía đông.

Ai nấy nghệt mặt ra ngơ ngác...

Mãi lâu sau mới có người cất giọng hỏi:

-Chuyện gì vậy?

-Hình như... ta vừa trông thấy Diêu Bá Phù gật đầu!

-Gật đầu? Vậy tức là công nhận thực lực của con khi, cho phép hắn đứng ở cùng một độ cao với mình à? Con khi này là Địa Tiên thật? Địa Tiên được Diêu Bá Phù công nhận?

-Khốn kiếp... chuyện này...

-Gia gia, đi đâu vậy?

Hài tử thấy lão nhân kéo tay mình bỏ đi.

Mặt lão nhân đỏ gay nói:

-Đông người quá, chen chúc phát mệt.

Hài tử ngây ngô hỏi:

-Gia gia, không phải người nói càng đông càng vui, càng chen ch

úc càng thú vị sao?

Lão nhân vỗ lên đầu hài tử đáp:

-Đông đúc nóng nực.

Hài tử lại nói:

-Gia gia, người mặc ít thế nóng thế nào được? Con còn không nóng mà. Đúng rồi, hình như vừa rồi gia gia lại nói sai nữa.

Lão nhân lại vung thêm một cái tát:

-Nói ít thôi, đi!

Hài tử âm ỉ:

-Sao lại phải đi chứ?

Lão nhân đằng hắng giọng, cũng không giải thích mà kéo tay hài tử đổi sang một chỗ khác.

Đợi hai người đi rồi, đám đông mới cười đùa, thì thầm:

-Bị vả miệng liên tục, không còn mặt mũi nào đứng đây nữa rồi.

-Ban nãy hấn bôi nhọ con khỉ hung hăng nhất, chắc là sợ bị con khỉ ghi thù đây mà...

...

Tần Thộ và con khỉ chẳng hề hay biết vở hài kịch giữa đám đông, Diêu Bá Phù không gây rắc rối cho con khỉ, hấn cũng chẳng buồn đánh đám.

Tần Thộ lấy ra hai chiếc ghế bằng vàng khối, phủ một tấm da hổ

màu trắng lên, mỗi người một chiếc, ngồi chễm chệ trên đó như t
ượng.

Tôn Ngộ Không giữ im lặng, con thỏ thì ngồi móc chân... hoàn to
àn không có cảm giác rằng chiếc ghế của hắn quē kệt thể nào, b
ộ dạng hắn móc chân trông khiếm nhã ra sao.

Nhìn cảnh chương mắt đó, không ít người thăm lắ đầu ngao ngá
n:

-Yêu nghiệt Địa Tiên xuất chúng mà phải ngồi ngang hàng với co
n thỏ không ra gì, đúng là mất mặt!

Lúc hai người ngồi xuống, bỗng chợt có tiếng ai cười vang:

-Ha ha... Nhiều năm không gặp, Diêu huynh có nhớ ta chẳng?

Sau đó là một tràng tiếng nhạc tiếng trống cùng vang lên, rồi hàng
ngàn người bay từ xa tới, ngựa quý xe thơm, thị nữ kề cận, trái ph
ải có hộ vệ mặc giáp vàng! Thậm chí còn có cả vài tiên nữ vừa đi
vừa rắc cánh hoa, sự phô trương đó nhìn kiểu gì cũng thấy kệt c
ỡm!

Phía trước đoàn người dựng một cột cờ lớn, trên đó viết một chữ -
Ngao!

Tần Thọ ngược lên nhìn, thấy một người vén rèm cửa sổ, chấp m
ột tay sau lưng, uốn ngực ngẩng cao đầu, khí khái bất phàm đang
nhìn về phía Diêu Bá Phù! Dáng vẻ ngạo mạn đó, như thể trên trờ
i dưới đất chỉ có mình hắn và Diêu Bá Phù thôi vậy! Những kẻ kh
ác đều là sâu kiến!

Thấy người này, Tần Thọ và Tôn Ngộ Không vô thức quay sang n
hìn nhau, cả hai đều cười.

Tôn Ngộ Không nói:

-Sao nào?

Tần Thọ hí hửng đáp:

-Xử hấn!

-Nam Hải Tiểu Long Vương tới!

-Cũng chỉ có Tiểu Long Vương mới để ý đến thế trận như thế, chẳng qua chiến trận này của hắn thật sự là hâm mộ chết người, không hổ là Nam Hải Tiểu Long Vương, phú khả địch quốc.

Ngao Tuế đứng ở mũi thuyền, phong thái hiên ngang, ánh mắt quét về phía dưới đám người, trong lòng càng hăng hái hơn, có loại cảm giác chỉ điểm giang sơn.

Ngay lúc Ngao Tuế vẫn còn đang đắc chí muốn nói gì đó thì tiếng xé gió truyền đến.

Ngao Tuế vô thức nhíu mày, vận chuyển nguyên khí, một tấm khiên nước ngăn ở trước người, chỉ nghe thấy một tiếng bộp!

Một chiếc giày đập vào bên trên Thủy Thuần!

Ngao Tuế thấy vậy giận tím mặt, lúc này lại còn có người dám ném giày với hắn? Thật sự là không sợ chết?

Không chỉ Ngao Tuế, đám người xem náo nhiệt cũng lập tức bùng nổ!

-Người nào gan to bằng trời như thế, vậy mà dám ném giày vào Nam Hải Tiểu Long Vương?

-Chẳng lẽ chán sống rồi sao? - Có người nói.

-Gia gia, người thấy việc này thế nào? - Tiểu nam hài ngậy thơ h
ỏi.

Trong đám người, sau khi lão nhân vô cùng thận trọng nghĩ đi ng
hĩ lại nói:

-Nam Hải Tiểu Long Vương từng chiếm được cơ duyên lớn đột p
há tới cảnh giới Địa Tiên, thực lực không thể khinh thường. Huống
g chi, Diêu Bá Phù cũng đã từng nói, bây giờ Nam Hải đã không
phải là Nam Hải của lúc trước, có thể thấy được Tiểu Long Vươn
g được đánh giá rất cao.

Chương 487: Kịch bản của tiểu Long Vương

Chương 487. Kịch bản của tiểu Long Vương

-Thậm chí có người nói, thực lực của Nam Hải Tiểu Long Vương
đã không kém gì Diêu Bá Phù, Câu Vân.

-Huống chi, Nam Hải Long Cung có lai lịch sâu xa, Tứ Hải Long
Vương cùng liên kết với nhau, còn có các loại bảo vật mà lúc trướ
c Thiên Đình ban cho. Ở thời đại Thiên Tiên, Thiên Đình không r
a, ai dám trêu chọc bọn họ?

-Huống chi, Nam Hải Tiểu Long Vương nổi danh tính tình không
tốt, dám ném giày vào người hấn? Không khác gì tìm đường chết!
- Sau khi lão gia tử cẩn thận phân tích bèn nói ra phán đoán của h
ấn.

Quả nhiên, vừa dứt lời thì nghe thấy Nam Hải Tiểu Long Vương giận dữ hét:

-Ai?! Ra đây, nhận lấy cái chết!

Bốp!

Lại một chiếc giày nữa ném lên bên trên tấm khiên bằng nước trư ớc mặt Nam Hải Tiểu Long Vương.

Sắc mặt của Nam Hải Tiểu Long Vương xanh mét, chẳng qua hắn có chuẩn bị, giày vừa bay đến hắn liền thuận thế liếc mắt nhìn qu a, chỉ thấy một tu sĩ cao to khuôn mặt đỏ bừng, trên mặt đều là ủy khuất, sợ hãi, tâm trạng bất an, một đôi chân trụi lủi, nhìn kích th ước lớn nhỏ kia, khẳng định là của hắn rồi!

Nhìn thấy Nam Hải Tiểu Long Vương nhìn về phía mình, tu sĩ ca o to nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng ủy khuất nói:

-Long Vương đại nhân, không phải ta ném.

-Không phải người ném thì là ai ném?

Nếu là bình thường với tính tình của Nam Hải Tiểu Long Vương sẽ giết người cho hả giận.

Nhưng mà bây giờ không được, hiện tại người vây xem quá nhiề u, hắn vừa muốn thể diện, còn muốn được lập đền thờ, hiển nhiên không thể quá mức hung tàn.

Tu sĩ cao to chỉ vào hai cái ghế lớn đưa lưng về phía Nam Hải Tiể u Long Vương cách đó không xa nói:

-Vừa rồi bên kia có một cái tay thò qua, cướp giày của ta ném về phía ngài.

Nam Hải Tiểu Long Vương đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía kia hai cái ghế quất lớn:

-Giấu đầu lộ đuôi, là cái thà gì chứ?

Vung tay lên, một cơn gió thổi ghế tràng kỷ quay lại.

Ngay lập tức nhìn thấy một con khỉ và một con con thỏ đang lôi lôi kéo kéo tranh nhau một chiếc giày, đồng thời hai tên gia hỏa không biết xấu hổ còn hô hào.

-Đưa cho ta, đưa cho ta! Người vừa mới ném rồi, giờ đến phiên ta! - Con thỏ kêu lên.

-Phì, đều là do người ném! Ngay cả cái khiên này mà còn không phá được, còn không bằng đưa cho ta! Một giày của ta có thể khiến n hấn trở thành kẻ ngu ngốc! - Con khỉ nói.

Nghe nói như thế, tất cả mọi người dùng loại ánh mắt cổ quái nhìn con thỏ, con khỉ cùng với Nam Hải Tiểu Long Vương còn đang trong trạng thái kinh ngạc!

-Gia gia... - Tiểu nam hài nói: -Hình như con khỉ kia cũng rất lợi hại, người cảm thấy ai sẽ thắng?

Lão gia tử không cần suy nghĩ, trực tiếp phản nộ mắng:

-Tại sao lại là hai mặt hàng này quấy rối chứ? Tại sao bọn họ không chết đi cơ chứ?

Tiểu nam hài không vui:

-Gia gia...

Lão gia tử vội khẽ ho nói:

-Con khi kia có bản lĩnh, nhưng mà có bản lĩnh đi chẳng nữa cũng không thể so với Nam Hải Tiểu Long Vương có đại nghiệp vĩ đại. Trên người hắn có không ít bảo bối tốt đâu, đến lúc đánh nhau hai con khi cũng không đủ cho hắn đánh.

Vẻ mặt tiểu nam hài không tin nói:

-Thật sao?

Lão gia tử tức giận đến nổi râu ria cũng bị lệch:

-Ngay cả ta ngươi cũng không tin? Đừng quên, ta thế nhưng là...

Nói đến đây, lão gia tử nhanh chóng ngậm miệng lại, sau đó trừng mắt liếc tiểu nam hài, ngạo nghễ nói:

-Nếu như lần này ta lại sai nữa, ta gọi ngươi là gia gia!

Vừa dứt lời bèn nghe thấy vẻ mặt Nam Hải Tiểu Long Vương đỏ bừng, hơi hưng phấn, kích động, cố gắng duỗi cổ, ngóc đầu dậy, kêu lên:

-Ha ha... Thật sự là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, tự nhiên lại đưa tới cửa! Con thỏ chết tiệt, con khi chết tiệt, ta tìm các ngươi đã rất lâu rồi! Những thứ lúc trước các ngươi làm với ta, hôm nay ta muốn trả lại gấp đôi... Không đúng, phải là trả lại gấp mười lần!

Tần Thọ nghe xong nhìn về phía con khi, con khi cũng nhìn Tần Thọ, sau đó hai người đồng thời lắc đầu nói:

-Đứa trẻ này điên từ khi nào vậy?

Nam Hải Tiểu Long Vương thật sự rất kích động, nắm đấm nắm chặt cũng run lên, con mắt đỏ bừng, khóe miệng nhếch lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nở nụ cười điên cuồng.

Nam Hải Tiểu Long Vương lại không vội ra tay, mà nói ra từng chữ:

-Con khỉ chết tiệt, ta đã từng nói người chính là một con sủng vật mà ta nuôi ở trong lồng! Lúc trước bị quấy nhiễu, hôm nay rốt cuộc cũng có thể được như mong muốn!

Tôn Ngộ Không sững sờ, Tần Thụ thì chỉ vào Tôn Ngộ Không cười ha ha nói:

-Thấy không, người ta còn muốn nuôi người làm sủng vật kia! Hay là người đi theo hắn đi. Người nhìn xem người ta phô trương thế nào, trận chiến này còn có sức mạnh kia... Ta cũng cảm thấy hơi sợ.

Không đợi Tôn Ngộ Không trả lời liền nghe thấy Nam Hải Tiểu Long Vương hét lớn:

-Con thả chết tiệt, người cầm miệng cho ta!

Tần Thụ sững sờ...

Sau đó nghe thấy Nam Hải Tiểu Long Vương nói:

-Ta còn chưa có lên tiếng, người chen miệng vào làm gì?

Tần Thụ vô cùng vô tội nhưng lại vô cùng nghiêm túc nói:

-Ta không có chen vào miệng người... Thật sự!

Nam Hải Tiểu Long Vương đầu tiên là sững sờ, sau đó nghe thấy ở phía dưới phốc phốc phốc phốc không nhịn được cười vang lên... Ngay cả ở phía sau lưng cũng có người đang lên cười! Hắn lập tức tỉnh táo lại, cả giận nói:

-Con thả chết tiệt, cái miệng của người vẫn hèn hạ như vậy! Lúc t

rước không phải người rất ngông cuồng sao? Ý vào thân phận Nhật Dạ Du Thần, dựa vào Thiên Đình mà kiêu ngạo? Hôm nay người lại kiêu ngạo cho ta xem! Cổng Thiên Đình bị đóng lại, Tam Tiễn Lộ bị nổ nát vụn, ta xem người còn có chỗ dựa nào đáng tin!

Tần Thộ nghiêng đầu nói:

-Không có chỗ dựa thì thế nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào người có thể ép thỏ gia ta không được nói gì sao?

Nam Hải Tiểu Long Vương kìm nén xúc động muốn ra tay, thậm chí còn ngăn cản những thuộc hạ đang muốn ra tay.

Một lão nhân ở bên cạnh thấp giọng nói:

-Tiểu Long Vương, sao phải nói nhảm với bọn chúng? Để lão hủ giết bọn chúng, chẳng phải là sướng khoái sao?

Nam Hải Tiểu Long Vương vô cùng hưng phấn nhìn Tần Thộ và Tôn Ngộ Không, lắc đầu nói:

-Người không hiểu... không thể dễ dàng với bọn chúng như vậy. Lúc trước bọn chúng ức hiếp ta, ta không thể cứ như vậy giết bọn chúng. Ta muốn chơi trò chơi... Bọn chúng nhất định cho rằng ta vẫn như lúc trước, nhất định cho rằng ta đánh không lại bọn chúng.

Nhưng mà bây giờ ta đã ăn tim của Chân Long, tim của Chân Long ở trong cơ thể ta, thần lực vô biên! Hiện tại bọn chúng không thể so sánh với ta!

-Chúng ta chơi trò chơi giả heo ăn thịt hổ, trêu đùa bọn chúng một chút... Chờ đến khi bọn chúng cho rằng bọn chúng sắp thắng, ta lại bộc phát ra thực lực, một bàn tay đập bay bọn chúng! Đẩy bọn chúng rơi từ trên đỉnh cao của vui sướng xuống, ngã ầm ầm trên mặt đất!

-Ta muốn điều khiển tâm tình của bọn chúng, giày vò bọn chúng dục tiên dục tử, cuối cùng chết trong tuyệt vọng!

-Thế nào? Kế hoạch của ta tốt chứ?

Chương 488: Ngao Tuế vs con thỏ

Chương 488. Ngao Tuế vs con thỏ

Lão nhân nghĩ nghĩ, hẳn biết rõ thực lực của Tiểu Long Vương, hơn nữa hẳn hoàn toàn xác thực không hiểu rõ con thỏ và Tôn Ngộ Không, thế là nói:

-Tiểu Long Vương muốn chơi, vậy thì chơi đi.

-Như vậy thì tốt, lát nữa phối hợp với ta cho tốt. Ta cố ý nhường bọn chúng trước, cố ý giả bộ như đánh không lại bọn chúng, bị bọn chúng đánh cho thổ huyết đến mức sắp chết, để bọn chúng tưởng là thắng lợi ở ngay trước mắt, sau đó ta lại, há há... con mẹ nó, ta quá thông minh! Ta muốn chơi chết bọn chúng! Ha ha...

Hắc y lão nhân gật đầu nói:

-Vâng.

Sau đó Nam Hải Tiểu Long Vương Ngao Tuế gật đầu, đi tới một bước hét: -Con thỏ, ta cũng không phí sức nói chuyện với người nữa, hôm nay người với ta đấu một trận công bằng, quyết định thần

g bại!

Nói đến đây, bản thân Nam Hải Tiểu Long Vương cũng cảm thấy lạ.

Tần Thộ cũng đứng dậy, nghiêng đầu vẻ mặt dễ thương nhìn Nga o Tuế, sau đó nhếch miệng hỏi: -Người xác định một Địa Tiên như người muốn ức hiếp một tiểu tu sĩ Luyện Khí Hóa Thần là thỏ gĩa ta? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người mặt dày vô sỉ như thế, muốn ức hiếp người người cứ việc nói thẳng, quyết định thắng bại cái gì lại còn đấu công bằng, mặt mũi của người đâu?

Bị Tần Thộ hỏi như vậy, Nam Hải Tiểu Long Vương mới hồi phục tinh thần, biết là lạ ở chỗ nào.

Đúng lúc này, phía dưới cũng có tiếng thảo luận.

-Gia gia, dường như Nam Hải Tiểu Long Vương là Địa Tiên? Hình như con thỏ kia lại chỉ là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần? Còn không bằng người nữa... Chỉ từng thấy người khiêu chiến cấp bậc cao hơn, chứ chưa từng thấy người khiêu chiến với người có cấp bậc thấp hơn mình. - Tiểu nam hài nói.

Lão gia tử nghe xong râu ria cũng lệch mảng to:

-Sao lại còn không bằng ta chứ? Ta rất lợi hại! Nếu như người có thể học được bản lĩnh của gia gia, người đều có thể đạt được mọi thứ trong thiên hạ này!

Tiểu nam hài gật đầu nói:

-Vâng, chính là gặp yêu quái phải bỏ chạy, chạy chậm sẽ dễ bị đánh.

Lão gia tử tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, người xem náo nhiệt ở bốn phía cũng lên lút cười khì khì.

Lão gia tử thổi râu ria, nói tránh đi:

-Xác thực hoàn toàn chưa từng nghe khiêu chiến với người có cấp bậc thấp hơn, điều này có hơi mất mặt.

Những người khác nghe nói như thế cũng nhao nhao gật đầu, đồng ý với lời nói của lão gia tử.

Chung quy Nam Hải Tiểu Long Vương cũng không phải dã yêu, mặc dù hắn được phân đi trấn áp Nam Hải Long Tộc, nhưng mà n hóm bằng hữu đều là thiên thần trên Thiên Đình.

Cho nên, Nam Hải Tiểu Long Vương cũng không thể thoát khỏi một số tật xấu của thần tiên, ví dụ như thích sĩ diện! Chết vì sĩ diện! Khổ thân cũng muốn sĩ diện!

Chẳng qua Nam Hải Tiểu Long Vương cũng xem như là kẻ chịu t hua thiệt khôn ngoan biết nhìn xa trông rộng, đầu óc cũng linh hoạt hơn trước kia rất nhiều.

Hắn cũng không vội vàng nói chuyện mà thâm tính toán trong lòng, hắn biết con thỏ này rất cổ quái, thực lực của nó tuyệt đối không chỉ đơn giản là Luyện Khí Hóa Thần!

Nhưng mà hắn càng rõ ràng hơn, sự lợi hại nhất của con thỏ nằm ở cái Lò Bát Quái kia, bây giờ Lò Bát Quái không ở bên cạnh nó, vậy hắn không phải là vấn đề lớn. Về chuyện lúc trước con thỏ quét binh tôm tướng tép của hắn thì hắn cũng không để ý, dù sao binh tôm tướng tép cũng chỉ là binh tôm tướng tép, không có cái gọi là cảnh giới Tiên Nhân.

Cho nên, sau khi hắn phân tích thì đưa ra một kết luận, thực lực của con thỏ này là Luyện Khí Hóa Thần, nhưng mà sức chiến đấu ít nhất hắn là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư thậm chí là Luyện Hư Hợp Đạo! Chẳng qua không có sự trợ giúp của những pháp bảo

lợi hại kia, có thể đạt tới Luyện Thần Phản Hư cũng đã không tệ rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn liền cảm thấy có thể nắm chắc...

Nghĩ vậy, hắn cao giọng cười to, sau khi ép tất cả tiếng thảo luận xuống, chỉ vào Tần Thọ nói:

-Con thỏ, bản vương cũng không muốn ức hiếp ngươi! Nếu như ngươi là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, vậy ta cũng áp chế tu vi của mình xuống cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, ngươi với ta quyết đấu công bằng, như thế nào?

Tần Thọ lại vội vàng lắc đầu.

Nam Hải Tiểu Long Vương khó chịu nói:

-Sao vậy? Ngươi vẫn còn cảm thấy ta ức hiếp ngươi sao?

Tần Thọ lễ thẳng khí hùng nói:

-Ngươi là Nam Hải Tiểu Long Vương, không cần nói đến bản lĩnh, trên người còn có pháp bảo, ngươi để ta tay không tác sát làm sao đánh nhau với ngươi? Đánh nhau như vậy cũng gọi là công bằng sao? Ngươi nói thẳng ra là ức hiếp người khác chẳng phải là được rồi sao?

Nam Hải Tiểu Long Vương nghiêng chặt răng, càng muốn bộc phát đánh con thỏ này một trận, hừ hừ:

-Ngươi và ta đều không dùng pháp bảo, được chưa?

Về mặt Tần Thọ khó xử nhìn quanh bốn phía, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chuồn đi.

Nam Hải Tiểu Long Vương khịt mũi vung tay lên, binh lính Hải T

ộc ở phía sau xông lên chặn lại bốn phương tám hướng, phá tan đường lui của Tần Thộ.

Nam Hải Tiểu Long Vương nói:

-Bây giờ ngươi không có sự lựa chọn nào khác!

Về mặt Tần Thộ bất đắc dĩ hỏi:

-Có thể không đánh vào mặt được không?

Nam Hải Tiểu Long Vương vui vẻ, trong lòng tự nhủ tên này nhận thua sao? Xem ra con thỏ này vẫn là tự biết rõ bản thân mình. Nhưng mà hắn lại hận con thỏ tận xương, làm sao có thể để con thỏ được như ý muốn?

Thế là Nam Hải Tiểu Long Vương lắc đầu nói:

-Ngươi và ta quyết đấu công bằng, nhưng mà quyền cước không có mắt, há có thể có chỗ cố kỵ? Đừng nói nhảm, động thủ đi!

Tần Thộ lại lần nữa kêu lên:

-Có thể gọi giúp đỡ hay không?

Nam Hải Tiểu Long Vương cả giận nói:

-Ngươi đã hỏi xong chưa? Quyết đấu công bằng sao có thể gọi giúp đỡ? Nếu như ngươi làm như vậy thì còn có được xem là người không? Có còn mặt mũi mà hành tẩu thiên hạ không?

Về mặt Tần Thộ vẫn còn nhăn nhó như cũ, hai mắt đảo quanh, đang vẻ như đang tìm kiếm đường lui.

Nam Hải Tiểu Long Vương không nhiều lời với Tần Thộ nữa, hét lớn, dưới chân có một Thủy Long cuộn lên, vô cùng phô trương n

âng hấn lên vồ giết về phía Tần Thộ!

Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều người đều thầm mắng trong lòng:

-Quả nhiên là ức hiếp người ta! -

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, tu sĩ cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần chưa có bao nhiêu nguyên khí? Thủy Long này tương đương với toàn bộ thực lực của tu sĩ cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần! Nam Hải Tiểu Long Vương hiển nhiên là dùng nguyên khí Địa Tiên đánh nhau với Luyện Khí Hóa Thần!

Cảnh tượng giống như hai người trốn ở trong thành lũy không thể di chuyển, sau đó dùng súng máy bắn vào nhau. Mà Nam Hải Tiểu Long Vương dùng đạn vô tận... Thế thì còn đánh nhau như thế nào chứ?

Chương 489: Ngao Tuế vs con thỏ (2)

Chương 489. Ngao Tuế vs con thỏ (2)

Chẳng qua mọi người cũng không thể nói Nam Hải Tiểu Long Vương gian lận, bởi vì ai cũng không biết, khi hấn Luyện Khí Hóa Thần phải chăng có được loại năng lực nguyên khí vô tận này hay không, dù sao thiên hạ rộng lớn không thiếu điều hiếm lạ.

Trong nháy mắt, mọi người nhìn về phía Tần Thộ, chỉ cảm thấy con thỏ sắp xong đời rồi!

Tiểu nam hài ngửa đầu muốn hỏi gì đó, lão gia tử trực tiếp vỗ tay nói:

-Nếu là con khi kia còn có chút kịch để xem. Đổi lại là con thả nà y chỉ chưa hết một hiệp thì đã chết rồi.

Trong khi nói chuyện, Tần Thọ cũng di chuyển quát to xoay người bỏ chạy!

Hắc y lão nhân nhìn thấy con thả chạy về phía hắn thì nhíu mày.

Nam Hải Tiểu Long Vương Ngao Tuế kêu lên:

-Ngăn lại hắn! Ném trở lại cho ta!

Hắc y lão nhân vung ống tay áo lên, một luồng gió to cuốn lên, thổi Tần Thọ vù vù bay trở lại!

Ngao Tuế thấy vậy cười ha ha nói:

-Con thả! Người chạy đi đâu?!

Lúc này Ngao Tuế vừa động thủ đã sớm quên ý nghĩ giả heo ăn thịt hổ trước đó, bây giờ hắn chỉ muốn đánh cho con thả mập này tê người! Bởi vì khuôn mặt này nhìn thế nào cũng thấy hèn hạ, không đánh cho một trận thì sẽ không thoải mái!

Con thả kêu thảm rơi trở lại, đám người thấy vậy nhao nhao lắc đầu, đặc biệt là những nữ tử thiện lương thì nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn...

Dường như mọi người đều nhìn thấy cảnh con thả bị Thủy Long cắn một phát chết, trong lòng cảm thấy hơi thương hại con thả tội nghiệp.

Tiểu nam hài cũng cúi đầu, lão gia tử cộc cộc miệng không có bất

cứ biểu cảm nào, lại còn uống một ngụm rượu, dường như xem có vẻ thích thú.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Tiếp theo đó mọi người thấy Thủy Long kia nổ tung thành bọt nước đầy trời, hơi nước bốc hơi, không thể nhìn rõ tình trạng bên trong như thế nào.

Nhưng mà lại có thể nghe thấy được tiếng kêu thảm thiết của con thỏ cùng với nụ cười điên cuồng của Ngao Tuế, nhưng mà trong lúc quay người âm thanh hình như hơi không đúng!

Đáng tiếc, không thể nhìn rõ tình trạng bên trong như thế nào.

Bên trong hơi nước, Tàn Thọ đột nhiên hơi ngửa đầu há miệng về phía Ngao Tuế, sau đó không nhiều lời há mồm cắn!

Ngao Tuế cũng đã từng nhìn thấy răng lợi của con thỏ, hấn bị dọa đến nỗi vội vàng lui về phía sau, kinh hô:

-Người vậy mà không sao cả?

Tàn Thọ lại không nói lời nào, tiếp tục đuổi theo cắn hấn!

Ngao Tuế rút một thanh trường kiếm ra, một kiếm quét tới, con thỏ cũng không đón đỡ, đưa miệng ra cắn!

Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc!

Ngao Tuế trợn tròn hai mắt, một Hậu Thiên Pháp Bảo cứ như vậy bị con thỏ này cắn đứt!

Trong lúc hấn ngẩn ra, con thỏ kia giống như cái máy đánh chữ n

uốt giấy, cắn răng rắc rắc rắc, trường kiếm biến mất trong miệng của hắn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhìn thấy con thỏ sắp cắn vào tay mình, Ngao Tuế vội vàng buông tay ra!

Sau đó nhìn thấy con thỏ kia bắt được chuỗi kiếm bỏ vào bên trong miệng, quai hàm căng phồng ra để nhai, sau đó ngửa cổ lên nuốt chuỗi kiếm xuống...

-Ta... - Ngao Tuế trừng to mắt như hạt châu nhìn con thỏ trước mắt, vậy mà lại không biết nên mắng như thế nào!

Trái lại con thỏ này lẽ thẳng khí hùng chỉ vào hắn mắng to:

-Đã nói không dùng pháp bảo quyết đấu công bằng cơ mà? Người có còn biết xấu hổ hay không hả? Người có còn là người hay không hả? Sau này người còn mặt mũi mà hành tẩu thiên hạ sao?

Lúc hắn mắng to hơi nước cũng đã tản ra.

Mọi người nhìn thấy một màn này, tất cả đều nhìn về phía Ngao Tuế.

Ngao Tuế đỏ bừng mặt, chẳng qua khểnh nhanh trí nói:

-Ai nói ta dùng pháp bảo? Có ai nhìn thấy sao? Chỉ có một mình người nói, ai có thể làm chứng chứ? Bớt nói nhảm, nhận một quyền của ta đây!

Ngao Tuế đánh một quyền ra, nguyên khí rót vào trên nắm đấm, nắm đấm màu lam mạnh mẽ đánh ra ngoài, hóa thành một trường hương, bùng nổ bắn về phía mặt Tàn Thọ.

Nguyên khí trường hương ngưng tụ giống như là thực thể!

-Một chiêu này hơi bình thường thì phải? - Có người nói nhỏ.

Tiểu nam hài gật đầu theo.

Lão gia tử nghe xong há mồm mắng:

-Không hiểu gì thì đừng nói lung tung! Đây là thần thông Phá Pháp Long Thương huyền cấp bát phẩm của Nam Hải Long Cung! Lực lượng của Long Thương là tập trung, nghe nói năm đó lão Long Vương đã từng vung tay ngưng tụ ra một thanh Long Thương chân thực, bên trên Long Thương kia có ý chí của Chân Long, không gì không thể phá, một thương giết chết Hắc Long Địa Tiên đỉnh phong làm nhiều việc ác!

-Nghe nói Phá Pháp Long Thương có thể phá vỡ vạn pháp, chỉ cần nguyên khí đủ lớn mạnh, theo lý thuyết có thể phá hủy tất cả phòng ngự, giết chết tất cả sinh linh!

-Hít...

Đám người nghe vậy, nhao nhao hít một ngụm khí lạnh.

Có người thở dài:

-Khá lắm, vừa ra tay chính là huyền cấp thần thông, không hổ là Nam Hải Tiểu Long Vương, nội tình thâm hậu!

Tiểu nam hài thấy vậy lại nhìn về phía lão gia tử nói:

-Gia gia người vừa mới nói một chiêu đã đủ để đánh chết con thỏ, đây đã là chiêu thứ mấy rồi?

Lão gia tử mặt dày đỏ bừng giải thích:

-Chiêu đầu tiên!

Tiểu nam hài hỏi:

-Thủy Long lúc này thì sao?

Lão gia tử nói lầm bầm:

-Không phải chỉ là hơi nước thôi sao? Cái đó không tính.

Tiểu nam hài:

-... -

Lúc nói chuyện Tàn Thọ cũng ra tay, hắn biết rõ ưu điểm và khuyết điểm của mình, ưu thế chính là hàm răng có sức mạnh vô địch, thậm chí có thể so với quái lực Địa Tiên, khuyết điểm chính là không có thần thông tầm xa, không hiểu trận pháp vô cùng dễ dàng bị người ta cho leo cây.

Cho nên, Tàn Thọ phát huy trọn vẹn giống như năm đó chơi trò cờ hơi chiến sĩ đấu pháp, đó chính là đấu pháp chó điên quán mình! Không quan tâm người dùng thần thông gì chỉ dùng răng để chôn g lại! Chỉ cần quán sát người của người, hừ hừ...

Quả nhiên, Tàn Thọ căn bản không quan tâm nhiều thứ, trừng hai mắt mở miệng rộng ra trực tiếp cắn!

Ngao Tuế khịt mũi nói:

-Để ta xem miệng của người có thể lớn thế nào!

Trong khi nói chuyện, Ngao Tuế càng rót nhiều nguyên khí vào h on, Phá Pháp Long Thương lập tức mở rộng gấp mười lần!

Nhưng mà con thỏ kia cũng giậm chân một cái, miệng cũng mở rộng ra lớn gấp mười lần, Phá Pháp Long Thương đâm thẳng vào bên trong miệng con thỏ! Sau đó trước ánh mắt tròn mắt hốc mồ

m của tất cả mọi người, dường như con thỏ sợ Long Thương kinh khủng kia bỏ chạy mất, hai tay dùng sức bắt lấy nó nhét vào bên trong miệng! Đồng thời miệng cắn răng rắc rắc rắc, Phá Pháp Long Thương nổi tiếng không có gì không thể phá được, giống như một cọng hành tây rơi vào trong tay tráng hán Sơn Đông, hán ăn nó một cách phóng khoáng!

Tiểu nam hài theo bản năng nhìn về phía lão gia tử, kết quả hán phá hát hiện gia gia hán đi đâu mất rồi...

Chương 490: Diễn xuất thật là tuyệt

Chương 490. Diễn xuất thật là tuyệt

Bên ngoài đám đông, một lão đầu ngồi xổm ở kia mắng:

-Con thỏ chết tiệt, con khỉ chết tiệt...

Những người khác thì nhìn nhau, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Những thuộc hạ do Ngao Tuế đưa đến đều hơi choáng váng, người khác có thể không rõ ràng, nhưng bọn hán lại hết sức rõ ràng địa vị của Ngao Tuế ở Nam Hải Long Cung. Lúc trước hán chỉ mới có thiên tư rất tốt đã được Nam Hải Long Vương xem như bảo bối, chuyện gì cũng thuận theo hán.

Sau này khi Ngao Tuế nuốt tim của Chân Long, hán lập tức được xem như là hy vọng của Nam Hải Long Tộc, vì sự an toàn của hán, Nam Hải Long Vương gần như đem tất cả bảo vật trong bảo kh

Ổ trang bị cho hấn!

Lúc này, nếu như Ngao Tuế xảy ra chuyện gì trước mắt bọn họ, cho dù là bị người ta đánh một cái, đến lúc bọn họ trở về đoán chừng không thể thoát khỏi phải nhảy vào nôi lửa.

Thế là từng người nhìn về phía hắc y lão nhân, dường như đang hỏi lên hay không lên.

Trái lại hắc y lão nhân thản nhiên nói:

-Đừng hốt hoảng, Tiểu Long Vương đang đùa bốn đối phương. P há Pháp Long Thương không có gì không thể phá, há có thể bị một con thỏ cấp bậc Luyện Khí Hóa Thần xem như hành tây mà ăn sao? Nhất định là Tiểu Long Vương đang chơi đùa.

Nói đến đây hắc y lão nhân sợ bọn họ không tin sẽ làm hỏng chuyện tốt của Ngao Tuế, làm mất mặt của Nam Hải Long Cung nên bổ sung thêm:

-Đây là kế hoạch của Tiểu Long Vương, mọi người phối hợp là được. Ừ, tóm lại không cần lo lắng, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Đám người suy nghĩ, con thỏ kia mới ở cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, Ngao Tuế thế nhưng đã có thực lực Địa Tiên! Trong Địa Tiên Giới, người ta nói rằng khoảng cách giữa tiểu cảnh giới là rất lớn, khoảng cách giữa đại cảnh giới thì căn bản là không thể dùng số lượng để bù đắp! Mà ở giữa cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần với Địa Tiên còn có ba đại cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hợp Đạo, Nhân Tiên! Đồng thời ở giữa còn cách một cảnh giới biến chất, đó là khoảng cách của người phạm trần và tiên nhân!

Đó là sự khác nhau giữa mặt trời và con kiến, đã không thể dùng khoảng cách để nói! Căn bản không có cách nào so sánh!

Thế là đám người hoàn toàn yên tâm, an tâm xem náo nhiệt.

Thậm chí không ít người còn nở nụ cười tươi rói...

Bọn họ nghĩ là như vậy, nhưng mà Ngao Tuế lại bị hành động của con thỏ dọa đến nổi dựng tóc gáy!

Phá Pháp Long Thương lúc này là do hắn vận dụng nguyên khí lớn mạnh của cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần ngưng tụ ra, kết quả là lại bị con thỏ ăn mất! Vậy hắn còn có thể dùng cái gì để đối phó với con thỏ chứ?

Thậm chí Ngao Tuế vô thức liếc nhìn thuộc hạ của hắn và hắc y lão nhân, suy nghĩ xem có nên để bọn họ đến quấy nhiễu đánh phá con thỏ vào thời khắc mấu chốt hay không, hắn nhất sẵn thứ gì đó, như vậy hắn có thể ném về phía đám thuộc hạ không hiểu chuyện kia, cũng không xem như hắn làm trái phép tắc. Nếu có mất mặt cũng sẽ không nhiều lắm...

Nhưng mà lúc hắn liếc mắt nhìn sang, bọn thuộc hạ của hắn hiển nhiên lại hiểu lầm, mỗi một tên đều cho rằng hắn đang ám chỉ bọn họ phải phối hợp.

Thế là mọi người nhìn ánh mắt kinh hãi của Ngao Tuế, vô cùng phối hợp nói:

-Ha ha, nhìn Tiểu Long Vương của chúng ta kìa, diễn xuất thật là tuyệt!

-Đúng vậy, ánh mắt kinh ngạc kia giống y như thật vậy.

-Con thỏ kia nhất định cho rằng bản thân rất đáng gờm, đợi đến khi Tiểu Long Vương chơi chán, hà hà...

Một đám người cười ngây ngô.

Ngao Tuế lại có loại xúc động muốn bóp chết những tên đàn nà y...

Không chờ hấn nghĩ kỹ nên dùng thông dùng gì, con thỏ đã chuyể n lỗ tai thỏ, mở thần thông Cao Thiết ra xông lên!

Trong lúc vội vã, Ngao Tuế vung tay lên, một cơn sóng lớn trống rỗng xuất hiện ép về phía con thỏ!

Mặc dù cảnh giới của Tàn Thộ không cao, nhưng mà sức lực lại c ực lớn! Cái đầu lại nhỏ, răng cửa lại vô cùng sắc bén, hấn giống n hư một viên đạn, lập tức xuyên thủng sóng lớn xông tới trước mặt Ngao Tuế!

Sau đó không đợi Ngao Tuế lại thi triển thần thông, hấn đâm đầu vào trong ngực Ngao Tuế, kéo cổ áo đánh một quyền lên mặt Nga o Tuế!

Ngao Tuế kêu lên, đưa tay ra đỡ!

Chỉ nghe thấy một tiếng bóp vang lên thật lớn, Ngao Tuế có loại c ảm giác bị chùy sắt to lớn đập trúng, trên cánh tay cảm thấy đau đ ớn một hồi! Lúc này hấn mới phát hiện, sức lực của con thỏ này q uả thực cực kỳ lớn!

Ngao Tuế vô thức kêu lên: -Làm sao có thể? Tại sao sức lực của n gười lại lớn như vậy? -

Tàn Thộ căn bản không nói chuyện với hấn, đưa tay ra lại muốn đ ánh tiếp!

Ngao Tuế vội vàng dùng đuôi bắt tay hấn lại, Tàn Thộ nâng tay tr ái lên, lại bị Ngao Tuế bắt lấy, sức lực của hai tên gia hỏa thực sự không chênh lệch nhiều, dù sao Long Tộc cũng là chủng tộc am h iểu vật lộn, thêm vào đó Ngao Tuế đạt được tim của Chân Long, n hục thân cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, lúc này ha

ì người nắm lấy đối phương, người này cũng không thể làm gì được người kia!

Ngao Tuế muốn đạp Tàn Thọ, kết quả con thỏ quá nhỏ, khoảng cách gât gao, hấn giơ chân lên lại không chạm đến.

Tàn Thọ cũng muốn tung chân đá, kết quả chân lại quá ngắn, dù cho đạp như thế nào cũng không tới!

Hai người cứ giằng co mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy.

Đám người trên mặt đất cũng nhìn nhau, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy...

Nhưng mà không có ai mở miệng nói chuyện, dường như cũng có chỗ cố kỵ.

Trái lại lão gia tử kia không sợ gây thêm chuyện, há mồm nói:

-Đây con mẹ nó đánh cái gì vậy chứ?

Tiểu nam hài nghe thấy tiếng nói, từ trong đám người ép đi ra ngoài tìm tới chỗ lão gia tử, mở miệng hỏi:

-Gia gia, chiêu thứ mấy rồi?

Lão gia tử cả giận nói:

-Ngươi không thể im lặng được sao? Đừng để ý chiêu thứ bao nhiêu rồi, tập trung xem trọng điểm!

Lão gia tử lại một lần nữa thi triển di chuyển lực chú ý, quả nhiên tiểu nam hài lập tức bị dời đi lực chú ý hỏi:

-Trọng điểm gì?

Lão gia tử híp mắt nói:

-Ta bắt đầu hiểu rõ tại sao người trong thiên hạ chỉ nói về Tiểu Long Vương, mà không bao giờ đặt Tiểu Long Vương bên cạnh đám người Diêu Bá Phù, Câu Vân. Mặc dù Tiểu Long Vương có được cơ duyên lớn, đáng tiếc... Thiên Đình cầm quyền nhiều năm như vậy, Nam Hải thái bình không có chiến sự, Nam Hải Long Vương lại bao che cho con, Tiểu Long Vương này căn bản chưa từng đánh nhau với người khác.

-Sau khi có được tim của Chân Long, Nam Hải Long Vương càng che chở giống như đầu quả tim, từ đầu đến cuối luôn giấu hắc ở trong Long Cung. Kết quả, Tiểu Long Vương căn bản chưa có kinh nghiệm thực chiến... Mặc dù con thỏ kia cũng khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nhưng lại là một tên lưu manh, còn là một tên lưu manh rất thông minh. Một ngụm cắn của hắc có thể phá vạn pháp, tốc chiến tốc thắng, đánh Tiểu Long Vương đến nỗi không kịp trở tay, căn bản không cho hắc có cơ hội thích ứng với chiến đấu...

Chương 491: Hắc bị đánh, thủ hạ đều đang cười

Chương 491. Hắc bị đánh, thủ hạ đều đang cười

Tiểu nam hài nói:

-Ý người nói là con thỏ sẽ thắng sao?

Lão gia tử vẫn lắc đầu nói:

-Không có khả năng, Tiểu Long Vương chỉ khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, chỉ cần cho hắn thời gian là hắn có thể thích ứng được. Phương thức chiến đấu của con thỏ quá đơn giản, hết sức dễ dàng nắm bắt được để khắc chế. Chỉ cần Tiểu Long Vương tỉnh táo lại, Nam Hải Long Cung nhiều thần thông pháp môn như vậy, lại thêm cảnh giới cấp bậc cao, tuyệt đối có thể áp chế giành chiến thắng.

Tiểu nam hài hỏi:

-Mấy chiêu?

Vừa nghe thấy hỏi mấy chiêu, lão gia tử vội ho rồi nói:

-Quan sát chiến đấu đi không nói nữa!

Tiểu nam hài nghĩ linh tinh rồi nói:

-Chứ không phải người nói dài sao.

-Hử?

Tiểu nam hài không phục còn muốn nói gì nữa, đã thấy con thỏ kia đột nhiên quay đầu xuống.

-Con thỏ kia muốn làm gì?

-Chẳng lẽ là muốn gọi giúp đỡ?

-Cũng có thể là muốn nhận...

Không đợi mọi người nói xong, chỉ thấy con thỏ kia nở nụ cười kỳ dị với mọi người, sau đó đột nhiên quay đầu lại! Chỉ thấy cái cái lỗ tai lớn của con thỏ thuận thế vênh lên, giống như một bàn tay thô xoay tròn! Lại còn là hai cái nữa chứ!

Sau đó liền nghe thấy tiếng ba ba giòn vang!

Trên mặt Ngao Tuế có thêm hai dấu vết màu đỏ!

Trong nháy mắt, toàn trường yên tĩnh, tất cả mọi người sững sờ, đần độn nhìn con thỏ kia!

Một lúc lâu sau mới có người nói:

-Mẹ kiếp, tai còn có thể dùng như vậy sao?

-Con thỏ này... Xem như đã mở rộng cơ thể toàn diện, giỏi!

...

Sau khi Tàn Thọ ra tay thành công, điên cuồng xoay đầu, cái tai lộn ba ba ba điên cuồng đánh vào mặt Ngao Tuế!

Ngao Tuế bị đau vội vàng buông tay che mặt lại.

Tàn Thọ lại thuận thế ôm lấy cổ của Ngao Tuế!

Hai mắt Ngao Tuế trừng to, hoảng sợ nói:

-Người muốn làm gì?

Bốp!

Tàn Thọ đập đầu mình vào đầu Ngao Tuế!

Ngao Tuế ngao một tiếng hét thảm, máu mũi phun ra thật xa!

Tiếp theo đó con thỏ dang rộng hai chân kẹp lấy cổ của Ngao Tuế, hai tay và hai lỗ tai cùng ra tay!

Chỉ nghe thấy bốp bốp bốp, ba ba ba...

Âm thanh kia giống như một đại lão gia vừa mới thoát ra khỏi sa mạc đang điên cuồng đè một muội tử ở trên giường!

Ngao Tuế cũng muốn phản kháng, nhưng mà khi vào trận lại bị đánh cho hồ đồ, ném từng kiện pháp bảo ra ngoài, thay vào đó con thỏ chỉ cần thấy được có cái gì bay ra ngoài, lập tức liền cắn nuốt! Căn bản không cho pháp bảo có cơ hội biến lớn hoặc là phát uy!

Xem như có phát uy, vào trong miệng của con thỏ cũng chỉ là một ngụm liền vỡ nát, hai ngụm thì sẽ vào trong bụng, ngay cả bọt nước cũng không bay ra ngoài.

Ngao Tuế thật sự là bị đánh cho đầu óc quay cuồng, hấn khuyết thiêu kinh nghiệm chiến đấu nghiêm trọng ngao ngao kêu thảm, theo bản năng bắt đầu quét loạn ra bốn phía, ý đồ muốn tìm người đến hỗ trợ.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người một thuộc hạ, thuộc hạ kia đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn chung quanh, cuối cùng đối diện với hắn vỗ tay bốp bốp bốp! Hắn nhìn thấy liền muốn một tay chụp chết đối phương!

Ngao Tuế di chuyển mục tiêu nhìn về phía một thuộc hạ khác, thuộc hạ kia cũng không kém, nhưng mà rõ ràng hắn khôn khéo hơn kẻ trước đó nhiều, không chỉ có vỗ tay mà còn quát to:

-Tiểu Long Vương cố lên!

Ngao Tuế nghe vậy trực tiếp phun ra máu, trong lòng mắng to:

-Cố cái con mẹ nhà ngươi! Ta sắp bị đánh chết rồi! Còn không mau tới giúp đỡ?

Ngao Tuế lại nhìn về phía những người khác, kết quả cũng không ngoại lệ, tất cả đều vỗ tay nói hay lắm, thậm chí sau đó không cần

hắn nhìn, những người kia trực tiếp bị những người trước đó dẫn dắt tiết tấu, liên tục vỗ tay hô to hay lắm.

Cuối cùng Ngao Tuế đặt hy vọng lên trên người hắc y lão nhân, quả nhiên hắc y lão nhân không hổ là dẫn dắt đội, sau khi suy nghĩ duỗi tay về phía Ngao Tuế, dựng thẳng ngón tay cái, truyền âm tới:

-Diễn thật là tốt!

Phốc!

Ngao Tuế phun ra một ngụm máu, ngã đầu ngã thẳng xuống!

Con thỏ đuôi theo lại đánh cho tôi bời!

Đám người xem ở phía dưới trợn mắt há hốc mồm! Nhất là khi nhìn thấy Tiểu Long Vương bị con thỏ đánh tới bời, sau đó thuộc hạ của Tiểu Long Vương vậy mà ngao ngao hô hay lắm, đầu óc hoàn toàn ngừng hoạt động, bọn họ hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đây là tình huống gì...

-Đây... Ta đã lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thuộc hạ hèn chủ nhân như vậy.

-Ta cũng vậy... Những thuộc hạ của Tiểu Long Vương thật là dũng cảm, chủ tử bị đánh thành đầu heo như vậy rồi, vậy mà đều không ra tay lại còn vỗ tay hô hay lắm! Nếu như điều này bị truyền đến Nam Hải, bọn gia hỏa này nhất định đều sẽ phải chết.

-Bọn họ đang dùng mạng sống của mình để trả thù Nam Hải Tiểu Long Vương sao, thật là hung ác! Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc Nam Hải Tiểu Long Vương đã làm gì bọn họ, khiến cho đám người này trả thù hắn như vậy.

Đám người gật đầu theo, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ, càng tò mò đá

nh giá những người ở trên trời kia cùng với Nam Hải Tiểu Long Vương liên tục bị đánh đến nỗi không ngừng kêu rên.

Tiểu nam hài nhìn về phía lão gia tử hỏi:

-Gia gia, hình như người lại thua rồi.

Mặt già của lão gia tử càng đỏ hơn, vội ho rồi nói:

-Đừng đoán mò, chiến đấu vẫn còn chưa có kết thúc đâu.

Nói xong, lão gia tử căn bản không để cho tiểu nam hài có cơ hội mở miệng, lập tức thi triển chuyển dời chú ý sang chuyện khác, n ghi ngờ nói:

-Chẳng qua là ta cảm thấy có chút khó hiểu, thuộc hạ của hấn cứ đứng nhìn hấn bị đánh giống như một đồng phân như vậy sao? Mặc dù đã có ước định từ trước, thế nhưng theo ta được biết, Nam Hải Long Cung cũng không phải là nơi tuân thủ theo quy tắc.

Bây giờ Ngao Tuế cũng là một bụng khó chịu, từ khi hấn có được tim của Chân Long, hấn đã cảm thấy sau này mình sẽ là người vô địch thiên hạ, thành tựu sẽ vượt xa Nam Hải Long Vương. Trên thực tế, Nam Hải Long Vương cũng nghĩ như vậy, gần như dốc hết tất cả tinh lực lên người Ngao Tuế, chôn chặt linh đan diệu dược, pháp bảo công pháp mà trước kia tích lũy lên trên người Ngao Tuế.

Cả người Ngao Tuế đều là thần thông, pháp bảo, thay vào đó ngay cả cơ hội dùng thần thông pháp bảo cũng không có.

Như vậy thì cũng thôi đi, những thuộc hạ của hấn nhìn thấy hấn bị đánh thành bộ dáng như thế này mà lại còn đứng ở đó cười, hấn thật sự muốn chửi một câu, cười cái con mẹ ngươi! Còn không tới giúp đỡ đi, trở về ta sẽ cho tất cả các ngươi vào nồi lẩu!

Lại nhìn mỗi một ánh mắt của những người ở xung quanh đang nhìn hằm hằm, từ lúc mới bắt đầu là ngưỡng mộ cho tới bây giờ chuyển thành than thở, thậm chí là khinh bỉ!

Chương 492: Vĩnh viễn không thể ra vẻ dòn ép trên ba giây

Chương 492. Vĩnh viễn không thể ra vẻ dòn ép trên ba giây

Lửa giận trong lòng Ngao Tuế càng ngày càng tràn đầy, cuối cùng không áp chế nổi cũng mặc kệ có quy củ hay không, cứ đánh tiếp như vậy thì mặt mũi của hắn sẽ mất hết, sau này còn mặt mũi nào mà hành tẩu thiên hạ chứ?

-Đủ rồi! - Tiểu Long Vương gào thét, điên cuồng muốn đứng dậy, không biết làm sao Tần Thọ lại đè ở trên người hắn, khiến cho hắn căn bản không thể đứng dậy, một đôi nắm đấm cộng với hai tai giống như là mưa to gió lớn liên tiếp rơi xuống!

-Cút đi! - Tiểu Long Vương lại lần nữa gào thét, đồng thời khí thể tăng lên nhanh chóng, trong nháy mắt đã đột phá cực hạn của Luyện Khí Hóa Thần, sức mạnh điên cuồng lập tức hất tung Tần Thọ rơi trên mặt đất!

Ngao Tuế nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng phần nộ chậm rãi từ dưới đất đứng dậy, sức mạnh kéo theo tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, khí thể điên cuồng quét qua bốn phía, tất cả người xem đều lui lại phía sau!

Mọi người biết, Ngao Tuế thật sự nổi giận rồi!

Đồng thời mọi người càng thêm khinh bỉ Ngao Tuế, đã nói là quy ết đấu công bằng, vậy mà lại sử dụng sức mạnh vượt quá quy địn h, thật sự là không ra gì.

Sau khi sức mạnh của Ngao Tuế đã đột phá Luyện Khí Hóa Thần, hấn nắm chặt nắm đấm lạnh lùng nói:

-Con thỏ, ngươi đánh đủ rồi chứ? Tới phiên ta rồi!

Nhưng mà không đợi hấn bức bách xong đã thấy con thỏ kia khôn g nói gì, vèo một cái xông lên lắc mình biến hoá, một con khỉ lôn g trắng còn chưa kịp to lớn đã tung một đám nện hấn lún vào bên trong đất...

Lúc này Tần Thọ mới nói:

-Là ai cho ngươi can đảm để ngươi phách lối như vậy? Lương Tĩn h Như sao?

-Gia gia, Lương Tĩnh Như là ai? - Tiểu nam hài hỏi.

Lão gia tử nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu nói:

-Không biết, đoán chừng là vị che giấu quyền lực kia.

Tiểu nam hài nói:

-Thì ra là thế, một đám vừa rồi của con thỏ cũng đã vượt qua cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đạt tới cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, gia gia, người nói ai sẽ thắng?

Lão gia tử nói:

-Nếu như dựa theo cục diện vừa rồi, ta sẽ không chút do dự nói là con thỏ. Chẳng qua bây giờ quy củ cũng đã bị phá vỡ, nếu như Ti

ều Long Vương bộc phát hết toàn bộ lực lượng, con thỏ khẳng định không phải là đối thủ của hắn. Luyện Thần Phản Hư, hắn đã là cực hạn của con thỏ...

-Con thỏ chết tiệt, rút ngay cho ta! - Ngao Tuế gầm thét nâng quả đấm to lớn của Tàn Thọ lên, đồng thời thực lực lại lần nữa đột phá tới Luyện Hư Hợp Đạo!

Nhưng mà, Tàn Thọ căn bản không nói gì, đánh thẳng một đấm xuống!

Bốp!

Cái hố lớn hơn!

Một đấm này đã thanh toán được cả người ở cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo!

Lão gia tử há hốc mồm tròn tròn mắt, đồng thời che miệng cháu trai, nước mắt lưng tròng... hắn thật sự muốn khóc, trước kia hắn cũng nhiều lần xem người ta đánh nhau, không nói trăm phần trăm xem thấu tất cả, chỉ ít cũng có thể nói được mười phần, kết quả hôm nay hắn đột nhiên cảm thấy da mặt của hắn hơi không đủ dùng.

Ngao Tuế lại lần nữa bị nện xuống đất, trong lòng tức giận, ủy khuất!

Đã nói là Luyện Khí Hóa Thần đâu cơ chứ? Tại sao sức lực của con thỏ chết tiệt này lại lớn như thế? Tại sao gia hỏa này lại có thể liên tục bộc phát ra hai cỗ sức mạnh lớn như vậy?

Không phục!

Ta không phục!

Ngao Tuế rống giận ở trong lòng, đồng thời gầm thét:

-Con thỏ, là người ép ta! Mặc kệ người dùng thần thông gì, huyết mạch gì để đột phá hai cỡ sức mạnh lớn như vậy, đây hẳn đã là cực hạn của người rồi phải không? Mà hôm nay ta muốn nói với người, cho dù người có cái gì, đối mặt với chênh lệch thực lực tuyệt đối, người cũng chỉ là thứ cặn bã mà thôi! Luyện Hư Hợp Đạo, chung quy cũng chỉ là phạm nhân! Mà ta, chính là Tiên Nhân!

Trong khi nói chuyện, Ngao Tuế đã đột phá tới cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, đạt tới cảnh giới Tiên Nhân!

Khí thể điên cuồng đẩy nắm đấm to lớn của Tàn Thọ ra, hẳn ngay nhiên đứng dậy chậm rãi bay ra khỏi hố to, ngạo mạn xung hùnh xung bá!

Lão gia tử nhìn thấy một màn này thở dài nói:

-Mặc dù nhân phẩm của Nam Hải Tiểu Long Vương rất tồi tệ, không tuân thủ quy củ. Nhưng mà không thể không nói, thực lực của người này thật sự là dũng mãnh. Hẳn nói không sai, nếu như nói cùng một đẳng cấp có thể bị vượt qua, như vậy khoảng cách giữa phạm và tiên tuyệt đối không phải là khe hở bình thường, từ xưa đến nay có thể làm được điểm này chẳng qua cũng chỉ có mấy người mà thôi.

-Phong thần đại chiến đến nay, không còn một người nào có thể làm được, có người nói là do thiên địa không cho phép xuất hiện quái vật đánh vỡ cân bằng của thế gian. Tóm lại, trận chiến này đến đây kết thúc, con thỏ thua rồi.

Nói đến đây, lão gia tử còn tiếc hận thở dài nói:

-Con thỏ kia cũng là yêu nghiệt, vượt hai cấp tác chiến mà còn có thể áp chế đối phương... Đáng tiếc, gặp phải Nam Hải Tiểu Long Vương. Nếu như cho con thỏ kia có đầy đủ thời gian, có lẽ còn có cơ hội vượt qua tim của Chân Long. Đáng tiếc, đáng tiếc...

Lão gia tử liên tục nói ba lần đáng tiếc, có thể thấy được hấn thật sự tiếc hận thay cho con thỏ.

Không chỉ hấn, tất cả người xem đều đã hiểu ra loại ý nghĩa này, nhưng mà đồng thời càng có nhiều người thở dài, bổ sung một câu:

-Địa Tiên Giới quá lớn, mệnh mông vô biên, bên trong Tuế Nguyệt Trường Hà vô tận không biết đã xuất hiện bao nhiêu yêu nghiệt, nhưng mà cuối cùng có thể trưởng thành lại chỉ có mấy người?

Một mảnh bi quan trong ánh mắt tất cả mọi người, Tàn Thọ lại không hề động đậy mà vung nắm đấm lên, lại một đấm rơi xuống!

Ngao Tuế cười giễu nói:

-Con thỏ, ngươi cho rằng ngươi có thể vượt qua khe hở của phàm và tiên sao? Ha ha... Chỉ một ngón tay cũng đủ để thắng ngươi rồi!

Trong khi nói chuyện, Ngao Tuế duỗi một ngón tay ra chỉ vào nắm đấm to lớn của Tàn Thọ!

Nụ cười của Ngao Tuế khi tiếp xúc với nắm đấm của Tàn Thọ cứ ng lại trong nháy mắt, sau đó tròn mắt càng lúc càng lớn kinh ngạc hô lên:

-Sao...

Nhưng mà còn chưa nói hết, chỉ nghe oanh một tiếng vang lên!

Dưới ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, Ngao Tuế lại một lần nữa bị một đấm của con thỏ đánh vào bên trong đất!

Mặt đất nổ nát vụn giống như là động đất!

Rất nhiều tu sĩ ở xung quanh liên thủ mới có thể hóa giải dư âm của năm đấm bình yên trở lại!

Bụi mù tản ra, tất cả mọi người nhìn chòng chọc vào hố to sâu mà y chực mét ở trên mặt đất!

Một nắm đấm của một con khỉ lớn đập xuống đất không nhúc nhích, một tay lộ ra dưới nắm đấm vẫn còn duy trì tư thế ngón tay đâm sâu vào, chỉ là tay kia đã sung lên giống như củ cải.

Chương 493: Con thỏ vẫn lưu luyến chuyện cũ

Chương 493. Con thỏ vẫn lưu luyến chuyện cũ

-Sao có thể như vậy được?

Trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một suy nghĩ, ánh mắt nhìn Tần Thọ đã không còn là nhìn yêu quái thiên tài bình thường nữa rồi, mà là đang nhìn quái vật!

Lão nhân cũng ngẩn ra, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đôi môi run run mất nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

Hài tử há to miệng, ỉ non:

-Gia gia, hình như người lại nói sai nữa rồi...

Lão nhân cười khổ hết cả buổi mới nói:

-Tên... tên này chính là một con quái vật! Vượt ra khỏi tiên phạm... Đã bao nhiêu năm không có ai làm được rồi?

Hài tử cảm thán:

-Con thỏ lợi hại ghê.

Lão nhân gật đầu theo. Lần này, lão không lảm lời ra kết luận nữa, mà là yên lặng chờ kết quả.

Không chỉ có lão, những người khác cũng vậy. Từ khi con khỉ ra tay đến khi con thỏ đại chiến Ngao Tuế - Tiểu Long Vương của Nam Hải cho đến bây giờ, mặt bọn họ đã sớm bị vả cho sưng húp lên rồi. Nếu đổi lại là vả theo nghĩa đen thì có lẽ răng cũng đã bị vả cho bay ra.

Cho nên bọn họ rất thành thật mà không hé răng, chọn cách im lặng quan sát.

Có điều người rối rắm nhất vẫn là đám thủ hạ đó của Ngao Tuế. Bọn họ nhìn nhau, đến bây giờ họ vẫn chưa nắm chắc Ngao Tuế đang diễn trò hay là đang đánh thật.

Hắc y lão nhân nói:

-Đây không phải là toàn bộ thực lực của Tiểu Long Vương. Chờ thêm chút đi, nếu thực sự không được thì chúng ta lên...

Quả nhiên, Ngao Tuế đã bắt đầu thay đổi, sóng năng lượng mạnh mẽ hơn bộc phát từ trong cơ thể hắn ra ngoài, dường như hắn lại bắt đầu muốn nâng cao thực lực rồi.

-Rầm!

Đột nhiên, Tàn Thọ lại giáng một cú đấm xuống. Sau đó, căn bản

không cho Ngao Tuế cơ hội để thở, hai nắm đấm càng đập càng mạnh. Sức lực khủng bố đó trực tiếp phá vỡ cực hạn của Nhân Tiên, đạt tới cấp Địa Tiên. Hơn nữa, còn có một sự đột phá cấp bậc nhỏ nữa!

Áo giáp trên người Ngao Tuế vốn còn có thể đối kháng lại sự tấn công mạnh mẽ của Tần Thọ, nhưng đối mặt với công kích cấp Địa Tiên thì nhất thời có chút không chống đỡ nổi nữa rồi, phát ra tiếng vang lách cách!

Ngao Tuế nhe răng nhếch miệng, cười nói:

-Con thỏ kia, người đánh đủ chưa? Đến lượt ta rồi!

Ngao Tuế gầm lên, thực lực nháy mắt đạt tới trạng thái đỉnh cao!

Dưới nguyên khí rót vào, áo giáp trên người hắn cũng lập tức khôi phục lại ánh sáng, thân quang lấp lánh như có biển lớn đang chảy, cuộn trào lên trong bộ giáp ấy! Giờ khắc này, cuối cùng Ngao Tuế cũng bày ra toàn bộ thực lực của mình, Địa Tiên cửu trùng thiên!

Lần này, Ngao Tuế thật sự không định ra vẻ nữa. Hắn cũng đã nhìn ra, con thỏ này ẩn giấu rất nhiều bí mật, nếu còn tiếp tục giả vờ thì hắn sẽ chỉ bị đánh thê thảm hơn mà thôi.

Vì thế, Ngao Tuế vỗ ngực một cái, trái tim bắt đầu đập kịch liệt, từng tiếng như tiếng trống trận vang dồn, khí thế theo theo đó mà đột phá Địa Tiên cửu trùng thiên! Nói cách khác, hắn đã chạm tới ngưỡng cửa Thiên Tiên rồi!

-Đây là, tim của Chân Long! - Lão nhân kêu lên đầy kinh ngạc.

-Gia gia, đây là tim của Chân Long ư? Hình như cũng không có gì đặc biệt mà... - Hải tử nói.

Liền tiếp đó, chợt nghe Diêu Bá Phù trên trời vẫn luôn không nói gì lại hừ nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua Ngao Tuế. Có điều, sau đó đã thu ánh mắt lại, giống như đang suy tư điều gì.

Lần này, Ngao Tuế đã nắm chắc thắng lợi trong tay, lạnh lẽo như băng mà nhìn Tần Thộ, một cánh tay nâng lên. Nhưng rồi, hấn lại mắc tật cũ, không ra tay ngay lập tức, ngược lại tỏ vẻ mà nói một câu:

-Con thỏ kia, còn có di ngôn gì không?

Tần Thộ vừa nghe đã nhếch miệng cười nói:

-Có.

Ngao Tuế:

-Nói đi.

Tần Thộ quay đầu đáp:

-Con khỉ, xử hấn!

Lời vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc, Ngao Tuế cũng sửng sốt!

Trong trí nhớ của Ngao Tuế, con thỏ này ra mặt thay cho con khỉ, cho nên hấn nhận định theo bản năng rằng thực lực của con khỉ còn không bằng con thỏ, không đáng sợ, nên hấn cũng không coi ra gì.

Giờ con thỏ đột nhiên kêu con khỉ ra tay, hấn cũng có chút không hiểu được...

Nhưng một khắc sau, hấn đã hiểu ra rồi!

Vì một cây gậy vô cùng lớn đâm thẳng từ trên trời xuống! Hấn gà

m lên một tiếng giận dữ muốn cản lại một chút, cuối cùng bị thương phát hiện ra căn bản là không chống được! Hắn bị cây gậy sắt lớn kia từ trên trời đè thẳng xuống. Trong khoảnh khắc sắp bị đập xuống đất, hắn vô cùng ai oán, hối hận, sầu khổ mà nhìn con thỏ mũm mĩm trên trời kia một cái.

Vừa đúng lúc nhìn thấy con thỏ đang giơ ngón giữa lên với hắn, nghe rằng nhếch miệng mà cười.

Rầm!

Mặt đất nứt toác, một cây gậy sắt lớn dựng thẳng giữa trời đất, nguy nga như núi, không hề lay động!

Ngược lại, phía dưới cây gậy sắt lại truyền ra một giọng nói phẫn nộ:

-Thả ta ra!

Mọi người thấy vậy, vẻ mặt đầy sự kinh ngạc và mờ mịt. Kia là Tiểu Long Vương của Nam Hải có được tim của Chân Long đó! Hắn đã bộc phát ra toàn bộ thực lực, sắp có được một nửa sức lực của Thiên Tiên rồi, vậy mà mới tỏ vẻ chưa được ba giây đã bị trấn áp.

Nhưng rất nhanh mọi người đã tỉnh táo, ngẫm lại cuộc chiến đấu vừa rồi, hình như Tiểu Long Vương vẫn luôn là ra vẻ chưa quá ba giây đã bị đánh!

Ra vẻ chưa quá ba giây lại tiếp tục bị đánh!

Vậy thì lần cuối cùng này cũng có vẻ thuận lý thành chương rồi.

Tôn Ngộ Không bay lên trên cây gậy sắt, giơ một chân muốn đạp xuống.

Tần Thộ biết, cú đập này mà giáng xuống, e là Ngao Tuế sẽ chết ngay lập tức.

Tuy quan hệ giữa Tần Thộ và Ngao Tuế chẳng ra làm sao, nhưng tưởng tượng kỹ càng thì từ khi quen Ngao Tuế đến giờ, hẳn đều là người bị ức hiếp.

Điều quan trọng là, ba trăm năm rồi...

Đại môn Thiên Đình đóng chặt, Tam Tiên Lộ tan tành, tất cả trước mắt dường như đều là cảnh còn người mất. Tần Thộ vẫn vô cùng hoài niệm ba trăm năm trước, ngày cùng Hằng Nga náo loạn Thiên Đình.

Đây chính là tình cảm luyện lưu chuyện cũ...

Thực ra, khi vừa nhìn thấy Ngao Tuế, tâm trạng Tần Thộ rất vui sướng. Đó là cảm giác vui mừng khi cuối cùng cũng gặp được một cố nhân! Đồng thời, hẳn có một loại ảo giác, nghĩ rằng cố nhân vẫn ở đây, hẳn là Thiên Đình cũng vẫn còn, Hằng Nga chắc cũng vẫn còn.

Vì đủ loại nguyên nhân, tuy trước đây quan hệ với Ngao Tuế chẳng ra làm sao, nhưng hiện giờ Tần Thộ thật sự không muốn để hẳn cứ như vậy mà chết.

Vì thế, Tần Thộ nói:

-Con khỉ à, bỏ đi... tốt xấu gì cũng là cố nhân, đánh một trận xem như thân thiết, đánh chết thì quá đáng tiếc rồi.

Con khỉ nghĩ một hồi, cũng thu cái chân kia lại, có điều hẳn không có ý định thu lại gậy vàng, rõ ràng là Ngao Tuế tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó thoát.

Chương 494: Kẻ điên Câu Vân?

Chương 494. Kẻ điên Câu Vân?

Lúc này, đám thủ hạ của Ngao Tuế cũng đã bình tĩnh, thấp giọng nói với hắc y lão nhân:

-Chúng ta nên vỗ tay hay là lên?

Hắc y lão nhân giơ tay tát một cái, mắng:

-Còn vỗ tay cái đầu nhà ngươi? Lên hết cho ta!

Lời này vừa dứt, Tôn Ngộ Không đã muốn động thủ.

Đúng lúc này, một giọng nói lại truyền từ xa tới:

-Một đám kiến!

Trong khi nói, chân trời có một đám mây đen bay tới, đến cùng mây đen còn có tiếng sấm chớp liên tục. Nhưng nhìn kỹ lại thì đám mây đen này lại là hình tam giác, mũi nhọn phía trước giống như một thứ gì đó đang kéo đám mây đen phía sau đi lên vậy, lại giống như đám mây đen đó là hiện tượng tự nhiên sinh ra ở nơi nó đi qua!

Khi thứ đó đi tới, cuối cùng mọi người cũng nhìn rõ hình dáng của nó rồi. Đó rõ ràng là một cây trường mâu đen như mực!

Sấm sét trên trên cây trường thương không ngừng nổi lên, đột nhi

ên biến mất giữa không trung cách xa ngàn dặm!

Hắc y lão nhân thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, li nh hồn cũng run lên theo, giống như có nguy hiểm to lớn nào đó sắp tới vậy! Theo bản năng, hắn phóng hết sức mạnh toàn thân ra. Nhìn vậy mà lại là một vị Địa Tiên cửu trùng thiên!

Hắc y lão nhân muốn hét to một tiếng:

-Cẩn thận!

Nhưng mới nói ra được chữ "cẩn" thì trước mắt đã tối sầm, mơ hồ có tiếng sấm sét vang dội.

Sau đó, hắn không còn biết gì nữa.

Người đứng xem trên mặt đất nhìn được rất rõ ràng, trường mâu đã biến mất giữa bầu trời lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt thủ hạ của Tiểu Long Vương Nam Hải, đâm xuyên qua đầu hắc y lão nhân. Sau đó, mây đen tản ra, ánh chớp chợt lóe, những người đó đã bị sấm sét đánh cho tan thành bụi bay đầy trời!

Ở đầu cuối của thanh trường mâu đó là Tôn Ngộ Không và con thỏ. Hình như con thỏ đang há miệng muốn đi lên nhưng bị con khỉ kéo lại, đứng chắn phía trước với sắc mặt ngưng trọng, đôi mắt bắn ra hai đường sáng vàng kim!

Thanh trường mâu đó đột nhiên biến mất rồi lại xuất hiện ở cách xa vạn dặm!

Sau đó, chợt nghe từ trên mây đen truyền ra một giọng nói:

-Coi như là một người đứng xem vậy.

Lời này vừa thốt ra, mọi người đã ồ lên một trận. Bọn họ đã dùng hết khả năng để suy nghĩ về thực lực của con khỉ rồi, nhưng có là

m thể nào cũng không nghĩ ra được thực lực của con khi đó lại có thể khiến Câu Vân công nhận! Nói cách khác, con khi này là một quái vật khủng bố ngang tầm với Câu Vân và Diêu Bá Phù!

Nghĩ đến những lời châm chọc của bọn họ khiêu khích con khi lúc trước, mặt già của ai nấy cũng đều đỏ bừng.

Lại nghĩ đến lời của Câu Vân, con khi được coi như một người xem, vậy bọn họ là gì?

Vì thế mặt ai nấy lại càng đỏ hơn, nhưng lần này là tức giận.

Hài tử nhìn gia gia mình, gương mặt của lão nhân lại đỏ thêm nữa. Hài tử không nhìn được mà nói:

-Gia gia, người bị tảo bón ạ? Nín đến nổi đỏ cả mặt rồi kìa. - Sau đó, hài tử kinh ngạc nhìn một vòng rồi nói tiếp:

-Hình như mọi người đều bị tảo bón rồi.

Bốn phía mọi người đều đồng loạt ném vô số ánh mắt khó chịu về phía này.

Lão nhân vội vã bịt miệng cháu trai lại, cười ngượng ngùng với mọi người mấy tiếng. Mọi người nhận ra là một đứa trẻ nói, lúc này mới quay đi. Có điều, sắc mặt ai nấy cũng không quá dễ nhìn.

Diêu Bá Phù vẫn luôn không nói gì, cũng không quan tâm, cuối cùng lúc này cũng đã nói chuyện:

-Câu Vân huynh, hà tất huynh phải làm vậy? Huynh ở Ngô Việt, ta ở Cửu Nghi, nước sông không phạm nước giếng. Sao phải gây trận chiến này?

Khi nói chuyện, đám mây đen đã dề lên Tương Giang, che đi một nửa bầu trời.

Lúc này, Tần Thộ mới nhìn rõ một nam tử tóc đen áo đen ở giữa đám mây, đôi mắt lại như lửa thiêu đốt, đồng tử lúc lớn lúc nhỏ, trên mặt là nụ cười như điên dại, khiến người khác nhìn thấy gương mặt đó của hắn liền có xúc động muốn xông lên dùng hai tay điên cuồng vịn vẹo để hắn trở nên hài hòa hơn!

Tóm lại, đây là một người mà toàn thân từ trên xuống dưới đều lộ ra một loại biến hóa quỷ dị, giống như mỗi một sợi lông trên người hắn đều đang biểu đạt những tâm tình khác nhau mọi lúc mọi nơi vậy, vô cùng cổ quái!

Cho dù như vậy, Tần Thộ cũng không thể không nói một câu, hắn rất đẹp trai. Chỉ có điều vẻ đẹp trai của hắn hơi kỳ dị, không đẹp kiểu thân nhiên, chính khí như Diêu Bá Phù.

Câu Vân nghe được lời này của Diêu Bá Phù, cười đến xán lạn vô cùng, nói:

-Được thôi, không đánh nữa.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Tình tiết biến hóa cũng nhanh quá rồi đó, nhanh đến mức khiến rất nhiều người muốn chửi một tiếng: "Mẹ!"

Bọn họ từ xa chạy tới đây chiếm chỗ, bị một con khỉ đánh cho tơi tả còn chưa tính, giờ đợi hết nửa ngày thì lại không đánh nữa! Thế này là thế nào? Chơi bọn họ hay sao?

Đáng tiếc, tuy trong lòng bất mãn nhưng không ai dám nói hoặc biểu hiện ra ngoài. Bởi vì người trước mặt này không phải Diêu Bá Phù có tấm lòng rộng lớn, cũng không phải Tiểu Long Vương của Nam Hải thích ra vẻ nhưng năng lực có hạn, mà là một kẻ điên tin h tình bất bình thường trong truyền thuyết!

Không ai dám chửi "mẹ" với một tên điên có vũ lực khủng bố cả,

vì không ai biết ngay sau đó hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Tần Thọ cũng hơi mờ mịt, lăm bằm trong lòng: "Mẹ nó! Đầu tên này suy nghĩ kiểu gì vậy? Nói không đánh là không đánh nữa luôn sao?"

Tôn Ngộ Không không hé răng.

Diêu Bá Phù thở phào một hơi:

-Nhu vậy là tốt nhất.

Câu Vân gật đầu theo, nói:

-Ừ ừ ừ, đúng là rất tốt. Người đi đi, ta giết những người này rồi tìm người, chúng ta kẻ vai nói chuyện.

Lời này vừa thốt ra, xung quanh liền bùng nổ!

Vô số đôi mắt hoảng sợ nhìn về phía bầu trời, trong lòng vô cùng ai oán. Bọn họ đã trêu ai chọc ai chứ? Xem trò vui thôi cũng phải bị giết sao?

Có người đã bắt đầu chạy trốn rồi, có người thì lui về phía có gia tộc Ngu Thị, hi vọng Ngu Thị che chở bọn họ, còn có người không tin Câu Vân sẽ thật sự bất chấp tất cả mà làm ra điều sai trái, đại khai sát giới.

Còn có một bộ phận người nhìn về phía Diêu Bá Phù. Bọn họ gặp khó khăn, hậu nhân của Thuấn Đế sẽ che chở cho bọn họ không phải chịu tổn hại.

Nhưng bất kể bọn họ nghĩ thế nào, bất kể đã làm gì, trong lòng họ đều rất sợ hãi. Vì người nói ra những lời này chính là thiếu tổ Ngộ Việt - Câu Vân!

Thiếu tổ Ngô Việt, đây là danh hiệu Câu Vân tự phong cho chính mình.

Ý tứ chính là tổ tông trẻ nhất của hai đất Ngô, Việt!

Danh xưng này có hơi bá đạo, trực tiếp đòi làm tổ tông của hai khu vực lớn, hai gia tộc lớn Ngô và Việt! Đây đã là dùng gót chân đạp nát tro cốt của lão tổ tông Ngô gia và Việt gia rồi!

Chương 495: Kẻ điên Câu Vân? (2)

Chương 495. Kẻ điên Câu Vân? (2)

Nhưng kỳ dị hơn nữa là hai nhà Ngô và Việt lại cứ thế chấp nhận hành vi này!

Phải biết rằng, hai nhà Ngô Việt là hai gia tộc lớn của nơi ấy, lịch sử lâu đời, trong gia tộc cũng có mấy vị Thiên Tiên, nghe nói còn từng có Kim Tiên, chỉ là không biết có còn sống hay không thôi. Nhưng bất kể là thế nào, Câu Vân chẳng qua là một Địa Tiên, cho dù thiên tư trác tuyệt được hai nhà coi trọng thì cũng không thể để hắn lấy một cái tên khi sư diệt tổ như vậy.

Vì thế, rất nhiều người đều phỏng đoán, e rằng cách mà Câu Vân vào làm chủ hai nhà Ngô Việt là có máu!

Nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì cũng có nhiều cách nói khác nhau. Có người nói sau lưng Câu Vân có một đại năng vô cùng lợi hại làm chỗ dựa cho hắn; còn có người nói trong tay Câu Vân nằ

m giữ pháp bảo cường đại, có thể khiến hai nhà khiếp sợ!

Tuy nhiên, nói thế nào thì suy xét đến cùng Câu Vân này cũng không phải kẻ tốt lành gì!

Một người có thể dựa vào thực lực của một mình mình mà trấn áp hai đại gia tộc nói ra những lời này, ai dám không coi là thật?

Phải biết tuy Ngu Thị đã đạt tới thời kỳ huy hoàng vào đời Thuần Đế, nhưng đã qua nhiều năm như vậy rồi, nhà Ngu Thị đã sớm bắt đầu điêu tàn, nếu không thì cũng không đến mức không lấy một miếng bánh ngọt nào trong cuộc đại chiến phong thần, trốn mãi trong núi mà sống cuộc sống bình thường của mình như vậy.

Thậm chí có người từng nói, thực lực của họ Ngu Thị chẳng qua là mạnh hơn hai nhà Ngô Việt một chút thôi, chỉ có điều gốc rễ sâu dày hơn, e rằng trong tộc có linh bảo tiên thiên trấn giữ. Hơn nữa, ngày nay Thiên Đình vẫn luôn vô cùng tôn kính Thuần Đế. Như vậy, thực lực của bản thân cộng thêm sự chiếu cố của bề trên, khiến Ngu Thị thoát ra ngoài, không ai dám có ý đồ gì với bọn họ.

Nhưng hiện này, Thiên Đình đóng cửa, cái gọi là gốc rễ của Ngu Thị lại chưa từng được lấy ra.

Mà Câu Vân là một đường xông tới đây, nếu hai bên đối đầu, trong lòng mọi người lo lắng cũng là điều khó tránh khỏi.

Diêu Bá Phù nghe vậy, thở dài một hơi, nói:

-Câu Vân huynh, người biết ta sẽ không để người giết người mà, người lại vẫn muốn giết người như vậy. Xem ra trận chiến này là không thể tránh được rồi.

Câu Vân cười ha ha, trường thương đen kịt trong tay vung lên giữ a không trung!

Sắc mặt Diêu Bá Phù thay đổi, bước lên phía trước một bước, đưa tay phải ra, nắm chặt giữa không trung!

Những người đứng xem còn chưa hiểu hai người đang làm gì, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang cực lớn, bầu trời đột nhiên nổ tung!

Khi khói trắng tan đi, mọi người mới nhìn thấy một làn sóng công kích đánh vào đối thủ đang gắt gao hạn chế trong một phạm vi nhỏ hẹp, như vậy mới không ảnh hưởng đến bất kỳ ai khác.

Diêu Bá Phù vừa định nói gì đó thì Câu Vân lại cười ha hả với hắn rồi nói:

-Người xem, không ngăn được đúng không?

Diêu Bá Phù cả kinh trong lòng, chỉ nghe dưới chân hơn mười người bình thường đột nhiên kêu lên thảm thiết, thất khiếu chảy máu mà ngã xuống đất!

Không cần đi xuống, chỉ dùng thần thức quét qua, Diêu Bá Phù đã biết những người đó không còn cứu được nữa rồi!

Linh hồn vỡ nát, chỉ còn lại một chút chân linh...

Mà trong tình cảnh không có sự che chở của linh hồn, chân linh người bình thường sẽ tiêu tán giữa thiên địa khi có gió thổi. Cho dù là sứ giả câu hồn của Diêm Vương cũng không thể làm gì với kẻ u chết như thế này...

Diêu Bá Phù thật sự giận dữ, trừng mắt căm tức nói:

-Câu Vân! Nếu ngươi muốn đánh thật thì ta phụng bồi!

Câu Vân tuyệt không sợ, nở một nụ cười ngây thơ vô hại nói:

-Được thôi, vậy đánh đi. Nhiều thế này, có thể giết chơi chơi, thú

vị biết bao chứ.

Diêu Bá Phù cả giận nói:

-Chuyện giữa ta và ngươi, hà tất phải làm hại người vô tội?

Câu Vân không cho là đúng, nói:

-Ở đâu ra người vô tội? Bản thiếu tổ là người mà dám kiến bọn họ có thể đứng xem được sao? Nếu đã muốn xem chúng ta tranh đấu, mua một vé vào cửa, không quá đáng chứ? Xem trò vui thì phải trả giá. Diêu Bá Phù, nếu ta giết bọn họ thì ngươi có thể cứu được bao nhiêu người?

Sắc mặt Diêu Bá Phù vô cùng khó coi. Hắn hiểu rất rõ, nếu quyết đấu công bằng, tất cả đều dễ nói.

Nhưng nếu Câu Vân quyết tâm muốn giết những người bình thường không hề có sức chống cự đó, hắn căn bản sẽ không cứu được mấy người!

Thấy gương mặt không rõ cảm xúc của Diêu Bá Phù, Câu Vân cười hà hà nói:

-Diêu Bá Phù, nếu ngươi đánh thì ta phụng bồi. Nếu ngươi không đánh, còn không muốn để ta đã cơn nghiện thì ta cũng hết cách rồi.

Diêu Bá Phù nói:

-Ngươi muốn thế nào?

Câu Vân mỉm cười:

-Ai cũng nói Thuấn Đế chôn trên Cửu Nghi Sơn, nhưng đã nhiều năm vậy rồi chỉ thấy các người tế bái một bức tượng thần rách nát

t, lại không thấy các người tế bái mộ thật. Ta rất kính ngưỡng Thuấn Đế, muốn đi bái mộ thật, thế nào? Bái Thuấn Đế không thể nào để dính quá nhiều máu, ta sẽ tạm thời không giết người nữa. Sao?

Lông mày Diêu Bá Phù gần như đã nhú lại thành một chữ xuyên (川)!

Tần Thọ cũng nhú mày. Hắn nhớ lão già lừa đảo đã từng nói, người có Huyết Trúc trong tay không chỉ có bọn họ.

Câu Vân có, Ngao Tuế cũng có.

Nhưng Câu Vân có Huyết Trúc mà vẫn còn muốn tìm Diêu Bá Phù đi bái mộ thật, e rằng trong chuyện này còn có điều gì đó.

Diêu Bá Phù thở dài một hơi, nói:

-Câu Vân, nơi này là Cửu Nghi Sơn, thượng nguồn Tương Giang. Người lấy mạng của dân chúng ở Linh Lăng cổ thành ra uy hiếp ta, người không sợ sẽ không bao giờ thoát ra được nữa hay sao?

Nói tới đây, Diêu Bá Phù vẫn luôn bị áp chế đã chậm rãi ngẩng đầu lên, thay đổi dáng vẻ trách trời thương dân vừa rồi, ưỡn ngực ra, trong mắt cuộn lên ý chí chiến đấu vô tận, ngạo nghễ nói:

-Nếu người muốn đấu một trận công bằng, Diêu Bá Phù, ta lên Cửu Tiêu cùng người! Nếu người lợi dụng chúng sinh để uy hiếp thì đừng trách ta mở Tổ Hạp trăm yêu trừ ma!

Đồng thời, từ giữa Linh Lăng cổ thành phát ra tiếng thanh gỗ được nâng lên rồi đập xuống. Tiếng động không lớn, nhưng lại rơi vào trái tim tất cả mọi người.

Lúc này, trong đám người có kẻ kinh ngạc kêu lên:

-Tổ Hạp? Lẽ nào là cái tráp mà Thuấn Đế để lại cho Đại Vũ sao? Nghe nói bên trong có bí văn kinh thiên, công đức chí bảo, dưới bậc thánh nhân là không thể chống đỡ được!

-Gia gia, cái gì mà linh bảo tuyệt thế vậy? Có phải là Tiên Thiên Linh Bảo không? - Hải tử hỏi.

Lão nhân gật đầu rồi lắc đầu:

-Pháp bảo trên thế gian, từ trên xuống dưới, chẳng qua đều chỉ là ba loại pháp khí, pháp bảo, linh bảo thôi, pháp khí phân ra chín bậc, không như tiên. Sau khi pháp bảo nhập tiên, phân tiên hậu, Hậu Thiên Pháp Bảo do tiên thần lấy linh khí trời đất mà luyện chế thành, công năng vô hạn. Có điều, vì chất liệu luyện chế pháp bảo có hạn, nên thành quả chung quy cũng có hạn.

Chương 496: Phù Sai Thương

Chương 496. Phù Sai Thương

Nhưng Tiên Thiên Pháp Bảo là dùng vật liệu thừa từ Tiên Thiên Linh Bảo mà luyện chế thành. Tuy có hai chữ tiên thiên, nhưng uy lực lại kém xa Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là mạnh hơn Hậu Thiên Pháp Bảo thôi.

Hậu Thiên Linh Bảo không phải là thứ tu sĩ bình thường có thể luyện chế được. Muốn luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo, kém nhất cũng phải đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên. Hơn nữa, thiên thời địa lợi nhân hòa, phụ trợ ít nhất một vật liệu cấp thiên thì mới có thể lu

uyện ra được. Một khi luyện thành, uy lực vượt xa pháp bảo, chỉ đứng sau Tiên Thiên Linh Bảo thôi.

Đây cũng là linh bảo mạnh nhất mà người đời có thể luyện chế được...

Tiên Thiên Linh Bảo cuối cùng.

Không chỉ sinh ra vào lúc thiên địa sơ khai, thậm chí còn có cái sinh ra trong hỗn độn khi thiên địa chưa khai. Mỗi loại đều có uy lực khai thiên lập địa, nếu là tay không, dưới bậc thánh nhân không có ai chống đỡ được. Trừ pháp khí, pháp bảo và linh bảo ra còn có Bí Bảo và Công Đức Chí Bảo nữa. Bí Bảo không thể nào nghiên cứu vào sâu được, vì lai lịch không rõ ràng, cho nên mọi người trực tiếp quy nó vào Tiên Thiên Linh Bảo. Công Đức Chí Bảo thì là linh bảo đến cùng với người mang công đức lớn được thăng cấp. Thuấn Đế dùng đức giáo hóa thiên hạ, công đức vô song, khi đạo đức thành đế, trên người ngài cũng có mấy thứ đồ thăng hoa lên theo mà trở thành linh bảo. Tổ Hạp chính là một trong số đó, nó vẫn luôn để trong từ đường tổ của Ngu Thị, nhận hương khói cúng phụng, đồng thời trấn áp khởi vận của một tộc.

Hài tử nghe cái hiểu cái không, gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, sau đó liền hỏi:

-Vậy gia gia nói xem ai trong số bọn họ... bỏ đi, gia gia, người cứ nói Câu Vân thắng đi. Dù sao thì người cổ vũ ai là người đó chết mà.

Lão nhân nhất thời đầy vẻ trách móc mà nhéo nhéo má hài tử, nó i:

-Người có phải là cháu ta không vậy? Không phải là do yêu quái nhà nào biến thành đấy chứ?

Hài tử:

-... -

Trên trời, theo sự chấn động của Tổ Hạp, Câu Vân không hề hấn gì.

Câu Vân vung cây trường thương trong tay, ngạo nghễ nói:

-Phù Sai Thương, từng nhuốm máu đế, Tiên Thiên Linh Bảo!

Lời này vừa thốt ra, tất cả đều ồ lên!

Không biết là lúc nào lão già lừa đảo đã đi tới bên cạnh Tần Thộ và Tôn Ngộ Không, kinh ngạc kêu lên:

-Phù Sai Thương? Hấn lại lấy được cả cái thứ này sao? Rốt cuộc là Ngộ gia đang làm cái quái gì vậy?

Tần Thộ buồn bực hỏi:

-Lợi hại lắm à?

Lão già lừa đảo cười khỏ đáp:

-Cái thứ này nên nói thế nào đây? Tóm lại, trước đây Ngộ gia là đế vương nhân gian, kiêu đế vương rất tài giỏi ấy! Kém Thịnh Đương bây giờ một chút, nhưng người phải biết là thời đại Phù Sai, đế vương như cá diếc qua sông. Đó là thời đại vô cùng máu tanh hỗn loạn, Phù Sai dùng cây thương này giết chết không biết bao nhiêu người, nghe nói còn từng nhuốm máu đế vương. Đế vương mà ta nói không phải đế vương nhân gian bình thường đâu, là máu đại đế trên Thiên Đình đó!

Tần Thộ vừa nghe cũng đã nhảy dựng lên, Tứ Ngự Đại Đế mạnh đến đâu thì Tần Thộ không biết, nhưng hấn biết một bàn tay của Như Lai đã trấn áp Tôn Ngộ Không suốt ba trăm năm!

Tần Thọ càng biết, trong Tây Du Ký, Như Lai từng nói không bằng được Ngọc Đế!

Nếu tính như vậy, cây thương có thể nhuộm máu Ngọc Đế, hắc n ghĩ tới thôi đã tê dại cả da đầu rồi.

Lão già lừa đảo nói tiếp:

-Phù Sai Thương khi trước chỉ là binh khí, không phải pháp bảo. Sau này chém giết mà thành pháp bảo. Người nói xem có mạnh hay không.

Tần Thọ chớp chớp miệng, hạ thấp giọng nói:

-Được rồi, ta biết hắc lợi hại, bây giờ người nói cho ta biết. Nếu n hư hai người bọn hắc đánh nhau, mất bao lâu để phân thắng thua?

Lão già lừa đảo ngây người, không hiểu ý của Tần Thọ, tuy nhiên sau khi suy nghĩ liền nói:

-Hai người kẻ tám lạng người nửa cân, trừ khi Diêu Bá Phù thật s ự mời được Tổ Hạp đến, nếu không thì, hai người đánh nhau ba n gày ba đêm cũng chưa chắc biết được thắng thua

Tần Thọ vỗ tay một cái rồi nói:

-Quá tuyệt vời! Đi!

Nói xong, Tần Thọ cất gọn ghế lớn, một tay kéo lão già lừa đảo m ột tay kéo con khỉ chạy đi.

Tôn Ngộ Không không hiểu rõ chuyện gì, lão già lừa đảo vừa ngắ ng đầu liếc mắt nhìn hướng chạy của thỏ, đột nhiên hiểu ra nói:

-Con thỏ à, vẫn là người xấu xa! Há há...

Trên trời Diêu Bá Phù và Câu Vân vẫn đang tiếp tục cãi nhau, sự chú ý của mọi người cũng đều đang hướng về hai người bọn họ, có thể mọi người đã phát hiện ra việc ba người đám con thỏ rời đi, nhưng cũng không có ai để ý.

Dù sao thì, nhân vật chính ngày hôm nay là Diêu Bá Phù và Câu Vân.

Đương nhiên có một người đã để ý đến, đó chính là Ngao Tuế bị đè ở dưới Kim Cô Bồng.

Kim Cô Bồng vừa được bỏ ra, cuối cùng hắn cũng bò được ra ngoài, ngồi trên mặt đất nhìn xung quanh, hai mắt mù mờ ngơ ngàng.

Hắn rất muốn khoe khoang cái gì đó lần nữa, nhưng mà Câu Vân và Diêu Bá Phù thậm chí còn lấy cả Tiên Thiên Linh Bảo ra, bây giờ hắn thật sự không còn vốn liếng gì để so đo.

Cuối cùng chỉ đành thở dài một tiếng, chán chường rời đi, chẳng qua là lúc đi, còn không quên chửi một câu:

-Con thỏ chết tiệt!

Con thỏ dắt theo lão già lừa đảo và Tôn Ngộ Không chạy thẳng vào trong Linh Lăng cổ thành, vào đến trong thành cũng không dừng lại, mà chạy thẳng đến giữa Cửu Nghi Sơn.

Lần trước đã từng đến qua, lại cộng thêm việc các cao thủ dưới Thiên Tiên đều không ở đây, ba người liền dễ dàng trà trộn vào trong núi.

Khi qua Tam Tây Cương, nghe thấy tiếng cười của Câu Vân vang lên từ phía sau, ngay sau đó Diêu Bá Phù liền nổi trận lôi đình, tiếp đó là một hồi đất rung núi chuyển, hiển nhiên là hai người vẫn đang đánh nhau.

Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn một cái, chớp chép miệng nói:

-Thật đáng tiếc, bỏ lỡ một trận đấu hay.

Tần Thọ lại không hề hấn gì nói:

-Đánh nhau hay gì thì đều là việc do những đứa trẻ hư gây ra, đi nhanh lên, đi sớm về sớm, tránh bị bắt lúc đang hành động. Đến lúc đấy, thì không phải là bỏ lỡ nữa, mà là trực tiếp tham gia rồi.

Ba người vượt qua một ngọn núi nhỏ, ước chừng không có ai nhìn thấy, đang định cười mây đáp gió, lại nghe thấy dưới núi có người hét lớn:

-Bay ở trên núi, các ngươi không muốn sống nữa sao?

Ba người đều ngạc nhiên, nơi này vậy mà lại có người?

Ba người cúi đầu nhìn xuống, trong lúc đó ở dưới núi có một tảng đá cực kỳ lớn giống như một ngọn núi nhỏ, tảng đá đó giống như một con rồng đang há to miệng, phía trên tảng đá không biết bị người nào chất đống lên một ít đá lớn, phía trước tảng đá là một hồ nước nhỏ, mà ở giữa chỗ này lại có một ngôi nhà tranh nhỏ, phía trước căn nhà tranh có một lão nhân đang đứng, tức giận nhìn bọn họ.

Chương 497: Có thể làm tổ tông của ngươi

Chương 497. Có thể làm tổ tông của người

Lão già lừa đảo xoa xoa mắt nói:

-Lần trước đến, các người có nhìn thấy nơi này không?

Tần Thọ lắc đầu trả lời:

-Lúc đó đi theo đoàn người, không để ý.

Tôn Ngộ Không nói:

-Chưa từng đến.

Lão già lừa đảo suy nghĩ cẩn thận rồi nói:

-Lần trước, mặc dù nơi này đã mở rồi, tuy nhiên nghĩ kỹ thì, lúc đó mọi người thật ra đều bị lừa. Lúc ấy có Ngu Thị sắp xếp vô số nam nữ tạo nên bức tường người, khí thế oai nghiêm độc diễn cảm bài thơ cổ, cúng tế Thuần Đế. Chúng ta đã bước đi trên hành lang do người tạo thành ấy, trên đường lên núi, sự chú ý đều bị thu hút, lại thêm việc người đuổi người, căn bản là không chú ý đến cảnh tượng xung quanh.

-Hơn nữa, nếu ta đoán không sai, lúc ấy hình như là Ngu Thị đã mở ra trận pháp, khiến cho chúng ta cũng không nhìn rõ tình hình xung quanh.

-Nếu không thì, dựa vào trí nhớ của ta, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại cảm giác đi đến đâu cũng đều có chút xa lạ này.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Người nói có lý, có điều lão nhân này thì thế nào?

Lão già lừa đảo nói:

-Chịu thôi, chúng ta đi việc chúng ta, quan tâm hấn làm gì?

Tôn Ngộ Không nói:

-Giáng một gậy đánh chết tươi?

Tần Thọ trợn mắt, trực tiếp nhảy xuống nói:

-Làm người nên quang minh chính đại một chút? Xuống xem thế nào rồi nói tiếp.

Nghe những lời này, lão già lừa đảo chửi mắng:

-Người nói quang minh chính đại không biết ngượng sao? Giống như khi người nghĩ đến việc thừa dịp chạy loạn để vào ăn trộm đồ vậy...

Tần Thọ không thèm để ý đến hấn, xuống núi, chào hỏi với lão nh ân, rất tự nhiên đặt mông ngồi trên bàn gỗ ở trong sân vườn của lão nh ân, ôm bình trà uống một ngụm, sau đó chớp chớp miệng nói:

-Không có trà...

Lão nh ân tỏ vẻ sững sờ, hiển nhiên là chưa từng thấy con thỏ nào tự nhiên, không biết xấu hổ như này.

Tuy nhiên tính khí lão nh ân rất tốt, cười ha ha nói:

-Ở núi sâu rừng hoang, lấy đâu ra trà gì chứ. Bình thường lão già cỏ hủ này đều cho hai cái lá cây vào ngâm để không bị khô họng. Ba vị tiên trưởng đây đến từ đâu, đi đến nơi nào vậy?

Lập tức lão già lừa đảo ngẩng đầu lên, nói về tiên trời:

-Bản đạo đến từ trên Thiên Đình...

Bốp!

Một tảng đá đập vào đầu của lão già lừa đảo, lão già lừa đảo trợn trừng mắt nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ vỗ vỗ cục đất nói:

-Nói lung tung cái gì vậy? Người ta là một lão nhân bình thường, người cũng muốn lừa gạt, người có thể lừa được cái gì chứ? Người không thể thay đổi tính tình sao?

Lão già lừa đảo tức đến nổi miệng méo mó lại.

Dứt khoát không chịu nói nữa, cầm lấy bình trà rồi ngửa đầu, kết quả là trong bình trà chẳng có gì! Tức giận đến nỗi hắt liếc ngang mắt Tần Thọ, dường như muốn nói: "Mẹ kiếp người là cái chậu nước!"

Tôn Ngộ Không nhìn nhìn Tần Thọ, nhìn nhìn lão già lừa đảo, rồi lại nhìn nhìn lão nhân, hắt phát hiện khí trên người lão nhân chính là người bình thường, nên cũng không để ý nữa.

Tần Thọ ngồi trên mặt bàn, khua tay nói:

-Chúng ta đến từ trời nam biển bắc, là những tu sĩ bình thường, lên trên núi cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là đi tìm Thuần Công Thạch, bái lạy một chút, xin lão nhân ấy truyền lại cho chút bản lĩnh. Huynh đệ, xưng hô với người như nào?

Huynh đệ?

Lão già lại ngẩn người một lúc, vẻ mặt kỳ lạ nhìn con thỏ béo ú Tần Thọ này, dường như muốn nói, một con thỏ nhỏ nhà người gọi một lão già gần đất xa trời như ta là huynh đệ? Người cảm thấy bản thân mình cũng sắp vào quan tài rồi sao?

Tần Thọ cũng đã nhận ra, cười ha ha nói:

-Đừng nhìn ta như vậy, thật ra muốn nói đến chuyện tuổi tác, có lẽ ta có thể làm tổ tông của ngươi.

Lão già lừa đảo khá hài lòng gật gật đầu nói:

-Đúng đúng đúng... Bàn Cổ khai thiên lập địa có ta chứng kiến, ngoài Tử Tiêu Cung là nơi ta an giấc ngàn thu...

Bốp!

Lại là một tảng đá đập thẳng vào đầu của lão già lừa đảo.

Lão già lừa đảo vô cùng tức giận nhìn chăm chăm con thỏ quát:

-Ngươi đã xong chưa?

Tần Thọ nói thẳng:

-Ngươi muốn khoác lác chém gió trâu bò thì ngoài kia có con bò, ngươi cứ từ từ mà thôi. Đừng ở đây nói bậy bạ!

Lão già lừa đảo vừa nghiêng đầu, quả nhiên, ở dưới một cây lớn bên ngoài kia, lại thật sự có một con bò! Còn quá đáng hơn là, con bò đấy lại còn liếc mắt đưa tình cười với hắn, thậm chí giơ chân sau lên, có ý muốn quyến rũ hắn!

Lão già lừa đảo vội vã cúi đầu nhìn xuống dưới chân, bắt đầu đếm kiến.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Huynh đệ, mặc dù lão già này khi nói chuyện thích ba hoa, nhưng thời gian sống trên đời hiển nhiên cũng không hề ngắn, ta đoán í

t nhất cũng phải hơn nghìn năm.

Lão già lừa đảo giận dữ nói:

-Con thờ, ý của ngươi là gieo vạ mất nghìn năm sao?

Tần Thọ giơ hai tay ra nói:

-Ta không nói như vậy!

Lão già lừa đảo hoàn toàn câm nín...

Tần Thọ tiếp tục nói với lão nhân:

-Ngươi nhìn xem, người này cũng bị già lắm lắm rồi, tự mình chứ
i mình.

Về mặt lão già lừa đảo đầy oán hận.

Tần Thọ chỉ vào con khi rồi nói:

-Trong số ba người chúng ta, con khi là trẻ nhất, chắc cũng phải hơn
on bốn trăm tuổi rồi. Cho nên, chúng ta gọi ngươi một tiếng huynh
h đệ, ngươi cũng không thiệt thòi!

Lão nhân cực kì vui mừng, sau đó kéo ra một chiếc ghế gỗ nhỏ, c
ũng ngồi xuống rồi nói:

-Ừm, đúng thật là không thiệt thòi. Lão già cổ hủ này xin tự giới t
hiệu mình một chút, ta tên là Hoa Trọng Nghiêu, sống ở chính ch
ổ này. Ba vị lên núi muốn tìm Thuấn Công Thạch? Phải biết rằng,
muốn tìm Thuấn Công Thạch thì cần có Tương Phi Trúc dẫn đườ
ng mới được.

Tần Thọ vừa chìa tay ta, lão già lừa đảo liền hừ một tiếng, kiêu ng
ạo quay đầu qua, không thèm để ý đến hắn.

Tần Thộ xoay một vòng đi theo, ngẩng đầu nhìn lão già lừa đảo, tiếp tục chìa tay ra.

Lão già lừa đảo lại quay đầu, giống như một tiểu cô nương đang tức giận.

Tần Thộ lại đi theo, vừa nhếch miệng, vừa nhe răng, còn cười nói:

-Đừng hẹp hòi như vậy, lại đây, cười một cái cho ông đây xem.

Lão già lừa đảo thẳng thừng nói một câu:

-Cút!

Tần Thộ nghiêng đầu nói:

-Ngươi chắc chắn không lấy ra?

Lão già lừa đảo gật đầu một cách kiên định.

Tần Thộ thở dài nói:

-Con khỉ, giao cho ngươi đấy!

Tôn Ngộ Không vác theo Kim Cô Bổng đi đến, lão già lừa đảo quỳết đoán lôi ra một đoạn trúc kèm theo ngọc bích, trên đoạn trúc còn có vết nước mắt màu máu, sau đó lập tức vứt thẳng sang cho Tần Thộ.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Con khỉ, ta bảo ngươi đi nói chuyện, ngươi lại lấy cây gậy đó ra để làm gì? Đến đây đến đây, mọi người đều là huynh đệ tốt, ngồi xuống nói chuyện. Lão già lừa... khụ khụ, Thái Hư chân nhân à,

qua đây ngồi, đừng tức giận nữa, ha ha...

Chương 498: Có thể làm tổ tông của ngươi (2)

Chương 498. Có thể làm tổ tông của ngươi (2)

Bây giờ lão già lừa đảo thậm chí chẳng còn hứng thú nhìn hắc nữ a, mà lại liếc mắt nhìn Hoa Trọng Nghiêu, hắc luôn cảm thấy lão nhân này khá quen, nhưng không sao nhớ ra được đã từng gặp ở đâu.

Hoa Trọng Nghiêu liếc mắt nhìn Tương Phi Trúc trong tay con thỏ, lắc đầu nói:

-Đồ giả.

-Không thể nào!

Tần Thộ vẫn còn chưa nói gì thì lão già lừa đảo đã nhảy dựng lên.

Tần Thộ cũng gật đầu theo rồi nói:

-Huynh đệ, chuyện này là không thể. Ngươi muốn nói đây là đồ ăn trộm, thì ta tin; ngươi muốn nói đây là đồ giả, ta không tin! Lão già này không có bản lĩnh gì khác, bản lĩnh lừa gạt người còn tầm tàm, xem như là một nửa tổ tông. Hắc lừa người không có gì lạ, mà bị thứ gì đó lừa gạt thì ta không tin.

Lão già lừa đảo nghe vậy, liếc ngang mắt Tần Thộ, hắc cũng khôn

g biết lời nói của con thỏ đáng chết này là đang khen ngợi hấn ha y là đang chửi hấn.

Hoa Trọng Nghiêu cười ha ha nói:

-Ta nói đồ giả, chính là đồ giả. Huyết Trúc thật sự, hoàn toàn không có hình dáng như vậy.

Lão già lừa đảo không tin nói:

-Không phải như này, thì như nào?

Hoa Trọng Nghiêu mỉm cười nâng bình trà lên tự rót cho mình một cốc nước, lập tức lão già lừa đảo liền nhún thẳng lông mày, ban này lúc hấn cầm bình trà, trong bình không hề có nước, sao bây giờ lại có rồi?

Tần Thọ cũng nhíu mày, rõ ràng là thứ hấn uống từ trong bình là nước, tại sao vào tay của lão nhân rót ra lại là trà?

Tần Thọ, lão già lừa đảo, Tôn Ngộ Không ba người theo bản năng liếc mắt nhìn nhau, liền biết, lão nhân này không phải người bình thường!

Không phải người bình thường, vậy là người như thế nào?

Tu sĩ? Tiên nhân? Yêu ma quỷ quái?

Không cần biết là gì, dựa vào mắt nhìn của ba người lẽ ra phải nhìn ra rõ ràng môn một mới đúng!

Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không cũng không phải thứ bỏ đi!

Nhưng mà kể cả là Tôn Ngộ Không cũng không nhìn ra bất kỳ manh mối gì!

Lão già lừa đảo trước nay đều luôn có con mắt tinh tường biết nhìn người, lừa gạt khắp nơi cũng khế lắt đầu, tỏ vẻ nhìn không ra, nhìn không thấu.

Người mà cả ba người nhìn không thấu, vậy thì có hơi đáng sợ rồi!

Bỗng nhiên Tàn Thọ vỗ vào trán một cái, mồ hôi lạnh từ trên đầu chảy xuống!

Hoa Trọng Nghiêu? Hoa Trọng Nghiêu?

Mẹ kiếp!

Đọc ngược lại không phải chính là Diêu Trọng Hoa sao? ! Mẹ nó, tên này chính là Thuấn Đế!

Lão già lừa đảo cũng tỉnh táo trở lại, tuy nhiên lão già lừa đảo này không hổ danh là kẻ lừa đảo đã bôn ba nhiều năm, đối mặt với Thuấn Đế, hắn vẫn ngồi yên ở đó không động đậy chút nào! Cũng không biết là sợ đến mức không dám động đậy nữa, hay là thật sự ớn.

Nhưng Tôn Ngộ Không, không sợ trời không sợ đất, còn dám đánh cả trời, nói gì đến một vị Đại Đế?

Hơn nữa thời gian sống trên đời của con khỉ còn ngắn, mặc dù nói là bốn trăm năm, nhưng mà bốn trăm năm này không phải là đều tu luyện ở trên núi, mà là bị đày bên dưới tảng đá, không thấy ánh mặt trời, cho nên nói về hiểu biết thì còn lâu mới bằng con thỏ.

Cái gọi là người không biết nên không sợ, vì thế con khỉ không có một chút phản ứng nào cả, nếu mà nói có, chính là có chút tò mò mà thôi.

Nhưng mà cả người con thỏ thì lại đổ mồ hôi lạnh, đặc biệt là nhớ đến những lời hắc nói với lão nhân lúc trước, hắc còn hét to muốn làm tổ tông người ta...

Tần Thọ lau lau mồ hôi trên trán, nhìn nhìn khuôn mặt Hoa Trọng Nghiêu cười mà như không cười kia, hắc biết lão nhân này không tức giận.

Tần Thọ vội ho một tiếng nói:

-Ồm, lão...

Tần Thọ lúng túng, đột nhiên hắc không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào.

Gọi lão huynh? Cái này không đúng, lúc trước hắc còn gọi người ta là huynh đệ rồi.

Gọi lão đệ? Đoán chừng khi ra khỏi cửa núi, chắc sẽ bị con cháu của Ngu Thị đánh chết.

Gọi lão tiên bối? Vậy không phải là đã tự chỉ ra, bản thân mình đã biết thân phận của đối phương rồi sao? Nhớ đâu người ta đang chơi trò mèo vờn chuột, sau khi bị bại lộ thân phận thì tâm trạng liền không vui, tất cho hắc một cái tát, đoán chừng hắc phải chịu đựng cái tát này rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng con thỏ này vẫn phát huy tinh thần lưu manh, cổ cứng thẳng lại, nói trong lòng: "Mẹ nó muốn làm gì thì làm đi, thỏ gia ta sẽ gọi như này!"

Thế là Tần Thọ liền nói:

-Huynh đệ...

Lời này vừa nói ra, Tôn Ngộ Không đang nhét Kim Cô Bổng vào

trong lỗ tai, suýt chút nữa thì dùng lực quá đà, đâm Kim Cô Bồng vào trong não...

Lão già lừa đảo thì lại ngã nhào một cái té xuống đất, hoang mang bò lên nói:

-Khụ khụ, người vừa mới nói cái gì?

Nghe thấy lời này, Tần Thộ lại càng có chút muốn cảm ơn lão già lừa đảo này.

Lão già lừa đảo tai thính mắt tinh, chạy nhanh không ai sánh bằng, lão già này không thể nào không nghe rõ Tần Thộ vừa mới nói gì. Bây giờ cố tình giả ngu, làm ra vẻ giống như Tần Thộ đang nói chuyện với hắn, vậy mới là bảo vệ Tần Thộ.

Tuy nhiên tính nết xấu này của Tần Thộ, đã nghĩ thông suốt là đã nghĩ thông suốt, không ai kéo trở lại được.

Tần Thộ suy nghĩ rất rõ ràng, nếu câu đầu tiên mà đối phương không đánh chết hắn, vậy thì hắn sẽ tiếp tục gọi như vậy. Sau này ai khoe khoang ra vẻ với hắn, hắn sẽ trực tiếp nói huynh đệ ta là Thuấn Đế!

Sau này sẽ có chỗ dựa vững chắc rồi.

Nếu Thuấn Đế không đồng ý, thì hắn nhận sai là được.

Thuấn Đế không phải đức dục thiên hạ sao? Hắn không tin một người đại ân đại đức, sẽ gây khó dễ với một con thỏ như hắn.

Nghĩ đến đây, Tần Thộ lại không kìm được mà run lập cập, đức? Đại đức?

Tần Thộ vô thức nghĩ đến vị sư phụ cả ngày lấy Đức phục người kia, nếu như Thuấn Đế cũng là kiểu đức hạnh thiên hạ lấy đức thu

phục người như này, Tần Thộ đột nhiên cảm thấy bản thân mình lúc nào cũng có thể bị đập chết...

Tuy nhiên Tần Thộ vẫn mạnh miệng nói:

-Ta nói chuyện với huynh đệ của ta, không nói với người.

Sau đó Tần Thộ không cho lão già lừa đảo cơ hội phá đám, trực tiếp hỏi Hoa Trọng Nghiêu:

-Huynh đệ, người nói cái này là giả, vậy đồ thật thì như nào?

Hoa Trọng Nghiêu vờ vờ chòm râu, cười nói:

-Các người chờ một lát.

Nói xong, Hoa Trọng Nghiêu đi vào nhà gỗ.

Hắn vừa đi vào, lão già lừa đảo túm chặt ngực của Tần Thộ, kết quả là lông quá dày, không túm được.

Lão già lừa đảo không thể không tóm lấy tai của Tần Thộ, nói từng chữ một:

-Con thỏ đáng chết, người có biết hắn ta là ai không?

Tần Thộ gật đầu.

Lão già lừa đảo tiếp tục nói:

-Người biết, vẫn còn xưng hô vậy bậy? Người gọi hắn là huynh đệ? Vậy không phải người là tổ tông của Diêu Bá Phù rồi sao? Người có tin người bước ra khỏi cửa này, Diêu Bá Phù sẽ tìm người liều mạng không?

Chương 499: Đây là Tương Phi Trúc?

Chương 499. Đây là Tương Phi Trúc?

Tần Thọ lại không đồng ý trả lời:

-Vậy phải làm thế nào? Lúc trước gọi cũng gọi rồi, không lẽ giữa chừng lại không chịu nhận? Dù sao thì làm cũng đã làm rồi, những chuyện khác về sau rồi nói đi. Ừm, cũng có thể người nào tự nhận người ấy không dính líu với nhau. Đương nhiên, hắc muốn tìm ta liều mạng, ta sẽ làm tổ tông của hắc! Ta không tin, hắc vẫn dám khi sư diệt tổ!

Lão già lừa đảo nghe thấy lời này, trong chốc lát cũng đành câm nín, theo những gì hắc biết về Diêu Bá Phù thì đó là một người vô cùng có hiểu.

Nếu Thuần Đế thừa nhận con thỏ, vậy thì Diêu Bá Phù có thể thật sự phải gọi hắc một tiếng tổ tông, nghĩ đến đây, lão già lừa đảo lại thấy có chút phấn chấn, niềm vui nho nhỏ, còn có chút kích động nóng lòng muốn đi ra gặp Diêu Bá Phù.

Tới lúc đó, kết quả tốt nhất chính là hắc là bạn của tổ tông của Diêu Bá Phù; xấu nhất là, hắc sẽ đứng nhìn Diêu Bá Phù đánh cho con thỏ một trận no đòn.

Có vẻ như bất kể kết quả như thế nào, hắc đều không thiệt thòi.

Trong lúc lão già lừa đảo đang đắc ý tính toán tương lai, cửa nhà mở ra, Hoa Trọng Nghiêu cầm trong tay một cây gậy bằng trúc m

àu đen sì đi ra ngoài, đặt lên trên bàn rồi nói:

-Đây mới là Tương Phi Trúc.

Nhìn Tương Phi Trúc màu đen sì, lại còn bốc khói, Tần Thộ ngần ngại không dám chìa tay sờ vào, mà dùng Huyết Trúc của lão già lừa đảo chọc chọc mấy cái, kết quả là Tương Phi Trúc rơi ra không ít bụi đen.

Tần Thộ không kìm được mà hỏi:

-Huynh đệ, có phải là bình thường người dùng thứ này để nhóm lửa không?

Hoa Trọng Nghiêu hỏi ngược lại:

-Sao người biết?

Tần Thộ lập tức câm nín.

Sao hắn biết? Bụi đen ở trên gậy trúc này rõ ràng chính là nhọ nòi! Trên thân vẫn còn đang bốc khói nữa, chứng minh đây chỉ vừa mới lấy ra từ trong hầm lò!

Tần Thộ bắt đầu nghi ngờ lão nhân này rốt cuộc có phải là Thuần Đế Diêu Trọng Hoa không!

Theo lý mà nói, Tương Phi Trúc là do nhị phi Tiêu Tương nhớ chồng nên ngày đêm gào khóc, cuối cùng khóc khô cả nước mắt, bắt đầu khóc ra máu, máu nhỏ lên cây trúc tạo ra Tương Phi Trúc! Trong cây gậy trúc này chứa đựng những nhớ mong của nhị phi Tiêu Tương dành cho Thuần Đế, đó là một mối tình si!

Nếu Hoa Trọng Nghiêu thật sự là Diêu Trọng Hoa, vậy thì không thể nào không cảm động với tình cảm này, sao lại có thể dùng làm gậy nhóm lửa chứ?

Tần Thộ nghi ngờ nhìn Hoa Trọng Nghiêu, sau đó nhìn nhìn lão già lừa đảo, lão già lừa đảo cũng đang trong trạng thái mơ hồ, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng.

Tôn Ngộ Không đột nhiên hỏi:

-Huynh đệ, người có quan hệ gì với Thuấn Đế?

Tần Thộ nghe xong, vỗ trán một cái, tự nói mình ngu! Quanh co vòng vòng để làm cái gì?

Lão nhân ở ngay trước mặt, hỏi một câu đi thẳng vào vấn đề, không phải là có tác dụng hơn cả việc mình suy nghĩ đến đau đầu, lại còn có thể giải quyết vấn đề sao?

Con khi không hổ danh là Linh Minh Thạch Hầu, suy nghĩ đi thẳng vào vấn đề, không lươn lẹo, không quanh co, đi thẳng một mạch. Mặc dù hậu quả thì dễ bị đánh chết, nhưng ít nhất thì trước khi bị đánh chết cũng là quý đã rõ chuyện.

Hoa Trọng Nghiêu cười ha ha nói:

-Không có quan hệ gì.

Lời này vừa nói ra, Tần Thộ, lão già lừa đảo, Tôn Ngộ Không đều gật gật đầu, bọn họ đều tin.

Không dựa vào cái gì khác, chỉ dựa vào việc lão nhân này dùng Thương Phi Trúc để làm gậy nhóm lửa, bọn họ đều tin.

Tần Thộ cầm lấy cây gậy nhóm lửa, nhìn kỹ càng cẩn thận, nhỏ nước ra tay, cọ rửa đi bụi đen ở trên cây gậy nhóm lửa, lộ ra hình dáng vốn có của cây trúc.

Cây trúc này không giống với Huyết Trúc mà lão già lừa đảo lôi r

a, Huyết Trúc của lão già lừa đảo sáng long lanh óng ánh, bên trong Huyết Trúc thì giống như bảo thạch, cực kỳ đẹp! Giống y như hàng thủ công mỹ nghệ.

Nhưng mà Tương Phi Trúc mà Hoa Trọng Nghiêu đưa cho bọn họ, nó thật sự là một cái gậy nhóm lửa, đơn đơn giản giản, không khác gì so với cây trúc ngoài kia. Trên thân có một ít vết đỏ li ti, nhưng không nhiều... Tần Thộ nhìn sao cũng thấy, Tương Phi Trúc ở trong tay hắn giống như cây trúc bị bệnh, chứ không phải Tương Phi Trúc có thể tìm tới Thuần Công Thạch trong truyền thuyết.

Nếu như phải chọn một trong hai cây trúc này, thì Tần Thộ chắc chắn sẽ chọn Huyết Trúc của lão già lừa đảo.

Nhưng không biết vì sao, Tần Thộ nhìn dáng vẻ của Hoa Trọng Nghiêu, trong lòng hắn liền tin đến chín phần, một phần còn lại thì giao cho số mệnh vậy.

Tần Thộ nói:

-Vậy, huynh đệ, cái này có thể tặng cho ta không?

Hoa Trọng Nghiêu khua khua tay nói:

-Một cái gậy nhóm lửa mà thôi, cầm đi đi.

Tần Thộ lập tức mừng rỡ, nói:

-Cảm ơn nhé.

Hoa Trọng Nghiêu cười cười.

Đột nhiên Tần Thộ hỏi:

-Huynh đệ, hỏi một câu nhé, người có biết Trọng Hoa Kinh ở đâu không? Nghe nói trên đó có công pháp Luyện Khí Hóa Thần, ta

muốn đi xem xem.

Lời này vừa nói ra, lão già lừa đảo liền muốn bóp chết con thỏ này.

Hắn càng ngày càng cảm thấy Hoa Trọng Nghiêu ở trước mặt này giống với Diêu Trọng Hoa, hắn thật sự cảm thấy người ở trước mặt này chính là Thuấn Đế.

Trực tiếp mở miệng hỏi Trọng Hoa Kinh của Thuấn Đế ở đâu, đoán chừng cũng chỉ có con thỏ này có thể mở mồm ra hỏi.

Tuy nhiên lão già lừa đảo không thể không thừa nhận, đây đúng thật là một cách đơn giản có hiệu quả nhất.

Hoa Trọng Nghiêu chỉ chỉ lên đỉnh núi nói:

-Nghe nói là ở chỗ Thuấn Công Thạch, dưới tảng đá có một tấm bia đá, tên là Thuấn Đế Bia. Nếu mà Trọng Hoa Kinh vẫn còn, có lẽ sẽ ở ngay phía trên đó.

Mắt Tần Thộ lập tức sáng rực, trái lại lão già lừa đảo cau mày, nhưng mà lại không nói gì cả.

Tôn Ngộ Không không quan tâm đến những thứ này, mà cực kỳ có hứng thú với con bò ở ngoài cửa, lúc này đã đi ra cửa, ngồi xổm ở trước mặt con bò, một khi một bò nói chuyện với nhau.

-Hiểu tiếng người không?

-Không hiểu.

-Đệt!

-Luu manh

-... -

-Huynh đệ, ta hỏi ngươi thêm một câu cuối cùng, Thuấn Công Thạc kia đi như thế nào? Gậy nhóm... khụ khụ, Tương Phi Trúc có thể dẫn chúng ta đi không? Dẫn đi như thế nào? Là nó tự bay, hay là biến thành một cô nàng xinh đẹp bế chúng ta lên núi? - Tàn Thọ phỏng đoán, dù sao thì cái gì cũng đều hỏi rồi, hỏi dứt khoát rõ ràng luôn một chút.

Nghe câu hỏi này xong Hoa Trọng Nghiêu liền vui vẻ, quay đầu lại chỉ vào ngọn núi lớn phía sau lưng rồi nói:

-Vượt qua ngọn núi lớn này, quan sát Tương Phi Trúc cẩn thận, nó sẽ nhắc nhở các ngươi.

Tàn Thọ còn muốn hỏi gì đó, vào đúng lúc này, bên ngoài núi truyền đến một tiếng thét cực kỳ kinh hãi:

-Có người vào núi rồi!

Chương 500: Đại Đạo Phù Văn Trận

Chương 500. Đại Đạo Phù Văn Trận

Sau đó liền nghe thấy một tiếng nổ vang, tiếp theo là một trận hỗn loạn, cuối cùng Tàn Thọ nghe thấy giọng nói của Diêu Bá Phù, giọng nói của hắn không còn vẻ bình tĩnh như thường ngày nữa mà tức giận hơn rất nhiều:

-Tổ địa của Ngu Thị, kẻ bước vào phải chết!

Giọng nói của Câu Vân vang lên:

-Diêu Bá Phù, một đấu một ta còn không sợ ngươi, chiều hướng p hát triển như bây giờ, ngươi còn có thể chống đỡ được sao?

Tiếp theo là một giọng nói ôn hòa công bằng vang lên:

-Các vị, xin hãy nghe bản vương nói...

Sau đó thì không nghe rõ nói gì nữa.

Nhưng mà chuyện đến đó, Tàn Thọ cũng đoán được tầm tạt rồi, đoán chừng Câu Vân sẽ kéo theo một đám người đến ép vua thoái vị, hơn nữa bọn họ có khả năng ép cung thoái vị, khiến Diêu Bá Phù không thể ngăn được bọn họ.

Một bên là tình thế bắt buộc, nếu như Diêu Bá Phù không thỏa hiệp, thì bây giờ có lẽ là một trận đại chiến, trận đại chiến Tiên Thiên Linh Bảo!

Nhưng mà, nếu Diêu Bá Phù không thả Tiên Thiên Linh Bảo ra, vậy thì chứng tỏ, bọn họ đã bàn xong xuôi, có khi chẳng mấy chốc sẽ vào trong núi.

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ vội vàng nói với Hoa Trọng Nghiêu:

-Huynh đệ, cảm ơn nhiều. Bên ngoài có một đám người đến cướp mồi làm ăn, chúng ta đi trước đây, khi nào về sẽ mời ngươi uống rượu!

Nói xong, Tàn Thọ gọi lão già lừa đảo và Tôn Ngô Không, ba người vội vàng chạy lên núi.

Khi đang chạy, giọng nói của Hoa Trọng Nghiêu từ xa truyền đến:

-Tuyệt đối đừng bay.

Mặc dù Tàn Thọ không rõ vì sao Hoa Trọng Nghiêu lại nói như vậy, nhưng hắn cảm thấy, Hoa Trọng Nghiêu không có lý do gì để làm hắn sao nhãng.

Trái lại là lão già lừa đảo có chút nghi ngờ nói:

-Vì sao không được bay?

Sau đó liền nghe thấy một tiếng hét thảm từ phía sau truyền đến!

Ba người quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy một bóng người đang phóng thẳng lên trời, đột nhiên bị một tia sáng bắn trúng, hắn dường như bị mặt trời trên chín tầng mây làm chói mắt, nhưng sau khi hết chói mắt thì ngay cả cặn cũng không còn!

Cùng lúc này, Tàn Thọ phát hiện ra, trên núi có rất nhiều phù văn kỳ lạ phát sáng, hắn nhìn có chút quen mắt, cũng không phải là biết rõ, mà là cảm thấy những phù văn này có hơi giống với phù văn trên chuỗi xích Đại Đạo.

Lão già lừa đảo kinh hãi kêu lên:

-Đây là Đại Đạo Phù Văn Trận!

Tôn Ngộ Không cau mày nói:

-Ta từng nghe sư phụ nói qua, Đại Đạo Phù Văn Trận không giống với các trận pháp thông thường. Các trận pháp thông thường đều là thuận thiên thì địa lợi, dùng quy tắc thiên địa làm nền móng, dùng các vật bên ngoài làm hỗ trợ, thuận theo thể đó để tạo nên trận pháp thiên biến vạn hóa.

Tàn Thọ nói:

-Vậy thì Đại Đạo Phù Văn Trật là cái gì?

Lão già lừa đảo nói tiếp:

-Đại Đạo Phù Văn Trật, giống như cái tên, đó là dùng các chữ viết ở trên chuỗi xích trật tự của Đại Đạo để bố trí thành trận pháp.

Loại trận pháp này không giống với trận pháp bình thường, trận pháp bình thường tạo ra từ trời, tạo thành từ thế, mượn sức mạnh của thiên địa để xoay chuyển càn khôn, dẫn đến giết kẻ địch, không chế kẻ địch hoặc các hiệu quả khác. Thế nhưng ở trong vạn biến cũng không rời khỏi đó, từ đầu đến cuối đều vận hành theo quy luật xoay chuyển của thiên đạo.

-Nhưng mà Đại Đạo Phù Văn Trật lại không giống vậy, Đại Đạo Phù Văn Trật, đầu tiên cần người bố trận phải có nhận thức sâu sắc đầy đủ về các loại đại đạo, ít nhất cũng phải có khả năng miêu tả đại đạo bằng phù văn mới được.

-Sau đó thông qua sự hiểu biết của mình về đại đạo, sự hiểu biết về phù văn, rồi tạo dựng lại các phù văn này, sắp xếp, sáng tạo ra một chuỗi xích trật tự thuộc về mình.

-Sau đó sử dụng những chuỗi xích này để thay trời đổi đất, thiết lập lại từ đầu quy tắc của một khoảng không gian, một khi có người vi phạm quy tắc, thì sẽ phải chịu sức mạnh trừng phạt của khoảng thiên địa này.

-Bởi vì sức mạnh của khoảng không gian này căn bản vẫn là đại đạo phù văn, do đó, khoảng không gian này được thiên địa công nhận, một khi bắt đầu sức mạnh trừng phạt, có nghĩa là bị Thiên Đạo trừng phạt. Bất kỳ người nào có ý đồ chống đối, đều là chống đối với Thiên Đạo!

-Các phù văn được đưa vào càng nhiều, thì khả năng mở ra sức m

ạnh quy tắc Thiên Đạo lại càng mạnh, uy lực cũng càng lớn.

-Theo lý thuyết, nếu như có người có thể hiểu hết tất cả các đại đạo phù văn, sao chép được một cách hoàn hảo, thì có thể phục chế lại vùng thiên địa này, trở thành bậc đế vương tối thượng của vùng thiên địa này.

-Nhưng mà ở trong thiên hạ, có thể làm được điều này, đoán chừng cũng chỉ có Hồng Quân lão tổ thôi.

Tần Thộ nghe vậy, mắt liền sáng rực...

Lão già lừa đảo nhìn thấy bộ dạng kia của con thỏ, liền biết ngay hắn đang nghĩ cái gì, cười ha ha nói:

-Đừng nghĩ nữa, muốn biết bố trí Đại Đạo Phù Văn Trận khó như nào không? Đại đạo phù văn vô cùng phức tạp, một phù văn ẩn chứa vô số thông tin, sức hiểu biết không đầy đủ, e là một phù văn cũng phải mất đến hàng triệu, hàng chục triệu năm để lĩnh hội.

-Thiên Đạo có vô số các phù văn, năm nào tháng nào mới có thể lĩnh hội thông suốt?

-Theo những gì ta biết, cho dù là sự lĩnh hội của Đại La Kim Tiên về Thiên Đạo, cũng chỉ có thể bày trận nhỏ mà thôi.

-Bày trận quy mô lớn như thế này, không phải là Thuấn Đế tự bày trận, đoán chừng cũng là tác phẩm của vị đại đế khác.

-Nói tóm lại, đàn ông đi đi. Nếu không sẽ dẫm vào vết xe đổ của con ma đen đui ban nãy.

Trong khi đang nói chuyện thì lão già lừa đảo đã đi được khá xa, Tôn Ngộ Không theo sát phía sau, Tần Thộ thì lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cả đoạn đường, trong lòng đoán nghĩ về vấn đề những tia sáng ban nãy, ánh sáng đó rất mạnh, cũng có nghĩa là nguyên k

hí rất nhiều...

-Con thỏ, đi nhanh lên, nghĩ gì vậy? - Lão già lừa đảo nói.

Tần Thọ nói:

-Người nói xem, ánh sáng ban nãy ăn sẽ có vị gì?

Lão già lừa đảo:

-... -

Lão già lừa đảo xách con thỏ lên, nói:

-Đi nhanh lên, đừng nghĩ nhiều như vậy, người yên phận một chút thì giỏi hơn tất cả.

Tần Thọ:

-... -

Tần Thọ liếc mắt nhìn Kim Cô Bồng trong tay Tôn Ngộ Không đi dẫn đường ở phía trước từ lúc đầu, vung tay ném Tương Phi Trúc tới, nói:

-Hầu ca, dùng cái này dò đường đi, khá đáng tin.

Tôn Ngộ Không nhận lấy Tương Phi Trúc, rồi nhét Kim Cô Bồng vào trong lỗ tai, nhận lấy cây trúc vừa rơi xuống đất, mọi người đều hét lên một tiếng kinh ngạc!

-Mau nhìn! - Con thỏ rống lên một tiếng.

Ba người đều nhìn xuống mặt đất, sau khi Tương Phi Trúc rơi xuống đất, các cây trúc xung quanh đều bắt đầu chuyển động! Toàn bộ lá cây đều chỉ về một hướng!

PS: Sắp Noel rồi có ai tặng cho tiểu muội chút quà thì gửi qua Mo mo 0981754165 - Nguyen Thanh giúp muội nha ❤️❤️❤️. Donate tlt vào truyện bị trừ mất 50% xót quá đi :((

Chương 501: Lão già lừa đảo bị lừa như thế nào

Chương 501. Lão già lừa đảo bị lừa như thế nào

Hơn nữa toàn bộ lá cây đều nhọn, tất cả đều có thêm một chút màu máu đỏ, giống như một mũi tên bắn.

-Thì ra là như vậy! - Lão già lừa đảo kinh ngạc lên tiếng, vỗ trán một cái sướng đến phát điên.

Tần Thọ cũng sướng đến phát điên, vẫn luôn cho rằng Tương Phi Trúc sẽ là một điểm đóng mở then chốt, không ngờ rằng thứ này thật sự có thể chỉ đường!

Thế là Tần Thọ liền không chút khách khí túm lấy Huyết Trúc mà lão già lừa đảo đưa hẳn nhét vào trong miệng, cắn răng rắc một cái, nhai rôm rốp rôm rốp, nói:

-Thái Hư à, cây gậy trúc hồng này của người không có tác dụng gì thì cũng đành bỏ qua, ăn thì, vị cũng chẳng ra gì.

Có Huyết Trúc thật sự, lão già lừa đảo cũng không quan tâm đến sự sống chết của đồ giả kia nữa, ngược lại lại còn tức giận bất bình chửi mắng:

-Lại dám lừa ta, đợi ta quay về, xem ta tìm hấn tính sổ như nào!

-Ai bán cho người vậy? - Tần Thộ cũng tò mò, rốt cuộc là tên nào lại lợi hại như vậy, đến cả lão già lừa đảo cũng bị lừa.

Mặt của lão già lừa đảo tối sầm lại nói:

-Một con yêu quái tóc húi cua màu trắng.

Tần Thộ ngạc nhiên, yêu quái đầu húi cua?

Tần Thộ vội vàng dùng Thủy Kính Thuật làm một bức tranh ca ca đầu húi cua rồi đưa lão già lừa đảo xem, hỏi:

-Có phải như này không?

Sau khi lão già lừa đảo liếc mắt nhìn một cái, tức giận nói:

-Đúng! Chính là thằng cháu oắt này!

Tần Thộ nghe vậy, lập tức vui mừng, cười híp mắt hỏi:

-Vậy hấn bán cho người như thế nào? -

Lão già lừa đảo đỏ ửng mặt, vội ho một tiếng rồi nói:

-Đương nhiên là dựa vào miệng lưỡi ba tác không nát rồi, ta cũng là bị lật thuyền trong mương mới lọt vào bẫy của hấn.

Tần Thộ cười híp mắt nhìn chằm chằm vào lão già lừa đảo.

Cũng không nói gì, chỉ nhìn như vậy...

Nửa giờ đồng hồ sau, rốt cuộc lão già lừa đảo cũng không nhịn được nữa, tức giận nói:

-Con thỏ, rốt cuộc người muốn làm gì?

Tần Thọ trả lời:

-Ta muốn nghe tiếng người, rốt cuộc là hấn bán cho người như thế nào.

Lão già lừa đảo hừ một tiếng, lại không lên tiếng nữa.

Con thỏ lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào hấn.

Lại sau vài phút, cuối cùng lão già lừa đảo chịu không nổi vẻ cười như không cười của con thỏ, ánh mắt ta biết hết toàn bộ rồi, tức giận nói:

-Bị hấn đánh, không thể không mua, được chưa? Mẹ nó, ta chưa từng thấy ai buôn bán như vậy! Nhìn một cái là phải mua, không mua liền đánh người! Trên đời sao lại có thằng khốn nạn như vậy!

Tần Thọ vừa nghe xong, lập tức cười như điên, hấn biết ngay, cái tính nết xấu của cái đầu húi cua kia, sao có thể làm ăn buôn bán có hó má, lại còn lãng phí lời nói để lừa người? Một cái tát của hấn là chân thực nhất, mánh khóe chào hàng mạnh mẽ nhất.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Đợi lần sau gặp ca ca đầu húi cua, những lời người vừa mới nói ta sẽ giúp người kể lại y nguyên cho hấn.

Lão già lừa đảo vừa nghe xong, chân liền mềm nhũn, vội vàng nhét cho Tần Thọ một quả đào rồi nói:

-Người cứ xem như ta chưa nói gì là được.

Tần Thọ nhận lấy, cắn một miếng, tươi mới mọng nước, quan trọn

g là nguyên khí còn khá nhiều! Nhưng mà sao vị này lại quen thuộc như vậy?

Lúc này, Tôn Ngộ Không dẫn đường ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, ngửi ngửi một cái, sau đó thì nhìn chòng chọc vào quả đào trong tay Tần Thộ rồi nói:

-Con thỏ, sao ngươi lại có đào của Hoa Quả Sơn chúng ta?

Tần Thộ ngạc nhiên, quay đầu nhìn sang lão già lừa đảo, kết quả là lão già lừa đảo đã nhanh chân lao lên phía trước, hét lớn:

-Ta dẫn đường, các ngươi đi theo, ha ha... Á á cái đệt... cứu mạng...

Tần Thộ và Tôn Ngộ Không dường như tận mắt nhìn thấy một cây đại thụ đột nhiên sống lại, quần gói lão già lừa đảo lại nhét thẳng vào trong hốc cây! Đến khi hai người phản ứng lại, nửa người của lão già lừa đảo đã ở bên trong, còn lại nửa người phía dưới, cái mông to ở bên ngoài vằn vẹo vằn vẹo...

Tôn Ngộ Không kinh hãi đến biếc sắc, lấy Kim Cô Bổng ra rồi đập một gậy!

Rầm!

Một tiếng nổ vang, cây đại thụ vẫn không nhúc nhích chút nào! Chỉ có mấy chiếc lá cây ào ào rụng xuống!

Tuy nhiên cả đỉnh núi cũng đều lung lay theo!

Cùng lúc ấy trên núi lại lóe lên một vài phù văn, phù văn giống như được nạp điện, liên tục phát sáng từ gần đến xa, sau đó thì tắt, một đường hướng về lối vào sáng lên.

Tôn Ngộ Không nhíu mày nói: -Nơi này có vấn đề, Lão Tôn ta đã

nh một gậy vào cây, sức mạnh đều bị phù văn hút hết, truyền ra bên ngoài.

Vừa dứt lời liền nghe thấy một tiếng nổ vang từ xa truyền đến!

Hai người đổi mắt nhìn về phía xa, đúng lúc nhìn thấy một cây đại thụ giờ cao một cành cây đập ầm xuống!

Cùng lúc đó có một tiếng hét thảm thiết!

Tần Thọ lâm bẩm nói:

-Này con khi, sao ta lại cảm thấy động tác của cái cây kia giống hệt với động tác của người!

Con khi gạt đầu nói:

-Đúng là dáng vẻ của một con khi...

-Cái gì mà khi với không khi, cứu ta! Ta sắp bị ăn thịt rồi! - Giọng nói của lão già lừa đảo vang lên.

Tần Thọ cùng Tôn Ngộ Không bây giờ mới nhớ tới lão vẫn còn ở trong hốc cây, phí sức một hồi, bên ngoài chỉ còn lại một nhánh cây vẫn còn đang run rẩy.

Tôn Ngộ Không xoay mạnh chiếc Kim Cô Bổng như muốn đập vỡ nó.

Tần Thọ nói:

-Chờ chút, thử cái này đi.

Tần Thọ cầm lấy cây Tương Phi Trúc, đứng trên cây một lúc, động tác của cây cổ thụ kia đột nhiên dừng lại.

Tần Thọ nói:

-Con khỉ, đưa lão già lừa đảo ra đi.

Ngay khi Tôn Ngộ Không đang chuẩn bị ra tay, liền nghe thấy một âm thanh phát ra từ cổ thụ bên kia, vừa giống như tiếng nhỏ đờ m, lại giống như tiếng lấy ra một vật bị nghẽn trong cổ họng. Chỉ thấy lão già lừa đảo thoáng cái liền bị hất bay lên, ngã cái bụm trên mặt đất.

Lão già lừa đảo rất nhanh đã đứng dậy, tay vò lấy đám lá cỏ đằng sau mắt:

-Mẹ kiếp, các người tránh ra, để ta giết chết cái cây này, xẻ ra làm củi để ninh.

Tần Thọ với Tôn Ngộ Không đồng thời né ra, vốn dĩ không hề có ý định ngăn cản.

Chỉ thấy lão già lừa đảo hùng hổ lao đến trước mặt cây cổ thụ, lấy ra một cái rìu lớn, một lưỡi liền bổ vào thân của cây cổ thụ.

Cây cổ thụ phát ra một thứ âm thanh nặng trĩu, nhưng ngay đến vỏ của nó cũng không bị bong tróc, đồng thời ký hiệu đó lại sáng lên, bay thẳng về phía xa.

Tiếp theo đó có tiếng người kinh hô:

-Cẩn thận.

Ngay lập tức Tần Thọ nhìn thấy một nhánh cành của cây cổ thụ n háy mất biến thành hình dạng một chiếc rìu, oanh một tiếng liền đập bể cái rìu của lão già lừa đảo.

Tiếp đó hắn thấy một thanh trường thương đen nhánh xuyên qua cành rùng!

Chương 502: Một đám người xấu

Chương 502. Một đám người xấu

Tần Thộ chỉ cần nhìn thoáng một cái đã nhận ra, đó là Phù Sai Thương!

Nhưng mà ngay cả sức mạnh của Phù Sai Thương cũng chỉ làm đám cây văng tung tóe mà không thể khiến chúng bị bật gốc.

Những tán cây kia lại khôi phục trạng thái ban đầu, cũng không tiếp tục tấn công nữa.

Tần Thộ và Tôn Ngộ Không lại nhìn nhau, như là vừa hiểu ra gì đó rồi cùng nhau cười.

Đầu tiên Tần Thộ cầm lấy Tương Phi Trúc ném về phía trước, ngay sau đó lão già lừa đảo vốn vẫn đang rất hung hăng liền bị cái cây cổ thụ kia trói lại, tống vào hốc cây.

-Các ngươi thật quá đáng, thả ta ra! - Lão già lừa đảo la lên.

Tần Thộ cười, dùng Tương Phi Trúc đâm vào thân cây cổ thụ, nó lập tức đem lão già lừa đảo nhả ra.

Lão già lừa đảo còn chưa kịp mở miệng, Tần Thộ đã chạy ra xa, lão không kịp cử động đã lại bị cây cổ thụ nuốt vào trong...

Lão già lừa đảo ghen vài tiếng, mới đầu còn dám chống cự mắng hai câu, sau đó...

-Thỏ gia, khi ca, ta sai rồi, các người thả ta ra đi. - Lão già lừa đảo chưa chát nói.

Một lần nữa lão già lừa đảo được thả ra, lão vẫn luôn nhìn không rời mắt Trương Phi Trúc trong tay Tần Thộ! Cứ như thể con chó nhìn thấy khúc xương trên tay chủ nhân.

Nhưng Tần Thộ sớm đã biết đức hạnh của lão già lừa đảo, ngăn giữa hắn và lão từ đầu đến cuối vẫn là con khỉ kia, nếu như có được vật này trong tay, lão nhất định sẽ dùng nó để hãm hại bọn họ.

Trêu đùa với lão già lừa đảo xong, Tần Thộ và Tôn Ngộ Không cũng không hề nhàn rỗi, vừa đi Tần Thộ vừa đá vào mấy gốc cây xung quanh, rồi nhìn chăm chăm vào cái ký hiệu đang phát sáng ở đằng xa, đúng lúc này lại có tiếng đánh nhau từ đằng xa truyền tới.

Tôn Ngộ Không càng quá tay hơn, một tay xoay Kim Cô Bổng như quạt gió, bất kể đi đến đâu, đều có tiếng phát nổ.

Sau đó là tiếng gà bay chó sủa, tiếng mắng nhiếc, tiếng thét gầm từ đằng xa vọng lại, còn thường thấy những pháp bảo bay lên không trung....

Về chuyện này Tần Thộ và Tôn Ngộ Không sớm đã hiểu ra rồi.

Diêu Bá Phù là một người tốt, còn Câu Vân chính là một kẻ không từ thủ đoạn, vậy nên những người mà hắn tìm đến chắc cũng không khá hơn là bao. Hơn nữa, chẳng cần biết bọn họ là ai, dù sao cũng là đến tranh giành thương vụ, đánh bọn họ một trận là đúng rồi.

Quay lại vài phút trước, ở nơi cách đám Tần Thộ rất xa, có một đ

ám người đang chập vạt đi lên núi, nhất là tên đi đằng trước, trên áo giáp hắn đã có vài lỗ thủng, mặc ở trên người chẳng khác tên ăn mày là mấy.

Bên cạnh hắn có bốn người, một người là Câu Vân với vẻ mặt u ám, sắc mặt hắn rất khó coi, rõ ràng là vì cái búa khi nãy mà không vui.

Một người là Diêu Bá Phù với khuôn mặt chất phác, Diêu Bá Phù cau mày có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hai người còn lại là một nam một nữ, rất dễ nhận ra, nam tử một thân kim ti bạch y, bên hông có đeo ngọc bội, cùng với một thanh trường kiếm được vắt ngang eo, ngũ quan tựa ngọc, mắt sáng như sao, khóe miệng nhếch lên nụ cười ung dung tự tại.

Bên cạnh hắn là một nữ nhân, nàng che một mảnh lụa mỏng, không có cách nào nhìn rõ dáng vẻ, nhưng đôi mắt lại đặc biệt mê người, chỉ là ánh mắt lại có chút hờ hững, như thể những người xung quanh đều là người chết vậy. Nàng cũng mặc một thân bạch y, điểm trên đó là những bông hoa mẫu đơn được thêu bằng tơ vàng đang nở rộ, cực kỳ xinh đẹp cao quý!

Đi sau hai người họ là một đám nam nhân mặc hắc y, cao, lùn, béo, gầy đều có, chỉ là trên mặt bọn họ không có cảm giác thư thái thả lỏng, ai nấy đều mím môi, tay nắm chặt các loại pháp khí như thể sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, tóc tai cũng có chút rối.

Trong số những người này, có một nam tử vận bạch y, cả người bị bao lấy bởi chiếc áo choàng dài, cúi thấp đầu, đi phía sau đôi nam nữ tử kia không rời một bước. Có vẻ hắn là hộ vệ của bọn họ, nhưng với khí chất thanh lãnh cao ngạo của hắn thật không giống với khí chất ở hộ vệ hay đầy tớ nên có. Thật là có chút kỳ lạ.

Hơn nữa, nam tử phía trước thỉnh thoảng sẽ quay lại nói vài câu với hắn, giọng điệu ấm áp, mang theo vẻ tươi cười, xem ra càng gi

ổng với cuộc trò chuyện của những người cùng vai vế.

Lúc này, người mở đường mắng một câu:

-Chết tiệt, đây rốt cuộc là chuyện gì? Mấy cái cây này hết lần này đến lần khác tấn công chúng ta, không hề có quy luật gì cả.

Câu Vân liếc nhìn Diêu Bá Phù nói:

-Vấn đề này, phải để Diêu Bá Phù trả lời, Phù huynh, nếu đã cùng nhau lên núi, sao còn dùng mấy trò này? Ta chỉ có một cái mạng nỏ, chết là hết, nhưng nếu Tấn Vương cùng Mẫu Đơn công chúa bị tổn hại một chút, e rằng ngày mai đại quân của nhà Đường sẽ nghiền nát Linh Lăng cổ thành.

Diêu Bá Phù hừ lạnh một tiếng rồi nói:

-Câu Vân, đừng có ở đây chơi trò ly gián. Ai cũng có thể nhìn ra đây là sức mạnh của Đại Đạo Phù Văn Trận. Nơi này là thế giới riêng của nó, tự có cách vận hành riêng, dù là ta, cũng không có cách nào thay đổi quy luật ở đây. Còn vì sao chúng tấn công chúng ta, người hỏi ta, không bằng hỏi xem bạn tốt của người đã làm gì.

Nam nhân mở đường nghe vậy, hấn tức giận quát:

-Ta đã làm gì? Ta chỉ đi về phía trước. Nhất cử nhất động của ta các ngươi đều thấy rất rõ ràng. Những cây cổ thụ này bất ngờ tấn công, không có điềm báo nào, cũng chẳng có lý do. Nếu đã nói không phải ngươi làm thì cũng có thể là do người của ngươi điều khiển.

Diêu Bá Phù nghe xong liền dậm chân, khí thế bức người trừng mắt nói:

-Quan Vận đạo nhân, ta nếu muốn giết ngươi, lại còn phải dùng đến trận pháp? Ngươi có tin ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ không?

Quan Vân bị khí thế cường đại của Diêu Bá Phù ở phía sau liên tục áp chế, Câu Vân đang định tiến lên, Diêu Bá Phù bá đạo trừng mắt với hắn nói:

-Câu Vân, đừng chọc tức ta ở đây!

Câu Vân cũng phát hỏa rồi, vừa định nói gì thì phía sau liền truyền tới một tiếng cười sang sảng.

Là nam tử soái khí mặc bạch y ở phía sau lên tiếng, hắn một tay đặt trên chuôi kiếm, mang vẻ khí chất của đế vương nói:

-Ba vị, cần gì phải vì một lời nói mà tức giận? Về chuyện này, Quan Vân huynh thật sự sai rồi, hỏi thiên hạ này, ai mà lại không rõ nhân phẩm của Bá Phù huynh? Nếu như huynh ấy đã để chúng ta tiến vào mà không cùng chúng ta liều chết một phen thì huynh ấy chắc chắn sẽ không giữ thủ đoạn. Bá Phù huynh là hậu nhân của Đại Đức Thuần Đế, cả đời làm việc quang minh chính đại! Người có thể giết huynh ấy, nhưng tuyệt đối không được làm nhục huynh ấy.

Chương 503: Bị đánh đến uất nghẹn

Chương 503. Bị đánh đến uất nghẹn

-Tân Vương nói đúng, Bá Phù huynh, xin lỗi, vừa nãy ta nhiều lời, ta nói sai rồi. - Quan Vân ngay lập tức xin lỗi.

Diêu Bá Phù hừ lạnh một tiếng không nói gì, hắn không phải kẻ n gốc, hắn rất rõ ràng ở đây hắn chỉ là người ngoài.

Cho dù là Tấn Vương vừa rồi đã nói giúp hắn, nhưng cũng là lời nói chứa dao, từng câu từng chữ, dùng Thuấn Đế để chèn ép Diêu Bá Phù là đang nhắc nhở hắn, chính hắn đã đồng ý đưa bọn họ và o, đừng có giở trò.

Tấn Vương cười ha ha nói: -Bá Phù huynh, đừng tức giận, yên tâm, nếu như bản vương đã hứa thì ta sẽ chỉ vào thăm thú, tuyệt đối không có ý đồ gì với Đại Đức Thuấn Đế cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào có hành vi bất kính với Thuấn Đế. Nếu không đại quân nh à Đường ta sẽ giúp các người san bằng giang sơn của bọn họ!

Nói xong, vẻ mặt của Tấn Vương tràn ngập khí phách cùng sự ch ân thành.

Lúc này Diêu Bá Phù mới gật đầu, sắc mặt dịu đi đôi chút.

Thực tế là, nếu không phải Tấn Vương cùng đại quân Thịnh Đườ ng đến đây đã thề sẽ bảo vệ Thuấn Đế Lãng, thì hắn thà chết cũng không để cho Câu Vân bọn họ đặt chân vào ngọn Cửu Nghi Sơn n ày nửa bước!

Hơn nữa, Linh Lăng cổ thành có Tổ Hạp trấn thủ, một cây Phù Sa i Thương cũng chẳng có gì đáng xem!

Mặc dù Tấn Vương là con trai của vua Thịnh Đường, nhưng cho dù là đế vương Thịnh Đường là hoàng đế Thái Tông cũng không có gan mà khai chiến với Ngu Thị, bởi lẽ Ngu Thị là đại diện cho Đại Đức. Ai dám khai chiến với Ngu Thị thì cũng chính là khai c hiến với cả thiên hạ, còn có những người đã nhận được ân huệ củ a Thuấn Đế cùng chúng đệ tử của Thuấn Đế chắc chắn sẽ xuất s o n, loại hoàn cảnh này cũng không phải là điều mà Thịnh Đường b ọn họ muốn thấy.

Ngoài ra, là Tấn Vương đã âm thầm nói với Diêu Bá Phù một chu yện kinh thiên động địa, đây mới là nguyên nhân chính khiến Diêu Bá Phù để cho bọn họ bước chân vào núi.

Giữa lúc mọi người còn đang nói chuyện thì nam tử mặc bạch y phía sau Tấn Vương thấp giọng nhắc nhở:

-Cẩn thận!

Lời này vừa thốt ra thì những cây đại thụ từ bốn phía lại bắt đầu diên cuồng gãy đổ, từng cây từng cây dựng thẳng lên, điều quái lạ là những cây đại thụ này lại dựng lên hai cái tai dài!

Mẫu Đơn công chúa kinh ngạc nói:

-Đó là con thỏ sao?

Những cây đại thụ ở giữa biến thành hình dạng của con thỏ đang vung tay nắm đấm, dùng bàn chân to lớn dẫm đè lên đoàn người.

Sức lực của bọn chúng vô cùng lớn, trong thời gian ngắn đã khiến mọi người luống cuống chân tay.

Không dễ dàng gì mới không chế được đợt tiến công của đám con thỏ, lại nhìn thấy mấy cây đại thụ bên kia đã biến thành hình dáng của một đạo sĩ, vung cây rìu lớn lên mà đuổi chém mọi người, cũng may là uy lực không lớn, mọi người có thể dễ dàng đối phó được.

Nhưng không đợi bọn họ thở một hơi, đám cây từ bốn phía đột nhiên sống lại, nhập lại với nhau giống như một con khỉ lớn, vung một thân rễ không ngừng đánh tới.

Uy lực kinh người, đánh cho đám thủ hạ của Tấn Vương nhếch nhác đến độ không chịu nổi mà phải kêu cha gọi mẹ, nếu không phải hợp thành trận pháp liều mạng phòng thủ chỉ sợ một vòng này sẽ

ễ thiệt mạng không ít.

Nhưng ngay cả như thế, từng người bọn họ vẫn là chạt vật đau đớn, không ngừng thổ huyết kêu gào thảm thương...

Rốt cục cũng có một tên không chịu được mà thét lên, trực tiếp bị rễ cây đại thụ quất vào nghiền nát ngay tại chỗ!

Nhìn thấy cảnh này, cuối cùng Tấn Vương cũng thực sự tức giận rồi!

Nhưng không đợi Tấn Vương ra tay, Câu Vân đã hoàn toàn phát hỏa, định dùng Phù Sai Thương động thủ, nhưng Diêu Bá Phù tức khắc ngăn cản:

-Phòng thủ, đừng phản kích.

Tiếc là Câu Vân căn bản không thèm nghe vào tai, phát động Phù Sai Thương, lưỡi thương đâm về phía cây đại thụ.

Đại thụ ngay lập tức bị chấn động!

Kết quả, cây đại thụ kia vừa xoay mình liền biến thành bộ dạng của Câu Vân, đem Phù Sai Thương với sức sát thương kinh người chém tới!

Câu Vân thấy vậy, thực sự bị dọa sợ, cũng may hắn cũng là một kẻ thông minh nhanh nhạy, vào thời khắc mấu chốt, hắn chặn lại được đòn thương, đánh trả quyết liệt!

Chỉ nghe thấy một tiếng, cả người Câu Vân liền bị hất bay ra ngoài, người trên không trung lộn nhào một cái liền tiếp đất an toàn.

Tấn Vương hỏi:

-Bá Phù huynh, trước khi chúng ta phản công, đám cây này cũng

không có động thủ, đây rốt cuộc là loại tình huống gì?

Diêu Bá Phù đáp:

-Đây là quy luật do tổ tiên chúng ta bố trí, càng đi sâu vào trong, thì những bố trí kiểu này càng nhiều, phạm vi càng lớn. Đến chỗ này, chỉ cần chúng ta tiếp tục công kích, đâm cây đại thụ trần thủ này sẽ dùng đúng như phương thức đó nhưng với sức mạnh kinh khủng hơn để đánh trả. Nếu đi sâu hơn nữa, một khi các người vẫn đánh trả thì e không chỉ là phải phòng thủ mà chúng ta còn sẽ bị cuốn vào những trận chiến không hồi kết.

-Ở nơi đây, trừ khi mọi người có cách liên thủ phá vỡ được ký hiệu đại đạo, bằng không thì chỉ có thể rơi vào trong vòng tuần hoàn không hồi kết, cho đến khi kiệt sức mà chết!

-Vậy nên, bất kể có xảy ra chuyện gì, các người tốt nhất là chỉ được phòng thủ, không được động thủ.

Quan Vận đi ở phía trước trong lòng không vui, hẳn là kẻ đi đầu, lần nào cũng bị đánh đầu tiên, cũng là người bị tập trung nhiều hỏa lực nhất, vừa nghe đến không được phép đánh trả, chỉ có thể cúi đầu chịu đòn thì bất mãn nói:

-Nếu như không phòng thủ được thì phải chết à?

Lời này vừa phát ra, Câu Vân lập tức hung hãn lườm hẳn một cái nói:

-Vậy mà cũng không thể đánh lại, đừng hãm hại người khác!

Quan Vận ậm ừ một tiếng, lùi về phía sau một bước, sống chết cũng không đi trước nữa, ý tứ của hắn rất rõ ràng, người đi đằng trước sẽ là kẻ chết đầu tiên, hắn không muốn mở đường nữa.

Câu Vân có chút không vui, đang định quát lớn thì Tấn Vương nó

i:

-Các vị, thật sự là để cho Quan Vân huynh mở đường cũng có chút không đúng lắm, không bằng thế này đi, chúng ta ở đây luân phiên nhau dẫn đường, trong lúc họ mở đường thì từng người trong chúng ta ở phía sau cũng có thể hồi phục lại chút ít, như vậy mới không bị suy sụp, mệt chết ở trên đường.

Nghe thấy lời này, Quan Vân gật đầu nói:

-Tấn Vương nói rất đúng.

Câu Vân lại hung dữ liếc Quan Vân một cái, Quan Vân rõ ràng là được Câu Vân đưa tới, quan hệ của hai người bọn họ lại có chút gì diệu.

Bề ngoài thì Quan Vân nghe lời của Câu Vân, giống như là thuộc hạ của Câu Vân vậy nhưng tại thời điểm này lại không còn nghe theo nữa, hiển nhiên không chỉ đơn giản là thuộc hạ.

Cùng lúc này, đám đại thụ cạnh gác ở bốn phía lại bắt đầu hóa thành con thỏ cùng tên đạo sĩ cầm rìu, sau đó hết con thỏ dẫm đạp, đạo sĩ rượt chém lại đến lượt con khỉ cầm gậy đập phá toán loạn, cảnh tượng càng ngày càng hỗn loạn...

Càng quá đáng là, số lượng của lũ khỉ, con thỏ, đạo sĩ không hề cố định, chúng thường xuyên biến đổi, khiến người ta sứt đầu mẻ trán.

Chương 504: Nổi oán hận với con thỏ

Chương 504. Nổi oán hận với con thỏ

Đúng lúc này, Câu Vân nói:

-Đám khí với con thỏ này không lẽ là đám trước đó ở bên ngoài mà chúng ta đã nhìn thấy?

Diêu Bá Phù không nói gì, nhưng nhìn biểu tình của hắn là hiểu, hắn là đúng vậy rồi.

-Sao bọn họ có thể ở trong này? - Có người hỏi.

Câu Vân nhíu mày lo lắng nói:

-Xem ra là đã có người nhanh chân đến trước rồi! Nhưng mà, tại sao bóng của bọn chúng lại in lên trên người của cây thụ vệ chứ, sao u đó lại công kích chúng ta? Diêu Bá Phù, ta cần một lời giải thích.

Diêu Bá Phù lắc đầu nói:

-Không biết, nhiều năm rồi, ở đây trước giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy. Ta đã nhìn qua sách lịch sử của gia tộc, trong lịch sử cũng không hề xảy ra chuyện kỳ quái như thế.

Câu Vân rất muốn nói là không tin, nhưng hắn cũng hiểu rất rõ, Diêu Bá Phù không phải là loại người hay nói dối, hắn ta nói không biết, vậy thì nhất định thật sự là không biết.

Thế là Câu Vân nhìn Tấn Vương, Tấn Vương và Mẫu Đơn công chúa cũng đều lắc đầu, sau đó cũng phối hợp với mọi người, ngăn một ít con thỏ lọt lưới.

Ngay lúc mọi người ai cũng nghi ngờ.

Cách chỗ của bọn hắc không xa, có một con thỏ, một con khi, một đạo sĩ, đang trong trạng thái điên cuồng chiến đấu, chỉ cần trên đường bọn họ đi có cây, nhìn thấy một cây thì đánh một cây, nếu có thể đánh hai cây thì bọn họ tuyệt đối không đánh một cây.

Quá đáng nhất là con khi, cây Kim Cô Bồng biến lớn, kéo dài, dưong như đều mười mấy cây mà đánh tới...

Thế là chỗ Câu Vân lại càng náo nhiệt hơn, cứ liên tục xuất hiện tình trạng người bị thương và người chết.

Biểu tình trên gương mặt của Tấn Vương từ thông thả, đến lúc này không còn được tự nhiên nữa.

Ngược lại Mẫu Đơn công chúa lại rất bình tĩnh, giống như những thủ hạ bị đánh chết đó không phải là thủ hạ của nàng vậy, trong đôi mắt lạnh lùng chỉ tồn tại sự nghi ngờ mà thôi, nhìn tình cảnh phía trước dường như là đang suy nghĩ chuyện này làm sao lại có thể xảy ra được chứ?

Đúng ngay lúc này, Mẫu Đơn công chúa đột nhiên nhún chân nhảy lên!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tấn Vương và đám thủ hạ cũng bị dọa đến mất lòng cũng dựng đứng lên, đồng thanh gọi:

-Đừng mà!

Kết quả đã nhìn thấy Mẫu Đơn công chúa đã đứng vững trên một cái cây rất cao!

Cảnh chết trong trí tưởng tượng không hề xuất hiện, Mẫu Đơn công chúa liền đứng trên không trung, giống như một đóa hoa Mẫu Đơn nở rộ, thanh tú nho nhã lại có mấy phần lạnh lùng sát khí.

Mẫu Đơn công chúa không nói chuyện, tầm nhìn kiên định nhìn chăm lên sườn núi ở phía xa!

Ở đó, những cái cây lớn không ngừng rung động, giống như bị người ta đâm mạnh vào vậy!

Đúng ngay lúc này, một cây gậy từ trong rừng cây ló đầu ra, tiếp theo sau đó là nhìn thấy một con thỏ trắng nhảy lên thật cao, chân đạp lên một cái cây to nhất!

Mẫu Đơn công chúa nhìn thấy cây lớn ở đây bay lên không trung gần giống như bộ dạng của con thỏ, đưa chân đạp lên tám khiên của một thị vệ.

Nhìn đến đây, Mẫu Đơn công chúa đã hiểu tất cả rồi, phiêu diêu bay xuống, nói:

-Ca ca, tuy là không rõ nguyên lý, nhưng nguyên nhân thì muội đã tìm ra được rồi. Muội đã nhìn thấy con thỏ mà các người nói, và cả con khi, đạo sĩ!

-Hả? - Tấn Vương, Vân Câu, Diêu Bá Phù, Quan Vận bốn người họ ngay lập tức bay lên, cũng như công chúa họ bay lên nhánh cây cao nhất.

Bây giờ họ đều đã biết, chỉ cần không bay quá cao, thì cũng không có chuyện gì, nhìn về phía sườn núi ở đằng xa, cũng đều đã nhìn cảnh tượng mà vừa rồi Mẫu Đơn công chúa đã thấy.

Mọi người ai cũng là người thông minh, chỉ cần nhìn qua một cái, trong giây lát cái gì cũng đã hiểu rõ, lần này, biểu tình trên gương mặt của Diêu Bá Phù cũng có chút khó coi.

Hắn ở bên ngoài đại chiến với Câu Vân, con thỏ chết tiệt này lại lén lút đi vào bên trong núi rồi!

Rất may hắn cũng đến, nếu không bị người ta đào mồ lên cũng không biết tại làm sao!

Đám người của Câu Vân thì lại tức con thỏ này quá xấu xa, dám âm thầm chơi xỏ bọn họ!

Nhưng bọn họ cũng như Mẫu Đơn công chúa vậy, đều không nhìn thấy phù văn.

-Bá Phù huynh, có cách nào để phản đòn hay không? - Tấn Vương hỏi.

Diêu Bá Phù lắc đầu nói: -Ở đây tất cả mọi thứ đều là do chính tay tổ tiên ta bố trí, tuy là Diêu mỗ biết một chút phương pháp thao túng, nhưng đối với tình trạng trước mắt thì lại vô pháp.

Tấn Vương gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa, vung tay lên mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng mà, mọi người càng đi càng bức bối, đặc biệt là mỗi lần nghĩ đến con thỏ đó, tức đến mức hai mắt cũng nổi lửa lên!

Bởi vì con khi đánh người rất là bá đạo, đạo sĩ tuy đánh người rất hung ác nhưng uy lực lại không đủ, nhưng con thỏ thì không giống như vậy, hắn lúc mới bắt đầu còn nhảy lên đánh, lúc đó còn có c hút phòng thủ. Nhưng càng về sau, không biết là do hắn đã nghĩ không hay là tại làm sao, hoặc là nhảy đủ rồi, mỗi lần cũng đều nhả m vào đũng quần mà tấn công!

Chiêu này thật sự khiến người oán hận, sự công kích của con khi không thể không phòng, nhưng mà cái con thỏ âm hồn không tan đó, càng không thể buông lỏng cảnh giác!

Thời gian lâu rồi.

Công kích của khi giảm bớt đi, nhưng ngược lại con thỏ lại tấn công

ng càng lúc càng nhiều, khiến cho mọi người đều ôm một bụng tức, nghiêng răng nghiêng lợi mà chửi suốt quãng đường:

-Con thỏ chết tiệt!

Hắt xì!

Tần Thọ hắt hơi một cái, xoa xoa lỗ mũi nói:

-Ai chửi ta thế hả? Đánh chết giờ!

Sau đó con thỏ ra một chiêu thâm hiểm đưa chân lên đá vào chỗ hiểm của một cái cây lớn!

Một giây sau, phía sau đã có người chửi rủa:

-Mẹ nó, con thỏ chết tiệt, đồ ác độc!

Đến lúc này Tần Thọ đã thấu hiểu được kết cấu và quy tắc của trò chơi nơi này, dù sao chỉ cần trong tay hắn có Tương Phi Trúc, con khỉ và lão già lừa đảo cách hắn không qua năm mươi mét, thì sẽ không phải chịu bất kỳ sự tấn công nào, ngược lại, những người ở sau lại phải chịu sự công kích của bọn họ.

Hơn thế nữa, dường như chỗ này lại không có bất kỳ trận pháp nào hết, cho nên bọn họ đi vô cùng thuận lợi.

Nhìn thấy chỉ dẫn của cây trúc, sau khi ba người đi ngang qua hai ngọn núi, cuối cùng đã thấy được một đồi núi đầy sương mù!

Sớm đã nói rồi, cấu tạo của Linh Lăng cổ thành được bao bọc bởi một đồi núi cực lớn như núi của đế vương.

Nhưng do đồi núi đó quá lớn, nhóm người Tần Thọ đi đến gần mới phát hiện ra, đây tuy là một ngọn núi, nhưng trên núi lại ẩn hiện một đồi núi nhỏ khác nữa.

Vừa mới bay qua đỉnh núi, chính là nơi chạm khắc hoa lá, chim c
hóc, cá và côn trùng, ngọn núi trước mắt, mới là chủ phong!

Chương 505: Tình hình có chút không đúng

Chương 505. Tình hình có chút không đúng

Ngọn núi đó bị mây che phủ, mắt không thể nào nhìn thấy đỉnh.

Ba người đều không hề do dự, theo đường núi gần như thẳng đứn
g, chạy thẳng lên.

Ba người cứ thế mà chạy, nhóm người của Tấn Vương ngẩng đầu
lên đã nhìn thấy ba kẻ tiện nhân!

Vốn thái độ của bọn họ còn có chút hoài nghi nhưng giờ đã hoàn t
oàn xác định được thân phận của kẻ thù, vừa nhìn thấy kẻ thù tron
g mắt của bọn hắn tràn đầy căm phẫn, một tên thị vệ vung tay gầ
m lên, một kiếm bay lên không trung bắn thẳng vào cái miệng mậ
p mạp của Tần Thọ!

Đáng tiếc là, bảo kiếm bay đi đúng mấy phút, vẫn bay không đến
miệng của con hổ.

Tấn Vương nói:

-Thu về đi, không gian đã bị bẻ cong rồi, khoảng cách rất xa đó, n
gười không làm hắn bị thương được đâu! Chúng đã bắt đầu leo lên

n núi rồi, tất cả mọi người phải tranh thủ thời gian, không được để chúng đến đỉnh núi trước!

Mọi người đều đồng ý, tên hộ vệ đã thu phi kiếm về, đang định cùng mọi người tiến lên, bỗng nhiên cơ thể run lên, trong người phát ra một luồng ánh sáng vàng kim, kêu thảm một tiếng, ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Tấn Vương trầm giọng nói:

-Không ai được công kích! Nếu không...

Tại thời điểm này, có một ví dụ sống vừa xảy ra, nên không cần nhắc cũng không ai dám công kích nữa rồi.

Ngay cả Câu Vân cũng nhận thức được thu lại Phù Sai Thương, cảm đầu chạy như điên, không dám dừng lại hay tấn công gì.

Không bị nhóm người của Tần Thộ phá rối, tốc độ của họ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng mà, đám người của Tần Thộ một khi đã hoàn toàn buông lỏng tay chân, cũng điên cuồng chạy nên rất nhanh đã lao vào trong đám mây.

Đi vào bên trong đám mây, Tần Thộ đã phát hiện tình hình có chút không đúng rồi, Tương Phi Trúc trong tay đột nhiên phát lên một lớp ánh sáng màu xanh lục, trong ánh sáng xanh lại có chút huyết quang lóe lên, huyết quang bao phủ cả một vùng núi, đám mây tưới ướt mặt trong chốc lát tản ra, cảnh tượng đập vào mắt không phải là một ngọn núi nguy nga hùng vĩ như Đế Vương, mà là một là một vùng đất bằng phẳng!

Những ngọn núi ở đây cũng không cao, không có một ngọn núi nào có thể cao đến mây, dưới chân núi có dòng nước chảy xiết trong veo như ngọc, nó trông rất giống một phiên bản thu nhỏ củ

a Cửu Nghi Sơn không lồ bên ngoài!

Đặc biệt bên dưới cửa chủ phong, thậm chí lại có một khu đền thờ lớn!

Còn có nhiều con đường nối nhau, trên núi người đi đi lại lại...

Tần Thộ hoảng sợ vội vàng nhìn bốn phương tám hướng, sau đó vẻ mặt càng thêm quái dị, hóa ra nơi này là Cửu Nghi Sơn ở Địa Cầu!

Đầu óc Tần Thộ hơi sững sốt, hẳn hoàn toàn không thể hiểu được cảnh chuyện này rốt cuộc là sao, Địa Cầu, Địa Tiên Giới...

Lão Tổ, Đạo Đức Kinh.

Thuần Đế, Thuần Đế Lăng.

Nguyệt Cung, Thỏ Ngọc và Hằng Nga.

Bắc Kinh, thờ gia Bảo Hộ Thần.

Trung Quốc, truyền nhân của rồng.

...

Tần Thộ càng nghĩ mồ hôi lạnh trên trán đổ ra càng nhiều, chẳng lẽ quan hệ của Địa Cầu và Địa Tiên Giới vượt xa quan hệ giữa tiểu thế giới với đại thế giới? Chẳng lẽ đôi bên còn có mối quan hệ khác sao?

-Con thử người nhìn cái gì thế? Còn không nhanh đi, Tương Phi Trúc chỉ về hướng này đây. - Lão già lừa đảo vô đầu của Tần Thộ nói.

Tần Thộ định thần lại, liếc nhìn cây Tương Phi Trúc trong tay, qu

ả nhiên trên cây Tương Phi Trúc có biến hóa, hóa ra vết máu và vết rách trên đó là những mũi tên nhỏ, chỉ vào ba tảng đá lớn phía sau Cửu Nghi Sơn!

Tảng đá đó rất đặc biệt, nó có vẻ là một tảng đá khổng lồ, và sau đó không biết nguyên nhân vì sao, ở giữa nứt ra, và trở thành ba tảng đá lớn như ba nụ sen liền nhau đứng sừng sững ngay đó.

Một tảng đá lớn như vậy đặt ở Địa Tiên Giới không có gì kỳ lạ, nhưng đặt trên Địa Cầu, lại là một cảnh tượng rất hùng vĩ.

Tần Thọ thu hồi lại tinh thần, đuổi theo lão già lừa đảo và Tôn Ngộ Không hỏi:

-Các người không cảm thấy thế giới này rất kỳ lạ sao?

Tôn Ngộ Không bị hỏi như vậy, mới bắt đầu nhìn xung quanh, sau đó mới quay đầu trả lời:

-Thật sự là có chút cổ quái, những tên phạm nhân kia lại có thể dùng một ít phép phẩm để bay... Ờ? Sao trong Thuần Đế Lăng lại có phạm nhân?

Giờ Tần Thọ mới biết, không phải là vì kiến thức uyên thâm nên Tôn Ngộ Không hứng hờ với những chuyện xung quanh, mà căn bản là cái gì hắn cũng không biết nên mới không thêm quan tâm!

Ngược lại lão già lừa đảo lại vô cùng điềm tĩnh và ung dung, băng qua nói:

-Không phải chỉ là mấy món đồ chơi của người phạm thôi sao, ở trong muôn vạn ngàn tiểu thế giới, những chuyện như thế rất là nhiều. Nếu như ta nhớ không lầm, mấy món đồ chơi này của họ được gọi là công nghệ... Kết quả ngay cả tiểu thế giới của mình cũng bay ra luôn, thật buồn cười. Cái này càng kém cỏi hơn, xem ra ngay cả tinh cầu của chúng cũng không bay ra được.

Tần Thọ sững sốt nhìn lão già lừa đảo, không ngờ được tên này lại có kiến thức rộng đến thế.

Lão già lừa đảo đắc ý cười nói:

-Vì đây là sống lâu, gặp nhiều nên không có gì ngạc nhiên. Sau này có gì không hiểu cứ hỏi ta. Ta chỉ tính một nửa phí tư vấn.

Tần Thọ nhìn cái bộ dạng xấu tính của hắn, thật muốn tát hắn một cái.

-Ý của ngươi là, chúng ta đã đến tiểu thế giới rồi? - Tôn Ngộ Không có chút kỳ quái hỏi.

Lão già lừa đảo nói:

-Tám phần là như vậy, những lão già của Địa Tiên Giới chắc làm sao cũng không thể ngờ được, Thuấn Đế Lăng vốn dĩ không ở Địa Tiên Giới. Ha ha... chẳng trách bao nhiêu năm nay không ai có thể tìm thấy Thuấn Đế Lăng mà chỉ có thể thờ tượng thần. Ha ha...

Mặc dù ba người đang nói chuyện nhưng tốc độ không hề chậm chút nào, vì sợ rằng bị Câu Vân đuổi kịp sẽ gặp rắc rối. Dù sao bên cạnh họ vẫn còn có một Diêu Bá Phù, có quỷ mới biết trên người bọn họ có cây Tương Phi Trúc thật nữa hay không.

Ba người cùng rơi xuống từ trên đám mây, vừa hạ cánh liền nghe thấy tiếng tách tách xung quanh!

Tần Thọ quay đầu lại nhận ra rằng một nhóm du khách đang chụp ảnh bọn họ.

Tần Thọ vỗ trán, lúc này mới nhớ tới thế giới đã khác... cả ba có chút gượng gạo!

Tôn Ngộ Không không quan tâm đến điều đó lắm. Nhìn thấy những con người này phát ra âm thanh tách tách với mình, liền trợn mắt nhe răng hét lớn:

-Aaaaa!

Những người phạm kia sợ đến “a” một tiếng, điện thoại di động, camera rơi đầy đất, nhanh chân chạy mất.

Tần Thộ nhìn bộ dáng dữ tợn của Tôn Ngộ Không, thở dài, trong lòng nói: “Quả nhiên, trong TV đều là gậy người, Tôn Ngộ Không thật căn bản không phải Mỹ Hầu Vương, hàm răng xấu xí! Hung hăng đến nỗi hắn cũng có chút sợ hãi...”

Không có người phạm quấy rối, Tần Thộ vội vàng nhìn Trương Phi Trúc trong tay, theo kinh nghiệm của hắn, sau khi phạm nhân phát hiện tình huống này, tám phần chút nữa sẽ có cảnh sát hoặc quân đội đến đây.

Chương 506: Hoàng Long đạo nhân

Chương 506. Hoàng Long đạo nhân

Đến lúc đó lỡ như coi bọn họ là quái vật mà xử lý, đánh nhau thật, những đồng hương địa cầu này có tổn thương gì thì sẽ không tổn thương.

Đương nhiên, Tần Thộ cũng nghĩ tới báo tặc danh của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nhưng hắn liếc nhìn bộ dạng trông gì

ống như hiện trường một vụ tai nạn xe hơi của Tôn Ngộ Không, đ
oán chừng ngay cả bản thân cũng không tin chứ đừng nói đến ngư
ời khác.

Vì vậy, Tàn Thọ quyết định đánh nhanh rút gọn!

Vừa nhìn sang, Tàn Thọ cũng sửng sốt, huyết lệ trên Tương Phi T
rúc càng ngày càng sáng!

Huyết dịch bên trong đường như sẽ chảy ra bất cứ lúc nào!

-Nó sẽ không chảy ra ngoài, phải không? - Tôn Ngộ Không hỏi.

Tàn Thọ còn chưa lên tiếng, lão già lừa đảo đã hét lên:

-Chết tiệt, chảy thật rồi!

Tàn Thọ cũng sửng sốt, suýt chút nữa ném cây Tương Phi Trúc x
uống, sau đó hét lên:

-Không phải chứ! Gậy trúc cũng có kinh nguyệt?

Lão già lừa đảo nảy ra ý tưởng:

-Nhanh, nhỏ giọt máu lên trên Thuần Công Thạch!

Tàn Thọ vừa vung tay lên!

Máu trên Tương Phi Trúc lập tức văng ra!

Khoảnh khắc bị ném ra ngoài, sắc mặt của Tàn Thọ, lão già lừa đả
o và Tôn Ngộ Không đều thay đổi!

Vì ba giọt Hương Phi Huyết ngay lúc thoát khỏi cây trúc, lại tản r
a khí tức cực kỳ hung hãn! Khí tức khuếch tán, Tàn Thọ chỉ cảm t
hấy xương cốt toàn thân đều sắp nổ tung!

Lão già lừa đảo trực tiếp ngồi trên mặt đất, Tôn Ngộ Không hét lớn một tiếng, hấn thà chết chứ không quỳ xuống đất, kết quả nửa người dưới đâm xuống đất!

Tuy rằng chỉ là ba giọt máu, nhưng Tần Thộ dường như nghe thấy vô số sinh linh gằm thét trong tuyệt vọng, tiếng chém giết liên tục trên chiến trường! Đồng thời, có tiếng hò hét cổ vũ, dường như là tiếng thắng lợi, nhưng càng nhiều vẫn là tuyệt vọng... Máu... Một cỗ khí tức bạo ngược gần như điên cuồng!

Tần Thộ biết khí tức là gốc của ba giọt máu này, những âm thanh rít gào đó là chuyện mà chủ nhân của huyết dịch này trải qua thôi.

Tần Thộ cũng bối rối, theo bản năng hỏi:

-Lão già lừa đảo, lúc trước Thuấn Đế bạo lệ như vậy sao?

Lão già lừa đảo cũng ngần ra, nói:

-Ta... không biết! Tư liệu lịch sử ghi lại không phải như vậy!

-Ngăn nó lại! - Lúc này, Tôn Ngộ Không đột nhiên hét lên, nhưng tiếc là đã quá muộn, ba giọt máu rơi trên Thuấn Công Thạch!

...

Đồng thời, trên Thuấn Nguyên Phong ở Địa Tiên Giới...

Diêu Bá Phù và những người khác vội vã chạy tới, chuẩn bị leo lên núi, nhưng phía trước lại nhiều thêm một người!

-Bá Phù huynh, tổ địa của các huynh vẫn còn người sao? - Tấn Vương vô thức hỏi.

Diêu Bá Phù lắc đầu nói:

-Không còn!

Đồng thời Diêu Bá Phù hét lớn:

-Người nào đó?!

Chỉ thấy người kia chậm rãi xoay người lại, khẽ mỉm cười nói với Diêu Bá Phù:

-Nhìn thấy tổ tông còn không quỳ xuống?

Sau khi Diêu Bá Phù nhìn thấy rõ hình dáng của người kia, lập tức sợ ngây người, chỉ vào người kia sửng sốt một lúc lâu...

Tấn Vương và Mẫu Đơn công chúa cũng giật mình, Câu Vân vội vàng lui về phía sau hai bước, hiển nhiên cực kỳ kiêng kỵ với người kia!

-Còn chưa chịu quỳ xuống sao? - Người kia lại lên tiếng, giọng nói giống như là có ma lực, dường như là mệnh lệnh đến từ sâu trong linh hồn!

Diêu Bá Phù chỉ cảm thấy cơ thể không theo ý của mình muốn quỳ xuống...

Nhưng mà ngay lúc này, trong đầu hắn ta vang lên một tiếng tiếng chuông!

Diêu Bá Phù chấn động toàn thân, đột nhiên tỉnh táo lại hét lớn, đứng thẳng tắp lưng, nổi giận nói:

-Yêu nghiệt phương nào, dám cả gan giả mạo tiên tổ!

Đồng thời bạch bào trên người Tấn Vương có từng tia kim quang sáng lên, tiếng trường kiếm va đập bên hông vang lên, hắn ta cũng

g tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện suýt nữa hấn ta cũng quỳ xuống rồi!

Tấn Vương quả thực giận dữ, một tay đặt ở trên chuôi kiếm đi tới một bước quát lớn:

-Yêu nghiệt phương nào, dám to gan giả mạo Đại Đức Thuần Đế?!

Chuỗi chuông trên tay Mẫu Đơn tiên tử rung động đình đình đương, nàng cũng đã lấy lại tinh thần.

Phù Sai Thương của Câu Vân chủ động xuất hiện trong tay, lúc này vừa mới lấy lại tinh thần đứng lên, ánh mắt vô cùng hung ác nhìn chăm chăm Thuần Đế trước mặt.

Theo tiếng gầm của Tấn Vương, thuộc hạ của hấn ta cũng nhao nhao lấy lại tinh thần.

Thuần Đế kia nghe vậy cười ha ha nói:

-Một đám tiểu bối ngu dốt, để các ngươi gọi ta một tiếng tổ tông, các ngươi cũng không oan. Nếu như kêu tốt còn có thể giữ lại mạng đi ra ngoài! Chẳng phải là kiếm lợi lớn sao?

Trong khi nói chuyện, Thuần Đế kia lắc mình biến hoá lại là một đạo sĩ trên người mặc đạo bào màu vàng sáng thanh lịch!

Đầu đạo sĩ đội tử kim quan, mái tóc trắng, tay cầm phát trần, rất có tiên phong đạo cốt, nhìn thế nào cũng không dính dáng tới yêu nghiệt.

Đúng lúc này, Diêu Bá Phù hoảng sợ nói:

-Ta biết ngươi!

Đạo sĩ khẽ mỉm cười nói:

-Tên nhóc con, nếu người biết bản đạo, tiếng kêu tổ tông kia cũng không oan phải không?

Diêu Bá Phù kinh dị không thôi nhìn đạo sĩ nói:

-Người... người là con Hoàng Long năm đó phải không?

Đạo sĩ híp mắt nói:

-Đúng vậy!

Diêu Bá Phù quả thực giật mình, búng ngón tay, Tổ Hạp ở phía xa đang rung chuyển...

Mẫu Đơn công chúa không biết đạo sĩ, cũng nghe không hiểu Diêu Bá Phù đang nói cái gì, thế là hỏi Tấn Vương:

-Người này là người phương nào?

Sắc mặt Tấn Vương cũng hơi khó coi, khẽ nói:

-Chuyện lo lắng nhất vẫn là phát sinh rồi...

Ngay sau đó tấn Vương truyền âm giải thích: “Năm đó Thuấn Đế băng hà ở vùng hoang dã Thương Ngô, chôn ở Cửu Nghi Sơn. Trước khi Thuấn Đế lâm chung đã từng nói không được an táng long trọng, chỉ cần chọn ba khối đá ở một vùng hoang thổ cao một chút, quan ngôi và áo vải chôn là được.

Sau khi Thuấn Đế chết thì chôn cất ở Tam Phân Thạch, chẳng qua nghe nói lúc mai táng đã xảy ra chuyện.

Cao Đào chủ trì tang lễ quyết định đổi nơi chôn cất của Thuấn Đế, lúc đó Long Tượng tới giúp đỡ vận chuyển quan tài, khiêng bia

đá của Thuần Vương, tìm kiếm nơi chôn cất tiếp theo. Vốn dĩ đã chọn một nơi rồi, kết quả một con Hoàng Long rơi từ trên trời xuống, hóa thành một bạch đạo nhân, ngăn cản không cho phép chôn cất ở nơi đó.

Nghe nói lúc ấy phát sinh một trận đại chiến, kết quả bên Thuần Đế vậy mà không làm gì được Hoàng Long kia, rơi vào đường cùng đành phải đổi chỗ chôn cất.

Nếu như ta không có đoán sai, đạo nhân trước mắt này chính là con Hoàng Long năm đó ngăn cản Thuần Đế nhập thổ!”

Nghe nói như thế, Mẫu Đơn công chúa cũng giật mình, Hoàng Long ở thời kỳ Thuần Đế, hơn nữa năm đó một mình có thể đối đầu vô số thuộc hạ của Thuần Đế, vậy hắn sống đến bây giờ sẽ khủng bố đến mức nào chứ?

Bàn tay nắm chặt Phù Sai Thương của Câu Vân cũng đã hoàn toàn trắng bệch, hiển nhiên là hắn ta đang rất căng thẳng.

Chương 507: Rốt cuộc là áp chế cái gì?

Chương 507. Rốt cuộc là áp chế cái gì?

Dường như Hoàng Long đạo nhân biết Tấn Vương nói gì, liếc nhìn Tấn Vương nói:

-Tên nhóc con, trên người ngươi có Tử Vi tinh quang bao phủ, có số mệnh Đại Đế, xem ra là con của vua một nước phải không?

Tấn Vương chấp tay nói:

-Tại hạ tam hoàng tử của Đường Hoàng, Tấn Vương Lý Viêm, bái kiến tiên bối.

Mẫu Đơn công chúa cũng làm lễ nói:

-Thập tam công chúa của Đường Hoàng, Mẫu Đơn công chúa bái kiến tiên bối.

Hoàng Long đạo nhân khẽ gật đầu nói:

-Nếu như là con của vua một nước, ta cũng sẽ không làm khó nhọc các người, rời khỏi đây đi.

Nghe nói như thế, Tấn Vương hơi khó xử, đi tới phía trước nói:

-Tiền bối, lần này chúng ta đến Thuần Nguyên Phong là vì có chuyện quan trọng cần phải làm, nếu chưa làm xong thì khó có thể rời khỏi đây.

Lông mày Hoàng Long đạo nhân nhướng lên, cười giễu nói:

-Không rời khỏi đây?

Diêu Bá Phù đi tới một bước nói:

-Không rời khỏi đây thì thế nào? Thuần Nguyên Phong chính là tổ địa của tộc ta, năm đó người ngăn cản tiên tổ nhập thổ, hôm nay còn muốn cản ta tế bái tiên tổ sao?

Hoàng Long đạo nhân rất hứng thú nhìn Diêu Bá Phù cười nói:

-Cản người thì sao? Tên nhóc con, năm đó Cao Đào dẫn đầu ba nghìn thân binh của Thuần Đế, cũng không thể làm gì được ta, bản

thân người chỉ là Địa Tiên thì có thể làm gì được? Đại Đức Đạo T nhân cũng phải trưởng thành mới thấy được!

Diêu Bá Phù lập tức bị những lời này chặn họng làm cho cả khuôn mặt đỏ bừng, nhưng mà vẫn cứ nói:

-Tiền bối, người đây là cố ý không cho chúng ta đi qua sao?

Hoàng Long đạo nhân đặt tay ở sau lưng nói:

-Hôm nay không có ai được đi qua.

Quan Vân giễu cợt:

-Hoàng Long đạo nhân, người tự vấn so với Lê Sơn lão mẫu, Địa Tiên chi tổ Trần Nguyên Tử bọn họ thế nào? Mấy ngày trước, đám người Lê Sơn lão mẫu, Trần Nguyên Tử cùng chư đại năng lực liên hợp tuyên bố, Thiên Tiên và phía trên Thiên Tiên không được ra tay, nếu không thì sẽ là kẻ thù của người trong thiên hạ. Thực lực của người đã sớm vượt qua cảnh giới Thiên Tiên, hôm nay chúng ta muốn đi qua, nếu như người ra tay...

Hoàng Long đạo nhân nghe vậy, cười ha ha.

Sắc mặt Câu Vân thay đổi kêu lên:

-Cẩn thận!

Sau đó tất cả mọi người không nhìn thấy rõ ràng Hoàng Long đạo nhân ra tay như thế nào, chỉ nhìn thấy một tia sáng màu vàng lóe lên, Quan Vân phù một tiếng nổ thành huyết vụ đầy trời, ngay cả c hân linh cũng không còn!

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người thay đổi sắc mặt!

Bất luận là Diêu Bá Phù hay là Tấn Vương, Mẫu Đơn, hoặc là Cô

u Vân tâm cao khí ngạo, sở dĩ bọn họ có thể hống hách lộng hành, đều là dựa vào quy định trên Thiên Tiên không thể ra tay.

Nếu không, họ ở Địa Tiên Giới cũng sẽ không dám tùy tiện như thế.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ chợt phát hiện, quy định kia dường như cũng không phải là lúc nào cũng có tác dụng! Chỉ ít lão Long tr ước mắt này không nghe theo!

Hoàng Long đạo nhân mỉm cười nói:

-Các vị còn có câu hỏi gì không?

Sắc mặt Tấn Vương u ám như nước, Mẫu Đơn cắn chặt môi son nhìn Tấn Vương.

Người mặc áo trắng sau lưng Tấn Vương không lên tiếng, chẳng qua phía dưới áo choàng lại lộ ra lông vũ màu vàng.

Câu Vân không lên tiếng.

Đúng lúc này, Diêu Bá Phù lại không sợ hãi chút nào đi tới một bước nói:

-Tổ địa của tộc ta, ta không cho phép bất cứ kẻ nào làm càn ở đây! Người cũng không được!

Trong khi Diêu Bá Phù nói chuyện, chỉ nghe lạch cạch vang lên tiếng hạt lớn ở phía xa, tiếp theo đó một cái hộp đen nhánh từ trên trời rơi xuống, bồng bềnh ở sau lưng Diêu Bá Phù! Cái hộp đó được làm bằng gỗ đen, phía trên khắc từng tấm phù văn trên các đường rãnh, phù văn lấp lánh giống như là từng dấu hiệu thần bí, đồng thời từng dòng uy áp lấy nó làm trung tâm không ngừng khuếch tán ra.

Uy áp cũng không lớn, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác khó có thể địch nổi!

Tổ Hạp vừa mới rơi xuống, không gian xung quanh bắt đầu rung động, theo sau đó là một gợn sóng nổi bật bênh!

Đám người nhận ra, thế giới trước mắt vậy mà xảy ra thay đổi!

Bọn họ lại không đứng ở Thuần Nguyên Phong, mà đứng ở trên một ngọn núi nhỏ!

-Là đám con thỏ! - Mẫu Đơn thận trọng, liếc mắt nhìn thấy đám con thỏ, Tôn Ngộ Không và lão già lừa đảo sau lưng Hoàng Long đạo nhân.

Đám người quay lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy ba người đứng ở một tảng đá sề làm ba cục lớn, hình dáng của ba tảng đá kia nhìn không hề giống như là người, trái lại hơi giống một quái vật hướng thẳng lên trời gầm rú!

Toàn thân nham thạch đen nhánh như mực!

Cảnh tượng hoàn toàn khác với những gì đám người Tàn Thọ nhìn thấy!

Con thỏ đang quơ một cây gậy trúc trong tay, không biết hắn đang làm cái gì.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Diêu Bá Phù bỗng nhiên thay đổi, hoảng sợ nói:

-Đó không phải là Tương Phi Trúc!

-Đương nhiên không phải là Tương Phi Trúc, đó là Xi Vưu Huyết! - Hoàng Long đạo nhân cười ha ha nói.

-Xi Vưu Huyết? Người... người muốn thả Xi Vưu? - Câu Vân cũng không bình tĩnh được nữa.

Xi Vưu, năm đó càn quét loài người, suýt nữa tiêu diệt loài người, là sự tồn tại khủng khiếp của thần phật khắp bầu trời! Nếu như gì a hỏa này được thả ra, Câu Vân có thể tưởng tượng người ở chỗ này, không một ai có thể chạy thoát!

Diêu Bá Phù lại không nói nhiều, vung tay lên, Tổ Hạp phía sau lưng đã di chuyển về chỗ cũ, mọi người mới nhìn thấy bên trên Tổ Hạp lại có mười ba đường phong ấn!

Diêu Bá Phù cắt ngón tay, dùng máu của ngón tay xé bỏ một phong ấn, hét lớn:

-Tiên tổ giúp ta!

Một luồng kiếm quang bay ra, kiếm khí tung hoành, tất cả mọi người lui lại!

Kiếm khí kia trong nháy mắt ngưng tụ, giống như là một thanh kiếm thật sự, bùng nổ bắn về phía Hoàng Long đạo nhân.

Hoàng Long đạo nhân cười khinh thường, đạo bào khuấy động ồng tay áo hát lên, chỉ nghe thấy một tiếng bộp, luồng kiếm quang kia bị đánh cho vỡ tan!

Hoàng Long đạo nhân thách thức nói:

-Không phải bản đạo chưa từng thấy Tổ Hạp này, năm đó Cao Đà o thân tín của Thuần Đế đã từng dùng nó để đối phó với ta, đáng tiếc... chẳng qua cũng chỉ có như thế. Bây giờ, rơi vào trong tay tiều bổi người lại có thể phát huy mấy phần công dụng?

Nói xong, Hoàng Long đạo nhân vung ống tay áo lên, khoảng không rung chuyển nổ ỳnh một cái, Diêu Bá Phù oa một tiếng phun

ra một ngụm máu tươi bay ngược trở lại, Tổ Hạp cũng không bảo vệ được hấn ta!

Tấn Vương, Mẫu Đơn, Câu Vân nhìn thấy thì sắc mặt thay đổi, hộ vệ tử sĩ của Tấn Vương nhao nhao đi tới bảo vệ, nhưng mà bọn hấn cũng biết, bọn hấn đi lên cũng không có tác dụng gì.

Tấn Vương trầm giọng nói:

-Thấp nhất cũng là Kim Tiên, hấn ta rất có thể là Đại La Kim Tiên, thậm chí còn ở tầng cao hơn... Đáng chết, tại sao lại gặp phải hấn ta chứ! Thất sách...

Chương 508: Hung thú gào thét

Chương 508. Hung thú gào thét

Mẫu Đơn kéo cánh tay Tấn Vương chau mày, hiển nhiên cũng ưu sầu vì người trước mắt này.

Người mặc áo bào trắng đi theo phía sau hai người nghiêng đầu, không có động tĩnh.

Tấn Vương khẽ nói:

-Bằng huynh có cách nào không?

Người mặc áo bào trắng làm động tác lắc đầu với Tấn Vương, sau đó lại dùng tay ra hiệu rồi không có động tĩnh gì nữa.

Sắc mặt Tấn Vương hơi khó coi, hắn ta nhìn Hoàng Long đạo nhân trước mắt, trong lòng đắng chát. Vốn dĩ cho rằng có khẩu dụ của a đảm người Địa Tiên chi tổ, Lê Sơn lão mẫu, không ai dám coi trờ bằng vung, dựa vào thực lực của hắn ta cùng với pháp bảo trên người, không nói là ngang ngược nhưng chí ít cũng có thể làm một số chuyện.

Bây giờ xem ra, khẩu dụ cũng chỉ vền vẹn có tác dụng ở trên bề mặt mà thôi... Hơn nữa, hắn ta vẫn còn chưa xác định được, sau khi sự việc xảy ra con Hoàng Long này có giết bọn họ diệt khẩu hay không.

Dù sao, mặc kệ Hoàng Long đạo nhân cường đại như thế nào, cuối cùng cũng sẽ không dám đối địch với người trong thiên hạ.

Tấn Vương đang suy nghĩ cách đối phó, về phần kế hoạch ban đầu, hắn ta cũng không cần lại phải đi xem nữa, bởi vì cần thấy điều đã nhìn thấy rồi, hắn ta cũng không ngăn cản được. Trong lòng cảm thán:

-Họa khởi nam phương, mười tám huynh đệ của ta phân thành mười tám hướng, không ngờ lại bắt đầu ở đây, ôi...

Điều Bá Phù cố gắng đứng lên muốn xé bỏ phong ấn thứ hai.

Hoàng Long đạo nhân căn bản không có nhìn hắn ta, mà trở lại nhìn đám con thỏ, thản nhiên nói:

-Năm đó Cao Đào xé bỏ mười đường phong ấn, cắt một đầu ống tay áo của ta, ta chém nửa đời tu vi của hắn. Tên nhóc con, ta và Thuận Đế không có thù hận, cũng không muốn tiêm nhiễm nhân quả của Thuận Đế, tốt nhất người nên thành thật đứng ở đó đợi, nếu không ta mà lại ra tay, Đại Đức Đạo Thân này của người cũng sẽ tan thành mây khói. Ngu Thị mà vùng dậy được sẽ là một chuyện cười.

Diêu Bá Phù nghe xong, cơ thể run lên, cuối cùng không có xé bỏ đường phong ấn thứ hai mà hỏi:

-Thứ bị áp chế dưới kia là Xi Vưu sao?

Hoàng Long đạo nhân cũng không vội trả lời, mà ý vị sâu xa thờ dài nói:

-Uổng cho ngươi là con cháu của Thuấn Đế, bên trên thư tịch của tổ tiên các ngươi viết như thế nào, còn cần bản đạo phải nói sao?

-Thuấn Đế nam tuần thú!

-Thú, săn thú, hắc đi tuần ở phía nam cũng không phải chỉ là tới c hơi, mà là đến để săn thú.

Diêu Bá Phù nói:

-Thư tịch của tổ tiên ghi chép, năm đó trên Cửu Nghi Sơn có chín con Hắc Long làm điều ác, sau khi tiên tổ mang theo ba trăm đũa g sĩa chém chín con Hắc Long trọng thương mà băng hà ở đây.

Hoàng Long đạo nhân cười ha ha nói:

-Ngươi tin lời nói đó không?

Diêu Bá Phù im lặng...

Lúc này Mẫu Đơn công chúa cất cao giọng nói:

-Theo ta được biết, năm đó quả thực trên Cửu Nghi Sơn có chín con Hắc Long, có điều hình như chín con Hắc Long kia là tàn dư của Xi Vưu năm đó.

-Căn cứ vào ghi chép của lịch sử, vùng Cửu Nghi Sơn nằm ở tron

g đầm lầy Vân Mộng, mà đầm lầy Vân Mộng không chỉ chôn cất Thuấn Đế.

-Còn chôn cất cả Xi Vưu!

-Nếu như dựa theo những lời tiên bói vừa mới nói, chín con nghiệt t long kia hẳn là có ý đồ muốn làm cho Xi Vưu sống lại, sau đó bị Thuấn Đế biết được nên đánh giết ở đây, đúng không?

Hoàng Long đạo nhân hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Mẫu Đơn công chúa, sau đó cười nói:

-Trái lại tiểu nữ oa này lại thông minh. Đoán đúng mấy phần.

Mẫu Đơn công chúa tiếp tục nói:

-Thuấn Đế chính là đại đế cấp cường giả, tiện tay bóp chết chín con nghiệt long này mới đúng. Nếu Thuấn Đế đã chôn cất tại đây, hẳn là chín con nghiệt long lúc trước đã thành công thả Xi Vưu ra?

Hoàng Long đạo nhân híp mắt nói:

-Nói tiếp.

Mẫu Đơn công chúa tiếp tục nói:

-Thuấn Đế đại chiến Xi Vưu ngã xuống Thương Ngô Sơn, có đúng không?

Hoàng Long đạo nhân không nói chuyện.

Sắc mặt Diêu Bá Phù lại vô cùng khó coi, hẳn đương nhiên biết những chuyện này, sở dĩ không nói đó là bởi vì càng ít người biết bí mật này thì càng tốt!

Ai ngờ Mẫu Đơn công chúa tiếp tục nói:

-Vốn dĩ Ngu Thị cũng không phải là người phương nam, mà là thị tộc bên bờ sông Quỳ Thủy của phương bắc. Kết quả sau khi Thuấn Đế băng hà ở Thương Ngô Sơn, hậu đại của hắn liên tục từ bờ sông Quỳ Thủy phương bắc ngàn dặm xa xôi đi vào dưới chân Cửu Nghi Sơn, thành lập Linh Lăng cổ thành. Mặc dù tuyên bố với bên ngoài là canh giữ lăng mộ cho tiên tổ, chỉ sợ nguyên nhân thực sự chính là trông coi phong ấn của Xi Vưu?

Bốp bốp bốp!

Hoàng Long đạo nhân vỗ tay nói:

-Quả nhiên là một nữ oa thông minh, đáng tiếc... Đáng tiếc...

Mẫu Đơn công chúa không hiểu hỏi:

-Đáng tiếc cái gì?

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Đáng tiếc, người đoán sai rồi. Đây không phải là nơi chôn cất của Xi Vưu.

-Không phải Xi Vưu? - Mẫu Đơn công chúa ngạc nhiên.

Hoàng Long đạo nhân lại nói:

-Không ai biết năm đó đã xảy ra chuyện gì. Xi Vưu chiến bại bị cầm tù bởi Hiên Viên Kiếm, thi thể bị tách ra phong ấn, không có ai biết vị trí cụ thể.

Nói đến đây, Hoàng Long đạo nhân nhìn về phía Diêu Bá Phù hỏi:

-Tên nhóc con, ta nói hay là người nói đây?

Diêu Bá Phù biết bí mật ẩn giấu nhiều năm cuối cùng vẫn không thể giấu được, hẳn ta nói còn có chỗ có thể giữ lại, nếu như để Hoàng Long đạo nhân nói, sợ rằng ngay cả quần lót cũng sẽ bị vén ra ngoài.

Thế là, Diêu Bá Phù nói: -Không ai biết Xi Vưu được chôn ở đâu, đây không phải là nơi chôn cất của Xi Vưu, mà là thú cưỡi của Xi Vưu - Thực Thiết Thú!

Mẫu Đơn công chúa nghe xong, hai mắt sáng lên, đột nhiên ngăn g đầu hoảng sợ nói:

-Thực Thiết Thú? Nghe nói Thực Thiết Thú từ nhỏ đã đi theo Xi Vưu chinh chiến thiên hạ, người muốn lợi dụng Thực Thiết Thú quen thuộc với mùi của Xi Vưu, tìm kiếm nơi phong ấn Xi Vưu sao? Rốt cuộc người đang âm mưu cái gì? Nếu như Xi Vưu thoát ra thì thiên hạ sẽ đại loạn, lễ băng nhạc hoại, mất đi lớp đất che phủ thì còn trứng nào nguyên vẹn?

Hoàng Long đạo nhân cười ha ha nói:

-Tiểu nha đầu người rất thông minh, nhưng mà không thông minh bằng ca ca người. Có một số việc biết là được rồi sao còn phải hỏi nhiều? Biết nhiều, hỏi nhiều, chết nhanh.

Mẫu Đơn công chúa nhìn về phía Tấn Vương, đôi mắt Tấn Vương sáng lấp lánh, hiển nhiên tất cả những điều nàng ta vừa mới nói, Tấn Vương đều đã đoán được, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhưng mà sau khi Diêu Bá Phù nghe đến mấy câu này, lại lần nữa đi lên phía trước khom mình hành lễ nói với Hoàng Long đạo nhân:

-Tiền bối, vẫn bối có một chuyện muốn hỏi.

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Nói.

Diêu Bá Phù nói:

-Người thật sự muốn thả Xi Vưu ra sao? Xi Vưu là thiên cổ đệ nhất chiến thần, hấn hùng tâm bùng bùng, dã tâm cực lớn, nếu như thả ra ngoài, sợ là tiền bối không khống chế được hắn ta, trái lại sẽ bị hại, tội gì phải như vậy?

Chương 509: Hung thú gào thét (2)

Chương 509. Hung thú gào thét (2)

Hoàng Long đạo nhân phát tay nói:

-Chim sẽ làm sao biết được chí hướng của thiên nga?

Diêu Bá Phù híp mắt hỏi:

-Nhất định phải thả ra sao?

Hoàng Long đạo nhân gật đầu.

Diêu Bá Phù mỉm cười, lùi lại một bước vỗ một chương lên ngực, phun một ngụm máu lên trên Tổ Hạp!

Đúng lúc này, một cánh tay dường như xuyên qua không gian rơi xuống, tốc độ nhanh như chớp, lập tức đập vào gáy của Diêu Bá Phù, Diêu Bá Phù kêu rên, không có ngắt xiu mà tức giận quay đầu lại!

Người ra tay rõ ràng là người mặc áo bào trắng ở sau lưng Tấn Vương!

Người mặc áo bào trắng kinh nghi một tiếng, lại thêm một chưởng rơi xuống, trong lúc nguy cấp, Diêu Bá Phù khịt mũi, Tổ Hạp bỗng nhiên lập tức xông lên đánh bay người mặc áo bào trắng, Tổ Hạp vòng quanh Diêu Bá Phù phá không mà đi.

Đồng thời, áo bào trắng của người kia vỡ vụn, lộ ra một khuôn mặt hung ác nham hiểm, mũi của người đó giống như là điều hâu, đôi mắt lại sắc bén như dao, cả người mặc áo giáp của võ tướng, k há là uy vũ.

Mẫu Đơn công chúa hoảng sợ nói:

-Ca, huynh...

Tấn Vương không nói chuyện.

Nam tử liếc nhìn Mẫu Đơn công chúa cũng không nói chuyện.

Mẫu Đơn công chúa muốn hỏi gì đó nhưng cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Hoàng Long Chân Nhân nhìn thoáng qua Tấn Vương, cảm thán nói:

-Thịnh Đường có người, không biết có may mắn không?

Đối mặt với hỏi dò của Hoàng Long chân nhân, Tấn Vương lại ngậm miệng không nói, yên tĩnh nhìn con thỏ ở phía xa hơi vùng cạ

y gây trúc lên, ba giọt máu bay về phía Tam Phân Thạch.

-Từ từ đã! - Tôn Ngộ Không nói.

Tần Thọ nói:

-Không sao chứ...

Tiếng nói vừa dứt thì thấy tảng đá trước mặt đột nhiên bay vút lên, cục đá vốn dĩ bình thường biến thành màu đỏ như máu, nói đúng ra là sắt màu đỏ! Đỏ giống như là gỉ sắt!

Một luồng sáng màu đen khuếch tán ra, tất cả cảnh sắc chung quanh đều bị vỡ vụn!

Tất cả cảnh tượng của địa cầu gì đó đều biến mất!

Đập vào mắt vẫn là cảnh sắc của Địa Tiên Giới!

Lão già lừa đảo bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

-Phì! Trận pháp lúc nãy mà chúng ta đi vào, tất cả những gì chúng ta nhìn thấy đều là ảo ảnh! Đây không phải là Thuần Công Thạch, tảng đá kia có vấn đề!

Tôn Ngộ Không nói:

-Đâu chỉ riêng tảng đá có vấn đề, cây trúc cũng có vấn đề! Chúng ta bị người khác dắt mũi rồi!

Tôn Ngộ Không mở Hỏa Nhãn Kim Tinh, đột nhiên quay đầu đã nhìn thấy Hoàng Long đạo nhân và đám người Câu Vân, Tấn Vương.

Hắn không biết ba người Hoàng Long đạo nhân và Tấn Vương, Mẫu Đơn công chúa, nhưng mà hắn lại biết đám người Câu Vân.

Hoàng Long đạo nhân nhìn ba người, cười nói:

-Đa tạ ba vị tiểu hữu ra tay thả Thực Thiết Thú ra, nếu như các ngươi không chết, ngày sau nhất định sẽ có hậu lễ đáp tạ.

Tần Thọ sững sờ, Thực Thiết Thú? Sau này không chết?

Có ý gì?

Còn có mấy người xa lạ kia là ai? Cô nương kia trưởng thành còn khá là đẹp.

Không đợi cái đầu con thỏ của Tần Thọ nghĩ rõ ràng thì nghe thấy ở sau lưng có một tiếng vang thật lớn, Tam Phân Thạch thật sự nổ tung, âm thanh giống như là mở ra thiên địa, tiếng vang cực lớn chấn động bầu trời, một làn sóng huyết sắc khủng bố khuếch tán đá nh ra bốn phương tám hướng!

Tần Thọ bị làn sóng đánh thẳng vào bay ra ngoài thật xa, theo gió lăn lộn trên mặt đất.

Lão già lừa đảo đã nằm rạp trên mặt đất trước, không có bị thổi bay đi.

Tôn Ngộ Không cũng không khá hơn là bao nhiêu, Kim Cô Bổng cắm vào trong đất kẹp chặt bản thân, không để cho bản thân bị thổi bay ra ngoài.

Tất cả hoa cỏ cây cối ở bốn phía bị thổi vỡ nát, tảng đá nổ thành đóa vụn bay đầy trời giống như là đạn bắn ra bốn phía.

Hoàng Long đạo nhân vung ống tay áo lên, ngăn cản đá và làn sóng chấn động này, gián tiếp che đấm người Tấn Vương lại.

Làn sóng chấn động qua đi, bụi mù rơi xuống ngăn cản tầm mắt c

ủa mọi người, không nhìn thấy rõ rốt cuộc bên trong đã xuất hiện cái gì.

Hoàng Long đạo nhân cười nói:

-Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể thả nó ra.

Mẫu Đơn khẽ nói:

-Nghe nói nếu như Thực Thiết Thú thức tỉnh, nhất định phải được ăn trước, người thả nó ra hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên, người không tới thả nó ra mà để đám con thỏ đi thả, đúng không?

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Từ xưa đến nay, nếu bàn về độc ác tàn nhẫn, Thực Thiết Thú tuy ệt đối là loại đáng sợ nhất. Năm đó khi Viêm Hoàng đại chiến Xi Vưu, thực ra đại đa số giết chóc đều đến từ Thực Thiết Thú. Thứ mà Thực Thiết Thú ăn chính là các loại tài nguyên khoáng sản thìên tài địa bảo, phun ra đều là pháp bảo!

-Cái gì? - Mẫu Đơn nghe nói như thế, khiếp sợ không thôi:

-Truyền thuyết là thật? Thế nhưng điều này sao có thể?

Hoàng Long đạo nhân cười nhạt đáp:

-Xi Vưu cường đại như thế nhưng mà không có một quân đội lớn mạnh, chỉ dựa vào một người làm sao có thể chinh chiến thiên hạ? Thuộc hạ của hắn đều tu luyện Xi Vưu Quyết, sức chiến đấu không cần phải nói. Nhưng mà đáng sợ nhất chính là trong tay mỗi một thuộc hạ của hắn kém cỏi nhất cũng đã là Hậu Thiên Pháp Bảo! Các người tự mình ngắm lại xem, đồng căn đồng nguyên pháp bảo kết hợp lại sẽ bộc phát ra sức mạnh khủng bố đến mức nào?

-Huống chi, những pháp bảo kia tạo thành chiến trận là dùng để tăng sức cho Xi Vu và Thực Thiết Thú, làm cho chúng trở nên càng thêm lớn mạnh, thậm chí một người có thể đối đầu với Viêm Hoàng Nhị Đế, trấn áp thần phật khắp cả thiên địa, cho đến khi Hiên Viên Kiếm xuất thế mới thay đổi được tình hình chiến sự.

-Nhưng mà điều đáng sợ nhất của Thực Thiết Thú chính là chỉ cần cho nó thời gian, cho nó đầy đủ thiên tài địa bảo, nó có thể phun ra những pháp bảo đối tính mười phần!

-Theo lý thuyết, cho dù là Hiên Viên Kiếm, chỉ cần cho Thực Thiết Thú thời gian, nó cũng có thể phun ra pháp bảo để khắc chế.

-Cho nên, năm đó Hoàng Đế vừa luyện xong Hiên Viên Kiếm thì giấu nó đi, cho đến thời khắc mấu chốt mới lấy ra một kích thuận lợi thành công!

-Hít!

Nghe thấy những lời này, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Hai mắt Tấn Vương lại càng tỏa sáng...

Hoàng Long đạo nhân tiếp tục nói:

-Tương tự, sức ăn của Thực Thiết Thú vô cùng lớn, mà miệng lại hết sức kén chọn. Vật phẩm tầm thường căn bản không nuôi được nó, cũng không thể thuần phục nó. Nó đã đói bụng nhiều năm như vậy hẳn là cũng sắp chết đói, một khi xảy ra chuyện cũng nên ăn chút đồ tốt mới được. Con khỉ kia là linh hầu do trời sinh đất dưỡng, con thỏ kia... Hừ, rất béo tốt... Trên người lão đầu kia có không ít bảo bối, hẳn là đủ để Thực Thiết Thú ăn no nê.

Khi Hoàng Long đạo nhân nói đến con thỏ, ánh mắt rõ ràng hiện lên vẻ kỳ lạ, hiển nhiên là hắn nói láo.

Nói đến đây, Hoàng Long đạo nhân giang hai tay ra nói:

-Thời gian cũng đến rồi, chuẩn bị nghênh đón hung thú gào thét đi!
i! Chúng loại hung ác nhất!

Chương 510: Hung thú siêu hung ác xuất thế

Chương 510. Hung thú siêu hung ác xuất thế

Tất cả mọi người rướn cổ lên nghiêng lỗ tai lắng nghe, chỉ nghe thấy bên trong bụi mù truyền ra tiếng...

Tiếng kêu non nớt vang lên: Ngao... Ô... Ầng ẩng!

Đám người chỉ cảm thấy trên đầu nổi đầy gân xanh, quạ đen không ngừng bay loạn trên không trung, sau đó tất cả mọi người nhìn về phía Hoàng Long đạo nhân.

Vẻ mặt Hoàng Long đạo nhân cũng ngây ngẩn, hiển nhiên âm thanh này không giống như hắc tử tượng.

Câu Vân không nhịn được hỏi:

-Tiền bối, người nói nó rất hung ác, chẳng lẽ chính là loại tiếng chó con kêu sao?

Vẻ mặt Hoàng Long đạo nhân đen thui, hắc tử tượng:

-Không đúng...

Trong khi nói chuyện, ống tay áo của Hoàng Long đạo nhân vung lên, gió lớn nổi dậy, tất cả bụi mù trên bầu trời đều bị thổi tan đi hết!

Tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng hiện trường giữa vụ nổ.

Chỉ nhìn thấy Tam Phân Thạch kia đã vỡ nát, còn có một khối đá lớn giống như là một ngón tay giữa từ trong hố lớn duỗi ra, trên đầu ngón tay giữa có một vật nhỏ trắng đen xen kẽ đứng ở đó!

Tứ chi của gia hỏa này nửa trước là màu đen, trên người là đốm đen đốm trắng, hai mắt có quầng thâm giống như bị người ta đánh vậy. Cả người mồm mím lông mềm như nhung, đặt mộng ngồi ở trên đầu ngón tay, hai tai cụp xuống, vẻ mặt thật thà phúc hậu, vô tội ngây thơ nhìn bốn phía, dường như đang hỏi:

-Ta là ai? Đây là đâu? Các người là ai?

Hoàng Long đạo nhân lấy ra một bức tranh, đối chiếu với hình trên bức tranh.

Chỉ nhìn thấy ở trên bức tranh một con thú khổng lồ trên người mặc áo giáp, lao nhanh trong quân đội, bên trong miệng còn ngậm một con phượng hoàng, phía dưới chân giẫm lên một con rồng!

Bộ áo giáp trên người con thú khổng lồ nhìn có vẻ không có quá nhiều chi tiết, chỉ có thể nhìn thấy tứ chi là màu đen, bàn tay to lớn cũng là màu đen, răng nanh rất dài, miệng vô cùng lớn.

Nhưng mà Hoàng Long đạo nhân vẫn liếc nhìn đôi mắt có quầng thâm của con thú khổng lồ bên trong bức tranh, đôi mắt cũng giống như là bị đánh.

Ban đầu Hoàng Long đạo nhân còn tưởng rằng đôi mắt của Thực

Thiết Thú thật sự là bị đánh đến thâm đen, bây giờ xem ra dường như không phải như vậy, đôi mắt của tên cháu trai này vốn dĩ đã có ó quầng thâm!

Hoàng Long đạo nhân nhìn đi nhìn lại Thực Thiết Thú nhỏ bằng cánh tay kia, hắn bắt đầu hoài nghi bản thân đi nhầm chỗ, nếu không phải đôi mắt có quầng thâm kia có thể đối chiếu, hắn thật sự hoài nghi thứ đồ chơi trước mắt này căn bản không phải là Thực Thiết Thú.

Câu Vân lại chế nhạo:

-Hoàng long tiền bối, đây chính là Thực Thiết Thú kẻ giết người hung ác nhất trong lịch sử mà người nói sao? Ha ha... Thật sự là hung ác đến nỗi hơi quá đáng rồi!

Hoàng Long đạo nhân không còn gì để nói cùng xấu hổ.

Ngoại trừ Hoàng Long đạo nhân ngây ngẩn.

Tần Thọ cũng tròn tròn mắt!

Hắn cũng nghe thấy lời Câu Vân nói, Thực Thiết Thú? Thứ đồ chơi này Tần Thọ cũng không xa lạ gì, thú cưỡi của Xi Vưu trong truyền thuyết là con thú hung ác độc nhất vô nhị, mạnh mẽ kinh khủng khiếp.

Nhưng mà nếu nói thứ đồ chơi trước mắt này là Thực Thiết Thú?

Tần Thọ là người đầu tiên không phục!

Tần Thọ đã quá quen thuộc với thứ đồ chơi này, trên Địa Cầu thứ đồ chơi này là động vật bảo vật quốc gia của Hoa Hạ, mọi người gọi nó là gấu trúc!

Người ngoại quốc gọi nó là... panda.

Cư dân mạng quen gọi nó là Cồn Cồn, bởi vì cháu trai này quá mập, đi còn không nhanh bằng lặn. Mà lại thích lặn lội đủ các kiểu dễ thương trên mặt đất.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, Tàn Thọ tin tưởng vào sức chiến đấu của gấu trúc.

Bởi vì sức chiến đấu của gấu trúc được mệnh danh là có thể đánh gấu xám thành cháu trai, nắm con sói đói làm đệm cho cái mông của Hồn Thế Đại Ma Vương. Leo cây trèo tường, bơi lội, trộm cắp, lặn nhào sành sỏi, có thể nói là những động tác có vẻ đáng yêu, nó đều thành thạo mọi thứ.

Sở dĩ cuối cùng biến thành quốc bảo quý cũng không phải bởi vì bị những sinh vật khác uy hiếp, mà là con hàng này quá kén ăn. Ngoại trừ mấy khẩu phần lương thực kia, nó không ăn bất cứ thứ gì khác, nếu gặp phải thiên tai gì đó, khẩu phần lương thực bị tuyệt chủng, nó cũng sẽ chết đói theo...

Nhưng mà nó cũng có khả năng sinh tồn bẩm sinh cực mạnh, còn có tài nghệ mà những động vật khác không thể sánh được — Đán g yêu!

Dựa vào vẻ ngoài vô hại, thân hình mập mạp, đáng dấp đáng yêu, ở thế giới con người nó có thể nương tựa vào bản lĩnh đáng yêu, nũng nịu, ôm đúi, đi đến đâu cũng khiến mọi thứ đâm chồi nảy lộc, sống như ở hoàng cung, chơi trong trang trại dành cho bốn người, có bảo mẫu, có bảo vệ, đi đến đâu cũng có một đám fan hâm mộ hò hét, hoàn toàn chính là đãi ngộ của đế vương ở cổ đại và ngôi sao lớn của hiện đại.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như nói thứ đồ chơi này là tọa kỵ tuyệt thế của Xi Vưu thì Tàn Thọ thật sự không tin... Nhưng mà nghĩ lại, Xi Vưu cười thứ đồ chơi này đi tác chiến, cuối cùng bị đánh bại có vẻ như cũng là chuyện có thể hiểu được.

Ngắm lại cảnh đại chiến lúc trước, Xi Vưu hét lớn:

-Thực Thiết Thú, lên!

Thực Thiết Thú lăn mình một cái, lè lưỡi, lật mí mắt, đáng yêu!

Đoán chừng cho dù người của Viêm Hoàng Nhị Đế không có sức chiến đấu, cũng sẽ bị tức giận đến nổi bùng nổ sức chiến đấu, sau đó bắt Xi Vưu ra cho chó ăn.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Tàn Thộ cũng đã lấy lại tinh thần, nếu là Cồn Cồn, vậy hẳn cũng không sợ, mặc kệ lão già lừa đảo n hắc nhở, con khỉ lo lắng, Hoàng Long gầm thét, hẳn chạy chậm tở i bên cạnh Cồn Cồn.

Cồn Cồn quay đầu nhìn hẳn, hung ác gầm lớn với hẳn:

-Ăng!

-Tiền bối, người mặc kệ con thỏ kia đi tìm Thực Thiết Thú sao? -
Mẫu Đơn công chúa hỏi.

Hoàng Long đạo nhân vô cùng đặc ý nói:

-Nghe thấy tiếng kêu của Thực Thiết Thú không? Thực Thiết Thú có thể phát ra mười ba loại âm thanh khác nhau, mỗi một loại đều biểu đạt ý tứ không giống nhau. Dê gọi, mèo kêu gì đó nó đều có thể hô được, nhưng mà phát ra tiếng chó sủa trên cơ bản chính là đang thị uy hù dọa người ta, chuẩn bị phát động tấn công.

-Con thỏ kia không biết sự lợi hại của Thực Thiết Thú cứ như vậy đi lên, hừ hừ... Có trò hay để xem rồi.

-Bản đạo vừa vặn cũng muốn kiểm chứng sức chiến đấu của vật n hỏ này, từ năng lực chiến đấu thì có thể phân biệt ra được nó có p

hải là Thực Thiết Thú hay không.

-Thì ra là như vậy.

Mẫu Đơn công chúa gật đầu, rất hứng thú nhìn Tần Thộ đi tới bên cạnh Thực Thiết Thú. Hoàn toàn không có đồng cảm, hiển nhiên đối với công chúa này mà nói, chết một người cũng không sao cả. Huống chi người chết lại là con thỏ kia...

Chương 511: Cút cút cút...

Chương 511. Cút cút cút...

Nhưng mà Hoàng Long đạo nhân tính hết mọi thứ, lại không tính ra... con hàng Tần Thộ cũng hiểu rất rõ Cồn Cồn!

Tần Thộ nghe thấy tiếng Cồn Cồn kêu như chó sủa, lập tức ngẫm hiểu, móc ở trong Hắc Ma Thần Hạp ra một cái chân chim cao bằng một người, vẫy tay với Cồn Cồn!

Ánh mắt Cồn Cồn lập tức phát sáng, ăng một tiếng vội vàng chạy tới!

Tần Thộ nhanh chóng ném chân chim ra phía xa, Cồn Cồn quát to, trực tiếp lăn tới, sau đó ôm cái chân chim lớn, há mồm ăn!

Chưa tới ba giây, cái chân chim đã bị ăn sạch sẽ, một mẫu xương cũng không còn!

Sau đó Cỏn Cỏn lại chạy trở về.

Tần Thọ cười ha ha, lại móc ra một con cá ném cho Cỏn Cỏn, Cỏn Cỏn vui mừng ôm cá lớn dừng lại điên cuồng gặm, ba giây giải quyết xong một con cá.

Chờ đến khi Cỏn Cỏn lại ngẩng đầu thì nhìn thấy con thỏ kia đứng ở trên tảng đá, cầm một cái đùi gà lớn vẫy tay với nó.

Cỏn Cỏn hấp tấp chạy tới, sau đó một tay đẩy con thỏ ngã nhào xuống đất!

Hai ba miếng ăn sạch cái đùi gà, sau đó há mồm muốn cắn Tần Thọ!

-Cẩn thận! - Tôn Ngộ Không vòng lên Kim Cô Bồng muốn đi tới, nhưng mà bị lão già lừa đảo ngăn cản. Thực lực của lão già lừa đảo không mạnh, nhưng thị lực lại vô cùng tốt, nếu không cả đời cũng sẽ không đi lừa gạt vô số người còn có thể còn sống mà nhảy loạn.

Hoàng Long đạo nhân chau mày, nói thầm:

-Sợ là con thỏ kia ngay cả mẫu xương cũng sẽ không còn.

Những người khác cũng gật đầu theo, biểu hiện sự tán thành đối với lời của Hoàng Long đạo nhân.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy cái miệng to lớn lăn tròn đến gần Tần Thọ, đột nhiên vươn đầu lưỡi ra, dùng sức liếm lên mặt Tần Thọ, liếm đến mức trên mặt hẳn toàn là nước miếng, lông cũng ướt nhẹp.

Mẫu Đơn công chúa kinh hô một tiếng:

-Đây thật sự là Thực Thiết Thú sao?

Tấn Vương trầm giọng nói:

-Thực Thiết Thú, thích ai sẽ liếm kẻ đó, xem ra con Thực Thiết Thú này thích con thỏ kia...

Câu Vân trừng mắt nói:

-Lẽ nào đây là nguyên nhân của đồ ăn? Con Thực Thiết Thú này bé như vậy có lẽ vẫn là con non, dùng thức ăn để dụ thú con còn có thể gia tăng cảm tình, nói như vậy... bị nó liếm cũng là một chuyện tốt.

Mẫu Đơn công chúa, Tấn Vương, đến cả Hoàng Long đạo nhân cũng vô thức mà gạt đầu theo, dù sao thì đó cũng chính là Thực Thiết Thú! Thú cười của thiên cổ chiến thần Xi Vu! Ai mà không muốn có được nó?

Nhưng mà...

-Cút ngay! Cút cút cút... con ma đản này, lông của ta ướt hết rồi!

Con thỏ lập tức đẩy Thực Thiết Thú ra, gạt nó sang một bên, sau đó liền móc trong người ra một bộ gương lược không đồng nhất, chải vuốt lại đám lông mao trên mặt đã bị dính thành một cụm.

Sau đó... con thỏ liền chỉ vào Thực Thiết Thú có thể làm rung chuyển trời đất mà mọi người trong thiên hạ đều muốn có được kia, quát lớn:

-Người liếm loạn cái gì?

-Đã đánh răng chưa?

-Đã súc miệng chưa?

-Lớp mỡ trên miệng người còn chưa lau sạch lại dám lên liếm ta!

-Hơn nữa, nhắc chân lên, ta còn phải xem xem người thuộc giống đực hay giống cái, nếu là cái thì thôi đi, ai bảo con thỏ gia ta đẹp t rai như vậy.

-Còn nếu như là đực, sau này người cách xa ta ra.

-Biến ra, đừng lại đây!

-Nhắc chân lên!

Tiếp sau đó cả một đám người bao gồm cả Hoàng Long đạo nhân, thấy con thỏ hấn lấy ra một cây gậy mà tròn mắt há mồm, trong m ắt bọn họ, hấn huấn luyện thú cưỡi của chiến thần Thực Thiết Thú giống như huấn luyện một đứa cháu!

Càng khiến bọn họ ngạc nhiên hơn là, con Thực Thiết Thú bao đờ i hung dữ lại ngoan ngoãn giống như đứa cháu trai, cam tâm tình nguyện để hấn thuần phục!

Con thỏ bảo nó nhắc chân lên, nó liền nhắc chân, sau đó còn lắc l ắc thứ lưng lẳng dưới háng!

Mọi người nhìn thấy cảnh này trên mặt toàn bộ là hắc tuyến...

Mẫu Đơn công chúa lau mồ hôi trên trán nói:

-Tiền bối, đây thực sự là Thực Thiết Thú sao? Không phải là ngài đã nhớ nhầm rồi gì đó rồi chứ?

Hoàng Long đạo nhân cũng ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào bức tra nh trong tay đến nửa ngày, nghĩ ngợi rất lâu, sau đó mới nói:

-Hắn là... không sai đâu...

Nhất thời Tấn Vương và Mẫu Đơn công chúa không biết phải nói gì, cảm thấy Hoàng Long đạo nhân cũng có chút hoài nghi bản thân đã tìm nhầm linh thú.

-Xem người mập như vậy, chạy trên đường chẳng khác nào đang lăn, sau này gọi người là Cồn Cồn đi! - Vốn dĩ Tần Thọ cũng không có chút cảm giác nào, mặc dù truyền thuyết đều nói thứ đồ chơi trước mắt này chính là thú cưng của Xi Vương chiến thần, dũng mãnh vô cùng.

Nhưng Tần Thọ đã bị TV, máy tính, điện thoại ảnh hưởng suốt hai mươi năm, nội tâm hẳn không có cách nào đặt con vật dễ thương trước mắt này vào phạm vi mãnh thú.

Vậy nên, Tần Thọ có chút mất tự nhiên, đối xử với nó như những chú gấu trúc khác trên Địa Cầu, hơn nữa còn đặt cho nó một cái tên chính thức, Cồn Cồn!

Hoàng Long đạo nhân che mặt, thấp giọng nói:

-Cồn... Cồn?

Câu Vân không biết nên khóc hay nên cười, khúc khích hai tiếng nói:

-Đây có lẽ là cái tên không dọa người nhất từ trước đến nay của một con mãnh thú...

Tấn vương cười khỏ nói:

-Hiện giờ ta có chút tò mò, con thú này còn có thể làm ra cái trò hề gì nữa.

Càng khiến người ta thấy phiền muộn chính là, đường đường là một con mãnh thú vậy mà lại ý thức được, sung sướng nhảy cẫng lên!

Cái tên này thực sự là mãnh thú sao?

Mọi người đều bắt đầu thấy nghi hoặc nhìn về hướng Hoàng Long đạo nhân.

Hoàng Long đạo nhân cũng đã nhận thức được tầm quan trọng của vấn đề, nếu cứ để cho con thỏ này làm bừa, khả năng cao là con mãnh thú này sẽ bị huấn dạy thành thú cưng mất, bởi lẽ con thỏ chết tiệt kia vậy mà lại làm một sợi dây thừng đeo vào cổ Thực Thiết Thú, đây không phải là muốn dắt chó đi dạo hay sao!

Vì thế Hoàng Long đạo nhân muốn nhịn cũng nhịn không nổi nữa, tiến lên một bước nói:

-Kết thúc trò hề này ở đây đi, Thực Thiết Thú, đi theo ta!

Nghe thấy lời này, Tàn Thọ cùng với Cồn Cồn đồng thời đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hoàng Long đạo nhân đã đập không khí bay về hướng này.

Tôn Ngộ Không vội vàng chạy đến bên người Tàn Thọ, cầm Kim Cô Bổng, trừng mắt nhìn!

Lão già lừa đảo cũng không chịu kém thế, quay người chạy, trốn ở phía sau một tảng đá lớn, tức khắc chuẩn bị chạy trốn.

Hoàng Long đạo nhân lạnh nhạt cười nói:

-Thực Thiết Thú, đi theo bản đạo mới có đồ ăn ngon, nếu người đi theo hắn thì sẽ được ăn cái gì ngon đây?

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Long đạo nhân lật tay một cái, trong tay liền có thêm một viên hồng linh tinh nói:

-Cơ thể người vẫn đang phát triển, phải ăn nhiều những thứ có ch

ưa nguyên khí thiên địa, như vậy mới tốt.

Chương 512: Đồ lưu manh

Chương 512. Đồ lưu manh

Nghe thấy lời này, Cồn Cồn ngay lập tức ngẩng đầu, bộ dạng đáng yêu nhìn Hoàng Long đạo nhân, sau đó liếm liếm môi, đi tới.

Nhìn thấy cảnh này, lão già lừa đảo nói với Tần Thộ:

-Con thỏ! Đó chính là Thực Thiết Thú! Là thú cưỡi của Xi Vưu c hiến thần! Nếu có thể bắt nó đi chắc chắn sẽ bán được giá cao!

Tần Thộ trực tiếp lườm lão, bán? Con vật đáng yêu như vậy có thể bán sao?

Chỉ cần nhìn một bụng toàn thịt của nó, buổi tối gói lên đó so với gói ngủ còn thoải mái hơn nhiều! Xem tốc độ chạy của nó cũng không chậm, sau này ra ngoài cưỡi nó oai phong lẫm liệt, lại còn đáng yêu, thật là vũ khí lợi hại để tán gái!

Nữ nhân với tiền, Tần Thộ sẽ không chút do dự mà chọn gái.

Cùng lúc này, Thực Thiết Thú đã chạy tới chỗ Hoàng Long đạo nhân, một ngụm nuốt xuống hồng linh tinh!

Hoàng Long đạo nhân con thỏa mãn cười, đưa tay xoa đầu Thực Thiết Thú.

Thực Thiết Thú đột nhiên ngẩng đầu há miệng cắn!

Hoàng Long đạo nhân liền hoảng sợ, nhượng mảy, sau đó lại lấy ra một miếng hồng linh tinh, cười nói:

-Chỗ ta vẫn còn rất nhiều, còn muốn ăn nữa không? Cho ta sờ một chút, ta sẽ cho ngươi.

Thực Thiết Thú hơi hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua miếng hồng linh tinh trong tay Hoàng Long đạo nhân, ngẩng cao đầu, bữu bữu môi, dùng sức hít vào tiếp đó liền nhổ ra!

Phi!

Đùng!

Một viên hồng linh tinh thiếu chút nữa liền bay vào mặt Hoàng Long đạo nhân! Nếu như không phải đạo pháp của hắn cao siêu, thì giờ khắc quan trọng dùng tay bắt được, ước chừng sẽ rất mất mặt.

Hoàng Long đạo nhân không hiểu nhìn Thực Thiết Thú, nói:

-Ngươi không thích?

-Cồn Cồn, bên này! Ăn đi! - Lúc này con thỏ hô lên.

Thực Thiết Thú quay đầu lại, liền nhìn thấy tay Tàn Thọ cầm một cây gậy trong suốt, phía trên có rất nhiều lá non!

Mắt Thực Thiết Thú liền sáng lên, lắc người chạy về phía Tàn Thọ, ôm lấy cành trúc kia rồi gặm! Tàn Thọ thuận thế liền ngồi lên trên lưng Thực Thiết Thú, xoa xoa đầu nó, con mãnh thú không thèm để tâm đến hắn, ăn vô cùng vui vẻ.

Tàn Thọ cười ha ha giờ ngón giữa với Hoàng Long đạo nhân, Cỏ

n Cồn thích ăn gì còn không biết, còn muốn lừa gạt trẻ con? Quay về mẫu giáo mà học thêm đi!

Hoàng Long đạo nhân hừ lạnh một tiếng nói:

-Con thả, xuống ngay!

Vừa nói, Hoàng Long đạo nhân vừa phát tay áo, bay về phía Tàn Thọ!

Tàn Thọ cũng giật mình, nói lớn:

-Chạy!

Sau đó Tàn Thọ chỉ cảm thấy dưới đũng quần có một luồng gió, rồi đũng quần trống rỗng!

Tiếp theo đó, một trận gió mạnh thổi qua, ào ào một tiếng, hán liền bị đánh bay ra ngoài, lại ào ào một tiếng cả người hán như đổ ngật nát dính chặt trên tường! Nửa ngày cũng không trượt xuống được...

-Xong rồi, vụ buôn bán này bay mất rồi.

Lão già lừa đảo thấy vậy, bất lực nhìn, không có cách nào khác, sức của lão không bằng người ta, lão chỉ có thể chấp nhận sự thật mà thôi.

Tàn Thọ bò dậy từ trên mặt đất, xoa xoa đầu, đang muốn chửi thật to!

Vậy mà vừa ngẩng đầu, Tàn Thọ liền vui vẻ!

Chỉ thấy Hoàng Long đạo nhân phải chạy đông chạy tây, giống như đang đuổi bắt thứ gì đó, lâu lâu lại đưa tay ra chớp lấy.

Trước mặt hắn có một đoàn bóng đen đứng trong rừng, trong kẽ đá, tán loạn bốn phía, tốc độ vô cùng nhanh, nhanh như chớp! Hoàng Long đạo nhân thi triển thuật pháp cũng không có hiệu quả, xắn tay áo, vén lên đạo bào còn đang chạm đất, đuổi thế nào cũng không đuổi được!

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ có Tàn Thọ vui vẻ, mà Tấn Vương, Mẫu Đơn công chúa, và Câu Vân đều mặt mày méo mó, nên nhìn lầm mới không bật cười thành tiếng.

Tàn Thọ cũng có thể nhìn ra, thân thủ của Hoàng Long đạo nhân dường như cũng không thể vây hãm được Thực Thiết Thú, lại không nỡ dùng đến những thủ đoạn lợi hại hơn mà xắn ống tay áo tự mình động thủ, nhưng bản lĩnh chạy trốn của Thực Thiết Thú thật sự có chút dị thường, mạnh như Hoàng Long đạo nhân mà cũng không bắt nổi nó.

Tàn Thọ vừa ngồi xuống, Thực Thiết Thú đột nhiên dừng lại!

Hoàng Long đạo nhân không ngờ đến Thực Thiết Thú sẽ dừng lại, cuối cùng là dừng không được, bất lực nhìn bản thân bay qua đầu Thực Thiết Thú...

Đợi đến khi Hoàng Long đạo nhân ngoảnh đầu lại, Thực Thiết Thú đã nhào lên người con thỏ, khua loạn móng vuốt, như muốn nói: "Đi lên!"

Khí thế đó, giống như muốn mang con thỏ cùng đi đánh nhau với Hoàng Long đạo nhân!

Tàn Thọ vừa nhìn thấy, chúng ta? Người như vậy là ý gì?

Vì thế Tàn Thọ xoay người ngồi lên Cỗn Cỗn, ngạo nghễ ưỡn ngực, phong thái hiên ngang, thuận tay biến ra một chiếc mũ sắt đội lên đầu, con thỏ giống như phiên bản của Xi Vương chiến thần, nhất thời dừng khí oai hùng, chiến ý nồng đậm!

Nhưng cái chân ngắn ngủn của Tần Thộ lại liều mình dùng sức kẹp chặt bụng dưới của gấu trúc, ép đến mức chiếc bụng tròn vo của gấu trúc Cồn Cồn bị chia thành hai nửa.

Cồn Cồn ngẩng đầu, dành cho Tần Thộ một cái nhìn ai oán, dường như muốn nói: "Người nhẹ nhàng chút!"

Tần Thộ cười không biết xấu hổ, tiếp sau đó Tần Thộ cảm nhận được một quán tính cường đại, khiến cho cái đầu hắc không tự chủ được bị hất ra đằng sau, tai cũng không chịu được mà bị thổi dựng lên! Không khác gì như đang cười trên hỏa tiễn, vèo cái liền chạy trốn ra ngoài!

Gần như cùng lúc đó, Hoàng Long đạo nhân đã xuất hiện ở chỗ Tần Thộ bọn họ vừa đứng.

Tần Thộ âm thầm lau mồ hôi lạnh, may mà mình kẹp chặt nếu không có lẽ lần này đã gặp xui xẻo với hắn rồi.

Hoàng Long đạo nhân đột kích không thành, ngay lập tức đuôi threo.

Vừa nãy ngồi ở đằng kia, Tần Thộ không thấy rõ được động tác của Hoàng Long đạo nhân, nhưng vào giờ phút này, tốc độ của Cồn Cồn so với Hoàng Long đạo nhân nhanh hơn mấy phần, dưới tình hình mức độ chênh lệch giữa hai bên không quá lớn, Tần Thộ có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy Hoàng Lão đạo nhân phát ra một chương lớn trực tiếp dấy tới sau đầu hắn, căn bản là không hề nương tay! Một khi đánh không trúng hắn sẽ lệch về phía Cồn Cồn, thế nhưng lại trở nên ôn nhu như đang vuốt ve một thứ bảo vật.

Thế nhưng, Cồn Cồn căn bản không cho hắn cơ hội sờ vào người.

Tần Thộ nhìn thấy cảnh này, trong lòng nâng lên một cảm giác m ang tên bất bình, hấn đối với Thực Thiết Thú rõ ràng là ôn nhu nh ư ngọc còn đối với ta lại như muốn tăt chết?

Tần Thộ khó chịu, quay đầu nhìn Hoàng Long đạo nhân, lại nhìn nhìn tốc độ của bản thân, con người trợn tròn, cười vui vẻ, lấy ra một loạt binh khí ném qua:

-Hoàng Long lão đầu, tiếp chiêu!

Hoàng Long đạo nhân căn bản không thềm phản ứng, binh khí kia bay đến trước mắt liền thuận tay bắt lấy, trên người cũng chẳng có mảy may thương tích nào.

-Ăn ám khí của ta này!

Tần Thộ hét lớn, sau đó liền nắm bừa đám cây cỏ xung quanh, bắt kể loại cây gì rơi vào tay hấn, tăt cả đều bị nghiền nát thành ngân châm, như mưa sao băng mà ném về phía sau.

Chương 513: Đồ lưu manh (2)

Chương 513. Đồ lưu manh (2)

Hoàng Long đạo nhân cười lạnh một tiếng, ngay cả hộ pháp cũng không buồn tạo, vung tay một cái đem tăt cả số ám khí kia đều th ổi bay. Đồng thời cười nói:

-Con thỏ, người đang làm cái trò vô dụng gì vậy?

-Xem tuyệt kỹ của ta đây! - Tần Thộ rống lên một tiếng, lại tiếp tục dùng ám khí ném qua, đồng thời hít sâu một hơi, khụ... pít!

Hoàng Long đạo nhân không chú ý, dùng tay bắt lấy, cuối cùng trên tay có một đám thứ gì đó dinh dính nhờn nhớt, liếc mắt một cái, đột nhiên giận tím mặt:

-Con thỏ chết tiệt!

Cũng không biết là bị hấn dọa sợ thật hay giả mà Cồn Cồn chạy càng lúc càng nhanh!

Ở một khoảng cách rất xa, Tần Thộ liền nhìn thấy lão già lừa đảo, Tôn Ngộ Không cùng đám người Tấn Vương bọn họ cũng đang đi theo nhưng lại càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng biến mất luôn khỏi tầm mắt của hắn.

Chỉ có Hoàng Long đạo nhân không hề tức giận mà còn vui vẻ, cười lớn đập mây bay tới, trên đường ngẫu nhiên gặp phải xúc tu của đám yêu quái đều bị hắn dùng một chưởng đánh chết từ khoảng cách ngàn dặm!

Tần Thộ thấy vậy da đầu có chút tê dại, âm thầm cảm thấy may mắn, cái tên này đối với Cồn Cồn vẫn coi như là nhân từ, bằng không chỉ với một chưởng kia, hai người bọn họ đã biến thành món ăn đặc sắc nhất hôm nay, bánh gấu trúc kẹp nhân con thỏ.

Cồn Cồn chạy một mạch ra khỏi Cửu Nghi Sơn, chạy ra khỏi thành trước khi những người trong Linh Lăng cổ thành kịp phản ứng lại!

Ra đến ngoài thành, Cồn Cồn tỏ vẻ vô cùng phấn khích, cũng không thèm bay nữa trực tiếp đáp xuống mặt đất, chạy trong vui sướng, lần này, Tần Thộ phát hiện Cồn Cồn không giống trước, cái tên này bốn chân vừa chạm đất, lại có từng đạo từng đạo nguyên khí t

ừ trong lòng đất dâng lên, cùng với mỗi lần chân nó tiếp đất mà từ từ hấp thu vào trong cơ thể, tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, tần suất tiếp xúc với mặt đất càng ngày càng nhiều hơn, đồng thời nguyên khí thu nhập vào cơ thể mỗi lúc một tăng lên...

Cái này thật giống với quả cầu tuyết, sức mạnh và tốc độ của Cồn Cồn cũng đang tiếp tục tăng lên! Chạy trên mặt đất tạo ra cả đồng bụi mù!

Hoàng Long đạo nhân lúc mới đầu còn giả bộ lạnh nhạt phong tao bám theo sau, nhưng càng về sau sắc mặt càng ác liệt.

Cuối cùng Hoàng Long đạo nhân cũng đuổi kịp, rống lên:

-Thực Thiết Thú, ngươi náo loạn đủ rồi, qua đây đi!

Sau đó Tần Thộ liền thấy Hoàng Long đạo nhân vươn tay ra, vậy mà vô cùng phóng đại, trực tiếp bay lên đỉnh đầu hai người bọn họ, một tay bắt lấy, Tần Thộ cùng Cồn Cồn ngay lập tức nằm trong lòng bàn tay to lớn ấy!

Tần Thộ ngược nhìn bốn phía, gào lên quát:

-Đây là tay?

Cồn Cồn cũng bị dọa sợ, cái bàn tay đó to lớn vô cùng, dường như còn có thể nhấc cả một tòa thành lên một cách đơn giản!

Cồn Cồn có nhanh hơn nữa, cũng không thể vượt qua được khoảng cách giữa thời không, chạy ra khỏi thành cũng cần ít phút.

Thế nhưng ít phút này, đã bị bàn tay to lớn kia bắt trở lại!

Ôi!

Cồn Cồn bị ném xuống đất!

Còn Tần Thọ lại bị Hoàng Long đạo nhân xách tai lạnh nhạt nói:

-Người cái con thỏ này, dám phun nước bọt vào bản đạo? Không thể để người sống được!

Nói xong, Hoàng Long đạo nhân liền muốn ra tay.

-Ồng!

Ổng quần của Hoàng Long đạo nhân bị tụt xuống, hắn cúi đầu, là Thực Thiết Thú đang cắn ống quần hắn, dùng ánh mắt hung dữ mà nhìn hắn, giống như muốn biểu đạt người dám giết con thỏ thì ta sẽ liều mạng với người.

Hoàng Long đạo nhân nhìn con thỏ, lại quay ra nhìn Thực Thiết Thú, đột nhiên nhướn mày, cười nói:

-Thực Thiết Thú, nếu như người không muốn hắn chết, thì bây giờ hãy nghe theo lời ta, nếu người không dừng lại, ta sẽ giết con thỏ này, biết không hả?

Nói xong, Hoàng Long đạo nhân liền búng một cái vào cặp lông mày nhiều của Tần Thọ, Tần Thọ trợn mắt, mắng một câu:

-Đồ lưu manh!

Hoàng Long đạo nhân sững sờ, đoán chừng hắn ta cũng chưa từng thấy con thỏ nào không sợ chết như thế.

Thực Thiết Thú nhìn Tần Thọ rồi lại nhìn Hoàng Long đạo nhân, cuối cùng há miệng gật đầu.

Hoàng Long đạo nhân hài lòng cười ha hả nói:

-Con thỏ, xem như người còn có chút tác dụng nên tạm thời không

g giết người. Nhưng mà nếu như người dám lộn xộn giờ trò ma quỷ, bản đạo sẽ không nuông chiều người, đánh người ra bã đã là n hẹ lắm rồi!

Nói xong, hấn ta ném Tần Thộ xuống đất nói:

-Bản đạo đói bụng, người đi tìm đồ ăn về đây.

Tần Thộ ngậy người, trên đời này còn có chuyện tốt như vậy sao? Đây là cho hấn cơ hội chạy trốn sao!

Sau đó hấn nghe thấy Hoàng Long đạo nhân nói:

-Nếu như người chạy trốn, ta sẽ tra tấn Thực Thiết Thú cả ngày lẫn đêm. Người xem đó mà làm...

Nói xong, Hoàng Long đạo nhân kéo Cỗn Cỗn đi sang bên cạnh, sau đó không biết đang nói nhỏ cái gì, thỉnh thoảng lại móc ra đủ loại thức ăn.

Đáng tiếc, Thực Thiết Thú không thèm nhìn hấn ta mà nhìn Tần Thộ với vẻ đáng thương.

Nhìn ánh mắt đáng thương của vật nhỏ đáng yêu kia, Tần Thộ biết hấn có khốn nạn đến đâu cũng sẽ không hung ác tự mình chạy trốn.

Nhưng mà Tần Thộ cảm thấy buồn bực, thú cười của Xi Vưu sao lại dễ dàng bị đè ép như vậy?

Ngoại trừ chạy nhanh thì có vẻ như không có chỗ nào dùng được!

Chẳng trách năm đó Xi Vưu lại thua, mang theo cái con hàng này không thua mới lạ!

Tần Thộ gật gù đắc ý ra ngoài tìm đồ ăn.

Tần Thộ vừa mới đi thì Hoàng Long đạo nhân thu hồi tươi cười đắc ý mà nở nụ cười khỏ, sau đó yên lặng cầm bức tranh lúc trước lên. Xoa lên trên bức tranh, một bức tranh cứ như vậy bị tách ra thành hai tấm...

Hoàng Long đạo nhân ghép hai nửa của bức tranh lại với nhau, chỉ nhìn thấy Thực Thiết Thú ở trên bức tranh vẫn đang vô cùng hung ác gầm thét như cũ, bên trên bầu trời xa xăm, một nam tử đầu trâu đội mũ sắt một mình đại chiến với đám thần thú trên bầu trời như Thần Ma, Thần Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, chúng nương theo chủ nhân mà rơi xuống dưới giống như mưa, đó rõ ràng chính là một trận tàn sát lớn!

Nhưng mà Hoàng Long đạo nhân không nhìn vào chỗ đó, mà hắn ta nhìn một cái chấm đen nhỏ ở trên đầu của nam tử đầu trâu đội mũ sắt!

Có thể thấy được, nam tử đầu trâu đội mũ sắt hẳn là đã từng phát huy các loại thần thông pháp tướng trong trời đất, cái đầu vô cùng to lớn, con rồng ở trước mặt hắn giống như là rắn bông cải...

Cho nên, chấm đen nhỏ cũng không phải là chấm đen mà là một thứ gì đó.

Hoàng Long đạo nhân xích lại gần nhìn kỹ, chấm đen kia giống như là một người, cơ thể hơi mập, trên đầu có một đồ vật thật dài giống như là cái tai...

Đáng tiếc, hình ảnh rất mờ nên không thể nhìn thấy rõ ràng.

Chương 514: Hoàng Long đạo nhân muốn khóc

Chương 514. Hoàng Long đạo nhân muốn khóc

Hoàng Long đạo nhân xoa xoa lông mày, sau đó kiễng chân nhìn về phương hướng mà Tần Thộ rời đi, sau khi xác định con thỏ chết tiệt này đã đi xa rồi, hắn ta đột nhiên xoay người dọa Cỗn Cỗn sợ đến nỗi đặt mông ngồi ở dưới đất, há to miệng quên ăn lá trúc trong miệng.

Sau đó Hoàng Long đạo nhân nâng Cỗn Cỗn lên, bay lên trời nhấc chân bỏ chạy!

Cỗn Cỗn tròn tròn mắt, hiển nhiên nó hoàn toàn không hiểu rõ tại sao đạo nhân hung ác này lại đột nhiên bỏ chạy. Không phải hắn muốn dùng con thỏ để uy hiếp nó sao? Sao lại không quan tâm đến con thỏ mà bỏ chạy rồi?

Không đợi Cỗn Cỗn kịp phản ứng thì nghe thấy tiếng gầm thét:

-Ta biết ngay cháu trai rùa người muốn quăng ta đi mà! Người đường đường là thần tiên mà muốn ăn cơm sao? Ăn ông nội người ấy! Người muốn quăng ta ra để chuồn đi thì có!

Gần như là cùng lúc, Hoàng Long đạo nhân cảm thấy trên quần có treo một đồ vật nặng trĩu, đồ vật kia còn đang trèo lên trên! Cúi đầu nhìn rõ ràng là con thỏ chết tiệt vừa mới rời đi kia!

Hoàng Long đạo nhân tức giận nói:

-Con thỏ, người của bản đạo mà người cũng bỏ được sao? Đi xuống, nếu không bản đạo sẽ giết người!

Nhưng mà, con thỏ này không sợ, cứng cổ kêu lên:

-Tới đây, tới đánh ta đi! Cầu xin người hãy giết ta! Đến đây đi! B
aby!

Sau đó con thỏ này còn gật gù đắc ý khiêu khích hấn ta, dáng vẻ n
hư muốn ăn đòn, Hoàng Long đạo nhân suýt nữa không nhìn đượ
c muốn cho hấn một cái tát hung ác!

Không thể chạy thoát, Hoàng Long đạo nhân lại lần nữa đành phả
i hạ xuống, tức giận nói:

-Con thỏ, bảo người đi tìm đồ ăn, người lại quay về làm gì?

Trước đó con thỏ còn hơi sợ hấn ta, bây giờ lột xác thay đổi, như
ông cụ non nằm sấp ở trên mặt đất, lông mày nhướng lên nói:

-Ăn ông nội người ấy! Thỏ gia ta đói, người có gì ngon không ch
o thỏ gia ta hai miếng. Yên tâm, thỏ gia ta không kén chọn, mười
nghìn hồng linh tinh làm nền tảng.

Hoàng Long đạo nhân tức đến nổi râu ria cũng nhếch lên tức giận
nói:

-Con thỏ!

Tần Thộ dựng lỗ tai lên, dùng giọng nói cao hơn kêu lên:

-Kêu cái gì? Người kêu cái gì chứ? Người còn muốn đánh ta thế n
ào hả? Có bản lĩnh thì người đánh ta đi! Thỏ gia ta sẽ không bỏ ch
ạy mà ở nguyên chỗ này!

Hoàng Long đạo nhân giơ cao tay phải, Tần Thộ bèn đưa cái môn
g to mọng về phía hấn ta, cái đuôi nhỏ còn rung rung...

Hoàng Long đạo nhân tức giận đỏ bừng cả mặt...

Cồn Cồn ở bên cạnh sững sờ nhìn một người một con thỏ, nó không rõ tình huống trước mặt cho lắm.

Một lúc sau, Hoàng Long đạo nhân hừ hừ nói:

-Con thỏ chết tiệt, thượng thiên có đức là bình thường...

-Đức ông nội ngươi ấy! Bình thường cái rắm! Những yêu quái dọ đường đi bị ngươi đánh còn ít sao? - Tàn Thọ không nể mặt hã n, há mồm mắng.

Khuôn mặt đỏ bừng của Hoàng Long đạo nhân cũng sắp trở nên đen thui, hiển nhiên là rất tức giận.

Con thỏ lại vắn vẹo uốn éo cái miệng nói:

-Còn muốn đánh nữa hay không? Không đánh thì thỏ gia ta đứng dậy đó!

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Đó là ai?

Tàn Thọ ngẩng đầu, Hoàng Long đạo nhân nhấc chân đá:

-Cút đi!

Bịch!

Ngao ngao...

-Tát vào miệng! Con thỏ tát miệng!

-Thực Thiết Thú, ngươi cũng tát miệng cho ta!

-Hai người các ngươi đều tát miệng cho ta!

Vẻ mặt Hoàng Long đạo nhân căm uất nhìn con thỏ đang cắn mũi chân hắn ta, rồi lại nhìn thấy Thực Thiết Thú học theo con thỏ cắn vào chân còn lại của hắn ta.

Đầu của hai con hàng này cũng không lớn, nhưng đều có chung một đặc điểm, rất béo tốt, rất hung dữ lại còn con mẹ nó cắn người, răng lợi còn rất tốt!

-Tiểu tử, đây đều là những thứ ông đây chơi còn thừa lại! Năm đó có người đá ta, lần đó không được trả giá? Nói thật, kỹ thuật này của người mà đặt ở Địa Cầu thì sẽ là trình độ đội bóng quốc gia của Trung Quốc.

Tần Thọ ngồi dưới đất cầm một cái chân chim vừa mới nướng chín ăn đến nỗi miệng chảy đầy mỡ, đồng thời khoác loác đến nỗi nước bọt bay đầy trời.

Bên cạnh con thỏ, Cồn Cồn lại đang lăn lộn vui chơi trong một đống cây trúc, trong ngực cũng ôm một cái chân chim làm cho cả người đều là dầu mỡ. Nhưng mà gia hỏa này cũng giống như Cồn Cồn ở trong vườn thú, không biết tắm rửa là gì, bản muốn chết.

Vẻ mặt Hoàng Long đạo nhân buồn bực ngồi ở đối diện hai con vật nhỏ.

Một con cóc tinh không biết bị chộp ở đâu tới trong lòng run sợ ngồi xổm ở bên cạnh giá nướng đang nướng con chim lớn kia, thà nói trong nước mắt: "Đại vương, người cũng đừng trách ta, xem như tiểu yêu chăm sóc cho người trước lúc lâm chung... Đây cũng là hỏa táng, ngài lên đường bình an!"

Khóc nói rồi sau đó yên lặng ăn một miếng mỡ chim... Thom!

Hoàng Long đạo nhân không quan tâm tới tiểu yêu này, mà hàm hồ nhìn hai kẻ vốn dĩ phải là tù binh ở trước mặt, hắn là chúng phải

chăm sóc hấn ta giống như cháu trai, bây giờ lại bị hấn ta tạo điều kiện chăm sóc cho mập mập đến chết bầm.

Trong lòng Hoàng Long đạo nhân đột nhiên cảm thấy ủy khuất...

Hấn ta thật sự hối hận vì đã ra tay sớm, biết vậy hấn ta chờ con thỏ và con gấu trúc tách ra rồi mới xuống tay, chẳng phải là sẽ không có phiền phức sao?

Ôi...

Đáng tiếc trên thế giới không có thuốc hối hận, hấn ta cũng chỉ có thể bóp mũi chịu đặng.

Một lúc sau, Hoàng Long đạo nhân thật sự là không nhịn nổi nữa hỏi:

-Con thỏ, ngươi cứ khẳng định bản đạo sẽ không giết ngươi như vậy sao?

Tần Thọ lau vết dầu trên miệng nói:

-Muốn giết thì giết từ lâu rồi sao còn phải chờ đến bây giờ? Vốn dĩ ta đã cảm thấy không thích hợp rồi, thực lực của ngươi mạnh như vậy, bắt Thực Thiết Thú này còn cần phải tốn sức sao? Sau đó ngươi bảo ta đi tìm đồ ăn, ta mới thật sự cảm thấy không được bình thường, ngươi là tiên nhân ăn cái rắm ấy!

Hoàng Long đạo nhân dùng sức cắn cánh chim trong tay nói:

-Nói tiếp.

Tần Thọ nói:

-Ta đã cảm thấy ngươi không thích hợp nên quay lại nhìn, kết quả là nhìn thấy dáng vẻ ngươi vắt chân lên cổ mà chạy, lúc ấy ta đều

hiều hết. Con mẹ nó, người biết ta, có phải không?

Hoàng Long đạo nhân không lên tiếng.

Tần Thọ đi tới, vẻ mặt Hoàng Long đạo nhân ghét bỏ nói:

-Con thỏ chết tiệt đi sang bên kia, cả người đều là dầu mỡ đừng bô lên trên người ta! Con thỏ chết tiệt, sao ngươi lại lấy quần áo của ta lau nước mũi? Cút cút cút cút...

Hắn ta vừa la lên, Cồn Cồn ở bên cạnh tưởng rằng đang gọi nó, lập tức hấp tấp chạy tới ôm chân của hắn ta không buông tay.

Hoàng Long đạo nhân cúi đầu xuống, trong lòng thực sự có ý nghĩ muốn chết.

Con thỏ ăn cái gì cũng dùng tay cầm ăn, con thỏ nắm quần áo của ta thì cũng chỉ là hai đầu tay mà thôi; Nhưng mà Cồn Cồn thì khác, nó ôm ăn, bộ ngực, cái bụng, trên móng vuốt tất cả đều là dầu, con gấu này vừa mới ôm vào thì Hoàng Long đạo nhân dường như nhìn thấy bản đồ thế giới Nam Thiểm Bộ Châu ở trên chân mình!

Chương 515: Người biết ta?

Chương 515. Người biết ta?

Trên mỗi chân treo một tổ tông, Hoàng Long đạo nhân hoàn toàn từ bỏ giấy dựa nằm ở trên mặt đất, mặc cho hai tên khốn nạn này

không ngừng bồi lung tung trên người mình, nhưng mà hấn ta lập tức hồi hận...

Bởi vì...

-Con thỏ chết tiệt, đừng nhúc nhích!

Hoàng Long đạo nhân đột nhiên ngồi xuống nhìn chăm chăm con thỏ.

Tần Thọ cũng giật nảy mình, hai tay nhanh như chớp giấu ở sau lưng, nhìn Hoàng Long đạo nhân với vẻ đáng yêu nói:

-Sao vậy?

-Giơ hai tay lên! Ta muốn nhìn một chút! - Hoàng Long đạo nhân hỏi.

Tần Thọ nhếch miệng, đảo mắt lung tung.

Hoàng Long đạo nhân xoay người con thỏ lại, trong tay con thỏ thình lình nắm một miếng ngọc bội!

Ngọc bội phong cách cổ xưa phóng khoáng, viền màu xanh lá, ở giữa lại là một đầu rồng màu vàng cam! Bên trong có nguyên khí lưu chuyển, hiển nhiên không phải là đồ bình thường!

Hoàng Long đạo nhân quát lớn:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi còn trộm đồ nữa sao?

Tần Thọ lẽ thẳng khí hùng nói:

-Thế nào gọi là trộm? Ta chỉ lấy xem một chút mà thôi! Xem dáng vẻ hẹp hòi của ngươi kìa, xem ngọc bội thì sao chứ? Xem rồi ngươi sẽ mất miếng thịt nào hay sao?

Hoàng Long đạo nhân tức đến nỗi cái mũi cũng sắp méo mó nói:

-Người còn không chịu thừa nhận?

Tần Thọ không bị khí thế của hắn ta đè ép, hắn đem phẩm chất vô liêm sỉ của mình phát huy đến cực hạn nói:

-Thừa nhận cái gì? Ta là Luyện Khí Hóa Thần cận bã, quang minh chính đại lấy một cái ngọc bội treo ở bên hông trên người không biết là Kim Tiên, hay là Đại La Kim Tiên, thậm chí có thể là đại lão cấp đế như ngươi mà ngươi lại không biết sao?

-Nếu như ngay cả điều này mà ngươi cũng không biết, vậy ngươi vẫn là đâm đầu chết đi, dù sao ngươi đã tu hành nhiều năm như vậy mà còn không bằng một con chó nữa. Ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi có biết hay không?

Hoàng Long đạo nhân trừng to mắt nhìn Tần Thọ, trong mắt viết đầy từng hàng chữ: -Đầu thỏ cay, đuôi thỏ hấp, xương sườn thỏ kho tàu, tất lông thỏ...

Chẳng qua Hoàng Long đạo nhân vẫn vô cùng không cam lòng khi hễ gạt đầu, biểu thị bản thân biết.

Tần Thọ buông tay nói:

-Không phải sao? Ta biết ngươi sẽ biết, ngươi cũng hoàn toàn xác thực là biết. Đã như vậy làm sao ta có thể để trộm chứ? Ta quang minh chính đại lấy xem mà!

-Ngươi cũng hẹp hòi quá, ta chỉ nhìn ngọc bội của ngươi mà ngươi đã căng thẳng như vậy rồi.

-Cồn Cồn đi thôi! Không đi theo quỷ hẹp hòi vắt cổ chày ra nước, chúng ta đi ăn chim!

Nói xong, Tần Thộ lại lễ thẳng khí hùng lôi kéo Cỗ Cỗ qua bên kia ăn thịt chim, trước khi đi Cỗ Cỗ còn nhìn Hoàng Long đạo nhân với ánh mắt khinh bỉ!

Hoàng Long đạo nhân ngồi yên tại nguyên chỗ, trong lòng tất cả đều là một đám ngựa tùy ý lao nhanh, trong lòng điên cuồng mắng: "Mẹ kiếp, ta bị trộm sao lại thành lỗi của ta rồi? Con mẹ nó chửi... Đây là đạo lý gì chứ?"

Ta không nên để con thỏ chết tiệt này đi thả Thực Thiết Thú ra!

Thật sự là cái ngày chó gì vậy! Năm đó là ai nói cho ta cách thả Thực Thiết Thú vậy?

Lão tử ngồi xồm ở trên Cửu Nghi Sơn ngày này qua tháng khác, ỉ ải chờ ra cái loại đồ chơi này? Đã vậy còn tìm thấy hai tổ tông này?

Mặc kệ Hoàng Long đạo nhân nghĩ thế nào, Tần Thộ lén lút xoa xoa mồ hôi trên trán, trong lòng thầm nhủ:

-Mẹ nó, may mà phản ứng nhanh suýt nữa là bị bắt tại chỗ rồi. Cháu trai này sao còn cảnh giác hơn cả Thái Bạch Kim Tinh vậy? Xem ra lần sau vẫn phải dùng trộm kỹ, ít dùng răng để cắn thì hơn...

Yên tĩnh hồi lâu, rốt cuộc Hoàng Long đạo nhân cũng phá vỡ bình tĩnh, hỏi:

-Con thỏ, lúc nãy ngươi nói một đá của ta đủ trình độ của đội bóng quốc gia của Trung Quốc trên Địa Cầu, vậy đó là trình độ như thế nào?

Tần Thộ ý vị thâm trường nói:

-Trình độ giống như thần.

Hoàng Long đạo nhân gật đầu, tương đối hài lòng với câu trả lời của con thỏ.

Sau đó lại nghe con thỏ tiếp tục nói:

-Chính là cái loại một con lợn đá bóng với bọn họ, bọn họ cũng có thể thua...

Hoàng Long đạo nhân dùng ánh mắt giết người nhìn Tàn Thọ.

Tàn Thọ lại không sợ, hắn đã sớm biết trên người hắn có tật xấu nên sẽ không có ai có ý đồ xấu với hắn. Cho nên can đảm đặc biệt mạnh mẽ!

Hắn sợ nhất chính là loại ngu ngốc Lăng Đầu Thanh kia, cái gì cũng không hiểu, thực lực còn con mẹ nó rất mạnh, không quan tâm gì hết cứ đi lên chơi chết hắn, hắn cũng sẽ không nói lý lẽ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau Hoàng Long đạo nhân một tay nhắc con thỏ, một tay xách Thực Thiết Thú cứ như vậy lên đường.

Vốn dĩ Hoàng Long đạo nhân muốn để con thỏ tự chạy, kết quả con thỏ này treo trên đùi hắn rồi không chịu buông tay.

Khả năng khác của Cồn Cồn thì không nói, khả năng học theo lại rất nhanh, con thỏ treo trên đùi, nó cũng học theo treo trên đùi, một trái một phải khỏi phải nói là khó chịu như thế nào.

Rơi vào đường cùng, Hoàng Long đạo nhân đành phải mỗi tay xách một con, dù sao nếu chỉ xách bất kỳ một con nào thì con còn lại sẽ không chịu.

Khi đi ngang qua một khu rừng, Hoàng Long đạo nhân lấy một câ

y đòn gánh và hai cái cái sọt cộng thêm một cái mũ rộng vành ở trong sân của một nhà nông dân.

Thế là, đường đường là lão thần tiên rất đáng sợ lại đầu đội mũ rộng vành, trên vai gánh hai cái sọt, bên trái con thỏ, bên phải gấu trúc đi lên đường.

-Lão Hoàng, chúng ta đi đâu vậy? - Tàn Thọ tò mò hỏi.

Hoàng Long đạo nhân hừ hừ nói:

-Gọi ta là tiên bối!

Tàn Thọ xem thường nói:

-Tiên bối cứt chó, không chừng ta có thể làm... Ôi... Lão Hoàng, trước đó khi ta đi vào Cửu Nghi Sơn thì gặp được một lão đầu, có phải là người hay không?

-Lão đầu gì? - Hoàng Long đạo nhân sững sờ hỏi ngược lại.

Tàn Thọ nhìn dáng vẻ đối phương thành thật nhưng mà hắn lại không tin.

Trong Cửu Nghi Sơn là tổ địa của Ngũ Thi chứ không có người ngoài. Có một lão đầu Hoàng Long như vậy đúng là không dễ, Tàn Thọ không cho rằng còn có người khác có thể ngồi xổm ở bên trong.

Trừ khi Thuấn Đế thật ra vẫn chưa chết! Nhưng mà điều này có khả năng không?

Trên đường cũng nghe Hoàng Long đạo nhân kể không ít chuyện của Thuấn Đế, năm đó Thuấn Đế băng hà, Lão Long này còn tốt bụng ngăn cản thân tín của Thuấn Đế là Cao Đào mai táng Thuấn Đế ở trong một huyệt mộ xấu xí.

Dó đó hắn cũng xem như là một trong những người trong cuộc, hắn cũng nói Thuần Đế đã chết rồi, vậy có lẽ là thật sự chết rồi.

Thế nhưng, người ở trong căn nhà tranh dưới tảng đá lớn hình con rồng kia là ai?

Tần Thộ lấy ra cây gậy trúc đã thả Thục Thiết Thú lúc trước rồi nói:

-Đừng giả ngu, đây chính là thứ người đưa, thứ này có thể khiến Đại Đạo Phù Văn Trận không làm hại đến ta, còn có thể thả Côn Côn ra, chắc chắn không hề đơn giản như vậy.

Chương 516: Là một phe

Chương 516. Là một phe

Hoàng Long đạo nhân vừa nghe xong, vội vàng dừng lại, sau khi cầm lấy gậy trúc xem một lúc, nói:

-Cái này... Cái này hình như là Tương Phi Trúc thật. Nhưng mà bên trong không có Tương Phi Huyết, mà lại có Xi Vưu Huyết...

-Người xem, người còn nói không phải người? Không phải người, sao cái gì người cũng biết? - Tần Thộ nói.

Hoàng Long đạo nhân lắc đầu nói:

-Năm đó ta cũng là nhận được sự chỉ bảo của cao nhân, nói chỉ cần ta sống lâu dài ở trong Cửu Nghi Sơn, sẽ đợi được đến thời khắc tạo phản đó. Sau đó sẽ có một con thỏ, trong tay cầm Xi Vưu Huyết, thả Thực Thiết Thú ra, cơ hội tạo phản sẽ đến. Vì vậy, sau khi người xuất hiện, vẩy ra ba giọt máu ấy, ta liền biết ngay là Xi Vưu Huyết. Chỉ là không biết sao người lại có được Xi Vưu Huyết mà thôi...

Tần Thọ trợn to mắt nói:

-Người thật sự không phải lão nhân đó?

Hoàng Long đạo nhân lườm Tần Thọ một cái rồi nói:

-Bản đạo chỉ giả mạo Thuấn Đế một chút để trêu Diêu Bá Phù mà thôi, còn người thì... Ta nhìn thấy các người đi vào núi, không ngăn cản các người, còn giúp các người ngăn chặn vài chuyện phiền phức. Nhưng hoàn toàn không gặp mặt các người.

Về mặt Tần Thọ hoang mang, nói:

-Vậy... người có biết Hoa Trọng Nghiêu không?

Hoàng Long đạo nhân sững sờ, nói:

-Hoa Trọng Nghiêu? Tên của Thuấn Đế đảo ngược lại?

Tần Thọ gật đầu, phẩy tay một cái, Thủy Kính Thuật biến thành hình dáng của Hoa Trọng Nghiêu rồi đưa cho Hoàng Long đạo nhân xem.

Hoàng Long đạo nhân hít vào một hơi lạnh nói:

-Đây... sao có thể? Đây chính là Thuấn Đế!

Tần Thọ nói:

-Thật sự là hấn?

Sau đó Hoàng Long đạo nhân liền lắc đầu nói:

-Không thể nào, năm đó ta đã nhìn thấy hấn nhập táng, chắc chắn đã chết rồi! Người này nhất định là giả! Trừ khi...

Nói đến đây, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống trán Hoàng Long đạo nhân, sắc mặt cực kỳ khó coi, đi đi lại lại đứng ngòai không yên ở tại chỗ.

Tần Thọ hỏi dồn:

-Trừ khi gì?

Hoàng Long đạo nhân lắc đầu nói:

-Không thể nói, không thể nói, có những thứ nhìn được không nói được, sau này có cơ hội đi xem là biết.

Nói xong, Hoàng Long đạo nhân lộ vẻ rất gấp gáp, phía trước gánh theo con thỏ đang ăn đùi gà, phía sau gánh theo gấu trúc đang gặm trúc, đi thẳng về phía tây.

Mặc dù Tần Thọ đang ăn, nhưng cũng không phải là ăn kiêu ngạo không để tâm, hấn cũng đang suy nghĩ về những việc đạo nhân đang trải qua.

Có một người tên là Yêu Tam Thiên dẫn người đến đập phá ba phía Thiên Môn đông tây bắc, hơn nữa còn dẫn người đi săn giết thiên thần rải rác ở thế gian, việc này xem ra giống như một loại hành động quá khích.

Nhưng Tần Thọ lại ngửi được một số mùi khác, đầu tiên là nhảy ra giết thần tiên chứng minh Thiên Đình đã đóng cửa, thiên thần k

hông xuống được nữa.

Đây là mạo nhận, cướp công, chứng minh sự tồn tại của bản thân mình với thế giới, thu hút sự chú ý.

Sau đó đập phá Thiên Môn, sẵn giết thiên thần, thật ra đều là bịa đặt!

Nếu Tàn Thọ nhớ không nhầm, Yêu Tam Thiên vẫn luôn cố gắng lôi kéo đại đa số yêu quái. Tàn Thọ có một suy nghĩ to gan, thẳng ranh Yêu Tam Thiên này có thể là đang mượn danh của Yêu tộc, để hù dọa Thiên Đình!

Nhưng mà, chỉ là một Yêu Tam Thiên hèn mọn, thật sự có thể là m chấn động Thiên Đình sao? Dù sao thì Thiên Đình mới chỉ đóng cửa, không ai biết rốt cuộc Thiên Đình ra sao, nhờ đâu không có chuyện gì, chỉ là quên mở cửa ra thì sao?

Đến lúc đó cơn thịnh nộ của Thiên Đình sẽ giáng xuống, đoán chừng chỉ một Yêu Tam Thiên cón con cũng không đủ để cho Ngọc Đế tát cho một cái?

Hoặc là, Yêu Tam Thiên biết được điều gì rồi?

Hoặc là phía sau Yêu Tam Thiên có người xúi giục hẳn làm chuyện gì?

Một chuyện khác nữa chính là chuyện của Cửu Nghi Sơn, Tàn Thọ luôn cảm thấy chuyện của Cửu Nghi Sơn giống như có một bàn tay lớn đang thao túng toàn bộ cục diện.

Nếu Hoàng Long đạo nhân không phải Hoa Trọng Nghiêu, vậy thì Hoa Trọng Nghiêu là ai?

Thuấn Đế?

Hay là do kẻ gây tội ác ở phía sau biến thành?

Vì sao Hoa Trọng Nghiêu lại đưa cho hấn Xi Vưu Huyết?

Còn thứ mà miệng Hoàng Long đạo nhân không chịu nói ra lại là cái gì nữa?

Tần Thộ chỉ cảm thấy mọi thứ trong đầu đều là một làn sương mù, nhưng mà thứ ở phía sau làn sương mù này, hấn có thể lờ mờ thấy được một chút hình ảnh mơ hồ, nhưng thật sự có thứ gì, lại không thể nói ra bằng lời.

Nói tóm lại, sau trận đại chiến Thiên Đình lần đó, cả thế giới dường như đã trở nên mơ hồ... Không còn rõ nét như trước đây nữa.

-Mà thôi, thỏ gia ta cũng chỉ là một con thỏ, thực lực cũng chỉ là Luyện Khí Hóa Thần, cùng lắm là đánh được lũ Địa Tiên cận kề một trận, ở trước một tình hình lớn như này có thể xem là gì? Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? - Tần Thộ lắc lắc đầu, cũng không nghĩ nữa.

Hoàng Long đạo nhân đưa theo Tần Thộ và những người khác tìm bừa một đỉnh núi để hạ xuống, sau khi sửa lại vị trí hạ cánh lại tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi Hoàng Long đạo nhân dường như ngựa chân ngựa tay, liên tục tính toán, cuối cùng đến một nơi mà Tần Thộ quen thuộc!

Trục Lộ Nguyên!

Nhìn phần mộ to lớn lâu đời ấy, Tần Thộ tò mò hỏi:

-Lão Hoàng, người đưa chúng ta đến đây để làm gì?

Hoàng Long đạo nhân vỗ vào đầu Cỗ Cỗ một cái rồi nói:

-Cỗ Cỗ, người người đi, ở đây có mùi của chủ nhân nhà người k

hông?

Cồn Cồn ngửi ngửi không khí, sau đó gật đầu không chút do dự.

Hoàng Long đạo nhân lập tức vui mừng hỏi:

-Ở đâu?

Cồn Cồn giơ móng vuốt nhỏ bé lên, tim của Hoàng Long đạo nhân và Tần Thộ cũng nâng lên theo, dù sao thì, người Cồn Cồn chỉ rõ ràng là Nhất Đại Chiến Thần, là Xi Vưu!

Mục đích của Hoàng Long đạo nhân chính là thả Xi Vưu ra, còn mục đích sâu xa hơn, Tần Thộ cũng không hiểu nổi.

Tạo phản?

Khỏi đùa nữa, năm đó lọt một cái động, liền cần một Thánh Nhân đi lấp lại.

Nếu thật sự tạo phản, đoán chừng đã đập chết rồi... Hơn nữa, thật sự xem Hồng Quân lão tổ là cận bã lãnh lương mà không làm sao?

Chẳng lẽ là muốn tạo phản Thiên Đình?

Thiên Đình bây giờ đã không còn là Thiên Đình của ngày trước, Viêm Hoàng Nhị Đế trấn giữ ở trong Thiên Đình, còn có một đoàn quân cao thủ cấp đại đế nhân rồi không có việc. Lúc này Xi Vưu xuất hiện, khả năng cao sẽ bị vây đánh một trận, rồi lại nhốt chặt lại, còn sòng thần năm đó tuyệt đối sẽ không thể dâng trào.

Tần Thộ không tin Hoàng Long đạo nhân nghĩ không ra đạo lý này, vậy thì, rốt cuộc mục đích của hắn là gì?

Càng đến gần mục tiêu, trong lòng Tần Thộ lại càng căng thẳng.

Nhìn chăm chăm vào móng vuốt của Cồn Cồn, sau đó móng vuốt của Cồn Cồn lại đặt lên mặt Tần Thộ, phát ra tiếng kêu giống như mèo:

-Meo meo!

Chương 517: Người nhìn gì?

Chương 517. Người nhìn gì?

-Hắn?!

-Ta?!

Tần Thộ và Hoàng Long đạo nhân hầu như đồng thanh kêu lên, sau đó thì thấy Cồn Cồn nhảy vào trong cái giỏ lớn của Tần Thộ, ôm lấy Tần Thộ rồi liếm láp.

Hoàng Long đạo nhân nín lặng rồi nói:

-Xem ra hắn coi ngươi là chủ nhân rồi.

Tần Thộ xoa xoa đầu của Cồn Cồn, cười lớn ha ha:

-Ta biết ngay, chúng ta là một phe.

Hoàng Long đạo nhân vẫn chưa từ bỏ ý định liền lấy ra một miếng da lông rách nát đưa cho Cồn Cồn rồi nói:

-Người đi, chính là mùi của chủ nhân trước đây của ngươi, giúp ta tìm hân, ta sẽ cho ngươi tự do.

Cổn Cổn ngây ngốc ngửi ngửi, sau đó nhìn về phía Tàn Thọ, dường như đang hỏi:

-Làm thế nào?

Tàn Thọ vỗ ngực một cái nói:

-Ta nghĩ rằng, bây giờ Địa Tiên Giới quá nguy hiểm, ở bên cạnh cái tên này có đồ ăn có đồ uống, còn có người xoa bóp, tắm rửa, lau nước mũi vân vân. Cũng khá là an nhàn, bản thân tự chạy lung tung không chừng tới ngày thứ hai đã bị người khác nấu lên rồi, cho nên, chúng ta đừng đi nữa.

Cổn Cổn gật gật đầu, sau đó liền mỉm cười phúc hậu với Hoàng Long đạo nhân, ra vẻ ta không nói cho ngươi biết.

Hoàng Long đạo nhân nghe xong lời nói của Tàn Thọ, tức giận đến mức trực tiếp ối máu, tóm chặt lấy Tàn Thọ nói:

-Con thỏ, nếu ngươi làm hỏng chuyện tốt của bản đạo, có tin bản đạo đánh ngươi không?

Tàn Thọ lại không hề phản đối:

-Tùy ý ngài, hay là để ta tạo dáng, ngài đánh cho dễ?

Hoàng Long đạo nhân lập tức vì chuyện này mà giận dữ...

Đúng lúc ấy, một đám người bay vù vù từ xa đến, một đám tổng cộng mười hai người, người nào người nấy cao to khỏe mạnh, da đen, đầu cũng khá là kỳ lạ, một người thì nuôi một cái bím tóc, một người thì nuôi hai cái bím tóc, cứ thế mà suy ra, người cuối cùng l

à mười hai cái bím tóc.

Mười hai người vừa bay lên, bím tóc đằng sau đầu liền bay lung tung, giống như con bạch tuộc, cực kỳ có cảm giác vui nhộn.

Đám mây dưới chân bọn họ cũng là mây đen quay cuồng kèm theo những tiếng kêu thê thảm, vừa nhìn đã biết không phải là đồ tốt.

Khi mười hai người đi ngang qua Hoàng Long đạo nhân, liếc nhìn Hoàng Long đạo nhân một cái, mặc dù trên người Hoàng Long đạo nhân chỉ là một chiếc áo đạo sĩ bình thường màu vàng, trên đầu đội nón rộng vành, trên vai vắt đòn gánh, nhìn chẳng ra ngô ra khoai gì, đáng vẻ rất dễ bị bắt nạt.

Tuy nhiên những người này cũng không có ý định kiếm cớ gì, thật sự chỉ là đi ngang qua liếc nhìn một cái.

Thế nhưng...

-Người nhìn gì?

Câu này nói nhẹ nhàng, còn kèm theo một chút thị vị của Đông Bắc, một sự khiêu khích khinh bỉ.

Mười hai người lập tức dừng lại, nhìn trừng trừng vào Hoàng Long đạo nhân, trong mắt của bọn họ, con thỏ và Cỗ Cỗ có vẻ là sự ng vật của Hoàng Long đạo nhân, cho nên trực tiếp tìm chủ nhân là được rồi.

Lúc đó Hoàng Long đạo nhân đã rất tức giận, không giúp đỡ thì thôi, mẹ kiếp lại còn gây chuyện cho hắn? Thế là liền tức giận nhìn con thỏ!

Kết quả là con thỏ bày ra vẻ mặt ngạc nhiên, con người trợn lên còn to hơn cả của Hoàng Long đạo nhân, sau đó nói:

-Ta nói không phải là ta nói, người tin không?

Hoàng Long đạo nhân từ sớm đã chịu đựng đủ con thỏ rồi, gần như là găm thét lên:

-Tin người cái rắm! Không phải người thì là ai?

-Là kẻ vánh mắt đen kia nói! - Lúc này, người tết mười hai bím tóc trong đám mười hai người kêu lên.

Hoàng Long đạo nhân ngạc nhiên, hắn coi lời nói của con thỏ là nói láo, căn bản là không tin, nhưng lời nói của mười hai nam tử da đen này, hắn lại tin, dù sao thì bọn họ cũng không cần thiết phải nói dối!

Thế là Hoàng Long đạo nhân nhìn sang Cồn Cồn, Cồn Cồn ngây ngô cười nói:

-Người nhìn gì?

Hoàng Long đạo nhân ngạc nhiên nói:

-Người có thể nói chuyện?

Cồn Cồn nghiêng đầu, nhìn Hoàng Long đạo nhân cả nửa ngày, hỏi:

-Người nhìn gì?

Hoàng Long đạo nhân im lặng, hắn đã hiểu ra một chút, Cồn Cồn này là đang học cách nói chuyện, hoàn toàn không thể chủ động tùy tiện nói. Vậy thì vấn đề là...

-Là ai dạy người câu nói này? - Hoàng Long đạo nhân hỏi.

Cồn Cồn lập tức giơ tay chỉ sang con thỏ.

Tần Thọ vội vàng giơ tay nói:

-Ta chỉ tùy tiện nói ra, ai biết được hấn học nhanh như vậy... Đứa nhỏ này, thật thông minh, giống người.

Bốp!

Hoàng Long đạo nhân tát một cái vào đầu Tần Thọ làm hai tai hấn bị đánh nghiêng ngả, thở hổn hển nói:

-Sau này cách xa Côn Côn một chút!

-Vị đạo hữu này, sủng vật của người khiêu khích vô cớ, không nói câu xin lỗi sao? - Nam tử có một bím tóc quay đầu lại hỏi.

Tần Thọ nghe vậy, lập tức vui mừng, hấn biết về thực lực của Hoàng Long đạo nhân này, liền hí mắt lại, lấy ra củ cà rốt ăn rộp rộp, bắt đầu xem náo nhiệt.

Kết quả là Hoàng Long đạo nhân cười ha ha, chấp tay nói:

-Các vị đạo hữu, thật xin lỗi, sủng vật này của bản đạo thật không hiểu chuyện.

Mấy cái bím tóc gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này, nam tử có mười hai bím tóc liền nói:

-Đại ca, sắp bỏ lỡ trò hay săn giết thiên thần rồi.

-Ừm, được. - Nam tử có một bím tóc gật gật đầu, chấp tay với Hoàng Long đạo nhân rồi quay người chuẩn bị rời đi.

Tần Thọ vừa nghe xong, trong lòng liền hồi hộp một chút, vô thức hỏi:

-Đợi đã? Các người muốn sẵn giết thiên thần? Sẵn giết ai?

Nam tử mười hai bím tóc nghe vậy, quay đầu liếc nhìn con thỏ một cái, rõ ràng là không coi con thỏ ra gì, liền muốn rời đi.

Tần Thọ vội vàng:

-Mấy người các người, thỏ gia ta đang nói chuyện với các người đấy!

-Đạo hữu, trông coi cẩn thận con thỏ của người.

Nam tử ba bím tóc có vẻ mặt dữ tợn dễ nhận thấy là tính khí không tốt chút nào, nói với Hoàng Long đạo nhân với giọng nói không mấy thân thiện.

Hoàng Long đạo nhân ra vẻ người tốt bụng, cười nói:

-Đương nhiên, tuy nhiên hấn không phải sủng vật của ta.

-Không phải sủng vật của người? - Nam tử ba bím tóc ngạc nhiên, sau đó liền nhìn con thỏ, nhú mồm nói:

-Con thỏ nhỏ bé...

Chưa đợi nam tử ba bím tóc nói xong, đã thấy vẻ mặt con thỏ ngây ngô, ngốc nghếch kêu lên:

-Chủ nhân, câu tiếp theo ta nên nói gì? À, đúng rồi!

Sau đó Tần Thọ nói lớn tiếng:

-Đúng, ta không phải sủng vật của hấn, các người mau đến đánh ta đi! Đến đây, đến đánh ta đi! Ha ha... Chủ nhân, ta kêu như vậy đúng chưa, bọn họ ra tay, người sẽ có lý do để đánh lũ ngu ngốc bỏ

n họ một cách quang minh chính đại rồi, đúng không?

Nhìn vẻ mặt của con thỏ đàn độn lại cực kỳ bỉ ổi ở trước mặt này, nam tử mười hai bím tóc rõ ràng là có chút hồ đồ, nghi ngờ nhìn sang Hoàng Long đạo nhân.

Vẻ mặt Hoàng Long đạo nhân đầy gượng gạo nói:

-Đừng nghe con thỏ chết tiệt này, hấn không có quan hệ gì với ta cả. Nếu các ngươi muốn đánh, cứ việc ra tay, ta đảm bảo sẽ không quan tâm!

Chương 518: Săn giết một nữ tử

Chương 518. Săn giết một nữ tử

Nam tử một bím tóc cười lạnh nói:

-Đạo nhân nhà ngươi coi huynh đệ chúng ta là đồ ngu sao? Hấn không có quan hệ gì với ngươi? Không có quan hệ thì ngươi gánh hấn làm gì? Muốn ra tay đúng không? Thật sự cho rằng Hồng Hà Thập Nhị Quỷ chúng ta là quả hồng mềm sao?

-Đại ca, phí lời gì với hấn nữa? Sớm đã thấy bọn chúng không vù a mắt rồi!

-Đúng, thằng ngu này mặc áo đạo sĩ, còn đội cái nón rách, mẹ kiếp nó xấu quá mức!

-Xử hấn!

-Đúng, xử hấn, ta muốn kho con thỏ kia lên ăn!

-Cho bọn chúng biết sự lợi hại của Hồng Hà Thập Nhị Quỷ!

Mười hai kẻ đang la hét ồn ào, đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh có gì đó không đúng.

Nhiệt độ không khí bắt đầu giảm xuống, cho dù là với tu vi của Nhân Tiên bọn họ, cũng cảm thấy toàn thân lạnh đến nổi phát run.

Theo sau liền nghe thấy Hoàng Long đạo nhân cười híp mắt nói:

-Chửi con thỏ là được rồi, tại sao phải chửi bản đạo chứ? Bản đạo rất không vui... Cực kỳ không vui!

Hoàng Long đạo nhân không hề nói dối, từ sau khi bắt được con thỏ, cuộc sống của hắn càng ngày càng tệ, sắp uất ức đến tức chết rồi.

Ban đầu vốn không muốn làm hại đến người vô tội, nhưng nếu đã có lý do để đánh người, hắn cũng không có ý định kìm nén bản thân nữa.

-Đại ca, làm sao bây giờ? - Thập Nhị Quỷ hỏi.

Quỷ đầu đàn cười lạnh nói:

-Nếu là trước kia, chúng ta còn phải đắn đo lo ngại. Thế nhưng, bây giờ ở trên Thiên Tiên đều không thể ra tay, Hồng Hà Thập Nhị Trận của ta và các huynh đệ có thể vây giết Địa Tiên, không lẽ lại sợ một tên đạo nhân sao? Bày trận!

Quỷ đầu đàn nói xong, trong nháy mắt mười hai con quỷ liền phân tán ra, đứng đúng vị trí, mười hai người lại ghép lại thành một h

àng, sau đó mười hai người xoay chuyển nguyên khí, khí thể của cả người hai người kết hợp lại với nhau, hai tay hướng ra bốn phía, hơi khom lưng, lại biến thành một con rết vô cùng lớn!

Con rết khổng lồ cúi người cúi đầu xuống nhìn Hoàng Long đạo nhân rồi há to miệng, nhếch miệng cười gần:

-Quỳ xuống xin lỗi, sẽ cho ngươi được chết toàn thây.

Hoàng Long đạo nhân còn chưa nói gì, Tần Thộ đã ríu rít nói:

-Lão Hoàng, nhớ để lại cho ta cái chân, con rết to như này, chiến lên đảm bảo ngon.

Cổn Cổn cũng kêu theo:

-Lão Hoàng, nhớ để lại cho ta cái chân, con rết to như này, chiến lên đảm bảo ngon.

Tần Thộ nghiêng đầu, nói:

-Cổn Cổn, ngươi học nói tiếng người học thành thạo như này rồi sao?

Cổn Cổn ngây ngô nhìn Tần Thộ nói:

-Cổn Cổn, ngươi học nói tiếng người học thành thạo như này rồi sao?

Tần Thộ không còn gì để nói, hỏi:

-Ngươi là cái máy lặp lại à?

Cổn Cổn nói theo:

-Ngươi là cái máy lặp lại à?

Tần Thọ hoàn toàn không còn gì để nói...

Thật ra hai ngày nay Tần Thọ đã phát hiện ra không đúng lắm, cùng với những thứ mà Cồn Cồn ăn càng ngày càng nhiều, dường như cái tên này cũng càng ngày càng thông minh rồi, từ lúc ban đầu không biết nói chuyện chỉ biết kêu, đến sau này thỉnh thoảng phát ra một hai âm thanh ngôn ngữ của loài người, đến bây giờ hoàn toàn không hiểu mà vẫn bắt chước theo, tốc độ tiến bộ có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Nếu Cồn Cồn có thể tự mình tiến hóa học hỏi, Tần Thọ cũng lười phải tăng tốc độ dạy bảo, để hẳn tự do trưởng thành là được.

Thập Nhị Quỷ thấy kẻ địch trước mặt bình tĩnh như vậy thì có chút không vui, con rết khổng lồ ngẩng cao đầu, há to miệng, rồi phát ra một tiếng quái thú rít gào.

Hoàng Long đạo nhân vừa nâng mí mắt, phóng khí tức vượt qua cửa thiên tiên ra ngoài!

Tần Thọ nhìn cái miệng há to kia, con rết khổng lồ đang chuẩn bị gào thét rít gào đột nhiên phải hít vào một ngụm khí lạnh, âm thanh sắp ra đến miệng rồi còn phải gắng gượng nuốt xuống! Nhịn đến mức mà cả con rết đều biến thành màu đỏ thẫm, giống như sắp bị nổ đến nơi!

Lúc này Hoàng Long đạo nhân mới chậm rãi hỏi:

-Vừa nãy các ngươi nói cái gì?

Sau đó Tần Thọ liền thấy, con rết to lớn vặn vẹo một lúc, có thêm 24 cái chân người! Đây trông giống như mười hai người đang ẩn núp phía dưới như sư tử múa lân có hình dáng con rết. Cực kỳ quái lạ, không hòa hợp...

Sau đó mười hai người tràn đầy sức lực, tất cả đồng thanh gào lớn:

-Quỳ xuống lạy tiền bối!

Tiếp theo chỉ thấy mười hai người phù phù một tiếng, quỳ ở trên không, âm thanh vang trầm, có thể thấy mức độ dùng sức cho việc quỳ gối này.

Hoàng Long đạo nhân hài lòng nói:

-Không tệ, rất có khả năng nhận thức.

Tần Thọ trợn hai mắt, trong lòng thầm chửi:

-Nhận thức cái rắm! Thật ra là sợ chết!

-Tiền bối... - Giọng nói đáng thương của quỷ đầu đàn truyền đến.

Hoàng Long đạo nhân vừa vung tay lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, dang vẻ bậc tiền bối dạy bảo hậu bối, đang chuẩn bị lên tiếng.

Thì nghe thấy con thỏ ở bên cạnh kêu lên:

-Những người bạn nhỏ các người, thật là tinh nghịch!

Hoàng Long đạo nhân liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy con thỏ cũng đang làm động tác giống y hệt hắn ta, làm ra vẻ ông cụ non, giống như đang chỉ bảo thế gian nói với Thập Nhị Quỷ:

-Bỏ đi, nể tình các người còn nhỏ không biết gì, thỏ gia ta cũng không làm khó các người nữa, nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó thoát, nếu không muốn chết, các người ừm...?

Sau đó Hoàng Long đạo nhân liền nhìn thấy con thỏ này chìa một tay ra, xoa xoa ngón tay cái và ngón trỏ, vẻ mặt hèn hạ, trong ánh

mắt đều là vẻ phơ phới người hiểu mà, từ đầu tới cuối ánh mắt không ngừng đảo quanh chiếc túi Tu Di của Thập Nhị Quỷ.

Hoàng Long đạo nhân thấy vậy, không biết nói gì...

Vẻ mặt của Thập Nhị Quỷ lại càng hoang mang, đồng loạt nhìn sang Hoàng Long đạo nhân, dường như muốn hỏi:

-Tiền bối, con thỏ này nói có được tính không?

Ngay sau đó liền thấy con thỏ lấy ra một cái đùi gà, mà là quét dũa lên móng vuốt và mặt, tiếp theo cười cười với Hoàng Long đạo nhân.

Cổn Cổn ở bên kia cũng không biết đùi gà ở đâu ra, ôm ở trong lòng, ngốc nghếch cười ha ha nhìn Hoàng Long đạo nhân.

Hoàng Long đạo nhân thấy hai vị tổ tông này làm vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ, khua khua tay nói:

-Tính, tính tính tính!

Sau đó Thập Nhị Quỷ đồng loạt nhìn sang con thỏ, quỷ đầu đàn nói:

-Thỏ gia, ngài có điều gì cản dận sao?

Tần Thộ thân nhiên nói:

-Có bảo bối gì thì đều lấy hết ra cho thỏ gia ta, ngoài ra, kể cho ta nghe chuyện săn giết thiên thần đạo các người nói lúc trước, kể hay, thì không cần bảo bối của các người.

-Kể không hay thì các người cỡi truồng mà đi.

Ban đầu nghe thấy Tần Thộ muốn ăn cướp, Thập Nhị Quỷ sụp đổ

trong lòng, nhưng sau khi nghe thấy lời nói phía sau, tinh thần lập tức tỉnh táo, bắt đầu mồm năm miệng mười kể chuyện.

Chương 519: Săn giết một nữ tử (2)

Chương 519. Săn giết một nữ tử (2)

-Thỏ gia, là như thế này!

-Thỏ gia, thật ra chính là săn giết thiên thần!

-Thỏ gia, thiên thần đó là một nữ tử!

-Thỏ gia, nghe nói là nữ tử rất xinh đẹp!

-Thỏ gia thích thử miếng không? Hay là để huynh đệ chúng ta đi bắt giúp ngài, làm ấm giường cho thỏ gia? - Tên quý có mười hai cái bím tóc kêu lên.

Nghe thấy câu nói này, những Hồng Hà Quỷ khác lần lượt giơ ngón tay cái với hắn, sau đó kinh ngạc hỏi:

-Thập Nhị, ngươi học được cách nịnh nọt từ khi nào vậy?

Về mặt Thập Nhị ngượng ngùng...

Lúc này cứ người một câu ta một câu, nói lung ta lung tung, Tần Thộ nghe cả nửa ngày đều không nghe ra chuyện quan trọng gì, dút khoát kêu lên:

-Toàn nói cái gì? Lần lượt nói! Thôi bỏ đi, cái... cái người có nhiều bím tóc nhất, người nói đi!

Quý Thập Nhị vừa nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó ton hót cười nói:

-Thỏ gia, thật ra cũng không có gì. Chính là Yêu Tam Thiên trước đây từng nói, nói là đã phát hiện một tiên tử thiên thân!

-Nhưng mà tiên tử đó có chút thủ đoạn, Yêu Tam Thiên sai người đi đuổi ba ngày ba đêm cũng không bắt được. Đúng vào tối hôm qua, Yêu Tam Thiên lên tiếng, nói là đã dồn được tiên tử đó ở một chỗ chết, triệu tập người đến dồn bắt người.

Tần Thộ nghe tới đây, chửi thề một câu:

-Súc sinh, thật thô lỗ với tiên tử.

Nhưng cũng chỉ là thuận miệng chửi, sau đó liền hỏi:

-Có biết lai lịch nguồn gốc của tiên tử đó không?

Quý Thập Nhị lập tức trả lời:

-Chuyện này không rõ, Yêu Tam Thiên không nói cụ thể. Nhưng ta nghe nói, vào hơn ba trăm năm trước, tiên tử đó rơi ra khỏi Tam Tiên Lộ trong lúc đại chiến trên Thiên Đình. Cũng có người nói là chạy ra ngoài, lúc Yêu Tam Thiên đập phá Tam Tiên Lộ.

-Dù sao thì cũng có rất nhiều ý kiến, cụ thể cái nào là thật, mọi người đều không rõ.

Vốn dĩ Tần Thộ cũng không để ý đến chuyện sống chết của một tiên tử, cũng không phải do hấn tính tình lạnh lùng, mà là tính toán thực lực của bản thân, đến đó cũng chỉ để dâng mâm mà thôi.

Còn như Hoàng Long đạo nhân? Cái tên này trông thì dễ bị bắt nạt, trên thực tế, hắn cũng chỉ lười động đến nhân quả trên người Tàn Thọ mà thôi. Tàn Thọ có thể tùy ý trêu hắn, nhưng nếu thật sự trêu ông chờ hắn giúp đỡ làm chuyện gì, có lẽ không được.

Dù sao thì, thực lực đạt đến cấp độ này của Hoàng Long đạo nhân, trong lòng thật sự rất cao ngạo, đơn giản là sẽ không vì người khinh hác mà chọc vào nhân quả.

Nếu Tàn Thọ vẫn cố ý đến đó, cũng chỉ có thể cược một ván xem liệu Yêu Tam Thiên có hiểu rõ hắn không.

Nếu hiểu rõ, thì còn dễ bàn.

Nếu Yêu Tam Thiên giống như những chuyện hắn làm, giống như thằng ngu, vậy thì thảm hại rồi.

Thế nhưng Tàn Thọ cảm thấy, có lẽ Yêu Tam Thiên là một thằng ngu, bằng không đã không đến mức dám trêu chọc Thiên Đình.

Mặc dù rất nhiều người lan truyền Thiên Đình nổi rồi, nhưng căn bản là Tàn Thọ không tin trò này, chưa nói đại đế trên Thiên Đình đông đảo. Chỉ nói cấu tạo của nó là đã đáng sợ rồi, đó là Thiên Đình với bốn giáo phái hợp lại cùng nhau, phía sau là một loạt các Thánh Nhân, là Thiên Đình được xây dựng dưới mệnh lệnh của Hồng Quân lão tổ.

Chỗ dựa kinh khủng như vậy, ai có thể phá đổ Thiên Đình?

Vì vậy, Tàn Thọ cho rằng, hoặc là Yêu Tam Thiên là thằng ngu bị người khác lợi dụng, hoặc là thằng ngu bản tính tự cho mình là đúng; hoặc là, hắn chính là một người thật sự thông minh, có thể phá tan cục diện trước mắt.

Tuy nhiên Tàn Thọ lại muốn tin rằng hắn là một thằng ngu.

Lấy mạng của bản thân gửi gắm vào cấp độ thông minh của một t
hằng ngu, bản thân Tần Thộ cũng cảm thấy không ổn.

Do đó, Tần Thộ cũng không để ý nhiều, mà lại thuận miệng hỏi:

-Vậy sao, có biết là thiên thần nhà nào không?

Quý Thập Nhị lắc đầu, quý Tam đột nhiên hét lên:

-Mặc dù không biết là thiên thần nhà nào, nhưng mà nghe nói tiên
tử đó vẫn luôn thăm dò nghe ngóng về một con thỏ... ặc ặc ặc, bỏ
tay ra...

Còn không đợi Quý Tam nói xong, chỉ thấy hoa mắt, sau đó một c
on thỏ tóm chặt lấy cổ hắn, hai mắt đỏ rực hỏi:

-Nàng ta thật sự đang nghe ngóng về tin tức của một con thỏ?

Quý Tam ra sức gật đầu.

Căn bản là con thỏ không quan tâm đến những cái này, gào thét:

-Đừng có gật đầu lung tung, nói tiếng người!

Quý Tam khò sở nhìn Tần Thộ, lưỡi cũng thè ra ngoài rồi.

Quý đầu đàn dè dặt nói:

-Thỏ gia, ngài tóm cổ hắn nhẹ nhàng thì hắn có thể nói tiếng ngườ
i rồi.

Lúc này Tần Thộ mới phát hiện ra, bản thân sắp ghi chặt đứt cổ c
ủa Quý Tam rồi, ho khan một tiếng, vội vàng buông tay:

-Nói!

Lúc này Thập Nhị Quỷ cũng hiểu ra, con thỏ này có khả năng cao chính là con thỏ mà tiên tử kia đang tìm kiếm. Nghĩ đến đây, mấy người đều tê hết cả da đầu, bọn chúng lúc đầu là muốn đi xem trò náo nhiệt, bây giờ lại phát hiện ra, bản thân hình như đã rơi vào trong cuộc chiến giữa Thiên Đình và Yêu Tam Thiên rồi!

Cái hố lớn này khá sâu, mấy người đều không muốn tham gia và o.

Thế là quỷ đầu đàn nói:

-Thỏ gia, nói cho ngài biết cũng không sao cả, thậm chí là ngài muốn biết cái gì, bọn ta đều nói. Tuy nhiên bọn ta xin ngài giúp một chuyện.

Tần Thọ nghiêng răng nói:

-Đếm đến ba, đếm đến ba mà không nói, thì mẹ kiếp, hôm nay thỏ gia ta hằm như Thập Nhị Quỷ các người!

Thập Nhị Quỷ nghe xong lập tức có chút hoảng sợ, tuy nhiên quỷ đầu đàn cắn răng, nói chắc như đinh đóng cột:

-Thỏ gia, người nhất định phải đồng ý với yêu cầu này của bọn ta. Nếu không thì, chết trong tay người là chết, chết trong tay người khác cũng là chết, dù sao thì đều phải chết, chết sớm đầu thai sớm.

Tần Thọ ngạc nhiên, không ngờ rằng quỷ đầu đàn lại kiên cường như vậy, hơn nữa nhìn vẻ mặt của bọn chúng, thật sự là có nỗi khở ở trong lòng, không phải là đang giả trò.

Lúc này mới hít sâu một hơi, đè nén sự lo lắng trong lòng, hỏi:

-Nói đi.

Quý đầu đàn nói:

-Rất đơn giản, bọn ta có thể nói cho người biết mọi thứ bọn ta biết, thế nhưng người phải để bọn ta đi. Ngoài ra phải thế, bảo đảm không nói cho bất cứ người nào biết chuyện này là do bọn ta kể cho người. Từ nay về sau người đi đường dương quan của người, bọn ta đi cầu độc mộc của bọn ta, nước sông không phạm nước giếng, giả vờ hoàn toàn không quen biết, thế nào?

Tần Thọ không ngờ yêu cầu của quý đầu đàn lại là chuyện này, thế là gật đầu nói:

-Không có vấn đề gì!

Quý đầu đàn nói tiếp:

-Thề đi.

Về mặt Tần Thọ bắt đắc dĩ giơ tay lên, nói to:

-Ta xin thề với trời, nếu nói chuyện ngày hôm nay ra ngoài, trời đánh ngũ lôi oanh!

Quý đầu đàn nói:

-Được, ta tin người. Ta cũng xin thề, lời nói ngày hôm nay tuyệt đối không dối trá, nếu có nói dối, trời đánh ngũ lôi oanh, chết không có chỗ chôn thân.

Chương 520: Tạm biệt, không tiễn!

Chương 520. Tạm biệt, không tiễn!

Tần Thộ không ngờ quý đầu đàn này lại có khí phách đến vậy, lại có chút tán thưởng hẳn, tuy nhiên bây giờ không có thời gian để nói chuyện khác, vội vàng hỏi:

-Mau nói đi!

Quý đầu đàn nói:

-Phần đầu nói người cũng đã biết rồi, theo những gì bọn ta biết, bây giờ tiên tử đó đang bị bao vây ở Hạm Không Sơn. Tuy nhiên ở trong Hạm Không Sơn có người giúp nàng ta, cho nên tạm thời vẫn chưa bị bắt. Thế nhưng, thủ hạ của Yêu Tam Thiên rất nhiều người tài, còn có cao thủ âm thầm giúp đỡ, có lẽ rất nhanh sẽ bắt được nàng ta.

Nói đến đây, quý đầu đàn ngừng lại một chút, liếc nhìn Hoàng Long đạo nhân một cái, dễ nhận thấy cao thủ mà hắn nói, hoàn toàn không phải là Địa Tiên tầm thường, rất có khả năng có cả Thiên Tiên thậm chí là loại người giống như Hoàng Long!

Cùng lúc này, quý đầu đàn cũng có chút lưỡng lự, muốn nói lại thôi, dường như còn có chuyện khác muốn nói.

Tần Thộ nhíu mày nói:

-Có chuyện gì cứ việc nói, mặc dù nhân phẩm của thổ gia ta chẳng ra gì, nhưng chắc chắn là nói được làm được.

Quý đầu đàn chấp tay nói:

-Nếu đã như vậy, thì ta sẽ nói thêm hai câu. Theo những gì ta hiểu

về Yêu Tam Thiên, tóm một tiểu tiên nữ không hề khó, không thể nào đuổi lâu như vậy mà vẫn chưa bắt được.

-Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

-Nếu như ta đoán không nhầm, đây có thể là cạm bẫy, muốn dụ n hiều thiên thần hơn, sau đó giết hết trong một lần!

Tần Thọ gật gật đầu, hắn cũng có suy đoán như này, vì vậy cũng không kinh ngạc.

Quý Thập Nhị nói:

-Không phải là lần đầu tiên săn giết thiên thần nhưng cũng chỉ lần đầu tiên có thể khiến thiên hạ chấn động, sau đó những người giết thiên thần lại nhiều lên, hắn có giết nữa cũng không thể thu hút đủ sự chú ý. Lần này hắn, thật sự có khả năng là đang dùng tiên tử kia làm mồi nhử, muốn làm một vụ lớn!

-Chắc chắn là bọn chúng muốn giết không chỉ một hay hai thiên thần, thậm chí có thể đang muốn câu cá lớn, muốn giết một thiên thần đáng sợ hơn!

-Thỏ gia, người phải suy nghĩ cho kỹ, đó chắc chắn là một cái bẫy lớn! Cho dù có vị này đi cùng, cũng chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra.

Con thỏ nhếch miệng cười, ưỡn ngực, kiêu căng nói:

-Nếu tiên tử đó đến để tìm ta, bây giờ gặp nguy hiểm, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn? Có nguy hiểm thì đã sao? Nàng không sợ chết, sao ta có thể làm loại người ham sống sợ chết được?

Thập Nhị Quý vừa nghe xong, lại thấy khí thế của con thỏ này, lần lượt nhìn con thỏ với ánh mắt khác xưa. Lúc đầu bọn chúng để ý con thỏ, đó là vì nể mặt Hoàng Long đạo nhân, thế nhưng bây giờ

ìờ, mọi người đều cam tâm tình nguyện chào hỏi Tần Thộ:

-Thỏ gia chính là hào kiệt chân chính! Bọn ta thật hổ thẹn!

Tần Thộ ngang ngược xua tay nói:

-Không còn chuyện gì của các ngươi nữa, đi đi.

Thập Nhị Quỷ hành lễ với Tần Thộ và Hoàng Long đạo nhân lần nữa, sau đó liền quay người điều khiển mây đen rời đi.

Đợi người đi xa rồi, Hoàng Long đạo nhân cup mí mắt xuống, kh óe miệng nhếch lên, lại không lên tiếng, bình chân như vại nhìn v ề phía xa.

Con thỏ thì vẫn thẳng thắn như cũ, dáng vẻ muốn lập tức đi Hạm Không Sơn cứu người.

Một phút trôi qua...

Hai người vẫn như vậy.

Năm phút trôi qua.

Hoàng Long đạo nhân ngáp một cái, không nói gì.

Người Tần Thộ đã có chút cứng ngắc.

Mười phút trôi qua.

Con thỏ đột nhiên xoay người, hét to:

-Lão Hoàng! Ngươi không nói cái gì sao?

Hoàng Long đạo nhân khẽ gật đầu nói:

-Được rồi, đi, đi Trục Lộc Nguyên tìm đầu mối của Xi Vuu thôi, Cỗn Cỗn, lát nữa người đánh hơi nhiều một chút, đừng bỏ sót bất cứ mùi nào của Xi Vuu.

Nói xong, Hoàng Long đạo nhân chuẩn bị đi.

Tần Thọ nghe xong, lập tức sốt ruột, kêu lên:

-Lão Hoàng, ta muốn đi cứu người!

Hoàng Long đạo nhân gật gật đầu, sau đó chấp tay với Tần Thọ nói:

-Vậy à, vậy thì lên đường bình an, không tiễn nữa.

Tần Thọ bồng tịt ngòi...

Lời của Thập Nhị Quỷ, Tần Thọ không hoàn toàn tin hẳn, nhưng chuyện Yêu Tam Thiên đào hố thì hẳn tin. Vì Thập Nhị Quỷ nói một câu này không sai, với thực lực của Yêu Tam Thiên, không đời nào lại không bắt nổi một tiểu tiên nữ. Chắc chắn đây là một cái bẫy! Bẫy lớn!

Đã là bẫy lớn thì hiển nhiên Tần Thọ không thể mạo hiểm xông đến, buộc lòng phải tìm được chỗ dựa rồi mới đi. Bằng không thì chuyện đi đó không phải là cứu người mà là chết chum.

Tần Thọ không bỏ cuộc, sát lại gần hỏi:

-Lão Hoàng, chúng ta bên nhau bấy lâu nay, cùng ăn, cùng ngủ, không có tình yêu cũng có tình cảm chứ? Ta đi phen này, chắc tám phần không quay lại được, người không giúp ta với sao?

Hoàng Long Đạo Nhân trợn trừng con mắt:

-Con thỏ chết tiệt nhà người, chết được là tốt. Muốn bản đạo giúp

người? Không có cửa đâu!

Tần Thọ nghe thấy thế tức thì nổi giận, mềm mỏng không ăn thua thì cứng rắn luôn, chỉ tay vào Hoàng Long đạo nhân mà rằng:

-Hay cho Lão Hoàng nhà ngươi, ngươi quyết không nể nang một chút nào chứ gì?

Hoàng Long đạo nhân gật đầu không do dự, mặt tràn ngập vẻ khi nh ghét.

Tần Thọ bắt lực hoàn toàn.

Đánh ư? Chắc chắn đánh không lại được.

Không đánh ư? Tên này kiên quyết không chịu đi...

Tần Thọ sốt ruột quay vòng tròn tại chỗ, vì hắn hiểu rõ rằng cái bẫy mà Yêu Tam Thiên giăng ra không phải nhằm để gài hắn. Chỉ cần người có đủ sức nặng hoặc đủ số lượng rơi vào cái bẫy đó, hắn sẽ lập tức lấp hố!

Cuộc sống trên Thiên Đình dạy cho hắn biết rằng, tuy Thiên Đình hỗn loạn nhưng nói tóm lại tình cảm với nhau cũng không tồi.

Nếu như tin tức truyền đến tai các vị thiên thần khác, chắc chắn họ sẽ chạy tới cứu viện, vậy thì hậu quả...

Thời gian không chờ đợi ai, Tần Thọ càng nghĩ càng sốt ruột, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hoàng Long đạo nhân.

Thế nhưng Hoàng Long đạo nhân thì lại ung dung nhàn nhã cười mây bay về phía Trục Lộ Nguyên.

Cuối cùng, Tần Thọ nghiêng răng nói:

-Tốt thôi! Không đi chứ gì? Được, Cỗ Cỗ, đi thôi, chúng ta không chơi với hắn nữa!

Tần Thọ vậy tay, Cỗ Cỗ dễ thương đang ngồi trong giỏ liền lăn ra ngoài, lạch bạch chạy đến bên cạnh con thỏ, cúi người trước hắn rồi nhét nắm lá trúc vào miệng, nhai rau rầu.

Hoàng Long đạo nhân thấy thế, cuối cùng đã có động tĩnh, cau có bảo:

-Con thỏ, ngươi còn định mang cả Cỗ Cỗ theo?

Tần Thọ thản nhiên đáp:

-Nó nhận ta là chủ nhân, ta mang nó theo thì sao? Không có Cỗ Cỗ, ngươi còn muốn tìm ra Xi Vưu? Thôi ngươi ngoan ngoãn ở lại đây tự hít bụi đi!

Hoàng Long đạo nhân cau mày:

-Ngươi dám?

Tần Thọ còn chưa lên tiếng, Cỗ Cỗ đã chạy đi, ôm lấy chân Hoàng Long đạo nhân, ngẩng đầu mở to đôi mắt đen lay lay nhìn Hoàng Long đạo nhân với vẻ đáng thương, phát ra những tiếng kêu lạ lùng như đang nói gì đó.

Chương 521: Gió hiu hiu

Chương 521. Gió hiu hiu

Tuy Hoàng Long đạo nhân không hiểu ngôn ngữ của Cỗ Cỗ, nhưng đạt đến thực lực tầm cỡ hắc thì không cần phải hiểu được ngôn ngữ nữa mà trực tiếp nắm bắt được ý của đối phương, cảm nhận bằng tâm thần là hiểu được ý của Cỗ Cỗ.

Cỗ Cỗ muốn nói rằng, cầu xin người đó, Lão Hoàng, hãy giúp con thoát đi mà.

Hoàng Long đạo nhân lắc đầu nói:

-Bản đạo từng nghe nói về tên Yêu Tam Thiên đó. Hắc không phải thứ tốt lành gì, chưa kể một đống nhân quả tã tời trên người hắc, bản đạo không muốn nhúng vào bãi nước bẩn đó. Nay cửa Thiên Đình đã đóng, Địa Tiên Giới trở nên hỗn loạn, không ai để ý tới bản đạo, là cơ hội tốt để tìm và thả Xi Vu ra.

-Một khi can dự vào, ắt hắc bản đạo sẽ lọt vào tầm mắt của đám lão hữu, sau này muốn tìm ra Xi Vu thì rắc rối lắm.

Tần Thọ vội bảo:

-Chỉ cần người chịu giúp ta, ta sẽ dẫn theo Cỗ Cỗ đi tìm Xi Vu giúp người! Cỗ Cỗ mà thực lòng giúp người chắc chắn sẽ tìm nhanh hơn người hiện giờ.

Thế nhưng Hoàng Long đạo nhân lại từ chối thẳng thừng:

-Không đi.

Cỗ Cỗ cuống quýt cất tiếng kêu inh ỏi, phát ra những âm thanh rối bời, dường như nó đang gắng sức thử dùng đủ kiểu âm thanh muốn dùng ngôn ngữ để bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hoàng Long Đạo Nhân vẫn trả lời kiên định:

-Không đời nào, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Con thỏ, ta khuyên người tốt nhất cũng đừng có đi, bằng không chết ở nơi đó thì thật sự chẳng còn lại gì đâu. Không đi, giữ cái mạng, chí ít sau này còn có thể báo thù.

Tần Thọ nghe thấy thế liền nổi xung, quát lớn:

-Báo thù cái rắm! Báo thù có tác dụng quái gì? Thỏ gia ta cần báo thù chắc? Mẹ kiếp, cái lão tử cần là bằng hữu, Thỏ gia ta đi một mình! Thỏ gia ta không tin, năm xưa làm loạn cả Thiên Đình mà một tên Yêu Tam Thiên vợ vẫn lại lấy mạng ta được!

Dứt lời, Tần Thọ quay người bỏ đi.

Cổn Cổn thấy vậy cũng sốt sắng vội ngoảnh nhìn Hoàng Long đạo nhân, lay chân Hoàng Long đạo nhân làm nũng đủ kiểu, nhưng Hoàng Long đạo nhân vẫn từ chối một cách lạnh lùng:

-Không đi.

Thấy con thỏ đã đi xa, cuối cùng Cổn Cổn không nhịn được nữa cũng cẳng chạy đuổi theo con thỏ.

Hoàng Long đạo nhân nhíu mày, giơ tay ra định ngăn lại nhưng cuối cùng vẫn không giở phép thuật nào ra, mặc cho Cổn Cổn chạy đi.

-Duyên khởi duyên diệt, cơ duyên chưa tới. - Hoàng Long đạo nhân cất tiếng thở than, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên nghe có người cất tiếng gọi:

-Hãy khoan!

Hoàng Long đạo nhân ngoảnh đầu nhìn thì thấy con thỏ cười Cổn

Cồn đã quay trở lại.

Hoàng Long đạo nhân hỏi với giọng giễu cợt:

-Sao? Không đi nữa à? Sợ chết rồi hả?

Tần thọ đằng hắng vài tiếng rồi nói:

-Sợ chó gì! Không phải người muốn tìm Xi Vưu sao? Ta để Cồn Cồn đi theo người, nhớ lấy, không được phép xử tệ với nó, bằng không thỏ gia ta sớm muộn gì cũng tìm người tính sổ. Còn nữa, buổi sáng nó thích ăn trúc, nhưng bữa trưa và bữa tối thì thích ăn thịt, lúc nào rảnh kiếm cho nó ít trúc ngon làm đồ ăn vặt.

Nói đến đây, con thỏ nhảy xuống khỏi Cồn Cồn, nhắc Cồn Cồn lên rồi lại đặt xuống.

Hoàng Long đạo nhân nhíu mày hỏi:

-Người làm gì vậy?

Tần Thọ đáp:

-Đo cân nặng, lúc ta về mà Cồn Cồn nhẹ hơn bây giờ, thỏ gia ta đảm bảo người sẽ không có lấy một bộ quần áo nào lành lặn đâu.

Hoàng Long đạo nhân không nói nên lời, có lẽ hắn sống bấy lâu nay, lần đầu tiên bị người ta uy hiếp như thế. Nhưng nhìn hàm răng trắng sáng của con thỏ kia, hắn biết đây có thể không phải câu bông đùa.

Tần Thọ nói rồi ôm lấy gương mặt hoang mang của Cồn Cồn, xoa đầu nó, nhỏ nhẹ nói:

-Từ nay đi theo đạo sĩ này, hắn sẽ chăm sóc tốt cho người. Nếu như thực sự thả được Xi Vưu ra, thì hãy bỏ đi nhé, tìm một nơi vắng

người mà sống cho yên ổn.

-Thế thời loạn lạc quá rồi, đi theo họ còn nguy hiểm hơn.

-Nếu như ta quay trở lại, ta sẽ đi tìm người.

Lời nói của Tần Thộ chất chứa sự quyến luyến, thậm chí còn thấp thoáng nỗi lo cho tương lai, nhưng bên trong đó lại là lòng kiên định không đổi dời. Nói đến đây, Tần Thộ bất ngờ đứng dậy, xoay người bỏ đi ngược theo chiều gió. Lần này, hắn không ngoảnh đầu lại nữa, mặc cho gió tạt đám lông rối bời, cứ thế đi xa khuất.

Hoàng Long đạo nhân lớn tiếng hỏi:

-Con thỏ, người nói trở về sẽ thế này thế nọ. Vậy nếu như đi không trở về thì sao?

Tần Thộ bật cười ha hả:

-Làm gì có chuyện đó? Ta đây là con thỏ đệ nhất soái khắp cùng trời cuối đất, chắc ông trời cũng chẳng nỡ thu nhận ta đâu? Ha ha...

Hắn biết, con thỏ nói như vậy không phải là hắn thực sự lạc quan như thế.

Những lời hắn nói là để cho Cồn Cồn nghe, để Cồn Cồn nghĩ rằng hắn đi phen này không có nguy hiểm, yên tâm mà ở lại.

Nghĩ đến đây, Hoàng Long đạo nhân giơ một cánh tay lên, thở dài rồi nói:

-Vô Lượng Thiên Tôn.

Đúng lúc này, Cồn Cồn như thể nghĩ ra gì đó, vội nhưn người đi nh đuổi theo, nhưng lại bị Hoàng Long đạo nhân giữ lại.

Cồn Cồn quay đầu rống lên giận dữ.

Hoàng Long đạo nhân lắc đầu bảo:

-Ngốc, đi theo hắn thì làm được gì? Con đường phía trước nguy hiểm trùng trùng, kẻ mạnh nhiều như mây, như người mà đi chẳng qua chỉ là chết theo mà thôi. Nếu người thực lòng muốn giúp hắn thì hãy tìm ra Xi Vưu, với khả năng của Xi Vưu, thiên hạ này ai có thể đánh lại được? Người muốn bảo vệ hắn, cứu hắn, đều chỉ cần một suy nghĩ thoáng qua mà thôi.

Cồn Cồn ngơ ngác, rồi ngược lên nhìn Hoàng Long đạo nhân.

Hoàng Long đạo nhân mới nói:

-Kệ cho hắn đi, hãy theo bản đạo nào, chúng ta đi tìm Xi Vưu.

Cồn Cồn loay hoay một lúc không thoát khỏi được dây trói của Hoàng Long đạo nhân, thế rồi nó quay phắt lại, ngồi phịch xuống đất, nhìn theo bóng con thỏ khuất dần đầy tội nghiệp, rồi cứ thế bị Hoàng Long đạo nhân kéo đi mỗi lúc một xa...

Tần Thộ tăng tốc dần, bước chân càng đi càng kiên định, theo chỉ dẫn của Hồng Hà Thập Nhị Quỷ, bay thẳng một mạch về hướng tây, cũng không biết đã qua bao ngọn núi mà bầu trời vốn nắng ráo đột nhiên sa sầm lại.

Phía xa, một đỉnh núi khổng lồ hết sức kỳ quái hiện ra trước mắt, nói rằng nó kỳ quái là bởi đỉnh núi ấy hết như một ngọn núi lửa khổng lồ, chính giữa trũng hẳn xuống, đứng trên cao đôi mắt xuống nhìn không thấy đáy, chỉ thấy một màu tối như hũ nút, không có lấy một chút ánh sáng.

-Kẻ đến hãy dừng bước! Thiên Nam Yêu Tộc đang có việc, những người khác không được phép vào! - Một giọng nói lớn tiếng vang

g lên, tiếp đó ba bóng người từ trên trời đáp xuống!

Nói một cách chính xác thì là ba yêu quái, cả ba đều là Ứng Tinh đầu bạc có cánh trên lưng và cặp mày màu trắng, ba tên yêu quái chặn đường Tàn Thọ, sắc mặt hung hăng, điệu bộ có phần giống như trả lời sai là giết người ngay lập tức.

Chương 522: Yêu Tam Thiên, Đại Đỉnh chân nhân, Lam Tam

Chương 522. Yêu Tam Thiên, Đại Đỉnh chân nhân, Lam Tam

Tàn Thọ vừa nghe đã hiểu ra ngay, mấy tên này chắc có lẽ là người của Yêu Tam Thiên, lối đi này đã bị phong tỏa, không cho người ngoài tiến vào quấy rối kế hoạch của chúng. Tàn Thọ đảo mắt, đang suy ngẫm xem nên trả lời như thế nào để có thể thừa nước đục thả câu trà trộn vào được thì bất chợt một âm thanh lớn vang lên phía trước, thu hút sự chú ý của Tàn Thọ.

Chỉ thấy trên đỉnh núi trũng xuống, một nhóm đến 108 tên yêu quái tụ họp lại, đứng phía các vì tinh tú, xoay quanh trận pháp, sau đó mây đen trên bầu trời bắt đầu ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành một đám mây đen kịt như mực.

Đúng vào lúc ấy, một tên yêu quái có sừng bước ra, rung mình biến thành một con giao long lao đầu vào giữa đám mây kia, thế rồi sấm sét vang rền trong đám mây, một tiếng nổ lớn vang lên, đám mây lan rộng ra hóa thành một quầng mây đen kịt!

Đúng vào lúc này, một tiếng hô vang lên bên tai:

-Thiên Tinh Vân Hải Phục Thiên Đại Trận? Các người định nhấn chìm ngọn núi này?

Thời gian quay trở lại một ngày trước đó.

Ầm!

Một tiếng nổ vang trời vang lên, một bóng người hét lên thảm thiết bay ra từ sâu thẳm ngọn núi lửa tối tăm, người ở giữa không trung còn chưa đáp đất đã nghe thấy tiếng vang nặng trĩu, hóa thành khói bụi đầy trời! Không sót lại đến một mảnh vụn!

Tiếp đó lại là mấy tiếng rơi nặng trĩu và một loạt tiếng kêu gào thảm thiết!

-Chạy đi!

-Yêu đại nhân, cứu mạng với!

-Cứu mạng!

...

Sau đó như thể dơi bay khỏi động, vô số những bóng người bắn tán loạn khỏi ngọn núi trũng!

Thế nhưng, không đợi cho bọn họ bay hẳn ra ngoài, một luồng sáng đỏ xuyên thẳng lên trời như núi lửa phun trào, như ác long gầm thét!

Nuốt chửng hết tất cả, những người kia phát ra tiếng rên rỉ kêu gào thảm thiết cuối cùng trong luồng sáng đỏ, rồi lần lượt hóa thành hư vô...

Những người đứng xung quanh ngọn núi trũng chứng kiến cảnh ấy đồng loạt lùi lại, kêu lên thất thanh.

-Thứ quỷ quái gì thế này? Không phải lửa mà nóng giãy hết như lửa! - Ai đó mắng nhiếc.

-Đáng sợ quá, trong đám người vừa rồi có cả cao thủ Luyện Hư Hợp Đạo, thế mà chớp mắt đã hóa thành bụi tro, đáng sợ quá!

-Chưa từng thấy thứ nào như vậy.

-Các người đã bao giờ nghe nói chưa?

-Chưa từng, mẹ kiếp, đã nói ngọn núi trũng này chỉ có một con chuột lông trắng thôi cơ mà? Sao lại còn có cả thứ đáng sợ như thế này?

-Chắc là nữ tiên kia... nhưng uy lực vừa rồi lớn như vậy, vả lại chỉ lan rộng thêm chứ không biến mất, chắc không phải do con người không chế. Có khả năng là một loại pháp bảo nào đó gây ra!

...

Lúc mọi người xôn xao bàn tán, rất nhiều dây hồ lô nảy ra từ một đám mây lơ lửng giữa không trung, dây hồ lô cuộn tròn lại thành một cái ô che, dưới cái ô có ba người đang ngồi.

Người ngồi chính giữa mặc áo bào đỏ sẫm, gương mặt lờ lợt mang vẻ lạnh lùng, tóc tai bù xù nhưng không hề rối bời mà trái lại tóat lên vẻ diêm dúa lạ thường. Sắc mặt người này trắng bệch, một đôi mắt híp nhưng có thần thái, hai bàn tay với ngón thon dài trắng muốt như ngọc, một bàn cờ đặt trong lòng, mỗi tay cầm một quân cờ, tự đánh cờ với chính mình, thỉnh thoảng khước miệng khẽ nhếch lên, như thể đang cười, lại như thể đang giễu cợt thứ gì đó.

Người này chính là Yêu Tam Thiên sáng lập nên liên minh Thiên

Nam Yêu Tộc.

Ngồi bên trái Yêu Tam Thiên là một người mập mạp cởi trần, trong lòng tên mập đặt một cái nồi đồng, bên trong nồi là canh nóng sùng sục, mùi vị nồi canh vô cùng kỳ quái, không nói được là dễ ngủ hay khó ngủ, cứ kẹt ở chính giữa khiến người ta buồn nôn mà không nôn ra nổi, muốn nuốt lại nuốt không trôi, vô có gây ra những tưởng tượng bất tận, lòng dạ không yên.

Nghe nói từ tận tám triệu năm trước, có con lợn rừng xông vào một sơn động, trong sơn động hiện ra một chiếc đỉnh lớn phong cách cổ xưa, bên trong chiếc đỉnh là canh nóng sùng sục, cũng không biết là đang đun thứ gì.

Xung quanh chiếc đỉnh là xương trắng chất thành núi, lợn rừng men theo ngọn núi xương trèo lên, hít một hơi canh nóng trong đỉnh, rồi rít lên tiếng than khóc chói tai, máu thịt lông da bị bào mòn lúc lẫn lộn trên đất, cuối cùng da thịt nứt toác, một người bò ra! Người này tự xưng là Đại Đỉnh chân nhân.

Đại Đỉnh chân nhân toát lên vẻ thần thông quỷ dị khó lường, thích ăn mọi sinh linh, hề bị hấn bắt được đều bỏ vào đỉnh nấu chín lên là ăn!

Nghe đâu, Đại Đỉnh chân nhân từng ăn thịt cả Địa Tiên, từng uống cả máu Thiên Tiên, là một đại yêu vương đơn độc uy chấn tứ phương không ai dám chọc giận!

Nghe đâu, hấn đơn độc là bởi lẽ dám tiểu yêu đầu quân cho hấn đều đã bị hấn ninh như bỏ bụng.

Còn làm thế nào mà Đại Đỉnh chân nhân lại đi chung với Yêu Tam Thiên thì không ai hay biết.

Ngồi bên phải Yêu Tam Thiên là một nữ tử, ả khoác trên người một chiếc áo lông dày dặn, lông trên áo khoác rất dài, dài như tóc v

ây, xoắn lại thành cuộn trên người. Nhìn vào như thể trên người nàng mọc đầy trái nho, ai mắc hội chứng sợ lỗ tròn nhìn vào sẽ khó chịu vô cùng.

Tứ chi của nữ tử rút lại bên trong chiếc áo lông, khuôn mặt cũng bị lớp áo che đi hơn quá nửa, không nhìn rõ diện mạo, chỉ có cái miệng anh đào nhỏ nhắn mê người khiến người ta muốn xé toang chiếc áo khoác lông để xem xem rốt cuộc bên trong là tuyệt thế gì ai nhân đường nào.

Ngay đến Yêu Tam Thiên cũng thi thoảng liếc mắt nhìn nữ tử này, trong ánh mắt đầy vẻ kỳ quái.

Ánh mắt của Đại Đỉnh chân nhân lại tràn ngập kiêng dè, nhỏ giọng nói:

-Lam Tam, ánh sáng khi nãy rất kỳ quái, ngươi nghĩ sao?

Lam Tam cũng nhúc nhích, khẽ mở miệng nói:

-Không biết, cả đời tiểu nữ bị vây ở dưới lòng bàn tay của Phật, kiến thức nông cạn không thể nhìn ra được là cái gì. Chẳng qua sức mạnh bên trong ánh sáng này quang minh chính đại, không có ôn hòa nặng nề giống như Phật Môn, cũng không bá đạo vô thường giống như Đạo Môn, trái lại có mấy phần tinh thần bất khuất của Nho Gia.

-Xem ra, người ở phía dưới có quan hệ với Nho Gia.

-Yêu Tam Thiên, năm đó ngươi rất hay đi vào Thiên Đình cho nên khá hiểu rõ tình hình bên trong Thiên Đình, ngươi nói xem đây rốt cuộc là cái gì?

Đại Đỉnh chân nhân nhìn về phía Yêu Tam Thiên.

Yêu Tam Thiên cười thoải mái, nói một câu:

-Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Năm đó ta kết bạn với T ú Hải, quả thực có đi vào Thiên Đình mấy lần. Lúc này bên trong ánh sáng kia thật sự có tinh thần bất khuất, hơn nữa tinh thần bất khuất này công chính nhả nhận, thiếu đi mấy phần sát phạt.

-Văn Khúc thưởng thức phong cảnh, Văn Xương chính trực triều cương, nếu là triều thần thì tất nhiên phải kiên cường mạnh mẽ bá đạo, cho nên phải có quan hệ với Văn Khúc tinh quân.

-Về phần ánh sáng kia, các người thật sự không quen thuộc sao?

Chương 523: Lô đỉnh thiên tiên

Chương 523. Lô đỉnh thiên tiên

Vừa dứt lời, Đại Đỉnh chân nhân và Lam Tam đều ngây ngẩn cả người, quen thuộc?

Theo sau đó Lam Tam trợn to mắt, cười nói:

-Đúng là quen thuộc, đó hình như là...

Đại Đỉnh chân nhân cười ha ha nói:

-Nguyên khí Tiên Thiên thuần khiết! Không có bất kỳ thuộc tính nào, nguyên khí Tiên Thiên nhiễm thuộc tính nào thì chính là thuộc tính đó! Ha ha... Yêu Tam Thiên nhường tiên tử kia cho ta được không? Ta có nhất pháp, cần có một lô đỉnh thuần nguyên, nếu n

hư thành công có thể giúp người bình định Lục Hợp Bát Hoang!

Yêu Tam Thiên cười không có trả lời, nhưng mà cũng không có từ chối.

Chẳng qua Lam Tam hơi không vui, ngồi xếp bằng cả người đều bọc bên trong áo khoác lông, nhìn có vẻ đáng yêu.

Lam Tam nói:

-Nguyên khí Tiên Thiên thuần khiết là một trong những con đường để nghiệp tốt nhất thế gian, người có nhất pháp vậy ta không thể dùng công pháp sao? Yêu Tam Thiên, lô đỉnh này nhường cho ta, tên béo kia cũng vô dụng.

Đại Đỉnh chân nhân nghe vậy giận tím mặt:

-Lam Tam, người có ý gì? Người thật sự cho rằng ta sợ người sao?

Lam Tam ngáp một cái nói:

-Người thử rống thêm một tiếng nữa xem?

Đại Đỉnh chân nhân chỉ vào Lam Tam muốn gào thét, còn chưa kịp mở miệng, mặt già chợt đỏ bừng, lại không nói nên lời.

Đợi một lúc lâu, Đại Đỉnh chân nhân nói với Yêu Tam Thiên:

-Yêu Tam Thiên, việc này người thấy thế nào?

Yêu Tam Thiên lại đáp xuống, cười ha ha nói:

-Hai vị đều là khách của ta, hiển nhiên không thể nặng bên này nhẹ bên kia được.

Đại Đỉnh chân nhân thở phào nhẹ nhõm, Lam Tam lại nhếch miệng nở nụ cười giấu đầy tự tin.

Yêu Tam Thiên tiếp tục nói:

-Chỉ có một cái lô đỉnh nhưng mà lại có hai người, ta thật sự không biết nên phân chia như thế nào.

Đại Đỉnh chân nhân và Lam Tam không lên tiếng, chờ câu nói tiếp theo.

Lúc này Yêu Tam Thiên mới nói:

-Hai vị đều là Địa Tiên đỉnh phong, thiếu một bước nữa chính là cảnh giới Thiên Tiên. Nếu như có được lô đỉnh này tất nhiên có thể tiến thêm một bước. Nhưng mà, ta xác thực không biết nên phân chia lô đỉnh này như thế nào. Như vậy đi...

Đại Đỉnh chân nhân lập tức căng thẳng, ngay cả Lam Tam cũng hơi ghé mắt, hiển nhiên là không bình tĩnh.

Yêu Tam Thiên cười ha ha nói:

-Cũng có biện pháp rất đơn giản, mỗi câu đã rải ra cá hẫu là cũng đã ở trên đường. Vậy thì so tài bắt cá của hai vị đi, ai bắt được nhiều cá hơn thì lô đỉnh sẽ thuộc về người đó, như thế nào?

-Như vậy rất tốt!

Không đợi Lam Tam trả lời, Đại Đỉnh chân nhân đã không kịp chờ đợi mà đồng ý! Hẳn ta biết rõ nếu như thật sự một mình chiến đấu, hơn phân nửa hẳn ta không phải là đối thủ của Lam Tam, hẳn đã từng lĩnh giáo sự đáng sợ từ yêu phật đồng tu của nữ nhân này.

Nhưng mà so tài bắt cá, hẳn vô cùng tự tin.

Mặc dù hấn không có tiểu yêu, nhưng mà lại có hai cái tay, mặc dù thực lực của hấn không phải là ở đỉnh cao nhưng cũng không kém hơn Lam Tam. Tính toán như vậy, hấn vẫn có cơ hội thắng được cuộc so tài.

Lam Tam hơi không vừa lòng khịt mũi, Yêu Tam Thiên lại mở miệng nói:

-Để cho công bằng, chúng ta cũng lập một quy tắc nhỏ. Nếu như có người đến, mặc kệ là có bao nhiêu người, chỉ cần là đi cùng sẽ xem như là một đoàn người.

Hai người các người oằn tù tì chọn thứ tự, sau đó thay phiên nhau phái người ra tay, nếu như thành công thì cá sẽ là của các người.

Nếu như thất bại sẽ đổi thành người khác ra tay.

Trong thời gian này, các người không được nhúng tay vào, cũng không thể phái người đi tiếp viện, nếu như các người tự mình ra tay, vậy thì cá sẽ không được tính cho các người mà sẽ thuộc về bên kia, thẳng đến khi người ở bên kia ra tay mới thôi, như thế nào?

Quy tắc rất đơn giản, Lam Tam và Đại Đỉnh chân nhân nghe xong đã hiểu rõ.

Hiển nhiên là Đại Đỉnh chân nhân hoàn toàn đồng ý, hấn thấy mua bán này cũng công bằng, cơ hội của hấn ta cũng lớn!

Lam Tam hơi không vui, nhưng mà Yêu Tam Thiên lại truyền âm nói: -Thực lực của người mạnh hơn Đại Đỉnh đạo hữu, thuộc hạ của người cũng nhiều hơn Đại Đỉnh đạo hữu, hơn nữa mỗi một người đều là tinh nhuệ. Phân công nhau ra tay, nắm vững thắng lợi, không cần so đo.

Lam Tam nghe nói như thế, lúc này mới khẽ gật đầu biểu thị đồng ý.

Thương lượng thỏa đáng, Yêu Tam Thiên để hai người oằn tù tì, k
ết quả Đại Đỉnh chân nhân thắng có thể ra tay trước.

Thế là Đại Đỉnh chân nhân vui mừng vung tay lên nói:

-Hữu Khuyết! Ngươi qua đây!

Nghe thấy Đại Đỉnh chân nhân la lên, nam tử tay cầm hồ lô đi tới,
khom mình hành lễ nói:

-Bái kiến sư tôn!

Đại Đỉnh chân nhân rất hài lòng nhìn nam tử trước mắt, giống nh
ư khoe khoang nói:

-Đây là đệ tử ta thu nhận ba năm trước đây tên là Hữu Khuyết, am
hiểu bí thuật, học được một số thủ đoạn của ta, bắt cá hể là khôn
g có vấn đề gì.

Lam Tam chẳng thềm ngó tới nói:

-Địa Tiên tam trọng thiên thì là cái thá gì chứ! Cá còn chưa có mấ
c câu đầu, ngươi vội vã gọi người tới đây như vậy làm gì chứ?

Sắc mặt Hữu Khuyết tái nhợt, sắc mặt Đại Đỉnh chân nhân cũng k
hó coi, nhưng mà vẫn nhin xuống, cười giễu nói:

-Ai nói không có cá?

Nói xong, Đại Đỉnh chân nhân chỉ vào Hạm Không Sơn nói:

-Không phải tiên tử kia tự mình đi vào mà là có người giúp nàng
chạy trốn tới đây, chui vào bên trong Hạm Không Sơn, mượn sự t
rợ giúp của các trận pháp và hang động thiên nhiên vô cùng phức
tạp bên trong Hạm Không Sơn, mới có thể làm cho chúng ta khôn

g có cách nào.

-Hai ngày nay ta ngày đêm lĩnh hội trận pháp kia lại chút tâm đắc, có lẽ không thể phá hết nhưng cũng có thể vào được ra được.

-Hữu Khuyết, người đi tới phía trước không cần phải bắt tiên tử kia, chỉ cần bắt được người giúp nàng là được!

Hữu Khuyết nhận lệnh, sau khi lui lại ba bước mới quay người nhảy vào bên trong Hạm Không Sơn, biến mất trong bóng tối.

Mà sắc mặt Lam Tam lại hơi khó coi, trong lòng thầm mắng: "Vậy mà lại để một kẻ ngu nhanh chân đến trước."

Trong Hạm Không Sơn.

-Tỷ tỷ, lại có người xông vào.

Trong bóng tối, một giọng nữ lo lắng nói.

Một giọng nữ thành thực khẽ nói:

-Không sao, hang động rộng lớn trong Hạm Không Sơn vô cùng phức tạp, bên trong có đại trận thiên nhiên, hai ngày này họ cũng đang ở bên ngoài tìm tòi, không biết căn khôn ảo diệu ở bên trong. Chúng ta trốn ở bên trong không đi ra, bọn họ cũng không thể làm gì được chúng ta.

Giọng nữ yếu đuối lo lắng nói:

-Thế nhưng, nếu để bọn họ có thời gian, sợ là đại trận này cũng không thủ được bao lâu.

Giọng nữ thành thực nói:

-Mặc dù công Thiên Đình đã đóng lại, nhưng mà thế gian cũng có

rất nhiều thiên thần, người có thực lực mạnh cũng không ít. từ trước đến nay chúng thần trên Thiên Đình đều yêu thương nhau, lại có nhiều bạn thâm giao của cha muội, nếu như nghe nói muội gặp nạn tất nhiên sẽ nhanh chóng đến tiếp viện. Càng kéo dài thời gian, thật ra đối với chúng ta càng có lợi...

Chương 524: Con thỏ đã từng nói

Chương 524. Con thỏ đã từng nói

-Ngoài ra, không phải người nói lúc ấy Thiên Môn mở rộng, Tam Tiên Lộ mở ra, trong vụ nổ có rất nhiều người đều bị hỗn loạn cuốn vào Địa Tiên Giới sao? Nếu như họ không sao, hơn phân nửa là sẽ trở về giúp người.

-Bây giờ có thể kéo dài thêm được ngày nào hay ngày đó.

Nữ tử yếu đuối nghe vậy, than thở:

-Đã như vậy thì phải ngăn cản bọn họ tiếp tục thăm dò Hạm Không Sơn mới được, bọn họ thăm dò chậm hơn thì thời gian chúng ta kiên trì càng lâu. Nhưng mà bùa tinh thần bắt khuất trong tay muội không nhiều lắm, đạo nhân này nhìn có vẻ không dễ đối phó.

Nữ tử thành thực nói:

-Muội và ta trốn cho thật kỹ, có cơ hội thì đánh lên bất cứ lúc nào.

-Ừ, cũng được...

Nữ tử yếu đuối gật đầu, bên trong đôi mắt to sáng ngời có sự lo lắng, hơi vênh mặt lên, dường như đang mong chờ gì đó.

...

-Địa Dũng phu nhân, ta là Hữu Khuyết đệ tử của Đại Đỉnh chân nhân, bản tiên không có hứng thú với tiên tử kia mà đến đây vì ngươi. Nếu như ngươi đi cùng với bản tiên, bản tiên cũng sẽ không làm khó nàng. Nếu như ngươi không đi cùng bản tiên, lát nữa nếu như ta ra tay thì sẽ bắt cả hai, bất kể sống chết ra sao!

Hữu Khuyết nâng hồ lô thanh ngọc trong tay, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ trong bóng tối.

Nơi đó chính là nơi ẩn nấp của Địa Dũng phu nhân và tiểu tiên tử kia.

-Tỷ tỷ, hình như hắn nhìn thấy chúng ta. - Tiểu tiên tử lo lắng hỏi.

Địa Dũng phu nhân lắc đầu nói:

-Hắn là trùng hợp, bóng tối nơi này có thể ngăn chặn thần thức thăm dò, hắn ở ngoài sáng chúng ta ở trong tối, không thể nào nhìn thấy chúng ta. Chúng ta chuyển sang nơi khác thử hắn xem thế nào.

Nói xong, Địa Dũng phu nhân đưa tiểu tiên tử trốn vào trong một hang động khác.

Hữu Khuyết cười giễu, đôi mắt vậy mà lại nhìn theo, quát lớn:

-Chuột tinh lông trắng ngươi còn muốn trốn sao?! Cho ngươi cơ hội sống ngươi không muốn, đã như vậy cũng đừng trách bản tiên vô tình!

Hữu Khuyết nói xong giơ tay lên, hồ lô thanh ngọc bay ra, nắp hồ lô xóc lên, một đám mây đen từ bên trong bay ra, mây đen càng lúc càng lớn dường như ở bên trong có thứ gì đó lăn lộn muốn bay ra ngoài.

Địa Dũng phu nhân nhìn chằm chằm vào đám mây đen kia, chỉ thấy trong mây đen có một đôi mắt màu xanh sẫm mở ra, con người u ám đáng sợ, con người dựng đứng lúc khép lúc mở bắn ra từng tia sáng màu xanh sẫm.

Nhìn thấy ánh mắt kia, Địa Dũng phu nhân có linh cảm không tốt, khi ánh mắt kia nhìn về phía nàng làm cả người nàng nổi da gà, dường như Địa Dũng phu nhân nghĩ đến cái gì đó, kêu lên:

-Không hay rồi, chạy mau!

Trong khi nói chuyện, Địa Dũng phu nhân nắm tay tiểu tiên tử xoay người bỏ chạy.

Hữu Khuyết cười giễu:

-Muốn chạy sao? Người chạy đi đâu được chứ? U Vân Quỷ Phù Mao này của ta chính là khắc tinh của tất cả loài chuột tinh, nó đã khóa chặt hơi thở của người, xem như người có chạy trốn tới chân trời góc biển thì cũng khó có thể thoát khỏi cái chết! Đi!

Hữu Khuyết vung tay lên, mây đen vỡ vụn, một con mèo lưng đen to lớn nhảy ra ngoài, nói là mèo thật ra kích thước cũng giống như hổ, con mèo rơi xuống đất im lặng như một bóng ma, không gào thét cũng không tru lên, mà lặng yên không tiếng động vọt ra ngoài, hòa nhập vào trong bóng tối biến mất không thấy đâu nữa.

-Tỷ tỷ, nó ở đâu? - Tiểu tiên tử căng thẳng hỏi.

Địa Dũng phu nhân lắc đầu nói:

-Muội muội, lát nữa chúng ta tách ra chạy, nó chỉ có một mình, không thể cùng lúc đuổi theo hai người chúng ta.

-Tỷ tỷ, con mèo kia rõ ràng là nhằm vào tỷ. Lúc trước ta bị người ta đuổi giết, tỷ không màng sống chết tới giúp ta cứu ta, hiện tại tỷ gặp nguy hiểm, sao ta có thể bỏ đi một mình được chứ? Ta không đi, ta giúp tỷ đối phó với con Hắc Miêu kia! Trên người ta còn có một số lá bùa, ta không tin không thể giết chết con Hắc Miêu kia. - Tiểu tiên tử nói.

Địa Dũng phu nhân nghe vậy, lập tức vội nói:

-Đồ ngốc! Mặc dù ta không biết Hữu Khuyết kia, nhưng đã từng nghe tên tuổi của hắn. Vốn dĩ hắn là một tà tu, tu vi cả người đều ở trên hồ lô Bích Ngọc kia. Năm đó hắn đã từng dùng hồ lô Bích Ngọc giết chết Nhân Tiên cửu trọng thiên, sau này hắn trêu chọc Địa Tiên ngũ trọng thiên sư phụ của một Nhân Tiên cho nên bị đuổi giết vô cùng chật vật.

-Sau này hắn bái Đại Định chân nhân làm sư phụ, không biết là hắn học thần thông gì, hồ lô Bích Ngọc có thể hấp thụ linh hồn của sinh linh, sau đó dựa vào sát khí mây đen biến hóa huyền ảo vạn vật, thú bị biến hóa đều sẽ tỉnh lại với linh hồn tương ứng, duy trì linh tính khi còn sống, từ đó có thể đối phó với bất kỳ kẻ thù nào một cách có mục tiêu.

-U Vân Quỷ Phù Mao kia nhìn có vẻ như là linh hồn Hắc Bối Xích Kim Miêu ở thế giới của ta biến thành. Thần thông của ta đối với nó không có hiệu quả, thần thông của nó đối với ta lại là trí mạng. Nó có thể đi lại trong bóng đêm, vô ảnh vô hình, đồng thời âm hiểm dùng hắc ám để giết người.

-Mặc dù bùa chú của muội đáng sợ, nhưng mà muội lại không biết vị trí nó ở chỗ nào, chỉ có bùa thì làm sao đối phó chứ?

Muội muội, muội là người có tư chất tốt nhất mà ta từng thấy, chỉ

cần cho muối thời gian thì tương lai của muối vô cùng tươi sáng. Nghe lời ta, muối chạy đi, ta ở đây ngăn chặn Hữu Khuyết, chờ sau này muối lợi hại hơn lại đến giúp ta báo thù chẳng phải là tốt hơn sao?

Tiểu tiên tử căn bản không nghe lọt tai những gì Địa Dũng phu nhân nói, nàng chỉ liều mạng lắc đầu, sống chết không chịu đi.

Địa Dũng phu nhân gấp đến độ dậm chân nói:

-Nha đầu này, sao lại ngốc như vậy chứ? Nếu như muối cũng chết thì làm gì có ai biết là chúng ta là bị họ giết chứ? Sau này ngay cả người để báo thù cũng không có, muối muốn ta chết không nhắm mắt sao?

Tiểu tiên tử đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên trợn to mắt!

Chỉ nhìn thấy vách tường ở sau lưng Địa Dũng phu nhân bỗng nhiên lồi lên, hóa thành một mặt đại miêu lớn, con mèo há to miệng lạng yên không tiếng động cắn về phía gáy của Địa Dũng phu nhân!

-Cẩn thận! - Cùng lúc đó tiểu tiên tử cũng mở miệng, Địa Dũng phu nhân bỗng nhiên đẩy tiểu tiên tử ra!

Tiểu tiên tử kêu lên:

-Tỷ tỷ!

Đồng thời nghe thấy một tiếng răng rắc vang giòn, đại miêu kia đã cắn một cái lên trên gáy của Địa Dũng phu nhân! Sau đó cơ thể của Địa Dũng phu nhân cứng ngắc, trong chớp mắt biến thành một tượng đá, cái gáy vỡ vụn, đầu rơi xuống đất.

Gần như là cùng lúc, một cánh tay kéo tiểu tiên tử, sau đó hai người vọt vào một cái chòm vào trong mặt đất.

Chương 525: Con thỏ đã từng nói (2)

Chương 525. Con thỏ đã từng nói (2)

Đại miêu cũng phát hiện ra mình bị lừa, tức giận gầm lên một tiếng, một bàn tay đập vào trên mặt đất, chỉ nhìn thấy hắc ám ở bốn phía hội tụ về chỗ Địa Dũng phu nhân biến mất giống như là vòng xoáy, càng tụ càng nhiều! Tiếp theo đó, một âm thanh lớn vang lên!

Bành một tiếng, Địa Dũng phu nhân và tiểu tiên tử bị đè ép từ trong mặt đất ra ngoài!

Đại miêu há to miệng rộng, phun một cánh tay người ra, cánh tay kéo dài vô hạn vô về phía Địa Dũng phu nhân!

Tiểu tiên tử kêu lên ném một lá bùa ra, lá bùa ở trên bầu trời hóa thành một chữ vô cùng mạnh mẽ và hung tợn — Cút!

Một chữ “cút” giống như sấm sét đánh xuống vô cùng to lớn, bành một tiếng liền đập nát bàn tay đen kia!

Hắc Miêu miệng nói tiếng người lại hét thảm:

-Đáng chết! Để ta xem các ngươi còn có bao nhiêu lá bùa!

Giọng nói này lại là của Hữu Khuyết!

Hiển nhiên cái tay lúc nãy kia cũng không phải là tay mèo, mà là tay của Hữu Khuyết.

Đại miêu vẩy đuôi, hắc ám hóa thành một thanh trường mâu đâm về phía Địa Dũng phu nhân!

Địa Dũng phu nhân rút một thanh trường kiếm ra, trường kiếm cắm xuống trên mặt đất, mặt đất nổi dậy ngăn ở trước người!

Khóe miệng đại miêu nhếch lên một nụ cười giễu, trường mâu hắc ám vậy mà không tiếng động xuyên qua tường đất, đâm thẳng về phía trước mặt Địa Dũng phu nhân!

Địa Dũng phu nhân kêu lên, không tránh kịp như cũ, trong lúc nguy cấp phun ra một ngụm máu, một khối ngọc bội ở trước ngực phát ra ánh sáng bay lên không trung ngăn cản trường mâu!

Đang!

Một tiếng vang giòn, trường mâu vỡ nát, đồng thời một làn sóng âm to lớn khuếch tán ra, Địa Dũng phu nhân bị phá liên tiếp lui về phía sau.

Trái lại tiểu tiên tử kia không có lùi lại mà không chịu khuất phục nhìn con Hắc Miêu, nắm chặt hai nắm đấm, hàm răng cắn chặt môi mỏng, nói từng chữ:

-Con thỏ đã từng nói, ta rất lợi hại! Chỉ cần có ta ở đây, ngươi đừng mơ tưởng làm tổn thương tỷ tỷ!

Hắc Miêu nghe xong, lập tức vui vẻ:

-Ha ha... Tiểu nha đầu ngốc. Ngươi muốn làm anh hùng? Vậy được, ta thành toàn cho ngươi!

Nói xong, Hắc Miêu há miệng rộng ra, hít sâu một hơi, bóng đêm

vô tận bị hút vào trong miệng hóa thành một cái đầu lâu, sau đó phóng về phía tiểu tiên tử!

-Khắc khắc khắc...

Đầu lâu phát ra tiếng cười kỳ quái làm người ta khiếp sợ, phóng về phía tiểu tiên tử.

Hai tay tiểu tiên tử bùng cháy một tia sáng màu vàng, nguyên khí trong cơ thể không ngừng lao nhanh, vậy mà lại không tránh dùng hết sức lực ngênh chiến!

Khô lâu sắp va chạm với tiểu tiên tử.

Đúng lúc này, Địa Dũng phu nhân bỗng nhiên xông lên bắt được tiểu tiên tử, cầm ngọc bội trong tay vỗ lên trên mặt đất quát:

-Đi!

Uỳnh!

Bên trên mặt đất dâng lên một tia sáng, lần này vậy mà không chìm vào bên trong bùn đất, mà hóa thành một tia sáng trong nháy mắt đi xuyên tường!

Hắc Miêu thôi động vòng xoáy hắc ám, kết quả không bắt được bóng dáng của Địa Dũng phu nhân, lập tức giận dữ hóa thành hắc ám đuổi theo.

Tình huống tiếp theo làm cho Địa Dũng phu nhân hơi tuyệt vọng, các hang động dày đặc và đại trận thiên nhiên vậy mà không có tác dụng với Hữu Khuyết! Hữu Khuyết không chế Hắc Miêu đuổi theo, mặc cho Địa Dũng phu nhân đã dùng hết tất cả thủ đoạn cũng không cách nào thoát khỏi!

Cuối cùng, vậy mà Địa Dũng phu nhân không còn cách nào khác

đưa tiểu tiên tử chạy về sâu bên trong nữa, mà chạy về phía mặt đất!

-Trình Anh, lát nữa cứ chạy thẳng không được quay đầu lại! Không cần quan tâm tới ta! - Địa Dũng phu nhân bỗng nhiên nói với Lý Trình Anh.

Tiểu tiên tử kia chính là Lý Trình Anh, con gái của Lý Tịnh!

Lý Trình Anh bướng bỉnh vẫn còn đang lắc đầu, đã nhìn thấy Địa Dũng phu nhân đột nhiên móc ra một cây đao kề trên cổ của mình, mặt đỏ bừng nói:

-Muội muội, hoặc là muội nghe lời của ta tự mình chạy thoát. Hoặc là tử tử chết trước mặt muội ngay lập tức!

Lý Trình Anh ngây ngẩn cả người, không dám nói không đồng ý.

Địa Dũng phu nhân nói:

-Đếm đến ba, nếu muội không đi, ta sẽ chết ở đây!

Lưỡi đao trong tay Địa Dũng phu nhân đã cứa vào trong thịt, máu tươi tuôn theo vết thương chảy ra.

Lý Trình Anh thấy vậy, trong lòng vô cùng bi thương, nhưng lại không thể làm gì, cuối cùng sau khi làm một đại lễ với Địa Dũng phu nhân thì quay người lao đảo rời đi.

Nhìn thấy Lý Trình Anh đã rời đi, rốt cuộc Địa Dũng phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên quay đầu hét lớn:

-Hữu Khuyết, không phải ngươi muốn bắt ta sao? Tới đây đi!

Một lúc sau, một con mèo màu đen to lớn từ bên trong vách tường thoát ra ngoài, có một người ngồi trên lưng con mèo chính là H

Hữu Khuyết!

Hắc Miêu xoay người rơi xuống, một móng vuốt chụp vào đỉnh đầu của Địa Dũng phu nhân.

Địa Dũng phu nhân giờ ngọc bội trong tay lên cao, thì thầm:

-Năm đó nghĩa phụ, nghĩa huynh cứu mạng ta, ban ngọc bội bảo hộ bình an cho ta. Hôm nay, ta dùng ngọc bội này bảo hộ mọi người rời đi, cho dù là phải bỏ mình cũng xứng đáng!

-Tới đi!

Địa Dũng phu nhân hét lớn, búi tóc lộn xộn, phun một ngụm máu tươi lên trên ngọc bội, ngọc bội thả ra hào quang vạn trượng, cuối cùng tia sáng ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, Địa Dũng phu nhân hất trường kiếm phá không mà đi về phía con mèo ở trên bầu trời!

-Ồ?

Hữu Khuyết phát ra thanh âm kinh ngạc, sau đó cười nói:

-Trái lại ngọc bội này là một bảo bối không tệ.

Trong khi nói chuyện, một loạt nút hồ lô bắn ra, khẽ hấp thụ kim quang của trường kiếm kia, trường kiếm theo tiếng rơi vào bên trong hồ lô.

Hữu Khuyết lại vỗ hồ lô, hồ lô phun ra một viên thuốc đen như mực, Hữu Khuyết nhét viên thuốc vào trong miệng của Hắc Miêu.

Một lúc sau, Hắc Miêu nâng móng vuốt vỗ lên bầu trời, vô số tia sáng màu đen ngưng tụ hóa thành một thanh trường kiếm!

Địa Dũng phu nhân không dám tin nói:

-Đây là thần thông của ta? Điều này không có khả năng!

-Ếch ngồi đáy giếng mà cũng xứng đàm đạo sao? Chẳng qua huyết nhục và linh hồn của ngươi cũng không tệ, sau khi ngươi chết ta sẽ giúp ngươi thu lại xem như là Đại Hắc Miêu này tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.

Nói xong Hữu Khuyết vung tay lên, ánh kiếm màu đen trước mặt Đại Hắc Miêu chớp mắt đã bắn về phía Địa Dũng phu nhân!

Địa Dũng phu nhân tuyệt vọng nhắm mắt lại...

Đúng lúc này, một tiếng kêu khẽ vang lên:

-Dừng tay!

Sau đó một bóng người màu trắng từ trên trời rơi xuống.

Hai tay sáng lên hai tia sáng màu vàng đánh một quyền ra ngoài!

Uỳnh!

Hắc kiếm nổ nát vụn!

Cùng lúc đó một bóng dáng màu trắng bị nổ bay ra ngoài, uỳnh một tiếng nện lên trên bức tường.

Người vừa tới chính là Lý Trinh Anh!

Địa Dũng phu nhân thấy vậy, lo lắng hoảng sợ nói:

-Trinh Anh... Muội...!

Chương 526: Không bỏ mặc

Chương 526. Không bỏ mặc

Lý Trinh Anh cố gắng nâng khuôn mặt nhỏ lên, oa một tiếng phun ra một ngụm máu, sau đó nhếch miệng cười nói:

-Tỷ tỷ, ta đã từng nói ta sẽ không bỏ mặc tỷ.

-Đồ ngốc! Muội ở lại thì có ích lợi gì chứ? - Địa Dũng phu nhân đau lòng kêu lên, sau đó đột nhiên quay người nhìn chằm chằm Hữu Khuyết nói:

-Hữu Khuyết, không phải ngươi muốn bắt ta sao? Ta đi với ngươi, đừng làm khó muội muội ta!

Hữu Khuyết nghe vậy, cười ha ha nói:

-Bây giờ mới nghĩ thông sao? Nếu như ngươi thức thời sớm một chút thì đâu phải chịu khổ nhiều như vậy? Đã như vậy thì tự phế bỏ tu vi đi theo ta.

Nghe thấy tự phế tu vi, Địa Dũng phu nhân hơi do dự, hiện nay người là dao thớt ta là thịt cá không sai, nhưng mà con cá này còn có thể giãy dụa. Nếu như tự phế tu vi thì sẽ không có cơ hội phản kháng. Nếu như Hữu Khuyết đổi ý...

-Có ta ở đây, ngươi đừng mơ tưởng làm tổn thương tỷ tỷ!

Lý Trinh Anh lao ra ngăn ở trước mặt Địa Dũng phu nhân, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn không còn sự bàng hoàng và nhu nhược

c trước đó, nhiều hơn mấy phần kiên định lòng tin và sát khí.

Hữu Khuyết bị ánh mắt của Lý Trinh Anh nhìn hơi không thoải mái, nhúu mày nói:

-Ta không thích ánh mắt này của ngươi, ta đã đồng ý với sư phụ, không giết ngươi, không bắt ngươi, nhưng mà ta cũng không có nói rằng ta sẽ không hủy hoại ngươi!

-Dừng tay! - Địa Dũng phu nhân nghe vậy, trong lòng dâng lên cảm giác xấu, vội vàng kêu lên.

Nhưng mà vẫn chậm một chút, Hữu Khuyết vỗ hồ lô, trong hồ lô phun ra một thanh phi kiếm, Hữu Khuyết búng ngón tay:

-Đi!

Phi kiếm hóa thành một tia hàn quang bắn về phía Lý Trinh Anh, lần này phi kiếm không phải chỉ là thanh kiếm hắc ám hư ảo mà là một thanh kiếm chân chính, hàn quang trên phi kiếm rét căm căm, sát khí tung hoành, kiếm còn chưa tới nơi Lý Trinh Anh đã bị từng kiếm khí sắc bén tấn công liên tiếp lui về phía sau, từng cọng tóc đen bị kiếm khí chém đứt, từng vết máu xuất hiện ở trên người, trong chớp mắt liền trở thành một huyết nhân!

Địa Dũng phu nhân thấy vậy, đau lòng hét lớn:

-Dừng tay! Mau dừng tay!

Cùng lúc đó, Địa Dũng phu nhân cắn răng, cuối cùng nhìn thoáng qua chữ trên ngọc bội trong tay — Thác Tháp Thiên Vương Lệnh!

Sau đó ánh mắt không đành lòng của Địa Dũng phu nhân biến mất, kiên quyết bóp chặt lệnh bài, tất cả linh khí bên trong lệnh bài đều được thả ra ngoài, hóa thành một tòa bảo tháp bay lên không tr

ung!

Hữu Khuyết thấy vậy, nhướn mày nói:

-Hơi phiền phức rồi đây.

Vừa dứt lời, bảo tháp đã rơi xuống, bùm một tiếng chụp Hữu Khuyết vào bên trong! Sau đó trên bảo tháp vang lên từng tiếng phật âm, còn có tiếng gầm gừ tức giận của Hữu Khuyết, va chạm làm cho bảo tháp bị chấn động kịch liệt, từng vết nứt bắt đầu xuất hiện...

Cùng lúc đó, bởi vì không có Hữu Khuyết điều khiển, phi kiếm cũng ngừng tấn công, thay đổi phương hướng bay về phía bảo tháp, phát ra từng tiếng tiếng kiếm reo bên ngoài bảo tháp.

Địa Dũng phu nhân biết điều này không ngăn cản được lâu, nhanh chóng đi xem xét Lý Trinh Anh.

Nhìn thấy Lý Trinh Anh mặc dù người đầy máu tươi, bên trên rất nhiều vết thương đã có thể nhìn thấy xương cốt, nhưng mà tiểu nha đầu bướng bỉnh vẫn cắn chặt răng kiên cường chống đỡ, ánh mắt vô cùng kiên định nhìn chằm chằm phi kiếm và Hữu Khuyết ở phía trước.

Trong mắt tiểu nữ hài nhất gan có ý chí chiến đấu dâng lên, đồng thời càng ngày càng đậm!

Nhưng mà Địa Dũng phu nhân biết, ý chí chiến đấu có mạnh hơn nữa thì sao chứ? Thực lực không đủ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thế là, Địa Dũng phu nhân xoay người cúi xuống ôm Lý Trinh Anh, kết quả nàng kinh ngạc phát hiện, cơ thể gầy yếu của Lý Trinh Anh dường như có sức mạnh vô tận, nàng vậy mà không thể ôm được!

Địa Dũng phu nhân hoàn toàn không nghĩ ra được là có chuyện gì, nàng là yêu tiên Nhân Tiên Cửu Trọng Thiên, Lý Trinh Anh chỉ là Nhân Tiên nhất trọng thiên, sao nàng lại không ôm lên được? Điều này là không hợp lý!

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn!

Bảo tháp bị vỡ, Hữu Khuyết cười Đại Hắc Miêu bay lên, vô cùng tức giận nói:

-Địa Dũng phu nhân, chúc mừng ngươi, sự kiên nhẫn của ta đã hoàn toàn không còn nữa. Hôm nay các ngươi đều phải chết!

Trong lúc nói chuyện, Hữu Khuyết vung tay lên phi kiếm kia thay đổi, lại lần nữa cuốn kiếm khí vô tận bắn về phía Địa Dũng phu nhân và Lý Trinh Anh!

Địa Dũng phu nhân hoảng sợ nói:

-Chạy mau!

Nhưng mà Lý Trinh Anh lại giống như là một cây cọc gỗ, lại giống một pho tượng máu, đứng im ở đó không nhúc nhích!

Địa Dũng phu nhân cắn răng xông tới trước mặt Lý Trinh Anh, giáng hai tay ra vận chuyển sức mạnh trên người ngưng tụ một cái khiên, chuẩn bị liều chết bảo vệ!

Hữu Khuyết thấy vậy, giễu cợt:

-Vùng vẫy vô nghĩa, muốn chết!

Địa Dũng phu nhân lại không hề lay chuyển, gắt gao ngăn ở trước mặt Lý Trinh Anh.

Nhưng mà đúng lúc này, một bàn tay huyết sắc nhỏ đập vào trên b

ờ vai Địa Dũng phu nhân, sau đó một luồng sức mạnh như là dùi núi đầy tới, Địa Dũng phu nhân không có sức chống cự bị đẩy ra ngoài.

Địa Dũng phu nhân đột nhiên quay đầu, lúc này mới phát hiện là Lý Trinh Anh đẩy nàng!

Cả người Lý Trinh Anh đều là máu, ánh mắt vô cùng kiên định, vẻ mặt vô cùng cương nghị giống như là một nữ chiến thần, quần áo màu máu càng tăng thêm khí khái anh hùng và hơi thở xò xác tiều điều, ý chí chiến đấu trong đôi mắt càng ngày càng đậm!

Hữu Khuyết thấy vậy hai đầu lông mày hơi nhíu lại, tình huống trước mắt xác thực hơi kỳ lạ, nhưng mà hắn vẫn lắc đầu nói:

-Cho dù người có kỳ lạ ngàn vạn lần thì cũng chỉ là Nhân Tiên nhất trọng thiên mà thôi, ta đường đường là Địa Tiên có thể giết người giống như là giết gà! Một con gà có hung hãn hơn đi nữa cũng sao có thể rung chuyển mãnh hổ?

Tuy nói như thế nhưng mà Hữu Khuyết vẫn gia tăng sức tấn công theo bản năng, kiếm khí bão táp càng trở nên điên cuồng càn quét về phía Lý Trinh Anh.

Địa Dũng phu nhân muốn nói gì đó lại bị Lý Trinh Anh xông lên tước, Lý Trinh Anh nói:

-Đề muội.

Sau đó Địa Dũng phu nhân nhìn thấy Lý Trinh Anh không trốn không né, cứ thế đi vào bên trong bão táp!

-Cái gì?! - Địa Dũng phu nhân thấy vậy, sau khi vô cùng chấn động lo lắng lại muốn xông tới.

Kết quả dưới chân bị siết chặt, Địa Dũng phu nhân cúi đầu nhìn, l

ại thấy một đôi tay hắt ám nắm mắt cá chân nàng, hóa ra Đại Hắc Miêu đã lặng yên không tiếng động ra tay với nàng.

Nhưng mà dường như Đại Hắc Miêu chỉ hạn chế hành động của nàng, cản trở nàng nhúng tay vào cuộc chiến đấu mà thôi chứ không có hành động nào khác.

Trong lòng Địa Dũng phu nhân lo lắng nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể gương mắt nhìn đồng thời chửi Hữu Khuyết, ý đồ hấp dẫn sự chú ý của Hữu Khuyết để Hữu Khuyết tấn công nàng, tạo cơ hội cho Lý Trinh Anh chạy trốn.

Chương 527: Võ thần Lý Trinh Anh bất khuất

Chương 527. Võ thần Lý Trinh Anh bất khuất

Nhưng mà Hữu Khuyết căn bản cũng không thèm liếc nhìn nàng, búng ngón tay ra, kiếm khí bão táp càng trở nên mãnh liệt!

Kiếm khí đánh tới, Lý Trinh Anh hoàn toàn trở thành một huyết nhân, máu và thịt văng tung tóe cũng không bị giết chết. Cùng lúc đó nàng vẫn kiên định không thay đổi đi về phía Hữu Khuyết!

Hữu Khuyết thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch nhìn Lý Trinh Anh tràn đầy vẻ vui đùa, giống như một con mèo lớn đang vờn chuột.

Đúng lúc này, Yêu Tam Thiên không đợi được Hữu Khuyết đi ra ngoài đã phái người đi vào tìm xem kết quả thế nào, vừa vặn nhìn thấy cảnh này. Người dẫn đầu kinh ngạc nói:

-Ý chí chiến đấu của nữ hài này thật đáng sợ, vậy mà cứng rắn chổng chọi nổi đầu lừng trề tiến lên... Nếu như nàng không chết, nếu cho nàng thêm thời gian, tất nhiên sẽ là một chiến thần trên Thiên Đình!

Vừa nghe nói như vậy, những người đi theo cũng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Lý Trinh Anh không còn là lạnh lùng xem náo nhiệt nữa mà là kính nể.

-Nếu không phải lập trường khác nhau, ta con mẹ nó thật sự muốn đi cứu nàng.

-Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh, đáng hận vì sinh ra ở nhà đế vương.

...

Người dẫn đầu không chịu nổi nữa, dựa vào trận chiến quyết định thắng bại để Lý Trinh Anh bớt chịu tội, cất cao giọng nói:

-Hữu Khuyết, Chân Nhân không kiên nhẫn nữa rồi, người nhanh chóng chiến đấu quyết định thắng bại đi.

Hữu khuyết khẽ gật đầu nói:

-Cũng được, dù sao ta cũng chơi chán rồi, không còn thịt để cắt nữa.

Hai ngón tay Hữu Khuyết cũng làm hình kiếm hướng về phía Lý Trinh Anh, tất cả kiếm khí bão táp bắt đầu thu lại, uy lực của kiếm khí tăng lên càng ngày càng mạnh! Hiển nhiên đây là muốn giết người!

Nhưng mà Lý Trinh Anh vẫn không có ngã xuống mà vẫn còn đang đi tới, cả người không có nhiều máu và thịt, giống như là một

bộ xương khô, nhưng mà cặp mắt kia tràn đầy ý chí chiến đấu vô tận như cũ, trong mắt chỉ có Hữu Khuyết không còn ai khác! Đường như chỉ cần Hữu Khuyết chưa chết, nàng vĩnh viễn sẽ không ngã xuống!

-Ta chán ghét ánh mắt này.

Hữu Khuyết mắng, mặc kệ Địa Dũng phu nhân tức giận mắng chửi như thế nào, kiếm khí bão táp của hắn lại lần nữa hội tụ...

Nhưng mà ánh mắt khinh miệt của Hữu Khuyết rất nhanh liền xuất hiện vẻ khác thường, theo bản năng ồ lên nói:

-Chuyện gì xảy ra vậy?

Người khác không nhìn ra, nhưng mà Hữu Khuyết lại cảm thấy, mặc dù kiếm khí bão táp của hắn trở nên mạnh mẽ, nhưng lại không thể cắt chém cơ thể Lý Trinh Anh! Đường như đó là một bộ xương bằng sắt!

Hữu Khuyết vừa mới phân tâm, Lý Trinh Anh vốn dĩ đang bước đi vô cùng chậm chạp bỗng nhiên ngừng đầu, tiếp theo hóa thành một tia huyết quang uyển một tiếng xông ra khỏi kiếm khí bão táp, lao thẳng đến chỗ Hữu Khuyết!

Hữu Khuyết thực sự bị dọa sợ, theo bản năng vung tay lên, phi kiếm thay đổi phương hướng ngăn ở trước mặt hắn, nhắm ngay trái tim của Lý Trinh Anh! Hữu Khuyết cười giễu nói:

-Người dám tới sao?

Phốc!

Lý Trinh Anh không nói chuyện, mà dùng hành động để trả lời câu hỏi của Hữu Khuyết, cơ thể đập thẳng vào phi kiếm, phi kiếm xuyên thủng ngực Lý Trinh Anh, đồng thời Lý Trinh Anh hung hãn

g xông qua sự ngăn cản của phi kiếm!

Dù sao phi kiếm là loại vũ khí dài nhỏ dễ tấn công chứ không phải tấm khiên có diện tích phòng ngự lớn, sau khi Lý Trinh Anh bị đâm, trái lại phi kiếm không có ngăn cản Lý Trinh Anh!

Mà một màn đâm máu hung ác kia lại hung hăng làm rung động trái tim tất cả mọi người ở đây!

Cho dù là Hữu Khuyết sau khi nhìn thấy đôi mắt vô cùng kiên định của Lý Trinh Anh, bị phi kiếm xuyên thủng trái tim mà cũng không thềm nháy mắt, trong lòng cũng hơi luống cuống, trong nháy mắt khí thế của hắn lại bị Lý Trinh Anh ép xuống! Hắn lại cảm thấy hơi sợ hãi!

Mặc dù một lúc sau hắn đã điều chỉnh tâm thái thất thường, nhưng mà một bàn tay đã xông tới trước mặt hắn!

Rống!

Đại Hắc Miêu ở dưới hông Hữu Khuyết tức giận gầm lên, bỗng nhiên đứng thẳng người ngăn Hữu Khuyết ở phía sau!

Hữu Khuyết lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự nhủ:

-Đại nạn không...

Nhưng mà còn chưa nói ra chữ chết, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực đau đớn!

Hữu Khuyết cúi đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy một cây Hồng Anh Thương với ngọn lửa thiêu đốt xuyên thủng Đại Hắc Miêu sau đó đâm vào lồng ngực của hắn, xuyên thủng tim hắn.

Cùng lúc đó Hữu Khuyết phát hiện, trong suốt quá trình Lý Trinh Anh cũng không có quá nhiều động tác, mà luôn khẽ đọc gì đó, lúc

c này nàng ta tới gần nên hắn cũng đã nghe thấy rõ ràng.

Chỉ nghe thấy Lý Trinh Anh kiên định không thay đổi đọc:

-Không được sỉ nhục thanh danh của Thiên Đình, không được sỉ nhục tên của cha ta, không được sỉ nhục huynh trưởng, không được sỉ nhục thanh danh tiên tổ Lý gia chúng ta! Ta là Lý Trinh Anh, vĩnh viễn không từ bỏ, vĩnh viễn không vứt bỏ...

Mỗi một chữ đều vô cùng rõ ràng, vô cùng kiên định, mỗi một chữ lại giống như một thanh đại chùy nặng nghìn cân nện vào trong lòng Hữu Khuyết, làm cho sắc mặt của hắn ngày càng khó coi hơn!

Chẳng qua là cơ thể của tiên nhân, thân xác vô cùng mạnh mẽ, mặc dù trái tim là nhược điểm nhưng không phải là một kích mà mất mạng.

Nhưng mà đường đường là Địa Tiên lại bị một Nhân Tiên nhất trọng thiên dùng một thương xuyên thủng trái tim, tổn thương tinh thần lại vượt qua tổn thương trên thân xác.

-Thật đáng sợ, hy sinh phòng ngự hóa thành một kích toàn lực, nữ hài này... Nếu như không chết tất nhiên sẽ thành thần! - Có người cảm thán.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến tiếng cười lớn:

-Cái hang động rách nát này chẳng thú vị gì cả, ý của Yêu Chủ, diêm Hạm Không Sơn, muốn đánh cứ đánh, tuyệt đối không ai nhúng tay!

Tiếp theo đó một vòng mây xuất hiện, có giao long ở bên trong vòng mây.

Người dẫn đầu nhú mày, nhưng mà vẫn nói:

-Hữu Khuyết, đây là ý của Yêu Chủ, tất cả lên đi. Sau này, thế gia n sẽ không còn Hạm Không Sơn nữa.

Khóe mắt Hữu Khuyết giật giật, khẽ nói:

-Được, nhưng mà ta giết nàng ta đã rồi lại nói!

Hữu Khuyết đập tay vào trên cổ Đại Hắc Miêu dùng sức kéo, Đại Hắc Miêu thuận thế hóa thành một thanh đại kiếm đen nhánh, Hữu Khuyết quét một kiếm ra, chuẩn bị chém giết Lý Trinh Anh!

Lý Trinh Anh nâng khuôn mặt xinh đẹp không chút sợ hãi lên, trên mặt còn có nụ cười mà kiên quyết.

-Không! - Địa Dũng phu nhân điên cuồng kêu la, nhưng lại bất lực.

Sau đó mấy tên tướng lĩnh của yêu tộc cũng thờ dài xoay người sang chỗ khác, không nhìn nữa.

Nhưng mà yêu tướng dẫn đầu lại đột nhiên ra tay, chặn một đao của Hữu Khuyết.

Hữu Khuyết tức giận:

-Vụ Hoa! Người làm gì vậy?

Vụ Hoa nói:

-Yêu Chủ đã từng nói, người muốn bắt, muốn giết chỉ có thể bắt giết Địa Dũng phu nhân kia. Nữ hài này không thể chết!

Chương 528: Con thả tới

Chương 528. Con thả tới

Hữu Khuyết nghe vậy, tức giận nhìn chăm chăm Vụ Hoa, Vụ Hoa lại không sợ chút nào.

Cuối cùng Hữu Khuyết khịt mũi, hắt Vụ Hoa ra, đại đao vung lên hắt Lý Trinh Anh!

Cùng lúc đó, Đại Hắc Miêu ngậm Địa Dũng phu nhân cũng xông lên bầu trời!

Tiếng rống gầm thét trên bầu trời, bên trong vòng mây thoáng hiện lên bóng dáng của Thương Hải, một lúc sau nước biển vô tận rót xuống Hạm Không Sơn...

Lúc này, Tàn Thọ vừa vặn đi tới bên ngoài Hạm Không Sơn thì nhìn thấy vòng mây xuất hiện, cũng nhìn thấy một bóng người đang ôm người khác khác phá vỡ nước biển xông ra khỏi Hạm Không Sơn, đứng im trên bầu trời.

Có người giận dữ mắng mỏ:

-Mỗi câu không thể chết!

Người bị Đại Hắc Miêu ngậm đi ra ngoài, nàng kêu lên:

-Trinh Anh!

Vốn dĩ Tàn Thọ còn chưa nhận ra người bị gánh trên đao là ai, dù sao lúc này cả người Lý Trinh Anh từ trên xuống dưới huyết nhục

không nhiều, cộng với việc ba trăm năm qua Lý Trinh Anh cũng đã trưởng thành rất nhiều cho nên hiển nhiên là hắn không nhận ra.

Tần Thộ cũng không biết Địa Dũng phu nhân, nhưng mà Tần Thộ lại nhớ kỹ bên trong Tây Du Ký có ghi chép, trên Hạm Không Sơn có một con chuột tinh lông trắng mũi vàng.

Con chuột tinh này bắt Đường Tăng bị Tôn Ngộ Không đuổi theo tấn công, trong Hạm Không Sơn có nhiều hang động phức tạp, sau đó con khi đuổi một lúc lâu cũng không thể đuổi kịp, lại tìm thấy bài vị của Lý Tĩnh và Na Tra.

Thế là cầm bài vị lên Thiên Đình cáo trạng, lúc này mới biết được, năm đó Linh Sơn có một con chuột lông trắng mũi vàng ăn trộm dầu thắp của Phật Tổ, trở thành yêu tinh xuống dưới hạ giới.

Lúc ấy Phật Tổ cũng tìm Thiên Đình để cáo trạng, Thiên Đình phái Lý Tĩnh và Na Tra xuống hạ giới bắt yêu, sau này phát hiện con chuột này tinh cũng không phải là kẻ ác, dứt khoát cầu xin thương tình duy trì tính mạng của nàng ta.

Chuột tinh lông trắng mũi vàng vì cảm kích ơn cứu mạng của hai người nên bái Lý Tĩnh làm nghĩa phụ, Na Tra làm nghĩa huynh, ngày đêm cung phụng hương hỏa.

Cho nên Tần Thộ nghe thấy tên Trinh Anh, đầu óc thay đổi thật nhanh, lập tức hiểu hết mọi thứ.

Người mà Yêu Tam Thiên bắt không phải là Hằng Nga, mà là Lý Trinh Anh!

Chuột tinh lông trắng mũi vàng Địa Dũng phu nhân vì báo ân nên làm tỷ tỷ của Lý Trinh Anh đứng ra cứu nàng, nhưng mà hiện tại xem ra dường như cả hai người đều gặp nạn.

Nghĩ đến Lý Trinh Anh, trong đầu Tần Thọ lập tức hiện lên một tiều nữ hài dễ thương như búp bê, còn hơi thẹn thùng, nhát gan.

Còn nhớ rõ, ngày hôm đó trong Văn Khúc Cung ở Thiên Đình, tiều nữ nhà đầu bị hắc ép động thủ đánh người, đáng vẻ nghĩ một lúc lâu cũng chỉ dám đụng rách đầu của đối phương...

Còn nhớ rõ, tiều nữ đầu cầu xin Na Tra giúp đỡ, đưa nàng lần đầu tiên hạ giới để ngắm nhìn thế giới rộng lớn vô biên.

Càng nhớ kỹ lúc đại chiến trên Thiên Đình, trong lúc hỗn loạn truyền đến một tiếng kêu đáng yêu.

Nghĩ đến những việc kia lại nhìn cả người Lý Trinh Anh máu me be bét trên bầu trời, Tần Thọ chỉ cảm thấy một cơn tức giận vô biên từ trong lòng phun ra ngoài! Hắc không nói gì, chỉ tức giận gầm lên:

-Con mẹ nó ta giết các ngươi!

Ba yêu quái ở trước mặt còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy ở trước mặt có cơn gió đột nhiên xông lên một phát bắt được một đầu người. Dùng sức đánh, bùm!

Đầu nổ nát vụn!

Đồng thời một cây đao quét ra, hai người đi theo cũng bị chặn ngang chặt đứt!

Nhưng mà thứ còn sót lại ở trên bầu trời lại không phải thi thể và máu me, mà là một đồng sợi vỡ vụn, hiển nhiên ba người này chẳng qua cũng chỉ là ba con rối mà thôi.

Tần Thọ cũng không để ý nhiều, hắc chạy như điên, tốc độ nhất nháy mắt giống như là một tia sấm chớp màu trắng chạy thẳng đến chỗ Lý Trinh Anh!

Vốn dĩ Lam Tam nhìn thấy bộ dáng của Lý Trinh Anh bị Hữu Khuyết làm cho nửa chết nửa sống ở trên bầu trời, sợ mỗi câu chết sẽ mất đi lô đỉnh, rốt cuộc cũng xác định được Lý Trinh Anh chưa chết, mặc dù bản thân nàng bị thương nặng, nhưng mà sức sống mãnh liệt trong cơ thể vẫn duy trì sinh mệnh của nàng.

Cùng lúc đó, Lam Tam nhìn thấy con thỏ đánh tới, lập tức cười:

-Con cá thứ hai, rất tốt, ha ha... Bò Cung, bắt hẩn lại! -l

-Vâng!

Một nam tử ăn mặc như Bồ Tát, cả người bầm đen, hai tay cầm hai thanh loan đao bước ra khỏi hàng nói, sau đó liếc nhìn vị trí Yêu Chủ đã trống không, trong mắt có vẻ hơi tiếc nuối.

Lam Tam nói:

-Đừng nhìn, Yêu Tam Thiên có việc nên tạm thời rời đi, sau đó sẽ quay lại, sẽ không thiếu công lao của người đâu.

Bồ Cung cười ha ha nói:

-Đa tạ chủ nhân!

Nói xong, Bồ Cung quay người, lắc loan đao cười gằn nói:

-Con thỏ nhỏ, chạy thật là nhanh!

Bồ Cung hơi vung loan đao ở trong tay, loan đao vút lên trời cao hóa thành tường thành kích thước vạn trượng, ụp một tiếng ngã n chặn đường đi của Tàn Thọ!

Tàn Thọ đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu thì nhìn thấy một vị Bồ Tát có làn da màu xanh đang đi lên bầu trời, giẫm ở trên loan đao, h

ai tay khoanh trước ngực, cười tủm tỉm nói với hấn:

-Đường này không đi được.

Tần Thọ chỉ nói bốn chữ:

-Mẹ mày cút đi!

Bồ Cung nghe vậy, giận tím mặt:

-Muốn chết!

Nhưng mà không chờ hấn ra tay, con thỏ kia đã đụng đầu vào trên loan đao của hấn!

Bồ Cung cười ha ha nói:

-Ôm cây đọt thỏ, nhưng mà cũng chỉ có như vậy mà thôi... Đáng chết... Phốc!

Bồ Cung cười chưa tới ba giây, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn, phun một ngụm máu ra thật xa!

Bồ Cung kinh ngạc cúi đầu nhìn, chỉ thấy tường thành giống như là một bảo đao được mệnh danh là uy lực vô tận kia của hấn có thêm một lỗ thủng! Cái lỗ trong suốt giống như bị con chuột gặm...

Bồ Cung theo bản năng rơi xuống, nhìn theo phương hướng của cái lỗ, chỉ nhìn thấy một cái mông mập mạp nhanh chóng chạy đi.

-Con thỏ chết tiệt! Người đứng lại đó cho ta!

Bồ Cung đột nhiên hiểu rõ gì đó, vung tay lên thu nhỏ bảo đao lại, rồi lại vung tay lên bảo đao xoay tròn đuổi theo cái gáy của con thỏ!

Cảm thấy ở phía sau đầu có một cơn gió vô cùng mạnh mẽ, Tần Tịch biết một điều này rất hung ác.

Ngay khi Tần Tịch chuẩn bị quay đầu nghênh chiến, lại nhìn thấy nữ tử bị Hữu Khuyết gánh ở trên đao hơi ngẩng đầu, sau khi một đôi con ngươi oai hùng nhìn thấy hắn, lập tức tan chảy, dịu dàng, nhát gan, quen thuộc như vậy...

Nàng khẽ kêu:

-Thỏ Thỏ...

Tiếng kêu theo gió mà đến lại như là gió xuân thổi qua hai mắt Tần Tịch, tim hắn hơi co rút, nước mắt không cầm được chảy ra ngoài.

Cùng lúc đó ngọn gió kia lại giống như là thổi cơn giận trong lòng Tần Tịch càng nhiều hơn!

Tần Tịch cũng không quay đầu mà chỉ chạy như điên, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ cứu Lý Trinh Anh, hắn không muốn nàng lại phải tiếp nhận một chút đau đớn nào!

Chương 529: Con thỏ tiến hóa

Chương 529. Con thỏ tiến hóa

Tức giận, tức giận vô biên!

Trong đầu Tần Thọ chỉ có một suy nghĩ nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa!

Trong cơn tức giận vô tận, dường như Tần Thọ nghe thấy âm thanh của thứ gì đó vỡ vụn, giống như là xích sắt bị đứt gãy, lại giống như là phong ấn bị vỡ vụn.

Trong đầu hiện lên một giọng nói: "Tiến hóa chủng tộc, đang tiến hóa thính lực... Đang tiến hóa thần thông, tỷ lệ trộm kỹ tăng lên mở ra tính năng trộm có mục tiêu; thiên phú thần thông thứ hai thức tỉnh: Thôn Thiên Thỏ Nhật!"

Sau đó trong đầu Tần Thọ hiện lên một đoạn văn tự, đó là giới thiệu và cách thức vận hành thần thông Thôn Thiên Thỏ Nhật! Thần thông Thôn Thiên Thỏ Nhật có ba cấp độ, cấp độ thứ nhất: Ăn nhỏ nhỏ vỏ. Cấp độ thứ hai: Ăn nhỏ không nhỏ vỏ. Cấp độ thứ ba: Ăn nhỏ nhỏ ra quả lê.

Giới thiệu kiểu gì vậy? ! Tần Thọ thầm mắng trong lòng, nhưng không có thời gian tiếp tục nghiên cứu, hiện tại hắn muốn cứu người, hắn chỉ muốn chạy càng nhanh càng tốt!

Sau đó trong đầu lại hiện lên một đoạn văn tự: "Sửa đổi tiến hóa, tiến hóa tốc độ."

Đám người Bồ Cung gần như là cùng lúc tròn tròn mắt!

Theo lý thuyết, tốc độ phi hành của vũ khí đều nhanh hơn so với người!

Nhưng lúc này, khi loan đao thiếu một centimet nữa thì chặt đứt đầu con thỏ, tốc độ của con thỏ đột nhiên tăng nhanh, loan đao không cách nào đến gần được con thỏ, đồng thời tốc độ của con thỏ càng lúc càng nhanh!

Mặc cho Bồ Cung thôi động pháp bảo loan đao như thế nào, cũng

chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn con thỏ kia bỏ xa loan đao r
a mươi mấy con đường, căn bản không thể đuổi kịp!

Không chỉ là Bò Cung, ngay cả Hữu Khuyết cũng không kịp phản
ứng, chỉ cảm thấy đối diện có một cơn gió lớn thổi tới!

Chờ đến khi hấn lấy lại tinh thần, vừa vặn nghe thấy tiếng răng rắ
c, dường như có thứ gì đó đứt gãy!

Hữu Khuyết ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện đoạn đao đã
mất... Người ở phía trên cũng không còn!

-Đồ vô lại! - Hữu Khuyết đột nhiên quay người, vừa vặn nhìn thấ
y nơi xa con thỏ đã biến thành một người cao lớn, trong ngực còn
ôm theo Lý Trinh Anh.

Hữu Khuyết vừa muốn bắn ra, Bò Cung đuổi theo bắt được Hữu
Khuyết nói:

-Hấn là của ta, người ở phía dưới, phải tuân thủ quy tắc!

Hữu Khuyết nhìn thoáng qua Địa Dũng phu nhân, khịt mũi nói:

-Nếu như ngươi không bắt được thì hấn sẽ là của ta.

Nói xong, Hữu Khuyết lui về sau một bước, không có đuổi theo n
ữa.

Nhìn Lý Trinh Anh ở trong ngực với khoảng cách gần, lòng của T
ần Thọ như đang chảy máu khế nói:

-Tiểu nha đầu tỉnh lại đi, ta tới rồi, ta là con thỏ đây.

Lý Trinh Anh cố gắng mở to mắt, nhìn Tần Thọ, nhếch môi dườn
g như đang cười nói:

-Người không sao, thật là tốt...

Nghe nói như thế, lòng Tần Thục càng thêm đau.

Dường như lại quay lại trận đại chiến trên Thiên Đình ngày đó, Tần Thục không cách nào tưởng tượng được tiểu nha đầu này làm thế nào sống sót trong trận đại chiến đó chứ, càng không có cách nào tưởng tượng nàng vượt qua ba trăm năm này như thế nào!

Hơn nữa, từ lời của Lý Trinh Anh có thể thấy được, nàng đi vào Địa Tiên Giới có lẽ cũng không phải là ngoài ý muốn mà là nàng đuổi theo Tần Thục.

Nghĩ đến đây, Tần Thục càng thêm đau lòng cho tiểu nha đầu.

-Chán ngấy xong chưa vậy? Nếu chán ngấy xong rồi thì ta tiễn ngươi lên đường. - Bồ Công đuổi theo.

Tần Thục quay đầu nhìn Bồ Công, bình thản hỏi:

-Người làm nàng bị thương?

Bồ Công lắc đầu nói:

-Nàng ta không phải là lễ vật của ta.

Tần Thục nhìn về phía Hữu Khuyết ở nơi xa hỏi:

-Người đánh sao?

Hữu Khuyết kiêu căng nói:

-Phải thì như thế nào?

Tần Thục nắm tay vào trong hư không, một đám mây bay qua hóa thành một cái giường thủy tinh, Tần Thục đặt Lý Trinh Anh ở giữa

giường, mỉm cười nói:

-Tiểu nha đầu, ta đã từng nói ta sẽ bảo vệ ngươi. Hôm nay, tất cả mọi người ở đây đều phải chết!

-Chạy đi... - Lý Trinh Anh nói.

Tần Thộ lại lắc đầu nói:

-Ta cũng ngươi để ngươi nhìn xem chúng chết như thế nào.

Tần Thộ nói xong, đứng lên giường thủy tinh một cái nắp bảo vệ, sau đó lại lần nữa biến thành to lớn, vác cái giường ở sau lưng, ưỡn ngực nhìn về phía Hữu Khuyết nói:

-Mỗi một vết thương trên người nàng, ngươi đều phải trả lại gấp trăm lần.

-Chỉ bằng ngươi sao? Một con thỏ Luyện Khí Hóa Thần? - Hữu Khuyết khinh thường nói.

Từ đầu đến cuối Bồ Cung không được để ý tới nổi nóng kêu lên:

-Con thỏ, ngươi là con mồi của ta!

Con thỏ cũng không thèm quay đầu lại mắng:

-Mẹ nhà ngươi, đừng làm phiền ta!

Bồ Cung nổi giận, quơ loan đao phóng về phía Tần Thộ!

Tần Thộ đột nhiên quay đầu, cái đầu biến lớn khoảng chừng một tòa nhà cười to, đầu to há to miệng hét lớn:

-Ăn nho nhỏ vỏ!

Sau đó nuốt loan đao vào trong miệng, tiếng răng rắc vang lên, loan đao vỡ nát tại chỗ!

Nếu như là bình thường, Tần Thộ tất nhiên sẽ nuốt vào trong bụng, thỏa mãn nhu cầu của bản thân.

Nhưng mà hiện tại, lần đầu tiên trong đầu Tần Thộ có một suy nghĩ — Nhỏ ra!

Thế là Tần Thộ cứ làm như vậy, đột nhiên quay người về phía Hữu Khuyết hít sâu, dùng sức — Phì!

Hữu Khuyết nhìn thấy rõ ràng, một đồng mảnh vỡ lớn của loan đao từ trong miệng con thỏ phun ra ngoài, sau đó tất cả mảnh vỡ dư thừa như có linh tính tụ lại ở trên bầu trời, khôi phục lại như lúc ban đầu, nhưng mà sức lực lại trở nên lớn hơn!

Thực lực của Hữu Khuyết và Bò Cung tương đương nhau, Bò Cung tràn đầy oán niệm với con thỏ, ra chiêu không nương tay, toàn lực tấn công lại thêm sức lực do con thỏ phun ra, trong nháy mắt sức lực đột phá trạng thái đỉnh phong của Bò Cung!

Hữu Khuyết làm sao ngăn cản được một đao đó chứ?

Nhưng mà Hữu Khuyết cũng không biết trong đó có mờ ám, phi kiếm bay tới, ngăn cản lại!

-Ngăn cản!

Một tiếng vang thật lớn, loan đao của Bò Cung vỡ nát!

Hiển nhiên, một chiêu của Tần Thộ, chỉ có sức mạnh của một chiêu.

Nhưng mà, mảnh vỡ của loan đao giống như là từng tiểu đao bắn về phía Hữu Khuyết, phốc phốc phốc không ngừng vang lên bên t

ai, cả người Hữu Khuyết tràn đầy vết đao! Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo.

Tần Thộ thấy vậy, đôi mắt lập tức sáng lên thầm nói:

-Thỏ gia ta thích thần thông này! Con mẹ nó thực sự là sảng khoái!
i!

Hữu Khuyết sờ sờ vết máu trên mặt, bởi vì tức giận mà khuôn mặt t vện vẹo, cả giận nói:

-Con thỏ, ngươi phải chết!

Chương 530: Huyết mạch truyền thừa của con thỏ

Chương 530. Huyết mạch truyền thừa của con thỏ

Chưa nói xong, Hữu Khuyết đã chực động thủ.

-Dừng tay! Hấn là của ta! - Bò Cung hét lớn, ngăn không cho Hữu Khuyết ra tay.

Hữu Khuyết phẫn nộ nhìn Bò Cung chăm chăm, Bò Cung giận dữ trừng mắt lại nói:

-Mời tuân thủ quy tắc!

Hữu Khuyết đành bất lực đưa mắt nhìn Đại Đỉnh chân nhân, Đại Đỉnh chân nhân liếc nhìn Lam Tam thấy Lam Tam vượt thanh đao

n kiếm trong tay, Đại Đỉnh chân nhân cười mỉa máo vẫy tay với Hữu Khuyết, bảo hă ta nhă nhin.

Lúc này Hữu Khuyết mới cam lòng lùi về sau một bước, không ra tay nữa.

Tần Thọ nhìn về phía Bồ Cung, thời khắc này, Bồ Cung đang lau chùi vết máu phun lên món binh khí được trui rèn bằng cả tâm huyết đã bị con thỏ cắn nát, khí huyết bị đè nén.

Thấy con thỏ quay đầu ngoảnh lại, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, hă đang định lên tiếng nói điều gì.

Thế mà con thỏ này lại giơ tay ra trước, rồi dưng ngón tay giữa lên! Quá quái hơn thế là con thỏ như thể sợ hă ta nhìn mà không hiểu, còn làm phép biến ngón tay giữa to ra, giống hệt cậu nhỏ bị xung huyết, đập vào mắt rõ mồn một.

Đã thế trên ngón tay lại còn hiện ra một lá cờ nhỏ, trên lá cờ viết dòng chữ: "Ê thằng ngu kia, người qua đây!"

Ngay lập tức, Bồ Cung chỉ cảm thấy trên khuôn mặt to bự của con thỏ kia, ngoài vẻ đê tiện ra, còn cực kỳ gọi đòn!

-Ta giết chết người!

Bồ Cung phản nộ, thi triển mật pháp, thanh loan đao trong tay hùng hực cháy lên một lớp lửa đỏ rực, năm ngón tay vỗ lên thanh loan đao, một ác linh cầm kiếm chui ra khỏi ngọn lửa, ác linh gào rú xông về phía Tần Thọ, chém thẳng một nhát về phía cái đầu to của Tần Thọ!

Tần Thọ bật cười khoái trá, phần đầu phình ra to hơn, miệng rộng ngoác hết cỡ, há to cắn ác linh!

Bồ Cung cười mỉa:

-Con ác linh này của ta toàn thân là hỏa diễm, chuyên thiêu đốt các linh hồn, người dám nuốt nó? Đúng là đâm đầu vào chỗ chết!

Thế nhưng huênh hoang không quá nổi một giây, con thỏ há miệng nuốt trọn ác linh, chỉ còn nghe thấy tiếng nhai lạo xạo vang lên, tiếng gầm rú ban đầu của ác linh bỗng chốc nín lặng.

Hự...

Bồ Cung thấy lại có thêm một vết nứt trên thanh loan đao của mình, luồng khí huyết bị lôi kéo, lại phun ra một ngụm máu tươi. Trong cơn hoảng loạn, Bồ Cung dự định phòng thủ, tránh không để con thỏ thừa thắng xông lên.

Thế nhưng nguyên nhân khiến hắn ta thổ huyết là con thỏ hoàn toàn không coi hắn ta ra gì, chẳng buồn liếc nhìn mà quay ngoắt đi, khạc mạnh về phía Hữu Khuyết đang hóng hớt đằng xa nói:

-Ta khinh!

Giây lát sau, Tần thọ khạc ra một đống những tia lửa, các tia lửa bay vút lên trời cao hợp lại thành một ác linh, ác linh vung thanh đại đao chém thẳng tới Hữu Khuyết còn đang ngơ ngác, Hữu Khuyết chửi mắng:

-Đối thủ của ngươi không phải ta! Mẹ kiếp!

Tuy miệng đang chửi, nhưng Hữu Khuyết vẫn quét một đường kiếm tiêu diệt ác linh.

Thế nhưng ác linh không chỉ có sức tấn công một đòn như thanh loan đao, ác linh chưa chết thì sẽ bám riết lấy không thôi, hơn nữa khí lực mạnh lạ thường, kèm theo cả đòn tấn công bằng lửa.

Đánh cho Hữu Khuyết chửi bới om sòm, cuối cùng không thể khô

ng lấy bích ngọc hồ lô ra sử dụng, chỉ một thoáng đã thu phục ác l
inh vào trong hồ lô, lúc này mới xem như kết thúc.

Hữu Khuyết quay lại nhìn Tần Thộ giận dữ, định động thủ.

Bồ Cung nói:

-Quy tắc!

Hữu Khuyết nghe thấy vậy, tức đến độ suýt hộc máu, hắn ta bị đò
n mà không thể đáp trả, chó má thật sự! Cuối cùng buông một câu
chửi:

-Quy tắc chó tha!

Tần Thộ sung sướng cười ha hả, hắn bắt đầu thích mớ quy tắc của
đám người này, cười thì cười, nhưng ánh mắt của hắn lại mỗi lúc
một lạnh lùng hơn.

Đồng thời, Tần Thộ cũng thầm quát tháo trong lòng: "Thằng cha
nào vừa vẽ chữ trong đầu ta, ra đây ngay! Ngươi là hệ thống hay l
à lão già trong chiếc nhẫn? Ngồi lên đã nào!"

Nhưng đáng tiếc, mặc cho Tần Thộ gào thét cỡ nào, trong đầu vẫn
không có lấy một âm thanh, một chữ cái nào xuất hiện.

Tần Thộ sốt ruột, lắm bầm nói những lời này ra ngoài miệng.

Lúc này, Lý Trinh Anh từ nãy vẫn nằm sau lưng Tần Thộ đã khô
i phục lại tương đối, nghe thấy mối nghi ngờ của Tần Thộ, cũng hỏ
i với vẻ đầy nghi hoặc:

-Trong đầu ngươi có chữ?

Tần Thộ vô thức gật đầu:

-Phải, người biết à?

Lý Trinh Anh đáp:

-Tiên sinh từng nói, giữa thiên địa có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, với huyết mạch cao quý, mang trong mình truyền thừa huyết mạch, đời sau chỉ cần hội đủ các điều kiện để kích hoạt là sẽ nhận được tin tức trong truyền thừa huyết mạch. Chắc có lẽ người đã làm sống dậy những tin tức trong truyền thừa huyết mạch... Nhưng người là một con thỏ thì có truyền thừa huyết mạch gì chứ?

Tần Thộ gãi đầu, hắn cũng rất tò mò là một con thỏ thì lấy đâu ra truyền thừa huyết mạch, nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần mạnh lên là được.

Tần Thộ nói:

-Được rồi, người nghỉ ngơi cho khỏe đi. Ta nhất định sẽ giúp người xử lý những kẻ vừa bắt nạt người.

Lý Trinh Anh nghe vậy, nhoen miệng khẽ cười, nhắm mắt lại, một luồng nguyên khí thuần khiết chảy khắp cơ thể, xác thịt đang hồi phục nhanh chóng. Rõ ràng nàng còn muốn sau khi hồi phục lại sẽ giúp Tần Thộ một tay.

Tần Thộ thoáng lơ đãng, đã cảm thấy có cơn gió ập xuống trên đầu.

Tần Thộ ngược lên thì thấy hai tay Bồ Cung ôm một cây đại đao từ trên cao giáng xuống, quát lớn:

-Chết đi!

Tần Thộ ngẩng đầu, há miệng!

Choang!

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều nhìn thấy con thỏ có cái đầu siêu to khổng lồ này há cái miệng rộng ngoác, hai cái răng hết n hụ hai cánh cửa!

Một đao của Bò Cung chém thẳng vào răng cửa của con thỏ!

Cùng lúc những tia lửa tóe ra tứ phía, cây đại đao thoáng chốc vỡ vụn.

Tiếp đó, cái lưỡi của con thỏ kia cuốn nửa cây đao gãy vào trong miệng, nhai rau rầu, đồng thời một cú vả hất văng nửa cây đao gãy còn lại của Bò Cung.

Bò Cung lật ngược bàn tay lại hiện ra một cây đao nữa liềm chết v ới con thỏ!

Khí lực của Tần Thộ không nhỏ, khí lực Địa Tiên của Bò Cung cũng không yếu, hai người liềm một phen sóng mái với nhau, lòng bàn tay ép lên sống đao đè mạnh xuống, hai người mỗi lúc một tiến sát lại gần, thậm chí chạm cả đầu mũi vào nhau.

-Con thỏ kia, người chết chắc rồi! - Bò Cung cười gằn nói.

Con thỏ không nói gì, mà chỉ nhìn hấn bữu môi rồi... phụt!

Khoảnh khắc ấy, Bò Cung nhìn rõ một bãi nước miếng lớn mang t heo cả đồng vụn đao phun tới!

Chí mạng cũng đã đành, nhưng vào thời khắc then chốt mà cái tên này lại thực sự làm hấn ta phát ói!

Bò Cung khiếp sợ lùi vội về sau, kết quả là những mảnh vụn kia hợp lại thành nửa cây đao giữa không trung chém vào giữa đỉnh đầu hấn ta!

Chương 531: Một viên gạch hung hăng

Chương 531. Một viên gạch hung hăng

Máu tươi từ đỉnh đầu chảy xuống, nhuộm đỏ cả khuôn mặt đang kinh hãi.

Không đợi Bồ Cung kịp phản ứng, con thỏ đã xông thẳng tới trước mặt, hai nắm đấm cộng thêm hai cái tai to đập vào tấn công như vũ bão, cùng lúc lăm nhăm trong bụng:

-Trộm trời trộm đất trộm quần lót người... - Nhắm xong còn không quên văng một câu chửi:

-Chết tiệt, thằng ôn nào phân chia cái cảnh giới ăn nhô không nhằn vô không biết, toàn những thứ chó má gì không, chẳng hiểu cái gì hết...

Tuy Bồ Cung bị chém một đao vào đầu, nhưng là bậc thần tiên, bị chém một đao thì không chết được, rút ra xong, vẫn khỏe mạnh sờ sờ.

Nắm đấm của hai người va chạm vào nhau giữa không trung, tiếng nổ vang lên không dứt.

Bồ Cung biết nhiều phép thần thông, nhưng có thể dùng trong giáp lá cà ở cự ly gần lại không nhiều, trong khi sở trường của con thỏ là chiến đấu cự ly gần, người ta nói hai tay khó địch lại được bốn nắm đấm, vào lúc này đây, con thỏ tương đương với bốn cái tay,

đánh cho Bồ Cung liên tục thối lui!

-Con thỏ này cũng có chút bản lĩnh.

Đại Đỉnh chân nhân ngồi bên dưới mỉm cười nhận xét. Tuy đệ tử đang bị con thỏ đánh đập nhưng nói gì đi chăng nữa thì đối thủ của con thỏ là thuộc hạ của Lam Tam. Bồ Cung mà thắng, hẳn ta không những chẳng được lợi lộc gì, chưa biết chừng còn mất cả lô đĩnh, nên hiện tại coi như hẳn ta đứng về phía con thỏ.

Lam Tam thì khác, tất nhiên nòng hy vọng người của mình giành chiến thắng, nhưng lại không buồn đếm xỉa đến Đại Đỉnh chân nhân, chỉ cười khẩy không nói, trong mắt chứa đầy sự khinh miệt, lại giống như đã cầm chắc chiến thắng trong tay, bình thản nói với Bồ Cung:

-Bồ Cung, đã chơi đủ chưa?

Bồ Cung nghe thấy thế, bất giác run rẩy cả người, biết không thể tiếp tục dây dưa được nữa, hét lớn một tiếng, cơ bắp sau lưng cuộn nổi lên, chỉ trong giây lát đã mọc ra thêm hai cánh tay! Tiếp đó phía bên dưới cũng có hai cánh tay nữa chui ra, lắc cái đầu, biến thành ba đầu sáu tay!

Bồ Cung cười nham hiểm:

-Con thỏ kia, độ nhiều tay chứ gì? Giờ độ lại thử xem!

Bồ Cung thi triển ba đầu sáu tay xông tới tấn công điên cuồng, Tàn Thọ nhất thời không chống đỡ kịp, đang định dùng Huyền Thiển Cửu Biến thành con Chu Yểm đập chết đối thủ, kết quả là trong đầu Tàn Thọ bỗng nhiên lại có thêm một đoạn khẩu quyết công pháp!

Ban đầu Tàn Thọ còn ngỡ ngàng, ngay sau đó thì thấy Bồ Cung biến ba đầu sáu tay trước mặt đột ngột dừng lại, đang đưa tay ra sau lưng

g lần sờ gì đó, ba đầu sáu tay lúc đầu chỉ còn lại một đầu hai tay.

Tần Thộ nhìn lại thứ hiện ra trong đầu mình, chợt phá lên cười như điên dại, thì ra đó là pháp môn tu luyện của thuật ba đầu sáu tay!

Sau khi thần hồn của Tần Thộ hấp thụ pháp môn ba đầu sáu tay, thì kinh nghiệm tu hành được bao hàm trong pháp quyết đó dung hòa vào với thần hồn của Tần Thộ, như thể đã tu luyện biết bao tháng năm ròng, chỉ chốc lát đã thấu hiểu tường tận.

Tần Thộ cười như điên, quát lớn:

-Thằng nhóc, nữa đi!

Bồ Cung hoang mang ngơ ngác, làm thế nào mà vừa mới thi triển đòn phép chủ lực mà kết quả lại thành ra mất toi công pháp trong nháy mắt? Mặc cho hắn ta dùng mọi cách cảm nhận công pháp trong cơ thể, và hồi tưởng lại pháp môn của Ba Đầu Sáu Tay cũng không thể nào nhớ ra được.

Hắn ta đang mải phân tâm, con thỏ đã xông tới vùng tay giáng một quyền!

Bốp!

Bồ Cung ôm bụng bị đâm bay ra xa!

Cùng lúc một ngụm máu tươi phun về phía Tần Thộ.

Thấy vậy, Tần Thộ thót tim, vội vàng thi triển một phép thuật làm cho máu bắn ra.

Tần Thộ nhớ rất rõ lời của Ngô Cương từng nói, tuyệt đối không được để dính máu của oán linh. Mấy lần trước bị dính phải đều bị ngất đi, không hay biết gì, buổi sáng thức dậy cổ vẫn còn đau.

Nhất là lần hôn mê cuối cùng, ngủ một giấc hơn ba trăm năm, quá nguy hiểm.

Hiện tại Tần Thộ không dám hôn mê, sau lưng còn đang cõng Lý Trinh Anh, hắn còn chưa gặp được Hằng Nga nữa!

Tần Thộ không muốn giai nhân chốn Nguyệt Cung mòn mỏi đợi chờ mình ngàn năm, còn mình thì đã tan thành tro bụi. Tần Thộ không sao tưởng tượng nổi khi Hằng Nga hay tin mình đã chết sẽ mang tâm trạng như thế nào, nhưng hắn thì biết rất rõ, nếu như Hằng Nga có mệnh hệ gì, hắn sẽ phát điên!

Sau khi tránh được máu của oán linh, Tần Thộ ngoảnh đầu lại hỏi Lý Trinh Anh:

-Có vũ khí không?

Lý Trinh Anh gật đầu, lúc này Lý Trinh Anh đã khôi phục được khá nhiều, da dẻ đã phục hồi lại như ban đầu, còn bọc trong một lớp y phục, mái tóc hơi rối không nhìn rõ được hình dáng. Bàn tay ngọc ngà lấy một chiếc túi đưa cho Tần Thộ.

Tần Thộ lấy ra nhìn, chiếc túi đã được giải phép cấm và trở thành vật vô chủ, hắn biết rằng đây là do Lý Trinh Anh tin tưởng hắn, giao hết toàn bộ tài sản cho hắn.

Tần Thộ nhìn vào trong chiếc túi, mắt chợt sáng rõ! Hắn bật cười sung sướng móc trong chiếc túi ra một viên gạch vàng chói, sáng loáng!

Tần Thộ biết món đồ này, đây chắc hắn là pháp bảo của Na Tra thời kỳ đại chiến Phong Thần năm xưa, thuộc loại Hậu Thiên Linh Bảo, chuyên dùng để đập vào gáy người ta, uy lực không tầm thường, nhất là khi tập kích đánh lén luôn có công hiệu đáng kinh ngạc.

Nhưng hồi đọc Phong Thần Diễn Nghĩa, Tàn Thọ xem thường kỹ nghệ dùng gạch của Na Tra, lần nào cũng chỉ ném cái cục sáng loáng thì đánh đấm được gì?

Tàn Thọ hồi tưởng lại khoảng ký ức đánh lộn trên đường phố ngày xưa, kỹ năng ném gạch thần thánh của hắn năm nào cũng xem như là đạt đến trình điều luyện, mang cái khí phách viên gạch trong tay có ngay thiên hạ.

Tuy đã đổi thay thế giới nhưng gạch nào thì cũng vẫn như nhau mà thôi!

Nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân trên gạch, Tàn Thọ nói bằng giọng thân thiết vô cùng:

-Người anh em, tiếp theo đây, hãy giúp ta đập chết thằng ôn kia!

Sau khi viên gạch rơi vào tay Na Tra, thời kỳ hậu Phong Thần đã không còn dùng tới nữa. Nay nó lại xuất hiện trong túi của Lý Trinh Anh, có thể thấy Na Tra đã chán không muốn nhìn thấy nó.

Một cô gái nhu mì như Lý Trinh Anh hiển nhiên sẽ không đem nó ra để đánh nhau.

Tuy nó là viên gạch, có thể xây nhà, có thể dựng nền móng, nhưng xét cho cùng cốt lõi vẫn là một pháp bảo giết người. Từ sâu trong cốt lõi vẫn khát khao chiến đấu, không muốn bị chôn vùi.

Bao năm gian khó đợi chờ, cuối cùng đã gặp được người biết hàng, không ngờ viên gạch lại phát ra ánh vàng chói lọi, rồi trên ánh sáng vàng ấy có thêm một khuôn mặt người, tiếp đó khuôn mặt điên cuồng gào thét:

-Xử hắn! Mau xử hắn! Ta muốn đập người! Á a a... Đập thằng con hoang nào cũng được! Ngộ chết ta mất!

Chương 532: Con thỏ vs Hũu Khuyết

Chương 532. Con thỏ vs Hũu Khuyết

Tần Thộ nghệt mặt ra, mẹ kiếp tên gạch này còn có thể chửi bới? Còn có thể ngông nghênh như thế? Không giống viên gạch trong ký ức chút nào?

Có lẽ Lý Trinh Anh cũng nhận ra Tần Thộ đang chán chừ, nghi ngại, bèn ngưng chín mặt giải thích:

-Nghe nói về sau viên gạch này may mắn gặp được duyên kỳ ngộ, tiến hóa ra có ý thức, hơn nữa... người cũng đã thấy nó toàn văng tục chửi bậy, hờ ra là đòi đánh người, hồi đó ca ca ta giắt sau eo mang lên Thiên Đình, nó chửi cả Ngọc Đế.

-May sao Ngọc Đế hiền lành, không trách tội. Nhưng ca ca ta thì không dám mang nó theo nữa, sợ mất mặt...

-Sau đó thì đem cho ta.

-Món đồ này hung dữ lắm, ta cũng không dám dùng, luôn để nó dười đáy, đã quên hẳn sự tồn tại của nó.

Tần Thộ nghe xong, nhìn khuôn mặt dữ tợn, hung hăng, còn đang gào rú:

-Mất mặt? Ông đây chinh chiến một đời, có cảnh tượng nào chưa

từng nhìn thấy? Năm xưa trong Vạn Tiên Trận, chẳng phải cũng đã đập cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một nhát đấy là gì?

Tần Thọ nghe thế thì thấy vô lý, vội hỏi:

-Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng phe với các ngươi à?

Biểu cảm của viên gạch chợt cứng đờ, nhưng ngay lập tức đã cất giọng:

-Cùng phe thì sao? Lúc đấy đập đã đời không nhìn ai hết, cứ chọn đứng gần là ra tay thôi.

Tần Thọ hỏi:

-Sau đó thì sao? Ngươi đập trúng Nguyên Thủy Thiên Tôn thật à?

Mặc dù đang gắng hỏi, nhưng Tần Thọ hoàn toàn không tin, Nguyên Thủy Thiên Tôn là ai? Đó là người duy nhất trong Tam Thanh được tự xưng là Bàn Cổ! Bậc siêu phàm trong các thánh nhân! Lại có thể bị một món Hậu Thiên Linh Bảo đập trúng? Sợ là ngay đến cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng không nổi!

Kết quả là viên gạch trả lời rất oai phong:

-Đập thì có trúng... nhưng mà... ờ, người hỏi chuyện này làm gì? Ta đã cô đơn quá nhiều năm rồi, ta mặc kệ, ta muốn đập người, nh anh lên!

Tần Thọ cũng sực nhớ ra mình còn đang trong trận đánh, không có thời gian chém gió. Đợi sống sót đã rồi thông thả buôn chuyện cũng không muộn!

Thế rồi Tần Thọ quay phắt người lại!

Đúng lúc nhìn thấy Bồ Cung đánh giết tới một lần nữa, nhưng rõ r

àng tên này đã không còn sức mạnh như lúc trước, mà trong ánh mắt toàn là nghi hoặc, rõ ràng vẫn đang thắc mắc không biết phép thuật thần thông mà mình vất vả tu luyện đã biến đi đâu rồi.

Tần Thộ cười hí hửng, một tay cầm viên gạch giấu sau lưng, tay kia ngoắc ngón trở hướng về phía Bồ Cung, quát lớn:

-Người tới đây!

Bồ Cung bị Tần Thộ khiêu khích, như thêm dầu vào lửa, gầm lên:

-Ta xé xác người!

Bồ Cung xông tới, Tần Thộ nhếch mép, đột ngột tăng tốc, nhanh đến nỗi Bồ Cung hoàn toàn không kịp phản ứng!

Kỳ thực, cho đến lúc này, thấy Lý Trinh Anh đã hồi phục lại, không còn là huyết nhân nữa thì Tần Thộ mới xem như bình tâm lại. Sau khi đã bình tâm, hắn phát hiện ra mình thật ngu ngốc, sức chiến đấu tương đương Bồ Cung mà còn chiến đấu trực diện với người ta, chẳng ngốc thì là gì? Lúc trước, pháp bảo của Bồ Cung còn không đuổi kịp mình, rõ ràng ưu thế của mình là tốc độ chứ còn gì nữa!

Tốc độ thần sầu như thế, có gì phải đánh trực diện chứ!

Và thế là sau khi lấy lại bình tĩnh, Tần Thộ đã thay đổi chiến thuật, tăng vọt tốc độ, bất thành linh xoay người, thoát cái đã ra đằng sau Bồ Cung, chẳng nói chẳng rằng chộp lấy cục gạch, cầm chắc, chọn góc nhọn sắc, nhắm chuẩn xác vào phần mềm sau gáy Bồ Cung, và đập!

Cục gạch thấy thế, rú lên:

-Đúng rồi! Phải như thế chứ! Đúng cái nhịp này rồi, đúng vị trí đấy rồi, người làm ăn thật chu đáo! Ôi tri kỷ!

Cục gạch gào rất to, mặc sức gầm rú như sấm nổ vang trời, Tần T họ cũng không chịu nổi chấn động phải nghiêng mặt đi.

Bò Cung vừa định quay lại đã bị tiếng thét làm cho rùng mình khiếp sợ, suýt không đứng vững, chính vì một thoáng rùng mình này mà phản ứng chậm lại...

Một tiếng "bang" cực lớn vang lên!

Tiếp đó, Bò Cung đứng thẳng đờ bất động tại chỗ.

Tần Thộ nhanh chân lùi lại ba bước, tránh khỏi cơn bùng nổ trước phút lâm chung của đối phương kéo mình theo cùng.

Kết quả là đợi mất mấy giây, Bò Cung đứng sững như cương thi xoay người lại nhìn Tần Thộ rồi hỏi:

-Đây là thứ vũ khí gì vậy?

Tần Thộ và cục gạch trả lời cùng lúc:

-Cục gạch đó!

Bò Cung ồ lên một tiếng rồi trợn mắt, ngã sòng xoài ra đất, mặt trắng toát, đã chỉ còn thoi thóp.

Tần Thộ thấy vậy, cười đắc ý, nhét thi thể của Bò Cung vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

-Dừng tay!

Lam Tam cũng không ngồi yên được nữa, đứng phắt dậy quát. Thước hạ của mình chết đã đành, lại còn bị thu mất thi thể.

Tần Thộ nghiêng đầu nhìn Lam Tam, nhướn mày bảo:

-Người chải lông cho mượt đi rồi hãy nói chuyện với ta! Cả mình lông xoắn, người là con cừu à?

Cặp mày lá liễu của Lam Tam dựng đứng, định nói lại.

Đại Đỉnh chân nhân bật cười:

-Lam Tam, quy tắc, quy tắc, chẳng phải vừa rồi người đã nói phải tuân thủ quy tắc đấy sao? Người của người thua rồi.

Lam Tam lạnh lùng liếc xéo Đại Đỉnh chân nhân mà rằng:

-Thi thể thuộc hạ của ta ở trong tay hấn!

Đại Đỉnh chân nhân đáp:

-Không sao, đợi lát nữa người của ta giết hấn xong, sẽ lấy lại thi thể cho người, thế là được chứ gì?

Lam Tam nhìn chăm chăm vẻ mặt dương dương tự đắc của Đại Đỉnh chân nhân. Đại Đỉnh chân nhân cũng chẳng sợ sệt, hấn ta đã tính toán sao cho có lợi. Chỉ cần chiếc lô đỉnh kia về tay, đột phá tu vi hiện thời thì chỉ một kẻ tầm thường như Lam Tam, hấn ta thực sự không ngại đắc tội.

Dường như Lam Tam cũng đã hiểu ý của Đại Đỉnh chân nhân, hất tay áo, khoanh chân ngồi vào chỗ, lấy ra một vò rượu rồi uống.

Tần Thọ thấy thế lắc đầu mĩa mai:

-Nói chuyện với người mà sao người không đáp lời? thật là mất lịch sự.

Rắc!

Vò rượu trong tay Lam Tam hóa thành tro bụi, Đại Đỉnh chân nhân vội lên tiếng:

-Quy tắc, quy tắc...

Đại Đỉnh chân nhân sợ Lam Tam rút đao chém đứt cả con thỏ kia lẫn lô đỉnh, vội vàng nhắc nhở.

Lam Tam lại một lần nữa nín thinh.

Tần Thọ ngoác miệng cười, nghiêng đầu tung hứng cục gạch trong tay vài lần, rồi chỉ vào Hữu Khuyết mà nói:

-Tiểu tử, tới lượt ngươi đấy.

Hữu Khuyết khinh bỉ đáp lại:

-Ngươi tưởng giết được Bò Cung là thắng được ta? Thật là nực cười!

Nói rồi Hữu Khuyết đặt ngang thanh trường kiếm, kiểng nhìn Lý Tinh Anh, cất giọng hỏi:

-Ngươi rất quan tâm nàng ta?

Không đợi Tần Thọ trả lời, Hữu Khuyết tiếp tục nói:

-Ta dùng chính thanh kiếm này làm nàng ta bị thương đấy.

Lời vừa dứt, Hữu Khuyết đã thấy con thỏ cầm cục gạch giơ lên, đập về phía mình.

Cục gạch hứng gió liền nổ ra, phình to bằng cái cánh cửa!

Hữu Khuyết bĩu môi khinh bỉ, nói:

-Mới có vậy mà đã nổi giận? Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hắn ta giờ ngang thanh kiếm lên đỡ.

Chương 533: Đánh cho ra bã

Chương 533. Đánh cho ra bã

-Cẩn thận! - Đại Đỉnh chân nhân bật dậy nhắc nhở.

Hữu Khuyết chau mày, không hiểu Đại Đỉnh chân nhân có ý gì, đưa mắt nhìn sang vị trí của con thỏ, lúc này mới phát hiện không thấy con thỏ đâu nữa!

Đúng lúc này, chỉ thấy có cục gạch đột nhiên lộn vòng, thấy con thỏ kia treo đằng sau cục gạch, khoảnh khắc lộn vòng tới vừa hay đối diện với thanh phi kiếm trong tay hắn ta, sau đó hắn thấy con thỏ kia vươn dài cổ ra, đầu phình to lên, mồm há rộng, cắn phập vào thanh phi kiếm của hắn.

Trong đầu Hữu Khuyết lóe lên kết cục thảm dành cho thanh loan đao của Bồ Cung, bất giác hô lên:

-Dừng...

Chữ "lại" còn chưa thốt ra, hắn ta chỉ cảm thấy lồng ngực đau tức, một tiếng phụt là phun ra một ngụm máu tươi.

Đồng thời, thanh trường kiếm vỡ vụn, sau đó bị con thỏ hít mạnh,

hút hết toàn bộ vào miệng nhai rau rầu.

Có lẽ Hữu Khuyết phản ứng nhanh hơn hẳn Bò Cung, biết con thỏ này đánh cự ly gần rất lợi hại nên vội vã thối lui.

Tần Thộ thấy vậy phá lên cười, biến thành ba đầu sáu tay, sáu cái tai phát ra sau, giống như sáu chiếc động cơ chân vịt, khởi động tần thông Cao Thiết, mở hết tốc lực, thoát cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của Hữu Khuyết.

Hữu Khuyết thót tim, nhưng cũng phản ứng lại vô cùng nhanh, lúc người biến thành một cụm đen lao xuống đất, nấu mình trong chiếc bóng. Tiếp đó cụm bóng đen hợp lại thành một con điều hâu bay lên trời, giờ móng vuốt hướng về phía Tần Thộ!

Tần Thộ thấy thế không hề né tránh mà ngoác cái miệng to dùng cắn vào cái móng sắc bén của điều hâu!

-Người chọn cái chết! - Hữu Khuyết trong chiếc bóng cười mỉa trơong bụng.

Con điều hâu thành linh hóa thành một cụm bóng tản rộng ra, tránh được cái miệng của Tần Thộ, rồi tập hợp lại ngay trên đầu Tần Thộ, một lần nữa giờ móng vuốt về phía gáy Tần Thộ!

Tần Thộ cũng không sợ, sau tiếng cười khoái trá, lúc người biến thành quái thú Chu Yểm khổng lồ ba đầu sáu tay, sáu cánh tay to lớn đột ngột vươn ra bắt gọn con điều hâu.

Điều hâu lại biến thành một cụm bóng hồng chạy thoát một lần nữa, kết quả là quái thú Chu Yểm ngoác miệng, cái miệng mở ra to gấp ba hít thật mạnh, cụm bóng kia bị hút luôn vào bụng Tần Thộ.

Sau đó Tần Thộ xoay người lao xuống đất đuổi giết, nhưng bay đến nửa chừng thì đột nhiên quay phắt lại tăng tốc xuất hiện trước

mặt con mèo đen đang giam giữ Địa Dũng phu nhân, không cho Hắc Miêu có cơ hội phản kháng, sáu cánh tay to lớn túm lấy Hắc Miêu xé mạnh, con mèo đen bị phanh thây thành năm mảnh ngay tại chỗ, hóa thành năng lượng tỏa đầy trời, sau đó bị Tàn Thọ hút vào nuốt chửng.

Tiếp đó, Tàn Thọ nắm lấy Địa Dũng phu nhân, đặt lên vai mình, bật cười với chiếc bóng dưới đất, xoay người chạy đi!

Hữu Khuyết thấy vậy tức hộc máu ra ngoài!

Vốn dĩ hắn còn muốn bắt được con thỏ, kiếm thêm một phần.

Kết cục là con thỏ không bắt được mà con vịt đã nằm gọn trong tay cũng bay mất.

Hữu Khuyết tức tối gầm vang, lấy bích thạch hồ lô thả ra một đám chim dữ hắc ám, hắn giẫm lên bầy chim dữ đuổi theo Tàn Thọ.

Đúng lúc này, Tàn Thọ đột ngột dừng lại, quay phắt người, toét miệng cười với Hữu Khuyết!

Hữu Khuyết giật nảy mình, thầm nghĩ không xong rồi, vội móc bích thạch hồ lô ra, lúc ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng Tàn Thọ đâu nữa.

-Đâu rồi? - Hữu Khuyết bất giác hỏi.

-Cẩn thận! - Đại Đỉnh chân nhân lên tiếng nhắc nhở!

Hữu Khuyết quay phắt lại, chỉ thấy một cái mặt khi khổng lồ gần như dí sát vào mặt hắn.

Hữu Khuyết khiếp đảm giật lùi, trên đầu tối sầm, ngẩng lên nhìn thì sáu cánh tay to lớn giáng từ trên xuống!

Bốp!

Hữu Khuyết bị Tần Thộ vả một cú roi thẳng từ trên trời xuống!

Còn đám chim dữ hắc ám kia, năm cánh tay còn lại của Tần Thộ xua tới, cả bọn bay tán loạn, con nào nổ tung là bị thôn phệ hết.

Tần Thộ ngoác miệng nuốt vào, càng ăn nhiều chim dữ, năng lượng hắc ám tích tụ trong miệng Tần Thộ càng nhiều...

Đợi đến khi Hữu Khuyết đáp đất rồi ngoảnh đầu lại thì chỉ nghe thấy con thỏ quát lớn:

-Đã bao giờ thấy cước pháp trời giáng chưa?

Giây lát sau, một bàn chân thỏ siêu to khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Hữu Khuyết sợ rụt đầu vào trong chiếc bóng, tránh cú giẫm đạp của bàn chân kia.

Ầm!

Một tiếng vang rầm trời, đất bằng nổ tung, mặt đất bị Tần Thộ giẫm thành cái hố lớn!

Trong màn bụi đất, một chiếc bóng tức tốc rời đi.

Tần Thộ quay phắt lại, trong mắt như có ánh sáng thần thánh nháy mắt trúng chiếc bóng, ngoác miệng phun thẳng về hướng chiếc bóng kia!

Phù!

Bóng người kia đang tháo chạy, bất chợt nghe thấy có trận gió ập đến phía sau, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con chim đại bàng đ

en thẳm to khủng khiếp lao vút tới, đâm đầu vào người hấn ta!

Ầm!

Lại một tiếng vang rầm trời, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết, bóng tối vỡ tan tành, Hữu Khuyết bay ra khỏi chiếc bóng.

Tần Thọ sải bước xông lên vung đuôi tóm lấy Hữu Khuyết, Hữu Khuyết vội vàng móc bích ngọc hồ lô ra, thế nhưng một cái miệng to đùng tiến lại gần, ngoác miệng ập xuống.

Hồ lô chỉ còn sót lại cái đế.

-Hồ lô của ta! - Hữu Khuyết vừa kinh hãi vừa căm giận, gầm lên xót của.

Tần Thọ lật tay nhét một cái thước vào trong miệng Hữu Khuyết, khuấy một vòng.

-Con thỏ kia, ta liêu với ngươi!

Hữu Khuyết lớn bằng chùng này, đã bị người ta nhét que vào mồm ngoáy bao giờ? Hấn ta cảm thấy vô vùng nhục nhã, giận dữ gầm lên, ngất nổi cây thước cắm ở trong miệng, nói năng cũng không rõ ràng.

Còn con thỏ kia lại chẳng hề có ý định dừng tay, ngược lại còn khuấy nhanh hơn.

-Bắt nạt người ta quá đáng!

Đại Đỉnh chân nhân thấy đệ tử đắc ý của mình bị người ta đè ra cắn que vào miệng, cảm thấy mất hết mặt mũi, tức tối chửi bới, rồi quát:

-Hữu Khuyết, dùng sát chiêu!

Hữu Khuyết cũng không chịu nổi, hóa thành một cụm bóng đen lù lù ra khỏi kẽ tay của Tần Thọ, Tần Thọ vọt tay mấy lần nhưng không bắt được. Hắn ngoác miệng, đang định hút thì cũng chỉ hút được không khí.

Hữu Khuyết xuất hiện ở một nơi xa, hai tay làm ra dấu ấn bảo bình, hô to:

-Hắc ám giáng lâm, vạn pháp do tâm, ám ảnh đoạt thần!

Thoáng cái, Tần Thọ cảm thấy bóng ở dưới chân tụ hết lại một chỗ, giống như từng bàn tay quỷ túm chặt lấy cơ thể hắn, sau đó thì hắn bất động.

-Ta biết rồi... Hữu Khuyết tu luyện đạo thuật bóng tối, hồ lô của hắn có thể trợ giúp bóng tối ký sinh vào phần hồn để hồi sinh, đồng thời hắn có thể thao túng bóng tối giết người một cách vô hình, bản thân cũng có thể di chuyển trong những cái bóng. Đạo thuật bóng tối là thuật pháp bí hiểm, tự cổ xưa đến nay cực ít người tu luyện thành công. Không ngờ Hữu Khuyết lại tu luyện được đến trình độ này. - Ai đó bên cạnh Lam Tam nhỏ giọng thì thầm.

Chương 534: Đánh cho ra bã (2)

Chương 534. Đánh cho ra bã (2)

Phía bên Đại Đình chân nhân, một gã cường tráng ôm tay cười khẩy:

-Thứ vô tri, chỗ lợi hại nhất của đạo thuật bóng tối không phải là mô phỏng dã thú, hung thú, mà là chuyên khắc chế các linh hồn! con thỏ này bị móng vuốt bóng tối tóm gọn, nghĩa là linh hồn đã bị giam cầm, xác thân mạnh đến mấy cũng vô dụng!

-Lát nữa bị bóng tối bóp nghẹt, hồn bay phách tán, một cái xác không ông chẳng qua cũng chỉ là thức ăn trong nôi mà thôi.

Đại Đỉnh chân nhân lên tiếng:

-Đường Thạch, nói ít thôi.

Đường Thạch cười khà khà:

-Vâng, sư phụ!

Đường Thạch và Hữu Khuyết là hai đồ đệ duy nhất của Đại Đỉnh chân nhân, cũng là hai thuộc hạ duy nhất.

So với hơn trăm nghìn đệ tử và thuộc hạ sau lưng Lam Tam thì quả thực có phần bấp bênh. Thế nhưng Đại Đỉnh chân nhân lại không hề cảm thấy nản lòng, bởi hắn biết rõ, thực lực hai đệ tử của hắn chắc chắn hơn hẳn thuộc hạ của Lam Tam.

Vậy nên, vụ cá cược lần này, hắn nhất định phải giành chiến thắng!

Lam Tam liếc nhìn Đại Đỉnh chân nhân và nói:

-Lại có người nữa tới, người đi hay là ta đi?

Đại Đỉnh chân nhân phá lên cười:

-Theo quy tắc, tên này cũng là của ta. Lam Tam, phen này người thua chắc rồi!

Lam Tam hằm hằm không nói, sự bất mãn trong mắt hiện ra trông thấy.

Đại Đỉnh chân nhân lại khoái trá vô cùng, quét mắt qua ngực Lam Tam...

Nếu là lúc bình thường, Đại Đỉnh chân nhân tuyệt nhiên không dám nhìn như thế, dù gì Lam Tam cũng không phải kiểu nữ nhân hiền lành nhả nhặn, thực lực lại cao hơn hẳn ta, hẳn ta không muốn trêu chọc, cũng không dám trêu chọc.

Nhưng hiện tại, mắt thấy lô đỉnh sắp lọt vào tay mình, hẳn ta sẽ đột phá cảnh giới Địa Tiên trở thành Thiên Tiên vô thượng, đến lúc đó hẳn ta thực sự chẳng ngại gì một kẻ như Lam Tam.

Thậm chí, hẳn ta đã suy nghĩ đến cả lúc xé nát chiếc áo khoác như bộ lông cừu xoắn tít trên người Lam Tam để xem dưới tấm áo lúm xùm dày dặn kia là một nữ tử như thế nào, liệu chẳng bộ ngực có căng tròn đầy đặn như trong tưởng tượng của hẳn ta hay không.

Lam Tam hừ một tiếng:

-Có tin ta giết chết ngươi ngay bây giờ không?

Đại Đỉnh chân nhân sợ hãi vội thu lại ánh mắt, cười khan:

-Chớ kích động, đừng hiểu nhầm... Đường Thạch, ngươi đi bắt kẻ xông vào ngay.

Gã cường tráng Đường Thạch đứng sau Đại Đỉnh chân nhân chấp hai tay đáp:

-Vâng, sư phụ!

Dứt lời, Đường Thạch giậm chân bay về phương xa như một quả đạn pháo.

Cùng lúc này, có giọng nói vang như sấm rền vọng lại:

-Đại ca, nhị ca, hai người ở trong này à? Ê... không đúng, nghe bảo bên trong có một tiên tử, trong này là tiên tử nhà nào thế? Khoa n hầy trả lời, ta đánh chết mấy người đã...

-Giỏi thay tên trọc này, dám lên tiếng hăm dọa ầm ĩ ở đây? Tại hạ là Đường Thạch dưới tọa của Đại Đỉnh chân nhân! Để ta tiếp chiêu ngươi! - Giọng Đường Thạch vang lên.

Chỉ nghe thấy trong giọng nói thô kệch pha lẫn chút dễ thương:

-Dưới tọa? Dưới tọa thì cũng dễ cười mà? Chẳng lẽ ngươi giống con ba ba dưới sông ta, đều là vật cười? Ngươi ở biển nào thế? Chưa biết chừng còn là họ hàng!

Đường Thạch nổi giận:

-Tiểu tử khôn kiếp, chịu chết đi!

Rồi một trận quyền đâm lên thân mình kêu bình bịch, cùng lúc là đối phương bắn khoăn găng hỏi:

-Thế tóm lại ngươi ở biển nào? Ngươi nói đi chứ?

Rõ ràng, đối phương không hề hấn gì trước trận quyền này...

Đại Đỉnh chân nhân nghe vậy khẽ lắc đầu, lẩm bẩm:

-Lũ ngu ngốc này, lần tới phải dạy cho chúng biết thế nào là dốc hết sức thôi.

Cùng lúc đó, Hữu Khuyết cất tiếng cười man rợ:

-Con thỏ, thế nào? Không nhúc nhích được hả? Phép thần thông này của ta chuyên dùng để tấn công linh hồn, xác thân người có mạnh đến mấy chẳng qua cũng chỉ là một nắm bùn!

-Người... dám... ặc... ặc... mẹ... chuyện gì thế này?

Hữu Khuyết đang đắc ý, thì cơ thể đắc ý dờ dang của hắn đột nhiên gặp người xuống, hai tay ôm bụng, mặt đỏ gay kêu lên.

Một thoáng phân tâm của Hữu Khuyết, con móng vuốt trên người con thỏ cũng đã biết mất.

Tần Thọ nghiêng đầu, nghiêng răng toét miệng cười:

-Đau bụng phải không?

Hữu Khuyết chật vật ngảng đầu, nhìn Tần Thọ hỏi:

-Người... sao người biết?

Tần Thọ lẳng lặng nhìn cây thước trong tay, cười khà khà,

-Bao năm rồi, không ngờ thuốc vẫn còn công hiệu, không hổ danh là sản phẩm của Dược Vương Điện, đánh giá năm sao!

Hữu Khuyết bàng hoàng tỉnh ngộ, chỉ vào cây thước nói:

-Trên đó có độc?

Tần Thọ thản nhiên đáp:

-Đúng rồi, có vấn đề gì à?

Xưa nay Tần Thọ không phải kẻ ngốc, khi phát hiện ra phép thuật sở trường của Hữu Khuyết bí hiểm khó lường, thì hắn đã biết chỉ

dựa vào sức lực của thân thể căn bản không thể nào đánh bại được Hữu Khuyết. Nên khoảnh khắc bắt được Hữu Khuyết, hắn ta đã nhét cây thuốc bôi đầy thuốc xỏ vào miệng hắn.

Bây giờ quả nhiên có tác dụng...

Mặc cho Hữu Khuyết có ngàn vạn bản lĩnh cao cường cũng không chịu nổi đau bụng dữ dội.

Phải biết thuốc xỏ này lúc trước thực sự là ngay cả Văn Khúc Tinh cũng trở nên mệt mỏi, bây giờ đối phó chỉ là một tên Hữu Khuyết, quả thực chính là dao trâu mổ gà.

Hữu Khuyết không biết sự khủng bố của thuốc, liều mạng cố gắng mà nhịn.

Tần Thộ lại cực kỳ hiểu rõ huyền bí trong đó, lắc rồi lắc cổ tay, cười ha ha nói:

-Nhóc con, người dám dẫm thương muội tử của thổ gia sao? Hôm nay thổ gia ta đánh người đến ị ra phân.

Trong lúc nói chuyện Tần Thộ đã xông tới, không nói hai lời, con thổ hóa thân thành ba đầu sáu tay dùng nắm đấm!

-Một quyền này đánh người ị ra phân.

Tần Thộ đánh một quyền qua, đầu Hữu Khuyết trực tiếp bị nện xuống đất.

Sau đó Tần Thộ đánh tiếp quyền thứ hai, một quyền nện nửa người Hữu Khuyết xuống đất, lúc này mới chậm chậm nói:

-Một quyền này là vì người chê cười thổ gia ta.

Sau đó đánh tiếp ba quyền, cả người Hữu Khuyết chìm xuống đất,

Tần Thọ nói:

-Một quyền này không cần biết là thứ bao nhiêu, từ lúc này về sau tất cả đều vì muội tử Trinh Anh.

Tần Thọ nói xong thì vung nắm đấm rồi điên cuồng đấm một trận, đánh đến nổi đất trời rung động.

Hơn nữa Tần Thọ còn đọc thầm trong lòng:

-Trộm trời trộm đất trộm quần lót người.

Sau đó Tần Thọ mừng như điên phát hiện, kỹ năng trộm cắp may mắn tăng cấp, xác suất thành công cũng tăng cao, chỉ trong chớp mắt giống như đã trộm đến tay.

Chẳng qua Tần Thọ không thể không nói, hắn vẫn bội phục mười phần đối với sức mạnh ý chí của Hữu Khuyết, liên tiếp đánh hơn hai mươi quyền, đối lại là người bình thường thì đã sớm bị đánh đến bất tỉnh.

Thế nhưng Hữu Khuyết sừng sốt cắn răng, co lỗ đít lại, phân bị chặn bên trong không đi ra được.

Nhìn đến đây, Đại Đỉnh chân nhân không nhìn nổi nữa, tức giận nói:

-Hữu Khuyết, ngươi đang làm gì vậy? Cuối cùng thì ngươi có đánh trả hay không?

Chương 535: Đánh ị ra phân

Chương 535. Đánh ị ra phân

(Editor: Khuyến cáo chương này có hơi bản bựa quá mức bình thường một chút ạ. Lắm lúc tiểu nữ thật muốn drop không dịch nữa. Híc)

Hữu Khuyết nghe nói như thế cũng muốn khóc, đánh trả? Bây giờ toàn bộ sức lực ý chí và tinh thần của hắn đang chiến đấu với cơ vòng hậu môn, chuyện này nếu như đánh trả, hậu quả đó còn không bằng chết đó.

Thế là Hữu Khuyết liều mạng mà kiềm nén cơn đau với suy nghĩ cầu cứu, tập trung tinh thần và thể lực gian khổ chiến đấu với nửa người dưới kia.

Đại Đỉnh chân nhân mấy lần muốn ra tay, Lam Tam đều dùng một câu quy củ ngăn cản hắn lại, chọc Đại Đỉnh chân nhân tức giận chỉ có thể ngồi ở đó trơ mắt nhìn đệ tử của mình bị đánh giống như chó mà không động đậy.

Một chút ý nghĩ thương hại Lam Tam cũng không có, nghĩ cũng biết, thuộc hạ của nàng chính là bị con thỏ trước mặt nàng này giết chết, lúc ấy Đại Đỉnh chân nhân cũng dùng quy củ ngăn cản nàng nhúng tay.

Trên thực tế, cho tới bây giờ, Lam Tam còn bất mãn với Đại Đỉnh chân nhân mãnh liệt hơn con thỏ một chút, chỉ là không tìm ra lý do thích hợp làm thịt Đại Đỉnh chân nhân mà thôi.

Bây giờ có cơ hội trả thù lại, đương nhiên Lam Tam sẽ không bỏ qua.

Đại Đỉnh chân nhân vừa đi dạo tản bộ về, vòng quanh một vòng,

khá nhiều hổ trong nhà vệ sinh đã đầy, không còn chỗ nào để giải phóng.

Tần Thọ mặc kệ nhiều rắc rối như vậy, không ai quan tâm đúng không? Không ai quan tâm là tốt nhất!

Một đồng quyền cước đánh xuống càng ngày càng hung ác, đánh Hữu Khuyết đến thất khiếu chảy máu.

Nhưng Hữu Khuyết nào dám thả lỏng, cho dù máu tràn đến miệng cũng nuốt trở lại, không dám phun ra ngoài chút nào. Bởi vì phun ra ngoài, tinh thần thư giãn một cái thì càng phun nhiều hơn.

Sau khi Tần Thọ đánh xong, có chút khó chịu nói:

-Thỏ gia ta không tin không đánh người ị ra phân.

Tần Thọ nói xong thì lại lần nữa vung nắm đấm đánh xuống, sức lực tăng thêm.

Đại Đỉnh chân nhân thấy thế, mắt cũng đỏ lên, thầm nghĩ:

-Đứa nhỏ Hữu Khuyết này bình thường không nhìn ra, không ngờ vậy mà có khí phách như thế, bị đánh thê thảm như thế cũng không la hét một tiếng, càng không kêu cứu. Đây là đang cho mình mặt mũi, hẳn có hiếu như thế, ta đây sao có thể không quan tâm?

Thế là Đại Đỉnh chân nhân nhanh trí di chuyển, ngồi xếp bằng xuống thảm lót, cũng không nói chuyện, không lên tiếng.

Lam Tam dò xét Đại Đỉnh chân nhân một hồi, hỏi hai câu, Đại Đỉnh chân nhân đều không trả lời, Lam Tam cũng mặc kệ hắn, chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ liếc Đại Đỉnh chân nhân, dường như đang mắng hắn bản tính lạnh bạc, đệ tử thê thảm thế nào cũng mặc kệ.

Nhưng mà Lam Tam lại không biết, Đại Đỉnh chân nhân có một b

ẩn lĩnh cao cường, tên là khí bám thân, lợi dụng nguyên thân pháp bảo bản mệnh và huyết mạch bản thân liên kết nhau, linh hồn mình bám vào trên pháp bảo bản mệnh, sau đó biến pháp bảo thành mình, giống như đúc, thậm chí còn có thần trí ảnh hưởng đến lời nói của mình trong đó.

Khiến người ta không phân rõ thật giả.

Chẳng qua loại khí hóa thân này có điểm sáng tệ hại, thứ nhất, thực lực biến thân có hạn, thấp hơn bản thân ba cấp nhỏ. Nói cách khác, Địa Tiên cửu trọng thiên này của Đại Đỉnh chân nhân nếu như dùng khí hóa thân biến hóa ra thì cũng chỉ là Địa Tiên lục trọng thiên mà thôi.

Thứ hai, độ phù hợp của phép thần thông này yêu cầu cực cao với linh hồn bản thân và pháp bảo, vì thế phải khổ tu ngày đêm mới có thể có thành tựu. Nhưng không ai thực sự sẽ lãng phí nhiều thời gian tu luyện cái này, cho nên, bản thân Đại Đỉnh chân nhân cũng chưa tu luyện thuần thục nên tạo thành thiếu độ phù hợp, phân thân biến thân trong phương diện vận chuyển lực lượng cực kỳ hỏng bét. Giống như mạng lưới trì hoãn, trong đầu muốn thi triển, thân thể phải chờ một lát mới có thể di động, nhưng chỉ cần mệnh lệnh tới thì sẽ hoàn toàn thi triển được. Cho nên Đại Đỉnh chân nhân chỉ lợi dụng chiêu này để đánh lén, âm thầm tụ tập lực lượng một cách hiên mất mạng.

Dưới mắt Đại Đỉnh chân nhân không dễ tự mình xuất thủ, chẳng qua một chiêu này lại vừa dễ dùng trong chốc lát.

Ngay tại thời điểm Lam Tam không để ý, Đại Đỉnh chân nhân cong ngón tay búng ra, một Tôn Bảo Đỉnh lặng lẽ bay ra, vờn vờ ở giữa không trung hóa thành dáng vẻ của Đại Đỉnh chân nhân, sau đó ẩn thân rồi biến mất.

Hơn nữa sắc mặt của Đại Đỉnh chân nhân có hơi tái nhợt, hiển nhiên phân ra một đạo linh hồn lại còn phải duy trì thân thể không để

lộ sự khác thường, tiêu hao không nhỏ.

Đại Đỉnh chân nhân lặng lẽ mò tới sau lưng Tần Thọ, truyền âm nói cho Hữu Khuyết:

-Hữu Khuyết, vi sư tới. Người hãy nghe cho kỹ, vi sư không thể tự do ra tay, nếu không cô nương Lam Tam kia thế nào cũng nhúng tay, đến lúc đó vệt đến miệng liền bay. Một lát nữa người phối hợp với vi sư, người giả vờ ra tay, vi sư giúp người đánh con thỏ này. Đánh hẳn ị ra phân!

Hữu Khuyết nghe xong thì âm áp trong lòng, lúc quan trọng vẫn là sư phụ tốt nhất.

Thế là Hữu Khuyết dùng ánh mắt đáp lại Đại Đỉnh chân nhân, Đại Đỉnh chân nhân tiếp tục truyền âm nói:

-Nhắc chân đạp hẳn!

Hữu Khuyết liếc mạng nhện xuống suy nghĩ muốn ị, yếu ớt nhắc chân đạp Tần Thọ, chỉ bày ra dáng vẻ, hơn nữa không dùng nhiều sức lực.

Đại Đỉnh chân nhân thấy thế thì mừng rỡ trong lòng, xông lên nhắc chân đá một phát chuẩn bị đá bay con thỏ ra ngoài.

Đúng lúc này, con thỏ phản ứng lại, nghiêng người một cái đá một phát vào hông Hữu Khuyết.

Một cú này cực kỳ chuẩn xác, đá đúng vào cúc hoa.

Cơ bắp vốn căng cứng nháy mắt thả lỏng.

Hơn nữa thân thể Hữu Khuyết bị đá xoay một cái, cái hông đúng lúc vô cùng phần khởi đối diện với Đại Đỉnh chân nhân.

Sau đó liền nghe bịch một tiếng như lốp xe nổ mạnh, sau đó liền thấy dừng quần Hữu Khuyết bị nổ nát vụn, một đồng thứ gì đó lẹp bẹp tràn ra.

Đại Đỉnh chân nhân vốn không coi con thỏ ra gì, hơn nữa Lam Tam bên cạnh không dám rêu rao quá mức, cũng thu liễm khí tức, cũng coi như để con thỏ không nhìn thấu thân pháp ẩn thân của hắn, chỉ muốn đánh lên con thỏ đến nghiện mà quên mất phòng thủ.

Trong lúc vội vàng phòng thủ thì đầu óc kịp phản ứng nhưng thân thể lại không theo kịp, hắn gần như trở mắt nhìn một đoàn vàng cam cam, vàng óng ánh kia phun lên người hắn.

Chờ trúng đích, thân thể của hắn mới chậm nửa nhịp đánh ra một đoạn khí chắn phòng ngự...

Trong nháy mắt đó, đầu óc Đại Đỉnh chân nhân vù vù một chút, sau đó còn vô thức ngửi ngửi, chỉ cảm thấy mùi hôi thối xông vào mũi, ngũ tạng quay cuồng vặn vẹo, hắn run rẩy ọc một tiếng phun ra.

Mà cảnh này rơi vào trong mắt người ngoài nhìn thấy chính là Hữu Khuyết cố gắng đánh trả, sau đó con thỏ đá một cước qua, thật sự đá hắn ị ra phân. Chỉ chẳng qua phân này có hơi kỳ quái, vậy mà treo trên không trung không rơi xuống đất, dường như dính vào cái gì phía trên.

Chương 536: Thật sự phun ra

Chương 536. Thật sự phun ra

(Editor khuyến cáo, chương này càng bản bựa hơn chương trước nữa >o<)

Người ở đây đều không phải kẻ ngu, nhìn cái này liền hiểu rõ là cái gì.

Lam Tam càng hiểu rõ mà đứng dậy, tức giận nói:

-Đại Đỉnh chân nhân.

Đại Đỉnh chân nhân vội vàng giải tán phép thần thông, khí phụ thân biến trở về dáng vẻ vạc lớn, vèo một cái chạy mất, rơi vào trong tay Đại Đỉnh chân nhân, Đại Đỉnh chân nhân bắt một cái liền hỏi hận, thứ sền sệt trên kia nương theo mùi hôi thối tỏa tới, hắn lần đầu tiên manh động có suy nghĩ có nên vứt pháp bảo này hay không.

Đại Đỉnh chân nhân đang muốn lau chùi thì đã thấy Lam Tam đột nhiên quay người, đôi mắt như chớp nhìn chăm chăm vào hắn, hừ lạnh nói:

-Đại Đỉnh chân nhân.

Động tác Đại Đỉnh chân nhân có nhanh nhưng làm sao có thể giấu được Lam Tam?

Chẳng qua da mặt Đại Đỉnh chân nhân dày, biết những người khác không thấy được, chỉ cần hắn không thừa nhận, Lam Tam nói gì cũng không dùng được. Thế là hắn hít sâu, uốn ngực ngẩng đầu, nghiêm nghị hỏi:

-Lam Tam đạo hữu, có chuyện gì sao?

Lam Tam vốn muốn nói gì đó, nhưng liếc nhìn bên tay phải phía s

au Đại Đỉnh chân nhân thì cười ha ha nói:

-Pháp bảo tốt, sao ngươi không thu vào trong người? Cầm trong lòng bàn tay làm gì?

Đại Đỉnh chân nhân không ngờ Lam Tam không truy hỏi chuyện hắn ra tay mà lại hỏi một câu như vậy. Vốn đã cố gắng phớt lờ chuyện này nhưng lại bị nhắc lại, hắn nghĩ đến thứ nóng hổi sền sệt trong tay bỗng dưng buồn nôn.

Thu vào trong người á?

Bây giờ Đại Đỉnh chân nhân chỉ có một suy nghĩ trong đầu, sau này đồ chơi này cũng không thể thu vào, cứ bỏ vào túi rồi tính.

Trên mặt Đại Đỉnh chân nhân rất bình tĩnh khẽ cười một tiếng nói:

-Vẫn nên xem cuộc chiến đi, Hữu Khuyết, cố lên.

Kết quả Đại Đỉnh chân nhân này vừa quay đầu thì mặt đã tái xanh.

Chỉ thấy nơi vốn đang chiến đấu đã không còn bóng dáng Hữu Khuyết.

Lúc này lại nghe được có người liên tục hô hào và chửi ầm lên.

-Con thỏ chết tiệt, ngươi rút xa một chút cho ta!

-Hữu Khuyết, ngươi ăn cái giống gì vậy?

-Ngươi vẫn chưa làm xong à?

...

Hình ảnh chuyển một cái, đập vào mắt là một con thỏ ba đầu sáu tay kẹp Hữu Khuyết dưới nách, một cái tay kẹp chặt Hữu Khuyết, một đầu sau lưng nhìn Hữu Khuyết, một ngón tay cái giờ cục gạch h vàng óng ánh lên cao, cục gạch ngao ngao kêu:

-Cho hấn chết! Đập vào mặt hấn, gừ gừ... Thoải mái!

Tiếng hoan hô nường theo cục gạch, cục gạch đó đập vào mặt Hữu Khuyết, mặt Hữu Khuyết bây giờ giống hệt bảng trắng trong mặt chược, vốn không nhìn ra ngũ quan.

Một tay khác của Tần Thộ động não thi triển pháp thuật, ngăn máu của Hữu Khuyết chảy ra, miễn tung tóe đầy người dẫn tới bất tỉnh.

Cánh tay khác thì không ngừng tát Hữu Khuyết, chẳng qua ra tay cũng không nặng, cũng không biết đấu pháp này có ý nghĩa gì.

Đầu chính của Tần Thộ nhìn về phía trước, một đường cười như điên nâng mông Hữu Khuyết lên, cái mông kia giống như súng tiểu liên cùng nhau tiến lên, đột đột đột 'shit' bay đầy trời! Đánh cho thủng hạ của Đại Đỉnh chân nhân và Lam Tam cùng chúng yêu bay đầy đất.

Đối mặt hung khí như thế, lúc đầu mọi người cũng có thể chống cự một chút.

Nhưng chúng yêu có quy củ, ai cũng không cho phép nhúng tay vào cuộc chiến của hai người kia, cho nên bọn hấn không dám đánh trả, vậy nên cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Hơn nữa, cho dù có thể đánh cái thứ đồ chơi buồn nôn này, bọn hấn cũng không muốn đánh.

Thế là liền xuất hiện cảnh tượng hùng vĩ một con thỏ kẹp một người đuổi theo hơn mấy chục người lượn từng vòng từng vòng trên

trời.

Gương mặt Đại Đỉnh chân nhân hoàn toàn đen thui, trước đó hắn còn nói cười thủ hạ Bồ Cung của Lam Tam không tranh giành.

Bây giờ nhìn lại đệ tử Hữu Khuyết của hắn, hắn rút cuộc hiểu rõ một câu của người xưa:

-Người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

Lam Tam thấy thế thì bật cười một tiếng, sau đó không che giấu c hút nào hợp tình hợp lý điên cuồng hoang dã cười vào mặt Đại Đỉnh chân nhân:

-Có lý, thật có lý... Ha ha ha... Bản cung bắt đầu thích con thỏ này rồi!

Gương mặt Đại Đỉnh chân nhân đen thui nói:

-Lam Tam, lần này coi như bọn ta thua. Người của người có thể n hận lấy con thỏ này.

Cả hai người đệ tử của Đại Đỉnh chân nhân, thiên thần Đường Thạch ra ngoài ngăn cản đột nhiên chạy tới giúp đỡ, bây giờ Hữu Khuyết đã biến thành khí cụ phun 'shit', cũng không ai có thể sử dụng g hĩa. Còn không bằng thoải mái nhường lại con thỏ cho Lam Tam. Trong lòng cũng xấu xa nghĩ tới, con thỏ cổ quái này giết Bồ Cung, đánh bại Hữu Khuyết, chắc hắn thủ hạ của Lam Tam đi lên cũng không chiếm được chỗ tốt. Nếu có thể cứu Hữu Khuyết vậy thì càng tốt.

Lam Tam bĩu môi, yên ổn ngồi trên thảm lót, thản nhiên nói:

-Hữu Khuyết còn sống, trận chiến vẫn chưa kết thúc. Chờ chết rồi thì người của ta đương nhiên sẽ ra tay.

Hiển nhiên Lam Tam cũng không muốn để thủ hạ của mình tác hại với con thỏ cổ quái này.

Khóe miệng Lam Tam nhếch lên, một đao vung lên trên thảm lót của Đại Đỉnh chân nhân, một đao ánh bạc nở rộ bao phủ thảm lót trong đó.

Đại Đỉnh chân nhân tức giận nói:

-Lam Tam, ngươi làm gì?

Lam Tam nói:

-Vì phòng ngừa người và ta nhúng tay quá nhiều chiến sự, tạm thời niêm phong thảm lót. Người và ta chỉ có thể nhìn, không thể nhúng tay.

Đại Đỉnh chân nhân biết mình đuối lý, hơn nữa cái đức hạnh này của Hữu Khuyết, hẳn cũng không muốn hạ mình cứu người, dứt khoát không để ý tới là xong.

Tần Thộ đuổi một hồi, Hữu Khuyết đã không còn hàng tích trữ nào nữa, Tần Thộ vứt Hữu Khuyết ra, sau đó bắt đầu tìm kiếm trong đại Tu Di của Lý Trinh Anh.

Cục gạch kêu lên:

-Con thỏ, sao ngươi lại dừng tay rồi? Ta đang sẵn khoái nè! Tiếp tục đi!

Tần Thộ nói:

-Ngươi ồn ào cái rắm! Thằng cháu trai này đánh muội tử nhà ta bị thương thành cái dáng vẻ kia, ta từng nói muốn lãng phí hắc thiên đao vạn quả nên nhất định sẽ phải làm cho bằng được. Ta tìm thanh đao trước!

Cục gạch cộp cộp miệng nói:

-Đao có cái rắm gì để dùng, nào có khiến ta đánh đến thoải mái được?

Tần Thọ ước lượng một chút, cười ha ha nói:

-Không tệ!

Đại Đỉnh chân nhân thấy vậy có hơi không nhịn được, Lam Tam lại nhìn chòng chọc vào hắn, nói ra từng chữ: -Lúc Bồ Cung chết, ta không có nhúng tay. Nếu người làm loạn thì đừng trách ta không khách khí!

Đại Đỉnh chân nhân không biết làm sao nên chỉ có thể ngồi xuống...

Tần Thọ thấy không có ai đến ngăn cản mình thì cũng khẽ thở ra, hắn cũng nhìn ra được Đại Đỉnh chân nhân và nữ nhân kia đều không dễ chọc, nếu bọn hắn ra tay thì kế hoạch của hắn cơ bản là không có chỗ dùng.

Giơ đao lớn lên cao, Tần Thọ hít sâu một hơi nói:

-Nhóc con, không phải thỏ gia ta hung ác, mà là người đáng chết!

Tần Thọ nói xong liền giơ tay chém xuống!

Chương 537: Bị bắt rồi

Chương 537. Bị bắt rồi

-A...!

Nghe thấy những tiếng kêu vang lên thật là thảm thiết, kèm theo sau đó là những mảnh máu xương thịt bị xẻ mỏng văng tung tóe bay khắp tứ phía.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đầm máu đỏ, ngay cả đám yêu quái bọn hắn cũng không dám nhìn.

-Trời ơi, con thỏ chết tiết này xuống tay thật là quá độc ác đi.

Thường ngày chúng ta ăn thịt người đều là giết chết trước, sau đó xử lý sạch sẽ rồi cắt thành từng miếng thịt xong mới yên tâm mà ăn. Còn thằng này lại khác với ta, nó lại đi xẻ từng miếng thịt lúc người ta còn đang sống sờ sờ thế này.

-Đúng vậy đó, con thỏ chết tiết này thật là biến thái. Tuy rằng chúng ta đều là yêu quái ăn thịt người, nhưng cũng chưa hề tra tấn người khác tàn ác như thế này.

-Giết người thôi mà, hành động như vậy là hơi quá đáng rồi...

-Trời ơi, tên biến thái này, làm sao mà có thể xuống tay lúc hắn ta vẫn còn sống sờ sờ mà xẻ thành từng miếng thịt mỏng vậy.

-Đúng vậy, Hữu Khuyết lúc đó sử dụng là sức mạnh thần thông, vì sức mạnh thần thông này của hắn là như thế, nên mới làm tổn thương nặng tới nha đầu kia, nếu thật sự cho hắn cầm dao xẻ thịt người sống, thì hắn ta cũng không thể chịu được đâu. Theo ta thấy, con thỏ đó mới đích thật là con yêu quái đấy.

-Chết tiết thật, nếu ta là người tốt thì nhất định sẽ thu phục con th

ở này trước.

...

Bên tai văng vẳng nghe tiếng chửi bới của rất nhiều người, con thỏ đều không hề màng tới, vẫn rất nghiêm túc với việc chém từng phát dao xuống mà để xẻ thịt Hữu Khuyết.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc tới máu lạnh và điên cuồng của con thỏ, những lời nói nhảm nhí của những người đó đều nói không nên lời, tới sau cùng cũng im lặng không nói được một lời.

Dưới sự tác động của những người đó, mọi người xung quanh đều im phăng phắc, và nhìn chăm chăm vào con thỏ đang xẻ sống Hữu Khuyết.

Khi nhìn vào vẻ mặt và biểu cảm của con thỏ đó, mọi người đều có cảm giác rằng nó càng ngày càng giống như là một tên yêu quái hơn.

Đương nhiên là không phải ai cũng thế cả, Lý Trinh Anh nghiêng đầu nhìn về Tần Thọ với nét dụi dằm hết sức.

Khi thấy cảnh điên cuồng của con thỏ con bây giờ, Lý Trinh Anh lại nghĩ tới cảnh lúc ở trong Cung Văn Khúc, con thỏ con đã chơi trò thỏ mượn uy nữ khiến bản thân trở thành kẻ xấu xa chỉ vì để ăn uì nàng, và cả cảnh nhận tội thay cho nàng.

Lý Trinh Anh biết rằng, lúc này con thỏ rất giống hồi đó, hẳn chỉ giả vờ để khiến người ta khiếp sợ mà thôi. Nhưng thật ra trong lòng hẳn lại rất đau khổ.

Vẻ mặt Tần Thọ hung dữ và bạo ngược, nhanh chóng biến Hữu Khuyết từ một kẻ đang sống mà đến ngay cả xương mà cũng bị xẻ thành từng lát mỏng. Còn có thân hồn của hắn ta cũng bị bắt đem ra cắt thành nhiều mảnh bằng con dao nhỏ.

Thấy cảnh đáng sợ như vậy, tất cả ánh mắt của đám yêu quái xung quanh khi nhìn vào Tần Thộ đều tràn đầy sợ hãi.

Dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, Tần Thộ cùng Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân trên lưng bước đi chậm rãi tiến về phía trước, đi đến đâu các tiểu yêu đều không ý thức được mà tự lùi sang một bên để nhường đường cho Tần Thộ đi.

Nhìn thấy Tần Thộ bước ra khỏi vòng bao vây, Đại Đỉnh chân nhân và Lam Tam chợt tỉnh người ra, đang muốn nói cái gì đó thì thấy con thỏ chạy mất hút.

Vừa chạy, vừa không ngừng ói...

Hiển nhiên, cảnh lúc ban nãy ngay cả con thỏ con cũng chịu không nổi.

Như đã nói từ lúc đầu, Tần Thộ trước đây cũng chỉ là người bình thường mà thôi, giết gà thì còn được, chứ giết người thì?

Cho dù là đã tới Tiên Giới đi chăng nữa, tuy rằng Tần Thộ có thể ngang nhiên tung hoành, nhưng hắn ta cũng chưa từng trực tiếp tự tay giết qua người nào cả. Chỉ khi đi tới Đông Hải Long Cung, lúc đang ngồi xổm ở trong Lò Bát Quái mới đánh bị thương qua rất nhiều hải yêu.

Tận sâu trong lòng của Tần Thộ luôn suy nghĩ và quan tâm tới mạng sống của người khác, nghĩ rằng nếu không đến bất đắc dĩ thì cũng sẽ không cần phải giết người.

Nhưng hôm nay lại khác, vì Hữu Khuyết đã động tới thứ quan trọng nhất trong lòng của hắn, cho dù bản thân cũng không chấp nhận được với phương thức giết người này, nhưng hắn cũng phải làm điều này.

Tần Thọ là vậy đó, hắn tự có ranh giới riêng của mình và hắn ta cũng không phải là người có đức Thánh Mẫu gì cả.

Đương nhiên, cách giết chết Hữu Khuyết như thế là còn có một mục đích khác, đó là để răn đe, xem ra kết quả hiện tại rất tốt, ít nhất bây giờ hắn cũng có thể thoát khỏi vòng bao vây để chạy ra ngoài.

Lúc chạy ra được khỏi vòng bao vây, Tần Thọ biết rằng thời gian hắn có thể giả vờ đã qua, đã đến lúc phải chạy. Nếu còn giả vờ tiếp để bọn họ hoàn hồn lại thì toi rồi.

Thế là Tần Thọ liền chạy một mạch...

Cùng lúc đó, Đại Đỉnh chân nhân và Lam Tam đồng thời đứng dậy, những con yêu quái khác cũng đã hoàn hồn lại và đồng thanh thét lên:

-Bắt lấy hắn.

Vì vậy vô số người la hét và đuổi theo sau, nhưng mà con thỏ chạy cực kỳ nhanh. Đám người kia đuổi theo cả nửa ngày trời mới buồn bực phát hiện ra chỉ có thể nhìn hắn chạy xa mà thôi.

Đại Đỉnh chân nhân nói rằng:

-Lam Tam, nếu chúng ta còn không ra tay nữa thì con vệt tới miền g sẽ bay mất.

Lam Tam hét lớn:

-Lục La, mau cản hắn lại.

Chỉ thấy tập thể rừng cây ở phía trước và phía sau bỗng rung lên.

Tất cả cây cối đều quay mặt về phía Tần Thọ như một ngọn giáo

dài, và sau đó bay vung lên liên tục... vô số cây cối đều vươn lên t
rời cao và lao thẳng vào người của Tần Thộ.

Khi cây to sắp bắn tới chỗ của Tần Thộ, cây cối vặn xoắn thành q
uái vật vẩy những cọng dây leo cuốn về phía Tần Thộ.

Tần thộ không thể dừng lại nên hóa thân thành quái thú khổng lồ
có ba đầu sáu tay như một vị chiến thần giáng thế. Sáu cánh tay k
éo qua trái phải, bắt được cái gì thì bóp vỡ cái đó, kéo đứt cái đó,
nơi nào mà nó đi qua, nhìn như thể toàn dây leo gãy, đứt khúc lá t
àn mà bay tung lên trời.

Một giọng nữ u ám vang lên:

-Con thỏ kia, hãy xem trận dây leo của ta.

Sau đó, những cành cây, khúc dây leo bị nổ tung trên bầu trời đột
nhiên sống lại, một luồng sáng màu xanh lá từ từ lóe lên, sau đó t
ất cả cây cối đều hồi sinh, và phát triển, những dây leo hơn một tr
ăm dặm xung quanh đều bị cuốn theo biến thành một quả cầu lớn
màu xanh.

Một nữ tử mặc chiếc váy dài màu xanh, toàn thân là những hình x
ăm màu xanh lá đáng đứng đong đưa xuất hiện trên quả cầu lớn m
àu xanh, hai tay khoanh trước ngực, quay đầu nhìn Đại Đỉnh chân
nhân và hỏi:

-Bắt được rồi, có được xem là thứ của chúng ta không?

Chương 538: Ta cũng trở nên mạnh mẽ rồi.

Chương 538. Ta cũng trở nên mạnh mẽ rồi.

Đại Đỉnh chân nhân nghe thấy vậy thì mặt đen như mực. Ban đầu Hữu Khuyết bắt được Địa Dũng phu nhân, bọn hắn dẫn trước một điểm. Nếu Đường Thạch lại bắt thêm một người thì sẽ có được hai điểm, vậy là hắn chiếm ưu thế rồi. Đáng tiếc, cuối cùng chỉ vì lòng tham mà muốn bắt luôn con thỏ chung một lượt. Giờ thì tốt rồi, con thỏ, Lý Trinh Anh, Địa Dũng phu nhân, đều bị người của Lam Tam bắt được hết, thế được tính thành ba điểm rồi.

Ngay cả khi Đường Thạch có bắt được kẻ gây rối thì cuối cùng bọn hắn vẫn thua.

Trừ phi có người như con thiêu thân lao vào lửa, nếu không...

Nghĩ tới lô đỉnh sắp tới tay rồi thế mà lại bị cướp mất, sắc mặt Đại Đỉnh chân nhân ảm đạm nhìn về nữ tử mặc áo xanh lá nói:

-Công Tôn Lục La, đắc ý cái gì? Thời gian phía sau còn dài.

Công Tôn Lục La khẽ cười, vẫy tay phớt lờ xem như không có gì rồi nói:

-Có lẽ vậy.

Khi hai người vẫn còn đang nói chuyện thì nghe thấy một tiếng nổ lớn từ xa vang lên. Tiếp đó, thấy một người đá khổng lồ bay ngược từ xa tới. Người bay trên không trung bị một nắm đấm đánh tung vỡ tan lòng ngực. Sau đó, hai bàn tay lớn xuyên qua lòng ngực dùng sức kéo mạnh ra, chỉ nghe thấy phát ra tiếng kêu thảm thối, rồi bị tách ra làm đôi.

Tiếp theo, một cái đầu trọc sáng chói xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ nghe thấy tiếng hắn hét lên như sấm nổ giữa trời quang:

-Ai ở bên trong? có thấy đại ca và nhị ca của ta không?

Tiếng nói quá lớn, ngay cả tiếng thi thể của người đá khổng lồ bị rơi xuống đất cũng bị át mất không nghe thấy.

Cách xuất hiện đặc biệt như vậy khiến mọi người có mặt tại đó nhát thời có chút sợ hãi.

Sau đó, Đại Đỉnh chân nhân, Lam Tam và Công Tôn Lục La đồng thanh kêu lên :

-Đường Thạch?

Đại Đỉnh chân nhân cau mày nói:

-Làm sao có thể được? Đường Thạch có huyết mạch của người đá khổng lồ, lại thêm công pháp tu luyện bậc cao mà ta lấy từ Nham Ma Thần Giáp, cộng thêm hộ thể thần thông nhằm thể bảo vệ thân thể, cho dù là cao thủ cùng đẳng cấp tay nắm Hậu Thiên Pháp Bảo đỉnh cấp cũng không thể phá vỡ được phòng thủ của hắn.

Cái tên này còn là một kẻ giết người không chớp mắt, người ta còn sống mà hắn xé xác luôn? Người này thực sự là ai?

Lam Tam nói:

-Địa tiên?

Đại Đỉnh chân nhân gật đầu:

-Xem ra chỉ có thể là Địa Tiên tam trùng thiên?

Lam Tam nói:

-Nhưng hắn dùng tay không xé nát Đường Thạch đã là Địa Tiên t

hất trùng thiên.

Đại Đỉnh chân nhân im lặng.

Sau đó Lam Tam cười nói:

-Đại Đỉnh chân nhân, người có tổng cộng hai đệ tử, không có thủ hạ. Bây giờ Hữu Khuyết và Đường Thạch đều đã chết rồi, những thứ còn lại là của ta phải không?

Đại Đỉnh chân nhân không thể nói gì hơn nữa? nhưng mà vẫn không cam tâm mà nói:

-Ta vẫn còn một người đệ tử nữa, nhưng mà người đó đang trên đường tới đây.

Lam Tam cười lớn nói:

-Nếu như hắn chết trước khi đến đây, ta sẽ nhường cho ngươi. Chết sau khi đến đây, ta vẫn cho ngươi. Nếu như cuối cùng không đến thì lô đỉnh này sẽ là của ta!

Đại Đỉnh chân nhân đành bắt lực xua tay xem như chấp nhận lời nói của Lam Tam, sau tất cả thì người ta đánh tới, mình không thể nào không đánh trả đúng không?

Có người đánh trả, thì phải phân rõ địch ta.

Lam Tam cười nói:

-Lục Vỹ, hắn là của người đấy!

-Vâng sư phụ! - Một nữ tử duyên dáng uyển chuyển với bước chân hoa sen bước ra từ nụ hoa, đôi mắt của nữ tử như tơ, một khuôn mặt thanh tú mời gọi như thể viết lên mặt chữ hãy đến với ta!

Một chiếc áo màu trắng pha màu hồng tung bay dưới gió, làm tôn lên một thân hình nóng bỏng, mùi hương thơm nhẹ theo gió mà đến, càng gợi lên ham muốn khát vọng của tất cả mọi người, người này dường như toát ra một khí chất quyến rũ của ma quái khiến người ta nhìn vào là biết không phải là người tốt đẹp gì, có thể cởi bỏ quần áo bất cứ lúc nào mà lao đến phát sinh những ý tưởng ái muội với người.

Nhưng mà quần áo của nàng đang mặc lại cực kỳ khép kín làm cho bất cứ ai cũng không thể chiêm lợi được gì.

Điều chí mạng nhất là chiếc thắt lưng được buộc lỏng lẻo trên người nàng, dường như là nàng chỉ bước nhẹ nhàng về phía trước là chiếc áo đó có thể rơi xuống bất cứ lúc nào...

Vì vậy khi Lục Vỹ chạy ra, tất cả những sinh vật giống đực xung quanh đều vô thức nhìn sang, mắt chăm chú nhìn Lục Vỹ trong lòng thầm rống lên nói: "Rớt xuống, rớt xuống, mau rớt xuống mau đi!"

-Con mẹ nó, bộ quần áo này nhà nào làm ra thế, một cái dây thắt rách cũng không mở được sao?

-Gió thổi lớn hơn nữa đi, thổi mạnh lên, ta cũng đã nhìn thấy đôi chân trắng nõn rồi, chỉ còn thiếu chút xíu nữa thôi!

Trong lúc mọi người đang nhìn người đẹp thì không ai thấy được, trong bóng cây nhỏ đó, một con mắt nhìn trộm ra bên ngoài, sau đó lẩm nhẩm miệng bình phẩm nói:

-Không có gì, một đêm ba trăm, không thể nhiều hơn nữa.

Có thể nói ra những lời lẽ như vậy thì chỉ có thể là Tàn Thọ

Không thể không nói dây leo của cây trầu bà quả nhiên là buộc rất chặt, nhưng buộc sai người rồi, con thỏ mở lớn cái miệng, một

miếng, hai miếng là có thể căn ra được một gian phòng khách và phòng nghỉ, vừa nghỉ ngơi một chút, uống một chút trà nước, vừa ở bên Lý Trinh Anh và Địa Dũng phụ nhân trò chuyện hai ba câu, một bên nghiêng người nhìn tình hình bên ngoài, nhằm kiếm cơ hội bỏ chạy.

Vẻ đẹp của Lục Vỹ, cho dù Tần Thộ đã nhìn quen mỹ nữ trên thiên đình hẳn vẫn phải liếc mắt nhìn thêm mấy lần.

Tần Thộ không thể không thừa nhận rằng, trong một thế giới tiên pháp cái không thiếu nhất chính là mỹ nhân. Nhưng khi phạm nhân thành tiên, lúc yêu quái thành tinh hóa thành người thì bọn họ sẽ muốn mình trở nên xinh đẹp hơn, và tất nhiên sở thích của mỗi người đều khác nhau.

Để trở nên xinh đẹp, mỗi người sẽ đi tham ngộ đạo của sự hoàn mỹ, đạo của sự mê hoặc, đạo của sự quyến rũ và những thứ thiên địa đại đạo vân vân, chỉ là những đạo này là một loại nhập môn dễ lúc đầu, ở tầng sâu hơn thì cực kỳ mù mờ và khó hiểu, cho nên, nếu không phải là một người chuyên tu tập về đạo giáo này thì không nên tốn quá nhiều tinh lực đi tham ngộ đạo giáo này.

Điều này đã dẫn đến một thực tế là, nhiều người trong số họ trong lúc tham ngộ đạo sẽ không ngừng hoàn thiện bản thân và sẽ trở thành ngày càng xinh đẹp hơn, nhưng vẻ đẹp đó thì có hạn.

Tất nhiên, điều này là có giới hạn, dù có tệ thì trong phút chốc sẽ giết hại hết những cô nương chân chất thuần khiết không chút hiểu biết.

Vẻ đẹp của cấp độ này đã vượt qua vẻ đẹp tầm thường, cho nên khi mọi người nhìn thấy nữ tu sĩ sau đó sẽ kinh ngạc và phát hiện, đó là một nữ mỹ nhân.

Chương 539: Các người bắt nạt người khác!

Chương 539. Các người bắt nạt người khác!

Bởi vậy câu tục ngữ đẹp như tiên giáng trần được ra đời như vậy.

Tuy nhiên tu sĩ và tiên nhân không giống như phàm nhân, bởi vì họ nhìn mỹ nữ nhiều rồi nên những mỹ nữ bình thường không thể nào làm cho bọn họ đổi mặt chính diện nhìn một lần.

Những lúc đánh nhau, cũng không cần thiết phải thủ hạ lưu tình.

Tần Thọ tự suy ngẫm rằng, đây cần phải có một nhân tố chính trong việc này, hắn không nói rõ ràng mọi việc, nhưng đưa ra câu ví dụ về đánh nhau thì mọi việc đã rõ rồi.

Một nữ tử tát người một cái, người sẽ tức giận, nhưng nếu đối phương là một nữ tử đẹp, người sẽ suy nghĩ đến việc không đánh trả lại. Nhưng nếu có người nói cho người biết, nữ tử này vừa mới là m hầu thuật thẩm mỹ ở Hàn Quốc trở về và cho người xem những bức ảnh trước đây của nàng!

Ta tin là, phần lớn mọi người sẽ xem nàng như quái vật ở hình dạng ban đầu...

Tần Thọ cảm thấy đây chính là tiên nhân ra tay hủy hoa, thật sự cứu bản chất hạ thủ không lưu tình.

Tất nhiên, tiên nhân nhìn người thật sự không chỉ nhìn ở bề ngoài ngoại hình, mà quan trọng là nhìn vào thần vận, một người thần vận như thế nào sẽ quyết định tất cả mọi thứ về người đó.

Nữ tử Lục Vỹ trước mặt hắn ta là một người có thần vận, vì chỉ có như vậy mới có thể làm cho hồn của bọn họ sắp bay ra ngoài mặt đất.

Tần Thọ cũng nhịn không được mà nhìn thêm mấy lần, trong lòng lắm cảm nói câu:

-Mau cưỡi đi...

Nhưng mà thì chỉ như vậy thôi, bị ám ảnh ư? Không tồn tại! Con tằm này trong lòng hắn chỉ có một người là Hằng Nga, những người xung quanh dù có thật sự cưỡi đi nữa, thì nó cũng chỉ huyết sáo, hét 666 rồi sau đó chụp ảnh lưu niệm hoặc gì đó, tuyệt đối sẽ không cưỡi quần cảm súng xông lên...

Lục Vỹ bị con tằm mang một ánh mắt nhìn có chút khinh thường nhìn qua sau đó trong lòng cảm thấy có chút không vui, nhưng khi nàng nhìn thấy cái đầu to lớn đến nhìn cũng không nhìn mình, mặt nàng lập tức băng giá lại!

Lục Vỹ, như cái tên gọi, là một con hồ yêu có sáu đuôi, tương truyền rằng tổ tiên là hồ yêu chín đuôi, đến đời nàng huyết mạch dần nhạt dần, nhiều nhất chỉ có thể mọc ra sáu cái đuôi. Tuy nhiên nàng cũng được thừa hưởng vẻ đẹp và mị thuật của huyết mạch tổ tiên, cộng thêm sự chỉ điểm của Lam Tam, mị thuật của nàng ngày càng lên cao.

Cho đến bây giờ, Lục Vỹ không dám nói mị thuật của nàng là thiên hạ đệ nhất, nhưng có thể tự tin. Ngoài thiên tiên ra những nam nhân khác không có ai mà nàng không chinh phục được.

Vậy mà cái tên đầu to con này rõ ràng là loại cặn bã của Địa Tiên tam trùng thiên lại thật sự không thèm nhìn nàng một lần, nàng chỉ cảm thấy lòng tự trọng của mình thực sự bị khiêu khích hơn bao giờ hết.

Vì vậy, xuất phát vì lòng tự trọng Lục Vỹ vận dụng mị công, một bước lách hông một cái, bước đi đầy mê hoặc về phía nam nhân đầu u trọc to lớn! Vừa đi vừa lấy ánh mắt như tơ trêu chọc tên đầu trọc to lớn, đôi môi khẽ hở và nói với hào khí:

-Tới đây... đi nào.

Phun!

Đại hán vẫn chưa có làm gì, những người khác đã cảm không được chảy nước mũi, chảy nước miếng cũng có, từng người một ai cũng không chờ được muốn hóa thành lang sói xông lên tàn phá cô nương đó.

Chỉ thấy sau khi gã đại hán kia nhìn thấy Lục Vỹ, cả người hắn ta cũng đã sửng sốt một hồi, sau đó hồi phục lại độ cao bình thường, nhưng cũng cao hơn hai mét rưỡi, về một góc độ khác thì vẫn là người khổng lồ.

Lục Vỹ thấy vậy khẽ liếm môi nói:

-Người thật khỏe mạnh...

Một con gấu tinh giật lông trên người nó rồi kêu rống lên:

-Ta cũng rất mạnh mẽ.

Một con lừa cố gắng ấn mạnh vào cái đũng quần của hắn, dù rằng cái gì đó vẫn từ từ to lên, mặt hắn ta đỏ bừng, hai mắt đỏ ngầu nó i:

-Không được rồi, ta phải đi tìm tiểu yêu tinh giải quyết chút đây, huynh đệ, các người hãy cố gắng chút nha!

Nói xong, con Lừa Tinh thật sự đã bỏ chạy rồi, bắt lấy một nữ yêu

tinh chui vào một bụi cây gần đó, sau đó những tiếng kêu hú hú ha ha vang lên.

Chỉ là bầu không khí bên trong không có chút nào hài hòa, ngược lại có chút hung tàn bạo lực, cụ thể là xảy ra chuyện gì, thì cũng không nói nhiều nữa, mọi người tự tưởng tượng đi.

Đại Đỉnh chân nhân thấy cảnh như vậy, lòng mày nhú lại hỏi Lam Tam:

-Người được không?

Lam Tam tự tin nói:

-Hậu duệ của lục vĩ, cửu vĩ hồ ly, nếu như tính theo mạng, năm đó ó hủy diệt triều cương, vẫn còn có thể được coi là tổ tông của nàng ta. Vì muốn nuôi dưỡng nàng ta mà ta đã bỏ không ít tâm huyết, đi tìm đan dược kích thích phản tổ huyết mạch trong người nàng ta, giờ đây, cái đuôi thứ bảy đã sắp dài ra rồi. Một khi dài ra, dù cho là Thiên Giới, cũng khó cưỡng lại sự quyến rũ của nàng ta.

Chỉ là một Địa Tiên tam phẩm, chỉ cần không phải là tên ngốc, thì chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay bị nàng ra khuất phục sao?

Đồng thời, Công Tôn Lục La hơi lo lắng nói:

-Nữ nhân này có một sức hấp dẫn tự nhiên, ta không biết liệu người đàn ông mạnh mẽ có thể chịu đựng nổi hay không.

Tần Thọ cảm thấy có chút không đúng, nhìn không thấy đại hán, chỉ có thể thấy Lục Vỹ, thế là cũng không trả lời mà đổi chỗ khác tiếp tục căn, đợi hán căn ra một cái động rồi sau đó sẽ tiếp tục xem tình hình như thế nào.

Đập vào mặt là một tên đầu trọc và một cô gái yêu kiều đang đứng ở đó.

Địa Dũng phu nhân hỏi:

-Con thỏ, người cảm thấy vị trắng sẽ đó...

Tần Thọ làm động tác tay ý nói im lặng nói:

-Thỏ gia ta tuy là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, nhưng người hỏi ta một tên gốc suy nghĩ như thế nào, thì xin lỗi, ta cũng không biết nữa.

-Hả?

Địa Dũng Phu Nhân ngạc nhiên, không ngờ được là con thỏ Con l ại nói như thế, đang muốn phản bác hai câu, đã thấy Lục Vỹ độn g.

Lục Vỹ diềm đạm đáng yêu đứng ở trước mặt trắng hán đầu trọc, nhẹ nhàng nâng bàn tay nõn nà như ngọc lên nhẹ nhàng nói:

-Đạo hữu, người thật uy vũ...

Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều người lại bắt đầu bàn tán.

Cái tên Gấu Tinh đó lúc này đã nhỏ hết phân nửa lông trên người mình, vỗ vào bộ ngực đỏ bừng của mình nói:

-Ta càng uy vũ hơn!

Lam Tam híp mắt lại cười nói:

-Khi tay rơi xuống, chính là lúc kết thúc, bị mê công mê hoặc thì sau này hẳn ta sẽ trở thành thuộc hạ của Lục Vỹ. Đại Đỉnh chân nhân, có thể chúc phúc ta một chút rồi đó.

Mặt mũi Đại Đỉnh chân nhân tối sầm lại, không chửi mẹ đã là ma

y rồi, làm sao có thể chúc phúc được chứ? Hấn chỉ hừ hừ hai tiếng, sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Chương 540: Các người bắt nạt người khác! (2)

Chương 540. Các người bắt nạt người khác! (2)

Lam Tam nhếch nhếch môi, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, không thèm để ý đến Đại Đỉnh chân nhân nữa.

Đáng tiếc, Lục Vỹ không hề thấy hấn ta, đôi tay ngọc ngà đặt lên trên ngực của tráng hán, đôi môi nhỏ nhắn lại muốn nói gì đó, thì đúng ngay lúc này, vốn dĩ từ nãy giờ tráng hán vẫn đang đứng như khúc gỗ đột nhiên mở mắt to lên!

Sau đó tráng hán đưa tay phải lên, trước khi Lục Vỹ chưa kịp phản ứng thì cánh tay đã mạnh mẽ rơi xuống.

Trong giây phút đó, đôi mắt của Lục Vỹ mở to cực kỳ, đến lúc này, nàng ta vẫn không tin được là một thằng đàn ông lại có thể ra tay với nàng ta!

Sau đó...

Bốp!

Một tiếng động cực lớn đã đánh thức tất cả những con quái vật bị quỳ rũ xung quanh!

Trong rừng càng thêm bị dọa truyền lại một âm thanh:

-Mẹ nó! Ai? Ai lại gây ra tiếng động vậy? Đâu!

...

Nhưng không lâu sau đó, mọi người đều nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp với đôi chân mày sắc bén bị hút từ trên không xuống đất như một mảnh bùn!

Bùm!

Một bầy quái vật la hét, dụi mắt và cố gắng nhìn!

Kết quả là một bóng người uy nghiêm từ trên trời giáng xuống, một chân giẫm lên hông Lục Vỹ, sau khi Lục Vỹ hét lên một tiếng, cả người bị giẫm xuống đất!

Thế rồi người đàn ông lực lưỡng chưa dừng lại, hắn lấy ra một thứ vũ khí giống như xương đùi diên cuồng chém xuống đất, máu bay tứ tung, xương bắn ra tứ phía, thậm chí có người nhặt được một ngón tay gãy...

Nửa phút sau, cường giả dừng tay, lau mồ hôi trên trán, nhìn xung quanh.

Chung quanh im lặng không tiếng động, một đám người phần lớn sắp rơi xuống đất, nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn!

Cuối cùng gã tráng hán cũng có chút xấu hổ, lặng lẽ lùi lại, cười khan nói:

-Đó... là nàng ta động thủ trước.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy khí tức đang chạy ngược lại, suýt chút nữa chảy ra một ngụm lão huyết!

Động thủ?

Oh shit!

Nếu đó mà cũng gọi là động thủ thì bọn họ thực sự mong rằng mình là người bị động!

Đến giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng thương cảm cho Lục Vỹ, không chỉ vì sự mất mát mất đi một người đẹp.

Người nói nhiều người như vậy ở đây, người quấy rối tình dục ai không được mà lại chỉ gạ gẫm tên to xác ngu đần này?

Nhưng nói gì cũng vô ích, từng người một nhìn Lam Tam, chờ Lam Tam thông báo.

Lúc này đầu óc Lam Tam cũng quay cuồng, không biết nên nói cái gì.

Một số người đau buồn, một số người vui mừng.

Đúng lúc này, trong quả cầu bằng dây leo, con thỏ vồ đuôi cười lớn:

-Ha ha... nữ nhân kia thật sự đã động vào một tên ngốc... ha ha ... đáng bị như vậy!

-Người biết hẳn? - Địa Dũng Phu Nhân tò mò hỏi.

Tần Thọ cười nói:

-Đương nhiên là biết rồi, ha ha... đó là huynh đệ của ta!

Gần như cùng lúc đó, Lam Tam đột nhiên đứng dậy, chỉ vào tráng hán đầu trọc quát lớn:

-Chơi chết hấn cho ta!

Vốn dĩ Đại Đỉnh chân nhân muốn ngăn cản, nhưng khi nghĩ đến cái chết của đồ đệ mình trên tay tên đầu trọc này thì hấn không qua n tâm nữa.

Kết quả là đám quái vật đang xem náo nhiệt xung quanh đột nhiên đứng dậy, lấy vũ khí và ma khí ra, đồng thời gào thét với tên đầu trọc!

Tráng hán đầu trọc lại không chạy, hấn giậm chân, hai tay mở ra, cả người hung tợn chuẩn bị phát ra một trận gào thét.

Bọn quái vật tận mắt nhìn thấy hấn xé nát Đường Thạch, nhất thời bị khí thế của hấn ép tới nhưng chỉ nghe tên đầu trọc mắng:

-Các người bắt nạt người!

Tiếng kêu như đứa trẻ bị ủy khuất, nói một cách biêt khuất, nói một cách đáng thương, trong nhất thời mọi người nhìn nhau, ta nhìn người, người nhìn ta...

Cuối cùng...

-Tên cháu trai này đang chế nhạo chúng ta!

-Mẹ nó, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục, chơi hấn!

-Bà nó. Đùa giỡn chúng ta? Chơi chết hấn!

...

Vì vậy, một nhóm người la hét rồi lao lên.

Tráng hán lại kêu to một tiếng:

-Là các người động thủ trước!

Tất cả mọi người đều không có ý lùi bước, các loại ma khí vẫn ra tay, các loại thần khí tung lên, nhất thời từng tia sáng đầy màu sắc chiếu sáng thế gian!

Trang hán cũng không kìm nén nữa, ứa nước mắt, vừa kêu lên ăn hiếp người ta, vừa kéo xương đùi lê lét đi!

Chỉ nghe âm thanh tanh tách!

Không biết xương chân làm bằng gì mà đi đến đâu, mặc kệ là thần thông hay pháp bảo, đều bị đánh tan tành! Cùng lúc đó, xương đùi biến lớn, hóa thành một cái chân cực lớn, một cước quét ngang qua, quái vật bị đá trúng nổ thành huyết vụ đầy trời, đám yêu quái bị quét đến xương cốt đứt gãy!

Một cú đá đánh tới đã khiến cho đám yêu quái hỗn loạn phải lùi về phía sau.

Mà tráng hán vẫn hét lên với bộ mặt ủy khuất:

-Các người ức hiếp người!

Lũ yêu quái nghe thấy lời này đều muốn khóc, mới đầu hơn trăm tên bọn chúng cùng nhau xông lên, mà lúc trở lại chỉ còn ba mấy người, nhìn đám thi thể ngổn ngang trên mặt đất, pháp bảo vỡ vụn, trong lòng bọn chúng chỉ biết khóc mẹ: "Khốn kiếp, bọn ta lớn đến ngàn này, vẫn chưa bị ai làm nhục qua như vậy! Các người thật sự quá đáng!"

Đúng lúc này, Lam Tam đứng dậy, cả giận quát:

-Một đám phế vật! Xem ta đây!

Tần Thộ thấy vậy, vỗ trán nói:

-Đến lúc phải đi rồi!

Nói xong, Tần Thộ nắm lấy dây leo, mang Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân cùng xông ra ngoài, giữa không trung, Tần Thộ nắm vào cành dây leo, búng ngón tay một cái, tất cả số bóng đen trong đám dây leo đều bay ra ngoài, kết thành một cây cầu thật dài, nháy mắt đã đưa Tần Thộ đến trước mặt tráng hán đầu trọc.

Tốc độ cực kỳ nhanh làm tất cả mọi người đều trở mắt ghen hòng đứng nhìn!

Địa Dũng phu nhân lại càng ngạc nhiên nói:

-Con thỏ, sao ngươi lại biết thuật pháp của ám ảnh thuật?

Tất nhiên Tần Thộ không thể nói là lúc trước trộm được từ trên người Hữu Khuyết, mà ngạo mạn cười nói:

-Con thỏ ta có cái gì mà không biết!

Đại Đỉnh chân nhân bỗng nhiên hiểu ra nói:

-Chẳng trách hán có thể kiềm chế Hữu Khuyết, hóa ra là hán cũng biết ám ảnh chi thuật... Nhưng mà, ta vẫn phải lấy mạng hán!

Giờ phút này, Đại Đỉnh chân nhân cực kỳ tức giận, ngay lập tức xông lên.

Thế nhưng người phản ứng đầu tiên lại là tráng hán đầu trọc đầu, hán vùng nắm đầm về phía con thỏ.

Tần Thộ thấy vậy, trong lòng mắng một câu tên ngốc, sau đó nhanh chóng gọi:

-Khôi Tam, là ta!

Cú đâm của Khôi Tam vẫn tiến tới như cũ, mạnh như vũ bão!

Tần Thọ gọi lớn:

-Khôi Tam, là ta!

Khôi Tam dường như không hề nghe thấy, trong lúc Tần Thọ còn đang buồn bực rằng không biết có phải nhận nhầm người hay không, liền nghe thấy Khôi Tam nghen ngào quát:

-Mau tránh ra, ta dùng quá nhiều sức không thể thu tay lại được!

Tần Thọ:

-...-

Tần Thọ đột nhiên biến thành một cái bóng, tránh được một đòn của Khôi Tam, sau đó xuất hiện sau lưng Khôi Tam, kéo hắn ba chân bốn cẳng chạy!

Chương 541: Bị đội nón xanh rồi

Chương 541. Bị đội nón xanh rồi

-Con thỏ, người kéo ta làm cái gì? - Khôi Tam hỏi.

Tần Thọ nhất thời không biết phải nói gì, quát:

-Đám hàng kia rất mạnh, không đánh nữa, đi trước đã!

Khôi Tam sững sốt, liếc về phía Lam Tam hung hãn, giờ phút này, toàn bộ lông trên người Lam Tam đều xòe ra, cả người giống như một con nhím! Còn có một con dao găm đang bay qua bay lại qua nh cơ thể ả.

Lại nhìn Đại Đỉnh chân nhân, hấn đang đứng bên cái đỉnh lớn của mình, đôi mắt chán ghét trừng lên, cầm mãi chiếc thìa nhìn chằm chằm vào nước canh trong nồi, đắn đo rất lâu mà cũng không uốn g nổi một ngụm, cuối cùng phẫn nộ nhìn về phía Tần Thộ, ánh mắt không đội trời chung.

Mặc dù Khôi Tam rất ngốc, nhưng hấn cũng biết nặng nhẹ, thấy hai kẻ này đều không dễ chọc vào, thế nên đột nhiên xoay người, ôm Tần Thộ chạy!

Đã nói trước đó, thứ mà Côn tộc không am hiểu nhất chính là chạy, vì thế Tần Thộ đau khổ nhận ra, hấn không dễ dàng gì mới tranh thủ được một chút thời gian với khoảng cách, tất cả đã bị tên ngốc Khôi Tam này làm cho lãng phí rồi!

Lam Tam đã đuổi tới sau lưng, hấn thậm chí còn bắt đầu cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo khi cái dao găm kia cắm vào lưng!

-Đồ ngốc, thả ta xuống, để ta ôm người chạy, người chạy không thoát bọn họ đâu! - Tần Thộ nói lớn.

Khôi Tam vừa nghe thấy đáp một tiếng "được!" Sau đó lập tức ném Tần Thộ xuống!

Tiếp sau đó Tần Thộ lại đau khổ nhận ra, hấn bị ném về phía Lam Tam!

Tần Thộ thậm chí còn nhìn thấy Lam Tam đắc ý mà góm ghiếc cười

ời lớn, từ trong mắt Lam Tam hắt dường như có thể nhìn thấy món thịt thỏ kho tàu!

Tần Thọ mắng một câu:

-Cái tên ngốc chết tiệt này!

Lam Tam cười càng thêm vui vẻ, nắm lấy cây dao găm đâm thẳng về phía đầu con thỏ!

Tần Thọ lấy một cục gạch ra trước mặt để chống đỡ!

Đoàng!

Tia lửa bắn ra tứ phía, cục gạch đó đúng là không làm Tần Thọ thất vọng, ngăn chặn được một đòn.

Sau đó không đợi Tần Thọ nói gì đã nghe thấy cục gạch gào khóc:

-Người cái lão bà bà này! Người dám đánh ta? Con thỏ! Người buông tay, ta sợ người đàn bà này lắm!

Lời này vừa phát ra, Tần Thọ vẫn chưa có cảm giác gì, nhưng tóc của Lam Tam đã bắt đầu dựng thẳng lên, cả người giống như một quả cầu gai siêu cấp, rõ ràng đã bị những lời này làm cho tức giận không hề nhẹ.

Con thỏ lập tức đưa ra kết luận, bắt luận ở thế giới nào, nói nữ nhân già đều là hành vi tìm chết.

Quả nhiên, tiếp sau đó Lam Tam nổi điên, dao trong tay như có điệ lại huyền huyền ảo ảo, nhát nhát chí mạng, bổ vào mặt gạch.

Lúc đầu Tần Thọ còn quơ quơ cục gạch đánh trả, sau đó hắt nhận ra, với công phu mà hắt rèn luyện hằng ngày, cơ bản không thể đ

ầu lại sự công kích dày đặc của Lam Tam, mà lưỡi đao của Lam Tam tuy là dữ tợn nhưng lại giống như chẳng có chút quan hệ nào với hắn, tất cả đều hướng về phía cục gạch, gạch da dày thịt béo, không sợ bị đánh, càng đáng chết là cái miệng của nó rất là độc...

-Ôi chao, lão bà bà người vẫn chưa ăn cơm sao? Hay là người già rồi không còn sức chống đỡ? Người có đang dùng sức hay không đấy!

-Người ta nói nữ nhân ba mươi hung dữ giống hổ, người thì ngược lại, chắc là không phải. Ta đoán, người là hơn trăm tuổi rồi?

-Ây, suýt nữa thì đánh vào mắt ta rồi, ầy ầy... người sờ mũi ta là m gì? Đáng ghét!

-Hu hu hu... Con thỏ, ả đánh vào tiểu đệ đệ của ta!

Tần Thọ tức giận trừng mắt nhìn:

-Người còn có tiểu đệ đệ?

Thân dưới cục gạch gồ lên một khối nhỏ, sau đó nói:

-Người xem!

Đoàng!

Một đạo hàn quang bổ lên phần vừa nhô ra đó!

Nhìn thấy cảnh này, Tần Thọ vô thức kẹp chặt đũng quần, lần đầu tiên ánh mắt nhìn Lam Tam lộ vẻ sợ hãi.

Thế nhưng cục gạch lại không biết sợ là gì, tiếp tục ầm ỹ:

-Lão bà bà kia, cây thiết cương này của ta cũng được đấy chứ? Cứ ng hơn cây đao của người nhiều, ha ha...

Tần Thọ nhất thời câm nín, hắn bắt đầu hiểu được thế nào là có m
ới nói cũ, tất cả đều là trò đùa, ai lại không biết xấu hổ mà mang c
huyện này ra nói trước đám đông? Quá là mất mặt!

Cục gạch tiếp tục âm ỉ:

-Ta không chỉ có tiểu đệ đệ, còn có mi mi, ha ha ha... lão bà bà ng
ười xem, to hơn so với của người đứng không?

Hàn quang lóe lên!

Hai khối nhỏ vừa lồi lên của cục gạch bị chém thành thành làm ha
i mảnh song song, văng ra rất nhiều tia lửa.

Mặc dù cục gạch đánh không lại Lam Tam, nhưng cái miệng lại n
ói không thôi, không ngừng gào lên:

-Người cái người đàn bà ngực phẳng này thật là hung ác, người d
ám chém mi mi của ta? Người là hận không bằng ta mà hãm mộ đ
ó kỵ, sự đố kỵ khiến người thay đổi hoàn toàn, khiến bộ dạng ngư
ời vụn vụn, không còn là người!

Đoàng!

Một dao bổ vào miệng của cục gạch.

Cục gạch vốn dĩ không thêm để tâm, liếc mắt xuống bộ ngực của
Lam Tam, đáng tiếc là có nhiều gai nhọn lại dày đặc, không nhìn
được gì cả, nhưng hắn vẫn gào lên:

-Khó trách sao người phải mặc đồ dày như vậy, do ngực của ngư
ời quá phẳng nên ngại người khác nhìn thấy sao?

Lam Tam bị chèn ép đến nghẹn họng cuối cùng cũng nổi cơn thịnh
nộ, tức tối quát:

-Nói bậy!

Cục gạch nói:

-Người không dám thừa nhận? Có bản lĩnh thì so với ta này! Xem của ta to hơn hay của người lớn hơn!

Hai khối nhỏ trên người cục gạch lại nhô cao hơn một chút.

Hai mắt Lam Tam tái lại, không nói là nhát đao trí mạng, mà trên lưỡi đao bắt đầu xuất hiện thứ năng lượng quỷ dị khó lường màu xanh, từng tia từng tia bay tới, đó rõ ràng là kịch độc!

Thế nhưng cục gạch chính là cục gạch, không sợ kịch độc, kể cả có bị chém thì hấn cũng chẳng thêm ngó ngang, kêu lên:

-Con thỏ! Con thỏ! Cứu mạng, ta bị ả cho đội nón xanh rồi!

Con thỏ vừa tùy tiện khua cục gạch vừa chạy trốn, nghe nói như thế thì suýt nữa rơi từ trên trời xuống đất, tức giận nói:

-Con mẹ nó người ngậm miệng lại!

Vừa mới dứt lời, cục gạch liếc nhìn Tàn Thọ, cùng lúc đó ánh mắt Lam Tam cũng nhìn hấn tương đối khen ngợi.

Tàn Thọ không còn gì để nói, đầu óc trở nên mơ hồ, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, chiến đấu với bên nào thì chính là bên nào đó chứ? Mẹ nó thật là loạn!"

Sau khi Đại Đỉnh chân nhân đi tới cũng không có ra tay, mà đứng ở trên chiếc đỉnh lớn, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn chân lò dưới lòng bàn chân, nhiều lần muốn làm gì đó nhưng mà khẽ vươn tay rồi lại từ bỏ, trong mắt đều là vẻ ghét bỏ.

Công Tôn Lục La thấy Lam Tam ra tay, nàng hiển nhiên sẽ không ra tay nữa.

Lấy lớn hiếp nhỏ đã hơi quá đáng rồi, nếu như lại có một nhóm nữa đánh nhau, nếu sau này bị truyền ra ngoài ít nhiều gì cũng hơi mất mặt.

Chương 542: Cối xay gió lớn xoay tròn

Chương 542. Cối xay gió lớn xoay tròn

Công Tôn Lục La biết Lam Tam rất để ý tới mặt mũi, cho nên cho dù nàng ta bực tức vì con thỏ đã vây khốn mình, nhưng vẫn phải nhịn xuống không có ra tay, đồng thời nhìn chăm chăm vào bóng dáng Khôi Tam đang chạy nhanh, trong lòng mắng: "Vốn tưởng rằng là một nam tử, kết quả còn không phải bán rẻ bạn bè để cầu sống sót sao? Ta phỉ nhổ!"

Vừa mới dứt lời thì thấy Khôi Tam giống như nghe thấy lời nói trong lòng của nàng ta, thời gian như tạm dừng lại, đột nhiên cơ thể ngừng lại.

Sau đó Khôi Tam sờ lên bờ vai của mình, ngu si nhìn xung quanh, cuối cùng đột nhiên quay đầu liền nhìn thấy con thỏ đang đánh nhau, hai tay ôm đầu hét lớn:

-Con thỏ! Sao ngươi không chạy đi?!

Tần Thộ nghe xong suýt nữa thì khóc, không phải là hắn không c

hạ? Hấn bị ném trở về!

Sau đó Tần Thộ kêu lên:

-Tên ngốc, ta cho rằng ngươi chỉ là đồ ngốc, ta thật sự không biết ngươi còn có bệnh hay quên của người già đó...

Khôi Tam sững sờ, dường như nghe không hiểu ý của Tần Thộ, sau đó nước mắt lưng tròng kêu lên:

-Ngươi là đang sợ ta không có người nói dối sao? Thật sự là huynh đệ tốt!

Trong nháy mắt, Công Tôn Lục La chỉ cảm thấy thế giới quan dường như bị lật đổ, thảm nói:

-Lục Vỹ chết không oan, mẹ nó thật là ngu ngốc!

Khôi Tam nói xong, nhanh chân chạy trở về, vừa chạy vừa la to:

-Các ngươi đừng đánh cục gạch nữa, có bản lĩnh thì chạy theo ta!

Khôi Tam vừa hét lên, lập tức làm cho Lam Tam tỉnh táo, lúc này nàng ta mới lấy lại tinh thần, nàng ta đuổi theo một cục gạch bỏ đi thì được gì chứ? Giết con thỏ trước mới là quan trọng!

Thế là Lam Tam chuyển hướng chạy thẳng đến chỗ Tần Thộ!

Tần Thộ thấy vậy, hận không thể nấu con hàng Khôi Tam đàn độn này lên, chẳng qua trước mắt chỉ có thể trả lời Lam Tam. Cục gạch quét ngang đón đỡ!

Không biết làm sao bóng dáng của Lam Tam bỗng nhiên hóa thành ảo ảnh trong mơ rồi biến mất, sau đó một cây đao xuất hiện ở trên cổ họng của Tần Thộ!

Tốc độ quá nhanh, Tần Thộ tránh cũng không kịp, mặc dù cơ thể đang hóa ảnh, nhưng mà vẫn hơi chậm...

Mắt thấy lưỡi đao càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Dù sao Tần Thộ cũng có rất ít kinh nghiệm chiến đấu, khi sợ hãi n hất theo bản năng chớp mắt.

Đúng lúc này...

Bùm!

Một âm thanh bị bóp nghẹt, giống như là đầu của ai đó đâm vào trên lan can sắt.

Tần Thộ cảm thấy lưỡi đao ở ngay trên cổ, cái cổ đều nổi hết da gà. Nhưng mà hắn buồn bực, sao đối phương vẫn chưa đâm hắn chứ?

Chẳng lẽ là bởi vì hắn quá đẹp nên bà già ngực phẳng kia coi trọng hắn?

Hoặc là, lương tâm của đối phương phát hiện ra không làm khó được hắn?

...

Vô số suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu nhưng cũng chỉ là nhất thời mà thôi, hắn vừa mở mắt nhìn thì lập tức ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy Lam Tam bị một cái hàng rào sắt ngăn ở bên trong, trên đầu một màu đỏ tươi, nghiêng người đưa một tay ra cố gắng chém Tần Thộ một nhát, đáng tiếc là còn thiếu một chút nữa, làm sao cũng không thể đến được.

Tần Thộ nhìn thấy hàng rào sắt kia khá là quen, sau đó đột nhiên

nhớ ra đây không phải là pháp bảo của tên đại ngốc Nhật Dạ Du Thần lúc trước sao? Giống như là nhà tù hư không, là pháp bảo do lão tổ tông của hắn cô đọng sức mạnh của hư không luyện chế ra, chuyên dùng để làm lòng chiến đấu với dã thú, cho dù thân pháp kẻ thù có tốt thế nào đi nữa, nếu như bị nhốt ở bên trong cũng phải dùng năm đám thép cứng đối với cứng.

Lúc trước Nhật Dạ Du Thần phải chịu thiệt thòi lớn, không ngờ pháp bảo này tại ở trên người Khôi Tam.

Tần Thộ quay đầu định cảm tạ Khôi Tam đầu óc trở nên nhanh nhạy vào thời khắc mấu chốt, kết quả lại nhìn thấy Khôi Tam đang vò đầu, thầm nói:

-Không đúng, ném lệch rồi, hắn là phải chụp bọn họ cùng với con thỏ ở bên trong mới đúng chứ...

Nói xong, Khôi Tam làm bộ muốn thu lại nhà tù hư không.

Tần Thộ nhìn thấy bị dọa đến mức lông đều dựng lên hết, đi tới đập tay lên đầu Khôi Tam, kêu lên:

-Không cho phép thu lại!

Sau đó thấy Khôi Tam đáng yêu giờ một chiếc lông trong suốt hỏi Tần Thộ:

-Người nói cái gì?

Tần Thộ chỉ cảm thấy sau lưng hơi lạnh, không phải là khí tức chết chóc, chủ yếu là bởi vì cơn giận dữ của hắn gần như tràn đầy rồi!

Khôi Tam vẫn còn muốn nói điều gì đó, Tần Thộ đột nhiên biến lớn hơn nữa xách Khôi Tam bỏ chạy! Cả người đều biến thành bóng con thỏ chạy như điên.

Gần như là cùng lúc, nơi mà hắn vừa mới đứng bị một thanh đao từ hư không bay tới đâm xuyên qua.

Một đại đỉnh từ trên trời rơi xuống đập vào hư không.

-Con thỏ chết tiệt, người đứng lại đó cho ta! - Lam Tam tức giận gào thét!

Tần Thọ quay đầu nhìn lại, hắn phát hiện đến bây giờ trên mặt của Lam Tam vẫn còn có một dấu vết lan can màu đỏ, hiển nhiên là va chạm không bình thường. Nếu như nghe kỹ, dường như nói chuyện còn hơi thều thào...

Đại Đỉnh chân nhân theo sát ở phía sau, ở phía sau nữa là Công Tôn Lục La.

Không nói đến hai người này, dường như Lam Tam am hiểu một loại thần thông đặc biệt như con đường hư ảo, tốc độ của bản thân không tính là nhanh nhất, nhưng mà tốc độ phi đao lại rất nhanh! Người còn chưa đuổi tới, đao đã đuổi tới rồi!

Tần Thọ chỉ cảm thấy sau đầu có một cơn gió, thế là hóa thân thành ba đầu sáu tay, bắt lấy mắt cá chân của Khôi Tam, xoay tròn đập tới thanh đao ở sau lưng!

Khôi Tam rên rỉ lấy ra một binh khí như cái chân người bộp một tiếng chặn lưỡi đao lại.

Lam Tam vô cùng tức giận, giật một cây gai nhọn ở trên người xuống, hất gai nhọn về phía Tần Thọ! Tần Thọ vội vàng dùng Khôi Tam ngăn cản, Khôi Tam không phụ sự mong đợi của mọi người, lại ngăn cản gai nhọn lần nữa.

Tần Thọ khen ngợi:

-Làm tốt lắm!

Khôi Tam kêu lên:

-Một cái bình khí không đủ dùng.

Tần Thọ tiện tay nhét cục gạch cho Khôi Tam nói:

-Dùng cái này!

Khôi Tam ước lượng bình khí kỳ lạ này nói:

-Thứ này có thể sử dụng được sao? Có thể ăn không?

Không cần Tần Thọ nói chuyện, cục gạch đã mắng:

-Ăn ông nội ngươi ấy! Cả người ngươi tanh mùi cá, ta không chê ngươi đã là không tệ rồi, làm việc đi!

Khôi Tam đã lớn như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị một viên gạch răn dạy, chỉ có điều là lúc này dao găm và gai nhọn lại bay tới nên hắn phải vội vàng quơ bình khí chân người và cục gạch lên đón đỡ.

Khôi Tam không giỏi ăn nói, cũng không thích nói chuyện, chỉ im lìm đón đỡ sự tấn công của Lam Tam. Nhưng mà cục gạch lại khác, rõ ràng là cái miệng pháo của con hàng này còn là pháp bảo tốt hơn bản thân.

Chương 543: Tình trạng nguy hiểm

Chương 543. Tình trạng nguy hiểm

Thế là cục gạch không chút khách khí tiếp quản quyền nói chuyện, ngao ngao kêu:

-Bà lão ngực phẳng, người chỉ có chút khả năng này thôi sao?

Lam Tam nghe xong, khịt mũi nói:

-Như người mong muốn!

Lam Tam vung tay lên, hàng trăm nghìn gai nhọn ở trên người bay ra ngoài, sau đó ùn ùn kéo đến bùng phát bắn ra ngoài!

Nhìn thấy gai nhọn bắn ra giống như mây đen đầy trời, Tần Thộ và Khôi Tam đứng tại chỗ trợn tròn mắt, Khôi Tam nhìn về phía Tần Thộ, dường như đang hỏi: "Xử lý thế nào đây? Nhiều quá, không ngăn được!"

Tần Thộ nhìn Khôi Tam kiên định nói:

-Không sao, theo tiết tấu của thổ gia ta mà đánh!

Nói xong, Tần Thộ giống như là một cái cối xay gió ném Khôi Tam ra xa, Khôi Tam cảm thấy trời đất như quay cuồng, cũng không nhìn thấy rõ mọi thứ, dứt khoát nhắm hai mắt la to vùng bình khí và cục gạch không ngừng ném lung tung!

Chỉ nghe thấy đinh đinh đinh... Không ngừng vang lên bên tai, từng cây gai nhọn bị đánh bay ra ngoài giống như là lá rụng rơi khắp bầu trời.

Lam Tam không khỏi nhăn mặt, ngạc nhiên nói:

-Nhu vậy cũng có thể ngăn cản được sao?

Vẻ mặt của Công Tôn Lục La không dám tin nói:

-Thế này cũng quá ghê gớm rồi? Nếu như dùng thần thông pháp thuật để ngăn cản đợt tấn công dày đặc này thì ta còn có thể hiểu được. Hoặc nếu như thực lực mạnh hơn đại nhân nhiều thì không sao. Thế nhưng rõ ràng mấy tên này không phù hợp với tất cả những điều trên, rốt cuộc là sao bọn hắn có thể làm được?

Lúc này Đại Đỉnh chân nhân nghi ngờ hỏi:

-Tại sao bọn họ vẫn chưa dừng lại?

Đám người nhìn lại, quả nhiên con thỏ kia vẫn còn đang điên cuồng quay Khôi Tam, phải mất một phút con thỏ mới hồi phục tinh thần và dừng lại.

Vừa dừng lại thì nghe thấy Khôi Tam đang không ngừng đảo mắt kêu lên:

-Không được không được, chóng mặt chóng mặt... Ách...

Tần Thộ nói:

-Huynh đệ không tệ, vậy mà lại chặn được hết tất cả.

Sau khi Khôi Tam cười ha ha lại bắt đầu nôn khan, vỗ ngực nói:

-Không chịu được nữa, muốn nôn...

Tần Thộ thấy vậy cũng hơi đau đầu, dù sao kẻ thù vẫn còn đang ở phía sau lưng, chỉ riêng việc ngăn cản được một đợt tấn công hiển nhiên sẽ không thể giải quyết được vấn đề.

Trong khi Tần Thộ còn đang lo âu...

Cục gạch hét lớn:

-Bà lão ngực phẳng, nguoi không được rồi! Chúng ta đã chặn hết tất cả, la la la... Có bản lĩnh thì nguoi lại đến đây đi!

Lúc trước nghe nói như vậy thì Tần Thộ còn có thể vui vẻ một chút, bây giờ nghe thấy những lời này, Tần Thộ lập tức có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, chỉ thấy Lam Tam vẩy tay, những gai nhọn ở trên bầu trời lại quay trở về, sau đó Lam Tam khịt mũi nói:

-Đây là các nguoi ép ta đó!

Sau đó Lam Tam dùng sức kéo cổ áo!

Cục gạch thét to:

-Mẹ kiếp! Cởi ra! Cởi ra! Nàng ta vậy mà cởi ra cho ta!

Tần Thộ vội vàng che miệng cục gạch, loại dự cảm không tốt kia càng ngày càng mạnh mẽ.

Sau khi Lam Tam cởi quần áo thì tiện tay hát lên, quần áo xoay chuyển! Bên trong vậy mà đều là quả cầu gai!

Trong đầu Tần Thộ lập tức ong ong, sao nhìn thứ đồ chơi này lại quen mắt như vậy chứ?

Lam Tam giữ quần áo, tất cả quả cầu gai trên quần áo giãn ra, hóa thành từng cây gai nhọn bay vèo lên giữa bầu trời! Trong nháy mắt, mây đen phi châm biến thành hai đóa, lít nha lít nhít xếp đầy bầu trời, sau đó phi châm trở nên lớn hơn, từng cây gai nhọn thì cũng thôi đi lại còn đang lớn lên, cuối cùng tất cả đều trở thành trường ng mâu!

Lam Tam đứng ở bên trên đám mây đen, hai tay mở ra, hai mắt lóe ra tia sáng xanh lấp lóe như mắt mèo trong đêm!

Tần Thọ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của Lam Tam, dáng người của nàng ta mảnh mai, nhìn thế nào cũng giống như tiểu loli, con mắt rất to, tóc rất dài, gió thổi qua bay múa theo gió giống như là bé con đến từ thế giới hai chiều. Chỉ là bé con này thực sự hơi hung dữ mạnh mẽ...

Tần Thọ đang phân vân không biết có nên cho nàng ta một cây kẹo mút, yêu cầu đình chiến hay không thì nghe thấy cục gạch kêu lên:

-Ta nói đúng rồi! Nàng ta thật sự là ngực phẳng! Oa ha ha...

Nghe vậy, sắc mặt của Tần Thọ cũng tái xanh, nhưng mà vẫn theo bản năng liếc nhìn bộ ngực của Lam Tam, quả nhiên là rất phẳng! Nhưng mà dựa theo tiêu chuẩn của loli, ngoại hình hơi phình ra nên hẳn cũng được xem như là đã phát triển, không tính là ngực phẳng trong loli.

Nhưng mà cái liếc mắt này lại làm cho Lam Tam hoàn toàn bùng nổ:

-Con thô chết tiệt, ngươi còn nhìn nữa sao? Ta giết ngươi!

Tần Thọ nghe xong, khóc nức nở nói:

-Mẹ kiếp!!! Cục gạch mắng ngươi, ngươi lại để ý tới ta làm gì? Hờn nữa, bọn họ cũng nhìn mà!

Tần Thọ chỉ những yêu quái cấp dưới ở phía sau lưng Lam Tam, lập tức quăng nôi qua.

Sau đó Tần Thọ nhìn thấy Lam Tam vung tay lên, trường mâu kh

ấp bầu trời bỗng nhiên thay đổi phương hướng, phốc phốc phốc phốc...

Đám yêu quái vốn dĩ đang đuổi theo nhao nhao bị nổ đầu, thi thể ở khắp bầu trời đều rơi xuống, máu tươi trút xuống như mưa.

Ngay sau đó Lam Tam lạnh lùng nói:

-Không quản tốt mắt chó của các người thì đều đáng chết!

Tần Thộ vội vàng nhìn về phía Công Tôn Lục La và Đại Đỉnh chân nhân...

Chỉ nhìn thấy Đại Đỉnh chân nhân đang cúi đầu nhìn lô đỉnh của mình, căn bản không có ý muốn ngẩng đầu.

Công Tôn Lục La cũng cúi đầu, vuốt vuốt một đóa hoa nhỏ...

Hiển nhiên là hai người này hiểu rõ Lam Tam, biết không thể nhìn cho nên không nhìn.

Nhưng những yêu quái khác lại không may mắn như vậy, bị Tần Thộ chụp một cái bô tới, những tên đã nhìn đều chết, những tên chưa có nhìn cũng chết theo... Thật là oan ức.

Lam Tam quay đầu nhìn về phía Tần Thộ nói:

-Con thỏ chết tiệt, tới phiên người!

Tần Thộ lập tức kêu lên:

-Đợi một chút!

Đáng tiếc, Lam Tam vốn dĩ không muốn nghe hắn nói nhảm bèn vung tay lên, vô số trường mâu bay vút tới như mưa!

Khôi Tam thấy vậy, lập tức hét lớn:

-Đừng ném mạnh quá, chóng mặt, chóng mặt!

Đáng tiếc, Tần Thộ chẳng thèm nghe theo lời hấn nói, quay Khôi Tam ngăn cản sự tấn công của trường mâu.

Lúc đầu Khôi Tam còn có thể cố gắng chủ động đi đón đỡ, sau này đầu óc hoàn toàn choáng váng, mặc kệ tất cả mọi thứ vung tay đánh lung tung, tùy duyên đón đỡ.

Chờ sau khi cơn mưa phi mâu qua đi, Tần Thộ hỏi Khôi Tam:

-Thế nào rồi?

Khôi Tam vừa oa oa nôn, vừa nói:

-Ta không sao!

Tần Thộ yên lặng nhìn một loạt trường mâu trên mông mình, gằm thét:

-Con mẹ nó ta có sao!

Khôi Tam:

-...-

Lam Tam không cho Tần Thộ cơ hội thở dốc, trường mâu vừa thu về lại lần nữa đuổi theo.

Tần Thộ thấy vậy, hấn biết nếu cứ tiếp tục như thế, sớm hay muộn thì cũng sẽ bị đâm thành con nhím, thế là bàn tay vuốt ve trường mâu đâm vào trên mông, đột nhiên phóng về phía mặt đất!

Chương 544: Trọng Hoa Kinh

Chương 544. Trọng Hoa Kinh

Dường như Lam Tam nghĩ đến điều gì, kêu lên:

-Đại Đỉnh chân nhân, Lục La!

Công Tôn Lục La trả lời, bóp một ấn quyết, chỉ lên trên mặt đất nói:

-Đông Phương Thanh Long Ất Mộc Khí, hóa bình!

Chỉ nhìn thấy tất cả cây cối ở trên mặt đất nhao nhao hóa thành trường mâu phóng lên tận trời, cây cỏ như châm, cánh hoa như đao, cỏ cây binh khí vô tận phong tỏa đường đi của Tàn Thọ.

Nếu như Tàn Thọ chỉ có một mình thì hắn sẽ không thêm để ý những thứ đồ chơi này, hắn da dày thịt béo, dựa vào thủ đoạn của Công Tôn Lục La cũng không thể làm hắn bị thương. Nhưng mà trên tay hắn nắm Khôi Tam và Địa Dũng phụ nhân lại còn cố theo Lý Trinh Anh, vậy nên không thể không cẩn thận.

Hơi do dự một chút, Lam Tam đã khổng chế trường mâu khắp cả bầu trời đuổi giết!

Rốt cuộc Đại Đỉnh chân nhân cũng không xem nào nhiệt nữa, hất đại đỉnh ở dưới chân lên, đại đỉnh phát ra âm thanh run rẩy, ngay sau đó một con Thanh Long được khắc họa trên chiếc đỉnh mở hai mắt ra, gầm lớn một tiếng bay ra khỏi chiếc đỉnh lớn, vồ giết về

phía Tàn Thọ!

Nhất thời, Tàn Thọ bị phong tỏa tất cả đường đi, rơi vào trong vòng vây trùng điệp!

Bước ngoặt nguy hiểm, Tàn Thọ muốn lục túi Tu Di mà Lý Trinh Anh mang theo, tìm mấy thứ pháp bảo phòng thân có thể sử dụng được, kết quả quá sốt ruột lại lấy một cây trúc xanh biếc từ trong Hắc Ma Thần Hạp ra!

Cây trúc này chính là Tương Phi Trúc mà lúc trước Hoa Trọng Nghiêu cho hắn, đương nhiên sau này hắn phát hiện ra đây không phải là Tương Phi Trúc, mà là cây trúc có ẩn chứa Xi Vưu Huyết.

Lúc trước sau khi vấy Xi Vưu Huyết ra, Tàn Thọ đã thu lại, suýt nữa đã quên mất sự tồn tại của thứ này.

Trong lúc nguy cấp, Tàn Thọ cũng không nghĩ được nhiều như vậy, bắt được thì dùng, căn bản không có suy nghĩ về hậu quả.

Cây trúc quét qua đụng vào phi mâu, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc!

Vốn dĩ Tàn Thọ gửi gắm kỳ vọng vào cây trúc, vậy mà nó lại cứ như vậy vỡ vụn!

Tàn Thọ không nhịn được mắng to:

-Mẹ kiếp, đồ vô dụng!

Đúng lúc này, Tàn Thọ chợt thấy bên trong cây trúc vỡ vụn có hào quang màu xanh lục lấp lóe, dường như là từng dòng từng dòng phù văn!

Dường như những phù văn này bị Tàn Thọ hấp dẫn, lập tức vọt vào trán Tàn Thọ! Tốc độ nhanh chóng không biết nhanh hơn trường sinh mâu kia biết bao nhiêu lần!

Thậm chí Tần Thộ còn không có cơ hội phản ứng...

Lúc Tần Thộ bị dọa sợ đến mức muốn kiểm tra cơ thể mình có vấn đề hay không, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một bài văn chương, phía trên có một vài chữ to, hắn xem rồi tròn tròn mắt!

Cảm giác này cũng không lạ lắm gì, ngoại trừ tin tức của thế giới bên ngoài đột ngột tiến vào trong đầu, hoặc là xuất hiện từ trong huyết mạch, tất cả đều xuất hiện theo cách này. Cũng không phải cần cần một lần là có thể lập tức học hiểu ngay... Cho nên, Tần Thộ không ngạc nhiên, thứ mà hắn ngạc nhiên chính là nội dung!

Chỉ nhìn thấy ở phía trên viết:

《 Trọng Hoa Kinh, Luyện Khí Hóa Thần Thiên 》

-Mẹ... Kiếp! - Lúc Tần Thộ nhìn thấy bài văn chương này, trong lòng chỉ có hai chữ này! Sau đó lại không nói gì nữa!

Đinh!

Một trường mâu đâm vào bên trên răng cửa của Tần Thộ làm cho hắn tỉnh táo lại.

Cùng lúc đó phi mâu khắp bầu trời đã tới trước mặt hắn, lần này Tần Thộ không dám chiêu ử đột, mà cười...

-Ha ha... Tất cả đều đi vào trong bát cho ta!

Tần Thộ há miệng rộng, đầu biến lớn, nuốt mấy chục cây trường mâu một lúc, cạc cạc cạc nhai nát rồi nuốt vào trong bụng, quả thật trường mâu này đều là pháp bảo, sau khi đi vào trong bụng lập tức hóa thành nguyên khí cuộn cuộn tằm bổ khắp cơ thể!

Tần Thộ lập tức vui mừng, mặc kệ cả người bị cảm giống như nhí

m, chỉ giang hai tay ra bảo vệ Lý Trinh Anh, Địa Dũng phu nhân và Khôi Tam.

Cái đầu của Tần Thộ có kích thước trăm trọng, chỉ cần khép hai cánh tay là có thể bảo vệ ba người.

Hắn ba đầu sáu tay cũng chỉ thiếu hai cánh tay này, bốn cánh tay còn lại có thể cản được bao nhiêu trường mâu thì cản bấy nhiêu, có thể bắt được bao nhiêu thì bắt, bắt được thì nhét vào trong miệng ăn!

Cùng lúc đó Tần Thộ dựa theo nội dung bên trong 《Trọng Hoa Kinh》 bắt đầu tu luyện, mặc dù không biết tại sao thứ này lại giấu ở bên trong gậy trúc, nhưng mà hiện tại đã không phải là lúc để suy nghĩ.

Bản thân Tần Thộ đang ở cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, vốn dĩ định luyện 《Tạo Hóa Hội Nguyên Công》, mặc dù công pháp này bình thường, nhưng mà khi dung hợp những công pháp khác lại là cấp cao nhất! Có nó làm nền rồi lại tu luyện 《Trọng Hoa Kinh》 quả thực là thuận buồm xuôi gió, vùng đất bằng phẳng, hành văn liền mạch lưu loát!

Chỉ là thứ này có nhu cầu nguyên khí khá là cao, nhưng mà không sao...

Ba cái đầu của Tần Thộ đột nhiên quay lại nhìn chằm chằm con Thanh Long của Đại Đỉnh chân nhân, sau đó cười điên cuồng nhào tới, mặc cho Thanh Long cắn một cánh tay của mình, ba cánh tay còn lại ôm chặt cổ nó, cả người hắn treo ở trên người của Thanh Long, sau đó ba cái đầu đồng thời há mồm gặm!

Đại Đỉnh chân nhân nhìn thấy Tần Thộ há mồm cắn thì trong lòng run lên!

Hắn đã tận mắt nhìn thấy Tần Thộ cắn nát loan đao của Bồ Cung,

phi kiếm của Hữu Khuyết. Mặc dù hắn cực kỳ có lòng tin với Tôn Bảo Đỉnh của mình, nhưng mà hiện tại hắn vẫn còn hơi không chắc chắn.

Tần Thọ há miệng cắn, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc!

Trên cổ của Thanh Long có thêm một lỗ hồng!

Sau đó Đại Đỉnh chân nhân gần như là theo bản năng kêu lên:

-Hạ miệng lưu tình!

Nhưng mà Tần Thọ đang trong tình trạng nguy hiểm, đâu thềm để ý hắn kêu cái gì? Tất cả chỉ vì nguyên khí, ôm cổ Thanh Long không ngừng cắn lung tung! Thanh Long thu nhỏ lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, Thanh Long to như vậy xoay chuyển xê dịch cắn xé rồi dùng móng vuốt cào, kết quả con thỏ này thà rằng bị cào kêu ngao ngao cũng liều mạng gặm cắn ăn Thanh Long!

Nhìn thấy Thanh Long càng ngày càng nhỏ, rốt cuộc Đại Đỉnh chân nhân không nỡ, vội vàng mệnh lệnh Thanh Long trở về đỉnh đồng!

Thanh Long lập tức trở về đỉnh đồng, con thỏ kia lại không quan tâm âm đuổi theo, Đại Đỉnh chân nhân thầm hạ quyết tâm trong lòng, hét lớn:

-Giữ hắn lại!

Đại đỉnh xoay chuyển chụp Tần Thọ vào trong đỉnh đồng!

Đại Đỉnh chân nhân thấy vậy lập tức cười như điên nói:

-Con thỏ chết tiệt, lần này xem ngươi chạy thế nào? Bên trong chiếc đỉnh lớn này của ta có càn khôn, hỏa diễm ở bên trong liên tục

đốt ba canh giờ thì có thể luyện hóa người thành một bãi chất lỏng, đến lúc đó xem người còn có thể quát tháo thế nào.

Chương 545: Đại đạo biết khiêu vũ, người có tin không?

Chương 545. Đại đạo biết khiêu vũ, người có tin không?

Vừa mới nói xong thì nghe thấy tiếng răng rắc...

Sau đó Đại Đỉnh chân nhân cảm thấy đau tim, ngay sau đó nhìn thấy trên chiếc đỉnh đồng của hắn có thêm một cái răng cửa...

Nhìn kỹ hơn thì thấy răng cửa cắn thủng đỉnh đồng, sau đó hàm răng kia lúc khép lúc mở, hắn tận mắt nhìn thấy bảo bối của mình bị cắn ra một cái lỗ thật lớn!

-Con thỏ, ngậm miệng lại! - Đại Đỉnh chân nhân vừa phun máu vừa kêu lên.

Không biết làm sao con thỏ kia không ngậm miệng lại cũng không nhả ra, ở bên trong từng ngụm nhanh chóng cắn đỉnh đồng, đỉnh đồng to như vậy rất nhanh đã bị nuốt mất một phần ba!

Đại Đỉnh chân nhân hét lên:

-Lam Tam, bây giờ không ra tay thì còn chờ đến khi nào nữa?

Vẻ mặt Lam Tam cũng cay đắng, nàng ta cũng có khổ mà không nói được, nàng ta không ngờ con thỏ này lại có da dày thịt béo nh

ư thế! Nhìn có vẻ như là trường mâu đâm lên trên người của hắn, nhưng mà nàng ta lại rất rõ ràng, những trường mâu này chỉ đâm xuyên qua da thịt mà thôi, đến chỗ xương cốt thì lập tức bị ngăn ở bên ngoài, căn bản là không có cách nào xâm nhập, tiến hành một kích trí mạng!

Trái lại là con thỏ chết tiệt kia giống như là găm củ cải, giật từng cây trường mâu cắm ở trên người hắn xuống nhét vào bên trong miệng nhanh chóng ăn hết!

Ba đầu sáu tay, mặc dù có một cái miệng đang ăn đại đỉnh, nhưng lại còn có hai cái miệng và ba, bốn cánh tay đang ăn trường mâu, nàng ta làm sao có thể chịu nổi chứ?

-Con thỏ chết tiệt, đây là người ép ta!

Lam Tam nghiên rằng, một thanh đoản đao xuất hiện ở trong tay của nàng ta, ngay sau đó đánh một ấn quyết lên trên đoản đao, đoản đao phát ra âm thanh ong ong, thân đao rung động thỉnh thoảng ẩn vào trong hư không, dường như có thể phá không mà ra bất cứ lúc nào. Đoản đao càng ngày càng hư ảo, bên trên thân đao bắt đầu xuất hiện hoa văn thần bí...

Sau khi Lam Tam một hơi đánh ra ba mươi sáu ấn quyết, sắc mặt cũng đã bắt đầu tái nhợt, khi đánh tới bốn mươi chín ấn quyết thì cơ thể hơi rung nhẹ, lúc đánh tới bảy mươi hai ấn quyết, trên mặt Lam Tam đã hoàn toàn không còn một giọt máu nào, dường như đã bị rút cạn kiệt sức mạnh!

Đại Đỉnh chân nhân thấy vậy, hoảng sợ nói:

-Hư không chi đạo? Người không chỉ tìm hiểu huyền diệu đạo mà còn tìm hiểu hư không đạo sao? Bảy mươi hai đạo hư không phù vân... Mẹ kiếp, khó trách người đã từng giết chết Thiên Tiên!

Lam Tam dữ tợn nhìn Tàn Thọ nói:

-Chết đi!

Lam tam tận dụng khí lực cuối cùng vung tay lên, đoản đao keng một tiếng thì biến mất!

Cùng lúc đó Lam Tam đặt mông ngồi ở trên đám mây, móc ra một nắm đan dược lớn nhét vào bên trong miệng, hy vọng có thể nhanh chóng khôi phục...

Tần Thọ nghe thấy lời nói của Lam Tam, gần như là ngẩn đầu nhìn theo bản năng, kết quả chỉ thấy hư không vụn vẹo giống như là có một con rắn dài nhanh chóng lao qua thác nước ở bên trong hư không, không thể nhìn thấy nhưng cái loại mức độ nguy hiểm kia lại làm cho tất cả lông trên người Tần Thọ dựng lên, vội vàng lùi lại!

Đáng tiếc là vẫn hơi chậm, đoản đao đột nhiên nhảy nhót ở bên trong hư không rồi bùng nổ bắn về phía trái tim của Tần Thọ!

Hiển nhiên, Lam Tam chịu không ít thiệt thòi trước cái miệng lớn của Tần Thọ, bản thân cũng không có lòng tin có thể đột phá phòng tuyến răng cửa, dứt khoát trực tiếp tấn công trái tim của hắn.

Tần Thọ hoàn toàn xác thực khuyết thiếu thủ đoạn phòng thủ, trên tay không phải nắm Khôi Tam thì chính là cầm đồ ăn, bây giờ mới vội vàng phòng thủ thì đã không còn kịp nữa rồi.

Đúng lúc này, Tần Thọ nhanh trí khế cử động, thu nhỏ cơ thể lại!

Đoản đao đang bắn về phía trái tim lập tức thay đổi bắn về phía răng cửa!

Sắc mặt Lam Tam thay đổi, hoảng sợ nói:

-Không!

Két!

Đoản đao bắn ra từ trong hư không lập tức bị Tàn Thọ cản! Mặc cho đoản đao vụn vẹo muốn thoát khỏi Tàn Thọ như thế nào, nó lại không thể nào nhúc nhích được.

Tàn Thọ cản vào bên trong miệng cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi là hấn đánh cược, không ngờ thực sự thành công.

Chẳng qua, nếu đã thành công rồi, Tàn Thọ nở nụ cười xấu xa với Lam Tam, sau đó cản một cái trước ánh mắt tuyệt vọng của Lam Tam!

Phốc!

Lam Tam phun ra một ngụm máu tươi... tròng to hai mắt, tức giận nhìn chăm chăm ba cái miệng của con thỏ.

Con thỏ không hề nhúc nhích, nhướn lông mày ăn đoản đao trong miệng.

Lam Tam ngờ vực nói:

-Ăn? Thanh đao kia được ta ngâm qua ba ngàn tám trăm loại độc dược, ngay cả Thiên Tiên bình thường cũng có thể bị hạ độc chết, ngươi đây là muốn chết sao!

Tàn Thọ nghe vậy, hơi đồng ý gật đầu nói:

-Hoàn toàn chính xác, hương vị thật đặc biệt.

Lam Tam ngạc nhiên nhìn Tàn Thọ không bị sao cả nói:

-Ngươi... không sao cả?

Tần Thộ nghiêng đầu nhìn Lam Tam, hỏi ngược lại:

-Ta... phải bị sao à?

Lam Tam nói:

-Độc của ta...

Tần Thộ vung tay lên tùy tiện nói:

-Đừng lo lắng, hương vị cũng không tệ lắm.

Lam Tam hoàn toàn tuyệt vọng, dao đâm không chết, hạ độc cũng không chết, không thể ngăn cản hắn, trận chiến này còn đánh cái gì nữa?

Đúng lúc này con thỏ ở phía đối diện đột nhiên ôm bụng mình, hét lớn:

-Đau bụng, đau bụng, ôi chao, có độc... Ôi chao, chết rồi, chết rồi...

Sau đó hai mắt con thỏ khẽ đảo, ngửa bụng lên trên, cứ nằm im trên mặt đất không cử động.

Lam Tam lại lần nữa sững sờ ngay tại chỗ, trong lòng tự nhủ như vậy cũng được sao?

Đương nhiên là Tần Thộ không sao cả, ban đầu Dược Vương Điện của Thiên Đình không phối ra độc thì lại hạ thuốc xổ với hắn, thuốc của Lam Tam đối với Tần Thộ mà nói cũng chỉ là thuốc bổ mà thôi.

Sở dĩ hắn nằm xuống cũng không phải vì muốn nghịch ngợm, mà là vì hắn vừa mới ăn hơn phân nửa đại đỉnh, vô số trường mâu cộng với một pháp bảo đoản đao ẩn chứa tất cả sức lực của Lam Tam

m, nguyên khí trong cơ thể hẳn vô cùng sung túc. Có nguyên khí, có công pháp, đương nhiên là tu luyện ngay tại chỗ.

Lúc này sẽ thể hiện ra sự lợi hại của 《Tạo Hóa Hội Nguyên Côn g》, nó nhanh chóng hấp thu 《Trọng Hoa Kinh》 sau khi tinh tú y bên trong bản thân tiến hóa, công pháp của bản thân hoàn thiện, Tàn Thọ tu luyện thể như chẻ tre! Cảm giác kia thật giống như một tướng quân xung phong liều chết vào bên trong một tòa thành t rì, vốn dĩ trên đường đều là chướng ngại vật, cánh cổng đóng kín, khắp nơi đều là binh sĩ của kẻ thù, căn bản không thể xung phong liều chết. Nhưng mà bây giờ lại khác, tướng quân này bỗng nhiên có vô số tiểu đệ, mỗi người lái xe tăng la hét xông về phía trước!

Bên trong lại có nội ứng điều hết lính canh đi chỗ khác, cánh cổng mở ra, chướng ngại đã được tháo gỡ.

Chương 546: Đại đạo biết khiêu vũ, người có tin không? (2)

Chương 546. Đại đạo biết khiêu vũ, người có tin không? (2)

Cảm giác xung phong kia quả thực chính là hả hê niềm vui tràn tr ề, thoải mái đến nỗi chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn rồi cười h a ha.

Cảm giác hiện tại của Tàn Thọ chính là loại cảm giác này, thoải m ái, vô cùng thoải mái! Thể như chẻ tre, một tiếng trống làm tinh t hần hăng hái thêm xông vào bên trong Thiên Đạo, hẳn gần như m ặc kệ phù vân phía trên dây xích đại đạo có ý gì, hẳn đều há mồm cắn!

Sợi xích đại đao to như thế lại bị hấn găm răng rắc rắc rắc, từng tấm phù văn bị cắn xé một cách thô bạo nuốt vào trong bụng, sau đó bị hấn hiểu, thông hiểu đạo lý, quá trình này không khác gì ăn cơm.

Cũng may chuỗi dây xích đại đao cũng có khả năng tự phục hồi, n hững nơi bị Tần Thộ găm lập tức tự sửa lại.

Nhưng mà chuỗi trật tự đại lộ đường như cũng có vẻ không thích con thỏ không tuân thủ quy tắc này, thế là không ngừng lắc lư, mu ốn lắc con thỏ xuống dưới.

Tần Thộ nếm được ngon ngọt, sao có thể chịu buông tay chứ? Ô m thật chặt, không ngừng điên cuồng găm!

Tần Thộ cũng phát hiện ra chuỗi dây xích đại đao lại lần nữa khôi phục phù văn, hoàn toàn giống như phù văn mà hấn đã ăn, cho nê n ở nguyên tại chỗ chờ ăn, căn bản không ăn được các kiểu hoa v ăn. Muốn lĩnh ngộ càng nhiều thì hấn bắt buộc phải tiếp tục tiến v ề phía trước mới được.

Thế là con thỏ này từ cắn loạn tại chỗ biến thành một con sâu róm tiến về phía trước trên chuỗi dây xích đại đao, những nơi mà hấn đi qua, chuỗi dây xích đại đao lại có thêm một khe rãnh...

Con thỏ càng ngày ăn càng nhiều, chuỗi dây xích đại đao dường n hư cũng càng ngày càng lộ ra không kiên nhẫn được nữa, càng lúc càng rung nhanh hơn...

Cùng lúc đó Tần Thộ cũng phát hiện, nơi này vậy mà không chỉ c ó một mình hấn!

Phía dưới chuỗi trật tự đại lộ lại có rất nhiều bóng người, khoảng cách càng xa thì càng nhiều người, lít nha lít nhít tràn ngập nước mắt rất là tội nghiệp, mỗi một người đều trừng to mắt, dường như

đang liều mạng muốn nhìn rõ ràng chuỗi dây xích đại đạo để lĩnh ngộ được gì đó.

Càng đến gần chuỗi dây xích đại đạo thì càng ít người, đến gần rồi Tàn Thọ cũng chỉ nhìn thấy một lão nhân ngồi ở phía dưới, ngửa đầu nhìn một tấm phù văn bên trên chuỗi dây xích đại đạo, đầu như trống bỏi, run rẩy di chuyển theo quy luật của chuỗi dây xích đại đạo kia, lắc rồi lắc lại lắc...

Sau đó chuỗi dây xích đại đạo bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, lập tức quét bay lão nhân ra ngoài!

Lão nhân chẳng những không có tức giận mà còn vui vẻ khoa tay múa chân kêu lên:

-Ta chạm vào đại lộ rồi! Ha ha... Ngộ đạo sắp thành rồi, ha ha...

Bốp!

Có vẻ như lão nhân quá hưng phấn, tỉnh táo lại từ trong trạng thái ngộ đạo, biến mất ở trong không gian đại lộ.

Cùng lúc đó, bên trong đạo quan rách nát nào đó trên núi Đại Sơn nổi tiếng của Địa Tiên Giới truyền ra tiếng kêu hưng phấn của một lão nhân:

-Đại lộ chủ động chạm vào ta, ha ha... Sự phụ thật sự không có lừa dối ta, quả nhiên ta không phải là đồ đàn, đại lộ có mong đợi, có hy vọng! Ha ha... Nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại ngộ đạo.

Không chỉ là bên trong ngọn núi này, ngày này rất nhiều nơi đều có tu sĩ nhao nhao xuất quan, về mặt không dám tin kêu lên:

-Người có tin hay không? chuỗi dây xích đại đạo biết khiêu vũ!

-Người có tin hay không, có một chuỗi dây xích đại đạo điên rồi,

nó không ngừng khiêu vũ...

-Sư phụ, sư phụ! Người đoán con thấy được cái gì? Con vậy mà t hấy được một lập thể phù văn không khác gì con thỏ! Đáng tiếc, c on xem ba ngày ba đêm đến nổi mắt cũng đau mà không thể lĩnh ngộ được thứ gì. Chẳng lẽ là do ngộ tính của con không đủ sao? Xem ra con phải tiếp tục cố gắng...

Vị sư phụ cùng với sư nương đang chăm chỉ lĩnh hội tâm kinh tro ng phòng ngủ nghe lời, sốt ruột kêu lên:

-Hãy tiếp tục nỗ lực đi, chừng nào còn chưa hiểu căn kẽ thì đừng đến làm phiền ta.

Vì vậy Tiêu Chính Tài trang trọng nắm chặt tay kêu lên:

-Vâng thưa sư phụ!

Đêm hôm đó, hai người sư phụ và sư nương đi tìm đệ tử trâu dê m, mãi sau mới biết được đưa trẻ ngốc nghếch này bỏ nhà đi tu rồi i, không nhận ra con thỏ sẽ không về nhà nữa rồi...

Những chuyện tương tự như vậy xảy ra rất nhiều trong cõi thần ti ên này, thế nhưng trong thế giới thần tiên rộng lớn như thế này, d ường như lại trở thành chuyện nhỏ nhặt chẳng đáng để tâm, mọi n gười thảo luận một hồi rồi tuyệt nhiên không nhắc đến nó nữa.

Đương nhiên những người bị lạc lối lại là một con số khác, chẳng hạn như Tiêu Chính Tài đem việc lĩnh hội phù văn con thỏ làm m ục tiêu cuộc sống cho mình.

Tần Thọ không hay biết chính mình lại mang theo một số người t u hành khổ hạnh xuống mương. Hiện tại hắn đang tận lực tu luyệ n. Hắn quên đi mất rằng hắn đã gặm nhấm không dưới một trăm p hù văn, trong đầu hắn có vô số hiểu biết về Trọng Hoa Kinh, đặc biệt là thiên đạo liên quan đến Trọng Hoa Kinh, thật là hiểu biết v

ô cùng sâu sắc!

Nói trắng ra việc tu hành chính là quá trình mà các sinh linh khác nhau thay đổi số mệnh của chúng ngược lại với sự sắp đặt của tạo hóa. Vậy việc thay đổi số mệnh là gì?

Chống lại thiên đạo không phải là việc lật đổ thượng đế mà là để t hay đổi những thứ mà thượng đế ấn định cho mình. Thay đổi mệnh h chính là thay đổi vận mệnh của bản thân.

Nói một cách đơn giản hơn thì tu hành là quá trình tiến hóa có hướng của bản thể sinh vật, từ thể xác đến linh hồn không ngừng cải thiện bản thân để tiến lại gần hơn với đại đạo của thiên địa. Hơn nữa, có thể chịu được tác động của nguyên khí mạnh hơn, điều khi ển quá trình của nguyên khí mạnh hơn.

Công pháp hay là bất cứ việc làm nào của người tu hành cũng đều dựa trên những đặc tính riêng của bản thân để thay đổi cho phù h ợp, hướng dẫn mọi người quan sát một cách gần nhất, phù hợp nh ất với bản thân, tiếp cận Đạo từ đơn giản đến phức tạp, lĩnh hội đ ược Đạo, cuối cùng là không phân biệt thiên địa để quá trình tu hà nh đạt đến địa vị thánh nhân.

Bằng không, đó là một phương thức không cố định, nếu như tư ch ất không đạt thì không thể bước qua được rào cản đó, căn bản cũn g chẳng thể thấy được Đạo, con đường tu hành cũng sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Trọng Hoa Kinh là một công pháp Luyện Khí Hóa Thần cao cấp nhất, sau khi ăn phù văn, cơ thể sẽ thay đổi.

Tần Thộ phỏng đoán, sau khi ăn xong hơn trăm phù văn thì sẽ trự c tiếp giúp cho Tần Thộ đạt đến thiên đạo, hấn sẽ tu luyện thành c ông viên mãn, đến lúc đó hấn thật sự trở thành một kẻ thực lực Lu yện Khí Hóa Thần, hơn thế nữa có thể trực tiếp bước vào Luyện Thần Phản Hư. Có điều Tần Thộ vẫn cần phải có công pháp Luyện

n Thần Phản Hư tốt hơn nữa mới được.

Chương 547: Tâm kinh

Chương 547. Tâm kinh

Có điều trước mắt, Tần Thọ không muốn nghĩ nhiều như thế nữa, cho nên mới chuyên tâm luyện Đạo, không đúng, phải là là an tâm mà tu Đạo, tu luyện một cách vô cùng vui vẻ.

Vị Đại Đỉnh chân nhân nhìn thấy con thỏ đã chết, lại nhìn thấy cái đỉnh đã vỡ nát của mình, trái tim như đang rỉ máu.

Nhưng chợt nghĩ đến con dao của Lam Tam cũng đã bị con thỏ ăn mất, trong lòng mới có thể bình tâm lại đôi chút.

Đại Đỉnh chân nhân thật sự không nghĩ tới, vốn hai vị đệ tử hào môn đều chết thảm, tất cả quái vật mà bọn họ mang theo đã chết, và giờ đến ngay cả con dao của Lam Tam cũng đã bị gãy, Đại Đỉnh chân nhân nhìn con thỏ trước mặt mà kêu lên, may mắn thay, Lam Tam đã tu luyện được ba đạo. Một là Kịch Độc Đạo, hai là Hư Không Đạo và ba là Huyền Diệt Đạo. Hai đạo phía sau không giết được con thỏ nhưng chất độc đã giết chết nó.

Nếu không, Đại Đỉnh chân nhân thật sự cảm thấy không nổi xuống tay.

Về sức mạnh, Đại Đỉnh chân nhân tự hỏi bản thân mình mặc dù mạnh hơn con thỏ nhưng lại thật sự không biết làm cách nào để đ

ánh bại nó.

Dùng pháp thuật ư? Nó đã ăn rồi.

Dùng pháp bảo ư? Nó cũng đã ăn rồi.

Dùng nắm đấm ư? E rằng nó cũng ăn mất luôn.

Vì vậy lúc đó hắn rất rối, vô cùng rối.

Nhưng hắn còn đau lòng nhiều hơn bởi lần này tổn hại quá lớn... đồng thời trong lòng không ngừng nguyên rủa Yêu Tam Thiên, tên khốn này ngay từ khi bắt đầu vẽ mặt đã u ám mà rời đi, nói là có chuyện nhưng kết quả lại đi lâu đến như vậy, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại.

Nếu như có hắn ở đó, dùng Tam Thiên của mình mà đối phó với con thỏ thì mình cũng sẽ không tổn thất lớn đến như vậy.

Nghĩ đến lần tổn hại này hắn không kiềm được liếc mắt nhìn, trong lòng càng thêm đau xót cái đỉnh cổ bị con thỏ cắn nát.

"Phải đền bù lại lần tổn thất này mới được." Đại Đỉnh chân nhân nghĩ đến đây, trong vô thức liền liếc nhìn Tàn Thọ đang chấp tay, hắn biết rằng ở đâu có lò luyện tốt nhất mà hắn muốn. Nếu như có thể có được lò luyện đan tốt nhất thì việc hắn có thể đột phá Địa Tiên và lao lên thiên giới, thậm chí là lên một cảnh giới cao hơn thì tất cả cũng coi như là xứng đáng.

Có điều muốn có được lò luyện đan thì hắn cần phải giải quyết một số người thì mới được.

Vì vậy Đại Đỉnh chân nhân nhìn về phía Công Tôn Lục La đang đứng ở Lam Tam ngồi xuống, sau đó lại nhìn những xác chết nằm la liệt trên mặt đất và xung quanh, sau khi xác định không có người ngoài, ánh mắt của Đại Đỉnh chân nhân lóe lên một tia sắc lạnh.

-Lam công chúa, người vẫn ổn chứ? - Đại Đỉnh chân nhân bước lại với vẻ mặt quan tâm.

Cả người Lam Tam run lên sau khi nghe những lời nói đó nhưng tuy nhiên chẳng nói một lời.

Công Tôn Lục La đứng trước mặt của Đại Đỉnh chân nhân, chấp tay nói:

-Chân nhân, chủ nhân của ta là Cửu Liên Sơn Tam, xin đừng nhầm lẫn.

Đại Đỉnh chân nhân không có một chút tức giận nào, cười nói:

-Sao vậy? Năm đó quốc vương của Thương Lan quốc đã dạy người như vậy sao? Nói dối thì thật chẳng phải là một đứa trẻ ngoan đâu!

Đồng tử của Công Tôn Lục La hơi co lại, lắc đầu nói:

-Ta thật sự không hiểu người đang muốn nói gì.

Đại Đỉnh chân nhân liếc nhìn Lam Tam, Lam Tam ngồi bất động, điệu bộ trông giống như đang ngồi thiền, trông biểu hiện thì Lam Tam chẳng có bất cứ cảm giác khó chịu nào, hẳn không dám khẳng định liệu có phải Lam Tam đang giả vờ mình bị kiệt sức hay không. Rốt cuộc thì mối quan hệ giữa hai người bọn họ không tốt, nếu như có cơ hội thì việc giết chết đối phương cũng không phải là việc không thể, chỉ có điều tất cả mọi người đều thiếu mất một cơ hội cũng như một cái cớ mà thôi.

Thực lực của Lam Tam mạnh hơn hẳn, do đó hẳn cũng không dám mạnh động ra tay khi chưa hiểu rõ tình hình của Lam Tam.

Vậy nên, Đại Đỉnh chân nhân cười nói:

-Khi đó Thương Lan quốc ở phía Tây Nam, phía bắc dựa vào Thị nh Đường, phía tây tiếp giáp Tàng Đô, phía nam là Nam Hải. Ta đã may mắn được đến đó, nơi đó thật sự giống với thế giới của họ... đáng tiếc là... Tám trăm năm trước, kinh đô Tây Tạng đem quân tấn công nước Thương Lan, nước Thương Lan vốn nghĩ rằng nhà Đường sẽ bảo vệ bọn họ, kết quả... nhà Đường lại chỉ phái người gửi đi một lá thư mà thôi.

Tuy rằng chẳng biết trên bức thư viết gì, nhưng ba ngày sau, hoàng đế đã đầu hàng Tây Tạng.

Sau đó nhà Đường đưa quân xuống dưới phía Nam với lý do dẹp loạn, chỉ mất nửa tháng đã đánh bại được Tây Tạng và chiếm lấy vương quốc của Lam Tam. Hoàng tộc Mãn Châu của nước Thương Lan tịch thu tài sản và giết kẻ phạm tội trong hoàng cung. Ngày hôm đó, đầu rơi và máu tươi nhuộm đỏ cả thành hào.

Kể từ ngày đó, cả hoàng tộc vương quốc Lam Tam bị tru di tam tộc!

Khi mà Đại Đỉnh chân nhân càng lúc nói càng nhiều thì vẻ mặt của Công Tôn Lục La càng lúc càng trở nên khó coi, còn Lam Tam mặc dù không cử động nhưng hai tay không biết đã nắm chặt tự lúc nào, máu tươi từ tay nhỏ giọt làm nhuộm đỏ cả y phục dưới chân.

Một đoạn hồi ức hiện ra trong đầu nàng, đó là thủ đô của đất nước Thương Lan, đó là nơi mà nàng chơi đùa khi còn nhỏ, đó là nơi nàng thân thuộc nhất, cũng chính là nơi nàng yêu thương nhất, và chắc hẳn rằng đó chính là nơi an toàn nhất.

Tuy nhiên, ngày hôm đó, rõ ràng là một ngày tháng bảy nắng chói chang, nhưng nàng lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, cái lạnh mà nàng chưa từng cảm nhận được trước đây.

Ngày hôm đó, nàng bị một bà lão giấu dưới lớp áo, tận mắt nhìn thấy người thân lần lượt ngã xuống đất.

Nhìn thấy phụ thân ngày xưa thương yêu nàng, nàng hét lên:

-Ta bị oan! Thương Lan quốc ta trước đến nay chưa bao giờ kết oán với nhà Đường!

-Có chuyện oan khuất ở đây, ta không phục!

Lưỡi kiếm lóe lên, đầu của phụ thân nàng rơi xuống đất!

Nàng nhìn thấy mẫu thân của mình bị chặt đầu trong tiếng than khóc.

Nàng nhìn thấy huynh đệ tỷ muội của mình lần lượt ngã xuống trong vũng máu...

Nàng nhìn thấy được nụ cười ghê người tàn bạo của tên đao phủ!

Nàng nhớ rõ rằng lúc hành hình là vào chính Ngọ và đến khi kết thúc thì đã chạng vạng...

Nàng đã chẳng còn nhớ rõ trên mặt đất đã rơi xuống bao nhiêu cái đầu, nàng chỉ còn nhớ lúc ấy bọn họ đã không cam lòng, mang tro ng mình nổi oan ức và phẫn uất.

Nàng chẳng còn nhớ khi ấy mình đã rời kinh thành như thế nào, chỉ nhớ được rằng lão bà bà đã kéo lấy tay nàng, để nàng nhìn lại cảnh kinh thành đang bị ngọn lửa bao trùm, sau đó không cho phép nàng được quay lại nhìn thêm một lần nào nữa, và nói với nàng:

-Từ nay về sau, ngươi được gọi là Lam Tam.

Chương 548: Con tỏ tình lại rồi

Chương 548. Con tỏ tình lại rồi

-Tại sao cơ chứ? - Lam Tam hỏi lại, bởi vì đây không phải là tên của nàng.

Bà lão nói:

-Gió núi là cuồng phong nhất, có thể phá núi, phá mây, có thể làm diệt vong quốc gia. Tính cách của con lại nhu nhược, yếu mềm như vậy, muốn báo thù thì nhất định phải học theo như gió núi kia, chỉ có không ngừng tiến lên phía trước thổi bay mọi chướng ngại. Còn vì sao lại gọi là Lam Tam thì bởi do phụ thân của con vốn thích nhất con số này.

-Người biết phụ thân của con sao? - Lam Tam hỏi. Bà bà đáp:

-Nợ hẩn thôi, vẫn còn trên người con đó. Đi thôi nào... Đi thôi nào, đừng nhìn nữa... Cười lên ta xem nào.

-Hả? - Lam Tam nước mắt còn vương trên gương mặt, không hiểu nhìn lão bà bà.

Lão bà bà nói:

-Cười lên nào, cười thật to lên! Con mà không cười, thì sẽ chẳng thể nào bước ra khỏi được Thương Lan quốc.

Lam Tam:

-Ha ha...

-To lên nữa!

-Ha... a a... hu u u...

-Khóc ư? Lẽ nào con không muốn báo thù nữa sao? Nghĩ kĩ đi!

-Muốn!

-Muốn thì cười lên! Cười to lên nào, nghĩ đến những chuyện vui vẻ, ra sức cố gắng mà cười cho bằng được!

-Ha ha... cười, ha ha... u u... ha ha...

-Bà bà, tại sao lại phải cười?

Bởi vì, người hành hình là hành hình quan Đường Tiểu Vương của a Thịnh Đường, hắn chỉ cho phép những người cười đi ba trăm dặm, tất cả những người không cười sẽ phải chết! Nhớ lấy, hắn chính là tên đao phủ đã giết cả nhà con.

...

-Ha ha...

Một tràng cười đánh thức Lam Tam, Lam Tam nghe thấy liền nhìn, chỉ nhìn thấy Đại Đỉnh chân nhân cười to nói:

-Quả nhiên ta nhớ không sai, Thương Lan quốc có một vị công chúa, lúc sinh ra đã mắc một chứng bệnh không thể lớn lên, nó được gọi là gì nhỉ? Ừm... để ta nghĩ xem, hình như nó được gọi là...

-Câm miệng! - Lam Tam không thể chịu đựng thêm được nữa, tức giận quát lên.

Vừa há miệng quát một tiếng, một ngụm nguyên khí bị phun ra làm cơ thể nàng hơi run lên.

Đại Đỉnh chân nhân nhìn thấy vậy thì cười ha hả nói:

-Lam Tam, ta không thể không nói, phải nói là ngươi có chút lợi hại hơn ta tưởng tượng đấy. Có điều, ngươi hiện giờ liệu có thể chiến đấu được nữa hay không?

Lam Tam hừ lạnh một tiếng đáp:

-Giết ngươi thì chẳng có vấn đề gì!

Đại Đỉnh chân nhân khẽ mỉm cười, đưa tay ra, trong tay vậy mà có thêm một chiếc Thanh Đồng Đại Đỉnh!

Công Tôn Lục La kêu lên:

-Làm sao có thể được?

Đại Đỉnh chân nhân đắc ý nói:

-Cái trước kia vốn chỉ là ta tìm người làm giả, cái này mới thật sự là Tàng Long Đỉnh. Điều cần nói ta đã nói hết rồi, ngươi hãy đi uống hoàng tuyền đi! Còn về cái đầu của ngươi, ta sẽ đem đến cho Đường Tiểu Vương, ta tin chắc rằng Thịnh Đường sẽ cho ta một phần thưởng xứng đáng hậu hĩnh.

Sau khi dứt lời, Đại Đỉnh chân nhân vung tay ra, Tàng Long Đỉnh bay ra, bức bích họa trên Tàng Long Đỉnh không có bất cứ một chuyển động nào, nhưng nắp trên của Tàng Long Đỉnh được mở ra tưng bừng, một cái móng rồng xuất hiện, ngay lập tức bắt lấy đỉnh đầu của Lam Tam!

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên:

-Cơ thể, linh hồn, được lắm.

Đại Đỉnh chân nhân kính cẩn hành lễ rồi nói:

-Mời sư phụ dùng bữa.

Vẻ mặt Lam Tam đột nhiên thay đổi:

-Hắn là trên Thiên Tiên! Người đã phá lệ, người không sợ sẽ trở thành kẻ thù của thiên giới hay sao? Nếu Yêu Tam Thiên biết, nhất định sẽ không tha cho người!

Đại Đỉnh chân nhân cười nói:

-Tất cả các người đều sẽ chết, liệu còn ai biết chuyện này nữa cơ chứ? Còn về Yêu Tam Thiên, thứ mà hắn cần là một người đối tác, sau khi người chết, ở đây chỉ còn duy nhất một mình ta là đối tác của hắn, trong mắt hắn ta chỉ còn có lợi ích, người cảm thấy hắn sẽ gây khó dễ cho ta sao? Tóm lại, người chết rồi thì tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Vuốt rồng rơi xuống, trực tiếp tóm lấy đầu của Lam Tam!

Phù!

Ngay thời khắc nguy cấp, Lam Tam quay người lại để tránh cú bắt chết mạng!

Móng rồng nặng nề bám vào vai của Lam Tam.

Cùng lúc đó, một làn khói xanh bay lên, Lam Tam đột nhiên biến thành Công Tôn Lục La!

Lam Tam xuất hiện cách đó một trăm mét!

Lam Tam đột nhiên bừng tỉnh lại, hét lên:

-Lục La! Người là đồ ngốc à!

Công Tôn Lục La nở một nụ cười mãn nguyện, nhẹ giọng nói:

-Công chúa, mau chạy đi... Sinh mệnh thay đổi, cả đời chỉ có thể dùng một lần, xin lỗi người, ta không thể bảo vệ người được nữa rồi. Hãy tiếp tục sống tốt, mau chạy đi.

-Grào!

Một tiếng rống gầm vang lên, rõ ràng là con Thanh Long từ trong đại đỉnh bay ra đã bị hành vi của Công Tôn Lục La làm cho tức giận rồi!

Móng rồng quét ra, chẳng nhìn thấy bất cứ thần thông gì, nhưng mà Công Tôn Lục La đau xót nhận ra rằng, với sức mạnh của mình mà đến cả một chút vùng vẫy cũng không thể làm được! Chỉ có thể giương mắt nhìn vuốt rồng tấn công và ngồi đó chờ chết! Hiện tại mới hiểu rõ tại sao vừa nãy Lam Tam không tránh đi, không phải không tránh mà không cách nào tránh được!

Lam Tam nhìn thấy vậy, hai mắt đỏ như máu, hét lớn rồi biến thành một cái bóng lao về phía vuốt rồng:

-Dừng lại!

Một cái đầu rồng nhô ra từ Tàng Long Đỉnh, là một cái đầu rồng bằng đồng vô cùng dữ tợn, không giống như một sinh vật sống mà tựa như một con rồng đeo mặt nạ, một đôi mắt rồng quét về phía Lam Tam! Chỉ vờn vờn một ánh mắt, Lam Tam đã cảm thấy rằng linh hồn của mình dường như đã bị giam cầm, cũng chẳng thể động đậy được! Vô thức mà bay tới cái miệng lớn của con rồng!

Có điều, lúc này Lam Tam lại mỉm cười, mỉm cười với Công Tôn Lục La - người đã đồng hành cùng nàng từ nhỏ đến lớn. Về mặt h

ung dữ bỗng trở nên dịu dàng, dường như đang quay trở về cung điện Thương Lan khi ấy, nụ cười trở nên thuần khiết như xưa, cười nói:

-Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi gặp phụ vương thôi.

Một chân con rồng tóm lấy Công Tôn Lục La, một chân tóm lấy Lam Tam rồi đưa cả hai vào miệng. Đại Đỉnh chân nhân nhìn thấy tình hình đã ổn thỏa thì vui mừng cười lớn, liếc nhìn chiến lợi phẩm của mình, một cái lô đỉnh thuần nguyên, kết quả...

-Người đâu?!

-Đại Đỉnh chân nhân nhìn chằm chằm trên mặt đất, chỉ có hai sợi lông thỏ, ngoài ra chẳng có gì hơn, hắn đột nhiên sững sờ mất một lúc.

-Người đang tìm ai? Một âm thanh huýt sáo vang lên, nói giọng Bắc Kinh, kéo dài giọng hỏi.

Đại Đỉnh chân nhân giật mình quay đầu lại nhìn thì thấy một con thỏ tay đang cầm một củ cà rốt, miệng răng rắc nhai. Đứng phía sau là một tên không ngừng nôn mửa, trong tay cầm một vũ khí như cái chân người, bên cạnh hắn là một thiếu nữ xinh xắn động lòng người, bên cạnh thiếu nữ là một người phụ nữ trưởng thành...

Đại Đỉnh chân nhân cau mày nói:

-Con thỏ, người còn chưa chết ư?

Chương 549: Ăn thịt thỏ

Chương 549. Ăn thịt thỏ

Tần Thọ cười đáp:

-Chết cái con em người. Đánh nhau mệt rồi, giữa trận ngủ nghỉ lấy sức người chưa thấy bao giờ sao?

Đại Đỉnh chân nhân quả thật không nói nên lời, hắn đã sống gần này tuổi, mà chưa thấy qua bao giờ! Lúc này Địa Dũng phu nhân nói nhỏ:

-Thỏ con, tranh thủ lúc bọn chúng đang nội chiến, chúng ta mau đi thôi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Sao lại đi? Ta đã nhìn thấy khó chịu chướng mắt với tên cháu trai này từ rất lâu rồi. Tên khốn đánh muội tử ta chính là đồ đệ của hắn, không cho hắn một trận mà đã đi rồi thì há chẳng phải chuyện mất mặt hay sao? Còn con cá chạch to lớn kia, xem ra chính là sự phụ của hắn, một lát nữa sẽ đánh luôn một thể... Được rồi, trực tiếp mang đi hàm để tắm rửa cho muội tử ta đi.

Nghe vậy, Đại Đỉnh chân nhân còn chưa kịp phản ứng thì Thanh Đồng Long ngừng hành động nuốt chửng người lại, con người to lớn nhìn qua Tần Thọ một cái, cũng không cần phát ra âm thanh, trực tiếp dùng hồn lực nói:

-Con thỏ con kia, người muốn ăn thịt ta sao?

Nghe vậy, Tần Thọ trừng mắt, sau đó vươn tay ước lượng con người của Thanh Đồng Long, phát hiện con người của mình đã thua rồi nên hít sâu một hơi, cái đầu bỗng hóa to hơn cả một cái nhà, c

on người còn lớn hơn con người của Thanh Đồng Long gấp mấy lần!

Sau đó hắn cười đắc thắng:

-Người tròng ta, ta tròng người chết luôn! Còn trợn mắt? Ta trở mình một cái, người trở đủ cả một năm!

Ước chừng Thanh Đồng Long cả đời chưa từng gặp phải chuyện kỳ quái như vậy, nhất thời có chút bối rối không biết nên nói gì.

Địa Dũng phu nhân nhin không được nhỏ giọng truyền âm cho Lý Trinh Anh:

-Muội muội, mau khuyên con thỏ này đi, Thanh Đồng Long là nhân vật Thiên Tiên nhất tinh, tuyệt đối không thể đánh lại, thừa dịp bây giờ mau chạy đi.

Nhưng mà làm cho Địa Dũng phu nhân buồn bực chính là nha đầu Lý Trinh Anh kia nắm chặt bàn tay nhỏ của mình lại, vô cùng tin tưởng, hai mắt tỏa ra ngôi sao nhỏ nhìn Tần Thộ, đáp lại nàng:

-Muội tin vào Thỏ Thỏ!

Không cần nhiều lời, nhưng sự tin tưởng 100% xuất phát từ nội tâm kia đã nói rõ với Địa Dũng phu nhân rằng nếu Tần Thộ không đi, nàng cũng sẽ không đi!

Địa Dũng phu nhân đành phải truyền âm cho Khôi Tam, sau đó Khôi Tam sờ sờ gáy, nghiêm túc nói:

-Cha ta có nói rằng đầu óc chúng ta ngu ngốc, nếu chúng ta gặp được người có đầu óc tốt hơn chúng ta, thì chúng ta nên nghe theo người đó, đúng vậy. Tiên sinh nói đầu óc của Tần Thộ tốt cho nên ta nghe theo hắn.

Địa Dũng phu nhân tuyệt vọng hỏi:

-Tiên sinh nhà ngươi thật sự nói như vậy sao?

Khôi Tam nói:

-Đúng vậy, tiên sinh nói đầu óc Tàn Thọ rất tốt, nhưng tiếc là dùng g không đúng chỗ. Tuy rằng không hiểu câu kế tiếp có ý nghĩa gì, nhưng đầu óc hần tốt chắc là thật?

Địa Dũng phu nhân hoàn toàn không nói nên lời... Sau đó nàng nhắm mắt hai mắt lại, kệ đi, dù có chết thì cũng cùng chết.

Đại Đỉnh chân nhân thấy vậy, thúc giục nói:

-Sur phụ, nói nhiều lời vô nghĩa với hần làm gì? Nếu hần đã muốn chết thì giết hần đi. Giữ tiểu cô nương kia lại cho ta lấy được, lộ đi nh tốt như vậy, giết thì thật đáng tiếc.

Lúc này Thanh Đồng Long cũng hoàn hồn lại, đưa tay về phía Tàn Thọ, thân hình Tàn Thọ đột nhiên cứng đờ, không tự chủ bay về phía Thanh Đồng Long.

Thanh Đồng Long nhìn Tàn Thọ đang bay lại đây, thản nhiên nói:

-Nếu ngươi đã muốn chết như vậy, bản long sẽ thành toàn cho ngươi.

-Tàn Thọ! - Địa Dũng phu nhân kêu lên.

Lý Trinh Anh lo lắng muốn bước tới, nhưng thân thể cũng cứng đờ, không nhúc nhích được!

Lý Trinh Anh liếc mạng giấy giữa, Đại Đỉnh chân nhân cười to nói:

-Không cần giấy giũa, sư phụ ta am hiểu nhất linh hồn chi đạo, linh hồn của các người đã bị giam cầm, trừ phi linh hồn chi đạo của các người so với sư phụ ta lĩnh hội được càng thâm sâu hơn, hoặc là có pháp bảo linh hồn hộ thân, nếu không thì chỉ có đường chết!

Lam Tam nhìn thấy Tần Thộ không có việc gì, sau đó cũng bị bắt lấy, nhướn mày, theo bản năng nói:

-Tần Thộ, người không sợ độc sao? Người không chết? Vậy người vừa rồi là sao?

Tần Thộ sững sốt, có thể nói sao? Hắn vừa mở miệng thở dốc, quả nhiên, Thanh Đồng Long cũng không có cảm năng lực nói chuyện của bọn họ, vì thế đặc ý nói:

-Thỏ gia ta ăn uống ngon lắm, muối tử, còn có độc khác không? Quay lại bưng cho ta một chén lớn uống cho mát nào.

Lam Tam cứng họng một hồi... rồi khịt mũi nói:

-Ngu ngốc!

Đại Định chân nhân thấy vậy, cười lạnh nói:

-Các người cho rằng gia sư không cảm được năng lực nói chuyện của các người sao? Các người suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là gia sư thích nghe những tiếng kêu thảm thiết của món ăn khi người ăn. Còn đi ngôn gì thì mau nói đi...

Tần Thộ nghe xong liền hiểu tại sao Thanh Đồng Long rõ ràng có thể một ngụm hút vào trong miệng, nhai đi nhai lại là xong việc, nhưng cố tình lại làm giống như ốc sên kéo xe, chậm chạp như vậy. Hóa ra là đang muốn chơi trò mèo vờn chuột!

Nhưng nghĩ kỹ lại, người ta đường đường là Thiên Tiên, lại đi bắt nạt mấy tiểu Địa Tiên, thật đúng là... không gánh vác nổi.

Công Tôn Lục La chế nhạo nói:

-Tần Thọ, Thanh Đồng Long muốn ăn thịt ngươi trước, ngươi vẫn nên để lại di ngôn đi.

Tần Thọ liếc nhìn bộ ngực của Công Tôn Lục La, không quá lớn cũng không quá nhỏ, sau đó cười nói:

-Thỏ gia ta coi như chết cùng năm cùng tháng với các ngươi, Trước khi chết còn cấp cho ta bánh bao để ăn? Loại bánh bao nhỏ Gi a Vượng Tử.

Công Tôn Lục La sửng sốt một chút, sau đó nhìn theo ánh mắt của Tần Thọ, lập tức xấu hổ và giận dữ mắng:

-Con thỏ khôn kiếp kia, ngươi đi chết đi!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Chết thì chết, sợ cái rắm gì!

Công Tôn Lục La hừ một tiếng, không nói chuyện, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, nhưng oán niệm đối với Tần Thọ cũng ít đi một phần. Suy cho cùng, nàng và Tần Thọ quả thật không có cừu hận gì thù sâu như biển.

Trong lúc nói, Tần Thọ đã tới trước mặt Lam Tam.

Hắn cười nhìn Lam Tam, trong đầu chợt lóe lên một nụ cười đầy thâm thúy.

Lam Tam không để ý hắn, ánh mắt tràn đầy không cam lòng và phẫn nộ...

Tần Thọ không nói chuyện, giờ phút này, trong thức hải của hắn, l

inh hồn của Tần Thộ đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước mặt có một cái bát lớn, vô số sợi tơ màu vàng xanh nhạt xuyên tiến vào trong linh hồn hắn, hắn dùng một đôi đũa lớn cuộn những sợi tơ lại, sau đó một miếng một miếng ăn, vừa ăn vừa dùng tay kia vẽ lên trên bàn trước mặt. Hắn vẽ rất nhanh, bức thứ nhất là Lam Tam, bức thứ hai là Công Tôn Lục La.

Nhìn một hồi lâu, Tần Thộ khẽ lắc đầu, lại vẽ thêm Thanh Đồng Long, sau đó đánh dấu trọng điểm, cuối cùng gật gật đầu, híp mắt, trong mắt lộ ra một tia gian ác.

Chương 550: Ăn thịt thỏ (2)

Chương 550. Ăn thịt thỏ (2)

Tần Thộ và Lam Tam đi ngang qua, rồi mặt đối mặt chạm với... n gực Công Tôn Lục La mà qua.

Sau đó Tần Thộ buồn bã phát hiện ra rằng chiến kỳ muốn dựng lên ở bên dưới!

Nhưng Tần Thộ phản ứng rất nhanh, lập tức hét lớn:

-Người làm đau ta!

Công Tôn Lục La vừa nghe, tiểu nha đầu tức giận đến đỏ cả mặt máng:

-Đồ lưu manh, ngươi đi chết đi!

Phỏng chừng tiểu nha đầu này lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị người ngay trước mặt đùa giỡn lưu manh, chiếm tiện nghi xong còn nói nàng hung dữ ngực thì quá cứng, cho nên giờ phút này, nàng sắp phát điên rồi... Nếu không phải Thanh Đồng Long trói chặt linh hồn nàng, không chừng nàng đã nhào lên cắn Tần Thộ hai cái ngay tại chỗ... Không thì cho ngực hấn hai cái thiết chùy để chứng minh một chút...

Nhưng sau khi Công Tôn Lục La hét lên hai lần, nàng ta không hét nữa, bởi vì Tần Thộ đã đi đến bên miệng Thanh Đồng Long.

Lý Trinh Anh nắm chặt bàn tay nhỏ của mình lại, lo lắng kêu lên:

-Thỏ Thỏ! Mau chạy đi!

Địa Dũng phu nhân cũng nói:

-Tần Thộ!

Khôi Tam gái gái đầu nói:

-Chơi hấn!

Đại Đỉnh chân nhân nghe vậy cười ha ha nói:

-Làm sao mà một con thỏ có thể phá vỡ linh hồn chi đạo của sư phụ ta chứ? Ha ha...

Trong lúc nói chuyện, Tần Thộ đã sắp vào trong miệng Thanh Đồng Long, Thanh Đồng Long ngậm miệng lại, vẻ mặt mọi người đều tuyệt vọng.

Lam Tam và Công Tôn Lục La cũng thở dài buồn bã bi thương cho một con thỏ đã chết.

Đại Đỉnh chân nhân vui vẻ cười nói:

-Sur phụ, mời tiếp tục dùng bữa!

Tuy nhiên, điều làm Đại Đỉnh chân nhân thực sự kinh ngạc chính là Thanh Đồng Long vẫn bất động và không có phản ứng gì.

Đại Đỉnh chân nhân buồn bực lại nhắc một lần nữa:

-Sur phụ, mời tiếp tục dùng bữa.

Thanh Đồng Long vẫn không nhúc nhích như cũ... giống như linh hồn đã bị giam cầm.

-Sur phụ? - Đại Đỉnh chân nhân tiếp tục gọi.

Lúc này mọi người đều nhận ra tình hình có chút không đúng lắm, chẳng lẽ con thỏ đó phản công thành công rồi? Nhưng mà, chu yện này có thể sao?

Lúc trước Đại Đỉnh chân nhân và Lam Tam đuổi Tàn Thọ đuổi đến lên trời xuống đất, giờ đây một Thiên Tiên giết chết một con thỏ còn không phải dễ như chơi sao?

Nếu như không phải Tàn Thọ xảy ra chuyện, vậy thì có vấn đề gì vậy?

Ngay lúc mọi người đang cảm thấy khó hiểu trong lòng thì Thanh Đồng Long cử động rồi, cái đầu lớn như vậy khẽ nhúc nhích một cái, tiếp đó cái miệng nhẹ nhàng mở ra, sau đó lại ngậm lại.

-Sur phụ? - Đại Đỉnh chân nhân có chút không chắc chắn hỏi.

Thanh Đồng Long vẫn không hề cử động y như cũ, lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt lên thân thể của Thanh Đồng Long, ai cũng không nhìn thấy biểu cảm của Công Tôn Lục La và Lam Tam

đã ánh lên một nét cổ quái, thế nhưng hai người vẫn không hề nhúc nhích mà đứng tại chỗ đó.

Ngay lúc Đại Đỉnh chân nhân đang băn khoăn muốn làm điều gì đó thì Thanh Đồng Long lại mở miệng lần nữa:

-Người qua đây.

Đại Đỉnh chân nhân sửng sốt, nhìn nhìn xung quanh.

Thanh Đồng Long tiếp tục nói:

-Vi sư kêu người đó, người nhìn đông ngó tây là đang nhìn gì thế? Người cái tên ngu ngốc này!

Đại Đỉnh chân nhân lại sửng sốt tại chỗ một lần nữa, sư phụ vắng người rồi? Trong trí nhớ của hắn, Thanh Đồng Long luôn nói năng thận trọng, là loại người máu lạnh mà. Hắn thích đùa giỡn với tất cả con mồi, sau đó nhìn bọn chúng tuyệt vọng mà chết đi. Thanh Đồng Long lãnh khốc, nhưng mà sẽ không nói ra những lời thô lỗ.

-Ngơ ngác ở đó làm gì? Tên ngu ngốc nhà ngươi, mau chóng đi qua đây! - Thanh Đồng Long lớn tiếng quát lên.

Đại Đỉnh chân nhân ngờ vực mà nhìn về Thanh Đồng Long hỏi:

-Sư phụ, năm đó khi đồ đệ thả người ra ngoài...

-Thả ông nội ngươi! Lời nói của ta không có tác dụng nữa đúng không?

Thanh Đồng Long đột nhiên xoay đầu nhìn về phía Đại Đỉnh chân nhân, Đại Đỉnh chân nhân bị dọa đến giật mình, cho rằng Thanh Đồng Long đã tức giận rồi.

Hắn hiểu rất rõ, tính tình của Thanh Đồng Long rất kinh khủng, một khi thật sự giận dữ lên thì tuyệt đối là loại người lục thân không nhận!

Tuy rằng hắn không rõ Thanh Đồng Long đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà hắn nghĩ có như thế nào đi nữa, Thanh Đồng Long cũng sẽ không thể có vấn đề được! Ăn thịt một con thỏ thì có thể xảy ra vấn đề gì chứ? Nhiều nhất cũng chỉ là bị tiêu chảy thôi!

Tuy nhiên Đại Đỉnh chân nhân vẫn thăm dò mà hỏi:

-Sư phụ, đồ tôn của ngài...

-Người nói nhảm một câu nữa thử xem! - Thanh Đồng Long lại ngắt lời của Đại Đỉnh chân nhân một lần nữa, giọng điệu đã vô cùng tệ rồi.

Đại Đỉnh chân nhân cũng đành chịu, cũng không dám dùng lời nói mà thăm dò nữa, chỉ có thể cố gắng kiên trì đi qua đó, đồng thời bản thân cũng tự động viên cho mình: "Không sao đâu, không có việc gì đâu... Đó là sư phụ của mình, không có việc gì đâu..."

Đại Đỉnh chân nhân đi đến trước mặt Thanh Đồng Long, vừa muốn nói chuyện.

Thanh Đồng Long bỗng nhiên nói:

-Quỳ xuống!

Sắc mặt của Đại Đỉnh chân nhân đầy vẻ sững sờ, đây đang yên đang lành mà sao lại bắt hắn quỳ xuống chứ?

Thanh Đồng Long cũng không thèm để ý tới hắn, tiếp tục quát:

-Tên đàn độn nhà ngươi, ta mắng ngươi ngươi vẫn không phục có đúng không, vừa nãy ta ăn thịt con thỏ đó, ta ăn phải lệnh bài của

người bạn cũ năm đó ở trên người hắn. Con thỏ này chính là đời sau của người bạn cũ năm đó của ta, tính theo vai vế, đó chính là sư thúc của ngươi! Ngươi lại có thể ra tay với sư thúc ngươi, còn hại ta ăn mất sư thúc ngươi, ta hỏi ngươi, ngươi có phải nên quý hay không?

Đại Đỉnh chân nhân vừa nghe, nếu như lời nói như thế này, hắn liền có thể hiểu được vì cái gì mà thái độ của Thanh Đồng Long lại khác thường như vậy rồi, lại cộng thêm hắn xác định rõ Tàn Thọ đã chết bên trong miệng của Thanh Đồng Long rồi, vì thế lập tức quỳ xuống, vẻ mặt khổ sở nói:

-Sư phụ, đồ... đồ đệ không hề biết.

-Không biết? Nếu như ngươi mà biết được, bây giờ ta liền lột sạch da của người ra, lấy đầu của ngươi đem đi chôn theo Tàn Thọ! - Thanh Đồng Long nói đến một miệng đầy nước bọt đều phun ra.

Đại Đỉnh chân nhân cẩn thận dè dặt mà hỏi:

-Sư phụ, vậy bây giờ?

Thanh Đồng Long thở dài nói:

-Bỏ đi, nếu như đã là hiểu lầm, vậy thì cứ hiểu lầm đi. Ngươi tội gì hết có thể miễn...

Đại Đỉnh chân nhân thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Đồng Long tiếp tục nói:

-Thế nhưng tội sống khó tha, ngươi có bảo bối gì đều đem ra đây hết đi, ta ăn vào trong bụng, cũng được tính là bồi táng cùng hắn rồi. Ta không có tiêu diệt chân linh của hắn, hắn vẫn còn có thể đầu thai chuyển thế, sau khi xuống âm tào địa phủ, nếu như gặp được người bạn cũ năm xưa của ta, cũng xem như có cái để nói rõ rồi.

Chương 551. Tức Long Châu

Đại Đỉnh chân nhân sững sốt, nói:

-Hả? Ta... bảo bối?

Thanh Đồng Long xoay đầu, nhìn vào Đại Đỉnh chân nhân, toàn bộ quá trình đều mang theo vẻ mặt vô cảm. Thế nhưng ấn tượng mà Thanh Đồng Long từ trước đến giờ vẫn luôn mang đến cho Đại Đỉnh chân nhân chính là sự khủng bố, vì thế càng là vẻ mặt không có biểu cảm, hắn càng thêm sợ hãi, đành phải khổ sở lấy ra một cái túi Tu Di bắt đầu lục tìm.

-Còn tìm kiếm cái gì nữa? Đều lấy hết ra! - Thanh Đồng Long quát mắng một tiếng.

Đại Đỉnh chân nhân tỏ ra đáng thương nhìn Thanh Đồng Long, Thanh Đồng Long không hề cho hắn cơ hội nói chuyện, nói:

-Kêu người lấy ra thì người lấy ra đi, cần phải phí lời à! Tàn Thọ đó còn có trường bối đang sống ở trên thế gian, thấp nhất cũng là Kim Tiên. Ngày hôm nay người mà không đem chuyện này làm một cách tốt đẹp, ngày nào đó bị tìm đến cửa, thì đừng trách vì sự không bảo vệ người!

Đại Đỉnh chân nhân vừa nghe, tay lại vừa run cầm cập, đưa túi Tu Di qua nói:

-Sự phụ, đến lúc đó còn xin người nói tốt thêm vài câu, đồ đệ thật sự không phải cố ý đâu.

Túi Tu Di được đưa tới trước mặt của Thanh Đồng Long, Thanh Đồng Long vắt óc suy nghĩ, thò đầu qua đường như là đang nghe, lại giống như đang suy nghĩ. Sau đó không đợi Đại Đỉnh chân nhân phản ứng lại, ở giữa môi trên môi dưới đột nhiên vươn ra một c

ánh tay một phát bắt lấy túi Tu Di, trong chốc lát liền lòi vào bên trong miệng của Thanh Đồng Long!

Đại Đỉnh chân nhân sững người ngay tại chỗ, dụi dụi đôi mắt, cố gắng nhớ lại một cảnh tượng vừa nãy, hắn vô cùng chắc chắn, cánh tay đó chính là một cái chân thỏ!

Ngay khi Đại Đỉnh chân nhân đột nhiên tỉnh ngộ, nhận ra sự việc không hay, Thanh Đồng Long lại sáp lại gần, một cánh tay lông trắng lớn vươn ra một phát bắt lấy cổ chân của Đại Đỉnh chân nhân! Sau đó không nói lời nào, trực tiếp lòi hấn vào bên trong miệng rồng!

-Su phụ cứu con! - Đại Đỉnh chân nhân cố gắng muốn vùng vẫy tránh thoát, không biết làm thế nào mà cánh tay đó giống hệt như một cái vòng sắt vậy, vậy không ra, tránh không thoát!

Đợi đến khi miệng rộng khép lại, Đại Đỉnh chân nhân liền nhìn thấy một con khỉ lông trắng xuất hiện ở trước mặt hắn, con khỉ đó có ba đầu sáu tay thì cũng thôi đi, trên đầu còn có thêm hai cái tai thỏ! Trên miệng cũng có hai cái răng thỏ lớn!

Nhìn thấy Đại Đỉnh chân nhân đã đi vào, con khỉ lông trắng lớn mọc ra đôi tai thỏ nhếch miệng cười với hắn, hỏi:

-Kính ngạc không? Có bất ngờ hay không?

-Người... làm sao có thể? Sao người còn chưa chết? Su phụ của ta? - Sắc mặt của Đại Đỉnh chân nhân đầy vẻ không thể tin nổi.

Tần Thọ cười lớn nói:

-Su phụ của người? Không phải chỉ là một con rồng thôi sao? Những thứ khác thì ta sẽ nhận, chỉ một con rồng mà cũng dám ăn thỏ gia ta?

Lần này quả thật không phải Tàn Thọ đang thổi phồng, hồi đó ở T hiên Đình, trong tiệm thịt chó của Trù Thần, Tàn Thọ đã gặp qua một con Hắc Long. Lúc đó từ trong miệng Hắc Long lấy ra một viên ên ngọc, đó chính là viên Túc Long Châu mà khi đó lão già lừa đã o vì muốn bắt Hắc Long mà đã lừa Hắc Long nuốt xuống.

Túc Long Châu không có tác dụng gì quá lớn, công dụng lớn nhất chính là trấn áp Long Hồn, một khi rơi vào trong miệng rồng, Long Hồn bị khóa loại, không thể hoạt động, toàn bộ sức mạnh bị mất đi, chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

Chính vì có được món vật này, Tàn Thọ mới dám khiêu khích Thanh Đồng Long, để Thanh Đồng Long ăn hấn.

Ngay trong khoảnh khắc đi vào trong miệng Thanh Đồng Long, Tàn Thọ đem một viên Túc Long Châu ném vào đó, Thanh Đồng Long lập tức thành thành thật thật mà yên tĩnh trở lại.

Chẳng qua là cái nguyên nhân này Tàn Thọ sẽ không nói ra cho Đại Đình chân nhân, mà xoa tay hăm he mà đi về phía Đại Đình chân nhân, cười khà khà nói:

-Người cái thằng cháu ba ba này, lúc trước đuổi giết tổ gia ta đủ ỏi giết một cách hung hăng can quấy lắm mà! Bây giờ không còn pháp bảo, người lại hung hăng cho tổ gia ta một lần nữa thử xem! Chịu trận đi!

Tàn Thọ căn bản không hề cho Đại Đình chân nhân cơ hội nói chuyện, một quyền xông về phía trước!

Trong miệng rồng chật hẹp, Đại Đình chân nhân có muốn trốn cũng trốn không được, trực tiếp bị một quyền đánh đến trong não va ng lên tiếng ong ong!

Thế nhưng Đại Đình chân nhân vẫn là vô thức mà kêu lên:

-Con Thỏ?!

-Con thỏ ông nội người!

Tần Thọ lại đánh đến một quyền.

-Ta liều mạng với người!

Đại Đỉnh chân nhân vừa mới định ra tay hành động, kết quả lại bu ãn bọc phát hiện, con thỏ này đã cưỡi lên trên người hắn rồi!

Đến nay Tần Thọ đã đột phá một cấp bậc lớn, thực lực lại thăng cấp lên một ít. Đặc biệt là một thân quái lực đó, sau khi biến thân thành Chu Yểm, đối mặt với Đại Đỉnh chân nhân một tiên nhân không hề tu luyện về mặt thân xác này hoàn toàn chính là trắng dã hạ tiểu Loli, hắn căn bản không có năng lực phản kháng.

Tần Thọ ba đầu sáu tay, bốn cánh tay nắm chặt lấy tay chân của Đại Đỉnh chân nhân, hai cánh tay còn lại vung lên chính là một trận đánh tàn bạo!

Chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm không ngừng vang lên bên tai, đánh đến Đại Đỉnh chân nhân gào thét liên tục!

Ba phút sau, tiếng gào thét lại biến thành tiếng than khóc...

Tần Thọ nhìn thấy như vậy đắc ý cười lên một tiếng, ngay vào lúc này, Đại Đỉnh chân nhân nhân cơ hội cắn lưỡi một phát phun ra một ngụm máu, máu bay lên trên không trung hóa thành một tấm phủ vũ nổ tung trên không, trực tiếp tách Tần Thọ và Đại Đỉnh chân nhân ra.

Đại Đỉnh chân nhân tách được miệng của Thanh Đồng Long ra lập tức chạy ra ngoài!

Kết quả vừa mới ra ngoài thì thấy một người nữ tử với đôi lông m

à y lá liễu dựng đứng lên, những ngọn giáo đầy trời bay đến, ngay lập tức đâm hẳn thành một con nhím!

Đỉnh đầu của Đại Đỉnh chân nhân mở ra, một cỗ thần hồn xông ra, lúc đang muốn chạy thoát, lại bị một đóa hoa ăn thịt người một ngụm ăn vào trong miệng, hóa thành tro bay!

-Thủ hạ lưu nhân, phải bắt sống đó!

Miệng của Thanh Đồng Long mở ra, một con thỏ xông ra ngoài hét một tiếng!

Vậy mà ở trước mắt ngoại trừ một đóa hoa ăn thịt người mọc ra từ không khí ở trên không trung, đang đong đưa trong gió ra, thì chỉ còn lại vài gương mặt quen thuộc mà thôi.

-Đại Đỉnh chân nhân đâu? - Tàn Thộ hỏi.

Lam Tam chỉ chỉ xung quanh, nói:

-Khắp trời đều là hắn.

Tàn Thộ nhìn nhìn xung quanh, lông cũng không có, nhưng mà lúc cúi đầu nhìn xuống, ngược lại nhìn thấy được không ít mảnh vải vụn... Lại nhìn về cây đao vẫn còn đang nhỏ máu trong tay Lam Tam, ngay lập tức liền hiểu ra mọi chuyện. Đám ngực giậm chân mà nói:

-Các ngươi đó! Lãng phí! Đáng xấu hổ! Không phải con cái nhà nghèo, liền không biết được củi gạo dầu muối tương giấm trà đất đến như thế nào mà!

Chương 551: Tức Long Châu

Chương 551. Tức Long Châu

Đại Đỉnh chân nhân sững sốt, nói:

-Hả? Ta... bảo bối?

Thanh Đồng Long xoay đầu, nhìn vào Đại Đỉnh chân nhân, toàn bộ quá trình đều mang theo vẻ mặt vô cảm. Thế nhưng ấn tượng mà Thanh Đồng Long từ trước đến giờ vẫn luôn mang đến cho Đại Đỉnh chân nhân chính là sự khủng bố, vì thế càng là vẻ mặt không có biểu cảm, hắn càng thêm sợ hãi, đành phải khổ sở lấy ra một cái túi Tu Di bắt đầu lục tìm.

-Còn tìm kiếm cái gì nữa? Đều lấy hết ra! - Thanh Đồng Long quát mắng một tiếng.

Đại Đỉnh chân nhân tỏ ra đáng thương nhìn Thanh Đồng Long, Thanh Đồng Long không hề cho hắn cơ hội nói chuyện, nói:

-Kêu người lấy ra thì người lấy ra đi, cần phải phí lời à! Tàn Thọ đó còn có trường bối đang sống ở trên thế gian, thấp nhất cũng là Kim Tiên. Ngày hôm nay ngươi mà không đem chuyện này làm một cách tốt đẹp, ngày nào đó bị tìm đến cửa, thì đừng trách vì sự không bảo vệ ngươi!

Đại Đỉnh chân nhân vừa nghe, tay lại vừa run cầm cập, đưa túi Tu Di qua nói:

-Sự phụ, đến lúc đó còn xin người nói tốt thêm vài câu, đồ đệ thật sự không phải cố ý đâu.

Túi Tu Di được đưa tới trước mặt của Thanh Đồng Long, Thanh Đồng Long vắt óc suy nghĩ, thò đầu qua đường như là đang nghe, lại giống như đang suy nghĩ. Sau đó không đợi Đại Đỉnh chân nhân phản ứng lại, ở giữa môi trên môi dưới đột nhiên vươn ra một cánh tay một phát bắt lấy túi Tu Di, trong chốc lát liền lôi vào bên trong miệng của Thanh Đồng Long!

Đại Đỉnh chân nhân sững người ngay tại chỗ, dụi dụi đôi mắt, cố gắng nhớ lại một cảnh tượng vừa nãy, hắn vô cùng chắc chắn, cánh tay đó chính là một cái chân thỏ!

Ngay khi Đại Đỉnh chân nhân đột nhiên tỉnh ngộ, nhận ra sự việc không hay, Thanh Đồng Long lại sáp lại gần, một cánh tay lông trắng lớn vươn ra một phát bắt lấy cổ chân của Đại Đỉnh chân nhân! Sau đó không nói lời nào, trực tiếp lôi hắn vào bên trong miệng rồng!

-Sự phụ cứu con! - Đại Đỉnh chân nhân cố gắng muốn vùng vẫy tránh thoát, không biết làm thế nào mà cánh tay đó giống hệt như một cái vòng sắt vậy, vậy không ra, tránh không thoát!

Đợi đến khi miệng rộng khép lại, Đại Đỉnh chân nhân liền nhìn thấy một con khỉ lông trắng xuất hiện ở trước mặt hắn, con khỉ đó có ba đầu sáu tay thì cũng thôi đi, trên đầu còn có thêm hai cái tai thỏ! Trên miệng cũng có hai cái răng thỏ lớn!

Nhìn thấy Đại Đỉnh chân nhân đã đi vào, con khỉ lông trắng lớn mọc ra đôi tai thỏ nhếch miệng cười với hắn, hỏi:

-Kính ngạc không? Có bất ngờ hay không?

-Người... làm sao có thể? Sao người còn chưa chết? Sự phụ của ta? - Sắc mặt của Đại Đỉnh chân nhân đầy vẻ không thể tin nổi.

Tần Thọ cười lớn nói:

-Sur phụ của ngươi? Không phải chỉ là một con rồng thôi sao? Nh
ững thứ khác thì ta sẽ nhận, chỉ một con rồng mà cũng dám ăn thỏ
gia ta?

Lần này quả thật không phải Tàn Thọ đang thổi phồng, hồi đó ở T
hiên Đình, trong tiệm thịt chó của Trù Thần, Tàn Thọ đã gặp qua
một con Hắc Long. Lúc đó từ trong miệng Hắc Long lấy ra một vi
ên ngọc, đó chính là viên Túc Long Châu mà khi đó lão già lừa đả
o vì muốn bắt Hắc Long mà đã lừa Hắc Long nuốt xuống.

Túc Long Châu không có tác dụng gì quá lớn, công dụng lớn nhất
chính là trấn áp Long Hồn, một khi rơi vào trong miệng rồng, Lon
g Hồn bị khóa loại, không thể hoạt động, toàn bộ sức mạnh bị mất
đi, chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

Chính vì có được món vật này, Tàn Thọ mới dám khiêu khích Tha
nh Đồng Long, để Thanh Đồng Long ăn hấn.

Ngay trong khoảnh khắc đi vào trong miệng Thanh Đồng Long, T
àn Thọ đem một viên Túc Long Châu ném vào đó, Thanh Đồng L
ong lập tức thành thành thật thật mà yên tĩnh trở lại.

Chẳng qua là cái nguyên nhân này Tàn Thọ sẽ không nói ra cho Đ
ại Đình chân nhân, mà xoa tay hăm he mà đi về phía Đại Đình ch
ân nhân, cười khà khà nói:

-Ngươi cái thằng cháu ba ba này, lúc trước đuổi giết thỏ gia ta đu
ổi giết một cách hung hăng càn quấy lắm mà! Bây giờ không còn
pháp bảo, ngươi lại hung hăng cho thỏ gia ta một lần nữa thử xe
m! Chịu trận đi!

Tàn Thọ căn bản không hề cho Đại Đình chân nhân cơ hội nói ch
uyện, một quyền xông về phía trước!

Trong miệng rồng chật hẹp, Đại Đình chân nhân có muốn trốn cũ
ng trốn không được, trực tiếp bị một quyền đánh đến trong não va

ng lên tiếng ong ong!

Thế nhưng Đại Đỉnh chân nhân vẫn là vô thức mà kêu lên:

-Con Thỏ?!

-Con thỏ ông nội người!

Tần Thọ lại đánh đến một quyền.

-Ta liều mạng với người!

Đại Đỉnh chân nhân vừa mới định ra tay hành động, kết quả lại bu ãn bực phát hiện, con thỏ này đã cười lên trên người hắn rồi!

Đến nay Tần Thọ đã đột phá một cấp bậc lớn, thực lực lại thăng c ếp lên một ít. Đặc biệt là một thân quái lực đó, sau khi biến thân t hành Chu Yểm, đối mặt với Đại Đỉnh chân nhân một tiên nhân kh ông hề tu luyện về mặt thân xác này hoàn toàn chính là trắng sĩa hà nh hạ tiểu Loli, hắn căn bản không có năng lực phản kháng.

Tần Thọ ba đầu sáu tay, bốn cánh tay nắm chặt lấy tay chân của Đ ại Đỉnh chân nhân, hai cánh tay còn lại vung lên chính là một trận đánh tàn bạo!

Chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm không ngừng vang lên bên tai, đánh đ ến Đại Đỉnh chân nhân gào thét liên tục!

Ba phút sau, tiếng gào thét lại biến thành tiếng than khóc...

Tần Thọ nhìn thấy như vậy đắc ý cười lên một tiếng, ngay vào lúc này, Đại Đỉnh chân nhân nhân cơ hội cắn lưỡi một phát phun ra m ột ngụm máu, máu bay lên trên không trung hóa thành một tấm p hủ văn nổ tung trên không, trực tiếp tách Tần Thọ và Đại Đỉnh ch ân nhân ra.

Đại Đỉnh chân nhân tách được miệng của Thanh Đồng Long ra lập tức chạy ra ngoài!

Kết quả vừa mới ra ngoài thì thấy một người nữ tử với đôi lông mày lá liễu dựng đứng lên, những ngọn giáo đầy trời bay đến, ngay lập tức đâm hẳn thành một con nhím!

Đỉnh đầu của Đại Đỉnh chân nhân mở ra, một cỗ thần hồn xông ra, lúc đang muốn chạy thoát, lại bị một đóa hoa ăn thịt người một ngụm ăn vào trong miệng, hóa thành tro bay!

-Thủ hạ lưu nhân, phải bắt sống đó!

Miệng của Thanh Đồng Long mở ra, một con thỏ xông ra ngoài hét một tiếng!

Vậy mà ở trước mắt ngoại trừ một đóa hoa ăn thịt người mọc ra từ không khí ở trên không trung, đang đong đưa trong gió ra, thì chỉ còn lại vài gương mặt quen thuộc mà thôi.

-Đại Đỉnh chân nhân đâu? - Tàn Thọ hỏi.

Lam Tam chỉ chỉ xung quanh, nói:

-Khắp trời đều là hắn.

Tàn Thọ nhìn nhìn xung quanh, lông cũng không có, nhưng mà lúc cúi đầu nhìn xuống, ngược lại nhìn thấy được không ít mảnh vải vụn... Lại nhìn về cây đao vẫn còn đang nhỏ máu trong tay Lam Tam, ngay lập tức liền hiểu ra mọi chuyện. Đám ngực giậm chân mà nói:

-Các người đó! Lãng phí! Đáng xấu hổ! Không phải con cái nhà nghèo, liền không biết được củi gạo dầu muối tương giấm trà đất đến như thế nào mà!

Chương 552: Thu hoạch ngoài ý muốn

Chương 552. Thu hoạch ngoài ý muốn

Lam Tam lại không thèm để ý đến chiêu trò đó của Tần Thộ, vung tay nói:

-Đừng có phí lời nữa, lần này là ta nợ ngươi.

Nói xong, hai tay Lam Tam liền kéo cổ áo xuống.

Tần Thộ vừa thấy, sắc mặt đầy vẻ ngại ngùng lại có một chút hưng phấn và một chút kích động, mở to hai mắt mà kêu lên:

-Đừng đừng đừng... này này này... dùng không được... quá nhỏ... hả?

Tần Thộ vốn dĩ cho rằng Lam Tam muốn cởi y phục để lấy thân báo đáp, kết quả lại nhìn thấy Lam Tam từ dưới cổ áo lấy ra một mặt dây chuyền! Mặt dây chuyền đó là một mảnh ngọc dài!

Lam Tam nhẹ nhàng sờ vào mảnh ngọc thạch, sau đó cắn răng, ném mảnh ngọc thạch cho Tần Thộ.

Tần Thộ vừa nhìn, đây vậy mà lại là một tấm thẻ ngọc.

Tần Thộ biết, xã hội vẫn luôn đang phát triển, đang dần tiến bộ. Mọi người ở thời kỳ đầu vẫn còn dùng sách để ghi chép văn tự, thời đại của Thiên Đình đã phát triển như bây giờ, cơ bản đều dùng

thẻ ngọc để làm vật ghi chép tài liệu. Sách vở của trước kia, tuy rằng dưới sự giúp đỡ của thần thông, vẫn có thể ghi chép một lượng lớn văn tự, giống như sách cầm trong tay Lỗ Ban, đó chính là vật phẩm truyền thừa cổ xưa. Thế nhưng ưu điểm của thẻ ngọc chính là, không cần người phải xem, trực tiếp dùng nguyên khí dẫn nội dung bên trong thẻ ngọc đi vào trong đầu, trong chốc lát liền có thể hoàn thành việc truyền tải toàn bộ thông tin.

Chỉ là để hiểu được và tiếp thu, vẫn cần một khoảng thời gian.

Thế nhưng lại tiết kiệm được thời gian đọc sách rồi, còn có thể thuận tiện kiểm tra thông tin quan trọng bên trong bất cứ lúc nào.

Vì vậy, Tần Thộ biết rõ, thẻ ngọc này có lẽ không phải là một món hàng tầm thường, hơn nữa còn có thể vô cùng quan trọng đối với Lam Tam, nếu không Lam Tam cũng sẽ không luôn đem món đồ này mang theo bên mình.

Lam Tam lại nhìn lướt qua thẻ ngọc trong tay Tần Thộ một cái, nói:

-Trong này là ghi chép những Đại Đạo mà những năm nay ta đã lĩnh hội được, có thể sẽ có vài công dụng đối với ngươi.

Nói xong, Lam Tam liền xoay người đi, thân hình nhỏ nhắn vừa vung tay, một chiếc áo choàng lông rơi vào trong tay, khoác lên thân hình giống như một cô bé Loli bảy tám tuổi của cô. Những ngọn giáo đang bay ở trên không trung đó cũng giống như yến tước quay về tổ mà trở về với nàng, trong chốc lát nàng lại trở thành một con cừu lông tơ.

-Thẻ ngọc đó là di vật duy nhất mà tiên hoàng đã để lại cho công chúa, không ngờ hôm nay người lại đem tặng cho ngươi.

Công Tôn Lục La không đành lòng mà nhìn thẻ ngọc ở trong tay Tần Thộ.

-Lục La, đi thôi. - Giọng nói của Lam Tam truyền đến.

Lúc này Công Tôn Lục La mới đáp lại một tiếng, đuổi theo kịp, c hẳng qua trước khi bước đi, còn thấp giọng mà truyền âm cho Tàn Thọ, cảnh cáo hẩn mà nói:

-Đừng có mà làm mất! Sau này bọn ta sẽ đến lấy lại đó.

Tàn Thọ đầy vẻ sững sờ mà nhìn hai nữ nhân đi xa, dần dần biến mất tại đường chân trời. Sau đó xoa xoa mũi, lẩm bẩm nói:

-Chắc chắc, đây xem như là không suy nghĩ kỹ càng, muốn giả là m người tốt sao?

Mất thấy tất cả mọi nguy cơ đều đã qua hết rồi, đám người Địa D ũng phu nhân cũng đi tới.

Địa Dũng phu nhân thúc giục nói:

-Nơi này không thích hợp ở lâu, Yêu Tam Thiên có thể quay trở l ại bất cứ lúc nào, chúng ta vẫn là nên mau chóng đi thôi.

Tàn Thọ tỏ vẻ không việc gì mà nói:

-Sợ gì chứ? Trời có sập xuống thì cũng có thổ gia ta đỡ lấy mà!

Nói xong, Tàn Thọ liền chột dạ nhìn xung quanh, sau khi xác địn h không có người nào, nhanh chóng nói:

-Đi thôi... Đi thôi... Mau chóng đi thôi!

-Thỏ Thỏ, con rồng này nên làm sao đây? Còn có Đại Đỉnh đó? - Lý Trinh Anh chỉ vào Thanh Đồng Long và Tàng Long Đỉnh hỏi.

Tàn Thọ vung tay một phát nói: -Khôi Tam, ngươi lôi theo đi, qua

y về tìm một nơi, chúng ta hầm hấn lên rồi ăn thịt luôn!

Khôi Tam vừa nghe có thịt ăn, hai mắt đều bắt đầu phát sáng lên, chạy qua đó một phát kéo lấy râu rồng mà lôi đi. Thân thể của Thanh Đồng Long vẫn còn ở trong Tầng Long Đình, rồng bị kéo đi, cái đỉnh tự nhiên cũng đi theo.

Một đoàn người một hơi chạy ra ngoài cũng không biết đã chạy được bao xa, xác định không hề có ai đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Địa Dũng phu nhân trịnh trọng nghiêm túc mà kéo lấy Tần Thụ Ngọc nói:

-Tần Thụ Ngọc, Trình Anh muội muội nói qua hết chuyện của người cho ta rồi. Ta biết các người đều từ nơi phía trên đi xuống, trước kia người càng không hề tiếp xúc qua với Địa Tiên Giới. Tuy rằng cũng đến ba trăm năm rồi, ta cũng không biết ba trăm năm này người sống như thế nào, thế nhưng ta bắt buộc phải nhắc nhở người một chút, Địa Tiên Giới không hề giống với Tiên Giới.

Người sống ở đây lại càng thêm phức tạp, vì lợi ích mà không từ thủ đoạn. Vừa này, người không nên thả Lam Tam và Công Tôn Lạc La đi. Sau khi các nàng ấy rời khỏi, chắc chắn vẫn sẽ dính líu với Yêu Tam Thiên. Lần này có thể cùng một bọn với người đối phó với Đại Đình chân nhân, lần sau gặp mặt, không chừng vẫn là địch nhân.

-Suy cho cùng, ở trên thế giới này, không có người bạn nào là mãi mãi, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi.

Tần Thụ Ngọc cười khỏ trong lòng, hần hiểu rõ ý nghĩ của Địa Dũng phu nhân, nàng lòng vòng quanh co mà nói ra một đồng, thực ra là đang mắng hần lòng dạ như đàn bà đó.

Thế nhưng Tần Thụ Ngọc còn có thể nói gì nữa chứ? Không lẽ hần phải

nói, khi nãy lúc hắn đi vào miệng rồng, lúc đi qua bên người của hai người muội tử ấy, kế hoạch ban đầu chính là tiện tay lôi theo hai nàng ấy vào trong bụng rồng sao?

Sau đó vì sợ dẫn tới sự cảnh giác của Thanh Đồng Long, gây nên những phản ứng liên quan, không thể đem Túc Long Châu nhét vào trong miệng của hắn nên mới bỏ cuộc? Dù sao thì, sự uy hiếp của Lam Tam các nàng so với Thanh Đồng Long, đơn giản là kẻ yếu gặp phải kẻ mạnh.

Bên nào nặng bên nào nhẹ, Tần Thọ vẫn xem như hiểu rõ ràng.

Và lại, khi hắn đi ra khỏi Thanh Đồng Long, cũng định ra tay đối phó với Lam Tam và Công Tôn Lục La, nhưng mà lúc đó Lam Tam đã khôi phục trở lại rồi. Tuy rằng thực lực của Tần Thọ đã có tiến bộ, thế nhưng sự tiến bộ của hắn suy cho cùng vẫn là cảnh giới của người phạm, từ Luyện Khí Hóa Thần đến Luyện Thần Phản Hư mà thôi.

Sự thăng cấp này là vô cùng hạn chế.

Sự thăng cấp này, chỉ là nâng cao trình độ vững chắc thêm cho cơ sở của hắn, cũng không thể trực tiếp chuyển hóa thành sức chiến đấu vô địch.

Lại cân nhắc đến đủ loại nhân tố như Thanh Đồng Long vừa bị chế ngự, Lý Trinh Anh trọng thương vừa mới khỏi, nếu như lại khai chiến thì có quỷ mới biết được sẽ kéo tình hình chiến sự xuống hay không, nếu như Yêu Tam Thiên lại trở lại vậy thì làm sao đây? Vì thế Tần Thọ mới buông bỏ ý muốn hành động ngay lập tức trong đầu đi.

Chương 553: Hoàng Long và Cỗ Cỗ

Chương 553. Hoàng Long và Cỗ Cỗ

Thế nhưng những lời này hắn không thể nói, nếu đã trong lúc mơ hồ hồ hồ mà kết được thiện duyên, vậy thì cứ kết lại trong lúc hồ hồ đi. Còn về phần lần sau gặp mặt như thế nào, hắn cũng quản không được, ít nhất thì bây giờ hắn là người được lợi.

Thế là Tần Thộ chỉ có thể cười ha ha mà gật đầu, tùy ý để cho vị ngự tử bên cạnh không ngừng nói quy định cứng rắn các thứ các t hứ của Địa Tiên Giới.

Một canh giờ sau, cuối cùng Tần Thộ cũng chịu đựng không nổi nữa mà hỏi:

-Đại tử, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Đã có con chưa?

Địa Dũng phu nhân sững sốt, tiếp đó lắc đầu nói:

-Không có.

Tần Thộ nói tiếp:

-Ngươi nên có con đi.

-Vì sao? - Địa Dũng phu nhân hỏi.

Tần Thộ cười tủm tỉm, cũng không hề nói chuyện, chủ yếu là sợ nói ra sẽ bị đánh.

Địa Dũng phu nhân nghĩ hết nửa ngày trời, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

-Con thô chết tiệt, ngươi là đang chê ta cảm râm nhiều quá à?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ta đâu có nói gì đâu.

Địa Dũng phu nhân thật muốn đánh một quyền lên gương mặt đệ tiện đáng ghét này, nhưng mà cân nhắc đến vấn đề của giá trị vũ lực thì vẫn là nhịn xuống.

Tần Thọ đi vô cùng nhanh, mà ngay tại nơi lúc trước bọn họ đánh nhau, ở trên không trung cách bọn họ không biết bao nhiêu vạn dặm, lại có một đoàn người khác tụ tập ngay đó.

Một bên, là một vị nam tử đang cười Hắc Ngưu, phía sau nam tử có vài người nam nữ có tạo hình đặc biệt đi theo, tổng cộng có sáu nam một nữ. Nam tử cười Hắc Ngưu, có vẻ ngoài vô cùng cao lớn và vạm vỡ, sau lưng đeo lấy một cái luân bàn cực lớn, bên trên có khắc họa Thiên Can Địa Chi và Tứ Tượng.

Ở đằng sau nam tử cười trâu, có một vị nam tử có vẻ lẳng lơ đứng đó, nam tử ấy khuôn mặt trắng nõn, óng ánh như ngọc, môi đỏ, mắt đẹp, khoác áo choàng đỏ, từ đầu đến cuối khoe miệng đều nở một nụ cười mê hoặc. Chính là Yêu Tam Thiên mà Đại Đỉnh chân nhân cực khổ chờ đợi rất lâu vẫn đợi không được!

Đối diện với những người này, là một đạo sĩ thân mặc hoàng bào đang đứng trên một đám tường vân, một sinh vật tròn tròn kỳ lạ màu đen trắng đan xen, mang theo vành mắt đen đang cười trên cổ của đạo sĩ! Một người một thú chính là Hoàng Long đạo sĩ và Thục Thiết Thú Cỗ Cỗ đang phân chia đường đi với Tần Thọ, có tin đồn rằng không hề tham dự vào việc này.

-Hoàng Long đạo hữu, lúc đó Địa Tiên Chi Tổ và Lê Sơn Lão Mẫu đã có ước định, Thiên Tiên và cấp trên Thiên Tiên đều không đ

ước nhúng tay vào chuyện thị phi của nhân gian. Dựa vào thực lực của người, cần gì đi vào vũng nước đục này chứ? - Đại hán cười Hắc Ngưu lớn giọng nói.

Hoàng Long đạo sĩ lại nhìn thẳng cũng không hề nhìn hán một cái, xác định Tần Thọ đã đi xa rồi, mới vỗ vỗ Cổn Cổn đang ở trên cổ nói:

-Tần Thọ đi rồi, có thể buông tay được chưa?

Cổn Cổn xoay đầu, vênh cái miệng mà nhìn xuống, thấy những thứ nên chết đã chết rồi, những người nên chạy cũng chạy rồi, mới khúm na khúm núm mà bò xuống, sau đó ôm lấy chân của Hoàng Long đạo sĩ, vắn eo một hồi, bày tỏ sự vui vẻ của mình.

Hoàng Long đạo sĩ sủng nịnh xoa xoa đầu của Cổn Cổn nói:

-Nếu người đã cảm thấy vui vẻ rồi, vậy chúng ta đi thôi.

Nói xong, Hoàng Long đạo sĩ liền xem những người phía đối diện như không khí, không thèm để ý đến, xoay người đi!

Sắc mặt của đại hán cười Hắc Ngưu trầm xuống, lại không hề nói một lời.

Thế nhưng huynh đệ của đại hán cười Hắc Ngưu là một nam tử cao gầy dáng vẻ xấu xí cười lạnh một tiếng nói:

-Hoàng Long đạo sĩ, người chẳng qua cũng chỉ là một Thiên Tiên mà thôi! Bảy người huynh đệ tỷ muội bọn ta đều là Thiên Tiên, đại ca của ta càng là Thiên Tiên đại viên mãn. Người phá hỏng việc của bọn ta, cản đường đi của bọn ta, vậy mà một câu nói cũng không để lại đã cứ vậy mà đi sao?

Đáng tiếc Hoàng Long đạo sĩ không thèm để ý đến hán, trực tiếp xem lời nói của hán như đánh rắm vậy, chấp tay sau lưng, đi về phía

hía trước một cách thoải mái, một chút áp lực cũng không có.

Một nữ tử mang theo một mặt nạ màu trắng trong bảy người nói:

-Hay cho một vị Hoàng Long đạo sĩ, người đây là không đem Yên Sơn Bát Tiên bọn ta để vào mắt sao ? Ngày hôm nay, người mà không để lại vài món đồ thì đừng mơ đi được!

Nói xong, nữ tử đeo mặt nạ trắng vung tay một cái, trong tay có thêm một cây quạt lông bằng bạch ngọc, chiếc quạt lông vừa phát ra thì nhiệt độ không khí bỗng chốc hạ xuống, tiếp đó nữ tử mặt nạ trắng lại vung tay một cái, gió mạnh nổi lên, một đám mây đen bị thổi về phía Hoàng Long đạo sĩ! Mây đen bị luồng gió lạnh này thổi vào, đến quá trình ngưng tụ cũng được bỏ qua, trực tiếp trở thành tảng băng khổng lồ mà va vào phía sau người Hoàng Long đạo sĩ!

Đại hán cười Hắc Ngưu nhìn thấy vậy lại không hề nói một chữ nào, hiển nhiên là hành vi của Hoàng Long đạo sĩ cũng khiến hắn vô cùng tức giận.

Tảng băng còn chưa bay tới, gió lạnh đã đến trước, nhưng mà điều khiến bảy người kinh ngạc là, cơn gió lạnh thấu xương đến như vậy thổi qua, Hoàng Long đạo sĩ vẫn vẹn vẹn chỉ có áo bào bay phấp phới mà thôi, Cồn Cồn cũng chỉ rung mình một cái còn sau đó thì không hề có việc gì.

Cùng lúc đó bảy người đang xem đều đứng đó nhìn nhau, lửa giận trong lòng càng thêm bùng cháy, thế này cũng quá xem thường họ rồi!

Thế là bảy người âm thầm lấy ra một lá cờ lệnh nhỏ, vận chuyển nguyên khí rót vào trong cờ lệnh, ngay giây tiếp theo sức mạnh của bảy người liền hòa thành một thể! Thực lực của nữ tử mặt nạ trắng đột ngột tăng lên, vừa vung tay một cái tốc độ va đập của tảng băng ngay lập tức tăng lên!

Nếu như nói lúc này là vụ va chạm của những chiếc xe trâu đang phát điên, thì hiện tại chính là vụ tập kích của tên lửa siêu tốc rồi!

Uy lực quả thật không thể đem ra so sánh với nhau được!

Yêu Tam Thiên nhìn thấy vậy, lại chỉ sụp mắt thuận theo, không có bất cứ biểu cảm nào, bước chân chỉ hơi lùi lại một chút, không hề có ý muốn tiến về phía trước tấn công.

Mắt thấy tảng băng đã đụng sát vào người của Hoàng Long đạo sĩ, chỉ thấy Hoàng Long đạo sĩ không hề quay đầu lại, chỉ tùy ý mà vung tay áo về phía sau một cái, tảng băng đó vù một tiếng lập tức hóa thành những mảnh vỡ long lánh đầy trời, biến mất tại không trung.

Bảy người sửng sốt trong giây lát, tiếp đó thì rung mình dữ dội, người nam tử xấu xí nhin không được mà kinh ngạc thốt lên:

-Kim...

Đại hán cười Hắc Ngưu lại rầm một tiếng mà quỳ xuống mặt đất, cướp lời nói:

-Đa tạ ơn tha mạng của tiền bối! Bọn ta có mắt mà không thấy Th ái Sơn, tiền bối không tính toán với tiểu nhân, bọn ta rất biết ơn! Bọn ta lập tức lên đường quay về núi bế quan ba ngàn năm, sau này những sự việc liên quan đến Tàn Thọ sẽ không nhúng tay vào nữa!

Chương 554: Ca chỉ là truyền thuyết

Chương 554. Ca chỉ là truyền thuyết

Trong lúc nói chuyện, đại hán cười Hắc Ngưu đã cúi đầu khom người mà vái lấy vái để với Hoàng Long đạo sĩ, căn bản không hề dừng lại!

Những người khác nhìn thấy vậy, đột nhiên tỉnh ngộ, cũng theo đó mà lạy.

Những người đó lạy được tổng cộng mười tám lần, giọng nói của Hoàng Long đạo sĩ mới dần dần vang lên:

-Quay về đi.

Bảy người vội vàng đứng dậy, người ngồi xe thì lên xe chạy, người không có xe thì chạy bằng chân, ngựa không ngừng mà phóng vó để lại một làn khói bụi mà chạy đi mất dạng.

Về phần Yêu Tam Thiên? Căn bản không hề đi cản lại, chỉ là sau khi đưa mắt nhìn bọn họ rời đi thì vái lạy với những người này nói:

-Đa tạ tiền bối ra tay trợ giúp. - Nói xong, Yêu Tam Thiên đứng dậy, nhẹ nhàng mỉm cười nói:

-Giết đi.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ trong ống tay áo của Yêu Tam Thiên bay ra một thứ, vật này như tia lửa điện mà vút ra, trong nháy mắt biến mất ngay tại đường chân trời, chưa được bao lâu thì từ xa đã truyền đến bảy tiếng gào thét thảm thiết, tiếp đó ánh lửa điện đó bay về chui vào trong ống tay áo của Yêu Tam Thiên.

Yêu Tam Thiên nhẹ nhàng chỉnh lại ống tay áo, cười nói:

-Bát tiên Yên Sơn chết thảm, thân là lão bát của Yên Vân Hải thì không nên ngồi yên làm ngơ đúng không?

Nói rồi, Yêu Tam Thiên xoay người rời đi, trong gió truyền đến một câu chửi rủa không cam lòng:

-Con thỏ chết tiệt...

Trận chiến ở Hãm Không Sơn rất nhanh được truyền ra ngoài, nhát thời khiến cả thiên hạ kinh ngạc!

Nếu như nói Thiên Đình sau hơn ba trăm năm đóng cửa, ai là người nở mày nở mặt nhất? Vậy chẳng nghi ngờ gì nữa đó chính là yêu chủ Yêu Tam Thiên, hắn là kẻ đầu tiên dám giết thần, người đầu tiên đập nát Thiên Môn.

Ngay đến Trấn Nguyên Tử tổ địa tiên cũng không làm gì được hắn, thời điểm phải đối mặt với Lê Sơn Lão Mẫu, đã ký khế ước hạ Tiên Giới.

Sau đó Yêu Tam Thiên chém giết vô số, khí thế giống như ta là Đương Kim Hoàng Thượng.

Thế nhưng có một ngày, không biết từ đâu ra xuất hiện một con thỏ, nó phá tan nơi đây thành cái dạng trước nay chưa từng có, con thỏ có sức mạnh áp đảo! Không chỉ đập nát nguyên bộ câu cá mà Yêu Tam Thiên dày công bố trí, lại còn cứu người ra! Ngay cả Đại Đỉnh chân nhân Địa Tiên cửu trùng thiên cũng chết trong tay con thỏ này.

Nhất thời, trong đầu tất cả mọi người đều có một dấu hỏi chấm, nghi ngờ hỏi:

-Từ khi nào mà con thỏ lại hung ác như vậy?

Có người dùng mọi cách để thăm dò tin tức về con thỏ, rất nhanh từng chi tiết của con thỏ đều bị bóc móc ra.

-Hắn vậy mà là Nhật Dạ Du Thần!

-Là thật hay giả vậy? Cũng có lúc Nhật Dạ Du Thần mạnh mẽ như vậy sao? Không đúng, trước đây Nhật Dạ Du Thần không phải toàn mấy tên lưu manh gầy nhom mặt trắng sao?

-Đấy là trước đây, hơn ba trăm năm trước, con thỏ cầm lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần đánh phá Đông Hải Long Cung. Chuyện này chúng ta đã tìm người xác nhận qua rồi, chính là hắn!

-Ha... cái này chọc giận hắn rồi, Yêu Tam Thiên hắn vẫn luôn hào giết thần, trước đó là tìm không ra thần, bây giờ có mấy tên thần mặt mũi sáng sủa đang ở đây, sau này sẽ có náo nhiệt rồi...

-Náo nhiệt? Hừ hừ... Sau khi đại môn Thiên Đình đóng cửa, đã có bao nhiêu kẻ giết thần? Cứ coi như không giết phải thiên thần chính quy, nhưng mà Thổ Địa, Sơn Thần, Mao Thần các loại, mọi người giết còn ít sao?

-Đúng vậy, con thỏ đó không xuất hiện thì thôi đi. Bây giờ xuất hiện rồi, hắn chính là đại diện cho Thiên Đình, tám phần hắn là vì những thiên thần đã khuất của Thiên Đình sẽ làm chuyện gì đó. Mà những kẻ trên người đã dính máu của thần, sao có thể để hắn sống sót đây?

...

Quả nhiên, cùng ngày đó có đệ tử của Dương gia ở Giang Nam ra mặt, thẳng thắn tuyên bố:

-Nếu như gặp con thỏ, lập tức giết không tha!

Kết quả sang ngày thứ hai liền có một con khỉ vọt tới trước cửa, một gậy đập tan bài tự của tổ tiên Dương gia, người con trưởng của Dương gia là Dương Diệt nổi giận ùng ùng lao ra, lại bị một gậy đánh ngược trở lại, nửa ngày sau cũng không có động tĩnh gì.

Cùng lúc đó, tiếng bàn tán càng lúc càng hăng say.

Có người nói con thỏ sẽ ở lại thế gian lập lại trật tự cho Thiên Đình.

Có người lại nói Yêu Tam Thiên đang bày mưu giết con thỏ.

Có đủ loại tin đồn được truyền ra, cuối cùng con thỏ bị liệt vào người đại diện của Thiên Đình, còn Yêu Tam Thiên được liệt vào tá m gương giết thần, ý tứ chính là nếu như hai người này không đánh nhau một trận thì quả thực thiên lý khó dung.

Nói rõ hơn là, những kẻ xem náo nhiệt không ngại chuyện này sẽ nghiêm trọng hơn...

Mà giờ phút này, thân là vai chính của tiết mục giải trí này, con thỏ đang làm gì?

Ở một nơi nào đó cạnh một cái khe suối trong núi lớn, ánh lửa ngút trời, lửa cháy rừng rực!

Tiếng nổ tanh tách phát ra từ củi lửa bị đốt cộng thêm tiếng la hét phấn nộ:

-Đây là cái thứ quái quỷ gì! Đốt cả ngọn núi rồi mà vẫn chưa nướng chín!

Chỉ thấy trong một khe suối, nửa mỏm núi đều bị đốt cháy, một cái đỉnh lớn ngã úp giữa sườn núi, phân nửa cái đầu rồng ôm lấy phía ngoài của đại đỉnh, vẻ mặt thống khổ bị nghiền ép đến cùng, trong ánh mắt có sự căm phẫn, có không cam lòng, có khinh miệt, tr

ào phúng, còn có giễu cợt không dứt:

-Lũ khốn khiếp!

Bên cạnh, có một tráng hán trọc đầu đang không ngừng tìm ra đủ loại cỏ cây hoa lá có thể bắt lửa, còn có con thỏ toàn thân bốc lửa cháy hừng hực, cố gắng nướng con Thanh Đồng Long trước mặt, thỉnh thoảng còn rắc thêm ít hạt tiêu lên phía trên, sau đó chửi thề một câu:

-Cái thứ quái quỷ này, nướng mãi không chín!

Ở phía xa, có một tiểu cô nương tỏa ra khí chất xinh đẹp đang ngồi ở trên sườn núi, vừa ngâm nga tiếng nhạc vừa lắc lư cái đầu, cười i tùm tùm nhìn cảnh náo nhiệt bên cạnh sườn núi.

Còn có một vị ngự tử một thân bạch y đang ngồi bên cạnh tiểu cô nương, nhìn sang tiểu cô nương, lại nhìn về phía con thỏ, nhìn tiểu cô nương rồi lại nhìn con thỏ, cứ như thế cả nửa canh giờ sau mới thở dài một hơi, thấp giọng nói một câu:

-Đúng là oan nghiệt!

Một lúc lâu sau, Địa Dũng phu nhân không thể chịu nổi nữa, trầm giọng hỏi:

-Trình Anh, muội cảm thấy, con người của con thỏ thế nào?

Lý Trình Anh ngốc nghếch đáp:

-Chơi với hắn rất vui, tỷ không cảm thấy cách hắn làm việc rất kỳ ông giống với người khác sao?

Địa Dũng phu nhân nhìn bộ dạng con thỏ bị sắc hạt tiêu vẫn đang không ngừng hất xì, hé miệng cười nói:

-Đúng là không giống, giống như không có nào.

Lý Trinh Anh:

-... -

Địa Dũng phu nhân lại hỏi:

-Trinh Anh, sau này muội muốn tìm một người như thế nào cùng muội trải qua quãng đời còn lại?

Chương 555: Ca chỉ là truyền thuyết (2)

Chương 555. Ca chỉ là truyền thuyết (2)

Lý Trinh Anh sửng sốt, hỏi ngược lại:

-Sao lại phải tìm bạn đời?

Địa Dũng phu nhân nói:

-Lẽ nào muội muốn cô độc cả đời sao?

Lý Trinh Anh ngoẹo đầu suy nghĩ một lúc rồi hỏi ngược lại:

-Nhưng muội không cảm thấy cô đơn? Muội có rất nhiều bạn tốt, còn có những ca ca tốt.

Địa Dũng phu nhân nói:

-Nhưng mà bọn họ sẽ có mái ấm riêng của mình, nam nữ thụ thụ bất thân, đến lúc đó, muội cũng không thể tìm bọn họ chơi mãi được?

Lý Trinh Anh ngạc nhiên, sau đó suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nói:

-Vậy muội tìm phu nhân của bọn họ đến chơi cùng muội!

Địa Dũng phu nhân:

-... -

Địa Dũng phu nhân có thể nhìn ra, Lý Trinh Anh giống như không có chút khái niệm nào về tình yêu, dường như nàng xử lý tất cả mối quan hệ bên cạnh đều dựa vào sở thích của bản thân. Vậy nên, Địa Dũng phu nhân không tài nào hiểu được mối quan hệ giữa Lý Trinh Anh và con thỏ.

Đúng lúc này, con thỏ đá một cái vào đầu của con Thanh Đồng Long, chửi lớn:

-Không nướng nữa! Ta ăn sống!

Sau đó chỉ thấy con thỏ nhào thẳng về phía trước há miệng định gặm cái Tàng Long Đỉnh!

Nhưng mà, cuối cùng Tàn Thọ vẫn kìm lại được, hắn đã gặp qua rồng, biết rõ con rồng này lớn như thế nào, thật sự muốn ăn cái Tàng Long Đỉnh này, như vậy mới có thể thả Thanh Đồng Long ra ngoài, cái đó càng kéo dài thì càng tốn sức, Vả lại, đỉnh có thể ăn sống, cái con rồng này nếu còn sống thì hắn cũng không ăn được.

Cũng may trong chiếc Hắc Ma Thần Hạp của Tàn Thọ vẫn còn một chút đồ ăn năm đó cướp được từ chỗ Đông Hải Long Cung, vì thế cả đoàn người vừa ăn bữa khuya vừa tán gẫu những chuyện sa

u khi bọn họ phân tách ra.

Nhưng mà chuyện khiến Tần Thộ buồn bực là, Lý Trinh Anh cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra sau đại chiến Thiên Đình. Bởi lẽ lúc đó thực lực của nàng quá yếu, sau khi đại chiến bùng phát nàng được quản gia mang đi rất xa, chỉ có thể nhìn thấy hỏa quang đầy trời cùng với ánh sáng của phép thuật thần thông mà thôi.

Sau đó chiến trường bị cuốn vào một cú nổ lớn, Tam Tiên Lộ bị cuốn vào, tiến vào Tiên Giới.

Câu chuyện mà Lý Trinh Anh kể sau đó rất đơn giản, gặp phải một số nguy hiểm gì đó, nàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng Tần Thộ biết, những gian nan mà nàng gặp phải tuyệt đối không ít hơn hẳn.

Về phần cuộc sống của Khôi Tam thì giản đơn hơn nhiều, hắn rơi xuống một khe núi đầu đầu cũng toàn dã thú, nơi đó xương trắng lả liệt khắp nơi, dã thú tung hoành. Công việc mỗi ngày của Khôi Tam là chọn một con mập mập rồi xuống tay, sau đó đốn củi nhóm lửa, ăn rất vui vẻ, mãi đến một ngày cứu được một con yêu quái, sau khi con yêu quái được cứu đã nói ra chuyện Yêu Tam Thiên đuổi giết thiên thần, hắn mới từ trong sơn cốc chạy ra, chạy tới Hắc Không Sơn để giúp đỡ một tay.

Sau khi mọi người nghe chuyện con thỏ chạy vào một thế giới khác, lúc quay lại đã là hơn ba trăm năm sau thì vô cùng ngạc nhiên...

Trong lúc đám người Tần Thộ đang ôn lại chuyện xưa thì Thiên Đình đã xảy ra một vài chuyện.

Lăng Tiêu bảo điện đã rất lâu không được dùng đến, hôm nay chúng thần lại tụ họp.

Câu Trần đại đế đóng cửa từ chối tiếp khách đã lâu cuối cùng hôm nay cũng bước ra khỏi tẩm cung của mình, ngồi ngay ngắn ở p

hía trên Lăng Tiêu bảo điện, trên khuôn mặt có sương giăng mờ ảo nhìn không rõ biểu tình.

Đoàn thần phía dưới đứng nghiêm chỉnh, lặng yên nghị luận, suy đoán lý do Câu Trần bỗng nhiên thượng triều.

Đúng lúc này, Thái Bạch Kim Tinh bước ra khỏi hàng nói:

-Khởi bẩm đại đế, Thiên Lý Nhãn cùng với Thuận Phong Nhĩ phát hiện gần đây Tiên Giới có tai họa, rất nhiều thiên thần đã bị giết, mong người giải quyết.

Nghe thấy lời này, Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra phe chủ chiến của Thiên Đình bước ra khỏi hàng nói:

-Khởi bẩm đại đế, xem ra lũ yêu quái ở Địa Tiên Giới kia đã quên mất uy nghiêm của Thiên Đình chúng ta, thần nguyện đi giết chúng!

Câu Trần đại đế lẩm bẩm hai tiếng, Na Tra mặt trắng không còn giọt máu, rõ ràng vẫn còn canh cánh trong lòng trận đại chiến hơn ba trăm năm trước. Hắn nhớ không nhầm, năm đó hắn bị một chiếc vòng vàng thoáng cái đánh vào sau gáy, mặc dù không phá vỡ phòng ngự, thế nhưng vẫn khiến cho Câu Trần đại đế rất không vui.

Thế nhưng Câu Trần đại đế hiển nhiên sẽ không định truy cứu sự việc năm đó, ậm ừ một tiếng, lắc đầu nói:

-Thiết huyết trấn áp nhiều năm như vậy, còn không phải là sóng gió dòn dập hay sao? Thậm chí có rất nhiều người không rõ thị phi còn nói Thiên Đình ta hống hách vô tình, âm thầm nói chúng ta không đúng. Nếu đã như vậy Thiên Đình sẽ đóng cửa Thiên Môn đến cùng, để cho bọn chúng cảm nhận được cái thế giới không có Thiên Đình bảo hộ sẽ như thế nào, cảm nhận được thế nào gọi là yêu ma hoành hành!

-Chỉ có máu, mới khiến chúng hiểu được hòa bình đáng quý ra sao!

-Hơn nữa, Thiên Đình ở ngoài sáng, những kẻ dụng tâm kín đáo sẽ dễ giấu giếm mà âm thầm trốn đi, như vậy những kẻ có thể giết họ không nhiều.

-Như bây giờ rất tốt, bọn họ đều nghĩ rằng Thiên Đình xong đời rồi, tất cả đều nhảy ra, nếu như bọn họ đã muốn nhảy ra thì cứ để cho chúng nhảy đi! Chúng ta nhìn, chúng ta chờ đợi, đợi sau lại tìm bọn họ tính sổ.

Từ khi Câu Trần đại đế thay mặt thượng đế đảm đương mọi việc thì đây là lần đầu tiên nói nhiều như vậy, đoàn thần đưa mắt nhìn nhau, mặc dù Câu Trần nói có chút đạo lý, nhưng...

-Khởi bẩm đại đế, tiểu nữ...

Vẻ mặt Lý Tịnh phức tạp bước ra, còn chưa mở miệng, đã nghe thấy Câu Trần đại đế nói:

-Chuyện hôm nay cứ quyết định như vậy, các người giải tán đi.

Nói xong, Câu Trần đại đế biến mất khỏi ngai vàng, chỉ còn lại Lý Tịnh với vẻ mặt bất đắc dĩ và lo lắng.

Na Tra thấy bộ dạng mặt hồn mất vía của Lý Tịnh thì thở dài, đi qua đứng ở bên người Lý Tịnh, im lặng cùng với hắn.

Trong lòng mọi người đều rất loạn, dù sao, kể từ khi Tam giáo thượng đế lập Thiên Đình đến nay, Thiên Đình cũng chưa đóng cửa bao giờ, đặc biệt là những thiên thần này, bình thường đi làm cũng không có cảm giác gì, đột nhiên phát hiện bản thân không có gì để làm nữa, cả một đám đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, trong lòng ngứa ngáy...

Lý Tịnh ra khỏi Lăng Tiêu bảo điện, bị Thái Bạch Kim Tinh kéo t
ới một bên.

Lý Tịnh nói:

-Tinh Quân, ta còn có việc, có chuyện gì sau này hẵng nói.

Thái Bạch Kim Tinh cười nói:

-Thần biết Thiên Vương đang lo lắng việc gì, lúc trước khi Thiên
Lý Nhân cùng Thuận Phong Nhĩ xem xét hạ giới, bọn họ đã nhìn
thấy lệnh thiên kim.

Lời này vừa phát ra, Lý Tịnh và Na Tra đồng thời kích động nói l
ớn:

-Thật sao?

Chương 556: Nếu như thấy con thỏ, giết

Chương 556. Nếu như thấy con thỏ, giết

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Tiểu thần đã bao giờ lừa các vị?

Hai người đều cười, Lý Tịnh nhanh chóng hỏi:

-Hiện giờ Trinh Anh như thế nào rồi? Béo hay gầy? Có bị ai bắt nạt không? Có bị thương ở chỗ nào không...

Lý Tịnh hỏi một hơi không dưới hai mươi câu, hỏi đến Thái Bạch Kim Tinh phải cười khổ đáp:

-Thiên Vương, ngài có thể để tiểu thần nói hai câu không?

Lý Tịnh xấu hổ ngậm miệng lại, nói:

-Tinh Quân nói đi.

Thái Bạch Kim Tinh nói tiếp:

-Tiểu thần cũng không dám giấu diếm hai vị, trước khi Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhĩ phụng lệnh của Câu Trần đại đế mượn pháp bảo của thiên đế, để không cần nhờ đến sự giúp đỡ của Tam Tiên Lộ mà có thể trực tiếp thấy được tình hình Địa Tiên Giới. Lúc đó tiểu thần có một chút tâm tư riêng, bảo hai người bọn họ đi tìm lệnh ái, kết quả không phụ sự kỳ vọng, đã tìm được nàng rồi.

Nghe đến đây, tim của Lý Tịnh và Na Tra đều nảy lên một nhịp.

Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục nói:

-Lúc đó lệnh ái đang cùng người khác chiến đấu rất gian khổ, còn bị thương không nhẹ.

-Ai dám làm con gái ta bị thương? Lão tử sẽ đem thiên binh thiên tướng đến giết hắn!

Lý Tịnh vừa nghe xong, cơn giận bùng nổ ngay tại chỗ, không màng hình tượng, trực tiếp phun ra một tràng lời thô tục, hơn nữa còn rút kiếm ra khỏi vỏ, bảo tháp sáng lên, xoay người chuẩn bị đi chiến đấu!

Thái Bạch Kim Tinh nhanh chóng kéo Lý Tịnh lại nói:

-Thiên Vương, Thiên Vương... ngài định đi đâu? Sai lầm lúc trước, Câu Trần đại đế còn chưa hỏi tội, đó là pháp không trách chúng. Nhưng nếu như bây giờ ngài lại phạm luật trời, với tính cách của đại đế, sợ rằng ngài sẽ lập tức bị nhốt vào ngục, như vậy thì chúng không thể cứu người được.

Lý Tịnh nghe vậy, lo lắng đỏ bừng mặt nói:

-Vậy thì phải làm sao?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Thiên Vương, ngài đừng quá lo lắng. Lúc đó thần còn thấy con t hổ cũng có mặt, có con hổ ở đó, lệnh ái có bao nhiêu an toàn cũng không cần thần phải nói nữa đúng không? Lúc trước đại đế ra tay còn không thể giết được hắn, hiện giờ hắn ở Địa Tiên Giới, không đi quấy rầy người khác đã là tốt rồi.

Lý Tịnh nghe đến đây, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng năm đó Thiên Đình đại chiến, không khỏi rung mình một cái nói:

-Mặc dù ngày đó ta không thấy rõ tình hình, nhưng cái lúc con hổ ở ấy sắp chết, đã xảy ra một chuyện kinh khủng. Có lẽ là có người ở sau lưng che chở cho hắn... Một khi đã như vậy, ta cũng yên tâm nhiều rồi. Tinh Quân, sau này nếu như có cơ hội, người phải giúp ta chăm sóc tiểu nữ một chút.

Thái Bạch Kim Tinh cười nói:

-Ngài yên tâm đi, thần sẽ cố gắng hết sức. Năm đó Thiên Đình đại chiến, Tam Tiên Lộ nổ tung, rất nhiều hậu duệ thần tiên cùng thần tiên đều bị lưu lạc ở Địa Tiên Giới, hiện giờ thần vẫn chưa biết phải làm sao để tìm ra họ. Vẫn luôn tìm kiếm bọn họ.

Lý Tịnh gật đầu, chấp tay hành lễ nói:

-Làm phiền Tinh Quân rồi, Na Tra... Na Tra?

Lý Tịnh quay đầu, nhưng không nhìn thấy Na Tra đâu.

Thái Bạch Kim Tinh cũng chỉ chú ý đến Lý Tịnh, cũng không biết rốt cuộc Na Tra đã chạy đi đâu rồi.

Đúng lúc này, một gã to con vừa kêu gào vừa chạy tới:

-Không hay rồi! Tam Đàn Hải Hội đại thần cường chế mở Tam Tiên Lộ, đã chạy xuống Địa Tiên Giới rồi!

-Cái gì, Hắc diên rồi?!

Lý Tịnh vừa nghe thấy, giận dữ quát, ai cũng có thể nhìn ra, tuy là hắc diên có phần lo lắng nhiều hơn nhưng cũng lại có chút mong chờ.

Thái Bạch Kim Tinh nhíu mày nói:

-Tam Tiên Lộ vẫn đang mở ở Nam Thiệm Bộ Châu, nhưng ở đó đã có người bố trí trận pháp, với bản lĩnh của Na Tra sợ là không qua nổi.

Chính là gã to con Cự Linh Thần canh giữ Nam Thiên Môn, Cự Linh Thần cười ha ha nói:

-Con đường hắc diên đi dẫn tới âm phủ.

-Cái gì?!

Một khắc này, ngay đến Thái Bạch Kim Tinh cũng không thể bình tĩnh được nữa, kinh ngạc nói:

-Không phải con đường ấy có vấn đề sao? Hắc diên cũng dám đi?

Cự Linh Thần đáp:

-Việc này... tiểu thần cũng không rõ lắm. Nhưng mà con đường đó ó hổng thật đúng lúc, biết đâu Tam Đàn Hải Hội đại thần sẽ trót lọt thông qua...

Lý Tịnh tức giận quát:

-Nói láo! Sau khi con đường kia hổng, Công bộ đã tu sửa mấy lần rồi, sao còn có thể xảy ra vấn đề? Đứa trẻ này, ta phải đuổi theo hẩn!

Nói xong, Lý Tịnh vừa muốn đi thì bị Thái Bạch Kim Tinh kéo lại nói:

-Thiên Vương, ngài bình tĩnh chút đi, nếu bây giờ ngài có đi cũng không thể đuổi kịp.

Lý Tịnh sốt ruột nói:

-Lẽ nào ta cứ mặc kệ con trai ta như vậy?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Thiên Vương không cần vội, theo quan sát của thần bấy lâu nay về con đường ấy, mặc dù nó có xảy ra chút vấn đề, nhưng không hề xảy ra những tình huống mất mạng, hẳn là không nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Lý Tịnh hỏi:

-Thật sao?

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu khẳng định:

-Thật sự!

Lý Tịnh mới thở nhẹ một hơi, nhưng vẫn lo lắng nói:

-Ta phải đi tìm sư phụ giúp đỡ, dù cho thế nào đi chăng nữa cũng không thể để hấn xảy ra chuyện gì.

Nói xong, Lý Tịnh vội vội vàng vàng bay mất.

Đợi Lý Tịnh đi xa rồi, Cự Linh Thần mới dè dặt nói:

-Tinh Quân, mặc dù con đường đó không lấy mạng người, nhưng số người mất tích ở đó cũng không ít. Công bộ...

-Người biết là được rồi, đừng nói bừa. - Thái Bạch Kim Tinh cắt ngang lời của Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần lo lắng gật đầu nói:

-Được ạ... vậy Tam Đàn Hải Hội đại thần?

Thái Bạch Kim Tinh nhíu mày đáp:

-Ta đi nghĩ cách, cũng không biết rốt cuộc ở địa phủ đã xảy ra chuyện gì, một con đường đang bình thường như vậy, sao lại có thể xảy ra vấn đề đây?

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh cũng rời đi.

Cùng lúc đó, trong cung điện của Câu Trần đại đế, Tử Vi đại đế đang ngồi ở phía đối diện, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

-Thật sự không định tu sửa Tam Tiên Lộ sao?

Câu Trần đại đế cười khỏ:

-Bây giờ ta còn có cách nào khác đây? Lẽ nào để con thỏ đỏ quay về? Nếu mà hấn quay trở lại, cái Thiên Đình này còn có thể yên tĩnh nh sao?

Tử Vi đại đế đáp:

-Lời nói và hành động của ngươi hôm nay...

Câu Trần đại đế phát phát tay, mắng một tiếng:

-Ngọc Đế khôn khiếp, tự mình chạy đi cũng không thèm nói cho ta gốc gác của con thỏ! Mẹ nó, ta bây giờ đã đâm lao thì phải theo lao. Mặc dù hôm nay rất mệt mỏi, thế nhưng chỉ cần con thỏ kia không quay về được là ta hài lòng rồi.

Tử Vi đại đế nhất thời không biết phải nói gì, một lúc lâu sau mới nói:

-Lão già, ta cũng đã từng tìm hiểu qua xuất thân của con thỏ kia, tuy rằng vô pháp vô thiên, nhưng mà nói tóm lại, tâm không hề xấu. Nếu như ngươi thành thật nhận sai, nên...

Câu Trần đại đế trừng mắt nói:

-Ta nhận lỗi với hấn? Không thể nào! Tuyệt đối không được! Ta chưa giết hấn đã là may mắn rồi.

Chương 557: Thiên Đình họp mặt

Chương 557. Thiên Đình họp mặt

Tử Vi đại đế hỏi lại một câu:

-Người dám sao?

Câu Trần đại đế im lặng...

Rất lâu sau, Câu Trần đại đế mới thở dài nói:

-Để ta suy nghĩ kỹ lại đã.

Tử Vi đại đế cười nói:

-Nghĩ nhanh lên đi, người cũng thấy rồi đấy, sức mạnh của con thỏ đó đang ngày càng tăng lên. Nếu như chờ đến lúc hắc có thể tự mình lên Thiên Đình, vậy thì một câu giải thích của người cũng không giải quyết được gì. Càng không nói, con thỏ đó không thể tiếp tục tu luyện nữa, bằng không hậu hoạn khó lường.

Câu Trần đại đế gật gật đầu, nhắm nghiền hai mắt, không nói thêm gì nữa, rõ ràng là trong lòng cũng đang đấu tranh không ngừng.

Tử Vi đại đế đứng dậy cáo từ, quay về Tử Vi Tinh của mình.

Cùng lúc đó, ở âm tào địa phủ, trong điện Âm Luật Ty.

Một gã đội mũ ô sa, thắt lưng sừng tê giác. Tay cầm nha hốt(1), thân mang áo choàng. Đi trên đôi giày nền nã, tóc mai xõa tung bị gió thổi phát phơ bên tai, chòm râu quai nón ôm trọn khuôn mặt của nam nhân đang tựa cạnh bàn. Trên bàn bày một cuốn sách lớn, một tay cầm bút lông, ánh mắt say sưa đang mãi suy nghĩ điều gì, bút lông trong tay cũng xiêu xiêu vẹo vẹo... miệng đang thăm oán trách:

-Mới vừa uống được một nửa, các người lại lôi ta về tra tuổi thọ c

ủa một con chim? Năm nào cũng tra, tra cái gì mà tra?

(1: Tấm thẻ lớn làm bằng ngà voi, các quan cầm ở tay khi vào triều, muốn tâu điều gì với vua thì viết lên tấm hốt đó.)

Người này chính một trong Tứ Đại Ty của âm phủ, là người trông coi Âm Luật Ty, phán quan của âm phủ - Thôi Giác.

Thôi Giác vốn dĩ là trọng thần của Thịnh Đường, bởi vì có công lao nên sau khi chết đã được phong làm phán quan, quản lý Âm Luật Ty, chuyên giúp người tốt kéo dài tuổi thọ đồng thời đưa những kẻ làm chuyện ác bá về với cõi âm. Mỗi tháng một án nhỏ, mỗi năm một án lớn.

Tất nhiên, giữa vô số sinh linh trong trời đất, ngay cả thần tiên, Thôi Giác cũng không thể tra trên đầu của từng người được. Vậy nên, hần chủ yếu chỉ là tùy cơ kiểm tra một chút, xem xem kẻ nào không gặp may.

Hoặc thấy tò mò về kẻ nào sẽ hỏi đôi câu, chẳng phải tuổi thọ của mọi sinh vật đã được ấn định trong sách sinh tử sao?

Tuy nói là vậy, nhưng tuổi thọ cũng không phải là cố định.

Tuổi thọ trong sổ sinh tử, được căn cứ vào việc sinh linh đầu thai mà tự động hình thành, thường thì tuổi thọ đều trọn vẹn. Ví dụ, nếu con người có thể sống đến một trăm hai mươi tuổi, thì tuổi thọ được ghi trong sổ sinh tử sẽ là một trăm hai mươi tuổi.

Sau đó, Âm Luật Ty sẽ dựa vào một vài yếu tố như sinh linh đã làm những việc thiện ác ở phạm giới mà tăng hoặc giảm tuổi thọ. Sau đó khi hết thọ, nếu như chết rồi, sẽ do Ty khác đảm nhiệm. Còn nếu như chưa chết, Âm Luật Ty sẽ phái người đi cưỡng chế câu hồn kẻ đó, mang về, giao cho Ty khác xử lý.

Hôm nay là ngày thanh tra hàng năm, nhưng Thôi Giác đã bị một

phán quan khác là Chung Quỷ kéo đi uống rượu, say rồi mới bị cấ
p dưới ép kéo về làm việc.

Hiện tại, Thôi Giác nhìn mọi thứ trước mặt với vẻ mặt mơ hồ, tro
ng cơn mê man, hắn thấy tuổi thọ của một con thỏ vậy mà trống r
ỗng!

Thôi Giác khịt mũi,

-Một con thỏ sao có thể trống không?

Vì vậy, Thôi Giác tiện tay viết thêm vào mười lăm năm.

Sau đó Thôi Giác liền nhìn thấy, mặt sau của sổ sinh tử liền xuất h
iện bốn chữ tuổi thọ đã hết!

Thôi Giác chép chép miệng có chút tự đắc nói:

-Hiểu rõ từng chân tơ kẽ tóc, ha ha... thỏ con, đi đầu thai đi.

Nói xong Thôi Giác lại tiếp lời:

-Hắc Bạch Vô Thường đâu? Đi, đi bắt con thỏ về!

Hắc Bạch Vô Thường đang đứng ở cửa chơi cái trò ngàn năm khô
ng đổi đó là so kè lưỡi ai dài hơn, nghe vậy lập tức chạy vào, sau
đó theo lời Thôi Giác, hai người quay ra nhìn nhau một cái, khom
người hành lễ, tuân lệnh lui xuống.

Bạch Vô Thường tên là Tạ Tất An, thuộc tính dương, luôn nở nụ
cười trên mặt, dáng người cao gầy, sắc mặt trắng bệch, miệng rộ
ng lưỡi dài, đầu đội một chiếc mũ quan cao có ghi bốn chữ "Gặp là
sinh tài", được nhân gian cung kính đặt cái tên Hoạt Vô Thường h
oặc là Bạch gia... Đối với nam tính hút âm hồn, đối với nữ tính tá
n âm phách.

Hắc Vô Thường tên thật là Phạm Vô Cứu, thuộc tính âm. Về mặt hung hãn, thân hình to lớn, gương mặt đen đúa, trên mũ quan cũng ghi bốn chữ "Thiên hạ thái bình", có nghĩa là sẽ không tha cho những kẻ làm nhiều tội ác nên được tôn là Ái gia hoặc là Hắc gia.

Bạch Vô Thường ngày nào cũng thè dài lưỡi, Hắc Vô Thường vẫn luôn cảm thấy hắn đang khoe khoang, vậy nên ngày thường làm gì cũng thè lưỡi ra, sau đó so bì ngắn dài với Bạch Vô Thường.

Tất nhiên, Hắc Vô Thường vẫn luôn thua triệt để, thế nhưng Hắc Vô Thường là cái kiêu người bách thua bách chiến, không chịu khuất phục dù chỉ một chút!

Giờ phút này, Bạch Vô Thường Tạ Tất An cùng Hắc Vô Thường Phạm Vô Cứu vừa đi vừa lăm la lăm lét quay đầu lại nhìn về phía cửa Âm Luật Ty ở phía xa xa, sau đó nhỏ giọng bàn tán.

-Này... đại nhân lại uống nhiều rồi. - Hắc Vô Thường Phạm Vô Cứu nói.

Bạch Vô Thường cũng gật đầu theo:

-Đúng vậy, người xem cách ngài ấy nói chuyện lưỡi còn dài hơn cả ta.

Hắc Vô Thường nói:

-Lần sau ta phải đi đấu lưỡi với ngài ấy mới được...

Bạch Vô Thường cười ha ha nói:

-Đi đi, ta nhất xác giúp người.

Hắc Vô Thường:

-...-

Bạch Vô Thường:

-Được rồi, hay là nói về con thỏ kia đi.

Hắc Vô Thường trợn hai mắt nói:

-Một con thỏ thì có gì hay ho mà nói? Đại nhân vẫn luôn làm việc thỏa đáng, đối xử với mọi sinh linh đều hết sức công bằng. Sau khi ngài ấy đến, trò đùa của hai chúng ta đối với đám quỷ hồn cũng không còn nữa, lần trước không phải đi bắt Vương Bát sao? Lần trước rước nữa không phải người bắt linh hồn một con chuột à? Còn lần trước trước nữa, hình như ta bắt một con heo?

Bạch Vô Thường trợn hai mắt nói:

-Khả năng tăng bốc của người càng lúc càng cao siêu rồi, cái gì mà đối xử công bằng với tất cả sinh linh? Đấy rõ ràng là mỗi lần ngài ấy say rượu rồi làm bừa mà, có phải vì ai đâu chứ?

Hắc Vô Thường vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

-Là một, là một, lẽ nào khi người khác hỏi, người cũng dám nói như vậy?

Bạch Vô Thường không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ thở dài, đi lên Hoàng Tuyền Lộ, đến Quỷ Môn Quan, lấy ra một chiếc la bàn linh hồn, xác định phương hướng chuẩn xác sau đó mới vội vàng bay đi.

Buổi tối hôm nay, Tàn Thọ và Lý Trinh Anh cùng nhau tán gẫu đến nửa đêm, sau đó vì thương xót tiểu nha đầu nên Tàn Thọ mới để Lý Trinh Anh đi ngủ.

Hắn nhàm chán ngồi trên Tàng Long Đỉnh, liếc mắt về phía cách đó không xa Khôi Tam đang ngáy như sấm, lại nhìn Địa Dũng ph

u nhân đang ôm Lý Trinh Anh trong lòng.

Chương 558: Bắt con thả xuống địa ngục

Chương 558. Bắt con thả xuống địa ngục

Tần Thộ không nhịn được lắc đầu, thậm chí một câu:

-Không tìm không phối thật là tốt.

Nói xong, Tần Thộ ngửa đầu nhìn lên không trung, nhìn thấy vầng trăng sáng trên bầu trời, hai tay chống cằm hỏi:

-Cô nàng ngốc nghếch, nàng vẫn khỏe chứ? Nàng yên tâm, đợi ta trở về rồi thì cho dù là trên trời dưới biển cũng không thể lại chia cắt đôi ta!

Nói xong, Tần Thộ nằm trên cái đỉnh lớn, gối đầu lên tay, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Khi đang chìm dần vào giấc ngủ, Tần Thộ bỗng nhiên thấy cả người lạnh run, sau đó dường như nghe thấy tiếng xích sắt va chạm vào nhau phát ra tiếng rầm rầm cùng với tiếng cười đáng sợ của ai đó.

-Ha ha, chính là con thả này phải không?

-Nhìn dáng vẻ này thì đúng rồi, béo quá đi!

-Lão Bạch, hần như vậy mà chết thì cũng thật đáng tiếc!

-Lão Hắc, người nói cũng có lý, lâu rồi không được ăn thịt nướng, con thỏ này mà đem nướng lên chắc chắn toàn mỡ.

-Hay là?

-Ha ha...

-Đừng nói nhảm nữa, trước tiên câu hồn con thỏ này đi rồi hãy nướng!

Tiếp theo Tàn Thọ liền cảm thấy trên cổ lạnh lẽo, giống như bị vung vào thứ gì đó. Mông lung mông lung, mơ mơ màng màng híp lại hai mắt, vừa vận nhìn thấy được hai bóng người một đen một trắng đang đứng đưa trước mặt, trên tay tên mặt đen dường như đang dùng sức lôi kéo vật gì đó.

Tên mặt trắng không ngừng lấy khăn tay lau nước miếng đang chảy xuống khóe miệng.

Đúng lúc này tên mặt đen oán giận nói:

-Không đúng, sao lại kéo cả cơ thể của hần đến đây? Hồn phách và thân xác của con thỏ này dường như là một thể thống nhất, không thể tách ra được.

Tên mặt trắng lau nước miếng trên miệng nói:

-Đừng lo nhiều, cứ mang cả người đi. Đem xuống đó rồi nướng cũng như nhau thôi. Dù sao đều sẽ rơi vào bụng anh em ta, ăn ở đâu chả thể mà.

-Cũng được.

Tên mặt đen đáp lại một tiếng, kéo Tàn Thọ chui xuống lòng đất.

Tần Thọ đột nhiên tỉnh lại, lớn giọng quát:

-Ai???

Tần Thọ trừng mắt, cuối cùng nhìn thấy rõ ràng tình hình xung quanh, một mảnh tối đen, trong mũi tràn ngập mùi đất, rõ ràng là đang ở trong lòng đất!

Tiếp sau đó liền nghe thấy tiếng va chạm của xiềng xích, một cánh cửa lớn đang từ từ hiện ra từ trong lòng đất, trên cánh cửa có treo bức tranh khắc vô số oan hồn lệ quỷ! Từng tên từng tên gương nanh múa vuốt phát ra một tràng âm thanh kêu gào thảm thiết, trên đại môn có khắc mấy chữ "Quỷ Môn Quan"!

Não Tần Thọ lập tức trống rỗng, hoàn toàn không rõ mình vừa mơ hay ngủ một giấc như thế nào mà lại đến chỗ này.

Đúng lúc này, có một bộ xương khô ở Quỷ Môn Quan chìa tay ra kéo lấy Tần Thọ đang đứng trước cửa!

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Bạch Vô Thường đang trốn trong một góc cách đó không xa trộm cười:

-Lão Bạch, người nói xem con thỏ này có phải đã bị dọa sợ đến mức tè ra quần rồi không?

Bạch Vô Thường nén cười nói:

-Xem ra bị dọa thành ngốc rồi, người xem hắc còn không dám cử động.

-Ta thích nhìn thấy cái bộ dạng bọn chúng bị dọa đến phát khóc như vậy, đặc biệt kích thích, xem nhiều năm như vậy rồi vẫn không thấy chán, thật mong con thỏ khóc lên, khóc một cái cho ta nghe xem. - Hắc Vô Thường vô cùng hèn hạ nói.

Bạch Vô Thường cũng xoay xoay khớp tay, vẽ mặt hung phấn.

Rõ ràng cả hai lão già này đều có sở thích khá đặc biệt.

Trong lúc trong lòng cả hai tràn ngập vui thích, trưng ra vẻ mặt mông chờ thì bỗng nhiên nghe thấy con thỏ chửi một tiếng:

-Khốn nạn, định dọa ai vậy?

Sau đó liền nhìn thấy con thỏ bắt lấy bàn tay của bộ xương khô, bộ xương khô lập tức sùng sốt, hiển nhiên là chưa bao giờ gặp phải con thỏ nào hung hăng như vậy! Càng chưa từng thấy qua con thỏ nào thân mang xiềng xích câu hồn mà còn có thể hung dữ như vậy. Lúc này, đáng lẽ ra con thỏ kia phải run rẩy lên, sợ tới mức không ra hơi mới đúng chứ?

Không để cho bộ xương khô cơ hội nghĩ nhiều, chỉ thấy con thỏ dùng sức một chút, răng rắc một tiếng, cánh tay của bộ xương khô lập tức bị hấn đứt ra, sau đó lấy ra một cái gậy trông có vẻ bình thường, quơ gậy đập vào đầu sọ!

Chỉ nghe thấy đoàng một tiếng!

Bộ xương bị đánh đến mông lung, bộ dạng uất ức, không cam lòng khiến hấn bộc phát lửa giận rít gào một tiếng:

-Sao ngươi lại đánh người?!

Tần Thọ sùng sốt, sau đó nhảy dựng lên, tiếp tục dùng cây gậy đập vào đầu sọ, vừa đập vừa quát:

-Đánh người? Ngươi vẫn tính là người sao? Sao ngươi không đi soi gương đi! Còn nữa, ngươi là cái thứ gì? Thỏ gia ta đang ở đâu? Ngươi nói rõ cho ta, nói không đàng hoàng, ta đem bộ xương ngươi đi hầm canh bồi bổ!

-Các huynh đệ, con thỏ này bắt nạt ta, giúp ta báo thù! - Bộ xương không cam lòng gọi lớn.

Những con quỷ trên cửa lập tức xoay người, đặc biệt là tên người khổng lồ một mắt, một bước đã đi đến chỗ bọn họ, nửa người dò xét nổi giận quát:

-Con thỏ, ngươi dám làm càn!

Những con quỷ khác thấy vậy đều vui vẻ hưởng ứng.

Thế nhưng lời vừa phát ra, con thỏ lại nhảy dựng lên, tóm lấy cánh tay của bộ xương khô rồi quăng vào mặt của tên khổng lồ!

Tên khổng lồ một mắt kêu la thảm thiết, tức giận quát:

-Con thỏ, ngươi lại dám chọc giận ta?

Lời vẫn còn chưa nói hết, đám quỷ đã thấy con thỏ tóm lấy đầu tên khổng lồ dúi mạnh xuống đất, cả người tên khổng lồ liền bị đè dưỡi đất! Sau đó con thỏ đứng trên đầu tên khổng lồ mà đá đá không ngừng! Đồng thời, vẫn không quên cầm cây gậy đập vào đầu bộ xương khô.

Vài con quỷ khác đang muốn lao đến, Tàn Thọ liền xé lấy một cái xương chân không rõ là của kẻ nào, sau đó khua khua tay, hai mắt sáng lên, cười lớn.

Đám quỷ không rõ tại sao con thỏ lại bật cười, nhưng chúng đều nghĩ rằng bản thân có cơ hội, ào ào xông ra!

Tàn Thọ thấy vậy, không những không sợ hãi mà còn lấy làm vui vẻ, hai tay cầm hai cây xương khô trông giống như hai cái dùi trống, đánh cho đám quỷ gào khóc bỏ chạy.

Cùng lúc đó, chân Tàn Thọ cũng đang nhàn rồi, một chân dẫm lên người không lò một mắt, một chân chỉ cần nhảy lên là bay xa...

Trong chốc lát, toàn bộ Quỷ Môn Quan danh xưng với thực bởi tiếng khóc la thê thảm và tiếng kêu gào thảm thiết liên tục.

Hắc Bạch Vô Thường vốn là trốn ở đằng xa xem kịch, nhưng bọn họ không ngờ vở kịch này lại đặc sắc như vậy, ngây ngốc nhìn cả nh tượng con thỏ đánh đập đám quỷ trước mắt cực kỳ dã man, sau khi dụi dụi mắt để chắc chắn rằng bản thân không phải đang nằm mơ, cả hai liền nhìn nhau...

-Lão Bạch, con thỏ này cũng hung hãn quá. - Hắc Vô Thường nói.

Bạch Vô Thường đáp lời:

-Đúng là có chút hung hãn, nhưng nếu hung hãn hơn nữa thì có là m sao? Đã đặt chân đến địa phủ thì rồng cũng phải khuất phục, hổ cũng phải chạy trốn.

Chương 559: Con thỏ ghê gớm

Chương 559. Con thỏ ghê gớm

Hắc Vô Thường cười khúc khích nói:

-Chỉ là đã lâu rồi ta không gặp phải chuyện thú vị như vậy, người nói xem chúng ta nên ra tay ngay bây giờ hay là lại chờ tiếp?

Bạch Vô Thường vẫn chưa trả lời thì nghe thấy tiếng kêu cứu vọng đến.

-Cứu mạng với, cứu mạng với...

Chỉ thấy con thỏ đó đánh đủ rồi, lại leo thẳng lên trên cửa bắt một tên ác quỷ lôi ra ngoài! Những ác quỷ này đều là những con quỷ nằm dính liền trên cửa Quỷ Môn Quan, trông có vẻ dữ tợn nhưng thực chất là để hù dọa người, hơn nữa còn có tác dụng bảo vệ Quỷ Môn Quan.

Một khi những con quỷ này bị lôi ra khỏi đại môn của Quỷ Môn Quan thì sẽ lập tức biến thành tro bụi.

Vì vậy, đám quỷ nhìn thấy con thỏ này hung hãn, sức lực lớn đến như vậy, thấy sắp không chịu đựng được nữa, lúc này mới đồng loạt kêu cứu.

Hắc Bạch Vô Thường vốn chỉ muốn hóng chuyện không dám chậm trễ nữa, Bạch Vô Thường nói lớn:

-Con thỏ, đừng có mà làm càn!

Con thỏ đó đang nhào người trên cửa của Quỷ Môn Quan lôi ác quỷ ra, đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Bạch Vô Thường đang cầm Khốc Tang Bổng trong tay, lè chiếc lưỡi dài, nhảy một phát tới phía sau lưng hắn!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai hơi sững người, sau khi xác nhận qua ánh mắt, trong lòng Bạch Vô Thường không khỏi ngạc nhiên, một con thỏ tu luyện đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, đến được đây mà không hề sợ hãi chút nào! Còn nữa, tu sĩ thực lực thế này làm sao có thể đánh lại ác quỷ ở trên Quỷ Môn Quan? Điều này có phi lý không chứ?

Bạch Vô Thường nói trong lòng: "Không biết lai lịch con thỏ này từ đâu nhưng vô cùng kỳ quái, hơn nữa không biết là ngu dốt hay là lá gan to, tóm lại là phiền phức. Đối phó với loại người này cần phải hung hãn hơn hẳn, để hắn nhận ra ai là lão đại, để hắn biết sợ mới được!"

Nghĩ đến đây, trong đầu Bạch Vô Thường đã lóe lên vô số hình ảnh dạy dỗ con thỏ này thật đáng hoàng, nào là Lão Hồ Đẳng, trét nước ớt, roi da, sáp nhỏ giọt... lần lượt vụt qua, nhưng ngay sau đó...

-Ồ ra!Ồ ra! Con thỏ, ồ ra!

Bạch Vô Thường đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi đau đớn, cúi đầu nhìn thì thấy con thỏ đó túm lấy lưỡi mình kéo ra, lực đạo mạnh kinh người, hắn vẫn chưa đứng vững đã bị lôi thẳng đi một cách bất ngờ.

Tần Thọ lôi kéo một hồi, nói thầm:

-Con mẹ nó, không ngờ là thật...

Bạch Vô Thường vừa nghe thì tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu, nói:

-Phí lời! Buông tay, buông tay nhanh! Lão Hắc, ngươi nhìn cái rắm gì, quản hắn nhanh đi!

Hắc Vô Thường cách đó không xa ôm bụng cười lớn:

-Lão Bạch, ha ha... lưỡi ngươi, ha ha... lần này còn dài hơn cả ta, ha ha...

Con thỏ vừa nghe vậy thì nháy mắt sang nhìn lưỡi của Hắc Vô Thường, mắt bỗng sáng lên!

Giây sau đó!

-Con thả, buông tay! Buông tay nhanh

Hắc Vô Thường dùng lực đâm vào con thả đang kéo lưỡi mình ở trước mặt, kêu lớn.

Con thả căn bản không quan tâm đến Hắc Bạch Vô Thường đang làm loạn, một tay cầm hai cái lưỡi lôi hai người đi, lực rất lớn, hai người hoàn toàn không có khả năng phản kháng!

Bạch Vô Thường còn ổn, lưỡi hắn vốn đã dài, chỉ là một khi bị kéo o lưỡi thì không thể dùng sức mà thôi, đây cũng coi như là điểm yếu của hắn.

Nhưng Hắc Vô Thường thì khác, hắn không phải là một tên quý c hết vì bị treo, lưỡi hắn không dài như vậy, chẳng qua là hắn nhờ vào thân thể thần thông, kéo dài lưỡi của mình để so dài ngắn với Bạch Vô Thường nhằm chọc ghẹo tên kia. Nhưng bây giờ, hắn đột nhiên phát hiện ra rằng không cần dùng đến phép thần thông mà dùng vũ lực lưỡi của hắn cũng có thể dài đến như vậy.

Lưỡi của Hắc Vô Thường không phải là điểm yếu, nhưng hắn buồn bực phát hiện ra đây rõ ràng là một con thả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, tốc độ nhanh đến nỗi hắn không nhìn thấy rõ, sức lực mạnh đến nỗi hắn không thoát ra được, mình đồng da sắt, hắn lại càng không thể đánh lại!

Bạch Vô Thường gọi:

-Khốc Tang Bồng, Khốc Tang Bồng, đánh linh hồn hắn!

Hắc Vô Thường nhanh chóng cướp lấy Khốc Tang Bồng của Bạch Vô Thường, quay lại đánh một gậy vào đầu con thả.

Kết quả, chỉ thấy các tia lửa nhỏ bắn lên cao, con thả bỗng dừng b

ước! Giống như bị thi triển phép định thân, không hề động đậy.

Cuối cùng hai người cũng thở phào một hơi...

Đám ác quỷ ở trên cửa của Quỷ Môn Quan thấy vậy, tên nào tên nấy cũng vỗ tay khen ngợi.

-Làm rất đẹp!

-Hai vị đại ca Hắc Bạch lợi hại nha! Giúp ta chặt chân hắn!

-Giúp ta đánh hắn một chưởng!

-Đánh hắn!

-Đúng, đánh hắn!

-Đá hắn!

...

Chốc lát tiếng người ồn ào, không đúng, là tiếng quỷ ồn ào mới phải.

Bạch Vô Thường cũng rất đắc ý mừng:

-Con thỏ chết tiệt, lần này biết sự lợi hại của bọn ta rồi chứ? Thân thể người có lợi hại hơn nữa thì linh hồn cũng là điểm yếu.

Hắc Vô Thường gật đầu theo, vừa định nói gì đó thì thấy con thỏ đó chậm chạp xoay đầu, nhìn hai người họ nở một nụ cười u ám nói:

-Các người dám đánh ta?

Nhìn hàm răng trắng bóng và ánh nhìn quét qua mọi thứ xung qua

nh của con thỏ, ác quỷ trên cửa của Quỷ Môn Quan đều đồng loạt ngậm miệng lại, Hắc Vô Thường chỉ cảm thấy nổi da gà khắp người, từng cơn gió u ám thổi qua càng khiến hắn run rẩy toàn thân, như thể gặp phải quỷ vậy.

Ngay sau đó Hắc Vô Thường đột nhiên lấy lại tinh thần, nói thà m:

-Ta mới là quỷ, sợ cái rắm!

Tuy nhiên, giây tiếp theo, con thỏ vèo một cái biến mất, sau đó Hắc Vô Thường chỉ cảm thấy tay mình trống không, Khốc Tang Bồng vốn đang nằm trong tay đã biến mất!

Ngay sau đầu Hắc Vô Thường, một luồng gió u ám thổi qua, trên cổ hắn vẫn còn hơi ấm... rõ ràng không phải là quỷ, mà là vật sống.

Nhưng vào thời khắc này, Hắc Vô Thường chỉ cảm thấy vật sống còn con mẹ nó đáng sợ hơn cả quỷ, thế là hắn la lớn:

-Chạy...

Chữ "đi" vẫn chưa kịp phát ra, sau đầu đã bị đột kích, sau đó âm hồn run rẩy, toàn thân không thể động đậy nữa!

Tiếp sau đó, đám ác quỷ ở trên cửa Quỷ Môn Quan nhìn thấy một con thỏ đang cười trên cổ Hắc Vô Thường, vùng Khốc Tang Bồng vọt vào đầu hắn, tiếng gõ cộp cộp và tia lửa văng tung toé, giống như là đang rèn sắt vậy.

Nhưng là quỷ hồn, chúng biết rất rõ rằng Khốc Tang Bồng không bao giờ dùng để đánh vào xác thịt, mà là linh hồn! Dùng gậy đánh xuống, cho dù thân thể của người có mạnh mẽ đến đâu, linh hồn đều sẽ bị đánh đến nỗi hồn lực ly tán, đau đớn tột cùng đồng thời sẽ rơi vào trạng thái yếu ớt.

Loại đau đớn từ tận sâu trong linh hồn, chỉ có đám quỷ ở đó mới biết...

Quả nhiên, Tần Thộ giáng Khốc Tang Bổng xuống, Hắc Vô Thường "ọe" ra một tiếng, sau đó toàn thân run rẩy, một luồng hồn lực từ trong người tuôn ra ngoài.

Chương 560: Đánh trước hỏi sau

Chương 560. Đánh trước hỏi sau

Sau đó, đám quỷ nhìn thấy mắt con thỏ đỏ bỗng sáng lên, hít một hơi sâu, rồi thở ra, hồn lực bị tuôn ra ngoài đều bị hấp hút hết vào bụng. Sau đó mắt con thỏ sáng rõ, nói lớn:

-Hương vị không tồi!

Sau đó liền thấy con thỏ hung tàn đó chuyển Khốc Tang Bổng qua đánh tới tấp vào đầu của Hắc Vô Thường, đánh đến nỗi Hắc Vô Thường kêu thảm liên tục đồng thời hồn lực không ngừng tuôn ra ngoài, sau đó bị con thỏ ăn sạch sành sanh.

Nhìn thấy Hắc Vô Thường mới này còn khỏe như vâm nháy mắt đã bị đánh thành một tên ngốc, đứng cũng không vững, đám quỷ đói tên nào tên nấy đều bị dọa sợ lùi về sau, ngay lúc này chỉ muốn chui vào nơi sâu nhất của cánh cửa.

Người sợ quỷ là vì quỷ ăn thịt người! Cũng giống như vậy, quỷ cũ

ng sợ người ăn thịt quỷ!

Vì vậy bây giờ con thỏ còn đáng sợ hơn quỷ đói, dám quỷ co đầu rút cổ, không dám nhìn thẳng con thỏ nữa, sợ rằng sẽ bị con thỏ chú ý, chạy qua ăn sạch bọn chúng.

Bạch Vô Thường thấy vậy nhanh chóng chạy qua lồi Tỏa Hồn Thiết Liệm trên cổ con thỏ, dùng lực kéo mạnh một cái, chỉ nghe thấy tiếng "leng keng"!

Con thỏ không hề nhúc nhích!

Bạch Vô Thường có cảm giác như đang dời một ngọn núi lớn, cả n bả là không dời được!

Vừa ngẩng đầu thì thấy con thỏ đó xoay đầu nhìn sang, sau khi ánh nhìn đã đặt lên phía người hắn, mắt lập tức sáng lên!

Bạch Vô Thường cảm thấy không ổn, đang định xoay người chạy, kết quả là thấy con thỏ đó dùng lực kéo Tỏa Hồn Thiết Liệm, Bạch Vô Thường còn chưa kịp buông tay đã bị con thỏ một tay kéo qua, sau đó không nói lời nào, trực tiếp dùng Khốc Tang Bổng đánh thẳng vào đầu hắn!

Bạch Vô Thường chỉ cảm thấy đột nhiên ong ong, đầu óc trống rỗng, sau đó cảm nhận được nỗi đau xuyên tim, hồn lực tràn ra ngoài một cách mất kiểm soát.

Tần Thọ thấy vậy, cười lớn:

-Cái này tốt, cái này tốt! Đánh tên đen này xong rồi, vẫn còn một tên trắng! Rất tốt!

Bạch Vô Thường mới phát hiện, Hắc Vô Thường đã bị đánh đến nỗi hồn lực không còn chút gì, đã biến thành một tên đàn độn.

Kẻ khác không rõ uy lực của Khốc Tang Bổng, nhưng ngày nào hấn cũng cầm trên tay, hiểu vô cùng rõ. Lai lịch cụ thể của Khốc Tang Bổng không thể tìm ra, nghe nói lai lịch của nó còn lâu đời hơn cả Địa Phủ hiện giờ, là một nhánh của cây thần trong U Minh Thâm Xử được đại năng luyện hóa chế tạo nên.

Khốc Tang Bổng này là binh khí của Âm Thần Địa Phủ, vốn dĩ không có năng lực dời sông lấp biển gì, nhưng một khi đánh lên người lại có năng lực làm hồn phách tiêu tán, lập tức có thể đánh cho hồn phách rời khỏi thân thể, cơ thể mất đi không chế, hơn nữa ở nơi sâu nhất của linh hồn cũng cảm thấy đau đớn.

Nếu như đánh vào quỷ hồn, thì hồn lực tiêu tan, hồn lực là gốc rễ của linh hồn, hồn lực tiêu tan, hồn phách cũng trở nên yếu ớt, thậm chí tử vong. Nhưng Khốc Tang Bổng suy cho cùng là binh khí bắt quỷ của Âm Thần, không phải là binh khí giết quỷ. Vì vậy Khốc Tang Bổng bị hạ cấm chế, lúc hồn lực của mục tiêu thấp xuống một mức độ nhất định, thì không đánh vào hồn lực của đối phương nữa, nhiều nhất là hạn chế tốc độ hồi phục hồn lực của đối phương mà thôi.

Ví dụ như Hắc Vô Thường, làm Thần Địa Phủ, ở nơi sâu thẳm bên ngoài Quỷ Môn Quan, nơi đây âm khí dồi dào, tuy hồn lực bị tiêu tán, nhưng chỉ cần thời gian nửa nén nhang hấn đã có thể khôi phục về trạng thái tốt nhất. Khoảng thời gian bằng vài cái hít thở, ít nhất cũng có thể ngừng đau, chắc chắn sẽ mắng chửi vài câu...

Đáng tiếc, không biết con thỏ này có phải phát điên rồi hay không, vẫn không chịu thu tay, luân phiên giáng Khốc Tang Bổng xuống, liên tục đánh vào đầu hai người họ. Hồn lực của hai tên chớp mắt tiêu tán sạch sẽ, chỉ có thể đảm bảo không chết, nhưng lại đau đến chết đi sống lại, thời khắc này bọn họ mới hiểu ra, những ngày tháng của đám quỷ xui xẻo bị bọn họ bắt lại, cố ý dùng Khốc Tang Bổng xử lý trên đầu thê thảm đến cỡ nào.

Tàn Thọ vô cùng bận rộn, vung tay một cái, Thiết Liên buộc vào

cổ của Hắc Vô Thường, đồng thời hấn tóm lấy lưỡi của Bạch Vô Thường, dùng tay trái dắt, tay phải giống như chần đuôi ngựa, quật bép bép vào hai người, đánh suốt cả một giờ!

Trong một giờ, tiếng kêu thê thảm vắng vắng bên tai, dọa đám ác quỷ trên đại môn của Quỷ Môn Quan xoay người lại, chui đầu vào trong cửa, không dám nhìn ra bên ngoài. Cứ như vậy, cánh cửa đó bỗng trở nên rất kỳ quái...

Vốn dĩ trên đại môn của Quỷ Môn Quan là Bách Quỷ Dạ Hành Đồi, giống như là có hàng trăm, hàng vạn con quỷ xông ra khỏi Quỷ Môn Quan, vô cùng đáng sợ.

Nhưng bây giờ lại biến thành bức tranh giám định môn của đám quỷ, bên trên chật ních, hàng loạt cái môn to có nhỏ có xếp hàng trên cửa, cảnh tượng đó vô cùng chương mắt.

Tần Thộ nhìn qua liền không nhận được dùng Khốc Tan Bổng chọc vào một chiếc cúc...

Kết quả, trên cửa truyền đến tiếng rên rỉ, Tần Thộ mỉm cười nói:

-Ha, rên cũng dễ thương lắm.

Nói xong, Tần Thộ lườm Hắc Bạch Vô Thường một cái, nheo nheo mắt, lôi ra một cái ghế ngồi lên, bắt chéo hai chân, ăn cà rốt hỏi:

-Nói đi, rốt cuộc hai người các người là thứ gì? Đây là đâu? Tại sao thả gia ta lại ở đây?

Tần Thộ sớm đã phát hiện ra tình hình có gì đó không đúng, vốn định mua vui hỏi thăm tình hình, sau đó phát hiện ra xung quanh đều là tay mơ nên hắn đã thay đổi chủ ý, đánh cho chúng tâm phục khẩu phục trước, sau đó hỏi thì dễ dàng hơn nhiều.

Sau đó...

-Con thỏ chết tiệt, người có biết đây là nơi nào không?

Quả nhiên giống như Bạch Vô Thường đã nghĩ, sau khi Hắc Vô Thường thở dốc vài hơi, lập tức lấy lại tinh thần, quên đi chuyện lúc nãy bị đánh như một con chó chết, vênh váo kiêu ngạo nói.

Bạch Vô Thường vừa nhìn, vội vàng cách xa Hắc Vô Thường.

Tần Thọ nheo nheo mắt, cười ha ha hỏi:

-Đây là nơi nào?

Hắc Vô Thường kiêu ngạo chỉ vào đại môn của Quỷ Môn Quan nói:

-Âm Tào Địa Phủ, Quỷ Môn Quan! Ta là Hắc Vô Thường! Hắc 1 à...

Nói xong, Hắc Vô Thường chỉ sang Bạch Vô Thường, Bạch Vô Thường vội vàng lắc đầu xua tay kêu lên:

-Đừng hiểu lầm, ta không quen biết hắn. Còn người Hắc Vô Thường, để ta tự mình giới thiệu đi. Thỏ gia, chào ngài, tiểu thần là sứ giả câu hồn ở Địa Phủ Bạch Vô Thường, ngài gọi ta Tiểu Bạch là được rồi.

Hắc Vô Thường sững sốt, cau mày:

-Lão Bạch, người...

Vừa cất lời, liền nghe tiếng gió thổi vốc vào mặt, Hắc Vô Thường đột ngột ngắc đầu, chỉ thấy Khốc Tang Bổng trắng loá giáng xuống!

Sau đó "đùng" một tiếng, Hắc Vô Thường bị đánh ngã ra đất, sau

đó con thỏ xông đến, tay nắm chân đá, giáng gậy xuống, vừa đánh vừa nói:

-Vô duyên vô cớ câu hồn ông đây! Còn hù dọa thỏ gia ta, người n ghĩ dọa được thỏ gia ta sao? Lừa gạt ta sao? Thiên Đình thần tiên nhiều như vậy, không có ai dám lừa gạt ta như người, ta đánh!

-Á...

...

Chương 561: Bạch Vô Thường đáng thương

Chương 561. Bạch Vô Thường đáng thương

Nửa giờ trôi qua, con thỏ lại trở về ngồi trên ghế, Hắc Vô Thường nằm trên đất thoi thóp, Bạch Vô Thường ân cần bước qua, cũng không biết từ đâu lấy được trái cây đưa ra nói:

-Thỏ gia, ngài có gì cần hỏi, hỏi tiểu thần là được rồi, ta biết gì nhất định sẽ nói ra hết, không giấu diếm nửa lời.

Nghe thấy lời này, Hắc Vô Thường trợn mắt nhìn Bạch Vô Thường, nếu như không phải là không còn sức lực để nói chuyện, hẳn chắc hẳn sẽ chửi ầm lên rồi.

Bạch Vô Thường vung tay nhét miếng vải trắng vào miệng Hắc Vô Thường.

Tần Thọ vô cùng hài lòng với phản ứng của Bạch Vô Thường, gật đầu nói:

-Nói đi, rốt cuộc đây là chuyện gì? Sao tự nhiên thả gia ta lại đến đây?

Thế là, Bạch Vô Thường cũng không nói nhăng nói cuội mà kể lại toàn bộ sự việc, nói xong còn thêm một câu:

-Thật ra đây là một sự hiểu lầm.

Tần Thọ nheo mắt, nhẹ nhàng vuốt ve Khốc Tang Bồng trong tay nói:

-Hiểu lầm? Dương thọ có thể tùy tiện điền vào sao? Phán quan có thể xem mạng người như cỏ rác sao?

Bạch Vô Thường gật đầu theo nói:

-Đúng vậy, phán quan nên công minh chính trực mới phải, làm sao có thể như thế này. Tiểu thần đã nói với hãn chuyện này nhưng không được. Thả gia, bằng không ngài tự mình đi tìm Thôi phán quan nói chuyện đi?

Tần Thọ mỉm cười với Bạch Vô Thường nói:

-Có phải người muốn đưa ta vào Địa Phủ, sau đó tìm người đến xử lý ta đúng không?

Ánh mắt Bạch Vô Thường hơi bối rối, nhưng lập tức nói:

-Làm sao có thể? Thả gia, lời ta nói đều là thật! Chính là sự thật rành rành, nếu có nửa lời giả dối, sẽ bị thiên lôi đánh, âm hồn tiêu tan, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Tần Thọ nghe đến đây, cũng có phần tin tưởng Bạch Vô Thường

này, nhưng vẫn hỏi lại:

-Bằng hữu của ta sao rồi?

Bạch Vô Thường lập tức nói:

-Lúc bọn ta đi, bọn họ vẫn ổn.

Tần Thộ nhìn Hắc Vô Thường, Hắc Vô Thường cũng gật đầu, quả là vừa rồi không phải là đánh vô ích, hiện tại hẳn đã hồi phục phần nào, biết rằng bây giờ ai mới là chủ.

Tần Thộ gật đầu, móc ra lệnh bài Nhật Dạ Du Thần vứt cho Bạch Vô Thường, hỏi:

-Nhận ra cái này không?

-Nhật Dạ Du Thần?! Ngài là thần sao?!

Sau khi Bạch Vô Thường nhìn rõ ràng, sợ đến hai tay run rẩy! Từ khi lập nên Địa Phủ, tuy rằng câu hồn có chút cẩu thả, nhưng chưa bao giờ câu được hồn của thần tiên. Thọ mệnh của thần tiên là do Ngọc Hoàng định, Ngọc Hoàng không cho họ chết, tên Diêm Vương nào dám làm loạn?

Lúc này trán Bạch Vô Thường đầy mồ hôi lạnh, quần áo cũng ướt đầm, hẳn biết e rằng sự việc lần này gay go rồi.

Hắc Vô Thường nhanh chóng bò dậy, xem một hồi cũng run lấy bầy hỏi:

-Nhật... Nhật... Nhật... cái đó, Thần á...

Tần Thộ phát tay ra một cây gậy, nói:

-Vuốt thẳng lưỡi lại rồi hăng nói! Nhật Thần? Tiểu tử nguoi nguĩ

hiều thật đó! (Nhật Thần mà con thỏ nói có ý à xxx Thần)

Hắc Vô Thường nói với giọng khóc lóc:

-Thỏ gia, ta không có ý đó... Ta... ta thật sự không biết ngài là thần.

Bạch Vô Thường cũng nói:

-Đúng vậy đó, nếu tiểu thần biết ngài là thần tiên, cho tiểu thần một trăm lá gan cũng không dám đâu.

Lời này Tàn Thọ vẫn tin, dù sao thì lệnh bài Nhật Dạ Du Thần của hắn cũng không chính quy, ước tính cả Thiên Đình có được mấy người biết rằng hắn đảm đương thần chức của Nhật Dạ Du Thần trước kia.

Bây giờ chuyện đã được làm sáng tỏ, lửa giận trong người cũng dần như trút được hết, Tàn Thọ không muốn tiếp tục làm khó hai tên này, bèn nói:

-Bỏ đi, chuyện này cứ như vậy đi, tạm thời ta sẽ không truy cứu. Đúng rồi, thỏ gia ta làm sao để quay trở về?

Hắc Vô Thường nói:

-Hiện tại chúng ta đang dưới nơi ngài ngủ, không gian nơi đây là không gian tạm thời được chống đỡ sau khi Quỷ Môn Quan mở ra. Nói thế nào nhỉ, giống như con thuyền của Âm Tào Địa Phủ, dưới mặt đất là nước, đặt thuyền xuống nước, tự nhiên sẽ dựng ra một không gian nhỏ, nhưng không gian này thật ra không phải của Địa Tiên Giới, mà là của Âm Tào Địa Phủ.

Tàn Thọ nghe vậy cũng hiểu được đôi chút, sau đó đột nhiên mở hai mắt hỏi:

-Âm Tào Địa Phủ và Địa Tiên Giới không cùng một thế giới à?

Hắc Bạch Vô Thường kinh ngạc nhìn Tần Thộ, giống như đang nói: Điều này mà người cũng không biết à?

Tần Thộ nhìn biểu cảm của hai người bọn họ cũng biết là chuyện gì rồi, lập tức hỏi tiếp:

-Không cùng một thế giới, vậy các người ở đó đã bị kẻ khác quấy rối chưa? Ý ta là những yêu quái gì đó ở Địa Tiên Giới. Chuyện Địa Tiên Giới có người sẵn lòng bắt giết thần tiên các người có biết hay chưa?

Hắc Bạch Vô Thường kiêu ngạo ngẩng đầu nói:

-Địa Phủ có quy tắc của Địa Phủ, có vô số âm thần, vô số quỷ binh, hàng vạn trận pháp, còn có Thập Điện Diêm La trấn thủ, thêm cả có Phong Đô Đại Đế và chúng quỷ các phương canh giữ, ai dám tới Địa Phủ làm loạn?

Bạch Vô Thường nói:

-Bọn ta cũng có nghe nói về chuyện của Địa Tiên Giới, nhưng tình hình của bọn ta rất ngưng đọng, bọn ta phòng ngự thì thừa sức, nhưng động thủ thì lại bất lực. Ban đầu, Thiên Đình đã đặt ra quy định cho bọn ta, ngoại trừ những tiểu quỷ câu hồn bọn ta, bất kỳ ai cũng không thể đến Địa Tiên Giới. Nếu muốn đi, phải báo cáo với Thiên Đình trước và được sự chấp thuận mới được. Một phần trận pháp của Địa Phủ là ngăn người bên ngoài tiến vào, còn một phần là ngăn bọn ta ra ngoài. Vì vậy, có nhiều lúc, bọn ta cũng là lực bất tòng tâm.

Tần Thộ có chút tin những lời nói này, nhưng không phải là tin tưởng toàn bộ, nhưng sự việc đã như thế này rồi, hắn cũng lười truy hỏi kỹ càng.

Nhưng khi Tần Thộ nghe đến đây thì hần chợt nhớ ra một chuyện, Địa Phủ có thể lên Thiên Đình xin phép đi Địa Tiên Giới, vậy có phải là Địa Phủ cũng có một lối đi thông đến Thiên Đình không? Nếu vậy hần cần cái rắm gì phải đi đến Địa Tiên Giới! Đi thần g đến Thiên Đình không phải là xong chuyện rồi sao?

Còn cục diện hỗn loạn ở Địa Tiên Giới, Ngọc Hoàng đại đế còn không thèm đoái hoài, hần rảnh hơi quản làm gì?

Thế là, Tần Thộ kích động hỏi:

-Địa Phủ có đường thông đến Thiên Đình?

Hắc Bạch Vô Thường cùng gật đầu.

Tần Thộ lập tức hớn hở, vỗ đùi một cái, cười lớn:

-Như vậy là tốt nhất, hai người đừng nhiều lời nữa, lên trên giúp ta gọi hết bằng hữu của ta xuống đây!

Vừa nghe lời này, Hắc Vô Thường khóc ngay tại chỗ:

-Thần tiên đại nhân, tiểu thần không dám câu hồn của bọn họ đâu.

Tần Thộ nghe vậy thì tức giận trừng mắt nói:

-Câu hồn cái rắm! Các người đem bọn họ xuống đây hoàn chỉnh, ta có lời muốn nói!

Bạch Vô Thường rất nhanh nhạy, lập tức nói:

-Không thành vấn đề! Thỏ gia yên tâm, vậy ta đây lập tức đi gọi bọn họ xuống!

Chương 562: Ngồi xe ngựa dạo âm phủ

Chương 562. Ngồi xe ngựa dạo âm phủ

Nói xong, Bạch Vô Thường cất bước chạy đi, loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Chờ khoảng nửa nén nhang, Bạch Vô Thường đã quay trở lại, nói chính xác là bị Khôi Tam kéo lưới trở về, nói chính xác hơn là Khôi Tam buộc lưới của hắn vào Tàng Long Đỉnh, sau đó kéo lưới, kéo cả Bạch Vô Thường và chiếc đỉnh lớn cùng đi, mặt mày hắn bầm dập, rõ ràng bị đánh không nhẹ.

Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân theo sau, ánh mắt đầy đồng cảm nhìn Bạch Vô Thường.

Nhìn thấy Tàn Thọ, Bạch Vô Thường như thấy được cứu tinh, vội vàng kêu to:

-Thỏ gia, cứu mạng! Bằng hữu của ngài bạo lực quá...

Tàn Thọ vội hỏi:

-Rốt cuộc là chuyện gì?

Khôi Tam sờ sờ cái đầu trọc của mình nói:

-Hắn động tay động chân trước, không ngờ rằng lại yếu đuối đến như vậy, đánh vài chương đã không động đậy rồi. Sợi dây này cũnng khá tốt đó...

Nói xong, Khôi Tâm giật giật lưỡi Bạch Vô Thường, Tần Thộ nhìn trong đại đỉnh đã có Thanh Đồng Long, hấn ước chừng cả hai cộng lại nặng khoảng một vạn cân! Lại cộng thêm một Bạch Vô Thường hơn một trăm cân... Tần Thộ đột nhiên phát hiện, lưỡi của Bạch Vô Thường làm dây cột quả thật không tệ.

Nhưng Tần Thộ cũng biết, hỏi Khôi Tam phần lớn sẽ không hỏi được gì, bèn hỏi Bạch Vô Thường.

Bạch Vô Thường khóc lóc kể lể:

-Lúc ta đi đến thì hấn đang ngủ, ta tát hấn một cái, hấn quay lại đã đánh người, còn không cho ta cơ hội giải thích..., còn cô gái đó, ra tay cũng hiểm độc quá, nhìn xem mặt ta bị cào nát rồi... Thở gì a, ngài phải làm chủ cho ta.

Tần Thộ nghe thấy Bạch Vô Thường khóc thút thít, đằng trước thì nghe không rõ lắm, đằng sau thì rồi tung lên. Liền nhìn về phía Lý Trinh Anh.

Lý Trinh Anh nắm lấy một góc áo, giọng có chút ngượng ngùng:

-Ta cứ tưởng rằng hấn đến để bắt hồn chúng ta, nên mới ra tay.

Địa Dũng phu nhân ho một tiếng:

-Hấn ta lén lén lút lút đến đây, làm chúng ta cũng không tránh khỏi hiểu nhầm.

Khôi Tam cũng lên tiếng:

-Đúng đúng đúng... lén la lén lút, không phải quỷ tốt.

Bạch Vô Thường gào lên đầy oan ức:

-Ta vốn là quỷ, lén la lén lút thì sao chứ?

Đến đây, Tần Thộ cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi. Tuy nhiên Tần Thộ là kiểu người chỉ giúp đỡ thân thích, đúng sai không quan trọng, mà Bạch Vô Thường mới trước đó vẫn còn đang là kẻ thù của hắn kia. Thế là Tần Thộ đầy đồng cảm vỗ vỗ đầu Bạch Vô Thường nói:

-Lén la lén lút, đánh chết người thì có gì sai sao?

Bạch Vô Thường trợn mắt nhìn một tên đầu trọc đang cười xấu xa, lại nhìn rặng cửa bóng loáng sắc bén lóe ra hàn quang của con t hỏ.

Tần Thộ tiếp tục im lặng bó tay rồi, Bạch Vô Thường người ta vốn dĩ là quý, lén la lén lút thì sao đâu? Hắn chỉ thấy Lý Trinh Anh mang theo một cục gạch vàng đang liên tục gào thét:

-Ôi... ghen chết ta mất, lại để cho ta tới một đập cho đã ghen.

Lại nhìn khuôn mặt ưu nhã nhưng tay lại đang sờ kiếm của Địa Dũng phu nhân.

Cuối cùng nhìn thấy dáng vẻ nóng lòng muốn thử, xoa xoa nắm đấm của Hắc Vô Thường. Bạch Vô Thường khá hiểu Hắc Vô Thường, tên này tuyệt đối sẽ không giúp hắn đánh nhau, hơn phân nửa là muốn thừa cơ đâm hắn hai phát!

Sau đó, Bạch Vô Thường dứt khoát hét lên:

-Chẳng sao cả!

Tần Thộ cười nói:

-Vậy sao, được rồi, cái gì cũng đừng nói nữa. Làm thế nào để đi vào Địa Phủ?

Bạch Vô Thường đột nhiên sững sờ, nói:

-Thượng tiên, ngài đến Địa Phủ làm gì chứ? Ngài là Nhật Dạ Du Thần, ngài không nằm trong hàng ngũ sinh tử, ngài nên quay lại t hời.

Hắc Vô Thường cũng lên tiếng:

-Đúng vậy, thượng tiên, ngài nên quay về thôi.

Suy nghĩ của hai người đều giống nhau, con thỏ này thật con mẹ nó quá biết làm khổ người khác, hơn nữa còn vô cớ gây sự. Bạn c ủa hắn ta cũng chẳng có ai tử tế, nếu mà đưa hắn ta đến âm phủ, t hì người mang tội là hai người bọn họ rồi. Lỡ gây kinh động đến phán quan, theo sự hiểu biết của bọn họ về phán quan, nếu như m à hắn biết rằng bản thân đã tùy tiện thêm hạn định tuổi thọ cho cái người là Nhật Dạ Du Thần này thì hắn tuyệt đối sẽ không thừa nh ận.

Đến lúc ấy, hai bọn họ nhất định sẽ phải chịu oan ức, quýt làm ca m chịu, bị con thỏ đánh chết cũng đành, e rằng còn bị phán quan đánh cho một trận nữa.

Vì vậy, hai người bọn họ quyết định, không thể để con thỏ xuống Địa Phủ.

Nhưng mà...

Tần Thọ trừng mắt nhìn rồi hỏi:

-Làm thế nào để xuống Địa Phủ?

Hắc Vô Thường cùng Bạch Vô Thường bốn mắt nhìn nhau, khôn g nói gì.

Lúc này, Lý Trinh Anh lên tiếng.

-Ta biết, không phải ta đã từng nói qua từ Thiên Đình xuống Địa Phủ phải đi qua Quỷ Môn Quan sao, theo Hoàng Tuyền Lộ qua cửa Nại Hà là đến Phong Đô Thành rồi.

Tần Thộ lập tức ngẩng đầu nhìn Quỷ Môn Quan, sau đó quay sang Khôi Tam:

-Nào, lên xe.

Nói xong, Tần Thộ nhảy lên trên Tàng Long Đỉnh, Khôi Tam không rõ lắm, nhưng hắn biết Tần Thộ khá được, sẽ không bị thiệt thòi. Vì vậy mà hắn cũng không hỏi nguyên nhân, đặt mông ngồi lên.

Lý Trinh Anh cũng tin tưởng con thỏ một cách mù quáng, vì vậy cũng trèo lên đi cùng.

Địa Dũng phu nhân sớm đã nhìn ra, trong đám người con thỏ mới là chủ chốt mà nàng chỉ là người ngoài, ít nói thì tốt hơn, ngược lại nếu có nói cũng chẳng có ai nghe theo.

Cuối cùng Địa Dũng phu nhân cũng đi theo, nhưng cũng không nhìn được mà hỏi một câu:

-Cái đỉnh này, sao có thể lấy làm xe chứ? Chẳng lẽ ngươi muốn để con Thanh Đồng Long kéo xe sao?

Tần Thộ đảo hai mắt, nói:

-Nếu như mà nó xuất hện, ngươi nghĩ liệu nó sẽ kéo xe hay là sẽ giết người?

Địa Dũng phu nhân im bật...

Tần Thộ quơ cây Khóc Tang Bổng trong tay, chỉ vào Hắc Bạch V

ô Thường nói:

-Hai con rùa các ngươi, nếu như đã không biết đường thì kéo xe đi đi!

Nói xong, Tần Thộ duỗi tay ra, kéo lưỡi hai tên trói vào Tàng Long Đỉnh, sau đó vung Khốc Tang Bổng lên, phát ra hai tiếng răng rắc, đánh hai tên kia khóc gào lên lao về phía trước, đột ngột kéo Tàng Long Đỉnh lao lên một chút.

Tần Thộ thấy vậy, hài lòng cười nói:

-Rất tốt, chính là tốc độ này, nếu như hai người đi chậm lại, thử gì ta sẽ đánh đó.

Hắc Bạch Vô Thường khiếp sợ nhìn cây Khốc Tang Bổng, sau đó cười đầy đau khổ, sớm biết sẽ như vậy thì đã chủ động phối hợp không phải sẽ tốt hơn sao? Hà cớ gì phải đến nông nỗi này?

Tần Thộ không để ý tốc độ của hai người bọn họ nữa mà vô cùng hào hứng nhìn mọi thứ trước mắt.

Địa Dũng phu nhân giống như một hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu phong cảnh trên đường.

-Thỏ gia, đây là Quỷ Môn Quan, gọi là Quỷ Môn Quan vì nó là một cái cửa ma. Mọi người cũng gọi nó là cổng Địa Ngục. Muốn từ tiên giới vào Địa Phủ, cách tốt nhất là mở Quỷ Môn Quan, đi vào Hoàng Tuyền. Nhưng cũng có kẻ thích trèo tường đi vào, nó cũng cần sức mạnh cường đại để phò trợ mới được, hơn nữa trèo tường đi vào một khi bị phát hiện thì trực tiếp bị liệt vào phần tử đối nghịch.

Chương 563: Đường hồng rồi

Chương 563. Đường hồng rồi

-Không cần biết lý do, lập tức bị giết chết.

-Vì vậy, những người đến Địa Phủ, rất ít người dám trèo tường đi vào, thường đi vào từ đường Hoàng Phủ, Địa Phủ xét duyệt đi qua, mở ra Quỷ Môn. Chương ngại trong này rất nhiều, cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ. - Địa Dũng phu nhân nói đến đây, có chút ngưng ngừng.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Không sao, cũng không phải chỉ để biết thôi sao?

Tần Thọ nói xong lập tức giơ tay lên, nhưng cũng không làm gì.

Bạch Vô Thường vội vàng nói:

-Ta biết, ta biết! Thỏ gia ơi ta biết! Ngài đừng đánh nữa!

Tần Thọ lấy làm lạ, hai tai dựng lên, cái tên này nghĩ nhiều quá rồi.

Đám người Lý Trinh Anh nhìn thấy vậy, thầm cười. Mặc dù thực lực của Hắc Bạch Vô Thường cũng không tính là mạnh, nhưng ở Địa Phủ cũng được xếp vào hạng cao. Có Ty Địa Phủ là chỗ dựa vững chắc, không có mấy ai dám bắt nạt bọn hắn, ngược lại người bị bọn hắn bắt nạt lại không ít.

Thật ra ở vài nơi, oai danh của bọn hắn còn vang xa hơn cả Thập

Điện Diêm La.

Nhưng bọn họ nào ngờ rằng, có một ngày hai vị thần vô cùng hung hăng của cõi âm này, lại bị một con thỏ ức hiếp đến nỗi thần hồn nát thần tính thế này, nghĩ lại thấy thật buồn cười.

Tần Thọ không ngờ rằng đôi tai này còn có một lợi ích khác, như ng hấn cũng lười giải thích, đi đường dài mệt nhọc, nghe kể chuyện cũng không tệ lắm. Hấn có chút tò mò với Âm Ty Địa Phủ này.

Bạch Vô Thường nói:

-Người có đủ năng lực chủ động mò đến Địa Phủ có vài kiểu người. Một loại là có quen biết với quan chức, một loại là những tu sĩ có tổ tiên qua lại với Địa Phủ, còn một loại là có thực lực cường đại được Địa Phủ thừa nhận là giáo chủ một phương.

Nhưng mà lúc này Địa Dũng phu nhân nói sai một chỗ, không phải tất cả những người phạm pháp đến Địa Phủ đều trèo tường đi vào. Địa Phủ ở cõi âm cũng như Thiên Cung ở Thiên Đình, không chỉ có một nhà một dòng dõi. Mà ở đây còn có các thế lực khác, các thế lực này cũng có cửa ngõ qua lại giao dịch, từ những cái cửa này đi vào, nếu như bị người Địa Phủ phát hiện ra, thì cũng là ở c hui, hoặc là bị bắt đi hoặc là bị giết chết.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Ngoài thế lực chính là các người ra, ở Địa Phủ cũng có người ngoài?

Bạch Vô Thường chỉ vào con đường ánh vàng nằm phía Tây của Hoàng Tuyền Lộ:

-Thỏ gia, ngài nhìn ngọn núi đang phát ra kim quang kia đi, kim quang ấy chính là Phật quang, ngôi ở ngọn núi đó là địa tạng Vương bồ tát, cùng cả nghìn tỷ Phật binh.

Sau đó Bạch Vô Thường lại chỉ vào phía Bắc của Hoàng Tuyền Lộ, một vùng âm u, tối mịt, nếu như nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy màn sương mù cuộn cuộn màu đỏ sẫm.

Bạch Vô Thường nói:

-Đó là U Minh Huyết Hải, nơi mà Minh Hà chảy qua, đó chính là địa bàn nơi mà Minh Hà lão tổ cùng với vô số A Tu La.

Sau đó Bạch Vô Thường phát tay, quét qua hướng còn lại nói:

-Bên đó là khu vực quản lý của Âm Ty Địa Phủ, nhưng mà diện tích rộng quá, rất nhiều vùng còn quản không nổi, cũng có rất nhiều thứ tạp nham. Bây giờ nơi chúng ta đang đến là Phong Đô Thành của Âm Ty Địa Phủ.

Cũng vào lúc này, Tần Thộ hét lên một tiếng:

-Không đúng!

Bạch Vô Thường không hiểu, lên tiếng hỏi:

-Cái gì không đúng?

Tần Thộ đáp:

-Không phải người nói Địa Phủ quản lý việc sinh tử luân hồi của mọi sinh linh ở Địa Tiên Giới sao? Nhưng đi lâu như vậy rồi, sao mà đến bóng dáng một con quỷ cũng không thấy? Ngay cả một tên âm binh cũng không gặp?

Lời vừa nói ra, ngay cả tên ngọc Khôi Tam cũng cảm thấy có gì đó bất ổn, nói một câu:

-Có lẽ là, đều quay về nhà ăn cơm rồi đi.

Tần Thọ không thêm lý luận với hắn, mà là nhìn chòng chọc vào khuôn mặt đầy đau khổ của Hắc Bạch Vô Thường.

Bạch Vô Thường thấy sắc mặt của Tần Thọ không tốt, gấp gáp nó i:

-Thỏ gia, có điều ngài chưa biết. Từ 300 năm trước, không biết tên khôn nạn nào đã tấn công Thiên Đình, dẫn theo rất nhiều kẻ tài giỏi đến gây loạn, vào lúc ấy có kẻ lén vào Địa Phủ lấy trộm một tào nui, còn có kẻ xông vào, đánh sập đại điện của Chuyển Luân Vương, đến giờ, Chuyển Luân Vương vẫn phải cùng các Vương khác ở chung một chỗ đó. Ồ kìa? Thỏ gia, sao sắc mặt của ngài lại có vẻ không tốt thế kia? Ngài yên tâm, kẻ mà ta mắng là một tên khốn nạn, ta tuyệt đối không có ý động chạm đến ngài.

Tần Thọ liền cười ha ha, hắn biết, Hắc Bạch Vô Thường không biết 300 năm trước kẻ khởi nguồn mọi chuyện chính là hắn.

Mặc dù không biết, nhưng Tần Thọ cũng không muốn nghe hai tên này chửi mình nữa, thế là hắn bèn chuyển sang chủ đề khác:

-Người văn minh, ít chửi người khác, chỉ nói chuyện tử tế.

Bạch Vô Thường vội vã đáp:

-Sau đó trận chiến đó đã ảnh hưởng con đường lên Thiên Đình của bọn ta, con đường ấy trở nên không bình thường. Nói qua nói lại thì, đây là chuyện không thể chậm trễ. Nhưng sau đó, không biết vì sao, đường lên Thiên Đình ngày càng có nhiều bất ổn, đến giờ, con đường ấy cơ bản là đồ phế thải rồi. Người đi vào, chẳng ai trở lại. Ồi... Cũng không biết về phía Thiên Đình như thế nào, giải thích là, đường hỏng rồi, phải nói là sẽ sửa đường mới đúng chứ.

Tần Thọ nghe đến đây thì thấy bức bối, vậy hắn đến Địa Phủ làm gì chứ? Hắn vốn tưởng thông qua Địa Phủ để trở về Thiên Đình

mà!

Đường lên Thiên Đình hỏng rồi, vậy hấn còn đi làm quái gì? Chỉ đơn thuần là muốn nhìn đã quý hình dáng ngang dọc méo tròn ra sao ư?

Tần Thọ kéo đầu lưỡi của Bạch Vô Thường, kéo hấn đến trước mặt, hỏi:

-Ý của ngươi là, không thể lên Thiên Đình từ Địa Phủ?

Bạch Vô Thường cười khổ đáp:

-Thỏ gia, điều ngài muốn hỏi... ta không dám nói, đường thì vẫn đi được, chỉ là đi vào rồi, có thể sẽ không trở lại được. Còn về việc đi đến đâu thì ta cũng không biết nữa.

Tần Thọ nghe vậy, trong lòng thất vọng vô cùng, lẽ nào hấn không thể trở về Thiên Đình nữa được ư?

Vào lúc này, Hắc Vô Thường nói:

-Thỏ gia, theo như ta biết, ngài không cần phải lo lắng việc này. Thực lực của ngài vừa lên tới bậc Luyện Thần Phản Hư đúng không?

Tần Thọ gật đầu.

Hắc Vô Thường cười nói:

-Vậy thì dễ rồi, ngài tìm một lệnh bài phi thăng, sau đó tu hành đến cảnh giới có thể phi thăng, trực tiếp mở ra hư không, đi lên cây cầu phi thăng, vậy chẳng phải là xong chuyện lên Thiên Đình rồi?

Tần Thọ nghiêng mắt nhìn Hắc Vô Thường, hỏi:

-Người biết ở đâu có lệnh bài phi thăng không?

Hắc Vô Thường cắn môi, đáp:

-Việc này... việc này...

Tần Thộ thấy vậy cũng biết là hắn không biết, nhưng vào lúc này, Bạch Vô Thường lên tiếng:

-Thỏ gia, bọn ta đều làm thần, những con quỷ trong tay bọn ta, đều phải đưa đến phán xét ở chỗ phán quan, hoặc là xuống Địa Ngục nhận hình phạt, hoặc là chuyển thế đầu thai. Những người như vậy chúng ta đã gặp qua quá nhiều, nhưng những người phi thăng, chỉ vô tình gặp được hai người từ lâu rồi. Đúng rồi, thỏ gia, ngài nhìn thấy lệnh bài phi thăng chưa?

Chương 564: Đường hồng rồi (2)

Chương 564. Đường hồng rồi (2)

Tần Thộ hừ hừ vài tiếng, coi như là đang trả lời.

Thấy từ Địa Phủ không thể đi lên Thiên Đình, Tần Thộ cảm thấy vô cùng khó chịu, không còn hứng thú nói chuyện với hai người kia nữa.

Thấy không khí ngày càng ngột ngạt, Lý Trinh Anh không nỡ tâm nhìn Tần Thộ sa sút, liền đi qua khuyên:

-Thỏ Thỏ, ắt phải có cách để trở lại. Hơn nữa, cha và các ca ca của ta vẫn đang ở trên đó, bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp sửa lại Tam Tiên Lộ để đến đón chúng ta. Lúc đấy chúng ta cùng trở về, được không?

Mặc dù Tàn Thọ biết Lý Trinh Anh đang an ủi mình, nhưng việc đến nước này, còn có thể làm gì được? Lại nói, chuyện Lý Trinh Anh nói cũng không phải không có khả năng.

Một con thỏ già đầu lại được nữ hài tử an ủi.

Thật là làm hấn xấu hổ quá đi, miệng cũng nhếch lên cười:

-Được, đến lúc đó cùng nhau trở về.

Nói xong, Tàn Thọ quay đầu hỏi:

-Hai người các người đi chậm lại chút, nói cho thỏ gia ta biết Địa Phủ có cái gì để chơi? Thỏ gia ta muốn khuây khỏa!

Lúc này Bạch Vô Thường cùng Hắc Vô Thường bị khuôn mặt trầm mặc của con thỏ dọa, sợ rằng con thỏ này muốn đánh hai bọn họ một trận để trút hết bực tức trong lòng.

Mất thấy Tàn Thọ không đa động đến chuyện kia nữa, mới thở hắt ra một hơi, Bạch Vô Thường vội vã đáp:

-Thỏ gia, tình hình của Địa Phủ hiện nay không chỉ là vài chuyện lúc này. Hiện tại hình như Địa Tiên Giới có chuyện gì rồi, những người chết gần đây đều không được vào luân hồi. Không có cách nào khác, bọn ta chỉ đành phái âm binh ra giữ lại những người quỷ hồn bình thường mà không được đầu thai. Nhưng dựa vào người để bắt, hiệu quả gần như không có, chính vì vậy mà hiện tại tạo thành Địa Phủ như vậy, trên con Hoàng Tuyền Lộ dài bất tận đến một bóng ma cũng không thấy.

Tần Thọ nhăn mặt hỏi:

-Trước đó, những con quỷ kia đến từ đâu?

Bạch Vô Thường đáp:

-Địa Phủ có lục đạo luân hồi, lục đạo luân hồi có một năng lực là dẫn dụ quỷ hồn, chỉ cần là quỷ hồn thì sẽ tự động bị đưa tới Hoàn g Tuyền Lộ, sau đó từng bước bước về phía Phong Đô Thành. Nhưng mà không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì, quỷ đến càng ngày càng ít...

Hắc Vô Thường cũng than thở một câu:

-Lẽ nào lục đạo luân hồi đều bị đánh hỏng rồi sao? Không thể nào, ngay cả thánh nhân cũng không thể làm gì được lục đạo luân hồi...

Tần Thọ nghe vậy đầu cũng mơ mơ màng màng, lại thấy thêm phiền hà, cũng không muốn nghe chuyện này nữa, liền khua tay nói:

-Nói cái nào bớt nhàm chán đi.

Hắc Bạch Vô Thường hiển nhiên cũng không tiếp tục nói chuyện kia nữa, liền góp mồm góp lưỡi giới thiệu chi tiết phong cảnh đường đi cho Tần Thọ.

-Thỏ gia, lúc này đi đến Quỷ Môn Quan ngài cũng nhìn thấy rồi đó, đều nói nó là một môn, chứ không phải quan. Quan thật sự là ở phía trước, sau khi đi qua Quỷ Môn Quan liền đến Phong Đô Thành rồi, ở đây rất náo nhiệt đó nha! - Hắc Vô Thường nói to.

Tần Thọ bĩu môi nói:

-Địa Phủ thì náo nhiệt cái gì chứ?

Bạch Vô Thường tự hào nói:

-Thỏ gia, đây là ngài không hiểu rồi. Nếu muốn nói nơi nào có nhieu cao thủ nhất thế giới, chắc chắn là Thiên Đường, ta tin nó. Nhưng muốn nói đến náo nhiệt, he he...

Hắc Vô Thường nói tiếp:

-Nếu nói náo nhiệt, người chết trên thiên hạ đều đến âm phủ báo. Nếu nói náo nhiệt, bọn ta thứ nhất, không ai dám thứ hai!

Địa Dũng phu nhân bĩu môi nói:

-Đường của các người đứt rồi không phải sao? Ma không có, mà ở đó náo nhiệt?

Hắc Vô Thường cười đáp:

-Phu nhân, chắc ngài không hiểu rồi. Trên trời có thần tiên, âm phủ chúng ta cũng có người cõi âm. Có một số người tốt hoặc đã trải qua mười tám tầng địa ngục làm giảm đi nghiệp chướng, những người đã được giác ngộ hoặc những người có công với âm phủ, có thể xin ở lại và sinh sống tại Phong Đô Thành. Từ xưa đến nay, có biết bao nhiêu người chết một cách kỳ lạ, nhưng họ lại tạo phúc cho một phương. Không có quá một vạn năm chỉ cần một người không rời đi, ngài nghĩ xem, Phong Đô Thành của bọn ta nên có bao nhiêu nhân tài? Máy người đầy ý tưởng quái gở này tụ tập lại, Phong Đô Thành của bọn ta phải sống động đến mức nào?

Nghe vậy, Địa Dũng phu nhân không cảm thấy gì nhiều, nhưng Tần Thụ đã cảm động rồi.

Tần Thụ thậm chí còn không nghĩ tới người tài giỏi ở Địa Tiên Th phải làm sao, suy xét một chút, nếu như Einstein, Tesla, Jobs, Gi a Cát Lượng, Tần Thủy Hoàng, v. v... Trên trái đất cùng tụ lại, sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Nghĩ đến đây, Tần Thộ có chút hưng phấn, nhin không được, nói:

-Với tài khoe khoang như vậy, còn có thể chạy nhanh hơn sao? Đừng ép ta ra tay!

Hắc Bạch Vô Thường cảm thấy trong lòng có chút sầu não, chết tiệt, người nói chạy nhanh hơn, chạy chậm lại để nói chuyện cùng người cũng là người nói. Bây giờ để bọn ta chạy nhanh hơn đi, vẫn n là người nói... Mẹ nó, mọi chuyện đều là người nói, vậy bọn ta c hỉ đành chịu đòn mà thôi!

Hai người vội vàng ủ rũ, trong lòng thầm cầu nguyện, mau tới nơi, để cái con thỏ này buông tha cho bọn hắn.

Kết quả là đang chạy, Tần Thộ đột nhiên hét lên:

-Chậm lại! chậm lại! Dừng lại!

Hai người bọn họ suýt chút nữa nghe thấy tiếng gió mạnh sau đầu, cả người dừng lại như hai chiếc cọc gỗ! Tàng Long Đỉnh đang sau đâm sầm vào bọn họ.

May mắn thay, bọn họ đều là thần, sức mạnh vượt xa so với con người có thể so sánh, va chạm của Tàng Long Đỉnh, hai người vẫn có thể chịu được. Chỉ là suýt chút nữa bị cây gậy rơi trúng đỉnh đầu, dọa hai người bọn họ sợ đến mức bắp chân đều run lên...

Tần Thộ thấy đã dừng lại, liền mặc kệ hai người bọn họ, nhảy xuống khỏi Tàng Long Đỉnh, cười ha ha nói:

-Ồ, thật sự có ma nha, chắc chắc...

Nghe được những lời này, Hắc Bạch Vô Thường chỉ thấy cách đó không xa, một đám ma mặc áo trắng đang chập vạt khó khăn di chuyển trên Hoàng Tuyền Lộ.

Lúc này, Tần Thộ đã chạy tới...

Bạch Vô Thường thở ra một hơi, nói:

-Mẹ kiếp... cuối cùng tên tổ tông này đã tìm thấy một món đồ chơi khác. Chúng ta chạy trước đi?

Hắc Vô Thường gật đầu, nhưng một cái bóng khổng lồ đột nhiên xuất hiện phía sau bọn họ, hai người liền quay đầu lại, nhìn thấy Khôi Tam đang đứng đó như Diêm Vương, liền hét lên:

-Tần Thộ, bọn hắc muốn chạy!

Sau đó nghe thấy Tần Thộ hét lên:

-Người đánh trước đi, ta tham gia náo nhiệt! Ấy da, chỗ này còn có huyền cơ...

Hắc Bạch Vô Thường nghe vậy lập tức bỏ chạy, kết quả Khôi Tam m đuổi tay ra, kéo cái lưới và xích sắt lại, rồi dè xuống đất đánh cho một trận...

Không cần biết tình huống ở đây là gì, Tần Thộ đã chạy tới phía sau đám ma quỷ.

Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân cũng không nhàn rồi, chạy tới, tò mò nhìn những bóng ma này, nói:

Chương 565: Ném ngược rồi

Chương 565. Ném ngược rồi

-Tại sao bọn họ không để ý đến chúng ta?

Tần Thọ dặm chân nói:

-Chúng ta đang giẫm đất, bọn họ lại giẫm bùn, đây là chuyện gì vậy?

Địa Dũng phu nhân nói:

-Có một câu nói rằng: Những con ma khó có thể di chuyển trên Hoàng Tuyền Lộ. Những người vừa chết là ma tân sinh, tương tự như trẻ sơ sinh vậy. Tâm hồn họ mỏng manh, không thể tu hành. Nếu không có sự hỗ trợ của âm lực, họ đi lại cũng tốn sức. Khi đến Hoàng Tuyền Lộ, Hoàng Tuyền Lộ sẽ biến thành bùn nhão.

-Bọn họ đi lại trên đó sẽ khó khăn hơn, tiêu hao linh hồn nhiều hơn, đây cũng là khổ nạn cấp độ đầu tiên của cõi âm. Họ càng làm nhiều điều xấu trong đời, nghiệp chướng càng nặng, họ càng khó tu luyện ở đây...

Đang nói, Tần Thọ hung hăng quay đầu lại, dùng sức đá một cước lên một cái đầu sắt dưới đất, nói:

-Móa, nhìn người nửa ngày, tốc độ như rùa, kiếp trước người làm không ít chuyện xấu đi?

Người đó ngẩng đầu lên nói:

-Ca à, ta chết chỉ còn một cái đầu. Ta vẫn luôn lăn theo để xếp hàng. Người còn muốn sao?

Tần Thọ đột nhiên lộ ra vẻ xấu hổ, nhắc đầu ho khan một tiếng:

-Xin lỗi, như vậy đi, để bồi thường Tần Thộ ta đưa người đi một c huyển, đi đường tắt, thế nào?

Cái đầu người nghe vậy lập tức vui mừng, cười nói:

-Cám ơn!

Ngay sau đó, hắn ta đẩy cánh tay của mình lên, búng mạnh, vung vẩy, và cái đầu bay ra như một quả đạn pháo!

Sau đó anh nghe thấy Tần Thộ vỗ đùi và hét lên:

-Chết tiệt, ném ngược rồi!

Ngày nói ra lời này, những bóng ma từ từ di chuyển xung quanh, giống như bị điên cuồng tàn sát ra, tất cả đều cách xa Tần Thộ ít nhất năm mét!

Tần Thộ thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, xua tay:

-Mọi người đừng như vậy, hồi nãy lăn dưới đất, nửa đầu đều ở tro ng bùn, vừa nhìn là biết không phải người tốt.

Những bóng ma nhìn Tần Thộ nghiêng ngả, như muốn nói lại: Co m mẹ nó người mới không phải là người tốt.

Tần Thộ xoa tay, nhanh chóng kéo Lý Trinh Anh và Địa Dũng ph u nhân tránh đi.

-Tần Thộ, người không quan tâm người đó sao? - Lý Trinh Anh h ỏi.

Lời vừa dứt thì mấy người nghe một tiếng hét to truyền đến:

-Chạy đi đâu!

Sau đó, một ngọn giáo dài chọc vào đầu nam nhân trên bầu trời như xiên mứt quả, rồi một tên lính ma cầm đầu nam nhân đi về kinh thành, vừa đi vừa nói:

-Nghệ thuật sẽ ăn mòn cơ thể người, người ở đây cũng vô dụng, xướng địa ngục hưởng thụ đi.

Thấy vậy, Tần Thụ vũ tay cười lớn:

-Nhìn xem, ta đã nói hán không phải đồ tốt đúng không? Ta vừa mới lập công trừng trị cái ác!

Sau đó những bóng ma xung quanh lại chạy trốn, và hàng chục quân lính âm binh bước ra khỏi đám đông, hướng ngọn giáo lên trán Tần Thụ.

Âm binh Giáp nói:

-Con thỏ này thật là béo...

Âm binh Ất nói:

-Nhìn là thấy ngon rồi.

Tần Thụ nghe được, liếc mắt, liền muốn ra tay.

Kết quả nhìn thấy hai bóng người, một đen một trắng lao tới, một người tát bay hai con âm binh, liền nín thở nói:

-Thỏ gia, ngài không sao chứ?

Nhìn thấy hai con ma đi tới đòi mạng, những hồn ma kia thậm chí lui về phía sau trăm mét, lật đật tháo chạy.

Thấy vậy, Tần Thụ vội vàng nói:

-Không sao, đừng nói gì hết, lái xe đi.

Tần Thọ biết rằng những hồn ma này đi trên Hoàng Tuyền Lộ không dễ, hắn không muốn gây thêm trở ngại cho những người ở đây, đã chết không hiểu vì sao, lại còn bị giày vò ám ức sau khi chết.

Trên Tàng Long Đỉnh, Hắc Bạch Vô Thường kéo cái đỉnh chạy như điên, cuối cùng Tần Thọ nhìn thấy vài người không giống nhau, mỗi một bước quỷ hồn đi ra, dưới chân đều có một đóa hoa sen, nâng hắn ta đi về phía trước, hơn nữa càng chạy càng lên tinh thần!

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

Hắc Bạch Vô Thường lập tức nói:

-Đó là người có công đức ở trần gian, công đức của hắn ta có thể bảo vệ hắn ta khỏi những khổ đau của Tam Sinh Lộ. Vì vậy, người còn sống trên đời này, thì nên làm người tốt, làm thật nhiều việc tốt.

Tần Thọ nghe vậy khinh thường bĩu môi nói:

-Cút đi! Ta nói người biết chứ sống trên đời này làm thần tiên là tốt nhất, không thuộc trong ngũ hành, mặc kệ ai chết thì chết đi đi, không liên quan gì đến lão tử. Ta nói với các ngươi, còn chưa có phẩm lý và phán quyết đâu, vậy mà các ngươi lại bày ra cái màn kịch như vậy, chẳng trách sinh ý của các ngươi ngày càng kém.

Hắc Bạch Vô Thường nghe xong cười khổ, không biết nên nói cái gì.

-Họ sẽ phải đi trên Hoàng Tuyền Lộ này bao lâu? - Lý Trinh Anh

chung quy vẫn là một nữ hài tử, tốt bụng, đau lòng hỏi.

Bạch Vô Thường trả lời:

-Bình thường phải đi sáu ngày sáu đêm mới tới nơi, ngày thứ bảy bọn họ có thể đi đến Vọng Hương Đài xem xem... Đúng rồi, phía trước chính là Vọng Hương Đài.

-Vọng Hương Đài? Chính là Vọng Hương Đài được xưng là có thể nhìn xuyên qua lá chắn của thế giới và nhìn thấy người thân đó sao? - Lý Trinh Anh tò mò hỏi.

Bạch Vô Thường gật đầu nói:

-Nếu trong lòng còn nhung nhớ thì có thể quan sát. Tuy nhiên, nếu là đơn phương tương tư thì Vọng Hương Đài sẽ không giúp được gì. Nhưng nếu là người mà người đang nhớ và cũng ngày đêm nhớ thương người, vậy thì có thể nhìn đến. Cho nên người thấy có nhiều người đến Vọng Hương Đài như vậy, nhưng luôn có một hoặc hai người không thể nhìn thấy gì. Đó là do khi còn sống đã làm việc không tốt cho nên đến khi chết thì không có ai tưởng niệm. Nhưng cũng nói lại, ở một mình, có chết thì cũng đã chết, người chết hết như đèn cạn, không còn muốn nghĩ đến nữa. Nhưng thảm nhất chính là loại con cháu được sủng nịnh sinh hư, ngốc tử không giá o hiếu đạo, sau khi chết thì đứa con căn bản đã bất hiếu, nhưng không nghĩ tới bọn họ cho dù đốt cả núi tiền giấy nhưng cũng là nhờ sự giúp đỡ của người khác, bọn họ không hề để tâm vào.

-Thì ra là vậy, nếu không thể nhìn thấy, tiền có thể thu được sao? Ta đã nhìn thấy có người đưa tiền cho quỷ.

Lý Trinh Anh chỉ vào một tên quỷ sai ở dưới Vọng Hương Đài, tên quỷ sai này mang theo một cái túi to, không ngừng lấy tiền ra để đưa cho mấy quỷ hồn, chỉ là cũng không đưa bao nhiêu.

Đang nói chuyện, mọi người đều quay đầu lại, Địa Dũng phu nhân

n hỏi:

-Tần Thọ đâu?

Cùng lúc đó, chợt nghe thấy quỷ hồn ở phía trước hét lên một cách bất mãn.

-Này này... người cái con thỏ này sao lại chen ngang như vậy?!

-Đúng là hấn!

-Khó trách phải làm thỏ, không có giáo dưỡng!

-Thế này thật quá khinh người, không ai quản sao?

...

Không cần biết quỷ hồn la hét thế nào, con thỏ đã chạy tới nhảy lên bệ đá, đi lên trên đài, hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ trong lòng:

-Cho ta gặp Hằng Nga...

Vừa nói, Tần Thọ vừa hít sâu một hơi, trợn to hai mắt mong chờ nhìn!

Chương 566: Gặp Hằng Nga

Chương 566. Gặp Hằng Nga

Ngay sau đó, một tảng đá lớn trên Vọng Hương Đài bay lên tạo thành từng đợt sương mù, sương mù từ từ bốc lên, trên không trung chậm rãi hiện lên hình ảnh của một người, đó chính là hình dáng của một nữ tử cực kỳ đẹp!

Chỉ cần một bóng dáng thôi cũng khiến cho đám quý hồn đang kêu gào đều lần lượt câm miệng, chỉ cần không phải kẻ ngốc là có thể nhìn thấy, dáng người hoàn mỹ như vậy, mỗi một phân đều giống như một tuyệt tác trời cho, đây nhất định là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp! Mọi người đều muốn xem thử nữ nhân này đẹp như thế nào.

Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ, một tên nam tử với cái đầu cực lớn nói thảm một câu:

-Con thô鄙 bây giờ đều xinh đẹp như vậy sao?

Lời vừa nói ra, vô số cặp mắt tức giận đảo qua đây, hấn lập tức im bặt, cho dù như vậy, hấn vẫn bị một tên quý binh không vui kéo về phía sau đội.

-Đại nhân... ta... ngài không thể làm như vậy!

Con quý kia theo bản năng muốn mắng chửi người, nhưng ngay lập tức nhận ra cái này không thể trêu vào, vì vậy thảm thiết kêu lên.

Kết quả là những con quý xung quanh không ai muốn giúp hấn ta.

Quý binh lầm bầm một tiếng:

-Còn ồn ào nữa, ta liền ném ngươi đến cuối Hoàng Tuyền Lộ.

Con quý đầu to vừa nghe, sợ tới mức vội câm miệng lại, không dám hé răng.

Đi Hoàng Tuyền Lộ một lần nữa? Còn không bằng đi tìm chết...

Bên kia, Tần Thộ không để ý đến phản ứng của những người bên ngoài, mà là hít sâu một hơi và tập trung nhìn chăm chăm vào bóng người trong làn sương, sau đó sương mù bắt đầu lan rộng ra, hình bóng xinh đẹp xuất hiện rõ ràng trong làn sương mù.

Đồng thời cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu rõ ràng hơn, sương mù bao phủ xung quanh Tần Thộ, Tần Thộ đột nhiên đứng giữa cảnh sắc, đứng đối mặt với nữ nhân kia!

Trong nháy mắt, mắt Tần Thộ lập tức đỏ hơn, nước mắt trào ra không ngừng...

Nữ nhân trước mặt chính là Hằng Nga mà Tần Thộ ngày đêm thương nhớ.

Lúc này, Hằng Nga đang đứng ở cổng Nguyệt Cung, mặc một thân áo trắng, mong chờ nhìn lên bầu trời, trên mặt mang theo sự tưởng niệm, còn có chút mệt mỏi.

Nguyệt Cung ở phía sau, xuyên qua cửa, Tần Thộ có thể thấy được bên trong rất sạch sẽ, giống như lúc hắn còn chưa có rời đi.

Lúc này, Hằng Nga khẽ thở dài, nỉ non nói:

-Ngọc Nhi, em đang ở đâu?

Vừa mới nói xong, nước mắt Hằng Nga như những viên ngọc trai tuôn đầy trên khuôn mặt.

Tần Thộ nghe vậy mà lòng đau như cắt, hận không thể ngay lập tức xông lên Mặt Trăng để gặp Hằng Nga.

Nghĩ đến hai người thiên địa ngăn cách, lòng Tần Thộ như lửa đốt.

Hằng Nga lại nói:

-Ngọc Nhi, em đã đi ba trăm bảy mươi tư năm hai trăm mười ba ngày rồi, khi nào thì em mới trở lại?

Lúc này, một nữ tử đi tới, kính cẩn nói:

-Phu nhân, người đã đứng đây ba ngày ba đêm, người nên trở về nghỉ ngơi đi.

Tần Thọ không nhận ra nữ tử này, nhưng hình như nàng ta là cư dân của Phong Hoa Thành, nhưng không biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

Hằng Nga lắc đầu nói:

-Ta đứng chờ một lát nữa, nổi gió rồi, người đi nói với đám người Sa Khôn không cần lo lắng cho ta. Người cũng không cần phải chiu cố ta, những ngày nay qua đã khổ cực nhiều rồi.

Hữu Phong ngược ngàng nói:

-Phu nhân, người cũng đừng làm khó ta. Hơn ba trăm năm qua, Phong Hoa Thành chúng ta người có thể tuyển chọn để chăm sóc người cũng đã tuyển chọn, ta là người cuối cùng rồi. Sa Khôn, Nhát Bính bọn họ đều nói nếu người không đồng ý, bọn họ chỉ có thể mặt dày mà chăm sóc cho người, nếu không khi thờ gia quay lại sẽ đích thân giết chết bọn họ, nam nữ có khác biệt, bọn họ ngại nùng không dám đến đây... Trong phạm vi một trăm mét quanh Nguyệt Cung, ngoại trừ nữ giới, những người khác đều không thể tới.

Hằng Nga nhất thời không biết nói gì, sau đó bất đắc dĩ nói:

-Vậy làm phiền Hữu Phong.

Nghe đến đó, trong lòng Tần Thộ âm áp, đối với hành vi lúc trước mang các thành viên Sa Khôn, Nhất Bính và đám người trở về Nguyệt Cung thì càng đặc ý hơn.

Hữu Phong vui vẻ nói:

-Phu nhân không ghét bỏ Hữu Phong vụng về là tốt rồi.

-Tại sao người lại đội mũ? - Hằng Nga tò mò hỏi.

Hữu Phong có chút hoảng hốt nói:

-Không... không có gì...

Tần Thộ rất quan tâm đến sự an nguy của Hằng Nga, đối với bất kỳ dị thường nào trong đầu hấn cũng suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa đều là suy nghĩ theo chiều hướng không tốt. Trong tâm nói: "Có phải người nữ nhân này do kẻ xấu phái tới không? Nữ nhân này có vấn đề gì không?"

Hằng Nga cũng rất tò mò nói:

-Ta có nghe Sa Khôn nói qua, khi chọn người luôn chọn người đẹp, mọi người xinh đẹp như vậy không nên là người cuối cùng được tuyển chọn chứ? Người... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hằng Nga nói như vậy, thực tế là nàng có chút nghi ngờ động cơ của Hữu Phong.

Hữu Phong vừa khóc vừa nói:

-Phu nhân, ta... cái đó... thật sự không có việc gì. Ta chỉ là... trời sinh có bệnh, trên đầu không có gì cả... sợ người ghét bỏ. Tốt nhất là người đừng nhìn.

Tuy rằng Hằng Nga có hơi đề phòng, nhưng dù sao nàng cũng là một người đơn thuần, có chút thương tiếc nói:

-Nha đầu ngốc này, ta làm sao có thể ghét bỏ người chứ?

Hữu Phong xoắn xuýt không biết nên từ chối thế nào, lúc này đột nhiên một cơn gió mạnh thổi qua, mũ trên đầu Hữu Phong bị xóc lên, cùng lúc đó, Tần Thộ và Hằng Nga đồng thanh kêu lên:

-A?!

Hữu Phong hoảng sợ định đội mũ lại thì nghe Hằng Nga quát to một tiếng:

-Đừng nhúc nhích!

Hữu Phong sợ đến mức nước mắt trào ra, nức nở nói:

-Phu nhân, ta không có cố ý... thật mà... hu hu...

Hằng Nga thấy vậy, mỉm cười, sau đó thất thần nhìn đỉnh đầu của Hữu Phong.

Trên đỉnh đầu Hữu Phong là một đôi tai thỏ dài màu trắng!

Hằng Nga đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ nó, dịu dàng nói:

-Em sợ nó sẽ làm ta nhớ Ngọc Nhi, sợ ta buồn à?

Hữu Phong ngoan ngoãn gật đầu.

Hằng Nga lắc đầu nói:

-Nha đầu ngốc, ngay cả khi không có em, ta vẫn sẽ rất nhớ Ngọc Nhi, có em, ta cũng sẽ không có nhớ thêm nhiều hơn được đâu...

Hữu Phong thấy Hằng Nga dễ ở chung như vậy, cũng nhẹ nhàng tỏ ra, thận trọng nói:

-Phu nhân, em nghe nói thỏ già đã rời đi nhiều năm rồi. Lúc đó còn có một cuộc chiến rất đáng sợ... Người không sợ... sợ phải chờ đợi vô ích sao?

Hữu Phong muốn nói rằng Tàn Thọ đã chết, vì vậy cũng đừng làm khổ chính mình, chúng ta nhìn thấy rất đau lòng.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn không dám nói ra.

Hằng Nga thanh khiết thông minh, đương nhiên hiểu được ý của Hữu Phong, nhưng nàng không có tức giận, cũng không ngẩng đầu lên nhìn lên trời nữa, mà đột nhiên cúi đầu, nghi hoặc nhìn vào khoảng không trước mắt, Hằng Nga nói:

-Tuy rằng ta không biết trước được tương lai sẽ như thế nào, nhưng mà ta biết chắc rằng Ngọc Nhi còn sống!

Chương 567: Quản lý mạng, thêm một giờ

Chương 567. Quản lý mạng, thêm một giờ

Những từ cuối cùng rất chắc chắn, không một chút nghi ngờ.

Nghe những lời như vậy, trong lòng Tàn Thọ run lên, đồng thời cũng có chút tò mò, tự hỏi vì sao Hằng Nga lại chắc chắn như vậy.

Hữu Phong cũng hỏi vấn đề này, Hằng Nga cười nói:

-Ta không biết, nhưng ta có thể cảm giác được Ngọc Nhi đang nghĩ về ta, mặc dù ta không thể nhìn thấy, nhưng mỗi ngày ta đều có thể cảm nhận được hắn đang nhìn ta từng giờ từng khắc. Giống như hiện tại, ta có cảm giác rằng dường như Ngọc Nhi đang ở gần đây.

Nói đến đây, Hằng Nga càng thêm tò mò nhìn vào khoảng không trước mắt mình.

Nhưng tâm Tần Thộ lộp bộp một cái, bởi vì hắn đứng ở ngay chỗ đó!

Lúc này, Tần Thộ nhìn vào mắt Hằng Nga, Hằng Nga cũng đang nhìn Tần Thộ, hai người cơ bản là bốn mắt nhìn nhau, nhưng bởi vì ở hai thế giới khác nhau, Tần Thộ có thể nhìn thấy Hằng Nga, nhưng Hằng Nga không thể nhìn thấy Tần Thộ. Nhưng mà, Tần Thộ có cảm giác Hằng Nga có thể nhìn thấy hắn!

Vì vậy, Tần Thộ nhếch miệng, nhe răng nở nụ cười.

Hằng Nga tại một khắc đó cũng cười, không giống như nụ cười nhẹ nhàng đón gió, nụ cười của nàng lúc này như gió xuân, là nụ cười từ tận đáy lòng, nàng mỉm cười nhìn khoảng không trước mắt nói:

-Ta cảm thấy, hắn giống như đang đứng ở chỗ này cười ngốc nghếch nhìn ta.

Hữu Phong vừa nghe, trong lòng có chút áy náy, nhỏ giọng hỏi:

-Phu nhân, người... không phải là sinh bệnh chứ?

Hằng Nga đang định nói gì đó, cảnh tượng trước mắt bắt đầu khô

ng ồn, Hằng Nga dường như muốn cái gì, nhưng Tần Thộ không nghe thấy nữa, có điều Tần Thộ có thể nhìn thấy ánh mắt bối rối của Hằng Nga vẫy vẫy tay với Hữu Phong, như đang muốn nói:

-Người đừng nói chuyện nữa, hấn phải đi, ta có thể cảm được hấn đang rời đi.

-Ngọc Nhi? Ngọc Nhi!

-Em có ở đó không? Đừng đi! Em sẽ quay lại chứ?

Tần Thộ nghe thấy Hằng Nga lo lắng như sắp khóc, rốt cuộc nhìn không được hét lớn một tiếng:

-Được! Ta nhất định sẽ trở lại!

Ngay sau đó, màn sương trước mắt liền phù một tiếng rồi biến mất, không còn thấy gì nữa.

Gần như cùng lúc đó, Tần Thộ nghe thấy bên tai có tiếng ồn.

-Đại nhân, con thỏ này đã ở đây nhìn hơn nửa nén hương, ngài nó đi xem đã đến lượt ta chưa? Những người khác cũng chỉ được hai mươi nhịp thở, hấn có phải là quá lâu rồi không?

-Đúng vậy, đại nhân, thật không công bằng!

-Đại nhân, hấn đã trả tiền chưa? Không phải sau khi trả tiền mới có thể nhìn thêm một lát sao? Ngài nghĩ hấn có đủ tiền không?

...

Nếu là bình thường, Tần Thộ nghe xong những lời này cũng không có cảm giác gì, nhiều lắm là có chút xấu hổ mà thôi. Nhưng bây giờ tâm trạng của Tần Thộ rất không tốt, nhất là khi nghĩ đến tiếng gọi tên liệt phế vừa rồi của Hằng Nga, cơn tức giận bộc phát,

đột nhiên quay đầu lại mắg:

-Kêu la cái gì, không biết xếp hàng sao?

Sau khi rống lên, Tần Thọ nhất thời không biết nên nói gì, cũng không biết nên xưng hô với tên quý sai điều khiển Vọng Hương Đài kia là gì.

Vì vậy, hắn ậm ừ một lúc lâu, cuối cùng vỗ đùi, kêu lên một cách rõ ràng:

-Cái kia, gì, cái kia... quản lý mạng, thêm một giờ nữa!

Tần Thọ hét lên, làm toàn bộ quý ngay tại chỗ ngơ ra, xếp hàng? Đại gia người còn biết xếp hàng? Không phải chính người đã tự mình nhảy vào chen ngang sao?

Nhóm quý binh cũng ngẩn ra, tập thể nhìn về phía Hắc Bạch Vô Thường, vừa rồi nếu không phải Hắc Bạch Vô Thường chạy tới giữ chặt quý binh lại, bọn họ đã sớm dùng giáo đâm con thỏ này rồi. Bây giờ xảy ra vấn đề, bọn họ dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn hai người, như là đang muốn hỏi: "Quản lý mạng là gì? Một giờ là gì?"

Hắc Bạch Vô Thường vẻ mặt khó xử, người nhìn ta, ta nhìn người...

Sau đó Bạch Vô Thường lè lưỡi, lấy tay kéo dài ra, nhìn về phía Hắc Vô Thường.

Hắc Vô Thường cũng lè lưỡi mình rồi vươn tay kéo dài ra, rõ ràng là không dài bằng Bạch Vô Thường, sau đó đáng thương bước lên Vọng Hương Đài.

Tần Thọ đợi một hồi, sương mù không có bốc lên, nóng nảy nói: - Quản lý mạng, làm gì... ôi má!

Tần Thọ quay đầu mắg, đột nhiên nghênh diện với một gương mặt đen xì, sợ tới mức suýt chút nữa nhấc chân đá lên, sau đó lập tức tỉnh táo lại, đây đâu phải là tiệm net trên Địa Cầu, mà là ở dưới Địa Phủ.

Hắc Vô Thường nhin nọt cười nói:

-Thỏ gia, đây là Vọng Hương Thạch. Một người mỗi ngày chỉ có thể nhìn một lần, một lần hai mươi nhịp thở.

Tần Thọ nghe vậy, tròn tròn mắt nói:

-Ngắn như vậy? Trong thời gian ngắn như vậy có thể nhìn thấy gì? Quy tắc của ngươi quá vô nhân tính... À, quỷ tính hóa.

Lời này vừa nói ra, rất nhiều quỷ hồn đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Tần Thọ.

Kết quả là những quỷ binh kia lập tức chĩa giáo về phía bọn chúng, đám quỷ hồn không nguyên tắc này lập tức chuyển sang lác đác.

Hắc Vô Thường biết rằng không thể trêu vào Tần Thọ, vì vậy nhanh chóng giải thích:

-Thỏ gia, đây không phải là do chúng ta quy định. Đây là hạn chế của Vọng Hương Thạch. Ngài cũng đã thấy rằng khả năng của Vọng Hương Thạch là vượt qua không gian để nhìn thấy người khác, loại năng lực này đã là nghịch thiên rồi. Trên đời này cũng không có bao nhiêu vật có thể làm được đến như vậy, Bảo Giám Thiên Địa của Thiên Đình là một, Bảo Giám Thiên Địa không chỉ có thể nhìn thấy thế giới, mà còn có thể nhìn thấy quá khứ. Nhưng mà một năm mới có thể mở một lần. Cho dù là Ngọc Đế cũng không thể liên tục mở ra đóng vào được. Đây là pháp bảo trời sinh không đầy đủ, sức người không thể nghịch chuyển được.

Tần Thọ nghe xong thì cau mày, đá đá vào Vọng Hương Thạch dưỡi chân khó chịu nói:

-Thế này thì quá áp chế.

Hắc Vô Thường nói:

-Thỏ gia, ngài hài lòng đi. Độ dài của Vọng Hương Thạch sẽ thay đổi dựa trên sức mạnh của năng lực linh hồn của chủ nhân. Thông thường, một con quỷ bình thường trung bình chỉ có thời gian 20 hơi, hơn nữa còn là do linh lực bị tiêu hao quá nhiều, có thể hôn mê hoặc chết bất cứ lúc nào. Linh hồn của ngài rất mạnh mẽ tuy nhiên cực hạn của Vọng Hương Thạch là thời gian nửa nén hương. Chính vì vậy, nếu người vẫn muốn tiếp tục xem tiếp thì nên đổi ngài đi.

Tần Thọ vẫn không cam tâm, thử lại thêm mấy lần, thấy Vọng Hương Thạch thực sự không có phản ứng gì nữa rồi mới đành miễn cưỡng lui về.

Vừa đi xuống, Tần Thọ liếc mắt nhìn ma hầu đang xách túi trong tay phát tiền, hỏi:

-Người làm sao vậy?

Lão quỷ thấy Hắc Bạch Vô Thường cực kỳ kính nể Tần Thọ, không đoán ra lai lịch của con thỏ, lão cung kính đáp:

-Tiểu thần có nhiệm vụ nhận tiền âm của người thân trên dương giới của các quỷ thần đã chết sau đó gửi lại tiền cho các quỷ thần đó.

Chương 568: Đổi ngựa

Chương 568. Đổi ngựa

Tần Thọ nghe thấy thì nhướng mày:

-Người chắc chắn mình không phải là đang thu tiền Vọng Hương Thạch?

Tần Thọ đến bây giờ vẫn cảm thấy Vọng Hương Thạch giống như tiệm net vậy, sau khi sạc xong lại có thể tiếp tục sử dụng.

Tiểu quỷ cười khỏ một trận rồi lắc đầu một cách chắc chắn.

Tần Thọ vẫn không cam tâm hỏi:

-Thế có của ta không?

Địa Dũng phu nhân bất lực nói:

-Con thỏ người còn chưa chết, ai sẽ đốt tiền vàng cho người chứ?

Quả nhiên tiểu quỷ lắc đầu nói:

-Thượng tiên, ta chỉ có thể nhận tiền của người đã chết. Người vẫn còn đang sống sờ sờ đây...

Tần Thọ bất bình nói:

-Người phải mở rộng kinh doanh chứ, nếu không thì sẽ làm trì trệ việc phát triển kinh tế của Địa Phủ đấy.

Sau khi nói mấy câu vô nghĩa thì Tần Thộ cũng rời đi.

Thế nhưng tiểu quỷ kia lại nháp môi lẩm nhảm:

-Hình như cũng có chút đạo lý, đáng tiếc đồng tiền này cũng giống như Vọng Hương Thạch, không có thành tín thì ta không thể lấy được nhiều tiền vàng nếu nó không có sự chính trực và lòng hiếu thảo. Chưa kể, trong đó đốt cả mỡ hỗn độn... haiz...

Tần Thộ không nghe thấy những lời này, nhưng thầm nhớ vị trí của Vọng Hương Thạch, tự hỏi không biết có nên tìm thời cơ thích hợp để dời viên đá này đi không, như thế thì có thể nhìn thấy Hắc Nga mỗi ngày.

-Con thỏ, nếu người thích thì tí nữa ta sẽ khiêng cho người cái bàn về nhà, người từ từ xem không phải là được rồi sao? - Khôi Tam ngốc nghếch nói nhưng lại rất đúng đắn.

Tần Thộ rất muốn nói, OK, người đi làm đi.

Nhưng nhìn đám quỷ dài dằng dặc mềm như nhũn ra và đám người khóc chết sau tiễn đưa người thân trên thềm Vọng Hương Thạch, cuối cùng hắn thở dài lẩm bẩm:

-Thôi quên đi, ngày mai lại đến.

Nghe được câu nói này, Lý Trinh Anh cũng thở phào nhẹ nhõm nói:

-Bọn họ cũng thật là tội nghiệp...

Tần Thộ ưm một tiếng, thúc giục:

-Chạy nhanh lên!

Hắc Bạch Vô Thường nghe xong nổi lên một chút oán hận, mẹ n

ó, vừa xong không phải là do người bảo chạy chậm thôi sao?

Bọn họ không biết rằng tâm tư của Tần Thộ cũng đang tranh đấu dữ dội, nếu không đi nhanh hơn, thật sự sợ rằng mình không thể cưỡi lại được sự dụ dỗ muốn vác Vọng Hương Đài đi.

Sau khi đi qua Vọng Hương Đài, cuối cùng Tần Thộ cũng nhìn thấy một thành phố cao sừng sững, với bốn ký tự lớn được viết trên cánh cổng khổng lồ — Quý Môn Quan Thật!

Tần Thộ liếc mắt, hai mắt đảo qua đảo lại, ngẩn ra nói:

-Cái này... Tên ngu xuẩn nào viết ra cái nhãn hiệu này? Đây không phải là gây cười sao?

-Bảng hiệu Ngọc Đế khâm tứ! - Bạch Vô Thường đáp.

Tần Thộ nhất thời xấu hổ, nhưng nghĩ đến Ngọc Đế bỗng nhiên cười trớn, để tên ngu xuẩn Câu Trần tới hại hắn và Hằng Nga tách ra, sự ngượng ngùng biến mất không còn tăm hơi, hắn ậm ừ:

-Chắc chắn là một kẻ ngốc!

Hai người nhìn một hồi lâu mới định thần lại, liền kêu lên:

-Lão thất lão bát, các người... đổi nghề rồi sao?

Lão thất lão bát là người phạm đặt cho Hắc Bạch Vô Thường tại nhân gian lúc hoạt động ở miếu Thành Hoàng. Bởi vì ở trong miếu, thủ hạ của Thành Hoàng xếp hạng vừa vặn là thứ bảy và thứ tám cho nên người ta hay gọi là lão thất và lão bát.

Mặc dù về Địa Phủ thì không tính như thế nữa tuy nhiên mọi người vẫn thích gọi hai người là lão thất với lão bát.

Bạch Vô Thường nhìn Ngưu Đầu một phát rồi trả lời:

-Người nhìn cái gì? Đây là đại nhân Nhật Dạ Du Thần của Thiên Đình, ngài ấy xuống Địa Phủ điều tra một số thứ. Chúng ta chỉ là đang dẫn đường thôi.

Mã Diện cười đáp:

-Đại nhân Nhật Dạ Du Thần gì đó thì ta chưa từng gặp qua bao giờ, Dạ Du Thần là một bầy dơi, Nhật Du Thần là một người cao và gầy. Bây giờ thế nào lại trở thành một con thỏ rồi, hai người phụ nữ, cộng với một người ngớ ngẩn?

Bạch Vô Thường vừa nghe xong thì cười lớn hỏi:

-Người nói gì cơ?

Lúc Mặt Ngựa đang chuẩn bị tiếp tục nói thì đột nhiên một nắm đấm đập tới trước mặt!

Mặt Ngựa hét lên:

-Đến đây!

Mặt Ngựa lấy sức mạnh vung tay đánh trả lại một nắm đấm!

Đầu Trâu cười ha ha:

-Người cái đồ lỗ mãng, không biết sống chết!

Thình thịch!

Tích tắc tiếp theo truyền tới tiếng bốp nghệt!

Sau đó một tên đầu trâu và một tên mặt ngựa bị ném lên trên tường, treo trên đấy một phút trước khi từ từ trượt xuống.

Không lâu sau đó, Hắc Bạch Vô Thường hộ giá bên trái bên phải, một tên đầu trâu và một tên mặt ngựa chậm rãi kéo chiếc xe tiến vào Quỷ Môn Quan, sau khi vượt qua cổng, Tàn Thọ mới phát hiện Quỷ Môn Quan thế mà lại có chút tương đồng với Nam Thiên Môn, sau khi tiến vào lại đi sang một thế giới khác!

Thấy rằng thế giới mệnh mệnh trông trái ban đầu đã biến mất, nó được thay thế bằng một ngôi làng ở giữa thành phố, một thị trấn n hỏ rộng tầm trăm dặm, mọi người ca hát và nhảy múa khắp nơi, đ ộng vật hoang dã chạy xung quanh, trẻ em cười cười nói nói vui v ẻ, nếu không phải là không có mặt trời trên bầu trời, Tàn Thọ đã nghĩ đó là một thế giới bình thường.

-Thỏ gia, ăn táo không? - Bạch Vô Thường cầm một quả táo ra hỏ i,

Kết quả Lý Trinh Anh cướp lấy quả táo trên tay Bạch Vô Thường, cẩn thận lau sạch sẽ quả táo, lột sạch vỏ rồi hỏi con thỏ:

-Thỏ Thỏ, ăn không?

Tàn Thọ nhận lấy quả táo, cắn một miếng rồi nói:

-Ồ rất ngon.

Bạch Vô Thường đáp:

-Đây là giống táo mới nhất được trồng ở âm phủ, là sản phẩm đặc biệt, không có bên ngoài. Chỉ là quả táo này nếu tùy ý để ở bên ngoài thì cũng phải đến một triệu, còn không có bán ra thị trường.

Tàn Thọ nghe xong thì bất ngờ:

-Một triệu? Linh Tinh?

Bạch Vô Thường đáp:

-Linh Tinh là đơn vị tiền tệ để trao đổi hàng hoá, còn chúng ta dù ng là tiền âm phủ. Một triệu tiền âm phủ cũng không được coi là quá nhiều, nhưng đối với rất nhiều người mà nói thì số tiền ấy cũng không phải là ít, nếu mà phải lấy ra thì chắc là được một cái bao tải. Đối với một con ma bình thường thì số tiền này để sống một t háng thì không có vấn đề gì.

Chương 569: Mạnh vật như vậy

Chương 569. Mạnh vật như vậy

Tần Thọ lú lười không nói nên lời:

-Đất thế!

Bạch Vô Thường đáp:

-Đương nhiên rồi.

Tần Thọ nói tiếp:

-Vậy được, ngươi đưa ta một triệu ra đây làm món khai vị.

Phù phù...

Bạch Vô Thường hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, một triệu? Đây là muốn giết hấn làm thịt rồi...

Đi thêm một đoạn không biết là bao xa, cuối cùng Tần Thộ cũng nhìn thấy bóng dáng của một thành phố khổng lồ từ xa, xung quanh không có tường thành, chỉ có những tháp mũi tên. Nói chính xác thì là tháp cờ, mỗi cái đều ở trên lầu. Một cột cờ khổng lồ được cắm vào và những lá cờ đen như mực đang tung bay trên đó, với các biểu tượng khác nhau được vẽ lên trên không biết chúng có nghĩa là gì.

Hắc Vô Thường kiên nhẫn giải thích:

-Đây là Luân Hồi Đại Trận, nếu có người to gan dám công kích Địa Phủ thì Luân Hồi Đại Trận sẽ mở ra, không cần biết người đó là ai hay cái gì mà nó sẽ trực tiếp đưa người đó vào lục đạo luân hồi, trọng sinh thành các con vật trong Phong Đô Thành và sau cùng sẽ một đao giết chết để làm thịt.

Tần Thộ nghe vậy cười toe toét, giơ ngón tay cái lên nói:

-Tuyệt vời!

Cùng lúc đó, Tần Thộ đảo mắt qua một vòng:

-Lục đạo luân hồi này của các người có phải cái gì đi vào cũng đều có thể trọng sinh phải không?

Hắc Vô Thường gật đầu đáp:

-Về mặt lý thuyết thì đúng là như thế, tuy nhiên nếu muốn vào luân hồi thì phải trải qua sự xét xử của phán quan, sau khi trải qua chung thẩm của Thập Điện Diêm La thì mới có thể quyết định sẽ vào vòng luân hồi nào.

Tần Thộ liếc mắt nói:

-Những người tốt như ta có phải là không tốn sức nào mà trở thành tiên nhân không?

Hắc Bạch Vô Thường cười hi hi ha ha, cũng không nói thêm gì nữa, nhưng không cần nói chắc mọi người đều có thể nhìn ra đầy sự khiêu khích rõ ràng trong đó...

Tự Tần Thọ cũng biết người biết ta, chà chà mũi, không nói thêm gì nữa.

Tuy nhiên Tần Thọ vẫn không bỏ cuộc hỏi thêm:

-Người nói có thể dùng tiền để sai khiến mọi thứ, vậy có tiền rồi thì có thể luân hồi thành tiên nhân không?

Hắc Bạch Vô Thường lại thêm lần nữa cạ lời...

Sau một thời gian dài đối chất qua lại, cuối cùng Tần Thọ cũng đã kết ra được kết luận cuối cùng, chỉ bốn phía xung quanh nói:

-Chẳng trách các người nghèo đến nỗi một chiếc mặt trời cũng không có, có tiền mà không biết kiếm, đáng đời một kiếp nghèo kiệt xác.

Hắc Bạch Vô Thường, Đầu Trâu Mặt Ngựa đều hoàn toàn im lặng...

Nhờ có Đầu Trâu Mặt Ngựa kéo xe chạy băng băng mà chẳng mấy chốc đã đến Thủ Phủ Phong!

Bên ngoài Thủ Phủ Phong là những cánh đồng lúa rộng bát ngát, có những ánh lửa mờ ảo phong cách đặc trưng của Địa Phủ và các toà thành trú ngụ ở hai bên phía cánh đồng.

Sau khi băng qua một con hào khác, Tần Thọ chỉ cảm thấy có một lớp kết giới giống như sóng nước bị bọn họ xuyên qua, sau đó thế giới trước mặt lập tức từ yên tĩnh trở thành ồn ào!

Trước mặt hiện ra rất nhiều toà nhà cao tầng, trên đường xe cô đông đúc ầm ĩ, người người chen chúc, một con quái thú khổng lồ được người ta điều khiển di chuyển chậm rãi dọc đường. Tần Thộ nhìn thấy một con Khủng Long khổng lồ cầm trong tay một rổ rau, lâu lâu mới động chân động tay, đuôi vênh cao, sợ có người đá nh, vẻ mặt đau khổ...

Tần Thộ chưa kịp cười thì quay đầu đã nhìn thấy một tên khổng lồ một mắt lớn gấp mấy chục lần khủng long bạo chúa, hắn nhìn chung quanh một cách chua xót, hồi lâu mới nhúc nhích chân, không biết tốn bao nhiêu thời gian.

-Bây giờ chúng ta đi đâu? - Địa Dũng phu nhân định thần lại rồi hỏi.

Tần Thộ nói:

-Đương nhiên trước tiên chúng ta sẽ đi tìm chỗ ở, ăn một bữa no, ăn no uống đủ rồi thì đi đập biệt thự của tên phán quan hồ đồ kia rồi nói tiếp.

Câu nói vừa dứt, Hắc Bạch Vô Thường bị dọa một trận, nhưng sau khi suy nghĩ lại, Thôi phán quan cũng không phải là do bọn họ, vô luận là thực lực bản thân thôi giáp hay thể lực của hắn ở Địa Phủ thì bọn họ đều không thể so sánh được.

Con thỏ này lợi hại nhưng đến trong tay Thôi Giác vẫn là không có khả năng làm ra chuyện gì.

Thế là hai con hàng này nhìn nhau, và dứt khoát quên đi chuyện Thôi Giác là thiên tiên, coi như không biết.

Tần Thộ hỏi tiếp:

-Này Đại Hắc, Đại Bạch, nhà trọ tốt nhất của Địa Phủ các người ở đâu?

Hắc Vô Thường với Bạch Vô Thường cảm thấy không tốt lắm, tự nhiên hy vọng Tần Thộ có thể tìm thấy Thôi Giác càng sớm càng tốt, họ chỉ vào một tòa tháp đen trắng ở xa và nói:

-Đó là tử lâu Vô Thường được mở bởi các anh em của chúng ta. Nếu ngài muốn nghỉ, ngài có thể tới đó.

Không phải do hai người hào phóng, nhưng sau một thời gian ngắn đồng hành cùng nhau, bọn họ phát hiện con thỏ này căn bản là không biết liêm sỉ, làm gì có chuyện tốt như thế xuất hiện. Hơn nữa bọn họ đã đưa con thỏ này đến một tử lâu tốt, đoán rằng cuối cùng thì bọn họ cũng sẽ là người trả tiền...

Chính vì vậy suy đi tính lại thì tốt nhất vẫn nên đến chỗ của bọn họ.

Hơn nữa, tử lâu tốt nhất Địa Phủ thực sự hơi xa...

Nhìn thấy một đồng người ở trước mặt như vậy, hai người cũng không muốn tiếp tục chen chúc như thế này.

Đúng lúc này, một tiếng quát không kiên nhẫn từ phía sau Tần Thộ truyền đến:

-Con thỏ lớn, ngươi có đi hay không? Không đi nữa thì mau tránh ra! Vợ ta sắp sinh rồi, ta phải đưa bà đỡ về nhà.

Tần Thộ quay đầu xem, trống không, chẳng có người nào cả.

-Bên dưới! - Người kia lại hét lên.

Tần Thộ ở trên đại đỉnh nhìn xuống dưới xem, chỉ nhìn thấy ở phía sau có một con gián, đi cùng thêm một con gián mặc một chiếc váy hoa khác, hai người đứng lên, từ đằng trước nói với Tần Thộ đầy độc đoán:

-Rốt cuộc người có tránh ra không?

Tần Thộ nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong...

Người ta nói rằng Địa Phủ khắp nơi đều là xác chết biết đi, bây giờ còn biết gào thét?

Làm thế nào lại cảm thấy nó giống như một bữa tiệc trang phục lộn xộn?

Dù đầu óc rối bời nhưng Tần Thộ vẫn vô cùng có đạo đức như người đường cho con gián, vừa thấy con gián vấy hoa vừa đi lại liền mắng:

-Nhường đường nhường đường, vợ ta sắp sinh rồi. Trước hết hãy để chúng ta...

Chưa kể, người trong Địa Phủ còn rất có đạo đức, nghe tin vợ con gián sắp sinh thì nhường chỗ.

Tần Thộ nhìn thấy mắt liền sáng lên...

Lúc này, Địa Dũng phu nhân hỏi hai người Đầu Trâu Mặt Ngựa:

-Chức quan của các người trong Địa Phủ cũng không phải là thấp, có thể cho chúng ta bay qua không?

Đầu Trâu lắc đầu đáp:

-Trừ phi có công vụ, không thì Địa Phủ sẽ không cho phép được bay. Nhìn đó...

Quay đầu chỉ lên trời, nhìn thấy một nhãn cầu khổng lồ màu đỏ đang trên bầu trời nhìn chăm chăm xuống phía dưới.

Chương 570: Một đời người đều bị mất đi rồi

Chương 570. Một đời người đều bị mất đi rồi

Quay đầu lại nói tiếp:

-Đó là Phật Chi Nhãn. Ai không tuân theo quy củ sẽ không thoát khỏi mắt hắn, một khi phạm tội sẽ lập tức bắt người, kẻ nào nghiêm trọng hơn sẽ trực tiếp bị sấm sét đánh.

Địa Dũng phu nhân nghe xong lập tức không còn những suy nghĩ viển vông nữa.

Lúc này, Tần Thộ thu hồi ánh mắt đang nhìn con gián, cười nói:

-Không phải vội đi sao? Đơn giản!

Nói xong, Tần Thộ liền nhảy ra khỏi đại đình, mặc kệ Thanh Đồng Long kia đang trừng mắt bất mãn, một tay hắn kéo nó ra khỏi đại đình!

Làm xong, Tần Thộ sững sờ tại chỗ!

Không chỉ có Tần Thộ, mà Hắc Bạch Vô Thường, Đầu Trâu Mặt Ngựa, Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân đều tròn tròn mắt, ánh mắt bắt đầu từ từ cong xuống...

Chỉ nhìn thấy đầu của con Thanh Đồng Long trước mặt lớn đến mức nó có thể nuốt chửng một người sống chỉ trong một nháy. Đầu

rồng khổng lồ kết hợp với thân rồng và móng rồng cường tráng, lộ ra uy vũ bất phàm!

Nhưng khi toàn thân lộ ra, thân dưới của hắn co rút nghiêm trọng thì không nói làm gì, thân trên lại chỉ dài một thước, cái gọi là long g trao lúc này chính là hai bàn tay mập mập, thân hình mập mập n gấn ngùn so với cái đầu to... quả thực là kém xa! Cùng với chiếc đuôi mũm mĩm sau mông, nó trông giống như một con vật nhầy r a từ trong phim hoạt hình.

Thế nhưng nhìn lại khuôn mặt hung thần ác sát giống hệt như một chiếc mặt nạ đồng thau kia, trong nháy mắt đã phá vỡ tất cả mọi s ự đáng yêu, sự chênh lệch cực lớn ấy khiến cho người ta cũng khô n g thể chịu đựng được nữa...

-Oa ha ha...

Tần Thọ là người đầu tiên không hề kiêng nể gì mà cười lên.

Những người khác đều bị Tần Thọ ảnh hưởng, ngay lập tức cũng cười lớn lên theo hắn.

Vẻ mặt vốn dĩ vẫn luôn không hề có biến hóa gì của Thanh Đồng Long cuối cùng cũng để lộ ra một mảnh màu đỏ, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Bên này vừa cười, lập tức dẫn đến sự chú ý của những người khác, từng người một xoay đầu nhìn qua, nhìn thấy một con rồng đầu to tướng đứng ở trong đám người, vô cùng bắt mắt, theo sau đó c hính là những tiếng cười lớn vang lên không ngừng...

Thanh Đồng Long không thể cử động, nếu như có thể động dậy th ì phỏng chừng hắn ngay cả một khe hở cũng có thể tìm được để m à chui vào, dù cho như vậy, thì trong đôi mắt đều đã đọng đầy nư ớc mắt rồi, cứ chảy xuống không ngừng. Hiển nhiên, hắn đã lớn n hư vậy, cũng chưa bao giờ bị mất mặt như thế này...

Tần Thọ cũng chịu không nổi nữa, một phát đem Tàng Long Đỉnh cất đi, sau đó nhấc cái đầu lớn của Thanh Đồng Long lên, quay cái miệng của nó về phía trước, rống lớn một tiếng:

-Tránh đường đi! Rồng nhà ta ăn nhằm thức ăn, sắp tiêu chảy rồi!

Nghe thấy Tần Thọ vừa la lên như vậy, không ít người xoay đầu lần nữa, kết quả thứ nhìn thấy lại là một đóa hoa cúc tròn trịa mềm mại, đang sắp chớm nở!

Ngay tại khoảnh khắc đó, khả năng tiềm tàng của những con người đó ngay lập tức được kích thích hẳn lên, con đường đang vô cùng chật chội ngay tức khắc tản ra thành một con đường rộng hai mét!

Con rồng ngang ngược đó trực tiếp một chân tiếp đất, lưng tựa vào tòa lầu cao, lấy tư thế như một tên giáo hoạt mà đứng tại nơi đó... Sau bước chân dồn dập này, cây gậy lớn ở bên hông dưới cũng đang vùng loạn xạ trong gió.

Tần Thọ liếc mắt một cái nhìn trò vui ấy, trong lòng lắm bả nói một câu:

-Phỏng chừng so với pín hổ ngâm rượu thì có ích hơn...

Cũng không biết là cảm nhận được suy nghĩ không có ý tốt của Tần Thọ, hay là chính mình cũng cảm thấy mất mặt, đuôi của con rồng ấy quét một cái, cản lại cây giáo dài ở bên hông dưới.

Tần Thọ mặc kệ hẳn, nhìn thấy đường đã được nhường lại, vác theo Thanh Đồng Long ba chân bốn cẳng mà chạy đi, vừa chạy vừa kêu lên:

-Sắp tiêu chảy rồi, sắp tiêu chảy rồi! Thanh Đồng Long nhà ta sắp bị tiêu chảy rồi!

Bất cứ nơi nào họ đi qua, đoàn người đều nhao nhao mà nhường lại một con đường đi...

Những người khác thấy vậy, vội vàng đi theo, con đường vốn dĩ phải đi đến một hai canh giờ, ba phút sau những người đó đã ngồi trong phòng riêng ở tầng cao nhất của nhà trọ Hắc Bạch, đang cắn hạt dưa, uống miếng trà, cũng tiện thể đồ dành hài tử...

-Thỏ Thỏ, đã nửa ngày trời rồi mà ngay cả con mắt hắc cũng không động dấy.

Lý Trinh Anh ngồi xổm xuống ở trước mặt Thanh Đồng Long, có chút đau lòng nói.

Địa Dũng phu nhân cũng nhìn đến Thanh Đồng Long, tuy rằng trước đây hai bên có quan hệ thù địch, nhưng mà từ khi nàng có ký ức, vứt bỏ cuộc sống nhàm chán ở Linh Sơn, sau khi đến Địa Tiên Giới, chính là sống một đời người sát phạt quyết đoán. Nàng từ trước đến giờ cũng vẫn chưa thấy qua cảnh tượng già vò một người như thế này, ngay tại thời điểm này, nhìn thấy Thanh Đồng Long nước mắt lưng tròng, con người không hề cử động, ánh mắt đờ đẫn mà thất thần, nàng cũng có chút thương cảm cho cái tên này.

Trong tất cả mọi người, chỉ có Khôi Tam là bình thản nhất, đặt mình ngồi tại chỗ đó, cầm lấy một cái khay sứ, trong đó đựng một hạt đậu phộng, cầm cái khay nghiêng qua nghiêng lại, lừa cho hạt đậu phộng trong cái khay lăn qua lăn lại, chơi đến vui chết đi được.

Đối với tên gốc này, Tàn Thọ căn bản không ôm quá nhiều hi vọng, hắc có thể thành thành thật thật mà ngờ ngác ở đó, Tàn Thọ đã cảm thấy hài lòng rồi.

Về phần hai người phụ nữ khác có lương tâm phát hiện ra, Tàn Thọ họ không đồng ý nói:

-Có lẽ là hẩn ngủ rồi đó, không cần phải để ý tới hẩn, ăn cơm trước. Tiểu nhị, lên món!

Trong chốc lát một bàn lớn đầy thức ăn đã được dọn lên, Tần Thộ vừa xắn tay áo lên mới phát hiện không hề có thứ gọi là tay áo, sau đó cũng không để ý nữa, ngồi xồm trên ghế, một tay chống lên bàn, tay kia cầm lấy đôi đũa, nhón chân mới có thể với tới gà nướng trong cái khay, sau khi tùy tiện gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng chóp chép một hồi, Tần Thộ nhướn mày lên nói:

-Chịu đựng, có thể ăn.

Lời này vừa nói ra, tiểu nhị vừa đặt đĩa thức ăn xuống liền không vui, cau mày nói:

-Khách quan, tuy rằng từ lâu Hắc Bạch của bọn ta không phải từ lâu tốt nhất ở vùng này, nhưng mà nếu nói đến món Túy Tước mà ngài vừa mới ăn này, vậy chắc chắn là món chính thống nhất của vùng này đó. Nếu ngài nói là không ngon, vậy thì ta đây phải tranh luận một lát rồi.

Tần Thộ vừa nghe thấy, liền cười ha ha nói:

-Người nói rất hay, lời người nói có lý, người đi kêu ông chủ các người là Hắc Bạch Vô Thường vào đây. Còn có hai tên đại hán Đầu Trâu Mặt Ngựa cũng cùng kêu vào đây luôn.

Tiểu nhị cảm thấy mờ mịt, không hiểu rõ ý của con thỏ này, thế nhưng vẫn là đi ra ngoài gọi người.

Chương 571: Một đời người đều bị mất đi rồi (2)

Chương 571. Một đời người đều bị mất đi rồi (2)

Chỉ trong chốc lát Hắc Bạch Vô Thường và Đầu Trâu Mặt Ngựa liền đi vào.

Tiểu nhị tò mò mà dán mắt ở trước cửa nghe ngóng, chỉ nghe thấy bên trong vang lên âm thanh loảng xoảng kèm theo đó là âm thanh hắc vô cùng quen thuộc kêu thảm lên...

Còn có tiếng nói của con thỏ đó:

-Thỏ gia ta nói một tiếng ăn không ngon, không được sao?

-Thỏ gia ta lại không phải chưa ăn qua món này, đây mà gọi là Túy Tước à? Đây chính là thịt chim Hoàng Vĩ Nhất Tinh được không? Mẹ kiếp, đưa lên trên trời vậy thì chính là gà địa phương! Dù gì nguyên liệu giả, còn không cho ta nói à?

-Ta không bắt nạt những người làm công, nhưng mà hai người gia nhân thương các người, ai cũng đừng hòng chạy, chịu trận đi!

...

Tiểu nhị nghe đến chỗ này, lau đi mồ hôi lạnh ở trên trán, mau chóng chạy về sau nhà bếp, không lâu sau đó, một xe đầy gà địa phương đều bị đem đi.

Sau một bữa ăn uống no say, Tần Thộ xoa răng, liếc mắt nhìn Thanh Đồng Long đang bất động, nói:

-Ta nói Đầu To... ừm, Thanh Đầu To này. Nếu như ta lấy Túc Long Châu ra, ngươi sẽ thành thành thật thật, không làm phiền không

náo loạn được hay không?

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ liền nhìn thấy sâu trong ánh mắt của Thanh Đồng Long lóe lên một tia sát ý!

Tần Thọ quyết đoán vung tay cướp lấy cái khay trong tay Khôi Tam, đem đầu phong ở trong đó ném vào miệng, sau đó nói:

-Khôi Tam, đừng chơi nữa, vác cái tên này đi, đừng quên khẩu hiệ u đây!

Câu này vừa nói ra, một sự oán hận và than khóc sâu sắc ánh lên ở trong mắt của Thanh Đồng Long...

Một giây sau đó, trên đường lớn có một gã cao to vác lấy một cái đầu rồng lớn, chĩa hoa cúc về phía trước, một đường hét to: -Sắp tiêu chảy rồi, sắp tiêu chảy rồi! Con rồng này muốn tiêu chảy rồi!

Quả nhiên, những người trước mặt ngay lập tức tránh ra nhường lại một con đường, sau đó Đầu Trâu Mặt Ngựa đi ở phía trước, Hắc Bạch Vô Thường đi phía sau, bốn người khiêng lấy một chiếc kiệu một đường băng băng mà đi tới, một mạch đi thẳng tới âm phủ.

Nhân tiện nói đến, hôm nay tâm trạng của Thôi Giác thật sự không tồi, ngồi ở trong Âm Luật Ty phẩm trà, nghe tiểu khúc, cảm thấy rất ung dung tự tại.

Từ đại môn của Âm Luật Ty nhìn về phía trước, vừa vặn có thể thấy được hai tòa cung điện lơ lửng trên không ở phía xa, mà ở trên cầu thang của hai tòa đại điện, chính là những bóng ma đang dày đặc ở đó, âm binh đi qua đi lại không ngừng để duy trì trật tự của nơi đó. Đó chính là nơi của hai vị phán quan khác Thượng Thiện Ty của Ngụy Trung và Phạt Ác Ty của Chung Quỳ.

Trái ngược với hai tòa đại điện nhiều người ra vào ấy, Thôi Giác n

ói là nhà cửa vắng tanh, cũng được xem là khen ngợi hẵn rồi.

Nhưng mà hiển nhiên là Thôi Giác vô cùng yêu thích cảm giác thanh nhàn này, đang híp đôi mắt lại, ngay tại lúc đang giờ cao chiếu ly thủy tinh, nhìn thế giới được phóng lớn qua chiếc ly...

Chỉ nghe thấy một tiếng hô lớn:

-Nhật Dạ Du Thần của Thiên Đình đến bái phỏng phán quan Âm Luật Ty Thôi Giác Thôi đại nhân!

Lời còn chưa nói xong, Thôi Giác đã nhìn thấy một đóa hoa cúc đỏ rực ở trong ly không ngừng tiến đến gần, ngay lập tức chiếm đầy hết tầm nhìn trong chiếc ly! Dựa vào tuổi thọ và kiến thức lâu đời của Thôi Giác, trong chốc lát liền nhận ra được đóa hoa cúc này là thứ đồ chơi gì!

Ngay tại khoảnh khắc ấy, Thôi Giác chỉ cảm thấy trong bụng đang gờn núi lấp biển, một ngụm nước trà cũng trào ngược lên... Oẹ một tiếng, suýt nữa thì phun ra ngoài.

Nhưng mà cần nhắc đến người khách đang tới nơi lại là Nhật Dạ Du Thần của Thiên Đình, vì để không bị mất lễ nghi, hẵn lại nhìn xuống, ngậm lại trong miệng không phun ra.

Cùng lúc đó Thôi Giác bỏ cái ly ra mới thấy được một gã tráng hán đầu trọc đang vác một con Thanh Đồng Long to lớn trên mặt đầy vẻ căm uất cách đó không xa... Nhìn thân hình nhỏ bé của con Thanh Đồng Long đó phải mang theo cái đầu to lớn hung hãn, trên mặt lại đều là bộ dạng uất ức đầy vẻ căm phẫn. Loại đáng yêu đó, trái ngược với bộ dạng xấu đến cực hạn lại cố gắng tỏ ra dễ thương, khiến hẵn cũng không nhìn được nữa, phụt một tiếng!

Bản thân Khôi Tam chính là Côn, bá chủ ở trong nước, người tuy rằng ngốc, thế nhưng trời sinh có tố chất chiến đấu cực cao, mắt thấy một ly trà sắp phun tới trước mặt, hẵn vung tay một cái dẫn d

òng nước bay sang một bên!

(P/S: 鯢 -Côn: một loại cá lớn trong truyền thuyết thời xưa)

Ào!

Thanh Đồng Long vẻ mặt đầy sự bi phẫn mà đứng ở đó, con mắt cũng sắp trừng ra tơ máu luôn rồi!

Tần Thộ đoán chừng, giờ này phút này Thanh Đồng Long nhất định vô cùng hoài niệm cái đêm ở trên ngọn núi nướng rồng đó, ít nhất đêm đó có mất mặt nhất cũng là không bị người khác nhìn thấy. Mà hôm nay, về cơ bản hắn đã đem tất cả mọi mặt nên mất và không nên mất trong một đời này của mình đều vứt đi hết rồi...

-Ách... Thật ngại quá, các vị là? - Thôi Giác trước tiên lấy lại tinh thần, mau chóng bỏ ly trà xuống, cười ha ha hỏi.

Khôi Tam xoay đầu nhìn Tần Thộ, Tần Thộ chấp tay ở sau lưng, chậm rãi đi tới, kết quả chéo chân đi được hai bước thì lại cũng lười giả vờ, một bước chạy nhanh lên phía trước, ngồi đối diện với Thôi Giác, cười hì hì nói:

-Tại hạ chính là con thỏ mà người đã kêu hai tên nhất gan Hắc Bạch Vô Thường đó tới bắt.

Thôi Giác sửng sốt, sau đó gật đầu nói:

-Ồ, tội ác tày trời, xuống mười tám tầng địa ngục đi. Người đâu, đem con thỏ này đưa đi đi, ngoài ra chuẩn bị tiếp đón Nhật Dạ Du Thần.

Nghe được lời này, Hắc Bạch Vô Thường lập tức vui vẻ hẳn lên, nhưng mà hai tên này lại nhin xuống không bật cười ra tiếng.

Người khác có thể không rõ, bọn họ lại quá hiểu rõ quy định của

Địa Phủ, phạm là quỷ do Âm Luật Ty đích thân bắt lại, đều do Thôi Giác phán tội, sau đó giao cho mười tám tầng địa ngục đi xử tội.

Mà trong tình huống Thôi Giác phán quyết thông thường đều vô cùng công chính, trừ phi...

-Phán quan này của các người đều phán quyết theo ý mình như vậy sao?

Hắc Vô Thường nói:

-Không phải, dưới tình huống thông thường đều vô cùng công chính, nhưng mà tuyệt đối không công bằng chính trực.

Lý Trinh Anh kinh ngạc nói:

-Chẳng lẽ còn có thể cấu kết thiên vị vì tư tình à?

Bạch Vô Thường nói:

-Người có biết Thôi Giác nguyên bản chính là một vị quan viên nhà Đường, sau khi chết đi vẫn như xưa mà nhớ lấy cái tốt của nhà Đường. Năm đó có một vị quốc vương của nhà Đường vốn dĩ đã chết rồi, kết quả người bạn cũ của hắn viết thư gửi đến cầu xin hắn giúp đỡ, hắn trực tiếp chạy đến ngoài thành Phong Đô cướp lấy vị vua thời Đường đó, phát tay một cái sửa lại sổ sinh tử, để cho hắn có thêm hai mươi năm tuổi thọ rồi đưa trở về dương gian.

Chương 572: Xem ai lừa ai?

Chương 572. Xem ai lừa ai?

-Việc này Thập Điện Diêm La cũng không quản à? - Địa Dũng phu nhân cũng cảm thấy khó hiểu.

Bạch Vô Thường lắc đầu nói:

-Quản, đa phần thời gian đều quản, nhưng mà mỗi ngày người chết đều nhiều vô số kể. Dù cho có rất nhiều tinh thần và thể lực, cũng không thể nào chú ý được hết đến mọi mặt. Lại nói nữa, ai mà không có hai ba người thân chứ?

Lời này vừa nói ra, Địa Dũng phu nhân và Lý Trinh Anh đều cũng không nói nên lời, không ngờ rằng, Địa Phủ lại là một Địa Phủ như thế.

Nhìn hai người đầy thái độ khinh thường, Bạch Vô Thường nói thêm vào:

-Các ngài có biết là, vì sao đường đi của Thiên Đình sụp đổ hết, ở trên ngày nào cũng có thiên thần chết, lại không có ai đến nào loạn Địa Phủ không?

Hai người lắc đầu.

Bạch Vô Thường ngẩng cao đầu thách thức nói:

-Thế nhân đều cho rằng Địa Phủ là nương nhờ vào thể lực trên Thiên Đình mới có thể uy chấn tứ phương, thật ra, nếu thật sự xảy ra những chuyện nhỏ nhặt không đáng nói, Địa Phủ không thể nào mọi việc đều đi tìm Thiên Đình, bằng không chẳng phải tỏ ra quá bất tài rồi sao? Làm sao có thể trấn thủ một phương thế giới? Địa Phủ bọn ta không nói đến những cái khác, chỉ nói về bạn tốt, vậy thì chính là rải rác toàn bộ Địa Tiên Giới. Nếu mà có ai đánh bọn t

a, bọn ta vừa phát tay một cái, những người bạn đó chỉ dùng nước bọt cũng có thể dìm chết hai vị Đại La Kim Tiên!

Nói đến đây, Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân thật sự bị dọa sợ.

Hắc Vô Thường nói tiếp:

-Địa Phủ không hề giống với những nơi khác, trời cao hoàng đế xa, có điểm tốt là không ai quản hết. Có điểm bất lợi là, xảy ra chuyện cũng không ai quan tâm. Vì vậy, quy định ở dưới Địa Phủ này không thể cố định được, bằng không phải đắc tội với tất cả mọi người, vậy Địa Phủ này có mở được nữa hay không đây? Huống chi, Đại Đạo Viên Mãn có mười đạo, không phải cũng đi từng cái từng cái một sao? Nhân gian có đầy đủ pháp luật, cũng không phải vẫn niệm tình người sao? Bách tính trên thiên hạ cùng cho rằng người đó là anh hùng, là người có tội ác tày trời, không phải cũng được miễn sao? Phạm phải tử tội chu di cửu tộc, một câu nói của đế vương, cũng không phải vẫn đại xá thiên hạ sao? Phạm là thứ gì cũng đều có quy tắc, thế nhưng quy tắc không phải tuyệt đối là nhất thành bất biến đâu. Thế gian hàng trăm đáng vẻ, trăm biến vạn biến, dĩ bất biến ứng vạn biến là cách làm bậy, tùy cơ ứng biến, mới là vương đạo.

Nghe hai người mang gương mặt trắng đen nói những lời này, tuy rằng Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không tiêu hóa được, thế nhưng nhất thời lại không nói nên lời, cũng vô thức mà gật gật đầu.

Vào lúc này, Lý Trinh Anh vô thức kéo lấy Khôi Tam, hỏi:

-Khôi Tam, ngươi cảm thấy sao?

Khôi Tam gãi gãi đầu, giọng ồm ồm nói:

-Cha ta có nói qua, còn sống chính là vương đạo, không cần bận t

âm đến cách sống.

Lý Trinh Anh cảm lạnh...

Bọn họ đang nói chuyện, Thôi Giác lại đợi không được nữa, thúc giục nữa:

-Lão thất lão bát, hai người các ngươi ngơ ngác cái gì đó? Mau chóng đi làm việc!

Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng tiến lên trước, cười khỏ nói:

-Đại nhân, vị này chính là Nhật Dạ Du Thần mà ngài nói.

Thôi Giác vô thức nói:

-Lý do gì cũng... Ách, ai da, vị này chính là Nhật Dạ Du Thần sao?

Tần Thọ híp lại đôi mắt, lẩm bẩm nói:

-Không dám nhận, ta chỉ là một con thỏ hoang ở vùng núi mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, Tần Thọ lôi ra lệnh bài của Nhật Dạ Du Thần đập lên trên bàn, lạch cạch một tiếng, cũng không biết chiếc bàn được chạm trổ từ loại gỗ nào mà lại bị vỡ thành hai khúc!

Khóe mắt của Thôi Giác giật lên một cái, khóe miệng nhếch lên, cảm thấy xót của mất một lúc.

Thế nhưng trước tiên Thôi Giác vẫn là cảm lấy lệnh bài, sau khi kiểm tra không thấy sai sót mới cười gượng nói:

-Đạo hữu, vừa nãy là ta đang đùa với ngài thôi. Từ lúc ngài đi vào cửa, ta đã từ dáng vẻ oai hùng bất phàm của ngài mà nhìn ra được

thân phận của ngài rồi.

Hai mắt Tần Thộ trợn lên, căn bản không hề nhận chiêu vỗ mông ngựa này, trực tiếp vươn tay ra, xòe ra ở trước mặt Thôi Giác.

Thôi Giác sửng sốt, nói:

-Thỏ gia, đưa lệnh bài cho ngài sao?

Tần Thộ híp lại đôi mắt, cũng không hề nói chuyện mà chỉ cười ha ha, sau đó ngón trỏ và ngón cái hơi hơi cong lại, xoa xoa...

Ngay tại thời điểm đó, tập thể đám người Thôi Giác, Hắc Bạch Vô Thường cùng với Đầu Trâu Mặt Ngựa đều hóa đá ngay tại chỗ, Địa Dũng phu nhân che lại cái miệng nhỏ nhắn của mình, sắc mặt đầy vẻ không dám tin tưởng, lẩm bẩm nói:

-Người của Thiên Đình và Địa Phủ, quả nhiên là cùng một nhà! Trong kẻ mạnh luôn sẽ có kẻ mạnh hơn, đây chính là người không biết xấu hổ gặp phải người càng không cần mặt mũi hơn rồi...

Thôi Giác sửng sốt hồi lâu mới nói:

-Đạo hữu, ngài đây là tay ngựa sao?

Tần Thộ thở dài một hơi nói:

-Tay ngựa à... Địa Phủ này phán quyết một cách tùy tiện, nếu như ta không tố cáo một chút, thì thật là ngựa tay. Nhưng mà người cũng yên tâm, ta đây là bệnh cũ mà thôi, không có tiền sẽ trị không khỏi.

Thôi Giác lại kinh ngạc lần nữa, vốn dĩ cho rằng con thỏ này chỉ đang đùa vui thôi, không nghĩ tới lại thật sự là đến lừa đảo mọi tiền.

Thôi Giác nói:

-Đạo hữu, chuyện khi trước thật sự là hiểu lầm, đám ma quỷ mà Địa Phủ xử lý hằng ngày có đến hơn hàng nghìn hàng vạn con? Xảy ra sai sót, là việc không thể tránh khỏi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Nếu như phán quan bên trong hai tòa đại điện ở phía đối diện nói như vậy, ta sẽ tin tưởng. Nhưng mà người ở đây...

Nói xong, Tần Thọ liếc mắt một cái, nhìn Âm Luật Ty vắng vẻ, ngay cả một co chim cũng không có, lầm bầm nói:

-Nơi này của người e là nguyên một năm cũng không có một con ma nào tới đúng không? Người ở đây xảy ra sai sót, ta cáo trạng người một lần, không vấn đề gì chứ?

Thôi Giác vỗ xuống bàn một cái, nói:

-Tần Thọ, người đừng ức hiếp người quá đáng!

Tần Thọ cũng theo đó mà vỗ xuống ghế của Thôi Giác một cái, đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói:

-Ức hiếp người thì sao?!

Từ lúc Tần Thọ đi xuống Địa Phủ đã ngậm một bụng lửa giận rồi, sau đó vốn nghĩ là Địa Phủ có đường thông lên Thiên Đình mới tiêu hết lửa giận trong lòng hắn. Kết quả đường thông lên Thiên Đình lại xảy ra vấn đề làm hắn lại nổi khùng lên. Khó khăn lắm mới có thể gặp được Vọng Hương Đài, thông qua Vọng Hương Thạch mà nhìn thấy Hằng Nga, kết quả nguyên một ngày trời chỉ có thể thấy được một lúc, cảm thấy càng thêm lửa giận vào bụng.

Bây giờ gặp được chính chủ đã khơi ra tất cả mọi chuyện, không l

ặt bàn ngay tại chỗ đã là rất tốt rồi.

Chương 573: Khí thuần âm

Chương 573. Khí thuần âm

Thôi Giác thấy vậy, tức giận nói:

-Người võ ghế của ta làm gì?

Lạch cạch!

Chiếc ghế của Thôi Giác tức khắc vỡ tan tành!

Tần Thọ bình tĩnh điềm đạm mà ngồi tại chỗ đó, bắt chéo chân mà nói:

-Thấy người võ nên ta cũng thuận tay võ theo một chút, cảm giác không tồi. Nhưng mà lần sau xuống tay nhẹ nhẹ thôi, cái ghế cũng bị vỡ hư rồi... Có hơi đáng tiếc đó.

Sắc mặt của Thôi Giác ngay lập tức đen lại, hắn tự mình võ, chính mình chẳng lẽ không biết đã dùng bao nhiêu sức lực sao? Con thỏ chết tiệt này vừa vào cửa đã đập hư một chiếc bàn và một chiếc ghế của hắn rồi, còn con mẹ nó tự mình ngồi xuống mà để cho hắn đứng ở đó, hắn thật sự đang có một loại xung động muốn lôi dàn nường ra, nường con thỏ này lên ngay lập tức!

Thế nhưng, Thôi Giác vẫn là nhịn xuống.

Suy cho cùng, tuy rằng Thiên Đình đã đóng cửa rồi, theo lý mà nói thì con thỏ này không có chỗ dựa vững chắc đâu.

Ngay cả khi gặp phải tên khốn nạn, cũng dám nói một câu, Địa Tiên Giới đã có nhiều thiên thần chết như vậy, có chết thêm một người, Thiên Đình cũng không thể tra ra một cách kỹ càng được.

Nhưng mà loại chuyện thất đức này Thôi Giác sẽ không làm, hơn nữa, ở Địa Phủ, hắn cũng chỉ là một phán quan mà thôi. Ở ngay trên hắn còn có Thập Điện Diêm La trấn áp toàn bộ Địa Phủ.

Mà Địa Phủ lại ở trong Phong Đô Thành.

Dựa theo cơ cấu tổ chức ở Thiên Đình, thật ra âm tào Địa Phủ chẳng qua cũng chỉ là một nha môn bên trong Phong Đô Thành mà thôi.

Ở bên trong Phong Đô Thành, còn có sáu vị thần Thủ Cung trong La Phong Lục Thiên; ở trên La Phong Lục Thiên còn có Ngũ Phương Quỷ Đế, ở trên Ngũ Phương Quỷ Đế còn có Bắc Âm Phong Đô Đại Đế.

Còn có thêm Địa Tàng Vương Bồ Tát một người chia Minh Hà thành hai phía Nam Bắc, hóa huyết sơn thành phật sơn.

Trong thế lực của toàn bộ Địa Phủ, hắn thật sự không có cách nào một tay che trời.

Điều quan trọng là, Bắc Âm Phong Đô Đại Đế hết sức trung thành với Thiên Đình, Ngũ Phương Quỷ Đế và La Phong Lục Thiên là thủ hạ của hắn, chỉ cần hắn còn ở đó, Địa Phủ sẽ tùy theo không có ai dám coi thường Thiên Đình.

Vì thế mà, tính qua tính lại, Thôi Giác vẫn là không dám trở mặt hoàn toàn với vị Nhật Dạ Du Thần này, dọa nạt không được, thì c

hỉ có thể dễ dàng thôi.

Thế nhưng nhìn đến chiếc bàn, chiếc ghế của mình, hẳn thật sự đau lòng quá.

Bộ bàn ghế này nhìn thì trông bình thường, nhưng mà đây chính là bộ bàn ghế Trầm hương trăm triệu năm do hẳn tốn hết mười vạn năm từ trong Minh Hà kiếm ra được, lại còn mời sư phụ điêu khắc có tiền g nhất trong Phong Đô Thành chạm trổ nên. Đây cũng là bộ bàn ghế mà hẳn thích nhất, bình thường bản thân cũng không nỡ lấy ra dùng, một khi lấy ra ngoài, bắt buộc phải thanh lý hết toàn bộ bàn ghế gia dụng bên trong Âm Luật Ty, để trống trải hết nguyên phòng mới được.

Ngược lại vào hôm nay, tâm trạng của hẳn rất tốt, mới vừa đắc ý được một lúc, kết quả là vừa mới gặp tên Tàn Thọ này đã đi tong hết hai phần ba rồi!

Vì thế Thôi Giác hết sức đáng thương, vô cùng căng thẳng mà nhìn thứ nguyên vẹn còn lại đang ở dưới móng của Tàn Thọ, ho khan một tiếng nói:

-Con thỏ, chúng ta có gì từ từ nói. Người xem, ta là chủ nhà, ta đứng đây, người cũng không tiện ngồi xuống chứ?

Kết quả liền nghe thấy con thỏ không cần suy nghĩ mà nói:

-Không sao, thân hình của ta thấp, ngồi ở trên ghế, người đứng đó, chúng ta còn có thể kéo gần khoảng cách lại một chút.

Thôi Giác lại vội vàng nói:

-Hay là chúng ta đi vào phòng đi, uống chút trà ngon rồi từ từ nói chuyện?

Một câu nói này đã nhắc tỉnh Tàn Thọ, Tàn Thọ lập tức nhắc âm t

rà và tách trà vừa nhìn đã biết có giá trị không nhỏ ở trên bàn, sau đó cũng không dùng đến tách trà, mà là tiện tay nhét cái tách vào trong Hắc Ma Thần Hạp, sau đó cầm lấy ấm trà mà ừng ực ừng ực uống hai ngụm lớn, Thôi Giác đang nhìn thì lại giương mắt dò dẫm, đau xót không ngừng, trong lòng quát lớn: "Đây là trà đó, không phải nước đâu, sao có thể uống như vậy được chứ!"

Vậy mà Thôi Giác còn chưa kịp mắng nên lời, liền nhìn thấy con thỏ đó mở nắp ấm trà ra, đổ vào trong miệng, những lá trà bên trong toàn bộ đều bị đổ vào trong miệng, hai ba phát liền nhấp nhếp nhấp nhếp nuốt vào...

Con mắt của Thôi Giác sắp trừng đến rơi ra ngoài rồi, hắn đã lớn như vậy cũng chưa từng thấy qua cách uống trà này! Đây có chỗ nào là uống trà chứ, đây là uống canh tiện thể ăn luôn thức ăn được chứ?

Tần Thộ chẳng thèm để ý đến hắn mà đầy vẻ thoải mái híp đôi mắt lại. Tuy rằng Tần Thộ không biết phẩm trà, không hiểu về trà đạo, nhưng mà chưa ăn qua thịt heo thì cũng từng thấy qua heo chạy, đạo lý trà phải từ từ thưởng thức hắn cũng có hiểu. Nhưng mà sau khi trà vừa mới vào miệng, hắn liền không nhìn được nữa.

Bởi vì trong lá trà cư nhiên lại chứa cả hồn lực dồi dào, một khi loại hồn lực này đi vào thân thể, lập tức bị phân giải thành âm khí nguyên sơ nhất ở trong nguyên khí của thiên địa!

Tuy rằng Tần Thộ đã ăn qua rất nhiều pháp bảo, thế nhưng đại đa số đều là những pháp bảo lấy nguyên khí làm chủ, chưa từng tiếp xúc qua loại khí thuần âm này. Giờ này phút này, sau khi âm khí nhập vào thân thể, Tần Thộ kinh ngạc phát hiện, những tế bào của hắn sau khi đã chiếm lấy âm khí, tốc độ hấp thu nguyên khí lại có thể chậm lại đi một chút!

Một chút ít này nhỏ đến không thể nhận ra, nhưng mà dựa vào sự hiểu biết của Tần Thộ đối với thân thể của chính mình, vẫn là tron

g chốc lát đã cảm nhận được!

Thế là vì để kiểm chứng phán đoán của mình, Tàn Thọ một miệng uống cạn, tiện thể ăn cả lá trà cùng vào một thể.

Quả nhiên, lá trà đi vào, biến thành luồng khí thuần âm cuộn cuộn không ngừng, tiếp đó sau khi bị tế bào chiếm lấy, tốc độ mà tế bào hấp thu nguyên khí thật sự đã chậm lại rồi...

Thế nhưng rất nhanh Tàn Thọ liền phát hiện, tế bào vậy mà lại bắt đầu có chút nóng nảy, trong khoảnh khắc vậy mà hắt lại vô cùng khao khát được ăn nhiều âm khí thêm chút nữa... Cảm giác ấy giống như một con sâu rượu đang thèm rượu vậy, có thể nhịn xuống được, nhưng rất thèm khát.

Thế là Tàn Thọ nghiêng mắt nhìn Thôi Giác hỏi:

-Trà không tệ, còn không?

Thôi Giác vừa nghe thấy, cũng không thể nhịn thêm được nữa, chỉ vào Tàn Thọ mà kêu lên:

-Còn cái rắm ấy! Không biết thường thức, người còn muốn uống trà Âm Linh của ta nữa à? Người nằm mơ đi!

Tàn Thọ cũng không có tức giận, sau khi ồ một tiếng, nhấc bàn trà nhỏ bên cạnh lên, sau đó thì giống hệt như gặm chân gà, răng rắc răng rắc mà ăn vào hai miếng, cái chân bàn đã đi mất phân nửa rồi!

Chương 574: Viết tên của Thôi Giác

Chương 574. Viết tên của Thôi Giác

Sau khi Tần Thộ ăn xong, lông mày nhướng lên, tiếp đó cười cười nói:

-Cái này cũng không tồi.

Đâu chỉ là không tồi thôi đâu, chiếc bàn được chạm trổ từ gỗ Tràm hàng tỉ năm, khí thuần âm chứa đựng bên trong còn nhiều hơn gấp trăm lần so với trà Âm Linh, Tần Thộ ăn vào hai miếng đã cảm nhận được tế bào bên trong cơ thể hoàn toàn được hoạt hóa, trở nên hưng phấn hẳn lên, một tí nguyên khí cũng không ăn nữa, chỉ ăn khí thuần âm mà thôi.

Tần Thộ cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, dù sao thì hắn cũng đang lần đá qua sông, ăn trước rồi nói tiếp vậy.

Đợi đến khi Tần Thộ đã cắn đến miếng thứ ba Thôi Giác không có cách nào làm lơ được nữa, la lên:

-Ngậm miệng lại! Con thỏ, ngươi đến chỗ ta để bàn chuyện hay đến chỗ ta để phá? Cái bàn này của ta sửa khó khăn lắm mới có thể dùng tạm, ngươi ăn rồi, sau này ngươi định để ta ngồi đất sao?

Tần Thộ lấy ra một cái đĩa từ trong vạt áo ngực.

Thôi Giác không hiểu ý của Tần Thộ, sau đó Tần Thộ phát phát tay, thấy chiếc đĩa liền biến thành một tấm nệm cói rồi ném tới trước mặt Thôi Giác, tiếp đó Tần Thộ nói với vẻ mặt hòa nhã:

-Không cần khách khí, ngồi đi.

Thôi Giác chỉ cảm thấy đầu sắp bốc khói rồi, cũng không thèm để

ý đến hình tượng nữa, một cước đạp hồng chiếc bàn của mình, chỉ vào mũi của Tần Thộ hét lớn:

-Người đừng ức hiếp người quá đáng!

Tần Thộ chỉ đợi câu nói này liền nhảy dựng lên, đứng trên ghế chỉ vào mũi Thôi Giác quát:

-Là ta quá đáng hay là ngươi quá đáng? Mẹ nó, ông đây còn đang ngủ mà bị ngươi gọi hồn xuống để chơi đùa, một người đang sống đường hoàng lại trở thành người chết, khi ngươi đặt bút viết có từ ng nghĩ người khác vì một nét này của ngươi mà sinh tử chia lìa, t an nhà nát cửa hay không? Ngươi mẹ nó lơ là chênh mảng, còn tr ách ta chèn ép tiền tài của ngươi?

Thôi Giác bị Tần Thộ chỉ thẳng vào mũi mắng nhiếc mà không nó i được gì... Dẫu sao, như Tần Thộ nói, Tần Thộ chỉ là phá của hấn chút tiền, còn hấn thì sao? Hấn trực tiếp lấy đi một mạng người! Nói như vậy, hấn cũng có hơi quá đáng.

Thôi Giác cố gắng biện hộ cho mình nói:

-Phán đoán sai, nhầm lẫn, thông thường phán đoán sai ta tra xét m ột chút liền biết được, sau đó còn có thể đưa về, nếu ngươi không tin có thể hỏi bọn họ...

Hắc Bạch Vô Thường lập tức gật đầu, nói:

-Chúng ta có thể làm chứng, mặc dù Thôi phán quan lúc bắt ngườ i có hơi tùy ý, nhưng lúc phán quyết vẫn rất nghiêm túc.

Tần Thộ nhếch mắt, ậm ừ hai tiếng, kì quái nói:

-Phải không? Vậy tại sao khi nhìn thấy Thỏ gia ta lại trực tiếp mu ốn đưa ta xuống địa ngục? Đã từng xét thẩm qua chưa?

Thôi Giác gượng gạo đáp:

-Cái đó... người vừa mới vào đã xoay vòng đến trước mặt ta, lại còn không thèm ngó ngang gì mà ngồi xuống, đây vốn là tội, cũng giống như, một người bước vào Lăng Tiêu bảo điện không chịu đứng lại mà muốn ngồi trên hoàng vị của Ngọc Hoàng đại đế...

Tần Thọ kéo cao giọng, chỉ vào Thôi Giác nói:

-Trời ạ? Ý của người là cái ghế rách này của người lại giống như hoàng vị của Ngọc Đế sao? Người là muốn làm phản rồi? Được thôi, không cần nói gì cả, Trình Anh, người cũng nghe thấy rồi đấy, trở về mà nói cho Lý Thiên Vương... Chắc chắn, vẫn tưởng rằng có gan tạo phản phải là một vận đại yêu gì đó, không nghĩ tới một phán quan con con ở Địa Phủ cũng muốn tạo phản. Được lắm, thật sự lợi hại! Đi đây!

Nói xong, Tần Thọ đầu cũng không thèm ngoảnh lại lôi kéo Lý Trình Anh bọn họ đi nhanh ra cửa.

Thôi Giác bị Tần Thọ nói đến sững sờ, sau khi định thần lại cuộn gươm đuổi theo, kêu lớn:

-Con thảo, đợi đã!

Thế nhưng Thôi Giác gọi càng to, con thảo hấn chạy càng nhanh.

Thôi Giác hiểu rõ, nếu như chuyện hôm nay bị vạch trần, mặc dù không đến mức phán quan hấn bị kết tội danh phản nghịch, nhưng cũng thoát khỏi tội không làm tròn trọng trách, không thể đánh mất miếng cơm của mình được, vẫn phải tự mình xả thân thử một phen.

Nghĩ đến đó, Thôi Giác nói lớn:

-Con thảo, người nói đi, bao nhiêu tiền!

Tần Thọ vốn đang chạy như bay lập tức dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu, mặt mày hớn hở, giống như bạn tốt gặp nhau, bước tới nắm lấy tay Thôi Giác cười nói:

-Ôi chào, sớm nói thế này không phải tốt hơn sao? Cần gì phải lãng phí nhiều nước bọt như vậy.

Mặt Thôi Giác đầy hắc tuyến, hỏi:

-Bao nhiêu tiền mới khiến người ngậm miệng lại?

Tần Thọ vô cùng nghiêm túc nói:

-Cũng không tính nhiều, thế này... người có bao nhiêu?

Thôi Giác lại sững sờ sau đó gào lên:

-Con thỏ chết tiệt, người muốn đẩy ta vào đường cùng sao!

Tần Thọ rất nhanh lắc đầu, dùng bộ mặt chính nghĩa nói:

-Không, không, ta sẽ để lại chi phí sinh hoạt cho người.

Thôi Giác nghe xong, tức giận đến đỏ bừng mặt, lông mày cũng dựng lên...

Cuối cùng hai người bọn họ kéo nhau vào một góc mà thì thầm, cũng không rõ nói những gì, tóm lại, Lý Trinh Anh, Địa Dũng phu nhân, Hắc Bạch Vô Thường, Đầu Trâu Mặt Ngựa, Khôi Tam bọn họ nhìn thấy Thôi Giác đưa cho Tần Thọ một cái túi, Tần Thọ vui vẻ mở ra sau đó lại hài lòng đóng vào, còn vỗ đùi Thôi Giác nói:

-Được cứ vậy đi, lần sau nếu như người lại uống nhiều, thì có thể nhấn với ta!

Thôi Giác nghe xong lập tức rung mình, chỉ tay ra cửa quát:

-Biến ngay!

Tần Thọ cười nói:

-Quan hệ tốt thì cũng đừng tùy tiện như vậy làm tổn thương tình cảm của chúng ta.

-Cút!

Một tiếng rống gào, con thỏ cùng đám người vẽ mặt chập vạt bị đuổi ra khỏi Âm Luật Ty.

Đối diện với ánh mắt lúng túng từ bốn phía, vẽ mặt Tần Thọ như không có chuyện gì xảy ra còn quay đầu khách sáo mà nhắc nhở một tiếng:

-Huynh đệ, nếu nhớ ta thì cứ việc thay đổi sở sinh tử nha!

-Cút!

Cuối cùng, Tần Thọ xéo đi trong tiếng đuổi không khách khí của Thôi Giác.

Lúc đến đây Tần Thọ một bụng đầy tức giận vậy mà lúc rời đi lại tràn đầy khí sắc, nghĩ đến ba viên Huyền Âm Thạch cực phẩm trong túi, xem ra không vui cũng thật khó.

Tần Thọ đã từng thấy giới thiệu của những viên Huyền Âm Thạch này trong sách vàng, chúng xuất hiện ở Cửu U Tự Âm, đòi hỏi điều kiện vô cùng khắc nghiệt, hàng triệu năm mới hình thành một viên, dùng để tinh luyện, có thể gia tăng khả năng tinh luyện thành công, cũng tăng cường thuộc tính âm của pháp bảo. Đối với những người luyện công phu có tính âm mà nói thì nó có tác dụng rất lớn. Ví dụ như, năm đó Phong Thần đại chiến, có rất nhiều đệ tử

Tiết Giáo dùng Huyền Âm Thạch để luyện thành pháp khí, uy lực của nó làm kinh hãi một phương.

Tất nhiên, rơi vào trong miệng Tàn Thọ thì chính là thứ đồ ăn cực phẩm, trọng điểm là ngày nào đó nguyên khí không đủ, thứ đồ chơi này có thể cứu mạng!

Chương 575: Cha ruột

Chương 575. Cha ruột

Lý Trinh Anh thấy dáng vẻ phấn khởi của Tàn Thọ, cũng mừng cho hắn mà tràn đầy sức sống đi theo, giống như trở về bầu trời năm đó, vui vẻ làm một tiểu nha đầu vô tâm vô phế.

Khôi Tam hết ngó đông lại ngó tây, thấy bất cứ thứ gì đều tỏ ra vô cùng mới lạ.

Chỉ có Địa Dũng phu nhân nhìn Lý Trinh Anh với vẻ lo lắng, nàng luôn cảm thấy, cô gái nhỏ đáng yêu này sợ rằng sẽ bị cái con thỏ chết tiệt kia làm hư, liền thấy không cam lòng mà nhắc nhở Lý Trinh Anh:

-Trinh Anh, chèn ép vợ vết tài sản là không tốt.

Lý Trinh Anh gật đầu nói:

-Đúng vậy, không tốt.

Sau đó vui vẻ hỏi Tần Thộ:

-Thỏ Thỏ, có phải ngươi vừa lời được rất nhiều không? Tối nay chúng ta ăn một bữa lớn có được không?

Tần Thộ sảng khoái đáp:

-Không vấn đề gì! Đến lúc đó ta sẽ ghi giấy nợ.

-Người ta sẽ cho chúng ta ghi nợ sao? - Lý Trinh Anh có chút lo lắng.

Tần Thộ ngang ngạnh nói:

-Viết tên của Thôi Giác!

Lý Trinh Anh, Địa Dũng phu nhân:

-... -

Địa Dũng phu nhân thấy Lý Trinh Anh không chút mảy may nào ý thức được việc Tần Thộ đang xảo trá vơ vét tài sản, vì thế lại thấp giọng nhắc nhở:

-Vừa xong con thỏ hẩn lại xảo trá vơ vét tài sản...

Lý Trinh Anh không cho là đúng nói:

-Vậy sao? Cái tên Thôi phán quan kia suýt chút nữa đã lấy mạng của Thỏ Thỏ, Thỏ Thỏ chỉ là lấy của hẩn một chút tiền có đáng là gì? Nếu đổi thành tam ca ta ở đây, thì ngày mai Thôi Giác hẩn chắc chắn sẽ không nhìn thấy ánh sáng mặt trời!

Nghe tới đây, Địa Dũng phu nhân sừng sốt, cẩn thận ngẫm nghĩ, cách làm của con thỏ này cũng coi như khá ôn hòa.

Cùng lúc này, Thôi Giác ngồi trong Âm Luật Ty một mặt thương t âm lại không ngừng hất xì, vừa hất xì vừa mắng:

-Ai đang chửi ta?

Tiếp đó mí mắt của Thôi Giác cũng bắt đầu nháy loạn, hấn đột nhiên có một dự không lành, nhưng nghĩ mãi cũng không ra cảm giác này đến từ đâu. Hấn véo vào tay một cái, trong đầu lại càng mù mịt hơn...

Đúng lúc này Hắc Bạch Vô Thường tiến lên hỏi:

-Đại nhân, ngài xem có bắt người nữa không?

Thôi Giác vô thức sờ vào sổ sinh tử, cầm bút phê án định viết gì đó, nhìn về phía chiếc bàn vỡ thành từng mảnh vụn trên mặt đất, trước mắt liền lóe lên một thân ảnh màu trắng, rùng mình lắc đầu nói:

-Để ta suy nghĩ đã nếu cần thiết sẽ gọi các người, lui xuống đi.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau, ai cũng không nghĩ đến Thôi Giác vậy mà cũng nói ra câu này, đây không giống như hấn ngày thường.

Nhưng mà nghĩ kỹ một chút, ai đã gặp phải thủ đoạn của con thỏ kia, dường như lúc làm chuyện xằng bậy gì cũng phải nghĩ kỹ lại một phen...

Sau đó Hắc Bạch Vô Thường liền rời đi.

Đầu Trâu Mặt Ngựa vẫn chưa đi, vừa định nói gì đó, Thôi Giác lại trừng mắt lên quát:

-Nhìn gì mà nhìn? Biến hết đi với nhau đi!

Đầu Trâu Mặt Ngựa không còn cách nào khác cũng phải lui xuống, ra đến cửa, Đầu Trâu chưa xót lên tiếng:

-Ban nầy người định nói cái gì?

Mặt Ngựa đáp:

-Ta muốn nói Thôi đại nhân giải phong ấn cho chúng ta, toàn thân vất không ra sức, lại còn có cảm giác bị người khác coi thường, thật sự rất khó chịu, còn người?

Đầu Trâu:

-Ta cũng vậy, với khả năng của chúng ta, sao lại có thể trở thành tên ngốc bộ dạng xấu xí như vậy?

Mặt Ngựa cũng gật đầu theo, chỉ là có vài câu hắc không nói ra, hắc luôn cảm thấy cho dù có giải trừ được phong ấn thì hắc cũng không định làm một tên ngốc.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, Tàn Thọ đã rời khỏi Âm Luật Ty, ra khỏi phố Âm Luật Ty chỉ thấy biển người nghìn nghịt, Tàn Thọ vẫn đứng yên tại chỗ đến nửa ngày mà không thém nhúc nhích, hai mắt trừng lớn giống như chiếc chuông đồng.

Lại nhìn vào biển người hối hả, chỉ thấy từng dòng từng dòng người, hắc mang ra một sinh vật hình người, sinh vật này con này so với con khác lớn hơn, móng vuốt hơn, cúc hoa cũng to hơn con khác...

Sau đó bọn họ đồng thanh hô lên:

-Tránh ra! người huynh đệ này của ta cần phải đi tiểu tiện!

Sau đó...

Sau đó bọn họ bị một đám người vẽ mặt thâm trầm, coi thường như chó mà không thể nhúc nhích!

Thấy một màn này, Lý Trinh Anh thấp giọng nói:

-Thỏ Thỏ, chiêu này của ngươi không còn linh nghiệm rồi.

Trên mặt Tần Thọ toàn là vạch đen, trầm giọng mắng một câu:

-Mẹ nó, Địa Phủ không có nơi nào có kiến thức về bảo vệ tài sản sao? Sai hết cả rồi...

Mặc dù trong lòng đang mắng như vậy, nhưng Tần Thọ hiểu rõ, đừng nói là Địa Phủ kể là Thiên Đình, năm đó hắn làm việc ở phòng trang phục, có nhiều chuyện sai trái như vậy, cũng không có nơi nào để nói lý lẽ đấy sao?

Vì vậy Tần Thọ muốn nghĩ thoáng ra, mắng xong liền bắt đầu nghĩ cách khác, sau đó nảy ra một ý tưởng, bay lên cao hết lớn:

-Thôi phán quan xử án, mau tránh ra!

Thế rồi Tần Thọ quang minh chính đại mang muội tử, cùng tên n gốc nhà mình một đường chạy như điên đến quán trọ Hắc Bạch, n hận phòng, đi ngủ.

Âm Phủ dù không có mặt trời nhưng cũng có đêm ngày.

Ban ngày và ban đêm ở đây, chủ yếu được nhận biết qua đèn đường, đèn sáng thì chính là ban ngày, đèn tắt rồi thì là đêm tối.

Sau khi màn đêm buông xuống, Thôi Giác trần trọc cả đêm không sao ngủ được, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh con Thỏ vỗ đùi hắn rồi cất món đồ trân quý mà bản thân đã cất giấu bấy lâu đi.

Cuối cùng Thôi Giác đứng dậy, mặc lại quần áo, đẩy cửa đi thẳng

đến cây cầu duy nhất ở trong thủ phủ.

Đêm nay, Tần Thộ cũng không ngủ được.

Ban ngày sau khi nhìn thấy Hằng Nga mà bản thân ngày đêm mong nhớ, tâm trí cũng chỉ toàn là hình ảnh của nàng, nghĩ đến lúc bọn họ chia tay, tiếng kêu gào không đành lòng của Hằng Nga khiến hắn không thể đi vào giấc ngủ.

Trần trọc một lúc, Tần Thộ đứng dậy, tựa vào cửa sổ mà nhìn ra bên ngoài...

Điều khiến Tần Thộ ngạc nhiên là ngoài cửa sổ có một đứa trẻ cao lớn, hai tay ôm lấy đầu gối đưa lưng lại phía hắn, ngồi bất động.

Chỉ nhìn cái đầu nhẵn bóng ấy, Tần Thộ vô thức gọi to:

-Khôi Tam?

Quả nhiên, Khôi Tam quay người lại nhìn Tần Thộ, hai mắt đầm đìa ồm một tiếng, sau đó lại quay lại không một tiếng động.

Tần Thộ nhảy ra ngoài cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh Khôi Tam hỏi:

-Nhớ nhà rồi?

Khôi Tam gật đầu ba lần, sau đó nói:

-Nhớ đại ca và nhị ca.

Tần Thộ buồn bực hỏi:

-Không nhớ cha mẹ người?

Khôi Tam dứt khoát lắc đầu:

-Không nhớ.

Tần Thọ nhất thời không nói nên lời, không ngờ Khôi Tam lại không có chút cảm tình nào với cha mẹ.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Cha người không phải là cha ruột người sao?

Khôi Tam nhìn chằm chằm hạt trân châu đáp:

-Sao có thể có chuyện đó? Cha ta từng nói, lúc còn trẻ người còn ngốc hơn ta!

Tần Thọ vỗ tay một cái nói:

-Vậy chắc chắn là cha ruột!

Chương 576: Cầu Nại Hà

Chương 576. Cầu Nại Hà

Khôi Tam gật gật đầu:

-Ừm!

Tần Thọ trầm mặc một hồi, âm thầm nói thêm: "Đây cũng là con t

rai ruột?"

Sau đó Tần Thộ lại hỏi:

-Vậy thì người đang làm cái gì?

Khôi Tam tội nghiệp nói:

-Nhớ đại ca với nhị ca.

Tần Thộ duỗi duỗi tay, nhận ra mặc dù cả hai đều đang ngồi, nhưng với chiều cao của hắn chỉ với tới lưng eo đối phương, vậy nên hợp tình hợp lý nói:

-Người có thể cúi đầu xuống không.

Khôi Tam cúi đầu.

Tần Thộ vươn tay vỗ vỗ đầu của Khôi Tam nói:

-Ngoan, đại ca với nhị ca người thông minh hơn người, đến người còn có thể sống lâu như vậy, bọn hắn hẳn là không sao.

Nói xong câu này, Tần Thộ không nhìn được thấy buồn cười, cảm thấy lời mình nói thật vô lý. Cho dù ba tên ngốc có chỉ số thông minh cao, nhưng so với người bình thường bọn họ vẫn chỉ là một tên ngốc... có thể chênh lệch lớn đến đâu? Vì thế ngay bản thân hắn cũng không tin.

Nhưng mà Khôi Tam lại suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

-Con thỏ, người nói đúng! Đại ca và nhị ca thông minh hơn ta rất nhiều, hẳn là không sao.

Nói xong Khôi Tam hớn hở ôm lấy con Thỏ nói:

-Con thỏ, ta đói rồi.

Trên trán Tần Thộ nổi lên một đám vạch đen, thật lâu mới nặn ra một nụ cười nói:

-Chỗ ta vẫn còn một chút đồ ăn, người đem về phòng ăn lên lút m à ăn, đừng để cho Trinh Anh các nàng thấy được, nếu không sẽ bị bọn họ cướp mất.

Sau đó, Tần Thộ lấy ra một cái màn thầu đưa cho Khôi Tam.

Khôi Tam coi nó như bảo bối mà cất vào trong túi, rồi cảnh giác nhìn xung quanh khi chắc chắn rằng Lý Trinh Anh các nàng không có ở đó, cười hì hì với Tần Thộ quay người đẩy cửa sổ vào phòng mình, lúc đóng cửa còn nói:

-Cảm ơn!

Tần Thộ thấy vậy liền mếu máo mà lẩm bẩm:

-Sớm biết phải phí nhiều lời như vậy thì sớm bán hăn đi còn có thể kiếm được chút ít.

Nói xong, Tần Thộ ôm lấy vai ngắm nhìn bầu trời, muốn trong đêm đen thấy được mặt trăng, thấy cung trăng, hoặc là... Hằng Nga.

Nhưng mà âm phủ chính là âm phủ, âm phủ không có mặt trăng, cái gì cũng không có, chỉ có đêm tối...

Khi Tần Thộ ngắm nhìn hồi lâu rồi thở dài thì dưới lầu lại truyền tiếng xiềng xích va đập vào nhau leng keng.

Tần Thộ tò mò nhìn xuống, chỉ thấy hai hồn ma, chân đeo xiềng xích gian nan bước tới. Phía sau có hai tên lính quỷ vừa đi vừa không ngừng dùng đầu nhọn của cây thương chĩa vào lưng bọn họ, quát:

-Đi nhanh lên! Thời gian không còn nhiều nữa.

Cứ như vậy, hai hồn ma cố gắng lết nhanh về phía trước trong đau đớn.

Ngay khi Tần Thộ còn đang nghi hoặc, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người.

-Người biết bọn họ sẽ làm gì không?

Tần Thộ quay đầu lại, thấy người bên cạnh vậy mà lại là Thôi Giác.

Tần Thộ cau mày đáp:

-Người... không muốn sống sao?

Thôi Giác thoải mái cười nói:

-Ta chỉ là phán quan của Âm Luật Ty, mỗi tháng một cuộc điều tra nhỏ, mỗi năm một cuộc lớn, tra nửa tháng... mặc dù ta bận rộn, nhưng thật sự không có nhiều việc rơi vào tay ta. Con thỏ, người biết những hồn ma kia sẽ đi đâu không?

Tần Thộ lắc đầu.

Thôi Giác nâng tay chỉ về phương xa nói:

-Nhìn bên đó đi, bên đó là sông Vong Xuyên, trên sông Vong Xuyên có cầu Nại Hà. Những con ma này đã được xét xử, đi qua cầu Nại Hà... khi qua cầu Nại Hà, nên xuống sông Vong Xuyên thì xuống sông Vong Xuyên, nên xuống địa ngục thì phải xuống địa ngục, được đầu thai thì sẽ đi đầu thai.

Nói xong Thôi Giác gấp một cái:

-Ôi chao, suýt nữa thì quên mất, ta vẫn còn việc chưa giải quyết xong. Con thả, ta đi trước. Không có việc gì có thể đến chỗ ta chơi.

Thôi Giác nói xong cũng không đợi Tần Thộ đáp lại trực tiếp bay đi, hóa thành một luồng ánh sáng rồi biến mất trong đêm đen.

Tần Thộ mấp máy môi, mặc dù cảm thấy con hàng Thôi Giác này tới không bình thường, nhưng lời Thôi Giác nói đã đánh thức sự tò mò của hắn. Sông Vong Xuyên? Cầu Nại Hà? Đây đều là những cái tên mà kiếp trước hắn nghe qua vô số lần, người nhắc đến hai cái tên này nhiều nhất chính là Tần lão.

Lúc này tất cả sự tò mò trong lòng Tần Thộ đều bị khơi dậy, dù sao cũng không ngủ được, Tần Thộ liền nhảy khỏi mái hiên lên và vào trong đám hồn ma, chậm rãi đi theo chúng. Hắn muốn trải nghiệm cảm giác của sông Vong Xuyên và cầu Nại Hà.

Cùng lúc đó, Thôi Giác cũng không đi xa mà là trốn ở một góc tối gần đó, thấy lời của mình thật sự khiến Tần Thộ lên vào trong đám hồn ma, mới quay người cười thỏa mãn rồi bay đi.

Cổ nhân nói, cầu Nại Hà trên sông Vong Xuyên, đường Hoàng Tu yền bên cầu Nại Hà, người không về trên đường Hoàng Tuyền, người không về nhìn cầu Nại Hà: Tiếc là không làm gì được, đi rồi là không thể quay lại.

Lúc này, trên cầu Nại Hà, Thôi Giác xuất hiện đến bên cạnh một bà lão, thấp giọng nói gì đó, bà lão cười khúc khích cúi đầu nói:

-Phán quan, ngài cứ yên tâm. Nếu đã qua cầu Nại Hà thì nhất định phải uống canh Mạnh Bà.

Nghe vậy Thôi Giác vui vẻ cười, trong lòng cười lạnh một tiếng:

-Con thả chết tiệt, ngươi còn muốn đưa bản phán quan đi cáo trạng

g với Thiên Đình sao? Sau hôm nay, sợ rằng đường lên Thiên Đình đi như thế nào người còn không nhớ.

Nói rồi Thôi Giác trốn vào một góc bên kia cầu Nại Hà mà quan sát.

Không lâu sau, có một đám hồn ma đến bên cầu Nại Hà.

Thôi Giác nhướng lên nhìn vào trong đám người, thật sự nhìn thấy một đôi tai dài thò ra, vô thức nhếch miệng cười nói:

-Con thô chết tiệt, chờ người uống xong bát canh Mạnh Bà này...

Thôi Giác nheo mắt, không nói thêm gì.

Cùng lúc này Tần Thộ theo đoàn linh hồn lão đạo đi đến cầu Nại Hà.

Hắn thấy những bóng ma vô hồn xếp hàng trước mặt, không khí âm u của lũ quỷ, chán nản nhìn xuống sông Vong Xuyên, chỉ thấy nước sông đục ngầu có màu đỏ vàng, như máu loãng biến thành bùn nhão, quần quai giống như có vô số rắn rết đang trườn bò bên trong, khiến người ta vừa nhìn đã thấy ớn lạnh, Tần Thộ nhìn thấy một con rắn trườn ra khỏi đồng bùn, há to miệng muốn tấn công hắn.

Trong nháy mắt, Tần Thộ gần như là phản xạ có điều kiện, lấy ra một cái nồi đen lớn, châm lửa, một tay cầm ớt một tay cầm muối, trợn to hai mắt nhìn con rắn, con rắn vậy mà bị hắn dọa sợ, đột nhiên quay mình lẩn vào trong đám bùn, không ngoi lên nữa.

Đối với chuyện này, Tần Thộ rất lấy làm tiếc mà lẩm bẩm:

-Khá lắm!

Ở trong dòng Vong Xuyên, trừ loài rắn rết, Tần Thộ thấy nhiều hơn

n không phải là những oan òn hung tợn trong truyền thuyết mà là những gương mặt đáng thương đang chờ đợi trong đau khổ.

Tần Thộ nhìn vào một đôi mắt đang chờ mong, giống như chính h
ấn ở trong đó, trong lòng có chút chua xót.

Lúc này Tần Thộ thấy một cô gái đi lên cầu Nại Hà.

Chương 577: Uống đi

Chương 577. Uống đi

Chuyện này vốn dĩ cũng không có gì, dù sao thì cũng có nhiều ng
ười đi trên cầu Nại Hà.

Nhưng cũng không biết là trùng hợp hay là nguyên nhân gì, Tần Thộ đúng lúc thấy một khuôn mặt hiện ra trên sông. Đó là khuôn mặt của một nam nhân, vẻ mặt của anh ta rất phức tạp, dường như anh ta không chịu đựng được sự tấn công của rắn rết lại giống như muốn hét lên điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không đành lòng, chìm vào trong màu máu đỏ vàng của dòng Vong Xuyên.

Tần Thộ cau mày, khuôn mặt ấy tuy chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng thứ cảm xúc phức tạp ấy dường như đã in sâu vào trong linh hồn hắn, hắn giống như nhìn thấy được chính bản thân mình... h
ấn không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy rất đau khổ.

Sau đó Tần Thộ cẩn thận quan sát, hắn nhận ra mỗi một người đi trên cầu Nại Hà, dù là nam hay nữ, dòng Vong Xuyên sẽ hiện ra k

huôn mặt khác giới của người đó, khuôn mặt đó nhìn đối phương với vẻ phức tạp. Nhưng người đứng trên cầu lại không hề hay biết, chỉ uống hết bát canh không biết là thứ đồ gì, bất tri bất giác mà tiến về phía trước. Mà người trong sông kia, vẻ mặt đau khổ mang theo vài phần giải thoát, dần mất tích trong dòng Vong Xuyên.

Hơn nữa, Tần Thộ còn phát hiện bọn họ không phải thật sự là bị nước sông nhấn chìm, mà là bị rắn rết sâu bọ quẩn lấy, không rõ số ng chết, nhưng sự đau đớn trong đó Tần Thộ cũng đã trải qua ít nhiều...

Ngay khi Tần Thộ vẫn còn chưa nghĩ xong, cuối cùng hắn cũng bước lên cầu Nại Hà.

Không phải hắn tự mình muốn lên, mà bị lũ quỷ dùng đầu nhọn cay thương đẩy, không còn cách nào khác đành phải bước lên.

Chưa bao giờ trải nghiệm qua thì không biết, khi thật sự lên rồi hắn mới rõ, đứng trên cầu Nại Hà và đứng dưới cầu là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt!

Tần Thộ bước lên cầu Nại Hà, thế giới trước mắt liền thay đổi, đột nhiên nhìn thấy một bà lão, tóc bị quẩn trong áo choàng, nét mặt mờ ảo không rõ, chỉ có một đôi con ngươi u ám dường như đang nhìn hắn lại dường như không.

Đồng thời phát ra một thứ âm thanh khàn khàn:

-Đến đây, uống nó đi.

Tần Thộ vừa ngẩng đầu lên thì thấy một tay bà lão kia bung một cái bát lớn đưa cho hắn. Tần Thộ lại gần, nghiêng người nhìn vào bên trong, chỉ thấy nước canh trong bát màu nâu, không biết đã cho thêm thứ gì vào trong, trông rất đặc, lại giống như đã thêm rất nhiều gia vị, mùi khá thơm.

Trong nháy mắt đó, Tàn Thọ lại nhớ ra, năm đó ở Trung Hoa, hắn từng đi ngang qua Hồ Nam và từng uống một bát canh, đó là canh cay của người Hồ.

Trong phút chốc, Tàn Thọ lệ rơi đầy mặt, đây là mùi vị quê nhà...

Bà lão thấy Tàn Thọ như vậy, khẽ lắc đầu nói:

-Đừng khóc nữa, mỗi ngày ta nhìn thấy không có mười vạn cũng có tám vạn kiểu này giống như người, khóc cũng vô dụng thôi. Uống nó đi, mọi điều phiền muộn với buồn rầu đều sẽ không còn nữa.

Tàn Thọ vô thức nhận lấy, cảm thán:

-Mùi vị khá ngon, bao nhiêu tiền một bát?

Bà lão giống như lần đầu tiên bị hỏi như vậy, ha ha cười một tiếng nói:

-Miễn phí.

Tàn Thọ vừa nghe, ánh mắt liền sáng lên, lập tức hỏi:

-Bao ăn no?

Bà lão hình như vừa nghe được một câu chuyện cười lớn nào đó, cười lớn nói:

-Bao ăn no, đương nhiên bao ăn no rồi, ha ha... Uống đi, uống xong bát này, đến ngay cả đói người cũng không biết.

Tàn Thọ nghe xong, giơ bát lên, hùng hồn nói:

-Cạn!

Sau đó, Tần Thộ ngẩng đầu, một ngụm đã uống hết bát canh lớn đó. Khi canh vào miệng, thực sự có chút mùi vị canh cay của người Hồ, nhưng loãng hơn canh cay của người Hồ và so với vị mà năm đó hắn từng uống ở trạm xe lửa, thì mùi vị canh này nồng hơn, uống đến mức Tần Thộ mặt mày hớn hở.

Nhưng điều khiến Tần Thộ thực sự hưng phấn chính là trong canh này lại có rất nhiều âm khí tinh khiết. Âm khí tinh khiết vào trong cơ thể, hắn chỉ thấy tế bào toàn thân đang kêu gào, cả người thoải mái sáng khoái...

Nhìn thấy sau khi Tần Thộ uống xong bát canh lớn, hắn liền đứng tại chỗ nháy mắt. Thôi Giác có chút không chịu nổi, từ xa truyền âm cho bà lão, nói:

-Mạnh Bà, thế nào?

Mạnh Bà cũng không truyền âm, hào phóng nói:

-Phán quan, đã uống canh Mạnh Bà của tôi, còn có thể thế nào? Có lẽ ngay cả bản thân mình là ai hắn cũng không nhớ nữa rồi, càng có thể nhớ đến mấy việc hỗn loạn của ngài ở chỗ nào.

Thôi Giác nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói:

-Vậy thì tốt...

Mạnh Bà đang muốn nói gì đó, chợt thấy một cái bát trước mắt, Mạnh Bà sững sốt, nhìn dọc theo cái bát, chỉ thấy một con thỏ đang giơ cao cái bát, mặt đầy vẻ chưa thỏa mãn, nói với bà:

-Một bát nữa!

Ánh mắt Mạnh Bà dờ ra, bát nữa? Lại nữa? Chẳng lẽ tên này biết bản thân đã uống một bát? Hắn không bị xóa trí nhớ?

Mạnh Bà theo bản năng hỏi:

-Người, còn muốn uống?

Tần Thọ coi như đương nhiên, nói:

-Tất nhiên. Mùi vị ngon lắm, nhưng bỏ hơi ít muối. Lần này thêm chút muối nha...

Mạnh Bà vừa nghe liền cảm thấy nóng bừng cả mặt, như bị người ta tát vào mặt, sau đó then quá thành giận, cười lạnh một tiếng nói:

-Được, người muốn uống phải không? Canh này, cho người uống đủ luôn!

Nói xong, Mạnh Bà lại múc một bát canh đưa cho Tần Thọ.

Tần Thọ nhận lấy, ngẩng đầu, một ngụm uống cạn. Sau đó hai mắt nhắm lại, trên mặt tràn đầy dư vị.

Mạnh Bà tròn to mắt, nhìn chằm chằm Tần Thọ, như muốn nhìn thấy biểu cảm có chút quen thuộc trên mặt con thỏ này, chẳng hạn như vẻ mặt đầy mờ mịt của linh hồn chưa đi xa phía sau bà.

Thế nhưng, sau khi trừng mắt nhìn một phút, con thỏ này bỗng mở to hai mắt, rồi kêu lên với vẻ mặt đầy hưng phấn, nói:

-Đã quá! Thỏ gia ta thích cái này rồi! Nào, một bát nữa!

Mạnh Bà lập tức há hốc mồm, đứng tại chỗ chỉ Tần Thọ, run rẩy nói:

-Người vẫn không sao?

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Ta nên có chuyện sao? Lẽ nào trong canh của bà có độc? Đúng rồi, canh này của bà là canh gì thế?

Mạnh Bà nuốt nước miếng, không nói chuyện, mà yên lặng cúi đầu kiểm tra nồi sắt lớn bên cạnh mình, trong nồi nấu một nồi "Canh cay người Hồ". Bà nghi ngờ nhìn rồi lại nhìn, lẩm bẩm nói:

-Không bị đánh tráo mà...

-Này, bà lão, bà có nghe thấy ta nói không? Một bát... ừm... canh cay nữa! - Tần Thọ kêu lên.

Khuôn mặt già nua của Mạnh Bà tối sầm, nói:

-Người nói đây là canh gì?

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Chẳng lẽ đây không phải canh cay của người Hồ à?

Hai mắt Mạnh Bà đỏ lên, một phát đánh bay cái bát trong tay Tần Thọ, lấy ra một cái thùng đựng nước nhỏ đến, nâng nồi sắt lên rồi đổ đầy canh vào trong thùng, sau đó cười quái dị, nói từng chữ:

-Canh! Cay! Của! Người! Hồ?

Tiếp đó Mạnh Bà giận dữ, cười nói:

-Ha ha... Canh cay của người Hồ? Hay cho một món canh cay của người Hồ! Nếu người đã cho rằng là đây là canh cay của người Hồ, vậy thì uống đi!

Chương 578: Về uống lại đi

Chương 578. Về uống lại đi

Tần Thộ chẳng hiểu ra sao nhìn bà lão tặng canh trước mắt dữ tợn nhưng lại vô cùng hào phóng rộng rãi này, lắc đầu nói:

-Tuy rằng tính tình có chút méo mó, nhưng nội tâm bên trong vẫn là một người tốt thích làm việc thiện, tốt hơn sư phụ kia của ta...

Tần Thộ lảm bảm, ngày ăn bữa cơm đầu tiên của Trù Thần chợt hiện lên trong đầu.

Ngày đó, hắn không ăn gì, đã nợ Trù Thần rất nhiều tiền, cuối cùng còn bị giữ lại làm công để trả nợ. Nhìn bà lão thích làm việc thiện này một chút nữa, Tần Thộ lắc đầu, thỏa mãn ôm một thùng lớn canh cay đi qua một bên để uống.

Mạnh Bà nhìn như không quan tâm con thỏ này, trên thực tế, toàn bộ tinh thần của bà đều dồn lên người con thỏ, hơn nữa, sau khi con thỏ này uống ngày càng nhiều canh Mạnh Bà, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo Tần Thộ đã có sự thay đổi phức tạp. Lúc mới đầu là nụ cười lạnh không có ý tốt, sau đó là ngạc nhiên, tiếp theo là giật mình, cuối cùng khi thấy con thỏ kia vui vẻ ôm thùng lớn uống, trên khóe miệng của bà lại có một nụ cười, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại.

Tần Thộ không biết Mạnh Bà đang nghĩ gì, nhưng vô cùng thoải mái dựa vào lan can, nhấp một ngụm canh cay, nhìn những hòn đá cuộn cuộn trong sông. Ngay lúc đó, hình như hắn thấy bóng gì đó ở trong sông, hình như là bóng của cây cầu dưới chân hắn. Vì vậy hắn bắt đầu nhìn kỹ, nhưng không biết sao nước sông cuộn cuộn

như bùn nhão, bóng kia gần như không thể thấy, nhìn một lúc lâu cũng không nhìn rõ được cái bóng kia là gì.

Cùng lúc đó, Mạnh Bà lại múc một bát canh Mạnh Bà đưa cho linh hồn mới tới, linh hồn đó sau khi thấy Mạnh Bà, hỏi:

-Đây là gì?

Mạnh Bà thản nhiên nói:

-Uống đi.

Linh hồn kia ừ một tiếng, ngửa đầu uống, trong nháy mắt đó, nước mắt rơi xuống từ khóe mắt của linh hồn đó, sau đó linh hồn với vẻ mặt đau khổ bình tĩnh trở lại, rồi nhìn Mạnh Bà với khuôn mặt mờ mịt, hỏi:

-Ta đang ở đâu?

Mạnh Bà chỉ sau lưng nói:

-Qua đó đi, đi qua đó sẽ biết thôi.

Linh hồn kia ừ một tiếng, đi về phía trước với vẻ mặt mờ mịt, vừa đi vừa liếc mắt nhìn con thỏ đang vui vẻ đứng một bên uống, chân mày hấn nhú lại, dường như đang nghĩ xem vì sao con thỏ này không đi về trước.

Cây cầu này rất dài, nhìn thoáng qua không thấy được đầu. Sau khi qua cầu một trăm mét thì bị nuốt chửng bởi bóng tối. Không ai biết nối tiếp sau cầu là cái gì, cũng không ai biết rốt cuộc dưới sông là thế giới thế nào.

Sau khi hồn ma rời đi, Mạnh Bà dừng lại, mặc cho hồn ma trước mặt thúc giục thế nào, bà vẫn bất động.

Nhìn chăm chăm khoảng nửa nén hương sau, Mạnh Bà thở dài, liếc nhìn Tần Thộ, trong mắt hiện lên vẻ thương cảm.

Sau đó, Mạnh Bà tiếp tục phát canh Mạnh Bà, và những con ma đó tiếp tục uống...

Lúc này, Tần Thộ vỗ đùi kêu lên:

-Thỏ gia ta cuối cùng cũng thấy rõ ràng, rồi ha ha... đây là cầu Nại Hà! Ha ha... ơ... đệt... cầu gì cơ?

Tần Thộ vỗ trán, kinh ngạc nhìn cái thùng lớn trong tay, sau đó lại nhìn đến Mạnh Bà đang mỉm cười ân cần nhìn mình phía sau, Tần Thộ hét lên một tiếng, đặt cái thùng lớn xuống, vỗ về mình như điên.

-Ta là Tần Thộ, ta là Tần Thộ, đúng vậy, ta là Tần Thộ, ta là con tồ, ta muốn gặp Hằng Nga...

Làm bầm, nhảy cầu điên cuồng hồi lâu...

Những con ma đang đợi uống canh Mạnh Bà trên cầu, những tên quỷ binh và cả những vệ binh bảo vệ cầu Nại Hà thấy Tần Thộ như vậy thì đưa mắt nhìn nhau, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Những tên quỷ binh đồng loạt âm thầm lắc đầu.

Quỷ binh Ất:

-Này, chắc Mạnh Bà lại thay đổi công thức rồi.

Quỷ binh Giáp:

-Mạnh Bà cũng thật tình, nếu công thức cũ dễ sử dụng hơn thì dù công thức cũ, lâu lâu lại thay đổi một lần. Mỗi lần thuốc đều hiệu quả hơn, bà ấy định làm gì đây?

Quỷ binh Bính nói:

-Ta không biết, nhưng tên này uống đến điên rồi, nếu Diêm Vương hỏi tới thì mọi người nói phải trả lời thế nào? Những con ma mà đi được đây đều là từ địa ngục đến, không có tội nghiệt lại gặp tội. Điều này... không biết nên nói như thế nào nữa.

Quỷ binh Đinh nói:

-Tất nhiên là điên rồi, chưa thấy qua ai mà uống xong canh Mạnh Bà lại chửi bản thân là cảm thú cả, đã vậy còn chửi đến nghiện cơ chứ...

Những tên quỷ binh khác đều gật đầu đồng ý.

...

Ngay khi đám Quỷ binh đang nói đến chuyện đó, đột nhiên con thỏ nhìn lên trời và cười:

-Chắc chắn rồi, ta không quên, ha ha...

Sau đó, con thỏ vỗ bụng hài lòng, rồi lấy nửa xô canh Mạnh Bà còn lại ra uống cạn!

Thấy vậy, rất nhiều quỷ binh đều nghiêng đầu nhìn về phía Mạnh Bà, lúc này trong mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, xem ra, bà phải tăng cường tác dụng của dược hiệu rồi!

Điều khiến tất cả những tên quỷ binh ngạc nhiên là người luôn tỏ ra bình thản và đối với chuyện gì cũng chỉ có một thái độ với mọi thứ như Mạnh Bà hôm nay lại nhìn con thỏ trước mặt với nụ cười trên môi, đôi mắt như thể đang nhìn người thân của mình, thật tốt bụng và tốt bụng.

Nhiều quý binh, ta nhìn người, người nhìn ta, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, Tần Thộ uống canh Mạnh Bà xong lại chạy đến chỗ Mạnh Bà, cười nói:

-Đây là cầu Nại Hà?

Mạnh Bà gật đầu đáp:

-Chính xác.

Tần Thộ chỉ vào Mạnh Bà và nói:

-Vậy thì bà là Mạnh Bà?

Mạnh Bà lại gật đầu:

-Chính xác.

Tần Thộ cười to:

-Vậy đây là canh Mạnh Bà?

Mạnh Bà tiếp tục gật đầu.

Tần Thộ càng cười càng vui vẻ, hét lớn:

-Thì ra là canh Mạnh Bà có vị như canh cay của người Hồ, ha ha... thì ra là như vậy, thật là ngon.

Mạnh Bà cười và nói:

-Người có thích uống thêm không?

Tần Thộ giơ ngón tay cái lên nói:

-Thích, cực kỳ thích!

Mạnh Bà nói:

-Có muốn lấy thêm một ít về uống không?

Tần Thọ hai mắt sáng lên, lật Hắc Ma Thần Hạp ra xem, cuối cùng lấy ra Tàng Long Đỉnh.

Thanh Đồng Long không còn ở trong Tàng Long Đỉnh nữa mà đã trở thành món đồ chơi và vũ khí yêu quý của Khôi Tam, Khôi Tam giữ con rồng đồng gần như ngày đêm không buông.

Về vấn đề này, Tần Thọ chỉ dặn hấn không được chạm vào hạt châu trong miệng rồng, còn lại thì cho Khôi Tam chơi đùa thoải mái.

Vì vậy, Tàng Long Đỉnh bị để không. Dựa trên nguyên tắc trống rỗng là lãng phí, Tần Thọ không coi cái đỉnh lớn này quý giá như thế nào, thay vào đó, hấn đặt nó ngay trước mặt Mạnh Bà rồi hùng hồn nói:

-Đây, đổ đầy đi!

Mạnh Bà lại sững sốt, rồi lắc đầu nói:

-Canh hôm nay không đủ để đổ đầy. Ngày mai hãy đến.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Mạnh Bà vẫn đổ rất nhiều canh Mạnh Bà cho Tần Thọ, sau đó khuyên nhủ:

-Đừng cho người khác uống, nếu không bọn họ sẽ quên hết mọi chuyện. Đừng trách ta không nhắc nhở.

Chương 579: Về uống lại đi (2)

Chương 579. Về uống lại đi (2)

-Cám ơn bà bà, ha ha...

Tần Thộ mừng rỡ chạy đi mang theo Tàng Long Đỉnh sải bước chạy, cuối cùng chạy một đoạn đường dài mới nhận ra mình đã chạy sai hướng, nhưng khi quay lại, hắn lại thấy buồn bực, dường như hắn không thể tìm thấy đường trở lại.

-Vừa vào cầu Nại Hà, làm sao làm sao, tăng thêm làm sao.

Một giọng nói vang lên, sau đó một quỷ sai mặc quan phục như cưỡi như không chặn đường Tần Thộ.

Tần Thộ hỏi:

-Người làm gì?

Quỷ sai anh tuấn mặt trắng nhìn Tần Thộ cười cười, hỏi:

-Người uống rồi?

Tần Thộ quay đầu nhìn lại bà lão, sau đó lại nhìn quỷ sai nói:

-Uống cái gì?

-Canh Mạnh Bà. - Quỷ sai đáp.

Tần Thọ nói:

-Uống rồi, mùi vị không tệ, là vị của món canh cay.

Quý sai nhãn mày khịt mũi lạnh lùng nói:

-Người không uống, quay lại uống thêm một lần nữa!

Tần Thọ quay đầu lại, quả nhiên khung cảnh phía sau thay đổi bất ngờ, hẳn có thể gặp lại Mạnh Bà.

Nhưng Tần Thọ không vội quay lại, hẳn rất tò mò không biết đối diện với cầu Nại Hà là nơi gì. Có thật là lục kiếp luân hồi không? Nếu là thật, như vậy hẳn trực tiếp đầu thai thành tiên nhân là có thể tiến thẳng vào Thiên Đình sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Thọ trở nên nóng nảy.

Tuy nhiên tên quý sai cười trên cầu có chút phiền toái, Tần Thọ không cảm giác được căn cơ tu luyện của tên kia, nhưng hiển nhiên là không thấp.

Cầu Nại Hà, lục đạo luân hồi, đây là nơi bí ẩn và cấm kỵ nhất của Âm Tào Địa Phủ, thậm chí là của cả địa ngục, nếu không có linh bài của Phong Đô đại đế thì ngay cả Thập Điện Diêm Vương cũng không được vào. Vì vậy, Tần Thọ biết rất rõ rằng chiếc lệnh bài nửa mùa trong tay hẳn phần lớn là vô dụng.

Đắm vào?

Điều đó càng không thể, nếu người thật sự muốn làm chuyện gì ở đây, Phong Đô đại đế sẽ sát chết người. Chuyện này nào đến đâu cũng là hẳn phải chịu thiệt thòi.

Hơn nữa, nụ cười có như không có của tên quý sai kia khiến cho Tần Thọ có ảo giác không thể vượt qua, thực lực của tên đó tuyệt

đổi đáng sợ, nếu không hẳn đã không ở lại đây ngồi trên cầu.

Nhưng Tần Thộ đến cổng rồi mà không vào cửa thì hẳn cũng không bỏ cuộc.

Vì vậy Tần Thộ nảy ra một ý tưởng, cầm cái đỉnh lớn lên uống thêm một ngụm canh Mạnh Bà, sau đó đi tiếp.

Quả nhiên, sau vài bước, cảnh tượng phía sau đã biến mất.

Giọng nói vô cùng kiêu căng lại vang lên bên tai hắn:

-Vừa vào cầu Nại Hà, làm sao làm sao, tăng thêm làm sao.

Sau đó lại gặp tên quỷ sai mặc quan phục, trên mặt như có như không nụ cười, nhìn thấy Tần Thộ liền hỏi:

-Có uống không?

Tần Thộ hỏi:

-Uống cái gì?

Quỷ sai nói:

-Canh Mạnh Bà.

-Ta không có uống. - Tần Thộ vô ý thức hỏi đáp, lời này vừa nói ra, hắn lập tức hối hận, giả vờ mất trí nhớ cũng không phải giả bộ như vậy!

Quả nhiên, con ma giấu cọt:

-Đi uống lại đi!

Sau đó tên quỷ sai phát tay một cái, Tần Thộ lại trở về chỗ Mạnh

Bà, nhìn Mạnh Bà, rồi nhìn qua cầu.

Tần Thọ cau mày, trong lòng nói:

-Ta vẫn là không tin. Tuy rằng ta chưa cầm qua cúp tượng vàng Oscar, nhưng xem qua người được giải vàng Oscar cũng tính là không ít! Ta không tin không qua được!

Vì vậy, Tần Thọ lại hợp một ngum canh Mạnh Bà, lại định giết tr ở lại để trở tài diễn xuất.

Tần Thọ lúc này mới chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Mạnh Bà:

-Bà Bà, giờ gì rồi?

Mạnh Bà nói:

-Giờ Tý ba khắc. (23:45)

Tần Thọ tát vào mặt mình, quát lớn:

-Không chơi nữa!

Sau đó Tần Thọ quay người bỏ chạy, trong mắt đầy vẻ bối rối...

Nhìn thấy thỏ chạy đi, Mạnh Bà mỉm cười, cũng không có ý muốn giữ Tần Thọ ở lại.

Tần Thọ chạy một hơi đến Hoàng Tuyền Lộ và Vọng Hương Đài, sau đó xông lên phía trước, thấy có người vừa dùng xong Vọng Hương Đài, hấn lập tức lao lên.

Quý sai trông coi Vọng Hương Đài đều biết Tần Thọ, cũng biết đây là một gã mà Hắc Bạch Vô Thường cũng không dám chọc vào, ngày hôm qua cũng không có ai tới quấy rầy con thỏ, hiển nhiên l

ai lịch rất lớn.

Ngoài ra, hôm qua nhìn thấy nhân vật giai lệ đã khiến đám quý sai này cũng thực là được mở rộng tầm mắt, sau khi xem, cơ hồ đêm không thể say giấc. Bọn họ không nói gì, chỉ âm thầm muốn nhìn lại nữ nhân xinh đẹp kia, không phải là dung tục, mà là sắc đẹp của Hằng Nga, dung mạo tuấn mỹ vượt qua mọi mỹ nhân trên đời. Con người có tấm lòng về cái đẹp, sau khi nhìn thấy sẽ tự nhiên nhớ nhung. Vì vậy, trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ, đó là có nên bắt con thỏ kia ném lên Vọng Hương Đài hay không...

Tất nhiên, ý tưởng này chỉ là để nghĩ về nó, không ai thực sự sẽ làm như vậy.

Chỉ là tất cả mọi người không ngờ rằng, bọn họ không làm, con thỏ lại thật sự đã tới.

Nhóm quý sai biết con thỏ, nhưng là các quý hồn lại không biết, nhìn thấy có người chen ngang, lập tức từng tên hô lên.

Kết quả là đám quý sai quơ quơ cái giáo của bọn họ, mọi người mới im lặng sợ hãi không dám nói.

Tần Thộ mặc kệ những quý hồn kia nghĩ như thế nào, trong đầu hắn cũng chỉ có một ý nghĩ, qua đúng mười hai giờ đêm kia, là đến ngày hôm sau! Khi đến ngày hôm sau, hắn ta có thể nhìn thấy Hằng Nga thông qua Vọng Hương Đài rồi.

Vấn đề là, theo sự hiểu biết của hắn về Hằng Nga, vào lúc này chắc chắn Hằng Nga ở trên giường.

Nghĩ đến chỗ lửa nóng, trái tim nhỏ bé của Tần Thộ lại bịch bịch nhảy loạn lên, lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng đợi mấy phút đồng hồ, mây mù vẫn chưa dâng lên, Tần Thộ sốt ruột hỏi:

-Tại sao bọn họ còn chưa bắt đầu?

Quý sai khỏ sờ đáp:

-Thỏ gia, hiện tại mới là giờ Tý ba khắc, còn chưa tới chính giờ T
ý. Khi nào chưa tới chính giờ Tý, là khi đó chưa qua ngày hôm sa
u thì ngài chưa thể dùng Tam Sinh Thạch.

Tần Thộ sừng sốt, nhìn nhìn một đám quỷ hồn phía dưới trông m
ong nhìn xem hắn, chờ lấy xếp hàng đi lên thì mặt mo đỏ ửng, ph
át phát tay nói:

-Các người nhìn cái gì? Nhường cho các người trước còn không đ
ược sao?

Nói xong, Tần Thộ liền nhảy khỏi Vọng Hương Đài.

-Này, con thỏ này đang rất căng thẳng. Vẫn còn một khắc nữa, nó
lo lắng như vậy sao? - Quý sai Giáp thấp giọng thì thào.

-Con mắt nào của người nhìn thấy hắn ta căng thẳng? - Một tên q
uỷ sai khác hậm hừ nói.

Quý sai Giáp đẩy đầu tên quỷ sai một mắt kia ra, để con mắt còn
nguyên vẹn của hắn nhìn thấy con thỏ, rồi nói:

-Người tự mình nhìn đi, chỉ cần con mắt còn lại của người không
bị mù, chắc chắn nhìn sẽ hiểu.

Độc Nhãn Long nhìn sang, thấy một con thỏ chạy quanh Vọng H
ương Đài như điên, cuối cùng cũng dừng lại, đứng dậy giống như
lên cơn co giật, vừa nhảy lại nhảy tại chỗ... Cả người có vẻ phẩn k
hích tột độ.

Chương 580: Vọng Hương Đài nhìn về nhân sinh

Chương 580. Vọng Hương Đài nhìn về nhân sinh

Thế đã đành, con thỏ đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ vào một tên mập mập trên Vọng Hương Đài mắng:

-Tên mập chết tiệt, nhìn miệng đầy dầu mỡ là biết người không phải người tốt, chết đi cũng không ai viếng mộ mả cho người, đáng đời!

Nghe xong, nam nhân mập mập thở dài với vẻ cô đơn, sau đó quay lại nhìn Vọng Hương Đài, chỉ thấy một con chó đang nằm trên cỏ, ước chừng trên Vọng Hương Đài không tìm được người nhớ hắt ta rồi, chỉ có thể nhờ cả vào con chó ở đây, chỉ có như thế mới có đồ cho hắt ta xem. Vọng Hương Thạch, nếu không ai nghĩ đến người thì dù có đứng trên đó, người cũng không thể nhìn thấy gì.

Có rất nhiều quỷ hồn như vậy, nhưng đại đa số quỷ hồn là khi còn sống không người nhớ, sau khi chết không người biết nên mới vậy. Không giống mập mập này, xem xét chính là kết quả của việc giàu có mà bất nhân.

-Đi xuống, tới lượt ta rồi. - Lúc này một nam nhân cao gầy hét lên.

Nam nhân béo từ một bên đi xuống, không ai nhớ đến, ắt nhiên không ai đốt tiền giấy, không có lấy một xu, tay trắng bước vào Phong Đô Thành, có thể hình dung rằng cuộc sống ở Phong Đô Thành sẽ cực kỳ khó khăn.

Nam nhân cao gầy bước lên Vọng Hương Đài tự tin nói:

-Thằng ngu vừa rồi không thông minh. Có tiền không phải là cái tội. Tiền có thể mua được tất cả! Tất cả đồ đạc của ta đều giao cho con trai, con trai lớn của ta, con ruột của ta! Ta mặc kệ những người khác, tuy rằng ta hiện tại đã chết. Nhưng ta đối xử tốt với con trai ta, ha ha... con nhất định nhớ ta lắm! Cho dù ta đã chết, ta cũng muốn làm phú hộ Địa Phủ!

Đúng lúc nam nhân vô cùng phấn khích, tự hào khoe khoang.

Tần Thọ không thể chịu đựng được nữa, hấn rút giáo thép trong tay một tên quỷ sai, một tay nắm vào tựa thành Vọng Hương Đài, tay kia cầm giáo thép, đâm thẳng vào mũi nam nhân như đang chơi bi-a.

-A...!

Nam nhân hét lên rồi quay đầu lại thì nhìn thấy con thỏ đang đâm hấn, hấn mất bình tĩnh.

Chỉ cần không phải kẻ ngu xuẩn, có thể thấy được con thỏ này thể hiện vô sỉ nơi này, hiển nhiên là xuất thân phi thường.

Thế là hấn nuốt hết những câu chửi thề vào miệng, cười khan, không biết nói gì.

-Người đang khoe khoang cái gì? Mau xem nhà mình ra sao rồi chút đi. Đây là Vọng Hương Đài, không phải bức diễn giảng. - Tần Thọ kêu lên.

Nam nhân gật đầu liên tục, sau đó bắt đầu nghĩ về con trai mình...

Khoảnh khắc tiếp theo, sương mù bốc lên, trông hấn rất phấn khích vì biết rằng con trai mình sắp xuất hiện.

Quả nhiên, trước một bia mộ to lớn nguy nga, một đoàn người đông đảo quỳ xuống đất cúi đầu hành lễ, có một ban nhạc đang đàn hát.

Càng quá đáng hơn nữa, có mười tám hoặc chín phụ nữ đứng trước bia mộ, với hai đùi lộ ra và cơ thể của bọn họ đang nhảy múa theo điệu nhạc!

Tần Thọ sờ sờ cằm, lẩm bẩm nói:

-Đây là điệu nhảy disco nghĩa địa sao? Lão tử này cả đời không làm chuyện tốt sao? Sau khi chết sao mà lại có cảnh tượng mắt mắt như này.

Nam nhân không tức giận, ngược lại còn cười:

-Nhìn đi, nhìn đi! Nhìn cảnh này đi! Ha ha... Ta đã biết, con trai ta nhớ ta lắm!

Nói xong, nam nhân nhìn về phía đám người đang quỳ trên mặt đất, nhìn một hồi lâu cũng không thấy con trai mình.

Lúc này, con thỏ lại đắm vào mộng, liền nghe con thỏ nói:

-Cái kẻ mập mạp ngồi ăn đùi gà phía sau ngươi là con trai của ngươi sao?

Nam nhân nghe xong ngoảnh lại thì thấy có một tên béo đang ngồi trên mộ, tên béo một tay nướng gà, một tay bung rượu, hai mỹ nhân ở hai bên hầu hạ, một người làm nhiệm vụ lau miệng, một người làm nhiệm vụ rót rượu, ngày hôm đó thật là khiến cho nhiều con ma tội nghiệp khác quá là ghen tị. Nhưng mà khi mọi người nhìn thấy nam nhân kia lớn tiếng kêu con trai, ai cũng đều cười ồ cả lên, tâm cũng bình thản lại rồi.

Nam nhân hét lên:

-Đó là con trai của ta... Tại sao nó lại ở trên mộ của ta? Đây là nh
ó ta sao, muốn dựa gần vào ta sao?

Tần Thộ lắc đầu, hấn không chi là như vậy.

Sau đó hấn nghe gã béo nói:

-Lúc lão già nhà ta còn sống, đối với ta vẫn tốt. Hai người các ng
ười đừng hàu hạ ta nữa. Hãy đi hàu hạ lão già của ta đi, đốt thêm
một số tiền cho hấn ta. Còn những người khác, các người quỳ xuố
ng khóc cho ta. À, khóc đi, khóc đủ bảy ngày bảy đêm, trả gấp đơ
i số tiền. Còn nữa, đừng ngừng đàn hát, chính là bài "Hôm nay là
một ngày tốt lành", kéo dài bảy ngày bảy đêm, xong chuyện, số ti
ền sẽ tăng gấp đôi. Các người cũng nhảy đi, không được phép dừ
ng lại, tiền vẫn trả gấp đôi. Các người cứ làm đi, ta về nhà đây, hơ
n nửa tiếng nữa ta sẽ ra, mệt chết ông đây rồi.

Nói xong, gã béo đứng dậy bỏ đi, vừa đi vừa hét:

-Thăng quan rồi, sướng!

Tần Thộ nghe đến tên của bài hát, suýt chút nữa thở không ra hơi,
trong lòng ghệt thở, mắg: “Quả nhiên là đứa con trai tốt! Thăng
quan phát tài chết lão cha, kế thừa di sản đón lão bà, tiết tấu súc si
nh hoàn mỹ!”

Nam nhân cao gầy đứng trên Vọng Hương Đài một lúc, sau đó độ
t nhiên hoàn hồn hét lớn:

-Con trai! Đừng đi! Đừng đi! Ta không nghe hát, không xem nữ n
hân múa, không bắt họ quỳ nữa. Con quay lại đi, để ta gặp lại co
n... thời gian của ta không còn nhiều nữa, để ta nhìn con một lần đ
i.

Thoáng chốc, nam nhân cao gầy vẫn còn đang hưng phấn, vui vẻ nghe nhạc, nhìn mỹ nữ nhảy múa, liếc nhìn tiền giấy cháy rực như đống, vui vẻ, hân cười đến độ trên mặt nhăn lại.

Nhưng khi con trai hân quay lưng bỏ đi, nam nhân đột nhiên hoảng sợ, như nhận ra điều gì đó nên đã hét lên liên tục.

Mặc cho hai thế giới, mặc cho hân hét lên như thế nào, con trai hân cũng không thèm quay đầu lại, lên kiệu, nghênh ngang rời đi.

Khi con trai hân đi khuất, sương mù biến mất, hân ngồi trên Vọng Hương Đài quan sát với vẻ mặt ủ rũ, ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lẩm bẩm:

-Ta không muốn những thứ đó, ta muốn con trai ta...

Vốn dĩ Tần Thụ muốn chế nhạo gã vài câu, nhưng khi nhìn thấy cảnh này thì hân biết, không cần chế giễu hân ta nữa, đả kích của con trai hân để lại đã đủ rồi.

Tuy nhiên, Tần Thụ lại hỏi:

-Tiền quan trọng sao?

Nam nhân phớt lờ hân, đứng dậy, bước xuống Vọng Hương Đài trông tuyệt vọng, khi đi ngang qua những quầy sai, hỏi:

-Ta có thể dùng tiền mua thời gian không? Ta muốn thấy con trai ta lần nữa. Người yên tâm, ta có tiền, vừa rồi nhiều người đốt tiền như vậy, sắp chất thành một cái núi nhỏ rồi...

Quầy sai nghe thấy vậy thờ dài nói:

-Người không có tiền, một xu cũng không có.

Nam nhân sững sốt một chút, sau đó giống như bị mèo giẫm đuôi,

khàn cả giọng hét lên điên cuồng:

-Làm sao có thể như vậy? Vừa nãy người không thấy sao? Con của ta đốt cho ta tiền giấy chất cao như núi! Ta làm sao có thể không có tiền được? Người nói ta không có tiền à? Ta muốn kiện người!

Chương 581: Con tỏ quy quy củ củ

Chương 581. Con tỏ quy quy củ củ

Dường như tên quỷ sai đã quen với tình huống này, không nhanh không chậm xua tay, để nam nhân ngồi tại chỗ, sau đó chậm rãi nói:

-Đó là do người khác đốt. Lúc người khác đốt giấy, không phải đốt vì nhớ người, mà đốt vì tiền lương nhiều hơn. Tất nhiên là có rất nhiều người mắng người, mắng người là con ma nhà giàu... Đồng tiền không có được từ gia đình sẽ không xuống được cõi âm. Dù có đốt bao nhiêu cũng thành tro bụi.

Sau đó, không đợi nam nhân nổi điên lần nữa, đã có những tên quỷ binh chạy tới, kéo nam nhân đi.

Nam nhân gục xuống, dờ khóc dờ cười, cuối cùng hét lên:

-Đem tiền của người đi đi, ta muốn con trai của ta... Kiếp sau ta không muốn làm người có tiền nữa...

Nhìn thấy cảnh này, Tàn Thọ thở dài một hơi, lẳng lặng lấy ra mộ

t bình rượu uống một hớp.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh hồn của một người khác bước lên Vọng Hương Đài, lần này khá hoàn chỉnh, cả chục người trong gia đình quỳ xuống, có người quỳ lạy, có người khóc lóc thảm thiết và đốt rất nhiều tiền giấy. Bà cụ đứng ở trên nhìn mấy đứa cháu dưới đầu gối, vừa rơi nước mắt vừa lẩm bẩm:

-Đều ở đây, ở đây... Các cháu ngoan lắm, cháu trai thì lớn như vậy rồi, cháu gái thì thật dễ thương... thằng nhãi ranh người đó đừng ăn hiếp con dâu nữa, nếu không thì tối nay ta đánh người chết! Ha ha... mãn nguyện rồi, mãn nguyện rồi... ha ha...

Lão nhân thậm chí còn chưa xem xong thời gian quy định, nhưng khi hắn bước xuống Vọng Hương Đài với vẻ mặt mãn nguyện thì nhận được một chiếc ba lô rộng một mét từ quỉ sai, trong đó chất đầy tiền giấy.

Một người khác đi lên là một lão nhân bị què, chân đi khắp khiêng g, tóc trắng bạc phơ, lại đứng cùng một cây trường thương!

Lão nhân lặng lẽ đứng nhìn, sương mù giăng giăng phủ kín, người đời vậy mà không ai nhớ đến hắn.

Hắn lại không có chút thất vọng nào, xoay người nhảy khỏi Vọng Hương Đài, nhưng hắn không hề cảm thấy hiu quạnh nào, chỉ là có chút lo lắng.

Thấy vậy, Tàn Thọ tò mò hỏi:

-Lão ca, người lớn tuổi vậy rồi, kiếp trước không có một người bạn tốt nào sao?

Lão nhân cười đắc ý:

-Có nha! Huynh đệ tốt, tử muội tốt, còn có hơn một nghìn người!

Tất cả đều là người thân!

Tần Thọ nói:

-Nói phét, nếu thật sự có nhiều người như vậy, sao người chết rồi lại không có ai nhớ người?

Lão nhân cười ha hả, quay lưng bỏ đi, vừa đi vừa hét lớn:

-Bọn họ đã chết trước ta rồi, ta là người cuối cùng. Ta chỉ muốn đi tìm họ, đánh cho bọn họ một trận, khi dễ ta nhỏ sao? Đều chết hết rồi, chỉ để bảo vệ một mình ta, để ta đứng đến cuối cùng, nhìn bọn họ từng người một ngã xuống!

Tần Thọ nghe xong lời này, lập tức ngẩn ra, lúc này mới nhìn rõ trên người của lão già hóa ra là một bộ quân trang võ vụn! Đây là một người quân nhân, người quân nhân đánh qua trăm trận mà chết! Cũng có thể là người trẻ nhất trong số tất cả những người lính, người trẻ nhất được những người khác bảo vệ cho đến phút cuối cùng.

Hắn thoải mái là vì hắn biết, có rất nhiều người yêu hắn, hắn đã không sống vô ích.

Tần Thọ nghĩ đến đây kêu lên:

-Người đang lo lắng cái gì?

Lão nhân quay lại nói:

-Ta đang lo lắng cho người dân trong thành. Bọn ta đã chết rồi, sẽ không ai bảo vệ họ.

Tần Thọ nghe đến đây, trong lòng chua xót, không biết là não của mình hoạt động không tốt, hay máu đang dâng trào dưới sự kích thích, hắn hỏi:

-Người nhà của ngươi đâu? Ta đi hỏi giúp ngươi.

Lão nhân nói:

-Thịnh Đường Tây Cương, Phụng Hoàng Thành!

Tần Thộ im lặng nhớ lại cái tên này, sau đó hỏi:

-Ngươi tên là gì?

Lão nhân nói:

-Phùng Bất A.

Tần Thộ gật gật đầu, nhìn lão nhân đi xa, lúc này mới nhớ ra, thời gian không còn nhiều nữa. Nhưng lần này, Tần Thộ cũng không có xông lên phía trước, mà là lặng lẽ đi tới phía sau các linh hồn xếp hàng, yên tĩnh xếp hàng.

-Thỏ gia, ngài có thể chen ngang. - Quỷ sai ân cần nhắc nhở.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Trước đây ta từng nghĩ rằng mình rất trâu bò, muốn chen ngang là chen ngang. Bây giờ... ta nên ngoan ngoãn xếp hàng.

Cũng may, lúc này quỷ hồn đến đây quả thực là ít hơn trước rất nhiều, cho nên Tần Thộ không sợ xếp hàng lại từ đầu, vẫn có thể đến lượt hẳn trước bình minh. Nếu là vào thời điểm nhộn nhịp nhất của Địa Phủ, những quỷ hồn sẽ xếp hàng dài đến cuối Hoàng Tuyền Lộ cho đến khi cánh cổng bị đóng lại. Nếu xếp hàng như vậy thì có xếp mấy ngày mấy đêm cũng không được.

Tuy rằng Tần Thộ đang rất gấp, nhưng hiện tại hẳn lại bình tĩnh, không vội.

Tần Thọ không vội nhưng có người đang bắt đầu mắng mẹ nó rồi!

-Tình hình thế nào rồi? Ta kêu con thỏ kia trở về uống một chén c
anh Mạnh Bà. Sao lâu như vậy rồi mà còn chưa có quay lại? Đi lạ
c rồi sao? Không phải chứ... Con thỏ chết kia, lãng phí cả đêm củ
a ta, đáng đời người không đầu thai được... Một tên quỷ sai chán
nản ngồi xồm trên cầu Nại Hà, vẽ vòng vòng nguyên rửa một con
thỏ vô lương tâm.

-Hất xì!

Tần Thọ hất hơi một cái, cuối cùng cũng đến lúc hẩn thu hoạch rồ
i.

Lại đi lên Vọng Hương Đài, sương mù bốc lên, cuối cùng Tần Th
ọ lại nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc, đó chính là Nguyệt Cu
ng.

Trong Nguyệt Cung, Hằng Nga đang ngồi trong sân, chậm rãi thê
u cái gì đó.

Ở trên bàn đối diện, con thỏ tinh Hữu Phong với một đôi tai thỏ đ
ang ngồi đó, Hữu Phong cau mày, trong tay cũng cầm đồ khâu, nh
ưng khâu được một hai cái lại kêu lên một tiếng, rồi giận dữ nhìn
ngón tay của mình. Làm yêu tinh, cho dù lớn lên thoải mái đến đâ
u thì vẫn là da dày thịt béo thế nào, ít nhất so với người thường thì
cũng da dày thịt béo hơn hẳn. Bị kim đâm một chút, Hữu Phong c
hỉ kêu lên một tiếng, cũng không có bị đứt da chảy máu, Nhưng n
ha đầu kia vẫn đưa ngón tay lên miệng, mút hai lần, trông rất đán
g yêu.

Hằng Nga đã thành thạo hơn nhiều, Tần Thọ cố gắng đến gần nhì
n xem Hằng Nga đang khâu cái gì, phía trên là một cây hoa quế, d
ưới gốc cây là một tảng đá lớn, một con thỏ đang ngồi cạnh Hằng
Nga, cả hai người đang nhìn lên bầu trời đầy sao.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Thộ chua xót trong lòng, thầm mắng:

-Cô gái ngốc...

Ngay khi Tần Thộ vừa mới nói, Hằng Nga đột nhiên ngắc đầu nhìn ra ngoài cửa.

Sau đó, Hằng Nga dường như phát điên, mừng rỡ đặt bức tranh thêu trên tay xuống, xách váy sải bước ra cửa.

Nhìn thấy cảnh này, Hữu Phong hoảng sợ, vội ném đồ thêu xuống rồi đuổi theo, ra đến trước cổng thấy Hằng Nga vẻ mặt thất vọng đứng đó, đôi mắt đẹp nhìn trái nhìn phải, lại ngắc đầu nhìn lên... Cuối cùng thở dài nói:

-Chẳng lẽ là ta nghe nhầm sao?

Hữu Phong tò mò hỏi:

-Hằng Nga tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Hằng Nga lắc đầu nói:

-Hình như ta nghe thấy giọng nói của Ngọc Nhi.

Chương 582: Tâm linh tương thông

Chương 582. Tâm linh tương thông

Hữu Phong cười khổ nói:

-Chuyện này sao có thể? Đường lên Thiên Đình còn chưa có, cho dù hần muốn đến cũng không đến được.

Hằng Nga gật gật đầu, thở dài nói:

-Ta cũng không biết sao lại như vậy, ta chỉ là cảm thấy Ngọc Nhi đang ở đây...

Nói xong, Hằng Nga quay đầu nhìn lại phía sau, chính là vị trí mà Tàn Thọ đang đứng nhìn Hằng Nga.

Hữu Phong nói:

-Tỷ tỷ, chắc là do tỷ đã lâu không có ngủ ngon, quá mệt mỏi mà sinh ra ảo giác thôi? Cái này gọi là ban ngày nghĩ gì ban đêm sẽ mơ về nó, thực ra tất cả chỉ là do tỷ nghĩ thôi.

Hằng Nga buồn rầu nói:

-Chắc là vậy.

Sau khi nói xong, vẻ mặt Hằng Nga cô đơn quay người đi vào trong sương.

Tàn Thọ thấy vậy kêu lên:

-Cô gái ngọc, cảm giác của nàng không sai, ta ở đây!

Khi Tàn Thọ kêu một tiếng, Hằng Nga quay đầu lại, hoài nghi nhìn về phía sau nói:

-Hữu Phong, em... không nghe thấy âm thanh gì sao?

Hữu Phong lắc đầu, Tần Thọ thấy vậy, tức giận kéo lỗ tai quát to:

-Nha đầu ngốc kia, Bạch Hạc Thượng Thiện cho người cái lỗ tai to như vậy để làm gì! Người cho rằng nó là kẹp tóc sao? Hay là đồ trang trí!

Hằng Nga lại nói:

-Sao ta lại nghe thấy Ngọc Nhi đang mắng em ngu ngốc?

Hữu Phong đáng thương hề hề, có chút sợ hãi nói:

-Tỷ tỷ, tỷ... đừng dọa em.

Có thể thấy lá gan Hữu Phong không lớn, nhưng mà nàng sợ, hơn nữa là sợ Hằng Nga tinh thần không được bình thường.

Hằng Nga hé miệng cười:

-Được rồi, đừng lo, ta không sao. Chỉ là ta cảm nhận được Ngọc Nhi có thể đang ở gần đây... Em nói xem, có khi nào Ngọc Nhi đang dùng cách gì đó, từ xa nhìn ta không?

Nghe vậy, hai mắt Hữu Phong sáng lên nói:

-Có thể lắm, em nghe mọi người nói trên thế gian có vô số pháp bảo, thần thông khác nhau, vượt qua không gian, thế giới để nhìn thấy người khác cũng không phải không có khả năng. Hằng Nga tỷ tỷ, có lẽ thổ gia thật sự đang nhìn tỷ ở không gian khác đó, tỷ có muốn nói gì với hắn không?

Hằng Nga vừa nghe thấy, hai mắt sáng lên, nàng dường như không quan tâm liệu suy đoán này có đúng hay không, nhưng nàng nghĩ nó đúng.

Vì vậy, hai người không biết đã sống bao nhiêu năm, lại giống nh

ư đưa trẻ lên ba, ngồi xổm xuống, nhìn vào trong không khí, làm như đang nói chuyện phiếm với Tần Thộ.

Ban đầu Tần Thộ còn cảm thấy buồn cười, nhưng dần dần, hắn có cảm giác, càng ngày càng mãnh liệt, giống như Hằng Nga thực sự có thể nhìn và nghe thấy giọng nói của hắn.

Bởi vì Tần Thộ phát hiện, mỗi lần hắn hỏi, Hằng Nga đều có thể bình thường trả lời một cách thần kỳ, cái loại ăn ý này, không chỉ Tần Thộ, mà quỷ sai và quỷ hồn ở xung quanh đều sửng sờ.

-Đại ca, ta so với người đến muộn hơn. Vọng Hương Thạch này có công năng trò chuyện từ khi nào vậy?

-Không biết...

-Đại ca, người nghĩ xem có phải ngay từ đầu đã có công năng này rồi không.

-Không biết...

-Đại ca, hay là Thập Điện Diêm Vương bọn họ...

-Không biết...

-Đại ca, vậy người biết cái gì?

...

Cuộc trò chuyện này kéo dài một canh giờ, trong một canh giờ này Tần Thộ nói sơ qua về những việc bản thân hắn đã gặp phải. Sau khi hỏi thăm tình hình của Hằng Nga, không biết Hằng Nga có nghe thấy hay không nhưng sau khi nghe những việc Tần Thộ đã trải qua, nàng liền nói về tình hình ở Thiên Đình.

Sau khi Tần Thộ nghe nói trên Thiên Đình không có tai họa gì, cũ

ng không có ai làm gì Hằng Nga thì cũng an tâm.

Nhưng Hằng Nga cũng nói rằng nàng sẽ không đến Ngọc Anh Điện để học tập nữa, bởi vì điện chủ đã không còn gì để dạy cho nàng.

Khi sương mù tan đi, Tàn Thọ nhận thấy đầu hắn có chút choáng váng, hắn đoán, phản ứng này chắc là do linh hồn lực bị tiêu hao quá nhiều.

Vì vậy Tàn Thọ lấy Tàng Long Đỉnh ra uống một ngụm canh Mạnh Bà, tuy rằng hắn cũng biết canh này vào trong bụng, liền biến thành hành thuần âm khí mà thôi, không thể trực tiếp bổ sung linh hồn lực đã tiêu hao. Nhưng mà ăn nó, sẽ gián tiếp tăng tốc độ khôi phục linh hồn lực, hơn nữa canh này có thể tùy tiện uống, cho nên hắn cũng trữ lại, uống từng ngụm từng ngụm là được.

Tuy nhiên, điều khiến Tàn Thọ kinh ngạc chính là sau khi canh vào trong bụng, hóa thành thuần âm lực vậy mà có một phần sức mạnh trực tiếp tiến vào trong não, bị thần hồn của Tàn Thọ nuốt chửng, thần hồn lập tức khôi phục một chút hồn lực!

Tàn Thọ đột nhiên kêu lên:

-Biết ngay mà! Thuần âm lực có thể nuôi dưỡng thần hồn! Oa ha ha... Phát tài rồi!

Nghĩ vậy, Tàn Thọ nhanh chân chạy vào Phong Đô Thành. Sau khi tiến vào Phong Đô Thành, Tàn Thọ tròn mắt, nhìn thấy người trên đường hầu như ai cũng mang theo một sinh vật hình người, cúc hoa hướng ra ngoài, trên đường kêu lớn:

-Tránh ra, tránh ra, huynh đệ ta bị tiêu chảy rồi!

Tàn Thọ thậm chí còn nhìn thấy Khôi Tam đang khiêng Thanh Đồ Long một đường chạy như điên qua...

Chỉ là khi mọi người đều dùng chiêu này, thì mới thấy rõ là không dễ dùng, không ai nhường ai, có một loại cố chấp, có bản lĩnh thì người thử tư thế trên người ta xem.

Thế là lại bị tắc đường.

Tất nhiên, vẫn có những trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như Khôi Tam, dựa vào sức lực lớn, chạy đi như điên.

Có người báo quan, nhưng có quỷ sai nào dám quan tâm đến tên này? Hừm một tiếng hứa sẽ đuổi theo hắn ta, chạy vài bước rồi rẽ vào một góc, đi uống rượu.

Tần Thọ thấy vậy khẽ lắc đầu nói:

-Thế đạo vô thường! Cả đám người ngang nhiên xâm phạm, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Đang nói chuyện, Tần Thọ nhìn thấy Đầu Trâu cầm một cái loa to bay qua trên bầu trời, vừa bay vừa hô lớn:

-Mọi người nghe đây, Địa Phủ quá đông. Bắt đầu từ hôm nay, mọi người có thể phi hành, nhưng chỉ có thể phi hành cao như vậy, không thể cao hơn, cũng không thể thấp hơn, nếu lộn xộn sẽ bị phạt tiền. Thông đạo ngầm cũng đã được mở, tự mình độn thổ!

Tần Thọ nghe vậy, tròn tròn mắt, tự mình độn thổ, đây là em rể n gười mở thông đạo ngầm à!

Sau đó Tần Thọ nhìn thấy một đám người vênh mông, cúi đầu xuống đất, đồng loạt lao xuống đất.

Tần Thọ gãi gãi đầu, kéo một người qua hỏi:

-Huynh này, bây giờ độn thổ không có giá trị như vậy sao?

Đối phương dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Tần Thộ nói:

-Con mẹ nó đều là quý, chui xuống đất còn cần học độn thổ sao?

Tần Thộ yên lặng...

Đợi đến khi nên chui xuống đất đã chui xong, nên bay lên trời đã bay xong, Tần Thộ phát hiện con đường tắc nghẽn trước mặt đột nhiên thông thoáng, tâm trạng vô cùng thoải mái. Đặc biệt là khi nhìn lên bầu trời, càng cảm thấy vui vẻ hơn...

-Chắc chắc chắc... Ta đã nói đồ cổ trang rất tốt mà, cái váy này, thật rộng... - Tần Thộ hờ hờ cười ngây ngô đi về phía trước.

Chương 583: Huỳnh đệ đã nhường rồi!

Chương 583. Huỳnh đệ đã nhường rồi!

Nhưng rất nhanh sau đó Tần Thộ liền ghét bỏ đồ cổ trang, dù sao người xưa mặc váy, nhưng trong váy lại mặc quần, hơn nữa kiểu dáng đều giống nhau, màu sắc cũng giống, không cởi mở bằng các cô gái trái đất.

Thấy vậy, Tần Thộ oán giận nói:

-Địa Phủ có nhiều nhân vật trâu bò như vậy, sao không có ai nghĩ đến cứu về bikini hay gì đó? Ít nhất cũng phải là tất chân hay quần an toàn chứ?

Đúng lúc này, một đội vệ binh đẩy một quý hồn lên phía trước, chợt nghe thấy một người quát to:

-Đi! Ăn mặc lộ liễu như vậy, đúng là sắc quỷ, chờ xuống địa ngục đi!

Tần Thộ nhìn thoáng qua đối phương, đối phương chỉ mặc một chiếc quần cộc lớn mà thôi, chiếc quần cộc kia nhìn giống như là quần đi biển.

Sau khi Tần Thộ nhìn thấy đứa nhỏ đang chịu khổ kia, lập tức hiểu được tại sao Địa Phủ lại bảo thủ như vậy, sau đó rung mình một cái, thu hồi ánh mắt, vội vàng trốn đi.

Khiến Tần Thộ ngoài ý muốn chính là hắn nghĩ rằng Khôi Tam đã quay lại quán trọ Hắc Bạch, nhưng sau khi bước vào, hắn không thấy ai trong nhóm người Khôi Tam ở trong quán trọ cả.

Tần Thộ nghe ngóng một lúc mới biết được bọn họ tổ chức đi chơi theo nhóm, về phần bọn họ đi đâu, tiểu nhị của quán trọ cũng không biết.

Rơi vào đường cùng, Tần Thộ quệt quệt miệng, xoay người rời đi.

Tần Thộ không đi tìm Mạnh Bà, mà nghĩ đến lão binh kia... Vì vậy, Tần Thộ chạy ra cổng và gọi Mạt Ngựa qua đây hỏi:

-Người có biết Phong Hỏa Thành ở Thịnh Đường Tây Cương không?

Mạt Ngựa sửng sốt, sau đó nói:

-Ta biết.

-Đi như thế nào thì đến đó nhanh hơn? - Tần Thộ hỏi.

Mặt Ngựa nói:

-Từ Địa Phủ đi là nhanh nhất.

Tần Thộ tát hấn một cái nói:

-Nói tiếng người!

Mặt Ngựa đáng thương nói: -Thỏ gia, ngài không phải là quỷ hồn nên ngài không cần đi Hoàng Tuyền Lộ, bên kia có truyền tống trận, có thể trực tiếp đến Quỷ Môn Quan. Để cho hai tên Hắc Bạch Vô Thường đưa ngài đi một đoạn, lúc mở cửa sẽ mở ra.

Tần Thộ mừng rỡ, lập tức đi tìm Hắc Bạch Vô Thường.

Bình thường Hắc Bạch Vô Thường ở Âm Luật Ty, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Khi Tần Thộ tìm đến nơi, Hắc Bạch Vô Thường đang há to miệng, kéo lưỡi so chiều dài.

Làm cho Tần Thộ ngạc nhiên hơn là Khôi Tam cũng đang ngồi xổm trong chiến trận miệng lớn này, kéo lưỡi của mình... lưỡi của hắn còn dài hơn cả Hắc Bạch Vô Thường!

Hắc Bạch Vô Thường thấy vậy, vội vàng chấp tay nói:

-Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Tam huynh đệ thật uy vũ!

Khôi Tam đứng dậy, ôm quyền nói:

-Hai vị huynh trưởng, đa tạ!

Tần Thộ nghe vậy, đảo mắt một cái, lập tức bị ba tên đàn này cho

c tức, trong lòng nghĩ: "Chẳng trách hiệu suất của Địa Phủ thấp như vậy, chỉ số thông minh của hai tên này cũng chẳng khác gì Khôi Tam..."

Nhìn thấy Tần Thộ đi tới, Hắc Bạch Vô Thường liền ngừng nói chuyện, vội vàng chạy tới chào hỏi Tần Thộ.

Tần Thộ giải thích chủ ý của mình, Hắc Bạch Vô Thường lập tức đáp ứng:

-Hôm nay huynh đệ bọn ta không có việc gì. Nếu thỏ gia cần, bọn ta sẽ hỗ trợ đến cùng. Đi, để bọn ta dẫn đường!

Tần Thộ nhìn theo bóng dáng của hai người đang lướt đi như gió, lần đầu tiên trong lòng cảm thấy trước đây không nên ra tay nặng như vậy.

Tần Thộ liếc nhìn Khôi Tam hỏi:

-Rồng của ngươi đâu?

Khôi Tam chỉ vào Âm Luật Ty, ngu ngốc nói:

-Lão tiểu tử trong đó cầm đi rồi, nói là muốn xem thử.

Tần Thộ vừa nghe vậy, khẽ cau mày, trong lòng không hiểu Thôi Giác muốn con Thanh Đồng Long này để làm gì. Lúc này Hắc Bạch Vô Thường thúc giục, Tần Thộ nghĩ rằng lão binh kia đã chết trận mấy canh giờ rồi.

Thời gian thực sự quá eo hẹp. Vì vậy, cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì Thôi Giác cũng quen biết Khôi Tam, cũng không tham lam đồ vật gì của Khôi Tam.

Vì vậy Tần Thộ cùng Khôi Tam đi với Hắc Bạch Vô Thường.

Địa Phủ có rất nhiều truyền tống trận, thuận tiện đến và đi, nhưng hầu hết đều ở bên trong Phong Đô Thành, chỉ có số ít là ở bên ngoài.

Những cái ở bên ngoài, về cơ bản đều nằm bên ngoài mỗi nha môn.

Ở Âm Luật Ty có một cái, sau khi vào Âm Luật Ty đi vòng mấy vòng thì Tần Thộ mới nhìn thấy một cái truyền tống trận không tính là lớn.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường thao tác một lúc, có ánh sáng đen trắng lóe lên, Tần Thộ đã đi đến cuối Hoàng Tuyền Lộ, mặt sau cửa Quỷ Môn Quan.

Nhìn thấy con thỏ điên Tần Thộ này lại tới, nhóm quỷ quái hung mãnh ở trên đại môn co rút lại, điệu ngoan giống như mèo con.

Tần Thộ cũng mặc kệ bọn chúng, Bạch Vô Thường mò mẫm trên đại môn một hồi, sau đó dùng sức đẩy mạnh, đại môn liền mở ra!

Một luồng gió lạnh thổi qua, Tần Thộ rung mình, nhìn ra ngoài, chỉ nghe tiếng quạ kêu không dứt, gió lạnh còn mang theo mùi máu tươi...

Bước chân ra khỏi đại môn, Tần Thộ xác định vị trí của hắn, đây là chiến trường, xem ra là vừa mới đánh trận xong. Trước mặt hắn khắp nơi đều là xác người, máu bị gió lạnh thổi đến đông cứng trên mặt đất, hóa thành một lớp băng đỏ như tầng máu, lá cờ tả tơi lay động hỗn loạn trong gió, cho dù người cầm cờ tiên phong đã chết trận, nhưng vẫn cố gắng đem lá cờ dựng đứng lên.

Tần Thộ nhìn thấy cảnh này, dạ dày có chút khó chịu, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng đầm máu như vậy.

Nhưng Tần Thộ dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, r

ất nhanh là hắn đã thích ứng được, bước đi qua, Tần Thộ giúp những người còn chưa nhắm mắt, vuốt mắt cho bọn họ nhắm mắt lại.

Hắc Vô Thường thấy vậy, lắc đầu nói:

-Không cần, linh hồn đã đi đầu thai. Đây chỉ còn là da. Người giúp bọn họ nhắm mắt lại bọn họ cũng không biết.

Tần Thộ không quay đầu lại nói:

-Tiên sinh đã nói qua, làm như vậy không phải để trấn an người đã khuất, mà là để trấn an tâm của bản thân mình. Mỗi lần một người nhắm mắt lại, ta lại chứng kiến một lần sinh tử... từ sinh ra tử, chỉ là một cái nhắm mắt mà thôi, sống cũng không dễ dàng gì, phải biết trân trọng.

Hắc Vô Thường cộc cộc miệng nói:

-Nói chuyện còn giống như có chuyện như vậy thật... tiên sinh của ngài là ai?

Tần Thộ quay đầu lại, nhếch miệng cười xấu xa nói:

-Tiên sinh nhà ta là Văn Khúc Tinh, lần sau chúng ta gặp mặt, ta sẽ nói cho ông ấy nghe nguyên văn những gì người vừa nói.

Nghe được ba chữ Văn Khúc Tinh, hai chân Hắc Vô Thường mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ xuống, vội vàng xua tay nói:

-Đừng... đừng... Thỏ gia, vừa rồi ta còn chưa nói xong. Ý ta là, lời nói này rất có trình độ!

Bạch Vô Thường thấy vậy chạy nhanh qua giúp Hắc Vô Thường giải vây, chỉ về phía xa nói:

-Thỏ gia, bên kia có một tòa thành!

Tần Thọ quay đầu nhìn sang hỏi:

-Đó là thành gì?

Chương 584: Tìm hấn đi

Chương 584. Tìm hấn đi

Bạch Vô Thường nói:

-Phong Hỏa Thành, một thành nổi tiếng ở Thịnh Đường Tây Vực, ban đầu là nơi duy nhất đi thông qua Tây Vực thời nhà Đường, buôn bán khá thịnh vượng. Được gọi là minh châu của Tây Cương, là một nơi giàu có. Hai mươi năm trước, Tây Tạng bí mật tiến quân lên phía bắc, cắt đứt mối liên hệ giữa Phong Hỏa Thành và nhà Đường, ý đồ muốn đánh chiếm Phong Hỏa Thành.

-Sau đó thì sao? - Tần Thọ hỏi.

Hắc Vô Thường nói:

-Sau đó, huynh đệ bọn ta cứ cách một khoảng thời gian sẽ tới đây và đưa đi một vài vong hồn không chịu đi. Cho nên, huynh đệ bọn ta biết rất rõ nơi này.

Bạch Vô Thường nói:

-Nhưng đây đều là chiến sự của thế gian, thế gian chiến loạn đều là vì sống còn. Chúng ta không thể nói ai đúng ai sai. Âm Tào Địa Phủ chúng ta không thể quản quá nhiều chuyện... Thỏ gia, Thiên Đình có quy tắc, thiên thần và thần tiên không thể tùy ý nhúng tay vào chuyện của thế gian. Ngài...

Tần Thọ xua tay nói:

-Ta chỉ xem một chút.

Nghe được lời Tần Thọ nói, Hắc Bạch Vô Thường cũng an tâm, bọn họ thật sự sợ con thỏ này lại gây ra chuyện gì.

-Đi, vào trong thành xem thử.

Tần Thọ nói xong, ba người lập tức vội vàng đi đến Phong Hỏa Thành.

Kết quả là càng chạy, lông mày của Tần Thọ càng nhíu chặt hơn, bởi vì càng đến gần Phong Hỏa Thành, nhiệt độ càng giảm, trên mặt đất không chỉ có băng mà còn có tuyết!

Tần Thọ nhìn về phía xa, trên đỉnh núi xa xa cũng có tuyết đọng, nhưng nửa sườn núi phía dưới thì không có tuyết, cây cối gần đó bị đóng băng, nhưng cây cối vẫn giữ nguyên màu xanh biếc.

Khi đến trước cổng thành, Tần Thọ thấy cổng thành vẫn đóng chặt.

Nhảy một cái lên tường thành, Tần Thọ hít sâu một hơi, tức giận nói:

-Trời! Vậy mà các người nói tiên nhân sẽ không xen vào chuyện phạm giới? Cái con mẹ nó đây là chuyện gì?

Chỉ thấy có hàng ngàn binh sĩ đứng trên tường và bên trong thành.

h, tất cả những người lính này đều gầy trơ xương, cả đầu tóc bạc trắng, không ai trong số họ là thanh niên! Những người này có nam có nữ, nhưng nét mặt giống nhau đến kinh ngạc, vẻ mặt kiên quyết, ánh mắt sắc bén, cho dù đông cứng thành tượng, ánh mắt vẫn dữ tợn không chút biểu tình nhìn thấu lòng người.

Dưới tường thành, mười mấy lão binh dùng sức đẩy mạnh vào cổng thành, động tác của họ được cố định ở đó, giống như pho tượng g sập, tác phẩm điêu khắc.

Nhìn vào trong thành, tuyết trong thành đã dày đến nửa mét, trong tuyết không biết bao nhiêu hình ảnh những người bị cố định tại thời điểm chết. Có những bà già đẩy xe, có người già la hét, có trẻ con khóc, có những người phụ nữ cống cát đá đi về phía trước...

Rõ ràng, trước khi tuyết rơi dày đặc, những người này vẫn đang tiến hành phát động toàn dân chiến tranh, già trẻ, gái trai, trẻ em tất cả đều ra trận, dù không thể cầm đao ra trận thì cũng giúp vận chuyển quân nhu hoặc chăm sóc người bị thương. Cục diện như là thế sống chết cũng không đầu hàng địch.

Tuy nhiên, bất thành linh xảy ra một đợt đóng băng khiến những người ở đây lập tức bị đóng băng thành người băng, giết chết tất cả mọi người!

Có thể làm đến mức này, Tần Thộ không nghĩ rằng đây là thiên tai.

Nghe vậy, Hắc Bạch Vô Thường không trả lời, mà là nhảy xuống Phong Hỏa Thành, lần lượt kiểm tra từng thi thể. Hai người mỗi người đi một bước, một phân thân lại tách ra, chỉ trong một thời gian ngắn, phân thân của bọn họ đã trải rộng ra khắp tòa thành trì.

Năm phút sau, hai người thu hồi phân thân, nhìn nhau, lo lắng đi đến trước mặt Tần Thộ nói:

-Thỏ gia, nơi này thật sự có vấn đề!

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Phí lời, bây giờ dù là người ngu cũng có thể nhìn thấy có vấn đề, còn cần các người nói sao?

Bạch Vô Thường lần đầu tiên vô cùng nghiêm túc, ngưng trọng nói:

-Thỏ gia, ý bọn ta muốn nói là nó còn phiền phức hơn so với những gì ngài tưởng tượng.

Tần Thọ nghi hoặc hỏi:

-Ý của người là gì?

Hắc Vô Thường nói:

-Tình huống ở đây, rõ ràng là do người nào đó sử dụng thuật pháp tạo thành. Vừa rồi ta và Lão Bạch đã cùng xem qua mọi người ở đây, hồn phách của những người này không được ly thể đầu thai một cách bình thường.

Vẻ mặt Tần Thọ càng nghi hoặc.

Hắc Vô Thường nói:

-Ngài cũng biết rằng nhiệm vụ của huynh đệ bọn ta ở Địa Phủ là càn khôn hồn phách. Mười hai mươi năm trước đây bọn ta cũng thường xuyên đến Phong Hỏa Thành, cơ bản đều quen thuộc người ở đây.

-Lúc trước Tàng Đô bị ngăn cách khỏi nhà Đường và Tây Cương, bị phong tỏa mấy chục năm. Có một đội quân nhà Đường ở Phong Hỏa Thành, thà chết chứ không đầu hàng, đóng chặt cổng thành, uống tuyết ăn cỏ, chiến đấu suốt mấy chục năm đó. Từ khi còn

là những tân binh trẻ tuổi đánh đến khi tóc trắng xóa như hiện tại, những người đánh chiếm Tầng Đô cũng không thể làm gì bọn họ.

-Sở dĩ huynh đệ bọn ta quen thuộc với tòa thành này là vì nơi này có quá nhiều chấp niệm của quỷ hồn.

-Hầu hết linh hồn của những người lính chết trận đều không nguyện ý đi đầu thai, thà rằng bị ánh nắng mặt trời phơi đến hồn phi phách tán vẫn muốn quanh quẩn ở lại chỗ này.

-Nói thật là loại quỷ này hai huynh đệ bọn ta cường ngạnh mang đi có tới mấy trăm. Vẫn còn rất nhiều người chưa kịp đưa đi, cứ như vậy biến mất dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt, hồn phi phách tán... ôi...

Tần Thọ có thể tưởng tượng được linh hồn binh lính lang thang trên chiến trường không muốn rời đi sẽ như thế nào, nhưng Tần Thọ không hiểu chuyện này có liên quan gì đến phiền phức mà Hắc Bạch Vô Thường nói.

Bạch Vô Thường nói:

-Cho nên, bởi vì chấp niệm, cho dù một người đã chết, quỷ hồn cũng sẽ ở lại, nhưng bây giờ một cái quỷ hồn cũng không có. Linh hồn của người thường cũng không thấy, huynh đệ bọn ta rất quen thuộc người chết, hồn phách của bọn họ không phải rời đi bình thường, hơn nữa nhất định không có đầu thai!

Cuối cùng Tần Thọ cũng nghe hiểu ý của hai người họ, liền hỏi:

-Ý của các người là có người đông lạnh bọn họ đến chết rồi lấy linh hồn của bọn họ đi?

Hắc Vô Thường buông một tay, tỏ vẻ chính là ý này, sau đó nói thêm:

-Nếu chỉ là vậy thì còn đỡ, e rằng... lần này...

Nói đến đây, cả hai đều không nói gì nữa.

Tần Thộ không còn là tiểu bạch chẳng biết gì lúc trước nữa, nghe vậy hắn cũng đoán được gì đó, sắc mặt âm đạm nói:

-Có thể điều tra ra là ai làm không?

Hắc Bạch Vô Thường lắc đầu nói:

-Ngay cả đương sự còn không có, làm sao mà tra được?

Tần Thộ nghe vậy, hai mắt sáng lên nói:

-Ai nói không có đương sự? Đi! Tìm hắn đi!

-Đi đâu? - Hắc Bạch Vô Thường hỏi.

Tần Thộ nói:

-Đến Địa Phủ!

Hắc Bạch Vô Thường vừa giúp mở Quỷ Môn Quan vừa hỏi:

-Thỏ gia, ngài đã gặp qua người sống ở đây sao?

Chương 585: Ngụy Trung nổi giận

Chương 585. Ngụy Trung nổi giận

Tần Thộ nói:

-Ta đã gặp một người, nhưng ta không chắc hẳn biết được bao nhiêu. Chỉ là hẳn nói hẳn là người chết cuối cùng, vì vậy chắc là hẳn sẽ biết gì đó. Đúng rồi, những người đến Vọng Hương Đài hôm nay, sau này họ sẽ đi đâu?

Hắc Bạch Vô Thường đồng thanh nói:

-Đương nhiên là Thường Thiện Ty và Phạt Ác Ty, phán quyết xong mới biết cần phải xử lý thế nào.

Tần Thộ gật đầu, tiến vào Quỷ Môn Quan, trực tiếp lao tới Thường Thiện Ty, từ rất xa Tần Thộ đã nhìn thấy một tòa cung điện đứng sừng sững ở trên ngọn núi của Thường Thiện Ty, vô số ma quỷ xếp hàng trước cửa đợi để nhận phán quyết.

Tần Thộ có Hắc Bạch Vô Thường theo sau nên không cần xếp hàng, xông qua đám người, xông thẳng một mạch vào giữa đại điện của Thường Thiện Ty, kết quả là Tần Thộ vừa bước vào đã bị giật nảy mình, ở đây lại có vô số gian phòng!

Ở chính giữa đại sảnh có một nam tử mặc lục bào ngồi đó, tay cầm một quyển sách đọc rất thích thú.

Tần Thộ nhón chân nhìn vào các gian phòng, chỉ thấy trong mỗi phòng đều có một người mặc lục bào đang phán quyết một tên ma quỷ, có tên thì lo lắng sợ sệt đi ra, có tên thì vui vẻ hơn hớn đi ra, tên nào đi ra cũng lũ lượt đi về phía đại điện tiếp theo, Phạt Ác Ty.

Lúc này, Hắc Bạch Vô Thường thì thầm:

-Đừng nhìn nữa, người trong tất cả các gian phòng đều là phân thân. Chủ nhân của Thường Thiện Ty là Ngụy Trung, chính là người

ì đang đọc sách ở trước mặt ngài.

Tần Thộ đã từng nghe nói đến Ngụy Trung, nhưng đó là Ngụy Trung ở Địa Cầu, còn về vị ở trước mặt đây, hắn cũng không rõ là Ngụy Trung nào. Dứt khoát cư xử như một người lạ mặt cho rồi.

Thế là Tần Thộ đến gần hỏi:

-Này huynh đệ, đọc sách à?

Ngụy Trung nghe vậy, hơi nhướng mi, hỏi:

-Người là?

Bạch Vô Thường lập tức đi qua muốn nói gì đó, lại thấy Ngụy Trung xua tay, phun ra một chữ:

-Cút!

Bạch Vô Thường bất lực nhìn Tần Thộ, Tần Thộ lấy làm lạ hỏi:

-Các người đây là tình huống gì? Hiềm khích của người cùng ngành sao?

Bạch Vô Thường cười khỏ, truyền âm giải thích: "Thỏ gia, chuyện này có chỗ ngài không biết. Mặc dù Âm Luật Ty bọn ta có quyền lực lớn nhất trong ba vị phán quan, nhưng ngài cũng đã thấy các h bọn ta làm việc bên đó rồi. Chỗ bọn ta muốn làm gì thì làm..."

Tần Thộ trợn hai mắt nói:

-Đây là lần đầu tiên ta thấy một tên lơ là nhiệm vụ lại nói năng một cách vô liêm sỉ đến như vậy.

Bạch Vô Thường cười gượng gạo, tiếp tục nói:

-Nguy đại nhân này sống rất cố chấp, đạo lý đã cho là đúng thì có chết cũng không sửa đổi. Hắn không vừa mắt với cách làm của bọn ta đã rất lâu rồi, vì vậy...

Hắc Vô Thường nói thêm:

-Vì vậy, hắn chưa làm gì đã tốt lắm rồi. Thỏ gia, ngài xem, bằng không ngài tự mình đi nói thử?

Tần Thộ vừa nghe, tên này giỏi, tưởng rằng đem theo hai người họ làm việc cũng thuận lợi hơn chút, không ngờ lại mang theo hai tên phiền toái bên người. Trùng mắt nói:

-Giữa các người có hiềm khích, sao không nói sớm? Biết vậy thì một mình ta đến! Giờ thì tốt rồi, hắn đã thấy chúng ta đi cùng nhau, ta đi qua đó chắc cũng sẽ nhận chữ đó luôn?

Bạch Vô Thường cười bất lực, biểu thị rằng người nói đúng rồi.

Tần Thộ nhìn dáng vẻ thiếu đòn của hai người họ, đột nhiên mắt sáng rỡ lên, truyền âm nói:

-Này, giúp thỏ gia ta một việc, như thế nào?

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau, hai người cũng không phải kẻ nóg, ánh mắt con thỏ này không hề trong sạch gì, chắc chắn không phải là toan tính gì tốt. Thế là cả hai cùng lúc lắc đầu từ chối!

Tần Thộ nói:

-Đừng vội từ chối, nếu các người chịu giúp ta thì coi như ta nợ các người, sau này trả lại cho các người không được sao?

Hai người lại nhìn nhau, trong lòng đã hiểu rõ nhau, đều nhìn ra một đoạn ẩn sâu trong lòng đối phương:

-Con thỏ này chịu bỏ công sức như vậy, tuyệt đối không phải chu yện tốt lành gì, tuyệt đối không thể đồng ý!

Thế là hai người lại lắc đầu.

Tần Thọ thấy vậy đành chịu thua.

Nếu dựa vào mối quan hệ lúc mới quen biết, hẳn sẽ trực tiếp đánh cho đến khi hai người đồng ý là xong chuyện. Nhưng bây giờ dù sao họ cũng chăm sóc hẳn rất chu đáo trong một khoảng thời gian dài, không có công lao cũng có khổ lao. Hơn nữa, con thỏ rất dễ t âm đến những thứ tình cảm này, cho nên bây giờ bất luận thế nào cũng không đánh lén được.

Đã không thể dùng tình cảm để làm họ động lòng, Tần Thọ chỉ có thể cay đắng nhìn hai người bọn họ, thì thầm:

-Các người cũng đã thấy tình hình ở Phong Hỏa Thành, rất nhiều người vô tội đã bị giết hại một cách tàn nhẫn, linh hồn của họ cũng bắt đi, đây là chuyện nhỏ sao?

-Luận công mà nói, chính là do người giám sát kém, quả mà các người tạo ra sao có thể để người khác chịu?

-Luận tư mà nói, đó là giành công việc của các người! Nếu ai cũng đều làm như vậy thì Địa Phủ nuôi các người để làm gì? Cho các người nghỉ việc chẳng phải là tiết kiệm được một khoản tiền không nhỏ sao?

Nghe được lời này của Tần Thọ, Hắc Bạch Vô Thường nhất thời không nói nên lời, tuy rằng luôn cảm thấy con thỏ này nói có chút nực cười, nhưng xem ra cũng có lý.

Không đợi hai người trả lời, Ngụy Trung lắng nghe từ nãy đến giờ cuối cùng cũng cất lời:

-Có người thu hồn phách của con người?

Tần Thộ nghe vậy lập tức nói:

-Đúng vậy! Là ở Phong Hỏa Thành, người trong thành bị chết còn g, hồn phách hầu như bị thu mất gần hết. Chỉ có một con cá lọt khỏi lưới, hiện tại đang ở Địa Phủ của chúng ta. Nguy phán quan, chuyện này người có quản hay không?

Ngụy Trung nghe vậy, nhíu chặt mày:

-Ồ? Chuyện này là thật?

Tần Thộ vội vàng gật đầu, đồng thời thêm dầu vào lửa, nói:

-Ngụy Trung, ta biết người xuất thân là đại thần Thịnh Đường. Bây giờ chúng ta không nói chính sự, nói đến chuyện tư. Phong Hỏa Thành là của Thịnh Đường các người phải không? Các tướng sĩ Đại Đường từng trấn giữ biên giới nay canh giữ Phong Hỏa Thành, vất vả gian nan thì thôi đi. Nay Tàng Đô đã cắt đứt hết mọi liên lạc đông tây của Thịnh Đường các người, người dân trong Phong Hỏa Thành khốn đốn mấy chục năm, người lại không màng đến, người không thấy đau lòng sao?

Ngụy Trung vừa định mở miệng...

Tần Thộ không cho Ngụy Trung có cơ hội nói chuyện, nói tiếp:

-Người không cần nói, ta biết người muốn nói gì, cho dù người không tiện can thiệp, nhưng giờ đây người cam tâm nhìn những vị anh hùng vì bảo vệ lãnh thổ của Thịnh Đường, bảo vệ nhân dân Đại Đường mà chiến đấu đẫm máu mấy mươi năm, đánh trận từ lúc còn là thiếu niên đến khi tóc đã bạc trắng, chưa từng chịu thua trước đại quân, lại chết trong tay tu sĩ, tiên nhân, yêu ma quỷ quái sao?

Ngụy Trung lại mở miệng muốn nói gì đó.

Chương 586: Khổ nhục kế

Chương 586. Khổ nhục kế

Tần Thộ nói tiếp:

-Người không cần nói, ta biết người định nói gì. Cho dù vì thân phận của người nên chỉ có thể đứng nhìn, nhưng người thật sự có thể nhẫn tâm đứng nhìn hồn phách của những anh hùng này bị bắt đi, đến cả luân hồi đầu thai cũng không được vào sao? Việc này người thực sự định mở một mắt nhắm một mắt, làm một con rùa rụt cổ, chẳng ngó ngang gì tới sao?

Ngụy Trung nghe đến đây, hai mắt đã đỏ ngầu, đang định cất lời.

Tần Thộ gào lên:

-Người không cần nói! Ta biết người định nói gì, ta chỉ muốn hỏi, tên chết tiệt nhà người có thể an hưởng tuổi già, chẳng phải là thà nh quả mà họ anh dũng chiến đấu nơi biên cương sao? Bây giờ người hay quá rồi, gì cơ? Giả vờ như không biết? Người tự hỏi lương tâm của mình xem có hổ thẹn hay không?!

Ngụy Trung lại muốn mở miệng lần nữa, Tần Thộ lại gào lên:

-Người không...

-Câm miệng!

Ngụy Trung dùng giọng nói lớn hơn lần át đi giọng của Tần Thộ, sau đó liền nhìn thấy Ngụy Trung đập bàn đứng dậy, con phần nộ đã dâng đến đỉnh điểm, mắt long sòng sọc, vô cùng ngang ngược nói:

-Tướng sĩ Thịnh Đường chết do chiến trận, đó là cái chết oanh liệt!

Nói xong, biểu cảm liền thay đổi, trực tiếp nói lời thô tục:

-Cái con mẹ nó, dùng phép thuật là trò cốn con gì? Lão tử đây cũng biết! Con thỏ, cái tên mà người nói đến vẫn còn linh hồn kia tên là gì? Ta đưa người đi tìm hử!

Tần Thộ thấy vậy lập tức mừng rỡ, nói:

-Ta cũng không biết hử, ta chỉ nhớ hử là một lão binh mặc áo giáp rách nát.

Cùng lúc đó, Tần Thộ phát tay, nặn ra một hình nhân, chính là lão binh đó.

Ngụy Trung vỗ đùi nói:

-Nhớ ra rồi, vừa mới thẩm xét hử xong, hử đã đi đến Phật Ác Ti rồi! Đi nhanh, đừng để tên ngốc Chung Quý đó vút hử xuống địa ngục! Như vậy càng khó tìm hơn!

Nói xong, Ngụy Trung nhanh chân chạy đi.

Hắc Bạch Vô Thường ngờ nghếch đứng nhìn từ đầu đến cuối, không ngờ rằng sự việc lại được giải quyết như thế này.

Tần Thộ liếc nhìn cả hai một cái, nói:

-Còn nhìn gì nữa? Đi thôi! Có Ngự Trung dẫn đường, việc này chắc sẽ dễ dàng giải quyết thôi.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau cười khỏ, biểu cảm vô cùng khó hiểu.

Trong lòng Tần Thộ hồi hộp, hỏi:

-Các người có chuyện muốn nói?

Hai người họ chưa kịp trả lời, đã nghe thấy tiếng gào thét từ Phật Ác Ty từ xa truyền tới:

-Cút!

Giọng nói đinh tai nhức óc, Tần Thộ vô thức xoa xoa lỗ tai của mình rồi nói:

-Giọng nói này rất lạ tai, hình như không phải của Ngự Trung đúng không?

Hắc Vô Thường cười khỏ đáp:

-Đó là của Chung Quỳ.

Bạch Vô Thường nói:

-Thỏ gia, mâu thuẫn giữa Ngự Trung và Chung Quỳ còn gay gắt hơn cả mâu thuẫn giữa Âm Luật Ty bọn ta và Ngự Trung nữa. Ngươi để hắn đi, chuyện này coi như hồng rồi.

Quả nhiên, lời vừa dứt, Tần Thộ đã thấy Ngự Trung ngượng ngùng lúng túng quay lại, vừa vào cửa đã nói:

-Tên khốn Chung Quỳ đó thật lỗ mãng, sao có thể vừa mở miệng

đã chửi người, vô văn hóa! Không có phẩm chất! Không có giáo dưỡng!

Tần Thọ nghe thấy, nhin không được nói:

-Đại nhân, người không cảm thấy giọng của Chung Quỳnh ban nãy rất quen tai sao?

Ngụy Trung ngăn người, sau đó khuôn mặt đỏ bừng, then quá hóa giận nói:

-Khốn nạn, ta chỉ có thể giúp các người bao nhiêu đây thôi. Đánh nhau thì gọi ta một tiếng, còn lại thì tùy các người.

Tần Thọ hết cách, chỉ đành đi cùng với Hắc Bạch Vô Thường đến Phật Ác Ty.

Đã có vết xe đổ trước, Tần Thọ vội vàng hỏi:

-Hai người các người trong ấn tượng của Chung Quỳnh đó như thế nào?

Hắc Bạch Vô Thường lập tức trả lời:

-Bình thường hẳn không mắng bọn ta.

Tần Thọ hài lòng gật đầu.

Sau đó hai người lại nói tiếp:

-Gặp mặt là đánh nhau.

Tần Thọ lập tức chỉ về phía xa quát:

-Cút!

Cả hai đành lui thủ rời đi, nhưng chỉ sau vài bước, cả hai có vẻ hơi ngưng ngừng. Suy cho cùng, việc con thỏ làm là chính sự, giúp các dũng sĩ bảo vệ tổ quốc tìm lại linh hồn, đưa họ đi đầu thai, đó chắc chắn là việc làm có công đức lớn lao.

Hơn nữa, bọn họ cũng đã gặp qua những tướng sĩ ở Phong Hỏa T hành, họ đều là những người có tài xuất chúng. Họ có thể không có phép thuật kinh thiên động địa, nhưng về mặt tinh thần, họ đã vượt qua rất rất nhiều người.

Dù cả hai đều bốn cột với đời nhưng họ vẫn rất kính trọng những linh hồn anh dũng này.

Thế là chưa đi được mấy bước, hai tên nhìn nhau một cái, thở dài, xoay đầu nói:

-Thỏ gia, bọn ta thật sự không thể giúp ích gì sao?

Tần Thọ đang vắt óc nghĩ biện pháp, nghe thấy hai người họ nói vậy, mắt bỗng sáng lên:

-Có thể giúp được, chỉ xem các ngươi có đồng ý hay không thôi.

Hai người nghi ngờ nhìn Tần Thọ, Tần Thọ bước qua thì thào hai câu.

Mới đầu hai người lắc đầu điên cuồng, sau đó liền nghe con thỏ nói:

-Hai người thật sự nhẫn tâm đứng nhìn những linh hồn anh dũng đó mất tích vậy sao?

Hai người cười khổ hỏi:

-Không còn cách nào khác sao?

Tần Thọ nói:

-Có, chắc chắn có.

Mắt hai người sáng rỡ, đáng thương nhìn Tần Thọ, chờ đợi câu tiếp theo.

Tần Thọ nói:

-Chẳng qua là, ta không nghĩ ra mà thôi.

Hai người im lặng, con thỏ này nói qua nói lại, chẳng phải là hết cách rồi sao?

Cuối cùng, hai người vẫn gật đầu đồng ý, thế là hít sâu một hơi, gào lớn:

-Chạy thôi!

Chung Quỳ đuổi Ngụy Trung đi, trong lòng vẫn còn chút không thoải mái, chửi đồng:

-Đừng đến nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Đang mắng mủ thì thấy hai bóng người một đen một trắng hét lớn chạy tới, Chung Quỳ cau mày đang định ra tay, lại thấy một luồng sáng trắng từ trên trời đáp xuống kèm theo một tiếng rống to:

-Hắc Bạch Vô Thường, chạy đi đâu!

Trong lúc đang nói chuyện, một con thỏ từ trên trời đáp xuống, giẫm lên Hắc Bạch Vô Thường mỗi người một chân, đập vào cửa lớn của Chung Quỳ một tiếng -thịch-! Vô số ma quỷ bị dọa sợ lập tức nhảy lên mây trượng! Tên nào cũng kinh động vẫn chưa trấn định lại, nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy một con thỏ đè Hắc Bạch Vô Thường trên mặt đất, chính là một trận thượng cẳng tay hạ

căng chân!

Tần Thọ vừa chửi vừa đánh:

-Ai bảo các ngươi bỏ bê bổn phận! Ai bảo ngươi sao nhãng nhiệm vụ! Đợi bổn thân tiên trở về Thiên Đình, phải tố cáo các ngươi, tố ng các ngươi khỏi Địa Phủ!

Hắc Bạch Vô Thường ôm đầu kêu gào đồng thời cầu xin:

-Du Thần đại nhân tha mạng, sau này bọn ta không dám... tha cho bọn ta một lần đi.

Tần Thọ mặt lạnh như tiền nói:

-Thả ngươi đi? Vậy thì ai tha cho những người đã chết oan uổng đó? Hôm nay ta đánh cho các ngươi cả đời tàn phế, lần sau, ta sẽ cho các ngươi hồn bay phách lạc.

Tần Thọ tiếp tục đánh trái đánh phải, đánh đến nỗi hai mắt của Hắc Bạch Vô Thường trợn trắng, thần hồn run rẩy, như sắp nổ tung bất cứ lúc nào.

Chương 587: Khổ nhục kế (2)

Chương 587. Khổ nhục kế (2)

Chung Quỳ vốn dĩ còn muốn mắng mỏ, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này, hắn đột nhiên mỉm cười, bước tới chấp tay nói:

-Vị... đạo hữu này, ngươi là thần tiên?

Tần Thọ ngẩng đầu, kiêu ngạo hỏi:

-Đúng vậy, ta chính là thần tiên trên Thiên Đình, Nhật Dạ Du Thán, ngươi là?

Chung Quỳ cười ha ha nói:

-Ta là phán quan ở Phạt Ác Ty dưới Địa Phủ, tên Chung Quỳ, những đòn đánh này của đạo hữu, đánh rất hay, đánh rất chuẩn!

Tần Thọ nói:

-Ồ? Lời này là ý gì?

Chung Quỳ chỉ Âm Luật Ty phía đối diện rồi nói:

-Đối diện là Âm Luật Ty, tên phán quan Thôi Giác bên đó chẳng phải là tên tốt đẹp gì, vì việc tư mà làm trái luật không ít chuyện, ngài có thời gian hãy đến đó kiểm tra hẩn.

Nói xong, lại chỉ vào Thượng Thiện Ty:

-Đó là Thượng Thiện Ty, phán quan của Thượng Thiện Ty là Ngụy Trung. Hẩn cũng như Thôi Giác, đều xuất thân làm tể tướng Thịnh Đường, nay nhà Đường vẫn chưa biến mất, hai người vẫn ít nhiều đối với người của Thịnh Đường có phần thiên vị. Thân là phán quan, không thể công tư phân minh, sao có thể xứng với hai chữ phán quan? Làm thế nào để có thể đảm đương nổi chức vụ này ở Địa Phủ? Sau này đạo hữu có thể đến đó kiểm tra hẩn thử xem.

Tần Thọ vừa nghe, bỗng thấy trong lòng có chút buồn cười.

Mặc dù Thôi Giác của Âm Luật Ty quả thật đã làm một số việc rá

t tùy ý, nhưng Tần Thộ tự hỏi, làm gì có ai trên thế gian này thực sự có thể xử lý công bằng mọi việc chứ?

Đừng nói đến phán quan, cho dù là thiên địa, cũng chưa từng nghĩ tới hai chữ công bằng! Công bằng? Đó chỉ là thứ do người ta tự vạch định ra mà thôi... Thử nghĩ đến việc giữa thiên địa bọn họ, cho dù là thánh nhân cũng chẳng phải vì lợi ích mà mấy vị thánh nhân cùng hợp tác xử lý Thông Thiên Giáo Chủ một trận sao? Nhiều người như vậy cấu kết lại, đã bao giờ nghĩ đến có công bằng với Thông Thiên Giáo Chủ không hay chưa?

Thánh nhân còn không bảo đảm được công bằng, chỉ trông đợi vào hai tên phán quan thì có thể giữ vững công bằng trên thế gian sao? Ý nghĩ đơn thuần đó quá vớ vẩn.

Nhưng rõ ràng là Chung Quỳ trước mặt tự nhận bản thân là người công bằng, vì vậy hẳn tỏ ra xem thường hai tên đồng nghiệp bên cạnh.

Tần Thộ cũng không muốn so đo những thứ này với Chung Quỳ, thế là gật đầu nói:

-Được, đợi ta làm xong việc còn đang dang dở trong tay, sẽ đi kiểm tra bọn họ thử.

Chung Quỳ nghe xong liền bật cười đáp:

-Được! Đây mới là chính nghĩa! Ta sẽ đợi người!

Nói xong, Chung Quỳ tò mò hỏi:

-Người nói việc trong tay người? Trong tay người có việc gì sao?

Tần Thộ lập tức kể rõ ngọn ngành mọi chuyện xảy ra với Phong Hỏa Thành, đương nhiên hẳn chỉ nói là mình đi ngang qua đúng lúc nhìn thấy, chứ không nói là đi cùng Hắc Bạch Vô Thường.

Chung Quỳ vốn là một kẻ nhiệt huyết, sau khi nghe chuyện có rất nhiều phạm nhân chiến đấu bảo vệ tổ quốc, đánh trận từ khi còn trẻ hiều niên đến khi tóc đã bạc trắng, vẫn giữ vững thành trì, lúc đó hai mắt hắn đã đỏ hoe. Sau khi nghe đến việc những cựu binh và người dân ngoan cường đó không bị kẻ thù giết mà là bị giết bằng phép thuật, liền nổi giận đùng đùng, đập bàn đứng dậy:

-Đồ khốn! Thật là khốn nạn!

Tần Thọ lập tức nói:

-Chung Quỳ đạo hữu, chửi bới cũng vô ích thôi, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là nhanh chóng tìm ra linh hồn của người lính duy nhất vẫn còn đang ở cõi âm.

Chung Quỳ vỗ vào trán, đang định nói cái gì đó, sắc mặt anh đột nhiên biến đổi, đột ngột nói:

-Không đúng!

Tần Thọ cho rằng kế hoạch của bản thân đã bị đối phương nhìn ra, vội vàng hỏi:

-Làm sao vậy?

Chung Quỳ không nói gì, mà chỉ lấy ra một phán quan bút chấm một điểm vào ấn đường của mình, hét lớn một tiếng:

-Mở ra!

Ngay lúc đó, Tần Thọ nhìn thấy toàn bộ các phân thân của Chung Quỳ ở Phật Ác Ty đồng thời mở ra thiên nhãn, ánh mắt bắn về bốn phương tám hướng!

Đồng thời có vô số hình ảnh thoáng hiện lên trong không trung, n

hung Tần Thộ lại không thể nhìn ra bên trong rốt cuộc là hình ảnh gì.

Chưa đến nửa khắc đồng hồ, sắc mặt của Chung Quỳ đã trở nên vô cùng tái nhợt, nhưng Tần Thộ có thể nhìn ra được hẳn không phải vì tiêu hao quá nhiều năng lượng mà là bị dọa đến!

Đột nhiên Tần Thộ có một loại dự cảm không tốt, liền hỏi:

-Chung Quỳ đạo hữu?

Chung Quỳ lập tức thu mắt lại và nói:

-Ta vừa mới khai thông đại trận Địa Phủ đồng thời điều tra tất cả các nơi thuộc khu vực quản lý của Địa Phủ, bao gồm mười tám tầng địa ngục, nhưng là...

Tần Thộ hỏi:

-Làm sao?

Chung Quỳ đáp:

-Hắn ta không ở đây!

Tần Thộ hô to:

-Làm sao có thể? Rõ ràng ta đã nhìn thấy hắn tại Vọng Hương Đài rồi mà!

Chung Quỳ gật đầu đáp: -Ta cũng đã xét hỏi hắn ta rồi, hắn một đời chinh chiến, tuy là giết không biết bao nhiêu người rồi, nhưng linh hồn binh lính không giống như những linh hồn của người bình thường, bọn họ chém giết nhau trong trận chiến, đó là tình huống có thể tha thứ được. Cùng với việc bọn họ canh giữ biên cương và bảo vệ sự an toàn cho toàn bộ người dân trong suốt mấy chục n

ăm qua, đó là công lao to lớn. Công lao lớn hơn nghiệp chương, t
a nghĩ không có gì đáng để trừng phạt cả. Liền bảo người đưa hấn
ta đến cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà xong thì đi đến lục đạo lu
ân hồi, đầu thai kiếp khác. Dựa theo tốc độ bình thường, chắc hấn
bây giờ hấn ta vẫn chưa đi đến cầu Nại Hà, nhưng... ta đã kiểm tra
qua lại các con đường, cũng đã tìm trên cầu Nại Hà rồi, căn bản là
vẫn không có tung tích của người này!

Hiện tại chỉ có ba trường hợp có thể xảy ra, thứ nhất, là do hấn ta
đi quá nhanh, đã bước vào lục kiếp luân hồi, vì vậy không thể tìm
thấy hấn.

Thứ hai, hấn ta không đi đến cầu Nại Hà, mà đã đi đến một nơi kh
ác!

Thứ ba, hấn ta đã bị người khác giết, hoặc là đã bị bắt đi mất rồi!

-Không phải chứ? Ai sẽ bắt được hấn dưới Địa Phủ của chúng ta
chứ? - Lúc này, Hắc Vô Thường ngẩng đầu hô to theo bản năng.

Chung Quỷ trừng mắt, giơ chân lên đập mạnh một cái, Hắc Vô T
hường hóa thành sao băng bay ra ngoài, lúc này Chung Quỷ tức g
iận mắng chửi:

-Cút!

Tần Thọ thấy vậy, trên trán đầy mồ hôi lạnh, âm thầm lấy làm ma
y mắn vì dẫn lên Hắc Bạch Vô Thường để tiến vào, nếu không th
ì bây giờ hấn ta chính là đã biến thành sao băng rồi.

Bạch Vô Thường càng lúc càng hoảng sợ, hai mắt nhắm chặt lại,
hoàn toàn không dám hé răng.

Không biết phải làm sao, Chung Quỷ vừa như ngạt thở, thật khôn
g dễ dàng gì tìm được cái thùng để trút hết cơn giận dữ, kết quả là
một cước không hạ được cơn giận, liếc mắt một cái liền thấy Bạc

h Vô Thường đang nằm trên mặt đất, sau đó không nói hai lời liền nhấc chân lên đá một cú, bịch!

Chương 588: Cái bóng nhỏ

Chương 588. Cái bóng nhỏ

Bạch Vô Thường cũng hóa phép bay đi...

Tần Thọ ngửa đầu nhìn theo hướng mà hai người bay đi, vội ho một tiếng rồi nói:

-Cước pháp thật tốt...

Mặt Chung Quỳ đỏ bừng nói:

-Cũng được.

Nhất thời Tần Thọ không nói nên lời, trong lòng thầm nghĩ nếu ước pháp này được đem xuống trái đất, theo tính toán thì bóng đá Trung Hoa đừng nói là vượt ra khỏi châu Á, vượt ra ngoài địa cầu cũng không là vấn đề gì.

Tuy rằng sức mạnh của Chung Quỳ có chút dọa người, nhưng Tần Thọ cũng đã nhìn ra rồi, đây là nam nhân có tấm lòng nhiệt huyết, chẳng qua khi nhiệt huyết của hắn ta nổi lên, thì dễ dàng động thủ mà thôi. Tần Thọ hỏi:

-Chung Quỳ đạo hữu, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì mới tốt đâ

y?

Chung Quỳ vuốt vuốt bộ râu dài giống như tơ thép của mình nói:

-Ta đi tìm Mạnh Bà hỏi thử xem hắn có đi ngang qua cầu Nại Hà hay không. Người theo con đường này đi thẳng về phía trước, tìm kiếm dọc đường. Nếu khắp nơi đều không có thì chuyện này thật sự rất là kỳ lạ...

Tần Thộ gật đầu, lập tức chạy theo hướng mà Chung Quỳ đã chỉ, sau đó Chung Quỳ bước vào mảng dịch chuyển tức thời đi thẳng đến cầu Nại Hà.

Tần Thộ tìm kiếm dọc đường, kết quả không tìm thấy được gì, đợi khi hắn đi đến bên cạnh cầu Nại Hà thì nhìn thấy Chung Quỳ chấp tay sau lưng đi qua đi lại, vẻ mặt đầy u ám.

Tần Thộ lập tức tiến lên, Chung Quỳ cũng nhìn thấy Tần Thộ, hai người cùng lúc đồng thanh nói:

-Như thế nào?

Hai người sững sốt, sau đó lại cùng nhau chìa tay ra nói:

-Người nói trước đi.

Hai người lần nữa lại sững sốt, lại cùng đồng thanh nói:

-Thôi đi, ta nói trước vậy.

Sau đó vẻ mặt hai người đau khổ nhìn nhau, cuối cùng, Tần Thộ c hí vào mình rồi nói:

-Ta?

Chung Quỳ không nói gì, gật gật đầu.

Tần Thọ:

-Đã đi khắp các con đường rồi nhưng vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác thường.

Chung Quỳ:

-Ta cũng đã hỏi xong rồi, Mạnh Bà cũng không nhìn thấy người lính kia. Nhưng mà có một đội quỷ binh áp giải binh lính đã không nhìn thấy đâu nữa, những linh hồn mà họ áp giải cũng đều không thấy nữa. Xem ra, có ai đó đang thật sự gây náo loạn ở trong Địa Phủ này.

Tần Thọ nhíu mày đáp:

-Linh hồn của tất cả mọi người trong Phong Hỏa Thành đều bị bắt đi rồi, chỉ có duy nhất một con cá bị mắc lưới cũng bị họ truy đuổi đến Âm Tào Địa Phủ. Rốt cuộc là những người này muốn che giấu điều gì? Đồng thời, lá gan của bọn hán cũng có phần hơi lớn rồi đấy?

Chung Quỳ gật đầu đáp:

-Bọn hán làm như vậy là đang khiêu khích sự uy nghiêm của Địa Phủ, thật sự cho rằng là không có ai có thể tìm ra được bọn hán sao? Hừ hừ... ta đi tìm vài vị Diêm Vương để nói chuyện! Địa Phủ của chúng ta không phải là nơi nói đến là đến, nói đi là đi được đâu!

Nói xong, Chung Quỳ chuẩn bị rời đi, Tần Thọ nhanh chóng đáp:

-Đạo hữu, một mình ngươi đi sợ sẽ không nói rõ ràng được, mang theo ta đi cùng với?

Chung Quỳ nhìn thoáng vào mắt của Tần Thọ, sau đó gật đầu nói:

-Được.

Sau đó Chung Quỳ mang theo Tần Thộ rời đi.

Không lâu sau, Tần Thộ nhìn thấy phía trên đường chân trời xuất hiện một ngọn núi lớn, trên ngọn núi lớn có tổng cộng mười đại điện.

Tần Thộ đáp:

-Đây chính là nơi tọa lạc của Thập Điện Diêm La sao?

Chung Quỳ liếc nhìn Tần Thộ như nhìn một tên ngốc rồi nói:

-Người có thật là Nhật Dạ Du Thần không đấy?

Tần Thộ đáp:

-Ta vừa mới nhậm chức không bao lâu.

Chung Quỳ gật đầu nói:

-Đây không phải là nơi tọa lạc của Thập Điện Diêm La, mà nó là mười cái truyền tống trận tiến về Thập Điện Diêm La, từ trên xuống dưới lần lượt là nhất điện Tần Nghiễm Vương, nhị điện Sở Gia Vương, tam điện Tống Đế Vương, tứ điện Ngũ Quan Vương, ngũ điện Diêm La Vương, lục điện Biện Thành Vương, thất điện Thái Sơn Vương, bát điện Đô Thị Vương, cửu điện Bình Đẳng Vương, thập điện Chuyển Luân Vương.

Tần Thộ đáp:

-Vậy bây giờ chúng ta đang đi tìm ai?

Chung Quỳ suy nghĩ một lúc rồi đáp:

-Việc này không để chậm trễ được, ta và người chia nhau ra hành động, ta đi năm điện, người đi năm điện. Nhớ cho kỹ, khi nhìn thấy điện nào thì trực tiếp đi thẳng vào điện đó, đừng chạy loạn, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.

Trong lúc dặn dò Chung Quỳ đã đưa cho Tần Thộ một tấm lệnh bài và nói:

-Đặt lệnh bài này đặt ở chính giữa truyền tống trận là có thể mở truyền tống trận.

Tần Thộ gật đầu, bày tỏ ý đã hiểu. Nhưng thực ra hẳn ta một chút cũng không hiểu, chỗ Thập Điện Diêm La, có thể có nguy hiểm gì chứ?

Chung Quỳ quay người lại xông về phía truyền tống trận đến đại điện của Tần Nghiễm Vương, một luồng ánh sáng dâng lên rồi biến mất tại trong đại trận.

Tần Thộ xem mèo vẽ hổ, đi thẳng đến chân núi thứ mười là chỗ tới điện Chuyển Luân Vương. Sở dĩ lựa chọn Chuyển Luân Vương, bởi vì Tần Thộ cảm thấy xếp thứ mười trong Thập Điện Diêm Vương chắc chắn là kẻ có thực lực yếu nhất... Chọn trước quả hồng mềm thử nghiệm cảm giác lại nói.

Bước vào đại điện, Tần Thộ quả nhiên nhìn thấy một cái truyền tống trận lớn, chỉ có điều giờ này khắc này, chỗ truyền tống trận có một cái bóng lưng nho nhỏ đưa lưng về phía hắn, chống hông lên lưng lại lấy cái gì.

Tần Thộ nhìn tới nhìn lui kỹ càng một lượt, đây là một đứa trẻ mặc đồ màu đen giống như đồ của sát thủ, đứa trẻ mang một cái mũ, nhìn không được khuôn mặt, nhưng Tần Thộ lại thấy vô cùng quen mắt...

Tần Thọ càng nhìn càng thấy quen mắt, lúc này một cơn gió thổi bay áo choàng của nàng, Tần Thọ nhìn thấy một tờ lệnh truy nã rất là quen thuộc...

Trong nháy mắt trong đầu Tần Thọ liền hiện lên một vài hình ảnh, đó là nhóm hai người một đại hán khôi ngô và một tiểu loli. Tần Thọ đột nhiên nhớ ra, đây chính là Nhất Thủy, muội tử của Nhất Sơn! Cũng chính là tên sát thủ bị nói ngọng kia!

Nghĩ đến đây, trong mắt Tần Thọ bỗng hiện lên một nụ cười xấu xa, hắn lén lút đi qua tiếp cận, đi đến sau lưng tiểu nha đầu đó, vỗ nhẹ, sau đó hô to một tiếng:

-Hãy!

-A! Có quý a!

Chỉ thấy Nhất Thủy giống như một chú mèo nhỏ bị giật phải đuổi, phất một cái nhảy cao hơn năm mét, mở tứ chi ra hoàn toàn, tóc dựng thẳng đứng lên giống như bị điện giật! Cô nàng mất hết một giây ở trên không trung để định hình mới khôi phục lại tinh thần, sau đó lập tức nhanh chân bỏ chạy!

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này, vạch đen chảy đầy mặt!

Đây là nơi nào đây? Đây là Địa Phủ mà! Chính là Địa Phủ đấy!

Đây là truyền tống trận tiền về đại diện của Chuyển Luân Vương trong số Thập Điện Diêm La!

Ở đây ngoài ma quỷ ra thì còn có cái gì nữa? Ở đây rồi mà còn sợ ma quỷ, nha đầu này không phải là căng gân rồi đấy chứ?

Tần Thọ vội cầm lấy áo choàng của tiểu nha đầu, đồng thời dùng lực kéo trong lòng cười nham hiểm nói:

-Tiểu nha đầu, tới đây cho ta!

Chương 589: Tiểu loli sợ ma

Chương 589. Tiểu loli sợ ma

Nhưng mà, ngay sau đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy có một sức mạnh khủng khiếp truyền đến cổ, hắn ta chưa kịp cười ra tiếng thì đã bất giác bị túm ra ngoài, tốc độ cực nhanh, đến mức hắn ta căn bản không bị rơi xuống đất mà chỉ lơ lửng trên không trung...

Tần Thộ không thốt nên lời, nguyên rủa trong lòng: "Đây là quái vật gì đây? Sức lực mạnh hơn cả tổ gia ta!"

Đồng thời, Tần Thộ kêu to:

-Đừng chạy nữa!

Kết quả là Nhất Thủy đã bị tiếng gọi này dọa cho giật cả mình, tốc độ càng nhanh hơn, đồng thời nói:

-Ma quỷ đã đuổi đến rồi!

Tần Thộ lại một lần nữa không biết nói gì, vừa đang định nói cái gì đó, tiểu nha đầu quay đầu lại, Tần Thộ chỉ thấy trước mắt là một cây cột to lao về phía mình mà thôi, tiếp theo đó là một tiếng nổ lớn!

Tần Thộ cũng không biết bản thân mình đã va trúng thứ gì, dù sao

thì trước mắt cũng đều là đá vỡ...

Tiểu nha đầu bị dọa sợ đến mức chạy càng lúc càng nhanh hơn, vừa chạy vừa hô to:

-Có ma!

Tần Thộ không biết phải làm sao, chỉ đành nói:

-Nhất Thủy, ta chính là Tần Thộ này!

Tiểu nha đầu bị dọa cho giật mình, liền hét to lên:

-Có tiếng chim!

Tần Thộ lại một lần nữa không biết phải làm sao...

Tần Thộ cũng đã nhìn ra, tiểu nha đầu này ngoại trừ đầu lưỡi to ra thì những thứ khác cái cũng đều nhỏ... ngực nhỏ, cái hông nhỏ, đùi nhỏ, gan nhỏ, tuổi tác... thì không hẳn là nhỏ.

Tần Thộ cũng không mở miệng nói, mặc cho tiểu nha đầu dẫn hắn đi khắp nơi, cũng mặc kệ mỗi lần khi tiểu nha đầu này đột nhiên thay đổi phương hướng vút hắn ở một cây cột hay trên tường... dù sao thì mình đồng da sắt của hắn ta cũng không biết đau.

Tiểu nha đầu chạy khoảng thời gian vừa đủ nửa nén hương thì tinh thần mới ổn định trở lại, lén lút quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một vật màu trắng, con thỏ tròn tròn đáng yêu bị treo trên chiếc áo choàng của nàng. Nhìn kỹ thì có một chút quen mắt, cuối cùng thì...

-Hắn ta thật giống Nhân Nhộ!

Tiểu nha đầu đột nhiên hoàn hồn lại, quay người một cái chỉ vào khoảng trống ở phía sau và kêu to. Sau đó nàng ta mới xấu hổ phát hiện, con thỏ treo trên áo choàng của nàng, mỗi lần nàng xoay n

gười, con thỏ đều ở phía sau mình và trái đụng phải...

Tần Thọ lại một lần nữa bị cứng họng, hẳn ta nên trả lời những lời này làm sao? Nói đúng? Hay là nói sai?

Tần Thọ vội vã buông tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

-Ta... ừm... là...

Tiểu nha đầu nghi ngờ giữ khoảng cách ba thước với Tần Thọ, đồng thời đôi chân ngắn đang chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào, nhìn Tần Thọ từ trên xuống dưới một cách cảnh giác, sau một hồi lâu mới đáp:

-Thật sao? Chúng ta quen biết nhau khi nào? Ta nói cho người biết, người đừng có mà lừa ta, ta chạy cũng nhanh lắm đó.

Tần Thọ nghe đến những lời này, lập tức thấy buồn cười, chạy nhanh mà cũng gọi là đe dọa sao?

Tần Thọ vừa kéo kéo lỗ tai vừa nói to:

-Ta có phải là quỷ hay không người cũng không phân rõ hay sao? Hơn nữa, người là tiên nhân, còn sợ quỷ sao?

Nhất Thủy nghe thấy những lời này, sửng sốt, sau đó xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, bỗng nhiên tỉnh ngộ ra nói:

-Đúng vậy, ta giống như nhân nhiên còn sợ cái quỷ gì chứ?

Sau đó nàng lắc đầu, uốn bộ ngực nhỏ phẳng ngẩng cao đầu, đưa ngón tay chỉ vào Tần Thọ rồi nói:

-Tiểu quỷ, hình như người giống như Nhân...?

Tần Thọ nhìn vào dáng vẻ đáng yêu này của tiểu nha đầu, nhin kh

ông được mà nói đùa một câu:

-Ta là quý.

Sau đó Tần Thộ liền thấy hối hận...

Chỉ thấy tiểu nha đầu này giống như một con mèo bị giẫm vào đuôi vậy, nhảy cao năm thước rồi lại nhanh chân bỏ chạy...

Sau một lúc hối hận Tần Thộ càng thêm bất đắc dĩ, nếu là không nhận ra thì hiện tại hẳn thật sự không muốn để ý đến tiểu nha đầu này. Dù sao, một cái Địa Phủ kỳ thật vẫn là rất an toàn, hưởng chi, bản thân nàng còn là tiên nhân. Hơn nữa chạy còn rất nhanh.

Nhất Thủy vẫn cứ chạy rồi sau đó mỗi lần ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tần Thộ đang nghiêng đầu nhìn nàng, nàng nấc lên một tiếng rồi lại xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc, nước mắt nước mũi tuôn rơi nói:

-Mẹ ơi, con ma này đáng sợ quá... chạy nhanh quá...

Tần Thộ nghe thấy những lời này, trên đầu toàn là vạch đen, hẳn ta a chạy nhanh? Hẳn ta căn bản là chưa hề di chuyển!

Đó là do tiểu nha đầu này chạy chuyển hướng, quanh quẩn tới lui rồi lại quay lại chỗ cũ mà thôi!

Tần Thộ cũng khó hiểu, nếu như nàng ta sợ hãi, nàng ta phải chạy thẳng chứ, lao ra cửa chính, chạy trốn đi thật xa. Không việc gì lại chạy lung tung như này làm gì?

Vừa quan sát được một hồi, Tần Thộ đã nhìn ra, không phải là tiểu nha đầu này chạy lung tung, mà là... không xác định được phương hướng!

Tần Thộ đỡ trán, hẳn ta thật sự có chút không thông suốt, rốt cuộc

đứa trẻ này là chủng loại gì? Đã là thần tiên rồi, vậy mà vẫn còn mù đường sao! Lẽ nào lúc thăng thiên, thượng đế lại không chữa khỏi được vấn đề này cho nàng ta sao?

Tần Thọ thực sự là có chút nóng nảy, thời gian của hắn ta hiện giờ rất vội, không thích hợp để lãng phí thêm thời gian nữa.

Nhưng mà tiểu nha đầu này và hắn ta suy cho cùng cũng được coi là bạn bè, nhìn thấy tiểu nha đầu bị dọa thành ra bộ dạng này, không quan tâm mà bỏ đi, hắn ta sẽ cảm thấy rất có lỗi với người anh em Nhất Sơn.

Do đó Tần Thọ chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi thôi, đồng thời giải thích:

-Đừng chạy nữa, ta thật sự chính là Tần Thọ. Chúng ta bây giờ đang ở Cửu Nghi Sơn, lúc đó ca ca Nhất Sơn của ngươi cũng đã ở đây, ngươi quên rồi sao?

Nghe thấy những lời này, Nhất Thủy đột nhiên dừng lại, đôi mắt tròn long lanh trừng lên nhìn Tần Thọ, ghen ngào nói:

-Ngươi thật sự đúng là Nhân Nhộ sao?

Tần Thọ gật đầu, nói:

-Phải!

Ngay sau đó, có một cái bóng đen lao đến, lại là tiểu nha đầu kia xông đến.

Tần Thọ cũng biết tiểu nha đầu sợ hãi, vì thế hắn mở hai tay muốn trấn an tâm trạng đang bị tổn thương của tiểu nha đầu một chút...

Nhưng mà...

Bịch!

Tần Thọ với vẻ mặt không lưu luyến nhìn cảnh vật xung quanh đang thụt lùi nhanh chóng, sau đó có tiếng bịch ở trên tường, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: "Nha đầu này là một đầu máy xe lửa thành tinh à?"

Lúc mà Tần Thọ đứng lên, vẻ mặt Nhất Thủy then thừng nhìn hằm ta, nói thảm:

-Sức lực của thỏ con quá yếu...

Tần Thọ vừa nghe thấy, trong đầu như phủ mây đen dày đặc, sắc mặt xanh đen! Bị một tiểu nha đầu ruồng bỏ, điều này có lẽ chính là một sự sỉ nhục lớn nhất đối với một nam nhân... nhưng hết lần này đến lần khác đều không thể bác bỏ! Chỉ đành nhẫn nại chịu đựng.

Tần Thọ đứng lên, gượng cười nói một tiếng:

-Người xem, cả ta mà người còn có thể đánh bay lên thì người còn sợ gì nữa chứ?

Chương 590: Mặt và mông cùng đối diện với người

Chương 590. Mặt và mông cùng đối diện với người

Nhất Thủy cảm thấy lời nói của Tần Thọ có lý, bước qua, cẩn thận

n vươn bàn tay nhỏ sờ mặt Tần Thộ, vẻ mặt giống như một kẻ ng hèo hèn đang chạm vào một món đồ sứ cổ, sợ rằng dùng lực mạnh quá làm hỏng món đồ cổ dù chỉ một chút sẽ phải đền bù đến tán gia bại sản.

Tần Thộ lại cảm thấy mình nhận phải mười vạn đòn chí mạng, hất tay tiểu nha đầu ra, nói:

-Được rồi, đừng có sờ nữa, ta thật sự là thật, thật thật thật.

-Gì ấy nhỉ? Sao ngươi lại ở đây? Ca ca của ngươi đâu?

Nói đến Nhất Sơn, Nhất Thuỷ giận dữ bĩu môi nói:

-Không biết!

Tần Thộ kinh ngạc:

-Không biết?

Nhất Thuỷ gật mạnh đầu, chua xót nói:

-Đúng vậy, ca ca nói có việc rồi chạy đi mất, còn không đợi ta nh ữa.

Tần Thộ lại hỏi:

-Vậy sao ngươi lại ở đây?

Nhất Thuỷ trả lời đồng dặc:

-Đây là nhà ta mà.

Tần Thộ lập tức cảm thấy choáng váng, đây là nhà của nàng ta sao? Nhà cô nhóc này ở Địa Phủ? Vậy mà cô còn sợ quỷ à? Còn lạc đường à?

Tần Thộ chỉ cảm thấy sau khi nội tâm bị tổn thương, hiện tại chỉ số thông minh của hắn lại bị nha đầu này nhấn tâm giảm lên hai cá i.

Nhưng cho dù Tần Thộ nhìn tiểu nha đầu này như thế nào đi nữa, cũng không giống như đang nói dối, lẽ nào đây thực sự là nhà của nàng?

Tần Thộ chỉ vào đại điện này hỏi:

-Đây là nhà của người?

Nhất Thuỷ gật đầu:

-Ừm.

Tần Thộ đang muốn vạch trần lời nói dối này của tiểu nha đầu, thì nghe thấy Nhất Thuỷ nói thêm:

-Cổng nhà ta.

Tần Thộ:

-... -

Tần Thộ ho khan nói:

-Theo như ta biết, nơi đây chắc là truyền tông trận đến điện của C huyển Luân Vương?

Nhất Thuỷ sờ sờ cằm nói:

-Đúng rồi, sao vậy?

Tần Thộ nói:

-Vậy mà người nói là cổng nhà người? Lẽ nào người có quen biết với Chuyển Luân Vương?

Nhất Thủy nghiêng đầu hỏi:

-Không được sao?

Tần Thọ chỉ cảm thấy đầu óc rối bời, nhưng thà có người quen còn hơn không, thế là kéo tiểu nha đầu nói:

-Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta phải đi hỏi Chuyển Luân Vương một chuyện. Sau này lại nói tiếp, bây giờ cả người không có ở đây, người đi cùng ta trước. Kéo đi lạc mất...

Tiểu nha đầu nghe vậy bỗng nhiên tức giận, phồng má muốn nói gì đó, nhưng lại bị Tần Thọ kéo đến truyền tống ở trung tâm đại điện.

Con thỏ lấy ra tấm linh bài mà Chung Quỷ đưa cho, truyền tống trập phát ra ánh sáng yếu ớt, khoảng không vỡ ra cùng với âm thanh vù vù, cả hai biến mất vào trong truyền tống trận, đồng thời từ bên trong phát ra tiếng hét:

-Ta không muốn về nhà!

Cảnh tượng vừa chuyển, Tần Thọ liền phát hiện mình đang đứng ở vách núi, dưới chân có một cái thềm, đối diện là đại điện tối tăm, đại điện trống rỗng, không có một bóng người, tựa như một nơi bị bỏ hoang. Xoay đầu nhìn lại, phía dưới vách núi một mảng đục ngầu, ngũ sắc khí thể tụ ở phía dưới, nhấp nhô lên xuống nhưng không hề lao tới phía trên vách núi, vô cùng kỳ quái.

Lúc này Nhất Thủy nói:

-Phía dưới là Nhữ Nhạc Chi Địa, nhà ta ở đây, chính là trấn áp Nh

ũ Nhạc. Nếu không để chúng nó chạy lên, sẽ phiền lớn.

Nghe xong lời này, đầu óc Tàn Thọ quay cuồng hồi lâu mới đoán ra được ý của Nhất Thủy, không phải Nhữ Nhạc, mà là Ngũ Trọc Chi Địa! Tàn Thọ đã từng nghe nói đến Ô Trọc Chi Địa, thế gian có năm loại ác khí trọc khí, đó là Kiếp trọc, Kiến trọc, Phiền não trọc, Chúng sinh trọc và Mệnh trọc. Mỗi một loại trong số năm loại này đối với các sinh linh trên thế gian mà nói đều độc hơn cả các loại độc dược, nhưng chúng đã bị bỏ lại khi thiên địa sinh ra. Ngay cả các thánh nhân cũng không thể tiêu diệt chúng, lúc đầu Bàn Cổ cũng chỉ là giam chúng dưới chân để trấn áp chúng mà thôi.

(Kiếp trọc: sự ô uế của kiếp sống chúng sinh, làm nhiều điều ô uế, và chịu đựng nhiều điều ô uế.

Kiến trọc: sự ô uế của nhận thức sai lầm, do chấp cái thân năm uẩn này là ta cho nên làm nhiều điều ô uế và chịu đựng nhiều điều ô uế.

Phiền não trọc: sự ô uế của các phiền não, như tham, sân, si v. v... bắt nguồn từ những chấp ngã sai lầm.

Chúng sinh trọc: cả thân và tâm của chúng sinh đều không trong sạch, chứa nhiều phiền não mê lầm.

Mệnh trọc: thọ mạng như bản, dơ thân tâm chúng sinh chứa nhóm phiền não, làm nhiều tội ác cho nên thọ mạng cứ giảm dần, cho đến khi chỉ còn 10 tuổi. Khi ấy, chúng sinh sẽ biết tu tỉnh, bỏ ác làm lành một cách phổ biến và thọ mạng của con người sẽ tăng trở lại, cứ 100 năm trung bình sẽ tăng 1 tuổi, cho đến mức cao nhất, theo sách Phật là 84.000 tuổi.)

Theo ghi chép cổ xưa, Địa Phủ thực chất là vùng đất U Minh, vùng đất U Minh vốn dĩ không có sinh vật sống, về sau do có người có khả năng trấn áp năm luồng trọc khí nên các sinh linh mới tiếp tục sinh sống được ở nơi đây.

Nói như vậy, trách nhiệm của Chuyển Luân Vương ở Địa Phủ chính là trấn áp năm luồng trọc khí!

Nghĩ đến đây, Tần Thọ không khỏi lẩm bẩm trong lòng: "Đệch, một người có thể trấn áp ngũ khí, Thập Điện Diêm La này so với trong tưởng tượng mạnh hơn nhiều! Không đúng, năm đó vào dịp lễ lúc thấy Thập Điện Diêm La, nơi bọn họ ngồi chỉ là tầng thấp nhất, kém xa so với các vị thần khác. Ta cũng đã từng nhìn thấy một vài vị thần khác, ngay cả Thiên Bồng Nguyên Soái, thực lực cũng không quá mạnh? Lẽ nào là vì toà đại điện đó sao?"

Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn vào Chuyển Luân Điện, Chuyển Luân Điện cao ngàn trượng, kéo dài hàng trăm dặm, các cung điện cao thấp nối tiếp nhau... Tần Thọ cẩn thận quan sát một lúc, nhưng vẫn không thể nhìn ra rõ ràng từng cái một, cuối cùng ngừng nghĩ ngợi lung tung, kéo Nhất Thủy bước vào đại điện.

Bởi vì không có người, Tần Thọ không tìm được người để thông báo, chỉ có thể hét lớn:

-Nhật Dạ Du Thần của Thiên Đình bái kiến Chuyển Luân Vương của Thập Điện Diêm Vương Địa Phủ!

Giọng nói của Tần Thọ rất lớn, âm thanh vang vọng khắp đại điện rất lâu mới biến mất.

Nhưng Tần Thọ đợi một lúc mà không có một ai bước ra, càng không có phản hồi.

Thế là Tần Thọ lại hét lên, vẫn không có ai trả lời hắn. Nhất thời Tần Thọ có chút bối rối, thầm nghĩ: "Lẽ nào Chuyển Luân Vương không có ở nhà?"

Tần Thọ hít một hơi thật sâu, lại hét lên:

-Chuyển Luân Vương?

Chính vào lúc này, sau lưng Tần Thộ vang lên một giọng nói nhẹ:

-Oi.

-Đừng làm loạn.

Tần Thộ xoay đầu vỗ vỗ vào đầu Nhất Thuỷ, Nhất Thuỷ bắt lực lại tiếp tục cúi đầu dùng chân đá vào hòn đá.

Tần Thộ lại hét:

-Chuyển Luân Vương, có ở đây không?

Nhất Thuỷ lại đáp:

-Có đây.

Tần Thộ sầm mặt, xoay đầu nói:

-Người có thể nào đừng làm loạn nữa không?

Nhất Thuỷ đầy bất lực nhìn Tần Thộ, chỉ vào mũi của chính mình nói:

-Ai làm loạn? Lẽ nào ta không giống Chuyển Luân Vương sao?

Chương 591: Mặt và mông cùng đối diện với người (2)

Chương 591. Mặt và mông cùng đối diện với người (2)

Tần Thọ trợn mắt nói:

-Không phải là ta chưa từng gặp Chuyển Luân Vương, nếu ta nhớ không nhầm, hử hử là...

Nói đến đây, Tần Thọ sửng người, nhớ lại lúc thịnh hội, có quá nhiều người tới, hử nhìn hoa cả mắt, không có cẩn thận quan sát Thập Điện Diêm La. Chỉ nhớ rằng họ mặc áo choàng dài, đi đến đó ngồi, không nói năng gì nhiều. Vì vậy, nhất thời Tần Thọ cũng không rõ trong Thập Điện Diêm La có một tiểu nha đầu hay không...

Nhất Thủy bữu môi nói:

-Đã nói rồi, ta chính là Chuyển Luân Vương, người còn không tin.

Nói xong, Nhất Thủy lấy ra linh bài, vẫy tay về phía Chuyển Luân Điện, đèn dầu trong toàn bộ đại điện lập tức sáng lên, sau đó nhàn nhàn bước vào bên trong đại điện. Vừa đi vừa oán giận nói:

-Thật là, người ta không muốn quay lại mà...

Tần Thọ nhìn Nhất Thủy rất quen đường thuộc lối đi vào, lại nhìn linh bài trong tay Nhất Thủy, lúc này hử mới chợt nhận ra hình như tiểu nha đầu này đúng là Chuyển Luân Vương!

Nghĩ đến khả năng này, Tần Thọ không khỏi dờ khóc dờ cười, tiến lên hỏi:

-Người nói người là Chuyển Luân Vương, vậy nói cho ta biết, tại sao chỉ có một mình người ở chỗ này? Cung điện lớn như vậy ng

ười lại không tìm vài người đến giúp người dọn dẹp?

Nhất Thủy bấu môi nói:

-Có gì cần phải dọn dẹp chứ? Chỗ ta đây chưa từng chạm đất, gió cũng không thổi đến được, không hề bẩn một chút nào. Hơn nữa, nơi đây là Địa Phủ, đến đây đều chẳng phải là ma sao? Từng tên lượn tới lượn lui, vừa nhìn đã thấy đáng sợ... Tìm chúng đến, làm sao mà ngủ được nữa? Sao sống yên ổn được nữa?

Tần Thọ chỉ cảm thấy toát mồ hôi hột, đường đường là Thập Điện Diêm La mà lại sợ ma quỷ đến mức này! Tần Thọ lại không khỏi nghi ngờ rốt cuộc tiểu nha đầu này có phải là Chuyển Luân Vong thật hay không.

Vào lúc Tần Thọ định nói gì đó, phía trước đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người!

Tần Thọ nheo mắt nhìn, chỉ thấy người nọ đang quay lưng với hai người bọn họ, chính xác mà nói, hắn đang đối diện với hai người bọn họ, nhưng đầu lại xoay 180 độ về phía sau, cũng không biết đang nhìn thứ gì?

Người đó tay cầm đèn lồng rọi về phía trước, nhưng đầu lại ngoảnh về phía sau, trông vô cùng kỳ dị.

-Ma kia! - Nhất Thủy vừa nhìn thấy người này thì sợ hãi xoay người chạy đi!

Tần Thọ biết Nhất Thủy có khí lực lớn nên lần này không dám tùy tiện kéo nàng nữa, thay vào đó, hắn vận đủ khí lực mới có thể túm lấy Nhất Thủy, hét lên:

-Đừng sợ! Người là Thập Điện Diêm La đó!

Nhất Thủy nghe thấy lời này mới ngừng vùng vẫy, nhưng vẫn run

rảy nắp sau lưng Tần Thộ, hét lên:

-Người... người... người là ai?

-Ha Ha...

Một tiếng cười vang lên, nam tử với dáng vẻ thư sinh kia không hề động đậy, nhẹ nhàng nói:

-Thập Điện Diêm La, Chuyển Luân Vương, luân chuyển tám vạn năm một lần, không ngờ rằng kiếp này lại sợ ma quỷ, thật thú vị...

Lúc này Tần Thộ mới rõ, tiểu nha đầu sau lưng mình thực sự là Chuyển Luân Vương! Nhưng Tần Thộ có đôi chỗ nghe không hiểu, vô thức hỏi:

-Nàng đầu thai chuyển kiếp rồi?

Nam tử với dáng vẻ thư sinh không nhúc nhích, lắc đầu, gáy cứ lắc qua lắc lại, Tần Thộ nhìn thấy rất khó chịu. Nam tử nói:

-Chuyển Luân Vương luân chuyển tám vạn năm một lần, là do tu hành, không phải luân hồi. Chỉ là niết bàn thân thể mà thôi... giống như phượng hoàng, mỗi lần niết bàn tái sinh, sau khi tu luyện lại có thể phá vỡ cục diện trước đây, tiến bộ bằng mọi cách có thể. Nhưng mọi thứ đều có mặt lợi và mặt hại, tuy có thể không ngừng tiến về phía trước trên đại đạo, nhưng sau tám vạn năm luân chuyển sẽ cực kỳ yếu ớt.

Tần Thộ lập tức hiểu ra mọi chuyện, đồng thời cũng hiểu được tên cháu trai trước mặt nhất định không phải người của mình!

Thế là Tần Thộ hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại tinh thần, chấp tay lại nói:

-Đa tạ huynh đài đã giải đáp thắc mắc, huynh vẫn đang bận rộn, t

hế thì bọn ta sẽ không quấy rầy nữa.

Nói xong, Tần Thộ kéo Nhất Thuỷ xoay người rời đi.

Kết quả vừa quay đầu lại, Tần Thộ không khỏi rùng mình một cái, không biết nam tử đó đã chạy tới phía sau hắn từ lúc nào! Chỉ có điều lần này, hắn đứng đối diện với Tần Thộ rồi, cũng không đúng... Chính là mông và mặt cùng đối diện với Tần Thộ, từ góc độ này mà nói, coi như là hắn đang chấp tay sau lưng.

Mặt của tên này rất trắng, khoẻ miệng có hai chiếc răng nanh, cười cực kỳ quỷ dị:

-Đi đâu vậy?

-Ách ách ách...

Nhất Thuỷ nấp sau lưng Tần Thộ không ngừng run rẩy lắp bắp:

-Quý... thật sự là quý đó...

Tần Thộ bất lực, nhưng hắn cũng biết, tình huống hiện tại của Nhất Thuỷ rất đặc biệt, nói là đùa trẻ thật ra cũng không sai, vì vậy sợ ma quỷ cũng xem là chuyện bình thường.

Tần Thộ biết, kể đến cũng không có ý gì tốt, vì vậy không nói chuyện nữa, dứt khoát kéo tay Nhất Thuỷ xoay người, kết quả lại nhìn thấy tên đó hai tay cầm đèn lồng, dùng cái gậy ngăn đón đường của bọn hắn.

-Đi cũng được, để Chuyển Luân Lệnh lại thì các ngươi có thể đi. - Nam tử nói.

-Không... không đùa! - Nhất Thuỷ tuy sợ nhưng nghe thấy đối phương muốn Chuyển Luân Lệnh, lập tức la lên.

Nam tử cười khanh khách:

-Vậy thì để mạng lại đi.

Tần Thộ đang muốn nói gì đó, thì nghe Nhất Thủy truyền âm nói:

-Không sao đâu, nơi đây là Chuyển Luân Điện, chúng ta có thể ch
ạy.

Nhưng dường như nam tử có thể biết được Nhất Thủy đang nghĩ
gì, lại cười khanh khách nói:

-Chuyển Luân Điện quả thật là trận pháp lợi hại nhất trong các đạ
i trận ở Địa Phủ, phòng ngự kinh người, ta đương nhiên không thể
phá vỡ. Nhưng mà các người nghĩ rằng các người thật sự đã vào đ
ược Chuyển Luân Điện sao?

Tần Thộ sững sốt, nam tử ha ha cười, cảnh vật xung quanh biến đ
ổi, bọn họ vẫn đứng ở bên ngoài Chuyển Luân Điện!

Đồng thời Nhất Thủy kinh ngạc kêu lên:

-Hai người!

Tần Thộ vội quay đầu lại, quả nhiên cái môn đứng ở phía sau cù
ng tên nam tử trước mặt này không phải một người mà là hai ngư
ời.

Có vẻ như nam tử cũng không quan tâm, hắn ta thở dài nói:

-Đến giờ rồi, lên đường thôi.

Nói xong, nam tử vẫy đèn lồng trong tay, đèn lồng đột nhiên bùng
lên ánh sáng chói mắt, mắt Tần Thộ đau nhói không mở ra được, t
rước mắt cũng không nhìn thấy gì!

Cùng lúc đó một tiếng kêu sợ hãi vang lên:

-Cẩn thận!

Tần Thộ gần như không hề suy nghĩ, một tay bảo vệ đầu, một tay bảo vệ ngực, đồng thời hóa thân thành ba đầu sáu tay bảo hộ Nhất Thủy ở phía sau, hai tay còn lại đánh ra một cái thủ thế.

Hành động của Tần Thộ dường như đã chọc cười đối phương, hắc ta khịt mũi, Tần Thộ chỉ cảm thấy ngực trái nhói đau!

Cùng lúc đó, vàng sáng chói mắt biến mất, Tần Thộ vội vàng lui về phía sau rồi nhìn xuống thấy trên ngực mất vài sợi lông, da thịt sưng đỏ nhưng không chảy máu.

Chương 592: Bị trộm đến hoài nghi nhân sinh (Thượng)

Chương 592. Bị trộm đến hoài nghi nhân sinh (Thượng)

-Ta đã đánh giá thấp con thỏ nhà ngươi rồi, vậy không vòng vo nữa, để ta dùng thêm sức lực.

Nam nhân nói xong lại ra tay, đèn lồng trong tay phóng ra ánh sáng vô hạn, vô cùng chói mắt.

Tần Thộ đã có chuẩn bị, nhanh chóng nhắm mắt lại, mở thần thức nhìn xung quanh, nhưng thần thức chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa, không nhìn thấy gì cả!

Trong lòng hấn căng thẳng, thầm nói hồng rồi!

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một tiếng đình giòn vang!

Cùng lúc đó một giọng nói trong trẻo vang lên:

-Lão già hợm hẹm nhà ngươi, không cho ngươi đánh Thỏ Thỏ!

Tần Thọ mở mắt ra, nhìn thấy Nhất Thủy cầm một cái bánh xe nhỏ nhỏ chắc ở trước mặt hấn, vừa vịn chặn được một kiếm của nam tử!

Bởi vì cái gáy của nam tử đang đối mặt với Tần Thọ, cho nên Tần Thọ không thể nhìn thấy vẻ mặt của hấn ta, nhưng Tần Thọ dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết sắc mặt của người kia nhất định là không tốt lắm.

Tuy nhiên, phản ứng của nam tử cũng nhanh đến bất ngờ, gần như cùng lúc đó, một luồng sáng chiếu tới từ phía sau lưng Tần Thọ!

Tần Thọ biết tên đứng phía sau cũng bắt đầu động thủ rồi!

Tần Thọ chưa kịp phản ứng thì đã thấy Nhất Thủy vung tay lên, bánh xe trong tay lại tách ra một cái chắn phía sau Tần Thọ. Chỉ nghe coong một tiếng, tên đối diện và sau mông cũng bị chặn lại.

Tần Thọ không nhịn được kêu lên một tiếng:

-Làm tốt lắm!

Nghe được lời khích lệ, Nhất Thủy ngẩng đầu lên, làm mũ rơi xuống đất, mái tóc dài đen nhánh như thác nước xõa xuống dài tới gót chân..., một đôi mắt to ngậy thơ ngẩng đầu nhìn Tần Thọ, cười toe toét, lộ ra đôi răng nanh nhỏ, trông đáng yêu lạ thường.

Nhất Thủy nhoẻn miệng cười, có chút tự tin nói:

-Năng lực phòng ngự của ta là tuyệt nhất thiên hạ.

-Tuyệt nhất thiên hạ? Chuyển Luân Vương, người nghĩ ta là ai? -
Giọng nói của nam tử vang lên.

Nhất Thủy quay đầu nhìn lại, liền thấy ót cái tên đang hướng về phía Tần Thộ đột nhiên quay đầu một cái, Tần Thộ chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, cái bóng cùng mặt của tên đang đối diện Tần Thộ bỗng chốc xuất hiện ở chỗ cái gáy. Vị trí của hai người vừa được hoán đổi cho nhau. Đồng thời, khuôn mặt kia há to miệng, phun ra một cái lưỡi dài rồi hét lên:

-Ta chết thảm quá!

-Ma!

Nhất Thủy nhảy dựng lên theo bản năng, Tần Thộ vội ôm lấy cổ nàng hét lớn:

-Đừng sợ, không phải ma!

Vào lúc Nhất Thủy đang sợ hãi, hai người đồng thời bắn ra hai đạo kiếm quang đâm thẳng vào cổ họng và giữa lưng Tần Thộ!

Cùng lúc đó, hai ngọn đèn lồng lại có ánh sáng trắng sáng lên, lần này Tần Thộ vẫn không mở mắt ra được.

Mà vào thời khắc này, Nhất Thủy đã sợ đến mức co thành một nhúm, hoàn toàn không thể trông cậy vào.

Thấy vậy, Tần Thộ vội vàng ôm Nhất Thủy vào trong ngực, nghiêng đầu nói:

-Cùng lắm là chết thôi, mẹ nó chứ!

Đồng thời Tần Thộ sờ sờ đầu Nhất Thủy nói:

-Tiểu nha đầu, để ca ca bảo vệ ngươi.

Nói xong, Tần Thộ hét một tiếng rồi xông lên, giang hai tay ra:

-Giết!

Nhất Thủy vô thức nâng khuôn mặt tươi cười của mình lên, vừa vịn nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Tần Thộ, sau đó nàng bật cười thành tiếng.

Trán Tần Thộ nổi đầy hắc tuyến, oán giận nói:

-Đánh nghiêm túc một chút.

Nhất Thủy đi phía sau hắn không nhịn được cười:

-Thỏ Thỏ, nhìn ngươi nghiêm túc như vậy, trông rất buồn cười...

Tần Thộ lại cứng họng.

Đang lúc phân tâm, kiếm quang đã bay đến trước mặt. Tần Thộ xoay người cúi đầu há miệng ra cắn theo bản năng!

Tuy nhiên, lần này quá vội vàng, không nhắm vào thời điểm máu chốt, thế nhưng...

Két!

Tần Thộ cảm thấy có thứ gì đó mắc kẹt ở kẽ hở giữa hai răng cửa, khi nhìn xuống, Tần Thộ lập tức mừng rỡ, thanh trường kiếm của con hàng vừa rồi đã cắm vào giữa răng cửa hắn!

Cùng lúc đó Tần Thộ đột nhiên phát hiện tên nam tử phía sau đang dùng cái ót đối mặt với hắn đột nhiên dừng lại, trường kiếm gần

như dán vào yết hầu của một trong ba cái đầu của Tần Thộ, nhưng hắn ta không đâm vào.

Đột nhiên trong đầu Tần Thộ nảy ra một ý tưởng táo bạo...

Nam tử cau mày mắng một câu:

-Cái gì? Sao răng cứng thế?

Đồng thời, nam tử dùng sức rút mạnh trường kiếm!

Trong đầu Tần Thộ chợt lóe lên, buông Nhất Thủy ra, đồng thời ngậm miệng cắn thân kiếm, lần này hắn giảm bớt sức lực, không có bẻ trường kiếm mà chỉ là cắn chắc. Đồng thời, Tần Thộ theo sức rút kiếm của nam tử mà lao tới!

Thấy vậy, nam tử cau mày, hắn ta nhanh chóng dùng cùi chỏ để phá hãn công!

Tần Thộ cũng không quan tâm nhiều như vậy, hắn dựa vào da dày thịt béo mà quát to:

-Pháp bảo của người có thể làm tổn thương gia ta bị thương. Ta không tin nắm đấm của người cũng có thể làm ta bị thương!

Vì vậy Tần Thộ trực tiếp chống cự, đồng thời ba cái đầu cùng niệm: "Trộm trời trộm đất trộm quần lót người."

Sau đó, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra, chỉ thấy một con thỏ có ba đầu sáu tay lao vào trên người một tên nam tử kỳ lạ có móng và mặt ở cùng hướng, mặc cho tên nam tử quyền đấm cước đá, hắn vẫn cứ cắn chặt không chịu buông tay, sáu tay đồng thời giở trò trên người nam tử, cùng nhau du tẩu... Cũng may là móng của nam tử đang đối mặt với Tần Thộ chứ nếu là mặt đối mặt, ước chừng cây thương trời sinh cho hắn cũng tróc mất một lớp.

Đương nhiên, còn quý dị ở chỗ đó là cái gáy của nam tử thậm chí còn không tiến lên hỗ trợ, mà hắn ta cứ đâm đá vào trong không khí, giống như bảo kiếm trong tay cũng bị thứ gì đó cản.

Nhất Thủy ở một bên quan sát, nhìn một hồi mới chợt nhận ra:

-Ra vậy! Đây là trận pháp! Tên vô lại không có mặt mũi kia không phải người thứ hai, mà là hình phản chiếu sau lưng hắn!

Tần Thộ đã nhìn thấy từ lâu, nhưng mà đến bây giờ mới xác nhận nên cũng không kinh ngạc, ngược lại vẻ mặt hắn hiện tại chính là vừa sợ hãi vừa vui mừng!

Vốn nghĩ rằng thần thông chính là thần thông, mỗi lần cũng chỉ có thể thi triển một lần duy nhất, vì vậy tỷ lệ thành công của trộm kỹ có liên quan với số lần thi triển. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng với ba cái đầu và sáu cánh tay, hắn có thể đồng thời thi triển tới ba lần! Với sáu cánh tay, nếu hắn thi triển nhanh thì nháy mắt có thể thi triển tới sáu lần!

Kết quả là, tỷ lệ thành công tăng vọt gấp sáu lần! Đây là khái niệm gì?

Lúc đầu, Tần Thộ thất bại nhiều lần liên tiếp, nhưng ngay sau đó tỷ lệ thành công tăng nhanh theo thời gian tích lũy.

Sau đó, một cảnh tượng quý dị đã xảy ra.

Chỉ thấy tên nam tử bị tát đột nhiên hét lên một tiếng, phù một tiếng quỳ trên mặt đất!

Tần Thộ nhìn thấy trong tâm trí có thêm một kỹ năng — Đi đường!

Sau đó cười ha ha nói:

-Tiểu tử, đánh không lại thì nhận thua, quỳ xuống làm cái gì?

Chương 593: Bị trộm đến hoài nghi nhân sinh (Hạ)

Chương 593. Bị trộm đến hoài nghi nhân sinh (Hạ)

Nam tử vừa nghe xong tức đến suýt nữa phun ra một ngụm máu, tại sao hắn lại quỳ xuống? Con mẹ nó là hắn quên cách đi đường sao!

Nam tử còn chưa kịp trả lời, thân thể tên nam tử đã mềm nhũn ra, trực tiếp ngồi trên mặt đất, trong lòng hắn than thở:

-Còn may là không quỳ xuống...

Nhưng ngồi, đứng, đi đều là bản năng vô cùng đơn giản của con người, sức lực đạt đến trình độ của nam tử tức là có khả năng học hỏi trong nháy mắt, cho nên hắn ta lại lập tức đứng lên.

Hắn ta vừa đứng dậy vừa hét lên:

-Con thỏ chết tiệt kia, xem ta đứng lên!

Sau đó chợt nghe Tần Thộ hét lớn một tiếng:

-Quỳ xuống!

Tiếp theo Tần Thộ liền mừng rỡ, hắn thực sự đã trộm được kỹ năng cơ bản của đối phương — Đứng!

Sau đó, chỉ thấy vẻ mặt nam tử kỳ quái, trực tiếp quỳ xuống.

Tần Thọ ha ha cười nói:

-Cháu trai, ngươi có phục hay không?

Nam tử nổi giận gầm lên một tiếng, lại đứng lên một lần nữa, sau đó hắn ta còn chưa kịp nói gì, hắn ta phát hiện ra rằng hắn đã quên cách đứng như thế nào.

Nam tử cũng phát hiện không thể đứng vững, quỳ gối thì thật chán ghét... Dứt khoát ngồi xuống đất, vận chuyển thần thông Đằng Vân Giá Vụ, mang Tần Thọ cùng bay lên trời, cười nói:

-Con thỏ nhãi ranh này, bây giờ ta đang bay, ngồi thì như thế nào?

Tần Thọ sửng sốt một chút, sau đó liền nhìn ra một chiêu thức mới xuất hiện trong tâm trí — Đằng Vân Giá Vụ.

Tần Thọ bật cười, sau đó nghe thấy một tiếng hét thất thanh, nam tử rơi từ trên không trung xuống, thịch một tiếng, đập mạnh xuống đất...

Dù sao, tuy rằng Đằng Vân Giá Vụ là một trong những phép thần thông đơn giản nhất, nhưng chung quy cũng là thần thông, cần phải có khẩu quyết, tâm pháp và phải có sự lĩnh ngộ lớn làm trụ cột mới có thể bay lên được. Nói đơn giản là nếu không biết một trong ba điều đó, thì sẽ không thể nào bay lên. Bởi vì đây không phải là bản năng...

Mặc dù nam tử có thể học đứng và đi ngay lập tức, nhưng hoàn toàn không có cách nào học Đằng Vân Giá Vụ ngay lập tức được, thần thông đã mất là thực sự đã mất rồi.

Tần Thọ cười trên tay đối phương hết lần này đến lần khác, nhưn

g thứ mà hắn chạm vào chính là một đồng kỹ năng sinh tồn cơ bản...

Thấy vẻ mặt ghét bỏ của Tần Thọ, nam tử này nổi giận hét lên một tiếng:

-Người cút cho ta!

Đèn lồng trong tay nam tử phát ra một tia ánh sáng trắng, ánh sáng trắng lần này không chói mắt, mà ngưng tụ lại, giống như đang ủa cái gì đó.

Nam tử cười ha hả nói:

-Con thỏ kia, thân thể của người mạnh mẽ, nhưng còn linh hồn của người thì sao? Để ta đi vào xem!

Một sợi dây xích bay ra khỏi đèn lồng, khóa chặt Tần Thọ!

Tuy nhiên, ngay sau đó, tiếng cười của nam tử đột nhiên dừng lại, biểu hiện kinh hoàng của Tần Thọ lập tức chuyển thành ngạc nhiên.

Sau đó, hai người giơ tay lên theo bản năng.

Đèn lồng trong tay nam tử chỉ còn lại tay cầm phía sau;

Trên tay Tần Thọ có thêm một chiếc đèn ánh sáng trắng...

Ngay sau đó, cả hai nhìn nhau đồng thanh hét lên:

-Buông tay!

Gần như cùng lúc, nam tử duỗi tay muốn lấy đèn, Tần Thọ duỗi tay tóm tay cầm đèn, mỗi người nắm một bên, trợn mắt nhìn!

Nhưng Tần Thộ vẫn chưa quên để cho hai đầu kia thực hiện kỹ năng ăn trộm, nam tử chỉ vừa mới cầm lấy thân đèn, ngay sau đó liền buông tay, hét lớn lên một tiếng:

-Làm sao mới cầm được?!

Tần Thộ thuận thế giựt lấy tay cầm đèn, vung đầu một cái, đồng thời nắm lấy trường kiếm trong tay nam tử, sau đó hai tay ôm lấy, giống như gặm củ cải, rắc rắc rắc... Một tràng tiếng giòn tan!

Nam tử rên rỉ một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, khi hắn ta nngang đầu nhìn lên thì thấy bảo kiếm của hắn chỉ còn lại chuôi kiếm, Tần Thộ đứng đối diện nhếch miệng cười với hắn ta, đẩy bàn tay nhỏ một chút, chuôi kiếm liền vào trong miệng hắn.

Nam tử không biết là do khí cơ dẫn dắt hay do tức giận, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Tần Thộ nhìn lồng đèn trong tay, sau đó nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Trong lòng đột nhiên hiểu được, kỹ năng ăn trộm này xem ra đã có tiến bộ, không chỉ nâng cao tỷ lệ thành công, mà cũng có mục tiêu! Xác suất ăn trộm trong lúc đối thủ đang sử dụng năng lực cao hơn một chút!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Thộ sáng lên, hắn mỉm cười, sốt sắng đi về phía nam tử kia, ánh mắt giống đã cầu nhìn thấy bánh bao, hai mắt càng sáng hơn!

Vừa đi, Tần Thộ vừa ngoắc ngón tay về phía nam tử nói:

-Đến đi, còn thần thông vô dụng nào chưa sử dụng thì dùng hết đi, thỏ gia ta chấp hết!

Nam tử nhìn Tần Thộ đi tới đây, thực sự hoảng sợ, hắn ta không c

òn uy phong trước kia nữa. Ánh mắt hắn nhìn Tần Thộ lúc này hoàn toàn đối ngược với ánh mắt của Tần Thộ, hắn ta không phải là đã cầu nhìn thấy bánh bao nữa, mà chính là cái bánh bao kia...

-Người... rốt cuộc người là cái thứ gì vậy? - Nam tử hoảng sợ hỏi.

Tần Thộ kéo tai thỏ của hắn nói:

-Đây là một câu hỏi hay, thỏ gia ta cũng suy nghĩ mãi, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, ta vẫn chưa suy nghĩ ra được. Khi nào ta nghĩ ra thì ta sẽ nói cho người biết, được chứ? Nhưng mà trước mắt, người nói cho ta nghe trước, người là cái thứ gì vậy?

Tên nam tử nheo mắt rồi từ từ lùi lại nói:

-Ta? Ha ha... Con thỏ kia, người nghĩ người đã thắng sao? Cho dù người có thể bảo vệ được Chuyển Luân Vương, nhưng người có thể bảo vệ được những Diêm Vương khác sao?

Tần Thộ sững sốt, chau mày nói:

-Người đã làm gì những người khác?

Nam tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía sau Tần Thộ, hét lớn:

-Người nhìn xem phía sau người là ai!

Tần Thộ nhìn nam tử ngu xuẩn trước mắt, sau đó chỉ vào ba đầu sáu tay của mình nói:

-Người là heo sao? Thỏ gia ta ba đầu, ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, sau lưng cũng không có cái lông gì, người bảo ta nhìn cái rắm à! Muốn làm cho ta xoay người, sau đó người liền nhân cơ hội chạy đi sao? Người có thể dùng đầu óc suy nghĩ một chút không? Nhưng mà người, người xem phía sau người là ai?

Tên nam tử cũng sừng sốt, sau đó cười khỏ một tiếng nói:

-Ta quên quên người có ba đầu sáu tay, nhưng mà thủ đoạn này đ
ối với ta cũng vô dụng. Người muốn đánh lên ta? Không có cửa đ
âu!

Cốp!

Một tiếng chói tai vang lên!

Một cái khay tròn thật lớn xoay tròn đập vào gáy nam tử, tên nam
tử hét lên một tiếng, đảo mắt một cái rồi nằm trên mặt đất, không
có động tĩnh.

Tần Thộ nhìn Nhất Thủy đứng phía sau tên nam tử, cầm một cái b
ánh răng lớn, sau đó nhìn tên nam tử hai mắt trợn trắng, bất đắc dĩ
lắc đầu, nói:

-Đáng đời người, ai bảo người không nghe lời thỏ gia ta, chịu thiệ
t liền đi.

Chương 594: Quỷ Đế ngũ phương

Chương 594. Quỷ Đế ngũ phương

Nam tử té xỉu, trận pháp bốn phía cũng dần biến mất, lúc này Tần
Thộ suýt chút nữa chửi má nó!

Hắn cho rằng mình đã vào đến Chuyển Luân Điện, nào loạn nửa n

gày, vẫn còn ở bên ngoài chỗ truyền tống trận!

Tần Thộ bước tới, giẫm lên mặt tên nam tử, sau đó thả hai chân rồi đạp vào hông đối phương, mắng:

-Nếu ta lớn lên giống như ngươi, ta thà rằng đi tìm chết... Á? Không phải là cái hông sao?

-Ngao!

Nam tử vốn dĩ bị đánh ngất bỗng nhiên che lấy đũng quần ngồi dậy, tròng mắt tròng lớn, miệng há to, tiếng hét thảm vang lên phá trời...

Tần Thộ nhanh tay đoạt lấy bàn quay trong tay Nhất Thủy, giờ tay lên, đang!

Nam tử lại bị đánh ngất lần nữa, hôn mê bất tỉnh...

-Thỏ Thỏ, làm sao bây giờ? - Nhất Thủy hỏi.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Còn có thể làm sao được nữa, đây chính là bảo bối đó! Mau kéo về đi, ta từ từ sờ... Khụ khụ... từ từ nghiên cứu.

Nói đến đây, bỗng nhiên Tần Thộ ngậy người một lúc, hỏi ngược lại:

-Nhất Thủy, thực lực của con hàng này cũng bình thường, chỉ là cấp độ Địa Tiên. Nếu như hắn đối phó ngươi, ngươi cảm thấy, hắn có thể giết ngươi không?

Nhất Thủy lộ ra khuôn mặt tươi cười, liền muốn nói khoác, Tần Thộ vội vàng nói:

-Không được phép khoác lác! Phải ăn ngay nói thật!

Khuôn mặt nhỏ của Nhất Thủy lập tức xụ xuống, khổ sở nói:

-Còn tốt, mặc dù ta sẽ sợ, nhưng mà ta có Ngũ Tặc Luân, nó sẽ bảo vệ ta.

Tần Thộ nói:

-Vậy thì có nghĩa là, hắn không làm gì được người?

Nhất Thủy gật đầu khẳng định, sau đó nói:

-Có điều hắn cũng rất đáng sợ nha...

Tần Thộ híp mắt, tính toán trong lòng: Đã tên này không thể giết chết Nhất Thủy, vậy thì tại sao lại phái hắn đến đây? Chẳng lẽ chỉ là tới để dọa Nhất Thủy à? Hay là...

Tần Thộ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quát to một tiếng:

-Đi, đi Chuyển Luân Điện!

Tần Thộ quăng lệnh bài, kích hoạt truyền tống trận, kết quả...

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Tần Thộ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đại địa dưới chân nhao nhao nổ nát vụn!

Toàn bộ đại điện nổ tung trong nháy mắt!

Nhất Thủy phản ứng cực nhanh, vung Ngũ Tặc Luân trong tay lên, hoá thành năm tia hào quang dựng lên ngăn bốn hướng đất đá đang nổ, che chở hai người xông ra khỏi đại điện!

-Khụ khụ khụ...

Tần Thọ ho một trận kịch liệt, cũng không phải bị thương, mà lại bị bụi mù bay vào. Hắn cố gắng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi cao mang theo truyền tống trận của Thập Điện Diêm Vương bị nổ tung từng cái một! Đỉnh núi khổng lồ vậy mà bắt đầu sụp đổ...

Tần Thọ thấy thế, thở dài một hơi, nói:

-Quả nhiên... tên kia đến chỉ là để kéo chân Nhất Thủy mà thôi. Hồng rồi, tên kia đâu!

Tần Thọ đột nhiên nhớ tới, hình như không có mang thịt gà của mình ra! Nhìn xung quanh bốn phía một vòng, quả nhiên, con hàng đáng thương có cái mặt và cái miệng đối nhau kia không có đi ra được, trận nổ lớn như vậy, lại thêm hắn đã hôn mê, tám phần là không sống nổi.

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vang lên:

-Yêu nghiệt phương nào, lại dám tới Địa Phủ làm loạn?

Sau đó, liền thấy bên trong bầu trời xuất hiện một cái cửa lớn, kia rõ ràng là Quỷ Môn Quan mà Tần Thọ quen thuộc! Quỷ Môn Quan vừa mở ra, một người nam tử mặt mũi đầy xích hồng đi ra, hai mắt nam tử như chuông đồng, rút lên một hồi rồi thổi ra một trận gió, hô một cái liền thổi tắt được toàn bộ lửa trên núi!

Có điều giờ khắc này, ngọn núi đã sụp đổ hơn phân nửa, nửa cái đỉnh núi đã nổ đến không còn cái gì, bây giờ trừ khi thời gian nghịch chuyển, nếu không thì không ai có thể cứu vớt truyền tống trận này.

Nhìn thấy người kia, Nhất Thủy reo hò nói:

-Là Thái Úc Lũy Quỷ Đế phương Đông! Hấn chấp chương Đào C hỉ Sơn ở phương Đông và Quỷ Môn Quan, chính là Kim Tiên thực sự!

Tần Thợ nghe xong, hít vào một hơi lạnh, mặc dù hấn đã gặp qua Đại La Kim Tiên, thậm chí còn có người mạnh hơn, nhưng đây là lần đầu tiên hấn có thể nhìn thấy Kim Tiên xuất thủ.

Thái Úc Lũy nhìn lướt qua liền thấy Nhất Thủy, vung tay lên, Tần Thợ cảm thấy trời đất thay đổi, lúc sau mở mắt đã thấy mình ở đối diện Thái Úc Lũy.

Tần Thợ vội vàng làm lễ nói:

-Nhật Dạ Du Thần của Thiên Đình bái kiến Quỷ Đế phương Đông.

Thái Úc Lũy hơi kinh ngạc nhìn Tần Thợ nói:

-Sao lại có thiên thần ở Địa Phủ?

Nhất Thủy lập tức nói:

-Bằng hữu của ta.

Tần Thợ nghe được, Thái Úc Lũy không phải kinh ngạc thật sự, mà là hoài nghi thân phận của Tần Thợ. Có điều Nhất Thủy nói thế này, Thái Úc Lũy lập tức – càng thêm hoài nghi!

Tần Thợ cười khỏ trong lòng, lẽ nào hấn giống một đại thúc đi lừa đảo một đứa bé vậy sao?

Tần Thợ nhanh chóng móc ra lệnh bài Nhật Dạ Du Thần ném cho Quỷ Đế phương Đông, Quỷ Đế phương Đông nhìn một chút, rồi khẽ gật đầu, nói với Tần Thợ:

-Đạo hữu chớ trách, gần đây Địa Phủ liên tiếp bị tập kích, ta không thể không cẩn thận một chút.

Tần Thọ sững sốt:

-Liên tiếp bị tập kích? Chuyện này sao có thể chứ?

Quỷ Đế phương Đông thờ dài nói:

-Chúng ta đi Đào Chi Sơn ngồi một chút đi, từ từ trò chuyện.

Tần Thọ quay đầu nhìn truyền tống trận đã nổ không còn cái gì, hỏi:

-Cái kia...

Quỷ Đế phương Đông lắc lắc đầu nói:

-Không sao, chỉ là mấy tòa truyền tống trận mà thôi.

Tần Thọ nói:

-Ta là lo lắng cho những tòa đại điện kia...

Quỷ Đế phương Đông ha ha cười nói:

-Người không cần lo lắng cái này, những tòa điện kia, không phải là thứ mà những tên chuột nhắt này có thể phá hư. Bọn hắn thật sự muốn phá hư đại điện, chỉ là một cái truyền tống trận mà thôi, phá hủy thì có lợi ích gì, xem như là đi bộ chạy tới thì cũng không tính là xa.

Nói xong, Quỷ Đế phương Đông làm dấu tay xin mời.

Nghe Quỷ Đế phương Đông nói kiểu này, Tần Thọ cũng nhẹ nhàn g thở ra, người ta là người Địa Phủ còn không sợ, vậy thì hắn cũng

g không cần lo lắng cái này.

Đi vào Quỷ Môn Quan lần nữa, quả nhiên, Quỷ Môn Quan này không phải là Quỷ Môn Quan kia, đây chỉ là một cửa xuyên không gian mà thôi, một bước đi tới, trước mắt Tần Thộ lập tức sáng lên!

Chỉ nhìn thấy trước mắt là một mảnh rừng đào!

Địa Phủ không có ánh sáng, nhưng mà thực vật ở Địa Phủ lại có thể phát sáng, hoa đào ở nơi này tỏa ra ánh sáng màu hồng phấn nhàn nhạt, làm núi này ánh lên vô cùng lộng lẫy, nếu có một trận gió thổi tới, cánh hoa phiêu tán bay múa theo gió, giống như đom đóm đầy trời... Tần Thộ nhìn nhìn, nếu có thể mời mấy cô em ở Địa Cầu đến đây hưởng tuần trăng mật, hay tỏ tình lãng mạn, đoán chừng không có nữ nhân nào là không đồng ý.

Tần Thộ liếc mắt sang Nhất Thủy bên cạnh, không biết là nha đầu này nhìn đủ rồi hay là không tìm không phổi tới cực điểm, bĩu môi một cái, cả mặt xem thường nói:

Chương 595: Quỷ Đế ngũ phương (2)

Chương 595. Quỷ Đế ngũ phương (2)

-Ta là một nhát nhủ, máu lạnh vô tình, sẽ không bị chút hoa hoa cỏ cỏ này khuất phục đâu!

Tần Thộ vuốt vuốt mi tâm, tiện tay lấy một cái lông biển thành m

ột con gấu kín đáo đưa cho Nhất Thủy, Nhất Thủy đang muốn cự tuyệt, thì hai mắt bỗng sáng lên như ánh sao, một tay ôm con gấu bông hết lớn:

-Hay cho đồ xấu xa nhà người, ta tìm chỗ nhu nhục (thu phục) người!

Nói xong, nha đầu này giống như là đại nghĩa diệt thân, ôm gấu bồng đi sang một bên chơi.

Tần Thọ không có bất ngờ gì với cảnh này, hắn biết, nơi kiên cường nhất của nha đầu này cũng chỉ có cái miệng nhỏ kia.

-Đây là kiếp luân hồi thứ tám của Chuyển Luân Vương, ài...

Bỗng nhiên Quỷ Đế phương Đông thờ dài một tiếng.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Sao Quỷ Đế lại thờ dài như vậy? Chẳng phải là hắn càng luân hồi càng mạnh à?

Thái Úc Lũy lắc đầu nói:

-Tất cả mọi thứ trên thế gian này muốn trở nên mạnh hơn đều phải trả giá, làm gì có đạo lý muốn mạnh lên mà không phải trả giá? Huống hồ, bất kỳ công pháp nào cũng đều có cực hạn, cái gọi là không có cực hạn, cũng chỉ là người còn chưa chạm đến bình cảnh cực hạn mà thôi. Chuyển Luân Bất Diện Luân Hồi Quyết, danh xưng chết một lần phá một kén, chết chín lần hóa bướm. Nhưng mà sau khi hóa bướm thì sao?

Nói đến đây Thái Úc Lũy lắc lắc đầu, trên mặt tràn đầy cay đắng.

Tần Thọ nói:

-Lời này của ngài dường như là không coi trọng công pháp của Nhat Thủy?

Thái Úc Lữ nói:

-Mặc dù công pháp này cường đại, nhưng mà có hại quá nhiều. Mỗi lần luân hồi, quá mức yếu thế, lúc nào cũng có thể bị người khác giết chết. Có điều nàng rất hạnh phúc, có Thập Điện Diêm La thay phiên hộ pháp cho nàng... Nhưng mà những cái kia là chuyện của lúc bình thường, còn hiện tại, mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Tần Thọ buồn bực nói:

-Không phải nói đại trận Cửu Âm U Minh của Địa Phủ có danh xưng là không có gì phá nổi à? Vậy thì nguy hiểm từ đâu mà đến?

Thái Úc Lữ lắc đầu nói:

-Thế gian này lấy đâu ra đại trận bền chắc không thể phá được? Đại trận Chu Thiên Tinh Đẩu của Yêu tộc năm đó có danh xưng thần nhân cũng không thể phá. Cuối cùng còn không phải là cũng vẫn bị phá hay sao? Thiên Đình như mặt trời ban trưa, chẳng phải là cũng là đóng cửa không ra? Lúc trước nói đại trận Cửu Âm U Minh của Địa Phủ không thể phá, đó là bởi vì có Thiên Đình làm chỗ dựa. Thiên Đình bất diệt, ai dám đụng vào Địa Phủ? Nhưng mà hiện tại... Thiên Đình đóng cửa, tự nhiên Địa Phủ cũng sẽ không được an bình.

Nói xong, Thái Úc Lữ đưa Tần Thọ đi tới đỉnh núi của Đào Chỉ Sơn, chỉ vào phương xa nói:

-Thấy được Minh Hà ở chỗ kia không, mấy năm gần đây nhất, nước sông Minh Hà có xu hướng ngày càng tăng cao. Đồng thời, Tu La tộc bên trong sông Minh Hà cũng ngày càng không an ổn, Địa Phủ không bình yên, cũng là do ở bên dưới sông Minh Hà.

Tần Thọ nói:

-Theo ta được biết, hẳn là Địa Tàng Vương Bồ Tát đang trấn thủ nơi đó đúng không?

Thái Úc Lũy liếc qua Tần Thọ hỏi:

-Người có biết vì sao Thiên Đình đồng ý cho Địa Tàng Vương Bồ Tát vào Địa Phủ không?

Đương nhiên Tần Thọ không biết.

Thái Úc Lũy nói:

-Thế nhân đều có nghe qua ước nguyện lớn của Địa Tàng Vương Bồ Tát: Địa Ngục trống không, thế không thành phật. Đáng tiếc, thế nhân không biết trống không mà Địa Tàng Vương nói tới không phải là quỷ hồn trong Địa Ngục. Thế gian vạn vật sinh linh, khó tránh khỏi cái chết, cho dù là Linh Sơn Phật Đà cũng có lúc viên tịch luân hồi. Sinh linh sinh tử tiêu tan, vốn là đại đạo của thiên địa, nói gì đến diệt quỷ trên thực tế, nếu mà luân hồi thực sự xảy ra vấn đề, thì đó mới là kiếp nạn của trời đất! Người suy nghĩ mà xem, nếu không còn luân hồi, thì sinh linh chỉ có hai con đường có thể lựa chọn, một là gia nhập vào trường sinh, còn một là tan thành mây khói. Mà nếu như tiếp tục giết chóc thì sinh linh sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng sẽ đem thế giới biến thành không có gì cả.

-Sinh linh thế giới luân hồi là một vùng điều hòa, nếu thiếu đi luân hồi, thì chính là diệt vong!

-Cho nên, Địa Tàng Vương Bồ Tát nói Địa Ngục trống không cũng không phải là độ hết cho quỷ hồn trong trời đất. Cũng không phải là đem ác quỷ độ thành quỷ tốt, mà là nói sau khi sinh linh vạn vật đi vào Địa Phủ sinh ra oán khí vô tận, không cam lòng, lửa giận và các loại tâm tình tiêu cực, xen lẫn với trọc khí từ thừa thiên đ

ịa sơ khai, trộn lẫn vào với nhau tại thành trọc khí đặc thù! Đó cũng chính là ma khí mà thế nhân nói đến!

-Những ma khí này tụ càng nhiều, thì nhất định phải trấn áp, nếu không thả ra ngoài sẽ trở thành đại họa của trời đất. Ma khí là sự pha trộn giữa thất tình lục dục, trọc khí và tâm tình tiêu cực vô tận. Mà trọc khí là sự hòa trộn giữa hai loại khí nhất định của sinh linh, cũng chính là âm dương. Hai khí âm dương này thịnh sẽ dễ dàng bị sinh linh hấp thu. Nếu như hấp thu cả khí tâm tình tiêu cực, người nghĩ thử xem hậu quả sẽ như thế nào?

-Người bình thường hấp thu sẽ trở nên tàn bạo, giết chóc quen tay, giống như dã thú.

-Tu sĩ hấp thu, cũng sẽ như thế, nếu như ở độ kiếp thì tâm tính thất thủ, không chết thì thành ma!

-Nếu như Tiên Nhân hấp thu, cũng sẽ giống như thế...

Nghe đến đây, Tàn Thọ có hơi hiểu, liền hỏi:

-Ý của ngài nói là, Địa Tàng Vương Bồ Tát không động được?

Thái Úc Lũy nói ra từng chữ:

-Một tơ một hào cũng không động được!

Tàn Thọ nói:

-Vậy... không phải các ngài còn có Quỷ Đế ngũ phương và Phong Đô đại đế, còn cả Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế cường đại nhất sao?

Nói đến đây, đột nhiên Tàn Thọ ý thức được cái gì, Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế là ai? Nếu hắn nhớ không lầm thì hắn là Hoàng Phủ Hổ trong thời kỳ đại chiến Phong Thần! Lúc Phong Thần đại c

hiển, sức chiến đấu của Hoàng Phi Hổ chính là căn bã! Kém xa đám người Na Tra.

Mặc dù bây giờ hắn có thần vị chống đỡ, nhưng mà...

Thái Úc Lũy cười khỏ một tiếng:

-Cũng phải, vẫn còn chúng ta mà. Con thỏ, ngươi có biết vì sao ta gọi ngươi tới không?

Tần Thọ lắc đầu:

-Nhất Thủy không hiểu rõ ngươi, nhưng mà chúng ta biết ngươi. Lúc trước, ta nhận được thủ dụ của Phong Đô đại đế, hắn để ta đại diện cho vô số sinh linh Địa Phủ, muốn cầu xin ngươi một việc.

Tần Thọ nghe xong, giật nảy mình, nhiều đại lão như vậy cầu xin hắn?

Tần Thọ móc móc lỗ tai, bộ dáng không dám tin hỏi:

-Các người cầu xin ta? Không có lầm chứ?

Thái Úc Lũy cười nói:

-Nơi này ngoại trừ ngươi ra, còn có con thỏ khác à?

Tần Thọ lập tức nói:

-Có! Trên đường tới Hoàng Tuyền có rất nhiều! Hay là, ta giúp ngươi gọi tất cả bọn hắn đến?

Chương 596: Con thả lựa chọn

Chương 596. Con thả lựa chọn

Thái Úc Lũy trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Không cần, người ta muốn tìm chính là người.

Tới bây giờ, cho dù Tần Thộ có là đồ đàn cũng hiểu rõ, chuyện kế tiếp tuyệt đối không đơn giản! Nhúng chân vào vũng nước đục kìa, không biết còn có thể còn sống đi lên hay không cũng rất khó nói. Quá nguy hiểm, hẳn không muốn đi vào chỗ nguy hiểm như vậy...

Thế là Tần Thộ vỗ trán một cái kêu lên:

-Ai nha! Đi ra ngoài gấp, quên mất trong nhà còn cà rốt phơi chưa thu. Lỡ như trời mưa, chẳng phải là phí công mất à? Ta đi trước đây, ngài bận việc của ngài đi.

Nói xong, Tần Thộ xoay người chạy.

Thái Úc Lũy cũng không tức giận mà cười ha hả nhìn bóng lưng Tần Thộ đã đi xa, sau đó thản nhiên nói:

-Nếu như không có Địa Phủ, đại trận Chu Thiên Tinh Đẩu sẽ có lỗ hổng. Nếu như Thiên Đình bị diệt, tổ chim bị phá thì trứng không lành, sợ là vàng trắng kia cũng sẽ không yên ổn.

Tần Thộ giống như là người bị thi triển thuật định thân, thân thể lập tức đứng lại, chậm rãi quay đầu, nói:

-Người uy hiếp ta?

Thái Úc Lũy lắc đầu:

-Không tính là uy hiếp, chỉ là nói sự thật mà thôi. Năm đó Thiên Đình sụp đổ, ai cũng không biết rốt cuộc bên trong kia là như thế nào. Nếu như Thiên Đình thực sự không xảy ra chuyện gì thì đóng cửa không ra cũng là chuyện tốt. Nếu như xảy ra chuyện gì, thì Địa Phủ này cũng sẽ xảy ra vấn đề, ha ha... Con thỏ, Địa Tiên Giới còn có một con đường thông đến Thiên Đình chưa hỏng đấy.

Tần Thọ không nhịn được giật cả mình nói:

-Đại trận Địa Phủ có liên quan với Thiên Đình?

Thái Úc Lũy đáp:

-Đương nhiên, đại trận Cửu Âm U Minh cũng chỉ là nguy trang mà thôi, nó còn có một cái tên, đó là Địa Sát Chu Thiên trận! Thế nhân chỉ biết là đại trận Chu Thiên Tinh Đấu lợi hại, nhưng mà lại không có ai biết, bày trận kia cần có bao nhiêu thiên tài địa bảo hiếm có.

-Năm đó Yêu tộc của Thiên Đình góp nhặt vô số kỳ trân dị bảo, dùng luyện vô số bảo bối có được từ sườn núi Phân Bảo, mới rèn đúc ra được đại trận có thể đối kháng được Thánh Nhân kia.

Đại trận bị phá, sao có thể dễ dàng bổ sung như thế được?

Vì để tu sửa khuyết điểm của đại trận, Ngọc Đế đã nghĩ đến một biện pháp kinh diễm đáng được thế nhân tán dương, đó là lấy sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi bổ sung vào!

Ở Địa Tiên Giới, lấy Thái Sơn làm điểm liên thông giữa hai giới, Thái Sơn hấp dẫn sức mạnh Địa Sát Tinh vào Địa Phủ, Địa Phủ lấy thành Phong Đồ quay vòng, lấy dãy núi ở ngũ phương, lục thiên cung La Phong điện, thập điện Diêm La để khai thông, rút lực lực

ng vào Lục Đạo Luân Hồi. Lại lấy Lục Đạo Luân Hồi làm mắt trận, lấy sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi ngược lên Thiên Đình, bù đắp khuyết điểm của trận Chu Thiên Tinh Đẩu!

Nói đến đây, Thái Úc Lữ nhìn một ánh mắt người hiểu được mà nhìn Tàn Thọ.

Mặc dù Tàn Thọ hiểu, có điều vẫn là không cam lòng kêu lên:

-Nếu đại trận Chu Thiên Tinh Đẩu có một bộ phận kia thì lực phòng ngự khẳng định là vô địch? Ai có thể phá vỡ?

Thái Úc Lữ chấp tay sau lưng, nhìn sông Minh Hà ở phương xa nói:

-Nếu là bình thường, thì thật đúng là không ai có thể phá. Nhưng mà hiện tại thì không giống rồi... Thiên Đình đóng cửa, Địa Tiên Giới loạn thành một bày. Thái Sơn cô lập với Địa Tiên Giới, chính là bia ngắm tốt nhất. Có điều làm loạn ở Địa Tiên Giới đều là một ít tiểu bối, chúng ta có thể ứng phó. Cái chúng ta lo lắng chính là một lão gia hỏa khác!

Tàn Thọ nhìn ánh mắt Thái Úc Lữ hồi tưởng về quá khứ, nhìn huyết sắc trong sông Minh Hà kia, trong đầu hiện lên rất nhiều nhân vật hung ác trong sách! Thế là vô thức hỏi:

-Minh Hà lão tổ?

Thái Úc Lữ kinh ngạc nhìn Tàn Thọ nói:

-Người biết hắn?

Tàn Thọ khóc nước mắt nói:

-Ta mong người ta biết với người người biết không phải là cùng một người...

Thái Úc Lũy nói:

-Nghe người nói như vậy, thì không sai rồi, nhất định là một người rồi. Bàn Cổ hóa thiên địa, về sau là huyết mạch hóa luân hồi, lúc thiên địa chưa thành luân hồi để lại oán khí của sinh linh dung nhập vào bên trong Minh Hà, hoàn thành một ít chân linh, trải qua năm tháng thai nghén rồi sinh ra. Lúc hắn ra đời, đã ôm hai thanh sát khí iếm tuyệt thế là Nguyên Đồ và A Tì, chân đạp Nghiệp Hỏa Hồng Liên, suýt chút nữa đã lật ngược cả tòa Địa Phủ. Nếu như lúc ấy không phải có Thánh Nhân xuất thủ định càn khôn, thì toàn bộ Địa Phủ đã là của hắn rồi.

Tần Thọ nghe đến đây, cười khan một tiếng nói:

-Người yên tâm, những chuyện trên mặt đất, ta sẽ giúp người giải quyết. Còn các người yên tâm đối phó lão gia hỏa kia là được rồi.

Nói xong, Tần Thọ nhanh chóng quay người rời đi.

Nhưng mà hắn chưa đi được hai bước thì đã nghe Thái Úc Lũy nói:

-Những chuyện trên mặt đất thì không nhọc đạo hữu hao tâm tổn trí, nếu đạo sĩ thành tâm giúp đỡ...

-Không phiền, không phiền! Thiên hạ hưng vong thất phu hữu trách, người yên tâm, lần này ta đi Thái Sơn của Địa Tiên Giới, ai dám động thủ với Thái Sơn, thử gia ta cắn chết hắn! - Tần Thọ nhanh chóng kêu lên.

Thái Úc Lũy cười ha ha nói:

-Con thử, người biết ta có ý gì.

Tần Thọ vỗ ngực nói:

-Biết! Yên tâm, có ta ở đây, Thái Sơn sẽ không có việc gì!

Trên đầu Thái Úc Lũy tất cả đều là vạch đen, xem như hắc đã thấy rõ, không nói rõ với con thỏ chết tiệt này thì gia hỏa này sẽ không phối hợp với người.

Thế là Thái Úc Lũy nói:

-Chúng ta cần người đi giải quyết lão gia hỏa bên trong Minh Hà kia.

Tần Thộ nghe xong, suýt chút nữa phun một ngụm máu ra ngoài, mặc dù hắc sớm đã đoán được, nhưng mà hắc thật không ngờ rằng đối phương sẽ muốn làm như vậy. Chung quy, hắc đi Minh Hà có cái rắc rối gì? Chẳng lẽ muốn hắc chạy tới nói tới nói với đối phương:

-Ha, huynh đài, có muốn một con thỏ mới không?

Đây không phải rõ ràng là thịt thỏ đánh lão đầu à, ngoại trừ giúp hắc bồi bổ thân thể thì có cái rắc rối gì.

Thái Úc Lũy nói:

-Ha ha, con thỏ, người cũng không cần tự coi nhẹ mình. Trên người người có một bí mật lớn, mặc dù ta không biết bí mật này là cái gì, nhưng mà Phong Đô đại đế đã nói qua, Minh Hà lão tổ sẽ không làm khó người. Người chỉ cần ngăn chặn hắc một tháng, thì chúng ta sẽ có biện pháp gia cố đại trận, đến lúc đó, cho dù là hắc đảo ngược nước của Minh Hà này, xuất ra Nguyên Đồ, A Tị thì chúng ta cũng đỡ được.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Người nói thì dễ dàng như thế, vấn đề là, Luyện Thần Phản Hư c

ủa thổ gia ta chính là cặn bã! Mặc dù thiên tư bất phàm, đánh một cái Địa Tiên thì không có vấn đề. Nhưng mà mẹ nó, người để ta đánh chính là Minh Hà lão tổ đó! Tên kia nhảy mũi một cái là có thể phun chết một đám Địa Tiên đó!

Chương 597: Con thổ lựa chọn (2)

Chương 597. Con thổ lựa chọn (2)

Thái Úc Lũy khinh thường cười nói:

-Ai bảo người đi liều thực lực, dựa vào tuổi thọ của Minh Hà lão tổ, không có khả năng không biết người tồn tại. Cho nên, người đi, hẳn tuyệt đối không dám động tới người nửa phần. Chỉ cần người có biện pháp ngăn chặn hẳn là được rồi.

Nói xong, bỗng nhiên Thái Úc Lũy ôm quyền với Tàn Thọ, hành đại lễ khom người chín mươi độ, sau đó mặt thành khẩn nói:

-Nếu không phải Phong Đô đại đế bị người kéo lại, hẳn sẽ đích thân đến cầu thổ gia tương trợ. Thổ gia, vẫn xin ngài giúp chúng ta một tay! Địa Phủ chính là nơi vạn giới luân hồi, tuyệt đối không thể có sai sót.

Tàn Thọ nhìn Thái Úc Lũy như thế, một mặt bất đắc dĩ, cười khổ một tiếng nói:

-Người... làm gì phải trang trọng như thế... Người cho ta thời gian mấy ngày để cân nhắc có được không?

Thái Úc Lũy gật đầu nói:

-Thời gian vẫn còn một ít, ba ngày, ba ngày sau tỏ gia nhất định phải cho ta một câu trả lời chắc chắn.

Tần Thọ gật đầu, sau đó hỏi:

-Nếu như... ta nói là nếu như, nếu như ta cự tuyệt, thì sẽ thế nào?

Trong mắt Thái Úc Lũy lóe lên một tia kiên quyết, chém đinh chặt sắt mà nói:

-Cho dù bỏ mình, ta nhất định sẽ không để Minh Hà nhất tộc bước ra khỏi Minh Hà nửa bước!

Tần Thọ bĩu môi một cái, thầm nghĩ: Được... đây là đang lấy cái chết để ép.

Mặc dù nói như thế, nhưng Tần Thọ cũng biết, Thái Úc Lũy tuyệt đối không phải đang nói đùa, nếu như thực sự đến lúc kia, khả năng bọn hắn đi liều mạng rất lớn.

Có điều Tần Thọ vẫn luôn không cho là mình có thể làm chúa cứu thế, hắn cũng không cảm thấy mình xứng là chúa cứu thế. Bỗng nhiên có một ngày, có người muốn hắn làm chúa cứu thế, thật sự hắn cũng bối rối.

Đi bên Tần Thọ trên đường trở về là Nhất Thủy đang ôm gấu bông đồ chơi vô cùng sung sướng, nhìn vẻ không tim không phổi của Nhất Thủy, Tần Thọ cực kỳ ghen tỵ. Ngửa đầu nhìn bầu trời đen nhánh, trong lòng không nhịn được cảm khái nói: “Má nó, tỏ gia ta chỉ muốn ở bên cạnh Hằng Nga cả đời mà thôi, ông trời này thật quá đáng, sao nhất định phải chơi ta như vậy nhỉ, con mẹ nó!

Mới vào thành, Tần Thọ đã thấy một người đâm đầu đi tới, người

kia cũng không nhìn Tần Thộ một chút, kín đáo đưa tờ giấy cho Tần Thộ rồi xoay người rời đi.

Tần Thộ mở xem, thiếu chút nữa lòng mày đã vặn thành cái quai chèo, chỉ thấy trên đó viết to hai chữ - Mạnh Bà!

Tần Thộ lúc này mới nhớ tới, lúc ở trên cầu Nại Hà, Mạnh Bà đã nói hắn đi tìm bà. Có điều Tần Thộ bận rộn, đã quên mất việc này.

Hơn nữa theo Tần Thộ nghĩ, giúp một lão chiến sĩ hiểu rõ tâm nguyện còn thực tế hơn nhiều so với việc đến chỗ một lão bà bà tìm đồ ăn.

Nghĩ đến đây, Tần Thộ vỗ trán một cái, hỏi Nhất Thủy:

-Nhất Thủy, người có đã bao giờ thấy một lão binh mặc một cái áo giáp rách chưa? Đúng rồi, người cũng quản tất cả mọi người?

Nhất Thủy nói với vẻ đương nhiên:

-Đúng là ta phụ trách một cửa của Nhân Đạo kia, nếu như có người chết bị phán xét đến tứ đại châu của Nhân Gian, đó mới thuộc về ta quản. Đến chỗ ta, thì ta phán xét bọn họ nên đi phương nào, sau đó đưa họ đến cầu Nại Hà, nhập Lục Đạo Luân Hồi. Gần đây không biết sao nữa, quý tới cực kỳ ít...Ta không có việc gì làm, dút khoát để Bình Cửu ca giúp ta. Lại nói, ngay cả lúc bình nhườn g, ta cũng không gặp bọn hắn. Từng người từng người đều cực kỳ hoảng loạn...

Tần Thộ không nói nữa, từ lúc nhìn thấy Thôi Giác đến Chuyển Luân Vương Nhất Thủy ở đây, hắn có cảm giác Địa Phủ này không nghiêm cẩn, tùy ý, làm loạn là thế nào?

Có điều đối với Nhất Thủy trước mặt hắn này khác với Thôi Giác, Thôi Giác kia là phán quan ngàn năm, có năng lực lại lười biếng,

cái này là không đúng rồi. Nói trắng ra, chính là một người đàn ông to đầu như thế, dựa vào đâu mà lười biếng?

Rồi lại nhìn Nhất Thủy, bộ dáng mi thanh mục tú, làn da trong suốt như ngọc, môi hồng răng trắng, nhìn thế nào thì lười biếng cũng là chuyện đương nhiên!

Lúc này bỗng nhiên Nhất Thủy kiễng mũi chân một cái, liếc qua tờ giấy trong tay Tần Thộ, kinh ngạc nói:

-Mạnh Bà tìm người?

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Có vấn đề gì à?

Nhất Thủy gật gù đắc ý nói:

-Có vấn đề, Mạnh Bà luôn luôn chỉ gặp người trên cầu Nại Hà, còn lại đều không đi đâu hết. Hồn Nê Trang của nàng càng là chưa có người nào đi qua, Cho dù là chúng ta, mỗi lần đi tìm nàng, nàng đều đi ra ngoài đợi trước, hông để cho chúng ta đi vào.

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Rốt cuộc thì Mạnh Bà này là quan như thế nào? Lại trâu bò như thế? Có thể ngăn các người, không cho các người đi vào?

Nhất Thủy nói:

-Người ta dựa vào cách làm canh Mạnh Bà, hơn nữa, người ta cũng không phạm lỗi, chúng ta dựa vào đâu để xông vào nhà người ta?

Tần Thộ nghĩ nghĩ, lập tức hiểu rõ, đầu trâu mặt ngựa cũng chỉ là việc tốn thể lực, ai cũng có thể làm, cho nên người ta muốn mở th

ì mở, muốn đóng thì đóng. Mà đừng nhìn quan hàm của Mạnh Bà không cao, người ta là công nhân kỹ thuật, nắm giữ kỹ thuật quan trọng, cho dù là Thập điện Diêm La của Địa Phủ, mở cửa nhà người ta cũng không hay.

Nghĩ thông tất cả, Tần Thộ càng thêm buồn bực, Mạnh Bà này đang êm đẹp làm công nhân kỹ thuật, không có chuyện gì tìm hấn là m gì chứ? Hẹn một lần không được, còn tìm người đưa tin hẹn hấn...

Nếu như Mạnh Bà là một em gái xinh đẹp, thì Tần Thộ cũng nhận. Nhưng mấu chốt là, Mạnh Bà kia cả mặt đều là sẹo mụn, bộ đang còn dọa người hơn quỷ, nghĩ đến đây Tần Thộ đến một chút hứng thú đi cũng không có.

Tần Thộ suy nghĩ bức thư trong tay, cuối cùng vẫn không đi tìm Mạnh Bà, mà đi Phật Ác Ty tìm Chung Quỷ.

Lúc đi vào, Tần Thộ đã thấy Chung Quỷ đang ngồi quay lưng về phía hấn, cũng không biết là đang làm cái gì.

Tần Thộ hỏi:

-Chung Quỷ, người đang làm gì vậy?

Chung Quỷ hừ hừ một tiếng nói:

-Không có gì, đúng rồi, chuyện về binh hồn kia ta nghe được một chút tin tức.

-Ở đâu? - Hai mắt Tần Thộ sáng lên, hỏi.

Chung Quỷ nói:

-Ở Minh Hà.

-Cái gì?

Tần Thọ nghe xong giật nảy mình, lập tức kêu lên, thoát cái vọt tởi trước mặt Chung Quỳ.

Kết quả là Chung Quỳ phản ứng nhanh hơn, nháy mắt một cái lại đưa lưng về phía Tần Thọ.

Lông mày Tần Thọ nhướn lên nói:

-Sao ngươi cứ đối mộng với ta vậy?

Chung Quỳ nói:

-Ngươi mặc kệ ta vì cái gì quay mộng với ngươi, tóm lại, chuyện này ta đã tra được, còn lại thì ngươi tự đi xử lý đi. Ta còn có việc, đi trước đây!

Nói xong, Chung Quỳ đứng dậy muốn đi, lông mày Tần Thọ nhướn lên nói:

-Nhất Thủy!

Nhất Thủy hô to một tiếng:

-Chung Quỳ ngươi đứng lại đó cho ta!

Chương 598: Tìm được rồi

Chương 598. Tìm được rồi

Chung Quỳ sững sờ, cúi đầu xuống, lúc này nhìn thấy cái chân linh động của Nhất Thủy, sau đó Nhất Thủy ngậy ngấn cả người, rồi ôm bụng cười lên ha ha.

Thần Thọ thừa cơ tiến lên xem xét, nhếch nhếch miệng, nhưng lại đem tiếng cười nhịn lại, ho khan hai tiếng nói:

-Chung Quỳ lão ca, ngươi... ngươi cạo râu khi nào vậy? Thật sạch đó!

Chung Quỳ thấy không giấu được nữa, cũng cơn đồ, tức giận nói:

-Con mẹ nó, vừa mới từ truyền tông trận ra đã bị nỏ. Nếu ngươi muốn cạo lông, ta giúp ngươi, cam đoan so với cái này bị đốt còn sạch sẽ hơn.

Tần Thọ vội vàng khua tay nói:

-Được rồi, không có râu ria thì là người trẻ tuổi. Một con thỏ như ta không có lông thì chính là giò giò lưu manh, vẫn là thôi đi.

Chung Quỳ bị Tần Thọ chọc cười, xác định con thỏ này không có chê cười hắn, trong lòng cũng có chút ầm ập nói:

-Con thỏ, ta không có lừa ngươi. Thực ra binh hồn kia chính là Thiên Long Bát Bộ của Phật môn, một trong A Tu La thần. Hắn để ngươi đưa một phong thư cho Diêm La Vương, cho nên chuyện này không cần tra xét nữa.

Tần Thọ nghe xong, nhe răng nhếch miệng nói:

-Ý của ngươi là người của Phật môn đang trộm quý?

Chung Quỳ suy nghĩ chút nữa thì bị câu nói kia của con thỏ làm cho n

ghen chết, đấm bóp ngực nói:

-Đừng nói lung tung, A Tu La thần vốn là Tu La Vương của Tu La tộc. Lục Đạo Luân Hồi có một đạo là Tu La đạo, cũng chính là Ma Đạo trong miệng của thế nhân. Nhưng mà Tu La tộc khác biệt so với các chủng tộc khác, bọn hắc rất khó để tiếp thu huyết dịch. Con của bọn hắc vừa ra đời đã bị ném vào trong Huyết Trì, có thể sống sót thì mới xem là Tu La, sau đó sẽ bị ném tới hoang nguyên, cuối cùng sống sót, trưởng thành mới có thể được Tu La tộc tiếp nhận.

Cho nên, dường như tính cách của tất cả mọi người của Tu La Nhất Tộc đều là vạn vật, kinh nghiệm của bọn hắc khiến bọn hắc cũng cực kỳ hiểu chiến cũng rất thiện chiến. Được gọi là vương của trăm binh, chủng tộc có sức chiến đấu mạnh nhất.

Tu La tộc không tin trời, không tin đất, chỉ tin vũ lực.

Có điều có một người là ngoại lệ, đó chính là Minh Hà lão tổ, Minh Hà lão tổ là người truyền thừa công pháp tu hành sớm nhất của Tu La Nhất Tộc, cho nên được Tu La tộc cực kỳ kính trọng. Ở Minh Hà, chỉ cần có người nào nói xấu Minh Hà lão tổ một câu, sẽ đều bị mọi người hợp lại tấn công.

A Tu La thần được Bồ Tát độ qua, nhưng mà trần duyên của hắc chưa hết, không có cách nào toàn tâm thu hành, cho nên vẫn luôn là sợi dây gắn kết mối quan hệ giữa Phật môn và Tu La tộc.

Mấy năm nay, hai bên không có chiến tranh lớn, hắc cũng có công lao lớn.

Tần Thộ nghe đến đây, lắc đầu nói:

-Người nói một đồng, rốt cuộc thì cái này có liên quan gì với lão binh kia?

Chung Quỳ nói:

-Ta đã nói rồi, Tu La Nhất Tộc sẽ không dễ dàng tán thành luân h
ồi quá khứ của sinh linh. Bọn hấn sẽ dùng phương pháp của mình
để lựa chọn tộc nhân... Trong lòng bọn họ không có trời, không c
ó đất, tự nhiên cũng không có quy tắc của Lục Đạo Luân Hồi. M
inh Hà lão tổ bố trí một tòa đại trận ở chỗ sâu nhất của Minh Hà, đ
ại trận này có thể tự thành luân hồi. Chỉ cần đem linh hồn hấn coi
trọng ném vào, thì đi ra chính là Tu La! Những Tu La này vừa xu
ất hiện đã là bộ dáng của người trưởng thành, trí lực không cao, n
hung mà năng lực học tập cực kỳ mạnh. Con sức chiến đấu thì trờ
i sinh là người hiểu chiến, tư chất cực cao, là chiến binh và binh sĩ
tốt nhất, cũng là người kẻ tặc tốt nhất.

Có điều Minh Hà lão tổ là người thế nào? Cũng là sinh linh, ngườ
i bình thường, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng chưa chắc đi vào
huyết trì luân hồi của hấn.

Lần này, Minh Hà lão tổ kia coi trọng đám quân coi giữ Phong H
ỏa Thành, liền phái người đi giết sạch tất cả mọi người, mang hồn
binh tướng trở về, mục đích là để chế tạo một nhóm Tu La hợp ý.

Tần Thọ nghe xong, lập tức mở miệng mắng:

-Con mẹ nó! Hấn coi trọng là có thể đi giết người ta à? Coi như là
muốn binh hồn, thì con mẹ nó chờ mấy ngày nữa không được à?
Những lão binh kia đã không còn mấy năm nữa, thời gian mấy nă
m này đối với hấn mà nói chẳng phải là vấn đề ngủ gật một cái m
à thôi? Hơn nữa, hấn muốn binh hồn, vậy thì giết những người vô
tội kia làm gì? Tên cháu trai này, có phải là nào bị Hạo Thiên Khu
yển cắn rồi không?

Chung Quỳ nghe vậy, nhanh chóng bịt miệng Tần Thọ, hạ giọng
nói:

-Con thỏ, cẩn thận một chút, họa từ miệng mà ra đó!

Tần Thọ trợn hai mắt một cái, có điều cũng không có nói tiếp, chỉ là trong lòng bất mãn với Minh Hà lão tử! Những lão binh kia đã bảo vệ quốc gia mấy chục năm, kết quả chết cũng không thể được như ý nguyện là chết trên chiến trường, mà lại bị bọn hán cường ép bắt đi, đây quả thực là vô sỉ mà! Những người vô tội kia... nghĩ tới đây, trong đầu Tần Thọ hiện lên cảnh tượng thê lương bên trong thành, phụ nữ đẩy xe đi về chiến trường, đứa trẻ đang khóc trước cửa nhà nhìn mẫu thân rời đi, còn cả đứa trẻ trong tã lót vẫn đang thút thít...

Nếu như không phải Minh Hà lão tử nhúng tay vào chuyện này, thì có lẽ bọn họ đã có thể sống sót.

Nhưng mà hiện tại...

-Móa!

Cuối cùng Tần Thọ cũng không nhịn được, lại mắng một tiếng.

Chung Quỳ cười khổ nói:

-Con thỏ, người mắng ở đây là được rồi. Nếu ra ngoài Địa Phủ thì đừng có chửi loạn, ở bên ngoài, Minh Hà ở khắp mọi nơi. Chỉ cần một câu của người là có thể sẽ dẫn tới họa sát thân đó.

Tần Thọ liếc nhìn Chung Quỳ, không lên tiếng.

Chung Quỳ bị Tần Thọ nhìn đến toàn thân run rẩy, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, hỏi ngược lại:

-Con thỏ, người nhìn cái gì đấy?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có gì, ha ha...

Nhìn đến bây giờ, Tần Thộ thấy rõ, Chung Quỷ cũng không phải là kẻ lừa gạt mà Thái Úc Lũy tìm đến, hẳn thậm chí còn không biết thân phận của Tần Thộ, càng không biết Minh Hà lão tổ không gì không làm được trong miệng hắn chẳng những sẽ không chủ động tìm Tần Thộ, mà ngược lại còn hận cả một đời không gặp được Tần Thộ.

Lần này rõ ràng Chung Quỷ không phải là người được nhờ, Tần Thộ cơ bản đã xác định được lời nói của Chung Quỷ là thật.

Muốn cứu lão binh thì thực sự là phải đi Minh Hà một chuyến.

Nghĩ đến Minh Hà, nghĩ đến Minh Hà lão tổ, Tần Thộ mặc dù rất giận, nhưng mà trong lòng ít nhiều vẫn có chút không chắc. Dù sao o hung danh của đối phương quá gớm...

Chung Quỷ thấy Tần Thộ không nói chuyện, vì vậy nói:

-Nửa tháng nữa sẽ là thời gian âm khí ở Địa Phủ nặng nhất, đến giữa tháng bảy sẽ là lúc Địa Phủ mở quỷ môn, tán bớt âm khí ra ngoài, dùng cái này để duy trì cân bằng âm khí bên trong Địa Phủ.

Chương 599: Lão Vương, người đừng đi!

Chương 599. Lão Vương, người đừng đi!

Tần Thộ sững sờ nói:

-Giữa tháng bảy? Đó không phải là Tết Trung Nguyên à? Không phải là sinh nhật của Địa quan sao?

Chung Quỳ cười ha ha nói:

-Lúc đó đúng là tết Trung Nguyên, sinh nhật của Địa quan. Có điều u, trước kia cũng không phải gọi như vậy, rất sớm trước kia không có cái ngày lễ này. Chủ yếu là âm khí Địa Ngục quá nặng, để âm thịnh dương suy, lúc này là lúc dễ xảy ra chuyện thiêu thân, từ đó là làm cho Địa Phủ không được an bình.

Cho nên, vì để bớt lo, hằng năm vào giữa tháng bảy Địa Phủ đều sẽ thả chút âm khí ra ngoài.

Về sau, mọi người phát hiện, sau khi âm khí rời khỏi đây, sẽ ảnh hưởng đến thế gian trong một đêm, buổi tối hôm đó rất thích hợp cho quỷ hồn hoạt động. Chúng ta liền nắm lấy, dù sao cửa cũng đã mở rồi, nên dứt khoát cho những quỷ hồn còn sống kia làm việc thể hiện tích đức rồi quay trở lại xem xem.

Lúc đầu chỉ là một ý nghĩ, về sau Địa quan cũng chạy tới nói chuyện này, chúng ta tiện thể đồng ý.

Lại về sau nữa, chuyện này lớn lên, sau khi Thiên Đình biết được thì rất tán thưởng quyết định này. Thế là trở thành chuyện vui mừng một thời gian...

Tần Thọ nghe đến đây, không còn gì để nói, vốn cho là Ngọc Đế là có đức hiếu sinh, bây giờ xem ra bất quá cũng là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Truyện cổ tích đều là gạt người, về sau vẫn nên bớt tin đi thì hơn...

Nghe Chung Quỳ nói đến đây, bỗng nhiên Tần Thọ nghĩ đến một vấn đề hỏi:

-Người nói giữa tháng bảy là thời điểm âm khí nặng nhất, chắc kh

ông phải là người đang muốn nói cho ta đó là thời gian Minh Hà lảo tổ mở ra huyết trì để hồn đám lính kia đi đầu thai chuyển thế đó chứ?

Chung Quỳ cười ha ha, Tần Thộ nhìn nhìn, liền lập tức hiểu ra, đoán đúng rồi!

Tần Thộ thở dài nói:

-Đây không phải là còn nửa tháng nữa sao? Người để ta nghĩ xem...

Chung Quỳ cũng không thúc giục, gật gật đầu, ra hiệu Tần Thộ suy nghĩ đi. Hắn cũng đi cạo râu đây...

Rời khỏi Phật Ác Ty, trong đầu Tần Thộ đấu tranh dữ dội. Dựa theo bản tính của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không đi mạo hiểm, nhưng mà vừa nghĩ tới những lão binh kia thì hắn lại có chút không đành lòng.

Chung Quỳ còn chưa nói xong, thực ra thì không cần nói Tần Thộ cũng có thể nghĩ đến, A Tu La là cái gì? Nói dễ nghe thì là chiến sĩ mạnh nhất! Nói khó nghe chút, thì con mẹ nó chính là binh khí hình người của Minh Hà lảo tổ!

Cái này không khác gì việc cầm một người sống sờ sờ ném vào trong lửa luyện chế binh khí cả, một khi luân hồi thành A Tu La, thì trên cơ bản chẳng khác nào hoàn toàn đánh mất bản thân.

“Làm một binh khí hình người, cũng không sao chứ... Dù sao chết rồi còn được đi ra đầu thai.” Trong lòng Tần Thộ thầm nhủ.

Lúc này, có một đám người đi tới.

Chính là Hắc Bạch Vô Thường, Lý Trinh Anh, Địa Dũng phu nhân cùng tên đại ngốc Khôi Tam đang kéo theo Thanh Đồng Long.

Mấy người nhìn thấy Tần Thộ, lập tức vây lại.

Hắc Bạch Vô Thường thì làm lễ với Nhất Thủy, Nhất Thủy lại chẳng thèm nhìn đến hai người bọn hắn. Hai người cũng không xấu hổ, hiển nhiên là đã thành thói quen, cũng không để ý.

Tính cách của Lý Trinh Anh ôn hòa, có điều không biết vì cái gì mà sau khi nhìn thấy Nhất Thủy thì lại có vẻ vô cùng lạnh lùng.

Mặc dù Nhất Thủy nói ngọng nhưng đầu óc cũng không ngốc, thấy Lý Trinh Anh lãnh đạm như vậy, nàng cũng dứt khoát không để ý tới Lý Trinh Anh.

Thế là hai tiểu nha đầu mắt lớn trừng mắt nhỏ, từng người từng người đều trừng mắt nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ bị hai tiểu nha đầu nhìn đến tê cả da đầu, tròn mắt chuyển một cái, nháy mắt đã chạy như điên về phía xa, hô to một tiếng:

-Lão Vương! Người đừng đi! Là ta!

Sau đó Tần Thộ nhanh chân liền chạy, đồng thời kêu lên:

-Khôi Tam, giúp ta trông bọn hắn, chờ ta ở đây! Ta đi một lát rồi trở lại.

Khôi Tam nghe xong, gật đầu một cái nói:

-Ừm! Được!

Dường như là cùng một lúc, Nhất Thủy và Lý Trinh Anh cùng đuổi theo, Khôi Tam giang hai cánh tay ra ngăn hai người trước mặt lại, ngu ngu ngốc ngốc nói:

-Con thỏ nói, để các người chờ ở đây.

-Đồ đàn, hấn chạy đây!

Lý Trinh Anh và Nhất Thủy trăm miệng một lời kêu lên.

Khôi Tam quay đầu nhìn một chút, sau đó kiên định lắc đầu nói:

-Ừm, chạy rồi. Có điều các người không thể chạy, hấn bảo ta trông các người.

Hai người lập tức không còn gì để nói, đối mặt với cái con cá ngóc này, hai tiểu nha đầu cũng không biết nên nói cái gì mới được.

Chậm trễ một chút, Tàn Thọ đã xông ra khỏi Phong Đô Thành, không biết tung tích.

Rơi vào đường cùng, hai tiểu nha đầu đành phải từ bỏ truy đuổi.

Lý Trinh Anh chống quai hàm nói:

-Tỷ tỷ, Khôi Tam, về nhà trọ!

Nhất Thủy cũng không chịu yếu thế kêu lên:

-Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, về nhà!

Thế là, hai tiểu nha đầu xoay người rời đi.

Địa Dũng phu nhân thấy thế, cười khỏ một tiếng với Hắc Bạch Vô Thường rồi chấp tay cáo từ.

Hắc Bạch Vô Thường cười khỏ nói:

-Phu nhân đừng trách, Chuyển Luân Vương nhà chúng ta gần đây... ừm, tâm tình không được tốt lắm.

Ba người đều là người từng trải, bọn họ thoáng cái là biết hai tiểu nha đầu này đang tranh cái gì, chỉ có điều, có một số thời điểm nhất định, chuyện của người khác mình nên giả bộ hồ đồ thì tốt hơn.

Có điều mấy người cũng nhìn ra được, hai tiểu nha đầu này không phải là ăn dấm chua ghen tuông của nam nữ, mà chỉ là một loại nhìn hợp mắt bình thường, cho nên cái gì cũng muốn tranh. Đương nhiên, ba người cũng tin rằng, trừ phi hai nha đầu này đều mù mắt chứ nếu không tuyệt đối sẽ không đi coi trọng một con thỏ...

Mấy người chia ra mà đi, mới đi được vài bước, liền nghe Khôi Tam hét lên:

-Các người đứng lại!

Nhất Thủy và Lý Trinh Anh nhìn Khôi Tam, Khôi Tam chính trực trắng khí nói:

-Con thỏ nói các người ở đây chờ hẩn.

Hai cô gái đều bĩu môi, hất đầu rồi xoay người rời đi. Để con cá nóc Khôi Tam, đứng ôm con rồng Thanh Đồng Long đứng ngốc ở trên đường...

Tần Thỏ đuổi theo cái kẻ không quen biết kia, một đường chạy luồn ra khỏi Phong Đô Thành.

Hiện tại lòng hẩn rất loạn, không có tâm tình đi phỏng đoán tâm tư nhóm tiểu nha đầu. Hơn nữa, nhiều năm như vậy, hẩn đã gặp qua không ít cô nương, nhưng mà phỏng đoán được chính xác tâm tình của các nàng thì lại một người cũng không có.

Theo chính Tần Thỏ nói thì, trời sinh không cho kỹ năng, cho nên hẩn cũng lười đi suy nghĩ, đi đoán. Càng lười đi giải quyết mâu thuẫn không hiểu được giữa hai nữ nhân!

Có một chút thời gian như thế, không bằng Tần Thộ suy nghĩ xem rốt cuộc là có nên đi Minh Hà hay không.

Vừa đi vừa nghĩ, cũng không biết đã đi được bao lâu, vẫn không nghĩ được cái gì.

Chương 600: Hương vị cũng được

Chương 600. Hương vị cũng được

Chờ khi Tần Thộ lấy lại tinh thần, hắn ngạc nhiên phát hiện, vậy mà hắn đã đi đến một vùng đất hoang vu. Nơi đây trước không nhìn thấy thôn, sau không thấy cửa hàng, đi một đoạn nhìn loạn cũng không phân rõ được thứ gì, không phân biệt được trái phải.

Đang lúc Tần Thộ ngửa đầu nhìn trời, một mặt ngơ ngác, thì bỗng nhiên có một âm thanh truyền tới:

-Ai?

Tần Thộ giật nảy mình, vội vàng nhìn bốn phía, nhưng một bóng người cũng không có!

Tần Thộ kêu lên:

-Nói đi, ai?

-Người là ai?

Cái âm thanh kia lại vang lên lần nữa, âm thanh có chút khàn khàn, lại có chút quen tai.

Lúc Tần Thộ nghe được tiếng này lần nữa, thì âm thanh này là truyền từ dưới đất lên! Lập tức Tần Thộ có cảm giác rợn cả tóc gáy, sau đó Tần Thộ đột nhiên ý thức được, hẳn cũng coi như là một Địa Tiên, sợ cái rầm gì! Hơn nữa, đây là Địa Phủ, khắp nơi đều là quỷ, hẳn sợ cái gì cơ chứ?

Thế là Tần Thộ kêu lên:

-Người có bản lĩnh thì ra đây?

Chỉ nghe dưới mặt đất truyền tới một âm thanh u oán:

-Người có thể đừng giẫm lên cửa của ta không?

Tần Thộ ngậy người một lúc, cúi đầu nhìn kỹ, thì thấy mình đang giẫm lên trên một tảng đá màu vàng, trên tảng đá còn có cái vòng sắt, nhìn bộ dạng thì cục đá này có thể kéo ra được.

Tần Thộ lập tức có chút ngượng ngùng, lui về sau, cửa đá bị đẩy ra, một lão phụ nhân đi ra.

Tần Thộ nhìn nhìn, kinh ngạc kêu lên:

-Mạnh Bà!

Mạnh Bà trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Nhật Dạ Du Thần quả nhiên là có chỗ dựa lớn, phải mời hai lần mới bằng lòng tới.

Tần Thộ không biết xấu hổ, tự nhủ: “Nếu như ta nói là ta lạc đường mới tới đây, không biết là có bị lộ thành canh Mạnh Bà vị th

ít thỏ lộc không nữa đây.”

Mạnh Bà vung tay lên, đất vàng trên nền dâng lên thành một cái g hế, Mạnh Bà nói:

-Ngồi xuống đi. Phía dưới mùi vị quá nồng, không thích hợp xuống dưới.

Tần Thọ nhìn địa động tối om kia, hấn cũng không có ý đi xuống. Lúc này hấn đã hơi hiểu rõ nguyên nhân Mạnh Bà không cho Thậ p điện Diêm la đi vào ngồi một chút, quá keo kiệt...

Tần Thọ ngồi xuống, hỏi:

-Bà ở nơi này?

Mạnh Bà gật đầu nói:

-Đúng vậy... có điều đây là cửa sau. Hử, tại sao ngươi không đi c ửa trước hả?

Tần Thọ không còn gì để nói, đến cửa sau là do đi lung tung mà đ ến, còn đi cửa trước sao, nghĩ nhiều rồi... Hấn mà biết nơi này là nhà Mạnh Bà, hấn còn lâu mới tới.

Thế là Tần Thọ hỏi:

-Lão bà bà, không phải bà nói bà ở Hồn Nê Trang sao? Bà...

Mạnh Bà cười ha ha nói:

-Chỗ này của ta đích thực là trang mà? Có điều chỉ là dưới đất mà thôi. Con thỏ, ngươi đã biết vì sao ta gọi ngươi đến đây chưa?

Tần Thọ lắc đầu, hấn cũng đang suy nghĩ vấn đề này đây.

Mạnh Bà nói:

-Lão nhân gia ta cả đời không có bản lĩnh gì, vất vả cả một đời mới học được tinh túy bên trong chén canh Mạnh Bà này. Thế gian vạn ức sinh linh, không cần biết hần là thiên thần, là thần tiên hay là yêu ma quỷ quái, lên cầu Nại Hà, uống một chén canh Mạnh Bà, kiếp trước kiếp này sẽ không có liên hệ nào nữa.

Tần Thọ tự nhủ trong lòng: Chắc không phải là lão thảo thái này bởi vì hần uống canh Mạnh Bà không có tác dụng, phá phương thức của bà, nên muốn giết hần hả giận đó chứ?

Nghĩ như vậy, Tần Thọ cảm thấy có chút có lý, dù sao giết hần, thì canh Mạnh Bà kia vẫn là linh dược trăm phát trăm trúng.

Mạnh Bà không biết Tần Thọ đang suy nghĩ cái gì, tiếp tục nói:

-Chỉ là không ngờ được, thế gian lại có hai người có thể uống canh Mạnh Bà của ta mà lại không quên đi bất cứ thứ gì.

Tần Thọ đằng hắng một cái, cười khan nói:

-Bà bà, thực ra... Cái canh này của bà... ừm... Canh này... ừm...

Tần Thọ rất muốn dỗ dành Mạnh Bà, kết quả lại khổ cực phát hiện, vậy mà hần lại không biết nói cái gì, dù sao, trọng điểm của canh kia là xóa đi ký ức, mà cái trọng điểm này đã vô dụng rồi, thì hần nói cái gì cũng vô ích.

Tần Thọ nhẫn nhịn nửa ngày, Mạnh Bà cũng không biết là vô tình hay cố ý, cũng không có tiếp lời, cứ tùm tùm nhìn hần như vậy, chờ câu sau của hần.

Tần Thọ ghen đỏ bừng cả khuôn mặt, cuối cùng nói một câu:

-Canh này uống rất ngon, lúc về cho ta một đĩnh.

Nói xong, chính Tần Thộ cũng đều cảm thấy có chút quá đáng.

Kết quả Mạnh Bà phì cười, khi cười trên nếp nhăn trên khuôn mặt già nua xuất hiện một cái lúm đồng tiền, trong mắt Tần Thộ xuất hiện một tia kinh diễm! Sau cái nhìn kia, tất cả mọi dự vọng đều biến mất trong tích tắc, có điều Tần Thộ có thể khẳng định, lúc còn trẻ Mạnh Bà nhất định là một đại mỹ nhân!

Sau khi Mạnh Bà cười xong nói:

-Người không hiểu kỳ, ta nói hai người, là ai hả?

Tần Thộ trong lòng tự nhủ, ta xấu hổ còn không kịp, lấy đâu ra tâm tình quan tâm đó là ai, có điều vẫn hỏi:

-Là ai?

Mạnh Bà lắc lắc đầu nói:

-Người thật đúng là... qua quýt với ta.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Sao có thể chứ, ta nghiêm túc mà.

Mạnh Bà cười quỷ dị với Tần Thộ nói:

-Vậy thì tốt, vậy người đoán xem một người nữa là ai?

Nếu là những nữ nhân khác hỏi Tần Thộ vấn đề này, Tần Thộ sẽ tưng bừng tiếp giả vờ ngốc, đánh chết cũng không đoán, dù sao lòng dạ của nữ nhân hẳn đoán cũng không ra.

Nhưng nhìn Mạnh Bà kia cả mặt đặc ý, hẳn lập tức hiểu ra, không cần nghĩ mà nói:

-Nhất định là bà bà người!

Mạnh Bà nói:

-Làm sao người biết?

Tần Thọ không nói chuyện, biến ra một thau đồng, giả làm một nồi nước, sau đó học dáng vẻ của Mạnh Bà, khom người còng lưng đi vào trước thau lớn, quấy quấy một chút, rồi múc một thìa nếm nếm nói:

-Hương vị cũng được.

Sau đó Tần Thọ không nói gì nữa, nhìn Mạnh Bà cười ha hả.

Mạnh Bà thấy thế, sau đó cười ha ha nói:

-Cái tên nhóc con này... Quả nhiên thú vị! Ha ha...

Tần Thọ nhún nhún vai nói:

-Nếu linh dược này có tác dụng với bà, cả một nồi này, chắc chắc... chắc bà đã phải nếm canh đó cả đời rồi.

Mạnh Bà tiếp tục cười.

Tần Thọ thấy bầu không khí đã hòa hoãn, liền hỏi:

-Bà bà, ta có một vấn đề muốn hỏi người?

Mạnh Bà cười ha hả nói:

-Hỏi đi.

Tần Thọ nói:

-Chắc không phải là người thật sự tự mình ném canh này đó chứ?

Mạnh Bà gật đầu.

Tần Thọ lại hỏi:

-Vậy người không sợ cái canh này thật sự có tác dụng với người à?

Nghe được vấn đề này, Mạnh Bà trầm mặc... Sau khi trầm mặc một hồi lâu, dường như không nghe được âm thanh gì, Mạnh Bà trầm ngâm nói:

-Nếu như có tác dụng, thì thật tốt...

Nói xong, trên mặt Mạnh Bà không còn nụ cười, mà là một mặt phẳng muện, hồi tưởng, ánh mắt hướng về phương xa, dường như lả lẫm vào giữa một hồi ức thâm trầm nào đó. Nước mắt của bà bắt đầu rơi ướt vạt áo...

Chương 601: Đồ ăn dành cho ta

Chương 601. Đồ ăn dành cho ta

Tần Thọ nhiều lần nghĩ muốn giúp bà lau đi, về sau cảm thấy cô nam quả nữ nếu như hành động như vậy thì không phải đạo, thế là đưa một cái khăn tới.

Kết quả Mạnh Bà lại thật sự rơi vào bên trong hồi ức của mình, Tần Thộ đưa tay ra cả nửa ngày, cuối cùng cánh tay đều đã tê rồi nhưng Mạnh Bà cũng không nhìn thấy!

Tần Thộ khổ sở phát hiện, hiện tại hắt thu tay lại cũng không được, mà không thu tay lại cũng không được.

Thu lại, vạn nhất Mạnh Bà nhìn thấy hắt thu tay lại thì không phải là rất xấu hổ sao.

Không thu lại thì cánh tay thật tê mà!

Ngay lúc Tần Thộ cắn răng định thu tay lại thì bỗng nhiên Mạnh Bà cúi đầu, nhìn khăn tay trong tay Tần Thộ, kinh ngạc, sau đó cười ha ha, rồi xoa xoa nước mắt ở khóe mắt nói:

-Cảm ơn.

Tần Thộ lập tức có cảm giác được giải thoát, vung cánh tay lên giống như là đang chuyển tay, rồi nói:

-Ta phải cảm ơn người mới đúng.

Mạnh Bà không hiểu hỏi:

-Vì sao cảm ơn ta?

Tần Thộ vội ho một tiếng, nói tránh đi:

-Không nói cái này nữa, cái kia... vừa rồi người nghĩ đến cái gì vậy?

Mạnh Bà nói:

-Nghĩ đến một đoạn hồi ức muốn quên đi mà không quên được, cảm ơn thỏ, người có hồi ức này không?

Tần Thọ ngửa đầu nhìn trời, lật ký ức trong đầu mình một lần, ở c
hỗ sâu nhất trong trí nhớ của hắn là những ngày tháng ở cùng Tần
lão gia tử, lại có Hằng Nga, còn có đám sư phụ ở Thiên Đình kia,
mỗi một đoạn hồi ức đều vô cùng ấm áp vui vẻ. Nhất là bây giờ, s
au khi tách ra khỏi mọi người, những ký ức này càng ngày càng tr
ân quý... Thế là Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không có... ký ức của ta đều rất quý giá, hận không thể mỗi một
giây một phút đều nhớ nó một cách rõ ràng, nhớ một đời.

Mạnh Bà hâm mộ nói:

-Thật là ghen tị với ngươi...

Nói xong, Mạnh Bà đứng lên nói:

-Xuống dưới ngòi một chút đi, hắn là nồi canh mới cũng sắp xong
rồi.

Tần Thọ gật gật đầu, theo Mạnh Bà đi xuống.

Dưới mặt đất cũng không như Tần Thọ tưởng tượng, hoàn toàn k
hác xa với hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu trong phim ảnh của Châu Â
u Vu ở Địa Cầu. Sau khi xuống dưới Tần Thọ mới phát hiện, phía
dưới này còn có một thiên động khác, một cái động lớn rất rộng r
ãi, bên trong động đá vôi có cầu nhỏ nước chảy, còn có một tòa tr
ang viên không lớn cũng không nhỏ.

Trong trang viên, có một con gà mái đang mang theo một đám gà
con đi đào hố tìm đồ ăn ở khắp nơi, một con chó vàng đang le đầu
lưỡi nằm rạp trên mặt đất, thở hỏn hển, trong vườn trồng cà rốt, c
ải trắng, rau canh, còn có con bướm đang múa.

Bên trên hàng cao nhất treo một viên Dạ Minh Châu cực lớn, chiế
u toàn bộ nham thạch trong động sáng như ban ngày!

Toàn bộ trang viên được bố trí rất hợp lý, dường như mỗi một đóa hoa, mỗi một cây cỏ ở nơi đó, đều được người thiết kế tỉ mỉ.

Điều làm cho Tần Thộ không biết nên khóc hay nên cười nhất chính là, trên nóc phòng còn treo một đóa hoa cực lớn, bông hoa kia mềm oặt ghé vào trên nóc nhà, cũng không biết là đã chết, hay là đó là do trời sinh ra đã thế.

Có điều nói tóm lại, mỗi một cây hoa cỏ ở nơi này hoàn toàn không hòa hợp được với khí tức của Mạnh Bà, nơi này là thanh xuân sức sống, nhưng mà cả người Mạnh Bà khiến cho người ta có cảm giác âm u đầy tử khí.

Tần Thộ có hơi hoài nghi, nơi này thật sự là nhà Mạnh Bà hay là Mạnh Bà đã giết nữ chủ nhân của nơi này chiếm thành của mình?

Đương nhiên, nghĩ lại suy nghĩ phía sau rất không có khả năng, bởi vì Mạnh Bà đã ở đây rất nhiều năm...

Đây là sau khi Tần Thộ đi xuống Địa Phủ, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác của ban ngày, cũng là lần đầu tiên cảm giác được hương vị khói lửa nhân gian, lập tức có loại cực kỳ thân thiết.

Mạnh Bà đi ở phía trước, vừa đi vừa nói:

-Hàn xá đơn sơ, Nhật Dạ Du Thần chớ trách tội.

Tần Thộ cười khổ nói:

-Nếu như nơi này của ngài gọi là đơn sơ, thì chỗ ở của Ngụy Chinh, Chung Quý chính là ổ chó. Vẫn là nơi này tốt, thoải mái...

Tần Thộ duỗi hai tay ra, sắc mặt hài lòng, tùy tiện lấy một cái ghế đến, nằm trong sân phơi dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu.

Mạnh Bà thấy thế mỉm cười, vung tay lên, một cái nồi lớn từ trong phòng bay ra, bên trong nồi bốc lên bột ùng ục, đồng thời có một cỗ mùi thơm nồng đậm bay qua, sau khi Tần Thộ ngửi một cái liền nhảy dựng lên, kêu:

-Canh cay của người Hồ! Tăng thêm nguyên liệu! Vị thật đậm!

Mạnh Bà cười nói:

-Ta thử điều chỉnh mấy loại nguyên liệu trong đó, tăng cường thêm một chút năng lực xóa đi ký ức.

-Chỉ tăng cường thêm một chút à?

Tần Thộ có chút ghét bỏ nói.

Mạnh Bà trừng Tần Thộ một cái nói:

-Người đây là có ý gì? Canh Mạnh Bà này của ta đã điều chế mấy vạn năm nay, công thức vẫn luôn được củng cố. Đã sớm là gây dãi trăm thước! Muốn tiến thêm một bước nữa là cực kỳ khó khăn, có thể tăng thêm một chút, đã quả thực là không dễ rồi.

Tần Thộ biết mình nói sai, vội vàng nhận sai.

Mạnh Bà liếc Tần Thộ một cái, lúc này chỉ vào bên trong nồi canh Mạnh Bà nói:

-Còn dám uống...

Chưa đợi Mạnh Bà nói xong, đã thấy con thỏ chết tiệt này cực kỳ tự giác cầm thìa lên, múc một thìa, cho vào miệng uống.

Thấy cảnh này, Mạnh Bà không còn gì để nói. Thực ra, nàng tìm đến Tần Thộ, hoàn toàn là muốn để còn thỏ giúp mình làm thí nghiệm. Kết quả bà còn chưa nói, con thỏ đã uống trước, khiến bà k

hông biết hiện tại có nên nói là con thỏ này thức thối hay không. Hay nên nói là con thỏ này không có lễ phép, không có xin phép đã tùy tiện uống...

Lúc này Tần Thụ hí hí mắt, một bộ dạng say mê.

Nhìn thấy biểu tình này, Mạnh Bà thở dài, bà biết, tám phần là vô hiệu với con thỏ chết tiệt này, nếu không thì sắc mặt ngu ngốc này cũng không phải kiểu ngu ngốc như thế.

Mạnh Bà hỏi:

-Con thỏ, người có cảm thấy cái canh này khác biệt ở đâu không?

Tần Thụ chẹp chẹp miệng nói:

Muối nhiều, có điều ta ăn mặn, tổng thể mà nói thì đây là đồ ăn dành cho ta!

Mạnh Bà trực tiếp đoạt lấy thìa, đánh Tần Thụ, đập mạnh đến mức trên trán Tần Thụ đỏ lên, hàm hừ nói:

-Ta để người giúp ta nếm là để xem công dụng của canh này khác biệt ở đâu, không phải là xem hương vị khác biệt ở đâu!

Tần Thụ đau khổ thả thả tay nói:

-Bà bà, cái này của ngài... Ta là một kẻ hay ăn, cũng không phải ẩm sắc thuốc.

-Được rồi, là ta đã làm khó người rồi. Biết vì sao ta phải gặp người không?

Tần Thụ lắc đầu.

Mạnh Bà nói:

-Muốn nghe chuyện xưa không?

Tần Thọ tiếp tục lắc đầu.

Mạnh Bà sưng sờ, dờ khóc dờ cười hỏi:

-Vì sao lại không nghe?

Chương 602: Huyền Vũ Quyết

Chương 602. Huyền Vũ Quyết

Tần Thọ cười ngây ngô một tiếng, giả bộ hồ đồ không nói chuyện. Hắn cũng không phải đồ ngốc, hắn biết mình cũng không phải người tốt gì, nhưng hắn càng rõ chính mình cũng không phải là một con thỏ!

Từ xưa đến nay, phàm là những người nghe chuyện của người khác, không có ai là không phải đi làm người chạy việc cho người đó. Hắn không phải là người tốt gì, có thể quyết nợ. Nhưng mà nếu câu chuyện êm tai, con thỏ hắn sợ là không quản được chân của mình.

Trên người hắn đã đủ phiền phức rồi, còn một rắc rối nữa là cái người không biết sống bao nhiêu năm ở bên trong Minh Hà, hắn cũng không muốn rước thêm phiền phức cho mình.

Mạnh Bà thấy thế, cũng hiểu rõ ý của Tần Thọ, thở dài nói:

-Bỏ đi, ài...

Nói xong, Mạnh Bà quay người đi về phía trong phòng, trong mắt tràn ngập sự cô đơn.

Tần Thọ thấy thế, trong lòng mềm nhũn, không kìm được, hỏi một câu:

-Bà bà, rốt cuộc bà muốn làm gì?

Mạnh Bà thở dài nói:

-Ta muốn người giúp ta tìm một người!

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Ai?

Mạnh Bà nghĩ nghĩ, cũng dứt khoát không kể chuyện xưa, lấy ra một khối ngọc bội giao cho Tần Thọ nói:

-Hắn tên là Nam Vô Tội, nếu người tìm được hắn, đưa lệnh bài này cho hắn, hắn tự nhiên sẽ biết người là ai. Tự nhiên cũng hiểu ý của ta...

Tần Thọ nhìn ngọc bội trên tay, một viên ngọc bội rất đơn giản, ngay cả một hoa văn cũng không có, đơn giản chỉ là một viên ngọc bội, cắt, gọt rồi đeo dây vào. Hắn gật đầu nói:

-Vì sao lại tìm ta? Nếu như muốn tìm người, thì hắn là Hắc Bạch Vô Thường sẽ am hiểu hơn chứ?

Mạnh Bà lắc đầu nói:

-Mặc dù bọn hắn thường xuyên ra ngoài, nhưng mà chúng quy là

mới ra đã quay về, cũng không thể đi vào Địa Tiên Giới để tìm kiếm. Huống chi, chỗ của hắn, chưa chắc Hắc Bạch Vô Thường đã đi qua...

Tần Thộ nghĩ lại thấy đúng, dù sao Mạnh Bà cũng là công chức trong Địa Phủ, người bà muốn tìm khẳng định không phải là không có dây mơ rễ má với người phạm, vì không phải là người phạm nên thực tế Hắc Bạch Vô Thường cũng không có cơ hội để tiếp xúc. Dù sao, mặc dù xác suất chết của tiên nhân không nhỏ, có điều đều là tùy tiện đã có thể bắt tử, một khi chết rồi, thì đó chính là thân tử đạo tiêu, tan thành mây khói.

Dù sao người có thể giết chết tiên nhân cũng sẽ không cho đối phương cơ hội được sinh ra để tìm mình báo thù.

Nghĩ đến đây, Tần Thộ nhận lấy ngọc bội, hỏi:

-Bà bà, còn có chuyện gì khác không?

Mạnh Bà lắc đầu nói:

-Không có.

Tần Thộ nói:

-Vậy thì ta đi đây, ra ngoài cũng lâu như vậy rồi, cũng nên quay về xem một chút.

Tần Thộ thật là có chút lo lắng hai tiểu nha đầu kia đánh nhau, vậy thì không dễ thu dọn rồi.

Mạnh Bà thấy Tần Thộ đến rồi đi như thế, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc hỏi:

-Con thỏ, ngươi đồng ý giúp ta, mà không cần chút gì báo đáp sao?

Tần Thọ sững sờ, vỗ trán nói:

-Đúng rồi! Người không nói ta cũng quên mất.

Mạnh Bà yên lặng, sau đó trong mắt lóe lên một tia thất vọng, có điều lập tức liền biến mất, hiển nhiên cũng không phải là thực sự thất vọng đến vậy.

Tần Thọ đi đến bên nồi canh lớn của Mạnh Bà, vỗ vỗ nắp nồi nói:

-Bà bà, những vật khác của người ta cũng không dùng được. Nếu như ngài không để ý, vậy thì cho ta cái nồi này được không?

Mạnh Bà ngạc nhiên lần nữa, không ngờ được con thỏ này lại muốn một cái ban thưởng như thế, quả thực khiến nàng hơi kinh ngạc.

Canh Mạnh Bà, ở nơi này của Mạnh Bà không tính là thứ đáng tiền nhất, dù sao, mỗi ngày không biết bà đưa ra ngoài bao nhiêu bát canh. Cho nên, con thỏ đòi thứ này, tương đương với không đòi...

Nghĩ đến đây, Mạnh Bà cười nói:

-Người thật sự muốn nồi canh này mà không muốn thứ khác?

Tần Thọ vỗ vỗ cái bụng nói:

-Những cái khác ta không nghĩ tới, có điều ta muốn cả cuộc đời được ăn ngon, cái này hợp với khẩu vị của ta, ta cũng không có lỗi.

Mạnh Bà lắc đầu cười nói:

-Người đấy... Cứ việc lấy canh đi. Không đủ uống thì lại đến tìm ta... Chỉ là một nồi nước này của ta cũng không coi là nhiều, nhưng cũng chứa được một phòng.

Tần Thọ nghe xong, vui vẻ lấy cái đỉnh lớn ra, đổ hết canh trong nồi kia sang. Lúc này Tần Thọ phát hiện, cái đỉnh này vậy mà có thể chứa rất nhiều, khi đổ vào một cái thì đã đầy rồi, nhưng dù có đổ vào bao nhiêu cũng không bị tràn ra. Hay chính là nói cái đỉnh ba chân thật sự biết giả vờ.

Có điều Tần Thọ cũng không kinh ngạc, Thanh Đồng Long thấp nhất cũng là cấp độ thiên tiên, nơi nó ở, nghĩ lại cũng sẽ không quá kém.

Sắp xếp gọn nồi canh, Tần Thọ liền đứng dậy cáo từ.

Ngay lúc Tần Thọ sắp leo ra khỏi sơn động, bỗng nhiên Mạnh Bà vung tay lên, một quyển sách lụa bay về phía Tần Thọ.

Tần Thọ quay đầu, tò mò hỏi:

-Bà bà, đây là cái gì?

Mạnh Bà nói:

-Huyền Vũ Quyết, quyển Luyện Thần Phản Hư. Ta nhìn một thân công pháp của ngươi rất quý dị, công pháp quan trọng nhất mà ngươi tu luyện hẳn là Huyền Thiên Cửu Thư quyển thứ nhất, tầng thứ hai là Trọng Hoa Kinh quyển thứ hai, đúng không?

Tần Thọ nói:

-Bà bà, người cũng nhìn ra được?

Mạnh Bà cười nói:

-Lão nhân gia ta ở trên cầu Nại Hà nhiều năm như vậy, có người nào mà ta chưa từng gặp qua? Có công pháp gì mà chưa từng thấy qua? Có điều một thân công pháp này của ngươi, quả thực cổ quá

i. Người vậy mà lại đem hai môn công pháp có cảnh giới khác biệt này hợp lại làm một... Ánh mắt của người không tệ, chọn đều là công pháp có cảnh giới cao nhất. Nhưng mà người chưa nghĩ tới bất luận một môn công pháp nào, cũng đều là nguyên bộ. Những công pháp này cần phải được tiếp nhận có thứ tự trước sau mới có thể đạt tới cảnh giới hoàn mỹ. Người đây đông một búa, tây một búa, không khỏi quá loạn rồi?

Trước kia Tần Thộ cũng nghĩ qua vấn đề này, nhưng mà hấn tu luyện lâu như vậy, cũng không có gặp qua tác dụng phụ gì! Cho nên tự nhiên hấn cho rằng, công pháp là có thể luyện tùy tiện.

Huống chi, người nói cho hấn chủ ý này sớm nhất là Hạo Thiên Khuynh, Tần Thộ thấy Dương Tiễn cũng coi là người có kiến thức rộng rãi, chớ hấn nuôi hấn là sẽ không thuận miệng nói lung tung đi?

Thế là Tần Thộ tin.

Bây giờ đột nhiên Mạnh Bà lại vạch trần ra, Tần Thộ thật là có hơi mơ hồ, chẳng lẽ mình thật sự đã đi lầm đường?

Lẽ nào công pháp không phải đều là phác họa, luyện cái gì cũng được?

Dường như Mạnh Bà nhìn ra được nghi hoặc của Tần Thộ, gật đầu nói:

-Công pháp đương nhiên là không thể luyện chơi, nếu như đổi là người khác thì đã sớm tẩu hỏa nhập ma tan thành mây khói. Có đi ều trên người người có một môn công pháp dung hòa làm cơ sở, mặc dù công pháp này không bằng mấy môn công pháp khác nhưng mà ở phần của mình cũng có tác dụng nhất định, nó vô cùng thần kỳ.

Chương 603: Lũng Mật hung hãn

Chương 603. Lũng Mật hung hãn

-Nó thực sự có vai trò kết nối hai thứ trước sau, cho phép hai công pháp không tương thích kết hợp với nhau một cách hoàn hảo, và cuối cùng trở thành một phần của nó... cái này rất lợi hại. Có thể nói trên phương diện dung hòa trăm sông đổ về một biển, công pháp này là công pháp cường đại nhất mà ta từng thấy.

-Con thỏ, ta không có gì để thưởng cho ngươi. Người thích làm loạn, lại có năng lực làm loạn như vậy thì ta cho ngươi quyền Huyền Vũ Quyết này. Công pháp này là công pháp của Huyền Vũ Đại Đế, không quyết định được những thứ khác, nhưng mà quyền thứ ba là tu luyện cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, chính là tuyệt thế trong thiên hạ. Hi vọng có tác dụng với ngươi...

Tần Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ, cười nói:

-Đa tạ bà bà, ha ha... Ta sẽ lấy cái này!

Cảm ơn xong, Tần Thọ không quấy rầy nữa, cáo từ rời đi.

Chờ Tần Thọ trở lại Phong Đô Thành là về thẳng quán trọ Hắc Bạch, còn chưa có đi vào hắn đã cảm thấy một tầng hàn ý.

Địa Dũng phu nhân đứng ở cửa ra vào nhìn hắn nhếch miệng cười một tiếng, thế nào cũng cảm thấy nụ cười kia rất quỷ dị.

Lúc này Hắc Bạch Vô Thường cũng đi tới, cũng cười một tiếng q

ủy dị với hắn.

Sau đó ba người trăm miệng một lời mà nói:

-Người xác định muốn đi vào à?

Tần Thọ nhìn ba người một chút, rồi lại nhìn mình một chút, cuối cùng cắn răng giậm chân một cái nói:

-Ta đi vào tửu lâu sát vách ở!

Sau đó Tần Thọ xoay người rời đi.

Tần Thọ là lo lắng hai nha đầu kia đánh đến người sống ta chết, nếu đã không có chuyện gì, chỉ phụng phịu, trợn mắt cái gì đó, vậy thì kệ các nàng vui vẻ đi. Hắn không có thời gian dỗ trẻ con đâu...

Huống chi, Tần Thọ nhìn ra được, ánh mắt của hai nha đầu này nhìn hắn, căn bản không phải là vì ghen tuông tranh nam nhân, mà là loại cảm giác tiểu hài tử nhìn thấy đồ chơi mà mình thích bị người khác cướp đi!

Hắn đường đường là một thổ gia, bây giờ lại thành đồ chơi thú nhồi bông, hắn không có quay lại đánh vào mông hai nha đầu đó đã coi như là không tệ rồi.

Dỗ trẻ con là chuyện không tồn tại!

Vốn dĩ Địa Dũng phu nhân, Hắc Bạch Vô Thường nghĩ con thổ sẽ nói một chút, kết quả nhìn thấy con thổ này xoay người rời đi, không có một chút lưu luyến nào, lập tức trợn tròn mắt, người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó vội ho một tiếng, nhanh chóng ai bận rộn thì làm việc của người đó. Miễn chờ cho hai tiểu nha đầu kia biết bọn họ đuổi con thổ đi lại phát cáu với bọn họ.

Tần Thọ mới ra khỏi quán trọ Hắc Bạch liền nhìn thấy một người băng băng chạy tới, vừa chạy vừa kêu:

-Người đâu! Có người trèo tường vào rồi! Sắp không cản được rồi!

Tần Thọ chăm chú nhìn, chỉ thấy một cái đầu trâu vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mặt, chỉ có điều hai mắt của cái đầu trâu này đen nhánh như con gấu trúc, hiển nhiên là đã bị người khác đánh.

Đầu Trâu không chú ý tới Tần Thọ, một đường phi nước đại muốn chạy đi xa.

Tần Thọ nhanh tay một phát bắt được hất, tò mò hỏi:

-Ai lại phách lối như vậy? Địa Phủ mà cũng dám xông vào?

Phản ứng đầu tiên của Đầu Trâu là hất tay Tần Thọ ra, đang muốn mắng, kết quả vừa nghiêng đầu thấy là Tần Thọ, nhanh chóng cư ời nói:

-Hóa ra là thổ gia à...

Tần Thọ nói:

-Đừng nói nhảm, nhanh trả lời vấn đề.

Đầu Trâu nói:

-Không phải xông vào Địa Phủ mà là đi xông vào Minh Hà!

Tần Thọ nhướng mày nói:

-Xông vào Minh Hà? Cái này có liên quan gì với các ngươi sao? Đó không thuộc các ngươi quản đúng không?

-Bên trong chúng ta không quản, nhưng bên ngoài muốn đi vào thì đương nhiên thuộc về chúng ta quản! Toàn bộ Địa Phủ đều là chúng ta quản! Không phải hẳn ta muốn đến là đến, muốn đi là đi, đó là vượt quan!

Đầu Trâu gất cuống họng, phách lối kêu lên.

Tần Thộ nhìn dáng vẻ hống hách của hắn, giống như là đã quên quàng thâm trên mắt, phất tay nói:

-Được rồi, người nhanh đi đi, nếu không tìm thấy ai giúp đỡ, chắc là sẽ không đuổi kịp mất.

Đầu Trâu gật đầu một cái nói:

-Đúng đúng đúng, làm chính sự quan trọng. Khoan đã, nếu vậy thì không phải là để cho tên đầu cua đó chạy mất sao? Ta phải khiến hắn hiểu được, Ngươi gia gia ta không phải là đánh vô ích đâu!

Tần Thộ nghe xong, đột nhiên giật cả mình kéo cái đuôi của Đầu Trâu lại, Đầu Trâu lão đảo một cái trực tiếp ngã gục, khóc nức nở nói:

-Thỏ gia, ngài đây rốt cuộc là có để ta đi hay không?

Tần Thộ ngượng ngùng hỏi lại:

-Đừng nóng vội, vừa rồi người nói người vượt quan là ai?

Đầu Trâu đáp:

-Không quen biết.

Tần Thộ lại hỏi:

-Trông như thế nào?

Hai mắt Đầu Trâu hơi nhướng lên trên, dường như đang nỗ lực nh
ớ lại, đồng thời nói:

-Là một đóa lông trắng đầu húi cua, vóc dáng không cao, trông vô
cùng hung ác. Ai nhìn hấn, hấn liền đánh người đó, căn bản là kh
ông nói lý lẽ. Ta đã lớn như vậy rồi nhưng chưa bao giờ gặp ngườ
i nào điên như thế.

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Được rồi, ngươi không cần đi cáo trạng. Nói cho ta, hấn ở chỗ nà
o, ta đi tìm hấn.

Đầu Trâu nghe xong, hai mắt tỏa sáng, hấn biết rõ quy củ của Địa
Phủ.

Địa bàn Địa Phủ, nói với bên ngoài là vô cùng lớn, nhưng thực ch
ất là có hạn. Vị trí chân chính thuộc về Địa Phủ quản hạt, cũng ch
ỉ lớn như vậy, nhân thủ cũng là có hạn, cho nên căn bản không là
m được chu đáo!

Nếu muốn xuống Địa Ngục, phải được sự cho phép của bọn họ.

Trên thực tế, nếu thực sự muốn xuống, chưa chắc bọn hấn đều biế
t hết, những lần biết đến cũng là chọn hạ thủ.

Chỉ cần bóp quả hồng mềm khéo léo một chút, lại không ảnh hưở
ng đến sự vận hành của Địa Phủ thì mở một con mắt nhắm một co
n mắt là được rồi.

Rõ ràng đầu cua kia không phải chạy tới Địa Phủ làm loạn, chỉ cầ
n không tìm phiền phức ở Địa Phủ thì thực ra Địa Phủ rất vui khi
thấy hấn xuống tham quan.

Cho nên, rõ ràng Đầu Trâu hiểu đạo lý này, trận đòn này của hấn t

rên cơ bản xem như là đánh uổng phí, hấn la hét, hô hào, thực ra chỉ là dọa người, bày ra một chút uy phong, vung tay trút giận mà thôi. Hấn căn bản không có trông cậy được vào người nào giúp hấn ra mặt.

Bây giờ, gặp được con thỏ, hấn đương nhiên là mừng rỡ.

Có điều mặc dù Đầu Trâu ngốc, nhưng đầu óc thì thông minh hơn nhiều so với con cá ngốc Khôi Tam, thế là trông mắt hấn chuyển một cái, sắc mặt khổ sở nói:

-Ai nha... Thỏ gia, cái này... cứ theo quy củ đi, báo chuyện này lên là được. Người nhúng tay vào có hơi không phù hợp quy củ...

Tần Thọ là người nhanh mắt, kỹ thuật diễn xuất của Đầu Trâu lại quá kém cỏi, thế là Tần Thọ liếc mắt cái đã nhìn ra mờ ám, cười lạnh một tiếng, liền quay người đi về phía sát vách tử lâu, vừa đi vừa nói:

-Vậy thì được thôi, thỏ gia ta không quản nữa.

Chương 604: Minh Hà

Chương 604. Minh Hà

Đầu Trâu không ngờ được con thỏ này lại lưu manh như thế, nói đi là đi, căn bản là không cho người ta lối thoát!

Thế nên Đầu Trâu nhanh chóng đuổi theo, vỗ ngực bảo chứng nó

i:

-Thỏ gia, xem ngài nói kia. Ta vừa nói là quy củ, nhưng mà chúng ta có quan hệ như thế nào chứ?

Nói đến đây, Đầu Trâu ngậy ngẩn cả người, không nói được nữa.

Bọn họ là quan hệ như thế nào?

Sau khi con thỏ vào cửa đã đánh hấn một trận, còn cưỡng ép hấn lôi kéo cả một đường... Quan hệ này là thế nào cũng không phải là loại quan hệ tốt đẹp gì.

Tần Thộ nhìn bộ dáng Đầu Trâu kia bị nói trúng, không nhịn được liền cười:

-Được rồi, được rồi, đừng nói nữa. Nể mặt Chung Quỳ, Ngụy Chi nh, người bị đánh thỏ gia ta cũng không thể ngồi chơi nhìn xem, người dẫn đường, ta đi theo người xem một chút.

Đầu Trâu vui mừng, lần này hấn không còn dám dùng mảnh lưỡi, tực tiếp làm dấu tay mời nói:

-Mời!

Trên đường đi, Tần Thộ hỏi một chút chuyện đã xảy ra.

Kết quả hỏi một chút, Tần Thộ phát hiện, chuyện này thật đúng là đơn giản!

Nguyên nhân chính là một đội quỷ binh phát hiện có người ghen h ngang ở cửa của Quỷ Môn Quan, sau đó người kia trực tiếp vọt vào, thấy ai cũng bắt, sau khi bắt thì hỏi:

-Người có biết một tên cháu trai gì đó gọi là A Tu La ở đâu không?

Người trả lời nói không biết, liền trực tiếp bị một trận đánh, còn bị mất một chập:

-Xem ra là người đang lừa ta!

Người trả lời nói biết, đối phương cũng cho một trận đánh, lại nói ra hai câu:

-Ta biết các ngươi là cùng một bọn. Hắn ở đâu? Đưa ta đi đánh hắn!

Thế là, mặc kệ là đi ngang qua xem náo nhiệt, hay là đi bắt người, tất cả đều bị đánh một trận.

Sau khi nhận được thông báo Đầu Trâu chạy đi báo cáo, Mặt Ngựa chạy nhanh hơn hắn, Mặt Ngựa muốn tích điểm công, thế là không đợi Đầu Trâu. Chờ khi Đầu Trâu đến, Mặt Ngựa đã bị đánh đến hoàn toàn biến dạng!

Đầu Trâu nhìn Mặt Ngựa cả ba phút, vẫn cho là con lừa tinh nào đó giả mạo...

Mặc dù Đầu Trâu chạy chậm, nhưng mà phản ứng nhanh, bị đánh hai quyền đã biết là đánh không lại, thế là chỉ vào hướng của Minh Hà hô to một tiếng:

-A Tu La ngươi muốn tìm ở Minh Hà!

Sau đó Đầu Trâu nhanh chân chạy...

Sau đó chính là vào thành gặp được con thỏ.

Tần Thộ nghe đến đây, tổng kết được một ít phong cách làm việc của đối phương, hắn cơ bản xác định được người đánh người kia là rằm phần trăm là Bình Đầu Ca.

Chỉ là Tần Thộ không nghĩ ra, Bình Đầu Ca truy tìm A Tu La làm gì?

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Tần Thộ giật mình, kêu lên:

-Con mẹ nó, người thật sự chỉ hấn đi Minh Hà?

Đầu Trâu tự nhiên gật đầu nói:

-Khẳng định! Huynh đệ Mặt Ngựa của ta không thể khỏ sở bị đánh h uổng! Hơn nữa, A Tu La ở Minh Hà thì phải đi Minh Hà, ta cũng không có lừa hấn! Hấn đi nhất định sẽ bị đánh, hấn bị đánh, cũng có một phần công lao của ta, cái này có phải là ta đang giúp Mặt Ngựa báo thù không?

Tần Thộ nghe đến đây, hấn đột nhiên cảm giác được Đầu Trâu này cũng không có chất phác như hấn biểu hiện ra, nghĩ nhiều rồi! Thế là Tần Thộ liếc mắt nhìn Đầu Trâu nói:

-Người thành thật nói, Mặt Ngựa thực sự chạy nhanh hơn người sao?

Đầu Trâu vỗ ngực vừa định nói gì, thì Tần Thộ đã trừng mắt liếc hấn một cái nói:

-Nếu người dám nói láo, thỏ gia ta sẽ ném người vào trong Minh Hà để tắm rửa.

Đầu Trâu nghe xong, giật cả mình, cười khan ha ha một tiếng nói:

-Thỏ gia, thực ra... a, thả lỏng ra chạy, ừm, ngài hiểu mà.

Tần Thộ nghe xong, thật muốn cho tên Đầu Trâu này một bạt tai, hiểu cái gì hả! Người chính là xấu bụng!

Tần Thọ quyết định không thể quá tin tưởng tên Đầu Trâu này...

Tần Thọ nói:

-Vẫn còn rất xa sao?

Đầu Trâu nghĩ một chút đáp:

-Cũng không xa, nhìn thấy con quỷ xui xẻo nào đó nằm trên mặt đất kêu là đến rồi.

Tần Thọ không còn gì để nói lần nữa...

Đang nói chuyện, bỗng nhiên Đầu Trâu hưng phấn chỉ về đằng trước kêu lên:

-Mau xem, thỏ gia, phía trước đang có con quỷ xui xẻo ngao ngao kêu, chúng ta sắp tới rồi!

Đúng như Đầu Trâu nói, sau khi nhìn thấy con quỷ xui xẻo đầu tiên, càng đi về phía trước quỷ xui xẻo càng nhiều...

Giờ khắc này, tình cảnh này, một ít hồi ức của Tần Thọ không khỏi bị tỉnh lại.

Hiện tại, cảnh tượng này, hoàn cảnh này, sao lại giống thả mồi bắt chó ở kiếp trước như vậy chứ?

Có điều sau khi hai người đi, quỷ xui xẻo trên đất bắt đầu ít, hơn nữa càng ngày càng ít, mà từ đầu tới cuối cũng không thấy Bình Đầu Ca đâu cả.

Tần Thọ nhìn về phía Đầu Trâu, Đầu Trâu cũng một mặt mờ mịt, xuống phía dưới tùy tiện bắt người hỏi:

-Này! Đầu cua kia đâu?

Quỷ Tướng xui xẻo kia mang theo tiếng khóc nức nở nói:

-Đánh người xong liền đi, hấn đi về phía Minh Hà. Hấn nói, muốn tìm hấn, thì tới Minh Hà.

Đầu Trâu ngửa đầu nhìn Tần Thộ, sắc mặt Tần Thộ cũng khở sở, xem ra hấn đã phát hiện, trong đầu Bình Đầu Ca kia không có chữ a hai chữ sợ hãi này! Một đường đánh xuống Địa Phủ cũng thôi đi, vậy mà còn phóng tới Minh Hà, chẳng lẽ hấn không biết bên trong Minh Hà đều là chiến tranh của những kẻ điên sao? Hơn nữa còn có một lão điên không thể đánh bại sao?

Lúc này, trong đầu Tần Thộ có hai con người lại giao chiến lần nữa, một người nói dừng đi, quá nguy hiểm, thuyết phục, phải sống lâu một chút, tìm cơ hội phi thăng đi gặp Hằng Nga, xung quanh là mỹ cảnh.

Một tên khác thì chỉ vào Tần Thộ mắng to: “Huynh đệ ngươi đi chết, ngươi không cứu, ngươi có phải là người không? Hừ, ngươi có còn là con thỏ hay không?

Cuối cùng, Tần Thộ giậm chân một cái hét lớn:

-Má nó, đi!

Nói xong, Tần Thộ quay người đi về phía Minh Hà, nhưng mà Tần Thộ không biết đường, coi như biết đường, hấn cũng không muốn đi một mình. Cho nên...

-Thỏ gia, tự ngài đi là được rồi, mang theo tiểu thần làm gì? Tiểu thần chạy không nhanh, đánh nhau thì vô dụng, ăn lại cực kỳ nhiều!

Đầu Trâu mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên.

Tần Thọ nghe xong, nén tức giận, lắc đầu nói:

-Thỏ gia ta không biết đường, người đi cùng ta đến Minh Hà là được rồi. Minh Hà lớn ta đi rồi, ta nhớ bên Minh Hà đó còn Minh Hải có phải không? Không có ai chỉ đường, ta biết đi đâu tìm Bình Đầu Ca hả?

Đầu Trâu kêu lên:

-Thỏ gia, không cần giúp ta báo thù, ta cảm thấy, đầu cua kia không sai, người nhìn hấn đánh nhiều người như vậy, cũng đều chỉ là bị thương, cũng không có đánh chết ai đúng không? Hay là, chúng ta dừng lại đi?

Đến bây giờ, Đầu Trâu còn tưởng rằng Tần Thọ xuất thủ là vì giúp hấn trút giận.

Trong mắt Tần Thọ chuyển một cái, nghiêm mặt vô cùng nghiêm kh hí nói:

-Dừng? Sao có thể dừng lại được? Cục tức này nhất định phải trút ra, không trút ra không về!

Chương 605: Dáng người ma quỷ, lý giải chuyên sâu

Chương 605. Dáng người ma quỷ, lý giải chuyên sâu

Đầu Trâu nghe vậy, lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì đi cáo trạng với Tần Thọ, sớm biết con thỏ này hung hăng như thế, hấn sẽ khô

ng đi cáo trạng đầu!

Giải thích nửa ngày, khuyên bảo hồi lâu, con thỏ cũng không có c hút ý tứ nào muốn trở về, lúc này Đầu Trâu mới từ bỏ.

Dưới sự chỉ dẫn của Đầu Trâu, thỉnh thoảng Tần Thộ có thể nhìn thấy một hai thứ quái dị bị đánh rơi đầy đất... Nhìn tình hình này, con đường đi về phía Bình Đầu Ca vẫn còn có chút phiền phức.

Đầu Trâu nói, những thứ hình thù kỳ quái kia là thứ sinh trưởng ở những nơi ma quái của Địa Phủ, chúng được nuôi dưỡng bằng ma khí nhưng không có linh trí, chúng sinh sôi nảy nở, muôn hình vạn trạng.

Đi qua từng mảnh hoang mạc lớn màu đen, cánh đồng nam thạch h, người thấy mùi lưu huỳnh nồng nặc, ngay lúc Tần thộ sắp không chịu được, một trận gió thổi tới, trong gió xen lẫn một cỗ mùi tanh đặc biệt.

Đầu Trâu hét lớn:

-Đây là mùi máu tươi ở Minh Hà, sắp đến rồi!

Tần Thộ chau mày:

-Mùi máu tươi?

Đầu trâu gật đầu nói:

-Đúng vậy! Chỗ sâu nhất của Minh Hà có Huyết Hà, chỗ sâu nhất của Minh Hải có Huyết Hải. Máu ở trong nước sông sẽ tan rất nhanh, cho nên bên trong Minh Hà hoặc ít hoặc nhiều có ít máu, cho nên mùi vị của nó cũng mang theo mùi máu tươi. Người được hưởng vị này, cơ bản là sắp đến rồi.

Tần Thộ gật gật đầu, đồng thời tâm tình cũng khẩn trương lên, đã

u óc cũng chuyển thật nhanh.

Tần Thọ rất rõ ràng, dựa vào thực lực của hắn, nếu quả thực muốn đánh vào Minh Hà thì đó chính là cầm sinh mệnh mình đi đùa giỡn.

Nhưng mà muốn bỏ mặc Bình Đầu Ca thì Tần Thọ chưa từng có ý nghĩ này.

Nhưng mà Tần Thọ phát hiện, mặc dù tính cách của hắn quái đản, nhưng mà hiển nhiên còn chưa quái đản đến cảnh giới đó, cho nên hắn vẫn là không bỏ xuống được.

Dù sao, hắn và Bình Đầu Ca cũng là không đánh không quen biết, mà một lần cùng nhau ngắm bình minh và hoàng hôn kia, có thể cảm thấy được Bình Đầu Ca có chấp nhất của mình.

Trọng điểm là, Tần Thọ cảm thấy, hắn và Bình Đầu Ca là cùng một loại người, mặc dù hắn không hiểu rõ vì sao hắn lại có loại cảm giác này.

Chẳng lẽ bởi vì có cùng một cái là đánh nhau, gây phiền toái tứ phía, hay là việc gặm loạn bốn phía dẫn tới phiền toái sao?

Lắc đầu, lúc đang suy nghĩ lung tung, rốt cuộc Tần Thọ rơi vào trên đỉnh một tòa núi cao, mở mắt nhìn ra phía xa, chỉ thấy xung quanh là sông rộng ngàn dặm lao thẳng về phía xa! Nước sông vì núi lớn ngăn cản nên không thể chảy đi, cũng bởi vì có núi lên nên âm thanh phản lại, khiến cho nước sông lao nhanh phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, thanh âm ùng ùng không có tiết tấu, lại cho người ta một loại đại khí bàng bạc, cảm giác như là muốn nghiền nát tất cả.

Đây là một dòng sông có huyết sắc nhàn nhạt, cũng là một con sông dường như có được linh hồn của chính mình, lúc nào cũng nghĩ đến giết chóc!

-Thỏ gia, không thể đi nữa. Nơi ngài đứng bây giờ không nhìn thấy Tu La, nhưng mà qua tòa hắc sơn này, đằng sau chính là nơi ở của Tu La. Dù Minh Hà lớn, nhưng mà Tu La cũng nhiều vô số kể. Những tên kia dính như cao da chó, một khi phát hiện có người, thì không chết không thôi. Nếu như nhiễm máu Tu La lên người, thì toàn bộ Tu La tộc đều cùng ngài không chết không thôi, thậm chí còn có thể dẫn tới Minh Hà lão tổ tự mình xuất thủ! - Đầu Trâu nói.

Tần Thọ chau mày, mục đích hẳn tới nơi này là tìm Bình Đầu Ca trở về, thật không nghĩ đến việc cùng chết với tộc Tu La.

Hiện tại hẳn một đường băng băng tới đây, kết quả vẫn không thấy bóng dáng Bình Đầu Ca đâu, Tần Thọ không khỏi có hơi nhụt chí.

Nhìn con sông hung dữ trước mặt, Tần Thọ cũng không biết là nên tiếp tục đi, hay là nên lui lại. Đi lên thì quá nguy hiểm.

Lui lại, thì quá khốn nạn.

Thế là Tần Thọ cắn răng một cái, giậm chân nói:

-Đi!

-A, vậy thì được thôi.

Đầu Trâu hài lòng cười, sau đó hoảng sợ nói:

-Cái gì vậy! Thỏ gia ngài đi nhầm hướng rồi!

Kết quả con thỏ phát tay nói:

-Bằng hữu ở phía trước, nếu như thỏ gia ta không đi, trong lòng không được yên.

-Thỏ gia, đây là địa bàn của Tu La tộc đó! Đi vào chính là không có đường sống trở về! - Đầu Trâu nức nở hô.

Một thiên thần, bị hấn dẫn tới Minh Hà đi chết!

Cái nồi này có hơi lớn, hấn sợ là mình cũng không nổi!

Tần Thọ nói:

-Vậy người hãy giúp ta đốt thêm hai nén hương cầu nguyện cho ta đi, ừm...

Nói đến đây, Tần Thọ dừng bước chân lại.

Mặt Đầu Trâu đang chờ đợi nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ chỉ vào Đầu Trâu nói:

-Người nhớ kỹ, nếu như ta không về được, chờ đại môn của Thiên Đình mở ra, người đi Ngự Hoa Viên, lên Bạch Cốt Sơn rồi đi vào trong Bạch Cốt Điện một chuyến. Người nói với người trong đó, Quỷ Đế phương Đông Thái Úc Lũy lừa phỉnh ta đi Minh Hà, không trở về được. Còn lại thì người không cần quan tâm, hiểu không?

Đầu Trâu ngạc nhiên:

-Cái gì?

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Không có gì. Đi nhanh về nhanh, nếu người có thể dẫn viện binh đến trước khi ta chết, Thái Úc Lũy sẽ cảm tạ người.

Nói xong Tần Thọ cũng không quay đầu lại, mà đi thẳng đến Minh

h Hà.

-Thỏ gia, ngài... ngài thật sự không sợ chết à?

Đầu Trâu khóc lớn, hấn phát hiện, cái nôi này càng lúc càng lớn.

Tần Thọ nói:

-Cũng không phải chưa chết qua, sợ cái rắm à! Ta thật muốn xem xem, rốt cuộc là ta sợ, hay là tên cháu trai bên trong Minh Hà sợ!

Vừa nói xong, Tần Thọ liền nghe tiếng gầm giận dữ vang lên:

-Khẩu khí thật là lớn! Trong từ điển của Tu La tộc chúng ta không có chữ sợ này!

Đang nói chuyện thì nước sông nổ tung, chỉ thấy có một bóng người phóng lên trời!

Tần Thọ vung tay lên, ngăn nước sông, lại hất lỗ tai thỏ lên, hướng về hai bên vẫy vẫy nước sông đi, chấp tay sau lưng, Tần Thọ hít một hơi, trong lòng cảm khái nói:

-Khí khái này, chắc là không khác mấy so với Diệp Vấn?

Một khắc sau, nước miếng của hắn đã chảy ra!

Chỉ nhìn thấy một nữ tử cực kỳ nóng bỏng đứng trên không trung, trọng điểm là... Nàng chỉ mặc một cái quần lót, ngực buộc một cái dây thừng rất to và dày, ngoài ra, liền không có ngoài ra nữa!

Tần Thọ thề, lúc nhìn thấy nữ nhân này, trong vòng ba giây, hắn không thèm để ý đến mặt của đối phương! Tất cả lực chú ý đều đặt ở bộ ngực to của đối phương, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, bụng dưới bằng phẳng, eo thon chỉ bằng một nắm tay, đôi chân thon dài cân xứng...

Trong đầu Tần Thộ một khắc này chỉ có một ý nghĩ: “Ma quỷ!”

Tần Thộ cũng không phải chưa thấy qua thần tiên tẩm, ngực lớn như Hà Tiên Cô, ngực nhỏ chút... còn chưa thấy qua.

Chương 606: Bị sỉ nhục không thể phản bác

Chương 606. Bị sỉ nhục không thể phản bác

Luận dáng người, dáng người Hằng Nga là đẹp nhất, nhưng loại đẹp kia, là sơn thanh thủy tú, là vẻ đẹp kỳ diệu của thiên nhiên!

Còn thân hình của nữ tử trước mắt này, giống như là loại phát dao bổ rìu nào đó, là vẻ đẹp vô cùng mỉa mai, không nhìn mặt, chỉ nhìn dáng người, Tần Thộ chớ có thể nghĩ đến hai chữ ma quỷ!

Một khắc sau, một trận gió thổi đến, khuôn mặt kia dường như đã nổi lên trên mặt Tần Thộ, hai mắt vô cùng hung ác nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

-Con thỏ! Người nhìn cái gì?

Tần Thộ vô thức nói:

-Nhìn núi cao quật khởi kia, nhìn vùng bình nguyên đất bồi kia, nhìn hải sản... Ách... Khụ khụ, đang suy nghĩ về nhân sinh.

Tần Thộ đột nhiên ý thức được, nữ nhân kia nhanh chóng đi đến t

rước mặt hấn, lửa nóng trong đầu nháy mắt tiêu mất, bởi vì hấn p hát hiện, một cây đao đã gác ở trên cổ hấn!

Đồng thời, rốt cuộc Tần Thộ cũng bình tĩnh lại, nhìn kỹ mặt của đ ối phương, đầu óc Tần Thộ lại ông một cái!

Nữ tử trước mắt này, lại có một khuôn mặt đáng yêu như em bé!

Mặt em bé phối với dáng người ma quỷ?

Tần Thộ nức nở nói:

-Người là ma quỷ à?

Nữ tử nghe xong, hung quang trong mắt lóe lên, liền đâm một đao vào cổ Tần Thộ!

Cũng may phản ứng Tần Thộ cực nhanh, đột nhiên lùi lại, xoay n gười ngửa đầu há mồm!

Răng rắc!

Thời khắc mấu chốt, Tần Thộ chuẩn xác cắn một cái vào loan đao trong tay đối phương, đồng thời sau gáy nhô lên một cái đầu, nói với nữ tử:

-Đừng động thủ, có chuyện gì từ từ nói!

Nhưng mà nữ tử nổi giận gầm lên một tiếng:

-Bọn họ nói ta là ma quỷ, người cũng nói ta là ma quỷ, ta giết ngư ời!

Nói xong nữ tử vèo một cái liền vọt lên, loan đao trong miệng Tầ n Thộ tiêu tán như sương mù, lúc sau lại xuất hiện lần nữa trong t ay nữ tử, thanh nguyệt nha loan đao trong tay nữ tử nhanh chóng

đâm về phía hấn, trực tiếp cắt cổ Tần Thộ.

Tần Thộ luôn cảm thấy đây là một chuyện hiểu lầm, cũng không có vội vã đánh trả, mà quay người nhanh chân chạy!

Kết quả cái tai lớn bị vung ra sau lưng bởi vì chạy quá nhanh, phía sau đầu hấn thấy rõ ràng, loan đao trực tiếp rẽ ngoặt cắt lổ tai hấn!

Hai tay Tần Thộ ép xuống, kéo tai xuống sau gáy, vòng qua cổ, cuối cùng buộc thành cái nơ bướm trước ngực, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm chạy như điên.

Nữ tử thấy Tần Thộ chạy, càng là găm thét liên tục:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi còn muốn chạy, xem ta có giết ngươi không!

Trên đỉnh núi, Đâu Trâu thấy cảnh này bị dọa đến núp ở phía sau cục đá, trong miệng lầm bầm:

-Cô nàng Tu La này gây quá... Bỏ đi, nhanh chóng đi tìm viện binh thôi.

Nói xong, Đâu Trâu liền chạy.

Tần Thộ bị nữ tử này đuổi đến hơn một trăm dặm, tốc độ của nữ tử này rất nhanh, có điều Tần Thộ chạy cũng không chậm, một bên vừa chạy vừa nói:

-Muội tử, ngươi có thấy một con Lũng Mật không?

-Thấy con mẹ ngươi!

Nữ tử trực tiếp mắng.

Sau đầu Tần Thộ, một đôi mắt nhìn chăm chăm sợi dây, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xẹt qua, dường như chỉ cần nhìn chăm chăm sợi dây kỹ hơn là có thể khiến sợi dây đứt mắt.

Nghe thấy nữ tử mắng người, Tần Thộ nói:

-Muội tử, ngươi có thể văn minh chút không?

-Văn cái con bà ngươi!

Nữ tử tiếp tục mắng, giọng nói vô cùng phóng khoáng không có c hức dè dặt nào, cùng với khuôn mặt em bé của nàng tạo thành sự t ương phản cực lớn.

Tần Thộ bắt đắ dĩ nói:

-Không phải, vì sao ngươi phải đuổi ta? Ngươi muổn đuổi thì đuổi i, ngươi nhắy nhiều thêm một chút, như thế rất đẹp.

Vổn chỉ là một câu trêu chọc của Tần Thộ, kết quả nữ tử sững sờ, sau đó vậy mà lại thật sự đi ba bước lại nhắy dựng lên, tướng mạo cũng không có hung dữ như vậy nữa.

Tần Thộ ngạc nhiên, có điều có phong cảnh hoàn mỹ để nhìn, hắh cũng không đi bớ dĩ mớ dĩ đố dĩ phương vấn đề nhắy chưa đủ cao, mà l ại nói:

-Đúng rồi! Thế này là đượ rồi! Rất dễ nhìn!

Nữ tử nghi hoặc nhìn hắh một cái, lại đuổi thêm gần nửa canh giờ nữa, rốt cuộc nữ tử nhậ không đượ hỏi:

-Ngươi... thật sự cảm thấy ta nhắy lên rất đẹp mắt?

Hai mắt Tần Thộ khế đắ dĩ nói:

-Mỹ nữ, người không phải là nhảy lên đẹp mắt, mà người làm gì cũng đẹp!

Nữ tử nghe xong, lập tức dừng lại, quát to một tiếng:

-Người đứng lại!

Tần Thộ thấy nữ tử không đuổi theo nữa, lập tức đứng lại, nghiêng đầu nhìn nữ tử, một mặt mơ hồ, không hiểu được rốt cuộc nữ nhân này đang nghĩ cái gì.

Nữ tử nhìn con thỏ có hai cái đầu này, nói với giọng ghét bỏ:

-Thu lại một cái đi, nhìn thật khó chịu.

Tần Thộ ừ một tiếng, hai cái đầu rất bướng bỉnh, bốn cái tay bắt đầu chơi cục đá kéo vải, sau đó phía sau dừng lại, cái đầu trước mặt liền rút về, cái đầu phía sau hoàn mỹ thay thế vị trí của cái đầu phía trước.

Tần Thộ cũng không nhàn rỗi, mà là nhân cơ hội suy nghĩ cục diện trước mắt.

Hắn muốn tìm Bình Đầu Ca, nhưng mà Minh Hà quá lớn, hướng chỉ Minh Hà lại chảy vào Minh Hải, vậy thì lại càng lớn. Đoán chừng Thái Bình Dương mà ném vào trong Minh Hải thì cũng chỉ là nổi bọt mà thôi... Cho nên, ở nơi hắn chưa quen này, đi đâu tìm Bình Đầu Ca đây?

Tốt nhất là có thể có người dẫn đường, đối với nữ nhân có chút mạnh mẽ mà hung dữ trước mắt này, nếu miễn cưỡng bồi dưỡng, thì hắn là có thể sử dụng được.

Nghĩ đến đây, Tần Thộ liền nhếch miệng, nhe ra một cái răng, lộ ra răng cửa trắng nõn, chính là tiêu chuẩn cả người lẫn vật đều vô hại, nói:

-Mỹ nữ, người làm gì thế?

Nữ tử nghe được hai chữ mỹ nữ này, thoáng cái gương mặt liền đỏ lên, sau đó lại nhăn nhó nói:

-Người... thật sự cảm thấy ta đẹp?

Vẻ mặt Tàn Thọ mơ hồ nói:

-Chẳng lẽ còn có tên mù nào nói người xấu?

Nữ tử giậm chân nói:

-Rất nhiều!

Tàn Thọ nói:

-Không phải chứ?

Nữ tử khỏ sở ngồi xuống dưới đất, vỗ vào cục đá bên cạnh nói:

-Người cũng tới ngồi đi!

Khẩu khí kia, không giống như là muốn giết con thỏ, ngược lại giống như là nói với con thỏ: “Ngồi xuống!”

Tàn Thọ biết EQ của nữ nhân này có chút vấn đề, cho nên không thèm để ý, cũng không so đo. Dù sao cũng là hấn có việc cầu người i, thế là thận trọng đi tới, đôi mắt nhìn chăm chăm thanh Nguyệt Loan Dao cài trên lưng nữ tử, hai chân căng cứng, tùy thời chuẩn bị nhảy lên chuồn mất. Sau đó Tàn Thọ cười ha ha, ngồi xuống.

Lúc này nữ tử mở hai tay ra!

Tàn Thọ bị dọa đến nhảy dựng lên, chuẩn bị chạy!

Kết quả nữ tử thuận thế kéo lại, ôm Tần Thộ vào trong ngực!

Tần Thộ trơ mắt nhìn mặt của hắn bị hẻm núi giữa hai tòa thái sơn kia đè xuống mắt!

Một khắc sau, trước mắt là một màu đen kịt, đồng thời hương thơm xông vào mũi, hắn phát hiện hắn thở không ra hơi. May mà là m tu sĩ cũng không cần thở, thở trong bụng là được rồi.

Chương 607: Bị sỉ nhục không thể phản bác (2)

Chương 607. Bị sỉ nhục không thể phản bác (2)

Tần Thộ phát hiện nữ tử cũng không có ác ý, mà ở nơi này lại rất thoải mái, thế là hắn cứ thành thành thật thật nằm sấp ở phía trên không động, chờ đoạn tiếp theo của nữ tử.

Nữ tử thở dài một tiếng nói:

-Bọn họ đều nói ta xấu... Từ nhỏ đến lớn, những người ta gặp qua đều nói ta xấu. Ghét bỏ ta, nói ta nhỏ yếu, nói ta kéo xuống toàn bộ sức chiến đấu của A Tu La tộc, không xứng làm một A Tu La. Có thể là ta yếu hơn so với bọn họ, nhưng mà bọn họ dựa vào cái gì mà một mực khinh bỉ dung mạo của ta... giống như là ta thật sự không bằng bọn họ.

Nói xong, nữ tử ghen ngào một tiếng, Tần Thộ phát hiện có cái gì làm ướt lông thỏ của hắn...

Tần Thọ biết, cô gái Tu La này khóc.

Tần Thọ không khỏi đẩy ngực trước mắt ra, thuận thế xoay người, nhìn khuôn mặt giàn dụa nước mắt của nữ Tu La này rồi nói:

-Người cũng cảm thấy bọn họ đẹp hơn người sao?

Nữ Tu La gật đầu:

-Ừm... thân hình của các nàng rất hoàn mỹ, rất thích hợp để chiến đấu, không giống ta làm cái gì cũng phải bỏ ra rất nhiều cố gắng mới có thể nhận được kết quả như thế. Các nàng đi trên đường, vô số Tu La sẽ vì thế mà choáng váng, mà ta đi trên đường, sẽ chỉ có được sự trào phúng. Sự thật chứng minh, ta đích xác là không đẹp bằng các nàng.

Tần Thọ nghe xong, lập tức lú lẫm lại:

-Ta thấy người thế này, người so với người còn có dáng người hoàn mỹ hơn, vậy thì như thế nào?

Trong đầu Tần Thọ không khỏi hiện lên một đoạn ký ức, đó là ký ức ở trên Trái Đất, rất nhiều sách đều nói, nam tử của Tu La nhất tộc xấu vô cùng, nhưng mà những nữ tử thì từng người từng người đều có dáng người ma quỷ, khuôn mặt xinh đẹp, giống như là hóa thân của sự hoàn mỹ.

Nghĩ như vậy, Tần Thọ có hơi tin lời nữ Tu La này nói, có lẽ bộ tộc này thực sự thiên sinh lệ chất, một người so với một người lại càng đẹp hơn.

Có điều Tần Thọ nhìn cô gái Tu La trước mắt này khóc như mưa, cũng có chút không đành lòng nói:

-Này... Đừng khóc. Thực ta người rất xinh đẹp, chỉ nói đến dung

mạo này của người, nếu như đi ra khỏi Minh Hà, đến thế giới bên ngoài. Không nói đến điểm áp quần phương, thì tối thiểu nhất cũng có thể khiến muôn người đổ xô ra đường!

Sau khi nữ Tu La nghe xong, sững sờ nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ cho là mình khen hơi quá, khiến cho đối phương nhất thời không có cách nào tiếp nhận.

Sau đó nữ Tu La nháy nháy đôi mắt to, hỏi một câu:

-Cái gì là điểm áp quần phương, muôn người đổ xô ra đường?

Lập tức Tần Thộ đổ một trận mồ hôi, hần phát hiện, cô gái Tu La này không chỉ có EQ thấp, có vẻ như còn mù chữ.

Một lần nữa Tần Thộ tổ chức lại một chút ngôn ngữ, rồi nói:

-Chính là lúc người đi trên đường lớn, người trong toàn thành sẽ đều ra ngoài nhìn người!

Nữ Tu La gật đầu nói:

-Chưa thấy ai xấu như vậy?

Tần Thộ không còn gì để nói, thầm nghĩ: Cái này là bị bao nhiêu đả kích mới không có tự tin như thế đây.

Tần Thộ nói:

-Không, là chưa thấy ai xinh đẹp như vậy!

Nữ Tu La nhướng lông mày lên nói:

-Thật sao?

Nữ Tu La vui vẻ, cười hi hi hai tiếng, sau đó tủm tỉm nhìn Tần Thụ nói:

-Con thỏ, thực lực của ngươi cũng không tệ, sao vẫn còn chưa hóa hình?

Một câu nói kia trực tiếp động đến tử huyệt trên người Tần Thụ, hấn khổ sở cười nói:

-Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Ta cũng muốn hóa hình... ài... khổ nỗi năng lực không cho phép.

Nữ Tu La nói:

-Ta nghe người ta nói, nhục thân càng mạnh mẽ, thì càng không dễ hóa hình. Nếu ngươi là một con Chân Long, hay như Kim Sí Đại Bàng Diểu thì ta còn có thể hiểu được. Nhưng mà, ngươi lại chỉ là một con thỏ...

Tần Thụ lập tức khó chịu, giẫm lên hai ngón núi hình tròn, móng vuốt nắm lấy mặt nữ Tu La, bốn mắt hai người đối nhau, khí thế Tần Thụ hung hăng nói:

-Con thỏ thì thế nào? Ngươi xem thường con thỏ à?

Lời còn chưa dứt, Tần Thụ liền có cảm giác dưới hông bị xiết chặt! Cúi đầu nhìn, chỉ thấy nữ Tu La dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy bút chì nhỏ của hấn, cười ha ha nói:

-Đúng thật là xem thường.

Lúc ấy đầu óc Tần Thụ lộn xộn, hấn làm người hơn hai mươi năm, làm thỏ cũng có mấy năm, nếu không tính thời gian mơ hồ ở giữa, thì hiện tại hấn cũng coi như là người già ba bốn trăm tuổi. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hấn bị một nữ nhân đùa giỡn trắng trợn, không có chút liêm sỉ nào như thế, hơn nữa còn khôn

g chừa cho hắn chút mặt mũi nào, vô cùng triệt để chà đạp hắn dư
ới lòng bàn chân để sỉ nhục!

Nếu như không phải lông trên mặt dày, Tần Thộ cảm thấy mặt mìn
h sắp đỏ thành đít khỉ rồi!

Tần Thộ nhanh chóng tách tay nữ Tu La ra, rồi vội vàng nhảy về
phía sau, nhảy ra cách năm mét! Lúc này mới lấy hai tay che đứn
g quần, đập đập ba ba nói:

-Người... Ài... Người nói... Ta nên... Ài u, ta nên nói như thế nà
o đây? Cái đũa nhóc này, không có một tý thận trọng nào cả?

Nữ Tu La nghe nói thế, cười lạnh một tiếng nói:

-Ghét bỏ ta xấu thì cứ việc nói thẳng! Sờ người hai cái thì có thể n
ào?

Tần Thộ không còn gì để nói, oan khuất kêu lên:

-Cái này sao có thể có liên quan với xấu hả? Cái mạch suy não nà
y của người là gì thế? Đổi lại là ta sờ người như thế, người có xấu
hổ không?

Nữ Tu La nghe vậy ưỡn ngực một cái, vô cùng hào khí nói:

-Đến! Sờ!

Tần Thộ lập tức tròn mắt, ghen hòng trần trối nhìn nữ nhân
trước mắt này...

Nữ Tu La dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn Tần Thộ nói:

-Người là chê ta xấu, hay là không có can đảm sờ?

Tần Thộ há hốc mồm, nhìn dáng người hoàn mỹ kia, nói không m

uốn sờ đoán chừng là gen di truyền trong cơ thể hắn đều sẽ không đồng ý, từ nhỏ gen đã nói cho hắn biết, người chết thì không sao, truyền thừa là quan trọng nhất! Đối phương xấu hay không xấu cũng không liên quan, sinh con mới là quan trọng nhất. Nhưng mà lý trí nói cho Tần Thộ biết, cái đồ chơi này, không được sờ, nếu không thì rất có lỗi với Hằng Nga đang khổ sở chờ hắn ở Nguyệt Cung.

Nghĩ đến Hằng Nga, Tần Thộ như là bị tạt một chậu nước lạnh, toàn thân giật cả mình, trong đầu nháy mắt đến một cái suy nghĩ hỗn loạn cũng không có, hắn cũng lập tức bình tĩnh lại.

Tần Thộ phân tích một chút, bên trong trí nhớ kiếp trước của hắn, hắn có xem qua miêu tả của Phật môn đối với nhóm Tu La, nam xấu nữ đẹp, giết người không ghê tay, nhưng cũng vô cùng cởi mở.

Nghĩ đến đây, hắn liền hiểu, nữ Tu La trước mắt không phải đùa giỡn hắn mà thực sự vô cùng cởi mở, không thêm để ý đến cái này.

Chương 608: Nữ nhân này... Má nó!

Chương 608. Nữ nhân này... Má nó!

Tần Thộ không nhịn được trong lòng mắng một câu: “Má nó, nữ Tu La nên thả lên Trái Đất, đây tuyệt đối là tạo phúc cho triệu triệu con cháu Hoa Hạ, là phúc lợi lớn cho đám lưu manh.

Đang lúc Tần Thộ nghĩ lung tung, một tiếng ha ha lạnh lùng vang lên, lập tức khiến Tần Thộ giật mình.

Tần Thộ ngẩng đầu lên liền thấy một nữ Tu La dùng một loại ánh mắt vô cùng miệt thị và trào phúng nhìn hắn, sau đó nói từng chữ từng chữ:

-Đều nói con thô ngẩn, tốc độ nhanh, hôm nay gặp mặt xem như danh bất hư truyền! Một lúc này, cái gì cũng chưa làm, người lại run cầm cập hai lần, thật nhanh đó!

Ầm ầm!

Tần Thộ dường như nghe được trong đầu có một đạo sấm sét nổ tung giữa trời quang, cả người đều mơ hồ!

Hắn run rẩy?

Hắn run rẩy thì làm sao?

Run rẩy thì nhất định là bị dọa sợ à?

Run rẩy thì nhất định là kích thích à?

Trong đầu nữ nhân này đều nghĩ cái gì vậy?

Không thể nghĩ đến chút năng lượng tích cực à?

Run rẩy!

Trong lòng Tần Thộ tràn đầy oán niệm, hiện tại hắn chỉ có hai suy nghĩ, một cái là trở nên mạnh mẽ, đem nữ nhân này đè xuống để cô ta hiểu được cái gì là hùng phong đấu với con lừa!

Một suy nghĩ khác thì là... Không cùng nữ nhân không có học thức này chấp nhặt!

Tần Thộ cuối cùng vẫn lựa chọn cái sau, gật gù đắc ý nói:

-Tùy người nói thế nào, tâm ta đã thuộc về người khác, coi như là người xinh đẹp, ta cũng chỉ nhìn một chút rồi nói một tiếng xinh đẹp mà thôi. Còn năng lực của thỏ gia ta, thực ra không có liên quan gì với người cả.

Nói xong sắc mặt Tần Thộ trở nên bình thản lạnh nhạt, giống như là tiến vào kiểu hiền giả, chỉ là cái miệng luôn cố gắng vênh lên, phần eo có chút uốn lượn. Không còn cách nào khác, lúc Tần Thộ đang nói khoác, ngực nữ Tu La nhanh chóng áp lên đầu hắn... Hắn có loại cảm giác thái sơn áp đỉnh.

Đồng thời Tần Thộ cũng rất tò mò, rốt cuộc là nữ Tu La này dùng nút buộc gì mà có thể buộc sợi dây thừng chắc chắn như vậy, một đồng thịt lớn như thế, nhảy tới nhảy lui, lại không nhảy ra khỏi sự che chắn của dây thừng kia.

Nữ Tu La có chút kinh ngạc nhìn Tần Thộ:

-Lòng người có người khác rồi?

Tần Thộ gật đầu.

Nữ Tu La cười to nói:

-Con thỏ nhỏ, người đang lừa gạt ai đây? Mặc dù ta không có đi ra thế giới bên ngoài, nhưng mà ta cũng đã được nghe nói. Thế giới bên ngoài, tam thê tứ thiếp là rất bình thường. Người lại bởi vì có người trong lòng mà không có ý gì khác với những nữ nhân khác sao?

Nói xong, bỗng nhiên bộ dạng Tu La trở nên hung hãn, vung đao lên bổ vào đầu con thỏ!

Tần Thộ bị dọa đến vèo một cái nhảy ra ngoài hơn năm mươi mét, lúc này mới không bị u đầu sút trán, đúng là vận mệnh chém gà

mà!

Cho dù như thế, Tần Thộ vẫn có thể cảm giác được từ trán đến cái bụng mình, trên người cậu em nhỏ còn mát rượi, hắc đường như gầm thét lên:

-Con mụ điên kia, ngươi làm gì thế?! Ta có chỗ nào đắc tội ngươi hả!?

Trả lời Tần Thộ chính là một đao chặn ngang!

Tần Thộ trốn tránh lần nữa, sau đó xoay người chạy, vừa chạy vừa a mắng:

-Cái con mụ điên này, còn có còn nói đạo lý hay không hả?

Nữ Tu La đuổi theo rồi lại chém một đao, lúc này mới hừ hừ nói:

-Ngươi gạt ta, ta đương nhiên là chém ngươi rồi!

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ai lừa ngươi! Lừa ngươi là chó con!

Nữ Tu La hừ hừ nói:

-Ngươi đã là con chó trong nôi rồi còn muốn biến thành con chó g iữ của nhà hả? Ngươi đây là đang muốn tận dụng cơ hội hả?

Tần Thộ tức đến thiếu chút nữa ngã, lộn một cái nên không có ngã chết trên mặt đất, nghiêng răng kêu lên:

-Ta... Ta... Con mẹ nó.

Tần Thộ thật không biết nên mắng cái gì là tốt, lần này nói ra rồi, hắc cũng coi như dễ chịu.

Kết quả liền nghe nữ Tu La cười lạnh một tiếng nói:

-Có bản lĩnh thì người đến đây!

Tần Thọ lập tức cảm thấy trên trán đều là vạch đen... Hắn chợt phát hiện, nữ nhân quá cởi mở, nam nhân quá không cởi mở, vậy đơn giản chính là tra tấn đối với nam nhân.

Tần Thọ hét lớn:

-Ta nói cho người biết, người đừng ép ta!

-Ta ép người đó, sao hả!?

-Ta... ta... Người thật sự đừng ép ta!

-Ranh con, rốt cuộc là người có tới hay không? Chẳng lẽ người sợ cái đồ lau nhà đó không khuấy động được cái biển cả này của ta hả?

Phù phù!

Tần Thọ trực tiếp ngã gục xuống đất, lăn một vòng, quay đầu liền dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Ta phục! Ta không thắng được người!

Nữ Tu La vừa lấy tay chống cằm, quên mất vung đao, bỗng nhiên con thỏ dừng lại, nàng cũng thuận thế dừng lại, không có chém một đao tới. Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của con thỏ, nàng lập tức vui vẻ, ha ha cười nói:

-Quả nhiên, không phải ta không xinh đẹp, không phải mị lực ta không đủ, mà là người không được!

Tần Thọ không thể nói gì. Cho tới bây giờ, hắn còn muốn phụ trách với Hằng Nga, cho nên, lần này cũng là lần đầu tiên trong đời hắn nhận lấy chuyện mình không được.

Nữ Tu La thấy con thỏ không lên tiếng, lại còn là một bộ dáng cúi đầu ủ rũ, nàng nhướn mày, đặt mông ngồi bên cạnh Tần Thọ, đập một cái vào sau gáy Tần Thọ.

Tần Thọ mới bò dậy, lại bị đập cho úp mặt xuống đất.

Nữ Tu La có chút ngượng ngùng, nhanh chóng xách con thỏ lên, thả vào trong ngực, chen ở giữa hai ngọn núi lớn kia.

Sắc mặt con thỏ phức tạp, đối mặt với một người phụ nữ thẳng thắn như vậy khiến hắn phát điên, cho dù chiếm tiện nghi của người khác, hắn cũng không thể vui vẻ.

Nữ Tu La nói:

-Được rồi, con thỏ, không phải chỉ là bắt lực thôi sao? Có chuyện gì lớn đâu chứ, quay đầu ta dẫn người vào bộ lạc Tu La chúng ta, người coi trọng ai, ta giúp người cắt của tên đó rồi nói cho người... i...

Tần Thọ nghe nói thế, vô thức kẹp chặt hai chân lại, cho dù như thế, hắn vẫn cảm thấy cái chân thứ ba hơi lạnh.

Đồng thời, trong lòng Tần Thọ vẫn tiếp tục gặm thét: “Vừa mới nói nhỏ, nhanh, hiện tại đã thành không ngượng lên được rồi? Dĩ mẹ nó, ta hận nữ hán tử! Ta hận nữ lưu manh! Ta yêu thực nữ!

Hai người đang trò chuyện, bỗng nhiên nước sông nổ tung, một tiếng cười to truyền tới:

-Ha ha... Bên cạnh Minh Hà lại còn có con thỏ? Ha ha... Hôm nay A Tát Lỗ ta gặp may mắn, có lộc ăn!

Tiếp theo, Tần Thộ liền thấy một quái vật xấu xí người cao hai mét, toàn thân đều là bắp thịt, khuôn mặt dữ tợn, răng nanh dài, tròn gồ mồm như cái chuông đồng hạ xuống trước mặt mình, không nói lời nào đã giơ tay chụp vào đầu con thỏ!

Tần Thộ thấy thế, lập tức giận:

-Đệch, mỹ nữ khi dễ ta thì được, cái người quái dị như ngươi cũng tới!

Nhưng mà không đợi Tần Thộ động thủ, chỉ nghe một tiếng vang lên, một đường ánh đao giương cao!

Chương 609: Xấu bát quái

Chương 609. Xấu bát quái

Tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, nam tử tước mắt vào một cái đã lui lại hơn một trăm mét, che lấy cánh tay rên lên nói:

-A... Tay của ta!

Tần Thộ vừa nhìn đến cái này, thì cánh tay của người quái dị kia đã đứt thành hai đoạn, một đoạn rơi trên mặt đất, còn một đoạn vẫn còn đang giật giật.

Đồng thời, Tần Thộ nhìn thấy Nguyệt Nha Loan Đao trong tay nữ

Tu La vung lên lần nữa, phía trên lóng lánh, không có một vết máu!

Lần đầu tiên Tần Thộ nhận thức được, đao này không chỉ có thể cắt chít chít! Mà còn có thể giết người!

Người quái dị A Tát Lỗ phản nộ gầm thét lên:

-Người cái người quái dị này, ngươi dám chém ta?

Tần Thộ nghe xong, còn tưởng là hấn mắng mình, vừa muốn mắng lại, đã nghe nữ Tu La cả giận nói:

-Người dám mắng ta xấu, đi chết đi!

Một khắc sau, Tần Thộ liền thấy loan đao trong tay nữ Tu La lập tức rời khỏi tay, loan đao lẳng lên thành một vòng trăng khuyết lớn, trăng khuyết lúc đầu bay rất chậm, nhưng mà đúng lúc Tần Thộ đang muốn nói chậm như thế thì đánh được ai, bỗng nhiên loan đao thu nhỏ bay trở về.

Nữ Tu La thuận tay để ra phía sau eo nhỏ, hơi ngẩng đầu nhìn lên phía người quái dị A Tát Lỗ.

Hai mắt A Tát Lỗ trừng trừng một mặt không dám tin nhìn nữ Tu La, một lát sau mới nói:

-Hàn Nguyệt Vương Phủ Tổ Nạp...

Phốc!

Đầu A Tát Lỗ rơi xuống đất, chỗ cổ đứt, máu tươi phun ra như suối.

Tần Thộ vội vàng lui lại hai bước, miễn cho máu bắn lên người mình sẽ ngất đi.

Sau đó Tần Thộ ngửa đầu nhìn nữ Tu La nói:

-Người gọi là Phổ Tổ Nạp?

Nữ Tu La hừ lạnh một tiếng nói:

-Cái gì Phổ Tổ Nạp, gọi ta là Hàn Nguyệt.

Tần Thộ không phải đồ ngốc, hẳn chắc chắn xác định, Hàn Nguyệt t trước mắt này hẳn là A Tát Lỗ Hàn Nguyệt Vương Phổ Tổ Nạp, nhưng vì sao nữ nhân này lại không thừa nhận? Chắc chắn trong này có chuyện gì đó, nhưng mà chuyện này cũng tất nhiên không phải là hài kịch gì, cho nên, Tần Thộ cũng không hỏi nhiều.

Hàn Nguyệt hỏi Tần Thộ:

-Con thỏ, ngươi tới nơi này làm gì? Lòng nghi ngờ của Tu La nặng, bởi vậy nên vô cùng hiếu chiến. Một con thỏ ở bên ngoài tới đây, mặc kệ ngươi tới là vì nguyên nhân gì, bọn họ đều nghĩ là đến hại bọn hắn. Cho nên, bây giờ ngươi đi về còn kịp, nếu không chờ bị bắt lại, khó tránh khỏi bị nướng trên giá nướng một lần.

Tần Thộ nói:

-Ta tới tìm anh em của ta, hắn có một cái đầu húi cua, vóc dáng cũng không cao, có điều làm người lại đặc biệt hiếu chiến, đánh lên chính mình cũng đánh, dù sao thì hắn cũng là tên ngốc hiếu chiến. Ngươi có nhìn thấy hắn không?

Hàn Nguyệt nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói:

-Chưa từng gặp.

Tần Thộ có chút thất vọng.

Hàn Nguyệt lại nói:

-Có điều, ta có thể giúp người đi hỏi một chút. Mặc dù Tu La tộc nhân số đông đảo, nhưng mà đều là miệng rộng, nếu thực sự có kẻ ngoại lai đi vào, chắc chắn là sẽ có tin tức lộ ra ngoài.

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Vậy thì xin đa tạ!

Hàn Nguyệt bữu môi nói:

-Người cũng đừng cao hứng quá sớm, nếu như hắn thực sự đi vào Minh Hà, coi như ta nghe được, dựa vào bản lĩnh của người cũng không giúp được hắn. Bên trong Minh Hà, sức chiến đấu của Tu La tộc gấp hai lần trên mặt đất, đồng thời sức khôi phục cực mạnh, chỉ cần không phải một kích trí mạng, bị thương nặng cỡ nào cũng có thể khôi phục lại. Người bằng hữu kia của người đi vào trên căn bản là không ra được. Tin tức ta có thể cho người, hơn phân nửa là hắn đã chết, hoặc là sắp phải chết, chỉ thế thôi.

Tần Thọ nghe xong, lập tức gấp gáp:

-Không có cách nào à?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Không có, từ xưa đến nay, Minh Hà không dung được bất cứ dị tộc nào.

Tần Thọ chưa từ bỏ ý định hỏi:

-Một cái ngoại lệ đặc biệt cũng không có?

Hàn Nguyệt suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:

-Trong trí nhớ của ta thì không có.

Tần Thọ lập tức tuyệt vọng...

Hàn Nguyệt nói:

-Người đi bên kia núi chờ ở đấy, chờ ta tra ra tình hình sẽ nói cho người biết.

Tần Thọ vội vàng đứng lên khom mình hành lễ nói lời cảm tạ:

-Đa tạ mỹ nữ!

Mặc dù thời gian quen biết không dài, có điều Tần Thọ cũng xem như hiểu, Hàn Nguyệt thích người khác gọi nàng là mỹ nữ. Hơn nữa, ở trong mắt Tần Thọ, Hàn Nguyệt đích thực là mỹ nữ, cho nên câu nịnh hót này hẳn nói vô cùng tự nhiên.

Hàn Nguyệt gật gật đầu, đứng dậy muốn đi.

Tần Thọ có chút lo lắng hỏi:

-Người giết gia hỏa này, sẽ không tạo thành phiền phức gì cho người chứ?

Hàn Nguyệt khinh thường nói:

-Giết thì đã giết rồi, ai dám đến tìm ta gây phiền phức chứ? Ở Tu La tộc không để ý đến người bị giết, chỉ để ý bên thắng.

Tần Thọ nhẹ nhàng thở ra, mắt thấy Hàn Nguyệt lại đi vài bước, cuối cùng Tần Thọ không nhịn được hỏi một câu trong lòng vẫn luôn ôn nghi hoặc từ trước đến giờ:

-Hàn Nguyệt, tên gọi A Tát Lỗ kia, người tên là Hàn Nguyệt vậy rồi, rốt cuộc cái tên này là dựa theo quy luật gì?

Thân thể Hàn Nguyệt run lên, sau đó cũng không quay đầu lại nói:

-Con thỏ chết tiệt, người quân nhiều như thế làm gì? Lăn đến bên kia núi đợi đi!

Sau đó Hàn Nguyệt lặn một cái xuống nước chui vào bên trong Minh Hà, biến mất không thấy.

Tần Thộ chép chép miệng, thầm nói:

-Đây còn không phải là đang quan tâm người...

Nói xong, Tần Thộ bò đến trên đỉnh núi, núp ở đằng sau một tảng đá lớn, an tĩnh chờ Hàn Nguyệt lấy tin tức.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tần Thộ càng chờ càng nóng vội, dù sao, Minh Hà rất nguy hiểm, chờ nhiều thêm một chút, Bình Đầu Ca lại nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Ước chừng khoảng hơn một canh giờ, cuối cùng Hàn Nguyệt cũng từ bên trong Minh Hà đi ra, nhưng mà sắc mặt của nàng không tốt lắm, trong lòng Tần Thộ lập tức trầm xuống, xông tới hỏi:

-Sao hả?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Không thăm dò được tin tức bằng hữu của người, người chắc chắn là hẳn đến Minh Hà?

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Nói thật, ta cũng không có tận mắt thấy hẳn đến Minh Hà. Nhưng mà, có đủ loại dấu hiệu cho thấy, thật sự là hẳn đã tới.

Hàn Nguyệt nói:

-Vậy ta đi tìm lại một chút.

Nói xong, Hàn Nguyệt quay người muốn đi, Tần Thộ không biết vì cái gì, bỗng nhiên có chút không yên lòng đối với Hàn Nguyệt, liền hỏi:

-Mỹ nữ, ngươi không sao chứ?

Hàn Nguyệt trừng Tần Thộ một cái, cao ngạo ngẩng đầu nói:

-Ta có thể có chuyện gì?

Tần Thộ nhếch nhếch miệng nói:

-Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Hàn Nguyệt quay người rời đi.

Mặc dù Hàn Nguyệt biểu hiện không có việc gì, nhưng mà Tần Thộ luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Hàn Nguyệt đi chuyến này, đi trọn vẹn mất ba canh giờ, sau khi Hàn Nguyệt trở về, ngồi đối diện Tần Thộ lắc đầu nói:

Chương 610: Ăn thịt với tiểu tỷ tỷ

Chương 610. Ăn thịt với tiểu tử tử

-Ta tìm rất nhiều người hỏi thăm, nhưng không có bất kỳ tin tức nào hữu dụng.

Tần Thọ nói:

-Người có thể hỏi có chỗ nào gần nhất có đánh nhau, là loại đánh đặc biệt hung ác.

Hàn Nguyệt cười nhạo nói:

-Ở Minh Hà, mỗi một lần người hô hấp đều có vài trăm người đang đánh nhau, thậm chí nhiều hơn. Mỗi một lần người nháy mắt, cũng không biết là chết bao nhiêu người...

Tần Thọ yên lặng... nói thầm: "Các người cũng đủ loạn đó."

Sau đó đột nhiên Tần Thọ ý thức được một vấn đề, hỏi:

-Có phải là người cũng đánh nhau với những người đó không?

Hàn Nguyệt đuổi cái lưng mồi, một bờ eo thon được hỏa diễm tro ng bóng đêm chiếu rọi xuống, lộ ra đặc biệt mê người, sau đó khẽ dựa lên tảng đá nói:

-Người chắc là hỏi, ta đã từng đánh nhau bao giờ chưa đúng không?

Tần Thọ yên lặng, quay đầu nhìn ngọn sóng kia, sóng ở Minh Hà mãnh liệt, trong lòng Tần Thọ cũng bồi ngùi không thôi.

Tần Thọ nhớ các nhà khoa học trên Trái Đất đã từng nói qua, sóng trên mặt biển là do gió lớn, thực ra không ảnh hưởng tới đáy biển, nước biển sâu, nên đáy biển rất yên tĩnh. Nhưng mà câu nói này không thích hợp với biển ở đây, mặc dù bên ngoài Minh Hà mà

nh liệt, lại không có người chết. Nhưng mà phía dưới Minh Hà, s
ợ là đã huyết lộ thành sông... Thậm chí Tần Thộ còn hoài nghi, s
ở dĩ Minh Hà sôi trào mãnh liệt như thế rất có thể chính là đám T
u La kia huyền ảo ở dưới đáy nước.

Đồng thời Tần Thộ cũng có chút thương tiếc nhìn Hàn Nguyệt trư
ớc mắt, hẳn không có cách nào tưởng tượng, một nữ hải tử như th
ế làm sao để sống sót được ở hoàn cảnh tùy thời tùy chỗ đều có n
gười muốn mạng người như thế này.

-Ây...

Tần Thộ muốn nói cái gì đó.

Kết quả Tần Thộ phát hiện, Hàn Nguyệt đã dựa vào trên cục đá n
gủ thiếp đi. Nhưng mà cho dù là ngủ thiếp đi, thì lông mi dài của
nàng thỉnh thoảng lại run một cái, hiển nhiên, nàng ngủ không yên
n ổn.

Một trận gió thổi qua, Tần THộ yên lặng lấy từ trong Hắc Ma Thầ
n Hạp ra một cái chắn.

Sau đó nhẹ nhàng giơ chắn lên, vừa muốn buông xuống...

Đang!

Một đạo hàn quang hiện lên!

Theo gió lớn thổi qua, trong tay Tần Thộ chỉ còn lại một góc chắ
n.

Đồng thời Tần Thộ nhìn thấy tia sắc lạnh trong mắt Hàn Nguyệt,
hắn bất đắc dĩ nói:

-Mỹ nữ, không cần phải như thế đâu? Trời rất lạnh, chỉ là muốn gi
úp người đắp cái chắn mà thôi.

Hàn Nguyệt nhìn cái chần trong tay Tần Thộ một chút, khuôn mặt đỏ lên, biết là lỡ tay, có điều vẫn quật cường nói:

-Ai cần người đắp chần? Dựa vào thực lực của ta, chỉ tý gió ấy, k hông lạnh!

Nói xong, Hàn Nguyệt nghiêng đầu đi, đưa lưng về phía Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn con vệt đến chết rồi còn mạnh miệng này, khẽ lắc đầu, vỗ vỗ chần, chần bị vỡ biến thành các nguyên tố, các nguyên tố kết hợp lại thành một cái chần lông nhung, sau đó Tần Thộ nhẹ nhàng phủ lên người Hàn Nguyệt.

Thân thể Hàn Nguyệt dường như vô thức run một cái, có điều cũng không cự tuyệt, nhưng cũng không quay đầu lại, càng không nói chuyện.

Tần Thộ biết nàng không ngủ, gãi gãi đầu, hỏi:

-Bình thường người đi ngủ đều không đến nơi đến chốn như thế sao?

Hàn Nguyệt nói:

-Yên tâm ngủ đều chết hết.

Tần Thộ không còn gì để nói...

Tần Thộ nói:

-Trì an của các người không tốt như thế sao?

Hàn Nguyệt hỏi lại:

-Trì an là cái gì?

Tần Thộ không còn gì để nói, hẳn thật không biết nên giải thích thế nào, nghĩ nửa ngày mới nói:

-Cái trị an này, chính là... ừm... cái cảm giác mà mỗi người đều xem nhau như là Minh Hà lão tổ mà đối đãi.

Hàn Nguyệt ha ha cười lạnh hai tiếng nói:

-Không phải là mọi người đều làm như thế sao? Không giết Minh Hà lão tổ, thì làm gì có ai có thể lên làm lão tổ mới?

Tần Thộ triệt để mơ hồ, hẳn phát hiện thế giới quan của bản thân hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được thời gian mà nhóm Tu La này đã trải qua là dạng gì! Hơn nữa, lời này cũng không có cách nào nói chuyện được tiếp nữa.

Tần Thộ vỗ vỗ Hàn Nguyệt nói:

-Được rồi, trước đó ngươi cũng mệt rồi, nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt đi.

Hàn Nguyệt ừ một tiếng, rồi không có động tĩnh gì nữa, một lát sau, khí tức dần dần nhẹ nhàng, hiển nhiên là đã ngủ rồi.

Tần Thộ ngồi im ở bên cạnh đống lửa, nhìn Hàn Nguyệt bởi vì nằm nghiêng mà đường cong bóng lưng lộ ra càng thêm xinh đẹp, lúc này không có phản ứng sinh lý trước đó, mà nhiều hơn mấy phần thương tiếc.

Thời gian ở chung ngắn ngủi, nhưng Tần Thộ nhìn ra được, Hàn Nguyệt là một nữ nhân dám yêu dám hận, vẻ ngoài của nàng cường hãn nhưng bên trong lại là một trái tim chồng chất vết thương.

Nàng sẽ vì Tần Thộ nói một câu nàng xấu mà có thể động tay giết hắn, những cũng bởi vì một câu tán dương của Tần Thộ mà lời k

o hấn nói chuyện với nàng rất lâu. Cái này không phải bởi vì nàng đơn thuần đáng yêu hoặc là ngốc, mà là bởi vì loại tán dương này trong Minh Hà quá hiếm có. Không có nữ nhân nào không thích người khác nói mình xinh đẹp, huống chi là một người có dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng lại từ nhỏ đã bị mọi người ghét bỏ, mắng là xấu, lúc nào cũng có thể bị người khác giết chết.

Chỉ là Tần Thộ không nghĩ ra chính là, hai người mới quen biết một lúc như thế, Hàn Nguyệt vì cái gì mà khổ cực giúp hấn như vậy?

Là vì mị lực của Tần Thộ hả?

Lời này nói ra, đến chính bản thân Tần Thộ cũng không tin, một cái con thỏ như hấn, lấy đâu ra mị lực!

Tần Thộ không nghĩ ra cũng không nghĩ nữa, ngồi ở trên đỉnh núi nhìn Minh Hà sôi sục, tự lẩm bẩm: “Bình Đầu Ca à Bình Đầu Ca, người đừng chết đó... Vậy thì quá không thú vị rồi.”

Địa Ngục vẫn luôn là màu đen, ở đây không có mặt trời, không có trăng sáng, cũng không có ánh đèn đen trắng xen kẽ bên trong Địa Phủ.

Tần Thộ áng chừng thời gian, chỉ có thể dựa vào đồng hồ sinh học... Lúc này Tần Thộ thật sự hi vọng trong tay mình có thể có một cái đồng hồ đeo tay, đáng tiếc hấn hoàn toàn không hiểu cấu tạo, cũng như cách chế ra nó.

Một canh giờ sau, Hàn Nguyệt tỉnh, xốc lại chăn lông nhung, ngáp một cái nói:

-Ăn cơm!

Nói xong, Hàn Nguyệt móc từ túi quần nhỏ ra một thứ không biết là cái gì, Tần Thộ nhìn đồ vật đen sì kia, vô thức hỏi:

-Kia là cái gì?

Hàn Nguyệt nói với vẻ đương nhiên:

-Ăn! Thịt!

Tần Thọ nói:

-Thịt gì?

Hàn Nguyệt nói:

-Không biết, ta cũng là đoạt của người khác. Người ăn không?

Tần Thọ gật đầu, nói:

-Cho ta một ít, ta nếm thử.

Hàn Nguyệt xé một miếng nhỏ cho Tần Thọ, nói là một miếng nhỏ, thực ra thì là nửa lớn nửa nhỏ, có thể thấy được Hàn Nguyệt cũng không keo kiệt với Tần Thọ.

Tần Thọ ngửi ngửi thấy một cỗ mùi thơm truyền đến, đầu lưỡi liếm liếm, hắn đột nhiên đứng dậy, nhanh chân liền chạy, trốn ở sau một tảng đá lớn đằng xa nôn! Thịt này rất đáng, còn có mùi máu tanh quyến với mùi đất, đơn giản chính là cực hình với người quen ăn ngon như Tần Thọ.

Chương 611: Hay là luân hồi

Chương 611. Hay là luân hồi

-Con thỏ, ngươi làm gì vậy?

Hàn Nguyệt hỏi.

Tần Thọ nghe xong, nhanh chóng chạy trở về, sau đó một tay lấy miếng thịt trong miệng Hàn Nguyệt ra, dùng sức quăng ra xa, nháy mắt liền hóa thành đốm sao nhỏ.

Thấy cảnh này, Hàn Nguyệt phát hỏa:

-Con thỏ, ngươi làm gì vậy? Sao lại lãng phí lương thực?

Tần Thọ uống một hớp nước nói:

-Lương thực cái gì chứ, quá khó ăn. Không phải Tu La các ngươi hấp thu linh khí thiên địa là được rồi à, ăn cái thứ này làm gì?

Hàn Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói:

-Có phải là ngươi bị ngốc hay không?

Sau đó Hàn Nguyệt nhớ tới, con thỏ không phải Tu La, thế là giải thích nói:

-Tu La chúng ta khác với thần tiên, cấu tạo thân thể của chúng ta cần chúng ta phải ăn nhiều hơn! Nếu không thân thể sẽ xuất hiện vấn đề! Con thỏ, ta biết vật tư ở thế giới bên ngoài các ngươi phong phú, nhưng mà nơi này không phải bên ngoài, đây là Minh Hà! Bên trong Minh Hà chỉ có Tu La, toàn bộ sinh linh khác đều bị giết sạch. Tu La không làm sản xuất, chỉ phụ trách giết chóc. Ở Minh Hà, thứ đáng giá nhất không phải thiên tài địa bảo mà là đồ ăn!

Miếng thịt mà người vừa vứt bỏ kia là ta giết mười tám tên Tu La mới giành được.

Tần Thộ lập tức mơ hồ, hắn biết Tu La hiếu sát, nhưng mà không ngờ được, những Tu La này lại điên cuồng như thế, ở Minh Hà lớn như vậy mà toàn bộ giống loài lại bị bọn họ giết sạch! Vì một miếng ăn, mà có thể giết liên tục mười tám người...

Hiện tại, Tần Thộ bỗng nhiên hiểu vì cái gì mà khi A Tát Lỗ nhìn thấy hắn lại hưng phấn như vậy, lập tức động thủ bắt hắn, thì ra cũng là vì miếng cơm!

Tần Thộ bắt đầu đồng tình với A Tát Lỗ, yên lặng mặc niệm cho hắn một giây.

Sau đó Tần Thộ vỗ vỗ đùi Hàn Nguyệt nói:

-Xúc cảm rất tốt.

-Hả?

Hàn Nguyệt liếc mắt nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ nhanh chóng sửa lời nói:

-Ta nói là, về sau cơm nước của người giao cho ta. Những món kia không phải để cho người ăn, quá rác rưởi.

Hàn Nguyệt nghi ngờ nhìn Tần Thộ, sau đó nhéo nhéo mặt béo của Tần Thộ, nói:

-Rất mập, nhưng mà cũng không đủ ăn.

Lập tức trên trán Tần Thộ tất cả đều là hắc tuyến, sau đó hắn lấy từ bên trong Hắc Ma Thần Hạp ra một cái bàn để xuống dưới đất, rồi lại mang thêm hai cái ghế, cuối cùng Tần Thộ móc ra từng bàn

thức ăn tinh mỹ.

Cho đến bây giờ, Tần Thộ vẫn là cảm tạ mình năm đó anh minh t
hần võ, đi Đông Hải đánh cướp được nhiều đồ ăn ngon như vậy.

Nhìn trên bàn đều là mỹ thực, Tần Thộ có cảm giác thèm ăn, hất c
ằm về phía cái bàn nói:

-Tới đây, ngồi đi.

Trong khi nói chuyện Tần Thộ nhìn thoáng qua Hàn Nguyệt, kết
quả liền nhìn thấy Hàn Nguyệt một mặt kinh ngạc đứng tại chỗ, tr
òng mắt nhìn chăm chăm vào mỹ thực trên bàn, cả người đều khô
ng có phản ứng.

Tần Thộ thận trọng hỏi:

-Hàn Nguyệt, thế nào?

Hàn Nguyệt quay đầu nhìn Tần Thộ nói:

-Người... làm những thứ này làm gì?

Tần Thộ, ngạc nhiên nói với vẻ dương nhiên:

-Ăn!

Hàn Nguyệt mê mang nhìn Tần Thộ nói:

-Những thứ này của người ăn được?

Tần Thộ nhìn Hàn Nguyệt giống như nhìn đồ đàn đáp:

-Đương nhiên!

Hàn Nguyệt tiến tới, nhìn kỹ một chút cá kho tàu trên bàn, lắc đầu

nói:

-Đồ vật đẹp mắt như vậy, lẽ nào không phải là đồ trang trí sao? Thề mà ăn được?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo, muốn chửi một câu: "Người mù vị cũng biết đây là đồ ăn chứ?"

Nhưng mà Tần Thộ lập tức phát hiện tình huống có điểm không đúng, Hàn Nguyệt trước mặt mặc dù đi đến phía trước đồ ăn nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng qua là cảm thấy đẹp mắt, lại ngửi xong rồi nói là thơm quá. Chẳng lẽ?

Tần Thộ vô thức hỏi:

- Hàn Nguyệt, người... người không cảm thấy mùi vị này rất thơm à?

Hàn Nguyệt cau mày nhìn Tần Thộ nói:

-Hương vị?

Tần Thộ trong lòng hơi hồi hộp một chút, cầm lấy một đĩa đồ ăn đưa tới, nói:

-Đây là cá mập chua ngọt, người ngửi xem, chua chua ngọt ngọt.

Ai ngờ Hàn Nguyệt đẩy đĩa ra, có chút cô đơn nghiêng đầu đi, nhưng theo vài phần chua xót, lại có mấy phần quật cường nói:

-Ta không ngửi thấy.

Nghe được câu này, tâm Tần Thộ tê rần.

Hàn Nguyệt nói tiếp:

-Ăn đồ ăn, không phải là vì để sống sao? Vậy thì cần gì phải lý gì ải kỹ như vậy?

Nói xong, Hàn Nguyệt ngồi trên ghế đưa tay cầm một cái đầu cá ném vào trong miệng, vừa ăn vừa nói:

-Đồ ăn đẹp, nhai được nhiều, có điều ta vẫn thích ăn cứng một chút, để cắn. Con thỏ, sao ngươi lại không ăn?

Tần Thộ ngồi ở cái ghế đối diện, nhìn chăm chăm Hàn Nguyệt hỏi:

-Ngươi không cảm thấy thức ăn này ngon hơn à?

Hàn Nguyệt nói:

-Không phải là dễ nhai hơn à?

Tần Thộ nhanh chóng kẹp một miếng cá mập chua ngọt đưa tới nói:

-Ngươi ném xem đây là vị gì.

Hàn Nguyệt không quen dùng đũa, nên nắm lấy bỏ vào trong miệng, sau đó trực tiếp nuốt xuống. Cuối cùng dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tần Thộ nói:

-Vị gì? Không phải là giống cái lúc nãy à?

Tần Thộ nhìn Hàn Nguyệt vừa mới ăn cá ướp muối, rồi lại nhìn nhìn cá chua ngọt, sau đó không nói gì, tự mình kẹp một miếng bỏ vào trong miệng. Bên trong cá ướp muối mang vị mặn, cá mập chua ngọt thì đương nhiên là vị chua ngọt. Cả hai hương vị hoàn toàn khác biệt, hoàn toàn không phải là một chuyện.

Nhưng mà Hàn Nguyệt trước mắt, dường như cũng không có ăn r

a hai thứ là khác nhau.

Bỗng nhiên Tàn Thọ hiểu rõ, dường như Hàn Nguyệt không chỉ k hứu giác không tốt, mà cũng không có cả vị giác!

Theo Tàn Thọ nói thì chuyện hạnh phúc nhất thiên địa đó là ăn qu a đồ ăn ngon nhất thiên hạ, ngắm cô nàng đẹp nhất, nhìn cảnh sắc đẹp nhất. Nếu như trong ba cái đấy nhất định phải chọn một thì T ần Thọ chọn ăn.

Ở trong mắt Tàn Thọ, nếu như một người ăn cũng không ăn ra hư ơng vị gì, vậy thì trên cơ bản là cuộc sống của người này đã phé một nửa, sống không có gì thú vị.

Nhưng mà Hàn Nguyệt trước mắt chẳng những không có khứu gi ác, thậm chí đến cả vị giác cũng không có.

Tàn Thọ nhìn Hàn Nguyệt, trong ánh mắt không khỏi lại nhiều hơ n mấy phần thương tiếc, có điều dường như Hàn Nguyệt cũng kh ông để ý mấy thứ này, nàng ngồi ở kia hai tay trái phải bốc ăn, má y cái đĩa nhanh chóng đã thấy đầy.

Chờ đến khi Tàn Thọ lấy lại tinh thần, thì đồ ăn đều đã bị ăn sạch.

Hàn Nguyệt liếm dầu mỡ còn dính trên đầu tay, vô cùng thỏa mãn nói:

-Ngon, chính là dễ nhai, dễ nuốt, thật là thoải mái. Rất lâu rồi chư a có ăn qua nhiều đồ ăn như vậy...

Nói xong, Hàn Nguyệt sừng sốt một chút, mang theo vài phần lún g túng nói:

-Con thỏ, xin lỗi, ta... ăn quá nhanh...

Tàn Thọ phát phát tay nói:

-Không sao, không sao, nếu người thích ăn, ở chỗ ta vẫn còn.

Con mắt Hàn Nguyệt lập tức sáng lên.

Tần Thộ lại lấy ra mấy mâm đồ ăn, Hàn Nguyệt cười vui vẻ.

Chương 612: Băng bó

Chương 612. Băng bó

Tần Thộ phát hiện mặc dù Hàn Nguyệt rất hung dữ, nhưng mà thực ra vẫn rất đáng yêu. Chén ít, nàng vẫn rất dễ dàng thỏa mãn... Mà khi cười lên, lại rất xinh đẹp.

Ăn uống no đủ, hai người ngồi ở trên đỉnh núi nhìn Minh Hà chảy cuộn cuộn, Tần Thộ tò mò hỏi:

-Hàn Nguyệt, Tu La các ngươi đều không có vị giác và khứu giác à?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Dĩ nhiên không phải, vị giác và khứu giác đều có thể tăng lên nhờ năng lực chiến đấu của bản thân, lúc con mắt không nhìn thấy, lỗ tai không nghe được, khứu giác liền có tác dụng. Vị giác bên này là bước đầu tiên để phát hiện thức ăn có độc hay không. Đối với tất cả Tu La đều có thể khiến năng lực chiến đấu tăng lên rất nhiều. Chỉ có điều, ta cũng không biết ta có chuyện gì xảy ra... Từ n

hở đến lớn đã không có năng lực này. Có điều cũng không quan trọng, dù sao bên trong Minh Hà cũng không có món ăn gì ngon.

Tần Thọ nhìn nữ tử trước mắt, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, thở dài nói:

-Không nghĩ tới chuyện chữa trị một chút sao?

Hàn Nguyệt cười nhạt một tiếng nói:

-Xem qua rồi, không ai trị được.

Nói xong cả mặt Hàn Nguyệt thư giãn thích ý dựa vào trên cục đá nói:

-Không trị được, dù sao cũng không biết còn có thể sống bao lâu, sống trong Minh Hà ta sớm đã chuẩn bị kỹ càng để đón nhận cái chết. Đáng tiếc...

Hàn Nguyệt nói đến đây liền không nói nữa, hơi híp híp mắt, dường như đang hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có này.

Tần Thọ đợi một lát, thấy Hàn Nguyệt không nói, không nhìn được hỏi:

-Đáng tiếc cái gì?

Nụ cười trên mặt Hàn Nguyệt cứng lại, cuối cùng dang hai tay ôm con thỏ thành một cục, lạnh lùng nói:

-Các người chết là giải thoát, chúng ta chết thì càng thống khổ hơn.

Tần Thọ nghe đến đây, lơ mơ đoán được cái gì, tò mò hỏi:

-Đây là ý gì?

Hàn Nguyệt nhìn chăm chăm Minh Hà, mang theo phần nộ và bất đắc dĩ nói:

-Thiên Đạo luân hồi, nhưng chúng ta không nhập luân hồi. Một ngày là Tu La, đời đời kiếp kiếp là Tu La...

Nói xong, Hàn Nguyệt đứng dậy đi về phía Minh Hà, vừa đi vừa nói:

-Ta đã nghỉ ngơi đủ rồi, bây giờ lại giúp người đi tìm hiểu tin tức. Nếu như có tin tức, sẽ thông báo với người... Còn có, nơi này rất an toàn, người đừng có chạy loạn.

Tần Thộ nhìn bóng lưng của Hàn Nguyệt, nhưng trong lòng thì sớm đã không còn chờ mong, nhiều hơn là không đành lòng. Đồng thời, hắn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, có điều hiển nhiên Hàn Nguyệt cũng không muốn nhiều lời nên hắn không hỏi tới nữa. Có điều hắn biết, bên trọng Lục Đạo Luân Hồi có Tu La tộc, vạn vật sinh linh có thể luân hồi thành Tu La, nhưng mà Hàn Nguyệt nói bọn họ chết cũng không được nhập luân hồi. Như vậy, bọn họ nhập vào đâu?

Lẽ nào là nhập vào luân hồi của Minh Hà lão tổ? Từ đây vòng đi vòng lại, vĩnh viễn không có cách nào giải thoát?

Những ý niệm này vừa lóe lên, nhìn Hàn Nguyệt rời đi, hắn không đành lòng hô:

-Hay là, để tự ta đi đi?

Hàn Nguyệt trừng Tần Thộ một cái nói:

-Người muốn chết, thì có thể tự mình đi. Nhưng mà, ta không thể để người chết, người phải sống thật tốt!

Nói xong, Hàn Nguyệt tiếp tục tiến lên:

-Người là người đầu tiên mời ta ăn cơm, khen ta xinh đẹp, ta không muốn người chết.

Nói xong, Hàn Nguyệt liền lặn xuống dòng nước.

Tần Thộ nghe Hàn Nguyệt nói, vậy là trong lòng không có nửa điềm vui sướng, ngược lại càng nhiều thêm lo lắng và đau lòng. Từ trong lời nói của Hàn Nguyệt, Tần Thộ có thể nghe được, cho dù là Tu La, đi ở bên trong Minh Hà, cũng là từng bước sinh tử. Lần này Hàn Nguyệt đi cũng sẽ có rất nhiều nguy hiểm...

Đồng thời hắn lại biết thêm được một chút về Hàn Nguyệt, nàng đơn thuần đến mức có chút đáng yêu.

Tần Thộ chỉ mời nàng ăn bữa cơm, tán dương nàng hai câu mà thôi, vậy mà nàng lại vì hắn đi liều mạng!

Người khác đều nói khó nhận nhất chính là ân tình của mỹ nhân, hiện tại Tần Thộ chính là loại trạng thái này.

Hai canh giờ trôi qua, nhưng hắn không thấy Hàn Nguyệt trở về.

Ngược lại lại có một Tu La bỗng nhiên nhảy ra từ trong nước, sau khi phát hiện thi thể của A Tát Lỗ thì hết sức cao hứng, trực tiếp chia thi thể của A Tát Lỗ thành tám phần, sau đó tiện tay ném một miếng vào trong miệng.

Tần Thộ thấy cảnh này, trong lòng phát lạnh, hắn đã hiểu được cái thịt đen sì trước đó là thịt gì!

Đồng thời, trong bụng lại khuấy động đến nghiêng trời lệch đất, quay người liền nôn cái ào...

Lại một canh giờ nữa trôi qua, Hàn Nguyệt vẫn không có trở về,

Tần Thọ có chút ngồi không yên, bắt đầu ở bên trên vòng qua vòng lại đi tới đi lui.

Sau hai canh giờ nữa, Tần Thọ đã đứng ngồi không yên.

Đúng lúc Tần Thọ thực sự chờ không nổi nữa muốn xông vào Minh Hà, thì nước sông nổ tung, một bóng người vọt ra, sau đó phù phù một tiếng quăng xuống đất.

Tần Thọ nhìn nhìn, thì ra là Hàn Nguyệt!

Tần Thọ nhanh chóng xông xuống núi, không đợi Tần Thọ mở miệng, một tay Hàn Nguyệt bịt miệng hắn nói:

-Lên núi!

Tần Thọ cũng không nói nhiều, nâng Hàn Nguyệt lên rồi đi sâu vào trên đỉnh núi, núp ở phía sau một tảng đá lớn.

Sau đó nước sông Minh Hà nổ tung, hai Tu La tóc trắng đuổi theo, nhìn một vòng bốn phía, rồi lại đi vào bên trong nước.

Thấy Tu La tóc trắng đã đi, lúc này Hàn Nguyệt mới nhẹ nhàng thở ra, mắng một câu:

-Má nó, đều là mũi chó à!

Tần Thọ nói:

-Đừng nói cái này, vết thương trên người người?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Không sao, nghỉ ngơi là sẽ khỏi thôi.

Tần Thọ nhìn bờ eo thon của Hàn Nguyệt, giờ khắc này, ngang hông

ng của nàng đều là máu, dường như bị vũ khí lợi hại gì đó chém qua, thiếu chút nữa là bị chặt đứt ngang rồi!

Có điều đúng như Hàn Nguyệt vừa nói, vết thương của nàng nhanh chóng liền khép lại, một lát nữa thật đúng là có thể tự lành.

Cho dù là như thế, Tần Thộ nhìn nữ tử này dường như là vẫn chưa cảm thụ qua âm áp của thế gian, liền đau lòng, tiện tay hóa ra một miếng vải trắng.

-Người làm gì vậy?

Hàn Nguyệt nhìn Tần Thộ không hiểu hỏi.

Tần Thộ nói:

-Không làm gì cả, thương thế của người thế kia ta nhìn cũng đau. Ta giúp người băng bó một chút.

Hàn Nguyệt bữu môi nói:

-Vết thương này tính là gì chứ! Không cần!

-Ta nói cần! - Tần Thộ gấp gấp nói.

Hàn Nguyệt lại quật cường nói:

-Ta nói không cần!

-Ta nói cần!

Tần Thộ không có chút ý nào muốn thối lui, người luôn luôn không quá nghiêm chỉnh như hắn, lần đầu tiên nghiêm túc, ánh mắt nghiêm nghị trừng Hàn Nguyệt, không có chút ý thối lui nào!

Đang!

Loan đao rút ra khỏi vỏ gác ở trên cổ Tần Thộ, Hàn Nguyệt mở to hai mắt nhìn nói:

-Lão nương lặp lại lần nữa, không cần!

Tần Thộ thấy thế, lập tức nổi giận, trực tiếp đem tay đập loan đao sang một bên, sau đó biến thành một con thỏ cỡ lớn, hóa thân thành ba đầu sáu tay, cưỡng ép đè Hàn Nguyệt lại, găm thét lên:

-Ông đây nói cần!

Chương 613: Quần áo

Chương 613. Quần áo

Sau đó, Tần Thộ không quan tâm, trực tiếp động thủ băng bó vết thương cho Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt cũng không biết nghĩ như thế nào, cả giận nói:

-Cái con thỏ chết tiệt nhà ngươi, không nghe ta nói à? Ta nói không cần! Ngươi đừng tay cho ta!

Đang lúc nói chuyện, Hàn Nguyệt cho Tần Thộ hai cái bạt tai, Tần Thộ lại dường như không biết gì, tiếp tục băng bó vết thương cho nàng.

Hàn Nguyệt thấy thế, phẫn nộ cho Tần Thộ một trận tát tai, đáng t

iếc Tần Thộ lại giống như không biết, tiếp tục cúi đầu băng bó.

Hàn Nguyệt nhiều lần bắt lấy loan đao, cuối cùng vẫn không hề động đao, có điều cục đá, gậy gỗ bên cạnh toàn bộ đều bị nàng dùng, đem con thỏ đánh đến một trận mặt mày bầm đen.

Mà tay Tần Thộ, từ đầu đến cuối đều không nhanh không chậm, ôn nhu băng bó cho Hàn Nguyệt, đồng thời còn không quên chửi mắng một câu:

-Người con mẹ nó ít động một chút cho ông đây! Động tới vết thương rồi!

Mỗi lần Tần Thộ mắng, Hàn Nguyệt đều vô thức chỉ đánh vào đầu Tần Thộ, sau khi tỉnh táo, lại đánh càng hung hăng.

Sau một khắc đồng hồ, Tần Thộ đại công cáo thành, thu tay, hài lòng nhìn kiệt tác của mình và Hàn Nguyệt bị bọc đến như cái bánh chưng, cười hà hà nói:

-Cũng không tệ!

Hàn Nguyệt trừng mắt nhìn Tần Thộ:

-Con thỏ chết tiệt, lão nương muốn người dừng tay, người không nghe thấy à?

Tần Thộ nghiêng đầu nhìn Hàn Nguyệt nói:

-Thỏ gia ta nói chuyện, người nghe được không?

-Nghe được thì như thế nào? - Hàn Nguyệt nói.

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Nghe được thì như thế nào?

Hàn Nguyệt lập tức muốn đưa tay đánh, Tần Thộ vội vàng lui về sau tránh né.

Hàn Nguyệt thấy thế, phù một tiếng liền bật cười, mắng:

-Cái kẻ ngu nhà ngươi vẫn còn biết tránh sao?

Tần Thộ hừ hừ nói:

-Con mẹ nó, ngươi mới là đồ đàn! Nếu không phải nhờ gia ta giúp ngươi băng bó vết thương, ngươi có thể đánh được ta sao? Không biết tốt xấu!

Hàn Nguyệt nghe vậy, hung ác trừng Tần Thộ một cái, đang muốn mắng cái gì nhưng sau đó chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Tần Thộ cười nhạo nói:

-Biết mình đuối lý rồi hả, nói lời xin lỗi với vết thương trên mặt nhờ gia ta đi.

Hàn Nguyệt không phản ứng lại Tần Thộ, mà vung tay lên, dùng sức kéo Tần Thộ một cái!

Tần Thộ cả giận nói:

-Con mụ điên, ngươi làm gì thế?

Xoẹt!

Một tiếng vải bị vé nát vang lên, kiệt tác băng bó Tần Thộ vừa tổn hết khí lực bị Hàn Nguyệt xé nát!

Tần Thộ hét lớn:

-Con mù điên, người...

Kết quả Hàn Nguyệt mặc kệ Tần Thọ, mà vụt một cái nhảy dựng lên, sau đó xoay một vòng giữa trời, vung hai loan đao về phía sau, quay đầu nhìn về phía Tần Thọ nói:

-Câm mồm! Người mới là con mù điên, vết thương của lão nương đã lành, còn không được xé à?

Tần Thọ tập trung nhìn, chỉ thấy bờ eo thon của Hàn Nguyệt bóng loáng, cùng với làn đầu tiên nhìn giống nhau như đúc! Vết thương trước đó thực sự đã khỏi, mà lại là khỏi hoàn toàn, đến một vết sẹo nhỏ cũng không nhìn ra!

Tần Thọ thấy thế không nhịn được líu lưỡi nói:

-Mẹ nó, năng lực này của các người cũng quá mạnh rồi đó? Mổ lấy thai cũng hoàn toàn không có áp lực!

Hàn Nguyệt nhướng mày nói:

-Mổ lấy thai là cái gì?

Tần Thọ cười khan hai tiếng nói:

-Nói người cũng không hiểu, đúng rồi, có phải là nam Tu La các người đều không cắt bao quy đầu? Ách, được rồi, người đừng trả lời, ta có thể tưởng tượng ra. Đoán chừng bọn hắn cũng không cắt được bao quy đầu...

Nói đến đây, trong đầu Tần Thọ hiện lên một tổ hình tượng, một Tu La vô cùng xấu đi bệnh viện cắt bao quy đầu, bác sĩ giơ tay chém xuống, giải quyết vấn đề! Sau đó ngày thứ hai Tu La kia lại tới...

Nghĩ đến đây Tần Thọ liền cười.

Hàn Nguyệt nghe không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu Tần T họ đang nói cái gì, có điều dùng chân nghĩ cũng biết, chắc chắn là gia hỏa này nghĩ đến những chuyện không thể tưởng tượng nói.

Tần Thộ nhanh chóng thu hồi nụ cười xấu xa hỏi:

-Đúng rồi, trước đó ngươi làm gì mà lại bị thương nặng như vậy? Còn có, ngươi không phải Hàn Nguyệt Vương à? Hẳn là phải rất lợi hại mới đúng chứ?

Hàn Nguyệt trừng Tần Thộ một cái nói:

-Còn không phải do ngươi hại sao?

Tần Thộ mặt vô tội hỏi lại:

-Cái này sao có thể trách ta được?

Hàn Nguyệt há to miệng nói:

-Thức ăn ngươi cho ta, hương vị quá nồng. Sau khi ta ăn xong xu ống nước, một lũ hỗn đản ngửi thấy mùi liền đến, muốn ta giao đồ ăn ra, nếu không sẽ giết ta.

Tần Thộ nói:

-Sau đó thì sao?

Hàn Nguyệt hừ hừ nói:

-Tính tính của ta nóng nảy, đương nhiên không thể nhịn. Thế là giết hết bọn hắn!

Tần Thộ yên lặng, đồng thời lần nữa hiểu rõ thêm về tính tình nóng nảy của Hàn Nguyệt, thật sự là điển hình của việc một lời khôn

g hợp là giết! Tần Thộ tiếp tục hỏi:

-Sau đó thì sao?

Hàn Nguyệt khỏ sở nói:

-Nhưng mà về sau người đến càng ngày càng nhiều, ta thật vất vả mới thoát khỏi vòng vây trở về. Một đao trên người ta, là do Tu L a Vương đánh lén. Nếu không phải huynh đệ bọn hắc đi cùng với nhau, ta chưa chắc có thể thắng nhưng cũng sẽ không thua thảm như vậy. Chỉ ít, mang theo một người trong bọn hắc, vẫn là không có vấn đề.

Tần Thộ vội vàng nói:

-Người đừng có suốt ngày nghĩ chết rồi thì đem theo ai nữa, người về sau đổi cái suy nghĩ này đi, nghĩ làm sao để sống sót, được không?

Nghe nói như thế, Hàn Nguyệt cười lạnh một tiếng nói:

-Người biết vì sao ta không cho người băng bó cho ta không?

Tần Thộ lắc đầu.

Ánh mắt Hàn Nguyệt lấp lánh nhìn Tần Thộ, lắc lắc đầu nói:

-Đã không biết, vậy cũng đừng hỏi.

Tần Thộ một mặt ủy khuất, căn bản là hắc không có hỏi mà! Rõ ràng là nữ nhân này tự mình nói ra...

Hàn Nguyệt nói:

-Mặc dù trước đó ta giết rất nhiều người, nhưng mà ta cũng hỏi qua những tên hỗn đản bị ta giết kia, bọn hắc cũng chưa từng nghe

qua người có đầu húi cua mà người nói.

Vẻ mặt Tần Thộ thất vọng, ngồi dưới đất, nói thầm:

-Chẳng lẽ, tên kia nửa đường thanh tỉnh lại, hiểu rõ không thể xông vào Minh Hà, nên quay trở về?

Hàn Nguyệt đáp:

-Có lẽ như thế.

Một trận gió lạnh thổi đến, Tần Thộ run lập cập, sau đó ánh mắt đảo qua thân thể Hàn Nguyệt dường như không mặc quần áo gì, vỗ trán một cái, hần liền đi qua bên cạnh cầm lấy một cục đá, vỗ một cái, cục đá vỡ ra rồi biến thành một bộ quần áo. Tần Thộ sợ Hàn Nguyệt nhất thời không theo kịp thẩm mỹ của người Trái Đất, thế là làm một bộ váy dài màu đen đưa cho Hàn Nguyệt nói:

-Trời lạnh, mặc bộ y phục này vào đi.

Hàn Nguyệt sững sờ, cau mày nhìn quần áo trong tay Tần Thộ, nó i:

-Cái này rườm rà như vậy, làm sao có thể mặc được?

Tần Thộ buồn bực hỏi:

-Sao lại không thể mặc?

Hàn Nguyệt hơi hất cằm nói:

-Mặc y phục này đánh nhau rất vướng, đây không phải là quần áo, đây là tang phục.

Chương 614: Quần áo (2)

Chương 614. Quần áo (2)

Trong nháy mắt Tần Thộ không còn gì để nói, có điều Tần Thộ không thể không thừa nhận Hàn Nguyệt nói cũng có lý. Có điều cũng không thể vì đánh nhau mà không mặc quần áo chứ?

Tần Thộ vắt óc nghĩ nửa ngày rồi nói:

-Vậy... lúc người không đánh nhau có thể mặc một chút.

-Ta cũng không lạnh, mặc nó làm gì? - Hàn Nguyệt hỏi lại.

Tần Thộ nhất thời không phản bác lại được, có điều đầu óc hắn cũng linh hoạt, lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt:

-Mặc vào rất đẹp đó.

Đang!

Một thanh loan đao cắm vào bên cạnh dừng quần Tần Thộ, Hàn Nguyệt lạnh buốt nhìn Tần Thộ nói:

-Người nói là hiện tại ta không đẹp?

Tần Thộ suýt chút nữa liền khóc, hắn phát hiện, nói chuyện phiếm với nữ nhân, thật con mẹ nó mệt mỏi!

Hắn phát hiện, khoảng cách thế hệ giữa hắn và Hàn Nguyệt tuyệt đối vượt qua khoảng cách từ mặt trăng đến Trái Đất, khoảng cách

thể hệ lớn như thế, muốn giải thích một thứ đương nhiên hoặc là cảm thấy là đúng, nếu không có một thời gian dài dằng dặc, thì trên cơ bản là không thể đùa được.

Hàn Nguyệt nghe xong, mày liễu dựng lên, nắm lấy loan đao lập tức muốn động thủ!

Tần Thộ lại không nhường chút nào, hai mắt vô cùng chân thật đối mặt với Hàn Nguyệt!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ!

Một ánh mắt nói cho Tần Thộ biết: "Nếu ngươi không lùi lại, ta cũng hất ngươi!"

Một cái lại nói cho Hàn Nguyệt biết: "Ngươi nhất định phải mặc vào, ta là vì tốt cho ngươi!"

Một khắc đồng hồ qua đi, hai người vẫn không nhúc nhích.

Nửa canh giờ qua đi, hai người vẫn y nguyên như là hai bức tượng gđ điêu khắc.

Một canh giờ qua đi, hai người cùng hừ lạnh một tiếng, sau đó một người thu đao, một người thu quần áo, xem như thỏa hiệp.

Có điều đúng lúc Tần Thộ đang muốn thu quần áo vào trong Hắc Ma Thần Lạp, một cái tay duỗi tới, cướp lấy quần áo.

Tần Thộ một bụng tức, đang muốn mắg, ngắg đầu một cái, phát hiện người đoạt quần áo là Hàn Nguyệt.

Tần Thộ thấy thế, trên mặt lúc này mới nở nụ cười, trong lòng tự nhủ: "Quả nhiên, đối với loại nữ nhân hung hãn này, nam nhân vẫn phải cường thế..."

Hàn Nguyệt nói:

-Nhìn cái gì vậy?

Tần Thộ quả quyết xoay người nhìn sang chỗ khác, nhìn Minh Hà chảy cuồn cuộn dưới núi, đồng thời nghe âm thanh mặc quần áo xột xoạt sau lưng.

Mờ ám, núi hoang, dưới núi có sông lớn chảy cuồn cuộn, cô nam quả nữ, nữ tử đang thay quần áo...

Hình tượng này vốn phải cực kỳ đẹp đẽ, thậm chí trong đầu Tần Tộ miêu tả cảnh tượng này hoãn mỹ không thể tả.

Nhưng mà, âm thanh không đúng lúc vang lên, đem hình tượng này phá tung thành từng mảnh trong nháy mắt.

Chỉ nghe sau lưng không ngừng truyền đến âm thanh?

-Ừm!

-Ừm – hừ!

-Đạch!

Nhất là một tiếng "Đạch" kia, đập nát hình tượng hoàn toàn.

Lại đợi thêm một lúc nữa, lúc Tần Thộ sắp không nhìn được, một bộ y phục phủ lên đầu Tần Thộ, đồng thời truyền đến âm thanh thở phì phò của Hàn Nguyệt:

-Cái thứ đồ nát, không mặc được! Không mặc!

Tần Thộ nhanh chóng giật quần áo xuống, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hàn Nguyệt vừa vịn buộc dây dừng thô to kia lại...

Tần Thọ thầm mắng một tiếng mình là heo, quay đầu lại sớm một chút có phải tốt rồi không?

Có điều nhìn bộ dáng của Hàn Nguyệt, lại cảm nhận được từng cơn gió lạnh thổi qua, Tần Thọ nói:

-Hay là ta dạy ngươi?

Hàn Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đành phải lắc mình biến hóa, biến thành người bình thường, sau đó cầm quần áo lên mặc vào.

Vốn dĩ Hàn Nguyệt không có coi ra gì, nhưng sau khi khi nàng nhìn thấy một con thỏ tai to mắt lớn mặc nữ trang, bỗng nhiên liền hứng thú, tủm tỉm cười nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ bị nàng nhìn đến toàn thân run rẩy, có điều da y mặt gia hỏa này cực dày, tiếp tục mặc, vừa mặc vừa giải thích nói:

-Chân mặc vào từ nơi này.

-Dây lưng đeo như thế này.

-Đây là tay áo, cho tay vào từ nơi này...

Vân vân...

Cuối cùng, Tần Thọ mặc xong quần áo, vặn vẹo uốn éo cái eo thù ng nước với Hàn Nguyệt, rồi lại bày ra đường cong hình chữ S ra với Hàn Nguyệt, rốt cuộc Hàn Nguyệt cũng không nhịn được phì một tiếng nở nụ cười, sau đó chỉ vào Tần Thọ cười như điên:

-Ha ha... ngươi cái này... cái này là cái quái vật gì ha ha... Nếu ngươi xuất hiện với bộ dạng này ở Minh Hà chúng ta, ngươi sẽ sống không quá ba hơi thở! Ha ha...

Tần Thọ bất đắc dĩ, nói:

-Đừng cười, đây còn không phải là do dáng người ta không đẹp sao? Người đừng nhìn dáng người, nhìn quần áo!

Hàn Nguyệt cố nén cười, nhìn quần áo một chút nói:

-Nhìn chỉ thấy phiền phức.

Tần Thọ không còn gì để nói:

-Chú ý trọng điểm! Ta hỏi người, có đẹp không?

Chung quy thì Hàn Nguyệt cũng là nữ tử, trong Minh Hà chưa bao giờ nhìn thấy quần áo đẹp như vậy? Bây giờ nhìn thấy rồi, hai mắt tự nhiên sáng lên nói:

-Không tệ, không tệ, rất là đẹp.

Tần Thọ lập tức làm lại một bộ quần áo ném cho Hàn Nguyệt nói:

-Đẹp là được rồi, thôi, mau mặc vào cho thử gia ta xem một chút.

Lần này Hàn Nguyệt không có cự tuyệt, sau đó liền đưa tay cởi sợi dây trên người ra.

Tần Thọ vô thức tròn tròn mắt, há to miệng, có điều thời khắc máu chót, vẫn hoàn toàn dựa vào ý chí, dùng hai tay của mình đem đầu quay ra sau lưng, cái gì cũng không nhìn.

Có điều một khắc sau, một sợi dây thừng rơi vào trên bờ vai Tần Thọ, sau đó liền nghe Hàn Nguyệt nói:

-Cầm giùm ta.

Trong nháy mắt Tần Thọ cảm thấy máu nóng trong cơ thể mình sôi trào, có một loại cảm giác muốn xoay người sang chỗ khác tìm

tôi xúc động hư thực. Đồng thời gào thét ở trong lòng: “Không thể quay đầu, tên người đã gọi là cảm thú, chẳng lẽ người thật sự muốn làm cảm thú?”

Có điều lập tức lại có một âm thanh khác vang lên:

-Đã là cảm thú rồi, chẳng lẽ người còn muốn không bằng cảm thú à?

Tần Thọ nghĩ đến đây, trong lòng nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên quay người, trừng to mắt, nhìn!

Kết quả, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ đưa lưng về phía hắn, ánh lửa chiếu xuống, quần áo phụ trợ, đường cong kia hoàn mỹ kia càng trở nên lung linh, uyển chuyển.

Nữ tử chậm rãi quay người, một bóng người xinh đẹp, chân chính để Tần Thọ hiểu được cái gì gọi là chữ S, cái gì gọi là trước sau左右, cái gì gọi là tuyệt đại phong hoa.

Nữ tử quay người đối mặt với Tần Thọ, lúc ấy Tần Thọ chỉ có một loại cảm giác – ngưỡng vọng núi cao!

Có điều rất nhanh ánh mắt Tần Thọ rơi vào khuôn mặt em bé động lòng người bên trên, mặt em bé phối hợp với váy công chúa, trong thoáng chốc dường như Tần Thọ thấy được ngàn vạn ánh sáng trên một thân công chúa.

Lúc này, Hàn Nguyệt mở miệng:

-Cái thứ đồ hồng gì không biết, quá mệt!

Nói xong, Hàn Nguyệt thô bạo vuốt vuốt bộ ngực.

Lập tức, Tần Thọ chỉ cảm thấy hình tượng hoàn mỹ trước mắt bị vỡ vụn nát, trên trán đều là vạch đen...

Chương 615: Con thịnh nộ của con thỏ

Chương 615. Con thịnh nộ của con thỏ

Cuối cùng, Tần Thộ vẫn là giúp Hàn Nguyệt sửa lại quần áo, nói rõ ụng ngực hơn, bây giờ Hàn Nguyệt mới xem như hài lòng.

-Được rồi, đến đây nghỉ ngơi đi. Ta trở về, nếu như có tin tức của huynh đệ ngươi, ta đến báo cho ngươi.

Hàn Nguyệt nói xong cũng bắt đầu cởi quần áo.

Tần Thộ hỏi:

-Ngươi làm gì thế?

Hàn Nguyệt nói với vẻ đương nhiên:

-Trở về, trở về không thể mặc cái này, đánh nhau không tiện, vướng.

Tần Thộ hoàn toàn không còn gì để nói, nếu là ở Trái Đất, hẳn ước gì tất cả nữ nhân đều ngay thẳng giống như Hàn Nguyệt. Nhưng mà ở đây, đối mặt là Hàn Nguyệt, là bằng hữu của hắn, vì nhiều nguyên nhân, hắn cũng không muốn để Hàn Nguyệt bị bại lộ. Có điều Tần Thộ cũng hiểu, không giờ khắc nào Tu La không giẫy dụa ở biên giới sinh tử, một bộ quần áo đẹp có lẽ mặc vào đẹp mắt, nhưng đối với Hàn Nguyệt mà nói, rất có thể là một bộ tang phục củ

a Địa Ngục.

Cho nên Tần Thộ không có ngăn cản, mà yên lặng làm lại một bộ quần áo ném cho Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt cầm lên, hiếu kỳ nhìn một chút, rồi bưng tỉnh ngộ nó i:

-Cái này tốt.

Nói xong, Hàn Nguyệt liền đổi lại.

Kia là một bộ áo da bó người, sau khi Hàn Nguyệt mặc vào, triệt để đưa bộ dáng ma quỷ của nàng hiện ra ngoài, mà lực đánh vào t hị giác còn mạnh hơn trước mấy lần.

Tần Thộ nhìn thấy cũng là một trận miệng đắng lưỡi khô, hắn cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ nữ nhân Tu La tộc đều là cực phẩm như thế này à? Nếu không thì vì cái gì mà lại ghét bỏ Hàn Nguyệt xấ u?

Nhìn Hàn Nguyệt đi về phía Minh Hà, nghĩ đến lúc trước Hàn Nguyệt chịu trọng thương, trong lòng Tần Thộ quan tâm hỏi:

-Không thể không đi à?

-Vậy huynh đệ kia của ngươi làm sao bây giờ? - Hàn Nguyệt hỏi.

Tần Thộ nói:

-Để tự ta đi.

Hàn Nguyệt cười nhạo nói:

-Chờ ngươi chừng nào tu luyện thành tiên rồi nói sau.

Tần Thọ lập tức có hơi nổi nóng.

Dường như Hàn Nguyệt nhìn ra điểm ấy, tùy tiện cười nói:

-Ta cũng không hoàn toàn là vì người, bất kể nói thế nào đi nữa thì Minh Hà cũng là nhà của ta.

Tần Thọ nói:

-Nhà của người quá nguy hiểm, nhà ta an toàn, hay là ta dẫn người đi nhà ta có được không?

Thân thể Hàn Nguyệt run lên, sau đó quay đầu cười cười nói với Tần Thọ:

-Không có Tu La lệnh, ai cũng không thể ra khỏi ngoài Minh Hà trăm dặm. Ta đi đến nhà người, đại quân Tu La cũng sẽ đi, người không sợ à?

Tần Thọ sửng sờ, không ngờ được Tu La bị hạn chế nhiều như thế.

Hàn Nguyệt thấy Tần Thọ không nói chuyện, trong mắt lóe lên một tia đau thương cùng vẻ thất vọng, xoay người sang chỗ khác, sẵn bước về phía Minh Hà, thản nhiên nói:

-Con nhỏ, ở nơi này chờ tin tức của ta.

Lúc này Tần Thọ mới hồi phục lại tinh thần, hét lớn:

-Không sợ!!!

Thân thể Hàn Nguyệt run lên lần nữa, đợi thật lâu mới trầm lặng nói:

-Ta sợ.

Nói xong, Hàn Nguyệt lặn một cái xuống nước.

Mặc dù không nhìn thấy Hàn Nguyệt, nhưng Tần Thộ vẫn hô:

-Ta chỉ chờ ngươi ba canh giờ, nếu ba canh giờ mà không về, ta liền xuống Minh Hà tìm ngươi!

Mặc dù Tần Thộ không nhìn thấy Hàn Nguyệt, nhưng mà Tần Thộ tin, Hàn Nguyệt nhất định nghe được!

Nhìn Minh Hà cuộn cuộn, lần nữa Tần Thộ cảm thấy thực lực bản thân không đủ là một thứ vô dụng, hít sâu một hơi, lấy ra quyển “Huyền Vũ Quyết” mà Mạnh Bà giao cho hắn, yên lặng nhìn lại. Mặc dù Tần Thộ không thể an tâm xếp bằng nhập định, bế tử quan. Nhưng mà công pháp cơ sở của hắn là “Tạo Hóa Hỗn Nguyên Công”, công pháp này vốn là mở ra lối riêng, không cần bế tử quan. Sinh hoạt hằng ngày, nhất cử nhất động, đều là đang trong quá trình tu luyện.

Cho nên, nhìn Tần Thộ thì như bị ràng buộc bởi mọi loại chuyện, nhưng mà hắn không có lúc nào buông lỏng tu hành, chỉ ít trình độ thuần thực công pháp, hắn cũng không yếu.

Mà ở trên lý giải Thiên Đạo, hắn gặm nhiều Thiên Đạo như vậy cũng đủ cho hắn lĩnh ngộ bấy lâu nay.

Trước mắt, Tần Thộ thực sự không thể lĩnh ngộ được “Huyền Vũ Quyết”, dù sao, lĩnh ngộ công pháp, thực ra chính là lĩnh hội sự vận chuyển của Thiên Đạo, khi đó hai mắt không biết chuyện ở bên ngoài, quả thực quá dễ chậm trễ.

Nếu lại phát sinh chuyện lần trước, chậm trễ một chút, rất có thể Hàn Nguyệt sẽ chết.

Có điều, vẫn còn tốt, trong tâm có phổ, ngày sau tu luyện cũng có

thể nhanh thêm mấy phần.

Một canh giờ trôi qua, Hàn Nguyệt không có trở về.

Hai canh giờ trôi qua, Hàn Nguyệt vẫn không trở lại.

Ba canh giờ trôi qua, Hàn Nguyệt vẫn không có động tĩnh gì.

Rốt cuộc Tần Thộ nhin không được, đứng dậy đi về phía Minh Hà, bỗng nhiên Minh Hà nổ tung, một thanh loan đao bay ra, đang một tiếng cắm ở trước mặt Tần Thộ! Phía trên thành linh treo một bộ quần áo màu đen, phía trên dùng máu viết: “Đừng đến!”

Đừng đến? Đừng đến cái rắm!

Tần Thộ quơ lấy đao dường như nổi giận gầm lên một tiếng rồi xông xuống núi.

Dường như đồng thời, một tiếng la vang lên:

-Thỏ gia, đừng!

Tần Thộ không quay đầu lại, nhưng mà hắn đã hiểu, người tới hẳn là Đầu Trâu, có điều hiện tại hắn không có tâm tình đi để ý Đầu Trâu, hắn muốn đi cứu người!

Minh Hà còn lạnh hơn trong tưởng tượng trước kia của Tần Thộ, sau khi xuống nước hắn liền vô thức run lập cập! Có điều Minh Hà nhìn thì đục ngầu nhưng khi đi vào trong nước thì tầm mắt lại vô cùng rõ ràng, so với trên đường cũng không khác mấy.

Cúi đầu nhìn lại, phía dưới Minh Hà lại có từng mảnh lớn núi non chập trùng, chỉ có điều trên những ngọn núi này trụi lủi, đến một chút sắc xanh của thực vật cũng không thấy.

Đồng thời, cũng không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào, thậm chí ng

ay cả một Tu La cũng không nhìn thấy.

Tần Thọ không biết nên đi đâu để tìm Hàn Nguyệt, thế là hắn tùy tiện tìm một phương hướng vọt tới... Đồng thời, Tần Thọ yên lặng mở Hắc Ma Thần Hạp, lấy ra một cái đùi gà lắc lắc ở trong nước. Tần Thọ nhớ kỹ Hàn Nguyệt từng nói, khứu giác của Tu La vô cùng nhạy, lần trước bọn hắn đuổi kịp Hàn Nguyệt cũng là do ngửi thấy mùi thơm trong miệng Hàn Nguyệt, thế là chen chúc mà tới.

Cho nên, Tần Thọ muốn thử một chút biện pháp này xem rốt cuộc là có tác dụng hay không!

Cùng lúc đó, phía trên Minh Hà, Đầu Trâu đứng ở trên đỉnh núi đầm ngực dậm chân kêu lên:

-Thỏ gia, ngài... Ai ui... Ngài cũng đừng trách ta. Ta đi Đào Chỉ Sơn, nhưng mà Quỷ Đế phương Đông đại nhân không ở đó. Ta không tìm thấy hắn, cũng không gọi được viện binh tới... ây...

Tần Thọ cũng không biết mình không tìm được viện binh tới, có điều hắn hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ cái này.

Lúc Tần Thọ lấy đùi gà ra, nháy mắt đã phát hiện có ba đạo khí tức khóa chặt hắn!

Khí tức kia như là rắn độc âm lãnh, lại phảng phất như là báo săn trong bụi cỏ!

Chương 616: Con thịnh nộ của con thỏ (2)

Chương 616. Con thịnh nộ của con thỏ (2)

Trọng điểm là, số lượng khí tức khóa chặt hẳn đang nhanh chóng gia tăng, sau ba cái khí tức đã có hơn một trăm đạo khí tức khóa chặt Tàn Thọ!

Tàn Thọ vội vàng thu hồi đuôi gà, dường như là nháy mắt có tiếng gầm giận dữ truyền đến:

-Con thỏ!

-Giết!

-Con thỏ là của ta!

Đồng thời Tàn Thọ nhìn thấy trong nước tản ra màu đỏ của sáu con mắt, kia là con mắt vô cùng đói khát và tham lam!

Ba Tu La đột nhiên từ đằng xa vọt tới, tốc độ cực nhanh, đồng thời hai vệt sáng lạnh lẽo đâm thẳng đến yếu hèn và mi tâm của Tàn Thọ, đạo hàn quang phía sau nhanh chóng quét ngang hông Tàn Thọ! Ba người vậy mà dường như là đồng thời hạ sát thủ!

Tàn Thọ thấy thế, nhếch nhếch miệng, mắng:

-Còn tưởng rằng Tu La đều rất mạnh cơ, hóa ra...

Đang nói chuyện, bỗng nhiên Tàn Thọ biến thân thành ba đầu sáu tay, mặc cho đạo kiếm lao tới, phát ra âm thanh đinh đang, đồng thời, một tay nắm lấy một Tu La dưới lòng bàn chân ném về phía núi nhỏ!

Chỉ nghe phanh phanh hai tiếng nổ mạnh, hai Tu La bị quăng nát bét tại chỗ, chết hết!

Còn lại một Tu La đang muốn găm thét, Tần Thộ đã trực tiếp cho hắn một cái tát mạnh, đem tất cả tiếng rống rút về, sau đó nói:

-Lại kêu nữa, ta làm thịt ngươi!

Nhưng mà Tần Thộ đã xem thường sức chiến đấu của chủng tộc cường hãn đến từ trong máu này, đối phương căn bản không để ý tới uy hiếp của Tần Thộ, trực tiếp vọt tới đầu Tần Thộ!

-Giết!

Tần Thộ giận mắng một tiếng tên điên, quay người quăng ra, bịch một tiếng, Tu La này đụng vào một Tu La khác đang xông tới, biến thành một đồng thịt nát.

Cùng lúc đó càng ngày càng nhiều Tu La xuất hiện giữa tầm mắt Tần Thộ, Tần Thộ nghiêng một cái đầu, mắng một câu:

-Địch!

Sau đó Tần Thộ móc ra một bộ áo mưa trong suốt giống như là một bộ quần áo khoác ở trên người, hắn biết nhược điểm lớn nhất của mình là gì, đó chính là không thể nhiễm máu của oán linh, một khi nhiễm sẽ lập tức hôn mê, mặc cho người khác làm thịt. Cho nên, hắn vẫn luôn cân nhắc làm sao để không nhiễm máu của oán linh, biện pháp đơn giản nhất, không ai qua được chính là khoác ở trên người một bộ quần áo phòng máu.

Bộ quần áo phòng máu này không tính là pháp bảo, cái này là hắn tiện tay luyện chế, chỉ có thể nói là miễn cưỡng sử dụng, nhưng mà tuyệt đối vô địch.

Đối mặt với một đám Tu La xông tới, Tần Thộ biết không có thời gian cãi cọ với đám hàng này, số lượng bọn gia hỏa này quá nhiều, giết không hết là được rồi, nhưng mà sẽ càng giết càng nhiều, v

ô cùng phiền phức. Thế là Tần Thộ xoay người một cái xông về đáy nước, rơi xuống đáy nước Tần Thộ liền hóa thành một cái bóng g chui vào cái bóng ở chính giữa mặt đất.

Đây là Âm Ảnh chi đạo Tần Thộ học được từ đồ đệ của Đại Đỉnh chân nhân, chỗ cường đại chân chính của Âm Ảnh chi đạo không phải là lực công kích mà là ở quỷ dị khó lường. Một khi đi vào bên trong bóng ma, trừ đi đối phương có phép thuật cực mạnh, hoặc là phương pháp khắc chế, nếu không căn bản là không có cách nào khóa chặt kẻ địch trong bóng tối.

Tìm không thấy, tự nhiên là chỉ có thể bị rơi vào hoàn cảnh bị đánh.

Tần Thộ nhìn một đám người quái dị hắc ám kia mặt mờ mịt, lập tức nhẹ nhàng thở ra thầm nghĩ: “Hô... Quả nhiên bọn này chỉ là dài cơ bắp không có đầu óc, nhìn không thấu Âm Ảnh chi đạo.”

Tu La bình thường cũng không am hiểu thuật pháp, bọn hắn là chỉ ến sĩ trời sinh, am hiểu là nhục thân cường hãn và các loại phương pháp chém giết, đối mặt với Âm Ảnh chi đạo, lập tức từng tên mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên phá giải như thế nào.

Sau đó bọn gia hỏa này nhìn lẫn nhau một chút, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, giống như bên cạnh cũng có thể giết! Thế là từng người từng người ngao ngao kêu lên hạ thủ với người bên cạnh, trong lúc nhất thời hiện trường trở nên hỗn loạn!

Tần Thộ tránh trong bóng đêm, âm thầm lắc đầu: “Má nó, bây giờ ta đã hiểu vì sao Minh Hà lâm tử vì cái gì mà lại tự muốn làm luân hồi, cái này nếu như không có một cái nhà để luân hồi thì chỉ những thứ đồ đàn này... Đoán chừng mấy ngày liền tự giết lẫn nhau đến một người cũng không còn.”

Nói xong, một người ngã ở bên cạnh Tần Thộ, người này lưng hù

m vai gấu, trọng điểm là ngực vô cùng phát triển, dùng một đôi rìu to bản, toàn thân hơi có vẻ đen nhánh, có điều trên mặt lại vô cùng sạch sẽ, không có sợi râu. Nếu không Tần Thộ thật sự hoài nghi đối phương là Hắc Toàn Phong Lý Quỳ.

Kết quả người này đứng lên, lau lau màu ngoài miệng, hét lớn một tiếng:

-Người dám đánh lão nương? Lão nương là thành hoa của Bản Nạp Thành đó! Người đi chết đi!

Tần Thộ nghe nói vậy, nháy mắt chỉ cảm thấy trên đầu có một tia chớp rơi xuống, lập tức thiêu đốt bên ngoài hắc, bên trong mềm nhũn. Trong đầu hắc bây giờ chỉ có một suy nghĩ, thành hoa? Con mẹ nó đây là thành hoa?

Sau đó trong đầu Tần Thộ xuất hiện một đẳng thức, Lý Quỳ + đao cạo râu = thành hoa!

Sau đó trong bụng Tần Thộ liền có cảm giác buồn nôn, da gà toàn thân rơi đầy dất, sau khi rùng mình một cái, lại ngẩng đầu nhìn nhóm Tu La đang liêu mạng trên trời. Cái này nhìn kỹ một chút, rốt cuộc hắc cũng thấy rõ, quả nhiên trên trời có rất nhiều nữ Tu La, có điều những nữ Tu La này kỳ thật cũng không khác hán tử là mấy, bộ ngực đều luyện thành cơ ngực, cũng không che lấp mà vô cùng hào phóng đi tới đi lui, bắt lấy một kẻ địch chính là một búa, không có binh khí thì trực tiếp dùng tay, tay khó dùng thì dùng miệng... Dù sao tất cả những bộ phận trên người có thể giết đối phương đều đã dùng hết.

Thậm chí Tần Thộ còn nhìn thấy một nữ Tu La ỷ vào bộ ngực lớn của mình và một gã nam Tu La không sợ cường hãn dừng cảm động mặt với nàng, đám từng quyền vào thịt, một chút cũng không nhường. Cả hai đều dùng tay đâm vào ngực của đối phương, kết quả nam Tu La bị đánh chết, nữ Tu La chỉ phun ra một ngụm máu, sau đó ưỡn ngực nhắm thẳng vào mục tiêu tiếp theo.

Tần Thộ nhìn đến đây, vẻ mặt tràn đầy khó tin, nói thầm: “Mẹ nó, giảm xóc à!”

Quay đầu lại, Tần Thộ nhìn thấy một nam Tu La và một nữ Tu La hai chân hai tay dây dưa một chỗ, không ai có thể làm gì được người kia. Nhưng nữ Tu La này cực kỳ cao to, vạm vỡ, còn nam Tu La thì chỉ cao đến ngang ngực. Nam Tu La thấy vậy, cười ha ha, dường như là chiếm được tiện nghi gì đó. Có điều tiếng cười này không phải bị ai mà là hoàn toàn đắc ý.

Lúc này nam Tu La ngửa đầu, dùng sức đánh vào giữa ngực nữ Tu La!

Chương 617: Con thịnh nộ của con thỏ (3)

Chương 617. Con thịnh nộ của con thỏ (3)

Tần Thộ thấy vậy lúc này mới bừng tỉnh ngộ, hắn hiểu được đích thực là nam Tu La kia chiếm ưu thế. Dù sao, vóc dáng cao lớn của nữ Tu La không thể đánh lại nam Tu La có vóc dáng thấp, nên bây giờ chỉ có thể bị đánh, không thể đánh trả được.

Đúng lúc này, Tần Thộ thấy được một màn vô cùng quỷ dị, nữ Tu La điên cuồng vặn vẹo cái eo con gấu, kéo theo sức mạnh vô cùng lớn ở phía sau lưng mình, nàng giơ hai cái búa lên trên cao ném về phía đầu của nam Tu La!

Chỉ nghe thấy hai tiếng thành thịch trầm đục, giống như tiếng hai t

hiết quyền nện ở trên đầu đối phương, chỉ nhìn thấy nam Tu La trực tiếp bị đập vào mắt, suýt chút nữa bị đánh đến hôn mê!

Đúng lúc này, nữ Tu La nhân cơ hội thoát ra, lấy hai tay che đầu đối phương, trực tiếp ấn vào khe núi giữa ngực, Tần Thộ nhìn thấy nam Tu La giãy giụa hai lần rồi cũng không có động tĩnh nữa!

Tần Thộ nhếch nhếch miệng, nói:

-Ta... mẹ nó... thế là chết rồi... thỏ gia ta cũng không biết nên đánh giá như thế nào nữa. Cái này là ướm át mà chết? Hay là bị ngạt chết vậy?

Bành!

Một tiếng kêu rên vang lên bên người.

Tần Thộ quay đầu lại, vừa rồi hình như là Lý Quỳnh rơi xuống trước mặt hắn, xem ra là bị thương không nhẹ, không còn một cánh tay, hơi thở rối loạn, hai mắt bắt đầu trắng bệch.

Thấy vậy, Tần Thộ động lòng, giờ tay kéo Lý Quỳnh vào trong bóng tối.

Tuy nhiên, Tu La chính là Tu La, trời sinh cứng đầu.

Cảm giác được có người túm lấy mình, thành hoa Lý Quỳnh đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Tần Thộ, hai mắt bắt đầu sáng lên, hắn hét lớn:

-Con thỏ! Cho ta cắn một miếng!

Nói xong, liền há to miệng, định cắn Tần Thộ!

Cũng may Tần Thộ đã chuẩn bị trước, trực tiếp lấy một viên gạch màu vàng, tát vào mặt của thành hoa Lý Quỳnh. Một khắc đó thành

hoa Lý Quỳnh trực tiếp trở thành bảng trắng Lý Quỳnh...

Thành hoa Lý Quỳnh bị đánh luôn tại chỗ không có khả năng phản kháng, Tần Thọ giờ cao viên gạch lên nói:

-Nếu người không muốn chết, thành thật trả lời câu hỏi của thổ gia ta!

Thành hoa Lý Quỳnh khịt mũi nói:

-Muốn giết thì giết, nếu không đến lúc lão nương hồi phục lại, nhất định sẽ giết chết người!

Tần Thọ quơ quơ mấy viên gạch nữa, kết quả là thành hoa Lý Quỳnh lại rất kiên cường đến kêu cũng không kêu một tiếng, mặt cứng đờ, hung hăng nhìn chằm chằm Tần Thọ, hoàn toàn thả lỏng không nói lời nào.

Tần Thọ biết thành hoa Lý Quỳnh không phải chịu thua rồi, mà là sau khi đảm bảo tính mạng không gặp nguy hiểm nữa thì toàn thân thả lỏng, chịu đựng cơn đau bị đánh, cố gắng khôi phục sức lực càng sớm càng tốt!

Nghĩ đến đây, Tần Thọ đau đầu, những A Tu La này đều là liều mạng không sợ chết, trong lúc nhất thời hắn thật sự không biết làm sao để đối phó với đối phương.

Lúc này mới dời một viên gạch, ngáp nói:

-A... ha. Con thổ, người đã bao lâu không đi xem não nhiệt rồi! Nè? Đây là ai? Mặt còn bằng hơn mặt ta nữa? Ái chà, cơ gực cũng không nhỏ, thật đàn ông đó!

Nghe được ba chữ thật đàn ông này, thành hoa Lý Quỳnh đột nhiên nổi giận, nói:

-Cái cục gạch chết tiệt nhà người, chờ lão nương khôi phục lại, sẽ dùng hai chân kẹp chết người!

Tần Thộ nghe thấy, trong não liền hiện ra hình ảnh tuyệt vời đó, hơi ngẩn ra một lúc, dở khóc dở cười.

Viên gạch này là cái gì chứ, miệng tiện đến thế nào chứ?

Bị người khác uy hiếp như vậy, lập tức không làm nữa, cười lạnh một tiếng nói:

-Được rồi! Đây là người nói đó! Gia gia ta chờ người, chờ người đến kẹp chết ta! Lão tử ta không tin, đều là một loài vật, còn có thể sợ người sao?

Tần Thộ vừa nghe, đây là cái con mẹ gì vậy?

Hơn nữa, bây giờ hẳn không có thời gian xé quả trứng này, liền nhanh chóng vứt viên gạch lộn xộn vào Hắc Ma Thần Hạp, kết quả vừa đặt vào liền nhìn thấy vài thứ quen thuộc, bỗng nhiên ánh mắt Tần Thộ sáng lên, có cách rồi!

Tần Thộ lấy ra một cái đùi gà, muốn đưa trước mũi của thành hoa Lý Quỳnh, kết quả nhìn cả nửa ngày cũng vẫn không nhìn thấy mũi đâu, cuối cùng dứt khoát đưa trước mặt nàng.

Quả nhiên, vừa lấy đùi gà ra, thành hoa Lý Quỳnh không cách nào bình tĩnh được nữa, liếm liếm môi, rồi đứng dậy, giơ tay ra muốn lấy!

Một chân của Tần Thộ dẫm nàng ngã xuống đất, giơ đùi gà lên cao nói:

-Muội tử, muốn ăn không?

Thành hoa Lý Quỳnh hừ hừ hai tiếng, có điều rốt cuộc nàng cũng kh

ông phải là Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt không có khứu giác và vị giác, chưa bao giờ biết thứ gì ăn ngon hay không thể ăn. Nhưng mà nàng biết! Ăn những thứ ghê tởm nhiều năm như vậy rồi, đã có khi nào được ngửi hương vị như vậy đâu? Cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản được sự dụ hoặc của mỹ vị nói:

-Muốn!

Tần Thộ hài lòng cười, không chờ Tần Thộ đặt câu hỏi, thành hoa Lý Quỳnh nói:

-Người muốn hỏi cái gì thì hỏi nhanh, con mẹ nó đừng lải nhải! Tôi muốn ăn thứ đó!

Tần Thộ không ngờ được chuyện khó nhất đối với hắn sẽ được giải quyết theo cách này, nếu như đối phương đã sáng khoái như vậy thì hắn cũng không mập mờ nữa, lập tức nói:

-Người biết Hàn Nguyệt Vương ở đâu không?

-Người hỏi nàng làm gì?

Thành hoa Lý Quỳnh theo bản năng dùng một ánh mắt khác thường nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ cảm thấy, ánh mắt đối phương nhìn hắn giống như là lúc Tần Thộ ở trên Trái Đất hỏi tin tức của gia đình Phụng tử, dường như ánh mắt của đối phương nhìn hắn tràn ngập khinh thường...

Tần Thộ lập tức khó chịu, rất muốn cho đối phương một cái tát, có điều vẫn là nhịn xuống. Rốt cuộc, đối phương cũng chịu trả lời, hơn nữa nàng bị thương, không được dùng quá nhiều sức, nếu không ông sẽ chết.

Tần Thộ nhịn lửa giận, nói:

-Người đừng hỏi ta hỏi nàng làm gì, người chỉ cần nói cho ta biết, bây giờ nàng ở đâu, như thế nào là được. Đúng rồi, có thấy ai có kiêu tóc húi cua mà đánh nhau không, hẳn không phải Tu La.

Thành hoa Lý Quỳnh càng thêm khinh thường nhìn Tần Thụ nói:

-Thật không hiểu được, người xấu như vậy, người tìm nàng làm gì? Gầy giống như là xương cốt vậy, con cái sinh ra nhất định cũng là quỷ ốm. Làm sao đẹp bằng ta được!

Tần Thụ yên lặng lấy viên gạch đã dọn vào trong túi ra, nói:

-Đừng có nói nhảm, đùi gà thì không có, gạch thì có hai viên đó!

Thành hoa Lý Quỳnh vội vàng nói:

-Ta biết, ta biết nàng ở đâu. Nàng ở trong U Minh Huyết Hải... A Tu La vương coi trọng nàng, muốn nạp nàng làm thiếp. Bây giờ hẳn là sắp đến địa bàn của A Tu La vương rồi! Còn người có kiêu tóc húi cua thì chưa nhìn thấy bao giờ.

Nói xong, thành hoa Lý Quỳnh không nhịn được oán giận nói:

-Thật không hiểu được, A Tu La vương tại sao lại không cưới một hoa khôi của kinh thành như ta, mà lại đi cưới một nữ tử suy nhược như thế chứ!

Chương 618: Vào Huyết Hải

Chương 618. Vào Huyết Hải

Tần Thộ lấy một viên gạch đập thẳng vào hai mắt thành hoa Lý Quỳ.

Tần Thộ lập tức hỏi:

-U Minh Huyết Hải đi như thế nào? Nói cho ta biết, cái này sẽ là của ngươi!

Tần Thộ đưa đùi gà lại gần thành hoa Lý Quỳ.

Thành hoa Lý Quỳ chỉ về hướng Tây nói:

-Đi thẳng, là đến! Không...

Không đợi thành hoa Lý Quỳ nói hết, một cái đùi gà đã nhét vào trong miệng của nàng. Còn người cầm đùi gà kia thì đã sớm chạy xa.

Thành hoa Lý Quỳ sững sờ, cố gắng ngồi dậy, ăn đùi gà nhìn về phía xa, một mặt không hiểu nói:

-Thật sự cho ta ăn, thật... không giết ta... thật sự vì một người xấu như thế mà đi tìm A Tu La vương sao? Con thỏ ở bên ngoài, đề u hoang dã như thế sao? Ta có chút thích hấn rồi đó!

...

Tần Thộ đang chạy, bỗng nhiên giật cả mình, thàn nói: “Má nó, sao lại cảm thấy sắp gặp đen đùi thế nhỉ?

Mặc dù mắng như thế, nhưng Tần Thộ vẫn không có ý định giảm tốc độ, mở ra Âm Ảnh chi đạo không ngừng ở bên trong đi tới đi lui, kinh ngạc phát hiện không có phát hiện tung tích của Tu La ở xung quanh.

Một đường đi về phía Tây, Tần Thộ lại len lén bắt gặp ngẫu nhiên hai Tu La hỏi thăm vị trí của mục tiêu, kết quả Tần Thộ phát hiện, nắm chắc và đảo đối với Tu La mà nói, sẽ chỉ kích thích sức chiến đấu và dục vọng của bọn hắn, hai thứ này căn bản là vô dụng. Nhưng nếu như dùng đồ ăn ngon đi câu dẫn bọn hắn, dường như người đi vào khuôn khổ, không có chút sức chống cự nào.

Hỏi thăm mấy lần, cũng không nghe được tin tức của Bình Đầu Ca, nói cách khác Hàn Nguyệt không có lừa gạt Tần Thộ, nơi này không có tin tức của Bình Đầu Ca.

Chỉ có điều những tin tức này một cái so với một cái lại càng không hợp thói thường, ban đầu nói là Hàn Nguyệt bị đánh bại trở về.

Sau đó lại có người nói Hàn Nguyệt bị chém đứt một đầu cánh tay mang về.

Còn có người nói là bị chặt đứt hai chân mang về.

Lúc ấy Tần Thộ tính toán một chút, nếu cứ như thế chém xuống, chẳng lẽ A Tu La vương kia muốn đem một cái gậy về nhà à? Đây cũng quá kinh khủng rồi!

Thậm chí còn có người nói, Hàn Nguyệt bị chém đứt đầu, thân thể bị kéo trở về, A Tu La vương chuẩn bị nướng ăn...

Cái này Tần Thộ trực tiếp bỏ qua, mặc dù A Tu La vương là Tu La, nhưng Quỷ Đế phương Đông Thái Úc Lũy cũng đã nói, A Tu La vương hiện tại cũng là một trong tám thiên thần của Phật môn, cho nên hẳn là không có ác đến trình độ ăn người kia.

Còn có người nói, A Tu La vương coi trọng dung mạo của Hàn Nguyệt, cảm thấy nàng xấu vô cùng, cảm thấy nàng làm mất mặt Tu La tộc, nên quyết định lột da nàng đem treo ở trên lầu cửa thành để thị chúng...

Tin tức này, Tần Thộ tin mấy phần.

Bởi vì lúc Tần Thộ đi tới, cũng tiện hỏi một chút tiêu chuẩn thẩm mỹ của tộc Tu La đối với nữ nhân, đồng thời đem dung mạo của t hành hoa Lý Quỳnh và Hàn Nguyệt ra cho Tu La khác nhìn, kết quả tất cả những Tu La kia đều không có ngoại lệ, đều nói thành hoa Lý Quỳnh xinh đẹp! Thân thể cao to như vậy, con sinh ra nhất định s au này sẽ không chậm trễ đánh trận, đứa trẻ sinh ra cũng sẽ vạm v ỡ, dũng mãnh, sức chiến đấu mạnh mẽ. Mà Hàn Nguyệt, thoát nhì n chính là một bộ xương không có khí lực, coi như là thực lực bây giờ không tệ, nhưng chắc chắn sẽ phải nỗ lực rất nhiều.

Tộc Tu la sống một ngày tính một ngày, ở đâu ra nhiều thời gian d ùng để trưởng thành như vậy, cho nên không có ai chọn Hàn Ngu yệt.

Lúc Tần Thộ nghe được cái này, còn cho rằng không phải thẩm m ỹ của Tu La cực kỳ không tốt, mà chỉ là cuộc sống bức bách.

Nhưng khi Tần Thộ hỏi rốt cuộc thì các người cảm thấy cái nào đ ẹp, tất cả mọi người đều nói thành hoa Lý Quỳnh xinh đẹp động lòn g người, Hàn Nguyệt quá xấu, một thân xương cốt, đến ngực cũn g không có tí thịt nào, không đẹp!

Sau khi Tần Thộ nghe xong, xem như triệt để tuyệt vọng đối với t hẩm mỹ quan của tộc Tu La.

Sau đó Tần Thộ một đường phi nước đại, rốt cuộc cũng thấy được một con sông trong sông, nói đúng ra, Tần Thộ cũng không biết n ên hình dung con sông này như thế nào!

Một đầu kia là Huyết Hà cuộn cuộn chảy, Huyết Hà ở bên dưới M inh Hà, theo lý thuyết mà nói xem như là sông trong sông.

Nhưng mà Huyết Hà rất rộng, còn Minh Hà ở phía trên, Huyết Hà

không chỉ ở dưới lòng sông, mà còn ăn mòn các đê ở xung quanh, bốn phía đê đều lơ lửng bên trên Huyết Hà! Nói cách khác, Huyết Hà gánh chịu lấy Minh Hà.

Cho nên, cả hai, ai là sông trong sông, Tàn Thọ cũng không biết nên đánh giá như thế nào.

Nhìn thấy Huyết Hà, Tàn Thọ liền biết mình đi đúng nơi rồi.

Căn cứ vào miêu tả của thành hoa Lý Quỳ, nhìn thấy Huyết Hà liền đi dọc theo Huyết Hà về phía tây, là có thể nhìn thấy một thành trì, đó chính là Huyết Đô!

-Đúng thật tất cả đều là máu...

Mặt Tàn Thọ đầy bất đắc dĩ.

Cũng may, máu của oán linh không phải cứ là máu là được.

Ngô Cương đã nói, máu kia nhất định phải là máu trên người oán linh với Tàn Thọ, rơi vào trên người Tàn Thọ, mới có thể phát huy hiệu quả. Cho nên, Huyết Hà trước mắt cũng không tạo thành phần hiện toái quá lớn với Tàn Thọ.

-Thật bản...

Tàn Thọ lắc đầu, bóp mũi đậm thẳng đầu vào.

Huyết Hà không giống với Minh Hà, sau khi đi vào Huyết Hà, Tàn Thọ rõ ràng cảm giác được tầm mắt mình bị ngăn trở, bất luận nhìn về phía nào, đều là một mảnh huyết sắc đục ngầu, khoảng cách nhìn được không lớn hơn ba mét!

Tàn Thọ bất đắc dĩ, đành phải ngoi đầu lên trên mặt Huyết Hà rồi nhanh chóng khuất bóng giữa sóng biển.

Lại chạy hết tốc lực hơn một canh giờ, một tòa tường thành màu máu lớn xuất hiện trong mắt Tần Thộ!

Đó là một bức tường thành trông giống như một ngọn núi, toàn thân được đúc bằng màu máu, còn có máu chảy ra từ ngọn giáo, trông rất quý dị nhưng rất đẹp.

Trong Huyết Hà có rất nhiều Tu La đang đánh lẫn nhau suốt dọc đường đến Huyết Đô. Dù cho Tu La chiến đấu ác liệt đến đâu, dù là đôi phương chỉ còn lại một hơi, chỉ cần bọn họ ngã xuống mảnh đất trống trước cổng thành, tất cả mọi người sẽ chủ động dừng tay, sau đó xoay người rời đi.

Tần Thộ nhìn một lúc liền thấy rõ, Huyết Đô, hẳn là nơi cấm tranh đấu.

Biết trong Huyết Đô sẽ không có đánh nhau, Tần Thộ cũng nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn về phía cửa thành, trong cửa thành một mảnh huyết sắc nồng đậm, không nhìn rõ lắm, chỉ là lò mờ nhìn thấy có người đi vào, có người đi ra, nam nam nữ nữ đều có, có điều đến một người có thể nhìn thuận mắt cũng không có.

Lên nhìn trên tường thành, Tần Thộ cũng không thấy có người nào, lập tức nhẹ nhàng thở ra, Tần Thộ biết, xem ra là A Tu La vương cũng không định lộ da Hàn Nguyệt làm thành bao cỏ trên tường, nếu như vậy thì hẳn là bị bắt đi làm áp trại phu nhân.

Chương 619. Shiva

Nghĩ đến đây, tâm tình Tần Thộ tốt hơn nhiều, chỉ ít bây giờ hắn có thể xác định, Hàn Nguyệt còn sống.

Tần Thộ đi vào bên trong một cái bóng của Tu La, tiếp theo là lên lục địa tinh thạch, sau đó đi về phía cửa thành.

Lúc qua cửa thành, Tần Thộ còn hơi khản trương một chút, sợ trên cửa thành có phương pháp gì đó có thể quét được ra hắn là khác lên qua sông này. Kết quả, Tần Thộ hơi bất ngờ, vậy mà cửa thành lại không có phản ứng gì...

Trong lòng Tần Thộ không nhịn được nói thầm: “Mẹ nó, chuyện kiểm an của Huyết Đô này cũng quá lừa gạt người rồi đó.”

Đúng lúc này, hai tên Tu La căm tức nhìn lẫn nhau, từ bên người Tần Thộ đi qua, vừa đi vừa nói.

-Ngu xuẩn, ta nghe nói A Tu La vương cướp một nữ Tu La về làm phu nhân.

-Người mắng ai ngu xuẩn? Ta cũng nghe nói chuyện này, ta còn nghe nói Tu La kia rất xấu, cũng không biết A Tu La vương nghĩ như thế nào nữa. Nữ tử gầy như thế, cưới về, chẳng phải là muốn phá đi đời sau sao?

-Con mẹ nó ta mắng người ngu xuẩn là không có sai mà? Có vẻ như A Tu La vương không có ý định nghĩ đến đời sau, có điều như thế này cũng tốt, hắn sinh ra một đồng phệ vật, đời sau của ta có cơ hội rồi.

-Con mẹ nó có phải người muốn chết hay không? Chờ lát nữa ra ngoài, tử chiến một trận, không chết không thôi! Người chết rồi, xem người còn có cái rắm cơ hội!

-Đi cái đại gia nhà ngươi, bây giờ liền ra ngoài đánh một trận!

-Đi!

Sau đó vốn dĩ hai người đang xách chai rượu đi uống rượu, liền quay người ném chai rượu xuống đi ra bên ngoài Huyết Đô... Xem ra, trên cơ bản hai gia hỏa này chỉ có thể trở về một người.

Tần Thọ âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ: “Khả năng sinh sản của Tu La Vương phải mạnh đến mức nào mới có thể đảm bảo tỉ lệ tử vong cao như thế mà còn có thể có nhân khẩu khổng lồ như thế này chứ?

Tần Thọ thuận theo bóng tối ở chân tường không ngừng đi về phía trong thành, vừa đi vừa vênh tai nghe, thật đúng là để hắn nghe được tin tức liên quan đến phủ đệ của A Tu La vương. Đồng thời hắn cũng xác định được tin tức từ một tiểu ca, A Tu La vương vậy mà không dẫn nổi vừa trở về đã muốn cử hành nghi thức nạp thiếp!

Sở dĩ Tần Thọ không nhìn thấy quá nhiều Tu La trong thành, không phải là bởi vì Tu La đều chết trận, mà là đại đa số Tu La đều cạy đi xem náo nhiệt rồi!

Tiếp theo Tần Thọ đi theo hai Tu La đi tiếp, rất nhanh đã tìm được phủ đệ của A Tu La vương, nói là phủ đệ, nhưng mà chiếm diện tích rất lớn, Tần Thọ nhìn một chút không nhìn thấy bờ tường, giống như là một tòa Vương Thành bên trong Huyết Đô vậy!

Dựa theo các loại tin tức nghe được trên đường đi, Tần Thọ biết, A Tu La vương có địa vị rất cao bên trong Huyết Đô, gần như chỉ đứng sau Minh Hà lão tổ! Được biết đến là đệ tử mạnh nhất trong bốn đệ tử của Minh Hà lão tổ, tên thật là Tự Tại Thiên Ba Tuần!

Đồng thời, Tự Tại Thiên Ba Tuần cũng không phải là một A Tu La bên trong Bát Bộ Thiên Long của Phật môn, mà đây là hai người

i!

Có điều Tàn Thọ cũng không tính đi xoắn xuýt vấn đề này, vấn đề khiến hấn đau đầu là làm thế nào để cứu Hàn Nguyệt!

Đúng lúc này, quản gia của phủ đệ A Tu La vương Tự Tại Thiên Ba Tuần cất cao giọng ở cửa nói:

-Hai vị ma vương Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên đến!

Tiếp đó Tàn Thọ liền thấy hai tên nam tử đi đến cửa phủ đệ A Tu La vương, một người áo đỏ, một người áo xanh, những nơi người áo đỏ tóc đỏ đi qua, cho dù là nhóm Tu La hiếu chiến cũng nhao nhao gật đầu làm lễ hô một tiếng:

-Chào Đại Phạm Thiên.

Nam tử áo xanh mặt mày ôn hòa, có điều bên trong đôi mắt lại tản ra một loại sắc thái yêu dã, đi thoáng qua một cái nhóm Tu La cũng nhao nhao bái kiến như thế:

-Bái kiến Dục Sắc Thiên đại nhân.

Hai người không dừng ở cửa ra vào lâu, mà hướng về phía quản gia đứng ở cửa gật gật đầu, rồi trực tiếp đi vào chính giữa phủ A Tu La vương.

Lông mày Tàn Thọ nhướng lên, thầm hỏi không biết có nên theo những vị khách này trà trộn vào không?

Đúng lúc này, một nam tử hai chân trần đi từ đằng xa tới, dung mạo của hấn rất cổ quái, tóc tai bù xù, tóc không gió mà bay, giống như là từng con rắn độc đang không ngừng nhúc nhích ở đó. Đòn g thời trên trán hấn cũng có một con mắt thứ ba đang đóng chặt!

Nơi người đó đi qua, tất cả Tu La nhao nhao né tránh, nhìn ánh m

ất của hắn tràn đầy sợ hãi, run rẩy kêu lên một câu:

-Bái kiến Shiva đại nhân!

Đối với hai vị Ma Vương Đại Phạm Thiên và Dục Sắc Thiên, kỳ t
hật Tần Thọ cũng không hiểu lắm, nhưng mà vừa nghe đến hai ch
ữ Shiva này, lập tức rung mình một cái! Mắt vô thức liếc về phía
đứng quần Shiva...

Cũng không phải là Tần Thọ bỗng nhiên thích nam nhân, mà là ở
trong truyền thuyết ở Trái Đất có một đoạn thần thoại, có một đoạ
n nói về Shiva!

Truyền thuyết nói, Shiva và lão bà của hắn điên cuồng thực hiện
một số động tác làm tình, làm chất lỏng bay loạn, sau đó tạo thàn
h sông mẫu ở Ấn Độ, chính là sông Hằng!

Lúc ấy khi nghe đến cái truyền thuyết này, trong lòng Tần Thọ ch
ỉ có hai chữ bội phục, cũng không có cái khác!

Chỉ là vạn vạn không ngờ được, vậy mà có thể gặp được người si
êu cấp trong truyền thuyết ở Huyền Đô này! Sao hắn có thể không
vô thức mà liếc qua chứ!

Đồng thời trong đầu Tần Thọ hiện lên Hàn Nguyệt, trong lòng thả
m nhủ: “Hay là, để Hàn Nguyệt giúp thay đổi gia hỏa này?”

Dường như là lúc Tần Thọ đang có ý nghĩ này, thì Shiva đi ngang
qua bỗng nhiên đứng lại, nghiêng đầu nhìn về phía bóng tối Tần
Thọ đang ẩn trốn, một đôi mắt giống như là nhìn thấu tất cả, Tần
Thọ liền bất động!

Trong nháy mắt đó, Tần Thọ giống như là nhìn thấy được sinh tử
tiêu tan hiện lên trong mắt Shiva, giống như là chỉ cần hắn đồng
ý, một ánh mắt liền có thể giết chết tất cả!

Lúc này Tần Thộ mới nhớ tới, Shiva trong thần thoại của Ấn Độ, hình như là chủ trương sinh sản và hủy diệt của thần linh!

Tần Thộ lập tức bị Shiva nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống.

-Shiva đại nhân, ngài đang nhìn cái gì vậy?

Đúng lúc này, một nam tử một thân hắc y trên đầu quấn một miếng vải màu đen ở đằng xa hô.

Lúc này Shiva mới thu hồi ánh mắt, nhìn nam tử ở phía xa xa nói:

-Nhân Đà La, bản tọa đang làm cái gì, còn phải báo cáo với người sao?

Nhân Đà La vội vàng khom người hành lễ nói:

-Đại nhân bớt giận, tiểu thần cũng chỉ hiếu kỳ mà thôi.

Shiva không nói chuyện, Nhân Đà La nhanh chóng chấp tay hành lễ, cáo từ, quay người đi vào phủ đệ A Tu La vương.

Chương 620: Con thỏ đại bạo tẩu (Thượng)

Chương 620. Con thỏ đại bạo tẩu (Thượng)

Lúc này Shiva tự lẩm bẩm:

-Nhân Đà La, một trong tứ đại ma tướng, thủ hạ của Minh Hà lão tổ, thực lực không tệ, trình độ Thiên Tiên.

Mặt Tàn Thọ đầy dấu chấm hỏi, đang êm đang đẹp, Shiva nói cái này làm gì?

Sau đó liền nghe Shiva nói:

-Nếu người muốn đi vào A Tu La vương phủ, có thể trốn ở bóng tối chính giữa của ta. Trong thiên hạ này, trừ sư tôn, không có người nào dám điều tra bản tọa.

Tàn Thọ sững sờ lẫn nữa, nghi hoặc nhìn Shiva trước mắt.

Shiva cũng không giải thích cái gì, chỉ thản nhiên nói:

-Nếu người không tới, vậy thì bản tọa đi đây.

Nói xong, Shiva nhắc chân muốn đi!

Tàn Thọ thấy đây là cơ hội tốt nhất không thể bỏ lỡ, nghiêng răng t rục tiếp chui vào chính giữa bóng của Shiva.

Shiva thấy thế, mỉm cười, cũng không nói chuyện, trực tiếp đi về phía A Tu La vương phủ, lúc qua đại môn, Tàn Thọ rõ ràng cảm giác được có một loại sức mạnh đang kiểm tra Shiva. Có điều Shiva lắc ống tay áo một cái, cỗ lực lượng bá đạo kia trực tiếp bị ngăn ở bên ngoài bóng tối, mang theo Tàn Thọ nhẹ nhõm đi vào chính giữa A Tu La vương phủ.

Đi vào vương phủ, Tàn Thọ mới kinh ngạc phát hiện, vậy mà nội bộ A Tu La vương phủ có căn khôn khác, nơi này cũng không phải là vương phủ thông thường, mà là một chỗ thế ngoại đào nguyên!

Gần chỗ bình nguyên có bãi cỏ, có dòng sông chảy ngang qua!

Nơi xa có núi cao san sát, băng tuyết tan ở giữa có huyết thủy chảy xuôi xuống, sinh ra vô số sinh vật lao vun vút giữa núi rừng.

Trên núi dưới núi, đâu đâu cũng có những ngôi nhà ẩn hiện trong những tán cây cao, rất tự nhiên và đẹp!

Nếu ở bên ngoài mà nhìn thấy cảnh sắc này, có lẽ Tần Thộ cũng sẽ không kinh ngạc.

Nhưng mà nơi này là nơi nào, chỗ sâu nhất của Minh Hà, phía trên Huyết Đô là Huyết Hà, A Tu La Vương phủ!

Nếu không phải Tần Thộ biết mình đang ở trong Huyết Đô chỗ sâu nhất ở Minh Hà, thì hẳn thật sự không cách nào tưởng tượng được, đây là phủ đệ bên trong Minh Hà!

Dường như Tần Thộ vô thức nghĩ đến một câu thơ, đáng tiếc trong ngực không có mực nước, cuối cùng chỉ có thể tán thưởng một tiếng: “Ôi trời! Đẹp quá!”

Ngay lúc Tần Thộ đang nhìn đến sáng khoái, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trên núi có một cây thập tự giá đang đứng thẳng, trên thập tự giá treo một người đầm máu, vóc dáng người kia vô cùng tốt, có điều giờ khắc này toàn thân đều là máu, không nhìn thấy rõ hình dáng!

Nhưng mà!

Tần Thộ lại thấy được bộ áo da trên người nàng!

Đồng thời có người ở phía xa cười to nói:

-Nữ nhân này thực sự không biết điều! A Tu La vương coi trọng nàng, vậy mà nàng không đồng ý, lần này thì tốt rồi, có quả ngon để ăn! Bị treo ở trên Huyết Thập Tự, ngày đêm chịu đựng nỗi khổ

bị chim ưng mổ, sợ là cũng chỉ có nàng chịu đựng được!

Tần Thọ nghe đến mấy câu sau, lập tức biết, người bị treo trên thập tự giá kia thật sự là Hàn Nguyệt!

Dường như là trong nháy mắt, Tần Thọ cố gắng kiềm chế lửa giận xông lên, hai mắt đỏ bừng muốn xông ra!

Đúng lúc này, Shiva vung tay lên, trong nháy mắt một cỗ lực lượng đè lại Tần Thọ đang muốn lao ra!

Tần Thọ giận giữ hét:

-Người làm gì thế?

Shiva không nhanh không chậm nói:

-Con thỏ, đừng kích động. Thứ người thấy là giả.

Tần Thọ sững sờ, sau đó kêu lên:

-Giả cái đại gia người! Người đã treo ở trên kia rồi, còn có thể là giả sao?

Nghe được con thỏ chửi mình, Shiva cũng không tức giận, mà thả nhiên nói:

-Ta không cần thiết phải lừa người, người thấy đích thực là giả. So với mắt của người, ta nhìn rõ ràng hơn! So với người, ta hiểu rõ tính cách của Ba Tuần hơn, xưa nay hắn không lấy đồ chơi của hắn ra chơi.

Nghư nói như thế, Tần Thọ càng phát hỏa:

-Đồ chơi cái gì hả tên khốn nạn này, lại xem Hàn Nguyệt như đồ chơi?

Shiva nói:

-Nếu không thì sao? Sư tôn có tứ đại đệ tử, gồm có Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, và ta, xưng là Tứ Đại Ma Vương. Sư tôn có tứ đại ma tướng, người người vừa thấy là Nhân Đà La, đứng bên cạnh Nhân Đà La là Tỳ Thấp Nô, bên cạnh Tỳ Thấp Nô là Lỗ Thác La và Quỷ Mẫu.

Tần Thọ nghe rồi quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Nhân Đà La và ba người khác đang đứng ở dưới một gốc cây, ngửa đầu nhìn cây, không biết đang trò chuyện cái gì, bốn người nói chuyện say sưa ngon lành, cũng không có chú ý tới Shiva bên này.

Tỳ Thấp Nô là một đại vương quan mặt vàng, trong tay Lỗ Thác La cầm một cái nĩa, Quỷ Mẫu mặc một bộ áo choàng đen, nhìn không rõ mặt, có điều trong tay hắn cầm một pháp bảo giống như con búp bê.

Ngay lúc Tần Thọ nhìn con búp bê kia, con búp bê quỷ dị kia bỗng g nhúc nhích! Sau đó Tần Thọ liền thấy miệng con búp bê đang chảy máu, sau đó là lỗ mũi, con mắt cũng bắt đầu chảy máu...

Shiva thản nhiên nói:

-Đừng nhìn, đứa bé kia là thật. Quỷ Mẫu tùy thời tùy chỗ đều sẽ mang theo một đứa bé, chơi chán thì giết.

Tần Thọ nghe xong, trong lòng một trận lạnh lẽo, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Các người thật không có người nào tốt! Shiva, ta không biết tại sao người phải giúp ta, nhưng mà, nếu người thật sự muốn giúp ta, thì hãy mang ta đi tìm Hàn Nguyệt!

Shiva hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Nguyệt nói:

-Nàng tên là Hàn Nguyệt?

Tần Thọ ừ một tiếng.

Shiva gật đầu nói:

-Đừng nóng vội, ta đang tìm vị trí của nàng, có điều cần phải có thời gian. Người không cần vội vã, chỉ ít trước khi ta tìm được nàng, không nên khinh cử vọng động.

Tần Thọ lòng nóng như lửa đốt kêu lên:

-Vậy người tìm nhanh lên đi! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Shiva tuyệt không vì thế mà thay đổi, cười ha ha nói:

-Gấp gấp cái gì? A Tu La vương muốn cưới nàng, thì sẽ không ỉt nàng. Một chút đau đớn mà thôi, đối với Tu La mà nói, cũng không phải vấn đề gì.

Vừa nói xong, liền thấy một con kền kền đột nhiên nhào về phía Hàn Nguyệt, mổ một cái vào gương mặt xinh đẹp của Hàn Nguyệt, xé một miếng thịt làm máu tươi chảy ra!

Hàn Nguyệt kêu lên một tiếng thảm thiết!

Hàn Nguyệt cũng hung mãnh, đột nhiên ngẩng đầu, cắn một cái vào con kền kền!

Kền kền ưỡn một cái lách mình tránh ra, có điều càng thêm hung ác giết tới, mổ thêm mấy ngụm, trên thân Hàn Nguyệt mất đi mấy miếng thịt!

Tần Thọ thấy thế, cũng không nhìn được nữa, mắng to một tiếng:

-Ba Tuần, ta đêch bà ngoại ngươi!

Rồi lập tức muốn xông ra.

Nắm ngón tay Shiva lần nữa ép Tần Thô trở về, nói:

-Ngươi gấp cái gì? Nàng không chết được.

Hai mắt Tần Thô đỏ bừng nhìn chăm chăm Shiva nói:

-Lão tử để ý sống chết của nàng, cũng để ý đến cả nỗi đau của nàng! Cả một đời nàng đã đủ khổ rồi, ta không muốn để cho nàng lại khổ! Shiva, nói ra điều kiện của ngươi! Như thế nào mới chịu giúp ta cứu người!

Chương 621: Con thỏ đại bạo tẩu (Trung)

Chương 621. Con thỏ đại bạo tẩu (Trung)

Shiva cười ha ha nói:

-Điều kiện của ta chính là ngươi không được xuất thủ, ta giúp ngươi cứu nàng ra, thế nào hả?

Tần Thô sững sờ, nói:

-Cái gì?

Tần Thô hoàn toàn mơ hồ, thân là một trong bốn người đứng đầu

của Minh Hà lại muốn giúp hấn cứu người, mà điều kiện lại là để hấn đừng xuất thủ, đây là cái đạo lý gì?

Hai tay Shiva vòng ở tước ngực, giống như lão nông trong mùa đông ở Đông Bắc, cười ha ha nói:

-Người không nghe lầm, chỉ cần người không xuất thủ, ta sẽ giúp người cứu người.

Tần Thọ nói:

-Nếu như mặt mũi người không đủ lớn, làm sao để cứu?

Shiva cười nhạt một cái nói:

-Vậy thì cướp!

Tần Thọ hoàn toàn mơ hồ, vậy mà con hàng này lại đồng ý giúp hấn xuất thủ cướp người, cái này là thứ ăn cây táo rào cây sung, đây là đầu bị lừa đá hả?

Dường như Shiva biết Tần Thọ đang suy nghĩ cái gì, cười ha ha nói, một mặt kia chất phác như là đại ca nhà bên, nghiêng đầu nói:

-Ta thực sự cũng không phải là vì người, người coi như là ta được người ta nhờ vả đi.

Tần Thọ cũng không để ý được nhiều như vậy, ngửa đầu nhìn Hà n Nguyệt chịu khổ nói:

-Ta không biết người là vì nguyên nhân gì, nếu người thật sự muốn giúp ta, hiện tại động thủ luôn đi!

Shiva nhướn mày nói:

-Vấn đề là, đây chẳng qua chỉ là một cái hình chiếu. Bây giờ Hàn

Nguyệt ở đâu chúng ta cũng không biết, thì xuất thủ như thế nào?

Tần Thọ liền nhếch miệng, hung ác nói:

-Vậy thì liền đập chỗ này, ép Tu La vương giao người!

Shiva thờ dài nói:

-A Tu La vương là đệ tử đặc ý nhất của sư tôn, chúng ta cứ như vậy ở trước mắt tất cả khách quý của hắc đệp phủ đệ, đó chính là k hông chết không thôi. Con thỏ, thù này quá lớn.

Tần Thọ cười hắc nói:

-Người cảm thấy, cục diện bây giờ giữa ta và hắc không phải là k hông chết không thôi à?

Shiva sưng sờ nói:

-Nữ nhân này, thực sự quan trọng đến vậy sao?

Tần Thọ vung tay lên nói:

-Nàng là bằng hữu của ta! Bằng hữu của ta, so với ai cũng đều quan trọng hơn!

Shiva gật đầu nói:

-Đã như vậy, vậy thì người ra đi, người đi cứu nàng là được.

Nói xong, Shiva vung tay lên, Tần Thọ chỉ cảm thấy cổ lực lượng đang trấn áp mình kia đột nhiên biến mất, dùng sức xông lên, vào một cái xông ra khỏi bóng tối của Shiva!

Đồng thời Shiva nói:

-Người muốn làm cái gì thì làm, nhưng người không được giết người.

Tần Thọ quay đầu lại nói:

-Nếu như có người cản ta, muốn giết ta thì thế nào?

Shiva thản nhiên nói:

-Để ta giải quyết.

Tần Thọ gật đầu một cái, trực tiếp phóng về phía đỉnh núi, mặc dù hắn biết cái kia là giả, nhưng mà không tới nhìn, hắn không từ bỏ được!

Tần Thọ vừa xuất hiện, Tu La bốn phía nhao nhao ghé mắt, hoảng sợ nói:

-Con thỏ!

-Con thỏ thật mập!

-A Tu La vương quả nhiên là chu đáo, vậy mà mang cho chúng ta mỹ vị như vậy!

-Ha ha... Con thỏ này là của ta!

Tu La bốn phía nhao nhao xuất thủ!

Tần Thọ nhìn đám người này xông lên, lông mày nhướng lên muốn động thủ, đồng thời nhìn về phía Shiva, ý tứ rất rõ ràng, nếu người không động thủ, thì ta sẽ động thủ!

Đúng lúc này, Shiva nhẹ nhàng vỗ vỗ cái bàn, những Tu La kia đang xông tới chỉ cảm thấy dường như trên thân có một tòa núi lớn ép tới, bịch một tiếng bị ép trên mặt đất, không thể động dậy!

-Ai?

Có Tu La giận giữ, hét.

Kết quả lực lượng trên người hắn đột nhiên tăng thêm phù một tiếng, hóa thành một cục thịt nhão. Sao đó nhục thân bắt đầu bốc cháy, chớp mắt tan thành mây khói!

Đến đây, tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn Tàn Thọ. Ở trong mắt bọn họ, đây chính là sức mạnh của Tàn Thọ, chứ không phải của Shiva.

Tàn Thọ cũng mặc kệ bọn họ, cười mà lên, bay thẳng về đỉnh núi!

-To gan! Phủ của A Tu La vương đâu phải là chỗ để cho người đến lỗ mãng?

Có người gầm thét, đồng thời một bóng người xuất hiện ở trên không trung, đó là người quản gia đứng nghênh đón ở cửa ra vào!

-Nạp La Sách! Đại quản gia của A Tu La vương phủ, cao thủ trong Địa Tiên cửu trọng thiên!

Có người kinh hô.

-Đường của con thỏ dừng ở đây rồi.

-Không thể nào hiểu được, sao A Tu La vương lại coi trọng một người quái dị như vậy chứ. Con thỏ này cũng dám vì một người quái dị như thế mà liều mạng, thật không hiểu, thực sự là không hiểu...

Nhiều Tu La nhao nhao lắc đầu.

Tần Thọ lại giống như là chưa từng nhìn thấy Nạp La Sách, cứ thề phóng về phía Hàn Nguyệt.

Nạp La Sách thấy thế, giận giữ mắng một tiếng:

-Muốn chết!

Đang nói chuyện, đột nhiên Nạp La Sách biến mất tại không trung, biến thành một dải lụa màu bạc phóng về phía Tần Thọ, trước khi mọi người kịp nhìn thì đã nhìn thấy ánh sáng chói lọi của thanh kiếm đã chiếu sáng cả bầu trời sao!

-Vô Ảnh Dao! A Tu La Vương tuyệt...

Lời còn chưa nói xong, trời đất đã chấn động, Nạp La Sách đã kêu oa một tiếng thảm thiết, nhưng lại không phun ra một ngụm máu nào, mà hai mắt khế đảo rồi ngất đi!

Cùng lúc đó có một tiếng gầm giận dữ vang lên:

-Ai dám động thủ với người của ta!

Tiếp đó có một người nam tử khôi ngô đứng trên bầu trời, toàn thân khoác lên một tầng khôi giáp ngân sắc, khôi giáp kia ở trên người hắn như một tác phẩm nghệ thuật bao phủ lấy cơ thể vạm vỡ!

-Bái kiến Tu La Vương!

Vô số Tu La nhao nhao quỳ lạy!

A Tu La vương, không giống với Shiva và những cường giả khác, hắn là đại đệ tử trong nhóm đệ tử thân truyền của Minh Hà lão tổ, cũng là Tu La có huyết mạch thuần chính nhất, được gọi là Tu La cường đại nhất thiên địa!

Cho nên, địa vị của hắn trong tộc Tu La là người chỉ dưới Minh H

à lão tổ, dường như không người nào có thể rung chuyển địa vị của hần!

Điều đáng sợ nhất là, trong ngực hần ôm một thanh trường kiếm giống như là đuôi rắn! Trường kiếm chưa ra khỏi vỏ mà đã lộ ra một cỗ sát khí lạnh lẽo, sát khí trên thân kiếm ngưng tụ thành một cỗ sương mù màu trắng, thậm chí tay A Tu La vương còn vì cỗ khí băng hàn này mà phủ một tầng sương lạnh.

-Đó là... Thái A!

Có người kinh hô.

Shiva thấy thế, cũng chau mày, có điều cũng không lùi bước mà bước lên một bước làm lễ nói:

-Đại sư huynh.

A Tu La vương không để ý đến Shiva, mà ánh mắt nhìn chăm chăm Tần Thộ, Tần Thộ lại không nhìn hần mà đi thẳng về phía Hàn Nguyệt.

Mắt thầy Tần Thộ muốn vọt tới chỗ Hàn Nguyệt, A Tu La vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Tần Thộ giống như là nhìn người đã chết, trên bầu trời vang ầm lên một tiếng, một đạo lôi đình huyết sắc trực tiếp đánh về phía con thỏ!

Shiva thấy thế, thở dài, vung tay lên, bầu trời chấn động, đem đạo huyết sắc kia hóa thành hư vô!

A Tu La thấy thế, sắc mặt dữ tợn nhìn Shiva nói:

-Sư đệ, ngươi muốn giúp hần?

Chương 622: Con thỏ đại bạo tẩu (Hạ)

Chương 622. Con thỏ đại bạo tẩu (Hạ)

Shiva mỉm cười nói:

-Đại sư huynh, con thỏ này, huynh không thể trêu vào.

A Tu La vương nghe xong, lập tức cười như điên:

-Sư đệ, người đây là đang nói với ta chuyện cười à? Trong thiên hạ, chính xác là có người mà A Tu La vương ta không chọc nổi, nhưng mà, người kia tuyệt đối không phải ở nơi này!

Nói xong, ánh mắt A Tu La vương vô cùng lạnh lẽo nhìn Shiva nói:

-Sư đệ, nơi này là vương phủ của ta, bên trên là thiếp tương lai của ta! Người lại giúp đỡ con thỏ này đoạt thiếp của ta... ha ha...

Sau khi cười lạnh, A Tu La vương dùng một loại giọng nói vô cùng âm trầm nói:

-Người đây là muốn chết sao?

Shiva lại như không hề nhượng bộ chút nào nhìn A Tu La vương, mỉm cười nói:

-Đại sư huynh, nếu như huynh muốn chết, thì có thể rút kiếm thử một chút.

A Tu La vương giống như là đang nghe được chuyện buồn cười n hất trên đời này, cười như điên nói:

-A ha ha... Giết người còn phải rút kiếm? Đây chính là vật mà sư tôn chủ trưởng Minh Hà ban cho ta, thanh kiếm này là thanh kiếm đi cùng với kiếm của sư tôn – Thái A Kiếm! Thấy kiếm như thấy người, người còn không quỳ xuống!

Đang nói chuyện, A Tu La vương khoát tay, giờ cao thanh kiếm lên, âm thanh vang trăm dặm!

Trong lúc nhất thời, toàn trường chấn động, tất cả Tu La nhao nhao o quỳ lạy, cùng hô to:

-Bái kiến Minh Hà giáo chủ!

Minh Hà lão tổ, chính là lão sư của tất cả Tu La, Tu La tổ thờ phụ ng Minh Hà lão tổ, cho nên Minh Hà lão tổ gọi là Minh Hà giáo chủ. Uy vọng của Minh Hà giáo chủ ở trong Minh Hà, cao hơn tất cả!

Giờ khắc này cho dù là Shiva cũng không thể không quỳ lạy!

A Tu La vương thấy thế, vô cùng đắc ý ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười thỏa mãn...

Đám người thấy thế, trong lòng đều cảm thán:

-A Tu La vương, đúng là mặt trời ban trưa!

Ngay lúc A Tu La vương đang đắc ý...

Ba!

Một cái tát trực tiếp đánh vào trên gáy của A Tu La vương, thanh âm vô cùng vang dội, thanh thúy êm tai!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không biết con thỏ đã nhảy tới sau lưng A Tu La vương từ lúc nào, vừa vẩy bày ra một tư thế đánh người!

Mà cả người A Tu La vương đều mơ hồ, đoán chừng hấn nằm mơ cũng không ngờ được, lúc hấn lộ ra Thái A Kiếm mà còn bị người khác đánh!

Toàn thân A Tu La vương nổi gân xanh, chậm rãi quay người về phía sau lưng, sau khi thấy con thỏ, lửa giận càng thêm ngút trời!

Nhưng mà có người còn giận hơn so với hấn, đó chính là Tàn Thọ!

Lúc A Tu La vương còn mãi kiêu ngạo, Tàn Thọ lấy thế như sấm sét nhào thẳng lên thân Hàn Nguyệt, kết quả phát hiện thật sự là một cái bóng mờ! Hấn trực tiếp nắm lấy cổ áo A Tu La vương hỏi:

-Người quái dị, Hàn Nguyệt đâu!

A Tu La vương nhìn Tàn Thọ giống như là đang nhìn quái vật nó:

-Người dám đánh ta?

Tét!

Lại một bạt tai nữa đánh vào trên mặt A Tu La vương!

A Tu La vương sờ lên mặt của mình, cả giận nói:

-Người... người thật sự dám đánh ta! Ta giết người!

Mắt A Tu La vương phát ra một đạo huyết quang, huyết quang nh

ư là một bóng người hư ảo vọt thẳng về phía người Tàn Thọ!

Thấy cảnh này, Shiva hoảng sợ nói:

-Đáng chết, hắn vậy mà lại luyện ra Huyết Thần Tử? Chuyện này sao có thể được?

-Huyết Thần Tử của lão tổ? Thế mà A Tu La vương đã học xong cái này rồi? Xong rồi, con thỏ này chết chắc rồi! - Nhân Đà La cảm thán nói.

Đồng thời có người nói:

-Vậy mà thật sự là Huyết Thần Tử, A Tu La vương vậy là lại trở thành người đầu tiên trong tộc thừa kế Huyết Thần Tử của lão tổ! Thật đáng sợ! Huyết Thần Tử xuất ra, thiên hạ ai có thể ngăn cản? Huyết Thần Tử này không sợ bất kỳ một đòn tấn công nào, một khi xâm nhập vào cơ thể con người, nó sẽ lập tức rửa sạch máu của người này, rồi lại hấp thu máu của đối phương về, đối phương ngay lập tức sẽ trở thành kém Huyết Thần Tử một bậc. Huyết Thần Tử càng đánh càng mạnh, được gọi là một trong những phép thuật quý dị khó lường nhất trong thiên địa!

Nhân Đà La nói:

-Vậy mà lão tổ lại truyền “Huyết Thần Công” cho hắn? Thật sự là bất ngờ... Từ đây, A Tu La vương đã chân chính trở thành người dưới một người trên vạn người thứ hai trong Minh Hà!

A Tu La vương nhìn thấy Huyết Thần Tử đi vào bên trong cơ thể Tàn Thọ, đắc ý cười, hừ lạnh nói:

-Con thỏ, ngươi là người đầu tiên được ném sự lợi hại của Huyết Thần Tử, có chết thì cũng coi như là chết có ý nghĩa!

Đúng lúc này, khí tức Tàn Thọ bắt đầu phát sinh biến hóa.

Tuy nhiên, sự biến hóa này diễn ra rất chậm, A Tu La vương cũng chỉ cảm thấy cơ thể còn có nhiệt độ ban đầu của con thỏ có hơi ớn lạnh, nhưng mà hắn không hề để ý.

Shiva không còn bình tĩnh được nữa khi nhìn thấy điều này, liền kêu lên:

-Chết tiệt! Sao ta lại có thể quên mất vụ này cơ chứ? Sinh linh oán hận nhất trên đời này chính là Huyết Thần Tử. Đại sư huynh đừng phải cái hồ lớn rồi!

Đang nói chuyện, Shiva hét lên:

-A Tu La vương, nhanh đánh ngất hắn!

A Tu La vương sững sốt, hoài nghi nhìn Shiva rồi nói:

-Người đây là muốn giở trò gì vậy?

Shiva không có thời gian để phí lời A Tu La vương, ngay lập tức vút đến sau lưng Tần Thọ, giơ bàn tay lên!

A Tu La vương hừ lạnh một tiếng, một tay tóm lấy con thỏ, mang theo Tần Thọ né tránh một chương này! Đồng thời hừ lạnh nói:

-Shiva, người đây là càng sống càng ngu ngốc rồi hả, thế nào? Muốn giết người giết khẩu sao?

Đều là một trong bốn đại đệ tử đầu tiên của Minh Hà giáo chủ, Đại i Phạm Thiên ha hả cười nói:

-Shiva, điểm này của người quá không thú vị rồi, nếu đã muốn động thủ, vậy thì động thủ thôi, cần gì phải che che giấu giấu như thế?

Dục Sắc Thiên cười hắc hắc nói:

-Đúng thế... Tu La Nhất Tộc chúng ta không có tạo phản, nếu muốn động thủ, thì chỉ cần đánh được hay không được mà thôi, hơn nữa, người định giết con thỏ này thì có ích gì?

Nghe đến đây, Shiva lập tức nổi giận, cả giận nói:

-Các người biết cái rắc gì! Con thỏ này khác! A Tu La vương, huynh còn có thể liên hệ với Huyết Thần Tử của huynh không?

A Tu La vương sững sốt, sau đó mày nhăn lại, rồi kinh hô:

-Sao có thể?

Lời này vừa nói ra, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên nhao nhao hoài nghi nhìn lại đây, hỏi:

-A Tu La vương, làm sao vậy?

Về mặt A Tu La Vương không thể tưởng tượng được nhìn con thỏ trước mắt này, nói:

-Ta cực khổ mới có thể tu luyện ra Huyết Thần Tử này sao sau khi vào trong cơ thể con thỏ này liền mất liên hệ!

Đại Phạn Thiên không dám tin nói:

-Sao có thể? Huyết Thần Tử chính là tâm huyết suốt đời của sư phụ, là đệ nhất ma công trong thiên hạ, bất tử bất diệt...

Chương 623: Đồ vật trong thần thức của Tàn Thọ

Chương 623. Đồ vật trong thần thức của Tần Thộ

-Một khi tiến vào cơ thể, sẽ ngay tức khắc hút khô ba hồn sáu phá ch của đối phương, đem thân thể đối phương luyện thành Huyết T hần Tử... Không đúng! Huyết Thần Tử đi vào bên trong cơ thể co n thỏ lâu như vậy, sao hấn lại một chút biến hóa cũng không có?

Dục Sắc Thiên cũng nói:

-Đúng thế, không phải là hấn nên biến thành thây khô, sau đó huyết hóa sao? Chính là...

-Đừng phí lời, mau đánh ngất hấn!

Shiva rống giận, xoay người đánh một chưởng!

Giờ khắc này A Tu La vương cũng cả thấy chuyện xảy ra có gì đó không ổn, có điều hấn cũng không quá quan tâm mà vỗ mạnh và Thái A Kiếm trong lồng ngực ngạo nghễ nói:

-Năm đó sư phụ luyện ra hai thần kiếm, là A Tỳ và Nguyên Đồ. T hái A Kiếm của ta là mô phỏng A Tỳ và Nguyên Đồ của người. Nó có thể trăm thiên diệt thần. Ngay cả khi con thỏ này có cổ quái, thì sao ta phải sợ cơ chứ?!

Vừa nói, A Tu La vương đã ném Tần Thộ ra phía sau, Thái A Kiếm rút ra khỏi vỏ, một đạo kiếm khí mạnh mẽ cách vỏ kiếm phá ra, Shiva kêu lên vội vàng lui về phía sau tránh né, đồng thời nôn nó ng quát:

-A Tu La vương, người đây là đang tìm đường chết!

Trước mặt vô số Tu La bị nói như thế, A Tu La vương không thể bình tĩnh được nữa, căm giận nhìn Shiva nói:

-Shiva! Ta là đệ nhất Ma Vương của Tu La tộc, đệ tử thân truyền của Minh Hà giáo chủ, đệ nhất cường giả của Tu La tộc! Cho ngươi một cơ hội thu hồi lời vừa rồi của ngươi! Nếu không, ngươi sẽ phải vì nó mà trả giá lớn! Sĩ nhục Tu La là phải chết!

Shiva ngay thẳng dậm chân, chỉ vào Tàn Thọ đang muốn nói cái gì...

Đại Phạm Thiên nói:

-Shiva, lời nói của ngươi vừa rồi cũng vượt quá giới hạn rồi. Một con thỏ mà thôi, cho dù có chút cổ quái, thì chung quy cũng chỉ là một con thỏ. Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, những người chúng ta ở đây, không làm gì được một con thỏ? Hay là nói, ngươi cảm thấy Tu La tộc chúng ta đều là phế vật, đến một con thỏ cũng không đối phó được?

Dục Sắc Thiên cũng nói theo:

-Shiva, cho dù là Ngọc Đế, có lẽ cũng phải kiêng kỵ chúng ta vài phần. Cũng chỉ là một con thỏ mà thôi, ngươi cũng quá chuyện bé xé ra to rồi. Bây giờ ta đứng ở bên đại sư huynh, ta thật sự muốn nhìn xem, con thỏ này đến cùng có cái gì cổ quái! Thế mà có thể làm Tứ sư đệ kinh hoàng như thế, bồi nhọ uy phong Tu La ta!

Shiva nghe đến mấy lời nói này, thực sự không biết nên nói cái gì cho tốt, cuối cùng chỉ vào Tàn Thọ nói một câu:

-Các ngươi ngu ngốc! Chúng ta tuy rằng không có luyện hoàn chỉ nh “Huyết Thần Công” nhưng cũng đã xem qua đại cương của “Huyết Thần Công”? Chẳng lẽ các ngươi đã quên mất câu cuối cùng của đại cương “Huyết Thần Công” đã nói cái gì sao?

Chuyện làm Shiva vô cùng thất vọng chính là ba gia hỏa này thế mà đồng thời lắc đầu!

A Tu La vương thậm chí còn nói một câu:

-Đại cương cũng chưa đến ba trăm chữ, nhưng tất cả đều là vô nghĩa, ai đi xem nó?

Shiva hoàn toàn hết chỗ nói rồi...

Đang lúc hai bên đang giằng co, trong cơ thể Tần Thộ cũng đã xảy ra biến hóa.

Tần Thộ chỉ cảm thấy một đạo bóng màu đỏ chui vào giữa cơ thể hắn!

Tròn nháy mắt, Tần Thộ thực sự sợ hãi! Đồ vật hắn đã từng ăn, còn chưa bao giờ bị tấn công bởi một phương pháp quỷ dị như vậy!

Đồng thời trong đầu hắn cũng hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ là Huyết Thần Tử của Minh Hà lão tổ! Uy lực của Huyết Thần Tử quỷ dị, lúc ở trên Trái Đất hắn cũng có nhìn quá, chỉ là không biết thế giới này có thực sự tồn tại Huyết Thần Tử hay không, uy lực thực sự của Huyết Thần Tử vô cùng quỷ dị khó lường.

Nhưng mà mặc kệ nó là cái gì, chỉ cần chui vào trong cơ thể hắn, hai mắt hắn lập tức tối sầm... Hắn liền biết, đồ ăn hư! Lần này có khả năng thực sự là phải chết rồi!

Trước mắt toàn là màu đen, nhưng mà Tần Thộ kinh ngạc phát hiện, thế nhưng hắn lại tỉnh dậy ở trong thần thức.

Đồng thời hắn cảm giác được trong cơ thể có cái gì đó chui vào, dường như còn rất bá đạo, vừa đi vào đã muốn hút đi nguyên khí trong thân thể Tần Thộ.

Trong nháy mắt, Tần Thộ phảng phất như cảm nhận được tế bào trong cơ thể đang phản nộ, cái loại cảm giác này giống như là có con ngựa lớn ở trước cửa Quan Công chơi đại đao còn chưa xong, còn con mẹ nó muốn vọt vào nhà Quan Công muốn cưỡi quần sĩ nhục Quan Công! Vì thế tế bào đó tức khắc nổ mạnh, một bộ mặt dữ tợn nhìn chăm chăm vào đám cổ quái kia, dường như là ngay sau đó phải đem hắc ngũ mã phanh thây!

Đúng lúc này, một tiếng chuyển động nhẹ vang lên trong đầu Tần Thộ.

Tần Thộ sững sờ!

Thanh âm hắn nghe được rất rõ ràng, thanh âm này không phải đến từ cửu trùng thiên trên trời, cũng không phải đến từ cửu u Địa Phủ, cũng không phải đến từ bên ngoài cơ thể, mà là đến từ chỗ sâu nhất trong thần thức của hắn!

Trong nháy mắt, lông tơ Tần Thộ đều dựng lên!

Nói thảm, chẳng lẽ con thỏ ngọc còn chưa chết? Còn để ở đây một đạo chân linh chờ hắn chết rồi đi nhặt của hời hả?

Có điều Tần Thộ lập tức phản ứng lại, thanh âm này không đúng! Không phải là thanh âm của con thỏ ngọc mà là thanh âm của một nữ tử!

Tần Thộ hoàn toàn mơ hồ!

Từ sau khi hắn kế thừa cái thân thể này, không dưới một lần cảm thụ được một linh hồn khác tồn tại ở trên thân thể này, đó chính là lúc con thỏ ngọc chết. Từ đó về sau, hắn liền không có loại cảm giác này nữa.

Có điều sau khi Tần Thộ bắt đầu tu luyện, vẫn luôn cả lơ phất phơ, hơn nữa để không bị đói chết, hắn cũng không dám hoàn toàn c

hìm vào trong thần thức, dù sao thời gian suy nghĩ ở trong thần thức thì có thể ở ngoài hít thở một hơi, trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ; nhưng mà nếu đào sâu vào trong thần thức, thì độ khó đó chỉ bằng đi khám phá bầu trời vô tận, Cửu U Địa Phủ! Càng đi sâu vào trong, càng cần nhiều thời gian...

Nhất là thần thức của Tần Thọ, thần thức của hắn là một mảnh hư vô, nhưng mà bên trong hư vô hình như lại phân ra rất nhiều cấp độ. Tần Thọ ngẫu nhiên muốn thăm dò một chút, liền có một loại cảm giác giống như là đang đứng trong vực sâu vô tận, phẳng phất như đi thăm dò cũng có thể ngã chết.

Tần Thọ sợ chết, cho nên vẫn luôn không có đi tìm hiểu đến cùng.

Có điều hắn cũng biết, sâu bên trong thần thức của mình tuyệt đối có cái gì đó quái lạ, nhưng mà hắn không có can đảm cũng không có bản lĩnh đi thăm dò, cho nên hắn vẫn luôn bỏ mặc sự tồn tại cổ quái này, không tìm không hỏi mà sống, đồng thời tìm cách tăng thực lực của mình lên, hi vọng có một ngày có thể từ trong thâm u yên bót mở ra bí mật gì đó, để biết được rốt cuộc thì mình là cái gì.

Chương 624: Con thỏ màu máu

Chương 624. Con thỏ màu máu

Mà giọng nữ kia, chính là từ dưới vực sâu truyền đến!

Nghĩ đến sâu trong thần thức mình còn cất giấu người, mà hắn lại

trực tiếp phải đối mặt với đối phương lúc thần thức hẳn suy yếu nhất, Tàn Thọ thật sự luống cuống!

Chỗ cường đại nhất của Tàn Thọ mà không ai vượt qua được đó chính là nhục thân, một đôi răng cửa làm việc đều rất thuận lợi, không có cái gì không thể tiêu hóa được.

Thần thức của hắn, cũng chỉ bởi vì tu luyện Luyện Khí Hóa Thần đại viên mãn mà đạt được một chút tăng lên mà thôi, cái này so với người bình thường là cực kỳ cường hãn, một ý niệm trong đầu có thể trừng chết một đám người. Nhưng mà Tàn Thọ hiểu rất rõ, kẻ thù bên người hắn, kém nhất cũng là tiên nhân. Tiên nhân nhìn thần thức của hắn, một cái nhìn liền có thể giết chết hàng vạn người!

Cho nên, hắn yếu nhất cũng chính là thần thức, cũng sợ nhất là có người trực tiếp tới tìm thần thức của hắn!

Kết quả, bây giờ sợ cái gì liền gặp cái đó...

Một đồ vật bị giấu kín bao lâu này, cũng đã bị tìm tới!

Tàn Thọ có thể cảm giác được đồ vật từ chỗ sâu nhất của vực sâu đang bò ra bên ngoài, đồng thời một ý chí vô cùng mạnh mẽ đang áp chế phản xạ có điều kiện của thân thể Tàn Thọ, những tế bào đang há miệng kia, lại không có đi nuốt đám đồ vật đó. Ngược lại là một cỗ ý chí cường đại đang kéo đồ vật vào bên trong thần thức của Tàn Thọ!

Tàn Thọ nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện, vật kia thế mà lại là một tiên nhân ảnh huyết sắc!

Bóng người đứng ở nơi đó, toàn thân như có như không, hư ảo giống như là phiến người nhựa trong suốt, nhưng mà trên người lại tỏa ra mùi máu tươi nhắc nhở Tàn Thọ, đây không phải là một thứ tốt.

Có điều bóng người kia cũng không tiếp tục làm cái gì, chỉ thành thành thật thật đứng im ở đó, giống như là bị người trói lại vậy.

Có điều Tần Thọ có thể nhìn ra, bóng người kia dường như đang run rẩy đứng ở đó, dường như là đang sợ hãi thứ gì.

Tần Thọ thận trọng xích lại gần một chút để nhìn, lúc này mới phát hiện, bóng người này dường như thật sự là ngưng tụ từ máu mà thành, chỉ có điều rõ ràng là con hàng này đang thiếu máu, cho nên màu máu trên người mới trong suốt.

Tần Thọ nhìn đến đây trên cơ bản đã xác định, cái đồ chơi trước mắt này chính là Huyết Thần Tử!

Nghĩ đến Huyết Thần Tử, Tần Thọ nhếch nhếch miệng. Nếu như là trước kia bị Huyết Thần Tử chui qua cơ thể, hẳn tuyệt đối sẽ rất sợ hãi. Nhưng mà ngay lúc vừa rồi hắn đã nhìn ra, Huyết Thần Tử vô cùng hung ác, những nơi đi qua đều sẽ thôn tính huyết nhục, linh hồn, rất biến thái. Nhưng mà dường như thân thể Tần Thọ càng biến thái, nếu không phải cái thứ quỷ dị từ trong vực sâu kia kiềm chế tất cả tế bào, đoán chừng bây giờ Huyết Thần Tử này đã sớm bị những tế bào kia nấu canh rồi. Không chừng, hiện tại chính là một cái rắm của Tần Thọ!

Mà phương pháp chui vào cơ thể để công kích của Huyết Thần Tử, nếu tính như thế, Tần Thọ còn thấy Huyết Thần Tử này rất dở.

Nhưng mà hung danh bên ngoài của Huyết Thần Tử, tuyệt đối không phải loại lương thiện gì. Như vậy thì ý chí đến từ vực sâu kia, rốt cuộc là cái thứ gì?

Vậy mà có thể áp chế Huyết Thần Tử, thậm chí còn có thể khắc chế những tế bào như là chó điên cắn loạn bên trong cơ thể hắn, đây quả thực là kỳ tích!

Đồng thời trong mắt Tần Thộ cũng tỏa sáng, hắc lờ mờ cảm thấy, bệnh của mình dường như là được cứu rồi.

Ngay lúc Tần Thộ đang suy nghĩ linh tinh, sâu bên trong thần thức có thanh âm của một giọt nước rơi xuống, tinh, thanh âm không lớn, lại rất êm tai.

Tần Thộ yên tĩnh lắng nghe âm thanh bên trong thần thức, nghe rất rõ ràng.

Tần Thộ nhìn nhìn, vô thức kêu lên:

-Con thỏ ngọc!

Sau đó Tần Thộ liền phát hiện, không đúng! Đây không phải là con thỏ ngọc!

Con thỏ ngọc là màu trắng, con thỏ trước mắt này là màu máu!

Con thỏ màu máu nghe Tần Thộ kêu như vậy, nhướng mày, sau đó mang theo vài phần ôn hòa, lại mang theo vài phần ưu nhã cười nói:

-Cái con vật nhỏ nhà ngươi, lại có chút nghịch ngợm.

Tần Thộ sửng sốt, nghe ngữ khí của đối phương, dường như cũng không phải tìm hắc để gây sự.

Thế là Tần Thộ cũng không biết mình lấy lá gan ở đâu ra, cứ như thần xui quỷ khiến đi tới, sau đó đứng ở trước mặt con thỏ màu máu, có hơi đi cà nhắc, dùng tay xoa đầu cười ha ha nói:

-Ta cao hơn ngươi một chút, ngươi mới là con thỏ nhỏ.

Đối phương bị hành động này của Tần Thộ chọc cười nói:

-Ta dựa vào thần thức bên trong để sinh tồn, đương nhiên là dựa vào hình tượng của người để tồn tại. Nói cách khác, chúng ta giống nhau... Bây giờ người còn cảm thấy ta nhỏ không?

Tần Thộ yên lặng...

Có điều Tần Thộ lập tức cười ha ha nói:

-Không phải ta nói cái đầu, mà ta nói lòng dạ! Ta khẳng định lớn hơn người!

Con thỏ màu máu hé miệng nói:

-Tiểu gia hỏa nhà người, thật đúng là... Cùng tổ tông kia của người đều là khốn nạn.

Tần Thộ ngạc nhiên, sau đó hoảng sợ nói:

-Người biết tổ tông của ta?

Con thỏ màu máu khẽ gật đầu, sau đó nói tránh đi:

-Người thật đúng là tìm đường chết mà, Huyết Thần Tử này là lệ khí cuối cùng của thiên địa, là máu của oán linh nặng nhất! Hắn đi vào thân thể của người, nếu như bị thân thể của người hấp thu, người có biết hậu quả không?

Tần Thộ nghe xong, toàn thân lập tức toát mồ hôi lạnh, khó trách lúc ấy hắn liền trở thành bình phong, hóa ra là cái đồ chơi này đang làm trò quỷ! Vội vàng dùng sức gật đầu, biểu thị hắn hiểu được hậu quả kia nghiêm trọng đến mức nào, trực tiếp ngắt đi, trên cơ bản là chờ chết. Nhưng mà nghĩ lại, không đúng!

Tần Thộ còn chưa mở miệng thì con thỏ màu máu đã bắt đầu trả lời nghi vấn của hắn:

-Ta biết người đang suy nghĩ gì, là ta không chế thân thể người, cho nên người mới có thể xuất hiện ở trong thần thức. Yên tâm, ta đã xuất thủ thì sẽ không để thân thể của người bị thương, bây giờ người vô cùng an toàn.

Hiển nhiên là con thỏ màu máu này cũng không biết Tàn Thộ nghĩ gì, càng coi đương nhiên là một chuyện.

Có điều hai người lại đều coi điều mà đối phương nói ra là cùng một hậu quả với mình nghĩ, cho nên cũng không ai đi giải thích.

Có điều Tàn Thộ rất hoài nghi, rốt cuộc là con thỏ màu máu này muốn làm cái gì? Sao ngay lúc này lại chạy ra ngoài?

Con thỏ màu máu giống như là biết được tất cả vấn đề, lập tức nó i:

-Ở trên thân thể của người quá lâu rồi, ngay lúc vừa rồi ta cảm nhận được hương vị quen thuộc. Bây giờ muốn đi ra ngoài nhìn xem, có điều không thích dùng nhục thể của người khác, cho nên...

Chương 625: Cuồng bạo đi con thỏ (Thượng)

Chương 625. Cuồng bạo đi con thỏ (Thượng)

Tàn Thộ nhìn về phía Huyết Thần Tử nói:

-Người sẽ không coi trọng hấn chứ?

Con thỏ màu máu hé miệng cười một tiếng, chấp nhận.

Tần Thọ nhìn nụ cười của con thỏ trước mắt, hắn cũng không biết vì cái gì, rõ ràng đối phương dùng dung mạo của hắn. Mà dung mạo của hắn hẳn là béo phì, lông xù, có chút tiện, cũng hơi đẹp trai, nhưng mà tuyệt đối đầy nam tính!

Thiện ý của con thỏ màu máu đối với Tần Thọ là phát ra từ nội tâm, khiến Tần Thọ không thể làm ngơ.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Người sẽ không thật sự muốn dùng hắn đó chứ?

Con thỏ màu máu thân nhiên nói:

-Dùng một chút, không sao. Ngược lại là người, tên bên ngoài kia người xử lý thế nào?

Tần Thọ nghe xong, lông mày lập tức nhíu lại, trong mắt tràn đầy sát khí nói:

-Còn có thể xử lý thế nào được nữa? Liều mạng thôi!

Con thỏ màu máu cười nói:

-Có thể liều được không?

Tần Thọ rất muốn nói có thể, nhưng mà hắn biết rõ, căn bản là không chơi lại được! Đúng lúc này, Tần Thọ nhìn thấy bên trong mắt con thỏ màu máu có một nụ cười mờ ám, linh cơ khẽ động, bỗng nhiên có chủ ý!

Một khắc sau, Tần Thọ lập tức nhào vào trong ngực con thỏ, gào khóc nói:

-Tỷ tỷ! Người phải giúp ta đó... Cháu trai bên ngoài kia khi dễ ta, người không thể nhìn mà không làm gì chứ! Còn có, ta có một người bạn sắp bị hấn hại chết rồi, người sao có thể không quản chi... ứ...

Con thổ màu máu lập tức sững sờ tại chỗ, đoán chừng nàng cũng không ngờ được, con thổ này vậy mà lại dùng đến một màn này...

Sau đó con thổ màu máu mang vài phần bất đắc dĩ, lại có mấy phần cung chiêu vỗ vỗ đầu Tần Thọ, cười cười nói:

-Các người... thật đúng là người một nhà... da mặt đều dày như vậy.

Tần Thọ nói:

-Ta mặc kệ, da mặt dày thì da mặt dày, thích thế nào thì thế đó đi, dù sao người cũng không thể để cho ta gọi không một tiếng tỷ tỷ đúng không?

Con thổ màu máu bị Tần Thọ làm cho có hơi tức giận:

-Vậy nhỏ nhà người... Mà thôi, cũng hoàn toàn chính xác không thể để người gọi không ta một tiếng tỷ tỷ. Người tỉnh dậy đi, sau đó làm thế nào thì do chính người lựa chọn.

Tần Thọ sững sờ:

-Tỷ, người không giúp ta, ta không chơi lại hấn đâu?

Con thổ màu máu mang theo vài phần nghịch ngợm, cười xấu xa nói:

-Chưa thử qua, làm sao biết người đánh không lại?

Không đợi Tần Thộ hỏi, một khắc sau, hai mắt hắn đã nhìn thấy ánh sáng!

Sau đó Tần Thộ thấy A Tu La vương mặt mày phần nộ cười như điên nói:

-Ha ha... Shiva lời này của người nói ra thì người có tin không? Tệ nhất sự là buồn cười, chỉ là một con thỏ, sao A Tu La vương ta lại không giết được?

Shiva kêu lên:

-Tuyệt đối không được!

A Tu La vương xem thường nói:

-Shiva, đừng có nhiều lời, hôm nay cho dù là đích thân Ngọc Đế tới, cũng không ngăn được ta giết con thỏ này!

Nói xong, A Tu La vương quay người nhìn về phía Tần Thộ, chỉ thấy con thỏ này mơ hồ nhìn A Tu La vương, sau đó vuốt vuốt mặt mình, ngốc manh hỏi:

-Vừa rồi người nói cái gì?

Lời này vừa nói ra, A Tu La vương ngây ngẩn cả người.

Shiva càng ngây ngẩn cả người hơn, hai tay hắn giống như rắn độc dùng sức kéo tóc, quả nhiên là dùng sức mà, một cái kéo liền kéo xuống một mảng tóc... Trên da đầu còn có tơ máu, hắn sửng sốt không có nửa điểm phản ứng, chỉ là không ngừng nói thầm: “Không thể nào... Huyết Thần Tử nhập thể, vậy mà hắn không có biến hóa? Sao có thể chứ? Lẽ nào là ta nhận nhầm người rồi? Lẽ nào hắn thật sự không phải tên kia? Lẽ nào sách nói sai rồi?

Vô số nghi vấn quanh quẩn ở trong đầu Shiva...

Đại Phạm Thiên bên cạnh ha ha cười nói:

-Tứ sư đệ, lần sau muốn quấy rối, thì hãy động não một chút, nghĩ một cái chủ ý cho tốt.

Shiva nhìn Đại Phạm Thiên một chút, có điều hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, dù sao, con thỏ không biến thân, lời nói của hắn lúc trước tất cả chỉ có thể xem như quấy rối.

A Tu La vương hí mắt nhìn Tàn Thọ nói:

-Con thỏ, cho người một cơ hội, nói cho ta biết người phá giải Huyết Thần Tử như thế nào. Nếu trả lời tốt, ta tha cho người một mạng, đồng thời bảo vệ người chu toàn. Nếu như trả lời không tốt... hừ hừ! Ta sẽ lột da người, chế tác thành một Huyết Thần Tử hoàn toàn mới!

Tàn Thọ nghiêng đầu nhìn A Tu La vương, hỏi một đằng trả lời một nẻo nói:

-Tỷ tỷ, hi vọng người không có gạt ta, ta bây giờ muốn tát vỡ mõm hắn!

Vừa nói xong, bên trong thần thức Tàn Thọ vang lên một âm thanh:

-Tát vỡ mõm hắn!

Tàn Thọ nghe được âm thanh này, trong đầu gần như đồng thời lóe lên một tổ hình tượng, con thỏ màu đỏ kia ngồi trên một cái ghế, đưa tay ra chính là một bạt tai! Mặc dù rất hung, nhưng mà luôn cho Tàn Thọ một loại cảm giác ôn nhu, thế nào cũng cảm thấy rất thân thiết, thật giống như thực sự là một vị tỷ tỷ che chở cho một đệ đệ gấu con.

Đồng thời Tần Thộ cũng nghe được một tiếng vang giòn!

Bốp!

Thanh âm này nói là giòn, thực ra không khác tiếng sấm là mấy!

Lỗi tai Tần Thộ nghe cũng thấy run rẩy!

Đồng thời A Tu La vương giống như là bị một người tàng hình ch o một cái vả, đầu lúc lắc như cái trống suýt chút nữa thì quay ra s au lưng!

Tay càng là mềm nhũn, mặc cho Tần Thộ hạ xuống.

Tần Thộ bay xuống đất, không có vội vã động thủ, mà ngửa đầu n hìn A Tu La vương, cười... hắc phát hiện, tử tử này của hắc, hình như... rất lợi hại!

A Tu La vương bùm mặt, phần nộ quay đầu lại, giận dữ hét:

-Ai!

Tần Thộ nói:

-Bên trái bị đánh sưng lên rồi, bên phải không cân bằng, bên phải tát thêm một cái nữa.

-Vậy thì liền tới một cái nữa!

Giọng nói của con thỏ màu máu vang lên.

Bốp!

Một tiếng vang giòn lại vang lên, A Tu La vương bị một bàn tay đ ánh đến đầu quay ra sau lưng!

Tần Thọ thấy thế, quay đầu nhìn về phía trên núi nói:

-A Tu La vương, hai bạt tai vừa rồi là dạy dỗ ngươi. Ngươi, hoặc là bây giờ trả lại Hàn Nguyệt cho ta, hoặc là... tự gánh lấy hậu quả!

A Tu La vương bụm mặt, không dám tin nhìn con thỏ trước mắt, nói:

-Là ngươi?

Sau đó A Tu La vương lắc đầu mạnh nói:

-Không thể nào! Dù thế nào thì ngươi cũng chỉ là một con thỏ con mà thôi...

Tần Thọ lại không để ý đến hắn, hai tay chắp ra sau lưng sải bước về phía trên núi, vừa đi vừa nhìn Hàn Nguyệt nói:

-Trên mặt Hàn Nguyệt có một vết sẹo, ngươi cũng phải có một cái.

A Tu La vương sững sờ, không hiểu ý của Tần Thọ.

Một khắc sau Thái A Kiếm trên tay hắn bỗng bay lên trời, một đạo kiếm quang hiện lên!

A Tu La vương chỉ cảm thấy trên mặt mát lạnh, dùng tay sờ lên, một mảng màu máu!

A Tu La vương nhìn Tần Thọ giống như là nhìn quái vật nói:

Chương 626: Cuồng bạo đi con thỏ (Trung)

Chương 626. Cuồng bạo đi con thỏ (Trung)

-Cái này... làm sao người có thể không chế Thái A Kiếm của ta? Cái này... sao có thể? Tuyệt đối không thể nào!

Tần Thọ không để ý tới hắn, tiếp tục đi lên phía trước...

Những nơi đi qua, dọa tất cả Tu La nhao nhao lui lại. Cũng không phải là sợ hãi, trong từ điển của Tu La không có hai chữ sợ hãi này, bọn hắn không động thủ, là bởi vì bọn hắn tôn trọng A Tu La vương, bọn hắn tin tưởng, A Tu La vương có thể dựa vào thực lực của mình, lấy lại tôn nghiêm mà hắn vừa mới mất đi.

Đại Phạm Thiên và Dục Sắc Thiên một mặt hồ nghi nhìn Tần Thọ, sau đó xoay người nhìn Shiva.

Shiva một mặt mê mang, thậm chí nói:

-Không đúng... cái này không giống trên sách nói! Cái này... rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người đều là một bụng nghi hoặc, ngay cả đến Tần Thọ, cũng là một bụng dấu chấm hỏi. Hắn biết con thỏ màu máu lợi hại, nhưng mà thật không ngờ được, con thỏ này sẽ lợi hại đến trình độ như vậy!

Bốn đại Ma Vương ở Huyết Đô, đứng đầu là A Tu La vương, vậy mà con thỏ màu máu trước mặt này, lại đánh hắn đến mức không đánh trả lại được cái nào!

Thực lực của con thỏ màu máu kia, là cái cấp độ gì vậy?

Tần Thọ không biết... Thậm chí ngay cả A Tu La vương là cái gì cũng không biết.

Có điều hắn cũng không muốn biết, hắn bây giờ chỉ muốn cứu Hà N Nguyệt ra, thế là càng chạy càng nhanh, đồng thời nói cũng càng lúc càng nhanh:

-Bả vai thiếu một miếng thịt!

Phốc!

Bờ vai của A Tu La bị Thái A Kiếm tước mất một miếng thịt!

-Gãy mất một cái cánh tay!

Phốc!

Một cái cánh tay của A Tu La vương bay lên trời!

...

Có điều A Tu La vương cũng kiên cường không kêu lên một tiếng, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Tần Thọ, hỏi một câu:

-Rốt cuộc ngươi là ai?

-Ta không gặp được Hàn Nguyệt, ngươi nhất định sẽ chết!

Tần Thọ quay đầu nhìn về phía A Tu La vương, nói ra từng chữ.

A Tu La vương nghe vậy, bỗng nhiên cười, xoa xoa dấu máu trên mặt nói:

-Ta không sợ đau, nhưng mà ngươi để lại trên người ta một vết thương, ta sẽ để lại trên người nàng mười nhát! Con thỏ, ngươi muốn

n so hung ác với ta, người còn chưa đủ tư cách!

Tần Thọ nghe xong, trong lòng run lên, tiếng rên rỉ của Hàn Nguyệt ệt dường như là đồng thời vang lên, Tần Thọ vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy mấy con kền kền nhào vào trên người Hàn Nguyệt, há miệng cắn xé!

Tần Thọ thấy thế, trầm mặc, ở trong lòng thầm hỏi một câu:

-Tỷ tỷ, nếu ta tàn sát cả thành này, thì có được ko?

Con thỏ màu máu hé miệng cười nói:

-Trời có sập xuống, ta cũng sẽ giúp người chống.

Tần Thọ khom mình hành lễ.

Con thỏ màu máu nói:

-Người muốn tự mình động thủ, hay là ta giúp người?

Tần Thọ nói:

-Ta muốn tự mình động thủ.

Con thỏ màu máu gật đầu nói:

-Được, yên tâm, người mà người muốn cứu ko ở trong thành, người cứ việc buông tay làm đi.

Nói xong, con thỏ màu máu vung tay lên, lúc Tần Thọ mở mắt, nhìn thấy một giọt máu trên mặt A Tu La vương bay tới chính giữa mi tâm của hắn!

Tần Thọ vô thức sờ mi tâm, lẩm bẩm nói:

-Máu?

Con thở màu máu vang lên:

-Cảm thụ một chút sức mạnh của máu đi...

Một khắc sau, giữa Huyết Đô vang lên một tiếng gầm gừ phần nổ, tiếng gầm cuồng bạo quét khắp tứ phương, Tu La ở bốn phía xem náo nhiệt không kịp phản ứng trực tiếp bị tiếng gầm đánh đến bay lên không trung, phù một tiếng biến thành huyết vụ đầy trời!

Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Shiva bị sóng không khí xung kích phải lùi về phía sau liên tiếp ba bước mới dừng lại được!

Dục Sắc Thiên khiếp sợ nói:

-Đây... là chuyện gì xảy ra vậy?

Đại Phạm Thiên cũng nhìn về phía Shiva, Shiva thì thầm nói:

-Đằng sau tổng cương “Huyết Thần Công” có nói, con thở nhập Huyết Đô, dính máu hóa Minh phủ! Ta vẫn luôn không để các ngươi động đến hần, các ngươi không nghe, bây giờ xem ra, thực sự đến rồi...

Không đợi Shiva nói xong, chỉ thấy tay phải Tàn Thọ giơ lên, một khắc sau lông tóc trắng nõn trên tay phải xuất hiện từng đạo hoa văn, sau đó hai tay chấn động thân thể tăng vọt lớn đến vạn trượng!

Nháy mắt con thở xoay người, lông tóc trên người đã bắt đầu bốc cháy, hỏa diễm ở trên không trung leng keng rung động dung hợp thành một bộ áo giáp tướng quân, lỗ tai con thở để ở đằng sau, một mặt đáng yêu biến thành vô cùng dữ tợn, một đôi mắt giống như là muốn đốt hết tất cả mọi thứ trước mặt!

A Tu La vương đứng tại chỗ, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, hắn là đứng trực diện với Tần Thọ, đương nhiên có thể cảm nhận được uy áp mà con thỏ siêu lớn này mang tới!

Có điều A Tu La vương cũng không có sợ hãi, ngược lại cười, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, tóc đen bay múa, giậm chân một cái thân người liền cao lên vạn trượng!

Hắn rút Thái A Kiếm ra khỏi vỏ, nắm trong tay, cười gằn nói:

-Thú vị! Thú vị! Đến đây, đấu một trận thoải mái!

A Tu La vương bỏ ra một kiếm!

Nhưng mà con thỏ to lớn kia lại không nhúc nhích, giống như là không nhìn thấy một kiếm này của A Tu La vương!

Mặc cho kiếm này chém vào trên mặt!

-Trúng rồi!

Dục Sắc Thiên cao hứng kêu lên.

-Thái A Kiếm, là thần binh có sức công kích đứng thứ ba trong số thần binh ở Huyết Đô, mặc kệ con thỏ này có lai lịch gì, lần này hắc chết chắc rồi!

Đại Phạm Thiên nói.

Nhân Đà La trốn ở trong góc, thở một hơi thật dài nói:

-Bị Thái A Kiếm chém trúng chính diện, thế gia tuyệt đối không có người nào có thể sống được! Con thỏ này, kết thúc...

Nhưng mà hắc còn chưa nói xong, liền nhìn thấy con thỏ kia chậm rãi ngẩng đầu lên, mỉm cười với A Tu La vương, trong nụ cười

đều là vẻ trào phúng!

Cảnh báo trong lòng A Tu La vương điên cuồng vang lên, thậm chí không hay rồi, vội vàng lui lại!

Lúc này mọi người mới nhìn đến, thậm chí ngay cả một cộng đồng trên trán con thỏ cũng không dứt! Thái A Kiếm cường đại căn bản là không làm gì được hắn!

Tốc độ của A Tu La vương cực nhanh, vừa lui về phía sau nháy mắt chính là ngoài vạn dặm!

Mà lúc này khi nụ cười của con thỏ vừa kết thúc, tất cả mọi người lập tức cảm thấy bầu trời tối đen, sau đó có một tiếng vang rất lớn vang lên! Đất rung núi chuyển, tro bụi đầy trời, giống như núi lửa phun trào trên mặt đất, khói bụi che khuất bầu trời!

Có điều những người sống sót ở đây đều không phải là người bình thường, xuyên qua bụi mù có thể thấy được cảnh đáng sợ nhất mà cả đời này bọn họ đều chưa từng nhìn thấy!

Con thỏ kia xuất thủ như tia chớp, tốc độ nhanh đến mức cho dù là bọn họ cũng không nhìn rõ được động tác của con thỏ! Động tác kia gọn gàng linh hoạt, đơn giản hữu dụng!

Nhấc tay lên!

Đập xuống!

Kết thúc!!!

Chương 627: Cuồng bạo đi con thỏ (Hạ)

Chương 627. Cuồng bạo đi con thỏ (Hạ)

Thậm chí A Tu La vương ngay cả đến cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp bị một bàn tay đập ngã trên mặt đất, thân thể vạm vỡ trợn phát ra tiếng giòn vang răng rắc, đó là tiếng xương cốt không ngừng bị đập nát vang lên! Chờ đến khi bàn tay hạ xuống xong thì A Tu La vương đã biến thành thịt nát đầy đất!

Thái A Kiếm phóng lên trời muốn chạy, lại bị bàn tay to kia quét ngang túm lấy, một tay nắm Thái A Kiếm trong tay, sau đó ở trước mặt tất cả mọi người nhét vào miệng, âm thanh răng rắc lần nữa vang lên, tất cả mọi người nghe đến tê cả da đầu...

Dục Sắc Thiên nuốt một ngụm nước bọt hỏi:

-Rốt cuộc thì gia hỏa này là thứ gì?

Shiva và Đại Phạm Thiên đồng thời lắc đầu:

-Không biết!

Rống!

Con thỏ ăn xong Thái A Kiếm, lại gặm lên giận giữ, đập liên tiếp xuống đất, oanh một tiếng thật lớn vang trên đất!

Huyết Đô lớn như vậy trực tiếp bị nện xuyên mặt đất, nước sông Huyết Hà phun ra ngoài!

Dường như con thỏ này còn cảm thấy chưa đủ nghiền, hai chân vừa đạp, đạp vào đại địa Huyết Đô, hai tay vừa cắm vào trong đất Huyết Đô, rít lên một tiếng!

Tạch tach tach...

Tiếng đại địa đứt gãy liên tiếp vang lên!

Đám người Dục Sắc Thiên nhìn thấy vô số đại trận bên trong Huyết Đô nhao nhao mở ra, thay vào đó có một số trận lớn tạo thành công kích đánh vào trên người con thỏ nhưng mà lại như đá lớn rơi xuống biển, không có va chạm ra lửa, không có bạo tạc, thậm chí ngay cả một gợn sóng cũng đều không có, tất cả đều chui vào bên trong thân thể con thỏ!

Đồng thời những đại trận kia nhao nhao bị con thỏ lớn dùng lực xé rách, vỡ nát!

Lúc con thỏ gào thét lần thứ hai, Huyết Đô trực tiếp bị xé thành hai nửa!

Năm ngón tay lớn của con thỏ mở ra, nắm lấy hai mảnh thành thị! Không có đại trận bảo vệ Huyết Đô liền giống như là cục đá bị bắt tạc trong không trung, không ngừng bị nén chặt! Thu nhỏ!

Dường như là đồng thời, một tia huyết quang xông vào Huyết Đô, cuốn Dục Sắc Thiên, Đại Phạm Thiên và Shiva chạy đi! Tốc độ này cực nhanh, thậm chí ngay cả con thỏ cũng không kịp phản ứng thì đã chạy xa.

Con thỏ thấy thế, phần nộ gầm thét một tiếng, hai tay vồ một cái, nửa cái thành thị bị hấn bóp vụn thành những viên đạn lớn nhỏ, ném vào huyết quang đang bỏ chạy!

Hai viên đạn giống như là đạn pháo đuổi theo! Vậy mà tốc độ còn nhanh hơn huyết quang mấy phần!

Đúng lúc này, một tiếng cười khỏ vang lên:

-Con thỏ này, cần gì phải thế? Người muốn tìm người thì tìm rồi đi cho nhanh! Ta đã để cho người phá một tòa thành, giết một đại đệ tử, người còn chưa vừa lòng sao?

Đang nói chuyện, Minh Hà bốc lên, đem hai viên đạn chặn ở bên ngoài.

Đồng thời một vị lão nhân giẫm lên hư ảnh của một đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên thập nhị phẩm xuất hiện giữa thiên địa...

Con thỏ lớn ghé mắt nhìn, nhìn về phía lão nhân, không nói gì, đập thẳng một quyền tới!

Lão nhân thấy thế, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, cũng không ham chiến, thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện đã là ở chân trời:

-Má nó, là tên khốn nạn nào để con thỏ này đến đây làm như vậy hả? Biết được ta đập chết người!

Nói xong, hồng quang của lão nhân đó lập lòe rồi biến mất ngay giữa thiên địa.

Lão nhân đi rồi, con thỏ vẫn không cam tâm, phần nộ gào thét một tiếng rồi trực tiếp giẫm một cước vào bên trong Huyết Hà, há to miệng, Huyết Hà màu máu giống như là trường long huyết sắc bay lên không trung rót vào trong miệng Tàn Thọ, Tân Thọ nuốt lấy nước sông Huyết Hà, tốc độ nhanh chóng giống như là một cái máy bơm nước siêu cấp!

Nuốt xuống mấy ngụm, nước sông phụ cần liền giảm sâu xuống hơn một mét!

Đồng thời trong Huyết Hà không ngừng thoát ra từng đạo bóng người, kia là từng tên Tu La, mặc dù những Tu La này hung hãn không sợ chết, nhưng mà đối mặt một tình cảnh kinh khủng như vậy

y, đầu trí cũng là hoàn toàn không có!

Phải biết, Huyết Hà là mới sinh ra Minh Hà giáo chủ, Minh Hà giáo chủ được gọi là Huyết Hà không cạn, bất tử bất diệt! Nhưng mà nhìn bộ dáng hung ác của con thỏ này, dường như là muốn uống cạn Huyết Hà! Cảnh tượng này quá đáng sợ, khiến nhóm Tu La nào còn có tâm tư khai chiến với con thỏ, nhao nhao quay người chạy trốn.

Kết quả lông mày con thỏ nhướng lên, dùng sức hút vào, những Tu La sắp chạy mất kia đột nhiên hoảng sợ hét ầm lên, thân thể không tự chủ được bay ngược về phía Tần Thộ!

Dường như là một âm thanh đồng thời vang lên:

-Minh Hà, con thỏ này vừa mới nhiễm một ít máu của oán linh, oản khí cũng rất mỏng manh. Đồ vật trong cơ thể hắc cũng không có thức tỉnh, ta chỉ là điều động một chút khí tức mà thôi... Có đi ều những Tu La này vào trong miệng hắc, chắc chắc... không biết Huyết Hà này của ngươi, còn có thể còn lại mấy giọt...

Đúng lúc này, một tia hồng quang hiện lên, lão nhân vừa mới giẫm lên Nghiệp Hỏa Hồng Liên chạy trốn lại trở về, vẻ mặt khổ sở nhìn bộ dáng của Tần Thộ, khom mình hành lễ nói:

-Đạo hữu, vẫn còn xin tương trợ ít nhiều, Minh Hà cảm kích vô cùng!

-Ta muốn luân hồi Huyết Hải của ngươi, ngươi có chịu không?

Con thỏ lớn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt vừa mất đi một chút điên cuồng, lại thêm một loại khí thế uy nghi thiên hạ.

Mà lão đầu giẫm lên Nghiệp Hỏa Hồng Liên trước mặt con thỏ chính là chủ nhân của Minh Hà, Minh Hà lão tổ!

Minh Hà nghe nói như thế dường như cũng không có bất ngờ, cũng không có chấn kinh, càng không có phẫn nộ, mà là thở một hơi thật dài nói:

-Vốn là đồ vật của nương nương, nương nương cần, thì lấy về là được. Trên thực tế, thứ này ở nơi ta, ta ngược lại là ngày đêm không được an tâm... Ngài hẳn là hiểu rõ, đám trọc đầu kia đều là nhìn chằm chằm vào.

-Vậy thì lấy ra đi.

Con thỏ lớn khẽ gật đầu.

Minh Hà vung tay lên, hai người đã xuất hiện phía trên Huyết Hải, Huyết Hải phát ra một tiếng đình tai nhưc óc ầm ầm, ở giữa vỡ ra một lỗ thủng huyết sắc cực lớn, sau đó Huyết Hải lấy lỗ thủng làm trung tâm bắt đầu xoay chậm chậm...

Huyết Hải càng chuyển càng nhanh, một đoàn huyết quang chậm rãi dâng lên, trong huyết quang giống như là có đồ vật gì, lại hình như cái gì cũng không có.

Lúc này con thỏ lớn nói:

-Không tồi, người vậy mà lại lấy Huyết Hải chỉ lực của Huyết Hải mở ra ở phía dưới một thế giới có thể dung nạp luân hồi, cũng là có lòng.

Minh Hà làm lễ nói:

-Năm đó khi ta có được nó, liền biết tầm quan trọng của nó, cũng hiểu rõ nó thuộc về ngài. Nhưng mà sức mạnh của nó quá đặc thù, nếu như không tìm chút biện pháp, chung quy là giấy không thể gói được lửa, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn tới phiền phức.

Chương 628: Chó à?

Chương 628. Chó à?

-Minh Hà nhất tộc chúng ta mặc dù thích chiến đấu, nhưng mà ngài biết là ta không có nhiều hứng thú với đánh nhau lắm. Vì không muốn sức mạnh của nó đi ra ngoài, ta liền phong ấn nó ở bên trong tiểu thiên địa này, sau đó dựa vào tiểu thiên địa nhờ vào sức mạnh của nó hóa thành luân hồi. Ngoại nhân chỉ coi là ta tự thành luân hồi, mà không biết cần khôn ở bên trong.

Con thỏ lớn gật đầu nói:

-Rất tốt, người đã nhìn thấy con thỏ này, thì nên làm như thế nào, cũng không cần ta phải nói chứ?

Minh Hà cười khỏ nói:

-Nương nương, nếu như ngài cảm thấy ta vẫn được, vậy thì ngài hãy ném hắc ra khỏi Minh Hà đi. Ta thật sự không muốn nhìn thấy gia hỏa này...

Con thỏ lớn nở nụ cười xinh đẹp với Minh Hà, sau đó con thỏ lớn bắt đầu thu nhỏ, sau đó một tia hồng quang bay ra từ trong cơ thể con thỏ, tốc độ không nhanh, không chậm từ từ bay về phía chỗ ánh sáng kia.

Minh Hà nhìn thấy thân ảnh màu đỏ, không có bất kỳ hành động gì, mà cung kính giơ hai tay lên, chắp hai tay trước mặt, khom người mười lăm độ, có hơi cúi đầu, làm lễ, cho đến khi thân ảnh mà

u đỏ đi hẳn vào trong ánh sáng, lúc này mới thở dài nói:

-Nghịch chương mà... Không biết là ta đã trêu ai ghẹo ai cơ chứ? Sớm biết thế này, ta đã không đi đánh cờ với tên trọc đầu kia rồi. Ta biết ngay là tên ngốc này sẽ thu hút con thỏ mà, ta... ài...

Minh Hà thở dài một tiếng.

Sau đó Minh Hà liền thấy con thỏ kia vẫn chưa hoàn toàn thu nh
ỏ, trong lỗ tai của con thỏ lớn, rơi ra một người, đó là một người n
ữ tử mặc một bộ áo bó sát người, vóc người nóng bỏng, bộ ngực r
ất lớn!

Minh Hà dụi dụi con mắt, sau khi hai mắt nhìn kỹ, liú lười nói:

-Tiểu tử A Tu La kia, ánh mắt cũng được đó... Thật sự là kỳ quái
mà, từ lúc nào mà Tu La tộc chúng ta lại có nữ nhân xinh đẹp như
thế này?

Minh Hà nói xong, yên lặng móc ra Ảnh Ấn Thạch chụp ảnh nữ t
ử này, một bên đập một bên thầm nói:

-Nhanh chóng chụp mấy kiểu ảnh lưu niệm, đem về cất giấu...

Đúng lúc này, con thỏ lớn đã hoàn toàn biến thành bộ dáng của T
ần Thọ, lông xù, béo phì, cái bờ mông vĩnh cửu chổng lên, hai mắt đỏ
ng chặt, miệng mở to, nước bọt thuận theo khóe miệng chảy xuốn
g...

Minh Hà nhìn con thỏ, lại nhìn nhìn mỹ nữ trước mặt, thở dài nói:

-Nếu không phải không thể trêu vào người, ta liền nấu con thỏ nà
y, rồi ngủ với muội tử! Nghịch chương mà!

Nói xong Minh Hà cực kỳ không cam lòng vung tay lên, mang th
eo mỹ nữ xoay người đá một cước vào trên mông con thỏ kia, kêu

lên:

-Đi ra! Ai u... há miệng, há miệng! Há miệng! Cái con thỏ chết tiệt này, hôn mê rồi còn vô thức cắn người, người là chó à?

Minh Hà cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy con thỏ kia trong lúc mơ ngủ vậy mà còn quay đầu cắn cho hắn một cái, trực tiếp cắn lấy trên giày! Sức một ngụm này không tính là quá lớn, chỉ ít chân hắn vẫn còn, nhưng mà bất luận hắn làm thế nào con thỏ này cũng không thả ra. Đương nhiên, hắn cũng không dám quá dùng sức, thực lực của hai người chênh lệch quá lớn, dùng sức quá mạnh, đoán chừng là có thể đánh chết con thỏ này.

Nhưng mà quay đầu nhìn người trong quang cầu, rồi lại nhìn con thỏ trước mắt, sau khi thở dài, chỉ có thể bất đắc dĩ giẫm lên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, một tay thì nâng một cô gái, một chân khác treo một thỏ ở bên rồi lão đạo bước càn nhắc rồi đi.

Cùng lúc đó, bên ngoài đỉnh núi Minh Hà, Đầu Trâu nôn nóng bắt an ở chỗ đó đi đi lại lại, vừa đi vừa thầm nói: “Thỏ tổ tông ơi, người phải trở về đó... ai ôi... ta trở về phải nói làm sao đây?

Lúc Tàn Thọ tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên một cái giường mềm nhũn, trên giường có một luồng mùi hương đặc biệt, không thể nói là hương gì, mà chỉ rất thanh nhã mang theo một loại khiến người khác thư thái.

Ken két...

Cửa phòng bị đẩy ra.

Tàn Thọ dụi dụi con mắt, muốn nhìn rõ người đến là ai.

Két quả lấy một tay ra thì nhìn thấy một cô gái mặc áo đỏ đi vào.

Nữ tử này có một bím tóc rất dài, dài đến tận gót chân, có đều thứ

hấp dẫn nhất là đôi chân thẳng tắp, thon thả của nàng!

Cũng không phải người phụ nữ này đặc biệt cao, mà là nàng có một tỷ lệ rất đặc biệt, đôi chân của nàng dài đến lạ thường! Rất đẹp! Đẹp xuất sắc!

Tần Thọ nhìn thấy cái chân dài kia, trong nháy mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: "Đôi chân này là từ rốn thẳng xuống hả?"

Xem lên trên nữa, đó là một đôi ngọn núi hùng vĩ, có điều cách quần áo cũng không nhìn ra cái gì, cho nên trực tiếp nhìn vào khe núi.

Vừa nhìn, Tần Thọ liền ngây người!

Đã sớm nói, Tần Thọ đã nhìn qua rất nhiều mỹ nữ, tiên tử trên trời, tiên cá dưới biển, người tu hành ở Địa Tiên Giới, quý tiên Địa Phủ, hẳn đều đã thấy qua.

Nhưng mà Tần Thọ chưa từng gặp nữ tử nào đặc biệt như này! Dung mạo của nàng rất đẹp, mi dài, đôi mắt nửa vàng trắng, ngay cả khi không có biểu cảm, nàng cũng dường như đang cười, chưa kể nàng đang thực sự cười. Sống mũi cao thẳng, miệng hơi rộng nhưng môi không dày, nhìn tổng thể rất đẹp, thể như không phải là loại cảm giác khiến người khác mắt hôn mắt vía.

Dung mạo của nàng từ trong đến ngoài dường như đều ở ra một loại khí chất tỷ tỷ dịu dàng, nhu hòa.

Đó là một loại cảm giác khiến người khác nhìn thấy nhưng nửa người dưới không có bất kỳ dục vọng nào, mà chỉ có loại cảm giác thân thiết thuộc về người thân.

Đồng thời khiến người khác có loại cảm giác chỉ cần liếc mắt nhìn, sẽ mê muội ở trong sự ám áp đó không cách nào tự kiểm chế được.

-Tĩnh rồi?

Nữ tử nhìn Tần Thộ cười nói, thanh âm mang theo một loại ảm áp đặc biệt.

Tần Thộ ngây ngô há há mồm nói:

-A...

Cô gái nói:

-Nhìn bộ dạng rất có tinh thần, thằng nhóc con, lần sau đừng có để nhiễm máu của oán linh nữa, biết chưa?

Lúc này Tần Thộ mới nhớ tới, trong thần thức của hắn hình như còn có một con thỏ màu đỏ, Huyết Thần Tử! Hắn liền nhanh chóng nhắm mắt, kết quả kinh ngạc phát hiện, hắn thế mà không cảm giác được sự tồn tại của thứ gì trong thần thức của mình!

Sau đó Tần Thộ lại nhớ tới chính mình bị một giọt máu đánh trúng giữa mi tâm, sau đó trong lòng đau thương nói: "Quả nhiên, mẹ nó, ta không thể nhiễm cái máu kia, quả nhiên lại hôn mê... Cũng không biết cái con thỏ màu đỏ kia thế nào rồi..."

-Yên tâm, nàng tốt lắm.

Nữ tử dường như biết Tần Thộ đang suy nghĩ cái gì.

Tần Thộ sửng sốt:

-Người...

Cô gái nói:

-Sau này, người gọi ta là tỷ tỷ đi.

Nói xong, nữ tử xoay người một cái, biến thành một con thỏ màu đỏ như máu!

Tần Thộ vô cùng ngạc nhiên nói:

-Tỷ tỷ!

Chương 629: Đau lòng.

Chương 629. Đau lòng.

Con thỏ màu đỏ lại biến về hình dáng của mỹ nữ chân dài, nở nụ cười xinh đẹp nói:

-Ta tên là Phương Nhã, người không có chuyện gì là tốt rồi. Sau này, không nên mạo hiểm, biết chưa?

Nói xong, Phương Nhã bóp bóp mũi Tần Thộ, khẽ mỉm cười rồi biến mất!

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Thộ chỉ cảm thấy mông lung, rồi thân thể không tự chủ được mà rơi xuống.

-A!

Tần Thộ rít lên một tiếng, rồi mở mắt ra!

Gần như là cùng một lúc, Tần Thộ nghe được một tiếng kêu thảm

thiết như tan nát cõi lòng! Khiến Tần Thụ vợ vã đến mức chuẩn bị ứng chiến!

Kết quả lại phát hiện, hắn nằm ở trên một cái giường, bên giường đặt một cái ghế, trên ghế có một lão nhân mặc quần áo vải đang ngồi, lão nhân để một cái chân dưới đất, còn một cái chân thì thả ở trước mặt của hắn, mà hắn đang liều mạng cắn giày của đối phương... Cái tiếng kêu thảm thiết thê lương kia, đương nhiên là của lão nhân rồi!

-Nhả ra nhả ra! - Lão nhân hét lớn.

Tần Thụ không nhả ra, mà dùng ánh mắt nghi vấn nhìn ông nhân, giống như đang hỏi:

-Người là ai vậy? Sao chân người lại ở trong miệng ta?

Lão nhân nhìn thấy, hai mắt như nói:

-Nếu không phải ta, người đã chết rồi! Ta đá người một cước xem là người chết hay sống, ai biết người liền cắn chân ta không thả lỏng một hơi, còn trách ta sao? Nhanh chóng thả ra đi!

Tần Thụ không tin lão nhân này, trực tiếp dùng thuật nói bằng bụng hỏi:

-Không tin, có bản lĩnh thì người chờ đi.

Ông lão sững sờ, mím mím miệng, không lên tiếng.

Tần Thụ hừ hừ nói:

-Vừa nhìn người đã biết không phải thứ tốt gì rồi, nói dối chứ gì? Sợ bị sét đánh chứ gì?

Lão nhân vừa nghe, ánh mắt sáng lên, lập tức nhắc tay nói:

-Nếu như ta nói dối, thì sẽ bị sét đánh!

Tần Thọ vừa nghe, nhanh chóng lắc đầu tai nghe âm thanh, đợi nửa ngày, cũng không nghe thấy tiếng sấm.

Lúc này hắn mới nhả miệng ra, đứng dậy chào cảm ơn nói:

-Đa tạ lão nhân gia cứu mạng.

Lão nhân đáp lễ nói:

-Đừng cảm ơn ta, ta cứu ngươi cũng chỉ là tiện đường. Thân thể ngươi thế nào rồi? Còn có bị thương chỗ nào không?

Tần Thọ cảm thụ thân thể của chính mình, chỉ hơi suy yếu, còn những cái khác thì cũng chẳng có gì. Đồng thời Tần Thọ cũng nhìn lướt qua thần thức của mình, trong thần thức xác thực không còn cái con thỏ màu máu kia, cũng không có tung tích của Huyết Thần Tử, không biết bọn họ đã đi đâu.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Vẫn tốt, có điều thân thể có chút mệt mỏi, khó chịu... Đúng rồi, ngươi có nhìn thấy một con thỏ màu máu, hoặc là Huyết Thần Tử gì gì đó không? Đúng rồi, lão nhân gia, xưng hô như thế nào đây?

Lão nhân suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

-Ta chỉ nhìn thấy ngươi và một người nữ tử khác, không thấy con thỏ màu đỏ như máu và Huyết Thần Tử. Còn lão nhân gia ta sao, ngươi gọi ta là lão Hà là được rồi.

Tần Thọ gật gù.

Lão nhân tiếp tục nói:

-Đúng rồi, thân thể của người mệt mỏi đúng không? Ở chỗ ta có một gốc huyết nhân sâm, chính là thuốc tốt. Người uống vào, tự nhiên sẽ không cảm thấy thân thể mệt mỏi nữa...

Trong lúc nói chuyện, khóe mắt lão nhân không ngừng co giật, mỗi lần giật một cái, thứ Tần Thộ nhìn thấy đều không giống nhau. Lần thứ nhất, trong mắt lão có hung quang, lần thứ hai là đau lòng, lần thứ ba là vẻ kiên quyết, dường như là hạ quyết tâm thật lớn, lần thứ tư vẫn là đau lòng... Sau đó chính là các loại đau lòng.

Tần Thộ không xác định được đồ lão nhân cho là cái gì, có điều hẳn tuyệt đối có tự tin với dạ dày của mình, vì lẽ đó cũng mặc kệ đối phương có tâm tư gì, nếu đã là ăn, vậy thì hẳn cũng không cự tuyệt ai.

Tần Thộ liền nhận lấy, sau đó nói tiếng cảm ơn, hai tay ôm lấy cây huyết sâm to như ba ngón tay người kia, cắn nó răng rắc như cắn củ cải.

Cái âm thanh chát chúa nhưng dễ nghe...

Đồng thời khóe mắt của lão nhân ở đối diện càng bật ra vẻ đau lòng...

Sau khi huyết sâm đi vào trong cơ thể, lập tức bùng nổ ra nguyên khí thiên địa bằng bạc bổ dưỡng cho toàn thân Tần Thộ, bởi vậy, Tần Thộ càng ngày càng khẳng định, thứ lão nhân này cho hẳn hẳn là thứ tốt.

Chỉ có điều, trong mắt lão nhân này lóe ra hung quang là ý gì đây? Lẽ nào giữa bọn họ có thù hận?

Nếu như có thù hận, vậy vì sao đối phương phải cho hẳn ăn thứ tốt?

Không nghĩ ra!

Tần Thọ nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, nếu đã không nghĩ ra, vậy thì không nghĩ nữa.

Sau khi hấp thu nguyên khí của huyết sâm, Tần Thọ cảm giác được rõ ràng thân thể đang nhanh chóng khôi phục, thở mấy hơi, tất cả không khỏe và uể oải, suy yếu đều biến mất, toàn bộ lại trở nên sinh long hoạt hổ.

-Khỏe rồi?

Lão nhân ân cần hỏi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Khỏe rồi, đa tạ huyết sâm của lão nhân gia, cái này chắc là rất quý đúng không?

Ông lão liền vội vàng lắc đầu nói:

-Cũng tạm, cũng tạm, không quý...

Tần Thọ ngờ vực nhìn lão nhân, bây giờ hắn không còn là con thỏ nhỏ vừa mới tới thế giới này nữa, hắn cũng đã gặp qua không ít người tốt, thứ tốt, mà huyết sâm cung cấp nguyên khí bàng bạc, có thể nói là bảo bối tốt cực kỳ tốt trong những thứ mà hắn đã ăn trong nhiều năm như vậy? Đồ tốt như thế, còn không quý?

Tần Thọ hỏi:

-Thật sao?

Dường như lão nhân có vẻ rất gấp gáp, qua loa cười nói:

-Đương nhiên là thật rồi.

Tần Thọ vừa vỗ vào bàn tay vừa nói:

-Vậy thì tốt rồi, trước tiên người đưa ta một trăm cây đi, lúc về ta sẽ để lại địa chỉ cho người, đến lúc ta có nhu cầu, người lại gửi cho ta. Nói thật, ăn như thế thì lãng phí, nếu có thể hằm với gà đất tám trăm năm, vậy thì hoàn mỹ.

Lão nhân nghe xong, nụ cười liền cứng trên mặt, ngực nhấp nhô một thoáng, hắt ho khan một tiếng, vội vã che miệng lại, giống như là bị tức đến hộc máu vậy.

Có điều lão lập tức liền khôi phục lại, nói:

-Không quý là không quý, có điều số lượng huyết sâm không nhiều, ở chỗ ta cũng chỉ có một cây, lại còn bị người ăn rồi. Người xem, người bị thương cũng khỏe rồi, nếu như không có chuyện gì, vậy thì đi ăn sáng thôi.

Nói xong, lão nhân vung tay lên, cửa phòng mở ra, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Tần Thọ tuy rằng không phải trí tuệ hơn người, nhưng mà xưa nay khôn vặt lại không thiếu, liếc mắt nhìn ông lão, suy nghĩ thêm về huyết sâm, hẳn cảm thấy hình như ông lão này không thể chờ đợi được nữa muốn đuổi hắn đi.

Hơn nữa, lão nhân này cũng không đơn giản!

Vì vậy, Tần Thọ liền ngồi xếp bằng ở trên giường, người đứng dựa vào như một con lật đật hỏi:

-Đừng có gấp? Đúng rồi, người nói người thấy một người nữ tử cùng với ta? Nàng bây giờ thế nào rồi? Hiện tại ở đâu?

Lão nhân chỉ tay ra phía ngoài nói:

Chương 630: Bức khổ Minh Hà (Thượng)

Chương 630. Bức khổ Minh Hà (Thượng)

-Nàng tên là Hàn Nguyệt, chân dài, ngực to... to...

Sau khi nói đến đây đôi mắt nhỏ của ông lão có vẻ hơi hưng phấn, đầu lưỡi thỉnh thoảng thoáng liếm môi.

Tần Thộ vừa nhìn, trong lòng liền khảm trương lên, cảm thấy đây là một lão sắc lang! Nghĩ đến Hàn Nguyệt kia như hoa như ngọc, thân thể mê hoặc không gì sánh được, lại rơi vào trong tay lão sắc lang này, nhất thời lo lắng, đến gần hỏi:

-Người nói trọng điểm, người đâu?

Lúc này ông lão này mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện mình nói lệch, cười hì hì chỉ vào cửa đối diện nói:

-Ở đối diện ngươi đây, vết thương của nàng đã được chữa khỏi. Nếu ngươi muốn dẫn nàng đi, thì trực tiếp đi tìm nàng là được. Nếu muốn rời đi khỏi đây thì đi ra ngoài rẽ phải, có một truyền tống trận, bên trong đã để linh tinh để mở ra. Một khi mở ra, là có thể đưa ngươi đến Địa Tiên Giới, vô cùng thuận tiện.

Tần Thộ vừa nghe, liền vọt ra ngoài, đi đến cửa đối diện gõ.

Kết quả cửa phòng ken két mở ra, lộ ra một đôi chân dài to, nhìn t

heo chân dài to, eo nhỏ mảnh khảnh ôm lấy thân người, băng qua đỉnh núi, Tần Thộ không nhìn thấy mặt đối phương!

Tần Thộ buộc lòng phải lùi về sau hai bước mới có thể nhìn rõ gương mặt con nít của đối phương, xác thực là Hàn Nguyệt!

Hàn Nguyệt nhìn thấy Tần Thộ tỉnh rồi, có vẻ như cực kỳ hài lòng, ôm Tần Thộ lên, cười nói:

-Con thỏ, người không có chuyện gì, thật tốt!

Nói xong, liền ra sức đặt đầu Tần Thộ ở trên ngọn núi, ép đến Tần Thộ khua chân múa tay...

Lão nhân ở đối diện quay đầu liếc mắt nhìn, khóe mắt giật giật, theo bản năng sờ mặt mình, sau đó sờ sờ ngực chính mình, cuối cùng thở phò phò nói:

-Đừng buồn nôn nữa! Phải đi, đi nhanh lên! Ra ngoài, rẽ phải!

Lúc này Hàn Nguyệt mới phát hiện sự tồn tại của lão nhân, có điều u cũng không có cái gì ngượng ngùng, mà là quay về phía ông lão khẽ gật đầu nói:

-Đa tạ ơn cứu mạng của lão nhân gia.

Loảng xoảng!

Ông lão đóng cửa phòng lại, chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng:

-Lão nhân gia ta cũng phải bế quan, không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta.

Hàn Nguyệt cung kính nói:

-Nếu tiền bối muốn bế quan, chúng ta đương nhiên cũng không tì

ện quấy rối, bây giờ xin cáo từ.

Nói xong, Hàn Nguyệt mang theo Tần Thộ rời đi.

Chuyển hướng một cái, quả nhiên nhìn thấy một cái truyền tổng trậ, truyền tổng trậ không lớn, nhưng mà vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp.

Hàn Nguyệt đi lên, chỉ thấy tám hướng của truyền tổng trậ thả ra tám viên linh tinh màu vàng...

Lúc này Tần Thộ mới ngóc đầu từ sơn cốc ra, kêu lên:

-Linh thạch vàng? Đây là cái gì?

Hàn Nguyệt nói:

-Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, có người nói thiên đình chế tạo linh tinh làm tiền chung của thế giới, linh tinh chia thành bảy cấp độ với bảy màu: đỏ cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Trong đó màu đỏ có giá trị thấp nhất, màu tím có giá trị cao nhất. Thường thấy nhất trên thị trường chính là linh tinh màu đỏ, tình cờ quen mặt còn có thể nhìn thấy được linh tinh cam. Linh tinh vàng này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy, có điều dựa vào tỷ lệ giá cả của linh tinh để tính, thì một viên linh tinh vàng có thể đổi được một vạn viên linh tinh cam, vẫn là không thành vấn đề.

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy con thỏ kia thoát ra khỏi lồng ngực Hàn Nguyệt, sau đó rút từng viên từng viên linh tinh vàng ra, sau đó không chút khách khí nhét vào trong Hắc Ma Thần Hạp của mình.

Hàn Nguyệt không hiểu nói:

-Con thỏ, ngươi làm như thế, truyền tổng trậ sẽ không mở được đó.

Vẻ mặt Tần Thộ lại không cho là đúng nói:

-Yên tâm, sẽ mở.

Nói xong, Tần Thộ xoay người chạy ngược về, vừa chạy vừa liếc mắt nhìn mấy chữ lớn phủ đệ Minh Hà giáo chủ bên trên truyền tống trận!

Khóe miệng Tần Thộ nhếch một cái, trong lòng chửi má nó nói: "Đệch! Vẫn may bây giờ nhìn thấy mấy chữ này, nếu không đi bằng truyền tống trận rồi, đó mới gọi là thiệt thòi! Còn tưởng rằng là một đại ân nhân, kết quả, mẹ kiếp, là đầu nguồn của tội ác! Cái lão tiểu tử nguoi, nếu không phải nguoi dạy ra một đồ đệ tốt, thử gi a ta có thể bị thương sao?"

Cùng lúc đó, Minh Hà giáo chủ ở trong phòng thấy con thỏ đi rồi, cũng thở phào nhẹ nhõm, ở trên ghế co quắp nói:

-Cuối cùng cũng coi như đưa mấy tiểu tử tông này đi rồi.

Nói xong, Minh Hà giáo chủ sờ sờ bên hông, một khắc sau nháy mắt đỏ mồ hôi lạnh, cả kinh kêu lên:

-Hồng rồi! Mấy chữ bên trên truyền tống trận không có bỏ đi...

Loảng xoảng!

Vừa nói xong thì cửa phòng đã mở ra!

Minh Hà giáo chủ vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy con thỏ kia vọt vào!

Trong lòng giáo chủ kêu không hay rồi, tám phần là con thỏ này đã biết rồi! Chạy tới gây sự rồi! Phải làm sao mới ổn đây!

Kết quả là thấy con thỏ chạy đến trước mặt Minh Hà giáo chủ, chấp tay cười nói:

-Lão nhân gia, ta đã đi tới truyền tông trận, nhưng mà cái trận pháp kia không có mở ra trận pháp linh tinh? Người xem, có phải là phải tìm ai đó để nhấn nó không?

Có điều Tần Thộ không có vạch trần mọi chuyện, hắn còn ôm một tia hy vọng, cười ha ha nói:

-Không có? Khả năng là ta tính sai rồi. Bây giờ ta liền đi giúp người.

Nói xong, Minh Hà giáo chủ lập tức muốn đứng dậy.

-Không cần, người đưa linh tinh cho ta, ta đi là được rồi. - Tần Thộ nhanh chóng kêu lên.

Minh Hà giáo chủ ngừng vờ nhìn Tần Thộ, vẻ mặt Tần Thộ tha thiết, hắn cau mày, cuối cùng nói:

-Cũng được, cho người tám viên linh tinh, tự người đi lắp lên.

Nói xong, Minh Hà giáo chủ xoay tay một cái, trong tay đã có tám viên linh tinh màu vàng, sau đó đưa cho Tần Thộ.

Tần Thộ nhận lấy, cười ha ha, thuận lợi nhét vào trong Hắc Ma Tàn Hạp, sau đó lại đưa tay ra ngoài.

Minh Hà giáo chủ sững sờ nói:

-Người làm cái gì vậy?

Tần Thộ dĩ nhiên nói:

-Đường về nhà cũng không biết có bao xa, lão nhân gia ngài có tí

ền như vậy, cho một ít lộ phí đi?

Minh Hà giáo chủ có chút mơ hồ, kinh ngạc hỏi:

-Lộ phí?

Tần Thộ dĩ nhiên gật đầu:

-Đúng vậy, lộ phí!

Minh Hà giáo chủ hé mắt, nhìn chăm chăm Tần Thộ, Tần Thộ cũng không có chút nào e dè, chớp mắt to thuần khiết nhìn Minh Hà.

Hai người cứ như thế nhìn đối phương ba phút, lúc này Minh Hà giáo chủ mới gật đầu nói:

-Người muốn bao nhiêu?

Tần Thộ sâu xa nhìn ngón tay của mình.

Minh Hà giáo chủ nói:

-Năm viên?

Tần Thộ hai mắt nhìn nói:

-Người đây là đang cho ăn mày hả?

Minh Hà giáo chủ nói:

-Năm viên là đủ rồi, dù sao linh thạch cũng là tiền của thiên đình, thực ra giới tu hành chân chính dùng đến cũng không nhiều. Dù sao sản lượng ở đằng kia... đại đa số đều là lấy vật đổi vật.

Tần Thộ tiếp tục lắc đầu nói:

-Thật sự không đủ, ta muốn linh tinh cũng không phải để dùng, chủ yếu là dùng để ăn.

Chương 631: Bức khổ Minh Hà (Hạ)

Chương 631. Bức khổ Minh Hà (Hạ)

Minh Hà giáo chủ nói với một giọng sắc bén:

-Ăn?

Tần Thọ nói với giọng đương nhiên:

-Đúng vậy! Đường đi khổ cực, ăn không no, chẳng phải là sẽ chết đói sao? Ta thấy linh tinh này linh khí dồi dào, vừa vặn lấp đầy cái bụng.

Mặt già của Minh Hà giáo chủ nhất thời đen thui, lúc này hắn mới nhớ đến, xác thực là con thỏ này cần một lượng nguyên khí rất lớn, hắn nói ăn linh tinh, đúng là có thể tin được mấy phần.

Trong lòng Minh Hà giáo chủ âm áp, nói thầm, con thỏ này đối nhân xử thế cũng không tệ lắm.

Kết quả là nghe con thỏ này nói:

-Nếu không có lộ phí, đi về quá vất vả. Ta liền ở đây luôn đi, có ăn có uống, rất tốt!

Nói xong, Tần Thộ liền bẻ một cái chân ghế, nhét vào trong miệng bắt đầu ăn răng rắc.

Minh Hà giáo chủ ngồi cái ghế thiếu mất một cái chân lập tức ngã xuống, Minh Hà giáo chủ hơi nhú mày, ghế trực tiếp lung lay ở không trung.

Sau đó liền thấy con thỏ kia thuận lợi lại bẻ nốt cái chân ghế nữa để ăn...

Mặt Minh Hà giáo chủ tối sầm nói:

-Con thỏ! Sao ngươi lại ăn ghế của ta?

Tần Thộ tỏ ra đó là đương nhiên đáp:

-Không phải ngươi đang bay sao? Cần ghế làm gì?

Minh Hà giáo chủ không còn gì để nói...

Tần Thộ ăn xong chân ghế trong tay, xoay người nhìn về phía đồ vật khác!

Mặt già của Minh Hà giáo chủ tối sầm, còn chưa nói gì, con thỏ kia đã đến cửa, trực tiếp gặm ván cửa rồi!

Cũng không phải là con thỏ soi mói, mà là sau khi miệng Tần Thộ hạ xuống thì phát hiện bất kỳ một khối vật liệu nào trong phòng này đều ẩn chứa âm khí tinh thuần, so với bàn ghế trong phòng của phán quan gì đó nhiều hơn nhiều! Quả thực khắp nơi ở đây đều là bảo bối!

Vừa rồi Tần Thộ nói không đi, là vì muốn lừa đảo, bây giờ hẳn thất sự có hơi không muốn đi mà ở chỗ này gặm cửa rồi!

Minh Hà giáo chủ mắt thấy cửa bị găm hơn nửa, cũng không ngồi yên được nữa, liền vội vàng đứng lên kêu:

-Con thỏ! Người ngậm miệng lại cho ta!

Tần Thọ ngẩng đầu lên nói:

-Đói bụng...

Minh Hà giáo chủ bất đắc dĩ nói:

-Ta tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi không báo ân thì cũng thôi đi, nhưng ngươi cũng không thể đập phá nhà của ta chứ?

Tần Thọ nghe nói như thế, cười ha ha, cũng không nói lời nào, liền nín híp mắt cười nhìn Minh Hà giáo chủ.

Năm phút sau, mặt Minh Hà giáo chủ đỏ lên... Sau đó ho vội một tiếng nói:

-Um... Thực ra, um...

Um nửa ngày, Minh Hà giáo chủ cũng nhìn hồi lâu, hần xem như là hiểu rõ. Con thỏ chết tiệt này hần là đã nhìn thấy chữ bên trên t ruyền tổng trận, nhận ra thân phận của hần.

Tuy rằng bình thường Minh Hà giáo chủ không gặp mặt mấy đệ tử, nhưng mà bất kể nói thế nào đi chăng nữa thì A Tu La vương xác thực là đại đệ tử thân truyền của hần!

A Tu La vương cướp muội tử của con thỏ thì cũng thôi đi, còn dằn vặt người ta!

Dằn vặt thì cũng thôi đi, nhưng lại bị con thỏ này phát hiện ra rồi!

Phát hiện thì cũng thôi đi, A Tu La vương còn muốn giết con thỏ!

Thù này thì có hơi lớn rồi.

A Tu La vương chết rồi, nếu như gặp phải một người rộng lượng thì chuyện này cũng coi như xong. Dù sao, con thỏ này cũng đã chạy thoát được còn hủy đi Huyết Đô, cường thế trả thù bộ tộc A Tu La.

Nhưng mà, nếu như lòng dạ có hơi nhỏ, miễn cưỡng muốn đem nhân quả này tính tới trên đầu Minh Hà giáo chủ, miễn cưỡng nói còn nghe được.

Minh Hà giáo chủ thở dài nói:

-Người... vừa rồi người nói cần bao nhiêu lộ phí?

Tần Thộ nghe thấy, liền vui vẻ, nhô ra năm ngón tay.

Minh Hà giáo chủ hỏi:

-Năm mươi?

Tần Thộ trực tiếp liếc mắt nói:

-Lúc thỏ gia ta ở Thiên Đình, con số này còn chưa đủ một bữa cơm?

Minh Hà giáo chủ suy nghĩ một chút, hắn cũng không biết một quán cơm ở Thiên Đình đắt đến thế nào! Có điều hắn vẫn hỏi:

-Năm trăm?

Tần Thộ quyết đoán lắc đầu, thuận tiện liếc mắt một cái.

Minh Hà giáo chủ có chút ngồi không yên, cất cao âm thanh hỏi:

-Người rút cuộc muốn bao nhiêu, người cứ nói một cái số đi!

Tần Thọ không lên tiếng, yên lặng xoay người, găm khung cửa...

Minh Hà giáo chủ nức nở kêu lên:

-Năm nghìn?

Tần Thọ tiếp tục găm.

-Năm vạn?

Tiếp tục găm!

-Năm mươi vạn?!

Tần Thọ vẫn găm...

Minh Hà giáo chủ thật sự sắp khóc đến nơi rồi, gần như là tan nát cõi lòng gầm hét lên:

-Con thỏ chết tiệt, chỗ của ta đây là Minh Hà! Là Huyết Hải! Chúng ta cũng không phải Thiên Đình! Những linh tinh ta có được đều là nhờ vào cướp của mà có được! Người lại muốn nhiều linh tinh vàng như vậy, ta thật sự là không có.

Tần Thọ đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Minh Hà giáo chủ hỏi:

-Người nói linh tinh nào?

Minh Hà giáo chủ nói theo bản năng:

-Linh tinh vàng...

Nói xong Minh Hà giáo chủ liền phát hiện nói nhầm, nhưng mà lờ

ì đã nói ra rồi, không thu lại được nữa.

Vì thế con thỏ đột nhiên vỗ bàn tay một cái rồi kêu lên:

-Thành giao!

Chờ khi Minh Hà giáo chủ lấy linh tinh giao cho Tần Thọ, Tần T họ đắc ý cười nói:

-Lão nhân gia, ngươi quả thật là người tốt, ha ha... Thực ra giá cả ta đưa ra là hồng linh tinh, không ngờ được thế mà ngươi lại đưa t a linh tinh vàng. Ngươi đúng thật là người tốt!

Minh Hà giáo chủ nghe nói như thế, suýt chút nữa phun một ngụ m máu ra ngoài, phát ổng tay áo nói:

-Cút! Mau cút!

Tần Thọ cười ha ha rồi xoay người rời đi...

Có điều lúc đi ra khỏi cửa, Tần Thọ lại quay đầu lại hỏi:

-Lão nhân gia, ngươi có biết trên thế gian này có công pháp gì có thể luyện Luyện Hư Hợp Đạo đến đại viên mãn không?

Minh Hà giáo chủ vừa nghe, lông mày nhíu lại, nhanh chóng phát tay nói:

-Không biết, mau cút đi!

Tần Thọ bất đắc dĩ, chấp tay sau lưng, lắc đầu một cái, vẻ mặt vô tội và ai oán nói:

-Ài, một lão đầu tốt như thế, còn trẻ như vậy mà đã điên rồi...

Rắc!

Minh Hà giáo chủ tay nắm vịn ghế bóp nát...

Kết quả sau đó con thỏ lại thò đầu ra từ cửa, vẻ mặt chân thành nói:

-Lão nhân gia, đi thật nhé!

-Cút! - Minh Hà giáo chủ quát.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Không cút được, bên trên cái truyền tống trận kia còn thiếu tám viên linh tinh đó!

Minh Hà giáo chủ gần như là gào thét quát:

-Không phải ngươi có năm mươi vạn linh tinh vàng sao?

Tần Thọ có lý chẳng sợ nói:

-Đó là lộ phí mà! Không phải lộ phí kia!

Minh Hà giáo chủ ôm ngực, ném đi tám viên linh tinh vàng, hữu khí vô lực nói:

-Cút nhanh lên...

Lúc này Tần Thọ mới chấp tay, đang muốn đi, bỗng nhiên ngừng đầu lên:

-Đúng rồi, lão nhân gia, còn có một chuyện ta muốn người giúp ta.

Minh Hà giáo chủ mặt âm trầm, coi như không nghe thấy, liền muốn khởi động truyền tống trận.

Tần Thọ nói:

-Người không giúp ta, một lát ta lại quay lại.

Chương 632: U Vực?

Chương 632. U Vực?

Minh Hà giáo chủ vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

-Nói!

Tần Thọ nói:

-Lão binh trong Phong Hỏa Thành, người hoàn trả về cho ta.

Minh Hà giáo chủ một mặt mơ hồ, trong mắt tất cả đều là dấu chấm hỏi, hiển nhiên, hắn không biết chuyện lão binh ở Phong Hỏa Thành.

Tần Thọ đem chuyện đã xảy ra đơn giản nói ra một lần, Minh Hà giáo chủ hận không thể lấy A Tu La vương ra để làm một trận thi! Dưới cái nhìn của hắn, nếu không phải A Tu La vương tự chủ trung ương, con thỏ chết tiệt này cũng không chạy tới đây, náo loạn lên nhiều chuyện như vậy.

Nghe Tần Thọ nói xong, Minh Hà giáo chủ nói:

-Ta đã biết rồi, lúc về ta sẽ làm cho ngươi. Có điều ta cũng không xác định bọn họ có đi đầu thai chuyển thế được hay không.

Tần Thộ cũng không để ý nhiều như vậy nói:

-Ta mặc kệ, ta muốn nhìn thấy bọn họ chính tề đứng trước mặt ta. Nếu không, ta sẽ còn quay lại!

Minh Hà giáo chủ lớn tuổi như vậy rồi, cũng đã từng gặp những người muốn giết hắn mà không chặn cửa, gặp hắn muốn quỳ xuống đất để bái sư, cũng đã từng gặp người đập đầu đến chết để xin tha, chỉ là chưa thấy qua loại này!

Có điều Minh Hà giáo chủ khổ sở phát hiện, có vẻ như trước đây những loại người đầy đều không có đáng sợ như này... Hắn bất đắc dĩ, gật đầu nói:

-Được rồi, cho ta chút thời gian, sau ba tháng, những người đó sẽ hoàn toàn chỉnh chỉnh đứng trên cầu Nại Hà, sao hả?

Tần Thộ lúc này mới nở nụ cười hài lòng, vỗ vỗ tay nói:

-Lão nhân gia, ngươi thật trọng nghĩa! Lúc rảnh rồi, ra sẽ quay lại thăm ngươi!

-Cút đi!

Minh Hà giáo chủ vung tay lên, đuổi người.

Không bao lâu sau, bên trong phủ đệ Minh Hà giáo chủ truyền đến một trận truyền tống trận gọn sóng...

Minh Hà giáo chủ rút cuộc cũng thở phào nhẽ nhõm, dựa vào ghế thờ dài nói:

-Cuối cùng thì cũng đi rồi...

-Lão nhân gia!

Thanh âm của con thỏ lại vang lên, sau đó có một cái đầu thỏ từ sau cửa dò xét đi ra.

Minh Hà giáo chủ gần như theo bản năng từ trên ghế nhảy dựng lên, mặc cho cái ghế đổ xuống đất, sau đó không có một chút phon g độ nào chỉ vào Tần Thộ hét to:

-Sao ngươi còn chưa đi?

Tần Thộ có lý chẳng sợ nói:

-Cái kia, lúc đó ta cho rằng truyền tông trận không cần dùng nhiều linh tinh như vậy, nên ta chỉ thả lên bảy viên, để lại một viên. Sau đó... ngươi cũng biết, truyền tông trận nhà ngươi quá tham lam, kiếm nhiều lời như vậy mà chỉ làm một nửa sau đó liền nghỉ. Trong điểm là, sau khi nó vận hành thất bại, còn không trả lại tiền! Ngươi xem...

Minh Hà giáo chủ đều sắp tức phát điên lên rồi, chỉ vào Tần Thộ từ trên con người lên, trong miệng có vô số lời thô tục đang nổi lên, có điều cuối cùng sững sờ không nói nên lời.

Minh Hà giáo chủ giậm chân một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Ta đi với ngươi! Đưa ngươi đi!

Hiển nhiên, Minh Hà giáo chủ đã không định giao tiền cho cái con thỏ khó ăn này, hắn cũng nhìn ra rồi, có bao nhiêu linh tinh vàng, cũng đều là bánh bao thịt đánh chó một đi không trở lại. Vì để ổn thỏa, vẫn là nên để hắn tự mình ra tay thì yên tâm hơn.

Sau đó Minh Hà giáo chủ tự mình động thủ, lắp lên tám viên linh tinh vàng, đồng thời mở ra truyền tông trận, sau đó nhìn con thỏ v

à Hàn Nguyệt biến mất trước mắt mình, lúc này mới thở dài một hơi.

Xong xuôi mọi chuyện, Minh Hà giáo chủ xoay người đang chuẩn bị rời đi, kết quả nhìn thấy la bàn trên truyền tống trận, một bên xem vị trí, Minh Hà giáo chủ mặt càng đen lại!

Chỉ thấy nơi kim chỉ vào rõ ràng là U Vực!

Minh Hà giáo chủ hai mắt tối sầm lại, Huyết Đô, Minh Thành, U Vực chính là một trong ba tòa thành trì lớn nhất ở Minh Hà!

Minh Thành là thành trì lớn nhất, Huyết Đô là chỗ giao giới ở giữa Minh Hải và Minh Hà.

U Vực là nơi tập hợp cao thủ ở trong Minh Hà, cũng là địa phương tập hợp những tinh nhuệ của Tu La tộc, nó tọa lạc ở nơi sâu nhất trong Huyết Hải, cũng là thánh địa mà tất cả Tu La hướng về!

Nếu như nói, Tu La ở Minh Hà hiếu chiến, như thế thì Tu La ở Huyết Đô chính là người điên, mà Tu La ở U Vực chính là người cuồng chiến đấu!

Quan trọng nhất chính là, bên trong U Vực không có lệnh cấm chiến, tùy thời tùy khắc đều có thể khiêu chiến...

Vì lẽ đó...

-Hồng rồi! Những kẻ ngu si đó đừng có đi đánh con thỏ đó!

Minh Hà giáo chủ chợt tỉnh ngộ, một ý nghĩa không tự chủ được bay lên trong đầu.

-Đây chính là U Vực mà ngươi muốn đến? Đây là đồng cỏ nát hã?

Tần Thọ nhìn về trước mắt là một mảnh thành trì hoang tàn đổ nát, về mặt mơ hồ nhìn lướt qua Hàn Nguyệt.

Vốn dĩ, lúc Tần Thọ đi tìm Minh Hà giáo chủ, Hàn Nguyệt nhìn thấy một U Vực hẻo lánh trên la bàn dịch chuyển, nàng lập tức cảm động.

Trên thực tế, không có bất luận Tu La nào có thể từ chối sự mê hoặc của U Vực. đó là nơi bọn họ phấn đấu suốt đời để đạt được, đó là thánh địa tối cao trong lòng bọn họ!

Tuy rằng Hàn Nguyệt đứng trong phủ đệ của Minh Hà giáo chủ, nhưng mà trong lòng nàng, khoảng cách giữa nàng và Minh Hà giáo chủ quá xa, cho dù là gần trong gang tấc, nàng cũng tin chắc kia chính là giấc mộng, không thể là sự thật.

Minh Hà giáo chủ ở trong lòng Hàn Nguyệt, đó là bầu trời xa không thể với tới, nhưng mà thánh địa U Vực là giấc mộng trong lòng Hàn Nguyệt, một đời nàng đều hi vọng có thể đi vào U Vực, trở thành nhân vật mạnh nhất trong U Vực, chân chính trở thành một Tu La vương! Dùng hành động nói cho tất cả mọi người, tuy rằng nàng nhỏ bé, nhưng mà nàng mạnh hơn tất cả!

Sau đó, Hàn Nguyệt liền yên lặng dịch chuyển kim chỉ.

Lúc Tần Thọ trở lại, mặc dù nàng nhìn thấy Minh Hà giáo chủ, nhưng trong tiềm thức vẫn cho rằng lão nhân nước mắt giàn giụa kia là thuộc hạ của Minh Hà giáo chủ nên không quan tâm. Chỉ là truyền âm nói cho Tần Thọ biết, chuyện nàng chuyển động kim chỉ.

Tần Thọ cũng không có phản đối, thế là hai người liền truyền tống đến nơi này.

Nghe được Tần Thọ hỏi, Hàn Nguyệt lắc đầu:

-Nơi này là phế tích tuyệt vọng, cũng là núi cao hy vọng. Con thỏ,

người không phải Tu La, người không hiểu nơi này có ý nghĩa như thế nào với tất cả Tu La!

Tần Thọ nghiêng đầu hỏi:

-Nó có ý nghĩa gì?

Hàn Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, xuyên qua bầu trời đen kịt nhìn về phía Minh Hà, nói:

-Phàm là người có thể tiến tới trung tâm U Vực, sẽ là người cường đại nhất trong Tu La tộc! Đó là vinh quang và biểu tượng của thực lực, càng có thể lọt vào mắt xanh của Minh Hà giáo chủ, có thể theo Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng cùng nhau đi nghe Minh Hà giáo chủ giảng đạo.

Cũng chỉ có đạt đến cấp bậc kia, mới không có người tùy tiện ra tay với người, bất luận đi đến đâu, tất cả Tu la chỉ có thể quỳ lạy, chỉ có thể cúi đầu, bọn hắn thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn người một cái!

Chương 633: Giết con thỏ?

Chương 633. Giết con thỏ?

Cả đời này của ta, bởi vì dung mạo xấu xí, đã chịu đủ mọi khinh bỉ của thế nhân.

Ta phải dùng hành động thực tế để chứng minh sự cường đại của t

a cho mọi người thấy!

Dùng hành động đánh vào mặt của bọn hắn!

Tần Thọ nghe đến đây, hai mắt khẽ đảo nói:

-Người lãng phí tám viên linh tinh vàng là vì chuyện này?

Hàn Nguyệt gật đầu nói:

-Đúng.

Tần Thọ không còn gì để nói, cười khổ nói:

-Người không nói sớm, nếu biết người vì việc này, chúng ta hoàn toàn không cần thiết tới đây.

-Vì sao?

Hàn Nguyệt không hiểu.

Tần Thọ xòe bàn tay ra, đến trên đầu ngón tay nói:

-Thứ nhất, người không xấu, người cực kỳ xinh đẹp. Chứng minh người xinh đẹp rất đơn giản, đi Địa Tiên Giới với ta... Ừm, không cần đi Địa Tiên Giới, trực tiếp đi một vòng Địa Phủ là được rồi. Người xem phản ứng của bọn họ, liền biết người xinh đẹp đến thế nào. Nói một câu không dễ nghe, thẩm mỹ của những Tu La này đều mù rồi, một đám mù lòa, căn bản không hiểu đẹp là như thế nào.

-Thật? - Về mặt Hàn Nguyệt không tin hỏi.

Tần Thọ vỗ ngực, chém đinh chặt sắt nói:

-Nói láo thì là con gà!

Hàn Nguyệt liền liếc qua dưới hông Tần Thộ, cười ha ha nói:

-Người cái kia cũng không có, có cái gì khác nhau đâu.

Mặt Tần Thộ lập tức đen lại... Tròng mắt trừng lên nhìn Hàn Nguyệt, hấn găm thét lên:

-Lão tử thế nhưng lại có pháp tướng thiên địa! Có tin ta có thể dù ng một gậy mà hất tung một ngọn núi? Đảo loạn thành một biển k hông?

Hàn Nguyệt nghe vậy xùy cười một tiếng nói:

-Chẳng lẽ sinh em bé còn phải dùng phép thuật? Người không ngại mất mặt à?

Tần Thộ tưởng tượng, cái này, mẹ nó thật đúng là mất mặt!

Tần Thộ vội ho một tiếng nói tránh đi:

-Đừng ngắt lời, nói chính sự! Tóm lại, chuyện người đẹp là không thể nghi ngờ. Còn việc đi vào U Vực, cái tháp gì bên trên đó, nghe giảng bài cái gì, trực tiếp bá sư thì dễ thôi? Nếu người muốn bá i sư, ta mang người đi tìm Minh Hà giáo chủ, bảo đảm người bá s ư thành công, thế nào?

Hai mắt Hàn Nguyệt khẽ đảo nói:

-Người nói khoác! Trước đó chưa biết Minh Hà giáo chủ là ai còn không dám tiến lên, bây giờ còn dám nói là biết giáo chủ của chúng ta.

Tần Thộ nói:

-Có phải là người ngốc hay không? Người vừa rồi mở truyền tống

trận cho chúng ta chính là Minh Hà giáo chủ đó! Người sẽ không ngay cả giáo chủ nhà các người cũng không biết đó chứ?

Hàn Nguyệt sững sờ, sau đó móc ra một bức vẽ đến, chỉ vào người i bên trên nói:

-Đây chính là giáo chủ của chúng ta, nhìn xem, cái này có bao nhiêu uy vũ bá khí! Giáo chủ chúng ta là người dám khiêu chiến với Thiên Đình. Nhìn lại lão đầu mở truyền tông trận kia, giống như là tiểu tức phụ đang tức giận, nước mắt sắp rơi ra, làm sao có thể là giáo chủ của chúng ta! Con thỏ, tuy ta chưa từng ra khỏi Minh Hà, nhưng mà ta cũng không ngốc, người đừng hoài nghi trí thông minh của ta được chứ?

Tần Thộ cười ha ha, thầm nghĩ: “Lúc đầu không có hoài nghi, nhưng bây giờ bắt đầu hoài nghi rồi...”

Tần Thộ liếc qua bức tranh kia, chỉ thấy bên trên có một lão già áo đỏ đứng trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai tay ôm hai thanh kiếm, đối mặt với thiên quân vạn mã nhưng bất động, bên trong đôi mắt mang theo nụ cười thản nhiên, như thể vô số thiên quân vạn mã trước mắt đều là phù vân! Cái khí độ kia, đích thực là bất phàm.

Chỉ nhìn thoáng qua, vậy mà Tần Thộ cũng không có cách nào đem lão nhân trên bức họa liên hệ với lão đầu kia...

-Minh Hà giáo chủ của các người là nghệ nhân đôi mắt Tứ Xuyên à? - Tần Thộ mở miệng hỏi theo bản năng.

Hàn Nguyệt hung hăng trợn mắt nhìn Tần Thộ quát:

-Đừng có nói hươu nói vượn!

Tần Thộ khinh thường nói:

-Nhiều lời vô ích, không bằng hành động. Người tin ta, ta dẫn người đi tìm Minh Hà giáo chủ, trực tiếp bài sư, thế nào hả?

Hàn Nguyệt muốn nói gì đó, bỗng nhiên trong phé tích truyền ra tiếng cười lạnh.

-Giáo chủ chính là sự tồn tại vô thượng trên trời đất này, một con thỏ nhỏ nhỏ như người dám ở nơi này phát ngôn bừa bãi? Thứ gì ông biết sống chết, để mạng lại!

Đang nói chuyện một bóng người vọt tới phía đối diện!

Người này mặt đen tóc dài, giống như ác quỷ trước mặt, dùng một cái câu dài ba thước nhìn rất dọa người!

Có điều thứ chân chính dọa người chính là...

-Cẩn thận, sau lưng người!

Hàn Nguyệt kinh hô, nhưng mà đã chậm!

-Ha ha... Tiểu nha đầu, ánh mắt không tệ, đáng tiếc, muộn rồi!

Lúc người kia cười to, đột nhiên liền biến mất!

Dường như là đồng thời, một thanh móc gác ở trên cổ Tần Thộ!

Cho tới bây giờ Tần Thộ vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hắn hoàn toàn không hiểu được, người này rõ ràng xông tới từ chính diện, sao bây giờ lại là tới từ phía sau? Cái này cũng quá quỷ dị rồi!

-Dừng tay, đừng làm tổn thương hắn!

Hàn Nguyệt khẩn trương kêu lên.

-Ô cái gì mà hô? Hắn chưa có chết đâu! Không quỳ xuống đập đ

ầu ba ngàn sáu trăm cái để tạ tội, đã chết rồi, chẳng phải là đáng tiếc sao?

Nam tử tóc dài mặt đen lạnh lùng nói.

Hàn Nguyệt cẩn thận nhìn nam tử, sau đó hoảng sợ nói:

-Người là... Thủy Kính Câu Hồn - Lam Sa?

-Người biết ta?

Lam Sa kinh ngạc nhìn Hàn Nguyệt.

Ai ngờ Hàn Nguyệt lập tức nói:

-Lam Sa, Tứ Đại Ma Tướng, một trong hai đại sứ giả ở trong Thủy Kính Câu Hồn, thuộc hạ dưới trướng Nhân Đà La! Chuyên dùng một thanh câu dài, nhưng câu hồn đoạt phách, am hiểu Thủy kính chi đạo, vô tung vô ảnh, phiêu miểu bất định, cao thủ thứ tám trong Thiên Bảng ở U Vực! Đúng không?

Lam Sa kinh ngạc nhìn Hàn Nguyệt, sau đó khinh thường nói:

-Sâu kiến mưu toan hiểu rõ điều hâu, dã tâm không nhỏ, đáng tiếc, sâu kiến chung quy cũng chỉ là sâu kiến... Mặc dù người xấu xí một chút, có điều cũng có chút thú vị. Người đi đi, ta không giết người.

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Người thả hãn đi, ta cùng người chiến một trận, thế nào?

Lam Sa sững sờ, hồ nghi nhìn Hàn Nguyệt, rồi lại nhìn con thỏ trước mặt, cười nhạo nói:

-Vì một con thỏ, đáng không?

Hàn Nguyệt nói:

-Đáng.

Lam Sa gật đầu nói:

-Đã như vậy, trước tiên ta sẽ giết hắn, sau đó lại giết người, đưa các ác người cùng đi luân hồi, được chứ?

Nói xong, Lam Sa trừng mắt liếc Tần Thộ nói:

-Con thỏ, quỳ xuống, dập đầu!

Kết quả nhìn sang, mới phát hiện, con thỏ kia vậy mà không có một tí nào sợ hãi, ngược lại bình chân như vại đứng ở đó, móc ra một cây cà rốt bắt đầu ăn, nghe được Lam Sa nói chuyện, lúc này mới liếc mắt cố gắng nhìn về phía sau lưng nói:

-Người đang nói chuyện với ta à?

Lam Sa nghe xong, tay run lên một cái, cả giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, người thành công chọc giận ta rồi đó, giết!

Lam Sa cũng không cho Tần Thộ quỳ lạy, trực tiếp móc ra một cái cà!

Dọa Hàn Nguyệt sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ như máu, vẫy tay một cái thanh loan đao từ trong lòng bàn tay bay ra, nắm lấy cán đao o trên không, tung người bay về phía Lam Sa, ý đồ vây Ngự cứu Triệu.

Chương 634: Giết con thỏ? (2)

Chương 634. Giết con thỏ? (2)

Lam Sa nhìn cũng không nhìn Hàn Nguyệt, mặc cho một đao của Hàn Nguyệt bổ tới, lại là đầu pháp lấy mạng đổi mạng!

Tần Thọ nhìn thấy, thàn nói: “Thù phải bao lớn, mới đến mức đó chứ?”

Lam Sa lại cười...

Nhìn trong mắt Lam Sa có ý cười, trong lòng Tần Thọ và Hàn Nguyệt cùng nhớ tới danh xưng của Lam Sa, Thủy Kính Câu Hồn! Cái danh này và cách hắn vừa đánh lên... Lẽ nào, đó là giả?

Quả nhiên, một khắc sau liền thấy chân thân của Lam Sa xuất hiện ở trước mặt Tần Thọ, móc đã dùng sức móc lên cầm Tần Thọ, lại dùng thêm chút sức, phảng phất như là có thể câu lấy cầm Tần Thọ, thẳng lên đến đầu.

Nhưng mà, Lam Sa cũng không nhìn thấy thần sắc hoảng sợ của con thỏ, mà con thỏ lại nhàn nhạt cười nói:

-Muốn giết ta, hỏi qua lão đầu nhà các ngươi chưa?

Lam Sa sửng sò, hoàn toàn không hiểu rõ ý Tần Thọ, có điều thân là Tu La, lúc giết người cũng sẽ không để ý đối phương có ý gì, cho nên dùng sức, câu!...

Đúng lúc này, một ngón tay chậm rãi duỗi tới!

Nhưng điều quý dị chính là, rõ ràng cái ngón tay kia tới rất chậm, mọi người đều nhìn rõ ràng nhưng nó lại dừng trước lưỡi câu nhả như chớp, đồng thời chỉ cần nhẹ nhàng bắn xuống, cái câu kia sẽ trực tiếp bị bắn ra ngoài!

-Ai?!

Lam Sa kinh sợ, nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên xoay người sang chỗ khác!

Giờ khắc này Lam Sa chẳng những không có bị vũ lực cường đại của địch nhân dù dọa, mà ngược lại bạo phát khí thế như là mãnh hổ hạ sơn, hét lớn một tiếng, quay người, nhìn chằm chằm, đưa tay liền muốn công kích!

Nhưng mà, một khắc sau, trông mắt Lam Sa trừng lớn ba vòng!

Bàn tay giờ cao dùng sức nhấn xuống một cái, hần thuận thế quỳ trên mặt đất!

Phù phù một tiếng, sừng sốt liền quỳ ở trên mặt đất Minh Hà, sau đó liền cúi xuống, sau đó tức giận cũng biến thành lời nói:

-Lam Sa bái kiến Minh Hà giáo chủ!

Người tới chính là Minh Hà giáo chủ!

Trên thực tế, tốc độ đuổi theo của Minh Hà so với Tần Thộ chậm hơn một chút, lúc Lam Sa vừa xuất thủ, hần đã đuổi tới kịp.

Chỉ có điều Minh Hà giận hành vi trước đó của Tần Thộ, cố ý thả La Sa hù dọa con thỏ này một chút. Kết quả khiến hần vô cùng buồn bực là, con thỏ này vậy mà ăn chắc hần sẽ ra tay, ngay cả đánh trả cũng không đánh trả!

Vừa rồi cái câu kia của Lam Sa không có dọa đến Tần Thộ, ngược

c lại khiến cho Minh Hà giật nảy mình!

Minh Hà không muốn dính nhân quả trên người Tần Thộ, cũng như thế, tỷ tỷ kia của Tần Thộ, hẳn cũng không muốn đắc tội!

Nhân quả trên người Tần Thộ sẽ không lập tức biến ra làm gì hẳn cả, nhưng mà nếu như sau khi vị tỷ tỷ kia của Tần Thộ xuất quan biết hẳn khi dễ Tần Thộ, dựa vào tính tình của nữ nhân này từ trước đến giờ, đoán chừng nàng sẽ lật ngược cái Minh Hà này lên mặt.

Cho nên, Minh Hà hù dọa Tần Thộ một cái thì được, nhưng là hù dọa rách da chảy máu thì lại không được.

-Cút!

Minh Hà giáo chủ tức giận phát ồng tay áo, cũng không biết là đang mắng Lam Sa không có hù dọa được Tần Thộ, hay là trách tội hẳn loạn xuất thủ gây phiền toái.

Lam Sa chỉ coi là Minh Hà giáo chủ trách cứ hẳn trêu chọc Tần Thộ, liền rút cổ, nhanh chân liền muốn chạy...

-Khoan đã!

Tần Thộ bỗng nhiên kêu lên.

Bước chân Lam Sa lập tức dừng lại.

Minh Hà giáo chủ thấy vậy nói:

-Con thỏ, ngươi còn muốn làm gì?

Tần Thộ nói như đương nhiên:

-Không có gì, hẳn vừa rồi muốn ta quỳ xuống đập ba ngàn sáu trăm

m cái đập đầu, ta cảm thấy ý nghĩ của hấn không tệ. Có điều ta vẫn chưa thử qua, muốn hấn làm mẫu cho ta một chút, lão đầu, người ơi sẽ không không đồng ý đó chứ?

Minh Hà giáo chủ nghe vậy, liếc qua Lam Sa, Lam Sa tội nghiệp nhìn Minh Hà giáo chủ, sau đó cứng cổ lên nói với Tần Thọ:

-Giết người cũng chỉ là đầu chạm đất, con thỏ, người muốn giết cứ giết, muốn sỉ nhục ta? Không có cửa đâu!

Tần Thọ buông buông tay nói:

-Ta đây nghe không hiểu, người muốn ta quỳ xuống ta phải quỳ xuống, muốn ta đập đầu ta phải đập đầu, người cảm thấy đây là chuyện vô cùng bình thường. Ta muốn người làm như thế, người lại cảm thấy ta quá đáng? Ha... ta hôm nay cũng không tin cái lý này, người quỳ hay không quỳ?

Lam Sa vô cũng kiên cường nói:

-Không quỳ! Không đập đầu!

Tần Thọ nhìn về phía Minh Hà giáo chủ, Minh Hà thì chỉ cúi đầu nhìn mũi chân, giống như là không biết hai người bọn họ đang làm gì.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Người không quỳ thì không quỳ, không đập đầu thì không đập đầu! Hàn Nguyệt! Đi, vừa rồi chúng ta ở đâu đi ra, thì lại quay về đó! Mùi vị của khung cửa vừa rồi rất là không tệ, lần này ta muốn thử hử một chút xà nhà...

Nghe nói như thế, Minh Hà giáo chủ không tiếp tục bình tĩnh được nữa, nhanh chóng ngẩng đầu lên nói:

-Đội đã!

Tần Thộ quay đầu nói:

-Sao hả?

Lam Sa cũng nhìn về phía Minh Hà giáo chủ, Minh Hà giáo chủ từ rừng Lam Sa một cái nói:

-Nhìn cái gì? Quỳ xuống, dập đầu!

Lam Sa tròn mắt, trong ấn tượng của hắn Minh Hà giáo chủ có dáng vẻ trang nghiêm, uy nghiêm túc mục, bên trong mang theo một cỗ sát khí bá đạo, kết quả thế mà hắn lại thỏa hiệp với một con thỏ phế vật! Trong lúc nhất thời khó mà tiếp nhận được, thậm chí còn hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không...

Tần Thộ cũng không nói chuyện, quay người muốn đi.

Minh Hà giáo chủ nhắc chân liền là một cước, trực tiếp đá cho Lam Sa một cái quỳ trên mặt đất, nói:

-Quỳ xuống, dập đầu, ba ngàn sáu trăm cái, một cái cũng không thể thiếu!

Sau khi Minh Hà giáo chủ nghiêm khắc răn dạy Lam Sa, liền phát tay áo đi tới trước mặt con thỏ.

Giờ khắc này, Minh Hà giáo chủ đưa lưng về phía Lam Sa, sau khi xác định Lam Sa không nhìn thấy, vẻ mặt nghiêm nghị của lão đầu kia lập tức trở thành một nụ cười dịu dàng, cười hi hi nói:

-Con thỏ, có được không?

Tần Thộ nhìn Minh Hà giáo chủ trước mắt, đang muốn nói gì đó...

Lại nghe truyền âm của Minh Hà giáo chủ nói:

-Con thỏ, cho ta chút mặt mũi đi, nhiều người ở đây như vậy.

Tần Thộ rất muốn nói, không nể mặt người. Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, dường như Minh Hà đối với hắn cũng xem là khá tốt.

Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, thế là Tần Thộ khom mình hành lễ cất cao giọng nói:

-Đa tạ giáo chủ chủ trì công đạo! Giáo chủ công chính, giáo chủ uy vũ, giáo chủ thiên thu vạn đại, giáo chủ nhất thống giang hồ, giáo chủ...

-Được rồi, được rồi... Lời này của người nghe quá đối lòng rồi, đừng nói nữa.

Minh Hà giáo chủ phát tay, để cái con thỏ này ngậm miệng, cái này thôi phòng đến mức mặt hắn cũng đỏ lên rồi.

Tần Thộ cười hê hê nói:

-Giáo chủ đại nhân, người xem bằng hữu của ta cả một đời đều muốn đi vào cái tháp gì đó của người, người xem có thể tạo một chút thuận lợi không?

Chương 635: Gọi ca!

Chương 635. Gọi ca!

Lúc này, Hàn Nguyệt đã tròn tròn mắt!

Nàng làm sao cũng không ngờ được, lão đầu hai mắt nhắm lệ trước đó vậy mà thật sự là Minh Hà giáo chủ!

Càng nghĩ không thông chính là, lúc hấn đối mặt với con thỏ này vậy mà lại là sợ...

Có điều sau khi nhìn kỹ một chút, nàng cũng phát hiện, Minh Hà giáo chủ cũng không phải là sợ con thỏ này, mà là có khí phách... Nói không rõ ràng được, không nói rõ được tình cảm. Lúc lão nhân này nhìn Tần Thọ, lại giống như là nhìn hậu bối của mình, rất hòa ái, cùng với lời đồn một lời không hợp liền giết cả nhà người trong tông truyền thuyết hoàn toàn không giống một người.

Đồng dạng, Hàn Nguyệt cũng đã nhìn thấy Minh Hà giáo chủ giết một thành trì hàng ngàn dặm dưới một cơn giận dữ, sự biến hóa giữa hai khí chất kia giống như là hai người vậy, Hàn Nguyệt thật là có hơi mơ hồ, không phân rõ được cái nào mới là Minh Hà giáo chủ.

Có điều bất kể như thế nào, người nàng sùng bái từ nhỏ đến lớn đã xuất hiện trước mắt, Hàn Nguyệt vẫn rất kích động, cung kính chào nói:

-Bái kiến giáo chủ đại nhân.

Minh Hà đối với con thỏ rất ôn hòa, còn đối với người khác thì không có ôn hòa như vậy, sắc mặt đang muốn nghiêm nghị, vẻ mặt cũng đang định nói cái gì, kết quả trên quần áo trầm xuống, cúi đầu nhìn thì thấy con thỏ kia ôm lấy cổ chân hắn, đạp quần áo hắn cứ như là đang treo ở trên người hắn vậy, đối với hắn cười đùa tí tưng mà nói:

-Lão đầu, đây là bằng hữu của ta, người cũng đừng có kéo căng cái mặt chết tiệt này như vậy. Chuyện vừa rồi ta nói, có làm được không?

Đối với nhóm Tu La mà nói, leo lên tháp Thất Sát ở trung tâm của U Vực, trình độ gian nan đến mức cần cả đời để cố gắng.

Nhưng mà đối với Minh Hà giáo chủ mà nói, lại không quá để ý cái này.

Cho nên Minh Hà giáo chủ gật gật đầu, liền đáp ứng.

Kết quả là nghe Hàn Nguyệt nói:

-Con thỏ, ta không muốn đi cửa sau để leo lên tháp Thất Sát, ta muốn dựa vào bản lĩnh của mình để đi lên!

Tần Thộ nghiêng đầu nói:

-Người đây không phải là chết não đó chứ? Có đường tắt không đi, sao phải nhất định tự mình leo lên?

Hàn Nguyệt lắc đầu, đồng thời vô cùng kiên định mà nói:

-Ta cả đời này, bị tất cả mọi người xem thường. Ta không muốn sau này, còn bị người ở sau lưng mắng là đi cửa sau để leo lên tháp Thất Sát. Ta muốn dùng cố gắng của ta, thực lực của ta, làm cho tất cả mọi người phải câm miệng!

Tần Thộ chẹp chẹp miệng nói:

-Cố chấp! Không phải là muốn bọn họ im miệng sao? Người theo ta ra ngoài một chuyến, người liền biết ở bên ngoài người được hoan nghênh như thế nào. Cả đời này của người cũng không thể luôn chơi cùng đám Tu La đàn kia được? Cũng phải có chút theo đuổi chứ?

Lời này vừa nói ra, Minh Hà giáo chủ đang nói với Lam Sa dập đầu xin lỗi thì quay sang nhìn Tần Thộ một chút.

Tần Thộ cũng không quan tâm, tiếp tục nói:

-Các người nhìn ta làm gì? Người nói các người ngoại trừ thực lực cao cường, người cao ngựa lớn, thì còn có cái gì? Còn có cái gì nữa? Nấu cơm không? Hút thuốc không? Biết uống rượu không? Biết chăm sóc sức khỏe... khục khục... còn cái gì nữa? Cái gì cũng không biết, đó không phải là kẻ ngu à?

Nói xong, Tần Thộ vỗ vỗ bả vai Minh Hà giáo chủ nói:

-Lão đầu, ta cũng nghĩ không ra, mục đích sống của thủ hạ người là cái gì nữa. Bọn hầy cả đời này, không hút thuốc lá, không uống rượu, không chơi gái... Khoan! Vậy thì sống có ý nghĩa gì nữa? Chẳng lẽ mỗi ngày đều chém chém giết giết à?

Lam Sa cười lạnh nói:

-Những thứ người nói đều là những thứ mà chỉ phế vật mới làm, t hứ chúng ta theo đuổi là đại đạo vô thượng, một ngày nào đó chờ ta giết phá cái thương thiên này, thành tựu của ta chính là đại đạo vô thượng!

Tần Thộ nghe nói như thế, lập tức vui vẻ, nhìn về phía Minh Hà giáo chủ, mặt Minh Hà giáo chủ đỏ ửng.

Đối với những người không hiểu việc này mà nói, Lam Sa rất có khát vọng, rất có lý tưởng, còn là rất không tệ.

Nhưng mà Tần Thộ cũng đã nghe qua thánh nhân giảng đạo, cũng đã từng một đám thần tiên lêu lổng, đương nhiên không phải dễ gạt như vậy.

Giết phá thiên? Thành tựu của mình là đại đạo vô thượng?

Đừng đùa, đó là cảnh giới mà thánh nhân mới có thể chơi.

Mà từ xưa đến nay, toàn bộ bên trong Minh Hà, không có ai đạt tới được.

Cũng không phải bởi vì thực lực Minh Hà không đủ, dựa vào bối phận, dựa vào thực lực, hẳn đều đủ để leo lên vị trí thánh nhân.

Nhưng mà!

Giữa thiên địa chỉ có mấy vị trí thánh nhân, nay còn là một cái củ cải một cái hồ, thánh nhân không chết, ai có thể leo lên?

Con đường này chắc chắn là đường chết rồi, lại nói là thành thánh, đơn giản chính là đang nói chuyện cười!

Tần Thọ cười hê hê, đi tới thấp giọng nói:

-Bình thường người đều lắc lư bọn hắn như vậy à?

Minh Hà giáo chủ trừng mắt nhìn Tần Thọ nói:

-Cái gì gọi là lắc lư? Một người tu sĩ không muốn thành thánh, vậy thì tính gì là tu sĩ?

Tần Thọ bĩu môi:

-Biết rõ không có khả năng, vậy thì không phải là lắc lư à? Vẽ bánh nướng ta cũng biết, ta còn có thể ở trên đó vậy chút hành thái, làm thành bánh hành đó. Ta nói, có phải là người cảm thấy bọn gi a hỏa này cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì làm, cho nên mới vẽ lên cái bánh, để bọn họ giết thời gian chơi à?

Minh Hà giáo chủ theo bản năng gạt đầu, sau đó nhanh chóng lắc

đầu nói:

-Đừng nói mò.

Tần Thọ lập tức bó tay rồi, không ngờ được vậy mà hấn đoán đúng rồi!

-Được rồi, đừng nói nhảm. Đã tới U Vực, vậy thì ta mang cái người đi vòng quang một chút. Con thỏ chết tiệt, ta cho người biết, người cũng đừng có làm loạn, có biết không?

Minh Hà giáo chủ căn dặn Tần Thọ.

Tần Thọ gật đầu, sau đó nhắc nhở:

-Lão đầu, chuyện của bằng hữu ta thì làm thế nào?

Minh Hà giáo chủ vung tay lên, một tấm lệnh bài bay về phía Hàn Nguyệt nói:

-Người nếu như muốn một bước lên trời, thì lệnh bài này liền có thể đi đến Thất Sát lâu. Nếu như muốn dựa vào thực lực để đi vào, bên trong lệnh bài của ta có một bộ phận sát niệm, nếu người hiểu được, việc đi tới cũng không phải là việc khó gì.

Nghe nói như thế, Tần Thọ âm thầm dựng thẳng một ngón tay cái lên, truyền âm nói:

-Lão đầu xem như ta phục! Lời này của người nói rất được! Trên cơ bản không cho nàng có cơ hội cự tuyệt... Khó trách đám quái nhân đó đều nói người là lão già thành tinh, con rùa ngàn năm biết niệm kinh, người thật giỏi!

Vốn dĩ Minh Hà giáo chủ nghe rất thoải mái, nghe đến phía sau liền cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Tần Thộ nhanh chóng nói bổ sung:

-Mặc kệ nói thế nào, ta đều thiếu người một cái nhân tình, về sau có cơ hội sẽ trả lại người.

Chương 636: Gọi ca (2)

Chương 636. Gọi ca (2)

Lúc này Minh Hà giáo chủ mới khẽ gật đầu, thể hiện không ngại Tần Thộ nói như thế.

Nếu đổi là người khác, Tần Thộ nói như thế, đoán chừng là sẽ không có ai phản ứng lại hắn. Nhưng mà Minh Hà giáo chủ lại khác, hắn biết rõ Tần Thộ nói câu này là có ý gì, vốn dĩ trên mặt còn có chút khó chịu giờ đã mang nụ cười xán lạn, trực tiếp đem Tần Thộ đặt ở trên vai mình nói:

-Con thỏ, đây chính là người nói đó.

Tần Thộ nói:

-Đương nhiên là ta nói! Thiếu người là rõ, ngày sau tất còn!

Minh Hà giáo chủ gật đầu, quay đầu về phía Hàn Nguyệt nói:

-Tiểu nha đầu, lệnh bài này người có nhận hay không?

Lúc này Hàn Nguyệt mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, vội v

àng cung kính quỳ xuống đất vái, sau đó mới nâng hai tay lên thu lệnh bài vào nói:

-Đa tạ giáo chủ ban thưởng.

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Được rồi, không cần khách sáo đâu? Đều là người trong nhà, về sau gọi là lão đầu... uhm, gọi... gọi lão ca!

Minh Hà giáo chủ nghe xong, lập tức ngạc nhiên.

Vẻ mặt Hàn Nguyệt mơ hồ, nhìn Minh Hà giáo chủ không biết nên nói như thế nào.

Minh Hà giáo chủ sau đó dở khóc dở cười nói:

-Con thỏ, nàng gọi ta là lão ca, vậy người gọi ta là cái gì?

Tần Thộ đương nhiên nói:

-Cũng gọi lão ca? Nếu không thì sao? Tiếp tục gọi lão đầu?

Minh Hà giáo chủ vội vàng nói:

-Vẫn nên gọi là lão ca đi.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Quả nhiên, là người ai cũng muốn trẻ. Chúng ta gọi người một tiếng ca, tuổi của người cũng chỉ cách chúng ta một đoạn, người đây coi như là cùng lứa tuổi với ta rồi.

Minh Hà giáo chủ cười mà giống như không cười nhìn thoáng qua Tần Thộ nói:

-Chưa hẳn...

- Hả?

Tần Thọ không có nghe rõ, hỏi lại.

Minh Hà giáo chủ lắc đầu nói:

-Không có gì, vậy... muội muội, ca ca mang các người đi dạo một vòng U Vực này.

Hàn Nguyệt cung kính làm lễ, đi theo phía sau hai người, chỉ có điều ánh mắt nhìn Tần Thọ càng ngày càng cổ quái. Đầu của nàng thật không nghĩ ra đến cùng là con thỏ này cùng Minh Hà giáo chủ có quan hệ như thế nào.

Hàn Nguyệt có thể khẳng định, trước đó Tần Thọ chưa từng tới Minh Hà, cũng chưa từng gặp Minh Hà giáo chủ.

Nếu không cũng không cần nhờ nàng đi nghe ngóng nhiều việc liên quan tới Tu La như vậy.

Còn về phần tán gái? Nàng càng không tin, nàng xấu như vậy, ai sẽ tốn thời gian trên người nàng chứ?

Càng nghĩ, Hàn Nguyệt càng không hiểu được, chẳng qua là cảm thấy Tần Thọ này càng ngày càng thần bí... Có điều khi Tần Thọ quay đầu về phía nàng nhếch nhếch miệng nói:

-Muội muội, nhanh lên!

Nhìn nụ cười của đối phương chân thành mà xán lạn, Hàn Nguyệt hé miệng cười một tiếng, trong đầu cái gì cũng không nghĩ nữa, đi theo.

Nhưng mà có người lại càng thêm mê mang!

Người kia chính là Lam Sa!

Thực lực của con thỏ kia, hần nhìn thấy rất rõ ràng, rõ ràng chỉ là một con thỏ Luyện Thần Phản Hư, làm sao lại có thể có quan hệ với lão tổ được cơ chứ?

Không nghĩ ra, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông!

Thế là Lam Sa đành tiếp tục đập đầu... Đồng thời hần cũng hiểu rõ, sau ngày hôm nay, bên trong U Vực sẽ không có ai dám động tay chân với con thỏ này! Còn về phần nữ nhân kia...

Lam Sa ngẫm lại tình cảnh ngày sau Hàn Nguyệt khiêu chiến, đột nhiên một cái não lớn thành hai cái, nên thắng hay là thua đây? Dù sao cũng không thể làm người ta bị thương... đau đầu...

Cả một đường đi theo Minh Hà lão tổ, vốn dĩ phế tích trong mắt Tần Thọ có rất nhiều góc nhìn không có người, giờ lại nhao nhao xuất hiện từng người sống sờ sờ, Tần Thọ nhìn đến kinh ngạc không thôi mà hỏi:

-Tổ tiên của A Tu La các người là do chuột biến hóa thành à? Ta nghe nói người là do con khỉ biến thành.

Hàn Nguyệt trực tiếp cho Tần Thọ một cái liếc mắt nói:

-Chúng ta hiểu chiến, nhưng chúng ta không ngốc, nếu như lấy gì để người làm mục đích, đương nhiên đánh lén là thuận tiện nhất. Ẩn nấp chi đạo, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ tu luyện một chút, coi như là không có lừa người, cũng phải phòng người khác đánh lén mình.

Tần Thọ gật đầu, tỏ ra đã hiểu.

Bỗng nhiên Minh Hà giáo chủ cười nói:

-Ai nói với các ngươi người là do con khí biến thành vậy?

Tần Thộ nói:

-Có một con hàng gọi là Đắc win, có điều cũng không quá quan trọng, hắn đã chết rất nhiều năm rồi.

Minh Hà giáo chủ gật đầu nói:

-Vậy thì không để ý tới hắn, cái khác thì không biết, nhưng tồn tại của nhân loại ta biết rất rõ. Lúc trước may mắn được quan sát quá trình Nữ Oa nung nung tạo ra con người, cho nên, người nói con người là do con khí biến thành là lời nói vô căn cứ. Nếu có, vậy thì hơn phân nửa quá trình người nhìn thấy là con khí thành tinh hóa thành người.

Tần Thộ đi theo gật đầu, có điều trong lòng lại rất rõ ràng, hắn cũng đã trở về cái nơi Trái Đất rách nát kia, nơi đó căn bản không thích hợp tu hành, thì ở đâu ra con khí hóa hình? Phàm là có một con yêu quái có chút mạnh đi qua, tuyệt đối sẽ nhất thống Trái Đất...

Tần Thộ tò mò hỏi:

-Người nhìn thấy Nữ Oa nung nung tạo ra con người?

Minh Hà giáo chủ mang theo một chút một chút mê hoặc nhìn về phía cuối cùng của bầu trời, cảm thán nói:

-Nhìn thấy, cái kia đích thật là đại phép thuật, lấy thiên địa chi đạo dung nhập bùn đất yếu nhất trong thế gian tạo thành một tộc trong nhân loại có tiềm lực mạnh nhất, phương pháp như thế, quả nhiên là quỷ thần khó lường.

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Tạo ra con người khó như vậy sao?

Minh Hà liếc mắt nhìn Tần Thộ nói:

-Tạo ra con người không khó, không phải người cũng biết sao?

Nói xong Minh Hà giáo chủ lại nhìn Hàn Nguyệt một chút.

Tần Thộ lập tức cảm thấy ớn lạnh, lúc này mới nhớ tới, lão nhân này có vẻ như không chỉ là đại ma đầu giết người như ngóe, mà còn là một đại sắc lang, vội ho một tiếng nói tránh đi:

-Nói chính sự.

Minh Hà giáo chủ nói:

-Khó, cực kỳ khó! Lúc đầu ta quan sát toàn bộ quá trình Nữ Oa nung nung tạo thành con người, sau khi trở về liền chiếu theo cách Nữ Oa nung nung tạo ra con người, sáng tạo ra A Tu La nhât tộc. Kết quả người cũng thấy đấy...

Nói xong, vẻ mặt Minh Hà giáo chủ đầy bất đắc dĩ.

Tần Thộ nói:

-Hoàn toàn chính xác là rất xấu, lần sau lúc người nặn người, trước tiên có thể đi học một chút mỹ thuật.

Minh Hà giáo chủ trợn mắt nhìn Tần Thộ nói:

-Sinh mệnh sẽ là bản thân biến hóa mỹ hình, ta bất đắc dĩ không phải là bởi vì bọn họ xấu. Mà là bởi vì bọn họ nhìn thì là tiên thiên cường đại, ý chí kiên định, nhưng mà trên thực tế lại là tiềm lực có hạn. Nhiều năm như vậy rồi, vô số Tu La, bất quá cũng chỉ bồi dưỡng được bốn Ma Vương, bốn Ma Tướng mà thôi. Bọn hắn sin

h ra cường đại hơn so với phạm nhân, nhưng mà tiềm lực... Ài...

Chương 637: Gậy quấy phân con thỏ

Chương 637. Gậy quấy phân con thỏ

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, liếc mắt nhìn Minh Hà giáo chủ nói:

-Người xác định bọn hắc thua ở trên tiềm lực?

Minh Hà giáo chủ hỏi ngược lại:

-Không phải ở trên tiềm lực vậy thì ở trên cái gì?

Tần Thọ chỉ vào vô số Tu La nói:

-Ở quê hương của ta, cũng có mấy dân tộc như vậy, bọn họ về mặt sức mạnh so với chúng ta cường đại hơn. Chúng ta vẫn một mực đuổi theo bọn hắc, sau khi đuổi theo mới phát hiện, bọn họ đã chế t gần hết rồi. Nhìn kỹ, hóa ra cuộc sống của bọn họ quá giàu có, c hỉ là mỗi ngày vì tìm kiếm kích thích, chơi thử mấy loại trò chơi b ên bờ sinh tử, sau đó cứ làm theo làm theo như vậy, còn chưa có t rưởng thành, liền đều đã chết sớm rồi. Về sau, bọn họ liền không có người nối nghiệp nữa.

Nói đến đây, Tần Thọ chỉ vào những Tu La kia nói:

-Tu La của các người không ít, nhưng mà người có thể bảo đảm tr ong số những Tu La đã chết, không có vài thiên tài tuyệt thế bị ép

giết chết từ trong trứng nước không? Cường đại chân chính, dũng khí đương nhiên quan trọng, hung hãn không sợ chết cũng đương nhiên mạnh mẽ, nhưng mà ngay cả người truyền thừa cũng không còn, vậy thì còn kéo cái rắm à! Đúng rồi, bây giờ lúc người giảng bài có mấy người nghe?

Minh Hà giáo chủ suy nghĩ một chút nói:

-Mười hai người, gọi là mười hai môn đồ của ta. Tám người người đã thấy qua, cũng chính là Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tử óng, còn lại bốn người là bốn người cao nhất ở trong cái tháp kia, bây giờ không ở U Vực.

Tần Thọ nhún nhún vai nói:

-Thế này còn chưa đủ sao, tất cả mười hai người, có tám cao thủ, người còn muốn thế nào?

Minh Hà giáo chủ chẹp chẹp miệng nói:

-Trước kia cũng có người nói qua chuyện này, có điều... bọn gia hỏa này có một cái thiếu hụt là hiếu chiến. Lúc đầu ta sáng tạo ra bọn hắn, là muốn sáng tạo ra một chủng tộc còn ưu tú hơn so với nhân loại, bọn họ có thể ở bất luận cái gì như hoàn cảnh sinh tồn, sinh ra cường đại, không nhu nhược trước sinh tử, anh dũng có đi không có về.

Tần Thọ nghiêng cái đầu nói:

-Sau đó các người liền bị nhân loại xua đuổi chạy tới nơi này làm chó hoang rồi?

Về mặt Minh Hà giáo chủ đầy bất đắc dĩ...

Tần Thọ vỗ vỗ bả vai Minh Hà giáo chủ nói:

-Chuyện ẩn ở bên trong này, tự người suy nghĩ thật kỹ đi. Muội tiếp theo người làm gì?

Tần Thộ quay đầu lại hỏi Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt nói:

-Ở chỗ này tu hành, ta muốn leo lên tầng cao nhất.

Tần Thộ quay đầu nói với Minh Hà giáo chủ:

-Thấy không? Đây chính là hải tử mà người bồi dưỡng, cả đám đều là chết não, có đường tắt không đi, tốn thời gian ở chỗ này liệu sống liệu chết. Lúc về bị người giết chết, tất cả cố gắng đều như nước chảy... đây là cái gì? Đây chính là lãng phí!

Minh Hà giáo chủ lấy một tay tóm lấy con thỏ ném qua một bên nói:

-Cho ta suy nghĩ lại một chút.

Nói xong, Minh Hà giáo chủ quay người rời đi, bước ra một bước đi, không gian vỡ vụn, người đã biến mất vô ảnh vô tung.

Tần Thộ hâm mộ nhìn hướng Minh Hà giáo chủ rời đi, trong lòng cảm khái nói: “Quả nhiên thực lực cách biệt quá lớn, trộm nhiều lần như vậy, mà cũng không đắc thủ đến một lần, ài... Uổng công chỗ nước miếng kia.

Đúng lúc này, bên trên bầu trời U Vực vang lên giọng nói của Minh Hà giáo chủ:

-Con thỏ này là bằng hữu của bản giáo chủ, các người đừng có lãng nhạ hấn!

Rất nhiều thân ảnh bên trong U Vực nhao nhao khom mình hành l

Ễ:

-Tuân chỉ!

Tần Thọ nhìn Tu La bốn phía khom mình hành lễ hô vang, hơi có cảm giác đặc chí, dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn Nguyệt nói:

-Thấy không? Võ công có cao hơn nữa, cũng sợ quan hệ!

Hàn Nguyệt trợn mắt nhìn Tần Thọ một cái nói:

-Nói bậy! Quan hệ là mượn sức mạnh của người khác, người khác không thể lúc nào cũng có sức mạnh để cho mượn. Sức mạnh vẫn là nắm giữ ở trong tay mình thì tốt hơn, ta đi tu luyện, người đi không?

Tần Thọ nghĩ nghĩ, thực sự là hắn cũng phải tu luyện, Luyện Thà n Phản Hư công pháp tới tay, vẫn luôn không có thời gian tu luyện.

Hơn nữa, lúc đi tới đây, hắn đã hỏi qua Minh Hà giáo chủ, Bình Đầu Ca chính xác là chưa từng tới Minh Hà.

Về chuyện này, Tần Thọ chỉ có thể âm thầm nguyện rửa tổ tông tám đời của Đầu Trâu mười phút đồng hồ, đồng thời hắn cũng tò mò, Bình Đầu Ca chạy đi đâu rồi?

Cùng lúc đó, ở trong một tòa Ma Quật cách Minh Hà không biết bao xa...

Bành!

Một con quái vật ba đầu hai mắt, và cái miệng dài trên bụng bị ném vào tường, sau đó bị giáng một cú đấm nặng nề vào mặt, ngọn núi lập tức nổ tung!

Quái vật kia bị ném thành thịt nát tại chỗ!

Nắm đấm được thu hồi, lắc lắc, chủ nhân của nắm đấm chính là Bình Đầu Ca mà Tần Thọ đau khổ tìm kiếm!

Bình Đầu Ca nghiêng đầu, nhìn về phía con quái vật bị dọa đến đang run rẩy sâu trong động hời:

-Các ngươi nhìn cái gì?

Những tên kia liền nhanh chân chạy, Bình Đầu Ca hét lớn một tiếng:

-Chạy đi đâu?

Sau đó những tên kia liền nhanh chóng chui vào lòng đất...

Trực thực tế, vốn dĩ Bình Đầu Ca đích thật là chạy đi Minh Hà, bởi vì bên trong Minh Hà có một Tu La trùng mắt liếc hắt một cái, hắt cảm thấy nhất định phải đánh đối phương mới dừng lại bỏ qua. Kết quả lúc xuống tới Địa Ngục sắp đến Minh Hà, lại gặp được một con yêu quái trên dưới toàn thân tất cả đều là trùng mắt, đồ chơi kia cũng nhìn chăm chăm vào hắt.

Hắt đột nhiên cảm giác được, gia hỏa này càng quá phận hơn gã Tu La kia! Người ta chỉ có hai con mắt trùng hắt, gia hỏa này là hơn mấy chục con mắt trùng hắt, thúc có thể nhìn thăm không thể nhìn, thế là hắt liền đuổi theo, trên đường đi lại gặp được rất nhiều đồ chơi kỳ lạ, hắt liền một đường đánh qua... Cũng càng chạy càng xa, càng đi càng lệch.

Về phần con thỏ?

Bình Đầu Ca căn bản không biết con thỏ đi tìm hắt.

Có một câu của Minh Hà giáo chủ, mặc dù Tu La bốn phía đều nhìn Tần Thộ với vẻ mặt thèm ăn, nhưng mà cũng không ai dám đi lên bắt con thỏ ăn thịt, chỉ có thể tỉnh táo liếc nhìn Tần Thộ, rồi tự rời đi, lại đi tìm nơi mai phục.

Trên cả đường đi, Hàn Nguyệt cũng nói sơ qua một lần quy củ của nơi này với Tần Thộ, thực ra đạt tới tầng cao nhất của tháp rất đơn giản, đánh bại ba ngàn Tu La là có thể đi lên!

Mặc kệ người đó như thế nào, chỉ cần có ba ngàn đầu người là có thể đi lên lầu, về phần có thể đi lên hay không, vậy thì cái đó phụ thuộc vào bản lĩnh của mình.

Quy củ nghe thì đơn giản, nhưng Tần Thộ cũng hiểu rõ, quy củ càng đơn giản thì càng khó để đạt được!

Chương 638: Gây quấy phân con thỏ (2)

Chương 638. Gây quấy phân con thỏ (2)

Đầu tiên, ba ngàn đầu người này, nhất định phải là Tu La bên trong U Vực.

Những Tu La này yếu nhất cũng là trình độ nhân tiên!

Nói cách khác, phải giết được ba ngàn nhân tiên mới được!

Cái độ khó này có thể thấy được một hai.

Sau đó chính là, người không cách nào xác định được lúc người đang thu thập đầu người có bị người ở sau gõ một gậy, hoặc là bị người khác vây đánh, đánh lên hay không.

Coi như là thu thập thành công, trên đường đi về tháp cao, cũng là cực khổ trùng điệp, nơi đó có vô số người đang chờ đợi ngư ông đắc lợi. Càng đến gần vị trí tháp cao, thực lực Tu La thủ ở trên đường cũng càng mạnh...

Nói cách khác, giết người dễ dàng nhưng đi qua lại cực khó!

Mà nghe ý của Hàn Nguyệt, đi qua thì dễ dàng, đập tháp mới là khó khăn nhất!

Nghĩ tới đây, da đầu Tàn Thọ không khỏi rên một trận, quay đầu lại hỏi Hàn Nguyệt nói:

-Rốt cuộc thực lực của Tứ Đại Ma Tướng là dạng gì đây?

Hàn Nguyệt nói:

-Tứ Đại Ma Tướng yếu nhất cũng là Kim Tiên, Tứ Đại Ma Vương thì là trình độ Đại La Kim Tiên.

Tàn Thọ nghe xong, lập tức lú lẫm, đồng thời cũng hiểu rõ vì sao bốn người Thái Úc Lũy sẽ lo lắng Minh Hà nháo sự. Bốn người Đại La Kim Tiên đó! Lại thêm Minh Hà lão tổ, nếu như thật sự muốn làm cái gì đó, người ở Địa Phủ thật đúng là không đáng chú ý...

Có điều thông qua tiếp xúc với Minh Hà lão tổ, Tàn Thọ phát hiện, lão nhân này dường như cũng không có hung dữ như bên ngoài truyền, mà nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không giống một người có dã tâm.

Chỉ ít là Tàn Thọ thật sự cho rằng như vậy.

Hai người đi một vòng, cuối cùng Tần Thộ nhìn thấy một căn nhà tương đối hoàn chỉnh, căn nhà này là một tòa nhà hai tầng, sau đó mở cửa ra, bên trong khá sạch sẽ, giống như là đã có người sống ở đây. Nhưng nó đã không được sử dụng một thời gian dài và hơi bẩn.

Tần Thộ phát tay, mọi thứ hỗn độn đều bị nước sông Minh Hà cuốn đi, cùng lúc đó, Tần Thộ bấm một cái ấn quyết, ngăn nước Minh Hà ở bên ngoài phòng.

Thắp đèn lên, nhiệt khí tỏa ra xung quanh, Tần Thộ tham lam hô hấp lấy không khí và hoàn cảnh khô ráo tươi mát.

Tới Minh Hà lâu như vậy rồi, bất luận là Huyết Đô, hay là phủ đệ của Minh Hà giáo chủ, nói trắng ra vẫn là luôn ở trong Minh Hà. Nước sông Minh Hà như là không khí ở bên ngoài, ở khắp mọi nơi. Lâu như vậy, lòng Tần Thộ vẫn luôn ẩm ướt, trước đó không cảm giác gì, bây giờ tạo thành một nơi không có nước, sau khi đốt lửa sưởi ấm, Tần Thộ chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, nhịn không được cảm thán nói:

-Thế này mới gọi là cuộc sống chứ!

Hàn Nguyệt liếc qua Tần Thộ nói:

-Nếu là bình thường mà người làm như vậy, chắc chắn sống không quá một đêm.

Tần Thộ xem thường nói:

-Người cũng nói đó là bình thường, bây giờ cũng không phải là bình thường, tổ gia ta có Minh Hà giáo chủ che chở, ai dám động đến ta?

Nói xong, Tần Thộ mở cửa phòng, uốn éo cái mông với bên ngoài

nói:

-Đây đây, các tiểu báo bối, thỏ gia ta ở chỗ này, đến đây đi! Mau t
ới nha!

Thấy cảnh này, Hàn Nguyệt che mặt, nhanh chóng kéo con thỏ và
o, đóng cửa phòng nói:

-Con thỏ, ngươi có thể yên tĩnh chút được không?

Tần Thộ lật người ở trên giường, nằm giang hai chân hai tay ra, c
hẹp chẹp miệng nói:

-Không thoải mái! Quá cứng!

Sau đó Tần Thộ bắt đầu vọt lên ở trong phòng, giường vẫn là cổ k
ính, có điều phải dùng nệm Simmons!

Cửa sổ nhất định phải dùng thủy tinh tinh khiết nhất!

Cửa phải nạm vàng!

Vách tường cũng phải làm lại một lần nữa, bên trong phải có đèn
điện, phải có lò sưởi trong tường, phải có nồi bát, bồn cầu, phải c
ó bàn ghế...

Nhìn Tần Thộ giày vò mấy cái kia, Hàn Nguyệt cũng không để ý
nữa mà ngồi xếp bằng ở dưới đất, bắt đầu tìm hiểu tám lệnh bài m
à Minh Hà giáo chủ cho nàng.

Chờ Hàn Nguyệt lấy lại tinh thần, lúc ngẩng đầu lập tức sợ ngâ n
gười!

Chỉ nhìn thấy phòng ốc vốn dĩ rách mướp nghiêm nhiên rực rỡ hắ
n lên, tất cả mọi thứ đều là mới! Trọng điểm là, nơi này có rất nhi
ều đồ vật nàng chưa từng thấy qua, nhưng mà cái này cũng không

ảnh hưởng đến nhận biết của nàng! Bởi vì những vật kia, vừa nhìn liền biết, đều là đồ tốt! Chỉ ít, nhìn bọn chúng rất đẹp!

Mỗi một nơi ở trong phòng, đều để lộ ra một loại cảm giác – thoải mái dễ chịu!

Tất cả mọi thứ, đều giống như là nói với nàng một câu – đến đây, buông lỏng! Lười đứng dậy!

Loại ấm áp kia, cảm giác rất thích, nhất thời Hàn Nguyệt nhìn đến mức quên tỉnh hồn lại.

Lúc ánh mắt chuyển hướng đến cái bàn, chỉ nhìn thấy một con thỏ mặc phục sức của quý tộc, đứng trên ghế, khẽ khom người với nàng, nhất cử nhất động đều vô cùng lịch thiệp, chỉ là vừa mới mở miệng, bầu không khí nháy mắt liền thay đổi.

Chỉ nghe con thỏ nói:

-Cô nương, đồ ăn xong rồi, ăn thôi?

Hàn Nguyệt nhìn con thỏ ở trên cái bàn, con mắt liền bắt đầu tỏa sáng, chỉ nhìn thấy trên mặt bàn bày tới mười mấy mâm đồ ăn!

Những đồ ăn này nàng đều chưa thấy qua, nhưng mà không thể không thừa nhận, những đồ ăn này đều rất đẹp!

Ở trong trí nhớ của Hàn Nguyệt, đồ ăn đẹp thường thường đều tương đối dễ nuốt, so với những cái cục đen sì kia ăn ngon hơn nhiều.

Hàn Nguyệt đứng dậy chỉ vào chỗ thức ăn kia nói:

-Cái này... đều là người làm?

Tần Thộ lấy ra một bầu rượu, rót ra hai chén nói:

-Đương nhiên! Có mỹ thực, có rượu ngon, có mỹ nhân, cuộc đời sảng khoái! Mau tới ngồi đi.

Hàn Nguyệt nuốt một ngụm nước miếng, đi tới, bung một chén rượu lên người người:

-Đây chính là rượu trong truyền thuyết?

-Trong truyền thuyết? Người chưa có uống qua? - Tần Thộ kinh ngạc hỏi.

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Chưa có uống qua, bên trong Minh Hà chỉ có miếng thịt đen có thể ăn, còn lại những đồ vật khác đã sớm không còn.

Nói xong, Hàn Nguyệt hơi ngửa đầu, uống một ngụm lớn, sau đó chép chép miệng nói:

-So với nước cũng không có gì khác nhau?

Vừa nói xong, bỗng nhiên Hàn Nguyệt bung lấy cổ nói:

-Nóng, nóng quá, cái này là thứ gì vậy? Nóng quá!

Tần Thộ nhìn thấy, một trận cười khở, hắc mới nhớ tới, cho dù là rượu ngon vào trong miệng Hàn Nguyệt cũng phẩm không ra được mùi thơm. Có điều rượu chính là rượu, phẩm không ra được hương vị nhưng mà loại cảm giác cồn đốt yết hầu vẫn là không thể không thấy. Bây giờ Hàn Nguyệt chính là loại tình huống này.

Tần Thộ nói:

-Đừng kích động, đây chính là rượu, liệt tửu, uống hết, toàn thân sẽ như lửa nóng.

Hàn Nguyệt xoa xoa cổ, sau đó chẹp chẹp miệng nói:

-Mặc dù không biết là cảm giác gì, có điều loại cảm giác nóng bỏng này rất thoải mái! Rất thoải mái! Thêm nữa!

Nói xong, Hàn Nguyệt lại ôm bầu rượu uống một ngụm!

Tần Thọ vội vàng kêu lên:

Chương 639: Gậy quấy phân con thỏ (3)

Chương 639. Gậy quấy phân con thỏ (3)

-Chậm một chút, chậm một chút, rượu có rất nhiều, uống đến no là uôn!

Ợ!

Hàn Nguyệt nấc lên một cái, hỏi:

-Thật?

Tần Thọ gật đầu.

Hàn Nguyệt cười hài lòng, tùy tiện ngồi xuống, một chân để ở trên bàn, một chân giẫm lên mặt đất, khẽ nghiêng về phía ghế, một tay để lên chân, một tay cầm bầu rượu, ăn ăn uống uống tự nhiên phóng khoáng.

Tần Thọ nhìn bộ dáng này của Hàn Nguyệt, cũng cười theo, hấn b iết, Hàn Nguyệt không câu nệ mới là Hàn Nguyệt.

Lúc trước khi có Minh Hà giáo chủ ở đây, Hàn Nguyệt ít nhiều gì cũng thiếu tự nhiên, không thả lỏng.

Tần Thọ cũng rót cho mình một chén rượu, uống rượu ngon, ăn m ỹ thực, ngắm mỹ nữ, đột nhiên Tần Thọ cảm thấy quãng thời gian ở bên trong Minh Hà này cũng không tính là quá tệ.

Hai người người một chén ta một chén uống hết một bình...

Cùng lúc đó, phía ngoài phòng, bên trong Minh Hà băng lãnh, mộ t số Tu La không đáng chú ý, mấy đạo nhân ảnh yên lặng mai phụ c ở bên trong.

-Quá đáng, quá đáng!

Một người phàn nàn nói.

-Cái con thỏ chết tiệt này, thật sự là quá đáng! Chúng ta ở nơi này khổ tu, hấn ở nơi này nhậu nhẹt, tán gái! Mẹ nó...

Có người nói nhỏ.

-Cái phòng kia nhìn rất dễ chịu... Khô ráo, có lửa, còn có thức ăn, nhìn có vẻ như là ăn ngon lắm.

Đúng lúc này, cái con thỏ kia loạng choạng đi tới cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Trong nháy mắt đó, một cỗ mùi hương bọn hấn chưa hề ngửi qua bay ra, mặc dù bởi vì nguyên nhân khoảng cách, hương vị rất nhạt, nhưng mà mũi Tu La đều luôn luôn là cực kỳ nhạy cảm. Hơn nữ a, số năm ăn thực phẩm rác hương vị chênh lệch tới cực điểm, bả

y giờ bọn hấn liền như vô số cây cối ở trên sa mạc khô hạn. Chút hương vị đấy, giống như là con chim bay qua không trung đi tiêu một giọt, mặc dù số lượng không lớn, nhưng mà bọn hấn vẫn vô cùng tham lam hút sạch sẽ.

-Thơm!

Có người nói.

-Thật là thơm! Đây là mùi vị gì vậy? Đây là thịt à?

-Chắc chắn không phải là thịt, ta đã nếm qua thịt, không thể ăn được, đen sì, rất cứng.

-Rốt cuộc đây là cái gì?

Âm thanh nghị luận càng ngày càng nhiều, đáng tiếc không ai có thể trả lời vấn đề của bọn họ.

-Ở chỗ của chúng ta có một tập tục, uống rượu phải kính một chén, đó là cung phụng tổ tông. Hôm nay quên làm, bây giờ bổ sung!

Nói xong, Tần Thộ rót một chén rượu vẩy ra ngoài.

Bên ngoài chính là Minh Hà, rượu vào Minh Hà, tự nhiên là không rơi xuống đất, mà lập tức khuếch tán ở trong Minh Hà.

Trong nháy mắt, có vô số ánh mắt ở bốn phía sáng rực lên! Từng người từng người đều không để ý ẩn giấu, dùng sức hít vào, tham lam mở rộng miệng, thềm thường uống vào thứ nước ở Minh Hà đã uống nhiều năm.

-Đây là rượu?

Có người dùng âm thanh ngờ vực hỏi.

-Hình như là rượu!

-Đừng nói khoác, con mẹ nó các người ai từng uống qua rượu chưa? Không leo lên được Thất Sát Lâu , ai cũng không thể rời khỏi Minh Hà. Không thể rời khỏi Minh Hà, ngoại trừ uống nước, có cái rắm rượu!

-Ta đã uống qua, lúc trước khi Nhân Đà La đại nhân cưới vợ, tổ chức tiệc rượu, ta có uống một chén nhỏ. Là cái mùi này, có điều mùi này ngon hơn!

Có người thâm trầm nói.

-Đánh rắm! Nhân Đà La đại nhân chính là một trong Tứ Đại Ma Tướng, ngài là thân phận bậc nào? Rượu ngài lấy được đương nhiên là cực phẩm trong cực phẩm! Ta thấy người là không hiểu rượu đang nói lung tung?

Có người phản bác.

Người kia cười lạnh nói:

-Không hiểu rượu? Ta không hiểu rượu, nhưng mà ta đã uống qua! Người đã từng uống sao?

Đối phương yên lặng, có điều đối phương cũng không phục nói:

-Chưa từng uống thì như thế nào? Tóm lại, rượu của Nhân Đà La đại nhân chắc chắn dễ uống hơn so với cái này!

-Cái rắm!

Đối phương trực tiếp mắng.

-Thế nào? Người không phục? Không phục đánh một trận!

-Đấu thì đấu, đi!

Nói xong, hai người đều không cử động.

Lại qua vài giây đồng hồ nữa, hai người vẫn y nguyên không lên tiếng, cũng không đi.

Có người hỏi:

-Sao các người lại không đi? Các người không định đi đánh nhau à?

-Im miệng!

Hai người trấm miệng một lời mà nói:

-Chờ mùi rượu tản đi đã! Muốn ngủ lại một lần nữa không dễ dàng.

Đám người yên lặng...

-Nếu như là muốn kính rượu, tại sao lại đổ đi?

Lúc này Hàn Nguyệt cũng đi tới cửa sổ, hai tay chống trên bệ cửa sổ, hơi khom người, vênh mông lên, trên gương mặt trẻ con say rượu mang theo chút ửng đỏ, mắt say lơ lơ mê ly, lộ ra nụ cười mê người.

Tần Thộ đứng ở trên ghế nhìn vu vật trước mắt này, trong lòng một mảnh kêu rên, hận mình là con thỏ!

Sau đó Tần Thộ mặc niệm trong lòng:

-Lão bà của ta là Hằng Nga, lão bà của ta là Hằng Nga...

Lúc này mới trấn áp được tà niệm trong lòng xuống dưới.

Tần Thọ nói:

-Cũng đúng, đồ quá đáng tiếc, kính rượu xong để trên cửa sổ quay đầu còn có thể uống.

Nói xong Tần Thọ cầm một ly rượu qua, rót một chén rượu đặt ở trên bệ cửa sổ, giờ một cái chén rượu khác lên cao nói:

-Vì tổ tiên cạn ly!

-Cạn ly! Ha ha... Rượu này, mặc dù không có hương vị, nhưng cảm giác thiêu đốt đến hoảng, có điều cảm giác này, coi như không tệ.

Hàn Nguyệt nói chuyện, quay người đi về phía giường, sau đó ngã người xuống, dang chân dang tay nằm ở trên giường.

Góc độ của Tần Thọ dễ dàng nhìn thấy dãy núi chồm lên, hỏa khí thật vất vả mới đè xuống được lại lập tức xông lên.

Có điều tự chủ của Tần Thọ cũng không tệ lắm, lập tức mặc niệm Hằng Nga Chú đè xuống cỗ suy nghĩ nóng cháy này, cố gắng nghĩ đến đầu đi nhìn cái bàn nói:

-Đương nhiên, thứ rượu này, không phải là uống có bao nhiêu ngon. Mà là uống nhiều có thể giải buồn bực.

-Ồ? Làm sao để giải buồn? - Hàn Nguyệt hỏi.

Tần Thọ nói:

-Rượu sợ người gan, bình thường không dám nói, không dám làm, sau khi uống nhiều... ài, mặc kệ bình thường người sợ một người như thế nào, một khi uống nhiều quá, toàn bộ thiên hạ đều là hủn! Trong lòng thoải mái, trực tiếp nói ra, thậm chí đánh ra, sau

đó cả người đều buông lỏng. Rượu... nhất túy giải thiên sầu!

Nói xong, Tần Thộ uống một ngụm hết sạch.

Nhưng mà Tần Thộ lại không nghe thấy Hàn Nguyệt đáp lời, nghiêng đầu đi nhìn, chỉ thấy lúc này hai mắt Hàn Nguyệt đã nhắm lại, vón nàng đang nằm hình chữ đại giờ khắc này lại co thành một đòan.

Một thân cao hơn một mét sáu gần một mét bảy, lại đột nhiên co t hành một quả cầu nhỏ, giống như một quả trứng gà, cố gắng dùng cái thân xác yếu ớt bên ngoài bảo hộ lấy mình.

Nhìn thấy một màn này, Tần Thộ có hơi mơ hồ, trong lòng tự nhủ: “Không phải chứ? Đã nói là uống nhiều say chứ đâu có hân đâu? Sao lại còn khóc lên rồi?

Tần Thộ tiến tới nói:

-Người sao thế?

Một câu nói kia giống như là kích thích Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt hơi khẽ nâng đầu lên, hung ác nhìn Tần Thộ nói:

Chương 640: Gậy quấy phân con thỏ (4)

Chương 640. Gậy quấy phân con thỏ (4)

-Ta... sao hả? Người là đang thương hại ta?

Tần Thợ từ chỗ sâu nhất trong ánh mắt của Hàn Nguyệt nhìn thấy một vòng thâm trầm đau thương và phẫn nộ, Tần Thợ vội vàng nói:

-Không, ta chỉ hiểu kỳ.

Nghe nói như thế, ánh mắt Hàn Nguyệt có vẻ hơi hòa hoãn, sau đó cúi đầu nói:

-Ta là không hiểu rõ một người.

Tần Thợ cũng ôm hai chân co lại thành một cục, liền nằm ở đối diện Hàn Nguyệt, đầu to gật gật theo nói:

-Ta cũng thế.

Hàn Nguyệt bữu môi, khinh thường nói:

-Người và ta không cách nào so sánh được.

-So một chút xem. - Tần Thợ tùy ý nói.

Hàn Nguyệt nói:

-Ta không phải là một người có dòng máu thuần Tu La.

Tần Thợ gật đầu nói:

-Ta biết.

Hàn Nguyệt không hiểu hỏi:

-Làm sao ngươi biết? Việc này ta cũng chưa từng nói qua với người khác.

Tần Thộ đương nhiên nói:

-Không cần hỏi, nhìn tướng mạo liền biết. Những Tu La kia đều xấu như cái củ cải tinh, cao lớn thô kệch, eo thùng nước, sao có thể so với người?

Nghe được Tần Thộ hình dung những Tu La kia như thế, Hàn Nguyệt phì cười một tiếng, đau thương cũng ít đi rất nhiều, ánh mắt kia trở nên mê ly, nàng tiếp tục nói:

-Trong cơ thể ta có chảy một nửa dòng máu của Tu La, còn có một nửa dòng máu là của nhân loại. Cha ta là bị mẹ ta bắt tới sau đó có ta.

Tần Thộ vốn cho là kịch bản rất cải huyết, kết quả nghe tới đây, tiết chế mơ hồ, nhanh chóng kêu lên:

-Dừng lại! Người nói cái gì? Mẹ người bắt cha người, sau đó có người?

Hàn Nguyệt gật đầu nói:

-Đúng vậy, mẹ ta là thuần Tu La, thực lực cường đại, phía bên kia là Hà Vực Vương. Ta chính là kế thừa danh xưng của nàng, có vấn đề gì sao?

Tần Thộ nhếch nhếch miệng nói, lắc đầu nói:

-Không có, người tiếp tục đi.

Tần Thộ ngoài miệng nói không có, nhưng mà trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn mình là con thỏ, nếu không bị người như thành hoa Lý Quý bắt về, ngấm lại liền là một thân mồ hôi lạnh. Tần Thộ bắt đầu đồng tình với lão cha của Hàn Nguyệt...

Hàn Nguyệt tiếp tục nói:

-Sau khi có ta, là phụ thân mang theo ta, mẹ ta căn bản là không có ở nhà, mỗi ngày đều ở bên ngoài chém giết. Hơn nữa, chúng ta mỗi ngày đều phải chuyển nhà!

Ban đầu, phụ thân ta và ta đều hận nàng, hận nàng không trở về nhà. Mãi cho đến một ngày, nàng kéo lấy nửa người trở về, lôi kéo tay chúng ta mà nói: Nàng không xong rồi, về sau không bảo vệ chúng ta được nữa. Để cho cha ta mang ta rời khỏi Minh Hà, rời khỏi nơi này, sống một cuộc đời bình an.

Khi đó ta mới biết được, chúng ta luôn phải chuyển nhà bởi vì chúng ta vẫn luôn cố gắng hướng về phía bên bờ sông, nàng vẫn luôn chiến đấu bởi vì nàng phải bảo vệ chúng ta, giết chết tất cả những người đang dòm ngó chúng ta cho khuất mắt.

Tần Thọ nghe đến đây, bắt đầu có chút bội phục mẫu thân của Hà Nguyệt.

Hàn Nguyệt tiếp tục nói:

-Sau đó nàng giấu chúng ta đi, nàng một mình đi ra, chúng ta nghe thấy tiếng la giết, cũng nhìn thấy máu tươi nhuộm đỏ dòng sông, và cũng không có thấy nàng trở về.

Nói đến đây nước mắt Hàn Nguyệt không cầm được chảy xuống, một bên vừa khóc vừa nói:

-Người biết không? Lúc nàng ra đi, ta còn nói với nàng ta hận nàng, nàng không có tức giận, nàng chỉ nhìn ta cười, sau đó liền đi. Bây giờ ta rất hối hận, ta muốn nói với nàng, ta yêu nàng!

Ba chữ cuối cùng Hàn Nguyệt giống như là hét ra, đồng thời dùng sức nắm vuốt mặt Tần Thọ, dường như là đang phát tiết bi thương trong lòng.

Tần Thọ cũng không chống cự, mặc cho nàng nắn bóp thành các loại hình dạng, sau đó hỏi:

-Vì sao? Không phải là người hận nàng sao?

Hàn Nguyệt khóc càng thương tâm:

-Sau này ta trưởng thành mới hiểu được, một Tu La muốn thoát khỏi gông xiềng của vận mệnh có bao nhiêu khó khăn. Muốn mang theo người nhà rời khỏi Minh Hà lại càng khó khăn!

Mẫu thân của ta là một người vĩ đại, nàng bắt phụ thân ta, sau khi sinh hạ ta liền đưa chúng ta ra ngoài. Cả một đời nàng không thể rời bỏ Minh Hà, nhưng mà nàng khát vọng sinh mệnh mình kéo dài, cũng là để ta có thể thay thế nàng hưởng thụ yên tĩnh của thế giới bên ngoài...

Đáng tiếc, nàng liệu đến giọt máu cuối cùng, cũng không thể đưa chúng ta đến bên bờ Minh Hà.

Tần Thọ nói:

-Sau đó thì sao? Các người rời đi như thế nào?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Sau đó? Về sau có người đến Minh Hà làm loạn, chúng ta thừa dịp loạn, chạy ra ngoài. Vừa vặn có tu sĩ ở phụ cận...

Tần Thọ nói:

-Đã rời đi, vì cái gì lại trở về?

Ánh mắt Hàn Nguyệt bắt đầu biến thành cực kỳ đau thương, cúi đầu, không có nói chuyện.

Hồi lâu, Hàn Nguyệt mới dùng âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe được nói:

-Phụ thân ta, không có dẫn ta đi.

Nói xong, Hàn Nguyệt lại co thành một đoàn.

Tần Thộ nghe đến đây, trong lòng hơi hồi hộp một chút, vì cô gái đáng thương này đau lòng, cũng vì phụ thân lạnh lùng kia mà phẫn nộ!

Nhìn nữ hài bất lực trước mắt này, Tần Thộ thở dài, biến thành một con thỏ lớn đem nữ hài ôm vào trong ngực, thấp giọng nói:

-Đừng đau lòng, chỉ ít người còn có thỏ gia ta.

-Người? Người không thuộc về Minh Hà... - Hàn Nguyệt nói.

Tần Thộ bĩu môi nói:

-Người cũng không thuộc về nơi này, người đừng trèo lên cái tháp rầm chóc kia nữa, thỏ gia ta mang người rời khỏi nơi này, đi mở mang kiến thức thế giới bên ngoài phồn hoa như thế nào? Ta nói cho người, thế giới bên ngoài kia rất đẹp! Thế giới bên ngoài có núi cao, có dòng sông, có bình nguyên, có sơn cốc... Trên núi có hoa, bốn mùa nở rộ, hương thơm khắp nơi; trong nước có cá, đủ loại cá, đặc biệt ngon; trong rừng cây có lợn rừng, có thỏ rừng, có chim, có rất nhiều rất nhiều động vật nhỏ... không được, chảy nước miếng. Chúng ta nói tiếp...

Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó tựa ở trong lòng Tần Thộ ngủ.

Tần Thộ nói tiếp thế giới bên ngoài như thế nào, hồn nhiên không quan sát, hoặc là phát hiện nhưng hắn không đành lòng dừng lại.

Ngay lúc Tần Thộ ở trong phòng dỗ Hàn Nguyệt, ngoài cửa sổ lại

không yên tĩnh.

-Đó là một chén rượu à? - Có người hỏi.

-Hình như thế! - Có người trả lời.

-Hắn đặt cái kia ở đây làm gì?

-Không biết, có điều hắn là uống rất ngon.

-Ta đi lấy đến đây ném thử xem sao!

-Làm càn, hắn là bằng hữu của giáo chủ, đồ vật của hắn mà người cũng dám lấy à?

-Hắn bỏ đi, vì sao ta lại không được lấy?

-Người lấy, ta cũng lấy, vì sao phải cần người đi lấy?

-Bởi vì ta mạnh hơn người chứ sao.

-Mạnh cái rắm!

-Không phục...? Địch, có người vượt lên trước rồi!

Người kia theo bản năng liền muốn kêu đi ra, nhưng đột nhiên nh
ớ tới con thỏ trong nhà, hắn lập tức kìm lại, sau đó hỏa tốc xuất th
ủ đi ngăn cản người khác xông lên lấy rượu.

Chương 641: Gậy quấy phân con thỏ (5)

Chương 641. Gậy quấy phân con thỏ (5)

Vừa nói xong, toàn thân hắn chuyển động, những người khác đều bị động tác của hắn thúc đẩy, bọn họ từng người từng người xông ra ngoài, chỉ có thể nghe thấy tiếng:

-Rượu là của ta!

-Ta!

-Rượu là của ta, ai đụng đến ta giết người đó!

-Giết!

Sau đó một đám người liền xông tới với nhau ở cùng một chỗ, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, tiếng la giết vang một mảnh!

Vốn dĩ lúc Hàn Nguyệt kể chuyện xưa cho Tần Thộ cũng nghe được mấy âm thanh này, mới đầu còn không để ý, nhưng mà bên ngoài càng ngày càng loạn, Hàn Nguyệt trong ngực hắn cũng bắt đầu động dậy tỉnh lại.

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức phát hỏa, tiện tay thi triển cho Hàn Nguyệt một kết giới ngăn âm thanh ở bên ngoài, sau đó hắn vừa muốn để Hàn Nguyệt xuống.

Hàn Nguyệt bỗng nhiên dùng sức nắm lấy cánh tay của hắn, khóc như mưa kêu lên:

-Phụ thân, người đừng ném con xuống, dẫn con đi... Đừng ném con xuống! Con sẽ nghe lời, con sẽ giặt quần áo... Phụ thân, van xin người, đừng ném con xuống... A a...

Sau đó là tiếng khóc tê tâm liệt phế...

Tần Thộ biết, Hàn Nguyệt chưa có tỉnh, nhưng mà hấn vừa mới cử động lại liên lụy tới nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng!

Mẫu thân rời đi, mặc dù Hàn Nguyệt đau khổ, nhưng mà nàng biết mẫu thân đó là bảo vệ nàng, cho nên cái đoạn hồi ức kia mặc dù đau khổ nhưng cũng có được ấm áp.

Nhưng mà phụ thân là ném nàng mà rời đi, đó là băng lãnh, tuyệt tình! Ném một đứa bé ở một nơi có nguy cơ tứ phía, sát phạt khắp nơi trên đất Minh Hà, đó là máu lạnh, đó như là một thanh đao nhọn đâm thật sâu vào trái tim Hàn Nguyệt, đồng thời dùng sức xoa y chuôi đao! Nỗi đau khắc cốt ghi tâm, nỗi đau khiến nàng vĩnh viễn không thể nào quên được...

Nhìn Hàn Nguyệt như thế, Tần Thộ hoàn toàn phát hỏa, trong lòng mắng to: "Đệch cái đại gia người, đừng để tổ gia ta tìm tới người, nếu như không phải vương tay ta sẽ xé đầu người thành mỗi cáu cá mực!"

Đồng thời Tần Thộ ôm Hàn Nguyệt, thấp giọng nói ở bên tai Hàn Nguyệt:

-Không đi, không ném người, chúng ta ở cùng nhau, vẫn luôn ở cùng nhau.

Hàn Nguyệt nghe được âm thanh này, rốt cuộc không khóc nữa, k hóa miệng phủ lên một nụ cười không màng danh lợi, giống như là một tiểu hài tử vừa mới ra đời, thuần khiết không tỳ vết. Đồng thời tay ôm Tần Thộ của nàng càng dùng thêm sức, khiến Tần Thộ đau lòng.

Tần Thộ ôm Hàn Nguyệt đi về phía trước cửa sổ, mắng đám người đang đánh nhau thành một đoàn kia:

-Địch cái đại gia người, đánh nhau thì cút xa ra một chút! Đừng quấy rầy người khác nghỉ ngơi? Lại con mẹ nó làm loạn, ta sẽ đi cá o trạng với Minh Hà giáo chủ kia của các người!

Nghe thấy Tần Thộ rống giận gào thét, đám người giật nảy mình, nhao nhao dừng tay.

Nếu như đổi lại là một người khác nói lời này, bọn hắn đã sớm tiến lên xé nát đối phương.

Nhưng mà giờ khắc này, người nói chuyện chính là Tần Thộ, bản g hũu của Minh Hà giáo chủ!

Ai trong số bọn hắn dám phản bác, ai dám đắc tội?

Thế là từng người từng người nhìn nhau, nhao nhao rời đi, chỉ có điều truyền âm lẫn nhau lại không dứt.

-Đi, xa một chút rồi đánh!

-Không sai, xa một chút rồi đánh! Chỉ có người sống sót mới có tư cách hưởng thụ rượu ngon!

-Đúng!

-Người thắng, mới có tư cách uống chén rượu kia!

-Đúng... địch, ai đánh lên ta?

-Giết!

...

Nhìn một đám người cút ra xa, không nghe thấy tiếng la giết nữa, lúc này Tần Thộ mới thở phào nhẹ nhõm. Chẹp chẹp miệng, cảm thấy mình có hơi khát nước, sau đó đến bên cửa sổ cầm chén rượu

uống rồi nói:

-Ăn xong đã lâu như vậy rồi, hẳn là lão tổ tông cũng đã ăn xong, đừng lãng phí, ta uống thôi.

Sau đó Tần Thộ hơi ngửa đầu, uống nốt!

Trong nháy mắt đó, Tần Thộ cảm thấy nhiệt độ bốn phía thấp xuống rất nhiều!

Đồng thời, giống như là có vô số ánh mắt nhìn hắn chằm chằm!

Cảm giác kia, giống như là lúc hắn lên tiểu học đi catwalk, chỉ có điều khi đó hắn mặc lộn quần áo, mặc nữ trang đi lên. Lúc ấy thầy trò toàn trường đều nhìn hắn, có điều gay gắt nhất vẫn là cô gái đi cùng hắn. Tiểu nha đầu kia không có trang phục mặc, chỉ có thể mặc trang phục của mình đi lên... Bây giờ lại bị Tần Thộ cướp sạch danh tiếng, phần nộ với Tần Thộ, cũng là hiểu được.

Bây giờ, những ánh mắt kia nhìn hắn, gần giống như là ánh mắt tiểu nha đầu ngày đó nhìn hắn.

Tần Thộ liền buồn bực, hắn cũng không có làm cái gì, không đến mức hận hắn như thế chứ?

Tần Thộ cảm chén rượu xuống, len lén nhìn ra phía ngoài, chỉ nhìn thấy nhóm Tu La vốn dĩ đã trở về, lại từng người từng người phần nộ đứng ngoài cửa sổ của hắn, nhìn chằm chằm Tần Thộ một cách hung ác!

Về mặt Tần Thộ mơ hồ hỏi:

-Không phải... các người trở về làm gì hả?

Một Tu La trừng mắt hạt châu nói:

-Sao ngươi lại uống?

Tần Thọ nói:

-Chén kính rượu, cơm nước xong xuôi rồi nên uống mà, không uống thì lãng phí!

-Lãng phí?

Tròng mắt Tu La kia đều tròn đến mức sắp lồi ra rồi, chỉ vào Tần Thọ nói ra từng chữ:

-Chúng ta ở chỗ này, sẽ để cho ngươi lãng phí sao? Ngươi xem thườg chúng ta à?

Về mặt Tần Thọ mơ hồ, sau đó lấy lại tinh thần, cả giận nói:

-Ý gì? Các ngươi muốn làm tổ tông của ta hả? Ta nói cho các ngươi biết, Minh Hà giáo chủ là ca của ta, ta coi ngươi là tổ tông, vậy thì ngươi là tổ tông của hã luôn đó! Nếu như các ngươi muốn là m, ta cũng không cản, nhưng mà lúc quay về thì tự các ngươi đi giải thích với hã đi.

Nghe nói như thế, Tu La kia bị dọa đến mềm nhũn, suýt chút nữa quỵ xuống, nhanh chóng kêu lên:

-Đừng... đừng, đừng nói lung tung! Ý của ta là, tổ tiên của ngươi uống xong, ta có thể giúp ngươi uống.

-Đúng! Chúng ta có thể giúp ngươi uống!

-Có chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không lãng phí!

-Đúng đây, vừa rồi chúng ta đi quyết đấu, thắng mới được uống. Kết quả bị ngươi uống...

-Đúng đấy, quá không tử tế rồi.

Một đám Tu La mồm năm miệng mười.

Tần Thộ nghe xong, ngây ngẩn cả người, nhìn những những Tu La xấu xí này hỏi:

-Ý gì? Các ngươi là muốn uống rượu?

Một đám Tu La cùng gật đầu.

Tần Thộ cười:

-Các ngươi muốn uống rượu cứ việc nói thẳng ra, chuyện có bao l
ón đâu! Uống rượu còn phải quyết đấu?

Tần Thộ chỉ cảm thấy tam quan mình đều sắp bị phá vỡ, đồng thờ
i hẳn cũng đã nhìn ra, Tu La tộc này rất nghèo!

Tần Thộ chỉ gặp qua vì một giai nhân tuyệt sắc mà quyết đấu, gặp
qua vì báu vật mà quyết đấu, đây là lần đầu tiên hẳn nghe nói vì
một chén rượu mà quyết đấu, hơn nữa còn là một đám người đánh
lộn, sống sót mới có tư cách uống.

Ngoài ra, sau khi cùng đám Tu La này nói mấy câu, hẳn càng cảm
giác được, mặc dù Tu La tộc ngang ngược, nhưng mà cũng đơn th
uần, bọn hẳn muốn cái gì liền trực tiếp động thủ, đơn giản dứt kh
oát, không vòng vèo.

Chương 642: Thẩn tửu?

Chương 642. Thần tử?

Tần Thộ cảm giác, chỉ cần bọn gia hỏa này không động thủ với hắn, thực ra ở chung với bọn người này còn tốt hơn là ở chung với đám người tâm địa giao hoạt nhiều.

Tần Thộ cầm bầu rượu, ném cho mỗi người một ly rượu, đang chuẩn bị đưa bầu rượu cho đối phương để cho bọn họ tự rót... Lại lo lắng bọn gia hỏa này cầm bầu rượu lại đánh nhau để lấy quyền rót rượu, thế là dứt khoát vẫy tay nói:

-Đến đây, ta rót cho các người. Uống rượu rồi rút đi, đừng nằm sấp ở cửa sổ này, nhìn các người hãi đến hoảng.

Đám Tu La cũng sờ.

Một Tu La đi lên hỏi:

-Con... con thỏ, người thật sự cho chúng ta uống rượu à?

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Nếu không thì cho các người chén rượu làm gì hả? Rảnh đến đi ăn à?

Một tên Tu La khác nói:

-Con thỏ, cái này... rượu này trân quý như thế, cứ cho chúng ta uống như vậy sao?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Rượu là rượu ngon, nhưng mà không thể nào đáng tiền hơn so với mạng của các người được, đúng không? Ta nói cho các người bi

ết, uống rượu của ta, các người không được phép đánh nhau! Hiểu không?

Đám Tu La ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng có người không hiểu hỏi:

-Vì sao?

Tần Thọ không còn gì để nói, cái này còn là vì cái gì nữa? Vì mạng sống đó! Đám hàng này thật đúng là không coi mạng của mình ra cái gì cả!

Tần Thọ nói:

-Không vì cái gì cả, ở bên ngoài, cái này gọi là uống rượu vì liên minh, uống rượu vì huynh đệ. Giữa huynh đệ với nhau, phải giúp đỡ nhau, không thể giết chóc lẫn nhau. Các người hoặc là uống rượu thì về sau không được phép đánh nhau nữa. Hoặc là bỏ chén x uống, mình đang làm gì thì tiếp tục tìm nơi đó làm đi!

Đám Tu La ngơ ngác một hồi, lúc sau mới có người hỏi:

-Uống rượu còn có nhiều chú ý như vậy à?

-Đây... không giết người, chúng ta làm sao trèo lên được Thất Sát Lâu?

-Chúng ta mười ba người, bên ngoài còn có rất nhiều người như vậy. Đầu người có rất nhiều, rượu thì chỉ có một chén này, ta mặc kệ, ta uống!

Một tên Tu La ngửa đầu, uống.

Sau khi uống xong, hai mắt Tu La kia bắt đầu sáng lên, hưng phấn nói:

-Ngon... Rượu ngon! Ha ha... rượu này uống ngon! Thật sự sảng khoái! Ha ha...

Sau đó Tu La kia bỗng nhiên ngất người một lúc, ngay sau đó khí thể toàn thân bắt đầu tăng vọt, sau đó khí thể đột nhiên áp súc trở về trong cơ thể hần, hần hoảng sợ nói:

-Ta... đột phá!

-Đột phá?

-Uống rượu còn có thể đột phá cảnh giới?

-Ta uống!

-Ta cũng uống...

Sau đó một đám Tu La nhao nhao uống một ngụm hết sạch, ngay sau đó từng người ngao ngao gào thét hai tiếng, cuối cùng vậy mà thật sự đều đột phá cảnh giới!

Mặc dù đều là đột phá cảnh giới nhỏ, nhưng mà Tu La cao nhất ở nơi này đã là thiên tiên, thiên tiên đột phá một cấp độ có bao nhiêu khó khăn chứ? Mà lại là một bước một tầng, đột phá một tiểu cảnh giới, thực lực đúng là nhảy vọt!

Chuyện này đối với những người hằng ngày đầu đao liếm máu người như bọn họ mà nói, đơn giản chính là đỡ phải tốn mấy cái mạng!

Đồng thời, nắm chắc nhiều hơn mấy phần đi lên Thất Sát Lâu!

Đám người lấy lại tinh thần, nhao nhao quỳ xuống đất bái Tàn Thợ:

-Đa tạ tổ gia thưởng thần tửu, giúp ta đột phá các loại công cù

xiềng xích!

Tần Thọ mơ hồ, hoàn toàn mơ hồ!

Hắn biết rõ hần rót ra là rượu, chính là rượu ở trong Đông Hải Long Cung. Mặc dù rượu là rượu ngon, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng trợ giúp người khác đột phá cảnh giới!

Nếu không, một đám binh tôm tướng cua của Đông Hải Long Cung cũng không bị Tần Thọ mang theo lò Bát Quái quậy đến long trời lở đất. Càng không đến mức, đường đường một Long Vương cũng chỉ là Địa Tiên tầng thứ...

Cho nên, vấn đề không ở bên trên rượu, vậy thì vấn đề này là ở đâu?

Đúng lúc này, Tần Thọ nhìn thấy trong ánh mắt của những Tu La này ít đi mấy phần giết chóc, nhiều hơn mấy phần minh ngộ, trong lòng lập tức bừng tỉnh ngộ, đây chính là không khác gì đạo lý phá hống hạ đồ đao lập địa thành Phật.

Nhìn một đám Tu La quỳ lạy trước mắt này, Tần Thọ phát phát tay nói:

-Đi đi, đừng bái nữa, đi nhanh lên.

Đám Tu La nghe xong, nhanh chóng đứng dậy, cáo từ rời đi.

Đưa tiễn nhóm Tu La này xong, rốt cuộc Tần Thọ cũng an tâm, nng gồi xếp bằng ở trên giường, móc ra quyển công pháp Luyện Khí Hóa Thần lấy được từ chỗ Mạnh Bà, “Huyền Vũ Quyết” của Huyền Vũ Đại Đế ra, yên lặng nhìn lại.

Giống như lúc trước, xem cái này, Tần Thọ chỉ cảm thấy thế giới t rước mắt bắt đầu phát sinh biến hóa, sau đó linh hồn bắt đầu bị kéo o cao, càng kéo càng cao, sau đó... hắn cười.

Nhìn trật tự dây xích đại đạo có thể đung tay trước mắt này, Tần Thọ cười hê hê nói:

-Huynh đệ ta lại tới rồi, có lẽ người không biết ta, nhưng mà trên thân huynh đệ người hẳn là còn có ba dấu răng của ta đó, hê hê.

Nói xong, Tần Thọ nhảy lên trật tự dây xích đại đạo, há mồm liền gặm!

Răng rắc!

Một cái phù văn bị Tần Thọ cắn rơi ra, sau đó một khắc, trong đầu Tần Thọ lại thêm rất nhiều biến hóa rất huyền diệu, cả người cũng cảm giác có sinh khí hơn rất nhiều.

-Quả nhiên, ngộ đạo không bằng ăn đạo, tiếp tục ăn!

Tần Thọ lại răng rắc răng rắc cắn xuống mấy miếng, lại có mấy cái phù văn bị cắn gặm rơi ra ngoài.

Lúc này trật tự dây xích đại đạo bắt đầu không bình tĩnh được nữa, nhẹ nhàng run lên, giống như là con trâu quấy đuôi đuổi ruồi.

Tần Thọ đã sớm chuẩn bị bắt lấy đại đạo này thật chặt không cho nó hất hấn đi, đồng thời cúi đầu gặm một đường thật nhanh, những nơi đi qua giống như là trâu cày, tạo thành một cái rãnh thật dài bên trên trật tự dây xích đại đạo! Trật tự dây xích đại đạo cũng không run lên nữa, mà bắt đầu lắc lên, ý đồ lắc cho con thỏ rơi xuống dưới.

Lần này con thỏ là có chuẩn bị mà đến, căn bản là không nhúc nhích gì.

Cùng lúc đó, ở nơi nào đó ở Địa Tiên Giới, một hài tử đang tu luyện ngửa đầu nhìn trời, lâm lâm nói:

-Sur phụ, ta lại nhìn thấy con thỏ làm thế với phù văn rồi!

Ở nơi nào đó trong động phủ của Địa Tiên Giới, một lão đầu dụi dụi mắt nói:

-Ông trời ơi, thật sự có con thỏ có thể cắn phù văn à? Đồ nhi đúng là không có gạt ta! Ai u, tiểu tử thối này, ta phải nhanh chóng đi tìm hắn.

Không chỉ nơi này, có rất nhiều tu sĩ đang lĩnh ngộ Luyện Thần P hản Hư thiên đạo, đều nhìn thấy màn này, từng người từng người đều kinh ngạc đến sắp rớt cằm!

Nhất là...

-Con... con thỏ!? - Một giọng nói vang lên.

Tần Thọ sững sờ, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy cách trật tự dây xích đại đạo không xa, có một người đang ngồi, đó là một tiểu nam hài toàn thân áo trắng, quần áo của nam hài rất tao nhã, hoa văn phía trên cũng cực kỳ huyền diệu, vừa nhìn liền biết là không phải một hài tử bình thường.

Chương 643: Tu luyện

Chương 643. Tu luyện

Tần Thọ thăm dò đi qua hỏi:

-Này nhóc, người gọi thổ gia ta à?

Tiểu nam hài bịt lấy cái miệng nhỏ nhắn nói:

-A... người còn biết nói chuyện? Phụ thân! Phụ thân! Ta nhìn thấy một phù văn tinh! Phù văn đại đạo thành tinh!

Nói xong, nội tâm tiểu nam hài chấn động, trực tiếp thối lui ra khỏi trạng thái lĩnh hội thiên đạo, biến mất!

Tần Thộ nhìn thấy, bĩu môi:

-Chỉ có tí định lực đấy mà cũng muốn tu hành? Vô dụng!

Sau đó Tần Thộ tiếp tục gặm phù văn...

Thế gian có vô số người tu hành, đại đa số thời điểm là mọi người lĩnh hội thiên đạo, nhưng mà thật ra là lĩnh hội công pháp càng nhiều hơn, cũng không thể thực sự tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Đi vào trạng thái ngộ đạo, nhìn thấy trật tự dây xích đại đạo, đã là một loại cực kỳ may mắn, rất nhiều người cả đời cũng chỉ có một hai lần cơ hội như vậy. Cho nên...

-Ta xxx người! Con thổ chết tiệt, đừng để ta nhìn thấy người ở thế giới hiện thực, nếu không ta sẽ giết chết người! Ta nướng người! Ta băm người!

Ở nơi nào đó của Địa Tiên Giới, một nam tiểu nam hài áo trắng phấp phất nô gặm thét, trước mặt hắn là mười tám lão nhân, những lão nhân này sau khi nghe được tiểu nam hài gào thét, từng người đều là hai mắt nhìn nhau, dường như cũng không hiểu tiểu nam hài này gặp phải cái gì. Có điều vẫn có người nói:

-Thiếu chủ, không nên tức giận. Chỉ cần người kia có ở trên đời n

à, bất luận là trên trời dưới đất, chúng ta đều sẽ giúp người tìm ra.

Một lão nhân khác nói:

-Chúng ta ở đạo xem bói, vẫn là còn có chút bản lĩnh. Trong thiên hạ, chỉ cần hắc còn ở nhân gian, không ai có thể trốn qua con mắt của chúng ta. Thiếu chủ, người thấy con thỏ này đáng đáp ra sao? Cắt vẽ ra, chúng ta xem bói tính toán liền biết. Sau đó phải người đi bắt hắc trở về, tùy thiếu chủ xử trí.

Tiểu nam hài nghe xong, hai mắt sáng lên, hỏi:

-Thật?

Lại có một vị lão nhân cười nói:

-Thiếu chủ, bản sự khác của Thiên Kinh Tông ta không nói đến, n hưng mà chút bản lĩnh này là vẫn phải có.

Tiểu nam hài vui vẻ cười nói:

-Được thế thì tốt! Nếu như các người giúp ta đạt thành tâm nguyện, chờ lúc ta về nhà, tất nhiên sẽ giúp các người nói thêm nhiều lời tốt. Đến lúc đó, Thiên Hỏa nhập Thiên Kinh Tông, tông môn các người đương nhiên sẽ có tiến bộ.

-Đa tạ thiếu chủ!

Ánh mắt của đông đảo lão nhân sáng lên, khom mình hành lễ.

Tiểu nam hài nhìn thấy, cười vui vẻ, hỏi:

-Phải bao lâu mới được?

-Thiếu chủ cứ việc đi về nghỉ, ngày mai mở mắt, là có thể biết đư

ợc tung tích của con thỏ kia. - Một lão nhân nói.

Tiểu nam hài vui vẻ rời đi.

Một đám lão nhân nhìn bóng lưng của nam hài, cũng cười.

-Thiếu chủ, một ngày dẫn khí nhập thể, ba ngày Luyện Khí Hóa T hần, một tuần Luyện Thần Phản Hư, tốc độ tu luyện này có thể nói là tiến triển cực nhanh! Không hổ là tuyệt thế thiên tài của đại bà ng nhất tộc.

Một lão nhân nói.

-Đúng vậy... có điều ta nghe nói đại bàng nhất tộc vì bồi dưỡng h ắn, từ lúc hắn sinh ra đã bắt đầu lấy các loại thiên tài địa bảo luyện n chế thành linh đan diệu dược phụ trợ hắn trưởng thành. Hơn nữ a, nhiều năm như vậy rồi hắn không có tu hành, chỉ là chờ thân th ể đạt được trạng thái tốt nhất! Loại trạng thái hoàn mỹ này, gọi là Thân Đạo.

-Thân Đạo chính là hai bí pháp của đại bàng nhất tộc, đây cũng là cơ sở để đại bàng nhất tộc có thể duy trì vinh quang của mình tron g nhiều năm như thế. Các người không cần nhớ thương và hâm m ộ, cái này không cần phải hâm mộ. nhưng nếu chúng ta có thể cùn g Kim Sí Đại Bàng nhất tộc kéo được quan hệ, ngày sau sẽ có lúc lên như điều gặp gió. - Một lão nhân mặc áo bào đỏ thẫm nói.

-Đại trưởng lão nói rất đúng, có điều thực lực của thiếu chủ mới c hỉ có Luyện Thần Phản Hư. Có thể cùng với hắn quan sát thiên đạ o, cũng chỉ có tu sĩ Luyện Thần Phản Hư. Cấp độ này, chúng ta có thể dễ dàng ứng đối. Nếu không, là người đã đạt đến Địa Tiên thậ m chí tầng Thiên Tiên, thì chúng ta cũng không tính ra được thân phận của đối phương. - Một người cười nói.

Lão nhân mặc áo bào đỏ đi theo gật đầu nói tiếp:

-Đúng thế, đi, nhất định phải tính cho ra, vẫn nên đi tính toán lại lịch của cái con thỏ kia đi. Có thể chạm đến thiên đạo ở khoảng cách gần như vậy, chắc cũng là một thiên tài.

-Thiên tài thì như thế nào? Còn không phải chết hay sao? Không cần các vị sư huynh động thủ, một con thỏ Luyện Thần Phản Hư mà thôi, ta tính toán một chút là biết được rồi. - Lão nhân xếp thứ mười tám ngạo khí nói ra, sau đó bấm tay.

Một phút đồng hồ trôi qua...

Một khắc đồng hồ trôi qua...

Nửa canh giờ trôi qua...

-Tiểu Thập Bát, xảy ra chuyện gì vậy? Còn chưa tính ra sao? - Lão nhân áo đỏ nhíu mày hỏi.

Trên mặt lão nhân xếp thứ mười tám đã rịn ra mồ hôi, một lát sau nói:

-Đại sư huynh, ta... xem không ra. Trên thân con thỏ kia đều là sương mù, nhìn không ra.

-Ồ? Đây là có người giúp hắn che lấp thiên cơ? Nghĩ đến cũng phải, thiên phú hắn tốt như vậy, được người khác coi trọng bảo hộ cũng là bình thường. Không qua thiên đạo vận chuyển, Thiên Kinh Tông ta cũng không yếu hơn người ngoài, chúng ta liên thủ, nhanh chóng phá đi! Miễn cho bị thiếu chủ chê cười. - Đại trưởng lão nói.

Đám người nhao nhao gật đầu, sau đó tập thể xuất thủ...

Tần Thộ cũng không biết trong lúc vô ý hắn đã gây ra phiền toái, có điều trên thực tế, coi như hắn có biết, chắc là cũng sẽ không để ý.

Giờ khắc này Tần Thộ đang tập trung tinh thần ôm lấy trật tự dây xích đại đạo điên cuồng gặm không ngừng, đồng thời lĩnh ngộ về Thiên Đạo càng ngày càng nhiều...

Có điều trật tự dây xích đại đạo lắc lư cũng là càng ngày càng lợi hại, cuối cùng, Tần Thộ vẫn là không thể nào nắm lại được, ba chỉ t chít một tiếng bị quăng bay ra ngoài.

Đồng thời hai mắt Tần Thộ mở ra, lọt vào mắt là một vệt ánh sáng!

Tần Thộ kinh ngạc lắm lắm một câu:

-Bên trong Minh Hà còn có ánh sáng?

Sau đó ánh sáng dần tan biến, trước mặt Tần Thộ xuất hiện một khuôn mặt người, đó là một gương mặt em bé, hai mắt nhắm nghiền, nhìn cực kỳ điềm tĩnh đáng yêu, chính là Hàn Nguyệt.

Nhìn tình hình này, không biết Hàn Nguyệt đã tỉnh từ lúc nào, đồng thời sau khi tỉnh rượu, ở ngay trước mặt Tần Thộ bắt đầu tu luyện.

Tần Thộ sờ sờ cằm, không quấy rầy Hàn Nguyệt tu luyện, mà thận trọng xuống giường, làm chút gì đó ăn, sau khi ăn một miếng, liền ngồi ở đó ngẩn người.

Tần Thộ sớm đã thử qua, sau khi bị trật tự dây xích đại đạo vung ra ngoài, trong thời gian ngắn căn bản không có cách nào nhập định lĩnh hội thiên đạo, cho nên hắn cũng không có ý định tiếp tục tu luyện. Mà là tính toán tiếp theo làm cái gì...

Chương 644: Giao dịch

Chương 644. Giao dịch

Rất rõ ràng, chuyện của Hàn Nguyệt đã giải quyết xong.

Bình Đầu Ca cũng không có ở Minh Hà, cho nên hắn cũng không cần thiết ở lại Minh Hà nữa.

Nhưng mà Tần Thộ còn có chút bận tâm, đó chính là lo lắng nếu như để lại Hàn Nguyệt một mình, có thể lại bị đám Tu La kia côn g kích hay không.

Về phần Minh Hà giáo chủ? Tần Thộ ít nhiều gì vẫn là có chút ít hoài nghi.

Hơn nữa, Tần Thộ rất muốn mang Hàn Nguyệt đi, Minh Hà thực sự không phải một nơi thích hợp để sinh sống.

Hàn Nguyệt chưa tỉnh, Tần Thộ nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, dù sao việc này cuối cùng vẫn là phải thương lượng với Hàn Nguyệt một chút.

Đúng lúc Hàn Nguyệt đang buồn bực, cửa phòng mở ra.

Tần Thộ buồn bực, ở trong Minh Hà này hắn cũng không có bằng hữu, tại sao có thể có người mở cửa mà không gõ chứ?

Cửa phòng ra ngoài cửa phòng, Tần Thộ vui vẻ, người tới là người quen!

Tóc dài mặt đen, rõ ràng là người đập đầu hơn ba ngàn cái Thủy

Kính Câu Hồn, Lam Sa!

-Là người? - Tần Thộ kinh ngạc hỏi:

-Không phải là người đến lấy lại danh dự đó chứ?

Lam Sa nghe xong nhanh chóng khom mình hành lễ nói:

-Thỏ gia, ngài hiểu lầm rồi, ta tới để nói lời xin lỗi.

Tần Thộ nghi hoặc nhìn Lam Sa, gia hỏa Lam Sa này cùng những Tu La còn lại không giống nhau lắm, hẳn so với những Tu La còn lại có ánh mắt nhìn hơn một chút, điểm đó Tần Thộ thấy rõ. Nhất là lúc lần đầu tiên gặp mặt, phong cách hành sự của Lam Sa đã nó i lên điểm đó.

Đối với những người có tâm địa giao hoạt, trên bản chất Tần Thộ không muốn có tiếp xúc nhiều, thế là phát tay nói:

-Được rồi, ta đã nghe thấy, người có thể đi.

Nói xong Tần Thộ liền muốn đóng cửa.

Lam Sa nhanh chóng chặn cửa, tha thiết nói:

-Thỏ gia, ngài đừng như vậy. Ta còn có chuyện khác...

Tần Thộ nói:

-Người có chuyện khác, ta không cần biết người có chuyện gì? Đi nhanh đi.

-Đừng, đừng! Thỏ gia! Ngài nghe ta nói, ta và ngài cùng làm một giao dịch!

Lam Sa gấp gáp, không thể không nói ra mục đích.

Tần Thộ sững sờ nói:

-Giao dịch?

Lam Sa cười hi hi nói:

-Đúng vậy, giao dịch. Ngài xem, ta có thể vào ngồi không?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không được! Người muốn làm cái gì, nói thẳng là được rồi, ta nghe.

Lam Sa nói:

-Thỏ gia, ngài xem, ngài còn có rượu không? Loại mà hôm qua cho bọn Y Nhĩ Qua uống ấy.

Lông mày Tần Thộ nhướng lên, có hơi hiểu ý của Lam Sa, hé mắt nói:

-Người muốn uống rượu?

Lam Sa nói:

-Đúng vậy.

Tần Thộ hơi ngửa đầu đáp:

-Rượu, còn. Có điều người lấy cái gì để đổi đây?

Lam Sa lập tức móc ra một vật đưa tới, Tần Thộ cầm lấy nhìn một chút, đó là một hạt châu đen, đen thui, nhìn không ra được phẩm chất gì cả. Có điều hạt châu cầm vào tay lạnh buốt, Tần Thộ có thể cảm giác được khí thuần âm bàng bạc ẩn chứa bên trong!

Lam Sa nói:

-Đây là bảo châu thuần âm, phẩm chất cực tốt, bên trong ẩn chứa khí thuần âm bàng bạc. Ta dùng bảo châu này đổi lấy một bầu rượu, thế nào hả?

Không thể không nói, Tần Thộ sớm đã phát hiện khí thuần âm này rất huyền diệu, khí này có thể khiến cho tế bào bên trong cơ thể hần im miệng trong thời gian ngắn. Chính là bảo bối tu hành thiết yếu của hần!

Tần Thộ hoàn toàn động lòng, nhưng mà Tần Thộ không có biểu hiện gì kỳ quái, ngược lại dùng một biểu cảm không có coi trọng nhìn Lam Sa nói:

-Rượu của ta đây chính là thần tửu! Là thỏ gia ta mang từ trên Thiên Đình xuống, ngươi lại lấy cái đồ chơi này để đổi với ta?

Lam Sa gấp:

-Thỏ gia, bảo châu này của ta phẩm chất cực tốt, thả ở bất kỳ nơi nào, cũng là bảo bối nhất đẳng. Nếu như luyện chế thành pháp bảo, uy lực cũng tuyệt đối không nhỏ.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Rượu ngon của ta cũng không kém, ngày hôm qua mấy Tu La đó không phải đều uống rồi sao? Có phải là đều đột phá bình cảnh đủ không? Rượu có thể khiến người ta đột phá bình cảnh, ta hỏi ngươi, cái này giá trị bao nhiêu tiền?

Lam Sa yên lặng... Hần biết rõ, hần cũng không phải tham rượu mà đến, hần đến là vì thực lực cần đột phá.

Ở Minh Hà này, thực lực tương đương với mạng sống, tương đương

ng với việc đi lên Thất Sát Lâu, tương đương với vinh dự, tương đương với tất cả mọi thứ!

Cho nên, tính toán như thế, rượu của Tần Thộ thật đúng là đáng tiền hơn so với bảo châu của hắn.

Lam Sa do dự một chút rồi nói:

-Thỏ gia, vậy ngài cảm thấy ta nên dùng cái gì để đổi thì mới phù hợp?

Tần Thộ cười nói:

-Ta thấy công pháp người tu hành cũng rất thú vị, người đưa cái công pháp và phép thuật của người cho ta, ta sẽ cho người rượu, thế nào?

Lam Sa nghe xong quả quyết lắc đầu nói:

-Cái này không được... đó là bản sự ta dựa vào để sinh tồn, truyền cho ngài, nếu như bị truyền ra ngoài, ta chẳng phải là gặp nạn sao?

Tần Thộ vỗ vỗ Lam Sa nói:

-Đừng kích động, yên tâm, điểm ấy thỏ gia ta vẫn phải có. Người truyền cho ta, ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài, thế nào hả?

Lam Sa có hơi động lòng.

Tần Thộ thừa dịp sát rên lúc nóng nói:

-Ta có thể thề với trời, ta tuyệt đối không truyền ra ngoài, nếu truyền ra ngoài, sẽ bị thiên lôi đánh!

Nói đến đây, Tần Thộ theo bản năng liếm môi một cái, nuốt nước

bọt, hẩn tính toán thời gian, cũng lâu rồi không có thưởng thức qua hương vị của thiên lôi... Sau khi lấy được rồi có phải là nên tìm thời gian liền đổi ý một cái, sau đó để sét đánh hai lần, cho đã nghỉ ngơi.

Lam Sa không biết Tần Thộ đang suy nghĩ cái gì, sau khi hẩn suy tư hỏi:

-Thỏ gia, rượu kia của ngài có thể trăm phần trăm giúp người ta đột phá bình cảnh không?

Tần Thộ quả quyết lắc đầu nói:

-Cái này không cam đoan được, cùng một loại rượu như thế, đi vào trong bụng người khác nhau, hiệu quả cũng sẽ khác biệt. Có người có thể đột phá, có người không thể đột phá.

-Vậy thì làm sao mới có thể đột phá bây giờ? - Lam Sa hỏi.

Tần Thộ thả lỏng tay nói:

-Vậy thì tiếp tục uống thôi? Rồi sẽ có lúc đột phá, đúng không?

Lam Sa yên lặng...

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Huynh đệ, mọi thứ đều là cược, lúc người giết người cũng không phải là cược sao? Nếu đối phương yếu hơn người, người có thể giết được đối phương thành công, cầm được đầu của đối phương. Nỗ lực mà nếu như thua thì sao?

Lam Sa không nói gì.

Tần Thộ nói:

-Nề mặt ngươi là người đầu tiên chạy tới tìm ta làm ăn, ta có thể cho ngươi một ưu đãi. Ngươi đem phép thuật của ngươi truyền cho ta, ta cho ngươi thêm một bình dự bị!

-Thật? - Lam Sa kinh hỉ hỏi.

Tần Thọ gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

-Chỉ giới hạn trong lần giao dịch này, về sau sẽ không có cái giá này nữa. Hơn nữa, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ, hôm nay đưa cho ngươi giá ưu đãi này, quá hạn sẽ không đợi nữa.

Chương 645: Giao dịch (2)

Chương 645. Giao dịch (2)

-Mà ta cũng không tin, Minh Hà lớn như vậy, vô số Tu La, chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi lĩnh ngộ thủy kính chi đạo? Nếu như người khác chạy đến đây dùng đạo này để trao đổi, vậy thì cái này của ngươi không còn đáng giá nữa. Ngươi có đến đổi với ta, ta cũng không đổi với ngươi!

-Cho nên, tự ngươi xem mà xử lý đi... Cho ngươi thời gian ba hơi thở để quyết định xem đồng ý hay là cự tuyệt, sau ba hơi thở hoặc là giao dịch, hoặc là đóng cửa lại, tạm biệt.

Nói xong, Tần Thọ nói:

-Ba!

-Hai!

Lúc này, ở nơi xa xuất hiện mấy cái bóng Tu La, trong đó còn có mấy Tu La hôm qua đã từng uống rượu, ở xa đã hô to:

-Thỏ gia, còn rượu không? Ta muốn đổi cho ngài một ít để uống!

Tần Thộ không có đáp lời, mà híp mắt nhìn Lam Sa, giống như đang nói: Người xem, lại có người đến đổi. Rượu của thỏ gia ta là có thị trường, người không đổi, có người khác đổi!

-Đồng ý!

Cuối cùng Lam Sa vẫn là động lòng, sau đó cắn răng một cái, phả ng phát giống như là hạ một quyết tâm cực lớn, móc từ trong ngực ra một cây gỗ đen như mực đưa cho Tần Thộ.

Tần Thộ không biết thứ này là cái gì, dùng ánh mắt hỏi đối phương.

Lam Sa nói:

-Đây là nơi cất giữ đồ vật và tin tức của Tu La chúng ta, cái này gọi là hồn mộc giản. Trong này chính là lĩnh ngộ đối với thủy kính chi đạo của ta, ngài xem, đã hiểu là hiểu, xem không hiểu, ta cũng không có cách nào.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Được rồi, người chờ ta lấy rượu cho người.

Tần Thộ chỉ lấy hai bầu rượu bình thường, sau đó đổ rượu từ trong bình rượu sang hai bầu rượu, rồi đưa cho Lam Sa.

Lam Sa như nhặt được chí bảo bỏ vào trong túi, sau đó xoay người

i biến mất trước mặt Tàn Thọ.

Tàn Thọ biết, tốc độ của Lam Sa không nhanh như vậy, bởi vì Tàn Thọ đã thấy qua vô số cao thủ, cũng chỉ có Minh Hà lão tổ mới có tốc độ nhanh như vậy!

Như vậy hẳn là Lam Sa không phải dùng tốc độ, mà là phép thuật thủy kính chi đạo của hắn!

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ càng thêm thềm thường đối với thủy kính chi đạo của Lam Sa.

Còn những Tu La khác tới, Tàn Thọ đã hoàn toàn không đợi được, trực tiếp cầm tấm bảng đi ra treo ở cửa, đóng cửa trốn đi.

Một lúc sau, những Tu La hôm qua được lợi, từng người từng người đều ngửa đầu nhìn bảng hiệu, lập tức tròn tròn mắt.

Một người thì thầm:

-Hôm nay không tiếp khách, có việc hóa vàng mã, đại sự đào mộ, không có việc gì xéo đi! Cái này là có ý gì?

-Chắc là ý không tiếp khách hả?

-Vậy chúng ta?

-Trước tiên tản đi... Một nhân vật thần tiên như thổ gia, chúng ta phải tôn trọng hắn, đừng quấy rầy cuộc sống của hắn.

Đám người gật đầu, vậy là một đám Tu La cứ như thế giải tán.

Giờ khắc này, Tàn Thọ đã cầm hồn mộc giản lên, sau khi đem nguyên khí rót vào nó, hồn mộc giản lại không có phản ứng gì. Tàn Thọ suy nghĩ một chút, lại rót âm khí vào, lần này rót cuộc hồn mộc giản cũng có phản ứng, một tia hắc quang bay vào bên trong m

i tâm của Tần Thộ, trong đầu Tần Thộ lại có thêm nhiều phù văn vô cùng phức tạp.

Liếc mắt nhìn qua thì dường như phù văn này là thủy tinh trong suốt, nhưng mà nhìn kỹ lại, nó cho người ta cảm giác như là một bức tranh, nhìn từ xa thì lại như là ảnh chụp, nhìn gần thì lại có cảm thấy vô cùng lộn xộn, như không có chân dung vậy.

Tần Thộ tiến tới, quan sát kỹ, sau khi nhìn, Tần Thộ hơi ngắc ngứ lên, thở dài nói:

-Quả nhiên, sách trộm được, không thể đọc!

Không sai, Tần Thộ nhìn hồi lâu, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không có đầu mối!

Chỉ ít, từ bên trên phù văn này, hẳn hoàn toàn không nhìn ra được đạo ở nơi nào.

Có điều Tần Thộ lại hiểu được một chuyện khác, cái gọi là thủy kính chi đạo, thực ra chính như Tần Thộ suy đoán, đích thực là một loại hoa trong gương, trăng trong nước!

Thi triển phép thuật giả, có thể chế tạo ra hư ảnh dường như mình đang xuất hiện ở đó, từ đó ẩn tàng chân thân, tùy thời có thể cho người ta một kích chí mạng.

Thực lực cao thâm hơn người có thể tùy ý chế tạo ra thủy kính, nhiều khi mọi người nhìn thấy là đánh kẻ địch chính diện, thực ra chỉ là cái bóng trong gương mà thôi, cái bóng này không có lực công kích, nhưng lại có được tất cả đặc thù của người thật! Âm thanh và nụ cười, khí tức giống với người thật như đúc, làm cho người ta không thể nào phân biệt được thật giả. Khuyết điểm duy nhất chính là, cái bóng này cũng chỉ là cái bóng, nó chỉ có thể bắt chước đồng bộ động tác của người thật, cho nên nếu như người thật muốn đánh lén, cũng phải thiết kế phương pháp tấn công đối phương từ

hì mới được.

Đây chính là thủy kính chi đạo, nhìn thì đơn giản, nhưng mà nếu hiểu được huyền bí trong đó, thì hết sức dễ dàng lấy được đạo của kẻ địch.

Đồng thời, mặc dù Tần Thộ chưa có hiểu được thủy kính chi đạo này, nhưng mà hắn cũng đã nhìn qua rất nhiều đại đạo, từ xưa đến nay đại đạo trong thiên địa nhìn thì chỉ có một đầu, nhưng trên thực tế lại là biến hóa khôn lường. Tùy theo sự lĩnh ngộ sâu cạn đại đạo, đạo đều sẽ phát sinh biến hóa thiên hình vạn trạng. Tần Thộ tin rằng, thủy kính chi đạo, hắn là còn có biến hóa, chỉ là không biết Lam Sa có lĩnh ngộ được không, hay là hắn vẫn cố ý giấu diếm.

-Đời trước học tập không giỏi, đời này vẫn là học tập không giỏi, ta cái này thật đúng là, từ đầu đến cuối đều như một mà.

Tần Thộ thở dài, có điều hắn tuyệt đối không nhụt chí.

Tu đạo cho tới bây giờ đều không phải là lấy ngày làm đơn vị, mà là lấy trăm năm, ngàn năm, vạn năm, thậm chí một cái nguyên hội làm đơn vị.

Có điều Tần Thộ cũng hiểu rõ, hắn và những người khác không giống nhau, những người khác có thể từ từ rồi đến, nhưng mà Tần Thộ không có nhiều thời gian để từ từ mà đến như vậy.

Đương nhiên, hắn càng rõ ràng hơn, tu đạo chính là công phu chậm, mà nội tình của hắn lại quá mỏng. Từ khi hắn tới thế giới này cho đến bây giờ, thời gian sống chân chính cũng chỉ có mấy năm mà thôi. Thời gian mấy năm này, mặc dù hắn tiếp xúc với nhiều người, đọc không ít sách, nhưng mà đối với cái đạo phong phú này, cũng chỉ là chà xát một chút da lông mà thôi.

Nhất là đối với căn cơ tu hành, càng là kém đến rồi tinh rồi mù.

Điều này giống như một người muốn đọc sách nhưng mà hần ngay cả những ký tự đơn giản nhất cũng không hiểu được, vậy thì đọc sách như thế nào? Cõi như là kiên trì đọc, thì cũng làm sao lĩnh ngộ được ý tứ trong đó? Văn tự Hoa Hạ bác đại tinh thâm, đừng nói sai một chữ, chỉ cần sai một cái dấu chấm thôi thì ý nghĩa đã hoàn toàn khác biệt rồi, thậm chí là còn có thể tương phản nữa.

Chương 646: Thương nhân thần bí – con thỏ

Chương 646. Thương nhân thần bí – con thỏ

Phép thuật lại không giống với công pháp tu tiên, tu luyện công pháp là phải từng bước từng bước đi lĩnh ngộ đại đạo thiên địa có chút cổ nhưng có quy luật, cùng loại với công thức số học, chỉ phải học thêm phép trừ, hiểu rõ phương pháp nhân chia phía sau thì thực ra cũng không phải quá khó khăn.

Phép thuật thì lại khác, nó là trực tiếp cảm phương pháp nhân chi a đi áp dụng là được rồi, chỉ có điều phép thuật tính toán theo phương thức mạnh yếu, mà trở nên phức tạp hoặc là đơn giản hơn một chút mà thôi.

Bởi vậy, Tần Thọ đối diện với việc không có tiếp xúc qua công thức, không quen biết mặt chữ, đơn giản là một cái não hai cái đầu, hoàn toàn không hiểu rõ được ý nghĩa trong đó.

Rơi vào đường cùng, Tần Thọ chỉ có thể thở dài một tiếng nói:

-Được rồi, được rồi, học thì không học được, vẫn là ăn thôi.

Nói xong, Tần Thộ cắn một cái ở phía trên, kết quả khiến Tần Thộ buồn bực là, cái phù văn kia vậy mà trong nháy mắt liền hồng mắt, chớp mắt liền tiêu tán ngay trong thần thức Tần Thộ, Tần Thộ muốn cứu vẫn cũng không kịp!

Có điều Tần Thộ chep chep miệng, phát hiện hình như có chút linh ngộ, mặc dù không hiểu hết, nhưng đích thật là có hiểu rõ đạo lý trong đó.

Tần Thộ sờ lên cằm nói:

-Quả nhiên, vẫn là phải dựa vào ăn!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ cười, rời khỏi trạng thái tu luyện, Tần Thộ nhìn bên ngoài, vẫn là một mảnh đen nhánh, cũng không biết là mấy giờ rồi. Tần Thộ bấm ngón tay tính một chút, đoán chừng hẳn là à giữa trưa...

Nhìn sang Hàn Nguyệt, hai tay Hàn Nguyệt vẫn cầm tám lệnh bài kia, cả người lâm vào trong trạng thái tu luyện không có tỉnh lại.

Tần Thộ nhìn thấy vậy, lập tức móc ra bút mực giấy nghiên, viết một hàng chữ lớn dán ở trên trán Hàn Nguyệt. Chỉ nhìn thấy trên tờ giấy viết: “Người ở nhà tu luyện, thỏ gia ta ra ngoài buôn bán một chút, trở về sẽ cùng nhau uống rượu.

Xong xuôi tất cả, Tần Thộ làm hơn một trăm cái bầu rượu, sau đó đổ đầy rượu ngon vào trong đó, sau đó kiểm lại đồ ăn trong tay mình.

Tần Thộ tính một chút, trong tay hẳn còn tám nghìn sáu trăm bàn thức ăn các loại!

Sau khi phân rượu đến bên trong từng cái bầu rượu nhỏ, cũng có

đến một vạn tám nghìn bầu!

Có điều Tần Thộ vẫn cảm thấy còn quá ít, thế là đem bầu rượu bi ến thành bình nhỏ, cuối cùng còn đổi thành chén rượu.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Tần Thộ đắc ý biến thành con thỏ m ập cao ba mét, vác trên lưng mấy cái túi lớn nhỏ, đồng thời cầm một cây cờ cao lên đến trời, trên đó viết: “Thương nhân thần bí!”

Sau đó Tần Thộ đi ra ngoài, cũng không có đi xa, chỉ đi đến lầu c ao nhất của một tòa tiểu lâu ở phía đối diện rồi ngồi xuống.

Nói là lầu, thực ra lầu này đã sụp đổ, chỉ còn lại một mặt vách tườ ng còn giữ lại được. Có điều Tần Thộ có được thuật sửa đá thành vàng, tiện tay sờ một cái, đất đá trên nền bay tới, hoàn thành một bức tường, thậm chí còn bị hấn làm thành một cái đài cao.

Sau đó thì đơn giản rồi, cầm cờ xuống, hấn đặt mộng ngồi ở trong góc, xua nước của Minh Hà đi, thả một mảnh vải đen xuống, man g lên một chén rượu và ba năm bàn thịt ngon, sau đó thì hai mắt n hắm lại, ngồi đợi cá mắc câu.

Mùi rượu bay ra ngoài, mùi thịt theo nước mà đi, không bao lâu s au đã có người đến.

-Hương vị thơm quá, đây là cái gì vậy? Hình như là bay tới từ bên trên? A? Thương nhân thần bí? Đây là cái thứ gì? Lẽ nào có ai đó làm trò xiếc lừa người? Hừ hừ, ta sẽ không bị người lừa đâu!

Một giọng nói trầm thấp mà thô lỗ vang lên, sau đó là một loạt tiế ng bước chân đã đi xa.

Lông mày Tần Thộ nhíu lại, cũng không thèm để ý, thông qua ch uyện tối ngày hôm qua, hấn đã nhìn ra. Tu La ở nơi này căn bản k hông có cách nào chống cự sự dụ hoặc của rượu ngon! Cho nên h ấn căn bản không lo lắng đối phương sẽ đi thật, thế là hấn yên lặn

g đếm số:

-Năm, bốn...

-Má nó, thơm quá, không chịu nổi! Ta đến xem rốt cuộc là thứ gì!

Đang nói chuyện thì một tráng hán khôi ngô thân cao ba thước nhẩy lên đài cao, vừa lên hoàn toàn không có chú ý đến con thỏ, hai mắt nhìn chăm chăm một con dài nửa mét trước mặt con thỏ, không biết là sinh vật gì đang nường!

Hai mắt tráng hán sáng ngời, sải bước đi tới, đưa tay ra lấy!

Tần Thộ nhìn thấy, oán trách một câu:

-Như thế là không có quy củ, thật không biết là người làm thế nào mà sống được?

Tần Thộ cũng không phải thật sự mắng người, mà là hấn phát hiện, Tu La nhất tộc bồi dưỡng tố chất chiến đấu đích thực là cao siêu, nhưng mà đầu óc dường như cũng không dễ dùng lắm!

Hôm qua, một đám đồ đàn suýt chút nữa là liều mạng với nhau vì chén rượu!

Hôm nay lại một kẻ ngu nữa vì một bàn đồ ăn mà chẳng có lòng dè phòng, hấn dường như là không sợ nơi này có cái bẫy gì rập chẹt hấn?

Tráng hán sững sờ, liếc qua con thỏ nói:

-Con thỏ, ta cũng không phải không nhìn thấy người, người kích động cái gì? Hơn nữa, người ở đây bày những cái này không phải là để cho ta ăn sao?

Tần Thộ hai mắt khẽ đảo nói:

-Người mù à? Bên trên lá cờ viết cái gì, không nhìn thấy à?

-Thương nhân thần bí, là cái gì? - Tráng hán hỏi.

Tần Thọ nói:

-Thương nhân thần bí cũng chính là thương nhân! Thỏ gia ta bày đồ vật, đương nhiên là để bán rồi.

Tráng hán khinh thường nói:

-Bán, ta mua, còn không phải là để cho ta ăn hả? Nói đi, ra cái gì á? Ta muốn cái chân chim lớn nhất kia!

Tần Thọ liếc qua cái chân chim lớn, gật đầu nói:

-Được, một môn phép thuật, đổi một bàn đồ ăn hoặc là một chén rượu.

-Cái gì? Một môn phép thuật đổi một bàn đồ ăn? Sao người không đi cướp đi? - Tráng hán phát hỏa.

Tần Thọ cũng không sợ, thản nhiên nói:

-Thỏ gia ta là bằng hữu của Minh Hà giáo chủ, đương nhiên sẽ không đi làm chuyện cướp đoạt. Công khai ghi giá, già trẻ không gạt, có muốn mua hay không, không mua thì xéo đi!

Tráng hán trợn to tròn mắt nhìn Tần Thọ, qua hồi lâu mới nói:

-Người chính là người bằng hữu kia của giáo chủ?

Tần Thọ gật đầu.

Tráng hán gãi đầu nói:

-Được, ta dùng thuật bơi lội, đổi lấy một cái chân chim của ngươi, thế nào?

Tần Thộ dùng biểu cảm nhìn đồ đàn mà nhìn tráng hán nói:

-Sao ngươi không dùng thuật cười mây đạp gió để đổi hả? Ngươi có còn cần mặt mũi không?

Mặt tráng hán đỏ ửng.

Tần Thộ nói tiếp:

-Vừa rồi Lam Sa vừa tới, hắn dùng Thủy kính chi đạo đổi lấy một chén thần tửu của ta. Đồ vật ngươi lấy ra, nếu như kém hơn cái này, vậy thì sớm cắt đi.

Tráng hán ngây người một lúc, kinh ngạc hỏi:

-Cái đồ đàn Lam Sa kia vậy mà lại dùng Thủy kính chi đạo đổi một chén rượu của ngươi?

Chương 647: Bán rượu

Chương 647. Bán rượu

Tần Thộ cười nhạt một tiếng, xem như là xác nhận, sau đó nói:

-Cái lớn, ngươi muốn mua thì mau lấy ra một môn phép thuật đi.

Không mua, thì đứng sang một bên. Không mua đồ mà còn nói nhảm nhiều như vậy, thỏ gia ta không có thời gian chơi với ngươi.

Nói xong, hai mắt Tần Thộ nhắm lại không để ý đến tráng hán nữa.

Tráng hán cười khan một tiếng nói:

-Lừa gạt, tiếp tục lừa gạt đi! Mặc dù Tu La chúng ta ngay thẳng, nung mà tuyệt đối không có góc! Ta thật muốn xem xem, những đồ vật này của ngươi, có thể bán ra ngoài hay không!

Thế là, tráng hán trực tiếp ngồi đối diện với Tần Thộ, ôm cánh tay chờ xem Tần Thộ làm trò cười.

Một canh giờ trôi qua, bốn phía đều không có động tĩnh gì.

Tráng hán cười hê hê nói:

-Con thỏ, xem ra việc buôn bán của ngươi không được rồi.

Tần Thộ không để ý tới hắn, tiếp tục nhắm mắt lại, cũng không biết đang suy nghĩ về cái gì.

Lại một canh giờ nữa trôi qua.

Tráng hán đang muốn trào phúng một câu, chợt nghe có người kinh hô:

-Thương nhân thần bí? Thỏ gia? Ha ha... ách...

Tiếng cười của đối phương đột nhiên biến mất, sau đó một bóng người lén lén lút lút chạy tới, vừa nhìn thấy Tần Thộ lập tức nói:

-Thỏ gia, ta nghe nói Lam Sa dùng một môn phép thuật đổi của nài một chén rượu, là thật sao?

Tần Thọ không nói chuyện, chỉ gật đầu.

Đối phương nói:

-Vậy ta dùng phép thuật của ta đối với ngài, có được không?

Tần Thọ tiếp tục gật đầu.

Đối phương suy nghĩ một chút nói:

-Ta am hiểu lưỡi đao như hình với bóng, sẽ dùng thân pháp như hình với bóng đối với ngài, có được không?

Nói xong, đối phương ở trước mặt Tần Thọ nhoáng một cái liền biến mất.

Tần Thọ nhìn xung quanh, sửng sốt không thấy người đi đâu rồi.

Đúng lúc này, sau lưng Tần Thọ vang lên âm thanh của người kia:

-Thỏ gia ta ở phía sau ngài đó.

Tần Thọ vừa quay đầu lại, vẫn không thấy ai!

Tần Thọ nhướng mày, hóa thân thành ba đầu sáu tay, đồng thời nhìn bốn phía, cũng vẫn không thấy ai!

Nhưng mà sau một khắc, bắt đầu thấy hoa mắt, thì người kia lại xuất hiện trước mặt Tần Thọ.

Thấy cảnh này, trong lòng Tần Thọ run lên, biết người nam tử nhìn gầy bẹp không quá thu hút này quả thực có chút bản lĩnh, thế là chỉ vào một chén rượu nói:

-Đổi.

Người kia cười hi hi, lấy ra một khối hồn mộc giản ra giao cho Tần Thộ, Tần Thộ vỗ vỗ, hồn mộc giản bay ra một tia hắc quang bắn vào mi tâm. Tần Thộ cũng mặc kệ đối phương, trực tiếp đi vào trong thần thức xem lại.

Như hình với bóng: Như là bóng ma, vĩnh viễn trốn ở điểm mù của mắt chờ đợi một kích trí mạng!

Môn thần thông này không cao sâu lắm, nhưng mà cực kỳ thực dụng, trọng điểm là, hắc cũng là một cách vận dụng của bóng ma chi đạo, Tần Thộ vừa vận có hiểu biết đối với bóng ma chi đạo này, cho nên lần này hắc nhìn liếc qua đã hiểu đại khái, có điều muốn vận dụng, còn cần nhiều thời gian để tìm hiểu hơn mới được.

Đồng thời Tần Thộ cũng hiểu rõ, phải xem một chút phép thuật có cơ sở với mình, đối với mình càng hữu dụng!

Thế là, Tần Thộ yên lặng tính toán mình sẽ biết những cái gì, sau đó buồn bực phát hiện ra, hình như bản thân hắc không biết gì...

Chờ khi Tần Thộ mở mắt, người gầy kia đã không thấy đâu, trước mặt cũng thiếu mất một chén rượu.

Tráng hán nhìn thấy, cau mày nói:

-Thế mà thực sự là còn có dạng đồ đàn này...

Tần Thộ cũng không để ý đến hắc, tiếp tục ngồi đợi ở kia.

Lại một lát sau, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt Tần Thộ, đó chính là Lam Sa!

Tần Thộ nhìn thấy hắc thì trong lòng có hơi chột dạ. Buổi sáng hắc nói khoác với Lam Sa, nói rằng rượu này có thể trợ giúp Lam Sa đột phá. Nhưng mà chỉ có Tần Thộ là hiểu rõ, rượu này căn bản

chẳng có lợi ích gì.

Bây giờ gặp lại Lam Sa, dựa vào da mặt của hắn, cũng có chút ngượng ngùng.

Đúng lúc này, Lam Sa vui mừng nói:

-Hóa ra là thỏ gia!

Tần Thộ cười khan một tiếng nói:

-Ừm, chào.

Lam Sa gật đầu, sau đó cau mày nói:

-Thỏ gia, buổi sáng ta uống rượu của ngươi, dường như là không có hiệu quả gì.

Trong lòng Tần Thộ run lên, tự nhủ trong lòng, xong rồi, phiền phước tới rồi. Sớm biết thế này thì không nên nói khoác...

Tráng hán nghe xong, miệng mở rộng, cũng không nói chuyện, có điều ánh mắt kia lại tràn đầy vẻ khinh bỉ.

Tần Thộ cũng là một mặt xấu hổ...

Đúng lúc này Lam Sa cười ha ha một tiếng, sau đó bái một bái với Tần Thộ nói:

-Thỏ gia, mặc dù một chén rượu vô dụng, nhưng mà sau khi ta uống hết một bầu rượu, vậy mà thật sự đã phá cảnh! Đại ân nhân không lẽ nào cảm tạ hết được! Ngài có gì dặn dò, phàm là ngài nói, Lam Sa ta làm được, nhất định sẽ giúp ngài.

Trong nháy mắt đó, Tần Thộ và tráng hán đều tròn tròn mắt.

Tráng hán liếc nhìn Tần Thộ, Tần Thộ liếc nhìn tráng hán, sau đó Tần Thộ lộ ra một nụ cười thần bí, có hơi hất cằm lên, vô cùng đắc ý.

Tráng hán thì vẻ mặt mơ hồ, thầm nói:

-Uống rượu còn có thể phá cảnh? Nhảm nhí hả?

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng mà thính lực của Lam Sa lại vô cùng tốt, nghe nói như thế, lập tức không vui, đột nhiên quay người nhìn chằm chằm tráng hán nói:

-Nhảm nhí? Lam Sa ta mặc dù không được tính là một người thế nào cả, nhưng thân là Tu La, sẽ khinh thường ai nói láo! Hơn nữa, uống rượu phá cảnh cũng không chỉ có một mình ta.

-Còn có những người khác uống rượu phá cảnh?

Lúc này tráng hán thật sự là bị kinh động.

Lam Sa liếc nhìn Tần Thộ, dường như là đang hỏi thăm cái gì.

Tần Thộ mỉm cười, cũng không có nói chuyện, tiếp tục giả vờ thần bí...

Lam Sa biết, đây là Tần Thộ ngầm cho phép, thế là hô to một tiếng:

-Thỏ gia ở chỗ này bán rượu, muốn uống thì mau tới!

Vẻ mặt tráng hán nghi hoặc, không rõ Lam Sa đang làm gì.

Nhưng mà một khắc sau, hắn tròn tròn mắt!

Chỉ nhìn thấy bốn phương tám hướng vang lên từng tiếng la:

-Thỏ gia bán rượu?

-Ôi đệt! Thỏ gia, để cho ta một chén!

-Thỏ gia, ta cũng muốn một chén!

-Ta cũng muốn!

Sau đó trong nháy mắt một đám Tu La liền lao đến chỗ Tàn Thọ và vây ba vòng bên trong ba vòng bên ngoài cực kỳ chặt chẽ!

Tàn Thọ nhìn thấy, càng vui vẻ hơn, yên lặng lấy ra một tờ giấy đặt ở trước mặt – một môn phép thuật một món ăn hoặc là một chén rượu.

Người tới đại đa số đều là Tu La hôm qua uống rượu phá cảnh, còn có một phần Tu La là do nghe nói. Mặc dù bọn hắn cảm thấy đồ ăn ngon nhưng mà đồ ăn dù có ngon đến đâu nào có sáng khoái như phá cảnh được?

Dù sao, ở trong mắt Tu La, còn sống chung quy luôn đứng đầu tiên, phẩm tử chỉ có thể đặt ở vị trí thứ hai.

Thế là tất cả mọi người, dường như không chút do dự lấy ra từng cây hồn mộc giản đưa tới, cao giọng la lên:

Chương 648: Luận đạo

Chương 648. Luận đạo

-Ta muốn một chén rượu!

-Ta cũng muốn một chén rượu!

-Ta cũng muốn một chén!

Tần Thộ nhìn thấy, cười vui vẻ, có điều hấn cũng không có nhận l
ấy hồn mộc giản, mà gật gù đắc ý nói:

-Rượu thì là rượu ngon, nhưng mà có thể phá cảnh hay không, ta
cũng không thể cho mọi người bất luận một cái cam đoan gì. Dù s
ao, uống rượu phá cảnh, quả thực là có chút không thể tưởng tượn
g được. Tất cả đều xem cơ duyên... Đều xem mệnh.

-Thỏ gia, ngài đừng nói nữa, chúng ta tin ngài! - Một Tu La cao gi
ọng la lên.

-Đúng đúng đúng, tin ngài! Hôm qua ta cũng thấy rồi, sau khi nhữ
ng tên cháu trai này từng người từng người uống chén rượu xong,
đều nhao nhao phá cảnh! - Có người đi theo hô.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Đó là cơ duyên của bọn họ, người khác uống thì có thể không có
hiệu quả.

-Không có hiệu quả thì coi như là uống rượu! Mẹ nó, ta sống mấy
vạn năm, cũng chưa từng uống rượu, hôm nay vừa vận mở mang
một chút.

Một người đưa hồn mộc giản qua nói.

Tần Thộ nhìn thấy, khẽ mỉm cười đáp:

-Đã như vậy thì uống đi.

Tần Thọ vui vẻ nhận lấy hồn mộc giản của đối phương...

Người kia cười ha ha một tiếng, sáng khoái cầm lấy chén rượu ngửa đầu lên uống!

Thực ra Tần Thọ cũng hiểu rõ, những người này cho hắn phép thuật, kỳ thật cũng không phải là phép thuật mà bọn họ am hiểu nhất, công phu chân chính áp đáy hòm, không thể nào lấy ra để đổi lấy một chén rượu. Nhưng mà Tần Thọ cũng không để ý, hắn là nghệ nhân không ép thân, hướng chi, hắn cũng không có trông cậy vào việc lập tức liền học xong toàn bộ. Hắn chẳng qua cảm thấy, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, những Tu La này trong ức vạn năm nay hiểu rất rõ thế nào là ám sát, đánh lén người khác, nếu có thể học được kinh nghiệm của bọn họ, về sau cũng không cần sợ bị người khác lừa. Dù sao, số lượng Tu La nhiều, hắn không am hiểu, có lẽ đúng lúc người khác lại am hiểu; Hắn am hiểu lại đúng lúc người khác không am hiểu, cho nên đồ vật của mọi người càng thêm, Tần Thọ mặc dù đều là gà mờ, nhưng mà đối với từng cái đạo cũng coi như có một cái hiểu rõ tương đối hoàn chỉnh.

Hướng chi, Tần Thọ cũng chưa phải trả gì nhiều, chỉ là một ít rượu u không có tác dụng mà thôi...

Rượu trước mặt Tần Thọ rất nhanh liền bán sạch, thế là hắn lại lấy ra một nhóm nữa, cứ như vậy, một nhóm rồi lại bán hết một nhóm, ở giữa lúc nghỉ ngơi, Tần Thọ mới phát hiện, hắn đã kiếm lời được ba ngàn cái hồn mộc giản! Cái này tương đương với ba ngàn đại đạo đó!

Mặc dù có thể lặp đi lặp lại, nhưng mà Tần Thọ không quan tâm đến việc lặp lại đó, có thể trực tiếp dần thân vào con đường đó, tiết kiệm được rất nhiều thời gian cho việc tu luyện.

Mà tráng hán ngồi ở đối diện, từ đầu đến cuối, cũng không có đi lên mua một chén rượu nào. Thay vào đó hứng thú nhìn Tần Thọ, t

ình cảm bên trong đôi mắt có chút phức tạp, kinh ngạc có, hoài nghi có, còn có một số thứ Tần Thộ xem không hiểu, tóm lại, Tần Thộ không biết tráng hán này đang suy nghĩ gì... Hán cũng không có rảnh đi để ý những thứ này.

Đúng lúc này, một vệt kim quang xé rách bầu trời, kim quang sáng chói, phát khí đầy trời, Tần Thộ có thể nghe được âm thanh bên trong vậy mà lại là ngân xướng kinh văn của Phật Đà.

Phật âm bao la rộng lớn, Phật quang xua tan hắc ám, chiếu sáng cả bầu trời!

Phật quang hóa thành một đạo cột sáng trực tiếp đánh vào Huyết Hải, Huyết Hải bốc lên, rất nhiều Tu La không tránh kịp bị Phật quang bao phủ, gầm thét kêu rên bên trong Phật quang, cuối cùng từng sợi tóc bong ra từng mảng, sắc mặt trở nên nhu hòa, cuối cùng xếp bằng bên trong Phật Quang, vậy mà cùng đi niệm lên kinh Phật!

Tần Thộ thấy cảnh này, lông cũng dựng lên, nhanh chóng thu dọn sạp hàng, quay người chuẩn bị chạy.

Đúng lúc này, tráng hán kia ngăn trước mặt Tần Thộ, cười ha hả nói:

-Con thỏ, ngươi đây là định đi đâu vậy?

Tần Thộ nói:

-Tránh ra, tránh ra, thỏ gia ta về nhà, đừng cản đường.

Tráng hán cười nói:

-Ngươi thế này là đang sợ sao? Ngươi cũng biết đó là ánh sáng gì sao?

Tần Thợ nếu không trả lời tráng hán này, thì chắc chắn hắn sẽ không để cho đi, thế là không nhận được nói:

-Nhìn cũng không phải ánh sáng tốt đẹp gì, không sợ mới có quý đó.

Tráng hán cũng sờ nói:

-Không phải ánh sáng tốt đẹp gì?

Sau đó tráng hán cười lên ha ha:

-Ha ha... thật là một chuyện cười lớn, Phật quang minh mông quang minh như vậy, đến trong miệng người lại thành ánh sáng không tốt đẹp gì?

Tần Thợ bĩu môi khinh thường nói:

-Cường ép thay đổi niềm tin của người khác, thứ này cũng ngang với lừa gạt một linh hồn làm nô dịch cho một linh hồn khác, loại ánh sáng này cũng có thể gọi là ánh sáng tốt đẹp? Ta không có nói đây là loại ma quang! Mau tránh ra, tổ gia ta muốn về nhà.

Tần Thợ hoàn toàn nghĩ như vậy, theo cách nghĩ của Tần Thợ, người ác trực tiếp chết đi là được rồi, nhưng mà Tần Thợ tuyệt đối không có ý định cưỡng ép độ hóa, đối với độ hóa, hắn càng tin vào nói chuyện cảm hóa.

Độ hóa, cái kia bất kể người có nguyện ý hay không đều sẽ trực tiếp dùng phép thuật cưỡng đại, thay đổi nội dung tư tưởng, cưỡng ép biến một người thành một người khác, sau đó khiến hắn nghe lời làm theo... Cái này theo suy nghĩ của Tần Thợ, chính là một cường quốc xâm lấn một quốc gia khác, sau đó thông qua sửa đổi lịch sử của bọn họ, xuyên tạc chuyện xưa của bọn họ, cuối cùng đem lòng tự trọng của những người này gạt bỏ, không khác gì chuyện biến thành một người nô lệ.

Nói đến đây, Tàn Thọ nghĩ đến một vài phế vật ở Trái Đất bên trong Hoa Hạ theo bản năng, có vẻ như đã bị gạt bỏ lòng tự trọng, ngày xưa làm cầu nô tài của cường quốc, bên trong mắt chó không nhìn nổi bất luận kẻ ngoại quốc nào nói chủ tử không tốt, đồng thời miệng chó cũng nhìn chằm chằm cái gì tổ quốc tốt, hễ nhìn thấy liề không quan tâm là cắn một cái rồi nói. Đối với loại chó này, Tàn Thọ vẫn cảm thấy, trực tiếp giết chết là được rồi, không cần phải phí lời nói nhiều.

Bây giờ, Phật Quang này khiến cho Tàn Thọ có cảm giác, mà lại là cái cảm giác này, thử hỏi, làm sao Tàn Thọ có thể không sợ?

Bây giờ hắn sợ nhất là cái Phật Quang kia chiếu cho hắn một cái, sau đó liền chiếu xuống tiểu đệ, cả đời bất lực...

Về phần cảm hóa, đó là để một ác nhân dựa vào bản sự từ trong nội tâm nghĩ thông suốt rồi, hiểu rõ mình không đúng, sau đó bỏ xuống đồ đao, gánh chịu tất cả hậu quả tội nghiệt trước đó phạm phải, là xử bắn, là tịch thu tài sản, hay cái gì cũng sẽ nhận. Đó là một loại chuyển biến tự phát từ bên trong tâm linh và tán đồng. Hai chuyện này căn bản không phải là một...

Chương 649: Bát Bộ Thiên Long

Chương 649. Bát Bộ Thiên Long

Nghe Tàn Thọ nói như vậy, tráng hán nhướng mày, đưa tay liền cho con thỏ một cái bạt tai, cười mắng:

-Người biết cái đéch gì! Bên trong Phật quang kia ẩn chứa lực lượng tam sinh, sau khi bị Phật quang chiếu rọi, liền có thể nhìn thấy kinh lịch tam sinh tam thế, tam sinh tam thế nhìn qua phồn hoa như giấc, nhìn qua đều là non sông tươi đẹp, ôn nhu như hương, thiết huyết chiến trường, nhân sinh ngọt bùi cay đắng đều đã nhìn qua, trải qua, hiểu được nhiều hơn. Khi đó, ai còn nguyện ý sống ở cái nơi cút chim cũng không có này chứ?

Tần Thộ liếc mắt nhìn, cười ha ha, gật đầu nói:

-Nói có lý, cho người một like. Cái kia là cái gì, không có việc gì, ta đi trước nhá!

Nói xong, Tần Thộ lại muốn đi.

Tráng hán hí hóp mắt cản đường Tần Thộ, hắn cũng không phải người ngu, cái con thỏ này rõ ràng là miệng không giống tâm, ngoài miệng thì nói tán đồng, nhưng mà biểu hiện ra vẫn là không tán đồng.

Tráng hán rất không hài lòng mà nói:

-Con thỏ, người không tin?

Tần Thộ lập tức nói:

-Tin!

Tráng hán nhìn chằm chằm Tần Thộ, Tần Thộ mở to hai mắt nhìn, dùng ánh mắt ngây thơ thuần khiết đã lừa qua vô số người nhìn tráng hán trước mặt.

Hai người nhìn nhau một phút, tráng hán chắc chắn khẳng định nói:

-Người chính là không tin!

Tần Thọ nức nở nói:

-Đại ca, ta là tin thật. Người để cho ta đi đi?

Tráng hán lắc đầu nói:

-Ta thấy người chính là không tin, hôm nay ta nhất định phải cùng người nói đến cùng.

Nói xong, hắn kéo Tần Thọ đi tới lầu bên cạnh, đối mặt với cột sáng Phật quang nói:

-Người có biết ánh sáng này từ đâu đến không?

Tần Thọ lắc đầu, sau đó lập tức ý thức được, một khi lắc đầu, trán hán này chắc chắn sẽ giải thích, một khi giải thích chắc chắn là không dứt, thế là lại lập tức gật đầu.

Nhưng mà Tần Thọ vẫn là xem thường cố chấp của tráng hán này, hắn căn bản không để ý Tần Thọ là gật đầu hay là lắc đầu, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn đến Tần Thọ đã tiếp tục nói:

-Người có biết ở Địa Ngục còn có một tòa Phật Sơn không?

Tần Thọ sửng sốt, lúc đến chỗ này, khi đi trên đường Hoàng Tuyền, Hắc Bạch Vô Thường đã chỉ cho hắn một ngọn núi, đó là một tòa Phật Sơn, lúc ấy hắn nghe, cũng không quá để ý. Bây giờ nghe tráng hán nói như thế, trong lòng có nghi vấn, chẳng lẽ là Phật quang của Địa Tàng Vương Bồ Tát?

Cứ như thế, tráng hán căn bản không thấy phản ứng của Tần Thọ lại tiếp tục nói:

-Bên trong Địa Ngục, trên Minh Hà đã từng có một ngọn núi ma

khí huyết diễm ngập trời. Núi này là một ngọn núi lửa, có điều phun ra ngoài không phải dung nhạm, mà là phun ra máu. Bởi vì bên dưới núi này nối thẳng với Huyết Hải, máu trong Huyết Hải chảy ra, nhuộm đỏ cả ngọn núi lớn, cho nên ngọn núi này gọi là Huyết Sơn.

Về sau khi Địa Tàng Vương Bồ Tát tới, lấy phép thuật, đại pháp lực gia cố ở trên núi, cưỡng ép Huyết Sơn biến thành Phật Sơn Phật Quang Phổ Chiếu.

Đồng thời, mỗi tháng sẽ dùng pháp lực rót xuống Huyết Hải bên trong Phật Sơn, tịnh hóa Huyết Hải, độ hóa Tu La bên trong thành Phật binh hộ pháp cho Phật Sơn.

Cái người đang thấy chính là Phật quang, là Phật quang do Địa Tàng Vương Bồ Tát thi triển. Phật quang này đối với người thiện tâm có thể trừ bách bệnh, cường thể phách, bổ linh hồn, kéo dài tuổi thọ. Nhưng đối với ác nhân, thì sẽ dẫn dắt bọn hắn nhập tam thế luân hồi, nhìn thấy nhân sinh, từ đó lĩnh ngộ nhân sinh chân đế, bước vào tu hành ở trong Phật môn.

Tần Thộ nghe đến đây, đột nhiên hỏi:

-Nếu như người kia nhìn tam thế mà không có thay đổi thì sao?

Tráng hán cười nhạt một tiếng, chỉ vào Phật quang xa xa nói:

-Người xem...

Chỉ nhìn thấy bên trong Phật quang một tên Tu La ôm đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, sau đó hóa thành điểm sáng đầy trời, tiêu tán trong Phật quang...

Tần Thộ nói:

-Chết rồi?

Tráng hán nói với về đương nhiên:

-Minh ngoan bắt linh, tan thành mây khói.

Tần Thọ nghe đến đây, có hơi khó chịu nói:

-Cái này có phải hơi quá đáng không? Phật từ bi, vì sao không đưa hán vào luân hồi?

Tráng hán lắc đầu nói:

-Tu La tự có luân hồi, sau khi luân hồi vẫn là Tu La, vậy thì luân hồi còn ý nghĩa gì nữa?

Tần Thọ nói:

-Vậy Địa Tàng Vương Bồ Tát kia không thể dùng phép thuật dẫn hán vào luân hồi chính quy à?

Tráng hán thở dài nói:

-Người xem đi.

Vừa nói xong, liền nghe một tiếng mắng mỏ giận dữ vang lên:

-Con lừa trọc Địa Tàng, người còn không dùng phải không?

Đang nói chuyện, một đạo dải lụa màu đỏ tách ra từ Huyết Hải, phá vỡ Minh Hà bay thẳng lên trời!

Dải lụa màu đỏ trên bầu trời tấn công vào Phật quang, trong nháy mắt Phật quang liền sụp đổ, tan rã! Dải lụa màu đỏ cũng không lùi lại mà tiến thẳng về phía bầu trời!

Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn, lơ mơ có thể nhìn thấy trên Minh Hà

có một tòa núi lớn, chính giữa núi lớn lại trống không, phía trên có Phật quang chớp động... hiển nhiên, chỗ đó chính là Phật Sơn.

Dải lụa màu đỏ vọt thẳng vào bên trong Phật Sơn, bên trong Phật Sơn vang lên một tiếng niệm phật:

-A di đà phật!

Một khắc sau, một bàn tay cực kỳ lớn rơi xuống, cùng dải lụa màu đỏ đụng vào nhau, phật chương vỡ vụn, dải lụa màu đỏ cũng biến mất trong không khí...

-Lão lừa trọc, nếu ngươi lại đến khinh phụ Tu La nhất tộc ta, ta liền trăm đầu của ngươi làm cái bô!

Giọng nói của Minh Hà giáo chủ vang lên, thanh âm mang theo bá khí vô cùng phần nộ.

Nhưng mà phía trên Phật Sơn lại chỉ truyền ra một tiếng nhàn nhạt:

-A di đà phật!

Tần Thọ nghe không hiểu, người ta nói nhiều như vậy, Địa Tàng Vương Bồ Tát lại chỉ nói một câu phật hiệu không thể hiểu được, đây là đồng ý, hay là cự tuyệt đây? Hay là ba phải, quấy nhiễu?

Có điều Minh Hà giáo chủ dường như nghe đã hiểu, hừ lạnh một tiếng rồi không có động tĩnh.

Tòa Phật Sơn kia trôi đi...

Tần Thọ nhìn về phía tráng hán, tráng hán liếc nhìn Tần Thọ hỏi:

-Nghe chuyện xưa không?

Tần Thọ gật đầu.

Tráng hán nói:

-Còn rượu không?

Tần Thọ lắc đầu.

-Cái khác cũng được. - Tráng hán hỏi.

Tần Thọ mở Hắc Ma Thần Hạp của mình, cuối cùng hai mắt sáng lên, ngẩng đầu cười nói:

-Có!

Tráng hán cười:

-Lấy ra, vừa uống vừa nói chuyện.

Tần Thọ nói:

-Được rồi! Có điều một chén một môn phép thuật.

Tráng hán lập tức đen mặt, có điều vẫn đồng ý.

Cùng lúc đó, trên Phạt Sơn, mấy người nam nữ cùng đi tới, ngồi ở một chỗ trên đài cao, yên lặng nghị luận cái gì đó.

-La Già Ma Hầu đi lâu như vậy, cũng không biết thế nào rồi? Chỉ bảo hắn tra cái tin tức mà vất vả như vậy à?

Một nữ tử ngồi ở một bên vuốt vuốt kiếm trong tay, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Ngồi ở vị trí chính giữa là một nam tử mặc trường bào màu xanh, nam tử mang theo một cái mặt nạ vàng kim, cũng không thấy rõ k

huôn mặt, trên mặt nạ không có ngũ quan, cũng không có bất kỳ cái gì, càng nhìn càng không có được bất kỳ tin tức gì về người này.

Chương 650: Cảm ơn

Chương 650. Cảm ơn

Nam tử mặc áo bào xanh đối diện là một nam tử đầu rồng trên đầu có một đôi sừng, nam tử này có đôi mắt nhân hậu, nhưng khuôn mặt của hắn lại có vẻ hơi dữ tợn.

Bên tay trái đầu rồng, là nữ tử đang nói chuyện kia, bên tay phải là một người mặc áo kim giáp, có hai cái cánh; bên phải nam tử có hai cái cánh là một tên nam tử kỳ quái đầu người thân ngựa...

Ngồi bên trên nam tử áo xanh là một tên quái nha mặc áo choàng đen khuôn mặt màu xanh nanh vàng.

Đám người này ngồi quây chung một chỗ, ở giữa có một đồng lửa, có điều bốn phía cũng không có cái gì ăn.

Lúc này, nam tử mặt xanh nanh vàng nói:

-Tầm Hương, người cũng không phải không biết La Già Ma Hầu kia là một tên tham ăn, lười, để hắn đi điều tra, đoán chừng bây giờ không biết là đang ở đâu xem náo nhiệt rồi, hoặc là đang ngủ ở đâu đấy.

Tầm Hương nói:

-Ta đã nói là để cho ta đi, các người lại nhất định để hấn đi. Haiz, chuyện này ta không phục!...

Giọng nói của nam tử áo bào xanh rất nhẹ, bên trong giọng nói mằm mại để lộ ra một loại tự tin không thể hoài nghi:

-Ta để hấn đi, tự nhiên có đạo lý của ta. A Tu La là một trong Bát Bộ Thiên Long của Phật môn, hấn chết, nhất định có người phải đền mạng. Tầm Hương, mặc dù người hành động nhanh, nhưng mà La Già Ma Hầu am hiểu nguy trạng hơn người. Hấn hành tẩu ở trong Huyết Hải, có thể bớt đi rất nhiều phiền phức. Nếu như là người đi, sợ là một đường phải chinh chiến không ngớt, nếu như kinh động đến Tứ Đại Ma Tướng, người có còn trở về được nữa không?

Tầm Hương trầm mặc...

Lúc này nam tử mặt xanh nanh vàng nói:

-Tầm Hương, Thiên nói có đạo lý. Hơn nữa, La Già Ma Hầu và những Tu La kia đều am hiểu phục kích, nếu như thật sự tìm được hung thủ giết chết A Tu La, xác suất xuất thủ thành công của hấn lớn hơn so với người. Chỉ là không hiểu sao, đã lâu như vậy rồi sao còn chưa có cái động tĩnh gì.

-Long, người nói xem thế nào?

Tầm Hương hỏi nam tử đầu rồng.

Nam tử đầu rồng cười ha ha nói:

-Chờ một chút đi, rất nhanh sẽ có tin tức trở về thôi.

Kết quả Khẩn Na La thân người đầu ngựa và Già Lâu La có hai c

ái cánh đồng thời nhìn nhau, nói:

-Dạ Xoa nói có lý.

Tầm Hương tức gần chết, quơ trường kiếm trong tay, bỏ vào trong không khí hai cái, rồi cắn răng nghiêng lợi nói:

-Sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ giết sạch đám phế vật trong Huyết Hải này!

Đám người nhìn nhau cười một tiếng, ai cũng không công nhận lời này, có điều bên trong ánh mắt lại có vẻ vô cùng kiên định.

Giờ khắc này, Tàn Thộ và tráng hán cùng ngồi xuống.

Tàn Thộ nói:

-Anh trai, xưng hô thế nào?

Tráng hán nói:

-Người có thể gọi ta là La Già Ma Hầu, một tiểu xà tinh mà thôi. Con thảo, người là?

Tàn Thộ nói:

-Tàn Thộ.

-Ây...

La Già Ma Hầu sững sờ nói:

-Tên rất hay...

Tàn Thộ liếc hán một cái nói:

-Đây là lời khen tùy ý nhất mà ta nghe được trong năm nay.

Nói xong, Tần Thộ lấy ra một cái đỉnh lớn, sau đó múc ra hai bát canh, một bát đưa cho La Già Ma Hầu, còn một bát mình cầm nó i:

-Rượu thì không có, nếm thử cái này đi.

La Già Ma Hầu ngửi ngửi, chau mày nói:

-Mùi vị kia... rất kỳ quái, đây là thứ gì?

Tần Thộ nói:

-Canh cay của người Hồ, đây là thứ ta thích nhất.

La Già Ma Hầu khẽ gật đầu, cũng yên tâm uống một ngụm hết sạch, sau đó con người của hắn có hơi giãn ra một chút, sau đó là một vẻ mơ hồ...

Một lát sau, La Già Ma Hầu thanh tỉnh lại, lắc đầu, nhìn xung quanh, gãi gãi đầu thầm nói: “Đây... đây là Huyết Hải? Ta tới đây là làm gì nhỉ? Đúng rồi... ta tới đây làm gì?”

Đang nói chuyện, La Già Ma Hầu nhìn thấy Tần Thộ hỏi:

-Con thỏ, tại sao ta lại ở đây?

Tần Thộ sững sờ, hỏi ngược lại:

-Người là?

La Già Ma Hầu chỉ vào mình nói:

-Ta chính là Bát Bộ Thiên Long của Địa Tàng Vương Bồ Tát, một trong những đại mãnh thần La Già Ma Hầu!

Tần Thọ nghe xong, trong lòng lập tức hiểu rõ. Mặc dù hắn không biết La Già Ma Hầu là ai, nhưng mà Bát Bộ Thiên Long thì hắn quá quen thuộc!

Đó là tám đại hộ pháp Thiên Long của Phật Môn, nói là Thiên Long, tên thực tế cũng không phải đều là rồng, chỉ là xưng hô cho bộ trong Phật Môn mà thôi. Tần Thọ nhớ rõ bên trong có Thiên, Long, Dạ Xoa, A Tu La, còn một cái tên nữa quá khó đọc, trước kia Tần Thọ cũng không nhớ rõ được.

Có điều cái này cũng không ảnh hưởng tới việc hắn hiểu rõ thân phận của đối phương.

Nếu là người của Phật Sơn, thì chính là tử địch của Tu La tộc, tử địch của Minh Hà giáo chủ!

Tần Thọ cũng không có một chút hứng thú nào với thù hận của hai tộc này.

Thế là Tần Thọ nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi.

La Già Ma Hầu nhìn thấy, liền ngăn Tần Thọ lại, hỏi:

-Chúng ta quen biết?

Tần Thọ quả quyết lắc đầu:

-Không quen.

La Già Ma Hầu lại hỏi:

-Chúng ta cùng uống qua một thứ?

Tần Thọ tiếp tục lắc đầu nói:

-Không có, có điều người uống của ta một chén canh là thật. Canh này dùng vô số thiên tài địa bảo trong thiên địa luyện chế mà thành, hơn nữa giá bày ở chỗ này đây, già trẻ không gạt. Người uống một bát, có phải là nên thanh toán hay không?

La Già Ma Hầu nghe xong, chau mày, nghi hoặc nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ trừng đôi mắt to ngập nước nhìn La Già Ma Hầu, đồng thời chỉ chỉ vào tờ giấy một môn thần thông đổi một chén rượu trên quầy hàng nói:

-Người xem, ở chỗ này của ta để tờ giấy này. Không phải là người không có tiền thanh toán, muốn trốn nợ đó chứ? Đường là hộ pháp Bát Bộ Thiên Long của Phật môn, vậy mà lại quýt nợ?

La Già Ma Hầu nghe xong, nhanh chóng lắc đầu nói:

-Sao có thể, sao có thể?

Nói xong, La Già Ma Hầu nghĩ nghĩ, hắn cảm thấy con thỏ nói rất có lý.

Đầu tiên, con thỏ ghi giá công khai, sau đó, trong tay hắn cầm bát của con thỏ là hoàn toàn chính xác. Hắn biết mình, dựa vào sự thông minh của hắn, tuyệt đối biết rõ giá cả mới uống. Nếu không tuýt đổi sẽ không, dừng!

Nghĩ đến đây, La Già Ma Hầu móc từ trong ngực ra một viên ngọc giản ném cho Tần Thộ nói:

-Đây là thuật đi trong bụng, đổi lấy một bát của người, có vấn đề gì không?

Tần Thộ nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nhận lấy. Nực cười, kiếm phép thuật mà không mất gì, cho dù đó là một đồng phân, đó cũng là kiếm được, sao lại ghét bỏ chứ?

Đồng thời Tần Thộ hào phóng vung tay lên nói:

-Đường đường một trong Bát Bộ Thiên Long, ta sao có thể không tin chứ? Thu.

Nói xong, Tần Thộ lập tức thu dọn xong tất cả mọi thứ, xoay ngư ời rời đi.

La Già Ma Hầu vội vàng hỏi:

-Con thỏ, ta hỏi ngươi một vấn đề, tại sao ta lại ở đây? Tại sao ta lại uống canh của ngươi? Sao ta lại không nhớ gì cả?

Chương 651: Quên rồi

Chương 651. Quên rồi

Tần Thộ nghĩ ngợi một chút rồi nói:

-Ngươi là từ trên trời rơi xuống.

La Già Ma Hầu gật đầu nói:

-Như thế cũng không thể nào thành mất trí nhớ được chứ?

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Đầu chạm đất trước.

La Già Ma Hầu giật mình, có điều vẫn không hiểu nói:

-Người biết vì sao ta lại rơi xuống đất như thế không?

Tần Thọ nói:

-Lúc đó người hô một câu, Minh Hà, sau đó thì choáng. Sau khi người tỉnh lại, mơ mơ màng màng muốn uống canh của ta, sau đó ta nói cho người giá cả, người gật đầu đồng ý, ta liền cho người một bát canh cay của người Hồ. Còn lại thì người biết rồi, không cần ta nói nữa chứ?

Mặc dù La Già Ma Hầu cảm thấy con thỏ nói hơi ít, có điều tổng thể logic còn có thể nghe được.

Trọng điểm là, nếu như Minh Hà thực sự xuất thủ, đừng nói đến con thỏ Luyện Thần Phản Hư này không biết chuyện gì xảy ra, cho dù là hắc, đoán chừng cũng không biết làm sao bị đánh.

Minh Hà xuất thủ, hắc không chết, còn có thể giữ lấy một cái mạng, hắc đã cảm thấy không thể tin được rồi, đồng thời trong lòng hắc cảm thấy có chút nghĩ mà sợ, cũng không dám dừng lại ở chỗ này nữa.

Thế là La Già Ma Hầu chấp tay với Tần Thọ nói:

-Con thỏ, cảm ơn! Ta đi trước.

Tần Thọ nói:

-Không tiễn!

Sau đó La Già Ma Hầu quay người phá không mà đi...

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Hài tử tốt như thế, bị lừa, còn cảm ơn... Lần sau bán cho hấn một cái xe đạp!

Sau khi tiễn La Già Ma Hầu, Tần Thộ sờ lên Hắc Ma Thần Hạp của mình, trong lòng thầm nhủ nói: “Quả nhiên, canh Mạnh Bà chỉ có thể xóa đi toàn bộ ký ức của quỷ hồn, nếu như đụng phải người thực lực cường đại, có thể giữ lại một phần vạn được hiệu quả là không tệ rồi. La Già Ma Hầu kia cũng không biết đã quên đi bao nhiêu chuyện, nhưng mà vẫn còn biết thân phận của mình, người ở bên trong Minh Hà, hấn là cũng không có mất đi bao nhiêu ký ức... Uhm, lần sau phối rượu với canh Mạnh Bà bán, trả tiền, ăn canh, trả tiền, ăn canh... hê hê.

Tần Thộ gật gù, tính toán chuyện buôn bán của mình rồi đi về nhà.

Về đến nhà, Hàn Nguyệt vẫn ngồi im ở chỗ cũ không nhúc nhích, Tần Thộ cầm cái đuôi gà lớn lung lay trước mặt Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt vẫn không nhúc nhích như cũ.

Tần Thộ biết, cái này hơn phần nửa là đã thật sự nhập đạo, hấn cũng không tiện quấy rầy.

Thế là Tần Thộ chạy qua một bên, ăn uống no đủ, rồi ngồi xếp bằng xuống, móc ra một cái bao tải to, bắt đầu kiểm tra thu hoạch của mình, tra một chút, thu được khoảng một vạn ba mươi tám cái hồn mộc giản và một viên ngọc giản, ngọc giản là La Già Ma Hầu đưa, còn lại đều là lấy được từ đám Tu La kia.

Tần Thộ tùy tiện ấn mở một cái hồn mộc giản, trong đầu lập tức hiển hiện thêm một cái phù văn lớn - ấn nhập đạo ở trong đó.

Lại ấn mở một cái, hóa thủy chi thuật.

Lại ấn mở một cái, ấn nhập chi đạo...

Lại ấn mở một cái, hóa thủy chi thuật...

Tần Thộ nhìn liên tiếp hai mươi cái hồn mộc giản, kết quả đều là loại vật này!

Trên trán Tần Thộ bắt đầu xuất hiện vạch đen, thời gian cũng dần trôi qua, không kiên nhẫn được nữa thế là cũng dứt khoát không nhìn, hai mắt nhắm lại, trực tiếp ném vào trong miệng, rắc rắc bắt đầu ăn.

Hắn cũng nghĩ thông, hơn một vạn cái ngọc giản, đi xem từng cái, hắn cũng không có nhàn rỗi đâu. Dứt khoát, ăn một hơi, hấp thu nhiều thì nhiều ít thì ít, dù sao cũng dễ dàng hơn. Cùng lắm thì về sau có thời gian, lại làm một chút rượu bán ra...

Quả nhiên, đổi thành ăn, tốc độ hấp thu không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Trước hùng đông, hơn một vạn hồn mộc giản đều bị hắn ăn.

Khiến Tần Thộ kinh ngạc chính là, hắn dựa vào ăn, ăn đông ăn tây thế là lại có được ba môn phép thuật hoàn chỉnh!

Ẩn nấp chi đạo, có thể ở bất kỳ điều kiện nào che giấu khí tức của mình, tự nhiên dung nhập vào trong. Nhưng cái ẩn nấp này, cũng không phải là ẩn tàng cơ thể, chỉ là ẩn tàng được khí tức, nhưng mà Tần Thộ hiểu rất rõ, giấu cơ thể thì đơn giản. Chỉ cần một biến hóa chi thuật là được rồi... Nhưng mà giấu khí tức lại cực kỳ khó khăn. Dù sao, người tu hành tìm người, rất ít dựa vào con mắt, phần lớn đều dựa vào thần thức, sau khi mở ra thần thức, trong phạm vi bao trùm, đến con kiến là cái hay đục cũng phân biệt được rõ ràng. Nếu như là biến hóa đơn thuần, không giấu được khí tức, sẽ rất dễ dàng bị nhận ra.

Cho nên, ẩn nấp chi đạo này vẫn rất là hữu dụng.

Môn phép thuật thứ hai, hóa thủy chi thuật, phép thuật rất đơn giản, trực tiếp đem mình hóa thành một vũng nước, dung nhập ở trong nước. Phối hợp với ẩn nấp chi đạo, trên cơ bản là ở nơi có nước là có thể ẩn thân, tuyệt đối hữu ích, là tuyệt kỹ lừa người đánh lừa. Đồng thời hóa thủy chi thuật cho Tần Thộ mở ra cửa lớn của ngụy thủy chi đạo, chỉ cần đi dọc theo con đường này, khổng chế năm sông Tam Giang, hải đảo cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Môn phép thuật thứ ba là thứ khiến Tần Thộ ngạc nhiên nhất, chính là Thủy kính chi đạo.

-Ta thao, ta còn tưởng Thủy kính chi đạo của Lam Sa là môn phép thuật hiếm ai có chứ, kết quả lại nhiều người biết như vậy! Vậy thì còn gọi hắn là Thủy Kính Câu Hồn làm gì chứ!

Tần Thộ nhin không được mắng một câu.

Thủy kính chi đạo, nếu như sử dụng đạt đến được nước trong kính, hoa trong gương, thì khi đối địch với bất luận kẻ nào, dường như có thể dựng trước mặt đối phương một chiếc gương, đến lúc là làm cái hành động kia, đó hình là người hiền thì gặp người hiền, người khôn thì gặp người khôn, xem ai dùng tốt hơn. Cho đến trước mắt, Tần Thộ nhìn thấy Lam Sa dùng thủy kính chi đạo tạo ra thân ảnh hư giả, gạt người tấn công, sau đó đánh lên phía sau bản thể.

Có điều Tần Thộ cẩn thận nghiên cứu một chút, thủy kính chi đạo này hoàn toàn có thể chơi ra rất nhiều cách. Chỉ là không biết là Lam Sa không hiểu, hay là cố ý giấu nghề.

Có điều cái này đã không quá quan trọng, Tần Thộ đã cực kỳ hài lòng với thu hoạch trước mắt.

Dù sao, ngoại trừ ba môn phép thuật này, hắn còn thu hoạch thêm được một đồng đạo cổ quái kỳ lạ, mặc dù lĩnh ngộ đều không sâu,

nhưng cũng không còn chỉ là một khúc gỗ. Không dám nói đại đa o ba ngàn, mười vạn tám ngàn tiểu đạo môn đều hiểu biết, chỉ ít cũng có thể hiểu được hai ba phần mười, đặt ở chỗ bình thường, chỉ riêng việc nói khoác, có được cái danh nói khoác đại sư cũng vẫn là không có vấn đề gì.

Tần Thọ đắc ý xem xét chiến lợi phẩm của mình, trên Phật Sơn lại xuất hiện một quang cảnh khác.

-Cái gì?! Người đi hai ngày, kết quả người lại quên người đi để làm gì?

Chương 652: Nhìn kìa, có chó.

Chương 652. Nhìn kìa, có chó.

Sáu Bát Bộ Thiên Long còn lại làm thành một cái vòng, trừng mắt nhìn người trước mắt đến đỏ bừng cả khuôn mặt, La Già Ma Hầu u về mặt xấu hổ.

Tầm Hương trực tiếp vỗ đầu một cái nói:

-Đại mạng thần a đại mạng thần, người thật đúng là... Thực sự là đầu rắn ngu xuẩn mà!

La Già Ma Hầu giải thích:

-Đổi lại các người bị Minh Hà giáo chủ tập kích, sợ là cũng không có được tốt như ta đâu. Ta chỉ là mất đi một đoạn ký ức ngắn m

à thôi, sợ là các người đến mạng sống còn không còn?

Tầm Hương bĩu môi, nhưng cũng không có đi tranh luận cái gì. Dù sao, đây chính là Minh Hà giáo chủ, một kiếm phá trời, bên dưới thánh nhân cũng là có không ít cao thủ tuyệt đỉnh.

Dựa vào thực lực của bọn hắn, không ai dám nói có thể nói gặp phải hải thủ hạ của Minh Hà giáo chủ mà còn sống rời đi...

Lúc này, Thiên ôn hòa mà nói:

-Minh Hà giáo chủ tự mình xuất thủ? Người nhớ rõ?

La Già Ma Hầu lắc đầu nói:

-Không nhớ rõ, ta là nghe cái con thỏ thương nhân thân bí nói.

-Người đã không nhớ rõ thì cái kia liền không tính. Minh Hà giáo chủ ở bên trong Minh Hà, phép thuật cực lớn, cho dù là ngã phạt cũng phải kiêng kị ba phần. Dựa vào thực lực của người, sợ là không ngăn được nổi một kiếm uy của hắn... người có thể sống sót, cái này có chút khó tin.

-Thiên, lời này của người là có ý gì?

La Già Ma Hầu nhíu mày.

Dạ Xoa sờ lên cằm nói:

-Nghe còn không hiểu sao? Nếu như người chết, thì chúng ta còn tin là Minh Hà giáo chủ ra tay. Người còn sống, thì khẳng định là Minh Hà giáo chủ kia không có xuất thủ. Nếu không dựa vào tính tình của hắn, đã xuất thủ thì làm sao lại để người sống sót?

Già Lô La mở rộng một cái cánh của mình về sau, gật đầu nói:

-Không sai, Minh Hà giáo chủ nổi danh tính cách cổ quái không thể nắm bắt được, nhưng mà có thể khẳng định hắn rất keo kiệt, thù dai, cũng rất sĩ diện. Hắn ra tay với người là ý lớn hiếp nhỏ, nếu như không thể giết người, vậy chẳng phải hắn sẽ thành trò cười cho thiên hạ sao? Huống chi, người đã bị đánh mất trí nhớ, lại ở sâu bên trong Minh Hà, căn bản là không có lý do để sống sót. Nếu có, vậy thì nhất định ở trên người cái con thỏ kia. Thế nhưng cái con thỏ kia người cũng đã nói, chỉ là tiểu tu sĩ Luyện Thần Phản Hư, hiển nhiên là không thể nào ngăn trở được Minh Hà.

Bởi vậy, chúng ta kết luận, người không có bị Minh Hà giáo chủ tập kích. Người biết, đều là con thỏ kia ăn nói bịa chuyện! Về phần người vì sao mất trí nhớ, cái này... chỉ sợ cũng chỉ có con thỏ kia mới biết.

Ánh mắt Tầm Hương sáng lên nói:

-Vấn đề kia thì đơn giản, đi tìm con thỏ kia, tấn hắn một trận, tự nhiên cái gì hắn cũng nói thôi!

Long trùng Tầm Hương một cái nói:

-Chúng ta là hộ pháp Phật môn, sao có thể làm chuyện của yêu ma?

Nói xong, Long lên tiếng nói:

-Có điều ta là vì thiên hạ thương sinh, lại chỉ nhằm vào một con thỏ bên trong Ma Hải, cũng là nói còn nghe được.

Tầm Hương lập tức cười vui vẻ:

-Long Nhị ca nói rất đúng, nếu như cái con thỏ kia sống ở trong Minh Hà, thì chính là một con thỏ Tu La! Không chừng đây là Minh Hà giáo chủ sáng tạo ra giống loài mới đó! Ai nha, ta đoán thử xem, bây giờ đối với bên ngoài Tu La đã là đại ma đầu người gặp

người đánh, không ra khỏi Minh Hà được.

Nhưng nếu như con thỏ kia đi ra ngoài, chắc chắn mọi người sẽ không để ý, nếu như cái này trở thành quy mô, đột nhiên bạo khởi... Chắc chắn, thật là sinh linh đồ thần.

Nghĩ như vậy, chúng ta bắt hấn, tra hỏi, sưu hồn, cũng là vì cho thiên hạ được bình an, tự nhiên có thể dùng bất cứ chiêu nào!

Thiên không nói chuyện, những người khác lại nhao nhao gật đầu.

Tầm Hương cười càng vui vẻ hơn:

-Mọi người đã không có ý kiến, vậy thì lần này, đổi thành ta đi?

Già Lâu La nói:

-Tầm Hương am hiểu nhất tìm người, La Già đã tiếp xúc qua với con thỏ đại ma đầu kia, trên thân tất sẽ có mùi hương của hắn. Tầm Hương đi tìm con thỏ, cũng là thuận tiện. Bằng không đổi thành những người khác, Huyết Hải rộng lớn, đụng phải thì đó là vận khí, nếu như mười năm tám năm không tìm được, thời gian đó sẽ thành trở ngại.

Đám người nhao nhao gật đầu.

Tầm Hương cho Già Lâu La một ánh mắt khen ngợi, sau đó liền đứng dậy đi đến trước mặt La Già Ma Hầu, vừa ngửi, vừa bĩu môi nói:

-Trên thân con thỏ kia còn có chút mùi hương của nữ nhân, xem ra là bên người có nữ nhân.

La Già Ma Hầu sững sờ, nói:

-Cái gì? Ta không thấy có nữ nhân.

Tầm Hương khinh bỉ nói:

-Người thấy được, người có thể nhớ kỹ không?

La Già Ma Hầu không còn gì để nói...

Tầm Hương tiện tay đảo một cái, một nhóm mùi hương từ trên thân La Già bay ra, rơi vào trong tay Tầm Hương, sau đó hóa thành một con thỏ béo béo mập mập, Tầm Hương nói:

-Được rồi, ta đi bắt con thỏ. Nếu như thuận lợi, còn có thể cùng mọi người ăn cơm... Ừm, nướng con thỏ đi, ha ha...

Sau đó Tầm Hương vui vẻ đi xa.

Chờ Tầm Hương đi xa, Già Lâu La có hơi lo lắng mà nói:

-Một mình Tầm Hương đi chung quy là có chút không ổn...

Cuối cùng Thiên cũng mở miệng:

-Để nàng đi thôi, lời nàng vừa nói đã không ổn rồi. Cái con thỏ kia cũng không có làm qua bất cứ chuyện gì, nàng lại sư hèn của hắc ấn, người xấu đạo cơ, cái này cùng ma có gì khác nhau. Huống chi, ngã phật đã nói qua, cho dù là Tu La cũng không hẳn đều là người xấu, để nàng đi ăn chút khổ, đối với nàng có lẽ là chuyện tốt.

-Bên trong Tu La cũng có cường giả, hơn nữa sẽ không lưu tình đối với nữ nhân, đánh lộn càng là trạng thái bình thường. Nếu như nàng không về được, thì làm sao bây giờ? - Già Lâu La hỏi.

Thiên khẽ mỉm cười nói:

-Ngã phật đang nhìn, nếu như là về không được, vậy thì không cả

n trở về nữa. Người nói xem?

Thiên nhìn về phía Long.

Long cười khỏ nói:

-Đại ca nói rất đúng, ta sai rồi.

Thiên khẽ gật đầu.

Có điều Già Lâu La và Khản Na La với Dạ Xoa, dường như cũng không đồng ý với cách nói của Thiên, mấy người cúi đầu, không nói chuyện, trao đổi ánh mắt với nhau, giống như là đang giao lưu cái gì.

Thiên bỗng nhiên lắc lắc đầu nói:

-Ngã phật ở khắp mọi nơi.

Lời này vừa mới ra, Già Lâu La, Khản Na La và Dạ Xoa, ba người sững sờ, sau đó mới bừng tỉnh ngộ, vội vàng đứng lên hành lễ với Thiên, trăm miệng một lời mà nói:

-Đa tạ đại ca nhắc nhở, suýt chút nữa chúng ta đã quên đi việc này. Pháp nhãn của ngã phật liếc nhìn chúng sinh Minh Hải, nếu như Tầm Hương gặp nạn, ngã phật tất nhiên sẽ xuất thủ che chở, Chúng ta căn bản không cần suy nghĩ lo lắng...

Chương 653: Nhìn kia, có chó (2)

Chương 653. Nhìn kìa, có chó (2)

Thiên gật đầu, đám người cười.

Nhưng mà giờ khắc này, Địa Tàng Vương Bồ Tát ở trong sơn động trên đỉnh núi Phật Sơn...

Một bàn cờ, hai tảng ghế đá, hai người ngồi.

Một người một thân tăng y, khuôn mặt ôn hòa như ngọc, là một nhà sư trẻ tuổi tuần lã.

Đối diện nhà sư trẻ tuổi, là một người mặc đại hồng bào huyết sắc, một lão đầu tùy tiện ngồi móc móc chân.

Hai người chính là Địa Tàng Vương Bồ Tát và Minh Hà giáo chủ trong miệng Bát Bộ Thiên Long!

Cách hai người không xa, một con dị thú đầu hổ, độc giác, tai chóc, mình rồng, đuôi sư tử, kỳ lân đang nằm sấp, dị thú nhắm mắt lại, dường như là đang ngủ. Có tiếng ngáy nhỏ, hiển nhiên là ngủ rất sâu. Xem ra, hẳn là một con thú cận bã không tim không phổi, hoặc là đã sớm thành thói quen khi cả hai chung đụng trong tình huống như thế. Dị thú chính là Đế Thích của Địa Tàng Vương Bồ Tát...

-Ta nói tiểu hòa thượng ngươi, tại sao ngươi lại tỏa loạn ánh sáng quấy rầy thanh tĩnh của ta... làm gì thế? Thật sự muốn đánh một trận à?

Minh Hà giáo chủ vừa móc chân, vừa tùy tiện cầm một con cờ mà u trắng để lên trên bàn cờ, sau đó cũng không nhìn con cờ đáng thương kia vừa hạ xuống đã bị vậy chết.

Địa Tàng Vương Bồ Tát ôn hòa cười nói:

-Phật quang kia có thể bảo hộ người và ta bình tĩnh, hơn nữa, người chết không phải đều tới chỗ người luân hồi rồi sao? Ý chí kiên định của người vào luân hồi, sau khi luân hồi người quan tâm bồi dưỡng, cái này đối với bọn họ mà nói, cũng là tạo hóa. Còn hóa thành phật tử của bản tăng, đây cũng chính là ước hẹn trước đó của chúng ta.

Thân Tu La tam thế, nếu như vẫn không nhìn thấu bản chất Tu La sẽ bị độ hóa, người như vậy, bản tăng có thể mang đi. Huống hồ, nếu để lại cho người, người có cần không?

Bọn họ đi với bản tăng, người có thể tiết kiệm được không ít tâm tư, coi như đây là bản tăng giúp người quét hậu viện.

Bản tăng không có tìm người đòi tiền vật vả, người lại tìm tới trước cửa nói bản tăng, đây là cái đạo lý gì?

Minh Hà giáo chủ xì một tiếng khinh miệt, sau đó lại đem quân cờ hắc vừa mới đặt xuống lấy đi, vô lại nói:

-Hạ xuống sai rồi, đi lại, đi lại!

Địa Tàng Vương Bồ Tát dường như đã sớm thành thói quen với lão già tính tình du côn này rồi, cũng không ngăn trở, mặc cho Minh Hà giáo chủ đi lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

-Đi lại nước cờ dứt khoát, thì có ý nghĩa gì? Đạo hữu, cái kỳ nghệ này của người, chết sớm hay chết muộn cũng không phải đều như nhau à?

Minh Hà giáo chủ trừng Địa Tàng Vương Bồ Tát một cái, sau đó vô cùng cường thế nói:

-Giấy dựa một cái là một cái, đấy mới là Tu La!

Địa Tàng Vương Bồ Tát lắc lắc đầu nói:

-Ta thấy, người đây không phải là Tu La, mà là vô lại.

Minh Hà giáo chủ nói với vẻ đương nhiên:

-Thiên địa bất nhân coi vạn vật như cỏ rác, ở trong mắt thiên địa, chúng ta chẳng khác gì cỏ đuôi chó ven đường. Người cũng được, thiên địa sinh linh cũng được, đều chẳng qua là phế vật có thể tùy thời mà chết trong mắt thiên địa. Sinh tồn không dễ, sao lại có thể tùy tiện đi chết? Trời đất bao la, còn sống là lớn nhất, lão tử chỉ muốn liều mạng, quân mẹ nó dùng cái biện pháp gì!

Địa Tàng Vương Bồ Tát thở dài, đang muốn nói gì đó, thì Minh Hà giáo chủ cười hà hà nói:

-Người cũng đừng phản bác ta, người, mẹ nó nếu như thật có cái khí lượng ở Địa Ngục thì không thành phật kia, thì còn ở nơi này của ta mượn một ngọn núi ngồi xồm sao? Có mà người đã sớm mang theo dao bài lên trên Linh Sơn, đoạt lấy cái ngọn núi để làm phật rồi đúng không? Huống chi, cái Linh Sơn kia rộng lớn, người tùy tiện đi vòng vòng, lẫn lộn một cõi cực lạc cũng không có vấn đề gì chứ? Người không đi, ở cái nơi này tránh thanh tịnh, đến cùng là vì cái gì?

Địa Tàng Vương cúi đầu nhìn một lát, nói:

-Đến lượt người đánh cờ.

Minh Hà giáo chủ bĩu môi:

-Mỗi lần hỏi người, người cũng không nói. Người không nói ta cũng hiểu rõ... Ai nha, tránh thanh tịnh, con mẹ nó chỗ này của lão tử thanh tịnh? Theo ta nói, không bằng người nhập vào Minh Hà là được rồi, đến lúc đó người là Nhị đương gia, ta là Đại đương gia. Những tên tặc ngốc ở Linh Sơn kia, ai chạy tới, chúng ta quát h

ấn là được rồi! Người cần gì phải ở cái nơi này cùng ta diễn kịch, đổi thanh tĩnh?

Địa Tàng Vương cười ha ha, tiếp tục thúc giục nói:

-Tới phiên người.

Minh Hà nhìn một chút quân cờ của mình trên bàn cờ bị giết đến l oạn hết cả lên, bỗng nhiên nghiêng đầu chỉ vào Đế Thính kêu lên:

-Nhìn kia, có chó!

Cùng lúc đó, bàn tay Minh Hà giáo chủ liền lật ngược bàn cờ.

Địa Tàng Vương Bồ Tát dường như đã sớm biết Minh Hà giáo chủ sẽ làm như vậy, thản nhiên nhìn xem, cũng không ngăn cản.

Minh Hà giáo chủ cười ha ha một tiếng nói:

-Ai nha, không có ý gì đâu, quá kích động. Cái kia... làm lại đi! Dù sao người và ta cũng là kỳ phùng địch thủ, đánh vô số ván cờ, vẫn luôn là ngang tay, không dễ dàng... Thật không dễ dàng.

Mí mắt Đế Thính vừa nhấc, đã thấp giọng mắng một câu:

-Một chiêu này của người cũng đã dùng 7846 trăm nghìn lần rồi... hòa cái rắm...

Minh Hà giáo chủ liếc qua Đế Thính, Đế Thính lập tức rút cổ, nghiêng đầu đi, tiếp tục ngủ.

Ai cũng không thấy, trong mắt Minh Hà giáo chủ tùy tiện lóe lên một vòng giáo hoạt nho nhỏ, đồng thời nghiêm mặt nói:

-Ván này, ta phải đánh thật tốt, ừm... Có lẽ tiết tấu sẽ chậm một chút, nhưng người nhất định phải thua.

Địa Tàng Vương Bồ Tát sững sờ, sau đó xem thường nói:

-Người suy nghĩ lâu thì kết cục cũng giống như nhau mà thôi. Dù sao cái này cũng không phải loại bàn cờ của người bình thường, có thể dựa vào tính toán mà tính được cả tương lai, đây là bàn cờ vô ô tận. Người cứ việc đánh, bản tăng bồi người là được rồi.

Minh Hà giáo chủ ừ một tiếng, sau đó hạ xuống một con...

Sau đó, trong sơn động thỉnh thoảng lại truyền ra một tiếng:

-Chờ một chút! Đi lại!

-Hạ sai rồi, cái này không thể trách ta, là bàn cờ sai!

-Ai nha, chờ một chút, người lấy con cờ về, cho ta nhìn lại...

-Không thể ăn! Không thể ăn... Ai nha, đêch! Nhìn kia, có chó!

...

-A... a...

Tần Thộ duỗi lưng một cái, đang chuẩn bị đi ra ngoài, chợt nghe sau lưng truyền đến giọng nói của Hàn Nguyệt:

-Ta đói.

Tần Thộ sững sờ, đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Hàn Nguyệt đã tỉnh lại, một đôi mắt lóe ra hàn quang, sát ý bên trong hàn quang nở rộ, nhưng đến lúc nhìn con thỏ, tất cả hàn quang đều biến mất. Mắt to cong như vầng trăng, duỗi ra một cái tay, mang theo vài phần bá đạo, lại có mấy phần nũng nịu nói:

-Con thỏ, ta đói.

Tần Thọ vả một cái vào miệng, cười nói:

-Được, ăn cơm.

Chương 654: Xuân phong đắc ý

Chương 654. Xuân phong đắc ý

Sau đó Tần Thọ lấy ra một mâm đồ ăn, vừa cầm vừa mắng:

-Những Tu La kia đều là ngốc, đều dùng công pháp để đổi lấy rượu uống, không có ai nguyện ý đổi ăn. Người sống cả một đời, nếu như đến cái miệng cũng không thỏa mãn được, người nói xem sống lâu như thế làm gì?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Còn sống mới có cơ hội ăn, không có thực lực, chẳng mấy chốc sẽ chết. Bọn họ rất hiểu đạo lý này, cho nên... Ấy? Không đúng, rượu cũng không có tác dụng gì mà?

Hai mắt Tần Thọ liếc một cái, đứng chống nạnh nói:

-Người đây là xem thường rượu của tổ gia ta? Ta cho người biết...

Tần Thọ đem sự việc xảy ra hai ngày nay tuần tự nói cho Hàn Nguyệt biết, bao gồm cả việc Địa Tàng Vương Bồ Tát tịnh hóa Huyết

t Hải, Minh Hà giáo chủ một kiếm phái không, và chuyện của trăn g hán.

Nghe Tần Thộ nói xong, Hàn Nguyệt cau mày nói:

-La Già Ma Hầu, Bát Bộ Thiên Long? Nếu như ta nhớ không lầm thì A Tu La vương kia là một trong Bát Bộ Thiên Long, chỉ có điều u hai bên đều có đi có lại, xem Phật Sơn ở Minh Hà như một cây cầu ở giữa. Ở trên núi hán là Bát Bộ Thiên Long, ở bên trong Minh Hà, hán là một A Tu La vương, giết chóc quen tay, không có chút phật tính nào. Có điều, ta nghe nói quan hệ cá nhân của Bát Bộ Thiên Long rất tốt, nếu như trăn hán kia là La Già Ma Hầu, vậy thì tám chín phần chính là vì chuyện A Tu La vương bỏ mình mà thôi.

Con thỏ, về sau tốt nhất người vẫn nên cách xa hán một chút.

Ánh mắt Tần Thộ hoảng hốt, có điều sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra nói:

-Tên kia là chết do không hiểu thấu, liên quan gì đến chuyện của ta.

Mặc dù Tần Thộ không nhớ rõ tất cả mọi chuyện phát sinh ở Huyết Đô ngày hôm đó, nhưng mà hán biết rõ một điểm, đó chính là, con thỏ màu máu, cũng chính là tỷ tỷ hán mới nhận, Phương Nhã, đã từng nói một ít lời.

Đại khái ý tứ chính là, giúp hán đánh ngã đối phương.

Sau đó Tần Thộ liền mất đi ký ức, chờ sau khi tỉnh lại, hỏi một chút, đừng nói là A Tu La vương, đến Huyết Đô cũng bị mất!

Lại thêm sự kiêng kỵ của Minh Hà lão tổ đối với hán, thà rằng đưa tiền, cũng muốn hán xéo đi. Coi như Tần Thộ là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được mờ ám ở trong này! Hơn nữa, A Tu La vương

kia tám phần là trực tiếp hoặc gián tiếp chết ở trong tay hắn...

Lúc trước Tần Thộ vẫn luôn cảm thán danh tác của tỷ tỷ mình, cái thứ hai là nghi hoặc rốt cuộc là tỷ tỷ của hắn đã dùng phương pháp gì để làm được.

Tần Thộ có một cái suy đoán, đó chính là Phương Nhã dùng máu của oán linh rơi vào trên người hắn, sau đó hôn mê, rất có thể Phương Nhã lúc đó mượn nhờ thân thể hắn, hoàn thành việc hắn muốn làm...

Tần Thộ cảm thấy suy đoán này của mình hợp tình hợp lý, nếu không Phương Nhã không cần thiết làm giọt máu của oán linh đó vậy lên linh hồn của hắn. Hắn hấp thu máu của oán linh, sẽ chỉ hôn mê, ngoại trừ mượn dùng thân thể, Tần Thộ thật không nghĩ ra còn có khả năng nào khác.

Nhìn thấy Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên, Hàn Nguyệt cũng thả lỏng hơn nhiều, có điều vẫn nhắc nhở:

-Bất kể thế nào, về sau cách xa hắn một chút là được rồi.

Tần Thộ gật đầu như gà mổ thóc, sau đó cười ha hả nói sang chuyện khác:

-Cái Phật quang kia có hiệu quả đối với người bình thường không?

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Không biết, chỉ là nghe nói, Phật quang vừa chiếu có thể nhìn thấy ký ức luân hồi tam sinh tam thế, như một lần nữa được nhìn thấy tam sinh tam thế của mình, sau đó sẽ khiến người tự hướng về Phật. Có điều ta không tin.

Tần Thộ hỏi:

-Vi sao?

Hàn Nguyệt nói với vẻ đương nhiên:

-Tu La trời sinh đã là Tu La, chết luân hồi rồi vẫn là Tu La, nhìn sang tam sinh tam thế, có chỗ nào không phải là Tu La? Đã vẫn luôn là Tu La, sống tam sinh tam thế, so với một kiếp này khác nhau ở chỗ nào? Dù sao ta là không tin nhìn tam thế nhân sinh có thể đại ngộ quy y Phật môn. Theo như ta nghĩ thì ở trong đó khẳng định có ẩn tình ở bên trong! Dù sao người thấy Phật quang, trốn xa một chút không sai. Những cái tên tặc ngốc kia, ta vừa nhìn liền biết bọn họ không phải là người đứng đắn!

Tần Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ, một người giết người như ngóe như Tu La vậy mà nói một hòa thượng cứu khổ cứu nạn không phải người đứng đắn, theo như Tần Thọ thấy trên thế giới này nếu như toàn bộ đều là Tu La còn không bằng toàn bộ đều là hòa thượng đó.

Mặc dù hắn cũng không quá ưa thích hòa thượng...

-Không nói cái này nữa, lát nữa người làm gì? Vẫn tiếp tục tu luyện hay làm gì? - Tần Thọ hỏi.

Hàn Nguyệt lắc đầu nói:

-Chưa biết! Lệnh bài của Minh Hà giáo chủ là một Thất Sát Lệnh, nội hàm bên trong có sát khí và sát phạt chi đạo. Hai ngày nay ta đều nhìn, còn lại, chỉ có dựa vào giết chóc mới có thể có bước tiến mới.

Nói xong, Hàn Nguyệt lấy ra loan đao của mình, mang theo vài phần hưng phấn và cuồng dã nói:

-Kế tiếp là thời gian đi săn giết!

Tần Thọ nói:

-Được rồi, vậy người đi sẵn giết đi. Gặp người không đánh lại được, thì nhanh chóng chạy đi, đừng chết.

Hàn Nguyệt trừng Tần Thọ một cái nói:

-Miệng chó... ừm, bên trong miệng thở nhả không ra ngà voi! Còn người làm gì?

Tần Thọ suy nghĩ một chút nói:

-Rượu bán cũng khá được rồi, cũng không có ý định làm nữa, ra ngoài tùy tiện đi dạo một chút.

Hàn Nguyệt biết bây giờ trên người Tần Thọ có kim bài miễn tử, so với người khác còn an toàn hơn.

Thế là Hàn Nguyệt cũng mặc kệ hần rồi rời đi.

Tần Thọ cũng không ngồi ngây ở trong phòng, đẩy cửa tùy tiện chọn một phương hướng, chấp tay sau lưng, như một đại lão gia đi thông thả ở trên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt tiện nhân treo đầy nụ cười, vừa đi vừa hát:

-Hôm nay là ngày lành tháng tốt, không ai dám đụng con thỏ ta, hôm nay là ngày lành tháng tốt, đi ra khỏi nhà?! Ai dám? Đụng đến ta?...

Nghe được âm thanh bài hát này, những Tu La xung quanh còn tốt, dù sao cũng đã từng uống rượu của Tần Thọ, mặc dù có người không phá cảnh, nhưng mà cũng hoàn toàn chính xác có người phá cảnh. Cho nên, nhóm Tu La đơn thuần cũng không cho rằng Tần Thọ lừa gạt bọn họ, chỉ trách mình không có thực lực. Đồng thời cũng bắt đầu có cảm giác không tệ lắm đối với Tần Thọ, chỉ ít thì

sẽ không ra tay đánh hấn, nhưng mà mắg một hai câu là ất không thể thiếu.

-Đệch, cái con thỏ chết tiệt này, thật con mẹ nó muốn ăn đòn!

-Má nó, nhiều năm như vậy rồi lão tử cũng không dám rêu rao trên đường như thế, hấn thì tốt rồi, còn con mẹ nó ca hát!

Chương 655: Rất đấ

Chương 655. Rất đấ

-Má nó, sao ta lại có cảm giác sống không bằng một con thỏ?

...

Có điều xui xẻo nhất vẫn là hai hai Tu La đang đánh nhau, hai người đang liều chém giết, cát bùn bay loạn, nước sông tung tóe.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một tiếng:

-Đừng đánh nữa! Thỏ gia đi qua! Ta nói cho các ngươi biết, ta là đại tu hành giả Luyện Thần Phản Hư! Nếu như ta không cẩn thận làm các ngươi bị thương, cũng đừng trách ta ra tay hung ác!

Cuống hòng kêu hai cái, Tu La theo bản năng nhìn sang, vừa nhìn thấy con thỏ, hai người đều nhú mảy.

Đầu tiên hai người nhận ra thân phận của Tàn Thọ, bằng hữu của

Minh Hà giáo chủ!

Tiếp theo, hai người nhìn con thỏ chết tiệt này đúng là có tu vi cặn bã Luyện Thần Phản Hư! Nếu như hấn lại tới gần, quang khí xung quanh hai người đều có thể bắn chết hấn!

Nghĩ đến đây, trong lòng hai người đồng thời mắng to, cũng bóp mồ hôi lạnh, tự nhủ trong lòng: “May mà con thỏ chết tiệt này giọng lớn, nếu không đã xảy ra chuyện rồi!”

Ngay sau đó, hai người nhìn nhau, mắng một câu:

-Người chờ đó cho ta!

Sau đó hai người liền bắt mắt ngay trong bóng tối.

Tần Thọ nhìn bóng lưng hai người rời đi, gật gù đắc ý, như ông cụ non nói:

-Sức sống từng người đều bắn ra bốn phía, sao nhất định cứ phải liều mạng chứ? Ài... đều là cái tháp nát kia gây họa, ta đi xem một chút rốt cuộc cái tháp đó có cái gì không tầm thường!

Nói xong, Tần Thọ chuyển phương hướng, tìm về phía Thất Sát Lâu.

Đồng thời, vừa đi, vừa móc ra một cái hồ lô lớn, cái hồ lô này là hấn nhặt được trên người một Tu La đã chết, một món pháp khí không gian, không gian bên trong không nhỏ, Tần Thọ trực tiếp dùng để chở thuốc lú.

Rút nút hồ lô ra, một cỗ mùi thơm của món canh cay của người Hò

bay ra, xen lẫn trong nước sông Minh Hà, thuận theo dòng nước phía dưới trôi ra ngoài.

Tần Thợ hơi ngửa đầu, đang định uống...

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh vang lên:

-Con thỏ, rút cuộc cũng tìm được người!

Tần Thợ nghe xong, giật cả mình, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một cái lưới lớn màu hồng từ trên trời giáng xuống! Tần Thợ ngửa đầu nhìn lưới lớn, lẩm bẩm một câu:

-Ôi đêch, cái thứ ngu xuẩn này là của ai vậy?

Cùng lúc đó, Minh Hà giáo chủ cười ha ha đặt một quân cờ xuống, nói:

-Một bước này của ta xem như là gặp được kỳ ngộ đúng không?

Địa Tàng Vương Bồ Tát yên lặng đặt xuống một quân cờ, đem con cờ kia và những con cờ ở phụ cận của Minh Hà giáo chủ, giết sạch sành sanh.

Nụ cười của Minh Hà giáo chủ im bật, vẻ mặt xấu hổ, khẽ ngẩng đầu liếc qua Đế Thính, phát hiện vị trí ngủ của Đế Thính đã rộng rãi uểch...

Bên ngoài sơn động, Đế Thính khinh miệt xì một cái, thấp giọng mắng:

-Con mẹ nó, ta lại không ngốc, còn ở cái chỗ đó để bị người mắng là chó à? Đi bộ một chút...

Sau đó liền nghe Minh Hà giáo chủ hô to một tiếng:

-Nhìn kia! Con chó! Đi rồi!

Đế Thính:

-...

Bốp!

Một cánh tay ngọc lắg không quắtt tới, quắtt thẳng vào mặt Tần T họ:

-Con thả chết tiệt, miệng sạch sẽ một chút!

Mặc dù Tần Thọ da dày thịt béo, nhưng mà hắtt có thể liều với Địa Tiên một phen, người tới rõ ràng là cường giả trên Địa Tiên, hơn nữa một tát này dùng sức không nhỏ, lập tức tát Tần Thọ ngã lắtt n trên mặt đất.

Tần Thọ lập tức phát hỏa, nhìn bốn phía kêu lên:

-Ai? Có bản lĩnh đi ra cho ta!

Một khắtt sau, một tia ánh sáng màu hồng lóe lên, một Hoa nữ tử dáng người tinh tế, cầm trong tay một đóa hoa hồng xuất hiện trước mặt Tần Thọ, ánh mắt lại cũng không chói lọi như tiểu Hoa mà có chút âm lãnh nói:

-Là ta! Người muốn thế nào?

Tần Thọ nghiêng đầu nhìn nữ tử cười nói:

-Người là ai?

Nữ tử ngạo nghễ nói:

-Ta chính là một trong Bát Bộ Thiên Long của Địa Tàng Vương Bồ Tát, Kiền Đạt Bà, pháp danh Tâm Hương!

Tần Thọ nghe xong, trong lòng mắng to Hàn Nguyệt miệng quạ đen, vậy mà lại thật sự đưng tới người của Bát Bộ Thiên Long. Có điều Tần Thọ lại tuyệt không lo lắng, bởi vì lúc hắn bị bắt, trong đầu của hắn nhiều hơn một âm thanh.

-Thỏ gia, người bị bắt à?

-Thỏ gia, người nguy hiểm rồi! Một chén rượu, ta lấy rượu của người kiểu gì? Không có rượu, ăn bữa cơm cũng không được đó!

-Thỏ gia, một bàn đồ ăn, ta giúp người giải quyết người này!

-Thỏ gia, người này tuy là nữ nhân nhưng rất hung dữ, ta biết nàng g, Bát Bộ Thiên Long Kiên Đạt Bà, phân biệt hương vị cực kỳ lợi hại. Người bị nàng để mắt tới, nếu như không thể giết nàng, vậy thì chính là không chết không thôi, bỏ rơi cũng không bỏ rơi được. Hay là, ngài ra cái giá, ta giúp ngài dẫn nàng đi?

...

Tần Thọ biết, đây đều là những truyền âm của những Tu La kia. Mặc dù Tần Thọ không tin những Tu La bình thường này có thể đoán pho Kiên Đạt Bà một trong Bát Bộ Thiên Long, nhưng mà Tần Thọ hiểu rõ một chút, sau khi chết khó mà sống toàn, hảo hán cũng không chịu nổi nhiều người! Ở trong Huyết Hải này cái không bao giờ thiếu chính là Tu La! Tu La hung hãn không sợ chết, nhưng mà ưa thích ăn uống! Tần Thọ những cái khác không có, rượu cũng không có gì, nhưng mà đồ ăn thì rất nhiều.

Cho nên, Tần Thọ cực kỳ khinh bỉ nhìn Tầm Hương nói:

-Bát Bộ Thiên Long? Người lừa gạt ai đây? Bát Bộ Thiên Long của phật môn tương đương với sự tồn tại với chính thần của Thiên Đình, chính thần Thiên Đình sẽ đánh lên người khác? Mặc khác, không cần biết người là người nào, ta cho người biết, một cái tát vù rồi của người rất đắt.

Tầm Hương giống như nghe được trò cười, cười lạnh một tiếng:

-Rất đắt? Có thể đắt cỡ nào?

Tần Thọ không có trực tiếp trả lời, mà là nhìn bốn phía nói:

-Đây là Huyết Hải, có vô số ánh mắt đang nhìn người đó. Chuyện vừa rồi người đánh lên ta mọi người đều thấy được... Chắc chắc... mất mặt, thật là mất mặt!

Khuôn mặt Tầm Hương đỏ bừng, trừng mắt nhìn Tần Thọ nói:

-Cái miệng thật là biết nói, lát nữa ta phải nhìn người còn có thể nói nhảm đến mức nào!

Tần Thọ ngắt lời nói:

-Mặc dù thổ gia ta chỉ luyện Luyện Thần Phản Hư, nhưng mà cũng khinh thường loại dùng mảnh khố như người. Có bản lĩnh, rút lui đi, chúng ta một với một, đơn đấu!

Tầm Hương cười lên ha hả, giống như là nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời này, chỉ Tần Thọ nói:

-Chỉ bằng người? Còn đơn đấu?

Tần Thọ ngoắc ngoắc đầu ngón tay nói:

-Ngực không lớn, nhưng khẩu khí vẫn rất lớn, có bản lĩnh thì đơn đấu!

Tầm Hương nghe xong, lập tức giống như mèo bị dẫm đuôi, con mắt rõ ràng dựng lên, hung tợn nói:

-Được... người muốn đơn đấu đúng không? Đi, lát nữa ta sẽ lột da

của người ra!

Tầm Hương nói xong, vung tay lên, tấm lưới màu hồng trên người i Tàn Thộ vèo một cái bay đến trong tay Tầm Hương.

Tầm Hương nhìn lưới trong tay nói:

Chương 656: Thật sự rất đắt

Chương 656. Thật sự rất đắt

-Con thỏ, đừng nói ta không cho người cơ hội, để người xuất thủ t rước! Miễn cho người nói Bát Bộ Thiên Long ta lấy lớn hiếp nhỏ!

Tàn Thộ cười khan một tiếng nói:

-Chẳng lẽ không phải à?

Mặt Tầm Hương đỏ bừng lần nữa, có điều vẫn là chết vì sĩ diện n ói:

-Cho người cơ hội, rốt cuộc người có xuất thủ hay không?

Tàn Thộ vung tay lên nói:

-Gấp cái gì? Để thỏ gia ta uống một ngụm đã...

Nói xong, Tàn Thộ móc hồ lô ra uống một hớp lớn! Cái này là mộ t ngụm thật lớn, nửa phút còn không uống xong! Hơn nữa nhìn đi

ệ bộ này, còn có thể uống một giờ...

Tầm Hương nhìn thấy, lập tức phát hỏa, giận dữ mắng mỗ:

-Còn muốn kéo dài thời gian?

Đang nói, Tầm Hương vung tay lên, một tia hồng quang lập tức quấn lấy Tàn Thọ kéo hồ lô tới nắm trong tay!

Tàn Thọ sững sờ hét lớn:

-Hử... Sao ngươi lại giật đồ của ta? Trước khi đánh trận uống một chút cái gì đó còn không cho sao?

-Cướp đồ của ngươi thì thế nào?

Tầm Hương trừng mắt liếc Tàn Thọ.

Tàn Thọ kêu lên:

-Đừng lác loạn, làm đồ thì đáng tiếc lắm!

Tầm Hương nghi hoặc nhìn Tàn Thọ nói:

-Ngươi cứ làm như đồ trong hồ lô rách này là bảo vật vậy?

Nói xong, Tầm Hương ngửi ngửi mùi trong hồ lô, sau đó nhúu nhúu mũi nói:

-Hương vị cũng không tệ lắm... con thỏ, đây là thứ gì?

Tàn Thọ nói:

-Đặc sản quê hương, canh cay của người Hồ! Ngươi đừng hỏi nữa, trả lại cho ta, chúng ta nhanh chóng đánh nhau còn không được sao?

Lông mày Tầm Hương nhướng lên, nói ra từng chữ:

-Canh? Cay? Hồ? Chưa từng nghe qua, ta ném thử.

Nói xong, Tầm Hương hơi ngửa đầu, uống một ngụm. Nàng cũng không phải cố chấp mà là bởi vì nàng nhìn rõ ràng, cái con thỏ kia uống rất nhiều, cho nên mới yên tâm uống.

Kết quả nàng vừa uống một hớp lớn, chỉ thấy một bóng người chu i lên, cướp đi hồ lô trong tay, đồng thời nói:

-Ta đã nói rồi, một cái tát kia rất đắt!

Tầm Hương giận dữ nói:

-Con thỏ?! Hà?

Sau đó, Tầm Hương một mặt mê mang, đồng tử sau khi dẫn ra bắt đầu ngưng tụ lại, cuối cùng...

Tần Thọ cất kỹ hồ lô, sau đó lấy một tấm vải đặt ở trước mặt, rót một bát canh cay của người Hồ, đồng thời lắc mình biến hóa thành một con chó đen lớn! Sau đó cứ như vậy ngồi ở đó không đi.

Đại khái qua vài giây đồng hồ, Tầm Hương lấy lại tinh thần, mê mang nhìn tất cả trước mặt, thầm nói: “Tại sao ta lại ở đây?”

Sau đó Tầm Hương nhìn thấy Tần Thọ hỏi:

-Đại hắc cầu, đây là đâu?

Tần Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Minh Hà đó? Đạo hữu, canh cay của người Hồ người cũng uống rồi, có phải là nên trả tiền rồi không?

-Trả tiền?

Tầm Hương ngạc nhiên.

Tần Thọ chỉ cái bát trước mặt nói:

-Thứ trong bát này chính là vật mà ta thu thập các loại kỳ trân dị bả trong thiên địa để luyện chế thành canh cay của người Hồ, chưa tính đến hương vị cực ngon, còn có thể giúp người khác tiến vào trạng thái ngộ đạo. Một bát canh cay của người Hồ đổi một môn phép thuật, người vừa mới uống, bây giờ có phải là nên trả tiền rồi không?

Tầm Hương hồ nghi nhìn Tần Thọ nói:

-Ta uống?

Tần Thọ nói:

-Đương nhiên! Người là Kiền Đạt Bà một trong Bát Bộ Thiên Long Tầm Hương, am hiểu nhất là hương vị. Như vậy thì hẳn là đối với hương khí bên trong cũng không xa lạ gì? Nếu người không tin, nghe hương vị trong miệng người, có phải là hương vị canh cay người Hồ trong chén của ta hay không?

Tầm Hương ngửi ngửi, quả nhiên là hương vị canh cay của người Hồ.

Tầm Hương vẫn không có hành động gì, mà nhìn Tần Thọ hỏi:

-Vì sao ta không nghĩ ra chuyện lúc trước? Nói, có phải là hiệu quả của canh cay người Hồ không?

Tần Thọ cười lạnh nói:

-Đạo hữu, người cảm thấy nếu như ta muốn hại người thì sẽ hại người như vậy sao? Trực tiếp hạ độc chết người, cướp đi bảo bối, chẳng phải là tốt hơn sao?

Tầm Hương ngạc nhiên, nàng cũng cảm thấy Tần Thộ nói có lý.

Tần Thộ chỉ chỉ cột cờ bên trên nói:

-Thương nhân thần bí, già trẻ không gạt. Nếu người không tin, thì có thể trở về hỏi thăm một chút nhân phẩm của cậu gia ta! Nhưng mà hôm nay, dù sao người cũng phải đem tiền ra để thanh toán chứ? Hay là, Bát Bộ Thiên Long của Phật Sơn các người đều thích ăn cơm chùa? Nếu như là vậy, thì ta liền nhận. Ngày sau, cũng giúp các người cố gắng tuyên truyền một chút.

Khuôn mặt Tầm Hương đỏ lên, vội vàng nói:

-Không phải, ta không có ý này. Ta thật không nghĩ ra... trước đó ta đã làm cái gì.

Tần Thộ nói:

-Trước đó người làm cái gì? Trước đó người rơi từ trên trời xuống mặt cấm xuống đất, sau khi đứng lên liền uống canh cay người Hò của ta, sao hả? Đây là cách Bát Bộ Thiên Long các người ăn cơm chùa sao?

Tầm Hương không nói gì, mà là cẩn thận suy nghĩ, nàng phát hiện, chuyện hôm qua nàng đều nhớ, nhưng mà chuyện hôm nay, nàng lại không nhớ được chút nào. Nàng hoài nghi, có thể là một cái rơi kia của mình có vấn đề... Hơn nữa, chỉ là ký ức của một ngày, đối với nàng mà nói, kỳ thật cũng không có tổn thương gì quá lớn. Nếu như đối phương thật sự có ác ý, trực tiếp hạ độc là được rồi...

Nghĩ đến đây, Tầm Hương nói:

-Người muốn phép thuật gì?

Tần Thọ khẽ vươn tay nói:

-Vậy thì phải xem người có phép thuật gì.

Tầm Hương nói:

-Cũng được, cho người một môn hỏi đường Tầm Hương, người từ từ lĩnh ngộ đi.

Nói xong, Tầm Hương thật sự cho Tần Thọ một viên ngọc giả, Tần Thọ nhìn thấy, trong lòng vui mừng! Có điều trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, khẽ gật đầu nói:

-Không hổ là Bát Bộ Thiên Long, nói lời giữ lời.

Tầm Hương nói:

-Đó là đương nhiên!

Tần Thọ nói:

-Đạo hữu hào phóng, ta cũng không thể keo kiệt, lại cho đạo hữu một bát canh cay người Hồ nữa.

Tầm Hương không nhúc nhích, Tần Thọ trực tiếp cầm lên, uống một nửa, sau đó hỏi:

-Còn có nghi ngờ à?

Tầm Hương vẫn là không nhúc nhích, ngồi yên trước mặt Tần Thọ, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, trừng nửa ngày, Tầm Hương lúc này mới yên tâm nói:

-Đa tạ.

Sau đó Tầm Hương cầm lấy canh cay người Hồ uống một hớp!

Tần Thộ nhìn thấy, nhanh chóng đoạt lấy cái chén...

-Con chó chết tiệt, ngươi làm gì vậy?!

Tầm Hương giận giữ.

Sau đó ánh mắt Tầm Hương lại dần ra... Tầm Hương mở mắt một lần nữa, lúc nhìn thấy con chó, hỏi một câu:

-Đại hắc cầu, đây là đâu?

-Minh Hà đó? Đạo hữu, ngươi uống canh cay người Hồ, có phải là nên trả tiền rồi không?

Tần Thộ giống như trước đó, một chữ cũng không thay đổi nói ra.

Tầm Hương cũng như trước đó hỏi, hai người một hỏi một đáp, hỗn loạn lẫn lộn lại toàn bộ quá trình diễn ra một khắc trước.

Cuối cùng, Tầm Hương lại thanh toán xong cho Tần Thộ một cái ngọc giản, vẫn là Tầm Hương hỏi đường.

Sau đó Tần Thộ lại đưa cho Tầm Hương một chén canh cay người Hồ...

...

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua.

Chương 657: Nồi từ trên trời rơi xuống

Chương 657. Nồi từ trên trời rơi xuống

Bát Bộ Thiên Long trên Phật Sơn còn lại sáu người, ngoại trừ Thiên Hà Long, những người khác đều đi đi lại lại trên mặt đất, đứng ngồi không yên.

Rốt cuộc, Già Lâu La đã không đợi được nữa hỏi:

-Thiên, Long các người không thấy nóng ruột à? Tầm Hương đã đi ba ngày rồi, ba ngày còn chưa có trở lại, có phải là đã xảy ra chuyện rồi không?

Long lắc đầu nói:

-Mệnh bài của Tầm Hương không có một chút tổn hại nào, điều này chứng minh cũng không có phát sinh bất cứ cái gì ngoài ý muốn. Đã như vậy, các người cũng không cần lo lắng, an tâm ngồi chờ là được rồi.

Già Lâu La cười khổ nói:

-Chúng ta cứ tiếp tục chờ như vậy?

-Tiếp tục chờ. - Thiên nói.

Thế là mấy người tiếp tục chờ.

Cùng lúc đó, trong động phủ trên Phật Sơn.

-Không phải... người cái này... cho ta ngấm lại đã rồi người hãy

hạ.

Minh Hà giáo chủ nhanh chóng đi lại, đồng thời chân mày hơi nhíu mại, oán trách một câu:

-Tình hình thế nào rồi? Sao ba ngày rồi mà không có động tĩnh...

-Đạo hữu, người nói cái gì? - Địa Tàng Vương Bồ Tát đột nhiên hỏi.

Minh Hà giáo chủ lắc đầu nói:

-Không có gì, không có gì, không có gì... Ta chỉ là hiếu kỳ, đánh cờ ba ngày rồi mà đều là hòa không phân thắng bại, thật khó để phá thế cục này mà.

Lời này vừa nói ra, mặc dù tâm tính Địa Tàng Vương Bồ Tát kia cực tốt, nhưng lòng mày cũng không nhịn được mà nhíu theo.

Đế Thích ở cổng, trực tiếp liếc mắt, xoay người sang chỗ khác, cho Minh Hà giáo chủ một cái mông.

Kết quả là nghe, Minh Hà giáo chủ hét lớn một tiếng:

-Nhìn chó!

Trong lòng Đế Thích mắng một tiếng, đêch!

Sau đó Đế Thích quay người đi ra.

Nhoáng cái, một tuần trôi qua.

Tần Thọ nhìn Tầm Hương trước mặt nói:

-Đạo hữu, Tầm Hương hỏi đường mặc dù cao minh, nhưng mà ta cũng chỉ có một chút như thế. Cái này liền không thể tính là giữ l

ời đi?

Thông qua một tuần hãm hại lừa gạt, Tần Thộ cuối cùng cũng từ trong rất nhiều ngọc giả có được phép thuật Tầm Hương hỏi đường hoàn chỉnh. Nếu đã biết rồi, tự nhiên sẽ ghét bỏ, thế là bắt đầu muốn cái khác.

Tầm Hương sững sờ nói:

-Người cũng biết?

Tần Thộ vung tay lên, trong tay có một đoàn hương khí ngưng tụ, Tần Thộ nói:

-Thế nào hả?

Tầm Hương kinh ngạc nhìn Tần Thộ, sau đó gật đầu nói:

-Không ngờ được người cũng biết đạo này, quả thực khiến ta bất ngờ đó. Vậy thì đổi cho người một môn phép thuật khác là được c...

Nói xong, Tầm Hương lật túi Tu Di của mình, kết quả lật một cái, Tầm Hương ngây ngẩn cả người, nường mày thậm chí nói: “Sao ngọc giả của ta lại bị mất rồi? Sao lại có tờ giấy này? Giao trả tiền rồi sao?”

Dường như là nghe thấy lời nói này của Tầm Hương, Tần Thộ đột nhiên đứng dậy, quay người nhanh chân chạy!

Tầm Hương vốn là người thông minh, nếu không cũng sẽ không sau khi uống qua canh cay người Hồ, lại viết xuống một tờ giấy như vậy nhắc nhở mình. Mắt thấy Tần Thộ chạy, nàng lập tức bừng tỉnh ngộ, nổi giận gầm lên một tiếng:

-Con chó chết tiệt! Người đứng lại đó cho ta!

Cái lỗ tai lớn của Tần Thộ hất về phía sau lưng, hóa thành hai cái quạt, mở ra phép thuật Cao Thiết, chạy nhanh đến không còn hình bóng!

Tầm Hương cười lạnh một tiếng:

-Người cho rằng người có thể chạy khỏi lòng bàn tay của ta?

Nói xong, Tầm Hương nắm vào trong không khí một cái, một đoàn khí hương lại tụ ở trong bàn tay nàng, chỉ vào một phương hướng.

Đúng lúc này, đoàn khí hương đột nhiên tiêu tán, có điều liền bị Tầm Hương lập tức ổn định lại, khinh thường nói:

- Tầm Hương chỉ đạo, người vẫn là còn hơi non! Muốn phản chế ta? Đừng có mơ.

Đang nói, Tầm Hương đã hóa thành một đạo trường hồng đuổi theo.

Chờ Tầm Hương đi, bốn phía bên trong Minh Hà vốn dĩ yên tĩnh, bỗng nhiên thêm thêm mười đạo bóng người đỏ ngòm, theo Tầm Hương đuổi tới.

Tần Thộ một đường phi nước đại, sau đó chuyển ngoặt một cái giấu ở sau một khối đá, sau đó liền biến thành bộ dáng của con thỏ, rồi lấy ra một bát canh cay người Hồ đổ lên trên người mình.

Cuối cùng, Tần Thộ đứng ở chỗ đó, chỉ vào phương xa mắng to:

-Con chó chết tiệt, làm gì thế?

Vừa mới la lên, một bóng người đứng trước mặt Tần Thộ, trừng mắt nhìn hằm hằm nói:

-Con thỏ? Sao trên người người lại có canh cay người Hồ?

Bộ dáng Tần Thỏ thờ phì phò:

-Má nó, một con chó chết vừa rồi mới chạy qua đây, khoát tay liền đổ lên trên người ta thứ đồ chơi này!

Nói xong, Tần Thỏ liếm liếm, sau đó đứng ở đó bất động...

Tầm Hương nhìn dáng vẻ của Tần Thỏ, cau mày, rồi lại nhìn đoàn khí hương trong tay mình, đoàn khí hương này khóa ở trên thân con thỏ.

-A? Sao ta lại ở chỗ này?

Vẻ mặt con thỏ mờ mịt nhìn bốn phía, sau đó ngẩng đầu hỏi Tầm Hương:

-Người là? Ai vậy?

Tầm Hương cũng nghi hoặc nhìn Tần Thỏ nói:

-Người không nhớ gì?

Tần Thỏ lắc đầu, sau đó nhìn trên người mình toàn canh cay người Hồ hỏi:

-Ta đây là... tình huống gì vậy? Thằng ranh con trời đánh nào lại đổ canh lên người ta thế?

Tầm Hương nghe nói như thế, khẽ lắc đầu nói:

-Là một con chó lớn màu đen.

Nói xong, Tầm Hương lấy ra một khối ngọc giản ném cho Tần Th

ọ nói:

Nếu như người nhìn thấy con chó kia, bóp nát nó, ta sẽ tới giúp người báo thù.

Nói xong, Tầm Hương xoay người rời đi, vừa đi vừa nói thầm: “Con chó này thế mà lại có chút thủ đoạn, dùng canh cay người Hồ t hay thế mùi vị của người mình, sau đó lợi dụng phép thuật Tầm H ương hỏi đường thay đi mùi hương của bản thân, lại gọi lên người con chó, để ta muốn truy cũng không thể truy. Có chút thú vị đó... Có điều người chạy không thoát đâu! Bộ dáng của người, ta n hớ kỹ, lúc về ta sẽ để Già Lâu La dùng mắt thần đi lục soát người!

Tầm Hương đi rồi, Tàn Thọ nhẹ nhàng thở ra, sau đó về nhà tắm rửa, nằm ở trên giường ngáy o o.

Cùng lúc đó, phía dưới đại thụ ở nơi nào đó của Quán Giang Khẩu trên Thiên Đình, một con chó lớn giật cả mình, ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, rồi hắt xì mấy cái, thầm nói: “Sao thế nhỉ?”

Hạo Thiên Khuyển không thể nào mà ngờ được, chó ngồi trong nhà mà còn có nỗi từ trên trời rơi xuống, hơn nữa, thoáng cái còn v ô cùng hung ác...

Tàn Thọ về đến nhà, lại phát hiện trong phòng toàn là bụi, hiển nhiên Hàn Nguyệt đã lâu không về.

Tàn Thọ có chút lo lắng nhìn ra bên ngoài, sau đó nằm ở trong không khí mùi hương của Hàn Nguyệt, thuận theo chỉ dẫn phương hướng của khí hương, tìm tới.

Sau gần nửa ngày, vẻ mặt Tầm Hương xấu hổ đứng ở trên Phật Sơn, đối mặt với năm khuôn mặt kinh ngạc, một cái mặt thì hắc hắc cười quái dị.

Cuối cùng Tầm Hương giậm chân một cái, nổi giận nói:

-Các người cười cái gì mà cười?

-Ha ha... Tầm Hương, trước đó ngươi còn nói ta, bây giờ ngươi cũng mất trí nhớ, ha ha... Ta đã nói rồi, khẳng định là Minh Hà giá o chủ ở phía sau làm chuyện xấu.

Chương 658: Tuyệt kỹ triệu hồi

Chương 658. Tuyệt kỹ triệu hồi

La Già Ma Hầu cười ha ha nói.

Tầm Hương không để ý tới hắn...

Lúc này Già Lâu La nói:

-Không ngờ được chúng ta mọi chuyện thuận lợi, vậy mà Kiền Đột Bà lại bị một con chó lừa.

Tầm Hương trừng mắt liếc Già Lâu La nói:

-Đừng nói nhảm, ngươi mở mắt thần tìm cái con chó chết kia cho ta! Ta nhất định phải lột da hắn!

Già Lâu La sáng khoái nói:

-Không thành vấn đề, chỉ cần hắn ở bên trong Minh Hà, thì chạy không thoát đâu. Hình dạng hắn thế nào?

Tầm Hương vung tay lên, tụ nước thành hình, biến thành bộ dáng của đại hắc cầu, sau đó nói:

-Chính là bộ dáng này!

Già Lâu La cẩn thận nhìn một chút nói:

-Con chó này dáng dấp rất tiện đó... Đợi ta tìm xem.

Đúng lúc này, Thiên mở miệng:

-Tầm Hương, người xác định là con chó này?

Tầm Hương khẳng định gật đầu nói:

-Chính xác!

Thiên nói:

-Không cần tìm nữa, ta biết hắc.

-Người biết hắc? - Tầm Hương kinh ngạc hỏi.

Thiên gật đầu đáp:

-Biết, trên thực tế, hắc là các người cũng có ấn tượng với hắc. Có điều, năm đó nhìn liếc qua một chút, các người chưa hắc là có thể nhớ ký hắc.

Tầm Hương nhú mày nói:

-Đại ca, rốt cuộc con chó này là ai?

Thiên ngửa đầu nhìn bên bầu trời nói:

-Năm đó, ta đi theo Địa Tàng Vương Bồ Tát dự tiệc, gặp Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân của Quán Giang Khẩu, đi theo hắc c hình là đại hắc cầu này, cũng chính là Hạo Thiên Khuyển. Nếu như ta nhìn không lầm, con chó này chính là Hạo Thiên Khuyển.

Tầm Hương há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc nói:

-Hạo Thiên Khuyển?! Cái này...

La Già Ma Hầu nghe xong, cười ha ha vỗ bả vai Già Lâu La nói:

-Già Lâu La, ngươi lại dùng mắt thần nhìn một chút đi? Ha ha... nhìn một chút Quán Giang Khẩu là được rồi.

Vẻ mặt Già Lâu La xấu hổ, trừng mắt liếc La Già Ma Hầu nói:

-Nhìn cái rắm! Ta vẫn chưa muốn chết đâu!

Tầm Hương không cam lòng nói:

-Cái con chó chết kia lừa phép thuật của ta, chẳng lẽ cứ để như thế?

Thiên nói:

-Nếu không thì sao?

Tầm Hương cắn răng nghiêng lợi quơ nắm đấm, cuối cùng ừ ừ cúi đầu nói:

-Thôi, thôi... không thể trêu vào, không thể thoát được? Có điều con chó chết tiệt kia tuyệt đối đừng có lạc đàn, nếu không ta... ít nhất ta cũng sẽ chặt của hắn một cái chân sau!

Đám người nghe thấy, lập tức cười...

Đùng lúc này, Thiên nói:

-Có điều, có một chuyện rất cổ quái! La Già Ma Hầu nhìn thấy là một con thỏ, người nhìn thấy là một con chó đen lớn... Bên trong Minh Hà này, từ khi nào mà lại có nhiều động vật như vậy.

Đám người sững sờ.

Long nói:

-Đúng vậy... ở trong Minh Hà, ngoại trừ Tu La, những sinh linh khác hoàn toàn không có. Bây giờ lại đột nhiên một con thỏ, sau đó lại là đại hắc cầu... rốt cuộc là Minh Hà giáo chủ đang làm cái gì?

Thiên nói:

-Già Lô La, người vẫn là nhìn Minh Hà một chút, nhìn xem bên trong Minh Hà có cái gì cổ quái. Mặc khác, chó không thể tìm, nhưng con thỏ thì vẫn có thể tìm.

Tầm Hương nghe xong, ánh mắt sáng lên nói:

-Cái con thỏ kia ta đã gặp qua! Hắn bị đại hắc cầu giới cho đầy một người canh cay người Hồ, hắn còn uống một ngụm, sau đó thì cái gì cũng đều không nhớ rõ. Các người muốn tìm hắn, vậy thì đơn giản, ta đi bắt là được.

Nói xong Tầm Hương xoay người rời đi.

Già Lô La vốn định ngăn, lại bị Thiên ngăn lại.

-Lần này, người dùng mắt thần đi theo Tầm Hương, nhìn xem là ai ở sau lưng giờ trò quỷ. - Thiên nói.

Già Lô La gật đầu, lập tức mở ra mắt thần, hai mắt thả ra một vết kim quang bắn vào bên trong Minh Hà, đi theo Tầm Hương.

Đương đương đương!

-Ai vậy?

Tần Thộ từ trên giường đứng lên, vẻ mặt hằm hằm mở cửa phòng ra.

Chỉ nhìn thấy ở cổng có một nữ tử dáng người mảnh khảnh, cười híp mắt nhìn hắn, sau đó xòe bàn tay ra, bắt lấy hắn!

Tần Thộ dường như là theo bản năng xoay người chạy, thân thể sượt một tiếng hóa thành một vũng nước!

Tầm Hương bắt hụt!

Sau đó Tần Thộ vèo bắn ra ngoài, chui vào bên trong Minh Hà, vung tay lên một đoàn nước cấp tốc bay về phía xa, mà bản thân hắn thì hóa thành một bóng ma núp ở đằng sau một hòn đá.

-Muốn chạy?!

Tầm Hương vừa nói vừa đuổi theo.

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trong lòng Tần Thộ run lên, hắn cảm giác khí trên người của mình đang rung động, biết là đồ ăn hồng ròi, đối phương lại dẫn động khí đuổi theo hắn!

Tần Thộ nhanh chóng quay người phi nước đại, đồng thời hai cái tai lớn hất về phía sau hóa thành cánh quạt, mở ra phép thuật Cao Thiết tốc độ nhanh như tia chớp.

Có điều tốc độ của Tầm Hương cũng không chậm, lập tức liền đuổi theo.

Thực lực cách biệt quá lớn, Tần Thộ liễu mạng chạy, cũng không chạy nổi Tầm Hương, trong lúc nguy cấp, hét lớn một tiếng:

-Xú nương môn, ngươi đừng ép ta!

Tầm Hương cười lạnh nói:

-Ép ngươi thì thế nào? Hôm nay, bất luận thế nào ngươi cũng phải cùng ta về Phật Sơn!

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Ngươi muốn bắt ta?

Tầm Hương nói:

-Đương nhiên!

Tần Thộ chớp mắt lớn, cười nói:

-Muốn bắt ta thì được thôi, nhưng mà ngươi phải cho ta về nhà viết một bức thư mới được.

-Năm mơ!

Tầm Hương trực tiếp cự tuyệt.

Tần Thộ nói:

-Nếu ngươi muốn như thế, thì không có chuyện gì để nói nữa.

-Nực cười, con thỏ nhỏ, ngươi có tư cách gì thương lượng với ta?

- Tầm Hương khinh thường nói.

Tần Thộ bĩu môi nói:

-Tiểu nương tử, người thật sự cho rằng thổ gia ta sợ người sao? Nơi này chính là địa bàn của thổ gia ta!

Tần Thộ rất nhanh ngừng lại, vô cùng kiêu ngạo nói.

Tầm Hương nhìn nhìn, lập tức phì cười:

-Địa bàn của người? A ha ha ha... Minh Hà này ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cho dù có người để cho ta kiêng kỵ, nhưng mà tuyệt đối không phải là con thổ nhỏ nhà người!

Tần Thộ chấp tay trước ngực, Tầm Hương sững sờ hỏi:

-Người muốn làm gì?

Tần Thộ nói:

-Nhìn phép thuật tuyệt thế của ta đây!

Tầm Hương cười nhạo nói:

-Con thổ chết tiệt, ta lại muốn xem xem người còn có thể diễn ra cái trò xiếc gì.

Lần này mục đích tới của Tầm Hương không giống lần trước, lần trước Tầm Hương dự định là trực tiếp giết con thổ này. Lần này, nàng muốn bắt con thổ đi. Nàng tự hỏi chỉ cần không uống cái này của con thổ, mặc cho con thổ này giày vò thế nào, cũng không thoát khỏi bàn tay của nàng được. Thực lực chênh lệch rất nhiều, khiến nàng có được sự tự tin tuyệt đối!

Kết quả là nhìn thấy Tần Thộ khua chân múa tay, nhưng không thấy có bất kỳ nguyên khí nào động. Có điều nhìn biểu hiện của hắn, dường như rất chăm chú, mà lại rất khản trương, rất cấp bách, còn mắt đều gấp đến đỏ cả lên...

Đúng là nàng không biết, giờ khắc này, Tần Thộ hoàn toàn rất gáp, bởi vì...

-Hai bàn nhiều lắm, nhiều nhất là một bàn, người xuất thủ hay không thì tùy, dù sao cũng nhiều người như vậy! Ta cho người biết, người xuất thủ có rất nhiều, nhưng đồ ăn thì không có nhiều.

Chương 659: Nhu thuận

Chương 659. Nhu thuận

-Vậy thì một bàn, nhiều hơn một bàn cũng không cho!

-Ta chẳng cần biết người là ai? Ta hỏi người, một mình người có thể đánh lại cô nương này không? Nếu như không thể, vậy thì im miệng, một bàn đồ ăn, lên hay không lên?

...

Không sai, giờ khắc này, một đồng Tu La đang truyền âm cho Tần Thộ, sau đó Tần Thộ điên cuồng trả giá...

Ước chừng sau ba phút, đúng lúc Tầm Hương sau không nhịn được, Tần Thộ hét lớn một tiếng:

-Lão nương môn, ăn một chiêu tuyệt kỹ triệu hồi của ta! Triệu hồi Tu La!

Tầm Hương bữu môi nói:

-Một con thỏ, Tu La nào sẽ giúp ngươi?

Còn chưa nói xong, chỉ nhìn thấy sau lưng Tầm Thỏ xuất hiện hơn một trăm người, tất cả đều là Tu La!

Sau đó chỉ thấy con thỏ này duỗi tay chỉ vào Tầm Hương nói:

-Xử nàng cho ta!

Sau một khắc, hơn một trăm Tu La hét lớn, các loại pháp bảo bay ra, đồng thời có người cận chiến, có người đánh xa, Tầm Hương lập tức bị đánh đến trở tay không kịp, hoàn toàn mơ hồ! Nàng thật không ngờ được, sao một con thỏ có thể triệu hồi Tu La? Những Tu La này đều không phải là đều không có đầu óc mẫn phu à? Sao một lời không hợp liền giết người thế? Sao lại còn liên thủ nữa? Sao lại đi nghe lời một con thỏ?

Tầm Hương chung quy là một trong Bát Bộ Thiên Long, thực lực cường hãn, gần với Tứ Đại Ma Vương, cũng không kém gì Tứ Đại Ma Tướng!

Mắt thấy hơn một trăm Tu La đánh tới, nàng hừ lạnh một tiếng, trong tay nhiều thêm một đóa hoa hồng đỏ yêu diễm, hoa hồng ở trong lòng bàn tay nở rộ, một khắc sau vô số cánh hóa bay ra bốn phía hương tám hướng!

Chỉ thấy hơn một trăm Tu La bị đánh lui toàn bộ!

Tầm Hương khinh miệt cười nói:

-Con thỏ, ngươi còn có... ách?

Không đợi Tầm Hương đắc ý, chỉ thấy con thỏ kia vung tay lên, hét lớn một tiếng:

-Tuyệt kỹ triệu hồi, triệu hồi Tu La!

Phân phát một cái, lại có hơn mấy trăm Tu La xuất hiện!

Sau đó chỉ thấy tay con thỏ kia vẫn luôn vung vẩy, miệng cũng luôn nói nhỏ không biết đang nhắc tới cái gì, lại hình như là đang cầu cứu ai đó cò kè mặc cả, dù sao cách mỗi một lần triệu hồi, liền có một đám Tu La đánh tới. Còn có một đám Tu La trực tiếp đánh lên...

Trong lúc nhất thời, Tầm Hương lần nữa bị luống cuống tay chân, có điều Tầm Hương cũng nổi giận, mở năm ngón tay ra, vung tay lên trời, phía sau dâng lên một đóa hoa cúc lớn, hoa cúc đua nở, một đạo hương khí quý dị khuếch tán ra, Tầm Hương quát một tiếng:

-Định!

Sau một khắc, tất cả công kích Tu La tấn công Tầm Hương đứng im trên không trung, không thể động đậy! Thời gian giống như bị ngưng lại!

Tần Thọ chỉ cảm thấy toàn thân tê dại một trận sau đó liền có một trận âm lãnh, nhin không được sợ run cả người.

Giờ khắc này, hắn cũng sợ đến choáng váng, hắn biết Bát Bộ Thiên Long rất lợi hại, tuyệt đối là cao thủ trên Thiên Tiên, thậm chí có thể là Kim Tiên. Nhưng mà Tần Thọ cũng hiểu rõ, Tu La kém cỏi nhất cũng phải là Địa Tiên tầng thứ mười mới có tư cách đi vào trong U Vực, chung quanh đều có một đám Thiên Tiên.

Nếu như là đại đạo tầng ma tướng, thì chính là Kim Tiên; tầng Ma Vương, chính là Đại La Kim Tiên.

Tầm Hương nói rồi, nàng và Ma Vương không cách biệt lắm, nói

cách khác, nàng là thực lực Kim Tiên.

Có điều theo Tần Thộ thấy, hơn ngàn tên Thiên Tiên, Địa Tiên đã nh lên, cho dù là Kim Tiên cũng không cách nào đối phó được.

Nhưng mà giờ khắc này, Tầm Hương dùng thực lực tuyệt đối cho Tần Thộ một bài học, để hắn hiểu được cái gì gọi là cách một cảnh giới một cái trời, sự chênh lệch thiên địa hồng câu không thể nào vượt qua được.

Sau khi Tầm Hương định trụ tất cả Tu La, lạnh lùng nhìn về phía Tần Thộ, nói:

-Con thỏ, không phải ngươi đang nhảy nhót rất vui sao? Sao không nhảy nhót nữa đi?

Tần Thộ nhếch nhếch miệng nói:

-Cái kia...

-Ngươi còn có thể nói chuyện?

Lúc này Tầm Hương ngây ngẩn cả người.

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Vì sao không thể?

Tầm Hương chau mày nói:

-Không thể nào... một khi phấn hoa kim cúc của ta đi vào cơ thể sẽ khiến toàn thân tê liệt, thậm chí ngay cả thần hồn cũng đều tê dại. Sao ngươi lại không có việc gì?

Giờ Tần Thộ mới hiểu được, hóa ra không phải thời gian ngừng lại, mà chỉ là một loại phấn hoa có hiệu quả tê liệt mà thôi. Nghĩ đế

n đây, trong lòng Tần Thộ có hơi thất vọng, nhưng mà hắn nhớ rất rõ, năm đó lúc ở Trái Đất, đã từng xem phim có thời gian bị ngừng lại, đó là ký ức vẫn còn nguyên như mới. Vốn dĩ hắn còn dự định nghĩ biện pháp trộm được cái phép thuật này từ Tầm Hương kia, bây giờ xem ra, không có gì dùng... Mặc dù tệ đại, nhưng chuyện này xảy ra người khác vẫn có thể nhìn thấy được, nghe thấy được.

Có điều Tần Thộ nghĩ lại, nếu phối hợp với canh Mạnh Bà của hắn, hiệu quả kia kỳ thật cũng kém không nhiều. Chỉ có điều, chuyện này nếu như để Mạnh Bà và Tầm Hương biết hắn dùng những thủ đoạn này để làm loại chuyện đó, đoán chừng một già một trẻ này có thể đuổi giết hắn đến chân trời góc bể... Hình ảnh kia, Tần Thộ nغم lại đều là một trận mồ hôi lạnh.

Có điều Tầm Hương giải thích như thế, Tần Thộ cũng hiểu rõ vì cái gì mà mình không sao, vì cái gì mà vừa mới đầu cảm thấy tệ đại, tiếp theo sau đó thì lạnh run.

Đó là bởi vì sau khi phân hoa đi vào trong cơ thể hắn, còn chưa kịp làm gì đã bị các tế bào trực tiếp hấp thu. Năng lượng phân hoa âm nhu, cho nên Tần Thộ mới cảm thấy có chút lạnh.

Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, Tần Thộ vội vàng nói:

-Muội tử, ngươi xem... vừa rồi chỉ là đùa giỡn. Nếu như ngươi không có việc gì, vậy ta đi trước.

Nói xong, Tần Thộ xoay người liền chạy.

Kết quả bị Tầm Hương nắm chặt một cái tai thỏ xách lên, cười lạnh nói:

-Ranh con, cô nải nải chơi với ngươi chán rồi, bây giờ ngươi phải về Phạt Sơn với ta!

Tần Thọ ra vẻ tội nghiệp nhìn Tầm Hương nói:

-Vậy, để cho ta để lại cho muội muội của ta một phong thư có được không?

-Không được!

Khuôn mặt nhỏ của Tầm Hương cự tuyệt ngay tại chỗ.

Tần Thọ trang nghiêm nhìn Tầm Hương nói:

-Muội tử, người đừng có ép người quá đó?

Tầm Hương lập tức vui vẻ, chỉ vào những Tu La đang đứng im trên không trung nói:

-Dựa vào những mặt hàng này?

Tần Thọ chép chép miệng nói:

-Có mạnh hơn, người muốn thử xem không?

Tầm Hương căn bản không nghe Tần Thọ giải thích, xách lấy Tần Thọ đi về, tốc độ rất nhanh.

Tần Thọ nhìn thấy đối phương không để ý tới mình, hét lớn một tiếng:

-Nhân Đà La, Tỳ Thập Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu! Các người còn nhìn tới khi nào? Mẹ nó, các người còn không ra, chờ lúc thả gia t a gặp lão đầu tử nhà các người, để hấn quất các người nha!

Nghe được Tần Thọ la lên như thế, Tầm Hương giật nảy mình.

Chương 660: Nhu thuận (2)

Chương 660. Nhu thuận (2)

Tu La bình thường mình không sợ, nàng cũng biết, nơi này bình thường là nơi Tứ Đại Ma Vương trấn thủ, Tứ Đại Ma Vương lần lượt trấn thủ bốn tòa thành trì, một người tuần hành thiên hạ. Có điều sau khi A Tu La vương chết, còn lại những Ma Vương khác đều không biết tung tích, Thiên cũng không tính ra được vị trí của bọn họ, chỉ biết là xảy ra chuyện gì đó. Cho nên, Tầm Hương cũng không lo lắng Tứ Đại Ma Vương tìm nàng gây phiền phức. Tứ Đại Ma Vương bình thường đều là trấn thủ tứ phương, không ở U Vực, cho nên mới dám buông ra chơi.

Nhưng mà vừa rồi Tần Thọ gọi rất nhiều Tu La tới hỗ trợ, bây giờ lại gọi Ma Tướng đến giúp đỡ, nàng thật sự có hơi lo lắng.

Thế là Tầm Hương vung tay lên, nhìn thấy một năng lượng màu hồng bùng bật kín mồm Tần Thọ, lạnh lùng nói:

-Cho người gọi, lại gọi nữa đi?

-Nhân Đà La, Tỳ Thập Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu! Các người còn nhìn tới khi nào? Mẹ nó, các người còn không ra, chờ lúc thổ gia ta gặp lão đầu tử nhà các người, để hắn quát các người nha!

Tần Thọ gọi thật, âm thanh vang dội.

Tầm Hương tròn mắt, nàng thấy rõ ràng, nàng dùng phong cầm để bịt miệng Tần Thọ thế mà con thổ kia chỉ há miệng liền phá vỡ! Giống như là cái phong cầm kia không có tồn tại vậy!

-Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì vậy?

Tầm Hương hồ nghi nhìn Tần Thộ, bây giờ nàng có chút hoài nghi cái con thỏ trước mắt này không phải con thỏ, mà là một tuyệt đỉnh nh cao thủ biến thành con thỏ, mục đích là để đùa nghịch nàng chơi!

Tần Thộ nói:

-Con thỏ đó... chưa nhìn thấy bao giờ à? Quả nhiên tóc dài kiến t hức ngắn, đứng thấp, nhìn không xa.

Lúc nói đến phần sau Tần Thộ liếc qua bánh bao thấp Tầm Hương.

Khuôn mặt nhỏ của Tầm Hương lập tức đỏ bừng, nắm vuốt mặt bên trái của Tần Thộ nói:

-Ta cũng không tin không trị được ngươi!

Tần Thộ không nói hai lời, tiếp tục hô lên:

-Nhân Đà La...

Tầm Hương quát lớn:

-Ngươi câm miệng cho ta!

Tần Thộ hô to:

-Quý Mẫu, các người nhanh chóng qua đây cứu ta!

Tầm Hương giận dữ mắng mỏ:

-Ta muốn ngươi im miệng!

Tần Thọ há miệng nói:

-Tuyệt không im miệng!

-Người...

Tầm Hương mở to hai mắt nhìn.

Tần Thọ nghiêng đầu một cái, khiêu khích:

-Sao hả?

Tầm Hương âm trầm nói:

-Có tin là ta giết người ngay không?

Tần Thọ thận trọng nói:

-Người vừa nói cái gì cơ?

Tầm Hương sát khí凛冽 nói:

-Im miệng.

Tần Thọ cười một tiếng, nhu thuận mà nói:

-Được rồi!

Sau đó Tần Thọ thành thành thật thật im miệng, vẻ mặt ngây thơ chân thành.

Tầm Hương lập tức tròn tròn mắt, sau đó dờ khóc dờ cười nhìn con thỏ trước mắt này, nếu nàng sớm biết đơn giản như vậy là có thể khiến con thỏ sợ chết này im miệng, lúc trước nên trực tiếp làm như vậy sao phải phí nhiều lời như thế chứ?

Tần Thọ là thật sự thành thật, cuống hòng hô nhiều như vậy, hẳn tin rằng chỉ cần đối phương không phải kẻ điếc, nhất định là nghe được. Dù sao, đây chính là Kim Tiên đó! Thực lực Kim Tiên, mặc dù Tần Thọ không rõ ràng, nhưng mà hẳn biết rõ một điểm, nếu như bọn hắn thật sự chú ý đến bên này, nhất định có thể nghe được. Đã hô nhiều như vậy nhưng không có âm thanh người nào đáp lại, hơn phân nửa là nghe không được rồi.

Cho nên, đã không gọi được cứu binh, đối mặt với nữ nhân điên này, vẫn nên thành thật một chút thì tốt hơn, miễn cho già rồi còn bị bó mắt. Bóp một cái mặc dù không bị thương, nhưng mà hẳn vẫn luôn cảm thấy thế này có hơi mất mặt...

Dù sao, nơi này là Minh Hà, có trời mới biết ở xung quanh đây có Tu La khác đang ngồi xổm ở một góc nhìn trộm hay không.

Đang đi về phía trước, bỗng nhiên nhiều thêm một bóng người, người kia đưa lưng về phía hai người, có điều trên đầu vòng một cái khăn trùm rất dễ thấy.

Tần Thọ nhìn nhìn, con mắt lập tức sáng lên!

Tầm Hương cũng thu liễm vẻ kiêu ngạo trước đó, cẩn thận nhìn đối phương nói:

-Nhân Đà La?

-Nghe nói Kiền Đạt Bà có ngoại hiệu gọi là Tầm Hương, ý là tìm kỳ hương ở khắp nơi trong thiên hạ. Chỉ là không biết Kiền Đạt Bà đã từng gửi qua hương hoa Mạn Đà La chưa?

Nhân Đà La chậm rãi quay người, trong tay bưng một đóa hoa Mạn Đà La nở rộ, hoa kia trắng nõn vô cùng, hình dạng giống như một cái tiểu linh treo ngược ở trên tay Nhân Đà La, nhìn rất đẹp, nhưng mà lại cho người ta cảm giác không phải mỹ lệ mà là một l

ọi cảm giác đè nén rất sâu! Phảng phất giống như đây không phải là một đóa hoa mọc ngược mà là một cái chuông tang!

Tầm Hương hít một hơi thật sâu nói:

-Chủ nhân của Mạn Đà La, Nhân Đà La Ma Vương, quả nhiên là người!

Tần Thộ thì mặt mày hớn hở nhìn Nhân Đà La, ánh mắt không ngừng phóng điện đến nơi đó. Trong lòng kêu to: “Cái tạo hình này, hoa này, cái phương thức ra sân này, lời nói này, không tệ không tệ... Có phong phạm! Lúc về thổ gia ta cũng làm một đóa, lúc cướp bóc lấy ra, tuyệt đối có thể lừa gạt một đám người.

Nhân Đà La không biết Tần Thộ đang suy nghĩ gì, có điều bị Tần Thộ nhìn như thế, toàn thân rất khó chịu. Có điều vừa nghĩ tới lúc trước con thổ này biến thành một con thổ màu máu to lớn, một bàn tay chụp chết A Tu La vương, tay không xé nát Huyết Đô, Nhân Đà La thậm trọng cười một cái bồi thường với Tần Thộ nói:

-Thổ gia, để cho ngài chờ lâu rồi.

Tần Thộ cười ha ha:

-Không sao, tới là tốt rồi. Nhanh cứu ta, ta cảm giác cái bà nương này sắp điên rồi!

Tầm Hương hung hăng trợn mắt nhìn Tần Thộ, đồng thời trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng. Tần Thộ có thể gọi nhiều Tu La như vậy đến trợ chiến đã là điều không thể tin được rồi! Nàng và đám Tu La đánh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một sinh vật đến từ bên ngoài có thể triệu hồi Tu La, nhưng mà bây giờ ngay cả Nhân Đà La cũng là cung kính có thừa đối với con thổ này, thậm chí dường như còn có chút kiêng kỵ, trong nội tâm nàng như là đang dậy sóng không có cách nào bình tĩnh được. Loại suy nghĩ bị con thổ đóng vai chơi đùa với nàng càng thêm mãnh liệt

ệt.

Dù sao, nàng biết, Tu La tộc chỉ nhận cường giả, không nhận qua n hệ.

Nhưng mà Tầm Hương cũng không biết, quy củ của Tu La tộc là Minh Hà giáo chủ định ra, Minh Hà giáo chủ không ở bên trong phạm vi quy củ này. Quan hệ với Minh Hà giáo chủ, Tu La nào dám làm cái gì? Đáng tiếc, Tầm Hương cũng không biết được cái con thỏ này có dính líu quan hệ với Minh Hà giáo chủ đại danh鼎鼎.

Tầm Hương hát con thỏ lên, vác lên vai nói:

-Nhân Đà La, ngươi muốn đem hắn đi?

Nhân Đà La mỉm cười đáp:

-Kiền Đạt Bà đến Minh Hà, ta không có ra ngoài đón tiếp đã là thất lễ. Nếu đã muốn mang đi vài thứ cũng được, nhưng mà con thỏ này, ngươi nhất định phải...

Chương 661: Ai cũng không muốn lấy con thỏ

Chương 661. Ai cũng không muốn lấy con thỏ

Cùng lúc đó, ở chỗ sâu của Minh Hà, ba đạo ý thức cũng giao hội ở một chỗ.

Tỳ Thấp Nô nói:

-Nghe được con thả hô cứu mạng rồi sao?

Lỗ Thác La nói:

-Nghe được rồi!

Quỷ Mẫu nói:

-Ta không dám ứng thanh, các ngươi thì sao?

Tỳ Thấp Nô nói:

-Ta chắc chắn sẽ không đáp lời, vừa rồi không phải là giáo chủ truyền âm tới, để mọi người không nên nhúng tay rồi sao? Chỉ không biết là giáo chủ đến cùng là đang làm gì, truyền âm rất vội vàng, dường như đang tự hủy cái gì.

Lỗ Thác La nói:

-Ngươi vừa mới nghe được? Ta trước đó đã nghe được rồi. Chẳng lẽ giáo chủ không đồng thời thông báo đến chúng ta?

Quỷ Mẫu nói:

-Nửa canh giờ trước ta biết được. Các ngươi thì sao?

Tỳ Thấp Nô nói:

-Vừa mới.

Lỗ Thác La nói:

-Một khắc đồng hồ trước?

Quỷ Mẫu nói:

-Quả nhiên là không đồng thời thông báo, xem ra là giáo chủ thật sự tỵ hủ người nào đó. Hơn nữa, thực lực của người kia rất mạnh, giáo chủ cũng không dám buông ra đồng thời truyền âm cho chúng ta. Đúng rồi, sao Nhân Đà La lại không đến?

Tỳ Thấp Nô nói:

-Hồng rồi! Hấn đi cứu con thỏ!

Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu nói:

-Hấn điên rồi sao? Hay là giáo chủ không có thông báo cho hấn?

Cùng lúc đó, trong động phủ của Địa Tàng Vương Bồ Tát ở Phật Sơn.

-Nhìn chó!

Bịch!

Mình Hà giáo chủ lật tung bàn cờ, lúc Địa Tàng Vương Bồ Tát phân tán lực chú ý, hấn truyền âm ra ngoài cho Nhân Đà La:

-Người con mẹ nó cút trở về cho ta!

Nhân Đà La đang muốn nói chuyện, vẽ mặt mơ hồ, đột nhiên quay đầu nhìn một chút, lại nhìn xung quanh một chút, thầm nói:

-Ý gì?

Mình Hà giáo chủ lập tức giận gân chết, mắng:

-Không cho phép cứu con thỏ, để nàng mang đi!

Nhân Đà La còn chưa kịp nghe hết, Đế Thính ở ngoài cổng vừa v ạn tiến đến, sau đó hét lớn một tiếng:

-Bồ Tát, Minh Hà giáo chủ truyền âm!

Địa Tàng Vương Bồ Tát ở đối diện đang thu thập bàn cờ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Minh Hà giáo chủ, sau đó bấm ngón tay tính toán.

Minh Hà giáo chủ đuổi theo sát, diên đảo âm dương.

Địa Tàng Vương Bồ Tát tính toán cái được cái không, nhíu mày nhìn Minh Hà giáo chủ, Minh Hà giáo chủ cười ha ha nói:

-Mỗi người đều có bí mật nhỏ, đúng không?

Địa Tàng Vương Bồ Tát khẽ gật đầu, nhìn về phía Đế Thính hỏi:

-Người nghe thấy rồi?

Đế Thính nói:

-Nghe thấy rồi, ngao ô...

Còn chưa nói xong, trước mặt rơi xuống một bóng người, nhắc chân đá ra một cước!

Đế Thính hóa thành sao băng bay ra ngoài...

Minh Hà giáo chủ thở dài:

-Chó nhà ngươi bay thật nhanh.

Cho dù Địa Tàng Vương Bồ Tát tính tình tốt, bây giờ mặt cũng đen lại, sau đó nói ra từng chữ:

-Nó là tọa kỵ của bần tăng, cũng là đệ tử của bần tăng, suy nghĩ trong lòng nó, bần tăng đều có thể cảm giác được. Minh Hà giáo chủ, lần này người quá đáng rồi!

Lần đầu tiên, vẻ mặt Địa Tàng Vương Bồ Tát nghiêm túc, tức giận nhìn Minh Hà giáo chủ.

Minh Hà giáo chủ cười cười xấu hổ nói:

-Không thể nói như vậy, đây đều là cơ duyên. Hẳn đi vào Minh Hà, đó là ta không may. Kiền Đạt Bà nhà các người bắt hắc, đó là người không may. Dưới tình trạng cả hai ta đều không muốn nhúng tay vào, con thỏ kia nhất định là sẽ bị Kiền Đạt Bà mang về Phật Sơn, đúng không? Cho nên, chúng ta không nên can thiệp vào vận chuyển của vòng quay vận mệnh, phải học được cách thuận nhiên tiếp nhận. Đúng không?

Minh Hà giáo chủ giống như hỏi thăm nhìn về phía Địa Tàng Vương Bồ Tát, lại phát hiện Địa Tàng Vương Bồ Tát đang truyền âm, lập tức gấp...

Cùng lúc đó, Minh Hà, Huyết Hải, ở chỗ con thỏ kia lại là một quang cảnh khác.

Chỉ nhìn thấy vốn dĩ Nhân Đà La đang nói, đột nhiên dừng lại, sau đó vẻ mặt mơ hồ, rồi bừng tỉnh ngộ, cuối cùng kêu lên:

-Người nhất định phải dẫn hắc đi, ta không ngăn. Ta tới đây là để đưa tiễn các người, thuận buồm xuôi gió, tạm biệt.

Nói xong, Nhân Đà La quay người muốn đi.

Tần Thọ nghe xong, tròn tròn mắt.

Tầm Hương nghe xong cười lên ha hả:

-Con thỏ, đây chính là cứu binh người nói? Ha ha... thật sự là chết cười... ách... cái gì... ta... móa!

Tầm Hương đang cười một nửa, đột nhiên im bật, sau đó là vẻ mặt mơ hồ và kinh ngạc, có điều tốc độ phản ứng của nàng nhanh hơn so với Nhân Đà La, lập tức lấy lại tinh thần, mặc dù có một trăm hai mươi phần không tình nguyện, có điều vẫn là cuồng loạn hét lớn một tiếng:

-Nhân Đà La người đứng lại đó cho ta!

Nhân Đà La nghe xong nhanh chân liền chạy!

Tầm Hương gấp, kêu lên:

-Nếu như người chạy, ta liền ném con thỏ ở nơi này rồi mặc kệ!

Nhân Đà La tiếp tục chạy...

Minh Hà giáo chủ ở trên Phật Sơn xem xét, tỉ mỉ bày kế hoạch phần đẹp, lập tức gấp, mắng to:

-Người cút trở về cho ta, bất luận thế nào cũng phải để nàng mang con thỏ đi! Lão tử ta tính kế lâu như vậy, bồi tên đầu trọc này đánh nhiều bàn cờ nhảm chán như vậy, da mặt đều vứt sạch đi rồi, người dám thất bại, ta giết chết người!

Nhân Đà La lập tức nức nở xoay đầy lại, vừa vặn nhìn thấy Tầm Hương đổi tới, sau đó nói:

-Đạo hữu, người người cũng bắt rồi, không thể bỏ dở giữa chừng được! Mang về đi!

Tầm Hương cũng là vẻ mặt chua xót nói:

-Cái này... thật sự không thể mang được. Người mang về đi.

Tần Thọ mơ hồ, nhìn Nhân Đà La, lại nhìn Tầm Hương, sau đó nhìn mình một chút, thấp giọng mắng một câu:

-Đệch, ông đây không được chào đón như vậy sao?

-Rõ!!!

Nhân Đà La và Tầm Hương trầm miêng một lời kêu lên.

Vẻ mặt Tần Thọ thương tâm...

Đúng lúc, Địa Tàng Vương Bồ Tát yên lặng truyền đến một câu:

-Buông xuống rồi chạy!

Tầm Hương nghe xong, ánh mắt sáng lên, ném con thỏ rồi nhanh chân chạy!

Không đợi con thỏ kịp phản ứng, Nhân Đà La nắm con thỏ lên nhai nhai chân đuổi theo!

Tần Thọ bị Nhân Đà La xách lỗ tại, bởi vì nguyên nhân chạy vội, không ngừng bị vung qua vung lại... Tần Thọ hí con mắt lại, hai tay ôm ở trước ngực, vẻ mặt phiền muộn, chẳng lẽ bây giờ ngay cả đưa đi cũng đều không đưa hay sao?

Nhân Đà La chạy vậy mà còn nhanh hơn Tầm Hương một chút, mắt thấy còn một chút xíu nữa là đuổi kịp, Tầm Hương cả giận nói:

-Nhân Đà La, ngươi đừng ép ta!

-Nhìn con thỏ!

Nhân Đà La đưa tay liền hất lên, con thỏ trong nháy mắt ở trước

mắt Tầm Hương phóng lớn!

Tầm Hương nâng một cái tay lên, liền muốn đem con thỏ ném trở lại! Tàn Thọ lắc mình một cái, kết quả bỏ qua cơ hội đuổi kịp Tầm Hương.

Nhân Đà La nhặt hấn lên lần nữa, tiếp tục đuổi, đúng thời cơ liền ném về phía bên trên, sau đó lại bị Tầm Hương tránh thoát. Tròng diện như thế, khiến Tu La bốn phía trợn mắt há mồm, nghị luận ầm ỹ.

-Kia không phải là Kiền Đạt Bà bên trong Bát Bộ Thiên Long à?

-Đây giống như là Nhân Đà La đại nhân!

Chương 662: Ý lại vào người

Chương 662. Ý lại vào người

-Bọn họ đang làm cái gì vậy?

-Ném con thỏ, tránh con thỏ? Từ lúc nào mà hai bên chúng ta đánh trận lại hài hòa như thế vậy?

-Wow, đây là đang xảy ra chuyện gì sao? Hai người là đang liếc mắt đưa tình hả?

-Không giống, hai người dường như là đang rất tức giận. Chẳng lẽ Nhân Đà La đại nhân coi trọng Kiền Đạt Bà, Kiền Đạt Bà không

g đồng ý? Nhân Đà La đại nhân lại là hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, ném con thỏ xem như đưa lễ hỏi, Kiền Đạt Bà không thu, Nhân Đà La đại nhân chúng ta định ép bán à?

Nghe được dạng nghị luận này, trên trán Tầm Hương và Nhân Đà La đều là hắc tuyến, hung hăng trừng mắt nhìn đám Tu La kia, dọa đến bọn hắn quay người bỏ chạy.

Có điều trong tất cả mọi người, bắt đắ dĩ nhất là con thỏ, toàn bộ quá trình Tần Thộ như là tú cầu, bị ném đến ném đi...

Đúng lúc này, Tầm Hương mắg:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi lại tới, ta giết ngươi!

Tần Thộ vốn dĩ là một bụng tức, bây giờ nghe Tầm Hương nói như thế, lửa giận trong lòng nổi lên, con ngươi đảo một vòng, nói với Nhân Đà La:

-Nhân Đà La, ngươi giúp ta một chuyện, ta liền đi cùng với nàng, thế nào?

Nhân Đà La sững sờ nói:

-Chuyện gì?

Tần Thộ nói:

-Ta có một huynh đệ... Khụ khụ, tỷ tỷ, ngươi đã gặp rồi, đó chính là Hàn Nguyệt. Ngươi giúp ta chăm sóc nàng, tiện thể dạy nàng tu hành, đồng thời nhất định phải đảm bảo an toàn của nàng, không để nàng bị người khác khi dễ, thế nào hả?

Nhân Đà La chính xác đã gặp qua Hàn Nguyệt, chỉ có điều ở bên trong Huyết Đô, hắn tận mắt nhìn thấy cái con thỏ này vì Hàn Nguyệt chụp chết A Tu La vương, tay xé Huyết Đô. Trong lòng vô c

ùng đấng chát thầm nói: “Ta bảo vệ nàng? Nàng bảo hộ ta còn tạm được, bây giờ ở trong Huyết Hải còn ai dám trêu chọc nàng?”

Có điều Nhân Đà La cũng đã nhìn ra, dường như Tần Thộ cũng không biết mình mạnh mẽ đến nhường nào, nhiều tai họa... Đã như vậy, nhân tình này có ngu mới không kiếm, thế là Nhân Đà La trĩu trọng gờ tay lên nói:

-Nhân Đà La ta thề với Huyết Hải, chỉ cần Hàn Nguyệt ở trong Minh Hà một ngày, nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn, nếu không chết không yên lành.

Tần Thộ dựng thẳng một ngón tay cái nói:

-Đủ nghĩa khí! Lát nữa ngươi ném về phía kia!

Tần Thộ chỉ chỉ phương hướng của Tầm Hương, Nhân Đà La liền hiểu, nói:

-Không thành vấn đề!

Một khắc sau, Nhân Đà La vung con thỏ lên, ném về phía Tầm Hương ở xa xa.

Tần Thộ vẽ mặt buồn bực kêu lên:

-Ngươi con mẹ nó có thể đừng có nắm tai ta không!

Đó là lúc đã ném ra... Nhân Đà La không thể làm gì khác hơn nói:

-Lần sau, lần sau nhất định không nắm tai!

Tần Thộ:

-Lần sau cái đại gia ngươi, còn muốn chết sao? Má!

Tầm Hương nhìn thấy con thỏ bay tới, nhướn mày, trực tiếp quát một bàn tay tới, muốn ném con thỏ ra.

Kết quả con thỏ này đột nhiên chuyển biến một cái, rồi hạ xuống!

Sau đó Tầm Hương cũng cảm giác được đuôi mình hơi nặng, cúi đầu nhìn, đã thấy con thỏ này ôm thật chặt ở bắp đùi của nàng! Lúc Tầm Hương đang cúi đầu nhìn xuống, Tàn Thọ cũng ngửa đầu lên nhìn nàng.

Tầm Hương cả giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, buông tay!

Hai mắt Tàn Thọ khẽ đảo nói:

-Buông tay? Gây sự chính là ngươi, bắt ta cũng chính là ngươi, bây giờ muốn ta buông tay cũng chính là ngươi, ngươi coi thỏ gia ta là cái gì hả? Muốn bắt là bắt, muốn ném là ném à? Ta cho ngươi biết, bây giờ ngươi muốn ném ta xuống cũng không được, ta đây cứ bám vào ngươi! Túc chết ngươi đi!

Tầm Hương nghe xong, lập tức tức giận, giơ tay lên cao nói:

-Có tin là ta đập chết ngươi không?

Nếu như là trước kia, khẳng định là Tàn Thọ sẽ sợ, nhưng mà bây giờ, hẳn cũng thấy rõ.

Trước đó khí thế của Tầm Hương này hung hăng, bây giờ lại là các loại sợ hãi, khẳng định là ở sau có người nào đó nói cho nàng không nên trêu chọc Tàn Thọ. Đã như vậy, Tàn Thọ còn sợ cái rắc gì?

Thế là Tàn Thọ cứng cổ lên, đối đầu với Tầm Hương nói:

-Đến! Đến đi! Thỏ gia ta đưa đầu ra! Nếu như người không đánh ta, vậy thì người chính là cô nương ngực phẳng!

Tầm Hương gặp cái con thỏ này vô lại như thế, cắn răng liền muốn động thủ, kết quả bên tai vang lên âm thanh của Địa Tàng Vương Bồ Tát:

-Đừng đánh, cái con thỏ này, không đánh được, không giết được.

Tầm Hương lập tức giận gần chết, bộ ngực nhỏ chập trùng theo, hai mắt nhìn chòng chọc vào Tần Thộ nói:

-Con thỏ, rốt cuộc thì người muốn làm gì?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ta muốn làm gì? Lời này hẳn phải là ta hỏi người mới đúng chứ? Ta đang ở nhà êm đẹp ngủ ngon, là ai động thủ tìm tới cửa? Vô duyên vô cớ liền bắt ta, còn đánh ta... Bây giờ lại hỏi ta muốn làm gì? Ta cho người biết, bây giờ ta cái gì cũng không làm, liền làm người!

Nói xong, Tần Thộ chẹp chẹp miệng, cảm thấy hình như mình dùng sai từ, không đợi Tần Thộ sửa chữa một cái...

Chỉ thấy mắt tối sầm lại, một bàn tay rơi xuống, bộp một cái đập vào mặt Tần Thộ.

Vẻ mặt Tần Thộ bất đắc dĩ, rốt cuộc hẳn cũng hiểu vì sao họa từ miệng mà ra.

Có điều Tần Thộ da dày thịt béo, cái đánh này cũng không sao cả, ngược lại kích thích máu trong người, hẳn hơi ngửa đầu nói:

-Người dám đánh thỏ gia ta?

-Đánh người thì sao hả?

Tầm Hương nhìn hằm hằm.

Tần Thọ cười lạnh một tiếng, dùng sức kéo một cái, há mồm cắn một ngụm!

Chỉ nghe xoẹt xẹt một tiếng, Tầm Hương chỉ cảm thấy trên đùi mát lạnh, cúi đầu nhìn, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng! Thì ra là váy bị con thỏ này cắn xé mở ra một lỗ hổng lớn! Quần bên trong cũng bị cắn mở ra một cái lỗ thủng!

Vốn dĩ Nhân Đà La đang chuẩn bị rút lui lại nhìn thấy cảnh này, lập tức không đi nữa, năm ngón tay che mắt, cố gắng nhìn sang bên này thầm nói:

-Con thỏ, xé lên trên!

Tần Thọ nghe xong, vội vàng nói:

-Được rồi!

-Người dám!?

Tầm Hương gấp, duỗi tay nắm lấy tai con thỏ, muốn kéo xuống dưới.

Con thỏ mở rộng miệng, cắn một cái lên phần trên cái quần của Tầm Hương, một bộ dạng người ném ta, ta liền đồng quy vu tận với người! Tầm Hương nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một kiếm đâm chết cái con thỏ này.

Có điều bên tai lại luôn vang lên lời căn dặn của Địa Tàng Vương Bồ Tát: "Đừng làm hấn bị thương."

Tầm Hương cực kỳ tôn trọng Địa Tàng Vương Bồ Tát... Không t

hể làm con thỏ bị thương, nàng thật đúng là không có cách nào thu thập cái con thỏ này, nhìn lỗ thủng trên đùi, nàng đúng là một búng hỏa khí.

Trong lúc Tầm Hương đang suy nghĩ thì nhìn thấy Nhân Đà La nhur tên trộm xem não nhiệt, ánh mắt lập tức sáng lên!

Nhân Đà La vốn chỉ đơn thuần là xem não nhiệt, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt của Tầm Hương phát sinh biến hóa, hắn biết, hình như mình rước lấy phiền phức rồi.

Chương 663: Phong Đô đại đế?

Chương 663. Phong Đô đại đế?

Thế là Nhân Đà La xoay người chạy!

Tầm Hương nổi giận gầm lên một tiếng:

-Người đứng lại đó cho ta, ta giết ngươi!

Sau đó đôi chân dài của Tầm Hương lập tức đuổi theo...

Nhân Đà La vừa chạy vừa hô:

-Tầm Hương muội tử, ngươi đuổi ta làm gì? Cũng không phải là ta xé rách quần ngươi!

-Ngươi còn dám nói?

Tầm Hương vung tay lên, một bông hoa cúc màu vàng bay ra, nổ rộ trên không, từng mảnh từng mảnh cánh hóa như mưa bắn về phía Nhân Đà La.

Nhân Đà La lắc người khoác lên một cái áo choàng, hoa Mạn Đà La bên trên áo choàng bay ra, hóa thành một đóa chuông bảo vệ Nhân Đà La ở bên trong, mặc cho cánh hoa tấn công, toàn bộ đều bị cản ở bên ngoài.

Thế là, hai người bắt đầu một trận phản truy sát như là nháo kịch, chỉ có điều lần này Tầm Hương thật sự hạ tử thủ, các loại phép thuật bí pháp đều được lấy ra, hoa ảnh đầy trời, tơ bông loạn xạ, đánh Nhân Đà La đến mức chật vật không chịu nổi. Nhiều lần, Nhân Đà La muốn đánh trả, nhưng mà...

-Chỉ cần nàng mang con thỏ đi, để nàng đánh mấy cái.

Minh Hà giáo chủ cười ha hả truyền âm đến, Nhân Đà La chỉ có thể nhận...

Nhóm Tu La ở trong Minh Hà mơ hồ lần nữa, một khắc trước còn chứng kiến Nhân Đà La đại nhân đuổi theo Tầm Hương, chỉ chớp mắt, Tầm Hương giống như là ăn máu gà, hành hung Nhân Đà La.

Bọn họ người nhìn ta, ta nhìn người, đang muốn xuất thủ, lại nghe được thanh âm của Minh Hà giáo chủ, không cho phép bọn họ nhúng tay.

Thế là, mọi người cứ đưa cổ lên xem náo nhiệt như vậy...

Sau khi Tầm Hương cuồng bạo cũng phát hiện mình không làm gì được Nhân Đà La, đồng thời nhìn ra được đối phương đang nhường mình, hỏa khí cũng đã trút được không ít rồi, đành phải hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Có điều Tầm Hương cũng không trở về Phật Sơn, mà mang theo con thỏ đi loạn ở bên trong Minh Hà... Vừa đi vừa nói:

-Con thỏ, ngươi buông tay ra được không?

-Không được!

Tần Thọ quả quyết cự tuyệt.

Tầm Hương nói:

-Ngươi nói đi, làm thế nào ngươi mới bằng lòng buông tay?

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Không biết, dù sao cũng không buông tay. Hơn nữa, nơi này rất thú vị lắm...

Nói xong, Tần Thọ tiện cộ cộ lên đùi Tầm Hương một cái.

Tầm Hương lập tức đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt nắm đấm, cuối cùng vẫn không thể làm gì cái con thỏ này, trong lòng gợn nước nổi hờn:

-Bồ Tát! Không vứt được cái con thỏ này!

Đáng tiếc, Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng không có đáp lời.

Giờ khắc này, trên đỉnh núi Phật Sơn, trong động phủ của Địa Tàng Vương Bồ Tát.

Địa Tàng Vương Bồ Tát và Minh Hà giáo chủ mặt đối mặt, hai người cũng không chơi cờ nữa, cứ như vậy mắt lớn trừng mắt nhỏ, một bộ tư thế ta đây muốn trừng chết người.

Qua hồi lâu, Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Nếu như người đem hắc đở ở đây, ta sẽ mang theo phật tử lập tức rời khỏi Phật Sơn, tiện thể cho con thỏ kia một giọt máu. Người hắc đở là hiểu rõ, cho dù con thỏ kia không nháo lật trời, không có ta, người chẳng khác nào triệt để bại lộ trong tầm mắt của mọi người. Bọn họ không thể không coi trọng người lần nữa, sau đó thời gian yên tĩnh của người cũng sẽ chấm dứt.

Minh Hà giáo chủ không nhúc nhích chút nào, lười biếng nói:

-Vậy thì người đi đi, dù sao bây giờ ta cải cách, Về sau, ta sẽ để cho những Tu La kia học nhiều một chút thi thư lễ nhạc, đừng mỗi ngày không có việc gì lại đi đánh nhau.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Người điên rồi? Tu La trời sinh tính hiếu chiến, người lại để cho bọn họ kìm nén?

Minh Hà giáo chủ bất đắc dĩ nói:

-Ta cũng không còn cách nào cả? Trước kia bọn họ tùy tiện đánh, tùy tiện chết, chết còn có thể thông qua nhà mình luân hồi trùng sinh. Nhưng mà bây giờ không được nữa rồi, luân hồi ta đã trả về cho chủ nhân của nó. Về sau ở trong Minh Hà đã không còn luân hồi, nếu như bọn họ chết liền phải đi đến Lục Đạo Luân Hồi, trời biết sau khi luân hồi sẽ thành cái thứ đồ gì... Càng chết càng ít, đương nhiên ta phải khiến bọn họ dừng lại rồi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát kinh ngạc hỏi:

-Nàng trở về rồi?

Minh Hà giáo chủ nói:

-Đúng vậy, trở về rồi. Cho nên, về sau dưới đất này không phải thiên hạ của hai ta nữa, trên đầu có người. Tu La nhà ta thành thành thật thật ở nhà đọc sách biết chữ, ai muốn đánh đến, vậy thì phải hỏi qua nàng mới được. Người cảm thấy, ai có cái lá gan này? Cho dù là Ngọc Đế, đoán chừng cũng không dám danh chính ngôn minh huân đến gây chuyện?

Địa Tàng Vương Bồ Tát gật đầu nói:

-Hoàn toàn chính xác...

Minh Hà giáo chủ cười hê hê nói:

-Ngược lại là người, người ở nơi này, có thể hưởng thụ sự tiêu diêu tự tại không phân tranh. Trở về Phật Sơn, chuyện xưa bụi mù, người xác định người có thể gác lại? Đến lúc đó, một đồng nhân quả mang theo, người còn tu Phật cái rắm!

Địa Tàng Vương Bồ Tát chuyển niệm châu trong tay, yên lặng không đáp lời.

Minh Hà giáo chủ thở dài nói:

-Ta nghe nói, truyền tống trận của Thập Điện Diêm La bị nổ. Có người vu oan cho ta, nói là ta nổ. Mẹ nó, lão tử muốn diệt địa phủ, đã trực tiếp cầm vũ khí đi làm rồi! Còn cần phải giữ cái thủ đoạn nhỏ đó sao? Nổ một cái truyền tống trận không liên quan?

Nói đi nói lại, Minh Hà giáo chủ nói:

-Ta dường như cảm giác được, có người muốn gây chuyện ở địa phủ. Bây giờ, Thiên Đình đóng cửa, Địa Tiên Giới loạn như ổ chó, chỉ có Địa Ngục còn yên tĩnh. Nhưng mà hiển nhiên, có người cũng không nghĩ rằng chúng ta yên tĩnh... Nếu như người đi, ta cũng mặc kệ chuyện bên ngoài Minh Hà. Đến lúc đó loạn, cũng là nỗi sợ của người và Địa Phủ đại đế!

Nói xong Minh Hà giáo chủ đứng lên nói:

-Cái con thỏ kia đã gây người ở Minh Hà của ta mấy ngày...

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện ở cửa ra vào, người này đội cao quan, mặc trường bào, gương mặt uy nghiêm, đôi mắt như điện, sau khi đi vào động, chừng chặc đằng hoàng nói:

-Cái con thỏ kia cũng dùng lại ở phủ của ta rất nhiều thời gian, tính như vậy, coi như bây giờ cũng đã đến vòng của Phật Sơn rồi? Nhữn bằng hữu của hã ta đã sắp xếp người đưa đến Phật Sơn. Địa Tàng, chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi thừng, có nỗi không thể khiên cùng một lúc, thì cũng phải thay phiên nhau sờ nhọ nỗi chứ?

Nhìn thấy người này, Minh Hà giáo chủ và Địa Tàng Vương Bồ Tát đồng thời đứng dậy, cười nói:

-Bạn già này, ở bên ngoài giả bộ còn chưa tính, đến nơi này, có người nào không biết ngươi là người như thế nào cơ chứ? Còn xụ mặt?

Nghe tới đây, tất cả uy nghiêm lập tức biến mất, cười ha ha nói:

-Loại chuyện vu oan này, nhất định phải làm cho trang nghiêm, nếu không danh bất chính, ngôn bất thuận, đối phương cũng không nhận nó, đúng không?

Chương 664: Khách quý

Chương 664. Khách quý

Nói xong, hắn chớp chớp mắt với Địa Tàng Vương Bồ Tát.

Địa Tàng Vương Bồ Tát cười khỏ nói:

-Người đường đường là một Phong Đô đại đế, sao cũng mặt dày vô sỉ như vậy, Địa Phủ vô vọng rồi!...

-Ta sống bao nhiêu năm tháng rồi, đã trải qua hai giới Thiên Đình, nên gặp không nên gặp cũng đều gặp qua rồi. Tổng kết lại ta phát hiện, không biết xấu hổ vĩnh viễn sống được lâu hơn so với sĩ diện... Cho nên, ai muốn thì muốn, ta thì không cần.

Nói xong, Phong Đô đại đế đi tới trước bàn cờ, cúi đầu nhìn thoán g qua, lú lú nói:

-Tên đánh quân cờ màu đen, chắc không phải là một kẻ ngu đó chứ?

Minh Hà giáo chủ nghe xong, sờ lên chuôi kiếm theo bản năng rồi nói:

-Người nói cái gì?

Phong Đô đại đế nói:

-Khụ khụ, thiên tài, thật sự là thiên tài.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn thấy, khẽ lắc đầu, thấp giọng nói một câu:

-A Di Đà Phật, Địa Ngục chúng sinh không cần mặt mũi, sao ta có thể bình yên rồi đi? Thôi, ở lại đi vậy.

Nghe nói như thế, Minh Hà giáo chủ lập tức phá lên cười, hăng c uống hống nói:

-Kiền Đạt Bà, Bồ Tát nhà người nói, để người mang con thỏ về P hật Sơn! Xéo đi nhanh lên, nếu phật chết ở đây thì rất khó coi đó!

Phong Đô đại đế đi theo cười vui vẻ, bởi vì hắn hiểu rất rõ, nếu n hư ra khỏi Minh Hà, nơi có thể đi cũng chỉ có Địa Phủ. Huyết Đô vừa bị xét nát, hắn cũng không muốn Phong Đô Thành hắn vất vả kinh doanh lên cũng giẫm lên vết xe đổ này...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn hai kẻ không biết xấu hổ trước mắt này, chỉ ra ngoài sơn động thản nhiên nói:

-Cút!

Phong Đô Đại Đế và Minh Hà giáo chủ nhìn nhau, cười một tiếng, nói:

-Tìm nơi uống rượu chứ?

-Đi đâu?

-Gần đây Phong Đô Thành mở một quán rượu, mùi vị không tệ, ta dẫn người đi nếm thử.

-Không say không về!

-Đi!

Sau đó hai lão hống dẫn cứ thế dắt nhau đi...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn thấy, sau khi thở dài một tiếng, day day mi tâm thầm nói:

-Cái con thỏ này... phiền phức đó.

-Bồ Tát, rốt cuộc con thỏ kia có lai lịch ra sao? Tại sao hình như mọi người đều không quá thích hấn?

Đế Thính thấy người đi rồi, đi lên hỏi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát lắc lắc đầu nói:

-Không thể nói... Không thể nói. Tóm lại, cái con thỏ này là một củ khoai nóng bỏng tay, rơi vào ai, thì người đó đều sẽ phiền muộn.

Đế Thính không hiểu hỏi:

-Lúc ta gặp hấn ở Địa Phủ, cũng chính là ở bên Vọng Hương Đài loạn chen ngang mà thôi. Có điều về sau hấn đã bắt đầu chủ động xếp hàng, cũng coi như là người biết sai có thể thay đổi. Ở Minh Hà, cũng chính là lúc lừa gạt công pháp, cái này... dường như cũnng không được tính là phỏng tay chứ?

Địa Tàng Vương Bồ Tát mang theo Đế Thính ra ngoài động phủ, nhìn về phương xa nói:

-Nếu như thật chỉ là như thế, mọi người cũng sẽ không ghét bỏ hấn. Trên người hấn có đại nhân quả, đó là nhân quả thông thiên, một khi bạo phát ra, không ai nguyện ý gánh chịu... Hoặc nói là, dư ới gầm trời này, sợ là không ai gánh chịu được. Không có ai biết cái nhân quả kia khi nào bạo phát, cho nên hấn ở đâu, tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng. Lúc trước có người đem hấn ném tới bên trên Thái Âm Tinh hoang vu, cũng là bởi vì nguyên nhân này.

Đế Thính nói:

-Vậy thì tại sao không nhốt hấn ở nơi hoang vu đó cả đời?

Địa Tàng Vương Bồ Tát lắc đầu nói:

-Năm đó nhốt hấn, đó là cơ duyên xảo hợp, nếu như thật sự động thủ đi nhốt hấn...

Nói đến đây, Địa Tàng Vương Bồ Tát bỗng nhiên giật cả mình, dường như nghĩ đến điều gì, lại dường như là nghe được cái gì, sau đó lắc đầu nói:

-Hấn đã chạy ra, thì sẽ không còn có ai làm cái gì đối với hấn. Đi thôi, đi xem cái con thỏ kia một chút!

-Vâng, Bồ Tát.

Đế Thích gật đầu, đi theo Địa Tàng Vương Bồ Tát xuống núi.

Cùng lúc đó, Tầm Hương cực kỳ không cam lòng mang theo con thỏ về tới Phật Sơn, chỉ có điều...

- Tầm Hương, người đây là bắt thỏ, hay là bị thỏ bắt vậy?

Dạ Xoa kinh ngạc nhìn con thỏ mập ú đeo treo trên đùi Tầm Hương, sau đó dùng ngón tay chọc chọc vào mông của con thỏ mập, trầm ngâm nói:

-Thật béo...

Tần Thọ trừng mắt nhìn hấn một cái nói:

-Cái thứ đồ chơi mặt xanh nanh vàng nhà ngươi, đừng động vào ta!

Dạ Xoa cười nói:

-Cái con thỏ nhỏ nhà ngươi, sắp chết đến nơi rồi còn lớn lối như thế, lát nữa ta thật muốn xem xem ngươi phách lối như thế nào.

Tần Thộ nghe xong, nhếch miệng cười với Dạ Xoa:

-Nếu như ta không chết được thì sao?

Dạ Xoa cười như điên nói:

-Người cho rằng đây là nơi nào? Đây là Phật Sơn, chúng ta nói là tính. Ta muốn giết ngươi, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể sống không?

Tần Thộ nhếch miệng nói:

-Nói nhảm nhiều quá, ta hỏi là, nếu như ta không chết được thì sao?

Dạ Xoa cười nhạo nói:

-Nếu như ngươi không chết được, tên của ta viết ngược lại!

Tần Thộ dựng thẳng một ngón tay cái lên với Dạ Xoa nói:

-Giỏi, xưng hô thế nào?

Dạ Xoa nói:

-Ta, một trong Bát Bộ Thiên Long, Dạ Xoa Vương!

Tần Thộ ngửa đầu nhìn Tầm Hương nói:

-Chúc mừng, về sau Bát Bộ Thiên Long các ngươi nhiều thêm một Xoa Dạ Vương.

Tầm Hương đã sớm biết con thỏ không chết được, có điều nàng lại căn bản không có ý nhắc nhở Dạ Xoa. Tần Thộ cũng không biết được trong đầu nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì, có điều, dù sao

người xui xẻo cũng không phải hẳn, nên hẳn lười đi quan tâm cái này.

Dạ Xoa nghe Tần Thộ nói như thế, trong lòng khó chịu, nói:

-Tầm Hương, chuyện mắt trí nhớ trước đó đã điều tra xong chưa? Nếu đã điều tra xong rồi, vậy thì bây giờ ta sẽ làm thịt cái con thỏ này!

Tầm Hương nói:

-Không có tra rõ được, lát nữa người đến tra đi.

Nói xong Tầm Hương nhìn về phía con thỏ nói:

-Đến Phạt Sơn rồi, có phải là người nên buông tay rồi hay không?

Tần Thộ quả quyết lắc đầu:

-Không buông tay đâu.

Tầm Hương cả giận nói:

-Đã nói là đến Phạt Sơn là buông tay, sao người lại có thể chơi xả u như vậy chứ?

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Người nhìn những thứ kia đi, dáng dấp từng người từng người đều là hình thù kỳ quái, nhìn lâu cũng dễ bị mù. Như bây giờ tốt bao nhiêu, có mỹ nhân ngực phẳng có thể ngắm, còn có đùi có thể ôm. Ta cho người biết, mặc dù ngực người phẳng, nhưng mà chân này ôm rất dễ chịu, chân này ta có thể ôm chơi được cả một năm.

Tròng mắt Tầm Hương đỏ ngầu, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ, người đừng quá đáng!

Dạ Xoa cũng bị lời nói của Tần Thọ chọc giận, tiến lên một bước, vỗ một cái về phía Tần Thọ, đồng thời cả giận nói:

-Cái con thỏ nhà người, đến bây giờ còn không biết sống chết như thế, xem ta dạy dỗ người thế nào!

Ngay lúc Dạ Xoa đưa tay ra, trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên:

-Dừng tay!

Chương 665: Đoàn tụ

Chương 665. Đoàn tụ

Dạ Xoa nghe xong, giật cả mình, nhanh chóng quay đầu hành lễ nói:

-Hóa ra là Đế Thính đại nhân đến rồi.

Bát Bộ Thiên Long còn lại cũng nhao nhao quay đầu chào Đế Thính.

Đế Thính là thần thú thông linh mà Địa Tàng Vương Bồ Tát nuôi, mỗi ngày đều ghé xem kinh sách, mặc dù không có chính quả phật môn, nhưng mà ở Phật Sơn, lại có địa vị cực cao.

Đế Thính ở trước mặt Địa Tàng Vương Bồ Tát thành thành thật thật, nhưng đã đến nơi này, hấn vẫn là kiêu ngạo ngẩng đầu lên, liếc qua Dạ Xoa nói:

-Cái con thỏ này là khách quý, người không thể làm hấn bị thương.

Dạ Xoa không dám tin chỉ vào Tần Thộ kêu lên:

-Cái gì? Hấn? Hấn? Là khách quý?

Đế Thính gật đầu.

Tần Thộ đắc ý nhìn thoáng qua Dạ Xoa, cười hê hê nói:

-Bây giờ gọi người một tiếng Xoa Dạ, không có vấn đề gì chứ?

Dạ Xoa nghe xong, mặt liền đen lại, nhưng mà hấn còn có thể nói cái gì? Có thể làm cái gì?

Nếu như con thỏ là khách quý của Phật Sơn, vậy thì hấn tuyệt đối không thể nào giết con thỏ. Giết không giết được, vậy thì hấn nhất định phải đổi tên... Càng nghĩ càng phiền muộn, hấn không cam lòng nhìn Đế Thính nói:

-Đại nhân, hấn thật sự là khách quý? Nhưng mà... người nhìn hấn xem, trên dưới toàn thân, ngoại trừ thịt nhiều, thì có chỗ nào giống khách quý? Hơn nữa, hấn còn chiếm tiện nghi của Tầm Hương! Theo ta nói, nếu như hấn là khách, đó cũng là ác khách! Đánh chết là được rồi...

Đế Thính trừng mắt liếc Dạ Xoa nói:

-Có phải là khách quý hay không không phải người nói là tính.

Dạ Xoa bị ghen đỏ bừng cả khuôn mặt, còn muốn nói gì đó, chỉ

nghe Thiên thần nhiên nói:

-Đế Thính đại nhân, ngài tới tìm chúng ta, có chuyện gì vậy?

Đế Thính nói:

-Không có gì, chỉ là tới truyền pháp chỉ của Bồ Tát, con thỏ này là thiên thần của Thiên Đình, cũng là khách quý của Phật Sơn, tuy ệt đối không thể lạnh nhạt. Tầm Hương, người và con thỏ quen biết sớm, lúc con thỏ ở đây, người chăm sóc thức ăn và sinh hoạt thường ngày cho hấn thật tốt.

Tầm Hương nghe xong, đứng hình tại chỗ, dường như kêu lên theo bản năng:

-Cái gì? Để ta chiêu cố hấn?

Tần Thọ ôm chặt đùi Tầm Hương, cười hê hê nói:

-Ta cảm thấy được, về sau người sẽ phụ trách làm ấm giường cho ta, bung trà dâng nước, giặt quần áo nấu cơm, tắm rửa.

Tầm Hương một tay nắm chặt lỗ tai thỏ của Tần Thọ, dùng sức kéo một cái, Tần Thọ không có phòng bị, trực tiếp bị kéo xuống.

Có điều Tần Thọ phản ứng cực nhanh, lập tức hét lớn:

-Đại cầu, các người chiêu đãi khách quý như vậy sao? Nương môn này quá bạo lực!

Vốn dĩ mặt Đế Thính vẫn còn đang kiêu ngạo, lúc nghe được hai chữ đại cầu, biểu cảm liền lập tức cứng ngắc lại.

Toàn bộ những người khác dường như theo bản năng liếc qua Đế Thính, sau khi nhìn thấy bộ dáng Đế Thính, từng người từng người đều nín cười, sau đó ngồi đợi Đế Thính tức giận. Bọn hấn hiểu

rất rõ, huyết mạch Đế Thính cao quý, làm người rất kiêu ngạo, không thích nhất là bị người khác gọi thành sinh vật khác... Nhất là chó!

Bọn họ nhớ rất rõ, lần trước Đế Thính nổi giận, cũng là bởi vì một tên Tu La mắng hắn là chó, thế là một mối lửa của hắn thiêu khô cả một mảnh Minh Hà, giết không biết bao nhiêu Tu La.

Bây giờ, con thỏ la như vậy, bọn hắn rất muốn biết, Đế Thính có nổi giận hay không!

Dạ Xoa thấp giọng cười xấu xa nói:

-Cái con thỏ này thật sự là tìm đường chết, xem ra ta không cần động thủ. Đế Thính đại nhân sẽ cho hắn một bài học, mau nhìn xem, mặt Đế Thính đại nhân đã đen lại rồi, sắp tức giận rồi!

Bát Bộ Thiên Long cong lại nhao nhao nhìn sang, theo bản năng khẽ gật đầu, bọn hắn biết rất rõ, trước khi Đế Thính tức giận thì là mặt đen trước, sau đó liền bạo nổ!

Nhưng mà, khiến tất cả mọi người mở rộng tầm mắt là, tính tình Đế Thính không tốt, vậy mà sau khi đen mặt một hồi, thì cố gắng chớp chớp miệng, cuối cùng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói:

-Tầm Hương, đừng giầy vò hắn. Việc này đã định, người chó làm loạn. Còn có, đừng ném con thỏ, cái này không phải đạo đãi khách của Phật Sơn chúng ta.

Lời này vừa nói ra, tất cả trông mắt của Bát Bộ Thiên Long đều tròn tròn đến mức sắp rơi xuống đất, từng người từng người đều nhìn Đế Thính như là nhìn thấy quỷ.

Dạ Xoa càng là há to miệng, cái cằm đều sắp đâm vào trên ngực đến nơi, cuối cùng lấy tay mình nâng lên, miệng mới khép lại được, nói nhỏ:

-Đệch... Cái này không phải là mặt trời mọc từ đằng tây à? Con mẹ nó không phải ta đang nằm mơ đó chứ? Vậy mà Đế Thính đại nhân không tức giận...

Thiên hơi nhíu mày, bên trong ánh mắt nhìn Tần Thọ nhiều hơn vẻ bất ngờ, có điều cũng không có gợn sóng quá lớn, chỉ hòa nhã nói:

-Tầm Hương, buông con thỏ xuống đi.

Tầm Hương nghe được hai người nói như thế, hằm hừ vung mạnh con thỏ hai lần, lúc này mới ném con thỏ xuống đất, sau đó tức giận nói:

-Ta không chiều cổ cái con thỏ này!

Đế Thính nói:

-Đây là mệnh lệnh của Bồ Tát.

Tầm Hương không cam lòng nhìn Đế Thính, Đế Thính cũng không đổi mặt với Tầm Hương, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói Địa Tàng Vương Bồ Tát nói với hắn lúc hắn rời đi: “Nếu như Tầm Hương không đồng ý, vậy thì do người chiều cổ cái con thỏ kia đi.”

Tầm Hương cũng không biết được ý nghĩ của Đế Thính, nàng chỉ coi đây là mệnh lệnh của Địa Tàng Vương Bồ Tát, sau khi trừng một hồi, rốt cuộc cũng mềm xuống, chấp tay tước ngực nói:

-Cẩn tuân pháp chỉ.

Đế Thính khẽ gật đầu, trong lòng âm thầm lau một vệt mồ hôi lạnh, suýt chút nữa hắn không tiếp tục kiên trì được.

Đế Thính hài lòng gật đầu nói:

-Con thỏ, ngươi là thiên thần của Thiên Đình, tới Phạt Sơn, chúng ta tự nhiên sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt. Nhưng ngươi đừng làm loạn, dù sao ngươi cũng là đại biểu cho Thiên Đình chứ không phải chính hình ngươi.

Lời này nghe dường như không có tật gì, nhưng mà Tần Thộ luôn cảm thấy bên trong đồng lời nói của Đế Thính này có cái gì đó, một đồng tâm bốc kia xem ra cũng không phải là nâng cao giá trị bản thân của hắn, mà là trói buộc từng cái nhỏ... Giống như là hắn đang ám chỉ ý đừng làm yêu quái. Tần Thộ liền phiền muộn, chẳng lẽ thanh danh của hắn ở chỗ này kém như thế sao?

Tần Thộ tự hỏi, nhân phẩm hắn vẫn được mà...

-Được rồi, Tầm Hương ngươi mang con thỏ đến nơi tiếp khách đi, bằng hữu của hắn tới. Sau này cũng do ngươi cùng chiêu cố.

Đế Thính nói xong, xoay người rời đi, nhìn dáng vẻ của hắn, dường như là đang rất gấp.

Bây giờ Tầm Hương là nợ nhiều không ép thân, nàng đã đồng ý cả hãm súc con thỏ này rồi, cũng không ngại mấy người bằng hữu của con thỏ, thế là gật đầu đồng ý.

Tần Thộ lại tò mò hỏi:

-Đại ca, cái gì mà bằng hữu của ta tới?

Chương 666: Đi học

Chương 666. Đi học

Đế Thính bị gọi thế này, thân thể cứng đờ, sau khi có chút tức giận chập trùng, phải mất trọn vẹn một phút đồng hồ mới có thể bình tĩnh lại, sau đó nói ra từng chữ:

-Người đi thì biết.

Nói xong, Đế Thính bước nhanh rời đi, không có quay đầu lại.

Tần Thộ gãi đầu nói:

-Con chó này mắc tiều à? Chạy nhanh như vậy...

-Đây không phải là chó, đó là Đế Thính!

Tầm Hương trừng mắt liếc Tần Thộ.

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Ta biết là Đế Thính, nhưng mà ta cũng không thấy rõ hắc như thế nào? Chỗ này của các người ngay cả mặt trời cũng không có, hắc lại màu đen, quá giống một con chó bằng hữu của ta.

Tầm Hương không thèm để ý Tần Thộ, một tay xách Tần Thộ lên nói:

-Nói nhảm nhiều như thế làm gì? Theo ta đi!

Tầm Hương mang theo Tần Thộ rời đi, Bát Bộ Thiên Long còn lại không thể bình tĩnh được nữa rồi.

-Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra vậy? Đế Thính đại nhân lại đối

tốt với con thỏ kia như vậy, bị người ta gọi là chó cũng không tức giận.

Già Lâu La hiểu kỳ hỏi.

Đám người nhao nhao lắc đầu:

Long nói:

-Giận thì chắc chắn là giận, có điều hấn đề xuống. Thiên, người cảm thấy con thỏ kia có lai lịch gì?

Thiên thờ ơ nói:

-Là thiên thần hay là quỷ quái, sau này nhìn là biết.

Đám người ngấm lại, đúng thật là đạo lý này, cũng liền nhao nhao cáo lui.

Cùng lúc đó, về mặt Đế Thính buồn bực đi trên đường, trong lòng mắng: “Con thỏ chết tiệt, người cho rằng người là ai? Người coi người là Bồ Tát hay là lão yêu quái Minh Hà? Bọn họ nói ta là chó, con mẹ nó ta đánh không lại bọn họ nên ta đành nhịn. Người cũng tới gọi loạn, còn gọi ở trước mặt nhiều người như vậy, thật coi gia gia ta là bần nặn, không biết tức giận à? Nếu không phải Bồ Tát kêu ta đừng có chọc người, buổi tối hôm nay ta sẽ ăn thịt thỏ!

Không bao lâu, bên ngoài Phạt Sơn vang lên một tiếng rít, sát khí ngút trời, Minh Hà nổ tung, cũng không biết là có chết người hay không...

Tần Thọ được Tầm Hương đưa đến nơi tiếp khách, nơi tiếp khách là một cái lầu nhỏ, bình thường dùng để đón khách đến từ bên ngoài.

Giờ khắc này, trong đình bên ngoài nhà tiếp khách ngồi mấy người

i.

Một thiếu nữ, một người phụ nhân xinh đẹp, còn có một con cá nóg đang đứng ở đó không ngừng loay hoay với cái đầu rồng to của mình.

Bốn người chính là Lý Trung Anh, Địa Dũng phu nhân, Khôi Tam và Thanh Đầu Long...

Lý Trinh Anh đang nói gì đó, chợt thấy một bóng người từ xa đi tới, người kia còn xách một thứ màu trắng.

Địa Dũng phu nhân cảm thán nói:

-Địa Tàng Vương Bồ Tát thật quá khách khí, cho người tới tiếp đãi còn chưa tính, vậy mà còn đưa cho chúng ta lễ vật mang theo, cũng không biết là cái gì.

Khôi Tam nói:

-Ta hy vọng là đồ ăn.

Tầm Hương nghe đến mấy câu này, vẻ băng lãnh trên mặt rốt cuộc cũng có vẻ tươi cười, liếc qua Tần Thộ nói:

-Xem ra, người ở trong mắt của bằng hữu ngươi, là một bàn thịt thỏ.

Tần Thộ không rảnh phản ứng lại nàng, thoát khỏi tay Tầm Hương, nhảy xuống mặt đất, chạy vào qua, đồng thời kêu lên:

-Trinh Anh muội tử, ta trở về rồi!

Lý Trinh Anh nhìn nhìn cái thứ màu trắng kia thì ra lại là Tần Thộ, lập tức mừng rỡ đứng dậy, kêu lên:

-Thỏ Thỏ!

Nhìn Tần Thộ xông đến, Lý Trinh Anh giang hai tay ra theo bản năng, Tần Thộ thuận thế nhảy một cái, liền nhảy đến trong ngực Lý Trinh Anh! Thầm nghĩ: “Ai nha... Rốt cuộc cũng trở về với tiểu sơn cốc nhà mình rồi, có thể thư giãn một tí...”

Đúng lúc này, một dáng người khôi ngô vượt qua Lý Trinh Anh, giọng như sấm rền, vừa lau nước mắt nước mũi, vừa nhào tới kêu lên:

-Con thỏ! Người trở lại rồi, ta nhớ người muốn chết!

Sau đó, Tần Thộ liền bị một tay Khôi Tam ôm vào trong ngực, không ngừng xoa nắn!

Lúc này, Tần Thộ không cảm động chút nào, mà là vẻ mặt cuộc đời này không còn gì luyến tiếc nhìn Khôi Tam nói:

-Có phải người coi ta là giấy vệ sinh rồi không hả?

Khôi Tam ngạc nhiên...

Tầm Hương nhìn thấy vậy thì không nhịn được, phì một cái cười ra tiếng, sau đó liền thả lỏng, cười lên ha ha.

Lý Trinh Anh cũng hé miệng cười, Địa Dũng phu nhân che mặt, thầm nói: “Thật mất mặt...”

Chỉ có Thanh Đồng Long không có phản ứng gì, chỉ là trong mắt luôn nhìn về phía bên này, đáng tiếc góc độ không đủ, không thấy rõ rốt cuộc bên này xảy ra chuyện gì. Lập tức, trong mắt đều là vẻ u oán...

Thật vất vả mới có thể nhảy ra khỏi ngực Khôi Tam, Tần Thộ lại lần nữa chạy về phía Lý Trinh Anh, có điều lần này Lý Trinh Anh

lại tránh né, cười nói:

-Thỏ Thỏ, người vẫn là tắm rửa trước đi, cả người nước mũi, nước mắt...

Tần Thọ ai oán nhìn về phía Khôi Tam, kết quả kẻ cầm đầu này đã chạy đến trước mặt Tầm Hương, trừng to mắt nhìn Tầm Hương, ngốc ngốc vui mừng nói:

-Có thức ăn không?

Tầm Hương:

-...

Tần Thọ che mặt, không thèm để ý đến cái thứ mắt mặt này.

Mấy người ngồi xuống, hàn huyên với nhau chuyện phát sinh sau khi tách ra.

Chuyện của Tần Thọ bên này tương đối nhiều, cho nên trên cơ bản đều là hắn nói, sau khi nghe đọc thân thể thể thâm của Hàn Nguyệt, mọi người thổn thức không thôi, cũng may Hàn Nguyệt cũng vượt qua được ải khó, thời gian về sau hắn là sẽ không quá kém.

Về phần Lý Trinh Anh bọn họ bên này, thì đơn giản hơn nhiều, sau khi Tần Thọ rời đi, Hắc Bạch Vô Thường chăm sóc bọn hắn rất tốt. Hơn nữa Thái Úc Lũy cũng đi tìm bọn họ, đưa bọn họ đến Đào Chỉ Sơn chơi một hồi...

Về sau sứ giả của Phong Đô đại đế tới, nói là đã tìm thấy Tần Thọ, dẫn bọn họ đi gặp Tần Thọ.

Bọn họ liền theo tới.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Đúng rồi, Nhất Thủy thế nào rồi?

Vấn đề này hỏi ra, Tần Thộ liền hỏi hận, lúc này hắn mới nhớ tới, hai tiểu nha đầu này dường như cũng không quá thuận mắt đối phương.

Quả nhiên, Lý Trinh Anh liếc hắn nói:

-Không biết!

Tần Thộ lúng túng nhìn về phía Địa Dũng phu nhân, Địa Dũng phu nhân nói:

-Chuyển Luân Vương đại nhân đương nhiên tất cả đều khỏe mạnh, sau khi người đi, nàng tới qua mấy lần. Về sau dường như là công việc bề bộn nên không có tới...

Nói đến đây, Địa Dũng phu nhân cẩn thận nói:

-Lần trước cầu Nại Hà bị tập kích.

Tần Thộ sững sờ, lập tức hỏi:

-Thật? Cái này sao có thể? Cầu Nại Hà có trọng binh trấn giữ đó!

Lý Trinh Anh cũng nói:

-Là thật, đây là hai vị đại ca Hắc Bạch Vô Thường nói. Nói là cùng ngày có người trốn ở bên trong sông Vong Xuyên, điều khiển một con Cổ Long chạm vào cầu Nại Hà. Có điều chuyện này rất kỳ quái, bọn họ chỉ tập kích cầu Nại Hà, chứ không có thật sự làm cái gì.

Tần Thộ mơ hồ:

-Ý gì? Tập kích, lại còn chưa làm cái gì, sao ta lại nghe không hiểu rồi?

Địa Dũng phu nhân giải thích nói:

Chương 667: Đi học (2)

Chương 667. Đi học (2)

-Mặc dù bọn họ tập kích cầu Nại Hà, nhưng mà cầu Nại Hà có đại trận bảo hộ, người kia căn bản không có khả năng phá hư được cầu Nại Hà chút nào. Nghe nói, thực lực của người kia cũng không phải là quá cường đại loại trình độ của hắn hoàn toàn sẽ không làm ra được chuyện gì. Chúng ta không nghĩ ra được, vì cái gì mà hắn làm chuyện này...

Tần Thọ lập tức nghĩ đến người vây Nhất Thủy lúc trước, thực lực của tên kia cũng bình thường, thế mà lại đi vây Chuyển Luân Vương, kết quả sau cùng chỉ là nổ một chút truyền tống trận mà thôi.

Loại truyền tống trận kia, lúc nào Địa Phủ cũng có thể xây dựng rất nhiều, căn bản không đáng tiền. Chỉ ít, theo Tần Thọ, những truyền tống trận kia không đáng để người đó đền mạng...

Như vậy, tại sao bọn hắn lại làm cái chuyện mua bán lỗ vốn như vậy chứ?

Nghĩ như vậy, Tần Thọ liền nghĩ tới Yêu Tam Thiên, gia hỏa kia

chơi đùa lung tung ở Địa Tiên Giới, chuyện buôn bán của hắn dư
ờng như cũng là sớm muộn sẽ lỗ úp sắp.

Đạo lý này bọn họ không thể nào không hiểu, nhưng mà tại sao b
ọn họ phải làm vậy chứ?

Trong đầu Tần Thộ đầy dấu chấm hỏi, lại không có bất kỳ đáp án
nào.

Cuối cùng, mấy người cũng không nghĩ nữa.

Dưới sự dẫn đầu của Tầm Hương, mấy người nhao nhao vào ở bê
n trong nhà tiếp khách, còn mấy người thì ở trong một cái đình vi
ện, viện lạc không lớn, chỉ có ba căn phòng nhỏ, một cái sân rộng
với thêm một cái ao nước nhỏ mà thôi. Có điều bài trí bên trong r
ất có nghiên cứu, mỗi một bông hoa ngọn cỏ đều rất có thiên ý, k
hiến cho người ta nhìn sang một chút thì tâm tình tự nhiên cũng bì
nh hòa hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là, nơi này lại tự thành một thế giới nhỏ, bên tron
g thế giới có một vành mặt trời, ánh mặt trời chiếu ở trong viện rá
t ấm áp.

Nếu là bình thường, Tần Thộ cũng không hiếm có cái đồ chơi nà
y, nhưng mà đến cái địa phủ này lâu như vậy rồi, hắn là lần đầu ti
ên nhìn thấy mặt trời. Cảm giác đó, thật là thân thiết!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Tầm Hương liền chuẩn bị rời đi.

Tần Thộ nghe xong, lập tức kêu lên:

-Đừng! Đã nói là làm ấm giường cho ta mà.

Tầm Hương cũng đã nhìn ta, miệng cái con thỏ chết tiệt này rất ti
ện. Nàng bây giờ là ở dưới mái hiên nhà người ta, cùng con thỏ tr
anh luận cũng không có chỗ nào tốt. Thế là không thèm để ý đến

Tần Thọ, xoay người rời đi...

Tần Thọ gật gù đắc ý mà nói:

-Phục vụ, đánh giá kém!

Lý Trinh Anh hé miệng cười nói:

-Thỏ Thỏ, người thật đúng là...

-Sao hả? - Tần Thọ hỏi.

Lý Trinh Anh nói:

-Tiện.

Tần Thọ lấy ra một thanh kiếm nói:

-Kiếm tốt!

Lý Trinh Anh:

-...

Lúc hai người nói lời này, Tầm Hương vừa mới đi lại quay trở về.

Tần Thọ cười nói:

-Sao hả? Trở về làm ấm giường?

Tầm Hương hừ lạnh một tiếng nói:

-Bồ Tát nói, các người đã tới, như vậy thì ngày mai theo mọi người cùng nhau đi nghe giảng bài đi.

-Nghe giảng bài? - Tần Thọ ngạc nhiên.

Tầm Hương nói:

-Trên Phật Sơn cũng có một số trẻ nhỏ, mỗi ngày Bồ Tát đều sẽ ở học đường giảng bài. Các người đi theo cùng nghe cho kỹ...

Nói xong, Tầm Hương xoay người rời đi, vừa đi vừa nói:

-Ngày mai ta mang các người đi học, nhớ kỹ, dậy sớm một chút.

Chờ Tầm Hương đi xa, Tàn Thộ mới hồi phục lại tinh thần, gãi gãi đầu nói:

-Nghe giảng bài?

Lý Trinh Anh thì có chút hưng phấn nói:

-Ai nha, vậy mà có thể đi nghe Bồ Tát giảng bài, đây chính là quá tốt rồi. Thỏ Thỏ, chúng ta lại có thể đi học rồi!...

Hai mắt Tàn Thộ khẽ đảo:

-Đi học thì có cái gì tốt? Không biết đầu óc của Địa Tàng Vương Bồ Tát kia nghĩ cái gì nữa, hắn cũng không phải cha ta, dựa vào cái gì hắn nói ta đi học thì ta phải đi học? Không đi!

Lý Trinh Anh lắc đầu nói:

-Thỏ Thỏ, người thật sự không biết hay là giả vờ không biết vậy?

Tàn Thộ không hiểu nhìn Lý Trinh Anh nói:

-Biết cái gì?

Lý Trinh Anh cười nói:

-Người có biết, Địa Tàng Vương Bồ Tát có một môn công pháp, gọi là “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” không?

Tần Thọ lắc đầu.

Lý Trinh Anh kiên nhẫn giải thích:

-Ta đã nghe tiên sinh nói qua, lớp học đáng nghe nhất trên thế giới này, trong đó có lớp học của Địa Tàng Vương Bồ Tát. Bởi vì hắn sẽ giảng “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” ở trên lớp. Mà ở trên đời này công pháp Luyện Hư Hợp Đạo có cảnh giới hoàn mỹ nhất, chính ở ngay bên trong “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh”. Người có biết, chỗ khó khăn nhất để một phàm nhân thành tiên là ở đâu không?

Tần Thọ không chút do dự nói:

-Tu luyện thể chất?

Lý Trinh Anh lắc đầu nói:

-Không phải... Mặc dù tu luyện thể chất quan trọng, nhưng mà cũng không phải hoàn toàn không thể nghịch chuyển. Chỗ khó khăn nhất chính là lúc phi thăng!

Mọi người đều biết, phi thăng sẽ phá vỡ hư không bước vào cầu phi thăng, trên cầu phi thăng có chín lượt thiên kiếp, phải vượt qua được mới có thể thành công lên trời, hóa bướm thành tiên. Không vượt qua được, chính là thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán!

Tần Thọ đi theo gật đầu nói:

-Cái này ta biết.

Lý Trinh Anh tiếp tục nói:

-Nhưng mà trên cầu phi thăng, chín lượt thiên kiếp thì có một lượt khó vượt qua nhất là kiếp cuối cùng, tên là Tâm Ma Kiếp. Tâm Ma Kiếp là nhân quả của chính bản thân, nghiệp lực đại bạo sinh ra tâm ma. Lúc phi thăng, một khi tâm thần bất ổn, ngay lập tức sẽ tan thành mây khói. Nhưng mà Luyện Hư Hợp Đạo trong “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh”, nghe nói có được bản tâm Địa Tàng, tâm t hần hợp nhất, không vì bất luận cái tâm ma gì mà thay đổi năng l ực. Còn có người nói, kinh này có thể siêu độ tâm ma, cũng có th ể hóa thành Phật Đà trấn áp tất cả tà ma. Cho nên, tu luyện kinh n ày, hi vọng phi thăng thành công có thể tăng lên rất nhiều.

Tần Thộ nghe đến đây, con mắt sáng lên, vỗ bàn tay cái bóp hỏi:

-Người chắc chắn hẳn sẽ giảng cái này?

Lý Trinh Anh cười nói:

-Cho tới bây giờ Địa Tàng Vương Bồ Tát đều không phải là người i cất giấu cho riêng mình, chỉ ít ta nghe nói được là như thế.

Tần Thộ quả quyết nói:

-Được rồi, biết rồi.

Nói xong, Tần Thộ quay người đẩy cửa phòng ra, đi vào nhà, ngã đầu xuống liền ngủ.

Lý Trinh Anh nhìn thấy, lập tức tròn tròn mắt, đứng ở cửa ra vào hỏi:

-Thỏ Thỏ, người đây là làm gì?

Tần Thộ nói:

-Ngủ sớm, dậy sớm, tinh thần tốt, không phải là ngày mai phải dậ y sớm đi học sao?

Lý Trinh Anh nhìn mặt trời bên ngoài nói:

-Lúc này mới có buổi chiều mà...

Kết quả nghe thấy tiếng ngáy của Tần Thọ, Lý Trinh Anh chỉ có thể bất đắc dĩ trở về phòng.

Cùng lúc đó, ở trên đỉnh núi của Phật Sơn.

Đế Thính nói:

-Bồ Tát, ngày mai ngài định giảng cái gì? Lớp học này, ngài đã rất lâu rồi không có giảng qua.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Trước tiên giảng một đoạn “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” đi.

Chương 668: Độ hóa

Chương 668. Độ hóa

-Cái gì? Bồ Tát, cho tới bây giờ ngài đều chưa có từng giảng qua cái này? Huống chi, còn có người ngoài. - Đế Thính hoảng sợ nói.

Địa Tàng Vương Bồ Tát bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Mời đến thì dễ, tiễn đi thì khó. Có điều cái con thỏ kia nghe kinh

này, đương nhiên có thể sớm ngày phi thăng. Phi thăng rồi sẽ tiến đi được.

Đế Thính yên lặng:

-Đại giới này cũng không khỏi quá lớn đi?

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Một bản kinh mà nói, sao có thể so được với Huyết Đô?

Đế Thính nghĩ nghĩ, sau đó cung kính nói:

-Vì sao không trực tiếp đem “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” giao cho con thử?

Địa Tàng Vương Bồ Tát lắc đầu nói:

-Không được, đầu tiên, cái con thử này trời sinh tính tình ngang bướng, cũng phải giáo hóa một phen. Nếu như đã là đệ tử của Văn Khúc Tinh, vậy cũng tuyệt đối không phải không biết ta có kinh này, và tác dụng vi diệu của kinh này. Đã như vậy, đây chính là tiền vốn đàm phán. Bản tạng có kinh này, nếu như hấn muốn nghe, vậy thì mỗi ngày phải đi học đúng hạn, còn phải nghe lời mới được.

Đế Thính nghe một chút, mắt sáng lên nói:

-Bồ Tát, ngài là muốn mượn kinh này, độ hóa con thử kia?

Địa Tàng Vương Bồ Tát thở dài nói:

-Thử một chút xem sao...

Đế Thính nói:

-Một con thử mà thôi, Bồ Tát lưỡi nở hoa sen, nhất định có thể độ

hóa thành công.

Địa Tàng Vương Bồ Tát cười khỏ một tiếng, sâu trong ánh mắt cũn
g có một chút chờ mong.

Cùng lúc đó, bên trong một tử lâu ở bên trong Phong Đô Thành.

-Phong Đô đại đế, người nói tiểu gia hỏa Địa Tàng kia có được kh
ông?

Minh Hà giáo chủ ôm một vò rượu, ở chỗ đó uống ừng ực.

Phong Đô đại đế cũng không có giữ hình tượng gì uống theo, vừa
uống vừa nói:

-Mặc dù phật pháp của hắn cao thâm, nhưng dù sao đắc đạo quá
muộn, lúc hắn đắc đạo, Thiên Đình bây giờ đã sớm như mặt trời b
an trưa. Huống chi, hắn không ưa thích đếm xỉa đến, không có hứ
ng thú quá lớn đối với chuyện bên ngoài. Đối với một ít chuyện gi
ữa thiên địa này, cũng chỉ là hiểu rõ một, không hiểu rõ hai mà th
ôi. Đối với cái con thỏ kia, ta đoán, hắn khẳng định sẽ muốn thử đ
ộ hóa hắn. Dù sao, nếu như việc này thành, đây chính là làm cho
Phật Tổ một đại công đức, sợ là hắn không ngăn được dụ hoặc nh
ư thế.

Minh Hà giáo chủ đánh vào miệng cười nói:

-Ha ha, nói giống như là người biết tất cả mọi chuyện vậy. Người
đã trải qua hai giới ở Thiên Đình, chắc là cũng biết ít nhiều về co
n thỏ kia?

Phong Đô đại đế lắc đầu nói:

-Chỉ là nghe thấy một chút, cụ thể cũng không rõ. Đã không rõ, c
ho nên đứng nhìn từ xa vẫn là phương pháp xử lý tốt nhất. Giáo c
hủ sống từ thiên địa sơ khai cho đến bây giờ, kiến thức rộng rãi, c

ó thể nói một chút chuyện của con thỏ kia không?

Minh Hà giáo chủ chẹp chẹp miệng nói:

-Nói? Quên đi thôi... Chuyện của hấn nói không rõ được. Nói ra, sợ là có người không cao hứng. Có điều phương pháp xử lý của nười là đúng... Có điều, nếu như tiểu tử Địa Tàng kia thật sự muốn đi độ hóa con thỏ, chắc chắc...

Phong Đô đại đế hỏi:

-Thế nào?

Minh Hà giáo chủ cười ha ha nói:

-Đoán chừng không có cái rắc gì dùng, còn muốn gây náo loạn! Nếu như có thể độ hóa, không cần chờ hấn xuất thủ, Như Lai sớm đã động thủ. Ủm... Có lẽ ngay cả Như Lai cũng không có cơ hội, Thánh Nhân đã sớm động thủ...

Phong Đô đại đế kinh ngạc nói:

-Chẳng lẽ ngay cả Thánh Nhân cũng không độ hóa được hấn? Rốt cuộc thì hấn là thứ gì?

Minh Hà giáo chủ gật gù đắc ý nói:

-Không thể nói... không thể nói... Tóm lại, người an tâm ở cái đất này làm thỏ hoàng đế là được rồi, mưa gió ở bên ngoài, quản nhiều làm gì? Đúng rồi, người không có việc gì thì quản những tên thú hạ kia của người đi, gia gia ta không hứng thú ra khỏi Minh Hà, càng không hứng thú đánh Phong Đô Thành của người. Đừng để bọn hấn ở bên ngoài loạn nói xấu ta!

Phong Đô đại đế cười nói:

-Cái nói xấu kia đều là ta truyền.

Mặt Minh Hà giáo chủ lập tức đen lại.

Phong Đô đại đế cười nói:

-Thử hỏi, nếu như ta nói người tuân thủ luật pháp, không có việc gì thì lại nhìn lên mỹ nữ tắm rửa, không có lý tưởng và hoài bão gì, người cảm thấy có người tin không? Đoán chừng đến lúc đó, Thiên Đình sẽ phái người xuống điều tra thêm có phải ta nói thật không đó?

Minh Hà giáo chủ yên lặng...

Phong Đô đại đế tiếp tục nói:

-Ngược lại, nói người là đại ma đầu giết người, mọi người khắp nơi đều phải đề phòng, không có việc gì liền làm điểm diễn tập, chỉ nh phạt người cái gì đó, người cảm thấy mọi người sẽ tin cái nào?

Về mặt Minh Hà giáo chủ bất đắc dĩ nói:

-Ta con mẹ nó, không thể là người tốt à?

Phong Đô đại đế dùng một loại ánh mắt người hiểu mà nhìn Minh Hà giáo chủ, Minh Hà giáo chủ vẻ mặt đau khổ cúi đầu, uống rượu, nói nhỏ:

-Đệch, sau đại chiến Vu Yêu năm đó, lão tử không có xuất thủ nữa, dựa vào cái gì đều nói ta là người xấu...

Lời này, Phong Đô đại đế không có nhận, chỉ cười ha ha, tiếp tục uống rượu.

Minh Hà giáo chủ thở dài một tiếng, tiếp tục uống rượu.

Cùng lúc đó, đêm dài đằng đẵng, chung quy là Tần Thộ không thể ngủ một giấc hơn mười tám giờ...

Ngủ đến nửa đêm là Tần Thộ không ngủ được nữa, từ trên giường đứng lên, sờ lấy cái bụng đang kêu ùng ục nói:

-Quả nhiên là đói bụng...

Nói xong, Tần Thộ nhìn nhìn Hắc Ma Thần Hạp, khiến hấn buồn bực là, đồ ăn bên trong đã hết sạch.

-Được rồi, ra ngoài tìm một chút đồ ăn.

Tần Thộ bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, đẩy Hắc Ma Thần Hạp lại, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Tần Thộ liền ngậy người, chỉ nhìn thấy không ngờ bên trên Phệ Sơn này lại có thể nhìn thấy sao! Bầu trời đầy sao, mặc dù sắp xếp không giống như trên Trái Đất, nhưng mà lại giống y như đúc trên Thiên Đình!

Tần Thộ gãi gãi đầu, hấn có chút nghĩ không thông. Phệ Sơn này không nhìn thấy mặt trời, ban ngày cũng không có. Sao vào ban đêm lại có sao?

Không nghĩ ra, Tần Thộ cũng không nghĩ nữa, chỉ chờ sau này có cơ hội gặp Địa Tàng Vương Bồ Tát hỏi cũng được.

Đi quanh phòng của mình một vòng, Tần Thộ cũng không tìm được cái gì có thể ăn. Vốn dĩ còn muốn đi tìm Lý Trinh Anh hỏi một chút có đồ ăn không, nhưng mà nghĩ lại, trễ như vậy rồi, hấn là tiểu nha đầu đã ngủ, đừng nên quấy rầy nàng thì hơn.

Tìm Khôi Tam?

Tần Thộ quả quyết lắc đầu, hấn còn nhớ rất kỹ, hình ảnh lúc trước

Khôi Tam móc ra một con cá kiếm, vô cùng bạo lực nhét vào bên trong miệng Nhật Du Thần...

Hơn nữa, từ ngày đó thấy hắc móc ra các loại đồ chơi kia ra, con t hỏ đã hiểu thực đơn của Khôi Tam và thực đơn của Tần Thọ hoàn toàn không nằm trên cùng một đường thẳng.

Chương 669: Chim hầm Phật Sơn

Chương 669. Chim hầm Phật Sơn

Tần Thọ càng không muốn tìm Địa Dũng phu nhân, ở chung lâu n hư vậy, Tần Thọ căn bản chưa thấy qua nàng ăn thứ gì bao giờ. C ó vẻ như, nàng vẫn luôn quen thuộc duy trì hấp thu linh khí thiên địa để bổ sung thân thể...

Mặc dù Tần Thọ cũng có thể làm được, nhưng mà hắc và mọi ng ười không giống nhau.

Có một vài người ăn cái gì đó, chỉ vì bảo trì tập quán của ngày xư a, hoặc là thỏa mãn cơn thèm ăn của mình mà thôi.

Nhưng mà Tần Thọ thì khác, thân thể của hắc tốn hao năng lượng cực kỳ lớn. Hắc ăn cái gì, không chỉ là bởi vì thèm, cũng còn là vì hấp thu nguyên khí thật sự không cách nào thỏa mãn sự tiêu hao c ủa cơ thể hắc! Cơ thể của hắc tiêu hao không chỉ là nguyên khí, c òn bao gồm cả năng lượng nguyên thủy nhất ở bên trong đồ ăn. H ơn nữa, bây giờ Tần Thọ thèm ăn càng ngày càng nhiều, lượng cơ m ăn càng lúc càng lớn. Loại tình huống này hắc sớm đã phát hiệ

n, cho nên lúc hấn đi từ Long Cung ra, đã làm một đồng thức ăn c
hứa nguyên khí thiên địa bên trong. Kết quả, hấn đã đánh giá thấp
lượng cơm ăn của chính mình rồi, không ngờ được nhanh như vậ
y đã ăn hết rồi.

Sờ lấy cái bụng đang kêu ùng ục, Tần Thọ tùy tiện chọn một con
đường đi lên trên núi, vừa đi vừa dùng cái mũi ngửi, hy vọng có t
hể ngửi được mùi cơm chín.

Kết quả, khiến Tần Thọ buồn bực là, bên trên núi này là gió phơ p
hất, ngoại trừ gió Tây Bắc ra thì không có hương vị gì.

Ục ục...

Bỗng nhiên, một tiếng kêu cổ quái vang lên dẫn đến sự chú ý của
Tần Thọ!

Tần Thọ đột nhiên ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một con cú mèo đứng
trên cành cây, một đôi mắt to đang lờm nhìn Tần Thọ!

Tần Thọ cũng trợn to mắt nhìn con cú mèo!

Nhìn một hồi lâu, Tần Thọ nhìn được ra được từ bên trong mắt đó
ì phương một thứ, con cú mèo dường như cũng đang đói bụng!

Đôi mắt của hai tên gia hỏa nhìn nhau, sau khi xác định xong, con
cú mèo kia bỗng nhiên giang hai cánh ra, hai chân đạp một cái vọt
xuống dưới!

Tần Thọ không nói hai lời, tiện tay biến ra một cái nồi lớn, tay cầ
m cái nồi sắt lớn, bịch một cái úp con cú mèo đang nhào xuống và
o bên trong!

-Ha ha, thỏ gia ta đang đói đây, ngươi lại tự mình chạy vào trong
nồi, cái này cũng không nên trách thỏ gia ta đó?

Tần Thọ thỏa mãn cười.

Vừa rồi nhìn một hồi, hẳn xác định, cái con cú mèo này vẫn là một con cú mèo bình thường chưa có khai linh trí. Đương nhiên, nói bình thường cũng không bình thường, trên thân có dính phật khí, tinh hồng linh thành tinh cũng là chuyện sớm muộn.

Nếu không phải con cú mèo này có sát ý với Tần Thọ, Tần Thọ thật là có chút không xuống tay được.

Có điều nó đã chủ động hạ thủ đối với Tần Thọ, Tần Thọ tự nhiên cũng không khách khí.

Tần Thọ tìm một nơi không có người cũng không có gió bắc, dễ dàng, quen thuộc lấy con cú mèo ra vặt lông, rửa ráy sạch sẽ, móc ra các loại hương hiệu ướp vào rồi bỏ vào trong nồi bắt đầu xào lẫn, rồi hầm...

Một bên hầm, một bên Tần Thọ móc ra một hồ lô canh cay người Hồ để uống, vừa uống, vừa ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, tự lẩm bẩm:

-Sao đầy trời đều có, sao lại không có mặt trăng? Nhất định là gì đó!

-Là thật.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Tần Thọ.

Tần Thọ giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một tiểu hòa thượng mặc tăng y màu trắng không biết đứng ở sau lưng hắn từ lúc nào.

Tần Thọ liếc nhìn nồi đun nước đang toát ra nhiệt khí cuộn cuộn của mình theo bản năng...

Tiểu hòa thượng ha ha cười nói:

-Người cũng không phải là nhà sư, ăn thịt, bần tăng đương nhiên sẽ không quản.

Lúc này Tần Thộ mới thở phào nhẹ nhõm, nhếch miệng cười nói:

-Chỉ dựa vào câu nói này của ngươi, thỏ gia ta thích ngươi rồi đó. Lát nữa chia cho ngươi một cái chân chim!

Nụ cười của tiểu hòa thượng lập tức cứng đờ, chấp tay trước ngực nói:

-A di đà phật, bần tăng là người xuất gia, thịt này đương nhiên là không thể ăn.

Tần Thộ vung tay lên nói:

-Biết ngươi là hòa thượng, nhưng mà hòa thượng ăn thịt ta cũng không phải chưa từng thấy qua? Lúc thỏ gia ta ở trên Thiên Đình đã gặp được một tên hòa thượng ăn thịt ở bên trong thịnh hội thần phật đầy trời. Hắn có thể ăn, đương nhiên ngươi cũng có thể ăn.

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Người mà ngươi nói là Hàng Long La Hán, Tế Diên đúng không? Trong miệng hắn có thuật khởi tử hồi sinh, hắn ăn vào một con gà chết, có thể phun ra được một con gà sống. Tự nhiên không tính là sát sinh, không tính là phá giới.

Tần Thộ nghĩ nghĩ, ngày đó Tế Diên đúng là biểu diễn qua cái tuyệt chiêu này, có điều vẫn là không cam lòng nói:

-Chẳng lẽ ngươi không biết à?

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Thiên hạ đại đạo ngàn vạn, nào có đạo lý toàn bộ đều biết? Phép thuật kia của Tế Điền, trước mắt cũng chỉ có một mình hắn biết mà thôi.

Tần Thọ nói:

-Khó học như vậy?

Tiểu hòa thượng nói:

-Không phải khó học, mà là thiên đạo mà mỗi một người lĩnh hội, sẽ căn cứ vào sự khác biệt của người đó, khiến đạo người lĩnh hội cũng khác biệt. Hơn nữa cùng một đạo, ở trong mắt những người khác nhau lại có sự tưởng tượng khác nhau, cho nên, lĩnh ngộ càng là một trời một vực. Hai người nếu muốn lĩnh hội một đạo hoàn toàn tương tự, trừ phi đối phương đem lĩnh hội của mình, hoàn chỉnh viết ra, dạy cho người mới được. Đương nhiên, thế gian vô số sinh linh, cũng khó tránh khỏi có người lĩnh ngộ thông suốt. Có điều cái đạo kia của Tế Điền quả thực là huyền diệu, bên trong có sự luân hồi ảo diệu, cũng có tái sinh chi đạo, chính hắn còn không nói được rõ ràng, những người khác càng là không thể nào học được. Bởi vậy, phép thuật này cũng chỉ có một mình hắn biết, hắn cũng đã trở thành hòa thượng duy nhất trên đời này có thể uống rượu ăn thịt...

Tần Thọ tắc lưỡi nói:

-Ta nghe nói Linh Sơn có một hòa thượng vui vẻ, đạo hắn lĩnh hội chính là vui vẻ. Linh Sơn các người, chẳng lẽ ngay cả loại đạo nam nữ ba ba ba này cũng đều có thể khoan nhượng à?

Tiểu hòa thượng cười ha ha nói:

-Vui vẻ đạo, ta tự nhiên là không thích. Nhưng mà Như Lai Phật Tổ đã từng nói, lòng dạ cửa Phật rộng lớn, dung nạp tất cả, hướng

chi chỉ là một đạo vui vẻ? Vui vẻ như đao, ở trong tay người tốt, đó chính là đao; ở trong tay người xấu, đó là ác đao. Cũng như Tề Điền ăn thịt, hân ăn thịt có thể tạo ra sinh linh sống, đương nhiên là ăn được. Chúng ta ăn thịt, thì chính là cửa vào sát sinh, đây chính là tội nghiệt.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Người nói có vẻ như cũng có lý...

Tiểu hòa thượng khẽ gật đầu, biểu thị đương nhiên là có lý rồi.

Tần Thọ cảm thán nói:

-Nếu như thỏ gia ta quen biết người sớm thì tốt rồi, năm đó lúc bị cảnh sát bắt khi đang chăm sóc sức khỏe, ta cứ dựa theo người nó như thế này, đoán chừng... Được rồi, đoán chừng sẽ bị đánh chết...

Chương 670: Mặt Trăng biến mất rồi!

Chương 670. Mặt Trăng biến mất rồi!

Về mặt tiểu hòa thượng mờ mịt, hiển nhiên là không biết Tần Thọ đang nói đến cảnh sát và chăm sóc sức khỏe là cái thứ gì. Có điều tiểu hòa thượng vô dùng thông minh, hơi tưởng tượng, đã hiểu được đại khái, sau đó khẽ lắc đầu nói:

-Con thỏ, sắc chính là độc dược cạo xương, tốt nhất là ít chạm và

o.

Tần Thọ căn bản không thềm để ý nói:

-Không sao, người khác làm như vậy, đó là tốt nghiệp; nhưng mà t
hở gia ta làm như vậy, gọi là cứu thế cứu khổ đại chúng, cũng coi
như là một việc công đức.

Về mặt tiểu hòa thượng đáng chất, hấn bắt đầu hỏi hận vừa rồi cù
ng Tần Thọ nói một hồi lý luận kia, hiển nhiên cái con thỏ chết tiệ
t này lý giải sai lệch.

Đúng lúc này, nồi sắt bên kia lộ cộc vang lên, Tần Thọ nhanh ch
óng đứng lên, xốc nắp nồi lên, dùng cái thìa lớn mở ra thịt bên tro
ng, sau khi dùng sức ngửi ngửi, cảm thán nói:

-Thơm quá... Đáng tiếc, thời gian sống của con chim này có hơi n
gắn, thịt cũng bình thường.

Tiểu hòa thượng nhượng mày, hỏi:

-Con thỏ, người hằm là chim? Chim gì vậy?

Tần Thọ nói:

-Một con cú mặt to, tròn mắt giống như là pha lê, cú mèo với với
bộ lông điểm trắng đen.

Tiểu hòa thượng sững sờ, sau đó nói:

-Ngày mai đến gặp Bát Bộ Thiên Long Già Lô La, đừng nói ngư
ời từng gặp con chim này.

Tần Thọ nói:

-Vì sao?

Tiểu hòa thượng không nói gì, chỉ chớp chớp mắt với hắn.

Tần Thọ liền hiểu, cười hê hê nói:

-Thú vị!

Nói xong, Tần Thọ lấy ra một cái chân chim đưa đến cho tiểu hòa thượng nói:

-Ăn một miếng?

Tiểu hòa thượng lắc đầu.

Tần Thọ nói:

-Người yên tâm, người ăn đi, ta cam đoan không nói với người khác. Người không nói, ta không nói, lão già đầu trọc Địa Tàng kia khẳng định sẽ không biết.

Tiểu hòa thượng nghe nói như thế, vẻ mặt cổ quái, có điều cuối cùng vẫn không có ăn.

Tần Thọ nhìn thấy tiểu hòa thượng không ăn thật, lắc đầu quở trách nói:

-Ta không hiểu rõ các người khép lại như vậy làm gì, tu phật thì tu phật, cái này cũng không ăn, cái kia cũng không ăn, người nói khác người cái gì cũng không ăn, sống lâu như thế làm gì?

Tiểu hòa thượng cũng không tức giận, thản nhiên nói:

-Đương nhiên là phổ độ chúng sinh.

Tần Thọ chỉ vào đỉnh núi nói:

-Sau đó liền đều phổ độ thành, ăn cũng không ăn, vậy cũng không ăn đầu trọc rồi?

Tiểu hòa thượng không nói gì, hỏi ngược lại:

-Vì sao thí chủ nhất định phải ăn thịt? Rau cũng rất ngon mà.

Tần Thọ gật gù đắc ý nói:

-Tiểu hòa thượng, ta hỏi ngươi, từ Bàn Cổ khai thiên tích địa, sinh linh vạn vật đến bây giờ, đã có bao nhiêu lâu rồi?

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Cụ thể bao nhiêu lâu, bản tăng cũng không biết, có điều, cái kia tất nhiên là thời gian dài đằng đặc, đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Vậy ngươi nói một con thỏ, còn có những người phạm kia, lúc bắt đầu có lợi hại không?

Tiểu hòa thượng tiếp tục lắc đầu nói:

-Bất luận là con thỏ, hay là người phạm, lúc trước cũng chỉ là đồ ăn trong miệng quái thú mà thôi. Bọn họ sau khi trải qua năm tháng cực kỳ cố gắng, mới có địa vị hôm nay.

Tần Thọ vỗ tay một cái nói:

-Cái này không phải rồi? Ta nói ngươi nghe, ngươi đừng nói với ta những cái đó là đạo lý. Thỏ gia ta biết rõ một chút, lão tổ tông nhà ta khổ khổ cực cực cày cấy, cố gắng rất nhiều năm, thật vất vả mới có thể đem thỏ gia ta trở thành đỉnh của chuỗi thực vật, đó cũng không phải là vì để cho ta ăn cỏ! Nếu như thật muốn ăn cỏ, ta còn có gắng cái rơm à!

Tiểu hòa thượng nghe xong, vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên là bị bộ dáng nguy biến của con thỏ này nói cho đến không biết phản bác thế nào cho tốt.

Tần Thọ nói:

-Đừng suy nghĩ nữa, người dạng này, nghĩ cũng nghĩ không ra.

Tiểu hòa thượng cười khở một tiếng nói:

-Người có chí riêng, bản tánh đương nhiên sẽ không ép buộc.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ngược lại người có thể tự mình hiểu lấy.

Tiểu hòa thượng lại là không còn gì để nói, hiển nhiên là cái con thỏ này không có đem thực lực của hắn để vào mắt.

Tần Thọ lại xé một miếng thịt trên đùi con chim nhét vào trong miệng, vừa ăn vừa hàm hồ hỏi:

-Tiểu hòa thượng, lúc trước người nói bầu trời sao này là thật? Thật hay là giả vậy? Nếu như là thật, tại sao ta lại không nhìn thấy mặt trăng đâu?

Tiểu hòa thượng nói:

-Bầu trời này là Địa Tàng Vương Bồ Tát lấy đại pháp lực mở ra một bầu trời sao chiếu rọi. Thực ra cũng không phải là bầu trời thật, nhưng mà sao trời xuất hiện lại là sự chiếu rọi của thế giới bên ngoài. Còn mặt trăng, một đoạn thời gian trước đây cũng có, gần đây bỗng nhiên không có, tiểu tăng cũng không biết rốt cuộc là trên trời đã xảy ra chuyện gì.

Tần Thọ nghe xong, biểu cảm cứng đờ, thịt trong tay cũng không ăn, đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm tiểu hòa thượng, nói ra từng chữ:

-Ai biết?

Tiểu hòa thượng sững sốt nói:

-Ý gì?

Tần Thọ nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo tiểu hòa thượng nói:

-Ta hỏi ngươi, ai biết tình hình phía trên! Chính là tình hình của Thiên Đình! Không đúng, chính xác mà nói, ta muốn biết, vì sao mặt trăng lại biến mất!

Tiểu hòa thượng nhìn thấy con thỏ như thế, cũng không có tức giận, mà thản nhiên cười nói:

-Cái này cũng không có gì hiếm lạ, trước kia mặt trăng cũng đã từng biến mất rồi.

-Vì sao lại biến mất? - Tần Thọ truy hỏi.

Tiểu hòa thượng nói:

-Thiên Đình đã từng phong cấm Thái Âm Tinh một thời gian, mặc dù một thời gian đó trên trời có mặt trăng, nhưng mà không xuất hiện ở nhân gian. Lúc ấy còn có người đồn, nói Thiên Cẩu ăn mặt trăng, ha ha... Lần này mặt trăng không xuất hiện, hẳn là bị phong cấm rồi.

Tần Thọ nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, sau đó cười lạnh nói:

-Cái con chó chết tiệt kia ăn mặt trăng? Ta nhổ vào!

Lời nói này của Tần Thộ cực kỳ mạnh, cũng không phải bởi vì thực lực có hắn có bao nhiêu mạnh, mà là hắn biết rõ, trên mặt trăng kia còn có một Ngô Cương! Thực lực của lão tiểu tử kia đến cùng là thế nào Tần Thộ cũng không biết, nhưng mà lúc hắn uống quá nhiều xuất thủ đánh người, không ai có thể ngăn cản được một bàn tay của hắn! Chỉ ít thì Hạo Thiên Khuyển đã từng bị hắn đánh, Thiên Bồng Nguyên Soái cũng từng bị hắn đánh. Hơn nữa còn không hề có sức đánh lại!

Tần Thộ tiếp tục hỏi:

-Có thể có khả năng khác không?

Tiểu hòa thượng nói:

-Chắc là không có đâu? Thái Âm Tinh từ xưa đến nay vẫn luôn tồn tại, mặc dù từng phát sinh biến đổi lớn, nhưng mà cho dù là Thiên Đình thay đổi, nó vẫn tồn tại. Tương truyền, Thái Âm Tinh chính là một con mắt Bàn Cổ biến thành, trừ phi là thánh nhân, nếu không thì không có ai có thể xóa nó đi. Cho nên, mặt trăng không xuất hiện, bản tăng chỉ có thể nghĩ đến một loại nguyên nhân này. Có điều...

-Có điều thế nào?

Tần Thộ gấp:

-Con mẹ nó, người nói đi chứ!

Chương 671: Đi cửa sau đi

Chương 671. Đi cửa sau đi

Tiểu hòa thượng cười nói:

-Trừ phi có người chặn mặt trăng.

Tần Thọ xì một tiếng khinh miệt nói:

-Chặn? Ai mà rồi việc đến mức đi chặn mặt trăng chơi... ách... c hặn?

Tần Thọ đột nhiên tỉnh táo lại, hoảng sợ nói:

-Nguyệt thực?!

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Cái đó ta cũng không rõ.

Tần Thọ có hơi luống cuống nói:

-Vậy... người trên mặt trăng có thể xảy ra chuyện gì không?

Tiểu hòa thượng cười nói:

-Người cũng từng ở Thiên Đình, có trị an của Thiên Đình, người s ợ cái gì?

Tần Thọ suy nghĩ một chút, có vẻ như đúng là như thế. Lúc trước, một trận truy sát lớn kia, chỉ có thể nói là một lần ngoại lệ. Hơn n ữa, mặc dù một lần truy sát kia lớn, những mà mặt trăng cũng khô ng bị liên lụy.

Bây giờ, Thiên Đình càng không có lý do đối phó mặt trăng và người ở trên mặt trăng.

Hơn nữa, cho dù là muốn đối phó người trên mặt trăng, chẳng lẽ còn có nơi kém hơn trên mặt trăng à?

Nghĩ đến đây, lòng Tần Thụ cũng thả lỏng không ít.

Tiểu hòa thượng nói:

-Thái Âm Tinh không có khả năng xảy ra vấn đề, người cứ yên tâm đi.

Tần Thụ nói:

-Vậy thì tốt, vậy thì tốt...

Nói xong Tần Thụ lại bắt đầu cầm chân chim ở trong tay lên ăn, vừa ăn vừa hỏi tiểu hòa thượng:

-Người ăn không?

Tiểu hòa thượng lắc đầu.

Tần Thụ nói:

-Đúng rồi, tiểu hòa thượng, xưng hô thế nào?

Tiểu hòa thượng nói:

-Bần tăng Địa Tạng.

Tần Thụ ồ một tiếng, sau đó liền kêu lên ngao, xông đến trước mặt chỉ vào tiểu hòa thượng hỏi:

-Người tên là gì?

Tiểu hòa thượng cười nói:

-Bần tăng, Địa Tàng.

Tần Thọ nuốt ngụm nước bọt, sau đó cẩn thận quan sát tiểu hòa thượng, cuối cùng nói:

-Chỗ này của các ngươi còn có Địa Tàng Vương Bát à?

Tiểu hòa thượng không còn gì để nói, sau đó nói:

-Có Địa Tàng Vương, chứ không có Địa Tàng Vương Bát.

Tần Thọ sửng sốt một chút, sau đó mới phát hiện chính mình nói sai, có điều hắn cũng không quá để ý, hắn chỉ nghe hiểu rõ một chút, nơi này còn có Địa Tàng Vương! Địa Tàng kia hắn không phải là Địa Tàng Vương... Cho nên...

Tần Thọ vỗ vỗ bộ ngực nói:

-Giật cả mình... Ta còn tưởng rằng ngươi là lão già đầu trọc Địa Tàng Vương kia chứ.

Tiểu hòa thượng trầm mặc một lúc, hỏi:

-Ngươi sợ Địa Tàng Vương Bồ Tát à?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Sợ, cũng không sợ.

Tiểu hòa thượng không hiểu hỏi:

-Giải thích thế nào?

Tần Thọ nói:

-Sợ, đó là bởi vì ta đang ăn thịt trên địa bàn của người ta, có chút không chính thống, bị bắt được thì cũng không dễ nhìn. Không sợ, đó là bởi vì, vì sao ta phải sợ hắn?

Tiểu hòa thượng nói:

-Người có biết địa vị của Địa Tàng Vương Bồ Tát ở Địa Ngục không?

Tần Thọ xem thường nói:

-Biết, ta biết... Địa Ngục có ba người đứng đầu, Địa Tàng Vương Bồ Tát, Phong Đô đại đế và Minh Hà giáo chủ, sao ta có thể không biết được chứ?

Tiểu hòa thượng hỏi:

-Vậy vì sao trong lòng người một chút kính sợ cũng không có chứ?

Tần Thọ bĩu môi nói:

-Có cái gì tốt mà phải kính sợ chứ? Luận địa vị, Minh Hà lão tổ còn là ca ca của ta, cho nên ta và hắn tính là cùng thế hệ, cho nên địa vị cũng không khác nhiều lắm. Dựa theo cấp bậc của quan, Phật Sơn có mạnh hơn nữa cũng chỉ là một nhánh nhỏ của Linh Sơn, Linh Sơn ở trên trời cũng chỉ là một cái tiểu tư viện cấp dưới của Thiên Đình. Mặc dù tổ gia ta không phải là quan gì lớn, nhưng dù sao cũng là chính thần. Chính thần so với trụ trì chùa chiền của một tiểu tư viện, chênh lệch cũng không nhiều mà? Cho nên, tính đi tính lại, vì sao ta lại phải sợ hắn chứ?

Tiểu hòa thượng sững sờ, nghĩ nghĩ rồi nói:

-Luận thực lực, người không bằng người.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Sau lưng tổ gia ta có thánh nhân, sợ gì con chim này!

Tiểu hòa thượng yên lặng lần nữa, nửa ngày mới hỏi:

-Người nói là?

Tần Thọ đương nhiên nghĩ đến sư phụ Tôn Ngô Không, Bồ Đề tổ sư. Có người không rõ, nhưng hẳn rất rõ, Bồ Đề tổ sư kia thực ra chính là một trong thánh nhân của Chuẩn Đề đạo nhân! Đây chính là Chân Thánh! Hơn nữa, Tần Thọ không tin đối phương lại không biết...

Thế là Tần Thọ lập tức nói:

-Ta nói là ai, người lại không biết sao?

Tiểu hòa thượng dường như suy nghĩ điều gì gật đầu nói:

-Đúng là có biết một chút.

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Được rồi, đừng nói nhảm, ăn thịt đi. Đúng rồi, người không ăn thịt... Vậy người có uống rượu không?

Nói xong, Tần Thọ lấy ra một cái bầu rượu, rượu bên trong cơ bản đã bị hắn bán sạch, chỉ còn thừa một chút, cố gắng lắc lắc, còn có thể vung ra được mấy giọt.

Nhìn thấy Tần Thọ uống tốn sức như thế, tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Bàn tăng cũng không tranh với người, người uống từ từ thôi.

Tần Thọ nói:

-Được, vậy ta cũng không khách khí với người nữa.

Ăn xong, uống xong...

Tiểu hòa thượng nhìn đôi mắt gian xảo của con thỏ, hỏi:

-Người... chưa ăn no?

Tần Thọ sờ sờ cái bụng nói:

-Một tí chim như vậy, cũng chỉ đánh được cái ngon... Đúng rồi, người là hòa thượng, nhất định là hiểu được nơi này. Ta hỏi người, người biết ở đâu còn có động vật nhỏ không?

Vẻ mặt tiểu hòa thượng đề phòng hỏi:

-Người hỏi cái này làm gì?

Tần Thọ bắt đầu cười hê hê, chỉ chỉ cái nôi nói:

-Còn lại chút canh, chia cho bọn họ uống, được không?

Hai mắt tiểu hòa thượng lật một cái, có quỷ mới đi tìm cái con thỏ này, nhưng mà người xuất gia không được lừa dối, hẳn cũng không giỏi nói láo, vì vậy nói:

-Mặc dù bàn tăng biết, nhưng mà nếu như để cho người biết, thì hẳn phải là gián tiếp sát sinh sao?

Tần Thọ cũng không làm khó tiểu hòa thượng nói:

-Vậy được thôi, cái này không liên quan đến người. Người nên là

m cái gì thì làm cái đó đi thôi...

Nói xong, Tần Thộ dọn dẹp bếp lò và tắt cả đồ vật, tùy tiện chọn một cái phương hướng rồi đi.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy, không yên tâm hỏi:

-Con thờ, người đi đâu đấy?

Tần Thộ lười biếng nói:

-Thừa dịp trong bụng còn ít đồ vật, ra đi tìm đồ ăn. Thỏ gia ta không tin, người không nói thì ta không tìm được thứ gì ăn? Nếu như đói qua, cũng không phải là không thể chịu được một ngụm cái phồng ốc này.

Nghe nói như thế, tiểu hòa thượng có chút gấp nói:

-Người không thể làm như thế.

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Nếu không thì sao?

Tiểu hòa thượng không nói gì.

Tần Thộ nói:

-Người nói cho ta biết chỗ nào có đồ ăn, ta ăn no rồi thì sẽ đi. Nếu như người không nói cho ta biết, ta tìm được, vậy thì ta không những ăn no đủ mà còn phải đóng gói đến cái lông gì cũng không chừa lại một cây!

Nghe nói như thế, tiểu hòa thượng sửng sờ, sau đó ánh mắt sáng lên, cười nói:

-Bàn tăng biết một chỗ có đồ ăn!

-Ở đâu? - Tàn Thọ lập tức hỏi.

Tiểu hòa thượng móc móc một ngón tay.

-Bàn tăng dẫn người đi.

Tàn Thọ lập tức vui mừng.

Không lâu sau, Tàn Thọ ngạc nhiên nhìn đại điện trước mặt, trên đại điện viết vài chữ to – Phong Đô Phủ!

Chương 672: Đi cửa sau đi (2)

Chương 672. Đi cửa sau đi (2)

Tiểu hòa thượng gật đầu.

Tàn Thọ nói:

-Người và người nhà bọn họ quen nhau à?

Tiểu hòa thượng không nói gì tiếp tục gật đầu.

Tàn Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ, không nói hai lời, nhấc chân đi tới cửa. Kết quả lại bị tiểu hòa thượng cản lại...

Tàn Thọ buồn bực nói:

-Người đây là làm gì?

Tiểu hòa thượng nói:

-Cửa chính thì thôi đi, đi cửa sau đi.

Vẻ mặt Tần Thộ mờ mịt:

-Ý gì? Người cảm thấy thân phận của thỏ gia ta còn không đủ để đi cửa chính sao?

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Không phải, mà là nếu như đi từ cửa chính vào, sợ là người cái gì cũng không ăn được. Đi cửa sau, người còn có thể ăn thoải mái...

Tần Thộ nghi ngờ hỏi:

-Thật?

Tiểu hoà thượng gật đầu đáp:

-Thật, bản tăng không dám lừa dối!

Tần Thộ nói:

-Vậy thì nhanh chóng dẫn đường, một hơi chạy xa như vậy, bụng của ta cũng đói rồi.

Tiểu hòa thượng cũng không kéo dài, dẫn Tần Thộ đi vòng ra cửa sau của Phong Đô Phủ, đưa tay đẩy một cái, cửa sau liền mở ra.

Đi vào hậu viện, tiểu hòa thượng giống như là đến hậu hoa viên nhà mình vậy, dẫn Tần Thộ đi vòng vòng một hồi rồi đi tới một ch

Ồ đang tỏa ra các mùi thơm, đồng thời âm thanh xào nấu vang lên bên tai không dứt! Tần Thộ dùng chân nghĩ cũng biết, đây là đến bếp sau của Phong Đô Phủ!

Chỗ cửa sổ kia bay ra khói dầu, Tần Thộ không thể quen hơn được nữa, dùng sức khẽ hít, vẻ mặt say mê, đồng thời nói:

-Khá lắm... Hạc mỏ đỏ hàm gừng vàng ngũ thảo, Tử Kinh Khổng Tước xào lăn, gan thiên nga chiên... Không được, không được, không nhận được nữa, ta đói rồi!

Tần Thộ nói xong, nhắc chân chạy về phía nhà bếp.

Tiểu hòa thượng cười ha ha nói:

-Con thỏ, chờ chút, bàn tăng đi vào trước nói một tiếng, lúc nào gọi người thì người mới đi vào ăn.

Người ta mời khách, tất nhiên là Tần Thộ không muốn làm loạn, nhu thuận chờ ở bên ngoài.

Nhưng mà đợi một hồi, hắn liền nghe phòng bếp vang lên một âm thanh đinh đang, dường như là có người nào đó đang đánh nhau. Có điều âm thanh vang lên một hồi rồi ngừng, sau đó nghe thấy giọng nói của tiểu hòa thượng truyền đến:

-Con thỏ, vào đi, bàn tăng đã nói rõ ràng rồi.

Tần Thộ vui mừng, đẩy cửa vào, sau đó có hơi mơ hồ, lôi kéo tiểu hòa thượng đến nói:

-Huynh đài, những đầu bếp này đều là gấu trúc tinh à? Sao người nào người đấy hai mắt đen nhánh vậy?

Tiểu hòa thượng cười ha ha nói:

-Có lẽ vậy, người muốn ăn cái gì, nói với bọn họ là được rồi.

Tần Thọ vừa nghe đến ăn, lập tức cao hứng, cũng không tám chuyện với tiểu hòa thượng nữa, cánh tay phát lên nói:

-Có cái gì ăn được đều đem lên đây cho thử gia ta! Ăn không được thì đóng gói!

Tiểu hòa thượng nhìn thấy, mỉm cười, chấp tay trước ngực, mặc niệm một câu: “A di đà phật, hai lão già các người, đem phiền phức đến cho bản tăng, ăn của các người một ít đồ, cũng không coi là quá đáng đi?”

Cùng lúc đó, Phong Đô Thành, ở một đình viện trang nhã trong Phong Đô Phủ, hai người ngồi đối diện nhau, uống chút rượu, đánh cờ, bên cạnh có một cái bàn, trên bàn đặt một bộ đồ ăn và đôi đũa, còn thức ăn thì chưa được dọn ra.

Hai người này chính là Phong Đô đại đế và Minh Hà giáo chủ.

-Chúng ta coi đây là trận thứ hai đi?

Minh Hà giáo chủ cười ha ha, hạ một quân cờ xuống.

Phong Đô đại đế nhìn cũng không nhìn tiện tay quăng một quân cờ, ăn mất một mảng quân cờ của Minh Hà giáo chủ nói:

-Người đã đến thì phải mở tiệc chiêu đãi người một phen. Trước đó là quán rượu, bây giờ là trong nhà. Rượu ở quán rượu thì cũng được, nhưng mà đồ ăn thì vẫn còn kém chút.

Minh Hà giáo chủ nói:

-Hà hà, đa tạ.

Phong Đô đại đế nói:

-Ta vẫn nghĩ không thông, ngươi là một gia hỏa ăn ngon... ài... Không đúng, ngươi là một người sống theo kiểu phóng túng, ăn thì ngươi thích ăn thức ăn ngon nhất, chơi thì ngươi ưa chơi tốt nhất, nữ nhân thì ngươi thích cực phẩm vũ nữ... Ngươi có thể nói là một người rất không giống giáo chủ. Cũng là một người rất giống giáo chủ của tà giáo. Ngươi đã thích ăn, uống, chơi, vui vẻ như thế thì vì sao không biến một vùng đất tốt như Minh Hà thành nơi hoa ng vu chứ? Ta nhớ không lầm, trên sử sách nói, Minh Hà năm đó cũng là có vô số sinh linh, là một nơi tốt trong thiên địa.

Minh Hà giáo chủ nghe vậy, cười khở một tiếng nói:

-Còn không phải là do năm đó nhìn Nữ Oa tạo ra con người, mình khinh thường, cũng đi tạo ra con người, kết quả thì chơi lớn rồi, một đám Tu La xấu tính đi ra. Ài... không nói đến nữa, không nói đến nữa...

Phong Đô đại đế nói:

-Ngươi bây giờ muốn ăn ngon, đều phải dựa vào ăn chực, ngươi không có ý định làm cho tốt cái người kia ở Minh Hà à?

Minh Hà giáo chủ gật gù đắc ý nói:

-Vốn dĩ là ta cũng không có quyết định kia, dù sao bây giờ muốn làm cái gì, thì những thằng oắt con đều muốn đập chết ta. Có điều con thỏ kia tới, luân hồi của ta nổ rồi, bây giờ ta không thể không cân nhắc đến cái vấn đề này. Năm đó mặc dù giống loài của Minh Hà kia bị tuyệt diệt, nhưng mà các loại trứng ta vẫn còn giữ lại một ít. Tiếp đó, ta dự định quản những tên oắt con kia cho tốt, về sau không cho phép giết lung tung, làm loạn... Nếu như thật sự có thể thành công, ừm, ta đây cũng là làm một việc công đức?

Phong Đô đại đế cười nói:

-Đúng là tính rồi, chỉ ít theo ta tính. Bọn hấn giết ít đi một chút, nhiệm vụ của ta cũng nhẹ hơn một chút.

Hai người hàn huyền hồi lâu, sau khi Minh Hà giáo chủ liên tiếp lật ba bàn cờ, rốt cuộc nhin không được nói:

-Ta nói này, lão bằng hữu, đầu bếp của người có phải đều tàn tật rồi hay không? Đã một canh giờ rồi, ngay cả đĩa rau trộn cũng không có dọn lên được?

Phong Đô đại đế cũng cảm thấy kỳ quái, búng ngón tay vang một cái, lập tức có người tiến lên, cung kính nói:

-Bái kiến đại đế.

Phong Đô đại đế ở trước mặt người ngoài, đó là ngòi thẳng tắp, khí vũ hiên ngang, khuôn mặt trang nghiêm, nhàn nhạt lườm đối phương một cái nói:

-Đồ ăn đâu, đã làm xong chưa?

Đối phương liền hiểu ý tứ của đại đế, vội vàng dập đầu nói:

-Đại đế bớt giận, bây giờ tiểu nhân lập tức đi thúc giục nhà bếp, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Phong Đô đại đế thu hồi ánh mắt, đối phương lập tức lui ra đến cổng, sau đó quay người đi ra khỏi đình viện.

Sau khi người hầu kia của Phong Đô đại đế đi tới bếp, lập tức trở nên tròn mắt...

Chỉ nhìn thấy từng người từng người đầu bếp bị đánh đến sưng hết mặt mũi, mang theo nước mắt ở kia xào các loại thức ăn.

Bên cạnh một cái bàn có một nhà sư đang cười ha hả, nhà sư không

ng có ăn cái gì, nhưng lại ngồi đó vuốt vuốt phật châu.

Chương 673: Đồ ăn đâu?

Chương 673. Đồ ăn đâu?

Trên bàn còn có một con thỏ mập mập đang ngồi, miệng của con thỏ kia quay trái quay phải, bưng một bàn đồ ăn lên, há to mồm, trực tiếp đổ vào trong miệng! Một bàn đồ ăn cứ như thế đi vào bên trong miệng con thỏ...

Sau đó cái con thỏ này bỏ đĩa xuống, lấy tay lau dầu ở trên miệng, vui vẻ nói:

-Ngon! Tiểu hòa thượng, ngươi thật sự không ăn chút nào à? Ăn ngon lắm đấy! Mặc dù trù nghệ của những đầu bếp này cũng bình thường thôi, nhưng mà nguyên liệu nấu ăn đều là nhất đẳng! Vào trong bụng liền hóa thành nguyên khí cuộn cuộn, đại bổ đó!

Tiểu hòa thượng khẽ lắc đầu nói:

-Không ăn.

-Vì sao? Không phải là ở đây còn có rau xanh sao?

Tần Thọ chỉ vào đĩa rau xanh trên bàn hỏi.

Tiểu hòa thượng nói:

-Người ăn thì không sao, bản tảng mà ăn sợ là sẽ bị đuổi chạy.

Tần Thọ không hiểu hỏi:

-Vì sao?

Tiểu hòa thượng cười không nói, sau đó liếc qua người hầu của P hong Đô đại đế đang đứng ngoài cửa.

Người hầu kia nhìn thấy tiểu hòa thượng liền sợ đến choáng váng, đứng tại chỗ run rẩy chỉ vào tiểu hòa thượng nói:

-Người... người

Tiểu hòa thượng nói:

-Đừng đứng ở đó nhìn, không nên quấy rầy bản tảng ăn cơm.

Người hầu kia nghe thế thiếu chút nữa là khóc, người trong phòng hấn không thể trêu vào, mà người bên ngoài hấn càng không thể trêu vào! Nhưng tiểu hòa thượng không cho hấn nói chuyện, hấn t hật sự không dám nói lời nào. Thế là hấn liền dùng ánh mắt tội ng hiệp nhìn tiểu hòa thượng...

Tiểu hòa thượng nhìn thấy, bắt đắc dĩ vung tay lên, người hầu kia lập tức bị định tại chỗ, hai mắt đen thui, cái gì cũng không nhìn thấy, biểu cảm cứng đờ. Có điều trong lòng người hầu kia liền thả lỏng hơn nhiều, bị người khác chế trụ, so với việc chính mình có thể làm mà không làm thì tốt hơn nhiều... Chỉ ít phía trên sẽ không trách tội hấn...

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này đột nhiên cảm thấy có cái gì đấy không thích hợp... Nghi hoặc nhìn tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng nói:

-Khi ăn không nói chuyện, hấn muốn nói chuyện, đương nhiên là bắt hấn im miệng để ăn.

Tần Thọ nói:

-Thật?

Tiểu hòa thượng gật đầu với vẻ đương nhiên, xem ra, trong lòng của hấn nghĩ như vậy.

Tần Thọ nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn chọn tin tưởng lời giải thích của tiểu hòa thượng, dù sao hai người quen biết thời gian dài như vậy, hấn thật đúng là chưa có nói dối bao giờ. Hơn nữa, ánh mắt của hấn thật sự quá tinh khiết, không có một chút tạp chất nào, Tần Thọ căn bản không có lý do đi hoài nghi tiểu hòa thượng.

Lắc đầu, Tần Thọ tiếp tục ăn...

Nửa canh giờ qua đi.

Bành!

Bàn cờ lần này không có bị lật tung mà là bị đập bay!

Minh Hà giáo chủ cả giận nói:

-Đạo hữu, nếu như người không muốn mời cơm khách, thì nói thẳng ra là được. Hơn nửa canh giờ nữa trôi qua rồi, đến cái lông cũng không được dọn lên, người gọi cái này là ăn cơm cái gì? Đừng nói với ta là người làm đều là sơn hào hải vị, kỳ trân dị thú, nên cái gì mà thời gian hàm dài... Cho dù là như vậy, người cũng không nên đập dĩa leo ở trên bàn đi?

Mặt Phong Đô đại đế cũng đỏ bừng, hấn cũng đang buồn bực đó, làm sao thời gian dài như vậy rồi mà nhà bếp vẫn không có động tĩnh gì? Phái người đi, cũng không có trở về, cái này con mẹ nó, c

ó vấn đề!

Phong Đô đại đế nói:

-Minh Hà, người gào cái gì mà gào? Ta cảm thấy, dường như nhà chúng ta xảy ra chuyện!

Minh Hà giáo chủ sững sờ, nói:

-Xảy ra chuyện?

Phong Đô đại đế nói:

-Người dùng thần thức nhìn nhà bếp xem?

Minh Hà giáo chủ dùng thần thức quét tới, kết quả quét xuống một cái thì thấy, lại là...

-Không nhìn thấy? Đây... đây là có chuyện gì? - Minh Hà giáo chủ buồn bực hỏi.

Phong Đô đại đế nói:

-Đi, đi xem một chút.

Nói xong, Phong Đô đại đế đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Minh Hà giáo chủ nhìn nhìn, lông mày nhướng lên, dường như hứng thú, lại nhìn một chút bàn cờ vừa mới bị đập bay, phía trên còn có ba con cờ đen tội nghiệp... Lập tức, hân hoan mỉm cười.

Minh Hà giáo chủ đi theo Phong Đô đại đế tới vị trí nhà bếp, kết quả...

-Đây là bếp nhà người? Đây không phải là cái hố à?

Minh Hà giáo chủ nhìn cái hố to trước mắt, sau đó lại nhìn một chút cái hố nhỏ bên trên, sau đó ngẩng đầu hỏi:

-Đây... vẫn còn sót lại một cái nền móng nhỏ. Đây là toàn bộ nhà bếp của nhà người bị người khác bùng đi rồi!

Về mặt Phong Đô đại đế đen nhánh, cắn răng cắn lợi nói:

-Không chỉ là nhà bếp, những đầu bếp và người hầu kia của ta cũng bị mang đi. Trên người bọn họ có thức ăn của ta trong ba năm tới... Con lừa trọc đáng chết!

Minh Hà giáo chủ nghe nói như thế, đầu tiên là muốn cười, sau đó hỏi:

-Con lừa trọc? Người nói là... Đúng thế! Toàn bộ Địa Ngục chỉ có ba người chúng ta mới có năng lực có thể ăn trộm đồ ngay dưới mí mắt của nhau.

Phong Đô đại đế gật đầu nói:

-Luận thực lực, ba người chúng ta mặc dù có cao thấp, nhưng mà thật sự muốn phân ra thì cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Nhưng mà che đậy thiên cơ, che lấp khí tức, trộm của người một chút đồ vật không quan trọng, nếu không sớm đề phòng, tuyệt đối dễ như trở bàn tay. Người với ta vẫn luôn ở cùng một chỗ, tự nhiên không phải là do ta và người làm. Đất Địa Ngục này, ngoại trừ người ta, cũng chỉ có hắc mới có thể làm ra loại chuyện này! Về phần những người khác, thật đúng là không có năng lực này.

Nói xong, Phong Đô đại đế thở phào nói:

-Đường đường một Bồ Tát Linh Sơn, vậy mà lại chạy đến hậu viện phủ đại đế trộm đồ, gia hỏa này thật đúng là... Khó trách hắc không thành được phật, chỉ có thể làm Bồ Tát!

Minh Hà giáo chủ cười ha ha nói:

-Người cũng không phải ngày đầu tiên biết hấn, nếu như đầu gối kia thành phật, đã sớm cắm rễ ở Linh Sơn, làm sao lại tới cái nơi chút chim cũng không có này chứ? Ta đã sớm nói, hấn hấn là gia nhập Minh Hà chúng ta, mà không phải là nhập Linh Sơn làm phật.

Phong Đô đại đế trợn mắt nhìn Minh Hà một cái nói:

-Ăn thì không có nữa rồi, người tùy ý đi.

Minh Hà giáo chủ cũng không tức giận, sờ sờ cái bụng nói:

-Hôm nay cũng đã ăn không ít thứ, chờ lúc nào người lấy lại được nhà bếp, ta lại đến quấy rầy là được rồi, ha ha...

Nói xong, Minh Hà giáo chủ bay lên mây, đi về phía Huyết Hải, Minh Hà.

Phong Đô đại đế đứng tại chỗ, nhìn cái chỗ vốn là nhà bếp kia, bây giờ chỉ còn lại cái hố, tức giận đến mặt mày tái nhợt, có điều vẫn thờ dãi nói:

-Con lừa trọc, người đợi con thả đi đi!

Nói xong, Phong Đô đại đế phát ống tay áo, quay người đi về tử cung.

Chờ Tàn Thọ ăn uống no đủ, vừa ra khỏi cửa, lập tức trợn tròn mắt, chỉ nhìn thấy Phong Đô Phủ biến mất! Thay vào đó là dốc núi chỗ hầm con chim lúc trước!

Chương 674: Hai tên trộm ở Phậ Sơn

Chương 674. Hai tên trộm ở Phậ Sơn

Tần Thọ nghi hoặc quay đầu, chỉ nhìn thấy tiểu hòa thượng cười ha hả đi ra nói:

-Nơi đây là cấm địa sau núi, nơi này không có người ra vào. Người đã thích ăn, ta liền đem nhà bếp chuyển đến cho người, ngày sau người muốn ăn cái gì, trực tiếp nói với bọn hắn là được. Không dám nói có tất cả các loại sơn hào hải vị, nhưng cũng coi như là có chút đồ tốt, người cứ ăn hết mình.

Tần Thọ nghe xong, cảm kích vỗ vỗ bả vai tiểu hòa thượng nói:

-Huynh đài, người thật sự là huynh đệ tốt! Ta chỉ là hỏi người có động vật nhỏ nào không, người liền mang ta đi ăn; ta chỉ là muốn cái bánh bao, người thậm chí đến ngay cả phòng bếp cũng đều trộm đến được, ghê! Huynh đệ ruột!

Tần Thọ lại không phải là người ngu, mặc dù có đủ loại dấu hiệu nhìn hợp lý, nhưng mà chờ hắn ăn uống no đủ, đơn giản phân tích, lập tức có đủ loại minh bạch trong đó.

Nhất là cái bảng hiệu Phong Đô Phủ kia, mặc dù hắn đối với địa phương này không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết, bên trong Phong Đô Thành chỉ có một tòa Phong Đô Phủ! Ở trong Phong Đô Phủ, chính là người đứng đầu Địa Phủ, Phong Đô đại đế!

Lại cẩn thận suy nghĩ hơn, hành vi của hai người này, tuyệt đối không ông phải là bằng hữu hỏi thăm nhau, trăm phần trăm là trộm!

Có điều, Tần Thọ đối với loại chuyện này cũng không phản đối.

Dù sao trộm đồ là hòa thượng, hấn chỉ là phụ trách thủ tiêu tang vật mà thôi...

Huống chi, lúc này hiểu rõ cũng vô dụng, trên thế giới không có t huốc hối hận, chuyện cũng đã làm rồi, hấn là không thoát khỏi liên quan, dứt khoát nhận là được rồi.

Tiểu hòa thượng nghe Tàn Thọ nói như vậy, cũng không có giải thích gì, cũng không có phủ định, nhếch miệng mỉm cười, thần nhiên nhận.

Tàn Thọ chợt phát hiện, hấn càng ngày càng ưa thích tiểu hòa thượng chân thành này rồi.

Chí ít, so với việc ở chung với tên tặc giả giáo hoạt Tế Điền ở Linh Sơn kia tốt hơn nhiều...

Tạm biệt tiểu hòa thượng, Tàn Thọ vui vẻ trở về nhà chính, kết quả vừa nằm xuống, liền nghe thấy âm thanh ngáy.

Trong nháy mắt, Tàn Thọ thông suốt đứng dậy, kêu lên:

-Móa, thật sự có động vật nhỏ à!

Nơi nào đó có một con gà trống quý hồn giật cả mình, chợt dạ nhìn xung quanh, sau đó nhanh chóng chạy...

Trời vừa sáng, Tầm Hương còn chưa tới, Lý Trinh Anh đã tới trước.

Kết quả, Lý Trinh Anh ghé vào cửa sổ nhìn bên trong, liền thấy cái con thỏ kia đang nhếch một chút khe cửa lên, sau đó đem một chậu nước đặt ở trên cửa.

-Thỏ Thỏ, người đang làm gì? - Lý Trinh Anh không hiểu hỏi.

Tần Thọ quay đầu cười:

-Không có gì, giúp người khác rửa mặt một chút.

Lý Trinh Anh không hiểu, dứt khoát lật từ cửa sổ vào.

Tần Thọ làm động tác dừng có lên tiếng nói:

-Cái gì cũng đừng nói, nhìn xem là được...

Nói xong, Tần Thọ khua chân múa tay lấy một bộ y phục trước mặt.

Không bao lâu sau, một loạt tiếng bước chân vang lên, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, đồng thời có người hô to:

-Con thỏ chết tiệt, dậy đi!

Kêu người khác dậy đương nhiên không cần lớn tiếng như vậy, hiên nhiên là đối phương không có ý tốt.

Người tới chính là Tầm Hương.

Kết quả Tầm Hương hô một tiếng, nháy mắt đã đẩy cửa vào, Tần Thọ đột nhiên đứng dậy, lắc quần áo một cái, giống như là thiếu nữ đi tắm bị sắc lang xông vào phòng tắm, hét to:

-A! Luru mạnh!

Tầm Hương vốn là cảm giác được trên đầu mình có cái gì đó không đúng, kết quả bị Tần Thọ hô, lắc quần áo một cái, lập tức hấp dẫn sự chú ý. Nhìn thấy bộ dáng con thỏ như thế, nhin không được muốn cười mắng một tiếng:

-Một con thỏ như ngươi, cả người đều là lông, có cái gì tốt mà ch e chứ?

Kết quả, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, soạt một tiếng!

Nụ cười của Tầm Hương lập tức cứng ở trên mặt.

Sau đó chỉ thấy Tàn Thọ tiện tay ném quần áo đi nói:

-Cũng phải... không che nữa, đến xem đi!

Nói xong, Tàn Thọ đã nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Tầm Hương xoa xoa nước trên mặt, lúc này mới hồi phục tinh thần giận giữ hết:

-Con thỏ chết tiệt!

Mặc dù Tầm Hương hết sức bất mãn đối với Tàn Thọ, cực kỳ bất mãn, thậm chí là một bụng oán khí, nhưng mà có Địa Tàng Vương Bồ Tát che chở cho, nàng cũng thật không có cách nào làm được gì cái con thỏ kia.

Thế là, trên đường lên núi, dường như toàn bộ hành trình Tầm Hương đều đi phía sau con thỏ, dùng một ánh mắt hận không thể trừng chết cái con thỏ Tàn Thọ này đi hết một đường.

Lên đến đỉnh núi, Tàn Thọ nhìn thấy một tòa động phủ, ngoài động phủ có một mảnh đất trống, giờ khắc này, đã có không ít đứa trẻ tụ tập ở đây. Tàn Thọ nhìn lướt qua, nhìn ra được, những đứa trẻ ở nơi này đều là những đứa trẻ bình thường, từng đứa từng đứa đều mập trắng, nam hài tử đội mũ, nữ hài tử tết hai bím tóc nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tàn Thọ dẫn tới sự chú ý của rất nhiều học sinh, từng người từng người đều hiếu kỳ nhìn qua, nhỏ giọng nghị luận.

-Ai nha, đây chính là con thỏ hả?

-Thật đáng yêu...

-Hình như con thỏ không cao hơn ta, ta thế mà toàn là lùn nhất lớp...

-Hàm răng của hấn thật dài, hấn là rất dữ đúng không?

...

Đám người nghị luận âm ỉ...

Tần Thọ nhìn những hài tử này thật đáng yêu, thế là một đường đi qua, một đường đều cười với mọi người.

Hài tử nào gan lớn sẽ đưa tay sờ sờ Tần Thọ, Tần Thọ cũng không ngăn cản, mặc cho mọi người sờ một chút, thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Đông!

Một tiếng mõ vang lên, tất cả hài tử đều ngồi nghiêm chỉnh, không còn châu đầu ghé tai, cũng không còn quan tâm tới con thỏ nữa.

Lúc này Tần Thọ mới chú ý tới, ngay phía trước, một tiểu hòa thư ợng hất cà sa đỏ chót ngồi bên trên bồ đoàn, trước mặt để một cái mõ lớn, một tay hấn cầm một chùy gõ gõ, một tay cầm một chuỗi phật châu, khuôn mặt ôn hòa khiêm tốn, nhìn thấy Tần Thọ nhìn hấn, hấn cũng cũng mỉm cười nhẹ gật đầu với Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn kỹ, lập tức vui vẻ, hét lớn:

-Ê, ngươi cũng ở đây!

Tầm Hương nghe thấy, trừng Tần Thọ một cái:

-Người gào loạn cái gì?

Nhưng mà Tần Thộ căn bản không có nghe, hắn chạy vọt tới, sau đó đặt mông ngồi lên trên cái mỗ, cười hê hê nói:

-Huynh đài, hôm nay có cái gì ăn ngon không?

Tầm Hương che mặt, nghiêng đầu đi rồi nói:

-Đây... ta không quen hắn!

-Tầm Hương tử tử, tiểu hòa thượng kia là ai vậy? - Lý Trinh Anh rụt rè hỏi.

Tầm Hương nghe vậy, cười khỏ một tiếng, hành lễ với tiểu hòa thượng kia nói:

-Một trong Bát Bộ Thiên Long, Kiền Đạt Bà bái kiến Địa Tàng Vương Bồ Tát.

Tần Thộ sửng sờ, đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tiểu hòa thượng trước mắt nói:

-Người là Địa Tàng Vương Bồ Tát?!

Tiểu hòa thượng ảm áp cười với Tần Thộ nói:

-A di đà phật, không phải hôm qua tiểu tăng đã giới thiệu rồi sao?

Chương 675: Ăn thịt chứ không phải ăn mận

Chương 675. Ăn thịt chứ không phải ăn mận

Hai mắt Tần Thọ trợn một cái, đưa tay vỗ vào cái đầu trọc của tiểu u hòa thượng rồi nói:

-Người nói người là Địa Tàng, không có nói là Địa Tàng Vương!

-Con thỏ, người chớ vô lễ!

Tầm Hương nhìn thấy Tần Thọ đánh vào đầu Địa Tàng Vương Bồ Tát, lập tức quát lớn.

Nhưng mà con thỏ kia căn bản không hề để ý tới nàng.

Càng làm cho nàng buồn bực là, Địa Tàng Vương Bồ Tát dường như cũng không có tức giận đối với hành động vô lễ này của Tần Thọ, vẫn cười ha hả nói:

-Địa Tàng và Địa Tàng Vương, có khác nhau không?

Tần Thọ nghĩ nghĩ, có vẻ như hoàn toàn chính xác là không có khác nhau, hơn nữa có thể trộm từ Phong Đô Phủ ra một tòa phòng bếp, có vẻ như cũng chỉ có hấn.

Có điều Tần Thọ tuyệt không sợ Địa Tàng Vương Bồ Tát, sau khi tiếp xúc, hấn cũng có chút hiểu rõ tính cách của Địa Tàng Vương Bồ Tát. Trọng điểm là, bởi vì cái gọi huynh đệ có ba thiết, cùng vượt qua đau thương, cùng nhảy qua một cửa sổ và cùng chơi gái ở một chỗ... cái gì đó. Mặc dù trộm đồ không có trong ba thiết, nhưng mà tất cả chuyện đã phạm qua, cái gì mà đức hạnh của nhau cũng coi như đã rõ ràng.

Bởi vậy, mặc kệ Địa Tàng Vương Bồ Tát trong mắt người khác cao lớn bao nhiêu, vĩ đại bao nhiêu, ở trong mắt Tần Thọ, cũng chỉ l

à đồng đảng đã từng cùng nhau đi ăn trộm mà thôi.

Thế là, Tần Thộ đặt mông ngồi ở bên cạnh Địa Tàng Vương Bồ Tát, dùng bả vai huých một cái vào eo Địa Tàng Vương Bồ Tát, trợn mắt chiều cao của hắn cũng chỉ có thể làm thế này, sau đó thấp giọng nói:

-Nếu như ngươi là Địa Tàng Vương Bồ Tát, vậy ngươi ăn chút thịt uống chút rượu, hắn là không có người quản đúng không? Ban đêm uống cùng đi?

Mặc dù giọng nói Tần Thộ nhỏ, nhưng mà ở đây lại có mấy người là người bình thường đâu?

Nghe được Tần Thộ nói chuyện với Địa Tàng Vương Bồ Tát như thế, từng người từng người đều nhao nhao dùng một loại ánh mắt muốn giết chết Tần Thộ trừng hắn.

Tầm Hương càng là không khách khí nói:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi dám ăn thịt ở Phật Sơn? Ngươi chán sống rồi đúng không?

Tần Thộ lại khí trực ngay thẳng nói:

-Ta ăn thịt, cũng không phải là bắt người ăn thịt, ngươi kích động cái gì? Ngươi dám sát sinh, ta ăn thịt thì phạm pháp à?

Tầm Hương xì một tiếng khinh miệt nói:

-Cả đời Kiền Đạt Bà ta chỉ trừ ma bảo vệ đạo, có khi nào từng giết người lung tung? Phật Môn thanh quy giới luật, không thể ăn thịt, có người nào không biết? Ngươi ở trên núi ăn thịt, đây chính là đang khiêu khích ranh giới cuối cùng của chúng ta!

Tần Thộ nhếch miệng, ôm tay cười nói:

-Kiền Đạt Bà, nếu người biết ăn mặn là giới luật, vậy chắc người cũng biết chữ mặn này viết như thế nào chứ?

Tầm Hương nói:

-Đầu là chữ thảo, bên dưới một nét hạ, tiếp đó là chữ huân, sao h
ả?

Tần Thọ nói:

-Nếu người biết trên đầu của chữ huân là chữ thảo, vậy thì người hẳn phải biết, chữ huân sớm nhất không phải là thịt! Nếu ta nhớ k
hông lầm, ngũ huân tức là năm khổ, vì đó là hình phạt bất tịnh thầ
n. Luyện Hình gia lấy hành củ, tỏi, hẹ, cây cải dầu, tỏi tây là ngũ
huân; Đạo gia lấy hẹ, hành, tỏi, cây cải dầu, tuy là ngũ huân; Phật
gia lấy tỏi, hành, cây kiệu, rau hẹ, hưng mương là ngũ huân. Ở bê
n trong ngũ huân đều là cỏ, ở đâu ra thịt?

Tầm Hương nghe xong, lập tức ngạc nhiên, sau đó nhìn về phía Đ
ịa Tàng Vương Bồ Tát cầu cứu, kết quả nhìn thấy Địa Tàng Vươn
g Bồ Tát cúi thấp đầu nhìn xuống cái mõ trước mặt, cũng không b
iết đang suy nghĩ cái gì.

Lại nhìn những người khác, nhất là những học sinh kia, càng là từ
ng con mắt lóe sáng nhìn con thỏ, ánh mắt kia giống như là nhìn t
hầy chúa cứu thế!

Tầm Hương hiểu rõ, nếu như không thể phản bác con thỏ này, sợ l
à ngày mai những oắt con này đều trở thành tai họa đối với động
vật nhỏ trên núi...

Thế là Tầm Hương cả giận nói:

-Người đây là hung hăng càn quấy, mặc kệ người nói thế nào, Phậ
t Sơn không cho phép ăn thịt, đây là giới luật! Người ăn thịt ở trê

n Phật Sơn, thì chính là khiêu khích! Tội ác...

Tầm Hương đang nói rất tron tru, nhưng mà vừa nghĩ tới đủ loại t rước đó, nàng liền hiểu rõ, con thỏ đến đánh còn không được, huống chi là giết? Thế là nàng nghĩ nửa ngày, mới nói một câu:

-Để đói người trăm ngày!

Tần Thọ cười hê hê, căn bản là không coi ra gì. Nếu như thật sự b ởi vì ăn thịt mà bị phạt, Địa Tàng Vương Bồ Tát kia cũng không giúp hắn đi trộm một tòa phòng bếp về.

Tầm Hương nhìn dáng vẻ tuyệt không sợ của Tần Thọ, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả giận nói:

-Con thỏ, người thật sự coi giới luật của Phật Môn là trò đùa?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không phải trò đùa, ta là cảm thấy... chuyện này Bồ Tát còn chưa nói, người nói cũng vô dụng.

Tầm Hương tức đến nổi mặt mũi đều biến dạng, chấp tay với Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Con xin Bồ Tát xử phạt!

Ai ngờ Địa Tàng Vương Bồ Tát cười ha ha nói:

-Ăn mặn, cỏ cũng vậy. Chính là vật cay độc. Phật Tổ nói, vật cay độc, khí trùng ngậm lửa, ăn vào sẽ khiến người ta nôn nóng bất an, tính khí nóng nảy, không cách nào định thần, ảnh hưởng tu hành, thậm chí vì vậy mà phạm sai lầm. Cho nên, bên trong giới luật với có câu không được ăn mặn.

Tần Thọ vỗ bàn tay nói:

-Người xem, ta nói có đúng không! Người không có việc gì phải đọc sách nhiều vào biết không?

Tầm Hương hung hăng trợn mắt nhìn Tàn Thọ một chút, những lời này sao nàng có thể không biết? Nhưng mà nàng hiểu hơn, ý nghĩa của ăn mặn đã sớm thay đổi.

Quả nhiên, Địa Tàng Vương Bồ Tát tiếp tục nói:

-Phật môn nâng rượu xếp vào bên trong ăn mặn, cũng là bởi vì như vậy. Còn xếp thịt vào ăn mặn, thực ra lại là đạo lý khác. Bởi vì cái gọi là ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại bởi vì ta mà chết, nếu như ta không ăn, tự nhiên cũng sẽ không giết ai. Cho nên, Phật Môn không ăn thịt, chính là bởi vì để thể nhân ít sát sinh, từ đó độ người, cũng là để tích đức.

Tàn Thọ nghe đến đây, như có điều gì suy nghĩ gật gật đầu, xem như tán thành.

Tầm Hương lạnh lùng nhìn Tàn Thọ, một bộ dáng đắc ý ngồi đợi xem Tàn Thọ bị xử phạt.

Địa Tàng Vương Bồ Tát tiếp tục nói:

-Nhưng mà, Phật Môn tu hành chính là thanh tu bản thân, thông qua tự thể nghiệm, dẫn tới mọi người học theo, từ đó đạt tới hiệu quả độ người trước khi độ mình. Tuyệt đối không phải là dựa vào vũ lực, cưỡng ép người khác thuận theo yêu cầu của mình để làm rõ sự thay đổi.

Tầm Hương nghe đến đây, cảm thấy có điểm không đúng, chỉ vào Tàn Thọ nói:

-Cái con thỏ này ăn thịt ở Phật Sơn...

Địa Tàng Vương Bồ Tát hỏi ngược lại:

-Hắn ăn thịt cảm thấy ngon, người có muốn ăn không?

Chương 676: Con thả vào phòng

Chương 676. Con thả vào phòng

Tầm Hương vội vàng lắc đầu nói:

-Không có, con một lòng hướng phật, sao có thể ăn thịt phá giới?

Địa Tàng Vương Bồ Tát hỏi ngược lại:

-Đã không có ảnh hưởng đến ngươi, vậy hắn ăn thịt của hắn, ngươi tu phật của ngươi, không phải tốt hơn sao?

Tầm Hương yên lặng, có điều vẫn là không cam lòng muốn nói đi ều gì đó, Địa Tàng Vương Bồ Tát tiếp tục nói:

-Hắn ăn thịt, là khảo nghiệm thành tín với ngươi; ngươi không ăn thịt, là tự thử nghiệm cảm hóa đối với hắn. Ai thắng ai thua, đều xem ở định lực và bản tâm. Nếu như bản tâm không động, ngoại vật đều là hư ảo. Nếu như bản tâm coi như hư ảo, tu phật có lâu hơn, tham gia thiên có lâu hơn, chung quy cũng là công dã tràng.

Tầm Hương nghe vậy, triệt để trầm mặc, thật lâu sau mới cung kính nói với Địa Tàng Vương Bồ Tát:

-Đệ tử đã hiểu rõ, đa tạ Bồ Tát.

Địa Tàng Vương Bồ Tát mỉm cười gật đầu.

Lúc này, Tần Thộ cũng đứng dậy, chấp tay với Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Ta cảm thấy người nói có lý.

Địa Tàng Vương Bồ Tát mỉm cười...

Tầm Hương kinh ngạc nhìn Tần Thộ, trong lòng tự nhủ, cái con t hỏ chết tiệt này vậy mà thông suốt rồi?

Sau đó liền nghe Tần Thộ nói:

-Bởi vì cái gọi là ta không vào Địa Ngục thì ai vào Địa Ngục. Nếu như ăn thịt uống rượu có thể trợ giúp Tầm Hương, vậy ta tự nhiên là không từ chối! Cho nên, từ hôm nay trở đi, ta quyết định mỗi ngày đều đứng ở cổng nhà Tầm Hương ăn thịt uống rượu.

Nghe nói như thế, nụ cười của Địa Tàng Vương Bồ Tát lập tức cứng đờ, hần phát hiện, một đồng lời vừa nói, kết quả như là nói với chó vậy, không có tác dụng gì đối với con thỏ. Cái con thỏ chết tiệt này hình như hơi khó chơi!

Tròng mắt Tầm Hương càng là sắp trợn lồi ra, nàng rất muốn mắng to hai câu, nhưng mà vừa nghĩ tới lời Địa Tàng Vương Bồ Tát vừa nói, cái này dường như cũng là một loại khảo nghiệm đối với bản tâm nàng, thế là cứng cổ lên, cười lạnh nói:

-Được! Đến đi! Ai sợ ai! Ta ăn một miếng thịt, ta sẽ gọi người là gia gia!

Tần Thộ lập tức quay đầu nhìn về phía Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Bồ Tát, người xem, nàng đây coi như là khiêu chiến đúng không? Vậy thì ta liền ứng chiến, người làm trọng tài cho ta, công chứ ng viên cái gì đó, được không?

Trong lòng Địa Tàng Vương Bồ Tát mắng to cái con thỏ chết tiệt này ở không đi gây sự, kìm nén xúc động muốn dùng cây chùy gõ chết cái con thỏ này, cuối cùng vẫn gật đầu nói:

-Được.

Thế là Tàn Thọ và Tầm Hương chính thức thành lập hiệp ước.

Nhất thời, tất cả đệ tử Phật Sơn ở đây đều nhìn về con thỏ, ánh mắt kia giống như là có thể toát ra lửa. Hiển nhiên, mọi người là cùng chung mối thù trong chuyện này, ý kiến là mười phần thống nhất.

Có điều mọi thứ đều có ngoại lệ, chỉ ít ở đây những hài tử kia, ánh mắt từng người đều nhìn Tàn Thọ giống như là chúa cứu thế, bên trong mang theo chờ mong vô tận và nóng bỏng.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn thấy cảnh này, chân mày hơi nhíu lại, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác dẫn sói vào nhà... Nhưng mà hắn tự hỏi, hắn đối với Phật Pháp của đệ tử nhà mình vẫn là rất có lòng tin, hắn tin tưởng, chỉ cần hắn ở đây, đệ tử của hắn nhất quyết sẽ không thể nào bị con thỏ này làm sai lệch.

Nghĩ đến đây, Địa Tàng Vương Bồ Tát mỉm cười, thầm nghĩ: “Chuyện bắt đầu trở nên thú vị rồi... có chút đột kích càng thú vị. Hi vọng cái con thỏ này đừng làm cho bản tăng thất vọng mới tốt...”

Thiên nhìn thấy vậy nói:

-Cái con thỏ này đang làm khó Bồ Tát.

Long xem thường nói:

-Sao có thể? Tầm Hương đối với phật đạo có bao nhiêu thành kính, không cần ta phải nói, hẳn là tất cả mọi người đều biết ít nhiều? Đừng nói cái con thỏ kia chỉ vồn vện cầm thịt đến dụ hoặc nàng, cho dù là cầm thiên tài địa bảo đến, theo ta thấy, cái con thỏ kia nhất định sẽ thua!

Già Lâu La gật đầu theo nói:

-Đúng, tâm của Tầm Hương đối với ngã phật, sao lại chỉ có chút tị hị mà có thể dao động?

Thiên lặc đầu nói:

-Ta nói không phải Tầm Hương.

-Vậy thì là ai?

Thiên nhìn về phía những hài tử trong học đường.

Đám người ngạc nhiên...

La Già Ma Hầu nhìn thấy, xoa một vòng trán của mình, cười nói:

-Người cứ yên tâm, đây đều những hài tử có phật tính tốt nhất mà đệ tử Phật Môn chúng ta tìm ra từ bên trong ức vạn phật tử ở Phật Sơn. Hơn nữa, cho dù bọn họ không cưỡng lại được dụ hoặc, không phải còn có chúng ta sao? Những năm này chúng ta ngày đêm dạy bảo bọn họ, bọn họ tất nhiên sẽ không khiến cho chúng ta mất mặt.

Thiên khê gật đầu nói:

-Như thế thì tốt, La Già Ma Hầu, lúc người rảnh thì theo dõi nhiều một chút.

La Già Ma Hầu vung tay lên nói:

-Yên tâm đi, có ta ở đây, một đứa bé cũng sẽ không học cái xấu.

Lúc này Thiên mới hoàn toàn yên lòng.

-Được rồi, đó chính là chỗ ngồi của ngươi, ngồi xuống đi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát chỉ vào chính giữa hàng thứ nhất, đối diện với vị trí của Địa Tàng Vương Bồ Tát rồi nói...

Đám người nhìn thấy cũng sửng sò, không ngờ tới Địa Tàng Vương Bồ Tát lại để vị trí tốt nhất cho Tàn Thọ ngồi, điều này đúng là khiến cho bọn họ có chút bất ngờ. Đồng thời trong lòng cũng cảm thấy hơi ê ẩm, ánh mắt từng người nhìn nhìn Tàn Thọ càng là không hữu hảo.

Tàn Thọ cũng mặc kệ bọn họ, sau khi đặt mông ngồi xuống vẫy vẫy nói với mấy người Lý Trinh Anh:

-Đừng đứng đấy nữa, cùng ngồi một chỗ đi.

-Con thỏ, đây là phật đường của Phật Sơn, ai đứng ai ngồi đó là do Bồ Tát. Ngươi kêu đến kêu đi như thế, tính là gì? - Tầm Hương quát lớn.

Tàn Thọ ngẫm lại cũng phải, thế là tội nghiệp nhìn về phía Địa Tàng Vương Bồ Tát.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Lý thí chủ và Địa Dũng phu nhân chính là nữ nhi của Thác Tháp Thiên Vương, Khôi Tam là hậu huệ của Côn tộc ở Bắc Hải, đều có tư cách được ngồi.

Nghe nói như thế, Lý Trinh Anh và Địa Dũng phu nhân lập tức vui mừng, vội vàng cúi đầu vái Địa Tàng Vương Bồ Tát, nói lời cảm tạ, sau đó nhao nhao ngồi xuống. Hai người cũng không ngồi phía trước, mà an vị ở phía sau, nhưng mà cái bộ dáng nghiêm túc kia, khiến cho người ta không chút nghi ngờ thái độ học tập của các nàng. Chỉ ít, so với con thỏ lấm la lấm lét kia đáng tin hơn nhiều.

Về phần Khôi Tam, hắn thì không có nhãn lực độc đáo tốt như vậy, nhìn thấy con thỏ ngồi trước mặt, tự nhiên cũng không khách khí, khiêng Thanh Đồng Long đi tới bên cạnh con thỏ, sau đó đôi mắt to như chuông đồng nhìn chằm chằm đứa trẻ tội nghiệp khóc oa oa trước mặt... Đứa bé kia bị dọa đến oa một tiếng liền khóc, sau đó nhanh chân chạy qua một bên gào:

-Ta muốn tìm mẹ...

Chương 677: Đứa trẻ ba trăm cân

Chương 677. Đứa trẻ ba trăm cân

Khôi Tam nhìn thấy, lộ ra nụ cười của người thắng, sau đó không chút khách khí ngồi xuống. Kết quả lần ngồi này, phát hiện bò đoàn quá nhỏ, thế là hắn trực tiếp giật xuống để qua một bên, vừa tiện ngồi ở đó nói với đứa trẻ vừa mới chạy mất kia:

-Người khóc cái gì? Người ngồi bên cạnh ta, cùng một chỗ đi!

Đứa bé kia nhìn Khôi Tam, rồi lại nhìn một chút bò đoàn của mình, khóc càng thương tâm. Khôi Tam vẻ mặt không hiểu, hắn khôn

g hiểu đôi phương đang khóc cái gì...

Dứt khoát, Khôi Tam cũng mặc kệ, hấn quay đầu đặt Thanh Đồng Long ngồi xếp bằng ở bên cạnh.

Thế là, cái tên Khôi Tam lớn hơn hai mét kia liền gần như là lấp kín tường chặn ánh mắt của tất cả học sinh ở phía sau.

Mặc dù Thanh Đồng Long không hề cao lớn như thế, nhưng mà đầu của hấn lại cực kỳ to lớn, ngồi xuống một cái, thân thể không nấn gì ánh mắt, nhưng mà cái đầu kia giống như là cánh cửa, hoàn toàn che lấp những đứa trẻ đáng thương ở phía sau ý đồ nghiêng cổ, uốn éo người nghe bài giảng.

Thế là, tất cả mấy đứa trẻ đều lòng đầy căm phẫn trừng mắt nhìn Khôi Tam và Thanh Đồng Long.

Nhưng mà, thần kinh của Khôi Tam chỉ có một mẫu, các người trờng ta, ta sẽ trừng lại các người! Sau đó cảm giác tự mình một người trừng thì thiệt thòi, thế là lại đem Thanh Đồng Long xoay quạ, thế là bốn cái trờng mắt như cái chuông đồng liếc nhìn toàn trờng, vậy mà không có một đứa trẻ nào trừng qua bọn họ!

Bọn họ lập tức như là sương đánh quả cà, cúi đầu ủ rũ, tội nghiệp nhìn lẫn nhau. Bọn họ cũng muốn nhìn Địa Tàng Vương Bồ Tát, nhưng mà, thực lực không cho phép!

Đối với cái này, Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng là không còn gì để nói, sau đó day day mi tâm nhìn Khôi Tam nói:

-Người mang theo sủng vật của người ngồi về phía sau, vóc dáng quá cao.

Khôi Tam nghe xong, lập tức không vui, kêu lên:

-Dựa vào cái gì? Cha ta đã nói qua, đều là cha mẹ sinh, bọn họ lớ

n lên giống như củ cải, còn có thể trách ta quá cao sao? Bọn họ không phục, có thể đi cà kheo.

Tần Thộ nghe xong, trừng Khôi Tam một cái nói:

-Đừng ngộ thương đồng đội.

Lúc này Khôi Tam mới nhớ tới, con thỏ ở chỗ này, còn không cao bằng những củ cải này đó... Thế là mặt đỏ ửng, cười khan một tiếng.

Một đám trẻ nghe xong, lập tức nhin không được, gan lớn kêu lên:

-Thân cao ngồi đằng sau, đây là quy củ, ngươi có biết không? Chẳng lẽ chưa từng đi học?

Khôi Tam vốn là tính tình tiểu hài tử, nghe xong lập tức phát hỏa, vỗ mặt đất, mặt đỏ tía tai nói:

-Sao ta có thể chưa từng đi học? Ta được đi học! Mà còn là được xếp ngồi ở hàng phía trước!

Hài tử lá gan lớn kia cũng là một đứa trẻ đầu to, vóc dáng không cao, nước da ngăm đen, trên đầu có bím tóc cao vút, toàn bộ hình tượng giống như thiên tuyền bảo bảo. Đứa nhỏ này cũng coi như là người có cái đầu to nhất trong tất cả các đứa trẻ ở đây, có điều so sánh với Khôi Tam, hoàn toàn chính là cái đầu củ cải. Có điều lá gan hấn cũng đích thực là lớn, nói chuyện cũng kiên cường, cười ha ha nói:

-Ngươi còn nói ngươi được đi học? Còn ngồi hàng phía trước? Chẳng dựa vào cái thân cao này của ngươi còn ngồi hàng phía trước? Đầu óc tiên sinh các ngươi là nghĩ như thế nào thế? Chẳng lẽ ở chỗ các ngươi chính là trường học cự nhân à? Ta thật hiếu kỳ, tiên sinh dạy ngươi là người như thế nào, vậy mà lại dạy ra một phé vật n

hư người vậy!

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ chau mày.

Lý Trinh Anh cũng không vui...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhanh chóng mở lời nói:

-Cái này đừng hỏi nữa.

Kết quả đứa trẻ đầu to kia không hề nhượng bộ chút nào, nhìn chòng chọc Khôi Tam hỏi:

-Người nói đi?

Giờ khắc này, con mắt Khôi Tam đã hoàn toàn đỏ lên, một cỗ sát khí áp ủ trong mắt hấn. Mặc dù Khôi Tam là người ngốc, nhưng mà đối với tôn sư trọng đạo, đối với một chữ hiếu, hai chữ nghĩa cực kỳ coi trọng. Những ngày ở Văn Khúc Cung kia, Văn Khúc tinh quân trong mắt hấn, giống như phụ thân vậy. Phụ thân bị người khác xem nhẹ trước mặt như thế, hỏa khí của hấn tự nhiên cũng đi lên.

Còn tốt là đứa trẻ đầu to kia chỉ mắng hấn là phế vật, không có mắng Văn Khúc tinh quân là phế vật, nếu không hấn đã ở chỗ này bạo phát rồi.

Cho dù như thế, Khôi Tam cũng giận không nhẹ, nói chuyện đều không lưu loát.

Đứa trẻ đầu to nhìn nhìn, coi là Khôi Tam không phản bác được, thế là đắc ý nói:

-Thế mới có cái gọi là tiên sinh dạy gì dạy ra được đệ tử dạng đó, đệ tử đàn độn như người, thì chỉ sợ tiên sinh người cũng chỉ là kẻ không ra gì?

Khôi Tam nghe xong, hét một cái liền đứng lên!

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn thấy quát lớn:

-Ngồi xuống!

Khôi Tam lại cũng không nghe, nhấc chân muốn đi!

Địa Tàng Vương Bồ Tát tăng thêm âm thanh lần nữa:

-Ngồi xuống!

Khôi Tam vẫn y nguyên không quay đầu lại, mà trả lời bằng một câu nói:

-Ngồi đại gia ngươi! Ngươi cho là ngươi là ai? Ta còn chưa có nghe qua ngươi giảng đó, không tính là học sinh của ngươi, không nghe ngươi!

Nói xong, Khôi Tam xắn tay áo sải bước về phía đứa trẻ đầu to!

Đứa trẻ đầu to không ngờ tới tráng hán này lại lỗ mãng như thế, Địa Tàng Vương Bồ Tát ở chỗ này mà còn dám ra tay! Hơn nữa dường như hắn không sợ Địa Tàng Vương Bồ Tát. Có điều trong sự sợ hãi, sâu trong ánh mắt của đứa nhỏ này hiện lên một vòng giao hoạt và thắng lợi, hiển nhiên đứa nhỏ này cũng không có đơn thuần như hắn biểu hiện ra, hắn đây là đang cố ý chọc giận Khôi Tam, muốn để Khôi Tam phạm sai lầm, sau đó cuốn xéo rời đi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

-Khôi Tam, dừng lại!

Khôi Tam vốn dĩ đang phẫn nộ, sải bước đi, nghe xong, đột nhiên dừng bước, sau đó về mặt ủy khuất quay đầu nhìn Tần Thọ nói:

-Con thỏ...

Tần Thọ chỉ chỉ bò đoàn nói:

-Trở về!

Trên mặt Khôi Tam càng thêm ủy khuất, có điều vẫn là ngoan ngoãn trở về.

Tần Thọ lại chỉ bò đoàn nói:

-Ngồi xuống!

Khôi Tam nghe xong, đặt mông ngồi xuống, sau đó lập tức khóc tại chỗ, tiếng khóc vang trời, tiếng khóc như sấm. Một người nặng như hán tử hai ba trăm cân, sừng sốt khóc ra giống như một đứa trẻ, khóc đến mức khiến tất cả mọi người đều có cảm giác ê ẩm trong lòng. Đồng thời mọi người cũng cảm thấy, thực ra nội tâm của hán tử thân cao hơn hai mét này cũng đơn thuần như một đứa trẻ.

Vốn dĩ có không ít người bất mãn với Khôi Tam thì bây giờ ánh mắt nhìn Khôi Tam cũng đã trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều. Chỉ là ai cũng không phát hiện, ánh mắt cái con thỏ kia thiếu đi mấy phần bất cần đời, nhiều hơn mấy phần hỏa khí... Hơn nữa hỏa khí càng ngày càng thịnh...

Chương 678: Đại sự

Chương 678. Đại sự

Có điều mọi người nhìn ánh mắt con thỏ, lại trở nên quý dị. Bọn họ tận mắt thấy, Khôi Tam ngay cả mặt mũi của Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng không nể, lại đối với con thỏ nói gì nghe nấy, quả thực khiến cho người ta kinh ngạc. Chẳng lẽ con thỏ này còn lợi hại hơn cả Địa Tàng Vương Bồ Tát?

Địa Dũng phu nhân dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Lý Trinh Anh.

Lý Trinh Anh truyền âm giải thích:

-Năm đó ở Văn Khúc Cung, Thỏ Thỏ chính là người cầm đầu tất cả học sinh chúng ta. Mặc dù hắn rất nghịch ngợm, hơn nữa thoát nhìn như là có điểm không đứng đắn, nhưng mà đối với mọi người vẫn rất tốt, mọi người đều rất phục hắn. Mặc dù đầu óc của tam kiệt Côn tộc không quá sáng sủa, nhưng mà trước khi ra cửa, lão cha của bọn họ cũng đã nói với bọn họ, người đối tốt với bọn họ còn hơn những người nói bọn họ thông minh. Vốn dĩ ba người bọn họ đều nghe đại ca của bọn họ. Bây giờ đại ca không ở đây, hắn tự nhiên là nghe Thỏ Thỏ.

Địa Dũng phu nhân giờ mới hiểu được vì cái gì Khôi Tam đối với Tàn Thọ nói gì nghe nấy, có điều suy nghĩ kỹ một chút, cùng nhau đi tới, đúng là con thỏ đối xử không tệ với Khôi Tam kia. Hơn nữa, có vẻ như cái con thỏ này thường bao che khuyết điểm, bây giờ ở nào thành dạng này, hắn thật sự sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Hai người chính là đang nói đến đây, Tàn Thọ đã đứng dậy, sau đó có vẻ mặt cười ha hả, hấp tấp, đi tới trước mắt đứa bé đầu to, như là nói đùa mà nói:

-Xin lỗi.

Đứa bé đầu to sững sờ, nhìn cái con thỏ hơn hờ trước mặt này, há

n coi đây là con thỏ sợ, mặt cười làm lành. Lập tức đưa bé đầu to cao hứng, vỗ tay một cái nói:

-Dựa vào cái gì? Là hấn không tuân thủ quy củ trước!

Tần Thọ nói:

-Không tuân thủ quy củ như thế nào?

Đứa bé đầu to nói:

-Trắng trơn cướp đoạt chỗ ngồi của đồng môn!

Tần Thọ xem thường nói:

-Ta tưởng chuyện gì bao lớn, một chút chuyện lớn như cái rắm, k hông đề cập tới cũng được.

Đứa bé đầu to cả giận nói:

-Vậy hấn không tuân thủ quy củ, ngồi phía trước sắp xếp, lại như thế nào?

Tần Thọ vẫn xem thường như thế nói:

-Một chút chuyện nhỏ như cái rắm, thì tính là cái gì?

Đứa bé đầu to phát hỏa:

-Đây cũng là chuyện lớn như cái rắm? Vậy ngươi nói cái gì là đại sự?

Nụ cười Tần Thọ chậm rãi ngừng lại, nói ra từng chữ:

-Ngươi vũ nhục tiên sinh nhà ta, chính là đại sự! Ngươi khi dễ huynh đệ ta đầu óc không dùng được, tính kế với hấn, chính là đại s

ự! Mặc dù hẳn có lỗi, nhưng mà nơi đây có tiên sinh, từ khi nào mà cần người đến nói này nói kia? Cho người một cơ hội, xin lỗi!

Đứa bé đầu to cười:

-Tiên sinh nhà người không hiểu quy củ, còn không cho người khác nói? Huynh đệ nhà người không mang đầu óc, còn trách ta?

Tần Thọ không ngờ được đứa bé đầu to này còn có thể nói như thế, đồng thời hẳn cũng càng xác định, đứa nhỏ này ngay từ lúc mới bắt đầu đã không có ý tốt! Thế là, nhàn nhạt nói một câu:

-Xin lỗi!

Đứa bé đầu to cứng cổ, kêu lên:

-Ta không xin lỗi, người có thể bắt ta như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể đánh ta?

Bành!

Con thỏ đột nhiên xuất thủ, một phát bắt được đứa bé đầu to, bịch một tiếng, đem đầu hắn đập vào trên mặt bàn! Cái bàn răng rắc một tiếng đứt thành hai đoạn, đầu thuận thế đâm vào trên mặt đất, một phát ném ra một cái hố!

Một kích thành công, Tần Thọ xoay người rời đi, vừa đi vừa lắc đầu nói:

-Chúc mừng người, đoán đúng rồi.

Ai cũng không nghĩ tới, con thỏ này lại dám xuất thủ ở chỗ này!

Ở đây có vô số cao thủ, nếu như mọi người đã sớm chuẩn bị, con thỏ căn bản không có khả năng thành công! Dù sao, nơi này chính là phật đường Phật Sơn, nơi này còn có Địa Tàng Vương Bồ Tát

và Bát Bộ Thiên Long và các loại chúng cao thủ nhìn xem, ai dám động tay?

Cho dù là trước đó Khôi Tam lửa giận ngút trời đi về phía đứn bé đầu to, lòng của mọi người cũng là nhẹ nhõm, theo bọn hắnnghĩ, Địa Tàng Vương Bồ Tát ở chỗ này, Khôi Tam động thủ, Bồ Tát tự nhiên sẽ quản, không cần bọn họ quan tâm. Hơn nữa, bọn họ không tin, Bồ Tát sẽ mặc kệ ngồi nhìn Khôi Tam đánh người!

Nhưng mà sự thật lại là, Địa Tàng Vương Bồ Tát vậy mà thật sự không có ngăn cản...

Từng người đều dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Địa Tàng Vương Bồ Tát, Địa Tàng Vương Bồ Tát thì là sụp mí thuận mắt, dư ờng như căn bản không có chú ý đến bên này.

Trong đầu mọi người đều là dấu chấm hỏi, trong lòng tự nhủ, Bồ Tát đây là thế nào đây?

Cùng lúc đó, Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng là một bụng phiền muộn, hắnnghĩ cũng muốn ra tay, thế nhưng mà ngay lúc đó, trước mắt hắnnhiều thêm một trang giấy! Trên đó viết vài chữ rất to – ta đang nhìn người đó!

Không có đề tên, nhưng mà khí tức nồng đậm phía trên kia lại đang nhắc nhở hắnn, đây là một người hắnnkhông chọc nỏ!

Hơn nữa mấy chữ này tràn đầy uy hiếp!

Nếu là những người khác viết, Địa Tàng Vương Bồ Tát còn sẽ suy tính một chút có phải đối phương đang hù dọa mình hay không, nhưng sau khi hắnxác định là người kia, lập tức liền ỉu xiu. Hắnbiết rõ, người viết phong thư này, căn bản sẽ không bận tâm mặt mũi gì, tuyệt đối là một người nói được làm được.

Không thể trêu vào! Tuyệt đối không thể trêu vào!

Địa Tàng Vương Bồ Tát thẳm nhủ trong lòng, thế là, đứa bé đầu to bị đánh, hấn cũng chỉ có thể làm như không thấy. Dù sao, đứa bé đầu to cũng chỉ là bị đánh một cái mà thôi, còn nếu như hấn xuất thủ, hậu quả kia, chỉ sợ là tất cả mọi người đều sẽ bị đánh...

Thế là, Địa Tàng Vương Bồ Tát căn cứ vào ý nghĩ người bị đánh một cái, vạn nhà tốt đẹp, mở ra hình thức giả mù.

Những người khác không rõ rốt cuộc Địa Tàng Vương Bồ Tát đã trải qua cái gì, thậm chí ngay cả Tần Thọ cũng đều có chút mơ hồ...

Hấn sở dĩ một chiêu đắc thủ lập tức rút lui, chủ yếu là lo lắng ra tay quá ác, hoặc là đánh quá nhiều, Địa Tàng Vương Bồ Tát nhúng tay. Sau đó hấn sẽ không may theo...

Chờ nửa ngày, Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng không có ý định động thủ, Tần Thọ biết, chuyện này tám phần là cho qua.

Có điều Tần Thọ cũng hiểu rõ, chuyện ngày hôm nay, đứa bé đầu to đương nhiên là có lỗi, nhưng mà Khôi Tam cũng không hoàn toàn là không có lỗi gì. Có điều, trông cậy vào một kẻ ngu có thể là xong việc đẹp, vậy thì cũng hoàn toàn chính xác là có chút dằn.

Cho nên, càng nghĩ, cái nôi này là hấn phải đến công.

Nghĩ đến đồ đàn, Tần Thọ chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng cười hề hề...

Tần Thọ vừa nghiêng đầu thì thấy Khôi Tam nháy mắt ra hiệu với hấn rồi cười ngây ngô!

Chương 679: Ngoan

Chương 679. Ngoan

Cái đồ đàn này dường như cũng hiểu rõ, đây là đang ở nhà người ta rồi đánh con của họ, cho dù là cười cũng không thể quá phách lới. Thế là một gương mặt đỏ bừng lên, phồng má, miệng đóng chặt, nhìn không được khục khục khục phun ra từng ngụm khí, sau đó phá ra từng tiếng âm thanh cổ quái hắc... hắc hắc.

Hiển nhiên, Khôi Tam nhìn thấy chuyện Tàn Thộ giúp hắn đánh người, hết sức cao hứng, nhìn Tàn Thộ với ánh mắt giống như là hắn nhìn đại ca ngốc, tràn đầy sùng bái.

Tàn Thộ cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, được người khác sùng bái lại có loại cảm giác bị vũ nhục. Hắn cũng biết, không thể giống như kẻ ngu đi so đo, thế là quay người nói với Địa Tàng Vương Bồ Tát:

-Bồ Tát, lúc chúng ta đi học, chính là mọi người có thể tùy ý ngồi. Đến đây, Khôi Tam có chút không quen... Nếu như ở chỗ các người nhất định người cao phải ngồi đằng sau, vậy thì ta liền để hắn về phía sau ngồi là được rồi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát lúc này mới ngẩng đầu lên, hỏi:

-Ồ? Các người ở Văn Khúc Cung cũng là nghe giảng bài như thế?

Lời này vừa nói ra, tất cả đám người bốn phía đều kinh hô lên...

-Văn Khúc Cung? Vậy mà bọn họ lại đến từ Văn Khúc Cung? Là đệ tử của Văn Khúc tinh quân?

Mọi người không khỏi kinh hô.

Muốn nói giảng đạo, đương như là Địa Tàng Vương Bồ Tát tốt hơn so với Văn Khúc tinh quân. Nhưng mà muốn nói đến giảng lễ pháp, giảng học thức, Văn Khúc tinh quân tuyệt đối là đệ nhất đương thời! Không có người nào không phục!

Mà đứa bé đầu to trước đó phê phán hành vi của Văn Khúc tinh quân, chính là giống như phê phán Như Lai Phật Tổ niệm sai một cái tiểu sa di, là thứ vô cùng hoang đường. Nhưng mà, mọi người hoàn toàn cảm thấy Khôi Tam làm ra chuyện này cực kỳ thiếu khuỷu lễ pháp, thế là từng người đều nhìn về phía Tàn Thọ, dường như muốn hỏi đáp án.

Đứa bé đầu to càng là bị đánh thức ngồi dậy, kêu lên:

-Không thể nào! Văn Khúc tinh quân há có thể không biết cái lễ pháp cơ bản nhất này?

Tàn Thọ cũng không để ý đến hắn, cười ha hả với Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Ta học ít, nghe cũng ít. Có điều ta nghe tiên sinh nói qua, lễ pháp ở chỗ tâm không ở chỗ hình. Huống hồ, dạy học là tùy người mà khác nhau, tùy theo khả năng tới đâu mà dạy, mà không phải nòi lớn hàm loạn, mặc kệ đó là thứ gì. Nói câu không dễ nghe, nếu như tất cả mọi người là người bình thường, Khôi Tam ngồi ở đây, hoàn toàn chính xác cản ánh mắt của các người. Nhưng mà các người là người bình thường à?

Đám người yên lặng...

Tàn Thọ tiếp tục nói:

-Ta cũng không tin, nếu như các người thật sự muốn nhìn, thật sự

muốn học, đừng nói một Khôi Tam, cho dù là cả một ngọn núi cả n ở phía trước, các người vẫn sẽ có biện pháp nhìn thấy, nghe được, học được. Nếu như các người không muốn học, cho dù là ngồi phía trước như ta, đoán chừng các người cũng không nghe được, không nhìn được.

Đám người trầm mặc.

Đứa bé đầu to không có lên tiếng, bởi vì Tần Thộ cũng không phải là cố tình gây sự. Mặc dù bọn họ đều là trẻ con, nhưng mà bọn họ cũng không phải là những đứa trẻ bình thường, chính là thiên tài được tuyển ra trong ức vạn người, từng người đều có căn cốt kỳ giai, tu đạo từ thuở nhỏ, lục thức thông minh, thần hồn cường đại. Phi thiên độn địa có chút khó, nhưng mà đăng vân giá vũ thì vẫn được. Huống chi, Địa Tàng Vương Bồ Tát giảng bài đều là giảng bằng miệng, cũng sẽ không viết thứ gì. Có ngồi phía trước để nhìn được hay không, kỳ thật căn bản không quan trọng...

Cho nên, Khôi Tam ngồi phía trước, cũng thật sự không thể ảnh hưởng đến bọn họ.

Lúc này, Tần Thộ lại nói:

-Các người tức giận với chúng ta, đơn giản là nhìn chúng ta khó chịu mà thôi. Một người xuất gia mà lòng dạ lại nhỏ nhen như vậy, còn gia cái rắm à! Ta cảm thấy học viên của Minh Hà lưu manh sát vách càng thích hợp với các người hơn, nhìn ai không vừa mắt trực tiếp đi lên giết chết là được rồi. Nếu như các người cảm thấy đề nghị của ta cũng không tệ lắm, lúc về tìm ta, ta viết cho các người thư đề cử, các người trực tiếp đi tìm Minh Hà lão tổ là được rồi.

Một đám trẻ con vẽ mặt mơ hồ nhìn Tần Thộ, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người... Tròng mắt từng người đều là tràn đầy hiếu kỳ và kích động nhỏ.

Nhìn ra được, bên trong đám hải tử này có người động tâm...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn, biết là không thể nói thêm lời nào nữa, nếu không phật đường này của hắn đảo mất liền biến thành phân hiệu của Minh Hà mất.

Thế là Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Con thỏ, chẳng lẽ ngươi không sai sao?

Tần Thọ nghe xong, nhanh chóng đứng dậy, đồng thời đá một cước vào Khôi Tam nói:

-Đứng lên!

Đồ đàn đang cười trộm, nghe xong, nhanh chóng nghe lời đứng lên, sau đó xắn tay áo hỏi:

-Con thỏ, bây giờ chúng ta đánh ai?

Mặt Tần Thọ lập tức đen lại... Trong lòng tự nhủ: con mẹ nó ta muốn đánh ngươi! Còn ngại chuyện chưa đủ lớn đúng không?

Những người khác đã nhìn ta, Khôi Tam là một kẻ ngu. Thế là mọi người giống như là không cùng kiến thức với kẻ ngu, sau đó đem tất cả lửa giận đều nhìn về phía Tần Thọ!

Về mặt Tần Thọ ủy khuất, trong lòng cực kỳ thống khổ, giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy hắn bây giờ không phải là hắn, con mẹ nó đúng là đi ra từ bên trong lò than mà, đi đến chỗ nào cũng phải cõng theo một cái nồi lớn!

Tần Thọ trừng mắt liếc Khôi Tam nói:

-Im miệng!

Hai tay Khôi Tam lập tức che miệng, sau đó đôi mắt to gian xảo nhìn Tần Thộ, tròn mắt thỉnh thoảng nhìn sang đứa bé đầu to, giọng như đang nói: "Ta hiểu, len lén đánh!"

Tần Thộ hoàn toàn bó tay, hít sâu một hơi, nói:

-Quay người!

Khôi Tam nghe lời quay người.

Tần Thộ nói:

-Xin lỗi!

Khôi Tam sững sờ, vung hai tay liền muốn nói gì, kết quả bị ánh mắt Tần Thộ trừng đến một chữ cũng không dám nói, thành thành thật thật khom mình hành lễ, không tình nguyện nói với tất cả học sinh, bao gồm cả đứa bé đầu to:

-Xin lỗi.

Tần Thộ xoay người lại, nói với Địa Tàng Vương Bồ Tát:

-Xin lỗi.

Khôi Tam ồm ồm nói:

-Xin lỗi.

Tần Thộ nói:

-Ngồi.

Sau đó Khôi Tam liền ngồi xuống.

Tầm Hương nhìn thấy, thổi phèo một tiếng bật cười:

-Cái xin lỗi này của ngươi có phải là quá không có thành ý không? Người ta đều đã nói tiếp nhận đâu, ngươi đã ngồi xuống rồi.

Tần Thộ cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn Địa Tàng Vương Bồ Tát.

Địa Tàng Vương Bồ Tát lại cười:

-Thế này là xong rồi?

Tần Thộ chỉ vào Khôi Tam nói:

-Hắn là một kẻ ngu.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Thế thì làm sao?

Tần Thộ nói:

-Ngươi sẽ không thật cùng một kẻ ngu không bỏ qua đó chứ?

Địa Tàng Vương Bồ Tát không còn gì để nói, sau đó nói:

Chương 680: Đứa trẻ đáng thương

Chương 680. Đứa trẻ đáng thương

-Đánh người chính là người.

Tần Thọ lập tức chạy đến trước mặt đứa bé đầu to nói:

-Xin lỗi.

Đứa bé đầu to vừa bị Tần Thọ đánh, bây giờ thấy Tần Thọ là lòng còn sợ hãi, theo bản năng nói:

-Xin lỗi.

Nói xong, đứa bé đầu to liền hối hận, nhưng nhìn cái con thỏ trước mắt này còn vừa nhe răng với hắn, vừa trừng mắt, dáng vẻ đàng đàng sát khí, hắn sững sốt không dám nói lại cái gì.

Tần Thọ nhìn thấy đứa bé đầu to phục, lúc này mới cười:

-Ngoan.

Sau đó Tần Thọ quay đầu nói với Địa Tàng Vương Bồ Tát:

-Được chưa?

Địa Tàng Vương Bồ Tát cười khỏ nói:

-Thôi thôi, oan gia nên giải không nên kết, việc này dừng ở đây. Tất cả mọi người lui ra đi, bản tăng giảng bài.

Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng là thật sự bất đắc dĩ, người đứng sau lưng con thỏ, hắn không thể trêu vào. Nếu như con thỏ cứng cổ không nhận sai, kỳ thật hắn cũng không có biện pháp gì. Nhưng mà con thỏ đã cho nấc thang, hắn cũng liền thuận lối thoát. Dù sao, chuyện ngày hôm nay đều có đúng sai. Quả thực có thể coi là, hắn cũng không thể thật sự cùng một kẻ ngu phân cao thấp mà? Bị truyền đi cũng quá mất mặt rồi.

Cho nên, chuyện này bỏ qua là sự lựa chọn tốt nhất.

Bọn người Tầm Hương nghe Địa Tàng Vương Bồ Tát nói như thế, mặc dù ai cũng có chút không cam tâm, có điều vẫn là sau khi cung kính hành lễ liền đi ra khỏi Phật đường.

Toàn bộ Phật đường chỉ còn sót lại Địa Tàng Vương Bồ Tát và một đám trẻ con, cộng thêm một con cá ngóc và một cái đầu rồng nấc.

Địa Tàng Vương Bồ Tát day day mi tâm, gõ một cái vào mõ nói:

-Hôm nay giảng “Lăng Già Kinh”... Lăng Già A Bát Đa La Bảo Kinh quyền thứ nhất...

Tần Thộ nghe xong, không phải giảng “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” à, thế là hai mắt vừa nhắm, nghiêng đầu một cái, không bao lâu liền ngủ mất...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn thấy, chân mày hơi nhíu lại, đưa tay liền muốn đánh, kết quả sau khi nhìn thấy tờ giấy kia, bắt đắc dĩ từ bỏ. Cũng may cái đầu của con thỏ nhỏ, hấn lệch cái đầu ra ngủ, nếu như Địa Tàng Vương Bồ Tát không muốn nhìn hấn, thì cũng sẽ không nhìn thấy hấn.

Nhưng mà...

“Khò khè... khò khè...”

Một trận tiếng đình tai nhức óc vang lên!

Lại là Khôi Tam nhìn thấy Tần Thộ ngủ, không có việc gì cũng ngủ theo, chỉ có điều hấn không có an tĩnh như Tần Thộ, tiếng ngáy của hấn còn lớn hơn cả tiếng giảng kinh của Địa Tàng Vương Bồ Tát!

Địa Tàng Vương Bồ Tát muốn nhìn cũng không nhìn được nữa, k
hoát tay, một khắc sau hai bóng người bay ra khỏi phật đường...

Một người là con thỏ đang ngủ say, còn một người là Khôi Tam đ
ang ngủ ngáy vang trời...

-Sao vậy?

Tần Thọ xoa xoa đầu hỏi Khôi Tam ở bên cạnh.

Khôi Tam cũng xoa xoa đầu nhìn Tần Thọ, nói:

-Có phải là tan lớp rồi không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Có lý, đi, về nhà!

-Ài!

Khôi Tam gật đầu một cái, nâng Thanh Đồng Long ở bên cạnh bọ
n hấn đang nhìn ngu xuẩn, sau đó đi cùng Tần Thọ.

Hai người trở lại chỗ ở, Tần Thọ hỏi Khôi Tam đói không, Khôi T
am tiện tay móc ra một con cá voi nói:

-Không đói, người ăn không?

Tần Thọ nhìn con cá voi to lớn, lắc lắc đầu nói:

-Được rồi, người giữ đi.

Khôi Tam hỏi:

-Có phải là ché bé không? Lúc ta bắt, đại ca ta cũng ché nó nhỏ.

Tần Thọ:

-...

Không bao lâu sau, mấy người Lý Trinh Anh cũng quay về, Tần Thọ quan tâm hỏi các nàng về sau Địa Tàng Vương Bồ Tát có giả ng “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” không, Lý Trinh Anh nói không có.

Tần Thọ cũng yên lòng, sau đó lại hỏi các nàng có biết lúc nào Địa Tàng Vương Bồ Tát bắt đầu giảng không?

Sau khi Lý Trinh Anh nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

-Cũng không nói, hôm nay chỉ giảng Lăng Già Kinh.

Tần Thọ nghe xong, lập tức thở dài... Có điều hần cũng không vội, hần vừa mới tăng cấp Luyện Thần Phản Hư không bao lâu, cũng có thể cảm giác được căn cơ mình bất ổn. Dù nói thiên kiếp khó, hần tự nhiên cũng phải có chuẩn bị tốt, miễn cho Thiên Đình không có trở về được, mà còn bị đánh chết trên cầu phi thăng.

Mấy ngày tiếp theo, Địa Tàng Vương Bồ Tát không biết là cố ý, hay là vô tình, dù sao mỗi ngày đều giảng mấy loại liên quan tới đạo lý làm người như thế nào, và chính khí giữa thiên địa, Phật pháp cái gì đó.

Tần Thọ nghe là buồn ngủ... Đương nhiên, kết quả sau cùng đều là hần ngủ thiếp đi, sau đó bị ném ra.

Mãi cho đến một ngày...

Ba chít chít!

Tần Thọ bị ngã ở bên ngoài Phật đường, Tần Thọ ngẩng đầu nhìn, trước mắt không phải Khôi Tam, mà là một tiểu tử béo trắng! Nhì

n kỹ lại, chính là đứa bé đầu to gây chuyện ngày đó!

Đứa bé đầu to kia xoa xoa đầu, nhìn Tần Thộ một chút, cười ha ha nói:

-Quả nhiên là các ngươi dùng biện pháp này để trốn học, ha ha...

Nói xong, đứa bé đầu to nhanh chân liền chạy.

Tần Thộ nhìn nhìn Khôi Tam ở phía trước, Khôi Tam nói:

-Hắn học chúng ta, có muốn đánh hắn không?

Tần Thộ vội vàng khua tay:

-Được rồi, được rồi, đều là đồng môn, đừng không có việc gì là nghĩ đến việc đánh người! Hơn nữa, ta cảm thấy, đứa nhỏ này cũng không cần chúng ta đến đánh.

Khôi Tam không hiểu hỏi:

-Ý gì?

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Trước kia ngươi phạm sai lầm, ai đánh ngươi?

Khôi Tam suy nghĩ một chút nói:

-Cha ta...

Tần Thộ cười hê hê, ngoắc ngoắc đầu ngón tay nói với Khôi Tam:

-Lát nữa ngươi làm như thế này...

Phật Sơn và Thụ Sơn ở Thiên Đình có chút giống nhau, họ tự xưng

g là thiên địa, có thành trì của mình, chùa chiền. Trong một thành trì cũng có rất nhiều phạm nhân cùng bị độ hóa tới Tu La, những người này sinh hoạt chung một chỗ, cũng rất ôn hòa, không có loạn ra cái gì.

Lúc chạng vạng tối, đường lớn bên cạnh nội thành Lăng Gia Thành, một con thỏ và một con cá ngóc cùng một tiểu nha đầu bỗng nhiên đứng thành một hàng bên tường thành.

Lý Trinh Anh tò mò hỏi:

-Thỏ Thỏ, chúng ta không ở nhà, lại tới đây làm gì?

Tần Thọ cười hà hà nói:

-Xem kịch.

Khôi Tam cũng ngây ngô cười hà hà theo.

-Xem kịch gì? - Lý Trinh Anh không rõ.

Tần Thọ không nói, Lý Trinh Anh vỗ Khôi Tam hỏi:

-Khôi Tam, ngươi nói.

Khôi Tam tiếp tục cười hà hà, cười tròn vện nửa phút, chờ đến lúc Lý Trinh Anh sắp tức giận rồi mới nói:

-Ta cũng không biết.

Tần Thọ, Lý Trinh Anh:

-...

Đúng lúc này, một trận tiếng kêu thảm thiết sói khóc quỷ gào vang lên, tiếp theo thấy một đứa bé đầu to chạy thẳng một đường qu

a, vừa chạy vừa kêu:

-Cha, đừng đánh nữa, về sau con không trốn học nữa còn không được sao? Mẹ nó, đứa tinh trùng lên não nào đưa tin đến nhà ta? Con bà đại gia nó! Thù này, tiểu gia ta sẽ nhớ kỹ!

Đồng thời, một người nam tử cười chiến mã đen nhánh, cầm trong tay một thanh dây xích sắt có thể đánh trâu khóc, vừa đuổi, vừa đánh vào đầu đứa bé, đánh đến trên đầu đứa bé phát ra tia lửa nháy tung tung, quát mắng:

Chương 681: Đứa trẻ đáng thương (2)

Chương 681. Đứa trẻ đáng thương (2)

-Thằng ranh con nhà ngươi, còn dám chạy? Đứng lại cho ta!

-Cha đừng đánh con nữa, con sẽ dừng lại.

Đứa bé đầu to tiếp tục chạy.

Nam tử phía sau tiếp tục đuổi, vừa đuổi vừa nói:

-Ha ha, nhìn đánh này!

Hai người chạy xa...

Khôi Tam gái đầu nói:

-Có phải là hấn gốc không? Hai cái đùi làm sao có thể chạy được với ngựa? Có chạy hay không cũng bị đánh thì chạy làm gì nữa?

Tần Thọ cũng nhìn cái đầu to nói:

-Đầu rất lớn, chắc là không có não.

Lý Trinh Anh lúc này mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn nói:

-Trời ạ, sợi dây xích sắt lớn như vậy, thật là quá tàn nhẫn rồi? Đây là cha ruột sao?

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Chắc chắn không phải.

Lý Trinh Anh và Khôi Tam cùng lúc nhìn về phía Tần Thọ, hỏi:

-Sao ngươi biết?

Tần Thọ nói:

-Người nhìn nam tử cười ngựa kia, đầu nhỏ giống như cái hạch đào o, rồi người nhìn cái đứa bé đầu to kia đi...

Hai người nhìn kỹ, quả nhiên, đầu nam tử cười ngựa kia so với đứa bé đầu to nhỏ hơn một vòng. Nhìn lại đứa bé đầu to kia, Lý Trinh Anh bừng tỉnh ngộ, vẻ mặt Khôi Tam mơ hồ nói:

-Cái này là thế nào đây?

Tần Thọ nói:

-Một cái đầu lớn, một cái đầu nhỏ, còn không nhìn ra à?

Khôi Tam nói:

-Đầu cha ta cũng nhỏ.

Tần Thọ và Lý Trinh Anh:

-...

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa chạy vội qua, xe ngựa được kéo bằng bốn con ngựa lớn, thực ra trên xe cũng không có che chắn gì mà chỉ có một cái tấm phản. Bên trên tấm phản để một cái giường lớn, mặt bên trên còn có một cái dù che nắng, ngồi phía dưới là một người đầu to mập mạp. Người mập mạp này dường như là rất gấp, vừa lau mồ hôi trên mặt, vừa mắng xa phu:

-Người con mẹ nó, nhanh lên!

Mắng xong, liền dắt cuồng hống hô:

-Tôn lão ngũ, người đánh nhẹ thôi! Đây chính là con ruột người đó! Đánh đến ngu thì làm sao bây giờ?

Thấy cảnh này, Tần Thọ, Lý Trinh Anh nhìn nhau, đồng thời lau mồ hôi trên ót, hẩn phát hiện, cái nhà này có chút loạn...

Chỉ có Khôi Tam không hiểu cho lắm, hỏi:

-Người mập mạp này, có bệnh à? Cha đánh con, đâu có đến phiên hẩn quản?

Tần Thọ vội ho một tiếng nói:

-Đi thôi, về nhà.

Khôi Tam nghe xong, theo Tần Thọ và Lý Trinh Anh rời đi.

Trên đường, Tần Thộ nói:

-Đừng ghi hận cái đứa bé đầu to kia, hấn cũng không dễ dàng.

-Ừm, đúng đấy, không dễ dàng, bị đánh rất thảm.

Tần Thộ và Lý Trinh Anh:

-...

Trên đường trở về, Tần Thộ nhìn thấy đứa bé đầu to, lúc đứa bé đầu to nhìn thấy Tần Thộ rõ ràng sợ sệt, sau đó cả giận nói:

-Người đi mách có đúng không?

Tần Thộ bẻ cổ tay một cái, hỏi:

-Sau đó thì sao?

Đứa bé đầu to nghĩ đến giá trị vũ lực của con thỏ này, lập tức suy sụp...

Tần Thộ vỗ vỗ bả vai nói:

-Huynh đài, người cho rằng người là ta, không có cha quản như vậy à? Người có cha, về sau người dễ dàng hơn nhiều.

Đứa bé đầu to yên lặng... Lúc này, bỗng nhiên hấn có chút hâm mộ cái con thỏ không có cha này.

Nhìn bóng lưng con thỏ đi xa, hấn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà luôn cảm thấy bóng lưng con thỏ có chút cô đơn, thân thể đơn bạc giữa thiên địa như vậy lộ ra sự nhỏ bé và đáng thương...

Qua hồi lâu, đứa bé đầu to thầm nói:

-Vẫn là về nhà đi thôi, ài...

Tần Thọ vốn cho rằng kết cục của đứa bé đầu to đã cảnh cáo tất cả mọi người không nên tùy tiện trốn học, kết quả, mấy ngày kế tiếp, Tần Thọ luôn có thể nhìn thấy mấy đứa bé không may bị ném ra ngoài theo. Sau đó mỗi ngày trong thành trì đều sẽ diễn ra tiết mục chọi mẹ đuổi theo con để đánh.

Đối với cái này, Tần Thọ chỉ có thể thở dài một tiếng:

-Cảm giác có cha mẹ thật tốt.

Cũng lúc đó, vẻ mặt của Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng là phiền muộn, từ sau khi con thỏ bị ném ra, hắn phát hiện người ngủ ngày càng nhiều.

Cũng như thế, người bây giờ có thể kiên trì đến lúc tan học ngày càng ít...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn thấy học sinh cuối cùng còn lại chỉ có Lý Trình Anh và Địa Dũng phu nhân, những người khác sau khi bị ném ra là đi mất luôn, hắn quyết về sau không thể làm như vậy? Phải thay đổi biện pháp trừng phạt bọn họ mới được.

Cùng lúc đó, Lý Trình Anh tìm được Tần Thọ.

-Con thỏ, nhìn bộ dáng của Bồ Tát, dường như trong thời gian ngắn không có ý định giảng “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” đâu.

Tần Thọ kéo cái tai thỏ của mình nói:

-Thế này thì không được, hắn có thể kéo, ta thì không thể chờ. Lâu như vậy rồi mà không thấy mặt trăng xuất hiện, ta cảm thấy hình như có thể trên Thiên Đình đã xảy ra vấn đề.

Lý Trinh Anh nói:

-Vậy làm sao bây giờ? Kinh thư là của Bồ Tát, người không nói c
húng ta cũng không có cách nào cả?

Khôi Tam nói:

-Đúng vậy, đánh cũng đánh không lại hấn.

Địa Dũng phu nhân trợn mắt nhìn Khôi Tam một cái nói:

-Đánh cái gì mà đánh? Bây giờ chỉ có thể kiên trì đợi.

Tần Thọ nói:

-Chờ? Chờ đến lúc nào? Không được, ta phải đi hỏi hấn một chút.

Thế là Tần Thọ không để ý đến ngăn cản của mọi người, đi tìm Địa Tàng Vương Bồ Tát.

Đi vào động phủ của Bồ Tát, lại không có gặp Địa Tàng Vương Bồ Tát, chỉ gặp Đế Thích nằm ườn ra uể oải nhìn hấn.

Tần Thọ nói:

-Đại hắc cầu, Bồ Tát đâu?

Đế Thích trợn mắt nhìn Tần Thọ một cái nói:

-Ta là Đế Thích, là thần thú, không phải chó!

Tần Thọ nói:

-Được rồi, đại hắc cầu, ta biết rồi. Người nói cho ta biết Bồ Tát đi đâu trước.

Đế Thính cả giận nói:

-Ta là Đế Thính!

-Ta biết ngươi là Đế Thính, ngươi không cần lặp lại. Ngươi nói cho ta biết Bồ Tát đi đâu rồi. - Tần Thọ nói.

Đế Thính nói:

-Bồ Tát ra ngoài thăm bạn, ngươi có chuyện gì nói với ta, nếu như ta biết thì ta sẽ trả lời ngươi.

Tần Thọ cười ha ha, móc ra một cục xương đưa tới nói:

-Huynh đài, ta chỉ muốn hỏi một chút, lúc nào Bồ Tát giảng “Địa Tàng Bản Nguyện Kinh” vậy?

Đế Thính nhìn khúc xương trước mắt, mặt già càng đen nhánh, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Không biết!

Tần Thọ lại móc ra một cục xương nói:

-Đừng như vậy, ngươi nói cho ta biết, ta cho thêm ngươi mấy cây.

Đế Thính nghe một chút, triệt để tức giận, cả giận nói:

-Ta không phải là chó! Không ăn xương! Con mẹ nó ta ăn thịt!

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Không vấn đề, đủ no!

Đế Thính không có nghe rõ, nghe chữ đủ thành chữ chó, gầm thét lên tại chỗ:

-Cút! Mau mau cút!

Sau đó Tần Thộ liền bị Đế Thính đuổi ra ngoài.

Tần Thộ bắt đắc dĩ, đành phải móc ra một mâm thịt lớn, cười hi hi nói:

-Trước đó không biết ngươi thích, bây giờ biết rồi, ngươi còn có thể chạy?

-Chỉ có một bàn?

Đế Thính nhìn thịt trước mắt, nước bọt nhanh chóng chảy ra, có điều vẫn cố gắng thu hồi ánh mắt, khinh thường nói.

Chương 682: Trò chơi? Má!

Chương 682. Trò chơi? Má!

Tần Thộ nhìn nhìn, khá lẩm, gia hỏa này lại còn gõ lên đòn trục, thế là lại lấy ra một bàn nói:

-Như này thì sao?

Ánh mắt Đế Thính có chút lấp lóe, có điều vẫn là chịu đựng kích động nói:

-Không đủ.

Tần Thọ lại lấy thêm một bàn.

Đế Thính vẫn nói:

-Chưa đủ!

Tần Thọ tiếp tục móc.

-Không đủ, vẫn là chưa đủ! Con thỏ, ta nói cho người, vấn đề người hỏi chỉ có ta biết. Nếu người muốn ta mở miệng, vậy thì phải xem người có thành tâm hay không rồi!

Tần Thọ nghe xong, trong lòng cũng phát hỏa, cả đời này hấn đánh chim, xem như hôm nay là bị chim mổ rồi!

Có điều Tần Thọ có việc cầu người, cũng không thể keo kiệt, thế là hấn đem tất cả thịt ra, chồng chất ở trước mặt Đế Thính.

Đế Thính nhìn thấy, rớt cuộc cười vui vẻ nói:

-Nói thật, bình thường “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” chỉ có ở ngày sinh nhật của Bồ Tát mới có thể giảng. Vào những ngày khác, chắc chắn là không giảng.

Tần Thọ nói:

-Không có biện pháp khác?

Đế Thính lắc đầu nói:

-Đã nhiều năm như vậy, chưa từng phá lệ.

Tần Thọ lại hỏi một vài vấn đề, Đế Thính đều là lắc đầu, nói thẳng là không có biện pháp nào khác, chỉ có thể chờ đợi.

Đúng lúc này, ở ngoài cổng có hai đứa bé chạy qua, hỏi vào bên trong:

-Ca ca, nghe nói Bồ Tát sẽ giảng “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” vào lúc sinh nhật là thật sao?

-Đương nhiên! Đến lúc đó chúng ta đều đến nghe, sau đó cùng tu luyện một ngày, phi thăng cùng một ngày, đây chính là một đại thí nghiệm thế của Phật Sơn chúng ta. Toàn bộ Phật Sơn, có người nào là không biết? - Một đứa trẻ khác nói.

Tần Thọ nghe xong, đột nhiên quay người, kết quả Đế Thích đã sớm chạy mất dạng!

Cùng lúc đó, cái đồng thịt kia cũng biến mất.

Tần Thọ nhếch nhếch miệng, mắng:

-Cái con rùa nhà ngươi, muốn ăn, ta kéo chết ngươi!

Nói xong, Tần Thọ lấy một cây Giới Xích để chạm vào thịt nhét trong Hắc Ma Thần Hạp. Không sai, trước đó mỗi một món đồ ăn con hàng này đều dùng Giới Xích gõ qua một hai cái như vậy. Còn lại lịch của Giới Xích này, đương nhiên là làm từ cây thước gỗ lấy ra từ Văn Khúc Cung được làm ra bởi Tượng Thần Cốc.

Chờ Tần Thọ đi rồi, Đế Thích đi theo Địa Tàng Vương Bồ Tát trở về.

Đế Thích nói:

-Thật sự không gặp à?

Địa Tàng Vương Bồ Tát cười nói:

-Đương nhiên là không gặp.

-Không giăng kinh?

-Không giăng, nếu như giăng, hấn sẽ đi. Hấn không đi, ta còn có thể độ hấn một chút, ta không tin, ta không độ được cái con thỏ này.

Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng là phát tác tâm hung ác.

-Bồ Tát, cái này đáng sao? - Đế Thích hỏi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Đại công đức đó... còn là bị người nhờ vả, dạy đứa nhỏ này làm người, không có cách nào cả.

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, một đứa bé khóc sụt sùi chạy vào, vừa chạy vừa khóc kể lể:

-Bồ Tát, con thỏ quá khi dễ người!

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn nhìn, chân mày hơi nhíu lại nói:

-Sao con lại cãi truông trở về vậy?

Đứa bé kia khóc rống nói:

-Đã nói là chơi trò chơi, kết quả chơi thua mất quần... hu hu...

Địa Tàng Vương Bồ Tát ngạc nhiên nói:

-Chơi trò chơi, còn có thể thua thì bị mất quần? Đây là đánh bạc à?

Nghĩ đến đây, Địa Tàng Vương Bồ Tát lập tức phát hỏa, cái con thỏ chết tiệt kia mang theo một đám học sinh trốn học còn chưa tin

h, lại còn tụ tập đánh bạc?

Tên nhóc đi theo gật đầu, sau đó lại lắc nói:

-Không phải đánh bạc, không giống với người lớn chơi. Có điều, cũng có thắng thua...

Địa Tàng Vương Bồ Tát thấy đứa nhỏ này nói không rõ ràng, vì vậy nói:

-Dẫn đường, đi xem một chút.

Thế là hai người liền đi ra cửa đến chỗ ở của con thỏ.

Từ xa, còn chưa vào cửa, Địa Tàng Vương Bồ Tát đã nghe thấy âm thanh ào ào truyền ra từ trong viện không dứt, còn có người ở chỗ đó la hét:

-Ừ rồi, ừ rồi!

-Khác!

-Ăn!

-Đòn!

...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nghe không hiểu ra sao, mở cửa lớn ra đi đến xem, lập tức mơ hồ!

Chỉ nhìn thấy trong viện chỗ Tàn Thọ, để từng cái trưng hình vu ông trên bàn, bên cạnh bàn để ghế, từng đứa trẻ đang ngồi xổm trên ghế, có đứa một bên cào cái móng một bên sờ qua một khối bả lập phương, rồi vội vã cuống cuồng nhìn xem.

Có đứa thì ngồi ở kia móc chân, có đứa thì lại ngồi vừa uống nước vừa cầm bài.

Trên mặt bàn, những khối bài lập phương xếp thành bốn hàng quây lại với nhau như là tường thành, ở giữa ném một đồng bài đủ mọi loại sắc màu, cũng không biết là cái thứ gì.

Lúc này đứa trẻ thấp giọng nói:

-Bồ Tát, con thử gọi cái trò chơi này là mạt chược. Chơi rất vui, chỉ là rất dễ thua...

Địa Tàng Vương Bồ Tát liếc nhìn tên nhóc có cái miệng trần trùng trục này, thầm nghĩ: "Đây là rất dễ thua à? Đây là thua thảm mới phải chứ?"

Đúng lúc này, lầu hai truyền đến tiếng kêu của con thỏ:

-Ừ rồi! Thiên ư! Một người một bản kinh thư, nhanh chóng lấy ra, đừng để thỏ gia ta phải động thủ đó?

-Khôi Tam, nhận lấy!

-Của người đâu? Không có thứ gì à? Quần, quần cũng được!

-Con thỏ, người đừng quá đáng!

Người nói lời này chính là Tầm Hương, bên trong âm thanh mang theo sự phẫn nộ và xấu hổ.

...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nghe xong, kìm nén lửa giận đi lên lầu hai, quả nhiên thấy con thỏ này đang dương dương đắc ý lắc cái đầu, trước mặt hắn để một chồng các loại thư tịch, còn có không ít ngọc giản.

Người ngồi đối diện Tần Thọ, rõ ràng là Tầm Hương!

Hai người khác là hai đứa trẻ, chỉ có điều lúc này hai đứa bé kia một người chỉ còn lại một cái áo, một người thì chỉ còn lại cái quần lót, mắt thấy là muốn cởi truồng về nhà.

Chỉ có Tầm Hương còn mặc rất kín, nhưng mà cũng khó có thể che đầy bối rối, túi trống không.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nhìn nhìn, trong lòng lập tức mắng một câu: "Quả nhiên, đều bị con thỏ làm hư!"

Nghe được có người lên lầu, mấy người nhìn qua theo bản năng, kết quả cái nhìn này, ngoại trừ con thỏ, ba người khác đều như là trên ghế có cái đinh, vụt một cái đứng lên, vẻ mặt xấu hổ sau đó thấp giọng chào:

-Bái kiến Bồ Tát.

Địa Tàng Vương Bồ Tát cố nén lửa giận nói:

-Rất tốt... Các người còn có tiền đồ hơn những người ở dưới kia, những người ở dưới kia đều không thấy có ai khác, trong mắt chỉ có cái này...

Đứa trẻ ở bên trên nhắc nhở:

-Mặt chược.

Địa Tàng Vương Bồ Tát cắn răng nghiêng lợi nói:

-Đúng, mặt chược!

-Bồ Tát, con... con vốn là tới bắt người.

Vẻ mặt Tầm Hương xấu hổ nói.

Tần Thọ nghe xong, nhanh chóng kêu lên:

-Đừng nói nhảm! Rõ ràng người tới là hô hào muốn chơi, còn chỉ đích danh là muốn chơi với ta! Ta mặc kệ, Bò Tát, người tới rồi thì phải kết sổ sách. Không có đồ vật, cởi quần.

Tầm Hương hung ác trừng Tần Thọ một cái, sợ Bò Tát hiểu lầm, nhanh chóng giải thích:

Chương 683: Con thỏ, người định lúc nào đánh?

Chương 683. Con thỏ, người định lúc nào đánh?

-Con nghe người ta nói cái con thỏ này đem những đứa trẻ trốn học đều gọi tới, con sợ xảy ra chuyện, liền theo tới đây. Vừa đến đã nhìn thấy bọn họ đang đánh bài... con cảm thấy không biết rõ việc trước đó, không tiện nói gì. Cho nên liền tự mình ra trận học một cái, kết quả...

Nói đến đây, Tầm Hương hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thọ một cái rồi nói:

-Bên trong cái này có ma quỷ, ngồi xuống là không đứng dậy nổi nữa.

Hai mắt Tần Thọ trừng một cái, đứng lên nói:

-Nói hươu nói vượn, người nhìn ta xem, không phải đứng lên rồi à? Ta còn có thể nhảy bước nhỏ nữa! Còn có thể nhảy bước lên, sao lại không đứng dậy nổi? Hơn nữa, không phải bây giờ các người đều đứng lên rồi sao?

Tầm Hương còn muốn nói điều gì, Địa Tàng Vương Bồ Tát thờ dãi nói:

-Bên trong bài này ở đâu ra ma quỷ? Rõ ràng là trong lòng các người có ma.

Nghe đến đây, Tầm Hương xấu hổ cúi đầu.

Tần Thọ liếc qua nói:

-Cho dù người có dùng lực cúi đầu, người cũng không đụng tới cái ngực phẳng của người được đâu.

Tầm Hương nghe xong, quơ lấy cái ghế liền muốn đập tới.

Tần Thọ nhanh chóng kêu lên:

-Bồ Tát, nương môn này điên rồi! Người có quản hay không vậy?

Nghe được hai chữ Bồ Tát, Tầm Hương liền giống như là trúng mả chú, lập tức yên tĩnh trở lại. Ý thức được Bồ Tát vẫn còn đang ở đây, không nên nổi giận, Tầm Hương cúi đầu nhận sai với Địa Tàng Vương Bồ Tát:

-Kiền Đạt Bà sai rồi, cam nguyện chịu phạt.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Cũng được, người đi cầu Nại Hà đứng bên cạnh đấy đi, không cần người làm cái gì cả, chỉ cần đứng ở đó nhìn. Nơi đó mỗi ngày đều có sinh lý tử biệt, các loại dụ hoặc, trước tiên để người nhìn m

ột ngàn năm rồi nói sau.

Tần Thọ nghe xong, xoạch miệng nói:

-Bồ Tát, người không thể thế này, thế này cũng quá tàn nhẫn rồi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát hỏi ngược lại:

-Ồ? Tàn nhẫn? Tại sao cái này lại tàn nhẫn?

Tầm Hương cũng kinh ngạc nhìn Tần Thọ, trong lòng tự nhủ: “Chẳng lẽ lương tâm của con thỏ này tự nhiên trời dậy? Bắt đầu quan tâm đến mình rồi?”

Kết quả thấy Tần Thọ chỉ vào cái bàn nói:

-Nàng đi, ba thiếu một đó... Về sau ai đánh bài với ta?

-Con thỏ chết tiệt, người đi chết đi!

Tầm Hương muốn nhin cũng không nhin được nữa, nổi giận tại chỗ, nắm lấy đồ vật bên người liền muốn đập tới!

Kết quả phát hiện, đồ vật trong tay, mềm nhũn trơn bóng, đồng thời có một âm thanh từ trong tay vang lên:

-Bồ Tát, cứu mạng! Con chỉ là đánh bài thôi, cũng không cần phải đối với con như vậy mà?

Tầm Hương tập trung nhìn vào, lúc này mới phát hiện, mình lại nắm lấy cổ chân của một đứa bé vung mạnh lên... Khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng, lúng túng thả đứa bé xuống, sau đó cắn răng nghĩ đến lợi nhìn Tần Thọ, một bộ dáng vẻ hận không thể cắn chết Tần Thọ.

Địa Tàng Vương Bồ Tát vung tay lên nói:

-Tất cả các người đi xuống đi.

Tầm Hương nói:

-Vậy thì cái con thỏ này xử lý thế nào?

Địa Tàng Vương Bồ Tát không nói gì, Tầm Hương cho là Bồ Tát nổi giận, không muốn nói chuyện với mình. Thế là Tầm Hương k hỏ sở hành lễ với Bồ Tát, rồi mang theo hai đứa trẻ rời đi.

Nhưng nàng lại không biết, lúc này, trong lòng Địa Tàng Vương Bồ Tát cũng là vô cùng phiền muộn, gào thét không thôi: "Ta cũn g muốn biết làm sao để xử lý cái con thỏ này... Ta muốn về Linh Sơn..."

Tối hôm đó, Tàn Thọ bị Địa Tàng Vương Bồ Tát gọi ra ngoài.

Vẫn là cái đòi kia, hai người một trái một phải ngồi bên cạnh một cái bàn, trên mặt bàn một nửa là thức ăn chay, một nửa là thức ăn mặn, một nửa là nước trà, một nửa là rượu.

Một người là con thỏ vừa ngửa đầu nhìn lên trời, vừa uống rượu ă n com, còn một người thì ngồi đó không nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Địa Tàng Vương Bồ Tát không nhin được, nói:

-Con thỏ.

Tàn Thọ:

-Hả? Sao thế?

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Người xem, lúc nào thì người đi?

Tần Thọ sững sờ hỏi ngược lại:

-Đi? Đi đâu?

Địa Tàng Vương Bồ Tát không còn gì để nói, đi đâu? Hấn sao mà biết được đi đâu? Hấn cũng không phải con thỏ!

Tần Thọ uống một ngụm rượu, hàm hàm hồ hồ nói:

-Ta cảm thấy, chỗ này của ngươi rất tốt. Có ăn có uống, còn không có cái nguy hiểm gì, chỉ là hơi nhàm chán một chút, có điều có người đánh mặt chược với ta, cũng không tệ. Ừm, ngày mai ta dạy bọn họ chơi đam kim hoa là được rồi...

Địa Tàng Vương Bồ Tát nghe xong, phù một tiếng, một ngụm nước trà liền phun ra ngoài, xoa xoa lông mày, thăm nói:

-Con thỏ, ngươi không nhớ nhà à?

Tần Thọ ngửa đầu lên trời nói:

-Nhớ, nhưng mà nhớ cũng vô dụng thôi. Đường lên Thiên Đình đều bị phong kín rồi, trừ khi phi thăng lên trời, nếu không chỉ nhớ thôi thì cũng vô dụng!

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Muốn trở về còn không đơn giản sao? Ở chỗ bản tăng có một bản kinh thư, cũng tạm được, nếu ngươi lĩnh hội tốt, muốn phi thăng cũng không khó.

Nói xong, Địa Tàng Vương Bồ Tát móc ra một bản kinh thư đưa cho Tần Thọ, sau đó dặn dò:

-Chỉ một mình ngươi xem thôi, đừng có truyền ra ngoài.

Tần Thọ vừa nhìn thấy kinh thư, con mắt liền sáng lên, nhưng mà nghe xong không thể truyền ra ngoài, tay liền lắc một cái, ngoặt một cái, cầm chén rượu lên uống không ít rượu, lắc đầu nói:

-Một người trở về rất tịch mịch đó.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Người đừng có quá đáng!

Tần Thọ nói:

-Ừm, người nói có lý, ta không thể quá đáng. Ta ăn của người, uống của người, ở của người, dùng của người, còn lấy kinh thư của người, không khỏi quá đáng rồi. Ta quyết định, ta muốn dựa vào cố gắng của mình, tự mình phi thăng Thiên Giới!

Nói xong, Tần Thọ nắm nắm đấm, rồi tiếp tục ăn cái gì đó.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nghe nói như thế, trên trán tất cả đều là vạch đen. Dựa vào cố gắng của mình tu luyện? Những ngày gần đây, mình không thấy con thỏ này tu luyện qua! Mỗi ngày không phải ăn, thì là chơi, hoặc là chơi đùa lung tung!

Nói đến chơi đùa lung tung, Địa Tàng Vương Bồ Tát nhớ tới Đế Thích, con thỏ cho tên kia ăn thịt làm hấn ngồi xổm trong nhà cầu trọn vẹn hai ngày đêm! Bây giờ nhìn thấy chân như nhũn ra...

-Người muốn cho ai xem?

Địa Tàng Vương Bồ Tát nghĩ nghĩ, vẫn hỏi một câu.

Tần Thọ suy nghĩ một chút nói:

-Yên tâm, ta không có ý định cho quá nhiều người xem. Thật sự

muốn xem, cũng chỉ có mấy người bên kia, mọi người xem, sẽ không truyền ra ngoài.

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Không phải là người không cần kinh thư sao?

Tần Thọ lập tức nói:

-Người cho thành tâm như vậy, ta cũng không thể không nể mặt mũi người, đúng không?

Nói xong, Tần Thọ liền giật lấy kinh thư, sau đó trực tiếp nhét vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

Sau đó Tần Thọ thầm nói:

-Bây giờ vẫn còn thiếu một lệnh bài phi thăng.

Chương 684: Con thỏ rất băn khoăn

Chương 684. Con thỏ rất băn khoăn

-Vừa vận bản tăng có mấy cái, người cũng cầm đi đi.

Địa Tàng Vương Bồ Tát lấy ra năm cái lệnh bài phi thăng để lên trên mặt bàn.

Tần Thọ sững sờ, sau đó nhanh chóng thu vào.

Địa Tàng Vương Bồ Tát đứng lên nói:

-Vậy được rồi, người mau chóng tu luyện, sớm về nhà đoàn viên, cũng coi là là một kiện công đức. Bàn tăng đi trước...

Nói xong, Địa Tàng Vương Bồ Tát đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tần Thọ cũng không ngăn, chỉ là hỏi một câu:

-Bồ Tát, người cứ như vậy muốn ta đi à?

Địa Tàng Vương Bồ Tát nói:

-Người không đi, cái Phật Sơn này của ta liền thành sông bạc mắt.

Tần Thọ:

-...

Địa Tàng Vương Bồ Tát còn có lời chưa nói, đó chính là, nếu như Tần Thọ không đi, sợ là cái Phật Sơn này đừng nghĩ đến yên tĩnh được một ngày.

Đưa tiễn Địa Tàng Vương Bồ Tát xong, Tần Thọ cũng không vội rời đi, mà lấy “Địa Tàng Bản Nguyên Kinh” ra chậm rãi nhìn lại.

Bản kinh thư này, phía trước là kinh văn, ở giữa có một đoạn cảm ngộ lúc Địa Tàng Vương phi thăng, và một thiên công pháp tu luyện. Nhìn cái này, Tần Thọ liền biết mình nhặt được bảo vật! Bởi vì cảm ngộ mà Địa Tàng Vương Bồ Tát viết bên trong, có giới thiệu cầu phi thăng vô cùng kỹ càng.

Cầu phi thăng sẽ căn cứ vào nghiệp lực khác biệt của người phi thăng mà tự động kéo dài thân cầu.

Người có công đức càng cao, thì thời gian bị sét đánh cũng càng ngắn, rất dễ dàng đi qua.

Nhưng nếu như nghiệp lực sâu nặng, thân cầu sẽ trở nên cực kỳ dài, thời gian ở trên cầu càng dài, uy lực của lôi kiếp phía trên cũng càng lớn! Thiên kiếp tầng chín chỉ là chuyện nhỏ, cửu tiêu thân lôi i xuất hiện cũng không kỳ quái... Trên lý luận, bất luận lôi đình nào bên trên cầu kia cũng có thể đánh chết người muốn phi thăng.

Có điều, Địa Tàng Vương Bồ Tát cho Tàn Thọ bản kinh văn Địa Tàng Bản Nguyên Kinh, chỉ cần ngày đêm niệm tụng là có thể làm suy yếu nghiệp lực, thậm chí đạt tới hiệu quả tiêu trừ tất cả nghiệp lực!

Sau khi leo lên cầu phi thăng trong miệng niệm tụng kinh văn, lại thi triển Địa Tàng Bản Nguyên Kinh, có thể biến cầu phi thăng thành ngắn nhất, thậm chí có thể một bước đi tới, hoàn thành phi thăng.

-Bồ Tát! Bảo Bối!

Tàn Thọ càng xem càng không nhịn được tán thưởng.

Có điều Tàn Thọ không có vội vã tu luyện, đầu tiên hắn muốn ổn định căn cơ bây giờ của mình, sau đó mới tu luyện kinh văn này. Mặt khác, thứ tốt như thế, hắn cũng không có ý định độc chiếm. Huống hồ, muốn về nhà không chỉ có một mình hắn, Lý Trinh Anh và Khôi Tam cũng muốn về Thiên Đình. Hắn không thể mặc kệ bọn họ...

Nhưng mà rất nhanh, Tàn Thọ liền gặp được vấn đề khó khăn.

-Cái gì? Người đã sớm thành tiên?

Tàn Thọ ngạc nhiên nhìn Lý Trinh Anh.

Lý Trinh Anh gật đầu nói:

-Đúng vậy, hai năm trước ta đã thành tiên rồi, bây giờ là cảnh giới Địa Tiên. Cho nên, muốn dựa vào cầu phi thăng để trở về là không thể nào.

Địa Dũng phu nhân nói:

-Ta cũng là cảnh giới Địa Tiên... Năm đó lúc thành tiên, ta chính là đi Linh Sơn, bởi vì trộm dầu thấp thiếu chút nữa bị Phật Tổ xử tử. Là phụ thân và ca ca bảo vệ ta chu toàn, đưa ta xuống hạ giới. Bây giờ, nếu như muốn đi Thiên Đình, cũng chỉ có thể đi bằng Tam Tiên Lộ thôi.

Tần Thọ nhìn về phía Khôi Tam nói:

-Chắc không phải là người cũng thành tiên rồi đó chứ?

Khôi Tam gãi gãi đầu cười ha ha nói:

-Cha ta nói lúc ba huynh đệ chúng ta sinh ra đã là cảnh giới Nhân Tiên, không cần phi thăng.

Tần Thọ nghe đến đó, xem như là đã nghe hiểu, tình cảnh bên trong một nhóm người này, đều là khi sinh ra đã ở điểm cuối cùng của vạch đích, chính là con em nhà giàu ngậm thìa vàng ra đời. Chỉ có hắn là một kẻ nghèo bắt đầu ở vạch xuất phát mà thôi... Càng làm cho Tần Thọ buồn bực là, ngay vừa rồi, một con quỷ nghèo là hắn vừa mới cầm cái bánh nướng khoe khoang với đám con em nhà giàu này nói: “Các huynh đệ, chúng ta không thể thua những kẻ ở vạch đích, đến đây ăn bánh đi, ăn no rồi mới có sức lực chạy thắng người khác!”

Tần Thọ chỉ cảm thấy mắt mờ, bên trên mặt già nóng bỏng khó chịu...

Lý Trinh Anh tiến tới hỏi:

-Thỏ Thỏ, người sao thế?

Tần Thọ xoa tim nói:

-Đừng nói chuyện, để cho ta yên tĩnh một chút.

...

Tần Thọ cũng không phải thật sự bị đả kích, mà là hắn không thể không cân nhắc một cái vấn đề khác. Hắn phi thăng là có thể đi, vậy còn bọn Lý Trinh Anh, Khôi Tam thì làm sao bây giờ?

Bây giờ Địa Tiên Giới đã loạn thành một bầy rồi, khẳng định là bọn họ không thể trở về nữa. Nhưng mà Khôi Tam ở đây, vậy còn Khôi Đại, Khôi Nhị đâu?

Hai người này sống hay chết Tần Thọ còn không biết... Lúc trước ba huynh đệ hắn vì giúp Tần Thọ mà bị cuốn vào trận đại chiến kia, sau đó bị bỏ rơi ở Địa Tiên Giới. Bây giờ, hai huynh đệ tung tích không rõ, Tần Thọ cứ như vậy mà về Tiên Giới, lương tâm hắn cũng không để cho hắn được yên bình.

Còn có tên Bình Đầu Ca kia cũng không rõ tung tích ở chỗ Địa Phủ này.

Còn có truyền tống trận của Địa Phủ bị nổ, Địa Phủ hắn không quan tâm, nhưng mà hắn vẫn rất để ý tiểu nha đầu kia.

Một bên là đám bằng hữu hiện tại, một bên là Hằng Nga đang khổ sở chờ hắn về ở Mặt Trăng.

Nội tâm Tần Thọ đang giãy dụa, hắn không biết nên lựa chọn như thế nào là tốt.

Rời ngọn đồi, Tần Thộ không có đi phạt đường, mà đi loạn trên đường, đến khi hấn ngẩng đầu thì ngạc nhiên phát hiện, vậy mà đã đi đến bên cầu Nại Hà!

Trên cầu, Mạnh Bà vẫn còn đang phát canh Mạnh Bà cho nhóm linh hồn, chỉ là rõ ràng quỷ hồn trên cầu đã ít đi rất nhiều. Nhìn một chút đã có thể thấy người cuối cùng...

Tần Thộ không có đi quấy rầy Mạnh Bà, mà chỉ đứng ở bên cạnh sông Vong Xuyên, yên tĩnh nhìn nước sông lăn tăn.

Chảy xuôi bên trong sông Vong Xuyên không chỉ là nước mà còn có rất nhiều người cố chấp.

Tần Thộ không nhịn được lẩm bầm một câu:

-Linh hồn đi đầu thai, không đến đây mà ở bên ngoài thì là cô hồn đã quỷ, đi Minh Hà thì chính là Tu La, vậy ở chỗ này thì là cái gì? Bọn họ ở đâu mà ra?

-Bọn họ đến từ nơi đó.

Lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên, là Tầm Hương.

Tầm Hương được phái đến chỗ này trông coi sông Vong Xuyên và cầu Nại Hà, vừa vận nhìn thấy con thỏ mắt hồn mắt vía đi tới, thế là đi tới bên cạnh hấn, thuận miệng trả lời.

Tần Thộ nhìn thuận theo hướng mà Tầm Hương chỉ, nhìn lại thì đó chính là vị trí trên cầu Nại Hà!

Cùng lúc đó, bỗng nhiên một tên nam tử đi tới, lớn tiếng kêu lên:

-Ta không uống! Ta không muốn quên đi tất cả, ta không muốn quên nàng! Ta phải nhớ kỹ nàng, ta muốn chờ nàng! Dù chỉ là liếc nhìn nàng một cái cũng được!

Chương 685: Nổ núi

Chương 685. Nổ núi

Mạnh Bà cũng không có ý cưỡng ép rót canh, chỉ là giơ bát lên cao nói:

-Uống nó, là không còn phiền não rồi.

-Ta không uống! Ta sẽ không quên nàng! Dù là lại chết một lần!

Nói xong, nam tử quay người nhảy xuống cầu Nại Hà, rơi vào bên trong dòng Vong Xuyên.

Nam tử vừa rơi xuống nước, liền bị rất nhiều quỷ hồn kéo vào bên trong nước, có quỷ hồn cố gắng giẫm lên hắn, muốn đứng cao hơn, khoảng cách cầu Nại Hà gần một chút. Bọn họ cũng không có ý muốn lên bên trên cầu, chỉ là từng người từng người đi theo bọt nước chập trùng, cố gắng giẫm lên người khác, cố gắng leo cao hơn, sau đó trùng to mắt đi dò xét mỗi người ở trên cầu, chỉ có điều đại đa số cố gắng, đổi lấy đều là tinh thần chán nản. Nhưng mà những người này, chưa hề buông bỏ cố gắng.

-Bọn họ không bỏ xuống được người khác, cho dù là chết, cũng muốn nhìn lại người đó một chút. Cho nên bọn họ cố gắng bò cao hơn để xem. - Tầm Hương giải thích nói.

Tần Thọ nói:

-Có người nào từng thành công không?

Tầm Hương gật đầu.

Tần Thọ nói:

-Vậy sau khi thành công, bọn họ sẽ như thế nào?

Tầm Hương nói:

-Thiên địa từ xưa đến nay có được thì có mất, lựa chọn không uốn g canh Mạnh Bà, không quên quá khứ, hy vọng xa vời nhìn thấy người đó một lần cuối cùng. Như vậy, sau khi nhảy xuống sông Vong Xuyên, cả đời này sẽ không lên được bờ nữa. Bọn họ dựa vào lòng chấp niệm mà sống, khi chấp nhất tiêu tán, bọn họ sẽ hóa thành nước sông, vĩnh viễn biến mất giữa thiên địa.

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Nước sông Vong Xuyên, đều là bọn họ biến thành? Cái này, đáng sao?

Lúc Tần Thọ nói lời này, cũng chính là đang tự hỏi, nếu như đổi thành hành hấn đi cầu Nại Hà, hấn có thật sự buông bỏ được tất cả mọi thứ không? Quên đi Hằng Nga, quên đi những người thầy, bạn bè kia?

Cuối cùng, Tần Thọ trầm mặc.

Đúng lúc này, Tầm Hương trầm lặng nói:

-Đáng.

Tần Thọ sửng sốt, chẳng lẽ trong lòng nữ nhân này cũng có người không quên được? Chẳng lẽ nàng cũng từng qua cầu Nại Hà, uốn

g canh Mạnh Bà? Nhảy sông Vong Xuyên?

Không đợi Tần Thộ đặt câu hỏi, Tầm Hương nói:

-Ta tới nơi này đã mấy ngày, nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Tần Thộ nói:

-Ví dụ?

Tầm Hương nói:

-Ví dụ như, tu phật chính là tu phật, tu chính là tình cảm thật của bản thân, mình tâm kiên tính. Ta mấy năm nay chung quy là đi lối rẽ, phong ấn lại ký ức, liền có thể siêu thoát mà đi. Lại không biết, ngay cả mình cũng không thấy rõ mình, sao có thể thành Phật được?

Tần Thộ nghe vậy, trong lòng có chút hiểu được, sau đó hỏi:

-Vậy đến cùng là người đã trải qua cái gì?

Ánh mắt Tầm Hương trở nên mờ mịt, nhìn phương xa, sau đó hé miệng cười nói:

-Đã trải qua chuyện mà rất nhiều người đã trải qua, trong trí nhớ thêm một người không thể quên được. Người hỏi cũng vô dụng, ta sẽ không nói cho người. Ý của Bồ Tát, ta đã hiểu, người cho ta cơ hội, ta muốn canh ở bên bờ cầu Nại Hà này, chờ lúc hần xuất hiện, nhìn hần một chút.

Tần Thộ gãi gãi đầu:

-Tầm Hương, người bao nhiêu tuổi rồi?

Tầm Hương nói:

-Không nhớ rõ nữa, mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm, có lẽ là lâu hơn.

Tần Thọ nói:

-Vậy người không sợ người chờ đã luân hồi mấy ngàn vạn lần sao? Hoặc là đã thành tiên thành Phật, sống lâu trăm tuổi, thậm chí đã sớm tan thành mây khói. Người ở chỗ này dần dần chờ, không sợ chờ đợi uống công sao?

Tầm Hương thoải mái cười nói:

-Chờ chính là chờ, nếu như chờ không đến, vậy thì phải cố gắng nghĩ cho rõ ràng. Nghĩ mãi mà không rõ, vậy thì chờ hẩn tới. Nếu như làm không được, vậy thì cứ chờ như thế đi.

Tần Thọ yên lặng, nhìn trên mặt Tầm Hương thiếu đi một chút buồn bã, nhiều hơn mấy phần thoải mái, đột nhiên Tần Thọ cảm thấy, nữ nhân này cũng không có đáng ghét như vậy.

-Con thỏ, vừa rồi người một mặt u oán đứng ở chỗ này, có tâm sự sao? Có muốn nói một chút không? - Tầm Hương hỏi.

Tần Thọ cũng không có cái gì để giấu giếm, nói ra lo lắng của mình.

Tầm Hương ha ha cười nói:

-Đây cũng là vấn đề?

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Cái này còn không tính sao?

Tầm Hương không có trả lời Tần Thọ, mà chỉ chỉ Tần Thọ thầm n

ói:

-Chính người đã sớm có đáp án, vì cái gì mà lại làm khó chính mình? Nếu thật sự có thể buông xuống được tất cả mọi người, quay trở về Thiên Đình hưởng phúc, người bây giờ còn băn khoăn cái gì? Nếu đã không bỏ xuống được, vậy thì hãy làm tốt mọi việc trước khi trở về. Phân do bản thân mình kéo đến, cũng nên tự mình lau sạch sẽ đúng không?

Tần Thọ ngạc nhiên, sau đó vỗ ót một cái, cười, sau đó trợn mắt nhìn Tầm Hương một cái nói:

-Lần sau thay cái so sánh, nữ nhân xinh đẹp nói lời này hồng hết cả phong thủy. Điều nói là ngực to mà không có não, quả nhiên, ngực nhỏ đầu óc dễ dùng.

Tầm Hương trừng Tần Thọ một cái, sau đó quay người lại, phất phất tay nói:

-Con thỏ chết tiệt, chờ ngày ta thành Phật, ta sẽ xé nát cái miệng của người!

Tần Thọ khổ sở nói:

-Người không phải là đi truy tìm bản tâm của người rồi sao?

Tầm Hương khẳng định nói:

-Đây tuyệt đối là một trong bản tâm của ta!

Tần Thọ:

-...

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng vang lớn vang lên, sau đó là một trận đất rung núi chuyển!

Tần Thọ dõi trông mắt về phía xa, lơ mờ nhìn thấy một ngọn núi xa xa nổ tung, cả tòa núi đều bị nổ hết rồi!

Tần Thọ và Tầm Hương nhìn nhau, đồng thời đứng dậy, chạy như bay về cái hướng kia.

Đến lúc đó Tần Thọ mới phát hiện, vừa rồi nổ rớt cũng không phải là cả tòa núi lớn, mà là một bộ phận của dãy núi! Cho dù là như thế, công trình này so với việc người Trái Đất san bằng núi Himalaya còn khó hơn.

Tần Thọ hỏi Tầm Hương tới trước:

-Chuyện gì vậy?

Tầm Hương lắc đầu nói:

-Không biết, đây chỉ là một tòa núi hoang mà thôi, vì sao lại nổ như vậy?

Lúc này, lại là một bóng người từ trên trời giáng xuống, đồng thời một âm thanh quen thuộc vang lên:

-Không có đơn giản như vậy!

Tần Thọ nhìn nhìn, lập tức vui vẻ, người tới có dáng người tiêu sái, tóc dài, thân mặc một bộ hắc vương đại bào, phía trên thêu từng đường mây luân chuyển, đầu đội một vương miện nữ hài nạm vàng!

Người này chính là Chuyển Luân Vương, Nhất Thủy.

Nhất Thủy hạ xuống với một đôi mắt to vô cùng trang nghiêm, đi

theo phía sau là hai tên Quỷ Tiên khôi ngô, xem bộ dáng là bởi vì lần trước Nhất Thủy thiếu chút nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên Địa Phủ an bài bảo tiêu cho nàng.

Mặc dù Tầm Hương là một trong Bát Bộ Thiên Long, nhưng mà Bát Bộ Thiên Long cũng chỉ là hộ pháp của Phật Sơn, Phật Sơn lại chỉ là chi nhánh của Linh Sơn. Mặc dù Địa Phủ cũng là chi nhánh của Thiên Đình, nhưng mà trên lý luận, quan phủ lớn hơn tổ chức dân gian.

Chương 686: Nỗi lo lắng của tiểu loli

Chương 686. Nỗi lo lắng của tiểu loli

Trên nguyên tắc Địa Tàng Vương Bồ Tát ngang hàng với Phong Đô đại đế, nhưng mà ở trên quan trường thì lại thấp hơn một đầu.

Tương tự như vậy, Bát Bộ Thiên Long đối diện với Thập Điện Diêm La, đương nhiên cũng là thấp hơn một cái đầu.

Thế là Tầm Hương chào Nhất Thủy:

-Bái kiến Chuyển Luân Vương đại nhân.

Nhất Thủy vô cùng nghiêm trang, xem như đáp lễ, sau đó liếc qua Tàn Thọ, đôi mắt to rõ ràng lộ ra một tia khác lạ, miệng nhỏ cười tươi, nhanh chân liền chạy tới trước mặt Tàn Thọ, sau khi néo nhéo mặt Tàn Thọ, cái gì uy nghiêm, trang nghiêm đều quên hết sạch, cười ha hả nói:

-Thỏ Thỏ, sao người cũng ở đây vậy?

Tần Thọ tách cái tay đang bóp mặt mình của Nhất Thủy ra, học theo Nhất Thủy nói to:

-Núi đã nổ hết rồi, ta đương nhiên là muốn đến xem rồi.

Nhất Thủy tròn mắt nhìn Tần Thọ một cái rồi nói:

-Về sau, không, từ bây giờ, người ít nham nha (tham gia) đi, nguy hiểm đó.

Tần Thọ cười hỏi:

-Nguy hiểm cỡ nào?

Nhất Thủy nói:

-Nói chung là rất nguy hiểm!

Tầm Thương nhìn thấy hai người này rất thân, cũng tới trước hỏi:

-Chuyển Luân Vương đại nhân, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Rõ ràng là một tòa núi hoang, tại sao nổ thì lại nguy hiểm?

Nhất Thủy vung tay lên, mang theo hai người bay lên trời, sau khi chọn một góc độ, chỉ vào đầu bên kia dãy núi nói:

-Nhìn xem, cái kia có phải rất giống cái vùng không?

Nhĩn kỹ theo phía tay chỉ, đầu dãy núi kia uốn lượn kéo dài, nếu là ở trên mặt đất căn bản không nhìn thấy cuối cùng, cho dù là bay lên trời, nhìn sang thì nó giống như thứ gì đó rất lớn vắt ngang mặt ch núi! Cuối đuôi dãy núi ở đâu Tần Thọ không nhìn thấy, nhưng mà đầu kia của phương hướng, lại trực tiếp chỉ vào Phong Đô Thà

nh!

Tần Thọ nói:

-Rất giống rồng...

Tầm Hương sững sờ, sau đó nói:

-Rồng?

Sau đó Tầm Hương lập tức lấy tay đo đạc một cái trên dãy núi, sau khi thô sơ giản lược đoán một chút, hoảng sợ nói:

-Bảy tấc?

Nhất Thủy vỗ tay một cái nói:

-Đánh thì cũng thế! Đó cũng không phải là nơi bình thường, giống như nơi bảy tấc, gãy mất rồi thì cũng là ba tấc linh mạch, linh mạch đoạn tuyệt, toàn bộ ngọn núi sẽ khô chết.

Tần Thọ nói:

-Nói như vậy, đối phương đến để đoạn linh mạch vùng núi này? Nhưng mà, bọn họ làm cái này để làm gì?

Nhất Thủy sờ lên cằm, vẻ mặt thâm trầm ngưng trọng nói:

-Không biết, nhưng mà bọn họ nỗ lực nỗ lực như thế nào đi chăng nữa, cũng đều không phải là chủ mạch của Địa Phủ... Nhưng mà bọn họ làm ra chuyện lớn thế này, nhất định là có mục đích. Chung quy, không phải chuyện tốt gì, người đừng có tham gia vào là được.

Tần Thọ ngẫm lại, đúng là như thế, đối phương liên tục nỗ lực Địa Phủ, mặc dù những chỗ nỗ lực đều là những chỗ chim cũng không thèm

ì, hoặc là địa phương không có cảm giác quan trọng, nhưng mà đó
ì phương tuyệt đối không phải ăn nhiều chết no, nổ loạn. Nhất địn
h là có mục đích!

Lúc rời đi, Nhất Thủy mời Tần Thộ quay về điện ngồi một chút,
Tần Thộ nghĩ nghĩ, bây giờ trái phải cũng không có việc gì, liền đ
ì theo.

Lại một lần nữa quay về Chuyển Luân Điện, lúc này, đèn đuốc tro
ng đại điện sáng trưng, có có rất nhiều người hầu, vệ binh vừa đi
vừa tản bộ, không khí của con người rõ ràng thịnh vượng hơn khô
ng ít. Không sai, chính là không khí của con người, không phải qu
ỷ khí!

-Ở chỗ người đây đều là người? - Tần Thộ kinh ngạc hỏi.

Nhất Thủy gật đầu với vẻ đương nhiên nói:

-Đúng vậy, ta sợ quý, bọn họ liền giúp ta tìm rất nhiều người tới đ
ây. Miễn cho ta lại bị người khác bắt nạt...

Tần Thộ yên lặng, đồng thời cũng cảm nhận được thật sâu, Thập
Điện Diêm La một lòng, và mọi người đều thương yêu, quan tâm
và chiếu cố Nhất Thủy.

Hai người ngồi xuống, Nhất Thủy xoay tới xoay lui.

Thấy mọi người đều đi hết, nàng nhanh chóng tháo cái vương miệ
n đại diện cho Chuyển Luân Vương ở trên đầu xuống, tiện tay né
m sang một bên. Đồng thời cũng cởi áo bào lớn ở trên người ra, l
ộ ra quần áo thích khách bó sát người bên trong, sau đó hai tay bu
ộc tóc lại thành cái đuôi ngựa ở sau ót, cả người nhất thời từ một t
iểu đế vương biến thành tư thế của một tiểu loli hiền ngoan.

Tần Thộ không nhin được lắm bả một câu:

-Móa, còn thay đổi trang phục nữa cơ, chơi cũng thật là cao cấp.

-Con thử người nói cái gì vậy? - Nhất Thủy hỏi.

Tần Thọ nhanh chóng lắc đầu nói:

-Không có gì... Đúng rồi, Nhất Thủy, người thật sự không biết mục đích của những người kia à?

Nhất Thủy nhìn xung quanh, sau đó lại gằn nói:

-Biết một chút.

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Ta biết là người sẽ biết mà.

Nhất Thủy cười ha ha, sau đó hai tay đặt trên hai chân, hai chân co lại, cả người đung đưa như con lật đật lúc nghiêng lúc ngả mà nói:

-Cho nên mới gọi người tới đó...

Tần Thọ cười nói:

-Người cũng biết ta tò mò mà à?

Nhất Thủy đi theo gật đầu đáp:

-Biết, có điều cũng giống như Thái Úc Lũy đại ca muốn người giúp.

Tần Thọ nghe xong, lập tức sững sờ, Thái Úc Lũy? Ai vậy? Ôi đểch! Thái Úc Lũy! Quý đế phương Đông Thái Úc Lũy? Thế mà lại quên mất hán?

Tần Thọ đột nhiên nghĩ đến, lúc trước con hàng này muốn lừa hắn đi Minh Hà, lúc ấy Tần Thọ suýt chút nữa bị Hàn Nguyệt chặt mất đầu! Hắn để Đầu Trâu đi cầu viện binh, cháu trai này đến cả nhúc nhích cũng không! Bây giờ thì tốt rồi, Tần Thọ còn sống trở về, chính hắn cũng coi như tự mình hiểu lấy, biết không cầu được Tần Thọ nữa rồi. Thế là để Nhất Thủy không hiểu rõ tình hình chuyện tới làm thuyết khách!

Tần Thọ rất khó chịu! Rất khó chịu!

Nhưng mà nhìn Nhất Thủy đơn thuần trước mắt, Tần Thọ há to miệng, cuối cùng không hề nói gì.

Hắn chung quy là không đành lòng đem tiểu loli đơn thuần này đưa vào bên trong vòng xoáy. Còn có giúp chuyện này hay không, nể mặt mũi Nhất Thủy, nếu như không có nguy hiểm tính mạng, hắn sẽ giúp một chút. Còn nếu như có, hắn sẽ suy nghĩ một chút...

Nhất Thủy cũng không biết Tần Thọ đang suy nghĩ cái gì, mà lại như tiểu hài tử phát hiện món đồ chơi mới vội vã muốn cùng bạn bè chia sẻ, lại giống như là tên trộm mang theo vài phần hưng phấn nhỏ, hạ giọng nói:

-Ta nói người nghe, việc này người đừng có giúp, biết không?

Tần Thọ sửng sốt, không ngờ tiểu nha đầu Nhất Thủy này sẽ nói lời như vậy. Hắn vốn cho rằng, Nhất Thủy sẽ cầu hắn, hoặc là xin hắn.

Sau đó Nhất Thủy tiếp tục nói:

-Đừng có ngồi ngây ra đó, ta nói người nghe, chuyện này tuyệt đối không có đơn giản như vậy. Nếu như đơn giản như vậy, tại sao Quỷ Đế phương Đông không tự mình đi làm đi, mà còn phải tìm đến người? Nhất định là không có ý tốt gì.

Tần Thọ im lặng, xem ra mặc dù tiểu nha đầu này còn nhỏ, nhưng mà trong đầu nghĩ cũng không ít.

Chương 687: Nỗi lo lắng của tiểu loli (2)

Chương 687. Nỗi lo lắng của tiểu loli (2)

Tần Thọ tiến tới nói:

-Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Nói nghe chút. Còn có những tên kia tại sao không có việc gì lại ở Địa Phủ chơi náo loạn, rốt cuộc bọn họ là cái thứ gì?

Sau khi Nhất Thủy nghĩ nghĩ, vung tay lên, một đoàn âm khí trên không trung ngưng tụ lại, hóa thành ba hình ảnh. Giơ tay lên nhìn, liền hiểu, cung điện rộng lớn phía trên kia hẳn là Thiên Đình. Bởi vì giờ tay lên có thể thấy được Lăng Tiêu Bảo Điện và Nam Thiên Môn...

Ở giữa Sơn Xuyên Hà đại địa hẳn là Địa Tiên Giới.

Một mảnh đen nhánh phía dưới cùng bên trong có cái đầu lâu hẳn là Địa Phủ.

Xem ra nha đầu này hoàn toàn không có cảm tình gì với Địa Phủ, chí ít không có hảo cảm với quỷ, cho nên trực tiếp dùng đồ chơi như thế thay thế.

Nhất Thủy dùng một ngón tay kéo từ phía Thiên Đình xuống dưới

i, một đường kéo đến Địa Phủ. Sau đó nói:

-Người xem, Thiên Đình, Địa Tiên Giới, Địa Phủ, thực ra đều là giống nhau. Thiên Đình có đại trận bảo vệ, đại trận có thể vận chuyển chính là dùng sức mạnh của tam giới. Cổ lão tương truyền, nếu như sức mạnh của tam giới ở đông tây bị phá hỏng, uy lực của đại trận liền suy yếu, thậm chí có thể bị phá hủy.

Tần Thọ nói:

-Cái này cùng với việc bọn họ cho nổ những chỗ không quan trọng này có quan hệ gì?

Nhất Thủy nói:

-Người đoán xem?

Tần Thọ yên lặng, hẳn làm sao có thể đoán ra được? Có điều hắn lập tức kịp phản ứng, hoảng sợ nói:

-Chắc không phải là bọn chúng muốn nổ trận nhãn máu chốt của Địa Sát đại trận đó chứ?

Nhất Thủy buông lỏng nói:

-Gần như thế, có điều cũng không có nghiêm trọng như thế. Trận đó giống như cái cây dâu mà Thiên Đình để lại vậy. Người Địa Phủ như chúng ta căn bản không hiểu rõ, cũng không biết chỗ nào là trận nhãn. Hằng năm đều có người của Thiên Đình đến kiểm tra, nhưng mà không có ai nói với chúng ta chỗ nào quan trọng, chỗ nào không quan trọng. Chỉ nói, bảo hộ tốt Phong Đô Thành, giống như bảo vệ đại điện là được. Nhưng mà bọn họ luôn nói đến thứ đó, ta vẫn luôn cảm thấy dường như bọn họ biết cái gì đó mà chúng ta không biết, nhưng thứ đó rất quan trọng.

Tần Thọ cũng có loại suy nghĩ này, nếu không những người kia sẽ

không có việc gì mà đi nỏ loạn chỗ này chơi.

Đáng tiếc, hiện tại Thiên Đình đóng lại, không liên lạc được, nếu không những chuyện này chỉ cần hỏi một chút là cái gì cũng đều biết.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Đúng rồi, lão tiểu tử Thái Úc Lũy kia muốn tìm ta trợ giúp cái gì vậy?

Mặc dù Tần Thọ không muốn giúp, nhưng là lòng hiếu kỳ không chịu nổi, vẫn là muốn hỏi một chút.

Nhất Thủy trừng Tần Thọ một cái nói:

-Sao hả? Người còn muốn giúp sao? Ta cho người biết, người đừng có tham gia vào.

Tần Thọ dở khóc dở cười nói:

-Ta chỉ là tò mò.

Nhất Thủy nói:

-Bọn họ hoài nghi Thái Sơn xảy ra vấn đề, muốn người đi xem một chút.

Hai mắt Tần Thọ tròn một cái, trực tiếp chửi mẹ nói:

-Móa! Thái Sơn không phải là địa bản của Thiên Đình à? Hơn nữa chủ của Thái Sơn, Đông Nhạc đại đế của Thần Cung là người đứng đầu Ngũ Nhạc ở đó. Bọn họ không lên được Thiên Đình, chẳng lẽ còn không đi được Địa Tiên Giới à? Chẳng lẽ Địa Phủ ngay cả người báo tin cũng không có?

Nhất Thủy nói:

-Đi rồi, bọn họ có phái người đi, đi nửa tháng, bây giờ còn chưa trở về.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Nửa tháng còn chưa có trở lại?

Nhất Thủy gật gật cái đầu nhỏ nói:

-Đúng thế, cho nên nói chuyện này không có đơn giản như vậy. Ta nghĩ, có thể Thái Sơn đã thật sự xảy ra chuyện rồi.

Tần Thộ cau mày nghĩ nghĩ, chuyện này nhìn thì thật đúng là không đơn giản. Phái người đi không có trở về, có mấy loại khả năng, một là phản bội chạy trốn, loại khả năng này cực kỳ ít; hai là nửa đường bị người chặn giết, khả năng này rất lớn; ba là, Thái Sơn thật sự có chuyện, người kia có đi không có về.

Nhất Thủy nói:

-Phái đi mấy người cũng đều chưa trở lại.

Tần Thộ nói:

-Thực lực như thế nào?

Nhất Thủy đáp:

-Địa Tiên đỉnh phong, còn thiếu một chút nữa là lên Thiên Tiên. Đều là cao thủ, là loại sở trường bỏ chạy...

Tần Thộ chẹp chẹp miệng nói:

-Nói như vậy thì chắc chắn là có chuyện rồi.

Nhất Thủy gật đầu, mặt đầy vẻ ngung trọng.

Tần Thọ nói:

-Quả nhiên, lão tiểu tử Thái Úc Lũy kia là không có ý tốt. Được rồi, việc này ta đã biết, dù sao cũng không đi! Người nào đi người đó là con trai!

Nhất Thủy cười vui vẻ:

-Đúng đúng đúng...

Tần Thọ lại nói:

-Đúng rồi, sao Thái Sơn đang êm đẹp cũng bị tấn công vậy?

Nhất Thủy liếc nhìn hình thế giới ba tầng vừa rồi, lấy tay điểm một cái vào vị trí của Địa Tiên Giới nói:

-Từ xưa đến nay Thái Sơn đều giống như nơi tế tự của thiên địa. Cái này không phải là nói bừa đâu, nơi đó giống như là thông đạo liên kết Thiên Đình và Địa Phủ, cũng là một điểm quan trọng của đại trận. Cho nên, bọn họ động thủ với Thái Sơn cũng là điều dễ hiểu.

Tần Thọ nhếch nhếch miệng nói:

-Quả nhiên là vấn đề lớn. Thực lực của thổ gia ta thấp, vẫn là không nên động vào vùng nước đục này thì tốt hơn.

Nhất Thủy dùng sức gật gật cái đầu nhỏ, sau đó cầm lấy ly rượu nói:

-Thỏ Thỏ, vậy là đúng rồi. Đến, uống rượu.

Thân hình của tiểu nha đầu không lớn, nhưng mà tử lượng lại cực kỳ tốt, chén rượu lớn chừng bàn tay có thể uống liền ba chén mà như không có việc gì! Một đôi mắt to ngập nước nhìn chăm chăm Tần Thộ, dường như có thể bắn ra ánh sáng, sau đó cười to ba tiếng:

-Thoải mái!

Tần Thộ nhìn thấy, cũng cao hứng, cầm lấy chén lớn, uống liền ba chén nói:

-Ca cũng không chiếm tiện nghi của người, uống nhiều hơn người!

Kết quả tiểu nha đầu trực tiếp nâng bình rượu lên uống vào ừng ực!

Tần Thộ cũng nâng vò rượu lên đuổi theo...

Sau nửa canh giờ, hai tên gia hỏa kề vai sát cánh ngồi dưới đất, một tay chống người còn một tay đỡ bình rượu, dựa vào nhau để không bị ngã.

Hai người ngồi ở đó, mắt lơ đãng, ha ha cười khúc khích, nói một chút mê sảng hỗn loạn.

Tần Thộ đang nghĩ đến cuộc sống tạm bợ lúc ở Trái Đất, rồi lại đến lúc sống cùng Hằng Nga trên mặt trăng.

Nhất Thủy thì kể chuyện lý thú ở Địa Phủ, tiện thể lấy hai tên gia hỏa ra nói khoác nửa ngày, Nhất Thủy cũng nhiều lần căn dặn:

-Đồng ý với ta, chuyện này người tuyệt đối đừng có tham gia vào! Bất luận là phát sinh chuyện gì.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Thỏ gia ta, một là sợ chết, hai là lười, còn lâu ta mới đi quản cái chuyện bỏ đi này.

Nhất Thủy cũng cười ngây ngô theo, nhưng mà không bao lâu sau lại nói lời giống như vậy.

Tần Thộ cũng không chê phiền, tiếp tục trả lời.

Hai người người tới ta đi, nói hai câu lại uống một vò rượu, không bao lâu sau thì mất ý thức.

Chương 688: Ngủ chung giường

Chương 688. Ngủ chung giường

Lúc hừng đông ngày thứ hai, Tần Thộ xoa xoa đầu mở to hai mắt, lúc này mới phát hiện, vậy mà hắn lên giường cùng với Nhất Thủy!

Đương nhiên, một người là con thỏ, một người là tiểu loli tự nhiên sẽ không có phát sinh nhiều chuyện hỗn loạn. Chỉ là Nhất Thủy dường như coi hắn giống như là gấu bông mà đối đãi, hai tay ôm chặt lấy cổ Tần Thộ, một cái bấp chân thì ném vào trên người Tần Thộ, khuôn mặt nhỏ nhắn gần như là áp sát vào Tần Thộ, có thể nói là cảm giác được hô hấp của nhau rất rõ.

Tần Thộ còn là lần đầu tiên ngủ cùng một cái giường với nữ hài tử...

Tần Thọ nhớ kỹ khi còn bé hấn nói khoác với bạn học cùng lớp, nói lúc ở nhà trẻ đã từng ngủ cùng nữ hài tử trên cùng một cái giường, bọn họ lúc ấy thế mà hăm mộ chết Tần Thọ. Đáng tiếc lúc ấy điều kiện gia đình không cho phép, trên căn bản Tần Thọ chưa từng tìm hiểu theo học ở một trường mẫu giáo đất tiền, cho nên đương nhiên hấn cũng không có cơ hội ngủ chung giường với bé gái. Ngoài ra, xung quanh hấn cũng không có chị em gái gì, càng là không có cơ hội tiếp xúc khoảng cách gần thân mật với con gái.

Năm đó Tần Thọ có một cái nguyện vọng, chính là sống lại một kiếp, tốt nhất là có tiền, sau đó làm cho hấn có một đoạn hồi ức đẹp...

Tuyệt đối không ngờ được, cái ý nghĩ hoang đường năm đó, vậy lại được thực hiện ở Địa Phủ.

Lần đầu tiên ngủ cùng con gái trên một cái giường, lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy một gương mặt tinh tế như búp bê sứ tinh xảo, làn da có thể chỉ cần thổi một cái là vỡ, tinh tế tỉ mỉ khiến cho người ta không nhịn được muốn véo một cái, dường như chỉ cần véo nhẹ một cái, liền có thể vắt ra nước vậy.

Nhất Thủy cũng không biết là do uống rượu hay là do ngủ, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, nhìn rất mê người. Phối hợp với miệng nhỏ màu son tinh xảo, lông mi dài, cái mũi nhỏ vênh lên, Tần Thọ chỉ cảm thấy trong lòng có con mèo đang cào, trong đầu có âm thanh ma quỷ đang thúc giục hấn: “Hôn một cái đi! Đáng yêu như thế!

Cùng lúc đó một âm thanh khác lại vang lên: “Người là cầm thú à?”

Lúc ấy ý niệm đầu tiên trong đầu Tần Thọ đó là, lão tử chính là Tần Thọ!

Có điều, Tần Thọ hiểu rất rõ, trong đầu hấn muốn hôn một cái, đi

ểm xuất phát cũng không phải là yêu Nhất Thủy. Dù sao, bây giờ Nhất Thủy chỉ là một tiểu loli, thân thể cũng không có gì, lại đáng yêu, cũng chưa tới mức nói tình yêu nam nữ.

Chỉ có điều Nhất Thủy thực sự quá đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến cho người ta không nhịn được muốn hôn một cái, chỉ thế thôi.

Cái này nhìn rất giống mèo con, chó con đáng yêu, không nhịn được muốn hôn là cùng một đạo lý.

Nếu như Tần Thộ là cha mẹ của Nhất Thủy, hẳn tuyệt đối sẽ vọt t hăng qua hung hăng hôn một cái để cho đỡ nghiện. Nhưng mà hắ n không phải, lý trí của hắn nói với chính mình, một thân này của hắn, lỡ như bị người ta phát hiện, tiếp theo sẽ lập tức bị lưu danh l à sắc ma, đồ lưu manh, hơn nữa loại tội này là tội nhảy xuống Ho àng Hà cũng không tẩy sạch được.

Cuối cùng, Tần Thộ vẫn là từ bỏ dự hoặc trước mắt, ngồi dậy, sau khi rửa mặt cho Nhất Thủy, để lại tờ giấy rồi trở về Phật Sơn.

Trở về Phật Sơn, vừa đẩy cửa vào, Tần Thộ đã thấy Lý Trinh Anh hai tay chống cằm ngồi ở trên giường chờ hắn, trong mắt tiểu nha đầu đều là vẻ lo lắng, rõ ràng có chút đứng ngồi không yên, tâm h ồn có chút không tập trung, bờ môi đã cắn đến chảy máu, mà vẫn còn hồn nhiên không biết. Đồng thời bên trong miệng nhỏ nói thẳ m:

-Sao hôm nay sớm như vậy mà Thỏ Thỏ đã đi ra ngoài rồi, sao bây giờ vẫn còn chưa trở lại nữa...

Tần Thộ nghe xong, liền biết nha đầu này tới tìm hắn có chuyện, mà không phải là tới bắt hắn đêm không về ngủ. Trong lòng hắn k hông khỏi nhẹ nhàng thở ra, sau đó ở trong lòng trợn mình một ch út, tự nhủ: “Thỏ gia ta cũng có ra ngoài tán gái đâu, sợ cái rắm! K hông đúng, cho dù thỏ gia ta có ra ngoài tán gái đi chăng nữa thì

cũng không có liên quan đến nha đầu này... Cũng không đúng, dựa theo kịch bản trong sách, không phải là nha đầu này nên chờ hấn cả đêm, sau đó hai mắt đỏ rực, tội nghiệp lo lắng cho hấn à? Sao nha đầu này lại là dậy sớm chứ? Quả nhiên, trong sách đều là gạt người.”

Nghe được tiếng mở cửa, Lý Trinh Anh lập tức ngẩng đầu lên, kích động nói:

-Thỏ Thỏ, người về rồi!

Tần Thộ gãi đầu nói:

-Vì sao lại là trở về rồi? Ta chỉ là ra ngoài đi tiểu thôi mà.

Lý Trinh Anh kinh ngạc hỏi:

-Người đi tiểu ba canh giờ?

Tần Thộ liền mơ hồ tại chỗ, theo bản năng tách ngón tay ra tính. Ba canh giờ? Hai tiếng tương đương với một canh giờ, nói cách khác nha đầu này ở đây chờ sáu tiếng! Một nửa đêm!

Tần Thộ liền có loại xúc động muốn đập đầu nha đầu này chết tại chỗ, hấn không phải là dậy sớm? Mẹ nó, ba canh giờ mà cũng cho là dậy sớm?

Bị một câu của Lý Trinh Anh nói toạc tất cả, cũng may da mặt Tần Thộ đủ dày, cười khan một tiếng nói:

-Hồng bưng, ngồi xổm cả nửa đêm. Đúng rồi, người nửa đêm không ngủ, đến đây chờ ta cả đêm, làm cái gì vậy?

Lý Trinh Anh bị Tần Thộ hỏi như vậy, cũng quên mất một đêm nay Tần Thộ đi làm gì, hoặc là nàng căn bản không có dự định hỏi, có điều, lập tức đứng lên, hai mắt đỏ bừng nói:

-Thỏ Thỏ, chúng ta về Địa Tiên Giới đi có được không?

Tần Thọ nhìn thấy Lý Trinh Anh lo lắng như thế, vội vàng hỏi:

-Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?

Lý Trinh Anh bỗng nhiên đưa tay vào bên trong cổ áo, sau đó móc ra một cái ngọc bội.

Ngọc bội kia là ngọc bội Lăng Hình, nhìn không có gì đặc biệt, điếm đặc biệt duy nhất của nó bây giờ là nó có màu đỏ máu.

Tần Thọ nói:

-Người cho ta xem cái ngọc bội này làm gì? Bộ dáng của ngọc bội này cũng không tệ, màu đỏ, ta chưa từng thấy qua.

Lý Trinh Anh nghe xong, nước mắt liền không cầm được chảy xuống, vừa ghen ngào vừa nói:

-Đây là ngọc bội mà phụ thân cho ta và mấy người huynh trưởng, là Thông Linh Huyết Ngọc. Lúc ta nhận được ngọc bội này nó có màu xanh ngọc, có thể nhỏ máu nhận chủ. Chỉ có điều máu nhỏ vào nó chính là máu của mấy người huynh muội chúng ta.

Nghe đến đây, bỗng nhiên trong lòng của Tần Thọ có một loại dự cảm cực kỳ xấu.

Chỉ nghe Lý Trinh Anh tiếp tục nói:

-Nếu là bình thường, nó cũng là màu xanh ngọc. Nhưng mà, nếu như trong mấy người huynh muội chúng ta có người gặp nguy hiểm đến tính mạng, nó liền biến thành màu đỏ! Càng đỏ, càng nói rõ nguy hiểm. Bây giờ nó đã đỏ thành bộ dáng này rồi... hu hu hu... Thỏ Thỏ, ta sợ...

Chương 689: Na Tra?

Chương 689. Na Tra?

Nói đến sợ, Tàn Thộ biết Lý Trinh Anh không phải sợ hãi mình gặp nguy hiểm, nàng là sợ huynh trưởng của mình gặp nguy hiểm. Lý Trinh Anh nói đến đây đã là khóc không ra tiếng...

Tàn Thộ nhanh chóng vỗ vỗ chân của nàng, sau đó bắt đắc dĩ lắc đầu, biến thành một con thỏ cao lớn, vỗ vỗ phía sau lưng Lý Trinh Anh nói:

-Được rồi, đừng khóc. Khóc cũng không có tác dụng gì... Có biết được là người ca ca nào của người gặp nguy hiểm không? Gặp nguy hiểm ở đâu, bây giờ tình hình thế nào rồi?

Lý Trinh Anh dùng sức gật đầu nói:

-Biết, là tam ca.

Tàn Thộ gật gật đầu, trong số mấy người con trai của Lý Tĩnh, Kim Tra, Mộc Tra, Tàn Thộ không có ấn tượng gì tốt, chỉ có ấn tượng rất tốt với Na Tra. Cho nên, lúc hắn nghe Lý Trinh Anh nói ca ca gặp nguy hiểm cũng không có lo lắng gì mấy, bởi vì trong ấn tượng của hắn, sức chiến đấu của Na Tra vẫn là rất mạnh, bây giờ lại là người của Thiên Đình, không có khả năng gặp nguy hiểm gì. Cho nên, biểu hiện của hắn rất bình tĩnh, thậm chí có chút buông lỏng...

Nhưng sau khi Tần Thộ đang xem thường, đột nhiên ngẩng đầu h
oảng sợ nói:

-Cái gì? Na Tra?

Lý Trinh Anh gật đầu nói:

-Ừm.

Tần Thộ lập tức không bình tĩnh được nữa, vừa chấp tay sau lưng
vừa đi đi lại lại, tản bộ nói:

-Không phải ngươi nói hần không có hạ giới sao? Sao bây giờ lại
hạ giới rồi? Bây giờ hần ở đâu ngươi biết không? Ngươi có biết tì
nh hình bây giờ thế nào không? Được rồi, trên đường nói đi, bây
giờ chúng ta liền lên đường đi Địa Tiên Giới! Con mẹ nó, ở Địa P
hủ ai cũng có thể ra tay. Đi Địa Tiên Giới, thiên tiên trở lên không
thể động thủ, sức chiến đấu của thổ gia ta còn có thể đối phó với
đám phé vật một chút.

Nói xong, Tần Thộ liền kéo Lý Trinh Anh đi ra ngoài.

Mới đi được vài bước, liền nghe Lý Trinh Anh nói:

-Thông linh Huyết Ngọc có thể cảm ứng được vị trí lẫn nhau, trướ
c đó thật sự là huynh ấy ở trên Thiên Đình. Ai biết được bỗng nhi
ên huynh ấy lại... lại chạy tới Địa Tiên Giới. Ta cũng không biết
huynh ấy có chuyện gì... Vị trí cụ thể ta cũng không thể nói, ta ch
ỉ biết đại khái phạm vi.

-Đại khái phạm vi là cái phạm vi gì? - Tần Thộ hỏi.

Lý Trinh Anh nói:

-Ở gần Thái Sơn.

Tần Thọ dừng chân một cái, ngừng lại, quay đầu nhìn Lý Trinh Anh nói:

-Người thật sự là Lý Trinh Anh?

Cũng không phải là Tần Thọ không tin Lý Trinh Anh, mà vấn đề là cũng quá trùng hợp rồi. Chân trước Quỷ Đế phương Đông còn muốn lừa gạt Tần Thọ đi Thái Sơn, nhất Thủy còn với Tần Thọ huyện dừng đi Thái Sơn; lúc trước hắn còn đồng ý với Nhất Thủy, tuyệt đối không đi. Kết quả quay người lại, Na Tra xảy ra chuyện, vậy mà lại ở Thái Sơn!

Mọi chuyện đều xảy ra cùng một thời gian, bộc phát cũng cùng một lúc, khiến Tần Thọ không khỏi suy nghĩ.

Có điều sau khi hỏi xong, Tần Thọ liền hối hận, Lý Trinh Anh là thật là giả, Tần Thọ liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây tuyệt đối là thật. Ánh mắt của Lý Trinh Anh cũng rất khác người khác. Nàng tuyệt đối là một người nhìn bề ngoài thì yếu đuối, nhưng nội tâm lại kiên cường; mặt ngoài là một con thỏ, nhưng trong nội tâm cô bé lại cất giấu con sư tử. Mặc dù nàng đối với rất nhiều người đều là tôn kính, rất có lễ phép, nhưng mà duy chỉ có lúc nhìn Tần Thọ, trong ánh mắt nàng mới có một tia ý lại vào nhau.

Loại tín nhiệm và ý lại kia là phát ra từ trong nội tâm, khiến giữa hai người có cảm giác rất vi diệu.

Không cần nói nhiều, nhìn một chút, liền biết thật giả.

Cho nên, câu hỏi của Tần Thọ ngược lại có chút làm tổn thương đến cảm tình.

Không đợi Lý Trinh Anh trả lời, Tần Thọ vội vàng nói:

-Được rồi, đừng nói nữa, ta biết người là thật. Ta chỉ là đùa người

chơi thôi...

Nước mắt Lý Trinh Anh sắp rơi xuống lần nữa, liền bị câu nói kia nén trở về, mím môi nói:

-Thỏ Thỏ, về sau chúng ta không đùa kiểu này nữa được không?

Tần Thọ vả miệng một cái, gật đầu nói:

-Được, cam đoan không tiếp tục nói nữa, người nào nói người đó là con trai.

Nói xong, Tần Thọ liền nghĩ tới Nhất Thủy, có vẻ như hấn đối với Nhất Thủy cũng đã nói lời tương tự. Nghĩ đến Na Tra, Tần Thọ v ô cùng khổ sở nói:

-Má nó, xem ra hấn đã định phải làm một đứa con trai...

Lý Trinh Anh nghe vậy, lúc này mới lộ ra một chút ý cười.

Tần Thọ hỏi:

-Đúng rồi, tỷ tỷ ngươi đâu? Còn có Khôi Tam nữa?

Lý Trinh Anh nói:

-Tỷ tỷ nghe nói tam ca gặp nguy hiểm, đã đi trước một bước. Nàng nói, đi trước dò thám đường, xem tình hình thế nào, để cho chúng ta tụ hợp ở Thái Sơn. Khôi Tam, vẫn còn đang ở nhà...

Tần Thọ gật gật đầu, thực ra Tần Thọ vẫn rất bội phục Địa Dũng phu nhân. Mặc dù chuột lông trắng tinh này gọi là Địa Dũng phu nhân, nhưng trên thực tế lại là nữ tử hai mươi tuổi xuân tiêu chuẩn, hơn nữa lại còn rất xinh đẹp. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, Tần Thọ thấy qua nhiều mỹ nữ, đã sớm miễn dịch. Hấn nhìn người, bây giờ cũng không nhìn đáng vẻ bên ngoài thế nào, chủ yếu vẫn là

nhìn cảm giác. Đối với Địa Dũng phu nhân, hấn vẫn rất bội phục.

Lúc trước Lý Tĩnh và Na Tra cứu được nàng một mạng, kết quả Lý Trinh Anh gặp nạn, nàng lập tức liều chết cứu giúp, lúc trước nếu không phải con thỏ đuôi tới, nàng tuyệt đối sẽ phải thế vào đó một cái mạng; Bây giờ Na Tra gặp nạn, nàng lại là không để an nguy của bản thân chạy đi cứu viện. Bởi vậy có thể thấy được, nữ nhân này khỏi cần phải nói, của nhân phẩm này, Tần Thộ tự hỏi chưa chắc đã qua được nàng.

-Ta đi tìm Khôi Tam? - Lý Trinh Anh hỏi.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không cần.

Nói xong, Tần Thộ gần phía dưới cuống họng một cái:

-Khôi Tam, đi!

Một khắc sau, chỉ thấy một bóng người khôi ngô khiêng một đóa hoa cúc rỗng vọt tới, chớp mắt đã đi tới bên người Tần Thộ, thật thà cười nói:

-Con thỏ, ta đến rồi!

Tần Thộ cười mắng:

-Người cũng không hỏi xem đi đâu? Không sợ ta bán người đi sao?

Khôi Tam nháy nháy mắt, nói với vẻ đương nhiên:

-Người đi đâu, ta đi đó.

Về phần vấn đề phía sau, hấn căn bản không có trả lời.

Tần Thọ biết, cái đồ đàn này đầu óc là thẳng, vấn đề không nghĩ tới, căn bản sẽ không trả lời. Hắn không nói có sợ bị bán đi hay không, cái kia căn bản chính là không nghĩ tới vấn đề này, cho nên lười trả lời.

Cái này cũng phải nói, Khôi Tam đối với con thỏ, đó là vô cùng tín nhiệm. Tần Thọ gọi hắn đi thì đi, hắn căn bản không hỏi đi đâu, chỉ để ý, đến hay không đến.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Thọ vô cùng ám áp, vỗ vỗ bắp chân Khôi Tam nói:

-Đi thôi.

Nói xong, một nhóm ba người một rống đi thẳng về phía Phong Đô Thành.

Chương 690: Go go go

Chương 690. Go go go

-Muốn ra ngoài không phải là phải đi Hoàng Tuyền Lộ à? - Lý Tri nh Anh hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Đường đó quá chậm, chúng ta đi thẳng đến Phong Đô Thành, mượn Quỷ Môn Quan dùng một lát, có Quỷ Môn Quan, đi Thái Sơn

cũng chỉ là chuyện mất một ngày. Cứu người như cứu hỏa, đương nhiên là phải đi đường tắt.

Lý Trinh Anh liên tục gật đầu.

Ba người rất nhanh đã tới Phong Đô Thành, Đầu Trâu Mặt Ngựa đứng ở cửa chính nhìn thấy Tần Thộ tới, vội vàng chào hỏi.

Không đợi Tần Thộ mở miệng đã nghe Đầu Trâu cười ha hả chạy tới nói:

-Thỏ gia, ngài là đến mượn Quỷ Môn Quan đúng không?

Tần Thộ sững sờ, sau đó lấy lại tinh thần, nói:

-Thái Úc Lũy nói với các người?

Mặt Ngựa lắc đầu đáp:

-Mặc dù Quỷ Đế phương Đông nói qua, có điều người cũng không xác định là ngài có tới mượn hay không. Cho nên người chỉ để lại một câu, nếu ngài phải dùng Quỷ Môn Quan, trực tiếp đi tìm Hắc Bạch Vô Thường là được rồi, muốn đi đâu, bọn họ sẽ đưa ngài đi.

Tần Thộ lập tức nhẹ nhàng thở ra, hắn còn tưởng rằng Thái Úc Lũy biết tất cả mọi chuyện cơ. Kết quả, cũng chỉ là chuẩn bị một cái cửa sau mà thôi...

Thực ra, Tần Thộ sống ở cái thế giới này, hắn sợ nhất cũng không phải là những trận đánh bên ngoài kia, hắn sợ nhất là ở phía sau tính nh kế. Nhất là những tiên nhân nhàn rỗi không có chuyện gì làm kia, bấm ngón tay tính toán, có thể tính ra người hôm nay mặc quần cộc màu gì... Vậy thì thật là không có cảm giác riêng tư.

Cũng may, thiên cơ trên người hắn hỗn loạn, rắc rối phức tạp, cho

đến trước mắt, hắn còn chưa thấy qua có người nào có thể tính toán rõ ràng quá khứ tương lai của hắn. Đối với cái này, Tần Thộ vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo...

Vừa rồi thấy hành vi của Mặt Ngựa, quả thực dọa hắn nhảy một cái, cũng may, an bài của Thái Úc Lũy này, hắn là nhằm vào chuyện Nhất Thủy xin nhờ Tần Thộ hỗ trợ, mà không phải là nhằm vào Lý Trinh Anh cứu Na Tra.

Chỉ cần đối phương không có cách nào xâm phạm vào sự riêng tư của hắn, Tần Thộ cũng lười để ý đến những thứ còn lại, sau khi hỏi rõ ràng vị trí của Hắc Bạch Vô Thường, Tần Thộ để Đầu Trâu giúp đỡ đi một chuyến, đi gọi Hắc Bạch Vô Thường vào Vọng Hương Đài, rồi gặp mặt tại đó.

Sau đó mang theo Lý Trinh Anh thẳng đến Vọng Hương Đài.

-Sao chúng ta không đi tìm Hắc Bạch Vô Thường? - Lý Trinh Anh không hiểu hỏi.

Tần Thộ không có trả lời, mà là hỏi ngược lại:

-Người biết vị trí cụ thể của Na Tra không? Hắn gặp nguy hiểm gì? Thái Sơn xảy ra chuyện gì sao?

Lý Trinh Anh liên tục lắc đầu.

Tần Thộ nói:

-Vậy không phải là được rồi sao? Cùng đi Vọng Hương Đài, người muốn tìm Na Tra, đến lúc đó thông qua Vọng Hương Đài, mặc dù chúng ta không đến mức biết người biết ta, nhưng có thể hiểu rõ đại khái, lúc đi cũng có cái phương hướng, miễn cho hai mắt đen thui, không biết bắt đầu từ đâu. Chúng ta chỉ có thể dùng tài ngu yên trong tay, giảm chi phí tìm người xuống.

Lý Trinh Anh nghe xong, con mắt lập tức liền sáng lên:

-Thỏ Thỏ, người thật thông minh.

Tần Thọ kiêu ngạo cười nói:

-Ta đây là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê.

Đến Vọng Hương Đài, Tần Thọ cũng là vẻ mặt mơ hồ!

Trước kia Vọng Hương Đài còn có thể nhìn thấy một ít quỷ hồn xếp hàng, bây giờ, đã không nhìn thấy quỷ hồn nữa!

Vốn dĩ hai con quỷ binh chính trông coi Vọng Hương Đài đang ngồi xổm ở một bên trong góc, cau mày, dường như đang suy nghĩ điều gì, một đôi mắt thì thoáng lại nhìn Vọng Hương Đài một chút.

Tần Thọ nhìn thấy, cảm thán nói:

-Xem ra, bọn hán cũng không dễ dàng.

Kết quả là nghe một con quỷ binh bỗng nhiên giơ cao cao một cái tay, hô to một tiếng:

-Song hưởng pháo, tướng quân, nước cờ thua, khó giải, thắng ha ha...

Tần Thọ nghe xong, mặt lập tức đen lại.

Hai người nhìn thấy con thỏ đi tới, vội càn thu bàn cờ trên đất, đứng thẳng người, khom mình hành lễ với Tần Thọ nói:

-Bái kiến thỏ gia, thỏ gia có mấy ngày không đến rồi? Hôm nay không có người, ngài muốn xem bao lâu thì xem bấy lâu.

Tần Thọ trợn nhìn hai người một chút nói:

-Hôm nay ta không xem, nàng xem.

Nói xong, Tần Thọ chỉ vào Lý Trinh Anh.

Hai tên quỷ tốt cũng đã gặp Lý Trinh Anh, tự nhiên biết đây không phải là người chọc nõi, thế là cũng chào theo. Sau đó hai người đưa Lý Trinh Anh lên Vọng Hương Đài, thao tác gì đó một chút, sau đó bên trên Vọng Hương Đài dâng lên từng đám sương mù...

Nhưng mà đợi đã lâu, bên trên sương mù cũng không có hiện ra bóng người.

Nhìn đến đây, Tần Thọ túm lấy một tên quỷ binh, hỏi:

-Đây là có chuyện gì?

Hai tên quỷ binh hai mặt nhìn nhau, sau đó quỷ binh Giáp nói:

-Thỏ gia, loại tình huống này, chúng ta mới chỉ thấy một loại. Đó chính là nỗi nhớ không đủ...

Tần Thọ nhìn thoáng qua Lý Trinh Anh bởi vì lo lắng nhưng lại mãi không nhìn thấy hình ảnh mà hai mắt nhắm lệ, liền nhảy dựng lên đập một cái vào đầu quỷ binh, nói:

-Mẹ kiếp! Người nhìn xem nàng đã nhớ thành cái dạng gì rồi? Còn có nguyên nhân nào khác không?

Quỷ binh Giáp lắc đầu nói:

-Vọng Hương Đài chính là thần vật thượng cổ, nhiều năm như vậy, ngoại trừ việc nỗi nhớ không đủ, thì không có khi nào là không nhìn thấy người.

Tần Thọ liếc nhìn quỹ binh Ất một cái, quỹ binh Ất vội vàng nói:

-Có điều, ta nghe nói, còn có một loại trường hợp nữa.

Tần Thọ nói:

-Mau nói!

Quỹ binh Ất nói:

-Đó chính là vị trí của người các ngài xem, bị tầng tầng đại trận bao vây lấy, cho dù là Vọng Hương Thạch cũng không nhìn thấy. Có điều trên lý luận, là có thể nhìn thấy, trừ phi người mà ngài nhớ nhung bệnh đã nguy kịch, thoi thóp. Nói đơn giản chút, đó chính là ý niệm ngài gửi ra, không có ai tiếp thu, cho nên là có thể như vậy.

-Không đâu! Tam ca lợi hại như vậy, không thể nào...

Lý Trinh Anh nghe đến mấy câu này, gấp đến mức liền khóc tại chỗ. Câu nói tiếp theo cũng không nói ra được...

Tần Thọ trừng mắt liếc nhìn quỹ binh Ất, nhưng không có động tĩnh đánh người, dù sao người ta cũng là giúp đỡ, hơn nữa nói chưa chắc đã là sai.

Tần Thọ an ủi Lý Trinh Anh nói:

-Đừng khóc, phong thần đại chiến năm đó nguy hiểm như vậy, mà tam ca nhà người còn gánh qua được huống chi là lần này? Hơn nữa, hóa thân củ sen cũng không có gì tốt, về sau chúng ta làm cái kim...

Lý Trinh Anh nghe nói như thế, tức giận trừng Tần Thọ một cái.

Đúng lúc Tần Thọ thành công dời đi lực chú ý của Lý Trinh Anh,

trong sương mù bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh, đồng thời theo đó là một trận âm thanh liệt hỏa thiêu đốt đom đóp!

Tần Thọ và Lý Trinh Anh nhanh chóng nhìn sang, vừa vặn nhìn thấy một bóng người toàn thân bị hỏa diễm thiêu đốt, xông về phía trước trong tiếng gầm rống tức giận!

Chương 691: Đỉnh núi Thái Sơn

Chương 691. Đỉnh núi Thái Sơn

Nhìn qua ánh lửa, Tần Thọ và Lý Trinh Anh lơ mơ nhìn thấy cái người kia hình như chính là Na Tra!

Có điều khiến hai người khiếp sợ là, toàn thân Na Tra bị hỏa diễm thiêu đốt, nhưng mà ngọn lửa kia dường như cũng không phải là do hắn khống chế! Bên trong hỏa diễm lại còn có một đôi mắt, cái con mắt kia cười vô cùng tà mị, bên trong quỹ dị mang theo một cỗ rét lạnh. Con mắt hỏa diễm bỗng nhiên nhìn về hướng bên này, giống như là vượt qua không gian thấy được Địa Phủ!

Cái liếc mắt kia vừa nhìn đến, cảnh tượng trong nháy mắt sụp đổ, một lần nữa hóa thành sương mù...

Đồng thời, trên cao Vọng Hương Đài hiện lên một vầng ánh sáng, ánh sáng thẳng ngút trời, giống như giữa bầu trời đêm đen kịt nghênh đón một kẻ thù nào đó đáng sợ, một tiếng oanh vang lên, bầu trời tăm tối bị một mảnh ánh sáng tạc ra! Hồi lâu mới bình phục lại được...

Thấy cảnh này, đừng nói là Tần Thộ và Lý Trinh Anh, đến ngay cả hai tên quỷ binh Giáp Ất thủ hộ Vọng Hương Đài đã lâu cũng đều mơ hồ, hiển nhiên là bọn họ cũng chưa từng thấy qua Vọng Hương Đài có phản ứng như thế.

Dường như là đồng thời, một bóng người xuất hiện ở một bên Vọng Hương Đài, chính là người quen biết cũ của Tần Thộ, chủ nhân của Đào Chỉ Sơn, Quỷ Đế phương Đông Thái Úc Lũy!

Đồng thời Thái Úc Lũy hét lớn một tiếng:

-Cháu trai phương nào dám tập kích Vọng Hương Đài?

Hô xong, Thái Úc Lũy mới phát hiện, đối phương cũng không phải là bản thể tới, lúng túng gãi đầu, vừa nghiêng đầu liền thấy bộ dáng con thỏ hung hãn đang nhìn chằm chằm hắn!

Thái Úc Lũy vội vàng giận dữ hét:

-Tiểu tặc đừng hòng chạy!

Sau đó trong nháy mắt Thái Úc Lũy biến mất tại chỗ!

Tần Thộ nhìn thấy, giận dữ mắng một tiếng:

-May cho người chạy nhanh, chờ thỏ gia ta trở về, nếu không đem đào bên trong Đào Chỉ Sơn của người đều chặt hết thì ta không phải là ta!

Mắng xong, Tần Thộ nhanh chóng hỏi thăm Lý Trinh Anh thế nào, có bị thương không.

Lý Trinh Anh lắc đầu nói:

-Không có, nhưng mà ca của ta...

Nói đến đây, Lý Trinh Anh liền khóc tại chỗ...

Tần Thọ đang muốn nói cái gì đó, thì Hắc Bạch Vô Thường vô cớ lo lắng chạy tới, vừa chạy vừa hô:

-Thỏ gia, đã mang Quỷ Môn Quan đến rồi, bây giờ đi luôn?

Tần Thọ nghe lời này, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, có điều vẫn nói:

-Bây giờ đi luôn.

-Được rồi!

Hai người Hắc Bạch Vô Thường đều lấy ra một cái lệnh bài, sau khi hai tấm lệnh bài hợp lại làm một, cũng không biết hai người bọn họ niệm kinh văn gì, một đạo quỷ môn chậm rãi từ phía dưới mặt đất dâng lên!

Hắc Vô Thường nói:

-Quỷ môn vô thường!

Bạch Vô Thường liền hét lên theo:

-Đỉnh núi Thái Sơn!

Sau đó hai người trăm miệng một lời mà nói:

-Mở!

Sau một khắc, Quỷ Môn Quan phát ra một âm thanh kéo kẹt, giống như là có vô số xương cốt bị trục cửa này kẹp nát vậy, nghe vô cùng chói tai. Đồng thời bên trên quỷ môn có một nhóm ác quỷ... Từng người đều xoay sang chỗ khác, run lẩy bẩy... Hiển nhiên là

nhận ra tên tai họa Tần Thộ.

Tần Thộ cũng không để ý bọn họ, mà hỏi Hắc Bạch Vô Thường:

-Lần sau ta muốn tới, thì làm sao để tới?

Hắc Bạch Vô Thường theo bản năng nói:

-Còn tới à?

Tròng mắt Tần Thộ tròng một cái:

-Ừm?

Hắc Bạch Vô Thường lập tức nói:

-Gia, đến lúc đó ngài hô tên của chúng ta là được, tiểu nhân theo tiếng gọi sẽ đến mở cửa cho ngài, nghênh đón đại giá của ngài!

Tần Thộ nói:

-Không có cái chìa khóa gì à, hoặc là loại giống như cửa truyền tông?

Đầu hai tên gia hỏa lúc lắc như là trống, cũng không biết là thật không có, hay là sợ sau khi cái con thỏ này có chìa khóa hoặc là cửa truyền tông, sẽ không có việc gì mà đến quấy rầy thanh tĩnh của bọn họ.

Tần Thộ cũng không có thời gian lãng phí với bọn họ, ném câu tiếp theo:

-Nhớ kỹ lời các người đó, lúc nào đó thỏ gia ta gọi các người, chỉ cần chìa khóa các người không trả lời, thỏ gia ta khẳng định là có biện pháp để xuống được!

Nói xong, Tần Thộ mang theo Lý Trinh Anh đi vào trong Quỷ Môn Quan.

Dường như chân sau Tần Thộ vừa bước vào, liền nghe Quỷ Môn Quan sau lưng vốn dĩ mở chậm rãi mà bịch một tiếng, vô cùng thông thuận đóng lại!

Tần Thộ nhớ không lầm, lúc mở cửa dùng trọn vẹn mười lăm giây! Lúc cái này đóng, có vẻ như một giây cũng chưa tới!

Trong lòng Tần Thộ mắng một câu con mẹ nó, ngoài miệng lại nói:

-Hiệu suất của bọn hắc cũng được, ha...

Cũng may tâm tư Lý Trinh Anh không đặt trên cái này, đầu óc Khôi Tam căn bản sẽ không nghĩ đến những vấn đề này, chỉ có sâu trong ánh mắt Thanh Đồng Long hiện lên một vẻ trào phúng, nhưng Tần Thộ trực tiếp bỏ qua.

Thực ra, Tần Thộ vốn dĩ còn muốn để Lý Trinh Anh dùng Vọng Hương Đài điều tra một chút tình huống cụ thể của Na Tra, có điều cuối cùng hắc vẫn là từ bỏ. Bởi vì hắc không xác định được cái đồ chơi Vọng Hương Đài này rốt cuộc là có thể ngăn cản mấy lần tấn công của tròng mắt kia, lỡ như lần tiếp theo ngăn không được, hậu quả kia có chút nguy hiểm. Mặt khác, Tần Thộ suy đoán, vừa rồi là thừa dịp đối phương không chú ý nhìn coi một chút, bây giờ đối phương có phòng bị, cũng chưa chắc có thể thấy được cái gì.

Cho nên, hắc dứt khoát, không nhìn nữa, vọt thẳng tới.

Một trận gió lạnh thổi qua, đồng thời mang theo một cỗ mùi hương cỏ cây bị đốt cháy khét xông vào mũi. Tần Thộ chỉ là hít thở một cái, mà cảm giác cái mũi đều bị một lớp tro bụi dính lên. Cảm giác này, tuyệt đối kinh khủng hơn nhiều so với hít sương mù trong kinh thành Hoa Hạ, Tần Thộ nhìn không được lắm bấm một câu:

-Quả nhiên, khói mù ở kinh thành vẫn chính tông hơn một chút.

Vừa nghiêng đầu, Tần Thộ liền ngây ngẩn cả người, sau đó không nhận được mắg:

-Đệch, bọn họ gọi nơi này là đỉnh núi Thái Sơn?

Chỉ nhìn thấy, Tần Thộ, Lý Trinh Anh, Khôi Tam, Thanh Đồng Long, bốn người bốn phía bị bao quanh bởi những ngọn núi đột ngột mọc lên từ mặt đất, chọc tan bầu trời! Lại nhìn vị trí của bọn họ, chỉ là một cái sườn núi nhỏ cao không hơn một trăm mét mà thôi... Lúc này, sườn núi nhỏ đã bị lửa lớn đốt thành đất đen, gió thổi qua, khói bụi đầy trời, chỉ có thể nheo mắt lại, khói bụi dính đầy lên mũi.

Nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy gió núi gào thét, từng tòa núi cao kia lại bị hỏa diễm bao vây, ngọn lửa hùng hực, biến từng tòa núi cao hóa thành cột lửa chọc trời, gầm thét với gió núi...

Trên bầu trời ánh sáng từng đạo pháp thuật, pháp thuật người tới tấp đi, đánh bốn phía bầu trời nổ vang, thỉnh thoảng có một trận mưa xối xả, một mảnh hỏa diễm rơi xuống, thậm chí là cả một tòa núi băng... Sấm sét gào thét, cuồng phong kêu khóc, trời rung đất l ở...

Chương 692: Bón thuốc

Chương 692. Bón thuốc

Những cảnh tượng này mà ở Trái Đất, tùy tiện một cái thôi, vậy cũng là thiên tai cấp bậc đại nạn, đủ để làm một bộ phim đại nạn hoặc là phim về tận thế.

Nhưng mà ở chỗ này, căn cứ theo kinh nghiệm của Tần Thộ, mặc kệ đây là ai đang giao thủ, nhất định không phải là chính chủ, pháp thuật của chính chủ tuyệt đối không chỉ như thế này.

Cùng lúc đó, Địa Phủ.

Hắc Bạch Vô Thường cùng tiến tới, nói nhỏ cái gì đó.

-Ôi móa, vừa rồi kích động một cái, hình như là truyền sai lệch rồi.
i. - Hắc Vô Thường nói.

Bạch Vô Thường nói:

-Chúng ta cái gì cũng không biết.

-Đúng, chúng ta cái gì cũng không biết! Tốt nhất là Ngọc Hoàng đại đế phù hộ cái con thỏ kia không biết đó không phải là Thái Sơn...
n...

Hắc Vô Thường lẩm bẩm những lời không đáng tin cậy.

Bạch Vô Thường thì đang suy nghĩ, nếu như con thỏ lại đến Địa Phủ, hẳn nên tìm cái lý do gì để thoái thác mới không bị đánh chết...
t...

Cùng lúc đó, ở gần Thái Sơn.

-Thỏ Thỏ, nhiệt độ này giống như càng ngày càng cao. - Lý Trinh Anh lo lắng nói.

Tần Thộ nhìn chung quanh một chút, gật đầu theo nói:

-Hoàn toàn chính xác là càng ngày càng cao.

Đúng lúc này, một tiếng nổ thật lớn vang lên, tiếp theo là một tiếng rùng rùng gầm, sau đó Tần Thộ nhìn thấy một con rồng lửa lớn từ ngọn núi cao ngất kia bay lên trên cao, rồng lửa bay ngang qua trời cao, chỉ là vừa mới bay qua, đám người vừa rồi còn đánh ra lửa nó liền phát ra một tiếng thảm thiết thê lương, sau đó đám người ngã xuống giống như là sỏi cỏ rơi! Đồng thời Tần Thộ còn nhìn thấy không ít người bị rồng lửa đụng thẳng vào, hóa thành tro bụi tại chỗ, thần hồn tiêu tán, hình thần câu diệt!

-Đó là thứ quý gì vậy?

Tần Thộ cũng giật nảy mình! Đồng thời âm thầm may mắn bọn họ không có thật sự truyền tống đến đỉnh núi Thái Sơn, nếu không thì tám phần chính là đụng thẳng vào rồng lửa.

Phù phù!

Một tiếng kêu đau truyền đến, Tần Thộ vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy một con hàng toàn thân đen sì ngã thẳng xuống đất, phát ra một tiếng rên rỉ tội nghiệp:

-Cứu mạng...

Tần Thộ và Lý Trinh Anh nhanh chóng tới nhìn một chút, Lý Trinh Anh bưng lấy cái miệng nhỏ nhắn nói:

-Thương tích quá nặng, toàn thân đều cháy rụi.

Tần Thộ nhìn một chút, nói:

-Không sao, dạng này ta đã gặp qua, hẳn là còn có thể cứu.

Nói xong, theo bản năng liếc đống quần áo đối phương một cái, nhìn

cái đầu, khá lăm, gần như là bằng phẳng, so với Tiểu Hắc Hắc thì nhỏ hơn! Hắc không phải là Tiểu Hắc Hắc năm đó, trừ phi Tiểu Hắc Hắc tu luyện dương nhập thể thần công, càng luyện càng nhỏ...

Nếu đã không phải Tiểu Hắc Hắc, Tần Thộ cứu một cái cũng không phải là không thể được, có điều Tần Thộ năm đó cũng đã chịu qua giáo huấn của Tiểu Hắc Hắc, cứu người thì được, nhưng tuyệt đối không thể để cho hắn khôi phục sức mạnh, nếu không thì có trời mới biết hắn có phải là kẻ thù hay không. Lỡ như hắn có cần mộtột ngục, thì đó cũng là chuyện vô cùng nhức đầu.

Lý Trinh Anh nghe nói có thể cứu, lập tức lấy một viên thuốc từ trong túi Tu Di ra, Tần Thộ lập tức hỏi:

-Đan dược này của người, hiệu quả như thế nào?

Lý Trinh Anh nói:

-Đây là cha ta cho ta, nói là cầu được từ chỗ Lão Quân, vào lúc mấu chốt có thể cứu mạng.

Nghe nói như thế, đứa trẻ nằm dưới đất đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt đều là tinh quang, hiển nhiên hắn cũng là biết hàng! Ít nhất là biết xuất phẩm của Lão Quân, đương nhiên là tinh phẩm trong tinh phẩm! Nhìn ánh mắt của Lý Trinh Anh và Tần Thộ, cũng không giống nhau, phản phát giống như là một lão già đã hơn trăm ngàn năm thấy được tuyệt sắc mỹ nhân!

Lý Trinh Anh nhìn thấy, trong lòng mềm nhũn liền muốn cho hắn ăn.

Người kia nhìn thấy đan dược sắp đến bên miệng, hắn thậm chí còn ngửi thấy mùi thuốc, cả người kích động toàn thân run rẩy! Đúng lúc này, một con thỏ trắng mập đuổi móng vuốt tới, một tay đoạt mất đan dược.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là một con thỏ béo!

Chỉ nghe con thỏ nói với vẻ đương nhiên:

-Dùng tốt như thế, vậy thì vẫn là giữ lại đi. Còn cái nào kém hơn một chút không?

Nghe nói như thế, hai mí mắt hắn trợn một cái, hắn đã sắp chết rồi, cháu trai này còn không cho hắn dùng thuốc tốt? Thật đúng là con mẹ nó cháu trai!

Lý Trinh Anh vô cùng nhu thuận, cũng cực kỳ tín nhiệm Tàn Thọ, cũng không hỏi vì cái gì, lại lấy ra một cái bình sứ.

Đứa trẻ không may nằm trên đất nhìn Tàn Thọ thật sâu, trong mắt đều là biểu cảm khó chịu!

Tàn Thọ lập tức hỏi:

-Hiệu quả thuốc như thế nào?

Lý Trinh Anh nói:

-Đây là linh dược mà đại ca ta cầu được từ chỗ Văn Thù Quảng P háp Thiên Tôn...

Tàn Thọ vỗ ót một cái, hoảng sợ nói:

-Văn Thù Bồ Tát?

Lý Trinh Anh gật đầu.

Tàn Thọ nhanh chóng đoạt mất nói:

-Xuất phẩm thập nhị Kim Tiên, nhất định là cũng không kém. Còn

n loại nào kém hơn một chút không?

Lý Trinh Anh lại lấy ra một cái bình sứ nói:

-Đây là nhị ca...

-Không cần nói, Quan Âm Bồ Tát cho đúng không hả? - Tàn Thọ hỏi.

Lý Trinh Anh gật đầu.

Đứa trẻ không may nằm trên đất sắp chết vùng dậy, hung tợn trừng mắt với Tàn Thọ, trong mắt của hắn hoài nghi cái con thỏ này căn bản không có ý định cứu hắn!

Tàn Thọ trực tiếp cầm tới, cất vào trong túi, hỏi:

-Còn có cái nào kém hơn một chút không?

Lý Trinh Anh bất đắc dĩ cười khổ nói:

-Còn có cái tam ca cầu được từ chỗ Thái Ất chân nhân, ta đoán là người cũng không cho dùng?

Tàn Thọ dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Không hổ là muội tử nhà ta, đúng là cực kỳ thông minh!

Đứa trẻ không may trên đất trực tiếp tuyệt vọng nhắm mắt lại, không lên tiếng. Cũng không biết có phải là từ bỏ cầu sống nằm chờ chết hay không...

Lý Trinh Anh nghĩ nghĩ, từ trong ngực một cái bình sứ cũ màu trắng nói:

-Đây là lúc ta còn bé chơi ở quân doanh, lấy được trong tay một b

inh sĩ...

Đứa trẻ không may trên đất nghe xong, triệt để tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Kết quả ánh mắt Tần Thộ lại là sáng lên, không đợi Lý Trinh Anh nói xong, đoạt lấy nói:

-Chính là nó!

Nói xong, mặc kệ đứa trẻ không may trên đất có đồng ý hay không, cạy miệng đối phương ra, trực tiếp rót vào!

Lý Trinh Anh nhìn thấy, bùng lấy cái miệng nhỏ, lúc này mới hồi phục lại tinh thần nói:

-Thỏ Thỏ, thuốc này đã hơn mấy trăm năm rồi, hơn nữa nhìn bộ dạng này, hình như là đã quá hạn.

Lời này vừa nói ra, hai mắt đứa trẻ không may trên đất tròn to như cái chuông đồng, như thể là nhìn thấy hung thủ giết chết hắn! Tần Thộ nhìn thấy, con hàng này là muốn chết, mà còn tuyệt đối là chết không nhắm mắt!

Có điều Tần Thộ lại xem thường mà nói:

-Không có việc gì... Đồ quá hạn thỏ gia ta ăn nhiều rồi. Mì ăn liền, sữa bò, bánh mì cái gì đó, cũng ăn không ít. Cái này cũng sẽ không sao đâu...

Chương 693: Lửa trên Thái Sơn

Chương 693. Lửa trên Thái Sơn

Đúng là Tần Thộ không có nói láo, lúc hắn đi học, quầy bán quà vặt ở trường nghe nói là của nhà nào đó là thân thích của lãnh đạo mở, lũng đoạn độc nhất vô nhị, không cho phép học sinh ra ngoài mua sắm bất cứ vật gì. Cái hàng bán đồ vật đó, trừ phi có lãnh đạo o kiểm tra, nếu không thì không có đồ nào là đồ không quá hạn... Lúc ấy hắn còn nhỏ, cũng không biết thế nào là quá thời hạn, không quá thời hạn, ngây thơ cầm bánh mỳ hỏi ông chủ:

-Cái này sao lại còn có lông vậy?

Đến bây giờ, Tần Thộ còn nhớ rõ một mặt chân thành tiêu chuẩn gian thương của đối phương, lời nói âm vang hữu lực:

-Loại sản phẩm mới, ăn đi, không chết được...

Bây giờ suy nghĩ một chút, Tần Thộ thật là có chút hoài nghi, thân thể sau khi hắn đầu thai chuyển thế cường đại như thế, có khi cũng có công lao của việc lúc trước khổ luyện năng lực chống độc.

Tần Thộ nói không sao, đứa trẻ không may trên đất lại sắp tức chết...

Đúng lúc này, Lý Trinh Anh dịu dàng nói:

-Thỏ Thỏ, cái này hình như là Kim Sang Dược... dùng để bồi ngoài.

Đứa trẻ không may ở trên đất nghe xong, hai mắt trực tiếp nhắm lại, triệt để từ bỏ...

Mặt Tần Thộ đỏ ửng, vội ho một tiếng nói:

-Kim Sang Dục cũng là thuốc, là thuốc thì có thể uống, không sao... khục khục...

Tần Thọ phát hiện cho dù là dựa vào da mặt của hắn, cũng có chút ngưng ngưng, liền hỏi:

-Còn có thuốc nào tốt hơn một chút không?

Đúng lúc này, đứa trẻ không may ở trên đất, hét lớn một tiếng:

-Con mẹ nó người lại cho lão tử uống Kim Sang Dục, lão tử làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Tần Thọ lúng túng gãi đầu nói:

-Yên tâm, nếu người biến thành quỷ thật, lúc qua cầu Nại Hà nhớ báo tên của thổ gia ta, Mạnh Bà nhất định sẽ chiếu cố người.

Đối phương nghe xong, tức giận đến mức hai cái mắt trợn một cái, suýt chút nữa là ngất đi.

Đúng lúc này, Lý Trinh Anh nhìn thấy một cỗ thi thể khác ở bên cạnh bỗng nhúc nhích, đang muốn mở miệng, thì thi thể kia đã ngã ngửa lên, lắc đầu với nàng, dường như là muốn Lý Trinh Anh đừng nói chuyện.

Có điều Lý Trinh Anh vẫn nói:

-Còn có một người này có thể động, có cứu không?

Nhưng mà, không đợi Tần Thọ đáp lời đã nghe người kia hô một tiếng:

-Không cần, cảm ơn, để cho ta chết đi.

Nói xong, trong lòng người kia vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua một ít Kim Sang Dược vẫn còn dính ngoài miệng đứa trẻ không may phía trước, sau đó ánh mắt càng phát ra kiên định. Hiển nhiên, hành động lúc trước của con thỏ, hẳn đều thấy được, mà lại thấy rất rõ ràng.

Tần Thọ nói:

-Sao có thể làm vậy được? Bởi vì cái gọi là cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, đến đây, người há mồm, ta đút thuốc cho người.

-Đừng! Không cần, vết thương cũ của ta tái phát, thuốc gì cũng vô dụng. Ta hỏi người, ta xuống Địa Phủ, báo tên của người có tác dụng đúng không? - Người kia nhanh chóng lắc đầu, hỏi.

Tần Thọ nói:

-Đương nhiên, gặp nhau thì chính là hữu duyên, nhớ kỹ, ta tên là Tần Thọ!

Mặt của đối phương cũng là một mảnh đen nhánh, không thấy rõ nam nữ, không phân rõ bộ dáng gì, chỉ là sau khi dùng sức gạt đầu, nghiêng đầu một cái, liền tắt thở rồi.

Tần Thọ nhìn thấy, bất đắc dĩ cảm thán nói:

-Ài, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người muốn chết như vậy... chết tử tế không bằng còn sống, cần gì phải thế chứ?

Đối phương chết rồi, nhưng mà điều làm cho đối phương tuyệt đối không ngờ được chính là, khi hắn đi đến trên cầu Nại Hà gặp được Mạnh Bà, sau khi hắn báo tên họ Tần Thọ, rõ ràng Mạnh Bà sẽ ngừng sờ. Sau đó, Mạnh Bà đổ bát canh trong tay vào nồi, rồi lấy từ trong ngực ra một chén canh nói:

-Uống đi.

Hắn cho là Mạnh Bà đánh tráo canh, có khả năng chén canh trước mắt này là một chén canh bình thường, không thể tiêu trừ ký ức.

Hắn vì lý do an toàn, còn hỏi một câu:

-Đây là?

Mạnh Bà suy nghĩ một chút nói:

-Nếu như ngươi đã là bằng hữu của con thỏ, dựa theo cách gọi của các ngươi, đây là canh cay người Hồ.

Hắn cười vui vẻ, quả nhiên không phải canh Mạnh Bà, ha ha ha...

Sau đó hắn nhận lấy cái bát, uống một hơi!

Sau đó, hắn ngu ngơ một giây, ngay sau đó cười ngây ngô một tiếng, đi về phía trước.

Mạnh Bà nhìn bóng lưng của hắn, cảm thán nói:

-Không hổ là bằng hữu của con thỏ, căn bản là khinh thường uống canh Mạnh Bà bình thường, còn phải kéo quan hệ, uống phiên bản tăng cường...

Ở Địa Tiên Giới sinh ra một đứa bé, ký ức của đứa nhỏ này chỉ có ba giây, sau ba giây thì cái gì cũng không nhớ rõ... Nhưng mà hắn chỉ nhớ rõ một câu:

-Con thỏ, ta đêch bà nội ngươi!

Đương nhiên Tần Thộ không biết trong lúc vô tình hắn đã hô một kẻ đáng thương, lúc này, hắn đang cố gắng đẩy miệng đứa trẻ không may ở trên đất ra, sau đó nhét một viên đan dược hoàn toàn kh

ông biết là cái gì nói là đan dược hành quân vào trong miệng đối phương.

Trải qua cố gắng của hắn, đứa trẻ không may nửa sống nửa chết, lúc nào cũng có thể bị tức chết rồi cuộc cũng thở ra một hơi không phải chết nữa. Nhưng mà thương tích vẫn là nặng như vậy, không thể động đậy, cũng chỉ có thể nói hai câu mà thôi...

Đối phương nhìn thấy mạng mình có thể kéo lại được, cũng là thở phào một hơi. Ánh mắt nhìn Lý Trinh Anh tràn đầy cảm kích, nhưng ánh mắt nhìn Tần Thọ, giống như mắt trái là gia vị, mắt phải là cái nôi, hợp lại với nhau thì chính là đầu thỏ tê cay...

Đối với cái này, Tần Thọ căn bản không thèm để ý, hắn chỉ nói một câu:

-Huynh đài, xưng hô thế nào?

Đối phương không nói lời nào.

Tần Thọ bắt đầu nói:

-Xong rồi, vất vả lắm mới cứu được người, kết quả lại là người câm.

-Câm điếc đại gia người! Cái người gọi là khổ sở cứu được người, ta còn có thể sống, vậy cũng là mạng ta lớn! - Đứa trẻ đáng thương bắt đầu gầm thét tại chỗ.

Tần Thọ cũng không tức giận nói:

-Ý của người là, ta không có cứu người, người là dựa vào mạng người lớn mà sống sót được?

Đứa trẻ đáng thương khẳng định gật đầu nói:

-Đúng!

Tần Thọ không nói hai lời, nắm lấy chân đứa trẻ đáng thương nhấc lên, đi đến một đám lửa:

-Được, đã như vậy, thỏ gia ta phải xem rốt cuộc là mạng người lớn đến mức nào.

Đứa trẻ đáng thương nhìn thấy, vội vàng mắng to:

-Người, cái kẻ điên này! Thả ta ra! Mau buông ta ra!

Lý Trinh Anh nhìn không được nữa, tiến lên phía trước nói:

-Thỏ Thỏ, đừng như vậy.

Tần Thọ ném người kia xuống nói:

-Ta cũng không sao cả, ta chỉ là dùng hành động nói cho hắn biết, không có thỏ gia ta, hắn chính là thịt nướng nhất đẳng trong đồng lửa kia.

Người kia nghe vậy, không dám lên tiếng.

Lý Trinh Anh bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống hỏi người kia:

-Vị đạo hữu này, người xưng hô thế nào?

Chương 694: Lửa trên Thái Sơn (2)

Chương 694. Lửa trên Thái Sơn (2)

Thái độ của người kia đối với Lý Trinh Anh tốt hơn rất nhiều, nó i:

-Đa tạ đạo hữu cứu giúp, tại là là Trung Sơn đạo nhân ở Hoành Sơn, vốn dĩ ở trên núi xem ráng mây, kết quả là có tà ma xâm lấn...

-Tà ma? Tà ma dạng gì? - Tàn Thọ hỏi.

Trung Sơn đạo nhân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, không nói.

Tàn Thọ nhìn nhìn, theo bản năng liếc qua bên trên trên đồng lửa.

Lý Trinh Anh vội vàng hô:

-Tà ma gì?

Trung Sơn đạo nhân sau khi nghĩ nghĩ, nói:

-Không rõ, có điều Đông Nhạc đại đế gọi hắc Tam Đàn Hải Hội đại thần!

-Cái gì?!

Dường như là Tàn Thọ và Lý Trinh Anh đồng thời hô lên.

Tàn Thọ xông lại, một tay nắm chặt cổ của đối phương, hỏi:

-Người nói tà ma là Tam Đàn Hải Hội đại thần, Na Tra?

Trung Sơn đạo nhân nhìn thấy, biết chuyện này rất quan trọng đối với hai người, cũng buông xuống thành kiến trước đó, cười khổ nói:

-Bần đạo không cần thiết phải lừa các người... năm đó ta cũng may mắn được gặp tam thái tử Na Tra một lần. Nhưng mà, nói thật là, ta thật không có cách nào đem cái tà ma kia và Tam Đàn Hải Hội đại thần nhìn thành một người. Hai người mặc dù có chút giống nhau, nhưng mà nói tóm lại, cũng không giống nhau lắm. Nhưng mà Đông Nhạc đại đế là nói khẳng định, cái tà ma kia chính là Tam Đàn Hải Hội đại thần, tam thái tử Na Tra.

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Cụ thể ta cũng không rõ, có điều...

Nói đến đây, Trung Sơn đạo nhân chỉ vào bầu trời bốn phía nói:

-Các người nhìn xem bốn phía này đi, có khả năng là nhìn ra được cái gì đó?

Tần Thọ nhìn thoáng qua nói:

-Đều bị đốt rồi, sao hả?

Trung Sơn đạo nhân không nói chuyện, mà lại nhìn về phía Lý Trinh Anh.

Sau khi nhìn Lý Trinh Anh một hồi, cũng là khẽ lắc đầu.

Trung Sơn đạo nhân thở dài nói:

-Được rồi, vẫn là ta nên nói thì hơn.

Nói xong, Trung Sơn đạo nhân chỉ vào một ngọn núi cao lớn nhất nơi xa xa nói:

-Nơi đó chính là núi Trung Nhạc của Thái Sơn.

Lúc này Tần Thộ và Lý Trinh Anh mới biết, nơi cháy dữ dội nhất kia lại chính là Thái Sơn... Hai người lần nữa cảm thấy may mắn vì không có bị truyền tống đến đỉnh núi Thái Sơn.

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Bốn phía ở chỗ này đều là chi nhánh của Thái Sơn, một vài nơi thuộc núi. Nhưng mà các người ngẫm lại mà xem, ai sẽ nhàn rồi không có chuyện gì lại đi đốt nhiều núi lớn như vậy chứ? Giết người cùng lắm cũng chỉ là đầu chạm đất, trực tiếp dùng phép thuật, giết người là được rồi. Huống chi, đốt nhiều núi như vậy, có bao nhiêu sinh linh sẽ phải chết cơ chứ? Đây là tội nghiệt lớn đến mức nào đây?

Tần Thộ cũng nói:

-Đúng vậy, người làm chuyện này, khẳng định là nhàn nhức cả trăm năm.

Trung Sơn đạo nhân cười ha ha nói:

-Cho nên, không có ai sẽ đi làm cái chuyện này cả. Đáp án chỉ có một, đó chính là, tất cả mọi thứ này, chính là thủ đoạn giết người của đối phương.

Tần Thộ ngạc nhiên. Sau đó trong đầu hiện lên một loại khả năng! Lại hiện lên một chuỗi hình ảnh, đó là lúc hắn nhìn thấy Bạch Cốt Sơn...

Sau đó Tần Thộ hoảng sợ nói:

-Cửu Long Thần Hỏa Tráo?!

Trung Sơn đạo nhân cười khỏ nói:

-Dù sao ta cũng đoán như vậy, hi vọng là ta đoán sai đi. Nếu như t

hạt sự chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, vậy thì chúng ta đều sẽ bị thiêu chết...

Lý Trinh Anh nghe vậy, cẩn thận quan sát bốn phía, nhất là phía xa, đột nhiên có một con rồng lửa xuất hiện, rừng núi hóa thành tro bụi, dòng sông trong nháy mắt khô cạn, biến mất... Nếu như là có người ở bên kia, thì bên kia chính là âm thanh kêu thảm liên miên. Hiển nhiên, uy lực của rồng lửa này đã vượt xa cực hạn mà tất cả mọi người ở đây có thể tiếp nhận! Đây là một loại lực lượng kinh khủng không thể kháng cự!

Nhìn một hồi, Lý Trinh Anh gian nan nói:

-Ta đã từng nhìn thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo của tam ca. Lúc tam ca dùng nó, uy lực không có lớn như thế. Chỉ ít không có cách nào đem Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao phủ nhiều núi lớn như vậy.....Có điều, nhìn bộ dáng này, cái này đích xác là Cửu Long Thần Hỏa Tráo. Chỉ là phóng đại lên vô số lần mà thôi.

Tần Thọ nghe nói như thế, hít một hơi thật sâu, lúc phong thần đại chiến, Cửu Long Thần Hỏa Tráo tuyệt đối thuộc về một trong Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ khủng bố, không xuất hiện thì không sao, một khi xuất hiện thì chỉ cần bị chụp phải, sẽ không thể không hóa thành tro bụi! Đây là một loại thuộc tính toàn tấn công biến thái của pháp bảo!

Hơn nữa Tần Thọ cũng hiểu rõ, mặc dù Tiên Thiên Linh Bảo có thể tự động phát ra uy lực tuyệt luân, nhưng mà uy lực của nó cũng là có liên quan đến người điều khiển. Người điều khiển nó càng cường đại thì uy lực của nó lại càng lớn, chỉ có điều giới hạn của nó rất cao, cao đến mức đủ để khiến cho người khác không biết rằng không gian của nó còn có thể cao đến mức nào.

Mà bây giờ, nghe ý tứ của Lý Trinh Anh, người điều khiển Cửu Long Thần Hỏa Tráo mạnh hơn Na Tra rất nhiều! Cho nên uy lực này, tất nhiên cũng kinh khủng hơn so với thời kỳ phong thần năm

đó...

Nghĩ đến đây, Tần Thộ còn chưa lên tiếng, Trung Sơn đạo nhân ở bên cạnh vừa nhìn mặt đất vừa nói:

-Bỏ đi, bỏ đi, khổ tu ngàn vạn năm, mất hết trong một lúc... Ài, ta đây là trêu ai ghẹo ai đây? Ta chỉ là đến Thái Sơn nhìn mặt trời mọc một chút thôi mà... ài...

Tần Thộ liếc qua Trung Sơn đạo nhân bên cạnh nói:

-Còn chưa có chết đâu, người kêu cái rầm.

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Nếu như thật sự là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chết còn không phải là chuyện sớm muộn hay sao?

Tần Thộ ngửa đầu lên nhìn bầu trời nói:

-Đều nói là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, sao lại chỉ có một con rồng lửa vậy?

Vừa dứt lời, một tiếng rồng kêu vang lên, một cái đầu rồng lửa từ đằng sau một tòa núi cao lượn lờ đi ra, vẫy đuôi một cái, trực tiếp đem đỉnh núi san phẳng!

Trung Sơn đạo nhân và Lý Trinh Anh vẻ mặt tức giận nhìn Tần Thộ, nói:

-Miệng quạ đen!

Tần Thộ lúng túng cười nói:

-Vẫn tốt, vẫn tốt, chỉ là hai con, không có ba con thì miệng của thỏ gia ta không tính là quạ đen.

-Rồng!

Lại là một tiếng rồng kêu, một con rồng lửa nữa phá vỡ mặt đất, phóng lên tận trời, mặt đất trực tiếp bị đốt thành dung nham!

Trung Sơn đạo nhân và Lý Trinh Anh đồng thời nhìn về phía Tàn Thọ, Tàn Thọ vừa muốn nói gì đó thì hai người đã trảm miệng một lời mà nói:

-Im miệng!

Tàn Thọ quả quyết im miệng, có điều sau khi nhìn vẫn là nói một câu:

-Các người đừng lo lắng, trời cao có sập xuống cũng sẽ có người đỡ. Không phải Đông Nhạc đại đế ở chỗ này sao? Chung quy hắn cũng sẽ không đứng nhìn Thái Sơn bị đốt thành bình nguyên chứ? Vậy thì hắn về sau đoán chừng là cũng sẽ không có mặt mũi ra ngạo gặp người.

Chương 695: Trâu

Chương 695. Trâu

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Nếu không phải có đại đế chống đỡ, người nghĩ rằng chúng ta có thể sống đến bây giờ?

Tần Thộ kinh hô:

-Kẻ địch mạnh như vậy? Ngay cả đại đế cũng không ép được?

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Người đi theo ta, người tự mình xem đi. Đông Nhạc đại đế thành danh trong thời kỳ phong thần đại chiến, hắn vốn là Đại Tướng Hoàng Phi Hổ của Thương triều...

-Hoàng Phi Hổ?!

Tần Thộ vỗ ót một cái, đột nhiên nghĩ tới, Hoàng Phi Hổ sau khi chết chính là được phong thành Đông Nhạc đại đế! Cai quản vạn vật sinh linh trên mặt đất! Nói đúng ra, cho dù là Địa Phủ, cũng là hắn quản, hắn mới chân chính là lão đại của Địa Phủ!

Nhưng mà Tần Thộ hiểu rất rõ, sức chiến đấu của Hoàng Phi Hổ trong thời kỳ phong thần, trên cơ bản chỉ là một người bình thường mà thôi, sức chiến đấu của hắn cao hơn so với người thường, nhưng mà tuyệt đối không có đạt tới tầng có thể khiêu chiến dị nhân, chứ đừng nói đến là những đệ tử Tiệt giáo kia.

Cơ sở thực lực như vậy, mặc dù chức vị cao, nhưng mà điểm bắt đầu quá thấp, thời gian tu luyện quá ngắn, đây chính là nhược điểm trí mạng.

Cho nên, Tần Thộ không nhịn được hỏi một câu:

-Thực lực Lão Hoàng bây giờ như thế nào?

Trung Sơn đạo nhân cười khỏ nói:

-Làm sao ta biết được, có điều chắc chắn là lợi hại hơn ta. Các người đi theo ta, vòng qua ngọn núi này, là có thể nhìn thấy chiến tr

ường chính...

Vừa nói xong câu này, liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn, ngọn núi lớn chặn ngang phía trước nổ tung, sau đó là một tiếng bò kêu gào thét vang lên:

-Bò... ồ...!

Tần Thọ, Lý Trinh Anh, Trung Sơn đạo nhân nhìn thấy một Thần Ngưu đầu ngũ sắc bị một cây liệt diễm trường thương hừng hực lửa đâm xuyên qua cột sống, thân bắt do kỷ đụng nát ngọn núi lớn đi ra, cuối cùng oanh một tiếng, làm cho trường thương đóng vào bên trên một ngọn núi lớn khác! Thần Ngưu ngũ sắc cũng rất uy mãnh, gằm thét liên tục, giãy dụa muốn thoát ra khỏi Hỏa Tiêm Thương, kết quả lắc lư toàn bộ ngọn núi đều run rẩy, lay động theo...

Đồng thời, bởi vì giãy dụa kịch liệt, máu tươi nhuộm đỏ một vách núi, máu tươi vẩy ở trên vách núi, vậy mà liệt diễm ở bên trong không có hết, thay vào đó là một tiếng hét chói tai, như là có vô số chiến sĩ trâu bắt đắc dĩ gằm thét!

-Thần Ngưu ngũ sắc?!

Tần Thọ không dám xác định Thần Ngưu trước mắt này có phải là Thần Ngưu ngũ sắc trong truyền thuyết hay không, thế là mở lời hỏi thăm.

Sắc mặt Trung Sơn đạo nhân trắng bệch, không có một tia huyết sắc mà nói:

-Hồng bát, Thần Ngưu ngũ sắc sắp bị đâm chết rồi, sợ là Đông Nhạc đại đế đã gặp nguy hiểm!

Sắc mặt Tần Thọ cũng khó coi, ngay cả Đông Nhạc đại đế cũng không chơi lại được kẻ khó chơi này, vậy thì hẳn thực sự không có

lý do gì để qua đó tham gia náo nhiệt. Nhưng mà hắn hiểu một cái đạo lý, lúc này không đi, chờ khi Đông Nhạc đại đế chết rồi, Cửu Long kết hợp, sợ là tất cả mọi người đều phải hóa thành tro bụi! Mặc dù trong lòng Tần Thộ còn có một tia may mắn, đó là hắn còn có cái thân phận chết tiệt gì mà hắn không biết cũng có thể bảo vệ hắn an toàn. Nhưng mà bọn Lý Trinh Anh, Khôi Tam làm sao bây giờ?

Lần đầu tiên, Tần Thộ cảm thấy hối hận khi mang bọn họ tới...

-Đi thôi.

Tần Thộ cắn răng một cái đi về phía sau núi.

Trung Sơn đạo nhân hỏi:

-Đi đâu?

Tần Thộ đáp:

-Đi hỗ trợ.

Trung Sơn đạo nhân nức nở nói:

-Chỉ mấy kẻ cặn bã như chúng ta đi hỗ trợ? Muốn nhúng tay, tối thiểu nhất cũng phải Thiên Tiên mới có một chút cơ hội!

Tần Thộ nghe xong, liếc qua Thanh Đồng Long theo bản năng, Thanh Đồng Long một mặt ngốc trệ, giống như cái gì cũng không thấy, ở bên kia giả vờ ngây ngốc.

Tần Thộ nói:

-Thiên Tiên, chúng ta cũng có. Đi thôi!

Trung Sơn đạo nhân khóc ròng nói:

-Ý của ta là, Thiên Tiên chỉ đủ làm bia đỡ đạn...

Tần Thọ nói:

-Không đi cũng chỉ có thể làm bụi, chính người chọn đi.

Trung Sơn đạo nhân yên lặng...

Lý Trinh Anh nói:

-Cha ta nói qua, tìm đường sống trong chỗ chết, có lúc không có lựa chọn thì phải dùng đại dũng khí đi chiến thắng sợ hãi, còn lại thì cược cái kia... số một... chạy trốn đi.

Bởi vì bốn phía có tiếng nổ mạnh, tiếng la giết, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh liệt hỏa bị gió thổi phân phát, phủ lên tiếng nói không lớn kia của Lý Trinh Anh, Trung Sơn đạo nhân nghe không hiểu, truy hỏi:

-Người nói cái gì?

Tần Thọ vung tay lên nói:

-Nàng nói, xem vận khí đi!

Sau khi Trung Sơn đạo nhân ồ một tiếng, cuối cùng vẫn khổ sở đi theo. Hiển nhiên, hắn thấy ít nhất làm pháo hôi còn có chút giá trị hơn so với bụi...

-Muội tử, mặc dù ta không quá ưa thích cha ngươi, nhưng là câu nói này hắn nói không tệ. - Tần Thọ tán dương.

Lý Trinh Anh thở dài, không có nhận câu nói này, hiển nhiên nha đầu này lại nhớ đến cha nàng...

Vòng qua ngọn núi lớn kia, là chân chính có thể nhìn thấy Thái Sơn!

Thái Sơn là một tòa đại sơn cao nhất trong số các ngọn núi mà Tàn Thọ từng thấy, nhìn từ dưới lên, nếu là bình thường tuyệt đối không nhìn thấy đỉnh núi. Bởi vì chân núi đã vào tầng mây. Giống như là cột trụ trời, đâm thẳng vào thương khung!

Nhưng là giờ này khắc này lại khác biệt, lúc này giữa thiên địa tất cả mây mù đều bị đốt rụi, ngọn núi thả ra từng tia bảo quang, căn tất cả hỏa diễm ở bên ngoài, như là một tòa thần tháp, lại giống như là một thần trụ!

Trên đỉnh núi, bốn chữ lớn lóe ra kim quang chói mắt — Ngũ Nhạc độc tôn!

Tàn Thọ nhin không được thì thăm:

-Ngũ Nhạc độc tôn?

Lời này vừa nói ra, Trung Sơn đạo nhân che mặt, vội ho một tiếng nói:

-Người... người không biết chữ?

Tàn Thọ một mặt xấu hổ, hỏi ngược lại:

-Chẳng lẽ phía dưới núi có một cái địa ngục, ngục không niệm ngục?

Lý Trinh Anh cũng là một mặt xấu hổ, kết quả không chờ nàng mở miệng, Khôi Tam thông thả nói:

-Con thỏ, đó là Ngũ Nhạc độc tôn.

Vốn dĩ da mặt Tàn Thọ còn có thể chống đỡ được làn mặt mặt nà

y, nhưng bị một cái kẻ ngu vạch đến, lập tức liền nhin không đượ
c... mặt mo đỏ bừng. Cũng may, lông dài, lại thêm liệt hỏa hùng
hực và nguy cơ sớm tối xung quanh, không ai chú ý tới sắc mặt c
ủa hắn.

Ngược lại là Tần Thộ tự mình có chút ngượng ngùng, ngại biện n
ói:

-Ta cảm thấy, chữ này là có thể thay nhau.

Đám người không có phản ứng đến hắn, mà tiếp tục ngửa đầu nhĩ
n ngọn núi lớn thông thiên kia.

Tần Thộ thấy không ai để ý đến mình cũng ngẩng đầu nhìn lại, ch
ỉ thấy đại sơn nguy nga vô cùng, trên núi lại cuộn lại sáu con hỏa
long to lớn như là Chân Long! Hỏa long không ngừng dùng sức c
uộn thân thể lại, đè ép kim quang ở bên ngoài Thái Sơn đến mức t
hình thoảng phát ra tiếng rắc rắc rắc giống như lúc nào cũng có th
ể vỡ vụn.

Chương 696: Na Tra

Chương 696. Na Tra

Đồng thời miệng rộng của sáu con hỏa long mở ra, quay đầu đối
mặt phun hỏa diễm lên Thái Sơn làm bắn ra vô số tia lửa...

Nói là tia lửa, nhưng là khi rơi xuống, cái kia chính là từng cái hỏ
a cầu lớn như sân bóng rổ!

Rốt cuộc giờ khắc này Tần Thộ cũng hiểu vì sao những ngọn núi bốn phía lại bị vạ lây, đây tuyệt đối là một trận ngoài ý muốn...

-Na Tra! Còn không mau mau tỉnh lại!

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vô cùng uy nghiêm vang vọng t hiên khung!

Lúc này Tần Thộ mới nhìn đến, trên đỉnh núi Thái Sơn, một tên n am tử mặc áo giáp bằng đồng, tay cầm một cái chuông vàng, ngồi xếp bằng ở chỗ đó, một đôi mắt như có thần uy liếc mắt qua, vậy mà xé nát liệt diễm, nhìn ra chân thân của Na Tra bị quán bên tron g hỏa diễm trên bầu trời!

-Đây là Na Tra?! - Tần Thộ nhìn thấy Na Tra, cũng là giật nảy mì nh.

Lý Trinh Anh bung lấy cái miệng nhỏ nhắn nói:

-Đây... đây là tam ca? Chuyện này sao có thể?

Khôi Tam cũng nói:

-Thế nào mà thành dạng này rồi?

Trung Sơn đạo nhân:

-Ta đã nói mà, bộ dáng này khác quá xa với Tam Đàn Hải Hội đại thần! Căn bản là nhận không ra!

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Nhận thì có thể nhận ra, chỉ là... hoàn toàn chính xác là không gi ống nhau lắm. Chẳng lẽ gia hỏa này từ Địa Ngục chạy đến à?

Mỗi ngày Na Tra đều đứng trong hỏa diễm, giờ này khắc này, trên đầu mọc ra hai cái sừng như là sừng trâu, da thịt đỏ rực, hai mắt xéch lên, ngoài miệng có răng nanh, sau mông còn có một cái đuôi như là mũi tên, phía sau còn thêm một đôi cánh bằng hỏa diễm. Bộ dáng kia, nếu là lấy thêm một cái nữa nhỏ, đổi cánh thành cánh dơi thì chính là tiểu quỷ dưới địa ngục trong truyền thuyết ở Địa Càn!

Thế nhưng Tần Thộ rất rõ ràng, Địa Ngục ở đây cũng không có cái hình Satan gì. Cho nên tiểu quỷ này mà nói chỉ đơn giản là tượng trưng ra...

Thế nhưng nếu không phải là tiểu quỷ dưới Địa Ngục thì cái kia là cái thứ gì?

-Là Tam ca của ta. - Lý Trinh Anh nói.

Tần Thộ nói:

-Ta biết, mặc dù biến hóa rất lớn, nhưng hoàn toàn chính xác là có thể nhìn ra. Ít nhất, bộ khôi giáp kia chính là của hắn.

Đúng lúc này, Na Tra nói chuyện:

-Hoàng Phi Hổ, người chấp chưởng mười tám tầng Địa Ngục lại không trên đất ngục mà lại nhập chủ Thái Sơn. Tầm quan trọng của Thái Sơn, không cần ta nói chứ? Nể tình năm đó, ta không giết ngươi, chỉ cần ngươi nhường Thái Sơn ra, ta tùy ngươi đi ở.

-Tam ca! - Lý Trinh Anh nhin không được, la lên một tiếng.

Trên bầu trời Na Tra nghe vậy hơi cúi đầu nhìn lướt qua Lý Trinh Anh, nhàn nhạt nói một câu:

-Sâu kiến!

Nhưng mà lời này vừa nói ra, bỗng nhiên Na Tra chau mày, ngay sau đó day day đầu, nổi giận nói:

-Phế vật, nàng rất quan trọng đối với người sao? Người lại dám phản kháng? Yên tĩnh cho ta!

Nói xong, Na Tra vỗ đầu một cái, ngọn lửa trên người càng phát ra cuồng bạo!

Toàn thân Na Tra chấn động, trong mắt mất đi vẻ giãy dụa vừa rồi, lần nữa trở nên dữ tợn.

Tần Thọ thấy vậy vội vàng kéo Lý Trinh Anh nói:

-Thân thể kia đích thật là Na Tra, chỉ là bây giờ người không chế Na Tra không phải bản thân hắn mà là một người khác hoàn toàn.

Lý Trinh Anh lo lắng nói:

-Vậy... tam ca của ta phải làm sao bây giờ? Ta có thể cảm giác được, linh hồn của huynh ấy không chống đỡ được bao lâu nữa.

Tần Thọ vỗ vỗ bả vai Lý Trinh Anh nói:

-Đừng lo lắng, chân linh của hắn ở trên Phong Thần Bảng, cho dù chết, cùng lắm thì lại lần nữa phục sinh là được.

-Vậy thì chẳng phải là đạo hạnh tu luyện vô số tuế nguyệt của huynh ấy cũng bị mất sao? - Lý Trinh Anh hỏi.

Tần Thọ thở dài, hắn có thể nói cái gì? Giờ này khắc này, hắn cũng không có cách nào!

-Đừng nhiều lời, Thái Sơn chính là cột trụ thông thiên, cho dù phải đánh đổi bằng cả tính mạng của ta, người cũng đừng mơ tưởng có được Thái Sơn. - Hoàng Phi Hổ quả quyết cự tuyệt, đồng thời v

ung tay lên, một dải màu sắc rơi xuống, quán Tàn Thọ, Lý Trinh Anh, Khôi Tam còn có Trung Sơn đạo nhân vào đưa bọn họ lên thẳm đỉnh núi Thái Sơn.

Gặp được Đông Nhạc đại đế, Tàn Thọ, Lý Trinh Anh, Khôi Tam, Trung Sơn đạo nhân vội vàng chào.

Hoàng Phi Hổ phát phát tay nói:

-Đứng lên đi.

Bốn người đứng dậy, Tàn Thọ lập tức hỏi:

-Đại đế, người xem hiện tại xử lý thế nào? Na Tra còn có thể cứu không? Chúng ta còn có thể cứu chứ?

Hoàng Phi Hổ nghe vậy, thổi phù một tiếng bật cười:

-Người cái con thỏ này thật là thú vị, người đã sợ chết như vậy thì tới làm gì?

Tàn Thọ toét miệng nói:

-Đây không phải là không biết tới sẽ chết sao, vốn dĩ còn muốn cứu người mà hiện tại xem ra, có thể tự mình không chết cũng đã không tệ rồi...

Hoàng Phi Hổ yên lặng, lắc lắc đầu nói:

-Người cái con thỏ này cũng không làm ra vẻ, đủ thẳng thắn.

Tàn Thọ bất đắc dĩ nói:

-Không thẳng thắn có thể làm được cái gì? Chẳng lẽ phải giả vờ giả vịt, khoác lác chém gió, tự thôi miên bản thân, nói cái gì mà ta sẽ dùng đến hơi thở cuối cùng để đánh chết tên cháu trai kia à?

Hoàng Phi Hổ:

-... -

Trung Sơn đạo nhân tiến lên phía trước nói:

-Đại đế, ngài thật sự ngăn không được hấn sao?

Hoàng Phi Hổ thở dài, nói:

-Nếu là ngày thường quyết đấu, ta cũng chưa chắc sợ hấn. Nhưng là trong tay hấn có Cửu Long Thần Hỏa Tráo, cái này thì khó rồi. Hấn có Tiên Thiên Linh Bảo nơi tay, trong tay của ta lại là không gì có thể cản. Hiện nay, cũng chỉ có thể dựa vào Thái Sơn đại trận đến đối kháng... Chỉ là, chẳng biết tại sao, dường như đại trận cũng xảy ra vấn đề, lực lượng không được ổn định, hơn nữa còn đang dần dần biến mất.

Trong đầu Tàn Thọ lập tức lóe lên hai lần nổ lớn kia ở Địa Phủ! Thế là hấn nhanh chóng nói ra những chuyện mình biết.

Hoàng Phi Hổ sờ lên cằm, híp mắt nói:

-Xem ra, là hữu tâm tính vô tâm, chúng ta đã bị tính kế trước một bước ở khắp nơi. Ài...

Lý Trinh Anh nói:

-Thái Sơn phát sinh chuyện lớn như thế, chẳng lẽ Thiên Đình còn không mở cửa cứu viện sao?

Hoàng Phi Hổ lắc đầu nói:

-Tam Tiên Lộ nổ, chúng ta đã sớm mất đi liên hệ với Thiên Đình. Lại thêm bọn hấn đã tính kế nhiều như vậy, chẳng lẽ lại sẽ không

tính được tới một bước Thiên Đình này? Sợ là Thiên Lý Nhân Thụận Phong Nhĩ cũng bị che cản ánh mắt, nhìn không thấy nghe không được; âm dương điên đảo, càn khôn rối loạn, hiện tại, có thể t rông cày vào cũng chỉ có chính chúng ta.

Tần Thộ nhìn lên Hắc Na Tra đang vô cùng đặc ý trên bầu trời, m ắt một câu:

-Móa nó, không phải hắc ở trên Thiên Đình sao? Làm sao lại chạ y tới đây? Còn là cái bộ dáng quý này...

Hoàng Phi Hổ nói:

-Hắc là từ phía trên Thiên Đình xuống bằng con đường thông tới Địa Phủ kia.

Chương 697: Cá trong hồ

Chương 697. Cá trong hồ

-Mà con đường này là Thiên Đình thông qua đại trận, đưa người t ừ phía trên đó vào Thái Sơn rồi tiến nhập Địa Phủ. Nhưng là trướ c đó con đường này đã xảy ra vấn đề, nửa đường sẽ đưa người đi đâu thì khó nói chắc. Sợ là trên nửa đường Na Tra đụng phải kẻ k hống chế hắc, lúc này mới biến thành bộ dáng như thế.

Lý Trinh Anh lo lắng nói:

-Tam ca... sẽ không chết chứ?

Hoàng Phi Hổ lắc đầu nói:

-Chân linh của Na Tra ở trên Phong Thần Bảng, không chết được, có điều một thân tu vi sợ là phải phế.

Tần Thọ nói:

-Dù sao cũng là chiến hữu ngày xưa của ngươi, ngươi không đau lòng chút nào sao?

Hoàng Phi Hổ cười khỏ một tiếng nói:

-Hiện nay, ta có thể duy trì đại trận này không phá đã là cực hạn. Muốn ra tay cũng là không thể ra sức.

Tần Thọ nói:

-Vậy con trâu của nhà ngươi cũng không cứu được?

Hoàng Phi Hổ nghe vậy, khẽ lắc đầu nói:

-Cứu không được... Cũng may là, lúc trước khi phong thần, ta đã khóa chân linh của nó ở trong nhà. Nếu ta không chết, thì còn có thể đưa nó phục sinh, chỉ là đáng tiếc một thân tu vi và thần thể.

Tần Thọ cộc cộc miệng, hếch lên con Thần Ngưu ngũ sắc còn đang bị giày vò bên kia, sau đó đặng đi lên nói:

-Đại đế, cái thần thể này còn có thể cứu vãn một chút, ta biết một cách chế biến, hương vị vô cùng tốt...

Hoàng Phi Hổ nghe vậy, trên trán tất cả đều là vạch đen, híp mắt bày ra một vẻ mặt hung hãn.

Tần Thọ xem xét, ngược lại cũng không sợ, cười ha ha nói:

-Thế này là được rồi, đường đường Vũ Thành Vương thế nào mà cứ mở miệng ngậm miệng là muốn xong đời vậy? Tiếp tục bày ra khí thế như này, ta tin tưởng người có thể làm được!

Hoàng Phi Hổ sững sờ, sau đó mới hồi phục tinh thần lại, mới vừa rồi đúng là tâm tình của hắn xảy ra vấn đề. Chưa phân thắng bại mà trong lòng của hắn cũng đã phán đoán mình thua, cục diện như vậy nếu là ngay cả bản tâm cũng không thể kiên trì, đây chẳng phải là cách tử vong càng gần hơn một bước sao? Nghĩ đến chỗ này, Hoàng Phi Hổ hiểu ra, cái con thỏ này đang cố ý khích hắn đây.

Hoàng Phi Hổ nhìn Tần Thọ một lúc rồi nói:

-Người cái con thỏ này, còn chưa thành tiên mà chẳng lẽ không sợ Đông Nhạc đại đế ta?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Sợ cái rắm à. Dù sao cũng đều phải chết, ta còn có thể sợ cái gì? Mà nói thật, nếu chúng ta cùng chết, người cảm thấy người còn có thể còn lại cái gì? Thỏ gia ta là hạng người vô danh, hắn là có thể còn được cái cơ hội đi đầu thai đi?

Hoàng Phi Hổ:

-... -

Lúc này, Lý Trinh Anh nói:

-Thỏ Thỏ, chân linh của Đông Nhạc đại đế cũng ở trên Phong Thần Bảng.

Vốn dĩ Tần Thọ vừa tìm được một điểm đặc ý nhỏ, trong nháy mắt biến thành khổ sở... Náo loạn nửa ngày, hai người đánh hăng nhát, kết quả đều là không chết được! Còn đám fan nào tàn ngòi một

bên cổ vũ xem náo nhiệt thì lúc nào cũng có thể đi chết... Tần Thộ ngửa đầu nhìn Hoàng Phi Hổ, sau đó lại nhìn một chút Hắc Na Tra, nói một câu:

-Ta có một câu nhưng mà con mẹ nó, không biết có nên nói hay không.

Hoàng Phi Hổ, Hắc Na Tra:

-... -

Giờ này khắc này, đầu óc hai người cũng có hơi ngẩn ra, đến lúc nào rồi mà cái con thỏ chết này còn ba hoa ở đây, chẳng lẽ hẳn không biết chữ "chết" viết như thế nào sao?

Có vẻ như Hắc Na Tra cũng không nhận ra Tần Thộ, chỉ nhìn lướt qua Tần Thộ một rồi cười lạnh nhìn Hoàng Phi Hổ, nói:

-Hoàng Phi Hổ, ta đã chạy đến, ắt có niềm tin phá cái trận nát này của ngươi!

Hoàng Phi Hổ lắc đầu nói:

-Trận này, không phải ta có thể lập được. Cũng như vậy, chỉ bằng ngươi, chỉ bằng một cái Cửu Long Thần Hỏa Tráo mà muốn phá trận này? Người si nói mộng!

Hắc Na Tra ha ha cười lạnh đáp:

-Trận này, ta phá chắc!

Nói xong, Hắc Na Tra cũng không nóng nảy, cứ như vậy ngồi xếp bằng trên một đóa mây đen, hai mắt vừa nhắm, nhìn cũng không nhìn Hoàng Phi Hổ nữa.

Hoàng Phi Hổ thấy vậy, vụng trộm đánh cái ần quyết, Tần Thộ nh

ìn thấy hư ảnh của một hoa sen màu xanh bao phủ tất cả mọi người.

Lúc này Hoàng Phi Hồ mới mở lời nói:

-Ta đã ngăn cách thanh âm với bên ngoài, các người nghe cho kỹ, tiếp xuống ta muốn nói là việc liên quan đến sinh tử của thiên hạ chúng sinh.

Tần Thọ nghe xong vội vàng bịt lấy lỗ tai, nức nở nói:

-Đại ca, ta chỉ là một con thỏ còn chưa thành tiên, nàng thì là một đứa trẻ còn chưa trưởng thành, đây còn là một kẻ đàn! Chuyện lớn như vậy, chúng ta không tham dự được không? Thực lực của lão đầu kia không tệ, người có thể trung dụng. Nếu không, con rồng này người cũng mang đi đi?

Lúc nói chuyện, Tần Thọ đã chỉ vào Trung Sơn đạo nhân và Thanh Đồng Long.

Lý Trinh Anh một mặt xấu hổ, y theo ý nghĩ của nàng, bán mạng cứu vớt thương sinh là rất bình thường, nhưng Tần Thọ lại truyền âm bảo nàng đừng nói chuyện, nàng cũng đành chịu, đành phải làm theo.

Về phần Khôi Tam, con hàng này hoàn toàn không có chủ kiến, Tần Thọ nói im miệng là hẩn lập tức ngậm miệng.

Hai người khác thì là một mặt đen nhánh, cái con thỏ chết tiệt này nói hồi lâu, kết quả là quay người lại bán đứng bọn họ! Quá khổ nạn!

Trung Sơn đạo nhân còn tốt, cắn răng một cái, lấy hết dũng khí, c hấp tay chào Hoàng Phi Hồ rồi nói:

-Đại đế, mặc dù bản đạo bất tài, vẫn còn có ba phần huyết khí, ph

àm là đại đế có chỗ phân phó, bản đạo cam nguyện bỏ bộ túi da này, liều chết tương trợ!

Hoàng Phi Hồ khẽ gật đầu nói:

-Đa tạ đạo hữu.

Trung Sơn đạo nhân đạt được một tiếng tạ này, cũng không biết là đang cười hay là đang khóc, dù sao biểu lộ rất phức tạp. Đoán chừng cả đời này hắn cũng không nghĩ tới, Đông Nhạc đại đế sẽ nói lời cảm ơn với hắn... Nếu là bình thường, hắn có thể trở về chém gió chém tới một ngàn tám trăm năm. Nhưng là hiện tại, có trời mới biết còn có ngày mai hay không, ngọn gió này có thổi ra được không còn là hai chuyện đây.

Hoàng Phi Hồ nhìn về phía Thanh Đồng Long, nhưng vì trong miệng Thanh Đồng Long có Túc Long Châu, cho nên cũng không nói được lời nào, càng không động được chút nào.

Lúc này, Khôi Tam ồm ồm vỗ xuống cái đầu to của Thanh Đồng Long rồi nói:

-Đầu to, không phải ta đã móc hạt châu kia ra cho ngươi rồi sao, ngươi nói chuyện đi xem nào?

Tần Thọ nghe xong, lông mày dựng hết cả lên, trợn mắt với Khôi Tam một cái! Thanh Đồng Long có thực lực gì? Tuyệt đối là Thiên Tiên! Con hàng này không có Túc Long Châu, lúc nào cũng có thể trở mặt với bọn hắn, trong trường hợp hữu tâm tính vô tâm, không chừng bọn hắn sẽ toàn quân bị diệt trong nháy mắt!

Cũng may, cái con rồng này vẫn luôn một mực ra vẻ đáng thương. Có điều, vấn đề này liền có chút khác thường, bởi vì cái gọi là chuyện không bình thường tất có yêu! Sợ là chuyện này không đơn giản.

Chương 698: Vẫn phải dựa vào răng của thỏ gia ta

Chương 698. Vẫn phải dựa vào răng của thỏ gia ta

Thanh Đồng Long nghe nói như thế, cũng sợ run cả người, cười khan một tiếng, hành lễ với Hoàng Phi Hổ nói:

-Tiểu long còn vị thành niên, chưa từng đánh trận, sợ hỏng chuyện tốt của đại đế.

Tần Thộ nghe xong, trên trán cũng là một mảnh vạch đen, quả nhiên tên cháu trai này có thể động!

Tần Thộ nhin không được len lén hỏi Khôi Tam:

-Người móc ra cho hắn từ lúc nào?

Khôi Tam nghĩ nghĩ một lát rồi nói:

-Lúc ở Phật Sơn, có lúc trời tối ta ra ngoài, cũng không biết hắn là m thế nào, dù sao thì ta nhìn thấy hắn vênh móng cúi đầu trên mặt đất tìm thứ gì. Một lát sau, hắn tìm được Tứ Long Châu, sau đó lén lút nhìn chung quanh, sau nữa lại nhét hạt châu vào trong miệng.

-Ta nhìn thấy, cảm thấy cái này có vấn đề. Thế là ta hô to một tiếng, sau đó hình như hắn bị hù dọa, lập tức nhét hạt châu vào trong cổ họng rồi bị mắc kẹt... Ta giúp hắn móc nửa ngày mới móc đi ra. Hắn nói thả Tứ Long Châu vào trong miệng có thể trấn áp ròn

g, nhưng nếu như là vào trong bụng thì chính là kịch độc, hẳn thật sự sẽ chết.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Người là quên đi lúc hẳn truy sát chúng ta rồi à? Người đây là đi ỉn hình vết sẹo liền là quên đau, quay đầu hẳn mà ăn người, thỏ gĩa ta cũng không cứu người!

Khôi Tam gãi gãi đầu, thật thà cười nói:

-Đầu to không phải người như vậy, hẳn nói cùng chúng ta lẫn lộn lấy được nhiều chỗ tốt lắm, dứt khoát tiếp tục đi theo chúng ta được rồi.

Tần Thộ không tin, loại chuyện hoang đường này chỉ có thể lừa gạt được tên gốc Khôi Tam mà thôi.

Lúc này, Thanh Đồng Long bỗng nhiên nghiêng đầu lại, nói:

-Con thỏ, trước đó ra tay với các người, đó là bị người nhờ vả. Về sau theo người đi Địa Phủ, xông Minh Hà, lên Phạt Sơn, ta phát hiện mặc dù ta không biết người là cái thứ gì. Nhưng là ta biết ta không thể trêu vào người, cho nên nếu như có thể mà nói, chúng ta không tính toán chuyện trước đó nữa được không?

Tần Thộ nhìn nhìn Hắc Na Tra ở bên ngoài và sáu con hỏa long đang cuộn trên Thái Sơn, cùng ba con hỏa long khác đang bay từ đằng xa đang tới, cảm thán nói:

-Tính toán hay không thì có cái gì dùng? Còn không phải đều phải chết?

Lúc này Hoàng Phi Hổ nói:

-Con thỏ, nếu người chịu giúp ta, ta cam đoan người không chết đ

ược.

Tần Thọ nghe xong, nhãn tình sáng lên, hỏi:

-Thật?

Hoàng Phi Hổ gật đầu.

Tần Thọ vội vàng nói tiếp:

-Vậy người mau nói đi, người nhìn xem tất cả mọi người đều rất n
óng lòng.

Hoàng Phi Hổ xem như phát hiện, cái này con thỏ trước mắt này
hoàn toàn không biết da mặt là cái thứ gì. Có điều Hoàng Phi Hổ
cũng đã hiểu, con thỏ này chịu chạy tới vì cứu Na Tra, nhân phẩm
cũng cũng không tính là quá kém, chí ít còn có thể cứu.

Thế là Hoàng Phi Hổ nói:

-Con thỏ, chuyện rất đơn giản, một lát nữa ta ngăn chặn Na Tra, đ
ồng thời đưa người đến biên giới chỗ Cửu Long Thần Hỏa Tráo, s
au đó người nghĩ biện pháp ra ngoài. Ra đến bên ngoài, người đi t
ìm Trần Nguyên Tử đại tiên đến đây tương trợ. Đây là lệnh bài củ
a ta, hấn thấy được là cái gì cũng hiểu.

Trong khi nói chuyện, Hoàng Phi Hổ ném một tấm lệnh bài cho T
ần Thọ, Tần Thọ tiếp lấy nhìn một chút, phía trên là hình ảnh núi
Thái Sơn, mặt sau thì là một võ tướng cưỡi ngựa sắc Thần Ngưu, x
em ra hẳn là bản thân Hoàng Phi Hổ.

Tần Thọ cẩn thận cất kỹ, sau đó đột nhiên lấy lại tinh thần, hỏi:

-Đại đế, người vừa mới nói cái gì? Người nói người đưa chúng ta
đến biên giới Cửu Long Thần Hỏa Tráo, là bên trong hay là bên n
goài?

Hoàng Phi Hổ đương nhiên mà nói:

-Đương nhiên là bên trong, nếu là có thể ra ngoài, ta còn nói nhảm với người làm gì chứ?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Có thể ra ngoài, ta còn tới tìm người sao?

Hoàng Phi Hổ mặc kệ nhiều như vậy nói:

-Dù sao người tự nghĩ biện pháp đi, ta đưa người đi.

Tần Thộ vội vàng kêu lên:

-Đợi chút đã!

Hoàng Phi Hổ nói:

-Còn có chuyện gì?

Tần Thộ nói:

-Chuyện ra ngoài thì ta có thể tự nghĩ biện pháp. Có điều, ta muốn thương lượng với người chuyện này.

Hoàng Phi Hổ nói:

-Nói.

Tần Thộ nói:

-Ta thật biết một cách hầm thịt bò, ăn cực kỳ ngon...

-Cút!

Hoàng Phi Hổ nghe xong, tròn mắt trừng một cái, vung tay lên, một tia thanh quang rơi xuống!

Sau một khắc, Tàn Thộ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đồng thời nơi xa gầm lên giận dữ vang lên:

-Còn muốn đùa nghịch thủ đoạn?!

Tiếp đó nghe thấy Hoàng Phi Hổ hét lớn một tiếng:

-Đối thủ của ngươi là ta!

Sau đó liền là từng đợt tiếng vang kịch liệt!

Chờ Tàn Thộ đứng vững vàng, lúc này mới phát hiện, hắn đã đứng ở bên cạnh một bức tường ánh sáng màu đỏ lửa!

Lý Trinh Anh nói:

-Thỏ Thỏ, làm sao bây giờ?

Tàn Thộ mắng:

-Hoàng Phi Hổ, tên khốn nhà ngươi, ngươi ngược lại là đưa phật đưa lên tây phương đi! Ngươi thật đúng là đưa chúng ta đến bên cạnh biên giới Cửu Long Thần Hỏa Tráo à? Ngươi là cái thứ cạnh bên của cạnh bên!

Lúc này giọng nói của Hoàng Phi Hổ truyền đến:

-Thật có lỗi, năng lực của ta có hạn, không phá nổi Cửu Long Thần Hỏa Tráo, cho nên phải dựa vào chính các ngươi rồi.

Tàn Thộ, Lý Trinh Anh, Trung Sơn đạo nhân, Thanh Đồng Long, Khôi Tam tập thể bó tay rồi, Tàn Thộ không chút khách khí quay

đầu dựng thẳng một ngón giữa lên về phía Thái Sơn, liền muốn mắng một tiếng mẹ.

Kết quả là Tần Thộ nhìn thấy một con hỏa long đang bay từ trên Thái Sơn ra, mục tiêu rõ ràng là bọn hắn!

-Thỏ Thỏ, hỏa long đến rồi! - Lý Trinh Anh giật nảy mình, vội vàng kêu lên.

Khôi Tam hét:

-Con thỏ, chúng ta chạy đi.

Trung Sơn đạo nhân cũng nức nở nói:

-Cửu Long Thần Hỏa Tráo bên trong lớn như vậy, thật sự bị dễ mắng tới thì chạy chỗ nào đây?

Thanh Đồng Long nói:

-Vậy thì liệu đi...

-Mấy người các người nói xong chưa? Nói xong thì đi nhanh lên.

- Đúng lúc này, giọng nói của Tần Thộ vang lên.

Bốn người sững sờ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con thỏ đã đứng ở bên ngoài Cửu Long Thần Hỏa Tráo!

-Thỏ Thỏ... Người? - Trên mặt Lý Trinh Anh tràn đầy vẻ không dám tin, tròn to mắt nhìn lỗ hồng nham nhở trên Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chỉ thấy cái lỗ hồng lớn đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phi tốc khép lại, hiển nhiên, đây chỉ là một t hông đạo tạm thời.

Chỉ có duy nhất Khôi Tam là không nghĩ quá nhiều, cúi đầu xuống bò qua, sau đó ha ha cười nói:

-Thật sự có thể đi ra này, ha ha ha...

Lý Trinh Anh cũng gấp gấp bò theo ra ngoài.

Trung Sơn đạo nhân dụi dụi con mắt, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, chờ tới lúc hắn muốn bò thì lỗ hồng đã sắp khép lại làm cho Trung Sơn đạo nhân gấp đến muốn khóc, lập tức vội vàng kêu lên:

-Thỏ gia, cứu mạng!

Chương 699: Hắc Kỳ Lân

Chương 699. Hắc Kỳ Lân

Tần Thộ phát phát tay ra hiệu hắn bình tĩnh chút, sau đó Tần Thộ há mồm cắn lấy lỗ hồng sắp khép lại trên Cửu Long Thần Hỏa Trảo...

Trung Sơn đạo nhân và Thanh Đồng Long thấy vậy, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Thanh Đồng Long nhin không được hỏi:

-Người chính là cắn mở nó ra như thế?

Tần Thộ ừ một tiếng, sau đó dùng lực cắn, vách ngăn hỏa hồng trong suốt kia lập tức bị cắn một mảnh xuống tới!

Trung Sơn đạo nhân thấy vậy, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

-Đây là Cửu Long Thần Hỏa Tráo thật sao? Sao lại không chịu nổi một cái cần thế này?

Tần Thọ nói:

-Giả, dùng sức khê cần liền mở ra. Không tin các ngươi thử một chút.

Thanh Đồng Long lập tức tiến tới, miệng rộng mở ra, dùng sức cắn...

-Cạch!

Một tiếng vang giòn vang lên!

Trung Sơn đạo nhân đứng tới hỏi:

-Như thế nào? Cần rơi rồi sao?

Thanh Đồng Long nhẹ gạt đầu, không nói chuyện, nhưng là trong mắt to ngập tràn nước mắt... Qua ba giây đồng hồ, Thanh Đồng Long ngẩng đầu hé miệng, đưa tay vào miệng lấy ra một cái răng gãy, sau đó một mặt u oán nhìn Tần Thọ nói:

-Đây chính là cái mà ngươi nói khê cần là mở?

Nhưng mà Tần Thọ không nói chuyện, hai ba miếng liền ngay trước Thanh Đồng Long mặt cần rơi mất một mảng lớn vách ngăn, lỗ hồng lần nữa phóng đại. Thậm chí Tần Thọ còn phun ra một miếng đến, vênh mặt lên nói:

-Không cần nổi, chỉ có thể nói ngươi không được, về sau trở về luyện nhiều một chút là được.

-Mau ra đây, hỏa long sắp tới. - Lý Trinh Anh nhắc nhở.

Thanh Đồng Long cùng Trung Sơn đạo nhân nghe xong, vội vàng chui vào trong lỗ hồng, kết quả là hai con hàng này lập tức chen t hành một cụm, kẹt ở trên vách, ai cũng không ra được.

Giờ này khắc này, hỏa long đã tới phụ cận, một cái lao xuống là v ọt xuống tới.

Cái mông của hai người đã cảm nhận được nhiệt độ cực nóng...

Khôi Tam và Lý Trinh Anh tranh thủ thời gian đưa tay kéo người, thế nhưng kẹt quá chặt, sừng sốt không có lời ra tới.

Lý Trinh Anh kêu lên:

-Thỏ Thỏ hỗ trợ với!

Tần Thọ xem thường mà nói:

-Giúp cái gì chứ? Tốc độ Cửu Long Thần Hỏa Tráo tự lành rất nh anh, hai người bọn họ mắc như thế một hồi, đã kẹt đến gắt gao, ké o không nhúc nhích.

Lý Trinh Anh nói:

-Vậy không có biện pháp khác sao?

Tần Thọ nhìn hai đứa trẻ đáng thương nói:

-Đừng nói cho ta, ngay cả thần thông thu nhỏ các người cũng khô ng biết.

Lời này vừa nói ra, nhãn tình hai người sáng lên, trong nháy mắt biến thành nhỏ như con muỗi, vèo một cái đã chui ra!

Dường như là đồng thời, hỏa long phốc một cái nhào vào trên vách đã gần kín lại kia, một tia hỏa diễm thuận theo lỗ hồng phun ra, trong nháy mắt mặt đất liền bị đốt cháy!

Chờ hỏa diễm tắt đi, Tần Thộ tranh thủ thời gian hô to một tiếng vào bên trong:

-Nếu con trâu kia thật sự không được thì giữ thịt lại cho ta!

-Cút!

Tiếng nói của Hoàng Phi Hổ như là tiếng sấm truyền đến.

Tần Thộ nghe xong, cộc cộc miệng nói:

-Vẫn ổn, tràn đầy lực lượng, xem ra là không có chuyện gì.

Lý Trinh Anh hé miệng cười nói:

-Thỏ Thỏ, người lo lắng cho hấn thì người cứ việc nói thẳng đi, tại sao phải nói cái kia làm người ta ghét?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ai lo lắng cho hấn rồi? Ta là đau lòng cho thịt con Thần Ngưu của hấn... Nguyên liệu nấu ăn tốt như vậy, nếu là cho ta, chờ chúng ta trở lại trên Thiên Đình ta sẽ để cho sư phụ Trù Thần của ta tự mình xuống bếp, chắc chắn... Mỹ vị đó...

Lý Trinh Anh:

-... -

Lúc này Khôi Tam nói:

-Chia cho ta một cái chân.

Tần Thọ đáp:

-Không có vấn đề, chia cho người ba cái, hai cái kia cho đại ca và nhị ca người làm lễ đoàn tụ.

Khôi Tam nghe xong, lập tức cười, chỉ là sau khi cười, đột nhiên quay đầu lại nói:

-Có sát khí!

Mấy người Tần Thọ quay đầu theo, chỉ thấy hư không đột nhiên nút ra một cái khe hở, tiếp đó một con có móng vuốt lớn phốc một cái liền đưa ra ngoài, trực tiếp chụp vào bốn người!

Không nói tới thực lực của bốn người, nhưng là chẳng ai ngờ rằng sẽ có cái gì phá vỡ hư không chui ra ngoài bắt bọn họ, nên bọn họ lập tức giật nảy mình, sửng sốt không kịp phản ứng tránh né!

Kết quả là nhìn thấy cái móng vuốt kia dường như là suột qua chó p mũi của mấy người một cái! Chỉ thiếu một chút khoảng một centimet nữa là có thể bắt lấy bọn hắn!

Lúc này Trung Sơn đạo nhân dường như không cần suy nghĩ, qua y người quát to một tiếng:

-Chạy đi!

Sau đó những người khác cũng đột nhiên lấy lại tinh thần, nhanh chân chạy!

Nhất là Khôi Tam, lập tức nâng Thanh Đồng Long lên chạy theo bản năng, kết quả là chạy được mấy bước Thanh Đồng Long mới hồi phục tinh thần lại hét lớn:

-Người buông ta xuống, ta khiêng người chạy sẽ chạy càng nhanh.

Khôi Tam quả quyết buông tay, Thanh Đồng Long cũng không khách khí, vung tay khiêng tất cả mấy người Lý Trinh Anh, Khôi Tam và Trung Sơn đạo nhân lên, đến khi muốn bắt con thỏ lại ngạc nhiên phát hiện, con thỏ không có cùng lên đến!

-Con thỏ đâu?! - Thanh Đồng Long hỏi theo bản năng.

Đám người cũng lập tức quay đầu đi tìm, kết quả liền thấy một cảnh quỷ dị...

Chỉ thấy giữa thiên địa xuất hiện một khe hở lớn, sau đó cái móng vuốt vươn ra từ trong cái khe, giờ này khắc này đã rút trở về, thay vào đó là một thứ đen kịt mà dữ tợn, nhìn kỹ lại cái kia lại là một cái đầu như quái vật mắt hở lại mọc ra sừng hươu! Thứ này đen như mực, bên trong hai mắt đỏ như máu mang theo vài phần điên cuồng, khí thế cuồng bạo như là vòi rồng từ khe hở bên trong xông ra, thổi cho đất đá lẫn loạn, cây cối bốc lên...

Chỉ nhìn bề ngoài là biết, đây tuyệt đối không phải hung thú bình thường!

Đúng lúc này, Thanh Đồng Long hoảng sợ nói:

-Hắc Kỳ Lân!

-Cái gì? Hắc Kỳ Lân? Cái đồ chơi này không phải tuyệt chủng rồi sao? - Người lấy lại tinh thần trước chính là Trung Sơn đạo nhân, hắn lập tức hô lên theo bản năng.

Sắc mặt Lý Trinh Anh ngưng trọng nói:

-Ta từng nghe cha ta nói, kẻ mạnh nhất trong tộc Kỳ Lân chính là Hắc Kỳ Lân, có một loại Kỳ Lân khi tiến hóa xuất hiện sai lầm, đ

ược xưng là mầm họa Hắc Kỳ Lân. Tính cách hấn nóng nảy, thực lực lại vô cùng cường hãn, sinh ra đã là Địa Tiên, một khi trưởng thành, tất thành Kim Tiên! Nếu lại còn tiến hành tu luyện thì trở thành Đại La Kim Tiên cũng không phải vấn đề nan giải gì, nghe nói tại thời kỳ thượng cổ, có Hắc Kỳ Lân trưởng thành là đại đế, tự xưng Hắc Tử đại đế. Hắc Tử đại đế suýt chút nữa đã diệt tộc Kỳ Lân, cuối cùng ngay lúc đó bị thánh nhân xuất thủ trấn áp. Sử xưng Hắc Kỳ Lân Họa... Từ đó về sau, tộc Kỳ Lân liền có văn bản rõ ràng quy định, phạm là sinh hạ Hắc Kỳ Lân đều phải lập tức giết chết, vĩnh diệt hậu hoạn.

Chương 700: Đỡ nghiệm

Chương 700. Đỡ nghiệm

Đồng thời, tộc Kỳ Lân cũng truy sát tất cả Hắc Kỳ Lân, nghe nói ở trước cuộc đại chiến Phong Thần, Hắc Kỳ Lân đã diệt tuyệt. Tại sao nơi này lại có thể có một con Hắc Kỳ Lân? Hơn nữa còn đã trưởng thành...

Khôi Tam hỏi:

-Làm sao người biết nó đã trưởng thành?

Lý Trinh Anh chỉ vào sừng của Hắc Kỳ Lân nói:

-Kỳ Lân mới sinh không có sừng, sừng Kỳ Lân thiếu niên chỉ có hai xiên, Kỳ Lân trưởng thành có tam xoa. Hấn có vừa đúng tam xoa, nói rõ là Hắc Kỳ Lân đã trưởng thành.

Trung Sơn đạo nhân tức nức nở nói:

-Đây chẳng phải là Kim Tiên sao? Vậy còn đánh cái cái rắm à, đi nhanh lên!

Lý Trinh Anh cũng gật đầu nói:

-Xem ra là kẻ khổng chế tam ca của ta đã khổng chế con hung thú này để hấn đến đối phó chúng ta. Đúng là chúng ta không nên ở lâu, thừa dịp nó chưa có đi ra, chúng ta chạy trước đi thì hơn...

-Đi là chắc chắn phải đi, nhưng các người có thể kéo cái con thỏ kia tới trước hay không? - Thanh Đồng Long cười khỏ nói.

Lúc này đám người mới đưa mắt đi tìm con thỏ, vừa xem xét thì kinh ngạc phát hiện, Tàn Thọ lại không hề chạy theo đám bọn hấn mà bình tĩnh đứng ở chỗ kia, ngửa đầu nhìn Hắc Kỳ Lân gần ngay trước mắt, chỉ thiếu một chút nữa là có thể cắn được hấn!

Hắc Kỳ Lân cực kỳ phẫn nộ, cố gắng chui cái đầu ra ngoài, kết quả chính là chen không ra, từ đầu đến cuối còn một chút nữa mới có thể cắn được con thỏ.

Đúng lúc này, con thỏ giơ một cái tay lên cao, lật bàn tay một cái, một vệt kim quang lấp lóe, tiếp đó một cục gạch to lớn sáng loáng, ánh vàng rực rỡ xuất hiện ở trong tay hấn!

Thấy cảnh này, Thanh Đồng Long hét lên theo bản năng:

-Đừng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy con thỏ vung cánh tay lên, đột nhiên đập xuống!

Bốp!

Cục gạch lớn trực tiếp đập lên trên mặt Hắc Kỳ Lân!

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đứng hình!

Không chỉ là Khôi Tam, Lý Trinh Anh, Trung Sơn đạo nhân, Thanh Đồng Long, mà ngay cả Hắc Kỳ Lân vẫn luôn điên cuồng cũng mộng ngay tại chỗ, không dám tin nhìn con thỏ nhỏ trước mặt... Trong nháy mắt đó không khí giống như bị đông lại.

Tần Thọ giữ nguyên tư thế vung vẩy đập cục gạch xuống, thân thể nghiêng, hơi vặn vẹo về sau, tay cầm cục gạch bởi vì dùng sức quá mạnh sắp ném tới phía sau...

Sau một khắc, đám người lấy lại tinh thần.

Trung Sơn đạo nhân bùm mặt nói:

-Cái con thỏ này điên rồi sao? Đây chính là Kim Tiên Hắc Kỳ Lân, một hơi của nó là có thể thổi chết hắc đấy!

Lý Trinh Anh lại lắc đầu nói:

-Hắc Kỳ Lân không biết thần thông, vũ khí của hắn chỉ là nhục thân, chạy nhanh như là tia sáng, nanh vuốt có thể tùy tiện xé nát pháp bảo. Nhưng là một điểm thần thông cũng không biết...

Trung Sơn đạo nhân nức nở nói:

-Vậy cũng không thể trêu vào, cái con thỏ này điên rồi...

Đồng thời, Hắc Kỳ Lân cũng lấy lại tinh thần, hắn đường đường là Hắc Kỳ Lân, có thể tốt tính sao? Bình thường đều là hắn đánh người, hôm nay bỗng nhiên bị người đập một cục gạch vào mặt, hắn làm sao có thể nhẫn?

-Không thể nhìn!

Cùng lúc đó, trong một nơi đại điện kim bích huy hoàng nào đó, mỹ nhân như vẽ, rượu ngon thành ao, các mâm quả tiên được mời mấy nữ tử xinh đẹp bung đưa vào đại điện.

Trong đại điện, một tên nam tử mặc quần cộc vớ bàn một cái rồi đứng dậy, giận dữ hét:

-Tuyệt đối không thể nhìn! Mẹ nó, cái con thỏ này thật quá đáng, Hắc Kỳ Lân giết chết hần cho ta!

Bên cạnh hần là một nữ tử yêu mị, như là mèo bò tới bên người nam tử, ôn nhu nói:

-Đại nhân, một con thỏ mà thôi, cần gì phải tức giận như thế? Cái con thỏ ngốc này béo béo mập mập nhìn đã thấy đàn độn... Có khi hần cũng không biết Hắc Kỳ Lân là cái gì, không chừng, hần còn tưởng Hắc Kỳ Lân là con mèo to mà thôi.

Một nữ tử khác cũng bò tới, mềm mại đáng yêu mà nói:

-Đúng vậy, nếu hần biết đây là Hắc Kỳ Lân, sợ là sẽ bị dọa đến tiểu ra quần mất? Ha ha...

Nam tử nghe nói như thế, âm hừ một tiếng, giơ tay lên sờ lên đầu hai người. Không sai, nam tử là đứng đấy, hai nữ tử là bò, nam tử lại phải kiễng chân lên một chút mới đủ cao đến đầu các nàng... Gia hỏa này đích thật là một thằng lùn!

Chỉ là người mặc dù thấp, nhưng một thân cơ bắp lại là hàng thật giá thật, một bộ râu quai nón để cho người ta không nhìn được ra miệng ở nơi nào, lông mày rất thô, con mắt mang theo vài phần vẻ hung hãn. Nếu là chỉ nhìn mặt không nhìn thân thể, đoán chừng có thể làm cho tiểu hài tử im thít. Thế nhưng phối hợp thêm thân thể này thì...

Nam tử cười gằn nói:

-Các người nói có lý, vậy ta sẽ để hấn hiểu được, trước mắt là thứ gì, dọa cho hấn giật mình.

Lúc này, bên ngoài truyền tới một âm lãnh thanh âm:

-Lôi Khâu, lão tử để người chương quản Hắc Kỳ Lân truy sát mấy người này, người đừng có chơi hổng!

Lôi Khâu ha ha cười nói:

-Mấy cái con lươn nhỏ mà thôi, nếu như hổng, ta xách đầu đi gặp lão tử!

Nói xong, hai tay Lôi Khâu mở ra, râu ria bắt đầu vươn dài, đồng thời khuếch tán ra bốn phía, cuối cùng cắm vào giữa hư không!

Hai tay Lôi Khâu kết ấn, sau một khắc đột nhiên hấn mở hai mắt!

Dường như là đồng thời, Hắc Kỳ Lân trước mặt Tàn Thọ cũng đột nhiên mở hai mắt ra, trên mặt đang điên cuồng cũng ít đi mấy phần điên cuồng nhiều hơn mấy phần lý trí cùng phần nộ!

Nếu có người đồng thời nhìn thấy Lôi Khâu và Hắc Kỳ Lân, nhất định sẽ phát hiện, biểu cảm của hai người bọn họ trong giờ khắc này, lại là hoàn toàn đồng bộ.

Miệng rộng của Hắc Kỳ Lân mở ra, cười gằn nói:

-Con thỏ, người có biết ta là ai không?

Giờ này khắc này Tàn Thọ chống chống eo, mắng một câu:

-Móa nó, dùng sức quá mạnh, vọt đến eo.

Biểu lộ của Hắc Kỳ Lân lập tức cứng đờ, sau đó cả giận nói:

-Con thỏ, ngươi có biết ta là ai không?

Tần Thọ nghe xong, hơi khẽ nâng lên đầu, hỏi:

-Ngươi là ai cơ?

Hắc Kỳ Lân nói:

-Ta chính là...

Không đợi Hắc Kỳ Lân tự giới thiệu, chỉ thấy con thỏ này trở tay co lại, dõn gạch quất tới, bốp một tiếng, một gạch đánh cho Hắc Kỳ Lân hơi ngửa đầu!

-Ngươi là ai cơ? - Tần Thọ lại hỏi.

Hắc Kỳ Lân vừa muốn mở miệng, lại thấy cái con thỏ này đập một gạch xuống!

Bốp!

Con thỏ nghiêng nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Hắc Kỳ Lân hỏi tiếp:

-Ngươi là ai cơ? Ngươi mở miệng nói ra xem nào?

-Ta... - Hắc Kỳ Lân vừa muốn mở miệng, chỉ thấy cái con thỏ kia lại giơ cục gạch lên!

Bốp!

Con thỏ hỏi:

-Ngươi mở miệng nói ra xem nào!

-Ta chính là...

Bốp!

-Người là thế nào? - Tần Thộ hỏi.

Hắc Kỳ Lân nói:

-Ta chính là Hắc Kỳ Lân!

Bốp bốp bốp!

-Hắc Kỳ Lân? - Lòng mày Tần Thộ nhướng lên.

Chương 701: Đỡ nghiệm (2)

Chương 701. Đỡ nghiệm (2)

-Vương giả khắp trên trời dưới đất! - Hắc Kỳ Lân kêu lên.

Bốp!

Tần Thộ lại đập một gạch lên, nói:

-Vương giả?

-Người còn dám đánh ta? - Hắc Kỳ Lân gầm thét.

Bốp!

-Đánh người thì sao thế? - Tần Thộ khiêu khích hỏi.

Hắc Kỳ Lân cả giận nói:

-Ta muốn giết người!

Bốp bốp bốp!

Đập liền ba phát xong, Tần Thộ nghiêng cổ nói:

-Người muốn giết ai?

-Giết người!

Bốp bốp bốp!

-Giết ai?

-Giết người!

Bốp bốp bốp!

-Giết ai?

-Hừ hừ...

Bốp bốp!

-Nói chuyện!

Bốp!

-Nói chuyện!

Bốp bốp!

-Người thế nào không nói vậy?

Bốp bốp bốp!

-Người mở miệng nói đi xem nào!

Bốp bốp bốp!

-Đủ rồi! - Hắc Kỳ Lân gào thét!

Đồng thời, Lôi Khâu cũng đang gầm thét, hẳn là thật sự tức giận. Vốn dĩ hẳn cho là báo ra danh tính Hắc Kỳ Lân, con thỏ sẽ sợ hãi ra quần, ít nhất cũng phải sợ hãi một chút. Kết quả là cái này con thỏ càng đánh càng hăng hái, nhìn bộ dạng như vậy, như là muốn lẩy càn quét băng đảng Kỳ Lân làm vinh...

Lôi Khâu rất phiền muộn, cũng rất bất đắc dĩ, vết nứt hư không hơi nhỏ, hẳn thật là nhất thời không chui ra được. Cũng không làm gì được cái con thỏ kia, không công bị đánh còn chưa tính, máu c hốt là, lúc hẳn bị đánh, còn có nhiều người nhìn như vậy nữa!

Những nữ nhân này còn chưa tính, một lát nữa giết chết hết là được.

Nhưng là cái tên bên ngoài đại diện kia, cái tên đang không ngừng cười ha ha kia thì hẳn lại không có biện pháp.

Dường như hẳn thấy được, kết quả sau khi chuyện này truyền đi, đoán chừng hẳn không còn mặt mũi nào đi gặp lão tổ.

Lúc này, Tần Thọ đuổi đuổi cánh tay nói:

-Hoàn toàn chính xác đủ rồi, đánh đến cánh tay cũng mỏi.

Hắc Kỳ Lân:

-... -

Hắc Kỳ Lân hung tợn nói:

-Con thỏ, ta nhất định phải giết ngươi!

Bốp!

Tần Thộ đập một gạch vào giữa mặt Hắc Kỳ Lân, lần này đập vô cùng mạnh!

Hắc Kỳ Lân hết sức phẫn nộ, Tần Thộ thì buông tay nói:

-Ngại quá, lần này là viên gạch chủ động đập ngươi, không tin ngươi hỏi hân.

Sau đó chỉ nghe cục gạch hét lên:

-Muốn đánh thì đánh, cả ngày lằm bằm lải nhải, ngươi là bà già à?

Ha ha...

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười điên cuồng của người âm lãnh kia.

Lôi Khâu không nhận được phẫn nộ, cũng không có tâm tình tiếp tục chơi, há miệng hét lớn một tiếng:

-Con thỏ chết...

Kết quả là chỉ thấy con thỏ kia phồng miệng lên:

-Khục —— phi!

Một ngum đom bắn thẳng vào trong cái miệng rộng đang há to củ
a Hắc Kỳ Lân!

Lôi Khâu cũng nhin không được nữa, quay người liền là:

-Oe...

Dường như là đồng thời, Tần Thợ cũng quay người nhanh chân c
hạy! Tốc độ nhanh đến nỗi, đám người Lý Trinh Anh chỉ biết ngh
ẹn họng nhìn trân trối, chờ đến khi bọn hắn kịp phản ứng lại thì c
on thỏ đã sắp chạy mất dạng!

Thanh Đồng Long nhanh chóng đuổi theo, cũng may Thanh Đồng
Long là Thiên Tiên, thực lực hơn xa con thỏ, dù là Tần Thợ một t
hân thần thông, nhưng cũng khó mà vượt qua chênh lệch quá lớn
đến như vậy.

Không bao lâu sau, Thanh Đồng Long đã đuổi theo tới, sau đó co
n thỏ nhìn lướt qua Thanh Đồng Long một cái rồi không chút khá
ch khí cười lên đầu Thanh Đồng Long, nghiêng đầu, tựa vào ngực
Lý Trinh Anh, thở gấp nói:

-Đệch... Thật sự sảng khoái! Vừa mới tên kia thể nhưng là Hắc K
ỳ Lân đấy, đánh thật đã ghiền! Ha ha...

Đám người không còn gì để nói... thì ra tên cháu trai này đã sớm
nhận ra Hắc Kỳ Lân, thuần túy là đang đánh đỡ nghiện mà thôi!

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Con thỏ, đã đến lúc này rồi ngươi còn tìm thoải mái? Ngươi một
trận này định hoàn toàn làm mất lòng con Hắc Kỳ Lân kia à, nếu
hắn đi ra được thì chân trời góc biển cũng sẽ đuổi theo chúng ta.
Lúc đó thì lên trời không có cửa, xuống đất không có đường đâu!

Tần Thọ không hề để tâm mà nói:

-Sợ cái rắm! Hiện tại lên trời là không có cửa thật, nhưng xuống đất vẫn là rất dễ dàng. Cùng lắm thì chúng ta lại xuống, đến Địa Ngục là chúng ta có người giúp đỡ. Ta còn không tin không dạy dỗ được con mèo đen to đó!

-Người không sợ chút nào? - Trung Sơn đạo nhân xoa xoa mi tâm, hắn phát hiện dường như suy nghĩ của hắn không ở trên cùng một cái vĩ độ với suy nghĩ của con thỏ.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Sợ chứ!

-Sợ mà người còn đánh? - Trung Sơn đạo nhân hỏi.

Tần Thọ lễ thẳng khí hùng nói:

-Người không đánh hắn thì hắn sẽ truy sát chúng ta à? Dù sao cũng bị hắn đuổi như chó, không bằng đánh cho hắn một trận tướt, sung sướng trước...

Trung Sơn đạo nhân hoàn toàn không còn gì để phản bác, qua hồi lâu mới nói:

-Ít nhất chúng ta có thể chạy trước mà.

Tần Thọ căn bản không thèm để ý mà nói:

-Ta không đánh hắn, hắn sẽ liều mạng giãy dụa; lúc ta đánh hắn, hắn thành thành thật thật. Đến lúc chúng ta chạy, hắn còn ngăn người chưa biết đường đuổi theo kia. Người nói xem, nếu là chúng ta chạy luôn, hắn đuổi nhanh hơn hay là như bây giờ hắn đuổi theo nhanh hơn?

Trung Sơn đạo nhân nghe xong, hoàn toàn không còn gì để phản bác, chỉ có thể gật đầu nói:

-Có vẻ như, người nói đúng.

Tần Thộ vô cùng đắc ý tựa vào trong ngực Lý Trinh Anh nói:

-Không biết Địa Dũng phu nhân thế nào.

Lý Trinh Anh nói:

-Lúc tỷ tỷ đi ra có đưa cho ta một viên ngọc bội, nếu là khoảng cách không xa, có thể Thiên Lý Truyền Âm. Vừa rồi ở Thái Sơn, ta không liên lạc được với nàng. Nhưng là sau khi ra ngoài lại có thể liên lạc. Không có người đưa nàng đi thẳng đến Thái Sơn, nàng đi cửa Hoàng Tuyền Lộ bên kia, sau khi ra ngoài một đường đuổi đến, còn đi sau chúng ta. Hiện tại Cửu Long Thần Hỏa Tráo phong sơn, nàng cũng không vào được, cho nên, cũng là coi như an toàn.

Tần Thộ lập tức nhẹ nhàng thở ra, bằng không hẳn thật đúng là có chút lo lắng nàng bị đối phương thiêu chết trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Đúng lúc này, một tiếng rít truyền đến:

-Con thỏ, chạy đi đâu?!

Tần Thộ nghe xong, đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một tia chớp mà u đen đang cấp tốc đuổi theo!

Giờ này khắc này, trên đầu con Hắc Kỳ Lân kia lại có thêm một người đứng đó, chính là Lôi Khâu. Lôi Khâu quá mức mất mặt, vì muốn kiếm mặt mũi trở về, trong lúc phẫn nộ tự mình chạy thẳng tới.

-Cái kia là thứ đồ gì? Nhìn như con chuột đất, chẳng cao được hơn

n thỏ gia ta là mấy. - Tàn Thọ híp mắt hỏi.

-Hình như là người. - Trung Sơn đạo nhân nói.

Khôi Tam cũng chen lời:

-Không phải, chắc chắn là chuột, lông thật dài.

Ba người đều không có tận lực đè thấp giọng nói làm Lôi Khâu nghe rõ ràng, tức giận đến oa oa kêu to, vung tay lên trên bầu trời trống rỗng nháy mắt mây đen dày đặc, từng tia lôi đình đánh xuống!

Thanh Đồng Long thấy vậy, quát to một tiếng:

-Con thỏ, mau đưa đỉnh cho ta! Tia sét này chúng ta đỡ không... Ách...

Thanh Đồng Long đang nói chuyện thì thấy một tia chớp rơi xuống, sau đó thấy con thỏ kia há miệng, trực tiếp để lôi đình đánh thẳng vào trong miệng, sau đó bẹp bẹp ăn... Sau đó còn ợ một cái, còn có vài tia lửa điện chớp chớp ra.

Chương 702: Con thỏ chạy mau

Chương 702. Con thỏ chạy mau

Thanh Đồng Long không còn gì để nói, một lúc sau mới mở miệng nói:

-Con thỏ, đưa đỉnh cho ta. Chúng ta cưới cái đỉnh kia chạy càng n hanh.

Tần Thọ lại không đưa trả hấn, mà là thần nhiên nói:

-Sợ cái rắm! Hấn có thể triệu lôi điện, thỏ gia ta cũng có thể gọi n gười.

Nói xong, Tần Thọ cũng không thềm để ý Hắc Kỳ Lân và Lôi Kh âu đang phi tốc tới gần, mà là một mặt phong khinh vân đạm nói:

-Hắc Bạch Vô Thường nhanh chóng mở cửa.

Nói xong, Tần Thọ tùy ý nhìn bốn phía, kết quả bốn phía ngoại tr ừ gió thổi hiu hiu và lôi đình từ trên trời rơi xuống thì không có b ất cứ động tĩnh gì.

Tần Thọ xem xét, chợt phát hiện, hình như chuyện này có chỗ kh ông ổn.

Tần Thọ vội vàng nói:

-Có khả năng vừa rồi bọn hấn đi đâu mất, ta lại gọi một lần. Hắc Bạch Vô Thường, nhanh chóng mở cửa, ta là con thỏ đây!

Bốn phía y nguyên không có bất cứ động tĩnh gì...

Rốt cuộc Tần Thọ gấp, hét lớn:

-Hắc Bạch Vô Thường, nhanh chóng mở cửa!

Lúc này Lôi Khâu cười nhạo nói:

-Con thỏ, ngươi cho rằng Hắc Kỳ Lân dựa vào cái gì để đi săn nh ững yêu thú cũng có thần thông kia? Hấn tỏa định ngươi, phong b ể hư không, tin tức gì ngươi cũng đều truyền không đi ra, phong t

oả toàn bộ tất cả loại hình thần thông thuần di. Luận tốc độ đi đường, Hắc Kỳ Lân có chấp người một chân cũng vẫn chạy nhanh hơn người!

Tần Thọ nghe được lời nói này, sắc mặt lập tức cực kỳ khó coi. Ánh mắt những người khác nhìn hắn như thể muốn nói người phách hối lối nữa đi, người lại đã tính trước sao? Đập đã ghiền? Có điều mọi người cũng hiểu rõ, cái con thỏ này nhìn như là đang tìm đường chết nhưng trên thực tế lại là đang tranh thủ thời gian cho mọi người, cho dù là hiện tại, cũng là nói kéo dài thời gian mà thôi, cho nên cũng không thật sự trách hắn.

Tần Thọ cũng lập tức lấy lại tinh thần, nói tiếp:

-Đây là người nói đây, có bản lĩnh người chấp chúng ta một cái chân!

Lôi Khâu:

-... -

Lôi Khâu đã lớn như vậy thật chưa thấy qua kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế.

Mấy người Lý Trinh Anh cũng che mặt, quả nhiên, đi theo cái con thỏ này, mặt của bọn hắn sớm muộn gì cũng bị vứt sạch.

Thế nhưng mấy người lập tức nghĩ thông suốt, nếu như Hắc Kỳ Lân thật sự chấp bọn hắn một cái chân, bọn hắn còn có cơ hội chạy thoát.

Thế là, kẻ già đời Trung Sơn đạo nhân là người đầu tiên hô:

-Hắc Kỳ Lân chính là vương giả trong tộc Kỳ Lân, sao có thể nói không giữ lời?

Lý Trinh Anh cũng nói:

-Ta nghe người ta nói qua, mặc dù Hắc Kỳ Lân tàn bạo, nhưng là nói ra, một miếng nước bọt một cái đinh, chưa từng nuốt lời, không biết các người như thế nào?

Khôi Tam thì lại là không nghĩ nhiều như vậy, hắn là nghĩ như thế nào nói thế đó:

-Ta thấy cái Hắc Đại Cá này không giống người sẽ tuân thủ cam kết.

Lôi Khâu nghe xong, mặt đen thui, cả giận nói:

-Lão tử cũng không phải Kỳ Lân, lời nói của ta, ta muốn đổi ý thì đổi ý, ta làm chết các người chứ nói! Hắc Kỳ Lân gia tốc!

Nhưng mà để Lôi Khâu buồn bực là, thái độ của Hắc Kỳ Lân bỗng trở nên khác thường, không thêm nhanh, ngược lại giơ chân sau lên... chạy bằng ba chân.

Đã sớm nói, Hắc Kỳ Lân không am hiểu thần thông, thần thông gì cũng không biết. Cái phi thiên độn địa này cũng coi như một loại thần thông, chỉ có điều Hắc Kỳ Lân dựa vào tốc độ bốn chân phi nước đại, giẫm lên hư không đi lên, nói đúng ra chính là chạy nhanh, cũng không phải là thật sự biết bay. Bây giờ mất một cái chân, lập tức chạy thất tha thất thểu, thân thể là chột cao chột thấp, chột nhanh chột chậm!

Lôi Khâu không kịp bám chặt, cả người suýt chút nữa thì bị văng ra, sau đó túm thật chặt lấy lông tóc của Hắc Kỳ Lân, cả giận nói:

-Người con mẹ nó là đồ đàn à? Thật sự chạy bằng ba cái chân sao? Vậy ta nói hai cái đùi, người sẽ chạy bằng hai cái đùi à?

Vừa dứt lời, liền nghe trước mặt con thỏ hô:

-Nói được thì làm được đấy nhé! Hai cái đùi! Đừng có đùa! Vì vinh quang của Hắc Kỳ Lân!

Sau đó Lôi Khâu trợn mắt hốc mồm nhìn xem Hắc Kỳ Lân thật sự chạy bằng hai chân... Ba cái chân đã lão đà lão đảo, dùng hai cái đùi trên cơ bản chính là không khác gì chuột túi, nhưng là hắc không có cái đuôi dài lớn như của chuột túi, kết quả chính là nhảy lên nhảy lên, sau đó động một chút lại muốn té ngã...

Lôi Khâu vốn là cười Hắc Kỳ Lân, về sau sắc mặt càng ngày càng khó coi...

Trung Sơn đạo nhân thấp giọng nói:

-Cách cười mắt mặt như vậy, cũng khó trách sắc mặt hắc khó coi.

Tần Thộ nói:

-Không nhất định, có thể da mặt hắc rất dày, nhưng bị say xe.

-Say xe là cái gì? - Lý Trinh Anh ngốc nghếch hỏi.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Gần giống như say sóng.

Lý Trinh Anh nghiêng đầu hỏi:

-Say sóng là cái gì?

Lúc này Tần Thộ mới nhớ tới, từ nhỏ Lý Trinh Anh ăn sung mặc sướng, trời sinh cốt thần tiên, đã khi nào ngồi qua xe với thuyền? Thế là nghĩ nửa ngày nói:

-Người lớn lên thì sẽ hiểu.

Lý Trinh Anh:

-... -

-Chớ đắc ý, mặc dù Hắc Kỳ Lân đang chạy... ờm, nhảy bằng hai đùi nhưng là Hắc Kỳ Lân nhục thân cường hãn, lực thích ứng cực mạnh, chẳng mấy chốc sẽ thích ứng được. Đến lúc đó, chúng ta cũng sẽ không chạy nổi hần, thực lực cách biệt quá lớn! - Thanh Đồng Long nhắc nhở đám người.

Tần Thộ cũng hiểu đạo lý này, thế là móc ra đại đỉnh ném cho Thanh Đồng Long nói:

-Lúc nào người cũng muốn nó, cho người, bây giờ phải xem người rồi. Chạy trốn được, chúng ta hồ ăn biển nhét chúc mừng, chạy không thoát, hần hồ ăn biển nhét chúc mừng, người xem đó mà là m thôi.

Trong đầu Thanh Đồng Long hiện lên cảnh Hắc Kỳ Lân ăn thịt rỗng hấp và thịt thỏ kho tàu thì rung mình một cái rồi vội vàng mang theo đám người nhảy vào trong đại đỉnh. Chiếc đại đỉnh này không hổ là bảo bối mà Thanh Đồng Long một mực trao thân gửi phận, hần vừa vào, đại đỉnh như là bị kích động, phát ra một đạo thanh quang, tốc độ tăng vọt! Vậy mà loáng thoáng có thể kéo ra khoảng cách với Hắc Kỳ Lân!

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Lão Thanh, người đến cùng là cái thứ đồ gì? Sao ta lại có cảm giác người cùng chiếc đỉnh lớn này, không phải quan hệ nhận chủ nhân?

Thanh Đồng Long hừ hừ một tiếng rồi nói:

-Ta chính là khí linh của chiếc đại đỉnh này, hiện tại thân thể ta ch

ính là một bộ phận của đại đỉnh này. Người cầm một nửa đỉnh thì đương nhiên không có tác dụng gì. Nhưng khi ta cùng đại đỉnh hợp hai làm một, liền là một chiếc Tàng Long Đỉnh hoàn chỉnh. Tàng Long Đỉnh chính là Hậu Thiên Linh Bảo, mặc dù không so được với Tiên Thiên Linh Bảo như Cửu Long Thần Hỏa Tráo nhưng cũng có chút năng lực.

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Nói như vậy, người là bị người chế ra?

Chương 703: Con thỏ chạy mau (2)

Chương 703. Con thỏ chạy mau (2)

Thanh Đồng Long gật đầu.

Tần Thọ nhìn không được nhiều chuyện nói:

-Người nói xem lúc điêu khắc thân thể này cho người, là tên ngu xuẩn nào điêu khắc thành cái dạng này? Đầu lớn như cái nắp nồi, thân thể nhỏ như con cá chạch... Người nói xem có phải mất thẩm mỹ của hần có vấn đề hay không?

Thanh Đồng Long nghe xong, suýt chút nữa điều khiển Tàng Long Đỉnh ngã nhào một cái cắm xuống dưới, sau khi ổn định hừ hừ nói:

-Muốn mạng sống thì người vẫn là nên im miệng đi. Đúng rồi, ch

úng ta chạy đi đâu bây giờ?

Tần Thọ che miệng, bày ra dáng vẻ ta im miệng rồi.

Thanh Đồng Long nức nở nói:

-Đại ca, đã đến lúc này rồi, có thể nghiêm chỉnh một chút không?

Tần Thọ nói:

-Ngươi chạy đúng, ta còn nói cái gì?

Thanh Đồng Long nói:

-Đúng rồi?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng vậy, Đường Tăng là chạy về phía tây, sau đó đi ngang qua Ngũ Trang Quan. Hiện tại chúng ta cũng đang chạy về phía tây, hẳn là cũng có thể gặp được đi.

-Đường Tăng là ai cơ? - Bảo bảo hiệu kỳ Lý Trinh Anh này lại hỏi.

Tần Thọ cũng không biết giải thích thế nào, thế là nói:

-Ngươi lớn lên sẽ biết.

Lý Trinh Anh:

-... -

Thanh Đồng Long xác định phương hướng xong, một đường chạy như điên về phía tây.

Có điều tiệc vui chóng tàn, đúng như Thanh Đồng Long nói, Hắc Kỳ Lân thích ứng chạy nhảy bằng hai cái đùi rất nhanh, tốc độ càng lúc càng nhanh. Mặc dù Tàng Long Đình và Thanh Đồng Long càng ngày càng hòa hợp, chạy cũng càng lúc càng nhanh, nhưng là nói tóm lại vẫn không nhanh bằng Hắc Kỳ Lân trưởng thành. Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, đám người thậm chí có thể quay đầu thấy rõ ràng bộ răng vàng khè của Hắc Kỳ Lân cắn nuốt xương vụn còn chưa có nuốt xuống.

-Con thỏ, còn có biện pháp gì không? Gia hỏa này càng lúc càng nhanh. - Trung Sơn đạo nhân vẫn luôn ghé vào cạnh đỉnh, nhìn chằm chằm Hắc Kỳ Lân, run giọng hỏi.

Hai mắt Tàn Thộ khẽ đảo nói:

-Người không có đầu óc à? Không biết nghĩ một chút biện pháp sao? Cái gì cũng để thỏ gia ta đến nghĩ, thỏ gia ta không phải vạn năng.

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Hiện tại đầu óc ta đã không chuyển động được nữa, người bảo ta nghĩ cái gì? Hiện tại ta chỉ nghĩ đến là lúc chết nên bày ra cái tư thế gì, hô cái khẩu hiệu gì mới không coi là mất mặt.

Tàn Thộ:

-... -

Lý Trinh Anh nói:

-Thỏ Thỏ, người nhanh nghĩ một chút biện pháp đi, nơi này chỉ có người thông minh nhất.

Tàn Thộ một mặt cười khổ, hắc thông minh? Hắc mới không phải thông minh, chỉ là thứ trong đầu hắc nghĩ không giống với người

của thế giới này nghĩ lắm mà thôi. Nhưng thật sự là hấn không phải vạn năng, có thể lừa dối đối phương một lần, hai lần, còn có thể xoay người ta ba bốn lần à? Huống chi, đối phương cũng không nóg, nhất là cái tên lùn kia, một đường đuổi theo, hấn liền lấy hai tay che miệng, một bộ chết sống không mở miệng, không cho bọn hấn cơ hội.

Đối phương không nói lời nào, miệng pháo của Tàn Thợ cũng không còn tác dụng gì nữa.

Nhưng là sống chết trước mắt, không suy nghĩ chút biện pháp là thật sự không được...

Đúng lúc này, Khôi Tam nói:

-Nếu không, ta đi cản hấn một chút?

Tàn Thợ vội vàng giữ chặt hấn nói:

-Người đừng vờ ngớ ngẩn, thân thể của cháu trai này là Kim Tiên, người đi lên còn chưa đủ cho người ta đập một đập.

Khôi Tam xem thường mà nói:

-Chờ ta trưởng thành, một bàn tay chụp chết hấn!

Tàn Thợ vội vàng gật đầu nói:

-Đúng đúng đúng... Nhưng đó là chờ về sau người lớn lên. Hiện tại, người yên tĩnh chút.

Đúng lúc này, Lý Trinh Anh bỗng nhiên hét lớn:

-Thỏ Thỏ, mau nhìn phía trước! Kia là chỗ nào? Thật quý dị!

Tàn Thợ nghe xong, quay đầu nhìn lại, con mắt lập tức sáng lên!

Chỉ nhìn thấy phía trước từng tòa núi lớn nằm rạp trên mặt đất, nhưng đỉnh núi lại nhô cao lên, giống như những tòa mộ lớn!

Bên trong dãy núi, sát khí bốc lên, mây đen che trời, bên trong có quỷ hỏa lấp lóe, có cả tiếng người gào thét điên cuồng, hiển nhiên đây không phải là một mảnh đất lành. Cho nên Lý Trinh Anh mới có thể kinh hô lên như thế...

Thanh Đồng Long nhướng mày nói:

-Nơi này... nhìn có vẻ quen mắt.

Tần Thộ thì càng nhìn càng thấy quen mắt, trước đây không lâu hẳn vừa mới đến qua nơi này, chỉ có điều dẫn hắn tới không phải Thanh Đồng Long mà là đại hắc cầu Hạo Thiên Khuyển mà thôi.

Ánh mắt Tần Thộ sáng lên, nói:

-Chúng ta có đường sống rồi!

-Thật?

Lý Trinh Anh vui mừng hỏi.

Tần Thộ khoát tay, tiểu nha đầu thuận theo ngòi xỏm xuống, Tần Thộ vỗ vỗ đầu của nàng nói:

-Phí lời, thổ gia ta có lúc nào lừa người chưa?

Trong lòng Trung Sơn đạo nhân vẫn còn sợ hãi nói:

-Con thổ, người phải nghĩ cho kỹ. Chỗ kia xem ra cũng không phải là nơi yên lành, ta thậm chí còn cảm thấy đến nơi đó còn dọa người hơn so với Hắc Kỳ Lân... Người có muốn suy nghĩ lại một chút không?

Thanh Đồng Long cũng hỏi:

-Con thỏ, ta nhớ ra rồi, nơi đó là Trục Lộ Nguyên, là chiến trường năm đó Viêm Hoàng nhị đế và Xi Vu đại chiến để lại. Nơi đó là cấm khu Sinh Mệnh mà người sống không được đi vào, từ xưa đến nay không có ai đi vào mà có thể còn sống để đi ra. Người chắc chắn là muốn chạy về phía đó?

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Nếu chúng ta đổi phương hướng chạy thì người nói là có thể sống hay không?

Thanh Đồng Long yên lặng...

Tần Thọ nói:

-Ý nghĩ của ta rất đơn giản, nơi này đã nguy hiểm như vậy, chúng ta sợ hãi, cái tên lùn kia cũng nhất định sẽ sợ hãi. Cùng lắm thì hắn đuổi theo, mọi người cùng nhau chết!

Trung Sơn đạo nhân hỏi ngược lại:

-Nếu như không đuổi theo thì sao?

Tần Thọ nói:

-Chỉ ít chúng ta cũng không chết trong tay hắn, người mà hắn đánh chết cũng đã chết hết rồi. Cuối cùng vẫn chưa giết tới chúng ta, chúng ta cũng coi như là người cuối cùng ghê tởm hắn đi.

Lý Trinh Anh nghe vậy, có chút sợ sệt nói:

-Thỏ Thỏ, chúng ta phải chết thật à?

Tần Thọ nhìn bộ dáng của Lý Trinh Anh, trong lòng mềm nhũn, nói:

-Cũng chưa chắc, nơi này có người quen biết cũ, không chừng còn có thể giúp một tay.

-Người quen biết cũ? Quen thân như thế nào? - Trung Sơn đạo nhân hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ừm... gặp qua một lần.

Trung Sơn đạo nhân, Lý Trinh Anh, Thanh Đồng Long:

-... -

Chỉ có Khôi Tam không hiểu cho lắm gãi cái đầu trọc, hai mắt mờ mịt nhìn mọi người không rõ vì sao lại im lặng như thế.

-Đừng nói nữa, chỉ phương hướng! Hắc Kỳ Lân sắp đuổi tới rồi. - Trung Sơn đạo nhân kêu lên.

Tần Thọ chỉ một ngọn núi nhỏ độc lập ở phía trước nói:

-Chính là cái kia!

Trung Sơn đạo nhân hoảng sợ nói:

-Con thỏ, người không có lầm chứ? Cái kia? Ngọn núi nhỏ đó có hàng trăm ngôi mộ, cho dù có người, cũng không phải là người tốt!

Tần Thọ cười khỏ nói:

-Lấy ngựa chết làm ngựa sống, vạn nhất không được, vậy thì chín

h là xuống mồ rồi! Bà già của ta ơi, thỏ gia ta đã gặm qua Thiên Đình, cắn qua Địa Phủ, ta không tin là lại ngã trong một giấc ngủ.

Chương 704: Quỳ đi

Chương 704. Quỳ đi

Lúc này, Hắc Kỳ Lân phía sau đã sắp đuổi tới, Thanh Đồng Long cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, khổng chế Tàng Long Đỉnh xoay người một cái vọt xuống dưới, đi thẳng tới ngọn núi nhỏ!

Đoán chừng Hắc Kỳ Lân cũng không ngờ được đám người con thỏ lại đột nhiên tăng tốc lao xuống, một người cũng không dừng lại, vọt thẳng xuống dưới. Chờ lúc hắn thay đổi phương hướng quay đầu lại, cái đỉnh đồng kia đã rơi vào trên đỉnh núi...

Lôi Khâu liếc qua đỉnh núi, chân mày hơi nhíu lại, thầm nói:

-Lại còn có nhà? Chẳng lẽ là con thỏ tìm người giúp đỡ?

Hắc Kỳ Lân khịt mũi, dường như là hỏi nhưng không đi qua.

Lôi Khâu hé mắt, không nói chuyện, ánh mắt rơi vào cái phòng cở tranh trên đỉnh núi kia, dường như đang suy tư điều gì.

Lúc này, đám người Tàn Thọ đã từ bên trong chiếc đỉnh lớn nhảy ra ngoài, Tàn Thọ dẫn đầu, đẩy cửa sân ra, cũng không đi vào, mà cất cao giọng hỏi:

-Lão gia tử, đã lâu không gặp, ta tới thăm ngươi đây.

Kết quả Tần Thộ gọi nửa ngày, bên trong nhà lá đến một chút động tĩnh cũng không có.

Trung Sơn đạo nhân hỏi:

-Con thỏ, lần đầu tiên ngươi đến đây là lúc nào?

Tần Thộ nói:

-Hơn ba trăm năm trước.

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Ngươi chắc chắn lão nhân bên trong là cao nhân?

Tần Thộ nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy lão đầu ngày đó, lão đầu đem theo một cái ngọn đèn cũ, nhìn thấy bộ dáng muốn đi vào là phải chiếu chiếu của lão, xem ra không giống như là một cao nhân, mà giống một phàm nhân hơn.

Trung Sơn đạo nhân dường như hiểu ý của Tần Thộ, nói:

-Nếu là một phàm nhân thì chỉ đến tám mươi một trăm tuổi, không chừng người ở bên trong đã qua đời rồi.

Trong lòng Tần Thộ lộ bộ một cái, chẳng lẽ lão nhân mất thật rồi?

Có điều Tần Thộ liền lập tức phủ định, hắn nhớ rõ Hạo Thiên Khuyển đã nói qua, lão nhân này là một lão binh trong đại chiến tranh giành thiên hạ năm đó! Về sau tất cả người còn sống sót, chết thì chết, thắng thiên thì thắng thiên, duy chỉ có mình lão ở lại chiếu cố những binh hồn tử chiến này.

Trước kia Tàn Thọ không cảm thấy binh hồn nơi này có bao nhiêu đáng sợ, hắn thấy, cho dù đáng sợ thì cũng chỉ là một đám quỷ hồn mà thôi. Hắn đã gặp không biết bao nhiêu thiên binh thiên tướng, còn có thể để ý một chút quỷ hồn này sao?

Có điều lần này đi Cửu U Địa Phủ, sau khi ở bên trong Minh Hà gặp được Tu La tộc, Tàn Thọ đem mọi chuyện cần thiết liên hệ với nhau, bỗng nhiên hiểu được chút gì đó.

Những binh hồn này tuyệt đối không đơn giản!

Nếu không, dựa vào tính cách của Minh Hà giáo chủ, hắn ưa thích thu thập binh hồn luân hồi thành Tu La như vậy, thì làm sao lại bỏ mặc nhiều binh hồn cực phẩm như vậy không quản chứ?

Nếu nói là Minh Hà giáo chủ sợ Tam Hoàng Ngũ Đế, Tàn Thọ không bao giờ tin.

Tam Hoàng mặc dù lợi hại, nhưng mà Minh Hà giáo chủ cũng không phải ăn chay, nếu như hắn thật sự là một phế vật, thì hắn cũng không thể ngồi xồm ở giữa bàn Minh Hà nhiều năm như vậy, Thiên Đình, Phật Môn, hai thế lực lớn như thế cũng không thể bắt hắn làm cái gì.

Cho nên, tính đi tính lại, Minh Hà giáo chủ không động vào những binh hồn trong này, chỉ có một khả năng là không động vào được! Không thể trâu vào! Không giải quyết được!

Thứ có thể khiến cho Minh Hà giáo chủ không giải quyết được, mà lão nhân này lại có thể làm được, hắn có thể là người bình thường sao?

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ chém đinh chặt sắt nói:

-Không thể nào! Lão nhân gia thọ cùng với trời đất, thể chất còn cứng rắn hơn so với người, sao có thể qua đời?

Lời này vừa nói ra, liền nghe thấy tiếng ho khan truyền ra từ trong túp lều:

-Coi như là tiểu tử ngươi còn có chút lương tâm, vào đi.

Tần Thộ nghe xong, trong lòng lập tức vui mừng: "Ôi đêch, võ m ông ngựa đúng rồi!"

Nghe được trong túp lều truyền ra động tĩnh, bọn người Trung Sơn đạo nhân, Lý Trinh Anh cũng sợ, sau đó cùng nhìn về phía Tần Thộ.

Tần Thộ nói:

-Nhìn cái gì? Đi vào thôi!

Nói xong Tần Thộ đi vào đầu tiên, tiến vào trong viện, Tần Thộ lại không vào nhà, mà là yên lặng ngồi xuống bên cạnh cái bàn chờ. Hắc nhớ kỹ, lần trước lão đầu không có để bọn họ vào nhà, vì tôn trọng, lần này Tần Thộ cũng không tiến vào.

Những người khác nhìn thấy Tần Thộ quy củ như thế, bọn hắc cũng không thể làm càn, thế là đi theo ngồi ở một bên.

Lúc này Lôi Khâu ở bên trên cũng lấy lại tinh thần, nói:

-Nơi này là chỗ nào?

Hắc Kỳ Lân gằm nhẹ hai tiếng, cũng không biết nói như thế nào, vẫn chỉ là đơn thuần gào khan.

Lôi Khâu dường như thật không thể tiếp tục nói chuyện với Hắc Kỳ Lân, chỉ là lầu bầu nói:

-Hình như là Trục Lộ Nguyên... Trục Lộ... chẳng lẽ nơi này có

những người còn những người mà Xi Vưu hoặc là Viêm Hoàng năm đó bỏ lại? Không đúng... năm đó không phải là đều đã chết hoặc là đã giải tán rồi sao?

Sau đó Lôi Khâu bật cười lớn nói:

-Má nó, ta sợ cái rắm! Mặc dù Địa Tiên Giới này là ngọa hổ tàng long, nhưng mà những cường giả kia, có người nào là không có danh tiếng? Có người nào không phải là giáo chủ một phương? Có tên cháu trai nào sẽ ở lại đây?

Nghĩ đến đây, Lôi Khâu vỗ đầu Kỳ Lân nói:

-Đi, xuống dưới!

Hắc Kỳ Lân hô vọt một cái xuống, rơi thẳng vào giữa viện!

Lôi Khâu cười to ba tiếng nói:

-Con thỏ, xem các người chạy chỗ nào, còn không quỳ xuống!

Đám người con thỏ quay đầu nhìn ra, chỉ nhìn thấy Hắc Kỳ Lân uy phong凛冽 giáng từ trên trời xuống, sau đó phù phù một tiếng, trực tiếp quỳ gối trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Tần Thọ không nhịn được nói:

-Cái này... là lễ gặp mặt rất lớn đó.

Lôi Khâu nhìn thấy, nổi giận mắg:

-Cái thứ không ra gì, không có bảo người quỳ xuống!

Nói xong, Lôi Khâu nhảy xuống khỏi Hắc Kỳ Lân, sau đó hắn cũn
g cảm giác chân mềm nhũn, phù phù liền quỳ trên mặt đất!

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Cái này... người đây là xin lỗi à?

Mặt Lôi Khâu đỏ ửng, nhưng mà hắn cũng biết, vấn đề này có điể
m không đúng! Bởi vì hắn khổ sở phát hiện, hắn không đứng lên
nổi! Một thân pháp lực hùng hậu vậy mà hoàn toàn không dùng đ
ược một tơ hào nào... Hắn biết, sợ là lần này đã gặp được cao nhâ
n thật!

Đúng lúc này, cửa phòng phát ra một âm thanh cũ kỹ kéo kẹt, sau
đó một vị lão nhân chậm rãi đi ra.

Tóc lão nhân trắng xóa, gầy trơ cả xương, đứng ở đó, giống như l
à cái cây hành khô. Trong tay lão nhân cầm một cái đèn lồng cũ k
ỹ, một đôi mắt mờ dường như là không nhìn thấy được, giống nh
ư là người bị bệnh đục thủy tinh thể.

Lão nhân nhoáng một cái đã đi tới trước mặt Lôi Khâu, giờ cái đèn
n lên chiếu chiếu, sau đó cảm thán nói:

-Người đâu?

Chương 705: Quỳ đi (2)

Chương 705. Quỳ đi (2)

Tần Thọ vội ho một tiếng nói:

-Lão nhân gia, ở phía dưới đó.

Lão nhân lúc này mới xoay người, cúi đầu, rũ đèn xuống một chút, sau đó thản nhiên nói:

-Người đã chết rồi, hà tất phải tạo nghiệp? Nếu như đã tới rồi thì đi ra cổng quỳ đi.

Nói xong, lão nhân mặc kệ vẻ mặt kinh hãi của Lôi Khâu, rồi lại nhìn Hắc Kỳ Lân một chút nói:

-Có thể còn sống sót cũng không tệ rồi, người cũng đi quỳ đi thôi.

Hắc Kỳ Lân phản ứng nhanh hơn nhiều, tục tiếp đi ra cổng quỳ, sau đó cung kính quỳ tại đó, không nhúc nhích!

Lôi Khâu còn muốn nói điều gì đó, đúng lúc này, hắn nhìn chằm chằm một cây đoản côn lão nhân vác bên hông, cây gậy kia có chuôi nắm dài hơn một chút so với hai tay, phía trên quấn lấy một vòng vải, màu của vải là màu gì thì đã không nhìn thấy rõ lắm, bây giờ ở bên trên là màu nâu đen, giống như là vết máu đã khô.

Sau khi nhìn thấy, Lôi Khâu cung kính dập đầu với lão nhân, sau đó liền đi tới cổng quỳ cùng một chỗ với Hắc Kỳ Lân, không động gậy.

Đám người Tần Thọ thấy cảnh này, lập tức tròn tròn mắt.

Hắc Kỳ Lân tối thiểu nhất cũng là Kim Tiên!

Cái người lùn kia cho dù là có yếu hơn nữa, hắn cũng là chủ nhân của Kim Tiên, nói cách khác, kém cỏi nhất cũng là tằng Kim Tiên!

Có thể khiến cho hai tôn Kim Tiên tự giác đi ra cổng quỳ như vậy, thậm chí ngay cả câu hung ác cũng không dám nói, vậy thì cũng có chút dọa người...

Có điều Tần Thọ càng là để ý đến câu nói của lão nhân vừa rồi, lão nói Lôi Khâu là người đã chết? Cái này sao có thể?

Tần Thọ thấy qua vô số người chết, Địa Phủ có rất nhiều, nhưng mà hắn tuyệt đối chưa gặp qua người chết tràn đầy dương khí như thế! Hơn nữa Lôi Khâu nhìn thế nào cũng không giống như một người chết!

Tần Thọ nhìn về phía lão nhân, hỏi:

-Lão nhân gia...

Lão nhân lại phát phát tay nói:

-Uống cái chén trà này, đi thôi.

Trong lúc nói chuyện, lão nhân đã chậm rãi rót cho mấy người rót một chén trà đục ngầu.

Nếu là bình thường, mấy người này đều là những người sang trọng, loại nước trà thấp kém này chắc chắn là sẽ không uống.

Kể cả bây giờ, đám người Lý Trinh Anh cũng có chút do dự.

Chỉ có Tần Thọ lườm bọn họ một chút, trong lòng tự nhủ:

-Đồ đàn, người trâu như thế lấy trà ra, còn có thể kém sao? Nhất định là bảo bối!

Sau đó liền nghe lão nhân lẩm bẩm một câu:

-Hình như là cầm nhầm...

Phốc!

Một miệng nước trà của Tần Thộ phun ra thật xa...

Trung Sơn đạo nhân lập tức đem nước trà đẩy về phía trước nói:

-Con thỏ, người uống đi, đừng khách khí.

Thanh Đồng Long cũng đưa tới, đến ngay cả Lý Trinh Anh cũng đều nhếch miệng nhỏ đem cái chén đẩy tới.

Chỉ có Khôi Tam cầm chén trà lên, cẩn thận nhìn chăm chăm bên trong...

Tần Thộ nói:

-Thấy không? Hoạn nạn gặp chân tình, vẫn là Khôi Tam có nghĩa khí!

Sau đó liền nghe Khôi Tam nói:

-Cái chén nhỏ như vậy, không đủ uống. Có thể cho ta cái ấm kia không?

Lão nhân tiện tay liền đưa cho Khôi Tam.

Sau khi Khôi Tam nhận lấy, liền đưa cái ấm còn to hơn con thỏ một vòng đặt ở trước mặt Tần Thộ nói:

-Uống đi! Không đủ thì ta cho người!

Tần Thộ chỉ cảm thấy trên trán tất cả đều là vạch đen, lần đầu tiên hắn có loại cảm giác muốn giết chết cái đồ đàn này!

Những người khác cũng không nhịn được nữa, cười lên ha ha.

Lão nhân cùng ha ha hai tiếng cười theo, sau đó chỉ ra phía ngoài nói:

-Cầm nhầm thì cầm nhầm đi, không cho các ngươi đồ. Hẳn là các ngươi có việc muốn làm? Sớm làm đi thôi.

Tần Thộ nghe xong, đột nhiên nhớ tới Thái Sơn còn đang bị thiêu đốt, liền hỏi:

-Lão nhân gia, ta muốn hỏi một chút, thực lực của ngài là loại nào?

Lão nhân gia sững sờ, sau đó vén tay áo lên, lộ ra cánh tay khô héo kia nói:

-Ngươi cảm thấy thế nào?

Tần Thộ nói:

-Lúc này rồi lão đừng nói giỡn nữa, được chứ? Chuyện này quan hệ đến sinh tử tồn vong của thiên hạ.

Lão nhân lắc đầu nói:

-Chuyện sinh tử tồn vong đã thấy nhiều, cũng không thiếu lần này. Đi nhanh lên đi...

Nói xong, lão nhân không để ý tới Tần Thộ, đi thẳng vào trong phòng.

Đám người Lý Trinh Anh nhìn Tần Thộ, Tần Thộ bất đắc dĩ nói:

-Được rồi, hẳn không nguyện ý xen vào chuyện bao đồng, vậy thì vẫn là đi tìm tổ tiên của Địa Tiên đi.

Nói xong, Tần Thộ hỏi lão nhân:

-Lão gia tử, rốt cuộc trà này là cái gì?

Trong phòng truyền đến giọng nói của lão nhân:

-Chắc là nước cọ nôi...

Mặt Tần Thộ càng đen hơn.

Thời gian của mấy người đang gấp, lão nhân đã không giúp đỡ, bọn họ cũng không thể lãng phí thời gian hơn nữa.

Có điều, trước khi đi, Tần Thộ vẫn xách cái ấm trà lớn kia đi, còn g thêm mấy cái chén.

Lý Trinh Anh không hiểu hỏi:

-Thỏ Thỏ, người uống thật à?

Tần Thộ nhẹ nhàng nói:

-Người nhìn hẩn nghèo như thế, chắc là cũng chỉ có một cái ấm này.

Lý Trinh Anh không có hiểu ý của Tần Thộ, Trung Sơn đạo nhân lại một mặt cổ quái nhìn Tần Thộ, qua nửa ngày mới nói:

-Người cũng quá độc ác rồi!

Tần Thộ lại là vẻ mặt xem thường... chỉ là nhìn thật sâu cái phòng cỏ tranh kia. Lão nhân gia không có ngăn hẩn lấy ấm đi, vậy là đã nói rõ, thứ này đích thật là cho hẩn. Chỉ là cái đồ chơi này đến cũng là có tác dụng gì, Tần Thộ vẫn không nghĩ ra. Hẩn dùng thần thông Bảo Đồng nhìn thoáng qua cái ấm trà kia, chỉ thấy đơn gi

ản là một cái ấm trà bình thường mà thôi. Lá sắt bởi vì quanh năm suốt tháng bị nóng nên biến thành một tầng thật mỏng, giống như là lúc nào cũng có thể hỏng vậy.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tần Thọ nhét ấm trà vào trong Hắc Ma Thần Hạp, sau đó chỉ hướng tây nói:

-Xuất phát, Ngũ Trang Quan!

Chờ Tần Thọ đi xa, cửa nhà lá mở ra, lão nhân lại đi ra, cầm đèn lồng đi khắp sân, cuối cùng lẩm bẩm một câu:

-Ai nha? Ấm của ta đâu? Cái ấm hỏng kia cũng có người muốn à? Thật sự là kỳ quái...

Lôi Khâu và Hắc Kỳ Lân đang quỳ ngoài cổng nghe vậy, lập tức không nhịn được, thối phũ một tiếng bật cười.

Lão nhân nhìn hai người một chút nói:

-Các người đã tới rồi, về sau đừng nhàn rỗi nữa, liền theo ta cùng thủ mộ đi.

Lôi Khâu nghe xong, lập tức liền khóc.

Hắn bình thường qua ngày như thế nào? Ăn sung mặc sừng, mỹ nữ như mây!

Ở lại thủ mộ! Ngày này sẽ là ngày gì, ngấm lại hắn lại muốn chết một lần.

Cuối cùng Lôi Khâu hỏi:

-Lão gia tử, ở nơi này có mỹ nữ không?

Lão nhân nói:

-Người nhìn ta được không?

Lôi Khâu:

-... -

Lôi Khâu:

-Lão gia tử, vậy chỗ này của chúng ta có đồ ăn ngon không? Tửu lâu gần nhất ở đâu?

Lão nhân chỉ vào một dãy núi ở trong nói:

-Trong mộ hửn là có thể đào ra được một chút quân lương, người không có việc gì có thể đi tìm.

Chương 706: Nhện núi

Chương 706. Nhện núi

Lôi Khâu nức nở nói:

-Làm sao để tìm đây?

Lão nhân nói với vẻ đương nhiên:

-Không phải người còn có con chó sao?

Hắc Kỳ Lân không cam lòng kêu một tiếng, Lôi Khâu nói:

-Đây là Kỳ Lân, Hắc Kỳ Lân.

Lão nhân nói:

-Ta biết là Hắc Kỳ Lân, nhưng mà ở niên đại của chúng ta, chính là chó nuôi.

Về mặt Hắc Kỳ Lân tức giận, lại không dám phát tác.

Lôi Khâu triệt để không phản bác được... Trong lòng của hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu: “Con mẹ nó, con thỏ chết tiệt! Bẫy chết lão tử rồi! Còn không bằng người giết ta đi!”

Tần Thộ đương nhiên không biết Lôi Khâu bây giờ có bao nhiêu đáng thương, trong đầu bây giờ chỉ có ba chuyện: “Thứ nhất, tìm tổ tiên Địa Tiên, phá Cửu Long Thần Hỏa Tráo, cứu Na Tra và Hoàng Phi Hổ; Thứ hai, nghe nói tổ tiên Địa Tiên trồng Nhân Sâm, cũng không biết quả đã chín chưa; Thứ ba, hắn muốn về nhà!

Đáng tiếc, bên trong ba cái suy nghĩ, rõ ràng hiện tại về nhà là đơn giản nhất, kết quả, bây giờ hắn lại căn bản là không có cách nào thoát thân về nhà.

Cho nên, đi Ngũ Trang Quan là chuyện đầu tiên cần giải quyết, sau đó liền là khiến tổ tiên của Địa Tiên là Trần Nguyên Tử đi cứu người, hắn tiện thể giúp đỡ trồng cây Nhân Sâm...

Nghĩ đến chỗ này, Tần Thộ hài lòng gật đầu, thấy kế hoạch của mình quả thực là quá tốt rồi!

Đang lúc bay lên, bỗng nhiên nghe phía dưới có người hô:

-Yêu nghiệt phương nào, dám ở trên không Ngũ Trang Quan bay lơ lửng?

Tần Thọ hỏi Trung Sơn đạo nhân theo bản năng:

-Hắn nói cái gì?

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Hình như hắn nói Ngũ Trang Quan.

Một khắc sau, một tên đạo đồng đã bay lên trời, ngăn đám người đang trên đường đi lại.

Tần Thọ nhìn kỹ, đây là người mặc đạo phục, tết tóc kiểu tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ còn ra dáng trầm ổn, đứng ở chỗ đó, lại không có bất kỳ ý tứ tiên phong đạo cốt gì, ngược lại lại có cảm giác dương dương đắc ý. Thật giống như là tiểu hài tử lấy xe của cha hắn ra ngòai tán gái, bị cô nàng thấy được, có chút khoe khoang giống như đắc ý.

Không đợi Tần Thọ đáp lời, đã nghe tiểu đạo đồng nói:

-Có phải các người đến Ngũ Trang Quan cầu Nhân Sâm Quả không?

Tần Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, hỏi:

-Đúng, đúng đúng.

Nhìn thấy Tần Thọ như thế, Lý Trinh Anh không nhịn được nữa, vội vàng nói:

-Vị đạo hữu này, không phải chúng ta tới vì Nhân Sâm Quả, chúng ta là muốn cầu kiến Trần Nguyên Tử đại tiên, có chuyện quan trọng bẩm báo.

Tiểu đạo đồng lắc đầu nói:

-Nếu như các người đến sớm một chút, còn có thể gặp được gia sư. Có điều nửa ngày trước, hảo hữu của gia sư đến đây mời ngài đi Bắc Hải xem tuyết rồi.

Tần Thộ sững sờ nói:

-Đi Bắc Hải xem tuyết? Sư phụ nhà các người, chưa có xem tuyết sao?

Tiểu đạo đồng tròn mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Người biết cái gì? Xem tuyết, thưởng thức trà, luận đạo mới là trọng điểm. Người còn thật sự cho rằng đi xem tuyết thì là đi xem tuyết à?

Tần Thộ lúng túng cười một tiếng, hỏi:

-Đạo hữu, xưng hô như thế nào?

Tiểu đạo đồng ngạo kiều nói:

-Bần đạo hiệu Thanh Phong, nếu như không có việc gì, các người đừng ở có bên trên Ngũ Trang Quan lắc lư loạn. Mặc dù gia sư không thích để ý tới, nhưng mà những người làm đệ tử như chúng ta cũng không thích có người bay loạn ở trên đầu.

Nói xong, Thanh Phong quay người đi xuống.

Lý Trinh Anh hỏi:

Thỏ Thỏ, làm sao bây giờ?

Tần Thộ nói:

-Còn có thể làm sao? Có hai biện pháp, hoặc là đi Bắc Hải tìm Tr

ấn Nguyên Tử, hoặc là đi tìm tiếp người khác.

-Tìm ai? - Lý Trinh Anh hỏi.

Tần Thọ nghĩ nghĩ, cuối cùng cười khỏ một tiếng nói:

-Ta cũng không biết tìm ai.

Nói đến đây, Tần Thọ hô to một tiếng:

-Đạo hữu đi thông thả, xin hỏi Trần Nguyên đại tiên đi chỗ nào của a Bắc Hải xem tuyết vậy?

Thanh Phong quay đầu đầy kinh ngạc nói:

-Người tìm sư phụ ta gấp như vậy sao?

Tần Thọ nói:

-Cấp tốc, không tìm thấy sư phụ người, người liền đợi nhìn trời sắp xuống đi.

Thanh Phong bật cười lớn nói:

-Trời sắp xuống lại rất đẹp mắt, vậy thì chờ xem đi.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Người không sợ sao?

Thanh Phong càng thêm lơ đãng nói:

-Mặc dù gia sư cung phụng thiên hạ, nhưng mà trời có thể nhận được mấy phần hương hỏa của gia sư, cái này à, thuần túy chỉ là thiện theo. Người cảm thất, trời sắp xuống, gia sư sẽ để ý sao?

Tần Thọ yên lặng... Hắn biết Trần Nguyên Tử rất lợi hại, nhưng mà diễn biến bên trong “Tây Du Ký”, thực ra Trần Nguyên Tử cũng không động thủ, chỉ là vung phát ống tay áo bắt mấy con khỉ mà thôi. Bởi vậy, Tần Thọ cũng không hiểu rõ thực lực của Trần Nguyên Tử cho lắm.

Nhưng nhìn bộ dáng kiêu ngạo này của Thanh Phong, suy nghĩ lại một chuyên bên trong nguyên tác viết, Trần Nguyên Tử có thể là bằng hữu của Tam Thanh, cố nhân của tứ đế, còn lại đều là văn bố i... Nếu như tính như thế, Trần Nguyên Tử kia đúng là có chút mạnh.

Nói thấp một chút, cũng là thực lực Tứ Ngự đại đế! Cái đại đế này cũng không phải là đại đế gà mờ được phong như Hoàng Phi Hổ kia, mà là phân đất phong hầu đại đế tứ phương trời, cấp bậc Ngọc Hoàng đó!

Mặc dù Trần Nguyên Tử không phải là thánh nhân, nhưng mà cũng có thể là sự tồn tại chênh lệch một bước lên trời.

Tính như thế, Tần Thọ cũng hiểu thêm một chút về thực lực của Trần Nguyên Tử.

Lúc này Lý Trinh Anh tiến lên phía trước nói:

-Đạo hữu, trời sập xuống, chúng sinh gặp nạn, chúng ta là người tu đạo, sao có thể mặc kệ? Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, coi như là sự phụ các người đã vượt ra bên ngoài tam giới, chẳng lẽ các người không muốn cứu vớt chúng sinh, tích chút công đức sao?

Nghe nói như thế, Thanh Phong khẽ gật đầu nói:

-Lời này cũng có lý, vậy thì ta liền phá lệ giúp các người liên lạc với gia sư, nếu như....

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn vang lên!

Sau đó một ngọn núi phía dưới bỗng nhiên nổ tung, một con nhện núi lớn chui ra, mở rộng miệng, một cái lưới lớn trực tiếp chụp và o Vạn Thọ Sơn của Ngũ Trang Quan!

-Thật to gan!

Bên trong Ngũ Trang Quan truyền ra một tiếng gầm thét, sau đó một đạo đồng bay ra, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, vung lên với cái lưới kia!

Kiểm khí hóa thành một đạo trường hồng trực tiếp khoác lên trên lưới!

Thanh Phong nhìn thấy, cười nói:

-Đó là sư đệ Minh Nguyệt của ta, một thân kiếm khí hần tu, có thể phá tất cả tà ma. Kiếm kia chính là do gia sư luyện chế, chính là một món Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực cực mạnh.

Nhưng mà một khắc sau, nụ cười của hắn liền ngưng lại, kiếm khí bổ vào trên mạng nhện, vậy là lưới lại không sút mẻ tí nào mà rơi thẳng xuống!

Thanh Phong kinh hô:

-Đáng chết, khởi trận!

Minh Nguyệt trong lúc bối rối vội vàng lui lại, trong tay bóp một cái ấn quyết liền muốn khởi trận, đúng lúc này, không trung vỡ ra, một con nhện con thoát ra, cắn một cái vào ngón tay Minh Nguyệt t!

Chương 707: Nhện núi (2)

Chương 707. Nhện núi (2)

Minh Nguyệt a một tiếng, vội vàng vung tay, trận pháp không có khởi động!

Có điều Ngũ Trang Quan chính là đạo tràng của Trấn Nguyên Tử, mặc dù chủ trận không có dâng lên, nhưng mà một chút trận pháp còn lại trong nháy mắt đã tự chủ kích hoạt lên, chỉ nhìn thấy một cây cán lớn dâng lên, bầu trời thoáng hiện ra Tứ Tượng, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, sắp xếp dựa theo bốn hướng đông tây nam bắc!

Thanh Long hóa thành một cây đại thụ đâm thẳng vào bên trên cái lưới!

Bạch Hổ hóa thành một cây đại đao chém vào bên trên lưới!

Chu Tước phun Chu Tước chân hỏa ra đầy trời, đốt phía dưới lưới phát ra âm thanh chi chi, phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ bị đốt hết!

Huyền Vũ khẽ khom người, hóa thành một cái khiên lớn che trọn Ngũ Trang Quan ở trong đó.

Thanh Phong nhìn thấy, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

-Vẫn tốt, vẫn tốt... Bình thường ta đều thích đem trận tứ tượng m

ở ra, nếu không thì đã xảy ra vấn đề rồi.

Đang lúc nói chuyện, Thanh Phong muốn đi xuống, đúng lúc này, Tần Thọ hô một tiếng:

-Cẩn thận!

Dường như là đồng thời, sau lưng Thanh Phong cách đó không xa xuất hiện một cánh cửa màu đen, trong cánh cửa vang lên từng tiếng la giết, sau đó một cỗ chiến xa được chín con ngựa kéo vọt ra, một nam tử đứng trên chiến xa đó, nam tử mặc một thân khôi giáp màu đỏ, không thấy rõ mặt, vừa đối mặt liền đưa tay bỏ một đao về phía sau gáy của Thanh Phong!

Đúng lúc này, Thanh Đồng Long đột nhiên tăng tốc độ lập tức đánh bay Thanh Phong, đồng thời, tay phải Thanh Phong duỗi dài, hóa thành một cây đại đao cản tử đao của nam tử lại!

Chỉ nghe coong một tiếng!

Tần Thọ thấy rõ ràng, cánh tay Thanh Đồng Long biến thành đại đao bị đánh nát tại chỗ!

Toàn bộ Tàng Long Đỉnh của Thanh Đồng Long đều bị đánh bay ra ngoài, người trong đỉnh bị ngã liểng xiểng, chờ lúc mọi người lầy lại tinh thần, mới nhìn thấy thương thế của Thanh Đồng Long....

Thanh Đồng Long lắc đầu nói:

-Không sao, cái này về sau còn có thể mọc ra được.

Một bên khác, sau khi Thanh Phong vừa từ bên bờ sinh tử bị kéo về, rõ ràng bị dọa đến ngây người một lúc, có điều cũng rất nhanh liền khôi phục lại, vội vàng giơ kiếm ngăn trước mặt bọn người Thanh Đồng Long, nổi giận nói:

-Người là người phương nào? Dám tập kích Ngũ Trang Quan? Người có biết sư phụ ta là ai không?

Đối phương không nói gì, mà cúi đầu như đang tìm đồ vật gì.

Lúc này Lý Trinh Anh nói:

-Không thấy con thỏ...

Đám người vội vàng tìm kiếm khắp nơi, kết quả mọi người nhìn thấy dưới chân nam tử mặc khôi giáp màu lửa, trên bánh xe của chiến xa treo một đồ vật tròn tròn mập mập, chính là con thỏ!

Hóa ra vừa rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Tàn Thọ liền biết Tánh Đồng Long không ngăn được một đao của đối phương, dứt khoát sớm nhảy ra ngoài, nhào vào bên trên chiến xa. Ý nghĩ của Tàn Thọ rất đơn giản, chạy không thoát, liền cắn hẳn bánh xe của hắn, như vậy mọi người mới có đường thoát. Còn về an toàn của hắn, lúc ấy hắn thật sự không có nghĩ quá nhiều.

Lúc đám người nhìn con thỏ, con thỏ đã mở rộng miệng, răng rắc cắn lên.

Quả nhiên, cái thứ có thể cắn thủng cả Cửu Long Thần Hỏa Tráo cũng không có khiến hắn thất vọng, năm ba ngụm cắn xuống, bánh xe liền trực tiếp rớt xuống.

Nam tử mặc khôi giáp phát hiện ra tình huống dị thường, đột nhiên quay người, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng cái con thỏ cắn bánh xe của hắn kia, đang nhanh chân bỏ chạy...

Nam tử mặc khôi giáp không thể tưởng tượng nổi nhìn một chút cái xe thiếu một trục bánh xe, sau đó cũng không biết hắn là biểu tình gì, chỉ nghe hắn tức giận mắng một tiếng:

-Con thỏ chết tiệt, trả ta bánh xe!

Trong khi nói chuyện, nam tử mặc khôi giáp giật dây cương một cái, quay chiến xa, đuổi theo Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn thấy, nhanh chóng kêu lên:

-Đừng nhìn nữa! Nhanh chóng chạy! Bọn họ cùng với cái thứ đồ chơi trên Thái Sơn kia là cùng một bọn!

Trung Sơn đạo nhân đã sợ đến choáng váng, lúc này lấy lại tinh thần kêu lên:

-Ta biết bọn họ là ai! Ta xem qua một bản cổ tịch, con nhện lớn phía dưới kia là hung thú thượng cổ, tên là Nhện Núi! Loài vật này giữa thiên địa chỉ có một con, nó chính là món quà của Thiên Đình Thượng Cổ, Chu Sơn!

-Nhện Núi?

Lý Trinh Anh cũng sợ hết hồn nói:

-Ta cũng xem qua một chút tư liệu về bọn họ, không phải là bọn họ đã chết rồi sao?

Thanh Đồng Long trầm giọng nói:

-Là chết rồi, có điều bây giờ, dường như là sống. Nghĩ lại Lôi Khâu, lão nhân kia không phải cũng nói hắn cũng là người chết sao? Bây giờ đừng để ý tới bọn họ sống hay thế nào, chúng ta đi đi.

Thanh Phong nói:

-Chạy không thoát đâu, tốc độ của bọn họ quá nhanh, đi Ngũ Trang Quan, dẫu đại trận lên còn có thể chống đỡ được bọn họ.

Thanh Đồng Long gật đầu...

Lý Trinh Anh nói:

-Còn thỏ thì làm sao bây giờ?

Thanh Phong nói:

-Chỉ cần đại trận lên, ta liền có biện pháp cứu hấn.

Nói xong, Thanh Phong liền vọt thẳng xuống dưới.

Thanh Đồng Long cũng đi theo đám người vọt xuống dưới, toàn bộ hành trình, Khôi Tam không nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chăm nam tử mặc khôi giáp màu đỏ kia, thậm chí nói: “Hắn không phải người.”

Đáng tiếc, tất cả mọi người đều không nghe thấy Khôi Tam nói cái gì.

Đám người đâm đầu lao xuống đám mây, đi thẳng đến Ngũ Trang Quan.

Minh Nguyệt ở phía dưới hất con nhện ra, một ngón tay của hắn bị con nhện kia cắn đứt!

Dưới sự phấn nộ, Minh Nguyệt một kiếm chém nát con nhện, kết quả cái con nhện kia oanh một tiếng nổ tung, vậy mà như là Âm Lôi nổ tung, nổ Minh Nguyệt bay ra ngoài.

Có điều đạo của Minh Nguyệt dường như là một kiện pháp bảo, thời khắc mấu chốt chặn những âm lôi này ở ngoài.

Nhưng mà không đợi Minh Nguyệt phát uy, hắn liền hoảng sợ nhìn thấy trên mặt đất có vô số con nhện con chạy như bay đến! Ngay đầu nhìn lại, thì ra là trên thân Nhện Núi không ngừng rơi xuống

ng loại nhện con này.

Vốn dĩ Ngũ Trang Quan còn có mấy người đi cầu Nhân Sâm Quả, nhìn thấy tình cảnh này, không có chạy được trực tiếp liền bị nhện con nhện con kia bay ra từ không trung, cắn chết, nổ chết... Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Càng khiến cho da đầu Minh Nguyệt tê dại là, có không ít người xin thuốc lại là nội ứng, nổi lên tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, trong ngoài đều khôn đoán, Minh Nguyệt triệt để hoảng hồn, không biết nên ứng phó ra sao.

Đúng lúc này, bọn người Thanh Phong vọt xuống tới, bởi vì có trận tứ tượng yểm hộ, chung quy là lưới lớn không có rơi xuống đến, còn có một số khe hở có thể tìm ra, có không gian để cho đám người đi xuống.

Đúng lúc này, sau khi nam tử mặc khôi giáp đỏ phát hiện ra hành động của đám người Thanh Phong, lập tức bỏ cái bánh xe chạy theo con thỏ, chuyển người liền giết xuống dưới.

Chương 708: Tin mật

Chương 708. Tin mật

Đúng như Tần Thộ suy nghĩ, thiếu một cái bánh xe rõ ràng tốc độ của chiến xa thấp xuống không ít, đối phương lại muốn chặn đường bọn người Thanh Phong, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn người Th

anh Phong đi vào Ngũ Trang Quan.

Sau đó Thanh Phong vung tay lên, một đạo linh phù bay ra, chủ động bên trong Ngũ Trang Quan tức giận hét lớn một tiếng:

-Thiên!

Tiếp theo, trong nháy mắt bốn phía Ngũ Trang Quan hóa thành hư vô, bốn phía thế giới dường như trực tiếp biến thay thương thiên! Trận tứ tượng biến mất, nhưng mà lưới của con nhện kia như thế nào cũng không rơi đến bên trên Ngũ Trang Quan, ngược lại lại bay lên, giống như là không có khí lực, cứ như vậy lơ lửng trong không khí.

Nam tử mặc khôi giáp đỏ xuống dưới ngăn cản, Thanh Phong nhìn thấy thế, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên quay người nhìn về phía xa đường như muốn đuổi theo ngăn cản con thỏ.

Sau đó cái con thỏ kia nhếch miệng cười với hắn, sau khi nở nụ cười chân thành thành ngậy thơ thì quay người kéo lấy bánh xe của hắn nhanh chân chạy.

Nam tử mặc khôi giáp đỏ nổi giận gầm lên một tiếng:

-Con thỏ chết tiệt!

Có điều khiến cho tất cả mọi người bất ngờ đó chính là, nam tử mặc khôi giáp đỏ cũng không tiếp tục đuổi theo con thỏ, mà lại lái xe ngựa xông về phía Nhện Núi nói:

-Trận này ngươi có thể phá được không?

Nhện Núi nói tiếng người nói:

-Trận của Trần Nguyên Tử, ta không phá nổi. Có điều, lúc đó quốc sư đưa cho ta vật này, có lẽ có thể giúp được chút gì đó.

Trong lúc nói chuyện, Nhện Núi phun ra một mảnh kim phiến vàng óng, phía trên có một chút hoa văn, nhưng mà bởi vì kim phiến chỉ là một mảnh vụn, cho nên cũng không nhìn ra cụ thể là cái gì.

Có điều kim phiến vừa xuất ra, Nhện Núi và nam tử mặc khôi giáp đỏ rõ ràng trang nghiêm lên, hiển nhiên hai là lòng hai người cực kỳ sùng kính và kính sợ kim phiến, không dám có chút lãnh đạm nào.

Tần Thộ chạy một hồi, kết quả phát hiện nam tử mặc khôi giáp đỏ không đuổi theo, hẳn cũng là một bụng nghi hoặc.

Tần Thộ có cái ý nghĩ to gan, chẳng lẽ đối phương cũng biết thân phận của hắn? Không muốn động thủ với hắn là lo lắng có cái nhân quả gì?

Có điều Tần Thộ suy nghĩ lại một chút thái độ của Lôi Khâu đối với hắn, hắn cũng có chút không chắc, cũng không dám mạo hiểm.

Đúng lúc này, Thanh Phong cầm một viên đá hình cái cầu bằng bạch ngọc nho nhỏ, vung lên với Tần Thộ, cái cầu nhỏ kia hóa thành cầu dài vạn trượng trực tiếp đưa tới trước mặt Tần Thộ.

Thanh Phong nói:

-Con thử, mau tới.

Tần Thộ nhanh chóng nhảy tới, Thanh Phong lại vẫy tay một cái, thân cầu rút ngắn, Tần Thộ đi theo cầu liền tiến vào bên trong Ngũ Trang Quan.

Lúc này bên trong Ngũ Trang Quan còn tính là hợp quy tắc, khách hàng vừa mới bộc phát chiến đấu và hỗn loạn chủ yếu đều là khách ở phía ngoài khu vực chờ của Ngũ Trang Quan. Cũng không có lan đến gần bên trong...

Đi vào Ngũ Trang Quan, Tần Thộ nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, hần lập tức thấy cái gốc cây Nhân Sâm Quả khổng lồ. Sở dĩ hần vừa nhìn một cái đã nhận ra chủ yếu là vì cái cây ăn quả kia t hật sự quá lớn. Bốn phía của cây ăn quả cũng có không ít lâu các, nhưng căn bản không ngăn được cái thân thể bá đạo kia... Cái này giống như là một cái ô lớn, phủ một mảnh nhỏ lên khu vực nội điện.

-Thỏ Thỏ, người nhìn cái gì đấy?

Lý Trinh Anh thấp giọng hỏi.

Tần Thộ có tạt giạt mình thu hồi ánh mắt, vội ho một tiếng nói:

-Không có gì... Đúng rồi, Thanh Phong người nói Trần Nguyên T ử không có ở Ngũ Trang Quan, đúng không?

Nói xong, hần lại liếc qua cây Nhân Sâm Quả.

Lúc này, tâm tư Thanh Phong không có ở trên thân Tần Thộ mà là đang giúp Minh Nguyệt kiểm tra vết thương, và nhét đan dược ch o hần, đồng thời còn muốn cảnh giác Nhện Núi và nam tử mặc kh ôi giáp đỏ ở phía xa. Cho nên, đầu hần cũng không quay lại mà n ói:

-Nếu như sư phụ ta ở nhà, chỉ là một con Nhện Núi, còn không ph ải là chỉ cần một bàn tay là đập chết nó rồi hay sao? Đâu cần sử d ụng cái gì mà thiên đại trận?

Tần Thộ nói:

-Nhện Núi? Ta đã thấy qua ở trong một quyển sách, có vẻ như giữ a thiên địa chỉ có một con đúng không? Có điều sách mà ta đọc k hông có nói xuất xứ của nó, chỉ viết cách chế biến, vị và bổ thận.

Nghe nói như thế, đám người không còn gì để nói...

Trung Sơn đạo nhân dờ khóc dờ cười nói:

-Ăn Nhện Núi? Người cũng biết Nhện Núi là cái gì?

Tần Thọ lắc đầu.

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Từ bàn cổ khai thiên tích địa đến nay, sinh linh đầu tiên được tạo ra giữa thiên địa cũng không phải là người, cái này người biết không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Nữ Oa tạo ra con người, ta biết.

Trung Sơn đạo nhân tiếp tục nói:

-Đời sinh linh đầu tiên, cũng trở thành Cổ Thần hoặc là hung thú. Một nhóm Cổ Thần này lấy Phượng Hoàng, Long, Kỳ Lân làm chủ, đối kháng lẫn nhau, đánh đến đất trời điên đảo, thời đại này trở thành thời đại Viễn Cổ.

Tần Thọ tiếp tục gật đầu.

Trung Sơn đạo nhân nói tiếp:

-Thời kỳ đó, tổ tiên của Long tung hoàng, tổ tiên của Phượng và Hắc Kỳ Lân cường đại nhất, được gọi là sinh linh mạnh nhất thiên địa. Vốn dĩ tất cả mọi người coi tạo thế chân vạc sẽ tồn tại mãi như thế, ai biết được về sau có một ngày, bên trên trời có hai người xuống.

Tần Thọ hỏi:

-Ai vậy?

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Một người tên Đế Tuấn, một người tên Thái Nhất.

Tần Thọ kinh hô:

-Đông Hoàng Thái Nhất?

Tần Thọ không biết nhiều về Đế Tuấn, chỉ biết hắn có chín con trai, Đông Hoàng Thái Nhất được nhắc đến cũng chính là yêu tộc đại đế trên Thiên Đình, nhiều hơn nữa thì Tần Thọ cũng không biết rõ. Nhưng mà hắn hiểu được một cái đạo lý, hai người này đều rất mạnh!

Trung Sơn đạo nhân gật đầu nói:

-Không sai, chính là Đông Hoàng Thái Nhất đại danh鼎鼎. Bọn họ tự xưng đến từ trong mặt trời, là Kim Ô biến thành, muốn chưởng quản mảnh thiên địa này. Mảnh thiên địa mà bọn họ chưởng quản không gọi là Địa Tiên Giới mà gọi là Huyền Hoàng đại lục.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, nói:

-Sau đó thì sao? Hai huynh đệ bọn họ đi khiêu chiến ba đại tộc khác? Điên rồi sao?

Trung Sơn đạo nhân cười khỏ nói:

-Lúc ấy tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, lúc ấy tào bạo nhất là trưởng lão tộc Phượng Hoàng khiêu chiến hai huynh đệ này tại chỗ, kết quả chỉ có một mình Đông Hoàng đi. Hai người ước chiến trên biển bắc, đám người vây xem. Kết quả, Phượng tộc dùng vô số

ố phương pháp cũng không phá nổi phòng ngự của Đông Hoàng Thái Nhất. Đông Hoàng Thái Nhất chỉ dùng một chiêu đã chém c hết trưởng lão của tộc Phượng Hoàng, chấn kinh thiên hạ lúc đó.

-Về sau tổ tiên Phượng Hoàng xuất quan, hai người đại chiến ba n gày ba đêm, cuối cùng tổ tiên Phượng Hoàng bị buộc không thể k hông niết bàn trùng sinh. Tộc Phượng Hoàng suy sụp từ đây...

Chương 709: Tin mật (2)

Chương 709. Tin mật (2)

-Sau đó tộc Kỳ Lân và Long tộc liên hợp, lại thêm đại quân của tộc c Phượng Hoàng, ba nhánh quân đội chinh phạt Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn. Lại bị Đông Hoàng Thái Nhất dùng Chuông Đông Hoàng thu hết vào, tiếng chuông vang lên, vạn vật diệt tuyệt!

-Tổ tiên của Long và Hắc Kỳ Lân lão tổ đều đối chiến với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, kết quả cả hai đều biến mất giữa th iên địa, không biết tung tích.

-Có điều bọn họ có để lại một chút tin tức, để hậu nhân tuân theo t ỏ ước, đi theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai huynh đệ dựa vào thực lực cường đại, tráp áp hết tất cả yêu m a quỷ quái, gây dựng nên Thiên Đình cường đại nhất lúc ấy, Thiê n Đình yêu tộc.

Mặc dù Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Long tộc xuống dốc, nhưng mà

vẫn có không ít cường giả, ví dụ như về sau sinh ra Ứng Long.

Ngoại trừ bọn họ, còn có một đám yêu ma thượng cổ, cấp bậc Thù Hoàng như: Hỗn Độn, Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ.

Cấp bậc Yêu Vương như: Ứng Long, Bạch Trạch, Cửu Anh, Xa Quỷ, Lục Ngô, Quỷ Ngưu, Tất Phương, Cửu Phượng, Cửu Vĩ Hồ, Chu Yểm.

Cấp bậc tộc trưởng như: Cửu Đầu Sư Tử, Thuồng Luồng ba đầu có sừng, Cổ Diêu, Bạch Hổ, Đằng Xà, Thương Dương, Kim Thiên, Nhện Núi, Tranh, Sói, Tê Giác.

Trừ những con đó ra, lúc ấy nghe nói còn có huyết mạch của tổ tiên Long biến thành chín con rồng ở trong đó!

Tần Thọ nghe đến đó, hít một hơi lạnh nói:

-Tê giác cũng là cấp bậc tộc trưởng? Những người khác ta chưa thấy qua, khó mà nói được. Nhưng mà tê giác ta đã gặp qua, ngay ở lúc mà Thái Thượng Lão Quân cưới con Thanh Ngưu kia! Có điều Tần Thọ cũng hiểu rõ, tê giác lúc này đã không phải là tê giác lúc đó, đi theo Lão Quân ngày đêm nghe giảng kinh, thực lực của hắn nhất định sẽ phát sinh biến hóa lật trời. Nếu như đem tới thời đại kia, nhất định cũng là một Yêu Vương kinh khủng. Nhưng mà có thể trở thành thú cưới của Lão Quân, có thể được Lão Quân coi trọng, có thể thấy được tư chất của nó ít nhất cũng sẽ cực kỳ cường đại. Hơn nữa, một tên như vậy mà ở thời đại kia cũng chỉ là một tộc trưởng nho nhỏ mà thôi.

Còn có Cửu Đầu Sư Tử kia, ở bên trong “Tây Du Ký” cũng từng xuất hiện, gọi là Cửu Nguyên Linh Thánh. Lúc ấy khi Tôn Ngộ Không qua Sư Đà Lĩnh, Cửu Đầu Sư Tử đã bắt Tôn Ngộ Không giống như là bắt muỗi kêu, rùy tiện vuốt chơi... Về sau được Đông Cực Thanh Hoa đại đế coi trọng, thu làm thú cưới. Bởi vậy có thể thấy được, bọn gia hỏa này không có một ai là đèn đã cạn dầu cả!

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Đó là một đám thần sóng vai với thời đại, quần tinh sáng chói, thiên địa bát hoang, không có người nào là không thần phục yêu tộc Thiên Đình cường đại. Đây mới thực sự là đại nhất thống, trong thiên hạ, không có bất kỳ người nào dám nói Thiên Đình một câu không đúng...

Tần Thọ lú lười:

-So với hiện tại thì sao?

Trung Sơn đạo nhân nói:

-Năm đó là huy hoàng, Thiên Đình bây giờ, mặc dù là lúc tốt nhất nhưng cũng không bằng một phần vạn của năm đó.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, nói thật, hẳn có chút nhớ về thời đại đó.

Lúc này Lý Trinh Anh nói:

-Nghe người nói, Nhện Núi cũng là cấp bậc tộc trưởng đã khủng bố như thế. Thiên Đình cường thịnh như vậy, làm sao lại bị diệt chủng?

Trung Sơn đạo nhân lắc đầu:

-Cái đó cũng không rõ lắm, thậm chí ngay cả những thứ ta vừa nói, cũng chỉ là một vài thứ xem được từ trong hồ sơ lấy ra từ một di tích cổ. Nói thật, ta cũng không phải là một người hiểu chiến, sở thích của ta là mỗi ngày du sơn ngoạn thủy. Nơi nào có di tích cổ, liền đi xem náo nhiệt một chút. Đến khi người khác lấy gần hết đồ vật, đi vào đi một vòng, xem một chút là được rồi. Ài... ai biết được, chỉ có ngần ấy sở thích, còn khiến ta đi vào bên trong cái h

ố lớn như thế này.

Lúc này Thanh Phong đã xử lý xong vết thương của Minh Nguyệt t, nói:

-Thực ra ta cũng được nghe sư phụ nói qua một chút chuyện này.

Tần Thộ hiếu kỳ hỏi:

-Hắn nói thế nào?

Thanh Phong nói:

-Vị đạo hữu này nói cũng không hoàn toàn đúng, lúc ấy không phải thật sự là đại nhất thống. Chỉ ít có một tộc cùng yên tộc Thiên Đình đối lập từ đầu đến đuôi, hai bên đánh vô số lần cũng không phân ra được thắng bại.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Ai?

Thanh Phong nói:

-Vu Tộc!

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Không phải là bọn họ sống mái với nhau, lưỡng bại câu thương, chết sạch sẽ sao?

Thanh Phong lắc đầu nói:

-Không biết nữa, dù sao nghe nói hai bên rất hay đánh nhau. Về sau yêu tộc Thiên Đình sập, Vu Tộc cũng đã biến mất. Rốt cuộc bên trong này đã xảy ra chuyện gì, cũng không có ai biết. Có người

nói bọn họ đều đã chết, cũng có người nói bọn họ đã ngủ say... cũng có người nói đích xác là bọn họ đã chết rồi, nhưng mà cũng có khả năng là còn sống.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, lại nghĩ tới lời của lão nhân thủ mộ, hẳn nói Lôi Khâu là người đã chết.

Người chết sống?

Nhìn lại Nhện Núi, trong lòng Tần Thọ mơ hồ có một loại dự cảm xấu, chẳng lẽ những tên kia sống thật?

Đúng lúc này, Khôi Tam kêu lên:

-Bọn họ giống như là cảm thứ gì đó đến đây.

Đám người Tần Thọ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Nhện Núi và nam tử mặc khôi giáp đỏ kia đi tới, hai tay nam tử mặc khôi giáp đỏ nâng một mảnh vỡ kim sắc, cũng không biết mảnh vỡ kia là cái gì, dù sao hai người nhìn mảnh vỡ kia giống như là triều thánh.

Lúc này Nhện Núi nói chuyện:

-Trận pháp này không tệ, nếu như là một mình chúng ta đến, thật đúng là không phá nổi nó. Nhưng mà bây giờ, cùng lắm cũng chỉ là một tờ giấy lộn mà thôi!

Thanh Phong nghe xong, lập tức không vui, chỉ vào Nhện Núi nói:

-Da trâu ai cũng biết thổi, các người hôm nay thổi thật vang! Bầu trời này chính là do gia sư lập, gần trong gang tấc nhưng lại xa tận chân trời, trong thiên hạ có lác đác mấy người có thể phá trận này, nhưng trong đó tuyệt đối không có các người!

Tần Thộ nghe xong, một chút lo lắng trong lòng buông xuống, đi lên vụng trộm hỏi:

-Thật sao?

Thanh Phong gật đầu.

Tần Thộ thoải mái cười một tiếng, đi lên ngoắc ngoắc một ngón tay với Nhện Núi vào nam tử mặc khôi giáp đỏ, nói:

-Các người tới đi!

Nhện Núi cười lạnh một tiếng, nam tử mặc khôi giáp đỏ vung tay lên, mảnh võ kim sắc trong tay nháy mắt biến mất!

Một khắc sau, đám người kinh hãi nhìn thấy một vệt kim quang bay lượn bốn phía trên bầu trời Ngũ Trang Quan, những nơi đi qua, tất cả không gian đều vỡ nát, sau khi không gian vỡ nát lộ ra cảnh tượng vốn dĩ bên ngoài Ngũ Trang Quan!

-Cái này sao có thể?

Quả thực Thanh Phong giật nảy mình.

Minh Nguyệt nói:

-Cái kim phiến kia là cái gì? Vậy mà có thể phá vỡ bầu trời của đại trận?

Chương 710: Im miệng

Chương 710. Im miệng

Nam tử mặc khôi giáp đỏ ngạo nghễ nói:

-Đại trận trong thiên hạ, đều xuất ra từ Hà Lạc Đồ Thư, theo như t
rong sách, không có đại trận không thể phá!

Nhện Núi nói:

-Mặc dù mảnh võ này không thể phá vỡ tất cả đại trận trong thiên
hạ, nhưng mà trận này, có thể phá.

Nghe đến mấy câu này, sắc mặt của Thanh Phong và Minh Nguyệt
t đều vô cùng khó coi.

Tần Thọ nói:

-Thanh Phong, Minh Nguyệt, sư phụ các người thu tất cả mấy ng
ười đệ tử?

Thanh Phong nói:

-Sư phụ có tất cả bốn mươi tám người đệ tử, ngắt nổi lần đi Bắc H
ải này, mang đi bốn mươi sáu người. Bây giờ còn lại chỉ có hai ch
úng ta... Đay quả thực là không biết làm thế nào cho phải?

Minh Nguyệt nói:

-Sư huynh, bọn gia hỏa này có thể là vì linh căn thiên địa của cây
Nhân Sâm Quả mà tới.

Thanh Phong cũng gật đầu theo.

Tần Thọ nói:

-Phí lời, nơi này ngoại trừ cây Nhân Sâm Quả đáng tiền ra thì còn có cái gì đáng tiền? Có điều mặc dù cây Nhân Sâm Quả đáng tiền, nhưng mà cái có giá trị chân chính cũng không phải Nhân Sâm Quả? Theo ta thấy, các người đây là bị trộm ghi nhớ rồi.

Vẻ mặt của Thanh Phong và Minh Nguyệt đều là bất đắc dĩ.

Tần Thộ nói:

-Bây giờ có thể thông báo cho sự phụ các người trở về không?

Thanh Phong nói:

-Đã thử qua rồi, bốn phía bị phong tỏa, căn bản là không truyền tin tức ra được.

Vẻ mặt Tần Thộ thản nhiên nói:

-Vậy cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, thử gia ta lại thật có một biện pháp có thể đáp trả bọn họ. Chỉ ít, cũng khiến cho bọn hắn ta y không mà về!

Thanh Phong nói:

-Biện pháp gì?

Tần Thộ vẫy vẫy tay với đám người, nói:

-Các người có thể kéo chân bọn họ một lúc không? Ít nhất đừng để cho bọn họ nhìn thấy cây Nhân Sâm Quả.

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người...

Vẫn là Trung Sơn đạo nhân nói chuyện trước:

-Đừng đùa, thực lực chênh lệch quá xa, vừa đối mặt đã bị giết rồi, có chỗ nào kéo nổi sao?

Thanh Phong nói:

-Cũng không phải không được, bầu trời của đại trận còn có thể chống đỡ được một lúc, chúng ta lợi dụng bầu trời đại trận, còn có thể kéo dài thêm được một chút thời gian. Con thỏ, rốt cuộc thì biện pháp của ngươi là cái gì?

Tần Thộ ở bên tại Thanh Phong, Minh Nguyệt thấp giọng nói hai câu, hai người trợn to tròn mắt, trầm miệng một lời mà nói:

-Không được!

Tần Thộ bất đắc dĩ nói:

-Vậy thì không còn chuyện gì để nói nữa... Còn một biện pháp cuối cùng, chúng ta lấy cây Nhân Sâm Quả ra, đưa cho bọn họ, đổi lấy đường sống được không?

-Không được!

Thanh Phong và Minh Nguyệt cự tuyệt lần nữa.

Tần Thộ buông tay nói:

-Cái này không được, cái kia cũng không được, vậy ta cũng không còn cách nào nữa. Các ngươi tự nghĩ biện pháp đi... Có điều ta nhắc nhở các ngươi, nhiều nhất chỉ nửa canh giờ nữa, cái kim phiến kia có thể triệt để xé nát bầu trời. Đến lúc đó, được hay không được sẽ không phải là các ngươi nói là tính nữa rồi.

Nói xong, Tần Thộ bình chân như vại nằm ở bên cạnh, dường như tuyệt không lo lắng nguy hiểm sau khi trận bị phá.

Trên thực tế, trong lòng Tần Thộ cũng là đang ép hoảng sợ xuống, đối phương giết người không chớp mắt, hẳn thật đúng là sợ đối phương thuận tay liền giết hết bọn họ.

Nhưng mà bây giờ, đúng thật là Tần Thộ không có biện pháp nào cả...

Buồn bực ngán ngẩm, Tần Thộ lật tới lật lui cái Hắc Ma Thần Hạp của mình, ý đồ muốn tìm ra thứ gì đó có thể cứu mạng.

Ngặt nổi, lật cả nửa ngày, bên trong có không ít đồ ăn, nhưng mà t hứ có thể dùng để đánh trận thì trên cơ bản là không có.

-Ài, sớm biết có ngày hôm nay, nên chuẩn bị một chút loại đồ vật giống như là Xuyên Vân Tiễn. Trong lúc nguy cấp, chỉ cần một Xuyên Vân Tiễn thôi, cho dù là thiên quân vạn mã đến cũng thần cả n giết thần, phật cản giết phật...

Đúng lúc Tần Thộ đang nói thăm, hẳn phát hiện bên trong Hắc Ma Thần Hạp có cái gì đang động!

Tần Thộ lập tức nhìn sang, kết quả bên kia rỗng tuếch, không có cái gì.

Đã sớm nói, bên trong Hắc Ma Thần Hạp là một cái thế giới, một cái thế giới bị kìm nén màu đen. Trên bầu trời mây đen quay cuồng, bên trên đại địa có chất lỏng màu đỏ chảy xuôi không biết là huyết dịch hay là nham tương... Khắp nơi trên đất đều là thi cốt, mê nh mông vô tận.

Mà đồ vật bên trong Hắc Ma Thần Hạp chính là một tòa núi giống như là vương tọa. Bên ngoài đỉnh núi có một vòng kết giới không thấy được, Tần Thộ không ra được, đồ vật bên ngoài cũng không vào được.

Trên thực tế, nhiều năm như vậy rồi, Tần Thộ cũng không thấy đồ

vật bên ngoài động đây. Hấn vẫn cảm thấy, đây chính là người nà o đó, hoặc có thể nói đây chính là một trò đùa của Tể Điền quái đản mà thôi. Tất cả nơi này, đều là giả...

Không có thể giới bên ngoài, mà chỉ có dạng giống như tranh dán tường mà thôi, cho nên hấn chưa bao giờ để ý qua.

Nhưng mà ngay vừa rồi, hấn thật sự nhìn thấy bên ngoài có cái gì đó đang động! Chỉ là lúc quan sát kỹ, lại không nhìn ra cái gì...

-Ảo giác? - Tàn Thọ nói một mình.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Thanh Phong đập Tàn Thọ một cái nói:

-Đại trận đã sắp không đỡ được rồi, dùng biện pháp của ngươi đi!

Tàn Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên:

-Đây là ngươi nói nhá!

Thanh Phong cắn răng một cái, vẻ mặt đau lòng nói:

-Bất kể nói thế nào đi chăng nữa, cũng không thể tiện nghi cho bọn họ!

Tàn Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Nói quá đúng!

Sau đó Thanh Phong ở bên tai Tàn Thọ nói cái gì đó, cuối cùng d ặt dò:

-Nhớ kỹ, sai một chữ cũng vô dụng!

Sau đó Tàn Thọ cười ha ha rồi xoay người chạy.

Mắt thấy mảnh vỡ kim sắc thể như chẻ tre tung hoành tới lui trên bầu trời trong đại trận, đồng thời mục tiêu hết sức rõ ràng, mỗi một lần tấn công, đều là một chỗ mắt trận bị phá hư! Thấy cảnh này, trong lòng Thanh Phong và Minh Nguyệt sau khi kinh hoàng, thì càng nhiều là chấn kinh, nhao nhao suy đoán rốt cuộc là cái thần vật gì mà lại kinh khủng như thế.

Có điều sau đó hai người liền thu hồi ánh mắt, nhìn nhau, hô lớn:

-Con Nhện Núi kia, còn có cái tên đàn bà mặc đồ đỏ kia nữa, các ngươi có bản lĩnh thì tự mình đến đi!

-Đúng vậy, một đại lão gia mà lại mặc đồ màu đỏ, ngươi có mắt mắt không vậy, có xấu hổ không?

-Ngươi trông trông mắt cái gì? Nhiều trong mắt thì ngươi có lý à? Một lão già đã sống không biết bao nhiêu năm, còn đến bắt nạt vãn bối, còn đại tướng yêu tộc Thiên Đình? Ta nhổ vào!

-Đúng! Ta nhổ vào! Đại tướng chó má gì, ta thấy là đậu cà vớ tưng còn tạm được. Nếu như ta là Đông Hoàng Thái Nhất, cái thứ mắt mắt này, có một tên giết một tên, giữ lại làm gì cho xấu hổ!

...

Thanh Phong, Minh Nguyệt mở miệng, khiến tất cả mọi người đều sợ hãi người.

Chương 711: Im miệng (2)

Chương 711. Im miệng (2)

Vốn cho là đạo đồng tùy tùng của tổ tiên Địa Tiên, sẽ không quá hấp dẫn lực chú ý của đối phương, chỉ ít mắng chửi người cái gì đó nhất định không thông thạo.

Nhưng mà, sau khi hai người mở miệng, tất cả mọi người đều phát hiện, bọn họ đã xem nhẹ thiên tư kỳ hoa của hai vị đạo đồng này.

Nhất là Tần Thọ, cố ý quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó vỗ mạnh cái đầu một cái, thảm nói:

-Xém chút quên mất, bên trong “Tây Du Ký” hai đạo đồng này mắng sư đồ Đường Tăng đến cả huyết đầy đầu, con khỉ cũng suýt tức giận đến điên luôn. Bây giờ xem ra, hai người hẳn là vẫn ở trạng thái làm nóng người, đợi lát nữa tìm được trạng thái, nhất định còn có kịch lớn xem.

Tần Thọ liếc qua Nhện Núi và nam tử mặc khôi giáp màu đỏ, quả nhiên Nhện Núi bị chửi đến tròng mắt đỏ lên, ngao ngao kêu:

-Tức chết ta rồi! Tức chết ta rồi! Đã nhiều năm vậy rồi chưa ai dám mắng ta như thế? Ấy da da da...

Nam tử mặc khôi giáp màu đỏ không nói gì, nhưng mà bên trong khe hở của khôi giáp không ngừng bốc lên khí đen, cực kỳ giống như bốc khói, hiển nhiên là cũng tức giận không nhẹ, có điều hẳn cũng không có nói bậy, mà hừ lạnh một tiếng nói:

-Các ngươi thì biết cái chó gì! Mặt mũi chó má đó là cái thứ gì? Đó cũng chỉ là nhân tộc các ngươi sau khi chấp chưởng thiên đạo tự mua dây buộc mình làm trò xiếc mà thôi! Chúng ta là yêu tộc Thiên Đình, không tin cái mặt mũi gì cả, không tin cái gì mà Nhân Ngã Lễ Trí Tín, chúng ta chỉ tin một cái, đó là cường giả vì tôn, k

ể thắng làm vua! Có thể thắng, con mẹ nó mặc kệ người dùng phương pháp gì, giết người xong chỉ còn lại ta, còn không phải là muốn nói thế nào thì nói thế đó sao? Ta nói ta là quân tử đỉnh thiên lập địa, nói các người là phế vật tiếng xấu muôn đời, thì lại thế nào? Thế nhân chỉ có thể nghe ta nói, chẳng lẽ các người còn sống dậy để giải thích hay sao?

Lời vừa nói ra, lập tức khiến Thanh Phong và Minh Nguyệt á khẩu không trả lời được...

Tần Thọ cũng không nhìn được dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Ta đêch, mặc dù không biết xấu hổ, nhưng mà không thể không nói, chân lý đó...

Sau đó Tần Thọ ngửa đầu nhìn cái cây Nhân Sâm Quả cao lớn kia, hít một hơi thật sâu nói:

-Thanh Phong, Minh Nguyệt, dựa vào các người đó, thỏ gia ta đi cứu vớt cây Nhân Sâm Quả đây, ha ha...

Thanh Phong, Minh Nguyệt không biết nên cãi lại như thế nào.

Lúc này Khôi Tam mở miệng:

-Kéo cái con bê, cha ta đã nói, trái lương tâm đều là ngu xuẩn. Các người làm còn không thừa nhận, bản thân tô son trát phấn, chính là ngu xuẩn!

Nam tử mặc khôi giáp đỏ sừng sờ, cả giận nói:

-Người mắng ai?

Khôi Tam xắn tay áo, dắt họng la lớn lên:

-Mắng người đó! Thế nào! Cái đồ ngu xuẩn!

Nam tử mặc khôi giáp đỏ nói:

-Miệng đầy thô tục, người còn xem là cái loại người gì?

Khôi Tam xì một tiếng khinh miệt nói:

-Người mới là loài người, cả nhà các người mới là loài người! Cái đồ ngu xuẩn!

Nam tử mặc khôi giáp đỏ chỉ vào Khôi Tam nói:

-Người mới ngu xuẩn!

Khôi Tam chỉ vào nam tử mặc khôi giáp đỏ và Nhện Núi mắng:

-Hai người các người đều là ngu xuẩn! Một đồng trông mắt kia ở đó nháy cái gì? Thật là đàn!

Nhện Núi không ngờ được chiến hỏa lại thiêu đốt đến trên người mình, cả giận nói:

-Đồ đàn, người mắng ai?

-Ta mắng người người cũng không biết? Đúng là cái đồ ngu xuẩn!

Khôi Tam thật sự không nói đạo lý, mắng ầm lên.

Thấy cảnh này, Thanh Phong và Minh Nguyệt vốn dĩ không biết nói gì, giống như là được lĩnh ngộ...

Nhưng mà không đợi hai người mở miệng, chỉ thấy Lý Trinh Anh xắn một tay áo lên, đi lên một bước, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, lấy hết dũng khí, không hề cố kỵ hình tượng hô lớn:

-Hai cái người lớn các người ngu xuẩn!

-Sao người cũng mắng chửi người? - Nam tử mặc khôi giáp đỏ gấm thét.

Sau khi Lý Trinh Anh mắng một câu, chỉ cảm thấy tốc độ máu chảy của toàn thân cũng vui vẻ, thể xác và tinh thần đều vô cùng vui vẻ, thoải mái, thế là cười ha ha nói:

-Ta thích loại cảm giác này! Lớn rồi mà còn ngu xuẩn, mắng người thì thế nào? Chính là mắng người đó! Ta chính là mắng người! Không có lý do, nhưng mà ta mắng người, người lớn rồi mà còn ngu xuẩn!

Lúc này, Trung Sơn đạo nhân và Thanh Đồng Long cũng phản ứng lại được, thầm nghĩ:

-Đúng rồi, mắng hắn còn cần lý do sao? Trực tiếp mắng lên là được, cần gì phải uốn éo như Thanh Phong, Minh Nguyệt!

Thế là hai kẻ già đời đã gia nhập chiến trường, lập tức khiến tất cả mười tám đời tổ tông của Nhện Núi và nam tử mặc khôi giáp đỏ đều gặp nạn.

Hai người chính là đại tướng của yêu tộc Thiên Đình, lúc yêu tộc Thiên Đình tồn tại nguyên tắc chính là thực lực vi tôn, cường giả chí thượng. Hai người thiện chiến, một lời không hợp liền trực tiếp đánh là được, có lúc nào trải qua trận chiến mắng chửi không nói đạo lý như thế này đâu? Lập tức hai người tức giận, hai mắt đỏ bừng, khí tức tán loạn, hận không thể lập tức xông vào đại trận giết người. Nhưng mà đại trận không phá, bọn họ cũng chỉ có thể giương mắt đứng nhìn.

Hai người cũng mắng lại, ngất nổi, luận đánh nhau bọn hắn có thể diệt hết đám cặn bã bên trong. Nhưng mà luận chửi nhau, có vẻ như Lý Trinh Anh bên trong là yếu nhất cũng bẽ mặt hơn so với

bọn họ!

Hai người tức giận sôi lên, siết chặt nắm đấm, cắn chặt hàm răng, nhìn chòng chọc vào hướng đi của mảnh võ hoàng kim, chỉ chờ đại trận vừa vỡ là sẽ lập tức vọt vào giết người!

Rốt cuộc, trước hy vọng của hai người, bầu trời đại trận vỡ vụn!

Trong nháy mắt đại trận vỡ vụn, Nhện Núi nổi giận gầm lên một tiếng:

-Quỷ Xa, ngươi đừng có đoạt với ta, ta muốn giết bọn họ!

Vừa nói, Nhện Núi đã như là một tòa núi nhỏ, âm âm xông tới!

Nhất thời, trời đất rung chuyển, khí tức cuồng bạo của Nhện Núi như là sóng lớn đập vào trên thân mọi người bên trong Ngũ Trang Quan, ép mấy người đến sắc mặt tái nhợt lão đảo lùi lại, bọn họ biết, một trận chiến này sợ là thật sự không ngăn được.

Thanh Phong bị dọa đến bờ môi phát tím, trong nguy cấp lớn tiếng la lên:

-Con thỏ, thế nào rồi!

Đúng lúc này, một tiếng la vang lên:

-Đừng nhúc nhích! Nếu không ta giết nó!

Một tiếng này la lên, xé tan khí tức giằng co lúc đó, sáu con mắt của Nhện Núi đồng thời quét về hướng phát ra âm thanh, vừa nhìn thấy, hần đột nhiên dừng lại, dường như là đụng nát cửa lớn Ngũ Trang Quan trong nháy mắt, ngừng lại, đồng thời kinh hô:

-Dừng tay!

Sắc mặt Quỷ Xa cũng ngưng trọng nhìn về phía đang nói chuyện, cái hướng kia, chính là vị trí của cây Nhân Sâm Quả bên trong Ngũ Trang Quan!

Chỉ nhìn thấy một con thỏ đứng ở trên nóc nhà, trong tay cầm một cái mầm nhỏ.

Chương 712: Im miệng (3)

Chương 712. Im miệng (3)

Kích thước của cái cây kia không lớn, nhưng mà nếu quan sát thật kỹ, có thể phát hiện, trên thân của nó lá đầy đủ, cành lá rậm rạp, mặt trên còn có rêu... Đơn giản chính là một cái cây đại thụ nhỏ.

Trên cây đại thụ còn có một vài thứ nho nhỏ, giống như là đứa bé trái cây. Gió thổi qua, một mùi thơm bay tới, tinh thần hai người đều chấn động.

Thấy cảnh này, Quỷ Xa hoảng sợ nói:

-Cây Nhân Sâm Quả?!

Nhện Núi theo bản năng nói:

-Sao lại nhỏ như vậy?

Tần Thọ nói:

-Làm sao để thu nhỏ cây Nhân Sâm Quả này, các người không cần biết. Tóm lại, đây chính là hàng thật giá thật. Nếu như các người dám tiến lên một bước, thảo gia ta sẽ một miếng ăn luôn!

-Người dám?! - Nhện Núi cả giận nói.

Tần Thọ há to mồm, làm bộ muốn nhét vào bên trong miệng.

Nhện Núi nhanh chóng kêu lên:

-Đừng! Đừng ăn!

Tần Thọ dừng động tác lại, nói:

-Không ăn cũng được, đầu tiên các người lui ra ngoài một vạn dặm rồi nói tiếp.

Nhện Núi chần chờ nhìn về phía Quỷ Xa, Quỷ Xa gật đầu nói:

-Được, chúng ta lui.

Nói xong, Quỷ Xa bắt đầu đi về phía sau, đúng lúc này, đột nhiên Quỷ Xa giật mũ giáp xuống, lộ ra một cái lỗ đen ngòm, trên cổ chợt thoát ra mười cái đầu chim, đồng thời khôi giáp nổ tung, hai cánh mở ra, trong nháy mắt hóa thành một con cự điêu chín đầu! Quỷ dị nhất chính là, mặc dù con cự điêu chín đầu này có chín cái đầu, nhưng lại có mười cái cổ, chỉ có điều trên cái cổ thứ mười không có đầu chim mà thôi.

Quái vật chim chín đầu rít lên một tiếng, thanh âm kia giống như xe lửa oanh minh, tựa như là muốn đâm thủng trời, vô cùng chói tai, khí thế vô cùng kinh khủng giáng lâm trong nháy mắt!

Lý Trinh Anh, Khôi Tam, Trung Sơn đạo nhân, Thanh Đồng Long, Thanh Phong, Minh Nguyệt, thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp bị ép trên mặt đất!

Bọn họ hoảng sợ phát hiện, mặc dù bọn họ có thể suy nghĩ, nhưng mà linh hồn không thể khống chế được thân thể!

Nhện Núi nhìn thấy, cười ha ha nói:

- Quỷ Xa, Quỷ Xa, cũng không phải là xe! Quỷ Xa chính là chim, chỉ có điều trong đêm sẽ phát ra âm thanh của xe, cho nên được gọi là Quỷ Xa. Hắc ám hiểu nhất không phải là đao, mà là linh hồn. Quỷ Xa đại nhân, thực lực cao hơn ta một bậc, là nửa bước Đại La Kim Tiên! Chỉ dựa vào mấy tên phế vật các người mà muốn đấu với chúng ta? Hắc ám không để cho các người động, các người ai có thể động?

Nói xong, Nhện Núi nhìn về phía Tần Thọ, cười lạnh nói:

-Con thỏ, mặc dù ý nghĩ của người không tệ, đáng tiếc thực lực không đủ, âm mưu quỷ kế có nhiều đến đâu thì trước mặt thực lực cường đại cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Một cái đầu chim của Quỷ Xa quay tới nhìn Tần Thọ, nói:

-Con thỏ, không phải là người muốn ăn cây Nhân Sâm Quả sao? Người ăn một cái cho ta xem!

Nhện Núi cười nói:

-Trừ phi hắc ám là Đại La Kim Tiên, nếu không, muốn động? Thật sự là một chuyện cười lớn!

Nhưng mà vào đúng lúc này, Tần Thọ trừng mắt nhìn hai người, sau đó hắc ám đưa cây Nhân Sâm Quả gần nhét vào bên trong miệng, tỏ ra đáng yêu mà hỏi:

-Các người chắc chắn muốn ta ăn sao?

-Cái gì?!

Quý Xa và Nhện Núi đều giống như là gặp quỷ, nhìn Tàn Thọ! Nhát là Quý Xa, chín cái đầu, chín cái mặt, lập tức diễn ra vở kịch chín mặt mơ hồ!

Tàn Thọ lại hỏi:

-Nhất định muốn ta ăn sao?

Nói xong, Tàn Thọ làm bộ muốn cắn!

-Khoan đã!

Nhện Núi hô to một tiếng, ra hiệu cho Tàn Thọ dừng ăn.

Quý Xa cũng lấy lại tinh thần, không thể tin được nhìn Tàn Thọ, hỏi:

-Sao ngươi còn có thể động?

Tàn Thọ bấu môi:

-Sao lại không thể động? Chỉ dựa vào da mặt của ngươi nhiều hơn ta?

Quý Xa cũng không có mồm mép với Tàn Thọ, mà là chín cái đầu đồng thời híp mắt nhìn Tàn Thọ, thấp giọng nói:

-Con thỏ, nhìn ta.

Tàn Thọ ngẩng đầu nhìn hẩn theo bản năng, chỉ nhìn thấy bên trong ánh mắt của chín cái đầu kia đồng thời thả ra ánh sáng màu sắc, ánh sáng quý dị lấp lóe, trong nhất thời vậy mà Tàn Thọ không thấy rõ rệt cuộc đối phương có mấy cái đầu...

Có điều Tàn Thọ cũng không có để ý nhiều như vậy, biết đối phương lại phóng đại chiêu, dù sao hắn cũng không có khả năng phản chế, điều duy nhất hắn có thể làm là trực tiếp bắt đầu ăn!

-Im miệng! - Quỷ Xa vội vàng hét lớn.

Tàn Thọ quả quyết im miệng, sau đó ánh sáng trước mắt liền biến mất, tất cả đều sáng sủa lên.

Lần này ánh mắt Quỷ Xa liền sáng lên, càng quỷ dị hơn, bên trong miệng nói nhỏ:

-Sao có thể? Rõ ràng linh hồn của hắn rất yếu, sao ta lại không thể khống chế được hắn? Lần đầu tiên là trấn áp linh hồn, tương đương với lực đạo của năm ngọn núi lớn đè ép lên trên thân người bình thường, theo lý thuyết mà nói hắn đã không thể động đậy. Lần thứ hai, ta thi triển là linh hồn và thân thể tách rời, khiến hắn không khống chế được thân thể, kết quả hắn vẫn có thể động... Cái này rốt cuộc là cái thứ quỷ gì vậy?

Nhện Núi nuốt một ngụm nước miếng, truyền âm cho Quỷ Xa:

-Có phải là cao nhân đang đùa chúng ta chơi không?

Quỷ Xa có chút không chắc chắn, nói:

-Rõ ràng là hắn còn chưa thành tiên, nhưng mà tốc độ lại không yếu hơn Địa Tiên, thân thể cường hoành, linh hồn quỷ dị... Tóm lại trên người hắn có vô số thứ quỷ dị không hợp lý.

Nhện Núi hỏi:

-Vậy phải làm sao bây giờ?

Quỷ Xa nói:

-Chúng ta động thủ, hắn sẽ ăn cây Nhân Sâm Quả. Giằng co bất lợi đối với chúng ta, che lấp bầu trời, không lừa được Trần Nguyên Tử quá lâu, nếu như hắn trở về, chúng ta sẽ khó đi.

Đúng lúc này, ánh mắt hai người sáng lên, nghiêng tai lắng nghe cái gì, sau đó ánh mắt của hai người đều sáng lên một vòng.

Nhện Núi nói:

-Con thỏ, ngươi nói ngươi muốn ăn cây Nhân Sâm Quả? Đây chính là thiên địa linh căn, ngươi ăn nổi không?

Tần Thộ muốn nói chuyện thì nhất định phải lấy cây Nhân Sâm Quả từ bên trong miệng ra, nếu không ngậm lấy thật sự là không có cách nào, có điều Tần Thộ cũng là tên trộm gà, đáng lúc hắn muốn lấy ra, sau lưng bỗng nhiên cảm thấy một tia kỳ quái!

Dường như theo bản năng Tần Thộ liền nhét cây Nhân Sâm Quả vào bên trong cổ họng, miệng rộng khép lại!

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, trợn to tròn mắt, một hành động nhỏ cũng không dám làm!

Nhện Núi và Quỷ Xa đều bị dọa, Thanh Phong và Minh Nguyệt khinh húc nước nỏ, trong đầu chỉ có một ý niệm: "Không phải đã nói, có thể không ăn thì sẽ không ăn sao? Đây chính là thiên địa linh căn đó!"

Dường như là đồng thời, phía sau Tần Thộ xuất hiện một bóng người, đánh một chuông xuống!

A!

Làm Tần Thộ kêu một tiếng, hai mắt trợn lên một cái, bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Chương 713: Con thỏ bị bắt đi rồi

Chương 713. Con thỏ bị bắt đi rồi

Người xuất thủ là một con cóc lớn mập mập! Toàn thân con cóc vàng óng ánh giống như là đồ bằng vàng, đứng thẳng người lên, hình dáng người vừa đứng lên đã nhìn về phía tất cả mọi người, lạnh giọng nói:

-Quốc sư biết là sẽ xảy ra sự cố, nên để cho ta tới âm thầm tương trợ. Quả nhiên, may mắn là ta tới, nếu không chẳng phải là các ngươi sẽ tay không mà quay về sao?

Nhìn thấy con cóc lớn này, sắc mặt Thanh Phong và Minh Nguyệt như tro tàn, bởi vì bọn họ nhìn thấy vừa rồi con thỏ còn chưa kịp nuốt cây Nhân Sâm Quả xuống. Dựa theo tình hình bây giờ, cây Nhân Sâm Quả tám phần là sắp đổi chủ rồi.

Mặc dù hai người cũng tin tưởng thực lực của sư phụ nhà mình, nhưng mà bọn họ cũng hiểu rõ, thực lực của đối phương tuyệt đối cũng không kém, nếu không thì sẽ tuyệt đối không dám đánh chủ ý lên cây Nhân Sâm Quả.

Mặc dù Trần Nguyên Tử lợi hại, nhưng mà cho dù lợi hại hơn nữa, thì sao có thể so sánh với sự cường đại của tổ tiên Long, tổ tiên Phượng?

Nếu như Đông Hoàng Thái Nhất của bọn họ cũng sống, cây Nhân Sâm Quả này muốn trở về, trừ phi là thánh nhân xuất thủ, nếu không

ng căn bản là không đùa được.

Nghĩ đến cây Nhân Sâm Quả là mất từ trong tay mình, lòng của hai người đều là hối hận, sớm biết thế này thì để cho con thỏ trực tiếp ăn, còn hơn là để cho người ngoài chiếm được tiện nghi tốt!

Trung Sơn đạo nhân nhìn thấy cái con cóc lớn kia, vội vàng lùi về sau hai bước, thấp giọng nói:

-Đây là Kim Thiên! Tộc trưởng cấp một, hẳn cũng là Kim Tiên, không bằng Quỷ Xa nhưng lợi hại hơn Nhện Núi.

Lý Trinh Anh siết chặt nắm tay nhỏ, cắn răng một cái tiến lên hỏi:

-Người định làm gì con thỏ?

Kim Thiên liếc qua Lý Trinh Anh cười lạnh nói:

-Tiểu nha đầu, ngươi không sợ chết sao?

Đúng lúc này, một tráng hán tiến lên ngăn ở trước mặt Lý Trinh Anh, chính là Khôi Tam.

Khôi Tam không sợ chút nào nhìn Kim Thiên nói:

-Người muốn làm cái gì?

Kim Thiên cười phù một tiếng:

-Dưới gầm trời này thật đúng là có kẻ không sợ chết!

Nói xong, Kim Thiên khoát tay liền muốn giết người, Khôi Tam giậm chân một cái, toàn thân hiện đầu lân phiến, phía sau dường như có cả biển cả đang gầm thét, hình ảnh cá côn xuất hiện thấp thoáng!

Lông mày Kim Thiên nhú một cái, sau đó cười nói:

-Hóa ra là hậu duệ của Côn tộc, sớm muộn cũng là người một nhà, nể mặt của Côn tộc, ta không giết người.

Khôi Tam lập tức nói:

-Người cũng không thể giết bọn họ.

Kim Thiên bĩu môi nói:

-Loại kiến cỏ tầm thường...

Nói xong, hắn căn bản là không thèm để ý đến sống chết của đám người Lý Trinh Anh, nhìn về phía Quỷ Xa và Nhện Núi nói:

-Vật đã tới tay, đi thôi.

Nói xong, Kim Thiên nhắc con thỏ lên, sau đó liền muốn đẩy miệng của con thỏ ra, kết quả sửng sốt là dùng lực mấy lần cũng không có đẩy ra được! Cái con thỏ kia mặc dù hôn mê, nhưng mà miệng cắn rất chặt, căn bản không có ý định nhả ra!

Lông mày Kim Thiên nhú một cái, hừ lạnh tăng lớn cường độ, dùng sức tách ra!

Cuối cùng đem miệng của con thỏ tách ra, sau đó nắm lấy cây Nhân Sâm Quả kéo một phát ra bên ngoài, đúng lúc này, đầu lưỡi của con thỏ đưa ra ngoài, cuốn vào bên trên cây Nhân Sâm Quả. Có điều lực đạo của đầu lưỡi đương nhiên là không lớn, cho nên cũng không ngăn cản được Kim Thiên đem cây Nhân Sâm Quả kéo đi.

Nhưng mà lại có một màn quỷ dị phát sinh.

Tình cảnh lúc này, giống như là tóm lấy một khối thịt, tóm khối thứ nhất, dùng lực của cái que, sẽ có hậu quả thế nào?

Hậu quả chính là...

-Nhân Sâm Quả đâu?!

Kim Thiên nhìn thứ trong tay trụi lủi, ngay cả lá cây của cây Nhân Sâm Quả cũng không còn cái nào, tức giận rú lên.

Quỷ Xa và Nhện Núi nghe xong nhanh chóng chạy tới, Quỷ Xa đã biến thành nam tử mặc khôi giáp màu đỏ, Nhện Núi càng chạy càng nhỏ, cuối cùng biến thành một hán tử có làn da ngăm đen.

Đồng thời, mấy người Lý Trinh Anh, Thanh Phong, Minh Nguyệt, Thanh Đồng Long, Trung Sơn đạo nhân cũng trợn tròn mắt nhìn một thân cây trụi lủi trong tay Kim Thiên, sau đó hai mắt nhìn nhau, Nhân Sâm Quả đâu?

Dường như là đám người đồng thời thay đổi ánh mắt nhìn về phía con thỏ bị Kim Thiên tiện tay vứt kia.

Kết quả là lại nhìn thấy con thỏ trong lúc mơ ngủ đang bẹp bẹp n hai cái gì...

-Nhân Sâm Quả!

Đám người dường như là trăm miệng một lời hét lên.

Kim Thiên nhắc Tàn Thọ lên, tách miệng ra, nhìn vào bên trong, kết quả ngay cả một cái hạt cũng không còn chừa lại

-Con thỏ chết tiệt, phun ra cho ta!

Kim Thiên tức giận đến mức da thịt đều đỏ lên, xách ngược lấy con thỏ, tách miệng ra, lắc lên lắc xuống!

Thay vào đó con thỏ lại sống chết không nôn, thậm chí ngay cả n

ước bọt ở trong miệng cũng không có phun ra ngoài.

Kim Thiên tức giận kêu to, cuối cùng vung con thỏ lên muốn ném chết hắn cho hả giận.

Thấy cảnh này, Lý Trinh Anh và Khôi Tam gần như đồng thời xuất ra vũ khí, muốn động thủ...

Đúng lúc này, Nhện Núi đột nhiên ngăn Kim Thiên lại nói:

-Dừng!

Kim Thiên trừng to mắt nói:

-Sao hả? Ta muốn giết con thỏ, người dám quản?

Thấy cảnh này, Lý Trinh Anh và Khôi Tam nhẹ nhàng thối ra, cũng không có xông lên nữa.

Vẻ mặt Thanh Đồng Long nghi hoặc, đôi mắt chuyển quay tròn, thỉnh thoảng quan sát Tần Thọ một chút, lại nhìn cây Nhân Sâm Quả một chút, rồi lại nhìn Thanh Phong và Minh Nguyệt. Hắn luôn cảm thấy, có khả năng cái con thỏ này không có ngất, mà là nhân cơ hội, thuận lý thành chương ăn mất quả và lá của cây Nhân Sâm Quả...

Muốn nói tâm tình phức tạp, tâm tình của Thanh Phong và Minh Nguyệt bây giờ phức tạp nhất, bọn hắn là đã ngóng trông con thỏ ăn mất cây Nhân Sâm Quả, không cho người xấu đắc thủ. Lại không ngờ thiên địa linh căn bị tuyệt diệt như vậy... Bây giờ cây Nhân Sâm Quả không có Nhân Sâm Quả, cây ăn quả chỉ còn lại cái thân cây, cũng không biết có còn sống được không. Cho nên tâm tình của hai người càng phức tạp hơn, có ngóng trông cây Nhân Sâm Quả có thể sống, cũng có ngóng trông cây Nhân Sâm Quả cứ thế mà chết đi là được rồi... Đồng thời đau lòng Nhân Sâm Quả trên cây và lá cây...

Một bên khác, Nhện Núi bị khí thế của Kim Thiên dọa lui về phía sau một bước, vẻ mặt nịnh nọt nở nụ cười, nói:

-Cái kia, mặc dù cái con thỏ này ăn Nhân Sâm Quả, nhưng mà, chúng ta là muốn được hiệu của Nhân Sâm Quả, cũng không phải nhất định là phải có Nhân Sâm Quả.

Kim Thiên nghe không hiểu...

Cây Nhân Sâm Quả xảy ra rủi ro, đối với Kim Thiên mà nói, công lại bị cướp đi thì tâm tình của Quỷ Xa và Nhện Núi tốt hơn nhiều. Thậm chí trong lòng còn có chút thoải mái không hiểu được, nhưng mà vừa nghĩ tới mục đích mình lấy Nhân Sâm Quả, ánh mắt lại có chút trầm thấp...

Chương 714: Con thỏ bị bắt đi rồi (2)

Chương 714. Con thỏ bị bắt đi rồi (2)

Có điều tâm tình của hai người so với Kim Thiên lại tốt hơn một chút, cũng bình tĩnh hơn nhiều, nghĩ cũng sẽ nhiều hơn.

Lúc này Quỷ Xa hừ lạnh một tiếng.

Rốt cuộc thì Kim Thiên cũng chỉ là cấp bậc tộc trưởng, Quỷ Xa lại là cấp bậc Yêu Vương, địa vị của hai người ở yêu tộc Thiên Đình chênh lệch rất xa, còn lớn hơn khoảng cách giữa Kim Thiên và Nhện Núi.

Mặc dù Kim Thiên lập công, nhưng mà ở trước mặt Quỷ Xa, vẫn không dám lỗ mãng.

Dù sao, yêu tộc Thiên Đình không nói bất kỳ đạo lý gì, chỉ thờ phụng thực lực vi tôn.

Cho nên, vốn dĩ Kim Thiên đang hống hách với Nhện Núi, lập tức gạt đầu nhu thuận nói với Quỷ Xa:

-Đại nhân, việc này, ngài xem làm sao bây giờ?

Quỷ Xa nói:

-Nhện Núi nói có đạo lý, được hiệu vẫn còn, thuốc có ở đó hay không ông đã không còn quan trọng nữa.

Kim Thiên sửng sò, sau đó suy nghĩ một cái, con mắt lập tức sáng lên:

-Đúng rồi! Con thỏ ăn Nhân Sâm Quả, chúng ta đem hấn về luyện thành đan, không phải là xong rồi à?!

Quỷ Xa dùng một loại biểu cảm trẻ con để dạy nhìn Kim Thiên, sau đó gạt gạt đầu với Nhện Núi, Nhện Núi lập tức tiến lên, muốn tiếp nhận con thỏ.

Mặc dù Kim Thiên không cam tâm, nhưng mà hấn không dám chống đối Quỷ Xa, đành phải giao con thỏ cho Nhện Núi, có điều cũng không quên lườm Nhện Núi một cái.

Tất cả những gì Nhện Núi có thể làm là cười làm lành...

-Bọn họ đang làm gì vậy?

Khôi Tam nhìn không hiểu, thế là hỏi Lý Trinh Anh.

Sắc mặt Lý Trinh Anh trắng bệch nói:

-Bọn họ muốn mang con thỏ đi luyện đan.

Khôi Tam nói:

-Cho hắn ăn à?

Sau đó Lý Trinh Anh không còn gì để nói, lập tức nói:

-Là muốn ăn hắn.

Khôi Tam lập tức tiến lên phía trước nói:

-Dừng lại, các người không thể mang con thỏ đi!

Nhưng mà, ba người Kim Thiên, Nhện Núi, Quỷ Xa cũng không thể nhìn bọn họ một chút, đành không mà lên!

Quỷ Xa đánh ra một đạo thủ ấn vào trong không trung, một cái cửa lớn đen kịt mở ra, bao người nhảy vào đó, cửa lớn đóng lại liền biến mất.

Hiển nhiên là ba người căn bản không có coi đám người Lý Trinh Anh ra gì... Rồi đi cực kỳ dứt khoát, đầu cũng không có quay lại một cái.

Lần này, đi quá nhanh, thậm chí đám người Lý Trinh Anh còn không phản ứng kịp, muốn đuổi theo nhưng lúc sau đã không thể đuổi được.

Lý Trinh Anh nhìn thấy vậy, nước mắt không cầm được chảy xuống, khóc lên.

Khôi Tam thì lên đến không trung, đánh loạn vào nơi vốn dĩ mở c

ừa, ngao ngao kêu:

-Đi ra, người đi ra cho ta, thả con thả ra!

Trung Sơn đạo nhân, Thanh Đồng Long nhìn nhau, đều thấy được trong ánh mắt có sự bất đắc dĩ và may mắn. Bất đắc dĩ là thực lực quá yếu, không thể giúp con thả; may mắn là chỉ ít mình còn sống, không có bị mấy đại yêu quái kia thuận tay giết chết.

Thanh Phong và Minh Nguyệt thở dài, chung quy cũng là đệ tử đại gia, mặc dù đồ vật bị mất đi nhưng cũng không buông xuống được. Nhìn thấy Lý Trinh Anh đau lòng, hai người đi đến đỡ... Đồng thời cũng không quên nói một tiếng với Khôi Tam:

-Đồ đàn, đừng đánh nữa, nơi đó không có cửa...

Chờ tất cả mọi người đi rồi, lúc này một tên đạo nhân thoải mái, nhàn nhã đi tới Ngũ Trang Quan.

Người này mặc một thân đạo bào màu xanh, râu dài ba thước, bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Thanh Phong, Minh Nguyệt theo bản năng quay đầu nhìn lại, sau đó hoảng sợ nói:

-Su phụ?!

-Trần Nguyên Tử?!

Lý Trinh Anh, Khôi Tam, Trung Sơn đạo nhân, Thanh Đồng Long đồng thời kêu lên.

-Mấy vị đạo hữu, đây là tìm bản đạo sao?

Trần Nguyên Tử cười ha hả nói.

Thanh Phong, Minh Nguyệt lập tức tiến lên nói:

-Sur phụ, nhân sâm của chúng ta bị cướp đi rồi!

Lý Trinh Anh chạy tiến lên phía trước nói:

-Tiền bối, con thỏ bị bắt đi, cầu xin người xuất thủ cứu hãn một mạng.

Trần Nguyên Tử nghe đến câu này, dường như cũng không kinh ngạc, chỉ là mỉm cười nói:

-Nhân quả của cây Nhân Sâm Quả quá lớn, lấy đi thì lấy đi thôi, không sao. Còn cái con thỏ kia, các người cũng không cần lo lắng, không chết được, sẽ trở lại. Ừm... hãn là hãn sẽ được đưa về.

Lý Trinh Anh sửng sờ, không hiểu Trần Nguyên Tử nói lời này là có ý gì.

Trần Nguyên Tử lại nói bổ sung:

-Nếu như không có trở lại, bản đạo dẫn người đi đòi người, được chứ?

Có câu nói này, lúc này Lý Trinh Anh mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thi lễ nói tạ ơn.

Thanh Đồng Long nhìn một màn này, trong lòng lắm bầm một câu:

-Chẳng lẽ hãn căn bản không có đi cái Bắc Hải gì đó? Mà chỉ thuần túy là ra ngoài đi tránh tai? Nhưng mà, hãn lợi hại như vậy, hãn sợ cái gì chứ?

Lúc này, Lý Trinh Anh thì yên tâm, nhưng mà có người lại rất không ông cao hứng.

Người đó chính là, Tàn Thọ!

Đúng như Thanh Đồng Long suy nghĩ, hắc căn bản không có bị đánh cho bất tỉnh. Tổ chất thân thể của hắc mạnh hơn rất nhiều so với hắc nghĩ, chỉ ít thì một cái đánh kia không thể khiến hắc hôn mê được.

Có điều hắc đã nhân cơ hội thừa cơ phối hợp với Kim Thiên ăn hết Nhân Sâm Quả, đây là sự thật.

Lúc này, trong cơ thể hắc nguyên khí cao hứng lẫn lộn, khiến thực lực của hắc có chút không áp chế được mà nhảy vọt lên. Hắc không muốn phi thăng bây giờ, cũng chỉ có thể đem nguyên khí rút cho cơ thể, lúc cơ thể vừa ăn, Bát Cửu Huyền Công cũng không có yên tĩnh, tiện thể hấp thu lấy một bộ phận, trước mắt đã muốn đột phá đến tầng thứ năm Trọng Thiên, hắc phải cố gắng đè lại.

Sau đó liền là phương pháp tu luyện hai mươi bốn giờ kia, thời khắc bản thân vận chuyển tu luyện Tạo Hóa Hỗn Nguyên Công, bình thường nhìn công pháp này không nóng không lạnh, nhưng mà đoạt nguyên khí lại có một cách riêng.

Nó không bá đạo như Bát Cửu Huyền Công, trực tiếp từ bên trong tế bào đoạt thức ăn trước miệng cạp.

Thứ Tạo Hóa Hỗn Nguyên Công am hiểu hơn chính là dùng tất cả mối quan hệ của công pháp, cho dù là tế bào cũng giống như vậy... Hắc giống như là một người hiền lành, bên này nịnh nọt, bên kia cũng nịnh nọt, tất cả mọi người thấy nó tốt, thế là chủ động phân một phần nguyên khí cho hắc. Thế là dường như con hàng này mỗi ngày đều có thể có canh uống... Mà cái gọi là canh này, lại là một lượng lớn thiên tài địa bảo con thỏ ăn mỗi này, các món ngon, cùng nguyên khí mà bản thân hắc hấp thu được.

Chút canh ấy, đổi lại là những người khác, cũng đủ để tăng lên m

ột phẩm cấp, nhưng mà đối với cái hang không đáy như Tàn Thọ mà nói thì hoàn toàn chính xác cũng chỉ có thể coi là một chút can h.

Cũng may, góp gió thành bão... Bây giờ Tạo Hóa Hỗn Nguyên Công ở trong cơ thể Tàn Thọ sinh ra Hỗn Nguyên Khí ngày càng hùng hậu, hắn chỉ cảm thấy toàn thân kìm nén đến hoảng, cực kỳ muốn phát tiết.

Chương 715: Bên dưới

Chương 715. Bên dưới

Nhưng mà hắn biết rõ, mấy tên trước mắt này, nhìn bề ngoài thì xấu xí nhưng mà hắn đến một người cũng không đánh lại được. Hắn muốn bị đánh thì chỉ có thể nhẫn...

Nhưng mà càng nhẫn thì càng khó chịu...

Thân thể Tàn Thọ liền nhẫn không được vằn vẹo mấy lần.

Lúc này, Kim Thiên hừ lạnh một tiếng:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi lại cử động nữa, ta lập tức ăn ngươi!

Tàn Thọ biết Kim Thiên không dám ăn hắn, vẫn chờ bắt hắn để luyện đan, thế là ngửa đầu liếc qua Kim Thiên nói:

-Nói khoác chính là chó, có bản lĩnh thì ngươi ăn đi!

Kim Thiên mặt đỏ bừng ngay lập tức, hừ hừ hai tiếng rồi không nói gì.

Đúng lúc này, phía trước liền có một cánh cửa, mấy người nói đùa với nhau mà vào.

Tần Thọ chỉ thấy trước mắt ánh sáng mạnh lóe lên, đã đến một chỗ khác, ngẩng đầu ngắm nhìn bốn phía, hần kinh ngạc phát hiện, bọn họ vậy mà lại ở trên một vùng biển rộng lớn!

Không rõ đây là biển nơi nào, một vùng biển bốn phía mênh mông, căn bản không nhìn thấy cuối cùng.

Lúc này Quỷ Xa vỗ vào biển cả, biển cả oanh một tiếng trực tiếp phân thành hai, lộ ra một tòa truyền tông trập cao cao, sau đó mở ra truyền tông trập, sau một trập trời đất quay cuồng, mấy người Tần Thọ liền xuất hiện ở một ngọn núi hoang!

Lúc này Tần Thọ nhìn thoáng qua bốn phía theo bản năng, vẫn không nhìn ra là mình ở đâu, chỉ nhìn thấy tất cả đại địa đều là cát đá, thậm chí ngay cả không khí cũng không có... Đúng lúc này, hần nhìn thấy đường chân trời có một con quái vật khổng lồ nằm ở nơi đó, nhìn kỹ, cái kia rõ ràng là – Địa Tiên Giới!

Đối với hình ảnh từ xa của Địa Tiên Giới, Tần Thọ vẫn rất quen thuộc, lúc trước ở trên mặt trăng, hần đã không ít lần ngắm nhìn Địa Tiên Giới, cho nên hần liếc mắt một cái liền nhận ra cái đại lục kia.

Trong nháy mắt đó, da đầu của hần tê dại một hồi, theo bản năng kêu lên:

-Chúng ta không còn ở Địa Tiên Giới rồi hả?

-Ai nói cho ngươi là chúng ta ở Địa Tiên Giới rồi? - Nhện Núi nó

i.

Tần Thọ yên lặng...

Mấy người lại mở ra một tòa truyền tống trận bí ẩn nữa, sau đó lại là một trận trời đất quay cuồng.

Nhưng mà lần này cũng chưa xong, Tần Thọ cũng không nhớ rõ là bọn họ đã ngồi bao nhiêu tuyền tống trận, hắn chỉ nhớ kỹ, mấy lần truyền tống trận đầu còn có thể nhìn thấy cái bóng Địa Tiên Giới, về sau đã hoàn toàn không thấy được nữa. Hắn cũng không biết rốt cuộc là mình đã đến nơi nào.

Giữa đường bọn hắn có đi qua một tinh cầu hoang vu, cũng đi qua một đại dương mênh mông, thậm chí còn đi dạo qua bên trong sa mạc hỏa, lúc ấy Tần Thọ chỉ có một ý niệm trong đầu, thì ra sao hỏa cũng không có nóng như trong tưởng tượng.

Giữa chừng cũng từng tới một vài tinh cầu có sự sống, những tinh cầu này tự có hệ thống văn minh của mình, có tiên, cũng có ma, có tuyến khoa học kỹ thuật, cũng có người nguyên thủy...

Có điều Tần Thọ phát hiện một điểm, đám người Kim Thiên chẳng thèm để ý đến những tinh cầu này, dường như bọn họ và người tinh cầu này hoàn toàn không có giao tiếp. Bọn họ chỉ là đi ngang qua, chưa từng tiếp xúc với người nào...

Cuối cùng Tần Thọ không nhịn được hỏi:

-Nhiều tinh cầu như vậy, nhiều người như vậy, mà các ngươi không có thống trị chơi chơi sao?

Kim Thiên nghe xong, liền cười phù một tiếng:

-Thổ dân nơi nhỏ bé chật hẹp này mà chúng ta thêm để ý đến bọn họ? Phức phức... Ngươi không ngại mất mặt, chúng ta còn ngại

mắt mặt đó.

Tần Thọ ngạc nhiên... thống trị một cái tinh cầu còn mắt mặt? Đâu đen rau muống, lúc trước lý tưởng của thổ gia ta chính là ở trong lớp làm tiểu tổ trưởng, quản mười mấy người như vậy thôi có được không vậy... Thật sự là người so người đáng chết, hàng so với hàng còn mắt mặt, con mẹ nó.

Tần Thọ cũng không biết truyền tống bao lâu, cũng không nhớ rõ bao nhiêu lần, càng không rõ là đã đi bao xa.

Dù sao lúc Tần Thọ sắp không chịu nổi tịch mịch, cuối cùng hắn cũng nghe được một âm thanh khiến hắn vui vẻ:

-Đến rồi!

Không gian vỡ vụn, Tần Thọ đột nhiên mở to mắt, hắn muốn nhìn một chút những dư nghiệt của yêu tộc Thiên Đình này, rốt cuộc là ở một nơi như thế nào.

Nhưng mà khiến Tần Thọ ngạc nhiên là, vị trí của bọn họ, cũng chỉ là cái tinh cầu nhỏ! Đoán chừng tinh cầu này còn không có lớn bằng một nửa vệ tinh của Trái Đất là Nguyệt Cầu! Chứ lại càng không cần phải nói đến Thái Âm Tinh của Tiên Giới.

Bên trên tinh cầu càng là một mảnh hoang vu, cái gì cũng không nhìn thấy...

Tần Thọ chỉ vào bốn phía nói:

-Cái gì vậy, một đám đại lão các ngươi, lại ở loại địa phương đến cút chim cũng không có này?

Kim Thiên đập một cái vào đầu Tần Thọ nói:

-Nhìn lên trên.

Tần Thợ ngửa đầu nhìn lại, lập tức tròn tròn mắt... há to mồm nó i:

-Đây... đây là... đại lục?! Không đúng, cái này không phải là đại lục thông thường, đây là... đây là...

Nhện Núi nhìn thấy bộ dáng ngu ngơ của con thỏ, cười nhạo nói:

-Nhận ra rồi sao? Không sai, đây chính là Huyền Hoàng... Uhm, dùng lời của các ngươi nói, đây chính là bên dưới của... Địa Tiên Giới.

Tần Thợ triệt để tròn tròn mắt... Tần Thợ ở trên trời đã nhìn qua Địa Tiên Giới, chỉ có điều góc độ khi đó là góc độ nghiêng bên trên, hơn nữa khi đó không nhìn thấy điểm cuối cùng của Địa Tiên Giới, chỉ cảm thấy vô cùng lớn. Độ dày của đại địa này cũng như là vô cùng vô tận... nhìn không thấy đáy. Nhưng mà hắn tuyệt đối không ngờ được, vậy mà lại có một ngày hắn sẽ xuất hiện ở bên dưới Địa Tiên Giới.

Nơi này không phải là dưới Địa Phủ kia, mặc dù Địa Phủ được gọi là bên dưới mặt đất, nhưng thực ra lại là một tầng thế giới hoàn toàn khác, nó cũng không nằm trên cùng một bình diện với Địa Tiên Giới.

Nếu như nói Địa Tiên Giới là một cái đại lục lơ lửng trong vũ trụ, vậy thì bọn họ chính là lợi dụng truyền tống trận, nhiều lần trắc trở ở vây quanh phía dưới Địa Tiên Giới. Chân chính phía dưới!

Tần Thợ đã từng tưởng tượng vô số lần, nếu như Địa Tiên Giới có phía dưới thì sẽ là cái dạng gì. Dung nham? Hay là đại địa đen kịt? Hoặc là không có cái gì? Hay là căn bản không có phía dưới?

Lúc này, hắn đã có đáp án, phía dưới Địa Tiên Giới, lại là... một thế giới khác!

Địa Tiên Giới và thế giới trước mắt này, giống như hai bên của một cái bánh bích quy.

Phía trên là Địa Tiên Giới, phía dưới thì là một phiên thế giới khác, mà một phiên thế giới này so với Địa Tiên Giới mà nói thì càng thêm rách nát hơn!

Biển cả chiếm cứ tuyệt đại đa số, ở đây khắp nơi đều là hòn đảo, và nước từ trên mặt biển đánh vào núi cao, có hòn đảo trực tiếp nằm lật nghiêng ở trên mặt biển... Sở dĩ có thể nhìn ra là nằm nghiêng, đó là bởi vì bên trên hòn đảo còn có một số kiến trúc khổng lồ, mặc dù đã rách nát nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái to lớn năm đó, bọn họ xây ở trên đảo nhưng bây giờ lại ở trong biển, cho nên Tàn Thọ phỏng đoán, cái kia hẳn là toàn bộ hòn đảo, hoặc là một phiên đại lục lật ra...

Chương 716: Điện Phi Đản

Chương 716. Điện Phi Đản

Thế giới này giống như là bị cái lực lượng gì đó phá hủy, chỉ còn lại có một vùng phế tích.

Có điều, bây giờ bên trong phế tích cũng đã sinh ra được một chuỗi sinh thái mới, bên trên một hòn đảo lớn có thảm thực vật rậm rạp, xanh mơn mớn... Cũng không biết phía trên có động vật hay không.

Tần Thộ liếc mắt nhìn bốn phía, bốn phía còn có rất nhiều sao trời, những ngôi sao này cũng không giống như những ngôi sao sinh cơ bùng bùng, tinh quang sáng chói bên trên Địa Tiên Giới kia. Mà là từng ngôi giống như là hạt giống chết héo, không có chút sinh cơ nào. Nhìn những ngôi sao này, Tần Thộ lại có chút cảm thấy quen thuộc, cái này dường như là cảm giác trên mặt trăng. Mặc dù bọn chúng tồn tại, nhưng lại bởi vì thiếu khuyết nguyên khí nên thiếu đi mấy phần sức sống vốn có của tinh cầu.

-Đừng nhìn nữa, đi.

Lúc này Kim Thiên nói một câu, trực tiếp mang theo Tần Thộ bước vào bên trong truyền tống trận lần nữa.

Không bao lâu sau, hai mắt hắn liền sáng chói.

Tần Thộ dường như ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng, muốn nhìn lại phiên thể giới võ vụn kia, kết quả trước mặt chỉ còn lại có một mảnh tinh quang âm đạm như sắp không nhìn thấy ngôi sao trên bầu trời! Bầu trời là màu đen, nói rõ là đêm đã xuống, bầu trời vào đêm nhưng lại không có mặt trăng. Chỉ có mấy điểm ánh sao yếu ớt đang lóe lên...

-Đệch... đây thật sự là phía dưới Địa Tiên Giới? - Tần Thộ hỏi theo bản năng.

Kim Thiên ngửa đầu liếc nhìn bầu trời một cái nói:

-Người bên trên tinh cầu, bất luận là đứng ở hướng nào của cái cầu kia, đều cho là mình đứng ở phía trên. Nơi này của chúng ta cũng là phía trên, chỉ có điều đã bị đánh sập.

Nói xong, Kim Thiên xách lấy con thỏ, đi theo Nhện Núi và Quỷ Xa bay về phía một mảnh đại lục lớn nhất, đại lục kia cũng không nhỏ, mặc dù so ra thì kém mấy đại lục nhưng mà cũng là cảnh sắc núi cao miên man bao la hùng vĩ.

Phía trên có mười chín tòa cung điện to lớn, tận cùng bên trong có một tòa cao nhất, có điều cung điện kia nhìn thế nào cũng không thấy giống cung điện cho người ở, ngược lại giống như là một cái tể đàn cực lớn.

Mười tám tòa cung điện ở bốn phía, như là hộ vệ, bảo vệ tể đàn ở giữa.

Bọn họ đi tới, chính là tòa đại điện đầu tiên ở bên ngoài.

Nói là đại điện bên ngoài, thực ra, ở bốn phía đại điện có một đám thành thị, những thành thị này có rất nhiều người, Tần Thộ nhìn sang một chút, vậy mà thấy được không ít người đang đi về phía hắn, đó là những cư dân bên trong tinh cầu.

Tất cả mọi người nhìn thấy mấy người Nhện Núi đều phải cúi chào, xem ra tên tuổi mấy người này ở đây cũng không nhỏ, địa vị cũng rất cao.

Tần Thộ nghiêng lỗ tai nghe lên một lúc, thế mà thật đúng là nghe được một vài thứ.

-Nhìn thấy không? Đây chính là mấy đại thần tướng của tiên giới, Quỷ Xa, Kim Thiên, Nhện Núi.

-Đây chính là thần tướng sao? Ta đây là lần đầu tiên nhìn thấy ở khoảng cách gần như vậy. Nhưng mà bọn họ bắt con thỏ làm gì?

-Không biết, có lẽ là ra ngoài đi săn trở về...

-Ba đại thần tướng xuất thủ chỉ để đánh một con thỏ?

-Ây... có thể.

...

Tần Thọ nghe đến đây, trực tiếp cho mấy người kia một cái liếc mắt, nhưng sau đó xoay người nói với bọn người Nhện Núi:

-Nghe thấy chưa? Mấy người các ngươi bị khinh bỉ, ba người mà chỉ đi bắt một con thỏ, có mắt mặt không vậy?

Nhện Núi lườm Tần Thọ một cái, căn bản không thèm để ý nói:

-Chỉ có loài người các ngươi mới quan tâm mặt mũi, yêu tộc chúng ta không quan tâm cái này.

Tần Thọ cười nhạo nói:

-Ngươi đây là lừa gạt quỷ sao? Các ngươi không quan tâm mặt mũi, vậy vì sao lại lừa gạt những đồ đàn kia nói nơi này của các ngươi là Tiên Giới?

Nhện Núi ngay thẳng nói:

-Nơi này chính là Tiên Giới!

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Thỏ gia ta cũng chưa phải là chưa thấy qua Tiên Giới, ngươi là đang lừa gạt ai đây?

Lúc này Kim Thiên nói:

-Con thỏ, ta hỏi ngươi, Tiên Giới là cái gì?

Tần Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Nơi thần tiên ở.

Kim Thiên nói:

-Không sai, trước kia nơi này chính là nơi thần tiên ở. Nơi người đang ở bây giờ, chính là Huyền Hoàng đại lục năm đó, chỉ có điều về sau đã bị đánh nát. Thiên Đình sập, vạn vật dường như là tuyệt chủng, thiên đạo vỡ vụn, không thích hợp để tu hành, cũng không thích hợp cho sinh mệnh sinh tồn. Về sau, tất cả mọi người dời đến mặt sau của Huyền Hoàng đại lục, cũng chính là Địa Tiên Giới mà người nói. Sau đó thánh nhân mở ra ba mươi ba tầng trời, cái này chính là nơi mà các người gọi là Tiên Giới. Nếu như tính như vậy, nơi này của chúng ta chính là Tiên Giới, cũng không nói quá đúng không?

Tần Thọ yên lặng... sau đó hoảng sợ nói:

-Nơi này chính là Huyền Hoàng đại lục? Chính là vị trí của yêu tộc Thiên Đình năm đó?

Tần Thọ cũng luôn coi là, cái gì mà Huyền Hoàng đại lục, cái gì mà Địa Tiên Giới, thực ra đều là một nơi chỉ là thời đại khác nhau nên khác cách xưng hô mà thôi. Bây giờ mới hiểu được, cái này thật sự là không phải một chỗ.

Sau đó Tần Thọ lập tức ý thức được một vấn đề:

-Không phải các người đều đã chết rồi sao? Tại sao lại sống lại?

Kim Thiên đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên Quỷ Xa quay đầu lại nói:

-Nói ít thôi!

Kim Thiên khinh thường mà nói:

-Hắn cũng không sống được bao lâu nữa, nói một chút cũng không sao.

Quỷ Xa nghĩ nghĩ, cũng là đạo lý đó, thế là hắn nói:

-Chân linh bất diệt, tự nhiên sẽ bất tử. Yêu Hoàng bệ hạ giữ lại một tay, chúng ta đã sống lại, chỉ là đang chờ đợi thời cơ mà thôi. Con thỏ, người muốn biết hay không muốn biết thì bây giờ cũng biết rồi, người cũng coi như là chết có ý nghĩa, có thể yên nghỉ rồi.

Tần Thọ nhếch nhếch miệng nói:

-Đổi lại là người, người có thể yên nghỉ không?

Quỷ Xa không đáp lại Tần Thọ, mà là bước nhanh hơn, đi tới trước cửa tòa đại điện đầu tiên.

Tần Thọ nhìn thoáng qua bảng hiệu trên cửa đại điện, trên đó viết: “Phi Đản điện!”

Tần Thọ hỏi theo bản năng:

-Đây là làm gì?

Quỷ Xa âm trầm cười nói:

-Người đoán xem? Đợi người đi vào là liền biết rồi.

Đúng lúc này, cửa lớn đại điện mở ra.

Quỷ Xa nói:

-Đi thôi, người ăn đồ vật không nên ăn thì phải trả giá đắt, đây chính là nhân quả. Thiên đạo luân hồi, phạm vào nhân thì phải ăn quả, tất cả mọi người trong thiên hạ, thiên đạo có bỏ qua cho ai?

Vừa nói xong, liền nghe hai giọng nói lớn truyền ra từ bên trong đại điện.

-Cái gì vậy? Mướp đắng đắng như vậy, không có ngon bằng ăn con thỏ!

-Đại ca nói đúng!

Lời này vừa nói ra, Tần Thộ sững sờ, tại sao giọng nói này lại quen tai như thế? Lúc nghe được tiếng đại ca thứ hai, con mắt Tần Thộ lập tức sáng lên, kêu lên:

-Đại ngốc, Nhị ngốc!

Chương 717: Việc này người không thể mặc kệ

Chương 717. Việc này người không thể mặc kệ

Vừa mới nói xong, chỉ thấy hai đại hán vạm vỡ đi từ trong cửa lớn đại điện đi ra, hai người lưng la lưng lay, trên thân hai người họ không biết đang treo thứ đồ vật gì, xanh mơn mớn... Nhất là hai cái đầu trọc lóc kia, phản quang ánh sáng màu xanh, là màu xanh của lá cây mới!

Hai người nghe thấy có người gọi bọn họ, thì sững sờ.

Một trong hai tráng hán nói:

-Đại ca, hình như là có người đang gọi chúng ta.

Một tên tráng hán khác khinh thường nói:

-Áo giắc! Nơi này ai dám gọi chúng ta là đồ đàn?

Một tráng hán khác gật đầu nói:

-Đại ca nói... ôi đệch! Đại ca, con thỏ!

Khôi Nhị còn chưa nói hết lời, tròng mắt bỗng nhiên rơi vào trên con thỏ trên thân Kim Thiên, sau đó kêu lên.

Khôi Nhất sững sờ, cũng nhìn theo, sau đó mở miệng rộng, oa một cái liền nở nụ cười ha ha, sải bước chạy xuống, vừa chạy vừa nói:

-Ôi mẹ nó, con thỏ! Sao ngươi lại tới đây? Đến thăm chúng ta sao? Không đúng... ngươi chưa chết à?

Mặc dù lời hỏi này xúi quẩy, nhưng mà Tàn Thọ nghe lại cảm thấy ảm áp, hẳn biết đây là phương thức quan tâm người khác của hai kẻ ngu này, cho nên hắn căn bản không thèm để ý.

Thấy người quen biết cũ, trong lòng Tàn Thọ tràn đầy vui vẻ, nhưng mà hắn rất nhanh ý thức được một việc.

Thực lực của hai người Khôi Nhất, Khôi Nhị không ra làm sao cả, sao lại lẫn lộn đến yêu tộc Thiên Đình vậy? Hơn nữa nhìn bộ dáng hai người ở chỗ này còn rất dễ chịu. Nhưng mà sao lại thoải mái được, ở đây thực lực quyết định tất cả, địa vị của bọn họ nhất định sẽ không quá cao. Chỉ ít so với địa vị của bọn Kim Thiên thì bọn họ không thể nào cao hơn được.

Lúc này, cầu cứu với bọn họ... Đầu óc của hai đồ đàn này toàn là cơ bắp, không chừng còn thật sự cầm vũ khí lên đấu với bọn Kim Thiên.

Nếu như thật sự đánh nhau, hai người họ khẳng định là sẽ chịu thi

ệt, lỗ như chết một người, vậy thì quá đau lòng rồi.

Con thỏ nghĩ, dù sao cũng phải thu dọn sạch sẽ, cũng không biết kết quả cuối cùng như thế nào. Nếu kết cục đã không bởi vì hai người xuất thủ mà có biến hóa, vậy thì hẳn đứt khoát không cầu cứu, mà là mở miệng liền muốn giải thích...

Kết quả là nghe Nhện Núi hừ hừ nói:

-Các người quen biết?

Khôi Nhất, Khôi Nhị lập tức gật đầu, đầu to lắc lư giống như là ăn thuốc lắc, hiển nhiên là hai tên gia hỏa này quá hưng phấn.

Kim Thiên nhìn nhìn, giấu con thỏ về phía sau lưng nói:

-Quen biết cũng vô dụng, cái con thỏ này ăn đồ vật không nên ăn. Thứ này đối với quốc sư cực kỳ quan trọng, đối với sự trở lại của yêu tộc Thiên Đình cũng cực kỳ quan trọng, chúng ta nhất định phải giao hẳn cho Phi Đản luyện chế thành đan mới được.

Lời này vừa nói ra, Khôi Nhất, Khôi Nhị sững sờ, rõ ràng là hai người còn chưa có hiểu là có chuyện gì xảy ra.

Khôi Nhị hỏi:

-Làm gì? Lấy con thỏ luyện đan?

Quỷ Xa nhìn Khôi Nhất, Khôi Nhị, lại nhìn nhìn con thỏ, trong lòng có một loại sự cảm xấu, vội vàng nói:

-Không phải, là đưa cho Phi Đản nhìn xem. Sau đó liền thả...

Tần Thộ thông minh, lanh lợi, nghe mấy người nói chuyện, trong lòng lập tức có dự định. Hình như ba tên này rất kiêng kỵ Khôi Nhất và Khôi Nhị.

Chẳng lẽ hai đồ đàn này có địa vị rất cao?

Có điều Tần Thọ cũng hiểu rõ, bọn họ vừa mới nói rồi, đây là đồ vật vô cùng quan trọng với yêu tộc Thiên Đình, cho nên, hắn vẫn lựa chọn không kéo Khôi Nhất và Khôi Nhị xuống nước.

Nhưng mà, mặc dù Khôi Nhất và Khôi Nhị ngốc, nhưng mà bọn họ vẫn đỡ hơn so với Khôi Tam rất nhiều.

Nhất là Khôi Nhất, dựa vào thực lực tăng lên, đầu óc cũng ngày càng thông minh lên, mặc dù không cách nào so sánh được với người bình thường, nhưng mà một chút logic vẫn có.

Chỉ nhìn thấy Khôi Nhất trừng to mắt, chỉ vào cái mũi của Quỷ Xa, trực tiếp nói:

-Con mẹ nó người lừa gạt ai đây? Coi ta là đồ ngốc sao?

Quỷ Xa nghe xong, vẻ mặt lập tức cay đắng, nói:

-Không phải...

-Không phải? Người cho rằng ta nghe không hiểu đúng không? Với bản chất của con thỏ kia, thích cái gì thì sẽ ăn cái đó, có phải là đã ăn nguyên liệu luyện đan không? Các người muốn bắt con thỏ luyện đan đúng không? - Khôi Nhất chỉ vào mũi của Quỷ Xa hỏi.

Quỷ Xa còn chưa mở miệng, Khôi Nhất đã hét lớn một tiếng:

-Được rồi, người im miệng đi. Nếu như người không luyện đan, vậy thì hắn làm gì có tác dụng gì, người giao hắn cho ta.

Nếu như người luyện đan, ta nói không được, cửa của ta người không qua được, vậy thì người vẫn phải giao hắn cho ta.

Quý Xa nói:

-Cái này... cái này sợ là không hay cho lắm?

Bốp!

Khôi Nhất trực tiếp tát Quý Xa bay mũ giáp, trông mắt trừng Kim Thiên một cái, duỗi tay nói:

-Đưa cho ta!

Bên trên gương mặt to của Kim Thiên đầy vẻ ủy khuất, liếc mắt nhìn Quý Xa, một bộ dáng vẻ ta không làm chủ được.

Đúng lúc này, không biết từ lúc nào Khôi Nhị đã đứng phía sau hất, một tay đoạt mất Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn nhìn, nhanh chóng kêu lên:

-Hai người các người đừng làm loạn! Địa vị của đám gia hỏa này rất lớn, làm lão đại phía sau bọn họ phát bực, ta cũng không có cách nào cứu các người đâu!

Khôi Nhất, Khôi Nhị sững sờ, nhìn nhau nói:

-Lão đại? A... biết rồi, chúng ta đi uống rượu.

Nói xong, Khôi Nhị đặt Tần Thọ ở trên bờ vai, sóng vai với Khôi Nhất, vẫy cánh tay, bước đi nhanh chóng, vô cùng đắc ý.

Từ đầu đến cuối, ba người khổ sở lắm mới bắt được con thỏ tới đây, một câu cũng không dám nói.

Chờ người đi rồi, Nhện Núi mới khổ sở hỏi một câu:

-Bây giờ làm thế nào?

Kim Thiên cũng không lên tiếng, vẻ mặt phiền muộn. Lần này bắt con thỏ, hẳn xem như là lập được công, nếu như thật sự luyện thành đan, hẳn tuyệt đối sẽ có được công lớn. Nếu như có thể đạt được một chút đan dược tốt phụ trợ, không chừng thực lực còn nâng cao hơn một bước, hẳn liền từ vị trí tộc trưởng nhảy lên đặt ngang hàng với Quỷ Xa.

Nhưng mà bây giờ xem ra, con vẹt đun sôi hơn một nửa sắp bay mất rồi.

Có điều Kim Thiên không cam tâm, thế là nhìn về phía Quỷ Xa.

Quỷ Xa yên lặng nhặt mũ giáp của chính mình, cũng không có đeo lên, mà kẹp ở bên trên lưng quần, sau đó nhìn thoáng qua nói:

-Bây giờ chúng ta phải tìm một chỗ để khóc, đi cùng nhau không?

Hai người sững sờ, sau đó hiểu ý của Quỷ Xa nói:

-Cùng!

Sau đó tập thể ba người quay người, chạy như điên về phía đại điện ở giữa, đến bên ngoài đại điện, chỗ cổ của Quỷ Xa hiện ra chín cái đầu chim, dẫn đầu sói khóc quỷ gào vừa chạy vào bên trong vừa khóc, nước mắt nước mũi rơi đầy trời...

Dường như là đồng thời, Kim Thiên cũng mở miệng ra khóc, chỉ có điều hẳn lập tức khóc thật...

Chương 718: Chuyện này người không thể mặc kệ (2)

Chương 718. Chuyện này người không thể mặc kệ (2)

Chỉ nhìn thấy Quỷ Xa ở phía trước, chín cái đầu khóc loạn lên, nước mắt nước mũi bắn về phía sau... Kim Thiên ở phía sau miệng lớn nhất, hấn mở miệng, lập tức bị bắn đầy vào mồm... hấn liền khóc thật tại chỗ.

Vốn dĩ Nhện Núi muốn khóc theo, nhìn thấy liền nhanh chóng chạy về phía bên cạnh, kết quả bị ánh mắt của Kim Thiên dọa chỉ có thể chạy theo ở phía sau, sau đó khò sở há to miệng, sau đó chỉ thấy nước bọt, nước mắt, nước mũi của Kim Thiên bắn tới...

Mọi người tiến vào đại điện, Quỷ Xa tiên phong hô lên:

-Quốc sư! Quốc sư! Việc này người không thể mặc kệ được! Chúng ta khò sở lắm mới mang được cây Nhân Sâm Quả về, kết quả vừa bị Khôi Nhất và Khôi Nhị cướp đi! Việc này liên quan đến đại kết phục hưng yêu tộc, ngài không thể mặc kệ được! Ngài không thể mặc kệ bọn họ được!

Gào xong, hấn liền ngậy ngấn cả người, chỉ nhìn thấy bên trong đại điện lớn như vậy, quốc sư lại đem cái ghét quốc sư rút đi, ở bên trên đại điện thả một cái bàn vuông, bên cạnh cái bàn có bốn cái ghế.

Sau đó quốc sư chia ra làm bốn, bộ dáng trầm tư ngồi ở đó.

Nghe được Quỷ Xa sói khóc quỷ gào như thế, bốn quốc sư đồng thời ngẩng đầu lên, sau đó thân thể mơ hồ, bốn quốc sư hợp lại là một quốc sư.

Quốc sư là một lão nhân có vẻ mặt hòa ái, râu dê màu trắng, tóc hoa râm, một thân vải rách áo gai, trên chân đi đôi giày vải, còn kh

ông đi như giày vải mà đi như là đi dép lê, phía sau gót giày bằng phẳng... Hắn nhìn không khác gì một lão đầu bình thường trên đường phố. Nhưng mà lão đầu bình thường trên đường phố tuyệt đối không thể chia ra làm bốn được...

Lão đầu cười ha hả nhìn bọn họ, hỏi:

-Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, các người nói kỹ càng, đừng có cáo trạng loạn lên không đầu không đuôi.

Kim Thiên ủy khuất nói:

-Quốc sư, lần này thật sự không phải là cáo trạng lung tung.

Nhện Núi gật đầu theo nói:

-Thật đó, hai người bọn họ quá đáng.

Quỷ Xa nhanh chóng đem một chuyện đã xảy ra tuần tự nói một lần, không dám nói láo một câu nào, thậm chí đến lời nói với nhau, còn thuật lại không sót một chữ. Có thể thấy được, địa vị của quốc sư trong mắt hắn cao như thế nào, đó thật sự là không dám lừa gạt một phân nào.

Đồng thời ánh mắt Quỷ Xa nhìn quốc sư tràn đầy kính sợ và sợ hãi, hiển nhiên lão đầu bình thường này không chỉ đại biểu cho thực lực cường đại, mà còn có thủ đoạn tàn nhẫn.

Nói xong, Quỷ Xa nói:

-Cái con thỏ kia ăn hết Nhân Sâm Quả, không có Nhân Sâm Quả làm thuốc dẫn, Đại Diệt Phục Sinh Đan kia sẽ thiếu đi một vị thuốc thích hợp nhất. Mà Đại Diệt Phục Sinh Đan liên quan đến đại kế phục hưng yêu tộc của chúng ta... Lần này, việc Khôi Nhất và Khôi Nhị làm thực sự quá quá đáng. Tiểu nhân thật sự là không nhịn được mới đặc biệt xin quốc sư giúp đỡ.

Quốc sư hắt hơi một cái, sau đó dùng tay áo xoa nước mũi, day day mũi nói:

-A, biết rồi, người đi xuống đi.

Hời hợt nói một câu, hiển nhiên là quốc sư không có ý định truy cứu việc này.

Ba người Quỷ Xa, Kim Thiên và Nhện Núi trợn tròn mắt, chuyện lớn như vậy, vậy mà quốc sư không xem ra gì? Thế này là quá nuông chiều hai cái kẻ ngu kia rồi?

Hơn nữa việc này liên quan đến vấn đề ba người được thăng chức.

Thế là Quỷ Xa và Kim Thiên trầm miệng một lời nói:

-Quốc sư, trời đất bao la, chuyện phục hưng yêu tộc là lớn nhất, việc này... Ngài thật sự không thể mặc kệ bọn họ.

Nói xong hai người liền hối hận, quyết định quốc sư đã đưa ra, bọn họ lại còn ở chỗ này lải nhải, nếu như là bình thường đây chính là không nghe theo hiệu lệnh, sẽ bị quốc sư lôi ra ngoài chém cũng không phải là không thể. Dù sao, quốc sư làm việc, xưa nay không ưa giải thích, càng là không thích một mệnh lệnh nói hai lần. Bình thường nói lần thứ nhất, nếu như là không nhớ kỹ, vậy thì người tự nghĩ biện pháp nhớ lại đi. Nếu như hỏi lần thứ hai, vậy thì hơn phân nửa là cách cái chết không xa.

Vì thế tim của hai người lập tức liền thất lại...

Chỉ có trong lòng Nhện Núi đang buồn bực liền vui vẻ, hai người trước mặt này chết, vậy thì hẳn đương nhiên là nước lên thì thuyền lên.

Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên là, quốc sư vậy là lại có thái độ khác thường, không có tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ, nghiêm túc nói với ba người:

-Những chuyện khác, trừng phạt bọn họ thì thôi đi. Chuyện này, t hật sự là đã nuông chiều bọn họ quen rồi...

Lời này vừa nói ra, về mặt ba người liền mơ hồ, hoàn toàn không rõ quốc sư nói lời này là có ý gì.

Có điều quốc sư đã giải thích rồi, ba người bọn họ cũng không dám không thức thời hỏi lại, chỉ có thể cất đầy bụng dấu chấm hỏi, gật đầu, nói đúng rồi cáo lui.

Ra đến đại điện, ba người ba mặt mơ hồ, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều thở dài, nói:

-Uống rượu không?

Sau đó lại trầm miệng một lời nói:

-Uống! Không say không về!

-Đi!

Vốn dĩ ba người thấy nhau là ngựa mất, lại cá mè một lứa, khổ sở, kẻ vai sát cánh đi về phía bên dưới của chánh điện, gọi là quán rượu... Ba người say sưa suốt ba ngày ba đêm.

Uống nhiều quá là khóc, khóc xong lại uống, làm cho ông chủ quán rượu lo lắng đề phòng, sợ có người tố cáo hấn bán rượu giả, khiến cho ba thần tướng này uống đến điên rồi.

Chờ tất cả mọi người rời đi, quốc sư đắc ý móc ra một ly rượu, rót cho mình một ly, sau khi nhấp một ngụm, cảm thán nói:

-Rượu ngon... thật sự là rượu ngon...

Sau đó hắn lại chia làm bốn, ngồi ở bốn phía của cái bàn, sau đó trống đại điện liền vang lên âm thanh giòn vang, đồng thời truyền đến giọng nói mang theo vài phần buồn bực của quốc sư:

-Mạt chược... phiền phức...

Quốc sư lại vung tay lên, một trang giấy bên đến bên ngoài đại điện:

-Bể quan một tuần, ai đến cũng không gặp.

Ngay sau lưng quốc sư cách đó không xa, bên trên một cái bàn, để đó một phong thư, trên thư viết mấy hàng chữ lớn:

-Ta nghe nói đệ đệ ta ở Phật Sơn phát minh một loại đồ chơi, gọi là mạt chược, ta cảm thấy rất hứng thú, chơi hai lần, rất thú vị. Một tuần sau ta tới tìm người chơi hai ván, nếu như người thua sạch, ta sẽ đem đại lục còn lại của các người đánh thành bàn mạt chược lớn nhỏ. Quy tắc như sau \$\$\$%#&...

Trong thư này không có ký tên, lời nói cũng không nhiều, nhưng mà mỗi câu chữ lại lộ ra bá khí nói được làm được, hơn nữa không cho phép phản bác và cự tuyệt!

Hiển nhiên quốc sư biết người viết thư là ai, cho nên hắn bây giờ, chính là đang khổ luyện kỹ thuật chơi mạt chược...

Cùng lúc đó, Tần Thộ bị hai người Khôi Nhất và Khôi Nhị mang đi.

Chương 719: Hai đồ đệ mạnh như thế

Chương 719. Hai đồ đệ mạnh như thế

Trên nửa đường, Tần Thộ xác định bốn phía không có ai, lúc này mới nói:

-Khôi Nhất, Khôi Nhị, chuyện gì vậy? Các người không sợ những đại yêu quái yêu tộc Thiên Đình kia tức giận, đem chúng ta nấu c ùng một chỗ sao?

Khôi Nhất, Khôi Nhị nhìn nhau, đồng thời ha ha cười ngốc.

Khôi Nhị vừa muốn nói gì đó, Khôi Nhất liền khoát tay, ngăn hấn nói lại.

Sau đó Khôi Nhất ôm đôi tay ở trước ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ dáng vẻ hồng hách nói:

-Con thỏ, chính thức giới thiệu với người một chút. Ta! Còn có nh ị đệ của ta! Chính là đời sau kiệt xuất nhất của Côn tộc!

Tần Thộ nghiêng cái đầu nhìn Khôi Nhất, sau đó hỏi:

-Sau đó thì sao?

Khôi Nhất hơi ngửa đầu, dường như lỗ mũi đối diện với Tần Thộ, vô cùng kiêu ngạo nói:

-Con thỏ, người có biết quốc sư của yêu tộc là ai không?

Tần Thộ nghĩ một lát, hấn lờ mờ nhớ kỹ lại giống như là có chút ả n tượng, có điều vậy cũng là đọc sách trên Trái Đất biết được, cũn

g không phải là nghe được ở cái thế giới này. Cho nên nghĩ không ra, Tần Thộ cũng không thêm để ý hỏi:

-Khôi Nhất, đừng đi vòng vèo. Yêu tộc Thiên Đình cũng không biết là đã tồn tại trước đó mấy nghìn năm, thời đó thì có thể có quan hệ gì với quốc sư? Chẳng lẽ lại còn có thể là tổ tiên của các ngươi... ách... đêch!

Tần Thộ nói đến đây, đột nhiên ý thức được cái gì.

Khôi Nhất thấy vậy, tròn mắt hást lên, mí mắt xoay loạn, vô cùng đắc ý cười ha ha nói:

-Ngươi biết đó? Ha ha...

Tần Thộ nhìn hắn đắc ý như vậy, thế là quả quyết nói:

-Không biết.

Khôi Nhất bị một trận đả kích như thế:

-Mất công lão tử cao hứng.

Tần Thộ thấy vậy thì lập tức vui vẻ, sau đó từ trên bờ vai của Khôi Nhị nhảy sang vai của Khôi Nhất, giống như tên trộm hỏi:

-Ha ha, huynh đài, ngươi thành thật khai báo đi, quốc sư yêu tộc Thiên Đình có phải là tổ tông ngươi không?

Sau khi Khôi Nhất hừ hai tiếng xong liền nói:

-Phí lời! Quốc sư yêu tộc Thiên Đình chính là tổ sư Côn Bằng, trên trời dưới đất Côn chính là đầu tiên, cũng là từ Côn đầu tiên mà biến hóa thành Bằng! Mà chúng ta là Côn, đương nhiên chính là đời sau của hắn...

Tần Thọ nghe xong, trầm nghĩ: “Quả nhiên là thế.”

Sau khi xác định xong, suy nghĩ trong đầu Tần Thọ bắt đầu hoạt động, hiểu ra càng nhiều kỷ ức liên quan tới tổ sư Côn Bằng.

Trong truyền thuyết ở Trái Đất, tổ sư Côn Bằng đích thật là tồn tại vào lúc khai thiên lập địa, sinh ra một trong những nhóm thần thú đầu tiên, giữa thiên địa Côn là đầu tiên, sau đó tiến hóa thành một con Bằng. Thực lực của tổ sư Côn Bằng như thế nào không nói trước được, nhưng mà mắt nhìn của hắn tuyệt đối là tốt nhất trong vô số yêu tộc.

Tổ sư Côn Bằng đứng vào hàng đặc biệt, khi Long, Phượng, Kỳ Lân đánh nhau loạn lên thì hắn trốn ở trong góc đếm sao.

Đến khi chết gần hết rồi thì kẻ có thực lực mạnh nhất chính là hắn. Địa vị của hắn ở trong yêu tộc tương đương với lão tổ tông duy nhất còn sống sót. Mặc dù thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thông thiên, ngất nổi trước đó bọn họ luôn sống bên trong mặt trời, đám yêu quái lúc đó không hề biết hắn. Biết bọn họ lợi hại nhưng mà chưa thấy qua, từ đầu đến cuối tên tuổi hơi kém một chút, bọn họ đứng ra hô muốn xây dựng Thiên Đình, cũng không phải là không được. Nhưng mà tối thiểu nhất còn phải đánh tới mấy năm, mới có thể dựa vào vũ lực, trấn áp tất cả yêu tộc, sau đó leo lên hoàng vị.

Nhưng mà Côn Bằng thì khác, sống được lâu, thực lực mạnh, đi qua Bắc Hải, tung hoành khắp nơi, nổi tiếng bên ngoài, địa vị hiển hách. Trước tình cảnh tất cả lão già đều chết, hắn đứng ra, đó chính là tổ tông trong mắt yêu tộc... độ cao danh vọng của hắn còn trên cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lúc đó.

Nhưng mà Côn Bằng không có bị vinh quang hư giả lúc đó làm cho mê váng đầu, mà là quả quyết nhảy ra, ủng hộ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thành lập yêu tộc Thiên Đình, đẩy bọn họ làm đại đế yêu tộc, chủ của thiên địa, trong nháy mắt dùng thanh danh

của mình đem đẩy danh vọng của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn lên đỉnh cao ở Huyền Hoàng đại lục lúc ấy!

Có Côn Bằng duy trì, âm thanh phản đối của đám yêu tộc này cũng ít đi, sau đó từng đám ngoan ngoãn phối hợp với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, thành lập Thiên Đình ngay lúc đó.

Ân mặc giáp giữ long bào, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng đối xử không tệ với Côn Bằng, trực tiếp phong hắn làm Yêu Sư, gọi là sư của vạn yêu! Dưới hai người, là người thứ ba trên vạn yêu!

Cái này là sách trên Trái Đất chép lại, Tàn Thọ cũng không biết ghi chép có đúng hay không. Nhưng mà căn cứ vào kinh nghiệm của Tàn Thọ cho dù có khác biệt thì ý nghĩa cũng không khác nhiều là mấy.

Bởi vậy có thể thấy được, có ánh mắt nhất thiên địa, thức thời nhất, chính là Côn Bằng.

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ cũng không nhịn được cảm khái một tiếng:

-Ánh mắt của lão tổ tông người, so với các người tốt hơn nhiều.

Khôi Nhị xem thường nói:

-Cái rắm, ánh mắt của chúng ta cũng tốt lắm.

Tàn Thọ cũng không cãi với hắn, mà hỏi:

-Ài, nếu các người đã là chất không biết đời thứ bao nhiêu của hắn, vậy mà các người không có khuyên hắn một chút là đừng tạo phản? Mặc dù yêu tộc Thiên Đình năm đó rất cường đại, nhưng mà Thiên Đình hiện tại cũng không yếu. Các người đã từng ở trên trời, hắn là trong lòng cũng biết rõ?

Khôi Nhất bấu môi nói:

-Ai là chắt? Ta cho người biết, chúng ta là cháu trai của tổ sư Côn Bằng!

Tần Thọ thuận miệng nói theo:

-Vậy cũng là cháu trai mà... Ách? Cái gì?!

Tần Thọ đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt không dám tin nhìn Khôi Nhất và Khôi Nhị.

Khôi Nhất càng dương dương đắc ý nói:

-Đừng ngăn người nữa, là thật. Côn tộc chúng ta luôn luôn lười, nghe gia gia của ta nói, dường như năm đó có bạo phát một trận đại chiến gì đó. Có điều khi đó tập thể Côn tộc chúng ta đi Tinh Khô du lịch, chờ đến lúc trở về, thì đã đánh xong rồi. Cha ta cũng đã nói, ra ngoài tản bộ một vòng, về tới thì thiên địa đã thay đổi. Có điều đối với Côn tộc chúng ta mà nói, không quan trọng ai làm Thiên Đế, chỉ cần không làm khó chúng ta là được.

Tần Thọ nghe đến đây, hỏi một câu:

-Có phải là nhân khẩu của Côn tộc các người vẫn luôn không vượt ng?

Khôi Nhất và Khôi Nhị hoảng sợ nói:

-Sao người biết?

Hai mắt Tần Thọ trợn lên một cái, trầm nghĩ: “Làm sao ta biết? Cả hai các người ra đời từ lúc có yêu tộc Thiên Đình, mang theo một đám Côn, cũng không biết là có phải Côn đứng đắn không, ra ngoài chơi hưởng tuần trăng mật, độ không biết bao nhiêu năm, kết q

uả sau khi trở về mãi đến tám ngàn năm trước mới hạ sinh được mấy người cặn bã các ngươi! Dựa vào cái năng lực sinh sản này, nếu như nhân khẩu Côn tộc thịnh vượng, đó mới là gặp quý đó!

Chương 720: Hai đồ đệ mạnh như thế (2)

Chương 720. Hai đồ đệ mạnh như thế (2)

Có điều ngoài miệng Tần Thọ vẫn cười ha hả nói:

-Đoán, đoán...

Đồng thời rút cuộc cũng hiểu rõ, vì sao bọn gia hỏa Quỷ Xa kiêu ngạo, ương ngạnh như vậy, lại kiên kỵ bọn họ như thế.

Thậm chí ở bên ngoài gặp Khôi Tam, bị hố thảm như vậy, vẫn không có ý động thủ giết người.

Đoán chừng, lão tổ Côn Bằng này cực kỳ bao che khuyết điểm...

Có điều Tần Thọ nghĩ lại, vì năng lực sinh dục của bọn họ, nếu như lại không bao che khuyết điểm thì có lẽ rất nhanh là tuyệt chủng rồi... Đổi lại là hắn, hắn cũng bao che khuyết điểm!

Khôi Nhất dựng một ngón tay cái lên nói:

-Lợi hại, cái này mà cũng có thể đoán được.

Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Vẫn là lời vừa nói, Côn Bằng tổ sư đã là gia gia của các người, vậy thì các người có thể khuyên một chút không? Vạn nhất tạo phản thất bại, chẳng phải là tất cả các người đều xong đời sao?

Khôi Nhất khổ sở nói:

-Đã khuyên rồi, không có tác dụng.

Khôi Nhị gật đầu theo nói:

-Đúng vậy... không có tác dụng. Có điều cũng không cần lo lắng, gia gia của ta trâu lắm.

Tần Thọ xem thường nói:

-Trâu lắm? Các người cũng biết Thiên Đình ngày hôm nay là thánh nhân phong, phong thần đại chiến lúc trước, đánh đến thiên băng địa liệt, mới tạo ra được một Thiên Đình tam giáo hợp nhất như thế. Bây giờ ai động đến nó, thì chẳng khác nào đánh vào mặt thánh nhân. Tổ sư các người, lẽ nào cũng là thánh nhân?

Khôi Nhất và Khôi nhị đồng thời lắc đầu, đầu to lắc giống như cái lục lạc.

Tần Thọ buông lỏng nói:

-Vậy không phải đúng rồi sao? Không phải thánh nhân, lại tạo phản thánh nhân, đây không phải là tìm đường chết sao?

Khôi Nhất cười hi hi nói:

-Có điều lão gia tử nhà ta có hai người đồ đệ, rất lợi hại.

Tần Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

-Lão gia tử nhà ngươi đã không được rồi, thì đồ đệ của hấn có thể thế nào chứ... đừng đùa.

Khôi Nhất tiếp tục nói:

-Hai người đệ tử này rất rực rỡ hào quang lúc ở phong thần đại ch iển.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Cho dù là rực rỡ hào quang đến đâu cũng vô dụng, bên dưới thán h nhân đều là sâu kiến.

Khôi Nhất vẫn không nhanh không chậm nói:

-Đại đệ tử là Tiếp Dẫn đạo nhân, Nhị đệ tử là Chuẩn Đề đạo nhân.

Tần Thộ nghe xong là hai đạo nhân, theo bản năng liền cười lên h a hả, cười cười xong tròn mắt liền tròn tròn, sau đó miệng rộng c hậm rãi khép lại, một tay nắm chặt một lỗ tai của Khôi Nhất, run r ẩy nói:

-Ngươi lặp lại lần nữa.

Khôi Nhất nói:

-Đại đệ tử là Tiếp Dẫn đạo nhân, Nhị đệ tử là Chuẩn Đề đạo nhân.

Tần Thộ nuốt ngụm nước bọt, nói:

-Hai đạo nhân này, ai là đồ đệ?

Khôi Nhị nghe không nổi nữa, sờ lên cái trán của con thỏ nói:

-Đại ca, con thỏ này giống như là choáng váng, một vấn đề mà hỏ i rất nhiều lần.

Tần Thọ nhanh chóng gạt tay của hắn xuống, sau đó nắm lấy lỗ tai của Khôi Nhất, ngao ngao kêu lên:

-Ai là đồ đệ? Ngươi lặp lại lần nữa!

Khôi Nhất bất đắc dĩ nói:

-Đồ đệ của gia gia ta... Dựa theo bối phận mà tính, ta có thể làm t
ổ sư gia của ngươi.

Hai mắt tần thọ khẽ đảo nói:

-Cút đi! Cái gì tính cái đó!

Khôi Nhất lắc đầu nói:

-Vậy không được, vậy thì ta thua thiệt rất nhiều.

Đúng lúc này, không gian chấn động, một cái tát trong suốt đánh t
ới, bộp một tiếng đánh Khôi Nhất mấy cái, sau đó liền nghe âm th
anh ha hả của một lão đầu truyền đến:

-Cái gì gọi cái đó.

Khôi Nhất nghe xong, ủy khuất:

-Cái gì gọi cái đấy thì cái gì gọi cái đấy! Người đánh ta làm gì?

Khôi Nhất nói:

-Đúng vậy... gia gia người nói là được rồi.

-Đừng nói nhảm, cái con thỏ kia đến đây một chuyến cũng không
dễ dàng, nếu đã là bằng hữu của các ngươi, các ngươi liền phụ trá
ch dẫn hắn đi dạo đi. Ngày mai lại tiễn hắn trở về, miễn cho ngườ

ì trong nhà và bằng hữu lo lắng. Ta bế quan, không có việc gì đến đến phiền ta...

Nói xong, âm thanh của lão nhân biến mất.

Tần Thộ sững sốt một lúc, sau đó hé mắt, tình cảnh này, thoát nhin là một mặt tổ sư Côn Bằng đối tốt với hắn, một mặt là cung chiề u cháu trai. Nhưng mà, vì sao hắn luôn cảm thấy tình cảnh này sa o lại quen mắt như thế? Giống như là đã gặp qua ở đâu...

Tỉ mỉ nghĩ lại, sao cảnh này lại có chút giống với lúc đi tới Minh Hà, Tâm Hương và Nhân Đà La vậy?

Đang nói thầm, Tần Thộ liếc qua chất lỏng xanh mon mơn trên đầ u Khôi Nhất, thuận miệng hỏi:

-Khôi Nhất, Khôi Nhị, trên đầu các ngươi là cái gì vậy?

Khôi Nhị thở phì phò nói:

-Còn không phải là thuốc của cái tên Phi Đản kia sao...

Tần Thộ nghe xong, theo bản năng hỏi:

-Thuốc?

Khôi Nhị gật đầu nói:

-Đúng vậy.

Tần Thộ nói:

-Phi Đản kia là làm thuốc?

Khôi Nhị tiếp tục gật đầu.

Khôi Nhất thấy Khôi Nhị không có hiểu ý của Tàn Thọ, thế là nói bổ sung:

-Phi Đản là dược sư của yêu tộc Thiên Đình, tương đương với Dược Vương Điện của Thiên Đình bây giờ. Phi Đản phụ trách luyện đan, luyện dược... Có điều hắn khác với dược sư khác, hắn càng ưa thích việc luyện chế thuốc giết người hơn là thuốc cứu mạng. Có điều dường như gần đây Phi Đản rất bận, cũng không biết là đang bận mê cái gì.

Khôi Nhị thần bí nói:

-Ta nghe mấy yêu tướng đi qua Địa Tiên Giới nói, đều mang về không ít đồ tốt, vậy mà lại đều đưa qua cho Phi Đản. Vừa rồi ta cùng đại ca đi chỗ Phi Đản kia tìm một chút thuốc về hầm đồ ăn, người cũng thấy đấy... ngoại trừ mấy cái màu lục này, cũng không tìm được cái thuốc gì tốt.

Tàn Thọ nghe đến đây, lập tức liền nghĩ đến cuộc đối thoại của bọn người Kim Thiên. Căn cứ vào bọn họ nói, yêu tộc Thiên Đình bây giờ chính là đang luyện chế một vị thuốc lớn, thuốc này quen thuộc tới việc quật khởi của yêu tộc Thiên Đình.

Hơn nữa trong thuốc này thiếu một vị, chính là Nhân Sâm Quả!

Nếu như tính như vậy...

Tàn Thọ chẹp chẹp miệng, nói với Khôi Nhất và Khôi Nhị:

-Hai huynh đài, chúng ta thương lượng một chuyện được chứ.

-Chuyện gì?

Khôi Nhất và Khôi Nhị trầm miệng một lời hỏi.

Tàn Thọ nói:

-Cac nguoi đưa ta trở lại điện Phi Đản đi.

-Cái gì?!

Khôi Nhất và Khôi Nhị đều là vẻ mặt mê man.

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Chuyện này, các người nhất định phải giúp.

Khôi Nhất nói:

-Con thỏ, người không có bệnh đó chứ?

Tần Thọ lườm hẩn một cái, sau đó thấp giọng nói vài câu vào bên tai Khôi Nhất.

Mặc dù đầu óc của Khôi Nhất trước kia cũng không dễ dùng, nhưng mà sau lần gặp gỡ này, rõ ràng trí thông minh của Khôi Nhất đã có thể đạt tới trình độ bình thường. Cho nên Tần Thọ cũng không sợ hẩn nghe không hiểu, hoặc là làm hỏng. Còn trí thông minh của Khôi Nhị, bây giờ vẫn còn đang dưới tuyến bình thường, có đi ề so với Khôi Tam thuần đồ đàn kia đã tốt lắm rồi.

Nghe xong mọi lời Tần Thọ nói, Khôi Nhất sờ sờ cằm nói:

Chương 721: Trở lại điện Phi Đản

Chương 721. Trở lại điện Phi Đản

-Như vậy thì cũng không phải không thể thử một chút. Chỉ là, nếu chúng ta thật sự làm như vậy, có phải là quá hồ rồi không?

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên nói:

-Hồ hay không thì không biết, dù sao ta biết, bây giờ các người được sống tốt. Nhưng mà nếu như yêu tộc Thiên Đình đã chuẩn bị xong rồi, sau đó đi lên trời đánh nhau, vậy cũng không biết ai chết, ai sống...

Khôi Nhất chau mày.

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Nói một câu không dễ nghe, mặc dù các gia gia các người có hai đồ đệ mạnh. Nhưng mà các người cũng không nhìn một chút xem người ta bây giờ là cái gì, hai tôn thánh nhân đó! Bởi có cái gọi là bên dưới thánh nhân đều là sâu kiến, coi như là bọn họ thiếu gia gì a các người ân tình, xuất thủ hỗ trợ đối phó Thiên Đình thì lại thế nào? Bọn họ so với thời kỳ phong thần đại chiến là Thông Thiên giáo chủ thì lại thế nào? Năm đó, Thông Thiên giáo chủ bị Thái T hượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn liên thủ, đánh đến gà bay trứng vỡ, lông cũng không có còn lại. Nếu như bây giờ lại như thế nữa, các người cảm giác phần thắng của bọn họ lớn bao nhiêu?

Nghe đến phân tích này, Khôi Nhất có chút động lòng.

Tần Thộ nói tiếp:

Cho nên, chúng ta phá hư thời cơ quật khởi của bọn họ, nhưng thật ra là đang giúp bọn họ, không phải hại bọn họ. Có đúng không?

Khôi Nhị tiến đến trước mặt Khôi Nhất nói:

-Đệ cảm thấy con thỏ này nói có lý.

Khôi Nhất cắt ngang lời Khôi Nhị nói:

-Người biết cái đéch gì!

Nói xong, Khôi Nhất nói với con thỏ:

-Có điều, đúng thật là người nói có chút đạo lý.

-Vậy là làm? - Tàn Thọ hỏi.

Khôi Nhất gật đầu.

Khôi Nhị lo lắng nói:

-Có khi nào con thỏ bị lửa luyện đan trực tiếp thiêu chết không?

Khôi Nhất nói:

-Không sao, ta nghe bọn họ nói qua, Nhân Sâm Quả thuần âm, là thuốc. Thuốc phân làm hai loại, một loại bỏ vào trước, một loại bỏ vào sau. Nhân Sâm Quả là bỏ vào sau, cho nên không sao.

Lời này Tàn Thọ cũng nghe đám Kim Thiên nói qua, nếu không hẳn cũng không nghĩ ra cái biện pháp này. Hàm răng của hắn mặc dù tốt, nhưng mà cơ thể cũng có cường độ, cái này hắn không có nhiều lòng tin lắm. Vạn nhất ném vào lò luyện đan, trong nháy mắt liền bị đốt thành cặn bã, vậy thì cái hàm răng kia dù có mạnh hơn nữa thì cũng vô dụng thôi!

Chính là bởi vì có chỗ có thể suy nghĩ, cho nên hắn mới có suy nghĩ trở lại điện Phi Đản.

Tất cả đã nghĩ thông suốt, ba người phát ra một tiếng trảng tiếng c

ười hề hề quái dị làm người ta sợ hãi...

Cùng lúc đó, bên trong phòng luyện đan ở dưới điện Phi Đản, một con chuột tinh với bộ râu nhỏ và móng màu đỏ, mặc một chiếc áo choàng màu vàng, đang ngồi xỏm bên mép lò luyện đan màu xanh lục, cẩn thận dùng quạt nhẹ nhàng quạt gió vào lò luyện đan.

Gió tiến vào lò luyện đan, hỏa diễm trong lò đan lúc cao lúc thấp, nhất cử nhất động giống như là bị cái quạt này nắm lấy trong tay.

Con mắt chuột tinh dài nhỏ, híp lại thành một đường khe hở, nhìn chòng chọc vào lửa trong lò luyện đan, dùng cái mũi ngửi lò luyện đan một chút, sau đó bộ dáng say mê, nói thào một câu:

-Rất tốt... rất tốt... quá hoàn mỹ... đáng tiếc, còn thiếu mấy vị thuốc tốt.

Lúc chuột tinh đang cảm khái, bỗng nhiên có người gõ cửa, sau đó có một con chuột nhỏ đi đến, con chuột nhỏ thét lên với con chuột móng vuốt đỏ:

-Phi Đản đại nhân, hai vị đại nhân Khôi Nhất, Khôi Nhị cầu kiến.

Phi Đản nghe xong, nhéo nhéo ria mép mình nói:

-Bảo bọn họ rút đi!

Con chuột nhỏ thấp giọng nói:

-Đại nhân, bọn họ nói, không phải đến tìm ngoài để đòi được thiếp, mà nói là mang đến cho ngài một thứ tốt.

Phi Đản cười lạnh một tiếng nói:

-Hai kẻ ngu có thể mang đến vật gì tốt? Bảo bọn họ rút đi nhanh lên, đừng quấy rầy ta luyện đan.

Nói xong, Phi Đản còn mắg một câu:

-Đều nói là bọn họ theo Văn Khúc Tinh Quân học một thời gian, nhưng mà theo như ta thấy, Văn Khúc Tinh Quân kia cũng là hạng người cướp gà trộm chó, nếu không thì sao có thể dạy ra hai tên hỗn đản như thế này.

Con chuột nhỏ sụp mi thuận mắt nói:

-Đại nhân, đây là bọn họ đưa cho ngài, bọn họ nói ngài nhìn liền biết là ý gì.

Phi Đản bữu môi nói:

-Nể mặt quốc sư, ta đi xem hai cái tên đản này có thể làm ra cái trò xiếc gì.

Phi Đản vẫy tay một cái, tờ giấy trong tay con chuột nhỏ liền bay đến trong tay Phi Đản, Phi Đản nhìn nhìn, chỉ thấy trên giấy vẽ một đồng loạn xỉ ngẫu. Một cái căn phòng, một cái cây, trên cây treo một đồng quả hình đĩa bé. Sau đó một con thỏ đang ăn trái cây... Tấm thứ hai là hình hai tên cơ bắp đầu trọc mang theo một con thỏ đứng ở bên ngoài một căn phòng lớn đang bốc khói.

Nhìn đến đây, Phi Đản cau mày, sau đó lẩm bẩm một câu:

-Nhân Sâm Quả? Con thỏ ăn Nhân Sâm Quả? Có chút thú vị...

Nói xong, Phi Đản nói:

-Để bọn họ vào đi.

Con chuột nhỏ nhu thuận gật đầu, lui ra ngoài.

Không bao lâu sau, Khôi Nhất, Khôi Nhị mang theo Tần Thộ đi v

ào phòng luyện đan.

Nói là phòng luyện đan, thực ra chính là một cái động không đáy!

Toàn bộ hang không đáy sâu không biết bao nhiêu mét, chỉ thấy phía dưới đen như mực, một cỗ gió âm lãnh thổi từ phía dưới lên.

Chính giữa có một cây cột to lớn, trên cây cột có một con chuột tinh nh móng vuốt đỏ mặc áo bào màu vàng đứng đó, trước mặt chuột tinh để một cái lò luyện đan màu xanh lục cực lớn, lò luyện đan bị tám sợi dây xích sắt treo ở giữa không trung.

Thuận theo bốn vách tường hang không đáy nhìn xuống, phía dưới sơn động lóe lên ánh đèn. Từ phương hướng của Tàn Thọ có thể nhìn thấy dường như ở đối diện trong sơn động có đồ vật gì để ở đó.

Xem ra, những hang núi này, dường như là nơi bỏ đồ vật của Phi Đản. Có chút giống với giá đỡ đan dược trong phòng luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, hoặc là giá đỡ dược liệu...

Lúc Tàn Thọ đang đánh giá luyện đan thất của Phi Đản, Phi Đản cũng liếc mắt đánh giá Tàn Thọ một chút, sau khi xem xong, con mắt lập tức sáng lên, bên trong ánh mắt lóe ra một đạo ánh sáng quý dị! Tàn Thọ thề, lúc hắn nhìn thấy tia sáng kia, tuyệt đối không đơn thuần là cao hứng còn có một loại ý hưng phấn không hiểu được ở trong đó! Chỉ là Tàn Thọ không hiểu rõ, cái con chuột chết tiệt này hưng phấn cái gì?

Đúng lúc này, Phi Đản mắng một câu:

-Cái con thỏ chết tiệt này đã ăn bao nhiêu Nhân Sâm Quả để có được một thân khí Nhân Sâm Quả, đến bây giờ vẫn còn chưa có ta n vậy!

Khôi Nhất nghe xong, lập tức hắng giọng nói:

-Gia hỏa này ăn cả cây Nhân Sâm Quả lẫn quả nhân sâm bên trên!

Phi Đản giật nảy mình, sau đó nói:

-Không đúng, ta nghe nói người đi lấy Nhân Sâm Quả là Quỷ Xa và Nhện Núi, sao bây giờ lại rơi vào trong tay các người rồi?

Chương 722: Dừng trước khi luyện đan

Chương 722. Dừng trước khi luyện đan

Khôi Nhất há miệng nói:

-Gặp ở cửa chính, chúng ta đoạt lấy con thỏ.

-Thật?

Phi Đản bán tín bán nghi nhìn Khôi Nhất.

Lời Khôi Nhất nói đương nhiên là thật, tự nhiên lý lẽ sẽ hùng hồn. Phi Đản hiển nhiên là tên cáo già, hẳn có chút không tin nhiệm Khôi Nhất, thế là nhìn chăm chăm Khôi Nhị.

Mặc dù đầu óc Khôi Nhị có chút không tốt, nhưng mà, Khôi Nhất hoàn toàn không có nói láo, chỉ là thiếu một chút mà thôi, cho nên hẳn cũng là lý lẽ hùng hồn.

Nhìn một hồi, Phi Đản xem như là đã tin tưởng Khôi Nhất, phát p
hất tay nói:

-Mặc kệ lời các người nói là thật hay là giả, trong bụng cái con th
ỏ này có Nhân Sâm Quả là thật. Đưa con thỏ cho ta đi, các người
có thể đi.

Khôi Nhất lập tức nói:

-Con thỏ có thể đưa cho người, nhưng người lấy cái gì để đổi?

Lời này vừa nói ra, Phi Đản sửng sờ, hỏi ngược lại:

-Đổi?

Sau đó Phi Đản dờ khóc dờ cười nói:

-Các người có biết chuyện ta đang làm quan trọng bao nhiêu khôn
g?

Khôi Nhất trực tiếp trừng mắt nói:

-Ta không cần biết! Hoặc là người lấy đồ tốt đổi, hoặc là chúng ta
mang con thỏ đi, tìm một nơi nấu ăn thịt.

Phi Đản nhìn chằm chằm Khôi Nhất, Khôi Nhất không hề có một
tia nhượng bộ.

Thật lâu sau, Phi Đản bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Thôi, thôi, sợ hai người các người rồi.

Nói xong, Phi Đản vung tay lên, bên trong sơn động bay ra một c
ái túi Tu Di đầy, hất ước lượng trong tay một cái, sau đó nói:

-Đây là đồ vật Côn tộc các người thích nhất, cá Bắc Minh. Nhìn k

ỹ trên người con cá này có ba đạo hoa văn, một đạo trăm năm, hai đạo hai nghìn năm, ba đạo ba vạn năm. Cá Bắc Minh vạn năm đối với các người có bao nhiêu tốt, không cần ta phải nói chứ? Dùng cái này đổi, được chưa?

Khôi Nhị nghe xong, con mắt đều sáng lên, vội vàng gật đầu liền muốn đồng ý.

Kết quả Khôi Nhất cho hắn một bạt tai, đánh hắn trở về, sau đó hỏi:

-Người có bao nhiêu con?

Phi Đản nói:

-Một trăm con.

Khôi Nhất khẽ gật đầu nói:

-Cái này còn tạm được, muốn!

Phi Đản nói:

-Một trăm con, giảm bớt được vạn năm khổ tu cho các người, các người kiếm lợi lớn đó.

Trong khi nói chuyện, Phi Đản vung tay lên, túi Tu Di bay về phía Khôi Nhất. Khôi Nhất nhận lấy, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đem con thỏ ném vào tay Phi Đản, sau đó xoay người liền mang Khôi Nhị rời đi, vừa đi vừa nói:

-Đi, đi hầm cá ăn.

-Tiện tay đóng cửa. - Phi Đản nói.

Bịch!

Khôi Nhất vung tay lên, cửa lớn trực tiếp đập vào phía bên trên khung cửa, toàn bộ đại môn đều biến hình.

Phi Đản nhìn thấy, trực tiếp mắng:

-Móa! Cửa của lão tử!

Sau khi mắng một câu, Phi Đản nhìn thoáng qua con thỏ trong tay, con thỏ mở miệng với hắn, lộ ra một đôi hàm răng trắng nõn, răng ở ánh lửa phản xạ ra ánh sáng, cực kỳ chói mắt.

Phi Đản nói:

-Con thỏ, xem như là người không may, ăn đồ vật không nên ăn, nên bị luyện thành đan dược.

Nói xong, Phi Đản vung tay lên ném con thỏ tới không trung, sau đó đối mặt với Tần Thộ là một đoàn thủy tướng bao vây lấy hắn.

Sau đó Tần Thộ cũng cảm giác được lưu động của dòng nước tăng tốc, hắn giống như là quần áo bị ném vào trong máy giặt, lăn lộn xộn... Hiển nhiên, Phi Đản đây là đang ghét bỏ hắn bản, cho nên tắm rửa cho hắn.

Nhưng mà Tần Thộ lập tức phát hiện điều không hợp lý, tắm rửa? Trình tự này có điểm gì đó là lạ!

Sau đó liền nghe Phi Đản nói thầm:

-Con thỏ xinh đẹp như vậy, trực tiếp ném vào nồi thật đáng tiếc, rửa sạch, cho gia sử dụng.

Nói xong, Phi Đản gãi gãi đùi quần!

Tần Thộ dường như nhìn thấy một cây gậy đang lắc lư qua lại dư

ới chiếc áo choàng màu vàng đỏ...

Trong nháy mắt đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi vào cái mông... cũng không còn cách nào giữ được bình tĩnh, trong lòng chỉ có một cái ý niệm:

-Con mẹ nó Khôi Nhất, Khôi Nhị, nhanh chóng trở lại cứu mạng!

Đáng tiếc, lúc này, Tần Thộ khổ cực phát hiện, mình mở miệng nhưng không có bất kỳ âm thanh nào phát ra!

Phi Đản thì mặt mày hớn hở nhìn Tần Thộ, sau đó xoa xoa hai tay nói:

-Con thỏ nhỏ, đừng kích động, đừng có gấp. Dù sao ngươi cũng là con thỏ sắp chết rồi, dùng một chút không sao cả...

-Không sao cái con mẹ ngươi!

Trong lòng Tần Thộ mắng to, đồng thời liếc đống quần Phi Đản, trong lòng tự nhủ, nếu ngươi dám tới gần thỏ gia ta, thỏ gia ta sẽ một quyền đưa ngươi đi làm thái giám đầu tiên của yêu tộc Thiên Đỉnh!

Phi Đản nghe xong, chẳng những không có tức giận, ngược lại càng cao hứng hơn, đôi mắt dài nhỏ của con chuột lập tức ném cho Tần Thộ một cái nháy mắt, khiến Tần Thộ buồn nôn đến suýt chút là nôn luôn tại chỗ.

Sau đó liền nghe Phi Đản nói:

-Ai u... chắc chắc... ta chính là thích dạng này của ngươi.

Sau đó móng vuốt nhỏ của Phi Đản khoa chân múa tay trước ngực Tần Thộ, cào cào vuốt vuốt, một bộ dáng vô cùng hưng phấn, vui vẻ nhìn Tần Thộ nói:

-Chính là thích loại mang theo chút cảm giác phản kháng nhỏ như người, tuyệt vời!

Tần Thọ tức giận nhưng mà không biết là nên mắng hay không mắng cái con chuột chết này... Nếu mắng chửi thì hẳn sợ sẽ mắng con chuột đến hưng phấn, bắt hẳn làm tại chỗ. Còn nếu không mắng chửi, cháu trai này con mẹ nó quá khinh người!

Tần Thọ liếc qua lò luyện đan, nói:

-Người liên tiếp nói đến hi vọng quật khởi của yêu tộc các người, vậy mà người còn có tâm tình phân tâm làm loạn?

Phi Đan nghe xong, lông mày lập tức nhíu lại, vẻ mặt phiền muộn cùng mất hứng.

Tần Thọ nhìn nhìn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc thì cháu trai này cũng coi như có chút chính sự, không có bị nửa người dư ới chi phối.

Đúng lúc này, một đầu lông mày của Phi Đan kinh ngạc nói:

-Ây? Người đây là đang quan tâm ta sao?

Nói xong, hai mắt Phi Đan phát sáng nhìn Tần Thọ, bên trong ánh mắt đó tản ra một loại khí tức quý dị khiến Tần Thọ phải vô thức rút hai chân...

Sau đó liền nghe Phi Đan kêu lên:

-Con nhỏ, người thật giỏi! Yên tâm, trước khi người đi vào đả n lô, gia sẽ thỏa mãn người! Tuyệt đối sẽ khiến người thỏa mãn!

Nói xong, Phi Đan liền bắt đầu cởi quần!

Tần Thộ nhìn nhìn, lập tức khóc không ra nước mắt, hận không thể cho mình hai cái bạt tai, chết tiệt, bọn họ không có việc gì nói nhiều cái gì chứ? Nếu không hắn còn có thể kéo dài thêm một chút thời gian, không chừng có cái gì ngoài ý muốn, hoa cúc của hắn còn được bảo vệ. Bây giờ thì tốt rồi...

Từ lúc Tần Thộ chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hắn có ý hối hận với lòng tham của mình, sớm biết thế này, không nên đi tìm cái lò đan dược này nữa.

Một lò đan dược đổi cái cúc hoa của hắn? Cái sổ sách này tính thế nào cũng cảm thấy thiệt thòi.

Chương 723: Người không được cần

Chương 723. Người không được cần

Soạt!

Đúng lúc này, bốn phía của bóng nước vỡ vụn, Tần Thộ lập tức rơi xuống!

Tần Thộ cúi đầu nhìn, chỉ nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Phi Đản giang hai tay ra, kêu lên:

-Tới đây, bảo bối!

Tần Thộ lập tức rùng mình, toàn thân đều nổi da gà, dùng sức lực toàn thân chuẩn bị liều mạng một lần.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới một giọng nói:

-Phi Đản, người muốn bàn đào, ta chuẩn bị cho người rồi, tự người đến xem đi, có phải cái thứ đồ chơi này không!

Phi Đản nghe xong, giật cả mình, vội vàng kéo quần lên, nói:

-Người chờ chút!

-Chờ cái chó má! Nhanh lên một chút!

Tính tình của con hàng ngoài cửa rõ ràng không tốt lắm, giống như là một lời không hợp là muốn phá cửa.

Dường như Phi Đản rất kiêng kỵ đối phương, cũng không dám thối lui với đối phương, vung tay lên, một cái chiếc lồng trống rỗng xuất hiện, trực tiếp nhốt Tàn Thọ vào bên trong. Sau đó Phi Đản đi nhanh đến cổng, đá cửa mở ra liền đi ra ngoài, đồng thời hét lên:

-Tử Thiết, xem cái tính nôn nóng này của người kia, gấp cái gì? Bàn đào cũng sẽ không bị hỏng...

-Bàn đào sẽ không hỏng, nhưng mà ta luyện chế binh khí có thể sẽ xảy ra vấn đề. Đúng rồi, nghe Cửu Anh nói, dường như bên trong phong ấn có chút động tĩnh. Bảo người đi xem một chút, người có đi không? - Giọng kia nói lớn.

Tàn Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, vốn dĩ hắn đang há mồm chuẩn bị cắn lồng đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng lại, nghiêng lỗ tai nghe.

Sau đó chỉ nghe Phi Đản kinh ngạc nói:

-Bên kia vậy mà lại có động tĩnh?

Tử Thiết hét lên:

-Phí lời!

Phi Đản nói:

-Vậy thì ta phải đi xem một chút, dù sao đan dược của ta bây giờ vẫn còn đang ở giai đoạn tinh luyện, sắc bằng lửa nhỏ từ từ là được, không cần phải lo, vừa hay có thời gian! Tử Thiết huynh, người không đi à?

Tử Thiết nói:

-Xem rồi, không đi. Lúc nào phá vỡ phong ấn rồi nói!

Nói xong, một trận tiếng bước chân ầm ập vang lên cùng với tiếng tạm biệt của Phi Đản.

Chờ Tử Thiết đi, giọng nói của Phi Đản vang lên lần nữa:

-Tất cả mọi người nghe đây, ta đi ra ngoài làm việc. Trông kỹ luyện đan thất cho ta, bất kỳ người nào cũng không được đến gần, kẻ nào trái lệnh, giết!

-Rõ! - Một đám người lĩnh mệnh.

Sau đó Phi Đản đi về phía luyện đan thất.

Tần Thọ giật nảy mình, trong lòng tự nhủ chắc cháu trai này sẽ không mang theo thổ gia ta đi đó chứ? Vui đùa dọc theo con đường, vừa đi vừa vui đùa? Đây cũng quá súc vật rồi!

Nghĩ đến đây, Tần Thọ há mồm liền muốn cắn mở cái lồng, chuẩn bị đường chạy.

Kết quả hắn vẫn là thua tốc độ của Phi Đản, hắn vừa há miệng, rã

ng còn chưa có căn, Phi Đản đã tìm đến, vừa vặn thấy cảnh này của Tần Thọ.

Tần Thọ nghĩ trong lòng, đêch, hỏng rồi, bị phát hiện, sắp có chuyện rồi!

Kết quả là Phi Đản nhếch miệng cười với hắn một tiếng, dùng ngón tay điểm Tần Thọ một cái ở xa, ha ha cười nói:

-Vật nhỏ, ngươi thật đúng là tinh nghịch. Cái lồng giam này của ta chính là dùng một ngôi sao trời sắp chết cô đọng thành, đây là kim loại lấy ra từ một ngôi sao. Nếu như ngươi có thể cắn đứt, ta sẽ không luyện ngươi, mà cưới ngươi trở thành vợ thứ ba mươi tư của ta, thế nào?

Tần Thọ nghe xong, thân thể khẽ run rẩy, nhanh chóng ngăn xúc động muốn cắn lồng của mình lại, sợ mình không cẩn thận cắn hỏng cái lồng, vậy thì thảm rồi.

Nhìn Tần Thọ thức thời như thế, Phi Đản cũng không có quá để ý Tần Thọ, mà là sau khi cầm một vài thứ, liền trực tiếp rời đi.

Chờ Phi Đản đi rồi, khóe miệng Tần Thọ từ từ nhếch lên, ma quỷ đến sát giường, cạo xát răng, âm thầm nói: “Má nó, nếu như thả gia ta để lại cho ngươi một mảnh căn thuốc, thả gia ta sẽ theo họ của ngươi!

Phi Đản hiển nhiên hoàn toàn không biết gì về chuyện Tần Thọ là m...

Trên thực tế, Tần Thọ hiểu khá rõ toàn bộ yêu tộc Thiên Đình trước mắt, cũng chỉ là một Côn Bằng tổ sư mà thôi. Côn Bằng bé quỉn an nghiên cứu mật chước, nào có thời gian với Phi Đản?

Tiếp theo chính là Quỷ Xa và Nhện Núi, có điều ba tên này hiện đang không biết ở trong tử lâu nào đó uống rượu, hơn nữa bọn họ

cũng không thể nào nghĩ được, Khôi Nhất, Khôi Nhị vừa mới cướp con thỏ từ trong tay bọn họ, giờ lại chuyển tay đưa con thỏ trở về.

Chờ lúc Phi Đản ra khỏi cửa, đang chuẩn bị khởi hành, ba người Kim Thiên, Nhện Núi, Quỷ Xa lắc lư lư trở về.

Vừa đi, ba người vừa đi vừa nói chuyện:

-Rốt cuộc là con thỏ kia lấy cái thứ đồ gì? Ta đã xem qua rồi, thiên địa linh căn cây Nhân Sâm Quả đi vào trong miệng hắn, sau khi rút ra, vỏ cây cũng sắp bị lột hết. Hắn chỉ là dùng đầu lưỡi vòng quanh, cái này nếu như là dùng răng cắn một cái, sợ là thiên địa linh căn sẽ trực tiếp bị diệt tuyệt rồi.

Nhện Núi nói:

-Không biết là cái thứ đồ gì, dù sao cũng rất tà dị.

Về mặt Quỷ Xa trầm muện nói:

-Răng của hắn đích thực là tốt, chiến xa của ta, bị hắn cắn một cái, đến bánh xe cũng rơi mất. Bánh xe của ta chính là Tử Thiết rèn ba ngàn năm mới được, bây giờ thì tốt rồi, thiếu một cái bánh xe! Mẹ nó, vốn định bắt cái con thỏ kia xả giận, kết quả... Ài! Sao lại khéo như vậy chứ? Sao lại gặp hai tên Khôi Nhất Khôi Nhị khôn kiếp kia ở cổng điện Phi Đản chứ?

Ba người đều uống không ít, kẻ vai sát cánh trò chuyện, cũng không chú ý đến người xung quanh, càng không chú ý đến Phi Đản vừa đi ngang qua.

Phi Đản nghe xong, đột nhiên dừng bước lại, một tay nắm chặt lấy cổ áo Nhện Núi, hỏi:

-Các người nói con thỏ?

Tính tình Nhện Núi cho tới bây giờ đều không phải là tốt tính, sau khi bị người khác nắm chặt cổ áo, lập tức giận dữ, đột nhiên quay đầu, há mồm liền muốn gào thét! Kết quả nhìn nhìn thấy là mặt con chuột, sau đó lại nhìn cho kỹ, vẻ mặt phần nộ lập tức mềm xuống, có thêm vài phần tươi cười, ha ha cười nói:

-Hóa ra là Phi Đản đại nhân.

Nghe nói như thế, Kim Thiên và Quỷ Xa cùng quay đầu, sau đó nhao nhào chào Phi Đản.

Ba người này đều có danh tiếng tốt trong thành, có không ít người nhìn thấy bọn họ chào con chuột tinh Phi Đản này vẻ mặt đều là nghi hoặc.

Mặc dù Phi Đản ở trong điện Phi Đản cùng với người nắm quyền lực tuyệt đối trong thành Phi Đản là cùng một người, nhưng mà hắn cũng không khác con chuột bình thường là mấy, đều là ban ngày nằm ban đêm ra, hoặc là loại lúc nào cũng là ở trong hang kia. Cho nên người địa phương không có ấn tượng gì về thành chủ Phi Đản của bọn họ...

Nhìn thấy ba người chào Phi Đản, đám người yên lặng nghị luận.

Có điều cũng có mấy người biết chuyện, sau khi nhìn liền hiểu tiền căn hậu quả, lặng yên giải thích.

Chương 724: Độc

Chương 724. Độc

-Đó là Phi Đản thành chủ! - Có người nói.

-Cái gì? Phi Đản thành chủ? Vậy mà ngài đi ra rồi? - Có người kinh ngạc.

Phi Đản nghe xong chau mày, nhìn đối phương một chút, cái gì gọi là vậy mà hắn đi ra rồi? Chẳng lẽ hắn vừa được phóng xuất từ trong ngục giam ra à?

Đối phương bị Phi Đản nhìn, bị dọa đến nổi quỳ xuống tại chỗ.

Phi Đản cũng không thèm để ý loại tiểu lâu la này, hỏi:

-Ba người các người vừa mới nói con thỏ? Xảy ra chuyện gì?

Ba người không dám thất lễ, nhanh chóng truyền âm giải thích một chút từ đầu đến cuối câu chuyện, Phi Đản đột nhiên ý thức được cái gì, một phát nắm lấy cổ áo Quỷ Xa, hỏi:

-Người nói rằng con thỏ kia cực kỳ tốt?

Quỷ Xa lấy chiến xa của mình ra nói:

-Ngài xem, bánh xe đã bị cán rớt rồi, rằng có thể không tốt sao?

Phi Đản nhìn nhìn, lập tức gấp, giậm chân một cái, lôi kéo trường âm hô to một tiếng:

-Mẹ nó, bị lừa rồi!

Lúc này, cuối cùng Phi Đản cũng hiểu rõ vì cái gì mà Khôi Nhất và Khôi Nhị lại mang con thỏ đến đưa cho hắn, đây không phải là đưa con thỏ cho hắn mà đây là đang nhớ thương bảo bối của hắn.

Lại nghĩ tới cảnh trước đó con thỏ kia há mồm làm bộ muốn cắn c hiếc lồng, tim của hấn càng hoảng, vừa chạy vừa yên lặng cầu ng uyện:

-Đông Hoàng phù hộ, con thỏ kia tuyệt đối đừng có cắn đứt cái lò ng!

Mặc dù cầu nguyện như thế, nhưng Phi Đản rất rõ ràng, mặc dù c hiếc lồng kia không tệ, nhưng mà tính chất của nó làm sao so đượ c với pháp bảo tốt như của Quỷ Xa! Đến pháp bảo còn có thể bị h ấn cắn đứt một cái bánh xe, huống chi, một cái lồng?

Nhìn Phi Đản chạy như điên, vẻ mặt ba người Quỷ Xa, Kim Thiề n, Nhện Núi khó hiểu.

Nhện núi thấp giọng nói:

-Phi Đản đại nhân làm sao thế?

Kim Thiên lắc đầu nói:

-K biết.

Quỷ Xa hé mắt, hỏi:

-Sau khi hấn nghe rằng con thỏ tốt, giống như là bị cái gì kích thí ch. Có thể là có liên quan tới con thỏ?

-Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao? - Kim Thiên nói.

Ba người gật đầu một cái, lập tức đuổi theo.

Phi Đản vừa chạy vừa hô:

-Tất cả mọi người nghe lệnh, vào bên trong luyện đan thất lôi con

thở ra cho ta!

Hô xong, Phi Đản mới phản ứng lại được, lúc hấn ra cửa đã dẫn đi dẫn lại, cửa lớn đã đóng lại, từ chối tiếp khách, ai cũng không gặp. Tất cả mọi người đi vào bên trong đại điện, bên ngoài luyện đan thất, thủ hộ luyện đan thất an toàn. Mà cửa lớn kia một khi đóng lại, các loại kết giới sẽ theo đó đi lên, đừng nói là hấn gọi, cho dù là hấn bây giờ phát động một đợt tấn công với đại điện, đoán chừng người ở bên trong cũng chỉ coi như là phát sinh địch tập kích, sau đó đem trận pháp vận chuyển càng mạnh mà thôi.

Nghĩ đến đây, lòng Phi Đản nóng như lửa đốt, một đường phi nước đại, tốc độ cực nhanh.

Ngặt nỗi, toàn bộ nội thành Phi Đản có đầy đại trận, đại trận này là quốc sư Côn Bằng tự mình thiết lập, đại trận có thể áp chế thực lực của tất cả mọi người, thậm chí ngay cả tốc độ cũng đề sẽ bị áp chế đến trình độ cực kỳ thấp.

Mà Phi Đản, hiển nhiên là không đủ thực lực để phá trận, sử dụng năng lực thuần di.

Vì thế, hấn chỉ có thể khổ sở, lệ rơi đầy mặt phi nước đại, không có để ý thể diện, phong độ trước đó.

Lúc này, mặc dù Tàn Thọ không biết Phi Đản trở về, nhưng mà Tàn Thọ biết rõ một đạo lý, đồ vật trước mắt nhiều nhưng chưa đi đến miệng thì đều không phải là của mình.

Thế là, dường như là ngay lúc Phi Đản vừa rời đi, Tàn Thọ lập tức cắn mở chiếc lồng, sau đó cười rống lên một tiếng, bắt đầu một trận càn quét lớn.

Tàn Thọ không hề động đèn lò luyện đan, bởi vì hấn biết đồ vật trong lò luyện đan này cực kỳ quý giá đối với yêu tộc Thiên Đình. Cho nên, hấn không định động tay động chân vào lò luyện đan, và

n nhất hấn đi đến sờ loạn một cái, kết quả dẫn phát cái cảnh báo g
ì đó, đây chẳng phải là mất cả chì lẫn chài hay sao?

Cho nên, Tần Thộ quyết định ra tay từ bốn phía của sơn động, tùy
tiện chọn một đầu sơn động rồi vọt tới. Kết quả, ngọn đèn xanh ở
cửa động sáng lên, hóa thành một cái kết giới, bốp một tiếng ngăn
Tần Thộ ở bên ngoài.

Sau đó cái kết giới màu xanh kia, xuất hiện hư ảnh của Phi Đản, c
hỉ nhìn thấy Phi Đản nhìn hằm hằm phương hướng của Tần Thộ,
quát lớn:

-Tiểu tặc phương nào, dám trộm bảo bối của ta? Người chán sống
rồi hả? Ta chính là yêu tộc Thiên Đình...

Lúc đầu Tần Thộ giật nảy mình, tưởng là kết giới này kinh động đ
ến Phi Đản, trong đầu còn có suy nghĩ là Phi Đản trở lại. Nhưng
mà sau khi nghe xong, hấn phát hiện cái hư ảnh này có chút khôn
g đúng! Lời hấn nói đều là như thế, cũng chính là, mặc kệ ai đến t
rộm đồ vật của hấn, đều gào thét như thế. Cái này không phù hợp
với logic bình thường... Thậm chí từ đầu tới cuối đối phương cũn
g không có la hấn một tiếng con thỏ!

Cái này đã nói lên, cái đồ chơi này chỉ là một loại lời nhấn hù dọa
người mà thôi, cũng không phải là Phi Đản thật.

Nghĩ đến đây, Tần Thộ cũng là nhẹ nhàng thở ra...

Lúc này Phi Đản hô:

-Kết giới này chính là đại trận đệ nhất thiên hạ, Độc Hoàng bày tr
ận, chạm một cái, nhẹ thì nhục thân hư thối, nặng thì hồn phi phác
h tán...

-Hồn phi cái con mẹ ngươi!

Tần Thọ mắng một câu, há mồm liền cắn lên trên kết giới, kết giới kia lập tức bị Tần Thọ cắn rách như là đậu hũ. Có điều kết giới là năng lượng tạo thành, cho nên lập tức liền tự chữa trị.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, quả nhiên như lời Phi Đản nói, bên trong kết giới này có chứa kịch độc, kịch độc vừa đi vào trong bụng Tần Thọ, Tần Thọ chỉ cảm thấy trong bụng là một trận dờn sông lấp áp biển – reo hò!

Tất cả tế bào đều hưng phấn!

Kịch độc vốn dĩ còn đòi mạng hắn, nhưng không có dày vò được hai ba lần, trong nháy mắt đã bị nhóm tế bào chia nhau ăn, sau đó Tần Thọ có một cảm giác, lại còn rất thoải!

Đã xác định mình không có sợ cái độc này, Tần Thọ không khách khí nữa, trực tiếp nhào vào bên trên kết giới, há mồm gặm điên cuồng, gặm ra một cái động đủ để người chui vào, hắn lập tức chui vào.

Vừa đi vào, Tần Thọ phát hiện không hợp lý, trong sơn động vậy mà còn có một tầng sương độc màu tím nhạt nổi lơ lửng, một bông hoa tím bằng lòng bàn tay nở giữa làn sương độc, chỗ nhụy hoa tản mát ra từng tia khí độc màu tím, hiển nhiên, sương độc này là kiệt tác của nó.

Tần Thọ cũng không biết cái đồ chơi này gọi là cái gì, càng không biết nó có bao nhiêu độc, dù sao sau khi hắn hít thở, tế bào toàn thân liền điên cuồng gặm thét, bản thân hắn cũng hưng phấn kêu to ngao ngao, trực tiếp nhào tới, giật bông hoa xuống, nhét thẳng vào bên trong miệng.

Chương 725: Phi Đản điên rồi

Chương 725. Phi Đản điên rồi

Sau đó miệng lớn nhai nhai, tất cả khí độc đều bị hút vào trong bụng...

Trong sơn động kế tiếp, sau khi Tàn Thọ phá vỡ toàn bộ kết giới, khi đi vào, đầu tiên có thể hít thì hít, có thể ăn thì ăn, cái nhỏ thì nuốt luôn, cái lớn thì nhét thẳng vào bên trong miệng rồi nhai nhai nuốt nuốt, những nơi đi qua, đến lá cỏ cũng không để lại...

Mà lúc này, Phi Đản đã vọt vào đại điện.

Lúc này, bọn Quỷ Xa cũng đến, theo ở phía sau nói:

-Phi Đản đại nhân, ngài không cần lo lắng. Luyện đan thất kia của ngài là chỗ nguy hiểm nhất trong toàn bộ điện Phi Đản.

Kim Thiên nói theo:

-Đúng vậy, ở trong đó của ngài đều là vật kịch độc, người ngoài đi vào, đừng nói là làm loạn, người sai thuốc cũng đều phải mời ngài đến cứu giúp.

Phi Đản nghe đến đó, lúc này mới nhớ tới, hắn không phải là một luyện đan sư đơn giản! Hắn là độc sư cường đại nhất của toàn bộ yêu tộc Thiên Đình! Phong ấn bên trong huyết động của hắn đều là kỳ độc trong thiên hạ, túi Tu Di bình thường đã không có cách nào áp chế được độc tính của bọn chúng. Đặt ở trong túi Tu Di, độc tố của chúng vẫn sẽ thấm thấu ra, uy hiếp tính mạng người khác. Cho nên hắn mới thả ở trong huyết động rồi phong ấn lại.

Nghĩ như vậy, Phi Đản liền yên tâm không ít, cười lạnh nói:

-Nếu cái con thỏ kia thành thành thật thật, quy quy củ củ thì cũng thôi đi, nếu như làm loạn... Hừ hừ, buổi tối hôm nay ta mời các n gười ăn thịt thỏ!

Đám người nghe xong, cũng cười theo, tâm tình buông lỏng, đi đ ường cũng không có chậm hơn, đồ vật bên trong luyện đan thất q uan trọng, bất kỳ cái gì buông lỏng cũng không phải là lý do để c ho bọn họ thả chậm bước chân.

Đang nói chuyện, mọi người đi tới cổng luyện đan thất, Phi Đản đ ưa tay đẩy cửa đá ra, một khắc sau...

Bịch!

Đồ vật mọi người cầm trong tay lập tức rơi trên mặt đất, từng ngư ời đều há to miệng, tròn mắt trừng lên, đoán chừng lớn hơn bình thường một vòng, tròn mắt muốn rớt ra ngoài đến nơi.

Chỉ thấy bên trong luyện đan thất lớn như vậy, mà đừng nói là cái lỏng kia, bây giờ ngay cả nơi vốn dĩ để luyện đan dược, cũng chỉ còn lại mấy sợi xích sắt tội nghiệp.

Lò luyện đan vốn dĩ được treo ở bên trên xích sắt đã không thấy đ ầu.

-Đan lô của ta, đan dược của ta!

Trong nháy mắt Phi Đản phát điên, hai tay ôm lấy đầu, xông loạn lên từng chỗ.

Kết quả hấn vừa đi, ngẩng đầu một cái, phong cầm bên ngoài sơn động lớn như vậy cũng mất sạch! Đồ vật bên trong đã rỗng tuếch! Lại nghiêng đầu, một cái sơn động khác cũng như thế!

Nhìn từng cái sơn động trống rỗng, ánh mắt Phi Đản càng là vô hồn, một đường đi tới, thứ đập vào mắt như là cây đao chọc vào tim hắc, máu tươi chảy đầm đìa, đau lòng đến không thở nổi...

-Trời ạ... cái con thỏ kia là đến cướp sạch sao? - Nhện Núi há to miệng, cảm thán nói.

Kim Thiên nói:

-Trước đó chúng ta cũng đã nói, cái con thỏ này có chút cổ quái. Hắc có thể một ngụm cắn hỏng chiến xa của Quỷ Xa, nhưng mà thực lực biểu hiện ra lại ngay cả Nhân Tiên cũng chưa tới. Điều này sao có thể được? Quả nhiên, là giả heo ăn thịt hổ, gia hỏa này là muốn dựa vào chúng ta, đi nhờ xe để tới đây gây họa cho chúng ta mà!

Nếu như là trước kia, Quỷ Xa khẳng định là sẽ không tin bộ lý luận này, nhưng mà bây giờ, tình cảnh này, hắc không tin không được. Chưa xốt nói:

-Làm sao bây giờ? Bất kể nói thế nào, cái con thỏ kia là chúng ta mang về. Bây giờ, xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ chúng ta khó thoát tội.

Kim Thiên nói:

-Đan được trong cái lò đan kia, liên quan đến hi vọng của yêu tộc... Tuyệt đối không thể có nửa điểm sai sót nào. Bây giờ đã xảy ra chuyện, biện pháp duy nhất của chúng ta là nhanh chóng tìm ra con thỏ, tìm lại đan lô rồi nói!

Nhện Núi gật đầu, đang nói chuyện, đúng lúc này Nhện Núi nói:

-Các con của ta mau đi tìm tung tích con thỏ!

Vốn dĩ, sau khi Nhện Núi phát hiện tình hình không đúng, lập tức

thả ra một đám nhện con, đi bốn phía trong luyện đan thất xem xét tình hình, hi vọng tìm được một chút dấu vết để lại. Quả nhiên, đã để hắn có thu hoạch!

Hai người đi theo Nhện Núi hướng về phía một cái góc, đi đến chỗ hẻo lánh kia, mọi người thấy một cái cửa động nho nhỏ, bên trong động một màu đen kịt, hiển nhiên là cái động này rất sâu.

-Người xác định hắn từ cái hố nhỏ như vậy đi ra ngoài?

Kim Thiên dùng ngón tay thọc cái hang nhỏ kia, vừa đúng một ngón tay của hắn.

Nhện Núi nói:

-Đã không phải người bình thường, thu nhỏ cũng không phải là phép thuật khó khăn gì.

Kim Thiên nói:

-Cũng bởi vì không phải người bình thường nên ta mới hoài nghi, chẳng lẽ ngay cả cái cơ bản nhất nhất là thuật Ngũ Hành động thổ cũng không biết? Còn đào hang? Có điều con thổ đào hang, ngược lại lại là nghề cũ của hắn. Có điều nói đi cũng phải nói lại, hắn phải đào cái động lớn thì mới biến nhỏ được. Khí lực dùng trước sau không khác mấy, sao hắn nhất định phải thu nhỏ?

Hai mắt Nhện Núi khẽ đảo nói:

-Sao ta biết được, ta chỉ là tìm được khí tức của hắn, cũng không phải là thấy được qua thời không.

Đang nói chuyện, một con nhện con ngậm một sợi lông trắng bò từ trong động đi ra.

Nhện Núi nói:

-Tự các ngươi xem đi, đây chắc là lông của con thỏ đúng không!

Sau khi Quỷ Xa nhìn một chút, gật đầu nói:

-Đúng vậy!

-Còn nhìn cái gì nữa? Đuổi đi!

Kim Thiên nói xong, cũng nhỏ đi, sải bước liền xông vào bên trong.

Nhện Núi hỏi Quỷ Xa:

-Không báo cho Phi Đản đại nhân một tiếng à?

Quỷ Xa nhìn một chút, Phi Đản còn ở trên mặt đất không ngừng vò đầu bứt tai, nước mắt nước mũi rơi loạn, nói:

-Được rồi, chúng ta đuổi trước đi.

Nhện Núi nhìn Phi Đản, thở dài, nói:

-Đi thôi...

Nói xong, hai người cũng tiến vào địa động.

Ba người một đường chạy vội, sau khi chạy, Kim Thiên dẫn đường phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Nhện Núi và Quỷ Xa phía sau suýt chút nữa là đâm vào lưng hắn, Nhện Núi không dám nổi giận với Kim Thiên, nhưng mà Quỷ Xa cũng không quan tâm cái kia, quát lớn:

-Con mẹ nó, ngươi đột nhiên dừng lại làm cái gì?

Kim Thiền nói:

-Không đúng!

Quỷ Xa hỏi:

-Sao lại không bình thường được?

Kim Thiền nói:

-Các người không cảm thấy, cái động này có vấn đề sao?

Về mặt Quỷ Xa và Nhện Núi mơ hồ, hỏi:

-Có vấn đề gì?

Kim Thiền nói:

-Phương hướng, chúng ta chạy một đường, cái này nhất định là đã ra khỏi thành Phi Đản, nếu như hấn muốn đi ra ngoài, không cần đào đường xa như vậy? Hơn nữa phương hướng này, dường như là hướng đi hoàng thành.

Quỷ Xa nghe xong, hoảng sợ nói:

-Cái con thỏ kia đi hoàng thành rồi?

Kim Thiền nói:

-Không biết, nếu như thật sự là hấn đi như này, vậy thì tám chín phần mười là đúng rồi. Còn đuổi không?

Chương 726: Con thả mớ hồ

Chương 726. Con thả mớ hồ

Nhện Núi nói:

-Đuổi cũng đã đuổi rồi, nào có đạo lý nữa chừng bỏ dở. Hoàng thành thì sao? Chúng ta là giúp quốc sư bắt thả, cũng không phải là làm cái khác.

Kim Thiên gật gật đầu, dẫn đường tiếp tục chạy...

Ba tên chạy rất vui vẻ...

Lúc này con thả lại mang về mặt mớ hồ!

Tần Thọ quay đầu nhìn sau lưng, rồi lại nhìn nhìn cửa lớn cổ kính trước mắt, gãi gãi đầu, thàn nói:

-Cái này con mẹ nó là cái gì vậy? Ta đào cũng không có bao xa, sao ngay cả điện Phi Đản cũng ko nhìn thấy vậy? Lại đào xuyên qua rồi?

Tần Thọ mang một bụng nghi hoặc thật, trong trí nhớ là hẩn trộm đồ xong thì nghe được có người đẩy cửa, sau đó hẩn lập tức thu n hỏ, tùy tiện tìm tường bị lấp kín, sau đó đào một đường. Thế nhưng mà rõ ràng là không đào không có vài mét, kết quả lập tức đã đến n mặt đất!

Càng quý dị hơn chính là, nơi hẩn xuất hiện vậy mà lại không phải là bên trong điện Phi Đản, cũng không phải điện Phi Đản, thậm chí đến ngay cả thành Phi Đản cũng không phải!

Đây mà một chỗ có non có nước...

Phía sau Tần Thộ là một mảnh núi cao, núi cao vút trong mây, như là lấp kín tường, chặn ánh mắt của Tần Thộ. Trên núi có rất nhiều cây to che trời, bên trong còn có âm thanh quái thú gào thét. Tần Thộ chỉ nghe ngóng một chút là biết, những quái thú kia tuyệt đối không phải là dạng hiền lành, ít chọc vào thì tốt hơn.

Mà trước mắt Tần Thộ, thì lại là một tòa trang viên cực lớn!

Tường vây của trang viên này kéo dài xuống tận dưới, cũng không biết là kéo dài bao xa...

Chỉ là một cửa lớn màu đen kịt vừa vắn lóe lên trước mặt Tần Thộ, trên cửa lớn treo một tấm bảng hiệu, bên trên bảng hiệu viết: “Phượng phủ”.

Tần Thộ ngửa đầu nhìn bảng hiệu, chẹp chẹp miệng nói:

-Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy? Quỷ dị như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt, nên tránh trước thì hơn.

Nói xong, Tần Thộ quay người đi ra khỏi hang động hắc vừa đào, kết quả vừa quay đầu lại, trên mặt đất thậm chí đến ngay cả cái bóng của con kiến cũng không có!

Vấn đề này lại càng lộ rõ quỷ dị hơn!

Tần Thộ lập tức chỉ cảm thấy gió thổi tới từ bốn phía lạnh cả người, lông tóc toàn thân đều dựng cả lên, da gà nổi lên gai ốc rơi cộp cộp xuống đất.

Ngay lúc Tần Thộ đang đoán xem có phải là tấm ngấm tấm ngấm mà đám chết voi hay không để nhanh chóng chạy thì cánh cửa lớn màu đen kia phát ra tiếng mở cửa âm trầm kéo kệt kệt kệt!

Tần Thọ bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, có điều hấn vẫn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cửa lớn màu đen chậm rãi mở ra, một khuôn mặt già nua thò ra. Gương mặt kia bị bóng đen che phủ, cũng không thấy rõ bộ dáng lắm, chỉ là cái da mặt già nua kia, phối hợp với hoàn cảnh và không khí kinh khủng nơi đây, trông đặc biệt dọa người.

Tần Thọ sờ ngực theo bản năng, chuẩn bị móc gạch vàng ra để đánh một trận.

Còn về phần tại sao lại muốn lấy gạch vàng, nguyên nhân rất đơn giản, bầu không khí nơi này quá dọa người, hấn cần một thứ gì có thể phá vỡ bầu không khí quỷ dị này. Đối với vật khác mà nói, không sợ trời không sợ đất, muốn đánh nhau, không thể nghi ngờ, gạch vàng là thích hợp nhất với Tần Thọ lúc này.

Đúng lúc này, gương mặt già nua kia chậm rãi ngẩng lên, Tần Thọ nhìn nhìn, lập tức hoảng sợ nói:

-Mạnh Bà?!

-Con thỏ, người tới rồi?

Mạnh Bà mỉm cười với Tần Thọ.

Tần Thọ đột nhiên cảm giác được, lão thái thái trước mặt này là một trong những nữ nhân xinh đẹp nhất mà đời này hấn thấy qua! Hấn hận không thể tiến lên, ôm một cái...

Có điều lý trí nói cho hấn biết, vẫn là thành thật một chút thì tốt hơn, Mạnh Bà xuất hiện ở đây, vốn đã là rất quý dị rồi.

Tần Thọ dụi dụi con mắt, không có tiến tới, mà duy trì khoảng cách mà hấn tự cho là an toàn hỏi:

-Bà bà, sao người lại ở đây? Không phải là người ở âm tào địa ph

ủ sao?

Trong trí nhớ của Tần Thộ, hẳn đây là đang ở Huyền Hoàng đại lục mới đúng, tuyệt đối có khoảng cách với Địa Phủ, Mạnh Bà không nên xuất hiện ở đây.

Ai ngờ Mạnh Bà cười ha ha, gương mặt già nua kia nhăn thành một đoàn, nói:

-Chỗ này không phải chính là âm tào địa phủ sao?

Tần Thộ ngạc nhiên!

Tần Thộ sửng sốt tròn vẹn vài giây đồng hồ, mới hồi phục lại tinh thần:

-Cái gì? Đây là âm tào địa phủ?

Mạnh Bà gật đầu.

Tần Thộ nhanh chóng lắc đầu:

-Không thể nào! Rõ ràng là ta đang ở Huyền Hoàng đại lục, sao có thể đến âm tào địa phủ được? Chẳng lẽ là ta chết rồi? Cũng không đúng... cũng không có gặp ai tập kích? Chẳng lẽ ta là bị độc chết? Cái này cũng không đúng, ta nhìn thấy trước hẳn phải là Hắc Bạch Vô Thường, hoặc là Đầu Trâu Mặt Ngựa! Mạnh Bà, người cũng đừng lừa phỉnh ta, ta hiểu rõ quy trình làm quỷ của Địa Phủ! Nói đi, rốt cuộc ngươi là ai?

Mạnh Bà thấy Tần Thộ không tin, dứt khoát đẩy cửa lớn ra, nói:

-Ngươi vốn là đang ở Huyền Hoàng đại lục, có điều tiểu thư muốn gặp ngươi, cho nên là ngươi ở Địa Phủ.

Về mặt Tần Thộ mơ hồ:

-Tiểu thư muốn gặp ta?

Nói xong, Tần Thộ sờ lên Hắc Ma Thần Hạp của mình theo bản năng mới đột nhiên nhớ tới, tiểu thư này hẳn không phải là tiểu thư hắc quen thuộc kia, không cần bỏ tiền...

Mạnh Bà cổ quái nhìn thoáng qua con thỏ, sau đó cũng không nói gì, đi thẳng vào bên trong, dẫn đường.

Tần Thộ nhìn xung quanh, cuối cùng vẫn quyết định cùng đi lên xem một chút.

Vừa đi vào trong, cửa lớn sau lưng chậm rãi đóng lại, cái âm thanh kéo kẹt kéo kẹt khiến người kia khiến toàn thân Tần Thộ cực kỳ không thoải mái.

Đi vào trong viện, vòng qua một tấm bình phong cực lớn, trước mắt rộng mở sáng choang!

Chỉ nhìn thấy sau tấm bình phong lại là một hồ nước! Cụ thể hồ nước lớn bao nhiêu, Tần Thộ không biết, dù sao nhìn sang một chút, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng núi ở phía chân trời...

Ở giữa hồ nước có một hòn đảo nhỏ. Có một cây cầu nhỏ nối với đảo, cầu nhỏ cũng không phải là thẳng tắp, mà là uốn lượn quanh co mang theo vẻ đẹp tự nhiên, hài hòa.

Chờ đến khi Tần Thộ đến gần, lúc này mới phát hiện, cái này vậy mà không đơn giản chỉ là một hồ nước! Dưới mặt nước là một tảng vật chất trắng noãn tinh anh, Tần Thộ đưa tay sờ sờ, khiếp sợ nó:

-Anh Thạch Đại Địa?

Mạnh Bà nói:

-Không ngờ được người lại biết thứ này, lúc ta vừa mới tới, cũng không nhận ra.

Tần Thộ nhếch miệng cười một tiếng, không có giải thích. Thứ này hẳn nhìn được trong hoàng thư, Anh Thạch Đại Địa là một loại tài nguyên khoáng sản rất kỳ lạ, tài nguyên khoáng sản bình thường đều là gia tăng thuộc tính của pháp bảo ở một phương diện khác. Anh Thạch Đại Địa lại không giống như thế, nó có thể đồng thời tăng thuộc tính toàn diện của pháp bảo! Dường như không có cái gì là nó không thể dung hợp...

Chương 727: Xa xỉ

Chương 727. Xa xỉ

Cho nên, Anh Thạch Đại Địa, trở thành thổ mẫu, danh xưng có thể bao dung thiên địa vạn vật.

Có điều thổ mẫu có số lượng cực kỳ thưa thớt ở Địa Tiên Giới, nó trân quý đến mức chỉ cần một hòn lớn bằng nắm đấm là có thể khiến mấy tông môn Tiên gia đánh đến người sống ta chết.

Một vật quý giá như vậy, ở chỗ này lại có khoảng một hồ!

Tần Thộ chỉ cảm thấy cả người đều có chút nhẹ nhàng, cái này nếu như đóng gói mang về, chẳng phải là hấn phát tài rồi sao?

Ít nhất hẳn cũng đổi được một đồng pháp bảo, thức ăn đủ cho má

y trăm năm.

Bản thân Anh Thạch Đại Địa óng ánh sáng long lanh, sau khi mặt ngoài có một tầng nước, vậy mà như là một tấm gương, phản chiếu toàn bộ bầu trời, cầu nhỏ, hòn đảo. Xa xa nhìn lại, cái cây cầu nhỏ và hòn đảo kia cũng không phải là ở trong mặt nước mà là đang ở bên trong khoảng trời, vì lúc này trời đã tối, nhìn lên bầu trời này đầy sao, đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

Tần Thọ không nhịn được cảm khái một câu:

-Thật xa xỉ...

Mạnh Bà khẽ lắc đầu, cũng không nói gì, tiếp tục dẫn đường.

Đi đến cây cầu gỗ nhỏ, Tần Thọ liền phát hiện có điều không hợp lý, cái cầu gỗ này nhìn thì đơn giản, nhưng gỗ sử dụng đều không biết là gỗ đã bao nhiêu năm! Tầng âm khí trong đó, so với cái ghế của Minh Hà lão tổ mà Tần Thọ gặp chỉ có hơn chứ không có kém!

Nhưng mà Minh Hà lão tổ cũng chỉ dùng loại vật liệu gỗ kia để làm một ít đồ dùng trong nhà mà thôi, gỗ để dùng làm cửa sổ đều là hơi kém một chút.

Nhưng mà ở chỗ này, vậy mà lại trực tiếp dùng để dựng một cây cầu này dài mấy ngàn thước...

Tần Thọ chỉ cảm thấy trong đầu mình vô cùng choáng váng...

Lúc này Mạnh Bà nói:

-Người nhận ra số năm của gỗ, nhận ra Anh Thạch Đại Địa, chẳng lẽ không nhận ra cái công bình phong kia là làm từ vật liệu gì sao?

Tần Thọ hốt hoảng hỏi:

-Làm từ vật liệu gì?

Mạnh Bà nói:

-Đó là dùng Núi Bất Chu luyện chế thành, mặc dù chỉ có một khối nhỏ như vậy, nhưng lại là một ngọn núi!

Tần Thọ nghe xong, hít vào một ngụm khí lạnh!

Mặc dù năm đó núi Bất Chu được gọi là thiên hạ đệ nhất đại sơn, là trụ cột chống trời. Về sau bởi vì một số nguyên nhân nên đổ... Nhưng quỹ dị chính là ở chỗ này.

Núi Bất Chu đổ, thế nhưng mà sau khi núi Bất Chu đổ, thì nó cũng là một tòa núi lớn! Muốn lấy mấy tảng đá, còn không dễ dàng sao?

Kết quả, nhìn từ trong lịch sử, sau khi núi Bất Chu đổ liền không có viết tiếp nữa, trong lịch sử sau này lại càng không có đề cập qua ngọn núi này. Giống như là biến mất...

Đến bây giờ, Tần Thọ mới hiểu được núi Bất Chu đi đâu, hóa ra là bị người ta chuyển về đây dùng làm bình phong!

Cho tới bây giờ, rốt cuộc Tần Thọ cũng hiểu rõ một cái đạo lý, chủ nhân của nơi này không phú thì quý! Hơn nữa còn là loại phú dĩ nh cấp, quý đỉnh cấp!

Vì thế người có giá trị như vậy, nếu như thật muốn hại hắn, căn bản không cần lãng phí nhiều tế bào não như thế, lại còn tìm người mặc trang phục Mạnh Bà? Trực tiếp tìm mấy boss siêu cấp tát một cái là có thể đánh chết hắn có phải là xong việc rồi không.

Bởi vậy, cho tới bây giờ, mặc dù không có cùng Mạnh Bà cản th

n đối chiếu thân phận, nhưng mà Tần Thộ đã chắc chắn, đây chính là Mạnh Bà!

Thế là Tần Thộ hít một hơi thật sâu nói:

-Bà bà, người không ở nhà nghiên cứu canh Mạnh Bà, chạy tới đây làm gì? Sao hả? Thiếu tiền? Làm cộng tác viên? Bao người làm bao mẫu? Đúng rồi, nhìn sân của chủ nhân nhà này, rất có tiền. Một tháng hần cho người bao nhiêu tiền công?

Mạnh Bà bị Tần Thộ hỏi một đống vấn đề, không khỏi có chút dở khóc dở cười, nhưng mà bà cũng không có trực tiếp trả lời Tần Thộ, mà chỉ nói một câu:

-Ta biết trong lòng người có rất nhiều nghi vấn, nhưng mà những nghi vấn này của người, ta không có cách nào trả lời người được. Một lát nữa người sẽ gặp được tiểu thư, cho nên những nghi vấn này, cũng tự nhiên được giải. Nếu như còn có thì người có thể hỏi nàng.

Tần Thộ nghe xong, trong lòng càng thêm tò mò đối với người gọi là tiểu thư kia, hiếu kỳ rốt cuộc đối phương là thần thánh phương nào, đã vậy còn có rất nhiều tiền. Càng hiếu kỳ vì sao đối phương tìm hần?

Chẳng lẽ tiểu thư kia coi trọng hần?

Nếu như là lúc trước, chắc chắn là Tần Thộ không tin, ai đang êm đang đẹp sẽ đi coi trọng một con thỏ chứ?

Nhưng mà sau khi trải qua sự kiện Phi Đản, hần đột nhiên cảm giác được: Rừng lớn, chim gì cũng có, lời nói này là đúng.

"Nếu như dáng dấp này rất xinh đẹp, lại tỏ tình với ta, ta cự tuyệt như thế nào đây? Ta là con thỏ đã có nữ nhân! Đây là một vấn đề..." Trong lòng Tần Thộ nói nhỏ, suy nghĩ miên man.

Đi theo Mạnh Bà lên đảo nhỏ, trên đảo nhỏ có một tòa đình viện, đến cổng, Mạnh Bà không có đi vào, mà là làm một tư thế xin mời nói:

-Tiểu thư đang ở bên trong chờ người đấy.

Tần Thọ gật gật đầu, sau đó đẩy cửa đình viện ra đi vào, một bước này vừa bước vào, cả người Tần Thọ đều mơ hồ!

-Đây...

Tần Thọ tròn to tròn mắt, một vẻ mặt không dám tin!

Chỉ nhìn thấy sau cửa lớn đình viện lại chính là một gian phòng! Gian phòng còn chưa tính, mấu chốt là gian phòng này hẳn cực kỳ quen thuộc, tường trắng, dưới đất là gạch men sứ, bên trên cạnh cửa có một chót mở, mở một cái là đèn sáng...

Không sai, đây chính là phong cách trang trí của Trái Đất ở thế kỷ 21!

Cực kỳ hiện đại hóa...

Cổng là cửa trước, ra cửa trước, chính là nhà ăn và phòng khách, gọi là hai sảnh nhưng trên thực tế vẫn là phòng khách ở đại sảnh.

Trong phòng khách bày ghế sofa, ghế, thậm chí còn có cả một chiếc tivi màn hình cong 40 inch treo trên tường! Một bên khác của phòng khách là ban công, ban công rất lớn, bên ngoài cửa sổ chạm đến mặt đất Tần Thọ thậm chí còn thấy được cả một tòa nhà cao tầng! Hẳn thậm chí còn thấy một công trình kiến trúc dạng giống như một chiếc quần cộc!

Tần Thọ day day mi tâm, thu hồi ánh mắt, vừa vặn thấy được một đầu hành lang thâm thúy. Hắn đi qua thăm dò thì thấy bên trong là

năm gian phòng. Hiển nhiên, đây là năm gian phòng khách theo kiểu hiện đại hóa.

Bên cạnh nhà ăn, cũng chỉ là chéch đối diện Tàn Thọ, chính là phòng bếp.

Phòng bếp dùng cửa kính mở tách rời ra, cửa đang đóng, có thể lờ mờ nghe thấy được âm thanh làm đồ ăn trong phòng bếp, thậm chí còn có âm thanh máy hút khói vang động...

Nhà ăn đó để một cái bàn ăn màu trắng dài, sáu cái ghế, cái bàn dường như là loại bàn gấp có thể gấp thành một cái bàn tròn lớn. Một bên khác của nhà ăn cũng là ban công, cửa sổ cũng sát đất như thế.

Chương 728: Cảm giác quen thuộc

Chương 728. Cảm giác quen thuộc

Tàn Thọ không nhịn được đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, đó là một mảnh công viên hiện đại hóa, núi giả, nước giả, thậm chí trượt cái gì cần có đều có cả. Còn có một số lão nhân mang theo cháu trai, cháu gái chơi ở phía dưới...

Tàn Thọ day day mi tâm tiếp, thầm nói:

-Không phải là thật đó chứ?

Đúng lúc này, cửa phòng bếp mở ra, sau đó là một giọng nói ôn h

òa vang lên:

-Trở về rồi?

Một câu ôn nhu trở về rồi, lập tức khiến tất cả mọi thứ ở sâu trong nội tâm Tần Thộ bùng nổ, Tần Thộ cũng không biết là mình xảy ra chuyện gì, trong lòng rất chua, cái mũi cũng rất chua, nước mắt không cầm được mà chảy xuống, hắn theo bản năng há mồm liền muốn gọi một câu:

-Mẹ...

Có điều rất nhanh Tần Thộ đã phản ứng lại, từ nhỏ hắn chưa từng gặp qua cha mẹ hắn, chỉ có Tần lão gia tử mà thôi.

Thế nhưng mà Tần Thộ rất kỳ quái, vì cái gì mà một tiếng hỏi thăm kia, hắn lại có cảm giác như đã từng nghe ở đâu?

Tần Thộ quay đầu lại, chỉ nhìn thấy ở chỗ phòng bếp có một nữ tử đang đứng, nữ tử ôn hòa như ngọc, mái tóc đen dài kết thành một cái bím tóc lớn rủ ở phía sau lưng, một thân mặc áo sơ mi, quần jeans, mang theo tạp dề. Mặc dù có tạp dề cản trở, Tần Thộ vẫn có thể liếc một cái liền nhận ra dáng dấp đôi chân cực dài kia của nàng, hỏi theo bản năng:

-Tỷ tỷ?

Người này chính là tỷ tỷ mà lúc ở Minh Hà Tần Thộ đã nhận, cũng chính là con thỏ màu đỏ kia trong thần thức của hắn – Phương Nhã.

Phương Nhã hé miệng cười một tiếng, đi tới dùng ngón tay điểm một cái vào lông mày Tần Thộ thầm nghĩ: “Coi như là người có lương tâm, còn nhớ rõ tỷ tỷ này. Lại gây tai họa rồi chứ gì?

Nói xong, Phương Nhã lấy một cái ghế đến, xách Tần Thộ lên đặt

ở trên ghế, giống như một tỷ tỷ hiền hòa nhưng uy nghiêm, dùng một loại ánh mắt trách cứ nhưng lại lộ ra vô cùng đáng yêu nhìn Tần Thộ nói:

-Không nói một chút gì với tỷ tỷ sao?

Tần Thộ cũng không biết vì cái gì, theo lý thuyết, đi vào một cái phòng dạng này, cảm giác đầu tiên của hắc hắc không phải phải là kinh ngạc, càng không thể là ấm áp, mà phải là kinh hãi mới đúng!

Dù sao, chuyện linh hồn hắc hắc đến từ Trái Đất, hắc hắc chưa từng nói qua với người nào cả, hắc hắc cũng không hy vọng người khác biết... Nhất là không muốn Hằng Nga biết con thỏ ngọc chết rồi, bây giờ là một người giả.

Đây là bí mật lớn của hắc hắc, một khi bị người ta biết, hắc hắc không sợ mới là gặp quỷ đó.

Nhưng mà lúc này, lúc hắc hắc đi vào gian phòng kia, không có chút sợ hãi nào, mà chỉ có chút kinh ngạc, càng nhiều hơn là bầu không khí ấm áp bên trong căn phòng, khiến hắc hắc có loại cảm giác người xa quê đã lâu về nhà. Rất ấm áp, rất thoải mái, khiến thần kinh cả người hắc hắc đều buông lỏng xuống, chỉ muốn lười biếng nằm ở trên giường, ngủ một giấc thật ngon, hoàn toàn buông lỏng mình.

Tốt nhất là tất cả những ồn ào, náo động, mâu thuẫn của thế giới bên ngoài đều bị ngăn ở ngoài cửa, không có bất kỳ liên quan gì đến hắc hắc.

Khiến Tần Thộ lúc nhìn thấy Phương Nhã, loại cảm giác kia, giống như cảm giác người xa quê về nhà càng đậm hơn.

Mặc dù tiếp xúc rất ít, nhưng mà Tần Thộ chính là tự nhiên như vậy, tiếp nhận sự tồn tại của tỷ tỷ này, sau đó xấu hổ mà nói:

-Cái kia... Vẫn tốt...

Phương Nhã hé miệng cười một tiếng, sau đó ôm lấy khuôn mặt nhỏ nói:

-Lần sau đừng như vậy nữa, lần này thì như vậy, không có lần sau.

Nếu như là người khác, Tần Thộ có thể qua loa vài câu, nhưng mà đối mặt với sự trách móc của Phương Nhã, hắn vậy mà lại như đứa trẻ vừa làm chuyện xấu, nhu thuận gật đầu nói:

-Ừm, được.

Phương Nhã đứng dậy, nói:

-Đào động lâu như vậy rồi, mệt lắm đúng không? Ta làm cho ngươi đồ ăn ngon, bồi bổ thân thể.

Tần Thộ nghe xong, trong lòng cười khổ, mệt lắm rồi? Cái này phải tính như thế nào đây, nếu như bàn về thời gian, hắn cũng đã đào mười mấy phút, chút thời gian này, thật đúng là hắn sẽ không mệt, Nhưng mà nếu dựa theo khoảng cách mà tính thì từ Huyền Hoàng đại lục đào tới được Địa Phủ... Thật sự là hắn nên mệt mới.

Phương Nhã đi về phía nhà bếp, Tần Thộ kêu lên:

-Làm đồ ăn ngon gì rồi? Cái kia... ta vừa mới ăn rất nhiều đồ vật xong, còn chống đỡ được.

Tần Thộ cũng không phải khách khí, mà là hắn vẫn luôn tin tưởng vững chắc một nguyên tắc, nữ nhân xinh đẹp, sẽ không biết nấu cơm! Hằng Nga nấu ăn cũng rất bình thường... mà trên Trái Đất phụ nữ xinh đẹp biết làm cơm lại càng ít. Phương Nhã đã đem cảnh sắc ở trên Trái Đất chuyển tới đây, vậy đã thể hiện rõ là đã đi qua Trái Đất. Tần Thộ rất sợ Phương Nhã gần mực thì đen, mời hắn

ăn một bữa cơm hắc ám...

Phương Nhã hiển nhiên là không có nghĩ nhiều như vậy, đi qua một bên vịn ga nói:

-Về nhà rồi, thì cũng nên nếm thử tay nghề của tỷ tỷ chứ? Ta làm cho người gà hầm nấm.

Tần Thộ nghe gà hầm nấm xong, lập tức vui vẻ:

-Tỷ tỷ, người làm gà thật à?

Đang nói chuyện, Phương Nhã đã bê một nồi sứ lớn đi ra, phía trên còn chụp một cái nắp, để nồi lên bàn.

Tần Thộ lập tức liền muốn đưa tay bung lên, nhìn thức ăn bên trong xem làm thành cái dạng gì.

Kết quả bị bàn tay của Phương Nhã đánh vào trên tay, trừng mắt liếc hẳn một cái nói:

-Rửa tay đi.

Tần Thộ xấu hổ cười nói:

-Tỷ, người diễn quá sâu rồi, chúng ta đều là thần tiên, tro bụi đều không rơi xuống nổi, còn rửa tay cái gì? Hơn nữa, bách độc bất xâm, bách bệnh không sinh, không sạch sẽ, ăn xong cũng không có bệnh... Tỷ để cho ta ăn trước một miếng thôi?

Phương Nhã không nói chuyện, ngồi ở đó cười híp mắt nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ bị nhìn một lúc, toàn thân có chút run rẩy, ngồi không yên, liền nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa tay. Khiến hẳn kinh ngạc đó là, trong phòng vệ sinh lại còn trang bị cả nước

rửa tay! Hấn không nhịn được cảm thán nói:

-Tỷ, người đừng nói với ta là người thật sự đã đi qua Trái Đất!

Phuong Nhã nói:

-Ừm, đi rồi thì thế nào?

Tần Thọ nhanh chóng lắc lắc tay, chạy trở về, sau đó có chút có tậ
t giặt mình nói:

-Cái kia... ta... ừm...

Phuong Nhã nhìn bộ dáng của Tần Thọ ấp úng, cười nói:

-Được rồi, đừng nói nữa, ta biết. Tóm lại, người phải nhớ kỹ một
điểm, tất cả mọi sắp xếp đều là ý trời. Người cho rằng người chiế
m thân thể của con thỏ, thay thế hấn là người chiếm tiện nghi rồi?

Cái đầu nhỏ của Tần Thọ gật liên tục...

Phuong Nhã nói:

-Vậy thì ta chỉ có thể nói cho người, cái này gọi là vật quy nguyên
chủ.

Tần Thọ sững sờ, chỉ vào chóp mũi của mình nói:

-Vật quy nguyên chủ? Ý gì?

Chương 729: Mở Phượng Sào

Chương 729. Mở Phụng Sào

Phụng Nhã nhìn thẳng vào mắt của Tần Thọ, cười ha hả nói:

-Chính là ý người đang nghĩ... Nếu không, với cơ thể của người, cho dù là một kẻ ngốc, cũng sẽ có những trải nghiệm phi thường, đúng không? Sao có thể ở trên mặt trăng nhiều năm như vậy?

Tần Thọ ngẫm lại, đúng thật là đạo lý này. Hàm răng của hắn, có thể nói là mọi việc đều thuận lợi, dạ dày của hắn chỉ có thể nói là không hề kén ăn!

Sự cộng tác tốt như thế, mà nhiều năm như vậy rồi, cho dù là một kẻ ngu cũng có thể ăn sạch bách Nguyệt Cầu đúng không?

Trên mặt trăng có cấm chế, những cấm chế kia chính là năng lượng.

Trên mặt trăng còn có một con cóc đang ngủ say, nếu như cùng nhau ăn, không phi thăng, chắc cũng không khác là mấy?

Thế là Tần Thọ hỏi:

-Vậy trước khi đệ đến thì ai là người khống chế thân thể con thờ?

Phụng Nhã nói:

-Ta.

Trong nháy mắt hai con mắt của Tần Thọ tròn tròn...

Phụng Nhã nhìn thấy vậy thì cười càng vui vẻ hơn:

-Được rồi, đừng ngờ ra nữa. Đó là tiềm thức của ta không chế thân thể của người, cũng bởi vì không phải tiềm thức chủ của ta, cho nên lúc đó dường như con thỏ chỉ có hai suy nghĩ là ăn với ngủ. Tư duy cực kỳ đơn thuần, người có thể lý giải thành, hẳn vận hành dựa theo chương trình đã thiết lập sẵn.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, lời giải thích này hẳn miễn cưỡng nghe hiểu, có điều vẫn là tò mò hỏi:

-Tỷ tỷ, vậy ta thì sao? Chẳng lẽ trước kia ta thật sự là con thỏ?

Phương Nhã nghe nói như thế, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc.

Trong nháy mắt đó, Tần Thọ giống như thấy được một đế vương tôn đang ngồi trước mặt, hẳn đối mặt với Ngọc Đế thân thể cũng sẽ không run lấy một chút, vậy mà đây là lần đầu tiên hẳn có cảm giác run rẩy! Có điều loại sợ hãi này không phải sợ hãi bẩm sinh mà là một loại sợ hãi của đệ đệ với tỷ tỷ.

Tần Thọ rút cổ một cái theo bản năng...

Sau đó chỉ thấy sắc mặt nghiêm túc của Phương Nhã bắt đầu tan rã, quay người đi vào bếp, không bao lâu sau bưng hai bát cơm ra, một bát đặt trước mặt Tần Thọ, một bát thì đặt trước mặt mình, sau đó hé miệng cười nói với Tần Thọ:

-Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ảo diệu giữa thiên địa nhiều như vậy, cho dù là Hồng Quân tổ sư cũng không thể nào xem thấu hết được, huống chi là người với ta? Có điều, ta tin duyên phận.

Tần Thọ nghe đến đó, cũng cười, gật đầu theo nói:

-Ta cũng tin duyên phận...

Nói đến đây, Tần Thọ nghĩ đến Hằng Nga đang si ngốc ngồi trong

Nguyệt Cung chờ đợi mình về nhà, thầm nghĩ: "Không biết cái đồ ngốc kia có ăn được không."

Đúng lúc này, Phương Nhã mở cái nắp nồi sứ ra, trong nháy mắt đó, Tần Thộ liền ngửi thấy một mùi thịt cùng với nấm hương xông vào mũi, hần theo bản năng hít vào một hơi thật sâu, kêu lên:

-Oa... thơm quá! Thật là thơm!

Phương Nhã nói:

-Một nồi này là ta nấu ba ngày ba đêm, còn có thể không thơm sao? Ném thử đi.

Tần Thộ không đợi Phương Nhã nói, đã gấp một cái đùi gà, cắn một ngụm thịt lớn, sau đó lại gấp một mảnh cây nấm màu nâu bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt, thịt gà dẻo dai cộng thêm độ mềm của nấm, mùi thịt gà và mùi nấm độc đáo quyện vào trong miệng, Tần Thộ lập tức có cảm giác đẹp hơn cả trời.

Ăn cơm, vậy mà cơm này cũng không phải vật bình thường, hạt tròn đầy, giống như nước đường được bọc trong một lớp đường vậy. Lúc chưa cắn thì là từng hạt từng hạt một, sau khi cắn ra rồi thì mùi nếp thoang thoang trong miệng, tròn mắt Tần Thộ sáng lên! Bây giờ Tần Thộ cũng không phải tiểu tử nghèo ở Trái Đất lúc trước, lên tới Thiên Đình là tay nghề của Trù Thần, xuống đến Đông Hải thì là tay nghề của Long Cung, có thể nói là hần đều đã ăn qua. Không chỉ ăn được mà còn có thể tự tay nấu nướng.

Cho nên bây giờ hần hiểu rất sâu về trù nghệ.

Đồ ăn trước mắt, nhìn từ góc độ trù nghệ, về kỹ xảo thì cũng không phải là điểm tuyệt đối. Nhưng mà nguyên liệu nấu ăn, tuyệt đối là max điểm!

Tần Thộ dám nói, đây là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất mà hần đã nếm

m qua nhiều năm như vậy!

Một bát cơm hắc ăn liền mấy ngum, không nhin được hỏi:

-Tỷ, gà này là gà gì vậy? Ăn ngon thật!

Phuong Nhã cười nói:

-Gà đất, nuôi rất nhiều năm, có thể không ngon sao? Thích thì ăn nhiều một chút, về sau có cơ hội, thường xuyên đến nơi này của t ỷ tỷ ngồi, tỷ tỷ làm cho người nhiều một chút.

Tần Thọ vui vẻ liên tục gật đầu nói:

-Được rồi! Ta nhất định sẽ thường xuyên đến, ha ha...

Cùng lúc đó, bên trong Phượng Sào ở trong Phượng Hoàng Các, một tên tiểu đạo đồng đang nước mắt nước mũi rùng rùng quỳ trên mặt đất, gào khóc nói:

-Lão tổ, thập nhị trưởng lão bị người ta bắt đi rồi, ta tận mắt nhìn thấy, trên trời đột nhiên xuất hiện một cái bàn tay lớn, thập nhị trưởng lão quát to một tiếng rồi biến thành thần linh bay lên trời, kết quả bị cái bàn tay to kia một phát bắt được cổ, giống như... giống như là bắt con gà con đi. Thập nhị trưởng lão ngay cả giấy dựa cũng không làm được... hu hu hu... lão tổ, người phải làm chủ cho thập nhị trưởng lão.

-Đây là người nào, vậy mà lại chạy đến Phượng Sào hành hung?!

- Đại trưởng lão phản nộ gào thét.

Nhị trưởng lão nói:

-Công nhiên hành hung, cái này căn bản là không có để tộc Phượng Hoàng chúng ta vào trong mắt!

Tam trưởng lão nói:

-Quá đáng, lão tổ, bất luận thế nào, chúng ta cũng phải tìm ra tên hung thủ này, báo thù cho thập nhị trưởng lão!

...

Ngồi ở hoàng tọa lúc này, mang trên đầu mũ quan màu tím, nữ tử người mặc trường bào màu tím, chậm rãi mở hai mắt ra, nói:

-Xem ra, Phượng Sào chúng ta ẩn cư nhiều năm như vậy, đã khiến người ta quên đi uy nghiêm của tộc Phượng Hoàng, đã như vậy thì, mở cốc!

Lời này vừa nói ra, tất cả xôn xao!

Có người thì vẻ mặt kinh hoảng, cũng có nhóm người thì vẻ mặt lạng lạng hung phần!

Phần lớn thế hệ trước là kinh hoảng, hung phần thì là nhóm Phượng Hoàng trẻ tuổi sinh ra trong thời hòa bình, bọn họ không có rời khỏi Phượng Sào, nên căn bản không biết thế giới bên ngoài là cái dạng gì. Tất cả những thứ biết được đều là học được từ trong sách hoặc là nghe được từ bên trong miệng lão nhân, bọn họ đối với thế giới bên ngoài cực kỳ mong chờ...

Đồng thời, những đứa trẻ nhỏ tuổi này cũng không có những trải nghiệm của thế hệ trước, nên không biết sự hung hiểm của thế giới bên ngoài. Thứ bọn họ biết đến, đại đa số đều là viết ở trong sách, cùng những vinh quang của tộc Phượng Hoàng từ trong miệng lão nhân, từ nhỏ đến lớn đều được hun đúc là tộc Phượng hoàng đã từng là chúa tể giữa thiên địa, tộc Phượng Hoàng trời sinh đã là thần thể, chiến lực vô song, quét ngang thiên hạ...

Chương 730: Mở Phượng Sào (2)

Chương 730. Mở Phượng Sào (2)

Một thân bản lĩnh của bọn họ, ở trong tộc Phượng Hoàng luôn phải đối mặt với một đám lão cổ hủ cường đại, không thể hiện được năng lực của chính mình. Nghe nói có cơ hội ra ngoài bắt nạt những con chim khác, từng người từng người đều hưng phấn. Tâm tình đó, không khác gì một người chơi cấp chín mươi chuẩn bị trở lại thôn tân thủ cấp một, mang theo một vẻ hưng phấn không thể hiểu nổi!

Lão nhân thì lại khác, bọn họ đã trải qua nhiều trận đại chiến, hơn nữa cho dù mạnh như thế nào, ngày xưa có tuyệt vời như thế nào đi chăng nữa, cũng không ngăn được những vết sẹo trong những trận chiến đó và cả những trải nghiệm.

Đối với thế giới bên ngoài, bọn họ hiểu rất rõ, bọn họ rất rõ ràng bây giờ thế lực nào đang đứng sau Thiên Đình.

Đó chính là mấy tôn thánh nhân đó!

Lập tức, ngũ trưởng lão tiến lên phía trước nói:

-Lão tổ, phía dưới thánh nhân đều là giun dế, nếu như Tổ Phượng vẫn còn, chúng ta đương nhiên là có một mảnh thiên địa. Nhưng mà bây giờ...

Đại trưởng lão tiến lên phía trước nói:

-Phía dưới thánh nhân đều là giun dế, bất quá cũng chỉ là lý do th

oái thác của một số người mà thôi. Thời kỳ phong thần đại chiến, thánh nhân cũng xuất thủ, cũng không thấy có gì cả!

Nhị trưởng lão đáp:

-Đúng rồi! Nếu như luận bối phận, có một vài thánh nhân, còn đứng sau lão tổ đó!

Tam trưởng lão nói:

-Lão ngũ, ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi là lo lắng Thiên Đình bây giờ đúng không? Có điều những lo lắng này căn bản chỉ nh là dư thừa, mặc dù Thiên Đình bây giờ cường thịnh, nhưng có thể mạnh hơn yêu tộc Thiên Đình năm đó sao? Cho dù là Hạo Thiên Thiên Đình, cũng chưa chắc là kém họ bao nhiêu đúng không? Thế nhưng hai Thiên Đình trước đó không phải là cũng sụp đổ rồi sao?

Lục trưởng lão lắc đầu nói:

-Cái đó không giống, yêu tộc Thiên Đình chết là bởi vì cuồng vọng; Hạo Thiên Thiên Đình vốn chính là một cái Thiên Đình lâm thời, bản thân Hạo Thiên cũng chỉ là một đồng tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi, công đức không đủ, khí vận trấn không được cũng là bình thường. Nhưng mà Thiên Đình hiện nay thì khác, Ngọc Đế sinh theo đại khí vận, chấp chương thiên đạo, vô số nguyên hội, cường giả dưới trướng nhiều như mây, phía sau còn có thánh nhân tọa trận, ai có thể động vào hắn?

Ngũ trưởng lão nói:

-Chính là cái đạo lý này, Thiên Đình trước kia còn có thể dùng vũ lực để lật đổ, đó là bởi vì lúc đó bọn họ còn có địch thủ. Thiên Đình bây giờ, chưa từng có cường địch, là sự tồn tại vô địch giữa thiên địa, ai có thể lật đổ?

Tứ trưởng lão nói:

-Phía dưới thánh nhân đều là giun dế, mặc dù chúng ta chưa từng thấy qua uy nghiêm của thánh nhân, nhưng mà người trong thiên hạ đều thừa nhận câu nói này, tất nhiên là có đạo lý của nó.

Thất, Bát, Cửu, Thập, Thập Nhất trưởng lão nhao nhao gật đầu.

Bị một đám người vây công, đại trưởng lão và ba người còn lại sao có thể nói được với một đám người? Lập tức tức giận, dậm chân.

Đúng lúc này, một âm thanh ngạo kiều vang lên:

-Ta không biết thế giới bên ngoài có cái gì, nhưng mà ta biết, vinh quang tiên tổ đã bị các ngươi vứt sạch rồi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía người nói chuyện!

Chỉ nhìn thấy một nam tử hơi ngẩng đầu lên, đi ra từ trong đám người.

-Là Thánh tử, Triệu Vũ Hoàng!

-Bái kiến Thánh tử!

Rất nhiều người sau khi nhận ra thân phận của người trẻ tuổi, nhao nhao bái kiến.

Triệu Vũ Hoàng nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, cao ngạo như là vua của các loài chim, cho dù là thấy lão tổ, cũng chỉ là khom mình hành lễ mà thôi, về phần những trưởng lão kia, hắn nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái!

-Triệu Vũ Hoàng, mặc dù ngươi là Thánh tử, nhưng mà cũng không

ng thể vô lễ như thế!

Ngũ trưởng lão cả giận nói.

Triệu Vũ Hoàng cười lạnh nói:

-Vô lễ? Một đám nhu nhược các ngươi, lại bảo ta phải cúi đầu xu
ống, hành lễ với các ngươi?

Ngũ trưởng lão lập tức tức giận đến da mặt đỏ bừng.

Triệu Vũ Hoàng tiếp tục nói:

-Phượng Hoàng, Long tộc, Kỳ Lân lúc trước là ba đứa con cưng g
iữa thiên địa, chúng ta là đại diện cho trời cao, chưởng quản tất cả
sinh linh giữa thiên địa, có được huyết thống chí cao vô thượng!
Có xuất thân như vậy mà bây giờ lại chỉ có thể co đầu rút cổ ở nơi
nhỏ bé chật hẹp này không dám ra ngoài, các ngươi còn cảm thấy
trên mặt mình có vinh quang sao?

Ngũ trưởng lão cả giận nói:

-Đại kiếp thiên địa, tộc Phượng Hoàng phân tách, nhân tộc bên ng
oài cầm quyền, loạn trong giặc ngoài, lúc này làm sao có thể ra ng
oài?

Triệu Vũ Hoàng lập tức hét quát lớn:

-Bây giờ không thể? Vậy thì sao lúc trước tộc Phượng Hoàng khô
ng có bị phân tách, lại không đi ra? Lúc nhân tộc còn chưa có cầm
quyền vì sao không đi ra?

Hai câu hỏi liên tục, khiến cho Ngũ trưởng lão á khẩu không trả l
ời được.

Lục trưởng lão tiến lên phía trước nói:

-Đó là bởi vì mệnh lệnh của tiên tổ! Đợi Độn Nhất kia, lật đổ Thi ên Đình trước, rồi chúng ta mới xuất sơn!

Sau khi Triệu Vũ Hoàng cười ha ha ha ba tiếng, nói:

-Chờ? Lại là chờ? Lục trưởng lão năm đó là một người một thương g quét ngang Thập Vạn Đại Sơn, một đường giết chóc, đương gọi là Huyết Vi trong Phương Hoàng, uy danh hiển hách! Người đã từng là một anh hùng dám khiêu chiến với trời, bây giờ lại đợi thành một phế vật không dám ra khỏi phòng, chẳng lẽ còn muốn để cho nhiệt huyết của con cháu tộc Phương Hoàng chúng ta chờ thành rác rưởi sao?

Lục trưởng lão nghe vậy, cũng không biết là bị tức giận hay là xúc động mà toàn thân run rẩy, cắn chặt bờ môi, cuối cùng không nói gì.

Triệu Vũ Hoàng tiếp tục nói:

-Cái tộc Phương Hoàng thiếu từ trước đến giờ không phải cái gọi là Độn Nhất kia mà là dũng khí! Trận chiến năm đó, dũng khí của các người đều bị đánh đến không còn, chỉ còn lại nhu nhược! Theo ta thấy, nếu như tiên tổ nói cái Độn Nhất kia thật sự tồn tại, vậy thì cái đó nhất định là dũng khí! Tộc Phương Hoàng ta, không sợ hãi, huyết mạch của chúng ta cũng tuyệt đối không cho phép chúng ta tiếp tục giống như một con gà uất ức như vậy!

-Đủ rồi!

Thập trưởng lão tiến lên trước một bước, nói:

-Triệu Vũ Hoàng, người thật sự là tuyệt thế thiên tài mà Phương Sào ta ngàn vạn năm khó gặp một lần, nhưng mà so với Doanh Cáo năm đó thì lại thế nào? Hắn mang theo tộc nhân đi ra ngoài, kết quả thì sao đây? Còn không phải là biến thành một con chó của Thi

ên Đình sao?

Triệu Vũ Hoàng ngạo nghễ nói:

-Nếu như ta và hấn cùng sinh một thời đại, ta có thể một tay giết hấn!

Thập trưởng lão nghe vậy, lập tức cười:

-Cuồng vọng, ngu dốt!

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Ta tu luyện mới có ba ngàn năm, ta đã thành Thiên Tiên!

-Cái gì?

Thập trưởng lão nghe vậy, lập tức biến sắc, vẻ mặt không dám tin.

Chương 731: Độn Nhất

Chương 731. Độn Nhất

Những người khác càng là xôn xao, khiếp sợ không gì sánh được nhìn Triệu Vũ Hoàng.

Đại trưởng lão tiến lên một bước, vỗ bả vai Triệu Vũ Hoàng, sau đó trong mắt phát ra ánh sáng, sắc mặt vốn dĩ khó coi nháy mắt liền trở thành một mảng đỏ bừng, hưng phấn kêu lên:

-Thật! Triệu Vũ Hoàng người thật sự bước vào hàng ngũ Thiên Tiên?

-Thiên tài! Tuyệt đối là thiên tài! Doanh Cáo nhập Thiên Tiên cũng phải dùng đến một vạn năm, Triệu Vũ Hoàng chỉ dùng ba ngàn năm đã bước vào cảnh giới Thiên Tiên, đã vượt xa tuyệt thế thiên tài Doanh Cáo!

-Đây không phải là thiên tài, cái này là yêu nghiệt mà! Ha ha...

Tam trưởng lão cười như điên.

Ánh mắt đám người nhìn Triệu Vũ Hoàng, càng là phát ra lửa, nhất là thế hệ trước, giống như là thấy được hi vọng quật khởi của tộc Phượng Hoàng!

Đương nhiên, lứa tuổi nhỏ như hắn thì không nghĩ như vậy, không có so sánh thì không có đau thương, cái này vừa so sánh ra, đều có ý muốn tự tử luôn rồi.

Đại trưởng lão nói với lão tổ:

-Khởi bẩm lão tổ, thiên tư Triệu Vũ Hoàng như thế, ta cho rằng, có thể đem long vũ Phi Hoàng ban cho hắn, giúp hắn một tay, cố gắng tiến lên một bước.

Nhị trưởng lão cũng nói:

-Lão tổ, người trẻ tuổi mới là hi vọng tương lai của tộc Phượng Hoàng, cầu lão tổ ban long vũ Phi Hoàng.

Nghe được bốn chữ long vũ Phi Hoàng, tất cả mọi người ở đây đều ồ lên.

-Long vũ Phi Hoàng? Nghe nói đó là long vũ trên người lão tổ đời

i thứ hai của tộc Phượng Hoàng, phía trên có dính máu của lão tổ, nếu như là có luyện nhập vào trong cơ thể, có thể khiến độ tinh khiết trong huyết mạch tăng lên cực lớn. Nếu như có thể thuận thế nếm ết bàn, chính là tương đương với lão tổ trùng sinh đời thứ hai.

Có người sợ hãi thán phục.

-Trời ạ, nếu như thật sự là như thế, về sau hẳn liền không chỉ là Thánh tử, mà là... lão tổ!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều nhìn về phía nữ tử đang ngồi ở chỗ cao nhất, nữ tử thấy vậy, khẽ gật đầu, nói:

-Lông vũ Phi Hoàng không phải là không thể cho Thánh tử, nhưng mà, đóa hoa bên trong nhà ấm chung quy là còn quá non nớt.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Triệu Vũ Hoàng.

Triệu Vũ Hoàng tiến lên một bước nói:

-Lão tổ, ta đồng ý tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến nào!

Nữ tử gật đầu nói:

-Diệt tộc Doanh Cáo, lông vũ Phi Hoàng sẽ là của ngươi.

-Cái gì?!

Tất cả mọi người đều sợ hãi kêu lên.

-Doanh Cáo? Đây không phải là bàng chi của tộc Phượng Hoàng, tộc trưởng Doanh thị sao? Ta nghe nói, hình như năm đó hắn mang theo tộc nhân đánh vào Phượng Sào...

-Xuyt, đừng nói đến hắn, hắn là cấm kỵ.

-Cấm kỵ? Vì sao?

-Đánh vào Phượng Sào, phản bội tộc Phượng Hoàng, đầu nhập dưới trướng Thiên Đình, bắt luận một cái gì ở trong đó, đều là tội danh đại nghịch bất đạo. Huống chi, hắn đã phạm vào tất cả rồi?

-Hừm! Đánh vào Phượng Sào? Chẳng lẽ thực lực của hắn đã...

Lục trưởng lão tiến lên phía trước nói:

-Doanh Cáo năm đó là kỳ tài, cũng đã sớm bước vào hàng Đại La Kim Tiên, bây giờ càng là không biết đã cường đại đến mức nào. Mặc dù Thánh tử là kỳ tài ngút trời, nhưng mà thời gian tu hành quá ngắn, thực lực khác biệt quá lớn... Nhiệm vụ này căn bản là không có cách nào hoàn thành.

Đám người không ngờ được, một khắc trước Lục trưởng lão còn phản đối Triệu Vũ Hoàng, lúc này vậy mà lại nói chuyện thay Triệu Vũ Hoàng.

Triệu Vũ Hoàng cũng là cau mày, hiển nhiên, mặc dù hắn cao ngạo, nhưng lại không ngốc, nhiệm vụ không thể hoàn thành, đồng ý, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ nghe nữ tử thân nhiên nói:

-Ta không có ý làm khó người, nhưng mà lòng vũ Phi Hoàng không phải là thực lực nào cũng có thể hấp thu, sức mạnh của Tổ Hoàng cực kỳ kinh khủng? Nếu như không có thực lực Đại La Kim Tiên, động vào sẽ chết!

Lời này vừa nói ra, đám người trầm mặc, vừa rồi mọi người quá kích động, vậy mà lại quên mất chuyện này.

Sau đó nữ tử nói tiếp:

-Triệu Vũ Hoàng, thiên tư của người không tể, kiếp này có hi vọng bước vào Đại La Kim Tiên. Nhưng mà giết Doanh Cáo, lại không cần người phải đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Triệu Vũ Hoàng sững sờ, khom mình hành lễ nói:

-Xin lão tổ chỉ điểm.

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn vang lên, sau đó là trời đất rung chuyển!

Tất cả Phượng Hoàng đều kinh hoàng nhìn lên bầu trời, thậm chí còn có người hô to địch tập kích...

Nhưng mà nữ tử vẫn luôn bình tĩnh lại cười, cười vô cùng vui vẻ, chậm rãi đứng dậy, Phượng Hoàng bảo màu tím phồng lên, giang hai tay ra cười như điên nói:

-Thành rồi! Thành rồi! A ha ha ha...

Nữ tử cười như điên, ai cũng không giải thích được.

Sau đó chỉ thấy đột nhiên nữ tử quay đầu, nhìn về phía Triệu Vũ Hoàng nói:

-Muốn giết Doanh Cáo, người bây giờ có một cơ hội. Ba ngày sau, Thái Sơn tổ chức đại hội lật trời, người đại biểu Phượng Sào tham gia. Còn giết Doanh Cáo như thế nào, đến lúc đó người tự nhiên sẽ hiểu!

Cho tới bây giờ Triệu Vũ Hoàng nhìn thấy lão tổ đều là vân đạm phong khinh, đây là lần đầu tiên buộc phát thái độ điên cuồng như thế, đồng thời trong lòng càng là kinh hãi lời nữ tử vừa nói, đại hội lật trời? Lật trời? Nghe cái tên, hắn liền có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào! Hắn biết, thời đại của hắn đến rồi!

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Vâng, lão tổ!

Nữ tử nhìn về phía Lục trưởng lão nói:

-Lục trưởng lão, một đường này của Triệu Vũ Hoàng chưa chắc đã yên ổn, người đi cùng hẳn đi.

Lục trưởng lão nghe xong, tinh quang trong mắt lóe lên, dáng vẻ t.uổi già sức yếu trước đó toàn bộ tiêu tán, bây giờ nhiều thêm một cỗ ngoài ta ra còn ai có nhuệ khí, tiến lên một bước nói:

-Vâng!

Đại trưởng lão và mọi người nghe không hiểu, thế là bước lên hỏi:

-Lão tổ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao người lại cao hứng như vậy? Còn có đại hội lật trời kia là cái đại hội gì?

Nữ tử phát ổng tay áo cười to nói:

-Độn Nhất thành rồi! Người nói có nên cao hứng hay không? Đã có Độn Nhất, vậy thì lật trời thì thế nào?

Tập thể đám người đại trưởng lão ngạc nhiên, sau đó tất cả đều mừng như điên phá lên cười, có người thậm chí còn nước mắt tuôn đầy mặt, kêu lên:

-Chờ đến rất lâu rồi, cuối cùng cũng chờ được, ha ha....

Những Phượng Hoàng trẻ tuổi càng là kích động, hận không thể lập tức xông ra khỏi Phượng Sào, nhìn một chút xem rốt cuộc bên ngoài là thế giới như thế nào.

Trong đám người chỉ có một người không có cao hứng la to, mà l
à trốn ở trong góc, thầm nói:

-Vậy chuyện của thập nhị trưởng lão kia xử lý thế nào?

Trong nháy mắt đám người yên tĩnh trở lại, một địch nhân một ta
y có thể bắt thập nhị trưởng lão đi, cái này có chút dọa người. Ai
cũng không chắc chắn được đối phương có đột nhiên đến bắt mìn
h hay không...

Chương 732: Thực ra con thỏ không ghi thù

Chương 732. Thực ra con thỏ không ghi thù

Đúng lúc này, nữ tử nói:

-Không cần lo lắng, nếu như hắn lại đến, ta giết hắn! Mặt khác, Tr
iệu Vũ Hoàng, sau khi người rời khỏi đây cũng đi hỏi thăm một c
hút, xem rốt cuộc là ai có gan dám ra tay đối với tộc nhân của ta!

-Vâng! - Triệu Vũ Hoàng lĩnh mệnh.

Đám người nghe đến đó, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp tục
vui mừng...

Cùng lúc đó, ở một tiểu thế giới ẩn tàng bên trong Địa Tiên Giới,
rất nhiều ánh mắt đều sáng lên, đỏ bừng, hưng phấn, từng tiếng gà
o thét chấn thiên động địa, ẩn giấu vô số chủng tộc tồn tại đã lâu,

cường giả nhao nhao xuất thế, tất cả mục tiêu đều là Thái Sơn!

Nhất thời, có người nhìn thấy bầy rồng bay phượng múa, đại bàng giương cánh, sơn hạc lao nhanh... Thậm chí có rất nhiều cường giả dường như đã benh mất trong trí nhớ xuất hiện lần nữa, dọa cho vô số người mặt không có chút máu, nhao nhao bế quan tránh né, nói là sắp xảy ra chuyện!

Có người vui vẻ, có người càng vui mừng hơn!

Ví dụ như, con thỏ nào đó!

Tần Thộ ăn gà hầm nấm, uống rượu ô mai, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng g lắ lư, ha ha cười khúc khích.

Đúng lúc này, bầu trời nổ vang một tiếng, Tần Thộ bỗng nhiên rùng mình, nhanh chóng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, kết quả bên ngoài cửa sổ bầu trời vạn dặm trong nháy mắt hiện lên đầy mây đen, sau đó gió lớn gào thét, tiếng sấm rung trời, từng tia sét nhìn như con rồng tung hoành tới lui ở trên bầu trời!

Dọa cho vô số người nhao nhao tránh về trong nhà, đồng thời âm thanh chửi rủa vang lên bên tai không dứt, có điều Tần Thộ có thể nghe được, lúc những người này mắg, rõ ràng trong giọng nói đều đang phát run. Hiển nhiên là cũng bị bất thành linh, bị sự biến đổi của thiên nhiên không tuân theo quy luật nào hù dọa.

Tần Thộ gãi đầu nói:

-Chuyện gì vậy? Tỷ tỷ, huyễn cảnh tỷ làm còn mang lại hiệu ứng này?

Phương Nhã cười nhạt một cái nói:

-Ai nói đó là huyễn cảnh? Nơi này chính là Trái Đất.

Tần Thộ lập tức ngạc nhiên! Sau đó lấy lại tinh thần, run rẩy chỉ ra bên ngoài, nói cà lăm nói:

-Nơi... nơi này là... là Trái Đất?!

Phuong Nhã cười nói:

-Đúng vậy, muốn cho người một ngôi nhà, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nơi này tốt. Thích không?

Phuong Nhã nhìn cảnh sắc bên ngoài, gật đầu liên tiếp, ha ha cười láu lỉnh nói:

-Thích... Tỷ, phòng này tỷ làm như thế nào vậy?

Phuong Nhã nói:

-Yên tâm, ta cũng không phải cướp. Tùy tiện chữa khỏi bệnh cho một phú hào, nói muốn một ngôi nhà như thế. Sao hả? Phòng ở bên trong tam hoàn Bắc Kinh, thích không?

Tần Thộ nghe xong, lập tức tròn mắt, tam hoàn Bắc Kinh? Trời ạ, đời trước hắn có nằm mơ cũng đều không ngờ được có một ngày có thể có bản lĩnh mua nhà ở Bắc Kinh! Càng không ngờ được, vào ở thành Bắc Kinh, lại là vào ở theo phương thức này.

Có điều sau đó, hắn liền cười, thân phận bây giờ của hắn, nếu như quên đi tất cả trở lại Trái Đất, làm chủ nơi đó cũng không có vấn đề gì, vì sao lại còn vì một phòng nhỏ mà vui vẻ? Xem ra, đời trước bị phòng ở ép có chút quá thâm rồi.

Mặc dù nghĩ như vậy, có điều có một tỷ tỷ vì chính mình suy nghĩ mọi chuyện, Tần Thộ vẫn là rất vui vẻ, thế là liều mạng gật đầu. Có điều vẫn tò mò hỏi:

-Thời tiết Bắc Kinh cũng không có quỷ dị như vậy? Sao mà bỗng

nhiên lại như này...

Phương Nhã xem thường nói:

-Không phải là Trái Đất xảy ra vấn đề, mà là Địa Tiên Giới xảy ra vấn đề. Địa Tiên Giới là mẹ của vạn giới, cái gọi là ba ngàn đại thế giới, thực ra là thế giới vô cùng bé, cho dù là đều không phải là do nó tạo ra thì cũng là cường giả trên đó mở ra. Cho nên, một khi Địa Tiên Giới xảy ra vấn đề, các thế giới của nó cũng đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Nghe đến đây, Tàn Thọ mới đột nhiên nhớ tới, hình như mình còn có nhiệm vụ chưa có hoàn thành! Vũ Thành Vương Hoàng Phi Hổ còn bị hấn ném ở Thái Sơn sương ẩm đó!

Thế là, Tàn Thọ nói:

-Tỷ tỷ, cái gì nhỉ, đệ vừa nhớ tới một việc còn chưa có làm xong nữa. Nơi này đã là Địa Phủ, vậy tỷ đưa đệ đi Thái Sơn đi?

Phương Nhã kinh ngạc nhìn Tàn Thọ nói:

-Ngươi là muốn cứu Hoàng Phi Hổ?

Tàn Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Đúng vậy, tốt xấu gì cũng gặp qua một lần. Hơn nữa huynh đệ Nạp Tra của đệ cũng ở đó, không thể không cứu được... Mặc dù sống chết của bọn còn chưa rõ, nhưng dù sao cũng phải làm một chút gì đó. Hơn nữa, Thái Sơn sập, thế giới này còn không phải là sẽ xảy ra vấn đề sao?

Phương Nhã tò mò hỏi:

-Ngươi lo lắng thế giới kia xảy ra vấn đề như vậy?

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Cũng không phải, đệ cũng không phải thánh nhân gì, không nghĩ tới cứu vớt thế giới gì cả, chẳng qua là cảm thấy, một thế giới đang yên bình lại bỗng nhiên loạn, chẳng phải là đáng tiếc sao? Hơn nữa, lão sư, bằng hữu, còn có đệ muội của tỷ cũng đều đang ở Thiên Đình đó. Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, đệ có thể mặc kệ sao? Nếu như đệ quản, vậy thì phiền phức rất nhiều? Nếu như đệ lười, vì để về sau dễ dàng một chút, vẫn là nên hao tổn ít sức lực trước thì hơn.

Nghe đến đó, Phương Nhã như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

-Ta còn tưởng rằng người muốn cứu vớt Thiên Đình đó.

-Cứu vớt Thiên Đình? Đừng đùa... ách, cứu vớt Thiên Đình? Thiên Đình làm sao?

Tần Thọ bỗng nhiên ý thức được chuyện này có điểm không đúng.

Phương Nhã nhìn ngoài cửa sổ nói:

-Không biết Thiên Đình lúc này thế nào, có điều sau này khó nói. Quá nhiều người đánh mất đồ vật muốn trở về tìm lại đồ vật của mình, nếu như Thiên Đình đưa thì sẽ không còn Thiên Đình nữa. Nếu như không đưa, vậy thì chính là không thể tránh khỏi một trận đại chiến. Con thỏ, người liệt một danh sách ra đi, nếu như ngày sau đánh nhau, ta sẽ bảo vệ bọn họ an toàn.

Tần Thọ nghe xong, sửng sốt một chút, sau đó hắn liền lấy lại tinh thần.

Có thể ở bên trong Địa Phủ chiếm một diện tích lớn như thế, hơn nữa trong sân đầy thiên tài địa bảo, sẽ là người bình thường sao?

Một căn phòng liền có thể thông đến một thế giới của người khác, sẽ là bình thường sao?

Hắn chợt phát hiện, hình như mình nhận được một tỷ tỷ khó lường.

Có điều những vật này, hắn cũng không thèm để ý, hắn thích con người Phương Nhã này, mà không phải là thực lực của Phương Nhã.

Thế là Tần Thọ hỏi:

-Tỷ tỷ, tỷ bảo hệ bọn họ, ừm... có thể...? Ủm... có phải là rất mệt không?

Tần Thọ rất là muốn nói, có thể bảo vệ được không? Đừng đem người kéo xuống nước. Nhưng mà nói như vậy thì tổn thương người khác, thế là ấp úng nói một câu tỷ có mệt không.

Phương Nhã cười ha ha nói:

-Nếu chỉ là cứu mấy người, cũng vẫn tốt, chưa đến mức mệt mỏi.

Chương 733: Thái Sơn sụp đổ

Chương 733. Thái Sơn sụp đổ

Sau khi Tần Thọ dùng ánh mắt xác nhận Phương Nhã, lúc này mới

ì thờ phào nhẹ nhõm nói:

-Nếu đã như vậy, vậy thì cứ quyết định như thế đi.

Nói xong, Tần Thộ viết một chuỗi danh sách tên, từ sau khi hắn từ Trái Đất đến Địa Tiên Giới, gặp mặt qua, quen biết đều viết một lần, thậm chí ngay cả Tứ Đại Thiên Vương, Nhật Dạ Du Thần, Tứ Hải Long Vương đều viết lên trên. Hắn cũng không phải là có bao nhiêu đại độ, mà là người mà... có người quen mới có cảm giá c sống. Nếu như người quen đều chết sạch, vậy thì là đồ vật chứ không phải là người, quá vô vị rồi.

Huống chi, bây giờ nghĩ một chút, giữa bọn họ cũng không có cái gì để ghi thù cả...

Phương Nhã nhìn danh sách dài dằng dặc kia, cười nói:

-Người đúng thật là không ít bằng hữu... Có điều dường như trong này có vài người có quan hệ không tốt với người?

Tần Thộ lúng túng cười nói:

-Cái đó, có lúc cần có gì đó để điều hòa, nếu không thì có phải là cuộc sống quá vô vị rồi không.

Phương Nhã gật gật đầu, ánh mắt nhìn Tần Thộ càng thêm nóng bỏng, mỉm cười nói:

-Người đó, vẫn là quá lương thiện rồi.

Mặt Tần Thộ đỏ bừng, hắn lương thiện? Đoán chừng toàn thế giới này chỉ có Phương Nhã là nghĩ như vậy.

Giao danh sách cho Phương Nhã, Tần Thộ liền cáo từ rời đi.

Lúc này Phương Nhã hỏi:

-Bây giờ cứu Hoàng Phi Hổ và Na Tra, hay là một lát nữa rồi cứu?

Tần Thọ sững sờ, theo bản năng nói:

-Đương nhiên là càng nhanh càng tốt!

Phương Nhã gật gật đầu...

Cùng lúc đó, trên Thái Sơn ở Địa Tiên Giới!

Cửu Long Thần Hỏa Tráo đã luyện bốn phía còn lại của đỉnh núi thành hành những mảnh nhỏ, chỉ còn ngọn núi chính của Thái Sơn là còn đang đối đầu với liệt diễm thiêu đốt của Cửu Long Thần Hỏa Tráo. Có điều lúc này, ánh sáng bốn phía Thái Sơn cũng đã mờ đi, bên trên tám khiên kim sắc cũng đã xuất hiện đầy vết nứt, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể nổ nát vụn... Vết nứt ở trong không ngừng bị hỏa diễm xông vào, thiêu đốt bản thể Thái Sơn.

Mà Thái Sơn cũng không còn hoàn hảo như lúc trước, phía trên vậy mà lại bị người ta đánh tạo thành một cái hố sâu lớn, giống như là muốn đập Thái Sơn gãy ngang!

Hoàng Phi Hổ ngồi ở trên đỉnh núi, khóe miệng rỉ máu, thở dài nói:

-Thật là không ngờ được, vậy mà các ngươi lại đang từng bước phá hủy căn cơ của đại trận, các ngươi tính kế rất sâu.

Trên bầu trời, Hắc Na Tra cũng chùi máu ở khóe miệng một lần, cười quái dị nói:

-Chúng ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, bây giờ động thủ, tự nhiên là có trăm phần trăm nắm chắc. Hoàng Phi Hổ, không phải là ta xem thường ngươi, mà căn bản là chúng ta mất các ngươi. Thời gian

tu luyện của các người quá ngắn, chân linh lại khóa ở bên trên Phong Thần Bảng. Nếu như là thời bình, quyền lực tập trung, các người là bền chắc như thép. Nhưng mà, tu vi không đủ rất dễ lộ ra trong thời kỳ chiến tranh. Thế hệ thiên tướng này của các người kém hơn hai đời trước rất nhiều.

Hoàng Phi Hổ nói:

-Chúng ta vốn chính là nghe theo thiên mệnh, làm theo ý trời, làm chuyện bảo vệ, mà không phải là giết chóc. Muốn thực lực mạnh như vậy để làm gì?

Hắc Na Tra cười lạnh một tiếng nói:

-Thật sao?

Hoàng Phi Hổ trầm mặc...

Hắc Na Tra cười nói:

-Trên đời này có vô số đạo, nhưng có một con đường là ai thì cũng không thể phản bác, đó chính là sức mạnh quyết định tất cả! Không có người nào có thể cự tuyệt sức mạnh, người cũng không thể! Hoàng Phi Hổ, nói nhảm kết thúc, Thái Sơn này cũng nên sập rồi.

Hoàng Phi Hổ đứng lên nói:

-Mặc dù người nói có lý, nhưng mà ta có sự kiên trì của ta, không cần biết các người và Thiên Đình có ân oán gì. Ta, Hoàng Phi Hổ, nhận lệnh bảo vệ Thái Sơn, Thái Sơn còn, người còn, Thái Sơn mất, người chết trước! Đánh đi!

Sau khi Hắc Na Tra kinh ngạc liếc nhìn Hoàng Phi Hổ, gật đầu nó:

-Thú vị, ta sẽ cho ngươi được toàn thây.

Nói xong, Hắc Na Tra vung tay lên, chín con thần long cùng nhau phát ra tiếng rít!

Đồng thời, Hoàng Phi Hổ gầm lên giận dữ, y quan chấn động, sức mạnh vô tận khuếch tán ra, ngang ngược chống được đại trận của Thái Sơn, chặn tấn công của chín con thần long! Đồng thời trên đầu Hoàng Phi Hổ xuất hiện một vệt kim quang phóng lên tận trời!

Hắc Na Tra hoảng sợ nói:

-Được lắm Hoàng Phi Hổ, ngươi đây là muốn nhóm lửa thần hỏa, thiêu đốt mình cũng phải báo tin cho Thiên Đình sao?

Hoàng Phi Hổ cười to nói:

-Cũng không phải là chưa từng chết qua, lại chết một lần nữa thì có làm sao? Chẳng cần biết ngươi là ai, nhớ kỹ, không phải tất cả mọi người đều không nỗ lực sức mạnh của mình! Chỉ ít ta không phải!

Lông mày Hắc Na Tra lần đầu nhíu lại, thực ra thực lực của hắn cũng không kém Hoàng Phi Hổ nhiều lắm, Hoàng Phi Hổ liều mạng, hắn cũng không thể nào công phá Thái Sơn trong nháy mắt. Nhưng mà một khi Hoàng Phi Hổ truyền tin thành công, Thiên Đình biết Thái Sơn xảy ra vấn đề, sợ là lập tức sẽ có hành động. Hắn có thể phá hủy Thái Sơn hay không, vẫn là hai việc khác nhau đó!

Hoàng Phi Hổ nở nụ cười chiến thắng, lúc vẽ mặt Hắc Na Tra âm trầm, sau lưng Hoàng Phi Hổ bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay ngọc nhỏ dài, lôi cổ áo hắn kéo một cái!

Vốn dĩ uy mãnh bá khí, liệu mình chống đỡ - Hoàng Phi Hổ lập tức kêu lên một tiếng rồi bị kéo đi, cái tay ngọc kia tiện thể đánh một chưởng lên thần hỏa của Hoàng Phi Hổ trên bầu trời, thần hỏa

a kia lập tức bị dập tắt, Hoàng Phi Hổ cũng bị bắt đi.

Trước sau chỉ là trong nháy mắt, chờ đến lúc Hắc Na Tra lấy lại tinh thần, vừa vận nhìn thấy một cánh tay ngọc đánh xuống, ba cái bạt tai đánh lên trên mặt hắn. Sau đó sừng trên đầu Hắc Na Tra cũng biến mất!

Cánh tay ngọc kia vấy một cái lên Cửu Long Thần Hỏa Tráo trên bầu trời, Cửu Long Thần Hỏa Tráo lập tức thu nhỏ, rơi vào trong ngực Na Tra, sau đó tay ngọc kéo một cái, Na Tra rơi vào hôn mê cũng đã biến mất.

Chờ đến khi tay ngọc biến mất không lâu, một thân ảnh màu đen, trên đầu có hai cái sừng, rất giống Hắc Na Tra xuất hiện. Khí tức toàn thân bóng đen bập bùng không ngừng, hiển nhiên rất tức giận! Sau đó hắn phần nộ gầm thét lên với bầu trời:

-Có thể đừng đánh vào mặt không!

Một tiếng kêu này chính là vô vùng ủy khuất, ủy khuất còn mang theo một chút phẫn nộ, có điều cái phẫn nộ này ẩn giấu cực tốt, hiển nhiên là hắn không dám thật sự trở mặt với người đánh hắn. Đối phương có thể một tay phá phép thuật của hắn, đánh hắn đến thần hồn điên đảo. Hắn tự nhiên hiểu rõ, đối phương là người chọc không nổi, cho nên chỉ có thể ở chỗ này gào khan hai tiếng, phát tiết một chút.

Sau khi gào một tiếng, tâm tình của hắn thoải mái hơn không ít, quay đầu nhìn thoáng qua Thái Sơn, móc ra một tấm bia đá, tiện tay ném ra nói:

-Lật trời, bắt đầu!

Chương 734: Hai người từ trên trời rơi xuống

Chương 734. Hai người từ trên trời rơi xuống

Ầm ầm!

Bia đá rơi xuống, Thái Sơn bị ép sụp đổ trong nháy mắt!

Trong nháy mắt đó giữa thiên địa phát ra tiếng vang thật lớn, vô số thế giới phát ra đủ loại dị tượng theo, dẫn tới suy đoán của vô số người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có điều càng nhiều hơn là sự sợ hãi.

Tần Thộ ghé vào trên cửa sổ, nghe tiếng vang phía ngoài, vốn dĩ đang mưa to trong nháy mắt biến thành mưa gió, gió gào thét như là muốn lật mặt đất lên! Rất nhiều tòa nhà cao tầng đều lay động trong gió, giống như là có thể ngã xuống bất cứ lúc nào...

Lúc này, mặt đất cũng chấn động theo...

Tần Thộ mắng to:

-Đệch, thế này là làm sao đây? Không thể yên tĩnh mà sống được à?

Đúng lúc này, Phương Nhã duỗi một cái tay ra, chỉ một cái ra phía bên ngoài, chỉ thấy trong nháy mắt cuồng phong đã ngừng lại, mây đen vỡ vụn, mặt đất an bình...

Nếu không phải trên mặt đất còn có rất nhiều cây bị thổi bay, rất nhiều cửa kính của nhà lầu bị vỡ vụn, còn có đồ vật loạn hết lên, thì mọi người thậm chí còn coi vừa rồi chỉ là trải qua một cơn ác m

ông.

Nhưng mà lúc này, tất cả người sống, đều là vẻ mặt kinh hoàng, mơ hồ, bộ dáng hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra. Có người đang khóc, có người đang gọi, có người đang run lẩy bẩy ở một chỗ...

Những người chưa trải qua thảm họa hủy diệt thế giới, sẽ vĩnh viễn không biết nỗi kinh hoàng chỉ trong vài giây ngắn ngủi kia!

Đương nhiên cũng có người tim lớn, ví dụ như, con thỏ nào đó!

-Tỷ tỷ, tỷ thật là mạnh, vung tay lên một cái đã trấn áp được thiên tai. - Tần Thọ cảm thán nói.

Phương Nhã cười nói:

-Trái Đất là là một con đường, chỉ là một con đường kéo dài của Địa Tiên Giới. Giống như người ở biển rộng, rất khó tạo ra sóng lớn, nhưng mà ở bên trong dòng suối nhỏ, người tùy tiện khẽ động một cái cũng có thể tạo nên sóng cả. Ở chỗ này, người cũng có thể điều khiển được khí hậu thiên địa...

Tần Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, nói:

-Thật?

Nói xong Tần Thọ liền muốn động thủ, có điều nhìn đám người bên ngoài đang thất kinh, cuối cùng hắn cũng kiềm chế lại được hiếu kỳ và xúc động trong lòng.

Tần Thọ cố gắng phân tán sự chú ý của mình, hỏi:

-Tỷ tỷ, rốt cuộc là phát sinh cái gì rồi? Sao toàn bộ thế giới đều giống như là rơi vào địa ngục vậy?

Phuong Nhã nói:

-Bằng hữu của ngươi tới rồi, ngươi đi hỏi hấn đi.

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Bằng hữu? Ai vậy?

Phuong Nhã nói:

-Bọn họ đang ở bên ngoài trang viên đó, ngươi đi thì biết.

Tần Thọ tò mò, đi ra ngoài.

Đẩy cửa lớn ra, âm thanh kẻo kệt kẻo kệt kia lại vang lên, Tần Thọ liền nghe thấy hai người nói nhao nhao ở cửa ra vào.

Hoàng Phi Hổ, cái này có thể trách ta sao?

-Không trách ngươi vậy trách ai? Nếu ngươi không tùy tiện xông ra, ngươi sẽ bị khống chế sao? Không bị khống chế, hấn có thể đi ều khiển Cửu Long Thần Hỏa Tráo đi đốt Thái Sơn sao?

-Không có ta, hấn cũng sẽ như vậy! Bọn họ không tìm thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chẳng lẽ sẽ không đi tìm Tiên Thiên Linh Bảo còn lại à?

-Ta không quản nhiều như vậy, dù sao đây cũng là lỗi của ngươi.

-Ngươi chính là không nói lý lẽ! Hơn nữa, cuối cùng cũng không phải là Cửu Long Thần Hỏa Tráo của ta bảo vệ đại trận Thái Sơn sao? Muốn trách thì trách cái người bắt ngươi đi!

-Đúng rồi, chính là nên trách hấn! Nếu không phải hấn, ta còn có thể chống đỡ được một lát, chỉ cần đem tin tức truyền lại cho Thiên Đình, dựa vào khả năng của Tứ Ngự, chưa hấn là không thể lật

bàn!

-Không sai, cũng không biết là ai, vậy mà lại âm thầm giúp những tên khốn kiếp kia!

Lúc hai người nói chuyện, con thỏ ở phía sau cửa xấu hổ, hẳn vốn là có lòng tốt, kết quả vậy mà không ngờ được, trời xui đất khiến lại giúp kẻ địch một phen, cứu được Hoàng Phi Hổ và Na Tra, nhưng mà cũng là chấp tay tặng Thái Sơn cho người khác...

Cũng may da mặt con thỏ đủ dày, mặc dù biết mình gây rắc rối, nhưng mà hẳn cũng không cho là mình làm sai, chỉ ít xuất phát điểm của hẳn là tốt, thế là Tàn Thọ chậm rãi mở cửa lớn ra...

Vốn dĩ hai người còn đang cãi cọ, chợt nghe thấy âm thanh mở cửa, lập tức im miệng, đồng thời cảnh giác nhìn về phía cửa lớn, nhà nh như chớp núp ở hai bên cửa lớn. Mặc dù bây giờ bọn họ vẫn đang khó chịu nhìn đối phương, nhưng mà có thể hai người có một chút khẳng định, người có thể tay không bắt bọn họ chạy tới đây, tuyệt đối không phải người bình thường! Thực lực chắc chắn là cường đại đến đáng sợ!

Quan trọng nhất là, trong tiềm thức của hai người cho rằng đối phương không phải là người bên mình, đối phương nhìn thì như cứu được bọn họ, nhưng trên thực tế lại tương đương với gián tiếp giúp kẻ địch phá hủy Thái Sơn!

Ngay lúc hai người đang trợn tròn mắt, một người cầm chùy, một người cầm đao, lúc nào cũng có thể xuất thủ tiêu diệt người mở cửa!

Đúng lúc này, một cái đầu thỏ đưa ra ngoài.

Hai người dường như là phản xạ có điều kiện, binh khí rơi xuống, sau đó nhìn nhìn thì ra là con thỏ, lại nhanh chóng thu tay lại, kết quả thu tay lại không kịp, vẫn là phanh phanh hai tiếng đập vào đ

ầu con thỏ!

Trong nháy mắt đó, bầu trời đầy sao bay!

Con thỏ mang về mặt u oán nhìn hai người nói:

-Đệch!

Sau đó hai mắt con thỏ trợn một cái, hôn mê bất tỉnh.

Hai người nhìn thấy, lập tức xấu hổ, có điều hai người cũng buồn bực, sao cái con thỏ này lại ở đây? Đồng thời hai người cũng âm thầm cảm thấy may mắn, thời khắc mấu chốt bọn họ kịp thu tay lại, nếu không kết quả của cái con thỏ này cũng không đơn giản là bị đánh ngất xỉu đâu.

Hoàng Phi Hổ vung tay lên, một đám nước rơi vào trên mặt Tần Thụ, Tần Thụ mê mang bò lên, xoa xoa đầu, há mồm mắng:

-Các ngươi điên rồi hả? Đánh ta thành chim khô hả!

Hai người xấu hổ, Hoàng Phi Hổ nhanh chóng nói sang đề tài khác:

-Con thỏ, sao ngươi lại ở đây?

Tần Thụ vò đầu nói:

-Đây là nhà tỷ tỷ ta, sao ta lại không thể ở nơi này?

-Nhà tỷ tỷ ngươi?

Hoàng Phi Hổ và Na Tra đều sửng sốt.

Đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu của trang viên, kết quả bọn hắn nhìn rất khó khăn, sửng sốt không thấy rõ trên bảng hi

ệu viết cái gì. Hai người nhìn nhau, đều thấy được vẻ chấn kinh trong ánh mắt. Mặc dù hai người bởi vì nguyên nhân Phong Thần Bảng, thực lực bị hạn chế, nhưng mà thực lực của hai người cũng không có yếu.

Hai người bọn họ đều không thấy rõ bảng hiệu, chỉ có thể nói là cẩu nhân trong viện tử này cường đại hơn bọn họ rất nhiều!

Na Tra là Kim Tiên, Hoàng Phi Hổ là nửa bước Đại La Kim Tiên, mạnh hơn so với hai người, chẳng lẽ là Đại La Kim Tiên?

Nghĩ đến đây, hai người đều thấy được vẻ chấn kinh và dè dặt trong ánh mắt của nhau.

Chương 735: Ngũ ngục độc tôn

Chương 735. Ngũ ngục độc tôn

Đại La Kim Tiên, mặc kệ là ở thời đại nào, tuyệt đối là danh từ chỉ cường giả. Bây giờ, bọn họ càng là có thể nhìn thấy Ngọc Đế mà không quỳ lạy, không nhận giám sát của Thiên Đình, là một đám người chân chính tiêu điều tự tại.

Nếu như nói, tiên đại biểu cho tự do cực hạn của người, như vậy thì Đại La Kim Tiên liền đại biểu cho tự do cực hạn của tiên nhân. Đó hoàn toàn là dải ngộ và cảnh giới khác nhau! Kinh khủng nhất là, từ xưa đến nay, có yêu nghiệt chiến đấu vượt đại cảnh giới, thậm chí thắng lợi. Nhưng mà chưa từng có người nào vượt qua cảnh giới chiến thắng được Đại La Kim Tiên! Cho dù là nửa bước Đại

La Kim Tiên, ở trước mắt Đại La Kim Tiên cũng chỉ là một đứa bé vô cùng yếu ớt, không có chút lực phản kháng nào.

Cho nên, sau khi hai người xác định tỷ tỷ của con thỏ có thể là một Đại La Kim Tiên, thậm chí còn cường đại hơn, trong lòng tràn đầy chấn kinh. Sau đó hai người cũng thức thối thu hồi ánh mắt, tậm chí chủ động kéo dài khoảng cách với cửa lớn.

Ngay cả bằng hiệu cũng không cho bọn họ thấy rõ ràng, hiển nhiên là chủ nhân trang viên này cũng không chào đón bọn họ, thậm chí ngay cả gặp cũng không muốn gặp.

Bọn hắn thức thối, dù sao cũng còn hơn là bị người ta đuổi ra.

Tần Thợ còn đang vò đầu, cho nên cũng không nhìn thấy hành động kỳ quái của hai người, lúc này ngẩng đầu lên, biết rõ mà còn có hỏi:

-Đúng vậy, tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ ruột. Quay về chuyện cũ, sao các người lại ở chỗ này? Không phải các người đang ở Thái Sơn sao?

Nghe nói như thế, sắc mặt của Hoàng Phi Hổ và Na Tra đều trở nên vô cùng khó coi.

Tần Thợ đi lên, thận trọng hỏi:

-Chẳng lẽ Thái Sơn sập thật rồi à?

Hoàng Phi Hổ thở dài một tiếng, gật đầu nhẹ, thể hiện sập thật.

Tần Thợ nhìn về phía Na Tra.

Na Tra cười khỏ nói:

-Dị tượng của thiên địa đã nói rõ tất cả, cột chống trời sụp đổ, Thái Sơn sập, Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận bất ổn mới có thể quấy c

ho vạn giới lặc lư. Đối phương hiểu rõ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hơn chúng ta, chiếm lĩnh tiên cơ khắp nơi, đại trận ở Địa Phủ và đại trận ở Địa Tiên Giới đều bị phá, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã không còn hoàn chỉnh. Ta đoán chừng, bước kế tiếp của bọn hắn chính là lên Thiên Đình động thủ...

Hoàng Phi Hổ nói:

-Đúng vậy... Đáng tiếc, đến bây giờ chúng ta cũng không biết kẻ địch là ai.

Tần Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên!

Thái Sơn sụp đổ, nếu như dựa theo nhân quả để tính, đầu tiên là con thỏ cầu Phương Nhã cứu người, Phương Nhã cứu người, cứu được Hoàng Phi Hổ và Na Tra, sau đó Thái Sơn không ai chủ trì, bị người ta đập. Cho nên, cuối cùng, cái nhân quả này hẳn là rơi vào trên người Tần Thọ và Phương Nhã.

Mặc dù Phương Nhã rất lợi hại, nhưng mà bản năng của Tần Thọ cũng không có nghĩ Phương Nhã quá lợi hại, dù sao hắn là biết chuyện Thiên Đình có được thánh nhân. Hắn không cho rằng Phương Nhã có thể ngăn được cơn giận dữ của thánh nhân!

Thế là, sau khi hắn nghe được lời của hai người, con người đảo một vòng, quả quyết đem cái nôi này ném vào một đám người, kêu lên:

-Ta biết.

Hoàng Phi Hổ và Na Tra kinh hô một tiếng, sau đó liền túm lấy con thỏ lặc lư nói:

-Ai? Mau nói!

Tần Thọ chỉ vào dưới lòng bàn chân nói ra:

-Các người không thể động não sao? Người hiểu rõ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận như vậy, ngoại trừ người lập ra nó, thì còn có thể là ai? Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là ai lập? Các người suy nghĩ kỹ một chút.

-Yêu tộc Thiên Đình?!

Hai người trăm miệng một lời kêu lên.

Tần Thộ vỗ một cái thật vang nói:

-Chính xác, có điều không có ban thưởng.

Nghe được Tần Thộ xác nhận suy đoán của mình, trong nháy mắt trên trán hai người toát ra một mảnh mồ hôi lạnh...

Nhất là Hoàng Phi Hổ, nói nhỏ:

-Thế mà lại là người của yêu tộc Thiên Đình ở sau lưng giờ trò quỷ? Nhưng mà, không phải là bọn họ đã chết rồi sao?

Tần Thộ lập tức nói:

-Ai nói chết rồi thì không thể phục sinh?

Na Tra khẽ gật đầu nói:

-Ta đã từng hỏi sư phụ ta, ta hỏi người, bọn họ không thích đệ tử Tiệt giáo, giết bọn họ rồi, vì cái gì mà còn cần Phong Thần Bảng bảo vệ chân linh của bọn họ, để cho bọn họ làm thiên thần. Chẳng lẽ là muốn cảm hóa bọn họ sao? Nhưng mà đó căn bản là không cần thiết, hoàn toàn có thể từ ngay trong đại quân Chu triều, chọn ra một đám người, trực tiếp nhập chủ thần vị.

Lúc đó sư phụ ta chỉ là lắc đầu, không nói gì.

Về sau, trong một lần người uống quá nhiều, nói với ta, thực lực đạt tới tầng nhất định, nhất là lúc có thánh nhân che chở, nếu thật sự muốn giết đối phương hình thần câu diệt, đó dường như là chuyện không thể nào. Mà thể nhân nói tới hình thần câu diệt, cái kia cũng chỉ là hình thần câu diệt trong mắt thể nhân, chân linh vỡ vụn mà thôi. Nhưng mà ở trong mắt thánh nhân, vẫn có thể phục sinh theo đường tắt.

Vì đệ tử Tiệt giáo gây mất cơ hội ngóc đầu trở lại, chặt đứt tương lai của bọn họ, lúc này mới dùng đến Phong Thần Bảng. Phong Thần Bảng vây khốn chân linh, thoát nhìn là bảo hộ, trên thực tế chính là một loại giam cầm biến tướng. Vào Phong Thần Bảng, sinh tử không do mình làm chủ, đó mới là đau khổ lớn nhất!

Nói đến đây, Na Tra nói:

-Nếu như sư phụ ta nói không phải là lời nói nhảm lúc say, vậy thì người của yêu tộc Thiên Đình phục sinh, cũng là có thể.

Hoàng Phi Hổ không có sư phụ mạnh như Na Tra, hẳn biết rất nhiều chuyện sau khi thành lập của Thiên Đình, nhưng mà chuyện lúc trước, hẳn lại hiểu rõ không nhiều. Nghe đến đó, cũng là một đả u mồ hôi lạnh, bởi vì chân linh của hắn cũng là ở bên trên Phong Thần Bảng!

Na Tra biết hắn lo lắng cái gì, nói:

-Đừng lo lắng, đây chỉ là hạn chế đệ tử Tiệt giáo mà thôi, Phong Thần Bảng sẽ không nhằm vào chúng ta.

Lúc này Hoàng Phi Hổ mới cười khổ một tiếng, lại không nói gì. Hiển nhiên, sau khi biết âm mưu động trời này của Phong Thần Bảng, tâm tình của hắn đã không bằng trước đó. Có điều, đôi khi ai đi chẳng nữa, biết mình bị tiện thể hổ, đoán chừng tâm tình cũng sẽ không quá tốt.

Hoàng Phi Hổ thở dài nói:

-Yêu tộc Thiên Đình lúc đầu là do Nữ Oa nương nương ở sau lưng duy trì tạo lập nên, yêu tộc Thiên Đình sụp đổ, người chắc chắn sẽ không mặc kệ. Nếu như là người xuất thủ, thật đúng là có thể bảo vệ bọn họ và phục sinh bọn họ.

Na Tra gật đầu theo, sau đó nói:

-Nhưng mà ta là nghĩ không ra, nhân tộc cũng là hậu nhân của Nữ Oa. Nhân tộc chương quản Thiên Đình, đối với người mà nói, cũng không kém mà. Vì sao lại muốn phục sinh yêu tộc chứ?

Chương 736: Ngũ ngục độc tôn (2)

Chương 736. Ngũ ngục độc tôn (2)

Nói đến đây, hai người đều trở nên trầm mặc...

Trong lòng Tàn Thọ có quỷ, cũng không có nhiều lời.

Đúng lúc này, Na Tra hỏi Tàn Thọ:

-Con thờ, vì sao chúng ta lại tới nơi này?

Tàn Thọ nghe xong, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, vội ho một tiếng nói:

-Cái này...

Đúng lúc này, Hoàng Phi Hổ bỗng nhiên vỗ đùi kêu lên:

-Ta biết vì sao bọn họ lại muốn nổ Thái Sơn! Khó trách bọn họ lại muốn nổ Thái Sơn, hóa ra là vì cái này!

Cái giật mình này, dọa Tần Thộ và Na Tra suýt chút nữa là nhảy dựng lên, có điều Tần Thộ nhìn thấy Na Tra dờ dực chú ý đi, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Nhanh chóng mượn cơ hội chuyển sang đề tài khác nói:

-Muốn tạo phản thì phải phá đi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, phá đại trận, thì phải nổ Thái Sơn, cái này không phải rất bình thường sao?

Ngoài miệng Tần Thộ nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại mơ hồ có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, Hoàng Phi Hổ cười khỏ nói:

-Các người chỉ biết có một, mà không biết có hai! Thái Sơn không chỉ là cột trụ chống trời, cũng không chỉ là một chỗ kết nối điểm của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận... Các người có biết Thái Sơn còn có tên gọi gì không?

Na Tra theo bản năng nói:

-Ngũ Nhạc độc tôn!

Hoàng Phi Hổ lắc đầu.

Tần Thộ nghe xong, không phải cái này? Không đúng, trước đó bọn người Lý Trinh Anh không phải đã nói rồi sao? Chính là Ngũ Nhạc độc tôn, không sai mà.

Hoàng Phi Hổ nói:

-Bốn chữ kia viết như thế nào?

Na Tra lập tức viết ra bốn chữ lớn ở trên mặt đất:

-Ngũ Nhạc độc tôn.

Hoàng Phi Hổ nói:

-Bốn chữ này các người đọc là Ngũ Nhạc độc tôn, nhưng mà người thực sự hiểu rõ Thái Sơn, đều sẽ đọc là Ngũ Ngục độc tôn.

Tần Thọ nghe xong, vỗ đùi kêu lên:

-Đệch! Hóa ra là ta đọc đúng rồi!

Hoàng Phi Hổ nhìn sang Tần Thọ một chút hỏi:

-Người biết?

Tần Thọ xấu hổ cười một tiếng, nói:

-Ây... không biết.

Hoàng Phi Hổ nghe xong, liền không để ý Tần Thọ, tiếp tục nói:

-Ngũ cũng không phải là chỉ số năm, mà là chỉ một mảnh chỉ số 1 ượng, có thể là mười, có thể là mười hai, cũng có thể là mười tám, mười chín... Thậm chí ngàn vạn.

Tần Thọ nghe đến đây, lãnh đạm nói ra:

-Giải thích như vậy, cái này chẳng phải là ngục giam đệ nhất thiên hạ sao?

Ai ngờ Hoàng Phi Hổ dùng sức gật đầu một cái nói:

-Nó đúng thật là một tòa ngục giam!

-Cái gì?!

Tần Thộ và Na Tra kinh ngạc há lớn miệng, cái cằm đã sắp rơi xuống mặt đất.

Hoàng Phi Hổ không chờ bọn họ hỏi mà giải thích luôn:

-Đạo lý kia rất đơn giản, các người suy nghĩ kỹ một chút cũng sẽ hiểu thôi. Ta là Đông Nhạc đại đế, cũng là đứng đầu Ngũ Nhạc. Theo lý thuyết, ta quản một Ngũ Nhạc là được rồi, vì sao lại còn kiêm quản toàn bộ mười tám tầng Địa Ngục chứ?

Tần Thộ và Na Tra trừng lớn mắt, dùng ánh mắt nói cho Hoàng Phi Hổ: "Chúng ta không biết."

Hoàng Phi Hổ nhìn hai người giống như đồ đàn, dứt khoát nói tiếp:

-Nguyên nhân rất đơn giản, thế nhân nói tới mười tám tầng Địa Ngục, thực ra là có mười chín tầng! Tầng thứ mười chín ở ngay dưới núi, ta trấn áp tầng thứ mười chín, tiện thể quản tất cả các tầng còn lại của Địa Ngục, chỉ thế thôi. Thái Sơn chính là phong ấn trấn áp tầng thứ mười chín, bây giờ phong ấn bị phá, tầng thứ mười chín của Địa Ngục liền mở ra!

Tần Thộ và Na Tra trầm miệng một lời mà hỏi:

-Bên trong giam ai?

Kết quả khiến cho hai người ngạc nhiên là, Hoàng Phi Hổ vậy mà lắc đầu nói:

-Ta cũng không biết.

Hoàng Phi Hồ cười khổ nói:

-Ta chỉ là phụ trách trấn thủ Thái Sơn, cũng không phải là thật sự quản lý mười chín tầng Địa Ngục. Hơn nữa, cái Địa Ngục kia căn bản là không có ai đi vào qua, trời mới biết bên trong là thứ gì! Có điều, thứ cần phải mượn sức mạnh của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn áp, không cần ta nói, các người hẳn là cũng hiểu rõ thứ đồ chơi đó khủng bố đến mức nào đi?

Tần Thọ và Na Tra nghe xong, sau khi hít một hơi lạnh, phản ứng của hai người cũng là hoàn toàn khác biệt.

Na Tra giậm chân một cái nói:

-Chẳng cần biết hắn là ai, nếu là đi ra làm chuyện ác, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết chết hắn!

Mà Tần Thọ thì trực tiếp quay người, tiện thể liền muốn đóng cửa, đồng thời kêu:

-Cái gì cái gì nhỉ, ta cái gì cũng không nghe thấy, các người tiếp tục đi.

Nhìn thấy Tần Thọ sợ thành cái dạng đó, hai người không còn gì để nói, có điều hai người cũng hiểu rõ, thực lực của con thỏ này cũng không giúp đỡ được cái gì. Có điều tỷ tỷ của Tần Thọ... Vì thế bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Thọ, hỏi:

-Con thỏ, là người tìm người đưa chúng ta tới nơi này đúng không?

Bịch!

Cửa lớn đóng lại, chỉ nghe thấy âm thanh của con thỏ truyền từ bên trong ra:

-Đừng nói nhảm, ta và tỷ tỷ của ta đang đánh cờ, đột nhiên thấy có người rớt xuống, ta ra xem mà thôi. Cái gì nhỉ, không có chuyện gì thì các người làm việc của các người đi.

Nói xong, hai người liền nghe thấy bước chân con thỏ chạy nhanh vang lên...

Hai người nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khỏ thành tiếng. Mặc dù không xác định được là có phải con thỏ này đưa bọn họ đến đây hay không, nhưng mà bọn họ chắc chắn một việc, đại kiếp thiên địa sắp mở ra, Thiên Đình phong bế, bây giờ bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình, chí ít, cái này không trông cậy được vào cái con thỏ nhát gan này.

-Người thật sự mặc kệ sao?

Về đến nhà, Phương Nhã đưa cho Tần Thộ một ly trà, cười ha ha hỏi.

Tần Thộ thả lỏng nói:

-Dựa vào thực lực này của đệ, có thể quản cái gì chứ?

Mạnh Bà nói:

-Nguyên khí trong cơ thể người viên mãn, đạo tắc tinh thông, lúc nào cũng có thể phi thăng thành tiên, nếu như thật sự muốn giúp đỡ một chút thì cũng có thể.

Tần Thộ cười khỏ một tiếng nói:

-Nói thật, đầu óc của ta bây giờ rất mơ hồ. Ta muốn quản, cũng không có thực lực. Cho dù là trực tiếp phi thăng, ta cũng không có

được quyết tâm này. Thật là nhức cả trứng...

Phuong Nhã cười nói:

-Muốn đi thì đi đi, không nói đến những cái khác, những người trêu danh sách người đưa cho ta, ta sẽ bảo vệ bọn họ an toàn.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Tỷ tỷ, tỷ đừng đùa. Có một số việc tỷ không biết, bọn địch nhân của những người này đều không phải là bình thường, một người so với một người lại mạnh hơn.

Phuong Nhã cũng không có giải thích cái gì, chỉ là mỉm cười nói:

-Người đã xoắn xuýt như thế, vậy thì ở lại suy nghĩ thật kỹ đi. Đúng rồi, người chơi mạt chược không tệ đúng không?

Tần Thọ nói theo bản năng:

-Cũng được, những đứa trẻ của Phật Sơn kia, đến cả quần cộc cũng đều bị ta lấy hết.

Phuong Nhã gật đầu nói:

-Vậy thì tốt, hôm sau đi đánh bài với ta.

Chương 737: Trống truyền âm thiên địa

Chương 737. Trống truyền âm thiên địa

-A, a? Đánh bài? Tỷ tỷ, tỷ nuốn chơi mạt chược? - Tần Thộ ngạc nhiên hỏi.

Phương Nhã ôn nhu cười một tiếng, trong mắt đều là vẻ thần bí...

Cùng lúc đó, Thiên Đình.

Từ sau khi con thỏ hạ giới, Linh Tiêu Bảo Điện ở Thiên Đình dường như vẫn luôn là trống không, chỉ ít trên bảo tọa của Ngọc Đế, đều là trống không.

Từ khi Câu Trần đại đế đánh con thỏ xuống hạ giới, liền không có chân chính ngồi lại cái chỗ ngồi đó nữa, giống như là trên ghế ngồi có cái đinh.

Nhưng mà hôm nay, bảy thần hội tụ trên Linh Tiêu Bảo Điện, Câu Trần đại đế vẫn luôn không lộ diện rốt cuộc cũng lộ diện lần nữa.

-Khởi bẩm đại đế, có người điên đảo âm dương, che lấp thiên cơ, thừa dịp lúc chúng ta buông lỏng cảnh giác, nổi Thái Sơn. Không rõ tung tích của Đông Nhạc đại đế Hoàng Phi Hổ, bây giờ, chúng ta đã mất đi liên hệ với Địa Tiên Giới và Địa Phủ. Xin đại đế định đoạt! - Lý Tịnh tiến lên phía trước nói.

-Khởi bẩm đại đế, trước đó thiên địa chấn động, chúng ta tính bốn phía Thái Sơn, tính ra rất nhiều tin tức vỡ vụn. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản chỉ là trùng hợp, mà là có người âm thầm chuẩn bị. Mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, chắc chắn là Thiên Đình! - Thiên quan bước lên phía trước nói.

Câu Trần đại đế khẽ gật đầu:

-Chuyện này trăm đã biết được, có điều thực lực của người che lấp thiên cơ không ở dưới trăm. Tử Vi đại đế đã đi Hỏa Vân Động

mời Phục Hy một trong Tam Hoàng bói một quẻ xem thế nào. Khi nào có kết quả, chúng ta lại bàn lại!

Nói xong, Câu Trần đại đế lập tức đứng dậy rời đi.

Chúng thần sửng sờ, ai cũng không ngờ được, trụ trời sụp đổ, chu yện quan trọng như vậy mà biểu hiện của Câu Trần đại đế lại thờ ơ thế này.

Có điều lời nói của Câu Trần đại đế, bọn họ cũng không phản bác lại được. Dù sao, ngay cả kẻ địch là ai bọn họ cũng không biết.

Muốn làm cái gì cũng không được, chỉ có thể chờ đợi tin tức từ bên Phục Hy.

Đồng thời, biểu hiện của chúng thần cũng là cực kỳ quỷ dị, một số người tính khí luôn luôn nóng nảy, chủ chiến, ví dụ như thần dư ới trưởng lôi bộ đứng đầu cửu thiên tạo ra tiếng sấm Phổ Hóa Thiên Tôn Văn Trọng, Hỏa Đức tinh quân, Ôn Bộ, đều ngậm miệng lại không nói, nhìn thấy Câu Trần đại đế đi, tập thể bọn họ cũng rời đi.

-Quái thật, sao ta lại có cảm giác Thiên Đình gần đây có chút không đúng vậy?

Bên ngoài Linh Tiêu Bảo Điện, tượng thần Lỗ Ban kéo Văn Khúc tinh quân lại thấp giọng hỏi.

Văn Khúc tinh quân khẽ gật đầu nói:

-Hoàn toàn chính xác là không bình thường, gần đây Thiên Đình đều bị bao phủ bởi một tầng không khí quỷ dị. Nhưng mà nếu thật sự suy tính, thì lại cái gì cũng không tính được.

Lỗ Ban chọc chọc Trù Thần, nói:

-Người thấy thế nào?

Trù Thần cười ha ha đáp:

-Đứng đây nhìn.

Lỗ Ban:

-Móa!

Văn Khúc tinh quân lại sững sờ, sau đó cười nói:

-Tượng Thần, người hiểu sai ý của Trù Thần rồi, ý của hần là, chú ng ta không cần quan tâm, nên làm thế nào thì làm thế đó, xem ná o nhiệt là được rồi.

Lỗ Ban cau mày nói:

-Nói thật, ta có loại dự cảm xấu, giống như cảm giác của Phong T hần đại chiến năm đó. Văn Khúc Tinh, năm đó người trải qua Phong Thần đại chiến, bây giờ nhiều người đều là đồng liêu năm đó c ủa người, người có thể đi hỏi một chút không?

Văn Khúc tinh quân nói:

-Hỏi rồi, có điều dường như là bây giờ Thiên Đình xảy ra vấn đề gì đó, cái gì cũng không hỏi được.

Lúc này Trù Thần nói:

-Nếu trên trời đã không hỏi ra được, vậy thì xuống hạ giới hỏi một chút.

-Ý gì? - Lỗ Ban sững sờ.

Ánh mắt Văn Khúc tinh quân lại là sáng lên, vỗ tay một cái nói:

-Đúng rồi! Thiên Đình ngăn cách, chuyện bên ngoài chúng ta không nhìn thấy, cũng không biết. Nhưng mà mọi chuyện cần thiết đều phát sinh ở hạ giới, người hạ giới tất nhiên sẽ biết!

Lỗ Ban giờ mới hiểu được, cười mắng:

-Hai lão cáo già các người, nói tới nói lui, vẫn là đánh chủ ý lên ta đúng không?

Văn Khúc tinh quân cười nói:

-Không còn cách nào cả, tiên lộ gãy rồi, bây giờ chỉ có trông thiên địa truyền âm của người mới có thể liên hệ với hạ giới, không đánh chủ ý lên người thì đánh chủ ý lên ai?

Lỗ Ban nói:

-Thôi, thôi, vậy thì thử một chút đi. Đúng rồi, các người có người quen ở hạ giới không? Chính là, người có thể tiếp xúc với lúc Thái tử Sơn sụp đổ. Mặt khác, người này nhất định phải đáng tin... Ta có loại cảm giác, chúng ta liên hệ với hạ giới, nếu như bị người ta phát hiện, nhất định là sẽ xảy ra vấn đề.

Văn Khúc tinh quân nói:

-Cuối cùng người cũng học được cách dùng não rồi.

Lỗ Ban trừng mắt liếc hắt một cái rồi nói:

-Đừng nói nhảm!

Trù Thần nói:

-Người có tư cách tham dự thì ta không biết. Nhưng mà, náo nhiệt lớn như thế, nhất định là sẽ có người đi tham gia náo nhiệt.

Lỗ Ban nói:

-Ai?

Trù Thần nói:

-Đồ đệ của chúng ta!

Lời này vừa nói ra, con mắt Lỗ Ban lập tức sáng lên, cười nói:

-Đúng! Đúng đúng đúng đúng... Ha ha ha, cái con thỏ chết tiệt kia thích tham gia náo nhiệt như vậy, chuyện lớn như thế hẳn nhất định sẽ đi đến xem một chút. Ta con mẹ nó, thậm chí còn hoài nghi là có khi nào Thái Sơn bị tên tiểu tử thối kia gặm hay không.

Đám người nghe xong, lập tức vui vẻ.

Sau đó ba người chạy tới Tượng Thần Cốc, Lỗ Ban lục lọi trong Đức Tự Lôu cả nửa ngày, mới tìm ra một cái trống to cổ quái. Trống to được làm bằng da màu đen, một mặt đen nhánh, mặt khác thì như là một khuôn mặt người! Nhìn thoáng qua, giống như là đem một mặt người che ở bên trên cái trống, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Trù Thần tiến lên phía trước nói:

-Ta đây là lần đầu tiên nhìn thấy chiếc trống này, nghe nói tiếng trống của nó có thể truyền tới mọi góc ngách khắp tam giới.

Văn Khúc tinh quân nói:

-Không đúng, cái này hình như là trống trận dùng vào đại chiến của Nhị Đế và Xi Vưu năm đó? Tiếng trống như sấm, uy lực cực lớn. Nghe nói là dùng da Quỷ Ngưu làm mặt trống, xương cốt Quỷ Ngưu làm dùi trống. Về sau Xi Vưu bại trận, tung tích của cái trống này liền không rõ.

Nhìn thấy cái trống này, Lỗ Ban thở dài nói:

-Kiến thức tốt, cái trống này đích xác là trống trận dùng trong trận chiến giữa Nhị Đế và Xi Vu, về sau Xi Vu bại, Nhị Đế ghét bỏ nó sát khí quá nặng, thương đến thiên hòa, nên muốn ném nó cho Tượng Thần Cốc cải tạo một phen. Qua sự cố gắng của ta đã đổi nó thành trống truyền âm thiên địa. Có điều đồ chơi này rất xúi quẩy, cũng không biết là Quỷ Ngưu oán, hay là chúng sinh giận, tóm lại tiếng trống vang lên sát khí ngút trời, ép cũng không ép xuống được. Nói thật, nếu không phải là thật sự cần, ta thật là không muốn dời nó ra ngoài.

Chương 738: Xin lỗi, đường dây đang bận

Chương 738. Xin lỗi, đường dây đang bận

Trù Thần nói:

-Da Quỷ Ngưu, máu vạn linh, tạo ra được một cái đồ chơi như thế, cũng không kỳ quái. Huống hồ, bản thân nó được tạo ra vì chiến tranh, kết quả để người biến thành công cụ truyền âm, đoán chừng là oán càng thêm oán đi.

Lỗ Ban nói:

-Có lẽ vậy, đúng rồi, mặc dù cái trống này có thể truyền âm thanh đến tam giới, nhưng mà cuối cùng vẫn là có chút vấn đề nhỏ.

-Vấn đề gì?

Trù Thần và Văn Khúc tinh quân trăm miệng một lời hỏi.

Tần Thọ trở lại trong nhà Phương Nhã, buồn bực ngán ngẩm, dứt khoát liền thi triển thuật ẩn thân, đi ra ngoài tản bộ.

Trước đó một trận động đất, cuồng phong, thổi toàn bộ thế giới lộn xộn cả lên, Tần Thọ cũng là nạn rồi, dứt khoát chạy khắp thế giới, gặp được cần phải giúp thì liền giúp một tay, lại cứu được không ít người.

Trong lúc Tần Thọ đang bận bịu vui mừng, thì bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng trống, sau đó liền vang lên một âm thanh lạ lắm mang theo vài phần bá khí và vô cùng nóng nảy:

-Con thỏ! Người nghe được không?!

Tần Thọ giật nảy mình, hấn thề, hấn đã lớn như vậy rồi nhưng chưa từng nghe qua âm thanh thô cuồng, hung ác, hung hãn như thế!

-Con thỏ, ta là sư phụ ngươi!

Tần Thọ nghe xong, lông mày nhướn lên, trực tiếp mắng:

-Cái đại gia ngươi! Chiếm tiện nghi của ta hả? Ngươi là sư phụ ta? Ta còn là tổ tông của ngươi đó!

Bên kia trăm mặc một hồi, sau đó liền nghe đối phương cả giận nói:

-Ngươi là ai?

Tần Thọ nghe xong, mắng theo:

-Người con mẹ nó ngu xuẩn hả? Người đến tìm ta còn không biết ta là tổ tông của người?

-Có loại... Ấy ây, người kéo ta làm gì?!

Bên kia Tiên Giới, mặt Trù Thần đỏ lên, nộ khí đằng đằng trừng mắt lôi kéo Lỗ Ban nói:

-Người kéo ta làm gì? Không thấy cái tên ngu xuẩn đối diện kia, rất phách lối sao? Cũng không biết là tên ngu xuẩn nào dạy đồ đệ, hoặc căn bản là loại hồn đản không có sư phụ, vậy mà lại không lễ phép như vậy! Hơn nữa giọng nói của hắn cũng quá con mẹ nó khó nghe, mà sát khí lại nặng như vậy, nhìn thôi đã biết không phải là người tốt! Hắn còn dám nói là tổ tông của ta? Mẹ nó, nếu không phải là Thiên Môn không mở, ta nhất định phải xuống dưới đánh hắn một trận!

Lỗ Ban nghe những lời này, vẻ mặt khổ sở, vội vàng ép tay một chút, ra hiệu cho Trù Thần nén hỏa khí xuống, sau đó nói:

-Người kích động cái gì? Không phải ta đã nói với người rồi sao? Cái đồ chơi này có chút vấn đề.

Trù Thần nhướng mày:

-Ý gì?

Lỗ Ban nói:

-Nguyên lý của trống truyền âm thiên địa chính là lợi dụng phương pháp của trống trận, tìm khí tức của đối phương, khóa chặt thần hồn của đối phương, truyền âm thanh đến thẳng thần hồn của đối phương.

Trù Thần vẫn không hiểu ý của Lỗ Ban.

Lỗ Ban tiếp tục giải thích:

-Cho nên, người muốn truyền giọng nói của người đi, vừa gõ trống g, giọng nói của người sẽ bị tiếng trống chiến bao vây lấy, truyền đến thần hồn của đối phương.

Trù Thần nói:

-Không đúng, đúng tuyệt đối đúng không, đã mạnh như vậy, vì sao lại khóa nhầm mục tiêu?

Lỗ Ban cười khỏ nói:

-Nếu như đối phương là vẻ nho nhã, ta còn thực sự cho là nhầm mục tiêu, nhưng mà trong giọng nói của đối phương thấy được sự hỗn đản như thế, ta đoán là, tám phần là tìm đúng.

-Giọng nói kia? - Trù Thần không hiểu hỏi.

Lỗ Ban nói:

-Ta đã nói với người, sát khí của trống truyền âm thiên địa cực kỳ nặng, giọng nói của chúng ta bị tiếng trống của nó bao vây lấy, sẽ tự nhiên là chịu ảnh hưởng như vậy, biến thành một loại âm thanh sát khí ngập trời. Cũng như thế, giọng nói của đối phương truyền về cũng sẽ bị tiếng trống bao vây lấy, âm thanh cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Lúc này, Văn Khúc tinh quân đột nhiên hỏi:

-Có phải là âm thanh đều biến đi như thế đúng không?

Lỗ Ban gật đầu nói:

-Trống truyền âm thiên địa, mặc kệ là nam nữ già trẻ, chỉ cần dùng nó truyền âm, âm thanh truyền đi đều là giống nhau. Trở về cũn

g như vậy, không có biến hóa.

Nói xong, Lỗ Ban và Văn Khúc tinh quân mặt cười xấu xa nhìn Trù Thần, Trù Thần vừa nghĩ tới những lời mình vừa mắng kia.

Lại là đồ đệ ngu xuẩn của mình, lại còn âm thanh khó nghe nhìn đã biết không phải người tốt, mặt lập tức đỏ bừng!

Trù Thần then quá thành giận nói:

-Biết rồi, lại để ta!

Sau đó Trù Thần vừa gõ trống trận, lập tức nói:

-Thằng ranh con chết tiệt, ta là sư phụ Lỗ Ban của người đây! Lấy Đức phục người, quên rồi sao? Cái con ghé nhà người cũng dám làm tổ tông của ta sao?

Vốn dĩ Lỗ Ban còn muốn xem náo nhiệt, kết quả đang xem, đột nhiên, cháu trai Trù Thần này không hổ là mỗi ngày đều liên hệ với nòi, một cái nòi này ném vô cùng quen tay đó!

Lỗ Ban nhanh chóng tiến lên, nhắc chân liền là một cước, đạp Trù Thần ra, hét lớn:

-Thằng ranh con, vừa rồi nói chuyện không phải ta, mà là cháu trai Trù Thần kia!

Trù Thần chạy tới hô theo:

-Vừa rồi nói chuyện chính là Lỗ Ban!

Văn Khúc Tinh nhìn nhìn, cũng hứng thú, lại gần nói theo:

-Đúng, chính là Lỗ Ban!

Lỗ Ban oa oa kêu to:

-Hai cái lão già các người, chờ đó cho ta! Thằng ranh con, người có nghe được không, nói cái gì đi?

Lúc này, về mặt Tần Thộ mơ hồ đứng tại chỗ, hấn nằm mơ cũng không ngờ được, hôm nay hấn lại có thể liên hệ với nhóm sư phụ trên trời. Giọng nói trước đó, hấn thật sự cho là đối phương đang c hiếm tiện nghi của mình.

Đến bây giờ đối phương cũng không có giải thích, đối phương liên hệ với hấn thế nào, thậm chí ngay cả một lời giới thiệu hoàn chỉnh cũng không có.

Nhưng mà dựa vào sự hiểu biết của Tần Thộ đối với mấy người kia, tăng thêm âm thanh lộn xộn trong đầu, trên cơ bản hấn có thể xác định, mấy con hàng không có phẩm chất này, chắc chắn là sư phụ của hấn không có sai.

Nghĩ đến mấy người sư phụ, Tần Thộ cố gắng bình tĩnh, nắm lỗ mũi dùng giọng nữ nói:

-Xin lỗi, đường dây của ngài gọi đang bận, xin gọi lại sau.

Sau đó Tần Thộ nhanh chóng xoa xoa nước mắt khóe mắt, hít sâu mấy hơi, lúc này mới nghẹn ngào nói:

-Móa, gió lớn quá!

Ba người nhìn nhau, về mặt mơ hồ, vì sao lại là đường dây đang bận?

Thậm chí Văn Khúc tinh quân còn hỏi:

-Lỗ Ban, ý gì? Trên thế giới còn có một trống truyền âm thiên địa nữa đang nói chuyện với hấn à?

Lỗ Ban cũng là vẻ mặt mơ hồ, gãi gãi đầu nói:

-Nghe nói giữa thiên địa có tất cả ba con Quỷ Ngưu, trong đó có một con bị Hoàng Đế làm thành trống trận. Một con khác, bị Thịn h Đường của Tần Vương Triều giết, về sau Tần Vương Triều sập, cái trống kia liền không rõ tung tích. Còn có một con Quỷ Ngưu, cũng chỉ là trong truyền thuyết từng có, không có người nào biết ở đâu. Hơn nữa, trống truyền âm thiên địa, đây chính là độc môn tay nghề của ta, cho dù là người khác lấy được trống trận Quỷ Ngưu, hoặc là bắt được Quỷ Ngưu, cũng không thể nào làm ra được. Thiên thời địa lợi đều không có, căn bản không đùa được.

Chương 739: Ai dạy vậy?

Chương 739. Ai dạy vậy?

Lời này vừa nói ra, ba người mơ hồ lần nữa...

-Mặc kệ, nhanh chóng liên hệ.

Văn Khúc tinh quân gõ một dùi trống xuống.

Kết quả hẳn còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe bên trong trống quản trở về một câu: "Móa, gió lớn quá."

Âm thanh vẫn hung ác bá đạo như thế, nhưng mà trong giọng nói lại có chút ghen ngào, nhưng cũng không rõ ràng.

Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, trong nháy mắt đó, vành mắt ai nấy đều đỏ.

Lỗ Ban càng là cười mắg:

-Tiểu tử thời này, coi như là có chút lương tâm!

Trù Thân gật đầu theo nói:

-Không hổ là đệ tử của ta, là ta dạy tốt.

Văn Khúc Tinh nghe xong, lập tức không vui, theo bản năng gõ vào trán, giận dữ hét:

-Ý gì? Người dạy tốt? Một người làm đồ ăn như người thì dạy cái gì? Hấn trọng tình trọng nghĩa, đó là ta dạy tốt!

-Cút đi! Cái lão già nhà người biết cái gọi là trọng tình trọng nghĩa a? Ta nhìn người là biết người không biết! Cái này rõ ràng là ta dạy. - Lỗ Ban kêu lên.

-Ta dạy!

Đông!

-Ta dạy!

-Ta dạy!

Đông!

Lúc vừa nghe được câu nói đầu tiên, tâm Tần Thộ là ảm.

Nhưng sau khi ba người tranh cãi, Tần Thộ lập tức có cảm giác sụp đổ. Không có cách nào khác, trong đầu trống rỗng thùng thình loạn còn chưa tính, còn có ba đại lão gia dùng một loại âm thanh,

giống như là bị bệnh tâm thần nói với mình, gào thét loạn lung tung, ồn ào. Đôi là ai thì cũng không chịu được...

Cuối cùng, Tần Thọ hét lớn một tiếng:

-Ba người các người câm miệng cho ta!

Ba người sững sờ, dừng lại, sau đó trầm mặc một hồi mà nói:

-Ranh con, người còn muốn lật trời đúng không? Người chờ đó cho ta!

Sau khi nói xong, ba người nhìn ta, ta nhìn người.

Lỗ Ban lập tức nói:

-Lời này là các người nói đó, hãy trở về, các người phụ trách trừng trị họ.

Văn Khúc Tinh lập tức nói:

-Ta không nói!

Trù Thần cũng nói:

-Ta cũng không nói, các người ai thích quản thì quản.

Ba người đẩy ta, ta đẩy người, đẩy nửa ngày, cuối cùng Văn Khúc Tinh nói:

-Đừng nói nữa, hãy là chúng ta đều không có nói.

Ba người đồng thời gật đầu, đã đạt thành lần ăn ý đầu tiên ngày hôm nay.

Xong việc, trong lòng ba người cười khỏ một trận, đều là đệ tử củ

a mình, kết quả, bọn họ phát hiện, bọn họ thật là không có cách nào bắt được con thỏ kia... Trùng trị hấn? Máy lần ra tay, bọn họ đều suýt chút nữa thì phá sản...

Cuối cùng ba người cũng không ầm ĩ nữa, sau khi bình tĩnh lại, bắt đầu nói chuyện tử tế với Tần Thọ một lần.

Sau khi Tần Thọ nghe xong, cũng nói hết những thứ hấn biết một lần. Đương nhiên vì không để cho tỷ tỷ và sư phụ thêm phiền phức, hấn vẫn là tránh đi chuyện Phương Nhã bắt bọn Hoàng Phi Hồ tới, dẫn đến chuyện Thái Sơn sụp đổ.

Nghe xong tình huống ở phía dưới, ba người trầm mặc, Văn Khúc Tinh trực tiếp đứng lên nói:

-Hai vị, các người cùng hấn nói chuyện đi, ta còn có việc, ta đi trước.

Nói xong, Văn Khúc Tinh lo lắng, hấn dường như nghĩ tới điều gì, đoán được cái gì, nhưng mà hấn cũng không có nói cùng người khác.

Lỗ Ban và Trù Thần cũng không đuổi kịp để hỏi, sống nhiều năm như vậy, mỗi một năm lại thêm chút đầu óc, cũng sẽ không quá đần. Kết hợp với tình huống của Thiên Đình, bọn họ cũng mơ hồ đoán được một chút đại âm mưu kinh thiên động địa, trong lòng cũng là trĩu nặng.

Có điều tim Lỗ Ban lớn, Trù Thần chỉ thích làm đồ ăn, cho nên áp lực hai người không có lớn như Văn Khúc Tinh.

Dù sao, Văn Khúc Tinh là tới từ Phong Thần đại chiến, hấn vốn là danh tướng Tỳ Can của Thương triều. Xuất thân tể tướng, sao lại có thể không nghĩ nhiều cơ chứ?

-Con thỏ, xuống dưới đó chơi vui không? - Lỗ Ban tùy tiện hỏi.

Tần Thọ cười khỏ nói:

-Chơi hai ngày thì còn được, nhưng nhiều thì không vui nữa. Ta muốn về nhà... Sư phụ, người có biện pháp không?

Lỗ Ban lập tức nói:

-Biện pháp cái rắm? Ngoại trừ phi thăng hoặc là Câu...

Trù Thần lập tức nói:

-Hoặc là câu thông với thánh nhân, đem người đưa lên.

Lỗ Ban nhìn thoáng qua Trù Thần, Trù Thần truyền âm nói:

-Nào có chuyện nói phiền phức cho đồ đệ nghe?

Lỗ Ban hiểu rõ.

Tần Thọ không biết hai người bọn họ đang suy nghĩ cái gì, chỉ là phàn nàn nói:

-Ta cũng nghĩ rồi, nhưng cũng phải có thánh nhân thì mới có thể câu thông chứ. Đúng rồi, nhà ta không có sao chứ? Ta hiểu ý của các ngài, Hằng Nga không có sao chứ?

-Không sao, bây giờ căn bản không có ai đi mặt trăng, thanh tịnh lắm. - Lỗ Ban nói.

Trù Thần cũng nói:

-Ta thường để cho đệ tử đi đưa cho nàng một ít thức ăn, thời gian qua cũng không có tệ lắm, chỉ là không có người, nàng cảm thấy quá quạnh quẽ.

Tần Thọ đau lòng, trầm mặc thật lâu mới nói:

-Giúp ta nói với nàng một tiếng, xin lỗi, qua đoạn thời gian nữa, ta sẽ trở về.

Lỗ Ban nhăn nhó mặt mày nói:

-Ta nhờ vào, người để hai đại lão gia chúng ta giúp các tiểu tình lữ các người truyền lời? Các người không xấu hổ, nhưng ta không nói được... Người muốn nói, ta đem trống thiên địa truyền âm đưa qua cho nàng, hai người các người có lời gì, dùng sức nói chuyện.

Tần Thọ theo bản năng liền muốn đồng ý, nhưng mà trí nhớ liền lập tức hiện lên một cái cảnh tượng.

Hắn ngồi ở bên trên Vọng Hương Đài, nhìn dáng vẻ của Hằng Nga thướt tha mềm mại, mỹ lệ làm rung động lòng người, hai người tình ý nhìn lẫn nhau. Sau đó Hằng Nga mở miệng, há miệng là truyền ra âm thanh của một đại lão gia vô vùng hung hãn: "Tới rồi à, lão đệ! Mua mua ta, yêu người..."

Lập tức toàn thân Tần Thọ đều nổi da gà, cảm giác không khác gì cái ngày chó đó, hắn thậm chí còn hoài nghi, nếu như thật làm như vậy, thì hắn còn có dũng khí trở về mặt trăng không.

Thế là Tần Thọ cười khổ nói:

-Được rồi, vẫn là hai vị khố hạnh các ngài giúp ta truyền một lời đi. Nếu không thì sư phụ, người phá trống đi sửa cho tốt, không cần âm thanh biến thành giọng nói của mình, chí ít cũng phải phân rõ được cái chứ?

Lỗ Ban gãi gãi đầu nói:

-Được rồi, ta nghiên cứu một chút, thành toàn cho các người trò c

huyện.

Tần Thọ lại hỏi tình hình của Thiên Đình, hai lão gia hỏa hừ hừ ha ha cười ha hả, rồi cắt liên hệ.

Tần Thọ ngửa đầu lên nhìn trời, khổ sở nói:

-Thật là muốn trở về...

Sau đó, Tần Thọ lắc đầu, về nhà.

Mới vào trong nhà, Tần Thọ lập tức ngửi thấy một cỗ mùi thơm, dường như theo bản năng kêu lên:

-Cung bảo kê đình?

Sau đó liền nghe trong bếp truyền đến tiếng cười của Phương Nhã:

-Cái mũi quá thính rồi, đi, đi rửa tay đi chuẩn bị ăn cơm.

Tần Thọ ại một tiếng, lập tức chạy đi rửa tay...

Cùng lúc đó, ở Phượng Sào.

-Lão tổ, việc này người không thể mặc kệ được, đối phương quá độc ác. Thập nhất trưởng lão chỉ là đi tản bộ, kết quả một cái tay lớn từ trên trời giáng xuống, một phát bắt được cổ trưởng lão, cứ thế bắt đi... hu hu...

Chương 740: Thực lực hồ người

Chương 740. Thực lực hổ người

Vẫn là tên đệ tử kia, lúc trước hắn phụng dưỡng thập nhị trưởng lão.

Sau khi thập nhị trưởng lão mất tích, hắn liền bị điều đến chỗ thập nhất trưởng lão, kết quả là vài ngày sau, thập nhất trưởng lão cũng theo gót thập nhị trưởng lão.

Sắc mặt của mọi người đều hết sức khó coi, đồng thời ánh mắt nhìn tiểu tử này cũng đầy vẻ cổ quái, giống như là đang nhìn một tên ôn thần.

Phượng Sào lão tổ, Hồng Nhiên đạo nhân nghe vậy, sắc mặt cũng là hết sức khó coi, nàng mới hứa hẹn sẽ đích thân trấn thủ Phượng Sào, bảo vệ mọi người, kết quả trong nháy mắt, lại một tên trưởng lão nữa bị xử lý! Cái tát này đánh cũng đánh quá nhanh rồi đó!

Có điều tâm Hồng Nhiên lão tổ cũng hơi hơi phát lạnh, vậy mà đối phương lại bắt người ngay dưới mắt mình, nhất là lần thứ hai, là lúc nàng có chuẩn bị bắt người, vậy mà lại có thể hoàn toàn tránh đi nàng, vậy thì thực lực của đối phương có chút kinh khủng. Ít nhất là không kém nàng!

-Lão tổ, mấy lần đối phương động thủ với Phượng Sào chúng ta, sợ là đặc biệt nhằm vào chúng ta, theo ta thấy, hay là lại phong sơn một thời gian? Biết kẻ địch là ai đã rồi lại tính sau?

Thập trưởng lão là người đầu tiên nhảy ra, nức nở nói.

Đại trưởng lão nghe là có người chịu thua rồi, liền muốn đi lên mừng, nhưng mà nhìn thấy là thập trưởng lão, hắn lập tức trầm mặc.

Đám người cũng là vẻ mặt lo âu và đồng tình nhìn thập trưởng lão, nhất là cửu trưởng lão, nói theo:

-Thập trưởng lão, đừng nâng cao khí phách của người khác diệt uy phong của mình.

Nói xong, cửu trưởng lão liền nói tiếp:

-Phong sơn thì có hơi quá, có điều sau này mọi người vẫn là nên ít rời khỏi Phụng Sào thì tốt hơn. Thập trưởng lão, ngọn núi kia của người quá vắng vẻ, hay là chuyển tới ở với ta đi?

Thập trưởng lão lập tức vội vàng gật đầu nói:

-Quyết định như vậy đi.

Hồng Nhiên đại nhân nhìn thấy, vỗ bàn một cái nói:

-Đủ rồi! Các người nhìn chính các người đi, chỉ như vậy thôi mà đã bị dọa sợ rồi? Triệu Vũ Hoàng nói rất đúng, tộc Phụng Hoàng ta, bây giờ thiếu nhất không phải cái gì khác mà chính là dũng khí!

Thập trưởng lão khổ sở nhìn Hồng Nhiên đạo nhân.

Sau khi Hồng Nhiên đạo nhân liếc qua thập trưởng lão, thở dài nói:

-Thực lực của đối phương đúng là cường đại, có điều, cũng không phải là chúng ta không có cơ hội đánh trả. Hắn không dám hiện thân, chỉ dám đánh lén, đã nói rõ vấn đề. Thực lực của đối phương, cho dù là mạnh hơn chúng ta thì cũng là có hạn. Thập trưởng lão, xin ngài chịu ủy khuất một chút, mấy ngày này chịu khó đi ra ngoài một chút... Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai mà ngông cuồng đến thế!

Thập trưởng lão nghe xong, chân liền mềm nhũn, nhưng mà nghĩ đến đây là Hồng Nhiên đạo nhân bày bầy, tâm tình của hắn lập tức thả lỏng không ít. Dù sao, mặc dù hắn chỉ là mỗi nhữ, nhưng mà rốt cuộc thì cũng không phải pháo hôi. Nếu như kẻ địch xuất hiện, đám người mai phục xung quanh hắn tự nhiên sẽ hợp nhau tấn công.

Nghĩ đến đây, thập trưởng lão nói:

-Xin tuân theo hiệu lệnh của lão tổ!

Hồng Nhiên đạo nhân nói với các trưởng lão khác:

-Các người bố trí Tỏa Không Đại Trận, chỉ cần đối phương xuất hiện, ta nhất định phải khiến hắn có đi mà không có về!

Đám người đồng ý!

Đại trưởng lão mang theo vài phần lo lắng nói:

-Lão tổ, nếu như đối phương chậm chạp không hiện thân thì sao?

Hồng Nhiên đạo nhân không chút do dự nói:

-Chờ, ta không tin là hắn không đến!

Cùng lúc đó, ở Phương phủ!

-Không ăn thật?

Phương Nhã nhìn con thỏ trước mắt, hỏi.

Tần Thọ sờ lấy cái bụng tròn vo nói:

-Tỷ tỷ, con gà này quá mập. Nói thật, ngẫu nhiên ăn một bữa cũng không tệ lắm, ăn liên tiếp hai bữa, đúng là có chút chán ngấy.

Phuong Nhã gật đầu nói:

-Cũng được, vậy người muốn ăn cái gì?

Tần Thộ nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút nói:

-Nếu không ăn chút hải sản?

Phuong Nhã theo bản năng hỏi:

-Vậy người cảm thấy Tứ Hải Long Vương, con nào ăn ngon hơn?

Tần Thộ nghe xong, lập tức tròn mắt, hắn nói hải sản, thực ra chính là con cua thành tinh cái gì đó, tuyệt đối không nghĩ tới tỷ tỷ hắn vừa mở miệng đã trực tiếp bày Tứ Hải Long Vương vào nồi để hắn chọn.

Có điều Tần Thộ suy nghĩ một chút.

Tứ Hải Long Vương cũng chỉ là trình độ Địa Tiên, nếu không cần nhắc đến cái tầng quan hệ với Thiên Đình này, bọn hắn nhiều năm đến vậy mà chưa đi vào nồi, thực ra cũng rất thần kỳ.

Mặc dù quan hệ của Tần Thộ và Tứ Hải Long Vương không ra là m sao cả, nhưng cũng là không có thâm cừ đại hận gì, thế là Tần Thộ lắc đầu nói:

-Chúng ta làm chút bình thường là được rồi, ta cảm thấy cua trong hồ Dương Trùng cũng không tệ.

Phuong Nhã hiển nhiên là rất hiểu Tần Thộ, sau khi Tần Thộ nói kiểu này, nàng cũng không cố chấp nữa.

Hai ngày sau, Tần Thộ liền ngồi xổm ở Phuong phủ không có ra ngoài, thế mà Phuong Nhã lại thật sự lấy được cua trong hồ Dươn

g Trùng mà lại lớn nhỏ có đến chín lạng! Tàn Thọ ăn đến miệng c
hảy đầy mỡ, trong lòng vô cùng kiêu ngạo thầm nói: "Có khi ngư
ời nuôi cua cũng không ngờ được dưới đáy hồ có nhiều cua to nh
ư vậy..."

Ngày thứ ba, trời vừa sáng, Phương Nhã liền mang theo Tàn Thọ
rời khỏi Phương phủ.

Cùng lúc đó, ở Huyền Hoàng đại lục, bên trong chủ điện ở chính
giữa mấy ngôi đại điện, một đám người sắc mặt âm trầm đứng ở đ
ó.

Quốc sư ngồi trên bảo tọa, sắc mặt cũng là vô cùng khó coi, trong
tay nắm vuốt hai viên trân châu Bạch Cốt, xoay đi xoay lại.

Bên ngoài đại điện, mấy binh sĩ yêu tộc kéo lấy bốn người chậm r
ãi tiến lên, bốn người này không phải ai khác mà chính là người q
uên biết cũ của Tàn Thọ, Phi Đản, Nhện Núi, Quỷ Xa và Kim Thi
ền.

Sắc mặt bốn người như tro tàn, cắn răng nghiến lợi thấp giọng mắ
ng:

-Con thỏ chết tiệt, đừng để ta tìm được người, nếu không ta lột da
người ra! - Phi Đản cắn răng nghiến lợi nói.

Kim Thiên gật đầu theo nói:

-Đúng, sớm muộn cũng lột da hấn!

Về mặt Quỷ Xa âm trầm nói:

-Ta muốn ném hấn vào vạc dầu, chiên ăn! Nếu như không làm đư
ợc, về sau tên của ta sẽ viết ngược lại!

Nhện Núi cũng gật đầu theo, cắn răng nghiến lợi nói:

-Cái con thỏ kia quá quá đáng, trộm thuốc của Phi Đản đại nhân còn chưa tính, thậm chí ngay cả đan lô cũng lấy, hi vọng quật khởi của yêu tộc chúng ta cũng trộm đi. Quá đáng hơn là, đi thì đi, vậy mà còn trả cho chúng ta một cái hố!

Kim Thiên cũng nói:

-Má nó, sớm biết cái cửa hang kia là phòng tắm của quốc sư phu nhân thì con mẹ nó có đánh chết ta cũng sẽ không đi vào! Ta oan uổng mà!

Sắc mặt của mấy người Nhện Núi, Quỷ Xa cũng là phiền muộn...

Hóa ra, lúc trước Tần Thộ đào động, vậy mà cuối cùng cửa ra vào lại là phòng tắm của quốc sư phu nhân! Mấy tên này một đường đi uối theo con thỏ, kết quả có thể thể tưởng tượng được...

Chương 741: Trảm thần rồi

Chương 741. Trảm thần rồi

Càng đáng chết hơn là, bọn họ mới đi vào, vừa đúng lúc quốc sư phu nhân cởi quần áo, sau đó mấy người mắt lớn trừng mắt nhỏ hỏi lâu, kết quả sau cùng chính là mấy người bọn họ trực tiếp bị quốc sư nổi giận đóng cửa lại.

Dùng lời quốc sư để nói chính là:

-Nếu không phải yêu tộc Thiên Đình thật sự không có người để d
ùng, ta nhất định sẽ làm thịt bọn họ tại chỗ!

Cho dù là như thế, hôm nay trên tảo triều, bọn họ vẫn là bị quốc s
ư phán quyết tử hình.

Nhưng mà bọn họ cũng không biết, đào hang chính là con thỏ, nh
ưng mà người hổ bọn họ lại là tỷ tỷ của con thỏ - người cực kỳ ba
o che khuyết điểm...

Mấy người đang mắng bị lôi đi, bên trong đại điện lại là một quan
g cảnh khác.

-Giết thật à?

Bên cạnh quốc sư, một nam tử mặc khôi giáp vẩy rồng đứng đó, n
am tử cười híp mắt, cười giống như là nhìn cái gì cũng tốt đẹp.

Có điều quốc sư Côn Bằng tổ sư cũng không có xem nhẹ ý của na
m tử này, từ vị trí đứng của nam tử này là ở vị trí đầu tiên của đại
điện có thể thấy được địa vị của hắn cao đến mức nào, chỉ sợ là c
ũng chỉ ở phía dưới Côn Bằng.

Mí mắt Côn Bằng vẩy một cái nói:

-Giết cái rắm!

Nói xong, Côn Bằng tổ sư nói:

-Giám lại, đừng để ta nhìn thấy bọn họ, nhìn thấy bọn họ là thấy p
hiền!

Nam tử mặc giáp vẩy rồng cười ha ha, nói:

-Đều đã nghe thấy rồi, còn không truyền ra ngoài?

Lập tức có người đuổi theo bọn người Quỷ Xa.

Ngay lúc này, nam tử mặc giáp vảy rồng hô:

-Chờ đến lúc sắp chém, mới nói! Đừng có nóng vội kéo trở về!

Người ở bên ngoài vang một tiếng, liền biến mất.

Côn Bằng tổ sư thấy cảnh này, hừ hừ hai tiếng, mắng:

-Nếu không phải bây giờ tộc ta hoàn toàn chính xác là thiếu người, ta sẽ thật muốn đem bọn họ băm ra nấu canh!

Nam tử mặc giáp vảy rồng cười ha ha nói:

-Quốc sư rộng lượng.

Côn Bằng hừ hừ một tiếng, xem như đồng ý. Có vẻ như Côn Bằng cũng cảm thấy ủy khuất, mắt mặt, mặt mũi không bỏ xuống được, thế là chủ động nói tránh đi:

-Người luyện mật chước thế nào rồi?

Nam tử mặc giáp vảy rồng dở khóc dở cười nói:

-Quốc sư, tha thứ cho ta mạo muội, ta thật sự là không hiểu, chúng ta hai ngày này không lập kế hoạch mưu đồ Thiên Đình thêm một bước, lại đi tốn thời gian đi chơi cái mật chước này, đây là cái đạo lý gì? Vì cái này, ngay cả đại hội lật trời cũng dời lại, đáng sao?

Nói đến đây, Côn Bằng bất đắc dĩ cười khổ nói:

-Cái này... có đáng hay không đáng, người nhìn thấy người sẽ biết. Kế Mông huynh, tóm lại, chuyện này không thể khinh thường, nhất định phải dụng tâm đi luyện.

Kế Mông cười nói:

-Cứ mấy lá bài như vậy, quét mắt một vòng là nhớ kỹ được, ra cái gì thiếu cái gì, cái gì có thể xuất hiện, tùy tiện suy tính, trong thời gian nháy mắt cũng không dùng tới, thứ đơn giản như vậy, ta thật sự là nhìn không ra có cái gì tốt để luyện.

Côn Bằng nhướng mày, hỏi:

-Đừng nói nhảm, huynh nói cho ta biết, huynh có luyện hay không.

Kế Mông nói:

-Quốc sư bảo ta luyện, ta đương nhiên luyện.

Côn Bằng gật đầu nói:

-Vậy là tốt rồi, người cũng sắp tới rồi, huynh với ta ra ngoài đi.

-Còn muốn chúng ta ra ngoài chờ? Người đến là ai? Mặt mũi lại lố nhố như vậy? - Vẻ mặt Kế Mông kinh ngạc.

Côn Bằng nói:

-Một người quen cũ, huynh gặp được là biết.

Kế Mông hồ nghi nhìn Côn Bằng, thầm nói:

-Người quen biết cũ, có tới hay không người cũng không tính ra, hoặc là nói người này người ngay cả tính cũng không dám tính, cẩu thả lẽ là...

Côn Bằng khẽ gật đầu, Kế Mông lập tức sợ run cả người, gương mặt đang cười híp mắt lập tức treo đầy vẻ u sầu:

-Cái mặt chược này chắc không phải là cùng bọn họ đánh đó chứ?

Côn Bằng tiếp tục gật đầu.

Kế Mông lập tức nói:

-Quốc sư, người xem, Thiên Đình chúng ta nhân tài đông đúc, cũng không thiếu ta một người này, người chọn người khác thế nào? Nếu không ta đề cử một người cũng được, ta cảm thấy Phi Đản không tệ, người cho hắn một cơ hội lập công chuộc tội, thế nào hả?

Côn Bằng liếc hắn một cái nói:

-Phi Đản? Nếu như hắn có đầu óc, hắn sẽ không để mất Chúng Sinh Đan của chúng ta.

Kế Mông lại nói:

-Tử... Thiết cũng được.

Côn Bằng bĩu môi nói:

-Hắn? Rèn sắt, đánh nhau thì được, nhưng mà cái này, không được.

Kế Mông liên tiếp nói mấy người, kết quả đều bị Côn Bằng phủ định, cuối cùng Kế Mông mang theo tiếng khóc nức nở nói:

-Quốc sư, đại ca, người là đại ca ruột của ta, người rơi vào, thì cũng không thể đem kéo ta xuống cùng một chỗ chứ...

Côn Bằng cười ha ha nói:

-Hai người, náo nhiệt.

Kế Mông:

-... -

Cùng lúc đó, Tần Thộ đi theo Phương Nhã vào bên trong chủ thành, đang đi rộn rộn ràng ràng trên đường phố, chỉ cần Tần Thộ thích là Phương Nhã lập tức tiện tay mua đưa cho hắn. Cái phần quan tâm cùng chăm sóc này, khiến gia hỏa Tần Thộ có cảm giác nằm mơ cũng muốn ăn bám sống hết đời này, cũng cảm thấy đỏ mặt...

Nhất là, vẻ đẹp của Phương Nhã, càng là khiến phong cảnh trên đường phố thêm mỹ lệ. Một đôi chân dài kia, hấp dẫn vô số ánh mắt sinh vật giống đực. Không sai, không chỉ là người đang nhìn, đến ngay cả những động vật thành tinh kia, vừa đi thoáng qua một cái cũng muốn liếc một chút, nhìn một chút.

Sau khi bọn họ phát hiện, khí chất dịu dàng này vậy mà như là tỷ tỷ nhà bên, đối với con thỏ trong ngực nàng vô cùng chiều chuộng và quan tâm, từng người nhao nhao quăng tới ánh mắt muốn giết người. Giống như là hận không thể một bàn tay chụp chết cái con thỏ đó, sau đó bọn họ sẽ thay thế vị trí con thỏ, ghé vào trên bộ ngực kia.

Đối với ánh mắt của những người này, đương nhiên là Tần Thộ không sợ, thậm chí còn có chút đắc ý! Thịnh thoảng phát hiện người có ánh mắt mưu đồ làm loạn, liền trực tiếp trừng mắt lại, vì để càng hình tượng một chút, hắn còn cố ý biến cái đầu lớn lên vài vòng... Khiến con mắt lộ ra rất lớn, trừng lên cũng là cực kỳ... quỷ dị.

-Nhiều cô gái xinh đẹp, sao lại ưa thích cái loại đồ chơi này chứ?

-Thời thế thay đổi rồi, loại con thỏ đầu to xấu như vậy, vậy mà cũng có người thích.

-Thật là...

Tần Thợ nghe nói như thế, tức giận đến mắt trợn trắng, cuối cùng dứt khoát, trực tiếp quơ móng vuốt kêu lên:

-Nhìn cái gì? Chưa có nhìn thấy con thỏ ăn bả à?!

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời không còn gì để nói, có lẽ bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể kêu ăn bả lên cực kỳ có lực như thế, lẽ thẳng khí hùng.

Đối với Phương Nhã, chỉ là ôn nhu cười một tiếng, xoa xoa đầu Tần Thợ, nói:

-Đừng lộn xộn.

Tần Thợ ừ một tiếng, liền ghé vào trên ngực Phương Nhã, hưởng thụ lấy đôi chân dài bước đi đường kéo theo từng đợt chấn động... hạnh phúc híp con mắt lại.

Chương 742: Trảm thần rồi (2)

Chương 742. Trảm thần rồi (2)

Đang đi, Tần Thợ chợt thấy mấy bóng người quen thuộc từ xa đi tới, vừa đi, trước người còn có người khua chiêng gõ trống hô hào:

-Trảm thần rồi! Trảm thần rồi!

Tần Thợ hiếu kỳ tùy tiện bắt lấy một người liền hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Người kia cũng là vẻ mặt mơ hồ, ai có thể ngờ được là đang nhìn mỹ nữ, kết quả con thỏ trong ngực đột nhiên bắt hấn lại, dọa hấn còn tưởng là nhìn lén bị mỹ nữ phát hiện nữa. Nghe xong vấn đề con thỏ hỏi, lúc này mới lau mồ hôi lạnh, cười gượng hai tiếng nó i:

-Trảm thần.

Tần Thộ nói:

-Ta biết cái gì là trảm thần, ta còn hỏi người sao?

Nam tử len lén liếc qua Phương Nhã, sờ sờ mũi, ha ha nói:

-Trảm thần... ý chính là thần tướng phạm sai lầm, bị kéo ra ngoài chém. Nói thật, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trảm thần. Trước kia đều chỉ là nhìn thấy trong sách lịch sử, kh ông ngờ được Thiên Đình sẽ thật sự trảm thần, chắc chắn.

Nói xong, nam tử lại liếc qua đôi chân dài của Phương Nhã.

Một khắc sau, con thỏ kia bỗng dựng dựng lên, móng vuốt thỏ vươn dài, đột nhiên biến thành bàn tay linh trưởng lớn, nếu như quen thuộc nhất định sẽ phát hiện, đây là tay Chu Yếm. Tần Thộ tu luyện biến Chu Yếm bên trong Huyền Thiên Cửu Biến lâu như vậy, tạo nên thấu hiểu, lúc nào cũng có thể biến mình thành bất kỳ bộ phận nào của Chu Yếm, lúc này chính là biến thành tay của Chu Yếm.

Tay của Tần Thộ hóa thành cái kéo xuyên thẳng qua hai mắt của nam tử!

Nam tử nhìn thấy, bị dọa đến nhanh chóng đưa hai tay che mắt ch

ấn tẩn công của Tần Thộ. Nam tử đắc ý nói:

-Biết là người không có ý tốt, ha ha... ta sớm có, ách... ngao!

Phương Nhã chậm rãi đi về phía trước ôm con thỏ vừa rút chân ra khỏi đũng quần của nam tử, từ đầu đến cuối thái độ của nàng đối với nam tử kia, giống như là nhìn thấy không khí. Mặc cho Tần Thộ giầy vò, cũng không có ý khích lệ, cũng không có ý ngăn cản, giống như là đối phương không tồn tại.

Tần Thộ có chút đắc ý ngẩng đầu lên:

-Đồ đàn, giường đông kích tây cũng không biết... Tay của thỏ gia ta có thể kéo dài, thì chân cũng có thể, lấy mắt của người, cho người nhìn loạn này, không dưỡng vài tháng, thì đừng nghĩ đến nữa...

Phương Nhã nghe nói như thế, hé miệng cười nói:

-Hắn nhìn ta, người tức giận?

Tần Thộ dùng sức gật đầu, nói:

-Đó là đương nhiên, tỷ là tỷ tỷ của ta, bọn họ đối với tỷ không lễ phép, ta đương nhiên là muốn giáo huấn hắn.

Phương Nhã cười nói:

-Người biết bọn họ không lễ phép với ta?

Tần Thộ nhìn lồng ngực nói:

-Chỉ dựa vào sự hiểu biết của nam nhân đối với nam nhân.

Phương Nhã mỉm cười, không nói gì, chỉ có điều sâu trong ánh mắt hiện lên một vẻ ôn nhu.

Đúng lúc này, Tần Thộ hỏi:

-Tỷ tỷ, vì sao chúng ta lại tới đây? Tỷ quen biết bọn gia hỏa này à?

Phương Nhã gật đầu lại lắc đầu nói:

-Không tính là quen, có điều biết một chút.

Tần Thộ lập tức nói:

-Đã không quen, vậy thì chúng ta đi về đi.

Phương Nhã nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Vì sao?

Tần Thộ khổ sở nói:

-Có thể là đệ làm mất lòng bọn họ, tỷ nhìn thấy mấy đồ đàn kia k hông, ba phần là bởi vì đệ lấy đồ vật của bọn hắn, cho nên mới bị kéo đi trăm. Nếu như để bọn họ nhìn thấy đệ, đoán chừng đệ sẽ c hết còn khó coi hơn bọn hắn.

Phương Nhã cười cười, vẻ mặt nhẹ nhàng nói:

-Yên tâm, mặc dù không quen, nhưng mà dựa vào quan hệ của bọn họ và ta, bọn họ sẽ không bắt ngươi đâu.

Tần Thộ nhếch nhếch miệng nói:

-Tỷ tỷ, đệ nói chuyện kia, không phải là chuyện bình thường, đó có thể là chuyện lật trời. Bọn họ luyện một lò đan dược...

Tần Thộ nói một hơi mọi chuyện từ đầu đến cuối, vốn cho rằng P

hương Nhã sẽ kinh ngạc, hoặc là sợ, sau đó mang hấn trở về. Kết quả khiến Tần Thộ ngạc nhiên là, Phương Nhã từ đầu tới đuôi đều ôn hòa, bình tĩnh giống như bình thường, giống như Tần Thộ tro m cái kia không liên quan đến đan dược quật khởi của yêu tộc, mà là Đại Lực Hoàn bán ở ngoài đường.

-Nói xong chưa? - Phương Nhã hỏi.

Tần Thộ gật gật đầu theo bản năng.

Sau đó Phương Nhã nói:

-Còn nhớ người đến chỗ ta như thế nào không? Nhớ lời ta nói lúc người đến chỗ ta không?

Tần Thộ sững sờ, suy nghĩ kỹ một chút, hấn xuất hiện từ đâu, vượt qua không có bao nhiêu khoảng cách, đã trực tiếp đến Địa Phủ. Phương Nhã vừa thấy mặt, đã nói hấn gây tai họa...

Nói như vậy...

Tần Thộ hoảng sợ nói:

-Tỷ tỷ, tỷ biết cả rồi?

Phương Nhã gật đầu.

Ánh mắt Tần Thộ sáng lên, biết còn dám tới, chẳng lẽ?

-Tỷ tỷ, nói như vậy, chuyện này tỷ có thể giải quyết?

Phương Nhã tiếp tục gật đầu.

Tần Thộ lập tức cao hứng vỗ bàn tay một cái nói:

-Vậy thì tốt quá, đi, chúng ta đi xem chém đầu, chúc mừng một c

hút

Phương Nhã nghe xong, lập tức ngây ngẩn cả người, đi xem chém đầu, chúc mừng một chút? Phương thức này thật đúng là đặc biệt.

Tần Thọ nói xong, chỉ vào phương hướng bọn người Kim Thiên, Nhện Núi bị áp giải nói:

-Chính là nhìn mấy người bọn họ bị chém đầu.

Về mặt Phương Nhã thờ ơ nói:

-Xem bọn hắn?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng vậy, tỷ nhìn dáng dấp mấy người bọn họ đi, vui biết mấy.

Phương Nhã:

-...

Bọn người Nhện Núi đang cắn răng nghiêng lợi mắng con thỏ, đúng lúc này, khoe mắt hắn liếc một vòng thấy một màu trắng quen thuộc!

Trong nháy mắt đó, Nhện Núi đột nhiên giật cả mình, bỗng nhiên quay người, liếc mắt liền thấy được Tần Thọ trong đám người! Thân thể tuyết trắng mập mạp của Tần Thọ kia, giống như chỉ có một mình ở đó, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Không thể nào không hấp dẫn được, trước đó cũng là bởi vì cái con thỏ này, dẫn đến Nhân Sâm Quả không thể lấy tới tay; về sau lại bởi vì cái con thỏ này, mà toàn bộ diện Phi Đản đều bị quét sạch ròi; cuối cùng bọn hắn càng là trực tiếp bị con thỏ bắt đi vào bên trong phòng tắm của phu nhân của Côn Bằng tổ sư, gây nên bọn h

ấn bị chém!

Bây giờ nhìn thấy tên hỗn đản này, hấn làm sao có thể không tập t rung toàn bộ sức mạnh, trừng mắt qua? Nếu như ánh mắt có thể g iết người, hấn nhất định là đã trừng chết con thỏ này rồi!

Sau khi xác định cái con thỏ kia chính là tên hỗn đản trong ấn tượ ng, Nhện Núi cũng không biết là kích động hay là tức giận, toàn t hân run rẩy bám lên người Kim Thiên và Quỷ Xa, nói:

-Ta... ta ta ta, ta nhìn thấy... ta nhìn thấy...

-Người nhìn thấy cái gì? Người nhìn thấy cái gì cũng đều vô dụn g, chờ chết đi.

Kim Thiên ngắt lời Nhện Núi thờ dài nói.

Nhện Núi tiếp tục nói:

-Không phải, ta... ta cái gì nhỉ, ta thấy được... ta nhìn thấy cái ng ười nào nhỉ.

Quỷ Xa lại ngắt lời Nhện Núi nói:

-Người cái gì mà người? Trừ phi người nhìn thấy con thỏ chết tiết kia, đồng thời con thỏ chết tiết kia còn chưa có ăn lò luyện đan, đ an dược bên trong vẫn còn hoàn hảo, nếu không thì vẫn phải chết.

Chương 743: Oan gia ngõ hẹp

Chương 743. Oan gia ngõ hẹp

-Đúng... - Nhện Núi kích động kêu lên.

Phi Đản mắng:

-Đúng cái gì, đôi là ngươi, ngươi không ăn sao?

Nói xong, hắn tuyệt vọng nhìn lên trời gào:

-Cổ nhân đúng là không lừa ta, sắc là đao cạo xương, sắc đẹp hỏng việc mà!

Nghe đến đó, cái trông mặt tức giận của Nhện Núi đảo quanh, cắn răng một cái, giậm chân, hét lớn:

-Ta nhìn thấy con thỏ!

-Nhìn thấy ai cũng đều vô dụng!

Mấy người trăm miệng một lời nói, nói xong, mấy người đều ngà y ngẩn cả ra, sau đó đột nhiên nhìn chằm chằm Nhện Núi hỏi:

-Ngươi nhìn thấy ai?

Nhện Núi đã không muốn nói chuyện, tám con mắt đều nhìn về mọi phương hướng, mấy người khác đồng loạt nhìn sang, chỉ thấy trong đám người hiện lên một vòng màu trắng chói sáng!

Trong nháy mắt đó, Kim Thiên nói:

-Con thỏ...

Quỷ Xa nói:

-Chính là hắn!

Phi Đản chảy nước bọt nói:

-Xinh đẹp!

-Ừm?!

Quỷ Xa, Kim Thiên, Nhện Núi đồng thời nhìn về phía Phi Đản.

Phi Đản lập tức sửa lời nói:

-Xinh đẹp cái rắm! Giết chết hắn!

Sau đó, bốn người đồng thời hô:

-Con thỏ! Chính là con thỏ kia trộm đi lò luyện đan! Bắt hắn lại!

Yêu quái áp giải mấy người đi pháp trường, nghe xong, đột nhiên quay người nhìn về phía Tàn Thọ.

Tàn Thọ nhếch miệng cười lúng túng với mấy người, lộ ra một hàm răng trắng nõn nói:

-Chào!

-Đánh hắn!

Phi Đản dẫn đầu, những người khác kêu ngao ngao rồi vọt lên.

Tàn Thọ nhìn thấy, vội vàng nói:

-Tỷ, còn đứng nhìn làm gì? Mau chạy đi.

Kết quả Phương Nhã lại là không nhúc nhích, Tàn Thọ thấy đột nhiên nhảy dựng lên, biến thành một người dáng vẻ cao lớn, nâng

Phương Nhã lên liền chạy. Tần Thộ vừa chạy vừa la lớn:

-Tỷ tỷ, đây chính là giải quyết mà tỷ nói? Sao ta lại có cảm giác là bọn hắc giải quyết chúng ta vậy?

-Đuổi đi!

Quỷ Xa dẫn đầu hô to một tiếng, dưới chân bỗng xuất hiện một cái chiến xa có ba bánh xe, có điều dù chỉ là có ba cái bánh xe, nhưng tốc độ này cũng nhanh đến dọa người! Thực lực chênh lệch tuyệt đối, đã không phải mấy môn phép thuật là có thể rút ngắn được khoảng cách.

Tần Thộ vừa quay đầu lại, liền thấy Quỷ Xa cấp tốc vọt tới, bắt lui hắc liên mạng chạy thế nào, khoảng cách cũng đang nhanh chóng rút ngắn. Hắc thậm chí còn nhìn thấy Quỷ Xa và trên chiến xe của Quỷ Xa còn có bọn người Phi Đản, Kim Thiên, Nhện Núi hung mãnh đến hai mắt đỏ ngầu! Tần Thộ có loại cảm giác, nếu như bị mấy tên này bắt được, đoán chừng mấy người bọn họ sẽ lập tức đem hắc lột da, cắt khúc, nấu!

-Con thỏ, ngươi còn muốn chạy? Ta xem ngươi chạy đi đâu! Ha ha... - Nhện Núi cười như điên nói.

Kim Thiên đi theo gật đầu, cười xấu xa nói:

-Ranh con, chính ngươi chạy không thoát, lại còn mang theo người? Thật là không biết sống chết...

Quỷ Xa vười lạnh nói:

-Có mang theo người hay không, chẳng lẽ hắc còn có thể chạy vượt được chiến xa của ta? Ba cái bánh xe, cũng đủ để đuổi chết hắc n!

-Cái kia là gì của hắc vậy? Sắp chết đến nơi rồi còn khiêng? - Ki

m Thiên hỏi.

Trước mắt con chuột Phi Đản này đều đặt ở bên trên cái mông mấp đang phi nước đại của Tần Thộ, nghe được Kim Thiên hỏi, lúc này mới ngậy người một lúc nói:

-Còn có người khác?

Đang nói chuyện, Phi Đản ngẩng đầu một cái, nhìn về phía nữ tử Tần Thộ đang khiêng trên bờ vai. Lúc này, Phương Nhã cũng hơi khẽ ngẩng đầu lên, cười với bọn họ!

Một tiếng cười kia, Phi Đản cảm giác như toàn bộ lông trên da đầu đều nổ tung! Trái tim dường như ngừng đập trong nháy mắt, một đoạn hồi ức kinh khủng hiện lên trên đầu... Sau đó Phi Đản dùng một âm thanh còn cao hơn so với lúc nhìn thấy Tần Thộ, hét lên:

-Ngừng! Mau dừng lại! Dừng lại! Móa nó nguoi, nhanh chóng dừng lại cho ta!

Nói lời này, Phi Đản đã động thủ, móc một cây đao đến, một đao này chém đứt một cái bánh xe khác trên chiến xa của Quỷ Xa!

Quỷ Xa nhìn thấy, không nhịn được kêu lên:

-Phi Đản, nguoi điên rồi?

Chỉ nhìn thấy thanh đao màu xanh trong tay Phi Đản kia chặt lên chỗ ngồi của Quỷ Xa trên chiến xa! Trong chớp mắt, xe xích lô biến thành xe cút kít, tốc độ cũng giảm đi rất nhiều. Quỷ Xa dường như là trở mắt nhìn con thỏ sắp bắt được, cứ như vậy chạy trốn ngay trước mắt.

Quỷ Xa gầm thét lên:

-Phi Đản, người muốn chết thì cũng đừng lôi kéo chúng ta theo!
Đây là cơ hội sống sót duy nhất của chúng ta!

Đúng lúc này, Tần Thộ nhìn thấy đối phương hẳn là muốn đuổi tới, trong lòng vô cùng khẩn trương, trong lòng tự nhủ nếu chạy không thoát thì liều mạng đi! Thế là hắn móc ra viên gạch vàng, quay đầu chuẩn bị đập người, vùng vẫy giãy chết lần sau cùng. Kết quả, hắn chẳng thể ngờ được, cứ như vậy chỉ trong chốc lát, cái xe xích lô kia lập tức biến thành xe cút kít.

Tần Thộ còn chưa lên tiếng, cục gạch trong tay đã mở miệng trước:

-Cái trông mắt kia, người nhìn cái gì mà nhìn? Không phục thì người đến làm đi!

Kim Thiên nghe xong còn có chút thất thần, lập tức phát hỏa, chỉ vào Tần Thộ mắng:

-Con thỏ chết tiệt, người chờ đó cho ta!

Tần Thộ nhìn thấy, trong lòng kêu một tiếng oan uổng, vô cùng ủy khuất trợn mắt nhìn Kim Thiên một chút, mắng:

-Người con mẹ nó mù lúc nào vậy? Hai cái đèn pha đó có ở trên đầu người không?

Kim Thiên rít lên một tiếng, phun ra một dòng nước, dòng nước cõng chiến xa của Quỷ Xa lao nhanh đi, mặc dù tốc độ kém chiến xa của Quỷ Xa, nhưng so với Tần Thộ chạy thì nhanh hơn nhiều.

Tần Thộ nhìn thấy, bị dọa đến quay người tiếp tục chạy như điên, vừa mắng vừa chạy:

-Cục gạch chết tiệt này, người có thể yên tĩnh chút được không? Im miệng? Đây không phải là chỗ nên gây sự?

Nhưng mà cục gạch này lại không có một chút tự giác nào, hừ hừ nói:

-Là ta, làm cũng làm rồi, ở đâu ra lắm lời như vậy chứ?

Tần Thọ thầm cười khỏ, làm? Vậy cũng phải là làm qua ư!

Phi Đản nhìn thấy Kim Thiên vậy mà sắp bắt được con thỏ nhanh chóng quơ bích lục bảo đao trong tay hắn, chém một đao vào bên trong dòng nước, một hạt châu răng rắc một tiếng, bị đánh bay ra ngoài! Dòng nước soạt một tiếng, bay lên không trung, tốc độ của bọn họ trong nháy mắt liền chậm lại.

Kim Thiên nhìn thấy, lập tức phát hỏa, đứng trước sinh tử, Kim Thiên cũng không đoái hoài tới địa vị của Phi Đản cao hơn hắn, thực lực mạnh hơn hắn, há mồm nói:

-Phi Đản, ngươi làm gì vậy? Ngươi đây là đang cắt đường sống của chúng ta đó!

Nhện Núi gật đầu theo, nhưng mà Phi Đản là người hắn không chọc được, hơn nữa cũng đánh không lại bảo bối của hắn, cho nên hắn không có mở miệng, chỉ là nhìn chăm chăm vào Tần Thọ bên kia nói:

-Bọn họ sắp chạy mất rồi.

Phi Đản còn chưa kịp mở miệng, Tần Thọ vừa vặn tròn mắt nhìn cục gạch một cái nói:

-Có thể làm được còn cần ngươi nói sao?

Cục gạch cắt một tiếng, quay đầu liền mắng:

-Tròng mắt nhiều như vậy, ngươi là bò đào tinh à? Lại nhìn, ta đã

o người để cất rượu!

Chương 744: Lục đục nội bộ?

Chương 744. Lục đục nội bộ?

Vốn dĩ hỏa khí Nhện Núi không có lớn như vậy, nghe xong, ngao một tiếng liền kêu lên:

-Con thỏ chết tiệt, người xem ta có giết chết người hay không!

Tần Thọ không cần quay đầu lại, nghe thấy liền biết, cháu trai này cũng không thấy được người đang mắng bọn hắn là cục gạch mà không phải hắn! Hắn cũng không nhịn được, há mồm liền mắng:

-Người con mẹ nó, mù à!

-Hỗn xược! Con thỏ, xem ta bắt người đây!

Nhện Núi hét lớn một tiếng, lắc mình biến thành một con nhện to lớn, lập tức nâng chiến xa của Quỷ Xa lên, mở ra tám cái chân dài, khổng lồ cuồn cuộn phong, chạy như điên! Tốc độ không bằng Kim Thiên, nhưng mà so với con thỏ thì cũng nhanh hơn.

Nhện Núi một đường phi nước đại, trong chớp mắt đã đuổi tới sau lưng con thỏ, dữ tợn cười một tiếng, thầm nghĩ:

-Xem ta lấy mạng của con thỏ người đây!

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu xanh hiện lên, phốc phốc phốc phốc....

Nhện Núi chỉ cảm thấy trên đùi đau đớn một hồi, cúi đầu nhìn, liền thấy tám cái chân chỉ còn lại một cái đang tội nghiệp chống đỡ hắt đứng trên không trung! Còn lại bảy cái chân đang thuận theo bầu trời rơi xuống, sau đó là không trở về nữa.

Tám con mắt của Nhện Núi, nhìn về phía ba người phía sau lưng, Kim Thiên và Quỷ Xa đồng thời chỉ về phía hung khí còn chưa có thu lại của Phi Đản.

-Phi Đản, ngươi làm gì vậy?! Ngươi muốn chết, thì một mình ngươi đi chết là được rồi, còn kéo theo ta làm gì?

Nhện Núi mang theo tiếng khóc nức nở, gào khóc, vô cùng ủy khuất kêu lên.

Phi Đản không nói gì, ngửa đầu, nhìn bóng lưng Tần Thộ đi xa, xác định lúc này không có ai đuổi kịp con thỏ, lúc này mới lau mồ hôi trên trán....

Đám người nhìn thấy trên trán Phi Đản tất cả đều là mồ hôi lạnh, cũng là sững sờ. Sau khi tâm mọi người có vẻ bình tĩnh lại, quan sát kỹ Phi Đản, lúc này mới phát hiện, lông toàn thân gia hỏa này đều dựng lên, nhìn thế nào cũng không giống chuột tinh, mà lại giống như con nhím tinh. Càng làm cho mọi người khiếp sợ là, bờ môi luôn hồng nhuận phơn phớt của Phi Đản lúc này đã trắng đến không còn giọt máu, cả người và mặt đều không đúng lắm.

Không có đợi mọi người đặt câu hỏi, Phi Đản run rẩy nói:

-May mắn là ta xuất thủ nhanh.

Quỷ Xa âm dương quái khí nói:

-Đúng vậy, mỗi lần lúc chúng ta thiếu chút nữa là bắt được con thỏ, người lại thả hấn đi. Người nói đi, rút cuộc người muốn làm gì? Lại muốn chết một lần như vậy sao?

Phi Đản hàm hừ nhìn mấy người Quỷ Xa nói:

-Các người còn trách ta sao? Ta nói dừng lại, các người thì tốt rồi, chạy càng vui vẻ hơn! Ta chém hai cái bánh xe, các người còn không hiểu? Kết quả con cóc chết nhà người lại nâng xe chạy? Sao hả? Ta muốn dừng xe khó như vậy sao? Còn có người, con nhện chết tiết, người con mẹ nó muốn đuổi con thỏ, thì chính người đuổi đi! Người chở chúng ta đi... Không đúng, người chở ta đi làm cái gì?

Đám người bị Phi Đản dừng lại truy hỏi, hỏi đến vẻ mặt mơ hồ, N hện Núi nói:

-Ta cái này... không phải muốn mọi người cùng nhau động tay bắt lấy con thỏ, sau đó lập công chuộc tội, có thể miễn đi tội chết sao?

Hai mắt Phi Đản khẽ đảo nói:

-Có phải là người ngốc không? Trên bờ vai của cái con thỏ kia vá c một nữ nhân, người không thấy rõ sao? Người kia có thể đuổi sao?

Đám người sững sờ, lúc vừa nhìn thấy con thỏ, trông mắt của mọi người đều đỏ, bọn hấn còn có tâm tình nhìn sinh vật khác ngoài con thỏ sao! Bây giờ nhớ lại, kết quả khổ sở phát hiện, trong đầu ngoại trừ con thỏ, cái gì cũng đều không có.

Nhìn ba đôi mắt mờ mịt, Phi Đản phát tay nói:

-Các người chỉ cần chạy bằng chân, cũng có thể đuổi kịp cái con thỏ kia. Các người muốn đuổi cứ việc đuổi là được rồi. Có điều ta

khuyên các người một câu, đi đạo trường, chúng ta chưa chắc đã chết. Không cần phải nói, toàn bộ yêu tộc Thiên Đình chúng ta, chỉ có ta luyện đan được được, không có ta, kế hoạch phía sau xử lý thế nào? Cả các người nữa, sống tới yêu tướng số lượng cũng là không nhiều. Bây giờ chính là lúc dùng người, quốc sư cho dù hung ác, cũng sẽ không ở thời điểm này tự cắt đứt cánh tay của mình.

-Ý gì? - Đầu có Nhện Núi có chút quá tải hỏi.

-Kim Thiên đánh cho hắn một bạt tai nói:

-Cái này còn nghe không hiểu sao? Nói đúng là, quốc sư có thể là đang hù dọa chúng ta!

Nhện Núi nói:

-Người cũng đã nói, đó là có thể. Có thể, chính là đại biểu cho biến số, có biến số, liền có thể đem chúng ta chặt răng rắc.

Kim Thiên trầm mặc...

Phi Đan thì trực tiếp cho Nhện Núi một ánh mắt người là kẻ ngốc, sau đó giải thích nói:

-Đi đạo trường, là có thể sẽ chết. Đuổi theo con thỏ, ta cam đoan, yến hội tối nay quốc sư sẽ mời con thỏ ăn Nhện Núi chiên dầu, Cửu Đầu Điều kho tàu, Kim Thiên hấp!

Ba người sững sờ, hỏi:

-Vì sao?

Phi Đan nói:

-Các người có thể đi đuổi con thỏ, nhưng mà đừng bắt hắn, chính là xem người trên lưng hắn.

Mấy người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng tập thể lắc đầu, xoay người rời đi. Tìm tới mấy yêu tinh áp giải bọn họ, từng người đều thành thật còng tay mình lên, đi theo.

-Tại sao không đi nhìn xem? - Phi Đản hỏi.

Mấy người trăm miệng một lời nói:

-Người nói khủng bố như vậy, chúng ta còn đi sao? Đi nói cho nàng, chúng ta không chú ý tới nàng à? Đây không phải là đánh mặt người ta sao? Muốn chết à?

Phi Đản:

-...

Tần Thộ chạy một hồi, phát hiện mấy tên kia vậy mà không đuổi mình nữa, thế là nhanh chóng dừng lại quay đầu nhìn xem, thầm nói:

-Chuyện gì vậy?

-Nhìn thấy bản đại gia, sợ chứ sao? - Cục gạch kêu ngạo nói.

Tần Thộ không nói hai lời liền nhét hắc vào Hắc Ma Thần Hạp, về phần lời hắc nói, Tần Thộ tin hắc mới là có quỷ đó!

Đúng lúc này, một lão nhân đi một đôi giày vải, mặc một thân áo vải đi tới trước mặt Tần Thộ, cười ha ha, muốn mở miệng nói.

Tần Thộ không nhịn được nói:

-Không có tiền lẻ, tìm người khác đi.

Nói xong, Tần Thộ khiêng Phương Nhã xoay người rời đi.

Phuong Nhã và lão nhân rõ ràng là sững sờ, sau đó hai người nhìn nhau, hung quang trong mắt lão nhân trong nháy mắt bị hung quang sâu trong ánh mắt của Phuong Nhã ép vỡ nát. Lão nhân cười khồ một tiếng, thâm nói:

-Ta thành ăn mày rồi?

Tần Thợ buông Phuong Nhã ra, vỗ bộ ngực mình nói:

-May mà ta chạy nhanh... Tỷ tỷ, tỷ xem, đánh bài tìm ai cũng được. Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta vẫn là nên về nhà đi.

Phuong Nhã cười nói:

-Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu.

-Hai vị, quấy rầy một chút. - Lão nhân lại tới.

Tần Thợ vung tay lên:

-Đã nói cho người rồi, không có tiền lẻ.

Vẻ mặt lão nhân lúng túng nói:

-Cái kia...

Tần Thợ vỗ đùi nói:

Chương 745: Đây là gia gia của ta

Chương 745. Đây là gia gia của ta

-Người xem, ta ngay cả quần cũng không có, lấy tiền ở đâu ra? Nếu thật tính toán một chút, một thân của người còn có tiền hơn so với ta đó.

Lão nhân dờ khóc dờ cười nói:

-Ta không phải ăn mày.

Tần Thọ sững sờ, nhìn lão nhân chăm chú một chút, lão nhân dùng ánh mắt ám áp nhất từ lúc sinh ra tới giờ đối mặt với Tần Thọ, hai người bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, Tần Thọ hỏi dò:

-Chúng ta quen biết?

Lão nhân lắc đầu, có lẽ là lão nhân muốn rút ngắn quan hệ của hai người.

Thế là lão nhân nói:

-Thực không dám giấu diếm, tính cách của người, rất giống với con trai của ta.

Tần Thọ nghe xong, liếc mắt một cái nói:

-Được rồi, đừng nói nữa, ta hiểu được trò ta biết rõ rồi. Có phải là con trai người mất rồi?

Lão nhân nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Tần Thọ nói:

-Người đang tìm con trai?

Lão nhân suy nghĩ lại một chút, thật sự là hắn cũng đang tìm, vì vậy tiếp tục gặt đầu.

Tần Thọ vỗ tay một cái nói:

-Quả nhiên... Ta không hiểu được, cái trò này ở Trái Đất đều đã cũ rích rồi, sao ở nơi này của các ngươi vẫn còn có người dùng vậy? Chẳng lẽ là đồ ngốc trong thiên hạ này lừa gạt cũng không hết sao?

Lão nhân sững sờ, nói:

-Ta không có lừa ngươi?

Tần Thọ tùy tiện vung tay lên nói:

-Ngài đi một bên chơi đi, ta còn đang vội đó.

Nói xong, Tần Thọ lôi kéo Phương Nhã rời đi, lão nhân đứng tại chỗ hoàn toàn mơ hồ, cái này là tình huống gì vậy?

Phương Nhã cũng tò mò hỏi Tần Thọ:

-Sao thế?

Tần Thọ cười nói:

-Tỷ tỷ, lão đầu kia chính là đang lừa gạt. Chiêu trò của hắn chính là, hắn có con trai, bị mất tích, hắn đi tìm, sau đó không có tiền ăn cơm, muốn tiền ăn cơm. Nhưng mà nếu tỷ thật sự cho hắn cơm, hắn khẳng định là không muốn, mục đích của hắn chính là muốn tiền. Nói trắng ra là, chính là nhìn hai ta mặt thiện, lợi dụng tấm lòng, lừa gạt tiền.

Phương Nhã nghe vậy, phì cười, theo bản năng quay lại liếc nhìn l

lão nhân.

Lão nhân kia triệt để hóa đá tại chỗ...

Lúc này, một tên nam tử mặc khôi giáp vẩy rồng đi tới bên người lão nhân, cố nén ý cười, lại thỉnh thoảng phát ra một tiếng ho khan che lấp âm thanh nụ cười của hắn:

-Khục khục... quốc sư... Khụ khụ, ta đã nói với người rồi, vẫn nên chú ý hình tượng một chút thì hơn, khục khục... cái kia, người xem, đây đều từ tên ăn mày thành tên lừa gạt rồi, khục khục...

-Im miệng! - Lão nhân quát lớn.

Không sai, người này chính là gia chủ hiện tại của yêu tộc Thiên Đình, quốc sư yêu tộc, Yêu Sư Côn Bằng tổ sư.

Nam tử mặc khôi giáp vẩy rồng đương nhiên chính là Yêu Soái Kế Mông.

Hai người vốn là ra ngoài đón Phương Nhã và Tần Thộ. Kết quả đánh chết bọn họ cũng không ngờ được lần đầu tiên gặp mặt lại là tình huống này.

Côn Bằng tổ sư chỉ cảm thấy, mặt mũi cả đời của hắn ở trong nháy mắt đó đã bị con thỏ này đánh đến không còn cái gì...

Sau đó Kế Mông, hỏi:

-Còn đi không?

Hung quang trong mắt Côn Bằng tổ sư lóng lánh, không nói gì.

Kế Mông tiếp tục nói:

-Hay là?

Côn Bằng tổ sư nói:

-Chuyện hôm nay, người không được nói với ai cả, ta đi đòi bộ y phục.

Đang lúc Côn Bằng muốn đi, bỗng nhiên nghe hai giọng nói giống g như là tiếng sét đánh vang lên:

-Gia gia! Sao người lại ở chỗ này vậy!

Trước kia Côn Bằng nghe nói như thế, trong lòng là ấm, trên mặt là ấm, thì bây giờ lại hoàn toàn trắng bệch!

Quá đáng hơn là, hai cái giọng kia lại kêu tách ra, một tiếng khác gọi:

-Con thô! Con thô! Người cũng ở đây à! Không phải là người hiế u kỳ gia gia ta như thế nào đó chứ? Ta giới thiệu cho người một c hút, đây chính là gia gia của ta!

Trong nháy mắt đó, lần đầu tiên Côn Bằng nghĩ đến việc muốn tấ t vào miệng hai đứa cháu này! Đồng thời hắn nhìn thấy, con thô vớ n dĩ chuẩn bị dờ đi, dường như cũng là giật nảy mình, lập tức liề n quay đầu!

Sau đó hai người bốn mắt nhìn nhau, lại trừng đến nửa ngày!

Giữa điện quang và đá lửa, hai người giống như là đọc hiểu suy n nghĩ sâu trong ánh mắt của đối phương!

Trong lòng Côn Bằng chỉ có một suy nghĩ trong đầu: “Người khô ng biết ta, người không biết ta...”

Nhưng trong lòng Tàn Thọ thì loạn thành một đoàn tề đại: “Ôi đê ch, khó trách bọn người Quỷ Xa không đuổi hắn, đây là muốn đư

a BOSS tới để đuổi lão tử rồi! Đến mức đó sao? Thỏ gia ta chính là cầm có chút đan dược của các người thôi mà, các người thế này cũng quá quá đáng rồi!”

Sau đó Tần Thộ yên lặng đọc: “Người không biết ta, người không biết ta...”

Sau đó hai con người hai tâm linh tương thông, cuối cùng, hai người đồng thời quay người, đưa lưng về phía nhau, sau đó sải bước liền muốn chạy.

Kết quả, hai bàn tay to, một cái ôm bả vai con thỏ, một cái lôi kéo cánh tay của Côn Bằng tổ sư, đồng thời hét lên:

-Đừng đi, giới thiệu cho hai người quen biết một chút!

Sau đó hai người bị kéo đến cùng một chỗ, bốn mắt nhìn nhau, mồ hôi lạnh trên mặt mũi hai người rầm rầm chảy xuống.

Côn Bằng tổ sư sợ là chuyện mất mặt vừa rồi bị con thỏ chọc ra, Tần Thộ thì lại sợ là Côn Bằng tổ sư trước mắt này tính sổ chuyện hấn trộm đan dược, đan lô, trong nhất thời bầu không khí lại lâm vào trạng thái yên tĩnh quỷ dị.

Đồng thời trong lòng hai người đều hiện lên một cái suy nghĩ trong đầu: “Độc. Con mẹ nó Khôi Nhất Khôi Nhị! Các người mù à? Không có đầu óc à?”

Sau đó hai người lại cùng hiện lên một cái suy nghĩ nữa: “Hình như bọn hấn không có đầu óc thật... Móa!”

-Con thỏ, đây là gia gia của ta!

Khôi Nhất dùng ngón tay chỉ vào Côn Bằng tổ sư, tùy tiện nói:

-Khôi Nhị cũng nghiêng cái đầu, dùng ngón tay cái chỉ vào Tần T

họ nói:

-Gia gia, đây là đồng môn hảo hữu, hảo huynh đệ của chúng con, con thả, Tần Thọ!

Côn Bằng tổ sư và Tần Thọ nhìn nhau lần nữa, sau đó Côn Bằng tổ sư khoát tay, Tần Thọ quay người nhanh chân chạy!

Kết quả lại bị Khôi Nhị kéo lại, Khôi Nhị kêu lên:

-Đừng chạy, gia gia ta nói, chuyện đan dược không tính toán với người!

Tần Thọ nghe xong, sững sờ, đứng ngay tại chỗ, quay đầu lại nhìn Côn Bằng tổ sư một chút.

Côn Bằng tổ sư cười khỏ nói:

-Người không ăn cả đan lô đó chứ?

Tần Thọ liếc qua Phương Nhã, toàn bộ hành trình Phương Nhã đều u híp mắt cười nhìn hắn, không có chút ý muốn xen vào nào.

Tần Thọ đành phải khỏ sờ lấy ra một cái đỉnh to nói:

-Ngày đó ăn quá no, lúc sau ăn gà hầm nấm, ăn no rồi, còn chưa có kịp ăn nó.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực ra Tần Thọ dự định là, đan dược tốt như vậy, làm gì thì cũng phải để lúc đột phá cảnh giới rồi lại ăn, nếu không quá lãng phí rồi.

Côn Bằng tổ sư nhìn thấy lò luyện đan, trong nháy mắt, con mắt liền sáng lên, lóe ra từng đạo tinh quang, sau đó ha ha cười nói:

Chương 746: Bắt đầu đi

Chương 746. Bắt đầu đi

-Không ăn là được rồi... Biết người và hai cháu trai của ta đang náo nhào đùa với ta. Ta cũng hay nghe bọn họ nói đến người, tiểu tử người không tệ, về sau thường xuyên qua

lại đi.

Nói xong, Côn Bằng tổ sư nhận lấy lò luyện đan trong tay Tàn Thọ.

Đan lô tới tay, tim Côn Bằng tổ sư theo đó mà nhẹ hơn hẳn. Trước đó là bởi vì Phương Nhã, hắn biết Tàn Thọ trộm đan lô, nhưng cũng không dám tìm Tàn Thọ gây phiền phức. Còn muốn thông qua Tàn Thọ lập một chút quan hệ với Phương Nhã. Mặt khác chuyện trộm đan lô, Khôi Nhất Khôi Nhị cũng có tham dự, vì bảo vệ hai đứa cháu của mình... Tóm lại sau khi cân nhắc, sau đó mới có chuyện luyện nói với hai người rằng sẽ không tìm con thỏ gây phiền phức.

Nhưng mà, đây cũng không có nghĩa là, hắn không coi trọng đan dược bên trong lò luyện đan này, dù sao thì nó cũng liên quan tới một ván cờ lớn!

Bây giờ đan dược tới tay, hắn quả thực là thở ra nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Tàn Thọ cũng trở nên khác đi, hắn phát hiện, bây giờ hắn bắt đầu có chút thích con thỏ này.

Tần Thọ nghe được Côn Bằng tổ sư nói như thế, cũng nhẹ nhàng thở ra, hẳn là sợ Côn Bằng tổ sư thật sự không để ý tới mặt mũi của a Khôi Nhất Khôi Nhị, trực tiếp giơ một tay đập chết hẳn, hàm thi t thỏ ả. Quan trọng nhất chính là, hẳn thật sự sợ liên lụy tới Phương Nhã...

Cho tới bây giờ, Tần Thọ vẫn cảm thấy, Phương Nhã rất lợi hại, lợi hại hơn rất nhiều so với hẳn. Nhưng mà còn chưa có đủ thực lực để có thể dựa vào một người đối kháng với với yêu tộc Thiên Đình. Cho nên, có thể nói là Tần Thọ vẫn luôn lo lắng đề phòng. Bây giờ nghe Côn Bằng tổ sư nói như thế ngay trước mặt mọi người, hẳn cũng coi như là an tâm.

Chuyện đến đoạn này, Tần Thọ cũng không muốn cùng Côn Bằng tổ sư tiếp tục mất to trừng mắt nhỏ nữa, miễn cho lão gia hỏa này bỗng nhiên lật lọng, vậy thì hẳn liền thăm rồi. Thế là Tần Thọ nhìn về phía Phương Nhã, nói tránh đi:

-Tỷ tỷ, không phải tỷ nói muốn chơi mặt chược sao? Nhanh đi, đừng để bạn tỷ phải đợi lâu... Chúng ta đi nhanh lên đi.

Nói xong, Phương Nhã cười ha hả nhìn Tần Thọ, Côn Bằng tổ sư và Kế Mông cũng là vẻ mặt cười ha hả nhìn lấy hẳn.

Tần Thọ bị ba người nhìn đến toàn thân run rẩy, cuối cùng không nhịn được hỏi:

-Tỷ tỷ, chắc không phải là tỷ muốn cùng bọn hẳn chơi mặt chược đó chứ?

Phương Nhã khẽ gật đầu nói:

-Người cũng đã đủ rồi, cùng ngồi đi?

Tần Thọ lập tức khóc không ra nước mắt, trong lòng kêu rên lên:

-Tạo nghiệp mà!

Lúc mấy người ngồi xuống bên cạnh một cái bàn vuông trên bàn đặt một bàn mạt chược, thì tâm tình Tàn Thọ mới bình tĩnh lại. Cũng không phải hắn nghĩ thông suốt, mà là hắn có một cái bệnh vặt, chỉ cần ngồi ở trên bàn mạt chược, không cần biết người ngồi đối diện là Thiên Vương lão tử hay là ai, đánh đến lúc người chỉ còn cái quần cộc mới thôi!

-Mọi người, bây giờ bắt đầu đi?

Côn Bằng tổ sư dùng vẻ mặt hiền lành nói ra, nói xong, trừng mắt liếc vào hai cái đầu to đang ghé vào trên cửa sổ kia.

Khôi Nhất Khôi Nhị bị phát hiện thì cười hi hi rồi rụt cổ lại trốn đi. Côn Bằng tổ sư không nhìn, bọn họ lại xuất hiện...

Trên thực tế, dựa vào thực lực của Côn Bằng tổ sư, trên đời này người có thể ở ngay dưới mắt hắn nhìn lên đánh bài, đoán là cũng không có mấy người. Khôi Nhất Khôi Nhị tuyệt đối không nằm trong danh sách này. Nhưng mà đúng là Côn Bằng tổ sư cực kỳ nuông chiều hai người này, cũng chỉ trừng mắt liếc một cái sau đó thì không hề để ý đến nữa.

Sau khi tâm tình Tàn Thọ bình tĩnh lại, đầu óc cũng linh hoạt hơn không ít. Mắt thấy tất cả mọi người muốn động thủ, lập tức nhanh chóng kêu lên:

-Chờ một lát, ta chuẩn bị một chút!

Nói xong, Tàn Thọ dạo trong phòng một vòng, sau đó chỉ vào cái bàn hỏi:

-Tổ sư, cái đồ chơi này người còn cần không?

Côn Bằng sững sờ, có điều vẫn là rộng lượng, lắc lắc đầu nói:

-Người muốn thì lấy đi.

Kế Mông nghe xong, trong mắt lóe lên một vẻ nhức nhối, hiển trên cái bàn kia nhìn thì bình thường, nhưng lại không phải đồ chơi bình thường. Hắn không nhịn được truyền âm cho Côn Bằng tổ sư nói:

-Tổ sư, cái bàn kia là lúc người năm đó ở Bắc Hải phi thiên, gặp được Hải Vân Phật Mộc luyện chế thành. Cái Phật Mộc này có thể tĩnh nhân tâm, phá ma hồn, giúp người tu luyện tăng tốc... Năm đó ta mượn người nhiều lần, người còn không để ý đến ta. Sao bây giờ con thỏ vừa mới mở miệng, người lại không cần rồi?

Côn Bằng trợn mắt nhìn Kế Mông một chút, chậm rãi thưởng thức trà nói:

-Không cần truyền âm, có truyền âm hay không không có ý nghĩa gì đâu. Năm đó không cho người, đương nhiên là không nỡ. Bây giờ cho con thỏ, đương nhiên là vì kết thiện duyên. Gỗ tốt như vậy, ta cũng không có mấy khối...

Vừa nói xong, liền nghe răng rắc một tiếng!

Cái tiếng kia giòn vang, Côn Bằng nghe đến tay khẽ run rẩy, suýt chút ném chén trà xuống mặt đất. Cũng không phải âm thanh dọa người gì, mà là âm thanh này hắn quá quen thuộc!

Côn Bằng và Kế Mông vừa nghiêng đầu, tròn mắt lập tức đỏ lên!

Chỉ nhìn thấy con thỏ kia vậy mà lại một tay vỗ nát bảy Hải Vân Phật Mộc của Côn Bằng! Trong nháy mắt đó, hai người chỉ cảm thấy lòng đang rỉ máu... Đây chính là Hải Vân Phật Mộc đó! Từ bàn cổ khai thiên tích địa đến đây, cũng chỉ có ở lúc thiên địa sơ phân tạo thành một chút hạt giống. Những hạt giống này ức vạn năm

mới chỉ lớn được có một chút!

Mà cái bàn kia khoảng chừng hai mét! Đó là bao nhiêu năm tháng mới hình thành được chứ!

Cái con thỏ chết tiệt này vừa mới cầm đến tay, vậy mà không biết trân quý, trực tiếp đập nát!

Môi của hai người đều run lên, hiển nhiên là cắn răng...

Sau đó hai người lại thấy con thỏ kia vung tay lên, Hải Vân Phật Mộc bay lên không trung, hóa thành nguyên tố đầy trời. Bên trong ẩn chứa một chút năng lượng kỳ lạ cũng bị phóng thích ra ngoài.

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Áy? Bên trong có cái gì vậy?

Trong lòng Côn Bằng tổ sư hơi động, nếu như năng lượng này có thể lợi dụng lần nữa, còn có thể bổ cứu được!

Nhưng mà không chờ hắn mở miệng, chỉ thấy cái con thỏ kia thà nói:

-Đừng lãng phí.

Sau đó cái con thỏ này há to miệng, một hơi nuốt sạch những năng lượng kia...

Côn Bằng tổ sư vừa mới mở miệng ra, cứng đờ ngay tại chỗ, cuối cùng cười khổ một tiếng nói:

-Con thỏ, ăn ngon không?

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Cũng được.

Kế Mông che ngực kêu lên:

-Có thể không được sao? Người có biết là người ăn cái gì không?

-Thôi... đừng nói nữa, đau lòng.

Côn Bằng tổ sư phát phát tay, ra hiệu cho con thỏ nhanh lên.

Tần Thộ nói:

-Gấp cái gì? Chờ ta một lúc, sắp được rồi.

Chương 747: Thua thì phải cạo lông

Chương 747. Thua thì phải cạo lông

Sau đó Tần Thộ lại vung tay lên, nguyên tổ đầy trời kia lại ngưng tụ lần nữa, hóa thành một pho tượng Thanh Long và một pho tượng Bạch Hổ.

Sau đó Tần Thộ gãi gãi đầu, dường như trong lòng không hài lòng lắm, sau khi ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt đặt lên một gốc cây cao bằng thân người ở trong góc của đại điện, cây này hẳn nhìn vô cùng quen mắt, lại là cây Nhân Sâm Quả! Sau đó hỏi Côn Bằng tổ sư:

-Tổ sư, đồ chơi kia người chuyển sang nơi khác được không?

Côn Bằng tổ sư nhìn thấy con thỏ nhìn cây Nhân Sâm Quả, trong nháy mắt, mí mắt rõ ràng nhảy một cái theo bản năng liền muốn nói, không cho!

Kết quả nghe xong, con thỏ chỉ là muốn dời cây Nhân Sâm Quả sang nơi khác, lúc này mới ừ một tiếng xem như đồng ý.

Sau đó Côn Bằng tổ sư chỉ thấy con thỏ này hấp tấp chạy tới, đem ba chậu hoa liên tiếp mang đến cùng một chỗ.

Lúc này mọi người mới phát hiện, bên trái Tàn Thọ để một pho tượng Thanh Long, bên phải để đó một pho tượng Bạch Hổ, sau lưng dựa vào cây Nhân Sâm Quả, nhìn vô cùng quái dị.

Kế Mông không nhịn được hỏi:

-Con thỏ, những thứ này của người đều là cái gì vậy?

Tàn Thọ ngạo nghễ ngắt đầu nói:

-Các người chỉ biết đánh bài, nhưng lại không biết môn đạo trong đó. Nhìn ta đi, trái Thanh Long, phải Bạch Hổ, lưng tựa cây phát tài! Chư thần hộ thể, hôm nay muốn thua cũng khó! Ha ha... các người chịu bị bán quần lót đi!

Kế Mông sững sờ... Sau đó biểu cảm trên khuôn mặt biến đến vô cùng quỷ quái.

Côn Bằng tổ sư thì là tay khẽ run rẩy, chén trà trong tay bóp một cái liền nát, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Con thỏ, người đập Hải Vân Phật Mộc chính là vì cái may mắn này?

Tần Thọ gật đầu với vẻ đương nhiên nói:

-Đúng vậy... ợ... Nếu không thì sao? Ợ... ách, năng lượng của k húc gỗ kia đủ tốt, ta vẫn luôn muốn đập... ợ... một cái.

Côn Bằng tổ sư nghe xong, run run rẩy rẩy nói:

-Sao ngươi không nói sớm? Ta cho ngươi một cái khác để đập kh ông phải là được rồi sao?

Côn Bằng tổ sư nghe vậy, suýt chút nữa tức đến mức phun máu ra ngoài. Có điều cuối cùng vẫn là nhịn được.

Sắc mặt Kế Mông cũng đen nhánh, nói:

-Con thỏ, ngươi muốn Thanh Long, muốn Bạch Hổ, muốn cây ph át tài, ngươi nói với chúng ta không phải là xong rồi sao? Ta bắt c ho ngươi một con sông cũng được mà! Mẹ nó, sông cũng không đ áng tiền bằng cái kia!

Tần Thọ ngạc nhiên, không ngờ được mình tùy tiện chọn một cái bàn, vậy mà lại thật sự đáng tiền hơn Thanh Long, Bạch Hổ.

Thế là Tần Thọ tiến tới hỏi:

-Ngươi nói sông, là hai tên sớm nhất kia à?

Biểu cảm của Kế Mông trong nháy mắt liền cứng đờ, hai tên sớm nhất kia? Cái con mẹ nó là Cổ Thần! Lão tổ tông cùng một thời đ ại với Nữ Oa! Bắt bọn họ? Điên rồi sao?

-Được rồi được rồi, đừng nói nữa, đánh bài đi.

Côn Bằng tổ sư kịp thời đứng ra giúp Kế Mông.

Sau khi Kế Mông ừ một tiếng, nói:

-Con thỏ, sợ là chút vật tổ đó của người hôm nay không bảo hộ được người rồi.

Tần Thọ nghe xong, vô cùng kiêu ngạo nói:

-Không thể nào! Thỏ gia ta từ nhỏ đã xem người khác đánh bài mà lớn lên. Các người mới học có mấy ngày? Hôm nay thỏ gia ta phải thắng được Đại Mãn Quán!

Kế Mông ha một tiếng, không nói gì.

Côn Bằng tổ sư càng là cười tà mị một tiếng...

Từ đầu tới đuôi, Phương Nhã vẫn an tĩnh ngồi ở đó, đôi chân dài gác lên nhau, ôn tồn lễ độ ngồi ở đó, phẩm trà, nhìn Tần Thọ giãy vờ người. Không có ý ngăn cản, cũng không có ý nhúng tay.

Đến lúc bắt đầu, Tần Thọ cũng thu liễm tinh thần, hết sức chăm chú bắt đầu sờ bài, đánh bài...

Lúc mới bắt đầu Tần Thọ là đặc chí, vô cùng tự tin.

Có điều rất nhanh Tần Thọ liền phát hiện, kỹ thuật mật chược hẳn khởi luyện ở Trái Đất này, đối diện với mấy lão yêu quái sống không ông biết bao năm này đơn giản chính là gà trong chuồng! Kế Mông kia dường như là đổi lấy hoa văn Hồ Bài, trên mặt bàn thẻ đánh bạc của Tần Thọ trong nháy mắt liền thua hơn phân nửa...

-Con thỏ, sao người còn đỏ mặt hời vậy? Sợ thua?

Kế Mông nhìn thấy bộ dáng ủy khuất của Tần Thọ, mang theo vài phần đặc ý nhỏ cười ha ha nói.

Sắc mặt Tần Thọ đen nhánh nói:

-Người mới sợ thua đó! Thỏ gia ta trái Thanh Long, phải Bạch Hổ, lưng tựa cây phát tài, sớm muộn sẽ có lúc dùng tới!

Côn Bằng tổ sư nhìn thấy con thỏ thua vô cùng thê thảm, lạnh nhạt cười nói:

-Con thỏ, dựa vào thực lực của chúng ta, cải biến một mảng khu vực không gian cũng là không thành vấn đề. Nhìn như là học được ba ngày, nhưng mà nếu chúng ta thật sự muốn, hoàn toàn có thể đem ba ngày biến thành ba năm, ba mươi năm, ba vạn năm, hoặc thậm chí lâu hơn là ba mươi vạn năm.

Một cái chớp mắt của người phàm chỉ có thể suy nghĩ được một chút chuyện, một cái chớp mắt của chúng ta, thần hồn hạo đặng ở giữa, có thể suy nghĩ được toàn bộ những chuyện phát sinh của toàn bộ sinh linh trong vũ trụ mệnh mông, cũng tìm được đối sách.

Mặc dù cái mạng chược này đối với người phàm có chút phức tạp, nhưng mà đối với chúng ta mà nói, trong nháy mắt có thể thấy hết những biến hóa của nó.

Cái mạng chược này, chính là giống với một ván cờ, chúng ta đã sớm nhìn thấu tương lai, sao người có thể thắng được?

Tần Thọ tròn mắt... hấn lại quên mất cái gốc rễ này.

Nơi đơn giản chút, đầu óc của những lão yêu quái này giống với siêu máy tính, mà mạng chược lại là phép tính đơn giản nhất, bọn họ chỉ cần ngồi ở đó chăm chú nhìn một hồi, các loại cách chơi của mạng chược trong nháy mắt liền biết hết được. Cái này còn chưa tính, lúc mọi người đánh bài, Tần Thọ là thật sự dụng tâm nhớ bài, thậm chí còn có thể tính toán ra khả năng của mấy tấm bài. Mà những lão gia hỏa kia ngồi xuống, quét mắt một vòng, trên cơ bản là có thể đẩy ra tất cả vị trí, làm sao để bốc bài có lợi nhất!

Tính toán như thế, Tần Thọ theo bản năng sờ lên cái mông, lúc nà

y mới nhớ tới, hấn ngay cả quần lót cũng không có... Chẳng lẽ cuối cùng thua đến cạo sạch lông mới thôi à?

Nghĩ lại đáng về một con thỏ mập, đừng quần không có lông, Tần Thọ lập tức có loại cảm giác muốn đập đầu chết.

Đúng lúc này, Phương Nhã đưa tay xuất ra một con bài ở trên mặt bàn của Tần Thọ, tùy tiện ném vào trên mặt bàn, chậm rãi từ tốn nói:

-Ừ.

Kế Mông vừa rồi còn đắc ý lập tức ngây ngẩn cả người, thảm nói:

-Không thể nào, bài Hồ Đông đều đã đi ra, sao còn có thể ừ?

Nói xong, Kế Mông nghiêng đầu muốn nhìn bài của Tần Thọ, Phương Nhã chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn, hấn chỉ cảm thấy có một cỗ lãnh ý quét sạch toàn thân, toàn thân đều nổi da gà!

Chương 748: Bắt nạt

Chương 748. Bắt nạt

Có điều Kế Mông vẫn là nghiêng đầu tới, nhìn thoáng qua, khuôn mặt hấn đen lại, cái này là cái bài rách gì vậy, căn bản là không phù hợp với quy định đề ừ!

Không chỉ là hấn, Tần Thọ cũng là mơ hồ, bài của hấn quá nát, cả

n bản không đủ để ù!

Ngay lúc Kế Mông nghĩ xem cái này có nên nói toạc ra hay không, Côn Bằng tỏ sự đột nhiên lấy bài trong tay đẩy ra giữa cái bàn, kêu lên:

-Ai nha, con thỏ, chúc mừng, a ha ha ha...

Kế Mông còn chưa có tỉnh táo lại, ngay thẳng nói:

-Không phải...

Côn Bằng nhấc chân dưới gầm bàn đá cho hấn một cái:

-Không phải cái gì?

Kế Mông nhìn Côn Bằng, Côn Bằng nhìn lại Kế Mông, một lát sau, Kế Mông bừng tỉnh ngộ, liên tục gật đầu nói:

-Đừng đúng đúng... Con thỏ, số người đồ quá, ha ha...

Nói xong, Kế Mông thành thành thật thật lấy thẻ đánh bạc ra đếm giao cho Tần Thộ.

Sau đó đánh tiếp mấy ván, đều là như thế, bài đánh không ra đến ba lượt, Phương Nhã lại cầm tay Tần Thộ lên ném một con bài lên mặt bàn, sau đó giúp Tần Thộ ù.

Toàn bộ hành trình về mặt Tần Thộ đều ở trong trạng thái mơ hồ, mãi cho đến khi đi ra khỏi chủ điện của yêu tộc Thiên Đình, hấn vẫn còn cảm thấy chóng mặt.

Đi vào chủ thành, Tần Thộ mới hỏi:

-Tỷ tỷ, có phải cái cách chơi này khác không? Sao ta lại cảm thấy cách chơi của chúng ta không giống chút nào với cách chơi của lũ

o gia ta vậy?

Phương Nhã xoa xoa đầu Tần Thộ nói:

-Đúng vậy, không giống.

Tần Thộ nói:

-Đúng thật là không giống à? Vậy thì ta an tâm rồi... Đúng rồi, quy tắc ở bên này là gì vậy? Ta chơi một ngày một đêm, cũng không có tổng kết ra được kinh nghiệm gì.

Phương Nhã thản nhiên nói:

-Quy tắc này rất đơn giản, chỉ cần người mạnh hơn hẳn là người có thể ừ.

Trong nháy mắt Tần Thộ ngu ngơ đứng tại chỗ... Mạnh hơn hẳn là có thể ừ? Đây chẳng phải là đang nói Phương Nhã mạnh hơn Côn Bằng sao?

Tần Thộ nuốt một ngụm nước bọt nói:

-Tỷ tỷ, tỷ với Côn Bằng tổ sư, ai lợi hại hơn?

Phương Nhã khinh thường liếc nhìn đại diện yêu tộc ở sau lưng.

Tần Thộ hiểu rõ, sau đó nói:

-Vậy cái này của chúng ta có tính là bắt nạt người khác không?

Phương Nhã khinh thường nói:

-Tính.

Tần Thộ:

-...

-Tỷ tỷ, bên kia đông vui quá, đi, đi xem một chút đi. - Tần Thộ hồ hào chạy qua.

Phương Nhã cũng không ngăn cản, cứ đi theo như vậy.

Cùng lúc đó, Côn Bằng tổ sư và Kế Mông nhìn đại diện yêu tộc trống rỗng, vẻ mặt cay đắng... Đồng thời, vốn dĩ Kế Mông đến giá p vầy rồng ở trên người cũng không còn, mà con hàng này còn cở i truồng ngồi dưới đất, dùng một cái lá cây đặt ở phần mông.

Áo gai rách rưới trên người Côn Bằng tổ sư lúc này đã thật sự thành áo gai rách rưới, không còn là bộ quần áo pháp bảo lúc trước.

Kế Mông nức nở nói:

-Đây không phải là đang bắt nạt người khác sao? Đường đường chủ của đại địa, lại đi bắt nạt hai tiểu yêu quái chúng ta, quá đáng...

Côn Bằng tổ sư thở dài nói:

-Từ trước đến bây giờ Vu tộc đều là bao che người nhà, nàng là đang bao che khuyết điểm. Chúng ta lấy thực lực khi dễ đệ đệ nàng, nàng liền lấy thực lực đến khi dễ chúng ta... Thỏa mãn đi, chỉ ít đại diện này vẫn còn. Nếu như dựa theo tính tình của nàng năm đó, nơi này đã sớm bị dời đi rồi.

Kế Mông nghe vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

-Là bọn Kim Thiên bắt con thả về à?

Côn Bằng tổ sư gật đầu.

Kế Mông nói:

-Hay là vẫn chém đi?

Côn Bằng tổ sư nói:

-Ta thấy được...

Thế là, pháp trường.

-Hành hình!

Quan giám trảm quăng lệnh bài ra!

Bốn thanh đao trảm yêu lập tức giơ cao lên trời!

Nhìn thấy đao trảm yêu, Nhện Núi nức nở kêu lên:

-Phi Đản đại nhân, không phải người nói chúng ta sẽ không chết sao?

Kim Thiên cũng nói:

-Đây là muốn mạng đó?

Quý Xa thở dài nói:

-Tiêu rồi.

Phi Đản cũng là không còn gì để nói, trên trán đều là mồ hôi lạnh... hắn vẫn luôn nắm chắc là mình không chết được, bởi vì yêu tộc Thiên Đình cần hắn luyện đan. Nhưng mà xem ra, hình như là hắn đã quá xem trọng mình rồi.

Ngay lúc mấy người mặt như tro tàn chờ chết, một người đi ra, lớn tiếng hô:

-Dừng tay! Thủ dụ của Côn Bằng tổ sư, bốn người Phi Đản, Quỷ Xa, Kim Thiên, Nhện Núi, mặc dù có tội, nhưng mà nể tình ngày xưa có công, tội chết có thể miễn!

Lời này vừa nói ra, bốn người liền khóc tại chỗ... nhất là Phi Đản, đứng thẳng nói:

-Người xem! Các người xem đi! Ta nói không sai chứ? Hu hu...

Ba người khác thì liều mạng gật đầu, tung hô:

-Phi Đản đại nhân anh minh!

Người đọc thủ dụ tiếp tục nói:

-Nhưng mà tội sống khó tha, nhốt bốn người vào địa lao, bế quan trăm năm, không được ra ngoài!

Bốn người nghe thấy phải vào địa lao, sắc mặt hơi khó coi, nhưng nghe xong chỉ là một trăm năm, thì lại nhẹ nhàng thở ra.

Kim Thiên nhanh chóng kêu lên:

-Còn đứng đó nhìn à? Mau chóng cởi trói!

Quỷ Xa cũng nói:

-Đúng vậy, mau chóng cởi trói! Đợi gia gia đi từ địa lao ra, ta vẫn là ta! Bọn gia hỏa các người, chờ đó cho ta, ta sẽ thu thập từng người một!

Phi Đản cũng âm trầm nói:

-Dám giết ta! Các người sợ là chưa trúng độc qua bao giờ hả?

Bọn người quan giáo trăm nghe xong, bị dọa đến toàn thân nhũn rã, vội vàng đi lên cầu xin tha thứ, nói các loại lời nịnh nọt:

-Bốn vị đại nhân, các vị đừng trách. Tiểu nhân cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi...

Đồng thời quan giám trăm tự mình cười trối cho bốn người.

Phi Đản hừ lạnh một tiếng nói:

-Ta không cần biết các người phụng mệnh làm việc hay không, tâm tình ông đây không tốt!

Quý Xa kiêu ngạo ngẩng đầu lên nói:

-Không tha cho các người!

Kim Thiên và Nhện Núi cũng gật đầu theo.

Sắc mặt quan giám trăm lập tức như tro tàn...

Bốn người cũng không thêm để ý đến quan giám trăm, bọn họ đại nạn không chết, tâm tình vô cùng tốt, kẻ vai sát cánh đi xuống pháp trường, lắc lư đi về phía Hình Bộ, chuẩn bị cùng nhau hưởng thụ một bữa tiệc lớn ở địa lao. Kết quả vừa mới đi, liền thấy con thỏ đâm đầu đi tới.

Bốn người đang đắc ý, kết quả còn không chờ cho bọn hắn nói cái gì, liền nghe một âm thanh từ đằng xa vọng tới:

-Khoan đã! Truyền thủ dụ của Quốc Sư, Yêu Soái Kế Mông, bốn người Phi Đản, Quý Xa, Kim Thiên, Nhện Núi tội ác tày trời, đáng chém! Lập tức hành hình!

Không đợi bốn người lấy lại tinh thần, một đám người đã xông lên, thuận thực trối bốn người lại lần nữa, áp tải tới pháp trường, ấn

mặt xuống dưới đao trảm yêu.

Về mặt quan giám trảm vốn dĩ còn đang là nịnh nọt, nghe xong, lập tức đứng thẳng, cười hà hà nói:

-Bốn vị, vừa rồi các người không buông tha cho hạ quan, hạ quan sợ là lần này cũng sẽ không buông tha cho các vị. Cái này gọi là phong thủy luân chuyển, hôm nay đến nhà ta! Ha ha... người đâu, chém!

Chương 749: Người ăn được sao?

Chương 749. Người ăn được sao?

Bốn người nhìn nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ, trong lòng chỉ còn lại có con bà nó!

Lúc tới chỗ này là lúc diễn kịch hành hình, Tàn Thọ hỏi Phương Nhã:

-Tỷ tỷ, lần này là chúng ta đến là bắt nạt người khác đúng không?

Phương Nhã gật đầu.

Tàn Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Vậy thì bắt nạt triệt để một chút được không?

Phương Nhã kinh ngạc hỏi:

-Người muốn cứu bọn họ? Trước đó bọn họ đối với người như vậy...

Tần Thọ xem thường nói:

-Khác mà, đều vì chủ mình, thù cũng không lớn lắm. Nhưng mà ơn cứu mạng, dù sao bọn họ cũng phải báo chứ?

Tần Thọ đã nhìn ra, bây giờ ngu quỉ xà thân giữa thiên địa chạy loạn, trời mới biết đột nhiên ngày nào đó có cái thực lực gì tới đối phó hắn. Nếu như bên người có thể có mấy cao thủ, thời khắc mau chốt có thể cứu mạng.

Mặc dù Phương Nhã lợi hại, nhưng mà Tần Thọ không cho rằng Phương Nhã có thể hai mươi bốn giờ, không góc chết bảo vệ hắn. Huống chi, thân là một đại lão gia, lại để cho tỷ tỷ bảo vệ, lòng tự trọng luôn cảm thấy có chút khó khăn. Đương nhiên, nhiều hơn vẫn là hưởng thụ... Dù sao con thỏ chết này hoàn toàn không quan tâm thứ gọi là da mặt, hắn chỉ nghĩ đến lợi ích thực tế.

Phương Nhã hé miệng cười một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ cổ quái, có điều vẫn gật đầu nói:

-Tùy ý người.

Có Phương Nhã cho phép, Tần Thọ lại không vội vã xuất thủ, mà là ôm cây gậy đứng ở hàng đầu tiên trong đám người, cười ha hả nhìn bốn đứa trẻ không may sắp bị trảm.

Bọn người Quỷ Xà lại nhìn thấy Tần Thọ, nhất là sau khi nhìn thấy người đứng bên cạnh Tần Thọ, sắc mặt lập tức như tro tàn, một kiếp này, sợ là không qua được rồi.

Hai mắt mấy người nhắm lại, chờ chết.

Ngay lúc đao trảm yêu sắp hạ xuống, Tần Thọ kêu lên:

-Dừng tay!

Quan giám trảm nhướng mày, con người liếc Tần Thọ, thấy là một con thỏ chưa nhìn thấy bao giờ, trong lòng không ngừng cười nhạt.

Đạo trường của yêu tộc Thiên Đình, là một trong những nơi uy nghiêm gần với chủ điện nhất, dưới tình hình bình thường, cũng chỉ có mấy người mới có thể cắt ngang được chuyện ở đây. Nhưng mà phương thức cắt ngang, tuyệt đối không phải thô bạo như vậy! Bình thường đều sẽ có lý do đầy đủ, đồng thời khi nói ra, chính là như hai người trước đó. Hô xong, còn phải lấy ra tín vật, nếu không chính là nhiễu loạn đạo trường, trực tiếp kéo xuống trảm cùng một chỗ với phạm nhân.

Đối với con thỏ này, quan giám trảm vô cùng tự tin phân tích, đây là một tên quấy rối!

Tâm tình quan giám trảm vốn dĩ đã không tốt lắm, bây giờ lại có người gây chuyện, tâm trạng của hắn càng là hồng bét, cười lạnh một tiếng, hỏi Tần Thọ:

-Ngươi là người phương nào...

Dường như là đồng thời, Kê Mông đang gào khóc lóc kể lể Phương Nhã bắt nạt người khác, liền đứng lên, quát to một tiếng:

-Sắp xảy ra chuyện rồi!

Sau đó Kê Mông biến mất ở trong đại điện, xuất hiện ở đạo trường, hô lớn:

-Im miệng!

Quan giám trăm liếc nhìn đối phương một chút, thấy là một gia h
oả không mặc quần áo, mang lá cây, hấn thậm chí đến hứng thú n
hìn mặt đối phương cũng không có, trực tiếp ha ha cười như điên
nói:

-Thú vị, thật là thú vị! Trước tiên là bốn tên hỗn đản hết giết rồi l
i thả, rồi lại giết còn chưa tính. Bây giờ lại nhiều loạn đạo trường
chưa từng gặp bao giờ cũng bắt đầu xuất hiện thành đoàn, là uy n
ghiêm của pháp luật Thiên Đình không ở đây, hay là đạo trăm yêu
của ta không đủ sắc bén?

-Im miệng! Cái đồ ngu xuẩn nhà ngươi!

Kế Mông nghe xong, lập tức tức giận giậm chân, trực tiếp mắ
ên.

Quan giám trăm nghe xong, lập tức giận giữ:

-Ngươi mới ngu, ngươi mới phải im miệng!

Một trận mắ này, lập tức khiến Kế Mông mơ hồ, hấn lớn như v
ậy rồi đây là lần đầu tiên bị tên quan nhỏ như vậy mắ!

Quan giám trăm thấy đối phương không nói gì, cho rằng là khí th
ế của mình đè được đối phương, thế là ngạo ngễ vung tay lên:

-Người đâu, đem kẻ nhiều loạn trật tự đạo trường này kéo xuống,
cùng chém!

Nói xong, quan giám trăm kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nhìn khắp b
n phía, rất có vài phần khí khái ta đây là lớn nhất.

Nhưng mà một phút đồng hồ trôi qua, vậy mà bốn phía không có
ai động.

Quan giám trăm sững sờ, chau mày, vừa định giận giữ mắ mỗ

một tiếng thì nghe thấy giọng nói của quan phó giám trạm truyền đến:

-Đại nhân, người này không bắt được... hình như hắn là Kế Môn g đại nhân.

Quan giám trạm nghe đến đó, lập tức sững sờ, theo bản năng nói:

-Nhân cái rắm! Kế Môn g đại nhân mặc khôi giáp vậy rỗng, ta biết rõ nhất! Sao có thể cởi truồng ra đường phổ được?

Vừa nói, ánh mắt của hắn cũng theo đó liếc tới, lần này hắn nhìn từ đầu nhìn xuống, vừa nhìn, hắn chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, đừng nói cái gì mà tê cả da đầu, mà là linh hồn xông thẳng lên, suýt chút xóc ra khỏi đỉnh đầu!

Quan giám trạm dường như hai chân khẽ cong theo bản năng, lập tức quỳ xuống mặt đất, nức nở:

-Hạ quan bái kiến Kế Môn g đại nhân, hạ quan có mắt...

Lúc này mặt của Kế Môn g đã đen xì. Hắn tới vội vàng, quên mặc quần áo còn chưa tính, coi như là cháu trai này nhận ra hắn, chẳng lẽ không biết biến báo một cái à? Lại trực tiếp gọi ra tước danh của hắn, còn con mẹ nó hắng giọng gọi, đây là sợ hắn chưa đủ mất mặt à?

Kế Môn g dường như là cắn răng nghiền lợi nói:

-Cút!

Quan giám trạm lộn nhào nhanh chân chạy, về phần bọn người Kim Thiên, Nhện Núi, cho dù là có bảo hắn quản hắn cũng không muốn quản. Nói một cách khác, Kế Môn g tới, cũng không có đường cho hắn quản.

Quan giám trăm chạy, Tàn Thọ gặp được người quen, hấp tấp đi tới trước mặt Kế Mông, đứng song song với Kế Mông, khoe môi hơi nhếch lên, quai hàm trái nâng lên, khoe miệng bên phải thuận hơi dùng sức thổi ra ngoài - phù phù!

Ngọn gió nhỏ này thổi lá cây bên hông Kế Mông bốc lên...

Trên trán Kế Mông lập tức đầy vạch đen, nếu không phải nhìn thấy Phương Nhã ở bên cạnh, hẳn thật muốn cho con thỏ này một bạt tai, đập chết luôn được thì càng tốt.

Đã không thể động thủ, Kế Mông cũng chỉ có thể nhẫn, phóng khí tức ra ngoài, dè lá cây lại, mặc cho Tàn Thọ thổi thế nào cũng không động đậy. Lúc này mới bên ngoài thì cười nhưng trong thì không cười nói:

-Con thỏ, sao ngươi còn chưa đi?

Tàn Thọ chỉ bọn người Nhện Núi, Kim Thiên...

Kế Mông nhướn mày nói:

-Ngươi muốn cho bọn họ chết như thế nào?

Nghe nói như thế mấy người Nhện Núi, Kim Thiên, Quỷ Xa cũng là vẻ mặt tức giận nhìn lại, trong lòng mắng to: "Cái con thỏ chết tiệt này, đây là chết cũng không để cho chúng ta chết thoải mái hả! Còn muốn giày vò chúng ta?"

Tàn Thọ nhìn thấy tất cả mọi người đều hiểu lầm, hai mắt khẽ đảo nói:

-Trong mắt các người thỏ gia ta là người hung ác như vậy sao?

Chương 750: Ăn

Chương 750. Ăn

Phi Đản nghe xong, ha ha cười khan nói:

-Người trộm sạch bảo bối suốt đời ta cất giữ, cái này so với giết ta còn hung ác hơn!

Tần Thộ xấu hổ cười nói:

-Người lớn nói chuyện, trẻ nhỏ chớ xen mồm...

Nghe nói như thế, Phi Đản chẳng những không có tức giận, ngược lại còn chu chu miệng lên với Tần Thộ một cái, ha ha nở nụ cười iê iê tiện.

Tần Thộ nhìn nhìn, trong nháy mắt trên trán đều là vạch đen, tức giận mắg:

-Cái con chuột chết tiệt nhà ngươi, không muốn chết thì câm miệng lại cho ta!

Nói xong, Tần Thộ ngửa đầu lên nhìn Kế Mông nói:

-Huynh đài, người giết mấy tên này, cũng chính là bỏ đi đúng không?

Kế Mông gật đầu.

Tần Thộ tiếp tục nói:

-Nếu các người đã bỏ đi, vậy ta lợi dụng chút mấy tên phé vật này được không?

Kế Mông ngạc nhiên nói:

-Từ nhỏ Phi Đản đã chơi độc, độc tận xương tủy, không thể ăn. Hươu vị Quỷ Xa hẳn là tạm được... Còn lại không phải là cóc thì l à nhện, người ăn được sao?

Tần Thọ ngạc nhiên lần nữa.

Đám người Quỷ Xa bên kia thì đã vô cùng phần nộ trùng mắt nhìn Tần Thọ, nhìn ánh mắt kia, nếu không phải là Kế Mông ở đây, đoán chừng đã sớm xông lên liều mạng với hắn rồi.

Tần Thọ lau mồ hôi trên trán nói:

-Đại ca, người không thể dùng tư duy bình thường để nói chuyện phiếm à? Mấy tên này giết thì đáng tiếc lắm, tặng cho ta, sao hả?

Phi Đản nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, hưng phấn kêu:

-Con thỏ, lần đầu tiên ta nhìn thấy người là đã biết chúng ta có duyên! Quả nhiên người đối với ta là trong nóng ngoài lạnh! Yên tâm, về sau chăn của người sẽ do ta sưởi ấm!

Tần Thọ nghe xong, chỉ vào Phi Đản nói:

-Trước khi đưa con chuột này cho ta, làm phiền cắt nửa thân dưới của hắn đi, ta cũng không muốn ngủ đến nửa đêm lại có một con chuột mò vào trong chăn của ta.

Phi Đản nghe xong, bị dọa đến đũng quần mát lạnh, nhanh chóng kêu lên:

-Thỏ gia, thỏ gia! Thỏ gia! Ta sai rồi, thật sự sai rồi, chỉ cần ta không chết, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chui vào chần của người!

Tần Thọ nói:

-Thật?

Phi Đản liêu mạng gật đầu.

Tần Thọ nói xong:

-Vậy thì giữ lại cho hần đi.

Kế Mông nghe đến đây, cũng là phiên muộn một trận, cái con thỏ này nói là thương lượng với hần, nhưng nhìn khẩu khí và biểu lộ, đây rõ ràng chỉ là thông báo mà thôi!

Lần đầu tiên Kế Mông hồi hận, hần đến quá nhanh, nếu hần đến chậm một chút, không chừng Côn Bằng tổ sư đã tới trước, phần mất mặt kia cùng với chuyện ứng phó con thỏ chính là của Côn Bằng tổ sư rồi.

Thế là linh cơ Kế Mông khẽ động nói:

-Việc này, ta không làm chủ được, yêu tộc Thiên Đình hiện nay là quốc sư nói mới tính.

Lời còn chưa dứt, liền nghe Côn Bằng tổ sư truyền âm đến:

-Chuyện này giao cho Yêu Soái toàn quyền xử lý, ta không có ý kiến. Bây giờ đang bế quan, ai cũng không gặp!

Nói xong, giọng nói của Côn Bằng tổ sư liền biến mất, căn bản không cho Kế Mông cơ hội từ chối.

Kế Mông nghe xong, bó tay rồi... Nhìn con thỏ trước mặt, tức giận bốc lên, nếu Côn Bằng tổ sư đã mặc kệ, vậy thì hắn còn quản cái gì nữa!

Thế là Kế Mông há to miệng nói:

-Được, tặng ngươi!

-Ta biết ngay ngươi là người tốt, ta không lấy không đồ vật của ngươi, ngươi đưa đồ vật cho ta, ta cũng đưa ngươi một bộ y phục để trao đổi. Miễn cho ngươi cởi truồng chạy loạn cả ngày...

Tần Thộ nói xong, móc ra một bộ y phục ném cho Kế Mông.

Kế Mông không ngờ được con thỏ lại làm như thế, đích thật là hắn bây giờ đang thiếu một bộ y phục. Mặc dù phép thuật cũng có thể biến hóa, nhưng vừa rồi hắn quá nên hồ đồ, quên mất. Bây giờ có quần áo tới tay, tự nhiên cũng không cần biến hóa. Thế là hắn vung tay lên, quần áo trong tay trực tiếp mặc lên trên người hắn!

Dường như là đồng thời, hắn thấy con thỏ kia nhanh chân chạy, vù vù chạy vừa hô:

-Bốn người các ngươi còn không đi? Đợi cái gì nữa?

Bốn người Nhện Núi, Kim Thiên, Quỷ Xa, Phi Đản nghe xong, lập tức lấy lại tinh thần. Biết con thỏ kia đến cứu bọn họ, trong lòng cũng là cực kỳ rối rắm, có điều mấy người cũng biết cái đạo lý, đó chính là, lúc này không đi thì có khả năng không đi được nữa! Dù sao, Kế Mông nói không tính toán gì hết, nhưng há miệng ngậm miệng lật lọng, cũng là có tiếng.

Thế là, bốn người từ dưới đao trảm yêu đứng lên, không cần suy nghĩ, liền chạy theo Tần Thộ.

Kế Mông thấy cảnh này, lập tức có cảm giác bị lừa rồi, liếc qua b

ón phía, thấy ánh mắt tất cả mọi người đều đầy vẻ quý dị nhìn hắ
n!

Hắn cúi đầu nhìn, mặt lập tức đen lại, chỉ nhìn thấy hắ vậy mà lạ
i mặc một cái váy sườn xám dài màu trắng! Cái váy này hiển nhiê
n là không phải làm cho hắ, nhưng mà vải vóc lại cực kỳ co dãn,
mặc lên người lưng hùm vai gấu, siết toàn bộ cơ bắp của hắ đến
nổi ra ngoài, đến ngay cả phần cơ bụng tám múi, và mảnh đồ chơi
dài to lớn dưới hông cũng đều phác họa ra vô cùng rõ ràng!

Nói là váy dài, đó là nhằm vào nữ tử nói, dáng người nữ tử nhỏ gắ
y, xinh xắn động lòng người, mặc thì vừa vặn. Nhưng Kế Mông là
lưng hùm vai gấu, thân cao hai mét, cái gọi là váy dài kia mặc trê
n người hắ liền trở thành tiêu chuẩn váy ngắn nhỏ!

Lại thêm cái mảnh tà váy dài kia đón gió bay loạn...

Lông tơ màu cổ đồng trên đùi che kín một đầu ngón tay, vẻ đẹp c
ủa hình ảnh đó, trong nháy mắt đốt lên lửa giận trong bụng Kế M
ông!

Trong nháy mắt đó, hắ cũng không nhìn được nữa, hắ giọng rí
t lên một tiếng:

-Con thỏ chết tiệt! Con mẹ nó, người chờ đó cho ta!

Nói xong, Kế Mông xoay người một cái biến mất tại chỗ, đi thẳng
về Kế Mông thần điện.

Trên đường trở về, Tàn Thọ và Phương Nhã đi ở phía trước, Phi
Đản, Quỷ Xa, Kim Thiên và Nhện Núi đi ở phía sau. Khoảng các
h hai bên không xa cũng không gần, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh c
ủa nhau, lại không nghe được hai bên nói chuyện.

Phương Nhã hỏi Tàn Thọ:

-Người có ý đúng không? Lại cầm một cái váy đưa cho Kế Mông.

Tần Thộ cười khỏ nói:

-Nói thật, lần này thực sự là cầm nhầm.

Phương Nhã hé miệng cười:

-Cầm nhầm thì cầm nhầm thôi, ta lại cảm thấy thật ra hần mặc váy cũng không tệ lắm.

Tần Thộ yên lặng... Không ngờ được tỷ tỷ này của mình vậy mà lại nói một câu tốt.

Bốn người Phi Đản, Quỷ Xa, Kim Thiên, Nhện Núi theo ở phía sau, cũng là yên lặng nghị luận.

-Đi cùng con thỏ thật à? - Nhện Núi hỏi.

Kim Thiên hỏi ngược lại:

-Nếu không thì sao? Kế Mông hẹp hòi hay thay đổi, quốc sư giết người thành tính, chết cũng sẽ diện, bây giờ, bởi vì bốn người chúng ta, bọn họ có thể nói là cái có thể rút đều rút hết rồi, tức giận này bọn họ không dám vung lên trên thân con thỏ. Nhưng mà lại dám vung lên thân chúng ta.

Chương 751: Bán đồng đội

Chương 751. Bán đồng đội

Quý Xa gật đầu nói:

-Không hề nghi ngờ gì, bốn người chúng ta chính là đối tượng trút giận tốt nhất.

Phi Đản nói:

-Ài, trong thiên hạ, chịu bảo bọc chúng ta, hoặc là có thể bảo bọc chúng ta, cũng chỉ có tỷ tỷ của con thỏ này. Vẫn là đi theo rồi xem sao...

Bọn người Nhện Núi gật đầu theo, chỉ là bọn hắn luôn cảm thấy con thỏ kia không đáng tin cậy, đi theo cũng chưa hẳn là thượng sách.

Mấy người nói chuyện, bất tri bất giác liền đi nhanh lên, Tàn Thỏ và Phương Nhã nói chuyện trời đất, lời nói liền đứt quãng theo gió bay tới.

Bốn người theo bản năng nghiêng lỗ tai nghe.

Phương Nhã ở phía trước nói với con thỏ:

-Người không muốn hầm ăn?

Tàn Thỏ nói:

-Đổi cách làm đi, uhm... hay là đệ làm cho tỷ ăn?

Phương Nhã cười nói:

-Người biết nấu cơm? Ta còn cho là người đều đi cướp đó.

Mặt Tàn Thỏ đỏ ửng nói:

-Đệ là đồ đệ của Trù Thần, mấy tên kia, đệ xử lý còn không phải dễ như trở bàn tay sao. Tỷ nhìn bọn chúng một chút, từng con đều là tai to mặt lớn, một thân toàn thịt, tu luyện nhiều năm như vậy, n hất định thịt sẽ ngon. Tùy tiện nấu, quá lãng phí...

Bốn người nghe lời này, rói rít nhìn về phía Kim Thiên.

Kim Thiên sờ lên da của mình nói:

-Nhìn cái gì vậy? Không phải nói ta.

-Ngươi chắc chắn bọn chúng có thể ăn? Những vật này rất ít được làm thành đồ ăn bùng lên bàn. - Phương Nhã hỏi.

-Chắc chắn! Nói thật, đệ mới chỉ nghe qua tên của bọn chúng, chứ chưa có ăn qua. Lần này gặp, nhất định phải ném thử hương vị. - Tần Thọ nói.

Bốn người nghe xong, toàn thân khẽ run rẩy.

Nhện Núi thấp giọng nói:

-Ta nhờ vào! Quả nhiên là cái con thỏ này không có ý tốt, đây là muốn đem chúng ta đem về giết thịt ăn mà!

Quỷ Xa nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về Phi Đản nói:

-Phi Đản đại nhân, việc này... ngươi thấy thế nào?

Phi Đản lau mồ hôi trên gáy nói:

-Cái này... Ta cảm thấy, có thể là không phải đang nói chúng ta?

Đúng lúc này, Phương Nhã nói:

-Có một con quá gầy.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Phi Đản, Phi Đản theo bản năng nâng cái bụng lên, kết quả so với Quỷ Xa gầy nhất, thì đúng là kém một chút, mồ hôi lập tức chảy đầy trên mặt.

-Gầy hả? Vậy thì cứ nuôi, vỗ béo trước rồi hãy ăn. - Con thỏ nói.

Trên mặt Phi Đản nở nụ cười chiến thắng.

Phuong Nhã nói:

-Vậy thì ăn con mập trước?

Những người còn lại nhìn về phía Kim Thiên!

Kim Thiên liếc mạng hóp bụng dưới, nhưng làm thế nào thì cái thân mập mạp kia vẫn hơn tất cả mọi người ở đây. Đầu lập tức đầy mồ hôi...

Nhện Núi và Quỷ Xa nhìn nhau, trăm miệng một lời nói:

-Vẫn tốt, vẫn tốt... Chúng ta không phải là mập nhất cũng không phải là gầy nhất.

Kết quả là nghe con thỏ nói:

-Quá mập cũng không được, ăn mấy miếng liền ngán. Bắt đầu ra tay từ con không mập cũng không gầy đi!

Lời này vừa nói ra, dọa cho Nhện Núi và Quỷ Xa vừa rồi còn đặc ý lập tức khẽ run rẩy, lúc này đến phiên Phi Đản và Kim Thiên đặc ý, hai tên gia hỏa cười xấu xa nhìn Quỷ Xa và Nhện Núi.

-Mấy người các người đi chậm như vậy làm gì? Đuổi theo sát đi.

- Tần Thọ gọi.

Nghe được tiếng la này, trong lòng Phi Đản và Kim Thiên cười ha ha, nói:

-Ây, đến đây.

Sau đó hai người không chút khách khí, bèn hai người đồng đội, kéo lấy Nhện Núi và Quỷ xa đi tới trước mặt Tần Thọ.

Tần Thọ buồn bực nhìn bốn người nói:

-Bốn người các người ở phía sau thì thăm to nhỏ cái gì đấy? Còn hai người các người nữa, chân run rẩy cái gì? Bị kinh phong à?

-Thỏ gia... ta chỉ là một con nhện, nhện mà nấu lên thì không ăn được đâu.

Nhện Núi tức nỏ nói, sau đó chỉ Quỷ Xa:

-Thỏ gia, người thích ăn đầu chim không? Tên này có chín cái đầu đó, ta cảm thấy tê cay cũng không tệ lắm. Đúng rồi, chân chim ăn cũng rất ngon, hấn chạy nhanh, một đôi chân dài kia, tất cả đều là cơ bắp. Còn có cái cánh kia, mặc dù không biết dùng thế nào, nhưng mà rất mập!

Quỷ Xa nghe xong, chín cái đầu đen nhánh, lần đầu tiên hấn cảm thấy hối hận không xử lý con Nhện Núi này sớm một chút. Gia hỏa này bình thường quy củ giống như cháu trai, rút lại, thế mà thời khắc mấu chốt bèn đồng đội cũng thật hung ác!

Quỷ Xa cũng không cam chịu yếu thế, lập tức nói:

-Thỏ gia, nhện khác thì không thể ăn. Nhưng Nhện Núi thì không như vậy, gia hỏa này chân nhiều...

Nói xong, Quỷ Xa liếc qua Nhện Núi, sau đó hối hận không thể quất cái miệng rộng của mình một cái.

Nhện Núi nghe xong, lập tức vui vẻ, vội vàng nói:

-Thỏ gia, chân vốn dĩ rất nhiều. Có điều về sau đã bị Phi Đản chặt, bây giờ chỉ còn một chân, người xem... Cái này rất nhiều, khăn g định ngài cũng chương mắt, đúng không?

Nói xong, Nhện Núi còn nhảy tại chỗ một hồi.

Quỷ Xa lập tức nói:

-Thỏ gia, thực ra món Nhện Núi ngon nhất chính là con mắt kia. Tám đôi mắt đó, cái này so với ăn mắt cá thì tốt hơn nhiều, mà lại đại bổ. Nghe nói, ăn mắt của Nhện Núi, tên gọi thì thôi đi, còn có cơ hội mở ra song đồng đó.

Nhện Núi nhanh chóng kêu lên:

-Thỏ gia, đừng nghe hấn, song đồng đó là bản lĩnh của chim trùng đồng, ta không được...

-Người làm được. - Quỷ Xa kêu lên.

Nhện Núi cả giận nói:

-Không được!

Quỷ Xa nói:

-Được!

Hai tên gia hỏa tranh luận nửa ngày, càng nói càng lớn tiếng, về sau ngay cả cách nấu nướng như thế nào cũng nói ra, nghe giống như là từng người đều đi ra từ trường dạy nấu ăn của phương đông

vậy, Tần Thộ nghe liên tục gật đầu.

Hai người đỏ mặt tía tai, suýt chút nữa là mở ra làm tại chỗ.

Có điều rõ ràng Nhện Núi về sau vẫn là sợ, hiển nhiên là thấy rõ tình thế, chửi nhau hấn không sợ, đánh nhau thì không đánh lại, cho nên, chỉ mắng mà không đi lên trước.

Tần Thộ lúc đầu nghe hai người nói còn là một bộ dáng mơ hồ, sau khi nghe thì đã hiểu.

Tần Thộ nhìn về phía Phương Nhã, Phương Nhã còn đang nhếch miệng nhỏ vụng trộm cười nữa.

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Hai người các người, đây là muốn tự tiến cử, vào nội chúng đạo à?

-Thỏ gia!

Hai người nghe xong, nhanh chóng quỳ xuống, vẽ mặt đau khổ nhìn Tần Thộ nói:

-Thỏ gia, tha mạng.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ta cũng không hiểu được, không phải các người trước đó đều rất mạnh sao? Không phải các người nói, người của yêu tộc Thiên Đì đều rất mạnh sao? Thực lực vi tôn, không phục thì đánh sao? Sao nói đến chuyện chết thì từng người từng người đều sợ như vậy?

Quỷ Xa khổ sở nói:

-Chết trận, đó cũng không phải là thứ chúng ta nói là tính.

Tần Thọ tưởng tượng, hình như cũng là có chuyện như vậy.

Lên chiến trường, ai muốn chết chứ? Bị người ta đánh chết, đó nhất định không phải là mình nguyện ý... còn nếu là bị ép buộc, thì ai có thể nói gì chứ?

Chương 752: Cá chình hầm

Chương 752. Cá chình hầm

Nhện Núi nói bổ sung:

-Đánh trận chết, chí ít không mất mặt. Bị người ta nấu, cái này thật đúng là không còn mặt mũi để gặp người khác.

Tần Thọ nghe xong, lúc này mới nhớ tới, bọn gia hỏa này đều là phàm nhân.

Nhện Núi theo bản năng liếc nhìn Phương Nhã, sau đó cúi đầu không lên tiếng.

Tần Thọ sờ sờ cằm, thầm nói:

-Người không nói gì, vậy tức là có thể phục sinh rồi?

Nhện Núi vẫn là không lên tiếng.

Tần Thọ nói:

-Không nói gì đúng không? Quỷ Xa, vừa rồi người mới nói ăn hã n thế nào thì tốt ấy nhỉ? Rắc bột ớt lên trên mắt đúng không? Người rắc trước, mặt vừa đủ, thỏ gia ta trực tiếp móc lấy ăn.

Nhện Núi nghe xong, bị dọa đến nhanh chóng kêu lên:

-Thỏ gia, cái này... cái này ta có nói cũng không tính. Nếu như người phục sinh ta còn muốn phục sinh ta thì ta mới có thể sống. Ta chết rồi, ta nào biết được người ta có phục sinh ta nữa hay không. Vạn nhất sống lại rồi, ta cũng không muốn cả đời làm người bỏ đi.

Tần Thọ nghe nói như thế, lúc này mới khẽ gật đầu:

-Thế này có phải là được không, chúng ta nói chuyện phiếm, đừng có suốt ngày nghĩ là thỏ gia ta chỉ nghĩ đến ăn.

Nói xong, Tần Thọ lại gần, hỏi:

-Bốn người các người, có biết là ai phục sinh các người không?

Bốn người gần như là đồng thời lắc đầu, đầu lắc như là trống lúc lắc, vẫn cứ lắc đi lắc lại, căn bản là không dừng lại.

Tần Thọ nhìn thấy bốn người chém đinh chặt sắt lắc đầu như thế, cũng liền tin, gật đầu nói:

-Ta đoán là các người cũng không biết. Đúng rồi, trước đó ta nghe các người nói, cái gì mà động phong ấn? Phi Đản, cái này người biết, người đừng giả bộ, nhanh chóng giải thích cho ta.

Phi Đản biết Tần Thọ nói chính là chuyện lúc hắn ở bên trong luyện đan thất của điện Phi Đản nghe được. Vấn đề này hắn thật sự không có cách nào từ chối, không thể làm gì khác hơn là nói:

-Là một vị đại yêu bị phong ấn, hắc không chết, nhưng mà bị phong ấn rất thảm. Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều nghĩ biện pháp cứu hắc ra, phong ấn đã từng động, nhưng mà còn thiếu chút máu chốt nữa.

Tần Thộ hỏi:

-Đại yêu? Ai vậy?

Bốn người đồng thời nói:

-Cứu Anh!

Tần Thộ nói:

-Nam hay nữ vậy?

Bốn người sững sờ, hiển nhiên là không ngờ được điểm chú ý của con thỏ này cùng với điểm chú ý của bọn hắc là hoàn toàn khác, có điều vẫn là trả lời:

-Nữ.

Tần Thộ truy hỏi:

-Đẹp không?

Bốn người đồng thời lắc đầu.

Tần Thộ vung tay lên nói:

-Vậy thì không nói nữa, đi thôi, về nhà.

Nhìn thấy Tần Thộ vừa rồi còn hứng thú dạt dào, nghe xong không đẹp, hứng thú lập tức liền tắt nạt, vẻ mặt đám người cũng là mơ

hồ. Ở yêu tộc Thiên Đình, thờ phụng chính là thực lực tối cao, có lúc nào là nhìn người bằng mặt đâu?

Có điều Tần Thộ không hỏi tới, mấy người cũng nhẹ nhàng thở ra, dù sao, bí mật của nhà mình, vẫn là nói ít chút thì tốt hơn, miễn cho dính vào nhân quả lại chết quá thảm.

Nhưng mà Quỷ Xa và Nhện Núi lại là đứng ngồi không yên, đây là à vội vã đi về ăn cơm hả?

Tần Thộ nhìn thấy hai người này hai mắt đăm lên dáng vẻ sợ sệt, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Đừng có suy nghĩ loạn, vừa rồi ta và tỷ tỷ là kén cá chọn canh, nói là trúc trùng. Con mẹ nó ai muốn ăn mấy tên quái dị các người chứ? Nếu như thật muốn ăn, thì vừa rồi ta trực tiếp chò nhặt xác không phải là xong rồi sao?

Quỷ Xa theo bản năng lảm bảm một câu:

-Còn tưởng rằng người muốn ăn tươi mới đó...

Tần Thộ:

-Ừm? Ta đột nhiên có cảm giác, người nói có đạo lý.

Quỷ Xa nghe xong, liền quỳ xuống cái phù một cái, kêu lên:

-Thỏ gia, ta sai rồi...

Tần Thộ gật đầu nói:

-Biết sai là chuyện tốt. Vậy được rồi, người cứ quỳ rồi đi theo chúng ta đi.

Quỷ Xa nghe thấy Tần Thộ không có ý ăn hấn, lập tức liên tục gật

đầu, quỳ như vậy rồi đi theo.

Nói là đi, thực ra sau khi đi, Phương Nhã vung tay lên, tất cả mọi người là một trận trời đất quay cuồng, lúc lấy lại tinh thần, đã xuất hiện ngoài cửa một tòa thành cao lớn.

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn kỹ một cái, thế mà lại là bên ngoài Phong Đô Thành!

Chỉ có điều không phải cửa Nam của Phong Đô Thành, mà là cửa Đông, cái cửa này Tần Thọ còn chưa có đi qua. Hiển nhiên, cửa này cũng chưa từng dùng tới, cửa lớn khép hờ, bốn phía là một mảnh quanh quẽ, đến cả cái bóng quỷ cũng không có.

Vào cửa, Tần Thọ mới phát hiện, cửa Đông của Phong Đô Thành lại là một mảnh dãy núi liên miên! Chỉ có điều ở những nơi khác của Phong Đô Thành, không nhìn thấy mà thôi. Hoặc nói là, bản thân nơi này là một cấm khu, ở bên trong Phong Đô Thành, là một thế giới riêng, không giao lưu với bên ngoài.

Vượt qua mấy ngọn núi lớn. Tần Thọ liền thấy dãy núi tọa lạc ở trong Phương phủ, lúc này Tần Thọ mới hiểu rõ cụ thể vị trí địa lý chính chức của Phương phủ.

Phương Nhã mang theo Tần Thọ vào cửa, nhưng mà bốn người Kim Thiên, Nhện Núi lại không dám tiến vào, chỉ có thể chờ ở bên ngoài. Bởi vì lúc bọn hắn muốn đi vào, lập tức cảm nhận được một loại khí tức kinh khủng đánh tới, giống như là trong viện có cái đồ vật gì dọa người vậy.

Tần Thọ quay đầu nhìn một chút, lại nhìn nhìn Phương Nhã, biết duyên cớ là Phương Nhã không đồng ý để bọn hắn vào cửa, cho nên cũng mặc kệ.

Chờ Tần Thọ đi, bốn người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng không dám chạy loạn, ngồi xổm ngay ở cửa.

-Phi Đản đại nhân, chúng ta ở cái chỗ này làm cái gì vậy? - Nhện Núi hỏi.

Phi Đản nói:

-Không biết.

Nhện Núi hỏi Kim Thiên, Kim Thiên lắc đầu theo nói:

-Không biết...

Nhện Núi nói:

-Vậy chúng ta chờ ở đây làm gì? Hay là tìm một chút chuyện làm đi?

Phi Đản và Kim Thiên nghe xong, cùng nhìn về phía Quỷ Xa, nó i:

-Chính xác, ở đây đợi quá nhàm chán, tìm một chút việc tìm vui đi i.

Nhện Núi cao hứng hứa theo nói:

-Đúng đúng đúng... Tìm một chút việc tìm vui đi, nhàm chán quá á... Ấy ấy, Quỷ Xa đại nhân, người... người làm gì vậy, người đừng tới đây, ta sẽ kêu đó! A...

Thùng thùng, lách cách! Bành!

...

Cửa chính Phương phủ, diễn ra tiết mục Quỷ Xa hành hung Nhện Núi, Kim Thiên và Phi Đản ở bên trên nhìn say sưa ngon lành, thỉnh thoảng còn hô một tiếng:

-Đánh mặt, đánh mặt!

Chính lúc bọn họ đang đánh thoải mái, hình như đại môn từ từ mở ra, một gương mặt đầy nếp nhăn lộ ra, vẻ mặt băng lãnh nói:

-Yên tĩnh chút! Tiểu thư không thích ồn ào!

Lời vừa nói ra, bốn người nghe xong suýt chút nữa đã bạo phát, ở yêu tộc Thiên Đình, bọn họ không phải là lớn nhất, nhưng cũng không phải tốt tính. Bọn họ muốn làm cái gì mà người khác ngăn cản, vậy thì phải xem người đến ngăn cản là ai, thế là bốn người cùng nhìn về phía Mạnh Bà một cách hung ác.

Chương 753: Phi thăng lần nữa

Chương 753. Phi thăng lần nữa

Mạnh Bà lạnh lùng hơi lườm bọn họ, bốn người trong nháy mắt giật cả mình, đột nhiên nhớ ra nơi này không phải yêu tộc Thiên Đình, đây là nơi so với yêu tộc Thiên Đình còn kinh khủng hơn, thế là bốn đại Yêu Vương, trong nháy mắt biến thành bốn quả cà ỉu xìu, thành thành thật thật, hai người một tổ, tách ra trái phải, ngồi xổm trước cổng Phương phủ.

Mạnh Bà nhìn thấy, lúc này mới hừ lạnh một tiếng, đóng cửa lớn lại, rồi đi.

-Người dẫn bọn họ trở về thì người phải quản lý bọn họ, đừng để

bọn họ làm loạn.

Phương Nhã rót cho Tần Thộ một cốc nước chanh rồi dặn dò.

Tần Thộ liên tục gật đầu nói:

-Tỷ tỷ yên tâm đi, ta dẫn bọn họ trở về, chẳng qua là cảm thấy, bọn họ cứ thế mà chết đi thì khá là đáng tiếc. Có điều nói đi cũng phải nói lại, tốt xấu gì bọn họ cũng đều là Kim Tiên...

Phương Nhã nói:

-Tên Phi Đản kia là Đại La Kim Tiên.

Tần Thộ sững sờ, hoảng sợ nói:

-Cái gì? Hắn? Đại La Kim Tiên? Không phải chứ?

Tần Thộ thực sự không cách nào liên hệ tên Phi Đản hèn mọn, lưu manh, không biết xấu hổ kia với Đại La Kim Tiên.

Phương Nhã nói:

-Yêu tộc Thiên Đình có năm Đại Yêu Soái, hắn là một trong số đó, mặc dù là yếu nhất, nhưng đích thật cũng là Đại La Kim Tiên. Có điều hắn tu hành xảy ra vấn đề, mặc dù có cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng không có thực lực của Đại La Kim Tiên. Quỷ Xa kia là nửa bước Đại La Kim Tiên, Kim Thiên là Kim Tiên đỉnh phong, Nhện Núi là Kim Tiên tầng chín. Những người này đi theo người, cũng có thể coi là trợ thủ, có điều, người nhớ kỹ, bọn họ là người của yêu tộc Thiên Đình.

Tần Thộ xem thường nói:

-Yêu tộc Thiên Đình? Đừng đùa, bọn họ đều sắp bị yêu tộc Thiên Đình giết... Không có đề, bọn họ đều đã chết rồi.

Phương Nhã mỉm cười, cũng không tranh luận.

Tần Thọ đột nhiên hỏi:

-Tỷ tỷ, yêu tộc Thiên Đình này có phải là không biết dùng não không vậy? Nhiều tay chân mạnh như vậy, nói giết là giết, giết rồi rất lãng phí.

Phương Nhã lắc đầu nói:

-Đối với bọn họ mà nói, đối với yêu tộc Thiên Đình mà nói, chết cũng không phải là thật sự chết đi, bọn họ có thể phục sinh lần thứ nhất thì cũng có thể phục sinh lần thứ hai. Có điều, phục sinh thì phải trả giá rất lớn.

Nói xong, Phương Nhã nói:

-Ta đi làm cơm, tối nay chúng ta ăn cá chình.

-Được. - Tần Thọ đáp.

Đêm đó, trên Long Đảo tiếng kêu rên vang động...

-Lão tổ, Cửu trưởng lão đang tu hành ở trên biển, đột nhiên có một bàn tay to chụp xuống, một phát bắt trưởng lão đi, ngài phải làm chủ cho Cửu trưởng lão!

Một tên đồng tử ngồi bên trong đại điện Long Đảo gào khóc om sòm.

Lão tổ Long tộc là một nam tử mặc đạo bào màu xanh, trên mặt nam tử mang một cái mặt nạ màu bạc, bên người để một cái rương to lớn, cũng không biết là trong rương để cái thứ gì.

Ba lão nhân đứng phía dưới cũng chỉ cúi đầu xuôi tay, căn bản là

không dám lên tiếng. Thậm chí đến dừng khí ngẩng đầu nhìn một chút cũng không có... Có thể thấy được, người này uy nghiêm đến thế nào trong Long tộc.

-Lão tổ, thiên kim của trưởng lão Long tộc bị người khác bắt đi, từ lúc Long tộc ta thành lập đến nay, đây là chuyện chưa từng có. Xin lão tổ định đoạt!

Một lão nhân mặc hắc y đi lên phía trước nói.

Nam tử đạo bào màu xanh khẽ gật đầu nói:

-Không có? Theo ta được biết, lúc trước từng có, chỉ là khi đó các ngươi còn chưa ra đời mà thôi. Chuyện này các ngươi không cần phải để ý, bản tôn sẽ tự xử lý.

-Lão tổ, chúng ta có nên mở đại trận hộ đảo, đề phòng kẻ địch lại đến không? - Lão nhân áo đen tiếp tục hỏi.

Nam tử mặc đạo bào màu xanh lắc đầu nói:

-Không cần, mở cũng vô dụng.

Mặc dù lão nhân áo đen mang một bụng nghi hoặc nhưng không dám tiếp tục hỏi nữa.

Nam tử mặc đạo bào màu xanh chậm rãi đứng lên nói:

-Mấy ngày này, các ngươi không nên đi ra ngoài, nên bế quan thì bế quan đi. Đại hội lật trời bị dời lại, ta cũng xuất quan rồi, vậy thì để ta đi xem một chút đi.

-Vâng!

Tất cả lão nhân nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhao nhao liếc nhìn.

Nam tử mặc đạo bào màu xanh lạnh lùng liếc đám người nói:

-Thật không biết, ta đường đường là con cháu Long tộc sao lại bê nh vục đám phế vật như các vậy ngươi chứ!

Nghe được nam tử đạo bào màu xanh nói như thế, vẻ mặt chúng lã nhân đều là cay đắng và không cam tâm, có điều cũng không dám nói thêm cái gì, nhao nhao trở về bế quan.

-Tỷ tỷ, thịt cá chính này chắc thật, ăn rất là thơm. - Tàn Thọ kêu lên.

Phương Nhã cười nói:

-Thích thì ăn nhiều một chút, uống nhiều canh vào, dinh dưỡng đều ở trong canh đó.

Phương Nhã múc cho Tàn Thọ một chén canh, sau đó hỏi:

-Tàn Thọ, ngươi còn chưa đi xem hết trang viên đâu, lát nữa để Mạnh Bà mang ngươi đi dạo một chút?

Tàn Thọ lắc đầu nói:

-Tỷ tỷ, đệ định ra ngoài đi một vòng.

-Rời đi? - Phương Nhã sửng sờ.

Tàn Thọ nói:

-Đúng vậy, có rất nhiều bằng hữu tách ra đã lâu, cũng muốn đi xem một chút.

Phương Nhã gật đầu nói:

-Cũng tốt, vậy thì cứ đi một vòng đi. Máy người bên ngoài kia cũn mang theo, ít nhiều có thể giải quyết một chút phiền toái nhỏ.

Tần Thọ nghe vậy, không còn gì để nói, tưởng tượng trước đây kh ông lâu, hắn còn bị bốn người kia bắt đi như con gà con. Kết quả ở trong mắt Phương Nhã chỉ là một chút phiền toái nhỏ... Nhưng mà vừa nghĩ tới tỷ tỷ của hắn dám bắt nạt cả Côn Bằng tổ sư, bốn người bọn họ ở trong mắt Phương Nhã, đúng thật chỉ là phiền toái nhỏ.

Ăn cơm xong, Tần Thọ liền cáo biệt Phương Nhã.

Ra cửa, Tần Thọ sững sờ, cổng trống rỗng, thế mà bốn người đều không có ở đây!

Tần Thọ gãi gãi đầu, thầm nói:

-Khá lắm, vậy mà dám chạy?

-Thỏ gia, người đang nhìn cái gì đó?

Lúc này, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, Tần Thọ nghiêng g đầu, lập tức vui vẻ!

Chỉ thấy bốn người Nhện Núi Kim Thiên ngồi xổm giống như sư tử đá trước cửa ngân hàng, từng người thành thành thật thật ngồi xổm ở hai bên, tội nghiệp nhìn hắn.

Tần Thọ cười nói:

-Thỏ gia ta còn có thể nhìn cái gì? Tìm các người thôi! Đều đã ở chỗ này rồi, vậy thì không nhiều lời nữa, bắt đầu từ hôm nay các người chính là người của thỏ gia ta. Về sau đi theo thỏ gia ta lăn lộn cho tốt, bao các người ăn ngon uống say!

Bốn người Nhện Núi, Kim Thiên, Quỷ Xa, Phi Đản nghe vậy, tro

ng lòng cười khở một trận, hai Kim Tiên, một nửa bước Đại La Kim Tiên, một tên gà mờ Đại La Kim Tiên, bây giờ lại cùng một cái con thỏ đến tiên còn không chưa thành đi lẫn lộn! Lời này nói ra ngoài, đoán là ai cùng không tin!

Có điều bốn người vẫn là thành thành thật thật chào nói:

-Cẩn tuân pháp chỉ thỏ gia!

Chương 754: Phi thăng lần nữa (2)

Chương 754. Phi thăng lần nữa (2)

Tần Thọ nhìn bốn người, trong lòng có chút đắc ý, thế là vung tay lên nói:

-Được rồi, không nhiều lời nữa, đi!

Vượt qua mấy ngọn núi lớn, đi vào khu vực còn lại của Phong Đô Thành, Tần Thọ lập tức tìm được Hắc Bạch Vô Thường, cường ép bọn họ cho mượn Quỷ Môn Quan, cửa lớn vừa mở, hắn lập tức đi thẳng vào.

Về phần đi đâu thì Tần Thọ cũng không biết, dù sao người hắn quen biết ở đâu hắn cũng không biết, chỉ có thể dựa vào vận khí ra ngoài đụng phải.

Cửa lớn vừa mở ra, Tần Thọ liền nghe tiếng đàn hát ở nơi xa, tựa như là đang tổ chức hôn lễ.

Tần Thọ nghiêng đầu thì thấy mấy ngọn núi cao bên trên đại địa bình nguyên đột ngột nâng lên từ mặt đất, lộ ra vô cùng đột ngột.

Trên trời có nhất nhiều đạo độn quang đều bay về phía ngọn núi lớn, Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Đây là đâu vậy?

Đám người Nhện Núi nhao nhao lắc đầu, biểu thị cũng không biết.

Tần Thọ lườm nhóm này một cái nói:

-Người nói một chút xem, các người làm được cái gì? Ngay cả cái địa danh cũng không biết.

Vừa nói xong, Nhện Núi há miệng với bầu trời, một tia trắng bắn thẳng lên trời, bên trên trực tiếp xuất hiện một đạo độn quang. Tần Thọ ngây người một lúc, chỉ nhìn thấy độn quang kia vỡ vụn, một người từ trên trời rơi xuống, bịch bịch một tiếng ngã ở trước mặt mọi người!

Tần Thọ kinh ngạc nhìn Nhện Núi, nói:

-Được đấy, Spider-Man!

Mặt Nhện Núi đỏ ửng, tò mò hỏi:

-Spider-Man là cái gì?

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Chờ chút nữa rồi nói, lát nữa chuẩn bị quần áo cho các người, để các người cải trang một chút

Nói xong, Tần Thộ nhìn lão đạo nhân trước mặt bị dọa co thành một cục như là con gà con, hỏi:

-Ha ha, huynh đài, xưng hô thế nào?

Toàn thân lão đạo kia run rẩy, hẳn chính là một tên tiểu đạo sĩ Luyện Thần Phản Hư, ở trước mặt một đám Kim Tiên, Đại La Kim Tiễn, đương nhiên là run lấy bầy. Nhất là đám gia hỏa này cũng không hề thu lại khí thế, càng dọa tiểu đạo sĩ đến thần hồn bất ổn.

Tần Thộ trừng đám người một cái, bọn người Nhện Núi vội vàng thu hồi khí thế.

Tần Thộ cau mày nói:

-Biểu hiện hiền lành chút, đừng có từng người từng người đều hung thần ác sát. Đáng dấp khó coi còn chưa tính, lại còn hung dữ như vậy làm gì?

Đám người cười khở, bọn họ đều là thiên tướng yêu tộc, uy thế của từng người bọn họ đều là giết người mà có. Ở yêu tộc Thiên Đình cũng là giết tới giết lui, không hung dữ một chút thì rất dễ dàng bị người ta giết chết.

Có điều có lệnh của Tần Thộ nên mấy tên nhao nhao cố gắng biểu hiện một mặt ôn nhu nhất của mình, gương mặt dùng sức vận vẹo, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt Tần Thộ nhìn biểu cảm kia đều là bất đắc dĩ cùng khinh bỉ, nhanh chóng phát phát tay nói:

-Được rồi, đừng cười nữa, các người xoay qua chỗ khác đi, nhìn mặt của các người cũng hoảng đến mệt.

Đám người quay mặt đi rồi lão đạo nhân mới hơi ổn ổn, run rẩy nói:

-Tiểu đạo là Nam Phong đạo tôn... ách, đạo sĩ, tiền bối gọi ta Na

m Phong là được rồi.

Tần Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ, hấn ở trên mặt trăng còn có Đ ông Phong, Yêu Kê, Nhất Bính, Hồng Trung gì đó nữa, kết quả tr ên nửa đường gặp được một người Nam Phong, đây cũng là duyê n phận.

Thế là Tần Thọ hỏi:

-Được rồi, Nam Phong, ta hỏi người, phía trước đó là núi gì? Trên núi là người phương nào? Đây là đang làm chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều người bay về bên đó như vậy?

Lão đạo sĩ nói:

-Đó là Vô Lượng Sơn, trên núi là Vô Lượng Tiên Tông, là tông m ôn cường đại nhất trong vạn dặm quanh đây. Hôm nay là ngày Vô Lượng tổ sư của Vô Lượng Tiên Tông phi thăng lần nữa, khắp ch ốn mừng vui, cũng có rất nhiều thông đạo đến quan sát, cho nên mới có thanh thế như vậy.

Tần Thọ nghe xong, ánh mắt sáng lên, thì thào trong miệng:

-Phi thăng?

Cho tới bây giờ, bằng hữu của Tần Thọ đã có Phương Nhã chiếu cố, Tần Thọ cũng an tâm ít nhiều, dù sao Phương Nhã mà không quản được thì chắc chắn là hấn cũng không quản được.

Về phần những âm mưu nhằm vào Thiên Đình kia, tâm Tần Thọ bây giờ cũng là mệt mỏi, cũng không muốn quản, bây giờ chỉ mu ốn phi thăng.

Nghe nói trên núi có người phi thăng, còn có thể quan sát, tâm hấn lập tức liền động.

Mặc dù bên người có cái gì mà Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, nhưng mà mấy tên này đối với Tàn Thọ dù có một trăm hai mươi cái k hông yên lòng được. Lúc trước hắn đọc không ít sách, biết phi thăng bình thường đều là đại kiếp thiên địa, cửu tử nhất sinh.

Có thể có cơ hội quan sát người khác phi thăng là hắn có lợi ích vô cùng to lớn.

Bởi có cái gọi tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, nhìn nhiều, đối với việc sau này hắn phi thăng có rất nhiều chỗ tốt.

Lão đạo sĩ nhìn thấy Tàn Thọ có hứng thú đối với phi thăng như vậy thì lập tức vội vàng nói:

-Tiền bối, chính là phi thăng. Tính toán canh giờ, cũng sắp...

Tàn Thọ cười nói:

-Tâm tình tốt, đi, cùng đi xem đi.

Lão đạo sĩ nghe xong, trong lòng cực kỳ vui mừng. Hắn nhìn ra được, bốn người này đều là người có bản lĩnh thông thiên, cho dù là cái con thỏ này, hắn cũng nhìn không thấu, mò không ra. Mặc kệ thể nào đi chăng nữa, đều là cường giả, đi theo phía sau cái môn cường giả, chỉ ít đi lên núi, sẽ không bị người khác xem thường. Nếu như là có thể kéo chút quan hệ, chỗ tốt càng nhiều hơn...

Thế là lão đạo sĩ Nam Phong vội vàng gật đầu nói:

-Tiểu đạo dẫn đường cho các tiền bối?

Tàn Thọ cười nói:

-Mau đi thôi.

Lão đạo sĩ Nam Phong lập tức vội vàng đứng lên, đi trước dẫn đường

ờng.

Đang đi, Tần Thộ đột nhiên hỏi:

-Người vừa mới bảo hôm nay là ngày Vô Lượng tổ sư của Vô Lượng Tiên Tông phi thăng lần nữa! Cái phi thăng này, còn có lần nữa à?

Kim Thiên bỗng nhiên che miệng nói:

-Thỏ gia, người có chỗ không biết. Cái phi thăng lần nữa này cũng không kỳ quái, có người sau khi đi đến cầu phi thăng thì đã bị sét đánh chết rồi. Nhưng mà cũng có người là cơ thể sụp đổ, nguyên thần chạy ra. Nguyên thần đoạt xá cơ thể của người khác, sau đó tu luyện lại lần nữa, còn có cơ hội xông đến thiên đạo. Cũng chính là phi thăng lần nữa...

Tần Thộ khẽ gật đầu.

Quỷ Xa bổ sung:

-Có điều trải qua thiên kiếp, sau khi cơ thể bị hủy, đại đa số người đều là không thể chấp nhận được đứng trước thiên kiếp khinh khủng lần nữa, rất nhiều người đời này cũng không dám nghĩ đến tu luyện lại từ đầu xông đến ngưỡng cửa thiên đạo lần nữa. Thậm chí rất nhiều người ngay cả đoạt xá cũng không đoạt xá, trực tiếp dùng nguyên thần ngưng tụ sức mạnh để tu luyện, trở thành tôn tôn dờ dờ ương ương. Nếu như không dồn vào tiên nhân, bọn họ ở thế gian cũng là tiêu dao khoái hoạt... Chỉ có điều đường thiên đạo gay gắt mà thôi.

Chương 755: Tiểu Hắc Hắc

Chương 755. Tiểu Hắc Hắc

Tần Thọ hỏi Nam Phong:

-Chuyện gì đã xảy ra với Vô Lượng tổ sư kia?

Nam Phong thấy mình có cơ hội biểu hiện, nhanh chóng tha thiết nói:

-Mọi người hiếu kỳ như vậy, đương nhiên không chỉ là quan sát phi thăng rồi. Thực ra mọi người đều đã quan sát một lần rồi, chính là lần trước lúc Vô Lượng tổ sư phi thăng... Lần này sở dĩ lại tới nữa, là để tích lũy kinh nghiệm càng nhiều. Mặt khác, cũng chính là đến xem, thần thoại nhục thân bất tử phi thăng lần nữa.

-Nhục thân bất tử, phi thăng lần nữa?

Tần Thọ ngạc nhiên.

Mấy người Nhện Núi cũng mang theo vài phần kinh ngạc.

Nam Phong có chút đắc ý nói:

-Đúng vậy, nghe nói, lần trước lúc Vô Lượng tổ sư phi thăng là mấy trăm năm trước, lần phi thăng kia cũng có vô số người đến đây quan sát. Vô Lượng tổ sư phá thiên môn, đi vào cầu phi thăng, cực kỳ chấn động. Có điều về sau cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bầu trời đột nhiên nổ tung, hấn rơi thẳng xuống. Cơ thể chỉ bị cháy rụi, cũng không có trở ngại gì.

Nghe đến đó, Phi Đản thầm nói:

-Không thể nào, trên cầu phi thăng không được toàn thây, mà có thể giữ lại thần hồn đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi. Vậy mà hắn còn giữ được nhục thể, không đúng thiên lý mà.

Quỷ Xa cũng thì thầm lời giống như vậy.

Ánh mắt Tàn Thọ lại là sáng lên, kéo Nam Phong lại hỏi:

-Ta hỏi ngươi, lần đầu tiên Vô Lượng tổ sư kia phi thăng có phải là hơn ba năm trước không?

Nam Phong a một tiếng, sau đó hỏi:

-Sao ngài biết?

Tàn Thọ lập tức vui vẻ, vỗ bàn tay một cái cười ha ha nói:

-Sao ta biết? Thỏ gia ta biết tất cả mọi chuyện! Ta không chỉ biết vì sao cơ thể hắn lại hoàn chỉnh rơi xuống mà không chết, còn thì biết được cháu trai này đã trải qua cái gì.

Đám người tò mò nhìn Tàn Thọ, chờ Tàn Thọ giảng nhân quả.

Kết quả Tàn Thọ cười ha ha nói:

-Không nói trước, đi xem một chút nào nhiệt trước rồi nói.

Đám người không ai dám buộc Tàn Thọ nói, đành phải cắt một bụng hiếu kỳ đi theo.

Lên núi, Tàn Thọ phát hiện Vô Lượng Tiên Tông này đích thật là chiếm diện tích không nhỏ, ở trên Trái Đất, cái này chính là một mảnh đại lục. Trên núi, cung điện thành đàn, nối tiếp nhau, nương theo rặng mây, sương mù quấn quanh, thật sự có vài phần tiên khí. Có điều đối với vô số bảo địa Tiên gia mà Tàn Thọ đã từng thấy qua mà nói thì nơi này cũng chỉ là có vài phần tiên khí mà thôi, k

hông được tính là cái bảo địa gì.

Đi theo đám người leo lên ba ngàn sáu trăm bậc thang, đến cửa lớn tiên tông, bước qua ba đạo cầu giây, lúc này mới tới một chỗ khóang đạt bên trên ngọn núi.

Lúc này, tất cả mọi người bay đến ngọn núi này đều ở bốn phía trên núi nhỏ, toàn bộ ngọn núi chỉ có một người, một bàn và một bô đoàn.

Một nam tử mặt trắng mặc bạch y đang ngồi bên trên bô đoàn, ánh mắt nam tử sắc bén, cúi đầu nhìn một tấm hình trên bàn, cũng không biết là trong miệng đang tự lẩm bảm nói thầm cái gì đó.

-Kia chính là Vô Lượng tổ sư.

Nam Phong đạo nhân thấp giọng giới thiệu.

Tần Thọ gật gật đầu...

Đúng lúc này bỗng nhiên có người cả giận nói:

-Sao lại có con thỏ lên núi? Đệ tử dưới núi canh gác như thế nào vậy?

Lời này vừa nói ra, Nam Phong giật nảy mình, sau đó vỗ trán một cái, khóc nức nở nói:

-Ai nha! Tiền bối, sao ta lại quên mất chuyện này cơ chứ?!

Tần Thọ vô cùng bình tĩnh hỏi:

-Sao hả?

Nam Phong lo lắng nói:

-Từ lần trước sau khi Vô Lượng tổ sư phi thăng thất bại, cũng không biết là chuyện gì xảy ra với Vô Lượng tổ sư mà lại hận thấu xương con thỏ và màu đen. Tất cả thỏ trong phạm vi mười dặm của Vô Lượng Tiên Tông đều bị bọn họ diệt sạch sẽ. Những người có quan hệ với thỏ đều bị đuổi đi... Quần áo trước kia của Vô Lượng Tiên Tông là màu trắng bên trong có hoa văn, từ ngày đó bắt đầu thì hống nhất đều là màu trắng. Đồng thời cấm tất cả những người mặc trang phục màu đen, hoặc là mang theo đồ vật màu đen đi vào Vô Lượng Tiên Tông. Ta nghe nói, đêm hôm ấy, ngay cả thiếp hạ u của Vô Lượng tổ sư cũng đều bỏ đi một nhóm. Đúng rồi... vì Vô Lượng Tiên Tông không muốn có màu đen, còn cố ý bố trí đại trận, vào ban đêm pháp trận này phát sáng, có thể chiếu toàn bộ Vô Lượng Tiên Tông sáng như ban ngày.

-Rốt cuộc là người này có bao nhiêu hận với con thỏ và màu đen vậy? Làm triệt để như thế. - Kim Thiên cười nói.

Ba người Nhện Núi, Quỷ Xa, Phi Đản cười ha ha, không nói gì, có điều sâu trong ánh mắt, dường như muốn nói: “Đổi lại là ta, con mẹ nó ta cũng đem mười dặm phương viên, không... ngàn vạn con thỏ giết sạch!

Tần Thọ cười hê hê nói:

-Quả nhiên là thế.

Đúng lúc này, mấy tên nam tử vội bước đi tới, ánh mắt nhìn Tần Thọ tràn đầy địch ý.

Tần Thọ cũng không để ý bọn họ, quay người nhìn nam tử trên đài phi thăng, há mồm liền gọi:

-Tiểu Hắc Hắc!

Lời này vừa nói ra, Vô Lượng tổ sư vốn dĩ đang uống trà tĩnh tâm, chờ đợi thời khắc phi thăng tốt nhất, trong nháy mắt liền khẽ r

un rẫy, chén trà trong tay rơi bộp một cái xuống đất!

Từ năm đó, sau khi Vô Lượng tổ sư phi thăng lần đầu thất bại lại bị con thỏ đùa giỡn, đời này xem như là hận chết con thỏ.

Hắn liệt loại sinh vật con thỏ này vào giống loài nhất định phải diệt trừ, thế là Vô Lượng Sơn đã không còn có con thỏ nào xuất hiện...

Hắn vốn cho rằng ba trăm năm khổ tu đã có thể để cho hắn dần dần quên đi trải nghiệm bi thảm ngày xưa, đã hoàn toàn thoát ra khỏi bóng ma tâm lý ấy, lúc này mới chuẩn bị phi thăng.

Kết quả hôm nay lại nghe thấy một tiếng Tiểu Hắc Hắc, hắn cực kỳ hổ phất hiện, bóng ma mà cái con thỏ chết tiệt kia để lại trong lòng hắn chẳng những không có giảm mà dường như còn mãnh liệt hơn!

Vô Lượng tổ sư phản nộ ngẩng đầu lên, gầm thét:

-Không phải nói là không được phép nhắc tới chữ hắc à? Ai lại không ông... ách, con thỏ?

Vô Lượng tổ sư gào thét đến một nửa, đột nhiên nhanh chóng dụi dụi con mắt, sau khi xác định gia hỏa trước mắt này chính là con thỏ chết tiệt kia, hắn lại dụi dụi mắt...

-Đừng dụi nữa, Tiểu Hắc Hắc, đã lâu không gặp, ngươi cũng không tệ đó, phi thăng thôi mà có nhiều người vây xem như vậy. Lại nói, mọi người vây mà không tặng ngươi món quà lớn như máy bay hay hỏa tiễn gì hả?

Tần Thọ căn bản không để ý tới những đệ tử của hắn đang có ý đồ ngăn cản kia, trên thực tế, có mấy tên đệ tử thật sự định đi lên ngăn cản.

Kết quả Nhện Núi trực tiếp đuổi tám cánh tay, mỗi tay một cái ném những đệ tử kia bay đầy trời, căn bản là không ai có thể đến gần con thỏ trong vòng mười thước!

Chương 756: Con thỏ trấn áp

Chương 756. Con thỏ trấn áp

Mắt thấy con thỏ đang đi tới trước mặt mình, Vô Lượng tổ sư dụi dụi mắt lần nữa, nhìn chòng chọc vào Tần Thọ, sau đó hoảng sợ nói:

-Là người?!

Tần Thọ mở rộng miệng, lộ ra răng cửa lớn, cười hắc hắc nói:

-Chính là ta!

-Con thỏ chết tiệt, người còn dám đến chỗ của ta?

Vô Lượng tổ sư xắn một tay áo lên, tóc trên đầu dựng ngược lên, hiển nhiên là đã bị chọc tức không nhẹ.

Tần Thọ cười ha hả nói:

-Sao ta lại không dám tới? Chẳng lẽ nơi này của người có hổ sao?

Vô Lượng tổ sư đã từng giao thủ với con thỏ, ở trong ấn tượng của hắn, răng của cái con thỏ này rất sắc bén, nhưng mà lại không c

ó bản lĩnh gì.

Dù là qua ba trăm năm, ba trăm năm ở Trái Đất, đó cũng là một thời gian không ngắn. Nhưng mà ở trên Địa Tiên Giới, cũng chỉ là một cái ngủ gật mà thôi... Đặt ở trên thân người tu hành, ba trăm năm có thể dẫn khí nhập thể đại viên mãn đã là thiên tài rồi.

Cho nên, căn bản Vô Lượng tổ sư không tin là con thỏ trước mắt này có thể có bản lĩnh gì, thế là cười gằn nói:

-Hử? Ở chỗ ta còn có thứ còn kinh khủng hơn cả hử! Người có biết đây là nơi nào không?

Tần Thộ cười ha ha, đặt mông ngồi lên bàn trà của Vô Lượng tổ sư, ngồi xếp bằng, ôm cánh tay nói:

-Người bắt đầu biểu diễn đi.

Vô Lượng tổ sư dường như đã tính toán trước là có thể bắt được con thỏ, cũng không vội giết con thỏ, mà là kiêu ngạo hô:

-Đây là Vô Lượng Tiên Tông! Đệ nhất tông môn của Vô Lượng Sơn, cao thủ Luyện Hư Hợp Đạo có mười ba vị! Cao thủ Luyện Thần Phản Hư có đến trăm người! Huống chi còn có bản tôn là Bán Tiên ở đây, con thỏ, người cảm thấy hôm nay người còn có thể đi ra ngoài sao?

Tần Thộ nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn Vô Lượng tổ sư biểu diễn ở đó, nhìn được một lúc rồi gãi gãi đầu nói:

-Cái này... vô vị, ta cũng là Luyện Hư Hợp Đạo.

Vô Lượng tổ sư sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

-Luyện Hư Hợp Đạo cũng có phân chia cảnh giới, huống chi, công pháp khác biệt, thực lực cũng là không giống nhau. Chỗ kia của

người ta đã đi qua, nguyên khí mỏng manh, người khi đó ngay cả tu luyện cũng không có tu luyện, còn có thể có công pháp cường đại gì chứ? Đúng thật là ông trời giúp ta, hôm nay ta phi thăng, vốn là trong lòng còn có ma kiếp chưa giải được, ông trời lại đem người đưa tới. Đây đúng là ông trời giúp ta摆脱 đi ma kiếp, giúp ta đắc đạo! Ha ha ha...

-Tổ sư hồng phúc, trời phù hộ Vô Lượng!

Đệ tử bốn phía nhao nhao la lên theo, thanh âm vang trời, cực kỳ khí thế.

Những môn phái nhỏ ở gần Vô Lượng Sơn nhìn thấy cảnh này, cùng hòa theo ngửa cổ lên hét đến đỏ bừng cả mặt, giống như tất cả vinh quang này cũng là của bọn họ.

-Thỏ gia, những ma cà bông này đắc ý như thế, người không quản sao?

Kim Thiên xích lại gần, nịnh nọt nói.

Tần Thộ lắc đầu cười:

-Chờ một chút, để cho bọn hán hưng phấn đến cao trào rồi nói tiếp...

Thế là đám người cũng không ngăn cản, ôm cánh tay đứng ở đó nhìn, để bọn họ hô, nhìn thấy đã thét lên cao trào...

Tần Thộ ngoắc ngoắc ngón tay nói:

-Phô ra khí thế của các người đi! Từng từng người đến, từ nhỏ đến lớn! Ta trước!

Nói xong, Tần Thộ giậm chân một cái, khí thế toàn thân, tầng tầng thực lực bộc phát!

Dẫn khí nhập thể, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, tạo thành một mạch!

Tần Thọ tu luyện đều là công pháp viên mãn nhất giữa thiên địa! Viên mãn của người khác, nhiều nhất là gần sát đạo, tìm hiểu đạo, lĩnh hội ít nhiều còn phải xem ngộ tính. Nhưng mà Tần Thọ thì khác, gia hỏa này chỉ muốn tới gần đạo, há mồm liền là một ngụm. Thử hỏi, người khác là nhìn thấy, mũi nghe, hắt là trực tiếp ăn, tiêu hóa nhập vào cơ thể...

Mắt thấy rất đẹp, nghe rất thơm, nhưng mà không no bụng.

Trực tiếp ăn vào trong miệng, trong miệng lưu hương, lấp đầy bụng, còn có thể tắm bổ toàn thân, mạng sống.

Có thể thấy được cả hai chênh lệch lớn như thế nào.

Vô Lượng tổ sư tu luyện Vô Lượng cũng là một môn công pháp nất đẳng. Hắn vốn dĩ vẫn rất ngạo khí, nhưng khi hắn nhìn thấy trong cơ thể của Tần Thọ tiên âm quanh quẩn, lượn lờ, toàn thân tỏa ra Đạo Vận đại viên mãn, lập tức trợn tròn mắt!

Không chỉ có Vô Lượng tổ sư, những người còn lại xem náo nhiệt cũng là trợn tròn mắt! Có lẽ bọn họ không biết hàng, nhưng mà cái con thỏ kia bạo phát ra khí thế, quét ngang tại chỗ, trấn áp tất cả khí thế của mọi người, cái này đúng là có chút dọa người rồi.

Đây là con thỏ không có ý nhắm vào ai, chỉ đơn thuần là phóng ra khí thế mà thôi, mà đã lấn át được Vô Lượng tổ sư rồi.

Vô Lượng tổ sư nhìn thấy, trong lòng đáng chết, hắn thực sự không ngờ được, ba trăm năm... cái con thỏ này lại chỉ dùng ba trăm năm mà đã thành tinh?

Có điều Vô Lượng tổ sư không cam tâm, thế là hét lớn một tiếng:

-Mời tiên khí!

Một khắc sau, bên trong Vô Lượng tiên tông phát ra một tiếng kiếng minh, sau đó một thanh bảo kiếm bay trên không trung, hóa thành một con đại mãng xà màu xanh, rít lên một tiếng với Tần Thộ!

Tần Thộ nhìn thấy, cũng không khách khí, móc ra một cái nồi lớn, đốt đuốc lên, hô to một tiếng:

-Vào trong nồi!

Sau đó một tình huống phát sinh làm trông mắt mọi người rơi luôn tại chỗ, đó là nhìn thấy tám cánh tay của gia hỏa bên người Tần Thộ kia vung lên một cái, gào thét một tiếng, trong nháy mắt bảo kiếm đã rơi vào trong nồi. Sau đó con thỏ kia vô cùng quen thuộc cho vào bên trong một chút dầu muối tương dấm, còn có một ít hành thái.

Đợi đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, cái gọi là Tiên Khí vừa rồi còn vô cùng hung ác, đã bị con thỏ rắc rắc ăn cùng dưa leo, ăn hết một nửa!

Mặt mũi Vô Lượng tổ sư trắng bệch nhìn con thỏ trước mắt, run rẩy nói:

-Người... người... rốt cuộc người là ai?

Tần Thộ cũng không trả lời, quay đầu nhìn về phía mấy người Nhện Núi nói:

-Không phải nói là từng người từng người tới sao? Ta thì thế thôi, phía sau để cho các người.

Nhện Núi ha ha cười nói:

-Thỏ gia, ngài thần uy cái thế, đã trấn áp một phương. Chúng ta lại tới nữa thì có chút ý đoạt thanh danh của ngài. Ngài nhìn xung quanh một chút đi, ánh mắt mọi người nhìn ngài bây giờ đó là vô cùng sùng bái.

Tần Thộ sững sờ, nhìn xung quanh, quả nhiên, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng khác. Trước đó là trào phúng, bây giờ... từng người từng người giống như là đang nhìn một con Godzilla!

Hiển nhiên, những hương dân sống ở nơi này bị hành động này của Tần Thộ dọa cho sợ hãi.

Tần Thộ trừng mắt liếc Nhện Núi, có điều cũng biết, núi thấp này là miếu nhỏ, hoàn toàn không cần đến dùng đến Kim Tiên và Đại La Kim Tiên ra trấn áp.

Chương 757: Tu luyện thế nào vậy hả? Vui chơi giải trí hả?

Chương 757. Tu luyện thế nào vậy hả? Vui chơi giải trí hả?

Thế là Tần Thộ vỗ vỗ bả vai Vô Lượng tổ sư nói:

-Tiểu Hắc Hắc, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Ta chính là con thỏ kia đó.

Vô Lượng tổ sư bị Tần Thộ đập cho một cái, trực tiếp đặt mông nngồi trên mặt đất.

Không có cách nào cả, trước đó Tần Thộ đã có thể treo Địa Tiên l

ên đánh, bây giờ lại ăn vô số đồ tốt, nếu không phải là tự hấn áp chế, thì cơ thể của hấn sớm đã cường hóa lần nữa, không chừng còn có thể không phân cao thấp với Thiên Tiên.

Sở dĩ áp chế là bởi vì từ đầu đến cuối Tàn Thọ luôn nhớ kỹ một câu trong sách đọc ở Trái Đất: "Nếu muốn tu hành một chân đạp thực địa, thì phải có cơ sở tốt mới được. Nhất phi trùng thiên, sớm muộn gì cũng chết."

Cho nên Tàn Thọ không muốn bò quá nhanh...

Có điều gần đây Tàn Thọ cũng phát hiện, hấn không muốn, không có nghĩa là sẽ không làm sao, trước mắt hấn đã gặp phải vấn đề này, hấn sắp không áp chế được cảnh giới của mình nữa rồi!

Nói tóm lại, đó là bởi vì thực lực của tế bào trong cơ thể hấn tăng lên, lượng cơm phải ăn tăng nhiều.

Ăn ít, đói!

Ăn nhiều hơn, cũng không chống đỡ được, nhưng mà nguyên khí dư thừa sẽ kích thích hấn tăng cấp.

Loại kích thích này càng ngày càng mãnh liệt, cho tới bây giờ, đã bắt đầu tự động tấn công cửa ải.

Tàn Thọ có loại cảm giác, đây là bởi vì bản thân tế bào tăng lên, cử động phun ra một phần nguyên khí, thôi thúc Tàn Thọ tăng thực lực lên. Loại cảm giác này, giống như, cơ thể lại tiến hóa!

Giống như là người tăng cân, giống với nguyên lý ăn cái gì cũng đều tăng cân vậy.

Không phải bởi vì tế bào có ý thức, mà là bởi vì thân thể có một loại bản năng có thể tự tiến hóa!

Càng như vậy, trong lòng Tần Thụ càng run rẩy, càng không dám nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, hắn luôn có cảm giác nếu như mình không chút kiêng kỵ gì đâm xuống, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Tiểu Hắc Hắc ngây ngốc nhìn con thỏ trước mắt, khóc nức nở nói:

-Thỏ... con thỏ... người, thực lực này của người, tăng lên cũng thật nhanh, ha ha...

Lúc này, biểu cảm khi cười của hắn so với khóc còn khó nhìn hơn.

Tần Thụ cũng không để ý thái độ của Tiểu Hắc Hắc đối với hắn, trên thực tế, quan hệ cả hai người bọn họ, nếu đổi Tần Thụ là Tiểu Hắc Hắc thì hắn cũng nhất định muốn đánh chết hắn.

Tần Thụ cười ha hả nói:

-Tiểu Hắc Hắc, đừng nói nữa, ta không phải là tới tìm người gây phiền phức. Ta nghe nói, người lại muốn phi thăng rồi hả? Có nắm chắc không?

Tiểu Hắc Hắc cười khỏ nói:

-Vốn cho là có nắm chắc, nhưng sau khi nhìn thấy người, ta phát hiện tâm ma của ta chưa trừ được, sợ là nếu như đi lên sẽ xảy ra chuyện. Ta muốn giết người, đáng tiếc đánh không lại. Có điều chờ lúc ta phi thăng rồi, người không phải là đối thủ của ta nữa.

Tần Thụ gật đầu theo nói:

-Có đạo lý, cho nên người cố gắng lên!

Tiểu Hắc Hắc sững sờ, kinh ngạc đưa tay sờ sờ đầu Tần Thụ, nói t

hầm:

-Đây... không có sinh bệnh mà.

Cái này cũng không trách Tiểu Hắc Hắc, đoán là nếu ai đụng phải kẻ địch, mà đối phương muốn người mạnh lên sau đó quay lại giết chết người thì cũng sẽ mơ hồ đi.

Tần Thọ đánh tay Tiểu Hắc Hắc xuống nói:

-Ta hỏi người, người có hận ta không?

Tiểu Hắc Hắc muốn gật đầu theo bản năng, nhưng mà lập tức tỉnh ngộ lại, nhanh chóng lắc đầu.

Tần Thọ nói:

-Nói thật! Yên tâm, ta không giết người, ta cũng không tìm người gây phiền phức! Hơn nữa, thỏ gia ta muốn tìm người gây phiền phức thì đã sớm tìm rồi, còn cần phải lắc lư người sao?

Tiểu Hắc Hắc ngẫm lại, thấy có lý, thế là gật đầu nói:

-Hận.

Tần Thọ tiếp tục hỏi:

-Muốn giết chết ta không?

Tiểu Hắc Hắc tiếp tục gật đầu.

Tần Thọ nhảy dựng lên vỗ vỗ bả vai Tiểu Hắc Hắc nói:

-Có chí khí, có lý tưởng! Ta thích hài tử như vậy, lúc trước ở trên mặt trăng là lần đầu tiên gặp mặt của ta và người, lúc ta dùng cây gậy quấy con giun nhỏ kia của người lên, ta đã biết, tương lai của

người không thể tưởng tượng được.

Mặt Tiểu Hắc Hắc đen lại.

Tần Thọ tiếp tục nói:

-Mặc dù giữa người và ta bây giờ có khoảng cách, nhưng mà người suy nghĩ một chút đi, nếu như người phi thăng thành công. Người chính là thần tiên, thần tiên và phàm nhân, đây chính là Thiên Trảm Hồng Cầu đó, không thể vượt qua! Đến lúc đó người đến tìm ta gây phiền phức, chẳng phải là có thể trăm phần trăm thành công sao? Cho nên, vì cái này, người phải có gắng lên, có biết không hả?

Tiểu Hắc Hắc không dám tin nhìn Tần Thọ, hỏi:

-Người muốn ta tới tìm người gây phiền phức như vậy sao?

Tần Thọ dùng sức gật đầu, trên thực tế hắn là nghĩ xem Tiểu Hắc Hắc phi thăng, tốt nhất là hắn nên phi thăng thành công, sau đó tích lũy kinh nghiệm cho bản thân. Bây giờ hắn sợ nhất là Tiểu Hắc Hắc trèo lên cầu phi thăng, tâm ma bộc phát, trực tiếp bị một tia chớp đánh chết, vậy thì chẳng phải là hắn phí công đến sao?

Sau khi Tiểu Hắc Hắc chắc chắn, vẻ mặt cổ quái nhìn Tần Thọ, sau đó tâm tình cũng buông lỏng, tò mò hỏi:

-Con thỏ, lúc trước chúng ta gặp mặt, hắn là người còn chưa có tu luyện đúng không.

Tần Thọ gật đầu.

Tiểu Hắc Hắc tiếp tục nói:

-Không thể nào... Thuở nhỏ thiên tư ta cực tốt, tám tuổi đã dẫn khí nhập thể, hai mươi tuổi Luyện Khí Hóa Thần, trăm tuổi Luyện

Thần Phản Hư, ba ngàn tuổi Luyện Hư Hợp Đạo. Cái này đã là ghi chép cực tốt ở Vô Lượng Tiên Tông chúng ta... Cho dù là thiên tài kiệt xuất nhất tiên môn cũng phải dùng hai nghìn năm mới thành Luyện Hư Hợp Đạo. Người vậy mà chỉ dùng có hơn ba trăm năm? Người tu luyện thế nào vậy? Có thể nói một chút không?

Nghe được vấn đề này, Nhện Núi, Quỷ Xa, Kim Thiên, Phi Đản cũng tò mò dựng thẳng lỗ tai lên.

Ba trăm năm đã thành Luyện Hư Hợp Đạo, tốc độ này cũng không chậm. Nhưng mà kiến thức bọn họ rộng rãi, thiên tài cũng gặp không ít, còn có người vừa mới ra đời đã lĩnh ngộ thiên đạo trực tiếp phi thăng...

Nhưng mà con thỏ trước mặt này chỉ dùng ba trăm năm, bọn họ là thật sự không tin, dù sao con hàng này so với heo còn lười hơn, bọn họ ở chung lâu như vậy rồi mà không thấy con thỏ này tu luyện!

Một con heo không chịu khó mà có thể tu thành thiên tài, không hề kỳ lạ chút nào.

Tần Thọ không nói gì.

Tiểu Hắc Hắc nhìn thấy, biết mình đường đột, chấp tay nói:

-Xin lỗi, là ta đường đột rồi, loại chuyện này, chính xác là không nên hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không phải người đường đột, cũng không phải ta không muốn nói, mà là ta đang nhớ lại, ta tu luyện thế nào. Ta vừa mới cẩn thận suy nghĩ lại, từ trước đến giờ ta tu luyện tựa như là...

Chương 758: Tu luyện thế nào vậy hả? Vui chơi giải trí hả? (2)

Chương 758. Tu luyện thế nào vậy hả? Vui chơi giải trí hả? (2)

Tất cả mọi người đều dựng lỗ tai lên, bao gồm cả những người xem xung quanh và cả đệ tử Tiên Tông.

Chỉ nghe Tần Thọ nói ra từng chữ:

-Hình như là ta chỉ ăn no rồi ngủ, ngủ xong lại ăn, sau đó thì cứ như vậy.

Đám người:

-...

Sau đó là một khoảng lặng, một đám mặt trắng bay đến, sau đó thì là âm thanh âm ỉ xen lẫn bên trong nào là nói khoác, nào là không tin cái gì đó.

Trong số những người này, chỉ có mấy người Nhện Núi tin, còn những người khác thì không tin.

Tần Thọ nhìn thấy, đành phải giơ một bàn tay lên, nói:

-Ta thề với trời, lượng thời gian tu luyện chân chính của ta có thể còn không đến nửa tháng, thời gian tu hành cũng không vượt quá hai năm. Cái này còn hơn ba trăm năm, con mẹ nó ta cũng không biết nhảy tới như thế nào... Còn có, ta thật sự chỉ là ăn no thì ngủ,

ngủ xong lại ăn, tu luyện cũng là ăn! Nếu có một câu nói láo, sẽ bị sét đánh chết!

Vừa mới nói xong, tất cả mọi người đều nhìn lên bầu trời!

Chỉ nhìn thấy bên trên bầu trời xanh thăm thăm chỉ có mấy đám mây, không có chút biểu hiện nào là sét sắp đánh xuống, mọi người vất vả chờ đợi mới có một đám mây màu bay tới, kết quả chen lẫn nửa ngày, ngay cả một giọt mưa cũng không có đã bị gió thổi tan.

Sau khi đám người tỉnh thức, vẻ mặt chính là sa sút tinh thần.

Sau đó âm thanh ầm ĩ lại nổi lên trong đám người, chỉ có điều lần này từ lửa đảo biến thành móa, con em nó, con bà nó, đêch mẹ nó các loại.

Mặt Tiểu Hắc Hắc càng là đen nhánh, tất cả mọi người đều không cười nổi, đến cuối cùng ngay cả khí lực để chửi cũng không có. Bọn hắn cũng là không hiểu, đồ chơi vô sỉ như vậy, vì sao ông trời lại chiếu cố hắn như thế! Có ước ao, có ghen tị!

-Tiểu Hắc Hắc, đừng nản lòng, thực ra ngươi cũng không kém thiêu tài bao nhiêu. Ngươi phải tin là, người chậm thì bắt đầu sớm, càng muộn thì có thể bù đắp kém cỏi. - Tần Thọ an ủi Tiểu Hắc Hắc.

Tiểu Hắc Hắc cười khan một tiếng nói:

-Ngươi là đang mắng ta ngu xuẩn hả?

Tần Thọ:

-...

Đối mặt với con thỏ cường thế, rốt cuộc thì Tiểu Hắc Hắc cũng từ bỏ chống cự, mặc cho hắn ngồi bên cạnh, nói liên miên lời nhảm nhí

ỏi hấn các loại vấn đề.

Thời gian vừa đến, Tiểu Hắc Hắc hít một hơi thật sâu, lập tức mu
ôn phóng lên trời.

Lúc này con thỏ giữ chặt hấn dặn dò:

-Nhớ kỹ, nếu người phi thăng thành công thì có thể đánh thỏ gia t
a, đi đến đỉnh cao cuộc đời! Vì đánh bại ta, người phải cố gắng l
n đó.

Tiểu Hắc Hắc trừng Tàn Thọ một cái, có điều nghĩ như vậy, thật s
ự là cho hấn rất nhiều động lực.

-Thỏ gia, chờ lúc hấn đặt chân lên cầu phi thăng, lôi đình giáng x
uống, tốt nhất là bốn phía đừng có người khác. Một khi chạm phải
lôi đình, rất dễ dàng kích phát nghiệp lực trong cơ thể, tiện thể đ
m thiên kiếp của mình dẫn tới.

Quý Xa nhắc nhở Tàn Thọ.

Chuyện này Tàn Thọ biết, lúc trước hấn đã dùng chiêu này bấy r
t nhiều người.

Thế là Tàn Thọ gật gật đầu, nhanh chóng mang theo mọi người đi
bốn phía tìm chỗ ngồi.

Mọi người thấy con thỏ này tới, mặc dù trong lòng bất mãn, nhun
g mà ai cũng không dám trêu vào hấn, chỉ có thể nhao nhao tránh
ra.

Tàn Thọ chọn vị trí tốt nhất, chỗ kia vốn là vị trí của đại trưởng lã
o của Vô Lượng Tiên Tông, có điều đối mặt với cái con thỏ này, t
rưởng lão kia chỉ có thể hừ hừ hai tiếng rồi đi sang một bên ngồi
xỏm.

-Đạo ta bắt đầu từ Vô Lượng, hôm nay phi thăng để truyền đạo Vô Lượng, ân trạch tứ phương.

Vô Lượng tổ sư Tiểu Hắc Hắc, đứng trên không trung, vô cùng uy nghiêm nói. Chỉ là lúc nói đến hai chữ truyền đạo, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tàn Thọ.

Dù sao thì truyền đạo, thực lực mạnh mới gọi là truyền đạo, thực lực yếu mà ở trước thực lực mạnh mà nói truyền đạo, đó là... đùa nghịch đại đạo trước cửa quan môn, mất mặt.

Nhìn thấy vẻ mặt mọi người, mặt Vô Lượng tổ sư Tiểu Hắc Hắc càng đen hơn, hẳn vốn dĩ là muốn mượn lần phi thăng này này để càn hấn nhiếp và ân trạch tứ phương, vì tông môn nhà mình tích lũy nhiều nội tình thâm hậu hơn. Bây giờ thì tốt rồi, tất cả dự định đều bởi vì cái con thỏ này mà hóa thành ảo ảnh trong mơ.

Nhưng mà nghĩ lại, chỉ cần đánh bại cái con thỏ này, thứ hẳn đánh mất, cũng không phải là không thể lấy lại.

Thế là Tiểu Hắc Hắc lấy hết dũng khí, cũng không nói nhảm nữa:

-Phi thăng!

Một khắc sau, khí tức của Tiểu Hắc Hắc bắt đầu tản ra, thiên địa cảm ứng được khí tức của hắn liền phát sinh biến hóa, một đám mây đen to lớn xuất hiện ở trên bầu trời, mây đen như là cái phễu mở ngược nhô đầu ra, bên trong cái phễu đen ngòm phẳng phát có một đạo Thiên Môn!

Lúc này Tiểu Hắc Hắc lấy ra một chiếc lệnh bài, quăng lên bầu trời!

Trong nháy mắt đó, con mắt Tàn Thọ trở nên sáng như tuyết, nhìn chòng chọc vào lệnh bài kia! Vừa nhìn thấy, trong lòng liền là một trận khó chịu, quả nhiên cái đồ chơi này giống như đúc với cái h

ấn ấn kia!

Phi thăng lệnh bay lên không trung, đi thẳng vào bên trong cái phễu, đóng vào bên trên Thiên Môn, Thiên Môn âm âm từ từ mở ra một cái khe!

-Trọng điểm vỡ kịch đến rồi!

Có người thấp giọng nhắc nhở đám người, tất cả mọi người đều khẩn trương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, biết đây là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Thiên Môn mở ra trong nháy mắt, một cây cầu thần đen nhánh duỗi ra từ bên trong lỗ đen!

Toàn thân cây cầu này trắng noãn, phía trên có bảo ấn hoa sen, nhưng mà chính thể thì cũng không lớn lắm, dường như chỉ cần cất bước là có thể từ trên cầu đi vào Thiên Môn.

Nhìn đến đây, Nhện Núi thần nhiên nói:

-Tư chất không tệ, là cầu phi thăng bảy bước, độ khó không nhỏ.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Sao hả? Bảy bước lại là độ khó không nhỏ?

Quỷ Xa cười nói:

-Thỏ gia, ngài có chỗ không biết. Từ xưa đến nay cầu phi thăng này đều là căn cứ vào thực lực người tu hành mà gia tăng dài ngắn. Thực lực càng mạnh, cầu phi thăng cũng là càng dài. Dưới tình huống bình thường, cầu phi thăng của người bình thường chỉ là cầu ba bước, qua ba bước một cái chính là Thiên Môn. Độ khó trung đẳng là sáu bước, bảy bước đã là hàng ngũ thiên tài.

Tần Thọ hỏi:

-Cái dài nhất các người gặp là bao nhiêu bước?

Kim Thiên nói:

-Ta gặp qua một cái ba mươi sáu bước, đó là tôn Cổ Thần trùng si nh. Có điều, ta nghe nói, hai vị đại nhân Yêu Hoàng Đông Thái N hất và Đế Tuấn năm đó lúc phi thăng là một trăm linh tám bước, c hỉ là chưa có ai thấy qua không biết thực hư thế nào.

Quý Xa hung ác trừng mắt liếc Kim Thiên:

-Người cảm thấy hai vị Yêu Hoàng sẽ nói láo sao?

Chương 759: Cái này cũng muốn ăn?

Chương 759. Cái này cũng muốn ăn?

Kim Thiên giật nảy mình, nhanh chóng lắc đầu nói:

-Ta không có ý đó...

-Được rồi, đừng lạc đề. Người ta một trăm linh tám bước, con hàn g này mới có bảy bước, cạn bã...

Tần Thọ gật gù đắc ý, bình luận.

Đám người nghe vậy cười khỏ, một trăm linh tám bước, dường nh

ư khắp thiên hạ cũng chỉ có hai người kia mà thôi. Xuống chút nữa có thể có chín bước đã là vô cùng khó có được, cái con thỏ chết tiệt này lại còn ghét bỏ người ta bảy bước.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Tiểu Hắc Hắc đã lên cầu phi thăng, một bước đi lên, chỉ nhìn thấy lỗ thủng bên trên oanh một tiếng, một tia lôi đình cực lớn đánh xuống!

Tiểu Hắc Hắc hét lớn một tiếng, thả ra một món pháp bảo ngăn tr ở lôi đình, rồi bước đi một bước!

Dường như là cùng một lúc tia lôi đình thứ hai giáng xuống, lôi đình lần này mạnh hơn lần trước gấp hai lần, mặc dù lôi đình là đánh vào trên cầu phi thăng, nhưng tất cả mọi người lại có loại cảm giác mặt đất chấn động. Đó là tâm mọi người bị chấn động...

Đương nhiên là luôn có ngoại lệ, về mặt bọn người Nhện Núi vẫn là khinh thường.

Tần Thộ thì yên lặng nuốt nước bọt...

-Thỏ gia, cái này ngài cũng muốn ăn sao?

Phi Đản nhìn thấy bộ dáng này của Tần Thộ, tò mò hỏi.

Tần Thộ vừa quan sát vừa nuốt nước bọt nói:

-Cái này không thể trách ta, phản ứng tự nhiên của thân thể. Nói đến lôi kiếp, năm đó ta cũng đã ném qua một chút, hương vị cũng được.

Đám người:

-...

Tiểu Hắc Hắc độ lôi kiếp rất nhanh, dù sao cũng từng có một lần

kinh nghiệm, lần này chuẩn bị càng thêm đầy đủ, các loại pháp bảo o díngh liền lấy nhau hóa thành một đạo trận pháp, ngăn lờ đờnh ở bên ngoài, sau đó từng bước từng bước một đi về phía Thiên Môn.

Trước mắt Tiểu Hắc Hắc bước một bước cuối cùng ra khỏi cây cầ u tức là sẽ đi vào Thiên Môn, phễu mây đen trên bầu trời chợt phá t ra một tiếng vang thật lớn, bên trong cái phễu tất cả đều là sắ s ét, sắ s ét nối liền với nhau, hóa thành một con chim bằng sắ s ét t xông phá mây đen, vọt thẳng xuống dưới!

-Không hổ là cầu phi thăng bảy bước, lờ đờnh thế mà đã bắt đầu h óa hình rồi. -Kim Thiên bình luận.

Quỷ Xa nói:

-Đây cũng chính là cửa ải khó khăn nhất, vượt qua sẽ chính là thiê n tiên, không vượt qua nổi thì là bụi, xem đi.

Tần Thọ hỏi:

-Các người cảm thấy hắ hắ có thể vượt qua không?

Đám người không nói gì, hiển nhiên đối với chuyện phi thăng thì cho dù là bọn hắ hắ cũng không chắc, dù sao, ý chí thiên địa biến h óa không ngừng, có trời mới biết là vào thời khắc cuối cùng có độ t nhiên sinh ra mấy con thiêu thân nhỏ không.

Lờ đờnh rơi xuống, khổng chế Vô Lượng tổ sư trong nháy mắt, lờ i quang chương mắt che đầy bầu trời, khiến cho người ta không th ấy rõ được rốt cuộc bên trong xảy ra chuyện gì. Nhưng mà tiếng s ầm khổng lồ, lại không cách nào che giấu được tiếng gầm gữ phầ n nô ở bên trong, chỉ nghe Vô Lượng tổ sư kia hô hào:

-Con thỏ chết tiệt, ta muốn giết ngươi! Ta muốn thành tiên, muốn đánh bại ngươi! Ta muốn lấy đầu ngươi làm thành đầu thỏ cay, ch

ặt từng khối thân thể ra để hàm...

Nghe đến mấy câu này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tàn Thọ.

Nhất là đệ tử của Vô Lượng Tiên Tông, ánh mắt nhìn Tàn Thọ, giống như là đang nhìn một mâm đồ ăn vậy.

Tàn Thọ thì vẻ mặt xấu hổ, gãi gãi đầu, quay đầu lại hỏi:

-Ta đáng hận như thế sao?

Bọn người Nhện Núi, Kim Thiên gật đầu theo bản năng, sau đó lại đột nhiên lắc đầu.

Hai mắt Tàn Thọ khẽ đảo nói:

-Ăn ngay nói thật.

Bốn người lập tức vô cùng kiên định gật đầu.

Tàn Thọ:

-...

Lúc kết thúc lời đình, mắt của rất nhiều người vẫn chưa thích ứng được tia sáng phía ngoài, nhìn thấy không rõ lắm.

Nhưng mà mọi người đã nghe được nụ cười điên cuồng trên cầu phi thăng, và từng đợt âm thanh tiên nhạc vang lên.

Bên trong tiếng cười điên cuồng mang theo một tiếng nói vô cùng đặc ý:

-Con thỏ, ta thành công rồi! Ha ha...ta là thần tiên! Ha ha ha... người đánh không lại ta, ha ha...

Con mắt Tần Thọ từ đầu đến cuối đều không có chịu ảnh hưởng, hấn nhìn rất rõ ràng, ở cuối cầu phi thăng, trước cửa Thiên Môn, Tiểu Hắc Hắc đứng ở trên trời vừa mặc quần áo, vừa cười điên cuồng. Không sai, con hàng này bị lợi đình nổ thành gà đen kịt, quần áo cũng không có còn lại một mảnh nào...

Tần Thọ liếc nhìn dưới hông đôi phương, lắc đầu nói:

-Không có tiến bộ...

Tốc độ Tiểu Hắc Hắc mặc quần áo rất nhanh, trên cơ bản chỉ là trong nháy mắt.

Chờ hấn mặc quần áo xong, ánh mắt mọi người cũng đã dần thích ứng được, lúc này mới nhìn thấy, Vô Lượng tổ sư vừa đánh BOSS xong, đứng ở bên ngoài tiên môn, uy phong凛冽, khinh thường quần hùng, nhìn xuống chúng sinh.

Rất nhiều người, nhao nhao đứng dậy, khom mình hành lễ, hô to:

-Vô Lượng Thiên Tôn! Bái kiến Vô Lượng Thiên Tôn!

Vô Lượng tổ sư nghe thấy như thế, vô cùng hài lòng, phát phát tay nói:

-Bần đạo đã phi thăng thành tiên, có thể tùy ý ra vào Thiên Giới. Ba ngày sau, bần đạo sẽ chia sẻ với mọi người cảm giác phi thăng...

Đám người nghe xong, liên tục nói cảm ơn, trên đời này có phạm nhân nào mà không muốn thành tiên chứ? Nhưng mà một đạo kiếp trên đường thành tiên này đã khiến cho không ít thương sinh trong thiên hạ biến thành tro bụi.

Mọi người chịu thiệt thì cũng chịu thiệt rồi nhưng lại hoàn toàn k

hông biết gì về thiên kiếp cả, mà những người biết thì đại đa số đều là tông môn có người phi thăng, tông môn đem phần kinh nghiệm này xem như chí bảo, tuyệt không có truyền cho người ngoài.

Cho nên không có tông môn nhỏ lẻ nào mà nhúc nhủ về vấn đề thiên kiếp.

Dù là tông môn có kinh nghiệm nhất định, cũng sẽ không chê có thêm nhiều kinh nghiệm về thiên kiếp?

Cho nên, bây giờ có người nguyện ý chia sẻ, đương nhiên là tất cả mọi người đều vui vẻ, bái tạ.

Đợi lúc mọi người bái tạ kha khá rồi, ánh mắt của mọi người mới thuận theo ánh mắt của Tiểu Hắc Hắc rơi vào trên người con thỏ đang bình chân như vại kia.

Tần Thộ nhìn thấy ánh mắt của mọi người cũng nhìn lại, phát phát tay, cười nói:

-Chào mọi người.

Tiểu Hắc Hắc xoa xoa đôi bàn tay, cười nói:

-Con thỏ, bây giờ ta đã là thần tiên rồi.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Biết rồi.

Tiểu Hắc Hắc lại nói:

-Tiên phạm khác biệt, đã định trước người không phải là đối thủ của ta. Con thỏ, ân oán ngày xưa của chúng ta, hôm nay cũng nên tính toán một chút.

Nhện Núi không nhìn được lắm lắm một câu:

-Chuyện vui sắp biến thành tang sự rồi.

Kim Thiên, Quỷ Xa, Phi Đản gật đầu theo.

Phi Đản cười ha hả nói:

-Chỉ mấy thứ ma cà bông nhỏ này, một ngụm nước của gia gia cũn
g có thể hạ độc chết hết tất cả rồi.

Những người khác cũng không phản bác, hiển nhiên là tán đồng c
âu nói khoác này của Phi Đản.

Chương 760: Giác ngộ tư tưởng

Chương 760. Giác ngộ tư tưởng

Tần Thộ không thèm để ý đến bọn họ, tiếp tục hỏi Tiểu Hắc Hắc:

-Người muốn giải quyết thế nào?

Tiểu Hắc Hắc chấp hai tay sau lưng, thở dài nói:

-Ân oán năm đó của nguoi và ta, cũng là cực kỳ phức tạp. Nếu nó
i có thù thì năm đó người đối với ta như vậy thì cũng coi như là c
ừu oán. Nhưng mà năm đó người không có làm ta bị thương, còn
cho ta cơ hội thờ đốc, cũng là cho ta một chút hi vọng sống. Có đi
ề, chung quy là người trộm đồ vật của ta, người cũng nên cảm th

Ấy ấy này đúng không?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều là ngạc nhiên.

Trước đó nghe thấy Tiểu Hắc Hắc ở trong lời kiếp dùng hết vốn từ mình học được cả đời để mắng con thỏ, còn cho là giữa hai người sợ là không chết không thôi.

Kết quả Tiểu Hắc Hắc mở miệng ra lại là muốn con thỏ xin lỗi!

Trong nhất thời đầu óc của mọi người có chút không theo kịp.

Thực ra Tần Thộ cũng không theo kịp, vốn cho rằng hôm nay có thể đánh bóng mặt của mình, giả heo ăn thịt hổ, kết quả hình như là con hổ kia tin phật, ăn chay...

Tiểu Hắc Hắc nói:

-Con thỏ, nói xin lỗi đi.

Lần nữa nghe nói như thế, ánh mắt của rất nhiều người nhìn Tiểu Hắc Hắc cũng thay đổi, không phải là hâm mộ mà là một loại sung kính.

Có người không nhịn được cảm thán nói:

-Đây chính là phong thái của tiên nhân đó?

-Rộng lượng...

-Nhìn thấu tất cả, đến cả thâm cừ đại hận mà cũng buông xuống được?

-Vận khí của con thỏ này xem ra cũng không tệ.

-Đúng vậy, nếu ta là con thỏ này, bây giờ liền lập tức xin lỗi.

-Đúng đúng đúng... phạm nhân và tiên nhân thì có cái gì để tranh cơ chứ, có thể xin lỗi mà giải quyết được vấn đề, đúng là kiếm lời rồi.

Nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tàn Thọ.

Kết quả lại nhìn thấy con thỏ này gật gù đắc ý hỏi:

-Nếu như không xin lỗi thì sao?

Tiểu Hắc Hắc thở dài nói:

-Con thỏ, lượt thiên kiếp cuối cùng mà ta vừa trải qua, chính là tâm ma của ta phát động, nhìn như một đạo lôi kiếp nhưng thực ra ta đã đồng thời trải qua tâm ma kiếp. Trong kiếp nạn, một lần nữa ta đã trải qua rất nhiều chuyện trong nhân sinh, cũng đã nghĩ rất nhiều... Cuối cùng, ta phát hiện, thực ra rất nhiều gia hỏa đáng ghét đã tô điểm thế giới này. Trên thế giới cũng bởi vì có sự hiện hữu của các người mà trở nên thú vị. Biển cả mà không gợn sóng vậy thì có còn là biển không? Nhân sinh không gợn sóng vậy chẳng phải là quá nhàm chán rồi sao? Người không xin lỗi, ta cũng sẽ không giết người, cũng sẽ không bắt người phải làm thế nào cả. Tóm lại, tâm kiếp của ta đã qua được rồi, con đường tương lai, thì để tương lai rồi nói đi.

Tàn Thọ ngạc nhiên, không ngờ được Tiểu Hắc Hắc này giác ngộ được tư tưởng cũng vẫn rất cao.

Đồng thời, Tàn Thọ lại càng thêm khẳng định suy nghĩ ban đầu của mình... thần tiên mà... thần tiên thực sự đáng lẽ phải khám phá hồng trần, nhập hồng trần, có tấm lòng son mới có thể sống thực sự tiêu diêu tự tại, mà không phải là hí hóp mắt, hí hóp mũi chăm chăm vào những thứ bình thường không cách nào thoát ra được, mỗi ngày vì một vài thứ lông gà vỏ tỏi, thể diện vô dụng, một chút bảo bối cận kề mà đánh đến sống chết. Những người đó không nên được

gọi là thần tiên mà phải gọi là ma quỷ...

Đúng lúc Tần Thộ đang cảm thán tư tưởng giác ngộ của Tiểu Hắc Hắc cao, thì Tiểu Hắc Hắc bỗng nhiên tách hai tay ra nói:

-Mặc dù ta sẽ không giết ngươi, có điều ta nhìn thấy ngươi liền ngứa chân ngứa tay, bộ dáng của ngươi béo như thế, không đánh ngươi hai quyền thì dường như hơi có lỗi với một thân thịt của ngươi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi mới tỉnh lại từ trong lời nói của Tiểu Hắc Hắc, sau đó cười ha ha lên, nhìn về phía Tần Thộ lần nữa.

Có điều lần này, ánh mắt mọi người nhìn Tần Thộ trở nên ôn hòa hơn, ít đi mấy phần ngang ngược, nhiều hơn mấy phần ý đùa giỡn.

Tần Thộ nghe xong, lập tức không vui, nhảy dựng lên, chỉ vào Tiểu Hắc Hắc nói:

-Béo thì sao hả? Béo cũng không ăn lương thực nhà ngươi! Không phục thì tới đây!

Tiểu Hắc Hắc cười ha ha nói:

-Chính là ý đó! Hôm nay để ngươi hiểu rõ, cái gì gọi là tiên phạm khác biệt!

Đang nói chuyện, Tiểu Hắc Hắc vẫy tay một cái, Tần Thộ không làm chủ được mà bay về phía Tiểu Hắc Hắc!

Một khắc sau hai người vọt thẳng vào bên trong một đóa mây đen, sau đó đám người liền nghe thấy một trận lách cách bang bang, tiếng đánh vào thịt truyền tới... Đồng thời còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết thê lương của con thỏ:

-A! Đau... Đừng đánh mắt, a... đau quá...

Bên ngoài đám mây, rất nhiều người đưa cổ nhìn lên trời, nhưng mà lại ngạc nhiên phát hiện ra, đám mây đã bị người động tay động chân, bọn họ thế mà lại không nhìn thấu được.

Có điều nghe âm thanh này, dường như là cái con thỏ kia bị đánh rất thảm, từng người đều gật gù cảm thán nói:

-Quả nhiên, cường đại như con thỏ, cũng không vượt qua được cái tiên phạm khác biệt kia, ài...

Đám người này ít nhiều cũng hơi thất vọng, dù sao, phạm kích tiên, loại hành động vĩ đại này, vẫn là khiến cho người ta rất có hi vọng.

Trong mây đen...

Lúc mới đầu Tiểu Hắc Hắc rất đắc ý, kiêu ngạo nói:

-Con thỏ, đám mây này là ta dùng phép thuật chế tạo ra, người bên ngoài không nhìn thấy được tình hình bên trong. lát nữa động thủ, người cứ kêu to lên, ha ha...

Còn chưa có cười xong, Tiểu Hắc Hắc liền thấy con thỏ kia nhe răng với hắn, nhếch miệng nở nụ cười, sau đó rung người biến thành một con thỏ lớn, lao thẳng đến.

Tiểu Hắc Hắc vốn cho rằng đối phương chỉ là một phạm nhân, cũng không để ý chút nào, nhưng sau khi hắn tiện tay đánh ra mấy đạo phép thuật vào người con thỏ, hắn phát hiện con thỏ này vậy mà lại không có chút phản ứng nào, hắn bỗng nhiên ý thức được, mình dường như... gặp xui xẻo rồi.

Chờ lúc Tiểu Hắc Hắc muốn xuất đại chiêu, con thỏ đã móc ra một cục gạch, đập cục gạch một cái đã đập hắn ngã xuống đất, sau đó

ó cười ở trên người hắn, vung cục gạch lên là đập!

Chiêu nào cũng đập vào ngực, đánh Tiểu Hắc Hắc đến mắt trắng dã, thổ huyết không ngừng...

Vô số lần Tiểu Hắc Hắc muốn giãy dụa đứng lên, kết quả khổ cực phát hiện, dù là hắn thành tiên, dù là dùng hết sức lực từ lúc sinh ra đến giờ cũng vẫn bị con thỏ kia đè xuống đất bằng một tay...Hắn giống như một con gà con, bị một tay con thỏ bóp cổ đè xuống đất, sau đó dùng cục gạch đập, hắn căn bản không có chút khả năng phản ứng nào!

Lúc này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ, mình dường như lại rơi xuống hố rồi...

Cái gì là thành tiên rồi thì có thể lợi ngược dòng, đi đến đỉnh cao cuộc đời, tất cả đều là lừa gạt quỷ!

Chương 761: Con thỏ bị đánh rồi?

Chương 761. Con thỏ bị đánh rồi?

Cái con thỏ chết tiệt này rõ ràng chỉ là muốn tìm cái bao cát rắn cồ hắc mà thôi...

CON MẸ NÓ!

Sau khi mây đen tản ra, mọi người đều ngẩng đầu khăn trương nhìn kết quả.

Kết quả là nhìn thấy con thỏ kia súng mặt súng mũi đi ra, vừa đi vừa vò cổ tay, giống như là bị đánh đến toàn thân đều đau vậy...

Đi theo phía sau Tiểu Hắc Hắc đứng nghiêm, vẻ mặt trang nghiêm.

-Quả nhiên là Vô Lượng lão tổ thắng!

-Ài...từ xưa đến nay, phạm không thắng tiên, quả nhiên là thế, đúng là thiên đạo vĩnh hằng, không thể phá diệt mà.

-Thua...

-Thắng, cũng là không kỳ quái, tiên nhân ngược phạm nhân, nào có đạo lý không thắng chứ.

Sau đó đám người cùng kêu lên reo hò:

-Vô Lượng lão tổ, uy thần cái thế.

Chỉ là lần này, trên mặt Tiểu Hắc Hắc thiếu đi mấy phần đắc ý, nhiều thêm mấy phần phiền muộn, ánh mắt nhìn Tàn Thọ cũng là vô cùng phức tạp.

Hắn thật sự là thắng sao? Chỉ có bản thân hắn là rõ nhất... Đến bây giờ, hắn mới hiểu được, vì cái gì mà con thỏ chỉ đập vào ngực hắn, mà không đánh vào mặt của hắn, đây là chừa cho hắn mặt mũi đó.

Thậm chí sau khi con thỏ kia đánh đủ, còn lấy máu của hắn bôi bôi vào mặt, làm giống như là súng mặt súng mũi, đây cũng là chừa cho hắn mặt mũi.

Đến bây giờ, trong đầu hắn vẫn còn vang vọng lời nói của con thỏ lúc mây đen tan đi.

-Nói thế nào nhỉ? Thiên địa lớn như thế, nhân khẩu nhiều như vậy, quen biết cũng là không dễ gì, không cần biết là kết thù hay là kết oán, không có không bỏ qua được mà chỉ có cần mãi không buông, vậy thì liền bỏ qua đi. Giữa thiên địa ít đi vài người, tóm lại thì cũng có chút tịch mịch, cố lên nha...

Tần Thộ nói xong, vẽ mặt tiêu điều, hai tay chấp sau lưng đi ra ngoài.

Tiểu Hắc Hắc không nhịn được hỏi một câu:

-Người thật sự nghĩ như vậy?

Tần Thộ quay đầu nhếch miệng, vẽ mặt bất cần đời nói:

-Nói khoác mà thôi, cuối cùng nếu như người không nghĩ thông suốt được, nói nhiều lời như vậy, thỏ gia ta hôm nay sẽ cho người một cái gáo!

Tiểu Hắc Hắc:

-...

-Đại nghiệp của nhà người lớn, con cháu nhiều như vậy, cần phải có mặt mũi. Thỏ gia ta không để ý, lần này chiếu cố người, lần sau đổi lại cho ta.

Nói xong, Tần Thộ mới hoàn toàn rời khỏi mây đen.

Nghĩ tới từng màn quá khứ, khóe miệng Tiểu Hắc Hắc nở nụ cười, thầm nói:

-Quả nhiên, nhân sinh có những tên gia hỏa này mới trở nên thú vị, có sắc thái...

-Chư vị, đêm nay Vô Lượng Tiên Tông mở tiệc chiêu đãi thiên hạ, mỹ thực rượu ngon ăn tùy ý, ngày mai bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm phi thăng.

Tiểu Hắc Hắc la lên một tiếng.

Mọi người ở phía dưới kích động, nói cho cùng, không cần biết là con thỏ kia hay là Vô Lượng lão tổ, mục đích của mọi người cuối cùng vẫn là muốn nghe kinh nghiệm phi thăng.

-Thỏ gia, cùng đi ăn đi? - Nhện Núi hỏi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không đi.

-Vậy thì tìm một chỗ nghỉ ngơi, ngày mai nghe một chút kinh nghiệm phi thăng của hắn? - Kim Thiên hỏi.

Tần Thọ tiếp tục lắc đầu nói:

-Không nghe, đi.

-Thỏ gia, thật sự không nghe à? Không phải ngài cảm thấy hứng thú sao? - Quỷ Xa buồn bực hỏi.

Tần Thọ tiếp tục lắc đầu nói:

-Trước đó cảm thấy có hứng thú, có điều lúc ta ở trong mây đen đ ánh hắn đã hỏi qua. Hắn cũng nói thật...

-Hắn nói gì? - Phi Đản có chút hiếu kỳ hỏi.

Tần Thọ ngửa mặt lên trời thở dài:

-Hắn nói, phi thăng hai lần, tổng kết ra một câu kinh nghiệm.

-Câu gì? - Đám người hỏi.

Tần Thọ nói:

-Có tiền thì phi thăng, không có tiền thì xéo đi!

Tập thể bốn người hóa đá tại chỗ...

Qua nửa ngày, Phi Đản mới hỏi:

-Thỏ gia, hần đã tổng kết ra một câu nói như vậy thì vì sao còn m uồn giảng ba ngày ba đêm?

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Phí lời, không nói ba ngày ba đêm, thì sao tỏ ra là không thể lĩnh ngộ được đây? Hơn nữa, nếu hần không nói như thế thì ai tin đâ y?

Đám người im lặng lần nữa...

Nói là rời đi, nhưng thực ra Tần Thọ đi cũng không xa, mà ở ngay gần Vô Lượng Sơn dựng một cái nhà lá bên trên hồ, ngồi xỏm ở đ ó nướng cá.

Không lâu sau, Tiểu Hắc Hắc từ trên trời giáng xuống.

Lại nhìn thấy Tần Thọ, vẻ mặt Tiểu Hắc Hắc phức tạp, có điều vẫ n cung kính hành lễ, bái kiến:

-Bái kiến thỏ gia.

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Sao ngươi lại tới đây? Được rồi, ngươi cũng đừng khách khí, có

ăn không? Con cá này lớn quá.

Tiểu Hắc Hắc sững sờ, không ngờ được cái con thỏ này vừa nhìn thấy mặt liền hỏi ăn, cười khổ nói:

-Vẫn luôn phun ra nuốt vào tinh khí thiên địa nhật nguyệt, bình thường đâu có ăn mấy thứ này.

Tần Thọ nói:

-Vậy thì người có thể đi rồi, kiếm đủ thức ăn rồi hãy đến.

Tiểu Hắc Hắc lập tức mơ hồ, nhìn thấy dáng vẻ Tần Thọ không giống như là đang cãi cọ, đành phải bất đắc dĩ quay người rời đi.

Nhện Núi tiến lên hỏi:

-Thỏ gia, không phải các người đều đã không tính chuyện cũ rồi ư sao, sao hẳn lại đuổi tới đây vậy.

Tần Thọ vừa loay hoay cá trong tay vừa nói:

-Gặp mặt đã bái, bảo cầm ăn thì cầm ăn đi, cúi người như vậy như vậy, khẳng định là có chuyện muốn nhờ chứ sao.

Lại qua không bao lâu sau, Tiểu Hắc Hắc cầm một cái túi Tu Di tới, đưa cho Tần Thọ.

Tần Thọ mở ra xem, bên trong có các loại sơn trân hải vị chất thành núi, có rất nhiều cầm thú trân phẩm làm thức ăn ngon, mạnh hơn nhiều so với ăn cá nướng trong tay hắn.

Tần Thọ vui vẻ thu về, hỏi:

-Người nói đi, chuyện gì. Mặc dù không nhất định là sẽ giúp người, nhưng mà nếu thú vị, chúng ta cũng nên nghe để vui vẻ một chút.

út.

Tiểu Hắc Hắc lập tức không còn gì để nói...

Tiểu Hắc Hắc nghĩ một lát, nói:

-Thỏ gia, lần này tìm ngài đúng thật là có chuyện muốn nhờ.

Tần Thộ nói:

-Nói đi.

Tiểu Hắc Hắc nói:

-Thỏ gia, trước đó không lâu Thái Sơn sập, thiên địa chấn động, huyện này ngài có biết không?

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Việc này ta biết, có điều dựa vào thực lực này của ngươi, ngươi quan tâm cái đồ chơi này làm gì?

Tiểu Hắc Hắc mặt đỏ ửng nói:

-Thỏ gia, ta phi thăng rồi, thì có lên trời làm tị nạn. Nhưng mà cái tông môn này của ta thì phải làm sao đây?

Tần Thộ lập tức nói:

-Ta cũng đâu có để cho ngươi quản tông môn đâu!

Tiểu Hắc Hắc liền vội vàng lắc đầu nói:

-Thỏ gia, ta không có ý này.

Tần Thộ hỏi ngược lại nói:

-Vậy thì là ý gì?

Tiểu Hắc Hắc nói:

-Ngài có biết đại hội lật trời không?

Tần Thọ lắc đầu theo bản năng.

Trong mắt bọn người Nhện Núi, Kim Thiên thì lóe lên một vòng t
ối khó hiểu.

Tiểu Hắc Hắc và Tần Thọ cũng không có chú ý, Tiểu Hắc Hắc tiế
p tục nói:

-Thỏ gia, sau khi Thái Sơn sụp, chúng ta liền nhận được cái này.

Tiểu Hắc Hắc lấy ra một tờ thiệp mời đưa cho Tần Thọ.

Chương 762: Sách Mỹ Nhân

Chương 762. Sách Mỹ Nhân

Thiệp mời màu đen, phía trên không có bất kỳ đồ án gì, chỉ có vài
chữ to:

-Đại hội lật trời, mời!

Mấy chữ này phối hợp với toàn bộ thiệp mời liền có chút khác biệ

t, nhiều thêm một bầu không khí quỷ quái, màu đen phía trên dường như không đơn giản chỉ là màu đen, mà có ý là lật trời, trời sa vào sắc thái hắc ám, nhưng lại giống như là, hắc ám đã hết, sắp ng hênh đón ánh sáng.

Tiểu Hắc Hắc nói:

-Thỏ gia, ngài mở ra xem xem.

Tần Thộ mở ra, chỉ thấy phía trên rải rác mấy câu:

-Thương Thiên Dĩ Tử, yêu tộc hưng thịnh, thiên hạ thịnh thế, lật trời sắp đến, đến thì sống, tránh thì chết.

Không có ký tên, Tần Thộ chau mày nói:

-Không có ký tên thì người sợ cái gì? Có lẽ chỉ là trò đùa quái đản của con hàng nào đó.

Tiểu Hắc Hắc lắc đầu nói:

-Là Yêu Tam Thiên đưa đến, Yêu Tam Thiên có tiếng là thần tiên, lúc trước hắn giày vò Địa Tiên Giới đến không yên ổn, giết thần cũng dám làm thì diệt một cái Vô Lượng Tông Môn nhỏ nhỏ của ta sao lại là trò đùa được?

Lúc Tần Thộ nghe được cái tên này lần nữa thì hai mắt chớp chớp theo bản năng rồi nói:

-Ôi đêch, lại là tên cháu trai này? Sao chỗ nào cũng đều có hắn thế?

Nói xong, Tần Thộ quay đầu nhìn bọn người Nhện Núi hỏi:

-Các người có biết người này không? Các người muốn lật trời, hắn không phải là thủ hạ của các người à?

Quý Xa lắc đầu nói:

-Không phải, sau lưng của hắn còn có người khác, Quốc Sư không cho chúng ta đi trêu chọc hắn.

Tần Thọ càng thêm tò mò:

-Gia hỏa này ngay cả Thiên Tiên cũng không đến, các người lại không dám đi trêu chọc hắn, rốt cuộc thì hắn có lai lịch gì?

Bọn người Quý Xa nhao nhao lắc đầu, biểu thị không biết.

Tiểu Hắc Hắc nói:

-Thỏ gia, ta biết ngài có quan hệ với trên Thiên Đình. Ta tìm ngài, chính là xin ngài hỗ trợ cái này, hơn nữa, chúng ta đi hay là không đi đây? Ta sợ không đi thì sẽ bị diệt. Đi thì sợ bị Thiên Đình bắt được về tính sổ cũng sẽ bị diệt. Ta vừa mới phi thăng cũng không muốn vừa đi lên đã bị diệt.

Tần Thọ lập tức hiểu rõ lo lắng của Tiểu Hắc Hắc, có điều việc này hắn cũng không thể nào quyết định giúp Tiểu Hắc Hắc, dù sao thì cái nhân quả này chính xác là có chút lớn.

Tần Thọ gõ gõ cá nường trong tay lên trên than tro nói:

-Biện pháp cũng không phải là không có, có điều...

-Có điều thế nào? - Tiểu Hắc Hắc kích động hỏi.

Tần Thọ không nói gì.

Tiểu Hắc Hắc nghĩ nghĩ, nhanh chóng móc ra một cái túi Tu Di đưa tới, nói:

-Đây là thứ ta cất giữ suốt đời, xin thỏ gia vui vẻ nhận lấy.

Tần Thộ cầm lấy, mở ra xem, lập tức ngây ngẩn cả người, trong cái túi Tu Di này vậy mà chỉ có bản tập tranh!

Tần Thộ mở xem, bên trong mỗi một trang của tập tranh đều là một mỹ nữ tuyệt sắc, hoặc ngồi, hoặc nằm, hoặc mặc quần áo, hoặc là không mặc quần áo...

Tần Thộ nhìn, trông mắt tỏa sáng, có điều sau đó liền tròn mắt nhìn Tiểu Hắc Hắc một cái nói:

-Ta đã lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên gặp người lấy hoàng thư đi đứt lót. Trong đầu tiểu tử ngươi suốt ngày nghĩ cái đồ chơi gì vậy?

Tiểu Hắc Hắc vội vàng cười nói:

-Thỏ gia, đó không phải là hoàng thư. Đó là Sách Mỹ Nhân!

Tần Thộ hỏi ngược lại:

-Còn không phải là cùng một chuyện sao?

Lúc này Kim Thiên mới kinh ngạc nói:

-Sách Mỹ Nhân? Đây là Sách Mỹ Nhân? Đây lại là cuốn sách nổi tiếng của Hào Hòa, Sách Mỹ Nhân?

Tiểu Hắc Hắc liền vội vàng gật đầu nói:

-Đúng vậy!

Tần Thộ hỏi lại Kim Thiên:

-Ngươi biết?

Kim Thiên gật đầu nói:

-Nghe nói qua, nghe nói lúc thiên địa sơ khai, có ba quyển sách, lần lượt là ba quyển sách Thiên Địa Nhân. Thiên thư là Phong Thần Bảng, Địa thư là Thiên Địa Bảo Giám, Nhân thư là Tam Sinh Minh Thư, cũng chính là sổ ghi chép sinh tử. Có điều cũng có người nói, ba quyển sách này còn có một tạp trang, lúc ấy ở bên trên Phấn Bảo Nhai, sau khi mọi người thấy đều ghét bỏ nó không chính thống, liền ném nó đi. Đó chính là Sách Mỹ Nhân!

Tần Thộ nghe đến đây, vò đầu bứt tai nói:

-Nói một đồng mà cũng như là không nói, người có thể nói điểm chính không!

Phi Đản cười ha ha nói:

-Thỏ gia, cái này là đồ tốt. Bản thân Sách Mỹ Nhân là một quyển sách, mỗi một trang chính là một cái không gian! Cái không gian này khác với túi Tu Di, túi Tu Di chỉ có thể bỏ vật, còn Sách Mỹ Nhân này lại có thể bỏ mỹ nữ! Hơn nữa, người có được Sách Mỹ Nhân có thể tùy ý điều khiển không gian thiên địa ở mỗi một trang, điều khiển không gian sáng tạo ra tất cả núi cao, sông chảy, các loại phòng ốc... Tóm lại, ngài chính là chúa tể tuyệt đối của thế giới nơi đó. Mà mỹ nữ kia chính là nữ chủ nhân duy nhất của thế giới trong ấy, ngài không ở đó, các nàng chính là thần.

Nói thật, trong thiên hạ, đại đa số nữ nhân đều là không cự tuyệt được loại dụ hoặc trở thành chủ nhân một phương này. Đây tuyệt đối là lợi khí tán gái, pháp bảo kim ốc tàng kiều tốt nhất!

Tần Thộ nghe đến đây, lập tức hiểu rõ, đây không phải là hoàng tể, cái này con mẹ nó chính là hậu cung đó!

Tiểu Hắc Hắc cười nói:

-Thỏ gia, những vật khác ta đoán là ngài cũng sẽ chường mắt. Đây là bảo bối tốt nhất của Vô Lượng Tiên Tông chúng ta, ngài xem...

Tần Thọ không có vội vàng đồng ý, nói thật, sách mỹ nữ này, hẳn đúng thật là có chút thích. Nhưng mà cũng chỉ là hiếu kỳ công năng của đồ chơi này mà thôi, chứ không phải là hiếu kỳ nữ nhân bên trong... Thậm chí hẳn cảm thấy, ném một mỹ nhân đang tốt đẹp vào trong một quyển sách làm chim hoàng yến để nuôi, có hơi quá tàn nhẫn.

Tiểu Hắc Hắc nhìn ra bất mãn của Tần Thọ, thấp giọng nói:

-Thỏ gia, bên trong Sách Mỹ Nhân này đều là mỹ nữ tự nguyện đi vào, không có một người nào là bị cưỡng ép.

Tần Thọ nghi hoặc nhìn Tiểu Hắc Hắc nói:

-Người nói là thật?

Tiểu Hắc Hắc gật đầu nói:

-Đương nhiên là thật, ngài có điều không biết, tất cả mọi thứ trên ghế giới này đều là tuổi thọ có hạn, cho dù là hồng nhan đi chăng nữa thì thể nào cơ chứ? Bên trong dòng sông thời gian thì cũng chỉ là bọt nước, không biết là đã có bao nhiêu tuyệt thế mỹ nhân chết trong đó. Đi vào Sách Mỹ Nhân là có thể trường sinh bất tử, mãi mãi thanh xuân. Hơn nữa lúc nào cũng có thể đi ra ngoài, ngao du thiên hạ. Ở bên trong đó không lo ăn không lo uống, tự do tự tại, đây là khát vọng của vô số người. Hơn nữa, chúng ta cũng không phải đại ác nhân, bắt các nàng đến để tra tấn.

Nếu như ngài không tin, có thể hỏi các nàng một chút xem có ai muốn đi ra hay không.

Tần Thộ lập tức mở Sách Mỹ Nhân ra, chìm ý thức vào quan sát.

Chương 763: Mục tiêu, đại hội lật trời

Chương 763. Mục tiêu, đại hội lật trời

Quả nhiên như Tiểu Hắc Hắc nói, những cô gái bên trong Sách Mỹ Nhân này sống rất tiêu điều tự tại, ở trong tình cảnh cơm áo không lo, các nàng đều đắm chìm trong tiểu thế giới của mình, có người thì đi học, có người thì đánh đàn, có người thì viết sách, còn có người thì đang làm vườn, khí tức của mỗi người đều rất điềm tĩnh, rất thỏa mãn.

Tần Thộ hỏi thử một số người, kết quả đối phương bị dọa đến đều quỳ xuống đất khóc như mưa, cầu xin Tần Thộ đừng đuổi các nàng đi...

Thu hồi ý thức, Tần Thộ nhận lấy Sách Mỹ Nhân, trên mặt trắng tinh hanh lãnh, hắn đang lo không có nữ tử nào đến chơi cùng Hằng Nga đó. Lần trước mang những yêu quái kia đi lên, mặc dù cũng có nữ tử, cũng rất xinh đẹp, nhưng mà nói câu không dễ nghe đó là trọng phạm. Phía trên không tra thì không có việc gì, nhưng chỉ cần tra một cái, nếu như thật muốn đuổi đi thì chưa chắc Tần Thộ đã ngăn được.

Nhưng mà Sách Mỹ Nhân thì khác, bình thường phóng ra, người tra xét cũng không sao cả, đây là pháp bảo của ta, các người quấy nhiễu được sao?

Nghĩ tới những thứ này, Tần Thộ nói:

-Biện pháp rất đơn giản, người nên đi thì đi, bên Thiên Đình, ta sẽ giúp người biện hộ là được. Nếu như thực sự không được, người nói là ta đuổi người đi.

-A?

Tiểu Hắc Hắc không ngờ được là Tần Thộ lại nói biện pháp này, lập tức có chút mơ hồ.

Tần Thộ nói:

-A cái gì? Nghe không hiểu hả?

Tiểu Hắc Hắc thận trọng hỏi:

-Thỏ gia, cái này... có thêm phiền phức cho ngài không?

Tần Thộ bật cười lớn, nếu nói là phiền phức thì hẳn đúng thật là ngại phiền phức. Nhưng mà việc này hẳn hiểu rất rõ, nếu như là Câu Trần ở phía trên, cho dù có phải là hắn đuổi hay không thì cũng đều sẽ là hắn đuổi, đoán chừng bọn họ cũng đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ tìm hắn tính sổ mà thôi; nếu như là Ngọc Đế ở phía trên, dựa vào sự rộng lượng của Ngọc Đế đoán chừng sẽ chỉ là mỉm cười coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tần Thộ nói:

-Đừng lo cho ta, lo cho người đi, bảo người đi thì đi đi, ở đâu ra lảm nhảm như thế?

Tiểu Hắc Hắc liền vội vàng khom người hành lễ, nói lời cảm tạ:

-Đa tạ thỏ gia!

Tần Thọ đang muốn nói gì đó, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng trống, đồng thời một âm thanh sát khí trùng trùng vang lên:

-Con thỏ, làm gì vậy?

Hai mắt Tần Thọ trợn một cái, sư phụ trên trời lại đến tìm hấn.

Tần Thọ để Tiểu Hắc Hắc ở bên cạnh chờ, mình thì đi tìm một nơi không có ai, len lén trả lời:

-Sư phụ, chuyện gì vậy? Ta còn đang nghĩ kế cho người ta đó.

Sau đó Tần Thọ nói về chuyện của Tiểu Hắc Hắc một lần, hấn cũng muốn nghe xem mấy lão đầu này nghĩ như thế nào.

Kết quả sau khi mấy người nghe Tần Thọ nói xong, Văn Khúc Tinh lập tức nói:

-Ta là Văn Khúc tinh quân, con thỏ, hạ giới thật sự muốn mở đại hội lật trời à?

Tần Thọ nói:

-Cực kỳ chính xác, thiệp mời ta cũng thấy rồi.

Văn Khúc tinh quân lập tức nói:

-Người đi xem một chút, nhớ kỹ, len lén đi xem một chút là được rồi, không nên gây chuyện. Có tình huống gì, người cũng phải nhớ kỹ, nhớ quan sát kỹ...

Tần Thọ nghe giọng nói của Văn Khúc Tinh cực kỳ kiềm chế, còn mang theo vài phần nghiêm trọng, liền biết dường như chuyện này rất quan trọng với Văn Khúc Tinh, không thể nói đùa. Thế là Tần Thọ nói:

-Tiên sinh, ngài yên tâm, chuyện này ta cam đoan sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.

Văn Khúc tinh quân nghe vậy thì thở dài, một lát sau mới nói:

-Con thỏ, cảm ơn.

Nghe được tiếng cảm ơn này, Tàn Thộ càng cảm thấy hôm nay Văn Khúc tinh quân không được bình thường nên mở miệng hỏi:

-Tiên sinh, có phải ngài biết cái gì đó không?

Văn Khúc tinh quân thở dài một hơi nói:

-Đại kiếp thiên địa... Có một số việc, người không nên biết thì tốt hơn. Nhớ kỹ, bảo vệ tốt chính mình là vị trí đầu tiên, tin tức là vị trí thứ hai.

Tàn Thộ còn chưa lên tiếng, liền nghe thấy có người đang mắng Văn Khúc Tinh:

-Người cái má nó, có ý gì vậy? Để đồ đệ của ta đi mạo hiểm à? Ta cho người biết, ta không đồng ý! Ta cũng không đồng ý... Ai ai, tởm rùi trông lại cho ta, đừng chạy!

Tàn Thộ nghe thấy dúi trống bị Văn Khúc Tinh cầm chạy, điều này nói rõ Văn Khúc Tinh là thật sự hi vọng biết được tình hình cụ thể của đại hội lật trời.

Thế là Tàn Thộ lập tức chạy đi, nói với Tiểu Hắc Hắc:

-Đại hội lật trời đúng không? Đến lúc đó Thỏ gia ta đi chung với người!

-A?!

Tiểu Hắc Hắc trợn tròn mắt lần nữa, sau đó là vui mừng! Con thỏ mạnh hơn hẳn, thêm một người giúp đỡ hẳn đó là chuyện tốt.

Thế là cứ quyết định như vậy, hai người thương lượng xong thời gian, là ba ngày sau, cùng nhau xuất phát!

Đây cũng là bởi vì sự kiện mặt chước lần trước mà đại hội lật trời bị lùi thời gian, định lại thời gian một lần nữa.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Tiểu Hắc Hắc cũng vừa vặn hoàn thành xong nhiệm vụ giảng đạo, sau đó mang theo Tần Thộ, Nhện Núi, Kim Thiên, Quỷ Xa và Phi Đản cùng nhau xuất phát.

-Bốn người các ngươi biết thuật biến hóa đúng không?

Tần Thộ bỗng nhiên quay đầu lại hỏi.

Bọn người Nhện Núi, Kim Thiên sững sờ, sau đó đồng loạt gật đầu.

Tần Thộ nói:

-Vậy là được rồi, bốn người các ngươi đều biến thành tiểu loli đi.

Trên trán bốn người lập tức đều là hắc tuyến...

Tần Thộ giải thích:

-Đừng có bày ra bộ mặt không vui, các ngươi cũng không nghĩ một chút, nơi chúng ta đi là nơi nào. Sao có thể không cẩn thận được, quốc sư của các ngươi ngồi ở đó, các ngươi cứ đi vào như vậy, có tin là chỉ mấy giây sau các ngươi liền bị kéo đi chém không?

Bốn người lập tức bị dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Phi Đản nói:

-Nếu như quốc sư muốn tìm chúng ta, chúng ta biến thành cái gì cũng đều vô dụng.

Tần Thọ nói:

-Đó là bởi vì các người theo thờ gia ta, hẳn không có tới tìm các người. Nhưng mà các người sáng loáng chạy đến bên trên đại hội như thế, lắc lư trước mặt hẳn. Đây không phải là chiếu cáo thiên hạ, nói tứ đại yêu tướng của yêu tộc Thiên Đình các người trở mặt sao? Đây còn không phải là đánh vào mặt hẳn hả? Vạn nhất hẳn không giữ được bình tĩnh, lôi các người đi chém, vậy thì quá oan uổng rồi?

-Biến thành cái khác được không? - Quỷ Xa khổ sở hỏi.

Tần Thọ chém đinh chặt sắt nói:

-Không được! Các người không chỉ phải biến thành nữ nhân, mà còn phải biến thành nữ nhân xinh đẹp!

-Vì sao? - Bốn người trăm miệng một lời hỏi.

Tần Thọ thẳng thừng nói:

-Thờ gia ta thích!

Bốn người:

-...

Cuối cùng dưới sự bức bách của con thờ, bốn người vẫn ngậm ngùi biến thành bốn nữ nhân, chỉ có điều...

-Các người chỉ biết biến thành dạng này?

Vẻ mặt Tần Thộ mơ hồ nhìn bốn lão thái thái trước mắt.

Chương 764: Trồng hành

Chương 764. Trồng hành

Lão thái thái thì không nói làm gì, lão thái thái mà Nhện Núi biến thành, mặt đầy nếp nhăn, phía dưới nếp nhăn còn cất giấu trông m
ắt...

Kim Thiên biến thành lão thái thái giống như Nga đại thẩm, cánh
tay còn to hơn so với eo người bình thường!

Lão thái thái mà Quỷ Xa biến thành còn bình thường chút, mặt m
ũi hiền lành, chỉ là cái miệng lòi ra, giống như mỏ con chim.

Làm cho Tần Thộ bất đắc dĩ nhất là, lão thái thái mà Phi Đản biến
thành chỉ cao có mét ba, lưng gập còng, bàn chân trần thì thôi đi, t
rọng điểm là, con hàng này lại còn có móng tay màu đỏ, bờ môi đ
ỏ, nhìn thấy Tần Thộ liền liếc mắt đưa tình!

Tần Thộ chỉ lấy bốn người bọn họ nói:

-Ta nói là loli!

Bốn người trăm miệng một lời nói:

-Loài người bảy mươi, đây chẳng phải là tiểu loli trong mắt chúng
ta sao?

Tần Thọ:

-...

Đúng lúc này, một tên đạo nhân đầu trọc giẫm lên một đóa mây bầy màu cực kỳ lả lơi từ xa bay tới, từ xa nhìn thấy Vô Lượng lão tổ, còn chưa lên tiếng, con mắt đã rơi vào các loại thái thái mà bọn Nhện Núi biến thành!

-Đây không phải là Vô Lượng lão tổ sao? Ai u? Người đây là đàn g nhỏ bốn cây hành già à? Ha ha... khẩu vị của ngươi cũng... ha ha...

Lão đạo đầu trọc lúc mới đầu còn chững chạc dàng hoàng, đến đây ng sau thì triệt để không nhận được, cười phá lên.

Vẻ mặt Tiểu Hắc Hắc xấu hổ, quay đầu nhìn bốn nữ nhân hình thù kỳ quái ở phía sau, cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Không đợi đạo nhân đầu trọc nói gì, chỉ nhìn thấy trong mắt Nhện Núi hiện lên một vòng hàn ý, ngón trở điểm một cái lên đầu đạo nhân đầu trọc!

Một khắc sau, mây của đạo nhân đầu trọc đột nhiên mất kiểm soát, vèo một cái phi thẳng lên trời, xông thẳng vào mây xanh!

Một khắc sau, đám mây phù một tiếng liền biến mất, sau đó chỉ thấy tên đạo nhân kia từ trên cao rớt thẳng xuống... Mặc cho hắn thi triển phương pháp gì, cuối cùng vẫn ngã đến đập thành một cái hố ở trên mặt đất.

Kim Thiên lấy ra một cây hành tây, ném xuống phía dưới!

Chỉ nhìn thấy cây hành tây xanh nhạt kia rơi xuống, lá hành hương lên trên, như là một mũi tên bay đi, một khắc sau liền nghe thấy

tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên:

-Cái mộng!

Sau đó chỉ thấy đạo nhân đầu trọc đập ở trong hố, một cây hành tây đứng sừng sững, múa may theo gió...

Lúc này, Nhện Núi mới hừ hừ nói:

-Hành gì? Ta lại muốn xem xem, ai có thể giúp người rút nó ra!

Tần Thọ buồn bực nói:

-Không phải chỉ là một cái rễ hành thôi sao? Sao lại không rút ra được?

Nhện Núi kiêu ngạo nói:

-Cái cây hành kia bị mạng nhện của ta bao vây lấy, mạng nhện tro ng suốt, không nhìn thấy, nhưng mà cực kỳ dính. Nếu như không phải Kim Tiên thì đừng nghĩ đến chuyện phá vỡ nó.

Tần Thọ ngạc nhiên, vẻ mặt đồng tình nhìn về phía đạo nhân đầu trọc.

Đạo nhân đầu trọc có thể chạy tới cái cọ với Tiểu Hắc Hắc, nói rõ hấn và Tiểu Hắc Hắc không kém nhau là mấy.

Tần Thọ cực kỳ hoài nghi, hấn có biết Kim Tiên mà Nhện Núi vờ a nói không? Nếu như không biết, vậy thì cái rễ hành này sợ là sẽ cùng hấn cả đời...

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu, cả đường đi, mấy người dường như là một đường đi đều thấy có người từ trên trời rơi xuống, như ng mà dưới mộng lại có một cái rễ hành chen vào...

Nhất thời, trên đường đi kia vạn dặm đều là hành tây xanh mơn m
ởn.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Thộ cực kỳ vui vẻ.

Nhưng mà Tiểu Hắc Hắc lại có biểu cảm giống như là cha chết m
ẹ chết, vừa đi vừa khóc lóc kể lể với Tần Thộ:

-Thỏ gia, không thể trồng nữa... Đây là muốn ta đắc tội với tất cả
mọi người đó! Chờ lúc ta phi thăng, bọn họ nhất định sẽ san bằng
Vô Lượng Sơn của chúng ta, để trồng toàn hành tây lên đó!

Tần Thộ ngẫm lại hình ảnh kia, lập tức vui vẻ, an ủi Tiểu Hắc Hắc
nói:

-Vậy thì không phải rất tốt sao? Gió thổi qua, hành lay động, vạn
dặm đều có mùi thơm của hành, thật đẹp.

Tiểu Hắc Hắc:

-...

Tiểu Hắc Hắc còn muốn nói gì đó, Tần Thộ đột nhiên đứng lên, c
hỉ vào một tên đạo nhân ở xa xa hô lớn:

-Cái gì nhỉ! Cái gì nhỉ! Người đứng lại đó cho ta!

Tiểu Hắc Hắc bị giọng nói này của Tần Thộ làm cho giật nảy cả
mình.

Tần Thộ nhanh chóng chỉ sang một phương hướng, chỉ nhìn thấy
một người nam tử mặc đạo bào màu vàng, đứng ở trên một đám
mây màu vàng ở phía trên, chậm rãi tiến lên. Nam tử kia cũng kh
ông có gì đặc biệt, chỉ là dường như ở trên cổ treo thứ gì đó, hai
màu trắng đen, thịt trề ra...

Người kia nghe thấy có người gọi hắn, dừng bước quay đầu lại nhìn, nhìn thấy là con thỏ, lông mày lập tức nhíu lại, nói:

-Con thỏ, sao ngươi cũng ở đây?

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Ta còn muốn hỏi người đó, sao ngươi cũng ở đây? Cồn Cồn, lại đây, ôm một cái!

Tần Thọ vẫy tay, Cồn Cồn đang treo ở trên cổ Hoàng Long đạo nhân lập tức như là đứa trẻ gặp mẹ, hất Hoàng Long đạo nhân ra rồi chạy tới ôm chặt lấy Tần Thọ. Trong nháy mắt Tần Thọ ngã nhào xuống đất... Lúc này hắn mới nhớ tới, Cồn Cồn có thể treo trên cổ Hoàng Long đạo nhân, đó là bởi vì Hoàng Long đạo nhân cao hơn một mét tám! Mà hắn?

Tần Thọ vất vả đứng lên, nhìn Cồn Cồn kề vai sát cánh đứng ở trên đám mây, hai tên gia hỏa đều phì phì, trắng đen rõ ràng, nhìn có vài phần rất buồn cười.

Lúc này Hoàng Long đạo nhân mới nói:

-Ta nhận được thư mời của đại hội lật trời, tới xem một chút. Ngươi là người của Thiên Đình, cũng dám tới tham gia đại hội này à? Không sợ sao? A? Thì ra là thế, là ta quá lo lắng rồi.

Hoàng Long đạo nhân chợt thấy bốn người Quỷ Xa sau lưng Tần Thọ, ánh mắt hơi nghiêm trọng, sau đó bật cười lớn, cũng là tiêu sái tự nhiên.

Tần Thọ lại không để ý nói:

-Không phải ở đây còn có người sao? Ai dám bắt nạt ta, người gạt hắn.

Hoàng Long đạo nhân bữu môi nói:

-Ta không giúp bọn hắc đánh người đã là không tệ rồi, đã gặp rồi thì cùng đi thôi?

Hiển nhiên, ngoài miệng Hoàng Long đạo nhân nói là mặc kệ, nhưng mà trên thực tế thì chưa hẳn là mặc kệ thật, nếu không thì cũng không cần đi cùng Tàn Thọ.

Tàn Thọ cao hứng cười ha ha nói:

-Biết là người sẽ không mặc kệ ta mà, nói thế nào đi chẳng nữa thì chúng ta cũng coi như là quen biết đã lâu.

Nhện Núi xem thường nói:

-Thỏ gia, chúng ta cũng không thiếu một Kim Tiên mà?

Tàn Thọ lập tức trừng mắt liếc hắc hắc một cái nói:

-Cái rắm! Đây là bằng hữu của thỏ gia ta, bằng hữu có hiểu không hả?

Nhện Núi:

-...

Hoàng Long đạo nhân ngược lại có hơi kinh ngạc nhìn con thỏ, cũng không biết là bởi vì Tàn Thọ chê hắc thực lực không đủ, hay là một câu bằng hữu kia, dù sao chỉ hơi lắc đầu, sau đó tiếp tục đi tiếp.

Chương 765: Cách phát tài

Chương 765. Cách phát tài

Có vẻ như Hoàng Long đạo nhân không thích đi chung cùng bọn người Nhện Núi, từ đầu tới cuối đều duy trì một khoảng cách có thể trông thấy nhưng không nói lời nào.

Đối với cái này, Tần Thọ căn bản là không thèm để ý, mỗi người đều có ý nghĩ của mình, Tần Thọ không phải là người thích truy hỏi ngọn nguồn, và thay đổi thói quen của người khác.

Đương nhiên, Tần Thọ cũng không có xem Hoàng Long đạo nhân như là thẻ bảo đảm an toàn, hắn thấy Hoàng Long Đạo Nhân cũng là tăng Kim Tiên, có hắn hay không có hắn cũng không có gì khác biệt lắm.

Chỉ có điều sau khi trải qua một ít chuyện, hắn phát hiện, càng ngày hắn càng trân quý những thân ảnh quen thuộc hắn đã từng gặp qua.

Nhưng mà...

Đi một hồi, lúc Hoàng Long đạo nhân đi hơi xa về phía sau một chút, Phi Đản bỗng nhiên đi đến bên người Tần Thọ thấp giọng nói:

-Thỏ gia, người này là ai vậy?

Tần Thọ nói:

-Hoàng Long đạo nhân, sao thế?

Phi Đản thấp giọng nói:

-Thực lực của hắc, ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên!

Tần Thọ nghe xong, thân thể liền khẽ run rẩy, lúc quay lại nhìn Hoàng Long đạo nhân, ánh mắt cũng khác đi, nhìn giống như là... t hấy được một người làm công siêu cấp giá rẻ!

Đồng thời Tần Thọ hỏi:

-Người chắc chắn?

Phi Đản nói:

-Thân thể của ta xảy ra vấn đề, nhưng mà cảnh giới của ta vẫn ở đó. Hắc tuyệt đối là Đại La Kim Tiên! Ít nhất, ta không nhìn thấu đ ược hắc.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, suy nghĩ một chút, năm đó lúc Thuần Đế nam tuần, cháu trai này có thể làm chương ngại vật.

Hơn nữa con hàng này lại một lòng muốn phục sinh Xi Vưu, cũng không sợ một khi Xi Vưu tỉnh dậy sẽ một tay đập chết hắc, hàm t hành canh lươn, hiển nhiên là hắc cũng có lòng tin với chính mình.

Nếu như tính như vậy thì thật đúng là con hàng này không phải là người bình thường.

Nghĩ đến đây, Tần Thọ hít sâu một hơi, nói:

-Các người vẫn là nên biến thành loli đi.

Đám người Phi Đản nghe xong, lập tức không còn gì để nói, mẹ n ó, chúng ta đã di chuyển sự chú ý như thế rồi sao gia hỏa này vẫn còn nhớ cái gốc rễ này vậy?

Cuối cùng mấy người vô cùng không tình nguyện, biến thành bốn tiểu loli như hoa như ngọc, từng người từng người đều chỉ cao hơn Tần Thọ một chút, chân phần nộn như củ cải, nhìn cực kỳ đáng yêu. Lại phối hợp với từng bộ từng bộ váy hoa công chúa, đeo hai cái kẹp tóc lên, mỗi người đeo một cái đồng hồ peppa, quả nhiên cực kỳ dễ thương.

Đương nhiên, Tần Thọ biết nội tình của bọn hắn, cho nên...

-Ây, vị đạo hữu kia xin dừng bước, người thấy mấy thị nữ này của ta thế nào?

Tần Thọ mặc kệ là gặp được ai cũng đều nói câu này.

Giống như là vị đạo nhân trước mắt này, bím tóc dài hơn một mét, vẻ mặt ác nhân, Tần Thọ cũng nói như vậy.

Đạo nhân kia nghe xong, quay đầu liếc nhìn bốn tiểu loli ở sau lưng Tần Thọ, lông mày nhướn lên, con mắt lóe sáng.

Đạo nhân bím tóc cũng không vội vã nói cái gì, mà là cảnh giác nhìn thoáng qua Hoàng Long đạo nhân đang chấp tay sau lưng đứng bên cạnh.

Hoàng Long đạo nhân cũng không biết Tần Thọ muốn làm gì, có điều hắn theo thói quen vẫn đề thấp thực lực, cho nên nhìn đối phương, Nhân Tiên!

Lại nhìn nhìn con thỏ, Luyện Hư Hợp Đạo!

Sư phụ dạy đồ đệ à!

Thiếu gia nhà có tiền!

Đoạt!

Thế là đạo nhân bím tóc dài, cười ha ha nói:

-Con thỏ, thị nữ này của ngươi không tệ, đưa ngươi một viên linh tinh, ta mua hết, sao hả?

Tần Thọ không nói hai lời:

-Đồng ý!

Đạo nhân có bím tóc dài vốn cho là đối phương sẽ nổi giận dùng đòn mắng hấn hai câu, hoặc là trực tiếp động thủ, hoặc là không khéo chút biết đánh không lại hấn...

Nhưng mà tuyệt đối không ngờ được, vậy mà hấn lại đồng ý nhanh như thế!

Đạo nhân có bím tóc dài nhìn viên hồng linh tinh rời khỏi tay mình, lại nhìn nhìn đạo nhân mặc áo màu vàng vô cùng thản nhiên đi cùng con thỏ, chỉ cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng. Nhìn thì thấy bốn tiểu loli thủy linh này căn cốt rất tốt, bất luận là bồi dưỡng làm đệ tử, hay là làm lô đỉnh, vậy cũng là hàng tốt, mà dễ dàng như vậy?

Sau đó đạo nhân bím tóc dài liền không nhịn được quay đầu dò xét bốn người đang ôm cánh tay, phồng má rất tức giận nhưng mà nhìn rất đáng yêu.

Hắn là càng nhìn càng thích, sau đó không nhịn được xoa xoa tay, cười ha ha nói:

-Lũ tiểu gia hỏa này, đừng có gấp, đạo gia ta sẽ từng bước từng bước giúp các ngươi kiểm tra thân thể nha... he he...

-Con thỏ, đây là người thứ mấy?

Cuối cùng Hoàng Long đạo nhân cũng không nhịn được, hỏi.

Tần Thọ đếm đầu ngón tay nói:

-Người thứ hai mươi, cũng được, trực tiếp đưa hồng linh tinh.

-Chút tiền lẻ như vậy mà người cũng đề ý? - Hoàng Long đạo nhân không hiểu hỏi.

Tần Thọ thở dài một tiếng nói:

-Cái này gọi là đứa trẻ nhà nghèo biết lo việc nhà sớm, người chưa có làm qua nhà, không biết củi gạo quý. Nuôi bốn cái đồ chơi bụng lớn kia, rất tốn tiền. Đây cũng là lợi dụng phước vật đi...

Hoàng Long đạo nhân không còn gì để nói.

Tần Thọ bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi:

-Người đoán xem, bao lâu bọn họ mới xong việc:

Hoàng Long đạo nhân hít một hơi sâu:

-Năm hơi!

Tần Thọ gật gù đắc ý nói:

-Ta thấy tên kia người cao mặt lớn, không giống như là tốt mã dễ cùi, hẳn là có thể cầm cự lâu một chút, ta cảm thấy có thể là mười hơi.

Hoàng Long đạo nhân đang muốn nói gì đó...

Chỉ nghe sau lưng có một trận gió thổi tới, nhìn lại, chỉ nhìn thấy bốn tiểu loli tức giận theo tới, chỉ có điều vừa rồi vẫn là bốn người buông thõng tay áo, bây giờ lại đã đem tay áo xắn đến khuỷu tay

y, nhất là Phi Đản, gia hỏa này trực tiếp xắn tay áo lên đến bả vai, cảm giác chỉ cần dùng lực giật nhẹ một cái, là có thể thấy cánh tay tràn!

Mặt mũi mấy tên đỏ ửng, lộ ra như có chút hưng phấn.

Tần Thọ tính toán thời gian một chút:

-Móa, chỉ có năm hơi thôi à?

Nhện Núi cổ quái nói:

-Cái gì năm hơi cơ, tốt mã dễ cùi, ta tới một cái, hấn đã hôn mê rồi.

Kim Thiên đưa một cái túi Tu Di tới, nói:

-Phàm là thứ có thể lột từ trên người hấn xuống, đều ở bên trong rồi.

Tần Thọ mở ra nhìn một chút, nói:

-Không tệ, thu hoạch rất tốt, chắc chắn... vẫn rất có tiền.

Hoàng Long đạo nhân bây giờ nhìn không nổi nữa:

-Người mang một đám Kim Tiên, Đại La Kim Tiên đi chỉ để làm cái này?

Tần Thọ thẳng thừng nói:

-Nếu không thì sao?

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Mất mặt!

Tần Thộ hỏi ngửa đầu nói:

-Mất mặt? Sao lại mất mặt? Bọn gia hỏa này làm cái gì, ngươi không biết à? Đây chính là đi tham gia đại hội lật trời, nói khó nghe một chút, đó chính là phản tặc tạo phản! Thỏ gia ta dù sao cũng là chính thần Thiên Đình, không giết bọn hắc, chỉ phạt bọn hắc tịch thu tài sản còn không đủ đó?

Chương 766: Văn Khúc Tinh kiên quyết

Chương 766. Văn Khúc Tinh kiên quyết

-Phi Đản, yêu tộc Thiên Đình các ngươi gặp tạo phản thì phải xử lý thế nào? - Tần Thộ quay qua hỏi Phi Đản.

Phi Đản lập tức nói:

-Diệt bách tộc, hồn phi phách tán, nghiền xương thành tro các kẻ phản tặc.

Tần Thộ đánh bốp một cái thật vang:

-Ngươi xem, man di chính là man di, rất hung tàn. Vẫn là thỏ gia ta nhân ái! Ta đơn giản là quá tuyệt vời!

Nghe nói như thế, tổ bốn người Phi Đản, Quỷ Xa lập tức vỗ tay liên tục nói đúng, nịnh hót con thỏ lên tận trời.

Hoàng Long đạo nhân thì không còn gì để nói nữa...

Hắn xem như là đã nhìn ra, con thỏ trước mặt này, đã không thể dùng da mặt dày để hình dung được nữa, bởi vì con hàng này lúc nào cũng có thể sản xuất ra một gương mặt...

-Cồn Cồn, đã lâu không gặp rồi, ngươi có tiến bộ không đó? Chắc là không chỉ biết ăn còn cái gì khác cũng không biết đó chứ?

Tần Thọ kéo Cồn Cồn qua hỏi.

Cồn Cồn gãi đầu, không nói gì, mà là lấy túi Tu Di treo ở trước ngực ra móc một nắm lớn cũng không biết là cái pháp khí rách rưới gì, sau đó trực tiếp bỏ vào trong miệng, ăn rộp rộp.

Tần Thọ không nhịn được nói:

-Không hổ là huynh đệ của ta!

Hoàng Long đạo nhân liếc nhìn Tần Thọ, khinh bỉ nói:

-Ngươi chỉ là ăn mà không có làm được cái gì, lãng phí lương thực. Thực Thiết Thú so với ngươi thì tốt hơn nhiều.

Tần Thọ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Cồn Cồn mở rộng miệng, dùng sức hít khí, sau đó vận sức phòng mã!

Phốc!

Lạch cạch!

Tần Thọ liền nhìn thấy một cái cột cây sắt kết một cái tù trong miệng Cồn Cồn bay thẳng ra ngoài, rơi xuống đất rồi còn nảy nảy.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Ôi đêch, đại tiện bừa à...

Lúc này, Phi Đản mới nhìn thoáng qua, sau đó vẽ mặt kinh ngạc nói:

-Cái này... đây chính là pháp khí đỉnh cấp?

Vẽ mặt Tần Thọ mơ hồ, hỏi:

-Pháp khí, sao thế? Người đường đường là Đại La Kim Tiên, mà chưa thấy qua pháp khí à? Cái đồ chơi này đều không phải là thứ mà phàm nhân hay chơi sao? Có cái gì hiếm đâu?

Phi Đản không nói gì, mà là đưa cho Quỷ Xa, sau khi xem, Quỷ Xa nói:

-Vừa rồi nhìn không lầm thì thứ Cồn Cồn ăn chính là ba cái pháp khí thượng phẩm! Nhưng mà lôi ra, lại là cái pháp khí đỉnh cấp này! Cái này...

Tần Thọ nghe đến đây, lập tức hiểu vì cái gì mà bọn Quỷ Xa và Kim Thiên này lại kinh ngạc như thế, vậy là vội vàng đi lên, nhìn một chút.

Quả nhiên, mảnh nhỏ trong tay Quỷ Xa tỏa ra khí tức của pháp khí đỉnh cấp!

Nói cách khác...

Hoàng Long đạo nhân ngạo nghễ nói:

-Năm đó Xi Vưu có thể hoành hành quét ngang trời đất, cùng Hiên Viên tranh thiên hạ, là dựa vào năng lực của Thực Thiết Thú này. Bọn chúng có thể không ngừng ăn pháp bảo thông thường vào cơ thể, hợp thành pháp bảo cao cấp rồi đưa ra. Dường như là không có chuyện thất bại... Tốc độ hợp thành vừa rồi các ngươi cũng

nhìn thấy rồi, tốc độ và hiệu suất như vậy, thì đại quân Xi Vưu sao có thể không đánh đâu thắng đó chứ?

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Đừng nói những thứ vô dụng đó, cuối cùng còn chẳng phải là thất bại rồi đó sao?

Hoàng Long đạo nhân hừ hừ nói:

-Đó là ngoài ý muốn.

Tần Thộ nói:

-Bại thì chính là bại, lấy đâu ra nhiều cơ như vậy.

Hoàng Long đạo nhân hất ống tay áo lên, không thèm để ý đến Tần Thộ.

Tần Thộ cũng mặc kệ hấn, tiến đến trước mặt Cồn Cồn nói:

-Cồn Cồn, người... pháp bảo gì người cũng có thể luyện chế ra được?

Cồn Cồn gãi đầu, ngốc ngốc nói:

-Cũng không phải... nếu muốn có thì đầu tiên là pháp bảo phải có công năng, ta là cải thiện công năng năng lực của nó, mà không phải là giao cho thứ không có năng lực. Hiểu chưa?

Tần Thộ liên tục gật đầu nói:

-Hiểu, ta hiểu. Đến đây, người đi theo ta...

Nói xong, Tần Thộ kéo Cồn Cồn đi sang một bên, sau đó không biết là hai tên gia hỏa đó to nhỏ thảo luận cái gì.

Chỉ nghe Cỗn Cỗn kia nói thầm:

-Chưa có làm qua... Có điều nghe rất thú vị, ta thử một chút.

Tần Thọ vỗ vỗ bả vai Cỗn Cỗn nói:

-Huynh đài, người nhất định có thể, ta chờ! Nhớ kỹ, âm thanh nhất định phải vang, càng vang càng tốt! Ngoại hình ta đã nghĩ xong cho người rồi, bên trong ta gia cố cho người chút trận pháp, còn lại thì người xem mà làm thôi.

Cỗn Cỗn kia ở đó không ngừng gật đầu, dường như là đang nghiên cứu đồ vật mà Cỗn Cỗn nói, làm sao để làm ra thì mới tốt.

Hoàng Long đạo nhân không nhịn được hỏi:

-Con thử, người lại làm cái quỷ gì thế? Không thể yên tĩnh một lúc được sao?

Tần Thọ phát phát tay, cũng không quay đầu lại nói:

-Yên tĩnh? Sinh mệnh còn đang vận động, người nhìn những đứa trẻ kia đi, có người nào không phải là sức sống bắn ra bốn phía, nãy nhót linh tinh chứ? Chỉ có người già mới yên tĩnh.

Hoàng Long đạo nhân:

-Con thử có thể nhảy, có thể sống mấy năm? Con rùa bất động, ngàn năm bất tử.

Tần Thọ chỉ chỉ mình nói:

-Người cảm thấy con rùa nào có thể sống lâu hơn so với ta? Nói một thứ, ta nấu hũn.

Hoàng Long đạo nhân:

-...

Hai người đang nổi cơn thịnh nộ, một lúc sau, Cỗ Cỗ đột nhiên kêu lên:

-Con thỏ, ta làm xong rồi! Người xem, có phải là người muốn như này không?

Đám người nghe xong, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy hai tay Cỗ Cỗ nâng một cái đồ vậy hình thù kỳ quái chừng bàn tay.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, biểu thị cũng không nhận ra cái đồ chơi này.

Tần Thộ nhìn nhìn, con mắt lại lập tức sáng lên, ha ha cười nói:

-Đúng rồi! Chính là cái thứ đồ chơi này! Xe Mã Vân Long của thỏ gia ta cũng đã để cho người ăn rồi, muốn chính là cái này!

Tần Thộ chạy tới, một tay lấy nó, yêu thích đến mức sờ không buông tay.

-Con thỏ, rốt cuộc đây là cái thứ đồ gì? - Hoàng Long đạo nhân hỏi.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Đi, thỏ gia ta đưa các người đi hóng mát!

Một lúc sau, bên trên bầu trời xanh thăm thẳm, một chiếc siêu xe mô tô Harley có hai hàng sáu lỗ lửa cực kỳ độc đáo dựng thẳng lên, khói đen bốc lên bầu trời, một đường phi nước đại, những nơi đi qua, phía dưới bánh xe tạo thành từng đường mây trắng, chống đ

ỡ nó lao vùn vụt trong không trung. Bên trên mô tơ, một con thỏ hơn mét tám, toàn thân đều là bắp thịt, đeo kính đen, mặc áo khoác da, chân đi giày da, phía sau xe kéo bốn tiểu loli, phía trước xe thì có một con gấu trúc đang ngồi.

Tần Thọ khởi động xe, vịn chân ga một cái!

Oanh!

Xe gắn máy phát ra tiếng vang như tiếng sấm, chấn thiên động địa!

Phía trước có một vài thần tiên không có chú ý tới bên này, bị dọa đến giật cả mình, mãnh liệt quay đầu, cầm vũ khí chuẩn bị đánh nhau!

Nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy trang phục kỳ lạ của Tần Thọ, từng người từng người lại hiếu kỳ, đoán chừng là lớn như vậy rồi nhưng không có ai từng thấy qua pháp bảo kỳ hoa như thế.

Chương 767: Văn Khúc Tinh kiên quyết (2)

Chương 767. Văn Khúc Tinh kiên quyết (2)

Không sai, đó cũng không phải xe gắn máy thật, mà là bên trong có pháp bảo còn ngoại hình là xe gắn máy Harley mà thôi, bên trong đều là pháp thuật vận chuyển, nói trắng ra là, đây chính là một pháp bảo có ngoại hình pháp bảo! Hoặc là có thể lý giải chiếc xe gắn máy này là phi kiếm!

Nhưng mà tạp âm của cái xe gắn máy này là dựa theo yêu cầu của Tần Thộ để làm ra bản nâng cấp, Tần Thộ phát động một cái, động cơ kia phát ra tiếng rầm rầm cùng tiếng sấm, vang vọng bầu trời! Muốn phong cách cũng không được.

Về phần Hoàng Long đạo nhân, dường như hắn cũng không thích náo động, cho nên không có ý định ngồi cái xe này, mà chỉ là bay theo phía sau. Chỉ là ánh mắt lại thỉnh thoảng rơi vào bên trên mô tơ, có lẽ hắn cũng cảm thấy cái đồ chơi này thú vị đi...

Cùng lúc đó, ở Thiên Đình, bên trên Lăng Tiêu Bảo Điện, tất cả mọi người lại tụ cùng một chỗ.

-Khởi bẩm đại đế, kể từ khi Thiên Đình đóng cửa đến nay, hạ giới dần dần mất khống chế. Bầy yêu hội tụ, muốn mở đại hội lật trời. Xem ra, bọn họ là nghĩ muốn lật đổ Thiên Đình, lập lại Thiên Đình của bọn chúng. Xin đại đế hãy hạ lệnh, tiêu diệt yêu ma, lập uy khắp thiên hạ. - Văn Khúc Tinh tiến lên nói.

Lời này vừa nói ra, tinh quân của bốn phía trên Thiên Đình nhao nhao nhìn về phía Văn Khúc tinh quân, ánh mắt cực kỳ cổ quái. Có điều không ai đứng ra giảng hòa, cũng không có ai đứng ra ngăn cản.

Thái Bạch Kim Tinh nghĩ nghĩ, tiến lên phía trước nói:

-Tinh quân, lời này là thật chứ?

Văn Khúc tinh quân dùng sức gật đầu nói:

-Chúng ta dùng trổng truyền âm thiên địa truyền âm xuống Địa Tiên Giới, lấy được tin tức, cực kỳ chính xác.

Thái Bạch Kim Tinh cũng nói với Câu Trần đại đế:

-Đại đế, nếu lời ấy là thật, Thiên Định không thể ngồi nhìn mà mặc kệ.

Câu Trần đại đế vẫn không nói cái gì lúc này mới chậm rãi mở miệng nói:

-Tử Vi đạo hữu, Phục Hy đạo hữu nói thế nào?

Tử Vi đại đế ngồi ở một bên cười khỏ một tiếng nói:

-Cửa Hỏa Vân Động đóng, bản đạo cũng không gặp Phục Hy đạo hữu, đi một chuyến đến Tử Tiêu Cung, hắn cũng không có ở Tử Tiêu Cung, có lẽ là hắn đang bế quan.

Câu Trần đại đế nói:

-Thiên địa hỗn độn, chúng ta xem bói Ván Thiên một mảnh mờ mịt. Bây giờ Phục Hy đạo hữu lại bế quan; Thiên Địa Bảo Giám, lại chỉ có Ngọc Hoàng đại đế mới có thể mời ra được. Bây giờ Ngọc Hoàng đại đế bế quan, chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

Văn Khúc tinh quân lập tức nói:

-Lời của thần nói câu nào cũng là thật, nếu có nửa câu nói dối, nguyện bị thiên hình!

Câu Trần đại đế lắc lư bạch quang trước mặt, có điều cuối cùng vẫn nói:

-Ngày sau lại bàn.

Văn Khúc tinh quân nghe vậy, lông mày nhướng lên!

Trù Thần và Lỗ Ban nhìn thấy, thầm nghĩ không ổn rồi, đang muốn tiến lên lôi kéo thì đã chậm rồi.

Chỉ nghe Văn Khúc tinh quân tiến lên một bước, quát to:

-Câu Trần đại đế, ta biết ngươi là xuất thân từ yêu tộc. Từ xưa đến nay đều là Câu Trần chưởng quản yêu tộc thiên địa, nhưng mà ngươi đừng có quên, Thiên Đình chung quy vẫn là nhân tộc Thiên Đình! Vị trí của ngươi, cũng là bởi vì nhân tộc Thiên Đình mà mới có được. Nếu như Thiên Đình sụp đổ, sợ là vị trí này của ngươi cũng là ngồi không yên. Nếu yêu tộc Thiên Đình ngóc đầu trở lại, ngươi niệm tình bọn họ là đồng tộc, nhưng bọn họ có niệm tình ngươi là đồng tộc không?

-Làm càn!

Câu Trần đại đế nghe vậy, giận tím mặt, đứng bật dậy, khí thế bàn g bạc oanh một tiếng phóng ra ngoài, trấn áp tứ phương!

Văn Khúc tinh quân bị ép quỳ trên mặt đất.

Có điều Văn Khúc tinh quân vẫn kiên quyết, không sợ chút nào, mà quay đầu nhìn về phía chúng thần còn lại, nổi giận nói:

-Ta biết các ngươi đều biết chuyện này, nhưng mà các ngươi đừng có quên, các ngươi là thiên thần! Chân linh còn ở bên trên Phong Thần Bảng đó, nếu như Thiên Đình sụp đổ, đổi thành người khác chưởng quản Phong Thần Bảng, sẽ không có tự do nữa! Ngọc Đế nhân ái, yêu tộc bạo ngược, rốt cuộc là các ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?

Chúng thần cúi đầu, không có người nào dám đối mặt với Văn Khúc tinh quân.

Văn Khúc tinh quân đột nhiên quay người, nhìn chằm chằm vào Câu Trần đại đế nói:

-Ngươi cũng đừng hòng làm ta sợ, sống chết có số, ta chưa bao giờ quan tâm cái mạng này! Năm đó ta có thể moi tim chứng tâm, h

ôm nay đương nhiên cũng có thể lấy cái chết để chứng thiên đạo!

Hai tay Câu Trần đại đế nắm chặt, đang muốn nói gì.

Tử Vi đại đế đã thản nhiên nói:

-Ta cảm thấy, Văn Khúc tinh quân nói có lý.

Câu Trần đại đế nghe xong, đột nhiên nhìn về phía Tử Vi đại đế.

Tử Vi đại đế cười nói:

-Thiên địa từ trước đến giờ đều là một bàn cờ, người đánh cờ vĩnh viễn là mấy vị kia, mà không phải người và ta. Phục Hy đạo hữu không muốn tham dự tiệc này, bề quan không ra. Nhưng mà phụ thân ta năm đó cũng đã bói ra Phục Hy sáu mươi bốn quẻ... Mấy năm nay ta cũng không có việc gì, cứ dựa theo phương thức tính toán của gia phụ năm đó, cũng có thể bói ra sáu mươi bốn quẻ, tính ra được một vài thứ. Câu Trần đạo hữu có muốn biết không?

Câu Trần đại đế hỏi:

-Người tính được là xảy ra điều gì?

-Trong lòng người hiểu rõ, cần gì phải hỏi ta?

Tử Vi đại đế cười ha hả nhìn Câu Trần đại đế.

Câu Trần không nói gì, ánh mắt nhìn về phía những người khác.

Lúc này, đệ tử bên trong Tiệt giáo vẫn luôn không có động tĩnh gì, đột nhiên có một người đi ra, mi tâm người này có một con mắt nằm dọc, không giận mà uy.

Người này chính là Cửu Thiên Ứng Nguyên Phổ Hóa Thiên Tôn, cũng là một trong ba trăm sáu mươi lăm tôn Thần Linh thời kỳ Ph

ong Thần, Thiên Tôn duy nhất – Văn Trọng!

Văn Trọng bước lên phía trước nói:

-Tử Vi đại đế, Ngọc Đế bề quan, Câu Trần chủ trì tất cả mọi việc của Thiên Đình. Trước đó đã định như vậy, căn cứ thiên điều, ngài không có quyền can thiệp vào bất kỳ quyết định gì của Câu Trần đại đế.

Tử Vi đại đế nhượng mảy.

Sau đó tài thần Triệu Công Minh tiến lên phía trước nói:

-Thiên Tôn nói rất đúng, Thiên Đình có thiên điều, có việc gì không rõ có thể tra thiên điều.

Bọn người Hồ Tam Tiên Cô Tam Tiêu nương nương, Hỏa Đức tinh quân La Tuyên, Bắc Cực Tử Khí Chi Tôn, ngũ đầu tinh sát chính thần Kim Linh Thánh Mẫu cũng nhao nhao tiến lên nói:

-Tài thần nói phải, Thiên Đình cũng không phải bọn ô hợp, có pháp tôn pháp là đủ rồi.

-Lời ấy sai rồi.

Thác Thập Thiên Vương tiến lên, muốn giúp Tử Vi đại đế nói đôi lời.

Kết quả hần vừa mở miệng, có rất nhiều đệ tử Tiệt giáo nhao nhao mở miệng.

Lúc tước đại chiến phong thần, dường như là đã diệt toàn bộ đệ tử Tiệt giáo, ngoại trừ những người bị bắt tới làm thú cưỡi, thì còn lại đều ở chỗ này.

Chương 768: Đông Cực

Chương 768. Đông Cực

Đệ tử của Xiển Giáo và Tây Phương giáp cộng lại, cũng không nhiều hơn một phần ba của Tiệt giáo.

Nhất thời bị Tiệt giáo đệ tử oán hận thực sự là rất phiền, lần đầu tiên hẳn cảm thấy bất mãn đối với chuyện Khương Tử Nha có quá nhiều đệ tử Tiệt giáo là thần.

Bởi vì đệ tử Tiệt giáo căn bản không có cùng người lý luận, chỉ là hoặc rời khỏi, Ngọc Hoàng không có ở đây, Câu Trần là lớn nhất, có pháp tôn pháp.

Đệ tử Xiển giáo thì lấy lý do thiên địa có biến đi tranh luận.

Nhất thời, bên trên Lăng Tiêu Bảo Điện loạn thành một đoàn, thậm chí có thần đã bắt đầu lên lút hạ độc thủ với đối phương, Hắc Hổ Đào Tâm, bắt cái móng, cào đối phương, ngoại trừ không có là thương người ra thì các loại động tác nhỏ không ngừng xuất ra...

Câu Trần đại đế và Tử Vi đại đế phía trên cũng là mắt lớn trừng mắt nhỏ, ai cũng không phục ai.

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn truyền từ cổng đến!

Tất cả mọi người theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người mặc một thân khôi giáp đen, hai tay chống một thanh kiếm đ

ứng ở cổng Lăng Tiêu Bảo Điện, không nhúc nhích, như là một p
ho tượng đá!

Người tới chính là Tôn Vô!

Tôn Vô nói ra từng chữ một:

-Đông Cực Thanh Hoa đại đế đến!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trở nên nghiêm nghị.

Câu Trần đại đế theo bản năng vẫn ngồi ở trên chỗ ngồi, không nó
i gì thêm nữa.

Tử Vi đại đế thì như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, cũng
lui sang một bên.

Những người khác nhao nhao im miệng, thành thành thật thật đứn
g tại chỗ, không dám lên tiếng, trong nhất thời toàn bộ Lăng Tiêu
Bảo Điện lâm vào cảnh hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đề
u nhìn về cửa chính, cung nghênh vị đại đế thứ ba đến.

Bởi vì, đám người rất rõ ràng, Đông Cực Thanh Hoa đại đế cũng
không phải như Câu Trần về sau mới thượng vị, cũng không phải
là Tử Vi là dòng dõi đế vương thăng thiên thành đại đế, hai người
bọn họ đều không đủ nội tình. Nhưng mà Đông Cực Thanh Hoa đ
ại đế thì khác, hắn vẫn luôn tồn tại giữa thiên địa, trời đất biến hó
a mấy lần nhưng vị trí của hắn vẫn luôn vững chắc như núi.

Đông Cực Thanh Hoa đại đế lấy tên là Thái Ất Cứu Khổ Thiên T
ôn, ở thời kỳ thượng cổ chính là thần đứng đầu, chúa tể phương B
ắc và Địa Ngục. Ở trong mắt người khác chính là nghiệp lực đáng
sợ, nhưng trong tay hắn lại có thể thưởng thức tùy ý... Cho dù là t
ọa kỵ của hắn, Cửu Đầu Sư Tử Linh Nguyên Thánh, cũng có thể
cả đời gằm thét rống ở cửa lớn của chín tầng Địa Ngục, cũng chín
h là sâu nhất của Địa Ngục Chi Môn, nói thẳng đến biển máu Min

h Hà!

Thế gian chưa ai nhìn thấy Đông Cực Thanh Hoa đại đế xuất thủ, nhưng mà cũng không ai dám khiêu khích uy nghiêm của hắn.

Một cái bóng màu xanh đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, cái bóng kia vô cùng hư ảo, chỉ có thể nhìn ra hình người, lại không nhìn thấy người ở trong bộ dáng đó. Đến ngay cả hắn mặc quần áo gì, cũng không thấy rõ lắm...

Có điều tất cả mọi người vẫn đồng loạt bái.

Bóng người đi tới trước mặt Câu Trần liền bất động, cứ như vậy nhìn chăm chăm Câu Trần.

Câu Trần đại đế trầm mặc một hồi, nói:

-Đông Cực Thanh Hoa đại đế, mời ngồi.

Kết quả bóng người màu xanh vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy đứng nhìn hắn.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, n hất là đệ tử Tịch giáo càng là có loại cảm giác mưa gió sắp đến, bọn họ biết, lần này Đông Cực Thanh Hoa đại đế đến, sợ là sắp có chuyện xảy ra.

Sau một khắc đồng hồ, Câu Trần đại đế rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa, mang theo âm thanh khàn khàn nói:

-Đại đế, vì sao không ngồi?

Bóng người màu xanh vẫn bất động, vẫn cứ như vậy đứng nhìn hắn.

Cuối cùng Câu Trần đại đế cắn răng một cái, đứng dậy!

Trong lòng chúng thần ở phía dưới run lên, thầm nghĩ:

-Tiêu rồi, sắp xảy ra chuyện rồi!

Kết quả Câu Trần đại đế nói với mọi người:

-Hôm nay dừng ở đây, giải tán đi.

Nói xong, Câu Trần đại đế tự rời đi.

Chúng thần ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, cũng muốn giải tán.

Kết quả là nhìn thấy cái bóng người màu xanh vô cùng an ổn ngồi trên vị trí của Câu Trần đại đế, cũng là vị trí mà Ngọc Hoàng đại đế từng ngồi!

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều hiểu rõ, không phải Câu Trần muốn tan triều mà là bị Đông Cực Thanh Hoa đại đế buộc thoái vị.

Thấy cảnh này, các đệ tử Xiển giáo nhao nhao lộ ra nụ cười vui vẻ, vẻ mặt của các đệ tử Tiệt giáo thì cực kỳ âm trầm.

Đúng lúc này, Văn Trọng vung tay lên nói:

-Danh bất chính, ngôn bất thuận, sao có thể nghe người điều lệnh?

Nói xong, Văn Trọng xoay người rời đi, hơn hai mươi tên hạ thần cúi đầu dưới trướng hắn nhìn thấy, lập tức đi theo.

Tam Tiêu nương nương cười lạnh một tiếng nói:

-Đông Cực Thanh Hoa đại đế quả nhiên uy phong, có điều, người cũng không phải chính thống.

Nói xong Tam Tiêu nương nương cũng đi.

Bọn họ vừa dẫn đầu, những đệ tử Tiệt giáo còn lại cũng nhao nhao rời đi.

Chỉ có đệ tử của Xiển giáo và Tây Phương ở lại...

Văn Khúc tinh quân tiến lên phía trước lần nữa nói:

-Đại đế, hạ giới náo động, xin người hãy bình loạn.

Đông Cực Thanh Hoa đại đế rốt cuộc cũng nói câu đầu tiên:

-Chuẩn!

Chúng thần phía dưới còn chưa đi nghe vậy, con mắt lập tức sáng lên, cùng hét to:

-Xin chiến!

Đông Cực Thanh Hoa đại đế vung tay lên nói:

-Tôn Vô nghe lệnh, người mang một tỷ thiên binh thiên tướng hạ giới hàng yêu! Thác Tháp Thiên Vương, Tam Sơn Chính Thần Binh Linh Công dẫn đầu các tinh quân nghe theo hiệu lệnh!

-Rõ!

Nhất thời, Lăng Tiêu Bảo Điện chiến ý ngập trời.

Cùng lúc đó, bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện.

-Văn thái sư, bây giờ Câu Trần đại đế thoái vị cho Đông Cực Thanh Hoa đại đế, trận chiến này sợ là không thể tránh được. Chúng ta không tham chiến, không có nghĩa là những người khác không t

ham chiến, sợ là sắp có chuyện xấu xảy ra rồi...

Triệu Công Minh đi bên cạnh Văn thái sư, mặc dù hắn chỉ là Tài Thần, nhưng mà địa vị của hắn ở trong Tiệt giáo cũng không thấp, cho nên chưa từng cúi đầu với bất kỳ người nào.

Hiển nhiên Văn thái sư cũng đã thành thói quen, có điều lập tức cười lạnh nói:

-Khai chiến? Lấy cái gì khai chiến? Phong thần đại chiến năm đó, hai giáo ba thương, cuối cùng Tây Phương giáo đâm một chân, trợ giúp Xiển giáo diệt cả nhà Tiệt giáo ta để nhập Phong Thần Bảng, khiến cho Tiệt giáo là giáo phái lớn nhất thiên hạ không thể đứng dậy nổi từ đó. Vì thế mà Xiển giáo và Tây Phương giáo mới có cơ hội vùng lên.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng, bây giờ báo ứng đã tới rồi.

Năm đó nhập Phong Thần Bảng đại đa số đều là Tiệt giáo đệ tử, đệ tử Xiển giáo nhao nhao né tránh, tìm kẻ chết thay đến chịu sát kiếp thay bọn họ.

Chương 769: Người quen?

Chương 769. Người quen?

Bây giờ Thiên Đình nhìn như chỉ có một ít đệ tử Xiển giáo, nhưng mà đại đa số đều là cái thứ gì chứ? Không phải là tướng lĩnh ph

áo hôi bình thường năm đó thì cũng là một chút ngoại môn hóa đệ tử đời thứ ba, lại có những người Thương Triều của tên Trụ Vương kia nữa.

Trụ Vương không thể giúp bọn họ đánh nhau, vậy thì còn lại mấy chính thần xem như là có sức chiến đấu chân chính chứ?

Chinh chiến yêu tộc Thiên Đình? Đúng là trò cười, bọn họ có tư cách gì mà đi chinh chiến với yêu tộc Thiên Đình?!

Chẳng lẽ muốn dựa vào Mã Thị, thê tử của Khương Tử Nha?

Nói đến đây, chính Văn thái sư cũng tự cười.

Triệu Công Minh gật đầu, cười ha ha nói:

-Đúng là như thế, có điều Đông Cực Thanh Hoa đại đế đã nhúng tay rồi, hắc hắc là còn có thủ đoạn.

Văn thái sư khinh thường nói:

-Chiều hướng phát triển, hắc không ngăn được, chúng ta không cần quản nhiều, chỉ cần an tĩnh chờ đợi là được.

Triệu Công Minh gật đầu, chúng đệ tử Tiệt giáo lần lượt rời đi.

Trên núi Thái Sơn cũ ở Địa Tiên Giới.

Vị trí của núi Thái Sơn bây giờ đã là vùng đất bằng phẳng, thành một đại bình nguyên mênh mông, núi Thái Sơn bây giờ đã triệt để bằng phẳng, tất cả các ngọn núi đều bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo luyện hóa. Bên trên đại bình nguyên này không có bất kỳ thực vật nào, chỉ có một màu kim loại đen kịt ngưng thành một tầng vảy sắt, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Lúc này, trên vảy sắt có một cây cò lớn dựng đứng lên, lá cò đứng

thăng trên từng doanh trường, có cái là doanh trường, có cái thì là hành cung.

Trên trời có một vài cung điện, hoặc là cự thú nâng cung điện, khi ến nơi vốn nên âm u đầy tử khí này cũng có tiếng người huyền ná o.

Ở vị trí chính giữa, xây dựng một cái đài cao, đài cao vạn trượng, phía trên dựng thẳng một cây cờ lớn, bên trên lá cờ viết hai chữ to – Lật trời!

Gần đài cao nhất là một doanh địa toàn thân màu vàng kim, ngoài cửa doanh địa có hai đại hán đầu trọc thân cao hơn hai mét đứng đó, hai người mặt mũi dữ tợn ngồi xổm ở cửa ra vào, khuôn mặt đ ỏ bừng, vô cùng hung hãn hô hào với một cái giỏ để ở giữa, bên tr ong giỏ trúc có hai con dế:

-Cắn nó, cắn nó, mau cắn nó!

-Ta cũng không hiểu được, quốc sư bảo chúng ta mang theo hấn t ới làm gì? Đây không phải là thêm phiền à?

Bên ngoài doanh trường, cách đó không xa, một tên nam tử mặt mũi vô cùng hung hãn, giọng nói âm lãnh phàn nàn.

-Ở đâu ra nhiều lời như vậy chứ, quốc sư nói cái gì, thì chính là là m cái đó.

Kế Mông trừng mắt liếc hấn, sau đó nói:

-Cái con rắn đàn nhà ngươi, về sau đừng có nói loại chuyện luyên thuyên như thế này nữa, nếu để cho quốc sư nghe được, cũng đừn g có trách ta không nhắc nhở ngươi.

Nghe nói như thế, nam tử có giọng nói âm lãnh kia lập tức thay đ ổi, biểu cảm trong nháy mắt từ âm lãnh biến thành nịnh nọt, cười

hi hi nói:

-Kế Mông đại nhân, ngài đừng nóng giận. Ngài cũng biết, bên trong thân thể này của ta có ba huynh đệ, đầu óc tam đệ không tốt cho lắm, ngài đừng chấp nhặt với hắn.

Kế Mông phát phát tay nói:

-Nếu không phải nguyên nhân này, thì vừa rồi ta đã đập chết người rồi.

Đúng lúc này, doanh trưởng vén lên, một tên lão nhân mặt trắng râu dê đi ra nói:

-Kế Mông đại nhân, tin tức mới nhất, lúc đại hội mở, sợ là sẽ có một chút phiền phức.

Kế Mông nghe đến đây, lông mày nhướng lên, cười nhạt nói:

-Phiền phức? Vậy thì tới đi, chúng ta đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng là lúc để thiên hạ mở mang một chút thực lực của chúng ta rồi.

Trong lúc nói chuyện, Kế Mông liếc nhìn rất nhiều cung điện bên trên bầu trời, hòn đảo và cự thú hành cung kia.

Cùng lúc đó, ở một nơi cách nơi này rất xa.

-Phượng ra tây sơn, rồng về biển lớn, chúng sinh né tránh!

-Phượng ra tây sơn, rồng về biển lớn, chúng sinh né tránh!

...

Tần Thọ đang đi tới, chợt nghe có người sau lưng nói như vậy, cũng buồn bực quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy một đội nhân mã từ

đăng xa đi tới, mười tám Long Câu lôi một chiếc xe ngựa kim bích huy hoàng chậm rãi tiến lên.

Trước sau xe ngựa có khoảng hơn vạn vệ sĩ, bảo vệ, bên trong có ba ngàn thị nữ, tấu nhạc suốt đường, trình độ khí phái đó lập tức miểu sát chiếc xe gắn máy vừa mới làm xong của Tần Thộ.

Tần Thộ nhướng mày nói:

-Đây là ai vậy? Phô trương lớn như thế? Nếu như cứ thế này đi tới thì chính là bọn họ lợi hại.

Quỷ Xa thấp giọng nói:

-Nhìn trên kệ xe kia của biểu tượng của tộc Phượng Hoàng, chắc là người của Phượng Sào.

-Phượng Sào?

Tần Thộ sửng sờ, theo bản năng liền nghĩ đến Tiểu Gà Tây hay đót hần.

Tần Thộ lập tức cười nói:

-Không ngờ được là người quen... chắc chắc, cái phô trương này, thật khí phái.

Quỷ Xa thấp giọng nói:

-Đại hội lật trời, mời tất cả các gia tộc cổ xưa, tộc Phượng Hoàng đương nhiên cũng nằm ở trong danh sách mời. Năm đó Long, Phượng, Kỳ, Lân chủ chương thiên địa, mặc dù đã qua rất nhiều năm nhưng bọn họ vẫn tâm cao khí ngạo, coi mình như chủ thiên địa. Phô trương như thế, cũng không có gì kỳ lạ.

Tần Thộ gật đầu, sau đó vung tay lên nói:

-Phô trương là tốt, dù sao cũng là người nhà, đi, cộ xe đi!

Nói xong, Tần Thọ hít sâu một hơi, cưỡi xe gấn máy liền vọt tới.

Thấy có người cưỡi đồ chơi hình thù kỳ quái xông lại, đội xe hộ vệ của tộc Phượng Hoàng lập tức quát lớn:

-Người nào? Dám can quấy xe của Thánh tử?!

Tần Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ, cười nói:

-Thánh tử? Ai u, vậy thì càng tốt, đều là người một nhà, đừng tính sai đó!

Nghe được Tần Thọ nói như thế, đám người cũng có chút mơ hồ.

Bọn họ cũng không phải là người tộc Phượng Hoàng, mà người được phái tới lại là Thánh tử của tộc Phượng Hoàng, cho nên bọn họ cũng không hoàn toàn quen thuộc với bằng hữu của Phượng Sào. Chưa quen biết, thì sợ phạm sai lầm, sợ phạm sai lầm thì cố kỵ, cái này một khi cố kỵ thì không ai dám xuất thủ.

Mấy thiếu nam thiếu nữ trong tộc Phượng Hoàng cũng là vẻ mặt mơ hồ.

Bọn họ mới từ Phượng Sào đi ra không có mấy ngày, thực sự không khác gì để nhũn, dù sao những người trẻ tuổi của Phượng Hoàng hiểu biết quá ít về thế giới bên ngoài, những thứ biết được cũng chỉ là học được trên vài cuốn sách. Hơn nữa năm tháng quá lâu rồi những cuốn sách này cũng đã sớm quá hạn.

Không biết chắc lai lịch của con thỏ nên không ai dám đắc tội. Chỉ dám buồn bực ở trong đầu: "Sao tộc Phượng Hoàng chúng ta sao lại có dạng thân thích lỗ tai lớn như này chứ?"

Đúng lúc này, một tên tướng lĩnh mặc kim giáp đi lên phía trước, nhìn Tần Thộ từ trên xuống dưới hỏi:

-Người quen? Người là người quen nào?! Tộc Phượng Hoàng chú ng ta từ trước tới nay chỉ đi lại với hai tộc là Chân Long và Kỳ Lân, một con thỏ con như người, chẳng lẽ là nhà ai nuôi lớn để ăn thịt?

Chương 770: Ta quen Thánh nữ của nhà các người

Chương 770. Ta quen Thánh nữ của nhà các người

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt Tần Thộ lập tức cứng lại, đây không phải là đánh mặt, đây là mắng chửi người!

Nhưng mà vừa nghĩ tới Tiểu Gà Tây, Tần Thộ nhin lửa giận lại, h é mắt, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói:

-Người chim này, ta nhớ kỹ người rồi. Nếu ta gặp được Thánh nữ nhà các người, ta nhất định sẽ tố cáo người!

Vừa nói xong, tướng lĩnh kim giáp sững sờ, cau mày nói:

-Người biết Thánh nữ của tộc ta?

Tần Thộ nhìn đối phương có chút luống cuống, lập tức đắc ý nói:

-Phí lời! Không biết Thánh nữ nhà các người, thì ta nói với người

làm gì!

Tướng lĩnh kim giáp nghe vậy, lập tức cười, sau đó hỏi:

-Người quen Thánh nữ nhà ta ở đâu?

Tần Thộ nói:

-Hơn ba trăm năm trước, chúng ta gặp nhau ở trên Thiên Đình.

-Người đâu, bắt hẩn lại, băm cho chó ăn!

Tướng lĩnh kim giáp nghe xong, vung tay lên trực tiếp hạ lệnh bắt người!

Tần Thộ sững sờ, cả giận nói:

-Sao hả, còn không tin?

Tướng lĩnh kim giáp nổi giận nói:

-Hay cho một kẻ liều mạng, đến bây giờ vẫn còn giả bộ. Thánh nữ chúng ta năm nay mới ba tuổi, hơn ba trăm năm trước, nàng còn chưa có ra đời đó! Miệng toàn nói nhảm, ngươi còn muốn lừa gạt ai? Giết!

Tần Thộ ngạc nhiên, ba tuổi? Tiểu Gà Tây đã mấy ngàn tuổi, sao lại có thể mới chỉ ba tuổi?

Tần Thộ chưa từ bỏ ý định, vừa lui về sau vừa nói:

-Đừng hiểu lầm, đừng lộn xộn, động thủ lung tung, tổn thương tình cảm! Ta nói là sự thật... Ày, ngươi nói ba tuổi, là chuối chuyện đời của tộc Phượng Hoàng các ngươi à?

-Nói hươu nói vượn!

Tướng lĩnh kim giáp vung tay lên, một đám binh sĩ nhao nhao tiến lên, ép sát từng bước!

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

-Chuyện gì mà nhao nhao thế?

Tướng lĩnh kim giáp giật nảy mình, nhanh chóng trở lại, cung kính hành lễ nói:

-Bái kiến Lục trưởng lão, ở đây có người tự xưng là quen biết Thái Thánh nữ, muốn lừa gạt để đi nhờ, thuộc hạ nhìn thấu hẳn nói nhảm, đang chuẩn bị đuổi hẳn đi.

Tần Thọ lập tức kêu lên:

-Không phải đuổi đi, hẳn là muốn bắt ta cho chó ăn.

Tần Thọ vốn cho rằng đối phương sẽ nói tướng lĩnh kim giáp quá đáng, kết quả Lục trưởng lão liếc nhìn Tần Thọ nói:

-Người biết Thái Thánh nữ?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Quen mà, quen hơn ba trăm năm trước, nàng tên là Doanh Lâm đúng không?

Lục trưởng lão nghe xong, trong mắt lóe lên một vòng hàn quang, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa lại xông tới, ngươi thật đúng là không muốn chết tử tế mà! Giết!

-Khoan đã!

Trong xe ngựa truyền đến một âm thanh cao ngạo.

Bọn người Lục trưởng lão nhao nhao cung kính nhìn sang.

-Nếu đã quen biết Doanh Lâm biểu muội, vậy thì cùng nhau đồng hành đi.

Lời này vừa nói ra khiến bọn người Lục trưởng lão ngây ngẩn cả người, có điều Lục trưởng lão cũng không nói gì, chỉ là nói với Tàn Thọ:

-Con thảo, còn không cảm ơn Thánh tử?

Hai mắt Tàn Thọ khẽ đảo nói:

-Cảm ơn cái đầu người, các người vốn là nên mời ta đồng hành. Nhìn sắc mặt của các người đi, chờ đến lúc ta gặp được Doanh Lâm, ta nhất định sẽ tố cáo các người.

Lục trưởng lão đang muốn nói gì đó, trong xe ngựa liền truyền ra âm thanh của Triệu Vũ Hoàng:

-Con thảo, vào đây tâm sự đi.

Tàn Thọ ờ một tiếng, liền đi đến.

Có điều sau khi lên xe ngựa, Lục trưởng lão lại ngăn bọn Quỷ Xa, Vô Lượng tổ sư ở ngoài.

Về phần Hoàng Long đạo nhân, thì không có theo tới, hắn đang đứng ở trong đám người ôm Cỗn Cỗn xem náo nhiệt.

Tàn Thọ cũng mặc kệ hắn, leo lên xe ngựa, vén rèm đi vào.

Chờ Tàn Thọ đi vào, Nhện Núi bỗng nhiên hỏi một câu:

-Bên trên xe ngựa này viết chữ Triệu, thỏ gia nói thánh nữ của bọn họ họ Doanh, hình như có điều gì đó là lạ.

Quý Xa hé mắt nói:

-Giờ mới phát hiện? Mặc dù không biết tộc Phượng Hoàng xảy ra chuyện gì nhưng cứ xem trước đi đã. Nếu như con gà con này dám động thủ với thỏ gia...

Phi Đản liếm môi một cái nói:

-Một ngụm nước miếng của gia gia đây đã có thể đưa bọn họ lên Tây Thiên.

Đám người Kim Thiên cười hê hê.

Bốn người bọn họ nói chuyện phiếm đều là dùng phương thức trụ yên âm, các đệ tử và Vô Lượng tổ sư không nghe được.

Đến bây giờ bọn họ vẫn còn đang mơ hồ.

Mặc dù thực lực Tàn Thọ không yếu, nhưng mà tiên là mạnh nhất nên Tiểu Hắc Hắc cũng không cảm thấy con thỏ này quá cường đại. Nên cho dù có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một thân một mình mà thôi.

Nhưng mà tộc Phượng Hoàng lại khác, hẳn biết thời kỳ tộc Phượng Hoàng năm đó cường thịnh là như thế nào, hẳn biết, tộc Phượng Hoàng là đại tộc nhất đẳng! Đó là có thể khinh thường quần hùng, ở trên Tiên Giới cũng có tên tuổi đằng hoàng!

Nếu như có thể có quan hệ với bọn họ, đối với Vô Lượng Tiên Tông mà nói, đó chính là một bước lên mây!

Đồng thời hẳn cũng có loại cảm giác giật mình trong mộng, hẳn n

ăm mơ cũng không ngờ được, lại có một ngày hấn có thể cũng tộc Phụng Hoàng có quan hệ! Càng không ngờ được là, con thỏ này thể mà lại có quan hệ rất tốt với Thánh nữ của tộc Phụng Hoàng!

Nghĩ đến đây, tim Vô Lượng tổ sư Tiểu Hắc Hắc nhảy bịch bịch, hấn chợt phát hiện, mình có thể sẽ phát đạt.

Thế là Vô Lượng tổ sư chủ động lôi kéo làm quen với Lục trưởng lão, kết quả Lục trưởng lão không nhìn hấn cái nào, quay đầu đi t hăng.

Cảm giác kia, giống như là đang nhìn sâu kiến... Hoặc là ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Vô Lượng tổ sư lại đi tiếp xúc với những người khác của tộc Phụng Hoàng, kết quả vẫn không có ai để ý gì đến hấn.

Sau khi Vô Lượng tổ sư đụng đến cái mũi đầy bụi mới chịu dừng lại.

Cùng lúc đó, Tần Thộ cũng đi vào xe ngựa, đi vào trong xe ngựa, hấn liền thấy một tên mặt trắng tuấn lãng, da thịt trắng nõn, hai con ngươi nam tử như hàn tinh, hai mắt sáng ngời có thần nhìn hấn, ánh mắt kia mang theo vài phần hiếu kỳ, còn có mấy phần hàn ý.

-Xưng hô thế nào? - Triệu Vũ Hoàng hỏi.

Tần Thộ theo bản năng nói:

-Tần Thộ.

-Lớn mật, ngươi dám nhục mạ Thánh tử?!

Một người thị nữ ở trên xe nổi giận nói.

Sắc mặt Triệu Vũ Hoàng cũng khó coi:

Tần Thọ trợn mắt nhìn thị nữ kia một cái nói:

-Tóc dài kiến thức ngắn, thỏ gia ta tên là Tần Thọ, Tần trong Lĩnh Tần, thọ trong trường thọ, có vấn đề à?

Thị nữ nghe xong, lập tức sững sờ ngay tại chỗ, ngón tay đang chỉ thẳng vào cái mũi của Tần Thọ cứng đờ, thu cũng không được là để ở đó cũng không được.

Lúc này Triệu Vũ Hoàng nói:

-Còn không xin lỗi?

Rằng thị nữ cắn môi mông, lúc này mới không cam tâm tình nguyện nói:

-Xin lỗi, là ta lỡ mãng.

Tần Thọ nói:

-Biết mình sai là được rồi, ngồi đi thôi.

Thị nữ tức giận dậm chân, đi qua một bên rồi ngồi xuống.

Chương 771: Ai lừa gạt ai?

Chương 771. Ai lừa gạt ai?

Triệu Vũ Hoàng mới chỉ hành động, còn chưa mở miệng, hắn liền phát hiện cái con thỏ kia không có ý gì coi mình là người ngoài, đặt mông liền ngồi xuống, mà còn ngồi ở bên cạnh hắn, móng vuốt nhỏ sờ lên trên lưng hắn, giống như là đang kê vai sát cánh, kết quả vấn đề của cái đầu khiến hắn từ bỏ.

Trên trán Triệu Vũ Hoàng chảy đầy vạch đen, yên lặng nói trong lòng: "Doanh thị quả nhiên là sự sỉ nhục của tộc Phượng Hoàng, đường đường là Thánh nữ vậy mà lại cùng loại không có phẩm vị này làm bằng hữu, thật là đáng xấu hổ!"

Ngoài miệng, thì Triệu Vũ Hoàng lại nói lời khen:

-Tần Thọ... tại hạ là Thánh tử của tộc Phượng Hoàng, Triệu Vũ Hoàng. Đạo hữu đã quen biết Doanh Lâm thì có thể gọi thẳng tên tục của ta.

Lời này vừa nói ra, thị nữ liền sốt ruột, Thánh tử có địa vị vô cùng cao trong tộc Phượng Hoàng. Có thể cùng các trưởng lão ngồi ngang hàng, nhất là hai chữ Thánh tử này lại càng tôn quý.

Thân phận như vậy, cho dù là các trưởng lão, cũng không dám tùy tiện gọi tên hắn, chỉ có thể gọi là Thánh tử.

Bây giờ Thánh tử để cho người khác gọi tên của mình, lại để cho một con thỏ lưu manh gọi như vậy, nàng luôn cảm thấy đây là đàn gũ nhục hai chữ Thánh tử này.

Thực ra thì Triệu Vũ Hoàng cũng chỉ là nói ngoài miệng một chút, khách khí một chút, những người mà hắn tiếp xúc trong cuộc đời đều là người của tộc Phượng Hoàng. Người của tộc Phượng Hoàng trời sinh đã kính sợ hắn, hắn nói như vậy cũng không ai dám gọi. Mà lại có thể có được hảo cảm của rất nhiều người, cho nên hắn theo bản năng cũng lùi cái bộ dáng ở trong tộc Phượng Hoàng ra.

Nhưng mà...

Con thỏ nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

-Không vấn đề, Triệu Vũ Hoàng đúng không? Đọc không tự nhiên, như này đi, tuổi của ta lớn hơn người, ta gọi người là Tiểu Triệu u đi.

-Tiểu Triệu, ta nói cho người nghe, quan hệ của ta và Doanh Lâm, phải gọi là sắt thép! Ấy? Sao mặt người lại đen vậy? Ốm hả?

Triệu Vũ Hoàng nghe nói như thế, mặt từ đen biến thành trắng, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười nói:

-Người... vẫn là nên gọi tên của ta đi.

Hiển nhiên, hắc cũng nhìn ra, da mặt của cái con thỏ này dường như là rơi ở nhà, để cho hắc gọi, hắc không chỉ có gọi mà còn con mẹ nó đặt cho hắc cái nhũ danh! Dạng này là thứ không biết xấu hổ, hắc thực sự không cách nào tưởng tượng được, Thánh nữ của tộc Phượng Hoàng vô cùng tôn quý, sao lại có quan hệ với hắc cơ chứ! Cho dù chỉ là huyết mạch bàng hệ của tộc Phượng Hoàng, cũng không nên như thế chứ? Khó trách Doanh thị không được chào đón, quả nhiên là đê tiện.

Triệu Vũ Hoàng nhin lửa giận, gạt ra mấy chữ từ cổ họng, giọng nói không lớn, nhưng mà cùng cực kỳ nhấn mạnh ý vị nói:

-Gọi tên ta là được rồi.

-Ta đoán sơ qua, người mới chỉ mấy trăm vạn tuổi, cho nên, người cũng đừng chê ta khinh thường, ta thật sự là lớn hơn người. Có điều người cũng không cần phải gọi ta là thúc thúc, gọi ta một tiếng ca ca là được rồi.

Con thỏ ở đó la hét, trực tiếp lấn át Triệu Vũ Hoàng.

Nói xong, con thỏ quay đầu lại hỏi:

-Tiểu Triệu, ngươi vừa mới nói cái gì cơ?

Triệu Vũ Hoàng:

-...

-Được rồi, tại sao ngươi lại biết Doanh Lâm? Có thể nói một chút không?

Triệu Vũ Hoàng hít một hơi sâu, mỉm cười lần nữa hỏi.

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn Triệu Vũ Hoàng, sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, sau đó bừng tỉnh, rồi phát ra nụ cười xán lạn nói:

-Chuyện này nói thì dài, nhớ năm đó lúc ta gặp được Doanh Lâm, nàng đang hỏa dục phi thiên... Lúc đó người đương thời nói với ta, đó là tuyệt thế thiên tài.

Lời này vừa nói ra, tiểu thị nữ không nhịn được nói:

-Tuyệt thế thiên tài? Hừ... Doanh thị thì có thể có thiên tài gì chứ? Thánh tử của chúng ta mới là thiên tài đó! Thánh tử của chúng ta đã là Kim Tiên rồi!

Triệu Vũ Hoàng trừng mắt liếc tiểu thị nữ, tiểu thị nữ lập tức ngậm miệng.

Triệu Vũ Hoàng nhìn thấy Tần Thọ kinh ngạc, cười nói:

-Nội bộ tộc Phượng Hoàng chúng ta cũng có cạnh tranh, nàng là Thánh nữ, ta là Thánh tử, người phía dưới đương nhiên là có ý tranh cao thấp. Có điều đối với ta mà nói, thì lại là không quan trọng.

g... Đạo hữu, nói tiếp đi.

Tần Thọ ừ một tiếng, sau đó nói:

-Đó là hơn ba trăm năm trước, lúc này đã sắp đi vào Đại La Kim Tiên. Đúng, năm đó là tiết Vu Lan Bồn của Thiên Đình, nàng còn đi đó. Ngọc Đế tự mình tiếp đãi nàng, hình ảnh đó, chặc chặc...

Nghe đến mấy câu này, sắc mặt Triệu Vũ Hoàng càng khó coi, đôi tay theo bản năng gãi gãi chân, hỏi:

-Đạo hữu nói như vậy, ý là tộc Phượng Hoàng chúng ta ở trên Thiên Đình vẫn rất có ảnh hưởng hả?

Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Người không biết?

Triệu Vũ Hoàng hé mắt, cười nói:

-Đương nhiên không biết, mấy năm nay ta đều đang bế quan. Sau khi ra ngoài thì nghe nói tộc Phượng Hoàng từ một phân thành hai, một vào Thiên Đình, một quy ẩn Phượng Sào. Mặc dù phân thành hai, nhưng mà máu mủ tình thâm, trong lòng mọi người vẫn là lo lắng cho nhau.

Tần Thọ ồ một tiếng, trầm nghĩ: "Tin người mới có quý đó! Chút lừa đảo này của các người, người thật sự cho rằng tổ gia ta không biết sao? Còn muốn lừa dối tổ gia ta? Ta nhổ vào!"

Ngoài miệng Tần Thọ lại nói:

-Thì ra là thế, vậy thì ta phải cùng người nói một chút.

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Xin lắng tai nghe.

Sau đó Tần Thộ liền ngậm miệng, ngồi xuống chỗ kia, hai tay đặt ở trên bụng, liếc mắt nhìn Triệu Vũ Hoàng, không nhúc nhích.

Tiểu thị nữ nhú mày hỏi:

-Người nói đi chứ?

Tần Thộ vỗ vỗ cái bụng, trong bụng kêu lên ùng ục, Tần Thộ nói:

-Đói bụng, không còn khí lực nói chuyện.

Triệu Vũ Hoàng, tiểu thị nữ:

-...

Không lâu sau, một bàn tiệc bày trên mặt bàn, Tần Thộ tay trái một con gà tay phải một con vịt, ăn quên cả trời đất.

Tiểu thị nữ thúc giục nói:

-Con thỏ, người đừng chỉ có ăn, mau nói đi chứ.

Tần Thộ vừa ăn vừa hàm hàm hồ hồ nói:

-Nói cái gì?

Tiểu thị nữ:

-...

Tần Thộ vỗ bàn một cái nói:

-Nghĩ ra rồi! Ta nói các người nghe, tộc Phượng Hoàng ở trên Thiên Đình chính là dưới một người, trên vạn người! Cho tới bây giờ

Thiên Đình chính là điều mặc kệ bọn họ, bọn họ ở trên Hoàng Sơn có luật pháp của mình, tiêu điều tự tại.

Triệu Vũ Hoàng cau mày nói:

-Không thể nào? Cường đại nhất tộc Doanh thị chính là tộc trưởng Doanh Cáo, hẳn hẳn là Đại La Kim Tiên cấp bậc tiên nhân. Nhưng mà phía trên Đại La Kim Tiên còn Hoàng cấp và Đế cấp. Bọn họ chắc vẫn chưa tính là thế lực đúng không?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Ta cũng không biết rõ, từ thành thiên địa bên trên núi Phượng Hoàng là người ngoài đã không được đi vào. Ta cũng chưa có đi qua bao giờ, đương nhiên không biết bọn họ là thế lực gì. Đúng rồi, Phượng Sào các người là kiểu gì?

Chương 772: Thỏ gia đau đầu

Chương 772. Thỏ gia đau đầu

Nghe được Tần Thọ nói, chân mày Triệu Vũ Hoàng nhíu chặt lại.

Lúc hắn rời khỏi Phượng Sào, vẫn luôn mang theo mệnh lệnh diệt núi Phượng Hoàng đi ra.

Nếu Doanh Cáo vốn dĩ chỉ là Đại La Kim Tiên, thì hắn còn có chút ý tưởng.

Nhưng mà nghe con thỏ này không ngừng khuếch đại như thế, hẳn lại có chút không chắc...

Nhìn thấy dáng vẻ Triệu Vũ Hoàng do dự, Tần Thộ cũng đoán được một chút, thầm nghĩ: “Diễn kịch? Thỏ gia ta diễn chết cái con gà con miệng còn hôi sữa nhà ngươi! Chỉ một trận nói khoác này thôi, hỏi ngươi có sợ hay không hả? Còn muốn đánh chủ ý lên Tiểu Gà Tây, hừ, ta hù chết ngươi!

Đối với Triệu Vũ Hoàng, Tần Thộ vốn chỉ là bởi vì muốn tìm kiếm Tiểu Gà Tây, bây giờ hẳn đã nhìn ra, thời gian qua đi nhiều năm như vậy, hai bên vẫn không phải một đường.

Có điều Tần Thộ cũng không có nghĩ người quá xấu, bất kể nói thế nào đi chăng nữa thì đều là đồng tộc, bình thường thấy nhau ngửa mặt, liền diệt tộc? Tần Thộ thật là không có nghĩ đến phương diện kia.

Sau đó Triệu Vũ Hoàng lại hỏi Tần Thộ một ít chuyện, Tần Thộ chỉ cần chuyện của Tiểu Gà Tây kia có thể nói láo thì nói láo, không được thì liền nói khuếch đại.

Trên thực tế, hẳn đối với núi Phượng Hoàng cũng không hiểu rõ lắm, cho nên trên cơ bản đều là đang khoác lác.

Nói đến một lúc sau, Triệu Vũ Hoàng không nói nữa mà là lâm và o trong suy ngẫm.

Hắn thấy, cái con thỏ này đơn thuần chỉ là một kẻ đàn vô não, hẳn muốn biết một số chuyện nên lừa gạt con thỏ này nói ra, điểm này hẳn rất hài lòng.

Nhưng mà vấn đề tới rồi, dựa theo thuyết pháp của con thỏ này, tộc Doanh thị trên núi Phượng Hoàng cao thủ nhiều như mây, thậm chí còn có cao thủ cấp Đế tọa trấn, Doanh Cáo cũng chỉ là cao thủ bên ngoài mà thôi.

Về phần cấp bậc Đại La Kim Tiên càng là có đến mười, mười ba người!

Đến ngay cả tiểu biểu muội Doanh Lâm chưa từng gặp kia cũng đã bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên!

Như vậy thì toàn bộ Phượng Sơn sẽ có bao nhiêu Kim Tiên?

Càng nghĩ, mồ hôi lạnh trên đầu hắn ngày càng nhiều, nghĩ đến nhiệm vụ chuyển này, hắn phát giác chuyện này cũng càng khó giải quyết.

Cuối cùng, hắn đành phải đem hi vọng ký thác vào đại hội lật trời...

Về phần con thỏ, hắn cũng không vội xử lý, hắn còn muốn nhìn một chút xem là có thể đào ra nhiều tin tức hữu dụng nữa hay không.

Thế là hai người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được cùng ngồi trong một cái xe ngựa, nói khoác, xem phong cảnh, ngoạn cảnh lại rất hài hòa.

Ngoài xe ngựa, bọn người Quỷ Xa cùng tiến tới, lén lút trò chuyện.

-Có thể trò chuyện thật à, hai người không thể thẳng thắn chút sao? Trực tiếp xắn tay áo mở cửa đánh nhau là được? - Nhện Núi phản nản nói.

Kim Thiên nói:

-Đúng đó.

Quỷ Xa nói:

-Mỗi người có suy nghĩ riêng, nghe bọn họ tiếp tục nói đi.

Phi Đản nói:

-Các người rảnh đến hoảng rồi hả, đi tản bộ một chút đi, nơi này có ta ở đây, thử gia không sao đâu.

-Được rồi, người nhìn ánh mắt của bọn gia hỏa này đi, từng người từng người đều kêu ngạo giống như con gà. Thật không biết là bọn họ phong sơn lâu như vậy, đều đã bị cái gì giáo dục mà từng người đều giống như đại lão nhị lão tam lão thiên địa vậy. Phượng Hoàng... Mẹ nó, năm đó Vu Tộc chính là xem Phượng Hoàng làm thành hành gà hầm đất để ăn. - Nhện Núi nói.

Quỷ Xa nói:

-Được rồi, đừng nói nữa, an tĩnh xem nào nhiệt đi.

Ba ngày sau, cuối cùng đám người cũng đã tới gần Thái Sơn, vừa mới đến, đã có người ở đối diện bay tới. Đám người Phi Đản nhìn thấy, nhanh chóng mang cái mặt nạ của mình lên.

Người vừa tới không phải ai khác mà chính là tướng lĩnh yêu tộc Thương Dương.

-Thương Dương xin đợi đại giá của Thánh tử tộc Phượng Hoàng.
- Thương Dương nói.

Triệu Vũ Hoàng nghe xong, chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi xe ngựa, gật đầu với Thương Dương nói:

-Làm phiền rồi.

Thấy cảnh này, Kim Thiên phù một tiếng liền bật cười:

-Tiểu tử này có thể còn không biết cái gọi là tủy phượng trong gan rồng tủy phượng chính là do tên cháu trai Thương Dương này n ghiên cứu ra được, cũng không biết là đã có bao nhiêu Phượng Hoàng chết trong miệng hắn. Bây giờ, Thương Dương tiến lên nghênh hắn, hắn còn sĩ diện nữa. Cái này nếu như đặt ở thời đại của chúng ta, buổi tối hôm nay hắn chính là một bàn đồ ăn ở trên bàn.

Đám người Nhện Núi, Quỷ Xa, Phi Đản đi theo hê hê bật cười, sau đó mang theo một dáng vẻ xem kịch vui nhìn mọi chuyện.

Hiển nhiên là Thương Dương tốt tính hơn rất nhiều so với mấy người bọn họ, hoặc là nói tâm cơ thâm trầm hơn nhiều, hắn cũng không tức giận mà vẻ mặt ôn hòa nói:

-Hóa ra là Thánh tử, tàu xe mệt mỏi, xin cùng lão hủ đi đi, bên kia đã an bài chỗ ở tốt cho ngài rồi.

Triệu Vũ Hoàng gật đầu, biểu thị là đã biết.

Thương Dương vẫn không tức giận, quay người mang theo đội nhân mã hướng về doanh trại đã chuẩn bị xong.

Chỉ có điều không ai phát hiện là khi Thương Dương xoay người trong nháy mắt trên mặt đã là một mảnh sương lạnh.

Vị trí của tộc Phượng Hoàng ở ngay bên cạnh yêu tộc Thiên Đình, có thể thấy được trình độ coi trọng của yêu tộc Thiên Đình với tộc Phượng Hoàng.

Một bên khác của yêu tộc Thiên Đình chính là Long tộc, chỉ có điều người của Long tộc tới không có nhiều như tộc Phượng Hoàng, chỉ có hai lều vải ở đó, cũng không biết là bên trong có ai.

Ở đối diện yêu tộc Thiên đình, là một cây nấm lớn đen kịt, dường như cũng là chỗ ở, phía trên dựng thẳng một cây cờ lớn – Kỳ Lân!

Ở bên cạnh tộc Kỳ Lân là một lều vải màu đỏ, bên trong nức mùi thơm, dường như là có người đang ăn cái gì.

Ngoại trừ bọn hắn, bên trong hành cung trên trời cũng có rất nhiều cường giả, bọn họ không chút kiêng kỵ tản ra khí tức của mình, biểu lộ rõ uy nghiêm của mình, từ bên trong khí tức này không khó để nhìn ra tất cả đều là cao thủ Kim Tiên trở lên!

Tần Thọ đứng ở trước lều tộc Phượng Hoàng, nhìn tất cả, cũng là đau đầu.

Ở đây nhiều người như vậy, thực ra cũng không có ít người đều là người mà Tần Thọ đã từng quen biết, có người là quan hệ thù địch, có người là quan hệ bằng hữu. Bây giờ nhìn thấy những người này muốn đánh nhau với Thiên Đình, Tần Thọ trong nhất thời căn bản là không biết nên giúp bên nào.

Giúp bọn họ đánh Thiên Đình? Vậy hiển nhiên là không thể nào, mặc dù hắn là thân con thảo nhưng mà thực chất bên trong vẫn là tàn ác đồng nhân loại của mình.

Giúp yêu tộc Thiên Đình đánh nhân tộc Thiên Đình? Cái này không thể nào nói nổi.

Nhưng mà nhìn lại, giúp nhân tộc Thiên Đình diệt đám gia hỏa này?

Đại đa số người là hắn hạ thủ được, nhưng mà có một số người, hắn thật sự không xuống tay được.

Chương 773: Thảo gia đau đầu (2)

Chương 773. Thỏ gia đau đầu (2)

Ví dụ như hai cái kẻ ngu đang ở cổng của yêu tộc Thiên Đình kia...

Đúng lúc Tần Thộ đang nhức đầu, hắn nhìn thấy một người mặc y phục màu đỏ đi ra từ trong lều vải, bờ eo thon, đôi chân dài, một đầu tóc đen nhánh ở sau gáy, một thân áo da bó người phác họa ra gần như là toàn bộ đường cong hoàn mỹ của toàn thân, trong nháy mắt hấp dẫn vô số lực chú ý của người khác.

-Sao nàng cũng tới? Không phải là tên cháu trai Minh Hà lão tổ kia bỏ ác làm thiện, hoàn lương rồi sao?

Tần Thộ chỉ cảm thấy đau đầu, theo bản năng nghiêng đầu, hắn lại thấy được con cự thú như núi lớn từ đằng xa bay tới, con cự thú kia có chút giống cá voi, nhưng toàn thân giống như là có lân giáp, trên đầu có râu rồng... Trên thân cự thú kéo một hòn đảo lớn!

Cự thú còn chưa tới, đã nghe một cái giọng lớn hô ở phía trên:

-Đại ca! Nhị ca! Lão cha mang theo tộc nhân tới rồi!

Sau đó Tần Thộ liền thấy hai cái đồ đàn đang đầu đuôi ở cổng yêu tộc Thiên Đình kia phóng lên tận trời, ha ha cười nói:

-Tam đệ!

Tần Thộ day day mi tâm, đau đầu!

-Thỏ gia, thế nào? - Quỷ Xa ân cần hỏi han.

Tần Thọ xoa xoa lông mày thâm nghĩ:

-Người đoán xem?

Nói xong, Tần Thọ lập tức lui vào trong lều của chính mình, giang hai tay hai chân nằm ở trên giường, ngửa đầu nhìn đỉnh lều, trong lòng tràn ngập tê dại.

-Con em nó Câu Trần, con dì nó Câu Trần, con mẹ nó Câu Trần, còn bà nó Câu Trần...

Trong lòng Tần Thọ tuần hoàn vô hạn mắng mười tám đời tổ tông của Câu Trần đại đế.

Cẩn thận nghĩ lại thì nếu không phải Câu Trần đại đế đánh hấn xuống hạ giới, hấn cũng sẽ không quen biết nhiều người như vậy. Không biết nhiều người như vậy thì hấn cũng không cần bị cuốn vào trong trận gió lốc này, cũng không cần đau đầu ở đây.

-Thỏ gia, ngài đây là... cần thị tằm?

Đúng lúc này, Phi Đản lộ đầu vào, cười hi hi nói.

-Cút! - Tần Thọ mắng một câu.

Phi Đản nhanh chóng rút đầu trở về.

-Vị đạo hữu này, nhìn ẩn đường người biến thành màu đen, dường như...

-Giống như cái con mẹ ngươi! Cút! - Phi Đản nổi giận quát.

Tần Thọ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, thông suốt đứng dậy, kêu lên:

-Lão già lừa đảo?!

Dường như là đồng thời, bên ngoài vang lên một tiếng âm thanh quen thuộc:

-Con thỏ chết tiệt?!

Sau đó lều vải mở ra, Tàn Thọ thấy một gương mặt mò vào, hai người hòa cùng nhau tiến tới, bốn mắt nhìn nhau, cười hà hà.

Tàn Thọ nói:

-Đến đây, ta có việc nói với ngươi.

Lão già lừa đảo lắc đầu nói:

-Không đi đâu, ta đang vội đó. Không thấy bên ngoài có nhiều khách như vậy à? Đều là nhân vật có tiền.

-Có cái đại gia ngươi! Ta cho ngươi biết, quan hệ của ta với yêu tộc Thiên Đình không tệ, nếu như ngươi không đến, bây giờ ta sẽ bảo bọn họ đuổi xéo ngươi đi!

Tàn Thọ biết, lão già lừa đảo này chính là không có lợi không dậy sớm, nhưng mà bảo cái con thỏ vắt cổ chày ra nước này nhổ lông là không thể nào, cho nên dứt khoát uy hiếp là được rồi.

Quả nhiên, lão già lừa đảo này rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, nghe Tàn Thọ nói muốn đánh hắn, hắn liền nhanh chóng chui vào.

Lúc này Phi Đản ló đầu vào nói:

-Thỏ gia, hóa ra đây là khẩu vị ngài muốn à?

-Cút! - Tàn Thọ mắng.

Phi Đản nhanh chóng rút lui ra ngoài.

-Con thỏ, người tìm ta làm gì? Ta rất bận.

Lão già lừa đảo ngồi đối diện Tần Thộ, vẻ mặt nôn nóng nói.

Tần Thộ nói:

-Bạn cái rắm, ta hỏi người một chuyện. Nếu như bọn họ đánh nhau với Thiên Đình, người giúp ai?

Lão già lừa đảo không nói hai lời nói:

-Đương nhiên là...

Lão già lừa đảo dừng một chút, hạ giọng hỏi con thỏ:

-Người bên nào?

Tần Thộ nói:

-Cái này có liên quan gì tới ta?

Lão già lừa đảo nói:

-Phí lời! Người bên nào thì ta bên đó!

-Đủ nghĩa khí!

Tần Thộ vỗ bàn tay một cái, cảm thán nói.

Lão già lừa đảo bĩu môi nói:

-Đừng đùa, ta sợ là ta nói sai thì người sẽ đuổi ta ra.

Tần Thộ:

-...

Tần Thọ hỏi lại:

-Rốt cuộc ngươi là bên nào?

Lão già lừa đảo nói:

-Ngươi đoán xem?

Tần Thọ nói:

-Ta thề, ta cam đoan không bẫy ngươi.

Lão già lừa đảo:

-Thật?

-Thật!

Lão già lừa đảo nghĩ nghĩ, lúc này mới nói:

-Ta đương nhiên là ở bên thắng.

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Sao ngươi biết là người nào thắng?

Lão già lừa đảo nói với vẻ đương nhiên:

-Đầu tiên không tham dự, nhìn bọn họ đánh, đến lúc sắp thắng thì gia nhập phe thắng thì không phải là xong rồi sao?

Tần Thọ:

-...

Lão già lừa đảo nói:

-Đều nói là gia nhập càng sớm thì càng tốt. Nhưng mà không ai nghĩ tới là gia nhập càng sớm thì chết càng nhanh à? Ta không cần được phong cái đại đế gì cả, ta chỉ cần bình an, tiện thể vớt lấy chút dầu nước, vớt được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Người thì sao?

Hai mắt Tần Thục khế đảo nói:

-Người thật đúng là nhất, người không sợ là người khác nói người kém cỏi sao?

Lão già lừa đảo cười ha ha, nói theo bản năng:

-Ta sống từ bàn cổ khai thiên đến giờ, rất nhiều người mắng ta kém cỏi, bây giờ ta tùy tiện đi một chút đều có thể nhìn thấy một phần của bọn họ... Còn có người ngay cả một phần cũng không có.

-Người sống từ bàn cổ khai thiên đến giờ? Người nói khoác à!

Tần Thục căn bản không tin.

Lão già lừa đảo thẳng thừng nói:

-Nếu ta nói là búa Bàn Cổ là ta bán cho hắn, người tin không?

Tần Thục liếc mắt trả lời hắn.

Lão già lừa đảo hỏi Tần Thục:

-Người đừng nói ta, người chuẩn bị ở bên nào?

Tần Thục gãi gãi đầu nói:

-Không biết...

Sau đó Tần Thộ liền nằm ở trên giường, tiếp tục giả vờ chết.

Lão già lừa đảo nhìn thấy, lắc đầu nói:

-Nếu như ngươi thực sự không biết giúp bên nào, ta lại có một biện pháp.

Tần Thộ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, đứng lên hỏi:

-Biện pháp gì? Nói nghe xem!

Lão già lừa đảo lại gần, truyền âm nói:

-Ngươi cho người quấy nhiễu nhiều không phải là xong rồi sao?

Tần Thộ nói:

-Quấy nhiễu? Ngươi nói thì đơn giản, nhưng nơi này đều là đại lão, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên mới có tư cách ngồi ở bên trong một chút. Loại trường hợp này, thì một kẻ cặn bã ngay cả Nhân Tiên cũng không phải như ta thì... có thể làm gì?

Lão già lừa đảo cười hà hà nói:

-Chính là bởi vì ngươi ngay cả Nhân Tiên cũng không phải nên ta mới nói lời này, chỉ tiết trong đó thì ngươi tự nghĩ đi. Ta còn còn có mối làm ăn, thừa dịp chỗ này có vàng, ta đi trước.

Nói xong, lão già lừa đảo liền chạy.

Tần Thộ ngồi nguyên tại chỗ, nghĩ nửa ngày, trong miệng lẩm bẩm:

-Không thành tiên, không thành tiên... không có... Địch! Ta hiểu

rồi!

Sau khi Tàn Thọ đã nghĩ thông suốt chi tiết, hắn lập tức hấp tấp chạy ra ngoài.

-Thỏ gia, ngài đây là đi chuẩn bị cái gì à? - Nhện Núi thủ ở cửa ra vào tò mò hỏi.

Chương 774: Biện pháp

Chương 774. Biện pháp

Tàn Thọ vùng tay lên nói:

-Đi thăm bạn thân đi!

Nói xong, Tàn Thọ liền mang theo bốn tên hộ vệ, lắc lắc lư lư đi rùa.

Hắn đi tới trước cổng yêu tộc Thiên Đình, lúc này, ba tên ngốc đang ngồi cùng một chỗ đầu dể...

Tàn Thọ đi tới nói:

-Chơi vui không?

Ba tên ngốc cùng ngẩn đầu, há mồm muốn nói cái gì, nhìn thấy là con thỏ, lập tức hưng phấn kêu lên:

-Con thỏ! Người cũng tới à!

Sau đó ba tên ngốc túm lấy con thỏ, len lén nói với Tần Thộ:

-Con thỏ, chúng ta cũng không có tạo phản theo đám bọn họ, chúng ta chỉ là tới xem một chút. Đúng rồi, nếu bọn họ đánh nhau, tiên sinh có thể bị nguy hiểm không?

Tần Thộ nghe xong, trong lòng âm áp, mặc dù ba tên ngốc này có chút làm người ta choáng váng nhưng mà không có hồng tâm. Đến lúc máu chốt, bọn họ vẫn còn quan tâm Văn Khúc tinh quân và những người bạn học kia.

Tần Thộ thở dài nói:

-Chiều hướng phát triển thì các người cũng thấy rồi đấy. Không biết thì đánh, quen biết thì chạy, có hiểu không?

Khôi Nhất gật đầu nói:

-Ta cũng nghĩ như vậy, thực sự không được, vừa khai chiến thì chúng ta liền chạy, dù sao cao thủ nhiều như vậy, có chúng ta hay không có chúng ta cũng đều như thế.

Tần Thộ dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Thông minh!

Lúc này, Thanh Đồng Long đầu to bu lại nói:

-Con thỏ, đã lâu không gặp.

Tần Thộ cười nói:

-Người đây... là cùng Khôi Tam lẫn lộn?

Thanh Đồng Long cười khỏ nói:

-Ừm... mới quen mà đã thân.

Tần Thọ biết gia hỏa này có bản tính của mình, đây là nhìn thấy bối cảnh của Khôi Tam hùng hậu, chuẩn bị ôm đùi. Đối với điều này, Tần Thọ cũng không nói ra, chỉ cần đối phương không có ý đồ xấu là được rồi. Huống chi, bây giờ yêu tộc Thiên Đình và người Côn tộc đều ở đây, ba tên ngốc này là đồ ngốc, nhưng mà những lão tổ tông kia lại rất tinh minh. Chỉ cần Thanh Đồng Long không phải ngớ ngẩn, thì sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

-Ba người các ngươi, lát có rảnh thì đến chỗ ta ngồi một chút. Ta ở bên trong lều vải của tộc Phượng Hoàng.

Nói xong, Tần Thọ liền đi.

Trạm thứ hai, là cổng đại quân của tộc Tu La!

Tu La tộc có tiếng hiếu chiến, từng người đều hung thần ác sát đứng ở bên ngoài, cho bên không có bất kỳ người nào dám tới gần quân doanh của tộc Tu La. Cho dù là cao ngạo như Phượng Hoàng, Long tộc, Kỳ Lân các loại cũng đều đi vòng qua. Sợ là không cẩn thận sẽ khiến hai bên đánh nhau.

Có điều mọi thứ đều có ngoại lệ, lúc mọi người thấy một con thỏ lác lác lư lư đi vào cổng Tu La tộc.

Mọi người đều nhao nhao dừng bước lại, nhìn sang.

-Ha ha, đúng là có người không sợ chết. Các ngươi cảm thấy, cái con thỏ kia có thể sống mấy giây đồng hồ?

-Ba giây! Lần trước một con trâu tinh đi qua đáp lời, liền trực tiếp bị bọn họ kẹp vào doanh trướng, bây giờ còn chưa có đi ra đấy. Người người mũi thịt trong doanh trướng kia đi, ba phần là đem ninh

nhừ rồi. Cái con thỏ này còn chưa có thành tiên, ba giây đã là xe m trọng hấn rồi.

-Có đạo lý!

...

Cùng lúc đó, bên tộc Phượng Hoàng cũng có người báo cáo tình hình với Triệu Vũ Hoàng.

Triệu Vũ Hoàng hiểu kỳ đi ra, cười lạnh nói:

-Cái con thỏ này thật là lớn gan, dám xông vào quân doanh tộc Tu La. Nghe nói tộc Tu La tâm ngoan thủ lạt, giết người thành tính. Ha ha... hấn đây là tự tìm đường chết. Tu La giúp ta ra tay giết hấn, cũng đỡ ô uế tay của ta.

-Thánh tử nói rất đúng, cái con thỏ kia ăn nói ngông cuồng không có phép tắc, đáng chết. - Tiểu thị nữ bên cạnh nói.

Triệu Vũ Hoàng gật đầu, những mà lúc sau hấn liền ngậy ngấn cả người.

Chỉ nhìn thấy hai Tu La sau khi nhìn thấy con thỏ ở cửa ra vào, oa một tiếng kêu lên, sau đó nhanh chân chạy!

Nhìn bộ dạng như vậy giống như là gặp được quái vật gì vậy! Lại giống như là có chút hưng phấn...

Đám người mơ hồ nhìn cảnh này.

Lục trưởng lão đứng ở bên người Triệu Vũ Hoàng, chân mày hơi nhíu lại nói:

-Chẳng lẽ chưa bao giờ thấy con thỏ, đột nhiên thấy được, cao hứng gọi bằng hữu đến xem, sau đó thì chia ăn?

-Con thỏ kia đi vào rồi. - Thị nữ nói.

Mấy người Triệu Vũ Hoàng cũng nhìn thấy Tàn Thọ đi vào quân doanh, thấy cảnh này tất cả mọi người đều duỗi cổ nhìn sang theo bản năng, tất cả lực chú ý đều bị hấp dẫn, đều muốn nhìn xem tộc Tu La giết con thỏ, ăn thịt thỏ như thế nào.

Chỉ nhìn thấy sau khi con thỏ kia đi vào quân doanh, từng Tu la đều đứng lên, biểu cảm quý dị, dường như hưng phấn, lại mang theo vài phần không thể tưởng tượng được, còn có nhiều hơn vài phần kinh ngạc.

Chờ kinh ngạc qua đi, từng người lấy lại tinh thần há mồm liên hô:

-Con thỏ trở về rồi?

Lời này vừa nói ra, mùi thơm vốn dĩ đang lan khắp trong quân doanh Tu La trong nháy mắt liền vỡ tổ, vô số Tu La chạy ra, sau đó trở mắt nhìn Tàn Thọ, ánh mắt kia giống như là đang phóng điện vậy.

Tàn Thọ nhìn dáng vẻ của mọi người, cười ha ha nói:

-Mọi người, đã lâu không gặp?

-Thỏ gia, thật là ngài à? - Một tên võ tướng Tu La đi ra hỏi.

Tàn Thọ liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, gia hỏa này chính là Tu La ăn cơm, uống chén rượu đầu tiên của hắn ở trong Huyết Hà đột phá cảnh giới. Còn tên là cái gì, Tàn Thọ lúc ấy cũng không có hỏi, bây giờ lại càng không biết.

Có điều không sao, Tàn Thọ cười nói:

-Là ta, người... tên là gì vậy?

Đôi phương sững sờ, cười khỏ nói:

-Ta... A Gia Thập! Năm đó nhận được một chén rượu của thổ gia, ta đã đột phá cảnh giới. Đây đều là huynh đệ của ta, bọn họ đều đã nghe qua chuyện xưa của ngài... thổ gia, còn có rượu không?

Tần Thộ cười nói:

-Người cũng đã tới trên mặt đất rồi, còn có thể thiếu rượu uống à?

A Gia Thập lắc đầu nói:

-Những thứ rượu đó không được, uống cũng không có tác dụng gì. Vẫn là của thổ gia tốt, vừa uống đã đột phá.

Tần Thộ cũng không biết rượu kia là sao, đừng nói là không có, cho dù là có hẳn cũng không thể lại cho. Tu La từng uống rượu đã không còn coi rượu là thứ hiếm nữa, nếu lấy thêm ra nữa, cũng không thể nào ảnh hưởng đến tâm cảnh của bọn họ, chứ đừng nói gì là đột phá.

Thế là Tần Thộ nhanh chóng gật đầu nói:

-Không có, không có, lần trước là có lợi cho các người rồi.

Vừa nói xong, Tần Thộ liền thấy A Gia Thập bỗng nhiên như chợt gặp mèo lui về sau mấy bước, sau đó thấy sau lưng chợt lạnh, một khắc sau liền có một bàn tay lớn nắm lấy hai tai thổ, xách Tần Thộ lên.

Cùng lúc đó một giọng nói hung hãn vang lên:

-Hay cho tên ranh con nhà người, lúc trước người bị bắt đi, hù chết lão nương rồi. Người không sao cũng không trở lại báo bình an,

chỉ tìm người truyền lời tới. Sao hả? Trong mắt người, lão nương không đáng tiền như vậy sao?

Chương 775: Móa

Chương 775. Móa

Tần Thọ nghe xong liền biết người nói chuyện là ai, khổ sở nói:

-Hàn Nguyệt muội tử, cái này có thể trách ta sao? Khi đó người tu luyện, ta bị người ta phục kích, bị người bắt đi... Không đúng, à y? Cái kia... Nhân Đà La có ở đó không?

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ cũng cảm giác có bóng người từ trong doanh trường vọt lên trời, sau đó chớp mắt liền không thấy hình bóng!

Tần Thọ quay đầu lại nhìn, quả nhiên, người bắt hấn chính là muội tử Tu La chân dài, ngực lớn, hung hấn – Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt ngửa đầu lên nhìn bầu trời nói:

-Mới vừa rồi là Nhân Đà La...

Tần Thọ nghe xong, lập tức chửi mề nó:

-Đệch! Lúc trước là hấn cố tình nhét ta cho cô nương Tầm Hương kia!

Hàn Nguyệt nói:

-Móa! Hấn không có nói!

Tần Thọ nói:

-Đệch! Hấn dám nói mới là lạ!

Hàn Nguyệt gật đầu nói:

-Móa, cũng phải. Nếu như lão nương biết là hấn ném người đi, ta nhất định sẽ đi cáo trạng với sư phụ, đánh gãy răng của hấn!

Tần Thọ vung tay lên nói:

-Sư phụ kia của ngươi là chủ mưu!

Hàn Nguyệt nói:

-Móa, trở về ta cắt râu ria của hấn!

Tần Thọ nói:

-Đệch, ngươi bạo lực thế à? Hấn bây giờ dễ nói chuyện như vậy rồi sao?

Hàn Nguyệt thở dài nói:

-Đã lâu rồi ngươi không về Minh Hà, chờ ngươi đi rồi sẽ biết, bây giờ Minh Hà đã không còn là Minh Hà năm đó nữa rồi.

Trong đầu Tần Thọ có một vụn câu hỏi:

-Ý gì? Minh Hà đổi chủ nhân à?

Hàn Nguyệt gật đầu nói:

-Mặc dù người vẫn còn, nhưng cũng không khác đổi người là mấy.

Tần Thọ càng hiểu kỳ:

-Người nói rõ ràng đi, Minh Hà lão tổ bị người khác lật, hay là như thế nào?

Hàn Nguyệt trợn mắt nhìn Tần Thọ một cái nói:

-Lão tổ và Minh Hà là cùng một thể, trên đời này ngoại trừ thánh nhân thì có ai có thể làm gì được hắn? Ta chính là quy củ! Quy củ của Minh Hà thay đổi. Bây giờ khắp nơi ở Minh Hà đều là tuân tr a, không cho phép đánh nhau. Người biết không? Bây giờ mỗi tháng chúng ta đều phải đi theo sư phụ kia nghe đức hóa, sau đó còn phải truyền đạt tinh thần xuống dưới. Người cũng biết rồi đó, đầu óc Tu La đơn giản, lão tổ nói cái gì thì chính là cái đó. Đám gia hỏa kia vốn dĩ mỗi ngày đều ngao ngao kêu giết người, bây giờ thì ra đường cũng không đeo đao. Ai, lão thái thái kia người đứng lại đó cho ta!

Hàn Nguyệt còn chưa nói xong, đã thấy chỉ vào sau lưng kêu la.

Tần Thọ theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy hai Tu La vọt tới như điên, sau đó liền nghe lão thái thái kia phần nộ gầm thét lên:

-Con mẹ nó ta là một địa tiên, không cần người đỡ.

Sau đó lão thái thái liền bị hai Tu La kia cưỡng ép kéo qua đường cái, này vẫn chưa xong, hai Tu La còn nhìn chăm chăm vào đối phương, trăm miệng một lời nói:

-Nói tiếng cảm ơn!

Lão thái thái tức giận đến dựng tóc gáy, đuôi cáo phía sau mông rùng rùng, giống như cái roi vậy.

Nhưng mà trước mắt là tộc Tu La, phía sau là doanh trường của đại quân Tu La, nên nàng nhìn một bụng lửa giận, cắn răng nghiến lợi nói:

-Cảm ơn!

-Không có gì.

Hai tên Tu La cười, sau đó hấp tấp chạy về.

Hàn Nguyệt nhìn thấy, liền đi lên đá cho mỗi người một cước làm hai người bay ra hơn mười mét mắng:

-Đây là lão nương nhìn thấy trước! Lần sau ai dám đoạt của ta, ta đánh người đó!

Hai người liền vội vàng gật đầu, nói phải, có điều hiển nhiên bọn gia hỏa này đều là dân liều mạng, coi nhẹ sinh tử, sao có thể sợ rồi mà dừng lại.

Cho nên, Hàn Nguyệt uy hiếp, tương đương với không nói gì...

Tần Thọ lôi kéo Hàn Nguyệt đến nói:

-Cái này của các ngươi là tình hình gì vậy?

Hàn Nguyệt truyền âm nói:

-Luân Hồi Trì ở Minh Hà mất rồi, một Tu La chết thì sẽ mất đi một Tu La. Muốn bỏ sung, thì cũng chỉ có thể xem mọi người có tạo nghiệp chướng hay không, nếu nghiệp chướng nhiều thì ném vào Tu La Đạo, thì mới có thể đầu thai thành chúng ta. Người ta nói có hai cách để làm giàu là kiếm tiền và tiết kiệm tiền, chúng ta chỉ

có thể tiết kiệm tiền còn nếu không có khả năng thì chỉ có thể chết ít một chút.

Tần Thọ nói:

-Tu La nhiều như vậy, cũng sợ chết à? Lần trước lúc ta đến, là lít nha lít nhít đó.

Hai mắt Hàn Nguyệt khẽ đảo nói:

-Dựa theo cách chơi lúc trước, lúc chết cũng là lít nha lít nhít. Mặc dù nhân khẩu của chúng ta bây giờ cũng đông đảo, so với bất kỳ chủng tộc nào cũng là gấp rất nhiều lần, nhưng mà, tóm lại thì tiết kiệm cũng là đúng. Lời này là sư phụ nói, không phải ta nói.

Tần Thọ bẹp miệng nói:

-Nói như vậy, cũng không phải là không có đạo lý.

-Đúng rồi, ta dẫn người đi gặp một người!

Hàn Nguyệt nói xong, chớp mắt, lôi kéo Tần Thọ chạy về phía quần áo.

Bọn người Nhện Núi, Kim Thiên vốn là đứng ở bên ngoài trại lính chờ, nhìn thấy Tần Thọ bị kéo vào, liền nhanh chóng theo sau.

Kết quả bọn hắn vừa tiến vào, vô số tu la nhìn qua! Những Tu La này thực lực đơn độc thì nhất định không bằng bọn họ, nhưng mà Tu La am hiểu nhất là sát khí tụ hợp, nếu như sát khí của tất cả mọi người đều tụ hợp lại, thì như là thao thiên cự lãng, ngăn ở trước mặt bốn người.

Bốn người cười lạnh một tiếng, đang muốn xông lên thì nghe con thỏ nói:

-Đều là người một nhà, đừng làm loạn!

Bốn người nhìn thấy, cũng không vọt lên, liền đứng ở cửa ra vào.

Những Tu La kia nghe vậy, cũng thu sát khí lại, ai đi làm việc ngu ời đấy.

Còn có hai tên gác cửa không tim không phổi, câu được câu không nói chuyện phiếm với bọn người Nhện Núi, giống như là vừa rồi người muốn giết người không phải là bọn họ.

Đối với chuyện này, mấy người Nhện Núi cũng là vẻ mặt mơ hồ... Hoàn toàn không dò được tính cách của đám Tu La này.

Hàn Nguyệt mang theo Tần Thộ lượn quanh một vòng, đi tới đằng sau quân doanh, chỉ nhìn thấy đằng sau quân doanh tất cả đều là nồi sắt lớn, phía dưới hỏa điểm nâng cao, trong nồi ùng ục cuộn l ầy đồ ăn nóng hổi. Một đám Tu La ngồi ở bên cạnh ăn đến quên tr ời quên đất...

Hàn Nguyệt lúng túng nói:

-Đã rất lâu chưa ăn qua thịt rồi, hai ngày này tất cả mọi người đều đang ăn.

Tần Thộ biết tình hình của Minh Hà, cũng có thể hiểu được, đúng lúc này, hắn nhìn thấy bên trong đám người có một tên nhỏ thó, trên đầu có một đóa lông trắng đang ngồi xồm bên trên nồi sắt, vênh cái bờ mông lên vớt thịt ở đó!

Tần Thộ tập trung nhìn, hét lớn:

-Bình Đầu Ca!

Tên kia giật nảy mình, chân khẽ run rẩy, phù phù một cái đâm vào bên trong nồi sắt.

Có điều cũng may đều không phải là người bình thường, nước sôi có thể nấu đồ ăn, nhưng lại không thể làm bỏng hấn.

Sau đó Tần Thộ liền thấy một tên gia hỏa đầu cua, nhúm tóc lông trắng trên đầu dính một cây hành tây và một miếng thịt lớn xông ra từ bên trong nồi sất, sau khi nhìn thấy con thỏ, ánh mắt sáng lên, hét lớn:

-Con thỏ chết tiệt!

Chương 776: Người quen

Chương 776. Người quen

Tần Thộ nghe xong, trừng mắt liếc một cái rồi mắng:

-Móa! Ta gọi ngươi là Bình Đầu Ca, ngươi lại gọi ta là con thỏ chết tiệt, ngươi muốn đánh nhau hả?!

Bình Đầu Ca nghe xong, lập tức vui vẻ, cười ha ha nói:

-Ngươi có thể thử một chút, gia gia đây bây giờ là Kim Tiên.

Tần Thộ nghe xong, lập tức giật nảy mình, nói:

-Sao có thể? Hồi trước không phải ngươi mới chỉ là Địa Tiên sao?

Bình Đầu Ca từ trong nồi leo ra, ném hành tây sang một bên, còn

miếng thịt lớn thì nhét thẳng vào trong miệng, ngốc ngốc nói:

-Xuống Địa Ngục, chui vào một cái huyết động, đánh vài tên ngu xuẩn, ở bên trong lại phát hiện một tên ngu xuẩn giàu có, ta đánh hắn khóc, hắn cho ta một cây nấm. Sau khi ta ăn, thực lực liền tăng vọt lên, bây giờ là Kim Tiên.

Tần Thọ nghe xong, lập tức khóc không ra nước mắt.

Hắn cũng đi xuống Địa Ngục, còn xông đến Minh Hà một chuyến, thậm chí còn gặp được Minh Hà lão tổ, cơ duyên lớn như thế mà kết quả là cái lông cũng không có mò được!

Nhìn người lại nhìn ta, một tên dân mù chạy đường lung tung, nhưng lại có được lợi ích to lớn.

Cho dù là người so với người cũng là khiến người ta tức chết mà...

Nghĩ đến đây, Tần Thọ lập tức nhào tới, giờ trò không ngừng sờ loạn trên người của Bình Đầu Ca.

Bình Đầu Ca kêu lên:

-Người làm gì vậy? Đừng có sờ, đừng có sờ... Trứng, trứng! Đó là trứng!

Tần Thọ sờ soạng một hồi, quả nhiên là chỉ có trứng lòi ra, còn thì không có thứ khác nữa, lúc này mới cam lòng nói:

-Người không giữ lại cho ta nửa cái sao? Hơn nữa, đồ vật kẻ địch cho người, người cũng dám ăn? Người không sợ bị độc chết à?

Bình Đầu Ca xem thường nói:

-Ta bách độc bất xâm thì sợ cái rắn à, hắn cho ta thứ có độc, ta đá

nh chết hấn.

Tần Thọ:

-...

Bình Đầu Ca nhìn đáng vẻ cô đơn của Tần Thọ, ôm lấy bả vai hấn nói:

-Chuyện của ngươi ta nghe rồi, thú vị! Về sau ai khi dễ ngươi... k hông phải, ai dám trừng ngươi, ta giúp ngươi gọt hấn!

Tần Thọ hừ hừ một tiếng, coi như đồng ý.

Bình Đầu Ca rất mạnh, Tần Thọ biết.

Nhưng mà hấn bây giờ cũng không thiếu người mạnh, bên người có tứ đại hộ pháp, đừng nói là đánh bại Đại La Kim Tiên, nhưng mà cho dù là một Đại La Kim Tiên thật cũng không đủ để đánh b ọn hấn. Ôi nói linh ta linh tinh cái gì rồi.

Tần Thọ thở dài, vỗ vỗ bả vai Bình Đầu Ca nói:

-Được rồi, cái gì cũng không cần nói nữa, ban đêm chúng ta họp mặt, uống rượu được không?

Bình Đầu Ca nghe xong, lập tức gật đầu, biểu thị đồng ý.

-Uống rượu, không cho ta theo à?

Hàn Nguyệt lại gần, cười híp mắt nhìn hai người, mắt to híp lại thành hình bán nguyệt, lông lánh, đồng thời tay cũng sờ vào một cái nồi sắt, tư thế giống như là các ngươi không đồng ý, liền nấu các ngươi.

Tần Thọ biết tính cách của nha đầu này, vội vàng nói:

-Người cũng phải đi, người không đi, không uống rượu.

Dường như Bình Đầu Ca cũng biết tính tình của nữ nhân này, gật đầu theo nói:

-Đúng đúng đúng...

Lúc này Hàn Nguyệt mới hài lòng cười.

Tần Thộ thì kinh ngạc nhìn Bình Đầu Ca nói:

-Hử, từ lúc nào mà người dễ nói chuyện như vậy?

Bình Đầu Ca nhe răng nói:

-Đối với người nào đánh không lại, ta đều rất dễ nói chuyện.

Tần Thộ:

-...

Sau khi Tần Thộ trầm mặc một chút, đột nhiên lấy lại tinh thần, kêu lên:

-Cái gì? Người không đánh lại nàng? Không phải nàng mới chỉ là Thiên Tiên sao?

Sau đó chỉ thấy Hàn Nguyệt đứng người lên, ngẩng đầu, nhô bộ ngực lớn lên, kiêu ngạo nói:

-Sự phụ truyền ta cho ta một chút phép thuật, lại cho ta một chút Tinh Huyết Bò Đề, giúp ta dung hợp làm thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh, bây giờ đã là Kim Tiên tầng tám rồi. Sao hả? Có phải là ta rất ghê gớm không?

Tần Thọ nghe xong, nhanh chóng cầm sách nhỏ ghi lại, một bên n hớ một bên hé mắt nói:

-Ừm, ghê gớm, chính xác là rất ghê gớm. Lần sau lúc gặp sư phụ người, nhớ mang theo ta. Đúng rồi, người có biết hắc đế bảo bối ở chỗ nào không? Hoặc là, còn có cái gì khác ngoài bảo bối không? Nói một chút với nhau thôi?

Hàn Nguyệt:

-...

Hàn Nguyệt vội ho một tiếng nói:

-Sư phụ ta nói, có thể cho ta tài nguyên tốt nhất, nhưng mà về sau không cho phép ta mang người đi vào Minh Hà nửa bước. Nếu không, sẽ phân rõ quan hệ thầy trò.

Tần Thọ sững sờ, sau đó mắng:

-Móa! Lão gia hỏa này, ta cũng không làm gì hắc cả, sao hắc lại đ ối với ta như vậy. Không cần người đưa ta đi, chỗ kia ta cũng biết, lần sau tự ta đi.

Hàn Nguyệt nhếch miệng cười nói:

-Con thô, ta cũng nghĩ như vậy, có điều người cũng không thể gây tai họa cho sư phụ ta đó.

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Tai họa? Ta là người tốt như vậy, sẽ gây tai họa sư phụ người sao? Ta chỉ là... ừm, cùng hắc vui chơi giải trí tâm sự mà thôi.

Nói đến đây, Tần Thọ nhìn hai người quen trước mắt này, hỏi:

-Các người dựa vào ngoại lực đột nhiên tăng mạnh này không sao chứ? Không sợ căn cơ bất ổn, gãy mất đường tương lai à?

Hàn Nguyệt và Bình Đầu Ca nhìn nhau, trầm miệng một lời hỏi:

-Ai nói với người thế?

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Chẳng lẽ không phải à?

Bình Đầu Ca gật gù đắc ý nói:

-Ta không biết, ta chỉ biết là, tu hành chính là một loại cân bằng mà thân thể và đạo hạnh cùng tiến bộ. Uống thuốc tăng năng lực t hân thể, thì chiều sâu ngộ đạo cũng sẽ tăng lên. Theo lý thuyết, nếu như cả hai không cân bằng, hoàn toàn chính xác là có vấn đề.

Tần Thọ gật đầu.

Bình Đầu Ca tiếp tục nói:

-Nhưng mà trên thực tế lại là, thân thể mạnh, lúc ngộ đạo thì thời gian chống đỡ được cũng càng lâu, từ đó gia tăng tốc độ ngộ đạo. Đạo hạnh càng sâu, cấp độ lĩnh ngộ đạo cũng càng sâu, bản thân t ự cường hóa cũng sẽ đơn giản hơn. Đây chính là một quá trình đi u dắt lẫn nhau... Ở đâu ra có nhiều chú ý như vậy chứ? Nhiều nhất chính là cả hai không cân bằng, không phát huy ra được sức mạnh cường đại nhất mà thôi.

Hàn Nguyệt cũng nói:

-Sự phụ ta cũng đã nói, lực và đạo, đều chưa từng bao giờ có cân bằng. Thân thể chính là lực, đạo hạnh chính là đạo. Có người theo tu đạo, đó là tu cơ thể cường giả; có người chủ theo đạo, mang độ ng lực tu hành, đó là xu hướng tu hành chủ yếu lúc này, tu đạo. N

hưng mà bất kể là cái nào thì đều có thể tiến bước lên tiên, sau đó kéo theo một cái khác tiến lên. Điều này cũng giống như là leo núi, tay nào duỗi ra trước đó là do lựa chọn của người. Nhưng mà bất luận người vươn tay nào ra trước, bắt được chỗ cao nào thì cuối cùng vẫn sẽ phải đưa một tay khác đến độ cao như vậy.

Tu hành, chính là đơn giản như vậy.

Tần Thọ há hốc mồm nói:

-Thở già ta ăn rất nhiều, cũng đã đè nén lâu như vậy, kìm nén không tiến bộ, là sai hay đúng?

Chương 777: Trong lều có người

Chương 777. Trong lều có người

Bình Đầu Ca nói:

-Ta không biết.

Hàn Nguyệt nói:

-Cũng không thể nói như vậy, lực mạnh đạo yếu, đạo và lực mạnh yếu chênh lệch quá lớn, chính xác là rất dễ dàng có vấn đề. Ví dụ như, lúc lực mạnh đạo yếu, tâm trí không mạnh, rất dễ dàng bị lực lượng khống chế, muốn làm gì thì làm, dễ gây tai họa, đây chính là nhập ma mà mọi người nói. Lúc đạo mạnh, lực yếu thì lại gây ảnh hưởng tương đối nhỏ... Có điều đại hạnh không sâu, thân thể t

uy có đạo hạnh tiến bộ mà ảnh hưởng, nhưng nếu như có người c
hỉ vì cái trước mắt, cũng sẽ xảy ra chuyện, ví dụ như gieo xuống c
ái tâm ma gì đó.

Nói đến đây, tiếng nói Hàn Nguyệt thay đổi:

-Có điều xác suất phát sinh loại chuyện này rất nhỏ, ở tình huống
bình thường, đều là bởi vì cuộc đời có biến có mới có thể dẫn đến
chỉ vì cái trước mắt, hoặc là tùy ý làm bậy. Nếu không thì người t
u hành bình thường đến trình độ nhất định, đều sẽ tự mình làm ch
ủ, không đến mức tùy tiện là có thể nhập ma, bị gieo xuống cái tâ
m ma gì đó.

Cho nên, nói tóm lại, lý do của người là lý do của đại đa số người
cầu ổn định mới nói ra.

Như Tu La chúng ta thì căn bản sẽ không quan tâm nhiều như vậy,
chúng ta chỉ tin, thực lực nắm trong lòng bàn tay mới là thực lực
c.

Lăng nhà lăng nhăng tu luyện cái kia, vạn nhất bị người ta giết ch
ết, chẳng phải là thành trò cười sao?

Tần Thộ nghe đến đây, bưng tỉnh ngộ, mắng to trong lòng:

-Quả nhiên là bịa, không đáng tin cậy...

Đối với Hàn Nguyệt và Bình Đầu Ca, Tần Thộ đương nhiên là lựa
chọn tin tưởng cái sau, hắn quyết định không áp chế mình nữa, cô
ng pháp là tốt nhất, vậy thì phi thăng thì phi thăng đi! Dù sao “Tạ
o Hóa Hội Nguyên Công” của hắn có thể lên xe trước mua vé sau,
hắn sợ cái rắm gì chứ! Bây giờ thời buổi loạn như vậy, có thực lực
c mới là đạo lý quyết định.

Nghĩ thông suốt tất cả, trong lòng Tần Thộ không có áp lực, sau đ
ó hắn căn dặn Hàn Nguyệt và Bình Đầu Ca gặp nhau vào ban đê

m, sau đó thì rời khỏi quân doanh.

Về phần Bình Đầu Ca, hắn cũng đã nói, hắn thích tộc Tu La. Hắn thích môi trường muốn động thủ thì động thủ, tộc Tu La rất thích hợp với hắn.

Cho nên bây giờ Bình Đầu Ca đã lấy được thẻ lục của tộc Tu La.

Đối với chuyện này, Tần Thộ chỉ có thể nói:

-CCMN!

Chờ lúc Tần Thộ đi ra khỏi quân doanh, trông mắt của người xem bốn phía đều đã sắp rớt ra ngoài.

Bọn họ nhìn thấy không ít người đi vào quân doanh, nhưng mà lại không có một ai đi ra.

Vậy mà cái con thỏ này lại là người đầu tiên đi ra!

Đám người Triệu Vũ Hoàng còn có việc, cho nên không có ở chỗ này chờ, mà chỉ để lại một tên tiểu binh nhìn chăm chăm vào cổng.

Tiểu binh nhìn thấy Tần Thộ đi ra, nhanh chóng chạy tới thông báo cho Triệu Vũ Hoàng.

Lúc Triệu Vũ Hoàng nghe được tin tức này, cũng có chút không thể tin được, sau đó thở dài nói:

-Xem ra, vẫn là phải tự mình động thủ. Vậy thì ngày mai giết để tể trời, làm màn mở đầu đi.

Bên ngoài quân doanh tộc Tu La, Tần Thộ lại đi vòng vo một hồi, cuối cùng tách lão già lừa đảo ra khỏi đám người, sau khi nói cho hắn biết gặp nhau ban đêm, thì mới quay trở lại doanh địa của tộc

Phượng Hoàng.

Đi vào lều trại, Tần Thộ mới phát hiện trong lều vải có thêm một người, người này mặc một thân áo giáo màu lục, khuôn mặt tuấn lãng, bên trong mặt mày xen lẫn một chút vàng xao động.

Nhìn thấy người này, bọn người Quỷ Xa theo bản năng liền đi lên phía trước ngăn trước mặt Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn kỹ, lập tức vui vẻ:

-Ai u, đây không phải là Nam Hải Tiểu Long Vương sao? Ngọn gió nào đưa ngươi tới vậy?

Người tới chính là Nam Hải Tiểu Long Vương Ngao Tuế!

Ngao Tuế nhìn thấy con thỏ, cười khỏ nói:

-Quả nhiên là ngươi.

Tần Thộ đặt mông ngồi trước mặt Nam Hải Tiểu Long Vương nói:

-Đương nhiên là ta, ai u, chúc mừng ngươi, đã là Thiên Tiên rồi.

Ngao Tuế liếc nhìn bọn người Nhện Núi, lắc đầu nói:

-Nếu như là lúc trước, Thiên Tiên đúng thực là đáng giá mấy đồng tiền. Bây giờ thì Thiên Tiên tính là cái gì chứ... Trước đó nhìn thấy khung xe của tộc Phượng Hoàng, ta liếc qua. Nhìn thấy ngươi từ trên xe bước xuống, ta mới đầu còn không tin, cho nên tới xác thực một chút.

Tần Thộ cười ha hả nói:

-Xác nhận, sau đó thì sao?

Ngao Tuế bỗng nhiên nhảy dựng lên, dường như là dán lên mặt Tàn Thọ, híp mắt hung tợn nói:

-Sao ngươi lại bình tĩnh như vậy chứ? Ngươi không sợ ta tố cáo ngươi sao? Nói cho bọn họ, ngươi là chính thần Thiên Đình? Đây chính là đại hội lật trời, đều là phái tạo phản. Mở đại hội lúc này, giết một thiên thần chính quy, đó cũng là đại cát đại lợi đấy?

Tàn Thọ nghe xong, cười ha ha nói:

-Vậy thì ngươi đi đi.

Ngao Tuế sửng sò, hỏi ngược lại:

-Ngươi không sợ?

Tàn Thọ dựa vào ghế, cười ha ha nói:

-Ngươi cũng không phải lần đầu tiên quen biết thổ gia ta, ngươi cảm thấy, ta đã sợ lúc nào chưa?

Ngao Tuế yên lặng...

Ngắm lại sự tích của con thổ này, bên trên thì đi đến Lăng Tiêu Bào Điện, dưới thì xuống Địa Phủ, Minh Hà, hình như đúng là chưa có sợ qua cái gì.

Ngao Tuế thở dài nói:

-Vô vị, đánh cũng không đánh lại ngươi, dọa cũng không dọa được ngươi, quá vô vị rồi.

-Nói đi, rốt cuộc là ngươi đến tìm ta có chuyện gì? - Tàn Thọ hỏi.

Ngao Tuế gật gù đắc ý mà nói:

-Cái gì mà chuyện gì? Mặc dù thanh danh của Tiểu Long Vương ta cũng không tốt lắm, nhưng mà tối đa cũng chỉ là khi dễ người mà thôi, cũng chưa từng có làm qua chuyện thương thiên hại lý gì? Chỉ ít nhân phẩm của ta cũng tốt hơn so với người đúng không?

Tần Thộ bữu môi nói:

-Lời này người nói ra cũng không cảm thấy ngại à?

Ngao Tuế vung tay lên nói:

-Không nói cái này, ta đến đây chủ yếu là muốn nhắc nhở người, bọn Triệu Vũ Hoàng và Doanh Lâm không phải là cùng một bọn, hai bên là kẻ thù sống còn, là loại người chết ta sống đó. Người cũng đừng bại lộ quan hệ của người và Doanh Lâm, nếu không thì hắn sẽ lập tức đem người ninh nhừ!

Tần Thộ ngạc nhiên, hắn vốn cho rằng Ngao Tuế tới tìm hắn là để uy hiếp, hoặc là lấy lại danh dự, không ngờ được là tên này vậy mà lại nói lời này.

Ngao Tuế trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái rồi nói:

-Mâu thuẫn năm đó của chúng ta là mâu thuẫn nội bộ, đánh nhau, tổn thất có nhiều hơn nữa cũng chỉ là có chút chút, cũng chỉ là thiểu ít tiền, nhưng mà không có bỏ mạng. Bây giờ thì khác, bọn gia hỏa này là muốn tạo phản... Ài, hiện giờ Thiên Đình đóng cửa, người với ta cho dù không có ưa nhau đi chăng nữa, thì cũng coi là thân cận đi? Bất kể nói thế nào đi chăng nữa, thì ta cũng không muốn người chết.

Chương 778: Tọa kỵ

Chương 778. Tọa kỵ

Trong nháy mắt Tần Thộ liền nhìn nhị thế tử này với con mắt khác, Tần Thộ nói:

-Người nói lời này ta thích nghe, có điều người yên tâm, ta an toàn lắm. Ngược lại là người, người không phải là cháu trai Long Vương sao? Người tới đây làm gì? Cũng muốn tạo phản à?

Về mặt Ngao Tuế khổ sở nói:

-Ta có thể có biện pháp nào chứ? Người của Long tộc đến, Thiên Đình đóng cửa, người ta trực tiếp đến tận cửa, Tứ Hải Long Vương chúng ta hoặc là chết, hoặc là cùng hấn tới tham gia cái đại hội đồ bỏ này. Còn tạo phản? Đừng làm rộn, Tứ Hải Long Vương chúng ta ở trên trời được Thiên Đình che chở cho, cuộc sống của chúng ta không phải là tốt hơn so với việc đi theo mấy người trên Long Đảo kia sao? Bây giờ là tình thế bắt buộc, không thể không đi theo. Chuyện này, hấn là Ngọc Đế cũng hiểu được đi, dù sao lúc trước hấn cũng đã hứa hẹn che chở cho chúng ta.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đúng là như thế, được rồi, xem như là người có lương tâm. Chờ Thiên Đình mở cửa, thả gia ta giúp người nói lời công đạo. Đừng quên, ta vẫn là Nhật Dạ Du Thần đó, giám thị thiên hạ. Bây giờ tất cả mọi người là mù lòa, lời nói của ta cũng vẫn là có trọng lượng.

Ngao Tuế sửng sốt, xem ra hấn là thật sự không ngờ được Tần Thộ này lại là cùng một nhóm, bây giờ nghe thấy Tần Thộ nói như v

ậy, liền nhanh chóng đứng dậy, khom mình hành lễ nói:

-Vậy thì xin đa tạ rồi, nếu người đã không việc gì, vậy thì ta trở về đây. Bây giờ Long tộc Long Đảo đối với chúng ta nhìn thì như thế hể nhưng mà cũng không có tự tại như vậy.

Nói xong, Ngao Tuế liền cáo từ.

Chờ Ngao Tuế đi rồi, Tàn Thọ ngồi ở đó, ôm cánh tay thầm nói:

-Ài, đảo loạn hết rồi, mẹ nó, ngay cả nhị thế tổ cũng bắt đầu yêu quốc yêu dân rồi.

Nhện Núi cười nói:

-Thỏ gia, theo ta thấy, ngài cũng đi theo tạo phản được rồi. Thực lực của yêu tộc Thiên Đình có thể là ngài không rõ ràng. Nhưng mà ta phải nói cho ngài biết, một khi yêu tộc Thiên Đình khôi phục thời kỳ toàn thịnh, thì Thiên Đình bây giờ căn bản là đánh không lại! Bây giờ Tứ Ngự thực ra cũng chỉ có hai người. Nhưng mà có một vài người không ở trong Tứ Ngự lại có chút bản lĩnh.

Huống chi, tạo phản cũng không chỉ có một nhà là yêu tộc Thiên Đình chúng ta. Phía sau giúp sức còn có mấy cái. Lần này, nhân tộc Thiên Đình cho dù không muốn đi ra cũng sẽ phải đi ra.

Kim Thiên cũng nói:

-Đúng vậy, thỏ gia, huống chi quốc sư đối với ngài cũng không tệ lắm. Ngài qua đây, đãi ngộ nhất định sẽ tốt hơn bây giờ. Cái Nhật Dạ Du Thần này, không phải chỉ là một tuần tra viên thôi sao?

Quỷ Xa nói:

-Thỏ gia, nếu như ngài đến yêu tộc Thiên Đình, khỏi cần phải nói, địa vị của ngài tuyệt đối siêu nhiên.

Phi Đản cười ha ha nói:

-Thỏ gia, ta cũng cho là như vậy.

Tần Thộ trợn mắt nhìn bốn người bọn họ một cái nói:

-Vậy nếu ta theo yêu tộc Thiên Đình, những bằng hữu kia của ta xử lý thế nào? Dù sao đi chăng nữa thì bọn họ cũng là thiên thần chính quy của Thiên Đình, quay đầu hướng lên, ta nói một câu thả bọn họ, tha cho bọn họ một mạng, có thể chắc chắn không?

Bốn người nghe vậy, nhao nhao lắc đầu nói:

-Vừa nói rồi, không phải là một nhà tạo phản. Nếu như thật sự đánh nhau, ai dám nường tay, nường tay đấy là chẳng khác nào chịu chết.

Tần Thộ thả lỏng nói:

-Vậy thì không phải đúng rồi sao...

Phi Đản đi lên nói:

-Thỏ gia, ngài thật sự không muốn sống chết cùng chúng ta như vậy à?

Tần Thộ cũng là mặt đầy bất đắc dĩ nói:

-Nói thật, quốc sư của các ngươi, ta cảm giác cũng được. Quan trọng là, nơi này có một vài người quen, nếu thật sự đánh nhau, ta xử lý được sao. Cho nên... được rồi, không nói nữa. Đúng rồi, nếu thật sự đánh nhau, bốn người các ngươi giúp bên nào?

Bốn người dường như là đồng thời nói:

-Đương nhiên là yêu tộc Thiên Đình!

Tần Thọ cau mày nói:

-Bọn họ đều muốn giết các người, các người còn giúp bọn họ?

Bốn người dường như là không hề nghĩ ngợi mà nói:

-Sống là người của Thiên Đình, chết là quỷ của Thiên Đình, chúng ta vốn chính là người chết, lại chết một lần nữa thì có làm sao?

Tần Thọ xem như đã hiểu, bốn người này, lúc nào cũng có thể phản bội...

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới một âm thanh:

-Con thỏ, Thánh tử cho mời!

Tần Thọ nghe xong, gãi gãi đầu chui ra ngoài:

-Chuyện gì vậy?

Đứng ở cửa ra vào chính là thị nữ của Triệu Vũ Hoàng.

Tiểu thị nữ nhìn cũng không thèm nhìn Tần Thọ, kiêu ngạo ngửa đầu, dùng lỗ mũi nhìn Tần Thọ nói:

-Bảo người đi thì người đi đi, ở đâu ra lắm lời như thế chứ?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Được, vậy thì không nhiều lời nữa.

Tiểu thị nữ nghe xong, trong lòng cười lạnh nói: "Con thỏ ngốc, quả nhiên là kém cỏi, đối với người như vậy mà còn cười ha ha..."

Nhưng mà một khắc sau tiểu thị nữ đã trợn tròn mắt, chỉ nhìn thấy con thỏ kia chui ra ngoài như thế nào thì lại chui trở về như thế...

-Con thỏ, ngươi làm cái gì vậy? - Tiểu thị nữ gấp.

Tần Thộ lười biếng nói:

-Đi ngủ, có vấn đề à?

Tiểu thị nữ sững sờ, cả giận nói:

-Thánh tử muốn gặp ngươi!

Tần Thộ nói:

-Đúng, hắn muốn gặp ta, nhưng mà ta không muốn gặp hắn? Có vấn đề sao?

Tiểu thị nữ giận dữ:

-Con thỏ, ngươi... ngươi... ngươi dám coi thường mệnh lệnh của Thánh tử? Đừng tưởng rằng Thánh tử đối tốt với ngươi thì ngươi có thể làm loạn?

Tần Thộ nghe đến đây, triệt đệ liệt tiểu thị nữ này vào hàng ngũ nãi tử, phát phát tay với Nhện Núi nói:

-Ném ra.

Một khắc sau, Tần Thộ liền nghe thấy tiếng thét chói tai của tiểu thị nữ ở bên ngoài truyền đến:

-Thả ta ra, buông tay! Các ngươi là đồ nhà quê, mãng phu, thấp hèn, bại hoại... a!

Tiếng thét chói tai kéo dài kia rốt cuộc cũng đi xa, thế giới của Tần

n Thọ cũng được an tĩnh, nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, ngủ.

Kết quả còn chưa có ngủ, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh của Triệu Vũ Hoàng:

-Con thô, ngủ rồi à?

Tần Thọ không có lên tiếng.

Triệu Vũ Hoàng tiếp tục nói:

-Trước đó là thị nữ của ta không hiểu chuyện, đừng trách. Ta tìm người chủ yếu là muốn thương lượng một chút chuyện tác chiến.

Tần Thọ nghe đến đây, con mắt lập tức mở ra, nhưng mà vẫn không nói gì.

Triệu Vũ Hoàng tiếp tục nói:

-Căn cứ vào tin tức đáng tin, có thể là Thiên Đình sẽ mở Thiên Môn vào ngày gần nhất.

Tần Thọ xoay người như cái bánh xe xuống giường, đi ra khỏi lều vải, tay túm lấy cổ áo Triệu Vũ Hoàng nói:

-Thật?

Triệu Vũ Hoàng gật đầu nói:

-Đương nhiên là thật, ta cũng đâu cần phải lừa người? Người nhìn xung quanh một chút đi, hẳn là có thể nhìn ra một chút mảnh khóe đúng không?

Tần Thọ nhìn xung quanh một chút, quả nhiên, hoàn cảnh vốn dĩ lờ mờ bỗng nhiên trở nên khuếch trương rõ ràng, bầu không khí đã mang theo vài phần kiềm chế, sâu trong ánh mắt của mỗi người

đều lóe ra một ý sát phạt, hiển nhiên, đây là thực sự sắp đánh trận rồi.

Chương 779: Tọa kỵ (2)

Chương 779. Tọa kỵ (2)

Tần Thọ ngửa đầu nhìn Triệu Vũ Hoàng hỏi:

-Lúc nào khai chiến?

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Bây giờ!

-Bây giờ?!

Trong nháy mắt Tần Thọ liền mơ hồ, vốn cho rằng ngày mai mới là đại lộ lật trời, buổi tối hôm nay hẳn bố trí vẫn còn kịp. Nhưng mà không ngờ được, người tính không bằng trời tính, ông trời cùng hắn mở một trò đùa lớn, trực tiếp khai chiến!

-Không mở đại hội à? - Tần Thọ hỏi.

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Mở, chờ đánh xong một trận rồi mở cũng không muộn.

-Vậy thì lúc nào xuất phát? - Tần Thọ hỏi.

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Nửa canh giờ sau, đại quân xuất phát. Người cùng hành động với tộc Phượng Hoàng chúng ta.

Tần Thọ gật đầu một cái nói:

-Được rồi! Không thành vấn đề!

Đưa tiễn Triệu Vũ Hoàng, Tần Thọ trực tiếp đi ra khỏi quân doanh, tìm ba tên ngốc sau đó lại đi hỏi Hàn Nguyệt, Bình Đầu Ca, tất cả mọi người đều là trả lời hẩn như vậy:

-Sắp khai chiến rồi, đây là một trận chiến phục kích!

Địa điểm chiến đấu, chính là tam sinh đường còn lại, cũng chính là một đầu bên kia của Nam Thiệm Bộ Châu.

Căn cứ vào tin tức, vào ngày mai Thiên Đình sẽ vây quét đại hội lặt trời, cho nên bọn họ chuẩn bị một trận bao vây tiêu trừ địch.

Cùng lúc đó, ở chỗ Triệu Vũ Hoàng.

-Thánh tử, hẩn đối xử với ta như vậy, ngài còn ôn hòa với hẩn...

Vẻ mặt tiểu thị nữ không cam tâm.

Triệu Vũ Hoàng lại mỉm cười, cầm lấy chén trà, thưởng thức trà, uống xong mới nói:

-Người tức giận cái gì với một kẻ hấp hối sắp chết cơ chứ?

Tiểu thị nữ sững sờ, hỏi:

-Thánh tử, ngài?

Triệu Vũ Hoàng gật đầu nói:

-Giờ tỵ tối nay, giết hấn, tế thiên. Hấn thực sự cho rằng ta không biết thân phận của hấn sao? Nhật Dạ Du Thần của Thiên Đình, mặc dù không được tính là thần lớn, nhưng mà dù sao cũng là chính thần. Đáng tiếc, đại đa số chính thần đều đã bị Yêu Tam Thiên giết rồi, nếu không thì lần này còn có thể giết nhiều thêm mấy người. Mặc dù ngươi chỉ là một tiểu thị nữ, nhưng mà là thị nữ của Triệu Vũ Hoàng ta, cũng không phải là ai nói ném là có thể ném.

Tiểu thị nữ nghe xong, lập tức cười nở hoa:

-Đa tạ Thánh tử!

Nửa canh giờ qua đi, đại quân xuất phát.

Tần Thộ lại lần nữa ngồi trong xe ngựa của Triệu Vũ Hoàng, Tần Thộ nghĩ kỹ một chút, phát hiện phía trên kia vậy mà tất cả đều là chiến sĩ.

Tần Thộ thấy một con rùa mang cơ quan khô lồi to lớn trên lưng, ở cơ quan đó có vô số người rồi đứng, đầu những người này đều là hoàng kim, bộ mặt sống động như thật...

-Đó là quân đoàn con rùa của Mặc Quan Âm, mỗi một tên người ròi phía trên đều có sức chiến đấu của Nhân Tiên. - Triệu Vũ Hoàng nói.

Tần Thộ nghe xong, quả thực giật nảy mình nói:

-Nhân Tiên không đáng tiền như thế sao?

-Mặc Quan Âm thì khác, hấn đã tồn tại từ lúc có yêu tộc Thiên Đình. Nếu như tính bối phận, hấn có lẽ không bằng đương kim Quan Âm Bồ Tát, nhưng mà nếu tính tuổi tác, đương kim Quan Âm B

Ồ Tắt đúng thật là không thể so với hắn. Hắn thành danh từ thời kỳ thượng cổ, am hiểu thuật cơ quan, không có việc gì liền đi sưu tập các loại thiên tài địa bảo để luyện chế cơ quan khôi lỗi. Hắn được gọi là một người là một giáo, một người là một nước... Nhưng mà bên trong khôi giáp trận này là khôi thông với nhau, lúc nào cũng có thể dung hợp tác chiến. Nghe nói, thời kỳ thượng cổ, Mặc Quan Âm không có tự mình xuất thủ, mà chỉ dùng con rối là đã có thể giết được Đại La Kim Tiên!

Tần Thọ nghe đến đây thì giật nảy mình, hắn vốn cho rằng Kỳ Lân, Phượng Hoàng, Long tộc đã là chủ lực lật trời lần này, không ngờ được ở đây còn có mặt nhiều cường giả như vậy!

Con rùa chở cơ quan khôi lỗi đi trước, một đám mây đen bay tới, mây mù lượn lờ không thể nhìn thấy được bên trong có cái gì.

Trong lúc Tần Thọ đang hiếu kỳ, tầng mây kia bỗng nhiên nhúc nhích, toàn bộ đám mây giống như là một cái tròng mắt cực lớn lật mí mắt ra, lộ ra một con người to lớn! Bên trong con người màu đỏ tươi là một cái đồng tử màu cam dựng thẳng lên, quý dị khó lường!

-Đây là Thần Nhãn Vân Vũ của tộc Vân Vũ, được gọi là sự tồn tại bất tử bất diệt. Thực lực cụ thể là gì thì không có ai biết, nhưng những người giao thủ với nó đều đã chết. Vân Vũ bên trên Vân Vũ Thần Nhãn chính là chiến sĩ của tộc Vân Vũ, người Vân Vũ, tụ tan ly hợp, biến hóa khó lường.

-Rồng!

Một tiếng rồng ngâm vang lên!

Sau đây là một con rồng lớn từ mây mù đằng xa bay tới, một nam tử màu xanh đứng bên trên đầu rồng, trong tay nam tử cầm một cái hũ hồ lô vừa đi vừa uống, trong lòng còn cảnh giác nhìn lại.

Tần Thọ nói:

-Đây là ai nữa?

Triệu Vũ Hoàng cau mày, lắc đầu nói:

-Không biết, chưa từng thấy qua, có điều người này rất mạnh...

Vừa nói xong, từng tiếng rống kêu lại vang lên, sau đó từng con Thanh Long, Bạch Long, Hỏa Long, Thủy Long giống như núi cao lớn từng nhóm như là cái xe lửa bay ngang qua trời, đi theo Đại Long đi ra khỏi mây mù.

Nhìn đến đây, Triệu Vũ Hoàng chậm rãi đứng lên, lông mày nhíu lại, trong ánh mắt lóe lên sự giận dữ nói:

-Hóa ra là người của Long tộc, uy phong đúng thật là lớn!

Nói xong, Triệu Vũ Hoàng vén rèm xe ngựa lên, bước một bước vọt ra ngoài!

Tần Thọ nhìn thấy, dường như là túm lấy cổ áo của Triệu Vũ Hoàng theo bản năng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Triệu Vũ Hoàng phát ra một tiếng phượng gáy, đằng không lên, hóa thành một con Phượng Hoàng Hỏa Diễm to lớn phá không mà đi!

Cùng lúc đó, đệ tử tộc Phượng Hoàng còn lại nhao nhao biến thành Phượng Hoàng, theo sát phía sau!

Lục trưởng lão thì biến thành một con Phượng Hoàng Triều Dương, hoành hành ở trên bầu trời, che khuất mặt trời!

Thanh thế lớn như thế lập tức dẫn tới ánh nhìn của vô số người!

-Là tộc Phượng Hoàng!

-Không hổ là nhất tộc thiên cổ, đáng sợ!

-Chỉ có điều là tiểu bối tộc Phượng Hoàng mà lại có thanh thế như vậy, quả nhiên là không tầm thường? Đó là vật gì vậy?

Vốn dĩ đám người bị thanh thế của tộc Phượng Hoàng hấp dẫn, ánh mắt từ trên người Long tộc chuyển sang bên này, trong nhất thời tộc Phượng Hoàng phong quang vô hạn.

Rất nhiều đệ tử tộc Phượng Hoàng lại càng kêu ngạo kêu to không ngừng, giống như là la lên với chúng sinh thiên địa, vương giả đã trở về.

Chỉ có điều, danh tiếng của bọn họ còn chưa xuất ra thì đã ngạc nhiên phát hiện, lực chú ý của mọi người lại rời đi lần nữa, toàn bộ đều nhìn về phía Triệu Vũ Hoàng!

Chuẩn xác là nói, là con thỏ đang cưỡi trên cổ Triệu Vũ Hoàng!

Chỉ nhìn thấy con thỏ vô cùng to béo, đặt mông ngồi ở trên cổ Triệu Vũ Hoàng, cổ đeo dây chuyền lớn, đi giày da, ngâm tẩu thuốc, đeo kính đen thì thôi đi, con mẹ nó trong tay còn cầm một cái roi da!

Chương 780: Người đông thể mạnh đánh con thỏ

Chương 780. Người đông thể mạnh đánh con thỏ

Cảm giác giống như là con thỏ đang cười Thánh tử bọn họ đi ngắm cảnh vậy!

Tất cả Phượng Hoàng đều lập tức đen mặt!

-Con thỏ, ngươi xuống đây cho ta!

Nhóm Phượng Hoàng cũng không đoán hoài tới khí thế của mình nữa mà kêu to, từng người đều gầm thét liên tục.

Không chỉ bọn họ phiền muộn, Triệu Vũ Hoàng bây giờ cũng rất buồn bực! Hắn bị hành vi của Long tộc kích thích nên vọt ra, muốn làm náo động, kết quả lại không ngờ được lúc đi ra cái con thỏ chết tiệt kia cũng đi ra theo!

Còn con mẹ nó cười trên người hắn!

Mấu chốt là lúc đi ra, hầu như ánh mắt của hắn đều khóa chặt trên người Long tộc, không chú ý cái con thỏ chết tiệt này cũng theo ra, bây giờ dù là lật ngược được thì cái con thỏ này cũng làm hỏng hết rồi.

Nếu hắn lật người con thỏ, thì bị coi như là lòng dạ nhỏ mọn, chu ng quy vẫn là rớt từ trên người hắn xuống. Dù sao thì hắn cũng là Thánh tử của tộc Phượng Hoàng...

Nghĩ đến đây, Triệu Vũ Hoàng nén lửa giận, cố nặn ra vẻ tươi cười trầm nghĩ: “Ta liền giả bộ như lòng dạ rộng rãi, không so đo là được rồi, nhưng mà nói thì cũng phải nói rõ ràng, miễn cho mọi người hiểu lầm ta là tọa kỵ của con thỏ.”

Nhưng mà không đợi Triệu Vũ Hoàng mở miệng thì con thỏ đã há t roi da lên, hô to một tiếng:

-Chạ!

Một tiếng "Chạ" kia nói ra, ánh mắt mọi người ở bốn phía đều trở nên cổ quái, ánh mắt nhìn Triệu Vũ Hoàng càng là đầy vẻ trào phúng.

Hỏa khí trong bụng Triệu Vũ Hoàng cũng không nhịn được nữa, đột nhiên xoay người, sức mạnh hỏa diễm trong cơ thể bộc phát theo, muốn hất con thỏ ra ngoài. Hắn thấy, sức mạnh này muốn đá nh bay một phạm nhân là dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà hắn lại không biết, cái con thỏ này thoát nhìn thì là con thỏ chưa thành tiên, nhưng mà thực lực của bản thân lại không phải tính như vậy.

Tần Thộ cảm nhận được sức mạnh tới gần trong nháy mắt, hai tay đột nhiên bắt lấy lông vũ trên cổ Triệu Vũ Hoàng, quát to một tiếng:

-Xông lên!

Oanh một tiếng, Tần Thộ nắm chặt lấy lông vũ Triệu Vũ Hoàng, sau đó... sau đó hắn nhìn thấy Triệu Vũ Hoàng bay mất, để lại cái gáy trần, sau đó càng bay càng xa.

Tần Thộ nhìn hai nắm lông Phượng Hoàng trong tay, xì một tiếng khinh miệt:

-Cái đồ chơi này cũng thật là không rắn chắc!

Triệu Vũ Hoàng bên kia chỉ cảm thấy phần gáy đau đớn một lúc, rồi sau đó một trận lạnh buốt... Cho dù là bị ngọn lửa vây lấy, mà vẫn cứ lạnh như vậy! Cái lạnh này đến từ ánh mắt của vô số người...

Một khắc này, trong lòng Triệu Vũ Hoàng bạo phát một tiếng gào thét phần nộ: “Con thỏ chết tiệt!”

Tần Thộ lại chẳng thèm để ý đến phần nộ của Triệu Vũ Hoàng, nếu là quan hệ thù địch, người chơi tâm cơ với ta, vậy nếu ta không thuận theo rồi bầy ngược lại người thì chẳng phải là có lỗi với những tế bào não lãng phí của người rồi sao?

Nhìn Triệu Vũ Hoàng bay đi, Tần Thộ cũng lấy lại tinh thần, xoa y người một cái hất cái roi da lên hô một tiếng:

-Chim nhỏ, đừng đi!

Sau đó một con Phượng Hoàng đi ngang qua trở mắt nhìn một cái mông trắng bóng từ trên trời rơi xuống bịch một cái đập vào trên lưng hắn!

Cho dù Phượng Hoàng này đủ lớn cũng bị ép đến run rẩy một trận.

Ở trong tộc Phượng Hoàng, thân thể lớn nhỏ đại biểu cho thực lực mạnh yếu. Thực lực càng mạnh, thân thể sẽ càng lớn.

Triệu Vũ Hoàng biến thành Phượng Hoàng thì như một mảnh dãy núi liên miên, Tần Thộ muốn cười trên cổ hắn điều vô dương oai, đương nhiên là cũng không thể nhỏ được.

Bây giờ, hắn cứ dựa theo cái kích thước đó rơi vào trên thân một con Phượng Hoàng chỉ nhỏ vồn vện bằng một phần năm Triệu Vũ Hoàng, cảm giác kia giống như là Quan Vũ Quan Vân Trường cưỡi trên lưng một con lừa, mặc dù con lừa còn có thể đi, nhưng mà hai chân của nhị gia vẫn phải đi theo trên mặt đất...

Hình tượng bây giờ chính là như vậy, mặc dù hai chân Tần Thộ không cần đi theo trên mặt đất, nhưng mà hai đôi chân dài rũ xuống hai bên Phượng Hoàng, cũng lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

Phượng Hoàng kia khóc nức nở kêu lên:

-Con thỏ, người đi xuống cho ta!

Tần Thọ không nói hai lời, đưa tay ra chính là một cái bạt tai!

Bốp!

Phượng Hoàng kia bị đánh đến đầu đầy sao, thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo bay loạn, Tần Thọ nói:

-Còn ồn ào nữa, ta bảo huynh đệ Triệu Vũ Hoàng của ta chặt người!

Mặc dù cùng là tộc Phượng Hoàng, nhưng mà vấn đề giai cấp chênh lệch khiến cho Triệu Vũ Hoàng nhất định không hội hợp theo bày, chí ít hẳn có ý nghĩ sẽ không bao giờ nói chuyện với đám Phượng Hoàng bình thường.

Cho nên những Phượng Hoàng bình thường này căn bản không biết là Triệu Vũ Hoàng muốn giết con thỏ, trong mắt bọn họ, con thỏ là thượng khách của Triệu Vũ Hoàng, không đắc tội được.

Lại thêm con thỏ cáo mượn oai hùm, diễn ra khí thế cực kỳ sung túc, khiến tiểu Phượng Hoàng kia lập tức bị dọa đến không dám kêu loạn, ngoan ngoãn chờ con thỏ đi theo đại đội Phượng Hoàng bay lên, về phần trong lòng nghĩ như thế nào, vậy thì cũng chỉ có mình hắn biết mà thôi.

Đến chạng vạng tối, thì rốt cuộc đại đội Phượng Hoàng cũng đi tới cổng Tam Tiên Lộ duy nhất còn tồn tại ở Địa Tiên Giới, sau đó Tần Thọ liền thấy Nhân Đà La đi theo Shiva bay lên một hòn đảo bay, bên trên hòn đảo có một tòa cung điện cực kỳ to lớn rất dễ nhìn thấy, nhìn phong cách kia rõ ràng là cung điện của yêu tộc Thiên Đình.

Chỉ có điều từ bên trên cung điện có thể thấy được, nó cũng không

g phải là cung điện trên mảnh đại lục ở mặt sau của Địa Tiên Giới kia, mà là tòa cung điện hoàn toàn mới.

Tần Thọ đặc biệt chú ý một người tên Mặc Quan Âm, người kia vậy mà lại là một nữ tử tuyệt mỹ mặc một thân hắc y, nói cho đúng thì thân hình nữ tử này cực đẹp, bởi vì nàng mang theo một cái mặt nạ màu trắng nên không thấy rõ được tướng mạo.

Tộc Vân Vũ đi ra một tên mập, tên mập lắc lư lư giống như là một viên kẹo đường lớn, rất cồng kềnh, nhưng mà ở trong cồng kềnh lại cho người ta một cảm giác theo gió mà đi, rất mâu thuẫn.

Bên kia Long tộc chỉ nhìn thấy một đạo thanh quang, cụ thể đáng đáp ra sao thì không thấy rõ.

Bên tộc Kỳ Lân thì không có động tĩnh gì, hẳn là đã có người đi qua từ sớm.

Không chỉ có bọn họ, dường như những người dẫn đầu các thế lực lớn đều chạy tới, bao gồm cả Triệu Vũ Hoàng.

Qua khoảng nửa canh giờ, người của các thế lực lớn nhao nhao chạy về, sắc mặt Triệu Vũ Hoàng rất khó coi, hiển nhiên là lần họp này không thuận lợi.

-Con thỏ, lát nữa người đi theo ra đi.

Lúc Triệu Vũ Hoàng đi ngang qua Tần Thọ, nói như là mệnh lệnh.

Về mặt Tần Thọ mờ mịt, nhìn bọn người Quỷ Xa, bọn họ cũng bí ẩn thì là không rõ.

Chương 781: Người đông thế mạnh đánh con thỏ (2)

Chương 781. Người đông thế mạnh đánh con thỏ (2)

-Thỏ gia, đừng lo lắng, nếu thật sự đi ra ngoài, bốn người chúng ta sẽ đi theo ở phía sau. - Quỷ Xa nói.

Tần Thộ gật đầu, tỏ ra hiểu rồi.

Không bao lâu sau, đại quân bắt đầu tản ra, Tần Thộ nhìn thấy rất nhiều người được sắp xếp các vị trí khác nhau ở bên trên, đồng thời có đại sư trận pháp bắt đầu cân đối các tộc bày trận ở bên ngoài Tam Tiên Lộ, từng tòa sát trận được dựng lên, cái này hiển nhiên là đang chuẩn bị bố trí một trận tuyệt sát.

Đáng tiếc, Tần Thộ không hiểu trận pháp, nhìn một lúc lâu cũng không hiểu được.

Lúc này Phi Đản cười ha ha nói:

-Ta nói mà, sao vẻ mặt tiểu Phượng Hoàng kia không vui, hóa ra là vì cái này.

-Nói chuyện thì đừng có nói một nửa, nói cho hết! - Tần Thộ vỗ bả vai Phi Đản một cái rồi nói.

Phi Đản nói:

-Thỏ gia, ngài có nhìn ra đại trận này có cái gì đặc biệt không?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ta có thể nhìn ra thì còn phải hỏi người sao?

Sau khi Phi Đản cười xấu hổ thì nói:

-Trận pháp trong thiên hạ có rất nhiều, có một vài trận pháp là mượn nhờ thiên tài địa bảo hoặc là các loại pháp bảo để bố trí, nhưng có một số trận pháp thì lợi dụng người để bố trí. Cái trước khó là ở chỗ thiên tài địa bảo khó tìm, cái sau bị khó ở chỗ là nhu cầu thực lực thích hợp để bày trận khó tìm.

-Trước mắt cao thủ nhiều như vậy, nhưng thiên tài địa bảo thì lại không theo kịp đẳng cấp của cao thủ, cho nên trận pháp lần này là lấy người để bày trận.

-Mặc dù trận pháp trong thiên hạ biến hóa ngàn vạn, nhưng mà biến hóa bao nhiêu cũng không rời được bản chất, đều không rời bỏ được Âm Dương Ngũ Hành, Bát Quái, chỉ có điều càng là trận pháp cao thâm, càng có thể đem những đồ vật cơ sở này giấu càng sâu, các loại biến hóa sẽ khiến người ta hoa mắt, không cách nào phân biệt được...

Phi Đản giải thích nửa ngày, Tần Thộ dùng năng lực phân tích của mình để hiểu, nói trắng ra là, trận pháp này là giống với số học, cái gì mà vi phân với tích phân đó, loại số học cao thâm mà chỉ cần loạn tám bẩy là hỏng bét, nhưng rốt cuộc thì cũng không thể rời bỏ cơ sở một cộng một bằng hai này. Nếu như cơ sở này sai, vậy thì tất cả mọi thứ phía sau cũng sẽ sai.

Trận pháp cũng giống như vậy, biến hóa ngàn vạn, nhưng cho dù biến hóa bao nhiêu cũng không tách rời được bản chất.

Phi Đản thấy Tần Thộ hiểu, tiếp tục nói:

-Cho nên cơ sở để bày trận đầu tiên chính là bố trí tốt tầng dưới cốt nhất của trận pháp, tầng dưới cốt của trận pháp càng phức tạp, thì những trận pháp sau đó cùng sẽ càng mạnh, đồng thời, cũng

càng khó phá giải. Trận pháp bình thường đều là bắt đầu từ âm dư
ong, khó một chút thì bắt đầu từ tam tài. Có thể lấy Ngũ Hành là
m căn cơ là trận pháp cực kỳ hiếm thấy...

-Trận pháp là phép thuật mở rộng khí, bọn họ có thể dựa vào nó đ
ể tăng uy lực của phép thuật lên gấp mấy lần, gấp mấy chục lần, t
hậm chí là gấp mấy trăm lần.

-Cho nên, muốn trận pháp phát huy được uy lực tối đa, thì phạm v
i trận nhãn của trận pháp cũng phải có thể chịu đựng được biến hó
a mạnh nhất bên trong.

-Ở nơi này cũng có một cái lý luận, đó chính là cường độ của trận
nhãn và trận pháp cũng là một vấn đề, không phải tất cả mọi trận
pháp đều có thể mở rộng được tất cả cường độ của trận nhãn, nếu
như trận nhãn là một tôn thánh nhân thì trên đời này cũng chỉ có l
ác đác mấy trận pháp có thể mở rộng được uy lực của tôn thánh n
hân. Nếu như là trận pháp bình thường phải thừa nhận sức mạnh c
ủa thánh nhân thì kết quả chính là vỡ vụn trong nháy mắt...

-Cho nên, ta mới nói, trận pháp và trận nhãn phải tương xứng với
nhau mới có thể phát huy được uy lực tối đa.

-Tầng dưới chót của trận pháp trước mắt này chính là Bát Quái, tr
ận nhãn phân thành tám cái, theo thứ tự là Kiền, Chấn, Khảm, Cầ
n, Khôn, Tốn, Cách, Đoài, đối ứng là Thiên, Địa, Lôi, Thủy, Sơn, P
hong, Hỏa, Trạch, tám loại sức mạnh! Cái này sẽ yêu cầu ở bên tr
ong tám trận nhãn phải có được lực lượng của tám người hoặc là
của tám pháp bảo đến trấn áp.

Ngài nhìn hiện tại một chút, trận pháp đã đang bố trí, nhân mã các
phe nhao nhao vào chỗ của trận nhãn, đồng thời ở mấy chỗ của tr
ận nhãn lại lấy trận pháp của các tộc để bố trí tiểu trận, tăng thêm
sức mạnh của trận nhãn.

Tần Thọ nghe nửa ngày nói:

-Vậy thì có liên quan gì đến tộc Phượng Hoàng?

Nói đến đây, Phi Đản cười phì một tiếng nói:

-Thỏ gia, ngài nhìn bên kia, đó là vị trí của Ly Hỏa. Từ xưa đến nay hỏa diễm đều là Phượng Hoàng đứng đầu, kết quả... ha ha... kết quả... ha ha...

Tần Thộ nhìn kỹ, khá lắm vị trí của Ly Hỏa bây giờ lại có một đám Hỏa Kỳ Lân đang ngồi xôm!

Nói cách khác, tộc Phượng Hoàng còn chưa có tham chiến, đã bị đá ra khỏi trận!

Việc này đối với đám Phượng Hoàng tâm cao khí ngạo kia chính là một đả kích cực kỳ lớn, đồng thời cũng là hung hăng cho tộc Phượng Hoàng một cái tát tai... Chẳng trách sắc mặt Triệu Vũ Hoàng lại khó coi như vậy.

Hai người đang trò chuyện, thì Triệu Vũ Hoàng mang theo vẻ mặt đen nhánh đi tới:

-Theo ta đi!

Sau đó tập thể tộc Phượng Hoàng liền cất cánh, xoay người rời đi.

Tần Thộ đúng là hết chuyện để nói, thế là hỏi:

-Ha ha, huynh đài, sao lại để trận nhãn Ly Hỏa cho một tổ Kỳ Lân bá chiếm vậy?

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, tất cả mặt tộc Phượng Hoàng đều đen lại...

Triệu Vũ Hoàng kìm nén lửa giận nói:

-Tộc Phượng Hoàng chỉ là tiểu bối, cao thủ không đến, đương nhiên là sẽ thoái vị nhường chức.

Tần Thọ ừ gật đầu sau đó hỏi:

-Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Triệu Vũ Hoàng cắn răng nghiêng lợi nói:

-Tuần phòng!

Tần Thọ kéo dài âm thanh ồ một tiếng, sau đó nói:

-Đó không phải là chúng ta không có chuyện gì à?

Ai cũng biết, muốn từ trên Thiên Đình đi xuống nhất định phải đi qua Tam Tiên Lộ, cho bên ngoài đại trận làm gì còn có cái gì để có thể tuần phòng? Chẳng lẽ một vài tiểu thần tiên ở Địa Tiên Giới kia còn dám chạy tới làm ầm ĩ? Đây không phải là đang tự tìm đường chết à?

Triệu Vũ Hoàng hừ hừ hai tiếng... rồi không nói gì nữa.

Lúc đến nửa đêm, Triệu Vũ Hoàng bỗng nhiên vung tay lên, tất cả mọi người ngừng lại.

Lúc này Tần Thọ mới phát hiện, vậy mà Triệu Vũ Hoàng lại ở bên ngoài dãy núi phái người làm một cái tế đàn!

Tế đàn cực kỳ cao lớn, giống như một cái đỉnh vô cùng to lớn, bên trong đỉnh lớn có hỏa diễm thiêu đốt, ánh lửa bị một tầng kết giới màu đen che đậy, phòng cho bị người khác phát hiện.

Tần Thọ hiếu kỳ đứng ở trên không trung hỏi Triệu Vũ Hoàng:

-Đây là đang làm gì vậy?

Chương 782: Người đông thể mạnh đánh con thỏ (3)

Chương 782. Người đông thể mạnh đánh con thỏ (3)

Triệu Vũ Hoàng hơi ngẩng đầu lên nói:

-Người có biết vì sao ta lại là Thánh tử không?

Tần Thọ đương nhiên không biết.

Triệu Vũ Hoàng ngạo nghễ nói:

-Đó là bởi vì trong cơ thể ta chảy huyết mạch của Tổ Phượng, mặc dù mỏng manh nhưng mà chung quy thì vẫn là huyết mạch của tổ tiên. Có điều mỗi lần chiến đấu đều sẽ thiêu đốt huyết mạch, dẫn đến đại thương nguyên khí. Mà biện pháp tốt nhất, chính là trước khi chiến đấu đi làm lễ tế tự, chọn một thiên thần làm lễ tế, cung phụng huyết mạch tổ tiên, thì tổ tiên có thể che chở cho ta lúc sử dụng huyết mạch tiên tổ sẽ không bị thương. Đáng tiếc, nếu như ta có thể có được càng nhiều huyết mạch Tổ Phượng hoặc là khí tức của Tổ Phượng, thì cơ thể của ta sẽ dần dần tiến hóa, cũng sẽ không cần phải phiền toái như vậy nữa.

Tần Thọ gật đầu theo nói:

-A... thì ra là thế, trước khi đánh trận còn phải chọn thiên thần để tế, ngày... Ách? Thiên thần? Người bắt được thiên thần rồi?

Sau đó Tần Thộ liền thấy ánh mắt của tất cả Phượng Hoàng đều đang nhìn hắn!

Trên trán Tần Thộ lập tức xuất hiện một mảnh vạch đen, chỉ vào c hình mình nói:

-Ây... Không phải là ta đó chứ?

Triệu Vũ Hoàng vỗ vỗ bả vai Tần Thộ, nụ cười dần biến thành cười lạnh, âm trầm nói:

-Con thỏ, người thật đúng là ngây thơ mà. Người biết Doanh Lâm? Ha ha... người có biết phản đồ Doanh thị đã phản bội tộc Phượng Hoàng trốn ra khỏi Phượng Sào không?

Tần Thộ nghe xong, hai mắt trợn một cái, không nói gì.

Triệu Vũ Hoàng lại nói:

-Lúc đầu ta còn sầu muộn không biết đi bắt thiên thần ở đâu để làm lễ tế đây, kết quả người lại tự mình đưa tới cửa, đã bớt đi cho ta không ít chuyện. Người cho rằng đoạn đường này ta chịu đựng người vô lại, thấp hèn, vô sỉ là vì cái gì? Nếu không phải là tế tự tiên tổ phải dùng máu của thiên thần đang ở trạng thái hoàn mỹ thì ta đã sớm giết người rồi! Còn có thể giữ người đến bây giờ sao?

Tần Thộ xoa xoa mũi:

-Huynh đài, người... muốn giết ta? Người chắc chắn?

Triệu Vũ Hoàng nói:

-Cút! Ai là huynh đệ với người? Người cùng lắm cũng chỉ là một phế vật sắp chết mà thôi!

Tần Thọ nghiêng đầu tiếp tục hỏi:

-Người chắc chắn người có thể giết ta?

Vừa nói xong, Nhện Núi, Kim Thiên, Quỷ Xa, Phi Đản đi theo Tần Thọ nhao nhao tiến lên phía trước. Đến ngay cả một Tiểu Hắc Hắc từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, sau khi trải qua ba giây đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cũng đi về phía trước một bước.

Điều này khiến cho Tần Thọ và bọn người Nhện Núi có chút kinh ngạc.

Vô Lượng tổ sư cười khỏ nói:

-Ta cùng các người tới, lên hay không lên cũng đều sẽ bị giết, không bằng liều một phen.

-Người cũng đủ thành thật!

Lần đầu tiên Kim Thiên nhìn thẳng Vô Lượng tổ sư, đồng thời một tay ôm hắn vào trong ngực, cười hê hê nói:

-Không sao, ta bảo vệ người.

Về mặt Vô Lượng tổ sư thì lại là bất đắc dĩ, theo như hắn thấy, con thỏ đó chính là chủ nhân còn bọn người Kim Thiên chỉ là người hầu.

Trong giới tu hành, ngoại trừ những nhị thế tổ siêu cấp kia, thì ở tầm hướng bình thường, người hầu nhất định là yếu hơn chủ nhân.

Hắn nhìn thấy rất rõ chênh lệch giữa con thỏ và Triệu Vũ Hoàng, một người là chưa thành tiên, một người đã là Kim Tiên, thậm chí bên cạnh còn có mấy lão nhân mạnh đứng cạnh, tính thế nào cũng là con thỏ này chết chắc...

Nếu đã chết, thì hấn cũng không thèm đếm xỉa nữa, đứng ở bên cạnh Tần Thộ nói:

-Con thô, lần này ta ủng hộ ngươi.

Triệu Vũ Hoàng lập tức vui vẻ:

-Một con rệp, cũng xứng sao?

Vô Lượng tổ sư nói:

-Cho dù đánh không lại, nhưng mà ta có thể mắng ngươi, ngươi là cái con gà nường!

Biểu cảm của Triệu Vũ Hoàng lập tức cứng đờ, hừ lạnh một tiếng nói:

-Muốn chết!

Đúng lúc này, Tần Thộ ngăn ở trước mặt Vô Lượng tổ sư, cười hí p mắt nhìn Triệu Vũ Hoàng nói:

-Dù sao ngươi cũng là Thánh tử của tộc Phượng Hoàng, có dám đơn đấu không?

Triệu Vũ Hoàng lập tức cười nói:

-Ha ha ha... đơn đấu? Chỉ dựa vào ngươi? Ha ha... ngươi biết chúng ta chênh lệch bao nhiêu không?

Trong lúc nói chuyện, Triệu Vũ Hoàng giậm chân một cái, liệt diễm m toàn thân bốc lên, phía sau có một cái hư ảnh Phượng Hoàng bay lên không trung, hai cánh mở ra giống như là che đầy cả nửa bầu trời! Khí thế ngập trời, áp sát tất cả!

Tần Thộ ngửa đầu nhìn Phượng Hoàng lớn kia nói:

-Ta hỏi ngươi là có dám đơn đấu hay không, ngươi đây không châm lửa tự thiêu thì lại là thả pháo hoa, ngươi muốn làm cái gì hả? Chúng ta có thể nói chuyện phiếm một chút không hả?

Triệu Vũ Hoàng bị lời này nói đến ghen, mặt đỏ bừng nói:

-Rất tốt, ngươi muốn chết trong tay ta, ta thành toàn ngươi! Đơn đấu đúng không? Tới đi!

Tần Thộ nghe xong, nhanh chóng lùi về sau một bước nói:

-Bốn người các ngươi ai lên?

Sau đó chỉ thấy Nhện Núi bước lên phía trước một chút nói:

-Để ta đi.

Triệu Vũ Hoàng sửng sốt nói:

-Không phải ngươi cùng ta đơn đấu sao?

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Ngươi nghĩ nhiều rồi, đánh gà lửa mà còn cần ta tự mình lên sao? Ngươi đâu có mặt mũi lớn như thế đâu?

Triệu Vũ Hoàng giận dữ!

-Thánh tử bớt giận, những tiểu tử này, giao cho ta đi.

Lục trưởng lão đi tới, chỉ vào Nhện Núi nói:

-Đối thủ của ngươi là ta.

Nhện Núi quay đầu lại nói:

-Thỏ gia, bọn hấn thay người.

Tần Thọ nói:

-Vậy thì chúng ta cũng đôi thôi, chuột chết, đừng lau mồ hôi nữa, mau tới đi!

Tần Thọ đá Phi Đản một cước, Phi Đản cười he he nói:

-Của ta cũng không phải là nước bọt... ta đây là... ừm, con gà này rất to!

Phi Đản vừa nói lời này xong, mặt Lục trưởng lão liền tối sầm:

-Thứ không biết sống chết!

Lục trưởng lão giậm chân một cái, liệt diễm bốc lên, hô một cái liền vọt tới trước mặt Phi Đản, giơ cao một tay lên, bỏ xuống!

Phi Đản bình chân như vại nhìn Lục trưởng lão, hít một hơi thật sâu:

-Khục... Phì!

Từng ngum từng ngum nước bọt trực tiếp nhỏ vào mặt Lục trưởng lão!

Lục trưởng lão nhìn thấy giận tím cả mặt, hỏa diễm toàn thân bốc lên, muốn chần nước bọt này. Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ là, sau khi hỏa diễm dính nước bọt, lại bị dập tắt trong nháy mắt! Sau đó giống như là virus, khuếch tán rất nhanh!

Cổ tay Lục trưởng lão còn chưa chặt xuống, đã kinh hô một tiếng vội vàng lui lại! Chờ lúc hấn lui đến bên người Triệu Vũ Hoàng, hỏa diễm toàn thân hấn đều đã bị dập tắt! Càng đáng sợ hơn chính là

à toàn thân hắn đang rung động run rẩy, quần áo đang hư thối!

-Độc?!

Lục trưởng lão cũng giật nảy mình, vận chuyển khí tức, một đoàn khí bạo nổ tung cơ thể, quần áo nổ vỡ nát tại chỗ, lúc này mới có thể khiến cho trên thân không có bị dính kịch độc!

Tần Thọ lập tức lấy ra một cái nồi để ở bên cạnh nói:

Chương 783: Nhân thủ một con chim

Chương 783. Nhân thủ một con chim

-Chậc chậc... đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy gà tây lại tự nhổ sạch lông mình, lau người sạch sẽ rồi tự đi vào nồi đi.

Lục trưởng lão nghe xong, tức giận đến đỏ bừng cả mặt, có điều lúc này không phải lúc nói chuyện, mặc quần áo mới là quan trọng.

Nếu không chỉ có cái móng này đứng ở không trung, thực sự là quá mất mặt.

Lục trưởng lão đang muốn rời đi, Triệu Vũ Hoàng đột nhiên nói:

-Thời gian không còn nhiều, đại chiến sắp đến, không giằng co với bọn hắn nữa. Tất cả mọi người động thủ, trừ con thỏ ra, ta muốn hắn sống...

Triệu Vũ Hoàng ở bên cạnh kêu ngao nói lời này, kết quả còn chưa nói xong, con thỏ ở bên kia đã đá Quỷ Xa một cước, Quỷ Xa ngã hẳn đột nhiên vọt lên, khò giáp trên người nổ nát vụn, hai cánh mở ra phía sau, chín cái đầu ngao ngao nhào tới!

Tần Thọ đã sớm cảm thụ qua sự kinh khủng của Quỷ Xa khi đột nhiên từ người biến thành chim chín đầu, lúc Quỷ Xa biến hóa dường như cũng không chỉ đơn giản là biến hóa, mà là chín cái đầu đồng thời kêu to, tiếng kêu kết hợp với khí tức của hắn sẽ biến thành một loại khí tức chấn nhiếp kinh khủng, loại kinh khủng đánh thẳng đến lòng người! Cho dù là đã sớm chuẩn bị như Tần Thọ cũng bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy...

Hắn biết, đây không phải là Quỷ Xa đang dọa người mà đây là một loại phép thuật!

Bọn người Triệu Vũ Hoàng không có chuẩn bị trực tiếp bị sợ đến choáng váng, đứng tại chỗ ngay cả cử động cũng không dám!

Lục trưởng lão cũng bị dọa đến thất thần...

Với công phu xuất thần như vậy, Quỷ Xa đã vọt tới trước mặt Triệu Vũ Hoàng, một phát bắt được Triệu Vũ Hoàng rồi xoay người chạy!

Chờ khi Lục trưởng lão lấy lại tinh thần thì chỉ nhìn thấy một con chim chín đầu lớn kéo một chiếc xe một bánh chạy như điên!

Càng khiến cho Lục trưởng lão xù lông đó là, cả người Triệu Vũ Hoàng bị ép trên xe, bọn người con thỏ, Nhện Núi, Kim Thiên, Phi Đan, Vô Lượng tổ sư ngồi trên người hắn, cũng không biết là những người này dùng biện pháp gì, mà có thể ép Triệu Vũ Hoàng ngao ngao kêu to mà lại không cách nào tránh thoát đứng lên được.

-Lục trưởng lão, Thánh tử bị bắt... - Một người nói.

Lục trưởng lão cả giận nói:

-Còn nhìn cái rắm à! Mau đuổi theo!

Vừa nói xong, Lục trưởng lão lập tức biến thành một con chim, dẫn đầu đuổi theo.

Dường như là đồng thời, một tiếng gầm thét vang lên:

-Buông Thánh tử ra!

Một cánh cửa ánh sáng sáng lên ở trên bầu trời, sau đó có một đạ o hỏa màu hồng, đuổi theo, tốc độ rất nhanh, thực lực vượt xa Lục trưởng lão!

Lục trưởng lão nhìn thấy, hoảng sợ nói:

-Đại trưởng lão, cuối cùng thì các người cũng đến rồi!

Hóa ra, cuộc họp lúc trước, tộc Phượng Hoàng bị mất trận nhãn L y Hỏa, sau khi mất mặt, Triệu Vũ Hoàng liền hiểu rõ, đại hội lật tr ời lần này đã biến chất. Nếu như chỉ là đại hội, hấn đến là đủ rồi, dù sao cũng chỉ là thảo luận một ít chuyện, phân phối lợi ích mà t hôi, động động mồm mép là được rồi.

Nhưng mà bây giờ đại quân Thiên Đình vây quét, thực lực của hắ n thành không đáng chú ý.

Cho nên hấn đã truyền tin về Phượng Sào, yêu cầu trợ giúp.

Trước đó Phượng Sào cũng đã phái người đến đây trợ giúp, chỉ có điều khoảng cách quá xa làm trễ nải một chút thời gian, đại trưởn g lão tới hơi chậm một bước.

Kết quả là một bước này, đã khiến Triệu Vũ Hoàng bây giờ bị một đám người đặt dưới móng ngòi lên khóc không ra nước mắt...

Bên trên xe cút kít, Phi Đản vốn dĩ còn đang phàn nàn:

-Thỏ gia, chúng ta căn bản không cần chạy, chỉ dựa vào những phước vật kia, cho ta một chút thời gian, trừ cái con to kia, còn lại tất cả đều có thể hạ độ chết!

Đúng lúc này, Đại trưởng lão tới.

Phi Đản lập tức ngậm miệng.

Tần Thọ nói:

-Không phải là người rất mạnh sao? Lên đi? Ta ủng hộ tinh thần cho người.

Phi Đản khỏ sở nói:

-Được rồi, bọn hắn nhiều người. Thỏ gia, sao ngài biết bọn họ có viện quân vậy?

Tần Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Ta không biết.

Phi Đản ngạc nhiên:

-Vậy vì sao ngài bảo bọn ta động thủ bắt người rồi chạy? Đòi lại là ta, ở tình hình ưu thế như thế, nhất định là diệt bọn họ.

Tần Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Ta chính là cảm thấy, chiếm tiện nghi rồi chạy là an toàn.

Bọn người Phi Đản trong nháy mắt bó tay rồi...

-Con thỏ chết tiệt, có gan thì người thả ta ra, ta với người đơn đấu!

Triệu Vũ Hoàng không cam lòng kêu lên.

Tần Thộ lập tức vui vẻ:

-Vừa rồi không phải là người muốn cùng nhau tiến lên như thế này sao? Bây giờ sao lại nghĩ đến đơn đấu rồi?

Mặt Triệu Vũ Hoàng đỏ lên, có điều lập tức nói:

-Rốt cuộc là người có dám hay không?

Vô Lượng tổ sư nhanh chóng nhắc nhở:

-Thỏ gia, gia hỏa này chính là Kim Tiên, ngài đừng có kích động.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Yên tâm, ta sẽ không kích động.

Nói xong, Tần Thộ liền nói với Triệu Vũ Hoàng:

-Đơn đấu đúng không? Đi, ta đồng ý với người!

Vô Lượng tổ sư vừa mới buông tim xuống, lại nhắc lên trong nháy mắt, ngạc nhiên nói:

-Thỏ gia...

Tần Thộ vung tay lên, ra hiệu hẳn đừng nói chuyện, sau đó cời giày ra, rồi nở một nụ cười xán lạn cầm giày da đập xuống mặt Triệu Vũ Hoàng, máu me lập tức đầy mặt Triệu Vũ Hoàng!

Triệu Vũ Hoàng cả giận nói:

-Con thô, sao ngươi lại động thủ?

Tần Thộ thẳng thắn nói:

-Không phải ngươi muốn đơ đầu sao? Tới đi, cứ đơ đầu như vậy. Để ta xem xem là mặt ngươi cứng hay là giày da của ta cứng, ách, được rồi, vẫn là mặt của ngươi cứng, ta đổi cái khác...

Tần Thộ nhìn giày da trong tay, đế giày đã bị đập bể. Dù sao cũng chỉ là giày hần dùng phép thuật tiện thể biến ra, có thể nên bị thương một Kim Tiên, cũng là đã Tần Thộ chiếm tiện nghi rồi, nếu như không hỏng, vậy thì không phải là giày bình thường mà là pháp bảo.

-Con thô, ngươi vô sỉ! - Triệu Vũ Hoàng kêu lên.

Tần Thộ lấy ra một viên gạch vàng, cười ha ha, bộp một cái lên mặt Triệu Vũ Hoàng!

Thực lực của Triệu Vũ Hoàng đã sớm bị Quỷ Xa thuận tay phong cầm lúc bị bắt tới, dựa vào cơ thể, làm sao có thể chịu được một cái đập của gạch vàng? Từng cái từng cái đập xuống, cái mũi tinh xảo trong nháy mắt liền bằng phẳng, máu tươi bay loạn đầy trời...

Trong nháy mắt đó, mặt Triệu Vũ Hoàng có loại cảm giác bị xe ngựa đụng, đau đến mức đầu khớp xương đều đau nhức, oa một tiếng liền kêu lên.

Chỉ có điều có người còn kêu lớn tiếng hơn hẳn...

-A! Đau! Đau quá đi! A a a a... Cái này là da mặt gì vậy! Dày như vậy!

Không cần phải nói, con hàng hèn hạ như vậy, đương nhiên là viên gạch vàng trong tay Tần Thộ đang kêu.

Triệu Vũ Hoàng nghe được tiếng la này, trong lòng phải gọi là vừa phần nộ vừa ủy khuất, cả giận nói:

-Người đánh ta, người còn kêu cái rắm!

Chương 784: Nhân thủ một con chim (2)

Chương 784. Nhân thủ một con chim (2)

Gạch vàng thẳng thừng nói:

-Người dùng da mặt đánh ta, người kêu cái rắm!

Triệu Vũ Hoàng:

-Ta...

-Thỏ gia, những người kia sắp đuổi tới rồi. - Vô Lượng tổ sư khăn trương kêu lên.

Nhưng căn bản là Tần Thộ không hề lo lắng, chậm rãi quay đầu nhìn lại, quả nhiên, một đám lửa sát sao đuổi theo đã xông tới trước mắt, càng ngày càng gần.

Tần Thộ vẫn xem thường nói:

-Người đang chạy phía trước kia! Người chậm chút!

Nghe nói như thế, tròng mắt Vô Lượng tổ sư đều sắp trợn đến tận cái ót rồi, người ta đuổi theo người, người còn bảo người ta chậm một chút, có thể sao?

Quả nhiên, đoàn hỏa diễm kia tản ra, lộ ra một lão nhân giẫm lên một phi kiếm lửa, râu lão nhân dài ba thước, toàn thân mặc áo đen, hai tay chấp sau lưng, hừ lạnh một tiếng nói:

-Ngớ ngẩn!

Vô Lượng tổ sư khóc nước mắt nói:

-Thỏ gia, ta còn muốn sống đó... người đừng làm rộn có được không? Mau nghĩ biện pháp đi?

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Nhìn cái bộ dáng nhát gan của người kia, nghe qua chuyện ngổn ngang trời chưa?

Vẻ mặt Vô Lượng tổ sư mơ hồ nói:

-Chưa... người hỏi cái này để làm gì?

Tần Thộ nói:

-Lát nữa kể cho người nghe.

Nói xong, Tần Thộ móc ra một cây đao, xé mở quần của Triệu Vũ Hoàng, dùng lưỡi đao chọc vào tiểu Phượng Hoàng của Triệu Vũ Hoàng, vẻ mặt ghét bỏ nói:

-Đệch, còn nhỏ hơn cả của người.

Mặt Vô Lượng tổ sư lập tức đen lại...

Triệu Vũ Hoàng thì bị dọa đến hết lớn:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi muốn làm gì?!

Đại trưởng lão nhìn thấy, cũng nổi giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, dừng tay!

Lục trưởng lão cũng hô theo:

-Con thỏ, ngươi đừng làm loạn.

Tần Thộ cười ha hả nói:

-Gào cái gì mà gào! Thỏ gia ta đã nghe thấy! Hai người các ngươi bay chậm một chút!

Đại trưởng lão cả giận nói:

-Không thể nào!

Tần Thộ lại dùng sức một chút, kết quả phát hiện hình như đao của hắn không đủ sức bén.

Kim Thiên nhìn thấy, nhanh chóng móc ra một thanh đao bích lục, nói:

-Thỏ gia, dùng thử cái này xem, đây là đao Hậu Thiên Linh Bảo Bích Ngọc.

Tần Thộ ừ một tiếng, nhẹ dùng sức, Triệu Vũ Hoàng bị dọa đến toàn thân căng cứng, tròn mắt trợn to liều mạng kêu lên:

-Đại trưởng lão... Cứu mạng! Con thỏ, ngươi dừng tay! Lục trưởng

ng lão, cứu ta...

Lúc này Triệu Vũ Hoàng thật sự cảm giác được bên trên mệnh căn tử đau, hắn đã sợ đến mức lời nói cũng không còn mạch lạc.

Đại trưởng lão và Lục trưởng lão nhìn thấy, bị dọa đến vội vàng kêu lên:

-Con thỏ, đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói!

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Nói cái rắm! Bảo các người chậm một chút, không nghe thấy à? Hay là nói người muốn ta cắt chim của hắn hả?

Đại trưởng lão nghe vậy, trầm mặc.

Triệu Vũ Hoàng lại dùng âm thanh tê tâm liệt phế gào:

-Đại trưởng lão, người bay chậm lại một chút đi...

Đại trưởng lão thở dài, rơi vào đường cùng nên chỉ có thể chậm lại một chút.

Nhìn thấy khoảng cách dần dần kéo ra, lúc này Vô Lượng tổ sư mới thở phào nhẹ nhõm, có điều hắn cũng biết, cái này xem như là tiết để đắc tội tộc Phụng Hoàng rồi.

Có điều hiển nhiên là cái con thỏ này còn chưa có giác ngộ, cũng không có ý sợ hãi, lại còn kêu lên:

-Xem dáng các người bay kia, quá xấu rồi! Lại còn kêu loạn nữa, ra thể thống gì nữa? Đến đây, học ngỗng trời người ta một chút đi, đến xếp một chữ hình một chút!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Nghe nói khả năng tự lành của Phượng Hoàng nổi danh, chết rồi còn có thể dục hỏa trùng sinh. Hay là, ta thử một chút? Nếu như thật sự có thể, ta cắt một trăm cái tiểu Phượng Hoàng của ngươi làm đồ nướng?

Triệu Vũ Hoàng bị dọa đến hai chân khép chặt, đoán chừng lúc này, hắn đã hận không thể học được khóa dương nhập thể rồi...

Tần Thộ làm bộ muốn cắt, Triệu Vũ Hoàng dường như cũng thông suốt rồi, cắn răng một cái kêu lên:

-Con thỏ, ngươi cắt đi! Đại trưởng lão, đừng nghe hắn, giết hắn!

Thực ra Tần Thộ cũng hiểu rõ, loại chuyện cắt đi này, đừng nói là Phượng Hoàng, tùy tiện chọn một thần tiên còn không sợ, có thể bị tổn hại thì lúc nào cũng có thể dựa vào bản thân mà chữa trị. Triệu Vũ Hoàng sợ cũng không phải là sợ bị cắt, mà là sợ những người kia thấy... Dù sao, cũng nhiều Phượng Hoàng đang đi theo phía sau nhìn như vậy.

Nhưng mà nếu như thật sự để tất cả Phượng Hoàng ở đây cùng mất mát thì hắn liền quả quyết chuẩn bị hi sinh chính mình.

Đại trưởng lão nghe vậy, gật gật đầu rồi muốn tăng tốc.

Tần Thộ chậm rãi nói:

-Ài... thôi đi, các ngươi đã không phối hợp. Vậy thì ta liền cắt mấy trăm tiểu Phượng Hoàng của hắn trước sau đó thì ném vào liên quân ở bên trong đại trận, để cho tất cả mọi người mở mang kiến thức một chút chim của Thánh tử tộc Phượng Hoàng là dạng chim gì.

Nghe nói như thế, Quỷ Xa lập tức quay đầu đi thẳng đến phương hướng của đại trận!

Đại trưởng lão, Lục trưởng lão, Triệu Vũ Hoàng nghe xong liền b
iến sắc!

Thánh tử chung quy cũng là mặt mũi của tộc Phượng Hoàng, nếu
như con thỏ làm như thế thật, đến lúc đó trong tay mỗi một người
của liên quân đều có một cái chim của Thánh tử, vậy thì mặt mũi
của tộc Phượng Hoàng xem như là mất hết!

Ngược lại, mất mặt ở chỗ này, cũng chỉ là mất mặt trước người tr
ong nhà, cái này còn có thể che lấp được.

Cho nên sau khi tính đi tính lại...

Không đợi Triệu Vũ Hoàng kêu cái gì, Đại trưởng lão đã hô trướ
c:

-Con thỏ, dừng... dừng! Không phải chỉ là xếp một chữ "hình" th
ôi sao? Tất cả mọi người nghe lệnh, xếp chữ!

Sau đó một đám Phượng Hoàng liền xếp thành một chữ "hình", đi
theo đằng sau Quỷ Xa.

Tần Thộ nhìn thấy, cười ha ha nói:

-Cái này chơi vui, đến, lại xếp một chữ "nhân" đi!

Tiểu Hắc Hắc, thấy chưa? Đây chính là chuyện ngỗng trời!

Lúc này Vô Lượng tổ sư xem như đã hoàn toàn phục cái con thỏ
này, hẳn thật muốn mở đầu cái con thỏ này ra nhìn xem, rốt cuộc
bên trong đều là lấp thứ đồ chơi lộn xộn gì.

Mặc dù biết là đã làm mất lòng tộc Phượng Hoàng, nhưng nếu nh
ư bị đuổi kịp, thì nhất định sẽ phải chết, nhưng mà trước khi chết
có thể chết một cách huy hoàng như thế thì có chết cũng đáng. Dù

sao, những người đang bị lừa kia cũng là Đại trưởng lão và Lục trưởng lão của tộc Phượng Hoàng!

Bọn người Kim Thiên, Nhện Núi, Phi Đản vẫn luôn không lên tiếng, sau khi nhìn thấy cảnh này, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều là biểu cảm dở khóc dở cười.

Bọn họ phát hiện, ở bên con thỏ này mới chỉ có một thời gian ngắn, mà chuyện kỳ họa mà bọn họ gặp phải còn nhiều hơn so với so với những chuyện mà cả đời bọn họ gặp... Cái con thỏ chết tiệt này cái gì cũng có thể làm!

Kết quả là, trên trời đột nhiên xuất hiện một tràng cảnh cực kỳ kỳ hoa, một con chim chín đầu lôi một chiếc xe một bánh, một đám người và một con thỏ ngồi trên xe.

Chương 785: Nhảy một điệu đi

Chương 785. Nhảy một điệu đi

Ngồi cùng bọn họ là một con quỷ xui xẻo, mà quỷ xui xẻo này chính là một cái chim đang chỉ lên trời, một thanh đao ở bên cạnh. Phía sau xe là một đám Phượng Hoàng, một lúc thì xếp thành chữ "hình", một lúc lại xếp thành chữ "nhân", làm không biết mệt!

-Con thỏ, đủ rồi chứ? Người thả người, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó người!

Lúc này, Đại trưởng lão sắp điên rồi!

Tần Thọ gật gù đắc ý nói:

-Dẹp đi, trước đó còn nói đơn đầu đó, đảo mắt lại là quần ầu, với đức hạnh này của Thánh tử các ngươi, ta tin mới có quý đó! Cái lã ão già hợm hẹm nhà ngươi, rất xấu.

Đại trưởng lão nhìn về phía Triệu Vũ Hoàng theo bản năng, Triệu Vũ Hoàng thì là một mặt ủy khuất, đại chiến sắp đến, hoàn toàn c hính xác là không có thời gian cùng con thỏ đơn đầu... Hơn nữa, từ xưa đến nay nhân vật phản diện đều chết bởi vì nói nhiều, hấn không phải muốn thừa dịp nhiều người, thế lực lớn, giải quyết dứt khoát sao? Hấn nào có ngờ được bên người con thỏ này còn có m ấy tên côn đồ Kim Tiên đâu!

Đại trưởng lão nói:

-Con thỏ, bất kể nói thế nào đi chăng nữa, chuyện là chúng ta khô ng tốt. Có điều, ta có thể thề với trời, chỉ cần người thả Thánh tử, tất cả đều dễ nói.

Ánh mắt Tần Thọ sáng lên nói:

-Thật?

Đại trưởng lão gật đầu:

-Ta là Đại trưởng lão của tộc Phượng Hoàng, sao có thể nói láo?

Tần Thọ dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Nói rất hay, đến đây, nhảy một bản đi.

Đại trưởng lão:

-\$#%\$#\$...

Lục trưởng lão nhìn về phía Đại trưởng lão theo bản năng, từ trước đến giờ Đại trưởng lão luôn luôn nghiêm túc, nét mặt của hắn lúc này phải gọi là đặc sắc...

Lục trưởng lão nhìn thấy, trong lòng lại có ý cười trên nỗi đau của người khác khóe miệng theo bản năng chớp chớp.

Đúng lúc này, con thỏ chỉ vào hắn:

-Người nhìn cái gì? Người cũng cùng nhảy đi.

Lục trưởng lão:

-...

Vô Lượng tổ sư nhìn thấy, cũng không nhịn được nữa, cười lên ha hả, hắn cũng coi như là vô dã mẽ không sợ sút, cũng không cần thắc mắc vấn đề có thể chạy được hay không, dựa vào nguyên tắc hôm nay có rượu thì hôm nay say, chạy không thoát chết cũng còn sản g khoái hơn, vỗ tay kêu to:

-Đúng đúng đúng... các người cùng nhảy! Nhảy một bản thoát y đi!

Trong nháy mắt Đại trưởng lão, Lục trưởng lão cùng quay đầu, trợn mắt nhìn!

Vô Lượng tổ sư cũng không nói hai lời liền móc ra một cây đao chọc vào trên đùi Triệu Vũ Hoàng, đồng thời trừng lại, kêu gào nó đi:

-Các người nhìn cái gì? Cười một cái, nếu không ta sẽ đâm!

Đại trưởng lão, Lục trưởng lão giận tím mặt:

-Người muốn chết!

Phốc phốc phốc phốc...

Vài âm thanh của tiếng đao đâm vào cơ thể vang lên, lại là Nhện Núi, Kim Thiềm, Phi Đản mỗi người một cây đao đâm vào trong cơ thể Triệu Vũ Hoàng.

Lúc trước Triệu Vũ Hoàng còn đang nhẫn nhẹn không có kêu ra, nhưng khi Phi Đản đâm vào, hắn phát hiện dường như bên trên cây đao này có cái gì, cảm giác đâm xuống cực kỳ đau, trực tiếp đau đến linh hồn, hắn cũng không nhịn được nữa, a một tiếng liền kêu lên.

Tần Thộ nhìn thấy, bữu môi nói:

-Nhìn cái đức hạnh của người kia, mới có chọc người mấy đao, mà đã kêu giống như mổ heo rồi vậy?

Phi Đản cười ha ha nói

-Ở trên đao của ta có độc đỉnh, nhẹ nhàng chạm thử, đã cảm giác giống như đinh đâm vào xương tủy, linh hồn, chắc, thoải mái.

Tần Thộ cả giận nói:

-Cái đồ súc sinh nhà ngươi! Còn có nhân tính không? Chúng ta chỉ cần đâm hắn mấy đao, đến mức đấy sao?

Phi Đản ngạc nhiên...

Đại trưởng lão, Lục trưởng lão và Triệu Vũ Hoàng, lần đầu tiên có hảo cảm đối với con thỏ này.

Sau đó liền nghe thấy con thỏ này nói:

-Đồ vật chơi vui như vậy, người cũng không chia cho mọi người một chút, người nói xem người có còn là người không?

Phi Đản vỗ đầu một một cái, nhanh chóng móc ra một cái bình sứ, nói:

-Đây đây đây, mọi người mỗi người một cái, bỏ trên đao một giọt là đủ rồi, đừng có dùng nhiều.

Nói xong, Phi Đản móc ra một cái bình ngọc màu đỏ, đưa cho Tần Thụ, nịnh nọt nói:

-Thỏ gia, đây là phiên bản tăng cường, hiệu quả giống như là một cái đinh cùn được đốt đỏ đâm vào linh hồn. Kích thích hơn! Quan trọng là bôi càng nhiều, hiệu quả càng tốt.

Tần Thụ cười nói:

-Làm cho gọn gàng vào!

Sau đó Tần Thụ đem cả một bình màu đỏ đều bôi ở trên đao, trong nháy mắt thanh đao vốn của màu bích lục liền biến thành màu đỏ!

Thấy cảnh này, Triệu Vũ Hoàng liền khóc tại chỗ, ngao ngao hét lên:

-Đại trưởng lão, Lục trưởng lão cứu ta!

Đại trưởng lão và Lục trưởng lão nhìn nhau, Lục trưởng lão hỏi:

-Nhảy không?

Đại trưởng lão thở dài một cái nói:

-Nhảy đi...

Thế là, hai cái lão đầu trên trời liền bắt đầu xách hông vắn eo, đá chân...

Mấy tên trên xe cút kít phía trước, ăn đồ ăn uống rượu, xem đến quên cả trời đất.

Nhưng mà dưới tấm hình nhìn như bình tĩnh này, lại là một mặt khác của bức quang cảnh.

Đại trưởng lão lặng yên truyền âm cho Lục trưởng lão nói:

-Vừa rồi ta đã truyền tin cho lão tổ, lão tổ rất nhanh sẽ đến, đến lúc đó hừ hừ... ở trong tình hình thực lực tuyệt đối, cho dù bọn hắn có nắm lấy Triệu Vũ Hoàng, cũng không có cơ hội xoay người.

Lục trưởng lão nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

-Đại trưởng lão, ngươi cũng không được sao? Ngươi là Đại La Kim Tiên đó!

Đại trưởng lão nói:

-Con chuột bên trên cái xe kia cũng là Đại La Kim Tiên, nếu như thật sự muốn chống lại, thắng bại khó nói. Cho dù có thể thắng, cũng không phải hai ba chiêu là có thể giải quyết, đến lúc đó, đoán chừng Triệu Vũ Hoàng sẽ chết đến cả cận vệ cũng không còn. Còn có cái con thỏ kia, con mẹ nó quá không biết là thứ gì!

Lục trưởng lão gật đầu nói:

-Đúng rồi, quá không phải thứ gì. Đại trưởng lão, vậy bây giờ, chúng ta kéo dài thời gian?

Đại trưởng lão nói:

-Đúng!

Lục trưởng lão:

-Được rồi!

Thế là hai lão đầu càng ra sức khiêu vũ...

Ở một bên khác, Nhện Núi cũng có chút bận tâm mà nói:

-Thỏ gia, nếu tiếp tục như thế cũng không phải cách, nhất định đối phương sẽ còn viện quân, nếu không thì sẽ không phối hợp với chúng ta như thế.

Kim Thiên cũng nói:

-Bọn hắc ném chuột sợ võ bình đương nhiên là tốt, nhưng mà bây giờ chúng ta cũng không thoát nổi bọn hắc, chỉ có thể nắm lấy tiểu tử này, chưa chắc có thể kéo dài bao lâu.

Phi Đản nói:

-Đại trưởng lão kia là Đại La Kim Tiên, ta dùng khí tức lừa hắn, hắn cho rằng ta cũng là Đại La Kim Tiên, cho nên không dám tùy tiện động thủ. Nếu không thì nếu muốn đánh nhau, chúng ta chưa hẳn đã có thể cứu người trước rồi giết tiểu tử này. Thỏ gia, nếu như bọn họ còn có viện quân, chắc chắn là thực lực rất mạnh... chúng ta cần phải có kế hoạch trước mới được. Hay là, chúng ta đi Địa Phủ tìm tỷ tỷ ngài đi.

Chương 786: Lão tổ Hồng Nhiên

Chương 786. Lão tổ Hồng Nhiên

Tần Thộ đang muốn gật đầu, con mắt bỗng nhiên sáng lên, làm độ ng tác chớ lên, sau đó liền đi sang một bên ngồi xổm.

-Con thỏ, có ở đó không?

Bên tai Tần Thộ vang lên một âm thanh sát khí ngập trời.

Tần Thộ cũng không biết bên kia là ai, nên liền trả lời một câu:

-Người là ai?

-Ta là sư phụ ngươi, Lão Ban!

-Sư phụ, chào, có chuyện gì vậy? Ta đang bị người ta đuổi giết đó, nếu như không có việc gì thì ta tìm đường chạy trước đây. - Tần Thộ nói.

Lão Ban nghe xong, lập tức phát hỏa:

-Bị người đuổi giết? Tên cầm thú nào dám truy sát ngươi? Chấn sổng rồi hả? Người đang ở đâu?

Tần Thộ báo lên phương hướng, sau đó liền nghe thấy Lão Ban ở bên kia ồn ào, dường như là đang nói chuyện với người nào đó:

-Con thỏ đang bị đuổi giết đó, các ngươi có quản hay không vậy? Quản? Đi, vậy thì các ngươi điều chỉnh vị trí một chút, chính là ở nơi này! Đúng đúng đúng... kệ con mẹ nó chứ... khụ khụ, văn minh, văn minh, chúng ta không thể mắng người, chúng ta lấy Đức phục người!

Tần Thọ nghe thấy câu phía sau này, trên cơ bản đã chắc chắn người ở đối diện chính là sư phụ Lỗ Ban của hắn.

-Con thỏ, ngươi kiên trì một chút nữa! - Lỗ Ban nói.

Lúc này Tần Thọ mới nhớ tới, vội vàng nói:

-Đừng đi Tam Tiên Lộ, bên kia đã bị người ta bố trí rất nhiều đại trận, nếu như các người đi bên đó, chỉ sợ là đầu rơi xuống đất liền thành hộp mắt.

Về mặt Lỗ Ban mơ hồ:

-Vì sao lại gọi là rơi xuống đất liền thành hộp? Có phải có nghĩa là à xong đời không?

Tần Thọ nói:

-Sư phụ, người thật thông minh, chính là ý này.

Lỗ Ban cười ha ha nói:

-Cái này còn cần người nói sao? Chúng ta căn bản cũng không có ý định đi đường đó! Người thật sự cho rằng Thiên Đình hạ phạm chỉ có thể đi bên phía Tam Tiên Lộ kia sao? Người đợi đến lúc đó thì xem đi!

Lúc này Tần Thọ mới an tâm, hỏi:

-Sư phụ, lần này là ai dẫn đội? Cũng đừng là Thác Thập Thiên Vương, tầng giữa Kim Tiên ở bên kẻ địch lần này chỉ là con gà nhỏ. Nếu Lý Thác Thập tới, đến đi đường cũng chưa chắc có thể chạy được!

Sau đó Tần Thọ liền nghe thấy một âm thanh sát khí đằng đằng vang lên:

-Con thả chết tiệt, người về sau cách xa Trinh Anh nhà chúng ta r
a một chút!

Tần Thọ:

-Ây... Sư phụ, bên chỗ các người thật là náo nhiệt.

Lỗ Ban không có nói là ai đến, chỉ nói cho Tần Thọ biết, sức chiế
n đấu của Thiên Đình rất mạnh để hấn an tâm.

Tần Thọ nghe đến đây, cũng yên lòng, quay đầu nhìn bọn người
Kim Thiên, cười ha ha nói:

-Yên tâm, thả gia ta tự có phương pháp thoát thân.

Mấy người Kim Thiên, Nhện Núi, Phi Đản, Vô Lượng tổ sư cũng
nhẹ nhàng thả ra, sau đó mấy người nhìn nhau hét lớn:

-Nhảy thoát y vũ!

Đại trưởng lão và Lục trưởng lão nghe xong, chân mềm nhũn, suý
t chút nữa là nằm xuống, từng người đều trợn mắt nhìn nói:

-Con thả, người đừng quá đáng!

Đồng thời Đại trưởng lão và Lục trưởng lão lặng yên nghị luận:

-Ta cảm giác được khí tức của lão tổ, nàng sắp tới rồi.

Lục trưởng lão nói:

-Khí tức này hơi yếu.

Đại trưởng lão nói:

-Lão tổ trấn thủ Phụng Sào, sao có thể tới thật, người tới là hóa t hân bên ngoài, có điều đủ để đối phó với bọn hán rồi.

Lục trưởng lão gật đầu nói:

-Đúng là như thế, nếu như lão tổ tới thật, ta còn thực sự lo lắng bên Phụng Sào. Đại kế mưu đồ nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được.

Đại trưởng lão nói:

-Đúng là như thế, đừng nói là Triệu Vũ Hoàng nguy hiểm, cho dù là chúng ta phải chết, lão tổ cũng không thể bỏ chuyện trong tay để tới. Cho nên, lần đại chiến này, chúng ta nhìn kỹ cơ hội, tận lực đừng đưa mình vào trong nguy hiểm là được.

Lục trưởng lão xem thường nói:

-Nguy hiểm? Thiên Đình bây giờ còn có người có thể dùng được sao? Huống chi, đại trận đã bố trí xong, nếu như bọn hán xuống tới, hừ hừ...

Đại trưởng lão còn muốn nói điều gì đó, bỗng nhiên bật cười nói:

-Đến rồi!

Dường như là đồng thời, Tần Thọ chỉ cảm thấy da đầu tê dại một trận, sau đó liền nghe thấy âm thanh của một nữ nhân vang ở bên tai:

-Các người làm loạn đủ chưa?

Một khắc sau, một cỗ lực truyền đến oanh một tiếng, Tần Thọ, Nhện Núi, Kim Thiên, Vô Lượng tổ sư đều bị nổ bay ra ngoài!

Đồng thời một cái bánh xe cuối cùng của cái xe cút kít kia cũng b

ay theo...

Quý Xa nhìn chiến xa nhà mình triệt để thành xe vận tải, trên chín cái mặt đều viết đầy chữ ai oán, có điều ai oán lập tức biến thành sợ hãi!

Chỉ nhìn thấy một nữ tử áo đen đứng ở trên không trung, trong tay dẫn theo Triệu Vũ Hoàng!

-Tiêu rồi, không có con tin nữa. - Quý Xa thàn nói theo bản năng.

-Còn kêu cái rắm, chạy!

Tần Thộ đứng lên, lôi một cái đầu của Quý Xa rồi chạy.

Quý Xa bị kéo đến hét lớn:

-Thỏ thỏ thỏ thỏ thỏ, thỏ gia, đừng kéo nữa, cổ đau.

Tần Thộ chạy được hai bước, chỉ thấy hoa mắt, nữ tử áo đen kia đã ngăn ở trước mặt hắn.

Tần Thộ cũng không phải là người ngu, có thể không quan tâm sự tồn tại của cái vỏ Đại La Kim Tiên của Phi Đản, tùy tiện xuất thủ đã có thể cứu người từ dưới móng của mấy người bọn họ, tuyệt đối không phải là người đơn giản! Tối thiểu nhất cũng là cao thủ trong Đại La Kim Tiên!

Đối mặt với loại kẻ địch này, ngay cả một chút hứng thú chống cự Tần Thộ cũng không có, ý nghĩ duy nhất chính là chạy, nhưng mà bây giờ xem ra, chạy cũng chạy không thoát rồi.

-Bái kiến lão tổ!

Đám người Đại trưởng lão, Lục trưởng lão nhìn thấy nữ tử áo đen, nhao nhao quỳ lạy!

Nghe được một tiếng gọi lão tổ kia, mấy người Tần Thộ liền biết, tiêu rồi, lần này chơi lớn rồi!

-Lão tổ Phượng Hoàng, Hồng Nhiên đạo nhân?! - Phi Đản kinh h ô một tiếng.

Nữ tử áo đen nghe vậy, mang theo kinh ngạc nhìn Phi Đản:

-Người biết ta?

Phi Đản cười khỏ nói:

-Nghe qua nhưng chưa thấy qua.

Tần Thộ thấp giọng hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Phi Đản nói:

-Hồng Nhiên đạo nhân không phải người của thời đại chúng ta, thậm chí cũng không phải người ở thời đại của ta, nàng đến từ thời đại Long Phượng Kỳ Lân kia. Có điều ở thời đại kia, tuổi nàng còn nhỏ, tên không nổi danh. Thế nhưng đến thời kỳ sau của yêu tộc Thiên Đình, nàng đột nhiên quật khởi, mang theo tộc Phượng Hoàng thoát khỏi khống chế của yêu tộc Thiên Đình, sáng lập Phượng Sào, phong cốc tránh họa. Lúc ấy rất nhiều người làm như vậy, nhưng thành công không có được mấy người, sát kiếp ngay lúc đó rất đáng sợ, nếu không có bản lĩnh thông thiên thì căn bản là không có cách nào thoát khỏi sát kiếp. Nhưng mà nàng làm được...

Chương 787: Nói ai đấy?

Chương 787. Nói ai đấy?

Tần Thọ nói:

-Người nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Ta chỉ hỏi người, hử là nam hay nữ?

Phi Đản ngạc nhiên nói:

-Nữ.

Tần Thọ nói:

-Không thể nào.

Phi Đản nói:

-Đương nhiên là nữ!

Tần Thọ nói:

-Vậy tại sao nàng nắm lấy Triệu Vũ Hoàng như thế mà không có chút thẹn thùng nào vậy?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía tay ngọc của Hồng Nhiên đạo nhân...

Hồng Nhiên đạo nhân cũng liếc qua trên tay mình theo bản năng, sau đó mặt nàng liền đen lại! Vội vàng buông tay ném Triệu Vũ Hoàng qua một bên.

Triệu Vũ Hoàng quỳ xuống nói:

-Lão tở thứ tội...

Phát hiện bị túm sai chỗ trước tiên đương nhiên là Triệu Vũ Hoàng, thậm chí hắn còn đau đến sắp khóc, nhưng mà nhiều người như vậy, hắn đúng thật là không biết làm sao, cũng không dám nói ra với Hồng Nhiên đạo nhân loại lời nói bảo người bỏ cái kia ra này. Cho nên, Triệu Vũ Hoàng vẫn luôn chịu đựng, nhưng tuyệt đối không ngờ được, cái con thỏ chết tiệt kia lại phá tầng cửa sổ giấy này.

Hồng Nhiên đạo nhân phát tay nói:

-Không sao, đã sớm khám phá hồng trần...

Tần Thộ lập tức nói:

-Vậy người đổ mặt cái gì?

Lông mày Hồng Nhiên đạo nhân dựng đứng, nói:

-Con thỏ, người đây là muốn chết à?!

Triệu Vũ Hoàng nhìn thấy, nói theo:

-Lão tở, không cần ngài xuất thủ, giết bọn hắn bản tay của ngài. Để chúng ta tới cũng được!

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Sao hả? Lại muốn cắt kê rồi?

Triệu Vũ Hoàng cả giận nói:

-Trước đó là các người đánh lén, bây giờ, ta xem các người còn c

ó bản lĩnh gì có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta!

Đang nói chuyện thì tất cả Phụng Hoàng đều đi tới...

Tần Thọ nói:

-Làm gì? Lại muốn quần áo à?

Triệu Vũ Hoàng âm trầm nói:

-Quần áo? Đối với dạng người du côn vô lại như các người, ta chỉ nh là quần áo thì sao? Không có thời gian nói nhảm với các người, sống tồn thời gian, lên!

Tần Thọ vội vàng hô:

-Chờ một chút, người thật sự muốn không tuân theo quy củ thế này à?

-Nói cái tổ sư người! Lên!

Triệu Vũ Hoàng vung tay, tất cả Phụng Hoàng đều vọt lên.

Phi Đản nói:

-Thỏ gia, xử lý sao đây? Có muốn ta phóng độc không? Ngoại trừ người lão tổ kia, còn lại thì độc của ta vẫn có tác dụng.

Tần Thọ vô cùng tự tin nói:

-Không cần, viện quân của chúng ta cũng tới rồi!

-Ba!

-Hai!

-Một!

...

Nghe được lời này của Tần Thộ, bọn người Triệu Vũ Hoàng cũng là sững sờ, không ngờ được cái con thỏ này cũng có viện quân!

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều ngừng lại, muốn xem một chút rốt cuộc viện quân của con thỏ là cái gì.

Kết quả...

Một trận gió thổi qua, trên bầu trời không có cái gì cả.

-WHAT?!

Tần Thộ là người đầu tiên kêu lên, sau đó dựa vào tốc độ phản ứng của đầu óc, trong nháy mắt hắn liền xuất thủ, kéo mấy người nh anh chân chạy!

Lúc này Triệu Vũ Hoàng cũng lấy lại tinh thần, cả giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi dám đùa giỡn ta? Xem hôm nay ta có lột da ngươi không!

Tần Thộ kêu lên:

-Ngươi chính là ý vào nhiều người! Có bản lĩnh thì đơn đấu đi!

Triệu Vũ Hoàng cười gằn nói:

-Đơn đấu? Được, ngươi đơn đấu với một đám chúng ta, thế nào? Hoặc là chúng ta đơn đấu với một mình ngươi?

Nhóm Phượng Hoàng ăn đủ tức của con thỏ này lập tức nở nụ cười, từng người kêu gào:

-Đến đây, người đơn đấu với một đám chúng ta! Ha ha ha...

Nhưng mà cười còn chưa có qua bay giây...

Chỉ nghe thấy bầu trời truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó là âm thanh như là cánh cửa lớn mở ra.

Tần Thọ nghe xong, kêu lên:

-Viện quân đến rồi!

Triệu Vũ Hoàng căn bản là không tin, cả giận nói:

-Còn muốn gạt ta, kéo dài thời gian? Lên cho ta... ách... Chờ một chút...

Trước mấy chữ này, Triệu Vũ Hoàng liều mạng kêu lên, nhưng mà mấy chữ đằng sau kia lại bị cảnh tượng trước mặt dọa cho không kêu được, cho nên âm thanh liền nhỏ dần.

Kết quả là, Triệu Vũ Hoàng nhìn thấy một đám Phượng Hoàng trẻ tuổi nóng tính trong nháy mắt vượt qua hắn, sau đó một đầu liên vọt vào trong cửa lớn đột nhiên mở ra trước mắt!

Sau đó Triệu Vũ Hoàng liền nghe thấy một trận tiếng kêu thảm thét truyền đến, cùng với tiếng cười duyên...

-Ôi đêch! Còn dám dẫn đầu phát động công kích? Thật to gan mà, xem quyền đây!

-Nhẹ chút, nhẹ chút, chúng ta là người văn minh, phải lấy Đức phục người, để ta lấy lưỡi búa đến!

-A...

-Cứu mạng!

-Lão tổ cứu mạng!

...

Sau khi từng đợt tiếng kêu thảm thiết vang lên thì trong rớt cuộc một đám người cũng đi ra khỏi cửa lớn, toàn thể đám người này mặc khôi giáp chế thức, một đám người trong đám người kéo một đám Phụng Hoàng như là kéo chó chết đi ra.

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức vui vẻ.

Bọn người Phi Đản tò mò hỏi:

-Thỏ gia, đây là?

Tần Thộ nói:

-Viện quân.

Lúc Phi Đản còn muốn hỏi thêm chi tiết...

Chỉ nghe thấy một người lớn tiếng hét:

-Đại nguyên soái của tam quan Thiên Đình ở đây, ai dám lỗ mãng!

Lời này vừa nói ra, Tần Thộ nhanh chóng xoay người nói:

-Nhanh chóng chạy!

Về mặt bọn người Phi Đản đầy dấu chấm hỏi:

-Thỏ gia, viện quân đã đến rồi, sao ngài còn chạy nữa?

Tần Thọ nói:

-Lý Thác Tháp không được...

Quả nhiên, sau khi Đại trưởng lão nhìn thấy Thác Tháp Thiên Vương liền ha ha phá lên cười:

-Nghe qua năm đó lúc phong thần đại chiến, có một tên võ tướng, chiến đấu thì không thắng, chạy thì lại không thua, vua sửa mái nhà đột, hóa ra lại là người à?

Mặt Thác Tháp Thiên Vương lập tức đỏ lên, cả giận nói:

-Đừng có hồ ngôn loạn ngữ, bản vương chinh chiến sa trường, sao lại chưa từng thắng?

Tần Thọ nói:

-Đúng, thắng rồi, thắng lúc đánh con của hắn.

Thác Tháp Thiên Vương quay đầu trừng mắt liếc Tần Thọ, mắng:

-Cái đồ không lương tâm nhà ngươi, ngươi bên nào vậy?

Tần Thọ khóc nức nở nói:

-Đại ca, chỉ một mình ngươi đến, sợ là không đủ.

-Ha ha... Một Kim Tiên tăng sáu nho nhỏ mang theo một đám gà đất chó sành tới, Thiên Đình đây là không còn ai rồi sao? - Lục trưởng lão cười như điên nói.

Thác Tháp Thiên Vương cũng không tức giận, gật gù đắc ý nói:

-Ngươi đây là muốn tăng thêm chút độ khó à?

Lục trưởng lão đáp:

-Đúng vậy!

Thác Thập Thiên Vương hơi ngẩng đầu lên nói:

-Người nói cái gì?

Không đợi Lục trưởng lão lấy lại tinh thần, chỉ nghe thấy trên trời vang lên một tiếng thật lớn, sau đó có một cây gậy sắt cực kỳ lớn dựng thẳng đập xuống!

Lục trưởng lão ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp bị nện đi vào trong đất!

Chương 788: Tùy tiện đánh

Chương 788. Tùy tiện đánh

Đám người theo bản năng nhìn về phía bên trên của cây gậy, chỉ nhìn thấy một con khỉ đầu đội kim quan, trên người mặc giáp khóa tử hoàng kim, chân đạp tờ trắng bước lên mây, sau đó con khỉ ngồ i xồm ở bên trên cây gậy, con khỉ vừa móc lỗ tai vừa nói:

-Gà đất chó sành? Nói ai thế?

Tần Thộ nhìn thấy, nghiêm trang nói:

-Con khỉ nào thế? Ôi đêch... Sao người lại mạnh như vậy?!

Người tới chính là Tôn Ngộ Không!

Đáng tiếc không đợi Tôn Ngộ Không đáp lời, Đại trưởng lão đã nổi giận gầm lên một tiếng:

-Cút xuống cho ta!

Ông tay áo Đại trưởng lão chấn động, một đạo sóng lửa cuốn lên không, đi thẳng đến chỗ Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cười ha ha nói:

-Lão Tôn ta cũng không phải tay không xuất thủ, lão quân đưa ta một tào hóa trận, lửa này của ngươi... sao có thể so được với Tam Muội Chân Hỏa?

Nói xong, Tôn Ngộ Không há to miệng trực tiếp đem lửa cháy ngập trời kia hút vào trong bụng, sau đó xoa xoa cái bụng nói:

-Ha... còn nóng hổi.

Đại trưởng lão đang muốn tiến lên, Hồng Nhiên đạo nhân vẫn không nói gì thản nhiên nói:

-Hầu tử, ngươi đại biểu cho sư phụ ngươi?

Tôn Ngộ Không sững sờ, đặt mông ngồi ở trên đỉnh Kim Cô Bồng, sau đó chỉ vào Tàn Thọ nói:

-Những các khác ta mặc kệ, con thỏ này là sư đệ của ta, ta mang đi, ngươi có ý kiến gì không?

Hồng Nhiên đạo nhân khẽ nhíu mày, nhìn Tàn Thọ, rồi lại nhìn trăm vạn thiên binh đối diện, cùng Thác Tháp Thiên Vương vẻ mặt vô cùng đắc ý và tự tin, nàng khẽ gật đầu nói:

-Một con thỏ mà thôi, người mang đi đi.

Tôn Ngộ Không chấp tay nói:

-Trượng nghĩa!

Nói xong, Tôn Ngộ Không nhảy xuống khỏi Kim Cô Bồng, Kim Cô Bồng bay lên chui vào bên trong lỗ tai hắn, hắn vỗ đầu Tàn Thọ nói:

-Con thỏ, đã lâu không gặp! Hê hê...

Tàn Thọ liếc mắt nhìn hắn, gằn từng chữ một:

-Người chạy tới là vì để thể hiện sức mạnh ở trước mặt ta à?

Tôn Ngộ Không cười ha ha nói:

-Chính là ý này, hơn ba trăm năm rồi, lão Tôn ta cũng coi như là xuất sư, một thân bản lĩnh cho dù có muốn đánh Đại La Kim Tiên cũng không thành vấn đề! Con thỏ, chắc chắc... người cũng sắp t hành tiên rồi nhỉ?

Tàn Thọ:

-Cái đcm!

-Con thỏ, đại chiến sắp đến, đừng để cái này làm trễ nải, đi thôi? - Thác Thập Thiên Vương nói.

Tàn Thọ gật đầu:

-Vậy thì đi thôi.

Nói xong, một đám người trùng trùng điệp điệp rời đi.

Về phần tộc Phụng Hoàng, ngoại trừ bị đánh, có thể đứng chỉ có còn lại Hồng Nhiên đạo nhân, Đại trưởng lão và Triệu Vũ Hoàng về mặt khổ sở.

Lục trưởng lão chống eo cố gắng leo từ trong hố ra, mắng:

-Ai con mẹ nó, đánh lên ta!

Đáng tiếc, không ai phản ứng hẳn.

Đại trưởng lão thấp giọng hỏi Hồng Nhiên đạo nhân:

-Lão tổ, cứ thả bọn họ đi như vậy sao? Dựa vào thực lực của chúng ta, giữ lại bọn họ cũng không khó mà?

Hồng Nhiên đạo nhân thờ dãi nói:

-Người khác chỉ là chuyện phát tay, nhưng mà cái con khỉ kia...

Đại trưởng lão nói:

-Con khỉ đúng là phiền phức, nhưng mà dựa vào thủ đoạn của lão tổ...

Hồng Nhiên đạo nhân lắc đầu nói:

-Sự phụ hẳn là ở bên chúng ta, ta không muốn đắc tội một tôn thần nhân. Con khỉ đã nói rất rõ ràng, lão quân cho hẳn chỗ tốt, hẳn mới đến giúp đỡ. Đó là giao dịch giữa thánh nhân, ta không muốn lẫn vào giữa chuyện của thánh nhân, hiểu rõ chưa?

Hồng Nhiên đạo nhân gật đầu nói:

-Đã hiểu ạ, vậy bây giờ thì sao?

Hồng Nhiên đạo nhân nói:

-Nếu đã muốn đánh, thì đương nhiên phải đánh chính diện một trận, đi, tìm người của yêu tộc Thiên Đình đi!

Nói xong, Hồng Nhiên đạo nhân liền hóa thành một tia sáng màu đen vụt đi mất.

Đại trưởng lão nhìn những người khác, hừ lạnh một tiếng nói:

-Mất mặt!

Sau đó Đại trưởng lão cũng đi.

Còn lại nhóm Phượng Hoàng, mặt mũi từng người đều sung vù, k hồ sở đi theo.

Một bên khác...

-Cô nương kia có đuổi theo không?

Lý Tịnh ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt chột dạ hỏi Tần Thộ.

Tần Thộ quay đầu nhìn, nói:

-Không có đuổi theo, người sợ nàng như vậy à?

Lý Tịnh lau mồ hôi trên trán nói:

-Đó là đại đế, người cảm thấy chút người này của chúng ta đủ không?

Tần Thộ sờ sờ cằm nói:

-Gần bằng một bàn tay nàng đập.

Lý Tịnh:

-...

-Gặp khuê nữ của ta rồi sao? - Lý Tịnh hỏi.

Tần Thọ nói:

-Gặp được rồi, chơi rất vui, rất an toàn. Ngược lại là con trai của người, không biết sao lại đi theo cái tên nào loãng Hoàng Phi Hồ.

Lý Tịnh nói:

-Ừm...

Tần Thọ nói:

-Người không quan tâm một chút sao?

Lý Tịnh nói:

-Không phải là đã quan tâm rồi sao?

Tần Thọ:

-...

Nhìn Lý Tịnh và Tần Thọ nói chuyện hồ hởi với nhau, Vô Lượng tổ sư ngồi xồm ở phía sau, mặt cảm thán nói:

-Ôm đúng đùi rồi... sắp phát đạt rồi. Ai? Các người đi đâu vậy?

Vô Lượng tổ sư chợt phát hiện bốn người Nhện Núi, Kim Thiên muốn rời đi, lên tiếng hỏi.

Quỷ Xa phát phát tay nói:

-Xin từ biệt, ngày sau nếu còn sống, chúng ta gặp lại.

Phi Đản nói theo:

-Người không cùng chí hướng thì không cùng đường được, đi thôi.

Đầu Vô Lượng tổ sư đầy đầu dầu chấm hỏi, hỏi:

-Vậy... các ngươi không nói với thỏ gia một tiếng sao.

Kim Thiên ha ha cười nói:

-Chúng ta đi, thỏ gia sẽ hiểu ý của chúng ta. Đã nói rồi, tiểu tử, lần sau gặp mặt, ta bảo kê ngươi.

Nói xong, mấy người liền rời đi.

Chờ Tàn Thọ và Lý Tịnh nói chuyện xong, vừa quay đầu lại, thì phát hiện không thấy mấy người này nữa.

Vô Lượng tổ sư đem lời của mấy người truyền lại cho Tàn Thọ, sau khi Tàn Thọ nghe xong, cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ mắng:

-Đúng là đồ chết não, có thể sống, lại nhất định phải đi tìm đường chết!

Tôn Ngộ Không lại gần hỏi:

-Con thỏ, sao thế?

Tàn Thọ nghĩ nghĩ, giữa mình và Tôn Ngộ Không cũng không cần thiết che giấu, thế là mang quan hệ của hắn và tứ đại hộ vệ ra nói qua một lần, chỉ là Phương Nhã thì chỉ nói tóm tắt mà thôi.

Sau khi Tôn Ngộ Không nghe xong, dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Rất tốt... có ơn tất báo, nhớ ơn không mang thù, rất tốt.

Hai mắt Tần Thụ khế đảo nói:

-Tốt cái rắm, trở về thì là kẻ địch, đến lúc đó gặp nhau ở trên chiến trường, con mẹ nó có bao nhiêu xấu hổ. Nếu bọn hán bị chết khô, người nói ta nên lấy hàm ăn hay là xào thì tốt hơn?

Tôn Ngộ Không:

-...

Tôn Ngộ Không xoa xoa lông mày nghĩ:

-Ta cảm thấy, vẫn là nên chiên dầu đi.

Tần Thụ thở dài nói:

-Không nói giỡn nữa, con khỉ, chúng ta nói một chút chuyện của người đi.

Tôn Ngộ Không nói:

-Nói chuyện gì của ta?

Tần Thụ nói:

-Người tới cứu ta, rốt cuộc là ý của sư phụ người, hay là ý đút lót của lão quân?

Chương 789: Đại chiến

Chương 789. Đại chiến

Tôn Ngộ Không nghe vậy, cười ha ha, lại thấp giọng nói:

-Đều không phải, trước đó là ta nói bừa, xé da hổ nói khoác hù dọa a nữ nhân kia. Có điều đúng thật là lão quân đã cho ta chỗ tốt, nói thật... bây giờ hai bên khai chiến, ta con mẹ nó cũng không biết giúp bên nào.

Tần Thộ nghe xong, trong lòng thoải mái hơn.

Dù sao, quan hệ của Tần Thộ và Tôn Ngộ Không cũng không tệ, nếu như đối phương biết hắn gặp nạn, còn cần phải có người khác cho hắn chỗ tốt hắn mới tới, vậy thì Tần Thộ nhất định phải suy tính một chút phương thức ngày sau ở chung với Tôn Ngộ Không.

Nhưng mà bây giờ như thế, quả nhiên vẫn là huynh đệ tốt đáng tin cậy.

Tần Thộ nói:

-Cái này còn cần phải nghĩ à, giúp Thiên Đình! Người sinh ra ở dưới Thiên Đình, lớn lên ở trong Thiên Đình, ít nhiều cũng nên báo đáp xã hội chứ?

Tôn Ngộ Không trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Xéo đi, gia hỏa lúc trước bắt nạt ta, hình như là bộ hạ của Thiên Đình? Tứ Hải Nê Thu, không sai chứ?

Tần Thọ yên lặng.

Tôn Ngộ Không nói:

-Có điều nói đi cũng phải nói lại, đối với yêu tộc Thiên Đình, thì ta vẫn có hảo cảm với Thiên Đình bây giờ hơn. Dù sao, Hoa Quả Sơn có nhiều năm thái bình như vậy, cũng là sức của bọn họ.

Tần Thọ gật đầu theo nói:

-Vậy người còn nghĩ cái rắm gì.

Tôn Ngộ Không thở dài nói:

-Có điều sư phụ ta lại ở bên yêu tộc Thiên Đình kia...

-Cái gì?!

Tần Thọ kinh ngạc kêu lên, sau đó đột nhiên tỉnh táo lại, ba tên ngốc kia đã nói qua, gia gia của bọn họ, Côn Bằng tổ sư có hai đồ đệ là thánh nhân.

Một người là Bồ Đề tổ sư, cũng chính là Chuẩn Đề đạo nhân thời kỳ Phong Thần đại chiến!

Nếu như tính như vậy thì Chuẩn Đề đạo nhân theo yêu tộc Thiên Đình là có thể hiểu được.

Chỉ có điều trong lòng Tần Thọ vẫn buồn bực, Thiên Đình bây giờ nói trắng ra là Tây Phương giáo và Xiển giáo cùng Thái Thượng Lão quân là người dạy tam giáo hợp thành giai tầng thống trị. Bọn họ bây giờ đã là người có quyền, còn điều hành thế nào?

Chính vì vậy, cho nên bên trong “Tây Du Ký”, có rất nhiều người bị Tôn Ngộ Không vui đùa chơi, vì để thành toàn cho Kim Thiên Tử thỉnh kinh.

Nhưng mà ở trong mắt Tần Thộ thì lại khác, Chuẩn Đề đạo nhân là lão tổ tông của Tây Phương giáo, cũng chính là lão tổ tông của Phật giáo.

Con khi kia lại luôn lên nhảy xuống, không nghe quản thúc, thế là hẳn tìm hai nhà Phật giáo và Thiên Đình này tổ chức ở nhà mình một trận đại kịch.

Kim Thiên Tử cũng được mà yêu ma cổ quái kia cũng được, đều phối hợp để diễn vở kịch kia, mục đích chính là để thu thập tâm tính ngang bướng của cái con khi này một chút.

Đến cuối cùng, con khi đi Phật giáo, làm Đấu Chiến Thắng Phật.

Đó chính là được độ hóa.

Nhưng mà bây giờ Tần Thộ thấy, cái kia trên cơ bản là trở lại tông môn lần nữa... về nhà!

Cho nên, Tần Thộ thực sự là không nghĩ ra được nguyên do để Chuẩn Đề đạo nhân phản bội...

Nghe được câu hỏi của Tần Thộ, Tôn Ngộ Không lắc đầu nói:

-Không biết... Trong đầu thánh nhân nghĩ và trong đầu chúng ta nghĩ không phải là cùng một chuyện. Đúng rồi, về sau người tính thế nào? Nếu đánh nhau thật, ta liền về Hoa Quả Sơn, không giúp ai cả, yên tĩnh sống. Còn người thì sao?

Tần Thộ hâm mộ nhìn Tôn Ngộ Không nói:

-Cũng muốn là trở về mặt trăng yên tĩnh sống, nhưng mà người quen biết nhiều như vậy, nhân quả ở trên lưng cũng nhiều... Cái này con mẹ nó muốn đi cũng khó.

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

-Hiểu... ừm... nếu lúc nào cần ta giúp, nhớ phải gọi ta.

Tần Thọ nói:

-Ta gọi người giúp, vậy cũng không nhất định là phải đánh người.
Hai bên này đều có bằng hữu của ta!

Tôn Ngộ Không xem thường nói:

-Ta và bọn họ không quen, đánh ai cũng như nhau, chọc vào rắc rối, có sư phụ đỡ, mặc cho ta làm loạn.

Tần Thọ nhìn con khỉ vẻ mặt bá khí, lực thân không nhận, dựng t
hẳng một ngón tay cái lên nói:

-Huynh đệ tốt!

-Người thật sự mặc kệ bốn người bằng hữu kia của người à? - Tô
n Ngộ Không đột nhiên hỏi.

Tần Thọ nói:

-Ta cũng muốn quản, ta cái gì cũng đều muốn quản, nhưng mà nề
u quản... ài, lát nữa phối hợp một chút đi?

Tôn Ngộ Không sùng sốt nói:

-Phối hợp thế nào?

Tần Thọ thần bí nói:

-Người sợ bị sét đánh không?

Vẻ mặt Tôn Ngộ Không mơ hồ...

Tần Thộ cẩn thận nói ra kế hoạch của mình, sau khi Tôn Ngộ Không nghe xong, con mắt lập tức lóe sáng, vỗ tay kêu lên:

-Chơi vui! Có điều... người chắc chắn phải làm như vậy?

Tần Thộ thả lỏng nói:

-Người cũng thấy đấy, cái này con mẹ nó đánh nhau, không biết là có bao nhiêu người chết đó. Quấy nhiễu hấn một chút, người có thể xây được mười mấy vạn cái tháp đấy.

Tôn Ngộ Không lơ đãng nói:

-Tháp cái gì, cái này chết mới lập đó, dù sao ta cũng không muốn chết.

Hai người thương lượng chi tiết một chút, cuối cùng vui vẻ quyết định, chỉ là lúc nào áp dụng, có muốn áp dụng hay không thì còn phải đợi thương lượng lại, dù sao, nếu như thật sự làm như vậy thì người chết cũng không ít. Không phải vạn bất đắc dĩ thì con thỏ không muốn làm như thế.

Đúng lúc này, một tiếng trống trận vang lên, tận lực bồi tiếp tiếng la giết động trời!

Trong nháy mắt đó, Lý Tịnh hét lớn một tiếng:

-Khai chiến, dùng hết tốc độ tiến về phía trước!

Một khắc sau đại quân dùng tốc độ cao nhất bắn vọt lên...

Tần Thộ nghe xong, lập tức tròn mắt, mắg:

-Ôi đêch, còn chưa có đi đã đánh nhau à?

Tôn Ngộ Không cười nói:

-Người cho người là ai? Nhân vật chính à? Người ta đánh nhau còn phải chờ người?

Tần Thộ ngẫm lại, hình như đúng thật là đạo lý này, thần phật đầy trời đánh nhau, ai sẽ để ý một con thỏ ngay cả tiên cũng không phải chứ?

Nghĩ đến bên kia bắt đầu khai chiến rồi, Tần Thộ đi theo Tôn Ngộ Không, lập tức xông ra đại quân, đi thẳng đến chiến trường.

Nói là chiến trường nhưng thực ra là vượt qua để đến một tòa núi cao che tầm mắt.

Không có cách nào cả, chiến trường quá lớn!

Tần Thộ đứng ở trên đỉnh núi, nhìn sang một chút, chỉ nhìn thấy hai nhánh quân đội điên cuồng đụng thẳng vào nhau!

Một bên là Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Chân Long và một đám Yêu Vương dẫn đội lính tôm tướng cua, đại quân yêu ma quỷ quái, phô thiên cái địa xông lên như là châu chấu!

Một bên khác thì là khôi giáp thuần, màu ngân bạc, thiên binh thiên tướng giơ cao cờ của Thiên Đình lên, thiên binh thiên tướng bên này cũng không phải đều là người, các loại dị thú tọa kỵ quý hiếm, đã được thuần dưỡng qua vô số trận chiến đều phóng ra, cũng lách che khuất bầu trời, bay khắp cả bầu trời và mặt đất!

Thậm chí dưới mặt đất cũng có người đang giao thủ, Tần Thộ liếc mắt qua, dưới mặt đất giống như là suối nổ phun, một người bị đá nhay bay ra, lại có người xông lên giết vào...

Chương 790: To con

Chương 790. To con

Trên đỉnh núi, Tôn Ngộ Không cũng bị cảnh chiến tranh kinh khủng này dọa đến, sau đó hai mắt đỏ bừng, nhiệt huyết toàn thân sôi trào nói:

-Cái này con mẹ nó mới là nam nhân lẫm mạp!

Tần Thộ trừng mắt liếc hấn một cái nói:

-Những binh lính này bình thường đâu có mạnh như vậy?

Tôn Ngộ Không nói:

-Rất đơn giản, hai bên nhìn như là năm bè bảy mảng, nhưng trên thực tế đây là hai tòa đại trận gặp nhau, người nhìn nơi giao hội của hai nhánh đại quân, nhìn như là từng người thiên binh thiên tướng và yêu quái đánh nhau, nhưng thực tế lại là hai tòa đại trận tập trung sức mạnh của tất cả mọi người cùng với hấp thu sức mạnh của thiên địa giao phong ở đó...

Đều nói là thực lực cường đại, thì nhiều người cũng vô dụng. Như người mà sư phụ ta đã nói qua, ở dưới thánh nhân, nhiều người là có thể giết chết voi...

Tần Thộ khẽ gật đầu, hấn thấy được, một thiên binh bình thường như vậy mà có thể một đao đánh chết một tôn Địa Tiên! Người thiên binh kia thậm chí còn không phải là tiên! Cái này có chút dọa người...

Ở chỗ hai nhánh quân đụng nhau, giống như là cối xay thịt, mặc kệ là yêu ma quỷ quái, là thiên binh thiên tướng, mặc kệ là tiên nhân dưới tu sĩ, hay là nhân tiên bình thường, lúc này chỉ cần đến vị trí của cối xay thịt kia, trong nháy mắt sẽ bị vô số pháp thuật đánh vỡ nát thành cặn bã! Ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có!

Cho dù là Địa Tiên, xông đi vào cũng chỉ là nhiều thêm hai cái cuồng hòng mà thôi, còn lại thì chính là chết...

Chỉ có Thiên Tiên mới có thể đứng vững thân thể ở bên trong cối xay thịt đó, nhưng mà đều là phòng ngự nhiều hơn, muốn tấn công thì cực kỳ khó.

Ở đó Kim Tiên mới là sức chiến đấu chủ yếu, lúc này rốt cuộc thì Tàn Thọ cũng hiểu, vì sao Minh Hà lão tổ lại nâng Hàn Nguyệt lên tâng Kim Tiên, nếu như không có thực lực này, ở trận đại chiến này, nàng nhất định sẽ chết! Nhưng mà cho dù là như thế...

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ lại nghĩ tới Bình Đầu Ca, nghĩ đến bọn người Nhện Núi, Kim Thiên...

Trên trán hần lập tức đầy mồ hôi lạnh...

-Rống!

Một tiếng gầm động trời, sau đó một con cá to lớn xông lên không trung, một đầu va vào bên trong thiên binh thiên tướng, đuôi cá thì quét qua, vô số thiên binh thiên tướng bị nổ bay ra ngoài giống như là bắp rang bơ nổ tung!

-Cuối cùng thì Côn tộc cũng xuất thủ. - Tôn Ngộ Không nói.

Tàn Thọ cũng nhìn thấy, đầu côn kia giống với một cái tín hiệu, trong đại quân yêu tộc Thiên Đình xông ra một đám tráng hán, ở trên không hóa thành Côn mạnh mẽ đâm giết vào trong thiên binh t

hiên tướng, quấy hỗn loạn trận hình của thiên binh thiên tướng.

Nhưng mà phản ứng của thiên binh thiên tướng bên kia cũng không chậm, lập tức biến đổi trận pháp, một khắc sau trên trời dưới đất xuất hiện từng cái lưới to lớn, chính là thiên la địa võng!

Lập tức đem những con Côn kia nhốt vào bên trong lưới, sau đó đại trận lại chuyển, Côn bên trong kêu thảm một tiếng rồi toàn bộ hóa thành một đồng thịt nát!

Lúc này Phượng Hoàng ở một bên khác cũng đi ra, mang theo một biển lửa đầy trời vọt ra, nhưng vẫn bị thiên binh thiên tướng ngăn trở...

Long tộc vượt qua đám người đi ra, nhưng vẫn không có cách nào xé rách đại trận của Thiên Đình...

Chỉ có tộc Kỳ Lân vẫn luôn án binh bất động, cũng không biết đang có ý đồ gì.

Tần Thọ nhìn thấy yêu tộc Thiên Đình ở xa xa bên kia dâng lên một con rùa đen cực lớn, trên lưng rùa đen có mấy bóng lưng quen thuộc đang đứng, đứng ở đầu tiên chính là Yêu Soái Kế Mông, bên người là yêu tướng Thương Dương, ngoài ra còn có thanh niên đang giẫm lên mây mù mang theo quần long bay lên, Hồng Nhiên đạo nhân, một người lùn, cùng một người lượn lơ bên mây mù.

Thiên Đình bên này cũng dâng lên một chiến kỳ, dưới chiến kỳ có mấy người đang đứng, bên trong có một người Tần Thọ cực kỳ quen thuộc, theo bản năng liền kêu lên:

-Tôn Vô?!

Dẫn đầu chính là Tôn Vô, bộ dáng của Tôn Vô vẫn giống y hệt lúc trấn thủ Thiên Môn năm đó, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, trường kiếm chống trên mặt đất, hai mắt rũ xuống, giống như là một tượng

g đá tôn cự nhân!

Một đám đứng phía sau Tôn Vô thì có chút lạ mặt, có một vài người còn rất non nớt, nhưng mà ánh mắt lại đờ đờ sát khí, không bị cảnh tượng này dọa chút nào.

Đồng thời Tần Thộ thấy được Hoàng Phi Hổ và Na Tra, thậm chí cả Lý Trinh Anh cũng đứng cách đó không xa, lúc này Lý Tịnh đã chạy qua, đang nói cái gì đó với Lý Trinh Anh, dường như là đang đuổi nàng đi.

Có điều Lý Trinh Anh là ngoài mềm trong cứng, hiển nhiên là không chịu đi, hai người đang tranh chấp.

Tần Thộ cũng nhìn thấy Văn Khúc tinh quân, Tượng Thần Lỗ Ban, thậm chí cả Trù Thần cũng mang theo cái gáo lớn đứng ở đó.

Tần Thộ nhìn đến đây, trong lòng liền trầm xuống, cẩn thận nhìn qua tất cả mọi người trong đại quân của Thiên Đình, thở dài nói:

-Quả nhiên, đệ tử Tiệt giáo không có ai tới cả.

Tần Thộ chợt phát hiện, xem ra chuyện lần này không có đơn giản như vậy.

Đúng lúc này, một người ở bên yêu tộc Thiên Đình đi ra, vẻ mặt kính hình thường nói:

-Đại trận này đúng là có chút thú vị, chỉ là không biết những hậu bối này của các ngươi, có mấy phần bản lĩnh!

Người này chính là thường luồng ba đầu có sừng, chỉ có điều hắn không có ba cái đầu mà lại có ba linh hồn, ba linh hồn này thay phiên khống chế thân thể, bởi vậy nên biểu cảm cũng cực kỳ cổ quái, khi thì nghiêm túc, khi thì vui cười lúc lại nổi giận.

-Có mấy phần bản lĩnh, không phải người thử một chút thì sẽ biết sao?

Lúc này một tên đầu đội kim quan điểm liệt phi, trên người là đai hồng long bào, đeo khóa vàng khải liên hoàn, tay cầm một cái chùy y bạc, thân cao chín thước, mặt như mỡ dê, thiếu niên hổ hình báo đi lên phía trước.

-Được, vậy thì ta thử một chút... đại gia nhà ngươi là yêu tướng t huồng luồng ba đầu của yêu tộc Thiên Đình! Ta không giết hạng người vô danh, ngươi là cái thứ gì, tự giới thiệu đi. - Thuồng luồng g ba đầu có sừng kiêu ngạo nói.

Thiếu niên nghe xong, giận tím mặt, vung hai chùy rồi vọt ra:

-Giết người rồi sẽ nói cho người biết!

Thuồng luồng ba đầu có sừng cười ha ha nói:

-Vậy thì sẽ giết hạng người vô danh tiểu tốt như ngươi trước.

Đang nói hai tay liền mở ra, một tiếng vang thật lớn vang lên trên bầu trời, hai cánh cửa không gian lớn mở ra, sau đó hồng thủy ng ập trời hóa thành một con sóng lớn ép về phía thiếu niên.

Chương 791: To con (2)

Chương 791. To con (2)

Thiếu niên không sợ chút nào, huýt sáo một cái, một tiếng rống to vang lên, một khắc sau một con Ngọc Kỳ Lân từ trong không gian thoát ra! Thiếu niên tung người nhảy lên Ngọc Kỳ Lân, hái xuống một bông hoa màu ném lên trời!

Chỉ nhìn thấy lăng hoa chuyển động trong không trung, rồi như vạn thảo thiên cự lăng xuyên về phía biển, biển chủ động tràn vào bên trong lăng hoa, nhưng lại không có một tia sóng gió nào nổi lên!

Thuồng luồng ba đầu có sừng nhú cặp lông mày nói:

-Có chút thú vị.

Vừa nói, thuồng luồng ba đầu có sừng phun ra một viên tiên cá cở quả, bên trên tiên cá có một bức họa vẽ khô lâu của Bạch Cốt Phiên.

Thuồng luồng ba đầu có sừng cầm trong tay, chỉ vào thiếu niên nói:

-Bảo bối không tệ, có điều phép thuật lại không có bao nhiêu?

Thiếu niên cười nhạt, hai chùy đập vào nhau trên không trung:

-Đủ để giết ngươi!

-Cuồng vọng!

Thuồng luồng ba đầu có sừng vọt đến trước mặt thiếu niên trong nháy mắt, một tiên tiên thẳng đến mặt thiếu niên.

Hai chùy của thiếu niên đón đỡ!

Chỉ nghe coong một tiếng, về mặt sức mạnh vậy mà lại tương xứng với thuồng luồng ba đầu đang liều mạng kia!

Thuồng luồng ba đầu có sừng kinh ngạc:

-Khí thực thật lớn! Thử cắn ta lần nữa!

Thiếu niên hồn nhiên không sợ:

-Thử một chút thì thử một chút!

Thuồng luồng ba đầu có sừng lại đâm xiên tới, thiếu niên đón đỡ!

Chỉ nghe coong một tiếng!

Dường như là đồng thời, Tôn Vô mớ hai mắt ra nói:

-Cẩn thận!

Nhưng mà đã chậm, chỉ thấy Bạch Cốt Phiên bên trên xiên cá kia đột nhiên mở ra, chân dung bạch cốt phía trên như là đang sống, k hẽ dùng sức hút thiếu niên vào!

Thiếu niên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng giống như là tam hồn lục phách đều bị hút ra ngoài!

Đúng lúc này, xiên cá của Thuồng luồng ba đầu có sừng đột nhiên bạo khởi, phù một tiếng đâm vào vai trái của thiếu niên!

Thuồng luồng ba đầu có sừng đang muốn thừa thắng xông lên, thì Ngọc Kỳ Lân rít một tiếng, tiếng rống vang vọng, như là chuông l ớn Hồng Lữ, làm vỡ nát tà ma! Đồng thời xoay người một cái, tra nh đi xiên thứ hai của thuồng luồng ba đầu có sừng ở phía sau.

Thiếu niên lúc này cũng lấy lại tinh thần cả giận nói:

-Đã nói là luận võ, ngươi lại dùng phép thuật, hay cho một tên kh ông biết liêm sỉ!

Thuồng luồng ba đầu có sừng lại không thèm để ý mà nói:

-Bình giả quý đạo đã, giết người thủ thắng mới là mấu chốt, ai muốn nói đạo nghĩa với người chứ? Người coi ta là con nít ranh à? Đi chết đi!

Thuồng luồng ba đầu có sừng đuổi sát theo, xiên cá hóa thành phi xiên đầy trời đâm thẳng đến hậu tâm của thiếu niên!

Thiếu niên nhìn thấy, cắn răng thả một lẳng hoa lần nữa, lẳng hoa di chuyển trên không trung, thu hết vô số phi xiên hư ảnh kia!

Thuồng luồng ba đầu có sừng không chế động quang truy sát thiếu niên!

Đúng lúc này, thiếu niên bỗng nhiên quay đầu, từ bên trong lẳng hoa lấy ra một phi tiêu, quăng về phía với thuồng luồng ba đầu có sừng!

Một khắc sau, một tiếng long khiếu vang lên!

Phi tiêu hóa thành một con hỏa long đụng thẳng vào trên thân thuồng luồng ba đầu có sừng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tim thuồng luồng ba đầu có sừng sáng lên một cái khiên tròn, oanh một tiếng chặn đường đi của hỏa long.

Thuồng luồng ba đầu có sừng cười to nói:

-Chỉ có thủ đoạn như thế thôi à?

Nhưng mà hắn còn chưa cười xong, sắc mặt đột biến, hoảng sợ nói:

-Cái này?!

Thiếu niên cười ha ha nói:

-Bên trong rồng có đỉnh, vừa rồi đỡ rất tốt?

Phốc!

Thuồng luồng ba đầu có sừng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời làm hỏa long vỡ nát...

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, ngực thuồng luồng ba đầu có sừng bị đâm thủng một lỗ lớn! Máu tươi phun ra ào ào...

Thiếu niên vung tay lên, trong cơ thể của thuồng luồng ba đầu có sừng bay ra một cái đỉnh rồi rơi vào trong tay thiếu niên.

Thiếu niên ngạo nghễ nói:

-Bên trong Hỏa Long Tiêu cất giấu Toàn Tâm Đỉnh, ngươi ngăn được Hỏa Long Tiêu nhưng lại không ngăn được Toàn Tâm Đỉnh. Bình giả quỷ đạo đã, đây là ngươi nói!

Thuồng luồng ba đầu có sừng nghe vậy, nổi giận gầm lên một tiếng:

-Vẫn chưa xong đâu!

Một khắc sau, hai tay thuồng luồng ba đầu có sừng mở ra, cơ thể phóng đại trong nháy mắt, biến thành một con Tam Đầu Giao, cái cán xiên cá kia trực tiếp biến thành một cái sừng rồng của hắn, Bạch Cốt Phiên mở ra, khế hút lấy thiếu niên!

Thiếu niên còn chưa kịp phòng thủ, chỉ cảm thấy toàn thân bất lực, linh hồn bị hút ra khỏi cơ thể!

-Yêu nghiệt, thả con trai ta ra!

Hoàng Phi Hổ nhìn thấy, nhảy ra!

-Hai người đánh nhau, người nhúng tay vào có phải hơi quá đáng không? Để ta đến chiều cổ người!

Một tên nam tử mặt xanh nanh vàng nhảy ra, phía sau dâng lên một trăm cái mặt nạ quỷ, phát ra tiếng quỷ kêu với Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ đứng ở không trung trong nháy mắt!

Cái người mặt xanh nanh vàng kia cũng đứng nguyên tại chỗ bất động.

-Chuyện gì vậy? - Tần Thộ ngạc nhiên nói.

-Hắn là gia hỏa này dùng loại phép thuật cùng loại với Hồn giới, tục tiếp đem đối phương kéo vào thế giới linh hồn. Sau đó hai người chính là dựa vào sức mạnh của thần hồn, thần hồn không đủ, thì hồn phi phách tán. Rất hung hiểm đó...

Đúng lúc này, bên người Tần Thộ vang lên một âm thanh quen thuộc, hắn vừa nghiêng đầu một cái liền nhìn thấy Hoàng Long đạo nhân mặc áo bào màu vàng thoải mái nhàn nhã đứng ở bên cạnh hắn.

Chỉ là khiến Tần Thộ bất ngờ đó là, Cồn Cồn lại không ở bên người Hoàng Long đạo nhân.

Tần Thộ theo bản năng hỏi:

-Cồn Cồn đâu?

Hoàng Long đạo nhân mỉm cười, nhìn về phía bên cạnh.

Tần Thọ nghiêng đầu, quả thực giật nảy mình, bên trên vô thanh vô thức đã có một người siêu cấp to con cao bốn mét! Lúc này, người to con này đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với Tôn Vô.

Sau đó chỉ nhìn thấy con khỉ kia càng dài càng cao, cuối cùng còn cao hơn một cái đầu so với tên to con kia, nhìn xuống tên to con cười hê hê sau đó quay đầu xem kịch.

Tên to con kia cũng không tức giận, vỗ vỗ lên bờ vai run rẩy của Cồn Cồn nói:

-Thế này mà đã sợ rồi? Biết sợ thì năm đó người đã dừng tình nghĩa!

Đầu to của Cồn Cồn gật giống như là già tởm, nước mắt nước mũi chảy dài nói:

-Lúc trước ta cũng không ngờ được lại trùng hợp như vậy... a... ta... ta chỉ là thử một chút khôi giáp của hắc xem có vừa người không... kết quả các người liền đánh nhau. Người lại lập tức kéo ta đến chiến trường, đặt mộng ngồi lên trên người của ta, sau đó cũng không cho ta cơ hội nói chuyện, liền xông lên...

Chương 792: Xi Vưu

Chương 792. Xi Vưu

Tráng hán phì cười một tiếng:

-Người còn lý luận?

Cồn Cồn lập tức không lên tiếng.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn nam nhân cao như ngọn núi nhỏ này nói:

-Ây... người không lờ, người là ai vậy? Hung ác như thế làm gì?
Có bản lĩnh thì người buông Cồn Cồn ra!

Tráng hán nghe xong, vui vẻ buông Cồn Cồn xuống, sau đó hỏi:

-Sau đó thì sao?

Tần Thọ chỉ vào phía trước nói:

-Có bản lĩnh người chạy ra bắt bọn họ đi!

Tráng hán sững sờ, hán là vì con thỏ này mới xuất hiện, kết quả gì
a hóa này lại thật là không biết xấu hổ!

Có điều tráng hán cũng không tức giận, mà cười ha ha nói:

-Cái con thỏ nhà người, quả nhiên... đều là cùng một cái đức hạn
h. Con thỏ, người không nhớ ta rồi?

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Người là ai?

Tráng hán thở dài nói:

-Thôi, không nhớ rõ thì không nhớ rõ đi. Tiểu Hoàng, bây giờ là a
i đang đánh nhau vậy?

Hoàng Long đạo nhân vẫn luôn lạnh nhạt vội ho một tiếng, hiển n
hiên cực kỳ có ý kiến với một tiếng Tiểu Hoàng này, có điều vẫn t

hành thành thật thật trả lời:

-Đó là thuồng luồng ba đầu có sừng mà ngài biết, thiếu niên kia hẳn là con trai của đương kim Đông Nhạc đại đế Hoàng Phi Hồ, Tam Sơn Chính Thần Bính Long Công Hoàng Thiên Hoa, sư thừa là Thanh Phong Sơn Tử Dương Động Thanh Hư Đạo Đức chân quân. Cùng mặt quỷ đánh chính là phụ thân hắn, Đông Nhạc Đại Đế Hoàng Phi Hồ.

Tráng hán nghe xong vẻ mặt khinh bỉ nói:

-Vậy mà cũng là đại đế?! Đại đế không đáng giá như vậy sao? Lão tử năm đó cũng không dám xưng đế...

Hoàng Long đạo nhân cười khỏ nói:

-Đó là xưng hô của thần chức, cũng không phải là danh xưng thực lực.

Tráng hán gật đầu nói:

-Ta nói mà, hai cái danh xưng đại đế này, chỉ có thể đánh ra được chứ chưa có nghe qua là được phong mà có.

Hoàng Long đạo nhân gật đầu...

Lúc này Hoàng Long đạo nhân phát hiện có người kéo quần hắn, hắn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy con thỏ ngựa đầu nhìn hắn:

-À, Tiểu Hoàng, người to con hơn mấy trăm cân này là ai vậy?

Hoàng Long đạo nhân bị tráng hán gọi Tiểu Hoàng, hắn là nên nhận, nhưng mà bây giờ con thỏ này cũng gọi hắn là Tiểu Hoàng, mặt của hắn liền lập tức đen lại:

-Con thỏ, ta lớn hơn ngươi.

Tần Thọ còn chưa lên tiếng, tráng hán nói:

-Tiểu Hoàng, hần gọi ngươi một tiếng Tiểu Hoàng, không lỗ.

Hoàng Long đạo nhân sững sờ, sau đó híp mắt nhìn Tần Thọ nói:

-Hần chính là Xi Vưu.

Tần Thọ nghe xong, lập tức giật nảy mình, chỉ vào Xi Vưu? Ngươi chính là Xi Vưu ăn sắt kia?

Lời này của Tần Thọ cũng không phải là nói lung tung, Xi Vưu ở Trái Đất giống như là thần tồn tại. Ở trong truyền thuyết, Xi Vưu có tám mươi một huynh đệ, những huynh đệ này của hần từng người đều là tám tay chín ngón, đầu đồng thiết xốt, ăn cát đá mà sống, như là dã thú. Tám mươi một huynh đệ này của hần ở trong truyền thuyết đã ăn sạch một ngọn núi chỉ trong chốc lát, giống như là ăn một cái bánh bao vậy.

Mà đại ca của những huynh đệ kia, trong cổ tịch ghi chép thì Xi Vưu là: Ăn thiết thạch.

Xi Vưu sững sờ, sau đó cười mắg:

-Đây là ai nói?

Tần Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Trên sách nói.

Xi Vưu lại hỏi:

-Sách nào?

Tần Thọ nào biết được đó là ai viết, thế là há mồm lên nói:

-Trạch Trư viết, hắc còn viết cả “Mục Thần Ký”.

Xi Vưu nghe vậy, nét mặt đầy giận dữ nói:

-Ta là chiến thần, hắc lại là Mục Thần... chần thả bày thần, thật to gan! Hắc là người nơi nào, thực lực gì? Lát nữa ta đi tìm hắc.

Tần Thộ nói:

-Cái này... Về sau ta giúp người hỏi thăm một chút.

Xi Vưu gật đầu.

Bên cạnh có chiến thần thiên cổ Xi Vưu đứng đấy, tâm Tần Thộ nhìn như bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đã sắp lật trời, lén lút hỏi Hoàng Long đạo nhân:

-Người tìm hắc ở đâu ra vậy?

Hoàng Long đạo nhân cười khỏ nói:

-Không phải là ta tìm hắc mà là hắc tìm tới ta. Đụng phải ngay ở bên trong nhóm người ở đại hội lật trời kia.

Tần Thộ sờ sờ cằm nói:

-Nói như vậy là hắc tự đem mình móc ra rồi?

Nói đến đây, Tần Thộ đột nhiên nghĩ đến Hoàng Phi Hổ, dưới Thái Sơn này có một tòa ngục giam, trong ngục giam này trấn áp một mãnh nhân!

Bây giờ Thái Sơn sập, Xi Vưu đi ra, chẳng lẽ người dưới đất này chính là hắc?!

Xi Vưu nhìn người to ngựa lớn, dáng vẻ hán tử mặt thô, nhưng mà hiển nhiên hắn cũng không phải là hán tử thô như dáng vẻ, mà hắn còn rất thận trọng, lập tức nhìn ra được tính toán trong bụng Tần Thọ.

Xi Vưu nói:

-Không sai, ta chính là người bị giam ở dưới núi Thái Sơn, Thái Sơn nổ ta liền đi ra.

Tần Thọ nói:

-Người đi ra, là để chuẩn bị làm cái gì à? Đi theo đám yêu quái kia a tạo phản? Hay là đi tìm Viêm Hoàng Nhị Đế đánh nhau? Ta nói cho ngươi biết, bọn hắn bây giờ là Công Đức Hoàng, trâu đấy.

Xi Vưu cười phì một tiếng:

-Công Đức Hoàng? Hừ hừ... Tên gọi thật là dễ nghe, đáng tiếc, còn chưa phải sức mạnh ngoại lai. Nếu như là từ bên ngoài đến, ta không sợ.

Tần Thọ dựng thẳng một ngón tay cái lên, sau đó móc ra giấy bút nói:

-Nếu ngươi đã dũng mãnh như thế... Địa chỉ của Trạch Trư ta không biết, nhưng ta viết cho ngươi địa chỉ của Viêm Hoàng Nhị Đế, bây giờ ngươi có thể đến tận cửa đánh cho thống khoái.

Xi Vưu nhìn thấy một hàng chữ trong tay, thậm chí còn có phối hình, mặt lập tức cứng đờ...

Hiển nhiên, trên miệng hắn nói không sợ, nhưng mà trên thực tế, đúng thật là hắn chơi không lại.

Hoàng Long đạo nhân nhìn thấy vậy vội ho một tiếng nói:

-Con thỏ, năm đó bầy thần giúp Viêm Hoàng đánh chúng ta còn c
hứa tính, còn tìm ra vô số thiên địa kỳ trân luyện chế ra một pháp
bảo chuyên khắc chế Hiên Viên Kiếm của chúng ta. Đã trải qua n
hiều năm như vậy rồi, thực lực của hắc tất nhiên sẽ còn tăng lên.
Nhưng mà những năm này Xi Vưu đại ca bị trấn áp, bây giờ thực
lực còn chưa có được khôi phục lại. Cho nên, chuyện đánh đến cử
a này, để sau rồi nói đi.

Sở dĩ Tàn Thộ đuổi Xi Vưu đi, là vì hắc sợ Xi Vưu đột nhiên xôn
g đi vào, giúp đám người của yêu tộc Thiên Đình kia đánh người
của nhân tộc Thiên Đình.

Bây giờ bên ngoài kia mặc dù lửa nóng, nhưng mà thật ra là ngườ
i tám lạng kẻ nửa cân.

Nhưng mà nếu như Xi Vưu giết ra ngoài, vậy thì nhất định là sẽ g
iúp một bên thắng.

Xi Vưu dường như nhìn thấu được tiểu tâm tư của Tàn Thộ:

-Yên tâm, hai bên này, ai ta cũng không giúp.

Tàn Thộ lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Chương 793: Bóng chày

Chương 793. Bóng chày

Đúng lúc này, một tiếng nổ thật lớn vang lên!

Chỉ nhìn thấy toàn thân Hoàng Phi Hổ nổ rộ Vô Sắc Thần Quang, oanh một tiếng, cả người nổ giữa trời!

Tần Thộ nhìn thấy, trong lòng run lên nói:

-Chết rồi?

Mặt nạ của người mặt quỷ ở một bên khác cũng bỗng nhiên nổ nát vụn, từng đạo Vô Sắc Thần Quang bắn ra, oanh một tiếng, cái người đầu mặt quỷ kia nổ chết tại chỗ! Ngã xuống đất... chết!

-Không chết, Hoàng Phi Hổ kia còn chưa có chết. - Hoàng Long đạo nhân nói.

Tần Thộ nhìn kỹ lại, quả nhiên, chỉ nhìn thấy trong cơ thể của người mặt quỷ có một người phát ra thần hồn Vô Sắc Thần Quang, phi tốc hướng lên Thiên Đình bên này bay vọt tới!

-Chạy đi đâu!

Vân Vũ sĩ đứng ở bên kia yêu tộc Thiên Đình hừ lạnh một tiếng, một mảnh mây mù dâng lên!

-Đối thủ của ngươi là ta. Xem pháp bảo!

Đối phương nhìn Na Tra, cười lạnh nói:

-Ngươi có thể cản ta?

Kết quả Na Tra không nói hai lời, móc Cửu Long Thần Hỏa Tráo ra ném tới!

Vân Vũ sĩ hoảng sợ nói:

-Cửu Long Thần Hỏa Tráo?

Cùng lúc, Vân Vũ sĩ xoay người chạy!

Na Tra thừa cơ bắt lấy thần hồn của Hoàng Phi Hổ.

Đúng lúc này, không gian xung quanh Hoàng Phi Hổ nổ tung, vẻ mặt Hoàng Phi Hổ chấn kinh, bịch một tiếng hóa thành tro bụi, chết!

-Chết rồi?!

Trong lòng Tàn Thọ run lên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người hắn quen chết đi, cũng là lần đầu tiên phát hiện, hóa ra thế giới này cũng sẽ không bởi vì đối phương là bằng hữu của người, thì có thể luôn sống... Tất cả mọi người đều có thể sẽ chết.

Hai mắt Na Tra đỏ ngầu, giận dữ hét:

-Ai!?

Thương Dương cười ha hả vỗ tay nói:

-Ta.

-Đi chết đi! - Na Tra rống to.

Thương Dương tiến lên một bước nói:

-Ha ha, được, ngươi tới giết ta đi.

Na Tra đang muốn tiến lên, Tôn Vô thữ dài nói:

-Na Tra, ngươi đánh không lại hắn. Hắn là Đại La Kim Tiên!

-Cái gì?

Lúc Na Tra sững sờ, trong tay Thương Dương đã có thêm một cái xúc xắc, ném vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo trên bầu trời.

Chỉ nghe bộp một tiếng, Cửu Long Thần Hỏa Tráo và xúc xắc cùng văng ra ngoài, sau đó quay trở lại trong tay chủ nhân của nó.

Lúc này Na Tra mới phát hiện, bên trên Cửu Long Thần Hỏa Tráo vậy mà lại nhiều thêm một tầng phong cấm kỳ quái!

Thương Dương cười nói:

-Tam sắc chín phong, pháp bảo này của ta cũng không có bản lĩnh gì, nhưng mà có thể khiến pháp bảo của người bị phong ấn một thời gian. Không có Cửu Long Thần Hỏa Tráo, tiểu gia hỏa, người còn tới không?

Mặc dù Na Tra dũng nhưng không ngốc, không có Cửu Long Thần Hỏa Tráo, hấn đi khiêu chiến một tôn Đại La Kim Tiên như thế nào đây?

Ngay tại lúc Na Tra đang ngây người, sương mù bốn phía dâng lên lần nữa:

-Không có Cửu Long Thần Hỏa Tráo, không cần Thương Dương người xuất thủ, phân thân này của ta là đủ rồi.

Một khắc sau, mây mù sau lưng Na Tra tạo thành một đao chém xuống!

Na Tra vội vàng đón đỡ, kết quả đao sương khói kia vậy mà lại tẩn ra từ giữa đó, khiến Na Tra không cản được, mũi đao rạch một đường rạch trên trán Na Tra, máu tươi chảy ròng ròng.

Trong mây mù vang lên âm thanh kia lần nữa:

-Máu thần, mùi vị không tệ.

-Ài...

Đúng lúc này, một tiếng thở dài vang lên.

Một khắc sau, bầu trời giống như một cái khăn lau bị một thứ gì đó giống một cây gậy đánh trính, toàn bộ bầu trời đều méo mó!

Sức mạnh kinh khủng ở trong mây mù trước mặt này vỡ nát trong nháy mắt, một bóng người phóng lên trên không trung, oanh một tiếng nổ tung! Hóa thành một trời đầy hơi nước, chính là người của Vân Vũ đánh lên Na Tra vừa rồi!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh. Vừa rồi tập kích Na Tra chỉ là một phân thân của tôn Vân Vũ, nhưng cũng có sức chiến đấu mạnh nhất của Kim Tiên, kết quả lại bị một kiếm khí lăng trực tiếp chấn chết rồi... Cái này còn chưa phải là trọng điểm, mà là...

Phốc!

Tôn Vân Vũ ở xa xa bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể bắt đầu sụp đổ!

Cuối cùng bịch một tiếng, tôn Vân Vũ trực tiếp nổ thành mây bay đầy trời, mất nửa ngày mới ngưng tụ lần nữa!

Cho dù là như thế, sắc mặt hắn cũng trắng bệch, hiển nhiên là một kiếm này đã tổn thương tới gốc rễ của hắn!

Về mặt tôn Vân Vũ không dám tin nói:

-Ai? Đây là kiếm của ai làm ta bị thương?

Tất cả mọi người nhìn bốn phía, tìm kiếm người xuất kiếm.

Cuối cùng ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Tôn Vô vẫn luôn không động đậy.

Yêu soái Kế Mông cảm thán nói:

-Trầm Sơn Kiếm, một kiếm nhấn chìm sơn hà... Vị tiểu huynh đệ này, người đúng là đã khiến ta kinh ngạc.

Hồng Nhiên đạo nhân tú mỹ hơi kích động nói:

-Hắn không có động tới.

Kế Mông lắc đầu nói:

-Đúng là hắn không động tới, nhưng mà động thông qua ý niệm của hắn. Trầm Sơn, bất động như núi, nơi ý niệm đến, chính là nơi kiếm quang trấn áp.

-Ý niệm? Một kiếm vừa rồi là ý niệm của hắn biến thành?

Lần đầu tiên Hồng Nhiên đạo nhân lộ ra vẻ chấn động, không dám tin nhìn Tôn Vô nói:

-Hắn mới có bao nhiêu tuổi chứ?

Kế Mông nói:

-Luận tuổi tác, đương nhiên là nhỏ hơn so với chúng ta, nhưng mà luận đạo hạnh, không thể khinh thường.

Tên quỷ lùn đầu to ở bên trên nghe vậy, cười lạnh một tiếng nói:

-Có lợi hại hơn nữa, thì cũng chỉ là một người. Ta sẽ chiếu cố hắn!

Nói xong, quỷ lùn đầu to vung tay lên, con rồi rùa đen kia bay lên đầy trời, to con đứng bên trên rùa đen, chỉ vào Tôn Vô nói:

-Tiểu tử, đừng trách ta khi dễ ngươi, bản lĩnh của ta chính là con r ồi...

Tôn Vô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, sau đó liếc bỏ n người Kế Mông, nói:

-Các ngươi cùng lên đi.

-Cái gì?!

-Cuồng vọng!

-Vô tri!

-Muốn chết!

Một câu của Tôn Vô dường như kích thích ranh giới cuối cùng củ a tất cả mọi người!

Ở đây có ai không phải là lão tổ một phương chứ? Có nhân vật nà o mà không phải thực lực thông thiên? Một đám người đánh một t ên văn bối, cái này còn biết xấu hổ hay không?

Tôn Vô chính là đang vũ nhục tôn nghiêm của bọn hấn!

Kế Mông ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-Tiểu tử, ngươi đây là đang vũ nhục ta!

Quỷ lùn đầu to bên kia đã triệt để nổi giận, vỗ đầu rùa lớn, rùa lớn gào thét một tiếng vọt thẳng về phía Tôn Vô, vừa chạy vừa hô:

-Không cần Kế Mông đạo hữu xuất thủ, ta tới giết hấn!

Đúng lúc này, Tôn Vô cũng không động đậy, hắn vốn dĩ đã giống như tên người đá, bây giờ xương cốt toàn thân đang rung động ùng ùng, sau đó cái lưng phía sau của hắn ưỡn lên một cái!

Một khắc sau, cả người hắn trong nháy mắt biến thành to lớn như núi cao, vung kiếm lên đánh về phía rùa lớn.

Chương 794: Lễ đồ, vui mừng

Chương 794. Lễ đồ, vui mừng

Khiến cho tên quỷ lùn càng tức giận hơn đó là, cho tới bây giờ, mặc dù Tôn Vô đã động, nhưng mà kiếm của hắn vẫn còn ở trong vỏ kiếm! Vô kiếm liên tiếp vung vẩy ở một chỗ, trình độ sắc bén của kiếm cơ bản là có thể đánh đồng với gậy.

-Ngay cả ta cũng không có tư cách để người rút kiếm sao?

Quỷ lùn đầu to gầm thét, từng đạo liệt diễm đang thiêu đốt trên thân rùa đen! Lôi quang bên trong liệt diễm lấp lóe!

Tôn Ngộ Không hoảng sợ nói:

-Tam Muội Chân Hỏa! Cứu Âm Thần Lôi!

Tần Thọ không biết Cứu Âm Thần Lôi là cái gì, nhưng mà có thể cùng lúc xuất hiện với Tam Muội Chân Hỏa thì hiển nhiên là không thể nào yếu hơn Tam Muội Chân Hỏa được.

Có điều Tần Thộ cũng không để ý cái này, hắn đứng ở bên cạnh nhìn một màn này, trong đầu chỉ hiện lên một hình tượng, đó là hình ảnh đánh bóng chày...

Rùa lớn bây giờ rất giống như một quả bóng chày đang chạy như điên, mà Tôn Vô thì giống như vận động viên vung vẩy cầu còn đập bóng chày.

Sau đó hắn theo bản năng nói:

-Đây là muốn đánh toàn lũy rồi hả?

Bành!

Một tiếng vang lớn vang lên, rùa lớn và kiếm của Tôn Vô đụng vào nhau!

Sau đó tất cả mọi người há to miệng, chỉ thấy con rùa lớn kia bay trở về với tốc độ nhanh gấp đôi lúc đến, con rùa lớn vẫn còn trên không trung, nhưng xác đã bắt đầu phân hủy!

Đến lúc con rùa lớn bay ra khỏi tầm mắt của mọi người, thì trên trời căn bản là đầy linh kiện...

Đồng thời truyền đến tiếng gầm gừ phẫn nộ của con quỷ lùn đầu to:

-Người chờ đó cho ta, ta sẽ còn trở lại!

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Hình như là lời kịch của nhân vật phản diện trong phim hoạt hình... Chắc không phải là hắn xem phim hoạt hình mà lớn lên đó chứ?

-Phim hoạt hình là cái gì? - Tôn Ngộ Không hỏi.

Tần Thọ nói:

-Người không hiểu, sau này sẽ cho người xem.

Tôn Ngộ Không:

-A, được. Xem ra, là bên các người chiếm ưu thế, người không cần lo lắng.

Tần Thọ cười khỏ một tiếng nói:

-Có lẽ vậy...

-Bây giờ các người có thể cùng lên chưa?

Tôn Vô vác đại kiếm đen kịt đứng ở đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn và o yêu soái Kế Mông, Hồng Nhiên đạo nhân và nam tử mặc thanh y.

Yêu soái Kế Mông nói:

-Thực lực và thiên phú thật khiến ta kinh ngạc...

Hồng Nhiên đạo nhân bước lên phía trước nói:

-Ta đi thử một chút.

Vừa nói trong tay Hồng Nhiên đạo nhân vừa nhiều hơn một cái lông chim, cái lông vũ kia có màu vàng kim nhạt, nhìn không ra có cái gì lợi hại.

Nhưng mà sau khi tất cả mọi người ở đây nhìn thấy, đều nhướng mày.

Tần Thọ không biết, kéo quần Hoàng Long đạo nhân hỏi:

-Đó là cái gì vậy?

Hoàng Long đạo nhân lắc đầu nói:

-Không biết, có điều cái lông vũ kia có một khí thể rất đáng sợ...
Cực kỳ đáng sợ!

Xi Vưu nói:

-Hắn là lông vũ của Tổ Hoàng, phía trên đó nhiễm máu của Tổ Hoàng, có khí tức của Tổ Hoàng, uy lực kinh người.

Tần Thọ nói:

-Đó không phải là lông Phượng Hoàng thôi sao? Dính máu, rất lợi hại?

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Không giống, máu chính là tinh hoa của sinh linh. Máu của người bình thường thì nhìn không ra cái gì, nhưng máu của tu sĩ là máu đã sinh biến hóa. Một tên tu sĩ cường đại nếu như bị đả thương, trong lòng đương nhiên sẽ có phần nộ, phần nộ sẽ kích phát sức mạnh ẩn chứa bên trong máu. Nếu như người bình thường đụng phải, máu kia có khả năng giết người. Máu của Tiên Nhân thì lợi hại hơn, được gọi là một giá máu có thể đồ thành. Tổ Hoàng chính là tiên nhân đầu tiên của Phượng Hoàng, sức mạnh huyết mạch vô cùng ghê gớm, cho dù là Đại La Kim Tiên đụng phải sát khí của máu này cũng là nhất định phải chết. Huống chi, cái lông vũ kia dường như là đã từng bị tế luyện, đã không phải là máu, mà là một món pháp bảo vô cùng cường đại.

Bởi vì huyết mạch của Phượng Hoàng bọn họ là huyết mạch tương liên, cái sức mạnh mà cái lông vũ kia có thể phát huy ra tất nhiên

n cũng càng thêm đáng sợ.

Tần Thọ nghe đến đây, bắt đầu lo lắng cho Tôn Vô.

Kết quả về mặt Tôn Vô vẫn bình thản, dường như tất cả mọi chuyện và mọi người trên đời này đều không lọt nổi mắt xanh của hắn. Ánh mắt của hắn giống như là một người mù lòa, trống rỗng, tựa như bên trong không có cái gì, lại tựa như bên trong cái gì cũng có...

Tôn Vô không có chút quan tâm nào đến chuyện đối phương lấy ra a long vũ của Tổ Hoàng, mà lại vỗ chuôi kiếm nói:

-Tới đây.

Hồng Nhiên đạo nhân cười nói:

-Đi lên đánh, nơi này không thi triển được.

Tôn Vô ngửa đầu lên nhìn trời, sau đó gật đầu nói:

-Đi!

Tôn Vô vọt một phát lên bên trên, Hồng Nhiên đạo nhân phát ra một tiếng gáy của Phượng Hoàng rồi theo sát phía sau!

Một khắc sau hai người đều xông ra khỏi tầm mắt của mọi người, nhưng mà rất nhanh bầu trời lập tức đầy biển lửa, Phượng Hoàng hoành hành trên không trung, phá tan bầu trời mà kiếm che phủ!

Tần Thọ đứng trên mặt đất, ngửa đầu nhìn thấy tất cả, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác tức cười.

Hắn giống như là cá trong bồn tắm, mà Tôn Vô và Hồng Nhiên đạo nhân vừa mới nhảy lên giống như là cá trong bồn tắm nhảy ra ngoài!

Bây giờ hai người ở bên ngoài đánh nhau, bọn họ ở bên trong một cái hồ cá lớn chừng bàn tay cùng đàn cá con trong hồ cá ghé vào với nhau xem náo nhiệt....

Về phần trong cái bồn tắm có đại chiến có hai tộc kia, càng lộ ra như là một đám trùng đang chiến đấu...

-Có phải cảm thấy mình rất nhỏ bé? - Hoàng Long đạo nhân hỏi.

Tần Thọ gật đầu theo bản năng.

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Vừa rồi bọn họ nhảy lên, cũng không phải phi thiên, mà là nhảy tới thế giới bên ngoài. Người xem, bọn họ cũng không còn ở trong cái thế giới này.

Vẻ mặt Tần Thọ mờ mịt, biểu thị không hiểu.

Hoàng Long đạo nhân nghĩ nghĩ, lấy ra hai tấm giấy nói:

-Tờ giấy này là một thế giới, bọn họ bây giờ đang ở giữa hai tờ giấy đánh nhau. Nhưng mà trên thực tế cũng không phải ở trên giấy, hiểu chưa? Đây cũng là phương thức đánh nhau mà đám người có thực lực đạt tới Đại La Kim Tiên dùng. Đạt đến Đại La Kim Tiên, thực lực thông thiên triệt địa, có thể hủy thiên diệt địa, phá hủy cả một phương thế giới. Vì để giảm bớt tổn thương cho mọi người, để cho mình có nơi sinh sống, cho nên tất cả mọi người sẽ nhảy ra đó đánh.

Tần Thọ lúc này đã có chút hiểu...

Chương 795: Con thỏ, có chuyện gì từ từ nói

Chương 795. Con thỏ, có chuyện gì từ từ nói

Đúng lúc này, yêu soái Kế Mông bỗng nhiên cười nói:

-Xem ra Hồng Nhiên đạo hữu cũng đã cố gắng hết sức, Long tộc đạo hữu, giúp đỡ nàng một chút đi?

Nam tử mặc áo xanh kia bĩu môi nói:

-Tại sao yêu soái không đi? Hai người đánh một người, lại còn là văn bối, quá mất mặt.

Kế Mông cười ha ha nói:

-Ta đi cũng được, vậy ngươi mang những người này đi đánh lên n ha?

Nam tử thanh y sững sờ nói:

-Cái gì?

Ý của Kế Mông rất rõ ràng, thừa dịp cao thủ đều ở đây, những B OSS già này của bọn họ trực tiếp động thủ với đại quân của đối phương! Cái này ở sức chiến đấu bình thường, có thể nói là phá hỏng quy củ.

Đây cũng là quy củ được lập lúc Phong Thần đại chiến, cường giả chỉ có thể hẹn chiến, thời điểm ước chiến không được động thủ đối với quân của đối phương. Đồng dạng, nếu như hai bên quân ẩu, vậy thì liền không đề ý cái này.

Ước chiến, là một loại ước hẹn quân tử, trái với điều ước cho dù t hắng, cũng là mất thể diện, mất mặt, mất đến bà nội luôn.

Nhưng mà hiển nhiên, gia hỏa Kế Mông của yêu tộc Thiên Đình này không có chấp nhận phương diện văn hóa hun đúc này, hấn th ấy, kệ con mẹ nó quy củ, thắng mới là quy củ.

Cho nên, Kế Mông muốn đánh lên.

Kế Mông nháy mắt mấy cái với nam tử thanh y...

Nam tử thanh y thờ dài nói:

-Thôi, ta đi hai đánh một đi. Cái này nếu như sống, thì càng mất mặt hơn...

Nói xong, nam tử thanh y đằng không lên, đi thẳng về phía không gian kia.

Tần Thọ nhìn thấy lập tức sốt ruột, Thiên Đình bên này rõ ràng là không có một tôn nào có thể đánh, còn lại cũng không được... Ho àng Thiên Hoa bên kia vẫn còn cùng thường luồng ba đầu có sừng giày vò đó, xem ra hấn cũng sắp xong đời rồi.

Mặc dù thiên thần chết rồi, còn có thể trùng sinh ở trên Phong Th àn Bảng, nhưng mà nhìn thấy người quen chết đi, trong lòng Tần Thọ rất không thoải mái.

Huống chi, Tôn Vô lại không phải thiên thần, tuyệt đối không thể chết.

Đúng lúc này, Kế Mông vung tay lên, mang theo một đám cường giả tinh anh đánh thẳng về phía Thiên Đình bên này.

Lý Tịnh nhìn thấy, nổi giận nói:

-Các người không tuân quy củ!

Trả lời Lý Tịnh là một bạt tai của Kế Mông, cái bàn tay kia bao trùm trăm dặm, một bạt tai này khiến đại trận đẩy ra một lỗ hồng nỏ, tử thương vô số!

Lý Tịnh nhìn thấy, trong lòng ớn lạnh, nhưng mà không ai có thể đánh lại, thế là chỉ có thể vận chuyển đại trận chống đỡ Kế Mông.

Nhưng mà thực lực của Kế Mông quá kinh khủng, chỉ sợ không yếu hơn so với Tôn Vô, những nơi đi qua máu tươi đầy trời, thì thế chông chát như núi!

Tần Thọ nhìn thấy bọn Na Tra sắp bị Kế Mông đuổi kịp, biết không thể đợi thêm nữa, hét lớn một tiếng:

-Kế Mông, người có bản lĩnh thì nhắm vào ta!

Kế Mông nghe xong, theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy là con thỏ, cười nói:

-Con thỏ, ta không muốn cùng người khó xử, người muốn ngăn ta cũng được, đuổi kịp ta rồi nói, ha ha...

Vừa nói Kế Mông đã hóa thành một đạo cuồng phong màu xanh quét sạch đại quân trận địa của Thiên Đình, cuồng phong màu xanh trong chớp mắt liền biến thành màu đỏ...

Đại trận bị phá hư liên tiếp, hai tòa đại trận vốn dĩ có thực lực ngang nhau đã bắt đầu xuất hiện chênh lệch, yêu tộc Thiên Đình thừa cơ đại trận bị hỏng, đánh cho bốn phía đại trận của Thiên Đình vỡ vụn, tử thương vô số...

Tần Thọ nhìn thấy, nổi giận gầm lên một tiếng, dùng hết khí lực toàn thân, nhưng mà thực lực cách biệt quá lớn, căn bản là không

đuổi kịp được Kế Mông, hấn quá gấp thì là oa oa kêu to.

Mắt thấy đại trận Thiên Đình bên này đã sắp sập, Tôn Vô trên trời cũng bắt đầu gằm thét, hiển nhiên một đấu với hai, với hấn mà nó i cũng không dễ dàng, lại thêm nơi này bị đánh đổ khiến hấn cũng gấp.

Lý Tịnh phát huy chuyện hấn am hiểu nhất lần nữa, đó chính là dẫn một đám người điên cuồng chạy... Kế Mông phía sau càng giết càng cuồng, cũng càng đuổi càng gần.

Tần Thộ kêu lên:

-Kế Mông, người đừng ép ta!

Kế Mông cười ha ha nói:

-Con thỏ, người có thể thế nào?

Tần Thộ giậm chân một cái nói:

-Lão tử có thể thành tiên!

Kế Mông sững sờ, hiển nhiên là không hiểu Tần Thộ có ý gì.

Một khắc sau, Tần Thộ lấy Hắc Ma Thần Hạp ra, sau đó ở trước mắt tất cả mọi người, bắt đầu móc từ bên trong ra các loại dược liệu cực phẩm, vật liệu, pháp bảo...

Sau đó ở trước mắt tất cả mọi người, nhét vào trong miệng, bắt đầu ăn!

Thấy cảnh này, vẻ mặt của mọi người lập tức biến đến vô cùng đặc sắc.

Ai có thể ngờ được, một khắc trước còn là đáng vẻ muốn liều mạng

ng, một khắc sau liền ăn cơm được đây? Đoán là cả một đời của mọi người cũng chưa từng thấy qua phương thức liều mạng hung tàn như vậy?

Có người cười nói:

-Đây là đánh không lại người, ta ăn cho bẻ bụng hả! Kiêu dựa chết người hả?

Còn có người biết nhìn hàng, sau khi nhìn thấy con thỏ ăn những vật kia, từng cái mặt đều biến sắc đến vô cùng khó coi, không nhìn được nói một câu:

-Đệch, bại gia tử, khoe của!

Đương nhiên, cũng có người đâm ngực dậm chân mắng to:

-Móa nó, đó là thuốc, thuốc của ta!

Không cần phải nói, người nói lời này đương nhiên là Phi Đản.

Còn có người là vẻ mặt lo lắng, ví dụ như bọn người Hàn Nguyệt, Bình Đầu Ca.

-Hắn đang làm gì vậy? - Hoàng Long đạo nhân không hiểu hỏi.

Xi Vưu cười ha hả nói:

-Ăn.

Hoàng Long đạo nhân:

-...

Xi Vưu tiếp tục nói:

-Những gia hỏa yêu tộc Thiên Đình kia sắp phải chịu thiệt rồi, đi thôi, chúng ta trốn xa một chút, miễn cho tai bay vạ gió.

Nói xong, Xi Vưu mang theo Côn Côn và Hoàng Long đạo nhân lủi đến nơi xa, có điều Hoàng Long đạo nhân vẫn không hiểu Tần Thộ đang làm gì, thế là lại hỏi:

-Xi Vưu đại ca, rốt cuộc là cái con thỏ kia đang làm gì vậy?

Xi Vưu nói với vẻ đương nhiên:

-Ăn! Người không thấy sao?

Hoàng Long đạo nhân nghe vậy, lập tức cười khò nói:

-Có thể nói điếm chính không?

Xi Vưu nói:

-Đột phá!

Vừa nói xong, chỉ thấy Tần Thộ bỗng nhiên đứng dậy, mạnh mẽ cưỡi vào Kê Mông nói:

-Thỏ gia ta hôm nay sẽ để cho người biết, cái gì gọi là hối hận!

Một khắc sau, khí tức toàn thân Tần Thộ bắt đầu phồng lên, sau đó ó trên bầu trời bắt đầu hội tụ từng đám kiếp vân...

Giữa không trung, cầu phi thăng đưa ra ngoài lần nữa!

Tần Thộ nhìn thấy chiều dài, không nhịn được mắng một câu:

-Đệch, người cũng kỳ thị ta à!

Hóa ra, cái cầu phi thăng kia chỉ dài có một mét, con thỏ đi lên m

ột bước liền nhảy tới!

Chương 796: Con thỏ, có chuyện gì từ từ nói (2)

Chương 796. Con thỏ, có chuyện gì từ từ nói (2)

Nhìn thấy cầu phi thăng dài một mét này, dường như tất cả mọi người đều vui vẻ xem náo nhiệt.

-Ha ha... Cầu phi thăng dài một mét! Ha ha, rốt cuộc là trình độ nát của tư chất này đến mức nào vậy? Ha ha...

-Một mét... ha ha...

-Tiên nát nhất trên trời!

...

Đám người không chút khách khí chế giễu Tàn Thọ, Tàn Thọ cũng phiền muộn mà, có điều bất kể thế nào, cướp lời tới là được rồi.

-Hóa ra là muốn dùng thiên kiếp ngăn cản chúng ta, ý nghĩ không tệ nha, con thỏ!

Kế Mông nhìn lại, liền hiểu suy nghĩ của Tàn Thọ.

Tàn Thọ nói:

-Người bây giờ hối hận còn kịp đó.

Kế Mông cười nói:

-Hỏi hận? Chỉ dựa vào cái lòi kiếp này?

Vừa nói, Kế Mông đã vung tay lên, một bàn tay đập nát vân kiếp đầy trời kia!

Cầu phi thăng vừa thò ra cũng lập tức rút trở về.

Tần Thọ nhìn thấy, lập tức tròn tròn mắt!

Sau đó trên trời rơi xuống từng cánh hoa, trong đầu còn có chút tiêng âm phiêu đảng.

Căn cứ vào thuyết pháp của Vô Lượng tổ sư Tiểu Hắc Hắc, đây chính là kết quả phi thăng thành công...

Thấy cảnh này, người xem náo nhiệt lại vui vẻ lần nữa.

-Ha ha... Con thỏ, ngươi kiếm lợi lớn rồi, không cần độ kiếp, trực tiếp phi thăng!

-Con thỏ, xem ra bản tính của ngươi thất bại rồi.

-Con thỏ, tiêu đời rồi!

...

Kế Mông cũng cười theo nói:

-Con thỏ, về nhà sớm đi, nơi này không thích hợp cho ngươi ở lại!

Giọng nói kia, giống như là trưởng bối đang trêu chọc một đứa trẻ...

Tần Thộ thực ra cũng không tức giận với Kế Mông nhiều lắm, nhưng sau khi hắn thấy Kế Mông cách một khoảng đánh một quyền về phía Lý Trinh Anh, Lý Tịnh dùng Bảo Tháp bảo vệ, kết quả Bảo Tháp bị đánh thành một bầu trời kim phần...

Tần Thộ lập tức phát hỏa:

-Kế Mông, người dừng tay cho ta! Người dám động vào nàng, người sẽ hối hận đó!

Kế Mông cười như điên nói:

-Hối hận? Người để ta hối hận đi!

Sau đó Kế Mông lại đánh một quyền nữa về phía Lý Trinh Anh, đồng thời cười nói:

-Người muốn che chở nàng? Người bảo vệ được sao?

Tần Thộ nhìn thấy, triệt để phát hỏa:

-Thành tiên không được, lão tử liền thành Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên!

Vừa nói, Tần Thộ trực tiếp đâm một đầu vào biên giới đại trận của yêu tộc Thiên Đình, hắn nghĩ rất tốt, nơi này pháp bảo, phép thuật bay đầy trời, hắn há mồm đón lấy là được rồi, bất kể nó là cái đồ vật gì, ăn rồi nói!

Nhưng mà nhu cầu nguyên khí của thân thể hắn quá lớn, cho dù là đứng ở đại trận nuốt, tốc độ vẫn không vận lên được.

Mắt thấy bên kia nguy hiểm, con thỏ gấp đến mức trong mắt đỏ lên.

Đúng lúc này, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra ở trước mặt hắn, rõ ràng là lão già lừa đảo kia!

Lão già lừa đảo nhếch miệng cười hê hê với hắn nói:

-Quả nhiên là phải dùng đến bộ phương án thứ hai.

Dường như là đồng thời, lão già lừa đảo cong tay búng ra, một giọt máu tươi rơi vào trên mặt Tần Thọ...

Sau đó lão già lừa đảo nhanh chân chạy, trong nháy mắt đã biến mất trong đám người.

Kế Mông không nhìn thấy lão già lừa đảo, nhưng mà hắn nhìn thấy trên mặt con thỏ có máu! Hắn bỗng nhiên sợ hãi cả người, dường như nhớ ra cái gì đó, sau đó hét lớn:

-Con thỏ, có chuyện gì từ từ nói...

Một trận gió thổi qua, tất cả mọi người trong tòa đại trăn đều sợ hãi cả người, sau đó tất cả mọi người hoảng sợ phát hiện, thân thể của bọn họ không động đậy được!

Đồng thời mọi người giống như là mê muội, theo bản năng nhìn về phía con thỏ.

Trên thực tế, cuộc đối thoại trước đó của con thỏ và Kế Mông, cũng chỉ có một số người ở xa xa chạy tới xem náo nhiệt mới chú ý tới.

Còn những người thực sự chém giết trên chiến trường kia thì lực chú ý đều ở trận pháp và trên người kẻ địch, căn bản không có tình hình chú ý con thỏ đang làm gì.

Nhưng mà bây giờ, mặc kệ là chú ý hay không chú ý tới con thỏ, mọi người đều cảm thấy quý giá, theo bản năng, nhìn về phía con t

hở!

Sau đó mọi người thấy thân thể con thỏ kia không hề động, mà đầu lại đang thong thả chuyển động, sau khi nhìn ngang dọc trái phải, thì liếc mắt nhìn về phía Kế Mông!

Chỉ một cái liếc mắt. Kế Mông cũng cảm giác máu của mình đông lại, toàn thân bốc hơi lạnh, từng chiếc lông tơ đều dựng thẳng lên!

Cảm giác kia, giống như là một con gà con gặp điều hâu, sợ hãi, bất lực giấy dựa, tuyệt vọng...

Sắc mặt Kế Mông lập tức trắng bệch, trên trán đều là mồ hôi lạnh!

Lúc này Kế Mông mới nhớ tới lời Côn Bằng đã nói với hắn:

-Đừng chọc cái con thỏ kia, không phải là bởi vì tỷ tỷ của hắn... ừm, tuyệt đối đừng để hắn đánh máu!

Mới đầu, Kế Mông không hiểu rõ ý của Côn Bằng, bây giờ thì hắn đã có chút hiểu...

Ánh mắt con thỏ này đã nói rõ tất cả, tất cả mọi người nơi này, đều là đồ ăn của hắn!

Tần Thộ ngoắc ngoắc tay với Kế Mông, Kế Mông sợ hãi phát hiện thân thể của hắn có thể động lần nữa, nhưng mà hắn lại không khống chế được, mà là thân bất do kỷ đi về hướng con thỏ. Đi tới gần, thân thể Kế Mông bắt đầu phát sinh biến hóa, hắn từ hình người bắt đầu biến thành yêu thú, sau đó hắn bắt đầu kéo vảy rồng trên đầu rồng của mình, lông vũ trên cánh tay, cũng như là móng tay!

Hoàng Long đạo nhân và Xi Vưu đã sớm chạy tới nơi cực kỳ xa,

hai người nhìn nhau đều thấy được vẻ kinh hãi trong ánh mắt.

Xi Vưu nói:

-Con thỏ đây là muốn Kế Mông tự đem mình xử lý cho sạch sẽ rồi
i hàm cho hắc ăn à?

Hoàng Long đạo nhân run lấy bầy nói:

-Đây... đây thực sự là con tiện thỏ kia à? Sao có thể? Hắc vừa mới
i thành Nhân Tiên mà!

Xi Vưu thở dài nói:

-Ta cũng không biết nên giải thích thế nào... Có điều, người có biết
lúc trước vì sao ta để con thỏ này ở bên người để che chở không?

Hoàng Long đạo nhân theo bản năng lấy ra một tờ giấy vàng, phía
trên vẽ hình tác chiến của Xi Vưu, phóng đại hình bên trên, trên người Xi Vưu quả thật có thân ảnh của con thỏ.

Xi Vưu nói:

-Lúc trước có người chỉ điểm ta, nói con thỏ này chính là thứ duy
nhất khiến thiên địa phải kính sợ. Lôi kiếp của hắc chỉ có một mét
t, người có biết tại sao không?

Hoàng Long đạo nhân lắc đầu nói:

-Ta cũng rất buồn bực, con thỏ này mặc dù ngang bướng, nhưng
mà tư chất là tuyệt đối không kém, cầu phi thăng không thể nào
hỉ có một mét được.

Xi Vưu thở dài nói:

-Lúc ấy người kia nói cho ta biết, cho dù là ngày này, cũng không muốn con thỏ ăn quá no bụng.

Chương 797: Nữ Oa

Chương 797. Nữ Oa

Hoàng Long đạo nhân sững sờ nói:

-Hắn sẽ ăn lời kiếp?

Xi Vưu cười nói:

-Ta chưa thấy qua thứ gì là hắn không ăn.

Hoàng Long đạo nhân tiếp tục nói:

-Ăn quá no bụng thì sẽ thế nào?

-Không biết, có điều... Bây giờ cái con thỏ này đã rất đáng sợ. Nếu như ăn no rồi, hắn là càng đáng sợ hơn đi... Lúc ấy ta che chở hắn, chính là nghĩ muốn kết một cái thiện duyên. Sự thật đã chứng minh... mặc dù không có cái gì có thể dùng, nhưng mà chí ít là ta còn sống. Nhưng mà bọn họ, phải chết!

Xi Vưu chỉ vào bọn người Kế Mông nói.

Một bên khác, Kế Mông đã đem mình tự xử lý sạch sẽ, thậm chí bắt đầu lấy tay xé mở bụng của mình, móc nội tạng ra bên ngoài!

Đúng lúc này, một tiếng thở dài vang lên, sau đó trên bầu trời xuất hiện một nữ tử.

Nữ tử nhìn con thỏ, con thỏ dường như cũng cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, hơi ngẩng đầu lên nhìn nữ tử.

Nữ tử vừa xuất hiện, Xi Vưu lập tức mang theo Hoàng Long đạo nhân chạy!

Vừa chạy vừa nói:

-Sao Nữ Oa nương nương lại tới đây?

Về mặt Hoàng Long đạo nhân cũng là kinh hãi, có điều hắn vẫn nhìn về phía sau, muốn nhìn một chút cảnh tượng con thỏ đụng phải thánh nhân sẽ như thế nào.

Kết quả một cảnh tượng xảy ra khiến hắn cả đời cũng không quên được!

Chỉ thấy Nữ Oa nương nương thở dài nói:

-Ta dùng cái này để đổi một mạng của hắn, thế nào?

Nữ Oa vừa nói, vừa lấy ra một cái hộp, bên trong cái hộp có một nắm đất.

Hoàng Long đạo nhân hoảng sợ nói:

-Cửu Thiên Tứ Nhưộng! Lúc thiên địa mới bắt đầu, hình thành sớm nhất chính là Huyền Hoàng thổ, được gọi là một hạt cát có thể sinh ra một thế giới Cửu Thiên Tứ Nhưộng! Vậy mà Nữ Oa nương nương lại dùng một hộp Tứ Nhưộng đổi mạng của Kế Mông?

Xi Vưu nói:

-Người lập ra yêu tộc Thiên Đình sớm nhất chính là nương nương, bây giờ có cơ hội lật bàn, nàng không thể nhìn người của yêu tộc Thiên Đình cứ chết đi như vậy. Nàng cũng không phải đang mua mạng của một mình Kế Mông, mà là đang mua mạng của tất cả mọi người!

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Thánh nhân còn phải làm ăn, đàm phán với hắn? Ông trời ơi, ta không có đang nằm mơ đó chứ? Đây chính là con thỏ ngốc đi theo phía sau mông ta sao?

Xi Vưu nói:

-May mắn cho người, là lúc người gặp hắn đã đối xử với hắn cũng không tệ lắm.

Hoàng Long đạo nhân nói:

-Chuyện của hắn ta cũng biết một chút, huống chi, hắn là người nòngui che chở, làm sao ta có thể đối với hắn không tốt được.

Xi Vưu gật đầu nói:

-Được rồi, đừng xem nữa, chuyện của thánh nhân, chúng ta ít lần vào, miễn cho dẫn tới nhân quả.

Mặc dù Xi Vưu nói như vậy, có điều sâu trong ánh mắt lại lộ ra một ánh sáng quý dị, hiển nhiên là trong lòng hắn còn có ý nghĩ mà hắn không nói ra.

Tần Thộ nhìn Cửu Thiên Tứ Nữ, lại nhìn nhìn Kế Mông đã tự mình xử lý tốt, chuẩn bị vào nôi.

Sau đó Tần Thộ vươn một cái tay.

Nữ Oa dường như sợ con thỏ đôi ý, lập tức ném cho con thỏ, sau đó hỏi:

-Những người khác, xem như tặng cho ta, thế nào?

Vẻ mặt Tần Thộ ghét bỏ nhìn những người kia, sau đó nhẹ gật đầu.

Nữ Oa mỉm cười, vung tay lên trên bầu trời, hai tòa đại trận trong nháy mắt phân thành hai, sau đó nàng cong ngón tay búng ra, nhả ra hai bên biến mất trong không trung.

Nữ Oa nói:

-Bọn họ từ chỗ nào đến, liền đi về chỗ đó. Cáo từ!

Nói xong, Nữ Oa xoay người rời đi.

Một mình Tần Thộ đứng giữa thiên địa, trong tay cầm Cửu Thiên Tứ Nhượng, một đôi con người đầy hơi nước trắng mịn mờ như sương mù lượn lờ, cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Cùng lúc đó, trong thần thức của Tần Thộ, Tần Thộ cũng là đang mơ hồ ngồi ở chỗ đó.

Ngay vừa rồi, sau khi Tần Thộ nhìn thấy trên mặt mình có một giọt máu, hai mắt liền tối đen, mở ra thì đã thấy mình ở trong thần thức.

Trước kia lúc Phương Nhã còn ở đây, trong thần thức của Tần Thộ có một con thỏ màu đỏ, về sau Phương Nhã đi rồi, thần thức của hắn liền triệt để trở thành một vùng tăm tối.

Nhưng mà ngay ở lúc này, trong tay hắn lại nhiều thêm một nắm đất!

Nắm đất này cũng không biết là cái gì, có điều cái đồ chơi này rất nặng, mà lại càng ngày càng nặng, sau khi Tần Thộ cầm một chút thì liền có chút không cầm được nữa.

-Đệch, đây là cái thứ quỷ gì vậy?

Tần Thộ mắng một câu, vung tay lên, ném nắm đất kia ra ngoài.

Nắm đất bay lên không trung, trong nháy mắt liền khếch tán ra, hóa thành hạt cát mịn bay đầy trời, sau đó những hạt cát này giống như là khí cầu, biến lớn rất nhanh, cuối cùng biến thành từng ngôi sao trời phiêu phù ở bốn phương tám hướng xung quanh Tần Thộ!

Thần thức Tần Thộ nghiêm nhiên biến thành một cái vũ trụ!

Nhưng mà điều khiến Tần Thộ khiếp sợ là những ngôi sao này không có ngừng biến lớn lại, mà là đang không ngừng biến hóa, thậm chí còn phân liệt, nổ tại chỗ, sau đó biến thành rất nhiều tinh cầu...

Cái này giống như là một vũ trụ thật, bạo tạc ở bên trong, không ngừng bành trướng!

-Ôi móa... cái này là thật hay giả vậy?

Tần Thộ hiếu kỳ nhìn về phía một tinh cầu tối tăm mờ mịt, một khắc sau, hắn liền xuất hiện ở bên cạnh cái tinh cầu kia.

Tần Thộ ngửa đầu nhìn tinh cầu vô cùng to lớn, mở rộng miệng thào nói:

-Móa, so với Trái Đất còn lớn hơn! Thật hay giả vậy?

Sau đó Tần Thộ thử tiếp cận tinh cầu, kết quả hắn thành công đứn

g ở bên trên tinh cầu, chân đạp dưới đất đầu đội trời, bốn phía đồi núi chập trùng, ngàn vạn khe rãnh!

Tần Thọ nắm một nắm đất trong tay, chẹp chẹp miệng nói:

-Đây... lại là thật! Thật là không thể tin được, không biết trên tinh cầu của người không, người xinh đẹp... ừm, nữ nhân xinh đẹp! Ta muốn làm quốc vương, ngao!

Nhưng mà nguyện vọng đẹp của Tần Thọ thất bại rồi, hắn tìm rất nhiều tinh cầu, kết quả ở đó ngay cả một con ruồi cũng không có.

Nhưng mà ở bên trong đám tinh cầu này lại tìm được một tinh cầu màu xanh lam, có mấy phần giống với Trái Đất, chỉ có điều phía trên có một khối đại lục đang trôi nổi ở phía trên biển rộng mênh mông.

Tần Thọ đi lên trên tra xét một vòng, vẫn không có dấu hiệu của bất kỳ sinh mệnh nào, ngẩng đầu lên nhìn trời, lại khiến Tần Thọ hơi kinh ngạc, bởi vì đứng ở trên tinh cầu này có thể nhìn thấy Nhị Thập Bát Túc ở trên trời cùng với mười hai chòm sao!

-Ai da... có chút hiểu rồi, những tinh cầu này cũng không phải phân bố tùy tiện, mà là dựa theo ký ức trong tiềm thức của ta, mang Trái Đất còn có tiên giới tinh không đều chiếu vào. Đây có thể coi như là cùng một nơi có hai thế giới đều có chỗ gần giống với vũ trụ... - Tần Thọ to gan suy đoán.

Chương 798: Ôm cây đợi thỏ

Chương 798. Ôm cây đợi thỏ

Vừa nói xong, bầu trời vang lên một tiếng vang thật lớn, Tần Thộ nhìn kỹ lại, chỉ thấy một bia đá cực lớn từ trên trời rơi xuống!

Tần Thộ tập trung nhìn, phía trên kia thỉnh thoảng viết một chữ to – Tiên!

Tần Thộ gãi gãi đầu, thầm nói:

-Ý gì vậy?

Sau đó bia đá kia xoay chuyển trên không, bịch một tiếng đập vào trước mặt Tần Thộ.

Lúc này Tần Thộ mới phát hiện, bên trên bia đá kia còn có văn tự kỳ quái, Tần Thộ cực kỳ chắc chắn, hắn tuyệt đối chưa từng nhìn thấy những văn tự này. Nhưng mà những văn tự này, hắn chỉ nhìn lướt qua, lại có thể hiểu rõ nội dung phía trên.

Loại cảm giác này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện, ở Địa Tiên Giới, rất nhiều văn tự đều có loại công năng này.

Người có thể không biết, cũng không cần biết, phương thức mà những văn tự này truyền lại tin tức, chính là trực tiếp để linh hồn xem hiểu.

Tần Thộ nhìn kỹ, trong mắt càng phát lên kinh ngạc.

Văn tự bên trên tấm bia đá này rõ ràng là liên quan tới văn bia Phàm Mạc của hắn!

Dựa theo thuyết pháp trên tấm bia đá này, bộ tộc này của Tần Thộ cùng tất cả yêu quái tinh linh khác nhau, yêu quái là trong cơ thể có nguyên khí, ngưng tụ ra cái yêu đan kia thì trở thành yêu quái.

Nhưng mà bộ tộc con thỏ này thì khác, trong cơ thể của bọn họ chỉ có xuất hiện bìa đá, thì mới tính là chân chính thành tinh. Trước đó, mặc dù thực lực của Tần Thộ đi lên, nhưng mà bên trong cơ thể căn bản không có văn bia. Chứ đừng nói đến cái văn bia Phàm Mạc này!

Văn bia Phàm Mạc xuất hiện, đại biểu cho huyết mạch chân chính của Tần Thộ thức tỉnh, mở ra con đường truyền thừa huyết mạch, nói cách khác, bây giờ con thỏ mới thực sự là con thỏ của tộc con thỏ.

Bộ tộc con thỏ này là tầng phàm nhân, mặc kệ là tu luyện tới trình độ nào, đều không có cách nào hóa hình, muốn hóa hình? Tần Thộ lật khắp văn bia Phàm Mạc, cũng không thấy được biện pháp liên quan tới hóa hình, chỉ có thể nói là cực kỳ khó.

Nhưng mà muốn thành tiên, thì lại rất dễ dàng! Đối với chủng tộc khác mà nói, thì thành tiên phải cần tu hành, cần ngộ đạo, cần Tài Lữ Pháp Địa, đại cơ duyên các kiểu... Nhưng mà đối với bộ tộc con thỏ này mà nói thì chỉ cần có đầy đủ nguyên khí thì có thể lên như chẻ tre.

Mà dấu hiệu muốn thành tiên đó chính là trong cơ thể xuất hiện văn bia thành tiên!

Nếu như không có, thì vẫn là chưa thành tiên.

Tần Thộ nhanh chóng đi bốn phía địa cầu tìm, kết quả tìm nửa ngày, cũng không có tìm được cái gọi là văn bia thành tiên, hắn lập tức hiểu, con mẹ nó hắn còn chưa có thành tiên!

Nhìn kỹ nội dung trên văn bia Phàm Mạc lần nữa, ở trên nói rất rõ ràng, bộ tộc này của Tần Thộ, giai đoạn phàm nhân chỉ có hai phép thuật, một cái là nuốt, một cái là trộm.

Nuốt: Tất cả mọi vật trong thiên hạ, không có gì không thể nuốt!

Trộm: Tất cả mọi vật trong thiên hạ, không có gì không thể trộm!

Hai phép thuật này đều rất biến thái, hoàn toàn không nói đạo lý.

Khuyết điểm duy nhất chính là, nuốt chỉ có thể dựa vào Tần Thộ há miệng, còn nuốt thế nào và hiệu suất thì cũng là có hạn.

Khuyết điểm của trộm chính là xác suất thành công hoàn toàn là dựa vào vận khí.

Có điều căn cứ vào ý của văn bia Phàm Mạc, giai đoạn trước của bộ tộc này của hắn căn bản là không tu luyện, chuyện cần làm chính là trộm được đồ vật thì trực tiếp nuốt, sau đó một đường tiến mạnh, thành tiên là xong việc.

Tần Thộ chẹp chẹp miệng, ngẫm lại mình, mấy năm nay có tu tiên đến đỏ cả mắt, đoạn thời gian này, hắn cẩn thận từng li từng tí, luôn muốn tìm công pháp đại viên mãn để tu luyện, theo đuổi nền móng vững chắc, lập tức có chút đỏ mặt. Hắn thầm nói: “Ta còn thực sự cho rằng lão tổ tông mất mặt, có lỗi khi có huyết mạch với ta.

Có điều Tần Thộ lại lập tức mắng:

-Có điều cũng không thể trách ta đúng không? Cái văn bia này bây giờ mới xuất hiện, nếu đi ra sớm một chút thì tổ gia ta đã sớm phi tiên rồi! Đâu còn bị người ta bắt nạt nữa?

Sau khi xem hết tất cả nội dung trên bia Phàm Mạc, Tần Thộ xác định được một điểm, bây giờ hắn xem như là đã mở ra huyết mạch truyền thừa, nhưng mà còn chưa có thành tiên!

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là nguyên khí không đủ!

Điều khiến Tần Thộ không vui chính là, trên văn bia Phàm Mạc c

hỉ nói bộ tộc này của hấn, mà lại không nói những bộ tộc kia! Cái này khiến cho Tần Thộ nhức cả trứng... Thân thể dùng nhiều năm như thế, thậm chí ngay cả mình là thứ gì cũng không biết, thật là phiền!

-Hấn là rất lâu rồi đúng không? Ta lúc nào mới có thể tỉnh đây?

Tần Thộ ngồi trong không gian, móc chân, vẽ mặt bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, Tần Thộ bỗng nhiên cảm giác trên mặt có một trận lửa nóng, theo bản năng mở hai mắt ra!

Tần Thộ ngạc nhiên phát hiện, vậy mà hấn lại ở trong một hoàn cảnh đen kịt, bên người toàn là nước mà không có ánh sáng, dưới nước còn có âm thanh lộc cộc lộc cộc cổ quái... Thậm chí bên người còn có lá cây, sợi cỏ gì đấy đang tung bay.

Đúng lúc này, Tần Thộ nghe được một tiếng mở cửa, Tần Thộ lập tức nghiêng tai lắng nghe.

Chỉ nghe có người nói:

-Cha, không phải là người đi trồng trọt rồi sao? Sao lại cầm một con thỏ mập về vậy?

Sau đó Tần Thộ liền nghe một âm thanh khác vang lên:

-Ha ha... Hôm nay vận khí tốt, cha làm xong ruộng, đang ở bên cạnh ruộng nghỉ ngơi. Kết quả, con đoán xem? Cái con thỏ ngốc này đột nhiên từ trên trời rơi xuống, đụng vào trên cành cây, chết! Cha nhìn thấy con thỏ này rất mập nên mang về. Đây là ông trời ban ân mà...

-Ừm hum... Nhà chúng ta đã lâu lắm rồi không có thịt ăn, ông trời là đang thương chúng ta, đưa thịt tới cho chúng ta. - Đứa trẻ ngây thơ nói.

Tần Thộ nghe đến đây, mặt đen lại!

Đậu đen rau muống, người xưa có câu ôm cây đợi thỏ, con thỏ kia cũng chỉ là đụng vào cây mà thôi.

Hắn đúng thật là mạnh mẽ, trực tiếp rơi từ trên trời xuống đụng vào cái cây, rơi xuống đất liền thành cái hộp! Phá vỡ ghi chép của lã o tổ tông!

Sau đó Tần Thộ lại nghe được đứa bé kia hiếu kỳ nói:

-Cha, bao lâu mới xong?

-Gấp làm gì? Cái con thỏ này... Ừm, nói như thế nào đây? Lông rất khó nhổ, vừa rời bong nước sôi một cái mà một cọng lông cũng không rơi xuống. Chắc là thỏ già, da dày thịt béo, nấu nhiều sẽ... Yên tâm, cha đã thả gia vị, cho dù là có lông, cũng có thể hầm nó ngon miệng.

-Quá tốt rồi, cuối cùng thì cũng có thịt để ăn rồi.

Chương 799: Đầu mì tôm

Chương 799. Đầu mì tôm

Tần Thộ nghe đến đây, nắm lấy loại đồ vật dạng cỏ cây đang nổi lên bên cạnh hắn, nhìn kỹ, thật đúng là hành tây, lá rau gì đó!

Tần Thọ lập tức phát hỏa, hai chân đạp một cái dùng sức đứng lên, chỉ nghe bịch một tiếng, nắp nồi bay ra!

Sau đó Tần Thọ liền thấy trước mặt có hai người một lớn một nhỏ, nam tử mất một cái chân, đứa trẻ mi thanh mục tú nhưng mà mắt không có tập trung, hiển nhiên là bị mù!

Đứa trẻ còn đang hỏi:

-Cha, sao thế? Âm thanh thật lớn.

Nam tử nhìn Tần Thọ, toàn thân run lẩy bẩy nói:

-Con... vào nhà trước.

-A, vâng.

Đứa trẻ lên tiếng đi vào nhà.

Sau đó nam tử phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Tần Thọ, đập đầu như già tởm nói:

-Yêu quái đại lão gia, ngàn vạn lỗi sai đều là lỗi của ta, ta đồng ý dùng mạng đền mạng, xin người bỏ qua cho con trai của ta.

Tần Thọ vốn là một bụng tức giận, nhưng nhìn đến gia đình rách rưới này, đáng vẻ một người nam tử vì đứa con của mình mà liều mình cầu xin.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng, đi đến bên cạnh hấn mắng mẹ nó, nói:

-Đây là hành tây của người à?

Nam tử ngây ngẩn cả người, hấn đột nhiên thấy con thỏ từ trong nồi nước sôi đứng ra, mà lại còn là đứng thẳng người, ánh mắt sắc

bén như sói, hiển nhiên không phải là con thỏ bình thường, mà là yêu quái. Vốn cho rằng yêu quái há mồm liền muốn ăn thịt người, kết quả con thỏ này lại đi hỏi một vấn đề như thế.

Nam tử ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng, chỉ nhìn thấy trong tay con thỏ cầm một đoạn gì đó bằng hoàng kim, cái hoàng kim kia nhìn có chút giống đoạn hành tây.

Nam tử lắc đầu nói:

-Không... không phải...

Tần Thộ ừ một tiếng, sau đó lại cầm một cây hành tây màu bạc nó i:

-Đây là hành của người à?

Nam tử tiếp tục lắc đầu.

Tần Thộ cầm lên một cây hành bình thường hỏi:

-Cái này thì sao?

Nam tử gật đầu.

Tần Thộ vỗ tay một cái, cười nói:

-Sự thành thật của người cảm động ta, hành vàng, hành bạc này đều cho người, về sau sống cho tốt.

Nam tử sững sờ, sau đó nhanh chóng dao động ngẩng đầu lên.

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Không cần?

Nam tử dùng sức gạt đầu, sau đó tội nghiệp hỏi:

-Thượng tiên, ngài xem, có thể cho ta một miếng ăn không?

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Có tiền còn không mua được à?

Nam tử chua xót nói:

-Nếu như là một năm trước, ta có thể có được một khối vàng bạc này đương nhiên là vui mừng, muốn cái gì cũng đều có thể đi mua. Nhưng mà năm nay cũng không biết là thế nào nữa, sau mấy tiếng nổ liên tiếp, thì động đất liên miên, lại thêm cuồng phong tàn quét, làm gì có chỗ nào còn có lương thực chứ? Ài... người nói xem cái thế đạo đang tốt, đây là sao vậy?

Tần Thọ nghe đến đây, theo bản năng nghĩ đến lúc Thái Sơn sụp đổ, ảnh hưởng đến Trái Đất.

Bên kia có Tần Thọ và Phương Nhã thì tự nhiên không có tạo thành hủy diệt, nhưng mà Địa Tiên Giới thì sao?

Nhất là Thiên Đình, vốn là dựa theo quy luật, để Tứ Hải Long Vương, còn có Phong Vũ Thần điều khiển bốn mưa gió bốn phía, trừ phi dân bản xứ bất kính với trời, nếu không thì sẽ mưa thuận gió hòa, dân chúng giàu có an khang.

Nhưng mà chính Thiên Đình bây giờ còn đang loạn thành một đoàn, hiển nhiên là không có ai quan tâm đến sống chết của những người này...

Ngoại trừ nhà của nam tử này, Tần Thọ nhìn thấy chính là một thôn đồ nát hoang vu, trong thôn có hơn mấy trăm phòng ốc, chiếm diện tích không nhỏ, nhưng là trước mắt lại có có mấy người khổ sở đang ngồi ở cửa ra vào.

Nghe nam tử nói, chỗ này của bọn họ gọi là Trần gia thôn, trong thôn cơ bản đều là người của Trần gia, nhưng mà một năm trước thiên tai giáng xuống, tất cả lương thực trong thôn đều không thu được. Hơn nữa không chỉ là lương thực của bọn họ không thu được, mà dường như ngay cả dã thú cũng khó sinh tồn, thế là vô số dã thú bắt đầu di chuyển, thậm chí là tập kích thôn.

Một số lượng chuột lớn đi vào trong thôn trộm lương thực, đến hôm nay, những người hoặc là bị tập kích chết, hoặc là chết đói, còn chạy mất chiếm tuyệt đại đa số, còn những người còn lại trong thôn chỉ là một số người lẻ tẻ cố gắng kéo dài hơi tàn.

-Quả nhiên, không cần biết là Trái Đất hay là Địa Tiên Giới, chỉ cần đánh trận, người khổ vĩnh viễn là sinh linh ở tầng dưới chót nhất.

Tần Thọ lắc đầu, lúc ra đi hắn còn để lại đồ ăn đủ cho những người trong thôn ăn mười năm.

Có điều thôn dân vẫn hỏi một câu:

-Thượng tiên, cái khổ này lúc nào mới kết thúc vậy?

Tần Thọ nghĩ nghĩ rồi nói:

-Chắc là mười năm.

Thực ra cụ thể bao nhiêu Tần Thọ cũng không biết, nhưng mà dựa vào quy mô của trận đánh nhau lần trước, hắn là không cần tới mười năm... Nếu như quả thật đánh tới mười năm, vậy thì đoán chừng người của cái Trần gia trang này cũng không đợi được đến mười năm sau.

Rời khỏi Trần gia thôn, Tần Thọ lập tức vọt tới hướng đi đến Tam Tiên Lộ, hắn rất muốn biết, rốt cuộc thì cái trận đại chiến kia thế

nào!

Những người mà hấn quan tâm kia thế nào rồi.

Đồng thời trong lòng mắng lão già lừa đảo: "Đại gia ngươi, sao lại muốn đánh mê ta?"

Có điều hấn không có việc gì, đã nói lên ít nhất là lão già lừa đảo không có ác ý với hấn.

Sau khi rời khỏi thôn, ánh mắt Tàn Thộ dần dần trở nên ngày càng nghiêm trọng!

Mặc dù trước kia Địa Tiên Giới cũng có đánh nhau, nhưng mà đánh nhau kia đều là không tính, chính thể vẫn là vui vẻ phồn vinh.

Nhưng mà bây giờ thì khác, tất cả thành trì, danh sơn, đại xuyên đều là một mảnh vết tích bị chiến hỏa đốt cháy qua, rất nhiều dãy núi quen thuộc đã bị san bằng, một vài thành trì trực tiếp biến thành một vùng phế tích!

Tàn Thộ càng nhìn mồ hôi lạnh trên trán càng nhiều, thậm chí nói:

-Không đúng, không đúng... Ta chỉ là hôn mê một hồi, sao Địa Tiên Giới lại thay đổi lớn như thế? Lẽ nào?

Tàn Thộ nghĩ đến một ý nghĩ khiến hấn kinh hoàng, có khả năng hấn đã hôn mê rất lâu!

Lúc hấn vọt tới Tam Tiên Lộ, đập vào mắt là thấy ngang khắp đồng, thần huyết lẫn lộn giống như là đang thay chủ nhân của nó gầm thét sự không cam lòng trong lòng.

Tàn Thộ nhìn thấy một vài nhà sư vừa đi đến chỗ thi hài khắp nơi bên trong vùng đất, vừa niệm tụng kinh văn, còn cầm trong tay bình bát, vừa đi vừa lấy một ít thanh kim phần bên trong bình bát v

ung lên trên bầu trời. Huyết dịch lây dính kim phần liền trở nên k
hông có nóng nảy như vậy nữa, thời gian dần trôi qua, huyết dịch
cũng bình tĩnh lại.

Chương 800: Đầu mì tôm (2)

Chương 800. Đầu mì tôm (2)

Tần Thộ biết, những nhà sư này là đang siêu độ vong hồn ở đây, t
rấn an oán khí.

Nếu như nơi này không có ai quản, thì có trời mới biết sẽ sinh ra
vật gì đáng sợ làm hại đến sinh linh bốn phía.

-Tiểu hòa thượng, xưng hô thế nào?

Tần Thộ chạy đến trước mặt một tiểu hòa thượng hỏi.

Tiểu hòa thượng sững sờ, sau đó chấp tay trước mặt nói:

-Bần tăng là Phương Chính, thí chú...ừm, đạo hữu có việc gì thế?

Tần Thộ hoàn lễ nói:

-Ây... có việc. Ta muốn hỏi một chút, trận đại chiến ở nơi này, cu
ối cùng là ai thắng? Có chết nhân vật quan trọng nào không?

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói:

-Bản tăng cũng không biết, bản tăng là nhận được tôn pháp đến đây siêu độ vong hồn. Chỉ biết là nơi này có một trận đại chiến, chết rất nhiều Thiên Thần và Yêu Thần, còn về phần tại sao đánh, những người chết là ai thì bản tăng cũng không biết.

Về mặt Tàn Thọ thất vọng nói:

-Được rồi... Đa tạ.

Nói xong, Tàn Thọ theo bản năng hỏi một câu:

-Đúng rồi, ngươi là ở đỉnh núi nào vậy? Ta gặp qua lão đại đầu mày tôm của giáo phái các ngươi.

Tiểu hòa thượng sưng sờ, gãi gãi đầu trọc nói:

-Đầu mày tôm?

Tàn Thọ nói:

-Cái này mà cũng không biết? Chính là Như Lai.

Tiểu hòa thượng lập tức dờ khóc dờ cười nói:

-A di đà phật, hóa ra đạo hữu nói đến gia sư.

Tàn Thọ ngạc nhiên nói:

-Ngươi là đồ đệ của Như Lai?

Tiểu hòa thượng gật đầu nói:

-Đúng vậy.

Con mắt Tàn Thọ lập tức sáng lên, một phát túm lấy quần tiểu hòa thượng hỏi:

-Có phải người tới từ Linh Sơn không?

Tiểu hòa thượng gật đầu.

Tần Thọ mừng như điên nói:

-Người đi Tam Tiên Lộ tới?

Tiểu hòa thượng tiếp tục gật đầu.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Tam Tiên Lộ thông rồi?

Tiểu hòa thượng phát hiện hắc gậy đầu đến mức xương cổ sắp bị bện rồi, cái con thỏ này sao lại có nhiều vấn đề để hỏi như vậy chứ?

Tần Thọ lập tức vui mừng, đang còn lo lắng làm thế nào để đi Thiêu Giới đây, đang lo có rất nhiều vấn đề mà không có ai giải đáp. Bây giờ Tam Tiên Lộ đã mở, chỉ cần trèo lên đến Thiên Đình, những vấn đề này tự nhiên có thể giải quyết một cách dễ dàng!

Thế là Tần Thọ vung tay lên nói:

-Được rồi, tiểu hòa thượng, vậy thì ta không quấy rầy người nữa. Lúc về nhớ giúp ta vấn an Kim Thiên Tử nha!

Nói xong, Tần Thọ chẳng không lên, vọt thẳng vào Tam Tiên Lộ.

Tiểu hòa thượng sau lưng gãi đầu, chấp tay trước ngực nói:

-A di đà phật, không ngờ được lại là bằng hữu của sư huynh. Đầu mí tôm... sao bần tăng lại không biết sư phụ còn có một cái tên gọi như thế nhỉ?

-Phương Chính sư thúc, người đang nói cái gì đó?

Đúng lúc này một lão hòa thượng đi tới, tò mò hỏi.

Phương Chính đem lời vừa rồi nói lại một lần, lão hòa thượng lập tức vui vẻ:

-Tâm Phật Tổ rộng, tên gọi phía dưới của người rất nhiều. Ta nhớ không lầm, hơn ba trăm năm trước ở trên tiết Vu Lan Bồn, có con thỏ chỉ vào Phật Tổ gọi đầu đầy túi đó.

-Con thỏ?

Phương Chính ngạc nhiên lần nữa, sau khi hỏi cụ thể chi tiết, hắn phát hiện, hình như hai tên khốn kiếp này là cùng một người!

Sau đó Phương Chính kinh hô một tiếng:

-Ai nha, quên nói với hắn, Tam Tiên Lộ bây giờ không thể đi!

Đáng tiếc Tàn Thọ đã chạy xa.

Tàn Thọ đâm đầu đi vào giữa Tam Tiên Lộ, cảm thụ được khí tức quen thuộc, tâm Tàn Thọ lại càng khẩn trương.

Bởi vì có cái gọi là gần quê tâm ất sợ, cảm giác bây giờ của hắn chính là như thế này.

Sau khi xuống hạ giới hơn ba trăm năm trước, hắn nhìn như nhẹ nhõm, nhưng mà trái tim nhỏ lại chưa bao giờ ngừng lo lắng, sợ bị yêu quái nào đó tiêu diệt.

Bây giờ rốt cuộc cũng quay về Tiên Giới, hòn đá trong lòng Tàn Thọ cuối cùng cũng được buông xuống, có điều nhịp tim liền lập tức bắt đầu tăng tốc độ.

Càng đến gần cuối Tam Tiên Lộ, tim của hắn đập càng nhanh, đồng thời trong đầu hiện lên từng gương mặt và cảnh tượng quen thuộc, càng nghĩ càng kích động. Tần Thộ cũng có chút sợ hãi, hơn ba trăm năm trôi qua, bây giờ hắn đi về, có khi nào là cảnh còn người mất không?

Còn có trận đại chiến kia, rốt cuộc thì đánh như thế nào? Không có phân ra thắng bại? Hay là bạn bè, sư phụ của mình có ai bị thương không?

Vạn nhất có người bị thì làm sao bây giờ?

Nghĩ đến tình cảnh kia, lần đầu tiên Tần Thộ có chút không muốn bước.

Có điều hắn vẫn cắn răng đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

-Chiến tranh đáng chết, khiến thổ gia ta về nhà thôi mà cũng đau khổ như vậy? Con mẹ nó nếu ai lại đánh trận... đến lúc thực lực của thổ gia ta mạnh, ai dám đánh trận ta gọt người đó!

Tần Thộ nghĩ đến những thứ này, hít một hơi thật sâu, một bước liền xông đến Tam Tiên Lộ!

Lúc sắp đến cuối, Tần Thộ cũng có cảm giác có chỗ không đúng, đầu tiên là lúc ra Tam Tiên Lộ không thấy được con mắt giám thị thiên hạ kia!

Nơi đó phải có con mắt kiểm tra tất cả những người vào Tam Tiên Lộ mới đúng chứ?

Đến lúc Tần Thộ xông ra khỏi Tam Tiên Lộ, Tần Thộ ngạc nhiên phát hiện, bên ngoài Nam Thiên Môn vậy mà lại không có ai canh giữ!

Tần Thọ gãi gãi đầu, thăm nói:

-Cái tên Cự Linh Thần kia làm cái quỷ gì vậy? Lười biếng cũng k hông cần phải mang theo tất cả mọi người cùng lười biếng chứ? Hay là Thiên Đình xảy ra vấn đề? Được rồi, chờ lát thành tiên, về thăm nhà một chút trước.

Tần Thọ vừa nghiêng đầu, cả người lập tức ngây dại!

Chỉ nhìn thấy bầu trời mịt mù, vậy mà hắn lại không thấy mấy tinh thần!

Càng làm cho hắn xù lông chính là...

-Mặt trăng đâu? Mặt trăng đâu?

Tần Thọ đứng ở trên bình đài lớn tiếng gầm thét:

-Mặt trăng của ta đi đâu rồi?

Nơi vốn là Nguyệt Cầu, lúc này trống tuếch!

Nếu không phải là bên trên Nam Thiên Môn kia còn đang treo cái bảng hiệu Nam Thiên Môn, thì thậm chí Tần Thọ còn hoài nghi là mình đi nhầm chỗ!

Tần Thọ chưa từ bỏ ý định bay về phía vốn dĩ là vị trí của mặt trăng, trong lòng yên lặng tính toán khoảng cách, dựa theo trí nhớ của hắn để đến, kết quả vẫn là trống tuếch.

Tần Thọ giống như là kiến bò trên chảo nóng, bay tán loạn bốn phía giống như là con ruồi không đầu, sau khi chuyển tầm vài vòng, ánh mắt của hắn lần nữa nhìn lên trên Nam Thiên Môn.

-Đi Thiên Đình, ta không tin trong Thiên Đình không có người biết mặt trăng đi đâu!

Tần Thộ nghĩ đến chỗ này liền quay người xông về Nam Thiên Môn, sau đó liền đâm đầu bay tới!

Chương 801: Con thỏ không có nhà để về

Chương 801. Con thỏ không có nhà để về

Chờ lúc Tần Thộ đi rồi, đằng sau Nam Thiên Môn vang lên mấy âm thanh nhẹ nhàng thở ra:

-Cuối cùng cũng đi rồi, quá dọa người.

-Ừm ừm... Thật sự là sợ con thỏ kia phát hiện ra chúng ta, rồi đem chúng ta đi ninh nhừ.

-Đúng vậy... có điều con thỏ trở về rồi, làm sao bây giờ?

-Còn có thể làm sao được nữa? Để bên trên đau đầu đi, bây giờ ta đi truyền tin tức.

-Vậy thì chờ người ở bên trên làm chủ đi.

Hiển nhiên, mấy tên ở cổng Nam Thiên Môn này là những người lúc trước tham gia trận đại chiến kia, cũng đều tận mắt nhìn thấy hình ảnh con thỏ chỉ một tay mà khiến Kế Mông cường đại như thế chủ động đi vào nôi. Loại đứng ở đỉnh cao nhất của chuỗi sinh vật kia, một người khổng chế vận mệnh của tất cả mọi người, ánh mắt băng lãnh các người đều là thức ăn của ta, bây giờ bọn họ ng

hĩ lại toàn thân vẫn còn run lên.

Cho nên sau khi bọn họ thấy con thỏ đi từ Tam Tiên Lộ ra ngoài, điều đầu tiên không phải là bảo vệ Nam Thiên Môn không cho con thỏ đi vào, mà là tìm nơi trốn, không để con thỏ phát hiện.

Thế nên mới có hình ảnh Nam Thiên Môn lớn như vậy mà không có lấy một người trấn giữ.

Tần Thộ không biết bây giờ hắn đã có thêm tên gọi là Đại Ma Vương, trong lòng hắn lúc này đang vô cùng nôn nóng vọt thẳng vào Tiên Giới.

Kết quả đi vào Tiên Giới, Tần Thộ chỉ cảm thấy tế bào trong cơ thể ngao ngao kêu đói, nhao nhao mở rộng miệng, điên cuồng hấp thụ nguyên khí thiên địa!

Tần Thộ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, mắt đã tối sầm lại, trực tiếp bị đẩy vào bên trong thần thức!

Tần Thộ chỉ cảm thấy bầu trời ở bên trong có một bia đá lớn đang chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng ầm một tiếng vang lên, bia đá rớt xuống, rơi vào bên trên tinh cầu màu xanh lam, trước mặt Tần Thộ.

Trên tấm bia đá viết to chữ Văn Bia Thành Tiên!

Tần Thộ nhìn thấy tấm bia đá này, nhưng lại không biết là nên cười hay là nên khóc, nếu như là bình thường khẳng định là sẽ cười ha ha. Nhưng mà tâm tư của hắn bây giờ đều đặt ở trên chuyện mất trắng biến mất, lo lắng cho an nguy của Hằng Nga, nơi nào còn có tâm tư cười ra tiếng? Hắn bây giờ chỉ nghĩ nhanh chóng thu lại được quyền khống chế cơ thể, sau đó đi tìm Hằng Nga.

Đúng lúc này, văn bia trước mặt Tần Thộ bỗng nhiên sáng bừng lên từng đạo kim quang, phía trên hiện ra từng dãy văn tự!

Đồng thời trong đầu Tần Thộ cũng nhiều thêm rất nhiều tin tức!

Còn có một số mảnh vỡ ký ức lẻ tẻ!

Những tin tức này chính là nội dung ghi chép bên trên Văn Bia T hành Tiên, và văn bia Phàn Mạc, viết về một chút chuyện liên quan tới bộ tộc của hắn.

Bộ tộc con thỏ này sau khi thành tiên, đường tương lai cũng giống như một mảnh đường bằng phẳng, muốn tăng thực lực lên? Đơn giản, thô bạo ăn là được rồi. Có điều sau khi thành tiên, đối với ăn có yêu cầu mới, ăn hết là không đủ, còn phải ăn đạo. Nói trắng ra là, chính là phải cả hai lực, đạo cùng đồng bộ tiến lên. Cái này cùng với việc người bình thường phải ăn cả thịt và rau, phòng ngừa mất cân bằng dinh dưỡng là hai đạo lý giống nhau.

Có điều khiến cho Tần Thộ vui nhất đó chính là, thiên phú phép thuật của hắn cuối cùng cũng xuất hiện biến hóa!

Đầu tiên là thiên phú phép thuật nuốt biến thành một ngậm nuốt.

Một ngậm nuốt: Một ngậm nuốt cả trời, thực lực càng mạnh, phạm vi nuốt càng lớn.

Tần Thộ xem, trông mắt đều sắp trợn lồi cả ra! Nói cách khác, về sau hắn ăn cái gì cũng không cần phải nhét từng cái từng cái vào trong miệng nữa, mà chỉ cần nhắm vào một mảnh khu vực rồi mở rộng miệng thì tất cả đều có thể bị hút vào trong miệng, trực tiếp nuốt! Hiệu suất này, cũng không phải là nhỏ, nếu như chạy vào nhà kho của người nào đó... Đột nhiên Tần Thộ muốn làm công nhân bốc vác.

Có điều Tần Thộ lớn gan suy nghĩ nếu như có thể thành, Tần Thộ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Ai động vào Hằng Nga của lão tử, lão tử phải để người chết cũng

không biết là mình chết như thế nào!

Kỹ năng trộm biến thành thâm thiên hoán nhật!

Thâm thiên hoán nhật: Xác suất của kỹ năng trộm thành công tăng lên trên diện rộng, nếu như là dùng kỹ năng của bản thân đối kỹ năng của đối phương thì xác suất của thâm thiên hoán nhật rất cao.

Tần Thọ nhìn đến đây, không nhịn được cảm thán nói:

-Quả nhiên, tiên phạm có khác, Thiêm trăm hồng câu, không thể vượt qua... Sau khi ta thành tiên tất cả năng lực đều phát sinh biến hóa! Kể từ đó thực lực của ta cũng coi như là tăng lên rất nhiều...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Thọ càng trở nên thâm trầm.

Sau khi trải qua mấy lần đại chiến, Tần Thọ càng hiểu được tầm quan trọng của thực lực, bây giờ đã không cách nào khống chế được thân thể để đi tìm Hằng Nga, vậy thì biện pháp tốt nhất bây giờ chính là tận dụng tăng thực lực của bản thân lên cao nhất!

Có thực lực, mới có thể nhanh chóng tới tìm Hằng Nga, đồng thời giải quyết tất cả phiền phức!

Sau khi nghĩ thông suốt, Tần Thọ nhìn một chút nội dung còn lại trên văn bia, phía trên còn lại vài lời không có chút tác dụng gì.

Có điều trong đầu Tần Thọ có ba mảnh vụn ký ức, cũng không biết là của ai.

Tần Thọ tùy tiện chọn một cái, một khắc sau, thế giới trước mặt dần thay đổi.

Tần Thọ thấy được một con thỏ ngồi trong không gian, đang dùng cần câu cá...

Hình ảnh này Tần Thộ đã từng mơ qua, quả nhiên, cái con thỏ kia lắc một đầu cần câu, một ngôi sao bị câu tới, sau đó hần thuận miệng ăn! Con thỏ quay đầu nhìn Tần Thộ, cười ha ha nói:

-Không muốn chết thì liều mạng ăn đi.

Lần thứ hai nhìn thấy đoạn ký ức này, bởi vì không phải là mơ cho nên Tần Thộ bắt đầu cẩn thận đi quan sát cái con thỏ kia.

Hắn càng nhìn càng phát hiện, sao cái con thỏ này lại giống mình như vậy chứ? Nhưng mà điều khiến hắn buồn bực là, hắn càng cẩn thận xem, thân ảnh của cái con thỏ kia lại càng bắt đầu mơ hồ, khiến hắn từ đầu tới cuối đều không xác nhận được tướng mạo thật của đối phương.

Lại mở mảnh vỡ ký ức thứ hai.

Tần Thộ thấy được một người đầu trâu cuỡi ở trên đầu một con gấu trúc to lớn, trên người mặc một bộ chiến phục, chạy một mạch!

Chương 802: Thiên Đình gặp biến cố

Chương 802. Thiên Đình gặp biến cố

Người đầu trâu vừa chạy vừa gầm thét:

-Chậm một chút, chạy quá mức rồi!

Coong!

Một thanh kiếm bổ vào trên lưng người đầu trâu, tia lửa đánh ra tung tóe, người đầu trâu nổi giận mắg:

-Quay người, quay người!

Mà gấu trúc dưới mông hắ như là tên đầu gổ, hắ không hô, liên không biết phải làm sao, hắ hô, gấu trúc nghe được, kẻ địch cũg đã đến, thế là lúc nào cũg bị chậm nửa nhịp so với tấn công củ a đối phương, không lâu sau bị đánh đến mũ giáp cũg bay...

Sau đó ký ức này dần trở nên mơ hồ, thấy không rõ nữa.

Tần Thọ gắ gắ đầu:

-Đây chắc là hình ảnh nguyên đại Xi Vưu và Cỗ Cỗ đang tranh giành với Viêm Hoàng đi, khó trách Xi Vưu thất bại, cái này con mẹ nó còn có thể không thua sao? Nhưng mà sao trong đầu ta lại có trí nhớ củ bọn họ? Cỗ quái, quá cỗ quái...

Tần Thọ lại mở mảnh vỡ ký ức thứ ba.

Tần Thọ nhìn thấy một mỹ nữ!

Nàng ở ngay trên đỉnh đầu Tần Thọ, hai người bốn mắt nhìn nhau, ngắ nhìn đối phương. Nhìn từ trong ánh mắt, Tần Thọ không cách nào xác định được đối phương có phải là người hay không, bởi vì đối phương bay ở trên trời, dường như là đông cứng ở trong tầng băng trên bầu trời. Nàng không động được, cũg không có ý nhúc nhích, chỉ là cười đầy áy náy với Tần Thọ, đồng thời một giọng ôn hòa vang lên:

-Chúng quy là ta sai rồi... Hối hận vì đã không nghe người.

Sau đó ký ức biến mất, về mặt Tần Thọ mơ hồ đứng trong thần thức, gắ gắ đầu nói:

-Đây... đều là cái gì vậy?

Mở mắt ra, Tần Thộ run run người, hắn phát hiện cơ thể của hắn sau khi thành tiên trở nên cường hãn, toàn thân tràn đầy sức mạnh có tính chất bạo tạc, giống như là có thể một quyền đâm chết một tôn đại đế. Có điều hắn cũng biết, cái đó thuần túy chỉ là cảm giác bản thân tốt đẹp, nếu như thật sự đối mặt với đại đế, đoán là sẽ bị đánh rất thảm.

Có điều cái này đã không còn quan trọng nữa, Tần Thộ lập tức chạy như điên về hướng của Thiên Đình!

Vẫn là con đường kia, vẫn là mảnh thảo nguyên đó...

Lúc trước khi lần đầu tiên Tần Thộ đến, hắn là theo chân một đám tán tiên và Hằng Nga cùng chạy, bây giờ chỉ có một mình hắn, thì Tần Thộ có chút chua xót.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu to thê lương, Tần Thộ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một con chim lớn bay qua bầu trời.

Tần Thộ biết con chim này, đây là người bảo hộ mảnh Thanh Mông Thương Nguyên này, thủ hộ giả - Thanh Loan.

Có điều Tần Thộ biết, Thanh Loan này cũng không phải là một trong năm loại chim phượng dục đúng nghĩa kia, nó chỉ là một con chim lớn có được huyết mạch của Thanh Loan mà thôi.

Địa vị của nó ngang hàng với bọn người Tứ Hải Long Vương và Doanh Cáo, đều là Ngọc Đế lúc trước lắc lư bản tộc không thành, liền chuyển sang huyết mạch bàng chi, dùng để làm ván cầu.

-Gia hỏa này vẫn còn, chắc là Thiên Đình còn chưa có xảy ra vấn đề gì.

Tần Thọ lập tức nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần đám người Thiên Đình không có việc gì, thì khiếu gì cũng tìm được người để hỏi.

Đồng thời Tần Thọ cũng không thể không cảm thán một câu, nội tình của nhân tộc Thiên Đình này vẫn là quá mỏng!

Nghĩ lại yêu tộc Thiên Đình bên kia, cường giả như mây, mà lại đều là tộc thuần huyết. Rồi lại nhìn nhân tộc Thiên Đình bên này, đều là tạp huyết bằng chi thì thôi đi, còn coi thiên thần nhà mình đề u là bằng mặt không bằng lòng.

Trước kia Tần Thọ cảm thấy địa vị của Thiên Đình là không thể lay động, nhưng mà bây giờ, hắn đột nhiên cảm giác được địa vị của Thiên Đình sợ là bấp bênh rồi.

Ngay lúc Tần Thọ đang chạy về phía trước, Thanh Loan ở trên không trung vừa đi tuần sát về, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào trên người Tần Thọ, bên trong đôi mắt kia hiện lên hàn quang, sau đó lộ ra một ý cười xấu xa, nói tiếng người:

-Đây là khí tức của Nhật Dạ Du Thần? Hay cho một Nhật Dạ Du Thần, còn dám trở về! Thời điểm ta lập công đến rồi!

Vừa nói, cánh Thanh Loan khẽ vỗ, cuồng phong gào thét!

Tần Thọ theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Thanh Loan vọt xuống!

Tần Thọ cả giận nói:

-Con chim ngu dốt, ngươi làm gì? Người một nhà!

Thanh Loan cười lạnh nói:

-Con thờ cóc, ngươi còn không biết sao? Nam Thiên Môn của T

hiên Đình đã bị yêu tộc Thiên Đình công hãm, bây giờ ta là đại tư
ớng thủ môn của yêu tộc Thiên Đình, tôn Thanh Loan!

Tần Thọ nghe đến đây, đầu óc ông một tiếng, giống như là bị sét
đánh!

Không cần biết Thiên Đình và hắn đã có bao nhiêu mâu thuẫn, nh
ưng mà dù sao ở đó cũng có nhà của hắn, cũng có người đối tốt v
ới hắn! Bây giờ bị công hãm, bình định, vậy thì người hắn quan tâ
m có còn an toàn không?

Nghĩ đến đây mắt Tần Thọ đỏ lên...

Thanh Loan không nhìn thấy biến hóa trong ánh mắt của Tần Th
ọ, dù sao mắt con thỏ vừa đỏ, thừa dịp Tần Thọ thất thần liền bắt
được Tần Thọ:

-Trước đó giết một tán tiên gọi là Vân Không chân nhân để lập cô
ng đầu, bọn họ không nhận, bây giờ bắt một tên thiên thần, hắn là
bọn họ sẽ nhận?

Tần Thọ nghe nói như thế, trong đầu lập tức hiện lên một tổ hình
ảnh, đó là ngày hắn ở trên Thiên Đình hồ đám người Vân Không
chân nhân, và hình ảnh ở trên Thanh Mông Thương Nguyên này c
hạy, cuối cùng là hình ảnh Vân Không chân nhân cười tròng...

Mặc dù hắn và Vân Không chân nhân không tính là bạn thân, như
ng mà nghe được tin tức cố nhân ngày xưa bỏ mình, Tần Thọ vẫn
nổi giận!

-Người vừa mới nói, người giết ai? - Tần Thọ hỏi với giọng khàn
khàn.

Thanh Loan sững sờ, cười nhạo nói:

-Người còn quan tâm người khác? Vẫn là nên quan tâm chính ngư

oi đi.

Không đợi Thanh Loan nói xong, chỉ thấy Tần Thộ đột nhiên duỗi một cái tay ra, tay kia kéo dài vô hạn nắm chặt lấy cổ Thanh Loan! Một phát nện về phía mặt đất!

Bành!

Thanh Loan bị đập đến mơ hồ tại chỗ!

Nàng là Địa Tiên đó!

Cái con thỏ này rõ ràng chỉ là Nhân Tiên, sao lại mạnh như vậy?

Nàng không biết, trước đó Tần Thộ chưa có thành tiên, thì đã có thể tùy tiện đánh Thiên Tiên, bây giờ đã thành tiên rồi, đánh Địa Tiên còn cần tốn sức sao?

Tần Thộ trực tiếp biến Thanh Loan thành chùy, ở trên mặt đất nện bình bịch hơn mười cái! Trực tiếp đập thành một cái hồ to!

Chương 803: Đại đế Yêu tộc

Chương 803. Đại đế Yêu tộc

Một tay Tần Thộ nắm cổ chim, một chân đạp vào ngực Thanh Loan, đánh cho một con Thanh Loan uy vũ xinh đẹp thành một con gà cồ trọc! Hai mắt Tần Thộ đỏ bừng hỏi:

-Người nói, người giết ai?

Sau khi bị hành hung một trận thì Thanh Loan cũng đã hiểu được, nó không đánh lại con thỏ trước mắt này.

Tròng mắt Thanh Loan loạn chuyển, hiển nhiên là đang nghĩ phải ứng đối với cái con thỏ này như thế nào.

Kết quả là nghe con thỏ nói:

-À... ta nhớ ra rồi, không cần người nói!

Nói xong Tàn Thọ dùng sức vặn một cái!

Rắc một tiếng!

Ngay cả lời cầu xin tha thứ Thanh Loan cũng không la ra được, bị vặn gãy cổ, chết tại chỗ!

Đúng lúc này, thần hồn Thanh Loan xông phá Thiên Linh Cái muốn chạy trốn, Tàn Thọ tiện tay vỗ một cái, bộp một tiếng, thần hồn của Thanh Loan bị đập nát ở không trung, hóa thành nguyên khí đầy trời.

Tàn Thọ há miệng, hút nguyên khí vào trong cơ thể, thở dài nói:

-Lão hữu, lên đường bình an.

Nói xong, Tàn Thọ quay hướng bay cấp tốc về phía Thiên Đình!

Mặc dù sớm đã nghĩ đến trong chiến tranh cố nhân sẽ gặp nguy hiểm, nhưng mà nghĩ thì nghĩ, đến lúc thật sự phát sinh thì lại là một loại cảm giác khác.

Tâm tình Tàn Thọ rất ngọt ngào, lần đầu tiên hắn có suy nghĩ mạnh mẽ động giết người, đồng thời suy nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt

iệt...

-Lão tử nói với các người đừng đánh, các người không nghe. Nếu đã nói không nghe, thử gia ta liền động thủ đánh các người tới nghe mới thôi!

Tần Thộ như là dã thú phát ra tiếng gầm nhẹ, đồng thời cũng là lần đầu tiên Tần Thộ không áp chế nhóm tế bào của mình hấp thụ nguyên khí, triệt để buông thả ràng buộc có thể, nhưng nơi đi qua, nguyên khí trong vòng trăm thước trong nháy mắt bị hắn hút đến không còn gì!

Dường như thân thể của hắn cũng biết hắn muốn làm gì, đây cũng là lần đầu tiên, tế bào không có hấp thụ tất cả nguyên khí, mà giữ lại một phần để Tần Thộ dùng cho tu luyện...

Tần Thộ có được một bộ “Tạo Hóa Hội Nguyên Công”, bản thân quyền công pháp này đối với đại đạo thiên địa đã có hiểu biết rất sâu, cho nên Tần Thộ dứt khoát vừa lĩnh hội thiên đạo vừa hấp thụ nguyên khí, vừa chạy một mạch...

Cùng lúc đó ở trong cung Nữ Oa.

-Nương nương, nhaoáng một cái ba năm đã qua đi. Kết quả vẫn là không thể nào lật đổ được Thiên Đình, mà Thiên Đình lại còn càng mạnh mẽ được. Phải làm sao mới ổn đây?

Một nữ tử thân mặc bạch y, đầu đội kim quan thấp giọng nói.

Nữ Oa nương nương không nói gì, mà một tên nam tử mặc áo trắng ở bên trên lại nói:

-Theo ta thấy, lần này là thua lỗ. Không nên giao Cửu Thiên Tứ Nhượng cho cái con thỏ kia.

Nữ tử hừ một tiếng nói:

-Đằng Xà, nương nương làm việc tự nhiên có đạo lý của nương nương, từ khi nào mà cần người để ý tới rồi?

Đằng Xà hiển nhiên là đã bị nữ tử này khi dễ lâu dài, cười khỏ một tiếng nói:

-Ta đây không phải quân, mà chỉ là nói chuyện. Bạch Ly, người đừng có suốt ngày nhằm vào ta có được không? Hơn nữa, ta là thật sự cảm thấy không nên cho cái con thỏ kia...

-Được rồi, các người đừng cãi cọ nữa.

Nữ Oa nương nương lắc đầu nói:

-Năm đó không có lựa chọn, tình hình ngay lúc đó, không hạ một chút tiền vốn thì căn bản là không có cách nào khiến hấn bình tĩnh trở lại. Nếu như cứ mặc cho hấn cuồng bạo, vậy thì phiền phức hơn nhiều so với bỏ ra Cửu Thiên Tứ Nhưộng. Lúc ấy cũng là đang đánh cược... Cửu Thiên Tứ Nhưộng vào trong tay hấn, sẽ ở trong thần thức của hấn biến thành một mảnh thiên địa, bên trong quá trình tạo dựng thiên địa sẽ hấp thu của hấn một lượng lớn sức mạnh thần hồn, dẫn đến hấn ngủ mê không tỉnh. Chúng ta đánh cược chính là dùng khoảng thời gian này để lật đổ Thiên Đình hiện tại, xây dựng lại yêu tộc Thiên Đình. Nhưng mà... vẫn là ta xem thường bọn hấn rồi.

Nữ Oa nương nương nói đến đây liền phát ra một tiếng thở dài.

Bạch Ly nói:

-Nương nương, bây giờ con thỏ sắp tỉnh rồi, sau đây phải xử lý thế nào?

Nữ Oa lắc đầu nói:

-Điều nên làm chúng ta đã làm rồi, sau đây cũng nên cho bọn họ c hút chuyện để làm.

Đặng Xà tò mò hỏi:

-Nương nương, lão quân và hai vị thánh nhân nguyên thủy sẽ thật sự ra tay sao?

Nữ Oa cười nói:

-Vậy thì phải xem bản thân bọn họ, chúng ta bây giờ đang cầm củ a bọn họ nửa giang sơn, bọn họ muốn trở về cũng chỉ có thể đánh. Không đánh, chúng ta liền chiến, hao tổn đi... Huống hồ, dường như là bọn họ đang động thủ.

Bạch Ly và Đặng Xà nhìn nhìn, đều không hiểu ý của Nữ Oa, bọn họ không hiểu, bọn họ cũng chưa nhìn thấy hai vị thánh nhân kia động thủ.

Lúc này, ngoài thành Thiên Dung, hai nhánh đại quân đang xông vào chém giết lẫn nhau! Máy tòa đại trận thì đang thất cổ, thôn tín h... huyết vũ nhuộm đỏ mặt đất và bầu trời...

Phía dưới đại trận là hai mảnh doanh trường kéo dài đến cuối chân trời.

Một bên là đại quân Thiên Đình đang chiếm cứ lấy trung tâm nhân tộc Thiên Đình, bên cạnh đại quân có một ngọn núi lớn trôi lơ lửng, linh khí bức người, có phật âm vang lên.

Một bên khác dựng thẳng cờ lớn của yêu tộc Thiên Đình, phía dưới cờ lớn là tộc Phượng Hoàng, Long tộc, tộc Kỳ Lân, tộc Côn Bồng và rất nhiều cờ của các cường tộc.

Chính giữa đại quân, hai tòa kim doanh trường cực lớn cực kỳ dễ thấy, phía trên vẽ hai Thần Điều đang bay múa, cũng không biết l

à ai ở bên trong. Bởi vì ở ngay bên cạnh hai đại trượng này, dựng lên lều vải của yêu sư Côn Bằng, nói cách khác, bây giờ yêu sư Côn Bằng cũng đã lui xuống vị trí thứ hai.

Ngoài ra, bên cạnh hai nhánh đại quân có mấy lô bông phía trên đê bồ đoàn, trên bồ đoàn có mấy người đang ngồi.

Lô bông bên này của nhân tộc Thiên Đình có Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đang ngồi, bên trái hắn là Tử Vi đại đế và đông đảo cao thủ của Thiên Đình, một bên khác thì là Như Lai phật tổ, và chúng cao thủ của Phật giáo.

Nhưng mà quý dị chính là, ở chính giữa bên yêu tộc Thiên Đình có một tên nam tử vô cùng tuấn lãng đang ngồi, vẻ mặt của nam tử từ đầu tới cuối đều là nhẹ nhõm hài lòng, thưởng thức trà, ngồi nhìn mỹ nữ bên cạnh, trong ánh mắt giống như là không có người khác. Bên cạnh hắn thì bên trái là yêu sư Côn Bằng, các loại tộc trưởng của Phượng Hoàng, Long tộc, Kỳ Lân, mà bên phải hắn thì có mấy tên hòa thượng đang ngồi!

Chương 804: Vô Đương Thánh Mẫu

Chương 804. Vô Đương Thánh Mẫu

-Nhiên Đăng đạo hữu, thế lực phật môn các ngươi rất đặc biệt đó... - Nam tử tuấn lãng cười ha ha nói.

Phật thượng cô Nhiên Đăng nói:

-Đây là công pháp hai vị giáo chủ của chúng ta sáng tạo năm đó, từ khi tham gia tạo hóa, lĩnh hội chính là nhân quả Luân Hồi, hoàn toàn khác biệt với các công pháp khác của thế gian. Chỉ là ai có thể ngờ được, cuối cùng lại đối lập mà đấu nhau, quả là một chuyện nực cười...

Vẻ mặt của Phật thượng cổ Nhiên Đăng đều là thản nhiên, nhưng trong mắt lại là sát ý ngập trời, hiển nhiên là cũng không có hảo cảm với Phật môn, trong mắt bây giờ chỉ có một chữ "Giết" nói:

-Chờ nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng đã tới lúc thanh lý môn hộ. Đại đế, đại chiến lần này đánh quá lâu rồi, cũng nên kết thúc thôi?

Đế Tuấn cười ha ha nói:

-Gấp cái gì? Đông Cực Thanh Hoa đại đế ở đối diện, ta cũng không dám giữ hấn lại. Chờ một chút nữa... Thái Nhất sắp tỉnh lại rồi, đến lúc đó rồi ra tay, thì chẳng phải là một lần vất vả suốt đời nàh nữa sao?

Phật thượng cổ Nhiên Đăng kinh ngạc nói:

-Đại đế cũng không nắm chắc có thể đánh bại được Đông Cực Thanh Hoa đại đế?

Đế Tuấn nói:

-Không biết, quá nhiều năm rồi không có động thủ...

Một nữ tử tuyệt mỹ bên cạnh Đế Tuấn ngăn đón cánh tay của hắn, cười nói:

-Ta thấy ngươi chính là lừa! Nương nương bàn giao để chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, ngươi thì lại tốt rồi, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ cũng đã một năm rồi mà chưa từng thấy ngươi ra tay một l

ần.

Đế Tuấn bóp gương mặt của nữ tử xinh đẹp một cái, cười nói:

-Đây không phải là xuất thủ sao?

Nữ tử gất giọng:

-Đáng ghét!

Đế Tuấn lập tức cười phá lên, vung tay lên nói:

-Đều nhìn thấy rồi đó, nên ra tay thì ra tay đi!

Đông đảo tướng lĩnh của yêu tộc Thiên Đình nhao nhao đứng dậy, chấp tay nói:

-Tuân chỉ!

Một khắc sau, bọn người Kế Mông, Thương Dương, Quỷ Xa nhao nhao đi xuống khỏi lô bông, bay thẳng lên trời.

Một bên khác, Đông Cực Thanh Hoa đại đế thở dài nói:

-Xin Phật Tổ tương trợ.

Phật Tổ Như Lai gật đầu, Quan Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, Cự Lưu Tôn Phật, Định Quang Hoan Hỷ Phật, Bồ Tát và La Hán bước ra khỏi hàng, nhận pháp chỉ phi thẳng lên mây xanh, đi tham chiến.

Trong đó Phổ Hiền Bồ Tát cười Linh Nha Tiên, Văn Thù Bồ Tát cười Cầu Thủ Tiên, hai vị tiên này là tích cực nhất, phi một đường nước đại lên trên trời.

Đúng lúc này, một tiếng la vang lên:

-Đạo hữu xin dừng bước!

Hai người Văn Thù và Phổ Hiền theo bản năng run sợ cả người, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo sĩ mắt híp cười một con báo đen đi tới.

-Thân Công Báo? Không phải là người đi chặn Bắc Hải Nhân rồi sao?

Văn Thù Bồ Tát theo bản năng hỏi.

Thân Công Báo nhéo nhéo râu cá trê của mình nói:

-Thiên Đình đã đánh nhau rồi, dù sao ta cũng là Phân Hải tướng quân, sao có thể khoanh tay đứng nhìn được? Hai vị đạo hữu, các người xem đây là cái gì?

Vừa nói chuyện Thân Công Báo vừa lấy từ lòng bàn tay ra một cái i bùa vàng.

Văn Thù và Phổ Hiền Bồ Tát nhìn sang theo bản năng, chỉ nhìn thấy i bùa vàng bỗng nhiên nổ tung, kim quang chói mắt kích thích làm hai người theo bản năng híp mắt lại, đồng thời thầm nghĩ:

-Không hay rồi, có bẫy!

Dường như là đồng thời, tọa kỵ dưới hông hai người gào lên giận dữ, sau đó mi tâm bay ra một đạo phù văn, phù văn nổ nát vụn ở trên không trung!

Hai người cười bạch tượng thanh sư cùng đứng thẳng người lên, lật ngược hai tôn Bồ Tát đồng thời cười ha ha nói:

-Đa tạ sư tôn giúp đỡ, đa tạ sư huynh tương trợ! Cuối cùng thì chúng ta cũng thoát ra rồi, ha ha...

Hai người cùng xuất ra binh khí, quay người liền đâm thẳng về phía Văn Thù Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát.

Hai vị Bồ Tát mặc dù bị hất xuống về phía sau lưng, nhưng mà hiên nhiên cũng không hoảng loạn, gặp hai tiên đánh tới, liền cười nhạo một tiếng, đưa tay chỉ một cái hai người liền bị ép trên mặt đất.

Văn Thù Bồ Tát cười nói:

-Thực lực của hai người các ngươi năm đó đúng là cường đại, nhưng mà những năm này chúng ta hạn chế các ngươi tu hành, áp chế tu luyện của các ngươi, chính là để phòng ngừa một ngày nào đó các ngươi phá vỡ phong cấm rồi mưu phản. Quả nhiên hôm nay các ngươi đã tạo phản, không có đường lui nữa, đáng chém!

-Văn Thù, Phổ Hiền, các ngươi muốn giết cứ giết, chúng ta còn sợ chết một lần nữa hay sao? - Hai người cùng kêu lên.

Văn Thù và Phổ Hiền Bồ Tát đang muốn động thủ, Thân Công Bào cười nói:

-Xin nương nương tương trợ.

Một khắc sau, tiếng chuông ngựa đinh đang rung động, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến từ xa, đồng thời một cỗ sức mạnh kinh khủng mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống!

Sắc mặt Văn Thù Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát đột biến, nhanh chóng xoay người, hoảng sợ nói:

-Lê Sơn Lão Mẫu?!

-Hai bị đạo hữu, xin hãy gọi ta là Vô! Dương! Thánh! Mẫu!

Vừa nói, màn xe ngựa mở ra, một nữ tử tóc trắng đi ra, mắt đỏ tóc trắng, chân trần, da thịt trong suốt như tuyết, môi mỏng như đao, sát khí bên trong ánh mắt ngập trời! Có chỗ nào là còn giống Lê Sơn Lão Mẫu nhân từ vô song ngày đó?

-Vạn Tiên Đại Trận năm đó, sư tôn bảo ta rút lui tại chỗ, không nỡ rằng cuối cùng lại là từ biệt! Sau khi rời khỏi Vạn Tiên Đại Trận, sư tôn lại chưa từng gặp ta, ta cũng lấy tên Lê Sơn Lão Mẫu sống chui lủi ở thế gian... Bọn bè năm đó chết thì đã chết, bị bắt thì bị bắt, bị phong thành cái thiên thần chết tiệt này thì thôi đi, còn bị những tên hồn trưởng các ngươi xem như tọa kỵ! Đại hận thiên cổ này, hôm nay rốt cuộc cũng có thể báo rồi. Văn Thù, Phổ Hiền... n...

Nói đến đây, ánh mắt Vô Dương Thánh Mẫu đột nhiên chuyển đến đám người Định Quang Hoan Hỉ Phật đang có ý định yên lặng lui lại, con mắt nàng lại càng đỏ:

-Hay cho một tên tiểu sư đệ! Năm đó sư tôn cũng chiều ngươi, tín nhiệm ngươi, để ngươi cầm Lục Hồn Phiến trấn thủ Vạn Tiên Trận. Ngươi thì hay rồi, vậy mà lại cầm Lục Hồn Phiến đi lập công đầu, đầu nhập cho người khác, phản bội Tiệt giáo, hôm nay ta liền tày hay sư tôn, thay thiên đạo, giết ngươi ở nơi này!

Nói xong, thân ảnh Vô Dương Thánh Mẫu bỗng nhiên phóng đại, trong nháy mắt đó, bầu trời giống như là đóng lại chụp toàn bộ mọi người vào trong lòng!

Chương 805: Vô Dương Thánh Mẫu (2)

Chương 805. Vô Đương Thánh Mẫu (2)

Định Quang Hoan Hi Phật nhìn thấy, bị dọa đến mất cả linh hồn, mặc những năm này hấn ở Phật Môn nhận được không ít chỗ tốt, nhưng mà Vô Đương Thánh Mẫu chính là một trong những đệ tử thân truyền kiệt xuất nhất của Thông Thiên giáo chủ, một thân thực lực năm đó có thể một người quét ngang tất cả thập nhị Kim Tiễn! Dù là ở Tiệt giáo, cũng là người có địa vị cao nhất, bình thường hấn nhìn thấy đều là đi vòng qua...

Huống chi, nhiều năm như vậy Vô Đương Thánh Mẫu cũng không bị ảnh hưởng của Phong Thần đại chiến, dùng tên giả Lê Sơn Lão Mẫu vui đùa khổ tu vô số năm, thực lực càng thêm đáng sợ! Hấn nào dám can?

Đáng tiếc Định Quang Hoan Hi Phật còn chưa có chạy được bao xa đã cảm thấy toàn thân bị cái gì đó trói buộc lại, sau đó không đợi hấn kêu thành tiếng, oanh một tiếng, mắt hấn đã tối sầm lại đến cái gì cũng không biết!

Mà mọi người thấy, thì chỉ là hư ảnh to lớn của Vô Đương Thánh Mẫu bắt Định Quang Hoan Hi Phật lại, tiện tay bóp một cái, một tôn Phật Đà liền hóa thành hư vô!

-Vô Đương Thánh Mẫu, đừng có làm càn!

Văn Thù Bồ Tát hét lớn một tiếng, một đồ vật từ trong tay bay ra.

Vật này di chuyển trên không hóa thành một cái cốc gỗ cực lớn, bên trên có ba cái vòng vàng, phía dưới thì có một đóa Kim Liên bay trong hư không, lập tức vây khốn Vô Đương Thánh Mẫu ở bên trong!

Văn Thù Bồ Tát rút ra kiếm Trí Tuệ, hét lớn một tiếng:

-Chết đi!

Vô Dương Thánh Mẫu cười ha ha nói:

-Đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn là tiểu đạo như thế, thật là buồn cười!

Vừa nói, toàn thân Vô Dương Thánh Mẫu chấn động, chỉ nghe thấy oanh một tiếng, Độn Long Thung vỡ nát!

Văn Thù Bồ Tát nhìn thấy, quả thực là bị dọa đến cả người toát mồ hôi lạnh!

Độn Long Thung chính là Tiên Thiên Linh Bảo, được gọi là dưới thánh nhân thì đều có thể trói lại, kết quả lại không làm khó được một Vô Dương Thánh Mẫu? Thực lực của nàng rốt cuộc là có bao nhiêu đáng sợ chứ?

Căn bản là Vô Dương Thánh Mẫu không có cho Văn Thù Bồ Tát thời gian suy nghĩ, bên trong tay áo đã bay ra một thanh phi đao vòng trong, phi đao phát ra âm thanh ong ong, khiến người nghe tâm phiền ý loạn.

Văn Thù Bồ Tát nhanh chóng niệm kinh văn, trấn trụ thần hồn, kết quả là chỉ vừa phân thân một lúc, một đạo bạch ngân đã xẹt qua chân trời, lúc sau Văn Thù Bồ Tát mở mắt đã chỉ có thể nhìn thấy chân của mình...

-Vô Dương Thánh Mẫu, xem pháp bảo.

Phổ Hiền Bồ Tát vừa mới bị tình cảnh Vô Dương Thánh Mẫu làm vỡ Độn Long Thung làm cho giật nảy mình, hắn sao cũng không ngờ được, Vô Dương Thánh Mẫu này lại mạnh như thế. Kết quả chính là một công phu bình thường như thế mà đã khiến Văn Thù Bồ Tát đầu một nơi thân một nẻo.

Phổ Hiền Bồ Tát không dám nương tay, nhanh chóng xuất thủ cứu giúp, chân đạp ba pháp Kim Liên, tay cầm song kiếm Ngô Cầu bổ về phía đầu đối phương.

Cự Lưu Tôn Phật ở một bên khác cũng thừa cơ thả Khổn Tiên Thăng ra, thừa dịp Vô Đương Thánh Mẫu xoay người, lập tức trói Vô Đương Thánh Mẫu ở trên không trung.

Phổ Hiền Bồ Tát thừa cơ đâm song kiếm xuống, chém về phía cổ của Vô Đương Thánh Mẫu!

Vô Đương Thánh Mẫu nhìn thấy, không kinh không giận, mà chỉ cười lạnh một tiếng.

Phổ Hiền Bồ Tát cả giận nói:

-Hôm nay trăm người ở đây, hoàn thành sát kiếp năm đó!

Coong!

Một tiếng vang giòn, Phổ Hiền Bồ Tát không dám tin nhìn song kiếm trong tay mình, rồi lại nhìn hai vết trắng trên cổ Vô Đương Thánh Mẫu, càng là không thể tưởng tượng nổi, hoảng sợ nói:

-Sao có thể?!

Vô Đương Thánh Mẫu ngạo nghễ nói:

-Ta tu chính là “Vô Đương Kinh” hay còn gọi là Vũ Đương Kinh, sau khi đại thành có thể chống lại bất cứ Tiên Thiên Linh Bảo nào trong thiên hạ! Mặc dù song kiếm này của ngươi không tệ, nhưng mà ta đã đột phá giới hạn của Vũ Đương Kinh, ngươi há có thể trả m được ta?

Vừa nói, hai tay Vô Đương Thánh Mẫu khẽ chống, Khổn Tiên Thăng kêu bốp bốp bốp ba tiếng giòn vang, đứt thành từng khúc!

Phổ Hiền Bồ Tát nhìn thấy vậy, hét to một tiếng:

-Mau lui!

Cự Lưu Tôn Phật đã sớm đoán được Khổn Tiên Thằng không thể nào làm khó được Vô Đương Thánh Mẫu, đã sớm túm lấy cơ thể của Văn Thù Bồ Tát nhanh chân chạy.

Những người khác cũng là nhanh chóng lui lại.

Trong lúc nhất thời, Phổ Hiền Bồ Tát là người hô hào lui lại là người đi cuối cùng, lập tức đến suy nghĩ chửi mẹ nó cũng có.

Vô Đương Thánh Mẫu nhìn thấy cũng là khinh thường nói:

-Xiển giáo các ngươi ngoài biết chạy ra thì còn biết cái gì?

Vừa nói Vô Đương Thánh Mẫu đã đánh thẳng về phía Phổ Hiền Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát bất đắc dĩ chỉ có thể xoay người chạy.

Nhưng mà tốc độ của Vô Đương Thánh Mẫu quá nhanh, lập tức liền phóng phi đao vòng trong tay ra, trong lòng Phổ Hiền Bồ Tát a i thán một tiếng:

-Mạng ta coi như xong rồi!

Đúng lúc này, một tiếng nói vang lên:

-Vô Lượng Thiên Tôn! Đạo hữu cần gì phải như thế?

Vừa nói, một đạo nhân tiên phong đạo cốt đi ra từ trong hư không, trong tay cầm một cái cờ đen kịt, ném về phía phi đao vòng tròn, phi đao vòng tròn giống như là chuột gắp mèo vào một cái liềm rứt trở về.

Vô Dương Thánh Mẫu tập trung nhìn, nét mặt vốn vô cùng kiêu ngạo rốt cuộc cũng nhiều thêm mấy phần nghiêm trọng:

-Vân Trung Tử? Bàn Cổ Phiên?

Người tới chính là người đứng đầu thập nhị Kim Tiên của Xiển giới áo, Vân Trung Tử!

Bàn Cổ Phiên trong tay Vân Trung Tử run lên một cái, cười nói:

-Đạo hữu, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như cũ.

Vô Dương Thánh Mẫu bữu môi, phát một ống tay áo nói:

-Hư tình giả ý là buồn nôn nhất! Người và ta là địch, lấy ở đâu ra đạo hữu để nói chuyện? Hôm nay người có Bàn Cổ Phiên, ta không bắt được người, vậy thì coi như xong. Ngày sau nếu như gặp lại, có cơ hội, ta nhất định sẽ trảm cái đầu chó của người!

Vô Dương Thánh Mẫu nói xong liền lên xe ngựa, xoay người rời đi, căn bản là không đợi Vân Trung Tử nói câu thứ hai!

Vân Trung Tử bị làm ngơ, vẻ mặt cũng là bất đắc dĩ, lau lau mũi, thu Bàn Cổ Phiên lại, nhếch miệng cười một tiếng với đám người yêu tộc Thiên Đình ở đối diện, sau đó ngửa đầu nhìn về người mới bay lên, vẫn không có nhúng tay, lại ở bên cạnh xem náo nhiệt của bọn người Kế Mông.

Chương 806: Con thỏ tới rồi

Chương 806. Con thả tới rồi

Đám người Kế Mông nhìn thấy trong tay Vân Trung Tử có thiên hạ đệ nhất thần khí tấn công là Bàn Cổ Phiên, từng người đều sợ run cả người, vội vàng chấp tay nói:

-Chơi không lại, cáo từ!

Sau đó đám người Kế Mông, Thương Dương tới như thế nào thì lại trở về như thế đó.

Thấy cảnh này, Phật thượng cổ Nhiên Đăng hỏi Đế Tuấn với vẻ mặt không tin được nói:

-Đây... yêu tộc Thiên Đình các người đều như vậy à?

Đế Tuấn nói với vẻ đương nhiên:

-Đánh không được thì chạy, đánh thắng được thì lên, một người không được thì đi hai người, hai người không được thì cùng tiến lên, nếu như còn không được nữa thì chạy. Có vấn đề à?

Phật thượng cổ Nhiên Đăng chép chép miệng, cười khỏ một tiếng nói:

-Không có.

Đế Tuấn ôm mỹ nữ eo nhỏ nhắn ở bên cạnh cười nói:

-Ta đã xem qua những năm này nhân tộc làn những cái đồ vật kia, có nhiều thứ không tệ, nhưng mà đại đa số đều là mua dây buộc mình mà thôi. Thiên đạo tôn trọng tự do, giữa thiên địa mọi chuyện đều phải nhường đường cho sinh tồn. Nhưng mà con người lại đem những vật khác đặt lên trên sinh mệnh, quả thực là có chút khiến người ta khó hiểu.

Sau khi Phật thượng cổ Nhiên Đăng nghĩ nghĩ thì nói:

-Cái này... có lẽ là do người và yêu khác biệt. Đối với người, sinh mệnh đương nhiên là đáng ngưỡng mộ nhưng mà có nhiều thứ lại còn cao hơn sinh mệnh, vì những thứ này có thể hi sinh chính mình. Cũng giống như người của yêu tộc Thiên Đình, lúc Thiên Đình sụp đổ, có người nào đào tẩu? Biết rõ là phải chết nhưng không phải vẫn ở đó chịu chết sao?

Lời này vừa nói ra, Đế Tuấn sững sờ, sau đó sờ sờ cằm, nở nụ cười nói:

-Hình như là đạo lý này... Ha ha... Xem ra sau này bên trong yêu tộc Thiên Đình cũng phải làm cái trường học.

Phật thượng cổ Nhiên Đăng:

-...

Lúc này Đế Tuấn lấy ra một viên hạt châu màu đỏ ném cho yêu sư Côn Bằng nói:

-Cái Bàn Cổ Phiến kia đích thực là lợi hại, nhưng mà hạt châu này có thể bảo vệ các người an toàn. Nên đánh thì vẫn phải đánh, đánh nhanh thắng nhanh.

Côn Bằng nhìn nhìn, con mắt lập tức sáng lên, hoảng sợ nói:

-Hồng Mông Châu?

Đế Tuấn gật đầu nói:

-Chính là viên châu này, giữa thiên địa chỉ có hai viên, một viên sinh ra từ thời Bàn Cổ, một viên thai nghén thất bại rồi thành nó. Bàn Cổ Phủ đã không tồn tại rồi thì hẳn là cũng không có thứ gì có

thê bỏ nó ra... Đi đi.

Côn Bằng gật đầu, hét lớn một tiếng:

-Vân Trung Tử, chạy đi đâu, ta đến chiêu cố ngươi!

Vừa nói Côn Bằng tổ sư cầm Hồng Mông Châu phi thẳng lên trời!

Vân Trung Tử đang chuẩn bị trở về, nhìn thấy cảnh này giữa lòng mây bắn ra sát khí, Bàn Cổ Phiến trong tay dừng lại, hét lớn một tiếng:

-Tới tốt lắm!

Đồng thời đám người vốn dĩ đang rút lui, ngoại trừ Đinh Quang Hoan Hỉ Phật và Văn Thù Bồ Tát bị thương không nhẹ ở bên ngoài thì những người khác lại xông lên không trung một lần nữa. Lần này, Kim Tra, Mộc Tra cũng xông lên, có điều hai người hiển nhiên chỉ có thể giúp đỡ hô vài tiếng cổ vũ.

Đúng lúc này, một thân ảnh màu trắng bay từ đằng xa tới!

Người của yêu tộc Thiên Đình liếc qua theo bản năng, sau đó...

-Trở về! Trở về! Mau trở về!

Người phát hiện thân ảnh màu trắng kia sớm nhất là bọn người Đệ Tuấn, Như Lai Phật Tổ, phản ứng đầu tiên của bọn họ là ném chén trà, ném chén rượu, sau đó đột nhiên đứng dậy, hăng giọng liên gào.

Đồng thời, bọn người Kế Mông, nhất là Kế Mông nhìn thấy thân ảnh màu trắng kia, trong nháy mắt tóc dựng ngược cả lên, hô to một tiếng:

-Dừng dừng dừng dừng! Dừng lại! Dừng, mau dừng lại! Rút lui rút lui rút lui!

Sao đó Kế Mông không đợi người khác kịp phản ứng, là người đầu tiên xoay người chạy!

Sau đó yêu sư Côn Bằng lấy lại tinh thần hất ống tay áo lên đem tất cả mọi người cuốn vào rồi nhanh chân chạy!

Vân Trung Tử bên kia vẽ mặt mơ hồ nhìn yêu tộc ở đối diện, thà m nói:

-Ta... từ lúc nào mà lại lợi hại như vậy?

Đúng lúc này, một bàn tay to đưa đến, một phát túm lấy y phục của hắn vào một cái liền kéo đi!

Vân Trung Tử cả giận nói:

-Ai vậy? Buông tay!

Vân Trung Tử mãnh liệt quay đầu, kết quả hắn phát hiện người xuất thủ lại là Đông Cực Thanh Hoa đại đế!

Thấy là đại đế xuất thủ, Vân Trung Tử cười khan một tiếng:

-Đại đế, sao không thừa thắng truy kích?

Đông Cực Thanh Hoa đại đế nhìn về phía những người khác, Vân Trung Tử lúc này mới phát hiện, những người khác đã sớm chạy về lô bông phía dưới, vẽ mặt thư giãn thích ý, phảng phất giống như là người không có việc gì ngồi thưởng thức trà rồi trò chuyện.

Đồng thời những người đang cầm cự đại trận ở trên đầu lập tức dừng lại, sau đó nhân mã hai bên giống như là chuột thấy mèo, nhả chân chạy ngược trở về. Vừa rồi còn đang thây phôi đầy đồng,

bây giờ trong nháy mắt lại là khắp nơi hòa bình!

Nhưng mà khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc là, sau khi cái cơn thỏ kia đến căn bản là không có phản ứng với trận chiến trên trời, mà là lao thẳng đến lô bông.

Trong nháy mắt đó Đế Tuấn và Đông Cực Thanh Hoa đại đế nhìn nhau, giống như là đang nói:

-Tìm người.

Hiển nhiên, hai người đều không hy vọng cơn thỏ tìm chính mình.

Tần Thọ liếc qua Đế Tuấn, hắn căn bản không biết Đế Tuấn, cho nên lập tức nhìn về phía Đông Cực Thanh Hoa đại đế, kết quả cũng không biết...

Sau đó Tần Thọ vừa quay đầu liền nhìn thấy yêu sư Côn Bằng đang lấp ló, Tần Thọ liền quay người vọt tới, đặt móng ngòi trước mặt yêu sư Côn Bằng nói:

-Côn già, ta hỏi ngươi một chuyện, mặt trăng đâu?

Yêu sư Côn Bằng sửng sốt, hắn cho là cơn thỏ tìm hắn vì chuyện đánh trận đó, không ngờ được lại là vì mặt trăng.

Côn Bằng lắc đầu nói:

-Không biết, lúc chúng ta tới, mặt trăng đã không có ở đây rồi.

Tần Thọ nhìn về phía những người khác, đầu Kế Mông lắc như là cái trống lúc lắc, đồng thời cũng nói:

-Đúng đúng đúng đúng... Lúc đến đã không nhìn thấy mặt trăng đâu. Chúng ta biết đó là nhà của người nên không ai động vào cả.

Tần Thọ nhìn chăm chăm đám người hỏi:

-Thật?

Tất cả mọi người đều gật đầu theo.

Đế Tuấn ở bên cạnh cúi đầu, dùng chén trà che khuất nửa gương mặt.

Tần Thọ nhìn thấy, nhướn mày:

-Ngươi lén lút làm gì chứ? Nhìn chính là chột dạ.

Chương 807: Vực Ngoại Thiên Ma

Chương 807. Vực Ngoại Thiên Ma

Đế Tuấn hoàn toàn chính xác là chột dạ, chỉ có điều hắn không phải là chột dạ vì chuyện mặt trăng, cho nên cười khan một tiếng nói:

-Thân thể gần đây không thoải mái, nên uống nhiều nước nóng một chút. Lúc chúng ta tới, mặt trăng đã không có ở đó, nếu như người thật sự muốn biết mặt trăng ở đâu, thì vẫn là nên đi hỏi phía đối diện một chút đi.

Tần Thọ thấy không hỏi ra được cái gì, cũng không nhiều lời nữa, trong lòng hắn, những đại lão trước mắt này hẳn đúng là không có chơi lại được, không nên làm mất lòng. Chỉ là hắn có chút không

hiếu, ánh mắt bọn gia hỏa này nhìn hắn sao lại giống như là đang nhìn tổ tông vậy chứ? Có mấy tên dường như là thân thể còn đang run.

Tần Thộ suy nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, cuối cùng quy kết là, có khả năng là Phương Nhã đã tới.

Sau khi quay người rời đi, Tần Thộ đi thẳng đến Thiên Đình bên kia.

Thiên Đình bên kia có rất nhiều người quen, nhưng mà lại không thấy được mấy người Văn Khúc tinh quân, hắn liền tập trung vào Thái Bạch Kim Tinh ở trong đám người.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy con thỏ tới, cười khở một tiếng rồi tiến lên chào:

-Con thỏ, đã lâu không gặp.

Tần Thộ vẫn rất tôn trọng Thái Bạch Kim Tinh, dù sao món tiền đầu tiên trong đời hắn cũng là lấy từ Thái Bạch Kim Tinh, có điều Thái Bạch Kim Tinh kia cũng coi như là đã giúp đỡ hắn, đối với người có ân với hắn, cho dù nổi giận, cũng sẽ áp chế một chút.

-Chào Tinh Quân, người thấy Hằng Nga nhà chúng ta không? Sao lại không thấy mặt trăng? - Tần Thộ hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, thở dài nói:

-Ta biết là người sẽ hỏi cái này, nhưng mà ta nói cái gì, chưa hẳn là người đã tin. Người xem cái này một chút đi... Đây là lúc Cự Linh Thần chụp được.

Lúc này, thân ảnh Cự Linh Thần xuất hiện, gia hỏa này đang dùng Ấn Ấn Thạch để tự chụp, bày mấy cái dáng pose, rất cao hứng.

Đúng lúc này, mặt trăng phía sau hần bỗng nhiên phát ra ánh sáng từng đạo lôi điện màu trắng, sau đó trên mặt trăng truyền đến một trận tiếng kêu lảm bảm, giống như là có thứ gì đang gọi, sau đó toàn bộ mặt trăng đều bị ánh sáng màu trắng bao vây lại, một khắc sau... Tần Thộ cứ trơ mắt nhìn mặt trăng chạy mất!

Không sai, vàng trắng kia bị một tầng bạch quang vây lấy, rồi bay mất như là sao băng! Bay thẳng về phía sau trong tinh không!

Lúc này Cự Linh Thần kích động kêu lên:

-Mặt trăng chạy! Đây là... chuyện gì xảy ra vậy?

Sau đó hình ảnh loạn lên, Ân Ân Thạch đen kịt.

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Đây chính là chân tướng.

Nếu như là người khác nói, Tần Thộ chưa hẳn đã tin, nhưng mà Thái Bạch Kim Tinh thì khác, Tần Thộ vẫn tin hẳn.

Thế là Tần Thộ hỏi:

-Biết nó chạy đi đâu rồi không?

Lúc này Đông Cực đại đế mới nói:

-Ta đã thử tính qua, có điều không tính ra được vị trí cụ thể, chỉ là biết nó đi sâu vào trong tinh không.

Tần Thộ hỏi:

-Sâu trong tinh không có cái gì?

Đông Cực Thanh Hoa đại đế lắc đầu nói:

-Tinh không chính là tinh không, khắp trời đều là sao. Đây là lão sư nói, chắc là không sai.

Tần Thộ biết, lão sư của Đông Cực Thanh Hoa đại đế hắc là vị thánh nhân ở Tử Tiêu Cung kia, Hồng Quân lão tổ, cũng là người hiểu rõ thiên địa nhất, hắc nói chắc là thật.

Tần Thộ nói:

-Có thể đem vị trí đại khái nói cho ta biết không?

Đông Cực Thanh Hoa đại đế lấy ra một tờ hình nói:

-Ta đã đánh dấu ở phía trên, người có thể thuận theo phương hướng này đi tìm. Yên tâm, mặt trăng chính là Thái Âm tinh năm đó, phía trên có pháp thuật bảo vệ, người ở phía trên sẽ không có nguy hiểm. Có điều người đi lần này tuyệt đối sẽ không thuận lợi, sâu trong tinh không có nguy hiểm. Nơi đó là nơi Thiên Đình lưu vong tộc Hắc Âm năm đó.

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Tộc Hắc Âm?

Thái Bạch Kim Tinh nói bổ sung:

-Thực ra chính là tai họa trong vạn tộc, bởi vì nhiều chủng tộc, cho nên chúng ta liền hỏi bọn họ là tộc Hắc Âm. Có điều có người thích gọi bọn họ là Vực Ngoại Thiên Ma, bọn gia hỏa này ở bên ngoài cơ khổ tịch mịch, muốn đục nước béo cò trở về. Mà biện pháp ổn thỏa và tốt nhất chính là đem mình hóa thành một loại hình thái vô hình, sau đó vào lúc người khác tu luyện, độ kiếp làm ảnh hưởng đến đối phương, khiến đối phương tẩu hỏa nhập ma, bỏ mình, sau đó chiếm cứ thân thể của người đó, mượn xác hoàn hồn. Loại tình hình này, cho dù là Thiên Đình cũng không có cách nào đ

ể tra ra bọn họ có phải là đào phạm hay không.

Cho nên, có rất nhiều người đều gọi là Vực Ngoại Thiên Ma. Người đi lần này, dọc theo con đường này nhất định sẽ gặp được bọn họ, khí tức trên người khác với khí tức sâu trong tinh không. Người đi thì giống như là đèn đuốc trong bóng tối, bọn họ chính là con muỗi trong bóng tối, nhất định sẽ nhào về phía người.

Lúc trước chúng ta lưu đầy bọn họ, bọn họ hận chúng ta, cho nên người đi, có thể tượng tượng được độ nguy hiểm. Con thỏ, ta muốn nói là, người đừng đi, không chừng lúc nào đó mặt trăng kia lại trở về.

Tần Thộ quả quyết lắc đầu nói:

-Nếu như trong tinh không không có cái gì, ta không đi thì thôi đi. Nhưng mà bây giờ ta nhất định phải đi!

Nói xong, Tần Thộ nói:

-Mấy người sư phụ của ta đâu?

-Trận đại chiến này bọn họ tham dự cũng không có ý nghĩa, cho nên đang ở trong Dung Thành ở trên trời, chính là ở trong tiểu điểm m của Trù Thần. - Thái Bạch Kim Tinh nói.

Tần Thộ gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lý Tịnh hỏi:

-Na Tra huynh đệ và Lý Trinh Anh vẫn tốt chứ?

Biểu cảm của Lý Tịnh có chút cổ quái, thái độ đối với Tần Thộ cũng cực kỳ cổ quái, hiền lành nhưng dường như là muốn giữ một khoảng cách với Tần Thộ, hẳn là biến thân lần kia của Tần Thộ đã dọa đến hắn. Hắn nói:

-Vẫn tốt, cái kia, người lên đường sớm một chút đi.

Tần Thộ gật gật đầu, sau đó liền đi về phía Dung Thành ở trên trời.

Chờ Tần Thộ đi rồi, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra...

Cuối cùng Đế Tuấn ở đối diện cũng rót trà ở trong tay vào trong miệng, chẹp chẹp miệng nói:

-Cuối cùng cũng đã đi...

Tần Thộ tiến vào thành lập tức ngậy ra một lúc.

Nguyên nhân rất đơn giản, bên ngoài thành thì đang náo loạn, nhưng mà bên trong gia hỏa ở trong thành này lại giống như là không có chuyện gì vậy, bình thường sống như thế nào thì bây giờ vẫn như thế đó!

Thật giống như bên ngoài đánh nhau không có liên quan gì đến bên trong họ vậy.

Chương 808: Lễ vật

Chương 808. Lễ vật

Tần Thộ đi một hồi liền không nhìn được, tiện tay bắt một người tới hỏi:

-Ây, huynh đài, bên ngoài đang đánh trận đó, các người không lo

lắng gì à?

Người kia cười ha ha nói:

-Đã sống nhiều năm như vậy rồi, sinh tử đã sớm phai nhạt. Còn sống thì hưởng thụ nhân sinh, còn về phần chết như thế nào thì hình như không thuộc về chúng ta quản? Làm người... tiêu điều tự tại là vị trí thứ nhất, không cần biết là trời có sập hay không!

Người kia nói xong rồi rời đi.

Tần Thộ hoàn toàn không hiểu được những lời người kia nói, tiêu dao thì hẳn hiểu, nhưng mà đã sắp chết rồi mà còn có thể tiêu dao, cái này không phải chính là thần kinh thô à?

Tần Thộ lắc đầu, vọt tới ngoài cửa tiệm nhỏ của Trù Thần như là một làn khói, lúc này Tần Thộ mới cảm thấy một chút bầu không khí của chiến tranh.

Tiểu điểm đã đóng cửa, không tiếp khách, cửa lớn đóng chặt, một bộ dáng buồn bán ế ẩm.

Tần Thộ không nhịn được thở dài nói:

-Ài... bình thường sư phụ không quan tâm triều chính, nhưng mà nếu như thật sự đánh nhau thì tâm vẫn là ưu quốc ưu dân.

Nói xong, Tần Thộ đẩy cửa lớn ra, trong nháy mắt đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy một cỗ mùi rượu xông vào mặt, đồng thời nghe thấy bên trong có tiếng người hô:

-Ca hai tốt, sáu sáu sáu...

Mở hẳn cửa ra, Tần Thộ liền thấy Trù Thần giẫm một chân lên ghế, giờ bát rượu, duỗi một cái tay ra. Đối diện là Lỗ Ban, Lỗ đại sư cũng là cái tạo hình này, hai tên gia hỏa mặt đỏ tới mang tai, vẻ m

ặt hung phấn!

Cửa đột nhiên mở ra, hai người ngậy ra một lúc, quay đầu nhìn thấy là Tần Thộ, lập tức ngậy ngần cả người.

Sau đó hai tên gia hỏa vui vẻ vỗ tay nói:

-Con thô, tới đây! Cùng uống! Giới thiệu cho người một chút, đây là Tử Thần.

Ngồi ở giữa là Tử Thần đã uống đến ngã trái ngã phải lung la lung lay nói:

-Người... ách... chào.

Về mặt Tần Thộ mơ hồ, xoa xoa mi tâm, tóm lấy cái lỗ tai lớn của mình nói:

-Bên ngoài đang chiến tranh, các người lại ở đây làm cái trò này?

Lỗ đại sư nói với về bình thường:

-Đánh thì cũng đã đánh rồi, chúng ta có thể có biện pháp gì chứ? Kim Tiên ra ngoài còn không chắc chắn có thể sống trở về, chúng ta bây giờ ngay cả tư cách tham chiến cũng không có. Nói trắng ra là, bây giờ chúng ta đã không thể nắm giữ được tương lai vận mệnh của mình, nếu đã như vậy, vậy thì dứt khoát nắm giữ vận mệnh hiện tại là tốt rồi. Ăn ngon, uống ngon, thành phá thì đi theo Thiên Đình, nếu như là xong đời rồi, vậy thì nên làm cái gì thì làm cái đó.

Tần Thộ suy nghĩ kỹ một chút, có vẻ như đích thật là loại này.

Lúc này cũng không biết Tử Thần thật sự uống nhiều quá hay là giả uống nhiều quá, cười hề hề nói:

-Đều là thần trên Phong Thần Bảng, đã tu luyện bao nhiêu năm thăng và nhận được hương hỏa tế bái của nhân gian, thành tựu cuối cùng chính là Phong Thần Bảng, mà không phải là chúng ta... à i...

Nói đến đây, phịch một tiếng Tửu Thần liền nằm sấp trên bàn, ngủ.

Lỗ đại sư và Trù Thần cười khỏ một tiếng nói:

-Đừng để ý đến hấn, nói mê sảng đó. Con thỏ, sao vẻ mặt ngươi lại không vui vậy?

Tần Thọ nói:

-Mặt trắng mất rồi.

Lỗ đại sư thuận miệng nói:

-Mất rồi thì mất rồi... ách, cái gì?!

Lỗ đại sư cất cao âm điệu, một tay nắm chặt lỗ tai con thỏ nói:

-Mặt trắng mất rồi? Ta không nghe lắm đấy chứ?

Vẻ mặt Trù Thần cũng là khó tin nói:

-Không thể nào?

Tần Thọ lấy Ấn Ấn Thạch kia ra cho hai người nhìn, sau khi hai người xem hết thì đều rơi vào trong trầm tư.

Trù Thần nói:

-Theo ta được biết, mặt trắng chính là Thái Âm Tinh, lúc khai thiên được gọi là Bàn Cổ, là do một con mắt biến thành. Nó và Thái

Dương Tinh là không bao giờ thay đổi, trường tồn vĩnh hằng. Chỉ là về sau không biết đã xảy ra biến cố gì, diện tích của nó rút nhỏ đi rất nhiều, linh khí cũng tản.

Lỗ đại sư nói:

-Ta cũng nghe nói qua, có điều chưa bao giờ nghe nói nó biết đi đường!

Tần Thộ vung tay lên nói:

-Không nói cái này nữa, ta chính là tới thăm các ngài một chút, các ngài không có việc gì thì tốt rồi. Đúng rồi, Văn Khúc tinh quân đâu?

Lỗ đại sư nói:

-Hắn à? Hắn đi thăm bạn, hắn tiêu sái hơn so với chúng ta nhiều, bây giờ cũng có bạn gái.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Thật hay giả vậy?

Lỗ đại sư cười nói:

-Bình thường tên kia tanh hôi muốn chết, về sau cảm thấy có thể sắp chết rồi, cái gì cũng đều nghĩ thông suốt rồi. Bây giờ cũng cái gì Tinh Quân kia huynh huynh đệ đệ đó. Người cũng đừng đi quá y rầy hắn, nhanh đi tìm mặt trăng của người đi.

Nói đến đây, Lỗ đại sư móc từ trong ngực ra một món đồ vật đưa cho Tần Thộ nói:

-Thực lực có hạn, làm gì cũng có hạn, có điều hắn là thứ này người có thể dùng tới.

Tần Thộ đi tới nhìn một chút, là một cái la bàn, la bàn nhìn rất bình thường, phía trên có một ít màu trắng làm tâm điểm và một cái châm như ngón tay, không có phương hướng gì.

Lỗ đại sư nói:

-Đây là tinh bàn, khác với la bàn bình thường, nói không phải dùng g trên mặt đất. Đợi lúc người đi sâu vào trong tinh không, sẽ biết được chỗ tốt của nó, không dám nói người có thể trăm phần trăm tìm được mặt trăng, nhưng mà nếu muốn tìm về Địa Tiên Giới thì vẫn là không thành vấn đề.

Trù Thần kinh ngạc nói:

-Đây là Đại La Tinh Tượng Bàn? Tiên Thiên Linh Bảo? Người đúng thật là chịu chi nha.

Lỗ đại sư nói với vẻ xem thường:

-Ta không biết chúng ta còn có thể sống bao lâu, thì còn có cái gì không bỏ được? Cho con thả, dù sao cũng là truyền thừa của ta cả m. Nếu như chết rồi bị người khác lục lọi, đó mới gọi là ném đi đồ.

Trù Thần cười nói:

-Đúng thế... Con thả, ta không có gì đưa cho người, có cái nồi này người mang theo đi.

Vừa nói, Trù Thần vừa lấy ra một cái nồi, Tần Thộ nhìn nhìn, hoảng sợ nói:

-Lò Bát Quái?

Sau đó liền nghe Lò Bát Quái la hét đến rách họng:

-Gào cái gì mà gào? Ta con mẹ nó bị khai trừ! Bây giờ gọi là Nồi Bát Quái!

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Vì sao?

Trù Thần cười nói:

-Sau khi Lão Quân trở về phát hiện tiên đan luyện được đều có hương vị của hải sản, sau đó bấm ngón tay tính toán phát hiện gia hỏa này sau khi theo người hết là nồi, lại là xe... lập tức cảm thấy mất mặt. Thế là liền ném hất ra, rồi tự hất tìm tới ta. Ta lại vừa vặn thiếu một cái nồi tốt, thế là để hất đi làm ở nơi này.

Chương 809: Hóa ra là thế

Chương 809. Hóa ra là thế

Nói đến đây, Trù Thần nói:

-Hắn là Lò Bát Quái của Lão Quân, khỏi cần phải nói, chí ít thì trình độ kết sỏi người cũng đã từng có thể nghiệm. Gặp được nguy hiểm, chui vào, hắn có thể bảo vệ người bình an.

Tần Thộ nghe đến đây, con mắt liền ẩm ướt, hai vị lão sư này chính mình còn không rõ sống chết vậy mà lúc này vẫn còn quan tâm đến hắn...

Tần Thọ nói:

-Lão sư, hay là đi theo ta đi.

Trù Thần cười cười không nói gì, Lỗ đại sư trừng hai mắt một cái nói:

-Đi cái rắm! Đi thì chính là sợ! Nam tử hán đại trượng phu đâu có thể dứt, máu có thể chảy, sợ... vậy thì chính là thua thật rồi. Cả đời lão tử này chưa từng sợ ai, cho dù là đối mặt với đại đế, cũng chỉ là kính trọng bọn họ mà thôi. Con thỏ, ta không dạy người thứ gì, nhưng mà nhớ kỹ câu nói này, người sống cả một đời, sợ chính là thua thật sự.

Tần Thọ không cam lòng còn muốn khuyên, thì Trù Thần nói:

-Người bạn người cứ đi đi, không cần phải để ý đến chúng ta. Nếu như là thật sự có một ngày, bên này không ngăn được, chỉ cần Phong Thần Bảng vẫn còn, chúng ta sẽ không chết được. Nếu như Phong Thần Bảng cũng bị mất, dù chúng ta có chạy xa cũng vô dụng. Chân linh ở trên Phong Thần Bảng, nếu như bị người lau đi, thì mặc kệ chúng ta trốn bao xa, cũng đều sẽ tan thành mây khói.

Lỗ đại sư gật đầu nói:

-Không sai, cho nên căn bản là chúng ta không cần chạy, ngồi chờ tin tức là được rồi. Hơn nữa, cũng không cần phải bị quan như vậy, bên của chúng ta còn một số đại đế và tán tiên tuyệt thế, lại thêm Linh Sơn Phật Đà, cho dù là yêu tộc Thiên Đình tập hợp những chủng tộc cổ lão kia, cũng chưa chắc có thể thắng được chúng ta.

Cho dù là thánh nhân thì bên bọn họ bây giờ cũng chỉ có Nữ Oa nương nương, Chuẩn Đề đạo nhân mà thôi, bên này chúng ta có Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu như thật phải bắt đầu liều mạng, thì vẫn là bên chúng ta lợi hại hơn mấy phần.

Nói đến đây, Tần Thọ tò mò hỏi:

- Sư phụ, ta có chút không hiểu. Phật thượng cổ Nhiên Đăng kia không phải là ở Linh Sơn sao? Sao hắn lại ngồi ở bên yêu tộc Thiên Đình vậy? Còn có Chuẩn Đề đạo nhân kia, hắn không phải là Phật môn sao? Sao hắn lại không ủng hộ Linh Sơn? Lại còn có Nữ Oa nương nương, nhân tộc cũng là do nàng tạo ra, chúng ta cảm ơn nàng, cũng không đến mức là nàng không thích chứ? Mẹ của hai đứa con, không cần phải bắt công như thế chứ?

Lỗ đại sư khẽ lắc đầu, nhìn về phía Trù Thần.

Trù Thần nói:

- Cái này nói tới cũng dài, nói đến Nữ Oa nương nương trước đi, nàng nghĩ như thế nào, chúng ta cũng không rõ. Có điều năm đó lúc yêu tộc Thiên Đình cường thịnh, toàn bộ thiên địa đều là của một mình nàng... Nhân tộc Thiên Đình bây giờ, mặc dù là nhân tộc Thiên Đình, nhưng mà người cũng thấy đầy, thực ra đã từ lâu nhân tộc đã không còn là nhân tộc năm đó. Mọi người mỗi người một phe phái, mấy người đều đứng về bên mấy vị thánh nhân, nếu như chân chính đứng ở phía nàng, sợ là cũng không có mấy người.

Thực ra, năm đó Vũ Vương phạt Trụ, nhìn như là bởi vì Trụ Vương ngưu nhục nữ Oa nương nương, nhưng mà tại sao nương nương lại không nhân cơ hội lập lại Thiên Đình chứ?

Thực ra bọn người Cửu Vĩ Yêu Hồ đã lập được công lớn ở trong quá trình diệt Thương, nhưng mà cuối cùng vẫn bị xa lánh, chết oan chết uổng. Tận đến lúc Phong Thần, những người ở bên nương nương đều bị gạt ra ngoài. Sao nàng có thể cam tâm?

Lỗ đại sư nói tiếp:

- Đương nhiên, cái này có thể là do chúng ta lòng tiểu nhân, có thể

nương nương cũng không tính kế như thế, chỉ là không cam tâm yêu tộc Thiên Đình nhà mình năm đó bị diệt đi mà thôi. Hơn nữa, những năm này cuộc sống của yêu tộc xác thực cũng không dễ chịu gì, nhân tộc Thiên Đình cường thịnh, trấn áp tứ phương. Không gian sinh tồn của yêu tộc càng ngày càng nhỏ, phạm là có cái gì nổi lên, nếu không phải là bị giết thì là bị bắt tới Linh Sơn xuất gia. Nàng cũng có thể là vì suy nghĩ cho yêu tộc Thiên Đình đi...

Tần Thọ gật đầu, cái này đích xác là có khả năng.

Trù Thần tiếp tục nói:

-Về phần Chuẩn Đề đạo nhân, vậy thì phải nói tới từ thời Phong Tàn đại chiến. Lúc trước, Tây Phương giáo của hai người Chuẩn Đề và Phật A Di Đà chỉ là một tôn giáo nhỏ, nhưng mà bởi vì có hai tôn thánh nhân, cho nên mới có tư cách gia nhập kiếm một chén canh nhỏ ở đại chiến của Xiển giáo và Tiệt giáo. Bọn họ xếp hàng ở Xiển giáo, chỉ nghĩ tính kế sao cho hoàn mỹ, ở trong đại chiến chiếm hết tiện nghi còn chưa tính, cuối cùng thập nhị Kim Tiên của Xiển giáo và một chút môn nhân tinh nhuệ của Tiệt giáo đều bị bọn họ mang đi.

Bởi vì có những người này, cho nên Tây Phương giáo mới có thể lớn mạnh nhanh như vậy, thậm chí về sau địa vị còn ngang với địa vị của Xiển giáo. Lại có thêm hai tôn thánh nhân làm chỗ dựa, và giáo nghĩa càng hoàn thiện hơn so với Tiệt giáo, Tiệt giáo có giáo vô loại, bọn họ thì là vạn loại thu hết đặt vào phật môn, thực ra ý nghĩa cũng không khác nhau mấy. Cho nên bọn họ hoàn toàn có thể trở thành Tiệt giáo thứ hai!

Chỉ có điều tính đi tính lại, nhưng bọn họ cũng không tính qua được Lão Quan và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mười hai đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn ngoài miệng thì nói đầu nhập Tây Phương giáo, nhưng trên thực tế thì vẫn là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn ra lệnh một tiếng

ng, nên trở về thì vẫn phải trở về, bây giờ chính là ở bên ngoài đá nh trận đó.

Về sau Lão Quân rời khỏi phía tây của Hàm Cốc Quan Hóa Hồ chính là đi gặp bọn họ, về sau người cũng biết rồi đó, Tây Phương giáo liền biến mất trong vòng một đêm biến thành Phật giáo.

Phật giáo miệng thì đọc A Di Đà Phật, nhưng mà lại tôn phụng Như Lai Phật Tổ.

Mà lúc đầu A Di Đà Phật và Chuẩn Đề đạo nhân đều không thấy tầm hơi, người cũng đã biết là vì sao rồi đó?

Tần Thộ nghĩ nghĩ, hoảng sợ nói:

-Bị giam giữ hả?

Trù Thần gật đầu nói:

-Mọi người cũng cho là như vậy, còn có người nói lão tử chính là thánh nhân tồn tại vô địch, hai đánh một mà vẫn yên ổn đứng đó, cho nên mới có thể một người ép hai người, biến Tây Phương Giáo thành Phật giáo, nhập Linh Sơn, cung phụng Như Lai Phật Tổ. Đây cũng là lý do vì sao sau khi đi lên Linh Sơn, nhưng mà Như Lai Phật Tổ lại nghe hiệu lệnh của Thiên Đình, mà chưa hề có tranh chấp với Thiên Đình.

Chương 810: Cổ nhân

Chương 810. Cố nhân

Tần Thộ nói:

-Nói như vậy, một đám người tính kế tới tính kế lui, lại là Phong Thần đại chiến, lại là cái gì... Cuối cùng lại đều không tính kế qu a được Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn? Làm áo cưới không công cho bọn họ. Cho nên bọn họ mới làm yêu tộc sống lại, ngóc đầu trở lại, muốn phân lại thiên địa?

Trù Thần cười nói:

-Cái này thì không nói được, có điều ý tứ đại khái chính là chuyện như vậy đi. Phật thượng cổ Nhiên Đăng và Tây Phương Nhị Thán h có quan hệ thân thiết với nhau, cho nên bên Tây Phương giáo giúp yêu tộc Thiên Đình cũng là điều đương nhiên.

Tần Thộ liu lười:

-Khá lắm... điều các vị biết đúng thật là nhiều.

Trù Thần lắc đầu nói:

-Không phải chúng ta biết nhiều, mà là cái người tiên sinh kia của người biết nhiều. Hắn tự hỏi không có cái gì có thể lấy đưa cho người, nhưng mà biết người sẽ có một bụng nghi hoặc, nên hắn đã sớm bàn giao cho chúng ta. Vốn cho rằng người sẽ không hỏi, không ngờ được, hắn thật đúng là hiểu rõ người.

Tần Thộ yên lặng... không ngờ được người tiên sinh không lên n ổi này, vậy mà vô thanh vô thức chuẩn bị cho hắn lễ vật tốt như vậy – giải đáp nghi hoặc!

Cho tới bây giờ, Tần Thộ rốt cuộc cũng hiểu được tiền căn hậu quả, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Có đôi khi mọi chuyện chính là như vậy, người không biết rõ hắc, hoặc là hắc vĩnh viễn làm khó người, không biết chính là đáng sợ nhất. Nhưng mà nếu như thật sự biết rõ thì thực ra chuyện cũng dễ dàng như vậy...

Tần Thọ hỏi:

-Những thánh nhân còn lại nói thế nào? Thông Thiên giáo chủ, Phật A Di Đà đâu? Bọn họ không quản chuyện này sao?

Trù Thần lắc đầu nói:

-Không biết, Phật A Di Đà chính là thánh nhân thần bí nhất trong tất cả các thánh nhân, mặc dù là hắc và Chuẩn Đề đạo nhân cùng nhau sáng tạo ra Tây Phương giáo, nhưng mà những năm này Chuẩn Đề thì còn hoạt động, nhưng mà Phật A Di Đà lại là yên tĩnh ở trong Tử Tiêu Cung, chưa hề đi ra ngoài. Văn Khúc tinh quân nói, Phật A Di Đà là một thanh chân vô dục vô cầu, lúc trước sáng lập ra Tây Phương giáo chưa hề đã là dự tính ban đầu của hắc. Còn Thông Thiên giáo chủ, cũng không biết nói như thế nào... Khả năng hắc giúp bên nào cũng đều có. Dù sao lúc trước diệt Tiệt giáo, chính là người của cả hai bên, có điều khả năng lớn nhất chính là khoanh tay đứng xem kịch. Cho nên, thế bây giờ thực ra là có thể hòa không phân thắng bại, chúng ta không có nhiều nguy hiểm như vậy.

Tần Thọ suy nghĩ một chút, nếu như thật như vậy thì đúng là cái thế này là hòa mà không có phân thắng bại, là hắc nghĩ quá tiêu cực rồi.

Lỗ đại sư cười ha ha nói:

-Cho nên, người lo lắng cái rắm! Ta dám nói, lúc người ở sâu trong tình không trở về, nơi này vẫn còn là cái dạng này mà không có biến hóa.

Tần Thọ cười khỏ một tiếng, nói:

-Vậy... ta còn đi thăm những cố nhân còn lại một chút rồi chuẩn bị xuất phát.

Lỗ đại sư phát phát tay nói:

-Đi đi, đi đi, đừng quấy rầy chúng ta uống rượu. Đúng rồi, ta nghe nói Vực Ngoại Thiên Ma cũng rất biết cất rượu, hương vị Thiên Ma Nhuộm Hương của bọn hắc cũng không tệ, lúc người trở về cầm cho ta một chút để ta nếm thử.

Tần Thọ làm một dấu tay OK, sau đó liền cáo từ.

Thực ra Tần Thọ nghĩ rất đơn giản, thực lực của hắc bây giờ không đủ, thật sự cũng không muốn lẫn vào cái này làm cái gì.

Hắc có thể làm người qua đường thì sẽ làm người qua đường, nhưng mà để Phong Thần Bảng rơi vào trong tay kẻ địch thì kết quả sẽ giống nhau.

-Phong Thần Bảng... Nếu có thể cầm Phong Thần Bảng đến tay thì tốt rồi.

Trong lòng Tần Thọ thầm nhủ, đồng thời, bước chân của hắc càng lúc càng nhanh.

Lần đầu tiên, Tần Thọ hận mình không thể phân thân, nếu không thì có thể một cái ở bên này hỗ trợ, một cái qua bên kia tìm Hằng Nga, chẳng phải là tất cả đều tốt rồi sao?

Đáng tiếc hắc chỉ có thể giúp một bên, quan trọng là hắc ở lại bên này có vẻ như cũng không có tác dụng gì.

Sau đó Tần Thọ đi tìm Lý Trinh Anh, nha đầu này nhìn thấy con t hỏ tới, cực kỳ cao hứng, tự mình xuống bếp làm cho con t hỏ chút

đồ ăn. Nghe nói Tần Thộ muốn đi vào sâu trong tinh không, liền đem tất cả bảo bối mà mình cất giấu đưa cho Tần Thộ, mặc dù những bảo bối này bây giờ đối với hắn không tính là cái gì cả, nhưng mà tâm ý của tiểu nha đầu này vẫn làm cho hắn cảm thấy rất ấm áp.

Sau đó Tần Thộ lại đi một chuyến đến Thư Sơn, điều khiến Tần Thộ bất ngờ là, toàn bộ Thư Sơn chỉ có một mình Mộc Đầu ở trong Văn Khúc Cung đọc sách.

-Mộc Đầu, sao ngươi còn ở lại chỗ này đọc sách vậy? - Tần Thộ hỏi.

Mộc Đầu ấp a ấp úng nói:

-Tiên tiên... sinh nói, đọc xong... đọc... đọc xong quyển sách này... là là là... có thể trở về về... về nhà. Ta... mới mới... đọc được ba ba một phần ba...hắn bọn hắn... đã đã... đọc... xong... @#%...%

Tần Thộ nghe tròn vẹn nửa canh giờ, mới hiểu được ý của Mộc Đầu.

Ba năm trước đây Văn Khúc tinh quân xuống hạ giới đánh trận, để cho những học sinh này có thể an tâm đọc sách, đồng thời thành thành thật thật hoàn thành nhiệm vụ, thế là để lại một quyển sách dày bằng người, bảo bọn họ đọc xong thì có thể trở về.

Kết quả là Lý Trinh Anh và Trùng Bát dùng một tháng thời gian đọc xong sách rồi hấp tấp về nhà.

Sau đó chỉ có Mộc Đầu xui xẻo ngồi đây đọc cho tới bây giờ...

Về phần Văn Khúc tinh quân, ba năm trước đi ra rồi thì không trở lại nữa, vẫn luôn ở bên ngoài. Đoán chừng bọn họ cũng không biết trong Văn Khúc Cung còn có một đệ tử ngốc manh ngồi ở ch

Ổ này đọc sách.

Về mặt Tàn Thộ bất đắc dĩ đoạt lấy quyển sách kia nói:

-Thỏ gia ta còn chưa có đọc, ta mượn đọc một chút. Đợi ta đọc xong rồi thì trả lại người, rồi người đọc tiếp... Tiên sinh hỏi tới, thì người chỉ cần nói là ta cầm đi. Hắn sẽ không nói người.

Mộc Đầu sưng sờ, chờ lúc hắn lấy lại tinh thần, con thỏ đã sớm c
hạy mất dạng.

Sau đó Mộc Đầu gãi gãi đầu, nghĩ nghĩ rồi về nhà.

Tàn Thộ đi tiếp xuống Ngự Hoa Viên, khiến Tàn Thộ ngoài ý muốn chính là lại không có hai tên gia hỏa kia thủ ở cửa ra vào, đi vào Ngự Hoa Viên thứ đập vào mắt hắn đầu tiên là đại thụ che trời ở khắp nơi.

Không chờ Tàn Thộ nhìn nhiều, bên trên bỗng nhiên đưa đến một cái nhánh cây, một phát cuốn lấy Tàn Thộ giờ Tàn Thộ lên cao.

Chương 811: Cố nhân (2)

Chương 811. Cố nhân (2)

Tàn Thộ vừa nghiêng đầu, liền thấy một con mắt rất to đang đánh giá hắn!

Sau đó cái mắt to kia lui về sau, lộ ra cái vô cùng trắng kiết, như l

à cành cây của cây đại thụ, khuôn mặt trên cây đang cười ngây ng
ô với hân!

Tần Thọ nhìn cây đại thụ siêu cấp trước mặt này, thử hỏi thăm dò
một câu:

-Hành Thái?

Sau đó Tần Thọ liền thấy cái cây đại thụ này vẫn luôn run, lá cây
đại thụ dài hơn bốn mét rơi ầm ầm xuống, đập vào Tần Thọ đến
mức không ngóc đầu lên được.

Tần Thọ tuyệt đối không ngờ được, đại thụ trước mắt này lại là H
ành Thái!

Tần Thọ cực kỳ vui mừng, hình thể cũng biến thành to lớn, cho H
ành Thái một cái ôm thật chặt.

Sau khi ôn chuyện, Tần Thọ theo bản năng nhìn về phía nơi xa, k
ết quả kinh ngạc chỉ vào nơi xa nói:

-Hành Thái, chỗ đó trước kia không phải là có núi Bạch Cốt à? Sa
o bây giờ lại không có rồi?

Hành Thái viết ra từng dãy văn tự:

-Dọn đi rồi, ba năm trước có một người đến Thiên Đình tìm nàng.
Nàng liền đi theo đôi phương, rồi không có trở về.

Tần Thọ hỏi:

-Ai tìm nàng vậy? Hơn nữa, không phải là nàng bị nhốt ở đây sa
o? Thiên Đình cứ để nàng đi như vậy sao?

Một thân lá cây của Hành Thái run lên, sau đó một đạo thân ảnh x
uất hiện, Tần Thọ nhìn thấy một bóng người mờ ảo tới gặp tiểu ty

tỷ áo trắng, sau đó dường như hai người nói cái gì đó, rồi rời đi.

Tần Thộ chau mày nói:

-Hành Thái, chúng ta có thể làm cái HD không?

Hành Thái:

-Thực lực của đối phương quá cường đại, nàng không cho ta nhớ kỹ nàng, ta không nhớ được, chỉ có thể làm ra một cái bóng đại k hái.

Tần Thộ cũng biết, sau khi thực lực đạt tới tầng nhất định, hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến tất cả...

Nếu tiểu tỷ tỷ đã không có ở đây, Tần Thộ cũng không cần ôn chu yện, sau khi hàn huyền với Hành Thái rồi nói cho Hành Thái tính toán của mình, Hành Thái nghe xong, lập tức móc ra một cái hộp đưa cho Tần Thộ nói:

-Cho ngươi.

Tần Thộ mở ra xem, chỉ thấy cái hộp sọ bằng thủy tinh nằm ở bên trong.

Tần Thộ lập tức vui vẻ, cười nói:

-Không có nghĩ tới nhận cái này của người đâu, người giữ đi để phòng thân.

Hành Thái liền ấn hộp sọ thủy tinh vào tay Tần Thộ nói:

-Chỉ có người có thể sử dụng, nói rời khỏi người thì chỉ là một khối xương, cho ta cũng vô dụng.

Tần Thộ bất đắc dĩ, đành phải giữ lại.

Sau đó bỗng nhiên Hành Thái lắc thân thể một cái, cánh tay rắc một cái liền gãy mất, sau đó một chi tay cụt giao cho Tần Thộ.

Tần Thộ tròn tròn mắt tại chỗ, nói:

-Hành Thái, ta phải đi, ngươi cũng không cần phải tự mình hại mình? Tình cảm của huynh đệ, ta hiểu.

Hành Thái không có ngũ quan, có điều hắc run đã thể hiện ra tất cả suy nghĩ, hắc run dường như cho Tần Thộ một cái liếc mắt, sau đó hắc run lên nói cho Tần Thộ:

-Ta là cây, gãy mất rồi nhưng lúc nào cũng có thể tái sinh. Bất luận cành cây gì cũng chỉ có thể là một bộ phận của ta, chỉ cần cho chúng thời gian, nguyên khí thì nó liền có thể trường thành thành một phần thân khác của ta. Để nó ở bên cạnh ngươi, không chừng có thể giúp ngươi một tay.

Tần Thộ vỗ vỗ Hành Thái nói:

-Cảm ơn.

Rời khỏi Ngự Hoa Viên, Tần Thộ vẫn không thấy bóng người của bọn Bạch Vân, hắc ở bên trong Thiên Đình lượn quanh một vòng, cuối cùng cũng tìm được Văn Khúc tinh quân.

Chỉ nhìn thấy gia hỏa này đang đứng ở trên ban công của một tửu lâu, uống chút rượu thưởng phong nguyệt, vô cùng tiêu điều tự tại, có điều bên người hắc cũng không có nữ nhân.

Tần Thộ lập tức xông lên, vừa thấy mặt liền hỏi:

-Tiên sinh, sao người biết là ta sẽ trở về, và sẽ hỏi những lời kia?

Văn Khúc tinh quân cười ha hả nói:

-Tính là không thể nào tính được rồi, sương mù trên người người nồng nặc tính không ra. Có điều suy luận vẫn là không thành vấn đề, dựa vào tính cách của người, náo nhiệt lớn như thế không thể nào sẽ không trở về. Nếu trở về thì sẽ có một bụng vấn đề, cho nên ta đã sớm chuẩn bị các loại đáp án để trả lời người. Đơn giản không?

Tần Thọ há hốc mồm, suy nghĩ kỹ một chút, hình như đúng là có đạo lý.

Đúng lúc này, ở xa truyền đến một tiếng la:

-Tiểu Văn, đi, đi ngắm tuyết!

-Được rồi!

Văn Khúc tinh quân lập tức đáp lại, sau đó vỗ một cái vào đầu còn thở nói:

-Nên làm cái gì thì làm cái đó thôi, đừng có nghĩ là tiên sinh ta đi theo đuổi tình yêu. Nhớ kỹ, mặc kệ là lúc nào, trong ngực cũng phải có lòng chính trực, ngạo nghễ giữa thiên địa, cho dù trời có sụp cũng không sợ hãi, không có thứ gì có thể ép cong sống lưng của người...

-Lung cái rắm! Đi!

Đúng lúc này, một cái bánh bao đập vào mặt Văn Khúc tinh quân, trong nháy mắt Văn Khúc tinh quân liền quên mất cái lòng chính trực trong miệng hắn, vội vàng cười trừ nói:

-Được rồi, được rồi, tới đây.

Sau đó Tần Thọ nhìn thấy một nữ tử oai hùng bắt phàm cười một con ngựa trắng rất lớn mang theo Văn Khúc tinh quân chạy vội đi

i...

Tần Thọ nhìn thấy, có chút ghen tỵ nói:

-Quả nhiên, thông minh như Văn Khúc tinh quân mà sau khi có tình yêu thì trí thông minh cơ bản là để cho chó ăn.

-Nói xấu phía sau ta có phải là có chút không chính cống không?

Đúng lúc này, một cái đầu chó to vươn tới.

Tần Thọ lập tức giật nảy mình, nhìn thấy là Hạo Thiên Khuyển, mở miệng liền mắng:

-Cái đồ chó chết nhà ngươi, ngươi như này hù chết người đó có biết không hả?

Hạo Thiên Khuyển không nói lời nào, yên lặng lấy ra một cái gương đồng, đầu của mình song song với đầu của Tần Thọ, sau đó hai người cùng bị tám gương phản chiếu, Hạo Thiên Khuyển nghiêm trang hỏi:

-Ngươi nhìn hai thứ trong cái gương này, có cái nào giống người không?

Tần Thọ:

-...

Hạo Thiên Khuyển thu gương đồng lại, hỏi:

-Nghe nói ngươi muốn đi sâu vào trong tình không?

Tần Thọ kinh ngạc hỏi:

-Sao ngươi biết? Ách... ngươi đi qua quán thịt chó rồi?

Hạo Thiên Khuyển kinh ngạc hỏi ngược lại:

-Sao ngươi biết?

Tần Thộ nói:

-Trong miệng ngươi có mùi rượu, vừa ngủi đã biết rồi.

Nói xong, Tần Thộ duỗi móng vuốt ra nói:

-Huynh đệ tốt, ta đi chỗ nguy hiểm như vậy, ngươi chuẩn bị đưa t
a cái gì đây?

Hạo Thiên Khuyển nhìn nhìn, tròn mắt đều sắp trợn lồi cả ra, sa
u đó liền quay người lại, quẫy đuôi một cái nói:

-Coi như là ta chưa từng tới.

Tần Thộ nắm chặt lấy cái đuôi của hắn, kéo hắn trở về.

Hạo Thiên Khuyển ngao ngao hét lớn:

-Buông tay, buông tay! Ta không cho ngươi còn ăn cướp à! Ngao
ngao ngao... ngao ô!

Chương 812: Xuất phát

Chương 812. Xuất phát

Cuối cùng Hạo Thiên Khuyến khóc nức nở phun ra một đồ vật đen sì giao cho Tần Thộ, Tần Thộ không hiểu hỏi:

-Đây là con của ngươi à? Ngươi đây là muốn ủy thác cho ta hả?

Hạo Thiên Khuyến trừng Tần Thộ một cái nói:

-Cút! Cái đồ không có kiến thức, đây là thứ mà cậu gia gia ta năm đó đi theo nhị gia đào núi liền phát hiện nó ở dưới núi. Ngươi đừng ghét bỏ nó, trên người của ta cũng không có cái pháp bảo gì, cho dù có ngươi cũng chướng mắt. Chỉ có cái đồ chơi này là thần bí nhất... Đương nhiên, bởi vì nó thần bí cho nên nó là cái gì thì ta cũng không biết.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Ngươi đúng là có kiến thức.

Hạo Thiên Khuyến ngạo nghễ nói:

-Đương nhiên là ta có kiến thức rồi, dù sao mọi người cũng không nhận ra nó nên ta liền gọi nó là khoai tây đen, ngươi biết không?

Tần Thộ:

-...

Hạo Thiên Khuyến nhìn thấy Tần Thộ chậm chạp không động thủ nói:

-Sao hả? Ghét bỏ à? Ghét bỏ vậy thì ta lấy lại.

Tần Thộ vốn là ghét bỏ, nhưng mà ngay vừa rồi hắn chợt phát hiện Hắc Ma Thần Hạp trên cổ hắn có phản ứng, nó vậy mà lại đang run rẩy, đồng thời có một cái ý thức như có như không xuất hiện,

đường như là cực kỳ khát vọng có được khoai tây đen kia.

Cho tới bây giờ Tần Thộ đều rất ngạc nhiên, rốt cuộc thì Hắc Ma Thần Hạp này là cái thứ gì, dù sao, trong hộp cũng không phải là một mảnh không gian nhỏ, mà là một thế giới quỷ dị. Chỉ có điều cái thế giới kia dường như là bị thứ gì đó phong cấm, chỉ còn lại một cái vương tọa trên đỉnh núi có thể hoạt động, còn những nơi còn lại thì đều có tường không khí cách trở.

Tần Thộ đã gặp qua rất nhiều bảo bối, dường như Hắc Ma Thần Hạp đều không có phản ứng với những bảo bối kia, mà duy chỉ có đối với cái củ khoai tây đen thui này thì lại có phản ứng.

Tần Thộ làm sao có thể không hiếu kỳ được?

Thế là Tần Thộ nhắc khoai tây đen lên nói:

-Ai chê? Ghét bỏ chính là chó.

Hạo Thiên Khuyển cả giận:

-Người... bớt chiếm tiện nghi của ta đi!

Tần Thộ:

-...

-Người thật sự không biết đây là vật gì? - Tần Thộ không cam lòng hỏi.

Hạo Thiên Khuyển lắc đầu nói:

-Không biết, nhị gia cũng đã nhìn qua, không biết.

Nói xong, Hạo Thiên Khuyển hỏi:

-Người thật sự muốn đi à?

Tần Thộ thở dài nói:

-Người cảm thấy thế nào?

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đáng tiếc... Nếu như bên này không đánh trận, thì ta sẽ đi chung với người. Có điều bên này đang chiến tranh, nhị gia cũng chuẩn bị xuất quan hỗ trợ, ta không thể để cho một mình nhị gia đi mạo hiểm. Cho nên, huynh đài, người tự mình chú ý an toàn trên đường.

Tần Thộ vừa muốn gật đầu, lại nghe Hạo Thiên Khuyển nói bổ sung:

-Nếu như gặp được vật gì tốt, có thể cướp thì đừng khách khí, người không dùng được thì có thể cho ta.

Tần Thộ:

-...

Không lâu sau, Hạo Thiên Khuyển nói phải rời đi, nói là Nhị Lan g Thần xuất quan, hẳn qua để nghênh đón.

Đưa tiễn Hạo Thiên Khuyển xong, Tần Thộ nhìn Thiên Đình quen thuộc này, cuối cùng thở dài một tiếng quay người đi về phía ngoài Thiên Dung Thành.

Ra khỏi Thiên Dung Thành, Tần Thộ liền thấy hai nhánh đại quân đã hoàn toàn tách ra, dường như không có ý tiếp tục chiến đấu.

Rời khỏi Thiên Đình, Tần Thộ nhìn đúng phương hướng mặt trăng biển mất, rồi móc chiếc xe máy phân khối lớn của mình ra sau đ

ó cười lên, sau đó chụp Lò Bát Quái lên đầu, đập chân ga một cái, kéo theo một chuỗi khói đen đi về phía sâu trong tinh không.

Cùng lúc đó, trên trời, có hai người đang an tĩnh đánh cờ.

-Cuối cùng con thỏ cũng đã đi rồi. Sư huynh, nước cờ này, xem ra là đi đúng rồi. - Nguyên Thủy Thiên Tôn một thân bạch bào cười nói.

Thái Thượng Lão Quân nói:

-Nếu như là người khác, người ta có thể nói đúng sai. Nhưng mà con thỏ thì cả đời này ai cũng không đoán ra được, hắc chính là một biến số.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói:

-Cho dù là một biến số thì hắc bây giờ cũng chỉ là một nhân tiên mà thôi, chúng ta động một chút thủ đoạn cũng đủ để hắc đuổi theo tới mấy năm. Chúng ta không cho hắc nhìn thấy Hằng Nga, thì hắc sẽ không gặp được. Có cái này kéo dài thời gian, chuyện của chúng ta, cũng có thể có cái kết thúc.

Thái Thượng Lão Quân cười khỏ nói:

-Thứ ta sàu muộn là sau khi hắc biết được chân tướng thì sẽ như thế nào... Người cũng biết, tính tình của cái con thỏ kia, ài...

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói:

-Cho nên ta mới lôi kéo tất cả mọi người cùng động thủ, đến lúc đó mọi người đều phải nhận nhân quả.

Nói đến đây giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn liền biến đổi:

-Nói đến đây, chúng ta cũng là có điểm có lỗi với hắc. Tất cả mọi

người năm đó đều thiếu hẳn một nhân tình to lớn, bây giờ đã không trả mà còn muốn cho hắn đi lang thang...

Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ nói:

-Nếu không thì sao? Cuốn hắn vào trong trận đại chiến này?

Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài nói:

-Chỉ là, ta luôn cảm thấy, tất cả chúng ta đều có lỗi với hắn.

Thái Thượng Lão Quân trầm mặc...

Cùng lúc đó, bên trong cung của Nữ Oa.

-Nương nương, con thả đi rồi. - Chuẩn Đề đạo nhân nói.

Nữ Oa Nương Nương gật đầu đáp:

-Đi rồi cũng tốt, đi rồi thì có thể bớt đi không ít phiền não. Thế giới này thiếu hắn...

Chuẩn Đề đạo nhân gật đầu, sau đó nói:

-Đánh nhanh thắng nhanh đi.

...

Lúc này, Tàn Thọ ngồi ở trên xe gắn máy, cuộn hai chân lại, suy nghĩ. Mà người chân chính điều khiển mô tô chính là Nồi Bát Quái.

Nồi Bát Quái vô cùng u oán, phàn nàn nói:

-Con thả, người quá đáng! Từ khi theo người, ta không phải làm nồi thì là làm xe, bây giờ còn làm lái xe...

Tần Thọ không có phản ứng lại hấn, dường như đã thật sự nhập định.

Lúc này, tất cả tinh thần của Tần Thọ đều nhập vào trong Hắc Ma Thần Hạp, hấn đứng trên núi cao của cái vương tọa kia, trong tay cầm hòn đá đen thui, ngửa đầu nhìn cái vương tọa ở vị trí chính giữa, nơi đó vừa vắng thiếu đi một chỗ có thể khảm nạm hòn đá đen.

Sau khi Tần Thọ nghĩ nghĩ thì hấn bỏ hết những thứ kia vào trong túi Tu Di, sau đó một tay cầm gạch vàng, một tay cầm hòn đá đen.

Nhưng mà điều khiến Tần Thọ bất ngờ là, hấn đã chờ nửa ngày, vậy mà bốn phía lại không có một chút động tĩnh nào!

Tần Thọ gãi gãi đầu, thầm nói:

-Chẳng lẽ là ta nghĩ nhiều rồi?

Chương 813: Thế giới trong Hắc Ma Thần Hạp

Chương 813. Thế giới trong Hắc Ma Thần Hạp

Nói xong câu này, Tần Thọ tiện tay ném hòn đá về một bên, kết quả hòn đá kia thuận theo dốc núi lăn xuống dưới, lăn về phía xa.

Tần Thọ lập tức tròn mắt ở đó, sau đó hoảng sợ nói:

-Móa, mở rồi?!

Sau đó Tần Thộ cầm khối đá đó ném về phía xa một lần nữa, quả nhiên, tảng đá kia phá vỡ bình chương trong hư không, rơi vào trong nham tương ở xa xa...

-Thì ra là thế, hóa ra hòn đá kia là một khối cơ quan, ấn lên trên là có thể mở ra kết giới của hư không, đi ra bên ngoài. Cũng không biết thế giới này là cái dạng gì...

Tần Thộ nói xong, nhảy xuống khỏi Hắc Ma Thần Hạp đi ra ngoài, một bước chân kia lần giẫm lên máu tươi thì cốt và dung nham tạo thành một mảnh đại địa, Tần Thộ chỉ cảm thấy một mảnh đại địa này cực nóng, cho dù là dựa vào cường độ của cơ thể hắn cũng có chút cảm giác như thiêu như đốt.

Tần Thộ không nhịn được, cảm thán nói:

-Ai da, nếu như trước kia mình muốn đi ra đoán chừng lập tức đã bị đốt thành cặn bã rồi!

Tần Thộ đi ở xung quanh một vòng, có suy nghĩ mò bảo vật thể là tùy tiện mở ra một đồng thi cốt ở gần, kết quả Tần Thộ lại thật sự lật ra được một vài thứ, mặc dù đại đa số đều là rách mướp có điều u có một quyển sách trong đó vẫn còn giữ lại được một phần.

Tần Thộ cầm lên nhìn, rõ ràng là một bản nhật ký.

Đây không phải là một thế giới, quá điên cuồng...

-Có trời mới biết nơi này còn có cái thứ gì, tất cả mọi người đều chết rồi.

-Ta muốn đi ra ngoài, ai có thể mau tới cứu ta?

-Đều phải chết, chết rồi...

Tâm sự mấy câu, Tần Thộ thấy được sự hưng phấn, sợ hãi và tuyệt vọng. Hiên nhiên là người viết quyển nhật ký này lúc mới bắt đầu đến nơi này thì rất hưng phấn, nhưng mà sau khi hưng phấn qua đi thì đã gặp phải đồ vật kinh khủng gì đó, những người bên cạnh lần lượt chết đi, thế là hắn bắt đầu sợ hãi. Cuối cùng vậy mà hắn lại không có cách nào trở về, bị vây ở nơi này... cuối cùng cũng chết.

Nhìn đến chỗ này, Tần Thộ nhanh chóng quay người chuẩn bị rời đi, nếu như là hung địa thì hắn không muốn mạo hiểm ở đây.

Đúng lúc này, Tần Thộ chợt phát hiện, một cái bóng cao lớn đã che khuất ánh sáng phía sau hắn...

-Cái thứ gì...

Tần Thộ vô thức nói, đồng thời đột nhiên quay đầu, sau đó hoảng sợ nói:

-Su phụ?!

-Xin chào...

Người tới chính là Lỗ đại sư, chỉ có điều tóc Lỗ đại sư này hơi dài, cười lên không có cảm giác cởi mở mà lại có một loại âm hiểm xảo trá và điên cuồng!

Xin chào, hai chữ, lúc mới nói ra chữ đầu tiên, Lỗ đại sư bỗng nhiên quay người một cái, đập một cái búa về phía Tần Thộ!

Coong!

Búa lớn nện ở trên trán Tần Thộ, thân thể Tần Thộ liền phù một cái hóa thành bụi đen đầy trời.

Đồng thời Tần Thộ tĩnh tọa ở bên ngoài đột nhiên mở hai mắt ra, t

hân thể lung la lung lay suýt chút nữa là ngã lộn chổng vó từ trên xe máy xuống.

Cũng may Lò Bát Quái kia kịp thời dùng phép thuật ổn định, lúc này Tần Thộ mới không bị rơi xuống.

-Con thỏ, sao vậy? Sắc mặt của người... ừm nhìn không ra, nhưng là khí tức của người rất loạn.

Lúc đầu Lò Bát Quái nói sắc mặt người khó coi, nhưng nhìn cả mặt Tần Thộ đều là lông trắng, hắn phát hiện nói như vậy có chút gì là lạ, thế là lập tức sửa lại.

Tần Thộ nghe thấy Lò Bát Quái nói, đầu óc giống như là bị kích hoạt, lập tức lấy lại tinh thần, oa một tiếng kêu lên.

Dọa Lò Bát Quái nhanh chóng dừng xe lại hỏi:

-Con thỏ, rốt cuộc là người bị sao thế?

Tần Thộ xoa xoa trán, nhìn Lò Bát Quái, lại nhìn Hắc Ma Thần Hạp yên lặng trước ngực nói:

-Gặp chút vấn đề, lão Bát...

-Có thể đừng kêu ta già như vậy không? - Lò Bát Quái ghét bỏ nó.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Tiểu Bát.

Về mặt Lò Bát Quái không tình nguyện nói:

-Sao ta cảm giác những lời này nói ra từ miệng người lại kỳ quái như vậy chứ? Phía trước thì có vẻ già, bây giờ lại có cảm giác giố

ng như là người đang gọi cháu trai người vậy? Đổi lại một chút đ
i... Được rồi, người vẫn gọi là Lão Lô đi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng rồi, người đổi tên là Nồi Bát Quái, hay là gọi người là Lão
Oa đi.

-Bỏ chữ đi đi. - Lò Bát Quái nói.

Tần Thọ nói:

-Được rồi, Lão Oa, được rồi chứ? Lão Oa, người đi cùng Lão Quâ
n nhiều năm như vậy, người có từng thấy qua cái hộp này chưa?

Tần Thọ nói xong lấy Hắc Ma Thần Hạp của mình ra đưa cho Lò
Bát Quái nhìn rồi nói, sau đó nói bổ sung:

-Vừa rồi khí thần của ta đi vào, cái đồ chơi kia ngưng tụ thì không
có vấn đề gì, nhưng mà vừa đánh vỡ thì lại bị gia hỏa trong đó đập
p một búa bay ra ngoài...

Sau khi Lò Bát Quái nghe xong, nghĩ một lát rồi nói:

-Thực ra điều người nói cũng không có gì kỳ quái, thiên địa rộng l
ớn thiếu gì cái lạ. Huống chi, Phật gia có Nhất Sa Nhất Thế Giới,
Nhất Diệp Nhất Bồ Đề, Chưởng Trung Phật Quốc nói; Đạo gia cũ
ng có Tụ Lý Càn Khôn, bên trong vẽ thủ bút của thiên hạ. Cái này
vốn là một loại quy tắc ứng dụng cho thiên địa, cái này cũng khôn
g có gì là kỳ quái. Hơn nữa các thiên địa giữa thiên địa cho tới bậ
y giờ đều không phải là tồn tại độc lập mà là dựa vào thế giới chủ,
cũng chính là Địa Tiên Giới cheo chống, hoặc là chiếu rọi, hoặc là
thấm thấu sức mạnh... Tóm lại là đều có quan hệ với thế giới chủ,
mà hình thành từ đó.

Ví dụ như Tỉnh Trung Nguyệt, đó là nước ở trong giếng phản chiếu

u ra, rất có thể là một thế giới khác, nhưng mà thế giới kia cũng có một mặt trăng giống như thế giới này, chỉ là phương hướng ngược lại mà thôi.

Thứ người gặp phải, rất có thể chính là Tinh Trung Nguyệt, thế giới hoa trong kính. Bọn họ có liên quan đến thế giới này, sẽ xuất hiện một vài người giống nhau, thậm chí người có thể hiểu là chính là người kia! Nhưng mà bởi vì thế giới khác biệt, tạo ngộ khác biệt, vận mệnh khác biệt, mà từ đó người này cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Đương nhiên, đó là theo thuyết pháp của Thiên Đạo, từ nhân đạo nói mà ra, còn cái kia căn bản chính là hai người, chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi.

Tần Thộ nghe đến đây, khẽ gật đầu nói:

-Người nói kiểu này thì ta cũng có chút hiểu.

Lò Bát Quái cười hê hê nói:

-Hiểu thì tốt rồi, đã hiểu rồi còn không đi lật hấn?!

Chương 814: Thiên Bồng

Chương 814. Thiên Bồng

Tần Thộ cười hà hà nói:

-Đúng! Bà nội nó, dám đánh ta một búa, ta nhất định phải trả lại. Ngoài ra còn muốn nhìn xem rốt cuộc cái thế giới kia là cái thế giới quỷ gì!

Lò Bát Quái tiếp tục lái xe, vừa lái vừa nói:

-Nhìn thế giới là một chuyện, người phải tu luyện. Thực lực không đủ, cái gì cũng không làm được! Thế giới nhỏ như thế kia không chống được người quá mạnh mẽ, người đến thì chỉ là đi ngang qua, lấy gà mờ luyện tay một chút trước đi đã!

Không cần Lò Bát Quái nói, đây cũng là ý nghĩ của Tần Thộ, hắn cũng không muốn tới lúc tới tìm mặt trăng, kết quả bởi vì không có thực lực mà không cứu được người.

Mở Hắc Ma Thần Hạp ra lần nữa, lần này cả người Tần Thộ nhảy thẳng vào.

Tần Thộ biết rất rõ mình thiếu cái gì, thực lực của hắn tăng lên quá nhanh, nhưng mà kinh nghiệm chiến đấu quá ít, vừa hay hắn mượn cơ hội lần này, tu luyện một phen đã rồi nói sau.

Ngay lúc trong lòng Tần Thộ đang đắc ý, một cái búa lớn liền đập xuống ở phía đối diện!

Coong!

Lần này Tần Thộ không có bị đập thành tro, mà là trên trán vọt ra tia lửa!

Lỗ Ban tóc dài hiển nhiên cũng không ngờ được đầu con thỏ này lại cứng như vậy, bản thân cũng giật nảy mình.

Ngay lúc hắn đang thất thần, trong nháy mắt Tần Thộ hét lớn một tiếng, lách mình biến thành một con thỏ to lớn màu trắng, móc gạc h vàng ra bộp một cái đập vào trên mặt Lỗ Ban tóc dài!

Lỗ Ban tóc dài kêu lên một tiếng đau đớn, bị đập ngã xuống đất!

Một chân của Tần Thụ giẫm lên trên ngực Lỗ Ban tóc dài rồi hừ hừ nói:

-Biết nói không? Nếu không biết thì có thể là thổ gia ta phải giết ngươi rồi?

Lỗ Ban tóc dài cười ha ha với Tần Thụ, không nói gì...

Nhưng mà một giây sau, một cái búa lớn bay đến đằng sau gáy của Tần Thụ, coong một tiếng đập vào gáy của hắn!

Gạch vàng nhìn thấy cười ha ha nói:

-Con thổ, đồ ngu xuẩn, gia hỏa này là thần tiên, ngươi giẫm lên hắn, hắn vẫn có thể dùng ý niệm trong đầu để điều khiển pháp bảo cho ngươi một trận! Nếu như thực lực của hắn mạnh hơn ngươi thì ngươi đã sớm chết rồi!

Gạch vàng nói lời không dễ nghe, nhưng mà quả thực là đã nhắc nhở Tần Thụ, kẻ địch của hắn cũng không phải là người bình thường, đây là đang đánh thần tiên! Đương nhiên là phải đánh ra thần hồn thì mới yên tâm!

Thế là Tần Thụ hé mắt, vung gạch vàng lên vỗ xuống lần nữa, vừa đập vừa hô:

-Cho ngươi đánh lên, cho ngươi đánh lên này! Đánh ngươi!

Đập liên tục mười mấy lần, rốt cuộc thì đầu Lỗ Ban tóc dài cũng bịch một tiếng nổ tung!

Tần Thụ giật nảy mình, sợ máu trên người đối phương rơi lên người mình, liền vội vàng dùng nguyên khí hộ thể.

Kết quả hần phát hiện, Lỗ Ban tóc dài vậy mà lại được tạo từ tro xám! Sau khi đầu nổ thì trực tiếp nổ thành một đám bụi bột phấn tro, cũng không có máu tươi và óc...

Ngay lúc Tần Thộ đang thất thần, bên trong cơ thể của Lỗ Ban tóc dài thoát ra một đạo thân ảnh màu đen vèo cái muốn đi xa, Tần Thộ hừ lạnh một tiếng, trở tay lại là một cục gạch!

Bốp!

Bóng đen kia nát bấy tại chỗ!

Tần Thộ tập trung nhìn, lập tức hỏi hận:

-Ôi đêch, cái thứ này lại có thần hồn?!

Gạch vàng cũng kinh ngạc nói:

-Khá lắm, vậy mà lại thật là thần hồn, con thỏ, rốt cuộc thì ngươi là cái thứ gì vậy?

Tần Thộ lắc đầu, không biết trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, thân thể Lỗ Ban tóc dài phù một tiếng liền biến thành một đồng đen xám.

Tần Thộ buồn bực tiến lên dùng gạch vàng lay đồng đen xám đó, thàn nói:

-Cái này là cái thứ gì vậy...

Đúng lúc này, gạch vàng đụng phải một đồ vật thô ráp, hai tên gia hỏa trăm miệng một lời nói:

-Lại có đồ!

Sau đó Tần Thộ lập tức cầm đồ vật kéo ra ngoài, hẩn tập trung nhìn, vậy mà cái kia lại là một cái xương sườn!

Màu sắc xương sườn hơi tái, giống như là hóa thạch, có điều vẫn có thể nhìn ra, cái này là xương sườn của con người.

Tần Thộ lay động tro xám kia một lần nữa, lần lượt móc ra từ bên trong được hai cái xương sườn, một cái xương đùi, một khối xương sọ, còn lại thì không có gì nữa.

Tần Thộ ngồi chồm hòm trên mặt đất, nhìn mấy khúc xương này, rồi lại nhìn đồng đen xám kia thầm nói:

-Gia hỏa này là do những vật này tạo thành? Chẳng lẽ là cốt tinh?

Gạch vàng nói:

-Không thể nào, cho dù là Bạch Cốt Tinh, sau khi tu luyện thành tinh, cũng sẽ sinh ra máu thịt, đánh chết cũng sẽ đổ máu. Có thể gia hỏa này là tro than tinh.

Tần Thộ liếc hẩn một cái nói:

-Người gặp qua tro than thành tinh à?

Gạch vàng thẳng thừng nói:

-Chưa gặp qua, nhưng mà không có nghĩa là không có.

Tần Thộ lười tranh luận với hẩn, nhưng mà hẩn khẳng định, đây tuyệt đối không phải là cỏ mọc cái gì tinh cả.

Tần Thộ thận trọng đem ba cái xương sườn, một cái xương đùi, và một khối xương sọ bỏ vào trong túi Tu Di, chuẩn bị sau khi trở về đưa cho Lỗ Ban xem. Có lẽ có thể hẩn biết đó là cái thứ gì... D

ù sao thì dáng dấp hai người giống nhau như đúc, chỉ khác ở chỗ l
à tóc của cái thứ này là tóc dài.

Giải quyết xong Lỗ Ban tóc dài, Tàn Thộ lại bắt đầu đi xung quan
h, hẳn muốn tìm một vài gia hỏa yếu một chút, sau đó bắt tới tra h
ỏi, xem đây rốt cuộc là cái thế giới gì.

Kết quả xung quanh ngoại trừ thi thể thì không có vật gì khác.

Nhưng mà ngược lại lại để cho hẳn biết rõ được địa hình xung qu
anh, bốn phía bên trái có tòa núi lớn, mặt phía bắc là một ngọn nú
i tròn như cái mâm, phía đông là một dãy núi rất thấp, phía nam là
một dãy núi màu đen, phía tây thì giống như là một con thỏ đang
há to mồm.

Nhìn dãy núi bốn phía này, Tàn Thộ liền biết, chỗ này hẳn cũng k
hông phải là cái núi gì tốt, đáng tiếc hẳn không hiểu phong thủy k
hông nhìn ra được đầu mối ở nơi này.

Tàn Thộ nhìn chung quanh, cảm thấy con hổ bên kia có chút dọa
người, phía nam Hắc Sơn san sát nhìn là biết có yêu nghiệt, mặt s
au của ngọn núi mâm tròn thì trụi lủi, đoán chừng là không có vật
gì. Chỉ có phía đông, một mảnh dãy núi thấp nhỏ, nhìn không có
uy hiếp gì. Hơn nữa căn cứ vào kinh nghiệm cũng là nơi cốc sâu n
úi cao, lại càng dễ có đại yêu.

Thế là Tàn Thộ vỗ đầu một cái, chỉ quyết định đơn giản là đi chỗ
núi thấp bên kia nhìn xem.

Chương 815: Thiên Bồng nguyên soái

Chương 815. Thiên Bồng nguyên soái

Bởi vì có cái gọi là nhìn núi làm ngựa chết, nhìn núi thì ko xa, nhưng mà nếu thật sự đi thì cũng ko gần. Cũng may Tàn Thộ không phải người bình thường, tung người một cái, bay lên mây thì đã đến giữa ngọn núi nhỏ kia.

Đúng lúc này, một tiếng cười lạnh truyền đến, sau đó Tàn Thộ liền thấy một người đứng ở chân núi đang ngửa đầu lên nhìn hắn!

Tàn Thộ tập trung nhìn, hoảng sợ nói:

-Thiên Bồng Nguyên Soái?!

-A...

Thiên Bồng Nguyên Soái phát ra một tiếng cười mà giống như là không cười vô cùng cổ quái, sau đó tức giận giậm chân một cái, một đạo hắc thủy nâng hắn bay lên trời!

Năm ngón tay của Thiên Bồng Nguyên Soái nắm vào trong không trung một cái, một cái Cửu Xi Đinh Ba rơi vào trong tay, hắn vung lên đánh về phía Tàn Thộ, chỉ thấy hư không vỡ vụn, dòng nước đen ngòm gào thét lao đến, trong nháy mắt hóa thành một dòng sông dài!

Tàn Thộ nhìn thấy một dòng sông dài ở đối diện vọt tới, quả thực giật nảy mình!

Tàn Thộ chính xác là đã đánh qua một trận với người khác, nhưng mà đại đa số đều là vật lộn, loại đi lên liền dùng phép thuật áp chế này thì kinh nghiệm của hắn không có nhiều.

Có điều Tàn Thộ phản ứng cực nhanh, lập tức thi triển đạo bóng

ma, hóa thành một bóng ma vọt ra ngoài, tiến vào bên trong một cái bóng rồi trốn đi.

Nhưng mà không đợi Tần Thộ thở phào, thì Thiên Bồng Nguyên Soái bỗng nhiên quay người nhìn về nơi hắn đang trốn, cười một tiếng dữ tợn với hắn, một tay đập một cái, Tần Thộ lập tức cảm giác được hoa cúc có chút gấp!

Tần Thộ lặn mình né tránh theo bản năng...

Dường như là đồng thời, mảnh đất dưới chân Tần Thộ nổ tung, một dòng suối đen lập tức phun Tần Thộ lên trên trời!

Lực đạo kia cực lớn, tấn công cái mạng của Tần Thộ đến đau rát... Lúc này Tần Thộ mới biết được, Thiên Bồng Nguyên Soái mạnh hơn so với Lỗ đại sư không chỉ một tầng!

Cho dù là như thế, Tần Thộ cũng không có sợ hãi, mà lại càng hưng phấn, thực lực của đối phương đúng là rất mạnh, nhưng mà còn chưa có cường đại đến mức một giây đã có thể giết được hắn.

Nếu đã như vậy thì hắn sợ cái rắm!

Thế là Tần Thộ hét lớn một tiếng, không chế đạo bóng ma, mở ra phép thuật Cao Thiết, xông về phía Thiên Bồng Nguyên Soái như một làn khói.

Tần Thộ rất rõ ràng ưu thế của hắn là cơ thể chứ không phải là phép thuật, chỉ cần cho hắn có cơ hội đến gần thì liền có thể đánh!

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn thấy Tần Thộ đánh tới, cũng không né tránh, mà nắm ngón tay vỗ về phía Tần Thộ, Tần Thộ chỉ thấy vô số nước bay về phía hắn trong nháy mắt tạo thành một tấm lưới lớn bằng nước màu đen, chặn đường đi của hắn lại.

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức cười:

-Cản ta?

Sau đó miệng Tàn Thọ mở rộng ra:

-Nuốt!

Một khắc sau, Tàn Thọ lấy miệng làm trung tâm tạo thành một vòng xoáy quỷ dị màu đen, giống như là lỗ đen trong tinh không, lực hút khủng khiếp trong nháy mắt xé nát mặt lưới nước màu đen, toàn bộ lưới nước màu đen bị Tàn Thọ hút sạch vào trong bụng!

Tàn Thọ chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh âm lãnh đang bồi hồi trong cơ thể!

Hắn kinh ngạc phát hiện, tế bào của hắn lại có chút ghét bỏ những sức mạnh này... Không quá tình nguyện muốn hấp thu bọn chúng! Đến mức những sức mạnh này ở trong cơ thể chạy hai vòng thì mới bị nhóm tế bào bắt đắc dĩ ăn hết...

Tàn Thọ nhin không được mắng một câu:

-Đệch, lão tử sắp bị giết chết rồi mà các người còn con mẹ nó kén ăn!

Có điều Tàn Thọ lập tức không mắng nữa, bởi vì hắn phát hiện, tế bào không thích ăn năng lượng, nhưng mà “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” lại cực kỳ thích, hút hết lại vô cùng thông thuận, đến mức tốc độ tu hành của hắn trong nháy mắt đã tăng lên rất nhiều!

Con mắt Tàn Thọ lập tức sáng lên, chỉ vào Thiên Bồng Nguyên Soái ở phía đối diện cười như điên nói:

-Ha ha... con heo chết tiệt, có bản lĩnh thì lại nhún chim ta đi!

Dường như Thiên Bồng Nguyên Soái không có suy nghĩ gì, nghe

Tần Thộ nói kiêu này, chỉ rút lên một tiếng, dựng Cửu Xỉ Đỉnh Ba trước người, cái tay còn lại thì bóp một cái vào ấn ký ở phía trên đỉnh ba, sau đó hất dùng sức quơ đỉnh ba, chỉ nhìn thấy hư không vỡ vụn lần nữa, chỉ có điều thứ đi ra lần này không phải là một dòng sông mà là một bầu trời phi kiếm bằng nước màu đen!

Tần Thộ cười như điên nói:

-Ai đến cũng không từ chối!

Sau đó miệng Tần Thộ mở rộng ra, thi triển phép thuật nuốt một lần nữa!

Lỗ đen lại xuất hiện, tất cả phi kiếm bắn về phía Tần Thộ đều bị hất nuốt vào trong bụng, hóa thành nguyên khí cuộn cuộn, sau đó dung nhập vào bên trong “Tạo Hóa Hội Nguyên Công”, Tần Thộ chỉ cảm thấy “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” ở trong cơ thể vận chuyển cấp tốc, không nói chạy một vòng hay sao cả mà tùy tiện động một cái cũng sẽ lớn mạnh hơn một phần! Xong một vòng tròn vẹn thì mạnh hơn gấp hai ba lần!

Tần Thộ tỉ mỉ nghĩ lại thì cũng hiểu, hắt chỉ là Nhân Tiên tăng hai lần mà thôi, nhưng mà thực lực đối diện kia lại là Thiên Tiên!

Đối phương liều mạng thả phép thuật, phép thuật là cái gì? Đó là Thiên Tiên dùng nguyên khí của mình cấu thông với nguyên khí của thiên địa, hóa thành lực tấn công kinh khủng. Nói đơn giản chút, phép thuật chính là nguyên khí của Thiên Tiên cộng thêm nguyên khí của thiên địa tạo thành một thể hỗn hợp!

Tần Thộ nuốt một ngụm vào, đã là vượt xa khỏi lượng nguyên khí của Thiên Tiên!

Bởi vì cái gọi là một đẳng cấp nhỏ một hồng cầu, đánh một cấp bằng một ngày. Bây giờ lại là cách hai tầng cấp lớn, lượng nguyên khí kia phải kinh khủng đến cỡ nào?

Đây cũng là chỗ biến thái của Tàn Thọ, cơ thể cường đại của Địa Tiên đại viên mãn, lại thêm một cái miệng biến thái, thế nên mới hành công hấp thu nguyên khí của đối phương, nếu không, đối thủ nh những người khác ở Tiên Giới, chỉ sợ đối phương thổi một hơi thôi là đã bị phun chết rồi.

Lại nuốt một hồi, Tàn Thọ phát hiện, tốc độ hấp thu của hắn có chút theo không kịp tốc độ rót vào của đối phương.

Dù sao, hắn chỉ là Nhân Tiên, cái bình Nhân Tiên cũng chỉ có thể chứa được một lượng nguyên khí như thế. Cho dù là thân thể Tàn Thọ lớn mạnh hơn một chút, có thể tiếp nhận gấp trăm lần lượng nguyên khí bình thường, nhưng mà cũng là có lúc đầy.

Hiện tại Tàn Thọ chính là đang đầy...

Có điều Tàn Thọ cũng không vội, nếu “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” đã không cách nào hấp thu được, hắn dứt khoát trực tiếp vận chuyển “Bát Cửu Huyền Công” hấp thu nguyên khí của “Tạo Hóa Hội Nguyên Công”, thừa cơ đột phá cấp của “Bát Cửu Huyền Công”!

Chương 816: Con thỏ độ kiếp

Chương 816. Con thỏ độ kiếp

Vốn dĩ “Bát Cửu Huyền Công” đã đột phá đến tầng thứ tư đỉnh phong, bởi vì hắn không có tu luyện nên vẫn cứ một mực không tiế

n bộ.

Bây giờ Tần Thộ đã hoàn toàn mở ra khúc mắc, buông cả thể xác và tinh thần ra, nguyên khí rót vào, một khắc sau Tần Thộ chỉ cảm thấy tất cả đều keng keng rung động, dường như là tế bào toàn thân từ trong ra ngoài đều chết một lần rồi sau đó lại trọng sinh. Cơ thể tràn đầy sức sống và năng lượng, lực phòng ngự nâng cao lên một tầng!

Đồng thời thực lực cơ thể của Tần Thộ trong nháy mắt đã đạt đến tầng Thiên Tiên!

-Má nó, khó trách sẽ có người chọn lấy lực chứng đạo, lấy lực chứng đạo thì căn bản là không cần lĩnh hội thiên đạo, điều bọn hắn phải làm là chỉ cần để sức mạnh mạnh hơn, mạnh hơn nữa, cường đại đến mức đánh phá được trói buộc của thiên địa, thoát khỏi gông xiềng của thiên địa, trực tiếp cưỡng ép đột phá cảnh giới là được rồi.

Tần Thộ cảm thán, đồng thời cũng tìm được đường tắt tu luyện, đường hạnh của “Tạo Hóa Hội Nguyên Công” bên kia đã không theo kịp, vậy thì dứt khoát chút, tu luyện cơ thể là được rồi.

Huống chi, năng lượng ở nơi này, vừa lúc là tế bào trong cơ thể hắn không thích ăn, lại có thể có được thu hoạch lớn, tự dung kiếm được chỗ tốt, có ngu đâu mà không kiếm!

Đúng lúc này, một tiếng vang trầm vang lên!

Thiên Bồng Nguyên Soái ở phía đối diện dường như là nhận lấy kinh hãi gì đó, bỗng nhiên thu Cửu Xỉ Đinh Ba lại rồi xoay người hóa thành một dòng nước màu đen, đi xa trong nháy mắt, biến mất không thấy đâu cả.

Còn không chờ Tần Thộ có phản ứng gì, thì trên đỉnh đầu bỗng nhiên ngưng tụ một đám mây đen lớn, tình cảnh này Tần Thộ cực kỳ

ý quen thuộc, đây là lại phải độ kiếp rồi!

Năm đó lúc Tần Thộ đột phá “Bát Cửu Huyền Công” đến tầng thứ tư, liền gặp được một lần lôi kiếp. Lôi kiếp này khác với lôi kiếp khác, là một loại xiềng xích, có thể phong ấn thần hồn, định trụ cơ thể.

Có điều Tần Thộ từng có một lần kinh nghiệm trải qua cái này nên đương nhiên là sẽ không để cho nó có cơ hội khóa lại lần nữa, bây giờ nhân lúc lôi kiếp còn chưa có ngưng tụ hoàn thành, Tần Thộ phi thẳng lên trời mở rộng miệng ra để nuốt!

Lỗ đen lại xuất hiện lần nữa, lôi kiếp vận kiếp này chống lại lực hút cường đại đến mức vận vẹo cả lên, từng đạo lôi đình ở bên trong dâng ra kết quả lại đi hết vào trong miệng con thỏ, hóa thành nguyên khí cuộn cuộn.

Nhóm tế bào vừa rồi còn là vẻ mặt ghét bỏ, kén cá chọn canh, thì lập tức sinh động hẳn lên giống như là bị điên, phá tan những nguyên khí này thành từng mảnh, rồi ăn hết sạch.

Tần Thộ cũng không đoạt với bọn chúng, cho tới bây giờ Tần Thộ đã sớm hiểu rõ bí mật của cơ thể của mình.

Phép thuật của hắn, cường độ nuốt và thực lực của hắn có quan hệ với nhau, nhưng mà thực ra sức mạnh cốt lõi nhất là khát vọng điên cuồng của cơ thể hắn với nguyên khí! Tế bào càng cường đại, sức mạnh hắn không chế cũng càng cường đại, cái này không thể dùng đẳng cấp thực lực tới để phân chia mà là một loại phép thuật BUG quỷ dị biến thái.

Tần Thộ đoán là, chỉ cần năng lượng của đối phương ở trong phạm vi hấp thụ của hắn thì hắn có thể hoàn toàn khắc chế tất cả các thủ đoạn từ xa này, chỉ cần đối phương động thủ, mặc kệ hắn là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ hay là phi kiếm, đạn đạo, hay là đao, chỉ cần ăn là được.

Cho nên, việc tế bào ăn nguyên khí, Tàn Thọ đã không phải áp chế nữa.

Chỉ có một việc duy nhất khiến Tàn Thọ nhức đầu đó là, lượng cơ m của bọn gia hỏa này ăn càng lúc càng lớn, hẳn nhất định phải cung cấp đủ nguyên khí để nuôi bọn chúng, nếu không bọn chúng chết đói thì chẳng khác nào mình chết đói cả.

Cũng may, tất cả đều ở trong giới hạn chịu đựng của hắn, mà hắn bây giờ cần nhất chính là sức mạnh.

Một trận lôi kiếp bị Tàn Thọ nuốt, Thiên Bồng Nguyên Soái ở xa xa nhìn thấy, ánh mắt nhìn Tàn Thọ cũng thay đổi, giống như là đang nhìn quái vật vậy!

-Cái kia... vừa rồi... là người hoa mắt. Đến đây, con heo, chúng ta tiếp tục đánh. Người thả nước của người, ta cam đoan đều sẽ uống hết. - Tàn Thọ gào lên.

Kết quả Thiên Bồng Nguyên Soái kia quay người vất chân lên cỏ chạy, giống như là chuột thấy mèo vậy.

Tàn Thọ nhìn nhìn, lập tức gấp, khẩu phần lương thực nhà mình muốn chạy, thế này thì phải làm sao đây?

Thế là Tàn Thọ hất cái tai lớn lên, thôi động phép thuật Cao Thiệt, vận chuyển sức mạnh của thân thể vọt tới không trung, tốc độ của hắn trong nháy mắt đã phá vỡ cực hạn của tốc độ bình thường! Hơn nữa nhìn bộ dáng kia còn nhanh hơn một phần so với Thiên Bồng Nguyên Soái!

-Đừng chạy! - Tàn Thọ hô to.

Thiên Bồng Nguyên Soái kia chẳng những không có nghe, ngược lại càng chạy lại càng hăng.

Có điều Thủy Động của Thiên Bồng Nguyên Soái hiển nhiên là không có bằng sức mạnh của con thỏ này và phép thuật Cao Thiết, lại thêm hai cái tai lớn như hai cái cánh quạt nên tốc độ tăng lên rất nhanh, rất nhanh, Tàn Thộ liền đuổi tới sau lưng Thiên Bồng Nguyên Soái!

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn thấy, nổi giận gầm lên một tiếng rồi quay đầu cầm đinh ba lên đâm!

Cơ thể của Tàn Thộ là tầng Thiên Tiên, hơn nữa tu luyện ở trong tầng Thiên Tiên này lại là thân thể cường giả, tự nhiên là sẽ không sợ cứng đối cứng.

Tàn Thộ không nói hai lời, trực tiếp giang hai tay ra, mặc cho Cửu Xi Đinh ba nện ở trên trán, chỉ nghe coong một tiếng, cái cào suýt chút nữa bắn ra ngoài.

Tàn Thộ thuận thế duỗi hai tay ra, ôm lấy đinh ba rồi há to, sau đó miệng mở rộng cắn răng rắc!

Thiên Bồng Nguyên Soái bị hành động của con thỏ dọa cho ngây ngẩn cả người, chờ lúc hắn lấy lại tinh thần thì trong tay chỉ còn lại cái chuỗi của đinh ba!

Mà con thỏ kia đang cười híp mắt nhìn hắn, hai tay dùng sức đẩy Thiên Bồng Nguyên Soái ra, sau đó đem một đoạn còn lại của Cửu Xi Đinh Ba nhét vào bên trong miệng, rồi bắt đầu ăn.

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn thấy thế này liền lắc mình biến hóa thành một người cao lớn vạn trượng, năm ngón tay nắm lấy bầu trời, kéo xuống dưới một phút, một dòng sông dài trực tiếp bị hắn kéo xuống, oanh một tiếng đập vào trên thân Tàn Thộ! Trong nháy mắt Tàn Thộ bị nện đến lão đảo, chờ lúc hắn lấy lại tinh thần, Thiên Bồng Nguyên Soái đã sớm chạy mất không còn hình bóng.

Chương 817: Tặng con thỏ một phần

Chương 817. Tặng con thỏ một phần

Tần Thọ chỉ vào bốn phía mắng to:

-Người chờ đó cho ta!

Nói xong, Tần Thọ liền ngồi ở đầu bên kia con sông dài, há to miệng rộng, bắt đầu nuốt sông.

Kết quả sau khi uống vào mấy ngụm hần cực khổ phát hiện, nước sông này vậy mà lại không phải là nguyên khí biến thành, mà chỉ là một dòng sông mà thôi! Miệng rộng hần khẽ hút, hút vào cả máy con cá...

-Công phu chơi nước của gia hỏa này đúng là mạnh thật, chỉ là không hiểu rõ, rốt cuộc gia hỏa này là thứ đồ gì.

Sau khi Tần Thọ lảm bảm một câu thì bắt đầu đi dạo ở trên núi thấp, kết quả nhìn một vòng, cũng không nhìn ra cái gì, mà lại phát hiện ở trên núi này có rất nhiều thi cốt... Còn lại thì không có gì đặc biệt cả.

Vượt qua núi hình rắn, Tần Thọ đi một đường về phía đông, trước mắt bắt đầu xuất hiện sương mù màu đen, sương mù càng lúc càng lớn, càng ngày càng nặng, thời gian dần trôi qua dường như là Tần Thọ không thấy rõ cảnh sắc xung quanh.

Có điều Tần Thộ không gấp, mà là hé miệng, trực tiếp nuốt!

Lý niệm của Tần Thộ rất đơn giản, không giải quyết được thì ăn!

Cá voi hút nước, tất cả sương mù bốn phía đều bị Tần Thộ nuốt sạch! Đồng thời Tần Thộ lại kinh ngạc phát hiện, trong sương mù này lại ẩn chứa nguyên khí!

Mà nguyên khí này lại là loại mà nhóm tế bào kia ghét bỏ, Tần Thộ lập tức dùng để cường hóa cơ thể, cơ thể keng keng rung động, vậy mà lại tiến bộ không ít.

Quan trọng là, bốn phía có rất nhiều sương mù...

Nghĩ đến đây, Tần Thộ cười.

Cùng lúc đó, ở thế giới bên ngoài.

Lò Bát Quái mở xe gắn máy ra chạy một mạch, chạy về phía trước liền thấy có một người đang đứng trong hư không nhìn hắn.

Lò Bát Quái theo bản năng liền muốn quay đầu, người kia lại cười nói:

-Đạo hữu đừng sợ, ta được người nhờ vả ở đây chờ các người.

Lò Bát Quái sửng sốt nói:

-Được người nhờ vả? Ai vậy?

Toàn thân người kia mặc áo trắng, tuấn lãng phi phàm, khẽ mỉm cười với Lò Bát Quái:

-Đương nhiên là được người phó thác nhờ vả.

Đang nói chuyện, nam tử áo trắng liền lấy ra một khối la bàn nói:

-Trên tay các người có một cái tinh bàn, cái tinh bàn kia có từ lúc thiên địa sơ khai, là tinh vị mà lúc Hồng Quân lão tổ định thiên hạ dùng. Có điều về sau tinh bàn đã bị hư hại, một phen thành hai, một khối chính là ở trong tay các người, có thể định vị trí, phòng ngừa mê thất. Còn một khối nữa chính là đang ở trên tay của ta, một khối này không có cách nào phân rõ phương vị, nhưng mà có thể mở ra một cánh cửa của vũ trụ, có thể tăng tốc độ xuyên thẳng qua. Có điều thứ này có một cái tác hại.

-Tác hại cái gì? - Lò Bát Quái hỏi.

Nam tử áo trắng nói:

-Bởi vì lúc trước từng bị hư, cho nên trong vòng trăm năm nó chỉ có thể khai thông hướng của Tinh Môn. Cũng chính là phương hướng mà các người chọn tiến lên, nó sẽ mở ra cái hướng Tinh Môn kia, đưa các người đi. Nhưng mà muốn trở về, cũng chỉ có thể dựa vào đi... hoặc là thêm trăm năm nữa, sau khi nó tự chữa trị tốt, mở ra Tinh Môn một lần nữa, truyền tống đến là được.

Lò Bát Quái nghe xong, lập tức vui vẻ nói:

-Cái đó là đồ tốt, bớt đi cho chúng ta một nửa thời gian đó. Có điều u, người thật sự nguyện ý chấp tay đưa sao? Không có chút điều kiện gì à?

Lò Bát Quái vốn chính là quỷ khôn khéo, đương nhiên là không tin trên thế giới này có bữa cơm nào miễn phí.

Nam tử cười nói:

-Không có điều kiện, nương nương nhà ta nói, đây coi như là một phần đền bù đi. Nếu như trăm năm sau thiên địa vẫn như vậy, vậy thì cứ như vậy đi.

Lò Bát Quái nghe như là lọt vào sương mù, không rõ ý của nam tử, có điều cũng nghe hiểu một chút, cái la bàn này chính là trả nh ân tình cho con thỏ.

Thế là Lò Bát Quái lập tức nói:

-Vậy thì được rồi, ta nhận. Đợi con thỏ trở về, ta đưa cho hấn.

Nam tử gật đầu, vung tay lên, la bàn liền bay về phía Lò Bát Quái, Lò Bát Quái lập tức ném vào bên trong đóng kín cái nắp, sau đó hỏi:

-Đạo hữu xưng hô thế nào?

Nam tử lắc đầu nói:

-Chỉ là một tiểu tiên, lấy ở đâu ra danh hào. Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy thì ta liền cáo từ.

Nói xong, nam tử xoay người rời đi, sau mấy bước liền biến mất trong hư không, tốc độ nhanh đến mức khiến Lò Bát Quái nhìn thấy cũng trợn mắt há mồm.

Mặc dù Lò Bát Quái không có tu luyện, thậm chí thực lực của hấn cũng là mơ mơ hồ hồ, không biết là cái tầng gì. Nhưng mà tầm mắt của hấn vẫn rất cao, liếc mắt liền nhìn ra đối phương là bất phàm, không nhịn được nói thắm:

-Ôi móa, tuyệt đối là Đại La Kim Tiên!

Sau đó Lò Bát Quái cẩn thận tính một cái:

-Đại La Kim Tiên, y phục trắng, dáng dấp giống nữ nhân nhưng lại là nam nhân, rất ngạo khí, hấn gọi người sau lưng hấn là nương nương... Nương nương... Chẳng lẽ là? Ôi đêch! Hấn là Đẳng Xà! Khó trách lại âm dương quái khí, âm nhu như vậy... Nói như vậy

thì cái la bàn này là Nữ Oa nương nương cho con thỏ rồi? Cái nhả quả này có chút lớn, ta nhận thì có phải là quá liều lĩnh, lỗ mãng rồi không?

Đáng tiếc, Tàn Thọ không có ở đây, Lò Bát Quái cũng không có người để thương lượng.

Hắn hô mấy tiếng vào trong Hắc Ma Thần Hạp mà cũng không thấy Tàn Thọ đáp lại, thế là dứt khoát tự mình làm chủ, lấy ra la bàn này và la bàn mà bọn người Lỗ Ban cho con thỏ đặt ở cùng nhau, sau khi hai cái la bàn ghép mặt, liền giống như là lão công đến gặp lão bà, hợp lại ngay lập tức.

Sau đó quả nhiên là trên la bàn xuất hiện một chút biến hóa, Lò Bát Quái quăng thần thức vào, lập tức liền có loại cảm giác quần tinh áp đảo ở phía trên, giống như là muốn đi đâu thì có thể đi đó.

Lò Bát Quái biết tầm quan trọng của mặt trăng đối với con thỏ, hắn áp chế sự kích động nhỏ của mình để không loạn, mà sau khi đo án chắc được hướng đi của mặt trăng liền mở la bàn ra.

Sau đó Lò Bát Quái liền thấy trên la bàn xuất hiện hai điểm, một cái đại biểu cho bọn họ, còn một cái đại biểu cho mục tiêu là mặt trăng, sau đó ở giữa hai điểm liền bắt đầu xuất hiện mười hai cái điểm nhỏ, sau đó một đầu tuyến xuyên suốt toàn bộ những điểm nhỏ.

Cuối cùng, la bàn bỗng nhiên phát ra một tia hắc quang, sau đó thần thức của Lò Bát Quái liền bị chấn động bay ra ngoài, hắn vừa vận nhìn thấy hư không trước mặt vỡ vụn, mở ra một cánh cửa đen kịt.

Chương 818: Dã nhân

Chương 818. Dã nhân

-Bảo bồi tốt!

Lò Bát Quái tám tắc lấy làm kỳ lạ, đồng thời đem xe gắn máy cất kỹ vào bên trong lò. Hắn đây là không cần biết trong cửa có cái gì, nhưng mà xe gắn máy là của Tần Thọ, hắn không muốn xe của Tần Thọ có hư hại gì cho nên cứ bảo vệ như vậy.

Về phần mình, hắn vẫn là rất yên tâm, nhiều năm như vậy rồi ngoại trừ cái con thỏ chết tiệt kia có thể lưu lại một điểm ấn ký ở trên người hắn ra thì hắn chưa từng thấy qua ai ngoại trừ thánh nhân có thể thương tổn được hắn.

Cho nên Lò Bát Quái cứ thoải mái đi vào trong hắc động, phá không mà đi.

Cùng lúc đó ở trong cung của Nữ Oa.

-Nương nương, la bàn đã đưa cho con thỏ. - Đằng Xà cung kính nói.

Nữ Oa nương nương gật đầu nói:

-Ừm, đưa là tốt rồi.

Nói xong, Nữ Oa nương nương nhìn về phía đối diện cười nói:

-Đạo hữu, người đây coi như là đứng ở bên cạnh rồi sao?

Ngồi đối diện Nữ Oa nương nương là một tên nam tử mặc đạo bào

o màu đen, dáng người nam tử vạm vỡ, khí thế vô cùng mạnh mẽ cho dù là đối mặt với Nữ Oa nương nương cũng không có ý thu liễm, chỉ là cười nói:

-La bàn là của bản đạo, đương nhiên là xem như đã vào cuộc. Có nỏ cảm được la bàn, tự nhiên sẽ đi xa, chỉ là một khi đi mà muốn trở lại, cho dù là khoảng cách gần nhất cũng phải là trăm năm sau. Một trăm năm, đại cục của thiên địa này cũng đã định ra, hắc tử ở về cũng không thay đổi được cái gì. Thứ thuộc về hắc tử thì chừa cho hắc tử, chắc hắc tử cũng sẽ không làm khó xử bọn ta.

Nữ Oa nương nương gật đầu nói:

-Đúng là như thế, đại cục của thiên địa, hắc tử không thể tham dự. Chỉ là ta không hiểu, Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn chung quy cũng là sư huynh của ngươi, ngươi thật sự dự định cùng với chúng ta đối phó bọn họ? Ngươi đây là đang toán tính cái gì vậy?

Thông Thiên giáo chủ cười nói:

-Nương nương cần gì phải biết rõ rồi mà còn cố hỏi chứ? Năm đó phong thần vừa lập, đệ tử Tiệt giáo ta chết thì đã chết, nhập cái Phong Thần Bảng kia thì cũng đã nhập, Tiệt giáo giữa thiên địa liên tán thành mây khói từ đây, đại hận thiên cổ như thế, há có thể bỏ qua? Huống chi, ai chưởng thiên, thì người đó liền có thể tiếp quản khí vận của thiên địa. Khí vận thiên địa được củng cố, thì liền có thể đi tới tầng cao nhất của Tử Hòa Công, quan sát bản này của thiên địa, vạn vật chi nguyên, lắng nghe sự dạy bảo của lão sư, đây là quy củ của lão sư, cũng là quy củ của thiên địa. Vì sao đại sư huynh lại là thánh nhân vô địch? Còn không phải là bởi vì hắc tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Lung Linh Tháp có thể để cho hắc tử đứng từ xa mà nhìn được căn nguyên của thiên địa sao? Nếu để cho chúng ta có cơ hội như vậy, thì hắc tử liền không ép được chúng ta, ta cũng có thể đánh vào mặt hắc tử, lấy lại thể diện năm đó.

Nữ Oa cười nói:

-Thánh nhân bất hủ, thứ quan tâm cũng chỉ là mặt mũi mà thôi. Năm đó bọn họ liên thủ diệt Tiệt giáo của ngươi, đánh vào mặt mũi của ngươi, chính là thiên cổ đại hận. Cũng giống như thế, yêu tộc ta năm đó đại hưng...

Nói đến đây, Nữ Oa nhìn về phía Thông Thiên giáo chủ, Thông Thiên giáo chủ cũng sáng khoái cười nói:

-Năm đó là bản đạo sai.

Nữ Oa lắc đầu nói:

-Hôm nay đạo hữu chịu tương trợ, để đại đạo yêu tộc trùng hưng, đã là đại ân. Ta hứa, nếu như yêu tộc Thiên Đình được lập lại, vận khí mà yêu tộc và Tiệt giáo chiến đoạt ngang nhau, chúng ta cùng bước vào căn nguyên của Thiên Đình, thế nào?

Thông Thiên giáo chủ cười.

Lúc này Nữ Oa nói:

-Người nổ nát Thái Sơn ngươi đã tìm được chưa?

Thông Thiên giáo chủ lắc đầu nói:

-Thủ đoạn của tên kia rất quỷ dị, mà lại dường như không phải là việc bản tôn làm. Bây giờ âm dương thiên địa hỗn loạn, không tìm ra được quá khứ tương lai, quả thực rất khó tìm.

Nữ Oa nói:

-Có thể vô thanh vô thức xâm nhập vào bên trong kế hoạch của chúng ta, người này cũng là có chút bản lĩnh. Chỉ là không biết rốt cuộc thì hắn là người của bên nào...

Thông Thiên giáo chủ gật đầu.

Cùng lúc đó, ở bên kia Thiên Đình, Đông Cực Thanh Hoa đại đế nhìn Na Tra và Hoàng Phi Hổ mới phục sinh không lâu, hỏi:

-Thật chứ?

Na Tra nói:

-Mặc dù lúc ấy ta bị mê hoặc tâm trí, nhưng mà thân hoa sen của ta đã thành thánh, hoa sen thủ bản tâm, còn có thể nhớ kỹ một chút hình tượng. Người mê hoặc ta, rất thần bí, thực lực lại cực kỳ cường đại, mà dường như hắn cũng không phải là người của yêu tộc Thiên Đình ở bên kia.

Đông Cực Thanh Hoa đại đế hé mắt nói:

-Đây... đúng là có chút kỳ quái? Sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là bọn họ trở về rồi?

-Ai? - Na Tra tò mò hỏi.

Đông Cực Thanh Hoa đại đế lắc đầu nói:

-Một đám người vốn không nên tồn tại, đi, các ngươi đi đi.

-Vâng!

Na Tra và Hoàng Phi Hổ cáo lui.

-Oa ha ha... thoải mái quá, lại đến nữa đi.

Tần Thọ đứng ở bên trong một cái sơn cốc, điên cuồng hấp thu sự ngưng tụ ở bốn phía. Nơi vốn dĩ đưa tay ra không thấy được năm ngón, bây giờ đã bị hắn hút đến nhìn thấy cả núi ở ngoài mười mấy cây số, đồng thời thực lực của hắn giống như là ngồi hỏa tiễn tăng

vọt lên, cứ một hồi như vậy, mặc dù “Bát Cửu Huyền Công” của hắn không có gì đột phá, nhưng mà cơ thể của hắn đã mạnh đến mức đã đột phá đến tầng thứ tư của Thiên Tiên! So với trước đó còn mạnh hơn mấy lần!

Tần Thọ có loại cảm giác, nếu để cho hắn đụng phải Thiên Bồng Nguyên Soái, một bạt tai thôi hắn có thể đánh đối phương đến rã g rơi đầy đất.

Đang lúc Tần Thọ hút thoải mái, sau lưng bỗng nhiên có thêm một bóng người!

Tần Thọ đột nhiên quay đầu, thì chỉ nhìn thấy thân ảnh kia lại hướng về phía núi vương tọa.

Tần Thọ sợ đối phương đi ra ngoài gây chuyện liền nhanh chóng từ bỏ hấp thu mây mù để đuổi theo...

Cùng lúc đó, sâu trong tinh không.

Trong nháy mắt Lò Bát Quái đã đi ra khỏi Tinh Môn, chỉ nhìn thấy một cây gậy ở đối diện đập tới!

Lò Bát Quái lập tức lui về sau theo bản năng, kết quả sau gậy vang lên một tiếng vang trầm!

Coong!

Lò Bát Quái cả giận nói:

-Có thôi đi không hả?

Kết quả một đoàn bóng ma từ trên đầu rơi xuống!

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một cái lưới to lớn bắt hắn vào bên trong!

Sau đó liền thấy một đám người hai tay để trần người thì mặc da thú, cả người và cây cỏ đều lao đến, không nói hai lời liền khiêng hắn đi!

Chương 819: Uy hiếp

Chương 819. Uy hiếp

Lò Bát Quái nhìn thấy, lập tức vui vẻ, trên người hắn chỉ là lưới bằng dây thừng bình thường nhất, trên người những thổ dân này không có một chút nguyên khí nào, căn bản chính là dã nhân bình thường! Thế là hắn cười nói:

-Chỉ dựa vào cái đồ chơi này của các người mà muốn bắt đại gia ta? Mở cho ta!

Lỗ tai và chân của Lò Bát Quái cùng chấn động, bịch một tiếng, liền thoát khỏi tay của những dã nhân này!

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Các người vẫn là...

Lời còn chưa nói hết, thì một đứa trẻ khôi ngô đã nhặt một gậy làm bằng gỗ trên mặt đất lên xoay một vòng rồi đập vào thân thể của Lò Bát Quái! Lò Bát Quái liền giống như là quả bóng golf bay ra ngoài trong nháy mắt!

Nhưng mà không chờ hấn bay xa, một bàn tay lớn đã bắt hấn lại dùng sức đè trên người hấn!

Mặc cho Lò Bát Quái giãy dụa thế nào cũng không thoát được!

-Người còn dám loạn động, ta đánh ngươi bẹp dí rồi mang về!

Vừa nói, dã nhân khôi ngô đang đè ép Lò Bát Quái khoác một cái búa ở trước mặt Lò Bát Quái, cái kia rõ ràng là một cái búa đá đen kịt!

Lúc này Lò Bát Quái là một mặt mơ hồ, rõ ràng trên thân những người trước mắt này không có một chút nguyên khí nào, nhưng mà sức mạnh này cũng quá kinh khủng rồi!

Lò Bát Quái còn chưa trả lời, người khổng lồ kia đã trực tiếp khiêng Lò Bát Quái lên, vung một tay, một đám người liền trùng trùng điệp điệp đi tới bên trong một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Lúc này Lò Bát Quái mới phát hiện, vậy mà hấn lại không xuất hiện trong tinh không...

-Cơ thể không có nguyên khí nhưng khí lực lại lớn đến đáng sợ, cơ thể cực kỳ mạnh... Dùng tảng đá làm vũ khí... Chẳng lẽ là...

Lò Bát Quái đột nhiên nghĩ tới điều gì, hoảng sợ nói:

-Các người là Vu Tộc?! Các người không phải là...

Một cây gậy lớn không biết làm từ thứ gỗ gì đập lên trên nắp của Lò Bát Quái, Lò Bát Quái lập tức ngậm miệng.

Đúng lúc này, phía trước truyền tới một âm thanh:

-Hồng Sơn đại nhân, Hồng Hà đại vu sư bảo ngài dẫn vật này tới, nàng muốn xem nó.

Mấy tên dã nhân gật gật đầu, nam tử khôi ngô kia liền kéo Lò Bát Quái đi tới, xuyên qua một cái rừng cây nhỏ, đập vào mắt bọn họ là một vách núi to lớn, bên dưới mặt vách núi dùng thi cốt của động vật làm một cái tế đàn cao cao, bên trên tế đàn có một nữ tử, trên người nữ tử mặc cũng không phải là da thú hay là cỏ mà là một bộ trường bào vẽ đầy các loại phù văn kỳ quái màu vàng.

-Muội muội, muội muốn vật này làm gì? Ta đang chuẩn bị đập bể để chia cho mọi người ăn thịt. - Hồng Sơn háng giọng hét lên.

Hồng Hà nghe vậy mỉm cười:

-Ca ca, cái này cũng không phải đồ ăn gì, căn cứ vào ghi chép của cổ tịch, đây là một cái Lò Luyện Đan.

-Lò Luyện Đan? Làm thế nào để ăn? - Hồng Sơn hỏi.

Lò Bát Quái nghe xong, hét to mắng:

-Ngươi là cái đồ ngu, ta là Lò Luyện Đan, lò có hiểu không? Không phải để ăn!

Coong!

Hồng Sơn dường như là lười nói chuyện với Lò Bát Quái, đưa tay liền là một gậy.

Hồng Hà hé miệng cười nói:

-Ca ca đừng buồn bực, cái này không thể ăn, có điều nếu có phương pháp thích hợp để luyện đan, thì đúng là có thể luyện chế một ít thức ăn đan dược. Những đan dược kia đối với nhân tộc mà nói, có trợ giúp rất lớn.

Hồng Sơn nghe xong, ánh mắt sáng lên hỏi:

-Muội biết à?

Hồng Hà nói:

-Biết một chút, có điều không nhiều.

Hồng Sơn nói:

-Vậy là cái lò này không còn gì để dùng nữa rồi? Độ cao của gia hỏa này vừa đúng để cho ta làm ghế ngồi, nếu như muội không dùng thì để ta dùng.

Lò Bát Quái theo bản năng liếc qua cái mông to lớn của Hồng Sơn, hẩn phát hiện, gia hỏa này chỉ đơn thuần là một tên dã nhân, lông trên đùi còn nhiều hơn so với Hạo Thiên Khuyển! Lò Bát Quái thậm chí còn hoài nghi có phải là gia hỏa này đi nhà xí còn không cần giấy vệ sinh hay không...

Sau đó Lò Bát Quái liền nghe thấy Hồng Sơn bỗng nhiên vỗ đầu một cái:

-Ai? Phía trên nó có cái nắp, mở ra thì bên trong là trống không. Vậy thì ta còn có thể làm cái bồ hoặc là hàm cầu? Ngồi ở phía trên, hẩn là rất thoải mái!

Lò Bát Quái nghe xong, lập tức giật nảy mình, nhanh chóng kêu lên:

-Thực ra ta không phải là lò luyện đan, ta là một cái nồi, gọi là Nồi Bát Quái!

-Nồi Bát Quái?

Hồng Hà và Hồng Sơn cùng kinh ngạc hỏi.

Lò Bát Quái vội vàng nói:

-Đúng đúng đúng, Nồi Bát Quái.

Hồng Hà có chút thất vọng lắc đầu nói:

-Cái đó mà nói với ta là vô tác dụng. Ca, ca dùng không?

Hồng Sơn lắc đầu nói:

-Ta đều là một thanh lửa đốt, rồi liền ném vào trong miệng ăn, dù ng nòi làm cái gì? Vẫn là làm cái bô đi.

-Cũng được.

Hồng Hà gật đầu.

Lò Bát Quái nhìn thấy, mẹ nó, còn có loại thao tác này? Hẳn thật sự là đang nói thâm đúng là cách sống của dã nhân!

Thế là Lò Bát Quái nhanh chóng kêu lên:

-Muội tử! Đừng... đừng như vậy! Không phải là người không biết luyện đan sao? Ta biết!

Trong mắt Hồng Hà lóe lên một nụ cười狡 hoạt, Lò Bát Quái nhìn nhìn, thâm nghĩ:

-Nguy rồi, bị lừa rồi!

Quả nhiên, Hồng Hà cười nói:

-Ca, hẳn thế mà lại biết luyện đan, đối với ta có chút tác dụng. Tại m thời để hấn ở chỗ của ta, nếu hấn biểu hiện tốt, thì chính là lò luyện đan chuyên dụng của ta. Nếu như biểu hiện không tốt, ca lại lấy về làm bô cũng không muộn.

Hồng Sơn chẹp chẹp miệng nói:

-Đây... vậy cũng quá phiền toái rồi, còn không bằng trực tiếp cho ta để làm cái bô nữa!

Hồng Hà nói:

-Ca, nếu như cái lò này thật sự có thể luyện chế ra được đan dược tốt, ca và muội muốn phá cảnh đều chỉ là trong tầm tay. Nếu ca và muội phá cảnh, ngày khác quay về đất tổ, cũng có một chỗ cắm dùi.

Hai con mắt Hồng Sơn lập tức sáng lên hỏi:

-Hắn thật sự biết?

Hồng Hà lắc đầu nói:

-Có lẽ được, về sau thế nào thì không nói được, người nói đi? Lò?

Lời nói của Hồng Hà càng ngày càng hùng hổ dọa người, cho tới bây giờ đã buộc Lò Bát Quái đi vào khuôn khổ.

Trong lòng Lò Bát Quái cũng là bị ép đến hoảng, hắn không hiểu nhiều về Vu Tộc, nhưng mà cũng biết một vài thứ.

Vu Tộc phân thành hai loại là Chiến vu và phù thủy, trên cơ bản thì đa số Vu Tộc là Chiến vu, một thân cơ thể vô cùng cường tráng, lấy lực chứng đạo, quét ngang càn khôn. Phù thủy thì là một loại khác bên trong Vu Tộc, cơ thể của họ trời sinh không mạnh, nhưng mà linh hồn thì lại vô cùng cường đại, bọn họ thông qua sự cường đại của linh hồn câu thông với huyết mạch của Tổ Vu, có thể lĩnh ngộ được một loại phép thuật thuộc về mình, quý dị khó lường, uy lực cực lớn.

Cho nên, Lò Bát Quái cũng không chắc đối phương có cái thứ gì ở đáy hòm có thể có uy hiếp đối với hắn hay không.

Chương 820: Long huyết Cửu Thiên Tuế

Chương 820. Long huyết Cửu Thiên Tuế

Tính tình của hắn cho tới bây giờ đều là mãnh nam thẳng tiến không lùi, hơn nữa còn là một tâm thái xưa nay không đặt mình ở trong nguy hiểm.

Không chắc, thì hắn liền sợ, dù sao tuyệt đối sẽ không cứng đối cứng, sau đó tìm cơ hội có thể lừa dối phương thì sẽ lừa dối phương, lừa không được thì liền nghĩ biện pháp chạy.

Có điều cho dù là hắn có loại tính cách tâm rộng này, cũng bị khí thế hùng hổ dọa người của Hồng Hà làm cho một bụng tức giận, hắn hàm hàm hồ hồ ừ một tiếng, sau đó trong lòng mặc niệm: "Con thỏ người đi ra nhanh lên! Nương môn này bắt nạt ta!"

Hồng Hà thấy Lò Bát Quái đáp lời, hài lòng cười nói:

-Lò, người cũng đừng cảm thấy người ủy khuất, ta tự giới thiệu mình một chút, ta là Hồng Hà của Vu Tộc, là phù thủy cửu phẩm. Vị này là ca ca của ta, Chiến vu cửu phẩm, Hồng Sơn. Chúng ta đều đã ở trạng thái đại viên mãn, lúc nào cũng có thể phá cảnh giới, trở thành Đại Vu! Uy danh Đại Vu, hắn là người đã nghe qua?

Trong lòng Lò Bát Quái giật mình, Đại Vu?

Đại Vu là cấp bậc, nhưng bên trong là đại biểu cho nhân vật tùy tiện lôi ra một người cũng là kinh thiên động địa!

Hậu Nghệ, Khoa Phụ đều là Đại Vu!

Nếu như hai người trước mắt này thật sự có thể bước vào cảnh giới Đại Vu, nếu đổi thành người bình thường tuyệt đối sẽ ôm chặt lấy hai đùi!

Đáng tiếc, Lò Bát Quái không phải người bình thường, đi theo Thái Thượng Lão Quân nhiều năm như vậy, bản lĩnh khác thì không có, nhưng bản về tâm cao khí ngạo thì ai hấn cũng không phục.

Đại Vu?

Cho dù là Tổ Vu, đối mặt với thánh nhân thì thế nào?

Thế là Lò Bát Quái vô cùng bình thản nhìn lướt qua Hồng Hà.

Hồng Hà nhìn thấy, chân mày hơi nhíu lại...

Hồng Sơn mắng:

-Cái này dường như căn bản không hiểu người đang nói cái gì.

Sau đó giọng nói của Hồng Sơn thay đổi, giống như là một đứa trẻ lớn nhìn thấy một món đồ chơi mới, kích động nói:

-Muội tử, muội nghe nói gì chưa? Lần khai tế điện này, bộ Bạch T hủ bắt một con Cửu Thiên Tuế huyết mạch thuần, nói thật, ta còn chưa thấy qua Cửu Thiên Tuế nữa, nhất là loại long huyết ẩn chứa trong Cửu Thiên Tuế kia. Ta còn nghe nói, mai rùa của nó còn có thể chủ động tách ra, thú vị chứ? Nếu như chúng ta không có việc gì, chúng ta liền mau tới đi. Còn trì hoãn nữa, ta sợ bọn họ sẽ đem Cửu Thiên Tuế đi huyết tế mất.

Hồng Hà gật đầu nói:

-Cũng được, ca cất cái lò này đi, người bên ngoài nhiều đầu óc, ta sợ hấn sẽ dẫn tới tai họa cho bộ tộc ta.

Hồng Sơn gật đầu, nâng Lò Bát Quái lên đi theo Hồng Hà ra ngoài.

Hai người đi thẳng tới bộ lạc ở phía sau núi, nơi này có một tòa truyền thống trận cổ xưa, sau khi truyền thống trận mở ra, hai người liền biến mất ở trên núi.

Đối với hành động của hai người, toàn bộ hành trình Lò Bát Quái đều im miệng, nghe nhiều, không nói lời nào.

Kết quả cùng nhau đi, Lò Bát Quái phát hiện, hấn cũng không nghe thấy gì... Bởi vì hai huynh muội này còn nói ít hơn so với hấn.

Có điều Lò Bát Quái cũng nhìn thấy rõ một chút, truyền thống trận mà bọn họ ngồi cũng không phải là truyền thống trận của người ở cùng tinh cầu, mà là truyền thống trận giữa các hành tinh, bởi vì hấn len lén nhìn thoáng qua tinh bàn, vị trí của bọn họ đã vượt một đoạn khoảng cách khá xa, cũng may, đường dây này là cùng một tuyến đường với phương hướng của bọn họ, cũng không tính là lệch đường.

Nơi Hồng Hà và Hồng Sơn đến là một tinh cầu khổng lồ, toàn thân tinh cầu này là màu vàng, từ xa nhìn lại, cái hành tinh to lớn này giống là một vòng hoàng hôn lộ ra từ bên trong mặt trời, cực kỳ lóa mắt.

Một đoàn người hạ xuống, Lò Bát Quái đơn giản là sợ ngây người, trên cái hành tinh to lớn này vậy mà lại hội họp rất nhiều người của Vu Tộc!

Ở trong lòng Lò Bát Quái nhin không được hoảng sợ nói:

-Ôi đêch! Không phải đều nói là Vu Tộc đều bị diệt tuyệt rồi sao? Sao ở nơi này lại có nhiều như vậy?!

Lúc này có người bên cạnh đi ngang qua, lời nói nhỏ của hai người đã rơi vào trong tai Lò Bát Quái.

-Nghe nói chưa? Lần nay khai thiên tế điện sẽ có Đại Vu tới chủ trì.

-Nghe nói rồi, ta còn nghe nói bộ Bạch Thủy còn bắt tới một con Cửu Thiên Tuế nữa, Cửu Thiên Tuế kia cũng là thần kỳ, giáp xác của nó có thể chủ động cử ra...

-Nghe nói là huyết mạch của rồng, mà lại còn rất thuần chủng, đặc biệt thích hợp để huyết tế tế điện.

...

Lò Bát Quái nghe đến đây, trong lòng cũng có chút hiếu kỳ, Cửu Thiên Tuế? Còn xác, còn có thể cử ra... huyết mạch Long tộc, đó là cái vật gì?

Địa vị của Hồng Sơn và Hồng Hà ở đây rất cao, tất cả mọi người ở những nơi họ đi qua đều sẽ chủ động nhường một con đường cho bọn họ, hai người đi thẳng lên phía trước, cuối cùng leo lên một ngọn núi cao.

Trên đỉnh núi có một tế đàn cực lớn, bốn phía tế đàn dựng bốn ngọn cờ, phía dưới ngọn cờ để một vài cái bàn, hiển nhiên là sắp xếp cho nhân vật quan trọng ngồi.

Hồng Sơn và Hồng Hà ngồi ở một bên phía đông, còn lại mấy phương hướng kia ngồi ba người, mặt sau là một lão thái thái đang sửa móng tay, phía nam là một tên hán tử đầu đội mũ rơm nằm trên

n một con gấu, phía tây là một lão đầu trong đang ngồi, trong tay l
ão đầu cầm một cây con cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn thấy Hồng Sơn và Hồng Hà tới, mấy người nhao nhao chào
hỏi với bọn hắn.

Có đều có người lại không quá vui vẻ, lão thái thái dùng một loại
âm thanh bén nhọn vô cùng khó nghe nói:

-Huynh muội các ngươi nhỏ tuổi nhất, sao mỗi lần đều là đến cuối
cùng?

Hồng Sơn lập tức mở miệng nói:

-Không phải là còn chưa đến thời gian ước định sao? Thời gian cò
n chưa tới, chúng ta thích đến lúc nào thì đến, liên quan gì tới ngư
ời?

Lão thái thái nghe xong, vỗ bàn một cái, cả giận nói:

-Hay cho thằng nhãi con nhà ngươi, ngươi còn có chút cấp bậc lễ
nghĩa nào không vậy? Luận tuổi tác ta có thể làm tổ tông của ngư
ời đó!

Hồng Sơn nghe xong, lật ngược cái bàn, cứng cổ chỉ vào mặt lão t
hái thái nói:

-Cái con mẹ nó, là tổ tông ai cơ? Đừng tưởng rằng tuổi tác của ng
ười lớn thì hay lắm, làm ta bực, ta đánh ngươi!

Lão thái thái vỗ cái ghế đứng bật dậy, cũng chỉ vào Hồng Sơn nói:

-Hay cho tên ranh con nhà ngươi, cứng cáp rồi, muốn bay đúng k
hông? Năm đó lúc ngươi còn mặc tã đi theo lão cha ngươi, ngươi
còn đập đầu với ta đó! Sao hả, có chút bản lĩnh thì có thể lên trời r
ời? Tới tới tới, hôm nay lão tổ tông ta liền thử một chút tu vi với n

gười!

Chương 821: Trùng Bát

Chương 821. Trùng Bát

-Thử một chút thì thử một chút!

Hồng Sơn rống lại không có chút khách khí nào.

Có điều hai người cũng chỉ là kêu gào mà không có ý muốn động thủ thật.

Những người khác dường như cũng quen rồi, căn bản là không có ai nhìn bọn họ, chỉ có phụ trách công tác chỉ huy người tiếp đãi rồi i thành thành thật thật đổi cái bàn cho hai người.

Lò Bát Quái nhìn thấy tình hình như thế thì cười phì một tiếng:

-Ây dà, ta còn tưởng rằng Vu Tộc các người đều là thuần gia môn chứ, kết quả miệng từng người đều là quả pháo.

Nói xong, Lò Bát Quái nói với Hồng Sơn:

-To con, nhìn người một thân thịt thể này mà bà ta nói người như vậy người cũng có thể chịu? Ta nói người nghe, đổi lại là ta, ta tu yệt đối không thể nhịn.

Hồng Sơn nghe xong, trong nháy mắt mặt đỏ ửng lên...

Sau đó Lò Bát Quái lại nói với lão thái thái:

-Lão thái thái, tiểu tử này mắng ngươi như thế, ngươi cũng có thể nhin hả? Nếu ta là ngươi, ta đã quát hấn rồi!

Nhưng mà điều khiến Lò Bát Quái bức mình là, lão thái thái cũng không có đáp lời, mà là nhìn chăm chăm vào hấn, giống như là đang nhìn thấy cái đồ chơi gì hiếm lạ!

Đồng thời, Lò Bát Quái phát hiện, lúc hấn nói chuyện tất cả đều yên tĩnh, tất cả mọi người theo bản năng nhìn về phía hấn... Hấn lập tức thấy sờn cả tóc gáy.

Lò Bát Quái nhìn qua một vòng, kêu lên:

-Nhìn cái gì? Chưa nhìn thấy lò luyện đan bao giờ à?

-Ngươi không phải là nội luyện đan à? - Hồng Sơn hỏi theo bản năng.

Hồng Hà vung tay lên, ra hiệu bọn hấn đừng nói nữa.

Bỗng nhiên lão thái thái lấy lại tinh thần, đứng lên nói:

-Hồng Hà, cái này... cái này là lò luyện đan?

Hồng Hà không có tính tình nóng nảy như Hồng Sơn, khẽ mỉm cười nói:

-Là gia huynh nhất được ở bên ngoài, còn cụ thể chiếm được như thế nào thì chờ khai thiên tế điện kết thúc, ta nói kỹ với mọi người, thế nào?

Lão thái thái gật gật đầu.

Lão đầu ngồi ở phía tây nói:

-Lò luyện đan... ta cũng chỉ từng thấy ở trong điển tịch. Có thể cho ta xem một chút không?

Hồng Hà nghe vậy, hé mắt, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-Ánh mắt của ngài vẫn còn tốt, vậy thì cứ xem đi.

Lão đầu cười khan ha ha một tiếng nói:

-Vậy thì chờ tế điện kết thúc rồi nhìn.

Nói đến đây, giọng nói của lão đầu này đã mang theo một tia không có ý tốt.

Tên nam tử đầu đội mũ rom nằm trên con gấu kia cười theo nói:

-Cùng xem đi, cùng xem đi.

Lão thái thái nói theo:

-Đúng đúng, mọi người cùng nhau nhìn xem.

Hồng Sơn nhìn thấy vậy, chau mày, đang muốn nói thì Hồng Hà ngăn hẳn lại, cười nhạt nói:

-Nghe nói bộ Bạch Thủy bắt được một con Cửu Thiên Tuế, là thật hả?

Lão đầu ngồi ở phía tây nghe vậy, ngạo nghễ ngẩng đầu nói:

-Đây là đương nhiên!

Vừa nói lão đầu vừa vỗ tay một cái, chỉ nhìn nhìn thấy bốn tráng

hán khiêng một cái lồng gỗ tơi, bên trên chiếc lồng có một tầng lá cây màu lục, cản tầm mắt của mọi người lại.

Có điều cho dù là như thế, mọi người xung quanh vẫn duỗi cổ nhìn lại.

Lão đầu cũng không đứng dậy, mà chỉ bắt chéo hai chân chỉ vào chiếc lồng nói:

-Đây là bộ Bạch Thủy chúng ta vượt qua Tinh Không vô tận, mới bắt được Cửu Thiên Tuế. Hẳn là mọi người rất rõ ràng, nguyên khí ở nơi này của chúng ta mỏng manh, khó thành tinh quái. Những linh vật hi hữu có huyết mạch kia, phàm là có chút bản lĩnh đều sẽ cố gắng dựa sát vào đất tổ. Chúng ta muốn bắt chút linh vật, chỉ có thể dựa vào vận khí. Có bắt được Cửu Thiên Tuế huyết mạch thuần Chân Long thì lại càng khó khăn... Chúng ta có thể bắt được, đã nói rõ đây là được trời cao chiếu cố, Tổ Vu chúc phúc. Từ nơi sâu xa, khí vận...

Nghe đến đây, Hồng Sơn xì một tiếng khinh miệt, Hồng Hà, lão thái thái và nam tử trung niên thì lại nhíu mày.

Hồng Hà chỉ vào Lò Bát Quái nói:

-Đây chính là chỗ trăn quý của nó, nó có linh tính, chủ nhân ngày xưa của nó luyện đan thế nào nó là người rõ ràng nhất. Nó nói ta lầm, sai mấy lần thì biết rồi, không phải sao?

Sắc mặt Bạch Phong càng khó coi hơn...

Lão thái thái chợt cười:

-Được được, chuyện lò luyện đan nói sau đi, dù sao tất cả mọi người đều cùng muốn nhìn xem. Bốn bộ tộc chúng ta phải trợ giúp lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau mới đúng. Bạch Phong, tuổi tác của Hồng Hà và Hồng Sơn còn nhỏ, người tranh cái gì với các nàng chứ?

Hồng Hà, Hồng Sơn, các người có chỗ không biết, cái lò này là từ bên ngoài đến, người bên ngoài nhiều đầu óc, quỷ kế. Lúc về chúng ta giúp các người cố gắng thăm vấn hẩn, cũng giúp các người phán đoán xem là mỗi một câu hẩn nói có thật hay không, tránh cho các người bị mắc lừa, phải chịu thiệt.

Hồng Hà và Hồng Sơn còn chưa lên tiếng thì hai người Bạch Phong và Quỷ Gấu đã gật đầu nói phải, rõ ràng là trong việc này ba người bọn họ là một phe, lấy thế dè người.

Mặt Hồng Sơn đỏ lên, đang muốn nói cái gì đó thì Hồng Hà khẽ lắc đầu, truyền âm nói:

-Đừng làm loạn, mọi tự có biện pháp.

Vừa nói xong, Hồng Hà nói tránh đi:

-Bạch Phong tộc trưởng, cái lò để sau chúng ta hãy xem. Vậy giờ có phải là nên cho mọi người xem Cửu Thiên Tuế này của người rồi không?

Bạch Phong cười nói:

-Mọi người muốn xem thì hãy xem đi.

Vừa nói, Bạch Phong vừa vung tay lên, cây cỏ bên trên chiếc lồng bay ra trong nháy mắt, lộ ra Cửu Thiên Tuế ở bên trong.

Một khắc này, tất cả mọi người, bao gồm cả Lò Bát Quái đều ngó lên nhìn, muốn xem rốt cuộc là cái gì.

Vừa nhìn thấy, Lò Bát Quái lập tức vui vẻ:

-Còn tưởng là cái Cửu Thiên Tuế gì chứ, hóa ra là một con rùa, ha ha... Rùa? Long huyết?!

Sau khi cười xong, Lò Bát Quái bỗng nhiên giật mình, chăm chú nhìn con rùa kia, hoảng sợ nói:

-Trùng Bát?!

Bên trong lồng chính là Trùng Bát, trên thân Trùng Bát lúc này bị vẽ đầy phù văn, những phù văn này như là một tòa núi ép ở trên người hắn, để hắn không thể động đậy.

Trùng Bát vốn dĩ đang mặt ủ mày chau, chợt nghe thấy có người gọi tên hắn, hai mắt hắn đột nhiên mở ra, vừa vặn thấy được Lò Bát Quái thì giật nảy mình.

Trùng Bát hoảng sợ nói:

-Lão Lô?

Lò Bát Quái kêu lên:

-Sao ngươi lại ở đây?

Không đợi Trùng Bát trả lời, lão thái thái túm lấy Lò Bát Quái hỏi:

-Các ngươi quen biết?

Chương 822: Con thỏ đập một vùng

Chương 822. Con thỏ đập một vùng

Lò Bát Quái nghĩ nghĩ, mình bây giờ cũng gọi là người của Hồng Sơn, Hồng Hà, cũng coi như là có chỗ dựa, thế là kêu lên:

-Đúng, quen biết! Hắn là bằng hữu của ta.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Hồng Sơn sáng lên, nói:

-Bạch Phong, người nghe thấy chưa? Cửu Thiên Tuế mà người bắt lại là bằng hữu của lò nhà ta, nói cách khác, hắn là người của chúng ta! Nhanh chóng thả ra!

Bạch Phong nghe xong, cười lạnh nói:

-Sao hả? Các người nói là người của các người thì là người của các người sao? Vậy thì nói người là thuộc hạ của ta, người có nhận không?

Hồng Sơn cả giận nói:

-Ta xem người...

Hồng Hà vung tay lên nói:

-Bạch Phong, Cửu Thiên Tuế này có phải là bằng hữu của lò nhà ta hay không, ta nghĩ người nói không tính, ta nói cũng không tính. Hai người bọn họ đã quen biết, trên thân liền có khí tức của nhau. Dùng phép thuật phân rõ khí tức thì mọi người sẽ biết, cũng không cần ta phải động thủ?

Bạch Phong chân chờ một chút, sau đó bĩu môi một cái nói:

-Cho dù là quen biết thì thế nào? Người là ta bắt, lò kia không phải cũng là người bắt sao? Nếu như tính như vậy, lò kia cũng nên là của ta.

Lò Bát Quái nhanh chóng kêu lên:

-Đừng hiểu lầm, ta và con cá ngọc này mới quen đã thân, là bằng hữu! Đây là muội tử nhà ta, bằng hữu!

Lò Bát Quái nhảy dựng lên vỗ vào đầu Hồng Sơn một cái, Hồng Sơn theo bản năng liền muốn cho hắn một bạt tai, nhưng mà nghe lời hắn nói thì cũng nhin xuống. Sau đó Lò Bát Quái lại đi kéo Hồng Hà, chân mày Hồng Hà hơi nhíu lại, sau đó cũng cười nói:

-Bạch Phong, ngươi nghe thấy chưa? Chúng ta là bằng hữu, ngươi bắt bằng hữu của bằng hữu chúng ta, lẽ nào không nên trả lại sao?

Bạch Phong hí mắt không nói gì, nhưng mà lại không che đậy hung quang chút nào.

Đúng lúc này, quỷ gấu mũ rom cười hê hê nói:

-Được rồi, đừng đóng kịch nữa, ai cũng không phải là người ngu, chiếm tiện nghi ngoài miệng thì được cái gì? Theo ta thấy, cái lò kia thì phải bàn lại. Còn Cửu Thiên Tuế này, cũng đã sớm là lễ phẩm trên cáo thương thiên, dưới cáo lão tổ, chẳng cần biết hắn là bằng hữu của ai, hôm này đều khó tránh khỏi phải trúng một đao! Theo ta thấy, các ngươi đã nói dóc không rõ ràng, vậy thì liền dứt khoát tính là cùng của hai các ngươi là được rồi. Ý hai vị thế nào?

Lò Bát Quái nghe xong, lập tức nhắc tâm lên, nhanh chóng lôi kéo Hồng Hà và Hồng Sơn, thấp giọng nói:

-Đừng đồng ý, cứu hắn, ta nói cho các ngươi biết phối phương và phương pháp luyện chế của Cửu Chuyển Kim Đan.

Hồng Sơn lập tức liền hành động, mặc dù hắn không hiểu đan dược, nhưng mà sở trường đan dược của Thái Thượng Lão Quân đã sớm nổi tiếng, hắn vẫn nghe nói qua.

Có điều Hồng Hà lại khẽ cười nói:

-Đã như vậy, ta không có ý kiến.

Lò Bát Quái nghe xong, cả giận nói:

-Cái đêch, tiểu nương môn nhà ngươi, quá không nể mặt mũi rồi đó?

Hồng Sơn cũng là không hiểu nhìn về phía Hồng Hà, Hồng Hà thản nhiên nói:

-Cá trong chậu, ở đâu ra tư cách đàm phán? Nếu ngươi biết phối p hương của Cửu Chuyển Kim Đan, lúc về ta tự có biện pháp khiến ngươi mở miệng nói ra.

Lúc này, Lò Bát Quái chợt phát hiện, bề ngoài hung ác của Hồng Sơn dường như không có ghê tởm như vậy mà Hồng Hà nhìn rất xinh đẹp này quả thực khiến tâm hấn lạnh... không nhin được mắt:

-Quả nhiên, độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà!

Hồng Hà cũng không để ý tới hấn, nhìn Bạch Phong hỏi:

-Thế nào?

Bạch Phong biết, chuyện này nếu cãi cộ tiếp, hoàn toàn là có thể loạn lên, loạn đến cuối cùng, hấn thật đúng là cũng không có chỗ nào tốt.

Thế là Bạch Phong nói:

-Bạch Thủy Bộ ta muốn ở trước mặt tất cả mọi người.

Hồng Hà nói:

-Không thành vấn đề.

Lão thái thái cười nói:

-Đã như vậy, thời gian cũng không còn nhiều, vậy thì hãy giết Cửu Thiên Tuế để tể tử đi!

Bạch Phong vùng tay lên nói:

-Mở lồng, lấy máu!

-Dừng tay!

Lò Bát Quái nhìn thấy, hét lớn một tiếng lập tức xông lên!

Đúng lúc này, Hồng Sơn túm lấy một chân của Lò Bát Quái, nện xuống đất, một cước giẫm lên trên thân Lò Bát Quái, hừ lạnh nói:

-Còn chưa có tới lượt ngươi nói chuyện.

Trùng Bát nhìn thấy vậy thì dùng hết khí lực hô:

-Đừng lo cho ta...

Sau đó liền mệt mỏi nhắm mắt lại, hiển nhiên là áp lực của những phù văn trên người hắn kia lớn hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Bạch Phong nhìn thấy, cũng không biết là nói Trùng Bát và Lò Bát Quái, hay là đang trào phúng Hồng Sơn, Hồng Hà và Lò Bát Quái, âm dương quái khí nói:

-Quả nhiên là bằng hữu tốt...

Mặt Hồng Sơn lập tức đỏ lên, vẻ mặt Hồng Hà lại thản nhiên nói:

-Vật cạnh thiên trạch, phạm là có lợi cho mình, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, có gì sai sao?

Bạch Phong yên lặng...

-Mở lòng!

Hai tráng hán mở chiếc lồng ta, kéo Trùng Bát ra ngoài, sau đó đưa lên tế đàn.

Trên tế đàn có một cái nồi đá lớn, bên trên nồi đá lõm xuống, tráng hán đặt Trùng Bát ở chỗ lõm xuống, một người khác thì móc một con dao nhỏ ra, bên trên dao nhỏ có rãnh rất sâu để lấy máu.

Người kia cung kính niệm một câu gì đó, rồi nửa quỳ hành lễ với Bạch Phong ở phía dưới.

Bạch Phong cười nói:

-Ta đến lấy máu, chư vị không có ý kiến chứ?

Hồng Hà gật đầu, nàng không tranh giành, hai người khác tự nhiên cũng không tranh, nhao nhao gật đầu biểu thị được.

Bạch Phong cười lớn đi đến tế đàn, cầm lấy chủy thủ, cất cao giọng nói với đệ tử Vu Tộc ở dưới:

-Ngày xưa tiên tổ Bàn Cổ khai thiên, huyết mạch hóa thành chúng sinh Vu Tộc, hôm nay khai thiên tế tổ, chúng ta không thể không báo đáp... Bạch Thủy bộ ta lấy huyết của Cửu Thiên Tuế, cung phụng tiên tổ!

-Bạch Thủy!

-Bạch Thủy!

-Bạch Thủy!

...

Dưới núi, không cần biết là người của bộ tộc nào, lúc này đều cao giọng la lên hai chữ Bạch Thủy này.

Người của bộ tộc Bạch Thủy thì càng kích động gào to.

Hồng Sơn đứng ở trên bờ sông, ngửa đầu nhìn Bạch Phong, trong mắt đều là vẻ hăm dọa, thấp giọng nói:

-Chúng ta mạnh hơn một chút thì những vinh dự này chính là của chúng ta...

Hồng Hà nói:

-Chiếm tiện nghi cũng phải có mức độ, tăng thêm tên của chúng ta đã là hạn độ lớn nhất. Nếu không cái kia chính là khiêu chiến quy củ của liên minh bốn bộ, được không bù nổi mất. Nếu ca muốn như thế thì bảo trụ Lò Bát Quái đi... Sợ là về sau bọn gia hỏa này sẽ không an phận.

Chương 823: Con thỏ đập một vùng (2)

Chương 823. Con thỏ đập một vùng (2)

Hồng Sơn ừ một tiếng, có điều hần nhìn bộ dáng của lão đầu ngọc kia, đoán chừng cũng không nghĩ ra được biện pháp gì.

Hồng Hà nhìn thấy, bắt đắ dĩ thở dài, xoa xoa mi tâm, thở dài một tiếng nói:

-Ta vốn chỉ định là thỏ trắng tự do tự tại trong rừng, nhưng mà đàn sói vây quanh, ta chỉ có thể giữ răng nanh lớn, hóa thành Bạch Hồ xảo trá... Ài...

Sau khi đám người la xong, Bạch Phong kích động quay người lấy tay giữ đầu của Trùng Bát, nói:

-Thời khắc huy hoàng nhất của tộc ta sắp đến, an tâm đi đi!

Nói xong, Bạch Phong giọng cao chủ thủ lên, hét lớn một tiếng:

-Bạch Thủy vĩnh tồn!

-Dừng tay!

Một tiếng hét lớn vang lên!

Bạch Phong ngay lập tức đứng lại trên không trung hết sức bất mãn nhìn về phía Hồng Sơn nói:

-Quản tốt người của người!

Về mặt Hồng Sơn cũng là phần nộ nhìn Lò Bát Quái nói:

-Im miệng!

Kết quả bỗng nhiên Lò Bát Quái cười, nói:

-Nói thật, ta vẫn luôn im miệng đó.

Hồng Sơn sững sờ.

Hồng Hà chau mày nói:

-Giọng nói vừa rồi không phải của hắ, nơi này còn có người khác!

Vừa nói, nắp của Lò Bát Quái mở ra, một con thỏ tai to mặt lớn cưỡi ra, cầm một cây cà rốt ăn răng rắc, vừa ăn vừa nói:

-Thính lực không tệ, chắc là anh ngữ qua cấp bốn?

Hồng Hà liếc qua Tần Thộ nói:

-Một con thỏ?

Tần Thộ nói:

-Ánh mắt không tồi, đáng tiếc...

Hồng Hà chau mày nói:

-Đáng tiếc thế nào?

Tần Thộ mở miệng, cười nói:

-Đáng tiếc là một kẻ mù!

Hồng Sơn nghe xong, giận dữ nói:

-Người dám mắng muội muội ta?

Hồng Sơn đưa tay tát con thỏ!

Tần Thộ lấy một củ cải trong tay ném tới, ánh mắt ngây thơ lập tức biến thành hung hãn, đưa tay đón đỡ.

Đám người nhìn thấy đều vui vẻ...

-Một con thỏ tinh nho nhỏ, mà dám tấn công Chiến Vu cứu phả m?

-Cái con thỏ này chết chắc...

Bạch Phong lắc đầu nói:

-Không có gì cả, vẫn là giết Cửu Thiên Tuế đi.

-Con mẹ nó người dám động tới hần một cái, ta giết chết người!

Tần Thọ kêu to, đồng thời một bàn tay của Hồng Sơn cũng đến.

Nhưng mà Tần Thọ không có thời gian giả vờ, vừa nói vừa vung mạnh một bàn tay ra, cánh tay nhỏ trong nháy mắt kéo dài, biến l ón trong không trung!

Sau đó trong ánh mắt khiếp sợ của bọn người Hồng Sơn, đánh sau mà đến trước, bịch một tiếng đập cho Hồng Sơn bay ra ngoài!

Đồng thời Tần Thọ hô một cái hóa thành một cái bóng đen biến mất trong Lò Bát Quái!

Bạch Phong nhìn thấy, trong lòng run lên, biết chuyện có biến, quyết tâm một nhát về phía cổ họng Trùng Bát!

Đúng lúc này, hần đột nhiên thấy hoa mắt, một con mập mập trắng trắng ngấn ở trước chủy thủ! Gương mặt kia đang cười ha hả nhìn hần, hỏi:

-Nhìn cái gì đấy tiểu lão đệ?

Coong!

Bạch Phong đâm chủy thủ vào mắt con thỏ!

Kết quả mí mắt của con thỏ kia đến nháy một cái cũng không có, mà chủ thủ giống như là đâm vào trên sắt thép, trực tiếp bị bắn ra!

Trong lòng Bạch Phong run lên, theo bản năng nói:

-Thứ gì vậy?

Nhưng mà căn bản là Tần Thộ không thèm phản ứng lại hử, trực tiếp quay đầu đi nhìn Trùng Bát, cười ha ha nói:

-Cảm động không?

Trùng Bát hữu khí vô lực ừm một tiếng...

Bạch Phong sau lưng thì nói theo bản năng:

-Không được động.

Bành!

Một bàn tay to quét ngang đến, Bạch Phong bị đánh bay ra ngoài đến vèo một cái, oanh một tiếng đâm vào ngọn núi phía xa xa, bụi mù đầy trời, đỉnh núi đều vỡ nát!

Lúc này Tần Thộ mới từ tốn nói:

-Con mẹ nó, ai bảo người nói chen vào?

Thấy cảnh này, rốt cuộc đám người cũng lấy lại tinh thần, từng người đều đứng bật dậy, trợn mắt nhìn!

Đúng lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống mang theo tiếng rít lên:

-Con thỏ, ăn của ta một quyền!

Hóa ra là Hồng Sơn trở về.

-Vừa rồi là Hồng Sơn bị đánh lén, không có chuẩn bị. Bây giờ đang thi triển toàn lực, cái con thỏ kia chưa hẳn đã chiếm được tiện nghi.

-Nhìn xem cái con thỏ kia ứng phó ra sao.

...

-Cẩn thận. - Lò Bát Quái hô.

Tần Thọ vung tay lên nói:

-Bớt tốn mấy cây cà rốt của ta, chỉ còn có mấy cây thôi.

Oanh một tiếng, Tần Thọ liền giống như là đang chơi trò chơi đập chuột, một quyền liền bị nện vào trong đất!

Hồng Sơn nhếch miệng cười gằn nói:

-Con thỏ, một quyền này, dễ chịu không?

-Ngươi là đang nói chuyện với ta hả?

Tiếng nói của Tần Thọ bỗng nhiên vang lên từ sau lưng Hồng Sơn, sau đó chỉ thấy đất trên người con thỏ kia buông lỏng, một cái đầu thỏ đột nhiên từ trong đất chui ra.

Hồng Sơn nhướng mày, trở tay lại là một quyền!

Oanh!

Mặt đất trực tiếp nổ tung thành một cái hố to!

Mà Tàn Thọ thì giống như là một cái đinh, bị nện vào chỗ hố sâu nhất, vẫn chỉ có một cái đầu lộ ra bên ngoài. Đồng thời còn không quên quay đầu căn dặn một câu:

-Đón lấy cà rốt của ta!

Lúc này Lò Bát Quái mới hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng lên tiếng, mở lò ra, củ cà rốt kia vừa văng rơi vào bên trong lò.

Đúng lúc này, một bàn tay lớn khế quét qua, làm cà rốt bắn lại, hót a ra là Quỷ Hùng động thủ.

Quỷ Hùng tiện tay bẻ gãy cà rốt, ném qua chỗ Tàn Thọ một đoạn đã bị cắn, sau đó nhét đoạn còn lại vào bên trong miệng, vừa ăn vừa nói:

-Hương vị cũng không tệ lắm...

-Người dám ăn cà rốt của ta?

Một giọng nói hung ác vang lên.

Quỷ Hùng vừa nghiêng đầu, chỉ thấy hoa mắt, một con thỏ trắng hiện ra trước mặt hắn, sau đó móng vuốt của con thỏ nhanh chóng phóng đại!

-Ta là Chiến Vu, người lại so khí lực với ta? - Quỷ Hùng cười!

Bành!

Mọi người thấy Quỷ Hùng như là đạn pháo bị đánh bay ra bên ngoài, hai chân cày ra hai cái khe rãnh ở trên mặt đất!

Quỷ Hùng day day mặt, cười hà hà nói:

-Con thỏ, khí lực không nhỏ, có điều, còn kém một chút.

-Giờ lành sắp tới, đừng dây dưa với hấn nữa, nhanh chóng giết Cửu Thiên Tuế! - Lão thái thái ở bên kia hô.

Tần Thọ nghe xong, lông mày nhướng lên nói:

-Giết Cửu Thiên Tuế? Tể tử? Con mẹ nó ta nói để cho các người tể cọng lông tử!

Vừa nói, Tần Thọ vừa xoay người, cũng không lên tể đàn mà trực tiếp há rộng miệng, lỗ tai hất về phía sau lưng hóa thành hai cánh quạt, mở ra phép thuật Cao Thiết vào một cái xông về tể đàn.

-Ngăn hấn lại! - Hồng Hà nhắc nhở.

Hồng Sơn nhảy xuống, song quyền chấn động, hư không vụn vụn, sức mạnh một quyền này cực lớn, Tần Thọ cũng chưa từng thấy!

Có điều, Tần Thọ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đột nhiên thân thể hóa thành một cái bóng đen biến mất trong không khí!

Chương 824: Con thỏ bị tức chết

Chương 824. Con thỏ bị tức chết

Hồng Sơn sững sờ, nói:

-Người đâu?

-Sau lưng! - Lão thái thái hét lớn.

Hồng Sơn quay đầu lại, chỉ thấy Tần Thộ đang bay từng vòng từ g vòng lớn quanh tế đàn, bởi vì tốc độ quá nhanh và còn mở ra phép thuật thông thiên, nên bốn phía tế đàn trực tiếp bị cuốn lên thành một cái vòi rồng màu đen! Tế đàn kia chớp mắt liền thấp mất một nửa!

-Nhanh ngăn hãm lại!

Lão thái thái gấp, đập ba toong trong tay xuống đất một cái, bên trên ba toong sáng lên hai đạo lục quang, lục quang như hai đầu rắn quỷ dị nhào về phía Tần Thộ.

-Xà Tức? Lão thái bà Lục Lâm này ra tay đúng là độc ác mà, nghe nói Xà Tức này năm đó là do Tổ Vu Tương Liễu giữ lại một sợ khí tức luyện hóa thành, chỉ cần dưới Đại La Kim Tiên thì có thể hạ độc chết!

Hồng Hà vô cùng kinh ngạc, có điều nàng lại không có ý xuất thủ, một tay đè ép ngân châm không nhúc nhích, an tĩnh nhìn bên kia chiến đấu.

Tốc độ của Xà Tức rất nhanh, lập tức liền vọt vào bên trong gió lốc màu đen của con thỏ!

Sau đó tất cả mọi người ngừng thở, trong lòng mặc niệm:

-3! 2! 1! Chết!

Nhưng mà ba giây qua đi, gió lốc vẫn còn đang chuyển.

Năm giây sau, tế đàn mất rồi.

Sáu giây sau, gió lốc tản ra, một con thỏ mang theo một con rùa đ

en đột nhiên lao ra, Lò Bát Quái thừa dịp đuổi theo, ba người phi t hăng lên trời rồi bỏ chạy.

Lúc này đám người mới lấy lại tinh thần:

-Bọn hấn muốn chạy! Đuổi theo!

Đúng lúc này, Hồng Hà cười lạnh một tiếng, bộp một cái, ngân ch âm trong tay bị bẻ gãy.

Một khắc sau, trên bầu trời truyền lên một tiếng rên, sau đó liền th ấy Lò Bát Quái ai u một tiếng, rồi từ trên trời rớt xuống!

Tần Thộ và Trùng Bát nhìn thấy, nhanh chóng quay đầu túm được Lò Bát Quái, hỏi:

-Ngươi sao vậy?

Lò Bát Quái kêu rên một tiếng nói:

-Đau bụng!

Lúc này Hồng Hà cười nói:

-Con thỏ, ta trồng chín cái tang thần đỉnh ở trong thần hồn của cái lò kia, đỉnh mẹ ở trong tay ta gãy một lần, thì tử đỉnh bên trong th ần hồn hấn cũng sẽ bẻ gãy một lần, ba lần trước chỉ là đau, sau sá u lần thì sẽ gãy mất sáu phách. Sáu phách bị diệt, thì tam hồn sẽ s ổng như thế nào? Ngươi muốn hấn chết, thì cứ việc đi.

Tần Thộ nghe xong, lập tức đau cả đầu, hấn không sợ bất luận kẻ nào nhằm vào hấn, dù sao hấn là chỉ cần thứ gì nhìn thấy thì hấn ă n là được.

Nhưng mà hấn sợ nhất chính là người khác động tay động chân v ới bạn của hấn, hấn không hiểu phương diện phép thuật đạo hạnh

kia, nên dễ dàng sợ ném chuột vỡ bình.

Lò Bát Quái nghe xong, cũng giật nảy mình, mắng to:

-Hay cho xú nường môn nhà ngươi, tâm ngươi thật độc!

Hồng Hà nói:

-Vì để cho chúng ta có thể còn sống mà trở lại đất tổ, ta nguyện ý làm bất luận chuyện gì độc ác. Con thỏ, ngươi đi hay là ở, chuyện chỉ là một câu nói!

Tần Thọ hé mắt, nhìn về phía Lò Bát Quái.

Lò Bát Quái cực kỳ đàn ông nói:

-Con thỏ, đừng lo cho ta, ngươi đi đi!

Sau đó Tần Thọ liền mang theo Trùng Bát rời đi...

Một mình Lò Bát Quái đứng ở trên không trung, một lát sau, gào khóc nói:

-Con thỏ chết tiệt, cái đồ không có lương tâm nhà ngươi! Con mẹ nó ta nói chỉ là thuận miệng giả vờ nói một chút mà thôi... ngươi chạy thật à?!

Thấy cảnh này, đám người Vu Tộc cũng là không còn gì để nói.

Hồng Sơn không nhịn được mắng một câu:

-Thật không phải là đàn ông!

Bạch Phong từ trong ngọn núi ở đằng xa leo ra, mắng theo:

-Cái thứ gì thế không biết, nhân phẩm cạn bã!

Quỷ Hùng lắc đầu nói:

-Quả nhiên, phẩm hạnh của ngoại tộc thật sự là quá kém...

Hồng Hà đang muốn gạt đầu xác nhận, trong mắt liền lóe lên một vòng hàn quang, đột nhiên quay người!

Dường như là trong nháy mắt, một cái bóng thoát ra từ bên trong cái bóng của Hồng Hà, bắt lấy cổ Hồng Hà, trở tay bịch một cái liền đập xuống đất!

Không cho Hồng Hà có cơ hội động thủ, bên người Tần Thộ lại n hiều thêm một bóng người, hấn vừa xuất hiện liền lập tức thoát á o... Không đúng, là thoát xác, sau đó vung lên đập hai cái vào hai cánh tay của Hồng Hà, chỉ nghe bành bành hai tiếng!

Tay của Hồng Hà lập tức bị đánh thành thịt nát!

Xuất thủ chính là Trùng Bát đã được Tần Thộ ăn sạch phù văn bên ngoài để giải thoát!

Trùng Bát cười nói:

-Con thỏ, quy tắc của ta phối hợp với bóng ma chi đạo của người, đơn giản chính là đạo đánh lén, về sau nhớ hợp tác nhiều hơn, hê hê.

Tần Thộ giờ tay ra dấu OK.

Hóa ra Tần Thộ sợ nhiễm máu của oán linh, có điều Trùng Bát lại không sợ, thế là hai người trao đổi đơn giản một cái, lợi dụng bóng ma chi đạo của Tần Thộ xuyên thẳng qua không để người khác phát hiện, lại thêm quy tắc của Trùng Bát ẩn giấu khí tức, thế là hoàn mỹ tránh được tất cả thăm dò của mọi người, một kích thành công, đánh lén thành công.

Một chiều đã phé đi Hồng Hà, làm tắt cả mọi người bất ngờ.

Đợi lúc mọi người lấy lại tinh thần, thì tắt cả đã định.

Hồng Sơn nhìn thấy, cả giận nói:

-Thả muội muội ta ra!

Vừa nói, Hồng Sơn liền muốn xông lên.

Trùng Bát lập tức giơ mai rùa lên nói:

-Ngươi tiến thêm một bước nữa, ta liền đập nát đầu và thân hồn của nàng!

Hồng Sơn bị dọa đến không dám bước lên, chỉ có thể giương mắt nhìn. Rơi vào đường cùng hắn liền nhìn về phía ba người Lục Lâm, Bạch Phong và Quỷ Hùng hỏi:

-Ba người các ngươi nhiều đầu óc, nhanh nghĩ biện pháp gì đi?

Bạch Phong sờ lên cằm, không nói gì.

Quỷ Hùng nói:

-Cái này thì còn có thể có biện pháp gì...hoặc là đánh, hoặc là bị hao tổn như vậy thôi.

Lúc này Lục Lâm tiến lên phía trước nói:

-Con thỏ, ta không quan tâm sống chết của nàng. Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi làm như thế nào để chống lại được độc xà tức của ta mà không chết? Còn có, vì sao xà tức của ta một đi không trở lại?

Tàn Thọ sững sờ, gãi gãi đầu nói:

-Xà tức là cái gì?

Lục Lâm cầm ba toong lên nói:

-Người giả vờ hồ đồ cái gì? Hai đạo xà tức do Liễu đại nhân luyện hóa từ khí tức mà thành đi vào trong cơ thể của người mà người không có cảm giác gì sao?

Về mặt Tần Thục mơ hồ nhìn Trùng Bát hỏi:

-Vừa rồi người ở gần ta, người có thấy xà tức gì rồi sao?

Trùng Bát nói:

-Ta thấy có hai đạo lục quang.

Lục Lâm lập tức nói:

-Đúng rồi, chính là hai đạo lục quang kia.

Tần Thục bừng tỉnh ngộ nói:

-A... người nói hai cái cây giống như là đồ ăn đó à! Vừa rồi lúc ta ăn tể đàn kia, thuận miệng ăn mất rồi, sao thế? Có vấn đề à?

Chương 825: Con thỏ bị tức chết

Chương 825. Con thỏ bị tức chết

Lời này vừa nói ra, Lục Lâm sững sờ tại ngay tại chỗ, sắc mặt từ trắng biến thành xanh, từ xanh biến thành đen, bờ môi run rẩy nói:

-Ăn... ăn... ăn?!

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Đúng rồi, không ăn thì giữ lại nó làm gì?

Lục Lâm nghe xong, tức giận đến dậm chân lên đất, mang theo vài phần điên cuồng nói:

-Không thể nào! Xà tức kia chính là khí tức của Liễu đạo nhân biến thành, ta dùng vô số năm tháng, dung nhập vô số kỳ độc trong thiên hạ ở trong đó, cho dù là Đại La Kim Tiên trúng một đòn, cũng phải bệnh hơn mấy ngày. Người cùng lắm chỉ là... là... Nhân Tiên, sao có thể trúng xà tức mà còn không có chết?

Tần Thộ nghe nói như thế, cười:

-Nhìn lời người nói này, vậy nếu ta chết thì còn có thể ở chỗ này nói chuyện à? Người nhìn ta xem, còn đang nhảy nhót tung bưng đây. Cho đi hai bước, nhảy hai cái lên cho người xem, ta vẫn rất khỏe.

Tần Thộ nói xong, thật sự nhảy lên hai cái trên mặt đất.

Phốc!

Lục Lâm bị tức đến phun ra một ngụm máu, suýt chút là ngã xuống đất.

Chương 302: Lột quần áo

Lục Lâm không phải Chiên Vu, mà là một tôn phù thủy.

Tư chất của nàng cũng không tính là tốt, nhưng mà vận khí không tệ, cách đây mấy năm bắt được một tia khí tức của Tổ Vu Tương Liễu, sau khi luyện hóa thành xà tức thì nhập vào trong ba toong. Sau đó thì ngày đêm tế luyện, rồi lại gia nhập thêm các loại kỳ độ c trong thiên hạ, độc tức này lại được nàng luyện linh tính, cuối cùng hóa thành hai con rắn độc màu xanh giấu ở trong ba toong.

Người đối chiến cùng với nàng nếu như nàng thả xà tức ra thì người đó chỉ có thể ngồi đợi chết, mọi việc dường như đều thuận lợi.

Nàng sao cũng không ngờ được, mọi việc đều thuận lợi, thế mà xà tức này lại có một ngày đi không về... mà còn là bị người ta ăn!

Như thế này bằng với trực tiếp phế đi tám phần thực lực của nàng, sao nàng có thể chịu được đả kích này?

Đúng lúc này, con thỏ chột cười to nói:

-Đùa người chơi thôi, ta không ăn... Ta là một Nhân Tiên, nếu như ăn thì chẳng phải là sẽ bị độc chết à?

Lục Lâm nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, quan tâm hỏi:

-Vậy xà tức của ta ở đâu?

Tần Thọ sờ lên cằm, nghiêng một con mắt, bộ dáng trầm tư, nghĩ nửa ngày mới nói:

-Cái này... dường như là...

-Như thế nào? - Lục Lâm truy hỏi.

Tần Thọ vỗ đùi, cười ha ha nói:

-Ta ăn rồi! Ha ha... vừa rồi là đùa người chơi thôi, ha ha... nói th

ật, ta cũng không tính ăn nó, chính là nó tự đi vào bên trong miệng ta.

Mặc Lục Lâm lập tức đen lại.

Đúng lúc này, con thỏ bỗng nhiên bóp lấy cổ mình, hét lớn:

-Mẹ nó, có phản ứng! A... đau! A... cứu mạng! A...

Sau đó chỉ thấy đầu lưỡi của con thỏ này duỗi dài, mắt trợn trắng, phun bọt mép, xoay ba vòng, rồi trực tiếp rơi xuống đất, đầu vừa đúng đặt trên ngực Hồng Hà.

Trùng Bát nhìn thấy, khẽ lắc đầu, truyền âm nói:

-Đầu người rắn như vậy, mà còn tìm nơi mềm lộn...

Tần Thọ thẳng thắn truyền âm trở về:

-Người thì biết cái gì!

Trùng Bát:

-...

Lục Lâm bên kia nhìn thấy con thỏ nằm trên mặt đất, sắc mặt giống như là tắc kè hoa, một lúc xanh, một lúc trắng, cuối cùng cầm bả toong lên, chỉ vào con thỏ mắng to:

-Con thỏ chết tiệt, còn dám đùa giỡn ta? Độc xà tức xâm nhập cơ thể, trong vòng năm hơi là hóa thành nước đặc, sau mười hơi thì biến mất vô hình! Người đây là trúng độc xà tức hay là ăn phải thạch tín đây?!

Trùng Bát day day lông mày thâm nghĩ:

-Người diễn kịch thì không có thể có tâm chút à?

Tần Thộ vội ho một tiếng, ngẩng đầu lên, vẻ mặt thành thật nhìn Lục Lâm nói:

-Vậy, bây giờ lòng ta nhiễm xanh, có còn kịp không?

Lục Lâm giận tím mặt:

-Ta muốn giết ngươi!

Tần Thộ ngoắc ngoắc ngón tay nói:

-Tới tới tới, ngươi giết ta một chút thử coi.

Lục Lâm nghe xong, bước lên một bước!

Tần Thộ chỉ vào Hồng Sơn nói:

-Bà ta lại đi lên một bước thì ta giết chết nàng!

Chỉ có điều lần này nói giết chết, là chỉ vào Hồng Hà dưới chân h
ấn.

Hồng Sơn nghe xong, tức giận mắng một tiếng:

-Chuyện của các ngươi, sao lại liên quan đến muội muội của ta?

Tần Thộ hơi ngửa đầu nói:

-Lão tử cứ không nói lý lẽ như vậy đó, thế nào! Bà động nữa đi!

Lục Lâm bên kia vừa muốn bước bước thứ hai, Hồng Sơn đã nắm chặt lấy cổ lão thái thái, sau đó giống như là xách con gà con xách trở về, nhưng mà sau đó xoay người liền ném xuống đất!

Lục Lâm đang muốn nổi giận, Hồng Sơn đã trừng mắt nói:

-Người yên tĩnh chút cho ta, không có xà tức, ta muốn đánh người thì đánh người!

Lục Lâm cả giận nói:

-Ta đại biểu cho bộ tộc Lục Đăng!

Hồng Sơn khinh thường nói:

-Người không có xà tức, bộ tộc các người không có ai có thể đánh cả. Làm cho ta bực, ta đánh một trận, cũng chỉ có mấy ngày.

Lục Lâm:

-...

Lục Lâm nhìn về phía Bạch Phong và Quỷ Hùng, hai người kia lập tức nghiêng đầu đi, hiển nhiên là không có ý hỗ trợ.

Bạch Phong kêu lên:

-Con thỏ, để Cửu Thiên Tuế lại, cái lò kia người có thể mang đi. Nhưng mà người không thể tổn thương tính mạng của Hồng Hà.

Quỷ Hùng cũng nói:

-Không sai, con thỏ, chỉ cần người làm theo lời của chúng ta, chúng ta cam đoan an toàn cho các người.

Tần Thọ đá vào Hồng Hà dưới chân nói:

-Nghe thấy chưa? Người đem cái châm gì đó ở trong cơ thể của lò giải đi, ta cam đoan thả người ra, thế nào?

Hồng Hà hừ lạnh một tiếng nói:

-Lời nói của người bên ngoài các người, không có một câu nào là nói thật, ta không tin!

Tần Thọ nói:

-Ha... Có phải là người cảm thấy thỏ gia ta không có cách nào bắt người làm đúng không?

Hồng Hà lập tức cho Tần Thọ một cái liếc mắt.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Được, xem như người lợi hại. Trùng Bát, đến, lột quần áo của nàng ra!

-A?

Trùng Bát vốn là một tiểu xử nam ngại ngùng, nghe thấy phải lột quần áo của nữ nhân, sắc mặt màu xanh lập tức biến thành màu đỏ! Rõ ràng là adrenalin tăng lên nhiều, hô hấp cũng nhanh hơn khi ông ít.

Hồng Hà nghe xong, lập tức nổi giận nói:

-Người dám?!

Tần Thọ cười ha ha ha ba tiếng nói:

-Sao ta lại không dám?

Hồng Hà nhìn dáng vẻ lưu manh của Tần Thọ, rốt cuộc cũng có chút luống cuống, cắn răng nói:

-Người dám động vào ta, cả đời Hồng Hà ta sẽ truy sát người, lên

trời xuống đất, không có nơi nào mà người có thể sống yên!

Tần Thọ sờ cằm nói:

-Nói cũng khá dọa người...

Chương 826: Lột quần áo

Chương 826. Lột quần áo

Hồng Hà nhìn thấy Tần Thọ dường như có chút sợ, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, Tần Thọ nói với Lò Bát Quái:

-Lão Lô, đây chính là việc liên quan đến tính mạng của người... người xem...

-Tránh ra, để ta!

Lò Bát Quái không có nghĩ nhiều cái gì, theo Lão Quân nhiều năm như vậy, không dễ gì mới có được thần hồn, đồng thời có thể nài nhót khắp thế giới, hắn cũng không muốn cứ như thế mà chết đi. Mặc dù, hắn không chắc chắn mình có thể chết hay không... Bởi vì hắn luôn cảm thấy mấy cây châm trong bụng kia, cũng không có trí mạng như vậy. Có điều hắn trời sinh nhát gan, sợ chết nên cũng không dám cựa.

Nhìn thấy Lò Bát Quái hùng dũng, oai vệ, khí phách hiên ngang x

ông lên, sau đó lỗ tai trên cái lò mở rộng ra như một cánh tay, tóm lấy quần áo của Hồng Hà.

Hồng Hà theo bản năng nhìn về phía bọn người Bạch Phong, Quỷ Hùng, hy vọng bọn họ sẽ xuất thủ tương trợ.

Kết quả nàng khở cực nhìn thấy, trông mắt hai tên khốn khiếp kia còn mở to hơn so với con thỏ!

Hồng Hà lập tức biết, hai tên khốn khiếp này còn hận là mình không thể lên, thế là kêu lên:

-Dừng lại! Dừng tay! Ta đồng ý!

Lò Bát Quái nghe xong, nhanh chóng dừng tay, sau đó nói:

-Người đem châm của người rút lại trước rồi nói.

Hồng Hà nói:

-Tay ta hỏng, không nhổ được.

Lò Bát Quái quay đầu nhìn con thỏ:

-Tay nàng hỏng, không nhổ được, xử lý thế nào đây?

Tần Thọ lườm hấn một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói:

-Có phải là người ngốc không? Tay nàng hỏng, vậy tay người có hỏng không, lột quần áo!

Lò Bát Quái đầu tiên là sững sờ, sau đó bừng tỉnh ngộ, đưa tay ra làm việc.

Hồng Hà cả giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, người không nói đạo lý.

Tần Thọ cười nói:

-Người nói đúng, thỏ gia ta chính là không nói đạo lý. Chúng ta dùng tay, người phải rút mấy cây châm kia ra cho hắn, về phần làm sao để rút ra, đó là chuyện của người, không phải chuyện của chúng ta. Người làm không được, chúng ta liền lột quần áo của người! Nhanh chóng lên! Đừng ngừng lại, đã rất nhiều năm thỏ gia ta không có ăn mặn rồi.

Lò Bát Quái thuận thế vồ xuống!

Hồng Hà hét lớn:

-Ta có biện pháp, ta có biện pháp!

Tần Thọ nghe xong lập tức vui vẻ, Lò Bát Quái cũng cười, bởi vì ngay vừa rồi, Tần Thọ truyền âm cho Lò Bát Quái:

-Nếu như quần áo sắp bị lột xuống mà nàng còn không có cách, thì quên đi, nghĩ biện pháp khác.

Kết quả, vào thời khắc cuối cùng, Hồng Hà vẫn không chống đỡ được.

Hồng Hà đã nói có biện pháp, cũng không cần Tần Thọ ép hỏi, trực tiếp phun ra mấy ngân châm, nói:

-Đâm vào tâm khẩu hắn, châm mẹ tự nhiên sẽ hút ra tới.

Tần Thọ không nói hai lời, cầm lên liền mơ hồ, nhìn chăm chăm Lò Bát Quái hồi lâu, cuối cùng hỏi một câu:

-Người... Con mẹ nó đó là ngực à?

Lò Bát Quái cũng là một đầu dấu chấm hỏi:

-Ta cũng không biết.

Hồng Hà bất đắc dĩ nói:

-Đâm vào nắp lò đi...

Tần Thộ nhói một cái, kết quả cực khổ phát hiện, những cây kim này căn bản là không đâm thấu được thân Lò Bát Quái.

Tần Thộ quay đầu nhìn về phía Hồng Hà.

Hồng Hà cả giận nói:

-Ta trông đều là châm nguyên thần, không phải thực thể, ta nào biết được hẳn cứng như vậy! Hay là ngươi ném vào bên trong lò thử một chút.

Tần Thộ chiếu theo làm, kết quả sau khi cây châm mẹ rơi vào trong Lò Bát Quái, quả nhiên trong vách lò có động tĩnh, không bao lâu sau, tám cây châm màu bạc bay ra, dung nhập vào bên trong c hâm mẹ.

Tần Thộ và Lò Bát Quái lập tức nhẹ nhàng thở ra, Tần Thộ không nói hai lời đem mấy cây châm lấy ra, sau đó nhét vào túi Tu Di ngay trước mặt Hồng Hà, cuối cùng bỏ vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

Hồng Hà cả giận nói:

-Đó là của ta!

Tần Thộ thẳng thừng nói:

-Ngươi định nỗ không nguyên thần của huynh đệ ta à? Đây là lợi

tức, biết không?

Hồng Hà cắn răng... nói ra từng chữ:

-Bây giờ có thể thả ta ra chưa?

Tần Thọ đánh tay bóp một cái, Trùng Bát lập tức liền thả người, Tần Thọ trợn mắt mắng:

-Người có phải là ngốc không vậy? Thả thật à?

Trùng Bát nhanh chóng giữ Hồng Hà lại rồi hỏi:

-Không thả à?

Hồng Hà, Hồng Sơn cùng nổi giận mắng:

-Người nói không giữ lời!

Tần Thọ móc móc lỗ tai nói:

-Chúc mừng các người đã đoán đúng, phần thưởng chính là, không thả người.

Lò Bát Quái lại gần, nói:

-Cái này có chút không chính cống.

Tần Thọ nói:

-Sự phụ ta dạy ta.

Trùng Bát cũng nói:

-Cái này... Tiên sinh cũng không có dạy qua như thế.

Tần Thọ cường điệu nói:

-Là sư phụ, không phải tiên sinh. Sư phụ ta nói qua, trước khi đem con mồi nhỏ lông lấy máu đun sôi bỏ vào trong bụng thì đều không được buông lỏng. Nếu không người có thể sẽ bị nhỏ lông đun sôi trước khi ăn nó!

Trùng Bát nói:

-Trù Thần?

Tần Thọ nói:

-Ừm.

Lò Bát Quái nói:

-Vậy làm sao bây giờ?

Tần Thọ nói:

-Mang theo nữ nhân này, chạy!

Lò Bát Quái nói:

-Đúng rồi, ta có biện pháp có thể khiến bọn họ đuổi không kịp.

Tần Thọ nói:

-Vậy thì còn nói cái gì nữa? Chạy!

Vừa nói, Lò Bát Quái liền biến lớn, Trùng Bát nhắc Hồng Hà lên ném vào bên trong Lò Bát Quái, sau đó hắn cũng nhảy vào.

Tần Thọ nâng Lò Bát Quái lên, nhanh chân liền chạy!

Bọn người Hồng Sơn nhìn thấy vậy, nổi giận mắg:

-Con thỏ, ngươi đứng lại đó cho ta!

Bốn phía sớm đã có người của Vu Tộc trấn giữ, nhìn thấy bọn người Tần Thộ lao ra liền nhao nhao tiến lên cản đường. Tần Thộ không có quân được nhiều như vậy. Vung Lò Bát Quái làm chùy, những nơi đi qua, người cản thì đánh người, binh khí, phép thuật bay tới, Tần Thộ há to miệng rộng nuốt trọn!

Đám người Hồng Sơn dường như là tro mắt nhìn Tần Thộ giết ra một con đường càng chạy càng xa, sau đó bên trong bầu trời nổ tung ra một cái lỗ đen, một đoàn người chui vào rồi biến mất.

Hồng Sơn đứng tại chỗ chỉ lên bầu trời mắg:

-Con thỏ chết tiệt, chân trời góc biển ta cũng phải giết ngươi!

Đáng tiếc, Tần Thộ cũng không nghe được hấn gào cái gì...

Trong đường hầm, Lò Bát Quái tò mò hỏi:

-Con thỏ, nữ nhân kia làm sao bây giờ?

Tần Thộ nói:

-An toàn rồi thì ném trở về.

Lò Bát Quái ngạc nhiên:

-Không giết?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Thỏ gia ta nói lời giữ lời, nàng thả ngươi, ta liền thả nàng. Còn về sau nếu lại đụng tới thì dựa vào bản lĩnh chứ sao. Chẳng lẽ ngươi

ì thật sự muốn làm tiểu nhân lật lọng à?

Chương 827: Vu sư

Chương 827. Vu sư

Lò Bát Quái nói:

-Vậy lời người vừa mới nói?

Tần Thộ nói:

-Ta vừa mới nói? Tần Thộ vừa nói là nếu như thả nàng, cái nhóm đã nhân này không nhận nợ thì phải làm sao bây giờ? Nếu như bọn họ trở mặt, thì chúng ta phiền toái rồi. Ta đoán, hẳn là bây giờ bọn họ đều đang mắng mẹ ta...

Lò Bát Quái nghe vậy, lập tức cười.

Đúng lúc này, Lò Bát Quái cả giận nói:

-Xú nương môn, người làm gì vậy?!

Tần Thộ nghe xong, lập tức lật người Lò Bát Quái lên, xốc nắp lò để nhìn, chỉ nhìn thấy không biết Hồng Hà đã dùng thủ đoạn gì mà đã đảo khách thành chủ, kẹp lấy cổ Trùng Bát, hung ác nhìn chằm chằm Tần Thộ.

Về mặt Tần Thộ mơ hồ nói:

-Chuyện gì vậy?

Trùng Bát cười khỏ nói:

-Không biết, vừa rồi thân thể đột nhiên lại bị khống chế lại, không động đậy được.

Lò Bát Quái nói:

-Xú nương môn, nơi này không phải địa bàn của Vu Tộc các người, người còn hành hung ở đây? Có tin ta thả Tam Muội Chân Hỏa ra luyện hóa người không?

Hồng Hà cười lạnh nói:

-Được thôi, người lấy ra thử đi.

Lò Bát Quái thấy không hù dọa được Hồng Hà, lập tức ngậm miệng.

Hồng Hà nói:

-Con thỏ, lời người vừa nói là thật chứ?

Mặt Tàn Thọ đầy dấu chấm hỏi.

Hồng Hà nhú mày, nói:

-Xem ra là ta đánh giá cao IQ của người rồi, ta hỏi người, người sẽ thả ta đi thật chứ?

Tàn Thọ chỉ vào Trùng Bát nói:

-Vậy thì phải xem hắn có hoàn chỉnh theo chúng ta đi hay không.

Hồng Hà nghe vậy, vung tay lên, đẩy Trùng Bát sang một bên. Tàn Thộ nhanh chóng nhảy xuống, ném Trùng Bát ra ngoài, sau đó đẩy nắp lên, nhìn chăm chăm Hồng Hà, sợ nữ nhân này lại có thủ đoạn âm hiểm gì. Mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng mà thủ đoạn quỷ dị của Vu Tộc hắn đã thấy được, đúng thật là khiến người ta đau đầu.

Hồng Hà cũng bất động, an tĩnh ngồi ở đó, thản nhiên nói:

Người cho rằng nuốt mất sức mạnh của phù văn trên người hắn thì đã giúp hắn giải trừ cấm chế sao?

Tàn Thộ nhún nhún vai nói:

-Nếu không thì sao?

Hồng Hà nói:

-Vu Tộc chính là huyết mạch Bàn Cổ chính tông, cơ thể trời sinh vô cùng cường tráng, Tổ Vu còn có thể dựa vào sự cứng rắn của cơ thể mà đỡ được một đòn của thánh nhân. Mười hai Tổ Vu liên hợp hóa thành thân thể của Bàn Cổ, không sợ bất luận thánh nhân nào.

Tàn Thộ nghiêng cái đầu, không nói gì, an tĩnh nghe.

Hồng Hà tiếp tục nói:

-Nhưng mà Vu Tộc có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là linh hồn! Mặc dù Vu Tộc có được cơ thể cường hãn bảo vệ linh hồn, nhưng mà linh hồn mềm yếu tai hại vẫn luôn tồn tại. Thế gian có một vài thiên tài, chính là có thể nhắm vào đây, sáng tạo ra các loại phép thuật, pháp bảo để khắc chế Vu Tộc.

Nói đến đây, Hồng Hà ngừng một chút rồi nói:

-Bọn họ có thiên tài, Vu Tộc cũng có thiên tài. Ở trong Vu Tộc cũng có một vài người khác loại, cơ thể của bọn họ mềm mại, thậm chí là giống với người bình thường, nhưng mà linh hồn của bọn họ lại trời sinh cường đại. Nghe nói, đó là bởi vì lúc linh hồn hấp thụ tinh hoa của cơ thể sắp xếp... Loại người này, Vu Tộc gọi là Vu Sư.

Các Vu Sư vì đối kháng với sự khắc chế của phép thuật và pháp bảo Vu Tộc, nên đã nghiên cứu đạo linh hồn.

Pháp môn phép thuật của chúng ta, dường như chỉ hướng về linh hồn. Một bộ tộc bên trong phù thủy muốn không phải ra ngoài chiến đấu, mà là lợi dụng trí tuệ của Vu Sư để khống chế toàn cục, đồng thời vì mỗi người trong Vu Tộc gia cố linh hồn và bảo vệ. Có lực lượng phù thủy bảo vệ linh hồn, lại thêm thể phách của Chiến Vu cường hãn, dường như là có thể quét ngang bất cứ một tộc nào!

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Dường như? Ý là còn có một số người các ngươi không động được ư?

Hồng Hà gật đầu nói:

-Phàm tất cả đều có ngoại lệ, Vu Tộc có thiên tài, các tộc cũng có thiên tài. Cái này là vô số năm tháng mà nhóm thiên tài lĩnh ngộ đạo chiến đấu. Bất kỳ bên nào có đột phá, liền đại biểu cho phía kia quật khởi, phía này suy sụp.

-Không nói cái này nữa.

-Ta muốn nói chính là ta là một Vu Sư. Phù văn trên người bằng hữu của ngươi cũng là vu thuật biến thành, phù văn vu thuật biến thành hành trực tiếp khắc sâu ở linh hồn, trừ phi hãn cũng tinh thông đạo thần hồn, nếu không thì hãn cũng không có cách nào phát hiện ra.

hững bí ẩn của phù văn kia. Chỉ cần phù văn vẫn ở sâu trong linh hồn của hắn, thì ta liền có thể lúc nào cũng dẫn động được sức mạnh của phù văn để trấn áp hắn.

Tần Thọ nghe đến đây, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nói:

-Người nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì? Không phải chỉ đơn giản là phổ cập khoa học đó chứ? Hay là muốn hù dọa ta?

Hồng Hà trợn mắt nhìn Tần Thọ một cái nói:

-Những lời người vừa nói ở bên ngoài ta đều nghe được, nếu người đã hết lòng tuân thủ hứa hẹn, thì ta tự nhiên cũng tuân thủ lời hứa.

Vừa nói, hai cánh tay của Hồng Hà vỗ ở trước ngực, một cái người giấy màu vàng bay từ trong tay ra, phía trên thỉnh thoảng viết:

-Tên của Trùng Bát!

Sau đó Hồng Hà chạm một cái lên tờ giấy, Trùng Bát phía ngoài kêu lên.

Sau đó từng nét bùa chú đi vào trong Lò Bát Quái, dung nhập vào trên người giấy màu vàng, đến cuối cùng một phù văn khắc ở trên thân người giấy màu vàng, Hồng Hà điểm một cái lên người giấy màu vàng. Người giấy màu vàng phụt một tiếng bắt đầu cháy rùng rục, phù văn bên trong cũng biến thành tro tàn.

Hồng Hà nói:

-Được rồi, tất cả ấn ký phù văn trên người bằng hữu của người đều đã được giải trừ.

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Không giải thích một chút hả?

Nhìn thấy dáng vẻ hiêu kỳ của Tần Thộ, Hồng Hà bất đắc dĩ nói:

-Ta dùng người giấy thay thế Trùng Bát, dùng đạo linh hồn để ngụy trang nó thành Trùng Bát, sau đó hấp dẫn những phù văn kia về hướng động đi theo tới. Cuối cùng thì thiêu hủy, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Nghe thì đơn giản, nhưng mà hẳn hiểu được, nếu thật sự thao tác, thì tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Đang nói chuyện thì Lò Bát Quái hô:

-Đi ra đi!

Trong lòng Tần Thộ hơi động, nhanh chóng mở nắp Lò Bát Quái ra nhìn ra ngoài, chỉ nhìn thấy một điểm ánh sáng trước mặt không ngừng mở rộng, cuối cùng bạch quang chiếu mắt biến mất, vậy mà bọn hắn lại xuất hiện ở bên cạnh một hỏa tinh!

Chương 828: Sao bị bệnh điên

Chương 828. Sao bị bệnh điên

Cũng may bọn người Tần Thộ không phải người bình thường, nhiệt độ của sao hỏa cũng không làm gì được bọn họ.

Tần Thộ lấy tinh bàn ra nhìn phương hướng một chút, sau đó chỉ

vào phương xa nói:

-Không phải người muốn trở về sao? Phương hướng bên kia chính là nhà của người, từ từ bay rồi cũng có thể về đến nhà.

Hồng Hà nhìn lại, sau đó bấm ngón tay tính toán, nói:

-Ta phải bay năm trăm năm mới có thể trở về được.

Tần Thộ cũng giật nảy mình:

-Năm trăm năm? Sao có thể?

Lò Bát Quái khoan thai nói:

-Sao lại không có thể? Trước đó chưa có cơ hội nói cho người, bây giờ chúng ta tâm sự đi.

Sau đó Lò Bát Quái đem chuyện Đằng Xà đưa tinh bàn nói cho Tần Thộ, và cả tác dụng và tác hại của tinh bàn.

Sau khi Tần Thộ nghe xong, không có nói gì.

Hồng Hà cười lạnh nói:

-Sao ta lại có cảm giác là bọn họ là muốn nhanh chóng đưa các người đi đâu nhỉ? Hoặc là nói, bọn họ hi vọng các người cút xa một chút, sau đó thì lâu mới trở về hoặc tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở về.

Lò Bát Quái lập tức hô:

-Đừng nói lung tung, nhân phẩm của ta còn tốt lắm!

Trùng Bát cũng nói:

-Nhân phẩm của ta cũng vẫn được.

Sau đó mấy người cùng nhìn về phía Tàn Thọ, Tàn Thọ cả giận nói:

-Nhân phẩm của ta còn tốt hơn!

Oanh!

Một tia chớp xuyên qua hư không, đám người cười ha ha.

Tàn Thọ lập tức cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

-Chuyện này chính là như thế, người muốn trở về, chúng ta cũng không đưa người đi được. Nếu như người không ngại phiền phức thì tự mình đi đi. - Tàn Thọ hỏi Hồng Hà.

Hồng Hà trực tiếp đứng lên nói:

-Vậy thì liền bay đi.

-Trước khi đi, hỏi người một vấn đề được không? - Tàn Thọ hỏi.

Hồng Hà nói:

-Hỏi đi.

Tàn Thọ nói:

-Vậy, lúc trước là Vu Tộc các người bị diệt, về sau lại phục sinh. Hay là các người chưa từng bị diệt vậy?

Sắc mặt Hồng Hà có chút khó coi, hiển nhiên là nàng cũng không muốn trả lời vấn đề này, có điều vẫn nói một câu:

-Năm đó chúng ta thua, lui sâu vào trong tinh không, chỉ thế thôi.

Mặc dù Hồng Hà nói nhẹ nhõm, nhưng mà mọi người cũng nhìn ra được, bọn họ tuyệt đối không phải đơn giản là chỉ lui sâu vào trong tình không như vậy, chỉ e là so với nàng nói thì tàn khốc hơn nhiều.

Hồng Hà nói xong thì đứng dậy đi.

Đối với việc Hồng Hà rời đi, bọn người Tần Thộ cũng không quan tâm, thứ Tần Thộ quan tâm nhất bây giờ là:

-Trùng Bát, sao đang êm đang đẹp thì ngươi lại chạy tới đây? Tiên Giới lớn như vậy mà không đủ sống cho ngươi sao? - Tần Thộ cười mà nói.

Trùng Bát cười khỏ nói:

-Ngươi nghĩ rằng ta muốn đến à? Lần đó ngươi bị đuổi giết, chúng ta đều theo tới, về sau lại không biết là có cái thứ đồ gì cực mạnh, đánh nổ Nam Thiên Môn. Lúc mọi người chạy trốn tứ phía, ta bị cuốn vào bên trong một kẽ nứt của không gian, chờ lúc ta tỉnh dậy thì đã ở sâu trong tình không. Những năm này ta vẫn luôn nghĩ biện pháp trở về, kết quả cái tình không này to lớn quá.

Lò Bát Quái cười ha ha một tiếng nói:

-Ngươi nói thẳng rằng ngươi lạc đường là được rồi? Lại còn to lớn.

Đối với sự trải nghiệm của Trùng Bát, Tần Thộ cũng không cười nổi, bởi vì sự cực khổ của Trùng Bát nói trắng ra là cũng đều do hắn mà ra.

Trong lòng hắn còn đang cảm động không kịp, sao có thể chế giễu người ta.

Lý Trinh Anh lúc trước cũng bởi vì hấn mà nàng mới rớt xuống Địa Tiên Giới, suýt chút nữa bị người khác giết chết.

Tên đại ngọc cũng không kém hơn bao nhiêu, chỉ có điều sự trải nghiệm của bọn họ tốt hơn một chút so với Lý Trinh Anh mà thôi.

Có điều thảm nhất có lẽ là Trùng Bát, gia hỏa này ở sâu trong tinh không, trong tình cảnh nguyên khí còn chưa đủ, thực lực tăng lên rất chậm, đến bây giờ mới chỉ có là Nhân Tiên tầng chín.

-Được rồi, tất cả cực khổ đều qua rồi. Từ nay trở về sau, ta mang người đi ăn ngon uống say. - Tàn Thọ ôm lấy bả vai Trùng Bát nói.

Trùng Bát gật đầu theo, đúng lúc này, Lò Bát Quái nói:

-Các người có phát hiện không? Phía sau quả cầu lửa này có điểm gì đó lạ lạ.

Tàn Thọ quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy hỏa diễm bên trên hỏa tinh bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Trùng Bát nói:

-Chắc không phải là bệnh điên của nó phát tác đó chứ?

Tàn Thọ liếc hấn một cái nói:

-Một vì sao mà còn có thể bị bệnh điên à? Mặc kệ nó là chuyện gì, chúng ta không đụng cái não nhiệt này, nhanh chóng đi đường chính. Ày, đúng rồi, không phải người nói là cái Tinh Môn này chỉ mở một lần duy nhất, còn khoảng cách đến lần thứ hai là một trăm năm à? Thế sao lại còn mở nữa?

Lò Bát Quái nói:

-Có phải là người bị ngốc không vậy? Người ta nói truyền tống một hướng thì khoảng cách là một trăm năm. Lúc đầu khi ta lựa chọn mục đích, chính là mở ra truyền tống một hướng, đồng thời định vị mấy cái tiết điểm, chỉ cần ở gần những tiết điểm này, thì có thể lúc nào cũng mở ra được định hướng truyền tống. Có điều nếu như là người muốn trở về, vậy thì cũng chỉ có thể đợi thêm một trăm năm nữa.

Vừa nói, Lò Bát Quái đã chuẩn bị mở Tinh Môn ra.

Đúng lúc này, hỏa tinh sau lưng ba người vang lên một tiếng vang trầm, sau đó một âm thanh cuồng ngạo vang lên:

-Ha ha ha cuối cùng cũng thành công! Cuối cùng cũng thành công rồi! Cuối cùng thì ngôi sao này cũng nổ tung, tất cả năng lượng đều là của ta! Các vị lão tổ, thần công của ta đã đại thành, nhất định phải giết trở về, giết trở về! Giết sạch toàn bộ những tên khốn kiếp kia! Giết giết giết!

-Con thỏ, đi nhanh lên, bộ dáng gia hỏa này rất đáng sợ, khí thế cũng rất đáng sợ. Hơn nữa nghe ý của hắn, thì hắn phải thừa dịp tinh cầu này nổ để hấp thu năng lượng cả nó. Ta nghe tiên sinh từng nói qua, mỗi một tinh cầu đều có thể trở thành đại lục tiềm chất. Sao trời muốn đi thì chính là phải không ngừng làm bản thân phát nổ, trùng sinh trong lúc nổ, khuếch trương trong lúc nổ. Cái loại cảm giác này cùng loại với lúc chúng ta phi thăng, đó là thăng hoa bản thân, sức mạnh phá rồi lại lập.

Loại sức mạnh kia là của một ngôi sao lợi hại nhất, uy lực vô cùng lớn.

Gia hỏa này ngay cả sao trời mà cũng muốn thu, nhất định là rất lợi hại. Hơn nữa nghe hắn nói, không giống như là người tốt. - Trùng Bát lo lắng nói.

Chương 829: Con thỏ điên

Chương 829. Con thỏ điên

Tần Thọ gật đầu đáp:

-Hoàn toàn chính xác là không giống như người tốt, hơn nữa gia h
oả này hẳn là một Kim Tiên. Được rồi, cái này không liên quan đế
n chúng ta, đi thôi.

Tần Thọ lo lắng cho Hằng Nga, không muốn chậm trễ thời gian ở
trên đường, thế là bắt đầu thúc giục Lò Bát Quái mở Tinh Môn.

Lò Bát Quái đang muốn động thủ, thì đã nghe người sau lưng tiếp
tục cười điên cuồng:

-Đã bao nhiêu năm rồi? Đã bao nhiêu năm rồi? Ta đã chịu đủ cái t
ình không chết tiết này rồi! Ta muốn máu người, ta muốn uống m
áu người! Ta muốn ăn thịt, ăn thịt người, ăn thịt người mềm nhất!
Ta muốn ăn thịt kho tàu...

Bọn người Tần Thọ lắc đầu, mở Tinh Môn ra, chuẩn bị xuất phát.

Đúng lúc này, người kia bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

-A? Có người? Đứng lại!

Tần Thọ nói:

-Đừng để ý đến hắn, đi nhanh lên.

-Con thỏ?! Hay cho một con thỏ mập! Con rùa! Con rùa thật là lớn! Nồi? Con rùa, con thỏ, nồi? Ha ha ha... ông trời đối với ta cũng không tệ!

Tên điên kia vui vẻ cười to nói:

-Chưa ăn được thịt người, vậy thì trước hầm con rùa, rồi nướng con thỏ này, mở một chút ăn mặn! Ha ha... sướng khoái, sướng khoái!

Sau khi nghe lời nói phía sau, ba người dừng bước theo bản năng.

Tần Thọ hỏi Trùng Bát:

-Hắn vừa mới nói ăn cái gì?

Trùng Bát nói:

-Hầm con rùa, nướng thỏ.

Lò Bát Quái nói theo:

-Hắn còn gọi ta là nồi!

Sau đó ba người nhìn nhau, trăm miệng một lời nói:

-Má nó!

Tần Thọ quay người đi đầu, duỗi tay ra, đem lỗ tai kéo thẳng, rất có cảm giác đồ sắp ra vuốt tóc!

Sau đó Tần Thọ vừa đi vừa nói:

-Lúc đầu không muốn đánh người, nhưng mà người lại muốn ăn thịt họ gia ta? Còn nói trước mặt thỏ gia ta, người thật sự là coi thỏ gì

a ta tốt tính đúng không?

Tinh thần Trùng Bát cũng phấn chấn theo ở phía sau, có điều lại vụng trộm hỏi con thỏ:

-Con thỏ, giả vờ chút là được rồi. Gia hỏa này có thể là Kim Tiên, ta không chơi lại. Hơn nữa hỏa tinh này sắp nổ...

Tần Thọ hất cánh tay lên nói:

-Kim Tiên mà thôi, người sợ cái gì? Hỏa tinh nổ người tránh vào trong Lò Bát Quái thì không phải là xong rồi sao? Ta cũng không tin, một hỏa tinh mà có thể nổ nát vụn Lò Bát Quái của Lão Quân!

Lò Bát Quái nghe xong kiêu ngạo nói:

-Yên tâm đi, năm đó lúc Lão Quân luyện đan, thường bắt một vài hỏa tinh ném vào trong bụng ta để luyện chơi. Không sao cả!

Trùng Bát nghe xong, lập tức không còn gì để nói, bắt lấy hỏa tinh để luyện chơi? Cái đêch, quả nhiên, thế giới của thánh nhân người bình thường không thể nào hiểu được.

Trùng Bát thấy hai tên gia hỏa này không sợ, thế là dứt khoát cũng không thúc Tần Thỏ nữa, mà lại hỏi:

-Con thỏ, vậy người muốn thế nào?

Tần Thỏ hất cánh tay lên nói:

-Ta muốn để người bên trong hiểu được cái gì gọi là họa từ trong miệng mà ra!

Nói xong, Tần Thỏ hít sâu một hơi:

-Lớn lớn lớn...

Sau đó thân thể Tần Thộ càng lúc càng lớn...

Nhìn thấy Tần Thộ biến lớn, đại ma đầu bên trong hỏa tinh càng vui vẻ hơn:

-Ha ha... Con thỏ thật là lớn, con thỏ thật là mập! Ha ha... ta thích h!

Tần Thộ cười ha ha với hỏa tinh nói:

-Một lát nữa xem ngươi có thích như vậy nữa không.

Vừa nói, Tần Thộ đã biến lớn đến mức tương đương với kích cỡ của một hỏa tinh!

Nhìn thấy con thỏ lớn như thế, gia hỏa bên trong hằng tinh rất ruộm cũng cảm thấy có điểm không hợp lý.

Thiên địa pháp tướng không được tính là phép thuật cao minh gì, nhưng mà mặc dù nó được gọi là thiên địa pháp tướng, nhưng thực ra biến hóa lớn nhỏ cũng là có cực hạn. Cực hạn này căn cứ vào độ cường hãn của cơ thể và linh hồn.

Cơ thể càng cường đại, thì có thể biến càng lớn, bởi vì cơ sở để khống chế độ to lớn của thân thể chính là cơ thể.

Khống chế thân thể đương nhiên không thể thiếu được sự trợ giúp của linh hồn, linh hồn không đủ cường đại, thì giống như động cơ động lực của ô tô không đủ, không có cách nào làm ô tô tiến lên được.

Bởi vậy, người có thể biến càng lớn thì đương nhiên thực lực cũng càng mạnh!

Tần Thộ trực tiếp biến thành lớn như hỏa tinh, đối phương tự nhiên

n là biết con thỏ trước mặt này cũng không chỉ đơn giản là một con thỏ.

Tần Thọ khẽ vươn tay, toàn thân rung động đom đóp, khí thể cường hãn khuếch tán ra ngoài, dọa Trùng Bát phải liên tiếp lui về phía sau.

Lò Bát Quái cũng hoảng sợ theo nói:

-Ôi trời ạ, lớn như thế sao? Rốt cuộc là cái con thỏ này có được cái gì tốt gì ở trong hộp vậy? Thực lực tăng lên cũng quá nhanh rồi? Cái này tối thiểu nhất cũng là Thiên Tiên tầng chín!

-Thích, đương nhiên là thích rồi! Con thỏ lớn như thế, đủ để ăn một bữa!

Đối phương nói như thế, hiển nhiên là cũng không sợ khi nhìn thấy thể hiện ra sức mạnh như vậy, tiếp tục khiêu khích nói.

Tần Thọ cũng không để ý tới hắn, mà chỉ mở rộng miệng ra:

-Nuốt!

Một khắc sau, miệng Tần Thọ giống như là cái lỗ đen, gia hỏa bên trên hỏa tinh bị cưỡng ép đi vào trong miệng của hắn, sau đó hóa thành nguyên khí cuộn cuộn bổ dưỡng toàn thân.

Thấy cảnh này, đại ma đầu trên hỏa tinh rốt cuộc cũng động đậy, căm giận nói:

-Ngậm miệng! Con thỏ, người nhanh ngậm miệng cho ta!

Nhưng mà Tần Thọ lại càng hút mạnh hơn!

Đồng thời toàn thân Tần Thọ đều rung động, thực lực lại còn tăng lên nữa!

-Ầm ầm!

Một tiếng vang lớn vang lên, trong hư không xuất hiện một đoàn mây đen to lớn, lôi đình trong mây đen ầm ầm, gào thét!

Nhưng mà thân Tần Thộ nhoáng một cái hóa thành ba đầu sáu tay, trực tiếp mở rộng miệng ra nuốt cái lôi kiếp kia!

Kết quả là, trong tinh không xuất hiện một màn vô cùng quỷ dị.

Một con thỏ ba đầu lớn như một hành tinh, mở rộng miệng, một bên hút lấy hỏa tinh màu đỏ, một bên hút lấy lôi vân hình cầu, cảm giác kia giống như là một người đang dùng ống hút hút hai quả dưa cực kỳ lớn.

Càng quỷ dị hơn chính là, hai quả dưa này đang dần khô quắt xuống với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được...

Đồng thời khí tức của con thỏ kia ngày càng kinh khủng!

-Con thỏ chết tiệt, mau dừng tay!

Đại ma đầu phần nộ gầm thét, nhưng căn bản không có ý đi ra.

Hiển nhiên, hắn cũng có phiền phức của mình, cũng không thể thật sự xông ra làm chút gì cho hỏa tinh.

Tần Thộ lắc đầu như cái trống, cười hà hà nói:

-Nếu bảo thỏ gia ta tự đứng đi ăn ngôi sao thì thỏ gia ta thật sự là không xuống miệng được. Dù sao, hỏa tinh cũng có tỷ lệ sinh mệnh nhất định. Nhưng mà bây giờ... thỏ gia ta là hàng yêu phục mả, ăn là lẽ đương nhiên! Ha ha...

Nói xong, vừa quay đầu, đã bắt đầu hút lôi vân, lôi vân bắn ra lôi

đình đều thành đồ ăn vặt trong miệng hắn.

Thấy cảnh này, Trùng Bát kinh hãi há to miệng nói:

-Ông trời ơi... con thỏ thật mạnh.

Chương 830: Bức khổ đại ma đầu

Chương 830. Bức khổ đại ma đầu

Lò Bát Quái thì nói như ông cụ non:

-Mạnh cái rắm, phải như Lão Thiên Quân lật tay một cái, tinh dầu đầy trời rơi vào trong tay, đó mới gọi là phong thái vô địch.

Hai mắt Trùng Bát trợn một cái, không thèm để ý đến cái lò này, lộ ra đã thành thói quen với việc cái lò này thỉnh thoảng lại lấy Lão Quân ra để khoe khoang.

-Con thỏ, ngươi lại nuốt nữa thì đừng có trách ta không khách khí! Ngươi làm hỏng đại kế ngàn năm của ta, ta liều chết với ngươi!

Đại ma đầu gầm thét liên tục.

Ba cái đầu của Tàn Thọ đều đang ăn, không rảnh nói chuyện. Thế là viết lên không trung một hàng chữ:

-Đừng có ép ta, ta còn đang ăn cơm đó! Lúc ăn không nói chuyện, có biết không hả? Không có giáo dục!

-Rống!

Đại ma đầu gầm lên giận dữ, hỏa tinh bắt đầu đung đưa kịch liệt, sau đó một bàn tay to màu tím sẫm từ sâu trong hỏa tinh đưa ra ng oài, tiến thẳng đến mặt Tần Thộ!

Lông mày Tần Thộ nhướn lên, cũng không né tránh, mà trực tiếp đập tới một quyền!

Oanh!

Thân thể Tần Thộ lao đảo một trận, không nhìn được phải lùi về s au ba bước.

Bàn tay lớn màu tím sẫm kia căn bản không có dừng lại, lại một q uyền nữa bức Tần Thộ phải lui, đánh ba quyền vào ngực Tần Thộ.

Tần Thộ bị đánh đến phải liên tiếp lui về sau, ngay cả hỏa diễm c ủa hỏa tinh cũng không nuốt nữa, xoa ngực, vẻ mặt không thể tưở ng tượng nổi nhìn lồng ngực của mình.

Trùng Bát nhìn thấy, vội vàng nói:

-Tiêu rồi, con thỏ chơi không lại tên kia. Người nhanh chóng mở Tinh Môn, chuẩn bị chạy.

Lò Bát Quái không nhúc nhích, mà thấp giọng nói:

-Không đúng, sao cái con thỏ kia bị đánh mà còn cười vậy?

Trùng Bát nghe xong, cũng nhìn về phía Tần Thộ, kết quả đúng là nhìn thấy biểu cảm phẫn nộ của Tần Thộ:

-Người có phải là ngốc không vậy? Đó mà là cười hả?

Lò Bát Quái lắc đầu nói:

-Người không biết, vừa rồi hẳn thật sự cười, mà còn là cười gian trá nữa. Sau đó nháy mắt thì lại là cái vẻ mặt này...

Trùng Bát hỏi:

-Vậy chúng ta có mở Tinh Môn không?

Lò Bát Quái nói:

-Không vội, dựa vào sự hiểu biết của ta đối với con thỏ này, cho tới bây giờ gia hỏa này đều chưa bao giờ là một người phải chịu thiệt. Hơn nữa, hẳn khác với người khác, hẳn không biết xấu hổ.

Hai mắt Trùng Bát khẽ đảo nói:

-Không biết xấu hổ thì có quan hệ gì với thực lực?

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Ý của ta đó là, nếu như hẳn thật sự đánh không lại, gặp nguy hiểm, không cần người hô hào, hẳn sẽ là người chạy nhanh nhất đầu tiên. Không thể nào còn ở lại chỗ này, giả vờ mạnh. Ta đoán là, không chừng trong bụng gia hỏa này có đang cất giấu cái ý nghĩ xấu xa gì nữa đó.

Trùng Bát ngạc nhiên, suy nghĩ một chút lời nói của Lò Bát Quái và bản tính của con thỏ, có chút đồng ý liền gật đầu nhẹ, sau đó yên lặng móc ra cái gì đó màu đen bao trong một cái giấy dầu, rồi thả trên mai rùa làm cái bàn, giấy dầu để ở trên mai rùa.

Mở giấy dầu ra, bên trong là một khối thịt nướng lớn!

Lò Bát Quái không hiểu hỏi:

-Người làm gì vậy?

Trùng Bát nói:

-Dù sao cũng không chạy, xem kịch thì phải ăn một chút gì chứ? Nếu không thì nhàm chán lắm...

Nói lời này xong, Trùng Bát lại lấy ra một bình rượu...

Lò Bát Quái nhìn thấy, không còn gì để nói, mắng:

-Ta coi như là biết cái gì gọi là ngu tằm ngu mã tằm mã, các người thật con mẹ nó vô sỉ! Cho ta một miếng thịt...

Trùng Bát:

-...

Lúc này, Tần Thộ hét lớn một tiếng:

-Lại nữa!

Sau đó Tần Thộ xông về phía cái bàn tay màu tím sẫm kia.

Đại ma đầu cười lạnh nói:

-Người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người!

Tần Thộ vẫn cứng đối cứng, bịch một tiếng, lại lui về sau hai bước nữa.

-A?

Đối phương hơi nghi hoặc một chút, hiển nhiên là không ngờ được thực lực Tần Thộ lại tăng lên nhanh như vậy!

Tần Thọ nhìn thấy, chợt quát to một tiếng:

-Oa! Đau quá!

Sau đó Tần Thọ phù một tiếng liền phun ra một ngụm máu tươi.

Đại ma đầu nhìn thấy, lập tức vui vẻ:

-Còn thật chống đỡ được nữa, con thỏ nhỏ, lại ăn của ta hai quyền nữa!

Vừa nói, nắm đấm của đại ma đầu lại đập bình bịch lên người Tần Thọ, Tần Thọ oa oa kêu thảm, lại thổ huyết lần nữa, rồi ngồi xuống g đất, nhưng mà hai cái đầu lại vẫn không buông tha thôn tính lôi đình và hỏa tinh.

-Còn không ngậm miệng?

Đại ma đầu thực sự nổi giận, duỗi một bàn tay lớn bên trên hỏa tinh, bên trên hai bàn tay to sáng lên từng đạo khói đen, sau đó khói đen hóa thành một đồng găng tay màu đen, bên trên găng tay mà u đen duỗi ra từng cái răng nanh, đập bình bịch vào đầu và ngực Tần Thọ.

Tần Thọ thấy vậy, vội vàng vặn eo chuyển mông để trốn tránh, đại ma đầu đánh cả năm quyền vậy mà không đánh trúng một quyền nào!

Đáng giận hơn là, cái con thỏ này vừa tránh vừa hô:

-Ha ha, ngươi không đánh trúng! Ngươi không đánh trúng, oa ha ha...

-Ngươi đứng lại đó cho ta!

Đại ma đầu gầm rống tức giận bắt lấy bả vai của Tần Thọ, cưỡng

ép giờ Tàn Thộ lên không trung khiến Tàn Thộ không thể động đ
ược, sau đó vung một nắm đấm lên đấm bành bành vào Tàn Thộ
giống như là cái chùy.

Tiếng cười của Tàn Thộ im bật, mà thay vào đó là tiếng kêu thê lư
ơng thảm thiết.

-Người mặc kệ à?

Trùng Bát hỏi Lò Bát Quái.

Lò Bát Quái lắc đầu nói:

-Kệ cái rắm, người nghe tiếng kêu này đi, lực lượng càng ngày cà
ng đủ, cái này không phải là đau, đây rõ ràng là thoải mái mà.

Trên thực tế, lúc này, Tàn Thộ đúng thật là kêu rất thoải mái.

Hắn phát hiện, sau khi huyền công của hắn tu luyện đến tầng sáu,
chỉ đơn thuần hấp thu nguyên khí mà muốn đột phá đến tầng bảy,
thì tốc độ còn chậm hơn so với ốc sên. Nếu như dựa vào thời gian
này, thậm chí Tàn Thộ còn hoài nghi là mình có thể sống đến ngà
y đột phá đó không.

Nhưng mà sau khi bị ma đầu này đánh hai quyền, hắn kinh ngạc p
hát hiện, khi có ngoại lực công kích, thân thể của hắn sẽ có tổn th
ương nhất định.

Cái này tổn thương, tất cả tế bào trong thân thể hắn đều không là
m nữa, dù sao cái gọi là tổn thương này chính là tổn thương bọn c
húng.

Thế là tế bào bắt đầu con đường cường hóa bản thân, tổn hại một
lần, thì chữa trị một lần, tiến hóa một lần.

Sau đó tốc độ tu luyện “huyền công” của mình cũng tăng lên the

o, chồng cả hai lên, Tần Thộ dường như có thể cảm giác được tốc độ đang thay đổi mạnh!

Chương 831: Phục vụ, mang thức ăn lên

Chương 831. Phục vụ, mang thức ăn lên

Nếu như ba quyền vừa rồi có thể đánh Tần Thộ lùi ba bước, bây giờ đối phương thả lỏng, toàn lực đánh một quyền, Tần Thộ cũng chỉ là lay một cái mà thôi.

Nhưng mà Tần Thộ không cam tâm, lực đạo tốt như vậy, tốc độ tu luyện vẫn chậm như thế, thế là đột nhiên Tần Thộ ngăn cản năm đấm của đối phương, nói:

-Cháu trai, ngươi chỉ có chút khí lực này thôi à? Chưa ăn cơm hả?

Vốn dĩ đại ma đầu vẫn đang đánh rất thoải mái, kết quả thấy con tởm chết tiệt này không có việc gì thì thôi đi, lại còn khiêu khích hắn!

Đại ma đầu hoàn toàn phát hỏa...

Đúng lúc này, hỏa tinh bỗng nhiên bùng nổ kịch liệt, sau đó tất cả ánh quang mang cũng bắt đầu bị hút trở về, toàn bộ phía trong hỏa tinh bắt đầu sụp đổ!

Đại ma đầu nhìn thấy vậy, hét Tần Thộ ra, hét lớn một tiếng:

-Cơ hội tới rồi!

Lò Bát Quái cũng đứng dậy, kêu lên:

-Con thỏ, hỏa tinh sắp nổ rồi! Sau khi nó co thành một điểm thì sẽ nổ, uy lực rất lớn, cẩn thận... ách... xem như là ta chưa nói.

Lò Bát Quái đang nói, đại ma đầu thì đang cười, hỏa tinh cũng đang nhanh chóng thu nhỏ, đã thu nhỏ đến lúc còn một phần mười. Tàn Thọ bỗng nhiên bỏ nhào qua, thân thể lại biến lớn thêm hai vòng, há to miệng rộng, trực tiếp nuốt hỏa tinh còn chưa có nhỏ đến cực hạn vào trong bụng!

Đồng thời một tiếng kinh hô vang lên:

-Ôi địch mẹ nó!

Sau đó liền thấy một người tóc tai bù xù, vẻ mặt chật vật, vọt ra từ trong kẽ răng Tàn Thọ!

Toàn thân người này màu tím sẫm, không cần nói, đương nhiên hình ảnh là người gọi là đại ma đầu kia.

Tàn Thọ chẹp chẹp miệng, nói với đại ma đầu:

-Tiểu tử, ngươi chờ chút, đợi ta ăn xong cái này, rồi chúng ta lại tiếp tục.

Vừa nói, Tàn Thọ vừa quay người, một miếng đã cắn rơi mất một nửa vân lô! Cắn miếng thứ hai, toàn bộ lô kiếp đều biến mất!

Tàn Thọ nhồm nhồm nhai, sấm sét trong miệng vang dội...

Đại ma đầu thấy cảnh này, nhìn Tàn Thọ như là nhìn quái vật nói:

-Con mẹ nó rốt cuộc ngươi là thứ gì vậy?

Tần Thọ sờ sờ bụng tròn vo, ợ một cái nói:

-Ồ... con thỏ, chưa thấy qua con thỏ nào lớn như thế này à?

-Thỏ cái đầu người, một trăm nghìn năm chờ đợi của ta lại bị người nuốt hết, ta giết người!

Đại ma đầu hoàn toàn nổi giận, bây giờ hắn không cần phải duy trì trạng thái của hỏa tinh, nên bạo phát toàn bộ sức mạng ra ngoài.

Hoa văn màu tím sẫm trên người đại ma đầu cũng nổ tung, hóa thành vô số hư ảnh của sinh linh ở trên trời, những hư ảnh này còn rống giận gào thét ở trên không trung không ngừng! Còn lại tất cả thì nằm sấp ở trên mặt đất không nhúc nhích.

Đại Ma Vương kia thì ngồi ở trên một vương tọa trên không trung, hai con người phát ra từng đạo hàn quang màu tím, âm trầm như Tần Thọ nói:

-Con thỏ, người khác so với những con thỏ khác, có điều không quan trọng. Người nuốt hỏa tinh của ta, ta liền nuốt linh hồn của người, người và ta vĩnh viễn hợp thành một thể, trở thành người thủ hạ ma linh ở bầu trời Tử Tinh này.

Trùng Bát nghe được cái này liền ném thịt ở trong tay ra, đột nhiên đứng dậy, kêu lên:

-Con thỏ, cẩn thận, gia hỏa này là Tử Tinh Thú Hoàng! Ta đã từng nghe nói đến hắn, hắn thành danh trước khi có Phong Thần đại chiến, phép thuật của hắn cần thông qua giết chóc sinh linh, rồi hấp thụ linh hồn của đối phương để ma linh của mình tăng thực lực lên. Hắn vì muốn tăng thực lực lên đã diệt vô số động phủ của yêu tộc, tông môn của nhân tộc, thậm chí còn diệt cả một tiểu đội của chi tộc Phượng Hoàng, vì thế bị tộc Phượng Hoàng truy sát ngàn dặm, không thể không trốn vào sâu tinh không. Nghe nói lúc ấy tộc

c Phượng Hoàng phái ra một tôn Kim Tiên đuổi giết hấn, chỉ có điều đám người này đi rồi thì không có trở về nữa.

Nghe được Trùng Bát nói toàn bộ mọi chuyện của mình ra, Tử Tinh Thú Hoàng cười:

-Hừ... Không ngờ được ta đã đi vào tình không nhiều năm như vậy rồi mà còn có người nhớ kỹ uy danh của ta. Không tệ, có chút thú vị, con rùa, đợi lát nữa ta sẽ xếp linh hồn của ngươi trước cái con thỏ này, xem như là chiếu cố ngươi.

Trùng Bát cả giận nói:

-Ta không phải con rùa! Ta là rồng!

Tử Tinh Thú Hoàng sửng sò, có điều hấn cũng không giống như người khác là lập tức chế giễu Trùng Bát, mà là sau khi quan sát tỉ mỉ Trùng Bát thì bỗng nhiên cười điên cuồng:

-Ông trời đúng là không tệ với ta! Ha ha... Kiếm lời, kiếm lời! Kiếm bọn rồi!

Tử Tinh Thú Hoàng đang cười, trước mắt bỗng nhiên nhiều thêm một gương mặt màu trắng to lớn!

Chỉ thấy không biết con thỏ kia đã nhích lại gần từ lúc nào, một chân giẫm lên vương tọa của hấn, rồi khom người nhìn hấn chăm chăm!

Trong nháy mắt đó, Tử Tinh Thú Hoàng lại có loại cảm giác làm tởm bị người khác phát hiện, hấn có chút giật mình, hỏi theo bản năng:

-Ngươi làm gì vậy?

Tần Thộ trực tiếp đưa mặt tới, nói:

-Không có ý gì cả, đến, đánh ta một quyền.

Tử Tinh Thú Hoàng liền mơ hồ tại chỗ, ngồi ở đó sững sốt nửa ngày không có động thủ!

Tử Tinh Thú Hoàng nhìn chăm chăm về phía Trùng Bát nói:

-Cái kia... ta không biết trên Địa Tiên Giới những năm nay thế nào, thế đạo đều đã biến thành như vậy rồi hả?

Trùng Bát xoa xoa lông mày thâm nghĩ:

-Hắn là khác loại, hắn bây giờ cùng với người khi đó không khác nhau lắm.

Tử Tinh Thú Hoàng ồ một tiếng, đưa tay liền là một quyền!

Bành!

Tần Thọ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đầu vô cùng nhỏ...

Sau đó Tần Thọ cười ha ha nói:

-Ai nha, thật nghiền! Đến, thú nhỏ, lại thêm một quyền nữa!

Tử Tinh Thú Hoàng nghe xong, tức giận vỗ ghế, chỉ vào Tần Thọ nói:

-Như người mong muốn, Bách Thú Bôn Đằng, phân thân!

Theo tay Tử Tinh lệnh một tiếng, nhóm dã thú ma linh màu tím ở trên bầu trời kia trong nháy mắt liền đứng lên, sau đó nhảy từ bên trong không gian màu tím ra, hóa thành các loại ma linh hổ báo sà i lang, cự mãng, phi ưng màu tím.

Những ma linh này hoặc là mang theo tia chớp, hoặc là mang theo liệt diễm, hoặc là mang theo hàn băng...

Dường như là có hết tất cả các loại năng lực, sau đó xông về phía Tần Thọ!

Trùng Bát nhìn thấy, kêu lên:

-Con thỏ, có cần giúp đỡ không?

Tần Thọ vung tay lên nói:

-Huynh đệ tốt, bây giờ còn chưa cần!

Trùng Bát ồ lên một tiếng, sau đó nói với Tử Tinh Thú Hoàng:

-Các người tiếp tục, hấn không cần ta giúp hấn nhận thua.

Chương 832: Phục vụ, mang thức ăn lên (2)

Chương 832. Phục vụ, mang thức ăn lên (2)

Tử Tinh Thú Hoàng nghe nói như thế, suýt chút nữa ngã nhào một cái từ vương tọa xuống, hấn chợt phát hiện, hôm nay có thể là một ngày đen đủi của hấn.

Hỏa tinh mà hấn giữ gìn mười mấy vạn năm bị con thỏ nuốt thì thôi đi, sao lại gặp một người lại quái hơn so với một người nữa vậy... Mẹ nó, bọn họ không thể nào có chút nghĩa khí của huynh đệ

à?

Đúng lúc này, con thỏ ở bên kia đã bị đại quân bách thú bao vây lại, chỉ thấy bên trong bầu trời là các loại sức mạnh lôi đình, hỏa diễm, băng sương hội tụ một chỗ, không ngừng nổ, tiếng gào thét cũng không ngừng truyền đến...

Nếu như bên trong không có âm thanh ngao ngao thoải mái của cái con thỏ kia, thì tình cảnh có thể nói là cực kỳ hung tàn, nhưng mà bây giờ... sao lại thấy có cảm giác hơi buồn cười.

Sắc mặt Tử Tinh Thú Hoàng càng ngày càng khó coi...

Đúng lúc này, một cái lỗ đen đột nhiên nổ tung, bách thú kia kêu lên một tiếng rồi nhanh chân chạy, kết quả một con còn chưa có chạy được đã bị lỗ đen nuốt!

Sau đó Tử Tinh Thú Hoàng liền thấy cái con thỏ kia sờ lấy cái bụng, đánh ợ một tiếng nói:

-Quả nhiên sau khi vận động, mới có nơi để ăn nhiều thứ hơn... ợ... phục vụ, mang thức ăn lên!

Sau đó Tử Tinh Thú Hoàng liền thấy con thỏ nhìn chăm chăm hẩn!

-Người... rốt cuộc là người có ý gì?

Giọng Tử Tinh Thú Hoàng mang theo vài phần ghen ngào kêu lên, hẩn vốn cho rằng hôm nay sắp phát tài rồi, thực lực đột phá, nhưng con thỏ hằm con rùa để ăn mặn.

Kết quả cho tới bây giờ, hẩn thật sự có chút hoài nghi nhân sinh của mình.

Tần Thọ chỉ mình nói:

-Con thỏ, chưa thấy qua con thỏ nào lớn như thế à?

-Ta... con thỏ, đây là người ép ta!

Tử Tinh Thú Hoàng phần nộ xé nát áo ngoài, giậm chân một cái, một đạo hoa văn màu vàng trên người sáng lên, những hoa văn này giống như là hình xăm bò đầy trên người hắn, sau đó thì tiếng rùng rợn gầm, phượng hót bên tai không dứt!

Tần Thộ nhìn thấy, sắc mặt cuối cùng cũng có chút nghiêm trọng, vô cùng trịnh trọng hỏi Lò Bát Quái:

-Một nồi có thể hầm được không? Nếu không được thì ta liền ăn à nha?

Lò Bát Quái vốn cho rằng là Tần Thộ muốn chạy trốn, chân đầu đã ngãng lên rồi, kết quả nghe được một câu nói như vậy, lập tức có chút mơ hồ...

Nhưng mà không đợi Lò Bát Quái đáp lời, Lò Bát Quái liền thấy một người trái Thanh Long, phải Phượng Hoàng, chân đạp Kỳ Lân vọt tới trước mặt Tần Thộ, một quyền đánh bay Tần Thộ ra ngoài!

Lần này, Tần Thộ cũng không có dễ dàng như lần trước đó, bên trong miệng điên cuồng phun máu, hiển nhiên là đã thật sự bị thương.

-Con thỏ!

Lò Bát Quái và Trùng Bát cùng lo lắng hô lên.

Nhưng mà Tần Thộ phát phát tay nói:

-Ta vẫn...

Còn chưa có nói xong, một con Thanh Long đã đảo qua, Tàn Thọ bị đánh bay ra ngoài lần nữa!

Lần này Trùng Bát và Lò Bát Quái thấy rất rõ ràng, đó là một quyền của Tử Tinh Thú Hoàng!

Hai quyền của Tử Tinh Thú Hoàng đánh Tàn Thọ đến gần như thay đổi, một ngụm khí tức giận trong lồng ngực cuối cùng cũng tiêu tán không ít, lại thêm đã ngồi xổm trong hỏa tinh một trăm ngàn năm, vất vả lắm mới gặp được người ngoài, hẳn lại nhịn không được bắt đầu nhiều lời:

-Thằng ranh con, ngươi có thể chết ở dưới tay Tử Tinh Thú Hoàng ta cũng coi như là chết có ý nghĩa. Hỏa Nhiên Văn?

Nói đến đây, Tử Tinh Thú Hoàng quay đầu nhìn về phía Trùng Bát, thản nhiên nói:

-Thế nhân chỉ biết ta là Tử Tinh Thú Hoàng, chỉ biết là ta dẫn theo hàng triệu ma linh quét ngang đông đảo tông môn, động phủ yêu tộc trong thiên hạ. Nhưng lại không biết tên gọi thật của ta là Trương Vệ Vũ, xuất thân từ nhân tộc Trương gia ở Hải Thành. Càng không có ai biết, bách thú tung hoành trong thiên hạ cũng chỉ là tiểu đạo của ta mà thôi, tuyệt kỹ chân chính cường đại của ta chính là trạng thái thức tỉnh của Tử Tinh Thú Hoàng!

Tộc Phượng Hoàng năm đó để trưởng lão Kim Tiên truy sát ta, chính là ở chết ở dưới trạng thái thú hoàng thức tỉnh này. Hôm nay, các ngươi chính là người thứ hai nhìn thấy tuyệt kỹ này của ta, cũng coi như là may mắn trong bất hạnh.

-Đại ca... nói đã lâu như vậy rồi, có biết là phải đánh người trong lúc còn nóng không hả?

Thú Hoàng Trương Vệ Vũ ra vẻ nửa ngày còn chưa nói xong, thì

đã bị con thỏ cực kỳ không đứng đắn ở phía đối diện đánh gãy lời nói.

Trương Vệ Vũ cũng không nhịn được nữa, giận dữ hét:

-Con mẹ nó người có thể để ta nói hai câu không hả?

Tần Thộ thả lỏng nói:

-Đại ca, có phải là người ít đọc sách không vậy?

Trương Vệ Vũ ừ một tiếng.

Tần Thộ nói:

-Ta cho người biết, phàm là nhân vật phản diện, vĩnh viễn là chết bởi nói nhảm nhiều. Người thừa dịp lúc người còn mạnh thì người đánh ta đi, đánh chết ta rồi hãy từ từ nói khoác không được sao?

Trương Vệ Vũ bị tức đến dậm chân xuống đất, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Con mẹ nó người có phải là ngu xuẩn không vậy? Có phải là người ngại mình chết chậm không hả?

Tần Thộ suy nghĩ một chút nói:

-Thật thông minh... Có điều, thực ra ta rất sợ chết, cho nên...

Tần Thộ kéo dài trường âm ngoắc ngoắc ngón tay với Trương Vệ Vũ:

-Người đến đánh chết ta đi!

-Đi chết đi!

Trương Vệ Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, khổng chế Long Phụng ng, giẫm lên Kỳ Lân giết tới.

Tần Thộ nhìn thấy, mở rộng miệng, giang hai tay hô:

-Tới đi, con thú nhỏ!

Bành bành bành!

Trương Vệ Vũ đánh liên tục ba quyền lên mặt Tần Thộ, mặt Tần Thộ lập tức nở đầy hoa.

Sau đó Trương Vệ Vũ đuổi theo, quyền cước đâm đá, đều đã vận dụng cả Phụng Hoàng bắt, Long vẫy đuôi, Kỳ Lân cắn, trong nháy mắt Tần Thộ bị đánh đến như quả bóng bàn, bay loạn bốn phía!

Thấy cảnh này, cuối cùng Trùng Bát cũng có chút lo lắng hỏi:

-Tiếp tục như vậy được không?

Lò Bát Quái thì bình chân như vại nói:

-Người không phát hiện à? Cái con thỏ kia là càng đánh càng nhỏ.

Trùng Bát nói:

-Là không thể duy trì được hình thể đi?

Lò Bát Quái lắc đầu nói:

-Không giống, ngược lại giống như là ăn quá no nên bị co trở về. Sau khi bị đánh một trận, tiêu hóa quá nhanh, thế là nhỏ đi.

Trùng Bát nói:

-Không thể nào...

Đúng lúc này, một vệt ánh sáng màu kim sáng lên trên người Tần Thộ, quang mang lóe lên rồi biến mất.

Chương 833: Mượn quyền tu luyện

Chương 833. Mượn quyền tu luyện

Sau khi hai người thấy, đều không biết như vậy là đại biểu cho ý gì. Trương Vệ Vũ hiển nhiên cũng không hiểu, hơn nữa từ khi hắn bắt đầu đánh con thỏ, tầng kim quang này hắn đã nhìn thấy hai ba lần, cũng không thấy cái con thỏ này có chỗ gì khác. Bây giờ trong đầu hắn có một ý niệm, cái kia chính là đánh chết con thỏ này, là hùng phong trọng chấn của Tử Tinh Thú Hoàng hắn!

Về phần Tần Thộ, mặc dù bị đánh rất thảm, lúc thảm nhất là xương cốt cả người bị đập vỡ, da tróc thịt bong, suýt chút nữa bị phanh thây, có điều trong lòng hắn lại cười không ngừng...

Chỉ có hắn hiểu được, ý nghĩa của kim quang kia chỉ có một, đó chính là thực lực của hắn đột phá tiểu cảnh giới!

Nói cách khác, một hồi như thế, hắn đã từ Kim Tiên tầng một đột phá đến tầng bốn!

Cường độ của cơ thể càng ngày càng cường đại, có điều Tần Thộ lại nhìn được, cường ép áp chế sức mạnh ở trong lục phủ ngũ tạng, xương cốt. Cho nên sẽ gây cho Trương Vệ Vũ một loại ảo giác,

mặc dù người con thỏ này sáng kim quang, nhưng mà cơ thể vẫn l à như thế, thiếu một chút nữa là có thể xé nát được rồi.

Vì để xé nát Tần Thộ, từ đầu đến cuối Trương Vệ Vũ đều duy trì t rạng thái sức mạnh ở đỉnh cao...

Nhưng lại không biết cái này chính là thành toàn cho “huyền côn g” của Tần Thộ!

Sau khi kim quang sáng lên ba lần thì cuối cùng Tần Thộ cũng kh ông ép được sức mạnh của huyền công, sức mạnh huyền công kh uếch tán ra, những tổn hại cơ bắp, da thịt khép lại trong nháy mắt, đồng thời máu thịt toàn thân đều được gây dựng lại!

Trương Vệ Vũ nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, cười nói:

-Muốn liều mạng rồi sao?

Tần Thộ vốn cho là Trương Vệ Vũ sẽ nhìn ra vấn đề của hắn, kết quả vậy mà gia hỏa này lại tự đại cho là hắn khép lại cơ thể là vì n goan cố chống cự.

Tần Thộ lập tức vui vẻ, con người đảo một vòng kêu lên:

-Để cho người đánh lần nữa, thỏ gia ta liền nguy hiểm rồi. Nếu là như thế thì không bằng liều mạng một lần! Người còn có thủ đoạn gì nữa thì cứ tới đi!

Trương Vệ Vũ cười ha ha nói:

-Thỏa mãn người, xem thập bát thức long phượng của ta đây!

Long Phượng gầm lên một tiếng sau lưng Trương Vệ Vũ, Kỳ Lân ở dưới chân trong nháy mắt hóa thành hư vô! Tần Thộ lập tức hiể u được, hóa ra con hàng này cũng không có gom góp linh hồn của Kỳ Lân, mà Kỳ Lân dưới chân chỉ thuần túy là biến hóa ra để góp

cho đủ con số. Sát chiêu chân chính của hắn vẫn là Long Phượng đồ đằng ở trên người.

Long Phượng quần quýt nhau ở trên không trung, một khắc sau, không chỉ là Rồng mà còn có quái vật Phượng Hoàng xuất hiện trên không trung, năm ngón tay của Trương Vệ Vũ vô lấy, trong nháy mắt quái vật kia bám vào trên cánh tay phải của Trương Vệ Vũ!

Cách thật xa, Tần Thộ cũng có thể cảm giác được sức mạnh trên cánh tay của Trương Vệ Vũ vô cùng cường đại!

Tần Thộ biết, một quyền này, hắn không thể nào cứng rắn chống đỡ, nếu không thì dễ xảy ra án mạng.

Thế là Tần Thộ chậm rãi lui lại, đồng thời không để lại dấu vết là mình thủ thế.

Trương Vệ Vũ nhìn thấy Tần Thộ lui lại, cười ha ha nói:

-Con thỏ, bây giờ biết sợ rồi hả? Năm đó, ta chính là dùng một chiêu này giết chết trưởng lão Kim Tiên tăng chín của tộc Phượng Hoàng, nuốt linh hồn của hắn, mới có thể đột phá đến tình trạng hôm nay. Có điều uy lực của một chiêu này quá lớn, cho dù là ta cũng chỉ có thể đánh ra mười tám đòn, cho nên gọi là Long Phượng thập bát thức. Hôm nay ngươi có thể chết dưới một chiêu này, cũng coi như là chết có ý nghĩa.

Tần Thộ nói:

-Ngươi cũng vừa mới nói qua câu này.

Lúc này Trương Vệ Vũ mới nhớ tới, lúc này vừa mới nói khoát xong, giống như là bị đánh vào mặt vậy. Mặt lập tức đỏ bừng, then quá hóa giận nói:

-Bớt nói nhảm, ăn một quyền của ta!

Trương Vệ Vũ bước ra một bước, cánh của Phượng Hoàng giống như là mở ra sau lưng của hắn, hư không dưới chân vụn vụn, một khắc sau liền xuất hiện ở trước mặt Tần Thọ, đánh thẳng một quyền đến trước mặt Tần Thọ!

Trương Vệ Vũ nhìn mặt con thỏ, cười dữ tợn nói:

-Chết đi!

Coong!

Một tiếng âm thanh va chạm kim thiết vang lên, âm thanh đinh tai nhức óc, sức mạnh cuồng bạo lấy điểm hai người va chạm làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

Trong nháy mắt những vệ tinh vốn dĩ đang chuyển động quanh hành tinh đã bị đợt xung kích này đánh bay về phía xa, những cái nhô thì nổ nát vụn thành đá vụn đầy trời...

Nếu như có người Trái Đất ở chỗ này, nhất định là có thể hoảng sợ đến phát điên, những mảnh tinh cầu nát vụn kia lại to gần bằng Trái Đất.

Trương Vệ Vũ xoa năm đấm, cả giận nói:

-Thứ quỷ gì vậy?

Trong lúc nói thì dư âm nổ mạnh tản ra, Trương Vệ Vũ lại thấy trên đầu con thỏ có thêm một cái nôi.

Nói cho đúng thì là một cái lò, lò kia đội ở trên đầu con thỏ. Một quyền vừa rồi của hắn là đánh vào cái nôi kia, kết quả không có đánh nát được nôi, mà năm đấm của hắn lại hơi đau nhức!

-Nhìn cái gì vậy? Không phục thì thêm một quyền nữa! - Lò Bát

Quái kêu gào.

Lò Bát Quái cũng là có lòng tự tin tuyệt đối với độ cứng của bản thân mình, thứ duy nhất hắn sợ là bị người ta xử lý thần hồn. Dù sao, độ cứng của cái lò này cũng là đi qua vô số lần luyện đan, luyện khí mà kiểm nghiệm qua. Hơn nữa còn là tự mình thánh nhân Thái Thượng Lão Quân kiểm nghiệm, cho nên hắn cực kỳ chắc chắn. Nhưng mà trên phương diện thần hồn thì hắn lại ở tình trạng k huyệt thiếu nghiêm trọng kinh nghiệm chiến đấu, đối với mình thì không chắc.

Nếu như đối phương đã dùng nắm đấm thì đương nhiên là Lò Bát Quái kêu gào vui sướng.

Trương Vệ Vũ xoa xoa nắm đấm nói:

-Con thỏ, cái này chính là đòn sát thủ của ngươi?

Tần Thọ nhắc Lò Bát Quái ra để lộ ra một khuôn mặt béo phì nói:

-Đừng hiểu lầm, vừa rồi là hắn chủ động quấy rối. Tới đây, chúng ta tiếp tục, đến đánh chết ta đi.

Trương Vệ Vũ cũng không biết là vì cái gì, hắn vừa nhìn thấy cái con thỏ mặt béo chết tiệt này thì hỏa khí liền không nhịn được mà vọt lên! Hắn hoàn toàn không áp chế nổi, thế là hắn bước lên một bước, đánh một quyền đến!

Tần Thọ không nói hai lời, cũng gào thét đánh một quyền qua, đồng thời nói thầm trong lòng:

-Thâu Thiên Hoán Nhật!

Bành!

Chương 834: Thâu Thiên Hoán Nhật

Chương 834. Thâu Thiên Hoán Nhật

Cánh tay của Tần Thộ lập tức bị một quyền của Trương Vệ Vũ đánh đến vụn vụn, Tần Thộ đau đến nhe răng nháy tung tung trên đất, có điều “Bát Cửu Huyền Công” không chỉ có thể làm tăng lên sức mạnh của thân thể mà còn có thể làm tăng thêm khả năng tự chữa. Cho nên sau khi hấn vẩy vẩy tay, thì cánh tay lại khôi phục lại.

Trương Vệ Vũ nhìn thấy thì nhú mày nói:

-Con thỏ, xem ra là ta coi thường người rồi. Bỏ đi, chiến đấu hôm nay cũng nên kết thúc. Con thỏ, mười sáu quyền ta đánh ra bây giờ, ta cũng không thu lại được tay, cái này chính là một tẩy lễ mưa to gió lớn. Ta vốn định cho người toàn thân để nướng ăn. Nhưng mà bây giờ xem ta, ta chỉ có thể đánh người thành thịt nát.

Tần Thộ nghe nói như thế, sắc mặt lập tức biến thành màu đen... Hấn thề, đã lớn như vậy rồi, đã xem qua vô số phim điện ảnh, gặp qua rất nhiều người xấu. Bọn họ đều nói giữ cho đối phương toàn thân, nhưng mà những cái đó đều là người xấu giả vờ mạnh mà thôi. Duy chỉ có lần này, Tần Thộ lại có loại cảm giác bị vũ nhục.

Không đợi Tần Thộ tỏ thái độ, Trương Vệ Vũ đã lao đến lần nữa, đồng thời rống lớn một tiếng:

-Long Phượng thập bát thức.

Nhất thời Long gầm Phượng gáy, sức mạnh cuồng bạo quét sạch thiên địa, Trùng Bát thân bất do kỷ bị thổi bay ra ngoài, đừng nói là hỗ trợ, đến tới gần cũng là khó có thể.

Tần Thọ nhìn thấy trong lòng run lên, hẳn biết rõ cuộc đối phương cũng đã nhìn thấu vở kịch của hắn, muốn lắc lư đối phương thả chậm tiết tấu, trợ giúp mình luyện công đã là không thể nào.

Thái độ của đối phương đã tỏ rõ là lần này chính là mười sáu quyền cùng đánh tới! Hơn nữa mười sáu quyền này chính là hắn cũng không có cách nào không chế được, một khi đánh ra, mười sáu quyền là cùng đánh đến, đánh xong mới thôi!

Tần Thọ đoán chừng, nếu như mười sáu quyền này đều trúng, thì hắn sẽ bị đánh thành máu thịt bay đầy trời... chết tại chỗ.

-Con thỏ...

Lò Bát Quái vừa muốn nói hỗ trợ, nhưng mà tốc độ của Trương Vệ Vũ quá nhanh, đã giết tới trước mặt rồi!

Hơn nữa lần này Trương Vệ Vũ đã để ý, không đợi Lò Bát Quái động đây, phần gáy của Trương Vệ Vũ đột nhiên có một con đại mãng xà màu xanh nhô ra, cái đuôi quấn lấy Lò Bát Quái, cưỡng ép đánh Lò Bát Quái bay ra ngoài!

Triệt để đánh gãy thủ đoạn bảo mạng của Tần Thọ!

Trương Vệ Vũ cũng không nói gì, nắm đấm như là mưa to đánh về phía Tần Thọ!

Thấy cảnh này, Lò Bát Quái và Trùng Bát lo lắng la lên:

-Con thỏ!

Nhưng mà trả lời bọn họ lại là một tiếng cực kỳ thoải mái kêu lên:

-Mười tám thức xoa bóp!

Sau đó khí thế cuồng bạo đầy trời kia biến mất trong nháy mắt, quái vật Long Phượng trên người Trương Vệ Vĩ oanh một tiếng rồi nổ tung, ánh sáng che khuất ánh mắt hai người, khiến cho hai người không nhìn thấy thứ gì.

Chỉ là lơ mơ nghe được có người đang thoải mái hô hào:

-Dùng sức, dùng sức hơn chút nữa... bên trên... a, dễ chịu!

Đến lúc ánh sáng chuyển hướng ảm đạm, sau khi thị lực hai người khôi phục, thì ngạc nhiên nhìn thấy con thỏ đang nằm sấp trong không trung, Trương Vệ Vĩ thì đứng ở bên cạnh con thỏ, thủ pháp vô cùng thành thạo đang bóp gõ lên lưng con thỏ, con thỏ thì thoải mái rên rỉ không ngừng...

-Chuyện gì vậy?

Vẻ mặt của Trùng Bát và Lò Bát Quái đều mơ hồ nhìn tình cảnh trước mắt.

Không chỉ có bọn họ, Trương Vệ Vĩ lúc này cũng lấy lại tinh thần, đột nhiên nhảy ra, cả giận nói:

-Xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Thọ lắc lắc bả vai nói:

-Dễ chịu...

Sau đó hắn vung ra một viên hồng linh tinh cho Trương Vệ Vĩ nó đi:

-Đây là tiền boa, nhận đi.

Trương Vệ Vũ tiếp lấy hồng linh tinh theo bản năng, sau đó thì lấy lại tinh thần, bóp chặt hồng linh tinh, găm thét lên với Tần Thộ:

-Người đã làm gì với ta rồi? Ăn một chiêu Long Phượng thập bát thức... ách?

Sau khi Trương Vệ Vũ hô xong, vẻ mặt hắn mơ hồ nhìn thân thể của mình, ở trong ký ức, cơ bắp phản xạ có điều kiện, chủ động vươn hai cánh tay ấn, chùy, ép, lăn, vò, đập... Một bộ thủ pháp đầm bóp tiêu chuẩn cứ như vậy xuất ra! Trương Vệ Vũ khóc nức nở nói:

-Đây... rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại quên mất cách dùng phép thuật, sao trong đầu ta đều là cái quỷ gì vậy?

Tần Thộ lập tức nói:

-Đừng khóc, đừng khóc... đại lão gia như người khóc cái gì? Theo ta thấy, người nhìn một chút thủ pháp này đi, vẫn rất thành thạo mà! Giống nhau như đúc với chiêu thức vừa rồi! Hay là ta nằm xuống, người lại ấn ấn cho ta?

Trương Vệ Vũ nghe nói như thế, hoàn toàn tức giận, xông lên nắm lấy lông trước ngực Tần Thộ, kêu lên:

-Long Linh và Phượng Linh của ta đâu? Long Phượng thập bát thức của ta đâu? Phép thuật của ta đâu?

Một khắc sau hai đạo ma linh dâng lên sau lưng Tần Thộ, chính là ma linh Long Phượng của Trương Vệ Vũ!

Vẻ mặt Trương Vệ Vũ không thể tượng tượng nổi nói:

-Đây... sao có thể?

Tần Thọ lắc lắc cánh tay nói:

-Sao lại không có thể? Người bình thường còn có điểm giới hạn thì sao bọn hắc lại không có? Đã nói là 9 giờ tới 5 giờ là được về, người lại ngày nào cũng bắt bọn hắc tăng ca, lại còn không có tăng lương, mà còn có thể không bàn phản bội với chạy trốn à? Bây giờ bọn họ là thủ hạ của ta, sao hả? Có muốn thử một chút khoái cảm của Long Lượng thập bát thức không?

Những lời nói phía trước của Tần Thọ, Trương Vệ Vũ coi như là Tần Thọ đang đánh rắm, dù sao hắc nghe cũng không hiểu.

Nhưng mà câu nói kế tiếp thì hắc hiểu, cũng đánh thức chính mình, biết con thỏ trước mắt này quái dị, hơn nữa phép thuật đều đã quên rồi, nếu tiếp tục đánh nữa thì chính là tự mình xui xẻo.

Trương Vệ Vũ cũng dứt khoát, quay người nhanh chân chạy, vừa chạy vừa hô:

-Con thỏ, hôm nay ta có chút không thoải mái, ngày khác tái chiến!

Tần Thọ nhìn bóng lưng của Trương Vệ Vũ đi xa, chẹp chẹp miệng nói:

-Coi như là người chạy nhanh.

Lúc này Lò Bát Quái bu lại, hỏi:

-Con thỏ, cứ thả hắc đi như vậy à?

Tần Thọ liếc Lò Bát Quái nói:

-Nếu không thì người đi đuổi theo kéo hắc trở về?

Lò Bát Quái lập tức ngửa đầu lên nhìn trời nói:

-Khí trời hôm nay khá tốt!

Kết quả phát hiện, bốn phía đều không có thời tiết, mà chỉ là một mảnh võ vụn và tinh không băng lãnh!

Chương 835: Gọi đòn

Chương 835. Gọi đòn

Lò Bát Quái lại ôm cánh tay nhìn chăm chăm Tần Thộ, lúng túng ho một tiếng nói:

-Người thật sự mặc kệ à?

Tần Thộ cười khỏ nói:

-Nếu có thể động thủ, ta còn giằng co với hắn nhiều như vậy làm gì? Ta cũng không phải nhân vật phản diện lắm lời.

Lúc này Trùng Bát cũng đến đây, hỏi:

-Vậy vì sao người không giải quyết hậu hoạn?

Tần Thộ chỉ vào bụng nói:

-Ta ăn quá no, không đứng lên nổi, người tin không?

Trùng Bát, Lò Bát Quái:

-#\$%#...

Tần Thọ không có nói láo, lần này đúng thật là hắn ăn quá no!

Tu vi của hắn vốn dĩ là Thiên Tiên tầng chín, lại dựa vào hút hỏa tinh mà năng lượng đột phá đến Kim Tiên, sau đó thì lại nuốt luôn cái hỏa tinh đó để có thể giúp Kim Tiên tầng chín đột phá đến nửa bước Đại La Kim Tiên, lại thêm toàn bộ lôi kiếp, cho dù là dạ dày của hắn tốt đến mấy cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Cũng may, lúc này Tử Tinh Thú Hoàng Trương Vệ Vũ xuất thủ, điên cuồng đánh hắn một trận, đánh đến mức thân thể hắn có mấy lần suýt nát vụn. Hắn mượn nhờ cơ hội chữa trị cơ thể, tăng tốc tiêu hóa năng lượng, lúc này mới có thể trong lúc đối đầu với Trương Vệ Vũ đánh hai quyền.

Kết quả là không ngờ được, Trương Vệ Vũ còn giữ lại một chiêu Long Phượng thập bát thức.

Nếu như Tần Thọ không ngăn được thì có thể hắn sẽ bị đánh chết, nhưng mà bảo hắn cản người thì hắn lại không làm được.

Thế là Tần Thọ lấy ngựa chết làm ngựa sống, dùng cái phép thuật không đáng tin cậy thiên hoán nhật kia!

Khiến Tần Thọ tuyệt đối không ngờ được là, một chiêu lại có tác dụng!

Càng không ngờ được là, hắn vốn chỉ muốn trộm lấy chiêu Long Phượng thập bát thức của đối phương, làm cho đối phương không có đòn sát thủ, sau đó đối phương luyện công thì lại có thể dùng.

Kết quả, Long Phượng thập bát thức này của Trương Vệ Vũ lại là phép thuật do ma linh Long Phượng biến thành! Lần trộm này của hắn, không chỉ có trộm được chiêu thức Long Phượng thập bát th

ức, mà còn tiện thể trộm được một món quà siêu lớn là thêm Long Linh, Phượng Linh! Sau đó hai người này lại mang theo một lượng nguyên khí rất lớn! Khiến cho Tần Thộ vốn dĩ là chống đỡ được, suýt chút nữa đã trợn trắng mắt vì chống đỡ không nổi!

Tần Thộ bây giờ đến nói chuyện cũng cảm thấy bụng căng đến phát hoảng.

-Thật sự là không động đậy được? - Trùng Bát hỏi.

Tần Thộ gật đầu.

Cuối cùng, Trùng Bát khiêng Tần Thộ lên Lò Bát Quái, Lò Bát Quái lại trình trọng làm Xe Bát Quái một lần nữa, sau đó lôi kéo Tần Thộ và Trùng Bát cùng mở ra Tinh Môn, hướng về điểm xuất phát kế tiếp.

Chờ bọn người Tần Thộ đi rồi, hư không mở ra một đạo Tinh Môn màu tím, Trương Vệ Vũ thò đầu ra nhìn phương hướng bọn người Tần Thộ đi, cười hà hà nói:

-Gặp qua tìm đường chết chứ chưa gặp qua tự muốn chết như vậy. Tuy nói là càng đi vào trong tinh không càng cổ lão, sao trời bên trong cũng càng cường đại, nhưng mà mọi thứ đều là có cực hạn. Nơi đây chính là đường phân cách, lại đi vào bên trong nữa các người sẽ hiểu được cái gì gọi là hoang vu, cái gì gọi là quỷ dị...

Nói đến quỷ dị, Trương Vệ Vũ sợ run cả người, quay đầu liền đi về một phương hướng khác.

Cùng lúc đó, mấy cái suy nghĩ trong hư không cũng giao hội cùng một chỗ, cũng đang đàm luận chuyện này.

-Lại có người đi về chỗ sâu.

-Ha ha, đã nhiều năm như vậy rồi, gặp qua không sợ chết, nhưng

chưa thấy qua không sợ chết đến như thế.

-Chỗ tốt nhất của sâu trong tinh không đã bị Vu Tộc chiếm lĩnh, còn lại chính là chỗ này. Lại tiến về chỗ sâu nữa vậy thì đơn giản hình là ác mộng...

-Một nơi khiến cho người ta cảm thấy trầm luân kinh khủng, các người nói bọn họ có thể sống mà quay trở về không?

-Người thấy có mấy người trở về?

-Năm đó không phải là có một người đã trở về sao?

-Không tính gia hỏa kia!

-Cũng phải...

...

Sâu trong tinh không, một cái cánh cửa vũ trụ mở ra, lò Bát Quái thận trọng thò đầu ra, nhìn tình hình xung quanh.

Kết quả là Lò Bát Quái phát hiện, bọn hắn lại đang ở trên một đầm lầy màu đen kịt, bên trên đầm lầy không có một thảm thực vật nào.

Chỉ có chất lỏng màu đen sền sệt lẫn tăn đang bốc lên một chút bọt khí, giống như là có cái gì đang đốt ở dưới vậy.

Đương nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ, trước mắt có một cái gì đó đen sì đang đối mặt với bọn họ.

Lò Bát Quái nhìn con thỏ, con thỏ chỉ chỉ bụng, sau đó chỉ cái móng lớn ở đối diện, sau đó hét lớn một tiếng:

-Bờ mông của cháu trai kia rất lớn, có bản lĩnh thì người qua xem

đi!

Lời này vừa nói ra, Lò Bát Quái lập tức mở cái nắp, Trùng Bát nhẩy vào, sau đó thuận thế đẩy con thỏ đi ra.

Cùng lúc đó, chủ nhân của cái mông to mọng kia chậm chậm quay đầu lại, đây là một con quái vật hình người đầu rồng, chỉ có điều đầu hắn cực kỳ lớn! Vừa rồi là đầu hắn cắm vào trong bùn nhão, bây giờ đã rút ra, đầu to lớn tôn lên thân thể trông vô cùng xinh xắn lạnh lợi.

Tần Thọ nhìn nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người, chỉ vào đối phương nói:

-Ôi đêch, có phải là chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?

Vừa nói xong, quái vật đầu rồng bỗng nhiên lao đến, bắt lấy cái lỗ tai lớn của Tần Thọ, xoay người đập xuống đất!

Phanh phanh phanh!

Nền đất trực tiếp bị đập thành một cái hố!

Nếu như là người khác thì khi bị đập sẽ là tiếng kêu rên liên hồi, nhưng mà con thỏ thì lại hí mắt, bộ dáng hưởng thụ, kêu lên:

-Dùng sức chút đi!

Quái vật đầu rồng nghe xong, phần nộ đem con thỏ quăng xuống đất, nâng bàn chân to lớn lên giẫm xuống dưới một cước!

Chỉ thấy nền đất nhanh chóng chìm xuống, hai người rất nhanh đã bị giẫm vào trong một cái hố sâu rất to!

Bùn nhão bốn phía từ từ rơi xuống, có điều quái vật đầu rồng kia lại giậm chân một cái, sức mạnh khuếch tán ra, tất cả bùn nhão bị

chấn động bay ra ngoài.

Đạp một hồi, quái vật giơ chân lên, nhìn chăm chăm con thỏ trên mặt đất, dường như là đang xác nhận là con thỏ này chết hay là sống.

Tần Thọ móc một cây cà rốt ra ăn răng rắc, vừa ăn vừa nói:

-Chưa ăn cơm à?

Bành!

Lại là một bàn chân to nữa đạp xuống.

Tần Thọ bị giẫm vào bên trong vũng bùn lần nữa...

Quái vật đầu rồng thăm dò tình hình một lần nữa, đúng lúc này, sâu u trong vũng bùn bỗng nhiên có một bàn tay màu trắng to lớn túm lấy hắn, bịch một tiếng đạp hắn vào bên trong bùn nhão!

Chương 836: Ý nghĩa của ngón giữa

Chương 836. Ý nghĩa của ngón giữa

Sau đó một con thỏ lớn màu trắng xoay người cười ở trên người hắn, đưa tay liền là hai cái bạt tai!

Vừa vả vào miệng, vừa hô:

-Bảo người dùng sức một chút, không nghe thấy à? Dùng sức, có hiểu không? Dùng sức!

Bốp bốp bốp!

Ba cái tát liên tiếp.

Sau đó Tần Thộ ôm bụng xoa xoa, kêu rên nói:

-Chịu một chút nữa...

Trùng Bát và Lò Bát Quái:

-...

Quái vật đầu rồng bị đánh đến hồ đồ, sau đó oa một tiếng khóc lớn.

Trùng Bát thò đầu ra, nói:

-Con thỏ, có phải là chúng ta hơi quá đáng rồi không?

Tần Thộ nói:

-Dường như là có hơi quá đáng.

Lò Bát Quái lại nói:

-Quá đáng cái rắm, chúng ta chào hỏi với hấn, hấn không nói gì đã xuất thủ muốn giết người. Chỉ có điều thực lực không đủ thôi, nếu như mà thực lực đủ, thì chúng ta bây giờ đã là người chết rồi.

Trùng Bát và Tần Thộ cũng nghĩ như vậy, có vẻ như cũng có đạo lý, con hàng này hung ác như thế, lại không nói đạo lý, hiển nhiên cũng không phải là người lương thiện.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Người nói, không phải người lương thiện, nếu như đánh không lại người khác thì sẽ làm thế nào?

Trùng Bát theo bản năng nói:

-Nếu như không có điểm mấu chốt thì nhất định là sẽ trở về tìm huyênh đệ tỷ muội, tìm cha mẹ, gia gia, nãi nãi hoặc là người cường đại hơn đến báo thù.

Lò Bát Quái nói:

-Nói có lý.

Tần Thọ gật gật đầu, sau đó đứng dậy.

Đúng lúc này, quái vật đầu rồng bỗng nhiên đứng bật dậy vèo một cái vọt ra ngoài, sau đó đứng thẳng người lên, giang hai tay ra, giống như là một cái chữ đại (大), sau đó quay người liền chạy! Vừa chạy, vừa vung cái đuôi, cái mông còn uốn éo uốn éo, nhìn đáng yêu còn có mấy phần đặc ý.

Tần Thọ nhếch nhếch miệng nói:

-Ta đã lớn như vậy rồi mà còn chưa thấy qua có người sau khi bị đánh còn đặc ý như thế.

Lò Bát Quái ý vị thâm trường nói:

-Mặt trời chiều ngả về tây, thiếu niên lại đang chạy, chặc chặc, cũng rất đẹp.

Một khắc sau, liền nghe có một tiếng rống ở nơi xa truyền đến, sau đó một con thỏ, một rùa, một Lò Bát Quái liền thấy từng đạo bùng sáng cuộn lên đến tận trời ở nơi xa, sau đó từng tiếng âm thanh

như là trống trận truyền đến, mặt đất ầm ầm chấn động theo.

Tần Thọ bay lên trời, đôi mắt trông về phía xa, chỉ thấy có vô số quái vật đầu rồng đang ngao ngao vọt về hướng này!

Dẫn đầu là một con quái vật đầu rồng to hơn gấp mười mấy lần so với những con quái vật đầu rồng còn lại!

Lò Bát Quái thấy cảnh này nói:

-Đã nói là chỉ tìm huynh đệ tỷ muội, gia gia nãi nãi thôi mà? Đây là gọi cả tổ tông ba ngàn tới à?

Trùng Bát thóa mạ nói:

-Thật sự không có điểm máu chốt à!

Tần Thọ nói:

-Nói gì thế? Nói gì thế? Chẳng lẽ các ngươi không có cảm nhận được tinh thần hiếu khách nhiệt tình của bọn họ à?

Lò Bát Quái nói:

-Ta cảm nhận được sự phẫn nộ của bọn họ.

Trùng Bát nói:

-Ta cảm thấy chúng ta sắp bị giẫm chết rồi.

Tần Thọ nói:

-Tâm hồn người hắc ám sẽ vĩnh viễn nhìn thấy tất cả đều là hắc ám! Các ngươi chờ ở đây, ta đi cảm thụ một chút nhiệt tình của bọn họ.

Nói xong, Tần Thộ lập tức bay đi, nhưng vừa được hai bước thì n gừng, xoa xoa cái bụng tội nghiệp nhìn Trùng Bát và Lò Bát Quá i.

Hai người nhìn nhau bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc chân đạp một cái!

Bành!

Tần Thộ như là đạn pháo bay về phía có rất nhiều quái vật đầu rồ ng kia.

Ba chít chít!

Một con thỏ ngã ở trước mặt vô số quái vật long tộc, bọn quái vật đầu rồ ng đang chạy lập tức dừng lại.

Con quái vật đầu rồ ng trước đó đánh con thỏ nhảy ra, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Tổ tổ tổ gia gia, chính là hấn đánh ta!

Con quái vật đầu rồ ng to lớn kia nhìn chăm chăm Tần Thộ nói:

-Chính là người đã đánh tầng tầng tầng tôn tử của ta?

Tần Thộ nghe xong, lập tức bó tay toàn tập, không ngờ được là bọ n Lò Bát Quái lại đoán đúng, bọn gia hỏa này thật sự đúng là lòi h ết tổ tông cùng đi ra.

Tần Thộ nhìn những con hàng này, nhếch miệng người với bọn h ọ.

Không đợi Tần Thộ mở miệng, lại có một con quái vật đầu rồ ng n hảy ra ngoài, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Đại ca, người nhìn hấn phách lòi kia! Nhìn thấy chúng ta tới báo

thù, lại còn dám chủ động tấn công!

Tần Thọ nghe xong, mặt lập tức đen lại, hắn đã đánh lúc nào vậy?

Sau đó một con quái vật đầu rồng nữa lại nhảy ra:

-Đại ca, cái con thỏ này thật là hồng hách!

Hai mắt Tần Thọ trợn một cái, trong lòng tự nhủ: “Người bị ngu h
ả? Bây giờ ta còn đang nằm sắp đó, ta hồng hách chỗ nào?”

Quái vật đầu rồng nghe vậy liền nói:

-Quá hồng hách, chúng ta còn đang đứng đây, vậy mà hắn lại nằ
m! Đơn giản chính là không để chúng ta vào mắt!

Tần Thọ:

-Cái đêch!

Tần Thọ phát hiện không có gì để nói với bọn nào tào này, thế là
hắn nhếch miệng cười một tiếng với đám quái vật đầu rồng.

Quả nhiên, lại có một con quái vật đầu rồng nhảy ra chỉ vào Tần
Thọ nói:

-Đại ca, người xem, hắn còn đang gây hấn nữa! Đối mặt với chún
g ta là tộc uy mãnh nhất, bá khí nhất, hung ác nhất, đều là cơn ác
mộng của vạn vật trên tinh cầu này, vậy mà hắn lại không sợ, lại c
òn cười! Khiêu khích, đây chính là khiêu khích trắng trợn!

Tần Thọ cũng không nhịn được nữa, nói chuyện cũng không muố
n nói, trực tiếp dựng thẳng ngón giữa lên!

-Nào có cái lý đó, người lại dám trêu ghẹo đại ca chúng ta? Ta tha
y đại tẩu thu thập tiểu yêu tinh nhà người?

Một con quái vật đầu rồng hét lớn nhảy ra!

Vẻ mặt Tần Thộ còn đang mơ hồ, đã bị đối phương giẫm một cước vào bên trong vũng bùn!

Trong lòng Tần Thộ đều là dấu chấm hỏi, lão tử chỉ giờ ngón tay giữa lên, sao lại thành đùa giỡn vậy? Đậu đen rau muống, ta đi đâu nói rõ lí lẽ đây? Có điều cước pháp này, cũng không tệ lắm... Dễ chịu.

Đúng lúc này, đại ca đầu rồng mở miệng:

-Tam đệ, dừng tay!

Lão tam sưng sờ nói:

-Đại ca, vì sao?

Đại ca đầu rồng nói:

-Ta đã sống vô số năm, còn chưa có thử qua cảm giác của con thỏ... Hắn đã cầu ái, ta cảm thấy chúng ta có thể thỏa mãn hắn.

Bọn người lão tam trầm mặc.

Tần Thộ ngây ngẩn cả người, thầm nghĩ: “Móa nó, không phải chứ?”

Trùng Bát và Lò Bát Quái ở xa xa nhìn nhau cười phì một tiếng, sau đó hai tên gia hỏa liền lăn ra mặt đất cười.

Trùng Bát cười ha ha nói:

-Ôi trời... ngón tay giữa ở nơi này lại là cầu ái! Ha ha ha...

Chương 837: Thâm Uyên

Chương 837. Thâm Uyên

Lò Bát Quái nói:

-Vậy thì chúng ta sáng rồi, ha ha... con thỏ thật có phúc!

Sau khi Tần Thộ nghe được hai tiếng cười này, chỉ chỉ hai người nói:

-Các vị đại ca, hẳn là các người cũng chưa có thử qua cảm giác củ a rùa và nòi tinh đúng không? Muốn cùng làm không?

Tiếng cười của Trùng Bát và Lò Bát Quái lập tức im bật, đồng thời trợn mắt nhìn, chửi lớn một câu:

-Tên khốn!

Chỉ nghe đại ca đầu rồng nói:

-Không cần, thử qua rồi, không thú vị. Vẫn là nhìn người có cảm giác.

Nói đến đây đại ca đầu rồng liền liếc mắt đưa tình với Tần Thộ, ý vị thâm trường nói:

-Thịt nhiều.

Trùng Bát và Lò Bát Quái nhìn nhau lần nữa, sau đó tiếp tục lăn r
a đất, cười điên cuồng.

Tần Thọ thì không cười nổi, đột nhiên xoay người một cái ngồi dậ
y, chỉ vào mũi của đại ca đầu rồng nói:

-Thịt cái ông nội người! Trong bụng ta mang thai đứa con của ng
ười khác, người có biết không?

Vừa nói, Tần Thọ vừa chỉ vào cái bụng tròn vo.

-Đại ca, hănh cho chúng ta đội nón xanh, cái này còn có thể nhắ s
ao? - Lão nhị kêu lên.

Tần Thọ chỉ vào lão nhị mắnh:

-Trong đầu người chứa cái gì vậy? Mẹ nó, cái logic chó má gì vậ
y?

-Giết chết hănh!

Lúc này đại ca đầu rồng cũng phát hỏa, vung tay lên, sau đó vô số
quái vật đầu rồng ở sau lưng vọt lên, dùng bàn chân lớn cuồn đạ
p Tần Thọ!

Tần Thọ nằm trên mặt đất, cảm thụ cảm giác chân giẫm ở trên ng
ười mình, sau đó cơ thể tăng tốc hấp thu nguyên khí, thực lực cũn
g nhanh chóng tăng lên, trong lòng thở dài một tiếng:

-Tu hành quả nhiên là một chuyện thống khổ, a ha, buồn ngủ.

Sau khi bị bọn quái vật đầu rồng này đập nửa canh giờ, Tần Thọ p
hát hiện, dường như cơ thể của hănh lại mạnh lên một chút, sau đó
bọn gia hỏa này giẫm hănh mà hănh lại không có cảm giác!

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Các người giẫm đủ chưa?

Một đám quái vật đầu rồng vẫn không nói gì, tiếp tục giẫm.

Tần Thộ đột nhiên xoay người, cánh tay biến lớn rồi duỗi dài ra, quét ngang một cái, tất cả quái vật đầu rồng ở bốn phía đều bay ra ngoài!

Tần Thộ chỉ vào những đại ca đầu rồng vẫn luôn không xuất thủ kêu lên:

-Khô người người lớn, người đến giẫm! Những cháu trai này của người, quá yếu, không có ý nghĩa gì cả.

Đại ca đầu rồng nghe xong liền tiến lên một bước.

Bịch một tiếng, đã giẫm Tần Thộ vào trong bùn! Sau đó Tần Thộ một tay chống cái cằm, nằm cảm thụ bạo lực giẫm đạp truyền đến từ sau lưng, trong lòng đắc ý...

Có điều Tần Thộ cũng có chút buồn bực, thực lực của bọn gia hỏa này dường như cũng không tính là mạnh, không có ai là Đại La Kim Tiên. Thậm chí nửa bước Đại La Kim Tiên cũng không có, cường đại nhất của chỉ có gia hỏa đang động thủ này là Kim Tiên tầng chín.

Đáng tiếc, dường như con hàng này không biết tu hành, chỉ là dựa vào một cỗ sức mạnh của thân thể để đánh. Loại cường độ này, còn không bằng cường độ tấn công của Trương Vệ Vũ...

Tần Thộ nằm thở dài nói:

-Chẳng lẽ sâu trong tinh không đều là loại phế vật này à? Vậy sau này muốn tăng thực lực lên, thì phải làm sao bây giờ? Cũng không thể tự mình đánh mình được?

Đúng lúc Tần Thộ đang khổ nào, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim hót...

Đại ca đầu rồng vốn dĩ còn đang hung hãn nhưng sau khi nghe được tiếng chim hót này liền giống như là chuột nghe thấy mèo kêu, cả đám đều giật cả mình, kinh hoảng nhìn về phía đại ca đầu rồng.

Về mặt đại ca đầu rồng cũng nghiêm trọng:

-Là Thâm Uyên tới, chạy! Chạy mau!

Sau đó Tần Thộ liền thấy bọn quái vật đầu rồng hoảng hốt ném Tần Thộ lại, nhanh chân chạy.

Nghe được lời nói của bọn họ, Tần Thộ bắt được chân của một con quái vật đầu rồng, tên kia bị hù đến nhảy lên mấy lần, rồi khóc nức nở nói:

-Thả ta ra! Thả ta ra... Ta không muốn chết.

Về mặt Tần Thộ còn đang mơ hồ, những con hàng thiếu khuyết tế bào não này lại bị một thứ còn chưa tới dọa cho mất mật!

Tần Thộ đưa tay tới phẩy phẩy, sau đó lay lay đầu của đối phương hỏi:

-Trả lời ta, ta sẽ để ngươi đi, Thâm Uyên là cái gì?

Quái vật đầu rồng dường như cũng phát hiện là mình chạy không thoát, kêu khóc nói:

-Ta nào biết được Thâm Uyên là cái quái gì? Mỗi lần lúc hắn xuất hiện, bộ dáng đều không giống nhau. Nhưng mà trước khi hắn tới, bầu trời đều như đêm đen... Mau buông ta ra, ta muốn về nhà, hu

hu hu...

Tần Thộ nghe được cái này thì buông tay, thả cho đối phương đi, đối phương liền chạy, sau đó Tần Thộ thấy bọn gia hỏa này lấy tốc độ nhanh gấp mười lần lúc đến đây chạy như điên, sau khi đến đường chân trời, liền nhao nhao mân mê cái móng, rồi chậm rãi chen vào trong đất, biến mất không thấy đâu.

Tần Thộ đoán chừng, bên kia hẳn là nơi có địa động, bọn họ cũng là dựa vào địa động để tránh né Thâm Uyên.

-Con thỏ, chuyện gì vậy? - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thộ lắc đầu:

-Không biết.

Sau đó Tần Thộ đem lời của quái vật đầu rồng nói với mình nói với Lò Bát Quái, sau khi hai người nghe xong liền kéo con thỏ chạy.

Về mặt Tần Thộ mơ hồ nói:

-Làm gì vậy? Đây là làm gì vậy? Run, sợ thật à...

Lò Bát Quái mang theo Tần Thộ vọt tới nơi đám quái vật đầu rồng kia biến mất, lúc nào mới kinh ngạc phát hiện, nơi này rất khác so với những nơi khác.

Tần Thộ bước lên mặt đất, mặt đất rất cứng.

Tần Thộ dùng sức giậm chân, mặt đất chỉ lún một cái, rồi ngay cả một dấu chân cũng không có!

Tần Thộ kinh ngạc nói:

-Không thể nào, khí lực lớn như vậy, sao lại giống như là giẫm lên trên sắt thép vậy, một cái dấu chân cũng không có. Có gì đó quá lạ!

Lò Bát Quái bay lên trời, bịch một tiếng dùng sức giẫm lên mặt đất, vật mà mặt đất lại phát ra âm thanh như là tiếng va chạm vào kim thiết! Trình độ chắc chắn của mặt đất như vậy đã hoàn toàn dẫn tới chú ý của ba người.

Trùng Bát gõ nhẹ vào mặt đất nói:

-Cứng như vậy, những tên kia chui vào thế nào vậy? Chẳng lẽ là đầu sắt có khoan à?

Tần Thộ sờ sờ cằm, nghĩ đến hành động quỷ dị của bọn quái vật lúc ấy. Những tên to con kia, lúc giẫm mình đều chỉ hận là không thể để lại cho mình mười mấy dấu chân, nhưng mà sau khi đến nơi này thì tất cả đều thả chậm bước, sau đó...

Tần Thộ học bộ dáng của những con quái vật đầu rồng kia, chậm chậm xoay người cúi đầu, dùng đầu đụng nhẹ lên trên mặt đất.

Chương 838: Công nhân vệ sinh

Chương 838. Công nhân vệ sinh

Kết quả, một màn quỷ dị xuất hiện, mặt đất cực kỳ cứng rắn kia lại như là nước tạo nên gợn sóng! Đầu Tần Thộ liền nhẹ nhàng cắm vào như vậy!

Sau đó hai chân Tần Thộ vừa nhấc là nhẹ nhàng chui vào!

Trùng Bát và Lò Bát Quái nhìn nhau, bưng tỉnh ngộ nói:

-Không thể cứng rắn!

Có điều hai người hiển nhiên là ghét bỏ tư thế đào đất như thế, chọn tư thế đẹp mắt nhất để chui vào trong đất, kết quả, bọn họ phát hiện, không chui lọt được!

Hai người học dáng vẻ của Tần Thộ lần nữa, mân mê cái mông, một đầu úi về sau, cuối cùng thì mặt đất cũng xuất hiện biến hóa, giống như là nước, ôn nhu khuếch tán ra, để cho bọn họ nhẹ nhõm chui vào trong đất, biến mất không thấy đâu.

Hai người vừa tiến vào dưới mặt đất, mở mắt ra, lập tức giật nảy mình!

Chỉ thấy vô số ánh mắt đang nhìn xuống, ngửa đầu, chính là đang nhìn họ!

Tần Thộ cũng ở trong đó, động tác giống như đúc với những quái vật đầu rồng kia, có điều một thân lông trắng, nhìn thế nào cũng thấy là gian tế.

-Con thỏ, chúng ta có vấn đề gì à?

Trùng Bát cúi đầu nhìn mình, sau đó hỏi con thỏ.

Tần Thộ không nói gì, phát phát tay, ra hiệu bọn họ tránh ra.

Lúc này Trùng Bát và Lò Bát Quái mới phát hiện, bọn gia hỏa này căn bản là không có nhìn mình, mà là đang nhìn đồ phía sau lưng mình.

Trùng Bát và Lò Bát Quái quay đầu lại nhìn, lập tức tròn tròn mắt, sau đó lui về một bên, cùng những quái vật đầu rồng kia, ngửa đầu lên nhìn trời.

Theo lý thuyết phía sau lưng bọn họ hẳn phải là mặt đất mới đúng, nhưng lúc này, chỗ bọn họ vậy mà có thể nhìn thấu qua mặt đất trực tiếp nhìn thấy tình hình bên ngoài. Cái loại cảm giác này, thật giống như là bọn họ không có đào đất, mà là ngồi xổm ở trong nưóc, hoặc là ngồi xổm ở trong một cái hố to.

Lúc này, trên bầu trời một đoàn giống như là mực nước màu đen đang khổng chế toàn bộ bầu trời, một điểm sáng cuối cùng sau khi bị màu đen khổng chế cũng đã biến mất, tất cả mọi người dưới mặt đất đều đang nín thở nhìn.

Sau đó, mọi người thấy ở giữa bầu trời kia có hai con mắt màu nâu từ từ mở ra, ánh mắt vô cùng băng lãnh, giống như là trong mắt của hắn không có bất kỳ sinh linh gì, thứ duy nhất có là tử vong!

Con mắt quét tới quét lui trên mặt đất... Mỗi lần đảo qua bọn họ, tất cả mọi người đều có cảm giác tê cả da đầu, có cảm giác là lúc nào cũng có thể bị giết chết!

Cũng may, hoàn cảnh nơi này hết sức đặc thù, con mắt kia dường như là không nhìn thấu được mặt đất, cũng không nhìn thấy đám người dưới mặt đất.

Cuối cùng, sau khi con mắt kia quét một vòng thì chậm rãi nhắm lại.

Nhìn đến đây, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra theo bản năng...

Tần Thọ không nhịn được hỏi:

-Đây chính là Thâm Uyên?

Bọn quái vật đầu rồng vừa mới cùng con thỏ trở về từ cõi chết nên cũng không có tức giận với hắn như lúc này nữa.

Một con quái vật đầu rồng gật đầu nói:

-Đúng, đó chính là Thâm Uyên, một tên gia hỏa không biết là cái gì.

Một con quái vật đầu rồng khác nói bổ sung:

-Vốn dĩ nơi này của chúng ta có rất nhiều sinh linh, có điều sau khi Thâm Uyên đến, toàn bộ sinh linh đều bị ăn trong vòng một đêm. Còn chúng ta thì bởi vì đây mà mảnh đất tổ, nên có thể sống tiếp được. Nhưng mà gần đây, Thâm Uyên dường như càng ngày càng không kiên nhẫn được nữa, tần suất hắn xuất hiện cũng càng ngày càng nhiều.

Một con quái vật đầu rồng lớn tuổi nói:

-Ta có loại cảm giác, dường như kiên nhẫn của hắn sắp dùng hết rồi.

Lò Bát Quái hỏi:

-Dùng hết kiên nhẫn thì sẽ thế nào?

Bọn quái vật đầu rồng lắc đầu, không có ai biết cả, nhưng mà từ sự sợ hãi bên trong ánh mắt của bọn họ có thể thấy được, mặc kệ là kết cục gì, thì đó đều là một cái kết cục kinh khủng.

Bóng tối trên bầu trời cuối cùng cũng tản ra, bầu trời khôi phục lại ánh sáng lần nữa.

Sau khi đám người nhẹ nhàng thở ra một hơi thì bắt đầu nhao nhào chui từ dưới đất ra ngoài...

Mấy người Tàn Thọ cũng đi theo, đứng ở bên ngoài, nhìn mặt đất kỳ lạ dưới chân, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

-Thực lực của Thâm Uyên vừa rồi kia thâm sâu khó lường, có thể là Đại La Kim Tiên đỉnh cấp, cũng có thể là Hoàng cấp biến thái, thậm chí còn có thể là một tôn Đại Đế. Bất kể như thế nào, ta cũng không hiểu được, nơi này không có trận pháp, không có bất kỳ vật gì, sao lại có thể bảo vệ bọn gia hỏa này bình yên vô sự được vậy?

Trùng Bát nói:

-Đúng vậy, càng là người cường đại, thần thức sẽ càng đáng sợ. Đạt đến Đại La Kim Tiên thì đã có rất nhiều trận pháp đối với bọn họ đều là thùng rỗng kêu to. Nhưng mà trận pháp cường đại lại phải cần nguyên khí cường đại cheo chống, nguyên khí nơi này lại mỏng manh, căn bản là không thể nào cheo chống một tòa đại trận để bảo vệ bọn họ.

Lò Bát Quái nói:

-Bất kể là nguyên nhân gì đi nữa, ta cảm thấy, chúng ta vẫn là nên đi nhanh đi. Cái thứ đồ vừa rồi kia, nhìn là đã thấy run...

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Đúng, đi nhanh lên đi.

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên:

-Hóa ra là các người trốn ở chỗ này... Đất nhiễm qua máu của thánh nhân thiên kim, khó trách ta nhìn không ra.

Một tiếng cười khẽ này, âm thanh rất nhẹ, nhưng mà lại xen lẫn sát ý băng lãnh trong lời nói, tất cả mọi người đều nổi hết da gà!

Tần Thọ càng là có cảm giác bị một loại hung thú để mắt tới, giống như là chỉ cần quay đầu lại nhìn một chút, là sẽ bị đối phương ăn một miếng vậy!

Lò Bát Quái run rẩy truyền âm nói:

-Con thỏ, cái này... hình như... rất khủng bố!

Trùng Bát thì hoàn toàn không nói ra lời, chỉ liếc mắt gật đầu.

Lúc này Tần Thọ mới phát hiện, tất cả mọi người ở bốn phía, ngoại trừ Lò Bát Quái có thể nói chuyện ra thì chỉ có Trùng Bát còn đứng! Còn những quái vật đầu rồng còn lại thì đều đã nằm trên đất, run lẩy bẩy, không thể động đậy!

Cái này khiến Tần Thọ nhớ đến hình ảnh mãnh hổ xuống núi năm đó, lúc hổ gầm, gió mang theo mùi lão hổ thổi tới trong viện nông gia. Những con gà nuôi trong nhà kia đều co quắp ngã xuống đất, không thể động đậy, mặc cho lão hổ cắn chết rồi ăn từng con.

Tình hình bây giờ chính là như vậy!

Đến ngay cả lão tổ tông quái vật đầu rồng Kim Tiên tăng chín kia ở trước mặt hắn cũng là như gà chết không đứng dậy được.

Chương 839: Công nhân vệ sinh (2)

Chương 839. Công nhân vệ sinh (2)

“Rốt cuộc thì là con hàng này là cái gì? Sao lại khủng bố như vậy?” Tần Thộ nghĩ tới đây liền liếc mắt nhìn phía sau lưng một chút, chung quy thì hẳn cũng là con thỏ, không phải con ruồi, cho nên không nhìn thấy.

Tần Thộ không dám buông thần thức ra, thần thức vừa mở ra, ở trong mắt đối phương, chính là hải đăng trong đêm tối, quá chói mắt.

Đúng lúc này, Tần Thộ nghe được âm thanh nước chảy, sau đó hắn thấy một đoàn màu đen như là bóng tối từ bên cạnh hắn chảy qua.

Không phải nước, cũng không phải bóng ma hay loại hình vật chất gì mà chỉ thuần túy là một loại bóng tối!

Bóng tối tràn ngập, không chế tất cả ánh sáng và người.

Tần Thộ nhìn thấy thế này liền bị dọa nhảy dựng lên, hô to một tiếng:

-Chạy đi!

Sau đó Tần Thộ túm lấy Lò Bát Quái và Trùng Bát nhanh chân chạy, phi thẳng lên trời, sau khi đột phá tầng khí quyển, tinh cầu sau lưng liền thu nhỏ!

Đúng lúc này, Lò Bát Quái hô:

-Con thỏ, mau xem! Mau nhìn cái tinh cầu kia!

Tần Thộ quay đầu nhìn lại, quả thực giật nảy mình!

Chỉ nhìn thấy ở trong vũ trụ mịt mờ một đoàn bóng tối đang thông thả tiến lên, nói là chậm chạp là bởi vì nó đang phản chiếu lên t

oàn bộ tinh không!

Trên thực tế thì tốc độ cũng không chậm, bởi vì bóng tối kia quá lớn, lớn đến nỗi nó có thể bao trùm cả một hệ hành tinh nhỏ! Bóng tối đi qua đâu, tất cả tinh cầu đều bị bóng tối bao phủ.

Nhưng lại không có xuất hiện sau khi bóng tối đi qua nữa!

Nói cách khác, những tinh cầu kia đều bị bóng tối ăn mất rồi!

Mà chỗ tinh cầu trước đó Tần Thộ đứng, lúc này còn cách bóng tối rất xa, nhưng mà một đoàn bóng tối nhỏ đã bắt đầu khuếch tán ở trên tinh cầu.

Trùng Bát nói:

-Cái kia hẳn là đoàn bóng tối tiên trạm, hoặc là mở đường tiên phong gì đó?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không biết, chưa bao giờ nhìn thấy thứ quý dị như vậy, ta thậm chí còn không biết hẳn là một cái sinh mệnh, hay là một đám sinh mệnh tụ hợp lại.

Đúng lúc này, Lò Bát Quái quát to một tiếng:

-Ta biết đây là vật gì!

Tần Thộ và Trùng Bát lập tức hỏi:

-Thứ gì?

Lò Bát Quái nói:

-Năm đó Lão Quân đã từng nói, giữa thiên địa có một loại sinh linh

h kỳ lạ, bọn họ lấy bóng tối làm thức ăn! Bọn họ truy tìm bước chân của bóng tối, những nơi đi qua, tình không đều sẽ bị thôn tính. Lúc ấy Lão Quân gọi cái thứ đó là Thâm Uyên! Thâm Uyên chính là một đoàn bóng tối, nhưng cụ thể là cái gì thì lúc ấy Lão Quân không nói, chỉ nói là thứ này rất phiền phức, có điều có thể trợ giúp thiên địa thanh lý được rất nhiều rác rưởi.

Trùng Bát nói:

-Ý gì?

Lò Bát Quái nói:

-Nói đơn giản chút, thứ này chính là tụ hợp của bóng tối, đồ ăn của nó chính là bóng tối! Cái bóng tối này không phải là bóng tối trắng đen mà là một loại cảm xúc! Mỗi người đều có tâm tình tiêu cực, tâm tình tiêu cực chính là mặt tối. Nếu mặt tối của một người mạnh hơn so với quang minh thì hẳn chính người xấu. Trên thân thể người xấu này sẽ có nghiệp lực, lệ khí, sợ hãi và các loại mặt trái nữa. Những thứ này chính là thứ mà Thâm Uyên thích ăn nhất.

Có điều nếu như mặt tối của một người quá nhỏ thì sẽ không đủ để gây nên hứng thú của Thâm Uyên.

Cho nên, nếu trên một tinh cầu có một tộc khổng lồ, lúc ức vạn năm sinh mệnh trầm luân trong bóng tối, lễ nghĩa không còn, bắt đầu không có chút kiêng kỵ gì, bọn họ sẽ phát ra khí tức đen tối, thì sẽ hấp dẫn Thâm Uyên tới.

Thâm Uyên sẽ thôn tính toàn bộ những người này...

Nói từ một góc độ khác, thì thực ra Thâm Uyên cũng có thể coi là công nhân vệ sinh của vũ trụ, chuyên môn thanh lý những thứ rác rưởi kia.

Tần Thọ nói:

-Nói như vậy thì hấn vẫn là người tốt rồi?

Lò Bát Quái lắc đầu nói:

-Đương nhiên là không thể tính như vậy, cái đầu của gia hỏa này người cũng thấy rồi đấy, cho dù là hấn thẳng tắp đi chẳng nữa thì tất cả tinh cầu những nơi đi qua đều sẽ bị thôn tính. Nói cách khác, khi hấn đi săn bóng tối trên tinh cầu, nếu như đi ngang qua một tinh cầu hoặc là một bộ tộc bình thường thì bọn họ liền sẽ bị tai bay vạ gió, thương tới người vô tội.

Nói đến đây, Lò Bát Quái bổ sung:

-Có điều nơi này đều là lưu dân, trên cơ bản cũng không có người tốt gì, cho nên hấn ở chỗ này có thể xem như là thay trời hành đạo.

Tần Thọ lại lắc đầu nói:

-Vậy thì chưa hấn, bất kỳ nơi nào cũng có người tốt và người xấu, con hàng này...

Trùng Bát nói:

-Thế nào? Người muốn chơi hấn à?

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Ta cũng không phải thánh nhân, ta quản cái này làm gì? Lúc người ăn dê bò, cũng đâu có cân nhắc qua đối phương là tốt hay xấu đâu? Nếu như hấn là sinh mệnh thì hấn chẳng khác nào là đang săn thức ăn, từ góc độ này mà nói thì cũng không nói rõ được là hấn tốt hay xấu.

Trùng Bát nói:

-Người có thể đừng nói vòng vo không?

Tần Thộ gọn gàng linh hoạt nói:

-Chủ yếu là đánh không lại, nếu không ta cũng đã nghĩ đến ném t hủ hương vị của cái thứ đồ chơi này có cần phải thêm chút thì l à...

Trùng Bát:

-...

Lò Bát Quái hỏi:

-Vậy bây giờ chúng ta có đi không?

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Đi thôi, nhìn con hàng này cũng không giống là luyện cơ thể, ta đi qua tám phần là hẳn không đập ta, mà là trực tiếp nuốt. Không thể dùng đến luyện công, lại đánh không lại, vậy thì còn đánh cái gì? Đi thôi.

Cuối cùng Lò Bát Quái mở ra Tinh Môn, bọn người Tần Thộ chui đầu vào, xuất phát.

Sau đó hành trình này so với tưởng tượng của Tần Thộ thì buồn tẻ hơn nhiều, nếu như hai lần trước mở Tinh Môn bọn họ có thể xuất hiện trên một tinh cầu, nhìn lên thấy vô số ngôi sao nhưng cho tới bây giờ mỗi một lần xuất hiện thì ở trước mắt đều là một mảnh hoang vu.

Mấy lần sau, thậm chí ngay cả tinh cầu cũng không thấy mấy cái, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy thì đều cũng chỉ là hải cốt sao trời vỡ vụn.

Đồng thời, thời gian truyền tống của Tinh Môn cũng càng ngày càng dài, bây giờ, bọn họ đã ở trong Tinh Môn bảy ngày, mà vẫn không nhìn thấy cửa ra.

Tần Thọ xoa bụng nói:

-Ta đang muốn tìm người có thể đánh ta đau, mẹ nó, làm sao lại khó như vậy chứ? Đều nói là nơi này nguy hiểm, con mẹ nó ngay cả một con chim ta cũng không nhìn thấy!

Chương 840: Thâm Uyên theo tới rồi

Chương 840. Thâm Uyên theo tới rồi

Trùng Bát ngáp nói:

-Đến nơi thì gọi ta, ta ngủ tiếp.

Vẻ mặt Tần Thộ hâm mộ nhìn Trùng Bát nói:

-Nếu không phải biết ngươi là con của rồng thì ta thật sự cho rằng ngươi là đời sau của rùa, một giấc ngủ của ngươi là một tuần đó!

Trùng Bát:

-Khò khè!

Tần Thộ:

-...

Đã không đạt được mục đích, Tần Thộ cũng không có ý định nhàn rồi, sau khi căn dặn Lò Bát Quái chú ý thì hắt lại tiến vào trong Hắc Ma Thần Hạp lần nữa.

Ngay vào lúc Tần Thộ đi vào trong Hắc Ma Thần Hạp thì một thứ đồ vật màu đen cũng theo vào.

Tần Thộ liếc mắt một cái liền nhận ra vật kia, tóc gáy đều dựng lên trong nháy mắt, hoảng sợ nói:

-Thâm Uyên?

Bóng đen kia ngưng tụ tại chỗ, hóa thành một cái bóng người, cười ha ha nói:

-Hóa ra ngươi là cái này à?

Tần Thộ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện Thâm Uyên trước mắt này là một đoàn bóng đen hình người lớn nhỏ, cũng không phải là đại gia hỏa che đậy tinh không kia.

Tần Thộ lập tức chỉ vào Thâm Uyên nói:

-Sao ngươi lại tới đây?

Thâm Uyên nghiêng cái đầu nhìn con thỏ một chút, mồ hôi lạnh trên trán Tần Thộ trong nháy mắt lập tức chảy xuống, hỏi:

-Ngươi muốn làm cái gì?

Thâm Uyên chỉ vào bốn phía nói:

-Hóa ra các ngươi ở đây à!

Nói xong, Thâm Uyên hóa thành một đoàn bóng đen xông về phía dưới ngọn núi vương tọa!

Tần Thọ nhìn thấy có người giành ăn với mình, cái này sao có thể được? Hắn cũng không biết là lấy dũng khí ở đâu ra, hét lớn một tiếng:

-Người đứng lại cho ta!

Vừa nói Tần Thọ đã đuổi kịp Thâm Uyên, đâm một đâm vào trên người Thâm Uyên, kết quả Tần Thọ phát hiện, Thâm Uyên giống như là đoàn bóng đen, không có thực thể, nắm đâm của Tần Thọ tưng bừng xuyên qua ngực mà ngay cả một chút phản ứng đối phương cũng không có.

Sau đó Tần Thọ phát hỏa, dứt khoát theo ở phía sau phóng hỏa, phun nước, đập gạch.

Nhưng mà một chút phép thuật đều không thể tổn thương một chút nào đến đoàn bóng đen này!

Đúng lúc Tần Thọ đang căm tức thì bóng đen bỗng nhiên xoay người một cái xông về bên trong vô số xương khô ở phía dưới ngọn núi vương tọa, sau đó thì hắn giống như là quét rác, những nơi hắn đi qua xương khô đều bị cuốn lại, dung nhập vào bên trong bóng đen. Sau đó thân thể của hắn liền tăng gấp đôi tốc độ!

Tần Thọ có thể cảm giác được, thực lực của bản thân Thâm Uyên này cũng không quá cường đại, nhưng mà sau khi nuốt thi cốt thì thực lực của hắn giống như là ngồi hỏa tiễn vậy đột nhiên tăng vọt lên!

Nhân Tiên, Nhân Tiên tầng một, Nhân Tiên tầng hai, Nhân Tiên tầng ba...

Địa Tiên, Địa Tiên tầng một, Địa Tiên tầng hai, Địa Tiên tầng ba...

Thiên Tiên, Thiên Tiên tầng một, tầng hai, tầng ba...

Kim Tiên, Kim Tiên tầng một, tầng hai, tầng ba...

Chờ sau khi Thâm Uyên nuốt tất cả thi cốt ở dưới ngọn núi, thực lực của hắn đã đến Kim Tiên tầng chín!

Tần Thọ trợn mắt há mồm đứng tại chỗ nhìn Thâm Uyên, sau đó giống như nhận phải cái kích thích gì vậy, ngao ngao kêu to vọt tới, vừa xông đến vừa gào:

-Hóa ra những hài cốt này mạnh như vậy? Người phun ra cho ta! Trả lại cho ta! Hu hu hu...

Tần Thọ khóc như mưa.

Tần Thọ vẫn cho là những cái này ở trong Hắc Ma Thần Hạp chỉ là phế vật, mặc dù có một vài đồ vật cổ quái, nhưng mà không được tính là thứ đồ gì mạnh quá.

Chỉ ít hắn không phát hiện có thứ gì đáng giá, điều hắn tuyệt đối không ngờ được chính là, những thi cốt hắn xem như rác rưởi lại ẩn chứa nhiều nguyên khí khủng bố như vậy, hoặc nói là đó là oán niệm hắc ám kinh khủng!

Đã trực tiếp khiến một người Nhân Tiên như Thâm Uyên vọt thẳng tới Kim Tiên tầng chín!

Nhìn lại chính hắn một chút, hắn ăn không biết bao nhiêu thức ăn, không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, vậy mà đến bây giờ cũng mới chỉ là Kim Tiên tầng bốn mà thôi!

Ước ao, ghen tị!

Vừa sốt ruột, Tần Thộ mở rộng miệng ra, trực tiếp muốn nuốt mất cả Thâm Uyên.

Kết quả Thâm Uyên bỗng nhiên tăng tốc độ chạy ra khỏi khu vực đó, mặc cho Tần Thộ làm thế nào cũng không đuổi kịp được.

Thực ra trong lòng Tần Thộ cũng rất buồn bực, tên Thâm Uyên này hung hãn hung ác như thế, nhưng sao đối với hắn lại thờ ơ như vậy chứ?

Theo lý thuyết mà nói thì hắn ăn những quái vật đầu rồng kia vậy thì tại sao lại không ăn hắn, Lò Bát Quái và Trùng Bát?

Chẳng lẽ là bởi vì hắn có một thân chính khí quá ngay thẳng? Không hợp khẩu vị của tên kia?

Ngay lúc Tần Thộ đang có một bụng nghi ngờ, Thâm Uyên đột nhiên lao xuống xông về phía dưới gò núi mà lúc trước Thiên Bồng Nguyên Soái kia truy sát Tần Thộ, sau đó hắn liền ghé vào trên gò núi.

Tần Thộ nhìn thấy, vậy mà hắn lại bắt đầu thôn tính một phần của gò núi đó!

Sau đó thân thể Thâm Uyên hô một cái tăng vọt ra, thân thể trực tiếp lớn hơn gấp mười mấy lần!

Khí tức bàng bạc đều đang nói cho Tần Thộ, hắn đã đặt chân đến bước tiến nhập vào tầng Đại La Kim Tiên!

Đồng thời hắn cũng thôn tính gò núi ngày càng nhiều, thân thể của hắn cũng ngày càng khổng lồ, Tần Thộ cảm giác được, hắn dường như muốn đột phá đến Đại La Kim Tiên!

Quả nhiên, một tiếng vang trầm vang lên, bóng đen mở rộng lần n

ữa, dường như muốn bao trùm toàn bộ gò núi.

Ánh mắt Tần Thộ theo bản năng nhìn theo Thâm Uyên đang mở rộng thân thể rồi nhìn lại biên giới, dù sao, Thâm Uyên cũng chỉ là một đoàn bóng tối, người nhìn thế nào thì hắn cũng chỉ là một đồ ng đen sì, trên thực tế cũng không có cái gì để nhìn. Nếu như thật sự muốn nhìn thì chỉ có thể nhìn từ biên giới bóng tối qua, nơi đó ít nhiều cũng có một vài đồ vật có thể nhìn thấy.

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Thộ quan sát tỉ mỉ cái núi nhỏ thấp này, sau đó Tần Thộ ngạc nhiên phát hiện, trên ngọn núi thấp lại có một kiến trúc!

Cái kia dường như là một tòa bảo tháp, lại hình như là một ngôi chùa, hoặc là có thể gọi là một ngôi chùa to lớn có bảo tháp!

Chỉ có điều mái vòm của ngôi chùa lại bị san bằng, bức tường bên trên đã hoàn toàn đổ. Cho dù là như thế thì cũng có thể nhìn ra sự huy hoàng năm đó của ngôi chùa này.

Ngôi chùa này nhìn như là một cái vỏ bọc to lớn đột nhiên mọc lên trên ngọn núi thấp kia, nhìn có chút quỷ dị.

Chương 841: Xích sắt, nội áp suất

Chương 841. Xích sắt, nội áp suất

Từ xưa đến nay, chùa chiền ở trên núi, không phải là theo đuổi an tĩnh mà là để trấn áp tà ma. Chẳng lẽ dưới chân núi này thật sự có

tà ma?

Tần Thọ đang nói thầm, thì Thâm Uyên đã bắt đầu nuốt lấy ngôi chùa.

Đúng lúc này, bên trong ngôi chùa bỗng vang lên một tiếng chuông, sau đó thì có âm thanh nhà sư tụng kinh vang lên, kinh văn bay ra đầy trời, xen lẫn lên trên bầu trời, hóa thành một ngôi miếu to lớn!

Tần Thọ nhìn thấy, quả nhiên đúng như hần suy đoán, đây quả thật là một ngôi chùa lớn và một cái bảo tháp!

Từ góc độ của Tần Thọ nhìn sang, cái bảo tháp kia vô cùng to lớn, nằm thẳng trên ngọn núi thấp giống như là một cái vỏ!

-Vỏ?

Tần Thọ sờ sờ cằm, con mắt híp lại theo bản năng.

Chung quy là suy nghĩ quá lâu nên kinh văn của ngôi chùa cũng không ngăn được Thâm Uyên, ngôi chùa kia rất nhanh đã bị bóng tối nuốt hết, âm thanh tụng kinh và ngôi miếu bằng kinh văn màu vàng cũng đã biến mất.

Đúng lúc này, Tần Thọ vỗ đùi kêu lên:

-Ta biết rồi! Cái này không phải là rắn! Không đúng, đây chính là rắn!

Nói xong, Tần Thọ vẽ ra dáng vẻ của ngọn núi kia trong hư không, cái kia rõ ràng là một con mãng xà đang nằm ở phía trước và một đầu đang ghé vào bụi cỏ.

Đổi góc độ nhìn, thì cái kia chính là đầu lưỡi, đuôi rắn, đây rõ ràng là giống Huyền Vũ Cốc!

-Má nó, Huyền Vũ! Đây là đang trấn áp thứ gì vậy!

Tần Thọ vỗ đùi, bưng tỉnh.

Suy nghĩ lại một chút về đồng thi cốt đầy trên đất kia, Tần Thọ có một suy đoán to gan, những thi cốt kia có khả năng chính là thứ bị giết dưới núi!

Giống như là vì đáp lại vấn đề của Tần Thọ.

Một tiếng soạt vang giòn vang lên.

Thanh âm kia giống như là xích sắt đang lắc lư.

Sau đó Tần Thọ liền thấy Thâm Uyên giống như là mèo bị hù dọa, đột nhiên nhảy dựng lên, chạy ra khỏi ngọn núi thấp!

Cuối cùng Tần Thọ cũng thấy được bộ dáng bây giờ của ngọn núi thấp bên trong bóng tối.

Chỉ nhìn thấy ngôi chùa đã bị bóng tối nuốt sống, toàn thân núi thấp không có thay đổi gì, nhưng mà cái chỗ đuôi, cũng chính là nơi Thâm Uyên nhào tới sớm nhất, đã gãy mất hẳn một đoạn!

Mà phía dưới một đoạn kia lại là một cái hố sâu!

Nhìn một lần nữa, ngọn núi thấp và mặt đất đặt chung một chỗ, nhìn giống như là một cái quan tài to lớn. Núi thấp chính là nắp quan tài, bây giờ trên nắp quan tài giống như là một người phá hủy một khối, lại giống như là bị người đẩy ra một khối, lộ ra đồ vật trong quan tài!

Tần Thọ không nhịn được lòng hiếu kỳ, cúi cổ nhìn vào bên trong.

Leng keng!

Lại là âm thanh va chạm của xích sắt vang lên.

Thâm Uyên dường như có chút do dự, hắn giống như là muốn tiếp tục ăn núi thấp nhưng mà dường như cũng có chút kiêng kỵ đồ vật bên trong cái quan tài kia.

-Đệch, ngươi đã là Đại La Kim Tiên rồi mà còn sợ như thế à?

Tần Thọ giật dây Thâm Uyên.

Thâm Uyên căn bản không thêm phản ứng Tần Thọ, trên thực tế, dường như cho tới bây giờ Thâm Uyên chưa phản ứng lại Tần Thọ bao giờ!

Lần đầu tiên là lúc gặp mặt, Thâm Uyên cũng chỉ là nói một câu, hóa ra các người ở chỗ này à, sau đó thì đi nuốt những quái vật đầ u rỗng kia. Lúc Tần Thọ chạy, hắn cũng không có ngăn cản. Hoặc là nói là hắn cố ý thả Tần Thọ đi, bởi vì hắn muốn Tần Thọ dẫn đường, đi tìm nhiều thức ăn hơn!

Lần thứ hai gặp mặt, hắn nói một câu giống như là lời nói máy móc:

-Hóa ra là các người ở trong cái này à!

Sau đó thì hắn liền đi tìm thức ăn.

Bây giờ Tần Thọ có một ý nghĩ to gan, cái kia chính là, có khả năng Thâm Uyên căn bản không có trí tuệ, hắn chính là một loại... một loại tồn tại giữa thiên địa giống như lời kiếp, một loại hình ng hiệp lực.

Hắn có mục tiêu thì tiến lên, nuốt chửng, nhưng mà cũng không có ý thức để giao lưu với người khác.

Ngay lúc Tần Thộ đang phân tích Thâm Uyên, trong quan tài đột nhiên có động tĩnh, chỉ nhìn thấy một cái dây xích màu trắng bạc nhảy lên không trung!

Thâm Uyên nhìn thấy, giống như là chuột gặp mèo, xoay người chạy!

Đúng lúc này, hư không vỡ ra, vô số xích sắt từ trong khe hư không chui ra, trong nháy mắt trói chặt Thâm Uyên, sau đó trực tiếp kéo Thâm Uyên về phía lỗ đen!

Tần Thộ nhìn thấy, vẻ mặt không thể tưởng tượng nói:

-Ôi đêch, một cái xích sắt mà có thể khóa Thâm Uyên lại? Sao hắn lại làm được vậy?

Tần Thộ nhớ rất kỹ, hắn đã dùng hết thủ đoạn mà không đụng tới được Thâm Uyên, vậy mà cái dây xích kia lại có thể...

Hắn đột nhiên có cảm giác đầu óc mình có chút không đủ dùng.

Lúc này Thâm Uyên giống như là một Xuân công tử đi ngang qua thanh lâu, bị một đám phụ nữ cưỡng ép lôi kéo, mặc cho hắn cố gắng thế nào, hô hào ta không đi thế nào đi chẳng nữa thì vẫn bị kéo vào.

Sau đó Tần Thộ liền nghe thấy từng tiếng gầm gừ cổ quái của bóng đen kia truyền ra từ trong quan tài, thanh âm không lớn, nhưng mà lại khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách vô cùng kinh khủng!

Cái loại cảm giác này, là loại cảm giác mà cuộc đời Tần Thộ ít thấy, đó là một loại cảnh cáo đến từ linh hồn, giống như là đang nói với hắn:

-Đừng đi qua, trốn xa một chút! Đồ vật bên trong rất đáng sợ!

Tần Thộ theo bản năng lùi về sau, đúng lúc này, một dây xích mà u bạc bay ra từ quan tài, phi thẳng về phía Tần Thộ!

Tần Thộ bị dọa đến quay người muốn chạy, nhưng tốc độ của dây xích kia quá nhanh, không đợi Tần Thộ quay người, xích sắt đã p hi tới trước mặt Tần Thộ!

Tần Thộ bị dọa đến động cũng không dám động.

Xích sắt kia giống như là một con rắn độc, lắc lư trước mặt Tần T họ, giống như là đang đánh giá Tần Thộ, lại giống như là đang tự hỏi cái gì đó.

-Này... xin chào, người ăn chưa? - Tần Thộ nức nở hỏi.

Nói xong, Tần Thộ lập tức hỏi hận, đây không phải là đang nhắc nhở đối phương chưa ăn cơm sao? Nếu như là ăn no rồi thì tốt, kh ông chừng sẽ thả cho hắn một con đường sống. Nếu như chưa ăn t hi sao? Chẳng lẽ còn muốn đối phương thừa cơ ăn cơm à?

Ngay lúc Tần Thộ nắm lấy cơ hội có nên cho hắn một cục gạch k hông rồi sau đó thừa cơ chạy trốn, thì sau lưng Tần Thộ truyền đế n một tiếng vang rầm rầm, giống như là có tảng đá trượt xuống từ trên núi.

Chương 842: Con mắt trong bụng

Chương 842. Con mắt trong bụng

Xích sắt kia liền nhìn sang, Tần Thộ lặng yên quay người chuẩn bị chạy.

Đúng lúc này, có một cái xích sắt xuất hiện ở trước mặt Tần Thộ, mặc dù không có mắt, nhưng mà Tần Thộ có thể cảm giác được, hắc hắc là đang nhìn mình.

-Đại ca, người chính là một sợi xích sắt, ăn chút năng lượng hắc ám là được rồi. Người nhìn ta chăm chăm làm gì? - Tần Thộ lại nức nở nói.

Đang nói, Tần Thộ cảm giác được cái móng bị một thứ gì đó đập hai lần, hắc đột nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy một cái xích sắt khác vừa mới rời đi, hiển nhiên đây là đang quấy rối tình dục Tần Thộ.

Tần Thộ kêu lên theo bản năng:

-Người làm gì vậy?

Xích sắt kia run lên, chung quy là không có phát ra âm thanh, nhưng mà nhất cử nhất động kia của cái kia cho người ta cảm giác giống như là đang nói:

-Thật nhiều thịt.

Tần Thộ sao cũng không ngờ được, hắc lại có một ngày bị một cái xích sắt đùa giỡn! Mắt hắc quét ngang chỉ vào xích sắt nói:

-Cái xích sắt nát nhà người mà còn muốn ăn thịt à? Người biết sao?

Sau đó Tần Thộ liền thấy hư không vỡ ra, lại một cái xích sắt nữa đuổi tới, trong tay cầm một cái nôi!

Tần Thọ nhìn tạo hình của cái nồi kia, giống như là một cái nồi áp suất!

Mặt Tần Thọ lập tức đen lại, chỉ vào xích sắt mắg:

-Người đừng có quá đáng! Người còn muốn ăn thỏ gia ta, người có tin là thỏ gia ta ăn người không?

Nói xong, Tần Thọ liền vô thức sờ lên bụng, no quá...

Xích sắt kia giống như là nghe được cái truyện cười nào đó, một sợi xích sắt ở phía sau lập tức đánh vào mông Tần Thọ, một đầu Tần Thọ liền chìm vào trong nồi áp suất.

Tần Thọ nhìn nhìn, con hàng này động thủ thật à!

Thế là Tần Thọ cắn răng nói:

-Móa, ăn bẻ bụng thì ăn bẻ bụng, liều mạng với người!

Đồng thời Tần Thọ mở miệng ra cắn một miếng lên trên nồi áp suất, nồi áp suất lập tức bị cắn thủng một miếng!

Xích sắt hiển nhiên là cũng không ngờ được răng của con thỏ này lại tốt như vậy, rõ ràng gây người một lúc.

Đúng lúc này, Tần Thọ xông lên ôm chặt lấy một sợi xích sắt, không nói hai lời, há mồm cắn!

Răng rắc răng rắc răng rắc...

Năm ba ngụm xuống, xích sắt vừa rồi còn mạnh mẽ hống hách, lúc này vèo một cái rút trở về, tiện thể quan tài núi thấp đen kịt kia cũng đột nhiên nhúc nhích, chặn lại cái lỗ đen lộ ra ngoài kia.

Lúc này Tần Thộ mới hiểu được, cái núi thấp này cũng không phải là cái nắp vừa vặn che lại cái lỗ đen kia, mà là có nơi dư thừa.

Xích sắt chạy, Tần Thộ căn bản cũng không có ý đuổi theo.

Đuổi theo? Đừng làm rộn, nguyên khí ẩn chứa bên trong xích sắt bên kia còn kinh khủng hơn nhiều so với sự tưởng tượng của Tần Thộ, mặc dù ăn không nhiều, nhưng mà bụng Tần Thộ lại sắp no đến nỗi rồi.

Tần Thộ đặt mông ngồi xuống dưới đất, xoa bụng, thàn nói: “Má nó, về sau không thể ăn như thế nữa.”

Nói xong, Tần Thộ còn vỗ vỗ cái bụng, mắng một câu:

-Không phải bình thường các ngươi rất hống hách sao? Cái gì cũng đều là trò cười, cái gì cũng đều có thể ăn, lần này thì sao? Không phải chỉ là ăn một cái lõi kiếp thôi sao? Thứ đồ chơi đó cũng không phải là trước kia ngươi chưa ăn qua. Cho dù là nhiều thêm một cái hỏa tinh, thì cũng không cần phải thế này chứ?

Nói đến đây, Tần Thộ sờ sờ cằm, nghĩ như vậy, thì tình hình của hắn bây giờ chính xác rất kỳ quái!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ ngồi xếp bằng ở bên trên ngọn núi vương tọa đen kịt, bắt đầu bế quan suy nghĩ, xem thần hồn bên trong bụng.

Chỉ nhìn thấy ở trong bụng có một đám lửa màu đỏ vô cùng lóa mắt, Tần Thộ xích thần thức lại gần quan sát, chỉ nhìn thấy một viên hạt châu màu đỏ đang lăn lộn ở bên trong bụng hắn, lăn qua lăn lại, đồng thời nguyên khí cuộn cuộn cũng phóng xuất từ trong đó ra!

Quý dị nhất chính là, hạt châu này vừa thả ra nguyên khí cũng vừa thả ra một loại sức mạnh rất đặc thù, cố định tất cả sức mạnh ở

bốn phía nó, khiến cho dạ dày Tần Thộ không thể nào tiêu hóa được!

Tần Thộ nhướng mày nói:

-Khá lắm, hóa ra là người đang làm trò quỷ.

Đúng lúc này, hạt châu kia bỗng nhiên nhúc nhích, bên ngoài hạt châu mở ra một con mắt!

Cái con mắt kia nhìn chăm chăm Tần Thộ!

Tần Thộ giật nảy mình, hấn tuyệt đối không ngờ được, bên trong bụng hắn lại còn có một con mắt!

-Móa, là người!

Không đợi Tần Thộ nói gì, tròng mắt đã nói trước.

Tần Thộ ngạc nhiên, chỉ mình, hỏi:

-Người biết ta?

Tròng mắt không có nói gì, mà là vèo một cái thuận theo bụng Tần Thộ xông ra ngoài!

Tần Thộ nhìn thấy, quát to một tiếng:

-Người có thể đi, để lại nguyên khí cho ta!

Tần Thộ nhanh chóng quy vị thần hồn, ngậm chặt miệng phòng ngừa đối phương chạy đến.

Kết quả Tần Thộ cũng cảm giác cái mũi ngăn chặn một trận, sau đó phụt một tiếng, cái tròng mắt kia liền từ mũi của hắn bay ra ngoài!

Tần Thọ có loại cảm giác, lỗ mũi của hắn đã chống đỡ đến nỗi lớn hơn một vòng rồi!

-Người đứng lại đó cho ta!

Tần Thọ lớn tiếng la lên, hạt châu kia sau khi chuyển một vòng trên không trung thì vào một cái liềm bay mất, tiếp đó ném lại một cái châu ở xa xa:

-Con thỏ, vĩnh viễn không gặp!

Đúng lúc này, hạt châu bỗng nhiên mừng như điên kêu lên:

-Nơi này là... Oa ha ha ha... Thì ra là thế! Con thỏ, ta thiếu ân tình của ngươi!

Đang nói, một đạo ánh sáng bay tới từ xa, bộp một cái khắc ở trên trán Tần Thọ!

Tần Thọ xoa xoa đầu, nhanh chóng tìm cái gương soi soi, không có nhìn thấy cái gì ở trên trán, Tần Thọ cau mày nói:

-Má nó, đã lớn như vậy rồi, lại còn bị một hạt châu lắc lư... Đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không ta nhất định sẽ nấu ngươi.

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng Tần Thọ cũng cực kỳ buồn bực, hắn sống lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy có thứ đã đi vào trong bụng hắn rồi còn có thể nhảy nhót tung bồng.

-Xem ra sau này không thể nuốt loạn được.

Tần Thọ đang nói thầm, thì hắn chợt phát hiện trên tấm bia đá trong hang đầu kia có thêm một văn tự.

Tần Thộ nhanh chóng nhìn, chỉ thấy trên văn bia tiên viết:

-Sống linh không nuốt!

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức bừng tỉnh, hóa ra không phải dạ dày hỗng không được mà là dạ dày hỗng sẽ không chủ động đi nuốt sinh linh còn sống!

Chương 843: Xác Long Quy

Chương 843. Xác Long Quy

Tần Thộ sờ sờ cằm, thầm nói:

-Có chút hiểu rồi, đây là tự vệ! Nếu không khi nuốt sinh linh sống, chẳng phải là oán huyết của sống linh sẽ trăm phần trăm dính ở trên người rồi sao? Đến lúc đó hai mắt ta vừa nhắm đến lúc tỉnh lại thì có trời mới biết là sẽ phát sinh cái gì.

Tần Thộ đương nhiên cho là như vậy, có điều, chỉ là nếu không phải là dạ dày hỗng xảy ra vấn đề thì về sau Tần Thộ liền có thể yên tâm đi nuốt bất cứ vật gì.

Ngay lúc Tần Thộ mở mắt lần nữa, một cây Cửu Xi Đinh Ba từ trên trời giáng xuống!

Coong một tiếng đập vào trên đầu Tần Thộ!

Tần Thộ ngửa đầu nhìn, chính là Thiên Bồng Nguyên Soái kia!

Tần Thọ lập tức vui vẻ, cười nói:

-Lúc đầu thực lực của thổ gia ta không đủ, không có cách nào bắt người. Bây giờ người còn dám chạy tới trước mặt thổ gia ta? Thật sự cho rằng thổ gia ta không biết làm heo sữa quay à?

Vừa nói Tần Thọ đã bắt được Cửu Xi Đình Ba, dùng sức kéo một cái!

Thiên Bồng Nguyên Soái kia hú lên quái dị rồi quả quyết buông tay, xoay người chạy.

Sao hả, Tần Thọ bây giờ cũng không phải Tần Thọ lúc trước, vừa sai bước trong nháy mắt đã đuổi kịp Thiên Bồng Nguyên Soái, vu ng Cửu Xi Đình Ba lên đập xuống!

Chỉ nghe bịch một tiếng, Thiên Bồng Nguyên Soái trực tiếp bị đập bay lên không trung!

Tần Thọ thu lực, mặc dù hắn bây giờ đã giải quyết vấn đề nguyên khí trong bụng, có điều hắn bây giờ còn có một đống vấn đề đang đợi đối phương giải đáp đó.

Tần Thọ giẫm một chân lên Thiên Bồng Nguyên Soái trên mặt đất, mặc cho hắn giãy dụa thế nào cũng không dậy nổi.

Tần Thọ nói:

-Muốn chết hay là muốn sống?

Thiên Bồng Nguyên Soái nghe xong, lập tức không vùng vẫy nữa.

Tần Thọ cười nói:

-Xem như là người thức thời, nói đi, rốt cuộc thì nơi này là nơi nào? Người là ai?

Thiên Bồng Nguyên Soái không có lên tiếng, bỗng nhiên, hắc nhếch miệng cười với Tần Thộ một tiếng, nụ cười cực kỳ quỷ dị, sau đó chỉ chỉ đầu mình, phun ra đầu lưỡi, phát ra một loại âm tiết cổ quái, giống như là đang nói:

-Ta chờ người!

Sau đó Thiên Bồng Nguyên Soái liền bịch một tiếng nổ nát vụn dưới lòng bàn chân Tần Thộ.

Tần Thộ vội vàng lui lại, chỉ nhìn thấy bụi mù màu đen bay đầy trời, Thiên Bồng Nguyên Soái trên đất đã thành màu đen xám!

Có kinh nghiệm lần trước, Tần Thộ cũng không kinh ngạc, quen thuộc tiến lên lay màu đen xám, quả nhiên là móc ra được mấy cục xương, một cái xương đỉnh đầu, ba cái xương sườn và một cái xương đùi! Còn lại thì không có gì khác!

Ngay tại lúc đó, Cửu Xi Đình Ba trong tay Tần Thộ cũng bụp một tiếng liền biến thành tro bụi, tiêu tán.

Tần Thộ xoa xoa mi tâm, thầm nói:

-Cổ quái... cổ quái, rốt cuộc thì sinh linh nơi này là sinh linh hay là nhộng thành tinh vậy? Sao từng cái từng cái đều tà môn như vậy chứ?

Tần Thộ không cam lòng, nhìn thoáng qua phương hướng của núi thấp kia, xích sắt nơi đó thì quỷ dị, hơn nữa có trời mới biết trong quan tài kia có cái thứ gì.

Cho nên, Tần Thộ không có đi bên kia, mà chọn dãy núi phía nam, hắc chuẩn bị thăm dò thế giới này một chút, nhìn xem rốt cuộc

là thế giới này có cái bí mật gì.

Ngay lúc Tần Thộ muốn đi về phía bên kia, hướng ngọn núi vươn g tọa truyền tới âm thanh của Lò Bát Quái:

-Con thỏ, mau ra đây, sắp ra ngoài rồi!

Tần Thộ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên!

Ở trong Tinh Môn hơn một tuần, hắn đã sớm muốn ra ngoài hít thở không khí. Quan trọng là, Tần Thộ ngóng trông sớm một chút có thể nhìn thấy Hằng Nga, cho nên hắn hận không thể lập tức xông ra khỏi Tinh Môn, sau đó thì nhảy vọt một đoạn.

Tần Thộ ra khỏi Hắc Ma Thần Hạp thì thấy một vệt ánh sáng ở xa xa tiến dần vào, đó là cửa ra vào Tinh Môn.

Trùng Bát cũng tỉnh, trốn ở trong Lò Bát Quái, len lén nhìn xem bên ngoài.

-Con thỏ, người nói lần này bên ngoài sẽ có cái gì? - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không biết, có điều khẳng định là không phải vật gì tốt. Dù sao mấy lần ra ngoài rồi cũng chưa từng gặp qua cái gì tốt.

Lò Bát Quái gật đầu nói:

-Người không thể nói một chút lời tốt à?

Tần Thộ lập tức sửa lời nói:

-Một cái lò như hoa như ngọc!

Lò Bát Quái:

-...

Đang nói, Lò Bát Quái đã xông ra khỏi Tinh Môn.

Vừa đi ra, Tần Thộ đã nghe thấy có người đang hô hoán:

-Cứu mạng!

Tần Thộ đột nhiên mở to hai mắt, kết quả đập vào mắt lại là một mảnh hoang vu, ở đâu ra người vậy!

-Vừa rồi có người hô cứu mạng, các người có nghe thấy không? - Tần Thộ hỏi.

Lò Bát Quái nói:

-Không nghe thấy, chắc là người nghe nhầm rồi.

Trùng Bát gãi gãi đầu nói:

-Ta cũng không nghe thấy, có điều hình như ta nhìn thấy có một con rùa bay ở phía trước nhưng bay mất rồi.

Đúng lúc này, Lò Bát Quái hoảng sợ nói:

-Ôi đêch, thật sự có một cái lò à?

Tần Thộ nhìn một vòng bốn phía, cau mày nói:

-Ở đâu ra lò với con rùa? Hai người các người đang nói gì thế?

Tần Thộ nói kiểu này, Lò Bát Quái và Trùng Bát đều cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi ba người nhìn nhau, cùng nói lên:

-Có vấn đề!

-Nhanh chóng mở Tinh Môn ra đi, nơi này rất cổ quái. - Tàn Thọ nói.

Lò Bát Quái gật đầu, lập tức mở Tinh Môn ra lần nữa, ba người li ền đâm đầu đi vào.

Một đoạn Tinh Môn này rất gần, dường như là không tiến vào bao lâu đã đi ra rồi.

Chỉ có điều nơi xuất hiện lần này, khiến cho Tàn Thọ, Lò Bát Quái và Trùng Bát giật nảy mình, nơi này lại là...

-Nam Thiên Môn?!

Ba người trăm miệng một lời kêu lên.

Tòa nhà trước mặt kia vô cùng quen thuộc với ba người, đó chính là Nam Thiên Môn!

Lò Bát Quái liền chửi mẹ:

-Không thể nào? Cái này! Cái này sao có thể là Nam Thiên Môn? Lẽ nào chúng ta ở trong tinh không chạy lâu như vậy, lại chạy trở về rồi?

Trùng Bát cũng nói:

-Không thể nào!

Tàn Thọ đoạt lấy tinh bàn, sau khi nhìn thoáng qua, trên tinh bàn hình linh hiện vị trí là – Nam Thiên Môn!

Sau khi Tàn Thọ hé mắt nhìn, tiện tay ném tinh bàn vào trong Lò Bát Quái, sau đó nhìn thoáng qua bốn phía, ho một tiếng:

-Đại gia nhà ngươi, rốt cuộc ngươi là ai mà lại dám đùa trò đùa quái đản này với thổ gia ta?! Có bản lĩnh thì ngươi đi ra đây cho ta!

Lò Bát Quái sững sờ, nói:

-Ý gì?

Tần Thộ nói:

-Nhất định là chúng ta đã trúng chiêu rồi, không phải ảo giác thì chính là trận pháp, dù sao chúng ta không phải là đang ở Nam Thiên Môn là được rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, tinh bàn chỉ có thể chỉ phương hướng đi, chúng ta chỉ cần thông qua tinh bàn đi, thì không thể nào lại quay về chỗ cũ. Trừ phi tinh không là tròn, chúng ta chạy một vòng thì lại chạy trở về. Nhưng mà ngươi tin không?

Chương 844: Xác Long Quy (2)

Chương 844. Xác Long Quy (2)

Lò Bát Quái vội cầm tinh bàn đến, nhìn kỹ một chút, sau đó vỗ nắp lò mắng:

-Móa nó! Quả nhiên là có vấn đề!

Trùng Bát nói:

-Vậy thì làm sao bây giờ?

Tần Thọ nói:

-Không biết, ta không hiểu trận pháp, các người thì sao?

Lò Bát Quái nói:

-Hiểu một chút, nhưng mà đều là trận pháp luyện khí luyện đan, đối với những thứ này thì không hiểu.

Trùng Bát nói:

-Ta lại hiểu một chút, có điều các người chắc chắn đây là trận pháp à?

Tần Thọ và Lò Bát Quái cùng yên lặng.

Đúng lúc này, Trùng Bát đem xác trên người cởi ra, sau đó vẫy vẫy tay với Tần Thọ nói:

-Người đem cái xác này của ta cần một chút, nhớ kỹ, đừng có cần quá nhiều, cái xác này của ta phát triển chậm lắm.

Tần Thọ không hiểu hỏi:

-Ý gì?

Trùng Bát nói:

-Ta đã sớm nghe người ta nói qua, cái này là chỗ sâu nhất của tinh không, ở đó có một đám lão quái vật. Bọn gia hỏa này sống lâu thì liền thành Thiên Ma. Thiên Ma am hiểu nhất chính là huyền thuật, bọn họ hoặc là thừa cơ đi vào thân hồn của người quấy rối, hoặc là trực tiếp thi triển huyền thuật, vây chết người, hoặc là đùa chơi chết. Những lão quái vật này mê thành tính, nếu như chúng ta thật sự đi vào bên trong huyền cảnh của bọn họ, muốn đi ra ngoài

sẽ rất khó.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Ta nói chính là, người để cho ta cắn mai rùa của người làm gì? Có phải là người muốn đau một cái, sau đó thì tỉnh? Vậy thì người cắn chính đầu lưỡi của mình không phải là xong rồi sao?

Lò Bát Quái khinh bỉ nói:

-Đừng đùa, nếu đau là có thể phá giải huyền cảnh của Thiên Ma, thì về sau ta sẽ gọi các người là cha.

Trùng Bát nghe xong, vỗ bàn tay một cái nói:

-Nói người cắn thì người cắn đi, tự ta cắn ta thì sẽ không bị thương, người cắn xuống, đau.

Tần Thọ hiểu rất rõ Trùng Bát, nhìn bộ dáng lén la lén lút của hắn kia liền biết con hàng này là đang nói láo, rõ ràng là muốn sau khi phá huyền cảnh chiếm tiện nghi của Lò Bát Quái.

Có điều Tần Thọ cũng không hỏi cụ thể chi tiết, cắn một miếng mai rùa lớn bằng ngón tay cái, sau đó đưa cho Trùng Bát.

Trùng Bát lập tức mở Lò Bát Quái ra, ném vào:

-Dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt!

Lò Bát Quái ngây ra một lúc, sau đó bừng tỉnh ngộ nói:

-Ta biết rồi! Người là rỗng! Long Quy chi giác có thể phá hết tất cả huyền cảnh! Chẳng lẽ người...

Trùng Bát lắc đầu nói:

-Ta không phải Long Quy, ra cũng không biết ta là cái gì. Long Quy người nói là Huyền Vũ, ta khẳng định là không phải là Huyền Vũ. Nhưng mà xác của ta cũng có thể phá hủy cảnh.

Lò Bát Quái gạt đầu một cái, Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể náy mắt liền bắt đầu cháy rừng rực, miếng mai rùa kia rất nhanh đã nhen lửa, toát ra khói trắng.

Lò Bát Quái đem nắp lò mở ra một cái khe, khói trắng chậm rãi bay lên, khuếch tán ra.

Tần Thộ theo bản năng hít hơi một cái!

Chờ lúc Tần Thộ ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bốn phía sương trắng mênh mông, trước mắt hắn khoảng ba mét có một đôi con mắt xanh mờ mờ đang ngó nhìn hắn! Nhìn thấy Tần Thộ mở mắt, thứ đó lập tức vèo một cái ẩn vào bên trong sương trắng.

Tần Thộ vội vàng nhìn về phía Lò Bát Quái và Trùng Bát, quả nhiên hai người cũng nhìn thấy bóng người có con mắt xanh đang lấp lóe!

Bóng người kia sau khi phát hiện bọn người Tần Thộ thoát ra khỏi hủy cảnh thì không nói gì mà yên lặng lui lại, biến mất.

Lò Bát Quái dường như là đồng thời hét lên một tiếng:

-Thù gì vậy?!

Đáng tiếc, sương trắng vòng quanh, bọn họ căn bản là không thể nhìn thấy thứ gì ngoài phạm vi ba mét, chứ đừng đề cập đến đuổi theo.

Tần Thộ thử mở ra thần thức ra, kết quả thần thức cũng bị giữ lại trong phạm vi ba mét, không cách nào khuếch tán ra được.

Đúng lúc này, Trùng Bát nói:

-Đi theo ta!

Nói xong, Trùng Bát liền sải bước đi về phía trước, hơn nữa phương hướng đi biến hóa liên tục, Tần Thộ thử không đi trùng theo con đường của Trùng Bát, kết quả liền đập hụt một cái, bị dọa đến phải đuổi theo sát. Có điều Lò Bát Quái và Tần Thộ có chút không hiểu, sao Trùng Bát lại quen thuộc với nơi này như vậy?

Đi một hồi, cuối cùng Tần Thộ cũng không nhận được, đang muốn mở miệng thì Trùng Bát bỗng nhiên ra dấu im lặng, sau đó chỉ chỉ phía trước.

Tiếp đó Trùng Bát đập một chân ra ngoài, giống như bên kia có cái tường lấp kín vô hình, cứ như vậy đi xuyên qua.

Tần Thộ đi theo Trùng Bát ra ngoài, cảnh tượng phát sinh biến hóa trong nháy mắt!

Chỉ thấy bên trong có một con cự long toàn thân đen nhánh đang nằm sấp, ngáy o o, mũi miệng của nó đang hô hấp phun ra từng đám sương mù màu trắng... Cũng chính là sương mù màu trắng mà bọn người Tần Thộ vừa mới nhìn thấy.

Càng quỷ dị hơn chính là trên thân cự long này có vô số thứ giống như là xúc tu, những xúc tu này chui vào bên trong sương trắng, không ngừng vận vẹo đong đưa.

Đúng lúc này, một cái xúc tu thu hồi lại, cuối cùng Tần Thộ cũng nhìn rõ xúc tu này chính là bóng người quỷ dị hai mắt bốc lên ánh sáng màu xanh mà vừa nãy nhìn thấy! Chỉ có điều bây giờ Tần Thộ mới nhìn thấy rõ, cái kia chính xác là một sinh vật có hình dáng kỳ quái, chỉ có điều càng nhìn càng giống một cây xương rồng hình người.

Trong tay xương rồng kéo lấy một con sinh vật kỳ quái, sinh vật kia cũng không biết là chết rồi hay chỉ là ngủ thiếp đi, dù sao cũng không nhúc nhích, mặc cho hấn loay hoay.

Xương rồng nhét sinh vật kia vào thẳng trong miệng cự long, lúc cự long hô hấp thì tiện thể nuốt luôn.

Lò Bát Quái đang muốn truyền âm, thì bị Trùng Bát ngăn lại, Trùng Bát viết vào hư không:

-Đừng phát ra âm thanh.

Lò Bát Quái viết theo:

-Ôi đêch, con hàng này phải lười đến thế nào mới có thể nghĩ ra phương pháp ăn này chứ? Trùng Bát, người biết con hàng này?

Trùng Bát gật đầu viết:

-Hắn cũng là một trong số các loài rồng, có người nói, hấn hấn là con của Tổ Long, nhưng mà thế nhân chỉ biết là chín con của rồng, mà cũng rất ít nghe nói tên của nó. Có điều, theo lý thuyết hấn đã sớm chết rồi mới đúng, tại sao bây giờ lại ở chỗ này?

Tần Thọ trừng Trùng Bát một chút rồi viết:

-Người có thể nói điểm chính không? Rốt cuộc thì cái thứ đồ chơi này là cái thứ gì? Ăn như thế nào, có phải bỏ xì dầu hay cái gì khác không?

Trùng Bát:

-\$#\$%...

Chương 845: Đói

Chương 845. Đói

Trùng Bát trùng Tần Thộ rồi viết:

-Người có thể nghiêm túc một chút được không?

Tần Thộ làm dáng vẻ khóc nức nở viết:

-Ta cũng muốn, nhưng mà không biết là chuyện gì xảy ra, ta càng ngày càng đói bụng.

Tần Thộ không có nói láo, từ sau khi cái trùng mắt kia chạy ra khỏi bụng, hắn liền phát hiện, bên trong bụng hắn giống như là bị móc rỗng vậy, có chút đói. Sau đó cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt...

Nhất là sau khi đến nơi này, dường như là cái sương trắng này có thể đem đến ảo ảnh cho người khác, cho nên gà rút xương, vịt luộc, heo sữa quay cái gì cái gì đó dường như là không ngừng bay qua trước mặt hắn...

Những vật này cứ treo lên làm Tần Thộ chỉ cảm thấy đói hơn, đói đến mức, hắn một lúc thì nhìn thấy con cự long kia là rỗng, một lúc lại nhìn thấy nó là một cái lạp xưởng khổng lồ...

Trùng Bát cũng biết gia hỏa Tần Thộ này là sinh vật ưu tiên cái bụng, thế là nhanh chóng viết:

-Đây không phải là sinh vật bình thường, đây là Thần, con trai thứ

mười của Long Tổ! Nó am hiểu chế tạo môi trường xung quanh, hơi thở mà nó phun ra cũng không giống với những loại rồng còn lại, loại long tức này có thể tạo ra huyền cảnh. Còn những thứ như xúc tu và xương rồng trên người hắn là huyền nô. Huyền nô phụ trách bắt sinh vật lâm vào trong ảo ảnh cho nó ăn, bổ sung năng lượng. Thần cực kỳ tham ngủ, ở tình trạng bình thường, ngủ một lần là mấy chục vạn năm, trên trăm vạn năm cũng giống như chơi.

Tần Thọ nghe xong, trong đầu lập tức lóe lên một cái hình tượng, một ốc đảo có đầy cát vàng! Có vẻ như những người kia là người đi vào trong sa mạc, thì gặp được Hải Thị Thần Lô, từ đó mất phương hướng, rồi chết.

Có điều sau khi Tần Thọ nghĩ đến cát vàng, hắn liền bắt đầu phân tâm, theo bản năng đi nghiên cứu cát vàng, từng hạt từng hạt giống như là hạt cơm tròn đầy... sau đó thì hắn càng đói hơn!

Ưc.

Tần Thọ nuốt một ngụm nước miếng, chỉ vào bụng viết:

-Không được, ta cần phải ăn cái gì đó.

Trùng Bát viết:

-Các người nhìn trên đầu, kia, đó là mắt của thần, đó là biện pháp duy nhất để đi ra khỏi ảo cảnh. Chúng ta lặng lẽ đi, đừng kinh động đến hắn. Còn những huyền nô kia, bởi mai rùa của ta còn thiêu đốt nên bây giờ bọn chúng không nhìn đến chúng ta. Chú ý, đừng bay, đừng làm ra quá nhiều nguyên khí làm kinh động đến bọn chúng, chúng ta lặng lẽ đi.

Tần Thọ gãi gãi đầu, nhìn chiều cao trung bình của bọn họ là một mét ba, một mét tư, rồi lại nhìn nhìn Thần cao ngàn thước kia viết:

-Không bay, người nói cho chúng ta biết đi lên như thế nào?

Trùng Bát gãi gãi đầu, cũng là một mặt bất đắc dĩ viết:

-Nghĩ một vài biện pháp, tiếp thu ý kiến của quần chúng đi.

Tần Thọ xoa bụng, viết:

-Hai người các người nghĩ đi, ta đói đến tâm hoảng rồi, tìm một cái gì ăn đã.

Vừa nói, Tần Thọ đã móc túi Tu Di ra, móc ra thức ăn không còn nhiều mấy nhét vào trong miệng.

Nhưng mà khiến Tần Thọ buồn bực là, lúc trước hắn muốn ăn đồ ăn, mặc dù hương vị cực phẩm nhưng mà ở trong cũng chứa không nhiều nguyên khí. Nhất là lần trước hắn liều mạng nuốt bảo bối, muốn ngăn cản trận chiến kia của yêu tộc Thiên Đình và nhân tộc Thiên Đình thì càng là ăn rất nhiều thiên tài địa bảo.

Cho tới bây giờ, hắn đã không còn hàng tích trữ.

Cho nên, ăn nửa ngày, dưới sự kích thích của những mỹ vị này, cảm giác đói khát khiến hắn càng khó chịu.

Tần Thọ không để ý Trùng Bát ở bên kia không ngừng vung vẩy tay thế, hắn bây giờ không muốn thủ thế, chỉ muốn tìm biện pháp giải quyết vấn đề.

Hoặc là ra ngoài, hoặc là hắn kiếm ăn bây giờ, nếu không hắn sẽ có loại cảm giác chết đói.

Tần Thọ đi vòng quanh con cự long kia, cự long này rất lớn, nhưng mà so với những con rồng lớn như ngọn núi mà trước kia Tần Thọ đã từng thấy qua thì lại nhỏ hơn rất nhiều. Cái này nhiều nhất là khoảng hai mươi khoang xe lửa, chỉ có điều dường như hành kh

ách bên trong đã bị đưa ra để tìm đồ ăn.

Hơn nữa Tàn Thọ phát hiện, cái đuôi của thần này tinh thoả sẽ run một cái, bỗng nhiên con mắt Tàn Thọ sáng lên!

Tìm đồ ăn?

Tàn Thọ lập tức cười...

Đúng lúc này, Lò Bát Quái và Trùng Bát chạy tới, Trùng Bát viết:

-Người đừng chạy xa, khói mai rùa của ta đốt tản ra không bao phủ được một khu vực lớn vậy đâu, người đi ra ngoài thì sẽ bị huyền nô phát hiện.

Tàn Thọ chỉ vào huyền nô viết:

-Nếu như bị phát hiện thì sẽ như thế nào?

Trùng Bát viết:

-Bọn chúng sẽ tấn công người.

-Tấn công như thế nào? - Tàn Thọ hỏi.

Trùng Bát viết:

-Huyền tượng tấn công, người nhìn những sinh vật kia đi, bọn chúng không chết mà là lâm vào bên trong hoàn cảnh không tỉnh lại nữa. Còn ở bên trong huyền cảnh thì cho là mình chết rồi, sau đó thôi miên linh hồn của bản thân, hủy diệt bản thân. Tóm lại, thứ huyền cảnh này, rất quý dị.

Tàn Thọ sờ sờ cằm viết:

-Quý dị... có thể ăn không?

Trùng Bát viết:

-Cái gì?

Tần Thọ nói:

-Ta nói là, những sương mù này là cái gì, có thể ăn không?

Sau khi Trùng Bát nghĩ, viết:

-Tất cả năng lượng của vạn vật trong thiên địa cũng chẳng qua là nguyên khí, bản thân huyền cảnh Thần Khí này cũng chỉ là một loại nguyên khí, cho nên, hẳn là có thể ăn được?

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Nếu như ăn, thì hẳn có tỉnh không?

Trùng Bát hỏi ngược lại:

-Lúc người ngủ, thở ra khí bị người ta ăn thì người có tỉnh không?

Tần Thọ cười viết:

-Hiểu rồi, vậy còn những tên gia hỏa kia thì sao?

Trùng Bát tiếp tục nói:

-Huyền nô tập kích những sinh vật lâm vào bên trong huyền cảnh, cũng sẽ xuất hiện tổn thương, nhưng mà chỉ cần không phải là tổn thương đặc biệt lớn, thì thần sẽ không tỉnh lại.

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Vậy thì hợp lý rồi!

Nói xong, Tần Thộ cắn một cái lên trên mai rùa của Trùng Bát, sau khi cắn xuống một miếng nhỏ, thì trực tiếp nhét vào bên trong Lò Bát Quái, rồi viết:

-Mượn cái hộp quẹt.

Sau đó Trùng Bát và Lò Bát Quái liền thấy cái con thỏ kia đốt cái mai rùa bóc lên khói xanh rồi để lên trên đầu, cứ đội khói xanh như vậy rồi chạy như điên!

Ở hướng kia, sau khi một con huyễn nô bắt một con quái vật trở về, Tần Thộ vọt thẳng qua, đoạt lại!

Huyễn nô kia lập tức mơ hồ, sau khi đứng tại chỗ xoay vài vòng, thì lại quay người đi bắt những sinh vật khác.

Trùng Bát và Lò Bát Quái nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, đồng thời viết:

-Có hi vọng!

Chương 846: Thần tỉnh rồi

Chương 846. Thần tỉnh rồi

Tần Thộ thì mừng như điên chạy tới, không nói hai lời, mở lò ra muốn nấu ăn, kết quả phát hiện trong lò còn đang đốt mai rùa của Trùng Bát, hiển nhiên là không thể dùng.

Tần Thộ mở túi Tu Di ra, ngoại trừ một chút gia vị ra thì bên trong trống rỗng tuếch, tất cả mọi thứ đều đã bị hắn ăn sạch.

Lại nhìn xung quanh một chút, ngoài trừ Thần Khí, thì ngay cả một nắm đất cũng không có, phép thuật biến đá thành vàng của hắn cũng khó có thể phát huy tác dụng.

Trùng Bát viết:

-Con thỏ, chúng ta không có nồi, hay là người trực tiếp nướng ăn đi?

Tần Thộ nhìn Trùng Bát, nuốt chút nữa thì gật đầu, sau đó ánh mắt sáng lên, túm lấy mai rùa của Trùng Bát, sau đó thì dừng lại run lên.

Trùng Bát lập tức bị Tần Thộ làm cho choáng váng.

Sau đó Tần Thộ vỗ vỗ mai rùa viết:

-Cái này không phải chính là nồi sao?

Mặt Trùng Bát đen lại...

Lò Bát Quái vỗ vỗ bờ vai của hắn viết:

-Được rồi, cái này của người coi như cũng không tệ, chỉ là mai rùa biến thành nồi mà thôi. Người nhìn ta đi, đầu tiên thì biến thành nồi, về sau lại biến thành xe, bây giờ thì con mẹ nó ta cũng không biết rốt cuộc thì ta là cái gì.

Trùng Bát đồng bệnh tương liên nhìn Lò Bát Quái, lúc này mới thấy thoải mái hơn.

Lúc này, đầu ngón tay của Tần Thộ đã bắt đầu có hỏa diễm, dọa T

rùng Bát suýt chút nữa là đi lên thổi tắt.

Nhưng mà Trùng Bát rất nhanh phát hiện, mặc dù Tàn Thọ dùng phép thuật chế tạo ra hỏa diễm, nhưng mà dường như ngọn lửa này không có nguyên khí!

Nhìn lại thần cách đó không xa, đúng là hắn không có chút phản ứng gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu sau, nước sôi lên, con thú sáu chân cũng bị ném vào.

Sau đó Tàn Thọ bắt đầu thả các loại gia vị vào bên trong, không bao lâu sau, mùi vị nồng đậm bắt đầu bay ra...

Cho dù là Trùng Bát không đói cũng nuốt một ngụm nước miếng theo bản năng, về phần Tàn Thọ, thì đã ghé vào bên cạnh mai rùa đổ nước vào trong miệng, hắn thật sự là đã đói đến sắp chết rồi.

Mặc dù Lò Bát Quái không thể ăn, nhưng mà vị đạo của hắn vẫn còn có chút giác quan, cho nên cũng ở bên cạnh cảm thán không thôi, viết:

-Ài, nếu như ta có thể ăn thì tốt rồi.

Đáng tiếc, hắn lại không ăn được.

Mặc dù ở giữa thiên địa này, chỉ cần hấp thu đầy đủ nguyên khí, tích lũy đủ cường đại thì liền có thể hóa thành bất kỳ sinh mệnh gì.

Nhưng mà, phổ biến thì mọi người đều sẽ hóa thành hình người.

Nói là hình người, thực ra thì Địa Tiên Giới cũng được, Tiên Giới cũng thế đều thích gọi là hình thần.

Bởi vì nhóm Cổ Thần xuất hiện sớm nhất giữa thiên địa chính là tạo hình này!

Lại nói về xa hơn, Nữ Oa và Tam Thanh thánh nhân cũng là cái tạo hình này.

Xa hơn nữa là Bàn Cổ, cũng vẫn là tạo hình này.

Cho nên, tất cả mọi người cho rằng đây mới là hình thái tu hành thích hợp nhất, gần thiên đạo nhất, cũng là đẹp nhất.

Chỉ có điều sau khi Nữ Oa tạo ra con người, loài người dựa vào năng lực học tập cường hãn, tiềm lực mạnh mẽ, và năng lực sinh sản điên cuồng, trực tiếp đem cái quyền tài sản tạo hình này chiếm đoạt cho tri thức.

Đến nhân tộc Thiên Đình thì chính là bản quyền sở hữu, xâm phạm bản quyền sẽ bị giết.

Cho nên, mới có chuyện hóa thành hình người.

Có điều không phải cái gì giữa thiên địa cũng có thể hóa hình, thứ càng có cơ thể cường hãn thì càng khó hóa hình.

Cho nên, sinh linh tu cơ thể, càng khó hóa hình.

Thân thể trời sinh cường ngạnh, cũng khó hóa hình.

Lò Bát Quái là lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, lò luyện khí, tự nhiên là vô cùng cứng rắn, cho nên, hắn muốn hóa hình thì còn khó hơn lên trời.

Về phần Tàn Thọ, chính bản thân hắn còn không biết mình là cái gì. Bây giờ việc tu luyện cơ thể cũng là càng chạy càng xa, thứ hóa hình này, hắn bây giờ đã không còn mong ước nữa.

Đúng lúc này, thịt trong nồi đã chín rồi.

Tần Thộ cũng không nhịn được nữa, đưa tay lấy một miếng rồi nhét vào bên trong miệng, cắn cũng không cắn mà nuốt thẳng xuống.

Sau khi đi vào trong bụng thì miếng thịt này hóa thành một đám nguyên khí, trong chớp mắt đã bị tế bào chia ăn.

Mặc dù chỉ là hạt cát trong sa mạc, có điều Tần Thộ cũng vẫn thoải mái nhắm mắt lại, thầm nghĩ: “Cảm giác có cái ăn thật sướng khoái!”

Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên:

-Thức ăn là của ta, buông xuống!

Tần Thộ lập tức viết:

-Không phải là không thể nói chuyện à?

Sau đó Tần Thộ liền thấy một thân ảnh khổng lồ đứng trước mặt bọn họ.

Trùng Bát đã chui vào bên trong Lò Bát Quái, Lò Bát Quái ngửa đầu nói:

-Con thỏ, ta đã nói là đừng ăn cái gì mà...

Tần Thộ ngửa đầu nhìn con quái vật khổng lồ kia, đó chính là thần lúc này còn đang ngủ!

Thần cũng không có chuyển chỗ, mà chỉ là đứng lên mà thôi, có điều loại cảm giác áp bách mạnh mẽ kia, vẫn khiến cho Tần Thộ có chút khó chịu.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn thần, vừa nhìn vừa nhét miếng thịt vào trong miệng, cũng không phải là gan hắc lớn, mà là hắc có suy nghĩ cho dù là chết, thì cũng phải là quỷ chết no; dưới sự bức bách của cảm giác đói bụng, nên hắn đã làm ra hành động này.

-Người còn dám ăn?!

Mắt rồng của Thần mở trừng trừng, một cỗ nguyên khí uy áp bàn g bạc từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đặt ở trên người Tần Thọ!

Sau đó...

Sau đó Tần Thọ lại lấy ra một miếng thịt nhét vào bên trong miệng.

-Người...

Thần đang muốn mở miệng nói gì đó, thì thấy Tần Thọ bỗng nhiên xoay người nâng cái nồi mai rùa lên rồi nhảy, vừa chạy vừa ăn, vừa hàm hồ hồ:

-Người cái gì mà người? Muốn ăn thì tự người làm đi!

Lò Bát Quái nhìn thấy, vô lực nói:

-Cái con thỏ chết tiệt này, vì một miếng ăn mà ngay cả mạng cũng không cần à.

Trùng Bát nói:

-Điên rồi, điên thật rồi!

Thần gầm lên giận dữ:

-Bắt hắn lại cho ta!

Một khắc sau vô số huyệt nô từ bên trong huyệt cảnh chạy ra.

Tần Thọ nhìn nhìn, đã làm Thần tỉnh lại rồi vậy thì còn sợ cái gì!
Trực tiếp mở rộng miệng ra, nuốt chửng!

Miệng Tần Thọ như là lỗ đen, xông tới khiến huyệt nô còn không có kịp phản ứng, thì đã bị Tần Thọ nuốt, đồng thời bị lỗ đen nén chặt, khi vào đến trong miệng, thì đã bị nén thành một đám xương rỗng, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Chương 847: Đại ca và tiểu đệ

Chương 847. Đại ca và tiểu đệ

Sau đó Tần Thọ nuốt thẳng vào trong bụng!

Trong nháy mắt đó, Tần Thọ chỉ cảm thấy bên trong cơ thể có một cỗ nguyên khí hùng hậu khuếch tán ra, quả thực khiến thân thể của hắn có một cảm giác ăn tiệc đến nghiện!

Con mắt Tần Thọ lóe sáng tinh quang, cười như điên nói:

-Cái này tốt, cái này nhiều nguyên khí, cái này chống đói! Ha ha...

Sau đó Tần Thọ khiêng mai rùa chạy thẳng một mạch, chỉ có điều lần này không phải trốn tránh những huyệt nô xương rỗng kia, mà là đuổi theo huyệt nô há to miệng, điên cuồng nuốt!

Nguyên khí cuộn cuộn nhập thể, Tàn Thọ chạy càng lúc càng nhanh, lực đạo nuốt cũng càng lúc càng mạnh, kết quả mười mấy phút sau, tất cả huyệt nô đều bị Tàn Thọ nuốt hết!

Thấy cảnh này, Trùng Bát đang rúc vào trong Lò Bát Quái bùm mạt nói:

-Xong rồi, cả tiểu đệ của người ta cũng ăn rồi, lần này xem như hoàn toàn làm mất lòng người ta rồi. Chuyến đi của chúng ta, chắc là phải kết thúc sớm rồi... Lão Lô, có lẽ người còn có thể sống, vài năm sau, nhớ kỹ nói với bọn nhỏ sự tích anh hùng của chúng ta nha, miễn cho thế nhân quên chúng ta.

Lò Bát Quái mắng:

-Các người có cái rắm sự tích gì? Nói chuyện ăn trộm ra, các người cũng không ngại mất mặt à?

Trùng Bát còn chưa lên tiếng, liền nghe tiếng hét giận dữ ở phía ngoài của Thần:

-Con thỏ, người đã thành công chọc giận ta ra rồi đó, người muốn chết à?

Tàn Thọ ăn xong huyệt nô, bốn phía là huyệt cảnh Thần Khí, xông vào thì sợ không ra được, mà chỗ này lớn như vậy, lại chạy cũng không có ý nghĩa gì.

Còn nữa, con Thần to lớn kia từ đầu đến đuôi đều không có chuyển động chỗ, chỉ là nhìn thấy lối ra của ảo cảnh Thần Khí, nhìn như vậy, thì hẳn có chạy hay không thì cũng căn bản không có ý nghĩa gì cả.

Cho nên Tàn Thọ dừng lại, vừa mò lấy thịt vừa nhét vào bên trong miệng, vừa nói:

-Người có còn nhiều xương rồng nữa không? Vừa rồi những cái kia còn không đủ ăn.

Thấy cảnh này, Trùng Bát nói:

-Con thỏ, người có thể đừng làm cái gì nữa không? Ta còn chưa có muốn chết.

Lò Bát Quái trực tiếp kêu lên:

-Cái gì cái gì nhỉ, ta và hắn không quen biết, người oan có đầu nợ có chủ nha!

Tần Thộ nghe vậy, mặt lập tức đen lại, sau đó chỉ thẳng vào Lò Bát Quái đáng vẻ khảng khái hy sinh kêu lên:

-Đúng, ta không biết bọn họ, chúng ta oan có đầu nợ có chủ, tuyệt đối đừng có tìm bằng hữu của ta gây phiền phức... Ách, không phải, đừng có tìm người vô tội gây phiền phức! Con người của ta thẳng thắn cương nghị, đầu có thể nứt, máu có thể chảy, không sợ chết, chỉ sợ người khác tra tấn huynh đệ của ta... Khụ khụ... nói cái này để làm gì chứ?

Sau đó Tần Thộ liền thấy khóe miệng của Thần kia hơi nhếch lên, sau đó xoay người sang chỗ khác nhìn chằm chằm Lò Bát Quái nhếch miệng cười một tiếng, sau đó quất cái đuôi tới!

Lò Bát Quái nhìn thấy, mắng to:

-Móa! Xem như người đủ vô sỉ!

Sau đó Lò Bát Quái bị một cái đuôi của Thần đánh bay lên trời, Trùng Bát bên trong giống như là ngồi cáp treo không có dây an toàn, ở bên trong cùng lăn lộn theo, oa oa kêu to:

-Con thỏ chết tiệt, người con mẹ nó, nghĩ chút biện pháp gì đi, ta

có chút choáng, ọe...

Lò Bát Quái nhìn thấy, hét lớn:

-Người nuốt trở về cho ta, không được nôn ở bên trong ta!

Tần Thọ vừa ăn thịt, vừa hô hào:

-Đúng đúng đúng, đừng nôn loạn, nếu không cái nồi kia sẽ phế đ
ó.

Nói xong, Tần Thọ hô một tiếng:

-Cái con cá trạch lớn nhà người, không cho phép người khi dễ hu
ynh đệ của ta, ta nhìn bọn họ bị đánh là ta khó chịu... Tim của ta
đau, ăn chút gì ép xuống một chút...

Sau đó Tần Thọ tiếp tục ăn thịt.

Thần thì giống như là phát điên, bành bịch quật Lò Bát Quái, cũn
g may Lò Bát Quái cực kỳ cứng rắn, mặc dù Thần có thể coi hấn l
à bóng bần đánh bay lên trời, nhưng mà cũng không thể thật sự đả
thương Lò Bát Quái. Chỉ là hai tên gia hỏa này dường như cũng c
ó chút say xe...

Về phần Tần Thọ thì một bên vừa đau lòng nhức óc hô to gọi nhỏ,
vừa ăn thịt ở trong nồi đến quên cả trời đất.

Sau khi Thần đánh, lại liếc qua Tần Thọ, sau đó lại bỗng nhiên kh
ông đánh Lò Bát Quái nữa, mà là hung ác nhìn chằm chằm con th
ỏ nói:

-Người lại ăn thịt của ta!

Tần Thọ ngạc nhiên, chỉ vào nồi nói:

-Thịt của người? Đây là thịt của ta!

Thần nói ra từng chữ, đằng đằng sát khí nói:

-Người có tin là ta giết người không?

Tần Thọ híp mắt nhìn Thần, Thần có hơi đè thấp thân thể một chút, sát khí càng ngày càng nặng...

Tần Thọ dùng đầu lưỡi liếm môi, sau đó yên lặng nhét thêm một miếng thịt vào bên trong miệng, nói:

-Thật là thơm.

-Con thỏ, người không sợ chết à?! - Thần gầm thét lên.

Tần Thọ nói:

-Chết cái con bà người, nếu như người thật sự có thể giết ta, người còn nói lời vô dụng này làm gì? Trực tiếp giết người đoạt thịt không phải là xong rồi sao?

Thần sững sốt nửa ngày, không nói ra được lời gì.

Tần Thọ cũng không để ý tới hắn, tiếp tục ăn thịt, vừa ăn vừa nói:

-Ta nói cho người nghe, mặc dù không biết nguyên nhân gì mà người không động thủ với ta, nhưng mà muốn ăn thịt của thỏ gia ta, đừng mơ!

Nói xong, Tần Thọ vẩy vẩy tay với Trùng Bát nói:

-Trùng Bát, ăn thịt không?

Lúc này, Trùng Bát bò từ trong Lò Bát Quái ra, sau khi nghe được chữ thịt, trong đầu hắn lóe lên đều là thịt mỡ bông nhầy, sau đó cũ

ng không nhin được nữa, oa một tiếng rồi nôn.

Lò Bát Quái nhanh chóng né sang bên cạnh, sau đó tỉ mỉ kiểm tra tình hình trong bụng mình, rồi thở phào nhẹ nhõm nói:

-Vẫn được, vẫn được... còn chưa có nôn vào bên trong.

Thần phần nộ nhìn Tần Thộ nói:

-Người không cho ta ăn, vì sao lại để cho bọn họ ăn?

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Bọn hần là tiểu đệ của ta, đại ca ăn thịt mà không cho tiểu đệ húp miếng canh à? Huống chi, chúng ta là huynh đệ tốt như vậy.

Thần hé mắt, dường như là đang bàn tính cái gì, sau đó bỗng nhiên lại gần nói:

-Ta cũng làm tiểu đệ của người có được không?

Phốc!

Tần Thộ lập tức phun toàn bộ thịt ở trong miệng ra ngoài, hần ng hĩ tới vô số khả năng, cái gì mà Thần lấy cái chết uy hiếp; lấy mạng của bằng hữu uy hiếp; dùng thực lực tuyệt đối đoạt thịt; thậm chí Tần Thộ còn nghĩ tới khả năng đối phương ra vẻ đáng thương xin thịt ăn.

Nhưng mà Tần Thộ tuyệt không ngờ được, đối phương lại vì một miếng thịt mà muốn làm tiểu đệ của hần!

Chương 848: Đây là cái gì?

Chương 848. Đây là cái gì?

Trùng Bát ở bên kia vừa nôn ra nghe nói như thế, phùng một tiếng, lại ra một miệng lớn lên người Lò Bát Quái đang trên chộc.

Lò Bát Quái thích sạch sẽ lần này lại không có ghét bỏ, cũng không có la to, mà là dùng vẻ mặt mơ hồ thầm nói:

-Ta không có nằm mơ đó chứ? Con trai thứ mười của Long Tổ lại vì một miếng thịt mà muốn làm tiểu đệ của con thỏ? Mẹ nó, ta chợt phát hiện làm một cái nồi còn có tiền đồ hơn so với một cái lò luyện đan!

Trùng Bát gật đầu theo, Lò Bát Quái quay đầu là một cái bạt tại, đập Trùng Bát nằm rạp xuống mặt đất, mắng:

-Cho người nôn lên khắp người lão tử này!

Trùng Bát:

-#@\$#@...

-Sao thế? Không được à? - Thần ngây ngô hỏi.

Tần Thộ ho khan hai tiếng, bày ra dáng vẻ của đại ca, rồi nói:

-Không phải là không được, vấn đề là, người có cái tài nghệ gì không?

Thần ngây ngẩn cả người:

-Tài nghệ?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đúng vậy, người xem, đại ca của người ăn thịt, làm thịt ăn, ngay cả miếng rượu cũng không có, càng đừng đề cập đến thưởng thức mỹ nữ khiêu vũ, cái này có bao nhiêu thảm đây?

Thần nghe nói đến đó, ánh mắt sáng lên hỏi:

-Đại ca, thịt không khó, ta vẫn thường thường bắt những thứ này ăn. Máu chốt là người làm quá thơm... Ta ở nơi này quá lâu rồi, mỗi ngày đều ăn những vật kia, miệng cũng có chút nhạt đi rồi. Cái này của người không giống, thật là thơm...

Tần Thọ gõ mai rùa kêu đing đoong nói:

-Ta cho người biết, sư phụ của đại ca nhà người là Trù Thần! Biết cái gì gọi là Trù Thần không hả? Trên trời dưới đất, người mà làm món ăn ngon nhất, gọi là Trù Thần. Cái thịt trong nồi này, cho hán nuôi chó có lẽ hán còn ghét bỏ.

Bản lĩnh khác của Tần Thọ thì không nói, nhưng mà nói khoác thì tuyệt đối là có thể thổi chết hai Thần, hán cũng không vội ăn, hán xem như là đã nhìn ra, hôm nay muốn chạy thoát, thì phải xem là cái miệng này của hán có nói được không rồi.

Tần Thọ cuộn chân lại, ngồi ở đó, mở rộng miệng, phun nước bọt nói khoác:

-Không phải nói khoác với người đây, tay nghề của ta không bằng một phần vạn của sư phụ ta! Cái này thì không nói làm gì, chỉ nói tới nồi thịt trước mặt này thôi, nói tới chất thịt trước, nguyên khí nơi này của các người quá tệ, tệ đến mức là chất thịt bệu bã khó ăn. Nguyên liệu nấu ăn kém thì thôi đi, vấn đề là ta thả gia vị vào bên trong, mà cũng vẫn là sản phẩm hạ đẳng. Nếu như có cơ hội, ngư

oi đi với ta đến chỗ sư phụ ta, sư phụ ta hầm một nồi cho người ăn, đừng nói là thịt, cho dù chỉ là một lá rau cải trắng, cũng đều có thể khiến người ăn đến đứt đầu lưỡi!

Nghe Tần Thộ nói, nước bọt Thần chảy xuống rầm rầm, sau đó vồ cùng khăn trương kích động hỏi:

-Ăn ngon hay không không quan trọng, chủ yếu là... thật sự có mỹ nữ khiêu vũ à?

Tần Thộ nghe xong, biểu cảm lập tức cứng đờ, con mẹ nó hắt chém gió cả ngày, vậy mà lại chém sai hướng rồi à!

Đây không phải là một con rồng háu ăn mà đây là một con rồng hào sắc!

Trùng Bát và Lò Bát Quái ở bên kia nghe đến đó, lập tức không nhịn được, cười lăn lộn ra đất.

Tần Thộ vội ho một tiếng, vẻ mặt trang nghiêm nói:

-Thánh nhân có nói: cơm nước no rồi mới nghĩ, nơi rách nát thâm sơn cùng cốc này của người, người phải nghĩ đến ăn muốn no đủ đầu tiên rồi mới nghĩ đến mỹ nữ.

Thần gật đầu nói:

-Lời này có đạo lý, vừa rồi nghe người nói là bụng đã no rồi, sau đó thì mới nghĩ đến mỹ nữ. Đại ca, người thật sự có mỹ nữ à?

Tần Thộ:

-\$#<÷°€...

Lúc này Trùng Bát mới hét lên:

-Người đừng hỏi nữa, ta đến nói cho người nghe, tất cả bên cạnh hẳn đều là mỹ nữ, mà còn là loại đỉnh cấp nữa!

Lò Bát Quái kêu theo:

-Đúng, theo chúng ta đi, có rất nhiều mỹ nữ!

Tần Thộ nghe xong, lập tức hiểu ý của hai người, bất kể như thế nào đi chăng nữa, lắc lư tên gia hỏa hung hãn này trước rồi nói sau.

Thế là Tần Thộ vỗ ngực nói:

-Cùng đại ca lăn lộn, còn có thể thiếu nữ nhân sao?

Thần nói:

-Nghe theo người, về sau đi theo người lăn lộn.

Tần Thộ nghe đến đây, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng không cần lo lắng bị con rồng này giết chết nữa.

Thần nói:

-Vậy thì ta là tiểu đệ người, có phải là về sau người sẽ bảo bọc ta không?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đương nhiên! Về sau ai khi dễ người, người nói với ta, ta giúp người đánh hắn.

Thần nói:

-Nuôi cơm không?

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Đương nhiên rồi! Hơn nữa còn phải là ăn ngon uống ngon chơi vui nữa!

Thần nói:

-Một lời đã định?

Tần Thọ nói:

-Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Thần nói:

-Được, ta tin ngươi, cái gì nhỉ, ngươi giúp ta kéo ta ra đi.

Trên đầu Tần Thọ, Trùng Bát, Lò Bát Quái đều là dấu chấm hỏi!
Kéo ra? Ý gì?

Một khắc sau, trước mắt mọi người hoa một cái, cái gì mà huyền cảnh Thần Khí, cái gì mà cự long, tất cả đều biến mất, cái gì cũng không có!

Trước mặt lại nhiều thêm một con mèo béo!

Con mèo này có bộ lông hoa đen trắng, mập giống như heo, toàn bộ con mèo kẹt trong một cái lỗ nhỏ, đầu ở bên ngoài, cái mông ở phía dưới, hai chân trước đỡ trên mặt đất, tội nghiệp nhìn ba người.

Tần Thọ nhìn xung quanh một chút, đây rõ ràng là một cái tinh cầu rách mà! Nói cho đúng, cái chỗ này ngay cả tinh cầu cũng không phải, mà chỉ là một khối lục địa rách nát trôi nổi trong tinh không!

Tần Thọ nhanh chóng nhìn thoáng qua nôi thịt, cũng may thịt này

là thật, Tần Thộ nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó Tần Thộ nhìn về phía Trùng Bát, hỏi:

-Đây là chuyện gì vậy?

Về mặt Trùng Bát cũng là mơ hồ, lắc cái đầu nói:

-Không biết.

Lò Bát Quái nói:

-Muốn biết cái này là cái gì, ày ày...

Lò Bát Quái chỉ con mèo béo.

Tần Thộ xoay người lại, gõ gõ vào đầu con mèo béo nói:

-Ngươi là cái gì vậy?

Con mèo béo không nhúc nhích ngửa đầu nhìn Tần Thộ, mặc cho Tần Thộ gõ đầu, mở miệng, hữu khí vô lực nói:

-Ta là mèo, chưa thấy qua à?

Tần Thộ:

-...

Tần Thộ nói:

-Thành thật khai báo, rốt cuộc ngươi là cái gì? Còn có con rồng c
húng ta nhìn thấy lúc trước thì sao?

Con mèo lớn ngáp một cái nói:

-Đó chính là ta...

Đông!

Tần Thộ đập một cái lên đầu con mèo nói:

-Đừng giả vờ nữa, chỉ một cái hố đất mà có thể kẹt người lại, người còn nói người là rồng? Sao người không nói người là tổ long luồn đi?

Chương 849: Lại vào Hắc Ma Thần Hạp

Chương 849. Lại vào Hắc Ma Thần Hạp

Con mèo béo chẹp chẹp miệng nói:

-Không phải kẹt lại, mà là ta lười động dậy. Người giúp kéo ta ra, ta từ từ nói cho người.

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên Tần Thộ nghe nói loại lý do này, trừng mắt nhìn chăm chăm con mèo béo nói:

-Lười đi ra?

Con mèo béo nói với vẻ đương nhiên:

-A... Lần trước ta ngủ thiếp đi, tỉnh lại thì đã bị chôn trong đất, ta dùng thời gian ba mươi năm đào một cái hố dài đến nửa mét. Ai nà, ba mươi năm đó, ta qua cũng không dễ dàng gì, mỗi ngày chỉ

ngủ mười một canh giờ, thiếu ngủ nghiêm trọng. Người nhìn ta đi, mắt cũng có quầng thâm rồi.

Nói xong, con mèo béo chớp chớp tròn mắt với Tần Thộ.

Lúc ấy trong đầu Tần Thộ chỉ có một suy nghĩ, chính là cho nó một cái tát!

Mẹ nó, ba mươi năm đào một cái hố nửa mét, mà người đã kêu mệt mỏi!

Một ngày ngủ mười một canh giờ mà người còn bảo ngủ ít, sao hả? Người đây là muốn ngủ đủ mười hai canh giờ, trực tiếp ngủ như chết à?

Tần Thộ thề, trên đời này hẳn chưa bao giờ thấy qua thứ nào lười thế này!

Tần Thộ nhéo nhéo mắt béo của đối phương, nhìn nhìn cái nôi của mình, còn có canh, thịt thì không còn nhiều lắm...

Tần Thộ chép chép miệng nói:

-Huynh đài, có phải là người muốn ngủ đủ mười hai canh giờ không? Ta có một biện pháp.

Ánh mắt con mèo béo sáng lên:

-Biện pháp gì?

Tần Thộ nói:

-Rất đơn giản, dù sao người ngủ đủ mười hai canh giờ so với chết cũng không khác nhau lắm. Hay là người chuyển sang nơi khác ngủ, người thấy trong bụng ta thế nào?

Con mèo béo nghe như thế, trên trán lập tức treo đầy vạch đen, vẻ mặt ghét bỏ nói:

-Không ra sao cả, đi vào rồi còn bị lôi ra, đến lúc đó thì ngủ hằm cầu.

Tần Thọ nghe nói như thế, có chút không phản bác được.

Hai gia hỏa béo mập một người đứng, một người nằm sấp, cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ hồi lâu, cuối cùng con mèo béo nói:

-Người nói người là đại ca, người sẽ bảo bọc ta. Vậy thì sao có chút việc kéo ta lên mà cũng không làm được chứ?

Tần Thọ xem như là sợ cái con quỷ lười này rồi, thế là một tay kéo o con mèo béo từ động ra, rồi nói:

-Người đã nằm sấp ở chỗ này bao nhiêu năm rồi?

Con mèo béo tức giận nói:

-Người không vũ nhục ta không được sao? Người có thể nói ta lười, nhưng mà không được nói là ta đã nằm ở chỗ đó bao nhiêu năm?

Tần Thọ buồn bực nói:

-Vậy thì ta phải hỏi như thế nào?

Con mèo béo thẳng thừng nói:

-Người nên hỏi ta, người đã bò bao nhiêu năm rồi! Ta tính toán một chút, ta đào mở động dùng ba mươi năm, ta leo ra nửa người dùng ba năm rưỡi, người nói xem người chịu khó như ta, đi đâu mà tìm đây?

Tần Thọ vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói:

-Người giống như người, đoán chừng là không tìm được, bên trong loài mèo có lẽ người cũng là nổi bật.

Con mèo béo cực kỳ hưởng thụ híp mắt lại nói:

-Không hổ là đại ca, đúng là biết nói chuyện. Cái gì nhỉ, cho một miếng thịt ăn đi?

Tần Thọ nhìn bộ dáng thèm thuồng của con mèo béo, có chút nghi không ra hỏi:

-Ngồi ở cái này nhiều năm như vậy, khế động không... ờ, cố gắng leo lên, mà người không có chết đói à?

Con mèo béo cười ngạo nghễ nói:

-Các người tới đây như thế nào, không đếm số à? Mặc dù ta bò chậm một chút nhưng mà bản lĩnh ôm cây đợi thỏ cũng không tệ lắm. Những thứ người ăn trước kia, chính là một đám bọ chết tinh mà ta tỉ mỉ nuôi dưỡng, đáng tiếc đều bị người ăn rồi. Còn muốn nuôi dưỡng nữa, thì phải đợi một lúc...

Nói xong, con mèo béo gãi gãi cái mõng.

Tần Thọ thì quay người nôn... Trong lòng mắng to: “Bà nhà người!”

-Được rồi, đừng nói nhảm nữa, người chắc chắn người là mèo?

Tần Thọ vẫn muốn xác nhận một chút, dù sao, năng lực huyền thuật của cái con mèo này quá kinh khủng.

Đến bây giờ Tần Thọ đã hiểu, từ lúc bọn họ bước ra từ trong Tinh Môn tới giờ, những thứ bọn họ gặp đều là ảo giác!

Bao gồm cả việc Trùng Bát và Lò Bát Quái bị đánh như là xe cáp treo, đều là ảo giác.

Bởi vì cái con mèo chết này lười động đậy, mà những con bọ chết tinh kia cũng không có bản lĩnh này...

Chỉ là Tần Thộ không hiểu, vì sao nó không chạy, gia hỏa này sao không dùng huyền thuật để mê hoặc Tần Thộ sau đó để Tần Thộ ăn đất, hắc ăn thịt chứ?

Tần Thộ hỏi nghi ngờ của mình.

Con mèo béo lười biếng nói:

-Người có thể động não được không? Ta nói chuyện rất mệt.

Tần Thộ:

-...

Con mèo béo nói:

-Thực ra đạo lý rất đơn giản, bởi vì linh hồn kia của người, mê hoặc quá mệt mỏi. Sau đó người còn đốt một cái điều hương, có cái hương kia bảo hộ ta mê hoặc người càng mệt mỏi hơn. Càng nghĩ, càng cảm thấy ăn thịt thôi mà cũng mệt mỏi như vậy thì dứt khoát không ăn còn hơn.

Tần Thộ xem như hoàn toàn hiểu rõ, cái con mèo chết này không có nguyên nhân gì cả mà chỉ là bởi vì con mẹ nó lười!

-Con thỏ, bây giờ cũng ta nghỉ ngơi một chút hay là đi tiếp đây? - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thộ sờ sờ cái bụng nói:

-Đói... Vừa mới biết được ngọn nguồn của cái thịt này, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ lại đói bụng. Cái tỉnh không rách nát này cũng không có đồ ăn, được rồi, đi nhanh thôi.

Lò Bát Quái nhìn xung quanh một chút thì chỉ thấy những tảng đá tạo thành một bày tiểu tinh tinh, cũng gật đầu theo.

Mặc dù nơi này cũng có một chút sinh vật kỳ quái, nhưng những sinh vật này sống ở nơi nguyên khí không đủ cho nên cũng đừng hy vọng bọn họ có thể ẩn chứa nhiều nguyên khí.

Thực ra, bây giờ Tàn Thọ lại hi vọng gặp được bọn người Trù Thiên một chút cùng bọn họ thảo luận loại Thiên Ma kia, trên thân kia những tên kia nhất định là có pháp bảo lợi hại, nếu như ăn thì nhất định có thể chống đỡ được một lúc. Đương nhiên Tàn Thọ cũng không muốn đột nhiên gặp phải Thiên Ma, nếu không thì đúng là có chút muốn tìm chết rồi.

Tinh Môn mở ra, mấy người nối đuôi nhau đi vào, ừm... Nói cho đúng là, Tàn Thọ kéo lấy con mèo béo dẫn đầu đi vào, Lò Bát Quái chờ theo Trùng Bát đi ở phía sau.

Sở dĩ không cho mèo béo nằm ở bên trong Lò Bát Quái là vì lý do rất đơn giản “Tàn Thọ không muốn bị người khác xem như tiểu đệ.”

Bộ dáng Trùng Bát ngu ngơ vừa nhìn là biết là động vật cần được bảo vệ.

Nhưng mà con mèo lười này thì khác, gia hỏa này lười nói nằm sấp là nằm sấp, béo múp míp, vừa nằm sấp một cái thì mí mắt cũng không muốn mở ra.

Chương 850: Lại vào Hắc Ma Thần Hạp (2)

Chương 850. Lại vào Hắc Ma Thần Hạp (2)

Bộ dáng kia điển hình là cảm giác đại ca giang hồ, Tần Thọ đi ở phía trước, nhảy nhót tung bừng, ngược lại giống tiểu đệ hơn.

Mặc khác, Tần Thọ cũng nhìn ra, thực lực của con mèo béo này không tầm thường, chỉ ít huyền thuật rất mạnh!

Nếu không thì sao mai rồi chuyên giải huyền thuật của Trùng Bát kia mà cũng không phá giải được huyền thuật của hắn.

Lực chiến đấu mạnh mẽ như thế, không để ở phía trước vậy thì đúng là có chút lãng phí.

Tinh Môn lần này lại là vô cùng dài, đến mức mà đi một hồi rồi Tần Thọ liền đói không chịu nổi, rơi vào đường cùng liền đem con mèo lớn ném vào bên trong Lò Bát Quái, hắn thì chui vào bên trong Hắc Ma Thần Hạp.

Có điều Tần Thọ vẫn không yên lòng với con mèo béo, cuối cùng vẫn là đem theo cả con mèo béo vào trong Hắc Ma Thần Hạp.

Con mèo béo nằm sấp vào cạnh ngọn núi vương tọa, nhìn phong cảnh bốn phía, ngáp nói:

-Không tệ, rất yên tĩnh, ta ngủ một lát.

Đông!

Tần Thọ xoay người đập một cái lên con mèo béo nói:

-Chỉ biết đi ngủ, muốn ăn thịt không?

Con mèo béo vạch móng vuốt nói:

-Không muốn, muốn, không muốn, muốn, không muốn,...

Sau đó con mèo béo kia ngẩng đầu lên kiên định nói:

-Không muốn!

Tần Thọ:

-...

Tần Thọ:

-Muốn nhìn mỹ nữ không?

Con mèo béo lại duỗi móng vuốt ra lần nữa:

-Muốn, không muốn, muốn, không muốn, muốn!

Sau đó con mèo béo lại kiên định nói:

-Muốn!

Tần Thọ nói:

-Vậy thì đi cùng với thỏ gia ta, lát nữa để cho người xem mỹ nữ k
hiêu vũ.

Con mèo béo nghe xong, móng vuốt đều giờ lên không, nằm sấp
một cái nói:

-Còn phải đi à? Vậy thì quên đi, không muốn nữa.

Tần Thọ nhìn cái con mèo lười này, có loại cảm giác vô cùng vô dụng!

Cuối cùng, Tần Thọ vẫn là túm lá con mèo béo mà kéo đi, con mèo này cũng không ghét bỏ bị kéo lấy, dường như chỉ cần nó không phải động, thì người làm gì nó cũng được.

Tần Thọ là đối đến khó chịu, núi thấp quá nguy hiểm, hắn không đi, cho nên chuẩn bị đi thử thời vận ở phía nam.

Đá hóa thạch ở phía nam lởm chởm, từng ngọn núi như là một con chim ở rộng cánh ra phóng lên trời, đáng tiếc, nửa thân thể đều cắm ở trong đất.

Tần Thọ đang bay lên, một đạo hắc ảnh từ đằng xa bay tới, những nơi đi qua đều đốt lên ngọn lửa, quạ đen bay đầy trời kêu quác quác!

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này, con mắt lập tức sáng lên, sau đó vui mừng nói:

-Hỏa Đức tinh quân?!

Đáng tiếc, đối phương không có trả lời hắn, mà cứ thế không chệch đám quạ đen trên trời nhào xuống phía dưới!

Nếu như là lúc trước, Tần Thọ tự nhiên là chỉ có nước chạy trốn.

Nhưng mà bây giờ, Tần Thọ cười ha ha, mở rộng miệng, miệng hóa thành lỗ đen, tất cả quạ bay tới đều bị hút vào trong miệng Tần Thọ, nạp vào trong bụng, hóa thành nguyên khí bổ sung cho thân thể mình.

Bầy quạ đen nhìn thấy Tần Thọ hung hãn như vậy, quạ đen phía s

au bỗng nhiên tản ra, sau đó từng tiếng rỗng ngâm vang lên, năm con thần long nối đuôi nhau hóa thành cái bánh xe to lớn giáng từ trên trời xuống, đánh về phía Tần Thộ!

Tần Thộ lắc mình biến hóa, hóa thành người khổng lồ , trong nháy mắt lông tóc toàn thân hóa thành màu kim, đây chính là tầng bảo vệ Bát Cửu Huyền Công, cảnh giới đặc thù của Kim Tiên!

Tần Thộ như là con thỏ hoàng kim to lớn đỏ bêtông, hai tay tóm lấy bánh xe bằng ngũ long, đồng thời mở rộng miệng, cắn răng rắc!

Ngũ long phát ra tiếng gào thét muốn rút lui, nhưng Tần Thộ ôm chặt không cho chúng bay đi, sau đó cắn từng ngụm, sau mười mấy miếng, cái bánh xe chỉ còn lại một nửa!

Sưu!

Sau đó Tần Thộ bỗng nhiên truyền đến một đạo kinh phong, Tần Thộ vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy một làn khói đen hình phi kiếm phi thẳng đến sau gáy!

Tần Thộ mở rộng miệng một phát, trong nháy mắt hóa thành ba đầu sáu tay, hai tay bắt lấy bánh xe bằng ngũ long, hai cái đầu gặm bánh xe đó, một cái đầu thì miệng mở rộng ra, trực tiếp nuốt Phi Yên Kiếm!

Đúng lúc này, Tần Thộ nhìn thấy một nam tử mặc áo bào màu đen cưỡi một con chiến mã bốc lên khói đen chạy băng băng tới!

Tần Thộ nhìn thấy, cười ha ha nói:

-Chưa thấy qua ai không sợ chết như thế!

Chờ người kia tới gần, Tần Thộ vung ngược tay lên, cảm nhận còn lại của Ngũ Long Luân trực tiếp đánh tới đối phương!

Đối phương giống như là không thấy được, cứ vọt lên như thế, sau đó bịch một tiếng đùng vào Ngũ Long Luân, cơ thể nát vụn tại chỗ, hóa thành tro bụi bay đầy trời!

Sau khi chủ nhân chết thì Xích Yên Câu kia cũng phù một tiếng rồi hóa thành tro tàn.

Phần còn lại của Ngũ Long Luân cũng như thế...

Tần Thộ nhanh chóng tiến lên, lật đống đen xám kia, kết quả ngoài trừ bụi thì chỉ còn lại một cái xương đầu hoàn chỉnh, hai cái xương sườn, một cái xương tay mà thôi...

Tần Thộ xoa xoa mi tâm nói:

-Mẹ nó... cái này cũng quá quý dị rồi. Khi còn sống ăn vào bụng thì đó là nguyên khí. Sau khi chết thì lại là tro bụi, ăn thì không có hiệu quả. Rốt cuộc thì chuyện này là thế nào đây? Còn có, có phải là gia hỏa này bị ngốc không vậy? Lại còn xông vào liều mình chịu chết.

-Không phải là hấn đi qua tìm đường chết, ta sử dụng chương pháp cho hấn, để hấn coi bên này là phương hướng chạy trốn, sau đó cứ dần dần xông lại. Không phải ta nói đâu, linh hồn gia hỏa này rất cổ quái. - Con mèo béo kêu lên.

Tần Thộ nghe xong, nhanh chóng bỏ xuống, hỏi:

-Kỳ quái như thế nào?

Mèo béo nói:

-Ta tinh thông huyền thuật, căn cơ của huyền thuật chính là linh hồn. Cho nên ta vẫn có chút nghiên cứu về linh hồn, sức mạnh của gia hỏa này không phải ở cơ thể mà là ở linh hồn. Vừa rồi lúc ngư

oi giết hắn, linh hồn của hắn đã sớm chạy rồi.

Tần Thọ bừng tỉnh trong nháy mắt nói:

-Thảo nào!

Mèo béo nói:

-Phương thức chạy của hắn rất thần kỳ, trực tiếp hóa mình thành một bộ phận của thiên địa, rồi cứ như vậy bốc hơi khỏi nhân gian. Cụ thể chạy đi đâu rồi thì ta cũng chỉ cảm giác được phương hướng đại khái. Người mau đến xem xem?

Tần Thọ vội vàng gật đầu, hắn cực kỳ tò mò với thế giới bên trong Hắc Ma Thần Hạp này.

Dường như nơi này có rất nhiều hình bóng của thế giới bên ngoài.

Tần Thọ không xác định được những cái bóng kia có sinh mệnh không, bởi vì bọn họ chưa từng nói chuyện, gặp mặt thì liền đánh, chết thì tiêu tán, căn bản là không cho hắn cơ hội tra hỏi.

Chương 851: Thiên Dung Thành

Chương 851. Thiên Dung Thành

-Có cách nào bắt được linh hồn không? - Tần Thọ hỏi.

Mèo béo nghĩ nghĩ nói:

-Cũng không phải là không có cách, có điều cái này cần rất nhiều thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tần Thọ hỏi:

-Ví dụ như?

Mèo béo nói:

-Ví dụ như, chờ ta ngủ đủ trước.

Tần Thọ:

-Vậy thì thôi đi!

Mèo béo:

-...

-Mèo béo, người ngoại trừ thích ngủ thì còn thích cái gì?

Trên đường đi, Tần Thọ hỏi.

Mèo béo khó chịu nói:

-Người gọi ai đó? Ai là mèo béo? Bản thân người còn đang mập n hư cái mông đó, người còn không biết xấu hổ mà nói ta mập? Ấy ầy, người làm cái gì vậy? Đừng có sờ mông ta!

Tần Thọ đo đo cái mông lớn của mèo béo, sau đó lại đo mặt của mèo béo, sau đó cười hê hê nói:

-Mặt người còn lớn hơn mông!

Mặt mèo béo lập tức đen lại...

Lại đi một hồi, mèo béo nói:

-Người có thể gọi ta là trên trời dưới đất, duy ta chí tôn, siêu cấp vô địch, vũ trụ hồng hoang, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả...

Tần Thọ nói:

-Nói ba chữ cuối cùng.

Mèo béo nói:

-Để cho ta nghĩ lại đã!

Tần Thọ không còn gì để nói, hỏi:

-Có phải là người quên rồi không?

Mèo béo cười lúng túng nói:

-Ách, rất nhiều năm rồi không có ai gọi tên của ta...

Tần Thọ hoàn toàn bó tay rồi, rốt cuộc là cái con mèo chết tiệt này lười đến trình độ nào thế? Hoặc là nói hấn ở trong tình không này tịch mịch đến mức nào? Thậm chí ngay cả tên của mình còn không có nhớ rõ?

Một canh giờ qua đi, mèo béo bỗng nhiên kêu lên:

-Ta nhớ ra rồi!

Đúng lúc mèo béo tiến lên thì Tần Thọ quay đầu lại hỏi:

-Tên là gì?

Mèo béo nói:

-Ba chữ cuối cùng, tên là... được rồi, không nói nữa. Người vẫn gọi ta là mèo béo đi.

Tần Thọ ngạc nhiên, sau đó đá một phát vào mông mèo béo nói:

-Rốt cuộc thì tên là gì?

Mèo béo cười ha ha nói:

-Ta sẽ không cho người cơ hội trào phúng ta!

Tần Thọ:

-...

Mèo béo sống chết gì cũng không nói tên của mình.

Tần Thọ cũng bắt đầu dĩ, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Tần Thọ dựa theo chỉ dẫn của mèo béo, chạy một mạch đến hướng tây nam, bay lên bay lên, Tần Thọ liền nhìn thấy một tòa tường thành cổ phác thô lương!

Tường thành được bảo tồn rất tốt, thuận theo tường thành đi về phía nam một đoạn thì nhìn thấy một cửa thành, trên cửa thành viết: “Thiên Dung Thành!”

Tròng mắt Tần Thọ sắp trợn lồi cả ra, chỉ vào cửa thành kia thét to:

-Nơi này cũng có một tòa Thiên Dung Thành? Cái con mẹ nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Mặt kính của thế giới à?

Mèo béo nhìn tường thành kia há hốc mồm nói:

-Ta nhớ hình như đã có người nói tình cảnh tương tự...

Tần Thọ đột nhiên quay đầu hỏi:

-Nói xem!

Mèo béo ngáp một cái nói:

-Người đợi ta tỉnh ngủ, suy nghĩ kỹ một chút. Buồn ngủ chết ta rồi...

Tần Thọ đá một cái vào mũi Mèo béo nói:

-Không được ngủ, nhanh chóng suy nghĩ vấn đề. Người không cảm thấy nơi này cổ quái muốn chết à?

Mèo béo xem thường nói:

-Ta cảm thấy nơi này rất tốt, chỉ ít có non có nước, so với nơi ta ở trước đó tốt hơn nhiều. Ta cảm thấy ta ở chỗ này, ngủ ba ngàn năm cũng không có vấn đề gì.

Tần Thọ:

-\$#@#\$...

Tần Thọ vừa đi đường vừa đá cái mũi của mèo béo, để cho con mèo béo này nâng cao tinh thần, miễn cho hắn ngủ thiếp đi.

Có kinh nghiệm đối mặt với Hỏa Đức tinh quân này, Tần Thọ rất hiểu, gia hỏa này có sức chiến đấu hiếm thấy.

Nhất là đối diện với mấy thứ có linh hồn quý dị, con hàng này tha nhân tính, có trợ giúp cực lớn đối với hắn.

Đứng ở cửa thành Thiên Dung, mở cửa lớn ra, Tần Thọ lập tức th

ấy một tòa thành cổ rách nát.

Nhưng điều khiến Tần Thộ rùng mình chính là, bố cục bên trong Thiên Dung Thành này giống y như đúc với Thiên Dung Thành thật!

Trong nháy mắt đó, lông trên trán Tần Thộ dựng đứng lên.

Hắn đi thẳng không có nhìn lại, cuối cùng đứng ở trước mặt một quán thịt chó, đây chính là quán thịt chó của Trù Thần.

Chỉ có điều bảng hiệu trên quán thịt chó này sớm đã nát, chỉ còn lại hai chữ thịt chó!

Cho dù là như thế, Tần Thộ cũng cảm thấy lưng phát lạnh, tất cả mọi thứ ở nơi này đều vô cùng quỷ dị!

Tần Thộ đẩy cửa rách rưới ra, bố cục quen thuộc của quán ăn đập vào mắt, chỉ có điều nơi này đã quá rách nát mà thôi.

Tần Thộ vén rèm vải sau bếp lên, đúng lúc này, một cái nồi ở đối diện đập tới!

Tần Thộ dường như là không cần suy nghĩ, mở miệng liền cắn, miệng hóa thành một cái vòng xoáy nhỏ, hút cái nồi kia vào miệng!

Răng rắc!

Miệng rộng của Tần Thộ khép lại, nhai nhai.

Đồng thời Tần Thộ cũng nhìn thấy cái người đứng đằng sau cái nồi đen, người kia rõ ràng là...

-Su phụ?!

Tần Thộ trợn mắt há mồm nhìn Trù Thần trước mắt!

Chỉ có điều lúc này, cách ăn mặc của Trù Thần cực kỳ cổ quái, một tay cầm một con dao bầu, tóc tai bù xù, bên trong hai mắt mang theo vài phần hung ác và điên cuồng!

Trù Thần vẫn không nói gì, quơ dao bầu bỏ về phía Tần Thộ!

Tần Thộ biết, người này không phải là sư phụ của mình, đương nhiên cũng không khách khí. Nhưng mà một bụng nghi vấn, khiến hắn muốn bắt một người để nói chuyện.

Đúng lúc này, một đao khác của Trù Thần đã ở bên người Tần Thộ.

Mèo béo lười biếng nói:

-Nhanh lên, mệt.

Lúc này Tần Thộ mới ra tay, một phát liền tóm được tay của đối phương, giành lấy dao bầu ném vào trong miệng ăn!

Hắn biết rõ, ăn vào trong miệng mới là nó, nếu không thì đều là tro bụi!

Thế là, Tần Thộ bắt đầu vơ vét bị thảm đối với Trù Thần, hắn cũng không đánh chết đối phương mà chỉ buộc đối phương móc ra từ ngân kiện pháp bảo để đối chiến với hắn, sau đó hắn liền ăn từng miếng, bôi bỏ cái bụng rỗng tuếch.

Trù Thần rất nhanh đã lấy hết pháp bảo, Tần Thộ trực tiếp móc ra một cục gạch đập nát đầu Trù Thần!

Dường như là đồng thời, Tần Thộ kêu lên:

-Mèo béo!

Mèo béo lên tiếng:

-Mèo béo!

Trong mắt mèo béo bỗng nhiên thoáng hiện lên một đồ án kỳ lạ, bức đồ án kia huyền diệu phức tạp, Tần Thộ nhìn một chút thì liền có một loại cảm giác choáng váng.

Đồng thời, trên nóc nhà xuất hiện từng đường hoa văn quỷ dị, hoa văn như là một cái lưới lớn giáng từ trên trời xuống!

Tần Thộ lập tức thấy được một đoàn bóng màu đen đung vào đầu phía trên của cái lưới!

-Nhanh lên! Không có nói bày trận trước nên ta không vây nó được lâu. - Mèo béo hô.

Chương 852: Kỳ binh

Chương 852. Kỳ binh

Tần Thộ phóng lên trời, mở rộng miệng ra, nuốt!

Bóng ma màu đen kia trực tiếp bị Tần Thộ nuốt vào trong miệng, có điều Tần Thộ không ăn hẳn mà là cứ ngậm ở trong miệng.

Mèo béo nhìn thấy, nhanh chóng thu phép thuật, sau đó nằm rạp ở dưới đất giống như là chó chết, lè lưỡi nói:

-Mệt quá, mệt quá... Linh hồn này quá quý dị... Bắt linh hồn của người khác thì chỉ như là mạng nhện bắt ruồi, thứ bắt được chính là thực thể. Bắt cái này thì giống như là với nước làm lưỡi đao, phải dùng hết khí lực mới có thể kẹp hất lại không cho hất lao ra. Quá cô quái...

Tần Thộ không quan tâm, mà là chỉ chỉ bên trong miệng ý nói, là sao bây giờ.

Mèo béo há miệng, phun ra một thủy tinh cầu, nói:

-Ném vào nơi này đi, có thể nhốt được một lúc.

Tần Thộ gật gật đầu, phun vào thủy tinh cầu, thủy tinh cầu phát ra một tia sáng đen nhánh, lập tức hút bóng đen kia vào.

Sau đó bóng đen dần dần ngưng tụ trong thủy tinh cầu, hóa thành một cái bóng người, chính là bộ dáng của Trù Thần!

Tần Thộ nhìn thấy, vội vàng hỏi:

-Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi trả lời cái đó, ta cam đoan không giết ngươi, sao hả?

Trù Thần nhếch miệng cười một tiếng với Tần Thộ, nụ cười cực kỳ dữ tợn, sau đó làm một động tác cắt cổ với Tần Thộ.

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức phát hỏa, mắng:

-Không biết điều!

Vừa nói, Tần Thộ vừa nắm lấy thủy tinh cầu nhét vào trong miệng.

Mèo béo nhìn thấy, cũng không biết là lấy khí lực ở đâu ra, vụt xông lên, đoạt lấy thủy tinh cầu, đồng thời đuôi giật giật trước miệng.

g Tàn Thọ, hét lên:

-Ngậm miệng, ngậm miệng, ngậm miệng...

Lúc này Tàn Thọ mới im rồi buông tay.

Mèo béo ôm thủy tinh cầu rồi tròn mắt nhìn:

-Đây chính là bảo bối của ta, quản cho tốt cái miệng của ngươi.

Vẻ mặt Tàn Thọ ủy khuất nói:

-Vừa rồi kích động nên mới quên.

Mèo béo cười ha ha nói:

-Có quỷ mới tin là ngươi quên, ta thấy ngươi chính là nỗi máu tha m, muốn nhân cơ hội hạ độc thủ.

Mặt Tàn Thọ đỏ ửng, không ngờ được là bị con mèo béo này nhìn ra. Cũng may mặt hắn đều là lông trắng nên mèo béo cũng không nhìn ra được là hắn đỏ mặt.

Ngay lúc hai người còn muốn nói gì nữa, chợt nghe thấy bên ngoài có một tiếng kèn, theo đó là tiếng móng ngựa giẫm vang lên âm thanh ù ù.

Tàn Thọ và mèo béo cùng nhìn nhau, rồi nhanh chóng thu hồi thủy tinh cầu, trốn đến bên trên cửa cửa sổ, thuận theo khe hở nhìn ra phía bên ngoài.

Chỉ nhìn thấy cuối con đường, một đội thiết kỵ đen kịt phi thẳng qua đây!

Những chiến mã của đội thiết kỵ này đều là màu đen, khôi giáp cũng màu đen, dưới mũ giáp mà một mặt nạ đen kịt, ngay cả con

mắt cũng không lộ ra ngoài. Vừa liếc mắt nhìn sang, thì giống như là một cái tượng sắt đồ bê tông.

Quân số rất đông, phải chạy nửa canh giờ mới kết thúc.

Chờ kỵ binh đi xa, Tần Thộ và mèo béo liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong mắt nhau!

Mèo béo là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều sinh vật hình người như thế, có vài phần cảm khái và hưng phấn, cuối cùng mới là kinh hãi.

Tần Thộ thì là chấn kinh sự kinh khủng ở trong Hắc Ma Thần Hạp, trong này lại có cả một thế giới! Thậm chí có thể là một cái Thiên Đình! Cái này thì thôi đi, trong này lại còn có nhiều sinh mệnh cổ quái như vậy!

Thần kỳ nhất chính là những thiết kỵ kia, Tần Thộ thấy rõ, tùy tiện kéo một tên trên thiết kỵ kia ra, cũng đều là tiêu chuẩn Nhân Tiên!

Dựa theo sức chiến đấu của Thiên Đình ở bên ngoài để tính thì sức chiến đấu của thiết kỵ của Thiên Đình ở trong này có thể diệt hết bất luận một đội quân đơn binh nào có tổ chất binh tác nhất.

-Mẹ nó, sức chiến đấu khủng bố như vậy, mà sao nơi rách nát này lại bại vậy? - Tần Thộ nói thầm theo bản năng.

Đúng lúc này, một tiếng chó sủa vang lên.

Tần Thộ thuận cửa sổ nhìn lại, chỉ nhìn thấy một con chó đen kịt, không có da xuất hiện ở bên ngoài, Tần Thộ nhìn nhìn, há mồm liếc nhìn:

-Sao lại còn có chó nữa vậy?

-Gâu gâu gâu!

Con chó kia sửa inh ỏi vào vị trí mà Tần Thộ và mèo béo đang trốn, Tần Thộ nhìn thấy lập tức lao ra, đập chết con chó bằng một cục gạch.

Nhưng mà không đợi Tần Thộ trốn đi, một cỗ âm phong kinh khủng từ xa thổi tới, Tần Thộ nhìn thấy một đạo hắc phong che khuất bầu trời bay tới!

Đồng thời tiếng vó ngựa điếc tai vang lên lần nữa!

Tần Thộ chỉ nhìn thoáng qua đã biết, không chơi lại được bọn gia hỏa này!

Tần Thộ quát to một tiếng:

-Mèo béo, chạy mau!

Kết quả Tần Thộ vừa quay đầu lại, liền thấy mèo béo kia đã đứng thẳng người lên, chạy giống như người!

Tần Thộ đuổi bám theo, kêu lên:

-Sao ngươi chạy mà không nói với ta một tiếng?

Mèo béo thở không ra hơi nói:

-Ta... hô... ta... hô... hô thế nào? Hô...

Tần Thộ nhìn cái đức hạnh này của mèo béo, thật sự muốn cho hắn một cái bạt tai, hắn không tin cái con mèo chết này mới chạy hai bước thôi mà đã mệt thành thế này, thực lực của hắn tuyệt đối là Kim Tiên đỉnh cấp, thậm chí có thể là nửa bước Đại La Kim Tiên. Dạng người này, chạy mấy bước là có thể hồn hển sao? Đánh chết hắn cũng không tin.

Hồng chi, cho dù là thở hắt hắt thì sao? Con mẹ nó người không biết truyền âm à?

Có điều kẻ địch đuổi theo sau lưng, không phải là lúc tỉnh số, Tần Thộ đành phải cầm đầu chạy.

Đáng tiếc tốc độ của hai người đều không nhanh...

Mèo béo chạy phía trước rút cuộc cũng nhớ tới chuyện truyền âm này, liền truyền âm nói:

-Chuyện gì vậy? Sao kỵ binh lại càng ngày càng ít vậy? Nghe tiếng bước chân này là càng ngày càng ít, nhưng mà âm thanh lại càng lúc càng lớn.

Tần Thộ ngay từ đầu không có chú ý cái này, lúc này cẩn thận nghe, quả nhiên âm thanh chiến mã lao nhanh ở đằng sau càng ngày càng ít, đồng thời âm thanh cũng càng ngày càng mạnh.

Tần Thộ lập tức thi triển ba đầu sáu tay, một cái đầu quay về phía sau nhìn lại, vừa nhìn đã khiến tóc gáy Tần Thộ đều dựng lên!

Một tên kỵ binh cũng không thiếu, số lượng đã chật ních đường đi, lít nha lít nhít!

Nhưng mà tần suất bọn họ chạy lại càng ngày càng gần, bởi vì tần suất gần nhau, mọi người đồng thời đặt chân, đồng thời nhấc chân, thanh âm đều nhịp, nên mới có ảo giác là âm thanh càng ngày càng ít.

Chương 853. Người sống

Có điều Tần Thộ có thể cảm giác được, kỵ binh vốn chỉ là Nhân Tiên, sau khi tần suất của kỵ binh giống nhau, sức mạnh của hai cá nhân lập tức kết nối với nhau, như cùng là một người, thực lực tăng lên gấp đôi!

Mà trước mắt nhìn thấy không có một vạn, thì cũng phải tám ngàn n!

Nhiều người như vậy liên hợp lại, thực lực sẽ mạnh lên bao nhiêu chứ? Đầu óc Tần Thộ có chút không đủ dùng!

Đây tuyệt đối không phải là vấn đề một cộng một đơn giản!

Bước đi của nhóm kỵ binh này ngày càng thống nhất, trường thương của kỵ binh ở hàng đầu tiên đã cách khoảng ngàn mét, liền cho Tần Thộ có một loại cảm giác giống như là có gai sau lưng, đồng thời cảm giác này càng ngày càng rõ ràng! Giống như là có một cây trường thương đang dùng sức đâm vào cột sống mình!

Cho dù là cơ thể của Tần Thộ cũng có chút cảm thấy đau đớn, không dám tưởng tượng, nếu như bị đuổi kịp, một thương đâm tới sẽ là cảm giác như thế nào.

Có điều đáng sợ nhất chính là mây đen trên đỉnh đầu kỵ binh, trong mây đen, có một chiếc xe ngựa như ẩn như hiện!

Xe ngựa kia Tần Thộ đã từng nhìn thấy, cái kia dường như là thất hương xa của Tử Vi đại đế!

Nếu như thật sự là tôn đại đế này, Tần Thộ biết cho dù là Đại La

Kim Tiên, cũng phải ngỏm củ tỏi!

-Con thỏ, chạy thế này không được! Đối phương càng lúc càng nhanh, nếu như thật sự bị đuổi kịp thì chết chắc. Chúng ta đi đến nơi chật hẹp, nơi mà bất lợi cho bọn họ chạy. - Mèo béo hô.

Tần Thọ đang muốn gật đầu, hai người cùng quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy những thiết kỵ chạy phía trước kia đã bay lên không!

Sau đó hai người quả quyết tiếp tục buồn bực chạy, bọn họ cũng đã cân nhắc bay lên trời, nhưng mà tình hình hiện tại đã nói rõ cho bọn họ chạy không nổi những người này. Trên trời, nơi trống trải như vậy, quả nhiên là tìm đường chết. Chạy trên mặt đất, không chừng còn có thể tìm bụi cỏ, hốc cây cái gì đó để ẩn thân.

Đang chạy, hai người đột nhiên quẹo vào một cái hẻm nhỏ, sau khi đi vào ngõ nhỏ, tường cao của đại viện che lại tầm mắt của kẻ đi ch.

Trong nháy mắt những đồ án quỷ dị của Mèo Béo lại xuất hiện lần nữa, đồng thời nói:

-Ta có thể che lấp một lúc khí tức của chúng ta, nhanh chóng tìm nơi tránh một chút!

Tần Thọ nghe vậy, chỉ nghĩ muốn mắng chửi người, tránh? Chỉ có từng đấy chỗ thì tránh hướng nào?

Đúng lúc này thì nhìn thấy cửa một gian viện đang khép hờ, không nói hai lời, Tần Thọ lấy ngựa sống làm ngựa chết mang theo mèo béo chui vào, quay đầu lập tức khép cửa lại.

Sau đó Tần Thọ chống hông lên, ghé vào khe cửa nhìn ra phía bên ngoài, nhìn xem có truy binh đuổi theo không.

Thực ra căn bản không cần nhìn, cái tiếng vó ngựa ù ù kia đã đại biểu cho tất cả, theo tiếng vó ngựa ngày càng gần, mồ hôi lạnh trên trán Tần Thộ cũng đổ ngày càng nhiều. Lần đầu tiên hắn cảm thấy hồi hận vì đã đi vào Hắc Ma Thần Hạp, sớm biết thế này ở bên ngoài đánh không phải cũng rất tốt sao?

Đúng lúc này, mèo béo thấp giọng, dùng một loại giọng nói vô cùng hung ác nói:

-Lão đầu, nhìn cái gì vậy? Sửa giày của người đi! Còn nhìn nữa, coi chừng ta giết người diệt khẩu!

Tần Thộ sững sờ, nơi này còn có người?

Ngay sau đó, Tần Thộ liền khẩn trương lên, hắn đi vào thế giới của Hắc Ma Thần Hạp này lâu như vậy rồi còn chưa có gặp phải máy sinh vật hình người, hắn thậm chí còn không biết có nên gọi bọn họ là người không nữa. Mặc dù bọn gia hỏa này có người Tần Thộ quen thuộc, nhưng mà cả đám đều giống như là người điên, nhìn thấy hắn là hạ thủ.

Nếu như nơi này cũng có người, đây chẳng phải là nói bọn họ bị bao vây rồi sao?

Tần Thộ vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một lão đầu khô gầy ngồi ở trong sân, trong tay có một chiếc giày vải và kim khâu, vậy mà lại thật sự ngồi đó sửa giày!

Tần Thộ nhìn chằm chằm vào tay lão đầu, sợ lão đầu kích động, liền ném giày và châm đến đây.

Hắn cũng không sợ bị đâm một cái, nhưng mà hắn sợ làm ra động tĩnh gì sẽ dẫn thiết kỵ ở bên ngoài và Tử Vi đại đế ở trên trời tới!

Nhưng mà khiến Tần Thộ bất ngờ đó là, lão đầu chỉ nhìn hắn và mèo béo một lúc, rồi sau đó cúi đầu tiếp tục sửa giày.

Tần Thọ và mèo béo nhẹ nhàng thở ra, nhìn nhau, theo bản năng cù ừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, thông qua âm thanh, hai người không khó xác định được là hơn vạn thiết kỵ đã đi tới cửa chính!

Nhịp tim hai người trong nháy mắt liền tăng tốc lên, cúi đầu, cắn răng.

Tùy thời chuẩn bị quay người chạy.

Chờ một hồi, hai người liền nghe thấy âm thanh móng ngựa bên ngoài vang lên lần nữa, hai người theo bản năng liền muốn chui lên trời, kết quả một chiếc giày bay tới đập vào mặt Tần Thọ!

Sau đó cái giày kia liền giống như là vô mê rãnh nhảy tới mặt mèo béo, hai tên gia hỏa chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, theo bản năng ôm mặt ngồi xuống.

Quý dị chính là, chiếc giày kia rơi trên mặt đất mà không có một chút động tĩnh gì!

Mặc dù bên ngoài tiếng vó ngựa vang lên, nhưng lại có chút lộn xộn, đồng thời thời gian bắt đầu trôi qua, dường như những thiết kỵ kia đã rời đi.

Tần Thọ và mèo béo nhìn nhau cùng nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại nhìn về phía lão đầu, trong mắt bọn họ đều hiện lên một tia kính sợ.

Hai người đều không phải người ngu, những thiết kỵ kia xông lại, cũng không có thiếu giẫm hỏng hoa hoa cỏ cỏ, san bằng từng tòa phòng ốc vút bỏ này. Nhưng hết lần này tới lần khác lại dừng lại trước cửa nhà này, đồng thời sau khi do dự liền rút lui, điều này nói lên cái gì?

Điều này nói lên trong viện tử này có người hoặc là đồ vật mà bọn họ không đắc tội nổi!

Tần Thọ và mèo béo cùng tiến lên phía trước, khom mình hành lễ nói:

-Bái kiến tiền bối, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.

Lão đầu chỉ chỉ giày trên đất nói:

-Nhặt về cho ta.

Mèo béo theo bản năng gật đầu nói:

-Ây.

Sau đó mèo béo đá Tần Thọ một cước nói:

-Đi nhặt đi.

Tần Thọ cả giận nói:

-Sao ngươi không đi?

Mèo béo nằm sấp trên mặt đất nói:

-Bởi vì ta lười.

Tần Thọ:

-\$#...

Cuối cùng, vẫn là Tần Thọ nhặt trở về, giao giày cho lão nhân, sau đó hắn tiến tới cười ha hả nói:

-Ngài biết nói?

Chương 854: Kính đen, vườn trồng trọt

Chương 854. Kính đen, vườn trồng trọt

Lão đầu lập tức phì cười:

-Vừa rồi là quý nói với các người à? Người trẻ tuổi, không có việc gì thì đừng xông loạn, tới từ chỗ nào thì về chỗ đó đi.

Tần Thộ nghe thấy lão đầu biết nói chuyện thật, lập tức kích động, lôi kéo tay lão đầu nói:

-Ôi chao, rốt cuộc cũng gặp được người sống rồi. Tiền bối, ngài nói cho ta một chút, ngài đi vào trong Hắc Ma Thần Hạp này như thế nào vậy? Còn có những tên bên ngoài kia đều là thứ gì vậy? Sao đánh chết lại thành bụi? Còn có nơi này thật sự là Thiên Dung Thành, là Thiên Đình thật à?

Tần Thộ hỏi một mạch những nghi ngờ trong lòng, không hỏi không được, Hắc Ma Thần Hạp này là hắc mang theo trong người.

Lúc trước ngọn núi vương tọa kia còn có một tầng kết giới không thấy được ngăn cách lấy, bây giờ đã hoàn toàn mở ra rồi, Tần Thộ thật sự sợ ngày nào đó đang ngủ thì bị người ta gõ một gậy từ phía sau.

Cho dù là không gõ một gậy thì vạn nhất về sau nếu hắc có thể hó

a hình, lúc cùng bạn gái hây hây, người trong hộp chui ra, đoán chừng cả đời này hắn cũng đừng nghĩ đến muốn cứng lên nữa.

Cho nên, Tần Thộ cực kỳ coi trọng chuyện này!

Sau khi lão đầu nghe xong, a một tiếng, nói:

-Người muốn biết?

Tần Thộ dùng sức gật đầu.

Sau khi lão đầu nghĩ nghĩ, duỗi tay một cái nói:

-Lấy ra đi.

Tần Thộ ngạc nhiên, lấy ra? Cái gì? Hắn có cái gì có thể cho lão nhân này à?

Mèo béo lại gần nói:

-Có phải là người trộm đồ vật gì của tiền bối rồi không? Ta cho người biết, người nhanh chóng đưa cho người ta, nếu không đừng trách ta trở mặt không quen biết! Ày... không đúng, ta căn bản là không biết người!

Tần Thộ nghe xong, lập tức tức đến nỗi cái mũi đều lệch sang, cái con mèo chết tiệt này, quả nhiên là trở mặt không nhận nợ, sợ phiền phức liền trực tiếp phủi sạch quan hệ với hắn.

Tần Thộ ngu ngơ nhìn lão đầu, nói:

-Lão tiền bối, ngài muốn cái gì? Trên người ta không có vật gì.

Lão đầu phun ra một chữ nói:

-Ngọc!

Tần Thọ mơ hồ lần nữa, ngọc?

Tần Thọ được gọi là trộm đạo càn quét vương của Thiên Đình, nếu là lúc vừa tới Địa Tiên Giới, hẳn thật sự là nhìn thấy ngọc là thèm.

Phẩm chất ngọc của thế giới này, cho dù là rác rưởi, cũng có thể tiêu diệt tất cả bảo ngọc ở Trái Đất.

Nhưng mà tiếp xúc lâu, hẳn liền hiểu, ngọc ở thế giới này có lẽ so với tảng đá thì tốt hơn một chút nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu.

Đại đa số đều là dùng để chế ngọc giả rẻ cái gì đó...

Nó có giá trị giống như là USB hoặc là thư tịch.

Cho nên, Tần Thọ rất ít thu thập những món kia...

Sau khi lão đầu nói một chữ, Tần Thọ liền mở to mắt ngăn người. Sau đó lão đầu không để ý đến hắn nữa, tiếp tục may may vá vá cái giày kia...

Tần Thọ càng nghĩ, cũng không nghĩ được trên người hắn thì có cái ngọc gì. Cuối cùng, Tần Thọ dùng một cái biện pháp, chính là móc túi Tu Di trên người ra chậm rãi lật...

Kết quả thật đúng là để Tần Thọ móc ra được một khối ngọc!

Chuẩn xác mà nói, đây không phải là ngọc, mà là ngọc bội!

Nhìn thấy ngọc bội kia, đầu óc Tần Thọ ông một cái, mọi chuyện cần nghĩ đều nghĩ tới!

Ngọc bội kia là lúc trước ở Địa Phủ, Mạnh Bà cho hắn!

Lúc đó Mạnh Bà để Tần Thộ mang theo ngọc bội đi tìm người hỗ trợ, còn nói, nhìn thấy người, không cần quen biết Tần Thộ, đối phương tự nhiên sẽ biết.

Tần Thộ móc ngọc bội ra, nói:

-Vậy... ngài là nam nhân của Mạnh Bà?

Lão đầu sững sờ, sau đó cười phì một tiếng, đoạt lấy ngọc bội, sau khi xoa xoa, thì thoải mái chiếm thành của mình. Sau đó lão đầu chỉ vào trên mặt đất nói:

-Ngồi đi.

Mèo béo cũng không ghét bỏ, dù sao hắc bò ở bên trong cái hố kia mấy chục năm rồi, liền trực tiếp vươn tứ chi ra nằm sấp ngay tại chỗ.

Về mặt Tần Thộ ghét bỏ cộng thêm khinh bỉ nhìn mèo béo, sau đó ó giậm chân một cái, mặt đất rung lên, sau đó không trung nổ tung, cuối cùng tạo thành một cái ghế sa lon bằng da thật, rồi hắc ngồi lên.

Nhìn thấy phép thuật của Tần Thộ như thế, trông mắt mèo béo trừng lớn, rồi lập tức bu lại, tội nghiệp nhìn Tần Thộ, một bộ, người làm cho ta một bộ thôi?

Đáng tiếc, Tần Thộ căn bản không để ý tới hắc, con hàng này đi ra ngoài quay người liền bán đồng đội, bản lĩnh rất giống lão già lừa đảo. Tần Thộ sẽ không bị hắc lừa, đồng tình với bộ dạng đáng thương của hắc đâu.

Mèo béo nhìn thấy Tần Thộ như thế, thế là cười hi hi nói:

-Con thỏ, bộ dáng cái ghế này của người nhìn rất thoải mái.

Tần Thọ:

-Ừm.

Mèo béo nói:

-Cái kia, cái ghế lớn như thế, một mình người...

Phốc!

Tần Thọ biến thành một con thỏ cao hơn hai mét, dây chuyền vàng lớn, mang kính râm, hút thuốc, bắt chéo hai chân, thản nhiên nói:

-Bây giờ không phải là vừa đẹp rồi sao?

Mèo béo:

-...

Tần Thọ nghe rằng, trong lòng cười lạnh: “Đấu với ta?”

Một khắc sau, Tần Thọ liền thấy mèo béo đột nhiên bắt lấy cổ chân của hắn sau đó thuận theo đùi bò lên, sau đó liền đặt mông ngồi ở trên đùi của hắn, uể oải duỗi lưng một cái nói:

-Nơi này cũng được...

Tần Thọ:

-@#\$...

Tần Thọ liền buồn bực, bằng hữu mà hắn kết giao sao một người lại không biết xấu hổ hơn so với một người vậy? Không có một người nào là tâm tư thuần tịnh.

Có điều Tần Thộ cũng không muốn cãi cộ với mèo béo, bây giờ t
hứ hấn quan tâm nhất là chỗ này là chỗ nào?

Thế là Tần Thộ nhìn về phía lão đầu, kết quả từ ánh mắt của lão đ
ầu nhìn thấy vẻ kinh ngạc, dường như đối với cái thuật biến đá th
ành vàng này của Tần Thộ cũng có chút kinh ngạc.

Tần Thộ có chút kiêu ngạo ngửa đầu nói:

-Cũng không tệ lắm phải không?

Lão đầu khẽ gật đầu nói:

-Về sau ít dùng thôi.

Tần Thộ ngạc nhiên, lời này lúc trước Ngô Cương cũng từng nói,
chỉ là Tần Thộ không có quá để ý. Có điều Tần Thộ cũng không c
ó phát hiện hẳn dùng cái phép thuật này thì có đưa tới phiền toái g
ì?

Có điều lần này Tần Thộ sẽ để tâm, về sau tận lực dùng ít.

Tần Thộ cười theo nói:

-Lão tiên bối, ngài xem, có phải là ngài nên nói một chút tình hìn
h nơi này không?

Lão đầu nói:

-Người trước tiên nói tình hình của người cho ta nghe một chút, n
gười tới đây như thế nào? Theo lý thuyết, có người có thể tới nơi
này nhưng mà tuyệt đối không nhiều. Dựa vào thực lực của ngườ
i, không có tư cách tới.

Chương 855: Chỗ này có mặt trăng

Chương 855. Chỗ này có mặt trăng

Tần Thọ ngạc nhiên, chỉ vào nơi này nói:

-Cái chỗ chết tiệt này, còn có người xin đến? Người tới còn có yêu cầu thực lực?

Lão đầu gật đầu nói:

-Có.

Tần Thọ nói:

-Được rồi, lát nữa ngài nói cho ta biết yêu cầu gì. Trước tiên ta nói cho ngài biết ta tới như thế nào. Rất đơn giản, chỉ là có một tên đầu trọc đưa cho ta một cái hộp, ta đặt cho nó một cái tên gọi là Hắc Ma Thần Hạp, mở ra thì có thể đi vào nơi giống như là một ngọn núi có vương tọa màu đen. Vốn dĩ ở bốn phía ngọn núi kia có kết giới cản trở, ta cũng không ra được, phía ngoài cũng không vào được. Về sau ta lấy được một tảng đá, sau khi lắp vào trên vương tọa thì kết giới liền mở ra. Ta liền có thể tùy tiện ra vào... chỉ đơn giản như vậy.

Lão đầu khẽ chau mày, sau đó cười nói:

-Cái này thật đúng là duyên phận, năm đó ta cũng là từ cái hộp đó mà tiến vào.

Tần Thộ kéo tay lão đầu lại, lay lên xuống, đồng thời kích động nói:

-Duyên phận!

Lão đầu hất móng vuốt của Tần Thộ ra nói:

-Vì để người sau không rơi vào cái hố này nữa nên ta đã chém rụng một góc của ngọn núi kia. Bản thân ngọn núi kia chính là trung tâm của một tòa đại trận, nếu có hư hao, sẽ tự phát bảo vệ mình, hình thành một cái kết giới. Chỉ là không ngờ được, nhiều năm như vậy, vẫn là có người sửa ngọn núi, đi đến.

Tần Thộ ngạc nhiên, không ngờ được còn có mặt nhân quả này.

Lão đầu bỏ chiếc giày xuống, hỏi:

-Có rượu không?

Tần Thộ lắc đầu, trờ cười là trước đó hắn đều sắp đói chết rồi, nếu như có rượu thì đã sớm uống.

Lão đầu nghe vậy, cũng không thấy thất vọng, chỉ là gật gật đầu, yên tâm nói:

-Vậy thì người nhìn ta uống đi.

Sau đó lão đầu lấy ra một cái bầu rượu, rót cho mình một ly!

Tần Thộ lập tức mơ hồ, mắng to trong lòng: “Độc, còn có loại thao tác này?!”

Rượu vừa đổ ra, hương thơm xông vào mũi!

Tần Thộ ngửi một cái lập tức kêu lên:

-Đây là Tử Thần Nhưỡng!

Lão đầu gật đầu nói:

-Chính là Tử Thần Nhưỡng, có điều người không có, người là được rồi.

Tần Thọ yên lặng, nuốt ngụm nước bọt hỏi:

-Có thể cho ta một chén không?

Lão đầu trợn mắt nhìn Tần Thọ:

-Không thể.

Tần Thọ:

-\$#@...

Sau khi lão đầu uống hai chén, lúc này mới ý vị thâm trường nói:

-Người có biết trăm tam thi?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Nghe nói qua, nghe nói lúc lĩnh hội thiên đại đạo sắp đột phá cực hạn, trăm tam thi pháp là thường thấy nhất.

Lão đầu nói:

-Biết thì tốt, về phần đột phá đại đạo thiên địa, cũng đều là nhắm nhĩ. Trong mắt người phàm, thành tiên chính là đột phá đại đạo thiên địa, trong mắt người khác thì tiến cấp cũng là đột phá đại đạo thiên địa. Chẳng lẽ mỗi ngày không có việc gì làm thì trăm tam thi là gì?

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Ta cho là cũng chỉ có lúc thành thánh thì mới trăm tam thi.

Lão đầu phì cười một tiếng:

-Đều là sớm trăm rồi, đều đã thành thánh rồi, ý chí thiên địa giáng xuống, cưỡng ép liền thành thánh, vậy thì cần gì dùng trăm cái thì tam thi?

Tần Thọ ngẫm lại thấy đúng, liền hỏi:

-Vậy chỗ này?

Lão đầu nói:

-Nơi này là kính đen.

Vẻ mặt Tần Thọ mơ hồ, hắn căn bản chưa từng nghe qua cái tên này

Lão đầu tiếp tục nói:

-Kính đen, tên như nghĩa, là tấm gương màu đen. Thế gian vạn vật, âm dương sinh ra từ hỗn độn. Cho nên thiên địa không có lúc nào là không phân chia âm dương, trên dưới, tả hữu, trước sau, hắc ám và quang minh. Phàm là tồn tại thì luôn có mặt đối lập...

Tần Thọ gật đầu, điểm này thì hắn tin. Hắn nhớ bên trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử cũng có lời tương tự, Lão tử cho rằng tất cả mọi vật trong thế gian đều có sự tồn tại của mặt đối lập.

Lão đầu nói:

-Từ các góc độ khác nhau, có thể nhìn thấy các mặt đối lập khác biệt. Ví dụ như, bên trên và bên dưới, trái và phải, người tốt và người

ời xấu; có người nói Thiên Đình đại biểu cho chính nghĩa, Địa Ngục đại biểu là ác; có người nói người sống đại biểu dương, người chết đại biểu âm; còn có người nói tất cả sinh linh đều là chính nghĩa, duy chỉ có những Thiên Ma bị lưu đày trong tình không kia mới là tà ác. Mà tất cả, đều là lấy góc độ của người nhìn để định, như vậy, ta hỏi người, toàn bộ mặt đối lập của thế giới này là cái gì?

Tần Thọ há hốc mồm nói:

-Ta nhìn thấy phía dưới Địa Tiên Giới còn có một thế giới của yêu tộc Thiên Đình, đây có được không?

Lão đầu lắc lắc đầu nói:

-Ta chính là bao gồm cả bọn chúng, bao gồm cả tình không, bao gồm tất cả mặt đối lập của chư thiên vạn giới.

Tần Thọ nghe đến đây, trong lòng run lên, hắn có một ý nghĩ to gan:

-Chẳng lẽ là kính đen?

Lão đầu bỗng nhiên nhếch miệng cười, sau đó gật đầu nói:

-Không sai, kính đen chính là mặt đối lập của toàn bộ thế giới này.

Tần Thọ nghe xong, lập tức mơ hồ, chỉ vào bầu trời nói:

-Cái này... là một thế giới?! Ta nói là, là loại thế giới rất rất lớn?

Lão đầu nói:

-Sở dĩ gọi là kính đen, là bởi vì nó giống như một chiếc gương, có thể đem tất cả mọi người và mọi chuyện của thế giới khác chiếu r

a, sau đó lấy mặt trái của hình tượng để xuất hiện. Đương nhiên, đây chỉ là một loại thuyết pháp, trên thực tế... ta cũng không cho là như vậy.

Lão đầu nói đến đây, sắc mặt nghiêm trọng nhìn lên bầu trời.

Tần Thọ bị lời nói của lão đầu làm cho hồ đồ rồi, cái gì gọi là có, lại cái gì gọi là không cho là như vậy? Nếu như là tấm gương chiếu u ra một thế giới đảo ngược, thì hẳn có thể hiểu được. Thế nhưng mà vì sao lão đầu lại nói hẳn không cho là như vậy chứ?

Tần Thọ nghi ngờ nói:

-Tiền bói, trăm tam thi và kính đen có quan hệ gì à?

Lão đầu cười quỷ dị nói:

-Người đoán xem?

Tần Thọ lập tức có loại cảm giác phát điên, lão nhân này sao lại nói thần thần bí bí vậy? Còn luôn luôn nói một nửa! Hẳn có thể đoán được, thì còn tới hỏi lão đầu sao?

Lão đầu sờ lên cặp giày vải kia, sau đó ý vị thâm trường nói:

-Trong kính đen có một bí mật lớn, hiểu quá rõ không tốt đối với người. Sớm rời đi đi...

Tần Thọ không cam lòng nói:

-Tiền bói, ngài luôn chỉ để lộ một chút tin tức thôi. Dạng này của ngài làm ta rất khó chịu.

Chương 856: Chỗ này có mặt trăng (2)

Chương 856. Chỗ này có mặt trăng (2)

Lão đầu ha ha một tiếng, cười nói:

-Vậy thì được thôi, ta nói thêm câu nữa, đây là kính đen, nhưng mà ta cũng không cho nó là kính đen, ngược lại, ta lại cho rằng đây là một cái vườn trồng trọt.

Tần Thộ hoàn toàn mơ hồ, đầu xoay xoay, chuyển vài vòng tại chỗ rồi khóc nức nở nói:

-Tiền bối, đại gia, gai gia được chưa? Ngài có thể nói rõ ràng một lần duy nhất không?

Nhưng mà lão đầu lại vung tay lên nói:

-Đi thôi, rời đi sớm một chút. Càng nói người nghe càng không hiểu, vấn đề cũng càng nhiều. Nếu như người thật sự muốn biết vậy thì tự mình xem đi.

Tần Thộ nhìn thấy lão đầu không nói gì nữa, trong lòng cũng bất đắc dĩ, có điều vẫn hỏi một câu:

-Tiền bối, ta nên gọi ngài như thế nào?

Lão đầu thản nhiên nói:

-Gọi là tiền bối đi, người muốn biết thì ta đã nói rồi, đi nhanh đi, ta còn phải sửa giày nữa.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Ta vẫn còn cái gì nghe cũng không hiểu, ngài cứ để cho ta đi như vậy sao?

Lúc này mèo béo liền nói:

-Tiền bối, dựa theo ý của ngài, vậy thì bên trên thế giới này còn có một ta khác nữa à? Loại hoàn toàn tương phản với ta, chính là đặc biệt chịu khó, rất gầy, đáng, thân thể như cây gậy?

Lão đầu nói:

-Có lẽ có, cũng có lẽ không có. Thiên địa này vô cùng mênh mông, có vô số thế giới kết nối với nhau, ai cũng không dám nói thăm dò được toàn bộ thế giới. Cho nên, có lẽ có một người khác, nhưng mà người có thể nhìn thấy hay không thì phải xem vận khí của người.

Tần Thọ nghe đến đây, con mắt bỗng nhiên sáng lên nói:

-Thế giới này có mặt trăng không?

Lão đầu nói:

-Có.

Tần Thọ lập tức vui mừng, thế giới bên ngoài còn chưa tìm được mặt trăng thì hẳn có thể ở chỗ này giải tình tương tư!

Thế là Tần Thọ cũng không ngồi yên nữa, liền vội vàng đứng lên nói:

-Đa tạ tiền bối giúp đỡ, có thời gian về Địa Phủ thì gọi ta. Gần đây Mạnh Bà và tỷ tỷ của ta còn ở cùng nhau đó!

Tần Thộ nói xong cũng đi, lão đầu sững sờ, bỗng nhiên kêu lên:

-Chờ một chút, Mạnh Bà và tỷ tỷ của ngươi ở cùng chỗ? Tỷ tỷ ngươi là ai vậy?

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Phương Nhã, có thể ngài không biết, lúc về giới thiệu cho các ngươi với nhau.

Sau khi lão đầu nghe được cái tên này, ánh mắt lão đầu trong nháy mắt liền ngốc, sau đó phát phát tay:

-Đi thôi, đi thôi...

-Bái bai.

Tần Thộ nói xong, lập tức xông ra cửa.

Mèo béo không đi, hần thận trọng hỏi:

-Đi ra, còn có bị người đuổi giết không?

Lão đầu nói:

-Các ngươi tiến vào cửa của ta, bên trong Thiên Dung Thành tự nhiên sẽ không có ai đi truy giết các ngươi nữa. Nhưng mà ra khỏi thành thì không chắc.

Mèo béo nghe xong, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, kết quả không đợi hần mở miệng, con thỏ đã túm chặt cái đuôi của hần, cưỡng ép kéo đi.

Mèo béo ngao ngao hét lớn:

-Ta không đi!

Tần Thọ căn bản không để ý tới hắn, cưỡng ép kéo ra ngoài.

Hai người ra cửa, vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện, ngoài cửa lớn của viện tử sau lưng treo một tấm bảng hiệu, trên đó viết: “Nam Phủ”.

Hai người nhìn nhau, đều không biết rõ điều này đại biểu cho ý gì.

Bọn họ rất quen thuộc với Thiên Dung Thành, không cần người dẫn đường, hắn vẫn có thể nhẹ nhàng tìm được cửa Nam, sau khi ra cửa, chọn một phương hướng đi thẳng đến Nam Thiên Môn trong trí nhớ.

Chỉ là Tần Thọ không chắc chắn cái phương hướng này đến cùng thì có thể tìm tới được Nam Thiên Môn hay không.

Mèo béo bị Tần Thọ kéo, cau mày nói:

-Con thỏ, ngươi còn nghe không hiểu à?

Tần Thọ a một tiếng.

Mèo béo tiếp tục nói:

-Tiền bối nói, thế giới này là tương phản với thế giới bên ngoài, người bên ngoài đối với người tốt, người nơi này đối với người chính là thâm cừu đại hận. Người đi lên mặt trăng, chưa hẳn có thể nhìn thấy bằng hữu, không chừng còn là kẻ địch.

Tần Thọ xem thường nói:

-Ta biết, nhưng mà ta chính là hiếu kỳ, muội tử Hằng Nga nhà ta sau khi hắc hóa, thì sẽ là dạng gì, hê hê... Ta cảm thấy, nhất định là rất đẹp trai.

Mèo béo cười ha ha một tiếng nói:

-Ta sợ sau khi gặp thì ngươi lại thành con thỏ nường...

Tần Thộ không có phản ứng lại mèo béo, chạy về phía Nam Thiên Môn, Tần Thộ quan sát kỹ địa hình nơi này, quả nhiên còn có thể nhìn ra một chút hình bóng của Thiên Đình.

Đúng lúc này, một tiếng la vang lên:

-Cứu mạng! Cứu mạng!

Tần Thộ và mèo béo cùng nhìn nhau, đồng thời hô:

-Chúng ta tới cứu ngươi!

Sau đó hai người không cần suy nghĩ mà đổi phương hướng, nhanh chân chạy như điên!

Chờ lúc hai người chạy xa, ở một chỗ của phương hướng khác, một nữ nhân mà nửa thân thể còn đang ở trong đó, há mồm liên mắng:

-Chết tiệt! Cái này còn tính là người sao?

Lúc mắng dùng quá sức, làm nữ tử ho hai tiếng, kết quả ho ra một cái xương ngón tay út...

Nữ tử nhanh chóng nhặt lên ném vào trong miệng ăn.

-Thấy rồi à? - Mèo béo hỏi.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Thấy rồi, mẹ nó, sao nữ nhân kia lại giống như là củ cải trồng ở trên mặt đất vậy?

Mèo béo lắc đầu nói:

-Không biết, có trời mới biết là chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế, dọc theo con đường này hai người đã thấy mấy người như vậy, có người thì là cái đầu vừa thoát ra khỏi mặt đất, có người thì duỗi một cái tay ra, còn có người thì là nửa thân người ở bên ngoài, nhìn vô cùng kỳ quái.

Có điều Tần Thộ nghĩ đến lời lão đầu nói, hẳn cho rằng nơi này giống một cái vườn trồng trọt!

Chẳng lẽ những người này là trồng ra?

Đến Nam Thiên Môn, điều khiến Tần Thộ kinh ngạc đó là nơi này không có cửa lớn xuyên không gian mà là trực tiếp xuất hiện ở đại lục cuối cùng!

Xa xa, Tần Thộ có thể nhìn thấy một vầng mặt trăng treo ở trên bầu trời, chỉ có điều...

-Móa, cái này cũng quá lớn rồi?

Tần Thộ ngửa đầu nhìn mặt trăng lớn kia, khiếp sợ hô.

Mèo béo ngửa đầu nhìn vầng trăng kia, nói với vẻ đương nhiên:

-Không phải là vẫn luôn lớn thế này sao?

Tần Thộ ngạc nhiên, quay đầu nhìn mèo béo hỏi:

-Lúc người bị đuổi tới hồng hoang tinh không, ai là lão đại Thiên Đình?

Mèo béo nói:

-Quên rồi, hình như là hai con chim.

Tần Thọ vỗ vỗ bờ vai hấn nói:

-Chúng ta có sự khác nhau, về sau ít xen vào đi.

Mèo béo nói:

-Răng của người quá tốt, ta không thềm xen vào.

Chương 857: Mặt trăng lớn

Chương 857. Mặt trăng lớn

Tần Thọ:

-\$#%#...

Bỗng nhiên mèo béo kêu lên:

-Không đúng! Ta không phải là bị đuổi đi, được chứ?

Tần Thọ nói:

-Không phải là bị đuổi đi, chẳng lẽ là người tự mình đi à?

Mèo béo nói:

-Đúng vậy, lúc trước uống nhiều quá, lung la lung lay chọn một p hương hướng, sau đó không cẩn thận đi vào trong một cái động, c hờ lúc ta bò ra thì chính là ở chỗ mà người kéo ta lên. Về sau nơi đó cũng nổ...

Ngay từ đầu Tần Thộ không có coi ra gì, nhưng mà ánh mắt lại lậ p tức sáng lên, túm lấy mèo béo nói:

-Người nói là sự thật?

Mèo béo đáp:

-Đương nhiên là thật! Nếu không người cảm thấy ta sẽ chạy xa th ế à? Mệt lắm!

Tần Thộ ngẫm lại cũng thấy đúng, dựa theo cái sự lười biếng của con mèo chết tiệt này, có lẽ chạy mấy ngày đã đau sức hông, sau đ ó liền bị người ta bắt về nấu canh.

Tần Thộ cẩn thận suy nghĩ một chút vị trí của của mèo béo, chờ t ời lúc tìm được Hằng Nga, hẳn nhất định phải trở về nhìn lại. Nhâ n gian có thể có cái động kia, vậy thì nhất định sẽ có biện pháp để trở về!

Nghĩ đến đây, Tần Thộ hỏi:

-Đúng rồi, cái động kia... ừm, vì sao người không thuận theo độn g mà trở về chứ?

Hai mắt mèo béo khẽ đảo đáp:

-Ta bò lên nhiều năm như vậy, người lại muốn ta trở về? Đây chắ ng phải là lại phải bò thêm nhiều năm như vậy nữa sao? Đổi lại là người, người có nguyện ý không?

Tần Thộ ha ha một tiếng rồi không để ý đến mèo béo nữa.

Cao có hai, ba mét đã bò ba mươi năm, con hàng này nói mà không cảm thấy xấu hổ.

Đã chắc chắn được tinh cầu lớn trước mặt chính là mặt trăng, Tần Thộ cũng không đợi nữa, đằng không lên, bay thẳng đến mặt trăng.

Càng đến gần, Tần Thộ càng kinh ngạc, bởi vì hắn thấy được rất nhiều cung điện ở trên mặt trăng!

Bên trong cung điện có vô số bóng người vãng lai xuyên thẳng qua! Cảm giác kia, giống như là vô số con kiến trở về sau khi ra ngoài ăn thức ăn, rồi chuyển đến thức ăn đến cho kiến chúa...

Trên mặt trăng có cây hoa quế cao vạn trượng, mỗi một cây đều có hoa quế, gió thổi đến hoa quế bay xuống, giống như là tuyết hoa tươi, cực kỳ đẹp!

Mùi thơm xông vào mũi, cảnh sắc động lòng người, cung điện thành đàn, mỹ nữ kết bạn!

Tần Thộ càng nhìn càng thấy không giống mặt trăng trong ấn tượng của mình.

Ngay lúc Tần Thộ đang xem xét cung điện, một người cung nữ bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Này, mỹ nữ, Hằng Nga có ở đó không?

Cung nữ không nói chuyện, mà là nghiêng đầu một chút, dường như đang suy nghĩ cái thứ béo ị ở trước mắt này làm thế nào mà lại chạy từ trong phòng bếp tới đây!

Mèo béo kéo kéo lỗ tai con thỏ nói:

-Ta cảm thấy, các nàng cũng không chào đón chúng ta.

Tần Thọ hát lỗ tai thỏ lên nói:

-Sao có thể? Chỉ dựa vào việc ta đẹp trai như vậy, không nói ngàn vạn người mê, chí ít thì cũng có muôn người đều đổ xô ra đường đó?

Mèo béo bỗng nhiên chỉ vào cung nữ nói:

-Dường như đúng thật là nàng có chút ý nghĩ với người.

Tần Thọ bày một cái dáng với cung nữ nói:

-Em gái, ca đẹp trai không?

Sau đó cung nữ kia liền hé miệng, rít lên một tiếng!

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Xem đi, đẹp trai đến cuồng loạn rồi này!

Tần Thọ vừa nói xong thì phát hiện tình hình có chút không phù hợp, sao cái miệng anh đào của em gái này lại càng lúc càng lớn vậy? Cuối cùng hóa thành một cái miệng lớn thì thôi đi, còn giống như là lắp đặt lò xo, bất từng dấy răng nanh ra!

Vốn dĩ là nữ tử bạch y tung bay, trong nháy mắt toàn thân bốc lên hắc khí, như là Mẫu Dạ Xoa phóng lên tận trời, đánh thẳng tới!

Tần Thọ bị dọa đến kêu oa một tiếng, theo bản năng quát một bàn tay tới:

-A... đánh!

Chỉ nghe phù một tiếng, cung nữ kia bị đập thành tro bụi tại chỗ, hóa thành hai khúc xương sườn rơi xuống đất.

Tần Thộ nhìn thấy, nhướng mày nói:

-Ta nhổ vào, lại là loại vật này! Cái con mẹ nó rớt cuộc là cái thứ đồ gì vậy?

Lúc này mèo béo dùng khuỷu tay huých huých bụng Tần Thộ, Tần Thộ không nhịn được nói:

-Người làm gì thế?

Mèo béo nói:

-Đây chính là muôn người đồ xô ra đường mà người nói à?

Tần Thộ thuận theo ngón tay mèo béo nhìn lại, chỉ nhìn thấy tất cả nữ tử bên trong cung điện đều ngẩng đầu lên nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ nuốt một ngụm nước bọt, phát phát tay nói:

-Đây... ai da má ơi! Chạy!

Chỉ thấy vô số cung nữ áo trắng kia giống như là cung nữ lúc trước, mở rộng miệng ra rồi phi lên trời, phi về phía Tần Thộ!

Tần Thộ xoay người chạy!

Mèo béo nhìn thấy, tranh thủ ôm lấy một cái chân của Tần Thộ, Tần Thộ kêu lên:

-Người làm gì vậy?

Mèo béo đáp:

-Làm gì? Con mẹ nó sao lúc người tới người không tính toán một chút? Người kéo lấy cái đuôi của ta, kéo tới đây, đến lúc gặp nguy hiểm thì lại ném ta sao? Người chạy, vậy ta làm sao bây giờ?

Tần Thọ cả giận nói:

-Không phải là người cũng có chân sao? Sao không tự mình chạy?

Mèo béo kêu lên:

-Xem người nói nhẹ nhàng chưa kìa, chạy nhiều thì mệt, người không biết sao?

Tần Thọ lập tức chán nản, cái con mèo chết tiệt này, thật đúng là lười đến muốn chết mà!

Tần Thọ cứ một chân kéo theo một con mèo chạy một mạch.

Vô số nữ tử hắc hóa sau lưng giường nanh múa vuốt đuổi theo...

Có điều rõ ràng là, thực lực của Tần Thọ mạnh hơn so với những cô gái này rất nhiều, hẳn chạy cũng không phải là bởi vì không đánh lại, mà là cảm thấy những người này có thể là người của nương môn nhà mình, nếu đều giết hết thì ai hầu hạ nương môn nhà mình đây?

Cho nên Tần Thọ liền mang theo một đám nữ nhân bay tới bay lui ở trên mặt trăng, đầu tiên Tần Thọ muốn đi đến chỗ cây hoa quế vương, kết quả lại không thấy được Ngô Cương.

Lượn một vòng lại về tới phía trên cung điện, Tần Thọ liền vọt xuống dưới, bay thẳng về phía chủ điện.

Mèo béo nhìn thấy, hoảng sợ nói:

-Người điên rồi à? Đi chịu chết hả?

Đúng lúc này, bên trên chủ điện hiện lên một vàng trăng khuyết tứ c
giận, sau đó trong nháy mắt trăng khuyết hóa thành mặt trăng m
àu đen, mặt trăng xoay một cái, rồi bay vèo về phía Tần Thộ!

Tần Thộ nhìn thấy ha ha cười nói:

-Em gái Hằng Nga, cũng không cần phải nhiệt tình như vậy chứ?

Vừa nói, miệng Tần Thộ mở rộng ra, cắn một miếng lên mặt trăng!
g! Nhai răng rắc.

Chương 858: Phiên bản đơn giản hóa của Thâu Thiên Hoán Nhật

Chương 858. Phiên bản đơn giản hóa của Thâu Thiên Hoán Nhật

-Em gái?

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Tần Thộ nghe xong, không đúng, sao giọng nói này lại là giọng nói của nam nhân vậy?

Một khắc sau, một nam tử vô cùng mập mạp đi từ Nguyệt cung ra, mặt mũi nam tử vẫn còn trẻ, mặc một bộ quần dài trắng của nữ tử, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Con nhỏ, người là đang nói ta?

Tần Thọ nhìn khuôn mặt vô cùng xấu của đối phương, nuốt ngụm nước bọt nói:

-À... Ngài họ gì?

Nam tử vẫy tay một cái, mặt trăng bay trở về, nhìn thấy lỗ hồng bên trên, vẻ mặt nam tử đau lòng, sau đó nói:

-Hằng Nga.

Phốc!

Méo béo không nhịn được nữa, phì cười tại chỗ, chỉ vào người mập mạp kia cười ha ha nói:

-Đây chính là tiên tử trên Nguyệt Cung mà người nói, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mỹ mạo tuyệt luân, Hằng Nga? Ha ha... con mẹ nó, lại còn là nam nhân, ha ha...

Tần Thọ vội ho một tiếng, chấp tay nói:

-Không có gì, quấy rầy rồi.

Nói xong, Tần Thọ xoay người chạy!

-Thái Âm Tinh là nơi người nói đến là đến nói đi là đi sao?

Tên mập mạp âm dương quái khí nói, một khắc sau tiếng sấm rền vang lên, một tia chớp màu đen phá không đến, tốc độ rất nhanh, đến ngay cả Tần Thọ cũng không phản ứng kịp.

Oành!

Tần Thọ bị đánh đến lặn mấy vòng ở trên trời, rồi mới xoa xoa mi tâm đứng vững được.

Có điều Tần Thọ không có tức giận mà lại cười điên cuồng!

Mèo béo nhìn thấy, vẻ mặt đấng chát nói:

-Xong rồi, cái con thỏ này bị đánh đến choáng váng rồi.

Tần Thọ cũng không để ý hấn, đột nhiên quay đầu, chỉ vào tên mập mạp kia nói:

-Con mẹ nó người không phải Hằng Nga!

Tên mập mạp chỉ vào Tần Thọ nói:

-Lão tử chính là Hằng Nga!

Tần Thọ nghe xong, xắn tay áo lên nói:

-Đệch, người lặp lại lần nữa người là Hằng Nga xem?

Tên mập mạp bước lên một bước nói:

-Ta chính là Hằng Nga!

Tần Thọ vọt xuống dưới, vung nắm đấm lên đánh!

Tên mập mạp không sợ chút nào, móc ra hai cái Lưu Tinh Chùy đánh về phía Tần Thọ!

Coong!

Nắm đấm của Tần Thọ và Lưu Tinh Chùy đụng vào nhau, tia lửa bắn ra tung tóe!

Nhưng mà hai người đều không có ý lui lại, chùy thứ hai liền đối với quyền thứ hai!

Coong!

Sau đó hai người giống như là bị điên, nắm đấm và chùy cuồng loạn đụng vào nhau, ánh lửa bắn ra bốn phía, âm thanh đinh đang vang loạn!

Kinh khí cường đại thổi phồng ốc bốn phía vỡ vụn, cây cối sụp đổ mà hai người vẫn không có ý định dừng tay, càng đánh càng điên cuồng, đồng thời trong miệng không ngừng la hét:

-Người không phải Hằng Nga!

-Lão tử chính là Hằng Nga!

...

Mèo béo nhìn đến đây, khẽ lắc đầu nói:

-Ài, lại phải xem kịch rồi.

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, toàn thân mèo béo sợ run cả người lên, luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

Hắn nhìn xung quanh một chút, chỉ nhìn thấy vô số ánh mắt ở bốn phía đang nhìn hắn chằm chằm!

Chủ nhân của con mắt này chính là những cung nữ kia!

Sau đó miệng nhỏ của những cung nữ này từ từ mở lớn!

Mèo béo nhìn thấy, vẻ mặt lập tức sụp đổ, mắng một câu:

-Má, lại tới à!

Một khắc sau, một con mèo béo chạy vòng vòng quanh mặt trăng, sau lưng là vô số nữ tử kêu to điên cuồng đuổi theo không ngừng, nhất thời, mặt trăng vốn dĩ quanh quẽ tịch mịch trở nên náo nhiệt.

Tần Thộ thấy cơ thể đối phương cường hoành, căn bản không đột phá vào được, con ngươi liền đảo một vòng rồi miệng yên lặng niệm khẩu quyết:

-Thâu Thiên Hoán Nhật!

Đúng lúc này, văn bia trong đầu Tần Thộ bỗng nhiên nhiều thêm một hàng chữ, phiên bản đơn giản hóa của Thâu Thiên Hoán Nhật!

Tần Thộ nhìn thoáng qua theo bản năng, ý tứ phía trên là, thâu thiên hoán nhật có thể dùng một loại phương thức khác tăng lên xác suất thành công! Cái kia chính là, hi sinh năng lực ăn cấp vĩnh cửu để đổi lấy năng lực ăn cấp lâm thời.

Nói cách khác, Tần Thộ có thể dùng năng lực, thần thông, vật phẩm của mình để đổi lấy thần thông, năng lực, vật phẩm của đối phương.

Nhưng mà tất cả năng lực này Tần Thộ đều chỉ có thể dùng lâm thời trong năm giây! Năm giây đi qua Tần Thộ liền quên đi, đối phương có thể nhớ lại được.

Nhưng mà xác suất thành công của cái này rất cao, dường như đạt đến được tám mươi phần trăm!

Tần Thộ xem xét, con mắt lập tức sáng lên, thần thông này của mình rất gân gà, nhưng mà lúc đánh nhau thì chỉ cần người kia phân thân là có thể phân ra thắng bại.

Huống chi là năm giây?

Tần Thọ lập tức vui vẻ, không chút do dự giật xuống hai nhánh cây quế, sau đó niệm thần thiên hoán nhật, một quyền đánh vào bên trên chùy của tên mập mạp.

Một khắc sau, kim quang lóe lên trước mắt hai người, bên trong kim quang có âm dương chuyển động, hắc bạch điên đảo, trong nháy mắt nhánh cây hoa quế trong tay Tần Thọ biến mất thay vào đó lại nhiều thêm hai cái chùy sắt lớn!

Trong tay tên mập mạp thì lại nhiều thêm hai nhánh cây hoa quế, nung hấn vẫn múa may, nung ác đánh về phía Tần Thọ, đồng thời hét lên:

-Ta chém ngươi!

Rắc!

Nhánh cây hoa quế đứt đoạn trên đầu Tần Thọ.

Tên mập mạp lập tức mơ hồ, nhìn nhánh cây hoa quế trong tay mình rồi lại nhìn nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ nhếch miệng cười một tiếng, vung chùy sắt lớn lên đập một cái vào trên đầu tên mập mạp!

Nháy mắt tên mập mạp chảy nước mắt ra, ôm đầu xoay người chạy!

Kết quả chạy mấy bước, tên mập mạp liền phát hiện chùy ở trong tay mình! Chùy đột nhiên xuất hiện khiến cơ thể hắn mất thăng bằng, lao đảo một cái suýt chút nữa ngã lộn trên mặt đất.

Đúng lúc này, Tần Thọ đuổi theo, đập một cước vào mông tên mập mạp, tên mập mạp trực tiếp ngã gục nằm trên mặt đất.

Tên mập mập đang muốn đứng dậy, Tần Thộ lại đạp một cước nữa, đồng thời thi triển phép thuật thâm thiên hoán nhật.

Một cước vừa rồi không thành công, một cước này quả nhiên thành công, lần này Tần Thộ trộm được lại chính là năng lực đứng thẳng của hắn!

Mà năng lực mà Tần Thộ dùng để đánh đổi chính là năng lực chó đi tiểu mà lần trước Tần Thộ trộm được của Hạo Thiên Khuyển.

Sau đó tên mập mập cực khổ phát hiện, rõ ràng là hắn muốn đứng lên, kết quả chân sau vừa nhấc, một trận nóng ướt cùng với cỗ mùi nồng nặc khuếch tán từ đũng quần ra...

Trong nháy mắt đó, ý định muốn chết của tên mập mập cũng có, hét lớn:

-Ngừng ngừng ngừng! Không đánh nữa!

Tần Thộ nhìn thấy, trong bụng cười ha ha, lại thêm một cước!

Đồng thời Tần Thộ kiêu ngạo nói:

-Người nói không đánh nữa thì sẽ không đánh sao? Nếu như ta nghe lời như vậy, vậy thì có còn là thỏ gia người không?

Chương 859: Thái Âm tinh quân

Chương 859. Thái Âm tinh quân

Tần Thọ đá hai cước vào mông hắn!

Tên mập mạp cả giận nói:

-Ta đầu hàng rồi mà ngươi còn đánh?

Tần Thọ nói:

-Vậy ngươi thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là cái thứ gì?

Tên mập mạp ngồi dưới đất, xoa xoa cái mông nói:

-Cóc...

Lúc Tần Thọ nhìn thấy tia chớp kia liền biết được con hàng mặt đày mụn này là ai, lúc hắn ở trên mặt trăng đã từng thuận theo hàng động đi qua một chỗ rất sâu, nơi đó có một con cóc lớn nằm sấp, nuốt lấy linh khí trên mặt trăng.

Tên mập mạp trước mắt này, rõ ràng chính là con cóc kia!

Tần Thọ ước lượng một cục gạch trên tay hỏi:

-Cho ngươi thêm một cơ hội, sắp xếp lại lời nói một lần nữa, rốt cuộc ngươi là cái gì?

Tên mập mạp khỏ sở nói:

-Con cóc.

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Vậy là đúng rồi, con cóc thì là con cóc, giả trang Hằng Nga cái gì chứ?!

Tên mập mập nghe xong, bĩu môi buồn nôn nói:

-Ta thật sự là Hằng Nga.

Ai da!

Tần Thọ đập một cục gạch lên trán của tên mập mập, hai mắt tên mập mập kia khẽ đảo rồi ngã xuống đất, nằm trên mặt đất chỉ vào những tiên nữ người không ra người, quỷ không ra quỷ đang bay trên trời kia nói:

-Không tin người hỏi bọn họ.

Tần Thọ ngửa đầu nhìn những cung nữ đang bay đầy trời kia, Tần Thọ lắc lắc đầu nói:

-Được rồi, các nàng đang chơi rất vui vẻ, để họ tiếp tục bay đi. Mèo béo, người chơi chán rồi thì nói một tiếng.

Chỉ nhìn thấy cách đó không xa, có một con mèo béo đang nằm sấp ở trên tường ngáp:

-A... được rồi, ta bảo bọn họ chạy nhanh lên.

Một khắc sau, những cung nữ kia phát ra từng tiếng thét, lại giống như đuổi thứ gì, càng tò mò, chạy cũng càng nhanh hơn.

Hóa ra, căn bản mèo béo không có chạy mà chỉ là dùng huyền thuật để trêu chọc những cung nữ kia chạy vòng vòng.

Tần Thọ vỗ vỗ tên mập mập nói:

-Người... là Hằng Nga nào?

Tên mập mập lập tức viết hai chữ trên mặt đất:

-Trường Nga!

Sau khi Tần Thộ xem xong, lập tức mơ hồ tại chỗ, sau đó ôm bụng cười như điên:

-Trường Nga, ngươi ha ha... Hóa ra là cái Trường Nga này... người... cái nào của người dài? Ha ha...

Trường Nga mập mạp nói:

-Đây là tên mẹ ta đặt cho ta, ta cũng không có cách nào cả. Đúng rồi, không phải là người tới đây để tìm ta à?

Hai mắt Tần Thộ trợn mọi cái, viết hai chữ:

-Hằng Nga!

Tần Thộ nói:

-Ta tìm Hằng Nga này!

Tên mập mạp lắc đầu nói:

-Không có.

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Không có? Đây không phải là mặt trăng sao?

Trường Nga mập mạp nói:

-Đây là Thái Âm Tinh...

Tần Thộ lại hỏi:

-Thái Âm Tinh cũng được, về sau sẽ gọi là mặt trăng. Cung điện này của các người là Nguyệt cung không sai chứ? Đừng gạt ta, ta đã nhìn thấy tấm bảng trên phía trên cung điện kia.

Trường Nga mập mạp nói:

-Nơi này đúng thật là Nguyệt cung, có điều nơi này là Thượng Thanh Nguyệt Phủ Hoàng Hoa Tổ Diệu Nguyên Tinh Thánh Hậu Thái Âm Hoàng Quân, không có Hằng Nga mà người nói. Con thỏ, có phải là người đi nhầm chỗ rồi không?

Tần Thộ không nói gì, qua nửa ngày rồi mới đếm đầu ngón tay hỏi:

-Người vừa nói cái gì, cái gì Thượng Thanh, cái gì thánh hậu cơ?

Trường Nga mập mạp nói:

-Là Thượng Thanh Nguyệt Phủ Hoàng Hoa Tổ Diệu Thánh Hậu Thái Âm Hoàng Quân.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Nói tên gọi tắt.

Trường Nga mập mạp nói:

-Thái Âm tinh quân, Thái Âm nương nương, rõ chưa?

Tần Thộ lập tức tròn mắt, lúc này hắn mới nhớ tới, lúc trước hắn cũng đã điều tra qua tiền thân của mặt trăng. Tiền thân của mặt trăng chính là Thái Âm Tinh, chủ chương Thái Âm Tinh chính là Thái Âm tinh quân, Thái Âm tinh quân là thiên tiên nữ đứng đầu, được vạn tiên triều bái, địa vị phi phàm. Đáng tiếc, về sau không biết gặp phải kiếp nạn nguy hiểm gì, Thái Âm tinh quân không rõ tung tích, còn con cóc này chôn ở chỗ sâu của mặt trăng nữa ch

ết nửa sống, Thái Âm Tinh cũng thu nhỏ thành cái rằm lớn hơn mặt trăng một chút.

Bây giờ đến nơi này, Tàn Thọ cũng hiểu, mặt trăng trong kính đen còn dừng lại ở lúc Thái Âm tinh quân chủ chính, nơi này có thể thật sự là không có Hằng Nga!

Tàn Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Hóa ra là dạng này, vậy thì không làm phiền nữa, ta đi.

Nói xong, Tàn Thọ gọi mèo béo một tiếng lớn:

-Con mèo chết tiệt, đi!

-Ồ.

Mèo béo lên tiếng, sau đó đi tới, lung lay cái đuôi với Tàn Thọ.

Tàn Thọ không nhịn được mắng:

-Ngươi không thể đi được à?

Cái đuôi lại lung lay...

Bất đắc dĩ, Tàn Thọ đành phải tóm lấy cái đuôi của mèo béo, kéo hẳn chuẩn bị rời đi.

Chính lúc hắt sấp đi, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một âm thanh lạnh lùng:

-Đạo chích phương nào dám đến Nguyệt cung làm loạn?

Một tiếng đàn vang lên theo tiếng nói, một khắc sau mèo béo giật cả mình, kêu lên:

-Hấn phá huyễn thuật của ta!

Các cung nữ đang bay loạn ở trên trời lập tức dừng lại, sau đó từng người mờ mịt nhìn bốn phía, hiển nhiên cũng có chút chưa tỉnh hồn lại.

Sau đó tất cả cung nữ quỳ xuống hướng về phía Nguyệt cung!

Trường Nga nhìn thấy, cũng quay người quỳ xuống, cao giọng la lên:

-Cung nghênh Thượng Thanh Nguyệt Phủ Hoàng Hoa Tố Diệu Tánh Hậu Thái Âm Hoàng Quân xuất quan!

Tần Thộ còn chưa có kịp phản ứng, mèo béo đã túm chặt lấy tai Tần Thộ nhanh chân chạy!

Lúc này Tần Thộ mới hồi phục lại tinh thần, kêu lên:

-Làm gì vậy?

Mèo béo nói:

-Không phải tình nhân cũ của ngươi thì còn nhìn cái rắm à! Nhanh chóng chạy đi, xông tới cung điện của ngươi ta, đổi thành ai thì cũng không thể thiếu bị đánh một trận.

Tần Thộ không cam lòng ngửa đầu nhìn về hướng của Nguyệt cung, chỉ nhìn thấy cửa lớn Nguyệt cung từ từ mở ra, sau đó một bàn chân ngọc mảnh mai bước ra, trong suốt như ngọc!

Thuận theo chân ngọc nhìn lên là một bộ váy màu trắng dài, mặc dù màu trắng nhưng phía trên lại có rất nhiều hoa văn hoa quế màu vàng. Mặc dù cách váy, nhưng mà Tần Thộ vẫn có thể nhìn ra, đây là một đôi chân dài!

Lại nhìn lên trên, ngọn núi cao vút nguy nga thẳng tắp.

Lại nhìn về phía trên nữa, cổ thiên nga thon dài, nhìn người càng muốn ăn thêm.

Lại nhìn về phía trên, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, cái mũi cao thẳng, một đôi... con mắt phần nộ!

-Ách, xấu phong cảnh, đang êm đẹp, tức quá đi mất!

Tần Thộ vừa nói xong, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay người nhay chân chạy!

-Hay cho một tên tặc tử lớn mật, cả gan dám xông vào Nguyệt cung, làm bản bản thánh?

Vừa nói, nữ tử kia đánh một trảo về phía Tần Thộ!

Chương 860: Tự lấy nôi sắt hàm mình

Chương 860. Tự lấy nôi sắt hàm mình

Tần Thộ chỉ cảm thấy không gian bốn phía đều đang vặn vẹo!

Sau đó mặc cho Tần Thộ và mèo béo chạy như thế nào, kết quả phương hướng đều là Nguyệt cung!

Mèo béo bị dọa đến oa oa hét lớn:

-Con thỏ chết tiệt, ta không muốn đến, người nhất định kéo ta đến, lúc này chộc tới người mạnh rồi đó! Mẹ nó, sắp chết rồi... ta còn chưa có sống đủ mà!

Vẻ mặt Tần Thộ xấu hổ, Thái Âm tinh quân hấn nhìn thấy cũng được, dung mạo đúng là cực kỳ hoàn mỹ, nhưng mà tuyệt đối không phải Hằng Nga.

Hai người đều rất xinh đẹp, nhưng mà phương thức xinh đẹp lại hoàn toàn khác biệt.

Trong lòng Tần Thộ cũng là một trận buồn khổ, hấn nào biết được Thiên Đình bên kia, chính là Thiên Đình bên ngoài, nhưng mà mặt trăng bên này lại là Thái Âm Tinh năm đó!

Đúng lúc này, hư không chấn động hai người ba chít chít rơi vào trên mặt trăng.

Tần Thộ ngẩng đầu liền nhìn thấy chân ngọc hoàn mỹ một lớn một nhỏ, lại ngẩng đầu...

Một cái chùy đồng từ trên không rơi xuống!

Coong!

Ánh lửa trên trán Tần Thộ văng khắp nơi.

Lại là Trường Nga mập mạp xuất thủ, sau khi một cái chùy của hấn đập xuống liền quát lớn một tiếng:

-Còn định giở trò lưu manh?

Vẻ mặt Tần Thộ ủy khuất, hấn giở trò lưu manh lúc nào chứ? Bị người ta bắt, còn không thể nhìn xem là ai bắt sao?

Có điều tỉ mỉ nghĩ lại, cái góc độ hiện tại này, có vẻ như ngẩng đầu

u lên thì đúng thật là có thể nhìn thấy phong cảnh.

Có điều Tần Thộ rất nhanh liền tử bỏ, bên trong những người này đều mặc quần dài, có nhìn thật thì cũng không nhìn thấy được thứ gì cả.

Trường Nga mập mạp tiến lên phía trước nói:

-Chúc mừng nương nương xuất quan.

-Trường Nga, mang cái con thỏ và con mèo này đi giam giữ đi, đêm nay ăn bọn chúng, coi như là bày tiệc ăn mừng. - Thái Âm tinh quân nói.

Tần Thộ nghe xong, lỗ tai lập tức dựng lên, đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy đùi của Thái Âm tinh quân, ngao ngao khóc rống lên một tiếng:

-Đừng! Tinh quân, ta cũng là vô ý mà mạo phạm đến người, ta có nỗi khổ tâm! Hu hu hu... Ta trên có già dưới có trẻ, đừng có giết ta!

Mèo béo nhìn thấy, nhanh chóng lôi kéo lỗ tai Tần Thộ nói:

-Lúc người nói chuyện, đừng có sờ chân!

Tần Thộ ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Âm tinh quân.

Chỉ nhìn thấy mặt Thái Âm tinh quân như phủ băng, trong mắt có sát ý!

Tần Thộ nhanh chóng buông tay, nhăn nhó nói:

-Cái kia... có thể nghe ta giải thích không?

Bành!

Thái Âm tinh quân đá một cước ra, Tần Thộ bị đá bay ra ngoài tro
ng nháy mắt!

Thái Âm tinh quân cắn răng nghiêng lợi nói:

-Nấu!

Trường Nga mập mạp theo bản năng hỏi:

-Ban đêm?

Thái Âm tinh quân hất ống tay áo lên, quay người rời đi, vừa đi v
ừa nói:

-Bây giờ!

-Vâng!

Trường Nga mập mạp lên tiếng, quay người liền kéo lấy mèo béo
rồi chạy về phía Tần Thộ, sau đó tay trái một con mèo, tay phải m
ột con thỏ, vui vẻ hô:

-Chuẩn bị nôi!

Các cung nữ lập tức bay lên trời, không bao lâu sau một cái nôi đ
en lớn được khiêng đến đây.

Tần Thộ nhìn thấy, nuốt một ngụm nước bọt nói:

-Mập mạp, chúng ta coi như cũng là không đánh không quen biết,
người liền đối với ta như vậy sao?

Mèo béo gật đầu theo nói:

-Đúng vậy, đúng vậy, không phải các người mới quen đã thân sa

o? Vừa rồi còn không phải đang nói chuyện rất tốt sao?

Tên mập mập cười ha ha nói:

-Tốt cái rắm! Vừa rồi lúc ngươi đá cái mông ta, không phải rất phách lối sao? Lát nữa ta sẽ ăn cái mông của ngươi!

Nói xong, tên mập mập liền nhéo nhéo cái mông của Tần Thộ, tá m tác lấy làm kỳ lạ nói:

-Thật là mập.

Tần Thộ gạt tay tên mập mập ra, cả giận nói:

-Vừa rồi ta có thể tha cho ngươi một mạng! Làm Nguyệt cung đại quân gia, nhân vật có tên tuổi của Thiên Đình, ngươi lại cứ như vậy mà đối đãi với người đã tha cho ngươi một mạng à?

Tên mập mập nghe xong, trực tiếp mở nắp nôi ra ném Tần Thộ và o, tiện thể còn cắt một cây hành, không đợi Tần Thộ nói gì đã trực tiếp đập nắp nôi lên.

Tên mập mập hỏi mèo béo:

-Vừa rồi ta đối chiến với hắn là người nào thắng?

Tròng mắt mèo béo chuyển một vòng, nhanh chóng kêu lên:

-Người thắng!

Tên mập mập hài lòng gật đầu nói:

-Vậy thì là ai tha cho ai một mạng?

Mèo béo nói:

-Đương nhiên là ngài tha cho hấn một mạng, hấn là một con thỏ n gốc thì sao có thể là đối thủ của ngài chứ.

Tên mập mập vui vẻ gật đầu nói:

-Nói rất hay, người đi lấy ít củi lửa đến, ninh chín con thỏ, ta tính một phần công lao cho người. Lúc về ta xin nướng nướng tha cho người, về sau người coi như là thủ hạ của ta, phụ trách thúc ngựa a... khà khà, chính là nói chuyện với ta, hiểu chưa?

Mèo béo nghe xong, vội vàng gật đầu nói:

-Không thành vấn đề! Đại ca nói cái gì thì chính là cái đó!

Tên mập mập hài lòng vỗ vỗ mèo béo nói:

-Thực ra, ta cũng không ghét người, ta chính là chán ghét tên mập mập kia, một thân lông con thỏ. Người nói xem, một con thỏ, làm sao lại có thể mập như vậy chứ?

Mèo béo gật đầu theo nói:

-Đúng đấy, sao có thể mập như vậy chứ?

Tên mập mập nói:

-Được rồi, đi tìm củi lửa thôi.

Mèo béo hấp tấp đi chuyển củi lửa cách đó không xa tới.

Nấp nôi nhếch lên một chút, Tần Thộ thông qua khe hở khó chịu nhìn mèo béo vừa đi vừa chạy chuyển đống củi lửa đến bên cạnh nôi sắt, mắng:

-Móa, bây giờ lại chịu khó rồi?

Mèo béo liếc qua Tần Thộ.

Thừa dịp tên mập mập không chú ý, đẩy chặt nắp nồi.

Tần Thộ:

-... Cái CMM!

Bởi vì Tần Thộ cũng đã nhìn ra, đây là nồi bình thường, lửa cũng là lửa bình thường, nước cũng là nước bình thường, lấy những vật này tới để nấu hán? Đây không phải là đang nói đùa đấy chứ?

Đúng lúc này, nắp nồi lại mở ra, tên mập mập lấy một chút hạt tiêu đến, tiện thể đổ vào một thìa xì dầu.

Tần Thộ liếc hán một cái nói:

-Còn chưa thả muối.

Tên mập mập vỗ bàn tay một cái nói:

-Bây giờ đi lấy.

Tần Thộ lập tức có chút mệt mỏi, mẹ nó, lấy nồi sắt tự hãm mình, bản thân còn đi nghiên cứu phối liệu!

Không thể không nói mèo béo lần này thực sự hạ quyết tâm, đóng củi lửa rất cao, hỏa diễm rung động, nước sôi rất nhanh.

Nhìn hành thái trôi nổi trước mắt, hoa tiêu, các loại bát giác, Tần Thộ hít sâu hai hơi, vậy mà lại cảm thấy rất thơm...

Nấu được khoảng nửa canh giờ thì thấy nắp nồi tự động mở ra.

Chương 861: Bị tinh cầu đánh một quyền

Chương 861. Bị tinh cầu đánh một quyền

Tần Thọ ngửa đầu, nhìn thấy Trường Nga mập mạp tới đây, tên mập mạp cầm một cái thìa lớn múc Tần Thọ từ trong nồi ra sau đó đặt ở trên một cái mâm, cuối cùng đặt lên trên một cái xe rồi đẩy đi, trên trán Tần Thọ để một quả anh đào, rồi hài lòng cười nói:

-Phối đen với đỏ, hoàn mỹ!

Tần Thọ liếc trông mắt nhìn trên đỉnh đầu mình, lắc đầu một cái, anh đào liền trượt xuống, hắn trực tiếp ăn, chẹp chẹp nói:

-Hơi chua.

Trường Nga mập mạp trừng Tần Thọ một cái nói:

-Người đừng lộn xộn, anh đào không có nhiều. Bày nó ở đó đẹp mắt một chút, nếu như nướng nướng vui vẻ, ta còn có thể giúp người cầu xin.

Tần Thọ nghiêng cái đầu nói:

-Nếu như nướng nướng nhà người cứ như vậy mà ăn ta thì sao?

Trường Nga mập mạp thả tay, bất đắc dĩ nói:

-Nếu không thì sao? Chùy của ta còn không gõ được nát người, c hẳng lẽ có thể trông cậy vào ta ninh chín người? Lát nữa gặp được c nướng nướng, người quản cho tốt con mắt và móng vuốt của ng

ười, nếu không thật sự bị ăn, thì cũng đừng có trách ta không giúp người.

Vừa nói, tên mập mập lại để một quả anh đào lên đầu Tần Thộ, sau đó vỗ vỗ cái mông của Tần Thộ nói:

-Nâng lên một chút.

Tần Thộ nhắc cái mông, hấn lấy vài cây lá không biết là cái gì đặt ở dưới mông Tần Thộ, đắc ý nói:

-Càng phiêu lãng.

Đúng lúc này, mèo béo bu lại, lấy một bông hoa nhét vào trong ngực Tần Thộ, nói:

-Ôm đi, lộ ra càng đẹp mắt.

Tần Thộ vừa định nói tiếng cảm ơn, nhưng sau khi ngửi ngửi mùi hương, cau mày nói:

-Hình như cái này là...

Mèo béo nói:

-Hồi hương, nấu ăn không ngon, lúc ăn người phối với một chút hồi hương, hương vị càng ngon hơn.

Tần Thộ lập tức dán hồi hương ở trên mặt mèo béo.

Tên mập mập đuổi mèo béo sang một bên, đẩy xe về phía cung điện bên trên Nguyệt cung.

Đi vào cung điện, chỉ nhìn thấy Thái Âm Tinh Quân đang ngồi trên bồ đoàn, an tĩnh nhìn một quyển sách.

Tên mập mập thận trọng nói:

-Nương nương, thả hằm mà người muốn tới rồi. Củi lửa là con mèo kia dọn tới, người xem... Người có thể nói chuyện ở Nguyệt cung chúng ta không nhiều, ta thấy con mèo kia rất cơ trí...

Thái Âm tinh quân gật đầu nói:

-Mang vào.

Tên mập mập đi ra ngoài vẫy tay, mèo béo hít một hơi sâu, lấy ra tinh khí thần hoàn mỹ nhất trong những năm này của hắn, đi theo tiến đến, rõ ràng là muốn cho Thái Âm tinh quân một ấn tượng hoàn mỹ.

Sau đó thì nghe Thái Âm tinh quân nói:

-Thả cùng vào trong mâm.

Mèo béo lập tức tròn tròn mắt, tên mập mập bắt đầu nhìn mèo béo, sau đó tóm mèo béo lên đặt ở bên cạnh Tần Thụ.

Mèo béo thấp giọng nói:

-Con thả, dịch về bên kia một chút, ta sắp rơi xuống rồi.

Hai mắt Tần Thụ khẽ đảo nói:

-Lát nữa là chết rồi, ngươi gấp cái rầm, nhìn một chút là qua thôi.

Mèo béo:

-Ngươi...

-Ngươi lui xuống đi. - Thái Âm tinh quân nói.

Tên mập mập lên tiếng rồi lui ra ngoài.

Chờ tên mập mập đi rồi, Thái Âm tinh quân để sách xuống, vấy tay một cái, một cây đao xuất hiện ở trong tay của nàng, đôi mắt rơi vào trên thân Tần Thộ, liếm môi một cái nói:

-Thịt ba chỉ, còn sống thì mới tươi mới, ninh chín rồi sẽ không còn cái hương vị đó nữa.

Mèo béo nhìn thấy, sững sốt nói:

-Sao kịch bản này lại không giống như tên mập mập chết bầm kia nói vậy?

Tần Thộ liếc nhìn mèo béo nói:

-Đến bây giờ người còn không nhìn ra à?

Mèo béo:

-Cái gì?

Tần Thộ nói:

-Nơi này không có một ai tốt cả, con mẹ nó, đều không phải là người bình thường.

Mèo béo sững sờ, suy nghĩ kỹ một chút, toàn bộ sinh linh mà bọn hắn nhìn thấy, ngoại trừ lão đầu kia, dường như từng người từng người ai nấy đều lộ ra mười phần tà khí!

Thái Âm tinh quân trong truyền thuyết là một nữ tử hiền lành, chính là thê tử của Thiên Đế, mẫu nghi thiên hạ, mới khiến cho nữ tiên thiên hạ như thiên lôi, sai đâu đánh đó. Nhưng mà người trước mắt này, là một người hung tàn bạo ngược, hiển nhiên không có quan hệ gì với mẫu nghi thiên hạ cả.

Mèo béo nói:

-Móa, người sớm đã nhìn ra, sao người không nói?

Tần Thọ ngáp một cái nói:

-Có người không cho ta nói.

-Ai?!

Mèo béo và Thái Âm tinh quân cùng hỏi.

Đúng lúc này, một tiếng oanh vang lên, một tên mập mạp trực tiếp bị nện dính vào trên tường, trên mặt hắn còn in một cái dấu giày.

Một lão đầu từ từ đi đến:

-Ta!

-Nam Vô Tội?!

Thái Âm tinh quân kinh hô một tiếng, lui về sau một bước nói:

-Ta với người nước sông không phạm nước giếng, người có ý gì?

Tần Thọ đến bây giờ mới biết, hóa ra lão đầu này gọi là Nam Vô Tội, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ cha của lão nhân này trước kia từng bị oan uổng? Cho nên mới đặt cho con mình một cái tên như thế?

Nam Vô Tội lườm Tần Thọ một cái, Tần Thọ nhanh chóng tỉnh táo đầu óc lại, không suy nghĩ lung tung nữa.

Hóa ra, lúc Tần Thọ phát hiện Nguyệt Cung có điểm không phù hợp

ợp thì đã chuẩn bị rút lui, nhưng mà Nam Vô Tội lại truyền âm cho hắc bảo hắc giúp một chút. Chuyện này chính là dụ Thái Âm tinh quân đi ra, Tần Thọ cũng muốn nhìn một chút Thái Âm tinh quân có phải là Hằng Nga hay không, thế là hai người ăn nhịp với nhau, thao tác ở phía sau.

Nam Vô Tội đi đến bên người Tần Thọ, lấy quả anh đào trên đầu Tần Thọ bỏ vào trong miệng, nhượng mảy nói:

-Chua.

Tần Thọ liếc hắc một cái nói:

-Ta đã sớm nói là chua.

-Nam Vô Tội, rốt cuộc là ngươi có ý gì? - Thái Âm tinh quân nghiêm nghị nói.

Nam Vô Tội cười ha ha nói:

-Ta là người bảo vệ vườn, ngươi là cỏ dại mọc ra, nhổ bỏ cỏ dại, còn cần có lý do à?

Thái Âm tinh quân hé mắt nói:

-Ta không phải cỏ dại...

Nam Vô Tội gật đầu nói:

-Hoàn toàn chính xác, tam nguyên hội mới hóa thân, hoàn toàn chính xác không được tính là cỏ dại, có điều vẫn là cỏ dại.

Tần Thọ và mèo béo một bụng nghi hoặc, không rõ hai người đang nói cái gì. Từ lúc nào mà Thái Âm tinh quân biến thành cỏ dại rồi? Lão nhân này điên rồi sao?

-Muốn chết!

Lông mày Thái Âm tinh quân dựng lên, phòng ốc bốn phía vỡ nát trong nháy mắt, Thái Âm tinh quân vung tay lên, tất cả đá vụn lập tức phi về phía Nam Vô Tội!

Phốc!

Trong nháy mắt, Nam Vô Tội bị những đá vụn kia bao thành một tảng đá lớn!

Chương 862: Bị tinh cầu đánh một quyền (2)

Chương 862. Bị tinh cầu đánh một quyền (2)

Tần Thọ và mèo béo đã sớm chạy tới bên cạnh, mèo béo bùm mặt nói:

-Đây chính là viện quân cường đại mà ngươi nói hả? Sao ta lại cảm thấy lão nhân này là đang giả vờ lợi hại nhưng lại không có thực lực vậy?

Vừa nói xong, oanh một tiếng tảng đá nổ tung, đồng thời lão đầu đã xuất hiện trước mặt Thái Âm tinh quân.

Đánh một quyền về phía mặt của Thái Âm tinh quân!

Thái Âm tinh quân cũng không sợ, một vầng loan nguyệt sáng lên trên mi tâm, một khắc sau Tần Thọ và mèo béo hét lên một tiếng

ng, mặt trăng dưới lòng bàn chân của bọn họ biến mất rồi!

Dường như là đồng thời, một cỗ sức mạnh kinh khủng đánh tới, ngay cả cơ hội tránh né hai người cũng không có, bịch một tiếng bị đánh bay ra ngoài!

Người trên không trung quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vậy mà mặt trăng lại xuất hiện ở giữa Thái Âm tinh quân và Nam Vô Tội! Nam Vô Tội đánh một quyền vào trên mặt trăng, mặt trăng to lớn sau khi run rẩy một trận thì phát ra một tiếng oanh thật lớn, từng tòa núi liên tiếp nổ tung giống như là kỹ xảo phim ảnh trong phim võ hiệp.

Có điều Thái Âm Tinh quá lớn, rốt cuộc thì một quyền của Nam Vô Tội cũng không thể đem lực đạo oanh đến tinh cầu đối diện.

Cho dù là như thế, Tàn Thọ và mèo béo cũng nhìn đến trợn mắt há mồm!

Thái Âm Tinh lớn bao nhiêu chứ?

Tàn Thọ không biết phải hình dung thế nào, dù sao thì chính là rất lớn!

Đây là tinh cầu lớn nhất mà Tàn Thọ từng thấy!

Mặc dù không thể so với Địa Tiên Giới, nhưng cũng lớn như cả một thiên hạ!

Chỉ có điều lúc này Thái Âm Tinh lớn như vậy mà lại thu nhỏ đến cỡ như Trái Đất...

Nếu như Tàn Thọ không nhớ lầm thì cái vừa rồi đánh hấn và mèo béo chính là Thái Âm Tinh thu nhỏ giữa nàng và Nam Vô Tội kia mà Thái Âm tinh quân điều động đến, sau đó Thái Âm Tinh lại phóng đại rồi đâm vào trên người hấn và mèo béo.

Tần Thọ xoa xoa mặt, thầm nói:

-Má nó, ta nói với người rồi người lại không tin, ta bị tình cầu đánh một quyền...

Mèo béo nói:

-Ta tin.

-Nam Vô Tội, Thái Âm Tinh này của ta là như thế nào đây?

Thái Âm tinh quân đứng lơ lửng ở trên không, Thái Âm Tinh ở dưới chân từ từ thu nhỏ, cuối cùng hóa thành quả bóng nhỏ, bị nòng giẫm ở dưới chân.

Nam Vô Tội thổi thổi nắm tro bụi trong tay, nói:

-Thái Âm và Mặt Trời được gọi là hai cái mắt của Bàn Cổ biến thành, đúng là cực kỳ cứng rắn. Ba nguyên hội này của người, cũng không phải đơn thuần sinh trường?

Thái Âm tinh quân cười nói:

-Dĩ nhiên không phải rồi, ta dùng hai nguyên hội bố trí đại trận cực âm trong Thái Âm Tinh, đại trận có thể điều động sức mạnh của Thái Âm Tinh, cũng có thể cướp đoạt sức mạnh của hư không. Nó bây giờ chính là pháp bảo bản mệnh của ta... người bây giờ, có còn muốn dọn cỏ không?

Nam Vô Tội thở dài nói:

-Cái này đúng là khiến cho ta hơi kinh ngạc, có điều... cũng chỉ có như thế mà thôi.

Nói xong, Nam Vô Tội bước ra một bước, cách một khoảng đám

ra một quyền, Tần Thộ phảng phất thấy trong hư không gió ng như là có một ngọn trường thương đâm ra ngoài!

-Quyền thương?

Thái Âm tinh quân nhướng mày, Thái Âm Tinh ngấn ở trước mắt, lớn như sao lần nữa!

Đúng lúc này, quyền thương của Nam Vô Tội bỗng nhiên chuyển hướng, xoay trên không một cái vặn vẹo như ngôi sao được uốn cong như một cây cung ở trên không, sau đó thân hình duỗi thẳng, uy lực cực lớn quét ngang vào Thái Âm Tinh!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, Thái Âm Tinh oanh một tiếng, bị đánh bay ra ngoài!

Sau đó Nam Vô Tội lại bước ra một bước, xuất hiện trước mặt Thái Âm tinh quân, giờ cao một cánh tay như là cây đại thương đánh xuống phía đối diện, thiên địa vì đó mà thất sắc!

Sắc mặt Thái Âm tinh quân trắng bệch.

Bành!

Thái Âm tinh quân bị đánh rơi xuống như quả cầu!

Nam Vô Tội lại đá một cước lún xuống, hư không vỡ nát!

Thái Âm tinh quân thét lên, thân thể nổ tung thành từng khúc, đã sắp bị giẫm chết!

Tần Thộ che mặt nói:

-Quá độc ác, thủ đoạn quá ác liệt, thỏ gia ta không làm được việc này.

Mèo béo gật đầu nói:

-Ta cũng không làm được, nếu là ta, ta sẽ để nàng khiêu vũ. Người thì sao?

Tần Thộ nói:

-Nói có lý.

-Các người còn đứng đó làm gì? Còn không ra tay, chờ ta chết đi, các người sẽ chỉ có nước bị tiêu diệt từng người! - Thái Âm tinh quân hét chói tai.

Tần Thộ nghe xong, kêu lên theo:

-Không hay rồi!

Quả nhiên, một khắc sau một trận tiếng ù ù của chiến mã vang lên, sau đó bốn phương tám hướng lập tức xuất hiện vô số kỵ binh!

Người dẫn đội Tần Thộ cũng biết, tất cả đều là đại đế một phương, Phật Tổ!

Phía Đông, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế!

Phía bắc, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế!

Phía tây, Tây Phương Câu Trần Đại Đế!

Phía Nam, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!

Đến đông đủ!

Ba đại đế vị trí đầu, Tần Thộ đều đã gặp. Duy chỉ có Trường Sinh Đại Đế thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, sắc mặt người này cư nhiên nghiêm nghị, lông mày như tia chớp, trong mắt giống như là có vô số

lôi đình đang bạo ngược gào thét.

Mèo béo nói:

-Ta biết hấn! Hấn thành Đại Đế rồi?

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Ngươi biết?

Mèo béo nói:

-Đương nhiên biết, biết Ngọc Thanh Chân Vương không.

Tần Thọ nói:

-Ngọc Thanh Chân Vương? Gia hỏa này cũng thật dám đặt tên, k hông sợ Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn cho hấn một bạt tai sao?

Mèo béo nói:

-Nhất định là đã đánh qua, dù sao cũng là cha của hấn.

-What?!

Tần Thọ túm chặt lấy mèo béo, không dám tin hỏi.

Mèo béo nghe không hiểu Tần Thọ nói gì, có điều cũng biết gia hỏa này sẽ hỏi cái gì, lười biếng nói:

-Cái này ngươi không biết sao? Ngọc Thanh Chân Vương là con t hứ chín của Nguyên Thủy Thiên Vương, mà Nguyên Thủy Thiên Vương này chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, rõ chưa?

Tần Thọ trợn mắt há mồm nói:

-Thánh nhân cũng có dòng dõi?

Sau đó Tần Thộ cười tủm tỉm như tên trộm, nói:

-Lão bà hắc là ai? Xinh đẹp không?

Mặt mèo béo tối sầm, dùng một loại ánh mắt như là đang nhìn người ngu xuẩn nhìn Tần Thộ nói:

-Cả ngày đầu óc người đều nghĩ những cái gì vậy? Sao có thể so sánh thánh nhân với phàm nhân, sinh một đứa bé mà còn phải tìm lão bà à?

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Chẳng lẽ, hắc tự sinh?

Chương 863: Trận chiến ác liệt

Chương 863. Trận chiến ác liệt

Mèo béo xì một tiếng khinh miệt nói:

-Chỉ dựa vào lời này của người, người có thể sống tới bây giờ, thật sự là kỳ tích.

Tần Thộ lúng túng kéo cái đuôi của mèo béo nói:

-Mau nói chuyện chính.

Mèo béo nói:

-Cụ thể ta cũng không rõ, có điều chắc chắn không phải là sinh, cũng tuyệt đối không phải là nhận. Chính là chưa nghe nói qua cái chuyện thánh nhân nhận nuôi con này...

Nói đến đây, mèo béo như tên trộm lại gần, thấp giọng nói:

-Ta nghe nói, có khả năng là một phân thân của Nguyên Thủy Thiển Tôn! Chỉ là không hiểu, thánh nhân lấy phân thân ra để làm gì? Thử nghiệm và quan sát dân tình à?

Tần Thọ sờ sờ cằm, trong đầu nghĩ đến tin tức lấy được lúc trước.

Nếu như theo trên mặt tin tức thì tất nhiên là sau khi phong thần đại chiến, thiên hạ thái bình, tam giáo thống nhất, hài hòa mỹ mãn.

Nhưng mà trên thực tế lại là, Tây Phương giáo nhìn như là mượn nhờ Xiển giáo quật khởi, cũng giống như là bán hàng đa cấp kéo đầu người, kéo được một phiếu của đệ tử Xiển giáo làm bề ngoài mà thôi.

Kết quả lại là sau khi lão tử rời khỏi phía tây Hàm Cốc Quan, hai người sáng lập Tây Phương giáo lần lượt thoái vị.

A Di Đà Phật không rõ tung tích, Chuẩn Đề đạo nhân biến thành Bồ Đề tổ sư ngồi xồm ở nhà mình không lên núi.

Sau đó một người đệ tử tiếp quản Tây Phương giáo, đổi tên thành Phật giáo!

Tiếp theo đó liền cục diện yêu tộc náo động lên phục hưng, Chuẩn Đề ủng hộ.

Tần Thọ xoa xoa mi tâm, hẳn có loại cảm giác, tên Nam Cực Trường Sinh Đại Đế này cũng rất có thể là một nước cờ của Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Y hệt như năm đó phân thân của Thái Thượng Lão Quân hóa thành Lý Nhĩ, cười Thanh Ngưu ra khỏi Hàm Cốc Quan.

E rằng Nam Cực Trường Sinh Đại Đế này cũng không phải là một nước cờ quan trọng.

Tứ Ngự Thiên Đình, Nguyên Thủy chiếm một, chắc chắn...

Cơ sở này cũng thật kiên cố đó.

Đang lúc Tần Thọ và mèo béo ở chỗ này suy nghĩ lung tung, Nam Vô Tội ở bên kia cũng thu hồi một chân đang giẫm kia, cười ha ha nhìn bốn phía nói:

-Chắc chắn... đều tới rồi?

-Nam Vô Tội, chúng ta thật không hiểu, rốt cuộc là bọn họ cho người chỗ tốt gì, để cả nghìn tỷ năm nay người ở chỗ này ngày ngày tử thủ Thiên Môn. - Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hỏi.

-Không có nguyên nhân gì, ta nguyện ý. - Nam Vô Tội nhếch miệng cười nói.

Trường Sinh Đại Đế nói:

-Nam Vô Tội, chuyện của người ta biết một chút. Năm đó vì một nữ tử chết, người đơn thương độc mã giết lên Thiên Đình, đập vỡ Nam Thiên Môn, đập phá Lăng Tiêu Bảo Điện, một người chiến bốn vị Đại Đế mà không bị rơi vào thế hạ phong, chính là một anh hùng. Quan hệ của người và những tên bên ngoài kia, không tính là bạn bè. Vì sao người lại muốn giúp bọn họ cản trở đường đi của chúng ta?

Tần Thọ nghe đến đây, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nam Vô Tội, gãi gãi đầu nói:

-Ôi đêch, lão nhân này mạnh như vậy? Một mình đánh bốn Đại Đ ể, đây cũng quá mạnh rồi? Ta còn tưởng rằng trên thế giới này chỉ có con khỉ kia là một mình đánh vào Thiên Đình, không ngờ được tên này còn mạnh hơn so với con khỉ... Chẳng lẽ là hấn là cha của con khỉ?

Mèo béo không hiểu hỏi:

-Cái gì con khỉ?

Tần Thọ nói:

-Nhảy ra từ trong đá.

Mèo béo ồ một tiếng nói:

-Vậy thì hấn lợi hại thật, có thể làm một tảng đá mang thai.

Nam Vô Tội nghe nói như thế, liếc nhìn hai người một chút, hai người liền ngậm miệng.

Sau đó Nam Vô Tội cười ha ha nói:

-Muốn đánh thì mau đánh, ở đâu ra lắm lời như vậy? Mấy người c ác người, cùng lên đi?

Lời này vừa nói ra, bốn Đại Đế đều nổi giận!

Sau đó liền nghe Nam Vô Tội cười ha ha nói:

-Được rồi, bị lấp, đều đã mang người đến rồi, định nói cho các người đơn đấu với ta! Ta ở chỗ này, đơn đấu, các người dám không?

Bốn Đại Đế trầm mặc...

Cuối cùng vẫn là Câu Trần Đại Đế nói:

-Chúng ta không phải những tên ngớ ngẩn ở bên ngoài kia, chúng ta nhất định phải thắng, còn lại không quan trọng. Cùng tiến lên!

Câu Trần Đại Đế nói xong, bước lên phía trước một bước, phía sau thoáng hiện ra hư ảnh Bạch Hổ, Bạch Hổ rút gào trực tiếp hóa thành thật rồi cắn một cái về phía Nam Vô Tội!

Nam Vô Tội cười ha ha nói:

-Ngàn vạn phép thuật cũng vô dụng với ta!

Vừa nói, Nam Vô Tội đánh ra hai quyền, sông núi đóng băng!

Hư không vặn vẹo, đứt đoạn! Bạch Hổ kia còn chưa tới được trước mặt Nam Vô Tội đã bị cắt thành hai đoạn, nát vụn trong hư không!

Câu Trần đại đế nhìn thấy, nhượng mày nói:

-Chư vị còn đang chờ cái gì?

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế nói:

-Chờ sấm sét!

Vừa nói, mây đen ngưng tụ đầy trời, vô số lôi điện tập trung lại, cùng đánh về phía Nam Vô Tội!

Nam Vô Tội cũng không né tránh, đánh ra một quyền!

Oành!

Lôi đình vỡ vụn, mây đen sụp đổ!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lấy ra một cái gương, vừa chiếu vào Nam Vô Tội vừa nói:

-Sao đến!

Trong nháy mắt đó, vòm trời tối tăm sáng bừng lên từng đạo tinh quang, giống như là tất cả sao trời giữa thiên địa đều tĩnh lại, tinh quang phản chiếu trong gương, trong gương thả ra một dải lực màu bạc vọt tới phía Nam Vô Tội!

Nam Vô Tội vẫn là không trốn không né, đánh thẳng một quyền vào tinh quang.

Tinh quang nổ nát vụn!

Ở một bên khác Đông Cực Thanh Hoa đại đế vỗ xe ngựa một cái, xe ngựa lập tức hóa thành một cái cây đại thụ lớn như cả một ngôi sao, đại thủ vung vẩy chụp về phía Nam Vô Tội.

Sau khi Nam Vô Tội đánh nát tinh quang, cũng không quay đầu mà đánh tiếp một quyền về phía sau lưng!

Cành cây đại thụ sụp đổ trong nháy mắt, lực đạo kinh khủng thuôn theo cành cây truyền về thân cây, thân cây răng rắc một tiếng rồi vỡ ra một vết nứt!

Đến lúc này, bốn vị đại đế nhao nhao vẩy tay, Nam Vô Tội dùng bốn quyền đáp lại, kết quả lại là toàn bộ bốn vị đại đế phải chịu thiệt!

Nhìn đến đây, Tàn Thọ líu lưỡi nói:

-Thật mạnh!

Mèo bèo cũng liú lười nói:

-Ôi đêch, lúc ta ở Huyền Hoàng đại lục, cũng chưa bao giờ thấy xuat hiện qua gia hỏa nào mạnh như gia hỏa này!

Tần Thọ gật đầu theo.

Đang nói chuyện, nét mặt bốn vị đại đế đã không còn hăm hớ nữa mà nhao nhao cầm vũ khí xông tới.

Bọn họ cũng đã nhìn ra, muốn dùng đạo đi ép Nam Vô Tội là không thể nào, nắm đấm của Nam Vô Tội có thể phá nát tất cả phép thuật đạo hóa!

Chương 864: Mục tiêu mới của con thỏ

Chương 864. Mục tiêu mới của con thỏ

Bốn vị đại đế vây công tới, Nam Vô Tội lại không sợ chút nào, râu tóc trắng như tuyết tung bay trong gió, hai nắm đấm sắt vung lên không trung, mặc cho bốn người vây công vậy mà hắn vẫn không hề rơi xuống thế hạ phong!

Điên cuồng hơn chính là, Nam Vô Tội giống như là không sợ chết mà chiêu đối chiêu!

Với chiêu vừa mới đánh lên người mình, hắn sẽ thừa cơ đánh một quyền lên người của đối phương, loại đấu pháp này chính là lấy m

ạng đổi mạng, rất nhanh, bốn vị đại đế đề đã nhiễm máu.

Có điều Nam Vô Tội còn thảm hơn, trên người từ trên xuống dưới đều là vết thương, máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo, lại càng đánh càng hăng, càng đánh càng cuồng, vừa đánh vừa hô hào:

-Bốn người phế vật các ngươi, thật sự không có can đảm liều mạng với ta à? Lão tử không sợ chết, các ngươi sợ sao?

Nghe thấy Nam Vô Tội la lên, động tác của bốn vị đại đế rõ ràng có chút chần chờ

Đúng lúc này, một tiếng rít vang lên:

-Các vị đạo hữu đừng nghe hắn! Chúng ta liên thủ thì giết hắn chỉ như giết gà, cho dù hắn có lợi hại hơn nữa thì chẳng lẽ còn có thể mạng đổi mạng với chúng ta hay sao?

Vừa nói, Thái m Tinh đã bay lên không trung, Thái m tinh quân đến rồi!

Chỉ có điều lúc này Thái m tinh quân có chút chật vật, váy dài vốn dĩ phiêu dật giờ phút này đã rách mướp, lộ nửa vai, nhan sắc có thêm vài phần hương diễm.

Chỉ có điều, khuôn mặt của nàng đã chứng minh, tóc dài rối tung, nhiều hơn mấy phần lệ khí hung hãn, khiến cho người ta không có tinh lực để đi thưởng thức những thứ khác.

Đương nhiên sẽ luôn có ngoại lệ.

-Con thỏ, ngươi quá đáng quá rồi đấy, bọn họ đang đánh nhau, ngươi lại ăn cái gì đó?

Mèo béo nhìn con thỏ đang dọn cái gì đó lên bàn, sau đó tùy tiện lấy một miếng đất rồi bỏ vào trong miệng, có chút khó chịu kêu lên

n.

Tần Thọ đưa miếng đất trong tay tới nói:

-Cùng ăn không?

Hai mắt mèo béo khẽ đảo đáp:

-Ta không ăn đất!

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo theo nói:

-Ta có cái khác ăn thì ta còn phải ăn đất sao? Kỹ xảo tốt như vậy, không ăn một chút, thì luôn cảm thấy thiếu cái gì đó. Lúc nào trở về, ta mời người xem phim, ăn bắp rang nha.

Mèo béo không biết cái gì gọi là phim, có điều cũng không thèm để ý cái con thỏ này. Nhưng mà ánh mắt vẫn luôn len lén nhìn con thỏ ăn đất, chủ yếu là vì, cái con thỏ này ăn đất thôi mà lại giống như là rất ngon, chẹp miệng thì thôi đi lại còn không nháy mắt nữa chứ.

Cuối cùng mèo béo không nhịn được:

-Cho ta một miếng, ta ném thử.

Tần Thọ tiện tay bấu lấy một miếng đưa cho mèo béo.

Mèo béo nói:

-Ta muốn cái trong tay người.

Tần Thọ tùy ý ném cho mèo béo, sau đó ném thiên thạch ở trong tay vào trong miệng ăn bụp bụp, vừa ăn vừa nói:

-Không tệ, mùi thịt gà.

Mèo béo bán tín bán nghi ném miếng đất vào trong miệng, sau đó...

Phì phì phì!

Mèo béo vừa phun miếng đất bên trong miệng ra vừa mắng:

-Cái mùi thịt gà chó chết gì chứ!

Tần Thọ đắc ý rồi lại lấy một khối thiên thạch vừa gặm vừa nói:

-Trong lòng có thịt gà, thì khắp nơi trên đất đều là mỹ thực, người không phải là một người biết cách ăn hàng!

Mèo béo hừ hừ một tiếng:

-Ta vẫn là nhìn vai mỹ nữ đi rồi nói, lúc nàng đứng dậy, vận vẹo, cảm giác rất giống khiêu vũ.

Tần Thọ:

-Sắc mèo!

Nam Vô Tội ở bên kia thì một người đại chiến tứ đế thêm cả một tôn Thái m tinh quân, khí thế hùng hực, sát khí tung hoành, thần quang bắn tung tóe.

Tần Thọ cũng đã nhìn ra, thoát nhìn Nam Vô Tội là một người hiên lành, động thủ lại là người vô cùng độc ác, hấn ra tay hung ác với kẻ địch, có thể động thủ thì lập tức động thủ, chỉ cần làm người bị thương, không quan trọng là người bị thương hay là ta bị thương, chính là dùng loại thái độ này mà đánh tứ đế đến thổ huyết, quần áo Thái m tinh quân thì nát vụn!

Nếu như không phải nhìn thấy trong mắt Nam Vô Tội chỉ có chiế

n ý điên cuồng mà không có bất kỳ ý muốn tiết độ gì đó thì thậm chí Tần Thộ còn hoài nghi có phải là hắc cố ý không.

Sau khi Nam Vô Tội đánh một hồi, nổi giận gầm lên một tiếng, hóa thành bốn đầu tám tay, đánh càng ngày càng xung, giống như bất kỳ thứ gì trong thiên địa rơi vào tay hắn thì đều có thể trở thành vũ khí!

Lúc Tần Thộ ăn hết thiên thạch trong tay, thì Nam Vô Tội đã chớp lấy Câu Trần đại để rồi đập vào trên trán, đầu của Câu Trần đại để bị đập vỡ, máu tươi trên trán bắn tung tóe!

Dọa Tần Thộ phải nhanh chóng lấy nhiều thêm mấy khối thiên thạch, nhìn xem bên trong có bảo bối gì không.

Lúc này mèo béo nói:

-Ta biết rồi, hắn là võ đạo tiên!

Tần Thộ không hiểu nói:

-Cái gì võ đạo tiên? Không phải chính là lấy lực thành thần à?

Mèo béo liếc mắt nhìn hắn một cái, ý nói người chính là heo, sau đó nói:

-Nói đơn giản chút, võ đạo tiên chính là lĩnh ngộ võ đạo và lực, ở lực trên cơ sở gia nhập quy tắc tu hành võ đạo thiên đạo, là một loại pháp môn tu luyện mà khi đạt được thành tựu đại đạo cao nhất thì chính là một quyền có thể đánh vỡ vụn công xiềng thiên đạo, bản thân đạo tiên đã là binh khí cường đại nhất, mà lại là càng đánh càng hăng, đồng thời bọn họ cũng tin chắc rằng, bất kỳ vật gì giữa thiên địa này chỉ cần vận dụng pháp môn đúng thì đều là binh khí mạnh nhất. Cho nên, cho dù là dùng tay không võ đạo tiên chỉ cần tùy tiện bắt được đồ gì đó thì có thể chụp chết được tiên nhân còn lại.

-Ta nghe nói, võ đạo tiên chính là pháp môn tu luyện mà nhân tộc tổng hợp từ Vu tộc và Yêu tộc, sáng tạo ra pháp môn này vừa có đ ược cơ thể, sức mạnh, kỹ xảo chiến đấu của Vu tộc; tu hành của Y êu tộc đối với thiên đạo cũng sẽ tự nhiên cảm ngộ. Sau khi thoát k hỏi gông cùm xiềng xích, có thể đánh nát tất cả, phá kén trùng sin h, trở thành võ đạo tiên. Có điều con đường tu hành của võ đạo tiê n cực kỳ khó khăn, cần phải không ngừng ngộ đạo, phá đạo, nhập kiến hóa kén ngộ đạo cũng đã đủ khó khăn, đến cuối cùng còn ph ải tự mình giải thoát đi ra, dùng nghị lực, trí tuệ cực lớn phá giải t hiên đạo, đánh nát thiên đạo.

-Có điều lúc ta ở Địa Tiên Giới, đây chỉ là một loại tưởng tượng c ủa nhân tộc mà thôi, không ai cho rằng bọn họ có thể sáng tạo ra l oại phương pháp tu hành nghịch thiên này.

-Không ngờ được, gia hỏa này lại có thể thực hiện được.

Ps: Tiểu muội xin phép sửa tên truyện Con Thỏ Này Phải Chết thà nh Vô Địch Thôn Phệ một chút để đổi phong thủy ạ.

Chương 865: Con thỏ muốn làm võ đạo tiên

Chương 865. Con thỏ muốn làm võ đạo tiên

Tần Thọ nghe đến đây, hơi nhìn về phía Nam Vô Tội một chút, sa o hẳn lại có cảm giác võ đạo tiên này giống như là trộn lẫn của hắ n vậy?

Bản lĩnh khác thì Tàn Thộ không có, nhưng mà ngộ đạo? Không phải chính là ăn sao?

Phá đạo, không phải chính là tiêu hóa sao?

Cái gọi là ngộ đạo, phá đạo, không phải chính là ăn cơm đi ị, rồi lại ăn cơm đi ị sao?

Tàn Thộ sờ sờ cằm, quyết định, chờ bên kia đánh xong, hắn nhất định phải tìm Nam Vô Tội học một ít pháp môn võ đạo tiên này để tu luyện!

Đúng lúc này một tiếng nổ vang lên, sau đó thì giống như là âm hưởng dẫn nổ, bầu trời nổ mạnh liên tiếp không ngừng.

Tàn Thộ đã không nhìn thấy rõ tình hình chiến đấu, hắn chỉ có thể nhìn thấy trên bầu trời không ngừng thấp thoáng hiện lên các loại đồ đằng, sao trời lóa mắt, đuôi của thần long, càng đánh về sau tất cả hư ảnh đều biến mất, hư không vỡ vụn thành từng khối, từng đạo nguyên thủy và phù văn va chạm trên bầu trời, bạo tạc...

Tàn Thộ há to miệng nhìn một màn trước mắt này, líu lưỡi nói:

-Đệch, đây là đại đạo đối bình à?

Mèo béo nói:

-Thật là đáng sợ, bọn gia hỏa này đã không còn câu nệ vận dụng đạo hữu hình rồi, mà là đang liễu đạo hạnh sâu cạn. Loại liễu mạng này chính là đáng sợ nhất... Một khi mở ra đại đạo đối bình thì không thể quay lại nữa mà thẳng đến khi liễu hết tất cả đạo ẩn mới có thể kết thúc. Có điều khi không có đạo ẩn phù văn, trong thời gian ngắn sẽ mất đi liên hệ với đạo, toàn bộ phép thuật sẽ biến mất, không khác gì người bình thường. Thậm chí còn có thể nặng hơn, không chết cũng tàn phế!”

Nhưng mà Tần Thộ lại không nghĩ như vậy, ở trong mắt người khác đạo ấn phù văn vô cùng kinh khủng, nhưng mà trong mắt hắn thì lại chỉ là bữa tiệc phong phú! Đáng tiếc, những phù văn này không phải phù văn bình thường, những phù văn này có liên hệ với nhau, phác họa ra từng đạo thần đồ đạo vận, hiển nhiên, những phù văn này đã tạo thành một loại phương pháp tấn công nào đó mà Tần Thộ xem không hiểu.

Nếu hắn thật muốn đi qua, sợ là đồ vật không ăn được, còn phải tặng đầu người.

Cho dù là như thế, Tần Thộ vẫn lau nước bọt ở khóe miệng đi, có chút bận tâm hỏi:

-Tiền bối không sao chứ?

Mèo béo liếc nhìn Tần Thộ nói:

-Cho dù có chuyện gì thì ngươi có cách gì không?

Tần Thộ há hốc mồm, bất đắc dĩ nói:

-Thật đúng là không có cách gì... Có điều, dù sao thì chúng ta cũng phải làm cái gì chứ.

Nói xong, Tần Thộ quay vòng quanh ở bên cạnh, nghĩ xem làm thế nào để giúp Nam Vô Tội một tay.

Đúng lúc này, một tiếng vang lớn lại vang lên, Tần Thộ nhìn thấy một đạo khí lăng cuốn tới, những nơi đi qua hư không vỡ nát như cái gương, nhao nhao nổ nát vụn!

Tần Thộ và mèo béo bị dọa đến quay người nhanh chân chạy, chạy một hơi mười vạn dặm, mới thoát khỏi không bị cuốn vào nguy hiểm bên trong hư không vỡ vụn.

Hư không vỡ vụn, còn gọi là không gian vỡ vụn.

Trên lý luận loại sức mạnh này có thể phá nát tất cả sinh linh và vật chất trong không gian.

Cho nên, cho dù Tần Thộ và mèo béo đều đã đạt đến tầng Kim Tiêm thì cũng không dám đón một chiêu này.

-Lão gia tử, ngài không sao chứ? - Tần Thộ kêu lớn tiếng hỏi.

Bành!

Lại là một tiếng trầm vang, cường quang sinh ra từ bạo tạc ở nơi xa bắt đầu dần dần ảm đạm, sau đó Tần Thộ nhìn thấy trong hư không mênh mông có năm người!

Chính giữa là Nam Vô Tội, tóc tai bù xù, toàn thân đầm máu, có điều ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, phong mang tất lộ, nhếch miệng cười gằn nói:

-Bình thường, đang sáng khoái đây.

Mà lúc này tứ đế thì lại là vô cùng thâm trầm.

Câu Trần đại đế mất nửa người, Trường Sinh đại đế chỉ còn lại có một cái đầu lâu, Đông Cực Thanh Hoa đại đế mất một cái chân, ngực bị đánh thủng; Tử Vi đại đế nhìn thì có vẻ hoàn chỉnh nhất nhưng mà sắc mặt của hắn lại khó coi hơn tất cả mọi người, hiển nhiên hắn bị thương cũng không ít hơn người khác.

Có điều khiến cho Tần Thộ kinh ngạc chính là Thái m tinh quân tước đó chặt vật nhất thì lúc này trạng thái lại là tốt nhất, áo nàng đã được khôi phục như lúc đầu, bông bênh như tiên đứng ở trên bầu trời, dưới chân giẫm lên Thái m Tinh, híp mắt nhìn Nam Vô Tội.

-Nam Vô Tội, tới bây giờ, người còn muốn cản trở đường đi của chúng ta sao? - Thái m tinh quân hỏi.

Nam Vô Tội lắc lắc cánh tay nói:

-Lại đến đi.

Vừa nói, toàn bộ vết thương trên người Nam Vô Tội đã hồi phục như cũ, sau đó mỉm cười với đám người, ngoắc ngoắc ngón tay:

-Tới đi.

Đám người nhìn thấy vậy thì tất cả đều biến sắc!

Đã đánh lâu như vậy rồi, những vết thương của gia hỏa này lại toàn là giả vờ, thực tế một cọng lông của hắn cũng không có bị thương!

Tứ đế và Thái m tinh quân cùng nhìn nhau, sau đó tập thể lui lại phía sau một bước:

-Nam Vô Tội, cho người thêm cơ hội ba ngày để suy nghĩ, ba ngày sau, hoặc là người nhường đường, hoặc là chúng ta giết người, hoặc là người giống như lúc trước, khiến chúng ta ngủ say.

Nói xong, thân thể tứ đế cũng khôi phục như lúc ban đầu, từng người rời đi.

Thái m tinh quân thì đi vào Thái m Tinh, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Thái m Tinh lập tức biến lớn, hóa thành một ngôi sao vô cùng to lớn!

Tần Thọ thì nhanh chóng chạy tới hỏi:

-Tiên bối, người không sao chứ?

Nam Vô Tội phát phát tay, khinh thường nói:

-Có thể có chuyện gì chứ?

Tần Thọ vỗ lồng ngực nói:

-Không sao thì tốt rồi, ngài có thu đồ đệ không?

Nam Vô Tội sững sờ nói:

-Thu đồ đệ, thu ai?

Tần Thọ vội vàng nhe răng một cái, cười ha hả chỉ vào mình.

Hai mắt Nam Vô Tội trợn một cái, cười lạnh một tiếng nói:

-Ngươi?

Sau đó Nam Vô Tội lắc đầu rồi rời đi.

Tần Thọ thấy liền túm lấy cái đuôi của mèo béo, kéo lấy mèo béo đuổi theo, vừa đi vừa nói:

-Ta nghe con mèo này nói, người đây là một mạch của võ đạo tiên hả?

Nam Vô Tội từ chối cho ý kiến.

Tần Thọ nói:

-Người nhìn xem, luyện võ đạo tiên này của người đều bị bệnh xương cổ và thoát vị đĩa đệm... ách... dù sao người cũng không đi ra ngoài, người truyền cho ta, ta giúp người ra ngoài phát dương quang đại, không tốt sao?

Trên đường đi, Tần Thộ lải nhải cả ngày, Nam Vô Tội chỉ lắc đầu không nói lời nào, mãi cho đến khi đến viện tử hắc ở, lúc này mới quay đầu đóng cửa lại.

Chương 866: Tu luyện như thế

Chương 866. Tu luyện như thế

Kết quả, một con thỏ ghé vào đầu tường nói:

-Lão gia tử, không phải ta nói đâu, thu ta làm đồ đệ, người không có lỗi đâu.

Nam Vô Tội vung tay lên đập con thỏ rơi xuống khỏi đầu tường.

Sau đó lại thấy một con thỏ chui ra từ khe cửa tiếp tục nói:

-Thật đó, thu ta làm đồ đệ tuyệt đối không lỗi. Tốt xấu gì, ta cũng có một thánh nhân làm sư phụ, theo bối phận, khẳng định chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn.

Nam Vô Tội nghe xong, chân mày hơi nhíu lại:

-Thánh nhân, thu thứ như ngươi làm đồ đệ?

Mặt Tần Thộ tối sầm lại nói:

-Xem lời người nói này, người nhìn kỹ ta một chút đi, chỉ dựa vào

thân thể này của ta, chính là trăm năm... khụ khụ, trăm vạn... ừ m, trăm vạn nguyên hội cũng không gặp được người như thế đâu!

Vốn dĩ Tàn Thọ định nói là trăm năm khó gặp một lần, nhưng mà vừa mới nghĩ tới mỗi ngày đều nhìn thấy cái gì mà trăm năm khó gặp một lần mưa to, tình cảnh nước trôi thành cái gì đó, lập tức cảm thấy trăm năm không đáng giá, thế là đề cao lên mấy cấp bậc.

Tàn Thọ vừa nói câu này, vừa chen vào từ khe cửa.

Lần này Nam Vô Tội không có ném hấn ra, mà là mặc cho con thỏ cùng đi theo vào trong viện.

Nam Vô Tội ngồi ở bàn, vừa cầm lấy chén trà, con thỏ đã cầm lấy ấm trà rót cho hấn một chén trà, cười nói:

-Trà này của người không được, chờ ta về Địa Tiên Giới, nếu như bọn họ còn chưa có đánh vào Thiên Đình, ta đi tìm thánh trà lấy cho người ít trà ngon, thế nào?

Nam Vô Tội sững sờ, đặt chén trà xuống, túm lấy con thỏ để lên bàn hỏi:

-Đánh vào Thiên Đình? Ai đánh vào Thiên Đình?

Sau khi Tàn Thọ nghĩ nghĩ, nói tình hình ở bên ngoài với Nam Vô Tội.

Nam Vô Tội nghe xong, cau mày, nửa ngày sau mới nói:

-Người thật sự muốn học võ đạo tiên?

Tàn Thọ vỗ ngực nói:

-Đương nhiên!

Nam Vô Tội gật đầu nói:

-Truyền cho người cũng được, có điều người phải hiểu được một điểm, muốn tu luyện võ đạo tiên, thì trước hết phải tự phệ tu hành và đạo hạnh, sau đó trở về căn bản, làm lại từ đầu. Người chắc chắn còn muốn học không?

Tần Thọ tiếp tục gật đầu nói:

-Học!

Nam Vô Tội thấy Tần Thọ đồng ý nhanh như vậy, có chút không chắc có phải là con thỏ này không hiểu mình nói cái gì không, lặp lại lần nữa:

-Người chắc chắn!

Tần Thọ không chút do dự gật đầu nói:

-Chắc chắn!

Nam Vô Tội gõ bàn một cái nói:

-Ngoài ra, người phải hiểu được, đoạn đường võ đạo này vô cùng gian nan. Thế nhân ngộ đạo đã khó như lên trời, mặc dù phá đạo tương đối dễ dàng, nhưng mà tự hủy đi tu vi lại cần phải có nghị lực lớn, nếu không cẩn thận sẽ tẩu hỏa nhập ma... Rốt cuộc là người có đang nghe ta nói cái gì không đó? Đừng có gật đầu bừa?

Về mặt Tần Thọ vô tội nói:

-Ta không có gật đầu bừa, ta cảm thấy sư phụ nói rất có lý. Có điều, có vẻ như không có khó quá?

-Không khó quá? Ha ha... Người bây giờ là Kim Tiên đúng không? - Nam Vô Tội hỏi.

Tần Thợ gật đầu.

Về mặt Nam Vô Tội không tin nói:

-Vậy người tự phế tu vi của mình xem, người bỏ được không? Kim Tiên đó, nhìn khắp Địa Tiên Giới cũng là một nhân vật... ách, người đang làm gì đấy?

Nam Vô Tội còn chưa nói xong, chỉ thấy Tần Thợ vỗ cái bụng nói một câu:

-Các huynh đệ làm việc, lão tử không luyện nữa.

Một khắc sau khí tức trên thân Tần Thợ lập tức yếu dần, Thiên Tiên, Địa Tiên, Nhân Tiên, Luyện Hư Hợp Đạo, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Tinh Hóa Khí, phế vật!

Nam Vô Tội trợn mắt há mồm nhìn con thỏ trước mắt, con thỏ thì về mặt nhẹ nhõm cười với hắn.

Qua nửa ngày, Nam Vô Tội hoảng sợ nói:

-Người cứ phế tu vi của mình đi như thế?

Tần Thợ gãi gãi đầu nói:

-Nếu không thì sao? Chẳng lẽ phế tu vi, còn cần đi theo quy trình gì à?

Nam Vô Tội bị lời nói của Tần Thợ làm cho không còn gì để nói, ho khan hai tiếng nói:

-Người... không hối hận chút nào sao? Người phải biết, con đường võ đạo tiên này cực kỳ khó đi!

Tần Thọ muốn nói, ăn cơm đi ị mà thôi, có gì mà khó? Có điều lòng này hẳn không nói ra ngoài, dù sao quá đả kích người, hẳn cười ha hả nhìn Nam Vô Tội nói:

-Đây chính là quyết tâm của ta.

Nam Vô Tội xoa xoa mi tâm, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc trước khi hắn muốn tu luyện võ tiên đạo, phải bế quan trọn vẹn tám mươi năm, rốt cuộc mới quyết định tự phế tu vi của mình.

Nỗi khổ của quá trình kia, nội tâm giãy dụa, ký ức này đối với hắn bây giờ vẫn còn như mới.

Nam Vô Tội rất rõ ràng, thực lực càng cường đại, càng hiểu rõ cực khổ trên con đường đi này

Bỏ hết tất cả từ đầu đến giờ, đi đến một đầu đường khác không nhìn thấy tương lai, quá khó...

Bây giờ Nam Vô Tội cực kỳ hoài nghi con thỏ trước mắt này là quyết tâm lớn hay là lúc ra đời không mang não.

Có điều Tần Thọ đã dùng quyết tâm biểu lộ ra tất cả, trước đó Nam Vô Tội cũng đã nói rồi, cuối cùng, hắn không thể không nhắm mắt nhắm mũi nhận thẳng ngu này làm đệ tử.

Sau khi dâng trà bái sư, Tần Thọ chính thức trở thành đệ tử của Nam Vô Tội, đại đệ tử duy nhất!

Nam Vô Tội đặt chén trà xuống, không yên lòng hỏi một câu:

-Người thật sự có một sư phụ là thánh nhân?

Tần Thọ dùng sức gật đầu nói:

-Đúng vậy, chính là Bồ Đề tổ sư.

Nam Vô Tội gật gật đầu, một lát sau, hỏi một câu:

-Đó là ai?

Tần Thọ lúc này mới nhớ tới, hình như Nam Vô Tội đã đến thế giới này rất lâu, khi có có khả năng là Chuẩn Đề đạo nhân vẫn chưa có đôi thành Bồ Đề tổ sư.

Đồng thời thực ra Tần Thọ cũng có chút nhức đầu, Bồ Đề tổ sư đi tạo phản, hấn thân là chính thần của Thiên Đình, rốt cuộc là phải đứng ở bên nào đây? Đau đầu quá...

-Hai người các người nói xong rồi à? Nói xong rồi thì có thể cho t
a đi vào không?

Cửa chính truyền đến giọng nói của mèo béo.

Tần Thọ la lên:

-Người không biết tự mình đi vào à?

Mèo béo nói:

-Không dám động.

Tần Thọ buồn bực mở cửa nhìn, chỉ thấy một đội kỵ binh đang nh
ìn chăm chăm mèo béo!

Mèo béo xẹt một cái lập tức chui vào trong viện, vỗ ngực nói:

-Má nó, làm ta sợ muốn chết...

Tần Thọ vỗ vỗ mèo béo nói:

-Nhìn cái đức hạnh của người kia, sư phụ ta ở đây, người sợ cái rắ

m gì. Bọn họ dám động vào người, sư phụ ta sẽ đánh đại để của bọn họ một trận.

Chương 867: Tu luyện như thế (2)

Chương 867. Tu luyện như thế (2)

Mèo béo ngạc nhiên nói:

-Sư phụ? Các người?

Mèo béo nhìn Tần Thọ một cái, rồi lại nhìn Nam Vô Tội một cái.

Tần Thọ kiêu ngạo ngửa đầu biểu thị thừa nhận, Nam Vô Tội thì cúi đầu, một bộ dáng vẻ người hiểu lầm rồi.

-Con thử, hỏi người một lần cuối cùng, người thật sự dự định học võ đạo tiên? Một khi đạp lên con đường này, thì người sẽ không có cơ hội quay đầu nữa. - Nam Vô Tội hỏi.

Tần Thọ tùy tiện nói:

-Tu vi cũng đã phế đi rồi, người cảm thấy là ta đang nói giỡn à? Hơn nữa, ta thật sự cảm thấy ăn cơm và đi ị không có cái gì khó cả. Còn nữa, lúc nào thì chúng ta bắt đầu?

Nam Vô Tội sững sờ:

-Ăn cơm, đi ị?

Tần Thọ a một tiếng với vẻ đương nhiên, Nam Vô Tội hoàn toàn bó tay rồi.

Có điều Nam Vô Tội vẫn gọi Tần Thọ vào trong phòng, sau đó dán vào lỗ tai của hắn thấp giọng nói một câu gì đó.

Sau khi nói xong, Tần Thọ trợn mắt há mồm nói:

-Chỉ đơn giản như vậy?

Nam Vô Tội phẩy phẩy tay nói:

-Còn có thể phức tạp hơn sao? Trước mắt, võ đạo tiên vẫn chưa hoàn chỉnh hết hệ thống tu luyện, đây chỉ là một đường hướng tu luyện mà thôi. Nói trắng ra là, chính là một tầng cửa sổ giấy, nghĩ thông suốt thì có thể thực hành, nhưng mà, có mấy người có cái quyết đoán, có cái lá gan và vận khí này chứ? Ta có thể đi tới hôm nay, một nửa dựa vào vận khí, một nửa dựa vào không cần mạng nên ném thử.

Nói đến đây, Nam Vô Tội cười nói:

-Bây giờ hỏi hận rồi?

Tần Thọ chẹp chẹp miệng nói:

-Ta không ngờ được là lại đơn giản như thế!

Nụ cười của Nam Vô Tội lập tức cứng lại, sau đó vỗ vỗ Tần Thọ nói:

-Mặc dù dường như đầu óc của ngươi có chút vấn đề, có điều bất kể thế nào đi chăng nữa thì ngươi cũng là đệ tử đầu tiên của ta, cũng là bằng hữu của cố nhân, cho nên, ta chỉ có thể nói, ngươi vui vẻ là được rồi.

Tần Thọ dĩ nhiên không phải đồ đàn, nghe hiểu được Nam Vô Tội i là đang ghét bỏ hắn.

Có điều hắn cũng không muốn giải thích cái gì, Tần Thọ trực tiếp ngồi xuống đất, một khắc sau, dùng những cái công pháp pháp môn sở học của hắn, ngay sau đó liền đi vào trạng thái ngộ đạo, hơn nữa lại là loại đại đạo trật tự dây xích kia!

Vốn dĩ Nam Vô Tội cũng định đuổi cái con thỏ này ra ngoài, kết quả vừa nghiêng đầu nhìn thấy công pháp của hắn liền tròn tròn mắt!

Nhìn thấy đồ đệ không có đầu óc này thoáng cái đã đi vào trạng thái ngộ đạo!

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Nam Vô Tội chợt phát hiện, có khả năng là mình nhất được bảo bối rồi!

Tần Thọ mặc kệ Nam Vô Tội đang suy nghĩ cái gì, lúc này, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, đó là ăn!

Thế là Tần Thọ bất chấp tất cả, nắm lấy một dây xích đại đạo trật tự gần nhất, sau đó há mồm gặm!

Sau khi đã có mấy lần kinh nghiệm ăn đạo, Tần Thọ bây giờ cực kỳ thuần thục, tứ chi nắm chặt dây xích đại đạo trật tự, miệng như là cái cày, cày một đường, một miếng ăn không biết bao nhiêu phút vẫn đại đạo!

Lúc này mới chỉ là bắt đầu, lúc dây xích đại đạo trật tự bắt đầu phản kích lay động, Tần Thọ cười ha ha một tiếng, mở rộng miệng ra rồi nuốt!

Trước khi Tàn Thọ nuốt thì chỉ là vào bên trong miệng rồi mới có thể nuốt mà thôi.

Bây giờ thì khác, bây giờ việc nuốt này còn mang theo hấp lực cực mạnh!

Có thể hút vô số đồ vật vào trong miệng, trực tiếp nuốt vào trong bụng, hóa thành nguyên khí cuộn cuộn, bổ sung cơ thể.

Nhưng mà hiển nhiên là dây xích đại đạo trật tự sẽ không bị Tàn Thọ hút ngay ngắn vào bên trong bụng.

Nhưng mà, có lực hút, Tàn Thọ cũng không thể hút được dây xích đại đạo trật tự, theo nguyên lý sức mạnh tương hỗ, hẳn liền hút dây xích đại đạo trật tự như là côn trùng hút máu!

Sau đó dùng tay chân cố gắng bò về phía trước, những nơi đi qua, từng mảng phù văn lớn đều bị hắn nuốt, dung nhập vào bên trong thân thể hắn, bị hắn hấp thu, lĩnh ngộ.

Vô số quy tắc của thiên địa ngưng tụ ở trong đầu hắn.

Có điều từ đầu tới cuối Tàn Thọ đều nhớ kỹ lời của Nam Vô Tội, lừa trời thành tiên!

Đương nhiên, đó là thuyết pháp của Nam Vô Tội, Tàn Thọ tổng kết kinh nghiệm của Nam Vô Tội ở trong lòng lần nữa, cái kia chính là ăn chín ăn cứng! Ăn càng nhiều thì càng tốt!

Thế là Tàn Thọ không quan tâm nữa, quét ngang như máy ủi đất, vô số phù văn thiên đạo đi vào bên trong bụng, dựa theo kinh nghiệm của Nam Vô Tội bắt đầu tạo thành Khi Thiên Phù!

Dựa vào kinh nghiệm của Nam Vô Tội, tạo thành Khi Thiên Phù cũng chỉ là liên tiếp tạo thành Trái Đất lớn mà thôi.

Trên lý luận thì Khi Thiên Phù càng lớn thì càng tốt.

Cho nên Tàn Thọ dựa vào nguyên tắc lớn, chỉ cần không có ăn đến bể bụng, thì liều mạng ăn!

Cái liều mạng này làm xuất hiện Khi Thiên Phù có kích cỡ lớn có thể so với Mặt Trời.

Đang ăn, bỗng nhiên linh cơ của Tàn Thọ khẽ động, trong thần thức, một tinh cầu trong tinh không bay tới, hắn trực tiếp để Khi Thiên Phù bám vào bên trên tinh cầu kia.

Kết quả sau hành động này, hắn phát hiện, vốn dĩ thần thức sắp không chống đỡ được Khi Thiên Phù to lớn nữa thì trong nháy mắt liền trở nên nhẹ nhàng!

Ánh mắt Tàn Thọ sáng lên, cười ha ha nói:

-Thì ra là thế, những tinh cầu này của ta mặc dù không có sinh linh, nhưng mà bản thân bọn chúng có năng lực chống đỡ nhất định, một tinh cầu chỉ bằng một phần ba Khi Thiên Phù khi chống đỡ Khi Thiên Phù lại hoàn toàn không có vấn đề gì, phải để Khi Thiên Phù che kín toàn bộ tinh không, ha ha ha.

Tàn Thọ cười điên cuồng, tiếp tục không chút kiêng kỵ nuốt đại đạo phù văn, vô số phù văn bay vào trong thần thức của Tàn Thọ, hội tụ trên từng cái tinh cầu, từng cái Khi Thiên Phù to lớn lại xuất hiện bên trên từng tinh cầu.

Khiến Tàn Thọ kinh ngạc chính là, sau khi những Khi Thiên Phù này ở bên trên tinh cầu không bao lâu thì bỗng nhiên liền dung nhập vào bên trong tinh cầu, sau đó từng cái phù văn từ bên trong tinh cầu bay ra ngoài, ở bên ngoài tinh cầu hợp thành một tầng khí quyển phù văn!

Hơn nữa phương thức tạo thành tầng khí quyển này, lại vẫn duy trì

ì đặc tính của Khi Thiên Phù!

Chương 868: Kinh khủng

Chương 868. Kinh khủng

Đồng thời Tần Thộ cũng nghĩ đến đặc điểm của phù căn, mỗi một cái phù văn nhìn thì như là đơn độc, nhưng thực tế trên phù văn lại ẩn chứa lượng tin tức rất lớn. Thực ra những tin tức này có thể hủy đi thành vô số tuyên văn, đồng thời tuyên văn cũng có thể hủy đi thành nhiều tuyên văn hơn. Nếu như lý giải phù văn thành văn chữ, một cái phù văn chính là một chương, vô số văn tự hội tụ thành một bài, mà mỗi mỗi một văn tự lại là một chương.

Nói đến thì rất phức tạp, nói đơn giản chút thì chính là, Tần Thộ có một ý nghĩ cực kỳ to gan, sao không đem mỗi một Khi Thiên Phù làm thành một chữ trong bài này chứ?

Cuối cùng hợp vô số chữ bên trên tinh cầu lại, tạo thành một cái siêu cấp vô địch, vượt qua cả đại trận Khi Thiên Phù?

Cho tới bây giờ ý nghĩ này của Tần Thộ đều là một ý nghĩ hảo huy, nhưng mà với tính cách nghĩ đến là làm, thế là hắn bắt đầu làm như vậy!

Nam Vô Tội nhìn thấy Tần Thộ sau khi nhập định thì không có động tĩnh gì nữa, thì dứt khoát đóng cửa thật kỹ rồi đi ra ngoài.

Mèo béo thăm dò liếc nhìn hỏi:

-Lúc nào thì hấn đi ra?

Nam Vô Tội nói:

-Rất nhanh thôi, tu luyện võ đạo tiên không giống với bất kỳ hệ thống tu luyện nào.

Mèo béo nói:

-Khác nhau như thế nào?

Nam Vô Tội nói:

-Lúc thì phi thiên, lúc thì chôn vùi.

Mèo béo nghe không hiểu.

Nam Vô Tội cười nói:

-Võ đạo tiên không có hệ thống tu luyện cụ thể, mỗi một lần tính gộp Phi Thiên Phù, chính là một phần tích lũy lớn, tích lũy càng nhiều thì càng thâm hậu, lúc nổ tung sinh ra sức mạnh, thì càng cường đại. Đồng thời chỗ tốt lấy được cũng càng nhiều! Nhưng mà tích lũy càng nhiều, thì ngộ đạo càng sâu, ngộ đạo sâu thì thực lực tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên, khi đó bảo hấn bỏ qua tất cả đi liệu một võ đạo tiên có tương lai mơ hồ, người cảm thấy có bao nhiêu người đồng ý mạo hiểm thế này? Dẫn nổ, koong thành công thì chết, không có con đường thứ hai.

Mèo béo há hốc mồm nói:

-Quá điên cuồng, nếu như là ta, ta vẫn là thành thành thật thật tu luyện là được rồi.

Nam Vô Tội vỗ vỗ đầu mèo béo nói:

-Đến đây, giúp ta khâu chỉ, giày lại hồng rồi.

Mèo béo:

-Người không thể tự làm được à?

Nam Vô Tội nói:

-Tuổi tác cao rồi, mắt không nhìn rõ.

Mèo béo:

-.....

Hai ngày sau, mèo béo cũng không thấy Tân Thọ đi ra.

Thấy sắp tới ngày thứ ba rồi, mèo béo lo lắng nói:

-Tiền bối, trước đó bọn họ chỉ cho chúng ta ngày, sắp tới rồi đó?

Nam Vô Tội cười nói:

-Sợ à?

Mèo béo lại cực kỳ lưu manh gật đầu nói:

-Sợ, ta cả đời này, ngoại trừ đi ngủ, thì chỉ là đi ngủ, chưa có xem được mỹ nữ khiêu vũ mà đã chết rồi, cảm giác quá lố.

Nam Vô Tội nghe vậy, trong nháy mắt, trên trán đầy mồ hôi lạnh, vội ho một tiếng nói:

-Lý tưởng của người, thật đúng là rộng lớn.

Mèo béo ngáp nói:

-Ta cũng cho rằng như vậy.

Nam Vô Tội xách mèo béo lên nhìn kỹ một chút nói:

-Người không phải là mèo sao? Huyền thuật của người không tệ, căn cơ vững chắc, hơn nữa thiên phú của người ở đạo huyền thuật cũng vượt xa người khác, dường như còn có thể gia tăng uy lực của huyền thuật. Rốt cuộc người là thứ gì?

Mèo béo nói:

-Không biết, từ lúc ta bắt đầu có ký ức thì ta đã ở một mình. Trước đó có nghe người ta nói qua, hình như ta có cha, nhưng mà người cha rể tiền đó của ta không biết là chết ở đâu rồi, dù sao cũng chưa từng hiện thân. Có điều không quan trọng, một mình ta không phải cũng rất tốt sao? Đi đâu ngủ vậy, a ha, có chút buồn ngủ.

Nam Vô Tội bó tay lần nữa rồi.

Đúng lúc này, Nam Vô Tội thở dài nói:

-Bọn họ tới, người ở trong sân đợi ta, lúc nào ta bảo các người ra thì lập tức đi ngay, tuyệt đối đừng chần chờ. Nhớ kỹ mang con thỏ kia đi ra ngoài, nói cho hắn biết, nếu như hắn không luyện được như lời nói, thì giúp ta tìm một truyền nhân thích hợp, một mạch vào đạo tiên này không thể bắt đầu từ ta, cũng kết thúc từ ta.

Mèo béo ngạc nhiên nói:

-Ý gì? Tiền bối, người lợi hại như vậy, một người đánh năm người còn chiếm thế thượng phong, chẳng lẽ còn gặp nguy hiểm sao?

Nam Vô Tội ngửa đầu lên nhìn bầu trời nói:

-Lần này tới, không chỉ có năm người!

-Cái gì?!

Mèo Béo nghi ngờ hỏi.

Chỉ thấy trên trời xuất hiện mấy bóng người, đại đế tứ phương lại xuất hiện lần nữa, Thái Âm tinh quân giẫm lên Thái Âm Tinh xuất hiện ở phương Đông.

Ngoài ra, còn có mấy bóng người xuất hiện ở nơi này, đại đa số mèo béo không nhận ra, nhưng mà có mấy người hần biết, hần hoảng sợ nói:

-Tổ Địa Tiên? Minh Hà giáo chủ? Như Lai Phật Tổ?

Càng nói, mồ hôi lạnh trên trán mèo béo càng nhiều.

Bây giờ thì hần đã hiểu vì sao Nam Vô Tội lại bảo bọn hần chạy, đừng nói là Nam Vô Tội, cho dù là có gọi cả Địa Tiên Giới tới cũng chưa chắc đã gánh được.

Đúng lúc này, một tiếng chim hót vang lên, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện trên không trung. Mèo béo hoảng sợ nói:

-Lão tổ tộc Phượng Hoàng, Hồng Nhiên đạo nhân?

Sau đó từ lại thấy có một cái bóng lớn đang tới gần, mèo béo run rẩy nói:

-Côn Bằng tổ sư?

Sau đó ngày càng có nhiều thân ảnh tụ tập đến!

Cuối cùng, hơn hai mươi người tập trung ở đây khiến cả viện chật như nêm cối!

Lúc này mèo béo dùng có nói đúng, đến cả nằm sấp trong sân mà toàn thân còn run lẩy bẩy, khí tức kinh khủng kia, ép hấn không dám nhúc nhích, linh hồn cũng đang run rẩy không ngừng.

Đúng lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt đầu mèo béo, mèo béo giống như là có được cảm giác an toàn cực lớn, thoải mái híp con mắt lại theo bản năng.

-Đừng sợ, có ta đây. - Nam Vô Tội nói.

Lúc này mèo béo đã hoàn toàn không có tâm chơi, hấn biết, những người mạnh mẽ tuyệt thế đứng đối diện này, ai vậy đều là người nổi bật một thời đại, cho dù võ đạo tiên Nam Vô Tội này có cường đại tới đâu cũng không thể nào ngăn trở nhiều người như vậy!

Hơn nữa nhìn từ biểu hiện của Nam Vô Tội, truyền đạo, giải hoặ c, đoạn hậu, rõ ràng chính là đang chuẩn bị hậu sự!

Mèo béo nức nở nói:

-Tiền bối, người không ngăn được bọn họ, hay là... chúng ta bỏ đi, giữ được núi xanh thì không lo không có củi đốt.

Chương 869: Thiếu niên xưa

Chương 869. Thiếu niên xưa

Nam Vô Tội ngửa đầu lên bầu trời nhìn những người kinh khủng này, thờ dài nói:

-Trước đó có chút lời còn chưa có nói xong, nơi này là kính đen, cũng là vườn trồng trọt. Cường giả giữa thiên địa không ngừng trăm tam thi, bên trong tam thi chứa một phần hắc ám của bọn họ, hoặc là phải bỏ qua, hoặc là trấn áp. Nhưng mà bất luận là bỏ qua hay là trấn áp, cuối cùng đều sẽ hội tụ ở trong kính đen. Sinh linh sinh trưởng ở trong đại địa kính đen này, từ khí Tam Thi mọc ra biến thành thân Tam Thi!

Cũng chính là những người mặt âm u này!

Những người mặt âm u này lúc có được toàn bộ ký ức của những người trăm tam thi, bọn họ đều thông hiểu thiên đạo, quá trình sinh trưởng ở trong kính đen, hấp thu sức mạnh của thế giới này, cấp tốc trưởng thành.

Khi bọn họ từ mặt đất đi ra, chính là bọn họ đã đạt đến trạng thái đỉnh phong của trăm tam thi!

Nói đến đây, Nam Vô Tội chỉ vào những người kinh khủng kia nói:

-Nhưng mà, kính đen tác thành cho bọn họ, cũng hạn chế bọn họ. Nếu như về sau bọn họ muốn rời khỏi kính đen, quy tắc của thế giới bên ngoài sẽ bài xích bọn họ. Bọn họ muốn dung nhập thế giới chủ, thì phải lừa gạt thiên đạo. Khiến thiên đạo cho rằng bọn họ chính là sinh linh của thế giới này... Mà biện pháp lừa trời này chính là lấy huyết y làm từ máu cô đọng của chúng sinh khoắc lên người, tự thân luyện hóa, cho đến khi huyết dịch, linh hồn, oán khí, tất cả mọi thứ đều đầy đủ, bọn họ sẽ phá kén trùng sinh, chân chính trở thành sinh linh được thiên đạo thế giới chủ công nhận.

Mèo béo nghe đến đó, trong lòng run lên, nếu như đúng như Nam Vô Tội nói, thì một khi những gia hỏa kinh khủng này ra ngoài thì sẽ là máu chảy thành sông!

E là vạn tộc thiên địa sẽ gặp phải tai ương diệt tuyệt!

Mèo béo nói:

- Bao nhiêu máu, linh hồn, oán khí của sinh linh mới có thể làm được một bộ Huyết Y?

Nam Vô Tội nói:

- Thực lực càng mạnh càng cần nhiều máu, linh hồn, oán khí của sinh linh. Nếu như bọn gia hỏa này ra ngoài, thì phải tàn sát vạn giống mới đủ.

Mèo béo nghe xong, tóc gáy đều dựng lên nói:

- Tiền bối, chúng ta chạy ra ngoài đi. Ra ngoài kéo thêm nhân mã đến đánh bọn họ có được không?

Nam Vô Tội lắc đầu nói:

- Ta là người canh giữ, năm đó ta thiếu Hạo Thiên một cái mạng, ta đã đồng ý với hắn sẽ trấn thủ kính đen, thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Huống chi, bọn họ cũng sẽ không để cho ta đi...

- Nói xong chưa? - Thái Âm tinh quân lạnh lùng nói.

- Như Lai toại nguyện, đạo hữu, nên lên đường rồi.

Tên da thịt biến thành màu đen Như Lai Phật Tổ gọi Phật hiệu không ông phải là A Di Đà Phật mà là tên của mình, giọng nói cũng không phải khoan hậu mà lại âm trầm như là yêu ma Cửu U.

Nam Vô Tội thở dài, đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy, đi lên phía trước nói:

- Các người hỏi ta là ai?

-Nói thật, ta đã sớm không còn nhớ rõ ta là ai.

-Cái tên này của ta là về sau...

-Ta chỉ nhớ rõ, năm đó vì hồng nhan nổi giận mà đánh nát Nam T hiên Môn, hủy đi Lăng Tiêu Bảo Điện, xuống Cửu U Địa Phủ...

Trường thương hương về đâu thì không ai có thể cản bước tiến củ a ta.

Về sau ta phát hiện, ta sai rồi...

Mang theo tâm chuộc tội, buông sát niệm xuống, đến nơi này.

Nếu như các người thành thành thật thật chôn ở trong đất, ta sẽ kh ông để ý tới sống chết của các người.

Nhưng mà các người vẫn đi ra...

Là ta quá lâu không có cảm qua thương, hay là các người thật sự nghĩ ta đã già rồi?

Vừa nói, Nam Vô Tội từ từ thẳng sống lưng, giống như là một câ y lao đứng giữa mặt đất!

Sau đó mèo béo kinh ngạc nhìn thấy da thịt khô quắt của lão nhân căng đầy trong nháy mắt, nếp nhăn biến mất, một trận gió thổi qu a, tóc hoa râu đã biến thành một mảnh tóc màu đen chảy xuống n hư thác nước!

Thác nước buông xuống trên mặt đất, lúc nhìn vào lão nhân, đã là một thiếu niên mày kiếm mắt sáng, mặt như đao tước!

Xoạt!

Quần áo vải rách trên người thiếu niên vỡ rách, một bộ khôi giáp màu bạc hiện ra ở trên người hắn, áo choàng đỏ chót tung bay trong gió, một cây trường thương xé mở bầu trời, từ trên trời giáng xuống!

Những nơi trường thương đi qua, tất cả đều lui tránh, không ai dám khinh thường!

Bành!

Trường thương rơi vào trong tay thiếu niên, thiếu niên đứng ngẩn ngơ, giống như năm đó hắn cười bạch mã bay lên trời, đập phá Nam Thiên Môn, oai hùng bừng bừng, thịnh khí lãng vân!

Từ từ gương trường thương lên, Nam Vô Tội nói ra từng chữ:

-Ai chết trước?!

-Tiền bối, người thật là đẹp trai.

Mèo béo không nhịn được nói ra.

Nam Vô Tội không để ý tới hắn, giậm chân một cái phóng lên trời, trường thương chỉ ngay về phía hắc Như Lai!

Bàn tay hắc Như Lai chụp xuống!

Chỉ nghe oành một tiếng, cánh tay cao như mười sáu tầng lầu của Như Lai nổ nát vụn!

Nam Vô Tội thuận thế vọt tới trước mặt hắc Như Lai, quét ngang trường thương một cái!

Oành!

Một cái đầu lâu bay lên không trung, nổ nát vụn!

Diệt ngay lập tức!

-Như Lai toại nguyện!

Xa xa, một tên nhà sư phun ra một miệng máu tươi, lão đảo lui về sau hai bước.

Hóa ra Nam Vô Tội mới chỉ tiêu diệt được Kim Thân Pháp Tướng của hắn chứ không phải là Như Lai.

Tử Vi Đại Đế cảm bảo kính ở trong tay đánh tới, trường thương Nam Vô Tội hất lên, đụng nát một đầu Thương Long của Tử Vi Đại Đế cùng một nửa thân thể bay xa, một cái đuôi Thần Long tát bay Câu Trần Đại Đế!

Nhất thời Nam Vô Tội đánh đâu thắng đó, không có người nào có thể ngăn cản hắn!

-Cùng động thủ!

Không biết là ai hô lớn một tiếng, đám người đang đứng ở bốn phía vốn dĩ không dám động thủ giờ lại nhao nhao xuất thủ, ngàn vạn phép thuật cùng đánh về phía Nam Vô Tội!

Nam Vô Tội hồn nhiên không thèm để ý, lại còn móc hồ lô rượu ra, ngửa đầu uống ừng ực, tóc đen bay lên, cười như điên nói:

-Ha ha ha... đã tay! Tới hết đi! Hôm nay ta sẽ lấy tàn sát các ngươi để xóa đi tội nghiệt năm đó của ta!

Một khắc sau, Nam Vô Tội bị vô số phép thuật bao vây.

Mèo béo không nhìn thấy rõ tình hình chiến đấu trên bầu trời, thứ hắn có thể nhìn thấy chỉ là bầu trời nát vụn, thỉnh thoảng có bóng người bị đánh bay ra ngoài, những người này không phải là thiếu

tay, thiếu chân thì chính là thiếu đầu.

Chương 870: Con thỏ xuất quan

Chương 870. Con thỏ xuất quan

Có điều những người này đã sớm thoát khỏi gôm cùm xiềng xích của cơ thể, nên cho dù là cơ thể vỡ nát cũng sẽ không chết, từng người lại khôi phục hô hấp như ban đầu rồi lại giết vào lần nữa.

Từng người bốc lên chiến ý ngàn ngạt, sát khí tung hoành!

Khí tức cường đại tràn ra như sóng biển, phòng ốc bốn phía hóa thành bột mịn trong nháy mắt!

Mặt đất nổ nát vụn, từng cái hố sâu không thấy đáy xuất hiện ở bốn phía dọa mèo béo run sợ trong lòng.

Nhưng mà khiến mèo béo kinh ngạc chính là, cho dù ở trên trời giết tới tình trạng như thế, nhưng mà lại không có một đạo khí tức nào lọt vào trong cái viện này.

Mèo béo rất rõ ràng, cấp bậc chiến đấu kia, đừng nói là phép thuật, cho dù là một đạo khí tức đánh tới thôi hấn không chết thì cũng mất mấy lớp da.

Đúng lúc này, mèo béo nhìn thấy một cái cột thu lôi trên lầu các tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, vật kia nhìn giống như là một cái cột thu lôi, nhưng càng giống một lưỡi đao hộ thủ đặc thù.

Mèo béo suy đoán rất có thể là cái vật kia che chở viện tử, đã có cái áo đó che chở thì hẳn an tâm rồi.

Có điều mèo béo vẫn đứng ngồi không yên đi tới đi lui trong sân, vừa đi vừa thầm nói:

-Con thỏ chết tiệt, người đi ra nhanh lên đi! Sự phụ của người đàn ông bị người ta vây đánh đó! Còn có, tiền bối, lúc nào thì người để cho chúng ta đi vậy?

Đáng tiếc, căn phòng sau lưng vẫn không có động tĩnh gì, mà động tĩnh ở trên trời lại cực lớn, chính là không ai thông báo cho bọn họ rồi đi.

Lúc này, Tàn Thọ cũng không biết nên ngoài đã sắp lật trời đến nơi.

Tàn Thọ bây giờ còn đang ở nơi này vui vẻ đó, hẳn thuận theo một dây xích trật tự đại đạo ăn phù văn một mạch, tạo dựng Khi Thiên Phù khổng lồ trong thần thức.

Đại giới phải trả chính là, dây xích trật tự đại đạo vốn dĩ to như mẫu hạm bây giờ bị con thỏ gặm ra một đoạn chỉ còn bằng đường sắt cao tốc!

Lúc này dây xích trật tự đại đạo đã không chỉ đơn giản là run rẩy mà toàn bộ dây xích trật tự đại đạo không ngừng vung loạn trong không gian, cảm giác kia, giống như là nhảy dây vậy!

Dây xích trật tự đại đạo nổi điên, có người cũng điên theo luôn rồi.

Đó chính là lúc này cũng có đông đảo tu sĩ đang lĩnh hội đầu này của dây xích trật tự đại đạo!

Dây xích trật tự đại đạo đứng im thôi mọi người tìm hiểu cũng đã cực kỳ phí sức, bây giờ dây xích trật tự đại đạo này không chỉ có buộc lại rất nhiều lần, mà độ khó quan sát cũng tăng lên, quan trọng là nó cứ luôn nhảy lên, làm cho mọi người nhìn đến hoa mắt, tởm huyệt...

Đối với rất nhiều người mà nói thì nhập đạo chính là cả đời không có mấy lần cơ hội, vất vả lắm mới nhập đạo được, kết quả bọn họ phát hiện đạo điên rồi. Đây là cảm giác gì?

Nhất thời, rất nhiều người đã ngã ra khỏi trạng thái ngộ đạo, toàn thế giới đều vang lên lời tương tự.

- Sư phụ, con nhìn thấy đạo đang nhảy múa.

- Sư phụ, đại đạo giảm béo à? Sao con thấy nó không to như người nói?

- Sư phụ, sao đạo ở xa lại lớn như vậy, rõ ràng con thấy đạo mảnh như thế mà?

- Sư phụ, người có tin được không? Đạo điên rồi.

...

Tần Thọ không quan tâm được nhiều như vậy, bởi vì hắn cũng sắp nôn rồi, biên độ vung vẩy của đạo này càng lúc càng lớn.

- Người còn rung nữa là thọ gia ta sẽ cắn đứt người đó, có tin không hả? Không phải là người có thể tự chữa trị sao? Ta phá của người một lớp da, tự người chữa trị không phải là xong rồi sao? Ăn nó rồi ta sẽ đi, nếu không ta vẫn tiếp tục ăn, không đi!

Tần Thọ cũng không biết dây xích trật tự đại đạo có nghe hiểu không nhưng hắn vẫn gào lên với dây xích trật tự đại đạo.

Kết quả bỗng nhiên dây xích trật tự đại đạo yên tĩnh lại...

Tần Thộ nhìn thấy lập tức vui vẻ:

-Ha ha, người có thể nghe hiểu ý của ta. Được rồi, ta nói được là m được, người để cho ta ăn một đoạn đi, cam đoan không hại chết người.

Tần Thộ vừa buông lỏng, dây xích trật tự đại đạo bỗng nhiên căng cứng giống như là cây cung rồi chấn động, Tần Thộ cảm thấy trời đất trước mắt quay cuồng, chỉ kịp mắng một câu:

-Đệch!

Một khắc sau hắn liền tỉnh lại!

Tỉnh lại, trong nháy mắt trong lòng Tần Thộ cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hắn sớm hoàn thành nhiệm vụ, vừa rồi chỉ là muốn ăn nhiều thêm một chút hàng tồn mà thôi.

Nếu không bị đá ra ngoài sớm thì thảm rồi.

Lập tức, Tần Thộ liền hiểu, ngàn vạn lần không thể cứ tỉnh lại như vậy được, nếu không thì bận rộn trước đó coi như mất công, còn phải tự phế đi tu vì làm lại từ đầu!

Đây là thời khắc quan trọng nhất!

Hắn nhất định phải tỉnh lại trong nháy mắt, trong nháy mắt thiên địa đại đạo và cơ thể của hắn kết hợp lại, chấn vỡ tất cả phù văn!

Hoàn thành thành tựu võ đạo tiên đầu tiên phá rồi lại lập!

Dựa theo Nam Vô Tội nói, trong lòng hắn niệm một câu:

-Tự!

Tất cả tinh cầu trong thần thức của Tần Thộ vận chuyển sắp xếp thành hành một cái Khi Thiên Phù cực lớn trong nháy mắt!

Sau đó Tần Thộ lại nói thầm:

-Nổ!

Sau đó Tần Thộ chỉ cảm thấy bên trong thần thức oanh một tiếng, sau đó hắn cũng cảm giác được toàn bộ thần thức giống như là vỡ nát, một cỗ khí lưu bàng bạc mênh mông xông vào trong cơ thể, cơ thể của hắn bị cỗ sức mạnh này tấn công rung động keng keng, tất cả tế bào như vui vẻ mở tiệc, điên cuồng hoan hô, hấp thu tất cả những sức mạnh này.

Đồng thời Tần Thộ có thể cảm giác được, thực lực của hắn đang dùng một tốc độ khủng khiếp mà tăng lên!

Nhưng mà lần tăng lên này, cũng không phải là tăng cảnh giới lên theo cách truyền thống, mà là dùng một phương thức cực kỳ bá đạo tăng lên!

Ví dụ như hắn cảm giác được đột phá cảnh giới đầu tiên.

Một khắc sau, hắn liền thấy cầu phi thăng!

Nhưng mà cũng không có lôi kiếp giáng xuống!

Tần Thộ biết, đây là bởi vì có Khi Thiên Phù, Khi Thiên Phù khiến cho lão thiên cho rằng bản thân hắn là tiên, cho nên không cần độ kiếp, mà trực tiếp tiếp thu sức mạnh đến từ lôi kiếp.

Nhưng mà khiến cho Tần Thộ buồn bực là, lần cầu phi thăng này vẫn chỉ có một bước, buồn bực nhất chính là sau khi hắn đi lên thì trực tiếp bị cầu phi thăng bắn ra ngoài, sau đó cầu phi thăng liền biến mất.

Không đợi Tần Thộ chửi mẹ, thì lại có cảm giác thực lực của mình tăng vọt!

Chương 871: Xông ra khỏi kính đen

Chương 871. Xông ra khỏi kính đen

Chờ sau khi sức mạnh bằng bạc kia biến mất, loại cảm giác thực lực tăng vọt đó mới dần dần biến mất, cuối cùng thì ổn định lại.

Tần Thộ chậm rãi thở ra một hơi, hắc có chút mơ hồ, hắc hoàn toàn không biết rốt cuộc thì thực lực của mình là cái gì.

Đẩy cửa ra, Tần Thộ lập tức thấy mèo béo đang xoay vòng vòng ở cửa ra vào.

Vừa nhìn thấy Tần Thộ mở cửa, mèo béo như là điện giật, xoay đầu lại, kêu lên:

-Con thỏ, cuối cùng thì người cũng tỉnh rồi!

Tần Thộ nói:

-Mèo béo, người có chịu được đánh không?

Mèo béo nói:

-Cũng tạm, sao thế?

Tần Thọ nói:

-Người qua đây.

Mèo béo đi tới, Tần Thọ liền đưa tay đánh một quyền!

Bịch!

Mèo Béo nhìn nắm đấm ở trên bụng mình, nói:

-Người làm gì thế?

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Má, ta dùng hết một phần khí lực đánh người một cái, người cũng không có cảm giác sao?

Mèo béo hỏi ngược lại:

-Nên có cảm giác sao?

Tần Thọ nói:

-Thử lại nắm phần lực lần nữa.

Bành!

Mèo béo nhìn nắm đấm ở trên bụng nói:

-Có chút cảm giác.

Tần Thọ muốn khóc, có điều vẫn chưa từ bỏ ý định nói:

-Mười phần lực! A da!

Bịch!

Mèo Béo cúi đầu nhìn nắm đấm trên bụng mình, sau đó a một tiếng hét thảm rồi nằm trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, toàn thân co giật...

Tần Thọ nhìn thấy, đá mèo béo một cái rồi nói:

-Được rồi, đứng lên đi, không cần an ủi ta. Giả bộ thì ta lành nghề hơn ngươi... Mẹ nó, xem ra thực lực của ta còn chưa có khôi phục lại tầng Kim Tiên.

Mèo béo nghe xong, nhanh chóng bò từ dưới đất dậy:

-Đừng đùa, lúc trước ngươi chỉ là một con thỏ bình thường, ba ngày đã thành tiên, mà một quyền này tuyệt đối mạnh hơn so với Nhân Tiên tầng chín đỉnh phong, ngươi còn muốn thế nào? Sao ngươi không lên trời luôn đi?

Tần Thọ gật gật đầu, sau đó đột nhiên bưng tỉnh, túm lấy mèo béo nói:

-Ba ngày rồi? Vậy sư phụ ta đâu?

Mèo béo ngửa đầu lên nhìn trời, nói:

-Ngươi điếc lúc nào thế?

Tần Thọ ngửa đầu nhìn lên bầu trời, thần quang nở rộ trên bầu trời, tiếng vang ừ ừ không ngừng...

Lúc này Tần Thọ mới lúng túng phát hiện, vậy mà lúc trước hắn hoàn toàn không có chú ý tới cái này.

Sau đó mèo béo nói với Tần Thọ lời của Nam Vô Tội, Tần Thọ cau mày nói:

-Nói như vậy, thì bây giờ sư phụ ta đang một người mà khiêu chiến thần phật đầy trời rồi?

Mèo béo gật đầu.

Tần Thọ chấp tay sau lưng rồi đi vòng vòng mặt đất nói:

-Cái này không được, đây chính là sư phụ ta, không thể nào mà cứ chết như thế được. Chúng ta phải làm cái gì đó mới được...

-Có thể, người cảm thấy người có thể làm cái gì? - Mèo béo hỏi.

Tần Thọ há hốc mồm, cuối cùng không nói gì.

Có thể làm cái gì? Bây giờ hắn mới chỉ là một Nhân Tiên, đối mặt chiến đấu với một đám cường giả cấp bậc đại đế thì hắn có thể là gì chứ?

Đoán chừng là mặc quần cộc, vung vẩy hoa hồng lớn, hô hào cổ vũ cũng không có người nào nghe thấy.

Ngay lúc Tần Thọ mở rộng miệng, suy nghĩ làm thế nào để giúp Nam Vô Tội thì nghe thấy Nam Vô Tội hét lớn một tiếng mở!

Sau đó Tần Thọ thấy một ánh hào quang màu trắng nổ tung trên không trung! Tiếp đó tất cả toàn bộ thần quang vỡ vụn, mười mấy bóng người nổ tung!

Sau đó liền thấy trường thương trong tay Nam Vô Tội dài ra, quét ngang một cái, quét tất cả mọi người về một bên!

Sau đó Nam Vô Tội đứng ở giữa Tần Thọ và một đám đại đế, gió ng như là một cái thiên trăm hồng cầu, ai cũng không qua được!

Nam Vô Tội vung tay lên nói:

-Đi!

Tần Thọ vừa muốn nói gì đó thì đã bị mèo béo túm lấy bay lên trời, vọt về phía núi vương tọa!

Vừa chạy vừa gào:

-Con thỏ, đừng phí lời, không có nhiều thời gian! Đừng giống như tên đàn bà vậy!

Tần Thọ hất tay mèo béo ra, cả giận nói:

-Cái con mẹ nó, đó là sư phụ ta! Hắn ở lại sẽ chết đó!

Đúng lúc này, Nam Vô Tội vẫy tay chỉ một cái, chỉ nhìn thấy cái đang trấn áp đình viện kia như là đồ vật bảo vệ bay thẳng lên trời! Nam Vô Tội hất trường thương lên, trường thương và đồ vật bảo vệ kia hợp lại làm một, biến thành một cây chiến kích!

Lúc này khí thế vô cùng kinh khủng của Nam Vô Tội kéo lên lần nữa, đạt đến trạng thái đỉnh phong!

Một người, một tay chỉ vào tất cả đại đế nói:

-Đến đây, chiến!

Một khắc sau, không đợi nhóm đại đế xuất thủ, Nam Vô Tội đã phát động tấn công trước tất cả mọi người, cảm giác kia giống như là một mình hắn bao vây tất cả đại đế vậy!

Đồng thời, một đạo khí mạnh mẽ bay tới, vòng quanh Tần Thọ và mèo béo bay về phía ngọn núi vương tọa, sau đó một đầu xông ra ngoài!

Một khắc sau, Tần Thọ nhìn thấy một chữ "phong" xuất hiện ở trên

n Hắc Ma Thần Hạp, sau đó mặc cho hắn xé như thế nào, cũng không mở Hắc Ma Thần Hạp ra được. Hắn nghĩ tới dùng răng cắn, nhưng mà hắn sợ cắn hỏng Hắc Ma Thần Hạp sẽ hoàn toàn gãy mất đường đi vào kính đen.

Phanh phanh phanh!

Tần Thộ đập liên tục mười mấy quyền, Hắc Ma Thần Hạp vẫn không nhúc nhích tí nào!

Tần Thộ nổi giận mắg:

-Bảo người mở miệng một chút! Con mẹ nó, người mở ra cho ra, nếu không thả gia ta sẽ ăn người!

Đáng tiếc, Hắc Ma Thần Hạp vẫn không có mở ra mà đóng chặt như cũ.

Thấy cảnh này, mèo béo nói:

-Con thả, người yên tâm đi, sư phụ người mạnh như vậy, chắc chắn là bọn họ không đánh lại được sư phụ người.

Chỉ có điều lúc nói lời này, mèo béo cũng không có sức lực nữa, bởi vì hắn thấy ở bên trong đám người kia có một người nam tử mặc trường bào màu hoàng kim, uy vũ bất phàm. Rất nhiều người hắn không biết, nhưng mà nam nhân này là người kinh khủng đã từng trấn áp một thời đại, hắn biết – đó là Đông Hoàng Thái Nhất!

Mèo béo không biết cực hạn của Nam Vô Tội ở chỗ nào, nhưng mà hắn không cho rằng Nam Vô Tội có thể đánh lại được Đông Hoàng Thái Nhất.

Mặc dù một mình Nam Vô Tội đánh mấy người đại đế phải né tránh, nhưng mà Đông Hoàng Thái Nhất chính là nam nhân một người đánh cho vạn tộc chư thiên phải thần phục!

-Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vẻ mặt Trùng Bát mơ hồ nhìn hai người hỏi.

Tần Thộ xoay người lại, đặt mông ngồi trên mặt đất, nói:

-Để mèo béo nói cho ngươi biết, ta bể quan, không có việc gì thì đừng gọi ta!

Nói xong, hai mắt Tần Thộ lập tức nhắm lại, cứ như thế mà bắt đầu tu luyện.

Chương 872: Xông ra khỏi kính đen (2)

Chương 872. Xông ra khỏi kính đen (2)

Trong đầu Tần Thộ không có suy nghĩ gì hết ngoài việc hấn chỉ muốn mạnh lên!

Trước kia là bởi vì công pháp không được đầy đủ, hoặc là nguyên khí không đủ, bây giờ thì hấn không cần phải lo lắng điều này nữa.

Bởi vì pháp môn tu luyện võ đạo tiên, chính là nuốt phù văn trên đại đạo thiên địa, sau đó dùng phù văn chế tạo Khi Thiên Phù, trong lúc tăng cấp làm nổ Khi Thiên Phù trong nháy mắt, từ đó gây nên phản phệ của thiên địa đại đạo, trong này ẩn chứa sức mạnh lôi kiếp, sức mạnh đại đạo thiên địa sụp đổ, thời không vạn vật nổ

nát vụn dẫn tới các loại sức mạnh hỗn độn cuồng bạo!

Sau đó mượn nhờ cỗ sức mạnh này tẩy tủy phạt mạch, đột phá cực hạn của cơ thể.

Đương nhiên, cỗ sức mạnh này vô cùng cuồng bạo và kinh khủng, cơ thể người bình thường không có cách nào tiếp nhận tấn công của cỗ sức mạnh này, trên cơ bản là sẽ hóa thành bột mịn trong nháy mắt.

Cho nên, Nam Vô Tội mới phải tự phế tu vi, chậm rãi tu hành từ đầu.

Dựa theo yêu cầu của Nam Vô Tội, ở tình huống bình thường hẳn là nên ném thử một đoạn phù văn trước, sau đó mở phù văn ra, rút lấy một phần nhỏ, sau đó dẫn bạo một chút xíu, không ngừng thêm lượng, gia tăng năng lực thích ứng của cơ thể, mạnh lên từng bước.

Có điều Nam Vô Tội nằm mơ cũng không ngờ được, trên thế giới còn có loại quái thai như Tàn Thọ, hẳn căn bản không cần cân nhắc vấn đề hấp thu được hay không, điều duy nhất hẳn cần phải cân nhắc đó chính là năng lượng có đủ để ăn không!

Người khác đi lên thì phải cân nhắc cắt phù văn thành mấy khối để khống chế sức mạnh bạo tạc, cái con thỏ này thì trực tiếp dùng phù văn lấp kín tinh không, sau đó để tinh không nở lớn!

Mặc dù bởi vì nguyên nhân đẳng cấp phù văn quá thấp, không đạt được sức mạnh khủng bố hơn, nhưng cũng lập tức có thể từ cơ thể phạm thai biến thành một Nhân Tiên.

Cái này có thể nói là một bước lên trời!

Từ xưa đến nay, người có thể có dạng thành tựu này, mà lại là tro ng võ đạo tiên thì hẳn tuyệt đối là người đầu tiên.

Có điều lúc này Tần Thọ đã không nghĩ tới những thứ kia, sau khi được chứng kiến kính đen, hắn chưa bao giờ có cảm giác nguy cơ như hiện tại!

Nam Vô Tội rất mạnh, nhưng mà Tần Thọ biết, nếu như Nam Vô Tội thật sự có thể trấn áp nơi đó, vậy thì cũng không cần đưa bọn họ ra ngoài.

Đã ép không được, vậy thì nếu như những tên kia đi ra thì sẽ như thế nào đây?

Mặc dù thế giới hiện thực có thánh nhân, nhưng mà những tên trong kính đen kia cũng có, bọn họ vẫn muốn đi ra, điều này nói rõ cái gì?

Trong mơ hồ, trong đầu Tần Thọ hiện lên một suy nghĩ kinh khủng, chẳng lẽ trong kính đen cũng có thánh nhân?

Nghĩ đến đây, Tần Thọ nghĩ cũng không dám nghĩ nữa, nếu như những người trong kính đen kia đi ra, nếu đúng như Nam Vô Tội nói, vậy thì đó chính là một trận đại nạn không ai trốn tránh được!

Đây mới thực sự là đại khủng bố!

Nếu như nói đại chiến giữa yêu tộc Thiên Đình và nhân tộc Thiên Đình là đại chiến, thì trước mặt kính đen này đó chỉ là trò cười trẻ con đùa giỡn!

Dù sao, trong kính đen chính là hóa thân hắc hóa của tất cả sinh linh cường đại từ xưa đến nay.

Tần Thọ lắc đầu xua tan tạp niệm trong lòng, bắt đầu ngộ đạo lần nữa!

Có điều Tần Thọ đã buồn bực mở mắt rất nhanh, lúc trước hắn có

thể ngộ đạo, đó là bởi vì hấn học qua công pháp đỉnh cấp, cho dù là hấn không dùng những công pháp kia để tu luyện, nhưng mà dù ng dễ làm kíp nổ ngộ đạo thì vẫn là không thành vấn đề. Những công pháp kia có thể giúp hấn trực tiếp đi vào trạng thái ngộ đạo...

Nhưng mà sau khi thành tiên, hấn liền không có công pháp đỉnh cấp, cho nên...

-Đệch!

Tần Thọ không nhin được mắng một câu.

Có điều Tần Thọ vẫn không cam tâm, hấn cũng không tin là mình thật sự là một tên phế vật trên đường tu hành!

Thế là, sau thời gian hai giờ, trong đầu Tần Thọ vẫn trống rỗng...

Hai ngày sau, Tần Thọ không thể không chấp nhận hiện thực này, hấn thật sự không phải là một người tu hành, hấn căn bản không cảm giác thấy sự tồn tại của đại đạo thiên địa!

Thậm chí Tần Thọ có loại cảm giác giống như là đại đạo thiên địa đang trốn tránh hấn...

-Đừng để ta bắt được ngươi!

Sau khi Tần Thọ mắng một câu trong lòng thì bắt đầu buồn bực n gán ngẫm nghiên cứu bản thân.

Đã không còn cách nào tu hành để đạo đột nhiên tăng mạnh, nên bây giờ hấn muốn đào móc tiềm lực của bản thân mình, để thực lực tăng lên từng chút một.

Nhưng mà khiến Tần Thọ bất đắc dĩ là, dường như hấn không có tiềm lực nào để đào.

Đúng lúc Tần Thộ muốn rời khỏi thần thức, thì bỗng nhiên nhìn thấy bia văn thành tiên kia, kết quả hắn ngạc nhiên phát hiện, văn bia thành tiên thay đổi!

Phía trên không phải văn bia thành tiên nữa mà là biến thành Võ Tiên đạo ngân!

Chính diện văn bia không có chữ, chỉ có từng đạo vết tích, mà những vết tích này Tần Thộ rất quen, đây rõ ràng chính là vết tích tạo thành do dây xích trật tự đại đạo bị hắn gặm một mảnh ở giữa, sau khi dao động và rung động!

Tần Thộ chẹp chẹp miệng nói:

-Cái đồ chơi này thì có tác dụng gì chứ? Còn không bằng văn bia thành tiên nữa.

Nói xong, Tần Thộ đi ra đằng sau bia đá, kết quả chữ ở phía sau không có biến hóa, nhưng mà thiên phú phép thuật liên quan tới nuốt trời thì không thay đổi.

Đạo nuốt thiên địa: "Phiên bản cường hóa nuốt trời, sức mạnh nuốt trời mạnh hơn, diện tích lớn hơn. Lúc đối diện với thần hồn của người khác, có thể cưỡng chế hút ra phù văn cảm ngộ đại đạo thiên địa của đối phương, biến hóa thành sử dụng cho bản thân."

Tần Thộ nhìn nhìn, con mắt lập tức sáng lên, sau đó cười như điên nói:

-Ha ha ha... Ta nói mà, ông trời sẽ không đánh gãy con đường của ta. Đóng cửa sổ nhưng lại mở một cánh cửa, ha ha ha...

Tần Thộ cười lớn rồi mở mắt, kết quả nhìn thấy hai người mèo bé nhỏ và Trùng Bát đang lo lắng nhìn hắn, sau đó quay sang nhìn nhau, thở dài nói:

-Xong rồi, điên rồi.

Tần Thọ trừng mắt nhìn hai người, túm lấy Trùng Bát nói:

-Trùng Bát, thời gian ngươi ở trong tinh không nhiều. Ta hỏi ngươi, có phải ở trong tinh không thật sự có rất nhiều Thiên Ma không?

Chương 873: Ngóng chờ Hằng Nga

Chương 873. Ngóng chờ Hằng Nga

Trùng Bát gật đầu nói:

-Thực ra, phạm vi chỗ ta sống còn chưa có tiến vào sâu trong tinh không hồng hoang, ta chỉ là đi dạo phía ngoài mà thôi. Có điều bên ngoài đã có Thiên Ma rồi... Ta nghe người ta nói, càng vào sâu trong tinh không, số lượng Thiên Ma càng nhiều, mà thực lực lại càng khủng bố hơn. Bởi vì tinh không hồng hoang chính là một nơi lưu vong, càng là chỗ sâu, nguyên khí sẽ càng mỏng manh. Khoảng cách với đại đạo thiên địa cũng càng xa, đừng nói ở nơi đó tu luyện, có thể bảo toàn được thực lực không lùi cũng đã là không tệ rồi. Hơn nữa nguyên khí ở chỗ đó rất ít, cho nên mọi người muốn sống đều phải liều mạng bảo toàn nguyên khí của mình không bị xói mòn, không cần thiết thì không ai động thủ. Đương nhiên, nếu như đối phương cảm thấy có cơ hội có thể lợi dụng được, thì tuyệt đối sẽ giết người cướp đoạt nguyên khí, để kéo dài tính mạng của chính mình.

Cho nên, ta nghe người ta nói, chỗ sâu trong tinh không hồng hoa ng là một nơi nhìn như thì hòa bình nhưng trên thực tế thì là nơi nguy cơ trùng trùng.

Nghe đến đây, trên trán Tần Thộ liền bắt đầu xuất hiện mồ hôi lạnh, chỗ nguy hiểm như vậy, vậy thì chẳng phải là Hằng Nga sẽ càng nguy hiểm hơn sao?

-Lão Lô, còn bao lâu nữa là đến nơi? - Tần Thộ lo lắng hỏi.

-Sắp rồi, đây là tiết điểm cuối cùng, ra ngoài là đến. Căn cứ vào kinh nghiệm ta nhiều lần xuyên qua truyền tống, hẳn là đi ra là đến.
- Lò Bát Quái nói.

Tần Thộ nghe đến đây chẳng những không có yên lòng mà còn khẩn trương hơn, hẳn có chút sợ hãi, sợ hãi cỡ như đi ra ngoài gặp tin dữ, vậy thì phải làm thế nào?

Đúng lúc này, Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Con thỏ, xem ta nói đúng chưa? Sắp đi ra rồi, xông lên!

Một khắc sau, Lò Bát Quái xông ra khỏi Tinh Môn!

Tần Thộ nhanh chóng leo ra khỏi Lò Bát Quái nhìn ra ngoài, kết quả không thấy mặt trăng, ngược lại lại thấy hơn hai mươi tiểu hành tinh trôi dạt ở trong tinh không, những tinh cầu này vô cùng to lớn, toàn thân óng ánh, có hằng tinh, có hành tinh, có sao trời hoàn toàn kim, cũng có băng sương giống như là sao trời...

Những ngôi sao này tụ tập ở một chỗ thì thôi đi, mà bốn phía còn có vô số tiểu hành tinh và thiên thạch khổng lồ trôi dạt trên không trung!

Tần Thộ nhìn đến đây, lập tức mơ hồ, gãi gãi đầu nói:

-Hử, đây là ngôi sao đang họp nhóm à?

Đúng lúc này, một lão đầu khô quắt nhìn lại, miệng rộng mở ra, li ền lộ ra đầy miệng răng vàng, cười ha ha nói:

-Đạo hữu, các người cũng là đến cướp đoạt sao trời sao?

Tần Thộ sững sờ, thầm nghĩ: “Cướp đoạt sao trời?”

Nếu như ở Tiên Giới, Tần Thộ khẳng định sẽ trực tiếp hỏi hấn một câu, đoạt ngôi sao gì.

Nhưng mà nơi này là chỗ sâu trong tinh không hồng hoang, nơi đây có thể nói là phạm là gặp phải người thì không có một ai là người tốt!

Tâm tư của những người ở nơi này cũng không đơn thuần như người bên ngoài, Tần Thộ đương nhiên cũng sẽ không đàn độn phạm phải sai lầm cấp thấp kia, thế là hí mắt cười nói:

-Đúng vậy... Vừa nghe được tin tức không bao lâu, đạo hữu tới n hanh thật.

Lão đầu kia thấy Tần Thộ trả lời như vậy, khẽ gật đầu rồi quay đi u đi không để ý tới Tần Thộ nữa.

Tần Thộ nhìn thấy lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên lão nhân này là đang thử thăm dò hấn!

-Con thô, làm sao bây giờ? - Lò Bát Quái thấp giọng hỏi.

Tần Thộ đang muốn nói, thì bỗng nhiên lão đầu kia quay đầu, một bàn tay liền vỗ tới!

Tần Thộ thấy thế lập tức vội vàng lui lại, cả giận nói:

-Người làm gì thế?

Lão đầu cười hà hà nói:

-Không có gì, ngứa tay... đừng hiểu lầm!

Hai mắt Tần Thộ trợn một cái, mắng to trong lòng: "Ngứa tay? Ngứa tay cái con mẹ nó đi cào mình đi? Người bắt lão tử làm gì?"

Xem như Tần Thộ đã nhìn ra, lão nhân này là thấy thực lực hấn thấp cho nên muốn tiện tay giết người!

Bởi vì Tần Thộ có thể cảm giác được, ánh mắt lão đầu nhìn hấn cực kỳ khinh miệt, nhưng mà lúc nhìn Lò Bát Quái thì trong mắt lại có tinh quang lóe lên. Cái tinh quang này Tần Thộ quá quen thuộc, chẳng khác gì lúc hấn nhìn thấy pháp bảo, đan dược và thức ăn ngon của người khác.

Nghĩ đến đây, một tay Tần Thộ túm lấy mèo béo, đặt ở bên cạnh.

Lão đầu nhìn thấy mèo béo, nhướng mày, chấp tay một cái nói:

-Hóa ra còn có đạo hữu ở đây, bản đạo còn có việc, đi trước.

Tần Thộ nhìn thấy, nhanh chóng kêu lên:

-Đạo hữu, khoan đã.

Lời này vừa nói ra, lão đầu ngây ngẩn cả người, không ngờ được là Tần Thộ sẽ gọi hấn lại.

Lò Bát Quái và Trùng Bát nghe xong, cũng có chút mơ hồ, truyền âm nói:

-Con thỏ, người điên rồi sao? Rõ ràng là gia hỏa này không có ý tốt, người còn dây dưa không rõ với hấn làm gì?

Tần Thọ truyền âm lại nói:

-Ta biết hắc không phải là thứ gì tốt cả, nhưng mà người xem những người ở nơi này, có ai là người tốt chứ? Hắc không phải là thứ gì tốt không sao, quan trọng là hắc nhìn thấy mèo béo thì biết khó mà lui, điều này nói ra thực lực của hắc không bằng mèo béo. Thực lực của hắc không đủ, có dã tâm, nhưng uy hiếp đối với chúng ta không lớn. Hơn nữa, các người không có phát hiện sao? Đường như người nơi này cũng am hiểu ẩn nấp của mình, đến bây giờ ta vẫn không nhìn ra được thực lực bên trong của một người nào cả.

Mèo béo truyền âm nói:

-Đó là bây giờ người quá yếu.

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Thực lực người mạnh, người nói xem.

Sau khi mèo béo hừ hừ hai tiếng, thì cực kỳ vô lại nói:

-Nhìn không ra.

Tần Thọ nói:

-Vậy thì không phải là được rồi sao? Cho nên, tên hỗn đản trước mắt này là tên hỗn đản tương đối đáng tin cậy trong tất cả những tên hỗn đản ở đây, thân cận với hắc một chút, có thể moi ra được chút gì đó. Những người khác, vạn nhất chúng ta tìm phải một tên lão đại, vậy thì chẳng phải là mình tự nhảy vào hố lửa sao?

Lời này nói ra, mấy người đều cảm thấy có đạo lý, vậy là khẽ gật đầu, biểu thị tán đồng.

Tần Thọ nói:

-Mèo béo, tiếp theo phải xem người rồi, nên hù dọa thì hù dọa, đừng khách khí.

Sau khi mèo béo cho Tần Thộ một ánh mắt yên tâm thì liền ghé vào bên trên Lò Bát Quái, híp mắt nhìn chăm chăm lão đầu kia.

Lão đầu theo bản năng liếc nhìn mèo béo, chỉ nhìn thấy chỗ mi tâm của mèo béo giống như là có hoa sen lấp lóe!

Chương 874: Con thỏ gian xảo

Chương 874. Con thỏ gian xảo

Vừa nhìn thấy cái này, suýt chút nữa lão đầu đã trực tiếp kêu ra: “Kim hoa tụ đỉnh, Đại La Kim Tiên?”

Có điều cuối cùng lão đầu vẫn nhìn được, cười khan một tiếng nói:

-Đạo hữu, còn có việc gì à?

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút, tình hình bây giờ là thế nào? Tin tức ta có được không nhiều, xin đạo hữu nói cho một chút. Đương nhiên, nói tốt, có ban thưởng, nói không tốt... ha ha... cũng không có gì.

Tần Thọ nói không có gì, nhưng lại yên lặng lấy mai rùa của Trùng Bát tới đặt ở bên cạnh, sau đó đổ đầy nước vào bên trong, rồi thả chút hành thái.

Lão đầu nhìn thấy, nụ cười lập tức cứng đờ, có điều cuối cùng vẫn cười nói:

-Xem đạo hữu nói kia, tất cả mọi người đều là người cơ khổ, giúp đỡ nhau, không phải là điều đương nhiên sao.

Nói xong, lão đầu chỉ vào nơi xa nói:

-Sâu trong tinh không, nguyên khí thiếu thốn, bây giờ có thể không dùng pháp bảo, không dùng phép thuật, thì tất cả mọi người sẽ dùng tiết kiệm. Vì kéo dài sinh mệnh, bảo tồn thực lực, biện pháp tốt nhất chính là tìm được động tiên thì mới có thể ổn định được nguyên khí. Có điều sâu trong tinh không, lại không có cái động tiên nào.

Tần Thọ bỗng nhiên mở miệng nói:

-Được rồi, được rồi, những điều người nói này, ta đều biết rồi, nói điếm chính!

Lão đầu nghe nói thế, một tia hoài nghi cuối cùng trong mắt cũng biến mất.

Tần Thọ nhìn thấy, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trùng Bát thì lén lén dựng một ngón tay cái lên với Tần Thọ, bọn họ đều không phải người ngu, lão đầu nói mấy thứ này đều là những thứ mà chỉ cần là người ở trong tinh không mấy ngày thì sẽ hiểu. Bây giờ hắn nói ra, rõ ràng chính là đang thử thăm dò Tần Thọ lai lịch của bọn họ.

Nếu như Tần Thọ xem nó như bảo bối mà nghe, hoặc là hơi toát r

a về chăm chú, thần sắc phân tích, thì đối phương liền có thể đoán được bọn họ không phải là người nơi này.

Nói như vậy thì có trời mới biết là sẽ phát sinh chuyện gì.

Khả năng xấu nhất, chính là tất cả Thiên Ma ở bốn phía sẽ hợp nhau tấn công!

Có điều Tần Thọ vô cùng gian xảo, hẳn không có mở màn mà đã đánh gãy lời của lão đầu, mà là nghe đến sáu bảy phần là đã chắc chắn cắt đứt được suy đoán trước đó của bọn họ và Trùng Bát, dựa ng này chính là xác minh mà cũng là kiểm chứng luôn, nên đánh gãy thì đánh gãy, một hòn đá ném hai con chim.

Nhìn đến đây, Lò Bát Quái không nhịn được truyền âm cho Trùng Bát, phản nản nói:

-Móa, trước kia ta chỉ cảm thấy cái con thỏ này không biết xấu hổ, cũng không thông minh là bao. Bây giờ, sao lại có cảm giác gia hỏa này gian xảo như vậy? Quá xảo quyết!

Trùng Bát truyền âm trở về nói:

-Bát kể nói thế nào đi chẳng nữa, ở Tiên Giới, Ngọc Đế cũng đều chiếu cố hắn, hắn có thể buông ra sàng khoái mà chơi như đồ đàn; ở Địa Tiên Giới, hắn có người tỷ tỷ, còn có một đám người biết thân phận của hắn, không có ai có can đảm giết chết hắn, cho nên hắn cũng thoải mái. Nói trắng ra là, Thiên Đình chính là nhà của hắn, Địa Tiên Giới chính là sân vườn của nhà hắn, hắn trong nhà mình chính là tiểu tử tông, đương nhiên là không cần phải phí dầu óc mà chỉ cần đi chơi rồi. Nhưng mà ở nơi này thì khác, đây không phải là nhà của hắn, ra khỏi nhà thì nhất định là phải mang dầu óc...

Mèo béo truyền âm nói:

-Nói đơn giản chút, chính là hoàn cảnh bức bách.

Lò Bát Quái giật mình...

Lão đầu đang muốn nói gì đó, thì Tần Thộ nói:

-Đạo hữu, xưng hô thế nào?

Lão đầu cười đáp:

-Tại hạ là Bát Kỳ đạo nhân của Âm Dương Tông, đạo hữu, còn nài gì thì sao?

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Ta à? Ta chính là một con thỏ, người chưa thấy qua con thỏ sao?

Bát Kỳ nghe xong, đầu điên đến mức miệng sắp méo rồi, ta tự giới thiệu, còn người lại cái gì cũng không nói? Cái con thỏ chết tiệt nhà ngươi, thật là hỗn đản.

Tần Thộ nói:

-Bát Kỳ đạo hữu, nói tiếp đi.

Sau khi Bát Kỳ nghĩ nghĩ, nói:

-Người cũng biết rồi đó, không có động tiên, thì đương nhiên là tìm tinh cầu. Tinh cầu cũng không kém lắm, đó cũng là sợi tóc mà Bàn Cổ biến thành, bên trong có tinh khí Bàn Cổ tán phát ra nguyên khí. Cho dù là kém một chút, cũng còn tốt hơn là sống trong tinh không đáng chết này... Sao trời vốn dĩ đều là có chủ.

-Nhưng mà trước đó không lâu, bỗng nhiên có một ngôi sao từ đằng xa bay tới, cái sao trời này mặc dù không có nhiều nguyên khí, nhưng mà cũng khiến cho người ta đỏ mắt.

-Người cũng thấy đấy, đạo hữu có được tin tức thì đều tới rồi.

-Chỉ có điều sói nhiều thịt ít, ai cũng không lấy được miếng này, cho nên bế tắc.

Nếu như đạo hữu muốn kiếm chén canh, thì đi phía trước xem xem, không chừng còn có cơ hội đó.

Tần Thộ nghe xong, lập tức biến phía trước thành khu vực nguy hiểm. Đồng thời cũng xác định, tinh cầu kia hẳn là mặt trăng!

Bởi vì nguyên nhân những lão ma đầu này cản tay nhau, nên Hằng Nga bây giờ vẫn an toàn, đã như vậy thì hẳn an tâm rồi.

Có điều Tần Thộ vẫn hỏi một câu:

-Nhiều đạo hữu như vậy, mà không có một ai thử xuất thủ một chút sao?

Hai mắt Bát Kỳ khẽ đảo nói:

-Phải phát động toàn thân, ai dám chứ? Nghe nói bọn họ đang họp, thương lượng ra một biện pháp cụ thể, đoán chừng là trước khi nghĩ ra được thì không có ai dám động thủ.

Linh cơ Tần Thộ khẽ động nói:

-Ta nghe người ta nói, trên đó còn có người, là thật sao?

Bát Kỳ kinh ngạc nhìn Tần Thộ, lúc này ngờ vực vô căn cứ đối với Tần Thộ đã chân chính không còn, bởi vì hắn thấy, kẻ ngoại lai sẽ không thể nào biết được tình hình trong này. Nếu Tần Thộ đã biết, vậy thì tất nhiên là người địa phương, hơn nữa còn có mạng lưới quan hệ của mình.

Nghĩ đến đây, Bát Kỳ cung kính nói:

-Đúng là có người, có điều chỉ là mấy tiểu yêu, không đáng để lo. Nhưng mà hình như bên trên tinh cầu đó có thứ gì bảo vệ, nghe nói rất khó giải quyết, cái này cũng chính là nguyên nhân mà mọi người chậm chạp không có động thủ.

Tần Thộ lập tức hiểu, vật kia không phải ai khác, mà chính là con cóc ở giữa lòng mặt trăng.

Cũng chính là tên mập mạp chết bầm mà Tần Thộ nhìn thấy ở trên Thái Âm Tinh lúc trước suýt chút nữa hãm hấn!

Chương 875: Cần gì phải tìm chết

Chương 875. Cần gì phải tìm chết

Có điều tên mập mạp này cũng không phải tên mập mạp kia, mặc dù trên lý luận thì hai người chính là một người, nhưng mà tên mập mạp kia mặt âm u, hắc hóa, đây là người thật, cho nên cũng không thể quơ đũa cả nắm.

Hơn nữa tên mập mạp này không biết là vô tình hay cố ý cũng đã từng bảo vệ Tần Thộ, bây giờ lại bảo vệ Hằng Nga, cho nên Tần Thộ còn thật sự nợ ân tình của người ta đó.

Sau đó Tần Thộ lại vòng vo tam quốc hỏi thăm các kiểu, cho đến khi Bát Kỳ chậm rãi phun hết ra.

Lúc mới bắt đầu Bát Kỳ không có hoài nghi, nhưng mà sau khi Tần Thọ vòng vo tam quốc hỏi càng ngày càng nhiều, về hoài nghi trong mắt Bát Kỳ lại nổi lên lần nữa.

Tần Thọ cũng không để ý hấn, mà vẫn hỏi.

Rốt cuộc Tần Thọ cũng biết, ở chỗ sâu trong tinh không, cũng có phép tắc sinh tồn của mình.

Mọi người có thể không động thủ sẽ tuyệt đối không động thủ, nhưng mà nếu có kẻ ngoại lai đi vào chỗ sâu trong tinh không hòng hoang, nếu như là kẻ lưu vong hoặc là thực lực kinh người có thể một người đơn đấu tất cả mọi người hoặc là nhất định phải nộp phí nhập bọn, còn lại thì trên cơ bản là đều bị cướp sạch đến rỗng túi. Nếu không phải kẻ lưu vong, vậy thì không có gì đáng nói, hợp nhau tấn công, sau khi giết rồi thì lấy bảo bối, cướp đoạt nguyên khí và thần hồn của đối phương.

Nghe đến đó, quả thực là dọa bọn người Trùng Bát đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, may mắn là Tần Thọ phản ứng nhanh, nếu không thì bọn họ phải chịu thiệt rồi.

Ngoài ra, địa vị ở trong tinh không hòng hoang, thực ra không cần nhìn cái gì khác, mà chỉ cần xem bọn họ dựa vào cái gì là có thể phân chia ra được thực lực mạnh yếu của đối phương.

Có thể tới đây, kém cỏi nhất cũng phải là Thiên Tiên mới làm được!

Bởi vì, thứ nhất, chỉ có Thiên Tiên mới có tư cách lưu vong ở Địa Tiên Giới.

Thứ hai, không có thực lực Thiên Tiên căn bản là không đi đến được chỗ sâu trong tinh không hòng hoang, chính là đã chết ở trên đường rồi.

Cho nên, yếu nhất ở nơi này cũng đã là Thiên Tiên!

Cũng chính là những đứa nhỏ sống dựa vào những mảnh vỡ thiên thạch nho nhỏ.

Những Kim Tiên cường đại hơn một chút thì có thể ở trên những tinh cầu nhỏ này, những tinh cầu này cũng chỉ lớn như Châu Âu, Châu Á ở trên Trái Đất mà thôi.

Chỉ có Đại La Kim Tiên mới có tư cách đi tranh đoạt hành tinh.

Đạt tới cấp Hoàng thì có tư cách đi tranh đoạt tinh cầu lớn có thuộc tính Đại Tinh Thần.

Đạt tới cấp Đế, là có thể có được mấy ngôi sao.

Nơi xa xa có khoảng hai mươi một tinh cầu lớn thuộc tính Đại Tinh Thần, những ngôi sao này lần lượt thuộc về ba vị cường giả cấp Đế.

Cũng giống như thế, cường giả cấp Đế cũng không dùng đến nhiều ngôi sao như vậy, cho nên, những ngôi sao này bọn họ sẽ dùng để thu mua thuộc hạ cấp Hoàng.

Có điều cao thủ Hoàng cấp cũng không nhiều, chỉ có sáu vị, trên cơ bản đều là một vị đại đế có hai cao thủ cấp Hoàng chiếm lĩnh bảy tinh cầu thuộc tính Tinh Thần, sau đó một vài Đại La Kim Tiên, và Thiên Tiên thì chia phần tinh không này làm ba khu vực lớn!

Đương nhiên, nói như vậy nhưng trên thực tế thì Thiên Tiên không được công nhận, thân phận bọn họ ở chỗ này ngang với dân đen.

Người có thể đi lại ở địa bàn của ba vị đại đế, ở nơi nào thì sẽ được nơi đó che chở, đồng thời cũng sẽ phải nộp thuế. Nếu như người

luôn di chuyển, thì vẫn phải nộp thuế.

Mặc dù nộp thuế, nhưng mà ba vị đại đế cũng không cho rằng người là người của hắn, cho nên Thiên Tiên giống với lưu dân, dân đen, là đám người không có địa vị nhất.

Mặc dù Kim Tiên là giai cấp ở tầng thấp nhất trong ba thế lực lớn, nhưng mà là cư dân được công nhận là công dân hợp pháp. Địa vị của bọn họ cao hơn Thiên Tiên rất nhiều, Thiên Tiên tuyệt đối không dám chọc vào Kim Tiên, không phải chỉ bởi vì chênh lệch thế lực mà còn có ước định chênh lệch giai cấp.

Thiên Tiên và Kim Tiên phát sinh mâu thuẫn, bất kể là ai sai, thì cũng cứ trực tiếp giết Thiên Tiên là xong rồi.

Cái này chính là chỗ thô bạo của pháp luật.

Cũng giống như thế, từ Kim Tiên trở lên cũng là quy củ như vậy, không có người có thể vượt cấp mà đi đòi nhân quyền cái gì đó, ở chỗ này, thực lực, đẳng cấp chính là quyền lực tuyệt đối.

-Thì ra là thế...

Tần Thọ sờ lên cằm, cảm thán nói.

-Hóa ra...

Bát Kỳ nghe đến đây, ánh mắt sáng lên, giống như là sau khi xác nhận cái gì đó, rồi đột nhiên quay người hô lớn:

-Chỗ này có kẻ ngoại lai!

Hắn la lên một tiếng, tất cả mọi người đều quay đầu!

Bát Kỳ nhìn thấy, bên trong cười ha ha, rồi vội vàng lui lại, chỉ vào đám người Tần Thọ nói:

-Bọn họ là kẻ ngoại lai! Là ta phát hiện, khăn cầu đại đế ban ân cho ta!

-Người muốn ban ân cái gì?

Một tôn đại đế chậm rãi xoay người lại, hỏi.

Nghe nói như thế, Bát Kỳ vui vẻ, cười lên điên cuồng, ngửa đầu nhìn lại, sau đó...

Sau đó hắn nhìn thấy mặt của tôn đại đế này, lại là mặt một con thỏ!

-Sao có thể?!

Bát Kỳ đột nhiên quay người nhìn về phía một vị đại đế khác, vị đại đế kia cười ha hả ngẩng đầu, cũng là mặt con thỏ!

Bát Kỳ lại nhìn về phía những người khác, kết quả những người này đều là mặt con thỏ!

Vô số con thỏ đang dùng vẻ mặt trào phúng nhìn hắn!

-Cái này... sao có thể? Ảo giác... chẳng lẽ ta trúng huyền thuật?

Bát Kỳ đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên.

Tần Thọ búng tay một cái nói:

-Người thật thông minh, đáng tiếc, nếu như không có chút thông minh ấy thì ta sẽ không làm khó người. Người đã muốn giết ta, vậy thì ta cũng không có cái gì để khách khí nữa, động thủ!

Một khắc sau, Bát Kỳ liền thấy con thỏ đánh tới!

Bát Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, lắc mình biến hóa, biến thành một con đại xà tám đầu!

Tần Thộ nhìn thấy, lập tức mắng:

-Bát Kỳ... Bát Kỳ... Ôi đêch, ta còn tưởng rằng Bát Kỳ là cái gì c hứ? Hóa ra là Bát Kỳ này! Ngươi nha, chơi hấn!

Tần Thộ không khách khí nữa, nắm tay lại thành nắm đấm rồi vọt lên.

Tám cái đầu rắn của Bát Kỳ phun ra Địa Hỏa Thủy Phong, phun r a cả độc, đồng thời miệng lớn cắn loạn...

Kết quả...

-Con rắn này điên rồi?

Trùng Bát ở bên trong Lò Bát Quái nhìn con rắn kia đang điên cu òng cắn đầu của mình, cảm thán nói.

Chương 876: Câu cá

Chương 876. Câu cá

Tần Thộ ôm cánh tay nói:

-Mèo béo, huyền thuật này của ngươi, thật mạnh.

Mèo béo ngáp nói:

-Một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, nếu như ở Địa Tiên Giới thì ta đã sớm là mẹ của Đại La Kim Tiên rồi. Chỉ cần dùng một ý niệm trong đầu để giết hắn là được rồi...

Tần Thọ gật gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Huyền thuật của mèo béo hoàn toàn chính xác là vô cùng đáng sợ, càng đáng sợ hơn chính là con hàng này bị vây trong tình không lâu như vậy mà vẫn đáng sợ như thế! Đáng sợ nhất là, con hàng này y lười như thế, cả ngày cũng chẳng muốn tu hành mà còn đáng sợ như vậy!

Tần Thọ rất khó tưởng tượng, nếu như thật sự để cho mèo béo đến một nơi động tiên, sau đó hắn khắc phục cái ung thư lười kia thì sẽ là một quang cảnh thế nào.

Lúc ba người nói chuyện, Bát Kỳ đã tự cắn chết mình, khi thần hồn phá thể mới thanh tỉnh lại.

Nhìn chiến trường mình tự cắn chết mình, Bát Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng:

-Ta liều với các ngươi...

Không chờ hắn nói nói hết, miệng Tần Thọ đã mở rộng ra, một khối sau Bát Kỳ liền phát hiện thần hồn của hắn không động được! Sau đó thần hồn không ngừng vặn vẹo, rồi từng nét phù văn bay ra khỏi cơ thể!

Những phù văn này tạo thành từng sợi dây xích trật tự đại đạo ở trong không trung, có khoảng tám đạo dài và một vài chuỗi nhỏ.

Sau khi những dây xích này bị rút ra, Tần Thọ hút từng cái một vào trong miệng như là hút mì sợi.

-Ồ... Mùi vị không tệ.

Tần Thọ đánh ợ một cái, hài lòng cười.

Mà Bát Kỳ thì không dám tin nhìn Tần Thọ, rồi nhìn lại thần hồn của mình một chút, cuối cùng hai mắt mờ mịt nói:

-Ta...

Oành!

Thần hồn Bát Kỳ nổ tung, hồn phi phách tán!

Nguyên khí bên trong thần hồn khuếch tán ra ngoài, Tần Thọ lại hút từng cái một vào trong bụng!

-Sao hắn lại tự nổ? - Lò Bát Quái tò mò hỏi.

Trùng Bát nói:

-Rất đơn giản, nói trắng ra chính là thần hồn là một dạng dung hợp của linh hồn và nguyên khí. Hắn đại biểu cho đẳng cấp dùng đạo của một người, dung nhập đạo càng nhiều thì thần hồn càng cường đại, pháp tắc phép thuật có thể dùng càng nhiều, thì càng cường đại.

Cơ thể thì là đạo vận dùng sức mạnh khí cụ... Đổi cách nói khác chính là, thần hồn sinh ra suy nghĩ, đạo câu thông đại đạo thiên địa và cơ thể, cơ thể vận chuyển nguyên khí, đại đạo thiên địa phối hợp với phương thức vận chuyển nguyên khí của cơ thể, từ đó đạt tới mục đích không chế lực lượng của thiên địa để thi triển phép thuật.

Cho nên, khí cụ chết rồi, thì thần hồn sao còn có thể sống.

Nhưng mà nếu như thần hồn bị rút đạo, còn lại linh hồn và nguyên khí thì chẳng khác nào đã mất đi dây thừng buộc chặt bọn họ, đương nhiên là sẽ nổ tung.

Không có đạo và nguyên khí bảo hộ, linh hồn sẽ cực kỳ yếu ớt.

Cái yếu ớt đó bạo tạc, cũng đủ để nổ chết hẳn.

Sau khi Lò Bát Quái nghĩ nghĩ thì hỏi con thỏ:

-Con thỏ, người trực tiếp nuốt hẳn không phải là xong rồi sao? Người còn cởi quần áo này làm cái gì, không ngại phiền phức à?

Hai mắt Tàn Thọ khẽ đảo nói:

-Thỏ gia ta ăn một chút đạo và nguyên khí là được rồi, ăn linh hồn? Luôn cảm thấy buồn nôn.

Trên thực tế, Tàn Thọ đến Tiên Giới này nhiều năm như vậy rồi, thật đúng là chưa bao giờ ăn qua yêu quái ở chỗ này.

Thứ hắn ăn đại đa số đều là thịt bình thường, lúc ở Thiên Đình, cũng không có ăn yêu quái có linh trí.

Thực chất, bên trong hắn, cũng không đồng ý ăn thứ gì có linh trí, cảm giác kia giống như là đang ăn người... Cái này khiến hắn rất khó chấp nhận.

Cảm giác ăn linh hồn người cũng giống như thế, cho nên bên trong lòng Tàn Thọ vẫn là cự tuyệt.

Đương nhiên, giết người và ăn người là hai khái niệm, Tàn Thọ không ngại giết người, nhưng mà lại để ý ăn người.

-Con thỏ, bây giờ chúng ta làm gì? Tình hình bây giờ rất đặc thù, ba tên đại đế cũng không phải trò chơi. - Lò Bát Quái nói.

Trùng Bát cũng nói:

-Đúng vậy, ba đại đế, quá kinh khủng, dựa vào thực lực trước mắt của chúng ta thì căn bản là không có cơ hội.

Tần Thộ nói:

-Gấp cái gì? Bọn họ chưa có động thủ, thì chúng ta còn có thời gian.

Mèo béo nói:

-Người muốn làm gì?

Tần Thộ mang theo vài phần dữ tợn nhìn về phía mèo béo nói:

-Sự phụ ta đánh chết mấy tên đại đế?

Mèo béo theo bản năng nói:

-Lúc trước thì đánh bốn người, về sau mấy người thì không rõ.

Tần Thộ nói:

-Vậy là được rồi, ta không cầu một người đánh mười người, nhưng mà đánh ba người, hẳn là vẫn có hi vọng.

-Con thỏ, người điên rồi à? Người bây giờ cùng lắm cũng mới chỉ là Nhân Tiên mà thôi, người lấy cái gì đánh bọn họ? - Trùng Bát gắp.

Lò Bát Quái cũng nói:

-Con thỏ, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ hơn đi.

Mèo béo hiểu rõ sự kinh khủng của công pháp mà Tàn Thọ đang tu luyện hơn Trùng Bát và Lò Bát Quái, võ đạo tiên chính là một cái biến thái lấy mạng bất hack!

Thực lực của võ đạo tiên không thể dùng quy tắc thường để cân nhắc, lúc bọn họ đột phá không nhất định là đột phá đẳng cấp nhỏ hay là đẳng cấp lớn cố định, rất có thể hôm qua là phạm nhân, nhưng hôm nay đã là Thần Tiên, hôm sau đã có thể là Đại La Kim Tiên, có khi chuyển thân bạo tạc một cái liền thành đại đế.

Nhất là con thỏ trước mắt này, mèo béo là tận mắt nhìn thấy con thỏ này đột phá thành tiên.

Cho nên kỳ tích phát sinh trên người con thỏ này, hẳn đều cảm thấy không phải là kỳ tích.

-Con thỏ, ngươi chắc chắn được không? - Mèo béo hỏi.

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Cũng được, có điều cần ngươi hỗ trợ.

Mèo béo sững sờ nói:

-Giúp thế nào?

Tàn Thọ cười hê hê...

-Một cái tinh cầu.

Một đạo sĩ tóc tai bù xù ngồi ở bên trên một thiên thạch, nghe răng nghe miệng cảm thán nói.

Một tên hòa thượng mập đầu trọc ở bên cạnh hắn, hung tợn nói:

-Cảm thán cái rắm, nhìn thì thôi đi, chẳng lẽ ngươi còn muốn có ý

đồ với nó?

Đạo sĩ cảm thán nói:

-Con lừa trọc chết tiệt, ta không lấy được, còn không thể nhìn một chút sao? Nghe nói trên đó có mấy tiểu yêu, hơn nữa còn có vài tiều yêu tinh xinh đẹp, hí hí... Người tu chính là Hoan Hỉ Thiên, chẳng lẽ không đỏ mắt à?

Nghe được năm chữ tiều yêu tinh xinh đẹp, hô hấp của hòa thượng rõ ràng tăng tốc, từng đạo khí màu hồng phấn trong cơ thể không cầm được bốc ra ngoài, phía dưới tầng bào lập tức dâng lên một cái sườn núi.

Chương 877: Con thỏ điên

Chương 877. Con thỏ điên

Hòa thượng nói:

-Ta hận không thể nhào tới bây giờ!

Đúng lúc này, một thiên thạch rất nhỏ đi qua, chậm rãi trôi qua bên cạnh hai người.

Đạo sĩ không có phản ứng gì, nhưng mà có con mắt bỗng nhiên sáng lên, sau đó đột nhiên xoay người nói:

-Tên lỗ mũi trâu chết tiệt, tự người chơi đi, Phật gia ta có việc đi t

rước.

Nói xong, hòa thượng vung ống tay áo lên, ngồi lên trên thiên thạch rồi đuổi theo cái thiên thạch nhỏ kia.

Đạo sĩ sững sờ, tròn mắt xoay tít một vòng, thần thức khuếch tán ra bao phủ về hướng thiên thạch nhỏ.

Đúng lúc này, thần thức hòa thượng cũng khuếch tán ra, bịch một cái đụng vào thần thức của đạo sĩ, hiển nhiên là đang che chắn cái thiên thạch kia.

Đạo sĩ cười xấu xa nói:

-Quả nhiên có gì đó quái lạ, con lừa trọc chết tiệt, đừng có ăn một mình!

Hòa thượng nghe xong, đang muốn giận mắng, thì thấy nơi xa có người nhìn qua, vội vàng cười nói:

-Tên lỗ mũi trâu chết tiệt nhà ngươi, thích người ta thì sớm nói ra, đi theo ta, tìm một chỗ không người.

Nghe nói như thế, ánh mắt xa xa trong nháy mắt trở nên chán ghét, sau đó quay đầu đi.

Đạo sĩ ngậy người ra một lúc, sau đó nghe được hòa thượng truyền âm:

-Chỗ tốt cùng nhau chia, đừng lộ ra, nếu không thì sẽ không có phần của chúng ta đâu.

Đạo sĩ cười gật đầu, chỉ có điều âm thầm giữ lại một cái phi châm, tính cảnh giác đối với hòa thượng cũng tăng lên cao nhất. Hiển nhiên, người lẫn lộn ở nơi này, không có một người nào là đèn đã cạn dầu, cùng nhau chia chỗ tốt?

Nếu như thật sự có thể làm được điểm này, thì cũng không trở thành người bị đuổi tới cái nơi đến cút chim cũng không có này.

Hai người mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được đi về nơi xa, chờ rời khỏi tầm mắt của người kia rồi, hòa thượng xoay người một cái ngăn ở giữa đạo sĩ và thiên thạch, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

-Đạo hữu, thực không dám giấu diếm, trong thiên thạch này vẫn ẩn giấu một thứ đáng yêu. Thứ nữ sắc này, ngươi lại không thích, cần gì phải tranh chấp cùng bản tăng chứ? Nếu như ngươi để cho bản tăng, bản tăng sẽ thiếu ngươi một nhân tình, thế nào?

Đạo sĩ căn bản không tin, lắc đầu cười nói:

-Con lừa trọc Tam Hà, ngươi là ai ta còn không rõ sao? Lời nói của ngươi, có quý mới tin! Hoặc là cho chỗ tốt trước, nếu không muốn ta nhường? Ngươi cảm thấy có thể sao?

Đại hòa thượng Tam Hà nghe xong, nhướng mày:

-Đạo hữu Thiên Cổ, ngươi hà tất phải như vậy chứ? Ngươi hẳn là rõ, trên người chúng ta không có bảo bối gì, có cái gì có thể cho ngươi chứ? Thứ nhân tình này, mặc dù không đáng tiền ở chỗ này, nhưng mà vào thời khắc mấu chốt lại có thể cứu mạng.

Thiên Cổ đạo sĩ nghe xong, cũng gật đầu theo bản năng.

Hắn cũng hiểu, mặc dù hứa hẹn này không đáng tiền, nhưng mà lúc vạn nhất, hoàn toàn có thể cứu mạng.

Về phần bảo bối, những Thiên Tiên tội nghiệp như bọn họ thì lấy đâu ra bảo bối? Cho dù là có, cũng đã sớm bị xem là phí che chở mà nộp lên rồi.

Có điều Thiên Cổ đạo sĩ vẫn không cam lòng nói:

-Người nói bên trên thiên thạch có một nữ nhân? Trừ phi tận mắt thấy, nếu không người nói ta không tin!

Đại hòa thượng Tam Hà thấy vậy, cười ha ha nói:

-Vậy thì chúng ta cùng đến xem xem, chỉ là đích thật là một khác nhân nhỏ. Bần tăng tu luyện Hoan Hỉ Thiên nhiều năm như vậy rồi, từ khi tới nơi này, chim cũng sắp muốn nghỉ về tổ rồi, rốt cuộc thì hôm nay núi cũng thả chim, sao có thể tính sai?

Vừa nói, đại hòa thượng Tam Hà phát ổng tay áo, thiên thạch kia nứt ra!

Trong nháy mắt đó, ánh mắt hai người nhìn sang theo bản năng!

Thiên thạch nứt càng lúc càng lớn, từ trong khe hở có thể lờ mờ nhìn thấy một thứ màu trắng, cái kia dường như là da thịt trắng nõn!

Đại hòa thượng Tam Hà theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, cười như tên trộm nói:

-Mỹ nhân... ra đây đi?

Đúng lúc này, một cái đầu thỏ trắng hơn tuyết chui ra, mở rộng miệng, lộ ra một đống răng trắng nõn, răng cửa còn mang theo phản quang, cười hi hi với hai người:

-Người gọi ta à?

Sau đó con thỏ này nhìn hai người như tên trộm, nhả một đầu lông mày nói:

-Ánh mắt thật tốt!

Trong nháy mắt đó, đại hòa thượng Tam Hà và Thiên Cổ đạo sĩ cảm thấy giống như là ăn cơm rồi ăn phải con ruồi chết, buồn nôn!

Đại hòa thượng Tam Hà thì gầm thét:

-Mỹ nhân của ta đâu?

Sau đó chỉ thấy con thỏ kia cười ha hả nói:

-Người đoán xem?

-Con thỏ chết tiệt, người dám đùa Phật gia ta? Phật gia ta giết chết người!

Đại hòa thượng Tam Hà hét lớn một tiếng rồi vọt lên!

Đạo sĩ Thiên Cổ ở bên kia cũng cảm nhận được khí tức trên thân Tàn Thọ, thấy là Nhân Tiên, cũng hừ lạnh một tiếng nói:

-Có mỹ nhân hay không không quan trọng, con thỏ mập như thế, ăn giải thêm một chút cũng tốt!

Vừa nói, Thiên Cổ đạo nhân cũng đánh tới!

Đại hòa thượng Tam Hà ra tay trước, một quyền đánh nát tảng đá, con thỏ bị đánh bay ra ngoài!

Sau đó đại hòa thượng Tam Hà liền thấy con thỏ kia lại cực kỳ ngoan cường không có chết, sau đó không sợ chết xông tới đây!

Đại hòa thượng Tam Hà hừ lạnh một tiếng:

-Chết đi!

Đạo sĩ Thiên Cổ ở bên khác cũng hô to một tiếng:

-Chết đi!

...

-Hai người này giống như là người tám lạng kẻ nửa cân? Vậy cái này cần đánh bao lâu đây?

Tần Thộ ngồi ở bên trên Lò Bát Quái, ôm cánh tay, giống như là một con lật đật đứng đờ ở phía trên.

Trùng Bát thì ngồi sát cạnh mai rùa nhà mình, theo hắn nói thì, từ khi Tần Thộ lúc nào cũng dùng mai rùa của hắn để hầm đồ ăn thì lúc hắn mặc mai rùa, luôn có loại cảm giác mình bị rơi vào bên trong nồi nước đang đun vậy. Cho nên hắn muốn đem mai rùa của mình rửa sạch, chí ít sẽ không có mùi gì.

Dây xích bay ra, Tần Thộ nuốt luôn vào trong bụng!

Không có dây xích đại đạo phù văn củng cố, hai linh hồn kêu thảm một tiếng, rồi nổ nát vụn trong không trung trong nháy mắt.

Tần Thộ chẹp chẹp miệng nói:

-Những thứ hai người này học quá tạp nham, cái gì cũng liên quan đến đạo, nhưng mà lĩnh hội lại không đủ sâu. Có điều không quan trọng, những phù văn này đều là cấp bậc Thiên Tiên, dùng để làm Khi Thiên Phù, lại là vừa dùng.

Không sai, đây chính là biện pháp của Tần Thộ.

Chương 878: Con thỏ điên cuồng

Chương 878. Con thỏ điên cuồng

Nếu đã không thể tiến vào không gian đại đạo để ăn, vậy thì dứt khoát trực tiếp cướp đoạt là được rồi.

Dù sao nơi này cũng không có một ai là người tốt, giết bọn họ cũng coi như là tích đức.

Có điều Tàn Thọ cũng có điểm máu chốt của mình, cho nên hắn để mào béo dùng các loại phương thức để đi dò xét nhân phẩm của đối phương, nếu như nhân phẩm của đối phương không tệ, thì Tàn Thọ cũng sẽ thả đối phương đi.

Nhưng mà hiển nhiên một tăng một đạo này đều không phải là người tốt, cướp đoạt đạo của bọn họ, Tàn Thọ cũng yên tâm thoải mái.

Về phần Tàn Thọ vì cái gì mà có tự tin dám đi đối chiến với ba tôn đại đế, hắn tính toán rất đơn giản.

Lúc trước hắn chỉ là dẫn khí nhập thể để lĩnh hội phù văn tạo thành Khi Thiên Phù thì đã có thể tu thành tiên trong nháy mắt, như vậy thì dựa vào thể chất Nhân Tiên bây giờ của hắn, sau khi có được phù văn Thiên Tiên để biến thành Khi Thiên Phù, rồi lại dẫn bá o, thì quang cảnh kia sẽ là như thế nào? Tàn Thọ đoán, tối thiểu hắn cũng sẽ không yếu hơn Kim Tiên? Rất có thể sẽ xông thẳng đến Đại La Kim Tiên!

Sau đó hắn liền đi hỏi Kim Tiên, gom đủ phù văn Kim Tiên, có khi còn có khả năng hắn sẽ xông lên cấp Hoàng hoặc là cấp Đế.

Nếu như không xông lên được, vậy thì cũng không quan trọng, không phải còn có Đại La Kim Tiên ở đây sao?

Về phần vấn đề phía sau... Hắn không có suy tính, thuần túy là đi tới đâu hay tới đó.

Dù sao thực lực tăng lên thì lúc đối mặt với ba tôn đại đế mới có thể có nhiều biện pháp hơn so với hiện tại.

Chuyện kể tiếp thì đơn giản rồi, có mèo béo dùng huyền thuật lên lên câu dẫn những Thiên Tiên kia, dẫn vào Lò Bát Quái rồi thì trực tiếp tiêu diệt, sau đó Tàn Thọ sẽ hút phù văn.

Cứ như vậy thần không biết quỷ không hay, bọn Tàn Thọ giết được trọn vẹn ba mươi Thiên Tiên!

Ba mươi Thiên Tiên tu hành ngàn vạn năm lĩnh hội được bao nhiêu phù văn chứ?

Tàn Thọ không biết, nhưng mà hắn biết, những phù văn mà Thiên Tiên lĩnh hội đều cực kỳ to lớn!

Nếu như nói trước kia hắn lĩnh hội phù văn dẫn khí nhập thể chỉ lớn bằng ngón cái, thì phù văn của Thiên Tiên chính là một tòa lâu lớn!

Từng cái giống như là biển quảng cáo lớn treo ở trên từng tinh cầu, lộ ra đột ngột.

Có điều cái đầu lớn cũng có chỗ tốt của cái đầu lớn, cái đó chính là, Tàn Thọ chỉ dùng phù văn lĩnh ngộ của ba mươi Thiên Tiên đã có thể lấp kín tinh không trong thần thức của hắn!

Lúc này nhìn sao trời mang theo vô số biển quảng cáo lớn hợp thành một Khi Thiên Phù cực lớn!

Tần Thọ ngồi xếp bằng ở trong Lò Bát Quái, nói:

-Chuẩn bị xong rồi, bắt đầu được rồi!

Một khắc sau, hai mắt Tần Thọ vừa nhắm, liền dẫn bạo Khi Thiên Phù!

Cùng lúc đó, trên một ngôi sao, một tên Đại La Kim Tiên đang ngồi trong sân nhà mình uống trà, nhìn thấy một tờ giấy trắng bay từ trên trời xuống.

Hắn tiện tay bắt tới nhìn một chút, lông mày lập tức nhíu lại:

-Bình thường chém chém giết giết thì thôi đi, bây giờ đại đế làm cớ hình sự, cũng dám làm loạn, chẳng lẽ chán sống rồi?

Nội dung trên giấy là, thiếu ba mươi Thiên Tiên, không rõ tung tích, hẳn là bị người giết, xin La Thiên Thượng Tiên làm chủ.

La Thiên đạo quân nghe vậy, có chút không kiên nhẫn trả lời một câu:

-Thập nhị Kim Tiên, đi xem tình hình thế nào, bất kể là ai, dám náo loạn vào lúc này, giết không tha!

Một khắc sau, mười hai đạo tinh quang bay ra khỏi bên trên tinh cầu đi vào trong tinh không.

Trong mười hai người có mười một nam tử và một nữ tử, toàn thể đều mặc khôi giáp màu kim, so với những Thiên Tiên lôi thôi lếch thếch kia thì chính là thiên thần hạ phàm.

Trên thực tế cũng là như thế, Kim Tiên mới là công dân của nơi này, quyền lực của bọn họ trong mắt của Thiên Tiên, giống như là thiên thần, không ai dám trêu chọc. Thậm chí còn không dám ngáng đường nhìn một chút!

-Người qua đây!

Một tên Kim Tiên mập mạp chỉ vào một đạo nhân lôi thôi nói.

Đạo nhân kia lập tức lại gần, thận trọng nói:

-Đại nhân, ngài có gì dặn dò?

Tên mập mạp nói:

-Nghe nói gần đây thiếu đi ba mươi Thiên Tiên? Người có biết không?

Đạo nhân lôi thôi lập tức nói:

-Có, hòa thượng Tam Hà và Thiên Cổ đạo nhân, hai người này ta đều biết. Có điều bốn canh giờ trước đã không thấy bọn họ, không biết đi đâu.

Tên mập mạp gật đầu nói:

-Còn có tin tức gì là thật mà người có thể cung cấp không? Nếu như tin tức là thật, người sẽ có chỗ tốt.

Đạo nhân lôi thôi nghe xong, tròn mắt loạn chuyển, trong đầu tứ c tốc nghĩ đến tất cả những chuyện có khả năng liên quan đến chuyện này, hần vồ ốt một cái nói:

-Đại nhân, ta nhớ đến một chuyện?

-Ồ? Chuyện gì? - Tên mập mạp hỏi.

Đạo nhân lôi thôi chỉ vào một phương hướng nói:

-Trước đó hòa thượng Tam Hà muốn đi, Thiên Cổ đạo nhân gào l

ên, lúc đấy ta hiểu kỳ quay đầu nhìn thoáng qua. Tam Hà nói một lời rất cổ quái, hắn nói: “Cái tên lỗ mũi trâu chết tiết nhà ngươi, thích người ta thì nói sớm đi, đi theo ta, tìm một chỗ không người.”

Lúc đó ta cảm thấy rất buồn nôn, nên không để ý.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, thứ hắn tu chính là Hoan Hỉ Thiên, cũng không phải là nam thiên.

Lời nói lúc đó của hắn rất có thể là cố ý nói cho chúng ta nghe, hiển nhiên là có ý muốn ẩn giấu, sợ bị chúng ta phát hiện.

Rất có thể Thiên Cổ đạo nhân phát hiện ra bí mật của hắn nên mới đi theo. Sau đó hắn lừa chúng ta lui về sau, còn hai người cùng đi chia của.

Tên mập mạp gật đầu nói:

-Có lý, còn gì nữa không?

Đạo nhân lời thôi nói:

-Tiểu nhân có một suy đoán to gan, hoặc là Tam Hà giết Thiên Cổ đạo nhân, sợ ngài truy cứu rồi chạy. Nhưng mà về sau sao lại có một vài đạo hữu mất tích thì cái này không nói được. Mặc dù hòa thượng Tam Hà có chút bản lĩnh, nhưng mà hắn muốn giết mọi người, thì không thể nào không có một chút động tĩnh gì được. Nhất định là trong này có cái gì đó cổ quái... Ta đoán, rất có thể là có mặt cường giả khác, sẵn giết những lưu dân này của chúng ta. Có lẽ hòa thượng Tam Hà chỉ là một tên đồng lõa!

Tên mập mạp hé mắt nói:

-Ba vị đại đế đều ở nơi này, ai dám khiêu khích uy nghiêm của ba vị đại đế?

Chương 879: Lựa chọn của Trùng Bát

Chương 879. Lựa chọn của Trùng Bát

Đạo nhân lời thôi nói:

-Đại nhân, ta to gan suy đoán như vậy, ta cũng dám đoán thì tại sao chúng ta không suy đoán lớn một chút! Những người ở nơi này của chúng ta không dám, nhưng không có nghĩa là người ở bên ngoài không dám!

Tên mập mập bữu môi một cái nói:

-Nói hươu nói vượn!

Đúng lúc này, nữ tử trăm lạng kia nói:

-Chưa chắc là nói bậy, tinh cầu kia là bay tới từ bên ngoài. Nếu như có người theo tới, cũng không kỳ quái. Xem ra... có trò vui chơi rồi.

-Thập Nhị nói có đạo lý. - Một tên nam tử khô gầy nói.

Tên mập mập nói:

-Vậy cũng coi như là đúng.

Đạo nhân lời thôi lập tức nói:

-Ta nhìn thấy bọn họ đi về hướng kia, mấy vị đại nhân, có cần dẫn đường không?

Tên mập mập vỗ vỗ đạo nhân lôi thôi, lần đầu tiên lộ ra nụ cười nói:

-Ta bắt đầu thích người rồi đó, dẫn đường đi, nếu như thật sự là một kẻ ngoại lai, về sau người có thể ở bên trong hành cung của ta.

Đạo nhân lôi thôi nghe xong, con mắt lập tức sáng lên, kích động nói:

-Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân. Ta dẫn đường cho các ngài.

Đạo nhân lôi thôi kích động chạy trước.

Khóe miệng của mười hai Kim Tiên hoàng kim giáp cùng nhếch lên một chút, bên trong khóe mắt hiện lên một vẻ khinh miệt.

-Haiz, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Mèo béo cảm nhận được mười hai đạo khí tức có chút không kiên cố gì đang nhào tới trước mặt, ngáp một cái nói.

Lò Bát Quái nói:

-Đều là Kim Tiên, người định làm gì?

Hai mắt mèo béo khẽ đảo nói:

-Người thật sự coi Kim Tiên đều là bùn à? Ta nhiều nhất chỉ có thể mê hoặc bọn họ nhất thời, không thể nào luôn mê hoặc bọn họ được. Nếu như bị phát hiện, vẫn là chạy đi, mười hai gia hỏa này, không dễ chơi.

Lò Bát Quái gật đầu nói:

-Cũng được.

Trùng Bát nghe vậy, yên lặng thở dài, trên mặt có chút cô đơn.

Lò Bát Quái nói:

-Trùng Bát, ngươi không cần như thế này.

Trùng Bát nói:

-Ta phát hiện trên cơ bản ta không giúp đỡ được cái gì cả, ài...

Lò Bát Quái an ủi:

-Đừng như vậy, chí ít mai rùa của ngươi nấu canh ăn rất ngon.

Trùng Bát:

-\$#@#\$@...

Lò Bát Quái nói:

-Yên tâm đi, không sao đâu. Kim Tiên mà thôi, không phá được p
hòng ngự của lão tử đâu. Cho dù là những đại đế kia tới, mọi ngư
ời vào trong này đứng, không mở cửa, bọn họ cũng không làm gì
được chúng ta.

Trùng Bát nói:

-Nếu như bọn họ tấn công linh hồn của ngươi thì sao?

Lò Bát Quái trầm mặc trong nháy mắt...

Luận độ cứng của thân thể, Lò Bát Quái tự hỏi cho dù là Tiên Thi
ên Linh Bảo cũng chưa chắc đập hỏng được hẳn.

Nhưng mà luận linh hồn... thì đúng là Lò Bát Quái không có sức mạnh gì.

Dù sao, lúc trước khi Lão Quân làm Lò Bát Quái, cũng không nghĩ tới làm linh hồn cho hắn, chỉ là muốn có một cái lò cường đại có thể luyện chế được đan dược và pháp bảo mà thôi. Cho nên thân thể của hắn cực kỳ kiên cố, nhưng mà phòng ngự của linh hồn thì đúng thật là vẫn rất khiếm khuyết.

Lò Bát Quái nói:

-Yên tâm đi, không có thần hồn, ta sẽ đóng mình lại, bọn họ vẫn không mở ra được.

Mặc dù Lò Bát Quái nói nhẹ nhõm, nhưng mà mèo béo và Trùng Bát nghe lời này lại cực kỳ khó chịu trong lòng...

Trùng Bát cúi đầu, không nói gì, móc từ trong ngực ra một viên đan dược màu đỏ, phía trên có hoa văn rồng, ánh mắt lấp lóe không yên, trong đầu hiện lên lời nói tuyệt tình của phụ thân năm đó: “Con của ta không thể nào là một con vật kỳ quái, chờ lúc nào người thực sự trở thành Chân Long, thì lại tới tìm ta đi. Cảm lấy viên Long Hồn Đan này, nếu như cảm thấy người có thể là rồng, thì hãy nuốt vào, nó sẽ nói cho người biết, người rốt cuộc có phải là rồng hay không. Hoặc là phi tiên, cá hóa rồng; hoặc là tan thành mây khói, từ đây không còn gặp nhau, tự người đi đi.”

Đúng lúc này, mèo béo nói:

-Quá nhiều người, ta có chút không khống chế nổi.

-Không đúng, nơi này có vấn đề!

Một tên lão đầu khô gầy giống như là bộ xương bỗng nhiên nhìn chằm chằm phương hướng của Lò Bát Quái nói.

Mèo béo thấy vậy, hô to một tiếng:

-Chạy!

Dường như là đồng thời, Lò Bát Quái đã chạy!

Đi theo Tần Thụ lâu như vậy rồi, không nói bản lĩnh khác, bản lĩnh quả quyết chạy thì tuyệt đối là số một.

Quả nhiên, dường như là trong nháy mắt bọn họ chạy, lão đầy gày khô đã móc ra một viên nhãn cầu màu bạc chiếu về phía bên này, mèo béo kêu lên một tiếng đau đớn.

Sau đó Lò Bát Quái liền hiện ra trong hư không.

-Hóa ra là ở chỗ này! - Lão đầu cười.

Những Kim Tiên còn lại cũng cười, mười hai người tăng tốc đuổi theo trong nháy mắt, trong chớp mắt đã đuổi kịp, chia ra mười hai phương hướng, vây Lò Bát Quái vào giữa.

-Chắc chắc, hóa ra là một cái lò luyện đan.

Trong lúc kinh ngạc lão Thập Nhị mang theo vài phần vui mừng nói.

-Thập Nhị, mặc dù ngươi là luyện đan sư, nhưng mà căn cứ vào quy củ, ai bắt được thì là của người đó. Ngươi cũng đừng có chen ngang. - Lão đầu khô quát nói.

Thập Nhị hừ lạnh một tiếng nói:

-Lão Thất, không cần ngươi nhắc nhở.

Vừa nói, mười hai người đã xông tới, có điều có người nhanh hơn

n, chính là tên mập mập đi đầu kia!

Trong nháy mắt, tên mập mập đã xuất hiện ở bên cạnh Lò Bát Quái, cười ha ha nói:

-Của ta!

Phốc!

Tên mập mập còn chưa có cười xong, Lò Bát Quái trong tay đã biến thành tro bụi.

-Đáng chết, cái này vẫn là huyền thuật! - Lão Thất cả giận nói.

Lão Thập Nhị cười ha hả nói:

-Lão Thất, người tự nói huyền thuật của người là giỏi nhất, cầm trong tay bí bảo con mắt của Huyền Thiên lão tổ, vậy mà cũng bị người lừa gạt? Chắc chắc... Về sau người đừng có nói mình ở đạo huyền thuật này có năng lực gì, mất mặt.

Lão Thất trừng mắt liếc lão Thập Nhị nói:

-Đối phương cũng là cao thủ, không biết đối phương dùng pháp bảo gì phụ trợ để có thể dùng huyền thuật ảo diệu đến như thế này. Cái lò này khẳng định là đồ vật ở bên cạnh hắn, hắn dùng vật đó huyền hóa ra huyền thuật, so với biến mất trong hư không hoặc là biến thành cái khác thì càng dễ mê hoặc chúng ta hơn. Có điều, mặc kệ hắn dùng pháp bảo gì, hôm nay, hắn đừng nghĩ chạy được khỏi tay lão Thất ta! Thần nhãn Huyền Thiên, mở!

Lão Thất điểm một cái vào con mắt ở trong tay, con mắt bay lên không trung, bên ngoài con mắt giống như là có một tầng tinh lưới trong suốt, từ từ kéo ra, toàn bộ con mắt biến thành một loại tia sáng đậm tới ánh mắt!

Chương 880: Lựa chọn của Trùng Bát (2)

Chương 880. Lựa chọn của Trùng Bát (2)

Sau đó con mắt này từ từ lui lại, dung nhập vào bên trong mắt phải của lão Thất, một khắc sau, mắt phải của lão Thất giống như là máy quét, thả ra một đạo ánh sáng màu lam hình quạt, ánh sáng màu lam quét qua bầu trời, trong hư không hiện ra một cái Lò Bát Quái đang điên cuồng chạy trốn.

-Chính là cái này, đuổi theo!

Lão Thất sai bước đuổi theo.

Lão Thập Nhị cười khanh khách quái dị nói:

-Cũng đừng lại là giả đó.

Lão Thất hừ lạnh một tiếng nói:

-Không có huyền thuật của ai có thể mê hoặc được thần nhãn Huyền Thiên!

-Thật sao? Ta đuổi theo.

Mặc dù thể trạng của tên mập mập béo nhưng mà tốc độ lại là nhanh nhất trong đám người, rất nhanh đã đuổi kịp Lò Bát Quái, túm lấy Lò Bát Quái, nói:

-Hình như là thật!

Phốc!

Tên mập mạp nhìn thấy không khí trống rỗng trong tay, phần nộ n hìn về phía lão Thất, gầm lên:

-Không phải là người nói không ai có thể lừa gạt được thần nhãn Huyền Thiên của người sao?

Lão Thập Nhị không chút kiêng kỵ cười như điên nói:

-Lão Thất... Ha ha ha... buồn cười chết ta rồi... ha ha... nói khoa c, đánh mặt cũng không khỏi quá nhanh rồi! Ha ha ha...

Sắc mặt lão Thất đã âm trầm đến mức giống như là có thể nhỏ đư ợc nước xuống, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Không thể nào... tuyệt đối không thể nào! Rốt cuộc là tên kia dù ng cái gì, dùng pháp bảo gì mà lại có thể lừa bịp được thần nhãn Huyền Thiên của ta?

Lão Lục là một nam tử anh tuấn, nam tử võ võ lão Thất nói:

-Đừng có gấp, uy lực của thần nhãn Huyền Thiên chúng ta đều rõ. Ta không tin đối phương có thể luôn lừa được thần nhãn của ngư ời. Hơn nữa, không phải là người còn có chiêu áp đáy hòm để dùng sao?

Lão Thất trầm mặc, một lát sau nói:

-Ta có thể dùng, nhưng mà ta có một yêu cầu. Gia hỏa dùng huyế n thuật kia, nếu trên người hắn có đồ vật liên quan đến huyền thuậ t mà hắn dùng, nhất định phải là của ta! Những thứ 1 còn lại thì cá c người tùy ý.

-Không thành vấn đề!

Những người còn lại đồng ý không chút do dự.

Lão Thất không yên lòng nói:

-Lấy danh nghĩa của chủ nhân.

Mười một người có vẻ hơi do dự, có điều vẫn đồng ý.

Thế là lão Thất yên tâm, một khắc sau mắt phải của hắn bắt đầu chảy máu! Thần nhãn Huyền Thiên vốn dĩ là ảo ảnh bắt đầu biến thành thật, cuối cùng đập vỡ con mắt của hắn rồi thay vào đó!

Một khắc sau, bỗng nhiên lão Thất ôm đầu hét thảm hai tiếng, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt phải bộc phát ra một vàng sáng màu xanh lam quét ngang bốn phương tám hướng!

Trong hư không lập tức xuất hiện hai cái bóng của Lò Bát Quái, nhưng mà một khắc sau, một cái bóng biến mất, chỉ còn lại một cái bóng đang chạy trốn.

-Chính là hắn!

Lão Thất hô to lên một tiếng, trong nháy mắt, mười một người còn lại đã xông tới!

Mèo béo ở bên trong Lò Bát Quái thấy vậy, thở dài, lau vết máu ở khóe miệng đi nói:

-Không giải quyết được, tên kia thế mà lại dùng phương thức tự mình hại mình kích hoạt một Tiên Thiên Linh Bảo lên. Móng vuốt của ta trống không, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm đến thế này.

Lò Bát Quái nói:

-Người đã rất mạnh rồi, lần đầu tiên ta thấy có người dùng tay không làm người cầm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay chặt vật như vậy. Nếu như trong tay người có pháp bảo, hẳn đến rách giày cho người cũng không xứng.

Mèo béo nằm rạp trên mặt đất nói:

-Ta có cảm giác, nếu như hẳn bắt được ta, rất có thể sẽ mang ta làm thành giày để đi.

Lò Bát Quái:

-...

Lò Bát Quái chạy rất nhanh, nhưng mà cuối cùng thì hẳn cũng không phải là pháp bảo chuyên phi hành, cho nên căn bản không chạy nổi với Kim Tiên.

Không bao lâu sau tên mập mập là người đầu tiên đuổi kịp, bắt được Lò Bát Quái, sau đó dùng sức bóp, rồi vui mừng nói:

-Quả nhiên là thật!

Lò Bát Quái truyền âm nói:

-Các huynh đệ, ta phong kín lò, còn lại thì dựa vào các người rồi.

Đúng lúc này, Trùng Bát ngẩng đầu lên, nói:

-Không cần, ta đi thử một chút.

-Cái gì?!

Lò Bát Quái và mèo béo cùng nhìn về phía Trùng Bát.

Trùng Bát cắn răng ném Long Hồn Đan trong tay vào trong miệng

g, một khắc sau, trong nháy mắt mạch máu toàn thân hần nổ lên, từng tia từng tia huyết dịch thuận theo lỗ chân lông chảy ra ngoài, trong nháy mắt hần đã biến thành một người máu!

Trùng Bát cúi đầu nhìn hai tay của mình, cắn răng nghiến lợi nói:

-Ta ăn, nhưng mà ta không phải là vì để đạt được thừa nhận của người, ta chỉ là... không muốn huynh đệ của ta đổ máu! Mở nắp!

Lúc này, Trùng Bát thay đổi tính cách hiền lành ngoan ngoãn, khiêm tốn thậm chí có chút nhút nhát thường ngày, bây giờ hai mắt Trùng Bát đỏ như máu, tất cả đều đỏ lên, rít lên một tiếng giống như là rống gầm, loại khí tức trên trời dưới đất chỉ có ta là nhất kia là ây nhiễm tất cả mọi người.

Cho dù là Lò Bát Quái thường thấy cao thủ, trong nháy mắt cũng bị khí tức của hần bức bách, một khắc sau mở cái nắp ra!

Tên mập mập ồ lên một tiếng, cười nói:

-Đây là chuẩn bị đầu hàng à?

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng màu đỏ xông ra, sau đó một quầng đánh vào trên cằm tên mập mập!

Tên mập mập kêu thảm một tiếng rồi bị đánh bay ra ngoài! Sau đó ó hồng quang rơi xuống, giẫm ở trên Lò Bát Quái, đó chính là Trùng Bát!

Trùng Bát ngồi ở trên Lò Bát Quái, khí tức không ngừng chập trùng, nhưng mà ánh mắt lại càng ngày càng hung ác, trong miệng giống như là đang tự lầm bầm nói thầm:

-Ta là phế vật sao? Ta không phải...

-Gia hỏa này... sao ta lại có cảm giác sắp phải chết? - Lão Nhị ca

u mày nói.

Lão Tam nói:

-Mặc kệ nó? Khí tức của gia hỏa này, thực lực chỉ có Kim Tiên tầng một, bóp chết hắn cũng giống như bóp chết một con kiến mà thôi!

Lão Tứ nói:

-Ta đến!

-Đều cắt ngay cho ta! Hắn là của ta!

Người bị Trùng Bát trực tiếp đánh một quyền, bây giờ giáng từ trời xuống, đánh về phía Trùng Bát!

Trùng Bát không trốn cũng không né mà đứng ở đó, hai mắt trừng lên nhìn chằm chằm nắm đấm trước mặt.

Lò Bát Quái và mèo béo cùng kêu lên:

-Tránh ra đi!

Mèo béo nói:

-Ta đi tóm hắn về!

Đúng lúc này, một cánh tay lôi kéo mèo béo lại:

-Chờ một chút.

-Hả?

Lúc này mèo béo và Lò Bát Quái mới chú ý tới, con thỏ đã tỉnh rồi!

-Con thỏ, người... ta, thế mà lại không nhìn thấu được thực lực của người!

Mèo béo khiếp sợ nhìn Tần Thộ.

Chương 881: Trùng Bát tiến hóa

Chương 881. Trùng Bát tiến hóa

Tần Thộ nhếch miệng cười nói:

-Nhìn không thấu là được rồi, thỏ gia ta, hà hà... về sau các người sẽ biết.

-Con thỏ, mau cứu người đi! - Lò Bát Quái nói.

Oành!

Vừa nói, Trùng Bát đã bị tên mập đánh bay ra ngoài như là quả bóng golf, trong không khí còn có máu của Trùng Bát! Hiển nhiên, một quyền này làm hắn bị thương không nhẹ.

Mèo béo cũng nói:

-Đừng nhìn nữa, mau ra tay đi!

Nhưng mà khiến cho hai người bất ngờ đó là, Tần Thộ không có ý xuất thủ, mà chỉ ghé vào lỗ hổng trên Lò Bát Quái nhìn trộm chi

ến rồi nói:

-Đây là cuộc chiến của Trùng Bát, chúng ta không có tư cách nhúng tay vào, nhìn xem thôi.

-Con thỏ, người điên rồi sao? Hắn sẽ bị đánh chết đó! - Lò Bát Quái kêu lên.

Tần Thọ nói:

-Không đâu, ta có một loại cảm giác, là loại cảm giác giữa nam nhân với nhau, gia hỏa này rất mạnh!

-Ừm?!

Lò Bát Quái và mèo béo kinh ngạc nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ cười xấu hổ nói:

-Trực giác...

Mèo béo là người chủ động đứng lên đầu tiên, túm lấy cổ Tần Thọ, gầm thét lên:

-Trực giác cái rắm! Trực giác thì có tác dụng gì! Mau cứu người đi!

Tần Thọ vẫn không nhanh không chậm nói:

-Các người nhìn ánh mắt của Trùng Bát đi, dưới ánh mắt đó, các người cảm thấy nếu như ta xuất thủ, thì sẽ được sao? Ta chưa bao giờ thấy ánh mắt của Trùng Bát điên cuồng như thế... Từ nhỏ Trùng Bát đã bị phụ mẫu vứt bỏ, cho tới bây giờ chưa bao giờ được người khác đối xử tốt. Hắn làm người có chút nhu nhược, nhưng mà không có bất kỳ một người đàn ông nào muốn nhu nhược cả đời cả. Hôm nay hắn đứng lên, đây cũng là trận chiến làm nam nhân đ

ầu tiên của hắn. Đã là huynh đệ, thì hãy đứng xem đi. Có ta ở đây, hắn không chết được!

Nghe đến đó mèo béo và Lò Bát Quái mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không chết thì cái khác không sao cả.

Tần Thọ nói:

-Nói thật, ta cảm thấy Trùng Bát có thể đánh chết bọn họ.

Đáng tiếc mèo béo và Lò Bát Quái đều không tin.

-Ai u, không chết.

Tên mập mập xoa xoa nắm đấm, nhìn Trùng Bát ở phía xa đang dùng hai tay bảo hộ trước mặt, cười hê hê nói:

-Dường như ngươi rất không cam tâm... Nhưng đây chính là đãi ngộ đối với kẻ yếu, ở chỗ này, kẻ yếu chính là phế vật!

Tên mập mập vừa nói xong lại xông đến lần nữa, đánh ra một quyền!

Trùng Bát đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

-Các ngươi đều nói ta là phế vật, ta không phải phế vật!

Trong tiếng gầm rống tức giận, Trùng Bát đánh ra một quyền về phía đối phương!

Oành!

Trùng Bát bị đánh bay ra ngoài lần nữa, có điều lần này, tất cả mọi người phát hiện, Trùng Bát chỉ lui lại vài chục bước rồi dừng!

-Lão đại, gia hỏa này có gì đó quái lạ, sức mạnh trong cơ thể hắn

cực kỳ không ổn định, dường như là dùng bí pháp gì đó! Đêm dài lắm mộng, ta nên làm thịt hắn trước!

Lão Thập Nhị vừa nói vừa móc ra một thanh loan đao màu xanh biếc, xuất hiện ngay sau lưng Trùng Bát, loan đao chuyển một cái lên cổ, cắt!

Nhưng mà khiến lão Thập Nhị kinh ngạc chính là, Hậu Thiên Linh Bảo nổi tiếng sắc bén của nàng cắt ở trên cổ Trùng Bát lại phát ra tiếng ma sát kim loại keng keng!

Đúng lúc này, lão Lục hô:

-Nhìn cổ của hắn!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cổ Trùng Bát, chỗ cổ của Trùng Bát xuất hiện một tầng lít nha lít nhít vậy lên!

Tần Thọ nhìn thấy, chẹp chẹp miệng nói:

-Ta biết mà!

Mèo béo nói:

-Gia hỏa này đang biến dị?

Lò Bát Quái nói:

-Không đúng, hắn là đang phản tổ! Huyết mạch của hắn đang thiêu u đốt, hắn đang từng bước phản tổ!

Tần Thọ cười hê hê nói:

-May mắn là bọn gia hỏa này vì tiết kiệm nguyên khí nên không có người nào dùng phép thuật, chỉ là vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, tăng cường lực tấn công của cơ thể để phát động tấn công.

Nếu như vừa mới bắt đầu đã dùng phép thuật, vậy thì Trùng Bát t hảm rồi. Có điều, bây giờ... Hi vọng bọn họ cứ tiếp tục ngốc đi!

-Mau giết hắn! - Lão Thất liêu mạng hô.

Hai tay của tên mập mập nhiều thêm một bộ bao tay, bên trên bao tay lóe lên năm đạo thần quang, bên trong thần quang sáng chói h óa thành một đạo nắm đấm nhanh như sao băng đánh về phía đầu Trùng Bát!

-Cẩn thận! - Mèo béo không nhin được hô lên.

Đúng lúc này, đám người ngạc nhiên nhìn thấy Trùng Bát vèo mộ t cái liền rút vào mai rùa!

Sau đó mèo béo liền thấy nắm đấm sấm sét sấm sét lên mai rùa.

Trong nháy mắt đó, trên trán mọi người đều là hắc tuyến, trong lò ng mắng to: “Ôi đêch, thật sự là con rùa mà!”

Tần Thọ thì ôm bụng cười ha ha nói:

-Một chiêu này của Trùng Bát đúng là quá mạnh!

Lão Thập Nhị thấy thế, lập tức vung loan đao lên đâm vào trong mai rùa!

Kết quả mai rùa của Trùng Bát bỗng nhiên chuyển động, làm vỡ l oan đao, sau đó một cái tay nhanh như chớp bắn ra từ trong mai r ùa, lão Thập Nhị còn chưa có kịp phản ứng thì đã bị đánh một qu yền vào mặt.

Lão Thập Nhị vừa muốn lui lại, thì một tiếng rùng rợn gầm vang lên, móng vuốt đánh về phía hắn đột nhiên dài ra, móng vuốt vốn dĩ k hông có chia nhánh thì đột nhiên tách ra, da thịt vỡ vụn, một cái l ong trào màu lam vọt ra!

Tốc độ móng vuốt vươn ra không được tính là nhanh, nhưng mà c hổ quỷ dị chính là lão Thập Nhị lại hoàn toàn không trốn thoát được, trơ mắt nhìn long trảo bắt lấy cổ nàng, sau đó tiếng thét chói tai vang lên muốn tránh thoát, kết quả lại giống như là con gà con không cách nào thoát được!

Thu long trảo về, lão Thập Nhị trực tiếp bị cưỡng ép kéo vào trong mai rùa!

Thấy cảnh này, mèo béo há to miệng nói:

-Nữ nhân kia là cao thủ Kim Tiên tầng mười đó, Trùng Bát cứ như vậy mà bắt nàng vào?

Lò Bát Quái thảm nói:

-Bắt vào làm cái gì? Trực tiếp giết đi?

Tần Thọ cười hí hí nói:

-Nhìn các ngươi là biết không có bạn gái...

Lò Bát Quái và mèo béo:

-\$#%...

Đúng lúc này, từng tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ trong mai rùa, sau đó từng mảnh quần áo vỡ vụn bay ra.

Tần Thọ nhìn thấy, tròn mắt trừng to, kêu lên:

-Không phải chứ? Đây là... làm thật à?

Đúng lúc này, một đám máu thịt bắn ra, tiếng kêu thảm thiết im bặt!

Lúc này mọi người biết, e rằng lão Thập Nhị chết rồi!

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện xảy ra nhanh như chớp vậy.

Mặc dù tên mập mập vẫn luôn cố gắng tấn công Trùng Bát, muốn cứu lão Thập Nhị ra, nhưng mà mai rùa của Trùng Bát vẫn không ngừng chuyển động, mà lại cực kỳ cứng rắn, mặc cho tên mập mập tấn công thế nào cũng vô dụng.

Chương 882: Tiếng hát của con thỏ

Chương 882. Tiếng hát của con thỏ

Những người khác nhìn thấy vậy, sắc mặt âm trầm như nước.

Lão Thập Nhất nói:

-Gia hỏa này quá cổ quái, tất cả mọi người cùng động thủ! Đừng có che giấu nữa!

Mười một tôn Kim Tiên cùng gạt đầu, rồi bước lên phía trước một bước, thần quang trong cơ thể phát ra vòng quanh, từng món pháp bảo đi ra, là loại hình pháp bảo tấn công cùng một màu! Mỗi một tên đều có búa, rìu, dao, nĩa, côn thương, kiếm kích, bảo ấn, bảo bình!

Có điều làm người khác chú ý nhất vẫn là kim nhân pháp bảo trên đỉnh đầu tên mập mập, hai mắt kim nhân nhắm nghiền, chân đạp

hoa sen, mặc dù không nhúc nhích, nhưng mà nguyên khí đang chuyển động mãnh liệt kia đã chứng minh, đây tuyệt đối là một món pháp bảo cường đại!

Lò Bát Quái nói:

-Đây cũng là vật cao cấp nhất bên trong Hậu Thiên Linh Bảo rồi! Những pháp bảo khác cũng ít có tinh phẩm trong Hậu Thiên Linh Bảo.

Quả nhiên, có thể bị lưu vong rồi thả ra, đều không phải là đèn đã cạn dầu.

Tần Thọ nói:

-Có thể tạo ra sự hỗn loạn lớn, đồng thời không có bị Thiên Đình chém giết mà còn thành công trốn vào trong tinh không hồng hoa ng tị nạn, đương nhiên đều sẽ có ít thủ đoạn. Hơn nữa, không phải con rắn già Bát Kỳ kia đã nói rồi sao? Nơi này cũng không phải nơi thái bình, có đồ tốt không dâng lên thì sẽ bị cướp đoạt. Trên cơ bản thì tất cả Thiên Tiên đều bị lột sạch, đồ tốt đều tập trung ở người từ Kim Tiên trở lên.

Trong tay bọn họ có thể có chút bảo bối tốt, cũng không có gì lạ.

-Đừng lãng phí nguyên khí, tục tiếp toàn lực tấn công! - Tên mập mập hét lớn.

Đám người đồng loạt gật đầu.

Sau đó bọn người Tần Thọ liền thấy, những kim nhân kia lắc ngời một cái hóa thành thành người sáu đầu mười hai cánh tay, một tay nắm lấy binh khí, còn hai cánh tay còn lại lần lượt kết thành hai ấn quyết kỳ quái, phía sau thoáng hiện ra hình Âm Dương!

-Một chiêu này có chút kinh khủng. - Mèo béo lo lắng nói.

Lò Bát Quái nói:

-Con thử, còn không xuất thủ à?

Tần Thọ chép miệng, cười ha ha nói:

-Còn chờ cái gì nữa? Xông lên!

Nhưng mà không đợi Lò Bát Quái động thủ, chỉ thấy Trùng Bát đang xoay tròn đột nhiên xông tới, giống như một viên gạch lớn đập lên mặt kim nhân!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều mơ hồ, ai có thể ngờ được, Trùng Bát lại lựa chọn chủ động xuất kích!

Kim nhân cũng không bị chọc giận, mười hai cánh tay cùng đánh về phía Trùng Bát.

Đúng lúc này, long trảo kia của Trùng Bát lại lộ ra, tóm được cổ của kim nhân!

“Không phải chứ? Lại tới?” Trong lòng mọi người đồng thời lóe lên ý nghĩ này.

Trong lòng mười một Kim Tiên cùng dâng lên một tia cười lạnh, bắt kim nhân? Đây chính tổ hợp kinh khủng được tạo thành bởi Hậu Thiên Linh Bảo đỉnh cấp và Hậu Thiên Linh Bảo thứ cấp, mặc dù uy lực kém hơn so với Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng mà cũng không kém nhiều lắm!

Cứng đối cứng?

Bọn họ thích!

Mười một người còn chưa có cười lạnh xong, chỉ thấy kim nhân kia đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết như gà bị cắt tiết:

-A!

Sau đó bọn họ liền thấy kim nhân bị cưỡng ép bắt vào trong mai rùa, sau đó là một trận âm thanh đinh đang vang loạn lên!

Sau đó đám người liền thấy một cái mai rùa cực lớn giáng từ trên trời xuống!

Bịch một tiếng, lão Thập Nhất bị đập thành thịt nát tại chỗ!

Lúc thần hồn lão Thập Nhất đi ra, vẫn là trạng thái mơ hồ, hiển nhiên hẳn thực sự không nghĩ được cái đập này là tới như thế nào...

-Rút lui!

Lúc này, tên mập mập đã thấy rõ, cục diện trước mắt quá quỷ dị, mấy người bọn họ tuyệt đối không ngăn được.

Đúng lúc này, mười người còn lại phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó sợ hãi quay đầu nhìn về phía cái mai rùa kia, tất cả miệng một lời mà nói:

-Pháp bảo của ta!

Giống như là đáp trả lại hẳn, cái long trảo kia lại đến rồi!

-Chạy!

Đám người cùng kêu to, nhanh chân chạy!

Cái long trảo kia lại giống như là đột phá rào cản không gian, cũng không đuổi theo, mà là đánh một trảo vào trong hư không, long

trảo cũng chìm vào hư không.

Lúc đi ra lại có một tên Kim Tiên ở trong tay, sau đó giống như là bắt gà con, bắt từng người từng người lại, rồi kéo vào trong mai rùa.

Mắt thấy huynh đệ nhà mình sắp chết hết, tên mập mập bị dọa đến sợ vỡ mật, lớn tiếng la lên:

-Chủ nhân, cứu ta!

Dường như là trong nháy mắt hư không mở ra một cánh cửa màu kim, một bàn tay lớn thò ra, chụp thẳng vào mai rùa của Trùng Bát!

Khí tức kinh khủng làm hư không vỡ nát, một cái tay to như là thiên địa, khiến cho người ta không có chỗ để trốn, không có cách nào chống cự lại ảo giác!

Lúc này, mai rùa rốt cuộc cũng xoay chậm lại!

Tên mập mập nhìn thấy, lập tức vui mừng, quỳ xuống đất bái:

-Đa tạ chủ nhân xuất thủ cứu giúp!

Đồng thời tên mập mập liếc Trùng Bát, trong mắt đều là lãnh ý, hắc ám tin, Đại La Kim Tiên xuất thủ, cái con rùa này nhất định phải chết!

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn vang lên.

-Mở cửa!

Cùng lúc đó, Lò Bát Quái ở xa xa mở cái nắp, một tia chớp màu trắng xông ra!

Một khắc sau tên mập mập liền thấy con thỏ trắng mập mập vọt tới trước mặt Trùng Bát, đánh một chưởng trên không đối chiến với bàn tay của La Thiên đạo quân!

Thấy cảnh này, khóe miệng tên mập mập không nhịn được co quắp một cái, không có cách nào khác, hai cái tay chênh lệch quá xa!

Bàn tay của La Thiên đạo quân lớn như sao, mà con thỏ này chỉ là một con thỏ lớn mà thôi!

Cảm giác kia giống như là một con muỗi đụng vào mấu hạm hàng không, chênh lệch cực lớn khiến người ta nhìn cảm thấy cực kỳ hài hòa...

Tên mập mập cười to:

-Không biết sống chết!

Bành!

Một tiếng vang lớn vang lên, tiếng cười của tên mập mập im bật, chỉ nhìn thấy bàn tay khổng lồ kia của La Thiên đạo quân bỗng nhiên sụp đổ! Con thỏ kia giống như là một cái mũi khoan, vọt vào bên trong bàn tay, những nơi đi qua, bàn tay đều nổ nát vụn từng mảnh!

La Thiên đạo quân rên lên một tiếng, ống tay áo co lại, lúc này con thỏ mới chui ra!

Sau đó cửa trong hư không lại mở rộng ra, La Thiên đạo quân giáng lâm!

-Vậy mà có thể làm đứt cánh tay hóa thân của ta, cái con thỏ nhà ngươi, cũng có chút bản lĩnh, đáng giá để bản tôn tự mình xuất thủ. - La Thiên đạo tôn ngạo nghễ nói.

Chương 883: Tiếng hát của con thỏ (2)

Chương 883. Tiếng hát của con thỏ (2)

Coong!

Nhưng mà La Thiên đạo tôn không có kêu ngạo được quá ba giây thì một cục gạch đã đập vào trên mặt hắn!

Có điều, chung quy La Thiên đạo tôn vẫn là cao thủ, loại đánh lén này không có ý nghĩa gì đối với hắn cả. Một đạo khí mạnh mẽ hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng óng, ngăn cục gạch ở bên ngoài.

Nhưng mà điều khiến La Thiên đạo quân buồn bực chính là, cục gạch này lại nhỏ nước miếng lên trên cương khí hộ thể của hắn!

Nhìn trình độ cương khí bên trên càng ngày càng nhiều, mặc cho La Thiên đạo quân có chút tu dưỡng thì giờ này cũng đã hồng trần nháy mắt, một tay tát bay gạch vàng, chỉ vào Tần Thọ mắng:

-Con thỏ chết tiệt, ngươi con mẹ nó muốn chết!

Tần Thọ vẫy tay một cái, gạch vàng rơi vào trong tay, sau đó cười nói:

-Thôi đi, đều không phải là người tốt, người giả thanh cao cái gì? Tới đi, thỏ gia ta ở ngay chỗ này, ngươi có bản lĩnh thì phóng ngựa đến đây đi!

Vừa nói, Tần Thộ liếc mắt đến Trùng Bát ở bên cạnh, nói:

-Ai ai ai, huynh đệ, người qua bên kia xoay đi, mắt của ta sắp nhìn đến choáng váng rồi!

Đáng tiếc, Trùng Bát giống như là không nghe thấy gì, vẫn ở chỗ cũ xoay vòng vòng.

Tần Thộ thở dài nói:

-Được rồi, thả gia ta phối cho người cái nhạc vui, mà lực xoay vòng vòng... em nhớ anh tìm nở hoa đêm ngày, nhưng sợ tình yêu của em chỉ là trong khoảng khắc...

Bành!

Một nắm đấm đập vào trên mặt Tần Thộ, mặt Tần Thộ bị bóp méo trong nháy mắt!

Mặt mũi La Đạo thiên tôn đen nhánh, gầm thét lên:

-Im miệng!

Sau đó liền nghe thấy con thỏ vẫn cứ hát:

-Nó sẽ biến mất trong nháy mắt, em phải mạo hiểm từ từ...

Bành!

La Thiên đạo tôn lại đánh một quyền, trực tiếp đánh Tần Thộ bay lên trời!

Sau đó La Đạo thiên tôn đuổi theo, hai quyền giống như là tia chớp đánh vào trên người Tần Thộ...

Lò Bát Quái nhìn thấy, thở dài nói:

-Cái con thỏ này, rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Mèo béo nói:

-Hắn muốn dẫn tên kia ra, hắn đang bảo vệ Trùng Bát.

Lò Bát Quái sững sờ, nhìn Trùng Bát vẫn còn đang ở trên không tung xoay vòng vòng, hét lớn một tiếng:

-Trùng Bát, bên kia còn có ba con ma cà bông đó!

Tên mập mập vốn dĩ đang ngửa đầu xem náo nhiệt, sau khi nghe thấy liền bị dọa đến xoay người chạy!

Kết quả mới chạy được hai bước, đỉnh đầu đã tối đen, hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một cái mai rùa lớn giáng từ trên trời xuống!

Bịch một tiếng, tên mập mập trực tiếp bị nện xuống đất, sau đó một cái long trảo duỗi ra, bắt tên mập mập vào trong mai rùa, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, cùng với quần áo bay tán loạn.

Lò Bát Quái nhìn thấy, líu lưỡi nói:

-Trùng Bát quá mạnh, hay là Kim Tiên quá cùi bắp vậy? Kim Tiên trước kia ta gặp phải cũng không có yếu như vậy?

Mèo béo lắc đầu nói:

-Không phải bọn họ yếu, mà là nguyên khí mỏng manh quá nhiều năm rồi, đã khiến cho bọn hắn biến thành miệng cộp gan thỏ. Mặc dù cảnh giới vẫn là Kim Tiên, nhưng mà bọn họ đã không cách nào chèo chống được nguyên khí tiêu hao khi thi triển toàn lực Kim

Tiên.

Lò Bát Quái theo bản năng hỏi:

-Sao ngươi lại biết nhiều như vậy? Ách... Chẳng lẽ, ngươi cũng là?

Mèo béo gật đầu nói:

-Chỗ kia của ta tốt hơn so với chỗ này một chút, ta còn lực bất tòng tâm, huống chi là bọn họ? Ta đoán chừng, cho dù là có được một Đại La Kim Tiên, thì cũng là thâm hụt sắp chết, có thể phát huy ra được năm, sáu phần thực lực thì cũng đã coi như là cao rồi. Hơn nữa, càng đánh nguyên khí cũng sẽ càng ít đi... Dù sao, thì cũng chỉ là một hành tinh bình thường, mà không phải hành tinh được bổ sung nguyên khí nên căn bản không đủ nguyên khí để cho một tôn Đại La Kim Tiên nuốt vào.

Đây cũng là lý do vì sao những đại đế kia sẽ vì một vàng trắng mà chạy tới. Đoán chừng, tình hình của bọn họ cũng kém như thế.

Lò Bát Quái nghe đến đây, ánh mắt sáng lên nói:

-Nói cách khác, bọn gia hỏa này chỉ là phế vật miệng cộp gan thỏ?

Mèo béo trừng Lò Bát Quái một cái nói:

-Cũng không thể nói như vậy, cảnh giới vẫn ở đó. Dù chỉ là dùng cơ thể thì cũng vẫn sẽ cường đại như thế. Ngươi phải hiểu được, Đại La Kim Tiên là chất biến, mỗi một sợi tóc của một tôn Đại La Kim Tiên đều có thể chặt đứt được sao trời, diệt sát Kim Tiên chứ đừng nói là một nhân tiên. Huống chi, phía trên Đại La Kim Tiên còn có cường giả cấp Hoàng và cấp Đế. Bọn họ mạnh đến thế nào thì không cần ta phải nói chứ?

Thực ra những thứ này Lò Bát Quái đều đã nghe Lão Quân nói qua, chỉ có điều lúc này hắn nhìn thấy Kim Tiên và Đại La Kim Tiên như thế này thật khiến hắn có chút hoài nghi nhân sinh, nên mới không có suy nghĩ đến phương diện kia.

Nhưng mà mèo béo ở nơi này đã lâu, nên nghĩ sẽ càng nhiều hơn một chút.

Lò Bát Quái nhìn lên bầu trời hỏi:

-Vậy người nói, con thỏ có thể thắng không?

Mèo béo đang muốn nói gì đó, thì thấy một tia bạch quang lao xuống, ôm lấy Trùng Bát, hô to một tiếng:

-Chạy đi! Chạy không lại!

Sau đó Lò Bát Quái cũng cảm giác lỗ tai mình bị người khác kéo, sau đó trước mắt cũng chấn động đến mơ hồ, cũng là do con thỏ nấp lấy chạy quá nhanh.

-Con thỏ, người chơi không lại hắn? - Lò Bát Quái hỏi.

Tần Thọ nghe răng nhe lợi phun máu nói:

-Người thử một chút không? Đây chính là Đại La Kim Tiên đó! Cái gì cũng đừng nói nữa, mau chóng chạy đi!

Cách sau lưng không xa, một vệt kim quang đuổi theo, đó chính là La Thiên đạo quân!

Lúc này, La Thiên đạo quân chân đạp tường vân, hai tay chấp sau lưng, liên tục cười lạnh nói:

-Con thỏ nhãi nhép, ta xem người có thể chạy đi đâu!

-Con thỏ, mặc dù người chạy nhanh, nhất thời hấn cũng sẽ không đuổi kịp. Nhưng mà chúng ta có thể chạy đến chỗ nào đây? Hơn nữa, người không cứu Hằng Nga nữa sao? - Lò Bát Quái hỏi.

Mèo béo nghe nói thế, ánh mắt sáng lên nói:

-Chạy! Chạy xa một chút!

Lò Bát Quái sững sờ, sau đó Tần Thộ xoa xoa phun ra một cái mà u đỏ, rồi ngửi ngửi, trong lòng thầm nhủ nói:

-Sao lại là chua?

Sau đó Lò Bát Quái thấy con thỏ này túm lấy một tảng đá sau đó tiện tay biến nó thành cà chua, rồi ném vào bên trong miệng nhai nhai, tiếp đó khòe miệng lại bắt đầu chảy máu...

Chương 884: Hạ lưu, vô lễ!

Chương 884. Hạ lưu, vô lễ!

Lò Bát Quái nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, rồi kêu lên:

-Ôi đêch, người chạy nhanh lên đi! Hấn sắp đuổi tới rồi!

Tần Thộ càng chạy càng nhanh, có điều mỗi lần tăng tốc, La Thiên đạo quân cố gắng một chút là có thể đuổi theo, khiến La Thiên đạo quân cảm thấy có cơ hội bắt con thỏ chết tiệt này trối lại rồi bỏ vào nồi. Lại không phát hiện, bọn họ càng chạy càng xa, cuối cùng

ng đã không nhìn thấy những tinh cầu kia.

Càng đuổi La Thiên đạo quân càng tức giận, hấn là ai? Đường đường là Đại La Kim Tiên!

Mặc dù ở chỗ này không nỡ sử dụng nguyên khí để thi triển phép thuật, nhưng mà muốn bắt một con thỏ mà lại để nó chạy mất, trong lòng cũng khó tránh khỏi một trận khó chịu. Đồng thời trong lòng âm thầm thề, một khi bắt được con thỏ này, nhất định phải lột da, thái ớt, rồi bỏ vào nồi nước lớn để nấu, thêm thịt kho tàu nữa!

Ngay lúc La Thiên đạo quân đang suy nghĩ lung tung, trước mắt bỗng nhiên nhiều thêm một cái mặt thỏ, La Thiên đạo quân bị dọa đến giật mình, đột nhiên lui lại!

Sau đó liền thấy con thỏ kia đang chạy một mạch lại không biết đã ngừng từ lúc nào, cười hề hề nói:

-Lão đệ, ngươi tới rồi?

La Thiên đạo quân cả giận nói:

-Ai là lão đệ của ngươi? Con thỏ chết tiệt còn không qua đây nhận lấy cái chết!

Tần Thọ cười ha ha một tiếng nói:

-Được được được, đến đây!

Vừa nói, Tần Thọ đi tới trước mặt La Thiên đạo quân, sau đó vung vẩy tay nói:

-Ta tới rồi, ngươi muốn thế nào?

La Thiên đạo quân vụn vụn không ngờ được, lời nói vừa rồi cũng chỉ là lời nói kiêu ngạo quen thuộc ở trong Dương Thành mà thôi,

cũng không có trông cậy con thỏ sẽ dẫn xác tới thật. Dù sao đã nhiều năm như vậy rồi, hắn đã nói vô số lần, phạm là những người không đánh lại hắn thì không có ai tới cả. Kết quả vậy mà cái con thỏ này lại tới thật, La Thiên đạo quân có chút mơ hồ, cái này có chút không giống kịch bản!

Có điều La Thiên đạo quân lập tức lấy lại tinh thần, hừ lạnh một tiếng nói:

-Giết người của chúng ta, ngươi nói ta muốn thế nào?

Tần Thọ há miệng nói:

-Vậy khẳng định là mời ta nhậu nhẹt, chúc mừng nhà các người giảm một chút quân số rồi.

La Thiên đạo quân đưa tay tát một cái tới nói:

-Nói hươu nói vượn, xem chương!

Tần Thọ cũng không né tránh, đưa tay đánh một chương tới!

La Thiên đạo quân quả thực giật nảy mình, bởi vì bàn tay của con thỏ này vô cùng nhanh, thậm chí còn nhanh hơn hắn một phần!

La Thiên đạo quân vội vàng lui lại, lách mình tránh ra.

Đồng thời bàn tay của La Thiên đạo quân đập vào trên mặt Tần Thọ!

Bốp!

Một tiếng vang giòn vang lên, La Thiên đạo quân nghe đến thoải mái! Rốt cuộc cũng phát tiết được cơn giận!

Nhưng mà không đợi La Thiên đạo quân tiếp tục vui mừng, bàn t

ay con thỏ kia thuận thể đánh xuống, bàn tay hóa thành long trảo đánh một chương vào ngực La Thiên đạo quân!

Một khắc sau, một tiếng kêu thê lương thảm thiết như phá trời va ng lên!

-Ngao...!

La Thiên đạo quân hét thảm một tiếng, vội vàng lui lại!

Chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, quần áo trước ngực La Thiên đạo quân đã bị kéo rách một mảng lớn!

Sau đó chỉ thấy con thỏ kia híp mắt cười:

-Ai u, chắc chắc... tối thiểu cũng là B! Bọn người ăn cũng không tệ! Chắc là ăn không ít chất kích thích sinh dục hả?

La Thiên đạo quân nào có nghe hiểu Tần Thộ đang nói cái gì, nhieu năm như vậy rồi, kẻ địch dạng gì hắn cũng đã từng thấy qua, n hưng mà chưa thấy qua người nào vừa ra tay là đã tóm lấy ngực nam nhân! Hắn xoa ngực, chỉ vào Tần Thộ mắng:

-Bản thủ, vô lễ!

Sau đó chỉ thấy con thỏ kia nghiêng đầu hỏi một câu:

-Đừng kéo những thứ vô dụng kia, chỉ hỏi người, đau không?

La Thiên đạo quân theo bản năng xoa xoa ngực, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại nói một tiếng: “Thật con mẹ nó đau!”

Sau đó La Thiên đạo quân lấy lại tinh thần, nổi giận gầm lên một tiếng:

-Đừng có phí lời, đem mạng lại đây!

Vừa nói, La Thiên đạo quân đã xông tới!

Tần Thộ nhìn thấy, gật gù đắc ý nói:

-Đường đường một Đại La Kim Tiên, rõ ràng có thể dựa vào phép thuật ăn com, kết quả lại là đi chân đất, vung tay múa chân đánh một con thỏ... chắc chắc...

Nói đến đây, Tần Thộ bỗng nhiên mở rộng miệng, vẻ mặt ti tiện cười như điên nói:

-Ta chính là thích cái luận điệu này!

Vừa nói, hai tay Tần Thộ mở ra, móng vuốt trực tiếp biến thành năm ngón tay, trên ngón tay còn bắn ra năm cái móng sắc bén, sau đó hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào ngực La Thiên đạo quân đang xông tới!

La Thiên đạo quân nhìn thấy, bị dọa đến hai tay đang hướng về phía trước lập tức rút lại bảo vệ mình theo bản năng, sau đó lấy lại tinh thần, hai tay mở ra, nổi giận mắng:

-Ta giết ngươi!

Tần Thộ thì hô to một tiếng:

-Trộm quần lót ngươi!

Nếu như người khác la như vậy, chưa chắc La Thiên đạo quân đã coi ra gì, nhưng mà tên hỗn đản này khoát tay đã bóp ngực la như vậy thì hẳn thật đúng là theo bản năng kẹp chặt đũng quần, phong tình trong nháy mắt đó rất có cảm giác ngựa con bước Vịnh Xuân Quyền.

Quả nhiên, Tần Thộ nhìn thấy, hét lớn một tiếng:

-Hóa ra là truyền nhân của Vịnh Xuân Quyền, thất kính, thất kính!

-Lộn xộn cái gì.

La Thiên đạo quân bị suy nghĩ nhảy vọt của con thỏ này làm cho có chút phát điên, trong nháy mắt trong tay đã nhiều thêm hai thanh binh khí, một thanh loan đao màu đỏ, một cây quạt đốt hỏa diễm xông tới!

Loan đao mỏng như cánh ve, Tần Thộ chỉ nghe thấy tiếng ông ông trong hư không, hóa ra là âm thanh loan đao run rẩy phát ra, tần số cao gây chấn động, Tần Thộ nhìn thấy hư không lại bị đao này cắt ra thành từng khe hở! Uy lực to lớn, quả thực khiến cho người ta kinh ngạc không thôi!

Có điều Tần Thộ cũng không sợ, mở rộng miệng ra, cắn lên một miếng!

-Con thỏ đàn, xem ta mở sọ của ngươi, ăn não của ngươi!

La Thiên đạo quân nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ, cũng không thu chiêu, mà dùng sức cắt tới!

Răng rắc!

Tròng mắt La Thiên đạo quân trợn đến mắt sắp lòi ra ngoài, giờ cái tay cao lên, nhìn thấy chuôi đao trong tay đứt gãy, về mặt không dám tin!

Qua nửa này, La Thiên đạo quân mới hét rầm lên:

-Đao của ta!

Phốc!

Dưới sự tức giận, hắn phun một ngụm máu tươi ra ngoài!

Chương 885: Đau không?

Chương 885. Đau không?

-Huynh đài, chuôi đao còn lại, ngươi có muốn không? Không cần nữa thì cho ta đi?

Một cái mặt con thỏ xuất hiện trước mặt La Thiên đạo quân.

Trong nháy mắt, con mắt của La Thiên đạo quân đỏ lên như máu!

So với thập nhị Kim Tiên lúc trước còn điên cuồng hơn!

-Ngươi... đi... chết đi!

Nguyên khí trong cơ thể La Thiên đạo quân bắt đầu bạo tẩu!

Tần Thộ hét lớn một tiếng:

-Không có nguyên khí thì ngươi thảm rồi!

Sức mạnh La Thiên đạo quân sắp bộc phát dừng lại trong nháy mắt, mặt đỏ lên, phần nộ nhìn chăm chăm Tần Thộ.

Tần Thộ thì không khách khí vung nắm đấm lên đánh vào trước n

gực La Thiên đạo quân, bên trong miệng vẫn không ngừng đọc câu “trộm quần lột người”...

La Thiên đạo quân cảm thấy mình cũng sắp điên rồi, bị một con t hổ chơi đến điên rồi!

Có điều chung quy thì La Thiên đạo quân cũng là một tôn cường giả, sau khi tỉnh hồn lại, hẳn hiểu được, dùng pháp bảo đánh con t hổ thì không khác gì lấy bánh bao đánh chó.

Nếu đã như vậy thì trực tiếp dùng cơ thể đánh chết đối phương chính là biện pháp đơn giản nhất.

Thế là La Thiên đạo quân thu tất cả pháp bảo lại, vận chuyển nguyên khí trong cơ thể:

-Con thỏ, đây là người tự tìm đó, ba đòn La Thiên!

La Thiên đạo quân đâm ra một quyền, kết quả đánh đến một nửa, thì hắn ngây ngẩn cả người, gãi gãi đầu nói:

-Làm sao để dùng nhỉ?

-Có phải là dùng như thế này không? Ba đòn La Thiên!

Tần Thộ bỗng nhiên cười với hắn một tiếng, rồi vung nắm đấm lên, một khắc sau, nguyên khí trong cơ thể Tần Thộ bạo tẩu, nhưng là thao thiên cực lăng, làn sóng sau chồng lên làn sóng trước rồi đổ ả ra!

Oành!

La Thiên đạo quân trực tiếp bị sức mạnh như sóng lớn của Tần Thộ đánh bay ra ngoài!

Mà Tần Thộ lại theo sát phá sau, sức mạnh như từng cơn sóng ả

o tẩu liên tiếp, sức mạnh càng ngày càng cường đại, đánh liên tục hai quyền!

Trong tiếng kêu thảm thiết, nửa người của La Thiên đạo quân trực tiếp bị Tàn Thọ đánh nát!

-La Thiên Thuần!

La Thiên đạo quân giãy dụa trong thống khổ, kết quả vừa muốn t hi triển tấm chắn ra, thì hấn lại quên dùng như thế nào.

Nhưng mà La Thiên đạo quân lại lập tức nhớ tới ba đòn La Thiên dùng như thế nào, thế là vung nắm đấm lên đánh về phía Tàn Th ọ.

Sau đó hấn liền thấy con thỏ chep miệng với hấn, nghe răng ra, mở hai tay ra, hai bàn tay vẽ hoa văn kỳ quái, vẽ mặt thuần túy tự hai nắm đấm tạo thành một tấm chắn, chắn trước mặt con thỏ, mà lại đúng là tấm chắn La Thiên của hấn!

Ba đòn La Thiên là ba quyền mạnh nhất của La Thiên đạo quân.

La Thiên Thuần, là phương pháp phòng thủ cơ thể mạnh nhất của hấn.

Đã từng có người trêu chọc hấn, nếu như nắm đấm mạnh nhất và t ầm chắn mạnh nhất đụng vào nhau thì sẽ như thế nào.

Kết quả La Thiên đạo quân trả lời là: “Không thể nào, phép thuật của ta, đời này sẽ không truyền cho bất luận kẻ nào, cho nên, mãi mãi cũng không có khả năng quyền và thuần đối kháng nhau.”

Nhưng mà lúc này, hấn cực khổ phát hiện, dường như là nói khoa c hơi lớn...

Bành!

Một tiếng vang lớn vang lên, nắm đấm của La Thiên đạo quân nện vào thuẫn, chỉ cảm thấy thuẫn kia thuận theo sức mạnh của hắn lui lại, sau đó giống như là sóng lớn đánh vào biển rộng, tất cả sức mạnh đều bị phân tán về bốn phía, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, rồi yên tĩnh lại!

Nhưng mà La Thiên đạo quân biết, đây bất quá chỉ là yên tĩnh trước cơn bão táp!

Bởi vì La Thiên Thuần còn có loại biến hóa thứ hai...

Quả nhiên, cái con thỏ kia cười với hắn một tiếng, nắm đấm của hắn bỗng nhiên đều tập trung ở giữa thuẫn mà hắn hóa thành, sau đó ó hét lớn một tiếng:

-Tới đây!

La Thiên đạo quân nhìn thấy, sắc mặt đột biến, đây là chỗ đáng sợ nhất của La Thiên Thuần, trên lý luận thì chỉ cần không có công phá La Thiên Thuần, thì La Thiên Thuần liền có thể dùng gấp bội sức mạnh phản công lại!

Chỉ là La Thiên đạo quân không hiểu, uy lực của ba đòn La Thiên và La Thiên Thuần của hắn không khác nhau là mấy, cho dù không đánh tan được, thì cũng sẽ không trở thành hắn bị bắn phản trở về.

Huống chi hắn còn là Đại La Kim Tiên, con thỏ này còn chưa tới Đại La Kim Tiên, nhiều nhất thì cũng chỉ là nửa bước Đại La Kim Tiên. Vậy thì sao cơ thể của gia hỏa này lại mạnh như vậy?

Không chờ hắn nghĩ rõ ràng, Tàn Thọ đã đánh một quyền tới!

Trong nháy mắt, trên trán La Thiên đạo quân đều là mồ hôi lạnh, cũng không dám ẩn giấu nữa, cây quạt pháp bảo rơi vào trong tay,

đồng thời lui lại, cũng rót nguyên khí vào bên trong cây quạt, hét lên một tiếng:

-Chết đi!

Cây quạt vung lên!

Lập tức toàn bộ tinh không đều yên tĩnh trở lại, sau đó một đạo cuồng phong trống rỗng sinh ra, thiên thạch bốn phía dưới sức ép của cuồng phong này, hóa thành bột mịn trong nháy mắt!

Tần Thọ đang định xông về phía trước thì cảm thấy có một sức mạnh cuồng bạo cuốn tới, hắn bị gió thổi bay về phía sau, mà lại với tốc độ rất nhanh, đồng thời toàn da thịt đều có loại cảm giác nóng bỏng.

-Con thỏ, nghĩ chút biện pháp đi!

Lò Bát Quái bị thổi bay như là sao băng.

Tần Thọ thấy thế, lắc mình biến hóa thành con thỏ to lớn vạn trượng, miệng rộng mở ra hóa thành lỗ đen, nuốt!

Địa, hỏa, thủy, phong chính là bốn yếu tố lớn cơ bản nhất để tạo thành thiên đạo, địa, hỏa, thủy, phong cũng chính là hình thức biểu hiện sức mạnh sớm nhất của thiên địa, cũng là một trong những yếu tố cơ sở quan trọng nhất của nguyên khí.

Cho nên nói trắng ra, đây chính là nguyên khí!

Thế là Tần Thọ há to miệng rộng, cuồng phong liền trực tiếp tràn vào trong bụng của hắn, gió vào trong bụng trong chớp mắt liền hóa thành nguyên khí cuộn cuộn, bổ dưỡng toàn thân.

Con mắt Tần Thọ lập tức sáng lên, tăng cường độ nuốt lên lần nữa, gió thổi ở những phương hướng khác nhau cũng bị hút vào!

Cảm giác kia giống như là đê hồng thủy đột nhiên đi vào bên trong một cái hố to, cuối cùng không còn dữ dội được nữa.

Lò Bát Quái bị thổi đi, lóe lên kim quang rồi chạy về đằng này...

La Thiên đạo quân thấy vậy, quả thực giật nảy mình, hấn lần đầu tiên nhìn thấy, có người nuốt Cửu Thiên Cương Phong của hắn như thế! Hắn run rẩy chỉ vào Tần Thộ nói:

-Người... rốt cuộc người là ai?

Tần Thộ hút ngậm cương phong còn lại vào trong miệng, sau đó vỗ cái bụng, híp mắt nhìn La Thiên đạo quân rồi ợ một cái nói:

-Ồ... ta... là con thỏ. Chưa nhìn thấy con thỏ nào lớn như thế à?

Chương 886: Trảm Đại La Kim Tiên

Chương 886. Trảm Đại La Kim Tiên

La Thiên đạo quân chậm rãi lui lại...

Tần Thộ cười híp mắt chậm rãi tới gần...

Cảm giác kia giống như là một tên thỏ phi đang đi về phía một tiểu cô nương tay không tác sát, mặc dù tiểu cô nương không tình nguyện, nhưng lại không có sức chống cự.

Nhìn đến đây, Lò Bát Quái không hiểu nói:

-Rốt cuộc là cái con thỏ này định làm gì? Sao lại có cảm giác hấn như là đang ở nhà chòi vậy?

Mèo béo nói:

-Hình như con thỏ này còn chưa đạt tới Đại La Kim Tiên, hấn ở đó ó nững nịu, ra vẻ đáng yêu, cãi cọ, thực ra là đang lừa Đại La Kim Tiên kia dùng thủ đoạn. Nguyên khí ở nơi này không đủ, đối phương dùng phép thuật càng nhiều, thì sẽ tiêu hao càng nhiều. Lúc nguyên khí không còn đủ để chèo chống thân thể, hấn sẽ chính là một tên phế vật! Hiển nhiên là Đại La Kim Tiên kia cũng không có nhiều nguyên khí, chiêu vừa rồi suýt chút nữa đã lật cả phiến tinh không này, tuyệt đối đã dùng không ít nguyên khí. Bây giờ hấn có chút không dám động thủ, đây chính là cơ hội của con thỏ!

Giống như là đáp lại lời nói của mèo béo, Tàn Thọ hét lớn một tiếng rồi động thủ.

Đúng lúc này, Tàn Thọ đột nhiên dừng lại.

Mèo béo và Lò Bát Quái cùng kêu lên:

-Cái gì vậy?

Sau đó bọn họ liền thấy vũ trụ đen kịt, hư không vụn vụn! Cảm giác tinh không kia giống như là mặt nước, dưới mặt nước có con cá mập đang đi vòng quanh tạo thành từng gợn sóng!

Cực kỳ quý dị!

Càng quý dị hơn chính là, vật kia lại không có một chút chấn động nào, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ căn bản không cảm giác được sự tồn tại của nó!

La Thiên đạo quân đưa lưng về phía đám người, nên không nhìn thấy cảnh tượng phía sau lưng, hắn hiển nhiên cũng không cảm giác được thứ ở phía sau đang động đậy, nên một tay gấp cây quạt trong tay lại còn tay kia lấy ra một viên linh đan nói:

-Con thỏ, chuyện hôm nay, bỏ qua đi, thế nào?

Lúc La Thiên đạo quân nói chuyện, đã lặng lẽ lấy ra một tấm Độn Thiên Phù, hiển nhiên cái này là đang chuẩn bị chạy.

Nhưng mà khiến La Thiên đạo quân bất ngờ đó là, cái con thỏ kia lại gật đầu nói:

-Ta không có ý kiến.

La Thiên đạo quân ngạc nhiên nói:

-Người... không có ý kiến thật sao?

Tần Thộ vung tay nói:

-Đúng, ta không có ý kiến, người muốn đi thì đi đi.

La Thiên đạo quân nghe xong, lập tức có loại cảm giác, con thỏ này ngu xuẩn à? Không có việc gì giết Kim Tiên hắn, sau khi đùa giỡn hắn chiếm thế thượng phong xong, vậy mà lại không giết người cướp của... gia hỏa này sao có thể sống sót ở sâu trong tinh không này vậy?

Chính ngay lúc này, Tần Thộ chỉ vào phía sau hắn nói:

-Có điều dường như là hắn có ý kiến.

La Thiên đạo quân sửng sờ, sau đó cười nói:

-Con thỏ, người vẫn rất gian xảo, người đây là muốn ta quay đầu

để phân tâm, rồi thừa cơ đánh lén ta đi? Nói cho người biết, lão phu ta đã xuất đạo ba nguyên hội rồi, có thủ đoạn gì mà chưa thấy qua chứ? Thần thức ta minh mông, nếu như sau lưng có người, sao lại không biết chứ? Sao có thể mắc bẫy người được?

Tần Thộ xoa xoa lông mày thâm nghĩ:

-Ta có thể nói cái gì, thần thức của người không dùng được, con mắt thì mù, vậy chẳng lẽ cái mũi cũng không ngửi thấy mùi thối à?

La Thiên đạo quân theo bản năng hít hà, quả nhiên là ngửi thấy một cỗ hương vị khác không thuộc về hắn.

La Thiên đạo quân theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một con huyết bồn đại khẩu nhảy xuống, không đợi La Thiên đạo quân kịp phản ứng, chỉ nghe phù một tiếng, nửa người của La Thiên đạo quân đã biến mất! Chỉ còn lại hai cái chân nhỏ trên mặt đất...

Tần Thộ thấy vậy, nhếch miệng cười nói:

-Người đây là ghét bỏ hắn có bệnh phù chân, cho nên không ăn à?

Vừa nói, cái miệng rộng kia đã phun một đoàn kim quang xạ vào mặt Tần Thộ.

Tần Thộ nhanh chóng túm lấy, tập trung nhìn vào, hóa ra là thần hồn của La Thiên đạo quân!

Tần Thộ tròn tròn mắt, gãi gãi đầu nói:

-Người... cảm ơn... có điều... chúng ta quen biết không?

Miệng rộng của cự thú khép lại, đám người cũng thấy rõ hình dạng của hắn, đây là con quái vật có đầu mọc sừng rồng, miệng rùa,

mắt phượng, vẫy rồng! Thân thể quái vật này ở trong hư không, chỉ có một cái đầu đưa ra ngoài, cho nên mọi mọi người cũng không biết rốt cuộc thì hắn có bộ dáng gì.

Lúc này Lò Bát Quái cũng chạy từ xa tới, kêu lên:

-Con thỏ, gia hỏa này có chút hung dữ, chúng ta mau chạy thôi.

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Người không cảm thấy gia hỏa này quen sao?

Mèo béo nói:

-Người nói con cự thú xấu xí trước mặt này à?

Tần Thọ:

-...

-Người mới xấu ấy, con mèo chết!

Đúng lúc này, con cự thú kia há mồm mắng một câu.

Tần Thọ, mèo béo, và Lò Bát Quái nghe xong, thấy giọng nói này cực kỳ quen tai, sau đó trầm miệng một lời kêu lên:

-Trùng Bát?!

Con cự thú kia gật gật đầu, sau đó từ từ thu nhỏ, sau đó thân thể cũng chạy ra từ trong hư không, toàn thân xanh mơn mơn, gầy khom trọc đầu.

Tên trọc đầu có chút ngượng ngùng, phát phát tay với mọi người nói:

-Chào mọi người, ngại quá, hù dọa đến các người rồi.

Lò Bát Quái hoảng sợ nói:

-Người thật là Trùng Bát à?

Mèo béo ngáp một cái nói:

-Không ngờ được lại là người...

Trùng Bát gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Tần Thộ, chỉ thấy con hàng này lấy hai tay che mắt, một bộ dáng ta không nhìn thấy.

Trùng Bát lúng túng nói:

-Con thỏ, là ta, đừng sợ.

Tần Thộ nghe xong, lập tức vung hai tay ra, nói:

-Ai sợ? Ta là cảm thấy cay con mắt! Người có thể mặc quần áo và o không?

Trùng Bát ngạc nhiên, sau khi cúi đầu nhìn nhìn, thì nhanh chóng quay người chống hông lên trời móm móm, sau đó kéo ra một cái xác rùa đen kịt, nhanh chóng bọc ở trên thân, che bộ phận quan trọng nhất lại.

Tần Thộ nhìn thấy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt ghét bỏ mà nói:

-Nói thật, nhìn phía trên là rùa... Khụ khụ, lúc ấy không nhận ra, sau đó theo bản năng nhìn xuống phía dưới cái đầu của người, cũng không nhận ra được. Bây giờ ta suy nghĩ một chút, người thấy không then với rùa thì về sau hãy ăn thêm một chút dái hươu gì đó đi.

Trùng Bát nghe đến đầu óc rối bời, lúc sau mới phản ứng được, cả giận nói:

-Ăn cái đầu của ngươi ấy, cả nhà ngươi đều là cái đầu đó! Ta cũng không phải rùa!

Chương 887: Khinh bỉ liên hoàn

Chương 887. Khinh bỉ liên hoàn

Tần Thộ nghiêng đầu nói:

-Vậy ngươi là cái gì?

Trùng Bát nói:

-Trước đó ta phản tổ, ngươi không thấy sao?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Thấy rồi, rùa lão đại... cái đầu đó còn có gai nữa.

Trùng Bát đưa tay lên cho hấn một bạt tai nói:

-Đó là sừng rồng!

Tần Thộ vỗ đầu, chững chạc đàng hoàng nói:

-Đúng đúng đúng, sừng rồng! Vậy thì cái đầu kia là cái đầu gì?

Mặt Trùng Bát liền đỏ lên...

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Trùng Bát, Tần Thộ lập tức cười đến nở hoa, vỗ cái đầu trọc của Trùng Bát nói:

-Được rồi, không trêu chọc người nữa, nhìn người đàn như vậy, k hăng định là Trùng Bát, không phải là giả.

Trùng Bát:

-\$#@(^%\$#...

Tần Thộ ôm lấy bả vai Trùng Bát, hỏi:

-Vừa rồi có chuyện gì xảy ra với người vậy? Sao người lại biến lớn như vậy! Không sợ là không tìm được vợ... khụ khụ, đi chệch rồi. Nói điểm chính đi.

Trùng Bát trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Ta ăn Long Hồn Đan, sau đó máu của ta bắt đầu bạo tẩu, sau đó ta liền bắt đầu phản tổ. Bây giờ ta cực kỳ chắc chắn, ta chính là một con rồng.

Mèo béo cười ha ha nói:

-Nhà ai mà có thân rồng, đầu rùa, lại còn vác một cái mai rùa chứ?

-Ai nói rồng thì không thể có đầu rùa, mai rùa chứ? - Bỗng nhiên Lò Bát Quái mở lời nói.

Mèo béo và Tần Thộ cùng nhìn sang, Lò Bát Quái trầm lặng nói:

-Nhớ ngày đó, ta đi theo Lão Quân, có người nào chưa từng thấy

qua chứ? Trùng Bát, người thật sự là rồng, hơn nữa cha của người còn rất mạnh, hẳn là một vị ở trong chín người con của rồng.

Nói đến, Lò Bát Quái hỏi một câu bí hiểm:

-Trùng Bát, có phải trên người người còn có một tảng đá, đúng không?

Trùng Bát sững sờ, lấy một khối thạch bài ở trên cổ xuống, nói:

-Nghe nói đây là lúc ta sinh ra mang theo.

Tần Thọ đột lấy nhìn thoáng qua, cau mày nói:

-Sao ta thấy tấm bảng này giống tấm bia đá?

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Không phải giống như, mà chính là một tấm bia đá! Trùng Bát, người bây giờ còn có thể phản tổ không?

Trùng Bát gật đầu nói:

-Có, có điều một khi phản tổ thì cần một lượng nguyên khí rất lớn, nếu không thì sẽ không duy trì được lâu.

Lò Bát Quái nói:

-Lần sau, lúc người phản tổ, nhả máu lên trên tấm bia đá, người thử xem xem sẽ có hiệu quả gì. Nếu như ta không có đoán sai thì chắc hẳn người hẳn là một trong cửu long chi tử, chính là người đứng thứ sáu, Bá Hạ! Danh xưng Bí Hỷ! Cũng có người gọi hẳn là Trùng Bát, hoặc là Trùng Hạ. Hẳn lấy danh tự của mình đặt cho người, xem ra cũng không phải hẳn mang người là trùng, phé vật, mà là kỳ ý thác kỳ vọng không nhỏ đối với người.

Trùng Bát mơ hồ nói:

-Không thể nào, ta từ nhỏ đã nghe hấn nói ghét bỏ ta là con rùa... về sau còn vứt bỏ ta.

Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Bản thân hấn chính là con rùa, ghét bỏ người cái rắm! Mặc dù không biết rốt cuộc thì tình hình lúc đó là như thế nào, có điều chắc chắn là có nguyên nhân. Về sau người gặp cha người, hỏi lại thì biết rồi.

Trùng Bát nghe đến đây, trong lòng run lên, không có đứa bé nào là không khát vọng có cha mẹ.

Trùng Bát cũng không ngoại lệ, mặc dù người cha kia rất khốn kiếp, nhưng mà cha hấn cũng đã sắp xếp cho hấn đến Thiên Đình học tập, còn quen biết được một đám bằng hữu tốt.

Cho nên, bây giờ Trùng Bát cũng không biết là hấn hận hay là không hận cha mình.

Nhưng mà hấn hiểu rõ, điều bây giờ hấn muốn làm nhất chính là, phản tổ, biến lớn, sau đó tới tìm cha hấn, đánh cho ông ta một trận, chứng minh mình không phải phế vật.

Tần Thọ ngắt lời, nói:

-Ta có thể nói điểm chính không? Trùng Bát, sau khi người phản tổ thì thực lực thế nào?

Trùng Bát lắc đầu nói:

-Không biết, dù sao cái tên Đại La Kim Tiên nửa sống nửa chết kia, ta mở miệng một tiếng là không thành vấn đề.

Tần Thọ lại hỏi:

-Phương diện nguyên khí thì sao?

Trùng Bát nói:

-Ăn một Đại La Kim Tiên lớn như vậy, duy trì trong vòng mười h
oi là không thành vấn đề.

Tần Thọ búng tay vang một cái nói:

-Được rồi, mọi người biết phải làm gì chưa?

Lò Bát Quái cười há há, mèo béo lại có chút nghiêm túc nói:

-Có thể đối phó Đại La Kim Tiên là chuyện tốt, nhưng mà nơi này
cũng có không ít Đại La Kim Tiên.

Chết một cái, thời gian ngắn thì còn được, nhưng một lúc sau, chỉ
sợ là rất dễ gây sự chú ý của cường giả cấp Hoàng thậm chí là cấp
Đế. Huống chi, các người còn muốn săn giết nhiều... Các người p
hải nghĩ kỹ, nếu như cường giả cấp Hoàng tới, thì chúng ta phải đ
ối mặt như thế nào?

Tần Thọ có chút chần chờ, mặc dù hắn muốn cứu người, nhưng c
ũng phải giết người, còn phải trở nên mạnh hơn, nhưng mà hắn kh
ông thể đem mạng của huynh đệ nhà mình đều góp vào.

Đúng lúc này, Trùng Bát trầm lặng nói:

-Ta cảm thấy, ta ăn thêm chút nữa, lúc ta phản tổ có thể ăn cả cấp
Hoàng.

Lời này vừa nói ra, khiến Tần Thọ, Lò Bát Quái, mèo béo nhìn Tr
ùng Bát như là nhìn quái vật.

Mèo béo nói:

-Người đừng có cậy mạnh đó.

Trùng Bát lắc đầu nói:

-Không phải cậy mạnh, lúc đó ta thật sự có cảm giác này, giống như là đầu tinh không kia có rất nhiều đồ ăn, có chút không bắt mắt, không hứng thú, nhưng mà có một nắm, ta vẫn cảm thấy rất hứng thú. Đừng hoài nghi loại cảm giác này của ta, cái đó cũng giống như là điều hầu biết có thể ăn gà con, không có lý do gì cả, ta chỉ biết bọn họ là phế vật.

Tần Thộ lo lắng nói:

-Ta là lo lắng, người cho rằng phế vật đó chính là những Đại La Kim Tiên kia, lúc gặp được cao thủ cấp Hoàng, thì người liền biến thành hành phế vật. Người bây giờ không đủ một nồi hầm, nhưng sau khi phản tổ, tuyệt đối sẽ đủ một bữa tối của bọn họ, bồi bổ thân thể.

Trùng Bát cực kỳ khẳng định nói:

-Ta tuyệt đối không phải Đại La Kim Tiên, những đồ ăn kia so với Đại La Kim Tiên kia mạnh hơn rất nhiều. Ta cũng không phải là chưa ăn qua Đại La Kim Tiên, hương vị của bọn họ là trình độ gì, ta rất rõ.

Nói đến đây, Trùng Bát ngẩng đầu lên theo bản năng, rất có vài phần kiêu ngạo. Biểu tình kia giống như là đang nói: “Các vị ở đây, có ai biết Đại La Kim Tiên là vị gì không? Ta nói cho các người biết, chính là mùi thịt già, giòn!”

Bốp!

Tần Thộ trực tiếp cho cái đầu trọc của hắn một cái bạt tai:

-Đừng có kiêu ngạo, nói điềm chính.

Nói xong, lại bổ sung một câu:

-Lát nữa ta cũng ném thử thần hồn của Đại La Kim Tiên là cái vị gì...

Chương 888: Ba tên Đại La Kim Tiên

Chương 888. Ba tên Đại La Kim Tiên

Sau đó hai tên gia hỏa đứng chung một chỗ, cười ha hả, liếc mắt nhìn mèo béo và Lò Bát Quái, cảm giác kia so với Trùng Bát lúc nãy còn đặc ý hơn!

Lò Bát Quái hừ hừ nói:

-Ta không có miệng, ta không ăn cái gì cả, không hâm mộ. Nếu như nói ăn, lúc Lão Quân luyện chế đan dược, có thứ gì là chưa vào bụng ta chứ? Muốn nói mạnh, ta ị ra những thứ đan dược kia, không phải là đại đế nào cũng cướp ăn sao?

Tần Thọ vội vàng nói:

-Đừng nói nữa, càng nói càng buồn nôn.

Sau đó ba người song song, kiêu ngạo nhìn mèo béo.

Mèo béo trực tiếp lấy một khối thiên thạch đập vào trên người ba người, mắng:

-Móa! Không tán gẫu nữa!

Sau khi chắc chắn Trùng Bát thật sự có thực lực mạnh như vậy, Tàn Thọ đánh giá một chút, Trùng Bát bây giờ, so ra thì có thể kém đại đế, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Chỉ ít, uy hiếp của cấp Hoàng đối với bọn họ đã không lớn như vậy nữa.

Cấp Đế đều đang họp, Tàn Thọ có ý đem thần hồn của La Thiên đạo quân ra hỏi một chút.

Phiên bản này của La Thiên đạo quân đương nhiên là không có cốt khí gì hết, bán người khác vô cùng trơn tru, thế là đem hết tất cả tình cảnh của từng đám người trong tinh không nói hết.

La Thiên đạo quân mạnh hơn Bát Kỳ không chỉ một cấp bậc, hơn nữa nếu tính toán ra thì hẳn cũng coi như là một tên tiểu đầu mục nòng cốt ở đây, cho nên biết rất nhiều cơ mật.

Tu sĩ ở nơi này chia làm ba phái, theo thứ tự là Ma La lão tổ, Quỷ Tu Lục Đạo Đế Quân, Yêu Tu Tam Sinh Đại Đế.

Ở dưới bọn họ có hai cao thủ cấp Hoàng, dưới mỗi cao thủ cấp Hoàng đều có sáu tên Đại La Kim Tiên.

Dưới Đại La Kim Tiên thì số lượng Kim Tiên không có chính tên như vậy, có điều tổng số cũng không cao hơn ba trăm!

Còn lại thì đều là Thiên Tiên...

Tàn Thọ vạch đầu ngón tay lên tính một cái, ba tên Đại Đế, sáu tên cấp Hoàng, ba mươi sáu Đại La Kim Tiên, ba trăm Kim Tiên, còn lại một đám Thiên Tiên không biết là bao nhiêu.

Thực lực nơi này, quả thực cũng không kém!

So với Thiên Đình, cũng đều là một cỗ sức chiến đấu cực kỳ cường hãn!

Có điều nếu đã là kẻ địch, vậy thì không phải chuyện gì để cho người ta vui được cả.

Cũng may, ba tên đại đế hiện tại đều mang theo sáu tên cấp Hoàn hợp, hơn nữa phải ba tháng nữa mới có thể xong.

Đồng thời La Thiên đạo quân cũng nói ra một tin tức vô cùng quan trọng, đó chính là nơi nhóm đại đế kia họp, không ở nơi này, mà là sâu trong một cái thiên động Huyền Hoàng ở sâu trong tinh không!

-Nơi này còn có động tiên?! - Mèo béo không dám tin kêu lên.

La Thiên đạo quân cười lạnh một tiếng nói:

-Vật cực tất phản, có hiểu không? Nguyên khí nơi này mỏng manh, dường như là sinh linh đều diệt tuyệt, đây chính là cực! Có chỗ cực sẽ tất nhiên có phản, cho nên ba vị đại đế mang theo vô số môn nhân ở nơi này tìm tòi trọn vẹn mười lăm nguyên hội, mới tìm ra được chỗ phản này. Đó là Huyền Hoàng thiên động, bên trong đó nguyên khí sung túc, đủ cho ba vị đại đế dùng. Có điều lại không dung được chúng ta...

Tần Thộ nói:

-Đã có thiên động thì vì sao lại còn vì chuyện một cái tinh cầu nguyên khí mỏng manh này mà làm to chuyện?

La Thiên đạo quân cười khỏ nói:

-Thực ra ta cũng không hiểu lắm, có lẽ là vì mặt mũi. Dù sao... c

hưởng quản một cái tinh cầu, thì chính là đại biểu cho một phần thực lực cường đại của mình. Có điều, ta nghe người ta nói, ba vị đại đế đều là mỗi ngày ở nhà rảnh đến hoảng...

Lông mày Tần Thộ nương lên nói:

-Không phải là đám cháu trai này đợi nhầm chán quá, cho nên lấy đàm phán làm việc vui, giết thời gian đó chứ?

La Thiên hừ hừ ai tiếng, mặc dù không có đáp lại, nhưng lại cũng không phản đối.

Tần Thộ hoàn toàn bó tay rồi, bây giờ hẳn cảm thấy mấy người của Thiên Đình có chút hơi quá.

Mặc dù những người này hơi hỗn đản một chút, nhưng mà các người đáng giết thì giết là xong rồi, còn chơi lưu vong cái gì chứ?

Nhìn xem đã khiến cho đám gia súc này nhàn rồi quá rồi!

Hỏi cái khác nữa, La Thiên đạo quân chỉ lắc đầu, biểu thị không biết.

Đúng lúc này, mèo béo bỗng nhiên nói:

-Người đang gạt chúng ta.

Về mặt La Thiên đạo quân thân nhiên nói:

-Không có.

Mèo béo nói:

-Ta am hiểu huyền thuật, cho nên ta có thể khám phá lòng người. Nếu như người là hoàn hảo, ta không nhìn thấu được người. Nhưng mà người bây giờ chỉ còn lại một cái thần hồn, người không lừa

được ta.

Ánh mắt La Thiên đạo quân lóe lên một cái theo bản năng, nhìn đến đây, tất cả mọi người đều hiểu rõ, tên La Thiên đạo quân này tuyet đối là đang nói láo. Chỉ là không biết hắn nói những lời này, những lời kia thì lời nào là nói láo mà thôi.

Đúng lúc này, cơ thể La Thiên đạo quân run rẩy kịch liệt, sắc mặt La Thiên đạo quân đột biến, hoảng sợ nói:

-Dừng, dừng, cứu mạng...

La Thiên đạo quân phát ra tiếng kêu thảm thiết, thê lương, thân thể không ngừng bành trướng!

Tần Thộ thấy vậy, giận mắng một tiếng:

-Dừng lãng phí!

Sau đó Tần Thộ há to miệng rộng, nuốt vào!

Một khắc sau từng nét bùa chú trong thân thể La Thiên đạo quân bị Tần Thộ cưỡng chế hút ra, đồng thời từng đạo nguyên khí bạo liệt phồng lên trong cơ thể cũng bị Tần Thộ hút ra, nuốt vào trong miệng. Tần Thộ chỉ cảm thấy nguyên khí cuồn cuộn nhập thể, tế bào toàn thân đều sôi trào!

Càng khiến cho Tần Thộ mừng như điên đó là, Đại La Kim Tiên không hổ là ranh giới tiên, ở trên người khác!

Lĩnh ngộ đạo phù văn của Đại La Kim Tiên cũng hoàn toàn khác với Kim Tiên!

Kim Tiên lĩnh ngộ phù văn đều là từng cái phù văn văn tự một, nhưng mà Đại La Kim Tiên lĩnh ngộ đó chính là từng đoạn dây xích! Càng kinh khủng hơn chính là, dường như Đại La Kim Tiên nắ

m giữ một sợi dây xích trật tự đại đạo hoàn chỉnh!

Bỗng nhiên Tàn Thộ hiểu vì sao lại khó thành Đại La Kim Tiên như thế, dây xích trật tự đại đạo hoàn chỉnh như vậy, phải lĩnh ngộ bao lâu mới có thể lĩnh ngộ ra chứ?

Có điều Tàn Thộ liền lập tức cười:

-Ha ha ha... Cũng may, thổ gia ta không cần lĩnh hội, nếu không thì con mẹ nó nhất định là điên mất.

Tàn Thộ nuốt lấy từng ngụm từng ngụm nguyên khí và phù văn, có Tàn Thộ giúp đỡ nuốt, La Thiên đạo quân bạo tạc dần dần chậm lại, chí ít là không có tiếp tục bành trướng nữa.

Chương 889: Biến cố động trời!

Chương 889. Biến cố động trời!

La Thiên đạo quân thấy vậy, thở dài nói:

-Thôi thôi, bọn họ đã muốn giết ta, vậy thì ta cũng không có cái gì để giấu diếm cả. Con thổ, các người hãy coi chừng, mặc dù ba vị đại đế đang họp, nhưng mà phân thân của bọn họ vẫn đang tọa trấn trong tinh không. Bình thường, trạng thái của những phân thân này đều là ngủ say, nhưng mà một khi xảy ra chuyện bất trắc, sẽ lập tức tỉnh. Ngoài ra, tinh cầu kia chính là một bảo tàng lớn, đại đế cũng đỏ mắt bảo tàng này, nghe nói có bàn...

Còn chưa nói xong, La Thiên đạo quân đã phù một tiếng biến thành tro bụi.

Nhìn đến đây, mèo béo, Trùng Bát liền cho Tần Thọ một cái bạt tai vào ót, nổi giận mắng:

-Người hút nhanh như vậy để làm gì? Để hấn nói xong đã!

Về mặt Tần Thọ vô tội nói:

-Hai lựa chọn, hoặc là ta hút hấn nhanh như vậy, hoặc là chúng ta cùng nhau xem pháo hoa, hai chọn một, các người chọn đi.

Đám người không còn gì để nói, cái này còn cần phải chọn sao, đương nhiên là thà rằng để cái con thỏ này hút hết, cũng không muốn bị nổ một thân đầy bụi đất rồi.

Tần Thọ nói:

-Mặc dù gia hỏa này không có nói hết lời, nhưng mà ý tứ đại khái chúng ta cũng hiểu. Đại để giữ lại một tay, chúng ta đừng có phách hối, lạng lẽ trộm, ăn trộm gà thì được, bắn súng thì đừng có bắn. Cuối cùng, ta cũng hiểu vì sao ba tên đại để đều muốn tranh Nguyệt Cầu. Con mẹ nó suýt chút nữa thì ta quên mất, Nguyệt Cầu chính là Thái Âm Tinh, con mắt của Bàn Cổ! Bên trong nhất định là còn có huyết mạch Bàn Cổ, cho dù không có, luyện hóa nó cũng sẽ được bảo bối kinh thiên động địa! Chỉ có đồ đàn mới không dọa nó!

Mèo béo và Tần Thọ cùng nhau trải qua kính đen, chứng kiến uy lực khi Thái Âm tinh quân luyện hóa Thái Âm Tinh, đó là sao trời mà ngay cả Nam Vô Tội cũng không đánh nổi! Uy lực to lớn, phò ng ngự kinh người, tuyệt đối là đồ tốt!

Mèo béo nói:

-Sao ta lại quên mất cái gốc rễ này cơ chứ, con thỏ, vậy phải làm sao bây giờ?

Tần Thọ nói:

-Vừa rồi La Thiên đạo quân chết, không phải là ta giết hắn, mà là có người động thủ với hắn. Đoán chừng, hắn chết thì mọi chuyện cũng rõ, sau đó sẽ có náo nhiệt lớn. Chuẩn bị một chút đi...

Vừa nói, nơi xa liền sáng lên ba điểm sáng, sau đó ba điểm sáng cấp tốc bay tới, phóng đại, cuối cùng là rõ như ba ngôi sao?

Tần Thọ nhìn thấy, chẹp chẹp miệng nói:

-Đó, người ta tìm tới rồi kìa.

Trùng Bát liếm môi một cái nói:

-Ba tên Đại La Kim Tiên, hê hê, ta tới đây.

Tần Thọ nói:

-Đừng kích động, có thể là người ta đến nói đạo lý với chúng ta, để ta xem là những ai.

Sau đó Tần Thọ ghé vào lỗ bên trên vách của Lò Bát Quái nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy ba ngôi sao, không nhìn thấy người bên trên đó, những hành tinh này như là sao băng, đi tới với tốc độ rất nhanh, khiến Tần Thọ nhìn thấy cũng trợn mắt há mồm! Tốc độ chạy của gia hỏa này, so với La Thiên đạo quân lúc đó còn nhanh hơn!

Gì thế, tinh cầu trôi dạt à?

Khiến cho Tần Thọ khiếp sợ nhất chính là, dường như tinh cầu này là một đường băng băng mà tới, hơn nữa cũng không có ý phản h lại chút nào, hình như căn bản là không phải chạy tới phía Tần

Thọ, mà là đang hốt hoảng chạy trốn!

Tần Thọ nhướn mày nói:

-Chuyện gì vậy, tình hình có chút không đúng. Trùng Bát, đi căn bản họ hại, để hỏi một chút tình hình.

-Được!

Trùng Bát vừa nhắc chân, giẫm lên phía sau lưng mèo béo, đập lên đầu Tần Thọ, mở nắp Lò Bát Quái, thò đầu ra, sau đó hét lớn một tiếng:

-Ba người các người, đứng lại cho ta!

Tần Thọ, mèo béo, Lò Bát Quái thấy vậy, lập tức trên trán đều là vạch đen, con mẹ nó, la như vậy có tác dụng không?

Nhưng mà khiến ba người bất ngờ chính là, bên trên một trong ba cái hành tinh đột nhiên bay ra một người, người kia giương nhanh múa vuốt quơ tay quơ chân ở trên không trung, vừa chạy vừa hô:

-Dừng!

Bộp!

Người kia đập vào bên trên Lò Bát Quái!

Sau đó liền nghe thấy bên trên tinh cầu kia truyền đến một giọng nói lo âu:

-Có vấn đề gì thì hỏi hần, đừng cản đường của ta!

Sau đó Tần Thọ, mèo béo, Trùng Bát an vị ở trên Lò Bát Quái, về mặt đỡ đỡ nhìn ba cái tinh cầu gào thét mà qua.

Trùng Bát nhìn Tần Thọ, Mèo Béo vừa mới bò lên nói:

-Chuyện gì vậy?

Tần Thọ lắc đầu, sau đó kéo tên xui xẻo còn đang treo ở trên Lò Bát Quái tới, hỏi:

-Ài, các người đây là tình hình gì vậy? Tạo phản xong đánh không lại rồi chạy trốn à?

Đây là một nam tử nhỏ thó cả người cao đến sáu thước, nhìn nam tử mất híp này giống như là một con chuột to, có râu cá trê, nhìn thế nào cũng không giống là một người tốt.

Nam tử nghe xong, lập tức khóc nức nở kêu lên:

-Đại gia tha mạng, để cho ta đi đi...

Tần Thọ cau mày nói:

-Đi? Đi đâu?

Nam tử nói:

-Đi đâu cũng được, nơi này không thể ở nữa!

Tần Thọ nhìn vẻ mặt sợ hãi của nam tử, bộ dáng toàn thân run lẩy bẩy, nổi giận mắng:

-Dù sao ngươi cũng là một Kim Tiên, có thể có chút tiền đồ được không? Nói tình hình đi!

Nam tử nói:

-Kim Tiên thì tính là cái thứ gì chứ, đại đế cũng đã chết rồi, van người, để cho ta đi đi.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Đại đế đã chết? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nam tử thấy Tần Thọ sống chết cũng không buông tay, thực lực của ba người trước mặt lại mạnh hơn hẳn, thế là hắn cắn răng nói:

-Được rồi, ta nói, ta nói xong các người để cho ta đi có được không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Không thành vấn đề, chỉ cần người nói xong ta sẽ để người đi.

Nam tử thở phào nhẹ nhõm nói:

-Ta tên là Trung Tòng đạo nhân, là thủ hạ của Bát Nguyệt Tiên. Bát Nguyệt Tiên là chủ nhân của ngôi sao vừa bay qua kia, cũng chính là thân tín của Quỷ Tu Lục Đại Đế. Vốn dĩ thời gian trước bay tới một ngôi sao, nghe nói sao trời kia chính là một bảo tàng lớn. Cho nên sáu đại đế quân tự mình dẫn đội đến cướp đoạt, không ngờ được hai tôn đại đế khác là Ma La Lão Tổ và Tam Sinh Đại Đế cũng tới.

Ba người giằng co không xong, nên chỉ có thể đàm phán.

Hơn nữa ba đại đế phát hiện, bên trên tinh cầu kia có rất nhiều tiểu yêu, quan trọng là có một nữ tử, chính là huyết mạch Cửu Âm cực kỳ hiếm thấy giữa thiên địa, là huyết mạch chí âm giữa thiên địa. Ba người đều muốn nàng thuộc về mình, làm thành lô đỉnh để dùng...

Chương 890: Biến cố động trời! (2)

Chương 890. Biến cố động trời! (2)

Bốp!

Một cái tát quất vào bên trên mặt Trung Tùng đạo nhân, đồng thời Tần Thộ nổi giận mắg:

-Đệch!

Nói xong, Tần Thộ quay người muốn chạy tới liều mạng với ba tên kia.

Mèo Béo ôm thật chặt lấy hấn, kêu lên:

-Bọn họ còn chưa có động thủ, chúng ta nhất thời không vội, nghe xong rồi đi cũng không muộn.

Lúc này Tần Thộ mới nhớ tới, đối phương xác thực là còn chưa có động thủ, không đa nghi thì cũng như mèo cào, đứng ngồi không yên, đi vòng vòng tại chỗ, nôn nóng nói:

-Còn có gì nữa?

Trung Tùng đạo nhân nhìn thấy dáng vẻ sát khí đằng đằng của Tần Thộ, trong lòng cũng sợ hãi, không dám truy cứu chuyện cái tát kia, vì vậy nói:

-Vốn dĩ dựa theo kế hoạch thì là ba người bọn họ hợp để thương lượng. Lúc đây mọi chuyện đều tốt, nhưng mà mới vừa rồi, bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một cái cửa màu đen, bên trong có vô

số đại quân lao ra như là thủy triều, bọn họ căn bản là không nói đạo lý, cũng không nói gì, nhìn thấy là giết chóc.

Càng quý dị hơn chính là, bọn họ cũng không đơn giản là giết người, mà là giết thần hồn, đoạt lấy thịt trên thân thể của người đó, sau đó sau khi hòa tan thì lại biến thành một người hoàn toàn mới.

Ta tận mắt thấy, Đại La Kim Tiên đi ra nghênh chiến, kết quả vừa đối mặt đã bị chém mất đầu, thi thể bị kéo đi.

Cao thủ cấp Hoàng, Thiên Tôn tám mắt xuất thủ, kết quả đụng phải một tên nam tử, tay cầm huyết đao, một đao chém mất đầu.

Ba tôn Đại Đế nghe được động tĩnh đi ra, Lục Đạo Đế Quân quát hỏi, kết quả một cái xe ngựa vọt tới, trên xe ngựa có một nam tử cầm bảo kính trong tay chiếu vào hắn, một đạo tinh quang xuyên qua lồng ngực Lục Đạo Đế Quân. Lục Đạo Đế Quân vừa muốn phản kháng, thì lại có một nam tử toàn thân mặc giáp vảy rồng vọt lên, một quyền đã đánh nát đầu Đế Quân, giật thần hồn ra ngoài, ăn tại chỗ!

Ma La Lão Tổ và Tam Sinh Đại Đế thấy vậy đều không dám đi lên, xoay người chạy, vừa chạy vừa hô:

-Minh Hà giáo chủ, Tử Vi Đại Đế, Yêu Soái Kế Mông, các người khinh người quá đáng!

Lúc này chúng ta mới biết được, tới giết chúng ta không phải người bình thường, mà là Thiên Đình, người của Minh Hà và Thiên Đình Thượng Cổ!

Nhìn thấy đại đế vừa đối mặt đã bị giết thì còn ai dám lên?

Lập tức mọi người đều tan đàn xẻ nghé, tất cả đều chạy.

Cũng may hai tôn đại đế hấp dẫn ánh mắt của kẻ địch, lúc này ch

úng ta mới thừa cơ đào thoát:

-Các vị tiền bối, đại ca, tổ tông, các người thả ta đi đi. Quá dọa người rồi...

Tần Thộ nghe đến đây, lông mày liền lập tức nhíu chặt lại, đồng thời sát khí toàn thân bộc phát, cả người giống như là đạn tạc, lúc nào cũng có thể nổ tung!

Tần Thộ nói ra từng chữ:

-Kính đen! Nhất định là kính đen! Móa, sư phụ ta... sư phụ ta đâu?!! Còn có Hằng Nga, con mẹ nó, ai dám tổn thương Hằng Nga, lão tử sẽ ăn sạch ngàn đời nhà hắn!

Tần Thộ nói xong, ai cũng mặc kệ, quay người muốn phóng về phía bên kia!

Mèo Béo muốn kéo Tần Thộ, kết quả Tần Thộ vung tay lên một cái hất Mèo Béo ra. Hóa thành một ngôi sao băng phóng đi!

Nhìn thấy Tần Thộ chạy nhanh như làn khói Mèo Béo nói:

-Xử lý thế nào đây?

Lò Bát Quái thở dài đáp:

-Còn có thể xử lý thế nào nữa? Con thỏ đã đi rồi, đi thôi!

Trùng Bát nói:

-Đúng vậy, còn có thể xử lý thế nào nữa! Là huynh đệ thì đi thôi!

Trung Tòng đạo nhân nghe xong, hoảng sợ nói:

-Các người không muốn sống nữa sao? Đại đế cũng đã chết rồi đ

ó!

Trùng Bát nghe vậy, quay đầu cười lạnh nói:

-Đây chính là nguyên nhân các người bị lưu vong, ở trong mắt chúng ta, huynh đệ đáng tiền hơn so với mạng.

Nói xong, Trùng Bát nhìn về phía Mèo Béo.

Mèo Béo thở dài nói:

-Nói thật, ta không có tình cảm sâu như vậy với các người.

Lời này vừa nói ra, Trùng Bát cũng không có oán trách hằn, dù sao thì Mèo Béo cũng là người nửa đường gặp được.

Sau đó liền nghe Mèo Béo nói:

-Có điều, ta ở chung với các người, bỏ tính khí nóng nảy đi thì cũng tương đối thoải mái. Các người chết không sao, quan trọng là ta sẽ cô đơn. Quan trọng nhất nhất là, các người đều đã đi rồi, thì ta trở về thế nào? Đường xa như vậy, chạy mệt lắm...

Nghe nói như thế, Lò Bát Quái cười ha ha nói:

-Đừng con mẹ nó nhiều lời nữa, đi thôi!

Sau đó Lò Bát Quái tóm lấy Mèo Béo ném lên trên người, rồi mang theo Trùng Bát chạy nhanh như làn khói.

Trung Tòng đạo nhân đứng tại chỗ sửng sốt nửa ngày, sau đó miễn cưỡng một câu:

-Một đám người điên!

Chỉ có điều trong mắt hắn đều là vẻ hâm mộ, hắn cũng từng có hu

ynh đệ tương tự, đáng tiếc, bản thân hắn lại đem những huynh đệ kia đều biến thành kẻ địch... Vật đổi sao dời, nếu như thời gian có thể đảo ngược, hắn thề, hắn tuyệt đối sẽ không bắt huynh đệ của mình nữa.

Mặc kệ Trung Tùng đạo nhân nghĩ như thế nào thì dưới sự thôi thúc của Mèo Béo và Trùng Bát thì tốc độ của Lò Bát Quái cực nhanh.

Nhưng mà khiến cho ba người kinh ngạc chính là, không biết là con thỏ kia uống cái thuốc gì, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh, cho dù là dựa vào thực lực của Trùng Bát, ở lúc không có phản tổ, thì căn bản là đuổi không kịp, chỉ có thể nhìn con thỏ càng chạy càng xa!

Nếu như có người ở chính diện, nhất định sẽ nhìn thấy tình huống của con thỏ, lúc này, hắn tự lẩm bẩm trong miệng: “Hằng Nga, nàng nhất định không được có việc gì, sư phụ, người kiên trì một chút nữa, ta đến rồi!”

Lúc này, mi tâm của Tàn Thọ đã bắt đầu đỏ lên!

Cùng lúc đó, ở gần mặt trăng.

Hằng Nga gọi tất cả nhóm tiểu yêu vào bên trong Nguyệt Cung, một đám người trốn ở bên trong Nguyệt Cung đều ngửa đầu lên nhìn bầu trời, toàn thân phát run.

Hằng Nga vừa trấn an đám người, vừa nói:

-Mọi người đừng sợ, đừng sợ... Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Vừa nói, từng đạo lôi đình hiện lên trên bầu trời dọa đám người hét ầm lên theo bản năng.

Những năm này, thực lực của đám người Nhất Bính, Yêu Cơ cũng có chỗ tiến bộ, nhưng mà ở nơi này tiến bộ có hạn, đối diện với loại chiến đấu này, thực lực của bọn họ dường như tương đương với không có.

Cho dù là như thế, mấy tiểu yêu, yêu vương lúc trước bị Tàn Thọ thu lưu, vẫn canh giữ ở cửa cung Nguyệt Cung, từng người hai tay cầm binh khí chống đỡ hai chân run lẩy bẩy, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, trong lòng mặc niệm: “Đánh chết cũng không thể lui, đánh chết cũng không thể lui...”

Chương 891: Con cóc ở mặt trăng

Chương 891. Con cóc ở mặt trăng

Cũng không thể trách bọn họ không có dũng khí, mà là bởi vì nơi cường đại nhất nơi này cũng chỉ là Nhân Tiên mà thôi, một tạp ngư tùy tiện ở trên trời cũng đã là Thiên Tiên.

Thực lực cách biệt quá lớn, đã không thể dùng hồng câu cái gì đó để ví von, mà cho dù lấy khoảng cách thiên địa cũng không miêu tả được thực lực chênh lệch giữa bọn họ.

Chênh lệch lớn như vậy, đối phương chỉ phát ra khí tức, cũng đã kích phát sự sợ hãi từ trong linh hồn của bọn họ!

Đó là phản ứng bản năng, thân thể và linh hồn đang sợ hãi theo bản năng.

Cho nên, bọn họ có thể đứng ở chỗ này, đã là có dũng khí cực lớn.

-Các người cũng đi vào đi. - Hằng Nga nói.

Mọi người quả quyết lắc đầu nói:

-Không vào, chúng ta đã đồng ý với thỏ gia bảo vệ tốt phụ nhân. Bọn họ muốn làm tổn thương người, nhất định phải bước qua thi thể của chúng ta, nếu không chúng ta có chết cũng sẽ bất an.

Nghe nói như thế, một đám yêu quái sau khi nhìn nhau, thì một tiều gia hỏa chạy đến kêu lên:

-Đúng! Chúng ta không thể có lỗi với thỏ gia! Hắn cho chúng ta một ngôi nhà tốt như vậy, không có đẳng cấp, không có bóc lột, tất cả mọi người đều là người một nhà. Chúng ta không thể có lỗi với hắn!

Lại có tiều yêu đứng ra nói:

-Đúng vậy, thỏ gia dạy chúng ta công pháp, cho chúng ta chỉ phí ăn mặc, bình thường cũng không để cho chúng ta làm cái gì. Bây giờ gặp nạn rồi, chẳng lẽ còn muốn để phụ nhân bảo vệ chúng ta sao?

-Không phải chỉ là chết thôi sao? Liều mạng!

Sau đó một đám tiều yêu lập tức xông ra khỏi Nguyệt Cung, sau đó tách ra chặn lại ở ngoài điện Nguyệt Cung. Một vài tiều yêu có thực lực kém chút thì trực tiếp vào bên trên cung điện Nguyệt Cung, dùng toàn bộ thân thể gia cố Nguyệt Cung, có ý bảo vệ Hằng Nga.

Hằng Nga nhìn thấy, lệ rơi đầy mặt, gọi:

-Các người mau vào đi! Mau vào đi có được không, bên ngoài quá nguy hiểm!

Đáng tiếc không có ai tiến đến, từng người hô hào:

-Bảo vệ phu nhân!

Trên bầu trời, tia chớp màu đen tung hoành tới lui, một vài sinh vật có ý đồ tiến vào mặt trăng đều bị đánh nát thành cặn bã, có điều người rơi xuống ngày càng nhiều, tia chớp màu đen cũng có chút cố hết sức chống đỡ.

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn bộp một cái liền đánh bay tia chớp màu đen, sau đó một nam tử toàn thân đen như mực giáng từ trên trời xuống, cười lạnh nói:

-Cái tinh cầu này, thuộc về ta!

Nó xong, nam tử sững sờ nói:

-A? Lại có còn sâu kiến? Tới thì có tác dụng gì, chết đi!

Nói xong, nam tử vung tay lên, ép về phía Nguyệt Cung!

Lộc cộc!

Một âm thanh cổ quái vang lên từ bên trong Nguyệt Cung, sau đó một tia chớp màu đen đột nhiên bộc phát ra lôi quang, trong nháy mắt, lôi quang che kín bầu trời!

Sinh vật có ý đồ rơi xuống đều bị đánh nát thành cặn bã!

Sau đó lôi đình hội tụ ở trên tia sét màu đen kia, lôi đình to lớn hóa thành một nhánh cây hoa quế, vèo một tiếng đâm về phía nam tử màu đen!

Nam tử thấy vậy, kinh hô một tiếng:

-Sao có thể?

Phốc!

Tia chớp màu đen đâm xuyên qua đầu nam tử, hồn phi phách tán!

Nam tử màu đen vừa chết thì trên trời lại có người giáng xuống, người này có ba đầu sáu tay, mặt xanh nanh vàng, giống như một t ôn ác ma, cái ót hết lần này tới lần khác mọc ra một cái mặt có đá ng vẻ hiền lành như Phật Đà, hiển nhiên đây là hóa thân của một t ôn Phật Đà màu đen!

-Tinh cầu này không tệ, là của Phật gia ta!

Phật quái cười ha ha nói.

Đúng lúc này, tia chớp màu đen đánh tới, Phật quái cười lạnh một tiếng, rồi móc ra một cái hạt ném về phía tia chớp màu đen!

Bành!

Một tiếng nổ lớn vang lên, tia chớp màu đen nổ tung, hạt châu bắn ngược trở về, rơi vào trong tay Phật quái một lần nữa.

Phật quái cười nói:

-Có chút thú vị, có điều, cũng chỉ như vậy.

Vừa nói, Phật quái vừa lấy một cái túi vải từ trong túi ra, lúc tia chớp kia bay tới lần nữa liền vẫy tay một cái, cái túi bỗng nhiên biến lớn, lập tức thu tia chớp vào.

Phật quái tiện tay treo cái túi ở trên eo, cười ha ha nói:

-Chỉ là nửa bước Đại La Kim Tiên cũng dám cản đường của Phật gia ta! Thật là không biết sống chết!

-Ôp!

Một tiếng ếch kêu vang lên.

Không đợi Phật quái cười xong, mặt đất từ từ mở ra, sau đó một con cóc lớn bò ra, híp mắt nhìn Phật quái, không nói gì, miệng hơi mở, đầu lưỡi bắn ra như tia chớp!

Một tiếng phù!

Ngay cả cơ hội phản ứng Phật quái kia cũng không có, đã trực tiếp bị kéo vào trong miệng con cóc, từng tiếng xương vỡ vụn vang lên theo tiếng kêu thảm thiết.

Thấy cảnh này, đông đảo tiểu yêu cùng kêu lên:

-Phu nhân, lui lại!

Kết quả sau khi con cóc lờm bọm thì nghiêng đầu đi sang chỗ khác, ngửa đầu lên nhìn bầu trời rồi nói tiếng người:

-Địa động đằng sau ta có thể ẩn thân, các người đi đi.

Đông đảo tiểu yêu nghe xong, lập tức vui mừng!

Hằng Nga bái tạ nói:

-Cảm ơn trước...

Còn chưa có nói xong, con cóc đã xoay người, tránh đi cái bái tạ của Hằng Nga.

Con cóc thâm ý liếc nhìn Hằng Nga nói:

-Cái cúi đầu này của người ta không chịu nổi, đi xuống đi, không có nhiều thời gian đâu.

Mặc dù Hằng Nga không hiểu ý tứ trong lời nói của con cóc, nhưng mà nàng biết lúc này không phải là lúc khách sáo, thế là mang một đám tiểu yêu nhanh chóng chui vào bên trong địa động.

Sau khi bọn họ đi vào, địa động tự động khép lại, giống như nơi này không có chuyện gì xảy ra vậy.

Con cóc nhảy một phát lên nóc nhà, ngửa đầu lên trời, híp mắt nó i:

-Ta nghĩ thấy một thân khí tức hắc hóa... Đáng tiếc, hắc rất yếu.

Đúng lúc này, càng nhiều đại quân hắc hóa lao đến, trong đó có trên trăm người là Đại La Kim Tiên!

Nhìn thấy nhiều Đại La Kim Tiên lao đến như vậy, con cóc liếm môi một cái, vẫn không nhúc nhích như là một pho tượng.

Đúng lúc này, một tiếng rống to vang lên:

-Đều rút hết cho ta! Thái Âm tinh quân muốn chỗ này!

Những tên Đại La Kim Tiên kia nghe vậy, mặc dù trong lòng có bất mãn, có điều hiển nhiên vô cùng kiêng kỵ với bốn chữ "Thái Âm tinh quân" nên vội vàng xoay người đi, ngay cả một lời hung ác cũng không dám nói ra.

Tên mập mập vừa nói xong, con mắt rơi vào trên thân con cóc lớn, sau đó con người ngưng tụ lại, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng phù một tiếng giống đối phương như đúc, tên mập mập gầm nhẹ nói:

-Là người?!

Chương 892: Thái Âm

Chương 892. Thái Âm

-Rác rưởi!

Nguyệt Thiềm cũng không nhìn hắn cái nào, mà trực tiếp mắng một câu.

Hắc Thiềm nghe vậy, giận quá hóa cười nói:

-Tốt, tốt tốt! Ha ha ha... Năm đó người chém ta ra khỏi cơ thể, không ngờ được là ta sẽ trùng sinh ở trong kính đen đúng không? Ta dùng vô số năm tháng để trưởng thành đến một bước hôm nay, chỉ vì một mục đích duy nhất đó là lấy lại những gì ta đáng được nhận!

Oành!

Một tia chớp rơi xuống, Hắc Thiềm không thể ngờ được, đã nói trước là nói chuyện trước rồi đánh nhau sau mà?

Còn chưa có nói xong, sao gia hỏa này đã động thủ rồi?

Lôi đình đánh vào óc, Hắc Thiềm bị đánh thành Hắc Thiềm thật sự theo nghĩa đen trong nháy mắt!

Tứ chi hắt mở ra, toàn thân run rẩy, sau đó bộp bộp một tiếng rớt xuống, không rõ sống chết.

Từ đầu đến cuối con mắt của Nguyệt Thiềm đều không có liếc tên kia lấy một cái, chỉ là ngửa đầu nhìn chằm chằm một bóng người sâu trong tinh không.

Một khắc sau, đạo thân ảnh kia đi tới trên mặt trăng, Thái Âm tinh quân một thân váy dài, áo trắng noãn như tuyết, bước chân nhẹ nhàng, giống như một đóa băng liên thịnh thế, bên trong thánh khiết, cao quý mang theo một cỗ khí thế uy nghi thiên hạ!

Thái Âm tinh quân liếc nhìn Hắc Thiềm bị đánh nửa sống nửa chết, rồi lại nhìn Nguyệt Thiềm, cười nói:

-Tốt xấu gì các ngươi cũng là một thể, không nói một hai câu mà đã động thủ rồi à?

Nguyệt Thiềm khinh thường nói:

-Rác rưởi mà thôi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thái Âm tinh quân cũng có chút khó coi, mặc kệ hắt là thể nào tới. Nhưng mà trong mắt rất nhiều người, hắt chính là ma chương của Thái Âm tinh quân, trên lý luận hắt và Hắc Thiềm không có gì khác biệt.

Nhưng mà nàng rất rõ ràng, hắt không phải!

Thái Âm tinh quân giận quá hóa cười mà nói:

-Tốt, rất tốt! Ta không muốn nói nhảm với một con sùng vật, chủ tử ngươi đâu?

Ánh mắt Nguyệt Thiềm có vẻ hơi ảm đạm, sau đó nói:

-Người không có tư cách gặp nàng, muốn đánh thì đánh, đừng có phí lời.

Thái Âm tinh quân giận dữ:

-Người muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho người!

Vừa nói, Thái Âm tinh quân lập tức phát một ống tay áo, một luồng ánh sáng óng ánh tụ từ trên trời giáng xuống, đập một cái vào trên người Nguyệt Thiềm, Nguyệt Thiềm phát ra một tiếng kêu ộp ộp, toàn thân tách ra từng tia lõi đình, trong nháy mắt lõi đình nổ tung thành cột sáng kia!

Nguyệt Thiềm chẳng không lên, vẫy tay một cái, một cây nguyệt quế rơi vào trong tay, nguyệt quế hắt lên một tia chớp màu đen hóa thành một đại đao lõi đình khổng lồ bổ thẳng về phía Thái Âm tinh quân!

Con người của Thái Âm tinh quân tỏ ra hàn ý:

-Người dám vùng đao với ta?

Nguyệt Thiềm lạnh lùng nói:

-Người thì là tính là cái thứ gì chứ?

Oành!

Đại đao lõi đình bổ vào đỉnh đầu Thái Âm tinh quân thì bị một tinh cầu xoay tròn chặn lại.

Mặt Thái Âm tinh quân như phủ băng nhìn chằm chằm Nguyệt Thiềm nói:

-Cho người một cơ hội cuối cùng, giúp ta tu thành chính thống, ta ban thưởng cho người được vĩnh hằng!

Bộp!

Miệng rộng của Nguyệt Thiềm mở ra, cái lưỡi dài suýt chút nữa quất vào trên mặt Thái Âm tinh quân!

Một đạo khí mạnh mẽ chặn trước mặt Thái Âm tinh quân chắn đầu lưỡi ở bên ngoài, hàn quang trong mắt nàng tăng vọt:

-Ngoan cố, vậy thì đi chết đi!

Vừa nói, tóc đen của Thái Âm tinh quân tung bay trong gió, trong nháy mắt trên đỉnh đầu Thái Âm tinh quân hóa thành một vầng trăng non, trăng non chuyển một cái, đánh vỡ đại đao lôi đình, thuận thế chém một cái, phù một tiếng, chặt xuống một cái tay của Nguyệt Thiềm!

Nguyệt Thiềm trực tiếp bị chặt bay, ngã trên mặt đất!

Có điều Nguyệt Thiềm lập tức lại đứng lên, nhìn cánh tay bị rơi mất, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, giống như là cái tay kia không phải của hắn vậy.

Thái Âm tinh quân thấy vậy, trong lòng vô cùng phẫn nộ nói:

-Người và chủ tử kia của người đều là đồ ngốc, cao ngạo xem thường tất cả mọi thứ trên thế gian này! Thế nhưng, các người là thứ gì chứ? Dựa vào cái gì mà xem thường ta!

Nguyệt Thiềm rớt cuộc cũng mở miệng:

-Người có túi da của tinh quân, nhưng không có sự độ lượng của tinh quân, tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi, bạo ngược vô thường, người dựa vào cái gì để cho ta coi trọng người? Rác rưởi!

Oành!

Thái Âm tinh quân trực tiếp giẫm một cước lên đầu Nguyệt Thiềm, mặt đất bị đập ra một cái hố to! Nguyệt Thiềm trực tiếp bị giẫm ở tận cùng dưới đáy hố, khoe miệng phun máu, nhưng vẫn lạnh lùng cao ngạo nhìn Thái Âm tinh quân.

Thái Âm tinh quân tức giận nói:

-Ta chán ghét nhất chính là loại ánh mắt này, năm đó chính nàng cũng nhìn ta như vậy!

Nguyệt Thiềm cười nhạo nói:

-Năm đó... ngươi còn không biết xấu hổ mà nói năm đó? Năm đó, nếu không phải vì ngươi thì Thái Âm Tinh sẽ trở thành bộ dáng ngày hôm nay sao?

Thái Âm tinh quân hừ lạnh một tiếng nói:

-Ta không sai, người sai chính là bọn ngươi! Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, nàng ở đâu?!

Nguyệt Thiềm nói:

-Ngươi không tìm thấy nàng, nàng cũng sẽ không gặp ngươi.

Thái Âm tinh quân mở năm ngón tay ra, trăng non giáng xuống, Thái Âm tinh quân nói ra từng chữ:

-Thái Âm Tinh năm đó một phen thành hai, ta và nàng mỗi người một nửa. Nàng không ở đây, hôm nay ta cầm một nửa khác của Thái Âm Tinh để gây dựng lại Thái Âm Tinh. Đến lúc gặp lại nàng, ta muốn xem xem là nàng lấy cái gì để đấu với ta! Còn về phần ngươi, đi chết đi!

Trăng non trên đầu Thái Âm tinh quân rơi xuống trong nháy mắt!

Kết quả, chờ nửa ngày, cũng không thấy trăng non xuống tới.

Thái Âm tinh quân nhú mây, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bàn tay lớn, nâng trăng non lên:

-Hỏa khí lớn như vậy, nên đi chặt củi đi.

...

Cùng lúc đó, Tàn Thộ đã chạy tới nơi quần tinh hội tụ, chỉ nhìn thấy một cánh cửa màu đen mở rộng, vô số người cùng với yêu ma quỷ quái tuôn ra từ bên trong!

Những người không may mắn chạy thoát đều bị vây lại ở trong, đại chiến hùng hực khí thế bên trên từng tinh cầu.

Tàn Thộ không có thời gian xem bọn họ, con người đảo một vòng rồi khóa chặt mặt trăng đang ở nơi sâu nhất giữa vô số sao trời!

Đáng tiếc, một khắc sau ánh mắt hắn liền bị vô số yêu ma quỷ quái chặn lại.

Tàn Thộ tức giận mắng một tiếng:

-Cút ngay!

-Chỗ này có một con thỏ!

-Mập quá!

-Ăn hấn!

Sau khi một đám yêu quái nhìn thấy Tàn Thộ thì hai mắt chúng sáng lên, cười điên cuồng rồi đánh tới.

Chương 893: Binh khí phù văn

Chương 893. Binh khí phù văn

Tần Thộ lườm bọn họ một cái, căn bản không có thời gian để ý tới những người này, lần đầu tiên hắn có suy nghĩ muốn giết người, thế là hét lớn một tiếng:

-Hoặc là cắt ngay, hoặc là chết, thần cần giết thần, ma cần giết ma, giết!

Trong lòng Tần Thộ vô cùng nóng nảy, nhìn một đám yêu quái vô giết tới đã hoàn toàn xé toang tất cả ranh giới cuối cùng ở trong lòng hắn, thế là hắn miệng rộng há to hóa thành một cái lỗ đen!

Đám yêu quái vốn đang nhào tới, thấy vậy thì bị dọa đến oa một tiếng rồi chạy ngược trở về, nhưng mà hấp lực quá lớn, tất cả đều tụt hân bất do kỷ bị hút vào trong miệng Tần Thộ, hóa thành vô số nguyên khí và phù văn rồi bị Tần Thộ hấp thu.

Vốn dĩ Tần Thộ hấp thu phù văn của một tôn Đại La Kim Tiên, mười hai Kim Tiên, thì trong đầu đã sắp đầy, sau khi nuốt cái này, thì thần thức Tần Thộ lập tức có cảm giác bành trướng, dịch chuyển ý niệm, tất cả phù văn tạo thành một Khi Thiên Phù to lớn...

Cùng lúc đó, hai tôn Đại La Kim Tiên thấy con thỏ một đường đánh tới.

Hai người nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng nói:

-Một tên Kim Tiên mà cũng ngông cuồng như thế, muốn chết!

Một khắc sau, hai người cùng xuất thủ, một đạo liệt diễm cùng một đạo hàn băng giáng từ trên trời xuống, hướng thẳng về phía Tàn Thọ.

Nhìn thấy hai tôn Đại La Kim Tiên xuất thủ, những người khác ở xa xa cũng nhao nhao nhìn lại, sau đó cười.

-Hai tôn Đại La Kim Tiên tăng sáu giết một con thỏ? Chắc chắn, thật đúng là coi trọng hần.

-Con thỏ kia cũng có chút bản lĩnh, đáng tiếc, thực lực quá yếu.

Động tĩnh bên này không nhỏ, một cường giả cấp Hoàng liếc mắt qua, nhưng mà thấy hai tôn Đại La Kim Tiên giết một con thỏ nửa bước Đại La Kim Tiên thì lập tức cười một tiếng, quay người rời đi.

Trong nháy mắt, ngay lúc hần xoay người, con mắt Tàn Thọ bỗng nhiên mở ra, Khi Thiên Phù bên trong thần thức nổ tung, hần chỉ cảm thấy nguyên khí bộc phát ra, trong cơ thể chấn động leng keng, giống như là có thứ gì đó vỡ nát!

Sau đó Tàn Thọ chỉ cảm thấy con mắt nhói nhói, trừng mắt nhìn theo bản năng, kết quả lúc mở ra, hần phát hiện toàn bộ thế giới cũng thay đổi!

Đồng thời trong đầu vang lên âm thanh của Nam Vô Tội:

-Sở dĩ không có nói cho người, là bởi vì sợ người mơ tưởng xa vời. Nếu người đã bước vào Đại La Kim Tiên thì đoạn văn này cũng sẽ tự hiện ra. Thế nhân đều coi thành tiên là một đạo lớn nhất, vượt qua, thì chính là có được tư cách thiên nhân. Nhưng mà ở trong võ đạo tiên, thì không tính như vậy. Phàm nhân võ đạo tiên muốn

giết tiên cũng không phải là không được, nhưng mà nếu không đột phá Đại La Kim Tiên này, thì tối đa cũng chỉ là vô địch dưới Đại La Kim Tiên mà thôi.

Cổ nhân trí giả, tầng tối cao cũng chỉ có đạt tới đây, đồng thời cũng ngừng ở đây.

Đến mức người trong thiên hạ đều coi võ đạo tiên là bàng môn tà đạo, cuối cùng dừng bước trước Đại La Kim Tiên, đại đạo không phải chỉ có một con đường.

Nhưng mà ta một mình sáng tạo ra Khi Thiên Phù, dựa vào Khi Thiên Phù tự nổ, mượn nhờ sức mạnh thiên địa, lấy phương thức lừa dối là có thể bước qua đạo khảm này. Nhưng mà không phải là người có cơ thể cường hoành đến cực hạn thì không thể thử, nếu không nhẹ thì trở thành phế vật, nặng thì hồn phi phách tán.

Có điều, người đã vượt đến đây, những lời này cũng đã thành dĩ vãng.

Sau khi võ đạo tiên vượt qua Đại La Kim Tiên, thì tất cả sức mạnh đều sẽ phát sinh biến hóa.

Cơ thể võ đạo tiên vô địch, sinh ra ý niệm, vũ khí là phù văn, nhưng mà cái này cũng không phải là chỗ cường đại nhất của võ đạo tiên.

Chỗ cường đại nhất của võ đạo tiên chính là đồng tử của võ đạo tiên!

Đây là phép thuật mà chỉ có vượt qua Đại La Kim Tiên mới có thể mở ra, một khi mở ra, người có thể nhìn thấy một thế giới khác, từ một cái phù văn, dây xích trật tự đại đạo mà tạo thành một thế giới.

Tất cả phép thuật, pháp môn mà mọi người dùng người chỉ cần nh

in một cái là có thể biết được phương pháp dùng, đại đạo phù văn tạo thành điểm yếu của thuật pháp, sau đó một phát giết chết!

Ở bên trong mắt của võ đạo tiên, vạn vật thế gian không có gì là một quyền không phá nổi, nếu có thì chỉ là hai quyền.

Con thỏ, người là truyền nhân và cũng là đệ tử duy nhất của ta, bất luận sống sót như thế nào, võ đạo tiên cũng không thể đoạn tuyệt truyền thừa như vậy.

Đến đây thì âm thanh biến mất.

Đồng thời Tần Thộ cũng hiểu, vì sao thế giới trước mắt thay đổi.

Phần lớn thế giới bây giờ trong mắt Tần Thộ đều giống nhau, chỉ là càng thêm dễ thấy, sáng tỏ, nhìn càng rõ hơn mà thôi.

Nhưng mà khi Tần Thộ vận chuyển nguyên khí đến hai mắt, tập trung lực chú ý, quan sát một số người, thì từng đạo tuyến đường vận chuyển nguyên khí trên thân người kia, cùng với từng phù văn bên trong thức hải của họ thoáng hiện lên, tạo thành các loại đồ án câu thông với đại đạo thiên địa, sự kết hợp của nguyên khí trong cơ thể với nguyên khí thiên địa, phát ra từng đạo pháp thuật mạnh mẽ.

Thậm chí Tần Thộ còn trực tiếp nhìn thấy hai đạo dòng lũ thủy hỏa ở đối diện, trong nháy mắt áo ngoài của hai dòng lũ này biến mất, chỉ còn lại từng cái phù văn tạo thành trật tự đồ án phép thuật, bám vào trên nguyên khí cuộn cuộn!

Chỉ nhìn thoáng qua, Tần Thộ liền thấy, mặc dù những đồ án này phức tạp, nhưng mà luôn có một chỗ tương đối thiếu phù văn, nơi này kết nối hơi lỏng, những điểm này hẳn chính là cái gọi là điểm yếu.

Tần Thộ không dám khẳng định, nhưng mà hẳn không ngại đánh

một quyền để thử!

Thế là Tần Thộ liền thử, đánh ra hai quyền, mục tiêu rất rõ ràng, k hông có bất kỳ biến hóa dư thừa nào, một quyền đơn giản sáng tỏ!

Sau đó Tần Thộ chỉ cảm thấy hai đạo năng lượng cực kỳ kinh khủng kia, bị một quyền nhẹ nhàng của hắn đánh vỡ điểm yếu trong t rật tự đồ án phép thuật, sau đó giống như là hai cái khinh khí cầu bị kim đâm, vỡ vụn trong nháy mắt! Thậm chí liên tiếp nổ cũng k hông có!

Sau khi đồ án phù văn bên trong sụp đổ, nguyên khí bên trong khinh khí cầu kia liền tán loạn theo, không có bất kỳ uy lực gì có thể nói.

Chương 894: Binh khí phù văn (2)

Chương 894. Binh khí phù văn (2)

Tần Thộ há miệng khẽ hút theo bản năng, những phù văn và nguyên khí kia đều bị hắn hút vào trong miệng.

Con mắt Tần Thộ lập tức sáng lên:

-Thì ra là thế... giết!

Nếu như nói một khắc trước, Tần Thộ đánh tới là một bầu nhiệt huyết, thì bây giờ Tần Thộ chính là mười phần sức mạnh!

Tần Thộ căn bản không để ý tới hai tên Đại La Kim Tiên kia, trong mắt hắn chỉ có mặt trăng, hai điểm tạo thành một đường thẳng, giết qua thẳng tắp!

Hai tôn Đại La Kim Tiên thấy Tần Thộ phá vỡ phép thuật của bọn họ, thế là nhìn nhau, đều thấy trong ánh mắt của nhau sự buồn bực, xấu hổ và phẫn nộ, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, tự mình đi xuống, ngăn ở trước mặt Tần Thộ, phẫn nộ quát:

-Con thỏ, chạy đi đâu?

Nhưng mà khiến cho hai người càng phẫn nộ hơn chính là, con thỏ kia cũng chưa từng thèm nhìn bọn họ một chút, mà trực tiếp né m đến một câu:

-Cút!

-Chết đi!

Tên Đại La Kim Tiên dùng lửa kia rít lên một tiếng, phía sau hắn dâng lên một đờ đằng Hỏa Kỳ Lân hắc ám, rồi xông tới đánh về phía Tần Thộ.

Mí mắt Tần Thộ vừa nhấc, trong nháy mắt đã phân giải được vô số phù văn trong Hỏa Kỳ Lân hắc ám, những đồ án này dùng rất nhiều phù văn kết nối lẫn nhau, hiển nhiên cái này càng thêm phức tạp, bá đạo hơn so với phép thuật hỏa diễm trước đó.

Có điều Tần Thộ lại cười, cái thứ này nhìn thì phức tạp, nhưng mà ở bên trong mắt của võ đạo tiên thì lại trở nên vô cùng đơn giản, bởi vì có nhiều đồ án, càng có nhiều điểm và đường kết nối thì chỉ cần chọn một điểm đã chính là nhược điểm!

Tần Thộ trực tiếp đằng không lên, đánh một quyền vào phía đầu Hỏa Kỳ Lân!

Đại La Kim Tiên hỏa diễm cười:

-Thứ không biết sống chết, Hỏa Kỳ Lân hắc ám này của ta cũng không phải vật trang trí, nó là...

Còn chưa nói xong, đã thấy Tàn Thộ đánh một quyền vào trên đỉnh đầu Hỏa Kỳ Lân, trong nháy mắt, Hỏa Kỳ Lân dừng lại trên không trung, sau đó phù một tiếng liền bắt đầu tan rã, cuối cùng hóa thành hành nguyên khí đầy trời rồi biến mất!

Tàn Thộ há to miệng rộng, nuốt nguyên khí và phù văn vào trong bụng, sờ sờ cái bụng, rồi lạnh lùng nhìn lên Đại La Kim Tiên hỏa diễm nói:

-Đến phiên ngươi.

Đại La Kim Tiên hỏa diễm mang vẻ mặt không dám tin nhìn Tàn Thộ, cả người run rẩy nói:

-Ngươi... ngươi làm thế nào?

Đáng tiếc, Tàn Thộ không có thời gian nói nhảm với hắn, xoay người một cái, trong đầu hiện lên lời của Nam Vô Tội:

-Ý niệm sinh, phù văn làm vũ khí!

Một khắc sau, Tàn Thộ chỉ cảm thấy phù văn trong đầu di chuyển đến trên tay, sau đó nguyên khí bốn phía ngưng tụ trên hai tay của hắn, xuất hiện một cái Lưu Tinh Chùy.

Tàn Thộ ước lượng Lưu Tinh Chùy một cái, luôn cảm thấy cái chùy này thiếu một chút cái gì đó, giống như là bình khí này chỉ có khung xương mà không có máu thịt, cực kỳ khó chịu. Thế là ánh mắt lóe ra thần quang, một khắc sau, Lưu Tinh Chùy vỡ vụn, nguyên khí đầy trời lại gây dựng lại, lúc Lưu Tinh Chùy xuất hiện một lần nữa, Tàn Thộ kinh ngạc phát hiện, vậy mà suy đoán của hắn

lại thành sự thật!

Thuật sửa đá thành vàng phối hợp với binh khí phù văn của võ đạo tiên, thế mà lại là để bù đắp cho tiên thiên không đủ của binh khí phù văn, binh khí phù văn chỉ có thể tạo dựng được khung xương cường đại nhất, nhưng mà không có máu thịt, chỉ có khung xương thì đương nhiên là không hoàn mỹ. Nhưng mà thuật sửa đá thành vàng lại có thể giải quyết vấn đề này một cách hoàn mỹ, trực tiếp đánh nát toàn bộ nguyên khí và phù văn rồi quấy vào một chỗ, sau đó lại ngưng tụ lần nữa, thì liền trở thành một binh khí hoàn mỹ.

Loại cảm giác này giống như là người mang theo binh khí phù văn thì chính là mang mấy cây cốt thép đi chiến đấu.

Sau khi dung nhập sửa đá thành vàng, chẳng khác nào đem cốt thép hòa tan, rồi lại dung nhập thêm hợp kim còn lại, rồi rèn đúc thành một thanh chiến đao sắc bén hoặc là thanh giáo.

Mà uy lực của cái này tự nhiên là không thể so sánh nổi.

Tần Thọ ước lượng Lưu Tinh Chùy trong tay một chút, rồi cảm một điều thuốc ngậm lên môi, cười nói:

-Chiến đấu chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Nói xong, Tần Thọ liền quăng một cái búa về phía Đại La Kim Tiên hỏa diễm!

Đại La Kim Tiên hỏa diễm thấy vậy, hỏa diễm trong tay đã bay ra biến thành tám chắn có ý đồ ngăn cản, kết quả Lưu Tinh Chùy trượt mắt lại biến mất!

-Người đâu?

Đại La Kim Tiên hỏa diễm kêu lên theo bản năng.

Đúng lúc này, Đại La Kim Tiên hàn băng vừa ở bên trên xem nào nhiệt đã kêu thảm một tiếng, một cái Lưu Tinh Chùy cực lớn đập vỡ nát đầu hắn!

Thần hồn vừa xông ra, đã bị một bàn tay lớn bắt lấy, rồi tiện tay ném vào bên trong miệng!

Đại La Kim Tiên hỏa diễm ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một con khỉ lớn có lông màu trắng đập một bàn tay tới!

Khiên lửa của Đại La Kim Tiên hỏa diễm bay lên chống cự! Kết quả bàn tay lớn thuận thế vỗ vào hư không, đánh về phía thân thể của hắn, miệng rộng há to cắn một miếng lên trên tấm chắn hỏa diễm!

Ánh mắt Đại La Kim Tiên hỏa diễm hoảng sợ, nhìn tấm chắn bị một ngum cắn nát!

-Chạy!

Trong đầu Đại La Kim Tiên hỏa diễm chỉ hiện lên một suy nghĩ như vậy, nhưng mà một khắc sau hắn đã bị bàn tay lớn tóm lấy, sau đó con khỉ lớn kia một tay nắm lấy Lưu Tinh Chùy, một tay tóm lấy hắn, sau đó vung chùy lên đập vào đầu hắn!

Đại La Kim Tiên hỏa diễm bị dọa sợ đến vỡ mật, thần hồn chủ động thoát ra khỏi Thiên Linh Cái muốn chạy trốn, kết quả con khỉ lớn kia dữ tợn cười một tiếng, miệng rộng khế hút, dưới hấp lực kinh khủng, hắn thân bất do kỷ bay vào bên trong miệng con khỉ, hóa thành nguyên khí cuộn cuộn và phù vân rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Con khỉ lớn này chính là Tàn Thọ biến thành, cũng chính là biến thể hành Chu Yểm trong “Huyền Thiên Cửu Biến”.

Cho tới bây giờ, Tàn Thộ đã nuốt qua vô số phù văn, chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã là ba cái, mỗi tên Đại La Kim Tiên chỉ ít đều có một sợi dây xích trật tự đại đạo hoàn chỉnh.

Mỗi lần tăng lên một tầng, chính là cần phải lĩnh ngộ được một sợi dây xích trật tự đại đạo hoàn chỉnh.

Chương 895: Con thỏ đánh Thái Âm

Chương 895. Con thỏ đánh Thái Âm

Lại thêm Tàn Thộ ăn hết cả các Kim Tiên, Thiên Tiên, hấp thu các loại phù văn, có lẽ hơi kém một chút với dây xích trật tự hoàn chỉnh, nhưng mà lại liên quan đến trên mặt, chỉ sợ cao thủ cấp Hoàng cũng không có lượng dây xích trật tự đại đạo rộng và tạp như hắn.

Cho nên, cho tới bây giờ, Tàn Thộ nhìn lại công pháp, pháp thuật năm đó tu luyện, đã không phải đơn thuần là nhìn luyện như thế nào, mà là trực tiếp nhìn tổ hợp phù văn, sự phân bố của đồ án, phân tích nguyên lý bên trong, sau đó suy luận suy một ra ba, cấp độ đồ vật càng sâu.

Cũng giống như binh khí phù văn trước đó...

Bây giờ Chu Yếm cũng không còn là hình tượng biến hóa đơn giản, mà Tàn Thộ đã chân chính hóa thân thành cự thú Chu Yếm, sức mạnh vô cùng lớn, sát khí tung hoành!

Một hơi giết chết hai tôn Đại La Kim Tiên, Tàn Thọ không có ý d
ừng lại, mà quay người tiếp tục lao nhanh về phía Nguyệt Cầu!

Sau khu vực vậy thì Lưu Tinh Chùy trong tay hắn liền biến thàn
h Lang Nha Bổng, không cần biết người là ai, chỉ cần người chắn
ở trước mặt hắn, thì cứ ăn một đòn trước rồi nói sau!

Kết quả là, phàm là từ Đại La Kim Tiên trở xuống, bị cây gậy đán
h thì đều biến thành bột mịn trong nháy mắt! Đừng nói là máu, m
à ngay cả thịt cũng không có còn lại một chút gì!

Thần hồn, nguyên khí bị Tàn Thọ nuốt vào trong miệng, bổ sung
cho sự tiêu hao của thân thể, đồng thời nâng cao tu vi của bản thân.

Còn về phần Đại La Kim Tiên?

Thật có lỗi, bởi vì Đại La Kim Tiên tầng chín cũng chính là lĩnh n
gộ chín sợi dây xích trật tự đại đạo mà thôi, nhưng mà vừa rồi Tàn
Thọ đã nuốt mười hai sợi dây xích trật tự đại đạo. Luận đạo, luận
lực, luận kỹ xảo, thì không có người nào là đối thủ của Tàn Th
ọ.

Cho nên Đại La Kim Tiên chắn ở phía trước, thì một gậy đi qua c
ũng là một đường kêu thảm...

Hai gậy thì kêu thảm liền im bật, ba gậy thì chính là một đồng tro
tàn.

Một đường vọt tới bên ngoài mặt trăng, Tàn Thọ vừa vặn nhìn thấ
y Thái Âm tinh quân đang giơ cao cánh tay chuẩn bị giết Nguyệt
Thiểm.

Lông mày Tàn Thọ nhướng lên, vọt thẳng xuống, ngăn cản cánh t
ay của Thái Âm tinh quân, nói ra từng chữ:

-Hằng Nga đâu?

Thái Âm tinh quân sững sờ, nhìn lại, rồi chau mày nói:

-Chu Yểm? Không đúng, người không phải Chu Yểm.

Tần Thọ nghiêng đầu một cái, hỏi:

-Đừng con mẹ nó nói nhảm, ta hỏi người, Hằng Nga đâu!

Thái Âm tinh quân liếc nhìn Nguyệt Cung sập đổ, Tần Thọ cũng tuôn con mắt nhìn qua, sau đó từ trong lòng dâng lên sự phẫn nộ tột cùng!

Thái Âm tinh quân cười quái dị nói:

-Ta không biết Hằng Nga nào cả, nếu có, thì chắc là đã bị chôn ở dưới đó... A!

Không đợi Thái Âm tinh quân nói xong, Tần Thọ đã vung tay lên đập Thái Âm tinh quân bịch một cái xuống nền đất, sau đó giống như là Phong Hỏa Luân, phanh phanh phanh điên cuồng đập lên mặt đất, cuối cùng hai tay dùng sức ném!

Bành!

Cả người Thái Âm tinh quân bị nện vào trong một cái hố lớn!

Tần Thọ đi theo giẫm một cước lên mặt Thái Âm tinh quân!

Đúng lúc này, Nguyệt Thiềm trầm lặng nói:

-Trong cung điện không có ai, đều đã dời người đi rồi.

Tần Thọ sững sờ, phẫn nộ trong mắt biến mất trong nháy mắt, sau đó lúng túng gãi gãi đầu, chậm rãi giơ chân lên, nhìn Thái Âm tin

h quân phía dưới chân đã bị đánh đến mơ hồ nói:

-Xin lỗi, đánh nhầm.

Ánh mắt Thái Âm tinh quân từ từ tập trung lại...

Lúc này Nguyệt Thiềm tiếp tục nói:

-Có điều, cung điện là do các nàng đập.

Tần Thộ nghe xong, lại đập một cước xuống!

Bành!

Lúc này Tần Thộ mới nói:

-Móa, hủy cung điện của lão tử, không giẫm người thì giẫm ai!

Nguyệt Thiềm:

-...

Nguyệt Thiềm nói:

-Người không phải là người trong kính đen, người là ai?

Lúc này Tần Thộ mới nhớ tới, mình vẫn còn đang ở hình dáng củ a Chu Yểm, vừa định nói, thì một khí tức kinh khủng dâng từ dưới lòng bàn chân lên, sau đó bịch một tiếng, hất tung Tần Thộ lên mặt đất.

Sau đó Tần Thộ và Nguyệt Thiềm liền thấy toàn thân Thái Âm tinh quân từ từ tản ra khí tức hắc ám, vừa bay lên vừa cắn răng nghiến lợi nói:

-Người dám đánh ta? Cái thứ rác rưởi nhà các người! Người dám

đánh Thái Âm tinh quân, nữ tiên đứng đầu giữa thiên địa?!

Một con mắt rất to dăng lên phía sau Thái Âm tinh quân, Tần Thộ biết, đó chính là Thái Âm Tinh, cũng chính là con mắt của Bàn Cổ.

Thái Âm tinh quân hoàn toàn điên rồi, sức mạnh vô biên, bạo phát hội tụ trên tay nàng, ngón tay chỉ vào Tần Thộ nói:

-Ta thấy khí tức của ngươi rất quen, chẳng lẽ ngươi chính là con t hỏ kia? Rất tốt, rất tốt, ngày đó để ngươi chạy thoát, hôm nay ta sẽ róc xương lóc thịt ngươi!

Vừa nói, Thái Âm tinh quân đã đánh một bàn tay tới, trong nháy mắt toàn bộ bầu trời đều lâm vào trong bóng tối, khí thuần âm biến thành sát khí màu đen hội tụ trong tay Thái Âm tinh quân, nghĩ thôi cũng đã thấy được uy lực của một chương này vô cùng to lớn!

Tần Thộ vội vàng mở đồng tử của võ đạo tiên ra, kết quả vừa nhìn thấy, Tần Thộ lập tức trợn tròn mắt!

Một chương này của Thái Âm tinh quân vậy mà chỉ có một phù văn!

Phù văn này ngưng tụ ở trên tay nàng, còn tập trung sát khí của thiên địa, đó là sát khí thật!

Nàng giống như là trời sinh có thể thao túng tất cả sức mạnh, sau khi sát khí vô biên tràn vào trong tay nàng, thì trực tiếp chuyển hóa thành sức mạnh cơ thể đơn giản nhất, đây chính là muốn dùng một chương đánh chết hẳn!

Tần Thộ không nhịn được mắng:

-Móa, khó trách ngươi độc thân, phu quân ngươi chính là bị ngươi

i đánh chết hả?

Lời này vừa nói ra, Nguyệt Thiềm đã trực tiếp nhảy về sau hơn một trăm dặm, ánh mắt nhìn Tần Thộ giống như là nhìn một tên xui xẻo chọc phải tổ ong vò vẽ.

Sau khi Thái Âm tinh quân nghe nói thế, toàn bộ thân hình đều dừng lại một chút, sau đó trực tiếp bạo nổ, bên trên gương mặt xinh đẹp mang theo vài phần dữ tợn, đây quả thực là mặt mũi gì cũng không cần nữa, mà chỉ muốn giết chết Tần Thộ! Mi tâm Thái Âm tinh quân sáng lên một tia hắc ám, sức mạnh tăng lên lần nữa!

Tần Thộ thông qua đồng tử võ đạo tiên có thể thấy rõ ràng, sức mạnh này của Thái Âm tinh quân tăng lên gấp ba lần trong nháy mắt!

Chương 896: Ngô Cương

Chương 896. Ngô Cương

Đồng thời bàn tay của Thái Âm tinh quân cũng vùng mạnh qua, hừ không không có nổ nát vụn mà là trực tiếp hóa thành phần vụn, sức mạnh kinh khủng còn chưa tới mà Tần Thộ đã cảm thấy máu thịt toàn thân đều đang điên cuồng nhấn chuông báo động. Đau! Đây chính là cảm giác duy nhất của Tần Thộ!

Có điều Tần Thộ lại không có chút vẻ sợ hãi nào, hắn cũng không biết là vì cái gì, cho dù là lúc thật sự đối mặt với loại tình huống tuyệt vọng này, hắn cũng bỗng nhiên bình tĩnh lại, chính là an tĩnh

như thế nhìn Thái Âm tinh quân đánh tới, sau đó gãi gãi cái môn g...

Dường như Thái Âm tinh quân đã tập hợp xong sức mạnh, trong nháy mắt tốc độ của bàn tay tăng vọt lên gấp mấy trăm lần!

Sau đó dùng tốc độ tuyệt đối đánh xuống, Tàn Thộ biết hẳn chạy không thoát, có điều vẫn không hoảng hốt.

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn vỗ vỗ đầu Tàn Thộ, sau đó giống như là đang lay một đứa trẻ, kéo Tàn Thộ về phía sau.

Trước mắt Tàn Thộ có thêm một người nam tử hùng vĩ, dùng dây cỏ buộc lưng quần, hai tay để trần!

Bên trong miệng nam tử ngậm một nhánh cây hoa quế.

Quý dị chính là, rõ ràng tốc độ của nam tử này rất chậm, thậm chí rất nhàn tản, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi một động tác của gia hỏa này lại nhanh hơn bàn tay của Thái Âm tinh quân mấy phần, thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi, quay đầu liếc nhìn Tàn Thộ nói:

-Tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng về rồi?

Loại nhàn tản tiêu sái kia, khiến Tàn Thộ nhìn đến trợn cả mắt lên.

Đúng lúc này, một chương đập tới!

Bốp!

Nam tử trực tiếp bị đánh xoay vòng, nhánh cây hoa quế trong miệng cũng bị tát bay!

Trong nháy mắt, sự ra vẻ làm màu trước đó của nam tử rơi đầy đá

t.

Nam tử xoa xoa mặt, sau đó vỗ vỗ Tần Thụ nói:

-Người thấy rồi đó, không phải là ta động thủ trước, mà là nữ nhân này động thủ trước, người phải làm chứng cho ta.

Tần Thụ gật đầu.

Đột nhiên nam tử quay đầu, há to miệng nói:

-Đến lượt lão tử rồi!

Một khắc sau, bắp thịt toàn thân của nam tử bành trướng, đi nhanh tới trước mặt Thái Âm tinh quân còn đang mơ hồ!

Thái Âm tinh quân có nằm mơ cũng không ngờ được, mình dùng toàn lực đánh một chiêu vào trên mặt nam tử này, vậy mà gia hỏa này lại không bị làm sao!

Rõ ràng tốc độ nhìn thì rất chậm, nhưng lại nhanh hơn nàng!

Sau đó đột nhiên Thái Âm tinh quân ý thức được cái gì, hoảng sợ nói:

-Chẳng lẽ người là... ách!

Không đợi Thái Âm tinh quân nói ra, một tay nam tử đã bóp cổ Thái Âm tinh quân, sau đó cười ha ha với nàng, rồi đánh một quyền về phía đối diện!

Chỉ nghe bịch một tiếng, sau đó Thái Âm tinh quân giống như một ngôi sao băng, bị đánh bay ra ngoài, thuận đường đụng phải một tên Đại La Kim Tiên trên bầu trời, cùng với một đám không biết là cái gì gì tiên...

Tần Thọ thấy vậy, trợn mắt há mồm!

Nam tử quay đầu cười hê hê với hắn nói:

-Rất kinh ngạc có đúng không?

Tần Thọ nhìn nam tử trước mắt, sau đó bưng tỉnh ngộ gật đầu nói:

-Cuối cùng thì ta cũng hiểu vì sao ngươi lại độc thân rồi...

Mặt nam tử lập tức đen lại, sao đầu óc của cái con thỏ này suy ngĩ chuyện gì cũng không giống người bình thường vậy?

Người vừa tới không phải ai khác, mà chính là Ngô Cương!

Ngô Cương vỗ vỗ đầu Tần Thọ nói:

-Đến cấp độ này của ta rồi thì nữ nhân đã không còn quan trọng nữa.

Tần Thọ nói:

-Đúng, ngươi có một cái cây đánh cũng không nát.

Ngô Cương nhìn Tần Thọ một chút, Tần Thọ hỏi ngược lại:

-Chẳng lẽ không đúng sao?

Ngô Cương hí mắt nói:

-Ta luôn cảm thấy lời nói này của ngươi có hàm ý.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Đừng có phí lời nữa, muội tử nhà ta đâu?

-Mọi tử nhà ngươi không có việc gì... hả? Con thờ... có chuyện rồi.

Bỗng nhiên, Ngô Cương ngẩng đầu lên nói.

Trong lòng Tần Thộ run lên:

-Mọi tử nhà ta xảy ra chuyện gì rồi?

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Không phải, mọi tử nhà ngươi vẫn còn tốt lắm. Ta nói là chúng ta sắp có chuyện rồi, cô nương kia tìm mấy tôn đại đế tới, chắc chắn... chơi không lại, chuồn thôi, chuồn thôi.

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Ngươi còn chạy?

Hai mắt Ngô Cương khẽ đảo nói:

-Phí lời! Tự mình tìm cái cây rồi ôm chặt vào, lát nữa rơi xuống thì đừng có trách ta không nhắc nhở ngươi.

Lời này vừa nói ra, Nguyệt Thiềm nhảy thẳng vào trong cái động.

Tần Thộ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Ngô Cương bay lên trời, lúc mình biến hóa, trực tiếp hóa thành một người khổng lồ còn lớn hơn so với mặt trăng! Sau đó hai tay hắn vồ lấy, nâng mặt trăng lên rồi bước xông ra ngoài!

Vốn dĩ Tần Thộ còn đang đứng, một khắc sau liền giống như là người ngồi bên trên hỏa tiễn, bị lực đẩy dấn bẹp cả người ở trên mặt đất!

Sau đó Tần Thộ chỉ thấy, tinh cầu này giống như là một quả đạn p

háo siêu cấp, mạnh mẽ đâm một đường, mặc kệ là tiên gì, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng đều là vừa đối mặt đã bị đụng vỡ nát!

Thậm chí Tàn Thộ còn nhìn thấy một cao thủ cấp Hoàng bị đụng đến thổ huyết, sau khi bị đụng hai lần liên tục thì không thấy có động tĩnh gì nữa...

Tàn Thộ nhìn đến đây, tất cả trong đầu đều là dấu chấm hỏi!

Người ta nói rằng Ngô Cương là bị Viêm Đế trục xuất lên mặt trăng này?

Viêm Đế là Tam Hoàng, có vẻ như cũng là cao thủ cấp Hoàng?

Nếu như Ngô Cương có thể đánh cao thủ cấp Hoàng, thậm chí cả bậc cường giả như đại đế, vậy thì sao lại bị Viêm Đế nhốt ở trên mặt trăng không ra được chứ?

Hơn nữa, nhìn bộ dáng bây giờ của con hàng này, không giống như là không thể bỏ đi!

Chẳng lẽ chỗ này còn có ẩn tình gì?

Chẳng lẽ lão tiểu tử Ngô Cương này coi trọng Hằng Nga nên không rời đi?

Đang suy nghĩ miên man thì Tàn Thộ cảm thấy có một cỗ sức mạnh to lớn truyền tới từ phía sau làm hắn không tự chủ được mà bị bay lên bầu trời!

Ngô Cương đột nhiên dừng lại!

Tàn Thộ kêu lên:

-Sao thế?

Ngô Cương nói:

-Cứ thế này, thì không chạy thoát được bọn họ.

Tần Thộ quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang chạy rất nhanh, người ở trên đó chính là Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Tần Thộ không nhịn được mắng một câu:

-Móa, lúc ở Địa Tiên Giới, tên này chính là có thể không lộ diện thì không lộ diện, có thể không xen vào chuyện bao đồng thì tuyệt đối sẽ mặc kệ. Bây giờ thì hay rồi, làm gì cũng tích cực nhất, tên này cũng quá phản diện rồi!

Chương 897: Lựa chọn

Chương 897. Lựa chọn

Mắng xong, Tần Thộ nói:

-Cương Tử, người còn đứng đó nhìn làm gì nữa? Mau chóng chạy đi!

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Chạy không thoát, bọn gia hỏa này chạy nhanh hơn chúng ta.

Tần Thộ nghe được câu này, lại nhìn vẻ mặt Ngô Cương có biểu cảm thoải mái, trong lòng Tần Thộ run lên, cái này con mẹ nó sao l

ại giống như đúc biểu cảm của sự phẫn hờn lúc trước vậy?

Tần Thợ lập tức kêu lên:

-Không được, không cho phép người làm loạn, muốn đi thì cùng đi!

Ngô Cương kinh ngạc nhìn Tần Thợ nói:

-Đầu óc người biến thông minh lúc nào vậy?

Tần Thợ cả giận nói:

-Thỏ gia ta vẫn luôn rất thông minh, ta cho người biết, muốn đi thì cùng đi, nếu không thì chúng ta cùng nhau đánh bọn họ!

Vừa nói thì đã thấy một cái lò giáng từ trên trời xuống:

-Ôi đêch, con thỏ, các người đi ra thế nào vậy? Đây là ai vậy? - Lò Bát Quái từ xa đã ồn ào.

Ngô Cương liếc Lò Bát Quái nói:

-Cái nồi không tệ.

Lò Bát Quái cả giận nói:

-Cái gì mà nồi? Sao ánh mắt của người kém thế? Ta mà là nồi á? Ta là nồi Bát Quái!

Vốn dĩ Ngô Cương còn muốn nói gì đó, nhưng mà sau khi nghe Lò Bát Quái thẳng thắn nói như thế, thì lập tức liếc nhìn Tần Thợ, giống như là nói: “Nhìn bên cạnh người đi, đều là cái thứ đồ chơi gì vậy.”

Tần Thợ vội ho một tiếng nói:

-Đừng nói nhảm nữa, chúng ta nhanh chóng đi đi, đằng sau có một tên đại đế đang đuổi tới đó.

Ngô Cương nói:

-Có đạo lý, ôm chặt cây.

Tần Thộ có vết xe đổ, thế là nhanh chóng ôm chặt một cây đại thụ, bọn người Lò Bát Quái, Trùng Bát liền học theo.

Một khắc sau, Ngô Cương bước một bước, bịch một cái đá vào trên mặt trăng, cười to nói:

-Đi đi!

Tần Thộ vốn cho rằng Ngô Cương sẽ khiêng mặt trăng, kết quả Ngô Cương đá một cái như thế, mặt trăng liền hóa thành sao băng bay đi, Tần Thộ muốn đứng lên, quay về hỗ trợ, kết quả phát hiện, từng rễ cây hoa quế bò đầy toàn thân, cuốn chặt lấy thân thể hắn, không cho hắn rời đi.

Hắn gào thét liên tục, lại không thể làm gì, chỉ có thể ở trên mặt trăng trông mắt nhìn Ngô Cương bị một đám đại đế dẫn theo một đám người bao vây trong biển người cùng với phép thuật như thủy triều.

Xa xa, hắn thấp thoáng nghe được tiếng cười vui sướng của Ngô Cương:

-Rất lâu không có đánh nhau rồi, thoải mái!

Tần Thộ khóc mắng:

-Thoải mái cái ông nội nhà người! Mấy tên khốn kiếp các người này, sao lại đều chủ nghĩa anh hùng cá nhân thế hả? Không có một

chút ý thức tập thể gì cả...

Uy lực một cước này của Ngô Cương lớn thế nào, Tần Thộ không biết, nhưng khi mặt trăng dừng lại, bọn họ đã thấy một vài tinh cầu vụn vặt, nói cách khác bọn họ đã hoàn toàn thoát ra khỏi mảnh tinh không hồng hoang hoang vu không người kia.

Cuối cùng thì Tần Thộ cũng tránh thoát được sự trói buộc của cây hoa quế vương, sau đó bay lên không muốn giết trở về.

Trùng Bát nhanh chóng kéo Tần Thộ lại, kêu lên:

-Con thỏ, ngươi đừng phát điên, bây giờ ngươi trở về thì làm được cái gì chứ?

Tần Thộ cả giận nói:

-Vậy thì ta ném hấn ở đó mặc kệ sao?

Trùng Bát nói:

-Ai nói mặc kệ?

Tần Thộ nói:

-Quản thế nào? Chúng ta cụp đuôi chạy, cái này cũng gọi là quản à?

Lúc này Nguyệt Thiềm chui từ trong hang động ra, từ tốn nói:

-Kính đen mở ra, hấn là sẽ còn có rất nhiều người ở bên ngoài chưa biết. Lúc này, biện pháp tốt nhất chính là trở về, sau đó kéo viện quân tới để cứu viện. Sự kinh khủng của kính đen không phải là đơn giản như các ngươi nhìn thấy.

Kính đen là xuất hiện cùng với thế giới này, thế giới này đã từng

xuất hiện, bất luận là sinh, là tử, thì sẽ đều có một cái đối ứng xuất hiện ở bên trong kính đen.

Nói cách khác, thế giới này chúng ta có, thế giới kia tất nhiên cũng có. Thế giới này chúng ta có anh kiệt đã chết, nhưng bên kia vẫn còn sống!

Những anh kiệt xuất hiện qua bao năm tháng, tính gộp lại tuyệt đối nhiều hơn rất nhiều so với thế giới này.

Mặc dù, cường giả trong kính đen nhiều khi không cường đại bằng người ở thế giới bên ngoài, nhưng mà số lượng lại nhiều hơn.

Chúng ta cần có nhiều giúp đỡ, ý của ta là, đi tập kết cường giả của thế giới này, sau đó giết trở về. Tốc độ càng nhanh, thì khả năng sống của Ngô Cương càng lớn!

Nếu không, chỉ dựa vào người và ta trở về, cũng chỉ là nhiều hơn một người chết mà thôi. Nếu như thế nhân không được thông báo, sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận một, như thế thì chính là ngay cả cơ hội báo thù cũng không có.

Hơn nữa, trên thế giới này, hẳn là người còn có người không bỏ xuong được đúng không?

Tần Thọ nghe đến đó, trầm mặc, mặc dù hẳn rất một hành động theo cảm tính một lần, không quan tâm tất cả rồi giết trở về.

Nhưng mà Nguyệt Thiềm nói rất đúng, ở thời điểm này, chỉ có truyền tin tức trở về, tập hợp tất cả mọi người lại mới là cách làm chính xác nhất.

Đúng lúc này, Trùng Bát nói:

-Ta cảm thấy, không có nguy hiểm như vậy? Thế giới này của chúng ta có thánh nhân trấn giữ, bên trên còn có Hồng Quân lão tổ, n

gười của kính đen tới, không phải là tự mình chuốc khổ sao?

Tần Thọ cũng nhìn về phía Nguyệt Thiềm, Nguyệt Thiềm bĩu môi nói:

-Năm đó, chủ nhân đã nói qua, kính đen chính là cùng sinh ra với thế giới này, hiểu không?

Mấy người lắc đầu, biểu thị nghe không hiểu.

Nguyệt Thiềm tiếp tục nói:

-Ta đã nói rất rõ ràng, trên thế giới này có cái gì thì thế giới kia cũng nhất định sẽ có! Thế giới này có Bàn Cổ khai thiên, thì thế giới kia cũng nhất định sẽ có một cái Bàn Cổ khai thiên! Thế giới này có thánh nhân, thế giới kia đương nhiên cũng có thánh nhân!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, nếu đúng thật như vậy, thì cái nguy cơ kia quá lớn!

Nguyệt Thiềm tiếp tục nói:

-Chủ nhân ta còn nói một câu, bất kỳ thời điểm gì cũng đừng có trông cậy vào Hồng Quân lão tổ.

-Vì sao? - Trùng Bát không hiểu hỏi.

Nhưng mà hắn phát hiện, Tần Thọ, Mèo Béo, Lò Bát Quái và Nguyệt Thiềm đều trở nên trầm mặc.

Tần Thọ vỗ vỗ Trùng Bát nói:

-Thực ra lúc trước lão tử cũng đã nói qua, thiên địa bất nhân coi vạn vật như cỏ rác. Hồng Quân chính là hóa thân của thiên địa, hắn chính là thiên địa. Cho nên trong mắt hắn, người cũng được, sinh linh thế giới này và sinh linh của kính đen cũng thế, đều là giống

nhau, đều là cỏ rác ở bên đường mà thôi, không liên quan đến nặng nhẹ. Ai làm gì cái nhà này, hấn căn bản không thèm để ý... Đây chính là độ cao của thiên địa. Cũng có thể hiểu thành sự vô tình và lạnh lùng của thiên địa!

Chương 898: Giết trở về

Chương 898. Giết trở về

Trùng Bát mang vẻ mặt không dám tin nhìn về phía những người khác, kết quả những người khác cũng nhao nhao gật đầu, biểu thị công nhận thuyết pháp của Tàn Thọ.

Tàn Thọ nói:

-Hắn là đối diện còn có thánh nhân, nếu không sẽ không dám đánh tới. Bởi vì có thánh nhân điên đảo âm dương, cho nên bọn họ mới có thể an toàn đi tới. Bây giờ ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, chúng ta đúng thật nên vì cái thế giới này mà làm chút gì đó. Có điều vàng trắng này, mang đi như thế nào đây?

Nguyệt Thiềm nói:

-Ta có thể mang nó đi.

Nói xong, mi tâm của Nguyệt Thiềm bay ra một điểm tinh quang rồi rơi vào bên trên mặt trăng, một khắc sau, mặt trăng vang lên một tiếng ồ ồ, sau đó bắt đầu thu nhỏ.

Lúc làm thu nhỏ tới trình độ nhất định, bên trong mặt trăng tách ra một vài bóng người, Tàn Thọ tập trung nhìn thì thấy là Hằng Nga, và bọn người Thỏ Ngọc tiểu yêu, Yêu Cơ và Nhất Bính!

Vốn dĩ đám người còn cho rằng mặt trăng phát sinh biến cố, từng người đều bày sẵn trận địa đón quân địch, bảo vệ Hằng Nga ở giữa, một tư thế muốn liều mạng.

Nhưng mà sau khi mọi người thấy Tàn Thọ thì dụi dụi con mắt, sa u đó ngao ngao kêu:

-Thỏ gia!

Nhìn những khuôn mặt quen thuộc này, tâm tình của Tàn Thọ đang đè nén cuối cùng cũng tốt hơn nhiều, khi ánh mắt của hắn rơi vào trên người Hằng Nga, nhìn thân ảnh xinh xắn động lòng người, Tàn Thọ giấu hết các loại tâm tình tiêu cực lo lắng, kiềm chế trong nội tâm đi.

Không phải hắn lo lắng, mà là đang ở trước mặt người nhà mình, hắn không muốn đem những tâm tình này mang về, ảnh hưởng đến tâm tình của người nhà.

Trời sập xuống hắn có thể khiêng, nhưng mà trước khi hắn bị trời ép chết, hắn không hi vọng người nhà chịu một chút ảnh hưởng gì, đây chính là nguyên tắc của Tàn Thọ!

-Ngọc Nhi, em trở về rồi.

Hằng Nga đứng ở đó, nước mắt trong veo chảy đầy trên mặt, bởi vì kích động mà giọng nói cũng run rẩy.

Tàn Thọ khẽ gật đầu:

-Ừm.

Sau đó những người khác cực kỳ tự giác đi qua một bên ngắm phong cảnh, để nơi này lại cho hai người.

Tần Thộ không đợi Hằng Nga hỏi đã nhảy vào trong ngực nàng, ghé vào bên trên núi non quen thuộc kia, hưởng thụ lấy nơi ấm áp nhất, yên tĩnh nhất thế gian.

Hằng Nga thấy vậy thì thở dài, cũng không nói gì.

Hai người chưa hề nói bất kỳ lời gì, nhưng sau khi gần bó, thì trộm miện một lời nói:

-Đi thôi, trở về thôi.

Sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, Tần Thộ hỏi Lò Bát Quái chuẩn bị đường về.

Lò Bát Quái ai một tiếng, mở lò ra, đặt tất cả những tên kia vào, Tần Thộ và Hằng Nga thì ngồi ở trên Lò Bát Quái, nhìn sao trời rút lui, sau đó trò chuyện.

Tần Thộ đem những chuyện lúc trước của mình nói thành chuyện cười, bỏ qua tất cả nguy hiểm.

Hằng Nga thì nói cuộc sống của mình rất bình thản, nhưng mà Tần Thộ vẫn có thể cảm giác được, sự đau khổ đằng sau cái bình thản này. Nhất là thời điểm mặt trăng đột nhiên bay đi, tất cả mọi người luống cuống, không biết là rốt cuộc có chuyện gì....Về sau lại gặp người bị lưu vong ở Hồng Hoang Tinh không, cùng với sự xâm lấn của kính đen, những cái kia đều là tai họa ngập đầu!

Nếu như Tần Thộ không có kiến thức thì thôi đi, nhưng sau khi chứng kiến sự lãnh khốc của thế giới này cùng với việc giết người không chớp mắt thì hẳn hiểu rất rõ nguy hiểm mà bọn người Hằng Nga gặp lúc đó nguy hiểm như thế nào, cuộc sống của những người này tuyệt đối không có bình thản, đơn giản như Hằng Nga nó

i.

Có điều hai người đều không đi bóc trần lời nói dối thiện ý của nhau, mà cứ ngồi với nhau như vậy, tùy ý trò chuyện, bình thản giống như là năm đó hai người ngồi trên tảng đá lớn trước cửa động ở trên núi, dưới gốc cây hoa quế, ngắm nhìn Thiên Cung, Địa Tiên giới.

Hai người đều cực kỳ hưởng thụ loại yên tĩnh hài hòa này.....

Mèo Béo ở bên trong Lò Bát Quái chẹp chẹp miệng nói:

-Bây giờ ta bắt đầu hiểu, vì cái gì mà con thỏ này lại liều mạng vì nữ nhân này như vậy rồi.

Trùng Bát hỏi:

-Vì sao?

Mèo Béo dùng một loại ánh mắt nhìn thẳng ngốc nhìn Trùng Bát nói:

-Người không biết?

Trùng Bát nghiêng đầu nói:

-Ta phải biết sao?

Mèo Béo gật đầu nói:

-Xem ra, cha người nhất định không phải là rồng. Chỉ ít thì người không phải!

Đầu Trùng Bát đầy dấu chấm hỏi nói:

-Điều này thì có quan hệ gì đến việc cha ta hay ta có phải là rồng

hay không chứ?

Lúc này Nguyệt Thiềm trầm lặng nói:

-Bản tính của Long là thâm, người lại có thể đối mặt với vẻ đẹp của Hằng Nga mà không có bất kỳ phản ứng gì, đầu óc thì giống như một trang giấy trắng, người cảm thấy người có phải là rỗng không?

Trùng Bát yên lặng...

Lò Bát Quái nói:

-Đừng nói mò, Trùng Bát là rỗng cũng là rùa, chắc là mặt rùa chiếm nhiều hơn đi. Rùa tương đối phật tính!

Trùng Bát:

-\$...

Đường trở về dài hơn so với lúc đến nhiều, máu chốt là không đủ ngưng được tinh bàn.

Thừa dịp khoảng thời gian này, Tàn Thọ ngoại trừ dùng một phần thời gian ở cùng Hằng Nga thì thời gian còn lại đều là dùng một cái dây thừng buộc một khối thiên thạch treo ở đằng sau Lò Bát Quái, sau đó ngồi lên bên trên thiên thạch, nghiên cứu đường tương lai của võ đạo tiên.

Mặc dù Nam Vô Tội khai phát võ đạo tiên thành con đường có thể một người mà đánh mấy tên đại đế, nhưng mà Tàn Thọ hiểu rất rõ, thế giới này, phía dưới thành nhân đều là sâu kiến.

Sâu kiến có cường tráng đến đâu, thì cũng vẫn là sâu kiến, nếu như thật sự muốn đến cuối cùng đại chiến với thánh nhân, thì vẫn là chưa có dùng.

Tần Thộ sớm đã nhận ra điều này, nhưng mà thật ra là đối với bất luận chiến tranh gì thì hắn cũng phản đối, hắn thấy, chiến tranh chính là việc mà một đám người ăn no rồi việc rồi đi cướp đoạt quyền sở hữu thế giới.

Đánh tới đánh lui, đều là mấy người như vậy đạt được lợi ích, đạt được chỗ tốt, còn người chịu khổ cuối cùng vẫn là quần chúng gập nạn.

Mặt khác, Tần Thộ cũng là người lười, hắn thật sự không muốn bị cuốn vào trong những âm mưu, chiến tranh kia. Hắn không muốn làm chúa cứu thế, cũng không muốn làm đại anh hùng, hắn chỉ muốn vợ con quây quần, có bạn bè tới uống rượu, không có việc gì thì đi tới chỗ bạn bè chơi, nhẹ nhõm, tự tại là được rồi.

Đương nhiên, tiền đề của cái này chính là, bản thân mình đừng có nửa đường chết đói.

Chương 899: Thật trùng hợp!

Chương 899. Thật trùng hợp!

Trước đó có Nam Vô Tội, sau đó có Ngô Cương, hai người đều vì giúp hắn chặn hậu, một người ở lại trong kính đen, một người ở lại trong tình không hồng hoang, không rõ sống chết.

Nhưng mà bất kể là sống hay chết thì Tần Thộ cũng muốn mang người đi xem tình không hồng hoang lần nữa, xông vào trong kín

h đen một lần, mục đích của hắn rất đơn giản, sống phải thấy ngưởi, chết phải thấy xác, sau đó báo thù!

Suy tư một hồi, Tần Thộ tiến hành chỉnh lý đạo, đối với việc hắn mơ mơ hồ hồ nuốt vô số người tuy còn chưa đủ để tạo thành Khi Thiên Phù lớn, nhưng mà hắn cũng thu hoạch được không ít.

Phương thức nuốt thô cuồng, hắn đương nhiên có thể đơn giản thô bạo hiểu rõ một chút đối với những phù văn kia, nhưng mà còn lâu mới đạt được loại tâm thần ổn định để có thể lĩnh hội hữu hiệu.

Bây giờ, trong cơ thể hắn có tất cả mười hai sợi dây xích trật tự đại đạo hoàn chỉnh, trong đó liên quan đến lửa có sáu sợi, liên quan đến băng có sáu sợi, còn lại thì không thể tạo thành dây xích trật tự hoàn chỉnh. Nhưng mà Tần Thộ không vội, kính đen đã xâm lấn, như vậy thì phía sau còn rất nhiều trận chiến, hắn cũng có rất nhiều cơ hội để nuốt nhiều phù văn, tăng tu vi của mình lên.

Mười mấy năm sau, rốt cuộc thì đám người cũng đi tới được vị trí lúc trước gặp Mèo Béo.

Hồ mà lúc trước Mèo Béo bò vẫn còn ở đây, đám người người nhìn ta, ta nhìn người.

Tần Thộ nói:

-Ta tới trước, nếu như Mèo Béo đã có thể đi ra từ nơi này, thì nhất định là có thể trở về!

Nói xong, Tần Thộ lập tức muốn nhảy vào.

Lò Bát Quái nói:

-Ta đi theo người đi, ở chỗ này hắn là ta cứng rắn nhất?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Người ở lại, đến lúc đó mang bọn họ đi qua. Ta đi thăm dò đường trước, có thể đi qua thì đi qua, không được thì ta cũng có thể trở về.

Đối với điểm ấy, Tần Thọ có mười phần sức mạnh, dù sao thì sức mạnh tấn công cũng chính là cho hắn ăn cơm, tấn công vật lý, trực tiếp mở đồng tử võ đạo tiên ra, một đôi nắm đấm đã có thể đánh nát tất cả trở ngại.

Đúng lúc này Trùng Bát nói:

-Hay là để ta đi? Sau khi ta phản tổ, cường giả cấp Hoàng cũng không ngăn được ta.

Đúng lúc mọi người đang tranh luận thì một tên không nói một tiếng nào đã bu lại, sau khi nhìn cái động đó thì đâm thẳng đầu vào.

Đợi lúc mọi người phát hiện, thì Mèo Béo đã chui vào, có điều cái mũi mông to lại mắc ở ngoài cửa động!

Đám người thấy vậy thì không còn gì để nói.

Mèo Béo tức tối nói:

-Đệch, quá mập!

Tần Thọ cười mắng:

-Thân thể này của ngươi là khinh khí cầu à? Mấy ngày nay ngươi cũng không có ăn thứ gì.

Mặt Mèo Béo đỏ ửng, hừ hừ hai tiếng nói:

-Đừng có phí lời nữa, cái động này ta đã từng chui qua, kinh nghi

Ệm rất phong phú. Ta thừa nhận các người có bản lĩnh, nhưng mà trong các người có ai đã từng chui qua cái động này chưa?

Đám người người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng thì cùng nhau l ắc đầu.

Cuối cùng, vẫn là Mèo Béo chui vào.

Sau đó đám người đành ngồi xổm ở bên ngoài để chờ tin tức từ bên trong.

Không bao lâu sau, Mèo Béo chui từ bên trong ra ngoài, kêu lên:

-Không vấn đề, có thể đi qua!

Đám người nghe xong, lập tức vui mừng!

Tần Thọ nói:

-Còn chờ gì nữa, đi thôi!

Thế là mọi người nối đuôi nhau, nhao nhao chui vào, ai cũng không có chú ý Tần Thọ đã lui xuống cuối cùng.

Đếm ngược từ dưới lên thì thứ hai chính là Hằng Nga, Hằng Nga không có chui vào, mà mỉm cười nhìn Tần Thọ, Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Nàng đi trước đi.

Hằng Nga nói:

-Em không có ý định đi, đúng không?

Tần Thọ trầm mặc, quả nhiên, quen thuộc hần nhất, hiểu rõ hần n hất vẫn là Hằng Nga.

Không sai, Tần Thộ căn bản là không có ý định đi, hắn không thể bỏ mặc Ngô Cương, càng không thể bỏ mặc Nam Vô Tội.

Bây giờ đã tìm được Hằng Nga rồi, hơn nữa còn an toàn, chỉ cần đưa trở về. Có bọn người Mèo Béo che chở nàng hắn là cũng sẽ không còn có vấn đề gì. Dù sao, khắp thiên hạ đều biết, Hằng Nga là người của hắn.

Bất luận là Minh Hà lão tổ hay là yêu tộc Thiên Đình, hắn là cũng sẽ không làm khó Hằng Nga, dù sao thì nàng cũng chỉ là một tiểu tiên nữ vô hại thôi, cũng sẽ không đi làm nhiều chiến cuộc của bọn họ.

Hơn nữa, Tần Thộ đoán là, sau khi bọn Mèo Béo truyền tin tức về thì bọn họ cũng không còn tâm tình tái chiến nữa, nói như vậy thì Hằng Nga lại càng an toàn hơn.

Cho nên, Tần Thộ dự định quay trở lại, nhìn xem tình hình thế nào. Bất luận như thế nào, hắn muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

-Ngọc Nhi, em không đi, ta cũng không đi. Không phải kính đèn còn chưa có đánh tới sao? Ta sẽ ở đây chờ em. - Hằng Nga nói.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Vậy không được, một mình nàng ở nơi này quá nguy hiểm. Nàng nên trở về thì tốt hơn.

Đúng lúc này, một con cóc xông ra bên cạnh:

-Ta có thể giúp ngươi bảo vệ nàng.

Tần Thộ hoảng sợ nói:

-Sao ngươi vẫn chưa đi?

Nguyệt Thiềm chẹp chẹp miệng nói:

-Vừa rồi ngủ thiếp đi, tỉnh lại thì bọn họ đều đã chạy rồi.

Tần Thọ không còn gì để nói...

-A, đó là ai?

Bỗng nhiên Nguyệt Thiềm nhìn về phía xa.

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng, một khắc sau cảm giác nguy hiểm dâng lên từ sau gáy, hắn quay đầu thì đột nhiên thấy một cái gậy đập tới!

Đúng lúc này, một bóng người lập tức ngăn ở trước mặt Tần Thọ, Nguyệt Thiềm dừng cây gậy lại, cau mày nói:

-Đánh ngất xỉu rồi mang về không tốt sao?

Hằng Nga lắc đầu nói:

-Lựa chọn của hắn, ta sẽ mãi mãi nghe theo.

Nguyệt Thiềm nói:

-Lần này đi rất nguy hiểm, cường đại như Ngô Cương cũng chưa hẳn là đã về được...

Hằng Nga nói:

-Vậy thì ta sẽ chờ ở đây đến lúc hắn về mới thôi.

Nguyệt Thiềm trầm mặc...

Tần Thọ cười, nhảy vào trong ngực Hằng Nga lần nữa, thoải mái híp con mắt lại, thế gian có người hiểu mình, ủng hộ mình như thế, đời này đáng giá!

Cuối cùng, vì để cho Tần Thọ an tâm, Hằng Nga và Nguyệt Thiềm vẫn là chui vào trong động.

Ở bên ngoài Nam Thiên Môn của Tiên Giới, mặt trăng đã rời khỏi lại phát sáng lên lần nữa.

Trong nháy mắt đó, toàn bộ Địa Tiên Giới và Tiên Giới đều chấn động.

Chương 900: Còn chưa cho gà ăn nữa

Chương 900. Còn chưa cho gà ăn nữa

Dường như là tất cả âm thanh đều đồng thời vang lên:

-Ôi đêch! Cái con thỏ kia trở về rồi?

-Móa! Nhanh như vậy đã trở về rồi?

-Móa! Chuyện gì xảy ra vậy?

-Đêch! Cuộc chiến này của chúng ta có đánh nữa không vậy?

-Thôi đi, đi tìm người đối diện thương lượng một chút...

...

Có điều, rất nhanh mọi người đã xác định được tin tức là con thỏ không có trở về, thế mà lại hỗn loạn hết cả lên.

Tần Thọ cũng không biết Địa Tiên Giới và Tiên Giới ở bên kia xảy ra chuyện gì, lúc này, Tần Thọ đã đưa tiễn tất cả bạn bè và người thân xong, tâm tình của hắn cực kỳ nhẹ nhõm và phóng khoáng, mặc dù ở phía trước chính là chuyện khủng bố mà trước nay hắn chưa từng đối mặt, nhưng mà hắn phát hiện, hắn lại còn có chút kích động!

Hít một hơi sâu, Tần Thọ bay lên trời, hướng thẳng về phía sâu trong tinh không!

Nhưng mà khiến Tần Thọ bất ngờ đó chính là, hắn bay không bao lâu, liền thấy một mảnh đại quân trùng trùng điệp điệp đi về phía bên này!

Nhìn đến đây, Tần Thọ biết, hắn là Ngô Cương không có ngăn cản được bọn họ.

Tần Thọ nhướng mày, nhìn lướt qua bốn phía, cuối cùng nhìn chăm chú vào một tiểu hành tinh, sau đó đâm thẳng đầu vào, trón vào bên trong tinh cầu. Hắn chuẩn bị quan sát trước rồi mới quyết định động thủ như thế nào, biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Kết quả vừa đi vào, Tần Thọ đã ngây ngẩn cả người, bên trong này còn có người!

Bốn mắt hai người nhìn nhau, sau đó trăm miệng một lời kêu lên:

-Là người?!

Người này không phải ai khác, mà chính là Thú Hoàng Trương V

ệ Vũ mà lúc trước gặp phải!

Trương Vệ Vũ vừa nhìn thấy con thỏ đã hận đến nghiến răng nghiến lợi, đằng đằng sát khí nói:

-Con thỏ, đúng là oan gia ngõ hẹp! Ha ha... Lần từ biệt trước, ta có cơ duyên khác, bây giờ ta đã là Đại La Kim Tiên, ha ha... Ông trời không có tệ với ta, đây là muốn để cho ta giết người báo thù!

Tần Thộ nghiêng đầu nhìn Trương Vệ Vũ, sau đó quan sát từ trên xuống dưới.

Trương Vệ Vũ bị Tần Thộ nhìn chăm chăm, sao hắn lại cảm thấy ánh mắt con thỏ này nhìn hắn giống như là một con quỷ thèm ăn nhìn thấy một con gà quay vậy chứ?

Trương Vệ Vũ kêu lên:

-Con thỏ, ngươi không sợ?

Tần Thộ nói:

-Sợ, sợ già dai, không thể ăn luôn được.

Nói xong, Tần Thộ lấy ra một quả ớt nói:

-Ăn quả ớt đi?

-Ngươi làm gì vậy?

Trương Vệ Vũ đã từng chịu thiệt trước Tần Thộ, cho dù là thực lực tăng mạnh, những vẫn duy trì cảnh giác.

Tần Thộ nói với vẻ đương nhiên:

-Ướp gia vị sớm một chút.

Trương Vệ Vũ:

-\$#%&&...

Trương Vệ Vũ gầm thét lên:

-Con thỏ chết tiệt, con mẹ nó người không có làm rõ tình hình hả? Ta là Đại La Kim Tiên! Hơn nữa, đã là Đại La Kim Tiên tăng năm! Mà người chỉ là một con thỏ! Sợ một cái để cho ta chút mặt mũi có được không?

Tần Thọ móc lỗ tai nói:

-Nói nhỏ chút, nghe thấy rồi.

Sau đó Tần Thọ ngẩng đầu lên nhìn về phía đỉnh đầu, mặc dù có vỏ tinh cầu ngăn cản, nhưng mà đạt tới trình độ thực lực như Tần Thọ thì chút ngăn cản đó cùng với không có không có gì khác nhau cả, hần liếc mắt đã thấy được tinh không, thấy được đội quân khổng lồ kia.

Sau đó ánh mắt Tần Thọ sáng lên, hần phát hiện, mặc dù số lượng của nhánh quân đội này rất nhiều, nhưng mà thực lực của người dẫn đội dường như cũng chẳng ra sao cả!

Chỉ là một tên Đại La Kim Tiên, một người Đại La Kim Tiên tăng năm, một người Đại La Kim Tiên tăng ba mà thôi.

Tần Thọ lập tức vui vẻ...

Trương Vệ Vũ thấy con thỏ này không để ý đến mình thì hơi tức giận, cắn răng nghiến lợi nói:

-Chờ bọn họ đi qua, ta sẽ giết người ăn... ây... người làm gì vậy? Ai ai ai... buông tay!

Trương Vệ Vũ còn chưa nói xong thì đã thấy con thỏ này lắc mình biến hóa, hóa thành một con thỏ to lớn cao năm mét, một tay túm chặt lấy cổ áo hắn xách hắn lên! Khí thế cường đại ép xuống, trực tiếp ép hết chút lực lượng đáng thương kia của hắn!

Tần Thọ nói:

-Có phải vừa rồi người nói người là Đại La Kim Tiên tăng năm đúng không?

Trương Vệ Vũ gật đầu theo bản năng, còn chưa kịp nói gì thì Tần Thọ đã nói:

-Vậy người đi mở đường.

Nói xong, Tần Thọ hơi vung tay, Trương Vệ Vũ lập tức như là đạn pháo, oanh một tiếng nổ tung vô tình cầu rồi bay thẳng về phía sau trong tình không, ngăn ở phía trước đại quân kia!

Trương Vệ Vũ thật vất vả mới giữ vững được cơ thể, sau đó đập vào mắt hắn không phải là con thỏ, mà là vô số con mắt tản ra hồng quang!

Mặc dù nhánh đại quân này đều là hình người, nhưng mà khí tức phát tán ra căn bản không giống như người, mà càng giống như là yêu ma quỷ quái rơi vào ma đạo, ánh mắt từng người từng người đều đăm đăm, sau khi xác định Trương Vệ Vũ là người, thì lại bắt đầu có chút hưng phấn và nổi điên!

-Người nào vậy?

Lúc này, một người lớn tiếng quát.

Lúc này Trương Vệ Vũ mới hồi phục tinh thần, cười khan một tiếng:

-Là thế này... Ta nói là ta đi ngang qua, các người có tin không?

-Tướng quân, hần nói là hần đi ngang qua.

Một tên đại tướng đầu trọc bấm bảo với hai tên Đại La Kim Tiên.

-Giết.

Tên Đại La Kim Tiên tăng ba thuận miệng nói.

Sau đó đại quân nổi giận, gầm lên một tiếng, căn bản là không cho Trương Vệ Vũ cơ hội giải thích đã lao thẳng đến!

Trương Vệ Vũ nhìn thấy, biết là chạy không thoát nên cũng chỉ có thể đánh!

Quan trọng là, hần phát hiện, mặc dù số lượng của nhánh đại quân này nhiều, nhưng mà cường đại nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên tăng năm, hần sợ cái rầm!

Thế là, Trương Vệ Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, tóc đen hóa thành màu tím, tràn ngập cả bầu trời trong nháy mắt! Trên bầu trời bộ tóc của hần phác họa ra một không gian màu tím, từng đồ đằng đầu đã thú sáng lên ở bên trong, sau khi phát ra từng tiếng gầm thì hóa thành một đại quân dã thú giết tới!

Thấy cảnh này, Đại La Kim Tiên tăng ba ở đối diện như rụng mảy, con mắt lúc này mới liếc nhìn Trương Vệ Vũ, kinh ngạc nói:

-Hóa ra là một tên Đại La Kim Tiên!

Tên Đại La Kim Tiên tăng năm nói:

-Ha ha, còn là Đại La Kim Tiên tinh thông đạo ngự thú, thật đúng là hiếm thấy đó. Ta đi dạy dỗ hần!

Chương 901: Ngô Cương trở về

Chương 901. Ngô Cương trở về

Nói xong, tên Đại La Kim Tiên tầng năm bay lên, một thanh tiên kiếm xuất hiện ở phía sau, tiên kiếm bay trong không trung phát ra hào quang óng ánh, sau đó kiếm khí mạnh mẽ quét sạch tứ phương!

Đúng lúc này, một cục gạch vàng óng ánh chui ra từ trong hư không, đập bốp một cái vào trên đầu của hắn!

Tên Đại La Kim Tiên này giống như là chim trên trời bị đánh trúng, nghiêng đầu một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống!

Trương Vệ Vũ nhìn thấy, hét lớn một tiếng, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện thì đã ở trước mặt tên Đại La Kim Tiên kia, thanh đao trong tay xẹt qua như tia chớp, phù một tiếng, một cái đầu lâu bay lên trên trời!

-Dừng tay!

Tên Đại La Kim Tiên tầng ba thấy vậy, nổi giận gầm lên một tiếng, rồi vọt lên.

Không có Đại La Kim Tiên tầng năm, thì kế tiếp chính là hai tên kém cảnh giới mình, Trương Vệ Vũ đương nhiên là không sợ.

Đang muốn giết tên Đại La Kim Tiên trước mặt, thì cái cục gạch kia lập tức cướp lấy thần hồn chạy mất.

Trương Vệ Vũ không có đuổi theo, mà quay thẳng người hướng về phía Đại La Kim Tiên tầng ba, cười ha ha nói:

-Người đang bảo ta dừng tay à?

Đối phương thấy Đại La Kim Tiên tầng năm còn chết chắc, mình chỉ là một con gà nhỏ, làm sao có thể đánh thắng được? Thế là xoay người chạy.

Đúng lúc này, một con nhện màu tím to lớn phun ra một cái lưới lớn chế trụ lại, sau đó Trương Vệ Vũ đuổi theo, đao sẵn hóa thành vạn trượng, một đao cắt hẳn thành hai nửa!

Sau đó, cái cục gạch kia lại tới, cuốn thần hồn của đối phương giống như là gió.

Đối với cái này, Trương Vệ Vũ tức giận mắng một tiếng:

-Đệch! Ai vậy?

-Ta!

Tần Thộ cười ha hả, xuất hiện trước mặt Trương Vệ Vũ, sau đó vỗ vỗ bả vai hắn nói:

-Làm tốt lắm, lần sau tiếp tục cố gắng.

Đầu tiên Trương Vệ Vũ sững sờ, sau đó nghĩ tới, hắn cũng không phải tự nguyện đi ra, mà là bị cái con thỏ chết tiệt này ném ra!

Trương Vệ Vũ đang muốn nói gì đó, thì thấy Tần Thộ bay lên trời, hóa thành con thỏ lớn như bầu trời, sau đó há to miệng rộng, hút tất cả những binh sĩ ở phía dưới vào trong miệng!

Những binh lính kia, hóa thành tro bụi trong nháy mắt, từng nét bùa chú và nguyên khí chui vào trong cơ thể Tần Thộ, sau khi Tần Thộ liên tục ợ mấy cái thì biến trở về bình thường lần nữa.

Trương Vệ Vũ nhìn đến đây, lời mắng người đến bên khoe miệng rồi nhưng lại nuốt trở vào.

Tần Thộ quay đầu lại hỏi nói:

-Vừa rồi ngươi định nói cái gì?

Trương Vệ Vũ cười khan một tiếng nói:

-Ta muốn nói, thổ gia, ngài thật là mạnh!

Nói xong, Trương Vệ Vũ xoay người chạy!

Hắn nhớ kỹ, trước đó hắn cũng ở trước mặt Tần Thộ giả vờ mạnh không ít, nếu như người ta truy cứu tới thì chắc chắn là hắn cũng phải đi vào trong bụng đối phương.

-Đi đâu đấy?

Đúng lúc này, con thổ đuôi theo, hơn nữa còn là chạy đến, vừa chạy vừa hỏi.

Trương Vệ Vũ cười khò nói:

-Thổ gia, ngài có việc thì đi trước đi, ta... ta về nhà trước.

Tần Thộ cười nói:

-Về nhà cái gì? Vừa rồi ngươi cũng đã nhìn thấy những người kia rồi, đằng sau còn có nhiều hơn nữa, bọn họ thề là muốn bình định thế giới này, xưng vương xưng bá. Ngươi cứ đứng nhìn, mặc kệ n

hư vậy sao?

Trương Vệ Vũ nghe xong, vội vàng lắc đầu nói:

-Được rồi, được rồi, ta còn chưa có cho gà nhà ta ăn nữa.

Hai mắt Tàn Thọ trợn một cái, túm chặt lấy cổ áo Trương Vệ Vũ nói:

-Vậy thì để bọn chúng tự mưu sinh đi, thỏ gia ta có chuyện muốn làm, cần người trợ giúp, chính là người.

Trương Vệ Vũ vừa giãy dụa vừa kêu gào:

-Đừng, thỏ gia, ta không được!

Tàn Thọ bá khí nói:

-Ta nói người được thì người được, không được cũng phải được!

Dưới sự uy hiếp của Tàn Thọ, Trương Vệ Vũ biết chạy không thoát, đành phải nhận, thận trọng đi theo Tàn Thọ hỏi:

-Thỏ gia, vậy ngài muốn ta làm gì vậy?

Tàn Thọ nói:

-Gặp một người thì đánh một người, người đi lên đánh trước, nếu như không có đặc biệt lợi hại, vậy thì ta đến kết thúc công việc.

Trương Vệ Vũ gật đầu, nghĩ nghĩ liền thấy có điểm tuyệt đối không được bình thường, hỏi:

-Gặp được người không phải đặc biệt lợi hại thì người đến kết thúc công việc? Vậy nếu như gặp phải người đặc biệt lợi hại thì sao?

Tần Thợ mở miệng nói:

-Xem ai chạy nhanh chứ sao.

Trương Vệ Vũ nghe thấy liền chạy!

Tần Thợ lại một phát túm được cổ áo hắn nói:

-Người chạy cái rắm, chúng ta đây chính là vì cứu vớt thế giới! Người có muốn làm siêu anh hùng không?

-Làm cái rắm! Lão tử là Đại Ma Vương! - Trương Vệ Vũ kêu lên.

Tần Thợ nói:

-Đại Ma Vương cái rắm, có tin là bên trong những tên khốn kiếp kia có một người chính là người không?

Trương Vệ Vũ bấu môi:

-Ta nói người mới có... hả? Có một tên là ta?

Trương Vệ Vũ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, chỉ mình, sau đó vỗ đùi kêu lên:

-Địch! Kẻ địch người nói không phải là kính đen đó chứ?

Tần Thợ kinh ngạc nhìn Trương Vệ Vũ:

-Người biết?

Trương Vệ Vũ nhanh chóng lắc đầu nói:

-Ta cái gì cũng không biết, thỏ gia ngài làm việc đi, ta đi trước.

Tần Thợ thấy Trương Vệ Vũ nhanh chân chạy, móc cục gạch ra n

ói:

-Cục gạch, hấn muốn chạy, người nói xem làm thế nào đây?

Cục gạch bày ra dáng vẻ lưu manh nói:

-Còn phải nói sao? Đập chết hấn!

-Đánh chết thì đáng tiếc quá, ta cảm thấy chiên dầu cũng không t
ệ.

-Chia ta một cái chân.

-Đồng ý!

Một khắc sau, Trương Vệ Vũ liền chạy trở về, đồng thời chạy chậ
m đến bên Tần Thộ hỏi:

-Thỏ gia, nói đi, bước tiếp theo là đánh ai?

Tần Thộ vỗ vỗ bả vai Trương Vệ Vũ nói:

-Được rồi, đừng có bày cái dáng vẻ khở sở ấy ra nữa. Yên tâm đi,
ta sẽ không để cho người đi chịu chết đâu... Có điều, người cũng
thấy đấy, bọn gia hỏa này quá nhiều người, ta cần người giúp ta đ
ánh lạc hướng.

Trương Vệ Vũ cười ha ha, không nói gì.

Có điều, Tần Thộ cũng đã nhìn ra, nếu như thật sự chỉ dựa vào co
n hàng này thì hơn phân nửa không phải là đánh lạc hướng, mà là
chạy.

Có điều, trước mắt không có ai để dùng cả nên cứ chấp nhận chịu
đựng như vậy đi.

Trên đường đi, Tần Thộ hỏi:

-Người biết bao nhiêu về kính đen?

Trương Vệ Vũ nói:

-Thật ra thì biết cũng không nhiều, chính là năm đó từng có kỳ ngộ, cụ thể là vị tiên bối nào để lại thì ta cũng không rõ.

Chương 902: Ngô Cương trở về (2)

Chương 902. Ngô Cương trở về (2)

-Ở trong động phủ kia ta thấy được một bức bích họa, bên trên bích họa là hai thế giới trắng đen, bên màu trắng có Địa Tiên Giới, Địa Phủ thì bên màu đen kia cũng có. Chỉ có điều bên màu trắng vẽ là nữ nhân sinh con, còn bên màu đen kia lại là mọc ra từ trong đất.

-Mà hai đứa bé này lại giống nhau như đúc!

Lúc ấy ta liền chú ý bản vẽ này, về sau ta đã tìm rất nhiều tài liệu, nên mới biết được sự tồn tại của kính đen.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Không có điểm hữu dụng nào?

Trương Vệ Vũ lắc đầu nói:

-Không có. Thỏ gia, nếu người đã biết kính đèn vậy người nói người trong kính đèn sẽ là dạng gì đây?

Tần Thọ sững sờ, đúng vậy, hấn ở trong kính đèn sẽ là dạng gì đây? Không phải là chết đói đó chứ?

Hai người đang nói chuyện, thì có một nhánh quân trùng trùng trùng điệp điệp lao đến từ phía xa.

Trương Vệ Vũ nhìn về phía Tần Thọ, Tần Thọ nói:

-Yên tâm, không để cho người đi chịu chết đâu. Trốn trước để xem tình hình rồi nói sau.

Sau đó hai người yên lặng tìm một cái thiên thạch rồi trốn đi, Trương Vệ Vũ không yên lòng, còn bố trí một chút trận pháp để yểm hộ ở bên ngoài.

Không bao lâu sau, nhánh đại quân kia tới, chuẩn xác mà nói là nhánh đại quân kia chặt vật mà tới!

Nhánh quân này dường như là chạy một mạch qua, bị đánh toi bời, tiếng kêu rên liên hồi!

Sau đó chỉ thấy một tráng hán siêu cấp, mang theo một cái rìu lớn, vừa đuổi theo vừa hô:

-Chạy cái ông nội người, đứng lại cho lão tử!

Sau đó hấn vung rìu lên, một mảnh tinh không bị quét thành hai nửa!

Ánh búa dường như là quét đến sát chóp mũi của Tần Thọ và Trương Vệ Vũ, hai người chỉ cảm thấy toàn thân đều bị mồ hôi lạnh lấm ướt!

Trương Vệ Vũ khóc nức nở nói:

-Thỏ gia, chúng ta có không đánh có được không?

Ánh mắt Tần Thộ thì lại sáng lên, lập tức xông ra khỏi thiên thạch, cười ha ha nói:

-Cương Tử, vậy mà ngươi lại không sao!

Người tới chính là Ngô Cương!

Sau khi Ngô Cương nhìn thấy Tần Thộ, cười ha ha nói:

-Nếu như liều chết thì nhất định là có chuyện. Đánh không lại thì chạy, bọn họ cũng không ngăn được ta. Con thỏ, sao ngươi lại trở về rồi?

Tần Thộ đương nhiên là sẽ không nói là lo lắng cho an nguy của Ngô Cương, thuận miệng nói bậy:

-Rơi mất năm đồng tiền xu, trở về để tìm. Không có chuyện gì vậy thì chúng ta nhanh đi thôi?

Ngô Cương quay đầu nhìn một chút, mắng một câu:

-Hà, đuổi sát quá đi, đi nhanh lên!

Nói xong Ngô Cương mang theo Tần Thộ chạy như điên!

Không bao lâu sau, mấy đạo lưu quang đuổi theo, là mấy tên đại đế đuổi đến.

-Đại Vu kia dường như là đã hấp thu máu của Bàn Cổ, đã chuyển hóa về phía Tổ Vu, cho dù chúng ta có đuổi kịp cũng không ngăn được hắn. - Tử Vi Đại Đế nói.

Câu Trần Đại Đế gật đầu nói:

-Bỏ đi, để hấn đi thôi. Đợi các Đại Đế khác tỉnh lại và rất nhiều th
ánh nhân quy vị, bọn họ một người cũng không chạy thoát được!
Việc cấp bách bây giờ là thích ứng đại đạo của thế giới này, nếu k
hông mười phần thực lực nhưng không phát huy ra được bảy phầ
n thì quả đúng là bực bội.

Tử Vi Đại Đế gật đầu nói:

-Hoàn toàn chính xác, có điều ta muốn cướp đoạt thân thể của các
tôn cường giả đương thời thì cũng khó. Chỉ có thể cưỡng ép thích
ứng... Ngày sau đi Tiên Giới giết mấy tôn Đại Đế là được rồi.

Đám người gật đầu, sau đó thì xoay người rời đi.

-Cương Tử, hỏi ngươi một vấn đề thôi. - Tàn Thọ hỏi.

Ngô Cương nói:

-Nói.

Tàn Thọ nói:

-Rốt cuộc thì ngươi là ai? Ngươi tuyệt đối không phải là Ngô Cươ
ng mà ngươi nói kia!

Ngô Cương cười hà hà nói:

-Ngươi đừng có hỏi nữa, dù sao... ừm... nói như thế nào nhỉ, tron
g này có nhiều nguyên nhân lắm. Giải thích không rõ được, đúng
rồi, cái này ngươi biết không?

Vừa nói, Ngô Cương lấy ra một cái giày vải đưa cho Tàn Thọ.

Tần Thộ nhìn thấy, con mắt lập tức đỏ lên, nói:

-Đây là của sư phụ ta!

Ngô Cương nói:

-Lúc đầu ta bị vây công, nhất thời không ra được. Có điều có một thiếu niên tay cầm trường thương giết ra từ trong kính đen, lập tức tách được trận hình của bọn họ ra, lúc này ta mới chạy ra được. Đây là thiếu niên kia đưa cho ta, bảo ta đem cái giày này giao cho một con thỏ tên là Tần Thộ. Không ngờ được, thiếu niên kia lại là sư phụ ngươi, người sư phụ này của ngươi rất đáng gờm!

Tần Thộ nghe được Nam Vô Tội không có sao thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, kiêu ngạo nói:

-Ngươi cũng không xem xem là sư phụ của ai, có thể không mạnh sao?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Đúng là rất mạnh, đuổi theo hắn không có mười tên Đại Đế, thì cũng có đến bảy tám tên, thế mà hắn còn có thể giết ra được, hơn nữa khỏe miệng chỉ là có ít máu, còn những người khác thì toàn thân lộn xộn... Thật mạnh!

Tần Thộ nghe được khỏe miệng Nam Vô Tội có máu, trong lòng cũng hơi lo lắng, dù sao, hắn hiểu rõ võ đạo tiên nhiều hơn một chút.

Cơ thể của võ đạo tiên cực kỳ cường đại, nhưng mà cũng có nhược điểm, đó chính là một khi bị thương, dù là thân thể lạnh lặn, nhưng thực ra bên trong vẫn có ám thương. Cái ám thương này rất khó lạnh lại...

Đương nhiên, dường như cơ thể của Tần Thộ không giống lắm, k

hông có tật xấu này.

Hai người hần lo lắng đều đã không sao, Tần Thộ lập tức khôi phục lại dáng vẻ không tim không phổi, cả đường đi cười ha hả trông như đồ đàn.

Lúc đến cửa động của Mèo Béo, nụ cười Tần Thộ lập tức cứng đờ!

Bởi vì cái động kia biến mất rồi!

-Ách, vốn dĩ còn có mà!

Tần Thộ đi vòng quanh bốn phía vài vòng cũng không tìm được.

Ngô Cương nói:

-Cái động mà người nói kia rất có thể là một cái khe hở không gian lâm thời, loại vết nứt này vốn là không ổn định. Có thể duy trì nhiều năm như vậy đã không dễ dàng rồi... Thôi, chúng ta vẫn là cố gắng về đi.

Tần Thộ khóc nước mắt nói:

-Chạy về? Người có biết chạy về xa đến thế nào không?

Ngô Cương nói:

-Bao xa thì cũng phải chạy chứ?

Tần Thộ còn có thể nói cái gì nữa? Chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Có điều năng lực của Ngô Cương đã cho Tần Thộ một bài học nữa, hiểu được cái gì là cơ thể đi ngang qua vũ trụ!

Ngô Cương căn bản không phải dùng đến bay, mà để cho sau khi

Tần Thộ và Trương Vệ Vũ chuẩn bị sẵn sàng thì một tay nắm lấy, dùng sức đập thật mạnh, trực tiếp chen vào giữa hư không!

Chương 903: Vượt qua tinh không

Chương 903. Vượt qua tinh không

Sau đó Tần Thộ phát hiện, rõ ràng Ngô Cương chỉ bước một bước, nhưng lại vượt qua vô số ngân hà.

Loại tốc độ kia khiến Tần Thộ trợn mắt há mồm!

Trương Vệ Vũ cũng trợn tròn mắt, qua hồi lâu mới nói:

-Thật là đáng sợ!

Ngay lúc hai người đang cảm thán, Tần Thộ đã thấy chiến hỏa ba y tán loạn trên một tinh cầu, trên bầu trời có rất nhiều quái vật trong kính đen đang tấn công tinh cầu kia.

Tinh cầu này Tần Thộ cũng đã tới, đó chính là tinh cầu của Vu Tộc!

Nhìn đến đây, Ngô Cương nhướng mày rồi vọt thẳng tới, sau khi đi hai bước thì đứng lại ở ngoài tinh cầu kia!

Trương Vệ Vũ nói:

-Đây là Vu Tộc, ta cảm thấy, nếu như chúng ta không có chuyện gì

ì thì đi trước đi.

Ngô Cương cười ha hả liếc mắt nhìn hấn, Trương Vệ Vĩ chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, một khắc này hấn có cảm giác giống như là có thể bị người này lườm chết vậy.

Ngô Cương không để ý tới Trương Vệ Vĩ, mà giơ tay cao lên, vỗ một cái lên bầu trời màu đen đầy quái vật của kính đen!

Một khắc sau bàn tay của hấn còn lớn hơn cả một hành tinh, một bàn tay này đập xuống, ma sát với tầng khí quyển trực tiếp hóa thành bàn tay lửa!

Những nơi đi qua, tất cả quái vật của kính đen đều hóa thành bột mịn!

Tần Thộ thấy vậy, vội vàng kêu lên:

-Giữ lại thần hồn cho ta!

Sau đó liền nghe Ngô Cương nói:

-Sao ngươi không nói sớm?

Đồng thời, Ngô Cương thu bàn tay lại, Tần Thộ nhìn lại, còn lấy đâu ra quái vật của kính đen nữa? Cái hành tinh này ngoại trừ còn một tầng xám đen bên ngoài thì không còn lại bất kỳ cái gì nữa.

Lúc này, mấy bóng người vọt lên, Tần Thộ biết người dẫn đầu, đó chính là Hồng Hà!

Sau lưng Hồng Hà đương nhiên là Hồng Sơn, chỉ có điều lúc này hai người không có hình tượng như lúc trước mà toàn thân đầm máu, nhất là Hồng Sơn, cánh tay cũng gãy mất rồi. Hiển nhiên là trận đại chiến vừa rồi cực kỳ thảm liệt!

Sau khi Hồng Hà nhìn thấy Tàn Thọ thì cũng sững sờ, có điều vẫn chấp tay nói:

-Đa tạ đạo hữu tương trợ, ân tình này Vu Tộc Tinh Không chúng ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau tất sẽ báo đáp!

Tàn Thọ phát phát tay:

-Thu hồi cái ánh mắt không cam lòng kia của ngươi đi, không phải ta cứu, là hắc cứu. Muốn tạ thì tạ hắc.

Hồng Hà nghe xong, lập tức nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên là nàng cực kỳ không nguyện ý nói lời cảm tạ với gia hỏa Tàn Thọ này.

Tàn Thọ thấy vậy, hai mắt trợn một cái, thản nói:

-May là thổ gia ta không có cứu ngươi, nếu không phí sức mà còn không có kết quả tốt.

Hồng Hà ở bên kia bái tạ Ngô Cương:

-Đa tạ tiên bối cứu giúp!

Tàn Thọ nhìn Hồng Hà, rồi lại nhìn bọn người Hồng Sơn, chẹp chẹp miệng, nói:

-Vừa rồi cảm ơn ta thì là chấp tay, còn bây giờ cảm ơn hắc thì là khom người bái tạ, quả nhiên... đái ngộ không giống nhau.

Hồng Hà không có phản ứng lại Tàn Thọ...

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Con thổ, nàng cúi đầu với ta là đương nhiên.

Tàn Thọ ngạc nhiên nói:

-Vì sao? Ta cứu với người cứu, có cái gì không giống nhau sao? Còn không phải là ta ăn, người đập sao?

Ngô Cương lắc lắc đầu nói:

-Bởi vì ta là tiền bối của bọn họ.

Tần Thọ ha ha một tiếng, không có coi ra gì. Tiền bối? Nếu tính tuổi tác, tuổi của con thỏ cũng không nhỏ, không chừng cũng là tiền bối đó.

Ngô Cương không có ý giải thích quá nhiều, chỉ là nói với Hồng Hà:

-Sắp xếp một số thứ rồi theo chúng ta đi đi. Nơi này không thể ở nữa.

Bọn người Hồng Hà, Hồng Sơn ngạc nhiên, mặc dù Ngô Cương cứu được bọn họ, những mà cũng chưa từng thấy qua ân nhân cứu mạng nào lại không xem mình là người ngoài như thế! Toàn tộc rời đi cũng không phải là việc gì, vì sao rời đi, rời đi thì đi đâu đây? Làm sao để cân đối các thứ cũng là vấn đề... không rời đi có được không?

Ngô Cương thấy vậy thở dài, vỗ vỗ bả vai Hồng Hà, Hồng Hà đột nhiên kích động.

Ngô Cương khẽ mỉm cười nói:

-Có vấn đề à?

Gương mặt xinh đẹp của Hồng Hà đỏ bừng, kích động lắc đầu nói:

-Không có gì, chúng ta lập tức thông báo cho người trong bộ tộc,

lập tức lên đường!

Tần Thộ nhìn đến đây, vẻ mặt mơ hồ, gãi gãi đầu nói:

-Ôi đêch, Cương Tử, người độc thân lâu vậy mà tay nghề đã luyện đến mạnh như vậy rồi sao? Vỡ một cái mà tiểu cô nương người ta đã...

Ngô Cương trực tiếp tát tới một cái, tát bay Tần Thộ, cười mắng:

-Con thỏ chết tiệt, nghĩ cái gì thế?

Hồng Hà thì trừng Tần Thộ một cái, sau đó mang bọn người Hồng Sơn vẫn còn đang mơ hồ rời đi.

Hai ngày sau, bên trên mấy tinh cầu bay lên mấy món pháp bảo phi hành khổng lồ, có lá cây, có xương đầu thú, nhưng bất kể là loại nào thì bên trong cũng ngồi đầy đệ tử Vu Tộc.

Hồng Hà tiến lên phía trước nói:

-Tiền bối, chúng ta đã tập hợp xong rồi, lúc nào cũng có thể rời đi.

Ngô Cương gật gật đầu, nói:

-Vậy thì đi thôi.

Lúc này Tần Thộ lại gần, hỏi:

-Không đúng, kính đèn mở cửa ở chỗ rất sâu, dựa vào tốc độ của Cương Tử người, cho dù là có người có thể đuổi kịp thì cũng không phải là những tạp nư kia? Hơn nữa nhìn bộ dáng, tạp nư kia còn tới nơi này trước chúng ta. Cái này hoàn toàn không có đạo lý mà!

Ngô Cương thở dài nói:

-Ta vốn dĩ dự định tử thủ lối ra của kính đen, chặn bọn họ ở nơi đó, chờ viện quân. Nhưng mà sau khi sư phụ người ra ngoài thì nói với ta, kẻ địch đã nắm giữ pháp môn xuất nhập kính đen, đồng thời mở ra rất nhiều thông đạo. Chấn một đầu kia đã không còn có ý nghĩa nữa. Lúc này ta mới phá trở ra. Sở dĩ sư phụ người rút đi, hơn phân nửa cũng chính là vì nguyên nhân này.

Tần Thộ mới chợt hiểu ra, hần liền nói, dựa vào tính cách của Nam Vô Tội, nếu như một người có thể ngăn cản kính đen không đi vào thế giới hiện thực thì tuyệt đối là có chết cũng không lùi.

Kéo một ngày thì là một ngày, sao có thể chủ động dời đi chứ?

Nghĩ đến đây, Tần Thộ vỗ đầu một cái, kêu lên:

-Địch! Đây chẳng phải là nói, rất có thể bọn họ đã đánh tới Địa Tien Giới rồi sao?

Ngô Cương gật đầu đáp:

-Chắc là thế, cho nên, chúng ta tăng tốc lên.

Tần Thộ lập tức gấp nói:

-Có thể đi lối tắt không?

Ngô Cương hỏi ngược lại:

-Người biết có đường đi à?

Tần Thộ yên lặng, sau đó vỗ Hắc Ma Thần Hạp trước ngực nói:

-Ta biết!

Tất cả mọi người nhìn về phía Tàn Thọ, Tàn Thọ liền nhanh chóng nói lại chuyện của Hắc Ma Thần Hạp.

Chương 904: Một năm sau

Chương 904. Một năm sau

Sau khi Hồng Hà nghe xong, tổng kết nói:

-Cái hộp Hắc Ma Thần Hạp này có thể mở ra một đầu thông đạo đi vào kính đen, kính đen đã dẫn thông đạo đi về Địa Tiên Giới hoặc là Tiên Giới, như vậy thì chỉ cần chúng ta đi vào kính đen, sau đó thông qua những thông đạo kia đi ra ngoài, là có thể nhanh chóng đến Địa Tiên Giới hoặc là Tiên Giới. Ý của ngươi là thế này đúng không?

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Lần đầu tiên ta cảm thấy, trí thông minh của ngươi có thể dùng!

Hồng Hà trực tiếp tròn mắt nhìn Tàn Thọ nói:

-Ta cảm thấy ngươi không có trí thông minh! Ngươi có nghĩ tới không, tình cảnh những thông đạo kia bây giờ là cái gì? Kính đen đã xâm lấn, tất nhiên là có trọng binh đang ở đó chờ đợi xuất kích, hoặc là đang xuất kích. Chúng ta đi qua làm gì? Chịu chết à?

Tàn Thọ yên lặng. Có vẻ như đúng thật là như thế. Hắn là quá lo lắng cho an nguy của Địa Tiên Giới ở bên kia nên quên mất cái gì

c rạ này.

Ngô Cương vỗ vỗ đầu Tần Thộ nói:

-Ta biết người đang lo lắng cái gì, yên tâm đi, nàng không sao đâu. Đừng quên, ở bên kia người có không ít bằng hữu, hơn nữa, tỷ tỷ của người rất lợi hại.

Tần Thộ nói:

-Người biết tỷ tỷ của ta?

Ngô Cương cười.

Tần Thộ phát hiện, hắn càng ngày càng không nhìn thấu gia hỏa Ngô Cương này! Bây giờ hắn khẳng định trăm phần trăm, Ngô Cương trước mặt này cùng với tên Ngô Cương phế vật trong truyền thuyết thần thoại ở Trái Đất tuyệt đối không phải là một người!

Nếu không phải gia hỏa này mang đến cho hắn cảm giác giống như đúc với Ngô Cương trước đó mà hắn quen biết, thì hắn cũng hoài nghi người trước mặt này là người khác giả mạo.

Tần Thộ cũng hiểu, đi qua Hắc Ma Thần Hạp tuyệt đối không phải đường tắt, nếu như có thì cũng là đường tắt đi chết.

Cho nên, Tần Thộ cũng liền nhận mệnh.

Ngô Cương khẽ vươn tay, đặt tất cả mọi người ở trong bàn tay, sau đó dạo bước ở trong tinh không lần nữa.

Một đường tiến lên, Tần Thộ quả nhiên thấy được không ít binh sĩ của kính đen du đang trong tinh không, có điều những kẻ này chỉ là những con gà nhỏ lẻ tẻ, Tần Thộ có đói bụng cũng không thèm ăn.

Tinh thần bây giờ của bọn họ đều tập trung trở về, đương nhiên cũng sẽ không vì mấy tên lính quèn mà lao ra.

Tinh không hồng hoang lớn thế nào chứ?

Tần Thộ không biết, ngay cả Ngô Cương cũng không rõ.

Bởi vì khoảng cách xa nhất của bọn họ, cũng chính là một năm đi trong khu vực trống không không có sao trời, còn xa hơn nữa thì cũng không có đi qua.

Cho dù là như thế, dù là dựa vào bước chân của Ngô Cương, bọn họ cũng mất thời gian gần một năm để tìm đường trở về!

Khi lần nữa nhìn thấy mấy Thiên Môn lớn kia, nước mắt Tần Thộ lập tức chảy xuống, thời gian một năm này, hắn đã sắp nghẹn đến điên rồi!

Đương nhiên, một năm này, Tần Thộ cũng không có phí công lẫn lộn.

Lần đầu tiên, hắn có thể an tĩnh ngồi xuống, nghiên cứu phù văn, nghiên cứu đại đạo thiên địa, nghiên cứu thân thể mình cho tốt.

Lúc không có chuyện gì làm thì cùng Hồng Hà, Ngô Cương trò chuyện một chút phương diện tu hành, thời gian một năm này, hắn đã tích lũy được vô số thứ rồi biến thành sức mạnh của mình.

Đồng thời, Tần Thộ cũng học được một chút vu thuật của Vu Tộc từ chỗ Hồng Hà, không có cách nào cả, trở về đối mặt chính là một trận đại chiến, hắn nhất định phải tận lực tăng thực lực của mình lên.

Đương nhiên, nguyên nhân hắn không kịp chờ đợi còn có một cái, đó chính là đói bụng!

Không chỉ là hấn mà toàn bộ Vu Tộc đều đói!

Bởi vì con thỏ chết tiệt này đã ăn hết lương thực mà bọn họ chuẩn bị!

Từng ánh mắt nhìn Tần thọ đều đang bốc lên hồng quang, nếu không phải là không đánh lại được hấn, thì chắc là Tần Thộ đã sớm bị nấu rồi.

-Chư vị, các người làm gì thì làm đi, ta trở về thăm nhà một chút!

Tần Thộ không nhịn được nữa vọt ra ngoài, hướng về phía mặt trăng ở xa xa chạy như điên!

Ngô Cương nhìn về bọn người Hồng Hà nói:

-Các người đi đâu?

Đám người đang muốn nói, thì hư không mở ra một cánh cửa, một lão nhân đi ra nói:

-Đã trở về rồi thì đi theo ta đi.

Hồng Sơn đang muốn nói gì đó, thì Hồng Hà ngăn Hồng Sơn lại, sợ hãi nói:

-Vâng, Mạnh Bà đại nhân.

Sau đó Hồng Hà, Hồng Sơn mang theo những tộc nhân khác nhao nhao đi vào trong cửa lớn.

Mạnh Bà ngửa đầu nhìn Ngô Cương, cung kính hành lễ nói:

-Đại nhân, không đi ngồi một chút sao?

Sau khi Ngô Cương nghĩ nghĩ, thì gật đầu nói:

-Cũng được, ta cũng gặp đại nhân vật năm đó. Đúng rồi, ta đã gặp nam nhân của ngươi.

Trên đường đi, Ngô Cương và Tần Thộ nói không ít chuyện phiếm m, nên đương nhiên chuyện của Mạnh Bà và Nam Vô Tội, lúc này mới có chuyện này.

Sau khi Mạnh Bà nghe xong Ngô Cương kể lại, gật đầu nói:

-Hắn vẫn như cũ, không có chuyện gì là tốt rồi, đi thôi, đừng để tiều thư chờ lâu.

Ngô Cương gật đầu, đi theo Mạnh Bà vào trong đại môn.

Cùng lúc đó, bên ngoài Nguyệt Cung.

-Hằng Nga muội tử, ta nói cho nàng nghe, con thỏ đi lần này rất nguy hiểm. Nàng cũng không nghĩ một chút bên kia đều là những thứ gì! Kính đen đó! Không chừng bên trong đó còn có ta! Ta là cái trình độ gì? Trên Phong Thần Bảng, là Kim Tiên! Trong kính đen lại không có Phong Thần Bảng, thực lực tuyệt đối là mạnh hơn nhiều, không chừng chính là Đại La Kim Tiên, thậm chí còn là cao thủ Hoàng cấp!

-Kính đen đều ngược lại so với chúng ta, ở chỗ này, ta là hóa thân của Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín, cùng với con thỏ đó là loại huynh đệ đầu đập trên mặt đất đến chảy máu!

-Ta trong kính đen kia, khẳng định là sát nhân cuồng ma tâm ngoan n thủ lạt! Ta thấy cái con thỏ kia, chắc là... thập bát binh khí cũng không mang theo đủ!

-Nàng suy nghĩ một chút, cái con thỏ kia là cái trình độ gì?

-Gặp được ta, hoặc là gặp được cao thủ lợi hại hơn, đại chiến khủ

ng bố như vậy, hấn còn có thể sống sao?

Thiên Bồng Nguyên Soái ngồi ở tảng đá trên bậc thang bên ngoài Nguyệt Cung la hét.

Giọng nói của Hằng Nga truyền ra từ bên trong:

-Lần trước ngươi cũng nói hấn không về được, không phải là hấn đã quay về rồi sao? Thiên Bồng Nguyên Soái, nếu như ngươi không có việc gì, thì xin hãy rời đi đi. Mặc kệ Ngọc Nhi sống hay chết, ta đều ở chỗ này đợi.

Chương 905: Bàn tính nhỏ của Thực Thần

Chương 905. Bàn tính nhỏ của Thực Thần

Thiên Bồng Nguyên Soái lung lay đầu nói:

-Lần trước? Lần trước đó là chỉ bên Câu Trần Đại Đế giết con thỏ, nên không có ai hạ tử thủ với hấn. Hơn nữa lúc ấy có không ít người chạy tới cầu tình, thậm chí còn động thủ với Câu Trần, ta n hớ không làm, thì lúc ấy cái đứa trẻ đầu to kia còn mời cả cha hấn là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tới, Câu Trần còn có thể làm gì? Quan trọng nhất chính là, nghe nói lúc ấy phát sinh một trận biến cố lớn, cụ thể là cái gì thì ta cũng không rõ. Lần này khác với lần trước, lần này là đánh với kính đen đó, đối diện đều là cuồng ma giết người không chớp mắt! Huống chi, ta nghe người ta nói, kính đen có cả thánh nhân, nàng nói xem, nếu như thánh nhân xuất thủ, vậy thì ai còn có thể sống sót!

Bịch!

Trong cửa lớn truyền đến âm thanh rớt bể cùng một giọng bé gái:

-Hằng Nga tử tử, người không sao chứ?

Thiên Bồng Nguyên Soái nghe xong, nhanh chóng bò lên, gõ cửa nói:

-Hằng Nga muội tử, nàng không sao chứ? Có muốn ta vào xem giúp nàng một chút không? Y thuật của ta rất lợi hại đó!

-Đa tạ nguyên soái quan tâm, ta không sao cả. Nguyên soái, xin người hỗ trợ hỏi thăm một chút chuyện của Ngọc Nhi. - Hằng Nga nói.

Thiên Bồng Nguyên Soái chẹp chẹp miệng nói:

-Nghe ngóng thì nhất định sẽ giúp nàng hỏi thăm... Ài... Hằng Nga muội tử, ta biết khẳng định là tâm tình nàng không tốt. Hay là đi với ta ra ngồi ở kia một chút? Ta rất náo nhiệt.

-Náo nhiệt như thế nào?

Đột nhiên vang lên một âm thanh.

Thiên Bồng Nguyên Soái nói theo bản năng:

-Đó là chiêng trống vang trời... ách... ai vậy?

Sau đó hần đột nhiên phát hiện, giọng nói này dường như là giọng nam, còn là vang lên từ phía sau!

Thiên Bồng Nguyên Soái đột nhiên quay đầu lại, không có ai!

Trên trán Thiên Bồng Nguyên Soái rịn ra mồ hôi lạnh, nói ra từng chữ:

-Thủ đoạn tốt lắm, có thể ẩn thân ngay ở dưới mắt ta, giấu đầu lộ đuôi không phải hảo hán, có bản lĩnh thì ra gặp mặt một lần! Ta cho người biết, đừng có thấy trên vàng trắng này đều là nữ quyến, nếu như người dám ở chỗ này quất tháo, thì chính là đối đầu với Thiên Bồng Nguyên Soái ta, cũng là đối đầu với toàn bộ Thiên Đì nh! Người nhất định phải chết!

-Người mù lúc nào vậy? - Giọng nói kia lại vang lên.

Thiên Bồng Nguyên Soái sững sờ, thuận theo âm thanh cúi đầu nhìn lại thì thấy một con thỏ, vừa ăn cà rốt vừa tràn đầy vẻ khinh bỉ nhìn hắn.

-Con thỏ... thỏ... con thỏ?!

Thiên Bồng Nguyên Soái đột nhiên nhảy về sau, suýt chút nữa là leo tường đi vào viện tử!

Tần Thộ túm lấy kéo hắn trở lại, sau đó không nói lời nào liền kéo hắn về phía bụi cỏ ở phía xa, vừa đi vừa nói:

-Đi, chúng ta đi nơi không có ai tâm sự cho tốt, gần đây thỏ gia không có ở chỗ này, dường như người rất náo nhiệt.

-Đừng đừng đừng... thỏ gia, có chuyện gì chúng ta từ từ nói. Ta cũng không phải là thấy người không có trở về, nên giúp người chiếu cố người thân sao!

Thiên Bồng Nguyên Soái kêu lên ngao ngao, không có cách nào, Tần Thộ vừa ra tay, hắn cảm giác tất cả nguyên khí trong cơ thể hắn đều bị phong cấm! Không dùng được nguyên khí thì hắn chỉ là người bình thường.

Hắn lập tức liền hiểu, thực lực của con thỏ này đã vượt qua hắn, đây nếu như bị kéo vào trong bụi cỏ, không chết thì cũng mất tám tám ằng da! Nếu như con thỏ này làm vậy, thì về sau hắn coi như là không còn mặt mũi để gặp người khác rồi.

-Chiếu cố người thân? Mẹ nó, ta thấy ngươi đây là đang phá gia đình của người khác? Đi vào!

Con thỏ ném Thiên Bồng Nguyên Soái vào trong bụi cỏ.

Sau đó liền nghe thấy Thiên Bồng Nguyên Soái ngao ngao hét lớn:

-Đừng! Đừng! Ai nha... ai ai ai... ngao... đau đau đau...

Sau khi hành hung một trận, Tần Thộ sáng khoái đi ra, Thiên Bồng Nguyên Soái phía sau thì y quan không ngay ngắn, mặt mũi bầm dập, che eo khô sở bò theo ra, vừa bò vừa nói:

-Con thỏ, ngươi ăn đại bổ hoàn gì vậy? Thực lực này cũng tăng lên quá nhanh rồi?

Tần Thộ hừ hừ nói:

-Xin lỗi, thỏ gia ta ăn người để bồi bổ.

Thiên Bồng Nguyên Soái theo bản năng nghĩ đến tuổi của Tần Thộ, sau khi trầm mặc thì đứng dậy, trang nghiêm nói:

-Thỏ gia, cáo từ!

-Dừng lại! - Tần Thộ hét lớn một tiếng!

Thiên Bồng Nguyên Soái khóc nước mắt nói:

-Còn có chuyện gì vậy?

Tần Thọ hỏi:

-Người nói đứa bé đầu to, là đệ tử Mộc Đầu của Văn Khúc tinh q
uân?

Thiên Bồng Nguyên Soái gật đầu nói:

-Đúng vậy, chính là đồng môn của ngươi. Người không biết sao?
Cha hấn rất mạnh, là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đó!

Tần Thọ lập tức yên lặng, hấn không ngờ được, cha của Mộc Đầu
lại là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế! Đầu năm nay, đến Đại Đế cũ
ng có con rồi?

Hơn nữa, nói thật, hấn thế nào cũng không nhìn ra được Mộc Đầu
lại có bối cảnh mạnh như vậy, dù sao thì nhìn đứa bé kia cũng khô
ng có mạnh như thế.

Thấy Tần Thọ ngẩn người, Thiên Bồng Nguyên Soái hỏi:

-Vậy, ngươi đi qua kính đen, gặp một ta khác rồi sao?

Tần Thọ gật gù đầu.

Ánh mắt Thiên Bồng Nguyên Soái sáng lên:

-Có phải là ta rất uy mãnh không?

Tần Thọ ha ha một tiếng nói:

-Bị một bàn tay của ta đập chết rồi.

Thiên Bồng Nguyên Soái chấp tay nói:

-Cáo từ!

Nói xong con hàng này liền nhanh chân chạy, cứ chạy rồi lúc này hấn mới nhớ tới, hấn phải bay mới có thể trở về, thế là lại phóng lên trời, bay mất.

Tần Thọ nhìn bóng lưng con hàng này, lắc đầu, cũng là một trận bắt đắc dĩ, chỉ có thể mắng một câu:

-Con lợn chết!

Két, cửa lớn mở ra.

-Ngọc Nhi, đừng nói hấn như vậy.

Hằng Nga đi ra, cười với Tần Thọ.

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Còn không cho nói đồ lưu manh à?

Hằng Nga cười nói:

-Chỉ ít, lúc em không có ở đây, gặp phải phiền phức, hấn thật sự đã giúp chúng ta không ít. Người của kính đen đã từng đến, cũng là hấn đuổi đi.

Tần Thọ nghe đến đây, khẽ gật đầu nói:

-Thì ra là thế, đúng rồi, cái con cóc kia đâu?

-Là Nguyệt Thiềm, hấn ở dưới đất đó.

Hằng Nga sửa lại rồi mới nói.

-Đúng đúng, chính là cái con cóc kia, cho người đến nói với hấn một chút, đừng có hút khô nguyên khí, nhóm tiểu yêu nhà chúng t

a cũng phải tu luyện đó.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Được rồi, lát nữa ta bảo Tiểu Ngọc đi nói.

Tần Thộ sững sờ, sau đó nhớ tới, trên mặt trắng còn có một con thỏ tinh tên là Tiểu Ngọc.

Chương 906: Bàn tính nhỏ của Thực Thần (2)

Chương 906. Bàn tính nhỏ của Thực Thần (2)

Quả nhiên, một khắc sau, phía sau cửa nhô ra cái tai thỏ của tiểu nha đầu, thoát nhìn bộ dáng của tiểu nha đầu này cũng chỉ là cấp hai, cấp ba, dáng người tinh tế, có thể là vì là thỏ tinh nên chân rất dài.

Tần Thộ cường điệu liếc nhìn đôi chân dài của đối phương, thầm nhủ trong lòng: “Xem ra sau này lão tử hóa hình cũng sẽ có một đôi chân rất dài.

-Ngọc Nhi, đây là Tiểu Ngọc, khoảng thời gian em không có ở đây, đều là nàng ở bên ta. Nàng cũng là thỏ tinh nha!

Hằng Nga kéo Tiểu Ngọc đến bên cạnh nói.

Tần Thộ ngửa đầu nhìn Tiểu Ngọc đã hiếu kỳ, kích động đến mở to đôi mắt, thở dài nói:

-Được rồi, về sau thân phận thổ ngọc sẽ để cho người. Miễn cho n gày nào đó Kim Thiên Tử thức tỉnh, lại không có ai đùa giỡn hấn.

-Ta mới không thèm đi đùa giỡn người khác.

Tiểu Ngọc xấu hổ trốn ở sau lưng Hằng Nga.

Tần Thộ cười nói:

-Người không đi cũng được, có điều đến lúc đó người bảo đem đồ chơi đảo thuốc kia cho ta mượn, ta đi cho hấn vui vẻ một chút.

Tiểu Ngọc trừng to mắt, hiển nhiên là không hiểu Tần Thộ đang nói cái gì, có điều mượn đảo được xử thì nàng nghe hiểu, thế là hung hăng gật đầu, khiến hai cái lỗ tai lớn lúc ẩn lúc hiện, cực kỳ đáng yêu.

Giới thiệu xong, Tiểu Ngọc đi tìm Nguyệt Thiềm.

Tần Thộ đóng cửa lớn lại, hít sâu một hơi, hét lớn:

-Oa ha ha ha... Rốt cuộc thì lão tử cũng về rồi! Thoải mái! Dễ chịu! Đây mới là nhà mà!

Sau đó Tần Thộ giống như là bị điên, chạy quanh sân, vọt lên vọt xuống, cuối cùng thì chui vào trong khuê phòng Hằng Nga, lăn lộn trên giường, vừa lên vừa kêu:

-Dễ chịu, dễ chịu...

Hằng Nga không nói gì, chỉ lẳng lặng, cười khanh khách nhìn Tần Thộ lăn lộn.

Lăn lộn xong, Hằng Nga đi phòng bếp cầm một ít bánh ngọt ra, đặt lên bàn nói:

-Khoảng thời gian em không có ở đây, ta cũng nhàn rồi không có việc gì làm. Thế là học một chút tay nghề với Thực Thần, em ném thử đi.

Tần Thộ đưa tay ra lấy theo bản năng, kết quả nghe xong thì cảm thấy không đúng lắm!

Tần Thộ hỏi:

-Nàng học với ai?

Hằng Nga nói:

-Thực Thần.

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Tên kia chịu dạy nàng làm đồ ăn?

Hằng Nga dùng một ngón tay đặt lên môi dưới ở miệng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

-Ta cũng không biết, dù sao ta đụng phải hắn ở Thiên Dung Thành một lần. Hắn nói mùi hoa quế trên người ta rất đặc biệt, rất thích hợp làm đồ ăn. Sau đó ta hỏi hắn làm thế nào, hắn liền dạy ta.

Tần Thộ sờ lên cái cằm, rất sớm trước kia hắn đã biết Thực Thần và Trù Thần không phải là cùng một người, mà là sư huynh đệ.

Lý niệm phòng bếp của hai người hoàn toàn khác biệt, Trù Thần thích làm đồ ăn cùng chia sẻ; còn Thực Thần là ưa thích nghiên cứu, nhưng lại không thích mỗi ngày đều làm đồ ăn.

Trù Thần mở một quán cơm kiếm tiền, còn Thực Thần thì ngồi trong nhà mân mê, những thứ làm ra, xưa nay không bán, mình không

ng ăn thì trực tiếp chia cho hạ nhân ăn.

Một người tính tình cổ quái như thế bỗng nhiên chủ động dạy Hằng Nga làm đồ ăn? Khả năng này?

Nếu không phải là biết tính tình Thực Thần, trong đầu của hắn ngaoại trừ làm đồ ăn, còn lại nhìn cái gì cũng giống như nguyên liệu nấu ăn, thì hắn thật sự hoài nghi Thực Thần là coi trọng sắc đẹp của Hằng Nga.

Không phải coi trọng sắc đẹp, lại có thái độ khác thường.

Tần Thộ chép chép miệng, cầm lấy một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, bắt đầu cân nhắc.

Bánh ngọt tan vào trong miệng, mùi hoa quế không nồng không nhạt, vừa vụn vụn quanh tất cả vị giác, cảm giác vô cùng thoải mái...

Tần Thộ không thể không tán thưởng một tiếng:

-Ăn rất ngon, so với ta làm còn ngon hơn...

Nói đến đây, Tần Thộ vỗ đùi nói:

-Ôi đêch, ta biết rồi!

Hằng Nga tò mò hỏi:

-Em biết cái gì rồi?

Tần Thộ nói:

-Ta biết vì sao Thực Thần dạy nàng làm đồ ăn, chắc chắn là lão già hỏa kia biết ta là đồ đệ của Trù Thần rồi biết quan hệ của ta và nàng. Trù Thần dạy ta làm đồ ăn, hắn dạy nàng, hắn đây là đang gi

án tiếp độ sức trù nghệ với Trù Thần! Năm đó hấn bại bởi Trù Thần, không thắng không trở lại, đây là dự định trên tay đồ đệ thắng trở về!

Hằng Nga ngạc nhiên, sau đó cười nói:

-Vậy em nói xem ta thắng hay là không thắng đây?

Tần Thộ cười nói:

-Đương nhiên là thắng.

Hằng Nga không hiểu hỏi:

-Đây chẳng phải là tương đương với sư phụ em thua sao?

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Sư phụ ta? Sư phụ ta căn bản không để ý những thứ này... tâm hấn rộng lắm.

Hằng Nga chẹp chẹp miệng nói:

-Thật?

Tần Thộ kiên định không thay đổi, gật đầu, chỉ là không đến mấy ngày sau, con thỏ bị Trù Thần cầm môi múc cơm đuổi quanh ba đầu đường phố....

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đương nhiên là thật. Đúng rồi, bên kia thế nào? Hai bên hòa hảo rồi à?

Hằng Nga nói:

-Sau khi trở về thì Trùng Bát liền đi tìm Văn Khúc Tin Quân nói chuyện này, cụ thể thế nào thì không rõ lắm.

Tần Thọ gật gật đầu, sau đó lại gằn hỏi:

-Cha của Mộc Đầu thật sự là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế à?

Hằng Nga lắc đầu nói:

-Ta cũng không rõ lắm, người có muốn ta đi hỏi thử một chút không?

Tần Thọ sờ sờ cằm nói:

-Được rồi, ngày mai hãy hỏi. Đúng rồi, sau khi nàng trở về thì không ai đến tìm nàng gây phiền phức đó chứ. Không cần biết là yêu tộc Thiên Đình, hay là nhân tộc Thiên Đình, ai khi dễ nàng, nàng nói với ta, bây giờ ta sẽ cầm vũ khí đi đánh hắn.

Tần Thọ bây giờ cực kỳ mạnh, thực lực đã là đỉnh cấp Đại La Kim Tiên.

Quan trọng nhất chính là, phía trên còn có người.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Biết mặt mũi của em lớn rồi, sau khi ta trở về, không có người nào đến quấy rầy ta. Chỉ là có một chút tạp binh của kinh đen từng tới, có điều Mèo Béo, Lão Lô và Nguyệt Thiềm đều ở đây, lại thêm thủy quân của Thiên Bồng đặt ở xung quanh, đối phó bọn chúng cũng cực kỳ nhẹ nhõm.

Lúc này Tần Thọ mới an tâm, sau đó hỏi:

-Bọn Lão Lô, Mèo Béo không đi à? Toàn ở chỗ này?

Hằng Nga gật đầu nói:

-Ừm.

Trong lòng Tần Thộ lập tức thấy ấm áp, hẳn biết, hai người này ở lại, đến tám phần là giúp hẳn chiếu cố Hằng Nga.

Có huynh đệ như thế, sao có thể không vui vẻ?

Chương 907: Một nồi cóc hầm

Chương 907. Một nồi cóc hầm

Thế là Tần Thộ hứng khởi đi Phong Hoa Thành tìm hai người này nói chuyện, kết quả, lúc đến cửa Phong Hoa Thành thì thấy Mèo Béo đang ở bên trên cửa lầu phơi nắng.

Lò Bát Quái thì ở ngay dưới lầu, mấy đứa trẻ bò qua bò lại ở trên lò, trong đó có một tên lớn gan, bò lên trên cửa lầu, đang lén lút tới gần Mèo Béo, sau đó nhào tới, cưỡi ở trên người Mèo Béo, túm lỗ tai nó ngao ngao kêu lên:

-Giá!

Sau đó hai tên gia hỏa đều không đứng vững, cùng rớt xuống.

Bịch một tiếng rơi xuống đất, nhìn cũng thấy đau!

Có điều đứa trẻ này rớt cuộc thì cũng không phải là đứa trẻ bình t

hường, đều là con cháu của yêu quái, da dày thịt béo, cực kỳ chịu được đánh, lộn một vòng trên mặt đất rồi lại bò lên.

Sau đó lại tiếp tục cưỡi lên người Mèo Béo như là cưỡi ngựa.

Những đứa trẻ khác thấy vậy, cũng nhao nhao xông tới đòi cưỡi ngựa lớn...

Khiến Tàn Thọ bất ngờ đó là, Mèo Béo không có một chút bộ dạng tức giận nào, mà lại mặc cho mấy đứa trẻ này giày vò.

Hằng Nga hé miệng cười nói:

-Tính tình hẳn thật tốt.

Tàn Thọ cười ha ha một tiếng nói:

-Không phải tính tình tốt mà là hẳn lười động!

Quả nhiên, sau khi nghe được động tĩnh, Mèo Béo mở mắt ra, sau khi nhìn thấy Tàn Thọ thì hét lớn:

-Cứu mạng!

Tàn Thọ đuổi hết mấy đứa trẻ đi, sau đó không đợi Mèo Béo nói lời cảm tạ thì chính hẳn đã cưỡi lên, rồi vỗ lên cái mông mập của Mèo Béo, ngựa đầu nhìn Hằng Nga nói:

-Ta có giống một đại tướng quân thắng lợi khải hoàn không?

Mèo Béo, Hằng Nga:

-...

Qua nhiều năm như thế, đám yêu quái ở trong Phong Hoa Thành cũng đã sớm có biến hóa kinh người.

Thực lực đương nhiên là có tiến bộ, có điều thay đổi lớn nhất chính là các loại cửa hàng đều đã mở, hơn nữa còn có quy mô và đặc sắc nhất định.

Mấy người tìm một nhà có tên là: cửa hàng “cóc loạn nồi hầm”, ngồi xuống.

Tần Thộ vừa ngồi xuống liền kêu lên:

-Ông chủ, cho một nồi cóc loạn nồi hầm!

Sau đó Tần Thộ liền thấy một tên mập mập hấp tấp chạy tới, cười khan nói:

-Không có...

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Không có? Tên cửa hàng nhà các người không phải là tên đồ ăn nổi tiếng của các người?

Tên mập mập lúng túng cười nói:

-Thỏ gia, ta là cóc tinh, ta gọi là Loạn, đồ ăn nổi tiếng của nhà chúng ta là một nồi hầm.

Tần Thộ không còn gì để nói, phát phát tay nói:

-Vậy thì một nồi hầm đi.

-À, được luôn.

Tên mập mập lại hấp tấp chạy.

Không bao lâu sau, món ăn được mang lên, là một cái nồi, bên trong

ng có không dưới mười mấy loại thịt và rau xanh, quả nhiên là loạn hàm một trận.

Có điều hương vị cũng không tệ lắm, mấy người vừa ăn cơm vừa trò chuyện, cũng là nhẹ nhõm tự tại.

Sau khi cơm nước no nê, Tàn Thọ chuẩn bị đi xem tình hình ở Thiên Đình, Mèo Béo thì sống chết cũng không muốn nhúc nhích, Lò Bát Quái cũng không muốn chuyển ổ, thế là Tàn Thọ lên đường một mình.

Đến bên ngoài Nam Thiên Môn, Tàn Thọ thấy người đứng ở cửa Nam Thiên Môn, lập tức vui vẻ!

Chỉ có điều, lúc này Ma Lễ Thọ đang không có nhìn ra bên ngoài cửa, mà là nghiêng người, mắt lớn trừng mắt nhỏ với người khác!

Tàn Thọ cũng biết người kia, đó chính là đại tướng của yêu tộc, Nộ Hận Núi.

Trên mặt đất giữa hai người còn có một đầu dây đỏ rất dài!

Tám bảng treo bên trái biết:

-Tu sĩ nhân tộc Thiên Đình đi bên này.

Tám bảng treo bên phải, viết:

-Tu sĩ yêu tộc Thiên Đình đi bên này.

Sau đó thật sự có người, yêu quái lui tới, cứ như vậy tách ra làm hai bên đi vào Nam Thiên Môn, không ai dám vượt giới!

Đúng lúc mọi người đang duy trì hiện trạng này thì một con thỏ giẫm chân lên trên dây đỏ!

Trong nháy mắt đó, ánh mắt mọi người liền lập tức nhìn qua, sau đó giống như là đèn pha, nhìn vào người Tần Thộ!

Sau đó, sau khi nhìn thấy là con thỏ thì ánh mắt mọi người liền dời đi trong nháy mắt, thật giống như là không thấy gia hỏa này vậy!

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Ý gì đây? Thỏ gia ta trở về, các người đây là ý gì vậy? Đến nhìn cũng chẳng muốn liếc ta một cái à?

Ma Lễ Thộ đang định lấy cái túi treo ở bên người, Hoa Hồ Điều đang thò đầu ra thì bị ấn vào rồi cắm chặt vào bên trong túi rồi hắn đem bình khí đã chế tạo tốt nhất vào trong túi Tu Di rồi mới cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, nhìn về phía Tần Thộ nói:

-Ai u, đây không phải là... thỏ gia sao.

Nhện Núi thì còn tốt, mặc dù cũng đã từng bị thua thiệt trên tay Tần Thộ, nhưng mà về sau cũng đã hòa hảo rồi.

Thế là Nhện Núi cười ha ha nói:

-Thỏ gia, đã lâu không gặp, thần thái vẫn như cũ.

Tần Thộ gật đầu, nói:

-Nhất định rồi!

Nói xong, Tần Thộ đi tới giữa hai người, chỉ dây đỏ trên mặt đất nói:

-Đây là cái thứ gì vậy?

Ma Lễ Thộ nói:

-Những loạn thần tặc tử này tạo phản, quả thực là đi chia Thiên Đĩnh. Sợi tơ hồng này là đường ranh giới, bên kia thuộc về bọn họ, bên này thuộc về chúng ta.

Nói xong, còn là vẻ mặt không cam tâm...

Tần Thộ vỗ vỗ bắp đùi của hắn nói:

-Được rồi, đừng có không cam lòng nữa. Nếu như không có cái dây đỏ này thì người cũng không chơi lại hắn.

Ma Lễ Thộ nghe vậy liền lập tức đỏ mặt.

Vẻ mặt Nhện Núi đắc ý ngẩng đầu lên nói:

-Đúng thế, nếu không phải thánh nhân nhúng tay điều tiết, chỉ dựa vào những tên phé thải bọn hắn thì đã sớm bị chúng ta bình định rồi.

Tần Thộ trừng mắt liếc hắn một cái nói:

-Người cũng đừng đắc ý, quên chuyện dài chém yêu trước đó rồi? Thật sự đánh nhau thì người cũng là hàng chết.

Nhện Núi lập tức xấu hổ đứng tại chỗ.

Tần Thộ nói:

-Các người quan tâm một chút đi, bây giờ còn đấu đá nhau nữa hử, chờ lúc kính đen đánh tới, hừ hừ...

Nói đến kính đen, Ma Lễ Thộ và Nhện Núi cùng trầm mặc.

Yên lặng đến nửa ngày, Ma Lễ Thộ hỏi:

-Thỏ gia, trên thế giới này thật sự có kính đen à?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Có, người có muốn đi xem không?

Ma Lễ Thọ thở dài nói:

-Nếu như không có Phong Thần Bảng thì ta thật sự là muốn đi xem. Nhưng mà bây giờ... Được rồi, thực lực không đủ, đi cũng là chết. Ta chỉ là hiếu kỳ, bên trong kính đen kia thật sự có một thứ khác à?

Tần Thọ nói:

-Có khả năng, nhưng đừng có suy nghĩ nhiều như vậy.

Chương 908: Bức bách Trù Thần?

Chương 908. Bức bách Trù Thần?

Nhìn thấy trạng thái hai người, tâm Tần Thọ cơ bản đã buông xuống.

Hai bên không đánh, vậy là đã nói rõ trên cơ bản là đã hòa hảo rồi, còn thiếu nội bộ thỏa thuận điều kiện. Thiên Đình bây giờ, cũng coi như là an tĩnh, lo lắng của hắn cũng có thể tạm thời buông xuống.

Đi vào Nam Thiên Môn, Tần Thọ đi thẳng đến Thiên Dung Thành

h, đi vào Thiên Dung Thành, Tần Thộ phát hiện, bên trong Thiên Dung Thành không có vẽ dây đỏ, thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Có điều chờ lúc Tần Thộ đi tới cửa quán thịt chó của Trù Thần thì phát hiện có điểm gì đó không đúng!

Chỉ thấy một đám người ồn ào ở bên ngoài quán thịt chó, duỗi cổ nhìn vào trong xem cái gì đó.

Còn có hai đại đội quân thành đang đối đầu, dường như là đang tranh luận cái gì.

Tần Thộ nhướng mày, mắng trong lòng: “Móa, có việc thì qua một bên nói, ở chỗ này cãi vã, không phải là cản trở sự phụ ta làm ăn à?”

Vừa nói, Tần Thộ tiện tay vỗ vai một người đang xem náo nhiệt hời:

-Huynh đệ, bên trong sao thế?

Đối phương không nhận được quay đầu lại nói:

-Không biết?

Tần Thộ móc ra một viên hồng linh tinh, nói:

-Không biết thật?

Đối phương nhìn thấy, con mắt lập tức sáng lên, vội vàng cười nói:

-Biết, biết... không phải là yêu tộc tiến vào rồi sao, bây giờ Thiên Đình chính là của hai nhà này. Thiên Dung Thành cũng đang chuẩn bị vẽ đường ranh giới, có điều vẫn luôn không đàm phán được. Dù sao, cư dân và thương gia bên trong Thiên Dung Thành đều là

nhân tộc, tất cả mọi người có sự hoài cổ. Bỗng nhiên bảo bọn họ dọn nhà rời đi, tất cả mọi người đều không vui, thế là vẫn đang ầm ĩ. Có điều kéo lâu như vậy, dường như phía trên cũng muốn tăng tốc tiến độ.

Người của yêu tộc Thiên Đình muốn người ở trong nhà này dọn ra ngoài, người ở bên trong cửa hàng không dời đi, còn gọi đội tuần tra của nhân tộc Thiên Đình tới.

Đội tuần tra của hai bên liền giằng co, hơn nữa, còn sắc mùi thuốc súng, làm không cẩn thận, còn có thể xảy ra chuyện đó.

Tần Thộ nghe đến đây, nhướn mày nói:

-Đây chính là cửa hàng của Trù Thần.

Đối phương nói:

-Còn không phải sao? Có điều, địa vị của đối phương cũng không nhỏ, nghe nói là hoàng tử gì đó, nhìn trúng vị trí của tiệm này, nhất định phải hoạch định bọn họ đi bên kia. Đã giằng co ba ngày rồi!

Tần Thộ không hiểu nói:

-Nhân tộc Thiên Đình bên này là ai ra mặt?

Tần Thộ rất rõ, thực ra địa vị của Trù Thần cũng không cao, dù sao cũng chỉ là đầu bếp, không thể so được một với hoàng tử.

Đối phương lắc đầu nói:

-Không ai ra mặt, chỉ có một đội tuần tra như vậy thôi. Hơn nữa nhìn bộ dáng, cũng là không gánh được...

Đúng lúc này, bên đội tuần tra của yêu tộc có người hô:

-Nhanh chóng lui ra, nếu không ta sẽ không khách khí với các người.

Đội tuần tra nhân tộc bên này nghe vậy, vẻ mặt phẫn nộ, nhưng mà đối diện với người kia là một tôn Kim Tiên, thực lực so với những người của đội tuần tra bọn họ không biết là mạnh hơn bao nhiêu. Quan trọng là, nhân tộc và yêu tộc Thiên Đình có cùng một nguyên tắc, đó chính là chế độ đẳng cấp. Nếu như địa vị của đối phương cao hơn người, vậy thì người có địa vị thấp không thể bắt kìn h hoặc là xuất thủ đối với người có địa vị cao. Có việc, chỉ có thể báo cáo, sau đó phía trên sẽ đi hoặc là thương lượng, hoặc là đánh nhau.

Đây cũng là để tránh cho tầng dưới chót đụng chạm, một biện pháp để giữ gìn trị an.

Cho nên, đội tuần tra của nhân tộc bên này, không có ai có thể nói lời nào cả.

Mọi người đánh phải đưa mắt nhìn về phía cửa hàng Trù Thần.

Cửa của cửa hàng từ từ mở ra, Trù Thần đi ra, ném câu tiếp theo:

-Không cần biết các người đại biểu cho ai, không dờ đi chính là không dờ đi.

-Trù Thần đại nhân, ta cảm thấy ngài vẫn là nên suy tính một chút thì tốt hơn. Điện hạ của chúng ta cho ngài ba ngày, ba ngày này nếu ngài có bản lĩnh, thì có thể tìm người bên trên tới giúp ngài nói hai ba câu. Nếu như thật sự có thì điện hạ chúng ta cũng phải cho ngài chút mặt mũi, giữ lại tiệm này của ngài, chúng ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng mà ba ngày trôi qua cũng không có ai giúp ngài nói chuyện. Nếu tiếp tục như thế thì còn có ý nghĩa gì chứ?

Điện hạ chúng ta nể tình ngài dù sao cũng là chính thần của nhân

tộc Thiên Đình, cho nên cũng muốn cho ngài đi một cách thể diện.

Đương nhiên nếu như ngài vẫn không chịu đi, như vậy thì e là sẽ không có thể diện như thế.

Tên Kim Tiên kia đi lên phía trước, lúc này Tần Thọ mới nhìn đến người nói chuyện là hạng người gì.

Đó là một tên nam tử có một chòm râu dê, mắt nhỏ, lông mày nhỏ, miệng người này rất nhỏ, hơi lồi ra bên ngoài, nhìn bộ dáng xấu xí đã biết không phải là thứ tốt gì.

Lúc hắn nói chuyện, một cổ kiệu đỉnh kim sắc tới, bên trên cổ kiệu thêu đồ án Kim Ô, bên trên đỉnh là đồ đằng Kim Ô, đi qua nơi này thì tất cả người của yêu tộc Thiên Đình đều nhao nhao né tránh, quỳ xuống đất lễ bái, hiển nhiên thân phận của người đến cực kỳ tôn quý!

Thấy cảnh này, nam tử có râu dê lập tức xoay người lại, cung kính hành lễ nói:

-Bái kiến Lục Ngộ đại nhân!

Người trong kiệu không nói gì, chỉ là phát ra một tia khí tức, tia khí tức này cực kỳ cường hoành, mang theo một khí thế rất bá đạo, trực tiếp đẩy lui toàn bộ người xung quanh!

Sau đó cổ khí thế mạnh mẽ này lại đè về phía Trù Thần, có điều hiển nhiên là đối phương cũng bận tâm thân phận của Trù Thần nên không có quá đáng, chỉ là dùng khí thế nói cho Trù Thần biết ta mạnh hơn ngươi mà thôi.

Quả nhiên, Trù Thần bị khí thế kia bức bách, lui về sau hai bước, có điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là, dường như Trù Thần cũng không có tức giận, mà lại cười ha hả nói:

-Đại La Kim Tiên? Chà chà... quả nhiên không tầm thường.

Nam tử có chòm râu dê tiến lên phía trước nói:

-Trù Thần ngài đã biết là Đại La Kim Tiên còn không biết khó mà lui.

Trù Thần lắc đầu, vẫy tay, một cái nôi đen rơi xuống trước mặt.

Chu Bất Hoạch chạy nhanh đến, thêm củi lửa cho sư phụ hẩn, đốt đ uốc lên.

Thấy cảnh này, tên nam tử chòm râu dê cảm thấy ngờ vực, hiển n hiên là không hiểu Trù Thần đang làm gì.

Mọi người vây xem cũng nghị luận âm ỉ...

Chương 909: Con thỏ ngụy biện

Chương 909. Con thỏ ngụy biện

Đúng lúc này, trong kiệu truyền đến một tiếng cười khẽ:

-Trước khi đi, muốn làm một món ăn cuối cùng à? Bỏ đi, cho các người cơ hội này.

Đám người nghe xong, lập tức bùng tỉnh!

Tên chòm râu dê cũng cười:

-Trù Thần trượng nghĩa, đã như vậy thì ngài làm đi.

Mọi người của nhân tộc Thiên Đình nghe vậy, nhao nhao thở dài, thấp giọng lầm bầm:

-Ài, cả thiên thần cũng không chịu được áp lực của yêu tộc, phải dọn đi rồi à?

-Thiên thần còn như vậy, vậy dân chúng bình thường chúng ta, chổng lại như thế nào đây? Thôi thôi, ài...

-Lẽ nào nhân tộc thật sự không bằng yêu tộc?

...

Đám người thôn thức ai oán.

Cùng lúc đó, đám người yêu tộc ở đối diện cười lên âm ỉ.

-Ha ha... Vẫn là yêu tộc chúng ta cường thế!

-Vốn là như thế, nếu không phải thánh nhân nhúng tay thì toàn bộ Thiên Đình bây giờ đều là của chúng ta!

-Đúng đấy, đúng đấy, lúc trước nơi này là của chúng ta. Về sau, bọn họ cũng không phải là đối thủ của chúng ta, cho nên nơi này vẫn là của chúng ta! Bây giờ để cho bọn họ một phần, đã là ân huệ lớn lao, còn không biết cảm ơn, lý nào lại thế!

-Nhớ năm đó, bọn họ cũng chỉ là lương thực của chúng ta...

-Đúng thế.

...

Lúc mọi người đang nghị luận âm ỉ thì Trù Thần bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

-Con thỏ chết tiệt, người cứ nhìn sư phụ người bị khi phụ như thế à? Còn không giúp đỡ?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngạc nhiên, con thỏ?

Sư phụ?

Trù Thần đây là đang gọi đệ tử của hắn ra để chống đỡ cho hắn sao? Nhưng mà, sư phụ còn không được thì đệ tử để làm gì?

Lúc mọi người đang nghị luận âm ỉ, Tần Thộ gãi gãi đầu, cười nói:

-Sư phụ, ta mới trở về, người để cho ta an tĩnh xem kịch một chút không được à?

Trù Thần cười mắng nói:

-Xem cái rắm! Còn xem nữa thì cửa hàng của lão tử phải đổi chủ rồi đó! Còn không giúp đỡ?

Tần Thộ cười ha hả, sau đó hô hào:

-Nhường một chút, nhường một chút, nhường cái, ha...

Nhìn thấy Tần Thộ muốn đi, nam tử trước đó trả lời vấn đề của Tần Thộ đột nhiên lấy lại tinh thần, sau đó nhìn về phía hồng linh tinh trong tay Tần Thộ.

Cái con thỏ chết này hồi nửa ngày còn chưa có đưa tiền đó!

Sau đó nam tử không ngừng dùng ánh mắt nhắc nhở Tần Thộ, đá

ng tiếc, cái con thỏ chết này thật giống như là không nhìn thấy vậy, nhắc chân rời đi.

Nam tử cắn răng một cái, đưa tay túm lấy.

Tần Thọ ngửa đầu hỏi:

-Người làm gì vậy?

Lời này vừa nói ra, Tần Thọ vốn dĩ đang là tiêu điểm trong mắt mọi người, thì ánh mắt của mọi người lúc này đều nhìn qua.

Trong nháy mắt đó, nam tử chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng như là sắt t hóp nung đỏ in dấu, trong lòng hắn có lý do đòi tiền, nhưng mà tỉ mỉ nghĩ lại, cái con thỏ này cũng không có nói là hắn trả lời thì cho hắn hồng linh tinh!

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Cảm ơn người vừa rồi trả lời vấn đề của ta, có điều đây không phải là lý do người cướp bóc.

-Cái kia... ta...

Nam tử rất muốn giải thích.

Tần Thọ nói:

-Ta chỉ là lấy ra xem, người đến mức đó không?

Nam tử hoàn toàn bó tay rồi, hắn hiểu được, đây là gặp phải vô lại!

Nam tử sững sờ, hắn không biết nên nói như thế nào là tốt, chỉ có thể cúi đầu xuống, quay đầu tránh người.

Tần Thộ thấy vậy, cười ha ha, tiện tay quăng ra, một viên hồng linh tinh bay vào trong túi nam tử, sau đó cười ha ha nói:

-Suýt chút quên mất, đây là phí trưng cầu ý kiến. Lần sau nhớ kỹ, làm người đừng có hỏa khí lớn như vậy, đối nhân xử thế, khách khí một chút, không chừng đối phương là người người không chọc được!

Nam tử sờ sờ hồng linh tinh bên trong túi, sau đó vui mừng, liên tục nói:

-Thỏ gia nói rất đúng, về sau ta tuyệt đối sẽ làm người cho tốt...

Tần Thộ không còn gì để nói, đây đều là cái gì với cái gì vậy?

Nó xong, bịch một tiếng, Tần Thộ đụng phải một người, sau đó đầu Tần Thộ ngẩng cũng không ngẩng lên, mở miệng liền mắng:

-Đệch, con mẹ nó người nói xem, có phải là người bị mù không vậy?

Vốn dĩ nghe lời nói phía trước của con thỏ, đám người nhao nhao gạt đầu, đồng ý, cảm thấy con thỏ này rất có tố chất, rất có tu dưỡng.

Kết quả chỉ chớp mắt, tròn mắt đám người rơi đầy đất, vừa rồi còn nói người ta đừng có hỏa khí lớn như vậy, đối nhân xử thế khách khí một chút, sao đến trên người hắn thì trong nháy mắt đã quên không còn chút nào vậy?

Tần Thộ nhìn vô số cặp mắt ở bốn phía nghi hoặc nhìn mình, vội ho một tiếng, giải thích nói:

-Ta không giống với hắn, hắn không thể trêu vào ta, nhưng mà ta có thể khiêu khích hắn!

Nói xong, Tần Thộ ngẩng đầu, nhìn đỉnh đầu.

Chỉ thấy tên chòm râu dê mang vẻ mặt băng lãnh cúi đầu xuống nhìn Tần Thộ.

Hai người cứ như vậy, một cao một thấp, bốn mắt nhìn nhau.

Tên chòm râu dê nói:

-Con thỏ, người nói người chọc được nổi ta?

Tần Thộ nghe rằng, hai cái răng trắng nõn sáng lóng lánh dưới ánh mắt trời, cười nói:

-A, có vấn đề sao?

Tên chòm râu dê cười lạnh nói:

-Người có biết ta là ai không?

Tần Thộ lắc đầu.

Tên chòm râu dê ra nói:

-Ta chính là chính thần của yêu tộc Thiên Đình... a!

Không đợi tên chòm râu dê nói xong, Tần Thộ một phát túm lấy mắt cá chân đối phương, quay một vòng, không ngừng đập phanh phanh lên mặt đất!

Mặt đất Thiên Dung Thành đều có trận pháp bảo vệ, câu thông với đại trận Nhân Chi Thiên Tinh Thần, nên nó cực kỳ cứng rắn! Ở tình huống bình thường, cho dù là Kim Tiên, cũng không thể nào đập mặt đất ra hố, cho dù là đập ra, dưới sự duy trì của trận pháp cũng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Điểm này, tất cả mọi người đều rõ ràng.

Nhưng mà lúc này, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt!

Nghiêm trọng hoài nghi là có phải mình nhìn nhầm, hoa mắt, hoặc là giáo dục trước đó mà mình nhận đều là lừa gạt quỷ không...

Một người lại một người sững sốt bởi vì con thỏ này đập người lên trên mặt đất thành một cái hố sâu một mét!

Đương nhiên, người kia bây giờ đã không thể gọi là người, đã bị đập đến biến hình... Toàn thân co quắp, nằm ở đó, căn bản không đứng dậy nổi!

Lúc này Tần Thộ mới vung ra, vỗ vỗ tay, vẻ mặt người vật vô hại, thản nhiên nói:

-Mọi người xem, ta không có nói láo đúng không? Muốn giả bộ cũng không có vấn đề, tiền đề là người có thể vượt qua hẳn, nếu không ông thì nhát một chút, lễ phép một chút để không bị đánh.

Chương 910: Bán hoa không?

Chương 910. Bán hoa không?

Đám người đột nhiên cảm giác được, con thỏ nói lời này, nghe vẫn rất là có lý.

Sau đó tay nhỏ của Tần Thộ vung vẩy đi về phía cổ kiệu ở xa xa.

Lúc này người của yêu tộc Thiên Đình mời phục hồi tinh thần, từ ng người nhìn nhau.

Đội tuần tra chỉ là binh lính bình thường, sao có thể là đối thủ của Tàn Thọ? Gia hỏa này vừa mới đánh choáng váng một Kim Tiên đó!

Nhưng mà Lục Ngô phía sau là BOSS cao hơn, ở ngay dưới mắt n gười ta, bọn hắn cũng không thể không làm gì.

Thế là đám người kiên trì ngăn ở trước mặt Tàn Thọ, quát hỏi:

-Con thỏ, dừng bước!

Một khắc sau, tất cả người xem đều ngẩng đầu lên, nhìn lên trời!

Chỉ thấy từng người, từng ngựa, một cái lại tiếp một cái bay lên tr ên trời!

Sau đó bịch một cái bị quăng xuống đất, trên nóc nhà, trên nhánh cây... Nhất thời, lại còn rất đẹp mắt!

Lúc cúi đầu, con thỏ kia đã đi tới bên cạnh cỗ kiệu, một cái tay để ở trên cán cỗ kiệu, cỗ kiệu thuận thế liền bị ép nhếch mông, sau đ ó cái con thỏ này cười ha ha nói:

-Tiểu nương tử, chồng của ngươi cũng bị ném bay rồi mà ngươi c ùng không đi ra nhìn một chút sao?

Đám người nghe xong, lập tức đen mặt lại!

Ai cũng nghe được, đại nhân vật trong kiệu này là nam, con thỏ n ày biết rõ còn nói như thế, đây không phải là cố ý làm người ta bu ãn nôn sao?

Quả nhiên, trong kiệu truyền ra một âm thanh không vui:

-Con thỏ, ngươi muốn chết?

Tần Thọ móc ra một cây cà rốt, cắn một cái nói:

-Ăn củ cải không?

Đối phương liền mơ hồ tại chỗ, hiển nhiên hắn cũng không ngờ được, mạch não của con thỏ chết tiệt này lại kỳ quái như vậy!

Dựa theo lẽ thường, lúc này, tối thiểu nhất con thỏ cũng phải nói một câu loại như "ra đây, quyết một trận tử chiến" sao?

Đối phương trầm mặc hồi lâu rồi trả lời một câu:

-Không ăn.

Sau khi Tần Thọ ồ một tiếng thì nói:

-Củ cải cũng không ăn, chắc chắn là ngươi thiếu Vitamin, khó trách ngồi ở trong kiệu, chắc đáng dấp xấu xí quá đúng không?

-Ta giết chết ngươi!

Rốt cuộc thì Lục Ngô cũng không chịu nổi, hắn vốn dĩ còn muốn thâm trầm chút, nghiêm túc, làm màu, sau đó kéo đối phương vào trong tiết tấu của mình, dùng khí thế ngăn chặn đối phương, cuối cùng là thừa thế xuất kích.

Kết quả hắn phát hiện, nói chuyện phiếm với con thỏ này làm tế bào não quá đau đớn, đừng nói là tiết tấu, khí thế, bây giờ hắn chỉ còn lại đầy một bụng tức giận!

Thế là hắn vén rèm lên, một con hổ lông trắng, hình người, đưa móng vuốt ra chụp vào mặt Tần Thọ!

Tần Thọ thấy vậy, mừng rỡ kêu lên:

-Con mèo thật lớn!

Lục Ngô nghe xong, suýt chút nữa là phun một ngụm máu ra ngo ài!

Đúng lúc này, Tần Thọ bỗng nhiên biến mất trước mặt Lục Ngô!

Một khắc sau, con thỏ bay lên trên không, xuất hiện cách mũi Lục Ngô đúng một centimet!

Chỉ thấy vẻ mặt con thỏ kia say mê nhìn hấn, chu miệng:

-Moa moa a!

Ọe!

Lục Ngô trực tiếp nôn rồi lùì lại ba mươi mét!

-Con thỏ chết, ngươi làm gì vậy? - Lục Ngô cả giận nói.

Tần Thọ thoải mái nói:

-Hít mèo, chưa có ai từng hít ngươi à?

Lục Ngô nghe xong, lập tức giận dữ nói:

-Lão tử là hổ!

Tần Thọ cực kỳ chăm chú gật đầu:

-Đúng rồi, có gì khác nhau sao? Không phải đều là họ mèo à?

-Mèo cái ông nội nhà ngươi!

Lục Ngô tức giận mắng một tiếng, mi tâm sáng lên một điểm bạc h quang, bạch quang kia giống như là nước kết băng, từ một điểm bắt đầu lan tràn ra bốn phương tám hướng, tạo thành từng đạo hoa văn, giống như một đóa hoa nở rộ...

-Ôi đêch, sao cúc hoa của ngươi lại mọc ở trên mặt vậy? Không phải đều là ở trên móng à? - Tần Thọ đột nhiên hét lớn.

-Phốc!

Đám người vốn dĩ không biết cúc hoa là cái gì, nhưng sau khi nghe được Tần Thọ nói câu kế tiếp rồi liên tưởng thì lập tức không kìm được mà cười rộ lên.

Lục Ngô sửng sờ, sau đó lấy lại tinh thần, hung tợn nói:

-Con thỏ, ngươi rất biết ăn nói, chờ đó, ta sẽ xé nát miệng ngươi!

Nói xong, bốn phía Lục Ngô bắt đầu cấp tốc hạ nhiệt độ, mặt đất kết băng, nhưng mà phạm vi đóng băng này cũng không có khuếch tán quá xa, chỉ là lấy Lục Ngô làm trung tâm, bao phủ phạm vi một mét xung quanh, một đóa hoa sen trắng bằng băng mọc ra từ dưới chân hắn, đồng thời năm màu sắc khác nhau cũng ngưng tụ dưới chân, đến cuối cùng trên đầu hắn ngưng tụ ba đóa kim hoa!

-Tam hoa tụ định, ngũ khí triều nguyên!

-Đại La Kim Tiên tăng chín? - Có người kinh hô.

Chu Bất Hoạch khẩn trương nhìn về phía Trù Thần, lo lắng nói:

-Sư phụ, Đại La Kim Tiên tăng chín, cái này... sư đệ có được không?

Sắc mặt Trù Thần cũng ngưng trọng, lắc đầu nói:

-Không phải tăng chín, lúc thực lực của hắn giẫm lên hoa sen, đã đột phá đến trạng thái đại viên mãn! Trong Đại La Kim Tiên, hắn đã khó có đối thủ!

-Cái gì? - Chu Bất Hoạch không dám tin kêu lên.

Trù Thần tiếp tục nói:

-Có điều, không sai. Ở thiên giới, không ai có thể gây tổn thương cho cái con thỏ này. Ai động thủ, thì người đó sẽ không may! Bọn họ biết con thỏ trở về, cho nên chúng ta bị khi phụ, bọn họ đều không ra mặt. Rõ ràng chính là muốn vút con thỏ này cho yêu tộc Thiên Đình...

Ta vốn cho rằng yêu tộc Thiên Đình sẽ nhìn thấu tất cả, sau đó kết thúc cuộc kịch nháo này. Bây giờ xem ra, căn bản là những tên kia không có chú ý tới nơi này của chúng ta.

Nói đến đây, Trù Thần cười có chút đắng chát. Mặc dù hắn không thích tranh, nhưng mà ai lại thích bị người khác coi nhẹ thành không khí chứ?

Lúc này, khí thế của Lục Ngộ đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, kinh hình miệt nhìn Tần Thọ, thân nhiên nói:

-Con thỏ, người rất giỏi, người đã thành công chọc giận ta. Ta đã đồng ý với đại đế, sẽ không tùy tiện dùng toàn bộ sức mạnh ở trong Thiên Dung Thành, nhưng mà, hôm nay ta thà rằng tiếp nhận trừng phạt của đại đế cũng phải bắt người ra cho chó ăn!

Tần Thọ ngửa đầu nhìn Lục Ngộ, con người của hắn bỗng biến thành kim sắc.

Đây chính là bảo đồng tử, một môn pháp thuật độc môn mà năm đó hắn trộm được từ Tiểu Hắc Hắc.

Thần thông này không có năng lực chiến đấu nhưng lại có thể phát hiện bảo vật.

Tần Thộ rất ít khi dùng pháp thuật này, bởi vì trước kia không hiểu, nhưng mà sau khi nghiên cứu một năm trên đường về, hắn phát hiện pháp thuật này dùng rất tốt, nhất là đối với hắn mà nói, về sau lúc ăn thành hổ đen, tuyệt đối mở miệng một cái là chuẩn.

Chương 911: Bán hoa không? (2)

Chương 911. Bán hoa không? (2)

Lúc này, Tần Thộ thấy một vài thứ không giống đồ vật, hắn phát hiện bên trong Lục Ngô ẩn chứa một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng, vật kia không lớn nhưng lại tản ra khí tức vô cùng lạnh.

Dù là cường đại như Lục Ngô cũng không có cách nào khống chế được sức mạnh của nó, chỉ có thể thông qua từng tầng từng tầng phong cấm, phong ấn sức mạnh đó lại.

Đóa Tuyết Liên Hoa bằng băng dưới chân hắn kia chính là hắn dời vật đó đến dưới chân, sau đó phóng xuất ra một tia sức mạnh.

Bản thân hoa sẽ không có uy lực gì, hoặc là nói, cái kia chỉ là chú ý nhấn pháp để che lấp bảo bối mà thôi. Hắn dẫn lên trên, hơi buông lỏng phong cấm, sau đó mượn nhờ trạng thái Tam Hoa Tự Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, hấp thu một sợi khí tức phát ra bên ngoài, hóa thành sức mạnh của hắn.

Từ đó lấy căn cơ của Đại La Kim Tiên tăng chín, thực lực lại đạt đến trạng thái đại viên mãn!

Nhìn đến đây, mắt Tần Thộ sáng rực lên hỏi:

-Huynh đài, có bán hoa cúc dưới lòng bàn chân ngươi không?

-Bán cái ông nội ngươi! Đi chết đi!

Lục Ngô muốn động thủ.

Đúng lúc này, một con chuột lớn chạy băng băng tới, vừa chạy vừa hô:

-Nhường một chút, nhường một chút, tránh ra! Lục Ngô, dừng tay! Mau dừng tay!

Lục Ngô nhướng mày, đã tiến lên một bước.

Một khắc sau, cái con chuột kia bay lên, nhào vào ôm lấy đùi Lục Ngô kêu lên:

-Dừng, đừng động thủ!

Lục Ngô cau mày nói:

-Con chuột chết, ngươi làm gì vậy?

Con chuột nhếch nhếch miệng nói:

-Chờ lát nữa nói cho ngươi.

Nói xong, con chuột quay người nhìn về phía Tần Thộ, cười hi hi nói:

-Thỏ gia, đã lâu không gặp.

Người tới chính là Phi Đản của yêu tộc Thiên Đình.

Không đợi Tần Thộ nói gì, Lục Ngô hừ hừ nói:

-Con thỏ, ngươi đừng tưởng rằng ngươi biết Phi Đản thì ta sẽ tha cho ngươi. Hôm nay dù là người nào đến cầu tình cũng không được!

Nói xong, Lục Ngô nói với Phi Đản:

-Phi Đản, mặc dù các ngươi có dáng dấp giống nhau, đều là một cặp răng cửa lớn, nhưng mà chung quy thì hẳn là con thỏ, không phải hải chuột. Tốt nhất là ngươi hãy làm rõ trước khi giúp đỡ.

Lời này vừa nói ra, đám người nhìn về phía Tần Thộ và Phi Đản theo bản năng, sau khi nhìn kỹ thì đám người này kinh ngạc phát hiện, mặc dù một người là chuột, một người là thỏ, một người cao gầy, một người mập mạp, một người lông xám, một người lông trắng, một người có tai dài, một người có tai ngắn.

Nhưng mà không thể không nói, đôi răng cửa lớn kia thật sự là quá giống!

Lúc này Tần Thộ chẹp chẹp miệng, cười nói:

-Đúng là đã lâu không gặp, cái gì nhỉ, những người khác đều vẫn khỏe chứ?

Phi Đản biết những người khác mà Tần Thộ nói là ai, thế là gật đầu nói:

-Vẫn tốt, gần đây Quỷ Xa cũng đột phá, đã là Đại La Kim Tiên rồi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-VẬY... xe của hắN đã sửa xong chưa?

Phi Đản cười ha hả nói:

-Sửa rồi.

Tần Thọ cũng cười ha hả:

-Lát nữa bảo hắN lôi ra, kéo xem.

Từ đầu tới đuôi Lục Ngô bị ngó lơ nên rất không vui, hừ lạnh một tiếng nói:

-Nói xong chưa? Nói xong rồi thì ta tiễn ngươi lên đường.

Phi Đản nghe xong, đuôi theo ôm chặt lấy Lục Ngô, nói:

-Cái này không thể được, Lục Ngô, có chuyện gì từ từ nói.

Lục Ngô cả giận nói:

-HắN vũ nhục ta, ta còn phải từ từ nói sao? Phi Đản, không phải k hông nể mặt ngươi, mà là cho ngươi mặt mũi, vậy thì mặt mũi của ta làm sao bây giờ?

Phi Đản cười khỏ nói:

-Mặt mũi nào có quan trọng bằng mạng, mau đi thôi.

Lục Ngô phẫn nộ hất Phi Đản ra nói:

-Ngươi có ý gì?

Phi Đản vừa muốn nói, thì thấy con thỏ đột nhiên vọt tới trước mặ

t Lục Ngõ, sau đó bay lên không, vòng một cái rồi đập vào đầu Lục Ngõ, Lục Ngõ liền giống như là một cái bao đất, phù một cái, ngã xuống dưới đất.

Tần Thọ bay xuống đất, phì phì tay nói:

-Ồn ồn ào ào, thật phiền phức.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người mơ hồ!

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho là thực lực của con thỏ không bằng Lục Ngõ, Phi Đản tính toán cũng chỉ là cân nhắc thể lực quá kinh khủng phía sau lưng Tần Thọ, hơn nữa phía sau còn có một người khó lường, cho nên ngay cả Yêu Sư Côn Bằng, hay Đế Tuấn Đại Đế cũng phải nể hấn mấy phần.

Cho nên hấn không muốn Lục Ngõ trêu chọc nhân quả không cho c nời này, dù sao thì quan hệ của hai người cũng không tệ lắm.

Nhưng mà hấn tuyệt đối không ngờ được, thực lực của cái con thỏ này, dường như còn kinh khủng hơn so với hấn nghĩ!

Một quyền đánh ngất xỉu Đại La Kim Tiên tầng chín, hơn nữa chỉ là đánh ngất xỉu mà không đánh chết, cái này quá kinh khủng.

Bởi vì chỉ đánh ngất xỉu thì cần phải khống chế sức mạnh một cái hoàn mỹ, lúc xuất thủ phải cân nhắc các nhân tố như thực lực của bản thân, thực lực của đối phương, sự chênh lệch của cả hai, phản ứng của đối phương. Chỉ cần có một điểm sai đều khó có thể đánh ngất xỉu một tôn Đại La Kim Tiên, hoặc là chỉ đánh đau hoặc là đánh chết.

Muốn khống chế sức mạnh một cách hoàn mỹ như thế thì chỉ có một khả năng, đó là thực lực của cả hai chênh lệch rất lớn, cực kỳ lớn!

Trong đầu Phi Đản hiện lên vô số suy nghĩ, lúc Phi Đản đang lâm vào trầm tư, thì con thỏ ở bên trên thầm nói:

-Móa nó, đầu con hàng này cứng quá, lão tử toàn lực đánh một quỳền mà cũng chỉ có thể ngắt xiú...

Phi Đản nghe xong, trên đầu lập tức đầy vạch đen!

Lúc này hắc mới nhớ tới, mạch não của con thỏ chết này không giống với những người khác, hắc sẽ không cân nhắc nhiều như vậy, chơi cái gì chứ không chơi trò xiếc đánh ngắt xiú này đâu. Gia hỏa này phạm là có cơ hội, có thể đánh chết thì tuyệt đối sẽ không đánh ngắt xiú!

Đây là một con thỏ khôn nạn!

Nghĩ đến đây, linh cơ Phi Đản khẽ động, tiến lên chào, cười ha ha nói:

-Thỏ gia nhân từ, ta thay mặt huynh đệ cảm ơn thỏ gia thủ hạ lưu tình không giết.

Tần Thọ sững sờ, sau đó híp mắt nhìn Phi Đản nói:

-Ngươi học xấu rồi.

Phi Đản cười khỏ, không ngờ tới hắc vừa miệng đã bị con thỏ khá m phá được tâm tư nhỏ, có điều vẫn nhắm mắt nói:

-Thỏ gia, ngài nói đùa rồi. Cái kia... hắc... ngài nhìn hắc đi, có thể tha cho hắc một...

Tần Thọ phát phát tay nói:

-Ngươi đừng có nói gì nữa, ta làm cái túi trước.

Chương 912: Dao, sờ

Chương 912. Dao, sờ

Nói xong, Tần Thọ tiến đến bên người Lục Ngô bị đánh ngất, giờ trò sờ loạn. Đầu tiên là hắn kéo túi Tu Di xuống, sau đó giống như là ảo thuật, từng món bảo bối của Lục Ngô bị hắn sờ soạng trên người lấy ra.

Vừa sờ, con thỏ này vừa thầm nói:

-Trộm quần lót người...

Hắn còn ngẫu nhiên phàn nàn một câu:

-Không phải cái này, thật là khó sờ mà... ở chỗ nào vậy?

Tần Thọ cứ như vậy sờ soạng nửa canh giờ!

Mà những người khác cũng vây xem ở đây trọn vẹn nửa canh giờ!

Chu Bất Hoạch đứng xoa xoa chân, hỏi Trù Thần:

-Sur phụ, có muốn con đi gọi sư đệ không? Hắn lột sạch Lục Ngô, còn ở đó sờ, hơn nữa còn sờ soạng nửa canh giờ... ánh mắt mọi người nhìn hắn đã đều không được bình thường rồi.

Trù Thần xoa xoa mi tâm, hiển nhiên là có chút đau đầu về hành động quỷ dị của Tần Thọ, có điều hắn vẫn lắc đầu nói:

-Ta tin tưởng cái con thỏ chết này không có hứng thú gì với một con mèo được. Hắn làm như thế chắc chắn là có đạo lý của hắn.

-Con biết rồi!

Chu Bất Hoạch bỗng nhiên kích động kêu lên.

Trù Thần nhìn về phía Chu Bất Hoạch, Chu Bất Hoạch cười ha hả nói:

-Năm đó sư phụ bảo con luyện đao công, không phải là để cho con luyện tập sờ thịt trước sao? Sau khi quen thuộc thớ thịt thì mới có thể hạ đao tốt, cắt ra được miếng thịt hoàn mỹ nhất. Con cảm thấy, có thể là sư đệ đang luyện tập cái này...

Trù Thần cau mày nói:

-Chẳng lẽ hắn muốn ăn Lục Ngô? Cái này không dễ làm đâu.

Chu Bất Hoạch gật đầu theo nói:

-Đúng là không dễ làm, đây chính là yêu tộc...

Không chờ hắn nói xong, đã nghe Trù Thần nói:

-Dựa vào kinh nghiệm của ta thì thịt của con mèo Lục Ngô này có thể sẽ hơi chua. Phải thêm nhiều ớt với ướp các loại gia vị rồi để một lát thì mới được.

Lời này vừa nói ra, trông mắt Chu Bất Hoạch tròn lên, giống như là có chút hoài nghi nam tử trước mặt này có phải là sư phụ hắn không.

Hắn nức nở nói:

-Sư phụ, chúng ta không nói đùa nữa có được không? Đây chính là Đại La Kim Tiên của yêu tộc Thiên Đình đó, địa vị rất cao. Nếu như thật sự chết trong tay sư đệ, yêu tộc Thiên Đình tới truy cứu vậy thì cũng là phiền phức ngập trời.

Trù Thần vỗ vỗ bả vai Chu Bất Hoạch nói:

-Người khác ta không hiểu rõ, có điều nếu thật sự là người sư đệ này của người muốn ăn thì sẽ ăn. Hơn nữa ta còn chưa có ăn qua yêu quái cấp bậc Đại La Kim Tiên đâu. Loại nguyên liệu nấu ăn thế này chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Chu Bất Hoạch thấy Trù Thần nói như thế, hắn còn có thể nói cái gì, thế là quay người vọt vào bếp, không bao lâu sau cầm một con dao bầu đi ra, la hét:

-Con thỏ, lúc hạ thủ dùng cây dao này, thịt dao này cắn ra ăn ngon hơn.

Người vây xem thấy cảnh này, tập thể bó tay rồi.

Ánh mắt nhìn mấy người sư đồ nhà này đều không được bình thường, nhao nhao lui lại mấy bước, sợ không cẩn thận mấy sư đồ này sẽ đem bọn hắn về ăn.

Tần Thộ thuận tay tiếp nhận dao, sau khi ước lượng nói:

-Cũng được...

Phi Đản thấy vậy, khổ sở nói:

-Thỏ gia, ngài xem... đồ vật thì ngài cầm đi, chỉ là có thể...

Đúng lúc này, đầu Lục Ngô hơi lung lay, phát ra một tiếng hừ nhẹ, muốn mở mắt ra.

Tần Thọ nhìn thấy, không nói hai lời, bỏ một đao tới!

Phi Đản thấy vậy, hai mắt nhắm lại, thầm nghĩ:

-Xong rồi!

Lục Ngô thì là vừa mở to mắt, đầu óc vẫn còn chưa thanh tỉnh, liền thấy một con thỏ cưỡi ở trên ngực của hắn, quơ một con dao bầu rồi bỏ xuống!

Một khắc sau, hắn chỉ cảm thấy một trận đau đớn, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa.

Cho dù là như thế, trước khi hắn mất đi tri giác cũng trách mắng một câu:

-Móa! Con thỏ chết tiệt!

Mà những người khác nhìn thấy là, coong một tiếng, trên đầu Lục Ngô phát ra lửa tung tóe, sau đó thì ngất đi.

Lúc này mọi người mới thấy rõ, con thỏ không dùng lưỡi đao mà là đập ngang! Hắn đây là dùng dao bầu như là cục gạch, dùng lực, đánh Lục Ngô hôn mê bất tỉnh.

Không đợi mọi người hiểu rõ đến cùng là con thỏ này muốn làm gì thì đã thấy con thỏ này lăm la lăm lét dùng sò loạn ở trên người Lục Ngô.

Nhìn đến đây, tất cả mọi người xem như hoàn toàn hiểu rõ, cái con thỏ này hắn là coi trọng Lục Ngô, sợ hắn tỉnh lại thì phản kháng, cho nên đánh cho bất tỉnh rồi muốn làm gì thì làm.

Thế là ánh mắt tất cả mọi người nhìn Tần Thộ đều biến thành căm ghét thêm cổ quái.

Chu Bất Hoạch nhìn về phía Trù Thần, kết quả phát hiện không biết Trù Thần đã lui ra ngoài hơn một trăm mét từ lúc nào, đang ngửa đầu nhìn một con chim ở trên cây, một bộ dáng ta không biết cái con thỏ kia.

Chu Bất Hoạch:

-...

Đúng lúc Chu Bất Hoạch muốn nói gì đó, thì bên tai vang lên truyền âm của Trù Thần:

-Lấy cho hẩn cái búa đi.

Chu Bất Hoạch nghe xong, lập tức yên tâm nói:

-Sur phụ, quả nhiên người vẫn là đề ý sư đệ.

Sau đó chỉ nghe Trù Thần mắng:

-Đề ý cái rắm! Ta là sợ hẩn làm hỏng dao bầu!

Chu Bất Hoạch:

-... -

Lúc Tần Thộ thấy cái búa trong tay Chu Bất Hoạch thì cười vui vẻ:

-Được lắm, cái này thuận tay hơn dao bầu nhiều!

Sau đó Tần Thộ ném dao bầu trở về, lúc quay đầu, đập một búa lên đầu Lục Ngô!

Coong một tiếng, đám người thấy rõ trên đầu Lục Ngô hiện lên một cái cục lớn!

Sau đó từng người xoa xoa đầu mình theo bản năng rồi lại lui mấy bước.

Phi Đản nhìn thôi cũng thấy đau, có điều hắn cũng đã nhìn ra, hắn là Tần Thộ không muốn giết Lục Ngô, dường như chỉ là hưởng chút tiện nghi mà thôi, thế này thì hắn an tâm rồi.

Đối với loại chuyện này, Phi Đản có thể hiểu được.

Thậm chí hắn còn có chút bột phục sự thẳng thắn của Tần Thộ, nhớ năm đó, hắn đùa giỡn mấy gia môn đều là lén lút. Cái con thỏ này lại dám làm ở đường phố, mạnh hơn hắn nhiều.

Tần Thộ mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, dù sao hắn biết rõ mình muốn cái gì, trộm hết là xong rồi.

Ở giữa, Lục Ngô có tỉnh lại hai lần, kết quả không ngoài dự tính, vừa mở mắt, trước mắt liền là một cái búa phóng to, sau đó trán đau đớn, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa.

Đang lúc Tần thộ sáng khoái, thì nơi xa có một đám người rối loạn, sau đó một đám người tách mọi người ra!

Chương 913: Long Từ

Chương 913. Long Từ

Ngay lúc đó, một giọng nam băng lãnh, phẫn nộ truyền đến:

-Dám đánh người của bản điện hạ, người thật to gan!

Vừa nói, một công tử văn nhã chậm rãi đi đến, theo phía sau là một đám nữ tiên xinh đẹp, có người mớm cho hắn nước quả, có người vừa đi vừa đám lưng, quả nhiên là đoạt hết danh tiếng.

Nhìn thấy người nọ, tất cả mọi người ở đây đều nhao nhao biến sắc, đám người lui lại tập thể. Thậm chí người của yêu tộc Thiên Đình bên kia còn ngay cả dũng khí liếc mắt cũng không có, từng người hoặc là cúi đầu hoặc là dứt khoát quay người rời đi.

Chu Bất Hoạch khản trương lên lần nữa:

-Sur phụ, Từ Thái Tử tới, chuyện này sắp ồn ào lớn rồi.

Nhưng mà Trù Thần lại cười:

-Nếu như người đến không biết con thỏ cao thủ, ta còn có chút lo lắng. Nếu như là hắn tới, ha ha, xem kịch đi.

Chu Bất Hoạch nghe không hiểu, hạ giọng nói:

-Sur phụ, hắn là con trai được lão Đế Tuần cực kỳ cưng chiều. Chẳng phải ai nhìn thấy hắn cũng muốn đi vòng qua sao? Tính tình của cái con thỏ kia, có thể sắp xảy ra chuyện rồi.

Trù Thần bỗng nhiên cười:

-Ta hiểu rõ vì cái gì hắn coi trọng tiệm của ta, vì cái gì bọn họ sẽ chờ lâu như vậy, vì cái gì đến bây giờ đều không có ai tới đứng ra giúp ta nói chuyện, ha ha... thú vị.

Chu Bất Hoạch nghe đến một đầu đầy dấu chấm hỏi, hoàn toàn không hiểu Trù Thần đang nói cái gì.

Trù Thần vỗ vỗ Chu Bất Hoạch nói:

-Đừng nói chuyện, an tĩnh nhìn xem đi.

Một bên khác, Tần Thộ căn bản không có để ý đến người vừa tới, mà là sau khi đập một búa vào trên trán Lục Ngô thì tiếp tục sờ.

-Không để ý tới bản điện hạ, ngươi là muốn chết à?

Từ cau mày nói:

-Ngươi dám không để ý tới ta?

Tần Thộ quả nhiên vẫn không tiếp tục để ý tới hắn.

Từ giận giữ, tiện tay ném cây quạt ở trên tay xuống đầu Tần Thộ, hai tai của Tần Thộ bị đánh lệch sang một bên.

Cuối cùng Tần Thộ cũng có phản ứng, hơi khẽ nâng đầu lên liếc nhìn Từ. Sau đó nhướng mày tự nhủ:

-Ôi đêch, gia hỏa này tao nhã quá, hắn là ai vậy?

-Ta là ai? Ha ha... vậy mà ngươi không biết ta?

Từ kinh ngạc nhìn về phía Tần Thộ.

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Ta nên biết ngươi sao?

Từ ngạo nghễ ngẩng đầu lên nói:

-Ngay cả ta mà cũng không nhận ra, ngươi còn sống để làm cái gì? Người đâu, cho ta...

Phi Đản nghe xong, vội vàng nói:

-Điện hạ...

-Im miệng, nơi này không có chỗ cho người nói chuyện! Hơn nữa, ngay cả người cũng cùng thu thập!

Từ không nhìn được liếc nhìn Phi Đản, diễn một vai thiếu gia ăn c
hơi, ngang ngược, càn rỡ, không có đầu óc một cách hoàn mỹ.

Nói xong, Từ nhìn Tần Thộ lần nữa, không đợi hắn nói, chỉ thấy b
ỗng nhiên Tần Thộ kích động nhảy dựng lên, cười ha ha nói:

-Rốt cuộc cũng mò tới rồi, ha ha! Kiếm lời, kiếm lời rồi! Ha ha...

Nói xong, Tần Thộ xoay người rời đi, từ đầu đến đuôi, hắn không
có nhìn tới Từ!

Từ vốn cho rằng Tần Thộ sẽ phản ứng với mình một cái, kết quả
gia hỏa này nhắc mông lên là đi, trực tiếp coi hắn là không khí.

Sắc mặt Từ một lúc xanh một lúc trắng, giống như tắc kè hoa, sau
đó giậm chân một cái, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Bắt cái con thỏ chết tiệt đó lại cho ta, ta muốn nhìn thấy hắn trên
bàn cơm buổi trưa hôm nay! Bỏ nhiều tiêu vào!

Nói xong, Từ lấy ra một cái hồ lô Bích Ngọc, vặn cái nắp ra, rồi
mắng:

-Tức chết ta rồi, an ủi một chút.

Vừa nói, mười nữ tiên yêu kiều đi cùng với hắn quát một tiếng, v
ung tay lên, từng thanh từng thanh phi kiếm bay về phía Tần Thộ!

Tần Thộ đột nhiên quay đầu, hững hờ mở rộng miệng ra, nuốt tất
cả mười mấy thanh phi kiếm vào trong bụng, sau đó ở trước mặt t

ắt cả mọi người, nhai phi kiếm răng rắc!

Sau khi ăn xong thì lau lau miệng, vẽ mặt Tần Thộ nghiêm túc nó i:

-Bạn nhỏ, người khăng định là muốn nghịch ngợm sao?

Phốc!

Từ phun một ngụm rượu ra thật xa, chỉ vào Tần Thộ mắng:

-Người mới là bạn nhỏ, cả nhà người đều là bạn nhỏ! Ông nội người, không thể nhìn được nữa rồi!

-Công tử, chú ý phong độ.

Một người thị nữ bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

Một người thị nữ khác nói:

-Công tử, chú ý hình tượng, có rất nhiều người đang nhìn đó.

Từ nghe xong, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Tần Thộ thấy cảnh này, bỗng nhiên vui vẻ:

-Ai u, còn có cha mẹ trông coi à? Bạn nhỏ, ta thiện lương khuyên người một chút, về nhà sớm, nếu bị đánh mới tìm cha mẹ thì có thể đã muộn rồi.

Từ nghe xong, một tay đẩy hai người thị nữ ra, hát váy lên, sải bước về phía Tần Thộ, vừa chạy vừa móc ra một cái hộp:

-Con thổ chết, người cho rằng người đánh ngất xỉu một tên Đại La Kim Tiên thì rất đáng gờm sao? Xem pháp bảo của ta đây!

Nói xong, vèo một tiếng, một cây gậy bay ra từ trong hộp, cây gậy bay trong không trung hóa thành một cây thần trụ chọc trời, cũng mặc kệ bốn phía còn có người xem náo nhiệt, càng mặc kệ đây là bên trong Thiên Dung Thành không được dùng pháp thuật lớn, cây gậy kia đập thẳng xuống! Nghiễm nhiên có ý là muốn đập phăng cả con đường này!

Tần Thộ thấy vậy, lắc lắc đầu nói:

-Cuối cùng thì vẫn chỉ là một đứa trẻ!

Nói xong, Tần Thộ giậm chân một cái hóa thành con khỉ lớn trong nháy mắt, vung nắm đấm lên đánh một quyền vào cây gậy!

Long Từ thấy vậy, lập tức cười:

-Đây chính là Tiên Thiên Linh Bảo của ta, Thông Thiên Long Trụ, có thể thông thiên, Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi lực ép của cái này! Cái con thỏ nhà ngươi, quả nhiên là tìm đường chết! Ha ha ha... Nếu như ngươi không ngăn, ta cũng sẽ không để nó rơi xuống đất, dù sao cũng là đất của hoàng gia, dân của hoàng gia, sao có thể hủy?

Nghe đến đây, không ít người thở dài, mặc dù cảm giác Tần Thộ mang đến người ta không tính là quá tốt, nhưng mà tổng thể thì so với Long Từ, mọi người vẫn thích Tần Thộ hơn một chút.

Thấy Tần Thộ chịu chết, từng người đều thở dài không thôi.

Đúng lúc này, đám người chỉ nghe một tiếng bạch vang thật lớn, sau đó, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn thấy cái con khỉ kia dùng một quyền mà có thể đánh Thông Thiên Long Trụ đứng ở trên không trung!

-Cái gì?

-Rốt cuộc cái con thỏ này là cái chủng loại gì vậy? Cơ thể khiêng Thần Trụ? Lại còn vác lên rồi? Cái này sao có thể?

Chương 914: Vả mặt kêu bôm bốp

Chương 914. Vả mặt kêu bôm bốp

-Dù là tu sĩ tu cơ thể, trừ phi là vượt qua Đại La Kim Tiên, thoát t hai hoán cốt, nếu không thì cơ thể không thể nào có khả năng dựa vào sức mạnh đơn thuần mà một đòn phá hư Tiên Thiên Linh Bảo. Cái con thỏ này thật có chút dọa người...

-Không thể nào!

Sau khi Long Từ tỉnh hồn lại, không dám tin kêu lên.

Đúng lúc này, con khỉ lớn kia nghiêng đầu lại, nhếch miệng cười với hắn:

-Bạn nhỏ, đây là ngươi động thủ trước. Năm lần bảy lượt gây hấn với thỏ gia ta, thỏ gia ta ăn một cây gậy của ngươi không quá đáng chứ?

Không đợi Long Từ hiểu rõ ăn trong miệng Tàn Thọ là ý gì, thì đã thấy miệng con thỏ này mở ra, cắn răng rắc lên trên Thông Thiển Long Trụ!

Long Từ mơ hồ lần nữa!

Mặc dù tuổi của hắn không lớn nhưng mà cũng đã sống một ngàn tám trăm năm. Đi theo Đế Tuấn, có cao thủ gì là chưa từng thấy qua?

Thông Thiên Long Trụ mạnh bao nhiêu, hắn rất rõ ràng, cái đó là sau khi núi Bất Chu đổ, Đế Tuấn của bọn họ đã liên thủ luyện chế, vốn dĩ định dùng nó để chống trời.

Kết quả bọn họ đánh giá cao Thông Thiên Long Trụ, coi thường sức mạnh sập của trời, cái cây cột này không thể chịu sức mạnh của thượng thiên, suýt chút nữa đứt gãy. Cũng may, bốn chân Thần Quy chống trời, Nữ Oa lấy cơ thể phối hợp với Thần Thạch Bỏ Thiên bảy sắc, lúc này mới hóa giải được lần nguy cơ đó.

Mặc dù chống trời thất bại, nhưng mà không ai có thể phủ nhận sự cường đại của Thông Thiên Long Trụ, trong thiên hạ có nhiều pháp bảo như vậy, có thể dùng để thử nghiệm chống trời chỉ có một cái này, có thể thấy được mức độ chắc chắn của nó.

Thông Thiên Long Trụ cứng rắn như thế mà lại có người muốn dùng răng đi cắn!

Đây cũng không phải là chuyện điên cuồng, cái này hoàn toàn chính là ngu xuẩn!

Đúng lúc này, Tần Thụ bỗng nhiên thu hồi miệng rộng, sau đó xoa răng cửa, kêu lên ai nha:

-Móa, quá cứng, quá cứng...

Đám người thấy vậy, nhao nhao lắc đầu, phát ra tiếng cười mang chút thiện ý.

Long Tử thấy vậy, không còn hàm súc như vậy nữa, mà trực tiếp càn rỡ cười lên ha hả, chỉ vào Tần Thụ nói:

-Con thỏ, chúc mừng người, người đã thành công phá vỡ trình độ nhận biết ngu xuẩn của ta rồi! Ha ha... người lại còn đi cắn, ha ha...

Răng rắc!

Một tiếng giòn tan vang lên, đám người sững sờ tập thể!

Tiếng cười của Long Từ cũng dừng lại, bởi vì hắn thấy con thỏ kia liếc mắt nhìn hắn cười quỷ mị một tiếng!

Sau đó con thỏ kia chậm rãi rời một cái đầu, đám người tròn to tròn mắt, nhìn chòng chọc vào giữa vị trí của miệng và Thông Thiên Long Trụ. Sau đó mọi người cùng hít vào một ngụm khí lạnh, bên trên Thông Thiên Long Trụ thành linh thiếu mất một miếng!

-Sao có thể?

Long Từ hét lên, âm thanh đều phá âm rồi!

Tần Thọ nhếch miệng cười một tiếng với Long Từ, cái gì cũng không nói, mà chỉ nhai nhai nhấm nuốt đồ vật ở trong miệng, phát ra âm thanh bụp bụp bụp. Sau đó vẻ mặt hưởng thụ híp con mắt lại, ha ha nói:

-Mùi thịt gà, không tệ.

Sau đó, hắn móc ra một nắm muối, hoa tiêu, bột ngọt, các loại hương gia vị ném vào bên trong miệng, sau đó phồng má lung lay đầu, đầu lưỡi không ngừng quấy nhiễu ở trong miệng, cái tiết tấu kia, khiến cho người ta nhìn thế nào cũng giống như là đang xào rau trong miệng...

Nuốt một miếng của Thông Thiên Long Trụ vào trong, Tần Thọ khép miệng nói:

-Quả nhiên, vẫn là sau khi thả gia vị thì càng ngon hơn.

Nhất thời, mọi người đều đỏ mặt hột hột!

Lúc này Long Từ mới lấy lại tinh thần, chỉ vào Tần Thộ thét to:

-Người... không phải người cần không nổi sao?

Tần Thộ cười ha ha, chấp tay ra sau, giả bộ giống như bộ dáng của trưởng bối, hỏi:

-Đứa trẻ, tuổi của người vẫn còn rất trẻ. Chưa thấy qua người lớn trên đùa trẻ con à?

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cười trộm.

Long Từ lại là giận đến toàn thân phát run, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Con thỏ, người sẽ phải trả giá lớn!

Tần Thộ dùng sức gật đầu nói:

-Đúng rồi, giống như cái này, giá quá lớn.

Nói xong, Tần Thộ lau miệng, ánh mắt rơi vào bên trên Thông Thiên Long Trụ lần nữa.

Một khắc sau, bỗng nhiên Thông Thiên Long Trụ chấn động một cái, sau đó hóa thành một tia hắc quang đen nhánh phóng tận lên trời!

-Thông Thiên Long Trụ tức giận, người nhất định phải chết! - Long Từ cười to nói.

Nhưng mà một khắc sau, Thông Thiên Long Trụ đột nhiên thay đổi phương hướng, về một cái biến mất ở cuối chân trời.

Đám người thấy cảnh này, mơ hồ tập thể, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng tất cả mọi người để mang về mặt cổ quái nhìn về phía Long Từ.

Long Từ chỉ cảm thấy mặt của hắn đau rát, hôm nay số lần hắn đã bị đánh mặt đã vượt qua số lần hắn bị đánh mặt từ nhỏ đến giờ.

Quan trọng nhất là, Long Từ phát hiện, chỉ dựa vào hắn thì dường như không giải quyết được con thỏ này.

Đúng lúc Long Từ định chuồn mất thì trước mắt bỗng nhiên tối đen, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại, thì chỉ thấy một con thỏ lớn phần nộ đang nhìn theo hắn!

-Người... người muốn làm gì? Ta cho người biết! Người đừng động vào ta! Nếu không... nếu không...

Long Từ nếu không nửa ngày, sững sốt không biết nên uy hiếp con thỏ này như thế nào.

-Nếu không thì thế nào?

Tần Thọ vừa hỏi, vừa thu nhỏ cơ thể xuống, mũi của hắn dán ở trên mặt Long Từ!

Long Từ theo bản năng lùi về sau một bước, hét lớn:

-Nếu không ta sẽ đi tố cáo với phụ thân ta!

Tần Thọ nghe xong, lập tức vui vẻ, vỗ vỗ mặt Long Từ nói:

-Quả nhiên vẫn còn là con nít.

Những người khác nghe được Long Từ nói như thế thì nhao nhao cười.

Người của yêu tộc Thiên Đình thì cúi đầu tập thể, hôm nay thật là con mẹ nó quá mất mặt!

Từ khi yêu tộc Thiên Đình đi vào Thiên Giới, trạng thái vẫn luôn vênh váo tự đắc, đi đến chỗ nào cũng đều cảm thấy mình hơn người một bậc. Nhưng mà hôm nay, bọn họ cực khổ phát hiện, kiêu ngạo bọn họ góp nhặt lâu như vậy, đã bị cái tên hoàng tử ngớ ngẩn này ném đi sạch sẽ trong một ngày!

-Con thỏ chết tiệt, ngươi đừng có động vào ta!

Long Từ vội vàng lui lại, sau đó móc ra một cái khăn tay, dùng sức chà sát mặt của mình.

Tần Thộ thấy vậy, lập tức khó chịu:

-Ha ha, xem ta ta đúng thật là nên thay cha ngươi giáo huấn ngươi một phen!

Nói xong, Tần Thộ liền đi về phía Long Từ.

Chương 915: Cơ ngực phát triển tốt không?

Chương 915. Cơ ngực phát triển tốt không?

Long Từ vội vàng lui lại, vừa lui vừa hô hào:

-Ngươi... ngươi đừng tới đây!

Cùng lúc đó, ở trong một tòa lầu trên Thiên Cung, có hai người đang ngồi ở đó đốt hương, nghe kịch, thưởng trà, đánh cờ.

Một người mặc trường bào màu xanh, một người mặc áo dài kim sắc.

Một người búi tóc Thanh Long chỉ lên trời, một người đầu đội kim quan.

Một người sắc mặt thâm trầm, một người vẻ mặt mỉm cười, nhẹ nhàng, tự đắc...

Hai người chính là đương kim Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế của nhân tộc Thiên Đình và Đế Tuấn Đại Đế của yêu tộc Thiên Đình.

Bỗng nhiên Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế để quân cờ trong tay x uống, hừ lạnh một tiếng.

Đế Tuấn cười nói:

-Đứa trẻ, vẫn là phải nhìn mưa gió một chút, người giám sát hẳn cần hạt quá rồi. Có câu nói gọi là, không trải qua mưa gió, ở đâu ra cái u vòng? Chịu thiệt là phúc!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thở dài, lại ngồi xuống nói:

-Ta là sợ hắn đánh hư đồ.

Đế Tuấn nói:

-Không sao.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế gật đầu nói:

-Đạo hữu không đau lòng là được rồi.

Đế Tuấn vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên biến sắc nói:

-Người mau để hấn dừng tay!

Một khắc sau, Đế Tuấn liền thấy một cây đại thụ mọc ở trên hậu cung của hấn, đại thụ che trời, bộ rễ khuếch trương, quấy vỡ nát một tòa cung điện!

Trên cây đại thụ kia, một đứa trẻ đầu to đứng ở đó, gãi đầu...

Đế Tuấn lập tức gấp, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói:

-Đạo hữu không nên gấp, ta bảo nó dừng lại.

Đế Tuấn gật đầu nói:

-Đúng đúng đúng, mau dừng lại.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói:

-Nhưng con của ta là Mộc Đầu?

Sau đó bên kia truyền tới một âm thanh:

-Ta ta ta... ta... là... đúng, đúng, Mộc ...

Mộc Đầu lấp ba lấp bắp ở đó nói, một bộ rễ ở phía dưới đại thụ âm thầm đẩy lên, con mắt Đế Tuấn nhìn đến đỏ bừng, thúc giục nó:

-Mau dừng lại!

Sau đó chỉ thấy Mộc Đầu xoay đầu lại, nói:

-Người người người... người là...

Phía dưới ầm ầm...

Trên trán Đế Tuấn đều là mồ hôi, không đợi Mộc Đầu nói xong, li ền hô:

-Ta là Thiên Đế Đế Tuấn, mệnh lệnh cho người lập tức dừng lại!

Mộc Đầu nghiêng cái đầu, sau một lát, nói:

-Ta ta ta...

Phía dưới ầm ầm ầm...

Phòng ốc bình bịch thành một mảnh bằng phẳng...

Đế Tuấn vội vàng xao động nhìn về phía Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói:

-Đạo hữu, bình thường con của người đều nói như vậy à?

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế khoan thai nói:

-Dĩ nhiên không phải, hôm nay đã nói rất nhanh rồi. Dù sao người cũng là một tôn Đại Đế, kiên nhẫn một chút có được không?

Đế Tuấn nhìn từng mảnh nhỏ của cung điện sụp đổ, lòng hấn đan g rĩ máu ra!

Vật liệu dùng trong cung điện ở Thiên Cung đều là đồ tốt nhất đả ng.

Có tiền cũng không mua được!

Bây giờ bị đẩy như thế, hấn làm sao có thể chịu được?

Yêu tộc Thiên Đình vừa mới trở về, từng người đều rất nghèo, hắ
n cũng không có tiền đi sửa.

Trọng điểm là, đường đường yêu tộc Thiên Đình, hậu viện của mìn
h bị người ta phá hủy, sau còn phải ở trong cung điện hờ mưa là
đột, cũng quá mất mặt rồi!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thấy cũng gần được rồi, lúc này mới
nói:

-Mộc Đầu, con dừng lại đi, rồi chúng ta nói sau.

Đế Tuấn liên tục gạt đầu, lại không dám nói lời nào, hắ sợ Mộc
Đầu nghe hắ nói, đáp lại một câu gì đó, vậy thì quá lãng phí thời
gian.

Mộc Đầu ừ một tiếng, thu phép thuật lại, đại thụ thu nhập vào tro
ng lòng bàn tay của hắ.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói:

-Được rồi, về sau để ý một chút, không thì sẽ bị lừa suốt. Trở về đi.

Mộc Đầu gạt đầu, xoay người rời đi.

Thấy Mộc Đầu đi, Đế Tuấn cũng ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Đế Tuấn bỗng nhiên đứng dậy, kích động muốn
xông ra ngoài.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cười nói:

-Gấp? Không phải là nói muốn mượn tay con tỏ, cho hắ một chút
giáo huấn sao? Lúc này mới bắt đầu mà ngươi đã gấp rồi?

Đế Tuấn nghĩ nghĩ, thở dài, lại ngồi xuống, nói

-Nói thì như thế, có điều nếu thật phải chịu thiệt thì ta vẫn có chút không nỡ...

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cười ha hả nói:

-Chịu thiệt là phúc.

Đế Tuấn nghe thấy lời mình vừa mới nói, lại bị ném trở về, mặt đỏ bừng, có điều vẫn ngồi xuống.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói:

-Đứa nhỏ Long Từ này, từ nhỏ đã bị người làm hư, cũng nên chịu thiệt một chút.

Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng:

-Quản cho tốt con của người đi.

Nói xong, Đế Tuấn nói:

-Cái con thỏ kia cũng không tệ lắm, bị đánh, cũng không có tức gì ận với con ta. Có chút độ lượng!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thì thần bí cười ha ha, hắc là lão nhân của Thiên Đình, là nhìn thấy con thỏ kia một đường đi tới. Cái con thỏ kia sẽ không chịu thua thiệt? Còn có độ lượng? Hắc liên ha ha!

Quả nhiên, không bao lâu, chỉ thấy Đế Tuấn đột nhiên biến sắc:

-Hồng bét, sao lại phóng xuất Thông Thiên Long Trụ rồi? Móa! Bạo bôi của ta!

Một khắc sau, Thông Thiên Long Trụ bay trở về, Đế Tuấn vuốt ve lỗ hồng bên trên Thông Thiên Long Trụ, bộ dáng đau thệt.

Đế Tuấn nói ra từng chữ:

-Cái con thỏ chết tiệt này!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thì cười ha ha nói:

-Đừng nói như vậy, theo ta thấy, răng của nó cũng khá cứng đấy.

Đế Tuấn ha ha một tiếng, không có phản ứng lại hấn, mà là nhìn về phương xa, có chút lo lắng nói:

-Cái con thỏ kia, sẽ không hạ tử thủ chứ?

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói:

-Lo lắng? Bây giờ vẫn còn kịp đổi ý.

Đế Tuấn nghe xong, ngạo nghễ ngẩng đầu lên nói:

-Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Huống chi chúng ta là đế vương? Chỉ cần không có nguy hiểm đến tính mạng ta sẽ không can thiệp. Hơn nữa những năm này, Từ thật sự có chút quá kiêu căng.

Nói đến đây, Đế Tuấn cười nói:

-Không ra tay độc ác, hấn lại có thể làm Từ thế nào đây? Ta bây giờ bắt đầu lo lắng con thỏ không đạt được hiệu quả để Từ thua thệt.

Vừa nói xong, sắc mặt hấn bỗng nhiên thay đổi, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thì là sửng sờ, sau đó vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Đế Tuấn, sắc mặt Đế Tuấn cũng là một hồi xanh một hồi tím! Cực kỳ thú vị.

Cùng lúc đó, con thỏ ở bên kia.

-Con thỏ, ngươi làm gì vậy? Ngươi cắt ngay cho ta!

Long Từ kích động kêu lên, đồng thời đánh ra từng đạo thần quang lên trên người Tần Thộ, phát ra âm thanh đinh đang.

Tần Thộ thì sải bước đi tới trước mặt Long Từ, sau đó vồ một cái về phía cổ áo Long Từ.

Chương 916: Cơ ngực phát triển tốt không? (2)

Chương 916. Cơ ngực phát triển tốt không? (2)

Long Từ theo bản năng hơi ngửa đầu về phía sau để tránh né, Tần Thộ thuận thế vồ xuống dưới, vào trước ngực Long Từ.

Sau đó cả Tần Thộ và Long Từ đều ngây ngẩn cả người.

Về mặt Tần Thộ cổ quái, sau đó theo bản năng nhéo nhéo, nói:

-Huynh đài, cơ ngực rất phát triển đó!

Long Từ đột nhiên lấy lại tinh thần, rít lên một tiếng, đá một cước vào ngực Tần Thộ.

Nếu như là người bình thường, có lẽ sẽ thuận thế lui lại, cũng sẽ t ha cho hắn một lần.

Đáng tiếc Tần Thọ không phải là loại nhìn thấy nữ nhân thì sẽ thủ hạ lưu tình, không làm được gì.

Thế là...

Tần Thọ thuận tay vỗ một cái, bắt lấy mắt cá chân Long Từ, cười nói:

-Má nó, thỏ gia ta không muốn phản ứng lại người, người còn chưa có chơi đủ đúng không?

-Con thỏ chết tiệt, ta phải giết người! - Long Từ hung ác nói.

Tần Thọ cười xùy một tiếng, đột nhiên phát lực, vung Long Từ lên giống như là lúc này đối phó với tên chòm râu dê, đập bành bành trên mặt đất!

Trong chớp mắt, mặt đất bị đập thành một cái hố to hình người!

Mấy lần qua đi, băng tóc của Long Từ rơi mất, tóc dài tản ra, phép thuật biến hóa trên người cũng nổ, lộ ra một gương mặt xinh xắn nhưng lại mang theo vài phần ngang ngược.

Vốn dĩ ngực nhìn rất bằng phẳng, lúc này cũng đã đứng lên như đỉnh núi.

Đến lúc này, tất cả mọi người đã hiểu, Long Từ không phải là nam mà là một nữ tử!

-Không phải chứ, hoàng tử lại là nữ nhân?

-Đây... Nàng là nữ nhân, không có việc gì thì đi đoạt dân nữ cái gì chứ?

-Đúng vậy, làm cho nữ nhân không dám lên đường phố.

-Cái con thỏ kia đánh nữ nhân, có chút hung ác đi?

...

Đúng lúc này, mọi người thấy hai tai Tần Thộ run lên một cái, nhìn về một người trong đám người đang nói chuyện, hỏi:

-Nàng cướp đoạt dân nữ trắng trợn?

Người kia bị dọa, vô thức gật đầu.

Tần Thộ lại hỏi:

-Bởi vì nàng mà muối tử ra đường cũng ít đi?

Người kia tiếp tục gật đầu.

Tần Thộ gật gật đầu, tỏ ra đã hiểu, thế là vốn dĩ hắn muốn buông lỏng tay nắm mắt cá chân ra thì lại nắm chặt thêm mấy phần, nhắc chân liền giẫm lên trên lưng!

A!

Từ hét thảm một tiếng, cả nửa người trên bị giẫm vào trong đất, chỉ có nửa người dưới là ở phía trên, Tần Thộ liếc qua cái eo nhỏ rồi bờ mông, lắc lắc đầu nói:

-Đây là một trong những cái mông đẹp nhất mà ta từng thấy, muối tử, đồng ý với ta, đừng dùng nó để đi đánh rắn, được chứ?

Nghe được lời nói phía trước, mọi người còn có chút dâm đãng nhìn Tần Thộ, thuận tiện nhìn sang bờ mông kia. Sau đó len lén gật đầu, biểu thị tán đồng.

Sau đó khi nghe lời nói phía sau, thì từng ánh mắt nhìn Tần Thộ đ

ều tràn đầy oán niệm vô tận!

Con mẹ nó, quá sát phong cảnh.

Có điều, tỉ mỉ nghĩ lại, lời nói của Tần Thộ đường như cũng có đạo lý.

Không cần biết người là dạng mỹ nữ gì, thì thế nào? Yêu người sẽ mới cảm thấy người hoàn mỹ, nếu như ta không yêu người thì người có hoàn mỹ đến đâu thì vẫn có một mặt dơ bẩn.

Hai người đối chiến, ở đâu ra thương hương tiếc ngọc?

Tần Thộ thấy Từ không có động tĩnh gì, lúc này mới hài lòng đập tay nói:

-Quả nhiên, đối phó với đứa trẻ ngang bướng, đánh là xong rồi.

Cùng lúc đó, trong Lâm Phong Điện trên Thiên Cung.

Hai người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Đế Tuấn, ngồi ở đó không nhúc nhích, biểu lộ trên mặt vô cùng cứng nhắc, hiển nhiên là hai người cũng bị hành động của con thỏ này làm sợ ngây người.

Mặc dù, nếu như đối là bọn họ thì Từ có thể đã phải chịu chết.

Dù sao, đại đạo trong chiến đấu, thủ hạ lưu tình chính là tự sát, nhiều năm như vậy, hai người sớm đã nhìn thấy, cũng không bận tâm thân phận nữ nhân mà không hạ thủ.

Nhưng mà tình huống trước mắt không giống, thứ nhất, Từ là một thân nữ nhi, thứ hai, nàng cũng không phải là tiểu cô nương ven đường, mà nàng là khuê nữ của Đế Tuấn đó!

Hơn nữa còn là nữ nhi Đế Tuấn vẫn luôn sủng ái nhất!

Thân phận như vậy, đôi là bọn họ cũng không dám xuống nặng tay.

Kết quả con thỏ này, vậy mà lại hạ thủ giống như là sét đánh, hơn nữa còn không có chút ý nào muốn hạ thủ lưu tình, hành hung một trận, đến bọn họ nhìn còn cảm thấy đau.

Sau đó, đột nhiên Đế Tuấn lấy lại tinh thần, bỗng nhiên đứng dậy, nghiêng răng nghiêng lợi, nổi gân xanh, cả giận nói:

-Con thỏ chết tiệt, quá đáng!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhanh chóng giữ chặt hần nói:

-Đừng kích động, đừng kích động, chịu thiệt là phúc.

Lúc này, nghe được bốn chữ chịu thiệt là phúc này, Đế Tuấn chỉ cảm thấy hỏa khí trong bụng bùng nổ!

Cả người đều muốn phát giận!

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng xuất hiện ở trên mái hiên!

Lông mày như đao, ánh mắt như lôi đình, một ánh mắt lại đáng sợ giống như là có thể giết sạch vạn ức sinh linh!

Môi mỏng khẽ mở:

-Đại đế thật là uy phong, sao hả? Chỉ cho phép khuê nữ nhà người khi dễ người, mà không cho phép đệ đệ nhà ta đánh người à?

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế vừa nhìn thấy nữ tử này, lập tức bình tĩnh lại, an tĩnh ngồi xuống, cười nói:

-Huyền Minh đạo hữu, đã lâu không thấy. Đế Tuấn đạo hữu, ngồi xuống đi, chịu thiệt là phúc, chịu thiệt là phúc.

Đế Tuấn nhìn thấy vẻ mặt Huyền Minh hung ác cùng phần nộ, đang muốn bạo tẩu, sau khi nghe được lời nói của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, đột nhiên quay đầu, cả giận nói:

-Người lập lại lần nữa chịu thiệt là phúc, ta liều mạng với người!

Sau đó Đế Tuấn nhìn về phía Huyền Minh nói:

-Huyền Minh, người cũng không phải thánh nhân. Đơn đả độc đả u, ta không sợ người.

Huyền Minh cất một tiếng, giậm chân, lầu các, sinh linh, hoa cỏ, cây cối ở bốn phía trong trăm dặm soạt một tiếng, hóa thành bột mịn!

Đế Tuấn giận giữ, tiến lên một bước nói:

-Người... hừ, con thỏ chết tiệt, người có thôi đi không hả? Kế Mông!

-Có!

Kế Mông từ đằng sau một khối đá lớn cách đó ngàn dặm, tội nghiệp nhô đầu ra, đáp.

-Người ở xa như vậy làm gì? - Đế Tuấn mắng.

Kế Mông liếc nhìn Huyền Minh theo bản năng, sau đó lấy hết dũng khí, tiến lên một bước.

Đế Tuấn xoa xoa mi tâm, phát phát tay nói:

-Mau mau rút đi, đi mang Từ trở về cho ta.

Kế Mông vội vàng lĩnh mệnh, có điều vẫn hỏi một câu:

-Cái con thỏ kia thì làm sao bây giờ?

Đế Tuấn găm thét lên:

-Cút!

Kế Mông lộn nhào chạy...

Chương 917: Chịu thiệt là phúc

Chương 917. Chịu thiệt là phúc

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lại gần:

-Vậy là được rồi, tất cả mọi người đều là người có thân phận, làm gì mà tức giận nổi giận chứ? Chuyện của mấy đứa trẻ, chúng ta xen tay vào làm gì? Bởi vì cái gọi là, ăn thiệt là...

Đế Tuấn đột nhiên xoay đầu, thần quang trong ánh mắt nở rộ, không nói một lời nào, nhìn chằm chằm Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cười khan một tiếng:

-Đánh là thương, mắng là yêu, không chừng không đánh thì không quen biết đó, người nói có đúng không?

Đế Tuấn nghe đến đó, thần quang trong mắt càng thêm sâu hơn, sau đó bỗng nhiên ôm bả vai Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, cười ha ha nói:

-Có đạo lý, ha ha...

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế không ngờ được Đế Tuấn bỗng nhiên thay đổi như vậy, cũng bị Đế Tuấn làm cho mơ hồ, trong mắt lóe lên một vòng: “Điên rồi à?”

Huyền Minh cũng là nhú mày nhí Đế Tuấn, ánh mắt kia lại còn có chút thương hại.

Đế Tuấn cười vui vẻ, vẫy tay một cái nói:

-Huyền Minh, mặc quan hệ của chúng ta năm đó chẳng ra sao cả, có điều nhiều năm như vậy, mọi người đều đã trở về, nhân quả đã qua thì hãy để nó tan theo gió đi, thế nào? Huống chi, năm đó là hiểu lầm, tương lai còn có cùng chung một kẻ địch. Hay là ngồi xuống, cùng uống chén trà?

Huyền Minh hoàn toàn không hiểu Đế Tuấn đang suy nghĩ gì, có điều vẫn gật đầu, nhảy xuống.

Ba người ngồi xuống, sau khi nhấp một ngụm trà thì ai cũng không nói gì.

Bởi vì ba người phát hiện, cảm giác của bọn họ bây giờ, thật ngượng ngùng!

Thế là ba người nhìn về tình hình của con thỏ và Từ ở phía xa.

Lúc này, Từ đã từ trong hồ bò ra ngoài, tóc tai bù xù, khoe miệng rỉ máu, vẻ mặt gần như điên cuồng, hung hăng nhìn chằm chằm Tàn Thọ.

Tần Thọ thì ôm cánh tay, nghiêng đầu nhìn Từ.

Lúc này, Lục Ngộ vẫn luôn hôn mê tỉnh lại, xoa xoa đầu, nhìn chu ng quanh một chút rồi hỏi một câu:

-Xảy ra chuyện gì rồi?

Tần Thọ không nói gì, tiện tay cho hắn một cái búa?

Coong!

Lục Ngộ tiếp tục ngủ...

-Giết!

Từ hét lớn một tiếng phóng tới chỗ Tần Thọ, sau đó...

Sau đó thì phép thuật gì của nàng cũng đều vô dụng, cứ như vậy v a đầu vào trong ngực Tần Thọ.

Tần Thọ biến thành một con thỏ cao hơn hai mét, sau khi Từ biến thành thân nữ nữ nhi thì chỉ có hơn một mét sáu, ở bên trong nữ h ài tử thì xem như là thân cao hoàn mỹ, nhưng mà đối mặt với con thỏ cao hơn hai mét, thì giống như là nữ nhân liễu yếu đào tơ, chu i vào trong ngực Tần Thọ.

Tần Thọ thấy vậy thì vui vẻ, vừa muốn nói gì đó, thì đã thấy phía dưới bị cắn một cái!

Tần Thọ cười nói:

-Người coi người là ta à?

Cạch!

Quả nhiên, Từ căn bản không cần nổi Tàn Thọ, có điều Từ giống như là con mèo nhỏ phát điên, ở trong ngực Tàn Thọ vừa đá vừa đạp liên tục, tay cào, răng cắn, dùng hết các loại chiêu thức!

Đáng tiếc, cơ thể của Tàn Thọ cực kỳ cường hoành, đừng nói là Từ còn không tới Đại La Kim Tiên, cho dù là Lục Ngộ cũng không thể đả thương được Tàn Thọ.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Từ bỗng nhiên dừng lại.

Tàn Thọ cười nói:

-Từ bỏ?

Từ không nói gì, tiếp tục cúi đầu, trong mắt hiện lên một vòng lẫn h ý, như là rắn độc phát hiện chuột nhỏ!

Tàn Thọ bỗng nhiên có loại dự cảm xấu, một khắc sau, Từ đột nhiên nâng đôi chân dài!

Bịch!

Tàn Thọ nhìn Từ, rồi lại nhìn nhìn đệ đệ nhà mình, cuối cùng lại nhìn chân dài của Từ, sau đó hỏi một câu:

-Đau không?

Từ ngẩng đầu lên, trong mắt to đều là nước mắt, dùng sức gật đầu, sau đó mắng:

-Trong đũng quần người nhét Thông Thiên Long Trụ à?

Tàn Thọ nghe nói như thế, suýt chút bật cười.

Theo lý thuyết mà nói thì người bị tập kích tiểu Tàn Thọ là Tàn Thọ phải nổi giận mới đúng.

Nhưng mà Từ lại làm cho hắn không sao tức giận được, trong đầu đều là hình tượng cái kia có thể là Thông Thiên Long Trụ, trên mặt không nhịn được đã phủ lên một nụ cười kiêu ngạo.

Có điều một khắc sau, Tần Thộ móc một cục gạch từ trong ngực tay trái và nói:

-Không Tử nói: Đánh trận dùng gạch hồ, hung hăng hô, chiến đấu hô! Ta tin vậy!

Đúng lúc này, một tiếng kinh hô vang lên:

-Thỏ gia, thủ hạ lưu tình!

Sau đó Kế Mông từ trên trời giáng xuống, một tay nâng Từ lên, sau đó xoay người chạy, chạy như điên...

Tần Thộ đứng tại chỗ, mơ hồ!

Kế Mông cũng không phải Đại La Kim Tiên mà là cấp bậc Tứ Ngự.

Mặc dù không có cách nào đánh đồng với loại bán thánh như Đế Tuấn, cũng không bằng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế là loại hậu thế quật khởi tuyệt thế yêu nghiệt, nhưng mà so với Tử Vi Đại Đế dựa vào phong thần, và Câu Trần là dự bị đi lên thì lợi hại hơn nhiều.

Thực lực như vậy mà lại muốn chạy, Tần Thộ tuyệt đối không ngăn được.

Trọng điểm là, sao con hàng này lại chạy giống như cháu trai vậy?

Lúc này Từ cũng lấy lại tinh thần, nhìn thấy Kế Mông tới, dừng k

hí lập tức đại tráng lên, chỉ vào Tần Thộ kêu lên:

-Kế Mông, ta muốn ngươi giết con thỏ!

Kế Mông nghe xong, vẻ mặt cười khỏ, trong mắt đều là vẻ sợ hãi. Hắn mãi mãi cũng không thể nào quên được hình ảnh cái ngày đó i mặt với sự khủng bố lúc con thỏ bạo phát, loại ở áp chế tuyệt đối của đỉnh chuỗi thức ăn kia khiến hắn suýt chút nữa tự đem mình đi nấu, quá khủng bố.

Hắn bây giờ không có can đảm động thủ với Tần Thộ.

Huống chi, sau lưng Tần Thộ còn có người, một người mà hắn tu yệt đối không chọc nổi, hoặc là nói là mấy người!

Từ thấy Kế Mông chạy, không quay đầu lại, tức giận đến oa oa kêu to:

-Kế Mông, tên hỗn đản nhà ngươi! Ngươi dám không nghe lời của ta?

Kế Mông nói:

-Ta không thể trêu vào cái con thỏ kia, công chúa, ngài vẫn nên yên tĩnh chút đi.

Từ tức đến cái mũi cũng lệch đi, quay đầu nhìn về phía Tần Thộ, mắ:

-Con thỏ, ngươi đừng phách lối, sớm muộn gì ta cũng sẽ đánh ngươi, hung hăng đánh ngươi, đánh chết ngươi!

Tần Thộ thì duỗi một ngón tay ra, ngoắc ngoắc Từ nói:

-Ngươi qua đây đi!

Từ nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn mắng lại, đáng tiếc, cho tới bây giờ nàng cũng không biết còn có cái gì có thể uy hiếp con thỏ. Chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Từ đi rồi, Tần Thộ liếc nhìn Lục Ngô trên mặt đất.

Chu Bất Hoạch lại gần hỏi:

-Thỏ gia, tên này làm sao bây giờ?

Chương 918: Con thỏ đáng yêu?

Chương 918. Con thỏ đáng yêu?

Tần Thộ sờ sờ cảm nói:

-Ném đi đi.

Chu Bất Hoạch liền kéo Lục Ngô đi.

Những người khác thấy không có cái gì để xem nữa, cũng có chút e ngại Tần Thộ, thế là nhao nhao tản đi.

Chỉ có điều người của yêu tộc Thiên Đình thì ử rử cúi đầu, kêu n gao trong lòng đã triệt để vỡ vụn vào lúc này. Vốn cho rằng nhân tộc Thiên Đình không ai có thể đánh, kết quả khổ cực phát hiện, bọn họ lại đánh không lại một con thỏ.

Một ngày này qua đi, người của yêu tộc Thiên Đình rõ ràng an ph

ăn đi rất nhiều, không còn cảm giác không ai bì nổi như xưa nữa.

Người của nhân tộc Thiên Đình bên này thì lại là một loại cảm giác khác, từng người mặt mày hơn hờ nhìn người của yêu tộc Thiên Đình, từ xa đã liền bắt đầu phát tay chào hỏi, hơn nữa còn không quên hỏi một câu:

-Ai u, huynh đệ, các người lợi hại quá, không đánh lại một con thỏ.

Mà người của yêu tộc Thiên Đình bình thường đều sẽ yên lặng đi chợ bán thức ăn mua con thỏ trở về hầm, xào để ăn...

Một ngày này, là một ngày tăng thêm thể diện cho nhân tộc, cũng là một ngày đám thỏ trắng bé nhỏ vô tội đổ máu.

Cũng là một ngày này, thực đơn liên quan đến thỏ đều bán hết...

Trong cái trà lâu nào đó ở Thiên Đình, một đạo nhân ba hoa khoa c lác cười:

-Ha ha ha... yêu tộc Thiên Đình ăn thỏ? Giết thỏ? Tâm tình đó ta hiểu, ta cũng đã từng làm... có điều về sau ta không ăn thỏ nữa.

-Hay là nuôi một con? Con thỏ cũng rất đáng yêu.

-Con thỏ đáng yêu? Ha ha... Người nhất định là có gì hiểu lầm với con thỏ. Tóm lại, trừ phi ta chết đi, nếu không thì Vô Lượng Thiên Tông sẽ tuyệt đối không nuôi bất luận một con thỏ nào!

...

Từ chạy rồi, Tàn Thọ cũng không có việc gì làm, thế là dứt khoát chạy tới trước mặt Trù Thần, cười hì hì nói:

-Vừa rồi có phải là ta rất uy vũ không?

Trù Thần lắc đầu nói:

-Tiếc quá, nguyên liệu nấu ăn cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Tần Thọ, Chu Bất Hoạch:

-\$...

Đi vào quán thịt chó của Trù Thần, Trù Thần tiện tay ném đĩa củ l
ạc lên trên bàn nói:

-Ranh con, có vấn đề gì thì hỏi đi.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Sur phụ anh minh.

Trù Thần lườm hẩn, không có phản ứng lại.

Tần Thọ sắp xếp lại ngôn ngữ một chút rồi nói:

-Sur phụ, tình hình ở phía trên bây giờ thế nào? Chuẩn bị liên hợp lại, cần quét băng đảng kính đen rồi sao? Nhìn tình huống ở bên ngoài, dường như còn có chút vấn đề.

Trù Thần thở dài nói:

-Tình huống phía trên có chút phức tạp. Bây giờ không thể dùng yêu tộc Thiên Đình và nhân tộc Thiên Đình để phân chia tình huống bây giờ. Chúng ta vẫn là dùng Thiên Đình ngày trước và Thiên Đình sau này để phân chia đi.

Bởi vì Thiên Đình bây giờ của chúng ta nói là nhân tộc Thiên Đình cũng không chính xác, bởi vì ở trong chúng ta cũng có rất nhiều thiên thần của yêu tộc. Những thiên thần này sẽ không tiếp nhận đ

ối thượng của Thiên Đình ngày trước. Tất cả lợi ích của bọn họ đều u buộc chặt với Thiên Đình sau này, cho nên chúng ta không thể nào coi nhẹ sự tồn tại của bọn họ.

Tình huống trước mắt là, không biết thánh nhân đang làm gì, hai bên Thiên Đình bằng mặt mà không bằng lòng. Nếu không phải thánh nhân không cho đánh thì hai bên sớm đã đánh nhau rồi.

Cho dù là như thế, người cũng thấy đấy, bây giờ bọn họ là phân đất ma trị, ai chơi của người đó.

Tần Thọ nương mày nói:

-Có phải là bọn họ ngốc không vậy? Kính đen khủng bố như vậy mà bọn họ còn không liên hợp?

Trù Thần cười ha ha nói:

-Không phải là bọn họ ngốc, mà là mỗi một đế vương đều là một đường giết ra mà có được. Từ xưa đến nay, nhất tướng công thành đều là vạn cốt khô, một đời Đại Đế quật khởi, đại biểu cho một đường thầy ngang khắp đồng. Bọn họ có sự kiêu ngạo của chính mình, sức mạnh và dũng khí của một người có thể gánh cả bầu trời và đối mặt với thời đại hắc ám.

Thử hỏi, dạng người này sao có thể tùy tiện liên hợp với người khác?

Mặc dù kính đen cường đại, nhưng mà kính đen cũng có nhược điểm của nó. Bên trong kính đen là hóa thân của hắc ám, đều là trả giá tam thi của bọn họ biến thành. Cuối cùng cũng không phải là một thể hoàn chỉnh, cho nên bọn họ không đủ tiên thiên, không thể nào đánh đồng với thánh nhân được.

Huống chi, nhiều năm như vậy, chân thân là đang dùng hết tốc độ tiến về phía trước, còn hóa thân hắc ám thì phải cần một khoảng t

hời gian trưởng thành mới có thể trưởng thành, thực đạt đến lúc bị trăm. Cái này kéo ra một thực lực chênh lệch rất lớn, cái chênh lệch lại bởi vì chênh lệch tiên thiên mà càng bị kéo ra lớn hơn.

Thời gian càng dài, chênh lệch càng lớn.

Nơi chân chính kinh khủng của kính đen đó là hóa thân hắc ám có thể không hạn chế trùng sinh! Không phá kính đen, chỉ cần có thời gian, hóa thân hắc ám chết lại nhiều lần, chỉ cần có đủ thời gian, thì có thể trùng sinh lần nữa.

Tàn Thọ nghe đến đây, chẹp chẹp miệng nói:

-Đã như vậy, hẳn là kính đen không đánh lại được chúng ta mới đúng. Ai cho bọn hắn dũng khí để đánh tới vậy?

Trù Thần lắc đầu nói:

-Đây chính là trọng điểm tranh luận, nhóm Đại Đế có tự tin độc đấu với kính đen, nhưng mà có người lo lắng kính đen có chuẩn bị mà đến. Dù sao, kính đen hiểu rất rõ chúng ta, mà chúng ta lại không hiểu rõ nhiều về kính đen.

Thánh nhân bên kia, chỉ truyền đến một câu, cùng chia thiên hạ.

Chuyện cụ thể thì còn chưa có kết quả...

Tàn Thọ gật gật đầu, chuyện của các đại lão, hẳn cũng không muốn hỏi đến.

Hơn nữa, Tàn Thọ tự hỏi, hẳn cũng không có tư cách gì để hỏi.

Hắn có thể từ sâu trong tinh không giết trở lại, đem tin tức mang về, cũng đã là lấy hết lực.

Bây giờ hắn chỉ cần tăng thực lực lên là được rồi.

Có điều Tàn Thọ vẫn hỏi một câu:

-Tình hình chiến đấu kia thì thế nào?

Trù Thần nói:

-Bây giờ cũng chỉ là đánh loạn, trước mắt đã suy tính ra, đồng thời tìm thấy cửa kính đen ra vào, tổng cộng có mười tám cái, trước mặt đều là những trận đánh nhỏ, còn chưa có bộc phát chiến đấu cấp Hoàng trở lên.

Có điều, vết nứt nhỏ lại là càng ngày càng nhiều, những tên kia chui vào từ vết nứt, rất khó bị phát hiện. Hơn nữa còn sẽ có yêu ma cấu kết với bọn họ, cái này càng khó đối phó hơn.

Chương 919: Cổ nhân Mộc Đầu

Chương 919. Cổ nhân Mộc Đầu

Tóm lại, toàn bộ Tiên Giới và Địa Tiên Giới bây giờ đều rất loạn.

Mặc dù thực lực của người không tệ, có điều, vẫn phải chú ý một chút.

Dù sao, ai cũng không dám chắc, từ trong khe kia đi ra sẽ là một vật như thế nào.

Nghe nói như thế, chân mày Tàn Thọ cau lại, hẳn đúng là có chút

bận tâm...

Sau đó chuyển cái mông bắt đầu đứng ngồi không yên, muốn nói rồi đi nhưng lại ngại, dù sao rất lâu rồi không gặp sư phụ, vừa tới đã đi, đúng là không tốt lắm.

Trù Thần thấy vậy, cười xùy một tiếng:

-Được rồi, cút nhanh lên đi. Nên làm gì thì làm cái đó đi.

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Sư phụ, đây không phải là ta muốn đi mà là người nói nha. Cái gì nhỉ, ta đi trước ha...

Nói xong, Tần Thọ nhắc mông liền chạy, tốc độ kia, giống như là một đạo bạch quang bay đi vậy.

Trù Thần thấy vậy, khẽ lắc đầu, kêu lên:

-Chờ một chút!

Tần Thọ quay đầu, ra vẻ đáng yêu nói:

-Sao thế?

Trù Thần vung tay lên, ném một cái túi Tu Di tới, nói:

-Mấy năm nay, sư phụ đã làm một ít đồ ăn. Sinh kế đình trệ không bán được, ném đi thì đáng tiếc, tiện nghi cho ngươi.

Tần Thọ nghe xong, ầm ập trong lòng.

Trù Thần tự mình làm đồ ăn lại không có ai mua?

Hiển nhiên là không thể nào?

Hơn nữa, Tần Thộ rất rõ ràng, mặc dù Trù Thần thích làm đồ ăn, nhưng mà đồ ăn chân chính làm ra thì rất ít lấy bán.

Ngẫu nhiên có, vậy cũng là giá trên trời!

Rất rõ ràng, đây là Trù Thần cố ý làm để chuẩn bị cho Tần Thộ.

Hai tay Tần Thộ cung kính tiếp nhận túi Tu Di, nói:

-Tạ ơn sư phụ, để ngài phí tâm rồi.

Hai mắt Trù Thần trợn lên một cái, sải bước một bước rồi đá vào t rên hông Tần Thộ, cười mắng:

-Người đứng đắn như thế, ta không quen. Cút đi!

Tần Thộ cười hì hì, xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, hấp tấp chạy ra ngoài.

Ra cửa, Tần Thộ mở túi Tu Di ra nhìn thoáng qua, trong nháy mắt đó, nguyên khí bàng bạc tản ra!

Tần Thộ chỉ ngửi một chút cũng cảm giác được tế bào toàn thân đều sôi trào!

Tần Thộ nhìn kỹ lại, hít một hơi khí lạnh, trong túi Tu Di này lại c hất đầy chế tác thức ăn kỳ trân thiên hạ! Hơn nữa không phải thức ăn theo đuổi cực hạn mỹ vị bình thường. Mà là, dược thiện!

Dược thiện thuần một sắc đại bổ!

Người khác không rõ, nhưng mà Tần Thộ rất rõ, đồ ăn của Trù Th ần trong mắt thế nhân, thực ra cũng không phải là thứ Trù Thần a m hiểu nhất.

Trù Thần am hiểu nhất, sở trường nhất, chính là dược thiện!

Dược thiện của hắn, gọi là thần đan không đáng!

Nói cách khác, dược thiện nhưng thực ra là sáng vai cùng với đan dược, đồng thời có đủ hương vị!

Đương nhiên, vật liệu dùng để làm dược thiện cũng là vô cùng khan hiếm, cho nên căn bản không thể nào sản xuất hàng loạt. Tần Tịch đoán, trong túi Tu Di này có thể là toàn bộ kho hàng của Trù Thần.

Tần Thộ thở dài quay đầu về quán thịt chó cúi đầu chào lần nữa, hắn không biết bên báp đáp Trù Thần thế nào. Mặc dù Trù Thần không có dạy Tần Thộ phép thuật tuyệt thế gì, nhưng mà Trù Thần lại cho Tần Thộ sự ấm áp và quan tâm, thậm chí trong mắt Tần Thộ địa vị của những vật này so với phép thuật còn quan trọng hơn.

Thu đồ vật lại, Tần Thộ nghĩ nghĩ, rồi đi thẳng tới Thư Sơn.

Đến Thư Sơn, đi vào Văn Khúc Cung quen thuộc, Tần Thộ lại nghe được bên trong Văn Khúc Cung truyền ra một tiếng lấp ba lấp báp đọc sách!

Tần Thộ quá quen thuộc âm thanh này, nghe xong liền cười.

Nhưng mà một khắc sau, một cái rẽ cây tráng kiện phá đất mà ra, giống như là một cái roi da siêu cấp quất vào trên người Tần Thộ bịch một cái!

Tần Thộ giậm chân một cái, căn bản không đi ngăn cản mà mặc cho rẽ cây rút ở trên người!

Hai chân như là hai cái cọc sắt, không nhúc nhích chút nào!

Cái rẽ cây kia thì lại biến thành bột phấn bay đầy trời!

Đúng lúc này, thực vật bốn phía giống như là đều sống lại, từng cái quơ nhánh cây, bộ rễ phong tỏa cửa lớn của Văn Khúc Cung trong nháy mắt!

Sau đó âm thanh lấp ba lấp bấp vang lên:

-Bồ câu hôn...

Tần Thộ gãi gãi đầu, nhất thời lại nghe không hiểu, liền hỏi:

-Mộc Đầu, người nói cái gì thế?

Một khắc sau, cây cối trước mặt liền rút trở về trong nháy mắt, cửa lớn lại xuất hiện trước mắt Tần Thộ.

Sau đó Tần Thộ liền thấy một tiểu tử đầu to tập tễnh chạy ra từ trong Văn Khúc Cung, mặt đỏ bừng, hiển nhiên là kích động hồng rồ i.

Hắn vừa chạy vừa nhìn về phía Tần Thộ cười ngây ngô, lấp ba lấp bấp hô hào:

-Thỏ thỏ thỏ thỏ...

Tần Thộ nhìn thấy Mộc Đầu vui vẻ, kích động chạy ra thì trong lòng cực kỳ ảm áp và vui vẻ.

Mặc dù thời gian Tần Thộ ở Văn Khúc Cung này không dài, nhưng mà nói đến tình cảm thì vẫn là vô cùng khắc sâu nơi này.

Văn Khúc tinh quân nhìn thì có vẻ cứng nhắc, nhưng lại vô cùng cởi mở, thậm chí còn có chút buồn chán, Mộc Đầu ngu ngơ. Tiểu Gà Tây đáng yêu, Lý Trinh Anh ngốc nghếch, Trùng Bát bất cần đời, Tam đại ngốc bao thầu tất cả điểm cười...

Nhớ lại, đều là hồi ức đẹp.

Năm đó, Tần Thộ chỉ cảm thấy, cuộc sống như vậy quá mức nhàm chán, muốn trải qua tốt hơn, càng nghĩ càng thú vị, nên không an phận.

Nhưng mà mấy năm về sau, Tần Thộ phát hiện, thực ra hắn rất hòa ái niệm thời gian sống yên bình lặng, mỗi ngày đều nghịch ngợm đó.

Bây giờ, trở lại Văn Khúc Cung, một đám đồng môn giờ chỉ còn lại Mộc Đầu, trong lúc nhất thời, loại cảm giác cảnh còn người mất kia khiến tâm Tần Thộ khó chịu. Nhưng nhìn đến Mộc Đầu, hắn vẫn là cực kỳ vui vẻ.

Không đợi Mộc Đầu nói xong, Tần Thộ đã tiến lên cho Mộc Đầu một cái ôm lớn, cười nói:

-Đừng thở nữa, nghe giống như là xe lửa vậy. Vừa rồi nghe thấy người đọc sách, thế nào? Người còn chưa đọc xong quyển sách lần trước à?

Mộc Đầu lúng túng cười một tiếng, biết mình nói chuyện chậm, dút khoát viết chữ là được rồi.

Tần Thộ biết, Mộc Đầu cà lăm, cũng không phải là miệng cà lăm, mà là trên linh hồn có vấn đề. Dù là không dùng miệng để nói mà truyền âm thì hắn cũng vẫn cà lăm.

Cho nên, viết chữ lại là phương pháp nhanh nhất.

Có điều, một khắc sau, Tần Thộ có chút cười không được:

-Sự phụ đã lâu rồi không có trở về.

Tần Thộ hỏi:

-Đi đâu?

Mộc Đầu lắc đầu:

-Không biết, sư phụ bảo ta ở chỗ này đợi người.

Chương 920: Văn Xương Cung

Chương 920. Văn Xương Cung

Tần Thộ gật đầu, mặc dù có chút lo lắng, nhưng mà thực ra Tần Thộ cũng không phải đặc biệt lo lắng. Dù sao, đại chiến giữa hai tộc nhân yêu ngày trước cũng đã kết thúc, chiến trường kính đen xâm lấn cũng không ở đây. Còn nữa, Văn Khúc tinh quân là quan văn, luận thành tựu văn học thì đương nhiên là cao nhất, nhưng đó là bản lĩnh trị thiên hạ, bản lĩnh giáo hóa, cũng không phải là bản lĩnh chiến đấu.

Có đánh trận thì cũng là chuyện của võ tướng, không tới phiên hắn ra sân.

Nếu như có một ngày đến hắn cũng phải ra chiến trường, vậy thì đã nói rõ, Thiên Đình bên này sắp tiêu đời rồi.

Không có đi chiến trường, vậy thì khả năng gặp nguy hiểm sẽ không lớn.

Tần Thộ nói:

-Chúng ta đã lâu không gặp, cùng nhau ăn chút gì đi?

Con mắt Mộc Đầu lập tức sáng lên!

Hai người đang muốn đi thì bỗng nhiên Tần Thộ phát hiện, một góc mái cong trên cung điện của Văn Khúc Cung, vậy mà không thấy nữa!

Mộc Đầu viết:

-Người của yêu tộc Thiên Đình có tới qua, muốn phân một nửa Văn Khúc Cung, ta không cho, đánh một trận. Ta sợ bọn họ làm hư chỗ ở tiên sinh, liền dẫn bọn họ tới nơi khác đánh. Có điều vẫn là làm hư một góc mái cong.

Trải nghiệm ở chỗ Trù Thần vang lên, dù sao thì Tần Thộ cũng hiểu, nhìn hai tộc liên hợp thì có vẻ sóng yên biển lặng, nhưng trên thực tế thì e là sóng cả ngầm còn mãnh liệt hơn, không nào không xong.

-Má nó, cũng không biết là những thánh nhân kia đang làm gì, không nắm chặt thời gian liên hợp, lại còn ở đó cãi cọ! Các loại kính đen kia mà thật giết tới, xảy ra vấn đề, thì mới biết mức độ nghiêm trọng của sự việc à? - Tần Thộ hùng hùng hổ hổ nói.

Sau đó, Tần Thộ lấy ra thịt rượu rồi cùng Mộc Đầu uống một ít rượu, trò chuyện chuyện cũ, cùng trải nghiệm của Tần Thộ trong khoảng thời gian này...

Trải nghiệm của Mộc Đầu thì tương đối đơn giản, mỗi ngày đều ở nơi này đọc sách, học thuộc lòng, sau đó ngồi xổm ở cửa ra vào, nống trông tiên sinh hoặc là đồng môn trở về.

Về sau thì chính là một trận đại chiến kia, có điều Mộc Đầu thán g, cho nên Tần Thộ cũng không cần giúp đỡ báo thù cái gì.

Lúc hai người đang nói chuyện thì ở phía xa truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó là tiếng gầm giận dữ vang lên:

-Các ngươi đừng có khinh người quá đáng!

Tần Thộ cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, sau đó vỗ đùi nói:

-Đây không phải là Văn Xương tinh quân sao?

Mộc Đầu gật đầu.

Sau đó Tần Thộ liền thấy, một bóng người phóng tạt lên trời, đối diện với hắn cũng có một bóng người đang cắt cánh, hai người đứng lơ lửng trên không, khí thế kéo lên thẳng tắp! Trong nháy mắt đạt đến trạng thái Thiên Tiên đỉnh phong!

Sau khi thực lực của Văn Xương tinh quân đạt tới đỉnh phong thì ngừng lại, người đối diện lại là cười ha ha:

-Dựa vào thực lực này của ngươi cũng xứng vào ở Văn Xương Cung?!

Vừa nói, thực lực của người đột diện đột phá đến Kim Tiên trong nháy mắt, đồng thời tiêu thăng một đường, tầng một, tầng hai, ba... tầng chín!

Khí thế của Văn Xương tinh quân bị đè ép xuống trong nháy mắt!

-Bắt đầu vận chuyển hạo khí trường tồn!

Văn Xương tinh quân gầm lên giận dữ, toàn bộ Văn Xương Cung đều bộc phát ra một đạo chính khí hạo nhiên bạch sắc như tám lự a, tám lự a rót vào trong cơ thể Văn Xương tinh quân, trong nháy mắt, thực lực của hắn đột phá đến Kim Tiên tầng chín, lúc này mới

ì có thể đứng vững không ngã cùng với đối phương.

Văn Xương tinh quân nổi giận nói:

-Loại man rợ các ngươi cũng muốn làm chủ Văn Xương Cung? Ngươi biết mấy chữ? Hiểu được mấy tầng đạo lý? Có biết cái gì là hạo nhiên chính khí thiên địa?!

-Ít nói những thứ vô dụng kia đi! Ta chính là đại tướng yêu tộc, Đổng Diêu chính là vậy! Ta không tin trời, chỉ tin sức mạnh! Ta mạnh hơn so với ngươi thì ngươi phải nghe ta! Ta nói cái gì, ngươi phải làm cái đó!

Người đối diện còn chẳng thềm dòm ngó tới, nói.

Tần Thộ nhìn kỹ một chút, lúc này mới rõ ràng, gia hỏa ở đối diện chính là một con yêu quái phía sau mọc ra cánh chim bằng đồng, trong miệng là đầu hắc là lông trắng!

Nhìn thấy con hàng này, Tần Thộ bỗng nhiên nghĩ đến một loại chim bạc ung ở năm đó nhìn thấy ở trên Trái Đất!

Sau đó lại nghĩ tới chim này đại biểu cho cho nước M!

Lại nghĩ tới đám tiên bối tử chiến trong đại chiến của tổ quốc và nước M...

Tần Thộ chẹp chẹp miệng, đứng lên.

Mộc Đầu nhanh chóng viết:

-Ngươi có cần giúp một tay không?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Ừm.

Mộc đầu:

-Vì sao?

Nhưng mà lúc Mộc Đầu viết ra, thì Tần Thộ đã vọt tới trên trời, cười to nói:

-Ai u, cái con chim này mập quá!

Đồng Điều và Văn Xương tinh quân nghe vậy, quay đầu nhìn lại theo bản năng, thấy là con thỏ.

Ánh mắt Văn Xương tinh quân sáng lên, có điều sau đó cười khò một trận, theo bản năng nghiêng đầu đi.

Hiển nhiên, Văn Xương tinh quân cũng nghĩ tới lúc hắn học tập ở Văn Khúc Cung năm đó, đệ tử của Văn Xương Cung năm đó lại trêu vào cái con thỏ này... Cuối cùng là hai bên huyên não, cũng không tính là vui sướng.

Có lẽ trong mắt hắn, Tần Thộ chỉ là bay lên xem nào nhiệt.

Đồng Điều không biết Tần Thộ, mặc dù Tần Thộ đánh Lục Ngộ, lột sạch hắn, đập đầu bịch bịch như cái bao trên đường cái, thậm chí còn đánh Từ, là nữ nhi của Đế Tuấn. Nhưng mà thế gian cách nhau quá xa, hơn nữa Tiên Giới quá lớn.

Trước đó cũng đã nói, Văn Khúc Cung cũng không ở Thiên Dung Thành mà là ở trên núi, đương nhiên cũng trở thành không gian nhỏ.

Cho nên phía ngoài đánh nhau, Đồng Điều căn bản cũng không biết.

Lúc Tần Thộ gây tai họa cho yêu tộc Thiên Đình, Đồng Điều còn

chưa có phục sinh, bởi vậy càng thêm không nhận ra Tàn Thọ.

Lúc này, Đồng Điều nhìn thấy một con thỏ béo béo mập mập bay lên không trung, lập tức vui vẻ, chỉ vào Tàn Thọ hỏi:

-Người nói cái gì rất mập?

Ở trong mắt Đồng Điều, con thỏ trước mắt này chỉ là một con thỏ... Chí ít thì hắn chưa nghe nói qua, con thỏ thành tiên còn không thể hóa hình.

Cho nên, nhìn thấy một con thỏ không có hóa hình, hắn đương nhiên cho là một con tiểu yêu quái để xử lý.

Bởi vậy hắn căn bản không cho rằng Tàn Thọ nói con chim rất mập kia chính là nói hắn, cho nên mới hỏi như thế.

Chương 921: Con thỏ

Chương 921. Con thỏ

Tàn Thọ nghiêng đầu, nhìn Đồng Điều, hỏi một câu:

-Nơi này còn có con chim khác à?

Lúc này Đồng Điều mới có phản ứng, có vẻ như chỉ có một con chim là hắn!

Kết quả là, Đồng Điều giận tím mặt:

-Con thỏ chết tiệt, người muốn chết!

Văn Xương tỉnh quân thấy vậy, thở dài một tiếng nói:

-Con thỏ, nơi này không có chuyện của tiểu bối các người, mau chóng lui ra đi.

Cửa sổ Văn Xương Cung mở ra, một đám đệ tử của Văn Xương Cung nhô đầu ra, cũng hô theo:

-Con thỏ, đừng làm loạn thêm, cái này là tầng cấp chiến đấu người không xen tay vào được đâu. Đi nhanh lên đi!

-Con thỏ, người đi gọi Mộc Đầu đến đi, Mộc Đầu từng đuổi mấy nhóm dạng con chim này rồi!

-Đúng đấy, con thỏ, chúng ta không đánh nhau thì không quen biết, giúp một chút đi!

-Con thỏ, thỏ gia, van cầu Mộc Đầu đại gia giúp chúng ta với!

...

Phía dưới rất nhiều người đang gọi hấn, nhưng mà thật ra Tàn Thọ cũng không nhận ra bọn họ, chỉ là thấy được hai ba khuôn mặt quen thuộc, còn là mấy mặt hàng bị hấn đánh. Nói đúng hơn là mấy mặt hàng năm đó bị Lý Trình Anh đánh...

Hiện nay, Văn Khúc Cung đã chỉ còn lại có Mộc Đầu, hoàn toàn hoang lương.

Dưới hoàn cảnh cảnh còn người mất lại nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc ở Văn Xương Cung, trong lòng Tàn Thọ vẫn là thấy thất vọng.

Thế là Tần Thộ cười ha ha nói:

-Móa, hơn ba trăm năm, các người còn chưa tốt nghiệp à?!

Trong nháy mắt đó, người phía dưới lập tức yên tĩnh trở lại, sau đó từng tên một lườm con thỏ tới cháy mắt!

Đúng lúc này, Văn Xương tinh quân kinh hô một tiếng:

-Cẩn thận!

Đồng thời Tần Thộ cảm giác như ánh nắng sau lưng bị người ta che cản!

Những người khác thấy rõ ràng, Đồng Điều đã xuất hiện ở sau lưng Tần Thộ, mặt nở nụ cười dữ tợn nhìn nhìn Tần Thộ, sau đó giơ tay lên cao rồi muốn đập xuống!

Đúng lúc này, từ nơi xa có một tiếng gầm thét vang lên:

-Dừng tay!

Đồng Điều nghe xong, toàn thân chấn động, lập tức dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy một chiếc chiến thuyền phá vỡ tầng mây, cấp tốc bay tới, phía trên có một người đang đứng! Người này toàn thân áo trắng, để râu dê, chính là Thương Dương!

-Thương Dương tới?

Rất nhiều người đều biết Thương Dương, biết gia hỏa này có địa vị rất đặc thù ở yêu tộc Thiên Đình. Tuy sức chiến đấu của hắn không tính là mạnh, nhưng là đầu óc lại vô cùng tốt, ngay như yêu sư Côn Bằng cũng thường xuyên kéo hắn đi trò chuyện thiên địa đại đạo, trò chuyện trị quốc trị dân.

Bởi vậy độ cao địa vị của Thương Dương căn bản không phải Đồ

ng Diêu có thể so sánh.

Văn Xương tinh quân cau mày, biết hôm nay sợ là chuyện này không dễ giải quyết...

Các đệ tử của Văn Xương tinh quân thì là một mảnh kêu rên. Bọn họ biết, nếu như Thiên Đình không thể kịp thời gấp rút tiếp viện thì sợ là Văn Xương Cung này cũng phải một phen thành hai như là các thiên động ở Tiên Giới!

Yêu tộc Thiên Đình không hề nói giáo hóa lễ nghi, càng sẽ không nói cái gì Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín, thơ cổ từ giám thưởng cái gì...

Trong mắt những văn nhân ở Văn Xương Cung đây thì những người này giống như một đám mù chữ thô kệch!

Cái này khiến trên mặt từng người tiến nhập thánh địa Thư Sơn tràn đầy khó chịu.

Đối với những người đọc sách có bệnh thích sạch sẽ, kêu ngạo đến thực chất bên trong này mà nói đó chính là sỉ nhục và buồn nôn lớn nhất!

Lập tức, từng tên trợn mắt lên mà trừng, siết chặt pháp bảo hoặc là bảo kiếm trong tay, có một loại tư thế thà chiến tử chứ không thỏa hiệp.

Đồng Diêu thì cung kính chào Thương Dương, mở chim hơi mở, còn chưa lên tiếng thì đã chỉ thấy một cái nắm đấm màu trắng chạm tới mặt!

Bành!

Đồng Diêu lập tức cảm thấy mở chim cũng bị đánh lệch đi, đau đến mức đầu ngửa ra sau theo bản năng!

Đúng lúc này, một con thỏ lớn xuất hiện ở trước mặt hắn, cái con thỏ này một cái tay kéo túm lông trắng trên đầu con chim, sau đó dùng lực hất lên rồi đập xuống đất!

Chỉ thấy con chim giống như đạn pháo nện xuống đất đến bịch một tiếng!

Sau đó chỉ thấy con thỏ kia từ trên trời giáng xuống, một cước một cước dẫm xuống dưới...

Giờ khắc này tất cả mọi người sợ ngây người!

Người của yêu tộc Thiên Đình bên kia là chấn kinh khi thấy đối phương lại dám xuất thủ đả thương người trước mặt Thương Dương! Thật to gan, thật không nể mặt mũi! Người nhất định phải chết!

Người của nhân tộc Thiên Đình bên này thì là từng tên bụm mặt, muốn cười nhưng lại căng thẳng, vui vẻ nhưng lại lo lắng, biểu lộ vô cùng phức tạp!

Có điều không thể không nói, các đệ tử của Văn Xương Cung nhìn thấy cảnh này chính là người nào người nấy cực kỳ sáng khoái!

Ngay cả khóe miệng của Văn Xương tinh quân cũng đã phủ lên một vòng tiếu dung...

Một người bên cạnh Thương Dương bước lên trước nói:

-Đại nhân, có quản hay không?

Thương Dương trừng mắt liếc hắn một cái:

-Quản? Người quản đi?

Đối phương là con Bạch Dương Tinh, ánh mắt có chút ngờ nghệch, sau khi nghe Thương Dương nói thì gật đầu một cái đáp:

-Vâng!

Sau đó tên Bạch Dương Tinh này tiến lên một bước, miệng rộng mở ra!

Bốp!

Thương Dương đưa tay ra đập một cái, đập cho Bạch Dương Tinh ngã sấp xuống đất, sau đó thái độ khác thường, không để ý tới cái gì mà hình ảnh của bản thân, trực tiếp học theo dáng vẻ của Tần T họ, một cước một cước đập xuống! Đập còn chưa đủ thoải mái, c uối cùng đứng luôn ở trên người đối phương nhảy loạn!

Đám tay chân của yêu tộc Thiên Đình nhìn thấy cảnh này thì từng tên bị dọa đến nhao nhao lui lại, không dám tiến lên một bước.

Thương Dương vừa giẫm vừa mắng:

-Ngu xuẩn! Ngu ngốc! Người thật đúng là dám quản hử? Người c on mẹ nó cho rằng người là ai hử? Người là yêu sư, hay là đại đế hử? Hay người là thánh nhân? Cái con mẹ nhà người, Lục Ngô th ảm như thế nào người không biết sao, hay người cũng muốn cho l ão tử bị đánh thành ngu xuẩn, lột sạch treo đầu tường hử? Móa!

Nhóm tay chân của yêu tộc Thiên Đình nghe vậy, lập tức trên đầu tên nào tên nấy mồ hôi tuôn như mưa...

Ở trong ấn tượng của bọn hắn, người của yêu tộc Thiên Đình là c ó rất ít cấp bậc lễ nghĩa, nhưng Thương Dương lại là một ngoại l ệ.

Thương Dương là người xây dựng lên quy tắc, trật tự, đây cũng là chỗ mà yêu sư Côn Bằng coi trọng nhất ở hắn. Cho nên sau khi T hương Dương được yêu sư Côn Bằng tán thành lý niệm của mình thì bắt đầu vô cùng tuân thủ cấp bậc lễ nghĩa, quy củ, pháp luật cá

c phương diện của mình...

Chương 922: Văn Xương tinh quân

Chương 922. Văn Xương tinh quân

Cho nên, có thể nói là trong toàn bộ yêu tộc Thiên Đình, người coi trọng thể diện, nhất cử nhất động, điều lệ lễ phép nhất chính là Thương Dương.

Nhưng mà, giờ này khắc này dáng vẻ của Thương Dương lại như bị kinh phong phát tác, hoàn toàn phá vỡ tất cả ấn tượng tốt đẹp trong lòng mọi người.

Vốn dĩ Tàn Thọ đang đánh đến là thoải mái, về sau ngẩng đầu một cái, nhìn thấy Thương Dương cũng làm như thế thì lập tức khó chịu, chỉ vào Thương Dương kêu lên:

-Này! Cái con dê kia, ngươi học ta làm gì?

Thương Dương nghe xong, vội vàng dừng lại, cúi chào Tàn Thọ rồi cười theo nói:

-Thỏ gia, đừng nóng giận, gia hỏa này dám nói năng lỗ mãng với ngài nên ta giúp ngài giáo huấn hắn một chút.

Đã sớm nói, thuyề của Thương Dương là từ trên mây hạ xuống, muốn xuống Thục Sơn thì tất nhiên là phải ra khỏi biển mây, cho nên hắn là từ bên ngoài tiến đến. Hắn hoàn toàn nắm được tin tức t

ừ bên ngoài, chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới, hấn vốn cho rằng rời xa Thiên Dung Thành thì sẽ không gặp phải cái con thỏ đáng sợ kia nữa. Kết quả thì sao, khá lắm, hấn vô cùng tinh chuẩn, đâm đầu vào trong ngực con thỏ.

Nếu như lại cho hấn một cơ hội, có đánh chết Thương Dương cũng không tới nơi này!

Tần Thọ nghe vậy, hai mắt tròn một cái, đang muốn nói chuyện thì Đồng Điều sung mặt sung mũi ở dưới chân Tần Thọ bất ngờ ngã ngửa, thế là xóc Tần Thọ lên, sau đó nhảy ra hơn một trăm mét, chỉ vào Tần Thọ giận dữ hét:

-Con thỏ chết tiệt, người dám đánh lén? Ta cho người biết, nếu không phải Thương Dương đại nhân gọi ta lại thì bây giờ người đã chết! Có bản lĩnh thì một đấu một đi, đấu chính diện!

Sau khi hò hét xong Đồng Điều chợt phát hiện, trong nháy mắt bỏn phía yên tĩnh trở lại, nói cho đúng là một mảnh tĩnh mịch!

Hấn nhìn ánh mắt cái con thỏ kia, tràn đầy ý cười cổ quái, giống như là đang nhìn một tên ngu xuẩn tìm đường chết.

Đồng Điều nhìn nhóm tiểu yêu mình mang tới, bọn gia hỏa này tên nào tên nấy ngồi chồm hồm trên mặt đất, không phải đang đếm kiến thì là đang nghịch nghịch cục đá, không có một tên nào dám nhìn hấn!

Lúc này đầu óc Đồng Điều bị đánh đến ngu người mới xử lý xong tin tức vừa mới nghe được, rồi lại chú ý tới lời nói và ngữ khí của Thương Dương vừa mới nói với Tần Thọ... hình như rất khiêm tốn thì phải!

Cái từ "khiêm tốn" này dường như là không tồn tại ở yêu tộc, đồng nghĩa với từ "khiêm tốn" chỉ có mấy cái, ví dụ như: sợ hãi, ra vẻ đáng thương...

Thằng thẩn hơn thì là không thể trêu vào!

Thế là trong nháy mắt trên trán Đồng Điều treo đầy mồ hôi lạnh, nuốt ngậm nước bọt, tội nghiệp nhìn về phía Thương Dương.

Thương Dương lắc lắc đầu nói:

-Đừng nhìn ta, nhìn thỏ gia.

Đồng Điều vừa nhìn về phía Tàn Thọ.

Tàn Thọ nói:

-Đừng nhìn ta, nhìn đại nhân nhà các người đi.

Đến lúc Đồng Điều lại quay đầu thì chỉ thấy một cây ba toong đối diện đập tới!

Một tiếng a qua đi, Thương Dương đã bắt đầu mang theo ba toong nhảy tung tung lún lún trên thân một con chim lớn, vừa dầm vừa a hô:

-Thỏ gia, ngài thật anh minh, dầm thế này thật là thoải mái! Thoải mái...

Tàn Thọ nhếch nhếch miệng, nói thật, hiện tại hắn thật sự không biết đánh giá cái con dê này như thế nào... Đây cũng quá có nhãn lực đi, đến mức làm cho hắn cũng không còn cách nào khác...

-Lão Dương à, người xem, chuyện này... - Tàn Thọ vỗ vỗ lấy bả vai của Thương Dương nói.

Thương Dương vội vàng nói:

-Thỏ gia, ngài yên tâm, ta đã biết chuyện tiểu tử này cường đoạt đ

ĩa bàn. Quay đầu ta sẽ ném hẳn đi tiền tuyến, cam đoan về sau sẽ không bao giờ lại gây thêm phiền toái cho thổ gia ngài.

Tần Thọ phát hiện, hẳn càng ngày càng ưa thích cái con dê khôn khéo này!

Văn Xương tinh quân làm sao cũng không nghĩ tới chuyện sẽ một đường quay ngược trở lại, biến thành cái bộ dáng này. Thở dài, hạ xuống đất, quay sang nói với Tần Thọ:

-Đa tạ.

Tần Thọ khẽ gật đầu, sau đó một mặt nghiêm nghị nói:

-Văn Xương tinh quân khách khí, từ trước đến nay Văn Khúc Văn Xương có phúc cùng hưởng, Văn Xương gặp nạn, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn?

Lời này vừa nói ra, Văn Xương tinh quân không nói chuyện, chỉ dùng một loại ánh mắt lão tử căn bản không tin lời nói của người dể nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ nhìn về phía Thương Dương, Thương Dương cười ha ha, trong ánh mắt tất cả cũng đều là vẻ không tin.

Lúc này, Mộc Đầu mới chậm chậm chập chập đi tới, gãi gãi đầu nói:

-Con... thỏ thỏ..., ta... ta...

-Người vẫn là viết chữ đi.- Tần Thọ tiện tay biến hóa ra giấy cùng mực đến nói.

Những người khác nhao nhao gật đầu, Mộc Đầu bắt đắc dĩ, đành phải viết:

-Nghe không hiểu người nói cái gì, người nói tiếng người đi.

Đám người tiếp tục gật đầu, sau đó nhìn về phía Tần Thộ.

Tần Thộ bắt đầu nói:

-Các người đây, năng lực phân tích kém quá vậy! Nói thẳng ra một chút thì là, con hàng này có một đầu lông trắng, thử giả ta nhìn thử hấy ngứa mắt cho nên muốn đánh hấn, vừa vặn có lý do thế là đánh, được không?

Đám người bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt ai cũng như muốn nói: À thì ra là như vậy.

Tần Thộ lập tức nhut chí. Làm gì? Hấn hành hiệp trượng nghĩa, gặp chuyện bất bình nên rống một tiếng lại không được à? Ở trong mắt những người này hấn lại là tên khốn kiếp như vậy sao!

Có điều Tần Thộ cũng không muốn nói cái gì, cự tuyệt lời mời của Văn Xương tinh quân và các đệ tử của Văn Xương tinh quân, cùng Mộc Đầu về Văn Khúc Cung tiếp tục nói chuyện phiếm.

Chỉ là ngay tại lúc Tần Thộ đang nói chuyện phiếm thì Văn Xương tinh quân tới.

-Mời tinh quân ngồi. - Tần Thộ nói.

Văn Xương tinh quân cũng không khách khí, ngồi xuống.

-Tinh quân có việc? - Tần Thộ hỏi.

Văn Xương tinh quân gật đầu nói:

-Con thử, cảm ơn về chuyện hôm nay.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không cần, ta chính là nhìn hấn khó chịu. Nếu bọn hấn tìm cô nàng xinh đẹp đến đoạt địa bàn, lại liếc mắt đưa tình với ta, rồi lộ đủ cái gì, không chừng ta còn giúp bọn hấn nữa.

Văn Xương tỉnh quân:

-# \$%...

Sau khi Văn Xương tỉnh quân sửa lại một chút suy nghĩ bị con thỏ làm loạn thì nói:

-Con thỏ, ta biết người thoát nhìn là tên khốn kiếp, trên thực tế cũng là tâm lo thiên hạ.

Tần Thộ cười ha ha, tâm hấn lo cái rắc thiên hạ! Hấn chỉ muốn vợ con quây quần, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ đủ lại ăn, không lý tưởng... Có điều được người giơ lên một cái, Tần Thộ vẫn là rất thoải mái.

Chương 923: Con thỏ chết nhập Lăng Tiêu

Văn Xương tỉnh quân tiếp tục nói:

-Cho nên để báo đáp, ta nói với người một bí mật.

Con mắt Tần Thộ sáng lên, mặc dù hấn ưa thích không lý tưởng, nhưng là cái này cũng không ảnh hưởng đến tính hóng chuyện củ

a hấn!

Văn Xương tinh quân nói:

-Người cũng đã biết vì sao trước sau hai cái Thiên Đình làm loạn đến tận bây giờ vẫn không chịu hoàn toàn hợp tác?

Tần Thọ nói:

-Không phải nói mấy tên đại đế tâm cao khí ngạo, ai cũng không phục ai, đều muốn làm lão đại, sau đó cứ như vậy sao?

Văn Xương tinh quân lắc đầu nói:

-Trước kia đúng là từng có một đoạn thời gian như vậy. Nhưng là đại đế chung quy cũng vẫn là đại đế. Ánh mắt của bọn hắn sao có thể nông cạn như vậy?

Tần Thọ lập tức có chút không rõ.

Văn Xương tinh quân tiếp tục nói:

-Người cũng biết, vì muốn khống chế thiên thần nên Thiên Đình thiết lập Phong Thần Bảng. Chỗ tốt của Phong Thần Bảng là buộc chặt tất cả thiên thần ở trên Thiên Đình này lên Thông Thiên Trụ, đồng thời vĩnh sinh bất tử, Phong Thần Bảng bất diệt là chân linh bất diệt. Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, Phong Thần Bảng lầy đi chân linh, tất cả thiên thần đều là không hoàn chỉnh. Bởi vì không có chân linh, cho nên ngộ đạo khó khăn, khó mà đột phá, thậm chí dường như là đoạn tuyệt với khả năng tăng cao tu vi. Lại thêm nhục thân của rất nhiều người đã bị hủy diệt, cho dù có đoàn tụ nhục thân thì lực lượng cũng không lớn bằng lúc trước.

-Kể từ đó, thiên thần nhìn có vẻ uy phong nhưng trên thực tế thì thực lực lại rất tồi tệ.

Tần Thộ rất tán thành, ngẫm lại thế giới bên ngoài, Kim Tiên chỉ là cơ bản nhất, mà Thiên Đình thì sao? Đường đường là Văn Xương tinh quân lại phải nhờ đại trận hấp thu hạo nhiên chính khí cưỡng ép tăng tu vi lên mới có thể đạt tới Kim Tiên.

Lực chiến đấu như vậy lúc hòa bình thì cố nhiên cũng tạm được.

Dù sao, nếu phát sinh chiến đấu bọn hắn có thể đi mời những cường giả khác đến giúp đỡ, ví dụ loại hình nhục thân thành thánh, cường giả không bị lấy đi chân linh như Dương Tiễn.

Nhưng là dưới mắt đã không phải là cái thời đại hòa bình kia, vô luận là đối mặt với yêu tộc Thiên Đình hay là hắc kính, thực lực của thiên thần đều quá yếu...

Nói đến đây, Văn Xương tinh quân thở dài một hơi, hơi có vẻ bất đắc dĩ.

Tần Thộ nói:

-Nếu biết vấn đề thì xóa bỏ cái Phong Thần Bảng kia đi không phải là xong rồi sao?

Văn Xương tinh quân cười khổ nói:

-Nào có đơn giản như vậy? Phong Thần Bảng đại biểu cho trối buộc giữa Thiên Đình mới đối với thiên thần, một khi mở ra... Ài... người cũng biết đại đa số trên cột Phong Thần Bảng đều là hạng người gì. Năm đó phong thần đại chiến đánh thành cái dạng kia, hạ i đệ tử Tiệt giáo gần như toàn bộ nhập bảng. Muốn nói hận Thiên Đình thì chỉ sợ bọn họ hận hơn so với ai khác! Thậm chí, còn mãnh liệt hơn cả phía hắc kính kia!

-Thật sự muốn đánh mở Phong Thần Bảng thì hậu quả kia...

Tần Thộ ngẫm lại cũng là đau đầu, có điều hắn lập tức ý thức đượ

c một sự kiện, liền hỏi:

-Cũng không đến nỗi chứ? Dù sao bọn hắc bị vây lâu như vậy, thực lực cũng không được, phóng xuất ra cũng không làm thành cái âm ỉ gì được đi. Huống hồ, nếu có Thông Thiên giáo... Ách.

Tần Thộ bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng!

Văn Xương tinh quân thở dài nói:

-Có lẽ người đoán đúng, cũng có lẽ sai, nhưng bất kể như thế nào, hiện tại thánh nhân đang xoắn xuýt một ít chuyện, trước sau hai Thiên Đình cũng đang xoắn xuýt một ít chuyện... Kết quả chính là hao tổn.

Tần Thộ sờ sờ cằm, cùng thở dài một hơi nói:

-Được rồi, loại này đại lão cấp sự tình khác, chúng ta chớ nhúng tay vào, dù sao cũng không quản được.

Nói xong, Tần Thộ phúi mông một cái đứng lên, đang muốn đi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên thân thể Văn Xương tinh quân chấn động, sau đó đột nhiên đứng dậy, hoảng sợ nói:

-Cái này...

Dường như là Tần Thộ cũng đồng thời cảm nhận được, Văn Xương tinh quân khí tức cấp tốc tăng vọt! Đồng thời nhìn thấy mi tâm của Văn Xương tinh quân sáng lên một đạo phù văn màu vàng!

Đồng thời một vệt kim quang từ đằng xa bay tới, lập tức chui vào thức hải của Văn Xương tinh quân!

Văn Xương tinh quân hét dài một tiếng theo bản năng, phong vân giữa thiên địa ngưng tụ, hạo nhiên trường hà vậy mà hiển hóa ở tr

ên Thư Sơn, hạo nhiên chính khí cuộn cuộn rót vào trong thân thể của Văn Xương tinh quân!

Làm cho người ta rung động nhất là, cái hạo nhiên chính khí trong trường hà kia lại có một cỗ nhục thân bay tới nhập vào thân thể Văn Xương tinh quân!

Văn Xương tinh quân phát ra một tiếng hét dài lần nữa, khí thể cấp tốc kéo lên, Thiên Tiên tầng chín!

Kim Tiên tầng một, hai, ba... tầng chín!

Nửa bước Đại La Kim Tiên!

Tần Thộ há to miệng, nói:

-Ôi đêch... Bật hack à!

Văn Xương tinh quân cười như điên nói:

-Rốt cục đợi đến cái ngày này, rốt cục đợi đến cái ngày này! Ha ha ha... Đọc sách vô tận tuế nguyệt, hôm nay đạo của ta đã có thể thành hành, hậu tích bạc phát, mở!

Oành!

Một tiếng vang thật lớn, một đạo dải lụa màu trắng thẳng ngút trời!

Tần Thộ thấy rõ ràng, một sợi dây xích trật tự đại đạo màu trắng rơi thẳng vào trong thân thể Văn Xương tinh quân...

Một khắc này, Tần Thộ chỉ có một cái ý niệm trong đầu:

-Không biết mùi vị như thế nào...

Sau đó hắn lau nước miếng, nhìn được dục vọng đi lên nếm thử.

Dây xích trật tự đại đạo bỗng nhiên lắt một cái, giống như là cảm nhận được nguy cơ, không có phách lối trước đó nữa mà tăng nhanh tốc độ rút vào, trong chớp mắt xông vào thân thể Văn Xương tinh quân.

Văn Xương tinh quân bước ra một bước, chính thức trở thành Đại La Kim Tiên!

Tần Thọ thấy thế, líu lưỡi nói:

-Đây chính là thiên thần sau khi chân linh quy vị sao?

Văn Xương tinh quân chậm rãi thu hồi khí tức, mở hai mắt ra, nhìn Tần Thọ, cười nói:

-Không thể nói như vậy, năm đó ta muốn đoàn tụ nhục thân. Nhưng năm này vẫn luôn đặt nhục thân ở trong Hạo Khí Trường Hà để tắm bổ, nhục thân cùng ta vô cùng phù hợp. Tăng thêm đọc sách tu hành vô số tuế nguyệt, chân linh quy vị, Hạo Khí Trường Hà trợ trợ, lúc này mới có thể một bước thông thiên. Chính thức tự giới thiệu mình một chút, tại hạ Trương Trọng thời triều Chu!

Chương 924: Thông Thiên giáo chủ

Chương 924. Thông Thiên giáo chủ

Tần Thộ thế mới biết, thì ra Văn Xương tinh quân là người triều Chu.

Đình!

Đình!

Đình!

Từng tiếng chuông vang to, thanh âm mang theo vài phần gấp rút.

Văn Xương tinh quân nghiêm mặt nói:

-Con thờ, Thiên Đình triệu hoán, không thể không đi. Cáo từ!

-Chờ một chút! - Tần Thộ vội vàng kêu lên.

Văn Xương tinh quân nghi ngờ nói:

-Còn có vấn đề sao?

Tần Thộ nói:

-Có nhiều vấn đề lắm, trước ngươi chém gió nửa ngày nguyên nhân cái Phong Thần Bảng cái gì cái gì cái gì... Kết quả sau một khắc, Phong Thần Bảng liền bị xé. Ta có thể không hiếu kỳ sao? Ta đi chung với ngươi! Thuận tiện nhìn một chút mấy sự phụ còn lại.

Văn Xương tinh quân gật gù đầu, mang theo Tần Thộ chạy tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đến bên ngoài Lăng Tiêu Điện, quả nhiên Tần Thộ thấy được rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Vào Thiên Đình bên này, Tàn Thọ là một danh nhân, rất nhiều người nhìn thấy hắn đều là mặt cười khở, cũng không biết là hoan nghênh hay là không chào đón.

Ở Thiên Đình bên kia, vốn dĩ Tàn Thọ không quá nổi danh, nhưng là sau khi quyền đánh Lục Ngộ, chân đạp công chúa, hắn lập tức nổi danh. Chỉ có điều không ai dám tới gần hắn, thân thiết với hắn, biết gia hỏa này quá tiện, chưa quen thuộc sợ hãi gây phiền toái.

Kết quả là, những người này mặc kệ là tại lẫn nhau trừng trừng mắt, vẫn là làm gì, nhìn thấy con thỏ đến đây, lập tức nghiêng đầu đi, chỉ coi như không thấy.

Đương nhiên, phạm là đều có ngoại lệ, chỉ ít thì đám người Lý Tịch, Na Tra, Hoàng Phi Hổ gặp được Tàn Thọ vẫn là rất vui vẻ.

Nhất là...

-Con thỏ! Con thỏ! Con thỏ!

Bề ngoài đại diện vốn dĩ coi như an tĩnh, bởi vì một tiếng này là lên mà lập tức trở nên cổ quái.

Tàn Thọ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Khôi Nhất, Khôi Nhị, Khôi Tam một mặt hưng phấn chạy tới, sau đó tam đại ngốc vây Tàn Thọ lại, đứng lên đến, cười ha ha nói:

-Con thỏ, nói cho người nghe một bí mật!

Tàn Thọ nhìn nhìn ba con hàng đang ra vẻ thần bí này, lập tức cũng giả bộ như một mặt hiếu kỳ mà nói:

-Bí mật gì vậy? Mau nói đi.

Khôi Tam mở miệng đang muốn nói gì đó thì đúng lúc này một cá

i đại thủ đưa qua, một tay bắt lấy ba người!

Tần Thộ thuận theo quỹ tích của đại thủ đi xem xét, xuất thủ chính là yêu sư Côn Bằng.

Côn Bằng khẽ mỉm cười nói với Tần Thộ:

-Con thô, lại gặp mặt.

Tần Thộ nhếch nhếch miệng, chào nói:

-A, lại gặp mặt. Cái kia, tôn tử của ngươi...

Côn Bằng ha ha cười nói:

-Chuyện tốt sao có thể nói sớm? Ngươi chờ xem, một lát nữa ngươi sẽ biết.

Tần Thộ đàn mặt ra, tình huống gì đây? Chuyện tốt? Lại còn có liên quan đến hắn?

Có điều hắn thấy thế nào thì nụ cười kia của Côn Bằng cũng không giống như là chuyện tốt! Sao hắn lại có loại cảm giác bị người đả đảo hớ chôn vậy...

Lúc Tần Thộ hiếu kỳ, buồn bực thì đám thiên thần còn lại cũng là một mặt hiếu kỳ, đáng tiếc, có vẻ như chuyện này chỉ có Côn Bằng và tam đại ngốc biết, tam đại ngốc bị yêu sư Côn Bằng bịt miệng, khoa tay gọi bầy ở bên kia, Tần Thộ cũng không biết bọn hắn đang nói cái gì. Còn truyền âm?

Côn Bằng ở đây, ba người bọn hắn có thể truyền tới mới là lạ.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người cũng đều là đáng vẽ vò đầu bứt tai, muốn biết là đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

-Nghe nói trước đó cái con thỏ này đánh Lục Ngô, ài, Lục Ngô, người thật sự bị đánh sao? Ách, đừng nói nữa, đã nhìn ra.- Một người hỏi Lục Ngô.

Lục Ngô ngẩng đầu một cái, vốn là bạch hổ mà hiện tại lại trông giống như gấu trúc, trong nháy mắt đối phương lập tức hiểu rõ.

-Ha ha, đó là thật. Người không biết thôi, cái mông của Lục Ngô còn trắng hơn cái mặt của hắn, còn có cái kia nhỏ... Ấy ấy, Lục Ngô, người trừng ta làm gì? Không có rượu ngon cần lại thì cái miệng này của ta không đóng lại được.

-Ta mời!- Lục Ngô phì cười thêm tức giận nói.

-Vậy là được rồi, yên tâm, ta chắc chắn không nói với người ngoài. Có điều ta còn có một viên Ảnh Ấn Thạch, người xem...

-Mời tiếp!

-Đẹp lắm! Rộng thoáng! Liên thích người hào khí như ngươi! Ở đây ta còn có hơn một trăm viên Ảnh Ấn Thạch nữa... Ấy ấy ấy, người đừng tới đây, đây chính là Lăng Tiêu Điện!

Bành!

Lục Ngô giơ một bàn tay đập đối phương vào trong đất.

-Sau đó bắt đầu soát người.

Chúng thần thấy vậy, nhao nhao lắc đầu, sau đó tập thể nhìn về phía Tàn Thọ.

Kết quả phát hiện, không thấy cái con thỏ kia đâu nữa!

Đúng lúc này, một giọng nói hết sức ti tiện vang lên:

-Đều đến xem, đều đến xem đi!

Đám người nhìn sang theo bản năng, chỉ thấy cái con thỏ kia nhảy lên bậc trên đài từ lúc nào, lưng dựa vào đại môn Lăng Tiêu Bảo Điện!

Hai tên thần thủ vệ mặt đen nhánh nhìn nhìn Tần Thộ, âm thầm nói với nhau.

-Gia hỏa này làm âm ỉ như thế mà người mặc kệ sao?

Bên phía Thiên Đình cũ là một tên tướng lĩnh yêu quái đầu hổ thân bò, phía sau mọc hai cánh, lông tóc toàn thân như con nhím.

Thủ vệ đại môn của Thiên Đình mới thì là Vương Linh Quan, Vương Linh Quan nghe vậy, cười ha ha nói:

-Dựa vào cái gì để cho ta quản còn người thì mặc kệ? Cùng Kỳ, người cũng là một trong tứ đại hung thú, sẽ không ngay cả cái con thỏ cũng không giải quyết được chứ?

Hai mắt Cùng Kỳ khẽ đảo nói:

-Hắn đứng ở bên đó của người mà, bên kia là người quản.

Nói xong, Cùng Kỳ liếc qua cái con thỏ kia, chỉ thấy cũng không biết có phải là con thỏ kia cố ý hay không, xê dịch cái móng, nửa người giẫm ở bên này của hắn.

Vương Linh Quan cười ha ha nói:

-Bây giờ ở bên người kia.

Cùng Kỳ nhướng mày, tròn mắt loạn chuyển, nói:

-Không phải cũng có một nửa ở bên kia của người sao? Người mà

c kệ thì ta cũng mặc kệ.

-Người quản ta mới quản.- Vương Linh Quan nói.

-Người quản trước.

-Người trước...

...

Kết quả là, hai con hàng vốn vẫn tranh đoạt quyền quản lý bắt đầu lần đầu tiên chủ động nhường việc cho đối phương.

Tần Thộ mặc kệ bọn hắn đang nói cái gì, sau khi thành công hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người thì cười ha ha nói:

-Chư vị, ta sẽ không nhiều lời. Ở đây ta có nguyên bộ ảnh nude toàn thân của Lục Ngô, có phóng đại, có HD. Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm, một viên hồng linh tinh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một hồng linh tinh.

Chương 925: Thông Thiên giáo chủ (2)

Chương 925. Thông Thiên giáo chủ (2)

Lời này vừa nói ra, đám người lập tức vỡ tổ, sau đó lập tức cười ha ha, cuối cùng tập thể nhìn về phía Lục Ngô đang đánh người.

Lục Ngô nghe xong, lông hồ vốn dĩ màu trắng biến thành màu đỏ

như cua luộc trong nháy mắt, khí thở ra cũng bốc khói!

Nhưng khi Lục Ngô nhìn thấy con thỏ thì lại sợ hãi, ngồi xỏm ở bên cạnh, sừng sốt một tiếng cũng không dám phát ra.

Chúng thần thấy vậy, lần nữa phát ra một trận cười vang, sau đó tất hệt sự có người ra giá:

-Mười viên hồng linh tinh!

-Năm mươi!

-Một trăm!

-Ta ra năm trăm!

...

Nghe những tiếng hô này, mặt mày Tàn Thọ cực kỳ hớn hờ.

Lục Ngô lại một mặt thống khổ cùng phần nộ, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy hối hận vì đã trêu chọc cái con thỏ này... Thế là hắn cắn răng một cái truyền âm cho Tàn Thọ, cũng không biết nói cái gì.

Bỗng nhiên nhãn tình Tàn Thọ sáng lên, vung tay lên nói:

-Dừng hô đã, có đại lão ra giá một trăm lục linh tinh, các người còn có ai ra giá cao hơn?

Đám người nghe xong lập tức ngậm miệng.

Mua ảnh nude của Lục Ngô, thuần túy là đùa giỡn theo con thỏ. Nhưng một trăm lục linh tinh thì quá đắt, không đáng.

-Đã không ai tranh giành nữa vậy cứ như vậy đi.

Nói xong, Tần Thộ cười ha hả, lắc lắc cái mông mập đi từ trên bậc thang xuống. Trên đường đi, không ngừng liếc mắt đưa tình với Lục Ngô...

Đám người xem xét, lập tức hiểu rõ, đây là Lục Ngô tự mình tốn giá cao mua về.

Lập tức ánh mắt của từng tên nhìn Tần Thộ tràn đầy dè phòng.

Đánh nhau không đáng sợ!

Đánh nhau bị đập ảnh nude, cũng vẫn được!

Nhưng khi người phát hiện, người bị người đánh, còn đập ảnh nude, thậm chí còn cầm tới đầu giá kiếm tiền, cảm giác kia... tuyệt đối còn khó chịu hơn cả giết người.

Kết quả là, trong lòng của tất cả mọi người đều nhiều thêm một câu: "Rời xa cái con thỏ chết tiệt này! Con mẹ nó quá tiện!"

Đám người Côn Bằng thấy vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu. Nhất là Côn Bằng, xem như hắn đã nhìn ra, cái con thỏ chết tiệt này căn bản không cần biết đang ở đâu! Sau đó hắn nhớ tới cảnh cái con thỏ chết tiệt này làm Thanh Long Bạch Hồ ở trong cung điện của hắn, nhìn không được thèm mắng một câu: "CMN!"

Lúc này người đến cũng đã tương đối, đại môn từ từ mở ra, chúng thần nối đuôi nhau mà vào.

Nhìn con thỏ đứng ở phía sau cùng chen đi đến theo, Vương Linh Quan liếc qua Cùng Kỳ, hỏi:

-Này, hắn cũng không phải thiên thần đâu, người nhớ kỹ ngăn lại chút.

Cùng Kỳ trợn mắt nhìn Vương Linh Quan một cái nói:

-Hắn không phải là Nhật Dạ Du Thần của bên các ngươi sao?

-Nhậm chức tạm thời, hiện tại Nhật Dạ Du Thần quy vị, hắn tự nhiên là không có cái thần chức kia. - Vương Linh Quan nói.

Cùng Kỳ ha ha một tiếng nói:

-Không được!

Vương Linh Quan hỏi:

-Vì sao?

Cùng Kỳ hỏi ngược lại:

-Sao ngươi không ngăn?

Vương Linh Quan nhìn thoáng qua Lục Ngô theo bản năng, sau đó ồ thấp giọng nói:

-Ta nghèo!

Cùng Kỳ nói theo:

-Ta cũng vậy!

Sau đó hai người tập thể giả mù, mặc cho Tàn Thọ đi theo đám người chen vào.

Chờ Tàn Thọ tiến vào, hai người bắt đầu vòng khẩu chiến tiếp theo.

-Sao ngươi mặc kệ? Ngươi không làm tròn trách nhiệm!

-Không phải ngươi cũng không để ý sao? Ngươi mới là người không làm tròn trách nhiệm!

-Ngươi!

-Ngươi!

...

Bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện giờ này khắc này cũng phát sinh biến hóa.

Vốn là chỗ của Ngọc Hoàng đại đế, hiện tại ở đó lại xuất hiện chiếc ghế thứ hai.

Ngọc Hoàng đại đế vốn bế quan cũng đã trở về, hắn vẫn y như lúc trước, trầm ổn như núi ngồi ở kia.

Bên cạnh, Đế Tuấn ngồi bắt chéo hai chân ăn táo, vừa ăn vừa nói:

-Ài, còn chưa bắt đầu à? Phiền quá.

Tần Thộ thấy vậy, trán toát mồ hôi, mẹ nó đây mà là Thiên Đế? Là lưu manh thì có?

Mấy người bên Thiên Đình mới kia, cả đám đều dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn Đế Tuấn.

Người của Thiên Đình cũ thì dùng một loại ánh mắt như nói các người ngu xuẩn để nhìn đám người của Thiên Đình mới.

Lúc này, Tần Thộ cũng phát hiện, hiện trường thật sự có chút cổ quái.

Người của Thiên Đình mới bên kia không nhiều, mà nguyên vốn đệ tử Tiệt giáo thuộc về Thiên Đình mới lại tự thành một bên, ôm

cánh tay cười lạnh nhìn xem nhân mã hai bên, dáng vẻ như thể tỏ ra việc không liên quan đến mình.

Trong này rất nhiều người quen biết cũ, giờ này khắc này, thực lực của bọn hắn cũng đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hiển nhiên, lúc đám hàng này làm thiên thần cũng không ít biện pháp dự phòng, chỉ chờ chân linh giải thoát, siêu thoát bản thân mà thôi. Hiện tại, từng tên đều đã được như nguyện, nhục thân quy vị, chân linh trở về, thực lực tất cả đều đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố!

Nhìn xem những con hàng thực lực cường đại này, Tàn Thọ bắt đầu có chút thay đen kính lo lắng.

Dù sao, hắn là người đã từng gặp cường giả trong kính đen.

Cùng là Thiên Bồng Nguyên Soái, Thiên Bồng Nguyên Soái bên kia thì là thứ cận bã của cận bã, Thiên Bồng bên này sau khi được giải phóng, thực lực đã bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên, đứng ở chỗ kia ánh mắt nhìn con thỏ cũng tự tin hơn mấy phần.

Từ chỗ này mà nhìn thì hắc hóa thân trong kính đen có vẻ như thật sự không cường đại bằng bản thể.

Đúng lúc này, Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha, tiến lên phía trước nói:

-Chư vị, hai vị đại đế có lời nói, còn xin an tâm chờ đợi.

Thái Bạch Kim Tinh mới mở miệng, hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại, hiển nhiên, Thái Bạch Kim Tinh quan hệ với những người này không tệ. Nếu không cũng sẽ không từ hắn để thay thế hai vị đại đế mở miệng...

Tàn Thọ dựng thẳng lên một ngón cái với Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Trâu đầy lão ca! Người mà thả ở Địa Cầu cổ đại thì chính là thủ t
ịch thái giám đó!

Thái Bạch Kim Tinh vốn còn thật cao hứng, nghe xong lời này, m
ặt lập tức đen sì.

Nghe được Tần Thộ mở miệng, rất nhiều người đều nhìn lại, nhìn
thấy cái con thỏ không có thần chức này cũng chạy vào, từng tên
đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì là giả mù.

Hai vị đại đế cũng làm như hấn không tồn tại.

Sau đó chỉ nghe Ngọc Đế nói:

-Môn nhân Tiệt giáo nghe lệnh!

Nói xong, Ngọc Đế xuất ra một cái như là lệnh bài quăng lên trên
trời!

Môn nhân Tiệt giáo vốn còn cả lơ phất phơ nhìn thấy, lập tức quỳ
lạy, hô to:

-Bái kiến giáo chủ!

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc
mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T
rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn
và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 926: Bí văn kinh thiên

Chương 926. Bí văn kinh thiên

Sau một khắc, lệnh bài kia hóa thành một tôn đạo nhân áo đen, đạ o nhân cũng không có cái khí tức cường hoành gì, nhưng ánh mắt quét tới một chút lại là khiến lòng người sợ hãi, không dám nhìn t hẳng.

Tần Thợ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thông Thiên giáo chủ, tro ng lúc nhất thời còn có chút hưng phấn nhỏ. Lúc Thông Thiên giá o chủ nhìn về phía hắn, hắn còn quơ quơ móng vuốt theo bản năn g:

-Này...

Trên trán chúng thần tập thể treo đầy vạch đen, cái con thỏ này... Mẹ nó, đầu óc là lớn lên như thế nào? Nhìn thấy giáo chủ mà ngư oir còn dám chào hỏi tùy tiện như thế? Đây chính là đại bất kính đ ấy! Không sợ chết sao?

Có điều để đám người càng thêm kinh ngạc chính là, Thông Thiê n giáo chủ lại nhẹ gật đầu xem như đáp lại con thỏ kia.

Trong lòng mọi người sau khi chấn kinh thì ánh mắt nhìn Tần Th ợ càng phát ra nghi hoặc cùng mê mang, đến cùng là con thỏ này có cái lai lịch gì?

Lúc này, Thông Thiên giáo chủ mở miệng:

-Các người nghe theo hiệu lệnh của Ngọc Đế, thủ hộ tam giới, đá nh lui kính đen, sau đó tự ắt sẽ có cơ duyên.

Mặc dù đông đảo đệ tử Tiệt giáo đều là một đầu đầu chấm hỏi nh ưng vẫn nhao nhao hành lễ lĩnh mệnh.

Thông Thiên giáo chủ gật đầu, sau đó biến thành một đám hắc khí biến mất.

Sau một khắc, đông đảo môn nhân Tiệt giáo nhao nhao đi về vị trí của đội ngũ đám người Thiên Đình mới.

Lúc này Đế Tuấn cũng đã ăn xong quả táo, ha ha cười nói:

-Cái kia... đã nói xong rồi, vậy ta cũng không nhiều lời. Các lão đại phía trên thỏa đàm, về sau chúng ta sẽ cùng nhau đối kháng kín h đen. Còn về ai sẽ quản cái nhà này... rất đơn giản, công lao của người nào lớn thì coi như nhà của người đó. Chư vị, còn có vấn đề gì không? Có vấn đề thì nói, không có vấn đề thì tản đi.

Đám đại yêu của Thiên Đình cũ hiển nhiên là quen thuộc loại thái độ tùy ý này của Đế Tuấn, thế là từng tên lĩnh mệnh rồi tản đi.

Đám người Thiên Đình mới bên này thì là tập thể một mặt ngây ngẩn. Địch, đường đường đại đế một đời mà lại tùy ý như vậy...

Ngọc Đế vung tay lên nói:

-Bãi triều.

Thế là mọi người nhao nhao tán đi.

Tàn Thọ đứng tại chỗ, một bụng nghi hoặc, gãi gãi đầu, thấy tất cả mọi người giải tán, hắn cũng nhìn không được nữa, kêu lên:

-Ây ây ây... Hai vị đại đế chờ một lát.

Ngọc Đế không đi, Đế Tuấn thì liếc mắt nhìn Tàn Thọ, hỏi:

-Còn có việc?

Tần Thộ nói:

-Có, rất nhiều nghi vấn.

Ngọc Đế cười nói:

-Con thỏ, ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, Thái Bạch Kim Tinh sẽ nói cho ngươi biết. Đại chiến sắp đến, chúng ta không có thời gian tán gẫu với ngươi.

Đề Tuấn gật đầu theo nói:

-Đúng đúng đúng... Con thỏ, ngươi có cái nghi vấn gì thì hỏi hẳn đi. Không được thì hỏi Côn Bằng cũng được, dù sao các ngươi cũn quen nhau.

Nói xong, hai tôn đại đế đứng dậy rời đi.

Tần Thộ đứng tại chỗ, xoa xoa mũi, ngửa đầu nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh ha ha cười nói:

-Con thỏ, ra bên ngoài tâm sự chứ?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đi thôi.

Ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, hai người tìm cái trà lâu nhỏ, ngồi uống.

Tần Thộ cũng không nhịn được nữa, truy vấn:

-Tiên sinh và sư phụ nhà ta đâu?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Văn Khúc tinh quân xuất chinh.

Tần Thọ sững sờ, sau đó nhảy lên nắm chặt cổ áo của Thái Bạch Kim Tinh kêu lên:

-Làm sao có thể? Hắn cũng không phải võ tướng, hắn xuất cái rắ
m chinh à!

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ nói:

-Hắn dĩ nhiên không phải võ tướng, thế nhưng ngươi đã quên rồi
sao? Hắn yêu đương.

Tần Thọ ồ một tiếng, sau đó lại xông lên, kêu to:

-Cái gì? Thật sự yêu đương?

Lúc này trong đầu Tần Thọ hiện lên cảnh lúc trước Văn Khúc tinh
quân bị một nữ tử cười ngửa bên ba mà qua gọi đi.

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Đúng vậy, đối phương là Liêm Trinh tinh quân, cũng chính là Ng
ọc Hành tinh quân. Nàng là võ tướng, Bắc Đẩu Thất Tinh phụng
mệnh xuất chinh, đồng loạt xuất phát. Văn Khúc tinh quân chủ độ
ng thỉnh mệnh đi theo.

Tần Thọ yên lặng, sau đó cười khỏ nói:

-Gia hỏa này... Thực lực không nhiều lắm, lá gan lại là thật lớn.

Thái Bạch Kim Tinh ha ha một tiếng, liếc mắt nhìn Tần Thọ như
muốn nói, ngươi mới là một tên gan lớn!

Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục nói:

-Về phần Tượng Thần, hắn mang theo môn đồ đi đến một địa phương bí ẩn, đang trợ giúp Thiên Đình luyện chế vũ khí chiến tranh, cho nên người cũng không gặp được. Con thử, người còn có cái gì muốn hỏi sao?

Tần Thộ nói:

-Bọn hắn an toàn chứ?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Yên tâm, còn chưa tới quyết chiến đâu, lâu như vậy đến nay, kính đèn tới đều là chút tôm tép, tiên sinh nhà người không có nguy hiểm. Còn Tượng Thần thì càng không cần phải để ý đến, chỗ của hắn có tầng tầng thủ hộ, rất an toàn.

Tần Thộ nghe đến chỗ này, lập tức nhẹ nhàng thở ra, lại hiếu kỳ mà nói:

-Ài, lão ca, trước đó vì sao bên trên không liên hợp? Còn có, vì sao lại xé mở Phong Thần bảng vậy?

Thái Bạch Kim Tinh cười nói:

-Ta biết, bên ngoài rất nhiều lời đồn. Có điều ta cũng không thể nói tí mĩ với người, thứ ta có thể nói chính là...

Nói đến đây, Thái Bạch Kim Tinh nghiêm sắc mặt nói:

-Lần này kính đèn xâm lấn khác với trước kia!

Tần Thộ sửng sờ, hoảng sợ nói:

-Khác với trước kia? Trước kia cũng từng có?

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Người không cảm thấy rất kỳ quái sao? Lịch sử mà các người biết là bán hết hàng.

Tần Thộ suy nghĩ kỹ một chút, trong lòng run lên, hẳn biết sau yêu tộc Thiên Đình còn có một cái Thiên Đình nữa, đại đế lúc đó là Hạo Thiên. Nhưng là về sau không hiểu sao cái Thiên Đình này đột nhiên biến mất, tiếp đó liền bắt đầu phong thần, cuối cùng có Thiên Đình hiện tại, cũng chính là nhân tộc Thiên Đình.

Như vậy, Hạo Thiên Thiên Đình ở giữa đi đâu?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Con thử, người hẳn là đoán được mà? Hạo Thiên Thiên Đình chính là bị kính đen diệt!

Tần Thộ há to miệng nói:

-Không phải chứ... trong Hạo Thiên Thiên Đình cũng có cường giả mà?

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Có, mà lại chỉ mạnh chứ không yếu hơn hiện tại, nhưng vẫn nguyên bị diệt. Thậm chí thời đại kia từng li từng tí đều đã bị ma diệt.

Tần Thộ không dám tin nói:

-Không thể nào? Các thánh nhân từ cổ sống đến nay, người khác không biết, bọn hắn còn có thể không biết sao?

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc

mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T
rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn
và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 927: Lo trước tính sau

Chương 927. Lo trước tính sau

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Lúc ấy, tất cả thánh nhân cũng bị gọi lên Tử Tiêu Cung, chờ lúc
bọn hắn đi ra, thiên địa đã đại biến. Toàn bộ sinh linh dường như
bị diệt tuyệt, hắc hóa thân hoành hành tại thế... Thánh nhân tức gi
ận, bình định hắc ám, trợ giúp sinh linh còn sống sót trùng kiến tr
ật tự, lúc này mới có thế giới sau này. Nhưng là đoạn lịch sử kia l
ại bị người che đậy thiên cơ, đến bây giờ cũng không có người bi
ết kính đen là xuất hiện như thế nào, lại hủy diệt Hạo Thiên Thiên
Đình như thế nào. Cái kia vẫn luôn là một điều bí ẩn!

Thái Bạch Kim Tinh nói đơn giản, nhưng là Tần Thọ lại có loại c
ảm giác rợn cả tóc gáy. Đương thời có bao nhiêu sinh linh? Vậy
mà trực tiếp bị giết đến suýt nữa diệt tuyệt, cái giết chóc kinh khủ
ng kia đã là thảm thức tru diệt không phân biệt!

Không ai có thể thoát khỏi bị đồ sát!

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Vốn có thánh nhân tọa trấn, vô luận là Thiên Đình cũ hay là Thiê

n Đình mới, kỳ thật đối với kính đen xâm lấn đều không phải là đặc biệt để ý. Lo lắng duy nhất chính là phải chăng trong kính đen cũng có thánh nhân? Có điều rất nhiều người đều cho rằng cái lo lắng này là dư thừa. Bởi vì, nếu như trong kính đen thật sự có thánh nhân, năm đó thật vất vả đánh xuống thế giới này, không có khả năng cứ như vậy mặc cho mấy vị thánh nhân thu về. Cho nên, mọi người suy đoán, trong kính đen không có thánh nhân. Đây cũng là vì cái gì mà rõ ràng đã liên hợp nhưng phía dưới lại vẫn náo loạn y như cũ, không có chút toàn tâm toàn ý hợp tác nào.

Lúc này Tần Thọ mới hiểu rõ chân tướng, sau đó Tần Thọ đột nhiên ngẩng đầu, hoảng sợ nói:

-Ôi đêch! Chẳng lẽ?!

Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói:

-Người đoán đúng, chính là hôm nay, thánh nhân nhận mệnh lệnh đi vào Tử Tiêu Cung, toàn thể đi Tử Tiêu Cung tham gia lớp học!

Sắc mặt Tần Thọ đột biến, sau đó mắng to:

-Ôi đêch, có phải là Hồng Quân lão tổ ngu xuẩn không vậy? Kính đen xâm lấn, hửn con mẹ nó còn có tâm tình đi giảng bài? Con hàng này điên rồi sao?

Thái Bạch Kim Tinh nghe xong, bị dọa đến rơi cả chén rượu trong tay, co cẳng chạy.

Tần Thọ một tay bắt hửn trở về, kêu lên:

-Chạy cái rắm! Nói hết đã.

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng hướng lên bầu trời bái lạy rồi nói:

-Lão tổ bớt giận...

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Được rồi, mau nói đi.

Thái Bạch Kim Tinh thở dài nói:

-Trước khi đi, đạo tổ đã truyền đến tin tức này, đồng thời còn nói bốn chữ!

Tần Thộ nói:

-Bốn chữ nào?

Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi viết lên bàn:

-Tai ương diệt thế!

Tần Thộ trầm mặc...

Chuẩn xác mà nói, hai người đều trở trên trầm mặc, có thể khiến cho thánh nhân để lại bốn chữ thế này, vậy thì tuyệt đối không phải đùa giỡn!

Diệt thế, chính là diệt toàn bộ sinh linh của thế gian!

Không cần biết Tần Thộ cũng được, con kiến cũng thế, thậm chí như là bọn Đế Tuấn, Ngọc Đế đều ở trong phạm vi diệt vong này!

Nếu như là diệt thế, thì chính là chết hết!

Không có người nào có thể tránh được tai họa này!

Đây là một trận đại sát kiếp siêu cấp!

Tần Thộ không nhịn được mắng một câu:

-Móa, đang êm đẹp diệt cái bà nội hần! Cái con ma cà bông Hồng Quân nhà người!

Suu!

Một trận gió thổi qua, Tần Thộ ngẩng đầu một cái phát hiện Thái Bạch Kim Tinh đã chạy mất dạng, ly rượu trước mặt còn đang xoay vòng vòng trên bàn...

Nên biết đều đã biết rồi, Tần Thộ cũng không cưỡng chế giữ Thái Bạch Kim Tinh lại nữa.

Rời khỏi nơi này, Tần Thộ nghĩ nghĩ, lập tức đi trở về Nguyệt Cung.

-Ngọc Nhi, em...

Hằng Nga vừa nhìn thấy Tần Thộ, lông mày liền nhíu lại. Dựa vào sự hiểu biết của nàng về Tần Thộ, tuyệt đối là gia hỏa này đã gặp được vấn đề lớn, nếu không thì không thể nào là đáng vẻ nhăn mày nhăn mặt thế này.

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không có gì, đúng rồi, lương thực nhà ta có đủ không?

-A?

Vẻ mặt Hằng Nga mơ hồ, không rõ Tần Thộ hỏi cái này để làm gì.

Sau đó Tần Thộ tự cho mình một cái tát, mắng:

-Đầu óc độn phụ, hỏi cái này thì có tác dụng quái gì, có nhiều hơn nữa cũng không đủ cho lão tử ăn...

-Ngọc Nhi, rốt cuộc là sao thế? - Hằng Nga có chút lo lắng hỏi.

Tần Thộ hít một hơi sâu, nhếch miệng cười nói:

-Không sao... chỉ là có chút khó chịu. Cũng không biết là ai đi tiểu u loạn ở trên đường, hại ta đạp phải một đồng phân.

Hằng Nga nghe xong, hé mắt, một tay xách Tần Thộ lên, trực tiếp nhìn chằm chằm vào mắt của Tần Thộ nói:

-Đừng có gạt ta, em không lừa được ta đâu.

Tần Thộ lập tức không còn gì để nói, hai người quá quen thuộc nhau quả nhiên là không tốt, không có bí mật!

Tần Thộ thở dài, nói:

-Ài, đúng là gặp chút chuyện không vui. Văn Khúc tinh quân đi chiến trường, ta có chút lo lắng cho người.

Tần Thộ nói lời này là lời thật tâm, Hằng Nga nhìn hồi lâu, xác định con thỏ không có nói láo, lúc này mới ôm hắn vào trong ngực rồi ngồi xuống ghế, xoa đầu Tần Thộ nói:

-Được rồi, đừng lo lắng nữa. Văn Khúc tinh quân cát nhân sẽ có thiên tướng, sẽ không sao đâu.

Tần Thộ có thể nói cái gì? Gật gật đầu, xem như đồng ý.

Tần Thộ không phải là không muốn nói cho Hằng Nga tình hình thật, nhưng mà Tần Thộ hiểu rõ, thời gian hai người yên tĩnh ở bên nhau không nhiều lắm, qua một ngày thì tính một ngày đi. Hắn không muốn đem áp lực ở bên ngoài về mặt trăng...

Hơn nữa thực chất thì bên trong Tần Thộ có chút chủ nghĩa đại na

m tử, đó chính là, trời có sập xuống thì cũng có ta gánh!

Mưa gió bên ngoài có lớn hơn nữa thì trở về nhà liền bắt đầu vui về...

Dỗ Hằng Nga xong, Tần Thọ cũng nhàn rồi, tìm một chỗ đứng, lấy ra một xấp giấy, gấp thành hạc giấy, quăng vào trong không trung nói:

-Đi, đi gọi người cho lão tử!

Không bao lâu sau, một đám người tụ tập ở sương phòng trong cửa hàng Một Nồi Hầm kia.

-Thật?!

Nghe Tần Thọ nói xong, trông mắt tất cả mọi người đều tròn to, vẻ mặt không dám tin kêu lên.

Mèo Béo nói:

-Nếu như lời này là thật, mẹ nó... ta phải ra ngoài phơi nắng một chút không thì về sau sẽ không được phơi nữa.

Tần Thọ túm hần lại, ẩn ở trên ghế nói:

-Còn phơi cái rắm! Bây giờ không nghĩ một chút biện pháp, về sau liền... không có về sau nữa.

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 928: Lo trước tính sau (2)

Chương 928. Lo trước tính sau (2)

-Con thỏ, người cũng thấy tình hình hiện tại đây. Sau khi chính thần Thiên Đình thu sạch chân linh và cơ thể về thì từng người đều là cát bụi ở Đại La Kim Tiên tăng một, Kim Tiên chỉ là pháo hôi. Chúng ta tập hợp bọn gia hỏa này lại cùng nhau cũng chỉ là một đám Kim Tiên... Nếu như ngay cả bọn họ cũng không giải quyết được kính đen, vậy thì chắc là chúng ta cũng không làm được gì. - Mèo Béo khổ sở nói.

Trùng Bát sờ mai rùa nói:

-Nói thì nói như thế, nhưng mà chúng ta cũng không thể mặc người chém giết được? Hơn nữa, sau khi ta phản tổ, cũng vẫn có chút tác dụng.

Nói xong, Trùng Bát đặc ý nhìn về phía những người khác.

Những người khác không thèm nhìn thẳng cái con hàng đang tự kiêu này.

Lò Bát Quái nói:

-Con thỏ, nói một câu không dễ nghe nhưng bây giờ là lời nói thật. Cục diện bây giờ, chúng ta đã không giúp đỡ được cái gì rồi. Có thể làm chính là chờ đợi kết quả...

Tần Thọ thở dài, hẳn biết, mặc dù lời của Lò Bát Quái nói có chút đâm vào tim, nhưng mà đích thật là sự thật.

Có điều, Tần Thộ không cam tâm, vất vả lắm mới tìm được Hằng Nga, vốn cho rằng có thể an tĩnh sống, kết quả lại có người tới nói cho hắn biết, những ngày an nhàn của hắn sắp chấm dứt rồi!

Hơn nữa đã có người mài đao xoèn xoẹt chuẩn bị hủy đi nhà của hắn, giết người của hắn...

Cái này hắn có thể chịu sao?

Tần Thộ vỗ bàn một cái, nhảy dựng lên nói:

-Gỗ cái đức hạnh nhà ngươi! Ta thừa nhận, kẻ địch rất mạnh, nhưng mà mạnh hơn nữa thì thế nào? Lão tử không tin, thánh nhân của a của chúng ta hợp, thánh nhân của bọn họ lại không hợp? Huống chi, có lẽ bọn họ còn không có thánh nhân nữa.

Lò Bát Quái nói:

-Con thảo, chuyện tới bây giờ, trong lòng ngươi vẫn còn ôm may mắn sao? Đế Tuấn mạnh bao nhiêu, hắn là người có chút hiểu? Đó là một người nam nhân có thể bằng hai người quét ngang một thời đại. Yêu tộc bây giờ đã dần thức tỉnh, thực lực của nhân tộc Thiên Đình cũng đã toàn bộ đạt đến đỉnh phong. Nhưng mà một người đạo tổ lại để lại một câu tai ương diệt thế, ngươi cảm thấy là nó lừa sao?

Tần Thộ nức nở nói:

-Ta con mẹ nó thật hy vọng là nói đùa.

Sau đó đám người trở nên trầm mặc.

Thật lâu sau, Lý Trinh Anh vẫn luôn không có lên tiếng bỗng nhiên vỗ bàn một cái, kêu lên:

-Các người làm cái gì vậy? Kính đen còn chưa có đánh tới đâu, các người lại như vậy?

Đám người ngẩng đầu nhìn về phía Lý Trinh Anh.

Khuôn mặt Lý Trinh Anh đỏ lên, có điều vẫn kiên định nói:

-Ta cảm thấy, mặc kệ là như thế nào, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết! Mặc dù chúng ta nhỏ yếu, nhưng mà ta tin, mỗi người đều cống hiến một chút sức mạnh, trăm sông tạo thành biển thì cuối cùng sẽ tạo được chút hiệu quả!

Lò Bát Quái nói:

-Nếu như không có thánh nhân, ta cảm thấy người nói cũng có đạo lý. Nếu như đối diện có thánh nhân, vậy thì chúng ta đúng thật có thể nghỉ ngơi một chút...

Đúng lúc này, Tần Thộ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói:

-Chư vị, dường như mọi người không có để ý đến một việc.

-Chuyện gì? - Hạo Thiên Khuyến hỏi.

Tần Thộ nói:

-Một chuyện rất đơn giản, vì sao đạo tổ lại muốn để lại bốn chữ kia?

Đám người ngạc nhiên...

Hạo Thiên Khuyến nói theo bản năng:

-Đương nhiên là nhắc nhở chúng ta.

Tần Thộ hỏi ngược lại hắn:

-Tại sao hắn lại muốn nhắc nhở chúng ta?

Hai mắt Hạo Thiên Khuyển khẽ đảo nói:

-Cái này còn phải hỏi vì sao sao? Vì sao... vì... ôi đêch...

Tinh quang lóe lên trong mắt Tần Thọ, hắn cười nói:

-Nếu quả thật là chắc chắn phải chết thì đạo tở còn nhắc nhở chúng ta làm gì? Trục tiếp mặc kệ để cho chúng ta chờ chết là được rồi. Không chừng rất nhiều người còn có thể được ngủ ngon mấy ngày, không cần thiết trước khi chết còn để mọi người qua không yên ổn. Nhưng mà, đã nhắc nhở, vậy thì đã nói rõ, đây không phải là một tình thế tuyệt vọng! Chúng ta còn có cơ hội! Chí ít, có một cơ hội! Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao Ngọc Đế triệt để mở Phong Thần Bảng, Thông Thiên giáo chủ bỏ qua tất cả ngăn cách để đệ tử Tiệt giáo nghe theo hiệu lệnh của Ngọc Đế, hai đại Thiên Đình bỗng nhiên hoàn toàn liên hợp lại!

Hiển nhiên, nhóm Đại Đế cũng nhìn thấu điểm này!

Chúng ta còn có cơ hội!

Cho nên, vì một cơ hội nhỏ nhoi này, mọi người phải đồng tâm hiệp lực, liều mạng một lần!

Đám người nghe đến đó, nhiệt huyết lập tức sôi trào, con mắt đều sáng lên!

Trùng Bát vỗ bàn một cái nói:

-Đánh đi!

Ba tên ngọc nhìn về phía Khôi Nhất theo bản năng.

Khôi Nhất chẹp miệng, cười hề hề nói:

-Không phải chỉ là đánh nhau thôi sao? Đánh thắng thì sống, thua thì chết, cho dù không có cái đại thể đáng chết này, không phải chúng ta cũng là qua như thế sao? Làm đi!

Sau đó Khôi Nhị cũng nhắc tay theo:

-Đánh đi!

Mọi người theo bản năng nhìn về phía Khôi Tam, chỉ thấy gia hỏa này nghiêng đầu ngủ thiếp đi, nước bọt cũng chảy thật dài...

Trên trán đám người lập tức treo đầy vạch đen, đồng thời cũng có chút hâm mộ nhìn Khôi Tam, thầm nghĩ: “Móa, đôi khi đồ đàn ông thật con mẹ nó hạnh phúc!”

Đúng lúc này, Khôi Nhị giơ tay Khôi Tam lên, nói:

-Đánh đi!

Lý Trinh Anh, Lò Bát Quái, Hạo Thiên Khuyển, Mèo Béo nhao nhao giơ tay lên, nói:

-Tính cả ta nữa!

Sau đó một đám bằng hữu nhìn nhau rồi cười!

-Được rồi, tất cả mọi người đã quyết định phải đánh như vậy thì ta cảm thấy, hẳn là chúng ta phải thương lượng chi tiết cụ thể. - Lý Trinh Anh nói.

Mèo Béo nói:

-Ta cảm thấy, chuyện này có thể nghịch chuyển hay không, không ở chúng ta mà là ở con thỏ.

Tần Thọ sững sờ, chỉ mình nói:

-Ta?

Mèo Béo gật đầu nói:

-Đúng, chính là ngươi. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà thể chất của ngươi con mẹ nó quá cổ quái. Bên trong chúng ta, trừ phi có cơ duyên to lớn, nếu không muốn thực lực tăng vọt thì cực kỳ khó khăn. Nhưng mà ngươi thì khác, thể chất của ngươi phối hợp với công pháp của Võ Đạo Tiên, tương đương với một cái máy gian lận. Chỉ cần có đầy đủ đạo cho ngươi nuốt thì thực lực của ngươi có thể tăng vọt, thậm chí còn có thể cho Đại Đế một cái tát t ai!

Phía dưới thánh nhân đều là sâu kiến, không có thánh nhân, thì Đại Đế chính là trời.

Thêm một cái trời, đối với thế giới này, đều là một trợ lực không thể khinh thường được.

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều gật đầu theo bản năng.

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 929: Bình Đầu Ca

Chương 929. Bình Đầu Ca

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Ta hiểu rồi, vậy chúng ta dứt khoát giúp hắn đi sẵn đi!

Mèo Béo gật đầu nói:

-Không sai, đây chính là lời ta muốn nói. Tiếp đó, mọi người cần phải làm là đi sẵn! Bắt thần hồn về, giao cho con thỏ xử lý. Chúng ta phải nhanh một chút, giúp con thỏ tăng lên tầng cao hơn, còn hắn thì có thể đi sẵn người cường đại hơn, mau chóng tăng tu vi của mình lên.

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Đi sẵn thì ta đồng ý, có điều nơi này của chúng ta cũng không phải là mỗi người đều có năng lực đi sẵn. Hơn nữa, con thỏ có thể tăng cao tu vi, nói trắng ra là, nuốt đại đạo phù văn... thật ra ta có biện pháp càng ổn thỏa hơn.

-Biện pháp gì? - Lý Trinh Anh hỏi.

Hạo Thiên Khuyển cười hê hê nói:

-Con thỏ, còn nhớ rõ ngươi tu luyện công pháp như thế nào không?

Ánh mắt Tàn Thọ sáng lên nói:

-Đương nhiên!

Hạo Thiên Khuyển nói:

-Chúng ta chỉ cần giúp người tìm công pháp cấp bậc đại viên mãn, thì người sẽ có thể quan sát đại đạo ở khoảng cách gần, tăng tốc độ tu hành.

Tần Thọ cười:

-Quan sát cái rắm, lão tử đều là trực tiếp ăn!

Hạo Thiên Khuyển đã gặp rất nhiều loại người nhưng đây là lần đầu tiên nghe Tần Thọ nói hần là dựa vào ăn đạo để ngộ đạo, sững sốt nửa ngày không kịp phản ứng, cuối cùng sau khi tỉnh hồn lại, dường như từng người cũng đều là nhìn Tần Thọ như nhìn quái vật.

Tần Thọ thì hất lỗ tai thỏ lên, vô cùng đắc ý nói:

-Không cần sùng bái ca, ca chỉ là truyền thuyết.

-Biến thái! - Đám người trăm miệng một lời mắng một câu.

Sau đó thì đơn giản, mọi người quyết định chia ra hành động, Hạo Thiên Khuyển đi cùng với bốn người Lý Trinh Anh đi tìm công pháp cấp bậc đại viên mãn thích hợp để Tần Thọ tu luyện.

Mèo Béo, Lò Bát Quái, Trùng Bát thì đi săn, đi bốn phía tìm người i hắc hóa cấp bậc Đại La Kim Tiên rồi hạ thủ, bắt thần hồn về cho Tần Thọ ăn.

Tam đại ngọc thì đi tìm Côn Bằng tổ sư, theo lời Khôi Nhất nói thì:

-Chúng ta bây giờ vẫn còn kém một chút, trong bảo khố của lão gia tử nhà ta có không ít đồ tốt, chúng ta đi chuyển nó đến...

Lúc ấy Tần Thọ chỉ có một ý niệm trong đầu, Côn Bằng tổ sư sẽ không vì cái này mà nổi điên đó chứ?

Về phần Tần Thộ, mọi người bảo hấn đừng chạy loạn, ở lại trên mặt trăng để đợi tin tức.

Có điều khẳng định là Tần Thộ không vui, hấn chuẩn bị đi tìm người quen đến giúp đỡ. Nếu không chỉ dựa vào bọn họ, tốc độ vẫn là hơi chậm một chút...

Thế là, sau khi đám người thương lượng thỏa đáng tất cả thì lập tức tán ra.

Sau khi Tần Thộ trở về Nguyệt Cung, thì như người không có việc gì, đi cùng hăng Nga xem cây ăn quả, ngắm sao, làm chút mỹ thuật, cũng là nhẹ nhõm, tự tại.

Có điều mấy tiểu yêu kia, lại bị hấn phát ra ngoài.

Không bao lâu sau, một nữ tử ăn mặc vô cùng lộ liễu lại kêu gọi đi tới mặt trăng, những nơi đi qua, có Huyết Hà chảy xuôi.

Sau đó, nữ tử tới tản ra một mùi hương, cùng đi với nàng còn có mấy người nam nữ dáng dấp kỳ quái tản ra chú ngữ Phạn Âm, thậm chí còn có một con quái thú đen nhánh, mi tâm quái thú có một đóa hoa sen nở rộ, khiến cho người khác nhìn hấn thấy cực kỳ thần thánh.

Có điều nữ tử Huyết Hà kia lại thích gọi hấn:

-Đại ca!

...

Tiểu Long Vương Nam Hải cũng đã tới, tên này ngày xưa là công tử con nhà giàu, hôm nay đã trở thành trụ cột của Nam Hải, thực lực cũng đã đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, lúc nào cũng có thể bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên. Đáng tiếc, hấn là dựa vào thành

tự cơ duyên của mình, không có cơ duyên lớn hơn thì rất khó bước vào Đại La Kim Tiên. Có điều, hấn vẫn đồng ý cung cấp cho Tàn Thọ rất nhiều nhân lực, vật lực, chèo chống trận đi săn thu thập tình báo này.

...

Những người này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, dường như là tới ăn bữa cơm rồi xoay người rời đi.

Sau đó thì trong một tháng, có người lục tục ngo ngoe đến mặt trăng, sau đó lại nhanh chóng rời đi.

Hằng Nga đã từng hiếu kỳ hỏi con thỏ, những người này tới làm gì.

Tàn Thọ nhếch miệng cười nói:

-Bằng hữu!

Đối với việc Tàn Thọ có nhiều bạn bè như vậy, Hằng Nga thấy rất vui vẻ, dù sao thì hai người thật sự là cô độc đủ rồi!

Tất cả mọi người nhìn đều rất bình thường, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Bình Đầu Ca!

Bình Đầu Ca tới tương đối muộn, lúc nhìn thấy thì gia hỏa này sưng mặt sưng mũi, khóe miệng còn có máu, hiển nhiên là vừa đánh nhau xong.

Tàn Thọ xoa xoa lông mày trầm ngâm:

-Ngươi... lại đánh ai vậy?

Bình Đầu Ca nhếch miệng cười một tiếng, có chút tự hào nói:

-Con khỉ kia!

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Tôn Ngộ Không?

Bình Đầu Ca gạt đầu, sau đó nảy sinh ác độc nói:

-Chưa từng đánh hấn, có điều hấn cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, ta lột một túm lông dưới móng của hấn!

Tần Thọ nghe xong, trên trán lập tức đổ mồ hôi lạnh, chấp tay nói:

-Bội phục, người đây coi như là người đầu tiên luyện khí hái đào t hành đại viên mãn đi?

Bình Đầu Ca cười hê hê, vung tay lên nói:

-Được rồi, không nói nhảm nữa. Trong thư nói, tìm ta tìm giúp đỡ? Ta cho người biết, chuyện phí đầu óc, ta không được!

Tần Thọ lập tức nói:

-Không uống phí đầu óc, chỉ là đánh nhau, có điều...

Bình Đầu Ca vung tay lên cắt lời Tần Thọ nói:

-Không có cái gì có điều cả, nếu như là đánh nhau, ta không muốn nghe quá nhiều lời nói nhảm. Nói cho ta biết thời gian, địa điểm, đánh ai là được rồi. Còn hấn có thân phận gì, có bao nhiêu người, thực lực thế nào, có pháp bảo gì thì không quan trọng. Dù sao, không phải ta đánh chết hấn thì chính là hấn đánh chết ta, không có loại kết quả thứ ba.

Mồ hôi trên trán Tần Thọ đổ như mưa, bây giờ hấn có chút hối hận

n gọi tên toàn cơ bắp này đến giúp đỡ.

Tần Thọ nhanh chóng kéo bả vai Bình Đầu Ca, kéo sang một bên, cười theo nói:

-Ha ha, Bình Đầu Ca, ta biết ngươi đánh nhau giỏi. Nhưng mà lần này, không chỉ có riêng đánh chết đối phương hoặc là đánh đối phương chết. Ta cần ngươi...#%&\$...

Sau khi Bình Đầu Ca nghe xong, nhướn mày nói:

-Có hơi phiền toái!

Tần Thọ liền vội vàng gật đầu nói:

-Đúng là cơ hơi phiền toái.

Bình Đầu Ca nói:

-Có điều, ta có thể làm được. Yên tâm đi, đúng rồi, ngươi có mục tiêu không?

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 930: Thời gian, địa điểm, đánh ai?

Chương 930. Thời gian, địa điểm, đánh ai?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Còn chưa có.

Bình Đầu Ca nói:

-Vậy thì ta tự tìm, cam đoan là tìm con lớn nhất!

Trên trán Tần Thọ lập tức đổ mồ hôi lạnh, hẳn thật đúng là sợ đầu óc Bình Đầu Ca nóng lên đi đánh những tên Đại Đế kia, vậy thì không phải là đi ăn mà là đi đưa cơm.

Thế là Tần Thọ nhanh chóng giữ chặt hần, sau đó gọi con rùa ở cách đó không xa:

-Quy thừa tướng, người tới đây một chút.

Con rùa Quy thừa tướng kia đang nằm rạp trên mặt đất, nhanh chóng ghi chép cái gì đó rồi vội vàng bò lên, hấp tấp đi tới trước mặt Tần Thọ, cúi đầu khom lưng nói:

-Thỏ gia, ngài có gì dặn dò?

Tần Thọ nói:

-Không có gì dặn dò cả, chính là, có tin tức đối thủ phù hợp với hần thì gửi cho huynh đệ này của ta đầu tiên.

Tần Thọ cường điệu tăng thêm trọng âm ở hai chữ ‘phù hợp’.

Quy thừa tướng có thể nổi bật ở Long Cung, đương nhiên sẽ là nhân vật lợi, lập tức hiểu ý của Tần Thọ, cười ha ha nói:

-Ngài yên tâm, ta nhất định tìm người thích hợp nhất!

Bình Đầu Ca cười ha ha nói:

-Nhìn dáng vẻ đàn độn của hai người các người kia, nhưng có thể các người không hiểu được tâm tư của ta... Ta muốn mạnh nhất, ta muốn đánh người mạnh nhất!

Tần Thọ và Quy thừa tướng nhìn nhau, đều thấy được nụ cười khở ỏ trong mắt nhau, cái này xem như là bị tên toàn cơ bắp này cười nhạo là đồ đàn à? Có điều hai người còn đứng sức gật đầu nói:

-Không vấn đề! Nghe người!

Lúc này Bình Đầu Ca mới vui vẻ rời đi, tìm một nơi nào đó, chỉ đ ợi có tin tức thì lập tức xuất thủ.

Mặc dù bốn phía mặt trăng khua chiên gõ trống chinh chiến, nhưng mà những người chân chính biết chuyện này thì có có mấy người mà thôi. Đại đa số nhóm tiểu yêu cũng chẳng qua là cảm thấy sau khi Tần Thọ trở về thì băng hữu tiên nhân tới nhiều, náo nhiệt một chút còn lại thì không có cảm giác nào.

Dù sao, cái con thỏ kia vẫn là mỗi ngày ăn no thì ngủ, ngủ xong lại ăn, cả ngày hấp tấp mang theo muội tử đi dạo đường cái, nhìn thế nào cũng đều không thấy một tý không khí khẩn trương nào.

Mới bắt đầu Hằng Nga có có chút hoài nghi, về sau cũng không hỏi nữa.

Có điều khiến Tần Thọ kinh ngạc là, con thỏ tinh nhỏ vẫn luôn đi theo Hằng Nga, gần đây lại luôn không gặp, cũng không biết đi đâu.

-Mặc dù nhân khí nhiều một chút, nhưng mà thiếu tiền. Bình mã c hưa động, lương thảo đi trước, thỏ gia ta cũng phải chuẩn bị một c hút hàng tích trữ.

Tần Thọ ngồi xồm ở đầu tường, tính toán chuyện tiền bạc.

Hằng Nga cười nói:

-Em đó, luôn luôn buồn lo vô cớ. Phía trên có nhiều cường giả như vậy, còn cần con thỏ nhỏ như em đi quan tâm à?

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Không quan tâm? Không quan tâm thì hai chúng ta còn có thể nhìn thấy mặt nhau sao?

Nói đến đây, con mắt Tần Thọ đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm Hằng Nga.

Hằng Nga vừa bơi xong, những giọt nước vẫn còn vương trên tóc...

Hằng Nga cổ quái nhìn mình một chút, nói:

-Sao thế?

Tần Thọ bỗng nhiên cười:

-Ta biết làm thế nào để kiếm tiền rồi!

Nói xong, Tần Thọ vọt lên trên trời, đi thẳng về phía Thiên Đình.

Tần Thọ nghĩ nghĩ, cuối cùng lựa chọn đi Vân Đỉnh Thiên Tập.

Năm đó Tần Thọ đi qua một lần, nơi đó quả thực là phát một món tiền nhỏ, trọng điểm là, người ở đó nhiều! Muốn phát tài thì phải tìm nơi có nhiều người mới được.

Bây giờ lại đi, tâm tình cực kỳ tốt.

Rất nhanh, Tần Thộ liền phát hiện không hợp lý, Vân Đỉnh Thiên Tập hôm nay dường như phá lệ có rất nhiều người, thần tiên vắng lại kết đội thành đám, giống như là đi chợ vậy.

Đúng lúc Tần Thộ đang buồn bực thì phía trước bỗng nhiên có một tiểu đạo sĩ xông tới, con mắt tiểu đạo sĩ lóe sáng nhìn chằm chằm vào Tần Thộ, tiến lên chào:

-Vị đạo hữu này đến Vân Đỉnh Thiên Tập để mua sắm sao?

Tần Thộ gật gật đầu theo bản năng, sau đó hỏi ngược lại:

-Chẳng lẽ còn có người không tới mua sắm mà chỉ thuần túy đi tản bộ sao?

Tiểu đạo sĩ nghe xong, lập tức vui vẻ:

-Trước kia không có, bây giờ có.

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Có thật à?

Không nói những cái khác, khu vực Vân Đỉnh Thiên Tập tuyệt đối không phải là nơi hoàng kim nhất, hơn nữa còn hơi xa, ở tình huống bình thường, không có chuyện gì thì sẽ không có ai tới.

Có điều, xem ra dường như gần đây có biến hóa.

Tiểu đạo sĩ cười ha hả nói:

-Vị đạo hữu này, ngài có vé ra vào cửa hoặc là hẹn trước không?

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Vé vào cửa? Hẹn trước? Đó là cái gì?

Tiểu đạo sĩ cười vui vẻ, chỉ vào Vân Đình Thiên Tập ở xa xa nói:

-Ngài xem, đó chính là Vân Đình Thiên Tập. Đám dài đen kịt như con rồng ở cổng kia, chính là người muốn đi vào Vân Đình Thiên Tập.

Tần Thọ nhìn đám người đen kịt kia, chẹp chẹp miệng nói:

-Ôi đêch, đây là chẳng phải là Thập Nhất Đẳng Trường Thành sao? Không đúng, Thập Nhất Đẳng Trường Thành cũng không có nhiều người như vậy. Những người này đều đang làm gì vậy? Chắc không phải là đến tản bộ đó chứ?

Tiểu đạo sĩ nói:

-Đạo hữu thật biến nói đùa, mặc dù mọi người đều là tu sĩ, tuổi thọ kéo dài, nhưng khi gặp loạn thế, còn có người nào có thời gian đi tản bộ chứ? Thời điểm này, đều là nghĩ biện pháp tăng cường thực lực.

Lời này thì Tần Thọ tin, tin tức kính đen xâm lấn truyền ra, toàn bộ tam giới, bây giờ cũng là kêu loạn, từng người đều vội vã cuống cuồng.

Tiểu đạo sĩ nói:

-Xem ra, ngài là chưa hiểu mấy về Vân Đình Thiên Tập. Hay là, ta giới thiệu cho ngài một chút?

Tần Thọ gật gật đầu, biểu thị chờ nghe.

Mặc dù Tần Thọ nhìn ra tâm tư nhỏ của tiểu đạo sĩ, nhưng mà ở trong Thiên Đình này, hẳn thật đúng là không có sợ cái phiền phức gì.

Hiển nhiên là tiểu đạo sĩ không biết Tần Thộ, sau khi sửa lại suy nghĩ một chút, nói:

-Ta tự giới thiệu trước một chút, tại hạ là Bạch Hạc đồng tử, gia sư chính là một vị Thiên Tiên thực lực thông thiên!

Thiên Tiên...

Tần Thộ nghĩ nghĩ, sau đó thở dài, hắc phát hiện, bây giờ Thiên Tiên đã không thể khơi dậy cảm giác thèm ăn của hắn.

Có điều, Tần Thộ cũng không đả kích đứa nhỏ này, vẫn duy trì một bộ dáng vẻ hiêu kỳ, chờ đoạn sau.

Bạch Hạc đồng tử thấy bộ dáng hâm mộ của Tần Thộ, có phần kiêu ngạo giương đầu lên, có điều ngay sau đó liền hạ thấp xuống, một bộ dáng vẻ con buôn, cười theo nói:

-Mặc dù trước kia Vân Đình Thiên Tập náo nhiệt, nhưng mà khi đó mọi người đều là nhân hạ vô sự, hoặc là lúc có nhu cầu cấp bách gì mới tới xem một chút. Cho nên, mặc dù khi đó có không ít người tới, nhưng mà cũng là có hạn.

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 931: Con thỏ chen hàng

Chương 931. Con thỏ chen hàng

Tần Thọ gật đầu, tỏ ra đã hiểu.

Bạch Hạc đồng tử tiếp tục nói:

-Bởi vì kính đen xuất hiện, các thế lực lớn bây giờ đều cực kỳ khả n trương, bởi vì ai cũng không biết, là sẽ có gia hỏa kính đen nào vừa vặn xuất hiện ở gần nhà mình hay không. Vì tăng thực lực của mình lên, không cần biết là Nhân Tiên, hay là Đại La Kim Tiên đều có thể thấy bóng của bọn họ ở Vân Đỉnh Thiên Tập.

-Mặc khác, Vân Đỉnh Thiên Tập bây giờ cũng không chỉ đơn thuần là nơi buôn bán đan dược, pháp bảo, phép thuật, mà còn là trung tâm giao lưu tin tức.

-Bởi vì nguyên nhân âm dương điên đảo, thiên địa hỗn loạn, cho dù là Thiên Cơ Các, cũng không tính ra được thứ gì.

-Cho nên, mắt thường quan sát, miệng nghe ngóng, tin tức người truyền người, ngược lại lại trở thành phương thức chủ yếu thu hoạch tin tức.

-Bởi vì, theo thời thế mà sinh ra con buôn có chuyên môn tin tức, đồng thời ở chỗ này cũng có chuyên môn đầu cơ trục lợi các loại tin tức...

-Có điều có thể tới đây buôn bán tin tức, đều là những người có danh tiếng nhất định, những người muốn đến lừa gạt, trên cơ bản lừa gạt được một lần, liền không có cơ hội xuất hiện lần thứ hai. Không phải đuổi đi, mà là bị bắt, hoặc là ở bên ngoài bị người ta xử lý.

-Bởi vậy, mọi người cực kỳ tín nhiệm tin tức của Vân Đỉnh Thiên

Tập.

-Điều này dẫn đến tình hình Vân Đỉnh Thiên Tập bây giờ đã không phải là ai muốn đi vào là có thể đi vào.

-Muốn đi vào?

-Thứ nhất, phải mua vé vào cửa! Mười hồng linh tinh một tấm!

-Thứ hai, phải có danh tiếng! Cái danh tiếng này, Vân Đỉnh Thiên Tập từ xưa đến nay vẫn luôn có ghi chép khách nhân vắng lai, chỉ cần là từng tới, đều sẽ ghi lại trong danh sách. Người mới tới, cho một cơ sở tín dự có giá trị, sau đó thông qua thành tín làm ăn đến trị số thu hoạch cao hơn hoặc là giảm thấp hơn trị số của năm sau, một khi là số âm sẽ vĩnh viễn bị ngăn ở bên ngoài Vân Đỉnh Thiên Tập.

-Thứ ba, phải xếp hàng...

-Nếu như là lúc trước thì còn tốt, nhưng mà bây giờ không được.

-Bây giờ bởi vì trước sau Vân Đỉnh Thiên Tập tụ tập người của hai Thiên Đỉnh, nên đã kín hết chỗ, muốn đi vào chỉ có thể xếp hàng.

Nói đến đây, Bạch Hạc đồng tử chỉ vào phía xa của Vân Đỉnh Thiên Tập nói:

-Người cũng thấy đấy, đội ngũ xếp hàng này giống như là tinh hà đầy trời. Tình hình bây giờ chính là, bên trong ra một người, bên ngoài vào một người, không ai có thể chen ngang... cho nên, bây giờ người muốn vào, chỉ sợ phải chờ mười ngày nửa tháng mới có thể đi vào.

Tần Thọ nghe vậy, cũng là nhướng mày. Có điều hắn rất nhanh liền phát hiện, hàng người đang xếp hàng trước của Vân Đỉnh Thiên

Tập đều là người trẻ tuổi mới tu hành không bao lâu.

Mà ở trên đỉnh núi ở phía xa, một đám lão gia hỏa đang ngồi ở đó uống trà, nói chuyện phiếm, đánh cờ, cãi cọ, chơi đến quên cả trời đất.

Bạch Hạc đồng tử lập tức nói:

-Bây giờ, người tu hành đắc đạo, có ai còn không có đồng tử chứ. Loại chuyện xếp hàng này, chắc chắn sẽ không tự mình đến xếp mà đều là đồng tử hoặc là đệ tử làm thay.

Nói xong, Bạch Hạc đồng tử liếc nhìn Tần Thộ hỏi:

-Đồng tử hoặc là đệ tử của người đâu?

Tần Thộ vung vẩy tay nói:

-Chỉ có một mình ta.

Bạch Hạc đồng tử thở dài nói:

-Vậy thì người phải vất vả rồi.

Nói xong, Bạch Hạc đồng tử nói:

-Có điều vẫn còn tốt, đạo hữu may mắn, đừng phải ta!

Tần Thộ liếc mắt nhìn Bạch Hạc đồng tử, biết cuối cùng cũng bắt đầu rồi!

Bạch Hạc đồng tử cười ha ha nói:

-Đạo hữu, đầu tiên người nhìn bên kia, đạo đồng số mười tám, có cái gì không giống không?

Tần Thọ nhìn kỹ, đạo đồng kia cùng Bạch Hạc đồng tử mặc quần áo giống nhau, hơn nữa dung mạo còn giống nhau đến mấy phần.

Bạch Hạc đồng tử cười ha ha nói:

-Đó là đệ đệ của ta, cũng là sư đệ của ta. Vị trí kia của hắn, có thù lao thì chúng ta có thể tặng cho ngài.

Tần Thọ nghe xong, lập tức hiểu, đây là gặp được bọn đầu cơ!

-Thế nào? Chỉ cần một trăm hồng linh tinh vị trí kia sẽ là của ngươi, còn tặng thêm một tấm vé vào cửa, thế nào?

Bạch Hạc đồng tử cười hê hê nói.

Dựa vào kinh nghiệm của Bạch Hạc đồng tử, loại thực lực nhìn không ra thế nào này, không có tùy tùng, không có đệ tử, lẻ loi một mình lại lần đầu tiên tới nơi này, đồng thời còn là tiểu yêu quái chưa hóa hình, đơn giản chính là máy rút tiền tốt nhất!

Một trăm hồng linh tinh, nhiều không?

Dù sao cũng tốt hơn là ở đây đợi mười ngày nửa tháng đúng không?

Huống chi, còn đưa một vé vào cửa tương đương mười hồng linh tinh.

Bạch Hạc đồng tử thấy Tần Thọ không có lên tiếng, tiếp tục nói:

-Người nghĩ xem, nếu như chờ ở bên ngoài này mười ngày nửa tháng, còn không bằng vào đó kiếm chút hồng linh tinh? Còn nữa, bên trong Vân Đỉnh Thiên Tập bây giờ tụ tập vô số kẻ có tiền. Người vào bên trong, không cần biết là mua đồ hay là bán đồ, tuyệt đối là có thể mua được đồ tốt, bán là giá cao. Vụ làm ăn này không lỗ!

Tần Thọ đang muốn nói gì đó thì chợt phát hiện, tên giữ cửa kia k há quen mắt!

Người canh giữ ở cửa chính là Cự Linh Thần đã lâu không gặp!

Tên to con kia đứng trong đám người, trông mắt tròng một cái, qu ả nhiên khí thế bất phàm, cực kỳ có lực uy hiếp.

Có điều ở trong mắt Tần Thọ, đó chính là ha ha ha!

Thế là Tần Thọ vung tay lên nói:

-Không cần, ta đi chen hàng!

-Chen... chen hàng?

Vẻ mặt Bạch Hạc đồng tử mơ hồ, sau đó lập tức đuổi theo:

-Con thỏ, ngươi điên rồi sao? Đây chính là Thiên Đình! Đây chín h là Vân Đình Thiên Tập! Sau lưng nó chính là hai Thiên Đình! N gười chen hàng? Người đây là sợ chưa chết bao giờ à?

Tần Thọ nghiêng đầu nói:

-Ngươi nói đúng, ta đúng là chưa chết bao giờ.

Bạch Hạc đồng tử vội vàng nói:

-Con thỏ, ta phải nhắc nhở ngươi. Đến lúc đó, căn bản không cần người của Thiên Đình động thủ, nhìn thấy những người xếp hàng kia không? Người đi chen hàng, thì đó chính là kẻ thù chung! Ng ười đây là tự tìm đường chết, ngươi có biết không hả?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Biết? Có điều ta vẫn muốn chen hàng.

-Người...

Bạch Hạc đồng tử không còn gì để nói.

Càng làm cho Bạch Hạc đồng tử im lặng là, cái con thỏ kia trực tiếp đi về phía đầu đội ngũ! Nhìn điệu bộ này, đây không phải chen hàng mà là muốn trực tiếp đi vào!

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 932: Con thỏ dê tiện

Chương 932. Con thỏ dê tiện

Bạch Hạc đồng tử thấy vậy, thở dài nói:

-Được rồi, vốn cho rằng gặp được con dê béo, kết quả lại gặp được một kẻ ngu!

Nói xong, ánh mắt Bạch Hạc đồng tử sáng lên, cười hề hề nói:

-Không làm được cuộc làm ăn này, thì có thể làm khoản khác. Lát nữa gia hỏa này nhất định sẽ chết, đến lúc đó bảo bối trên người hắn, còn không phải là chia cho mọi người sao? Nhanh tay chậm tay

y, không... phải bàn tính một chút.

Bạch Hạc đồng tử lập tức viết một phong thư, rồi ném lên bầu trời, thư bay về phương xa trong nháy mắt, hần tự lẩm bẩm:

-Sur phụ, lão nhân gia ngài phải xuất thủ đó, lần này cũng không phải cướp bóc, mà chỉ thuận túy là thuận tiện phát tài! Lâu lắm rồi không gặp được dạng đồ đàn như thế này...

Bên trên một ngọn núi ở phía xa, có hai đạo nhân đang ngồi ở đó uống rượu, nói chuyện.

-Sơn Dã đạo hữu, từ biệt nhiều năm, không ngờ được sau khi trở lại chốn cũ, ba người lại thiếu mất một vị, ài...

Liễu chân quân một thân đạo bào thở dài một tiếng.

Ngồi ở đối diện Liễu chân quân là một lão nhân, lão nhân vuốt vuốt sợi râu, thở dài nói:

-Đúng vậy... Nhớ năm đó, lúc Vân Không đạo hữu vẫn còn, ba người chúng ta cũng coi như là ba người bằng hữu Tán Tiên. Bây giờ chỉ còn lại người và ta, ài...

Chính là Vân Không lúc trước và Liễu chân quân cùng Sơn Dã Tiên, là ba người Tàn Thọ gặp đầu tiên lúc đi vào Thiên Đình năm đó, vì thấy sắc đẹp của Hằng Nga mà nhao nhao bắt chuyện, sau đó từng người bị con thỏ bầy cho sắp thổ huyết.

Về sau cũng là ở Vân Đình Thiên Tập, bởi vì sự phối hợp của Sơn Dã Tiên, dẫn đến một đám người bị mắc lừa, Tàn Thọ kiếm lời đầy bồn đầy bát.

Chỉ có điều, về sau yêu tộc Thiên Đình xâm lấn, Thanh Loan tạp huyết vốn dĩ là người thủ hộ Thiên Đình lại làm phản phụ thuộc vào yêu tộc Thiên Đình, giết chết Vân Không chân nhân để lấy cớ

g trạng.

Về sau Thanh Loan gặp Tần Thộ, Tần Thộ nghe Vân Không chân nhân chết ở trong tay hắn, giận tím mặt rồi giết chết hắn, cũng coi như là báo thù cho Vân Không chân nhân.

Hai người nhớ lại đủ thứ, thôn thức thở dài không thôi.

Đúng lúc này, một phong thư rơi xuống trước mặt Sơn Dã Tiên.

Sơn Dã Tiên mở ra xem, cười nói:

-Lại là đứa bé Bạch Hạc kia...

Liễu chân quân cười nói:

-Sau khi Vân Không đi, người thu dưỡng tạ kỵ của hắn là Bạch Hạc làm đệ tử. Những năm này, cũng quan tâm không ít đi?

Sơn Dã Tiên gật đầu nói:

-Đúng vậy, hắn và Vân Không chân nhân, ý đồ xấu không ít, tâm tạp, suy nghĩ loạn. Hơn nữa không có định lực của Vân Không chân nhân, rất dễ dàng bị lợi ích thúc đẩy... ách... cái gì?! Ôi đêch!

Bỗng nhiên Sơn Dã Tiên vỗ bàn đứng lên, sau đó vèo một cái bay mất, thậm chí không kịp để lại câu gì!

Liễu chân quân ngạc nhiên, cầm phong thư lên, lập tức tròn mắt, hoảng sợ nói:

-Ôi đêch! Con thỏ? Con thỏ chưa hóa hình! Con thỏ mập? Muốn chen hàng, tìm đường chết, con thỏ không tuân thủ quy củ? Mẹ nó! Toàn bộ Thiên Đình con thỏ coi trời bằng vung như thế có mấy con chứ! Sắp xảy ra chuyện rồi!

Vừa nói, Liễu chân quân cũng phóng lên trời, vội vàng đi theo Sơn Dã Tiên.

Nơi xa, một con thỏ mập đang nghênh ngang đi về phía trước đội ngũ xếp hàng, con mắt của không ít người đều là sáng lên!

-Ha ha, xếp hàng hai ngày nay sắp chán chết rồi, cuối cùng thì cũng có chút việc vui.

-Các người đoán xem, cái con thỏ này sẽ chen ở đâu?

-Càng đi về phía trước càng nguy hiểm, một khi bị thiên thần phát hiện, liền trực tiếp tước đoạt vĩnh viễn cơ hội đi vào Vân Đỉnh Thiên Tập. Không ai sẽ mạo hiểm như vậy, ta đoán là, hắn sẽ chen ngang ở nửa đường.

-Hắn dám chen ở phía trước ta, ta sẽ giết hắn!

-Không cần người động thủ, đến lúc đó có rất nhiều người động tay chân.

...

Từng con mắt lóe lên hàn quang nhìn chằm chằm vào con thỏ.

Lúc con thỏ kia đi đến chính giữa hàng ngũ, thì quay đầu lại nhìn một chút, sau đó lắc đầu lảo đảo cái gì đó rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hai phần ba, ba phần tư...

Trước một trăm rồi!

Đến lúc này, tất cả mọi người đều cau mày, người giữ cửa là Cự Linh Thần, thân hình cao lớn, chỗ ánh mắt chiếu tới cực kỳ rộng. Trong vòng một trăm tên, vẫn chưa có người nào có thể giấu diếm

được ánh mắt của hắn!

Xem ra không phải cái con thỏ này gan lớn mà là không hiểu quy củ!

-Đó! Cái con thỏ này không chết thì cũng sẽ bị lột ba lớp da.

-Ta cảm thấy, tiện nghi cho người khác, không bằng tiện nghi cho chúng ta. Chỉ ít ta sẽ chừa cho hắn cái mạng...

-Ta cũng cảm thấy như vậy.

-Hay là chúng ta động thủ?

-Chờ một chút, chờ hắn thật sự chen hàng đã!

-Tính ta nữa! - Bạch Hạc đồng tử bỗng nhiên bu lại, nói.

Một đám người gật đầu, biểu thị đồng ý.

Đúng lúc này, Tàn Thọ cũng phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, nhìn Cự Linh Thần, ngẫm lại người ta cũng là đang làm việc, hơn nữa quen như vậy, mà không xếp hàng, thì đúng là không tốt lắm, như vậy là không nể mặt mũi!

Nghĩ đến đây, Tàn Thọ thở dài, xê dịch bước chân, trực tiếp xếp vào vị trí thứ hai, vừa chen hàng, vừa thầm nói:

-Ta đây cũng là xếp hàng chứ?

Cự Linh Thần đương nhiên là nhìn thấy Tàn Thọ, thậm chí từ lúc Tàn Thọ ở xa tới hắn đã nhìn thấy.

Không có cách nào cả, cái lông xù này, con thỏ béo mập, quá chói mắt, toàn bộ Thiên Đình này phàm là người có chút danh tiếng, có ai là không biết ngôi sao chổi này chứ?

Cho nên, lúc Cự Linh Thần nhìn thấy con thỏ, những quy củ của Vân Đỉnh Thiên Tập này trong mắt con thỏ chỉ là cái rắm, con hà ng này đến là không tuân quy củ.

Cự Linh Thần tự hỏi mình là người không có bản lĩnh hạn chế cái con thỏ này, cho nên, dứt khoát trộn hai mắt một cái rồi làm như không nhìn thấy gì.

Nhưng mà, Cự Linh Thần không nhìn thấy, nhưng những người khác thì không thể!

-Cái con thỏ kia!

Một hán tử mặt đen bỗng nhiên nhảy ra ngoài, chỉ vào Tần Thộ gào lên.

Tần Thộ sững sờ, sau đó hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, có điều hình như ở xung quanh đây chỉ có hán tử là con thỏ.

Hán tử mặt đen hừ hừ nói:

-Nhìn cái gì mà nhìn? Chính là nói người đó! Hết nhìn đông rồi nhìn tây cái gì đấy?

Tần Thộ chỉ chỉ mình, vẻ mặt vô tội hỏi:

-Người... đang gọi con thỏ?

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" hoặc mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_T rúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 933: Cái con thỏ này quá dữ

Chương 933. Cái con thỏ này quá dữ

Hai mắt hán tử mặt đen khẽ đảo nói:

-Phí lời!

Sau đó đám người liền thấy con thỏ này giơ hai tay lên, thuận thế kéo hai cái tai ở trên đầu xuống, rồi buộc thành cái nơ bướm ở trước cổ, sau đó giơ hai tay lên, bằng với tay, nghiêng đầu, nói một câu:

-Meo, người tìm nhầm người rồi, thực ra ta là một con mèo.

Thấy cảnh này, tập thể đám người không còn gì để nói, trên trán đều là vạch đen! Cái con thỏ này, con mẹ nó, tốt xấu gì thì dùng thuật biến hóa biến thành mèo cũng được, lấy tai buộc thành cái nơ bướm, học tiếng mèo kêu thì người chính là mèo sao?

Trọng điểm là người con mẹ nó, còn ở trước mặt người khác làm như vậy, người đây là coi mọi người là ngốc hay là mù?

Mặt hán tử mặt đen càng đen hơn, đi lên một bước chỉ vào Tần Thụ nói:

-Không cần biết người là thứ gì, bây giờ người đi ra cho ta!

Tần Thụ quay đầu nhìn vào nam tử xếp ở đầu nói:

-Này, hán bảo người đấy.

Tiểu đồng đạo xếp đầu nghe xong, mặt lập tức đầy vạch đen:

-Mẹ nó!

Cuối cùng hán tử mặt đen không thể nhịn được nữa, cái con thỏ này đơn giản chính là trắng trợn coi hán tử là đồ ngớ ngẩn, sau đó trả lại cho hán tử hai cái tát tai! Cái này thì ai có thể nhịn chứ?

Thế là hán tử mặt đen đi đến trước mặt Tần Thục, một tay xách lấy tai Tần Thục, trực tiếp ném Tần Thục ra ngoài!

Về mặt Tần Thục vô tội ngẩng đầu lên hỏi:

-Người làm gì vậy?

Hán tử mặt đen hừ hừ nói:

-Làm gì? Hừ hừ... con thỏ, đừng nói là ta khi dễ người, căn cứ vào quy củ của Vân Đình Thiên Tập, người chen hàng, ta có thể tùy tiện xử trí người!

Tần Thục gãi gãi đầu nói:

-A... sau đó thì sao?

-Sau... sau đó!

Hán tử mặt đen cực kỳ hoài nghi cái con thỏ này bị thiếu năng trí tuệ, có điều hai mắt vẫn nhú lại nói:

-Không cần biết người là gốc thật hay là giả gốc, bây giờ người có hai con đường, con đường thứ nhất là người giao tất cả bảo bối ở trên người ra; con đường thứ hai, hừ hừ... chúng ta đánh chết người, rồi từ từ lục soát!

Tần Thọ sờ sờ cảm, sau khi nghĩ nghĩ, vỗ bàn tay một cái, hưng phấn nói:

-Ta hiểu rồi, ta chọn con đường thứ ba!

Trong nháy mắt, trên mặt hán tử mặt đen đều là vạch đen...

Những người kia xem náo nhiệt, cũng nhao nhao xoa mi tâm, bọn họ phát hiện, nói chuyện với cái con thỏ này thật con mẹ nó tốn sức!

-Ta chịu đủ rồi! Các ngươi không động thủ, ta động thủ! - Hán tử mặt đen nói.

Nghe đến đây, tất cả những người xung quanh cũng không tiếp tục đứng nhìn nữa mà nhao nhao đi tới, từng vòng từng vòng vây Tần Thọ lại, từng người cười xấu xa nói:

-Con thỏ, nên nhắc nhở cũng đã nhắc nhở rồi, ngươi đã biết sai không thay đổi, vậy thì không có cách nào cả. Trên đường hoàng tuyền, ngươi từ từ đi, đồ vật thì chúng ta giúp ngươi bảo quản! Nếu có kiếp sau, không chừng còn có thể trả lại cho ngươi một hai thứ.

Sau đó đám người cười, hiển nhiên là bọn họ không tin lời nói này.

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Ta nói thật, ta chọn con đường thứ ba.

-Chọn cái ông nội ngươi! Ta chỉ nói có hai con đường, lấy đâu ra con mẹ nó con đường thứ ba!

Hán tử mặt đen trực tiếp mắng, hẳn thật sự không chịu được cái con thỏ này chà đạp trí thông minh của hắn.

Kết quả cái con thỏ này cũng không tức giận, mà nghiêng đầu, m ở nơ bướm ở trên cổ ra, sau khi hai cái tai thỏ dựng lên, chẹp miệng, cười nói với mọi người:

-Con đường thứ ba chính là, không cho phép các người nhúc nhích, bây giờ các người đã bị ta bao vây! Giao bảo bối của các người ra, các người còn có thể đi từ từ trên đường xuống hoàng tuyền, đồ vật ta giúp các người bảo quản. Nếu như có kiếp sau, không chừng các người còn có thể nhìn thấy một hoặc hai thứ ở trong tay người khác!

Lời này vừa nói ra, mặt tất cả mọi người đều đen lại! Mẹ nó, cái con thỏ này đang đem lời của bọn họ trả lại cho bọn họ, còn có, một mình người vây quanh một đám người chúng ta! Người con mẹ nó thôi đi?

Hán tử mặt đen nói:

-Mọi người đều thấy rồi đó, cái con thỏ này chính là một kẻ điên. Ta cảm thấy, không cần phải để ý nhiều như vậy, trực tiếp động thủ đi! Quy củ cũ, xuất thủ trước có trước, xuất thủ sau thì hết!

Nói xong, hán tử mặt đen vờ một cái về phía Tần Thộ!

Những người khác thấy vậy, tim đập thành thịch, nhao nhao tiến lên, từng bàn tay lớn chụp vào Tần Thộ...

Tần Thộ vung vẩy tay nói:

-Ài, vừa mới nói, không được phép nhúc nhích, sao lại cứ nhất định phải động chứ? Thành thành thật thật đem bảo bối cho ta không tốt sao?

Nói xong, Tần Thộ mở miệng rộng, lộ ra hàm răng trắng nõn, cười nhe răng với mọi người một tiếng, một khắc sau, giậm chân một cái, hóa thành một con thỏ lớn cao ba mét trong nháy mắt, cầm c

ục gạch ở trong tay, đập xuống!

Mặt hán tử mặt đen vừa vặn xích lại gần, kết quả kim quang trước mặt lóe lên, bành!

Hán tử mặt đen cái gì cũng không biết nữa...

Bạch Hạc đồng tử cũng đi theo mọi người xông về phía trước, có điều tốc độ những người khác có hơi nhanh, hắn rơi lại ở phía sau. Mấy lần hắn muốn chen vào, kết quả đều bị bảy người ép ra ngoài, tức giận đến giậm chân mắng:

-Các người quá không biết ý rồi đó, đợi lát nữa sư phụ ta tới, xem người thu thập các người thế nào!

Vừa nói xong, một cái tay túm ở cổ hắn, sau đó thuận thế bịt kín miệng của hắn, rồi hắn thân bất do kỷ bị kéo đi.

Bạch Hạc đồng tử căn bản không nhìn thấy người đứng ở phía sau là ai, chỉ có thể liều mạng giãy dụa cố gắng kêu cứu mạng, đồng thời trong lòng cực kỳ nghi hoặc: “Người nào mà có lá gan lớn như vậy, dám bắt cóc hắn ở chỗ này?”

Không đợi hắn nghĩ xong, hắn đã bị nhét vào trong một đám mây, lúc này đối phương mới buông tay, Bạch Hạc đồng tử đột nhiên bốc lên, hét lớn một tiếng:

-Ở đâu ra kẻ không sợ chết... ai nha, sư phụ...

Bộp!

Sơn Dã Tiên trực tiếp rẽ ngang đập vào đầu hắn, trong nháy mắt, trên đầu Bạch Hạc đồng tử hiện lên một cái bọc lớn, vỗ cái đầu, ngồi chồm hồm khóc nức nở nói:

-Sư phụ, người làm gì vậy? Người lên lút bắt con tới, con còn tưởng

ng rằng gặp phải người xấu đó.

Hai mắt Sơn Dã Tiên khẽ đảo nói:

-Người xấu cái chó gì, người nào dám chạy đến đây giễu võ giương oai?

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 934: Cái con thỏ này quá dữ (2)

Chương 934. Cái con thỏ này quá dữ (2)

Nói xong, Liễu chân quân ở bên trên ho khan một tiếng.

Sơn Dã Tiên lập tức nói bổ sung:

-Ngoại trừ con thỏ kia.

Bạch Hạc đồng tử sững sờ, sau đó hỏi:

-Con thỏ? Sư phụ, con thỏ thì sao?

Sơn Dã Tiên thở dài nói:

-Năm đó, lúc lão gia của chủ tử người lên Thiên Đình, mang theo

lão tử của bọn người. Nếu như lão tử các người vẫn còn, nhất định sẽ nói cho người biết có mấy loại sinh vật đương thời không thể chọc vào, một loại trong đó chính là con thỏ kia. Con thỏ người gặp phải, không phải con thỏ bình thường... ừm... tóm lại, chính là mọi người đều không thể chọc vào là được rồi.

Trên trán Bạch Hạc đồng tử đều là dấu chấm hỏi:

-Không thể chọc vào? Không thể chọc vào một con thỏ?

Sơn Dã Tiên còn muốn nói gì nữa, thì Liễu chân quân nói:

-Được rồi, đừng nói nữa, có nói nhiều nữa thì hấn cũng không hiểu. Còn may hấn chưa có lẫn vào, chúng ta tới sớm, tất cả đều không cần phí lời nữa, tiểu tử người tự mình xem đi.

Nói xong, Liễu chân quân vén tường mây, lộ ra tình cảnh ở xa xa.

Trong nháy mắt đó, Bạch Hạc đồng tử tròn tròn mắt!

Chỉ thấy giữa thiên địa, một con thỏ lớn cao ba mét đang mạnh mẽ xông ra từ giữa đám người, những nơi đi qua, đạo đồng cũng được, Tán Tiên cũng thế, tùy tùng cũng vậy, tóm lại chính là từng người bay đầy trời!

Đương nhiên, không phải là những người này không phản kháng, trọng điểm là, không cần biết pháp bảo hay là thần thông, chỉ cần đánh ra, con thỏ đều là nuốt trọn, ngay cả lông cũng không phun ra.

Mọi người vật lộn, kết quả chỉ thấy bên trong miệng cái con thỏ này ục ục thì thăm dò cái gì đó, sau đó bất luận người giao thủ với hấn là cái gì, không quá ba hiệp, quần áo trên người, túi Tu Di cái gì đó đều không còn, cởi truồng đứng ở tại chỗ, thổi gió, về mặt mơ hồ!

Liên tiếp mấy chục người đều như thế, những người khác cũng không dám cứng đối cứng với con thỏ nữa, cũng không dám thả pháp bảo ra, phép thuật cũng không dám ném loạn nữa, từng người đều liều mạng tăng phép thuật chạy của mình.

Nhưng mà, con thỏ cũng chạy cực kỳ nhanh, mới bắt đầu cục gạch trong tay chỉ là cục gạch, về sau thì trực tiếp biến thành hình một cây gậy, phối hợp với màu vàng đỏ, giống như một cây cà rốt lửa bị con thỏ cầm trong tay, quét sạch tứ phương.

Hơn vạn người vậy mà không có một ai có thể đi ra ngoài, đều bị con thỏ này đuổi theo, một người bị một gậy đập ngã xuống dưới đất, không bò dậy nổi.

Sau đó con thỏ này nhặt người này giống như là nhặt rác, vừa đi t hoảng qua một cái, tùy tiện tóm một người lên, sau đó dừng lại rồi sờ, quần áo, pháp bảo, túi Tu Di của đối phương đều bị hất sờ s oang một lượt.

Lấy đồ vật rồi thì người liền vô dụng, con thỏ tiện tay quăng ra, một cái tên cõi truông xui xẻo liền bay lên trời...

Tốc độ động thủ của con thỏ cực kỳ nhanh, những nơi đi qua, từng cái mộng trắng bóng bay lên trời, giống như là sao trời ban đêm, chiếu sáng mặt đất và tinh không.

Có một tên xui xẻo cá biệt, còn muốn giãy dụa, kết quả chính là một khắc bay lên trời này, cái con thỏ kia vung cục gạch lên, hô to một tiếng:

-Đánh hết sức!

Bịch một tiếng, người kia liền trực tiếp biến thành sao băng, không biết là bay đi đâu rồi.

Tất cả mọi người liền lập tức dừng lại, không dám động dấy.

Nhất thời, con thả toàn tâm toàn ý cướp bóc đại quân vạn người!

Những nơi đi qua, người ngã ngựa đổ, tiếng kêu rên liên hồi, cái mông chiếu sáng nửa ngày trời!

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, đối với nữ tu sĩ, con thả này vẫn là rất chiếu cố, một cục gạch đánh bay, giữ túi Tu Di lại, quần áo t hì còn nguyên.

Nhìn đến đây, Bạch Hạc đồng tử sờ lên y phục của mình theo bản năng, rồi lại sờ lên túi Tu Di của mình, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

-May mà chạy sớm!

Nói đến đây, Bạch Hạc đồng tử nói:

-Những người kia đều là đệ tử, đồng tử hoặc là người nhà của cao nhân, hấn làm như vậy sợ là sẽ gây nên phản nộ! Chỗ dựa của những người này đều ở trên ngọn núi phía xa kia uống trà, con thả này ày không sợ chết à?

Liễu chân quân vỗ bả vai Bạch Hạc đồng tử nói:

-Nhìn bên kia.

Bạch Hạc đồng tử nhìn về phía một bên khác, chỉ thấy một mảnh tường vân bay trên không trung, bay bay theo gió... Lúc đầu nhìn cái này cũng không có gì, nhưng mà thế nào hấn cảm thấy những đám mây này không khác gì đám mây ở chỗ mình vậy?

Lúc này huynh đệ Bạch Hạc đồng tử bu lại nói:

-Trước đó ta đã nhìn qua, bên trong đều là...

Còn chưa nơi xong, Bạch Hạc đồng tử liền thấy một đám mây vé n lên như một cái cửa sổ, sau đó ở bên trong có một lão đầu như một tên trộm nhìn về phương xa.

Hắn biết lão đầu kia, hán tử mặt đen là cháu trai của hắn, lão nhân này chính là Thiên Tiên đỉnh phong, nổi danh tính tình xấu, người ngoài đều gọi hắn là thượng tiên mặt đen.

Gia hỏa tính tình bạo như thế mà còn ngồi xổm ở trong đám mây, nhìn cháu trai nhà mình bị đánh giống như ngu xuẩn, hơn nữa nhìn biểu tình kia, vẫn còn cảm thấy bản thân may mắn, Bạch Hạc đồng tử chỉ cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

Đúng lúc này, con thỏ ở bên kia hô một tiếng:

-Còn có ai? Còn có ai cần ta cởi quần áo hộ? Ngài có việc thì nói, gọi lúc nào thì đến lúc đó!

Mặt Bạch Hạc đồng tử nhất thời tối sầm lại nói:

-Da mặt thật dày, rõ ràng là cướp bóc, kết quả đến trong miệng hắn lại thành giúp người khác tìm niềm vui.

Sơn Dã Tiên thở dài nói:

-Đây chính là con thỏ, một con thỏ hoàn toàn không biết xấu hổ! Về sau cách hắn xa một chút!

Bạch Hạc đồng tử cười ha ha nói:

-Nơi có hắn, tất nhiên không có con!

Tần Thọ hô một hồi, thấy không có ai đến, thở dài, có chút thất vọng nhìn vào một đám trắng bóng hời:

-Ài, không phải các ngươi nói sự phụ các ngươi sẽ động thủ sao,

phi phi, cái gì mà môn chủ đang ở gần đây chứ? Động tĩnh lớn như vậy, các người kêu thảm liệt như vậy mà sao bọn họ đều không có đến đây?

Một số tên quỷ xui xẻo bị đánh ngã xuống đất, cũng đang buồn bực, mặc dù thực lực của bọn họ không có phát huy ra cái gì, nhưng mà lúc kêu đều kêu lớn tiếng hơn so với bất cứ người nào.

Không thể nào mà chủ tử nhà mình không nghe thấy được.

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 935: Tuân thủ quy củ, con thỏ xếp hàng

Chương 935. Tuân thủ quy củ, con thỏ xếp hàng

Đúng lúc này, hán tử mặt đen bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chòng chọc vào một đám mây màu, hét lớn:

-Gia gia của ta đang ở kia! Ta nhìn thấy người bây giờ đang ở trong đám mây! Gia gia, nhanh tới giúp con báo thù! Cái con thỏ này quá quá đáng, người giúp con đánh chết hắn đi!

Sau đó đám người liền thấy đám mây kia lấy tốc độ mỗi giây ba trăm bước, biến mất ở trước mắt mọi người trong nháy mắt, chạy nhanh phải gọi là trượt!

Tập thể đám người nhìn về phía hán tử mặt đen, hán tử mặt đen lập tức tròn tròn mắt...

-Vừa rồi người mới nói cái gì?

Đầu con thỏ đặt ở trên bờ vai hán tử mặt đen, cười ha hả hỏi.

Hán tử mặt đen run rẩy nói:

-Ta... ta... ta... ta nói ta không còn vật gì, trên người gia gia của ta có rất nhiều bảo bối... có điều, người chạy rồi.

Tần Thộ híp mắt nhìn hán tử mặt đen, hàm răng trắng nõn mãi không kệt kệt kệt.

Cũng không biết hán tử mặt đen lấy cơ trí ở đâu ra, chỉ vào đám mây xa xa nói:

-Thỏ gia, ngài xem... lão gia tử nhà ta trốn ở trong đám mây đó. Có thể lão gia tử nhà bọn họ cũng trốn ở trong đám mây đó. Người nhìn bên kia, có một đoàn đám mây chính tề, theo ta thấy, nhất định có cổ quái.

Một khắc sau, đám người quay đầu tập thể, sau đó suu suu suu suu, chạy mất dạng!

Đồng thời một âm thanh vang lên:

-Tiểu tử thôi, ngươi chờ đó cho ta! Ta sẽ không tha cho ngươi đâu!

Hán tử mặt đen thấy vậy, mơ hồ lần nữa, hần thè, hần chỉ là thuận miệng bịa chuyện!

Tần Thộ nhìn nhóm đám mây kia chạy trốn như gió, vỗ vỗ hán tử

mặt đen nói:

-Được rồi, thả gia ta không đánh người nữa. Giữ lại cho người một ít thể lực, chắc là hôm nay sẽ có người chiếu cố tốt người.

Tần Thọ đi rồi, hán tử mặt đen đứng giữa thiên địa, chỉ cảm thấy trời đất bao la, gió thật lớn, liếc nhìn lại thể lương không tìm thấy nhà.

Không cần biết hôm nay hán tử mặt đen bị đánh thành cái dạng gì, Tần Thọ đắc ý đi đến trước mặt Cự Linh Thần, lên tiếng chào hỏi:

-Ài, huynh đài!

Vốn dĩ Cự Linh Thần định tiếp tục giả mù, nhưng mà Tần Thọ đến chào hỏi, thế là vội ho một tiếng, có vài phần tư thế giải quyết việc chung nói:

-Thả gia, mặc dù quan hệ của chúng ta tốt, nhưng mà vào cửa thì phải xếp hàng, đây chính là quy củ của Thiên Đình, chúng ta không thể phá.

Nghe nói như thế, nhóm quỷ xui xẻo nằm rạp trên mặt đất, nhao nhao giơ một ngón tay cái lên với Cự Linh Thần.

Có người cảm thán nói:

-Thấy không? Đây chính là thiết diện vô tư! Đại công vô tư!

-Không hổ là thiên thần!

-Có phong cách!

-Mạnh!

...

Cự Linh Thần nói xong, một đôi con người uy nghiêm đảo qua nhóm cặp mông trắng đầy đất, sau đó xoay người, cúi đầu, trề mặt mang theo nụ cười cực kỳ nịnh nọt nói:

-Thỏ gia, ngài xem, phía trước cũng không có ai, một tích tắc của ngài bằng mấy vạn linh tinh, đừng ở đây tốn thời gian nữa. Mời ngài vào bên trong... đây là vé vào cửa, căn cứ vào quy củ thì phải mua, có điều tiền này ta sẽ bỏ!

Nói xong, Cự Linh Thần trừng mắt liếc hai thiên binh giữ cửa ngu xuẩn vẫn còn đang mơ hồ nói:

-Còn nhìn cái gì nữa? Còn không nhường đường cho thỏ gia!

Hai thiên binh lập tức nhường đường, mở cửa lớn ra.

Cự Linh Thần một đường liên tục nịnh nọt, đưa Tần Thọ vào Vân Đỉnh Thiên Tập, sau đó đắc ý đi ra, đứng ở cổng, cái eo thẳng tắp, tái hiện lại pháp tướng uy nghiêm, lớn tiếng hô hào:

-Đều nghe cho kỹ đây! Quy củ của Vân Đỉnh Thiên Tập, không cho phép chen hàng, muốn đi vào, thành thành thật thật mua vé xếp hàng! Người hữu tình, pháp vô tình, đừng có lười kéo làm quen với ta!

Đám người nghe vậy, chỉ cảm thấy tam quan của mình bị con cá chết này đè xuống đất dùng sức mà ma sát, tiện thể còn đập một cú ư, rồi ị một bãi.

Rốt cuộc cũng có người không nhịn được kêu lên:

-Cự Linh Thần! Cái con thỏ kia không có xếp hàng, người nói thế nào?

Cự Linh Thần liếc mắt nhìn đối phương một chút, cười nói:

-Ai u, chắc chắc... đây không phải là tiểu công tử Trần gia sao? Đến đây, người muốn câu trả lời đúng không? Đi, ta cho người một đáp án, lúc thỏ gia đi vào trước mặt ta, có người xếp hàng ở phía trước không?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều yên lặng!

Ở đâu ra người xếp hàng! Đều bị con thỏ này đánh ngã rồi!

Tên bị đánh ngã sớm nhất cũng muốn ra tay, về sau thấy một đám người xem náo nhiệt cũng bị con thỏ tóm tới xem như động cơ để xử lý, sau đó những người xếp sau đều bị con thỏ bắt tới xử lý luôn một thể.

Lúc mới bắt đầu, mọi người còn tưởng rằng con thỏ này điên rồi, bây giờ mới hiểu được, ngay từ lúc mới bắt đầu con thỏ này đã không có ý định xếp hàng, mà định đánh bọn họ ngã hết, rồi sau đó huấn luyện thành chương đi vào Vân Đỉnh Thiên Tập. Bọn họ chẳng qua là tự nhận mình là thông minh, sau đó rơi vào cái bẫy của con thỏ kia, bị con thỏ kia hớ chết! Trọng điểm là, nắp quan tài của cá i hổ này còn là do chính bọn họ tự đập lên...

Không thể không nói, Cự Linh Thần nói có đạo lý, không ai có thể trách hắn.

Nhưng mà mọi người nghĩ thế nào cũng vẫn thấy tức, đáng tiếc, đánh không lại con thỏ, cũng không thể trêu vào Cự Linh Thần, nên chỉ có thể nắm lỗ mũi mà nhịn xuống.

Tần Thộ mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc này, hắn hấp tấp đi tới Vân Đỉnh Thiên Tập, trở lại chốn cũ, hắn cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Thế là, phàm là người đi qua Tần Thộ, Tần Thộ đều dùng vẻ mặt

thân thiết chào hỏi đối phương, chỉ có điều âm thanh quá nhỏ, lại thêm tiếng địa phương của một thôn trang nhỏ nào đó ở Trung Quốc trên Trái Đất, đối phương không hiểu hẳn đang nói cái gì. Nếu như có thể nghe hiểu nhất định là nghe được mấy chữ như; “Trộm trời... trộm quần lót người...”

Có điều âm điệu của mấy chữ này, bị con thỏ đổi thành giọng Bắc Kinh, lúc mới mở miệng, nghe giống như là đang nói:

-Gia, chào ngài? Ngài ăn chưa! Ta ăn sủi cảo, nhân rau hẹ, chấm dấm lão Trần Sơn Tây!

Người bị Tần Thộ bắt chuyện cũng đều theo bản năng lên tiếng chào Tần Thộ, nắm cái tay, đập tay cái gì đó.

Sau đó...

Không bao lâu sau...

-Ấy! Có ai nhìn thấy túi Tu Di của ta không? - Hòa thượng nào đó hô lên.

-Hơ! Bảo kiếm của ta đâu? - Kiếm khách nào đó kêu lên.

-Ôi, sao giày của ta lại mất một cái rồi? - Thư sinh nào đó kêu lên.

-Nội y của ta đâu?! Nội y của ta đâu?! - Tiên tử nào đó cũng kêu lên.

...

Chương 936: Người bảo ta cần đó

Chương 936. Người bảo ta cần đó

Mà trong một góc khác của Vân Đỉnh Thiên Tập, có một con thỏ đang đứng ở đó, nhìn chăm chăm vào quán nhỏ ở trước mắt.

Ở trong có một lão đầu râu ria dài ba thước đang bán hàng rong, Tàn Thọ không biết đối phương...

Có điều, Tàn Thọ biết mảnh đất này, đây là nơi lúc trước hắc hổ n người đầu tiên. Trở lại chốn cũ, rất có hoài niệm, thế là hắc liền dừng lại...

Dường như là đồng thời, ánh mắt lão đầu kia sáng lên, gật gù đắc ý nói:

-Đạo hữu đúng là có ánh mắt tốt, chỗ của ta bán đều là những món hàng tốt nhất! Bây giờ, kính đen xâm lấn, không có chút đồ tốt hộ thân, thì là không được.

Tàn Thọ có chút đồng ý gật đầu nhẹ, sau đó ngồi xổm xuống cầm lên một cái Kính Bát Quái hỏi:

-Đây là cái gì?

Lão nhân liếc Tàn Thọ, cười ha ha nói:

-Đây là kim quang Bát Bảo Lai Khử Kính của Thái Ất Chân Kim luyện chế ra, chính là cực phẩm trong Hậu Thiên Linh Bảo! Bảo vật này là kính nhưng lại thả ra kim quang Thái Ất, hóa thành ngàn vạn lưỡi đao giúp người giết địch. Đây chính là đồ tốt hiếm có, đạo hữu, có muốn mua một cái không?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không cần, thứ đồ khê cần là hồng, không có tác dụng gì.

Lão nhân nghe xong, lập tức không vui:

-Khê cần là hồng? Đạo hữu, người không mua đồ, cũng không thể nói xấu lung tung bảo bối của người khác được? Cái này có chút quá không tử tế rồi!

Tần Thộ chỉ vào kính Bát Quái nói:

-Thật sự là khê cần là hồng.

Lão nhân cả giận nói:

-Nói hươu nói vượn! Hậu Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, người nói người khê cần là hồng? Có bản lĩnh người cần thử một cái đi!

Sau đó Tần Thộ ngay cả đầu cũng không có gật, trực tiếp nhét kính Bát Quái vào trong miệng, nhai rộp rộp trước mặt lão nhân đang trợn mắt há mồm, trong ánh mắt thấy lòng đang rỉ máu!

Sau khi ăn xong, con thỏ ợ một cái nói:

-Người xem, ta không có lừa người chứ, khê cần là hồng. Ta nói cho người biết, thứ này của người nhất định là bị người khác đánh tráo rồi, hoặc là vốn chính là hàng giả! Người không nỡ ăn, cho nên không biết nó là thật hay giả.

Lão nhân nghe nói như thế, tiếng gầm gừ đến bên miệng rồi lại nuốt trở vào, hồ nghi nhìn bộ dáng chân thành của Tần Thộ, hẳn thật có chút hoài nghi là mình thật sự thu phải hàng giả.

Lão nhân không nhịn được chửi mẹ nó:

-Móa! Những con kim quý đáng chết này, vậy mà lại cho lão tử h
àng giả! Lát nữa ta tìm bọn họ tính sổ!

Tần Thọ nói:

-Đúng vậy! Loại chuyện này không thể nhìn, làm ăn, quan trọng n
hất chính là thành tín, đúng không?

Lão nhân gật đầu.

Tần Thọ nói:

-Thấy người vừa bị lừa, quá đáng thương, không thu tiền giúp ng
ười xem đồ vật, bái bai.

-Ài, được... đi thông thả. Ấy?

Lão nhân nói xong đã cảm thấy vấn đề này có điểm gì đó là lạ, nh
ưng mà cụ thể là lạ ở chỗ nào thì hắn cũng không nói lên được.

Lão nhân ngồi ở bên cạnh quầy hàng, cuộn chân lại, sờ lên cằm, n
ghĩ nửa ngày, luôn có cảm giác giống như là mình bị hố...

Đúng lúc này, ở một cái quầy hàng cách đó không xa, một người
hét lớn:

-Bảo bối của ta!

Sau đó một âm thanh vô cùng thẳng thắn quen thuộc vang lên:

-Vừa nói rồi, là giả... ta thật sự có thể khẽ cắn là nát?

-Cái rắm! - Người kia không tin kêu lên.

Tần Thọ nói:

-Vậy người nói cho ta biết, bảo bối gì mà lại khế cần là nát?

Đôi phương trầm mặc...

-Được rồi, đừng có buồn nữa, dù sao so với việc người coi bảo bối này là thật rồi bán sau đó bị Thiên Đình truy nã thì tốt hơn nhiều đúng không? Nhìn cái dáng vẻ khỗ sở kia của người, nói thật, nếu như ta không xuất thủ, người tự suy nghĩ một chút hậu quả của người đi.

Đôi phương sững sờ, sau đó thở dài nói:

-Má nó, vậy mà lại có hàng giả! Vậy... con thỏ, cảm ơn. Vừa rồi gấp quá... nói chuyện không có chừng mực, ngài đừng để ý.

-Nhìn cái thái độ này của người là biết nhân phẩm không tệ. - Con thỏ nói.

-Đạo hữu, hay là, người giúp ta xem bảo bối này một chút? - Người kia hỏi.

Con thỏ lắc đầu nói:

-Thôi, cái khác nhìn một chút không phân biệt được thật giả. Ta cũng không phải người toàn năng gì, chỉ là bảo bối đặc biệt thì có thể nhìn ra. Những cái còn lại của người, ta thật sự là không nhìn ra, nếu như người không yên tâm, tốt nhất là đi tìm người xem xét một chút.

Người kia gật đầu liên tục, thậm chí còn khom mình hành lễ nói:

-Đa tạ đạo hữu chỉ điểm!

Con thỏ gật đầu hoàn lễ nói:

-Không có gì! Ngài bận tiếp đi, ta tiếp tục đi đạo.

Lão nhân nhìn một màn này, thế nào cũng thấy cổ quái, nhưng mà cụ thể là cổ quái ở chỗ nào thì hẳn lại không nói được.

Mặc dù Vân Đình Thiên Tập có rất nhiều người đến, nhưng mà những người buôn bán chân chính đến thì thực ra chỉ luôn có mấy người. Mọi người ra ngoài thu bảo bối, trở về bán, các loại công việc đổi tay, đều là cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.

Cho nên đều có chút quen thuộc lẫn nhau...

Các vị ở đây, có người nào không phải là người đầu cơ trục lợi phấp bảo ngàn vạn năm?

Đến giờ này ngày này, trên cơ bản là người người đều có một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh, ngàn vạn năm cũng chưa chắc thu được một kiện pháp bảo giả, sao hôm nay lại có tới hai kiện? Cái này không khỏi cũng quá trùng hợp đi?

Đang lúc lão nhân nói thăm.

Nơi xa, truyền tới một tiếng kêu thảm thiết:

-Bảo bối của ta! Con thỏ, người phun ra cho ta!

-Đạo hữu, đừng có gấp? Chính người không tin nó là giả! Người để cho ta cắn, ta cắn, nó hỏng, người còn trách ta?

Nghe giọng nói này, lại là con thỏ kia!

Lão nhân không ngồi yên được nữa, trực tiếp đứng dậy, thu dọn đồ đạc, đi về phía bên kia.

Lúc đi ngang qua bên người nam tử trước đó bị con thỏ gặm mất pháp bảo, hai người lên tiếng chào hỏi.

-Tinh Thần lão đạo, người đây là? - Nam tử hỏi.

Tinh Thần lão đạo, phát ống tay áo nói:

-Ta đi xem tình hình một chút, đúng rồi, tiểu tử Ma Y, người thật sự là thu phải hàng giả?

Ma Y sững sờ, sau đó cười khỏ nói:

-Đã rất nhiều năm rồi không có đánh qua mắt, lần này coi như là một bài học. Hậu Thiên Linh Bảo đỉnh cấp! Đặt ở đâu cũng đều là hàng đáng tiền! Trước đó vì thu pháp bảo này, ta đã đập vào không ít tiền đó.

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 937: Ăn ra tin tình báo

Chương 937. Ăn ra tin tình báo

Tinh Thần lão đạo sững sờ nói:

-Cũng là Hậu Thiên Linh Bảo đỉnh cấp?

Ma Y gật đầu, sau đó ngạc nhiên nói:

-Cái gì gọi là cũng là? Chẳng lẽ?

Tĩnh Thần lão đạo nói:

-Ừm, ta cũng bị hấn ăn một món. Bây giờ lại đang ở bên kia làm âm ỉ, ta đi xem tình hình một chút.

Ma Y suy nghĩ một chút nói:

-Ta cũng đi.

Thế là hai người cùng đi, rất nhanh đã tới nơi ồn ào, quả nhiên, là cái con thỏ kia đang tranh luận với người khác.

Người lần này con thỏ tranh luận chính là một lão thái thái, lão thái thái chỉ vào Tần Thộ, tức giận đến xanh cả mặt nói:

-Con thỏ, ngươi phun ra cho ta!

Kết quả con thỏ kia hé miệng, nửa ngày nói:

-Hết rồi, ăn rồi.

Lão thái thái giận tím mặt!

Tần Thộ vội vàng nói:

-Đừng nóng giận, pháp bảo đó của ngươi là giả! Hơn nữa, nếu như ngươi không gọi ta lại, ta cũng sẽ không có trả lời ngươi. Trả lời ngươi, ngươi còn bảo để cho ta cắn thử, ta cắn, nó hỏng, ngươi còn muốn thế nào? Chẳng lẽ, còn muốn đánh ta hay sao?

Lão thái thái tức giận đến xoay ba vòng trên đất, cuối cùng giậm chân một cái, chỉ vào Tần Thộ nói:

-Đó là pháp bảo thật!

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Đừng đùa, Hậu Thiên Linh Bảo thật mà khẽ cản lại hồng? Người coi pháp bảo là đạo hữu à?

Những người khác cũng nhao nhao mở miệng giúp Tần Thộ thuyết phục lão thái thái...

-Đạo hữu, khẽ cản là hồng, nhất định không phải là pháp bảo. Chắc là người bị người ta lừa rồi?

-Đạo hữu, đừng hô nữa, đợi lát nữa tuần tra tới, hỏi người, người cũng không thể giải thích được. Pháp bảo thật nhà nào mà lại khẽ cản là hồng chứ?

Đám người mồm năm miệng mười khuyên...

Lão thái thái nhìn thấy con thỏ vô cùng đắc ý ngẩng đầu lên, có c hút tự đắc.

Cuối cùng, lão thái thái không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng:

-Đó là pháp bảo bản mệnh của lão già nhà ta, ta lại không biết đó là thật hay giả?!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều ngây ra một lúc, sau đó tập thể nhìn về phía con thỏ kia!

Đáng tiếc, lúc mọi người nhìn, thì chỉ thấy được một đạo bạch quang chợt lóe lên!

Đợi sau khi mọi người nháy mắt, thì con thỏ kia đã sớm chạy mất dạng!

Ma Y và Tinh Thần nhìn nhau, lập tức hiểu, không phải pháp bảo của bọn họ có vấn đề mà là cái con thỏ kia có vấn đề!

Thế là hai người hét lớn một tiếng, bắt đầu chạy đi bốn phía tìm con thỏ.

Cùng lúc đó, trong một góc khác, Cự Linh Thần đứng ở đó, ôm cả nh tay nhìn bốn phía, vừa nhìn, vừa hô:

-Đều chú ý một chút, không cho phép kẻ gian dùng mảnh lời để trộm! Ta nhìn thấy đó!

Sau đó len lén nói với Tàn Thọ ở sau lưng:

-Thỏ gia, sao ngài lại gây chuyện rồi?

Tàn Thọ nói:

-Đệch, cái này có thể trách ta sao? Ta nói pháp bảo của bọn họ cần một cái là hồng, từng người bọn họ đều phân cao thấp với ta. Ta cần thì bọn họ lại tìm ta gây phiền phức...

Về mặt Cự Linh Thần bất đắc dĩ, nói:

-Thỏ gia, răng của ngươi là cái gì chính ngươi còn không hiểu sao? Nhìn khắp Thiên Đình, có thứ đồ gì mà có thể chống đỡ được ngươi cắn chứ?

Tàn Thọ nói:

-Vậy ta cũng không có cần loạn mà? Bọn họ không cho ta cắn, ta có thể cắn sao?

Cự Linh Thần đang muốn nói gì đó, Ma Y vừa vắn đi ngang qua, hỏi:

-Cự Linh Thần đại nhân, ngài có thấy một con thỏ trắng mập không? Cái con thỏ kia đi lừa gạt ở Vân Đỉnh Thiên Tập, xin ngài chú ý thêm.

Cự Linh Thần vội ho một tiếng, theo bản năng để con thỏ ở sau lưng ẩn nấp cho kỹ, rồi mới nói:

-Yên tâm đi, có ta ở đây, nếu như hắc thật sự đi lừa gạt, ta nhất định sẽ là người xuất thủ đầu tiên!

-Đa tạ Cự Linh Thần đại nhân!

Nói xong, Ma Y rời đi.

Ma Y vừa đi, Cự Linh Thần chợt dạ nói:

-Thỏ gia, ta vừa rồi lại nói khoác. Lát nữa, nếu như là Lôi Thần báo, thì người phải giúp ta đó.

Tần Thộ cười nói:

-Người yên tâm, Văn Trọng dám bỏ người, ta liền đến ở nhà hắc.

Cự Linh Thần lập tức dựng thẳng ngón tay cái lên nói:

-Trượng nghĩa!

Sau khi nói xong, Cự Linh Thần không hiểu nói:

-Thỏ gia, dựa vào bản lĩnh của người, không cần phải vớt ta từ cống vào? Nếu người muốn tránh, bọn họ căn bản là không tìm thấy người.

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Ta biết, người là đứa bé lanh lợi mà. Vừa rồi đúng thật là ta khôn

g có ý đi lừa pháp bảo của bọn họ, nếu như ta làm được gọi là hổ t
hì sau khi ăn xong ta sẽ chối bỏ nó. Có điều, ta cũng là trời xui đấ
t khiến ăn một chút đồ vật một cách tình cờ.

Cự Linh Thần sững sờ nói:

-Vật gì?

Tần Thọ nói:

-Người không có phát hiện gần đây pháp bảo có hơi nhiều sao? H
ơn nữa còn là pháp bảo đặc biệt tốt.

Sau khi Cự Linh Thần nghĩ nghĩ, vỗ bàn tay nói:

-Ngài không nói ta cũng không có chú ý. Đúng thật là gần đây ph
áp bảo nhiều hơn... Ngài xem cái Vân Đỉnh Thiên Tập này một c
hút, trước kia nếu muốn gặp món Hậu Thiên Linh Bảo cũng khó,
bây giờ động một chút là có thể nhìn thấy Hậu Thiên Linh Bảo đi
nh cấp! Còn kém Tiên Thiên Linh Bảo một chút cũng là thứ rách
nát trên đường cái!

Nói xong, Cự Linh Thần nói:

-Có điều, cái này không phải là nên tính là chuyện tốt sao?

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Chuyện tốt? Cái khác ta không biết, nhưng mà, phàm là chuyện
khác bình thường, đều chưa chắc là chuyện tốt! Phía sau tất có yê
u nghiệt!

Cự Linh Thần nhướng mày nói:

-Yêu nghiệt? Chẳng lẽ nơi này có vấn đề?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Vừa rồi lúc ta ăn Hậu Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, ở trong đó có hai cái có vấn đề. Ta ăn thấy có hương vị kính đen bên trong!

-Cái gì?!

Cự Linh Thần giật nảy mình.

Tần Thọ nói:

-Người kích động cái rắm! Sợ thỏ gia ta không bị lộ ra à?

Cự Linh Thần cau mày nói:

-Có dính líu quan hệ với kính đen thì là chuyện lớn rồi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Ta đi qua kính đen, rất rõ ràng quy tắc của kính đen khác hoàn toàn với Địa Tiên Giới. Chúng ta là luyện chế pháp bảo, bọn họ... mẹ nó, ta cũng không biết là có chuyện gì xảy ra với bọn họ. Dường như pháp bảo bọn họ có được uy năng không khác gì với pháp bảo ở bên này của chúng ta, nhưng mà những pháp bảo kia lại đều không phải thực thể. Chủ nhân vừa chết, liền trực tiếp hóa thành tro bụi!

Chương 938: Nhà tắm VIP

Chương 938. Nhà tắm VIP

Ánh mắt Cự Linh Thần sáng lên nói:

-Nói cách khác, pháp bảo xuất hiện ở nơi này của chúng ta đều là vật đã có chủ rồi? Hoặc là nói, chí ít thì chủ nhân của bọn chúng còn sống. Thậm chí có thể là chủ nhân của bọn chúng cố ý đưa chúng tới?

Tần Thộ vung vẩy tay nói:

-Đây đều là người nói, ta cái gì cũng không có nói đó. Ta chính là nói với người thế này, về phần tin tức này người truyền lại cho ai, vớt công lao lớn gì thì đó là bản lĩnh của người.

Lời này vừa nói ra, Cự Linh Thần vô cùng cảm kích nhìn Tần Thộ, chấp tay nói:

-Thỏ gia, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được!

Cự Linh Thần rất thông minh, từ lần đầu tiên Tần Thộ nhìn thấy hắn đã biết được điểm này.

Gia hỏa này lời đời, khéo đưa đẩy, đồng thời đầu óc cực kỳ nhanh nhạy, ở bất cứ lúc nào cũng có thể đứng vững. Quan trọng đó là, hắn có nghĩa khí, lúc trước khi Tần Thộ bị vây đánh ở Nam Thiên Môn, chính là Cự Linh Thần đã len lén thả cho hắn không ít nước.

Cho nên, Tần Thộ đây cũng là có ân báo ân...

Cự Linh Thần cũng rõ ràng, Tần Thộ nói tin tức này nhìn như đơn giản, nhưng bí mật ẩn chứa phía sau chưa hẳn đã đơn giản.

Người của kính đen chưa đến mà pháp bảo đã lại xâm nhập vào Vân Đình Thiên Tập.

Có trời mới biết bọn gia hỏa này có chủ ý gì!

Nhưng mà tuyệt đối sẽ không phải là chủ ý đưa bảo bào để tăng lên sức mạnh của bên này!

Tin tức này truyền đi, tuyệt đối sẽ là một đại công lao!

Cự Linh Thần tựa như nhìn thấy dáng vẻ mình sắp lên như điều gì ập gió.

-Thỏ gia, chỗ này ngài không thể ở nữa, bọn họ nhìn thấy ngài nhất định là sẽ nháo. Hay là ngài đi lên đi? - Cự Linh Thần nói.

Tần Thộ biết, Vân Đỉnh Thiên Tập phân thành mấy tầng, thực lực đủ, vốn liếng đủ, thì mới có thể lên tầng cao hơn.

Bây giờ, thực lực Tần Thộ đủ rồi, nhưng mà vốn liếng lại không quá đủ.

Có điều, dù sao thì Tần Thộ cũng không có ý định mua bán đồ, hẳn đến là để làm ăn, cho nên vui vẻ gật đầu đồng ý.

Lên tầng ba, bình đài màu trắng trước mắt trống không rất nhiều, hoặc là đã là cực kỳ trống không.

Dù sao, tầng ba là chuyên môn cho cấp độ Đại La Kim Tiên dùng để giao dịch. Mà số lượng Đại La Kim Tiên ở toàn bộ thế giới này cũng không nhiều.

Nếu không phải gần đây xé Phong Thần Bảng, thì chắc là người sẽ còn ít đi ba phần tư.

Tần Thộ vừa đến, có rất nhiều người đều nhìn lại, thấy là Tần Thộ, đám người cười khò một trận, nhao nhao chào, đồng thời cũng lùi về sau một bước.

Đều là một bộ tư thế, ta không chọc giận người, cũng không tới gần người, người đừng lừa ta.

Tần Thọ lau lau mũi, mắng:

-Quả nhiên, trước mặt đều là người quen, không dễ lẫn lộn!

Có điều, Tần Thọ vẫn mặt dày mày dạn đi tới, sau đó tìm nơi dễ nhìn, lấy ra một mảnh vải đen trải ra rồi ngồi trên mặt đất, sau đó lấy ra một đồng tấm thẻ nhỏ ném lên trên, rồi ngồi xếp bằng ở đó.

Mặc dù đông đảo các thần tiên có tâm tình mâu thuẫn với con thỏ, nhưng mà đối với con thỏ luôn có thể náo ra trò cười này vẫn là rất hiếm kỳ.

Nhìn thấy cái con thỏ này chạy tới bày quầy bán hàng, sau đó thì chỉ ném mấy tấm thẻ lên trên miếng vải đen là xong việc, đám người nhìn thấy thì là đầu óc mơ hồ.

Mọi người, người nhìn ta, ta nhìn người, không hiểu rõ rốt cuộc là cái con thỏ này đang bán cái gì.

-Trong hồ lô của cái con thỏ này bán cái gì vậy?

-Hừ hừ, ta thấy chính là cổ làm ra vẻ huyền bí, nếu ai hiếm kỳ đi lên, chắc chắn sẽ không may.

-Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng mà ta rất hiếm kỳ rốt cuộc là hắn đang làm cái trò gì. Hoặc là, hắn sẽ hù người như thế nào!

-Ta cũng tò mò...

-Mọi người, người một lời, ta một câu, nhưng cuối cùng không ai dám đi qua hỏi một câu.

Cuối cùng, vẫn là có người không nhìn được, Lôi Công nhướng mày đi tới nói:

-Con thỏ, người đang bán cái gì đó?

Mí mắt Tần Thộ nhấc lên, sau đó gãi đầu một cái, nhìn trời một chút, cuối cùng vỗ đầu một cái mắng:

-Móa, quên không treo tranh chữ!

Đám người nghe xong, lập tức muốn cho con thỏ này một cái bạt tai! Người con mẹ nó, còn có tranh chữ à! Sao người không treo lên sớm, làm chúng ta ở chỗ này tốn thời gian và tế bào não suy nghĩ lung tung?

Lúc mọi người cạ lời, Tần Thộ đã móc ra một cái tranh chữ, treo lên.

Đám người nhìn, chỉ thấy trên đó viết:

-Câu Trần là tên ngu xuẩn, đáng đời người một vạn năm chỉ là trợ thủ...

Trên trán đám người lập tức treo đầy vạch đen...

Tần Thộ thấy vậy, nhanh chóng nhảy dựng lên, kêu lên:

-Ai ai ai...mọi người làm như không thấy nha! Cầm nhầm, cầm nhầm...

Đám người day day mi tâm, mặc dù nghe thấy Tần Thộ nói là cầm nhầm, nhưng mà mọi người sao cũng cảm thấy, cái con hàng này là cố ý cầm nhầm!

Lúc này, Tần Thộ đã đổi một tờ tranh chữ khác.

Mọi người nhìn thấy, lập tức ngậm ngẩn cả người.

Chỉ thấy Tàn Thọ vẽ lên trên đó một vàng trắng lười liềm, sau đó viết xiêu xiêu vẹo vẹo ở đằng sau:

-Nhà tắm Nguyệt Cung, thiên đường của nam nhân, các người đá ng giá có được! Làm thẻ không đắt, làm thẻ không lỗ, người cũng không mất công làm thẻ!

Chúng thần nhìn thấy, lập tức vui vẻ.

-Ha ha ha... con thỏ, người mở nhà tắm ở Nguyệt Cung rồi? - Lôi Công cười nói.

Tàn Thọ cực kỳ chăm chú gật đầu nói:

-À, mở rồi.

Lôi Công cố nén cười hỏi:

-Cái này của người... thu phí thế nào?

Tàn Thọ nói:

-Một trăm linh tinh vàng một lần tắm. Giảm giá 9% cho người làm thẻ hội viên.

Phốc!

Lão Thọ Tinh nghe nói như thế, trực tiếp phun bầu rượu lên mặt Thần Tài.

Thần tài Triệu Công Minh trừng Lão Thọ Tinh một cái, sau đó cố nén cười nói:

-Con thỏ, cái này của người cũng không rẻ? Ta là Thần Tài cũng

không tắm nổi.

Giác Mộc Giao cười nói:

-Con thỏ, có phải là trước khi làm ăn người không điều tra nghiên cứu trước không? Thần tiên đều là bụi bặm không dính vào người, ngàn vạn năm như một ngày, sao còn cần tắm rửa?

Hai mắt Tàn Thọ khẽ đảo nói:

-Đó là người không cần tắm rửa!

Giác Mộc Giao cười ha ha nói:

-Ở đây có người tắm rửa sao?

Đám người đồng loạt lắc đầu...

Giác Mộc Giao nói:

-Người xem, tất cả mọi người đều không tắm rửa, người mở cái nhà tắm này cho ai tắm?

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 939: Nhà tắm VIP (2)

Chương 939. Nhà tắm VIP (2)

Tần Thọ cười ha ha nói:

-Cho người.

Giác Mộc Giao sững sờ, sau đó liền vội vàng lắc đầu nói:

-Thôi đi, ta không tắm nổi.

Tần Thọ nói:

-Cái nhà tắm kia của ta không giống với nhà tắm bình thường...

Lôi Công tò mò hỏi:

-Sao lại không giống? Chẳng lẽ là dùng nước ao trời sao?

Tần Thọ khinh miệt nhìn lướt qua tất cả mọi người ở đây nói:

-Các người không tắm rửa là rất bình thường, một đám lão gia hồ ng bét sai biết được chỗ tốt của tắm rửa? Nhưng mà nữ tiên thích tắm rửa! Ta nhớ không lầm thì Thất Tiên Nữ cũng hạ giới tắm rửa đúng không? Về sau còn gặp một phàm nhân tắm cùng.

Chúng thần sững sờ, sau đó từng người như tên trộm nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định ở đây tạm thời không có nữ tiên, thì từ ng người nở nụ cười ngầm hiểu lẫn nhau!

Triệu Công Minh nói:

-Hoàn toàn chính xác là các nữ tiên thích tắm rửa hơn một chút. Chẳng lẽ người muốn làm kinh doanh nữ tiên?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Nữ tiên tắm rửa, ta đương nhiên sẽ miễn phí.

Triệu Công Minh không hiểu nói:

-Nữ tiên mới tắm rửa, người còn cho miễn phí, vậy người kiếm tiền kiểu gì?

Tần Thộ cười ha hả nhìn về phía mọi người nói:

-Các người không thể chăm chú nhìn tranh chữ một chút à?

Đám người sững sờ, sau đó nhìn kỹ đầu bức tranh kia, lúc này mới phát hiện, bên trên nguyệt nha kia còn có một nhóm chữ rất nhỏ!

Nhìn kỹ, lại là...

-Nam nữ tắm chung!

Sau khi đám người ngạc nhiên, từng người nhìn chăm chăm, ánh mắt như lửa nóng nhìn Tần Thộ.

-Con thỏ, người nói là sự thật? - Hô hấp Lôi Công dồn dập hỏi.

Tần Thộ nói:

-Mặc kệ Điện Mẫu nhà các người, cái đó là thật.

Lôi Công cười ha ha nói:

-Hai chúng ta cũng không phải là một đôi, nàng quản ta làm gì? Ta chỉ hỏi người, cái người nói là thật?

Tần Thộ thẳng thắn nói:

-Đương nhiên là thật! Ta dám cam đoan, nữ tiên đi tắm rửa, tuyệt

đổi sẽ tắm cùng với mọi người.

Tim dám người đập thành thịch!

Tần Thọ nói:

-Đương nhiên, các người có thể không tin, ta cũng không bắt buộc. Dù sao ta ở nhà cũng là mỗi ngày đều tắm chung với các nàng, cảm giác kia chắc chắn...

Nói đến đây, Tần Thọ vung tay lên một con búp bê làm bằng bùn đất đột nhiên xuất hiện, Tần Thọ móc ra một bộ áo tắm mỏng đã được thiết kế từ lâu, mặc lên trên cho con búp bê, nói:

-Chúng ta không chỉ có cung cấp tắm rửa, còn cung cấp bơi lội, bể bơi lộ thiên cực lớn. Nam nữ đều bay nhảy ở trong cái hồ này... để cho tiện bơi lội dễ chịu, chúng ta cung cấp loại áo tắm này. Mặc quần áo này bơi lội thì khỏi cần phải nói, chính là mặc giống như là không mặc, bơi lội cực kỳ dễ chịu!

Tần Thọ nói thì chững chạc đàng hoàng, nhưng vẻ mặt thì hơi hờ hững, ánh mắt kia lại đang chuyển loạn.

Chúng thần nhìn thấy, ngẫm hiểu rồi cười với nhau...

Tần Thọ nhìn bộ dạng cười hề tiện của bọn gia hỏa này thì trong lòng cười lạnh nói: “Một đám nhà quê, tắm chung là không thể nào tắm chung được, chắc là các người cũng không tin. Nhưng mà khi hỏa khí lên, lùi để cầu cái khác, dù sao các người cũng mắc câu rồi? Một kiện áo tắm như vậy... Cái đồ chơi này thả ở Trái Đất, không có nữ nhân nào muốn mặc. Bao khóa quá kín, mất mặt!”

Nhìn thấy bộ dáng mọi người có chút động tâm, Tần Thọ nói:

-Đương nhiên, trên mặt trăng cũng không chỉ mở ra với các người, ví dụ như Tu La, Quỷ Tiên, Hồ Tiên cái gì đó, ta cũng tiếp nhận

n. Ta sẽ cho các nàng chuyên môn thiết kế quần áo, ví dụ như loại này!

Tần Thọ lấy một cái áo tắm váy hoa ra, sau đó lại lấy ra một bộ áo tắm lộ ra toàn bộ bắp đùi, sau đó lại lấy ra một cái áo bikini, cuối cùng cười hê hê nói:

-Còn có rất nhiều bộ đồ bơi nội y độc đáo và tốt hơn. Cũng không thể ở chỗ này lấy ra từng cái từng cái từng cái một chia sẻ cho mọi người. Muốn mua cho bạn gái, lão bà của mình thì hoan nghênh đi về trên mặt trăng mua sắm, Nguyệt Cung bán áo tắm, các người đáng có được.

Sau khi nói xong, Tần Thọ lại móc ra một cây cờ lớn, treo ở bên cạnh, trên đó viết:

-Đồ lậu, ta đi nhà người ăn cơm một tháng!

Vốn dĩ mọi người nhìn về phía áo tắm của Tần Thọ, mặc dù động tâm, nhưng không có ý hành động, bởi vì mọi người đánh chủ ý đều không khác mấy, về nhà chiếu theo cái này làm cái khác là được rồi.

Luyện khí quá cao thâm, có lẽ mọi người không làm được. Nhưng mà mấy thứ đồ chơi đẹp mắt bình thường thì vẫn là trong tầm tay...

Kết quả vừa nhìn thấy Tần Thọ treo lá cờ, liền bóp tắt suy nghĩ về nhà phỏng chế trong nháy mắt.

Thấy cảnh này, Triệu Công Minh không nhịn được cảm thán nói:

-Năm đó ta nói muốn thiết lập hệ thống độc quyền, đáng tiếc mọi người cực lực phản đối, không có thông qua. Về sau dẫn đến các loại pháp bảo, phép thuật bị học trộm...Làm cho lòng người bàng hoàng, vật gì tốt cũng đều che giấu.

Nam Cực Tiên Ông cười ha ha nói:

-Không còn cách nào cả, tiên, chính là cầu tùy tâm sở dục. Thế gì ới lớn như thế, bọn họ trốn đi làm cái gì đó, người cũng không biết. Muốn quản cũng tốn sức...

Triệu Công Minh gật đầu nói:

-Đúng vậy... Thiên Đình không quản được, nhưng mà dường như cái con thỏ này làm được.

Nam Cực Tiên Ông rất muốn phản bác một câu, nhưng mà nhìn dáng vẻ mọi người do dự, thờ dãi nói:

-Hết cách, cái con thỏ kia... ài con mẹ nó không nuôi nổi! Đánh không được, chửi không được, không thể chọc vào, không nuôi nổi... Người khác còn cần chút mặt mũi, mọi người tập hợp lại là có thể lừa gạt được. Nhưng mà cái con thỏ này lại không cần một chút mặt mũi nào, làm cho hấn quần lên thật, không táng gia bại sản thì cũng gần như thế... Vậy thì thà bỏ ra một ít tiền để tránh tai họa.

Triệu Công Minh cười nói:

-Tiên Ông, người nói tục.

Nam Cực Tiên Ông vội vàng phát phát tay nói:

-Coi như ta chưa nói.

Triệu Công Minh cười cười, sau đó nói:

-Vậy... làm thế không?

Nam Cực Tiên Ông sửng sờ, sau đó lắc đầu nói:

-Ta đã bao nhiêu tuổi rồi? Còn đi chơi cái thứ kia...

Triệu Công Minh nghe xong, trong mắt lóe lên vẻ tiếc nuối, hiển nhiên là hấn động tâm, nhưng mà không ai dẫn đầu, mình cũng không tiện đi qua.

Đúng lúc này, Nam Cực Tiên Ông nói:

-Tắm rửa thì thôi đi, cái bơi lội kia cũng không tệ lắm, tăng cường sức khỏe, có ích cho sự khỏe mạnh của thân thể lão nhân gia ta. Chủ yếu là vận động, lưu thông máu!

Chương 940: Lùi để cầu cái khác

Chương 940. Lùi để cầu cái khác

Triệu Công Minh nghe vậy, trong lòng chỉ có ác long đang gầm thét: “Người không phải vận động lưu thông máu sao?!!!”

...

Vốn dĩ trước mặt Tàn Thọ không có một ai, một lúc lâu sau, vẫn là không có một ai...

Nhưng mà Tàn Thọ không gấp chút nào, sau khi ở chỗ sạp hàng này treo một giờ thì yên lặng thu quầy hàng, sau đó thì rời đi.

Nhóm chúng thần vốn dĩ không có nhìn Tàn Thọ, thấy Tàn Thọ r

ời đi, từng người đều vô thức lườm Tần Thộ một cái.

Sau đó bên trong Vân Đỉnh Thiên Tập vẫn đậm phong khinh, vốn còn đang trò chuyện vui vẻ liên phát sinh một màn kế tiếp.

-Tiên Ông, ta còn có việc, ta đi trước một bước! - Triệu Công Minh rời đi.

Nam Cực Tiên Ông nói với Lôi Công:

-Lôi Công đạo hữu, có rảnh thì đến Nam Cực ngồi một chút, ta mới nhớ tới, còn chưa có cho hươu trong nhà ăn nữa, ta phải trở về.

- Nam Cực Tiên Ông cũng rời đi.

Lôi Công gãi gãi đầu, không hiểu nói:

-Ài? Không phải là hươu của Nam Cực Tiên Ông đã sớm thành tinh rồi sao? Bây giờ không phải là tọa hạ đồng tử của hắn à? Chẳng lẽ hắn còn phải tự mình cho đồng tử ăn cơm sao?

Tình huống tương tự phát sinh liên tiếp, lý do mọi người tìm cũng là đủ kiểu, dù sao thì cũng không có mấy cái là hợp lý.

Cuối cùng Lôi Công bưng tỉnh nói:

-Ta nhớ vào! Ta biết rồi!

Sau đó Lôi Công cũng hấp tấp đi ra...

Trên đường Tần Thộ trở về cũng không tịch mịch.

Hắn đi rất chậm, bởi vậy, thỉnh thoảng trùng hợp có gặp các thần tiên ở trên đường, vừa vặn, ngẫu nhiên, không cẩn thận đi ngang qua trước mặt hắn, sau đó sau khi bắt chuyện với hắn hai câu thì cả m một tấm thẻ VIP đi.

Chờ lúc Tần Thộ đi đến Nam Thiên Môn, nhìn một đồng linh tinh vàng nằm ở trong túi Tu Di, thỏa mãn cười:

-Ha ha... quả nhiên, muốn kiếm tiền của nữ nhân thì phải dùng quần áo và đồ trang điểm; muốn kiếm tiền của trẻ con thì phải dùng đồ ăn và đồ chơi; muốn kiếm tiền của nam nhân thì chỉ có thể hợp ý!

Nói xong, Tần Thộ lắc đầu, sai bước đi về phía mặt trăng.

Sau khi trở về, Tần Thộ cũng không làm cái gì khác, mà trực tiếp đi tìm một đám tiểu yêu, dùng phép thuật rót nước đầy vào một miệng núi lửa khổng lồ ở trên mặt trăng, vì để cho đẹp mắt, Tần Thộ còn cố ý để cho người ta ra ngoài bắt tôm cá, con cua gì đó rồi ném vào...

Vốn dĩ Tần Thộ chỉ muốn làm một cái hồ nước đối phó lừa gạt là được rồi, dù sao thì hần từ đầu đến đuôi đều là tính lắt léo để lấy tiền.

Nhưng mà làm rồi lại làm, Tần Thộ phát hiện hần bắt đầu thích chuyện này.

Thế là, hần bắt đầu dùng nước Thiên Hà...

Về phần làm sao để làm, Tần Thộ đi một chuyến đến đại doanh của Thiên Hà Thủy Quân, kết quả vừa vặn gặp được Thiên Bồng Nguyên Soái đánh trận trở về, thế là quân đội của hần liền bị Tần Thộ trưng dụng, từ hư không mở ra một cánh cửa nước Thiên Hà, từ giữa không trung rót vào trong hồ thiên thạch...

Có nước, Tần Thộ còn chưa bằng lòng, lập tức bảo người đi Nam Hải Long Cung tìm tiểu Long Vương Nam Hải, bảo hần điều động một nhóm tôm cá, con rùa, các loại động vật nhỏ sống dưới nước còn chưa thành tinh đến.

Mà chính hắn, thì sau khi ở trong hố thiên thạch dạo một vòng, vồ ốt nói:

-Còn thiếu một bờ cát hoàn mỹ! Nhưng mà đi đâu tìm hạt cát tốt nhất đây?

Tần Thọ hơi nhức đầu...

Đúng lúc này, một con cóc đi ngang qua, đó chính là ông chủ của quán Một Nồi Hầm.

Cóc tinh tiến lên cúi người chào, cười nói:

-Thỏ gia, vừa rồi ngài nói là hạt cát?

Tần Thọ gật đầu:

-A, chính là hạt cát, hạt cát tốt nhất, người có biết nơi nào có không?

Cóc tinh lập tức cười:

-Cái khác thì có thể không biết, nhưng mà cái này thì thật đúng là vừa lúc biết. Nghe nói hạt cát tốt nhất trong thiên hạ, sinh ra từ ven hồ Côn Luân Kính ở Côn Luân Sơn! Nghe nói, Côn Luân là một bộ phận núi ở Thiên Giới, một bộ phận núi ở Địa Tiên Giới, một bộ phận núi ở Tam Thiên đại thế giới, một bộ phận núi ở Chư Thiên tiểu thế giới, có thể nói Côn Luân chính là một mối quan hệ kết nối Chư Thiên Vạn Giới.

Chủ mạch của núi Côn Luân được gọi là Đại Long Mạch tuyệt thế, hấp thu linh khí của chư thiên vạn giới!

Cái này còn chưa tính, còn có một tin đồn, chỉ biết Côn Luân chỉ là một bộ phận của núi Côn Luân, một bộ phận lớn khác ở trong hư không, bị khí hỗn độn bao vây.

Nơi đó người sống không tiến vào được, nhưng mà núi Côn Luân lại chập trùng lên xuống ở nơi đó!

Linh khí của chư thiên vạn giới, hỗn độn ở trong khí hỗn độn, vô số khí ngưng tụ ở phía trên đầu Đại Long này, Đại Long thở ra khí, biến thành hồ Côn Luân Kính! Mà đại long không có hấp thu luyện hóa hỗn độn bản nguyên, sau khi linh khí vạn giới đi vào thì như sương mù gặp hơi lạnh và tạp chất, ngưng kết thành thể rắn, cũng chính là cái gọi là Trầm Tinh Sa Côn Luân!

Tần Thộ nghe đến đó, tim quả thực là đập thành thịch, bắp chân đã không nhận được mà run lên, giống như là một khắc sau liền muốn xông tới tìm Trầm Tinh Sa.

Cốc tinh cười nói:

-Thỏ gia, ta cũng chỉ là nói với ngài như thế, chắc ngài sẽ không thất vọng là muốn đi tìm Trầm Tinh Sa đó chứ? Đây chính là cục cưng quý giá của Tây Vương Mẫu, trong thiên hạ này nếu có người có thể có được nửa lượng từ nơi đó của nàng thì đó chính là mặt mũi lớn bằng trời. Cho dù là Ngọc Đế mở miệng, hoặc là Lão Quân luyện đan, luyện khí, mới có thể lấy ở chỗ nàng nhiều hơn, nhưng cũng chỉ là một cân, mấy lượng mà thôi. Ngài đi đòi, chỉ sợ là không được.

Tần Thộ nghe đến đây, cũng hơi lúng túng một chút, đồ của người ta là tốt, nhưng mà người ta không cho, hẳn có thể có cách nào chứ?

Lập tức, Tần Thộ ừ ừ cúi đầu thở dài nói:

-Đúng là không dễ cầu.

Nói xong, Tần Thộ đột nhiên ngẩng đầu, cười nói:

-Nhưng mà không làm chút đồ tốt, thì không thể thu hút mọi người! Không có người tới, ta luôn luôn có chút không ổn... Ta đi Thiên Đình dạo, nhìn xem có thứ đồ gì tốt không.

Nói xong, Tần Thộ nhanh chân liền chạy về phía Nam Thiên Môn, vừa chạy vừa hô:

-Cô gái ngọc, ta đi ra ngoài một chuyến, không cần lo lắng cho ta! Muốn bơi lội thì ở nhà, du lịch thì thôi đi, gần đây có nhiều lưu manh!

Sau đó Tần Thộ liền đi mất dạng...

Chương 941: Đông Hoàng Thái Nhất

Chương 941. Đông Hoàng Thái Nhất

Tần Thộ đi vào Nam Thiên Môn, càng nghĩ càng thấy chuyện này vẫn là phải hạ thủ với người quen trước.

Tần Thộ đi đến trước phủ đệ Lý Tịnh, đến cổng, người hầu canh cửa nhìn thấy là con thỏ, hai mắt lập tức nhìn lên trời, làm như không thấy bất cứ thứ gì.

Mặc dù bọn họ không biết con thỏ, nhưng mà Lý Tịnh, Lý Trinh Anh, Lý Na Tra đề hạ mệnh lệnh, phạm là con thỏ thì để hất đi và o. Là bằng hữu, chào hỏi, thật sự là con thỏ, thì ban đêm thêm đồ ăn...

Cho nên hai người này căn bản không quản Tàn Thọ.

Tàn Thọ cũng vui vẻ bớt việc, một bước liền đi vào trong nhà Lý Tĩnh, vừa vào cửa liền hô:

-Trinh Anh muội tử? Có nhà không?

Một khắc sau, Lý Trinh Anh vọt ra như gió, hưng phấn kêu lên:

-Con thỏ, người tới rồi!

Tàn Thọ cười hà hà nói:

-Đúng vậy, tới thăm người một chút...

Lý Trinh Anh vui vẻ nói:

-Vẫn là con thỏ người tốt, không giống mấy ca ca kia của ta, đã lâu lắm rồi không có trở về.

Tàn Thọ nghe xong, lập tức nuốt nửa câu sau: “Nhìn xem nhà người có thứ gì tốt để bê đi”, nuốt trở vào.

Tàn Thọ vội ho một tiếng nói:

-Cái gì nhỉ, cha người đâu?

Lý Trinh Anh nói:

-Người đi quân doanh, người tìm người à?

Tàn Thọ lắc đầu nói:

-Không tìm hấn, mẹ người ở nhà không?

Lý Trinh Anh nói:

-Đi đến chỗ Quan Âm Bồ Tát ở Nam Hải rồi, nói là muốn thanh tịnh một lát. Con thỏ, rốt cuộc là người muốn làm gì?

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Đều không ở nhà, quá tốt rồi!

Lý Trinh Anh hồ nghi nhìn Tần Thọ nói:

-Không phải là người có ý xấu gì đó chứ?

Tần Thọ cười hì hì, kéo Lý Trinh Anh sang một bên nói:

-Sao có thể chứ? Có điều, ta thật đúng là có một ý tưởng muốn nói với người.

Lý Trinh Anh nghiêng cái đầu hỏi:

-Ý tưởng gì?

Tần Thọ thở dài một tiếng nói:

-Hỏi người một vấn đề trước, bốn phía tòa phủ đệ của nhà người, ừm... không nói nơi này, chính là giá phòng ở Thiên Dung Thành thế nào?

Lý Trinh Anh nói:

-Đất, sao thế?

Tần Thọ nói:

-Đúng vậy, đất... Bây giờ thế đạo loạn, đồ vật vớ vẩn trong kính đèn cũng đi ra rồi. Mỗi người khiến người ta không dám ngủ... không giống nơi này của các người, Thiên Dung Thành giống như

Kim Loan điện, an toàn, không có phiền phức. Chỗ kia của ta lại không được, trời cao hoàng đế xa, trực tiếp bị ném tới bên ngoài Nam Thiên Môn... thời gian này, không dễ chịu.

Nhìn thấy Tần Thộ nói đến sắp khóc.

Lý Trinh Anh đau lòng nhìn Tần Thộ nói:

-Vậy... vậy ngươi chuyển tới đây đi?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Chuyển? Phòng ở Thiên Dung Thành này đất như vậy, ta cũng không mua nổi.

-Không mua nổi, các ngươi có thể ở nhà ta. - Lý Trinh Anh lập tức nói.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Bỏ đi, mặt người cha kia của ngươi rất khó coi. Nếu như hắn biết ta vào ở nhà của hắn, đoán chừng hắn có thể ôm đùi Ngọc Đế khó c đến khi ta đi mới thôi...

Lý Trinh Anh ngẫm lại cách làm người của phụ thân nàng, cực kỳ nghiêm túc nói:

-Có thể. Con thử, vậy ngươi muốn xử lý thế nào?

Tần Thộ ngồi xếp bằng trước mặt Lý Trinh Anh nói:

-Thực ra, ta cũng có một chủ ý nhỏ, có điều cần các huynh đệ tỷ muội giúp một chút.

-Cần cái gì? - Lý Trinh Anh hỏi.

Tần Thọ thấp giọng nói ở bên tai Lý Trinh Anh cái gì đó, Lý Trinh Anh không thể tưởng tượng nổi nhìn Tần Thọ nói:

-Cái này? Cái này được không?

Tần Thọ nói:

-Ta cũng không biết, dù sao cũng mạnh hơn so với bây giờ đúng không?

Sau khi Lý Trinh Anh nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

-Ta hiểu rồi... Đúng rồi, gần đây Cửu Thái rất nhàm chán, người có muốn đi tìm hân không?

Tần Thọ búng tay một cái nói:

-Ý kiến hay! Thuận tiện giúp ta nghĩ lại chuyện ta vừa mới nói với người! Ta đi tìm Cửu Thái trước!

Nói xong, Tần Thọ nhanh chân chạy...

Cùng lúc đó, bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

-Ồ? Cái con thỏ kia lấy danh nghĩa cùng tắm với nữ tiên, lừa gạt hân tiên đi lên mặt trăng tắm rửa?

Sau khi Ngọc Đế nghe Thái Bạch Kim Tinh nói xong, lập tức cười.

Lúc này, ngồi bên cạnh Ngọc Đế không phải Đế Tuấn phong độ nhe nhàng mà là một thiếu niên đeo nghiêng hoàng quan ở khuỷu tay!

Người này mặc trường bào màu đen thêu kim hoa, Kim Ô phía trên gương cánh muốn bay, vô cùng hoa lệ uy nghiêm! Chỉ có điều t

rường bào mặc trên người hần, phối hợp với vẻ mặt lưu manh, nhìn thế nào cũng thấy giống như là ông chủ bán đồ lậu ở vỉa hè tạm thời hạ giá để làm khuyến mại!

Có điều người này cũng không phải đứng ở bên cạnh Đế Tuấn mà như một tên du côn ngồi xổm ở bên trên một cái long ỷ của Ngọc Đế, cà lơ phát phơ kéo lấy cái đĩa, một tay nắm lấy hạt dưa cắn. Tước mặt hần, trên mặt đất, trải một tầng vỏ hạt dưa rất dày, hiển nhiên là gia hỏa này ăn không ít hạt dưa.

Cho dù là như thế, bất luận là Ngọc Đế, hay là Yêu Sư Côn Bằng, hoặc là Thái Bạch Kim Tinh, từng người đều giống như là không nhìn thấy.

Sau khi nghe Thái Bạch Kim Tinh nói, thiếu niên kia ngẩng đầu một cái, cười nói:

-Ha... Cái con thỏ này sẽ phát tài, lần sau giúp ta hỏi hần một chút, ta muốn nhập cổ phần có được không?

Trên trán Thái Bạch Kim Tinh lập tức đỏ mồ hôi lạnh, đám gia hỏa yêu tộc này, làm việc thật đúng là kỳ dị.

Ngọc Đế cười nói:

-Thái Nhất đạo hữu, nếu như người muốn nhập cổ phần, bây giờ cũng được.

Người này không phải ai khác, mà chính là một trong hai đại trụ cột của yêu tộc Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất!

Đông Hoàng Thái Nhất cười ha ha nói:

-Không biết cổ phần danh nghĩa có được hay không...

Khục khục...

Ngọc Đế, Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp bị một câu nói kia của Đông Hoàng Thái Nhất làm ho sù sụ, đường đường một đời đại đế, vậy mà lại nói ra những lời này! Một đời đại đế, nhập cổ phần vào một kỹ viện tắm rửa, còn muốn nhập cổ phần danh nghĩa? Gia hỏa này có biết xấu hổ không vậy?

Thậm chí Thái Bạch Kim Tinh còn hoài nghi, rốt cuộc là gia hỏa này có phải là Đông Hoàng Thái Nhất người tung hoành Thái Cổ, trấn áp cả nửa bầu trời không, chắc sẽ không phải là một đứa con trai khác của Đế Tuấn giả mạo đó chứ?

Ngọc Đế vội ho một tiếng nói:

-Cái này... người biết rồi đấy, mỗi ngày con thỏ này đều ăn tiêu rất lớn. Trong nhà còn có nữ nhân và người hầu... đoán chừng cũng không có nhiều tiền. Nhập cổ phần danh nghĩa...

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 942: Thái Nhất là một người vui tính

Chương 942. Thái Nhất là một người vui tính

Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhìn ra ý của Ngọc Đế và Thái Bạch Kim Tinh, hẳn cũng không để ý, ngược lại còn nói thẳng thừng:

-Ta là đại đế một đời! Ta nhập cổ phần danh nghĩa, đó có thể là nhập không sao? Khởi cần phải nói, ta nói câu nào, bên trong Thiên Đình này có ai dám không nể mặt ta mà không đi lên trên mặt trăng tắm rửa? Đúng rồi, lúc này người nói con thỏ kia bán cái thẻ gì?

Thái Bạch Kim Tinh trả lời ngay nói:

-Thẻ.

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ bàn một cái nói:

-Đúng rồi! Chính là cái thẻ ung thư bao tử kia! Đến lúc đó, mỗi người làm một tấm, không làm sẽ bị đuổi ra ngoài...

Nghe nói như thế, trên trán Ngọc Đế và Thái Bạch Kim Tinh đều là mồ hôi lạnh, bây giờ bọn họ có hơi hiểu vì sao yêu tộc Thiên Đình huy hoàng nhất thời, rồi cuối cùng vẫn là xong đời. Hơn phân nửa là bị gia hỏa này làm mất...

Lúc này Yêu Sư Côn Bằng đại quân gia của yêu tộc Thiên Đình cũng nghe không nổi nữa nói:

-Cái này... Ngài vẫn là có rãnh thì đơn độc tâm sự với con thỏ đi. Có điều, ta đề nghị, vẫn là đầu tư nhập cổ phần, không hao phí mấy đồng tiền cả.

Đông Hoàng Thái Nhất sờ sờ cằm, mắt liếc nhìn đỉnh đầu, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, Đông Hoàng Thái Nhất hỏi:

-Thật... dùng không đến mấy đồng tiền?

Yêu Sư Côn Bằng gật đầu nói:

-Dù sao thì mặt trăng cũng cần cỗi, giày vò thế này cũng là có hạn, nhất định là dùng không đến mấy đồng tiền.

Bộp!

Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên vỗ bả vai Ngọc Đế một cái!

Ngọc Đế liếc mắt nhìn hắn, hỏi:

-Làm gì vậy?

Đông Hoàng Thái Nhất cười hề hề nói:

-Đạo hữu, chúng ta thân như vậy, mượn ít tiền đi?

Phốc!

Thái Bạch Kim Tinh vụng trộm uống miếng nước, liền phun ra, ngụm nước này suýt chút nữa phun lên mặt Yêu Sư Côn Bằng!

Yêu Sư Côn Bằng thì day day mi tâm, hiển nhiên hắn nhìn không nổi hành vi của Đông Hoàng Thái Nhất nữa, quá mất mặt! Đường đường Đại Đế một đời, chủ nhân của thiên địa, mặc dù bây giờ không phải độc tôn, nhưng đó cũng là một trong hai tôn! Chủ nhân của nửa giang sơn đó!

Nhập cổ phần kỹ viện tắm rửa, còn muốn mượn tiền một vị Đại Đế khác!

Quá mất mặt...

Thế là Côn Bằng nhanh chóng mở miệng nói:

-Đại Đế, cái kia... tiền này thật sự không nhiều, không cần mượn.

Đông Hoàng Thái Nhất liếc mắt nhìn hấn, bất mãn nói:

-Người chắc chắn không nhiều?

Còn Bằng dùng sức gật đầu nói:

-Thật sự không nhiều!

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ cái ghế nói:

-Được! Người bỏ tiền, dù sao cũng không nhiều!

Phốc!

Thái Bạch Kim Tinh phun nước ra ngoài lần thứ hai...

Vẻ mặt Đông Hoàng Thái Nhất ghét bỏ nhìn Thái Bạch Kim Tinh, sau đó nói với Ngọc Đế:

-Cá voi tinh?

Ngọc Đế:

-\$%@...

Ngọc Đế cũng không muốn nói bậy với Đông Hoàng Thái Nhất, thế là nói tránh đi:

-Thái Bạch Kim Tinh, chuyện này của con thỏ, người thấy thế nào?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Tắm cùng với nữ tiên, có thương tổn phong hóa. Hơn nữa, cho dù là trước kia hấn có thể tắm cùng với nữ tiên, đó cũng là người ta coi hấn là con thỏ mà đối đãi. Nếu như thật sự là một đám đại lão

gia, sợ là nữ tiên cũng không đồng ý. Cho nên, đây cũng có thể chỉ là một cái âm mưu... ừm... có thể là con thỏ thiếu tiền?

Ngọc Đế cười cười, không nói gì, nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, giống như là đang nói, người với con thỏ đều là kẻ nghèo!

Gia hỏa Đông Hoàng Thái Nhất này ngồi xổm ở trên vương tọa, gặm hạt dưa, con mắt giống như là mang kính lọc, trực tiếp loại bỏ ánh mắt của Ngọc Đế, tùy ý phun vỏ hạt dưa nói:

-Theo ta thấy, cái con thỏ này rất có đầu óc buôn bán! Yêu tộc Thiên Đình chúng ta luôn luôn thiếu tiền, lát nữa ta phong cho hắn là m Thần Tài, không chừng có thể thoát khỏi nghèo khó. Ài... cứ quyết định như thế đi, lão Yêu, người đi an bài việc này!

Thái Bạch Kim Tinh:

...* &) _\$...

Yêu Sư Côn Bằng cũng là vẻ mặt bất đắc ý và im lặng, yên lặng viết cái gì đó lên trên sách.

Thái Bạch Kim Tinh đi qua liếc nhìn, chỉ thấy trên đó viết: “Nhớ Đế Tuấn...”

Thái Bạch Kim Tinh có chút đồng tình liếc nhìn Côn Bằng, sau đó liền thành thành thật thật đi qua một bên đợi.

Bỗng nhiên Đông Hoàng Thái Nhất liếc qua Yêu Sư Côn Bằng nói:

-Này? Lão Yêu, người ở đó ghen cái ý nghĩ xấu gì đó? Có phải là người đang suy nghĩ xem không biết là con thỏ kia đang làm trò gì không?

Yêu Sư Côn Bằng hít một hơi sâu, bình định sóng cả trong lòng r

Ồi mới nói:

-Đại Đế, thực ra Ngọc Đế bệ hạ cũng đã hiểu cái con thỏ kia đang làm trò gì, đúng không? Bệ hạ?

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn về phía Ngọc Đế nói:

-Người biết? Nói thử xem?

Ngọc Đế cười nói:

-Thực ra cũng không có gì, kính đèn xâm lấn, bốn phía thiên địa cũng không quá yên bình. Lúc này, theo lý mà nói, từng nhà đều là đóng chặt cửa lớn, mở ra một đại trận chống cự lại bất cứ khả năng tập kích này. Nhưng mà con thỏ này đi ngược lại con đường cũ, làm buôn bán, hơn nữa còn là làm hết sức buôn bán, bản thân cái này đã rất có vấn đề. Chắc hẳn mọi người cũng đã gặp cái con thỏ kia, mặc dù ngang bướng, đầu óc lại không cùng ở trên một đường thẳng với mọi người, nhưng mà tuyệt đối không phải đồ ngốc...

Đám người nhao nhao gật đầu, Yêu Sư Côn Bằng nói:

-Căn cứ vào ta điều tra, mặc dù tên kia làm loạn, nhưng mà chưa bao giờ từng chịu thiệt.

Ngọc Đế tiếp tục gật đầu nói:

-Vậy thì đúng rồi... cho nên, hấn ở lúc này đi ngược lại con đường cũ, không đóng cửa, không sửa tường, mà lại mở cửa làm ăn, thực ra cũng không phải là vì kiếm tiền.

Đám người sững sờ!

Ngọc Đế tiếp tục nói:

-Hấn chỉ là muốn mọi người duy trì nhìn lên mặt trăng mà thôi...

mặt trăng ở xa Thiên Đình, thật sự có chuyện gì phát sinh, trên lý luận thì Thiên Đình sẽ cho người đi tương trợ. Nhưng mà chung quy cũng là có chút xa, có tình huống khẩn cấp, khó tránh khỏi không giúp được. Cho nên cái con thỏ này dứt khoát làm như thế, lý do là lắng mọi người đến mặt trăng. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lời này vừa nói ra, đám người liền tình ngộ.

Đông Hoàng Thái Nhất cười nói:

-Vấn đề là con thỏ chết này là lừa gạt mọi người đến, thật sự xảy ra chuyện, thì ai sẽ giúp hắn chứ? Không phá nhà hắn đã là không tệ rồi.

Chương 943: Thái Nhất là một người vui tính (2)

Chương 943. Thái Nhất là một người vui tính (2)

Ngọc Đế nói:

-Vậy thì phải xem bản lĩnh của hắn... Nếu như sau khi mọi người đi, phát hiện không có bị lừa gạt, giúp hắn một chút thì sao chứ?

Đông Hoàng Thái Nhất lắc đầu nói:

-Thần tiên, trời đất bao la, có nơi nào là chưa đi qua, có cái gì là chưa từng thấy? Cái vàng trắng nát đó thì có thể có cái đồ chơi hiếm khiến cho người ta lưu luyến chứ? Chẳng lẽ hắn thật sự tìm mấy n

ữ tiên qua tắm cùng? Đoán chừng nữ tiên sẽ một bàn tay đập chết hần!

Nói đến đây, ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất sáng lên nói:

-Nếu như hần thật sự có thể tìm nữ tiên tới, ta cũng đi qua tắm một chút.

Yêu Sư Côn Bằng che mặt, hiển nhiên là không chịu được hành vi mất mặt này của Đại Đế được nữa, một Đại Đế như người vậy mà lại vì có nữ tiên tắm cùng mà đi tắm rửa? Người còn có thể mất mặt hơn được nữa không?

Thế là Yêu Sư Côn Bằng chủ động nói:

-Đại Đế, chỗ tắm rửa của con thỏ kia rất đắt.

Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ, sau đó nói:

-Vậy thì thôi đi, để hôm khác đi.

Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất kêu lên:

-Không đúng, không phải là chúng ta đã nói là nhập cổ phần sao? Đến lúc đó, ta là cổ đông, nhất định là được miễn phí!

Yêu Sư Côn Bằng:

-^\$#^...

Thái Bạch Kim Tinh thầm cười khỏ: "Hần còn chưa quên cái góc rạ này nữa? Không phải là nghiêm túc đó chứ?"

Đang nói chuyện, Lý Tịnh phần nộ đi đến, vừa vào cửa đã kêu lên:

-Ngọc Đế, ngài phải làm chủ cho ta! Cái con thỏ chết kia không biết là rút cái canh gì cho khuê nữ nhà chúng ta, khuê nữ ngốc kia của ta lại móc rừng đào tám mươi vạn năm nhà mình trồng mang đi!

Ngọc Đế sững sờ, sau đó cười nói:

-Động tác của cái con thỏ này thật đúng là nhanh, hoa đào nhà Lý Thiên Vương, chính là đào thiên tiên, giữa Thiên Đình cũng không còn nhiều lắm loại dòng độc đình này...

Lý Tĩnh khóc nước mắt nói:

-Ngọc Đế, ngài đừng lấy ta làm trò cười nữa, ngài phải làm chủ cho ta đó.

Ngọc Đế bất đắc dĩ nói:

-Đó là con thỏ đào đi?

Lý Tĩnh sững sờ, rồi lắc đầu nói:

-Không phải, là đứa bé Trinh Anh kia, không biết nghĩ thế nào mà lại cho đào đi.

Ngọc Đế gật đầu nói:

-Vậy thì không vội.

-Không... không vội? Ngọc Đế... ta... rất vội.

Lý Tĩnh hiểu rất rõ, đồ vật đã rơi vào trên tay con thỏ, trên cơ bản chính là bánh bao thịt đánh chó, có đi mà không có về. Ghê tởm nhất chính là, cái con thỏ chết kia lúc này cũng có thể ăn cây, hẳn không vội mới là lạ đó. Nhất là gần đây, chiến sự không ngừng, hẳn cũng không biết khi nào sẽ bị phá ra, đến lúc đó, hẳn không qu

ân, sau này chắc cũng không có ai quản. Dù sao mấy đứa con trai trong nhà, còn nuông chiều Lý Trinh Anh hơn so với hân...

Ngọc Đế vội ho một tiếng nói:

-Người vẫn là nên đợi một chút đi, đợi lát nữa mọi người đủ rồi, t hì cùng xử lý.

-Mọi người? - Lý Tịnh nghi hoặc.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng sững sờ, ném hạt dưa trong tay đi, sau đó vỗ đùi nói:

-Hay cho gia hỏa này... ta hiểu rồi, e là cái con thỏ này sẽ không chỉ làm riêng một phiếu! Đột nhiên ta cảm giác được, có thể khoản đầu tư này cũng không nhỏ...

Yêu Sư Côn Bằng liếc mạng gật đầu, bây giờ hân hận không thể khiến Đông Hoàng Thái Nhất quên cái gốc rễ này đi!

Nếu không về sau chuyện này truyền đi, Đại Đế yêu tộc Thiên Đì nh, Đông Hoàng Thái Nhất, sau khi phục sinh thì việc đầu tiên là buôn bán, nhập cổ phần vào nhà tắm nhỏ ở vùng núi xa xôi!

Hân nghĩ thế nào cũng cảm thấy mất mặt!

Vừa nói xong, một nữ tử chạy vào báo cáo:

-Khởi bẩm Ngọc Đế, một tập thể thực vật trong ngự hoa viên đang chạy, dẫn đầu là một mộc tinh gọi là Cửu Thái. Mở đường chính là con thỏ kia... cái này... có quản không?

Ngọc Đế thờ dài nói:

-Để sau rồi nói.

Đông Hoàng Thái Nhất cười nói:

-Cái gì gọi là để sau rồi nói? Thân là Đại Đế, lòng dạ phải rộng lớn, đừng luôn ở trên một mẫu ba đất của nhà mình... Bởi vì có cái gọi là đất ở xung quanh đều là vương thổ, nếu đã đều là thiên hạ của chúng ta, đặt ở chỗ nào thì không phải là của chúng ta chứ? Là làm sao mà phải xoắn xuýt chỉ được đặt ở cửa nhà người?

Ngọc Đế cười ha ha, liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên có loại dự cảm xấu...

Đúng lúc này, một tên nam tử mặc khôi giáp đi đến, vừa vào cửa, mũ giáp đã nổ nát vụn, chín cái đầu chim cùng sói khóc quỷ gào, nước mắt nước mũi rơi đầy trời vọt vào, vừa chạy vừa hô:

-Đại Đế, không hay rồi? Cây hạt dẻ mùi rượu ở hậu viện của người bị cái con thỏ kia khiêng đi rồi!

Đông Hoàng Thái Nhất sửng sò, Ngọc Đế thì cười híp mắt nhìn hẩn nói:

-Thân là Đế Vương, lòng dạ phải rộng lớn...

Đông Hoàng Thái Nhất vừa nghe đã cảm thấy lời nói này sao lại có vẻ quen tai?

Có vẻ như lần trước Đế Tuấn đã nói với hắn, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế kia cũng là người học lại rất nhanh!

Trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất chưa tính toán gì đã chửi con mẹ nó lao nhanh đi, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Những Đại Đế ở thời đại này của các người, có phải đều là thích học người khác nói chuyện không?

Ngọc Đế cười ha ha nói:

-Tạm được, chúng ta đều không ngại học hỏi kẻ dưới.

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ bàn một cái, trực tiếp giẫm một chân lên trên long ý, một trên giẫm ở trên ghế dựa, giống như tên lưu manh, vén tay áo lên, đỏ mặt, gầm thét:

-Không ngại học hỏi kẻ dưới? Ai là kẻ dưới? Luận tuổi tác người nhỏ hơn so với ta, luận tu vi ta cũng không sợ người! Không ngại học hỏi kẻ dưới... con mẹ nó, ai phát minh cái từ này vậy? Ta muốn giết chết hắn!

Ngọc Đế nói:

-Trong ba người nhất định là có người là thầy ta, ta không hiểu, hỏi người là được.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa nghe thấy lời này, một khắc trước, tính tình nóng nảy còn muốn phát tác, thì một khắc sau liền ngồi xổm ở trên ghế, bung đĩa gỗ vào ba tong cười ha ha nói:

-Ta thích nghe lời này, nói lần nữa đi?

Yêu Sư Côn Bằng thật sự là không nhìn được Đại Đế nhà mình bị mất mặt ở đó nữa, thế là vội ho một tiếng nói:

-Đại Đế, lời này là có điển cố. Ý tứ đại khái chính là có một thánh hiền, trên đường gặp được ba người ngu xuẩn, thánh hiền không hiểu cái gì sẽ hỏi bọn họ... Đây chính là trong ba người sẽ có người là thầy ta...

Bốp!

Chương 944: Cào

Chương 944. Cào

Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp đập đĩa hạt dưa vào trên đầu Ngọc Đế, kêu lên:

-Móa! Ta phát hiện con mẹ nó không nên chơi cùng với các người! Những gia hỏa của Thiên Đình thời kỳ sau này, từng người đều là trong đầu cả ngày đều nghĩ vòng vèo? Có việc thì có thể lấy ra để giải quyết được không? Làm gì phải giả vờ như vậy?

Ngọc Đế cũng không tức giận, cầm một đĩa hạt dưa lên chậm rãi gặm nói:

-Nếu như ngươi còn không ra tay, cây kia của ngươi sẽ bị con thỏ chuyển về mặt trăng đó.

Đông Hoàng Thái Nhất bĩu môi nói:

-Ta nói rồi, làm đế vương thì lòng dạ phải rộng lớn! Không phải chỉ là một cây hạt dẻ mùi rượu thôi sao? Cho hắn! Ta không tiếc!

Ngọc Đế nói:

-Thật?

Đông Hoàng Thái Nhất dùng sức gật đầu nói:

-Thật!

Ngọc Đế nói:

-Vậy người có thể đừng cào cái ghế của ta nữa không? Rất đắt đó.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất, vừa rồi lúc hắn nói chuyện, đã cào ba đường lên long y của Ngọc Đế, giống như là tiểu đội trưởng đánh dấu vậy...

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng thu tay lại, ra vẻ bình tĩnh nói tránh đi:

-Quý Xa, vì sao cái con thỏ kia lại đào cây nhà ta?

Quý Xa tội nghiệp nói:

-Đại Đế, ngài cũng biết đó, ta không thể chọc vào con thỏ kia. Ta cũng không biết vì sao hắn đào cây nhà ta, cho nên cũng không dám hỏi...

Bộp!

Ai cũng không thấy rõ Đông Hoàng Thái Nhất nhặt đĩa hạt dưa ở trên đất lên như thế nào, sau đó đồng thời hóa thành chín cái đập lên mặt Quý Xa!

Dù sao thì lúc đĩa rơi xuống, trên mặt Quý Xa dính đầy vỏ hạt dưa.

Đông Hoàng Thái Nhất hàm hừ chỉ vào Quý Xa nói:

-Xem cái bộ dạng phế vật của người đi! Người con mẹ nó không ngăn cản được, thì không thể hỏi một chút à?

Quý Xa tội nghiệp hỏi ngược lại:

-Không phải kết quả cũng đều như thế sao?

Nhất thời Đông Hoàng Thái Nhất không phản bác được, theo bản năng liền đưa tay hướng sang một bên, năm ngón tay khép lại, rồi mở ra cào! Kết quả là cào vào không trung.

Vừa nghiêng đầu, chỉ thấy Ngọc Đế đã rời cái ghế đi cách xa năm mét từ lúc nào!

Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ trừng mắt nhìn Ngọc Đế nói:

-Nhìn cái bộ dạng keo kiệt của ngươi kìa!

Ngọc Đế nói:

-Ngươi mới là người keo kiệt! Móc tróc da cái ghế của ta rồi...

Đông Hoàng Thái Nhất vội ho một tiếng, rồi nghiêng đầu nói:

-Được rồi, một cái cây mà thôi, ta hào phóng, ta... đại nhân rộng lượng! Ta... khục khục... ta... gần đây có người của kính đen xuất hiện không? Ta muốn ngự giá thân chinh!

Đám người nghe vậy, lập tức xấu hổ, cái này không phải ngự giá thân chinh! Đây rõ ràng là nổi giận trong bụng mà không có chỗ phát tiết, tìm cái lý do để phát tiết đi!

Yêu Sư Côn Bằng rất hiểu Đông Hoàng Thái Nhất, cho nên trực tiếp giả chết, không rên một tiếng.

Quả nhiên, một lát sau, Đông Hoàng Thái Nhất liền ném việc này ra sau đầu, ngồi xếp bằng trên ghế, đang muốn nói gì đó, thì bỗng nhiên vỗ cái ghế hoảng sợ nói:

-Đúng rồi! Cái con thỏ chết kia vào hậu viện, hắn không có đi đến tiền viện chứ?

Sau đó liền nghe Quỷ Xa khóc thảm nói:

-Bệ hạ, vừa rồi ta muốn nói, nhưng mà ngài không cho ta cơ hội.

-Người nói...

Biểu cảm của Đông Hoàng Thái Nhất cực kỳ khản trương và dữ tợn.

Quỷ Xa nhìn thấy dáng vẻ của Đông Hoàng Thái Nhất, hắn có loại cảm giác nếu hắn dám nói một câu không hay, sẽ bị đập chết luôn!

Mười tám con mắt của Quỷ Xa chuyển loạn, cuối cùng trừng mắt định thần lại nói:

-Đại Đế, con thỏ có đi qua tiền viện, có điều ta còn chưa kịp đi xem tình hình của tiền viện. Cái này là vì hậu viện bị đào cây, ta lập tức đến bấm báo.

Chủ ý của Quỷ Xa rất đơn giản, dù sao thì nói ra tình hình nhất định sẽ bị đồn, cho nên, dứt khoát ta không biết là được rồi? Nhưng mà nhất định là có chuyện.

Quả nhiên, Đông Hoàng Thái Nhất không ngồi yên được nữa, xông vọt lên, sải bước vọt tới cổng Lăng Tiêu Điện, miệng la hét:

-Bà nội nó, con thỏ chết, hôm nay ta không cùng người tâm sự cho tốt thì không được!

Nhìn thấy bóng lưng Đông Hoàng Thái Nhất nghênh ngang rời đi, lại nhìn vỏ hạt dưa đầy trên đất, đám người liền thở dài một trận.

Thái Bạch Kim Tinh vô cùng đồng tình nhìn Yêu Sư Côn Bằng nói:

-Lão ca, người thật không dễ dàng.

Yêu Sư Côn Bằng thở dài một tiếng nói:

-Ài... thật hâm mộ người.

Nói xong, Yêu Sư Côn Bằng cũng rời đi.

Thái Bạch Kim Tinh ngửa đầu nhìn Ngọc Đế, hỏi:

-Ngọc Đế, chúng ta có quản cái con thỏ kia không?

Ngọc Đế cười nói:

-Hắn không tới bắt, ta còn chuẩn bị đưa qua cho hắn đó. Hắn đã tới bắt, vậy thì tùy hắn cầm đi đi.

Thái Bạch Kim Tinh nghe đến đó, triệt để tròn tròn mắt. Mặc dù hắn rất hiểu Ngọc Đế, nhưng mà hắn hiểu là một bộ phận Ngọc Đế nguyện ý biểu hiện ra ngoài, còn phần Ngọc Đế không muốn biểu hiện, thì Thái Bạch Kim Tinh thật sự là không hiểu.

Có điều Ngọc Đế đã nói như vậy, Thái Bạch Kim Tinh cũng không quản nhiều nữa, khom mình hành lễ, cáo lui.

Lúc này, trên bờ vai Tàn Thọ khiêng một cái cây, đi theo phía sau là một cái cây đại thụ lớn, phía sau cái miệng của đại thụ giống như là có một đám hoa hoa gì đó như một làn khói theo theo sau, đại thụ tinh gì đó...

Đội ngũ này trùng trùng điệp điệp đi ra từ Ngự Hoa Viên, rẽ ngoặt qua dưới chân núi Thục Sơn, cuối cùng đứng ở rìa vườn mảnh thú cách đó không xa.

Đội ngũ này thật sự là quá lớn, nhất là Hành Thái, cái đầu của hắn dường như có thể dùng hình ảnh cắm vào bầu trời để hình dung.

Những cây cối hoa cỏ đi theo phía sau hắn cũng không có cái nào là đèn đã cạn dầu, mỗi một cái đều có thể tự mình rút bộ rễ từ trong đất ra, sau đó cất bước dọn nhà đi theo Hành Thái.

Đương nhiên quan trọng là số lượng!

Nói như vậy vì Ngự Hoa Viên chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, được gọi là một đại thế giới!

Hành Thái chính là viện trưởng kiêm chức bảo mẫu và nửa cha mẹ của cái đại thế giới vườn cây kia.

Hắn vừa đi, dường như là những cây có thể nhúc nhích trong ngự hoa viên đều bò ra ngoài, không thể động đậy, thì cũng nhờ quan hệ, tìm người giúp hắn rút ra, chạy theo.

Bây giờ, bọn gia hỏa Hành Thái này đi, trong ngự hoa viên chỉ còn lại mấy cây đặt ở dưới tảng đá, chưa kịp phát hiện ra tiếng động hoặc là ngủ quên không thấy đoàn tàu cỡ đại chuyển nhà...

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 945: Con thỏ vợ vét đại quân

Chương 945. Con thỏ vợ vét đại quân

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên cũng sẽ dẫn tới ánh mắt chú ý của vô số người.

Nếu như là người bình thường, đừng nói là ra khỏi Thiên Đình, cho dù là ra khỏi ngự hoa viên, cũng đều là khó có khả năng.

Nhưng mà mọi người thấy người dẫn đội này là con thỏ, thế là nhao nhao nghiêng đầu đi, làm như không nhìn thấy.

Đến đây, Tần Thộ vung tay lên, đại quân lập tức chỉnh tề ngừng lại.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn vang lên:

-Người nào dám quấy rầy sự thanh tĩnh của Mãn Thú Viên?

Sau đó thấy một tiểu thổ địa chui ra từ một cái gò đất nhỏ, sau đó lão nhân này bị hù không nhẹ, quay người liền chuẩn bị chạy.

Dù sao, Thiên Đình bây giờ loạn thành một bầy, một khấc trước còn đánh nhau với yêu tộc, đại quân yêu tộc phá cảnh, liền là một mảnh tử thương và kêu rên. Vất vả lắm mới vượt qua được, thì lại tới kính đen...

Cho nên, nhìn thấy thanh thế đối phương to lớn, tiểu thổ địa trực tiếp coi đối phương như người xâm nhập.

Tần Thộ nhanh chóng hô lên:

-Tiền bối, đừng đi! Là ta!

Tiểu thổ địa nghe được âm thanh quen tai, quay đầu liếc nhìn, vừa vặn nhìn thấy một khuôn mặt mập mạp đi tới suýt chút nữa trực tiếp dấn lên trên mặt của hắn!

-Ai nha, ta phi!

Tiểu thổ địa suýt chút nữa ngã sau sau ngã xuống đất, sau đó tập trung nhìn, hoảng sợ nói:

-Con thổ!

Tần Thộ không còn gì để nói, sao mà người nào thấy hắn, cũng đều gọi là con thổ thế? Không thể gọi tên của hắn à?

Mặc dù tên gọi không dễ nghe, nhưng mà Tần Thộ vẫn rất vừa ý cái tên này, hắn cũng không chê.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng Tần Thộ lại nói:

-Là ta.

Lòng tiểu thổ địa vẫn còn sợ hãi, liếc nhìn đại quân rừng cây ở xa xa, hỏi:

-Đây là?

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Không có gì, chính là vàng trắng kia của ta quá hoang vu, ngoài rừng cây hoa quế thì cái gì cũng không có. Bây giờ ta hay ở đó, dù sao cũng phải tô điểm một chút đúng không? Những người bạn này nguyện ý đi ở chỗ kia của ta, cho nên bảo ta dẫn đường.

Thổ địa nghe đến đây, cũng yên lòng. Có điều, hắn cũng không hiểu, cái con thổ này quang minh chính đại đào góc tường Thiên Đình mà không có ai quản à?

Đúng lúc này, Tần Thộ móc ra một tấm lệnh bài, nói:

-Đây là sự phụ tá cho ta, cái này là của Thực Thần, người xem một chút có phải thật không vậy.

Tiểu thổ địa đi tới nhìn một chút, kinh ngạc nói:

-Đều là thật! Hai người bọn họ hòa hảo rồi?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Không biết, dù sao lúc ta đi ngang qua chỗ sư phụ ta, hắn cho ta hai tấm lệnh bài này. Hắn nói, có hai tấm lệnh bài này, đồ vật trên mặt đất nhà bọn họ đều sẽ do ta điều phối.

Tiểu thổ địa ngạc nhiên nói:

-Vậy người đây là?

Tần Thọ nói:

-Những động vật ở vườn Mãnh Thú và vườn Linh Thú đều đã ở đây lâu như vậy rồi, chắc hắn cũng cô độc tịch mịch? Hay là đều c huyển tới chỗ ta đi?

Tiểu thổ địa hoảng sợ nói:

-Đều đều đều... đều chuyển? Người đây là dự định không giữ lại cho sư phụ người một cái lông à?

Tần Thọ cười nói:

-Hắn qua thì ta cũng chuyển vậy, dời qua hắn mới tiện hạ thủ.

Lúc này tiểu thổ địa mới hiểu được ý của Tần Thọ, gật đầu nói:

-Vậy được rồi, ta sẽ giúp người lo những động vật và nhóm linh thú kia.

Tần Thọ nói:

-Sau đó người cũng thu dọn một chút đồ đi.

Tiểu thổ địa sững sờ, chỉ mình nói:

-Ta cũng thu dọn đồ đạc?

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đúng vậy, cùng ta đi đến đó.

Tiểu thổ địa nghe xong, có chút do dự.

Tần Thộ cười nói:

-Đừng do dự, sự phụ ta nói còn không rõ sao? Thứ chạy trên mặt đất đều có thể mang đi, bao gồm cả người! Đương nhiên, nếu người cứng rắn nói mình là chui từ trong đất ra, ta cũng thừa nhận.

Tiểu thổ địa lập tức cười, nói:

-Được rồi, ta đi lấy đồ.

Kết quả là, vốn dĩ là hình ảnh đại quân thực vật trùng trùng điệp điệp, lại gia nhập thêm một đám gà vịt chó mèo, sài lang hổ báo, chim tước bay đầy trời.

Chờ lúc đám người này đi tới Nam Thiên Môn, Ma Lễ Thộ và Kim Thiềm trực tiếp trợn tròn mắt!

Có điều hai người cũng không ngăn trở, mà cứ trơ mắt nhìn Tần Thộ dùng phép thuật bảo vệ những dã thú nhỏ yếu và hoa hoa cỏ cỏ kia đi thẳng đến mặt trăng.

Tần Thộ đi không bao lâu thì một gia hỏa cà lơ phất phơ cũng đi tới Nam Thiên Môn.

Ma Lễ Thọ dường như là theo bản năng hô lên:

-Ai?

-Ta!

Một âm thanh lười biếng vang lên.

Ma Lễ Thọ nhìn kỹ, chỉ thấy gia hỏa này mặc một thân trường bào xích kim, có điều không biết là nửa đoạn áo choàng phía dưới không biết đi đâu, trường bào biến thành ngắn què, một tên đầu t o, quần cộc, chân trần, nhìn thế nào cũng thấy đều là một bộ y quan không ngay ngắn, bộ dạng thiếu đôn muồn bị thu thập.

Ma Lễ Thọ chưa từng gặp tên này, cho nên, điều đầu tiên hắn nghĩ tới không phải là đại bá chủ chính kinh thời kỳ cổ mà là xem đối phương trở thành một thần tiên tản mạn nào đó có đam mê vô lượng.

Ma Lễ Thọ đang muốn nói gì đó, e là gia hỏa này cũng bị con thỏ kia hớ, thời khắc mấu chốt không có thuận tính bộc phát, mà theo bản năng liếc qua Kim Thiềm.

Chỉ thấy nụ cười nịnh nọt của Kim Thiềm, đồng thời trực tiếp cầm túi Tu Di ở trong tay đưa cho gia hỏa cà lơ phất phơ kia, nói một câu:

-Tiểu nhân chỉ có như vậy, nếu ngài không đủ tiền, lát nữa mấy người chúng ta lại đưa cho ngài một chút nữa?

Đông Hoàng Thái Nhất ước lượng túi Tu Di, cười nói:

-Hàng tồn không tốt sao, được rồi, nhớ kỹ người rồi.

Kim Thiềm vui mừng, vội vàng nói cảm ơn:

-Cảm ơn ngài!

Ma Lễ Thọ cũng không phải người ngu, thấy cảnh này, sao còn không rõ vị trẻ tuổi kia địa vị không đơn giản chứ. Thế là chỉnh lại vạt áo, mắt nhìn phía trước, chỉ coi như không thấy đối phương.

Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất thu túi Tu Di, búng tay một cái nói:

-Được rồi, hôm nay vừa vặn có thời gian, mang các người đi tổng tiền. Đi gọi mấy ca ca của người đến đi.

Kim Thiềm lập tức vui vẻ nói:

-Ta chạy đi gọi bọn họ tới!

Sau đó Kim Thiềm móc ra một khối ngọc thạch, tiện tay bóp nát.

Đông Hoàng Thái Nhất đặt mông ngồi xuống, móc ra một túi hạt dưa, cắn. Lúc này thấy dây đỏ trên đất, hỏi:

-Cái này là bên nào với bên nào đây?

Chương 946: Con đường kinh doanh của con thỏ

Chương 946. Con đường kinh doanh của con thỏ

Kim Thiềm vội vàng chỉ bên mình nói:

-Chúng ta bên này, bên kia là Ngọc Đế.

Đông Hoàng Thái Nhất mắng:

-Bà nội nó, vay tiền cũng không cho mượn.

Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất liền ném vỏ hạt dưa tới lòng bà n chân Ma Lễ Thọ!

Ma Lễ Thọ thấy vậy, trên trán đều là vạch đen! Hắn vốn cho rằng loại gia hỏa không có lễ phép giống Kim Thiềm này cũng đã là cực hạn của yêu tộc Thiên Đình, không ngờ được còn có một tên không biết lễ phép, quá đáng hơn!

Có điều Ma Lễ Thọ cũng đã hiểu, người trẻ tuổi kia có thể tìm Ngọc Đế vay tiền!

Nhưng mà Ngọc Đế không cho mượn, cái này đã nói lên vấn đề.

Ngọc Đế không có tiền sao? Đương nhiên không có khả năng!

Tài phú tam giới đều ở trong tay Ngọc Đế đó!

Vậy thì vì sao hắn không cho mượn chứ? Phân lượng của người vay tiền không đủ?

Ngay lúc Ma Lễ Thọ đang suy nghĩ thì một bóng người bay tới từ đằng xa, sau đó từ xa đã hô:

-Ma Lễ Thọ, ngươi có thấy một con chuột chạy qua đây không?

Trên trán Ma Lễ Thọ lập tức đều là vạch đen, vừa một chữ một câu không nhìn thấy! Kết quả cảm giác túi da trên lưng run một trận, cúi đầu nhìn thì vừa vặn thấy nửa cái đuôi vừa giật vào.

Trong nháy mắt đó Ma Lễ Thọ đã hiểu, trong lòng mắng một câu: “Hoa Hồ Điêu ngốc, người con mẹ nó muốn ăn chuột, nói với ta! Người động vào con thỏ kia để làm gì?!”

Ma Lễ Thọ tiếp xúc với con thỏ kia đã nhiều, biết gia hỏa này là quý trọng, khó đối phó. Đùa nghịch tâm cơ với hắn, chắc chắn sẽ bị hố, dù sao cháu trai này căn bản là không tuân thủ quy tắc. Người chơi sức mạnh, hắn chuyển chỗ dựa!

Người chơi chỗ dựa! Hắn chơi sức mạnh!

Sức mạnh đến trước chỗ dựa của người? Hắn trực tiếp không biết xấu hổ!

Cho nên, Ma Lễ Thọ đã sớm nghĩ thông suốt đối phó với con thỏ như thế nào, trực tiếp cầm Hoa Hồ Điêu ra, không nói lời nào đè xuống đất hành hung một trận!

Ma Lễ Thọ vừa đánh vừa mắng:

-Cho người trộm đồ này, cho người đi trộm chuột này! Người còn nhỏ, chuyện tốt không làm, một con chuột mà người cũng đi trộm? Ta là cho người ăn không đủ, hay là cho người uống không đủ?!

Chẳng ai ngờ rằng, Tàn Thọ chỉ thuận miệng hỏi một câu, kết quả tình cảnh đã phát triển đến tình trạng máu tanh thế này.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn dĩ còn đang ngồi ở bên trên dây đỏ nhả vỏ hạt dưa về bên này, lần đầu tiên chủ động xô dịch cái móng.

Kim Thiềm thì cực kỳ hiểu hành vi của Ma Lễ Thọ, còn âm thầm dựng một ngón tay cái lên với Ma Lễ Thọ.

Quả nhiên, Tàn Thọ cho tới bây giờ đều là ăn mềm không ăn cứng, sau khi gia hỏa này thấy vậy thì vội vàng chạy tới, một tay kéo

Hoa Hồ Điêu về phía sau hô:

-Ai ai ai ai! Ngừng! Ngừng! Dừng! Dừng!

Ma Lễ Thọ vẫn dĩ còn muốn diễn kịch, kết quả vừa nghe thấy âm thanh này, lập tức dừng lại, nếu không hẳn không xác định được cái con thỏ này sẽ làm ra chuyện gì.

Ma Lễ Thọ chào Tần Thọ:

-Thỏ gia, chuyện này là ta không tốt, thời khắc máu chót, ta không coi chừng tên oắt con, để cho hắn trộm chuột của ngài. Ngài yên tâm, nên bồi thường thế nào, chúng ta nhất định sẽ bồi thường!

Mặc dù Tần Thọ nhìn ra là Ma Lễ Thọ không tình nguyện, nhưng mà chính như mọi người nói, tính cách của hắn là ăn mềm không ăn cứng.

Người ta đã nói như vậy rồi thì hắn còn có thể nói cái gì?

Thế là Tần Thọ thở dài nói:

-Được rồi, đừng giày vò hắn nữa, chỉ là một con chuột thôi mà...

Nghe đến đây, Ma Lễ Thọ âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Đông Hoàng Thái Nhất thì ở bên cạnh không ngừng cười ha ha, lên lên kéo ống quần kim xoa xuống:

-Cái con thỏ này bị lừa rồi, chịu thiệt sưng rồi, ha ha... cái con Hoa Hồ Điêu kia da dày thịt béo, đánh một trận giống như là không đánh vậy.

Kim Thiềm vừa muống gật đầu theo, sau đó liền nghe Tần Thọ nói:

-Lát nữa ta bắt một trăm con chuột tinh đưa qua là được rồi, nhớ kỹ, ta muốn chuột tinh. Quá xấu thì không tính!

Lời này vừa nói ra, Ma Lễ Thọ trực tiếp trợn tròn mắt!

Đã nói chỉ là một con chuột mà?

Hoa Hồ Điêu nhà hắn chỉ ăn một con chuột, hắn lại phải bồi thường một trăm con chuột tinh? Còn con mẹ nó phải đẹp mắt?!

Nội tâm Ma Lễ Thọ sụp đổ, trên mặt lại cố gắng nặn ra một nụ cười:

-Được... thỏ gia, lát nữa ta sẽ đưa đến phủ ngài.

Tân Thọ chấp tay nói:

-Trượng nghĩa! Không cần đưa đến phủ, người đưa bọn chúng đến Phong Hoa Thành là được rồi...

Nhìn đến đây, Đông Hoàng Thái Nhất chẹp chẹp miệng nói:

-Ôi đêch... kinh doanh chính là làm như vậy à! Nào có giao dịch công bằng gì, lão tử còn mạnh hơn so với người, trực tiếp dùng sức mạnh là được rồi! Mạnh... hợp tác với loại người này, đảm bảo sẽ không lỗ!

Kim Thiềm ở bên cạnh nghe không hiểu hỏi:

-Ngài nói cái gì đó?

Đông Hoàng Thái Nhất không trả lời hắn, trong đầu nhanh chóng tính toán cái gì đó, sau đó vừa gắp hạt dưa vừa nhả về phía đối diện.

Giải quyết vấn đề của Ma Lễ Thọ, Tân Thọ nhìn về phía Đông Ho

àng Thái Nhất cả lơ phát phơ, nhướn mày, truyền âm cho Ma Lễ Thọ nói:

-Cháu trai này là ai thế?

Trong lòng Ma Lễ Thọ buồn khổ, có điều vẫn thành thành thật thật nói tình hình với hắn.

Lông mày Tàn Thọ nhướn mày lên nói:

-Ha ha, cháu trai này là cố ý nhỏ về phía chúng ta có đúng không?

Nói xong, Tàn Thọ đặt mông ngồi ở bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, nhấc mí mắt lên nói:

-Nhỏ về phía nào thế? Đây là nhà ngươi à? Nhỏ bừa hạt dưa đầy đường, một chút tổ chất cũng không có?

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức ngậy ngấn cả người.

Kim Thiềm ở bên cạnh che mặt, thầm cười khổ nói:

-Ôi đêch, con thỏ này quá mạnh! Cả đời này của Đại Đế nhà chúng ta chắc cũng không có ai dám răn dạy hắn như thế đi... đây chắc cũng là lần đầu. Không biết hắn có động thủ dưới cơn nóng giận không...

Nhưng mà khiến Kim Thiềm ngạc nhiên là, Đông Hoàng Thái Nhất gãi gãi đầu nói:

-Không thể nhỏ sao?

Hai mắt Tàn Thọ khẽ đảo nói:

-Ta đến nhà ngươi rồi nhỏ bừa vỏ hạt dưa, ngươi có đồng ý không?

Đông Hoàng Thái Nhất nói với vẻ không quan trọng:

-Đồng ý.

Lúc này đến lượt Tần Thộ bó tay rồi, Tần Thộ cẩn thận nhìn chăm chăm Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất cũng cẩn thận nhìn chăm chăm Tần Thộ.

Chương 947: Hai tiện nhân giao chiến

Chương 947. Hai tiện nhân giao chiến

Sau khi hai người nhìn nhau hồi lâu thì cùng lắc đầu, trăm miệng một lời mà nói:

-Hóa ra là một kẻ ngu!

-Người mắng ai?!

Hai tên gia hỏa cùng nhảy dựng lên, chỉ vào mũi đối phương kêu lên!

Chỉ có điều, Đông Hoàng Thái Nhất cao hơn, có thể chỉ vào mũi Tần Thộ.

Tần Thộ thì người lùn chân ngắn, nhất thời thua thiệt, ngón tay không với tới được Đông Hoàng Thái Nhất. Có điều phản ứng của hắn cũng nhanh, sau một khắc, cánh tay liền biến dài, chỉ vào trên

mũi Đông Hoàng Thái Nhất!

Sau đó hai tên gia hỏa nhao nhao dùng sức, chỉ mũi của đối phương đến biến hình, rồi lại trăm miệng một lời mà nói:

-Người con mẹ nó rốt cuộc là ai vậy? Dám đối với ta như vậy?!

Sau khi hai tên gia hỏa mắng xong, lại nhìn nhau, rồi cùng gầm thét lên:

-Người có thể đừng có học ta không!

Sau đó hai người tiếp tục mắt lớn trừng mắt nhỏ, cuối cùng cùng quay đầu, ngồi xuống lưng tựa lưng, mắng:

-Cái đồ ngu xuẩn!

Sau đó hai người lại cùng quay đầu, nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ!

Lần này hai trông mắt nhìn nhau trọn vẹn một canh giờ!

Trong lúc đó, các thần tiên qua đây nhìn thấy hai người này, nhao nhao lui lại đi đường vòng, dù là Đông Thiên Môn cách vô cùng xa, nhưng cũng không có ai nguyện ý đi qua hai người này.

Từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng hai người nghiêng đầu, ai cũng không nhìn ai nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất tiếp tục gặm hạt dưa, Tàn Thọ thì móc ra một cái đùi gà lớn rồi ăn, đây là Trù Thần làm, tay nghề đương nhiên là cực kỳ tốt, vừa lấy ra thì mùi thơm đã bay khắp mười dặm, nhất thời khiến cho bụng của các thiên binh ở Nam Thiên Môn kêu ừng ực.

Kim Thiềm ở bên cạnh không ngừng nuốt nước bọt, nín nọt nói:

-Thỏ gia, người đang ăn cái chân gì đấy? Thơm quá!

Hai mắt Tần Thộ trợn một cái, liếc nhìn Kim Thiềm nói:

-Không nhìn ra à? Chân chim!

Kim Thiềm liều mạng gật đầu nói:

-Nhìn ra rồi, hít hà... mùi rất thơm.

Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên chọc vào bụng hấn, sau đó trợn mắt một cái, Kim Thiềm thấy hành động của mình làm Đông Hoàng Thái Nhất mất mặt, thế là lập tức thành thành thật thật đứng ngay ngắn, bất động.

Sau đó hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất trợn một cái, lại thọc vào cái bụng hấn, cũng trợn mắt nhìn hấn một cái.

Kim Thiềm nghiêng đầu, vẻ mặt mơ hồ nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, giống như đang hỏi:

-Đại Đế, ngài muốn làm cái gì? Có thể nói chuyện không?

Sau đó hấn liền thấy Đông Hoàng Thái Nhất đưa lưng về phía Tần Thộ, sau đó không ngừng bấu môi về phía sau lưng...

Kim Thiềm nghĩ nửa ngày, thử thăm dò truyền âm hỏi:

-Đại Đế, ngài vẫn là nói chuyện đi.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong, lập tức nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo hấn, gầm thét lên:

-Lão tử muốn ăn chân chim! Là loại cái con thỏ kia ăn! Đi đoạt tới cho ta, rõ chưa?!

Lỗ tai Kim Thiềm bị rỗng tới sắp điếc, vừa xoa lỗ tai, vừa nói:

-Đại Đế, cái này... ta đánh không lại hần thì đoạt thể nào. Hay là ngài tự mình động thủ?

Hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất khẽ đảo nói:

-Ta con mẹ nó, đường đường là Đại Đế một đời, đi đoạt chân chim của con thỏ?! Người không ngại mất mặt nhưng ta ngại mất mặt! Ấy? Cái chân chim này ở đâu ra vậy? Ăn xong đã rồi mắng tiếp!

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không biết có phải cố ý hay không, dù sao thì cánh tay vung lung tung, chân chim của con thỏ liền rơi vào trong tay hần.

Vốn dĩ Tần Thộ còn đang ăn sảng khoái, kết quả trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi chân chim đâu, ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy nó nằm trên tay cháu trai kia, lập tức phát hỏa, cả giận nói:

-Tiểu tặc! Đưa chân chim cho ta!

Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu liếc nhìn Tần Thộ, rồi chỉ vào chân chim trong tay hần nói:

-Người nói ai là tiểu tặc?

Tần Thộ chỉ vào Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Nói người đó! Chân chim người đang cầm trong tay là của ta, nhân chứng, vật chứng ở đây, người còn muốn nói cái gì? Được rồi, đi tìm Đế Tuấn Đại Đế nhà các người nói rõ lý lẽ!

Đông Hoàng Thái Nhất nghe thấy muốn tìm Đế Tuấn, vội vàng hô một tiếng nói:

-Đừng... Đợi đã... Con thỏ, người nói ta đoạt chân chim của người có đúng không?

Tần Thọ gật đầu.

Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên quay đầu, đập bay Kim Thiềm, chỉ vào Kim Thiềm mắng:

-Bảo người làm người tốt, người không làm, học ăn trộm rồi có đúng không hả? Xem tiền đồ của người đi, chân chim cũng trộm! Cái thứ đồ chơi này yêu tộc Thiên Đình chúng ta không có sao? Tại sao phải trộm? Đồ ăn trộm thì ngon hả? A? Trộm xong còn đưa cho ta! Vu oan hay là hãm hại đây hả?!

Kim Thiềm nằm rạp trên mặt đất, nước mắt chảy xuống rầm rầm, hấn thề, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hấn phải chịu uất ức như thế! Rõ ràng là bị vu hãm, còn con mẹ nó không dám phản kháng!

Thậm chí còn phải liều mạng gật đầu phối hợp...

Quá đáng hơn là, Đông Hoàng Thái Nhất một bên mắng hấn không nên trộm đồ, khiến cho yêu tộc Thiên Đình mất mặt, một bên đã ăn hết cái chân chim!

Cuối cùng, cháu trai này còn sờ lên miệng, lau sạch sẽ dầu ở ngoài miệng, rồi kín đáo đưa cái xương đùi chim cho Tần Thọ, thẳng tay nói:

-Yên tâm, yêu tộc Thiên Đình chúng ta sẽ không bỏ qua cho người xấu. Trận đòn này coi như bồi tội với người, người thấy có được không?

Tần Thọ tròn tròn mắt, hấn đã gặp qua người vô sỉ, nhưng chưa thấy người nào vô sỉ như này!

Tần Thộ tự hỏi, mình thấy tiện nhân vô sỉ ở trên đường đã muốn đánh người ở giữa đường, nhưng mà con hàng trước mắt này, hấn c hỉ liếc nhìn đã muốn đập! Gia hỏa này cũng quá con mẹ nó không biết xấu hổ!

Có điều, cuối cùng Tần Thộ vẫn dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Tiện nhân trên đường không tịch mịch, huynh đại, trâu bò!

Đông Hoàng Thái Nhất chấp tay lại nói:

-Đã nhường, đã nhường rồi! Huynh đài cũng không tệ.

Ma Lễ Thộ, Kim Thiềm ở bên cạnh, cùng tất cả thiên binh thiên tướng lui lại hơn một trăm mét, xoay người sang chỗ khác, bắt đầu điên cuồng lau mắt, trong lòng nói: Bắn con mắt!

Ầm ỉ qua đi, Đông Hoàng Thái Nhất và Tần Thộ lại cùng ngồi xuống, Đông Hoàng Thái Nhất tiếp tục gặm hạt dưa, tiếp tục nhả vỏ hạt dưa về phía Tần Thộ.

Tần Thộ cũng là vô cùng bất đắc dĩ với cái này, trong túi Tu Di củ a hấn bây giờ toàn là đồ ăn ngon.

Chương 948: Ngươi là đồ ngốc à?

Chương 948. Ngươi là đồ ngốc à?

Nhưng mà theo tình hình hiện tại thì, một khi lấy ra thì tám phần là bị tiện nhân trước mắt kia không biết sẽ dùng cách gì cướp ăn.

Cho nên, trong nhất thời Tần Thộ lại không có cái gì để ăn...

Thế là, Tần Thộ ngửa đầu lên nhìn trời nói:

-Ai nha, ngôi sao hôm nay thật sáng.

Sau đó tay nhỏ của Tần Thộ lặng lẽ sờ sờ mò tới trong mâm của Đông Hoàng Thái Nhất.

Tần Thộ thấy Đông Hoàng Thái Nhất không có hưởng ứng hẳn, hẩn liếc mắt nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, thấy con hàng này đang ngồi xỏ ở đó, cúi đầu, nhìn chòng chọc vào móng vuốt thỏ ở trong mâm!

Tần Thộ lập tức xấu hổ, trong lòng tự nhủ: “Ôi đêch! Con hàng này không mắc mưu, không ngẩng đầu lên sao? Cái này không hợp lẽ thường! Hay là trong mắt con hàng này chỉ có chút hạt dưa này?”

Có điều Tần Thộ cũng là người da mặt dày, hít một hơi sâu, vẽ mặt ra vẻ bình tĩnh, sau đó liền nhìn chăm chăm vào mắt của Đông Hoàng Thái Nhất.

Tiếp theo, Tần Thộ làm bộ như không nhìn thấy dáng vẻ của Đông Hoàng Thái Nhất, tay nhỏ chậm rãi khép lại, nắm một nắm hạt dưa rồi chậm rãi thu về!

Con mắt của Đông Hoàng Thái Nhất cũng hết sức phối hợp, lúc Tần Thộ khép tay nhỏ, trông mắt hắn cũng trừng lớn hơn!

Lúc tay nhỏ của Tần Thộ thu về, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chòng chọc vào Tần Thộ, giống như đang nói:

-Trộm, ta phát hiện ra người rồi!

Sau đó chỉ thấy con hàng Tần Thộ này nhe răng, làm như không có chuyện gì xảy ra nói:

-Vừa rồi nói tới đâu rồi? Đúng rồi, sao trời hôm nay thật đẹp, đúng không?

Sau đó Tần Thộ làm như không có chuyện gì xảy ra, xoay người ra chỗ khác, cầm lấy một hạt dưa, bắt đầu ăn!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, quai hàm vẫn luôn run lên, nhẫn nhịn nửa ngày, cuối cùng hỏi một câu:

-Người... không có mặt mũi à?

Tần Thộ trả lời một câu:

-Đúng vậy!

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không có ý tiếp tục truy cứu nữa, mà là tiếp tục gặm hạt dưa, nhỏ về phía Tần Thộ.

Tần Thộ thấy vậy, cũng dứt khoát xoay người lại, gặm hạt dưa, nhỏ vỏ hạt dưa về phía Đông Hoàng Thái Nhất!

Thế là hai nhân vật nhức đầu nhất hai đại Thiên Đình, cứ ngồi xổm ở hai bên dây đỏ, mắt lớn trừng mắt nhỏ, gặm hạt dưa, sau đó nhỏ vỏ hạt dưa về phía đối diện...

Không biết là đầu óc hai gia hỏa này nghĩ thế nào, dù sao thì ai thấy cũng đau đầu, nhìn thế nào cũng thấy như hai kẻ điên.

Bởi vì bộ dáng của Tần Thộ là con thỏ, mập mập trắng trắng, lông xù, hần ngồi ngốc ở đó, nhưng thật ra là ngốc manh, rất đáng yêu.

Nhưng mà Đông Hoàng Thái Nhất thì không giống như vậy, một tiểu hỏa tử nhìn như hai mươi tuổi, mặc quần cộc xích kim, áo choàng bồ nỉ, chỉ riêng cái chân ngồi xỏ ở đó, đối diện với một con thỏ ngọc manh đang nhổ vỏ hạt dưa, nhìn thế nào cũng thấy gió ngùn ngụt...

Cũng may, dường như hai người này cũng không chê lẫn nhau.

Sau khi nhổ, hỏa khí của hai người lại thấp xuống không ít, bắt đầu trò chuyện.

Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất nhổ một vỏ hạt dưa, hỏi:

-Xung hô thế nào?

Tần Thọ nói:

-Tần Thọ, ngươi thì sao?

Đông Hoàng Thái Nhất vừa nhai hạt dưa, vừa hàm hàm hồ hồ nói:

-Thái Nhất.

Tần Thọ nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một chút, sau đó phui mông một cái, đứng lên, trực tiếp đi về phía mặt trăng.

Ma Lễ Thọ không hiểu, đi tới hỏi:

-Thỏ gia, ngài đây là? Cứ đi như thế? Không quản?

Tần Thọ có chút đồng tình nhìn Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Ngươi nhìn bộ dáng ngọc đầu ngọc não của hắn đi, khó trách tên là Ngai Kê. Nhìn bộ dạng của hắn, sống cũng không dễ dàng, đến

quần cũng không có một cái hoàn chỉnh, bỏ đi... Đối mặt với đồ ngốc, hắn luôn có thể kéo IQ của người xuống cùng một cấp độ với hắn. Sau đó ở trong lĩnh vực kém thông minh hắn am hiểu nhất cọ sát với người, khi dễ người... Đối với loại người này, ta không muốn chấp nhận với hắn.

Nói xong, Tần Thọ liền rời đi.

Ma Lễ Thọ sững sờ, đứng nguyên tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Âm thanh gặm hạt dưa ở sau lưng cũng dừng im bật, Đông Hoàng Thái Nhất ngồi ở dưới đất, vẻ mặt ngu ngơ nhìn bóng lưng Tần Thọ đi xa.

Kim Thiềm trực tiếp lui về sau hơn ba trăm mét, duy trì khoảng cách an toàn, đồng thời thầm nói:

-Cái con thỏ này... thật đúng là dám nói!

Nhưng mà khiến Kim Thiềm ngạc nhiên đó là Đông Hoàng Thái Nhất không có tức giận, mà lại nở nụ cười:

-Thái Nhất, Ngai Kê... Đệch, còn rất giống! Ài... con thỏ, người vừa mới nói tên ngốc kia là lĩnh vực gì, là cái phép thuật gì vậy? Chưa từng nghe qua? Tâm sự thôi, lát nữa ta tìm huynh đệ của ta sáng tạo một môn phép thuật như vậy.

Nghe được câu nói kia, Tần Thọ xê dịch Đông Hoàng Thái Nhất xuống dưới điểm ngu xuẩn!

Tần Thọ thấy đồ ngốc kia đuổi theo, nói:

-Đại ca, so về đề tiện ta với người chia đều thiên hạ. So ngốc, ta tự nhận không bằng người có được không?

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức sờ ngay tại chỗ.

Ma Lễ Thọ và Kim Thiềm ở xa xa nghe hai người nói như thế, đều u nín cười... Đoán chừng nếu không phải Đông Hoàng Thái Nhất ở đây, hai người bọn họ đã sớm cười lăn lộn dưới đất.

Đông Hoàng Thái Nhất sờ lên cằm, sau đó hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt hỏi:

-Này, con thỏ, ngươi cũng là con thỏ, ngươi có biết con thỏ trên mặt trăng kia không?

Tần Thọ sờ sờ, chỉ vào mặt trăng nói:

-Nhưng mà phía trên kia không chỉ có một con thỏ.

Đông Hoàng Thái Nhất vung tay lên nói:

-Không hỏi cái khác, chính là con thỏ gần đây mở nhà tắm đó.

Con ngươi Tần Thọ đảo một vòng, hỏi:

-Ngươi hỏi hấn làm gì?

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Không có gì, nhập cổ phần.

Tần Thọ ngạc nhiên:

-Nhập cổ phần?

Sau đó cười nói:

-Ngươi là một kẻ ngốc, ngươi có tiền nhập cổ phần không?

Đông Hoàng Thái Nhất quả quyết lắc đầu nói:

-Không có, cho nên, ta muốn nhập cổ phần danh nghĩa!

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Có phải là người ngốc không vậy... ài, người thật sự là đồ ngốc. Không đúng... người có phải là xem là ta là đồ ngốc không? Mặc kệ người!

Tần Thộ vung tay lên, xoay người rời đi.

Đông Hoàng Thái Nhất lại đuổi theo, nói bổ sung:

-Người đừng đi vội? Ta cũng không phải là lấy cổ phần của người? Ta có thân phận, có địa vị!

Tần Thộ cũng không quay đầu nói:

-Lão tử cũng có thân phận, có địa vị đó, lão tử còn có chứng minh thư nữa đó! Là loại laze chống hàng giả nữa đó! Là loại có thể xoát vé xe lửa đó?

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 949: Người thông minh thực sự

Chương 949. Người thông minh thực sự

Vẻ mặt Đông Hoàng Thái Nhất mở hồ nhìn Tần Thộ, hỏi:

-Người nói cái gì đó?

Tần Thộ nói:

-Ta nói... ta nói người đừng đùa có được không? Nếu như người không có việc gì làm, người tìm người khác chơi đi có được không? Người đi theo ta làm cái gì? Ta còn phải đi nhà tắm nữa!

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng lôi kéo Tần Thộ nói:

-Ta nói là thật!

Tần Thộ kéo cao âm thanh, kêu lên:

-Ta cũng nói thật!

Đông Hoàng Thái Nhất dùng âm thanh lớn hơn nói:

-Yêu tộc Thiên Đình, ta nói là tính!

Tần Thộ theo bản năng hô:

-Nhà tắm này ta nói là tính!

Sau đó Tần Thộ sững sờ, ngạc nhiên nói:

-Người nói cái gì?

Đông Hoàng Thái Nhất chỉnh ngay ngắn cổ áo cái áo ngắn của mình, ngạo nghễ nói:

-Ta chính thức tự giới thiệu, tại hạ là một trong hai Đại Đế của yêu tộc Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất!

Tần Thộ nghe đến đây, triệt để dừng sờ tại chỗ, sau đó nhìn trên dưới, trái phải, xung quanh, tới tới lui lui quanh Đông Hoàng Thái Nhất ba vòng, cuối cùng hơi ngửa đầu.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng đắn không quá ba giây, đã bắt đầu dánh về lưu manh nói:

-Sợ rồi sao?

Tần Thộ:

-...

Tần Thộ:

-Ha ha ha ha! Oa ha ha... người... Đông Hoàng Thái Nhất? Ha ha ha... ta... ha ha ha... ta còn... ha ha ha... là Hồng Quân lão tổ đó, ha ha ha...

Hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất nhú lại, đánh một chưởng về phía sau lưng, một con cóc bị bắt tới tay trong nháy mắt, sau đó tiện tay ném tới trước mặt Tần Thộ, nói:

-Nói cho hắn biết, ta là ai!

Tần Thộ biết thực lực của Kim Thiềm, Đông Hoàng Thái Nhất tiện tay đã bắt được, thực lực tuyệt đối là ở trên Đại La Kim Tiên.

Có điều Tần Thộ sống chết cũng không tin, cái tên cà lơ phất phơ trước mắt này là Đông Hoàng Thái Nhất!

Lúc Tần Thộ ở Trái Đất, cũng nghe không ít chuyện về Đông Hoàng Thái Nhất, mặc dù đều là truyền thuyết hoặc là tiểu thuyết.

Nhưng mà đều không ngoại lệ, đó là huyết mạch Đông Hoàng Thái Nhất cao quý, khí chất như thần, là thiên hạ đệ nhất anh kiệt!

Dạng hình tượng này, cùng với tên cà lơ phất phơ trước mắt, nhìn thế nào cũng không thấy là cùng một người!

Ngược lại là Đế Tuấn, rất giống trong truyền thuyết, anh tuấn tiêu sái, khí chất bất phàm...

Khó trách Đế Tuấn có mười con trai, mấy vợ...

Chẳng qua nếu như Đông Hoàng Thái Nhất thật sự là cái đức hạn h này, vậy thì cũng là giải thích hoãn mỹ, vì cái gì mà hai thiên kiêu một thời đại, một người thì thê thiếp đầy nhà, một người thì lại là tên lưu manh.

Kim Thiềm cười nịnh nói:

-Thỏ gia, đây... đây là lão đại của yêu tộc Thiên Đình chúng ta, Đông Hoàng Thái Nhất.

Mặc dù Tàn Thộ đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà lúc thật sự xác định thân phận của Đông Hoàng Thái Nhất, cũng là giật nảy mình!

Tàn Thộ chỉ vào Đông Hoàng Thái Nhất, kêu lên:

-Ôi đêch, hần thật sự là Đông Hoàng Thái Nhất?

Kim Thiềm gật đầu nói:

-Không thể giả được, không thể giả được.

Tàn Thộ nghiêng nghiêng về phía bả vai Kim Thiềm nói:

-Khó trách yêu tộc Thiên Đình các ngươi không có hậu, ta hiểu rõ

i...

Kim Thiềm lập tức lúng túng nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Về mặt Đông Hoàng Thái Nhất lại là không thêm đề ý, đương đương đắc ý nhìn Tần Thộ nói:

-Thế nào? Ta không có lừa gạt ngươi chứ?

Tần Thộ hơi ngửa đầu nói:

-Vừa rồi cô phần danh nghĩa mà ngươi nói, có còn nhập không?

Lúc nói lời này, Tần Thộ giống như là quên đi lúc trước chà đạp hấn như thế nào, Đông Hoàng Thái Nhất lại là đáng vẻ không có gì, loại kia là da mặt dày hoặc là công phu hoàn toàn không biết xấu hổ đã đạt đến tiêu chuẩn tối cao của đại đạo thiên địa.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng giống như vậy, nghe thấy có thể nhập cô phần, trong nháy mắt đã quên đi tất cả lúc trước, lập tức nói:

-Nhập! Đương nhiên là nhập rồi!

Sau đó Kim Thiềm liền ngây ngô đứng ở trên trời, nhìn hai người không biết xấu hổ nhất hai đại Thiên Đình kẻ vai sát cánh đi về phía mặt trăng, vừa đi vừa trò chuyện, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười chỉ tiện nhân mới hiểu...

Kim Thiềm về tới Nam Thiên Môn, Ma Lễ Thộ ở đó không nhận được hỏi:

-Thiên Đình các ngươi thật sự là bởi vì...

Kim Thiềm trừng Ma Lễ Thộ một cái, hấn đối với Tần Thộ là sợ, đối với Đông Hoàng Thái Nhất là kính, đương nhiên không dám l

Ồ mãng.

Nhưng mà đối với Ma Lễ Thọ, Kim Thiềm cũng không quan tâm tới hắn, trực tiếp hỏi ngựa đầu nói:

-Không cho phép người nói hươu nói vượn, có ai không biết Đại Đế chúng ta nổi danh trí giả chứ!

Ma Lễ Thọ cười khan một tiếng, ha ha nói:

-Trí giả... ha ha...

Trong lòng nói bổ sung: “Thiếu năng trí tuệ à?”

-Ngọc Đế, người thấy Đông Hoàng Thái Nhất thế nào?

Tây Vương Mẫu ngồi ở đối diện Ngọc Đế, hai người nhìn về phía xa xa, thưởng thức trà, ăn hoa quả rồi trò chuyện.

Ngọc Đế khẽ mỉm cười nói:

-Một người rất thông minh.

Tây Vương Mẫu gật đầu nói:

-Ài... rất nhiều người đề bị bộ dáng hắn biểu hiện ra ngoài mê hoặc. Nhìn không thấu, nhìn không thấu... bọn họ không suy nghĩ, có thể xưng bá ở yêu tộc kia, sao có thể là một kẻ ngu?

Ngọc Đế cười ha ha nói:

-Có người nhìn thấu nhưng không nói với họ, khó hồ đồ. Có người thì hồ đồ thật... Có điều, không thể không nói, động tác của hắn thật nhanh.

Tây Vương Mẫu gật đầu nói:

-Đúng vậy... Mới thức tỉnh không bao lâu đã lập tức nghĩ biện pháp tìm được con thỏ. Đồng thời dùng hành động nhìn như không có đầu óc, kéo quan hệ với con thỏ. Xem ra, dự định hấn nhập cổ phần vào nhà tắm của con thỏ không khác dự định của chúng ta là mấy.

Ngọc Đế thờ dài nói:

-Đại kiếp thiên địa, kiếp nạn chân chính còn chưa có bạo phát. Lúc thật sự bạo phát, như là hồng thủy xông vào tổ kiến, không ai có thể không đếm xỉa đến!

Hạo Thiên Thiên Đình hủy diệt, chính là vết xe đổ tốt nhất.

Mọi người đây là đang tìm đường lui cho mình...

Tây Vương Mẫu nói:

-Dường như mọi người cũng muốn mượn con thỏ để tránh tai họa... chuyện này có cần nói với con thỏ một tiếng không?

Ngọc Đế lắc đầu nói:

-Vẫn là thôi đi, chuyện này người ta chỉ là biết một trong số đó, cũng không biết từ đầu đến cuối trong đó. Cái con thỏ kia truy hỏi, người và ta trả lời như thế nào?

Tây Vương Mẫu thờ dài nói:

-Đúng vậy, vậy thì cứ để hấn tiếp tục hồ đồ đi. Hơn nữa đối với hấn mà nói, hồ đồ như vậy, cũng không phải là một chuyện không tốt... Lịch sử bị thời gian bao phủ ẩn tàng, thật sự móc ra chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Chương 950: Mật văn Vu Yêu (Thượng)

Chương 950. Mật văn Vu Yêu (Thượng)

Ngọc Đế gật đầu, sau đó nói:

-Chúng ta cũng phải nhanh một chút, không thể để cho yêu tộc đi trước được.

Tây Vương Mẫu cười nói:

-Không có cách nào cả, hai tôn Đại Đế của yêu tộc phối hợp đánh thật sự là quá mạnh, Đế Tuấn đi chinh thống, Thái Nhất đi cửa kh ông đứng đắn, một người là hình tượng, một người không biết xấu hổ, một người nói đạo lý, một người hung hăng càn quấy...

Hai người kia đã sớm nghĩ kỹ đường tiến lui, gặp được chuyện bi ến hóa nhẹ nhõm hơn nhiều so với những người này của chúng ta.

Bây giờ để mọi người đi học chơi xỏ lá như Đông Hoàng Thái Nh ất vậy, ai bỏ được mặt mũi chứ?

Ngọc Đế nghĩ nghĩ, bỗng nhiên vỗ bàn một cái:

-Có, có người có thể!

-Ai?! - Tây Vương Mẫu hỏi.

-Cái gì?! Gọi ta trở về? Vậy cái này xử lý thế nào?

Bên trong Thiên Đình, ở trong một nơi nào đó của bí cảnh thần b
í, một hán tử tinh tráng mặc quần cộc, hai tay để trần, vẻ mặt mơ
hồ nhìn Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha nói:

-Bên này tự nhiên sẽ có người để ý tới, hưởng hờ, không phải ngư
ời đều đã an bàn thỏa đáng mọi chuyện rồi sao? Người không đi, t
hì cũng là ở chỗ này uống chút rượu, ngồi chém gió mà thôi.

Hán tử tinh tráng kia nghe xong, xì một tiếng khinh miệt nói:

-Người đừng có nói hươu nói vượn? Ta thế này nhưng là người rấ
t nói đạo lý! Ta làm việc kỹ lưỡng, không có chứng cứ thì đừng c
ó nói hươu nói vượn.

Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha nói:

-Đúng đúng đúng, ngươi là người nói đạo lý nhất, thích lấy Đức p
hục người nhất.

Nghe nói như thế, mặt hán tử tinh tráng đỏ ửng, cười khan một tiế
ng nói:

-Được rồi, coi như ta sợ ngươi rồi, vất vả lắm mới được nhàn rồi,
các ngươi vẫn không buông tha ta. Nói đi, bảo ta làm cái gì?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Không có gì, chỉ là muốn ngươi đại biểu Thiên Đình đi mặt trăng
làm ít chuyện...

-Cái gì?!

Hán tử tinh tráng kinh ngạc kêu lên.

Thái Bạch Kim Tinh vội càng đè ép tay, ta hiểu hán tử tinh tráng nói nhỏ một chút, sau đó lại gần nói:

-Chuyện là như thế này...\$%(@)&(đ....

Nghe Thái Bạch Kim Tinh nói xong, hán tử tinh tráng không có lập tức đồng ý, mà hỏi:

-Cái này... cái này thì xem là cái chuyện gì? Không đúng... Ngọc đế không thể nào làm một vụ mua bán lỗ vốn tiện nghi cho con thỏ như vậy được. Người thành thật nói với ta, rốt cuộc là các người đánh cái chủ ý xấu gì?

Thái Bạch Kim Tinh cười khỏ nói:

-Ngài hỏi tiểu thần, tiểu thần cũng không rõ. Có điều Ngọc Đế nói, chuyện này chẳng những không có tổn thất gì với con thỏ mà còn có chỗ tốt.

Hán tử tinh tráng gật đầu nói:

-Thế à... ài, các người nói sắc phong cho ta thành cái gì thần ấy nhỉ?

Thái Bạch Kim Tinh nói:

-Tượng Thần Đại Đế, mặc dù không có vị trí tiên ban, nhưng mà được mọi người công nhận. Về sau ngài nhìn thấy Ngọc Đế có thể không hành lễ, địa vị của ngài tương đương với Tứ Ngự... Về phần Thiên Đình, ngài cũng tự do, chúng ta không có ai có thể quản ngài. Nói thật, tiểu thần thật sự hâm mộ ngài...

Không sai, người này không phải là ai khác mà chính là sư phụ của a Tàn Thọ, Tượng Thần, Lỗ Ban!

Sau khi Lỗ Ban nghe xong thì cười, vuốt vuốt tóc ngắn trên đầu, s

ưa sang lại y quan, hỏi:

-Người thấy ta giống Đại Đế không?

Thái Bạch Kim Tinh cười khan một tiếng nói:

-Nói thật, không giống.

Hai mắt Lỗ Ban khẽ đảo nói:

-Người biết không giống mà còn tới lừa phỉnh ta? Nói cho Ngọc Đế, Đại Đế cái gì kia, ta không làm. Chuyện này nếu như thật sự là có chỗ tốt đối với đồ đệ của ta, thì ta giúp một tay, không có chỗ tốt thì đừng gọi ta.

Thái Bạch Kim Tinh bất đắc dĩ nói:

-Ngọc Đế mà người còn không tin à? Nhiều năm như vậy, Ngọc Đế đã từng hó qua ai, hại qua ai chưa?

Lỗ Ban vung tay lên nói:

-Mặc dù ta không biết rõ cuộc tình hình của con thỏ là thế nào. Nhưng mà, năm đó, lúc Nam Thiên Môn đại chiến, có ai không nhìn ra chút chuyện ẩn ở bên trong chứ? Tóm lại, trong này khẳng định có ẩn ý, Ngọc Đế không nói rõ ràng, ta không làm! Việc hó đồ đệ này, không phải là chuyện mà người của Tượng Thần Cốc chú ý ta làm! Nếu ta làm thật, thì là có lỗi với hai tiếng 'sư phụ' mà họ ẩn gọi ta!

Thái Bạch Kim Tinh trái khuyên phải khuyên cũng vô dụng, rơi vào đường cùng, đành phải đưa Lỗ Ban đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Không bao lâu sau, Lỗ Ban đi ra, Thái Bạch Kim Tinh đi theo ở phía sau, hỏi:

-Thật sự không cần nghi trượng cái gì à? Bên kia là Đông Hoàng Thái Nhất đó...

Lỗ Ban cắt ngang nói:

-Đó là đồ đệ của ta! Đông Hoàng Thái Nhất có mạnh hơn đi nữa thì cũng là người ngoài!

Nói xong, Lỗ Ban liền đi.

Cùng lúc đó, bên trong Nguyệt Cung.

-Nhị ca, trâu trâu trâu, uống! Huynh uống!

Con thả lỏng thành một người lớn, một chân giẫm lên ghế, chỉ vào cái mũi của Đông Hoàng Thái Nhất, kêu lên.

Hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất đỏ bừng nói:

-Móa, tại sao ta lại thua?

Tần Thộ cười ha ha nói:

-Bởi vì ngươi ngốc, ha ha...

Đông Hoàng Thái Nhất hừ hừ một tiếng, tiếp tục uống rượu...

Uống tiếp, uống tiếp, đột nhiên Tần Thộ cảm giác được có cái gì đó là lạ, hỏi:

-Ây... vì sao lúc trước ngươi nói là muốn nhập cổ danh nghĩa?

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Không có tiền! Nghèo rớt mòng tơi! Ta còn có cách nào...

Tần Thọ nghe đến đây, vỗ ót một cái, kêu lên:

-Má, người đừng lừa ta!

Nói xong, một tay Tần Thọ đoạt lấy bình rượu.

Đông Hoàng Thái Nhất cười ha ha nói:

-Người... đừng keo kiệt như vậy có được không? Ta ngủ một giấc không biết bao nhiêu vạn nguyên hội, vất vả lắm mới tỉnh lại, uống g của người mấy ngụm rượu mà cũng không được sao?

Tần Thọ xì một tiếng khinh miệt nói:

-Ta nói, một Đại Đế như người, uống hai chén liền say, oản tù tì cũng toàn thua. Ta suýt chút nữa coi người là kẻ ngốc, náo loạn nửa ngày, người lại là lừa ta để uống rượu đó. Không được, không cho uống!

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Người thế này không thú vị, vừa rồi người còn nói nhị ca tốt, nhị ca tốt đó, vậy mà một vò rượu cũng không nỡ, keo kiệt!

Tần Thọ liếc hắt một cái nói:

-Xéo đi! Đó là tử lệnh, cũng không phải là nhị ca thật.

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ bàn một cái đứng lên, cả giận nói:

-Con thô, có phải là người xem thường ta không?

Tần Thọ sững sờ, vẻ mặt không hiểu nói:

-Ta xem thường người lúc nào?

Chương 951: Mật văn Vu Yêu (Trung)

Chương 951. Mật văn Vu Yêu (Trung)

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Vậy vì sao ngươi không muốn làm huynh đệ với ta?

Tần Thộ yên lặng:

-Vậy? Làm?

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức cười, đi tới, ôm lấy bả vai Tần Thộ nói:

-Cái đó là nhất định mà! Về sau chúng ta chính là huynh đệ cả một đời, có rượu cùng uống, có đồ ăn cùng ăn...

Tần Thộ nhanh chóng kêu lên:

-Ngươi dừng lại cho ta! Sao ta lại có cảm giác ngươi đây không phải là đến nhận huynh đệ mà là tới để nhận phòng ăn vậy?

Đông Hoàng Thái Nhất cười hê hê nói:

-Dừng để ý chi tiết này, dù sao thì ngươi chính là huynh đệ của ta, được không?

Tần Thộ ngẫm lại, làm huynh đệ với Đông Hoàng Thái Nhất, dẫu

ng như cũng không tệ! Chỉ ít người ta cũng là một tôn Đại Đế!

Tung hoành cổ kim, có thể so với gia hỏa này cũng không có mấy người...

Làm huynh đệ với hắn, chỉ cần mấy vò rượu, mấy bàn đồ ăn là được rồi... tính thế nào cũng có lời.

Nhưng mà Tần Thộ luôn cảm giác mình không tính rõ ràng chỗ nào đây, giống như là thua lỗ.

Có điều, cuối cùng, Tần Thộ vẫn hỏi một câu:

-Người nói như thế là tính rồi à? Không bá thiên địa cái gì sao?

Đông Hoàng Thái Nhất vung tay lên, tùy tiện nói:

-Bá thiên địa cái rắm, bọn hắn cũng xứng cho lão tử bá?!

Tần Thộ ngạc nhiên, sau đó nghĩ nghĩ, gia hỏa này thật sự có thực lực này.

Kết quả là, hai người cứ như vậy mà thành huynh đệ, sau đó ngồi ở trên bàn, tiếp tục uống rượu, ăn thịt...

Nếu như là huynh đệ, rượu uống đủ rồi, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không giả vờ ngây ngốc nữa, càng không giả say, trực tiếp ngặm miếng thịt lớn, uống từng ngụm rượu lớn, vừa hô hào thoải mái, vừa nói khoác...

Tần Thộ không nhịn được hỏi:

-Này, huynh đệ, cái sạp ngày trước của các ngươi sao lại bị người ta lật đổ vậy?

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Chuyện mà người nói nhiều quá... người liên lụy cũng quá nhiều. Nói xấu sau lưng người ta là không tốt...

Tần Thọ rất hiểu kỳ đoạn lịch sử kia, từ xưa đến nay, yêu tộc Thiên Đình là đoạn thời gian cường thịnh nhất, nhưng mà yêu tộc Thiên Đình cường thịnh như vậy mà lại sụp đổ trong một đêm, hơn nữa, người đời sau dường như là không biết gì về đoạn lịch sử kia, chỉ có để lại đôi câu vài lời.

Cho dù là như thế, cũng có thể cảm nhận được thời đại sóng dậy âm thầm kia!

Dù sao, Đại La Kim Tiên thời đại đó thì cũng tương đương với Kim Tiên thời đại này mà thôi, căn bản chính là chân chạy chủ lực, không có địa vị quá cao gì.

Thời đại đó, người có cấp bậc như Câu Trần Đại Đế, không nói đi đầy đất, nhưng mà cũng tuyệt đối không ít.

Cao thủ cấp Hoàng, thì càng là chạy đầy đất...

Một thời đại như thế, vậy mà trực tiếp sụp đổ trong một đêm, ai mà không hiểu kỳ chứ?

Thế là Tần Thọ không từ bỏ ý định truy hỏi tiếp:

-Vậy người chọn một ít có thể nói nói một chút đi, ta cho người biết, nói hay thì cơm no rượu say, nói không hay thì chúng ta lật bàn tan cuộc.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe được lời nói gần như vô lại này, cười khẽ một tiếng nói:

-Chuyện đã qua, người hiểu kỳ như thế làm gì? Người đương sự như chúng ta không thêm đề ý, người đề ý làm gì chứ?

Tần Thọ không quan tâm nói:

-Dù sao ta cũng phải nghe.

Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu nói:

-Thực ra cũng không có gì, chỉ là lúc yêu tộc Thiên Đình chúng ta cường thịnh, rất nhiều người của nhân tộc vẫn là đồ ăn trong mâm... Khi đó người duy nhất có thể khiêu chiến với yêu tộc Thiên Đình, chỉ có những thần nhân tiên thiên kia, cũng chính là Vu Tộc.

Tần Thọ nghe đến đây, khẽ gật đầu, không khác những điều hán b iết lắm.

Nhưng mà về sau, Vu Tộc cũng sụp đổ theo yêu tộc Thiên Đình, k hông còn có động tĩnh lớn gì nữa.

Thẳng đến tận lúc đại chiến Xi Vưu và Viêm Hoàng, Vu Tộc mới tiến vào trong mắt thế nhân lần nữa.

Bởi vì Xi Vưu chính là Đại Vu Vu Tộc!

Nghe nói hán là từ trong rừng sâu, cũng có người nói là từ trên trời xuống...

Căn cứ vào kinh nghiệm Tần Thọ nhìn thấy Hồng Sơn Hồng Hà, hán thấy hơn phân nửa là năm đó Vu Tộc chạy đến trong tình không né tránh tai họa, sau đó thì trở thành người địa phương.

Dù sao thì nhân tộc ở thời đại Vu Tộc cũng quá yếu...

Kết quả bọn họ ra ngoài đi dạo một vòng, trở lại thì phát hiện người mới đương gia chấp chính, có thể đồng ý mới là lạ.

Thế là hai bên đánh một trận cũng không phải là không thể.

Đông Hoàng Thái Nhất không quan tâm con thỏ đang suy nghĩ cái gì, chỉ từ tốn nói:

-Lúc ấy, thật ra là Vu Tộc không nghe chúng ta quản. Chúng ta quản trời, bọn họ quản đất, mỗi người một phần. Lúc đầu cũng không có gì, mọi người chung đụng rất tốt. Điều duy nhất không thoải mái đó chính là bên trong Vu Tộc có mấy gia hỏa tính khí nóng nảy, thật sự là khiến người ta đau đầu.

-Có điều quan hệ của chúng ta cũng không tệ, ta thường hay đi đi đến Tổ Vu, bọn họ cũng ngẫu nhiên đi với ta về Yêu Hoàng Cung ngồi một chút...

-Mãi đến khi có một ngày hai tên ngu xuẩn kia đánh nhau, mới xuất hiện vấn đề.

-Hai tên ngu xuẩn đó, một người là tóc đỏ, mang hình xăm Chúc Dung; Một tên ngu xuẩn khác là một đầu tóc màu xanh lam...

Nói đến đây, Tàn Thọ đột nhiên hỏi:

-Cái tên tóc màu xanh lam kia thích cầm hai viên Lam Châu trong tay chơi đúng không?

Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ nói:

-Sao người biết? Người biết cái tên đồ đàn kia à?

Tàn Thọ lắc đầu nói:

-Không biết, nhưng mà bây giờ biết.

Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ nói, sau đó dường như đồng thời biến mất ngay tại chỗ!

Một khắc sau, Chúc Dung và Cộng Công vừa mới bước vào Nguyệt Cung đã nổi giận gầm lên một tiếng:

-Ông nội nhà ngươi, con gà lửa nhỏ, ngươi lại ở sau lưng bố trí chửi ta! Đánh!

Sau đó hai tên gia hỏa kia liền đuổi theo phóng tận lên trời...

Không bao lâu sau, cả bầu trời đều bốc cháy rừng rực, sau đó một đầu Thiên Hà xuyên chân trời...

Trong lúc này còn có thể nghe được tiếng chuông vang lên, tiếng chim kêu, rống gầm!

Tần Thọ ngửa đầu lên nhìn bầu trời nói:

-Đây chính là sức mạnh của Tổ Vu và Đại Đế à? Quả nhiên đáng sợ...

-Đáng sợ à? Bọn họ đều đang thu bớt sức mạnh đó, ngươi thấy cũnng chỉ là một phần vạn thực lực của bọn họ mà thôi.

Một âm thanh băng lãnh vang lên.

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 952: Mật văn Vu Yêu (Hạ)

Chương 952. Mật văn Vu Yêu (Hạ)

Tần Thộ vừa nghiêng đầu thì thấy một tiểu tử tử có mái đầu bạc trắng, ánh mắt như đao đang nhìn hắn!

Tần Thộ nhanh chóng đứng dậy, kêu lên:

-Tiểu tử tử, tử tới rồi?

-Đừng gọi ta là tiểu tử tử, nếu ngươi là đệ đệ của Phương Nhã thì gọi ta là tử tử là được rồi. Ta tên là Huyền Minh!

Sau khi Huyền Minh nói xong thì ngồi ở bên cạnh bàn, sau khi nhìn đồ ăn thừa trên bàn thì gõ bàn một cái.

Tần Thộ nhanh chóng đem dọn bát đĩa, thức ăn trên bàn đi rồi dọn một bàn khác.

Huyền Minh hài lòng gật đầu, tiện tay gấp thức ăn, hỏi:

-Nghe nói, ngươi đang làm cái nhà tắm rửa gì đó?

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Huyền Minh tử tử, tử cũng biết chuyện này?

Huyền Minh cười nhạo nói:

-Đâu chỉ có ta biết, e là bây giờ có rất nhiều người đều biết.

Mặt Tần Thộ đỏ ửng nói:

-Cái kia, thực ra ta chỉ là muốn kiếm thêm thu nhập, không có ý g

ì khác. Tỷ yên tâm, ta nói nam nữ tằm chung, nhưng đó chỉ là ngụ ý trang, nếu như tỷ tới, cam đoan là phòng đơn!

Huyền Minh trợn mắt nhìn Tần Thộ một cái nói:

-Ta sẽ không tới, có điều Vu Tộc chúng ta muốn nhập cổ phần, người không có ý kiến gì chứ?

Tần Thộ ngạc nhiên lần nữa, sau đó vỗ đầu một cái, kêu lên:

-Huyền Minh? Ôi trời, tỷ tỷ, tỷ là Tổ Vu Huyền Minh?

Lúc này, Tần Thộ mới tỉnh ngộ, Huyền Minh, một trong mười hai Tổ Vu.

Là người kinh khủng nhất ở trong mười hai Tổ Vu!

Được gọi là huyết mạch tinh khiết nhất của Bàn Cổ biến thành, cơ thể vô địch trong thế gian, không phải thánh nhân thì không thể phá!

Đồng thời mười hai người có thể hợp thể, một khi hợp thể thì có thể tái hiện cơ thể của Bàn Cổ, sức mạnh có thể đánh với thánh nhân!

Ở thời đại Viễn Cổ, Tổ Vu, hai tôn Đại Đế yêu tộc, chính là người có sức chiến đấu đỉnh cao nhất!

Đến lúc này, Tần Thộ rốt cuộc cũng hiểu, vì cái gì mà Huyền Minh có thể giằng co với Ngọc Đế, đồng thời cuối cùng Ngọc Đế không làm gì được Huyền Minh, chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Đồng thời cũng hiểu vì cái gì chỗ ở của Huyền Minh là nơi xương cốt chất thành núi, bởi vì mặc dù nàng không chế sức mạnh làm mưa, nhưng mà bản thân nàng chính là tổ của bạch cốt! Nếu như muốn bình luận trên thế giới này xương cốt ai cứng rắn nhất thì k

hông thể nghi ngờ đó chính là nàng. Đồng thời, nàng cũng là người có sát tâm thịnh nhất ở trong mười hai Tổ Vu, trên cơ bản chính là loại nhìn ngựa mất thì phá thành, diệt quốc...

Nghĩ đến đây, Tần Thộ chợt phát hiện mình ở trước mắt nàng lâu như vậy mà vẫn còn sống, đơn giản chính là kỳ tích.

Thế là Tần Thộ nhanh chóng đứng lên, rót cho Huyền Minh một chén rượu, cười nói:

-Tỷ tỷ, xem lời nói của tỷ kia, hai chúng ta thì là ai với ai chứ? Nhà tẩm kia của ta, các tỷ muốn nhập cổ phần, ta là hoan nghênh một trăm phần trăm! Có điều lão tử Đông Hoàng kia cũng muốn nhập cổ phần, tỷ xem... hay là ta đá hấn ra?

Huyền Minh nghe vậy, cười lạnh một tiếng nói:

-Có phải là gần đây không ai đánh người, người ngựa da không? Còn dám chơi trò vòng vèo với ta? Nếu như người có thể thật sự đá hấn ra, thì ta không có ý kiến.

Tần Thộ nghe xong, nhanh chóng giơ tay lên nói:

-Ta thề với trời, lời ta nói tuyệt đối là sự thật! Nếu như có nửa câu nói láo, Đông Hoàng gặp phải sét đánh!

Oành!

Một tia chớp đánh lên phía bầu trời nơi có kim quang thịnh nhất!

Sau đó liền nghe thấy Đông Hoàng Thái Nhất mắng to một tiếng:

-Con mẹ nó, sét của ai đánh lên cái mông ta?

Tần Thộ xoa xoa con mắt nói:

-Ta nhờ vào, ta dùng danh nghĩa của hắc thê mà cũng được à? Sét đánh thật à?

Sau đó liền nghe một tiếng cười dài vang lên:

-Tiện nhân Đông Hoàng Thái Nhất nhà ngươi, cái sét đánh này ta đánh đó!

Sau đó Tần Thộ liền thấy thần Hổ Đầu Nhân, nắm trong tay một đũa lõi xà phá vỡ hư không, sải bước đi về phía Đông Hoàng Thái Nhất!

Tần Thộ nhìn về phía Huyền Minh theo bản năng, Huyền Minh uống một ngụm rượu, thản nhiên nói:

-Mười hai Tổ Vu, Lôi Tổ Cường Lương.

Rầm rầm rầm...

Một khắc sau, trên bầu trời bạo khởi vô số sấm sét đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất!

Đông Hoàng Thái Nhất thì là một đường quỷ kêu sói gào, cũng không biết là đang gào cái gì...

Có điều trong lòng Tần Thộ rung động không thôi, ba Tổ Vu liên tiếp ra tay, gia hỏa này còn có thể kêu đến cực kỳ có lực, thực lực này có chút dọa người!

Mặc dù nói tam đại Tổ Vu đều không có mang sát khí, cũng không dùng toàn lực. Nhưng mà ba người này là ai chứ?

Nói nhóm ba người này là cường đại nhất dưới thánh nhân, tuyệt đối không khoa trương.

Có ai không phải là uy chấn một phương, cường giả siêu cấp trấn

áp một thời đại chứ?

Đều là người sĩ diện!

Kết quả lúc ba người đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất, vậy mà không thèm để ý chút mặt mũi nào, vô cùng tự nhiên, ba người liên thủ, điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ, thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất, giá trị đến ba người bọn họ đồng loạt ra tay, hơn nữa còn không tính là khi dễ người!

Dường như biết rõ Tần Thộ đang suy nghĩ gì, Huyền Minh để ly rượt xuống nói:

-Đơn đả độc đấu, năm đó, không có ai trong mười hai Tổ Vu là đối thủ của tiện nhân Đông Hoàng kia. Cho dù liên thủ, cũng phải bốn người mới có thể đánh hòa!

-Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn liên thủ, dường như tương đương với nửa bậc thánh nhân! Mặc dù so ra kém chân thân Bàn Cổ của chúng ta...

-Nhưng mà bọn họ chỉ là hai người, lúc nào cũng có thể liên thủ.

Chúng ta thì khác, trời cao đất rộng, mỗi người có tâm tư riêng, không có đồng lòng như vậy. Kết quả rơi vào tình cảnh bị tiêu diệt từng bộ phận...

Tần Thộ nghe đến đây, dù sao cũng hơi hiểu Vu Tộc cô đơn thế nào.

Tần Thộ hỏi dò:

-Hai cháu trai này, nhân lúc các tỷ lạc đàn, đánh lên các tỷ?

Huyền Minh lập tức cười:

-Con thỏ, người vẫn không hiểu... Lúc thực lực tới cấp độ như chúng ta, liền không tồn tại tất cả những vấn đề khoảng cách giữa thiên địa nữa. Bất kể là ở đâu đánh nhau, đều không tồn tại chuyện lạc đàn...

Tần Thộ nghe đến đây, mặt nhỏ tối sầm, mạnh mẽ xoay người, xoay cái móng to móng về phía Huyền Minh, một bộ dáng bảo bảo rất tức giận, không muốn để ý người.

Chương 953: Phá hủy tuổi thơ

Chương 953. Phá hủy tuổi thơ

Huyền Minh thấy vậy, phì cười một tiếng:

-Sao thế? Tức giận? Người tức giận, khi đó người gặp nguy hiểm, ta không có xuất thủ cứu người?

Tần Thộ hừ một tiếng, xem như đáp lại.

Huyền Minh nói:

-Nếu không phải ta ở trên Thiên Đình giúp người đè ép Câu Trần, nhìn chăm chăm Trường Sinh, người cho rằng người còn có thể ở phía dưới chơi vui vẻ như vậy?

Tần Thộ ngạc nhiên, sau đó cảm kích lại gần, ôm đôi chân dài của

Huyền Minh, vừa chịu tội vừa nói:

-Tỷ tử, khiến tỷ chịu khổ rồi. Đến đây, uống rượu...

Huyền Minh trừng mắt nhìn con thỏ vô lại này, cũng không biết là nên tức giận hay là nên chửi mẹ.

Tần Thộ vừa rót một chén rượu xong, một khắc sau một bóng ngư ời đi xuống, chính là Đông Hoàng Thái Nhất!

Gia hỏa này vừa xuống đến nơi, nâng bình rượu lên, uống một ngụm lớn, uống xong, kim quang lóe lên rồi lại biến mất!

Dường như là đồng thời, một tia chớp, một bầu trời đầy lửa cùng đi xuống!

Những sức mạnh này còn chưa có tới gần, Tần Thộ đã cảm giác được toàn thân khô nóng, giống như là người bình thường đặt mình vào trong lửa, giống như một khắc sau sẽ bị thiêu chết vậy.

Đúng lúc này, Huyền Minh hừ lạnh một tiếng, một khắc sau, lôi quang và ánh lửa cùng bay ngược trở về trong nháy mắt, đi xa.

Lúc này Tần Thộ mới hồi phục lại tinh thần, chà xát mồ hôi lạnh trên trán...

Bây giờ, Tần Thộ mới chính thức hiểu rõ ý nghĩa của Tổ Vu...

Nói thật, từ sau khi Tần Thộ đạt tới cảnh giới tối cao của Đại La Kim Tiên, hẳn thật sự là có chút nhẹ nhàng, cho dù là cách cấp Hoàng không xa, Đại Đế cũng chính là như vậy, kết quả...

Huyền Minh vỗ vỗ đầu Tần Thộ nói:

-Đừng có nghĩ nhiều như vậy, Đại Đế là một xung hô không rõ ràng, tất cả Đại Đế đều là một mạch từ tầng một đến tầng mười tám.

Như Tử Vi Đại Đế cũng chỉ là Đại Đế tầng một, là một Đại Đế bình thường mà thôi.

Câu Trần Đại Đế cũng chỉ là tầng một.

Còn Trường Sinh Đại Đế có chút bản lĩnh, đã là cao thủ tầng năm.

Về phần mấy tên vừa rồi, đều là tầng mười tám đỉnh phong... Tự mình tính ngắn cách giữa các người có bao nhiêu hồng câu đi.

Tần Thộ nghe đến đây, lập tức cười khở nói:

-Ta vẫn cho là ta đã rất mạnh... Bây giờ xem ra, vẫn chỉ là gà mờ.

Huyền Minh nói:

-Thời gian của người quá ngắn, nếu như thời gian đầy đủ, cũng chưa chắc là yếu hơn bọn họ.

Tần Thộ phát phát tay nói:

-Bỏ đi, tỷ tỷ đừng an ủi ta. Nói thật, ta sống bao nhiêu năm, chính ta còn không biết, còn không phải vẫn là cái bộ dạng này sao? Đủ rồi, vẫn là nói chuyện nhập cổ phần đi.

Tần Thộ cũng biết, thực lực của hắn không có cách nào tăng lên trong thời gian ngắn, từ phi Mèo Béo, Trùng Bát đi săn thành công, cung cấp cho hắn lượng lớn đại đạo phù văn.

Hoặc là bọn Hạo Thiên Khuyển tìm được công pháp tu luyện phù hợp với hắn...

Nghĩ đến công pháp, Tần Thộ lập tức đi tới, ân cần nắm chân bóp vai cho Huyền Minh lần nữa...

Huyền Minh thấy vậy, cười nhạo nói:

-Con tỏ chết, người muốn gì, cứ nói đi.

Tần Thộ cười hi hi nói:

-Vẫn là tử tử hiểu ta... Vậy, tử có hoặc là có biết công pháp tăng đ
ại viên mãn nào thích hợp cho ta tu luyện không?

Huyền Minh kinh ngạc nhìn Tần Thộ, hỏi:

-Người muốn cái này?

Tần Thộ lập tức gật đầu nói:

-Đúng!

Huyền Minh nói:

-Tổ Vu chúng ta không cần học, sinh ra đã là vô địch...

Huyết mạch của con cháu Vu Tộc đều là tự thân cô đọng, chiết xu
ất huyết mạch, từ đó tăng thực lực lên.

Người không phải Vu Tộc, học được cũng vô dụng...

Vẻ mặt Tần Thộ lập tức thất vọng.

Đúng lúc này, Huyền Minh nói:

-Ta không có, có điều tên trên trời kia nhất định có!

Nói xong, Huyền Minh nhìn về phía nơi có kim quang thịnh nhất
trên bầu trời.

Tần Thộ theo bản năng nói:

-Tỷ nói là Đông Hoàng Thái Nhất?!

-Gọi ta làm gì?

Đầu Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên từ sau lưng Tần Thộ chui ra, cười ha hả hỏi.

Tần Thộ giật nảy mình:

-Ôi đêch... người đi ra từ chỗ nào vậy? Không phải là người ở trên trời sao?

Tần Thộ ngẩng đầu nhìn lại, kim quang đã sớm không thấy tăm hơi!

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ vỗ Tần Thộ nói:

-Ánh sáng đó không nhanh bằng ta, cho nên người nhìn nhầm.

Tần Thộ:

-#@\$#...

Huyền Minh vội ho một tiếng nói:

-Ba người các người chắc nào đủ rồi chứ? Ngồi xuống, nói chuyện!

Một khắc sau, bốn phía của Tần Thộ có thêm ba người!

Theo thứ tự là thần Hổ Đầu Nhân, Cường Lương cầm măng xà; Hồng Diện Hỏa Thần Chúc Dung tóc đỏ, Thủy Thần Cộng Công tóc xanh mặt trắng!

Sau khi ba người đi xuống, liền giống như là ở hậu viện nhà mình, trực tiếp đặt mông ngồi ở bên bàn, sau đó không chút khách khí

cầm thức ăn trên bàn lên ăn.

Sau khi ăn xong, vẫn không quên bình luận...

-Ai u? Mùi vị không tệ! - Hỏa Thần Chúc Dung nói.

-Cũng được, cũng được, con thỏ, ngươi còn nữa không? Lát nữa đ
óng gói cho ta!

Đây là Cường Lương.

Chỉ có Cộng Công có vẻ hơi xấu hổ nói:

-Con thỏ, thức ăn này của ngươi không đủ ăn.

Tần Thộ nhìn mấy tên biến thái trong truyền thuyết này, trong hiệ
n thực là đám người không biết xấu hổ, chỉ cảm thấy trong đầu có
sao Hỏa không ngừng va chạm với Trái Đất! Tam quan đều vỡ ná
t!

Tần Thộ khóc nước mắt nói:

-Mấy người các ngươi không thể để cho tuổi thơ của ta có chút ký
ức đẹp nào à? Từng người có chút phong phạm của cường giả đi c
ó được không? Nói ngươi đó! Cường Lương, ngươi lấy tay cầm đ
ồ ăn thì thôi đi, nhưng mà ngươi có thể dùng chân để giữ th
ức ăn không?

Còn có ngươi, Hỏa Thần mạnh mẽ đâu? Hỏa Thần thì không cần
mặc quần à? Sao hả? Chê món ăn này của ta không ngon, tự man
g gà tây đến à?

-Cười! Ngươi cười cái rắm!

-Ngươi là người phá hủy tuổi thơ nhất!

Cuối cùng, Tần Thọ hung ác trừng mắt liếc Đông Hoàng Thái Nhất.

Gia hỏa này mặt dày, không để ý, cười hê hê nói:

-Chúng ta vẫn là nên nói một chút chuyện nhập cổ phần đi.

Huyền Minh gật đầu nói:

-Cũng được.

-Chờ một chút, con thỏ, ta cũng nhập cổ phần!

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Lông mày Chúc Dung nhướng lên, mắg:

-Trẻ ranh ở đâu ra, người nhập cổ phần cái gì? Chỗ này có phần n
gười nói chuyện hả?

Bốp!

Một cái giày đập lên trên mặt Chúc Dung!

Chúc Dung cả giận nói:

-Ai?!

Tần Thọ đứng lên, rướn cái eo một cái nói:

-Ta!

Chúc Dung cả giận nói:

-Ha ha, cái con thỏ nhỏ nhà ngươi, có tin là ta đập chết ngươi không?

Tần Thộ không nói hai lời, nhảy vào trong ngực Huyền Minh, sói khóc quỷ gào nói:

-Tỷ tỷ... tên gia hỏa tóc đỏ này khi dễ ta, tỷ phải làm chủ cho ta!

PS: Nếu bạn không đọc truyện này trên trang "truyenyy. vip" mà yêu thích và muốn ủng hộ cho nhóm dịch của Ốc Sên Ngọc_Trúc_Anh thì vui lòng donate vào Momo 0981754165. Xin cảm ơn và chúc các độc giả thân yêu đọc truyện vui vẻ ạ ^^

Chương 954: Thật nghèo

Chương 954. Thật nghèo

Chúc Dung thấy vậy mặt đen lại... thận trọng nhìn về phía Huyền Minh.

Chỉ thấy mặt Huyền Minh đen nhánh, ánh mắt nhìn Tần Thộ có chút cổ quái, dường như nàng cũng không thích loại chuyện bị người nhảy vào trong ngực rồi sờ loạn.

Thấy cảnh này, Chúc Dung quay đầu nhìn về phía Cường Lương, Cộng Công cùng cái ghế ngồi trống không bên kia, Đông Hoàng Thái Nhất giống như là con khỉ nhất định phải ngồi xồm ở phía trên.

Sau khi bốn người tám mắt nhìn nhau, đồng thời thấy được lời nói trong mắt nhau:

-Móa nó... lại có người dám nhào vào trong ngực Huyền Minh?
Cái con thỏ này muốn chết à?

-Mau xem Huyền Minh đã giơ tay lên rồi, ta có cảm giác đây là muốn hạ sát thủ... Mặc dù không đến mức, nhưng mà tối thiểu nhất là đập một trận, đúng không?

-Các người nói xem, nếu đánh chết thật thì cái con thỏ này làm thị t kho tàu hay là chiên dầu đây?

-Đừng đùa... sao có thể? Đương nhiên là hấp.

...

Ba người còn chưa nói xong, đã thấy tay Huyền Minh nhẹ nhàng đặt ở trên đầu Tần Thọ, xoa xoa, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía C húc Dung nói:

-Người muốn chết à?

Chúc Dung lập tức khóc nức nở nói:

-Không phải... Huyền Minh, không cần phải như vậy chứ? Chúng ta quen biết nhau sớm hơn so với người biết hấn!

Huyền Minh cắt ngang nói:

-Trước khi đi, tỷ tỷ của hấn bảo ta chăm sóc hấn. Lời nói rất rõ ràng, ai dám động đến hấn thì trực tiếp đánh chết, không cần biết hậu quả!

Tiếng khóc của Chúc Dung im bặt trong nháy mắt, nhanh chóng chạy tới, xoa xoa bả vai con thỏ nói:

-Con thỏ, chúng ta có chuyện dễ thương lượng... chuyện của nam

nhân, sao có thể gọi người khác chứ?

Tần Thọ mặc cho Chúc Dung xoa bả vai mình, chờ bóp xong rồi lức này mới duỗi chân đến nói:

-Chân cũng cần xoa bóp.

Mặt Chúc Dung lập tức đen lại, cái con thỏ chết, thật đúng là được cựa lần tới!

Cuối cùng, Chúc Dung cũng vẫn nhéo nhéo chân cho Tần Thọ...

Làm ăm ỉ xong, người vừa mới kêu lên trên bầu trời cũng từ từ đi xuống.

Tần Thọ nhanh chóng đứng dậy, chạy tới nhanh như chớp rồi nhảy dựng lên, ôm chặt lấy đối phương một cái, sau đó cười ha ha nói:

-Sur phụ, sao người lại tới?!

Người vừa tới không phải ai khác, mà chính là Lỗ đại sư!

Lỗ đại sư cười ha ha nói:

-Ta con mẹ nó cũng không muốn tới đây, mà là bọn người Ngọc Đế bảo ta tới. Cái gì nhỉ, không phí lời nữa, có phải là người làm cái bể bơi, nhà tắm gì đấy không? Ta đại diện Thiên Đình, cũng đến chỗ người nhập cổ phần.

Tần Thọ nghe xong thì mơ hồ tại chỗ...

Loại đồ ngốc Đông Hoàng Thái Nhất kia tới nhập cổ phần hẳn có thể hiểu được, dù sao thì đầu óc của đứa nhỏ đó cũng không có tác dụng gì lắm.

Thực ra Vu Tộc đến nhập cổ phần, hẳn đã có chút mơ hồ, một mặt trắng nho nhỏ, nguyên khí khô kiệt vậy mà có thể có tới bốn vị Tổ Vu đến nhà báỉ phỏng, muốn nhập cổ phần! Hơn nữa còn là toàn bộ đều nhập cổ phần!

Tần Thọ bây giờ có là kẻ ngu cũng biết trong này có mờ ám.

Mặc dù lúc mới bắt đầu, hẳn chính là muốn hấp dẫn mấy người này tới, tạo sự lớn mạnh tạm thời trên mặt trăng để giải quyết vấn đề an toàn của bản thân, Hằng Nga và một đám tiểu yêu.

Tiện thể kiểm thêm một chút thu nhập, dự trữ một chút lương thực, miễn cho về sau chết đói.

Bây giờ lại náo thành dạng này, trong lòng Tần Thọ có một bụng nghi vấn.

Có điều đối mặt với bọn người Đông Hoàng Thái Nhất, Huyền Minh, mặc dù da mặt Tần Thọ dày, nhưng cũng không tiện hỏi vì cái gì.

Bây giờ, mặc dù Lỗ Ban đại biểu cho Thiên Đình tới, nhưng mà đây là người một nhà, cho nên Tần Thọ cũng không phí lời trực tiếp kéo Lỗ đại sư sang một bên, hỏi:

-Sư phụ, đây là tình huống gì vậy? Cái ta làm chính là kỹ viện tá m rửa, không đến mức dẫn đến mấy thế lực lớn trên đời này đều tới chứ?

Lỗ đại sư cười ha ha nói:

-Người... đến bây giờ còn không rõ sao?

Tần Thọ nói:

-Có chút hiểu nhưng mà nghĩ không ra.

Lỗ đại sư vỗ vỗ ba vai Tàn Thọ nói:

-Không cần hiểu, người tin tưởng sư phụ, sư phụ sẽ không bẫy người, lừa gạt người. Những người này đến chỗ người toan tính vài thứ, cũng sẽ không hại người, tuy nhiên ít nhiều cũng sẽ hơi phiền toái. Nhưng mà cũng rõ ràng, trong thời gian ngắn, nơi này của người sẽ là nơi an toàn nhất trong thiên địa.

Tàn Thọ tin Lỗ đại sư, có điều vẫn hỏi một câu:

-Vậy còn thời gian dài thì sao?

Lỗ đại sư cười khỏ nói:

-Thời gian dài? Thời gian dài... không có ai biết chỗ nào an toàn cả.

Tàn Thọ thở dài, không hiểu nói:

-Không đến mức đó chứ? Người nhìn bây giờ một chút, Vu Tộc trở về, yêu tộc trở về, lại thêm người của Thiên Đình mới chúng ta cũng đều giải phóng, thực lực của từng người đều tăng lên, Đại La Kim Tiên chạy đầy đất, cao thủ cấp Hoàng cũng bắt đầu uống rượu tốp năm tốp ba, Đại Đế còn có chút không đáng giá, sao có thể thảm như vậy?

Lỗ đại sư lắc đầu nói:

-Ta nói không rõ được, có điều Ngọc Đế nói rất rõ ràng, lo trước khỏi họa.

Tàn Thọ gật gật đầu...

Nếu như Lỗ đại sư không đến, Tàn Thọ còn chuẩn bị tiếp tục cãi cò với những người này, trừ phi nào rõ tình hình thì cái cổ phần nh

à tắm này của hấn vĩnh viễn chỉ là cái khái niệm.

Lỗ đại sư đã tới nói rõ.

Tần Thọ cũng không phí lời, trực tiếp chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống.

Sau khi mấy người ngồi xuống thì trở về vấn đề chính lần nữa.

-Con thỏ, nhà tắm kia của ngươi thêm với ao bơi lội, Vu Tộc chúng ta sẵn sàng hỗ trợ lực lượng lớn. Nếu như duy trì với lực lượng lớn, thì tất cả vật liệu đương nhiên là phải dùng đồ tốt nhất, cho nên, lát nữa sẽ có một đoàn đội xây dựng của chúng ta tới giúp ngươi chế tạo bể bơi và nhà tắm xa hoa nhất. Tất cả nước, ta sẽ tự mình đi điều nước tốt nhất trong thiên địa đến, như một lời chào! Mặc dù nước Thiên Hà không tệ, nhưng mà cũng không phù hợp với tiêu chuẩn của ta. - Cộng Công trực tiếp nói.

Tần Thọ dùng sức gật đầu, đồng thời cấp tốc nhớ kỹ, nói:

-Điều kiện này không tệ, có thể cân nhắc.

Nói xong, Tần Thọ, Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương, Huyền Minh cùng nhìn về phía Đông Hoàng Thái nhất đang ở bên cạnh cúi đầu, nhìn mặt đất giống như là đang đếm kiến.

Kết quả con hàng này cúi đầu giả bộ như là không biết mọi người đang nhìn mình!

Chương 955: Phá gia chi tử đầu tiên trong lịch sử

Chương 955. Phá gia chi tử đầu tiên trong lịch sử

Tần Thọ vội ho một tiếng, vỗ bàn một cái nói:

-Ây... Đông Hoàng, đến người rồi. Vu Tộc người ta xuất người, xuất lực, xuất tiền, người thì sao?

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất mới ngẩng đầu lên, thở dài một tiếng, một giây sau bắt đầu gào khóc!

Tần Thọ sững sờ nói:

-Hử... người đây là làm gì vậy?

Tiếng khóc của Đông Hoàng Thái Nhất vang đến tận trời, bên trái ôm Chúc Dung, cọ nước mũi, bên phải ôm Cộng Công, lại là một thân nước mũi...

Cuối cùng hẳn cọ đến khi xung quanh không có bất kỳ ai, lúc này mới không khóc nữa.

Tần Thọ nói:

-Huynh đài, khóc cũng không có tác dụng gì, các vị đang ngồi ở đây, mỗi người đều là hạng người ý chí sắt đá, nếu như người là tiểu cô nương, khóc một chút cũng có thể có tác dụng, nhưng mà người lại là cái đức hạnh này... người vẫn là nên nói chuyện đi.

Đông Hoàng Thái Nhất dụi dụi con mắt, nhìn xung quanh một chút, kết quả tất cả mọi người đều là bộ dáng lạnh lùng.

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ bàn một cái nói:

-Các người có thể có chút đồng tình không vậy? Mặc dù ta không

phải là tiểu cô nương, nhưng dù sao cũng là Đại Đế một đời!

Đám người trực tiếp dùng một loại ánh mắt ngơ con mẹ nó, người còn biết người là Đại Đế à để nhìn Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất vội ho một tiếng, day day cuống họng nó i:

-Ừm... Ồ... con thỏ, chúng ta là huynh đệ tốt. Lúc đầu, ta cũng muốn xuất ra một chút cái gì đó... nhưng mà Vu Tộc đã lấy tiền, nhân lực cái gì đó ra rồi, vậy thì ta tiếp tục nhập cổ phần danh nghĩa đi.

Chúc Dung vỗ bàn một cái nói:

-Lời nói này là phát ra từ tim gan, làm cho người ta quá cảm động! Cho nên, ta quyết định, Vu Tộc thu bớt lại một chút, để cho Đông Hoàng Thái Nhất cũng có thể góp một chút!

Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ, sau đó lập tức kêu lên:

-Cái gì nhỉ... không phải là người của Thiên Đình cũng tới sao? Từ xa như vậy, đến đây một chuyến cũng không dễ dàng, cũng cho bọn họ chút không gian đầu tư đi. Cái này không tranh với các người!

Bên trong tất cả mọi người chỉ có thực lực, địa vị của Lỗ đại sư là thấp nhất, nhưng mà tính cách của hắn không phải là người nịnh nọt hoặc là sợ sệt.

Tính cách của Lỗ đại sư luôn luôn là lão tử nhìn người cao hứng thì uống rượu!

Nhìn người khó chịu thì rút đi, ta không biết người!

Mặc dù mỗi người ngồi ở đây đều rất khủng bố, mỗi một người n

ều như thật muốn giết hấn thì một ánh mắt là đủ rồi.

Nhưng mà Lỗ đại sư vẫn ngồi bình tĩnh ở bên kia nên uống trà thì uống trà, nên uống rượu thì uống rượu.

Nghe thấy Đông Hoàng Thái Nhất nói đến mình, thế là hơi ngửa đầu nói:

-Đừng hỏi ta, mặc dù ta đại biểu cho Thiên Đình tới. Nhưng mà ta bây giờ là đang đến chỗ đồ đệ của ta, cũng chính là cái con thỏ này. Hấn nói chúng ta làm thế nào thì chúng ta làm thế đó, còn lại thì không quản!

Lỗ đại sư vô cùng bình tĩnh đá trái bóng này sang cho Tàn Thọ, sau đó Đông Hoàng Thái Nhất mơ hồ...

Tất cả mọi người ở đây, hấn đều dám khiêu chiến, duy chỉ có cái con thỏ này... hấn không muốn trêu vào.

Lỗ đại sư là sư phụ của con thỏ, ngẫm lại bộ dạng vừa rồi của Chúc Dung, hấn quả quyết từ bỏ.

Thế là Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Vậy... ta dùng những cái này có được không?

Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất lục lục trong túi rồi lấy ra một viên hồng linh tinh đặt trước mặt Tàn Thọ.

Một khắc này, toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Sau đó, Chúc Dung, Cường Lương, Cộng Công không chút khách khí cười điên cuồng rồi nói:

-Thái Nhất, đã bao nhiêu năm rồi, người con mẹ nó sao lại vẫn còn nghèo rớt mồng tơi như thế chứ? Ha ha ha...

Tần Thọ không hiểu nhìn về phía Huyền Minh, hắn thật sự không hiểu, Đại Đế một đời tùy tiện cũng có thể kiếm không ít tiền mà? Tiện tay làm một cái pháp bảo, hoặc là dứt khoát một chút, ký tên thôi cũng có thể đổi không ít tiền đi?

Huyền Minh thở dài nói:

-Gia hỏa này có thể nói là kỳ tài tu luyện, nhưng mà người cũng b iết, đại đạo có ít, mỗi cái nhìn thì như hoàn mỹ nhưng vẫn có một mặt khuyết thiếu. Người cũng vậy, cường đại như Đông Hoàng T hái Nhất, thực lực vang dội cổ kim, là một nhân vật quét ngang m ột thời đại... Nhưng mà, hắn là người thật sự không để ý tới tiền t ài.

Năm đó lúc hắn cùng Đế Tuấn đánh xuống Thiên Đình, trở thành chủ của vạn yêu, cũng là lúc hắn huy hoàng nhất, có tiền nhất.

Sau đó...

Chúc Dung ở bên cạnh cười điên cuồng, vỗ bàn nói:

-Sau đó gia hỏa này chỉ dùng ba năm, liền tiêu hết ba phần tư bảo khố của yêu tộc Thiên Đình! Gia hỏa này đã cược là thua thì thôi đi, đầu tư vào cái gì thì cái đó phá sản! Ở phương diện tiền tài chí nh là một sao quả tạ siêu cấp vô địch! Về sau bọn Đế Tuấn liên h ợp lại, hạn chế tiêu xài hàng năm của hắn.

Sau đó...

Không cần phải nói Tần Thọ cũng hiểu, con hàng này dùng ba nă m đã suýt chút tiêu hết bảo khố của yêu tộc Thiên Đình, cho hắn một chút tiền tiêu vặt như vậy, chắc là một ngày liền tiêu hết đi?

Khó trách con hàng này nghèo như vậy...

Nếu như Đế Tuấn mặc kệ điểm ấy, chắc là yêu tộc Thiên Đình không cần bị người ta đánh, trực tiếp có thể vì nghèo mà giải thể!

Đối với lời nói của Chúc Dung, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phản bác, mà như một bảo bảo đáng thương ôm gối thành một cục ngòi xồm ở đó, hiển nhiên là chấp nhận.

Tần Thộ nhìn thấy cái đức hạnh kia của hắn, cũng có chút không đành lòng, vì vậy nói:

-Mặc dù tiền này của ngươi không nhiều nhưng ta cũng tính một phần cổ phần cho ngươi. Có điều, chúng ta tạm thời không có khách...

Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong, ánh mắt sáng lên, đột nhiên đứng dậy, hét lớn:

-Khách? Vậy còn không đơn giản sao?

Sau đó tất cả mọi người nhìn thấy gia hỏa này lấy một viên linh đan xuống, trực tiếp làm thành cái loa để bên miệng, quát lên bầu trời:

-Đều con mẹ nó, nghe rõ cho ta, lão tử ở trên mặt trăng mở nhà tắm, hiện tại không có khách! Trong vòng ba ngày không tới nhà tắm trên mặt trăng tiêu phí, sẽ khai trừ thần tịch!

Tần Thộ nghe nói như thế, cái cằm cũng sắp rơi xuống dưới mặt đất!

Cường Lương có lòng tốt giúp hắn nâng cằm lên, sau đó xoa xoa lòng mày thâm nghiêm:

-Đừng kinh ngạc, nhiều năm như vậy, con hàng này chính là như thế... đầu óc... con mẹ nó, ta cũng không biết hắn có đầu óc không...

Chương 956: Phá gia chi tử đầu tiên trong lịch sử (2)

Chương 956. Phá gia chi tử đầu tiên trong lịch sử (2)

Huyền Minh thấy vậy, cũng xoa xoa mi tâm, thở dài nói:

-Gia hỏa này, làm việc gì cũng giống như là đánh bạc vậy, vẫn luôn thích một lần đẩy hết tất cả thẻ đánh bạc ra, sau đó độ sức một lần. Thật không hiểu nổi, tên Đế Tuấn kia rốt cuộc là nghĩ thế nào mà lại dễ hấn tới...

-Phốc!

Bên trong Thiên Đình, phía bên Thiên Đình cũ!

Đế Tuấn phun miệng nước trà ở trong miệng lên tường!

-Cha! Người điên rồi à? Người lại để Đông Hoàng Thái Nhất thúc thúc đi làm việc này? Tên kia còn không đáng tin bằng con nữa!

Long Từ kêu lên:

-Người nghe hắn đang nói cái gì đi? Đây quả thực là hồ nháo! Trên mặt trăng có cái gì chứ? Thâm sơn cùng cốc, linh khí cũng không có mấy phần... Thật sự coi mình Thái Âm năm đó...

Bành!

Đế Tuấn ném chén trà trong tay vào bàn trà trên bàn.

Long Từ lập tức ngậm miệng không lên tiếng, thân thể không nhin được run rẩy, trong nháy mắt, bờ môi không có huyết sắc.

Bởi vì nàng cảm giác được rõ ràng, Đế Tuấn luôn rất ít khi tức giận, luôn luôn ôn tồn lễ độ, nhưng lúc nàng nhắc đến ba chữ Thái Âm Tinh, thì bạo phát ra sát khí ngút trời!

Mặc dù sát ý này lóe lên rồi biến mất ngay nhưng mà Long Từ đã cảm nhận được!

Một khắc này, vậy mà Đế Tuấn lại sinh ra sát niệm đối với nàng!

Một đời tuyệt thế thiên kiêu, sát niệm của Đại Đế siêu cấp, kinh khủng đến cỡ nào?

Cho dù là nữ nhi của Đế Tuấn, Long Từ vẫn bị hù dọa.

Đế Tuấn nhìn thấy bộ dáng Long Từ như thế, thở dài một tiếng nói:

-Ài... có một số việc đừng nhắc lại.

Nói xong, Đế Tuấn cầm chén trà lên lần nữa, mỉm cười với Long Từ, giống như là hòa tan hàn băng vạn cổ, xuân về hoa nở, cực kỳ ấm lòng.

Sắc mặt Long Từ lúc này mới dễ nhìn hơn không ít...

Lúc này Đế Tuấn mới nói:

-Có một số việc, cũng chỉ có hãn mới có thể làm được. Những người khác? Không được!

Long Từ không hiểu nói:

-Cha... cái kia... con vẫn là không hiểu, tính cách kia của thúc thúc, thật sự có thể được sao? Hơn nữa, chúng ta đường đường là một Thiên Đình, tại sao lại phải kéo quan hệ với cái con thỏ kia?

Hơn nữa, con thỏ kia là cái thứ gì chứ, lần trước còn đánh con như vậy...

Đế Tuấn đứng dậy, nhẹ nhàng xoa đầu Long Từ nói:

-Về sau đừng nói xấu sau lưng thúc thúc của con...

Long Từ:

-Vâng.

Đế Tuấn bổ sung:

-Muốn nói, thì nói ở trước mặt, dù sao tên kia cũng không cần mặt mũi... Nói phía sau có nghe được cũng sẽ làm như không nghe thấy. Nói ở trước mặt, tốt xấu gì cũng xoa xoa cái mặt dày kia.

Long Từ:

~#@\$\$%...

Đế Tuấn tiếp tục nói:

-Về phần cái con thỏ kia, con không làm gì thì thân cận với hắn một chút, đừng trêu chọc hắn. Thật sự chọc hắn, đánh con là nhẹ tay với con rồi.

-À... Cha, nhưng mà con là công chúa Thiên Đình. Hắn chỉ là một con thỏ, vì sao đánh con lại còn là nhẹ tay với con rồi? Cái này con thật sự không hiểu! Nếu như người không nói rõ ràng, con... con chắc chắn là sẽ tiếp tục đi trêu chọc hắn. - Long Từ uy hiếp n

ói.

Đế Tuấn cười, nhìn hoa đào ngoài cửa sổ đang bay múa trong gió, chiều tà nhuộm đỏ bầu trời, thở dài một tiếng nói:

-Bởi vì gia hỏa kia... rất phiền phức! Cực kỳ phiền phức! Không chỉ có ta, trong thiên hạ này hẳn là không có ai nguyện ý đi trêu c học hắn.

Về phần vì sao giao hảo với hắn, xem như... giữ lại đường lui đi.

Về mặt Long Từ mờ mịt, còn muốn hỏi cái gì thì Đế Tuấn đã biến mất ở phía trước cửa sổ, chỉ có ly trà kia còn ở trên bàn không ngừng tản ra nhiệt khí...

-Con thỏ! Thế nào? Cổ phần danh nghĩa này của ta có phải là không chỉ là nhập suông không?

Đông Hoàng Thái Nhất gào xong, quay đầu cười hê hê với Tần T họ, nói.

Tần Thọ nhếch miệng đáp:

-Trâu!

Đông Hoàng Thái Nhất nhú mày, nói với Chúc Dung:

-Các người giải quyết vấn đề tiền bạc, ta giải quyết vấn đề khách hàng, không kém hơn so với các người chứ?

Chúc Dung chẹp chẹp miệng nói:

-Cái này... được, xem như người qua cửa.

Sau đó mấy người nhìn về phía Lỗ đại sư lần nữa.

Lỗ đại sư bình chân như vại nói:

-Con thỏ, người nói đi, người muốn cái gì.

Tần Thọ hỏi dò:

-Thật sự là cái gì cũng được?

Lỗ đại sư cười nói:

-Đương nhiên!

Tần Thọ vỗ tay một cái nói:

-Đầu tiên đưa ta mười vạn tiên nữ!

Phốc!

Lỗ đại sư phun ngụm rượu trong miệng lên mặt Tần Thọ...

Tần Thọ lau rượu, hỏi:

-Không được à?

Sau khi Lỗ đại sư kho khan vài tiếng thì nói:

-Cái kia... người chắc chắn?

Nói xong, Lỗ đại sư liếc nhìn lầu hai của Nguyệt Cung, nơi đó, có một thân ảnh xinh đẹp đang ngồi ở đó, an tĩnh ngồi đọc một quyển sách, không biết là sách gì.

Tần Thọ lại không thêm đề ý chút nào, thẳng thắn nói:

-Đương nhiên! Đến lúc đó, nhiều khách như vậy, dù sao ta cũng phải có người tiếp đãi chứ? Một đám nam nhân đến đây, người yên

tâm, nhưng ta thì chưa yên tâm đâu.

Lỗ đại sư nghe đến đây, mới hiểu ý tứ của Tần Thộ.

Con hàng này muốn tiên nữ, không phải là để chà đạp và nạp tiểu thiếp mà là suy nghĩ cho người phía sau.

Đã như vậy thì đơn giản.

Lỗ đại sư lập tức nói:

-Không thành vấn đề, người yên tâm đi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Thực sự không được, ta tới các đại môn phái ở hạ giới giúp người tìm người! Đến lúc đó, điều kiện của chúng ta chính là, không cần độ kiếp, trực tiếp lên trời! Đồng thời cung cấp một bộ công pháp đối ứng! Sao hả? Cái đái ngộ này, ta đoán là đừng nói người tu hành, cho dù là thánh nữ của rất nhiều môn phái chắc là cũng phải động tâm đi?

Tần Thộ nghe xong, dựng thẳng một ngón tay cái lên nói:

-Mạnh, vậy ta cần một trăm vạn là được rồi, đến lúc đó toàn bộ mặt trăng của chúng ta đều bao trùm thành viên của tổ chức phục vụ đỉnh cấp nhất.

Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất ho khan một tiếng nói:

-Con thô, có phải là người quá keo kiệt rồi không?

Tần Thộ gãi gãi đầu nói:

-Keo kiệt?

Đông Hoàng Thái Nhất vỗ bàn một cái nói:

-Một hành tinh lớn như thế, một trăm vạn người đủ làm cái gì ch

ừ? Ta cho người một ngàn vạn nữ yêu, mèo yêu, hồ ly tinh, chuột tinh gì đó, các loại tinh linh trong thiên hạ ta đều đưa đến cho người một đám! Đến lúc đó, thỏa mãn các loại phương diện nhu cầu của mọi người!

Chương 957: Hào khí

Chương 957. Hào khí

Hai mắt Tần Thộ khế đảo nói:

-Đại ca, chúng ta đây là tắm rửa chính quy... không cung cấp những phục vụ khác.

Hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất khế đảo nói:

-Ta cũng không có nói là cung cấp những phục vụ khác mà! Nhưng mà chính là cho dù là phục vụ bình thường, thẩm mỹ quan của mọi người cũng không giống nhau? Bên trong mắt chó thì chó cái đẹp, bên trong mắt mèo thì mèo cái đẹp nhất, trong mắt người... được rồi, người thì khác. Dù sao thì sở thích của mỗi người khác nhau, phục vụ đúng khẩu vị của bọn hắn, tự nhiên cái gì cũng đều dễ nói, đúng không?

Tần Thộ có chút tán đồng gật đầu nói:

-Có đạo lý, có điều chuyện này người không thể...

Không đợi Tần Thộ nói xong, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất đã

lại đứng ở trên ghế, móc ra tiểu linh đan, quát lên bầu trời:

-Nhà tám tam giới khai trương! Ông chủ là ta, Đế Tuấn, mười hai Tổ Vu, Ngọc Đế, Vương Mẫu nương nương, các loại Đại Đế của Thiên Đình mới, cùng con thỏ trên mặt trăng và Hằng Nga! Bây giờ chiêu mộ nữ yêu, không cần biết các ngươi là tộc gì, chỉ cần đẹp, chỉ cần đẹp, chỉ cần đẹp! Điều quan trọng phải nói ba lần, không nhắc lại! Chỉ cần đẹp... Khụ khụ, đây không tính là nhắc lại!

-Đãi ngộ rất đơn giản, không cần biết ngươi là tu vi gì, lão tử thu ngươi về trời! Được tặng một bản công pháp thích hợp với ngươi, ba món Hậu Thiên Pháp Bảo, một món tấn công, một món phi hà nh!

-Về sau hai đại Thiên Đình làm hậu thuẫn cho ngươi, mười hai Tổ Vu làm chỗ dựa!

-Tình huống báo danh cụ thể, vui lòng chú ý thông cáo chung!

Hô xong, Đông Hoàng Thái Nhất mặc kệ mấy gia hỏa trước mặt đang trợn mắt há mồm, cầm bầu rượu lên uống một hớp, sau đó thở ra một hơi thật dài nói:

-Thoải mái!

Xong việc, Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu nhìn về phía Tàn Thọ hỏi:

-Con thỏ, vừa rồi ngươi muốn nói cái gì?

Tàn Thọ vốn là muốn nói, không cho phép Đông Hoàng Thái Nhất lợi dụng quyền lực cưỡng ép những người kia đến làm công.

Nhưng mà sau khi nghe xong Đông Hoàng Thái Nhất tự tác chủ trương quảng cáo, hắn chợt phát hiện, có khả năng vấn đề hắn phải đau đầu bây giờ không phải là người tới không đủ mà có thể sẽ là

vấn đề quá nhiều người tới!

Xoa xoa mi tâm, Tần Thộ hỏi:

-Vừa rồi ngươi dùng cái loa gì vậy?

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ chỉ Đông Hoàng Chung trên trên cổ n
ói:

-Pháp bảo bản mệnh của ta, Đông Hoàng Chung.

Tần Thộ dựng thẳng một ngón tay cái lên, nói:

-Ừm, trâu, loại pháp bảo này đến trong tay ngươi lại thành cái loa,
trâu!

Tất cả mọi người tiếp tục thương lượng một ngày một đêm, liệt k
ê tất cả phương án ra.

Nửa trận trước Tần Thộ còn hỗn loạn theo một lúc...

Đến nửa trận sau, dứt khoát liền cái cọ với mấy người kia, một ph
ần lông cũng tranh giành lợi ích.

Cho nên, Tần Thộ dứt khoát bỏ gánh không quản nữa, trở về phòn
g đi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, Tần Thộ còn c
hưa rời giường đã thấy một gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ không t
ỳ vết!

Tần Thộ xoa xoa con mắt, sau đó nhìn kỹ một chút, cuối cùng xác
nhận đó là thật, nói:

-Cô nương ngọc, nàng làm cái gì vậy? Vừa mới sáng sớm, nàng đ
ã nằm sấp ở đầu giường ta làm cái gì vậy?

Hằng Nga nói:

-Ngọc Nhi, trước đó Đông Hoàng Thái Nhất nói những lời kia có tính không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Tính.

Hằng Nga lập tức đứng dậy, xoay nguyên một vòng nói:

-Vậy em cảm thấy ta thế nào?

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Cái gì?

Hằng Nga nói:

-Ta đến nhận lời mời! Nhiều năm như vậy, ta không có tu luyện công pháp gì... mấy người Đông Hoàng Thái Nhất đã mở điều kiện tốt như vậy, ta muốn thử xem.

Tần Thọ lúc này mới nhớ tới, nhiều năm như vậy, hắn chỉ chăm chăm tăng thực lực của mình lên. Mà không nghĩ tới tăng cao tu vi cho Hằng Nga...

Tần Thọ vội vàng từ trên giường đứng lên nói:

-Không phải chỉ là công pháp và pháp bảo thôi sao? Lát nữa ta đi lấy giúp nàng!

Hằng Nga có chút ngượng ngùng nói:

-Thế này, có phải là có chút không tốt lắm không? Em thế này là l

ấy công làm việc tư đi?

Tần Thọ xem thường, vung tay lên, cực kỳ bá khí nói:

-Sản nghiệp của thổ gia ta, đương nhiên là ta muốn làm thế nào thì làm thế đó! Ta cũng không phải là làm công cho bọn hắn.

Hằng Nga cau mày nói:

-Nhưng mà em phải hiểu được, bọn họ cũng không phải là đại biểu cho người thường. Em thật sự cảm thấy chúng ta có thể bằng vai với bọn họ chia cái gọi là sản nghiệp này sao?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Nói thật, ta còn thực sự không tin. Có điều sự phụ ta nói với ta một câu.

Hằng Nga nháy con mắt to hỏi:

-Câu gì?

Tần Thọ nói:

-Nên cầm thì cầm, nên ăn một chút thì ăn, không cần thì phí.

Hằng Nga:

-Ây...

Tần Thọ nói:

-Tóm lại, người khác ta không tin, sự phụ ta thì ta vẫn tin. Lát nữa, ta đi lấy công pháp giúp nàng, chúng ta hoặc là không mở miệng, nếu đã mở miệng thì nhất định phải là thứ tốt nhất. Mặc khác, nàng xác định nàng muốn đi làm việc à?

Hằng Nga nghĩ nghĩ, sau đó nói:

-Ta cũng không thể luôn luôn như thế này phải không? Dù sao cũng phải làm một chút gì chứ.

Tần Thộ búng tay một cái nói:

-Vậy được, lát nữa những tiên nữ kia tới, đều sẽ do nàng quản. Cụ thể sắp xếp thế nào, nàng nói là tính. Ở trong tình huống không gây tổn thương tới tôn nghiêm của các nàng, tận lực phục vụ tốt nhất là được rồi.

Hằng Nga cau mày nói:

-Thực ra, ta đã tiếp xúc qua không ít tiên tử đi làm cho người khác, công việc của các nàng thực ra rất thấp kém, rất mất mặt. Nếu như giữ lại tôn nghiêm, chỉ sợ sẽ có người không hài lòng.

Tần Thộ chép miệng, cười hê hê nói:

-Ai không hài lòng, nhớ kỹ phải lấy tên của Đông Hoàng Thái Nhất ra. Không được thì Chúc Dung cũng được... Lão tử phục vụ cho ai còn chọn ba chọn bốn à?

Hằng Nga ngạc nhiên nói:

-Cái này... cái này được sao?

Tần Thộ thẳng thắn nói:

-Đương nhiên là được! Thực ra thứ chúng ta bán không phải là cái gì phục vụ gì cả... chúng ta bán chính là nội tình của ba thế lực lớn! Phục vụ của chúng ta nhất định phải chính quy, phong nhã, dù sao thì người tới có rất nhiều người ở hạ giới hoặc là người ở địa phương khác đều là người có thân phận. Quá hao tổn mặt mũi của

các nàng cũng không tốt, hơn nữa ta cũng không phải là loại hỗn đản khi dễ nữ nhân... Cho nên, mục tiêu của chúng ta là làm cho tất cả mọi người tới đây là vinh hạnh, về phần nơi này có cái gì thì hoàn toàn không quan trọng.

Chương 958: Nguyên nhân

Chương 958. Nguyên nhân

Như vậy cũng tốt hơn so với cái Lăng Tiêu Bảo Điện kia, nơi đó có cái gì chứ?

Nhưng mà nếu thật sự đi vào rồi, trở ra, về hạ giới thì có thể nói k hoác cả đời.

Không phải là nơi này của chúng ta có bao nhiêu tốt, mà là chỗ này có bao nhiêu quý giá! Chỉ cần có thể cho người ta dặt lên một tảng vàng rực, dù là tới đây cái gì cũng không có, thì bọn họ cũng vui vẻ.

Cho nên, nơi này của chúng ta, sau này định giá, không cần tốt nhất, nhưng cần đắt nhất!

Tất cả người phục vụ, nhất định phải là Thánh nữ một phương, hoặc là loại hình thiên kiều một phương cái gì đó, những cô gái này chỉ cần bung đĩa cho khách, rót rượu cái gì đó, bọn họ cũng sẽ hài lòng.

Dù sao người tới đây đều là tiên nhân có mặt mũi, cũng không ph

ải là một đám ác ôn.

Nghe Tần Thộ nói như thế, Hằng Nga cũng hiểu ý của Tần Thộ, có điều vẫn hỏi một câu:

-Những người khác biết em muốn làm như vậy không?

Tần Thộ vung tay lên nói:

-Bọn họ chỉ phụ trách phối hợp, kinh doanh thế nào là chuyện của chúng ta. Có điều lát nữa bọn họ sẽ mang một số người vào mặt trăng ở, giúp chúng ta quản lý một số chuyện không quản lý được. Chỉ là không biết, người tới là những ai...

Vừa nói xong, liền nghe Thỏ Ngọc ở bên ngoài hô:

-Hằng Nga tỷ tỷ, Tần Thộ ca ca, bên ngoài có rất nhiều tiên nhân tới! Chúng ta không biết nên sắp xếp thế nào.

Tần Thộ nói:

-Mọi làm ăn tới rồi, đi đi, ra xem một chút.

Hằng Nga gật gật đầu, ôm Tần Thộ đi ra ngoài.

Đến bên ngoài Nguyệt Cung, Tần Thộ tròn mắt!

Hoàn toàn chính xác là có rất nhiều tiên nhân tới, có điều đại đa số đều là mang nhà mang người tới!

Có hành cung phi hành, có cự thú Đà Sơn, có mỹ nữ quý phụ, có trẻ nhỏ vui đùa âm ỉ...

Hằng Nga hồ nghi nhìn về phía Tần Thộ, dường như đang hỏi:

-Em chắc chắn là các nàng đến tắm rửa? Sao ta lại có cảm giác cá

c nàng giống như là dọn nhà vậy?

Tần Thọ cũng cảm thấy như vậy...

Không đợi Tần Thọ mở miệng, liền nghe thấy một giọng lớn hô:

-Con thỏ, đây chính là người đến giúp đỡ của Vu Tộc chúng ta. Sao o hử? Nhân thủ không ít đúng không?

Tần Thọ ngẩng đầu một cái, liền thấy Cộng Công cười ha hả từ trên trời bay xuống.

Tần Thọ nhếch miệng, một tay kéo Cộng Công qua một bên, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Đại ca, người đây là đang đùa ta đấy hử? Đây là giúp đỡ hay là thêm phiền? Đã nói là các người phái người qua giúp đỡ, làm gì vậy? Cái này là chuẩn bị người thân, trông nom việc nhà đều nhét tới hử? Chúng ta còn chưa có kiếm tiền, các người là đã muốn xếp người của mình vào rồi?

Cộng Công cười hề hề nói:

-Con thỏ, người đừng hiểu lầm. Giúp người làm việc, là thuộc hạ của các nàng. Các nàng đích thật là nữ quyến của cao tằng Vu Tộc chúng ta... Người cũng biết, đại chiến sắp đến, chúng ta nhất định là không ở nhà. Chúng ta không ở đó, người phía dưới không nghe lời thì xử lý thế nào? Các nàng ở đây, có thể giúp người giải quyết những vấn đề này. Hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ là nhiều thêm mấy người ở trên mặt trăng mà thôi, người không lỗ.

Còn chưa nói xong, trên bầu trời lại có một đám người nữa đi xuống, dẫn đầu là Đông Hoàng Thái Nhất, lão tiểu tử này đi ở phía trước, nghiêng nghiêng ngả ngả, người còn chưa tới đã la hét:

-Con thỏ, người của chúng ta đến rồi, ở đâu đây?

Tần Thộ nhìn kỹ, khá lắm, lại là một đám nữ quyến và trẻ con! Trong đó hẳn còn thấy cô nàng Long Từ kia, Long Từ thấy Tần Thộ nhìn qua, lập tức trốn vào đám người, cúi đầu nhìn chân của mình, một bộ dạng ta không nhìn thấy người, người cũng không nhìn thấy ta.

Tần Thộ lười chấp nhặt với nàng, dù sao ban đầu cũng là hẳn chiếm tiện nghi.

Có điều càng nhìn những người này, trên trán Tần Thộ liền có càng nhiều vạch đen. Cho tới bây giờ, trên cơ bản hẳn đã xác định, cái này đích xác là có vấn đề!

Không đợi Tần Thộ đáp lời, một trận tiên nhạc lượn lờ ở xa, một đám người từ từ bay tới, lần lượt các kim khuyết, Phượng Hoàng kéo xe, trình độ khí vũ huy hoàng, còn hào khí hơn so với hai tổ Vu Yêu!

Người dẫn đội chính là sư phụ của Tần Thộ, Lão đại sư, theo ở phía sau còn có Thái Bạch Kim Tinh.

Nhìn thấy người quen, Tần Thộ nhanh chóng vẫy tay, để cho hai người tới.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, cũng không cần Tần Thộ gọi, tự mình đi lại gần, cười ha hả hỏi:

-Con thỏ, người có gì muốn nói không?

Tần Thộ trợn mắt với hắn một cái nói:

-Ta không có gọi người.

Đông Hoàng Thái Nhất ồ một tiếng, xoay người rời đi nói:

-Không có việc gì thì ta qua bên kia nghe, dù sao thì có xa mấy cũng nghe được rõ ràng.

Mặt Tần Thộ liền lập tức đen lại, mắng to trong lòng:

-Cái đồ không biết xấu hổ này, mẹ nó, nếu không phải không đánh lại được hắn thì đã cho hắn một cái tát tai rồi!

Cuối cùng, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn là gia nhập hàng ngũ nói chuyện phiếm.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa tới, Cộng Công ở bên kia phần nộ đương nhiên cũng được Tần Thộ gọi tới, dù sao có một số việc sớm muộn gì cũng phải nói rõ ràng.

Sau khi mấy người ngồi xuống, Tần Thộ thẳng thắn nói:

-Được rồi, đừng tiếp tục đóng kịch với ta nữa, nói đi, rốt cuộc là các ngươi có chủ ý gì?

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn về phía Cộng Công, Cộng Công nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ có Lỗ Ban là vẻ mặt nhẹ nhõm ngồi ở kia, cười ha hả nói:

-Hay là cùng nói một lúc đi.

Đông Hoàng Thái Nhất và Cộng Công đều không có lên tiếng.

Tần Thộ vỗ bàn một cái nói:

-Vậy được rồi, nhà tắm này của chúng ta bắt đầu ngừng kinh doanh từ hôm nay. Ừm... xem như là còn chưa có khai trương đã thất bại đi! Các ngươi cũng đem người của các ngươi về đi.

Nói xong, Tần Thộ lập tức đứng dậy rời đi.

Đông Hoàng Thái Nhất đá Cộng Công một cước, Cộng Công cả người lộn nói:

-Người đá ta làm gì?

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Người nói đi, ta nói thì không chắc là sẽ nói ra được cái gì.

Cộng Công bắt đầu nhìn về phía Lỗ Ban nói:

-Người nói đi...

Lỗ Ban gật gù đắc ý nói:

-Đừng, thực ra ta không biết cái gì cả. Hai vị biết, vẫn là hai vị nói đi.

Rơi vào đường cùng, Cộng Công đành phải đứng lên nói:

-Con thỏ, thực ra chuyện không có phức tạp như người nghĩ đâu.

Chương 959: Cứu mạng

Chương 959. Cứu mạng

Tần Thọ ngồi xuống lần nữa.

Cộng Công nói:

-Rất đơn giản, đại kiếp thiên địa, ai cũng không biết tương lai sẽ đi tới đâu. Trước có Hạo Thiên Thiên Đình hủy diệt, chúng ta nhất định phải sớm tính toán. Chúng ta cũng được, Đông Hoàng cũng thế, hay kể cả là vị Ngọc Đế kia thực ra cũng đều không sợ chết. Nhưng mà chúng ta chết không quan trọng, thiên hạ vạn tộc dù sao cũng phải giữ lại chút hương hỏa?

Tần Thọ nghe xong, hai mắt khẽ đảo nói:

-Người đây là đang đùa ta đấy à? Các người đều đã chết, chỗ này của ta còn có thể an toàn sao? Người các người không bảo hộ được, thả ở chỗ này của ta, ta có thể bảo hộ được sao?

Tần Thọ là tức giận thật, hắn cảm thấy, đám gia hỏa này là đang lừa dối hắn.

Kết quả hắn vừa thốt ra câu kia, ba người trước mắt đều dùng loại ánh mắt người nhất định làm được nhìn Tần Thọ.

Tần Thọ bị ba người nhìn, toàn thân có chút run rẩy, gãi gãi đầu nói:

-Cái kia... chuyện các người nói chắc không phải là sự thật đó chứ?

Cộng Công gật đầu nói:

-Chúng ta còn lừa người sao? Thực ra, chuyện chính là đơn giản như vậy. Ta biết, thực lực của người bây giờ rất cạn bả... nhưng mà người có nghĩ tới không? Thực lực người cạn bả như thế, người dựa vào cái gì để ngồi cùng một chỗ với chúng ta đây? Dựa vào cái gì mà chúng ta muốn hợp tác với người?

Về mặt Tần Thọ lúng túng, vội ho một tiếng nói:

-Này... lúc người nói chuyện có thể nhẹ nhàng một chút không, t
a đau tim...

Cộng Công không giữ lại chút mặt mũi nào nói:

-Đây không phải là không nể mặt người, ta là ăn ngay nói thật.

Tần Thọ xoa ngực nói:

-Lời nói này thật là có chút đâm tim...

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên:

-Vẫn là để ta nói đi.

Đám người nhìn lại, chỉ thấy Đế Tuấn cười ha hả đi vào Nguyệt C
ung.

Cộng Công nhìn thấy, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

-Người tới rồi, người biết nói nhất, người tới nói đi. Còn để cho ta
nói tiếp, ta cũng không chắc là ta sẽ nói ra cái thứ gì.

Đế Tuấn cười khỏ một tiếng, nói:

-Con thỏ, quấy rầy rồi.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Tạm được.

Sau khi Đế Tuấn ngồi xuống, nói:

-Con thỏ, mặc dù giữa thiên địa này có chuyện viên mãn, nhưng
mà vạn sự vạn vật đều sẽ có lối thoát, kiếp nạn có đáng sợ hơn nữ
a cũng sẽ có chút hi vọng sống.

-Chúng ta tính đi tính lại, cái sinh cơ này chính là ở trên người người.

-Ta đây, đã sớm là người chết.

-Năm đó giữ lại để chuẩn bị sau này cho ta sống lại lần nữa, nhưng mà đối với cái chết, ta cũng không thêm để ý.

-Ta tin tưởng mấy vị ở đây, cũng không kém ta bao nhiêu?

Cộng Công gật đầu.

Tần Thọ lắc đầu...

Đế Tuấn không nhìn Tần Thọ, tiếp tục nói:

-Nói thật, chúng ta cũng không biết cái lối thoát kia ở trên người người sẽ thể hiện như thế nào. Nhưng mà, vẫn muốn thử một chút, không phải sao?

Tần Thọ sờ cằm, gật đầu nói:

-Có thể hiểu được, nhưng mà ta không dám hứa chắc là có thể giúp các người bảo vệ bọn họ.

Đế Tuấn nói:

-Người chỉ cần hết sức là được.

Tần Thọ nói:

-Đó là đương nhiên, đã tới chỗ này của ta, ta đương nhiên là phải đem hết toàn lực để bảo vệ. Có điều... thực lực này của ta...

Đế Tuấn cười nói:

-Ta tin tưởng, cái sinh cơ này, chưa hẳn có quan hệ tới thực lực. Nếu không, chỉ dựa vào một thân thực lực này của ngươi, ta thật sự là không nhìn ra được sinh cơ ở đâu.

Tần Thộ lúng túng gãi đầu nói:

-Có thể đừng đâm vào tim ta nữa có được không?

Sau đó linh cơ Tần Thộ khẽ động nói:

-Ày, các vị, tất cả mọi người đã ở đây, vậy ta nói với các ngươi chút chuyện đi.

Đám người tò mò nhìn Tần Thộ, Tần Thộ nói:

-Ta muốn mấy thứ đồ.

-Thứ gì? - Đám người hỏi.

Tần Thộ nói:

-Không cần biết là cấp độ nào, không cần biết là cấp bậc gì, không cần biết là tu luyện cái gì, ta muốn bí tịch công pháp đại viên mãn!

Đám người sửng sờ...

Đế Tuấn nói:

-Ngươi muốn cái đó làm cái gì?

Tần Thộ nói:

-Cái này thì các ngươi đừng để ý... dù sao thì hữu dụng với ta. Nếu như các ngươi nhất định đòi một đáp án, coi như là ta vì tương lai

ai của mọi người chừa lại một chút hạt giống công pháp đi. Vạn n hất ta sống sót, những công pháp này cũng sẽ không trở thành bị đứt đoạn truyền thừa, các người nói đúng không?

Đế Tuấn gõ bàn một cái, nói:

-Cho người thì được, nhưng mà trước khi người vượt qua kiếp hạ n thì không được truyền cho người ngoài!

Tần Thộ nói:

-Không thành vấn đề!

Đế Tuấn lập tức lấy ba bản bí tịch từ trong ngực ra ném cho Tần Thộ nói:

-Đây là “Thái Dương Vô Cực Huyền Ảo Kinh” của ta, bên trong có quyển Đại La Kim Tiên, quyển Đại Đế tàng chín, quyển Đại Đế tàng mười hai đều là tàng đại viên mãn.

Tần Thộ không nói hai lời cầm lấy, thứ này đúng là thứ hắn cần.

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Ta có, hắn cũng có, ta không đưa cho người nữa. Có điều, ta biết còn có công pháp đại viên mãn ở đâu, lát nữa ta đi tìm giúp người. Nếu người cần, ta có thể giúp người đoạt.

Tần Thộ:

-(@#%#...

Cộng Công nói:

-Công pháp của Vu Tộc chúng ta rất ít, có điều người đã mở miện g. Đông Hoàng, lúc người cướp thì nhớ gọi ta.

Tần Thọ:

-@##\$...

Cuối cùng, Tần Thọ lấy được một bộ “Huyền Trầm Kinh”, mặc dù cái này không phải là công pháp đại viên mãn, nhưng mà Đế Tuấn ấn cho rằng nó là công pháp thích hợp nhất để Hằng Nga tu luyện.

Nghe nói, công pháp này là công pháp mà thê tử của Đế Tuấn là Thái Âm tinh quân tu luyện năm đó.

Đưa tiễn những người này lần nữa, Tần Thọ lập tức sắp xếp những gia quyến đến từ ba thế lực lớn này vào mặt trăng ở.

Mấy ngày kế tiếp, khắp nơi ở thiên giới đều là người của Thiên Đình, bám lấy bằng hiệu, bắt đầu trắng trợn thông báo tuyển dụng nhân viên phục vụ Nguyệt Cung.

Sau đó một số lớn thiên chi kiều nữ đến từ các nơi ở tam giới leo lên mặt trăng.

Nếu đã biết mục đích căn bản của nhà tắm lần này, Tần Thọ cũng không thật sự dùng các nàng chỉ để làm nhân viên phục vụ, mà sắp xếp chỗ ăn chỗ ở cho tốt. Bắt đầu, để cho người ta khai phát mặt trăng, bên kia mặt trời đã không chiếu tới trong thời gian dài, hoàn cảnh sinh hoạt tương đối gian khổ. Có điều Tần Thọ vẫn là quyết định thu dọn lại và để cho những thiên chi kiều nữ kia ở chỗ đó.

Có điều hẳn quy định, bất kỳ người nào cũng không được vượt qua tuyến nam nữ, nếu không thì sẽ bị đuổi ra khỏi mặt trăng, tự sinh tự diệt.

Chương 960: Lời mời của kính đen

Chương 960. Lời mời của kính đen

Đối với cái này, Đông Hoàng Thái NHất đánh giá Tần Thộ là:

-Đệch... chính người có thịt ăn, còn phải để cho một đám sói đói hạn hán, quá không ra gì!

Tần Thộ đối với cái này chỉ là cười ha ha, thầm nghĩ: “Má nó, mặc dù thổ gia ta có Hằng Nga, nhưng mà ta là con thổ! Tình cảm gì giữa chúng ta, nói là vợ chồng, còn không bằng nói là thân nhân. Sau đó các người muốn một đám gia hỏa chàng chàng thiếp thiếp chạy ở trước mặt ta, đây không phải là ngược cầu à? Muốn ngược cầu thì được, chờ thổ gia ta hóa hình, thật sự của được Hằng Nga rồi nói sau! Đến lúc đó, để cho các người hiểu rõ cái gì gọi là phụng dưỡng ngược cầu!”

Đang lúc Tần Thộ ở chỗ này hăng hái...

Một vật từ trên trời rơi xuống!

Tần Thộ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một hỏa đoàn to lớn đi thẳng tới Nguyệt Cung.

Tần Thộ nhướng mày, bay lên không trung, đánh một chuông, vật kia rơi thẳng vào trong tay hắn.

Tần Thộ tập trung nhìn, hoảng sợ nói:

-Lão Lô?!

Không sai, đồ vật bên trong hỏa cầu chúng là Lò Bát Quái!

-Con thỏ, đừng nói nữa, nhanh cứu người!

Lò Bát Quái nghe răng há miệng kêu lên.

Tần Thộ dùng sức khẽ hít, hút toàn bộ ngọn lửa trên người Lò Bát Quái vào trong miệng, sau đó mở Lò Bát Quái ra xem, chỉ thấy hai mắt Mèo Béo đã trắng dã, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít!

Tần Thộ mắng:

-Mẹ nó, làm sao vậy?

Vừa nói, Tần Thộ vừa tóm Mèo Béo đi ra, sau đó giơ thẳng lên trời quát to một tiếng:

-Đông Hoàng Thái Nhất! Ngươi mau tới đây cho ta!

Tần Thộ biết, trong tất cả mọi người, chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất là ở mặt trăng đi dạo, bây giờ muốn cứu mạng, tìm Đại Đế tới cứu đương nhiên là đáng tin nhất.

Lò Bát Quái nghe xong, giật nảy mình, nói:

-Ai?

-Ai u, đây không phải là Lò Bát Quái sao? Các ngươi đây là đang làm gì vậy? Lò sắt hầm mèo béo à? Không cần khách khí như thế đâu.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa tới, đã cười ha ha ngồi xổm trên Lò Bát Quái.

Hơn nữa, hẳn liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của Lò Bát Quái, hiển nhiên là gia hỏa Lò Bát Quái này sống lâu hơn Tần Thụ nhiều.

Lò Bát Quái giật nảy mình:

-Ôi đêch! Người cũng sống á!

Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu nói:

-A...

Tần Thụ trực tiếp đá cho Lò Bát Quái một cước nói:

-Đừng phí lời nữa, Đông Hoàng, đây là bằng hữu của ta. Cứu người!

Đông Hoàng Thái Nhất sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Tần Thụ, rồi lại nhìn nhìn Mèo Béo, sau đó còn muốn ba hoa một cái, kết quả nhìn thấy con mắt Tần Thụ.

Sâu trong con mắt kia đều là hỏa diễm cuộn cuộn, giống như là một khắc sau sẽ bạo phát!

Từ khi biết Tần Thụ đến nay, Đông Hoàng Thái Nhất chưa bao giờ thấy thấy Tần Thụ tức giận như thế, biểu hiện cả người liền đứng đắn hơn.

Hắn lập tức biết, bây giờ không phải là lúc cãi cọ.

Thế là, Đông Hoàng Thái Nhất vỗ Mèo Béo một cái, một khắc sau, từng đám từng đám ngọn lửa màu đen bay ra từ trong cơ thể Mèo Béo.

Sau đó Đông Hoàng Thái Nhất ném ngọn lửa màu đen qua một bên, rồi vỗ đầu Mèo Béo:

-Tĩnh lại!

Một khắc sau!

-A!

Mèo Béo đột nhiên ngồi dậy, miệng lớn thở hổn hển, kêu lên:

-Lão tử chết rồi sao?

Sau đó Mèo Béo liền thấy gương mặt con thỏ và một gia hỏa bất cần đời ở trước mắt.

Mèo Béo ngạc nhiên nói:

-Con thỏ? Ta... ta đây là?

Tần Thọ nói:

-Người trở về rồi, lão Lô mang người trở về. Nửa chết nửa sống... đây là... được rồi, giới thiệu quá phiền toái. Người nói cho ta biết trước, Trùng Bát đâu?

Mèo Béo cười khở một tiếng, mở rộng miệng phun ra một cái cầu kim sắc, ném cho Tần Thọ nói:

-Đây là Trùng Bát bảo ta đưa cho người, cũng là thành quả đi săn trong khoảng thời gian này của chúng ta.

Tần Thọ nhìn về phía Lò Bát Quái, Lò Bát Quái vẫn xoay quanh vòng tại chỗ, không có chút ý muốn giải thích nào.

Tần Thọ lập tức có loại dự cảm xấu, đá Lò Bát Quái một cước, cả giận nói:

-Đừng giả chết! Nói chuyện!

Lò Bát Quái khổ sở nói:

-Trùng Bát, có thể không về được.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Có ý gì?

Mèo Béo nói:

-Sau khi chúng ta rời đi, thiết kế rất nhiều bẫy rập, quả thực là sẵn được không ít con mồi. Nhưng mà về sau có người bắt đầu tính kế chúng ta, khắp nơi đều có hố... Một lần cuối cùng, chúng vốn dĩ dự định rời đi. Kết quả bị đối phương bao vây, Trùng Bát phản tổ mang theo chúng ta giết ra khỏi vòng vây, kết quả phát hiện... chúng ta bị vây ở trong huyền cảnh. Cái gọi là đường ra, thật ra chính là đường vọt vào trong kính đen.

-Có Đại Đế xuất thủ, bắt Trùng Bát đi.

-Trong lúc nguy cấp, Trùng Bát tự bạo nửa người ném chúng ta vào loạn lưu trong hư không, chúng ta dùng là bàn trốn về.

-Ta là trúng huyền thuật của đối phương, suýt chút nữa chết ở trong giấc mộng...

-Mẹ nó, cả đời chơi chim, kết quả suýt chút nữa bị chim mổ mù mắt, ài.

Tần Thọ nghe đến đây, sắc mặt càng ngày càng âm trầm xuống...

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Việc này nhìn không đơn giản, mặc dù ở trong tay Đại Đế cũng c

ó thể trốn, nhưng mà dựa vào chút thực lực căn bản của các người, tuyệt đối không trốn thoát được.

Lò Bát Quái nói:

-Trùng Bát phản tổ chính là cao thủ cấp Hoàng! Thậm chí còn có thể giết cấp Hoàng!

Đông Hoàng Thái Nhất cười nhạo nói:

-Cấp Hoàng và Đại Đế là hai khái niệm, cấp Hoàng tự bạo cũng c
hạ không thoát, dựa vào cái gì lại để cho các người chạy mất?

Lò Bát Quái và Mèo Béo lập tức im lặng, nhưng mà bọn họ đích
xác là đã trở về.

Đúng lúc này, Tần Thộ ngẩng đầu lên nói:

-Có lẽ, bọn họ là cố ý để cho các người trở về truyền tin tức cho t
a. Nếu như thật là như vậy, như vậy thì hẳn là Trùng Bát còn chưa
chết.

Đông Hoàng Thái Nhất nghiêng đầu nhìn Tần Thộ nói:

-Con thỏ, người không phải là dự định đến đó đấy chứ? Nơi đó là
kính đen, là đại bản doanh của bọn họ. Đi vào, nói thật, ta cũng ch
ưa hẳn có thể mang người ra.

Tần Thộ rất muốn nói, không đi...

Nhưng mà ngẫm lại vì hẳn nên Trùng Bát mới đi liều mạng, lúc n
ày không đi, hẳn có còn là người không?

Thế là thờ dài nói:

-Đi!

Đông Hoàng Thái Nhất cau mày nói:

-Con thỏ, không phải là ta không giúp người, mà là bây giờ ta đang cùng mấy vị Đại Đế và Vu Tộc bố trí một trận đại cục. Ta thật sự không đi được... nếu như có thể, người kéo dài một lúc. Đến lúc đó chúng ta cùng nhau giết qua, có phải là an toàn hơn không?

Chương 961: Bất Châu Sơn

Chương 961. Bất Châu Sơn

Tần Thợ ngựa đầu thỏ dài nói:

-Ta không biết bọn họ biết cái gì, ta cũng không muốn quản các người đang bố trí cái gì. Nhưng mà ta biết, có một số việc, ta phải đi làm. Không có thương lượng!

Đông Hoàng Thái Nhất xoa xoa lông mày trầm nghĩ:

-Nói thật, ta cũng không hiểu, người của kính đen gọi người qua đó làm cái gì. Theo lý thuyết, bọn họ hẳn là ước gì cách xa người một chút mới đúng...

Tần Thợ không hiểu nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất cười nói:

-Người còn không có phát hiện ra sao? Sức ăn và năng lực tiêu ha

o bây giờ của ngươi đã đạt đến một loại... trình độ rất khủng bố rồi sao?

Tần Thộ ngạc nhiên, suy nghĩ kỹ một chút, đúng là bây giờ mỗi ngày hắn cần bổ sung một lượng lớn nguyên khí thiên địa, thứ hắn ăn mỗi ngày chính là linh thú, linh tinh vàng thì chỉ như là đồ ăn vặt, cho dù là như thế, cũng còn cần phải vận chuyển công pháp để hấp thu nguyên khí thiên địa.

Bây giờ, dưới sự duy trì tài nguyên ở tam phương, mặt trăng cũng sớm đã khôi phục lại nguyên khí, đồng thời mỗi ngày đều đang tăng trưởng, mở rộng.

Nguyên khí sung túc, đã đạt đến trình độ động tiên.

Thêm tài nguyên tam phương hội tụ, đồ tốt trong tay Tần Thộ cũng có rất nhiều.

Mỗi ngày hắn ăn uống, dùng, đều ăn chứa nguyên khí bàng bạc.

Cho nên, hắn mới không có phát sinh cảm giác đói đến hoảng.

Nhưng mà vấn đề tới rồi, hắn không đói bụng, nhưng không có nghĩa là không có chuyện phát sinh!

Nếu như bỗng nhiên không có những tư nguyên này, vậy thì hắn duy trì sự sống như thế nào?

Tần Thộ nghĩ đến đây, trong nháy mắt trên trán liền chảy xuống mồ hôi lạnh.

Đông Hoàng Thái Nhất nói:

-Hiểu rồi? Sức ăn của ngươi là một trung tâm tiêu hao nguyên khí quy mô lớn, nói thật, không phải ai cũng có thể nuôi nổi ngươi. Ngươi ở đây, ba phe thế lực chúng ta hợp lực lại thừa sức nuôi ngươi.

oi, nhưng mà người đi kính đen... chỗ kính đen kia ta cũng đã từng đi qua, hiểu rất rõ tình hình ở bên trong. Mặc dù nơi đó có cường giả giả hóa, nhưng mà thực ra tài nguyên cũng không phong phú. Chỉ ít không thể nào so được với thế giới này của chúng ta, bọn họ cũng là vì nguyên nhân này nên mới nhất định phải giết tới chỗ này của chúng ta.

Cho nên, người đi, đối với bọn họ mà nói chính là một cái gánh nặng.

Hơn nữa còn là một cái gánh nặng không nhỏ.

Mèo Béo nói:

-Có thể bọn họ muốn dùng biện pháp này để làm con thỏ dói chết không?

Đông Hoàng Thái Nhất lắc đầu nói:

-Bọn họ sẽ không làm thế... Nói thật, con thỏ đi lần này, ta không lo lắng an toàn tính mạng của hắn. Có điều, ta không hiểu tại sao bọn họ lại muốn làm vậy! Tự đào hố cho mình, muốn phá sản đến điên rồi à?

Tần Thộ nói:

-Không cần biết là nguyên nhân gì, đi xem một chút là biết rồi.

Nói xong, Tần Thộ móc ra Hắc Ma Thần Hạp đã lâu không dùng.

Lò Bát Quái:

-Ta đi theo người.

Mèo Béo giơ móng vuốt lên:

-Ta cũng đi, Trùng Bát đã cứu ta, chúng ta không thể không quan tâm đến hắn.

Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc nhìn hai người, sau đó cảm thán nói:

-Tình cảm các người tốt thật đấy, nếu như có thể trở về, ta chủ trì hôn lễ cho các người.

-Cút!

Sau ba tiếng gào thét, Đông Hoàng Thái Nhất cút thật, vừa đi vừa oán trách:

-Đây là cái gì chứ? Qua sông đoạn cầu? Qua cầu rút ván? Ăn cháo o đá bát? Bội tình bạc nghĩa? Ài...

Tần Thộ không thèm để ý đến hắn, sau đó nói với Mèo Béo và Lò Bát Quái:

-Lần này ta đi một mình, các người cũng nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói, ta đi thì không có nguy hiểm gì. Nhưng mà các người đi thì chưa hẳn. Các người ở lại giúp ta trông nom Nguyệt Cung cho tốt là được rồi.

Mèo Béo và Lò Bát Quái suy nghĩ kỹ một chút, đạo lý này đúng thật là như thế.

Ở bên ngoài bọn họ còn giúp đỡ được.

Nhưng mà đi vào kính đen, cũng chỉ có thể là vương váu.

Thế là mặc dù hai người không cam tâm, nhưng vẫn gật đầu nói:

-Con thỏ, yên tâm đi, chúng ta biết nên làm như thế nào. Có điều, trước khi người đi, không nói với mọi người một tiếng à?

Tần Thộ quay đầu nhìn về phía Nguyệt Cung, chỉ thấy Hằng Nga đứng ở trên lầu các, để tay trên lan can, ngửa đầu nhìn hắn.

Bốn mắt hai người nhìn nhau, không có nói lời thừa thãi, nhưng trong nháy mắt đã hiểu được tâm ý của nhau.

Sau đó Hằng Nga khẽ gật đầu với hắn, giống như nói:

-Đi đi, ta ở chỗ này chờ ngươi.

Tần Thộ mỉm cười, sau đó không do dự mở Hắc Ma Thần Hạp ra, đâm đầu lao vào!

Vẫn là tòa núi vương tọa kia, bốn hướng vẫn hoàn toàn tĩnh mịch, có điều Tần Thộ lại phát hiện bốn phía có rất nhiều thi thể, những thi thể này vẫn là một bộ dáng cháy đen, giống như là bị lôi đình hoặc là hỏa diễm đốt qua.

-Sur phụ đã từng nói, nơi này là hắc mỗ ra, chẳng lẽ người còn bỏ trị hậu thủ gì ở chỗ này, phòng ngừa người của kính đen đi vào thế giới hiện thực à? - Tần Thộ suy đoán.

Đúng lúc này, nơi xa nhiều thêm một bóng người, người kia từ xa đã khom mình hành lễ với Tần Thộ nói:

-Đạo hữu, mời tới bên này.

Tần Thộ nhướng lông mày lên nói:

-Ngươi là ai?

Người kia cười nói:

-Ta chỉ là một vô danh tiểu tốt, bằng hữu của ngài đang ở chỗ chủ nhân nhà ta. Ngài muốn gặp thì có thể cùng ta đi qua.

Tần Thọ đã tới, cũng không có gì phải sợ, gật đầu một cái nói:

-Dẫn đường đi.

Đối phương quay người bay về phía trước, không bao lâu sau, Tần Thọ thấy được một ngọn núi vô cùng cao lớn, ngọn núi này giống như là chọc thẳng vào bầu trời.

Người kia cười nói:

-Đây là Bất Châu Sơn.

Tần Thọ sửng sờ, hoảng sợ nói:

-Bất Châu Sơn? Nó không phải...

Người kia gật đầu:

-Ở chỗ của các người nó đã sụp đổ, nhưng mà ở nơi này của chúng ta, nó vẫn còn hoàn hảo không có chút tổn hại nào. Dù sao, ở nơi này của chúng ta cũng sẽ không có ai vì người khác mà tự mình đi vá trời.

Tần Thọ ngẫm lại, đám hàng này đều là người hắc hóa, từng người đều là vì tư lợi, bạo ngược thành tính, thật đúng là rất không có khả năng vì chúng sinh trong thiên hạ mà đi vá trời. Không diệt chủng sinh đã là tốt rồi.

Có điều còn có chỗ Tần Thọ không nghĩ ra, cái đó chính là, năm đó Nữ Oa vá trời, công đức to lớn, trực tiếp thành thánh.

Chương 962: Hút thuốc và nói về thế giới

Chương 962. Hút thuốc và nói về thế giới

Chẳng lẽ người ở nơi này của bọn họ, liền không có ý nghĩ phục c
hể trải nghiệm thành thánh của một Nữ Oa sao?

Người kia cười nói:

-Ta biết người đang suy nghĩ gì, ở nơi này của chúng ta có rất nhi
ều thứ giống ở bên ngoài. Ví dụ như các vị thánh nhân bây giờ đã
đủ. Cho dù có người có được công đức vá trời, cũng không thể nà
o thành thánh. Muốn trở thành thánh, chỉ có một con đường...

Tần Thọ hỏi:

-Con đường gì?

Nói đến đây, người kia nghiêm mặt nói:

-Có thánh nhân rơi xuống dưới cảnh giới thánh nhân!

Hai mắt Tần Thọ khẽ đảo nói:

-Sao có thể được?

Người kia gật đầu nói:

-Đúng vậy, thánh nhân thọ cùng trời đất, bất tử bất diệt, sao có thể
rơi xuống dưới cảnh giới thánh nhân...

-Ai nói không thể nào?

Đúc lúc này, một âm thanh khinh miệt từ trên núi truyền tới.

Tần Thọ ngẩng đầu nhìn lại, lại không nhìn thấy người.

Người dẫn đường thì bị dọa run một cái, liền vội vàng khom người hành lễ nói:

-Tổ sư, ta đã đưa con thỏ đến.

-Lui ra đi, con thỏ, người đi lên, chúng ta đơn độc tâm sự. Bằng hữu của người cũng ở đây!

Dường như đối phương sợ Tần Thọ chạy, cố ý nhắc nhở Tần Thọ.

Hai mắt Tần Thọ trợn lên một cái, đã đến nơi này rồi hắn còn có thể chạy đi đâu?

Cho tới bây giờ Tần Thọ đã thấy rõ, người hắn phải gặp không phải thánh nhân thì cũng không khác gì nhiều! Loại cấp bậc gia hỏa trước mặt này, Tần Thọ thật sự cho là mình không có khả năng chạm được.

Thế là Tần Thọ thuận miệng đáp:

-Được, ta đi lên.

Bất Châu Sơn, cao bao nhiêu mét, Tần Thọ không biết, nhưng mà hắn phát hiện một hiện tượng kỳ quái, núi này vậy mà lại là một bậc một càn khôn!

Nói cách khác, bậc thang leo núi, mỗi một bước đều đối ứng với một thế giới khác nhau!

Có lúc Tần Thọ là đi ở trong biển, nhưng mà một khắc sau thì lại ở trên bầu trời, lại đi một bước nữa thì là ở dưới đất... Loại thế giới này hiện ra ở trước mắt làm lóe lên cảm giác vô cùng cổ quái.

Âm thanh trên núi của người kia vang lên:

-Không cần suy nghĩ nhiều, thứ Bát Châu Sơn chống không chỉ là một thế giới đơn như người nhìn thấy, nó là chống vô số thế giới. Nếu như nói Bát Châu Sơn là một trụ cột như cây đại thụ, vậy thì những thế giới kia chính là lá cây ở bên trên trụ cột, cho nên, người đi tới, sẽ thấy cảnh tượng của những thế giới này.

Tần Thộ còn là lần đầu tiên thấy loại ví von này... nhin không được hỏi:

-Người đưa ta đây à? Theo người nói vậy thì Bát Châu Sơn sập, chắc hẳn phải là tất cả lá cây đều rơi xuống đất?

-Đúng!

Đối phương trả lời chắc như đinh đóng cột.

Tần Thộ ngạc nhiên:

-Đệch... đây lẽ nào là tất cả thế giới đều sẽ ngã chết?

Đối phương cười ha ha nói:

-Cho nên, ở nơi này của chúng ta sẽ không có ai dám động đến Bát Châu Sơn. Thế giới kia của các người, Bát Châu Sơn đổ, Nữ Oa phải dùng mạng đi đổi... Thứ nàng cứu không phải là mấy người, mà là sinh linh của vô số thế giới. Đây mới là nguyên nhân căn bản nàng thành thánh, nếu không chỉ là vá trời, sao có thể thành thánh?

Thực ra đối phương không nói, trước đó Tần Thộ cũng đang tự hỏi vấn đề này, Địa Tiên Giới mệnh mông như vậy, mặc dù bầu trời cũng rất lớn, nhưng mà cho dù thật sự đổ, cũng sẽ không trở thành hủy một thế giới đi?

Thuyết pháp bên này lại có độ tin cậy cao hơn một chút, chèo chỗ ng bị phá hủy, thế giới sẽ sụp đổ, nói còn nghe được.

Cũng không biết đi được bao lâu, cuối cùng Tần Thộ cũng tới đỉnh núi Bất Châu Sơn, thực ra Tần Thộ cũng không biết là có phải là đỉnh núi không. Bởi vì nơi này chỉ có một cái cây!

Thân cành đại thụ uốn lượn xoay quanh, thân cây cứng cáp cổ phác như là một bức tranh thủy mặc, trên một nhánh cây vươn ra có một người đang ngồi, người này mặc một bộ áo choàng màu đen, mái đầu bạc trắng, bên cạnh là Trùng Bát đang an vị.

Trùng Bát nhìn thấy Tần Thộ, cười khò phất phất tay.

Tần Thộ đi qua, cũng không có phản ứng lão nhân kia, mà là hỏi Trùng Bát:

-Sao ngươi lại lật thuyền trong mương?

Trùng Bát cười khò nói:

-Gia hỏa vừa đưa ngươi tới là Thận Long! Là thủy tổ huyền thuật giữa thiên địa, chúng ta chính là bị hấn hớ.

Tần Thộ yên lặng...

Tần Thộ nhìn về phía lão nhân ở bên trên nói:

-Vậy... có thể thả bằng hữu của ta đi rồi chứ?

-Đi đi. - Lão nhân gật đầu.

Trùng Bát lại không động đậy.

Tần Thộ đá hấn một cước nói:

-Còn chờ cái gì nữa?

Trùng Bát thở dài, đứng lên nói:

-Vậy... ta chờ người trở về.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đi đi, đi đi.

Lão đầu nói:

-Thận Long sẽ tiễn hần trở về, yên tâm đi, sẽ không có ai thương tổn hần.

Tần Thọ gật đầu, sau đó nhìn lão đầu một chút, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, sau đó linh cơ khẽ động, móc một nắm đất từ trong ngực ra, nắm đất trong tay hần lập tức vỡ vụn, biến thành một hộp thuốc, Tần Thọ móc ra một điều đưa tới, hỏi:

-Hút thuốc không?

Đối phương trực tiếp bị hành động của Tần Thọ làm cho mơ hồ!

Hiển nhiên là trong sinh mệnh vô tận của hần, cũng không có ai đưa thuốc cho hần?

Có điều khiến Tần Thọ kinh ngạc chính là, đối phương gật đầu, v ô cùng thuần thực kẹp một điều thuốc, điều thuốc kia lại không lửa tự đốt, sau đó hần hít hai cái, phun ra mấy vòng khói.

Nhìn trình độ thuần thực kia...

Tần Thọ nói:

-Đệch, ngươi còn là kẻ nghiện thuốc à? Thất kính thất kính!

Đối phương cười ha ha nói:

-Đại đạo thiên địa bao hàm tất cả, lĩnh ngộ nhiều, có rất nhiều chu yện sẽ tự hiểu. Đúng rồi, sao ngươi không hút?

Tần Thộ cười ha ha, lắc đầu nói:

-Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa, bỏ đi.

Đối phương:

-@#%...

Đối phương nhìn chằm chằm Tần Thộ một hồi lâu, cuối cùng bỗng nhiên cười điên cuồng:

-Ha ha ha... ha ha ha... thú vị! Thật sự thú vị! Cái con thỏ nhà ngươi, đúng thật vẫn là tiện như trước đây!

Tần Thộ ngạc nhiên nói:

-Như trước đây? Chúng ta từng gặp nhau?

Đối phương cười nói:

-Kể cho ngươi chuyện xưa vậy.

Tần Thộ sững sờ, có điều dù sao cũng đã tới rồi, chỉ cần hắn không nướng mình ăn, nghe chút chuyện xưa thì hắn vẫn có thể thỏa mãn lão nhân này.

Lão đầu nói:

-Xưa nay trong thiên địa không phải tiên thiên nào cũng có, sau khi có Bàn Cổ khai thiên tích địa, thì mới có hình thức ban đầu của thế giới. Có thế giới, thì sẽ có rất nhiều thần, ma. Vô số sinh linh trên thế gian phát triển sinh sống, có tất cả mọi thứ như bây giờ.

Chương 963: Hút thuốc và nói về thế giới (2)

Chương 963. Hút thuốc và nói về thế giới (2)

Về mặt Tàn Thọ mơ hồ hỏi:

-Này, có thể nói trọng điểm không?

Lão đầu nói:

-Trọng điểm? Trọng điểm chính là, ta sinh ra sớm hơn so với thế giới này, người tin không?

Tàn Thọ ngạc nhiên!

Lão đầu đứng lên nói:

-Ta nói trước thế giới này, còn có một thế giới nữa, người tin không?

Tàn Thọ mơ hồ!

Lão đầu lại nói tiếp:

-Ở trước thế giới đó, còn có nhiều thế giới hơn, người tin không?

Vẻ mặt Tần Thộ cực kỳ mơ hồ!

Lão đầu nói tiếp:

-Bên ngoài thế giới là hỗn độn, ở trong hỗn độn có các loại thế giới, thế giới này cũng chỉ là một thế giới trong ngàn vạn thế giới to lớn mà thôi! Ta nói thế giới to lớn, là cách gọi chung cho ba ngàn thế giới lớn, vô số thế giới nhỏ mà người biết!

Vẻ mặt Tần Thộ càng là mơ hồ... Hắn cảm giác, hôm nay có thể sẽ nghe được một số thứ không tầm thường!

Lão đầu giống như là không làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì không thôi, tiếp tục nói:

-Nhưng mà vô số thế giới lại thực ra chỉ là một thế giới, người có hiểu không?

Tần Thộ lắc đầu như trống lúc lắc, nói chém đinh chặt sắt:

-Không hiểu!

Lão đầu vung tay lên nói:

-Người nhìn tay ta này, vung vẩy từ bên trái qua bên phải. Trong khoảng thời gian này, thực ra mỗi một khắc đều có một thế giới, bên trong là dòng sông thời gian trong thế giới đó, ở bên trong dòng sông thời gian này, ta có thể trở lại quá khứ, cũng có thể đi đến tương lai... Thế giới của chúng ta cũng biến hóa theo thời gian, sự biến hóa này lưu lại vô thế thế giới ở trong dòng sông thời gian.

Đối với người trong quá khứ, chúng ta là thế giới tương lai, đối với người tương lai, chúng ta là người ở quá khứ!

Tần Thọ có chút hiểu, cái này có chút giống với mấy cái tư duy lý luận không gian của nhân loại.

Có điều, hiển nhiên, vĩ độ mà lão nhân nói tới cực kỳ cao, cao đến mức Tần Thọ không thể nào hiểu được.

Lão đầu tiếp tục nói:

-Trước kia những thế giới này không có tâm điểm, quá khứ và tương lai vĩnh viễn đối ứng nhau. Nhưng mà về sau ta phát hiện, thực ra thế giới này có tâm điểm! Hơn nữa điểm này còn có thể quyết định sinh tử tiêu tan của tương lai!

Trong lòng Tần Thọ run lên, hỏi:

-Có phải là người nói chúng ta bây giờ không?

Lão đầu gật đầu nói:

-Không sai, chính là lúc này!

Tần Thọ nhếch miệng nói:

-Cái này... vậy cái này có liên quan gì với chúng ta bây giờ? Nếu như ngài cảm thấy tương lai tốt, thì ngài có thể đi đến một tương lai mà ngài cảm thấy tốt và sống tiêu dao.

Lão đầu lắc đầu nói:

-Biến hóa vô cùng, thực ra chính là không có biến hóa. Nếu như không thể là chúa tể của điểm thế giới này, vậy thì thế giới kia cũng chỉ là ảo ảnh trong mơ. Ta để lại vô số thân ảnh ở bên trong dòng sông dài đã từng đi qua, nhưng mà thực lực đạt tới cấp độ này của ta, đã sớm là bản thân mình ở vô số thời không kết hợp lại thành một người. Ta chính là ta, ta đến thế giới kia, thế giới kia mới có ta, ta không ở đó, thì chính là không có ở đó!

Tần Thọ khiếp sợ nói:

-Người đem quá khứ và tương lai của chính mình hợp lại với nhau rồi?

Lão đầu cười nói:

-Đừng kinh ngạc, trên thực tế, pháp môn tu luyện Đại Đế tăng mười tám và tăng một chính là một! Đem toàn bộ quá khứ và tương lai của mình ở giữa thiên địa dung hợp lại thành một, thành tựu quy nguyên thể, mới có thể bước vào Đại Đế đỉnh phong.

Giờ Tần Thọ mới hiểu được, vì sao Đông Hoàng Thái Nhất khủng bố như vậy, một người có thể đánh bại rất nhiều Đại Đế. Bởi vì bản thân bọn họ chính là tổ hợp của vô số Đại Đế!

Có điều Tần Thọ vẫn hiếu kỳ hỏi một câu:

-Gọi người như thế nào?

Lão đầu lắc đầu nói:

-Ta à... ta đến từ hư vô, tất cả mọi người đều gọi ta...

-Hư? - Tần Thọ hỏi dò.

Khóe miệng lão đầu có chút co rúm, tay theo bản năng nắm thành quyền, sau đó chịu đựng kích động muốn một bàn tay đập chết con thỏ này, nói một câu:

-Vô!

Tần Thọ ồ một tiếng nói:

-A... đúng rồi, người nói hoài lâu, chỉ nói bối cảnh, còn chưa có nó

i chuyện xưa đâu.

Vô cười nói:

-Chuyện xưa... ta quên mất nên nói cái gì rồi. Hay là trực tiếp nói chuyện đi.

Tần Thọ:

-...

Vô nói:

-Không phải vừa rồi người hỏi ta có phải chúng ta đã từng gặp không sao?

Tần Thọ liền vội vàng gật đầu, thực ra hắn cực kỳ hiếu kỳ với thân phận của mình, hoặc là đối với thân phận con thỏ này của mình!

Cho tới bây giờ, Tần Thọ đã sớm biết thân phận của mình tuyệt đối không đơn giản, nhưng là cụ thể không đơn giản thế nào thì hắn thật sự không biết.

Vô nói:

-Chúng ta thực sự đã từng gặp, nếu lúc trước không phải là người, ha ha... một thế giới trước cũng không trở thành bị ta đánh sập.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Cái gì?!

Sau đó Tần Thọ lập tức kêu lên:

-Không đúng, người không phải có thể đi tới quá khứ, tương lai sao, vậy người trở về giải quyết không phải là xong rồi à?

Vô nói:

-Thực ra quá khứ, tương lai của thế giới này ở ngay trong con sông dài hỗn độn, ở trong con sông hỗn độn tìm đến dòng sông thời gian, là có thể đi du lịch đến quá khứ hoặc là tương lai. Nhưng mà ta nói là một thế giới trước đó, cũng không phải là quá khứ hay tương lai của thế giới này. Hơn nữa lúc đó, thế giới này còn chưa có tồn tại, còn chưa có Bàn Cổ khai thiên!

Tần Thọ liú lưỡi nói:

-VẬY... người không thể trở về à?

Vô nói:

-Quá khứ hay tương lai cũng chỉ là quả trứng gà treo bên trên nhà nh cây thế giới, một khi trung tâm thế giới sụp đổ bọn chúng cũng sẽ đều vỡ nát, không còn tồn tại. Đây chính là chỗ quan trọng của trung tâm thế giới... Trung tâm của thế giới trước đó đã bị hủy diệt, tất cả mọi thứ cũng sẽ bị hủy diệt theo. Chúng ta không thể trở về để thay đổi bất cứ thứ gì...

Thế là ta để Bàn Cổ khai thiên, sau khi Bàn Cổ khai thiên thì có thế giới hiện tại.

Tần Thọ vội vàng kêu lên:

-Chờ một chút, người để Bàn Cổ khai thiên?

Vô gật đầu nói:

-Đúng vậy, có vấn đề à?

Tần Thọ gãi gãi đầu nói:

-Ta nhớ không lầm, Bản Cổ là Hồng Quân pháp chỉ khai thiên?

Vô tiếp tục gạt đầu, sau đó lộ ra một nụ cười cổ quái.

Tần Thộ đột nhiên bừng tỉnh, hoảng sợ nói:

-Đệch, ngươi là lão tạp mao Hồng Quân kia!

Chương 964: Bí mật của con thỏ

Chương 964. Bí mật của con thỏ

Mặt Vô lập tức đen lại, chắc là hắn nằm mơ cũng không ngờ được, hắn được vô số người kính ngưỡng là lão sư đại đạo, vậy mà ở bên trong miệng cái con thỏ này lại chỉ là một lão tạp mao!

Hơn nữa hắn đã lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên có người dám mắng hắn!

Còn là mắng ngay trước mặt hắn!

Có điều, cuối cùng Vô cũng không có phát cáu, mà là cắn răng ng hiến lợi nói:

-Con thỏ, ta nói chính sự, thực ra cũng không phải cái chính sự gì.

Hai mắt Tần Thộ khẽ đảo nói:

-Đã như vậy thì ta cáo từ.

Tần Thộ đã nhìn ra, Vô này, hẳn là hóa thân hắc hóa của Hồng Quân lão tổ!

Tầng của kẻ này quá cao!

Đại Đế đã khiến cho Tần Thộ không thềm nhìn đến, thánh nhân thì trực tiếp chỉ là chó mèo, về phần Hồng Quân? Cái thứ này, Tần Thộ chưa hề nghĩ qua!

Sau khi Tần Thộ đi vài bước, liền nghe Vô nói:

-Ta nói chính là thân thể của ngươi!

Tần Thộ nghe xong, trong lòng run lên, đột nhiên dừng bước lại, quay đầu hỏi:

-Thật?

Vô gật đầu nói:

-Ta có cần phải lừa ngươi không?

Tần Thộ lập tức chạy về, đặt móng ngồi ở đối diện Vô nói:

-Hút thuốc không?

Vô:

-...

Vô trực tiếp bắn tàn thuốc ở trong tay lên trán Tần Thộ, sau đó nói một câu:

-Thêm một điều nữa đi.

Tần Thộ đưa một điều thuốc tới, sau đó chính mình cũng móc ra một điều rồi ngậm lên.

Vô thấy vậy, cười nói:

-Sao thế? Không sợ có hại cho sức khỏe nữa rồi?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Bây giờ tâm ta có chút loạn, cần tĩnh lặng một chút.

Vô gật gật đầu nói:

-Ta hiểu được, vậy trước tiên nói cái khác?

Tần Thộ lắc đầu nói:

-Không cần, nói điểm chính đi.

Vô ừ một tiếng, sau đó hai người cứ ngồi xồm song song ở trên cành cây như vậy, nhìn về đám mây ở phương xa...

Vốn dĩ Vô và Tần Thộ ở chỗ này hợp hành một bộ tranh thủy mặc cực kỳ có ý cảnh sơn thủy.

Nhưng mà hai điều thuốc này đốt lên, lại thêm tư thế của hai gia hỏa ngồi xồm, phong cảnh lập tức thay đổi.

Cảm giác kia, giống như là một đen một trắng, một lớn một nhỏ ngồi xồm ở trên tàng cây, hút thuốc, trò chuyện, nhìn cực kỳ không hài hòa!

-Người suy nghĩ kỹ một chút, có phải người bên cạnh người đối với người cực kỳ đặc biệt không? - Vô hỏi.

Tần Thộ gật đầu nói:

-Đúng vậy, thực lực của người nào càng mạnh, dường như càng sợ ta. Hơn nữa từng người từng người đều không muốn cho ta tu luyện... Ừm, thân thể của ta cũng hoàn toàn chính xác là có vấn đề, đầu tiên là không thể dính máu, vừa dính phải máu của oán linh sống thì liền hôn mê bất tỉnh. Hơn nữa càng tu luyện ta càng có cảm giác, sức ăn của ta đang nhanh chóng tăng lên, cho dù là bây giờ, sức ăn của ta cũng có chút lớn đến đáng sợ. Nói thật, chỗ này của các người có nuôi cơm không?

Phốc!

Điều thuốc của Vô phun ra hơn trăm dặm... Hiển nhiên không ngờ được con thỏ này đột nhiên thắng gấp, suýt chút nữa khiến hắn ngã ngửa.

Sau đó Vô ho khan một tiếng nói:

-Yên tâm, trò chuyện xong thì người liền về nhà đi, nuôi người quá phí tiền.

Tần Thọ:

~@%\$...

Vô nói:

-Nếu như ta nói, khi ở thế giới trước, chúng ta quen biết, quan hệ cũng không tệ lắm, người tin không?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Bây giờ người nói cái gì ta cũng tin, dù sao ta cũng không có cách nào phản bác.

Vô:

-...

Vô hít sâu một hơi, nén kích động muốn đánh chết con thỏ này xuống, tiếp tục nói:

-Được thôi, ta nói điểm chính. Người đây... ài, nói như thế nào n hỉ? Khiến cho ta nhiều lần... đúng rồi, nói một chút vì cái gì mà n gười nào càng lợi hại càng sợ người đi.

-Thực ra rất đơn giản, trong cơ thể người có nhân quả, cái nhân q uả này ở ngay trên người ta và Hồng Quân.

Thực lực của người càng mạnh, nặng lực nhận biết đối với nhân q uả càng mạnh, cho nên, không ai nguyện ý phản ứng người.

Tần Thọ ngạc nhiên...

Vô tiếp tục nói:

-Nói một chút về vấn đề thân thể của người đi, đầu tiên sửa chữa một chút, người không phải là không thể dính máu của oán linh s ống, người bị dính thì sức mạnh của thế giới kia còn sót lại trên c ơ thể người sẽ tỉnh lại. Sức mạnh đó không giống với thế giới này, quy tắc khác biệt, hoàn toàn không chịu sự trói buộc của quy tắc t hế giới này!

-Dùng lời người có thể hiểu được để nói chính là giống với virus máy tính, mặc dù nó không thể giúp người làm việc, nhưng mà có thể giúp người phá hư.

-Đương nhiên, mặc dù là sức mạnh còn sót lại, nhưng mà chụp ch ết mấy Đại Đế vẫn là không có vấn đề. Đương nhiên, lúc đó ngưo i lực thân không nhận, rất dễ dàng ngộ thương, nếu như người cả m thấy mình bộc phát chơi vui thì có thể trở về thử một chút.

-Cho nên, người dính phải máu của oán linh sống sẽ không hôn mê.

-Nếu như hôn mê, chỉ có hai loại khả năng.

-Một loại là hết sức dẫn đến hôn mê;

-Một loại là người bị người khác đánh xỉu.

Cụ thể thì người tự đi tìm hiểu...

Tần Thộ nghe đến đây, trong đầu hiện lên gương mặt của Ngô Cương, hấn bỗng nhiên của cảm giác muốn đập cho con hàng này một cái. Có điều, Tần Thộ cũng biết, Ngô Cương đối với mình rất tốt, hấn nói như vậy, chắc là sợ hấn cố ý đi kích phát sức mạnh của mình, sau đó tạo thành tổn thất không thể nào khống chế được.

Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu như hấn bạo phát ở trên mặt trăng, vậy hấn có thể tổn thương ai?

Nghĩ đến đây, trên trán Tần Thộ liền đổ mồ hôi lạnh.

Vô tiếp tục nói:

-Về phần tu luyện, nói cách khác đến trọng điểm...

...

Từ lúc Tần Thộ đi từ trên Bát Châu Sơn xuống, Tần Thộ không ngừng xoa đầu.

Thận Long cười ha hả nói:

-Đạo hữu, thu hoạch thế nào?

Tần Thộ cũng cười ha ha nói:

-Cút chó!

Thận Long yên lặng...

Tần Thọ hỏi:

-Bằng hữu ta đâu?

Thận Long nói:

-Đã đưa trở về rồi, yên tâm. Chúng ta đi thôi?

Tần Thọ toét miệng nói:

-Không đi, ăn no đã rồi đi!

Thận Long lập tức ngậy ngẩn cả người, vội ho một tiếng nói:

-Cái kia... Chúng ta không lo cơm.

Hai mắt Tần Thọ trừng lên nói:

-Không lo cũng phải lo! Ai bảo các người chưa cho ta ăn đã đưa t
a đến đây? Trước khi đi, nhất định phải ăn no một bữa!

Đúng lúc này, bên trên Bát Châu Sơn truyền đến âm thanh của V
ô:

-Người đi!

Một khắc sau, Tần Thọ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc mở
mắt ra, đã trở lại trên mặt trăng.

Tần Thọ vừa mới đứng vững, đã thấy nhiều thêm một người!

Chính là Đông Hoàng Thái Nhất!

Chương 965: Con thỏ râu rĩ không vui

Chương 965. Con thỏ râu rĩ không vui

Đông Hoàng Thái Nhất cười nói:

-Ta biết là người sẽ không có chuyện gì mà. Đám người kia còn la hét đánh tới cứu người nữa, người trở về thì ta an tâm rồi! Đi bơi thôi!

Nói xong Đông Hoàng Thái Nhất xoay người rời đi.

Tần Thọ kêu lên:

-Đợi một chút!

Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu lại hỏi:

-Sao thế?

Tần Thọ suy nghĩ một chút:

-Ta đưa người một cái danh sách, người giúp ta gọi bọn họ tới mặt trăng.

Đông Hoàng Thái Nhất ngạc nhiên nhìn Tần Thọ, sau đó gật đầu nói:

-Không thành vấn đề.

Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất muốn rời đi.

Tần Thọ kêu lên lần nữa:

-Chờ một chút.

Đông Hoàng Thái Nhất nức nở nói:

-Đại ca, chúng ta có thể nói chuyện xong trong một lần không? Vất vả lắm ta mới ngâm được vài tiên tử, đang bắt đầu tạo trẻ con rồi, ngươi có thể nhanh lên một chút không?

Tần Thọ nói:

-Đối diện có thánh nhân!

Nụ cười của Đông Hoàng Thái Nhất lập tức cứng ngắc lại, sau đó cười ha ha một tiếng nói:

-Ta biết rồi!

Sau đó Đông Hoàng Thái Nhất quay người rời đi.

Tần Thọ hỏi:

-Một trận này, ngươi vẫn đánh à?

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không quay đầu lại mà phất phất tay nói:

-Đánh! Cũng không phải là chưa từng đánh qua!

-Không thắng được! - Tần Thọ kêu lên.

Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên quay đầu, lần đầu tiên Tàn Thọ cảm nhận được một thứ gọi là điên cuồng và dữ tợn trong mắt gia hỏa này!

Khóe miệng Đông Hoàng Thái Nhất nhếch lên, nói ra từng chữ:

-Hoặc là ta đánh chết bọn hắc, hoặc là bọn hắc đánh chết ta!

Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất biến mất.

Tàn Thọ thở dài nói:

-Cần gì phải thế?

-Đó là niềm kiêu ngạo của hắc. - Một âm thanh quen thuộc vang lên.

Tàn Thọ đột nhiên quay đầu, một tay bóp lấy cổ đối phương, kêu lên:

-Tên hắc đản nhà ngươi, vì sao lại lừa ta? Nói không thể dụng và o máu oán linh sống? Ngươi quá hồ người rồi đó!

Người tới chính là Ngô Cương đã lâu không gặp.

Ngô Cương cười nói:

-Được rồi, đừng làm rộn. Xem ra ngươi đã biết nguyên nhân rồi, vậy thì không cần ta phải nói nữa?

Tàn Thọ gật đầu nói:

-Biết một chút, thực ra còn có chút không rõ. Rốt cuộc là vì sao ngươi lại ở lại trên mặt trăng?

Ngô Cương ngửa đầu lên nhìn bầu trời, nói:

-Thực ra cũng không có gì, ta là Vu...

Vẻ mặt Tần Thọ không hiểu.

Ngô Cương ngáp một cái nói:

-Trước kia ta còn có một cái tên.

Tần Thọ tò mò hỏi:

-Tên là gì?

Ngô Cương cười ha ha nói:

-Hình Thiên!

-What?!

Vẻ mặt Tần Thọ lập tức mơ hồ, tròn tròn mắt...

Ngô Cương cười nói:

-Không sai, ta chính là tên xui xẻo bị Hoàng Đế chém đầu nhưng vẫn quơ lưỡi búa giết lên trời. Mấy năm trước ta cũng không biết mình là Vu, về sau Viêm Đế bị Hoàng Đế đánh bại, cả hai nói truyên trắng đêm rồi hợp hai làm một. Mà ta không cam tâm, quyết liệt tại chỗ, về sau chính là giống như lời đồn vậy. Đánh không lại Hoàng Đế, ta bị chém đầu chôn ở Thường Dương Sơn, về sau không cam tâm, ta lại giết lên trời.

Chỉ có điều, người xuất thủ lần này không phải là Hoàng Đế mà là Viêm Đế.

Nói là xuất thủ, thực ra cũng chính là giả đánh.

Viêm Đế chủ yếu là thuyết phục ta, đồng thời hứa hẹn cho ta một cơ duyên to lớn, đại tạo hóa.

Ta lúc ấy vẫn rất nghe lời Viêm Đế, thế là liền nghe hắn, giả chết, hóa thân thành Ngô Cương, cố ý đùa giỡn nữ nhi của hắn, thực ra chính là muốn thoát khỏi ánh mắt của mọi người, sau đó Viêm Đế mượn cơ hội ném ta tới mặt trăng. Cái nơi này đến cút chim cũng không có, sẽ không có ai để ý tới nơi này, cũng sẽ không có ai chú ý tới ta, thế là ta liền tiếp tục sống được ngay dưới mắt của Hoà ng Đế.

Về phần bắt linh hồn của người từ một thế giới khác tới, thực ra cũng là sắp xếp của Viêm Đế.

Có điều, nghe ý của hắn, dường như cũng là bị người khác nhờ vả, về phần người kia là ai thì hắn không nói.

Nhưng mà ta đoán, tối thiểu nhất cũng là một vị thánh nhân!

Tần Thộ há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin nói:

-Ôi đêch, tất cả mọi thứ đều là do các người sắp xếp, diễn một trận kịch lớn cho ta xem à?

Ngô Cương cười xấu hổ nói:

-Xem như là thế đi, nói thật, nếu như không phải có người muốn người trở về, bây giờ người còn đang ở trong cái vũ trụ kia, làm Thiên Vương cái gì đó.

Tần Thộ nghĩ đến lúc hai người mới gặp mặt, cảnh hắn bắt chẹt Ngô Cương, sau đó lúng túng cười nói:

-Được rồi, đến cũng đã đến rồi, ta cũng không truy cứu.

Trên thực tế, cho tới bây giờ, Tần Thộ đối với Ngô Cương rất tốt, Viêm Đế cũng vậy, cũng không có hận ý bị tính kế, ngược lại hắn vẫn rất cảm kích bọn họ.

Nếu không phải bọn họ, Tần Thộ bây giờ còn đang ngây thơ ngồi ăn ở trên Trái Đất rồi chờ chết... không đúng, hắn là đã chết!

Cho dù là không chết, đối mặt với sự xâm lấn của kính đen, đó cũng là ngòm củ tỏi trăm phần trăm!

Huống chi, sau khi đi vào bên này, mặc dù chịu không ít khổ, nhưng mà hắn cũng quen biết được không ít người, những người này đối với hắn mà nói thực sự rất quý giá.

-Ngô Cương... Hình Thiên?

Tần Thộ lắc đầu, nói thật, hắn vẫn không cách nào cho rằng hai người kia thành một người, dù sao, chênh lệch quá xa!

Ngô Cương vỗ vỗ bả vai Tần Thộ nói:

-Được rồi, cái người nên biết đều đã biết rồi, còn có vấn đề gì không?

Tần Thộ ngửa đầu nhìn Hình Thiên nói:

-Rốt cuộc thì thực lực của ngươi là gì? Ta luôn có cảm giác, ngươi không hề giống một cao thủ cấp Hoàng?

Ngô Cương khẽ mỉm cười nói:

-Ta? Đại Vu! Có điều, bởi vì nguyên nhân huyết mạch, cho nên thực lực của ta chênh lệch một chút so với cấp Hoàng, nhưng không đánh lại được nhị đế Viêm Hoàng. Có điều, vì sau bởi vì đem người tới đây, có người giúp ta kích phát huyết mạch, thực lực của ta liền tăng mạnh. Về sau, tỷ tỷ của ngươi lại giúp ta một tay, mặc d

ù thực lực của ta không bằng Tổ Vu, có điều, đánh chết mấy Đại Đế tầng chín trở xuống vẫn là không thành vấn đề!

Tần Thộ nghe đến đây, vẻ mặt hăm mộ nhìn Ngô Cương nói:

-Sao tử tử của ta lại không thể cho ta... được rồi...

Tần Thộ nói đến phần sau, bỗng nhiên thở dài, phát phát tay ừ ừ cúi đầu nói:

-Đi thôi, không nói nữa, uống rượu... Bỏ đi, ngươi đừng đi.

Tần Thộ vốn còn muốn uống chút rượu giải sầu với Ngô Cương, về sau nhớ tới sau khi uống rượu thì gia hỏa này lực thân không n hận, cho nên quả quyết từ bỏ.

Chương 966: Rời đi

Chương 966. Rời đi

Hai người trở lại trên mặt trăng, Ngô Cương đi tìm cây hoa quế vương, dùng lời hắc nói đó là, đại chiến sắp đến, đến lúc đó hắc đư ong nhiên là phải xuất chinh.

Hắc đã cùng cây hoa quế vương diễn kịch qua vô số năm tháng, ở giữa vì phối hợp diễn kịch với Viêm Đế, Viêm Đế gieo ở trên ngư ời khấn khóa Xích Viêm, một khi hắc dùng phép thuật sẽ phát tác, khi đó chỉ có cây hoa quế vương giúp hắc chia sẻ nỗi đau... Cho nên, trước khi đi, hắc muốn ôn lại chuyện cũ với cây hoa quế vươ

ng.

Đưa tiễn Ngô Cương, Tần Thộ phát hiện, mặc dù trên mặt trăng có rất nhiều thần tiên vắng lai, nhưng mà hình như loại thần tiên chiến đấu cũng không có bao nhiêu.

Ngược lại lại gặp rất nhiều lão nhân, trẻ con, nữ tiên.

Những người này biết Tần Thộ là chủ nhân của mặt trăng, thế là nhao nhao chào hỏi Tần Thộ.

Tần Thộ cũng không có vẻ kiêu ngạo gì, đáp lễ từng người.

Về tới Nguyệt Cung, Tần Thộ chỉ thấy Hằng Nga đứng ở cửa ra vào mỉm cười chờ hân.

-Về rồi à? - Hằng Nga hỏi.

Tần Thộ gật đầu, thở dài nói:

-Ừm, trở về rồi.

Hằng Nga nghiêng đầu nhìn Tần Thộ nói:

-Về sau... người có định đi nữa không?

Tần Thộ sững sờ, sau đó giống như là gặp quỷ quay đầu nhìn một chút, sau đó lại nhìn mình một chút, cuối cùng nhìn Hằng Nga...

Hằng Nga mỉm cười bế Tần Thộ lên, nói:

-Người trong thiên hạ không hiểu rõ người, nhưng mà ta hiểu rõ. Đã mệt mỏi, không muốn ra ngoài, vậy thì ở lại đây đi... Hơn nữa, người nên làm cho ta một chút quần áo mới để mặc rồi.

Tần Thộ tựa ở trong ngực Hằng Nga, cảm nhận được loại ấm áp q

uen thuộc kia, hấn híp con mắt lại theo bản năng, buông lỏng toàn thân, khẽ cười nói:

-Ừm, không đi nữa... quần áo để ta lo. Hơn nữa, chúng ta có phải là nên lấy lại số đo không? Ai ai... đừng nhéo lỗ tai! Đau, đau!

...

Một tuần sau, người trong danh sách Tần Thộ đưa cho Đông Hoà ng Thái Nhất lần lần lượt lượt đi lên mặt trăng.

Tần Thộ vẫn luôn biết lão gia hỏa này lai lịch bất phàm, hơn nữa t hực lực còn lâu mới biểu hiện như hấn biểu hiện ra ngoài. Mà nhì n biểu hiện của hấn, dường như cũng hiểu mục đích đến trên mặt t rắng, cái này càng khiến cho Tần Thộ hoài nghi thân phận của hấ n.

Có điều Tần Thộ không có hứng thú đi đào sâu thân phận của đối phương, liền tùy ý hấn.

Nhóm Lý Trinh Anh, Mộc Đầu, ba huynh đệ Côn Tộc, Trùng Bát là bạn học cũ ở Văn Khúc Cung của Thư Sơn đều đến, có điều Tr âu Đại Lực không tới.

Khôi Tam, Thanh Đồng Long kéo tới, lúc này Thanh Đồng Long đã hoàn toàn mất bình tĩnh, bởi vì bây giờ Khôi Tam cũng đã đạt đến Kim Tiên, hấn là Thiên Tiên thật sự là không đáng chú ý.

Cũng may Khôi Tam cũng không có làm giá, vẫn coi hấn là huynh h đệ, quan hệ của hai người cực kỳ tốt.

Cồn Cồn được Hoàng Long đạo nhân đưa tới...

-A? Lúc nào các người trả Cồn Cồn lại cho ta vậy? Đại nhân nhà các người vẫn khỏe chứ? Không có chuyện gì thì tới tắm rửa nha!

- Tần Thộ cười nói.

Hoàng Long đạo nhân cười khan một tiếng nói:

-Chúng ta tới tìm ca ca của Cỗ Cỗ.

Tần Thọ kinh ngạc nói:

-Ồ, lát nữa cho ta tới xem một chút được không? Nói thật, ta còn chưa thấy qua Thực Thiết Thú chân chính đây.

Cỗ Cỗ bắt mãi kéo tai Tần Thọ, Tần Thọ vỗ cái mông của hắn nói:

-Người đi qua một bên đi, người chính là một tên mang hàng!

Hoàng Long đạo nhân cười ha ha nói:

-Có cơ hội, đợi chúng ta lẫn lộn không nổi ở bên ngoài nữa thì sẽ đến nhờ cậy người.

Tần Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Quyết định như vậy đi, Xi Vưu chính là thần lực trời sinh, hắn tới i, ta cho hắn làm đại tổng quản kỳ cọ tắm rửa, làm quản lý nhà tắm!

Nụ cười của Hoàng Long đạo nhân lập tức cứng lại, vội ho một tiếng nói:

-Cái kia... ta nhất định sẽ chuyển lời cho người.

Đưa tiễn Hoàng Long đạo nhân, Tần Thọ kéo Cỗ Cỗ đi thẳng đến Phong Hoa Thành, bọn Mèo Béo, Trùng Bát đều ở đây, nhất là Lý Trinh Anh, sau khi nhìn thấy Cỗ Cỗ tròn tròn đáng yêu, thì t rục tiếp nhào vào bế Cỗ Cỗ, sống chết cũng không buông tay!

Cứ như vậy, Cỏ Cỏ biến thành đồng bọn nhỏ của Lý Trinh Anh, ai cũng không cho sờ.

Vốn dĩ Cỏ Cỏ còn cự tuyệt, nói thẳng:

-Tôn nghiêm của Thực Thiết Thú không thể xâm phạm!

Nhưng khi Lý Trinh Anh lấy các loại đồ ăn ngon trong Bách Bảo Nang của nàng ra thì Cỏ Cỏ lập tức quên đi tất cả tôn nghiêm, mặc cho Lý Trinh Anh chà đạp...

Đám người thấy vậy, đều lắc đầu, trăm miệng một lời nói:

-Khó trách Xi Vưu đưa hấn tới, mang cái thứ này trên người chỉ có thể cản trở.

Mộc Đầu cũng được Tàn Thọ nhận, nói cho đúng là cha Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế của hấn ném Mộc Đầu tới bên ngoài mặt trăng, Tàn Thọ trực tiếp kéo hấn tới.

Hàn Nguyệt ở trong Minh Hà cũng tới, là Minh Hà lão tổ tự mình đưa tới.

-Ai u, lão gia hỏa, người thật đúng là không chê phiền phức? - Tàn Thọ cười nói.

Minh Hà lão tổ cười ha ha nói:

-Không phiền phức, không phiền phức! Nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên quang minh chính đại đi lên Thiên Đình, cảm giác này cũng không tệ.

Hàn Nguyệt nắm vuốt mặt béo của Tàn Thọ nói:

-Nói chuyện với sư phụ ta, có thể tôn trọng chút được không?

Tần Thộ lập tức đổi thành:

-Không thành vấn đề, lão tiên bối, ngài đi chậm một chút, đừng vội đến thận!

Minh Hà lão tổ nghe vậy, theo bản năng sờ lên thận của mình, trừng mắt liếc Tần Thộ nói:

-Người vẫn là đừng có tôn trọng ta thì hơn.

Sau khi Minh Hà lão tổ hàn huyên với Tần Thộ một chút thì cũng cáo từ.

Có điều, trước khi đi, Minh Hà lão tổ đơn độc gọi Tần Thộ sang một bên, vẻ mặt lần đầu tiên nghiêm túc, cộng thêm hung ác nhìn chằm chằm Tần Thộ nói:

-Con thỏ, Hàn Nguyệt là đệ tử đắc ý nhất của ta, cũng là đệ tử ta thích nhất. Ta giao nàng cho người, nếu có cái gì không hay xảy ra, hừ hừ...

Tần Thộ trực tiếp đá cho hắn một cước nói:

-Xéo đi, xéo đi, nàng không khi dễ ta đã là không tệ rồi.

Mặt Minh Hà lão tổ lập tức căng cứng, tràn đầy cười khổ, nhìn Hàn Nguyệt ở một bên khác đã bắt đầu dè Trùng Bát xuống đất gõ đầu, hắn bắt đắc dĩ nói:

-Cũng đúng... ài, vậy ta yên tâm rồi, đi đây.

Không biết vì cái gì, nhìn bóng lưng Minh Hà lão tổ, Tần Thộ bỗng nhiên có loại cảm giác quanh quẽ, trong lòng có chút hơi lạnh.

Chương 967: Vẫn lạc

Chương 967. Vẫn lạc

Tần Thọ hô:

-Lão gia hỏa, ở chỗ của ta có chút rượu ngon, đợi người trở về rồi uống! Đến lúc đó, chúng ta đi Lăng Tiêu Bảo Điện uống!

Minh Hà lão tổ quay đầu nhếch miệng cười nói:

-Được!

...

Tôn Ngộ Không tới, hắn mang theo mấy viên đại tướng cùng đi, tất cả mọi người đều là người quen, Tần Thọ cũng không nói hai lời, trực tiếp vẽ ra một mảnh khu vực, giúp Tôn Ngộ Không chở toàn bộ Hoa Quả Sơn tới.

Sau đó hai người liền ngồi xổm ở đỉnh núi, nhìn mây bay phía xa xa.

-Con thỏ, sắp đánh trận rồi. - Tôn Ngộ Không nói.

Tần Thọ gật đầu nói:

-Ừm, sắp đánh rồi. Người đi không?

Tôn Ngộ Không lắc đầu nói:

-Ừm... không đi?

Tần Thọ cười nói:

-Ta cũng không đi.

...

Lại qua hai ba ngày, Hạo Thiên Khuyển mang một đám Thảo Đầu Thần tới, vừa nhìn thấy, mặt gia hỏa này liền ử rữ cúi đầu nói:

-Con thỏ, sắp xếp đám huynh đệ này của ta ở chỗ ngươi đi. Ài...

Nếu là người khác, Tần Thọ đương nhiên không để ý, nhưng mà phần mặt mũi này của Hạo Thiên Khuyển hẳn nhất định phải cho.

Thế là Tần Thọ sắp xếp những Thảo Đầu Thần này vào bên cạnh Hoa Quả Sơn, nhìn thấy một bên là Hoa Quả Sơn của Tôn Ngộ Không, một bên là thuộc hạ Thảo Đầu Thần của Nhị Lang Thần, Tần Thọ bỗng nhiên cười.

Hắn đột nhiên cảm giác được, nếu như ngày nào đó Nhị Lang Thần cũng tới, vậy thì đây là hai tòa núi này nóng nực rồi.

Mọi người nhao nhao theo đến, mặt trăng cũng càng ngày càng nóng nực, Tần Thọ nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hằng Nga sờ lên đầu Tần Thọ nói:

-Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày nay, ngươi cười thật lòng, trước kia đều là cười khổ.

Tần Thọ cười khổ nói:

-Cô nương ngọc, có đôi khi nàng có thể đừng thông minh như vậy

được không?

-Được!

Hằng Nga lập tức đồng ý.

Tần Thọ hài lòng nói:

-Thế này là được rồi.

-Tần Thọ, cái ngôi sao kia gọi là cái gì nhỉ?

Hằng Nga bỗng nhiên chỉ vào ngôi sao trên bầu trời hỏi.

Tần Thọ nói:

-Tham Lang Tinh.

Hằng Nga ồ một tiếng, một lát sau nói:

-Cái ngôi sao kia gọi là cái gì?

Trên trán Tần Thọ đã phủ lên đầy vạch đen, nói:

-Tham Lang Tinh.

Một phút đồng hồ sau.

-Cái ngôi sao kia gọi là cái gì nhỉ?

-Tham Lang Tinh!

-A... người vừa mới nói sao gì?

-Tham Lang Tinh!

-Tham cái gì lang?

-Tham Lang Tinh a a a...

-Cái gì lang tinh?

-Nàng còn có thể ngốc thêm chút nữa không?

-Người vừa mới nói cái gì?

-Ta sai rồi, nàng vẫn là nên thông minh một chút đi...

-Vậy người đi nấu cơm đi.

-Ây... xem như nàng lợi hại!

...

Sau đó, một năm sau, Tần Thộ phát hiện số lần bọn người Đông Hoàng Thái Nhất tới càng ngày càng ít, thiên thần tới cũng càng ngày càng ít.

Cho dù là Đông Hoàng Thái Nhất bắt cần đòi, thì trên mặt của hắn cũng nhiều thêm mấy phần u sầu.

Đến đám tiên tử đến làm công cho mặt trăng cũng phát hiện tình hình này, từng người đều lo lắng, có phải là nhà tắm sắp phá sản rồi không.

Năm thứ hai, trên cơ bản là không có người tới mặt trăng nữa, tới càng nhiều là tin chiến báo từ Thiên Đình.

-Năm thần chiến thứ hai, tháng chín, kính đen xâm lấn với quy mô lớn, nhân mã hai bên giao chiến ở vực Tham Lang Tinh, tử thương vô số, ba tôn Đại La Kim Tiên của kính đen bỏ mình!

-Năm thần chiến thứ hai, cuối tháng mười, Lôi Bộ Hạ Thần của Văn Trọng dẫn đầu giao chiến với Văn Trọng hắc hóa, gặp Hỏa Thần Chúng Thần vây công, Lôi Bộ Hạ Thần ngã xuống, Văn Trọng tử chiến!

-Năm thần chiến thứ hai, tháng mười một, Mộc Tra bị vây ở vực Khuê Mộc Lang Tinh, Lý Tịnh mang theo Kim Tra, Na Tra đến cứu viện, gặp phải Lý Tịnh hắc hóa phục kích, nhân mã hai bên khó phân thắng bại. Sau đó không rõ tung tích Lý Tịnh, còn Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra trốn về...

...

-Ài... người thật sự muốn đi à?

Tần Thộ đứng ở bên ngoài Phong Hoa Thành, nhìn bóng lưng xinh xắn đeo bảo kiếm ở trên lưng, hỏi.

Lý Trinh Anh ngoái nhìn, cười nói:

-Đúng vậy, muốn đi.

Tần Thộ nói:

-Nhưng... cha người để người ở lại đây.

Lý Trinh Anh cười nói:

-Từ nhỏ đến giờ ta đều nghe theo người, người bảo ta không tu luyện, ta không tu luyện. Người cho ta đi Văn Khúc Cung để đi học, ta đi. Người bảo ta làm cái này, bảo ta làm cái kia, ta đều nghe... Nhưng mà lần này, ta muốn phản nghịch một lần.

Cười cười, nước mắt Lý Trinh Anh liền chảy xuống.

Ngọc thủ khê run, thanh lệ bay đi theo gió, Lý Trinh Anh ưỡn ngực

c nói:

-Ba vị ca ca trọng thương, không thể đi tìm cha, chuyến này, ta phải đi. Con thảo, tạm biệt!

Nói xong, Lý Trinh Anh quay người đi về phía trước.

Tần Thộ không cam lòng kêu lên:

-Nhất định phải trở về!

Giọng nói thanh thúy của Lý Trinh Anh vang lên:

-Ừm! Ta còn muốn đến Văn Khúc Cung để đi học!

Trùng Bát và Mộc Đầu nói:

-Chúng ta cùng đi với người đi!

Lý Trinh Anh rút kiếm ra nói:

-Các người dám đi theo ta, ta sẽ chết ở trên mặt trăng này!

...

Mỗi ngày, bọn người Tần Thộ đều ngửa đầu nhìn tinh không, nhưng vẫn không thấy nha đầu xinh xắn động lòng người kia trở về...

-Năm thần chiến thứ ba, tháng ba, Thiên Đình và kinh đen giao chiến ở vực Liêm Trinh Tinh, Liêm Trinh tinh quân dẫn đầu ba triệu thiên binh giao chiến với quân địch, Thiên Đình thảm bại, Liêm Trinh tinh quân được Văn Khúc tinh quân liều mạng cứu giúp, trọng thương rút lui.

Trong đêm Tần Thộ chạy tới Thiên Đình gặp được Văn Khúc tinh quân.

Văn Khúc tinh quân gãy mất một cánh tay, đối phương dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, dựa vào thân thể của Văn Khúc tinh quân vậy mà không thể nào tự lành!

-Tiên sinh... - Tần Thộ muốn nói cái gì đó.

Văn Khúc tinh quân vỗ vỗ bả vai Tần Thộ nói:

-Chuyện của ngươi, ta sớm đã nghe nói. Ngươi đi một chút đến kí nh đen, sau khi trở về hãy an tâm kinh doanh nhà tắm ở Nguyệt Cung, cũng khá tốt.

Tần Thộ cúi đầu, không nói gì.

Văn Khúc tinh quân nói:

-Có gì cứ nói đi.

Tần Thộ nói:

-Tiên sinh, có phải là ta quá ích kỷ không?

Văn Khúc tinh quân nói:

-Xin chỉ giáo?

Tần Thộ nói:

-Bởi vì một số nguyên nhân, chỉ cần ta không tham chiến, kính đen sẽ không tiến đánh mặt trăng, người ta bảo vệ, sẽ an toàn. Nhưng mà, ta không đi ra, bằng hữu của ta, sư trưởng của ta lại gặp nạn, ta không biết là nên đi nơi nào.

Văn Khúc tinh quân xoa xoa đầu Tần Thộ nói:

-Con thỏ, người là học sinh nghịch ngợm nhất, cũng là người thông minh nhất trong tất cả học sinh ta đã từng dạy qua. Có một số việc, trong lòng người tự có phán đoán, không phải sao?

Chương 968: Hẹn gặp lại

Chương 968. Hẹn gặp lại

Tần Thỏ buồn khổ nói:

-Chỉ là, ta không biết lựa chọn của ta là đúng hay là sai. Lý Trinh Anh đi vào tình không, mặc dù ta biết nàng còn sống, nhưng mà trong lòng ta vẫn khó chịu. Bởi vì ta không thể giúp nàng...

Văn Khúc tinh quân nói:

-Nhưng mà người giúp được nhiều người hơn, không phải sao? Nếu như không có hậu phương lớn là mặt trăng có thể bảo hộ thân nhân của mọi người, người ở tiền tuyến tác chiến, ai có thể an tâm liều mạng? Bây giờ mặc dù cái gì người cũng không làm nhưng tận tâm tận lực đã giúp mọi người giải quyết một nửa vấn đề.

Tần Thỏ cúi đầu không nói gì.

Văn Khúc tinh quân nói:

-Đương nhiên, cuối cùng người lựa chọn thế nào, ta đều ủng hộ người. Nhớ kỹ, trên thế giới này không có lựa chọn sai, nếu có, thì chính là trái lương tâm!

Tần Thọ ngạc nhiên ngửa đầu nhìn Văn Khúc tinh quân, sau đó k
hom mình hành lễ, xoay người rời đi.

Ngồi ở trước cửa Nguyệt Cung lần nữa, nhìn từng cơn gió nhẹ thổi
qua rừng cây hoa quế, cây hoa quế cũng đong đưa trong gió, Tần
Thọ không nhịn được thở dài một hơi.

Hằng Nga đi tới từ sau lưng, ngồi ở bên người Tần Thọ, nói:

-Có thể nói với ta một chút không?

Tần Thọ ngửa đầu nhìn Hằng Nga.

Hằng Nga nói:

-Ta biết ngươi vẫn luôn có chút chủ nghĩa đại nam tử, thích tự m
nh gánh chuyện bên ngoài, không thích mang về, khiến cho ta phá
t sâu theo. Nhưng mà bây giờ cái dạng này của ngươi, cũng khôn
g phải là bộ dáng mà ta muốn thấy... Chúng ta ở bên nhau nhiều
năm như vậy, lúc khổ nhất, còn khổ hơn so với hiện tại. Nhưng m
à chúng ta vẫn đơn giản, vui vẻ. Những mà trong khoảng thời gia
n gần đây, ngươi không thoải mái, ta cũng không vui.

Ngay cả toàn bộ Phong Hoa Thành, toàn bộ mặt trăng, cũng ít đi r
ất nhiều tiếng cười.

Tần Thọ nằm ở trên đùi Hằng Nga, nhìn tinh không và gương mặt
xinh đẹp của Hằng Nga nói:

-Ta cũng không biết nên nói như thế nào, bây giờ ở trước mặt ta c
ó hai con đường có thể đi... con đường ta đi bây giờ chính là con
đường rộng nhất.

Hằng Nga nói:

-Người muốn đi đường nhỏ?

Tần Thọ lắc đầu nói:

-Ta không biết, chỉ ít, cho đến trước mắt, ta không thể đi được đường nhỏ.

Đúng lúc này, Yêu Kê chạy một mạch tới, kêu lên:

-Thỏ gia, không xong rồi!

Tần Thọ nhướng mày nói:

-Làm gì thế? Có chuyện gì từ từ nói!

Yêu Kê thở hồng hộc, toàn thân run rẩy nói:

-Câu Trần chết rồi!

Tần Thọ ồ một tiếng, sau đó đột nhiên đứng lên:

-Cái gì?!

Yêu Kê gật đầu nói:

-Câu Trần Đại Đế bị người của kính đen bao vây, Câu Trần Đại Đế tự mình xuất chinh, kết quả...

Tần Thọ nói:

-Hắn bị Đại Đế của kính đen vây đánh?

Yêu Kê lắc đầu nói:

-Không phải... hắn gặp phải Câu Trần hắc hóa!

Tần Thọ kêu lên:

-Không thể nào! Thực lực của người hắc hóa không thể nào mạnh hơn so với người thật!

Yêu Kê cười khỏ nói:

-Nhưng mà, đúng thật là đối phương cường đại hơn so với người thật. Không có ai biết chuyện gì xảy ra... lúc ấy Câu Trần Đại Đế đánh với đối phương, sau đó liền truyền đến tin tức Câu Trần Đại Đế ngã xuống. Thỏ gia... chỉ sợ có biến.

Ba ngày sau, một tên thủy quân chạt vật chạy tới trên mặt trăng, phủ một tiếng, quỳ gối trước cửa Nguyệt Cung, khóc lớn:

-Thỏ gia... nhà ta... nguyên soái nhà ta! Hu hu hu...

Tần Thọ nghe thấy có người khóc, vội vàng chạy đến, nhìn kỹ, hắn khá quen người tiểu binh này.

Hằng Nga nói:

-Người là... thân binh của Thiên Bồng Nguyên Soái?

Tiểu binh dùng sức gạt đầu, vừa khóc vừa móc một tấm sách lụa từ trong ngực ra, nói:

-Trước khi Nguyên Soái nhà ta ngã xuống, bảo ta đưa cái này đến mặt trăng, hu hu... đồ vật đã đưa đến, tiểu nhân cáo từ!

Nói xong, tiểu binh đứng dậy, vỗ đao gãy ở trên lưng, đột ngột bay từ mặt đất lên!

Tần Thọ kêu lên:

-Người đi đâu?

Tiểu binh cũng không quay đầu lại hô:

-Giết trở về!

Tần Thọ nói:

-Người điên rồi sao? Người sẽ chết đó! Ở lại đây đi...

Âm thanh của tiểu binh từ xa truyền đến:

-Tất cả mọi người chết rồi, ta không muốn đào binh, ta muốn trở về, hoặc là giết địch, hoặc là chết ở trên chiến trường!

Trong lòng Tần Thọ chua chua, mở sách lựa ra xem, ngạc nhiên phát hiện, cái này viết cho hắn mà không phải viết cho Hằng Nga!

“Con thảo, khi người nhìn thấy phong thư này chắc là ta đã chết rồi. Chết thì chết thôi, dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy... Nói thật, ta rất hâm mộ người. Một nhà một thế giới, có mỹ nữ làm bạn, thanh phong minh nguyệt không hề lục đục với nhau.

Có điều xem như là đời ta không có cơ hội... nhiều lần muốn phạm thiên điều, đi hạ giới sống thanh nhàn. Đáng tiếc, trong tay có quá nhiều chuyện không bỏ xuống được.

Nói thật, ta thích Hằng Nga.

Nhưng người cũng không cần lo lắng... Trong khoảng thời gian người không có ở đây, ta cũng xem hiểu, thấy rõ.

Đời này ta không có cơ hội.

Nếu như ta không có hồn phi phách tán, còn có thể trùng sinh, ta quyết định, ta muốn làm một cô nương! Quay về câu dẫn người, hừ hừ!

Không nói nhiều nữa, mặc dù ta phải chết, nhưng mà ta phát hiện một bí mật động trời!

Người khác ta không yên tâm, chỉ có thể nói cho người.

Thiên Đình chúng ta có người trà trộn vào, trong chúng ta có gian tế!

Ngoài ra, kính đen có vấn đề, có vấn đề rất lớn!

Bọn họ đánh tới, tuyệt đối không đơn giản là vì tranh đoạt thể giới này!

Hơn nữa, dường như bọn họ có được một loại biện pháp nào đó, thực lực đột nhiên tăng mạnh, người nào cũng cực kỳ hung mãnh.

Dù sao ta đúng là không đánh lại được người hắc hóa của ta, tên kia... rất mạnh!

Xem hết phong thư này, Tần Thọ cau mày, có điều tin tức hẳn biết vẫn quá ít, cũng không phân tích được một hai cái.

Tần Thọ dứt khoát móc ra một viên đá truyền âm mà Đông Hoàng Thái Nhất để lại cho hắn, cái thứ này giống với điện thoại của địa cầu. Sau khi Tần Thọ kết nối được thì nói tình hình với Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất trầm giọng nói:

-Lần trước, Cự Linh Thần cũng nói pháp bảo bên trong kính đen rất mạnh, lúc ấy ta liền suy đoán là trong này có vấn đề. Bây giờ xem ra, bọn họ là thông qua pháp bảo này để điều khiển người có pháp bảo này, sau đó trà trộn vào trong Thiên Đình. Khó trách khoảng thời gian gần đây, kính đen luôn luôn có thể biết trước mỗi một bước chúng ta xuất thủ, đồng thời đều có thể tính toán chính xác mà phát động tấn công.

Chương 969: Hẹn gặp lại (2)

Chương 969. Hẹn gặp lại (2)

Thu đá truyền âm lại, Tần Thộ nhìn sách lụa trong tay, sau khi nhìn về phía Hằng Nga thì thở dài.

Mặc dù gia hỏa Thiên Bồng kia có lúc rất đáng ghét, nhất là khi xuất hiện với tư cách là tình địch, Tần Thộ thật sự muốn một tay đập chết cái con lợn này!

Nhưng mà không thể không nói, gia hỏa Thiên Bồng kia cũng có chỗ đáng yêu...

Nghĩ qua nghĩ lại đủ loại, Tần Thộ siết chặt sách lụa trong tay theo bản năng.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh quen thuộc đi tới.

-Con thờ.

Tôn Ngộ Không muốn nói lại thôi.

Tần Thộ thở dài nói:

-Người muốn đi?

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

-Ừm...

Tần Thọ nói:

-Vì sao?

Tôn Ngộ Không nói:

-Kính đen đã xâm lấn Địa Tiên Giới, sinh linh Địa Tiên Giới đồ thán. Sư phụ đi Tử Tiêu Cung, bây giờ bên trong Linh Đài Phương Thốn Sơn không có sư phụ tọa trấn, mấy sư huynh đệ không thủ được. Hai ngày trước bọn họ đưa tin tức tới cho ta, ba ngàn đệ tử đã chết một nửa... Nói thật, ở chỗ này đúng là an toàn. Nhưng mà, có một số việc, ta phải đi làm.

Tần Thọ chưa xốt nói:

-Nhất định phải đi à?

Tôn Ngộ Không gật đầu nói:

-Nhất định phải đi.

Tần Thọ nói:

-Hay là, người đưa sư huynh đệ của người đến đây đi?

Tôn Ngộ Không cười nói:

-Nếu như muốn đi, những sư huynh đệ kia của ta cũng chưa chắc đã chết nhiều như vậy. Phương Thốn Sơn chính là sư môn, há có thể để cho kính đen nhúng chàm? Con thỏ, nếu như kính đen đánh đến Thư Sơn, người sẽ ngồi yên không quản đến sao?

Tần Thọ há hốc mồm, bất đắc dĩ cười khổ nói:

-Thôi, người đi đi.

Lò Bát Quái nhảy ra nói:

-Con khỉ, ta đi theo người, vạn nhất có tình huống gì, ta có thể đư
a người ra.

Tôn Ngộ Không vung tay lên nói:

-Không cần, ta đi một mình! Lần này đi, sợ là không về được, nếu
như có thể trở về, ta sẽ đi tìm các người uống rượu!

Nói xong, Tôn Ngộ Không bay lên trên không, trong nháy mắt bi
ến mất ở trên bầu trời!

Tần Thộ há hốc mồm, chỉ cảm thấy trong miệng đều là đắng chát!

-Con thỏ, ta phải đi.

Đúng lúc này, Bình Đầu Ca tới.

Tần Thộ nói:

-Người cũng đi?

Bình Đầu Ca gật đầu nói:

-Ừm... ở chỗ này ta khó chịu. Đánh nhau còn phải để lại chút sứ
c, không thú vị. Bên ngoài có đánh nhau, ta ra ngoài đánh.

Tần Thộ không còn gì để nói, sau đó kéo Bình Đầu Ca lại nói:

-Người ra ngoài chỉ vì đánh nhau? Người có biết bây giờ ở bên ng
oài nguy hiểm cỡ nào không? Đã chết một tôn Đại Đế rồi!

Bình Đầu Ca nghiêng đầu nói:

-Biết, cho nên ta càng muốn đi ra ngoài.

Tần Thọ ngạc nhiên nói:

-Đây là cái đạo lý gì vậy?

Bình Đầu Ca nói với vẻ đương nhiên:

-Một thân bản lĩnh này của ta không dùng để giết kẻ địch, chẳng lẽ muốn giữ lại để đánh một thằng nhóc con à? Thế giới này cho ta sức mạnh, thì ta cũng phải đáp lại chút gì đó chứ?

Nói đến đây, Bình Đầu Ca liếc nhìn Tần Thọ nói:

-Ta không hiểu, không phải trước kia ngươi la hét muốn lật bộn họ sao? Sao bây giờ lại không tu luyện, cũng không đi ra ngoài vậy?

Tần Thọ cười khỏ một tiếng:

-Ta thật sự muốn giống như ngươi, giết ra ngoài...

Khóe miệng Bình Đầu Ca nhếch lên, nhếch miệng cười:

-Không thành vấn đề, lúc ta giết sẽ tính cả phần của ngươi!

Tần Thọ bị chọc cười:

-Được, tính cả ta nữa. Vậy ta cảm ơn ngươi trước! Đúng rồi, ngươi đi đánh ở đâu?

Bình Đầu Ca sờ lên cái cằm nói:

-Ta chuẩn bị đi tìm Lý Trinh Anh, tiểu nha đầu kia chắc là sẽ cần người hỗ trợ?

Tần Thọ gật đầu nói:

-Đi đi, đúng là nàng cần người giúp đỡ.

Bình Đầu Ca quay người rời đi.

Sau đó Tần Thọ lại nhìn thấy Trùng Bát, Mộc Đầu, Hàn Nguyệt, Mèo Béo, ba huynh đệ Côn Tộc đến.

Tần Thọ khóc nức nở nói:

-Các người con mẹ nó không phải là cũng muốn đi đó chứ?!

Trùng Bát vội vàng khua tay nói:

-Đừng kích động, đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là tới xem một chút thôi.

Tần Thọ lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

-Không đi thì được.

Hàn Nguyệt nói:

-Con thỏ, ta là tới giúp người thủ mặt trăng, đương nhiên sẽ không đi. Có điều, dường như chỗ này của người cũng rất thái bình? Hai ngày nay ta đi dạo ở bốn phía, không thấy được một người nào của kính đen!

Tần Thọ xoa xoa lông mày, trầm nghĩ:

-A? Thật không? Có thể là bọn họ cảm giác chỗ này của chúng ta không đáng đánh.

Hàn Nguyệt dùng một loại ánh mắt có quỷ mới tin người liếc nhìn

Tần Thọ, sau đó vỗ đầu Mộc Đầu, hỏi:

-Người... được rồi, người đừng nói nữa.

Ánh mắt Tần Thọ sáng lên, hét lớn:

-Ý gì? Huynh đệ của ta muốn nói chuyện, còn không cho nói à? Không được! Mộc Đầu! Người có lời nói, người nói đi! Nói từ khi người còn bé! Chúng ta nghe!

Hàn Nguyệt sững sờ, Mộc Đầu cũng tròn tròn mắt, trước kia hắn muốn nói chuyện, cái con thỏ này nhất định muốn hắn viết chữ, bây giờ không nói nữa sao cái con thỏ này là con bất hủ nói vậy.

Sau đó Mộc Đầu nhìn mọi người một cái, Mèo Béo lười biếng nói:

-Được rồi, nói đi. Vừa vặn ta cũng buồn ngủ...

Thế là Mộc Đầu lấp ba lấp bấp hỏi:

-Cái kia....vậy cái kia....cái...ta ta ta....nói...a!

Một nén nhang đi qua...

Bọn người Tần Thọ ở trong Nguyệt Cung nghe Mộc Đầu nói chuyện hắn đã trải qua, một năm lặng lẽ trôi qua, Mộc Đầu cũng thành công kể xong chuyện xảy ra sau khi hắn sinh ba tháng...

Trên mặt trăng là một mảnh thái bình, nhưng mà bên ngoài thì ngày nào cũng lộn nhào.

Đầu tiên là cuối cùng Thiên Đình cũng tra ra nội ứng, kết quả khi ến mọi người bất ngờ đó là, nội ứng lại có đến hơn trăm người!

Những người này đều là bởi vì đạt được pháp bảo của kính đen, b

ị đại trận Huyền Thần mà Thận Long trong kính đen bố trí giám sát. Không sai, Thận Long cũng không có khổng chế bọn họ, chỉ có giám sát nhất cử nhất động và suy nghĩ của những người này.

Bởi vì không có điều khiển, cho nên Thiên Đình bên này cũng không có chủ động đi lục soát kỹ, cũng thấy được những người này không có gì khác.

Từ đó Thận Long đạt được lượng tin tình báo lớn, sau đó giao cho đại quân kính đen, đại quân kính đen tính toán nhắm vào quân đội Thiên Đình, tiến hành vây quét.

Nhất thời, quân đội Thiên Đình tổn thất nặng nề.

Có điều sau khi phá hủy những pháp bảo kia, cuối cùng Thiên Đình cũng bắt đầu vãn hồi được chút cục diện.

Có điều tình không minh mông, đã có đến tám phần rơi vào trong tay kính đen.

Đại quân kính đen như là châu chấu, những nơi đi qua, toàn bộ sinh linh đều bị bọn họ chiếm hữu, đồng hóa...

Chương 970: Phương pháp giết Hồng Quân

Chương 970. Phương pháp giết Hồng Quân

Đồng thời Địa Tiên Giới cũng bị kính đen chiếm lĩnh gần một phần ba, còn lại hai phần ba cũng là xác chết khắp nơi, các đại bí cảnh

h nhao nhao bị kính đen tìm tới cửa.

Những bí cảnh này, dưới sự dẫn đầu của người hắc hóa của chủ nhân của những nơi này, tất cả đại trận thủ hộ đều đã mất đi hiệu quả, tất cả những bí cảnh bị nhằm vào đều thất thủ...

Có thể nói, trong thời gian một năm này, toàn bộ thế giới đều bị đốt bởi lửa chiến tranh.

Sinh linh đồ thán, oan hồn vô số...

Địa Phủ cũng bị xâm lấn, có điều dưới sự tọa trấn của Minh Hà lão tổ thêm Địa Tàng Vương Bồ Tát và mấy tôn Tổ Vu, trước mắt còn có thể đảm bảo thực lực dùng đạo luân hồi. Nhưng mà linh hồn từ bên ngoài đến Địa Phủ, đã cực kỳ khó khăn, trên cơ bản là bị săn giết ở trên đường hoàng tuyền... Khiến cho Huyền Minh tọa trấn ở Quỷ Môn Quan không cách nào rời đi được nửa bước.

Tần Thọ nhìn thấy bó tin tức lớn trong tay, trong mắt đều là vẻ giả y dựa.

Hằng Nga thấy vậy, thở dài, day day huyết Thái Dương cho Tần Thọ nói:

-Đây là ai đưa cho ngươi? Không phải từ một năm trước Thiên Đình đã không đưa tin về bên này nữa sao?

Tần Thọ nói:

-Không biết, mỗi ngày đều có tin tức bay tới.

Hằng Nga nói:

-Cái này...

Cùng lúc đó, bên trên cây đại thụ ở kính đen!

Vô đứng ở trên ngọn cây, dưới hắt là ba người Nữ Oa, A Di Đà Phật, Chuẩn Đề đạo nhân!

Đương nhiên, ba người này đều là người hắc hóa, không phải người thật.

Chuẩn Đề đạo nhân nói:

-Sư tôn, khai chiến với bọn họ, chúng ta không đủ nhân thủ.

A Di Đà Phật nói:

-Đúng vậy, năm đó Bàn Cổ khai thiên, sau khi chết tinh khó hóa thành Tam Thanh thánh nhân, bọn họ sinh ra đã là thánh nhân, căn bản không có trăm tam thi, bên này chúng ta cũng không có thân hắc hóa của bọn họ. Hậu Thổ nương nương kia cũng là tinh huyết trong cơ thể của Bàn Cổ biến thành, vốn đã là một trong mười hai Tổ Vu. Tổ Vu tu hành mà không tu Thiên Đạo, không trăm tam thi, cũng không có ác niệm, thậm chí ngay cả năng sau khi tự hóa thành luân hồi phổ độ chúng sinh, kính đèn chúng ta cũng không có bất cứ tin tức nào của nàng. Bây giờ nàng đã thành thánh, bên này của chúng ta càng không có khả năng xuất hiện thân hắc hóa của nàng.

Nữ Oa nói:

-Người của Hậu Thiên thành thánh, khó tránh thoát kiếp tam thi, đáng tiếc những người này hoặc là thành thánh tiên thiên hoặc là không thu kiếp nạn tam thi. Ài... Tiên thiên của kính đèn không được đầy đủ, sinh linh ở chỗ này không thành thánh được, nếu không chúng ta cũng sẽ không thiếu nhiều thánh nhân như vậy. Bây giờ, mặc dù ba người chúng ta đạt được sự giúp đỡ của lão sư nên tăng lực tăng thêm một tầng. Nhưng mà thánh nhân chính là thánh nhân, cảnh giới thánh nhân bắt tử bắt diệt, cho dù có thể áp chế cũng không giết được đối phương.

Vô cười nhạt một cái nói:

-Đây chính là nguyên nhân vì sao nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn luôn ở kính đen mà không đi ra. Có điều, năm đó ta để cho các người đánh lên Hạo Thiên Thiên Đình, trong vòng một đêm hủy diệt thế giới Hạo Thiên cũng là bởi vì để hôm nay có kết quả khác.

Hắc Nữ Oa không hiểu nói:

-Sur tôn, ta vẫn luôn không rõ, chỉ là một Hạo Thiên Thiên Đình, diệt hay không, hẳn là không có ý nghĩa gì lớn?

Vô gật đầu nói:

-Hạo Thiên Thiên Đình và thế giới Hạo Thiên đương nhiên là không có ý nghĩa gì lớn, nhưng mà đó là một thứ rất tốt để nhắc nhở. Nhắc nhở Hồng Quân, chúng ta vẫn còn ở đây! Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng Hồng Quân cũng chuẩn bị động thủ với chúng ta.

-Cái gì?!

Hắc Chuẩn Đề đạo nhân sợ hết hồn nói:

-Hắn động thủ?

Vô gật đầu nói:

-Không sai, thế nhân đều tưởng rằng kính đen chúng ta xâm lấn thế giới trước. Thực ra, chúng ta chỉ là tử chiến đến cùng mà thôi!

Vẻ mặt đám người chán kinh, không dám tin nhìn Vô.

Vô nói:

-Đây chính là kết quả năm đó chúng ta diệt Hạo Thiên Thiên Đình và Hạo Thiên thế giới!

Hắc A Di Đà Phật nói:

-Sur phụ, ngài đã sớm biết đây là kết quả tất nhiên đúng không? Vậy thì vì sao?

Vô nói:

-Ta và Hồng Quân, đều là hóa thân của thiên đạo, đại đạo là vô tình nhất, hắc sẽ không quan tâm mặt âm u nắm giữ thiên địa, hay là mặt quang minh nắm giữ thiên địa đâu.

Cho nên, thiên đạo này cũng không thiên vị hắc quá nhiều, ta không giết được hắc, hắc cũng không diệt được ta!

Nhưng mà chúng ta đều muốn diệt đối phương.

Hạo Thiên, chỉ là một cái kíp nổ, cái kíp nổ có thể làm cho chúng ta nắm quyền chủ động, cho nên ta liền đi làm.

Ta dùng cái này để lấy ví dụ, nói cho hắc biết, ta có thể tạo cho hắc một chút phiền toái, buộc hắc suy nghĩ biện pháp đối phó với ta.

Bởi vì cái gọi là muốn cởi chuông phải do người buộc chuông, hắc vì diệt ta, đương nhiên là cần phải đi vào trong thiên đạo, tìm biện pháp diệt ta.

Nhưng mà những năm kia hắc không dám, hắc đi, ta liền diệt thế giới của hắc!

Mặc dù hắc có thể dựng lại trật tự, nhưng mà, như vậy tốt hơn là so với một đứm bé khổ sở vất vả dựng bãi cát Trường Thành, mặc dù không đáng tiền, rời đi thì không thêm để ý. Nhưng chỉ ít lúc hắc đang chơi, cũng không muốn bị người khác phá đi.

Cho nên, hấn vì toàn vẹn đôi bên, suy nghĩ một biện pháp, mượn lực thiên đạo, thế lực Yêu Tộc, Vu Tộc còn giữ lại, một đám người vốn nên chết đi lại sống lại.

Lại điểm hóa Hậu Thổ, để nàng đi vào Minh Hà gom góp một tia huyết mạch Bàn Cổ cuối cùng, từ đó cơ thể thêm công đức thành thánh.

Mười hai Tổ Vu hợp thể thành Bàn Cổ, bên trong thánh nhân không có người nào có thể so sánh cơ thể với bọn họ, lại thêm huyết mạch Hậu Thổ thành thánh, nó còn cường đại hơn so với Bàn Cổ chân chính! Có thể nói là, cơ thể cường hãn nhất trong thánh nhân.

Còn có nếu hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hợp lực, cũng có sức mạnh gần như thánh.

Những người này liên hợp lại với nhau, cho dù là ba người các ngươi đi quấy rối, tám phần là bị bọn họ đè xuống đất không thể động gậy được. Bọn họ không giết được nhóm các ngươi, nhưng mà vẫn vây khốn được.

Đây chính là cục diện mà hấn bày ra!

Ta ngại mặt mũi, không thể thật sự đi diệt thế người thật, các ngươi lại không diệt được, hấn tự nhiên sẽ an tâm đi vào trong thiên đạo tìm phương pháp giết ta.

Chương 971: Phương pháp giết Hồng Quân (2)

Chương 971. Phương pháp giết Hồng Quân (2)

-Cái gì?!

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, mồ hôi tí tách rơi xuống từ trên trán.

Hắc A Di Đà Phật nói:

-Sur tôn, vậy chúng ta nên làm thế nào để phá cục diện này?

Hắc Nữ Oa nói:

-Sur tôn đã bình tĩnh như vậy, chắc hẳn đã có biện pháp phá cục diện này đúng không?

Hắc Chuẩn Đề nói:

-Đệ tử ngu dốt, xin sư tôn nói rõ một chút.

Vô gât đầu nói:

-Ta đương nhiên có! Hồng Quân vô cùng tự ngạo, năm đó cũng c hưa từng nghĩ muốn diệt ta, mà giữ ta lại đối nghịch với hắn, xem như là một trò chơi. Lại không biết những năm này ta luôn ở tron g thiên đạo tìm phương pháp giết hắn! Chờ lúc hắn đi tìm phương pháp giết ta, ta đã tìm được phương pháp giết hắn!

-Cái gì?!

Hắc Nữ Oa, Hắc Chuẩn Đề, Hắc A Di Đà Phật đồng thời kinh hô lên.

Từ xưa đến nay, thánh nhân được gọi là bất tử bất diệt, vĩnh hằng

cùng thiên đạo! Với tư cách là thầy của thánh nhân, Hồng Quân là bản thân của thiên đạo, tự nhiên là càng thêm không dễ địch nổi.

Mặc dù bọn họ tự ngạo, nhưng mà chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể giết một tôn thánh nhân! Về phần Hồng Quân? Bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ!

Nhưng mà lúc này, vậy mà Vô lại nói với bọn họ, hẳn có biện pháp giết Hồng Quân!

Đám người chỉ cảm thấy trên trời có một tiếng sét đánh đùng đoàng, đánh đến mức khiến cho mình tê cả da đầu, toàn thân run rẩy, nhiệt huyết sôi trào!

Từng người đều kích động nhìn Vô, siết chặt nắm đấm, bọn họ biết, nếu như Vô nói là sự thật, nếu như Vô thành công, như vậy...

Thật sự là muốn lật trời!

Vô phát phát tay nói:

-Các người không biết giết Hồng Quân như thế nào, chỉ cần biết một điểm như vậy là đủ rồi, đi thế giới chính, giết chết những người này cho ta! Nhưng mà đừng đến trên mặt trăng, ngay cả tên Hồng Quân kia đang ở bên trong mặt trăng bế quan, làm hẳn tỉnh lại rất phiền phức!

Sau khi bọn người Hắc Nữ Oa, vây ngăn cả người, từng người đều ngẩng đầu lên nhìn Vô nói:

-Giết những loại sâu kiến này?!

Vô nói:

-Đi đi.

Ba người lĩnh mệnh lui ra, rời đi.

Vô vung tay lên, cái cây to lớn kia bắt đầu sinh trưởng lần nữa, sau khi đột phá từng tầng từng tầng mây thì trước mắt xuất hiện một cung điện màu tím!

Phía dưới cung điện là vô số dây xích trật tự đại đạo, tất cả dây xích đều chỉ hướng về tòa cung điện này!

Trên cung điện có treo một tấm bảng hiệu to lớn – Tử Tiêu Cung!

Vô đi về phía trước, dây xích trật tự đại đạo bắt đầu chấn động, sau đó một âm thanh hạo đặng truyền ra từ Tử Tiêu Thần Cung, có tiếng chuông vang lên, một lão nhân cười một con trâu đen chậm rãi đi ra, cười nói:

-Tiền bối, ngài tới rồi.

Sa đó, một người trên tay cầm Bàn Cổ Phiên đi ra, nói:

-Tiền bối, lần này, không phải là ngài cũng muốn xuất thủ đó chứ?

Vô cười nói:

-Nếu như ta xuất thủ, các người làm thế nào?

Lời này vừa nói ra, cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra!

Từng đạo bóng người nối đuôi nhau đi ra!

Chính là Nữ Oa, Thông Thiên đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân, A Di Đà Phật, và một mỹ nữ chân dài!

Nếu như Tàn Thọ ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra nữ tử này chính là tỷ tỷ hần, Phương Nhã!

Đồng thời cũng là Hậu Thổ nương nương ở trong mười hai Tổ V
u!

Tân Tán thánh nhân!

Vô chấp hai tay sau lưng, cười nói:

-Các người vẫn là lui ra đi, để ta đi tâm sự với Hồng Quân.

Thái Thượng lão quân nói:

-Gia sư đang bế quan, tạm thời không tiếp khách. Nếu tiền bối có chuyện, không ngại nói ở đây là được.

Vô nói:

-Không có gì, ta tới tâm sự với các người mà thôi. Yên tâm, ta sẽ không đi quấy nhiễu đại cục, trước khi các người đi, bọn họ sẽ không làm loạn.

Nghe nói như thế, chân mày Thái Thượng lão quân cau lại, có chút không chắc ý của Vô, có điều vẫn nghe rõ một chút.

Vô tới, thánh nhân trong kính đen cũng sẽ không nhân cơ hội này thay đổi càn khôn, trừ tận gốc toàn bộ Địa Tiên Giới!

Mặc dù, Vô là từ trong kính đen đi ra, là tổ của thân hắc hóa, nhưng mà thực lực đạt tới cảnh giới của Vô, sẽ không đi nói láo cái gì. Hắn nói như vậy, tự nhiên sẽ làm vậy.

Cho nên, đông đảo thánh nhân nhẹ nhàng thở ra trong lòng.

Thái Thượng lão quân làm tư thế xin mời, Vô gật gật đầu, đi vào Tử Tiêu Cung.

Lúc Vô đi qua bên người Phương Nhã, cười nói:

-Người có một đệ đệ tốt.

Phương Nhã sững sờ, hoảng sợ nói:

-Người gặp qua Tần Thộ?!

Vô cười ha ha nói:

-Đương nhiên! Mặc dù các người quen biết sớm, nhưng mà người cũng không có quen hẳn sớm hơn ta. Đi, đi tâm sự?

Phương Nhã gật gật đầu, đi vào theo.

Cùng lúc đó, vực Tử Vi Tinh.

-Giết!

Một nữ tử mặc kim giáp hoàng kim, tay cầm một trường kim tân rả ánh sáng màu tím kéo theo một vệt kim quang tung hoành tới lui trong không trung, những nơi đi qua, từng cái đầu lâu bay lên không trung!

Vô số đại quân Thiên Đình theo sát phía sau, đi theo khí thế của nữ tử nghiền ép giết vào trận doanh quân địch!

-Không hổ là nữ nhi của Lý Tịnh, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, lợi hại!

Nơi xa, trên xe ngựa, Tử Vi Đại Đế nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cảm thán nói.

-Đúng vậy, lúc này mới có bao lâu, Lý Trinh Anh đã trưởng thành đến mức có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã, tung hoành tới lui ở trận địa đại địch. Sức mạnh trong cơ thể nàng đã bị ngài kích hoạt

hoàn toàn, thực lực đã đạt tới đỉnh cấp Đại La Kim Tiên, nếu như chuyên cần khổ luyện, ngay sau tất sẽ là một cao thủ cấp Hoàng. - Một nam tử ở bên cạnh cảm thán nói.

Tử Vi Đại Đế nói:

-Huyết mạch của nàng rất kỳ lạ, trong cơ thể tiên thiên có được khí nguyên, liên tục không ngừng sinh ra nguyên khí. Loại đạo thể tiên thiên này, thật sự là khó có được. Có điều loại thể chất này cần dưỡng khí, cho nên tuổi nhỏ là thời điểm tốt nhất để tu hành, yếu tố tinh dưỡng khí nguyên là được. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Lý Tĩnh vẫn luôn không cho nàng tu luyện.

Có điều về sau nàng vẫn tu luyện, suýt chút nữa phá khí nguyên, dẫn đến thực lực tiến bộ chậm chạp.

Ta lấy nguyên khí Tử Vi Đế Tinh Bồn Nguyên bù đắp tổn thương trong cơ thể nàng, lúc này nàng mới có thể đạt đến trạng thái đỉnh phong của Đại La Kim Tiên.

Chương 972: Hắc ám giáng lâm

Chương 972. Hắc ám giáng lâm

Dựa theo tốc độ tu hành của nàng, nhiều nhất là trăm năm là có thể đạt tới cấp Hoàng!

Tương lai đến Đại Đế cũng có thể đạt được!

Nói đến đây, Tử Vi Đại Đế thở dài một tiếng nói:

-Chỉ là, không biết là chúng ta có thể đợi được trăm năm để nàng trưởng thành không...

Oành!

Một tiếng vang lớn vang lên, một tên võ tướng kính đen cao trăm trượng bị một kiếm của Lý Trinh Anh cắm vào lòng ngực, ngã ngửa trên mặt đất, chết!

Đại quân Thiên Đình ủa lên, binh sĩ kính đen ở bốn phía bị quét sạch sành sanh!

Đến lúc này, một trận chiến thắng lợi!

-Hồng hồng hồng!

Tất cả mọi người đang hoan hô!

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lý Trinh Anh, Lý Trinh Anh lấy nón an toàn xuống, lau máu ở trên mặt, lại không có bất kỳ nụ cười nào, chỉ nhìn tinh không, lẩm bẩm nói:

-Phụ thân, ta đã giết ba tinh vực, rốt cuộc người đang ở đâu?

Oành!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, trên bầu trời bỗng nhiên có một cái lỗ đen, sau đó một người chậm rãi đi ra!

Đám người ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng.

Tử Vi Đại Đế đột nhiên đứng dậy, hoảng sợ nói:

-Nữ Oa?! Không đúng, là thân hắc hóa của Nữ Oa!

Hắc Nữ Oa giáng lâm, khí tức thuộc về thánh nhân trấn áp tất cả, mọi người không thể động đậy được!

Tử Vi Đại Đế liếc mắg điều động sức mạnh cũng chỉ hô lên một câu:

-Thánh nhân?!

Hắc Nữ Oa liếc nhìn Tử Vi Đại Đế, vung tay lên:

-Giết!

Tử Vi Đại Đế chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, lúc này, không còn ung dung như bình thường mà găm lên giận dữ, kim quan màu tím nát vụn, hư không dần hiện ra hư ảnh của Tử Vi Đại Đế, bản nguyên Đế Tinh điên cuồng vận chuyển! Sức mạnh cuồng bạo rót vào cơ thể của Tử Vi Đại Đế, Tử Vi Đại Đế phun ra một ngụm máu tươi, tiến lên một bước, giận dữ hét:

-Rút lui!

Đồng thời kính Bát Quái ở trong tay Tử Vi Đại Đế bay ra, bộc phát một đạo ánh sáng chiếu nửa tinh không, ánh sáng màu tím tụ lại đánh về phía tay của Nữ Oa!

Hắc Nữ Oa đến nhìn hắg cũng không thèm nhìn, giống như Tử Vi Đại Đế cường đại cũng chỉ là sâu kiến không đáng để nàng nhìn nắg.

Nhưng mà Hắc Nữ Oa lại liếc nhìn Lý Trinh Anh, hai đầu lông mày hiện lên vẻ không hiểu:

-Chính là nàng hả?

Đồng thời ngón tay Hắc Nữ Oa nhẹ nhàng bắn ra!

Một khắc sau, một trận gió thổi qua, trường hồng Tử Vi bị gió thổi đi, hóa thành tro bụi!

Những nơi ngọn gió này đi qua, bất luận là chiến trận mà thiên binh thiên tướng Thiên Đình tạo thành, hay là Tử Vi Đế Tinh của Tử Vi Đại Đế đứng thẳng giữa hư không, chỉ cảm thấy sức mạnh của mình biến mất trong nháy mắt!

Say đó từng người không dám tin nhìn thân thể của mình, hóa thành cát bay theo gió, biến mất giữa thiên địa!

Tất cả mọi người đều chết!

Chỉ có Lý Trinh Anh đứng trong hư không, vẻ mặt mờ mịt nhìn tay phải bắt đầu hóa thành cát bụi, sau đó hơi ngẩng đầu lên, giờ trống kiểm ở tay trái lên chỉ về phía Nữ Oa đứng cách đó không xa, lông mày dựng lên:

-Giết!

...

Cùng lúc đó, giữa đại quân của kính đen đang hành quân ở trước mặt nhiều thêm một người!

-Đi đâu đây?

Vóc dáng người này không cao, bên trong lông đen có lông trắng, Bình Đầu Ca.

-Giết!

Đại quân kính đen căn bản không nói nhảm, trực tiếp giết tới.

Bình Đầu Ca xì một tiếng khinh miệt, nhổ cây cỏ dại ở trong miệ

ng ra, nhếch miệng cười gằn nói:

-Vậy là được rồi... Ta thích loại này, không phí lời nữa, đánh kẻ đ
ịch!

Một khắc sau, Bình Đầu Ca vọt vào bên trong đại quân kính đen, những nơi đi qua, như là cắt cỏ, giết từng mảnh đại quân kính đen thành bụi bay đầy trời!

Chờ lúc giết sạch những người này, Bình Đầu Ca nhú lông mày n
ói:

-Thật đúng là không có tính khiêu chiến gì cả.

Đúng lúc này, toàn bộ thiên địa chấn động, giống như là có hàng nghìn tỷ sinh linh đang rên rỉ trong hư không!

Toàn bộ ngôi sao trên bầu trời phía bắc đang lấp lóe, tinh quang l
úc này đều tràn đầy đau thương vô tận!

Trong khoảnh khắc đó Bắc Cực Tử Vi Đế Tinh tách ra vô số ánh s
áng màu tím, ánh sáng màu tím dường như xé rách bầu trời ra làm hai!

Nhưng mà một khắc sau, trụ ánh sáng màu tím biến mất, Tử Vi Đ
ế Tinh sáng ngời đang dần phai nhạt xuống, thậm chí người ở xa một chút còn không nhìn thấy ngôi sao từng là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời này!

Say đó khí đế vương màu tím tràn ngập khắp các thế giới, sao trời khóc, sinh linh khóc, theo các cánh hóa màu tím bay đầy trời bôn g bênh hạ xuống!

Lúc này, tất cả mọi người dừng bước, dừng việc làm trong tay...

Trên chiến trường, đại quân Thiên Đình và đại quân kính đen cũn

g theo bản năng dừng tay lui lại, nhìn về phương bắc, rồi nhìn chằm chằm về phương hướng của Tử Vi Đế Tinh.

Sau đó vô số sinh linh quỳ xuống đất khóc lớn...

Bọn họ biết, Đại Đế một đời, đại biểu chí khí đế vương giữa thiên địa, Tử Vi Đại Đế chết rồi!

Bởi vì bọn họ quá quen thuộc cảnh tượng hôm nay, lúc Câu Trần Đại Đế tử trận năm đó, vạn yêu quỷ lay, chó vàng nằm sấp, cây gĩa rên rỉ...

Chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới, nhanh như vậy liền đến phiên Đại Đế của nhân tộc.

Trên mặt trăng, trong lòng Tần Thọ đau đớn, giống như là có người quan trọng rời đi đến cõi u minh, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, Tần Thọ lâm bảm nói:

-Là ai?!

...

Bình Đầu Ca thấy vậy, nụ cười trên mặt biến mất, nỗi giận gầm lên một tiếng:

-Đáng chết! Lý Trinh Anh gặp nguy hiểm!

-Người vẫn nên quan tâm chính mình đi.

Đúng lúc này, một bóng người ngăn cản đường đi của Bình Đầu Ca.

Bình Đầu Ca đột nhiên ngẩng đầu lên trực tiếp mắng một câu:

-Cút!

Đôi phương nương mày, nói:

-Người có biết ta là ai không?

Một khắc sau, Bình Đầu Ca chỉ thấy toàn thân mình bị giam cầm, không thể động đậy!

Bình Đầu Ca dữ tợn nhìn người trước mắt, đây là người mặc áo đạo bào bát quái màu xanh, cầm Thất Bảo Diệu Thụ trong tay!

Nhìn thấy Thất Bảo Diệu Thụ, Bình Đầu Ca hoảng sợ nói:

-Thánh nhân?!

-Đã biết rồi, người còn dám mắng ta? - Hắc Chuẩn Đề nói.

Bình Đầu Ca toét miệng cười một tiếng nói:

-Không cần biết người là ai, thấy là đánh!

Bình Đầu Ca rít lên một tiếng, toàn bộ sức mạnh trên cơ thể bộc phát, trong nháy mắt đó, hắc lại xé nát da của mình! Một màu đỏ từ bên trong da thịt chảy ra ngoài, từ đó thoát khỏi sự trói buộc của hư không.

Chương 973: Tộc Phượng Hoàng

Chương 973. Tộc Phượng Hoàng

Hắn lập tức đi tới trước mặt thánh nhân, đánh một quyền về phía mặt Hắc Chuẩn Đề!

Hắc Chuẩn Đề không ngờ được kẻ trước mắt này lại hung ác như thế, có điều...

-Bên dưới thánh nhân đều là giun dế, mặc dù tên sâu kiến nhà ngươi có chút thú vị, nhưng cuối cùng vẫn theo gió mà đi thôi.

Nói xong, Hắc Chuẩn Đề quay người rời đi.

Bình Đầu Ca ở sau lưng bay lên không trung, nhưng bất luận dùng sức thế nào, cũng không mấy may đến được gần Chuẩn Đề!

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, một mảnh huyết sắc giống như cát vảy xuống tinh không...

Linh Đài Phương Thốn Sơn ở Địa Tiên Giới.

-Con khỉ, nghe nói, lúc trước ngươi ở bên trên mặt trăng kia? - Một tên đạo nhân hỏi.

Hai tên đạo nhân và Tôn Ngộ Không đứng ở trên đỉnh núi, dưới chân là biển mây, đỉnh đầu là một mặt trăng to lớn!

Tôn Ngộ Không ngửa đầu nhìn mặt trăng, nói:

-Đúng vậy... phía trên kia rất tốt, không lo ăn uống.

-Sớm biết như thế không nên để ngươi trở về.

Một tên đạo nhân khác thở dài nói.

Sau cùng, một tên đạo nhân có thân thể rất cao xoa xoa nắm tay máu nói:

-Đúng vậy... kẻ địch mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng ta. Người trở về cũng chỉ là tranh thủ được thêm mấy ngày mà thôi... Đúng rồi, đây là đợt thứ mấy rồi?

Một tên đạo nhân miệng rộng cười nói:

-Thứ... ách... đợt thứ mười ba đi? Đã giết đến hơn mười tên Đại La Kim Tiên rồi, sao bọn gia hỏa này vẫn còn tới không dứt vậy?

Tên đạo nhân tóc ngắn nói:

-Cũng đã giết hai tôn cấp Hoàng rồi, có điều dường như người tới càng ngày càng mạnh, kế tiếp, có khi nào là Đại Đế không.

Tôn Ngộ Không ép Kim Cô Bồng ở trên bờ vai, hai tay dựng lên, cười ha ha nói:

-Đại Đế thì thế nào? Còn không phải là người chết ta sống sao?

-Ha ha!

Mấy người cười theo.

Nói xong chưa?

Đúng lúc này một âm thanh vang lên, sau đó một đạo nhân tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ bay từ trên trời xuống.

Ba người đạo nhân và Tôn Ngộ Không nhìn thấy, cùng giật mình hoảng sợ nói:

-Sự phụ?

Sau đó bốn người đột nhiên lắc đầu nói:

-Không đúng, người không phải sư phụ của chúng ta! Khí tức của người không đúng! Người là... thân hắc hóa!

Hắc Chuẩn Đề cười nhạo nói:

-Ánh mắt không tẻ, có điều, nên chết đi!

Sau khi Tôn Ngộ Không nói xong, ba tên đạo nhân đột ngột mọc từ dưới đất lên!

Tôn Ngộ Không vung mạnh Kim Cô Bổng ở trong tay ra, trong nháy mắt Kim Cô Bổng biến thành cây gậy lớn chọc trời, đánh về phía Hắc Chuẩn Đề!

Mặt khác, ba tên đạo nhân kia cũng biến ra vô số phi kiếm, không do dự đánh về phía dãy núi, từng người đều bước ra, nghịch chuyển lên giang hà!

Vậy mà ba người lại đều là cao thủ cấp Hoàng!

Bất kỳ một người nào đi ra, ở bất kỳ chỗ nào, cũng đều là bá chủ một phương!

Nhưng mà...

Hắc Chuẩn Đề đạo nhân nói:

-Theo gió mà đi đi!

Nói xong, Hắc Chuẩn Đề đạo nhân vung Thất Bảo Diệu Thủ trong tay, trên bầu trời nhiều thêm một mảnh cát bay...

Bên trên Phương Thốn Sơn, đệ tử hai bên đang ngồi nói chuyện phiếm ở bên ngoài, bỗng nhiên có một trận gió thổi tới, theo bản năng dụi dụi con mắt.

Một người trong đó mắng:

-Sao lại có hạt cát?

Một khắc sau, liền có người hô to:

-Đại quân kính đen lại đánh tới rồi!

Sau đó đám người đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đại quân kính đen che khuất bầu trời ở phía chân trời, cuồn cuộn tới...

Cùng lúc đó, Phụng Hoàng Sơn!

-Ai tới thả ta ra ngoài đi!

Doanh Lâm đứng ở phía trước cửa sổ, lớn tiếng la lên.

Cách đó không xa, hai tiểu Phụng Hoàng nghe vậy, cười khỏ một tiếng, căn bản không dám đi qua, chỉ có thể làm như không nghe thấy.

Phụng Hoàng Giáp nói:

-Này, nghe nói chưa? Người của Phụng Hoàng ở bên kia đến.

Phụng Hoàng Ất nói:

-Nghe nói rồi, ta còn nghe nói hình như là đến đề thân.

Phụng Hoàng Giáp ngạc nhiên nói:

-Đề thân? Chẳng lẽ?

Nói đến đây, Phụng Hoàng Giáp nhìn về phía lầu các.

Phụng Hoàng Ất nói:

-Đúng vậy...

Phượng Hoàng Giáp khinh thường nói:

-Tộc trưởng sẽ không đồng ý đâu, vất vả lắm chúng ta mới giết ra ngoài, chẳng lẽ lại muốn trở về?

Phượng Hoàng Ất nói:

-Nếu như là lúc trước, chắc chắn tộc trưởng sẽ không đồng ý. Nhưng mà lần này, cũng không biết là đại trưởng lão tộc Phượng Hoàng nói cái gì, dù sao tộc trưởng cũng không trực tiếp đuổi hẳn đi. Chính là, đã nói chuyện ba ngày ba đêm rồi, cụ thể thế nào, còn chưa rõ ràng lắm đâu.

Đang nói chuyện, hai người bỗng nhiên đứng thẳng người, không dám động.

Chỉ thấy ở nơi xa, một nam tử dáng người khôi ngô, khuôn mặt trang nghiêm và một lão giả chậm rãi đi tới.

Hai người vội vàng chào nói:

-Bái kiến tộc trưởng và đại trưởng lão.

Nam tử khôi ngô chính là Doanh Cáo, biểu lộ của Doanh Cáo lúc này cũng không thoải mái, cau mày, bên trong ánh mắt mang theo vài phần nôn nóng và phiền muộn, hiển nhiên là trong lòng hắn có chuyện còn chưa có quyết định chủ ý.

Đại trưởng lão bên này thì hai tay chấp ở sau lưng, cười ha hả, một bộ dáng vẻ đã tính trước.

Doanh Cáo đưa đại trưởng lão đi tới phía lầu các, đẩy cửa ra, hai người đi vào.

Doanh Lâm thấy Doanh Cáo tới, lập tức chạy từ lầu hai xuống, kêu lên:

-Cha! Người còn muốn quản con tới khi nào?! Con đã nghe nói rồi, kính đen đã đánh tới, có rất nhiều người chết!

Lông mày Doanh Cáo nhướn lên, quát lớn:

-Người biết thì thế nào? Nữ hài tử cả ngày nhảy nhót, còn ra thể thống gì?

Doanh Lâm xem thường nói:

-Con còn cần cái thể thống gì? Con dễ chịu là được rồi chứ sao. Lão nhân này là ai vậy?

Mặt đại trưởng lão lập tức lúng túng...

Doanh Cáo vội ho một tiếng nói:

-Đây là đại trưởng lão của tộc Phượng Hoàng, Triệu Thâm Nguyên. Gọi gia gia...

Doanh Lâm nghe xong, lông mày nhướn lên:

-Gọi cái rắm! Chính là bọn họ đã giết không ít tộc nhân của chúng ta!

Nói xong, Doanh Lâm nghiêng đầu đi, đến nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Thâm Nguyên một cái.

Doanh Cáo nhướn mày, đưa tay đập một cái lên đầu Doanh Lâm, quát lớn:

-Đồ ngu! Năm đó, nếu không phải là Triệu lão nương thì sao chú

ng ta có thể xông ra khỏi Phụng Sào, còn mang theo nhiều người như vậy? Người thật sự cho rằng, thực lực của cha người năm đó có thể quét ngang Phụng Sào, đem các người đi ra sao?

Triệu Thẩm Nguyên cười ha ha nói:

-Được rồi, đừng làm khó đứa nhỏ.

Doanh Lâm nghe xong, kinh ngạc nhìn Triệu Thẩm Nguyên, sau đó ngoan ngoãn khom mình hành lễ nói:

-Bái kiến... ách... gia gia.

Chương 974: Diệt tộc Phụng Hoàng

Chương 974. Diệt tộc Phụng Hoàng

Triệu Thẩm Nguyên lập tức cười càng vui vẻ hơn:

-Thật sự là đứa trẻ ngoan... Doanh Cáo, người chắc chắn không suy nghĩ lại một chút sao, Thánh Tử nhà ta vẫn là có thể...

Doanh Cáo lắc đầu nói:

-Loại chuyện tình cảm này, vẫn là để tự Lâm Nhi hao tổn tâm trí đi.

Doanh Lâm vừa nghe thấy lời ấy, lập tức vui vẻ ôm lấy cánh tay Doanh Cáo nói:

-Vẫn là lão cha hiểu con nhất, có điều, con có thể đi ra chưa?

Doanh Cáo cười khỏ nói:

-Ra ngoài đi, lần này ta đến, chính là để đưa con đi ra.

Doanh Lâm vui vẻ nói:

-Thật?!

Doanh Cáo hiền hòa vuốt đầu Doanh Lâm nói:

-Đúng vậy, ta biết người muốn đi tìm cái con thỏ kia. Đi thôi, lần này ta không ngăn người!

Doanh Lâm cười, ôm lấy cổ Doanh Cáo, cười to nói:

-Cha, con biết là người tốt với con nhất mà!

Sâu trong ánh mắt của Doanh Cáo lại đều là đắng chát...

Doanh Cáo nói:

-Mang cả đệ tử của tộc Phượng Hoàng chúng ta cùng đi đi.

Doanh Lâm ngạc nhiên nói:

-A?

Cuối cùng, Doanh Lâm mang theo một đám tiểu Phượng Hoàng lên đường, đi thẳng về phía mặt trăng.

Chờ Doanh Lâm đi, Doanh Cáo và đại trưởng lão đứng trên đỉnh núi Phượng Hoàng Sơn, nhìn lên mặt trăng tròn ở trên bầu trời nó i:

-Không còn nỗi lo về sau.

Đại trưởng lão gật đầu nói:

-Phượng Sào đã tới rồi! Chính là ở đằng kia!

Đại trưởng lão chỉ vào Phượng Sào to lớn đang ở nơi xa bay tới, cười nói.

Nhưng mà một khắc sau, trong hư không mở ra một cánh cửa màu đen, sau đó giống như là bỏ sủi cỏ, vô số đại quân kính đen chen chúc xuống!

-Nghịch chương, cắt ngay!

Bên trong Phượng Sào vang lên một tiếng giận dữ mắng mỏ, sau đó lửa cháy ngập trời bốc lên! Đốt đại quân kính đen thành tro bụi!

Nhưng mà đại quân kính đen liên tục không ngừng xông ra, đồng thời, một người đi ra từ trong đại quân, cười lạnh nói:

-Ở trước mặt ta đùa lửa à?

-Đế Tuấn!

Doanh Cáo và đại trưởng lão cùng kinh hô.

Sau đó chỉ thấy Hắc Đế Tuấn đánh ra một quyền, tất cả hỏa diễm đều đảo ngược, bao vây Phượng Sào!

Bên trong Phượng Sào phát ra vô số tiếng kêu thảm thiết, rất nhiều Phượng Hoàng có ý đồ lao ra trốn chạy!

Hắc Đế Tuấn cong ngón tay lại, vậy mà lại bắn ra một vàng mặt tr

ời!

Trong nháy mắt Thái Dương Chân Hỏa đùng Phượng Sào nát vụn! Toàn bộ Phượng Hoàng đều bị đốt thành tro bụi!

Lão tổ tộc Phượng Hoàng gầm rống tức giận, hóa thành bản tôn xông lên bầu trời, Hắc Đế Tuấn chỉ vung tay lên, Thái Dương Tinh trực tiếp đùng vào lão tổ tộc Phượng Hoàng thành sao Hỏa bay đầy trời...

-Không!

Đại trưởng lão gầm lên giận dữ, chạy như bay đến!

Hắc Đế Tuấn chậm rãi quay người nhìn về phía Phượng Hoàng Sơn, cười nói:

-Nếu các người đều tới để sưởi ấm, vậy thì liền chết chung đi.

-Dừng tay!

Một tiếng hét lớn truyền đến, Đế Tuấn thật giáng lâm!

Hắc Đế Tuấn nhìn Đế Tuấn trước mắt, cười nói:

-Tới thật đúng lúc, chúng ta lên bên trên đánh một trận?

-Đi thôi... cũng đến lúc nên giải quyết người.

Đế Tuấn nhìn Phượng Sào bị đốt thành tro bụi, thở dài, trong mắt đều là sát ý!

Sau đó hai người phóng tận lên trời, biến mất trước tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà quân đoàn kính đen to lớn hơn lại đánh tới, trong nháy

mắt, che mắt Phượng Hoàng Sơn!

-Cuối cùng cũng sắp đến mặt trăng rồi, không biết cái con thỏ kia bây giờ thế nào.

Đứng nhìn mặt trăng ở xa xa, Tiểu Gà Tây có chút khản trương, tay nắm chặt gao lôi kéo góc áo, hàm răng cắn bờ môi nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

-Kia chính là mặt trăng rồi sao? Về sau, chúng ta sẽ sống ở trên kia sao?

Một tiểu Phượng Hoàng ngốc nghếch hỏi.

-Hình như thế, ta nghe mẫu thân nói. Nói chúng ta phải đi theo tỷ tỷ lên trên kia ở một thời gian, đợi tỷ tỷ chơi chán sẽ đón chúng ta trở về.

Một đứa nhỏ đáng vẽ tiểu đại nhân dùng sức gật đầu.

Một tiểu gia hỏa khác khỏ sở nói:

-Nhưng mà... ta nghe nói, trên mặt trăng rất khô. Trước kia, đó đâu là chỗ cho người khác lưu vong... Chúng ta đến đó, có phải bị lưu đày không?

Tiểu Gà Tây Doanh Lâm hừ hừ nói:

-Sao có thể? Ai dám lưu đày chúng ta, ta nhổ hết râu mép của bọn họ!

Một đám tiểu gia hỏa liên tục gật đầu...

-Đại tỷ, có phải tạm thời đi thông báo một tiếng không.

Một đứa bé nhỏ hơn Doanh Lâm một chút, tương đối hiểu chuyện

hỏi.

Tiểu Gà Tây nghĩ nghĩ, rồi lại nhìn vàng trắng kia, tâm tình lại rất căng thẳng... thăm nghĩ:

-Cũng được, thông báo một chút, chúng ta đi chậm lại. Thật là, không phải chỉ là gặp cái con thỏ chết kia sao, sao ta lại khẩn trương như vậy... phù phù...

Thế là Tiểu Gà Tây gật đầu nói:

-Đi thôi.

Tiểu gia hỏa tên Doanh Tuấn lập tức sửa lại quần áo một chút, lúc này mới chạy vội về phía mặt trăng, đồng thời hô:

-Công chúa Phượng Sào, Doanh Lâm, báỉ phỏng Tinh Chủ Thái Âm Tinh Tàn Thọ!

Lại nói tới bọn họ vài phút trước...

-Ta ta... chính chính... dạng này.

Mộc Đầu nhần nhin nửa ngày, cuối cùng nói xong mấy chữ cuối cùng.

-Hô...

Tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Đến ngay cả Tàn Thọ cũng có loại cảm giác như trút được gánh nặng, hần đột nhiên cảm giác được, có phải là mình đã đào hố quá lớn không, đến cả mình cũng chôn luôn rồi?

Tàn Thọ đang muốn phát biểu cảm nghĩ, một phong thư bỗng nhiên bay từ trên trời xuống!

Phong thư màu đen, không có ký tên.

Tần Thọ hiểu kỳ mở ra xem, bên trong lại là một khối ngọc!

Tiện tay rút vào một chút linh khí, một khắc sau, bên trong ngọc t
hạch xuất hiện một đoạn cảnh tượng!

Đoạn thứ nhất, chính là cảnh Lý Trinh Anh hóa thành cát bay đầy
trời...

Trong nháy mắt đó, mặt tất cả mọi người đều đen lại!

Đoạn thứ hai, là cảnh Bình Đầu Ca máu me khắp người, hóa thàn
h máu bay đầy trời!

Ken két...

Tần Thọ cắn răng kêu khanh khách...

Đoạn thứ ba, là trên Linh Đài Phương Thốn Sơn, cảnh Chuẩn Đề
đạo nhân giết Tôn Ngộ Không!

Cùng với cảnh kính đen xâm chiếm Linh Đài Phương Thốn Sơn!

Đoạn thứ tư...

-Rống!

Tần Thọ gầm lên giận dữ, lông toàn thân cũng bắt đầu biến thành
màu đen, hai mắt đỏ như máu, phù một tiếng phun ra một ngụm
máu tươi, giận dữ hét:

-Vô! Con mẹ nó, ta lấy mạng của ngươi.

Tần Thọ đang muốn phóng lên tận trời...

Đám người lấy lại tinh thần, vội vàng kéo Tần Thộ, kêu lên:

-Con thỏ, nguoi bình tĩnh một chút!

Tần Thộ giận dữ hét:

-Còn bình tĩnh cái rắm! Con mẹ nó ta muốn bọn hăn phải đền mạng!

Chương 975: Con thỏ bạo tẩu

Chương 975. Con thỏ bạo tẩu

Hằng Nga thấy vậy, đuổi theo ôm chặt lấy Tần Thộ, khóc nức nở nói:

-Nguoi bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút! Thư này tới rất kỳ quặc, chưa chắc là thật! Đừng để người khác lợi dụng!

Tần Thộ nghe đến đó, lửa giận mới hơi nguội một chút...

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

-Công chúa Phượng Hoàng Sơn, Doanh Lâm, báỉ phỏng Tinh Chủ Thái Âm Tinh Tần Thộ!

Tần Thộ nghe được hai chữ Doanh Lâm này, còn có chút mơ hồ, sau đó đột nhiên nhớ tới, đây không phải là Tiểu Gà Tây nhiều nă

m không gặp sao?

Nghĩ đến tiểu gia hỏa lông xù, ánh vàng rực rỡ lại thích trộm đồ kia, tâm Tần Thộ áp áp hẳn lên, lửa giận cũng theo đó mà bớt đi không ít.

Tần Thộ ngẩng đầu nhìn lại, đã có thể nhìn thấy một đám trẻ con của tộc Phượng Hoàng cách đó không xa, cầm đầu lại là thiếu nữ thẹn thùng mặc váy kim sắc. Mặc dù không phải bộ dáng gà tây, nhưng mà lại mang theo chút điệu ngoa, ánh mắt nhỏ bốc đồng, Tần Thộ nhìn một cái liền nhận ra, đây chính là Tiểu Gà Tây!

Tần Thộ theo bản năng kêu lên:

-Tiểu Gà Tây?!

Doanh Lâm nghe vậy, cách khoảng không quơ quơ nắm đấm với Tần Thộ, giống như là đang nói:

-Đánh người!

Tần Thộ theo bản năng nhếch môi, nở nụ cười, đồng thời trong lòng ngậm ngùi:

-Nội dung trong thư kia, nhất định là giả, là giả...

Hằng Nga thấy Tần Thộ bởi vì tiểu nha đầu này đến mà lửa giận bớt đi không ít, cũng buông lỏng một chút, biết bây giờ nhất định phải để Tần Thộ bình tĩnh lại rồi nói sau, nếu không rất dễ dàng xảy ra vấn đề. Nếu như đối phương có dụng ý khó dò, làm tin tức giả rồi đưa tới, như vậy thì không cần biết Tần Thộ bởi vì phần nô mà làm cái gì, đó nhất định sẽ rơi vào bẫy của đối phương.

Thế là Hằng Nga cười nói:

-Mau tới đây, cùng nhau tâm sự.

Doanh Lâm nhìn thấy Hằng Nga, mặt xinh đẹp càng đỏ hơn, dùng sức gạt đầu, gọi nhóm tiểu Phụng Hoàng:

-Xuất phát!

Một đám tiểu gia hỏa bên trong miệng hô hào, nhưng mà thật sự đến nơi mới lạ, từng người đều lộ ra cực kỳ hưng phấn, bay phần phật về phía mặt trăng.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt nhóm tiểu Phụng Hoàng!

Người kia vừa hiện thân, sắc mặt Tần Thộ đột biến, dường như không chút do dự phóng lên trời, giận dữ hét:

-A Di Đà Phật, ngươi muốn làm gì?

Người tới chính là Hắc A Di Đà Phật!

Hắc A Di Đà Phật quay đầu về phía Tần Thộ chấp tay trước ngực nói:

-Đạo hữu, không cần kích động, bản tăng đến, chỉ là... giết một số người mà thôi!

Ngữ khí Hắc A Di Đà Phật vô cùng ôn hòa, không có một tia khói lửa, nhưng mà bên trong lời nói hời hợt lại là giết người! Bên trong không ôn hòa, nhưng lại nhiều hơn mấy phần hung tàn!

Tần Thộ nghe xong, bị dọa đến sắc mặt đột biến, cả giận nói:

-Ngươi von mẹ nó cút cho ta!

Mặc dù Tiểu Gà Tây không biết A Di Đà Phật, nhưng mà Tần Thộ đã nói như thế rồi, sao có thể không biết tình thế nghiêm trọng?

Thế là vội vàng hét lớn:

-Tất cả mọi người lui lại! Chạy mau!

Hắc A Di Đà Phật cũng không xuất thủ, mà nói với Tần Thộ:

-Đạo hữu, ước định của chúng ta là, chúng ta không động tới người trên mặt trăng, nhưng mà người ra bên ngoài, thì chính là kẻ đi ch rồi. Ta giết chết, cũng là chuyện đương nhiên!

-Theo lý thường con bà nhà người! Người con mẹ nó, dám động vào một cọng tóc gáy của nàng, lão tử diệt tất cả người của kính đức các người! - Tần Thộ gầm thét lên!

Hắc A Di Đà Phật cười ha ha nói:

-Đạo hữu, có thể thử một chút.

Nói xong, Hắc A Di Đà Phật nói với Tiểu Gà Tây:

-Đạo hữu, không cần chạy, các người chạy đi đâu? Phụng Sào, Phụng Hoàng Sơn đều đã bị chúng ta hủy diệt toàn bộ, không ai may mắn sống sót. Mặc dù đại giới là một tôn Đại Đế chết, nhưng mà đáng giá.

-Cái gì?!

Tiểu Gà Tây như bị sét đánh, một khắc trước cha nàng còn xoa đầu nàng nói chuyện với nàng, một khắc sau...

-Không thể nào! Không thể nào!

Tiểu Gà Tây run rẩy nói:

-Chúng ta có Thiên Đình chiếu cố, không thể nào...

Hắc A Di Đà Phật nói:

-Đế Tuấn không ngăn được chúng ta. Được rồi, đưa một nhà các người đi đoàn viên thôi...

-Đoàn con bà nhà người!

Con thả bay lên không trung, trực tiếp đập một cục gạch về phía Hắc A Di Đà Phật!

Hắc A Di Đà Phật cũng không quay đầu lại, phía sau bỗng nhiên sáng lên từng vòng Phật Quang màu đen, từng tầng từng tầng, từng vòng từng vòng, giống như từng đạo luân hồi, lại giống như từng thế giới!

Những hào quang này xuất hiện, trong nháy mắt, một cỗ sức mạnh kinh khủng khuếch tán ra, bịch một tiếng, Tàn Thọ liền bị nổ bay ra ngoài!

Sau đó Hắc A Di Đà Phật từ trong hư không đánh một chuông về phía Tiểu Gà Tây và tất cả Phượng Hoàng!

Trong nháy mắt đó, một mảnh tinh không bị hấn bắt vào trong tay, sau đó ánh mắt Tàn Thọ vô cùng tuyệt vọng nhìn mảnh tinh không kia bị bóp nát!

Trong nháy mắt bị bóp nát, Tàn Thọ giống như là nhìn thấy Tiểu Gà Tây đang ở trong vùng hư không kia cười với hắn, nước mắt lã lã ướt vạt áo nàng, khóe miệng hơi nhúc nhích, giống như đang nói:

-Ta... nhớ người...

-Rống!

Một tiếng gầm thét như muốn xé tan bầu trời!

Tần Thộ trực tiếp đánh cho mình một quyền, máu tươi chảy xuống, rồi hắn trực tiếp lấy máu tươi vẩy lên đầu mình!

Một khắc sau, Tần Thộ bước ra một bước, hóa thành một con thỏ màu đỏ to lớn!

Con mắt Tần Thộ biến thành giống như là sương trắng, mi tâm sáng lên một điểm hồng quang, hồng quang kia giống như là một cái lỗ đen, nuốt lấy tất cả bốn phía!

Hắc A Di Đà Phật thấy vậy, nhướng mày nói:

-Đây... là cái sức mạnh gì vậy?

Oành!

Hắc A Di Đà Phật còn chưa kịp phản ứng, đã bị một quyền đánh bay ra ngoài!

Phật quang phía sau hắn từng vòng từng vòng nổ nát vụn!

Có điều rất nhanh đã hồi phục lại như cũ, Hắc A Di Đà Phật lăn mình trong không trung một cái, đứng vững thân thể, sờ gò má nó i:

-Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, luận sức mạnh, ngươi còn ở trên ta. Đáng tiếc, dường như ngươi không hợp với thế giới này...

Nói xong, Hắc A Di Đà Phật biến mất tại chỗ.

-Giết!

Tần Thộ màu đỏ đậm ra một quyền, hư không vỡ vụn, một lực lượng vô cùng kinh khủng đánh xuyên qua tinh hà! Tất cả sinh linh

trong tình hà đều bị hủy diệt!

Chương 976: Vô muốn chết

Chương 976. Vô muốn chết

-Đừng đánh nữa!

Thấy cảnh này, Hằng Nga hô lên, những người khác cũng hô hoá n theo.

Nhưng mà lúc này, Tần Thọ đã hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa, không ai có thể tới gần hắn nửa bước!

Ngô Cương đi ra, thấy cảnh này thì thở dài một hơi.

-Ngô Cương sao vừa rồi ngươi không ngăn cản con thỏ này cuồng hóa? - Mèo Béo phàn nàn nói.

Ngô Cương lắc đầu nói:

-Vừa rồi ta bị thánh nhân khóa chặt, không động đậy được.

Mèo Béo ngạc nhiên nói:

-Cái gì?

Sau đó Mèo Béo giật cả mình nói:

-Tên cháu trai kia có ý?

Ngô Cương gật đầu nói:

-Đúng vậy, hần có ý, có ý dẫn dắt Tần Thộ cuồng bạo ở chỗ này. Nếu như con thỏ lục thân không nhận, vàng trắng này sẽ bị một quyền của hần hủy diệt... Ai trong chúng ta cũng không sống nổi.

Hàn Nguyệt lo lắng nói:

-Chúng ta không làm được cái gì sao?

Ngô Cương lắc lắc cánh tay nói:

-Còn có thể làm chút chuyện.

Nói xong, Ngô Cương nâng mặt trăng lên, xoay người chạy!

Đám người này thấy vậy:

-&@đ=(...

Nhưng mà Ngô Cương khế động, Tần Thộ cũng chú ý tới, mây mù bốc lên bên trong hai mắt, gầm lên giận dữ:

-Buông xuống, chết!

Tần Thộ đám ra một quyền, hư không nổ nát vụn!

Tất cả mọi người chỉ có một loại cảm giác, đối mặt với sức mạnh này, nhất định sẽ phải chết! Không có bất kỳ cơ hội sinh tồn nào!

-Dừng!

Một bóng người đột nhiên xông ra từ mặt trăng, nhào về phía nắm đấm của Tần Thộ!

Đó chính là Hằng Nga!

-Cẩn thận!

Đám người gần như là cùng kêu lên.

Mắt thấy nắm đấm sắp đánh vào trên người Hằng Nga, trong nháy mắt, sự hỗn độn bên trong con người của Tần Thộ thanh tỉnh hơn một chút, sau đó cắn răng một cái, vung tay:

-Cút!

Vào khắc cuối cùng, Tần Thộ mạnh mẽ đánh về một bên khác. Sau đó vỗ ót một cái, hét lớn:

-Cút! Cút ra khỏi đầu óc của lão tử!

Sau khi Tần Thộ dừng vỗ, thân thể bắt đầu chậm rãi thu nhỏ, huyết sắc rút đi, biến thành con thỏ trắng mập mập lần nữa.

Hằng Nga thấy vậy, nhanh chóng chạy đến, bế Tần Thộ lên, khóc ròng nói:

-Tần Thộ, người làm ta sợ muốn chết.

Tần Thộ nghe vậy, thân thể run lên, hắn muốn nói cái gì đó, nhưng mà nghĩ đến cái chết của Tiểu Gà Tây, của đám người Lý Trình Anh, Tôn Ngộ Không, Bình Đầu Ca, một cỗ hận ý ngập trời kia không ép xuống được!

Hàm răng của hắn không ngừng đụng vào nhau, căn bản là nói không ra lời!

Qua nửa ngày, Tần Thộ mới nói ra được mấy chữ:

-Ta muốn giết người!

Hằng Nga cũng sửng sò, sau đó khẽ nâng đầu lên, vô cùng nghiêm nghị nhìn Tần Thộ, hỏi:

-Có nắm chắc không?

Tần Thộ dùng sức gật đầu:

-Ta biết phải giết bọn hần như thế nào!

Hằng Nga xoa mặt Tần Thộ nói:

-Ta vốn nên ngăn cản ngươi đi, nhưng mà ta biết, bộ dạng này của ngươi, sống sót còn khó chịu hơn so với chết. Đi đi, làm điều mà ngươi muốn làm!

Tần Thộ gật đầu một cái, nhảy ra từ trong ngực Hằng Nga, quay người nhìn về phía sâu trong tinh không, bước đi từng bước một.

Hằng Nga nhìn bóng lưng của Tần Thộ, nói:

-Ta sẽ ở trước cửa nhà chờ ngươi...

Thân thể Tần Thộ run lên, hần biết, nếu như hần chết, Hằng Nga cũng sẽ vẫn chờ hần như thế, cho dù là qua bao nhiêu năm tháng.

Có đôi khi, chờ đợi còn khó chịu hơn so với chết.

Có điều, Tần Thộ vẫn đi, bởi vì sự thật đã chứng minh, thủ ở trên mặt trăng thì hần không bảo vệ được thân nhân, bằng hữu của mình!

Phòng thủ tốt nhất, không phải là lời hứa hẹn của người khác, mà là hoàn toàn tiêu diệt kẻ địch!

Dù cái đại giới phải trả này – quá lớn, quá lớn!

Đi trong hư không, trong đầu Tần Thộ lóe lên đoạn đối thoại của hắn với Vô.

Vô nói:

-Người là ai? Chúng ta không nói trước được, có điều ta phải nói cho người biết, ta sẽ hủy diệt thế giới của các người!

Tần Thộ nói:

-Ta biết rồi, sau đó thì sao?

Vô nói:

-Hồng Quân không ngăn cản được ta, giống như năm đó, ta hủy diệt Hạo Thiên Thiên Đình. Tàn sát tất cả sinh linh, không phân mạnh yếu! Lần này, ta sẽ chỉ làm càng triệt để hơn!

Tần Thộ nói:

-Vì sao người muốn nói với ta những thứ này?

Vô nói:

-Bởi vì ta cảm thấy trò chơi này quá đơn giản... không thú vị. Cho nên gia tăng thêm chút độ khó cho mình, sao hả? Muốn chơi sao?

Tần Thộ hé mắt, lắc đầu nói:

-Không chơi.

Vô ngạc nhiên nói:

-Ngay cả quy tắc trò chơi người còn chưa nghe đã nói là không chơi?

Tần Thọ nói với vẻ đương nhiên:

-Chuyện khiến người vui, ta không làm, người liền không vui. Vậy thì đương nhiên ta sẽ vui vẻ... vậy thì vì sao ta phải chơi với người?

Vô sửng sờ ngay tại chỗ, một lát sau, nhả ra mấy vòng khói nói:

-Hắn... Vậy mà con mẹ nó, rất có đạo lý.

Tần Thọ gật đầu với vẻ đương nhiên.

Vô nói:

-Vậy thì thêm thẻ đánh bạc đi, người chơi với ta, ta cảm đoan, không cần biết kết cục như thế nào, bên trên vàng trắng kia của người một cọng cỏ cũng không thiếu. Không cần biết là có phải người của người hay không, chỉ cần ở trên mặt trăng, ta sẽ không gây phiền phức cho bọn họ. Thế nào?

Tần Thọ nghe đến đây, mắt sáng rực lên, vỗ tay một cái nói:

-Nói đi.

Vô cười nói:

-Đây là đồng ý rồi à... trò chơi rất đơn giản. Giết ta!

Tần Thọ nghe xong, lập tức tròn tròn mắt, sau đó nghiêng đầu, cười khan nói:

-Người, đây... yêu cầu này của người, thật đúng là... khiến cho ta trở tay không kịp. Cái kia, người chắc chắn không phải là đang nó

i đùa?

Vô thối một vòng khói ra, hỏi ngược lại:

-Người cảm thấy, ta giống như là đang nói đùa không?

Tần Thọ lập tức móc ra một cây đao, nói:

-Đưa cổ của ngươi qua đây, ta cho ngươi một cái BUF!

Vô:

-@#%...

Vô bị sắc điều thuốc, ho khan nửa ngày, lúc này mới nói:

-Buông xuống, buông xuống... đồ chơi kia của ngươi không có tác dụng với ta.

Phốc!

Một cây đao cắm vào huyết thái dương của Vô.

Vô hé mắt, quay đầu nhìn về phía Tần Thọ nói:

-Ta đã nói rồi, không có tác dụng.

Phốc!

Một cây đao lại cắm vào huyết Thái Dương khác của Vô.

Nhất thời, trong nháy mắt, Vô từ một người hóa thân của thiên đạo, biến thành Ngưu Ma Vương!

Mặt Vô đen nhánh...

Tần Thọ cảm thán nói:

-Hình như, còn thiếu một cái gì đó.

Nói xong, Tần Thọ lấy ra một cái vòng vàng...

Vô nói:

-Làm gì thế?

Tần Thọ nói:

-Khuyên mũi!

Nói xong, còn ước lượng cái mũi của Vô một chút.

-Cút!

Vô không nói hai lời, lập tức đá Tần Thọ sang một bên.

Chương 977: Vô muốn chết (2)

Chương 977. Vô muốn chết (2)

Sau đó, Vô nghiêm mặt nói:

-Nhớ kỹ, người muốn giết ta chỉ có một con đường! Ta và Hồng Quân đều là hóa thân của thiên đạo, ta và thiên đạo đồng mệnh, nếu như thiên đạo sập, ta sẽ từ cảnh giới bây giờ rơi xuống phạm tr

ần, trở thành phạm nhân. Đến lúc đó, đao này của ngươi sẽ có thể giết ta. Nhưng mà hiện tại, không được!

Tần Thộ sờ lên cái cằm nói:

-Ngươi nói thì dễ dàng, nhưng mà, không có đơn giản như vậy, đúng không? Thiên đạo sụp đổ, hậu quả là cái gì?

Vô nói:

-Thiên đạo sụp đổ, thì giống như một căn phòng mất đi trụ cột, toàn bộ thế giới sẽ dần dần giải thể, cuối cùng hóa thành bụi mù! Thế giới diệt vong!

Tần Thộ không hiểu nói:

-Ta không hiểu, ngươi sống rất tốt, trên vạn người, không dưới một ai, tại sao lại phải tìm cái chết? Còn có, thế giới diệt vong, tất cả mọi người chết rồi, ngươi còn toan tính cái gì?

Vô ha một tiếng nói:

-Ta toan tính cái gì? Ta toan tính chính là trước khi chết, kéo một đám làm đệm lưng! Hồng Quân đi vào thiên đạo tìm biện pháp giết ta, nếu như quả thật bị hắn tìm được, không chừng ta sẽ thật sự chết. Đến lúc đó, cái chết kia chính là vô ích... nhưng mà ngươi giết ta, đó chính là mọi người cùng chết, có sao mà không làm? Thù lao là, lần xâm chiếm này, ta có thể khiến cho tất cả mọi người không đụng đến mặt trăng của ngươi. Ngươi muốn che chở ai thì che chở người đó, những người ở trên mặt trăng, người của ta sẽ tuyệt đối không đụng vào một cọng tóc gáy của bọn họ. Thế nào? Hơn nữa, ta có thể nói cho ngươi biện pháp khiến thiên đạo sụp đổ mà ngươi vẫn có thể bảo vệ bằng hữu của ngươi!

Tần Thộ nghe đến đây, tròn mắt xoay chuyển, thấy mình tính toán nhỏ nhặt.

Rõ ràng là, Vô đề Tàn Thọ giết hấn, mục đích là đồng quy vu tận với Hồng Quân.

Hậu quả là tận thế, sau đó tất cả mọi người đều chết. Có điều Tàn Thọ và bằng hữu của hấn có thể sống sót...

Có điều, Tàn Thọ luôn cảm thấy trong này có hổ, hơn nữa cũng không thể hoàn toàn tin lời của Vô.

Nhưng mà nếu như Tàn Thọ không đồng ý, mặc dù Vô không nói, nhưng mà tám phần là sẽ động thủ với Tàn Thọ và mặt trăng.

Bây giờ Tàn Thọ cũng không có thực lực đi chống đối lại kính đế n kia, nếu thật sự bị nhắm phải, hấn đoán ai hấn cũng không cứu được.

Thế là Tàn Thọ vỗ bàn tay một cái nói:

-Đi! Ta đồng ý với ngươi! Có điều... ăn thiên đạo thể nào?

Vô dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn Tàn Thọ, nói:

-Không phải là ngươi từng ném qua rồi sao?

Tàn Thọ lập tức xấu hổ, sau đó vung vẩy tay nói:

-Đó là bởi vì lúc đầu ta đạt được mấy quyền công pháp đại viên mãn, cho nên mới có thể đụng tới thiên đạo. Chắc ngươi sẽ không cho ta là một thiên tài, có thể dựa vào bản lĩnh của mình đi vào trạng thái ngộ đạo đó chứ?

Vô gật đầu nói:

-Cũng phải... vậy thì tốt, ngươi cầm những công pháp này đi đi. Tất cả đều là cấp bậc đại viên mãn, đã bao gồm cả công pháp từ k

hi dẫn khí nhập thể, cho đến Đại Đế đỉnh phong.

Tần Thọ nhìn một đồng công pháp trong tay Vô, không nói hai lời nhận lấy hết.

Sau đó Tần Thọ nói:

-Nói một chút bảo vệ mặt trăng và bằng hữu của ta như thế nào đi.

Vô nói:

-Rất đơn giản, bên trong công pháp ta cho người có một môn gọi là càn khôn trong bụng! Lúc các loại trời sụp đổ, người nuốt mặt trăng vào trong bụng là được. Người vốn không thuộc về thế giới này, đạo tắc thế giới này sụp đổ, không có quan hệ gì với người. Nhiệm vụ nhất thì chỉ là đạo người tu luyện ở thế giới này sụp đổ mà thôi. Có điều công pháp người tu luyện, dường như tính ý lại với đạo tắc cũng không cao, cho nên dù có ảnh hưởng thì cũng sẽ không đặc biệt lớn. Cuối cùng trong bên trong cơ thể người còn có đạo tắc của một thế giới khác chống đỡ, cho nên, người không chết được, bọn họ cũng không chết được.

Tần Thọ bừng tỉnh ngộ, sau đó chấp tay nói:

-Không thành vấn đề! Ta về chuẩn bị một chút, người rửa sạch cổ trước, chờ ta mài xong đao sẽ đến giết người!

Nói xong, Tần Thọ rời đi.

Vô:

-@#...

Nhìn tình không vô ngần, Tần Thọ cắn răng nghiến lợi nói:

-Tên khốn nạn... ta biết, các người... ai cũng không đáng tin cậy!

Trong trí nhớ, sau khi Tần Thộ rời khỏi kính đen, thực ra cũng không có trực tiếp trở lại mặt trăng, mà là bị người khác ngăn cản!

Người ngăn hãm lại, chính là Thái Thượng lão quân cười Thanh Ngu.

Lão quân hứa hẹn với Tần Thộ là:

-Không cần để ý đến thế giới bên ngoài như thế nào, bọn họ sẽ phụ trách an toàn của mặt trăng.

Nhưng mà hiện tại...

Tần Thộ ngửa đầu gầm thét:

-Đệch, ông nội nhà người! Lão tử cần mặt trăng sao? Lão tử cần người! Con mẹ nó, đều chết rồi thì lão tử còn cần những cái kia là m gì!

Sau đó Tần Thộ liên tiếp tự sát vào mặt mình!

-Người con mẹ nó không phải anh hùng! Không phải anh hùng! N hớ kỹ, người chỉ là một con thỏ! Cả ngày người nghĩ cái gì thế? T hả bỏ câu cho Vô kéo dài thời gian, muốn đợi Hồng Quân trở về diệt Vô, tất cả đều vui vẻ, cứu vớt thế giới! Người cút con mẹ đi! N gười chỉ là một tên phế vật! Ngay cả bằng hữu của mình người cũ ng không bảo vệ được!

Tần Thộ đứng trong tình không gào thét một trận!

Không sai, dự định từ đầu của Tần Thộ chính là, đồng ý với yêu cầu của Vô, nhưng mà hắn sẽ không lập tức đi làm.

Hắn chỉ muốn kéo dài thời gian, chờ Hồng Quân trở về diệt Vô là

được rồi.

Nói như vậy là tương đương hấn gián tiếp cứu được toàn bộ thế giới...

Nhưng mà, sự thật lại là, hấn đã đánh giá thấp trí thông minh của Vô, đánh giá cao sự thiện lương của Vô!

Lúc bằng hữu của hấn từng người từng người một chết ở trước mặt mình, Tàn Thọ biết, cái con mẹ thế giới này là thế giới ăn người!

Không muốn bị ăn vậy thì ăn hết nó đi!

Sau khi Tàn Thọ tỉnh táo lại liền tùy tiện tìm một cái thiên thạch rơi ngổl ngàng, móc ra từng quyển bí tịch công pháp rồi lấy ra từng viên cầu kim sắc!

Đó là sau khi bọn người Trùng Bát ra ngoài đi săn, mang thần hồn của Đại La Kim Tiên về!

-Nếu như không có đường về, vậy thì không về đi!

Tàn Thọ nói xong, ném toàn bộ những viên cầu này vào trong miệng!

Một khắc sau, từng đạo dây xích phù văn khuếch tán ra bên trong thần thức của Tàn Thọ, có điều lập tức bị Tàn Thọ cưỡng ép vỡ nát thành phù văn đầy trời!

Chương 978: Bắt đầu nuốt trời

Chương 978. Bắt đầu nuốt trời

Những phù văn này nhanh chóng gây dựng lại, tập hợp hành một Khi Thiên Phù to lớn!

Sau đó Tần Thộ hung ác nhìn lên bầu trời:

-Nổ!

Oành!

Tần Thộ chỉ cảm thấy có một sức mạnh cực kỳ lớn nổ tung lên, cả nh giới hần vốn đang bị kẹp lại sụp đổ trong nháy mắt!

Tầng một cấp Hoàng!

Sau khi Tần Thộ bước một bước vào cấp Hoàng, lập tức lấy ra một quyển bí tịch đại viên mãn: “Hoàng Thiên Vô Cực Chân Kinh”.

Một khắc sau, Tần Thộ đi vào trạng thái ngộ đạo, một sợi dây xích trật tự đại đạo to lớn vượt ngang chân trời xuất hiện trước mắt! Cái dây xích này là dây xích rộng nhất trong tất cả các dây xích mà Tần Thộ đã từng thấy qua!

Nếu như nói dây xích trật tự đại đạo cấp bậc Đại La Kim Tiên là một cỗ xe lửa, thì trật tự dây xích này chính là một Trái Đất lớn!

Tần Thộ không nói hai lời, mở rộng miệng ra, trực tiếp cắn lên, vận toàn lực phép thuật nuốt!

Nhất thời, hần lấy tốc độ mà miễn thường cũng có thể lấy được cả nát dây xích trật tự đại đạo, từng khối lớn khối đại đạo phù văn l

ón dung nhập trong miệng Tần Thọ...

Đây xích trật tự đại đạo điên cuồng nhảy múa, muốn hát văng Tần Thọ ra, nhưng Tần Thọ ôm chặt nó, khiến nó không cách nào hát Tần Thọ ra được!

Cùng lúc đó, bên trong Tử Tiêu Cung.

-Tiền bối, người của người dường như hơi quá đáng!

Phương Nhã tiến lên một bước, nổi giận nói.

Vô cười ha ha nói:

-Vậy sao? Vậy thì được rồi, bảo bọn họ đều rút lui đi. Thực ra các người cũng không lỗ, mặc dù chết một tên Đại Đế, nhưng mà chúng ta không phải cũng chết một tôn Đại Đế sao? Thực ra đây cũng coi như là các người mua bán kiếm lời.

Phương Ngã vỗ bàn một cái, cắn răng nghiêng lợi nói:

-Người biết ta đang nói cái gì! Người động vào bằng hữu của đệ đệ ta!

Vô cười nói:

-Đừng kích động, ta chỉ là thực hiện ước định giữa hai chúng ta mà thôi. Hắn đã không chủ động thực hiện, vậy thì ta cũng chỉ có thể giục hắn một chút. Được rồi, các vị, trà cũng đã uống rồi, tán gẫu cũng đã nói rồi. Cáo từ đây!

Nói xong, Vô quay người rời đi.

Chờ Vô đi rồi, Thái Thượng lão quân trầm giọng nói:

-Hồng rồi, con thỏ kia đang ăn đạo!

Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn động Bàn Cổ Phiên nói:

-Tuyệt đối không thể để cho hắc ăn đạo! Một khi thiên đạo bị ăn, cả thế giới đều sẽ bị hủy diệt!

Thông Thiên giáo chủ nói:

-Vậy nên làm thế nào?

Nữ Oa nói:

-Bất kể như thế nào, trước tiên đi xem kỹ một chút rồi nói.

Chuẩn Đề nói:

-Ài... Hậu Thổ, ngươi cũng đừng nóng giận. Ngươi xem ta đi... Một mạch Linh Đài Phương Thốn Sơn của ta xem như là bị đứt đoạn truyền thừa rồi. Ngươi giận, ta cũng giận, nhưng mà lúc này không phải là lúc hành động theo cảm tính. Con thổ đang ăn đại đạo thiên địa, cái đại đạo này đối với ngươi, đối với ta, đối với thiên địa chúng sinh mà nói, là cái gì, không cần ta phải nói đúng không?

Phương Nhã cả giận nói:

-Các ngươi muốn thế nào?

A Di Đà Phật chấp tay trước ngực nói:

-Vì thiên hạ chúng sinh, nhất định phải ngăn cản hắc.

Phương Nhã cả giận nói:

-Cái này có thể trách hắc sao? Hắc vì thiên hạ chúng sinh mà hy sinh và bằng hữu chết, các ngươi có quản qua sao? Bây giờ hắc

muốn báo thù, các người lại đi ngăn cản?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

-Hậu Thổ nương nương, người chú ý ngôn từ của mình. Không phải chúng ta muốn ngăn cản hử, mà là vì thiên hạ chúng sinh, không thể không làm như thế!

Phương Nhã trực tiếp lật bàn đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, cái bàn hóa thành bột mịn!

Phương Nhã nổi giận nói:

-Cái thiên hạ chúng sinh chết tiệt! Vì thiên hạ chúng sinh, đệ đệ ta đã nỗ lực đủ nhiều rồi! Bây giờ, còn muốn vì bọn họ mà giao ra tính mạng của mình à? Hôm nay, ai dám động đến đệ đệ ta, ta sẽ liều chết với kẻ đó!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cả giận nói:

-Đừng có cố tình gây sự! Thiên đạo sụp đổ, tất cả đều bị hủy diệt! Chẳng lẽ, lại vì một mình đệ đệ người mà thí mạng của tất cả mọi người vào đấy sao?

Phương Nhã không chút khách khí gật đầu nói:

-Đúng! Bởi vì các người nợ hử! Đã nói là bảo vệ bằng hữu của hửn chu toàn, kết quả thì sao? Hửn đã vì thiên hạ chúng sinh bỏ ra đại giới, như vậy thì các người chính là nợ hửn, chết, cũng chỉ là trả nợ mà thôi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Bàn Cổ Phiên lại nói:

-Thực sự là... tức chết ta rồi! Ta cũng không nói là muốn giết hửn? Trần áp thần hồn của hửn, không để cho hửn tiếp tục ăn đạo, đư

ọc rồi chứ?

Phương Nhã nghe đến đây, sững sờ... nhìn về phía đám người.

Đám người cùng cười khỏ nói:

-Hậu Thổ nương nương, ngươi là tức đến chập mạch rồi à? Nếu n
hư có thể giết chết thì cái con thổ kia đã sớm chết rồi.

Phương Nhã thở dài nói:

-Được rồi, đã nói là chỉ ngăn cản, không cho phép làm loạn!

Đám người gật đầu, thế là một đám người chen chúc đi ra, hướng
thẳng về phía tinh không.

Thân là thánh nhân, trời đất tuy lớn nhưng cũng chỉ là một ý niệ
m.

Trong chớp mắt, một đám người đã tìm được con thổ, không có đ
ược tuần tự.

Người nhanh nhất đương nhiên là Phương Nhã đang lo lắng cho
Tần Thọ, nhìn thấy Tần Thọ ngồi xếp bằng trên một thiên thạch tr
ôi nổi rách rưới, Phương Nhã đau lòng đi tới, sờ lên đầu Tần Thọ
nói:

-Tiểu tử thôi, đừng đau lòng... tất cả rồi cũng sẽ qua đi thôi.

-A Di Đà Phật...

A Di Đà Phật ở bên cạnh chấp tau trước ngực niệm một câu tên c
ủa mình, sau đó mới phát hiện, cái này có chút cổ quái.

Nhưng mà một khắc sau, Tần Thọ vốn dĩ đang nhắm mắt ngộ đạo
bỗng nhiên mở hai mắt ra!

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều thấy được một đôi con mắt sương trắng mông lung!

-Không hay rồi! Giết bằng hữu của hần chính là Hắc A Di Đà Phật, nhưng trong tiềm thức của hần không phân biệt được ai là thật, ai là giả! Hần nhìn A Di Đà Phật, muốn bạo tẩu! - Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hô một tiếng.

Sau đó chỉ thấy Tàn Thọ đứng bật dậy, một khắc sau, lông tóc toàn thân hần hóa thành màu đỏ, dựng thẳng lên trời, gầm lên giận dữ, mở rộng miệng ra, sao trời bốn phía, toàn bộ hư không vỡ vụn, đều bị hần hút vào trong cơ thể!

Sau đó con thỏ màu đỏ đấm ra một quyền, nắm đấm gần như là phá hủy đại vô hạn, đập thẳng về phía A Di Đà Phật!

Chương 979: Thánh nhân chiến đấu

Chương 979. Thánh nhân chiến đấu

A Di Đà Phật thấy vậy, thở dài, một đóa hoa sen ở dưới chân dâng lên, tay cầm một cây cờ lớn, chính là Tây Phương Tổ Sắc Vân Giới Kỳ, cờ lớn vừa mở ra, đóa đóa cánh hoa màu xanh rủ xuống, khi thiên địa hòa hợp bốc lên, bao phủ lấy A Di Đà Phật!

Nhưng mà một khắc sau, oanh một tiếng, vậy mà lá cờ lại bị một quyền của Tàn Thọ trực tiếp đánh nổ tung!

Cột cờ Tổ Sắc Vân Giới Kỳ uốn lượn theo, giống như là không thể tiếp nhận sức mạnh này, lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy!

A Di Đà Phật chấp tay trước ngực, niệm một câu Phật hiệu, một khắc sau, từng đạo Phật Luân kim sắc ở phía sau sáng lên, một đạo Phật Luân một luân hồi, một thế giới, bên trong vô số Phật Luân giống như là có vô số phật tử đang quỳ xuống đất tụng kinh niệm phật! Dưới sự củng cố của nguyên lực cực lớn, bên trong cơ thể A Di Đà Phật có một tôn Phật Đà kim sắc đi ra, mười tám mặt ba ngàn sáu trăm tay!

Chính là Kim Thân của A Di Đà Phật!

-Đạo hữu, ta đến giúp ngươi! - Chuẩn Đề đạo nhân nói.

A Di Đà Phật lắc đầu nói:

-Đây là nhân quả của hần và bản tạng, vẫn là để bản tạng đi. Mặc dù sức mạnh của con thỏ này rất quý dị, nhưng mà, ta là thánh nhân đương thời, có gì phải sợ?

Oành!

Vừa nói, ba ngàn sáu trăm cánh tay cùng đánh về phía Tàn Thọ!

Trong nháy mắt, Tàn thọ bị vô số nắm đấm bao trùm, âm thanh trầm đục đâm vào thịt đông đông vang lên không dứt...

Động tĩnh bên này quá lớn, lớn đến mức Chư Thiên Vạn Giới đều có thể cảm nhận được cỗ khí này của thánh nhân!

Nơi xa, bọn người Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Ngọc Đế, Tây Vương Mẫu nhao nhao chạy đến, thấy cảnh này, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cảm thán nói:

-Ta thật bội phục năm đó Câu Trần có dũng khí động thủ với con t hỏ này...

Đám người nhao nhao gật đầu, thánh nhân cũng không đánh chết được con thỏ, Câu Trần đi đánh... không thể không nói, hẳn đủ tr âu bò!

-Sợ là con thỏ không gánh được, bất kể thân thể của hấn là cỡ gì, l ai lịch li kỳ cỡ nào, nhưng mà, thánh nhân đương thời là vô địch.

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế nói, vừa nói, hấn còn liếc nhìn Ng uyên Thủy Thiên Tôn.

Đang nói, Tàn Thọ bỗng nhiên gầm lên giận dữ, vậy mà đột nhiên từ bỏ phòng ngự nhào tới trên thân Kim Thân A Di Đà Phật!

-Hồng rồi, cẩn thận!

Trong nháy mắt đó, tất cả thánh nhân kinh hô!

Đáng tiếc đã chậm, Tàn Thọ há to miệng rộng, trực tiếp cắn vào c ỏ kim thân, sau đó vòng xoáy huyết sắc kinh khủng xuất hiện lần nữa, sau đó đám người chấn động nhìn thấy, kim thân thánh nhân lại bị con thỏ này mạnh mẽ xé nát, rồi nuốt!

Hừ!

Thân hình A Di Đà Phật thoát một cái, hiển nhiên kim thân bị phá hủy vẫn có một chút ảnh hưởng với hấn.

Có điều thánh nhân bất tử bất diệt, thiên đạo không hủy, đại đạo k hông thôi.

Kim thân đối với người dưới thánh nhân mà nói thì là sức mạnh c ần nguyên. Nhưng mà đối với thánh nhân thì cũng chỉ là một món

bình khí mà thôi, muốn... lúc nào cũng có!

Chỉ thấy A Di Đà Phật vung tay lên, ba ngàn tôn và kim thân ở phía sau đi ra!

Thấy cảnh này, đám người Đế Tuấn đã tròn tròn mắt, nhất là nhóm Đại Đế của Thiên Đình mới chưa thấy thánh nhân xuất thủ bao giờ!

Bọn họ vốn cho rằng kim thân vô cùng cường hoành kia chính là phương pháp của thánh nhân, bây giờ mới biết, đó cũng chỉ là một ý niệm trong đầu thánh nhân mà thôi!

Tần Thộ thấy vậy, không sợ hãi chút nào, ngược lại giậm chân một cái, bên trong cơ thể rung động keng keng, khí tức toàn thân kéo lên thẳng tắp!

-Không xong rồi! Hắn nuốt kim thân, thực lực đang nhanh chóng tăng lên!

Chuẩn Đề đạo nhân khăn trương nói.

A Di Đà Phật nói:

-Không sao, dưới thánh nhân, chúng quy cũng chỉ là sâu kiến!

Lời này vừa nói ra, nhóm Đại Đế đang xem náo nhiệt ở nơi xa, trên mặt từng người đều viết đầy chữ xấu hổ... Bọn thủ hạ của bọn họ cũng cúi đầu, làm như không thấy.

Chỉ có Phương Nhã đứng cách đó không xa, lẩm bẩm nói:

-Một tôn kim thân, đột phá cấp Hoàng đi thẳng tới cấp Đế tầng ba? Đây không phải là thủ đoạn tu hành bình thường, dường như cái đó chính là công pháp được gọi là không thể tu luyện được.

Một tiếng vó ngựa vang lên, một nam tử mặc một thân khôi giáp ngân sắc, oai hùng anh phát, trong tay cầm trường thương, cưỡi ngựa đến, chính là sư phụ Tần Thọ, võ đạo tiên Nam Vô Tội!

Nam Vô Tội giục ngựa thẳng đứng, con mắt sáng như tuyết:

-Ha ha... nhiều đạo phù văn như vậy, đây không phải là muốn đưa con thỏ lên đỉnh cấp Đại Đế à?

Quả nhiên, Tần Thọ nhìn thấy vô số kim thân đánh tới, không lùi mà tiến, mở rộng miệng, vậy mà vòng xoáy huyết sắc kia càng lúc càng lớn! Cuối cùng giống như một cái lỗ đen, hút toàn bộ bốn phía vào trong đó!

Ba ngàn kim thân này, lại hoàn toàn không đến được gần người Tần Thọ! Phàm là tới gần một chút, đều bị hút vào, xoắn nát, hóa thành sức mạnh của Tần Thọ!

Nhìn đến đây, cuối cùng sắc mặt A Di Đà Phật cũng thay đổi, hân lập tức vung Tổ Sắc Vân Giới Kỳ trong tay về phía Tần Thọ:

-Mở!

Lỗ đen nổ tung, Tần Thọ lui lại ba bước!

Có điều ngoài miệng Tần Thọ lại treo một mảnh vải màu trắng!

Nhìn lại Tổ Sắc Vân Giới Kỳ trong tay A Di Đà Phật vậy mà thiếu mất một miếng!

-Ngũ Phương Kỳ được gọi là phòng ngự mạnh nhất giữa thiên địa, Tổ Sắc Vân Giới Kỳ lại bị cắn rơi mất một nửa? Mẹ nó, rằng con thỏ này cũng quá tốt rồi! Hâm mộ... - Đông Hoàng Thái Nhất cảm thán từ trong đáy lòng nói.

Nuốt!

Nhìn một đoạn Tố Sắc Vân Giới Kỳ bị Tàn Thọ ăn, nuốt vào trong bụng!

Đồng thời, thân thể Tàn Thọ cũng rung động keng keng lần nữa, bên trong cơ thể giống như là có cái gì đó không ngừng nổ tung!

Tiếp theo, khí tức của Tàn Thọ tiến thẳng lên lần nữa...

Nam Vô Tội cảm thán nói:

-Quả nhiên... đây là một đường tiến lên đến Đại Đế tầng tám rồi sao? Đến đỉnh... sớm biết như thế đã đem cái giày kia cho hấn rồi. Lãng phí...

Có điều, cảm thụ rõ ràng nhất không phải là những người này, mà là bản thân Tàn Thọ!

-Chuyện gì xảy ra vậy?

Trong không gian ngộ đạo, Tàn Thọ đang ở bên trên dây xích trật tự đại đạo bỗng nhiên cảm giác được thân thể run lên, thực lực tăng vọt!

Chương 980: Nuốt đạo

Chương 980. Nuốt đạo

Dường như ý niệm vừa động, hấn đã biến đến mức cực kỳ to lớn,

còn lớn hơn rất nhiều so với dây xích trật tự đại đạo kia! Dây xích trật tự đại đạo cấp Hoàng kia trong mắt hắn chỉ giống như một sợi mì!

Thế là Tàn Thộ nắm lấy sợi mì kia ném vào bên trong miệng, nuốt!

Trong Tiên Giới, Địa Tiên Giới...

-A!

-Chuyện gì xảy ra vậy? Phép thuật của ta mất rồi!

-Đáng chết, sao tu vi của ta lại rơi xuống cấp Hoàng rồi?

-Rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy? Đạo mà ta đã lĩnh hội lại mất hiệu lực!

...

Tàn Thộ cũng không biết hành động của hắn đã bắt đầu gây nên phản ứng dây chuyền, có điều cho dù biết, hắn cũng sẽ không đi quan tâm đến những thứ này.

Lúc này, con mắt màu đỏ tươi của Tàn Thộ quét bốn phía thấy rất nhiều dây xích trật tự đại đạo cấp Hoàng, hắn chẹp chẹp miệng nói:

-Mặc dù không rõ đây là chuyện gì, có điều, mùi vị không tệ!

Một khắc sau, Tàn Thộ trực tiếp bắt đầu, nhét từng sợi từng sợi dây xích trật tự đại đạo vào trong miệng!

Tất cả dây xích trật tự đại đạo rất nhanh đã bị hắn ăn hết toàn bộ!

Sau đó bên trong cơ thể lại là một trận nổ, hắn phát hiện, hắn lại t

hãy được dây xích trật tự đại đạo càng to lớn hơn! Có điều, dường như cơ thể hắn cũng phát triển nhanh hơn!

Bắt, ăn, tiêu hóa!

Đây chính là chuyện mà Tần Thọ đang làm...

Cùng lúc đó, toàn bộ thế giới đều là một mảnh âm thanh kêu rên.

Rõ ràng nhất chính là bọn người Đông Hoàng Thái Nhất, bọn hắn vốn dĩ chỉ muốn xem náo nhiệt, đúng lúc này, sắc mặt từng người đột biến, sau đó nhìn lẫn nhau, hoảng sợ nói:

-Đáng chết! Cái con thỏ kia đang ăn đại đạo cấp bậc Đại Đế!

Ngọc Đế nói:

-Mặc dù chúng ta lĩnh ngộ rất nhiều đại đạo, nhưng mà, cũng không chịu được tiêu hao thế này. Đi, tìm nơi an thân trước rồi nói sau!

Đám người gật đầu, nhao nhao rời khỏi nơi này, mục đích đều là mặt trăng!

Sau khi đám người tới mặt trăng, lúc này mới phát hiện, số yêu quái trên mặt trăng đều mang vẻ mặt khổ sở ngồi dưới đất, sức mạnh trong thân thể bọn họ đã hoàn toàn biến mất!

Cùng lúc đó, nước vốn dĩ là từ chỗ cao chảy xuống chỗ thấp, bây giờ bắt đầu chảy loạn không có một chút trật tự nào...

Cá chạy trên mặt đất, chim chui vào trong đất, đại thụ không phát triển lên trên cao mà bắt đầu chui vào trong đất...

Nhất thời, toàn bộ trật tự thế giới đều đang phát sinh biến hóa quỷ dị!

Đông Hoàng Thái Nhất thở dài nói:

-Trật tự thế giới đang bị con thỏ phá hư, không có trật tự, tất cả mọi thứ cũng bắt đầu trở nên rối loạn...

-Hi vọng các thánh nhân có thể ngăn cản hấn, cứ tiếp tục như thế, e là chúng ta cũng phải rơi xuống phạm trần.

Tây Vương Mẫu cười khỏ nói.

Đám người không biết làm sao cũng gật đầu.

Sâu trong tinh không, hai mắt Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên mở ra nói:

-Không thể đợi thêm nữa, cùng ra tay! Nếu không thế giới sẽ thật sự sụp đổ! Dây xích trật tự đại đạo cấp Đại Đế bị phá hư còn được nếu như không có cơ sở đạo, dây xích trật tự đại đạo cấp thánh nhân cũng bị hấn găm mất vậy thì sẽ thật sự sụp đổ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn động Bàn Cổ Phiên!

Bịch một tiếng, Tàn Thọ bị đánh bay ra ngoài!

Lão Tử tiện tay quăng ra, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp giáng từ trên trời xuống, oanh một tiếng đánh Tàn Thọ ngã xuống đất.

Nữ Oa lắc Sơn Hà Xà Tắc Đồ một cái, ý đồ muốn thu Tàn Thọ vào trong đó.

Kết quả Tàn Thọ rít lên một tiếng, lật tay tóm lấy Sơn Hà Xà Tắc Đồ, mở rộng miệng trực tiếp cắn một miếng!

Đúng lúc này, từng đạo sát khí thông thiên của thiên kiếm bay tới

cong một cái đánh vào bên trên răng cửa của Tần Thộ, Tần Thộ bị đánh liên tiếp phải lui về phía sau, lúc này mới không cần trúng Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Lão Tử ném Thái Cực Đồ ra, Thông Thiên giáo chủ thả Tru Tiên Trận Đồ, kiếm Tru Tiên treo ở bốn phía, từng đạo kiếm quang đánh cho Tần Thộ không cách nào đi loạn được.

Phía trên Thái Cực Đồ, Lão Tử ngồi ở bên trên phong hỏa bồ đoàn, điều khiển Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp không ngừng đung vào Tần Thộ, đồng thời hét lớn:

-Tĩnh lại!

Chuẩn Đề đạo nhân và A Di Đà Phật ở bên cạnh lớn tiếng niệm kinh văn phạm âm, ý đồ muốn Tần Thộ tĩnh lại, đánh gãy trạng thái ngộ đạo của hắn.

Nhất thời, mọi người nhao nhao xuất thủ, sử dụng các loại pháp thuật...

Nhưng mà, tiềm thức của Tần Thộ lại cực kỳ cường hoành, ý vào cơ thể cường hoành, mạnh mẽ chống lại khí thể cường đại mà Tru Tiên Tứ Kiếm, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp và Thái Cực Đồ sinh ra. Hắn vẫn trái đột phải đung, đánh không lại thì há mồm cắn.

Nếu không phải Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên giáo chủ phù hợp với Bàn Cổ Kỳ được gọi là thần khí công phạt đệ nhất thiên hạ cùng đánh Tần Thộ thì thật đúng là không vây được hắn.

Cho dù như thế, Tần Thộ vẫn không có ý tĩnh lại.

-Đáng chết, dường như cái con thỏ này là quyết tâm không tĩnh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được mắng một tiếng.

Thái Thượng Lão Quân nói:

-Không có cách nào cả, gia hỏa này quái thai, nhất định là hấn ng he được âm thanh của chúng ta, nhưng mà hấn có thể không chế mình không tỉnh lại...

Bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Phương Nhã nó i:

-Hậu Thổ nương nương, ngươi có biện pháp không?

Kết quả lại nhìn thấy Phương Nhã xoay người rời đi, vừa đi vừa n ói:

-Thừa dịp chúng ta còn có thể di chuyển, tìm một chỗ đặt chân đi. Đợi lát nữa, e là sẽ phải chết cồng trong hư không này đấy.

Nói xong, Phương Nhã liền rời đi.

Bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, chưa từ bỏ ý định cắn răng một cái, mấy người tiếp tục đánh con thỏ.

Lúc này, ở trong không gian ngộ đạo.

Tần Thộ phát hiện, hóa ra tất cả đạo giữa thiên địa cũng không ph ải là ở thế giới khác nhau. Mà là ở trong cùng một thế giới!

Cái loại cảm giác này rất kỳ diệu, cùng loại với mỗi hạt cát là một thế giới, vi mô cực kỳ lớn, vĩ mô cũng cực kỳ lớn như thế.

Lúc Tần Thộ không đủ thực lực, hấn có thể nhìn thấy chính là dây xích trật tự đại đạo đối ứng với thực lực của hấn ở trước mắt, bởi vì bọn họ là cùng lớn nhỏ như nhau.

Đạo càng lớn, bọn họ không phải không nhìn thấy mà là bởi vì bả

n thân bọn họ đang ở bên trong khe hở của đại đạo kia... chỉ có đi ều khe hở kia đối với bọn họ mà nói, quá rộng lớn, cho nên không thấy được.

Chương 981: Hồng Quân lão tổ

Chương 981. Hồng Quân lão tổ

Vì mô cũng giống như vậy, thực ra mỗi một con đường Tàn Thọ ăn chỉ đơn giản là một con đường, bên trong nó ẩn chứa rất nhiều tiểu đạo.

Ví dụ như Tàn Thọ ăn đạo cấp Đại Đế, cũng không phải chỉ đơn thuần là ăn đạo cấp Đại Đế, mà là con đường này bao gồm cả cấp Hoàng, cấp Đại La Kim Tiên, các loại cấp bậc Kim Tiên, tất cả đều cùng ăn!

Lúc này, Tàn Thọ đứng ở trong hư không mênh mênh, bởi vì hắn phát hiện, vậy mà hắn lại không nhìn thấy đạo mấy nữa!

Sau khi ăn sạch đạo cấp bậc Đại Đế, thân thể của hắn biến lớn lần nữa, thế nhưng lần này hắn lại không nhìn thấy đạo ở trong tầm mắt nữa.

-Xem ra, ta còn chưa đủ lớn!

Tàn Thọ thở dài, thầm nói:

-Phía dưới thánh nhân đều là giun dế, nói tới cũng không phải là t

hực lực mạnh yếu mà là đạo lớn nhỏ sao? Ta nhìn như đã thành Đại Đế, thực ra đạo ở trong mắt thánh nhân cũng chỉ là sâu kiến. Sâu kiến làm sao có thể ngưỡng vọng sao trời?

Tần Thộ ngồi xếp bằng ở trong hư không, nghiêng đầu nhìn hư không nói:

-Nhưng mà ta không tin, không có bất kỳ một con đường nào có thể bắt được đường cấp bậc thánh nhân.

Không sai, Tần Thộ căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc này hắn chỉ một lòng muốn tiếp tục vấn đề ăn đạo...

Về phần bên ngoài, Tần Thộ kia cực kỳ hung tàn vẫn đang bị tiềm thức thao túng!

Đang lúc Tần Thộ không nhìn thấy hi vọng, con thỏ màu đỏ vẫn luôn bị áp chế bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười một tiếng dữ tợn với Thông Thiên giáo chủ, sau đó vung móng vuốt lên!

Thông Thiên giáo chủ hoảng sợ nói:

-Sao có thể?

Chỉ thấy một đạo kiếm quang bắn ra, bịch một tiếng đụng vào Tru Tiên Kiếm của hắn, uy lực lại cực kỳ lớn!

Nhìn kỹ, Thông Thiên giáo chủ tê cả da đầu, vậy mà lại là không biết Tru Tiên Kiếm của hắn xảy ra chuyện gì, bị Tần Thộ nắm ở trong tay, hắn còn có thể dùng!

-Là trộm! Gia hỏa này đang trộm pháp bảo của chúng ta! Hắn không phải đang bị động bị đánh, hắn vẫn luôn đang trộm! - Nguyên Thủy Thiên Tôn hoảng sợ nói.

Đúng lúc này, tay Nguyên Thủy Thiên Tôn trống không, sắc mặt

đột biến:

-Bàn Cổ Phiên! Đáng chết, trở lại đây!

Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện ra sớm, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Bàn Cổ Phiên sắp rơi vào trong tay Tàn Thọ lại có thể bay ngược trở về!

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang phóng tới!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng tránh đi, Bàn Cổ Phiên bay về phía Tàn Thọ lần nữa!

Thái Thượng Lão Quân thở dài nói:

-Thật không ngờ được, sau khi cái con thỏ này ăn đại đạo cấp bậc Đại Đế, năng lực trộm đồ lại có thể cách không mà cầm, đây quả thực là cường thủ đoạt hào! Thật sự là không thể tưởng tượng được!

Vừa nói, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống, coong một tiếng đập vào sau ót Tàn Thọ, kết quả Tàn Thọ lại mượn lực vọt về phía trước, bắt Bàn Cổ Phiên lại!

-Nhanh ngăn hãm lại!

Chuẩn Đề đạo nhân đứng dậy, vung Thất Bảo Diệu Thủ lên bộp một tiếng, đập vào trên tay Tàn Thọ, ép Tàn Thọ buông tay!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ném ngọc như ý ra, coong một tiếng đập vào trán Tàn Thọ, lửa điện bắn tung tóe, liên tiếp lui về phía sau!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thừa cơ vấy tay lần nữa, Bàn Cổ Phiên đã rơi vào trong tay của hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, Thông Thiên giáo chủ hoảng sợ nói:

-Cái con thỏ kia lại đang ăn thứ gì vậy?

Đám người nhìn lại, quả nhiên, miệng Tàn Thọ vẫn luôn đang nhấm nuốt cái gì, hơn nữa, xem ra cắn cũng không thoải mái, nhưng mà vẫn dùng sức cắn, phát ra tiếng giòn vang... giống như một người bình thường đang cắn một miếng sườn chưa chín.

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn có loại dự cảm xấu, nhanh chóng nhìn Bàn Cổ Phiên, quả nhiên, phía trên có một cái lỗ hồng t o, dấu răng của Tàn Thọ đã nói lên tất cả!

-Đáng chết!

Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ chân tức giận mắng, vung Bàn Cổ Phiên lên bịch một tiếng đánh vào Tàn Thọ, Tàn Thọ bị đánh lùi lại mấy bước, có điều gia hỏa này vẫn ngửa đầu, cắn nát khối Bàn Cổ Phiên ở trong miệng rồi nuốt!

Thái Thượng Lão Quân nói:

-Không thể như vậy được nữa, trực tiếp dùng dây, trói hấn lại! Sau đó nghĩ biện pháp sau!

Thế là đám người cùng xuất thủ, ném ra các loại pháp bảo, pháp thuật, đánh về phía Tàn Thọ!

Cùng lúc đó, bên ngoài Tử Tiêu Cung, Vô đứng gác tay, cười nói:

-Hồng Quân, năm đó ngươi đá ta xuất thể, ta cũng đã nói rồi. Tên gọi Hồng Quân này ta muốn lấy lại, trước khi lấy lại được, ta sẽ không tên không họ! Qua bao năm tháng, rốt cuộc ta cũng chờ được cơ hội rồi.

Bên trong Tử Tiêu Cùng truyền ta một tiếng thở dài:

-Thế gian có âm dương, cho nên ta tha cho ngươi. Sao thế, ngươi lại muốn giết ta? Ta đã nhìn qua pháp tắc thiên đạo, phương pháp chỉ có một, ngươi đã làm, vậy thì chúng ta liền chờ đi.

Vô cười ha ha nói:

-Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!

...

Tần Thọ vô lực ngồi trong hư không, hắn thật sự không biết là nên làm như thế nào.

Ngay lúc hắn đang mê man, bên trong cơ thể vang lên tiếng oanh oanh, sau đó hắn phát hiện trong cơ thể hắn có thêm một đoạn đạo cực kỳ to lớn, mệnh môn như là bầu trời!

Ánh mắt Tần Thọ sáng lên:

-Đạo của thánh nhân?!

Mặc dù Tần Thọ chưa nhìn thấy đạo của thánh nhân, nhưng mà hắn cũng hiểu được một cái đạo lý, đạo càng cường đại thì càng lớn!

Bây giờ hắn đã nuốt đạo Đại Đế tầng tám, hắn cũng đã thấy qua đạo lớn nhất! Lớn hơn so với hắn bây giờ chỉ có đạo của thánh nhân!

Sau khi hắn hấp thu đạo của thánh nhân, cuối cùng thân thể của hắn cũng phát triển lần nữa, thời gian dần trôi qua, hắn cảm thấy tất cả bốn phía như bắt đầu thu nhỏ, sau đó rốt cuộc hắn cũng thấy một đầu đạo cực kỳ to lớn ngang qua ở trước mặt hắn!

Tần Thọ thấy vậy, cười!

Mặc dù Tần Thọ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng mà bây giờ, hắn đã không thèm để ý phát sinh cái gì, hắn muốn ăn cơm!

Tần Thọ há to miệng rộng, bỏ nhào vào đạo to lớn kia, vừa cắn xuổng đã là một miếng đạo lớn, thân thể hắn biến lớn lần nữa!

Tần Thọ ăn càng ngày càng nhiều, thân thể cũng càng lúc càng lớn!

Đạo kia nhìn vô biên vô tận, bởi vì nguyên nhân hắn biến lớn mà cũng bắt đầu tương đối nhỏ đi...

Chương 982: Sát thiên diệt Vô

Chương 982. Sát thiên diệt Vô

Tốc độ ăn của Tần Thọ cũng càng lúc càng nhanh!

Mấy vị thánh nhân bên ngoài vẫn đang toàn lực công kích Tần Thọ.

Lúc bọn hắn đang ra sức tấn công, tập thể bỗng nhiên chấn động toàn thân, sau đó kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi!

Nhìn lẫn nhau một cái!

Bọn họ đều thấy được vẻ chấn động trong mắt nhau!

Thánh nhân, bắt tử bắt diệt!

Thánh nhân chiến đấu với nhau, tôi đã cũng chỉ là cho đối phương mấy cái bạt tai mà thôi, tuyệt đối không thể đánh đến phun ra máu!

Đã đổ máu, vậy thì nói rõ...

Phốc!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bỗng nhiên nổ tung! Hóa thành khí Huyền Hoàng bay đầy trời!

Thái Thượng Lão Quân thấy vậy, thở dài một tiếng nói:

-Ài... cuối cùng cái con thỏ này vẫn là đụng đến đạo thánh nhân, đạo bản nguyên của thiên địa đang sụp đổ. Đạo sáng tạo ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp nát, nó cũng sẽ không còn có cơ sở, tiêu tán...

Phốc!

Thái Cực Đồ hóa thành Địa Hỏa Thủy Phong, tán ra bốn phía.

Thái Thượng Lão Quân nói:

-Các vị, đi thôi. Nếu còn không đi, thật sự sẽ phải vĩnh viễn ở lại thiên địa không mất!

Sau khi mọi người nhìn nhau không biết làm thế nào, thở dài một tiếng, nhao nhao quay người rời đi.

Bọn họ không có đi lên mặt trăng, mà là đi Tử Tiêu Cung.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Vô ngồi ở bên cạnh một cái bàn, an tĩnh uống trà.

Đứng phía sau hắn chính là ba người Hắc Nữ Oa, Hắc A Di Đà Phật, Hắc Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Sau khi bọn người Thái Thượng Lão Quân trở về, mấy người cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn bọn họ một chút.

Bọn người Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, trực tiếp đi về phía Tử Tiêu Cung.

Đúng lúc này, cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra, một đứa nhỏ mặc đạo bào màu tím đi ra.

Mấy vị thánh nhân thấy vậy, cùng khom mình hành lễ nói:

-Bái kiến Hồng Quân lão tổ.

Không sai, đứa bé này chính là Hồng Quân lão tổ mà thế nhân xưng bái.

Hồng Quân lão tổ hào phóng ngồi ở phía đối diện Vô, nói:

-Người đây là đang tìm đường chết! Cho dù là cơ thể phàm nhân, người vẫn không thể là đối thủ của ta. Chỉ ít, kỹ xảo ta dùng cục gạch, chai rượu, băng ghế chồng chất cao hơn người không ít!

Vô không nói nên lời, không còn gì để nói, sau đó một lúc lâu mới hừ hừ nói:

-Người... thật đúng là vẫn tự đại như trước đây!

Hồng Quân cười nhạt một tiếng, móc ra một chai bia, cứ thế uống một ngụm hết sạch, sau khi ợ một tiếng thì nói:

-Người... rất thông minh, nhưng mà làm tâm tình tiêu cực của ta, người vĩnh viễn là không hoàn chỉnh.

Vô cười nhạo nói:

-Thì sao? Đã thành Đại Đế, hôm nay người nhất định phải chết!

Hồng Quân cắt ngang một tiếng nói:

-Vậy sao?

Bụp!

Một tiếng vang thật lớn vang lên!

Sau đó, bọn người Hắc Nữ Oa và Thái Thượng Lão Quân, cùng nghìn hô một tiếng, sau đó đặt mộng ngồi trên mặt đất.

Sau khi mọi người nhìn nhau một cái, biết, đạo thánh nhân tan vỡ!

Toàn bộ bọn họ đều rơi xuống phạm trần, thành phạm nhân rồi!

Có điều Hồng Quân và Vô vẫn thản nhiên đối mặt như cũ, không có chút ý muốn động thủ nào.

Có lẽ trong ánh mắt của bọn họ, thánh nhân cũng chỉ là đệ tử mà thôi, không tính là cái gì cả.

Bên trong bầu trời phát ra từng tiếng trầm đục, ngay sau đó Tử Tiêu Cung bắt đầu phát sinh biến hóa, những dây xích trật tự đại đạo chống đỡ Tử Tiêu Cung kia nhao nhao mất đi hoạt tính.

Nữ Oa nói:

-Đây là... vậy mà con thỏ kia lại ăn đạo cuối cùng rồi! Đạo nguyên bị hao tổn, đạo nơi này đã mất đi hoạt tính, trở thành xích sắt chân chính rồi...

Một lát sau, từng tiếng lôi đình không ngừng nổ vang trên không tung!

Sau đó, Hồng Quân kêu lên một tiếng đau đớn, chai rượu trong tay y suýt chút nữa rơi trên mặt đất.

Vô cười nói:

-Xem ra, tất cả nên kết thúc rồi. Tên của ta, tất cả của ta, sắp quay trở về rồi.

Bốp!

Hồng Quân bỗng nhiên ném chai rượu trong tay vào trán Vô!

Nhất thời, rượu rơi tung tóe, trên mặt đất đều là mảnh vụn thủy tinh!

Vô sờ lên cái trán, nói:

-Cái này chính là thủ đoạn của ngươi?

Hồng Quân vùng vẫy tay nói:

-Xem là như thế đi...

Bành!

Một cục gạch đập vào trên đầu Vô!

Cục gạch vỡ nát, Vô lại không bị thương tổn gì, cười nói:

-Còn nữa không?

Cạch!

Cái bàn trực tiếp đập vào trên mặt Vô, cái bàn đứt gãy!

Hồng Quân nghiêng cái đầu một cái, sau khi nhìn Vô thì buông tay, ngồi ở đối diện Vô, nói:

-Hết rồi!

Bọn người Thái Thượng Lão Quân tròn tròn mắt!

Đường đường Hồng Quân lão tổ, đánh nhau lại dùng chai rượu, gạch đập, nện bàn! Hơn nữa, kỹ xảo còn cực kỳ thành thạo, hiển nhiên là bình thường rèn luyện không ít! Quan trọng là, dường như hẳn thật sự không có sức mạnh, mà Vô bị đánh nhiều như vậy, lại không bị tổn thương gì! Cái này quá quỷ dị!

Người bình thường, sao lại không bị thương tổn gì?

Chẳng lẽ?

Trong lòng mấy người hiện lên một dự cảm xấu.

Vô vỗ vỗ rượu trên trán, chậm rãi đứng dậy, sau đó trong cơ thể hẩn thoát ta từng sợi dây xích trật tự màu đen, cực kỳ đặc ý nói:

-Hồng Quân, ta đã nói rồi, ngươi quá tự đại! Lúc trước, nếu như ta là ngươi, ta sẽ lập tức đi tìm phương pháp giết ta! Mà không phải là giữ ta lại, chờ ta tới giết ngươi!

Hồng Quân nghiêng cái đầu, lười biếng nói:

-Vậy... rốt cuộc là ngươi đã dùng phương pháp gì? Ngươi lại còn giữ lại được sức mạnh.

Vô ngạo nghễ nói:

-Ta đã tính toán bao nhiêu năm tháng quá, rốt cuộc cũng tìm được một biện pháp này. Đó chính là, ta dung nhập một bộ phận của mình vào trong kính đen! Mặc dù kính đen là một thế giới hình ảnh, nhưng mà nó có đạo của chính mình. Lại thêm ta dung nhập đạo của chính mình vào trong đó, lúc thế giới hủy diệt, nó đã có thể chèo chống để mình tồn tại. Có kính đen ở đó, người sẽ rơi xuống phạm nhân, nhưng mà ta thì không!

Hắc Nữ Oa theo bản năng hỏi:

-Vậy chúng ta?

Vô vùng tay nói:

-Kính đen nhỏ, chỉ có thể gánh chịu được một mình ta. Có điều, chờ ta giết được Hồng Quân, tự nhiên sẽ có biện pháp giúp các người lấy lại vinh quang.

Đám người Hắc Nữ Oa lộ ra thắng lợi vui sướng.

Vô đi đến trước mặt Hồng Quân, dùng bộ dáng từ trên cao nhìn xuống rồi ngồi xuống đất nhìn Hồng Quân nói:

-Ta đã chờ giờ khắc này rất nhiều năm rồi! Cuối cùng, ta cũng đã đợi được đến ngày này!

Chương 983: Sát thiên diệt Vô (2)

Chương 983. Sát thiên diệt Vô (2)

Hồng Quân cười ha ha nói:

-Người không sợ cái con thỏ kia quay về tìm người tính sổ sao? Con thỏ muốn nuốt một cái thế giới cũng không phải là khó.

Vô cười nói:

-Con thỏ kia khác với người, người không có ràng buộc, ta không làm gì được người. Nhưng mà hử, nói trắng ra cũng chỉ là một con thỏ, khi hử ở chỗ Thái Âm Tinh, lúc ta diệt Hạo Thiên Thiên Đình đã động tay chân. Hử nghe lời thì ta có thể mặc kệ hử. Nếu như hử lỗ mãng, một cái ý niệm trong đầu ta, Thái Âm Tinh và tất cả những thứ bên trên Thái Âm Tinh đều sẽ hóa thành hư vô! Đây chính là lợi khí để không chế hử!

Hồng Quân bất đắc dĩ nói:

-Nói như vậy, lần nay ta nhất định phải thua rồi.

Vô nói:

-Đúng vậy, người nhất định phải thua! Chuẩn bị kỹ để đi chết chưa?

Vô giơ tay phải lên, giống như là thăm phán tử thần phán tất cả thế gian!

Hồng Quân chợt cười, ngáp một cái nói:

-Người... thật sự là tự tìm đường chết.

Vô nhướn mày, bỗng nhiên có loại dự cảm xấu!

Đúng lúc này, một giọng nói giận dữ vang lên:

-Ông nội nhà ngươi, nhận lấy cái chết đi!

Vô đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy con thỏ bay từ trên trời xuống!

Một quyền đánh đến, Vô vội vàng đón đỡ!

Oanh một tiếng, Vô trực tiếp bị đánh bay ra ngoài!

Tần Thộ bay xuống đất, vung tay nói:

-Hôm nay, ta muốn đánh chết ngươi!

Vô hoảng sợ nói:

-Dừng tay! Con thỏ, ngươi muốn bọn người Hằng Nga phải chết hết sao?

-Chết cái con mẹ nhà ngươi! Đi chết đi! - Tần Thộ mắng.

Vô không dám tin nhìn Tần Thộ, hung tợn nói:

-Cũng tốt, cùng chết đi! Ách... xảy ra chuyện gì vậy?

Con thỏ cười ha ha nói:

-Sao vậy? Không tìm thấy Thái Âm Tinh đúng không?

Vô gật đầu theo bản năng...

Tần Thộ cười hê hê nói:

-Đương nhiên là ngươi không tìm được rồi, thứ kia đã bị ta ăn!

-Cái gì?!

Vẻ mặt Vô mơ hồ nhìn Tần Thộ.

Tần Thộ nói:

-Cũng giống như trước kia ta không tin nhiệm người, người nói để cho ta giết người? Lý do người nói với ta biện pháp kia đúng là không chệ vào đâu được, nhưng mà con mẹ nó ta căn bản không tin tưởng người Cho nên người bảo ta làm, ta đương nhiên không làm! Người khác đều cho rằng tất cả người của mình lên Thái Âm Tinh, thực ra nơi mọi người tới chính là Thái Âm Tinh trong kính đen! Người không có phát hiện, Thái Âm tinh quân đã chết sao? Thái Âm Tinh mà người bố trí kia, vừa rồi đã bị ta ăn. Hương vị cũng không tệ...

Vô nghe thấy thế, cười khỏ nói:

-Quả nhiên vẫn là ta xem thường người... Nhìn nhà người đàn ông, tiện nhân, mà mưu ma chước quỷ lại không ít.

Tần Thộ nói:

-Đừng nói nhảm nữa chịu chết đi!

Tần Thộ bước lên một bước, đâm ra một quyền!

Một khắc sau, một con mắt của Tần Thộ biến thành màu máu, bên trên năm đốm của hắn xuất hiện hai cỡ sức mạnh, một đạo là màu trắng, đó chính là sức mạnh của tất cả đạo của thế giới chính! Một đạo màu máu, đó chính là sức mạnh còn lại sau khi một thế giới sụp đổ!

Sức mạnh của hai thế giới giáng xuống, đánh vào sức mạnh không đầy đủ trong kính đen của Vô...

Vô giống như là sâu kiến đặt trước một thiên thạch, thứ còn lại chỉ là nụ cười khổ...

Oành!

Một quyền đánh ra!

Bên ngoài Tử Tiêu Cung bị đánh thành một mảnh hư không!

Vô hoàn toàn biến thành hư vô!

Sau khi diệt Vô, Tần Thộ nhìn về phía Hắc Nữ Oa, Hắc A Di Đà Phật, Hắc Chuẩn Đề, nói ra từng chữ:

-Đến lượt các ngươi! Hai tay của các ngươi dính đầy máu của bằng hữu ta, hôm nay, ta sẽ dùng máu của các ngươi để tế bọn họ, bọn họ trên trời có linh sẽ được an lành!

Hắc Nữ Oa, Hắc A Di Đà Phật, Hắc Chuẩn Đề nghe vậy, thở dài, hai mắt nhắm lại.

Oành!

Lại là một quyền, toàn bộ ba người hóa thành hư vô!

Sau khi giết tất cả mọi người, trong nháy mắt, khí thế cả người Tần Thộ từ lăng lệ biến thành uể oải, vẻ mặt cay đắng và cô đơn, càng nhiều hơn đó là cực kỳ đau khổ.

-Đừng đau lòng, bằng hữu của ngươi còn có thể cứu.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên.

Tần Thộ ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại, sau đó hoảng sợ nói:

-Ôi đêch, là ngươi?! Tuyệt đối là ngươi! Đêch mẹ nó, ngươi trườn

g thành rồi, nhưng mà ta chắc chắn chính là người!

Hồng Quân gãi gãi đầu nói:

-Đừng... đừng kích động, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói? Hay là, cạn một cốc bia? Ở chỗ này của ta còn có tôm.

Nói xong, Hồng Quân thật sự lật từ trong quần áo ra một bọc tôm nhỏ? Sau đó lấy từ túi vải ở phía sau ra hai cốc bia!

Tần Thọ nhìn thấy cảnh này thì cười khở rồi ngồi xuống.

Người trước mắt này không phải ai khác, mà chính là đứa bé năm đó từ trên lầu rơi xuống được Tần Thọ cứu lúc vẫn còn ở trên Trái Đất! Sau đó bởi vì cứu đứa bé này nên mới rơi vào trong cống ngầm mà chết... lúc này mới xuyên tới đây.

Hồng Quân rót cho Tần Thọ một cốc sau đó nói:

-Uống đi, bia Thanh Đảo tuyệt đối chính tông đó.

Tần Thọ không uống, mà nhìn chăm chăm Hồng Quân.

Sau khi Hồng Quân tự uống một hớp lớn thì nói:

-Được rồi, biết người một bụng nghi hoặc, thực ra chuyện rất đơn giản, người là người ở bên trên thế giới của ta, có điều thế giới kia của người bị chính người ăn nỏ... thế nhưng người cũng là kỳ hoa, trong lúc nỏ lại có thể lĩnh ngộ được một loại sức mạnh khác, cho nên sống tiếp được. Về sau ta xuất hiện, hai chúng ta không có việc gì thì nói chuyện phiếm cãi cọ.... Có điều, dị chủng loại phurong pháp kia của người phát tác, sức mạnh của người đang nhanh chóng xói mòn. Người vì không muốn thế giới ta sáng tạo này sụp đổ liền chủ động tìm một nơi trốn đi.

Về sau hai chúng ta suy nghĩ được một biện pháp, thay vì để ngư

ơi ở chỗ đó khó chịu thì tốt hơn là tìm một nơi để người sống một thời gian.

Thế là ta giúp người đem linh hồn của người ném tới trên Trái Đất, cảm thụ nhân sinh muôn màu trên Trái Đất.

Về sau nữa, mặt tối trên người ta bắt đầu quật khởi, ta liền muốn giết chết hẳn.

Càng nghĩ, cũng chỉ có người có thể giúp đỡ ta.

Thế là ta để người truyền tin cho Hình Thiên, mượn nhờ tay của hắn đem người trở về. Sở dĩ không tự mình động thủ, là bởi vì ta sợ Vô phát hiện ta nhúng tay vào chuyện này sẽ sớm gây phiền phức với ta.

Chuyện phía sau thì người đều biết rồi, quả nhiên cháu trai kia không có ý tốt.

Chương 984: Một cây củ cải

Chương 984. Một cây củ cải

Đề người đừng bị lắc lư lại, người liền ăn đến sụp đổ thế giới của ta... ài...

Tần Thộ nghe đến đây, hiểu tất cả, Vô đang tính kế Hồng Quân, chỉ là hắn tính kế không chệch vào đâu được, nhưng lại không biết Hồng Quân đã sớm trước một bước tính kế Vô. Mỗi một bước đi củ

a Vô, thực ra đều là kiệt tác của Hồng Quân!

Nhưng mà Tần Thộ lại càng tức giận hơn, hung ác nhìn chằm chằm Hồng Quân nói:

-Ta mặc kệ, vì thế giới của ngươi bị phá, chuyện ta bị ngươi hống chế như xong, dù sao thời gian bên kia cũng không dễ chịu. Nhưng mà, bằng hữu của ta thì làm sao bây giờ? Bọn họ vì kế hoạch của ngươi bỏ ra sinh mệnh, chuyện này không thể cứ tính như vậy được!

Hồng Quân tùy tiện nói:

-Cũng không phải không có cách phục sinh bọn họ, có điều biện pháp này có chút rắc rối. Ngươi chắc chắn ngươi còn muốn thử một chút?

Tần Thộ hít một hơi nói:

-Còn? Đệch, trước kia ta từng làm qua à?

Hồng Quân gật đầu nói:

-Phải rồi! Ngươi con mẹ nó, năm đó đã nói là chỉ đến thế giới của ta chơi đùa, kết quả thì sao?

Hai tộc Long Phượng thống trị thế giới rất tốt, kết quả là con mẹ nó ngươi ăn đến nghiện, ta phải đem bọn họ thành động vật cần phải bảo hộ, còn phải là ta tự mình động thủ bảo hộ!

Nguyên khí hai tộc Long Phượng bị tổn thương nặng, ta không có cách nào mới phải để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đi ra...

Cái này thì thôi đi, ngươi lại gặm đại đạo của hai tộc Long Phượng, nếu không phải ta buộc ngươi ăn vào rồi phải phun ra, còn có cái rắc rối bằng hữu của ngươi!

Thế Tần Thộ mới biết, đại kiếp Long Phượng là chuyện thế nào, hóa ra là do hấn nháo mà ra...

Tần Thộ lúng túng gãi gãi đầu, vội ho một tiếng nói:

-Đừng đừng... đừng ngắt lời, nói chính sự! Bằng hữu của ta làm sao bây giờ?

Hồng Quân nói:

-Dám buông tay để người ăn đạo, đương nhiên là không sợ người hủy diệt thế giới này. Thực ra đạo lý rất đơn giản, người có thể ăn thì có thể nôn!

Chỉ có điều đại giới nôn này có chút lớn... người chắc chắn muốn thử một chút?

Tần Thộ không chút do dự nói:

-Thử!

Hồng Quân gật đầu nói:

-Vậy thì đơn giản, tự người nghiên cứu một chút làm sao để phun ra là được rồi. Chỉ có điều bên trong quá trình nôn, có thể người sẽ chết...

-Cho nên, được mất trong đó, tự người cân nhắc đi.

-Thừa dịp ta còn chưa có chết, ta uống nhiều hơn hai cốc, ăn nhiều hơn hai con tôm.

Nói xong, Hồng Quân thật sự ngồi ở đó uống bia, ăn tôm.

Tần Thộ hí hóp mắt nhìn chăm chăm Hồng Quân, hỏi một câu:

-Người thành thật khai báo, không phải là người tính kế ta từ đầu đến đuôi?

Hai mắt Hồng Quân khẽ đảo nói:

-Ta là người thế nào, chính người còn không biết sao? Người lật lọng trong trí nhớ của người đi... hơn nữa, không phải người nuốt đạo tắc của thế giới này sao, người lật ghi chép trong đạo tắc, rốt cuộc ta nghĩ thế nào, làm cái gì.

Tần Thộ lập tức đi mở ra, kết quả phát hiện gia hỏa Hồng Quân này lại là tên hỗn đản trăm mê chơi hóa thân mà trưởng thành!

Về phần tính kế?

Hoàn toàn đúng là có tính kế, hơn nữa đã bắt đầu bố cục từ rất sớm.

Có điều hẳn cũng không có tính kế qua Tần Thộ và bằng hữu của Tần Thộ, sở dĩ hẳn đưa Tần Thộ trở về, chỉ là không muốn vào lúc đại kiếp ở tương lai, Tần Thộ bởi vì không có sức mạnh, thân hồn và cơ thể tách rời mà bị tai bay vạ gió, tự dưng chịu tội mà thôi.

Sở dĩ cuốn Tần Thộ vào, cũng là do Vô tính kế.

Thấy như thế, oán khí của Tần Thộ đối với Hồng Quân nhỏ đi không ít.

Nghe đến đây, bọn người Thái Thượng Lão Quân len lén lau mồ hôi lạnh.

Hiện tại, bên ngoài thế giới đang không ngừng sụp đổ, muốn ngăn cản tất cả, chỉ có thể để con thỏ phun đạo ra.

Nhưng mà sức mạnh tới tay, hơn nữa là sức mạnh vô song, cái co

n thỏ kia thật sự bỏ được mà phun ra sao?

Chí ít, bọn họ tự hỏi, nếu như đổi lại là mình, chưa hẳn đã bỏ được mà phun ra.

Dù sao, đây chính là áp đảo phía trên Hồng Quân, sức mạnh cường đại nhất!

Tần Thộ ngồi ở đó không nhúc nhích, trong đầu đều là gương mặt tươi cười của đám người Bình Đầu Ca, Lý Trinh Anh, Tiểu Gà Tây, Tôn Ngộ Không.

Đồng thời, ký ức trước kia hắn chôn giấu cũng bị đào lên.

Những phép thuật cổ quái kia của hắn, nuốt và trộm, thực ra chính là bản gốc của mình, bao gồm cả những khẩu quyết kia, cho nên lộ ra đặc biệt tiện.

Các loại phép thuật kỳ quái đều đang lấp lóe ở trong đầu hắn, bao gồm cả phép thuật nghịch chuyển kia...

Đúng như Hồng Quân nói, sau khi hắn sáng tạo ra phép thuật nghịch chuyển thì không dùng qua, có thể lưu lại cái di chứng gì hay là trực tiếp lấy mạng của hắn hay không, hắn hoàn toàn không biết.

Có điều, cuối cùng Tần Thộ vẫn thờ dãi nói:

-Nhớ kỹ lời ngươi đã nói, bất luận thế nào, mang bọn họ trở về cho ta! Nếu không, ta cam đoan, cho dù ta chết đi, cũng sẽ trở lại! Đến lúc đó, ta nhất định sẽ đánh chết ngươi!

Hồng Quân sững sờ, nói:

-Ài... ngươi làm như vậy thật à? Không cần nhắc chút?

-Cút đi! Cân nhắc xong rồi!

Nói xong, Tần Thộ đoạt lấy bìa và tằm của Hồng Quân, sau đó uống hết cả chai, cuối cùng lau miệng rồi bay lên trời nói:

-Nếu như lão tử không về được, giúp ta chiếu cố tốt người của ta! Nhớ kỹ, đây đều là các người nợ ta!

Nói xong, Tần Thộ biến mất.

Hồng Quân thấy vậy, thở dài nói:

-Dường như ta nợ người càng ngày càng nhiều... trả không hết...

Sau đó Hồng Quân quay đầu nhìn về phía bọn người Thái Thượng Lão Quân nói:

-Về sau các người đổi cách gọi đi, hấn lớn hơn ta, gọi một tiếng sư bá cũng không lỗ.

Về mặt bọn người Thái Thượng Lão Quân mơ hồ, một khắc trước trong miệng bọn họ vẫn là con thỏ chết tiệt, hơn nữa mấy người bọn họ cũng không có thiếu chuyện của người sư bá đáng đánh này! Nếu như hấn còn sống trở về... mấy người bọn họ lập tức có lo ngại dè dặt.

Đại kiếp thiên địa, tất cả đạo tắc đều biến mất, trời sụp đổ, vạn vật rên rỉ!

Vô số sinh linh đang kêu khóc trong tuyệt vọng, khát vọng có thể được cứu vớt.

Đáng tiếc, vẫn luôn không có người hưởng ứng.

Mắt nhìn thấy thiên địa sắp bị hủy diệt hoàn toàn, bỗng nhiên có một âm thanh vang lên:

-Má, tê răng!

Sau đó mọi người liền thấy từng đạo trường hồng bay qua bầu trời, trường hồng kia hóa thành một đạo đan vào với dây xích trật tự đại đạo, sau đó chống lên bầu trời! Càng ngày càng có nhiều đạo bay tới, thế giới không ngừng vững chắc, mở rộng!

Chương 985: Một cây củ cải (2)

Chương 985. Một cây củ cải (2)

Thấy cảnh này, tất cả mọi người biết, được cứu rồi!

Kết quả là, toàn bộ sinh linh quỳ xuống đất khóc lớn, sau khi khóc lớn thì quỳ lạy bầu trời.

Bởi vì không biết là ai cứu bọn họ, cho nên bọn họ chỉ có thể đặt cho đối phương một cái tên – thần tê răng!

Nhoáng một cái, ba năm qua đi.

Cuối cùng thế giới cũng hoàn toàn ổn định lại, đồng thời khôi phục được bộ dáng ban đầu.

Người của kính đen đã biến mất, trên thế giới là một mảnh thái bình.

Thiên Đình mới là Ngọc Đế và Đế Tuấn cùng đảm đương Đại Đế,

yêu tộc và nhân tộc cùng chấp chưởng Thiên Đình, Vu Tộc thì chủ thường mặt đất và Địa Phủ, một trời một đất, cũng vô cùng hài hòa...

Quan trọng là, Thiên Đình bây giờ là Thiên Đình cường đại nhất từ trước tới nay!

Thiên Đình cường đại, toàn bộ thế giới không tìm ra được một ác ma nào, vất vả lắm mới tìm ra được một tên, đối mặt là một đám Nhân, Yêu, Vu, Đại La Kim Tiên, cấp Hoàng và Đại Đế điên cuồng vây đánh!

Tình cảnh cực kỳ thảm, có thể nói là xưa nay chưa từng có!

Chỉ có điều, có rất nhiều người từng lên Thiên Đình, đều rất buồn bực, vì sao của cung Thiên Đình lại treo chân dung của con thỏ vậy? Không hiểu nổi...

Lúc này, trên mặt trăng...

Dưới gốc cây hoa quế, trong bụi cỏ, hai con thỏ đứng hai bên một cây củ cải lớn, con mắt màu đỏ cách khoảng không nhìn vào nhau, giống như là có tia lửa điện đang lóe lên. Rất có tư thế của quyết chiến!

-Người đến rồi? - Con thỏ cường tráng hỏi.

Con thỏ béo mập ở đối diện gật đầu nói:

-Ừm, ta đến rồi.

Con thỏ cường tráng nói:

-Người không nên tới.

-Nhưng mà ta vẫn là tới rồi.

-Đã như vậy!

-Không có gì để nói nữa!

-Vì cây củ cải này, chúng ta quyết một trận sống mái đi!

-Ta là đực, ngươi là cái!

-Đệch! Ta đánh bại ngươi!

Sau đó, hai con thỏ xông tới, đánh thành một đoàn, lăn lộn trên đất, lông thỏ bay loạn...

Một khắc này, hai con thỏ giống như là trên người có quyền tổ sư của con rùa, lại giống như là được truyền tuyệt kỹ của tổ sư bộ hung, vận dụng hết tất cả các loại chiêu số kỳ quái...

Cuối cùng, con thỏ cường tráng bị đánh ngã lăn trên đất!

Con thỏ béo nâng củ cải lên, nói:

-Tiểu tử, ngươi còn phải luyện một chút!

Con thỏ cường tráng không cam lòng nói:

-Ngươi đừng phách lối! Xem phép thuật của ta đây: Thuật triệu hồn oán cha ta!

Nói xong, con thỏ cường tráng ngửa mặt lên trời rống to:

-Cha! Có người khi dễ con, người mặc kệ không quan tâm sao!

Một khắc sau, một con thỏ cường tráng hơn, lớn hơn con thỏ cường tráng gấp hai lần, kéo một cây gậy đi ra, hung ác nói:

-Ai bắt nạt con trai của ta?

Con thỏ cường tráng đặc ý nhìn con thỏ béo nói:

-Pháp thuật của ta thế nào? Sợ rồi sao?

Con thỏ béo gãi gãi mõng, nghiêng đầu nhìn hai con thỏ một chút, nói:

-Ta cũng biết dùng thuật triệu hoán.

Con thỏ cường tráng cười ha ha nói:

-Vô dụng thôi, vùng rừng rậm này, cha ta là thỏ tinh cường đại nhất! Không ai đánh thắng được người!

Con thỏ béo cười ha ha, móc ra một cái bùa vàng, chấp tay trước ngực, vỗ một cái, hô to một tiếng:

-Thuật triệu hoán đồ tôn tử!

Nghe nói như thế, con thỏ cường tráng cười:

-Đồ tôn tử (đồ đệ của đệ tử)? Ha ha ha... không phải là tên kia còn yếu hơn so với người đó chứ? Ha ha... ách... cái gì?!

Không đợi con thỏ cường tráng cười xong!

Chỉ thấy tiên âm lượn lờ trên bầu trời, tiếng chuông đình đương, c ảnh hoa bay đầy trời...

Sau đó chính là từng vệt kim quang sáng lên!

Sau đó con thỏ cường tráng phát hiện, bọn họ bị bao vây!

Cha của con thỏ cường tráng, không hổ là con thỏ tinh cường đại

nhất chỗ này, kiến thức rộng rãi, nhìn thấy những người này liền t
rực tiếp quỳ xuống đất, dập đầu như già tòi kêu lên:

-Tiểu yêu bá kiến Như Lai Phật Tổ, bá kiến Ngọc Hoàng Đại Đ
ế, bá kiến Tây Vương Mẫu, bá kiến Đế Tuấn Đại Đế, bá kiến Đ
ông Hoàng Thái Nhất Đại Đế...

Sau nửa canh giờ, cha của con thổ cường tráng vẫn còn đang bá
kiến từng người Đại Đế!

Về phân cấp Hoàng?

Xin lỗi, còn chưa có đến phiên đâu!

Lúc này, một lão đầu cười Thanh Ngu nói:

-Được rồi, những tiểu tử này người đừng bá nữa, chúng ta đã đợi
nửa ngày rồi.

Cha con thổ cường tráng nhìn lại, nước mắt chảy xuống rầm rầm,
cầm lấy cây gậy hành hung con thổ cường tráng một trận, vừa đán
h vừa hô:

-Con mẹ nó, hổ cả cha ngươi!

Con thổ cường tráng cũng mang theo không cam lòng, cực kỳ ủy
khuyết nhìn con thổ béo kia nói:

-Đến mức đó sao? Chỉ là một cây củ cải... ngươi con mẹ nó lại gọ
i thần phật, thánh nhân, đạo tổ tới đầy trời.

...

Đuổi hai con thổ nhỏ đi, một đám thần phật u oán nhìn Tàn Thọ p
hàn nản nói:

-Thỏ gia, về sau chuyện người đoạt cử cải với con thỏ nhỏ này, có thể đừng gọi chúng ta không? Cái này... có chút mất mặt.

Tần Thọ vừa ăn của cải mới đào, vừa liếc mắt nhìn bọn họ:

-Sao hả? Ý của các ngươi là, để thỏ gia ta tự mình tu luyện, giải quyết vấn đề thôi? Vậy được rồi, bây giờ ta bắt đầu tu luyện.

-Đừng đừng đừng... thỏ gia! Chuyện gì cũng phải từ từ, không phải chỉ là đoạt cử cải thôi sao? Lát nữa chúng ta sẽ gọi tất cả con thỏ qua triển khai một cuộc họp, cam đoan làm tư tưởng đến nơi đến chốn, về sau cử cải người coi trọng, tuyệt đối không có con thỏ nào dám nhìn nhiều! - Đông Hoàng Thái Nhất là người đầu tiên kêu lên.

Đám người đồng loạt gật đầu.

Lúc này Tần Thọ mới cao hứng, toét miệng cười nói:

-Vậy thì được rồi, đi, đi đến nhà ta ăn cơm!

Lúc chạng vạng tối.

Trong Nguyệt Cung bên trên mặt trăng, người kín hết chỗ.

Một đám người tập hợp một chỗ, nhao nhao trách móc loạn xạ, cực kỳ náo nhiệt.

Thanh âm huyền náo đến tận bầu trời.

Lúc này, một tên vừa mới phi thăng đi ngang qua mặt trăng, nhìn thấy náo nhiệt như vậy, hiếu kỳ đưa tay thu phổ thần phật ở đây trở lại vào.

Đây là đồ vật mà mỗi một vị thiên nhân phi thăng đều được phát ra, nói cho bọn họ biết bên trong Thiên Đình có những đại lão nào,

đừng có gây chuyện loạn.

Tiên nhân này cười nói:

-Nghe nói, mặt trăng là nơi vắng vẻ không có ai đến, sao lại có nhiều người như vậy? Nơi này náo nhiệt như vậy, đi xem một chút cũng tốt!

Nói xong, tiên nhân tên Nhất Diệp này đi xuống, vừa mới xuống đất, chỉ thấy một người đập vào bả vai hắn, nói:

-Ài, lão đệ, nhường đường một chút, đang mang thức ăn lên đó.

Chương 986: Đại kết cục

Chương 986. Đại kết cục

Nhất Diệp Tiên nương mảy lên theo bản năng, trong lòng tự nhủ, con hàng này thật là không có lễ phép, tốt xấu gì ta cũng là một tiên nhân, sao lại là lão đệ của ngươi?

Nhất Diệp Tiên Nhân đang muốn nổi giận, vừa nghiêng đầu, tóc gáy đều dựng lên!

Người đang bung đĩa chạy về phía trước hình như là...

Nhất Diệp Tiên Nhân nhanh chóng móc ra phổ thần phạt ra xem, sau đó trên trán đều là mồ hôi lạnh, run rẩy nói:

-Ôi đêch... Hình Thiên bung thức ăn?

Nhất Diệp Tiên Nhân sợ choáng váng, cũng không biết nghĩ thế nào, liền đi theo.

Kết quả một đường này dùng phổ thần phạt so sánh, phát hiện, hai gia hỏa ngồi ở cửa ra vào ăn gà nướng, một người là Thiên Bồng Nguyên Soái, một người là Hàng Long La Hán!

Đại hắc cầu đang ngáp ở cổng, lại là Hạo Thiên Khuyển!

Đi vào trong viện, đang hái quả đào trên cây lại là Yêu Vương siêu cấp Tôn Ngộ Không!

Cái này vẫn chưa xong, hai tay đang để trần phơi bắp thịt ngồi ở bên kia hình như chính là Ngưu Ma Vương tân nhiệm, Trâu Đại Lực!

Còn người đang không ngừng nói những lời nói đùa với mỹ nhân xung quanh này dường như là Đế Tuấn!

Người đang ngồi xồm ở bên bàn gặm hạt dưa, nhổ vỏ hạt dưa đầy đất như lưu manh kia tựa như là Đông Hoàng Thái Nhất!

Người mập mạp, đầu đầy bao đang ngồi nhìn tổ kiến ở dưới đất, hình như là Như Lai Phật Tổ!

Hai người đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, giống như là đang chiến tranh lạnh dường như là Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương.

Lúc này một con thỏ la hét:

-Còn chưa có cho trâu ăn đâu? Nhanh!

-A, được rồi, sư bá người đừng có gấp. - Một lão nhân đáp lời.

Nhất Diệp Tiên Nhân nghe tiếng nhìn lại, bắp chân run lên, hình như lão đầu kia là Thái Thượng Lão Quân!

Sau đó hắn còn chứng kiến con thỏ kia bầu lấy bả vai của một đạo nhân, vừa đi vừa nói:

-Ta nói cho ngươi biết, chữ bên trên cái Bàn Cổ Phiên kia của ngươi còn có thể sửa đổi một chút... Ví dụ như một chuỗi thiên kim cái gì đó... so với cái này tốt hơn nhiều.

-Đó hình như là Nguyên Thủy Thiên Tôn...

Nhất Diệp Tiên Nhân run rẩy.

-Tránh ra! Ta phải đi thái thịt.

Nhất Diệp Tiên Nhân sững sờ, vừa quay đầu lại đã thấy một người mặc đạo bào màu đen, vây quanh trên lưng là khăn quàng cổ đạo nhân đang nhìn hắn.

Mồ hôi lạnh trên trán hắn chảy xuống như mưa to, thẳng đến khi đối phương đi vào phòng bếp, lúc này mới run rẩy nói:

-Thông Thiên... Thông Thiên... Thông Thiên giáo chủ?!

-Muội muội, châm này của ngươi sai rồi. Tiểu Gà Tây, ngươi cũng thế, đừng làm loạn! Lý Trinh Anh, ngươi vẫn là đi học kiếm đạo... cái này không thích hợp với ngươi!

Trên lầu truyền đến một âm thanh của nữ tử.

Nhất Diệp Tiên Nhân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy có mấy nữ tiên ngồi ở trên ban công, hắn nhìn một chút liền nhận ra, trong lòng hô to: “Nữ Oa nương nương! Nguyên soái tam quân Lý Trinh Anh? Tân tộc trưởng của tộc Phượng Hoàng - Doanh Lâm?”

-Huynh đệ, sao ngươi lại một bộ dáng vẻ rầu rĩ không vui vậy?

-Cả ngày vui chơi giải trí không đánh nhau thì có gì thú vị?

-Ây...

Nhất Diệp Tiên Nhân nhìn lại, chỉ thấy một người đầu húi cua ngồi cùng với một lão đạo nhân, sau đó hắn như là sắp khóc nói:

-Chiến thần Bình Đầu Ca? Lừa đảo tam giới... tên gì ấy nhỉ?

Không đợi Nhất Diệp Tiên Nhân lật sách xem, chỉ thấy một hòa thượng, một đạo sĩ đi đến, trong tay còn mang theo hai con gà rừng, tiện tay ném vào trong phòng bếp hô:

-Thông Thiên, có gà rừng rồi, ngươi tự mình xử lý! Củ cải hầm thịt bò, hầm như một chút!

-Cút! Thích ăn thì ăn!

Giọng nói của Thông Thiên giáo chủ truyền tới.

...

Thấy cảnh tượng trước mắt này, Nhất Diệp Tiên Nhân cảm giác gì giống như là mình đang nằm mơ.

Tương lai cả một đời, Nhất Diệp Tiên Nhân đều nói khoác chuyện này, đáng tiếc, không ai tin hắn, đều nói là hắn đang nằm mơ.

Sau đó hắn có thêm một cái đạo hiệu mới:

-Nhất Mộng Hoàng Lương.

(Hoàn toàn vắn)

Lời tác giả PS: Ài, con thỏ viết một năm, cuối cùng cũng trọn bộ rồi. Nói thật, thật sự là ta không nhớ... Mỗi lần hoàn tất một quyển, đều có loại cảm giác giống như là con gái mình đi lấy chồng vậy, lòng cực kỳ chua xót.

Có điều, cuối cùng vẫn là trọn bộ rồi, hi vọng kết cục này được mọi người thích.